

URANTIJOŠ KNYGA / THE URANTIA BOOK
LITHUANIAN / ENGLISH: UF-LIT-001-2004-1.4 / UF-ENG-001-1955-20.1

The Lithuanian text of this translation of **THE URANTIA BOOK** is

Copyrighted © and Published by:

URANTIJOŠ KNYGA URANTIA FOUNDATION

www.urantia.org

This pdf-formatted document (lit01e) was designed, created, and
freely provided as a service by the Urantia Society of Greater New York (USGNY).
www.urantia.nyc

URANTIJOS KNYGA

ĮVADAS

Ivadas

URANTIJOS KNYGA

001 ⇨

IVADAS

Skyrius

소개

1. 인간 예수
2. 예수의 종교
3. 종교의 우월성

IVADAS

- I. Dievybė ir Dieviškumas
- II. Dievas
- III. Pirmasis Šaltinis ir Centras
- IV. Visatos tikrovė
- V. Asmenybės realybės
- VI. Energija ir modelis
- VII. Aukščiausioji Būtybė
- VIII. Dievas Septinkartis
- IX. Dievas Galutinysis
- X. Dievas Absoliutas
- XI. Trys Absoliutai
- XII. Trejybės

FOREWORD

SECTIONS

Introduction

1. Jesus — The Man
2. The Religion of Jesus
3. The Supremacy of Religion

Introduction

- I. Deity and Divinity
- II. God
- III. The First Source and Center
- IV. Universe Reality
- V. Personality Realities
- VI. Energy and Pattern
- VII. The Supreme Being
- VIII. God the Sevenfold
- IX. God the Ultimate
- X. God the Absolute
- XI. The Three Absolutes
- XII. The Trinities

IVADAS

URANTIJOS—toks yra jūsų pasaulio pavadinimas—mirtingųjų prote egzistuoja didžiulis susipainiojimas dėl tokių terminų, kaip Dievas, dieviškumas, ir dievybė, prasmės. Žmogiškosios būtybės dar daugiau yra susipainiojusios ir nėra tikros dėl dieviškųjų asmenybių, įvardintų šituo didžiuoju skaičiumi pavadinimų, ryšių. Dėl šito koncepcinio skurdumo, susijusio su tokiu dideliu idėjų supainiojimu, man buvo nurodyta suformuluoti šitą įvadinį pareiškimą, paaiškinant tas prasmes, kurios turėtų būti suteiktos tam tikriems žodiniams simboliams, kaip jie gali būti vėliau vartojami tuose dokumentuose, kuriuos Orvontono tiesos apreiškėjų korpusas buvo įgaliotas išversti į Urantijos anglų kalbą.

INTRODUCTION

0:0.1 (1.1) IN THE MINDS of the mortals of Urantia — that being the name of your world — there exists great confusion respecting the meaning of such terms as God, divinity, and deity. Human beings are still more confused and uncertain about the relationships of the divine personalities designated by these numerous appellations. Because of this conceptual poverty associated with so much ideational confusion, I have been directed to formulate this introductory statement in explanation of the meanings which should be attached to certain word symbols as they may be hereinafter used in those papers which the Orvonton corps of truth revealers have been authorized to translate into the English language of

Nepaprastai sunku pateikti išplėstas sąvokas ir išvystytą tiesą, mums stengiantis išplėsti kosminę sąmonę ir padidinti dvasinį suvokimą, kada mus varžo šios sferos ribotos kalbos vartojimas. Bet mūsų mandatas perspėja mus, jog dėtume visas pastangas tam, kad perteiktume savo prasmės, vartodami anglų kalbos žodinius simbolius. Mums buvo nurodyta, jog naujus terminus įvestume tikrai tada, kada ta sąvoka, kurią reikia pavaizduoti, anglų kalboje neturi jokio termino, kurį galima būtų pavartoti tam, kad tokia nauja sąvoka būtų perteikta iš dalies ar net su didesniu ar mažesniu prasmės iškraipymu.

Vildamiesi, kad palengvinsime kiekvieno mirtingojo, kuris gali atidžiai analizuoti šiuos dokumentus, suvokimą ir užkirsime kelią kiekvieno mirtingojo susipainiojimui, manome, jog šitame įvadiniam pareiškime išmintinga pateikti apžvalgą tų prasmų, kurios yra priskiriamos dideliame skaičiui anglų žodžių, kurie turi būti pavartoti, įvardijant Dievybę ir tam tikras sąvokas, susijusias su visuotinės tikrovės dalykais, prasmėmis, ir vertybėmis.

Bet tam, kad būtų suformuluotas šitas terminijos apibrėžimų ir apribojimų įvadas, būtina tikėtis, jog šitie terminai bus vartojami vėlesniuose perteikimuose. Dėl to šitas įvadas pats nėra užbaigtas pareiškimas; jis tikrai yra patikimas vadovas, numatytas tam, jog padėtų tiems, kurie iš tiesų skaitys pridėtus dokumentus, aptariančius Dievybę ir visatų visatą, kuriuos suformulavo Orvontono komisija, tuo tikslu pasiūsta į Urantiją.

Jūsų pasaulis, Urantija, yra vienas iš daugelio panašių apgyvendintų planetų, kurios sudaro *Nebadono* vietinę visatą. Šita visata, kartu su panašiais kūrinių, sudaro *Orvontono* supervisatą, iš kurios sostinės, *Uversos*, atvyko mūsų komisija. Orvontonas yra viena iš septynių laiko ir erdvės evoliucinių supervisatų, kurios juosia niekada neprasidedantį, niekada nesibaigiantį dieviškojo tobulumo kūrinių—*Havonos* centrinę visatą. Šitos amžinosios ir centrinės visatos šerdyje yra statiška Rojaus Sala, begalybės geografinis centras ir amžinojo Dievo gyvenamoji vieta.

Šias septynias besivystančias supervisatas, susietas su centrine ir dieviškąja visata, mes paprastai laikome *didžiąja visata*; jos yra dabar organizuoti ir apgyvendinti kūriniai. Jos visos yra *pagrindinės visatos*, kuri taip pat apima neapgyvendintas, bet mobilizuojamas išorinės erdvės visatas, dalis.

Urantia.

0:0.2 (1.2) It is exceedingly difficult to present enlarged concepts and advanced truth, in our endeavor to expand cosmic consciousness and enhance spiritual perception, when we are restricted to the use of a circumscribed language of the realm. But our mandate admonishes us to make every effort to convey our meanings by using the word symbols of the English tongue. We have been instructed to introduce new terms only when the concept to be portrayed finds no terminology in English which can be employed to convey such a new concept partially or even with more or less distortion of meaning.

0:0.3 (1.3) In the hope of facilitating comprehension and of preventing confusion on the part of every mortal who may peruse these papers, we deem it wise to present in this initial statement an outline of the meanings to be attached to numerous English words which are to be employed in designation of Deity and certain associated concepts of the things, meanings, and values of universal reality.

0:0.4 (1.4) But in order to formulate this Foreword of definitions and limitations of terminology, it is necessary to anticipate the usage of these terms in the subsequent presentations. This Foreword is not, therefore, a finished statement within itself; it is only a definitive guide designed to assist those who shall read the accompanying papers dealing with Deity and the universe of universes which have been formulated by an Orvonton commission sent to Urantia for this purpose.

0:0.5 (1.5) Your world, Urantia, is one of many similar inhabited planets which comprise the local universe of *Nebadon*. This universe, together with similar creations, makes up the superuniverse of *Orvonton*, from whose capital, *Uversa*, our commission hails. Orvonton is one of the seven evolutionary superuniverses of time and space which circle the never-beginning, never-ending creation of divine perfection — the central universe of *Havona*. At the heart of this eternal and central universe is the stationary Isle of Paradise, the geographic center of infinity and the dwelling place of the eternal God.

0:0.6 (1.6) The seven evolving superuniverses in association with the central and divine universe, we commonly refer to as the *grand universe*; these are the now organized and inhabited creations. They are all a part of the *master universe*, which also embraces the uninhabited but mobilizing universes of outer space.

I. DIEVYBĖ IR DIEVIŠKUMAS

I. DEITY AND DIVINITY

Visatų visata dievybės veiklos reiškinius pateikia kosminių realybių, intelektualių prasmų, ir dvasinių vertybių skirtingais lygiais, bet visa šitoji veikla—asmeninė ir kitokia—yra dieviškai koordinuota.

DIEVYBĖ gali būti įsmeinta kaip Dievas, ir yra ikiasmenė ir viršasmenė žmogui nevisiškai suprantamais būdais. Dievybė yra apibūdinama vienybės savybe—realia ir potencialia—visuose viršmaterialiuose tikrovės lygiuose; ir tvariniai šitą vienijančią savybę geriausiai suvokia kaip dieviškumą.

Dievybė veikia asmeniam, ikiasmeniam, ir viršasmeniam lygiuose. Visuminė Dievybė veikia tokiuose septyniuose lygiuose:

1. *Statiniam* — esanti savyje ir egzistuojanti savyje Dievybė.

2. *Potencialiam* — veikianti savo valia ir turinti savo tikslą Dievybė.

3. *Asociatyviam* — save įsmeinanti ir dieviškai broliška Dievybė.

4. *Kuriančiam* — save dalinanti ir dieviškai apreiškiama Dievybė.

5. *Evoliuciniame* — save išplečianti ir tvarinio identifikuojama Dievybė.

6. *Aukščiausiam* — savąjį aš patirianti ir tvarinį-Kūrėją vienijanti Dievybė. Dievybė pirmajame tvarinio identifikuojamame lygyje veikianti kaip didžiosios visatos laiko-erdvės kontroleriai iš viršaus kartais yra įvardijama kaip Dievybės Aukštėybė.

7. *Galutiniame*— savąjį aš projektuojanti ir laiką-erdvę pranokstanti Dievybė. Visagalė, visažinė, visur esanti Dievybė. Dievybė, veikianti suvienijančios dieviškumo išraiškos antrajame lygyje kaip pagrindinės visatos veiksmingi kontroleriai iš viršaus ir absonitiniai rėmėjai. Palyginus su Dievybių tarnavimu didžiai visatai, šita absonitinė funkcija pagrindinėje visatoje yra tolygi visuotinei kontrolei iš viršaus ir superparėmimui, kartais yra vadinama Dievybės Galutinybe.

Tikrovės *ribinį lygį* apibūdina tvarinio gyvybės ir laiko-erdvės apribojimai. Ribinės realybės gali neturėti pabaigos, bet jos visada turi pradžią—jos yra sukurtos. Dievybės Aukštėybės lygį galima suvokti kaip funkciją ribinių egzistencijų atžvilgiu.

Tikrovės *absonitinį lygį* apibūdina daiktai ir būtybės be pradžios ir pabaigos ir laiko ir erdvės pranokimas. Absonitai nėra sukuriami; jie atsiranda—jie tiesiog yra. Galutinybės Dievybės lygis pažymi funkciją, sąsajoje su absonitinėmis realybėmis. Nesvarbu, kokia būtų pagrindinės

0:1.1 (2.1) The universe of universes presents phenomena of deity activities on diverse levels of cosmic realities, mind meanings, and spirit values, but all of these ministrations — personal or otherwise — are divinely co-ordinated.

0:1.2 (2.2) DEITY is personalizable as God, is prepersonal and superpersonal in ways not altogether comprehensible by man. Deity is characterized by the quality of unity — actual or potential — on all supermaterial levels of reality; and this unifying quality is best comprehended by creatures as divinity.

0:1.3 (2.3) Deity functions on personal, prepersonal, and superpersonal levels. Total Deity is functional on the following seven levels:

0:1.4 (2.4) 1. *Static* — self-contained and self-existent Deity.

0:1.5 (2.5) 2. *Potential* — self-willed and self-purposive Deity.

0:1.6 (2.6) 3. *Associative* — self-personalized and divinely fraternal Deity.

0:1.7 (2.7) 4. *Creative* — self-distributive and divinely revealed Deity.

0:1.8 (2.8) 5. *Evolutional* — self-expansive and creature-identified Deity.

0:1.9 (2.9) 6. *Supreme* — self-experiential and creature-Creator-unifying Deity. Deity functioning on the first creature-identificational level as time-space overcontrollers of the grand universe, sometimes designated the Supremacy of Deity.

0:1.10 (2.10) 7. *Ultimate* — self-projected and time-space-transcending Deity. Deity omnipotent, omniscient, and omnipresent. Deity functioning on the second level of unifying divinity expression as effective overcontrollers and absonite upholders of the master universe. As compared with the ministry of the Deities to the grand universe, this absonite function in the master universe is tantamount to universal overcontrol and supersustenance, sometimes called the Ultimacy of Deity.

0:1.11 (2.11) *The finite level* of reality is characterized by creature life and time-space limitations. Finite realities may not have endings, but they always have beginnings — they are created. The Deity level of Supremacy may be conceived as a function in relation to finite existences.

0:1.12 (2.12) *The absonite level* of reality is characterized by things and beings without beginnings or endings and by the transcendence of time and space. Absonites are not created; they are eventuated — they simply are. The Deity level of Ultimacy connotes a function in relation to

visatos vieta, kada tik yra pranokstamas laikas ir erdvė, tada toks absontinis reiškinys yra Dievybės Galutinybės veiksmas.

Absolutus lygis neturi pradžios, pabaigos, laiko, ir erdvės. Pavyzdžiui, Rojuje laikas ir erdvė neegzistuoja; Rojaus laiko-erdvės statusas yra absolutus. Rojaus Dievybės šitą lygį pasiekia Trejybėje, egzistencialiai, bet šitas Dievybės išraišką suvienijantis trečiasis lygis nėra iki galo suvienytas empiriškai. Kada tik, kur tik, ir kaip tik veikia absolutus Dievybės lygis, tada, ten, ir taip pasireiškia Rojaus-absoluto vertybės ir prasmės.

Dievybė gali būti egzistenciali, kaip Amžinajame Sūnuje; patirtinė, kaip Aukščiausiojoje Būtybėje; asociatyvi, kaip Dieve Septinkarčiame; nedaloma, kaip Rojaus Trejybėje.

Dievybė yra šaltinis viso to, kas yra dieviška. Dievybė savo požymiais ir pastoviai yra dieviška, bet visa tai, kas yra dieviška, nebūtinai yra Dievybė, nors tai bus koordinuota su Dievybe ir turės polinkį į tam tikrą vienybės su Dievybe aspektą—dvasinį, intelektualų, ar asmeninį.

DIEVIŠKUMAS yra charakteringa, suvienijanti, ir koordinuojanti Dievybės savybė.

Dieviškumas tvariniams yra suprantamas kaip tiesa, grožis, ir gėris; asmenybėje abipusiškai yra suderintas kaip meilė, gailestingumas, ir tarnystė; neasmeniais lygiais yra atskleidžiamas kaip teisingumas, galia, ir suverenumas.

Dieviškumas gali būti tobulas—užbaigtas—kaip Rojaus tobulumo egzistencialiame ir kūrėjų lygiuose; jis gali būti netobulas, kaip laiko-erdvės evoliucijos patirtiniame ir tvarinio lygiuose; arba jis gali būti santykinis: nei tobulas, nei netobulas, kaip tam tikruose Havonos egzistencialių-patirtinių ryšių lygiuose.

Kada mes mėginame tobulumą suvokti visose santykinumo fazėse ir formose, tada susiduriame su septyniais suvokiamais tipais:

1. Absolutus tobulumas yra visais aspektais.
2. Absolutus tobulumas yra kai kuriose fazėse, o santykinis tobulumas yra visais kitais aspektais.
3. Absolutus, santykinis, ir netobulas aspektai yra skirtingai apjungti.
4. Absolutus tobulumas yra kai kuriais atžvilgiais, netobulumas yra visais likusiais atžvilgiais.
5. Absolutaus tobulumo neturi nė viena kryptis, santykinį tobulumą turi visi pasireiškimai.
6. Absolutaus tobulumo neturi nė viena fazė,

absonite realities. No matter in what part of the master universe, whenever time and space are transcended, such an absonite phenomenon is an act of the Ultimacy of Deity.

0:1.13 (2.13) *The absolute level* is beginningless, endless, timeless, and spaceless. For example: On Paradise, time and space are nonexistent; the time-space status of Paradise is absolute. This level is Trinity attained, existentially, by the Paradise Deities, but this third level of unifying Deity expression is not fully unified experientially. Whenever, wherever, and however the absolute level of Deity functions, Paradise-absolute values and meanings are manifest.

0:1.14 (3.1) Deity may be existential, as in the Eternal Son; experiential, as in the Supreme Being; associative, as in God the Sevenfold; undivided, as in the Paradise Trinity.

0:1.15 (3.2) Deity is the source of all that which is divine. Deity is characteristically and invariably divine, but all that which is divine is not necessarily Deity, though it will be co-ordinated with Deity and will tend towards some phase of unity with Deity — spiritual, mindal, or personal.

0:1.16 (3.3) **DIVINITY** is the characteristic, unifying, and co-ordinating quality of Deity.

0:1.17 (3.4) Divinity is creature comprehensible as truth, beauty, and goodness; correlated in personality as love, mercy, and ministry; disclosed on impersonal levels as justice, power, and sovereignty.

0:1.18 (3.5) Divinity may be perfect — complete — as on existential and creator levels of Paradise perfection; it may be imperfect, as on experiential and creature levels of time-space evolution; or it may be relative, neither perfect nor imperfect, as on certain Havona levels of existential-experiential relationships.

0:1.19 (3.6) When we attempt to conceive of perfection in all phases and forms of relativity, we encounter seven conceivable types:

- 0:1.20 (3.7) 1. Absolute perfection in all aspects.
- 0:1.21 (3.8) 2. Absolute perfection in some phases and relative perfection in all other aspects.
- 0:1.22 (3.9) 3. Absolute, relative, and imperfect aspects in varied association.
- 0:1.23 (3.10) 4. Absolute perfection in some respects, imperfection in all others.
- 0:1.24 (3.11) 5. Absolute perfection in no direction, relative perfection in all manifestations.
- 0:1.25 (3.12) 6. Absolute perfection in no phase, relative in some, imperfect in others.

santykinį tobulumą turi kai kurios fazės, netobulumą turi visos kitos.

7. Absoliutaus tobulumo neturi nė viena savybė, netobulumą turi visos savybės.

0:1.26 (3.13) 7. Absolute perfection in no attribute, imperfection in all.

II. DIEVAS

Besivystantys mirtingieji tvariniai patiria nenumaldomą akstiną simbolizuoti savo ribotas sampratas apie Dievą. Žmogaus moralinės pareigos sąmonė ir jo dvasinis idealizmas išreiškia vertybės lygį—patirtinę tikrovę—kurią sunku simbolizuoti.

Kosminė sąmonė pažymi Pirmosios Priežasties, vienintelės nepriežastinės tikrovės, pripažinimą. Dievas, Visuotinis Tėvas, veikia ikibegalinės vertybės ir santykinio dieviškumo išraiškos trijuose Dievybės-asmenybės lygiuose:

1. *Ikiasmeniname* — kaip yra Tėvo fragmentų, tokių, kaip Minties Derintojų, veikime.

2. *Asmeniname* — kaip yra sukurtų būtybių ir jų palikuonių evoliuciniame patyrimo.

3. *Viršasmeniname* — kaip tam tikrų absonitinių ir asocijuotų būtybių atsiradusiose egzistencijose.

DIEVAS yra žodinis simbolis, pavadinantis visus Dievybės įsmeninimus. Terminui būtinas skirtingas apibrėžimas kiekviename asmeniname Dievybės veikimo lygyje, ir jį dar toliau reikia apibrėžti kiekvieno iš šitų lygių viduje, nes šitą terminą galima vartoti, pavadinant skirtingus lygiaverčius ir subordinuotus Dievybės įsmeninimus; pavyzdžiui: Rojaus Sūnūs Kūrėjai—vietinių visatų tėvai.

Dievo terminas, kaip jį vartojame mes, galėtų būti suprantamas:

Pagal pavadinimą — kaip Dievas Tėvas.

Pagal kontekstą — kada pavartojamas aptariant kažkurį dievybės lygį ar susivienijimą. Kada kyla abejonių dėl žodžio Dievas tikslaus interpretavimo, tada patartina nurodyti Visuotinio Tėvo asmenį.

Terminas Dievas visada pažymi *asmenybę*. Dievybė gali būti siejama, arba gali būti ir nesiejama, su dieviškosiomis asmenybėmis.

Žodis DIEVAS, šituose dokumentuose, yra vartojamas tokiomis prasmėmis:

1. *Dievas Tėvas* — Kūrėjas, Kontrolierius, ir Rėmėjas. Visuotinis Tėvas, Dievybės Pirmasis Asmuo.

2. *Dievas Sūnus* — Lygiavertis Kūrėjas,

II. GOD

0:2.1 (3.14) Evolving mortal creatures experience an irresistible urge to symbolize their finite concepts of God. Man's consciousness of moral duty and his spiritual idealism represent a value level — an experiential reality — which is difficult of symbolization.

0:2.2 (3.15) Cosmic consciousness implies the recognition of a First Cause, the one and only uncaused reality. God, the Universal Father, functions on three Deity-personality levels of subinfinite value and relative divinity expression:

0:2.3 (3.16) 1. *Prepersonal* — as in the ministry of the Father fragments, such as the Thought Adjusters.

0:2.4 (3.17) 2. *Personal* — as in the evolutionary experience of created and procreated beings.

0:2.5 (3.18) 3. *Superpersonal* — as in the eventuated existences of certain absonite and associated beings.

0:2.6 (3.19) GOD is a word symbol designating all personalizations of Deity. The term requires a different definition on each personal level of Deity function and must be still further redefined within each of these levels, as this term may be used to designate the diverse co-ordinate and subordinate personalizations of Deity; for example: the Paradise Creator Sons — the local universe fathers.

0:2.7 (4.1) The term God, as we make use of it, may be understood:

0:2.8 (4.2) *By designation* — as God the Father.

0:2.9 (4.3) *By context* — as when used in the discussion of some one deity level or association. When in doubt as to the exact interpretation of the word God, it would be advisable to refer it to the person of the Universal Father.

0:2.10 (4.4) The term God always denotes *personality*. Deity may, or may not, refer to divinity personalities.

0:2.11 (4.5) The word GOD is used, in these papers, with the following meanings:

0:2.12 (4.6) 1. *God the Father* — Creator, Controller, and Upholder. The Universal Father, the First Person of Deity.

0:2.13 (4.7) 2. *God the Son* — Co-ordinate Creator,

Dvasios Kontrolierius, ir Dvasinis Administratorius. Amžinasis Sūnus, Dievybės Antrasis Asmuo.

3. *Dievas Dvasia* — Bendrai Veikiantysis, Visuotinis Suvienytojas, ir Proto Padovanotojas. Bėgalinė Dvasia, Trečiasis Dievybės Asmuo.

4. *Dievas Aukščiausiasis* — besirealizuojantis arba besivystantis laiko ir erdvės Dievas. Asmenė Dievybė asociatyviai įgyvendinanti tvarinio-Kūrėjo tapatybės laiko-erdvės patirtinį pasiekimą. Aukščiausioji Būtybė asmeniškai patiria Dievybės vienybės pasiekimą kaip laiko ir erdvės evoliucinių tvarinių besivystantis ir patirtinis Dievas.

5. *Dievas Septinkartis* — Dievybės asmenybė realiai veikianti bet kur laike ir erdvėje. Rojaus Asmenės Dievybės ir jų kūrybiniai pagalbininkai, veikiantys centrinės visatos ribose ir už jos ribų, ir energijos dėka įsiasmeninantis kaip Aukščiausioji Būtybė pirmajame tvarinio lygyje, suvienijant Dievybės apreiškimą laike ir erdvėje. Šitas lygis, didžioji visata, yra Rojaus asmenybių laikinė-erdvinė leidimosi sfera, esanti abipusio poveikio susivienijime su evoliucinių tvarinių kilimu laike-erdvėje.

6. *Dievas Galutinytis* — viršlaikis ir pranoktas erdvės atsirandantis Dievas. Suvienijančios Dievybės pasireiškimo antrasis patirtinis lygis. Dievas Galutinytis pažymi tai, jog yra pasiektas sintezuotų absonitinių-viršasmenių, laiką-erdvę-pranoktų, ir atsiradusių-patirtinių vertybių, suderintų Dievybės tikrovės galutiniuose kuriančiuose lygiuose, įgyvendinimas.

7. *Dievas Absoliutas* — empiriškai besiformuojantis pranoktų viršasmenių vertybių ir dieviškumo reikšmių Dievas, dabar yra egzistencialus kaip *Dievybės Absoliutas*. Tai yra trečiasis lygis, vienijantis Dievybės išraišką ir išplėtimą. Šitame virškūrybiniame lygyje, Dievybė patiria potencialo, kurį galima įsameninti, išievojimą, susiduria su dieviškumo užbaigimu, ir išsemia sugebėjimą save apreikšti kitokio įsameninimo vienas po kito einantiems progresiniams lygiams. Dabar Dievybė susiduria, susisieja, ir susitapatina su *Beribiu Absoliutu*.

Spirit Controller, and Spiritual Administrator. The Eternal Son, the Second Person of Deity.

0:2.14 (4.8) 3. *God the Spirit* — Conjoint Actor, Universal Integrator, and Mind Bestower. The Infinite Spirit, the Third Person of Deity.

0:2.15 (4.9) 4. *God the Supreme* — the actualizing or evolving God of time and space. Personal Deity associatively realizing the time-space experiential achievement of creature-Creator identity. The Supreme Being is personally experiencing the achievement of Deity unity as the evolving and experiential God of the evolutionary creatures of time and space.

0:2.16 (4.10) 5. *God the Sevenfold* — Deity personality anywhere actually functioning in time and space. The personal Paradise Deities and their creative associates functioning in and beyond the borders of the central universe and power-personalizing as the Supreme Being on the first creature level of unifying Deity revelation in time and space. This level, the grand universe, is the sphere of the time-space descension of Paradise personalities in reciprocal association with the time-space ascension of evolutionary creatures.

0:2.17 (4.11) 6. *God the Ultimate* — the eventuating God of supertime and transcended space. The second experiential level of unifying Deity manifestation. God the Ultimate implies the attained realization of the synthesized absonite-superpersonal, time-space-transcended, and eventuated-experiential values, co-ordinated on final creative levels of Deity reality.

0:2.18 (4.12) 7. *God the Absolute* — the experientializing God of transcended superpersonal values and divinity meanings, now existential as the *Deity Absolute*. This is the third level of unifying Deity expression and expansion. On this supercreative level, Deity experiences exhaustion of personalizable potential, encounters completion of divinity, and undergoes depletion of capacity for self-revelation to successive and progressive levels of other-personalization. Deity now encounters, impinges upon, and experiences identity with, the *Unqualified Absolute*.

III. PIRMASIS ŠALTINIS IR CENTRAS

Visuminė, bėgalinė tikrovė egzistuoja septyniose fazėse ir kaip septyni lygiaverčiai Absoliutai:

1. Pirmasis Šaltinis ir Centras.
2. Antrasis Šaltinis ir Centras.
3. Trečiasis Šaltinis ir Centras.

III. THE FIRST SOURCE AND CENTER

0:3.1 (4.13) Total, infinite reality is existential in seven phases and as seven co-ordinate Absolutes:

- 0:3.2 (5.1) 1. The First Source and Center.
- 0:3.3 (5.2) 2. The Second Source and Center.
- 0:3.4 (5.3) 3. The Third Source and Center.

4. Rojaus Sala.

5. Dievybės Absoliutas.

6. Visuotinis Absoliutas.

7. Beribis Absoliutas.

Dievas, kaip Pirmasis Šaltinis ir Centras, yra pirminis visuminės tikrovės atžvilgiu—be apribojimo. Pirmasis Šaltinis ir Centras yra begalinis, o taip pat ir amžinas ir dėl to yra ribojamas arba sąlygojamas tikrai valios.

Dievas—Visuotinis Tėvas—yra Pirmojo Šaltinio ir Centro asmenybė ir kaip tokia palaiko beribės kontrolės asmeninius ryšius su visais lygiaverčiais ir subordinuotais šaltiniais ir centrais. Tokia kontrolė yra *potencialiai* asmeninė ir begalinė, nors realiai ji gali ir niekada neveikti dėl tokių lygiaverčių ir subordinuotų šaltinių ir centrų ir asmenybių tobulo veikimo.

Dėl to, Pirmasis Šaltinis ir Centras yra pirminis visose sferose: sudieviniose ar nesudieviniose, asmeninėse ar neasmeninėse, aktualiose ar potencialiose, ribinėse ar beribėse. Joks daiktas ar būtybė, joks santykumas ar užbaigtumas neegzistuoja kaip nors kitaip, bet tik palaikydamas tiesioginį arba netiesioginį ryšį su Pirmojo Šaltinio ir Centro pirmumu, ir priklausydamas nuo Pirmojo Šaltinio ir Centro pirmumo.

Pirmasis Šaltinis ir Centras su visata yra susijęs taip:

1. Materialių visatų gravitacijos jėgos sueina į žemutinio Rojaus gravitacijos centrą. Kaip tik dėl to jo asmens geografinė buvimo vieta yra amžinai nustatyta absoliučiam ryšyje su Rojaus apatinės arba materialios plokštumos jėgos-energijos centru. Bet absoliuti Dievybės asmenybė egzistuoja Rojaus viršutinėje arba dvasinėje plokštumoje.

2. Proto jėgos sueina į Begalinę Dvasią; skirtingas ir įvairus kosminis protas sueina į Septynias Pagrindines Dvasias; besirealizuojantis Aukščiausiojo protas kaip laiko-erdvės patyrimas sueina į Madžestoną.

3. Visatos dvasinės jėgos sueina į Amžinąjį Sūnų.

4. Neribotas potencialas dievybės veikimui yra Dievybės Absoliute.

5. Beribis sugebėjimas reaguoti į begalybę egzistuoja Beribiame Absoliute.

6. Šie du Absoliutai—Ribotas ir Beribis—yra suderinami ir suvienijami Visuotiniame Absoliute ir Visuotinio Absoliuto.

0:3.5 (5.4) 4. The Isle of Paradise.

0:3.6 (5.5) 5. The Deity Absolute.

0:3.7 (5.6) 6. The Universal Absolute.

0:3.8 (5.7) 7. The Unqualified Absolute.

0:3.9 (5.8) God, as the First Source and Center, is primal in relation to total reality — unqualifiedly. The First Source and Center is infinite as well as eternal and is therefore limited or conditioned only by volition.

0:3.10 (5.9) God — the Universal Father — is the personality of the First Source and Center and as such maintains personal relations of infinite control over all co-ordinate and subordinate sources and centers. Such control is personal and infinite in *potential*, even though it may never actually function owing to the perfection of the function of such co-ordinate and subordinate sources and centers and personalities.

0:3.11 (5.10) The First Source and Center is, therefore, primal in all domains: deified or undeified, personal or impersonal, actual or potential, finite or infinite. No thing or being, no relativity or finality, exists except in direct or indirect relation to, and dependence on, the primacy of the First Source and Center.

0:3.12 (5.11) *The First Source and Center* is related to the universe as:

0:3.13 (5.12) 1. The gravity forces of the material universes are convergent in the gravity center of nether Paradise. That is just why the geographic location of his person is eternally fixed in absolute relation to the force-energy center of the nether or material plane of Paradise. But the absolute personality of Deity exists on the upper or spiritual plane of Paradise.

0:3.14 (5.13) 2. The mind forces are convergent in the Infinite Spirit; the differential and divergent cosmic mind in the Seven Master Spirits; the factualizing mind of the Supreme as a time-space experience in Majeston.

0:3.15 (5.14) 3. The universe spirit forces are convergent in the Eternal Son.

0:3.16 (5.15) 4. The unlimited capacity for deity action resides in the Deity Absolute.

0:3.17 (5.16) 5. The unlimited capacity for infinity response exists in the Unqualified Absolute.

0:3.18 (5.17) 6. The two Absolutes — Qualified and Unqualified — are co-ordinated and unified in and by the Universal Absolute.

7. Evoliucinės moralios būtybės ar bet kokios kitos moralios būtybės potenciali asmenybė yra koncentruojama Visuotinio Tėvo asmenybėje.

TIKROVĖ, kaip ją suvokia ribinės būtybės, yra dalinė, santykinė, ir iliuzinė. Maksimali Dievybės tikrovė, kurią iki galo gali suvokti evoliuciniai ribiniai tvariniai, yra Aukščiausiojoje Būtybėje. Nežiūrint šito, yra apriorinės ir amžinosios realybės, viršribinės realybės, kurios yra protėvinės šitai evoliucinių laiko-erdvės tvarinių Aukščiausiajai Dievybei. Mėgindami pavaizduoti visuotinės tikrovės kilmę ir savybes, mes esame priversti pasinaudoti laiko-erdvės samprotavimo metodu tam, kad pasiektume ribinio proto lygį. Dėl to daugelis amžinybės įvykių, vykstančių tuo pačiu metu, turi būti pateikiami kaip įvykių seka.

Taip, kaip į Tikrovės kilmę ir diferencijavimą žvelgtų laiko-erdvės tvarinys, tai amžinasis ir begalinis AŠ ESU pasiekė Dievybės išlaisvinimą iš beribės begalybės pančių, panaudodamas neatsiskiriamą ir amžinai laisvą valią, ir šitas atsiskyrimas nuo beribės begalybės sukūrė pirmąją *absoliutaus dieviškumo įtampą*. Šią begalybės diferencialo įtampą pašalina Visuotinis Absolutas, kuris veikia tam, kad suvienytų ir suderintų Visuminės Dievybės dinamišką begalybę ir Beribio Absoliuto statinę begalybę.

Šitame pirminiame veiksmė šis teorinis AŠ ESU pasiekė asmenybės įgyvendinimą, tapdamas Pirminio Sūnaus Amžinuojų Tėvu, tuo pačiu metu tapdamas Rojaus Salos Amžinuojų Šaltiniu. Vienu metu su Sūnaus atsiskyrimu nuo Tėvo ir, Rojaus akivaizdoje, atsirado Begalinė Dvasia ir centrinė Havonos visata. Atsiradus drauge egzistuojančiai asmeniui Dievybei, Amžinajam Sūnui ir Begalinei Dvasiai, Tėvas, kaip asmenybė, išvengė priešingu atveju neišvengiamo išsiskaidymo visame Visuminės Dievybės potenciale. Nuo to laiko būtent tikrai Trejybės susivienijime su kitomis dviem lygiavertėmis Dievybėmis Tėvas užpildo visą Dievybės potencialą, tuo tarpu patirtinė Dievybė vis daugiau aktualizuojama dieviškuosiuose Aukštybės, Galutinybės, ir Absolutumo lygiuose.

Samprata apie šį AŠ ESU yra filosofinė nuolaida, kurią mes darome laiko apribotam, erdvės supančiotam, ribiniam žmogaus protui, tvarinio nesugebėjimui suvokti amžinybės egzistencijų—neprasidedančių, nesibaigiančių realybių ir ryšių. Laiko-erdvės tvariniui, visi dalykai turi turėti pradžią, išskyrus tą VIENTELĮ NEPRIEŽASTINĮ—pirminę priežasčių priežastį. Dėl to mes iš tikrųjų šią filosofinės vertybės lygį išreiškiame sąvoka AŠ ESU, tuo pačiu metu visus tvarinius mokome, jog Amžinasis Sūnus ir Begalinė Dvasia yra drauge amžini su šiuo AŠ ESU, kitais žodžiais tariant, niekada nebuvo tokio

0:3.19 (5.18) 7. The potential personality of an evolutionary moral being or of any other moral being is centered in the personality of the Universal Father.

0:3.20 (5.19) REALITY, as comprehended by finite beings, is partial, relative, and shadowy. The maximum Deity reality fully comprehensible by evolutionary finite creatures is embraced within the Supreme Being. Nevertheless there are antecedent and eternal realities, superfinite realities, which are ancestral to this Supreme Deity of evolutionary time-space creatures. In attempting to portray the origin and nature of universal reality, we are forced to employ the technique of time-space reasoning in order to reach the level of the finite mind. Therefore must many of the simultaneous events of eternity be presented as sequential transactions.

0:3.21 (6.1) As a time-space creature would view the origin and differentiation of Reality, the eternal and infinite I AM achieved Deity liberation from the fetters of unqualified infinity through the exercise of inherent and eternal free will, and this divorcement from unqualified infinity produced the first *absolute divinity-tension*. This tension of infinity differential is resolved by the Universal Absolute, which functions to unify and co-ordinate the dynamic infinity of Total Deity and the static infinity of the Unqualified Absolute.

0:3.22 (6.2) In this original transaction the theoretical I AM achieved the realization of personality by becoming the Eternal Father of the Original Son simultaneously with becoming the Eternal Source of the Isle of Paradise. Coexistent with the differentiation of the Son from the Father, and in the presence of Paradise, there appeared the person of the Infinite Spirit and the central universe of Havona. With the appearance of coexistent personal Deity, the Eternal Son and the Infinite Spirit, the Father escaped, as a personality, from otherwise inevitable diffusion throughout the potential of Total Deity. Thenceforth it is only in Trinity association with his two Deity equals that the Father fills all Deity potential, while increasingly experiential Deity is being actualized on the divinity levels of Supremacy, Ultimacy, and Absoluteness.

0:3.23 (6.3) *The concept of the I AM* is a philosophic concession which we make to the time-bound, space-fettered, finite mind of man, to the impossibility of creature comprehension of eternity existences — nonbeginning, nonending realities and relationships. To the time-space creature, all things must have a beginning save only the ONE UNCAUSED — the primeval cause of causes. Therefore do we conceptualize this philosophic value-level as the I AM, at the same time instructing all creatures that the Eternal Son and the Infinite Spirit are coeternal with the I AM; in other words, that there never was a time when the

laiko, kada AŠ ESU nebuvo Sūnaus, o kartu su juo, ir Dvasios Tėvas.

Begalinysis yra vartojamas pažymėti tą pilnatvę—užbaigtumą—reiškiančią Pirmojo Šaltinio ir Centro pirmenybę. *Teorinis* AŠ ESU yra “valios begalybės” tvarinio filosofinis pratęsimas, bet *Begalinysis* yra *aktualus* vertybės lygis, pažymintis Visuotinio Tėvo absoliučios ir nesuvaržytos laisvos valios tikrosios begalybės amžinybės įtampą. Šita sąvoka kartais yra įvardijamas Tėvas-Begalinysis.

Visų kategorijų būtybėms, aukštoms ir žemoms, stengiantis atrasti Tėvą-Begalinį, didelė dalis neaiškumų kyla dėl savo įgimtų suvokimo apribojimų. Visuotinio Tėvo absoliutus pirmumas nėra akivaizdus ikibegalinuose lygiuose, dėl to galbūt tikrai Amžinasis Sūnus ir Begalinė Dvasia iš tikrųjų pažįsta Tėvą kaip begalybę; visoms kitoms asmenybėms tokia sąvoka reiškia įtikėjimo panaudojimą.

IV. VISATOS TIKROVĖ

Tikrovė skirtingai aktualizuojasi įvairiuose visatos lygiuose; tikrovė atsiranda Visuotinio Tėvo begalinėje valioje ir jo valia ir gali būti įgyvendinta trimis pagrindiniais aspektais daugelyje skirtingų visatos aktualizavimosi lygių:

1. *Nesudievinta tikrovė* apima diapazoną nuo neasmenių energijos sferų iki visuotinės egzistencijos nejasmeninamų vertybių tikrovės valdų, net iki Beribio Absoliuto buvimo.

2. *Sudievinta tikrovė* apima visus begalinius Dievybės potencialus, kylančius į viršų per visas asmenybės valdas nuo žemiausiojo ribinio iki aukščiausiojo begalinio, šitokiu būdu aprėpdama sferą viso to, kas gali būti įjasmeninama ir daugiau—net iki Dievybės Absoliuto buvimo.

3. *Tarpusavyje asocijuota tikrovė*. Visatos tikrovė, kaip yra manoma, yra arba sudievinta arba nesudievinta, bet žemesnėms už sudievinas būtybėms egzistuoja tarpusavyje asocijuotos tikrovės milžiniška sfera, potenciali ir besiaktualizuojanti, kurią sunku identifikuoti. Didelė dalis šitos koordinuotos tikrovės yra Visuotinio Absoliuto valdose.

Tokia yra originalios tikrovės pirminė samprata: Tėvas inicijuoja ir palaiko Tikrovę. Tikrovės pirminiai *diferencialai* yra tai, kas yra sudievinta ir kas yra nesudievinta—Dievybės Absoliutas ir Beribis Absoliutas. Pirminis ryšys yra įtampa tarp jų. Šią Tėvo inicijuotą įtampą tobulai sumažina Visuotinis Absoliutas, ir ji įsiamžina kaip Visuotinis Absoliutas.

Laiko ir erdvės požiūriu, tikrovę galima toliau

I AM was not the *Father* of the Son and, with him, of the Spirit.

0:3.24 (6.4) *The Infinite* is used to denote the fullness — the finality — implied by the primacy of the First Source and Center. The *theoretical* I AM is a creature-philosophic extension of the “infinity of will,” but the Infinite is an *actual* value-level representing the eternity-intension of the true infinity of the absolute and unfettered free will of the Universal Father. This concept is sometimes designated the Father-Infinite.

0:3.25 (6.5) Much of the confusion of all orders of beings, high and low, in their efforts to discover the Father-Infinite, is inherent in their limitations of comprehension. The absolute primacy of the Universal Father is not apparent on subinfinite levels; therefore is it probable that only the Eternal Son and the Infinite Spirit truly know the Father as an infinity; to all other personalities such a concept represents the exercise of faith.

IV. UNIVERSE REALITY

0:4.1 (6.6) Reality differentially actualizes on diverse universe levels; reality originates in and by the infinite volition of the Universal Father and is realizable in three primal phases on many different levels of universe actualization:

0:4.2 (6.7) 1. *Undeified reality* ranges from the energy domains of the nonpersonal to the reality realms of the nonpersonalizable values of universal existence, even to the presence of the Unqualified Absolute.

0:4.3 (7.1) 2. *Deified reality* embraces all infinite Deity potentials ranging upward through all realms of personality from the lowest finite to the highest infinite, thus encompassing the domain of all that which is personalizable and more — even to the presence of the Deity Absolute.

0:4.4 (7.2) 3. *Interassociated reality*. Universe reality is supposedly either deified or undeified, but to subdeified beings there exists a vast domain of interassociated reality, potential and actualizing, which is difficult of identification. Much of this co-ordinate reality is embraced within the realms of the Universal Absolute.

0:4.5 (7.3) This is the primal concept of original reality: The Father initiates and maintains Reality. The primal *differentials* of reality are the deified and the undeified — the Deity Absolute and the Unqualified Absolute. The primal *relationship* is the tension between them. This Father-initiated divinity-tension is perfectly resolved by, and eternalizes as, the Universal Absolute.

0:4.6 (7.4) From the viewpoint of time and space,

skirstyti kaip:

1 . *Aktualią ir potencialią*. Realybės, egzistuojančios išraiškos pilnatvėje, priešingai tams, kurios turi neatskleistą potencialą augti. Amžinasis Sūnus yra absoliuti dvasinė aktualybė; mirtingasis žmogus labai didele dalimi yra neįgyvendinta dvasinė potencialybė.

2 . *Absoliučią ir ikiabsoliučią*. Absoliučios realybės yra amžinybės egzistencijos. Ikiabsoliučios realybės yra projektuotos dviem lygiais: Absonitų—realybių, kurios yra santykinės tiek laiko, tiek amžinybės požiūriu. Ribinių—realybių, kurios yra projektuotos erdvėje ir aktualizuotos laike.

3. *Egzistencialią ir patirtinę*. Rojaus Dievybė yra egzistenciali, bet Aukščiausiasis ir Galutinis, kurie formuojasi, yra patirtiniai.

4 . *Asmenę ir neasmenę*. Dievybės plėtimasis, asmenybės išraiška, ir visatos evoliucija amžiams yra sąlygota Tėvo laisvos valios veiksmu, kuris aktualybės ir potencialybės intelektualias-dvasines-asmenes prasmes ir vertybes, besikoncentruojančias Amžinajame Sūnuje, amžiams atskyrė nuo tų dalykų, kurie koncentruojasi amžinojoje Rojaus Saloje ir kurie yra nuo jos neatskiriami.

ROJUS yra terminas, apimantis visatos tikrovės visų fazių asmenius ir neasmenius pagrindinius Absolūtus. Rojus, tinkamai apibrėžtas, gali pažymėti bet kokią tikrovės formą ir visas tikrovės formas, Dievybę, dieviškumą, asmenybę, ir energiją—dvasinę, intelektualią, ar materialią. Rojus visiems yra bendras kaip kilmės, funkcijos ir lemties vieta, kas susiję su vertybėmis, prasmėmis, ir realia egzistencija.

Rojaus Sala— Rojus, neapibrėžtas kitaip— yra Pirmojo Šaltinio ir Centro materialią gravitaciją valdantis Absolutas. Rojus yra nejudantis; jis yra vienintelis stacionarus objektas visatų visatoje. Rojaus Sala turi vietą visatoje, bet neturi jokios padėties erdvėje. Šita amžinoji Sala yra fizinių visatų—praeities, dabarties, ir ateities—realusis šaltinis. Branduolinė Šviesos Sala yra vienas iš Dievybės vedinių, bet vargu ar jis yra Dievybė; taip pat ir materialūs kūriniai iš tiesų nėra Dievybės dalis; jie yra pasekmė.

Rojus nėra kūrėjas; jis yra unikalus daugelio visatos veiklų kontrolierius, nepalyginamai daug didesnis kontrolierius negu reaguotojas. Per materialias visatas Rojus įtakoja visų būtybių, susijusių su jėga, energija, ir įtampa, reakcijas ir elgesį, bet pats Rojus šiose visatose yra unikalus, išimtinis, ir izoliuotas. Rojus yra nepanašus į nieką ir niekas nėra panašus į Rojų. Jis nėra nei jėga, nei kažkoks buvimas; jis tiesiog yra *Rojus*.

reality is further divisible as:

0:4.7 (7.5) 1. *Actual and Potential*. Realities existing in fullness of expression in contrast to those which carry undisclosed capacity for growth. The Eternal Son is an absolute spiritual actuality; mortal man is very largely an unrealized spiritual potentiality.

0:4.8 (7.6) 2. *Absolute and Subabsolute*. Absolute realities are eternity existences. Subabsolute realities are projected on two levels: Absonites — realities which are relative with respect to both time and eternity. Finites — realities which are projected in space and are actualized in time.

0:4.9 (7.7) 3. *Existential and Experiential*. Paradise Deity is existential, but the emerging Supreme and Ultimate are experiential.

0:4.10 (7.8) 4. *Personal and Impersonal*. Deity expansion, personality expression, and universe evolution are forever conditioned by the Father's freewill act which forever separated the mind-spirit-personal meanings and values of actuality and potentiality centering in the Eternal Son from those things which center and inhere in the eternal Isle of Paradise.

0:4.11 (7.9) PARADISE is a term inclusive of the personal and the nonpersonal focal Absolutes of all phases of universe reality. Paradise, properly qualified, may connote any and all forms of reality, Deity, divinity, personality, and energy — spiritual, mindal, or material. All share Paradise as the place of origin, function, and destiny, as regards values, meanings, and factual existence.

0:4.12 (7.10) *The Isle of Paradise* — Paradise not otherwise qualified — is the Absolute of the material-gravity control of the First Source and Center. Paradise is motionless, being the only stationary thing in the universe of universes. The Isle of Paradise has a universe location but no position in space. This eternal Isle is the actual source of the physical universes — past, present, and future. The nuclear Isle of Light is a Deity derivative, but it is hardly Deity; neither are the material creations a part of Deity; they are a consequence.

0:4.13 (7.11) Paradise is not a creator; it is a unique controller of many universe activities, far more of a controller than a reactor. Throughout the material universes Paradise influences the reactions and conduct of all beings having to do with force, energy, and power, but Paradise itself is unique, exclusive, and isolated in the universes. Paradise represents nothing and nothing represents Paradise. It is neither a force nor a presence; it is just *Paradise*.

V. ASMENYBĖS REALYBĖS

Asmenybė yra sudievinotos tikrovės lygis, ir apima diapazoną nuo mirtingojo ir tarpinės būtybės garbinimo ir išminties aukštesniojo proto sužadavimo lygio, einant aukštyn per morontinį ir dvasinį lygius iki asmenybės statuso užbaigtumo pasiekimo. Tai yra mirtingojo ir giminingo tvarinio asmenybės evoliucinis kilimas, bet yra daugybė ir kitų visatos asmenybių kategorijų.

Tikrovė turi polinkį visuotinai plėstis, asmenybė turi polinkį iki begalybės įvairuoti, ir abi gali beveik be apribojimų derintis su Dievybe ir amžinai stabilizuotis. Nors neasmenės tikrovės metamorfozinis diapazonas yra aiškiai apribotas, bet mes nieko nežinome apie kokius nors apribojimus asmenybės realybių progresinei evoliucijai.

Pasiektuose patirtiniuose lygiuose visos asmenybės kategorijos arba vertybės gali būti suvienytos ir net drauge kuriančios. Net Dievas ir žmogus gali bendrai egzistuoti suvienytoje asmenybėje, kaip tą puikiai demonstruoja Kristaus Mykolo—Žmogaus Sūnaus ir Dievo Sūnaus—dabartinis statusas.

Asmenybės visas ikibegales kategorijas ir fazes galima asociatyviai pasiekti ir potencialiai bendrai sukurti. Visą tą, kas yra ikiasmenis, asmenis, ir viršasmenis, draugėn sujungia koordinuoto pasiekimo, progresinio laimėjimo, ir bendro kūrybinio pajėgumo abipusis potencialas. Bet iš tikrųjų tas, kas yra neasmenis, niekada tiesiogiai netransmutuoja į tą, kas yra asmenis. Asmenybė niekada nebūna spontaniška; ji yra Rojaus Tėvo dovana. Asmenybė valdo energiją, ir ji yra susieta tikrai su gyvomis energijų sistemomis; tapatybė gali būti susieta su negyvų energijų modeliais.

Visuotinis Tėvas yra asmenybės tikrovės paslaptis, asmenybės padovanojimas, ir asmenybės likimas. Amžinasis Sūnus yra absoliuti asmenybė, dvasinės energijos, morontijos dvasių, ir išstobulintų dvasių paslaptis. Bendrai Veikiantysis yra dvasios-proto asmenybė, intelekto, mąslumo, ir visuotinio proto šaltinis. Bet Rojaus Sala yra neasmenė ir uždvasinė; ji yra visuotinio kūno esmė, fizinės materijos šaltinis ir centras, ir visuotinės materialios tikrovės absoliutus pirminis modelis.

Šitos visuotinės tikrovės savybės Urantijos žmogiškajame patyrimo pasireiškia tokiuose lygiuose, kaip:

1. *Kūnas*. Žmogaus materialus arba fizinis organizmas. Gyvulinės prigimties ir kilmės gyvas elektrocheminis mechanizmas.

V. PERSONALITY REALITIES

0:5.1 (8.1) Personality is a level of deified reality and ranges from the mortal and midway level of the higher mind activation of worship and wisdom up through the morontial and spiritual to the attainment of finality of personality status. That is the evolutionary ascent of mortal- and kindred-creature personality, but there are numerous other orders of universe personalities.

0:5.2 (8.2) Reality is subject to universal expansion, personality to infinite diversification, and both are capable of well-nigh unlimited Deity co-ordination and eternal stabilization. While the metamorphic range of nonpersonal reality is definitely limited, we know of no limitations to the progressive evolution of personality realities.

0:5.3 (8.3) On attained experiential levels all personality orders or values are associable and even cocreational. Even God and man can coexist in a unified personality, as is so exquisitely demonstrated in the present status of Christ Michael — Son of Man and Son of God.

0:5.4 (8.4) All subinfinite orders and phases of personality are associative attainables and are potentially cocreational. The prepersonal, the personal, and the superpersonal are all linked together by mutual potential of co-ordinate attainment, progressive achievement, and cocreational capacity. But never does the impersonal directly transmute to the personal. Personality is never spontaneous; it is the gift of the Paradise Father. Personality is superimposed upon energy, and it is associated only with living energy systems; identity can be associated with nonliving energy patterns.

0:5.5 (8.5) The Universal Father is the secret of the reality of personality, the bestowal of personality, and the destiny of personality. The Eternal Son is the absolute personality, the secret of spiritual energy, morontia spirits, and perfected spirits. The Conjoint Actor is the spirit-mind personality, the source of intelligence, reason, and the universal mind. But the Isle of Paradise is nonpersonal and extraspiritual, being the essence of the universal body, the source and center of physical matter, and the absolute master pattern of universal material reality.

0:5.6 (8.6) These qualities of universal reality are manifest in Urantian human experience on the following levels:

0:5.7 (8.7) 1. *Body*. The material or physical organism of man. The living electrochemical mechanism of animal nature and origin.

2. *Protas*. Žmogiškojo organizmo mąstymo, suvokimo, ir jutimo mechanizmas. Visuminis sąmoningas ir nesąmoningas patyrimas. Intelktas, susietas su emociniu gyvenimu, per garbinimą ir išmintį kypstantis aukštyn į dvasinį lygį.

3. *Dvasia*. Dieviškoji dvasia, kuri gyvena žmogaus proto viduje—Minties Derintojas. Šita nemirtinga dvasia yra ikiasmenė—ne asmenybė, nors turinti likimą tapti išliekančio mirtingojo tvarinio asmenybės dalimi.

4. *Siela*. Žmogaus siela yra patirtinis įsigijimas. Kada mirtingasis tvarinys pasirenka “vykdyti Tėvo danguje valią,” tada ši viduje gyvenanti dvasia tampa *naujos realybės* žmogiškajame patyrimo tėvu. Mirtingas ir materialus protas yra šitos pačios atsirandančios realybės motina. Šitos naujosios realybės substancija nėra nei materialinė, nei dvasinė—ji yra *morontinė*. Tai yra atsirandanti ir nemirtinga siela, kuri turi lemtį išlikti po mirtingojo mirties ir pradėti kilimą į Rojų.

Asmenybė. Mirtingojo žmogaus asmenybė nėra nei kūnas, nei protas, nei dvasia; nėra ji ir siela. Asmenybė yra ta vienintelė nesikeičianti tikrovė šiaip jau visą laiką besikeičiančiame tvarinio patyrimo; ir ji suvienija visus kitus individualybės suvienytus faktorius. Asmenybė yra unikali dovana, kurią Visuotinis Tėvas suteikia materijos, proto, ir dvasios gyvoms ir suvienytoms energijoms, ir kuri išlieka su morontinės sielos išlikimu.

Morontija yra terminas, įvardijantis milžinišką lygį, įsiterpiantį tarp to, kas yra materialus ir kas yra dvasinis. Jis gali įvardinti asmenes ir neasmenes realybes, gyvas ar negyvas energijas. Morontijos audinio apmatai yra dvasiniai; jos ataudai yra fiziniai.

VI. ENERGIJA IR MODELIS

Bet kokį dalyką ir visus dalykus, reaguojančius į Tėvo asmenybės grandinę, mes vadiname asmeniais. Bet kokį dalyką ir visus dalykus, reaguojančius į Sūnaus dvasinę grandinę, mes vadiname dvasia. Bet ką ir viską, kas reaguoja į Bendrai Veikiančiojo proto grandinę, mes vadiname protu, protu kaip Begalinės Dvasios savybė—protu visose jo fazėse. Bet ką ir viską, kas reaguoja į materialios gravitacijos grandinę, besikoncentruojančią apatiniame Rojuje, mes vadiname materija—energija-materija visose jos metamorfozinėse būsenose.

ENERGIJĄ mes vartojame kaip visaapimančią terminą, taikomą dvasinėms, intelektualioms, ir materialioms sferoms. *Jėga* taip pat šitokiu būdu yra plačiai vartojama. *Galia* paprastai yra

0:5.8 (8.8) 2. *Mind*. The thinking, perceiving, and feeling mechanism of the human organism. The total conscious and unconscious experience. The intelligence associated with the emotional life reaching upward through worship and wisdom to the spirit level.

0:5.9 (8.9) 3. *Spirit*. The divine spirit that indwells the mind of man — the Thought Adjuster. This immortal spirit is prepersonal — not a personality, though destined to become a part of the personality of the surviving mortal creature.

0:5.10 (8.10) 4. *Soul*. The soul of man is an experiential acquirement. As a mortal creature chooses to “do the will of the Father in heaven,” so the indwelling spirit becomes the father of a *new reality* in human experience. The mortal and material mind is the mother of this same emerging reality. The substance of this new reality is neither material nor spiritual — it is *morontial*. This is the emerging and immortal soul which is destined to survive mortal death and begin the Paradise ascension.

0:5.11 (9.1) *Personality*. The personality of mortal man is neither body, mind, nor spirit; neither is it the soul. Personality is the one changeless reality in an otherwise ever-changing creature experience; and it unifies all other associated factors of individuality. The personality is the unique bestowal which the Universal Father makes upon the living and associated energies of matter, mind, and spirit, and which survives with the survival of the morontial soul.

0:5.12 (9.2) *Morontia* is a term designating a vast level intervening between the material and the spiritual. It may designate personal or impersonal realities, living or nonliving energies. The warp of morontia is spiritual; its woof is physical.

VI. ENERGY AND PATTERN

0:6.1 (9.3) Any and all things responding to the personality circuit of the Father, we call personal. Any and all things responding to the spirit circuit of the Son, we call spirit. Any and all that responds to the mind circuit of the Conjoint Actor, we call mind, mind as an attribute of the Infinite Spirit — mind in all its phases. Any and all that responds to the material-gravity circuit centering in nether Paradise, we call matter — energy-matter in all its metamorphic states.

0:6.2 (9.4) **ENERGY** we use as an all-inclusive term applied to spiritual, mindal, and material realms. *Force* is also thus broadly used. *Power* is ordinarily limited to the designation of the

apribojama materialios arba reaguojančios į linijinę gravitaciją materijos elektroninio lygio įvardijimu didžiojoje visatoje. Galia taip pat yra vartojama pažymėti suverenumą. Mes negalime laikytis jūsų apskritai priimtų jėgos, energijos, ir galios apibrėžimų. Yra toks kalbos skurdumas, kad šitiems terminams mes turime priskirti daugialypes prasmes.

Fizinė energija yra terminas, pažymintis reiškinio judėjimo, veiksmo, ir potencialo visas fazes ir formas.

Aptardami fizinės energijos pasireiškimus, mes apskritai vartojame kosminės jėgos, atsirandančios energijos, ir visatos galios terminus. Dažnai jie yra vartojami šitaip:

1. *Kosminė jėga* apima visas energijas, kylančias iš Beribio Absoliuto, tačiau kurios dar nereaguoja į Rojaus gravitaciją.

2. *Atsirandanti energija* apima tas energijas, kurios reaguoja į Rojaus gravitaciją, tačiau vis dar nereaguoja į vietinę arba linijinę trauką. Tai yra energijos-materijos ikielektroninis lygis.

3. *Visatos galia* apima energijos visas formas, kurios vis dar reaguodamos į Rojaus trauką, tiesiogiai reaguoja į linijinę trauką. Tai energijos-materijos ir jos visų vėlesniųjų evoliucijų elektroninis lygis.

Protas yra toks reiškinys, kuris pažymi gyvo veikimo buvimą-veiklą papildomai prie įvairių energijų sistemų; ir taip yra visuose intelekto lygiuose. Asmenybėje, protas visada įsiterpia tarp dvasios ir materijos; dėl to iš tikrųjų visatą apšviečia trys šviesos rūšys: materialinė šviesa, intelektualinė įžvalga, ir dvasinis švytėjimas.

Šviesa— dvasinis švytėjimas—yra žodinis simbolis, vaizdinė kalbos dalis, kuri pažymi asmenybės pasireiškimą, būdingą įvairių kategorijų dvasinėms būtybėms. Šitas švytintis sklidimas nėra vienu požiūriu nėra susietas nei su intelektualia įžvalga, nei su fizine šviesos pasireiškimais.

MODELIS gali būti projektuotas kaip materialus, dvasinis, arba protinis, arba kaip šitų energijų bet kokia kombinacija. Jis gali persmelkti asmenybes, tapatybes, esybes, ar negyvą materiją. Bet modelis yra modelis ir lieka modelių; padauginamos yra tiksliai kopijos.

Modelis gali konfigūruoti energiją, bet jis jos nevaldo. Trauka yra pagrindinė energijos-materijos kontrolė. Nei erdvė, nei modelis nereaguoja į trauką, bet tarp erdvės ir modelio nėra jokio ryšio; erdvė nėra nei modelis, nei potencialus modelis. Modelis yra konfigūracija tos tikrovės, kuri jau sumokėjo visą traukos skolą; bet kokio modelio

electronic level of material or linear-gravity-responsive matter in the grand universe. Power is also employed to designate sovereignty. We cannot follow your generally accepted definitions of force, energy, and power. There is such paucity of language that we must assign multiple meanings to these terms.

0:6.3 (9.5) *Physical energy* is a term denoting all phases and forms of phenomenal motion, action, and potential.

0:6.4 (9.6) In discussing physical-energy manifestations, we generally use the terms cosmic force, emergent energy, and universe power. These are often employed as follows:

0:6.5 (9.7) 1. *Cosmic force* embraces all energies deriving from the Unqualified Absolute but which are as yet unresponsive to Paradise gravity.

0:6.6 (9.8) 2. *Emergent energy* embraces those energies which are responsive to Paradise gravity but are as yet unresponsive to local or linear gravity. This is the pre-electronic level of energy-matter.

0:6.7 (9.9) 3. *Universe power* includes all forms of energy which, while still responding to Paradise gravity, are directly responsive to linear gravity. This is the electronic level of energy-matter and all subsequent evolutions thereof.

0:6.8 (9.10) *Mind* is a phenomenon connoting the presence-activity of *living ministry* in addition to varied energy systems; and this is true on all levels of intelligence. In personality, mind ever intervenes between spirit and matter; therefore is the universe illuminated by three kinds of light: material light, intellectual insight, and spirit luminosity.

0:6.9 (10.1) *Light* — spirit luminosity — is a word symbol, a figure of speech, which connotes the personality manifestation characteristic of spirit beings of diverse orders. This luminous emanation is in no respect related either to intellectual insight or to physical-light manifestations.

0:6.10 (10.2) *PATTERN* can be projected as material, spiritual, or mindal, or any combination of these energies. It can pervade personalities, identities, entities, or nonliving matter. But pattern is pattern and remains pattern; only *copies* are multiplied.

0:6.11 (10.3) Pattern may configure energy, but it does not control it. Gravity is the sole control of energy-matter. Neither space nor pattern are gravity responsive, but there is no relationship between space and pattern; space is neither pattern nor potential pattern. Pattern is a configuration of reality which has already paid all

tikrovę sudaro jo energijos, jo protas, dvasia, ar materialūs komponentai.

Priešingai *visumos* aspektui, modelis atskleidžia energijos *individualų* aspektą ir asmenybės *individualų* aspektą. Asmenybės arba tapatybės formos yra modeliai, atsirandantys iš energijos (fizinės, dvasinės, ar protinės), bet nėra nuo jos neatskiriami. Toji energijos savybė arba asmenybės savybė, kurios dėka modelis yra sužadinamas tam, jog atsirastų, gali būti priskiriama Dievui—Dievybei—Rojaus jėgos padovanojimui, asmenybės ir energijos sambūviui.

Modelis yra pirminis projektas, iš kurio yra daromos kopijos. Amžinasis Rojus yra modelių absoliutas; Amžinasis Sūnus yra asmenybės modelis; Visuotinis Tėvas yra jų abiejų tiesioginis protėvis-šaltinis. Bet Rojus nedovanoja modelio, o Sūnus negali padovanoti asmenybės.

gravity debt; the *reality* of any pattern consists of its energies, its mind, spirit, or material components.

0:6.12 (10.4) In contrast to the aspect of the *total*, pattern discloses the *individual* aspect of energy and of personality. Personality or identity forms are patterns resultant from energy (physical, spiritual, or mindal) but are not inherent therein. That quality of energy or of personality by virtue of which pattern is caused to appear may be attributed to God — Deity — to Paradise force endowment, to the coexistence of personality and power.

0:6.13 (10.5) Pattern is a master design from which copies are made. Eternal Paradise is the absolute of patterns; the Eternal Son is the pattern personality; the Universal Father is the direct ancestor-source of both. But Paradise does not bestow pattern, and the Son cannot bestow personality.

VII. AUKŠČIAUSIOJI BŪTYBĖ

Pagrindinės visatos Dievybės mechanizmas yra dvigubas, kas susiję su amžinybės ryšiais. Dievas Tėvas, Dievas Sūnus, ir Dievas Dvasia yra amžini—yra egzistencialios būtybės—tuo tarpu Dievas Aukščiausiasis, Dievas Galutinytis, ir Dievas Absoliutas yra post-Havonos epochų *besiaktualizuojančiosios* Dievybės asmenybės pagrindinės visatos evoliucinio plėtimosi laiko-erdvės sferose ir laiką-erdvę pranokstančiose sferose. Šitos besirealizuojančiosios Dievybės asmenybės yra amžinos ateityje nuo to laiko, kada, ir kaip, jos energijos dėka įsiasmenina augančiose visatose amžinųjų Rojaus Dievybių suvienijančiųjų-kuriančiųjų potencialų patirtinio aktualizavimosi metodu.

Dėl to, Dievybės buvimas yra dualus:

1. *Egzistencialus* — būtybės, egzistuojančios amžinai, praeityje, dabartyje, ir ateityje.

2. *Patirtinis* — būtybės, besiaktualizuojančios post-Havonos dabartyje, bet turinčios nesibaigiančią egzistenciją visoje ateities amžinybėje.

Tėvas, Sūnus, ir Dvasia yra egzistencialūs—egzistencialūs aktualybėje (nors visi potencialai yra manoma, jog yra patirtiniai). Aukščiausiasis ir Galutinytis yra visiškai patirtiniai. Dievybės Absoliutas yra patirtinis aktualizavimesi, bet yra egzistencialus savo potencialu. Dievybės esmė yra amžina, bet tik tai šie trys pirmieji Dievybės asmenys yra besąlygiškai amžini. Visos kitos Dievybės asmenybės turi kilmę, bet jos yra amžinos lemtyje.

Pasiekęs egzistencialios Dievybės saviraišką

VII. THE SUPREME BEING

0:7.1 (10.6) The Deity mechanism of the master universe is twofold as concerns eternity relationships. God the Father, God the Son, and God the Spirit are eternal — are existential beings — while God the Supreme, God the Ultimate, and God the Absolute are *actualizing* Deity personalities of the post-Havona epochs in the time-space and the time-space-transcended spheres of master universe evolutionary expansion. These actualizing Deity personalities are future eternal beings from the time when, and as, they power-personalize in the growing universes by the technique of the experiential actualization of the associative-creative potentials of the eternal Paradise Deities.

0:7.2 (10.7) Deity is, therefore, dual in presence:

0:7.3 (10.8) 1. *Existential* — beings of eternal existence, past, present, and future.

0:7.4 (10.9) 2. *Experiential* — beings actualizing in the post-Havona present but of unending existence throughout all future eternity.

0:7.5 (10.10) The Father, Son, and Spirit are existential — existential in actuality (though all potentials are supposedly experiential). The Supreme and the Ultimate are wholly experiential. The Deity Absolute is experiential in actualization but existential in potentiality. The essence of Deity is eternal, but only the three original persons of Deity are unqualifiedly eternal. All other Deity personalities have an origin, but they are eternal in destiny.

0:7.6 (10.11) Having achieved existential Deity

Sūnuje ir Dvasioje, dabar Tėvas pasiekia patirtinę išraišką iki tol buvusiuose neasmeniuose ir neapreikštuose Dievybės lygiuose kaip Dievas Aukščiausiasis, Dievas Galutinytis, ir Dievas Absoliutas; bet šitos patirtinės Dievybės šiuo metu nėra iki galo susiformavusios; jos yra aktualizavimosi procese.

Dievas Aukščiausiasis Havonoje yra trivienės Rojaus Dievybės asmeninis dvasinis atspindys. Šitas suvienijantis Dievybės ryšys dabar kūrybiškai plečiasi į išorę Dieve Septinkarčiame ir sintezuojasi Visagalio Aukščiausiojo patirtinėje galioje didžiojoje visatoje. Rojaus Dievybė, egzistenciali kaip trys asmenys, šitokiu būdu patirtiškai vystosi Aukštybės dviem aspektais, tuo tarpu šituos dualius aspektus energija-asmenybė suvienija kaip vieną Viešpatį, Aukščiausiąją Būtybę.

Visuotinis Tėvas pasiekia laisvos valios išlaisvinimą iš begalybės varžtų ir amžinybės pančių sutrejbimo būdu, trikarčiu Dievybės įsameninimu. Aukščiausioji Būtybė net ir dabar vystosi kaip Dievybės septinkarčio pasireiškimo ikiamžinas asmenybės suvienijimas didžiosios visatos laiko-erdvės segmentuose.

Aukščiausioji Būtybė nėra tiesioginis kūrėjas, išskyrus tai, kad ji yra Madžestono tėvas, bet ji yra tvarinio-Kūrėjo visos veiklos visatoje sintetinis koordinatorius. Aukščiausioji Būtybė, dabar besiaktualizuojanti evoliucinėse visatose, yra laiko-erdvės dieviškumo, trisajungės Rojaus Dievybės patirtiniame susivienijime su laiko ir erdvės Aukščiausiaisiais Kūrėjais, abipusio ryšio Dievybės sujungėjas ir sintezatorius. Kada pagaliau ji bus aktualizuota, tada šitoji evoliucinė Dievybė sudarys ribinio ir begalinio amžinąjį susiliejamą—patirtinės galios ir dvasinės asmenybės tvirtą ir nesugriaunamą sąjungą.

Visa laiko-erdvės ribinė tikrovė, besivystančios Aukščiausiosios Būtybės nukreipiančiu postūmiu, yra įsitraukusi į ribinės tikrovės visų fazių ir vertybių visą laiką augantį mobilizavimą ir tobulėjantį suvienijimą (energijos-asmenybės sintezę), palaikydama ryšį su Rojaus tikrovės įvairiomis fazėmis, turi tikslą vėliau pradėti mėginimą pasiekti supertvarinio pasiekimo absonitinius lygius.

VIII. DIEVAS SEPTINKARTIS

Kaip atlygį už statuso ribiškumą ir tam, kad būtų kompensuota dėl tvarinio sampratos apribojimų, Visuotinis Tėvas sukūrė evoliucinio tvarinio septinkartį priartėjimą prie Dievybės:

1. Rojaus Sūnūs Kūrėjai.

expression of himself in the Son and the Spirit, the Father is now achieving experiential expression on hitherto impersonal and unrevealed deity levels as God the Supreme, God the Ultimate, and God the Absolute; but these experiential Deities are not now fully existent; they are in process of actualization.

0:7.7 (11.1) *God the Supreme* in Havona is the personal spirit reflection of the triune Paradise Deity. This associative Deity relationship is now creatively expanding outward in God the Sevenfold and is synthesizing in the experiential power of the Almighty Supreme in the grand universe. Paradise Deity, existential as three persons, is thus experientially evolving in two phases of Supremacy, while these dual phases are power-personality unifying as one Lord, the Supreme Being.

0:7.8 (11.2) The Universal Father achieves freewill liberation from the bonds of infinity and the fetters of eternity by the technique of trinitization, threefold Deity personalization. The Supreme Being is even now evolving as a subeternal personality unification of the sevenfold manifestation of Deity in the time-space segments of the grand universe.

0:7.9 (11.3) *The Supreme Being* is not a direct creator, except that he is the father of Majeston, but he is a synthetic co-ordinator of all creature-Creator universe activities. The Supreme Being, now actualizing in the evolutionary universes, is the Deity correlator and synthesizer of time-space divinity, of triune Paradise Deity in experiential association with the Supreme Creators of time and space. When finally actualized, this evolutionary Deity will constitute the eternal fusion of the finite and the infinite — the everlasting and indissoluble union of experiential power and spirit personality.

0:7.10 (11.4) All time-space finite reality, under the directive urge of the evolving Supreme Being, is engaged in an ever-ascending mobilization and perfecting unification (power-personality synthesis) of all phases and values of finite reality, in association with varied phases of Paradise reality, to the end and for the purpose of subsequently embarking upon the attempt to reach absonite levels of supercreature attainment.

VIII. GOD THE SEVENFOLD

0:8.1 (11.5) To atone for finity of status and to compensate for creature limitations of concept, the Universal Father has established the evolutionary creature's sevenfold approach to Deity:

0:8.2 (11.6) 1. The Paradise Creator Sons.

2. Dienų Senieji.

3. Septynios Pagrindinės Dvasios.

4. Aukščiausioji Būtybė.

5. Dievas Dvasia.

6. Dievas Sūnus.

7. Dievas Tėvas.

Šitas septinkartis Dievybės įsameninimas laike ir erdvėje ir septynioms supervisatomis įgalina mirtingąjį žmogų pasiekti Dievo, kuris yra dvasia, buvimą. Šitoji septinkartė Dievybė, ribiniams laiko-erdvės tvariniams kada nors energija įsiasmeninsianti Aukščiausiąją Būtybę, yra į Rojų kilimo karjeros mirtingųjų evoliucinių tvarinių funkcinė Dievybė. Tokia Dievo suvokimą atrandanti patirtinė karjera prasideda nuo vietinės visatos Sūnaus Kūrėjo dieviškumo pripažinimo ir kyla per supervisatos Dienų Senuosius ir per vienos iš Septynių Pagrindinių Dvasių asmenį iki Visuotinio Tėvo Rojuje dieviškosios asmenybės atradimo ir suvokimo pasiekimo.

Didžioji visata yra Aukštybės Trejybės, Dievo Septinkarčio, ir Aukščiausiosios Būtybės trigubos Dievybės sfera. Dievas Aukščiausiasis yra potencialus Rojaus Trejybėje, iš kurios jis gauna savo asmenybės ir dvasios požymius; bet dabar jis aktualizuojasi Sūnuose Kūrējuose, Dienų Senuosiuose, ir Pagrindinėse Dvasiose, iš kurių jis gauna savo galią kaip Visagalis laiko ir erdvės supervisatomis. Šitas evoliucinių tvarinių betarpiško Dievo galios pasireiškimas iš tikrųjų laiką-erdvę vysto kartu su jais. Visagalis Aukščiausiasis, atsirandantis neasmeninių veiklų vertybės lygyje, ir Dievo Aukščiausiojo dvasinis asmuo yra *viena tikrovė* — Aukščiausioji Būtybė.

Sūnūs Kūrėjai Dievo Septinkarčio Dievybės susivienijime parūpina tą mechanizmą, kurio dėka mirtingasis tampa nemirtingu, o ribinis pasiekia apkabinimą to, kas yra begalinis. Aukščiausioji Būtybė parūpina metodą *visų* šitų daugialypių transakcijų energijos-asmenybės mobilizavimui, dieviškajai sintezei, šitokiu būdu įgalindama ribinį pasiekti tai, kas yra absonitas, ir per kitus įmanomus aktualizavimus ateityje, pamėginti pasiekti Galutinįjį. Sūnūs Kūrėjai ir su jais susieti Dieviškieji Tarnai yra šitos aukščiausiosios mobilizacijos dalyviai, bet Dienų Senieji ir Septynios Pagrindinės Dvasios galbūt yra amžinai paskirti nuolatiniai administratoriai didžiojoje visatoje.

Dievo Septinkarčio funkcija prasideda nuo septynių supervisatų organizavimo, ir galbūt ji išsiplės, sąsajoje su išorinės erdvės kūriniais

0:8.3 (11.7) 2. The Ancients of Days.

0:8.4 (11.8) 3. The Seven Master Spirits.

0:8.5 (11.9) 4. The Supreme Being.

0:8.6 (11.10) 5. God the Spirit.

0:8.7 (11.11) 6. God the Son.

0:8.8 (11.12) 7. God the Father.

0:8.9 (11.13) This sevenfold Deity personalization in time and space and to the seven superuniverses enables mortal man to attain the presence of God, who is spirit. This sevenfold Deity, to finite time-space creatures sometime power-personalizing in the Supreme Being, is the functional Deity of the mortal evolutionary creatures of the Paradise-ascension career. Such an experiential discovery-career of the realization of God begins with the recognition of the divinity of the Creator Son of the local universe and ascends through the superuniverse Ancients of Days and by way of the person of one of the Seven Master Spirits to the attainment of the discovery and recognition of the divine personality of the Universal Father on Paradise.

0:8.10 (12.1) The grand universe is the threefold Deity domain of the Trinity of Supremacy, God the Sevenfold, and the Supreme Being. God the Supreme is potential in the Paradise Trinity, from whom he derives his personality and spirit attributes; but he is now actualizing in the Creator Sons, Ancients of Days, and the Master Spirits, from whom he derives his power as Almighty to the superuniverses of time and space. This power manifestation of the immediate God of evolutionary creatures actually time-space evolves concomitantly with them. The Almighty Supreme, evolving on the value-level of nonpersonal activities, and the spirit person of God the Supreme are *one reality* — the Supreme Being.

0:8.11 (12.2) The Creator Sons in the Deity association of God the Sevenfold provide the mechanism whereby the mortal becomes immortal and the finite attains the embrace of the infinite. The Supreme Being provides the technique for the power-personality mobilization, the divine synthesis, of *all* these manifold transactions, thus enabling the finite to attain the absonite and, through other possible future actualizations, to attempt the attainment of the Ultimate. The Creator Sons and their associated Divine Ministers are participants in this supreme mobilization, but the Ancients of Days and the Seven Master Spirits are probably eternally fixed as permanent administrators in the grand universe.

0:8.12 (12.3) The function of God the Sevenfold dates from the organization of the seven superuniverses, and it will probably expand in

būsima evoliucija. Progresinės evoliucijos pirmojo, antrojo, trečiojo, ir ketvirtojo erdvės lygių šitų ateities visatų organizavimas be jokios abejonės paliudys transcendentinio ir absonitinio priartėjimo prie Dievybės pradžią.

IX. DIEVAS GALUTINYSIS

Lygiai taip, kaip Aukščiausioji Būtybė palaipsniui atsiranda iš energijos ir asmenybės apglėbto didžiosios visatos potencialo antecedentinės dieviškumo dovanos, taip iš tiesų ir Dievas Galutinytis atsiranda iš dieviškumo potencialų, esančių pagrindinės visatos transcendentinėse laiko-erdvės sferose. Galutinės Dievybės aktualizavimasis signalizuoja apie pirmosios patirtinės Trejybės absonitinį suvienijimą ir pažymi susivienijančios Dievybės išsiplėtimą kuriančios saviraiškos antrajame lygyje. Atsirandančiuose lygiuose, kurie pranoksta laiko-erdvės vertybes, asmenybės-energijos aspektu tai prilygsta Rojaus absonitinių realybių aktualizavimuisi visatos patirtinėje Dievybėje. Tokio patirtinio atsiskleidimo užbaigimas yra numatytas tam, kad būtų suteikta galutinė tarnystė-lemtis visiems laiko-erdvės tvariniams, kurie yra pasiekę absonitinius lygius per užbaigtą Aukščiausiosios Būtybės realizavimąsi ir Dievo Septinkarčio tarnystės dėka.

Dievas Galutinytis reiškia asmenę Dievybę, veikiančią dieviškuosiuose absonito lygiuose ir tose visatos sferose, kurios yra virš laiko ir pranoksta erdvę. Galutinytis yra Dievybės viršaukščiausiasis atsiradimas. Aukščiausiasis yra Trejybės suvienijimas, suvokiamas ribinių būtybių; Galutinytis yra Rojaus Trejybės suvienijimas, suvokiamas absonitinių būtybių.

Visuotinis Tėvas, evoliucinės Dievybės mechanizmo dėka, iš tikrųjų yra įsitraukęs į stebinančiai didingą ir pritrenkiantį *veiksmą*, koncentruodamas asmenybę ir mobilizuodamas energiją, atitinkamuose jų visatos prasmės lygiuose, apimdamas to, kas yra ribinis, absonitinis, ir net absoliutus, dieviškąsias tikrovės vertybes.

Pirmąsias tris ir amžinosios praeities Rojaus Dievybes—Visuotinį Tėvą, Amžinąjį Sūnų, ir Begalinę Dvasią—turi, amžinojoje ateityje, papildyti asmenybės, patirtiškai besiaktualizuojančios asocijuotos evoliucinės Dievybės—Dievas Aukščiausiasis, Dievas Galutinytis, ir galbūt Dievas Absoliutas.

Dievas Aukščiausiasis ir Dievas Galutinytis, dabar besivystantys patirtinėse visatose, nėra egzistencialūs—nėra praeities amžinieji, tiktai

connection with the future evolution of the creations of outer space. The organization of these future universes of the primary, secondary, tertiary, and quartan space levels of progressive evolution will undoubtedly witness the inauguration of the transcendent and absonite approach to Deity.

IX. GOD THE ULTIMATE

0:9.1 (12.4) Just as the Supreme Being progressively evolves from the antecedent divinity endowment of the encompassed grand universe potential of energy and personality, so does God the Ultimate eventuate from the potentials of divinity residing in the transcended time-space domains of the master universe. The actualization of Ultimate Deity signalizes absonite unification of the first experiential Trinity and signifies unifying Deity expansion on the second level of creative self-realization. This constitutes the personality-power equivalent of the universe experiential-Deity actualization of Paradise absonite realities on the eventuating levels of transcended time-space values. The completion of such an experiential unfoldment is designed to afford ultimate service-destiny for all time-space creatures who have attained absonite levels through the completed realization of the Supreme Being and by the ministry of God the Sevenfold.

0:9.2 (12.5) *God the Ultimate* is designative of personal Deity functioning on the divinity levels of the absonite and on the universe spheres of supertime and transcended space. The Ultimate is a supersupreme eventuation of Deity. The Supreme is the Trinity unification comprehended by finite beings; the Ultimate is the unification of the Paradise Trinity comprehended by absonite beings.

0:9.3 (13.1) The Universal Father, through the mechanism of evolutionary Deity, is actually engaged in the stupendous and amazing *act* of personality focalization and power mobilization, on their respective universe meaning-levels, of the divine reality values of the finite, the absonite, and even of the absolute.

0:9.4 (13.2) The first three and past-eternal Deities of Paradise — the Universal Father, the Eternal Son, and the Infinite Spirit — are, in the eternal future, to be personality-complemented by the experiential actualization of associate evolutionary Deities — God the Supreme, God the Ultimate, and possibly God the Absolute.

0:9.5 (13.3) God the Supreme and God the Ultimate, now evolving in the experiential universes, are not existential — not past eternals, only future

ateities amžinieji, laiko-erdvės sąlygojami ir transcendentškai sąlygojami amžinieji. Jie yra aukščiausiųjų, galutiniųjų, ir tikriausiai aukščiausiųjų-galutiniųjų apdovanojimų Dievybės, bet jie patyrė istorinę kilmę visatoje. Jie niekada neturės pabaigos, bet jie iš tikrųjų turi asmenybės pradžią. Jie iš tiesų yra amžinųjų ir begalinių Dievybės potencialų aktualizavimai, bet jie patys nėra nei besąlygiškai amžini, nei begaliniai.

eternals, time-space-conditioned and transcendental-conditioned eternals. They are Deities of supreme, ultimate, and possibly supreme-ultimate endowments, but they have experienced historic universe origins. They will never have an end, but they do have personality beginnings. They are indeed actualizations of eternal and infinite Deity potentials, but they themselves are neither unqualifiedly eternal nor infinite.

X. DIEVAS ABSOLIUTAS

Dievybės Absoliuto amžinoji tikrovė turi daug bruožų, kurių negalima iki galo išaiškinti laiko-erdvės ribiniam protui, bet *Dievo Absoliuto* aktualizavimas būtų antrosios patirtinės Trejybės, Absoliuto Trejybės, suvienijimo rezultatas. Tai sudarytų absoliutaus dieviškumo patirtinį realizavimą, absoliučių prasmų suvienijimą absoliučiuose lygiuose; bet mes nesame tikri, jog bus apimtos visos absoliučios vertybės, kadangi mūsų niekada neinformavo, jog Ribotas Absolutas yra Begaliniojo ekvivalentas. Viršgalutinės lemtys yra įtrauktos į absoliučias prasmes ir begalinių dvasingumą, ir be šitų abiejų nepasiektų realybių mes negalime nustatyti absoliučių vertybių.

Dievas Absolutas yra visų viršabsonitinių būtybių suvokimo-pasiekimo tikslas, bet Dievybės Absoliuto galios ir asmenybės potencialas pranoksta mūsų sampratą ir mes nesiryžtame aptarti šitų realybių, kurios yra taip toli atitolintos nuo patirtinio aktualizavimo.

0:10.1 (13.4) There are many features of the eternal reality of the *Deity Absolute* which cannot be fully explained to the time-space finite mind, but the actualization of *God the Absolute* would be in consequence of the unification of the second experiential Trinity, the Absolute Trinity. This would constitute the experiential realization of absolute divinity, the unification of absolute meanings on absolute levels; but we are not certain regarding the encompassment of all absolute values since we have at no time been informed that the Qualified Absolute is the equivalent of the Infinite. Superultimate destinies are involved in absolute meanings and infinite spirituality, and without both of these unachieved realities we cannot establish absolute values.

0:10.2 (13.5) God the Absolute is the realization-attainment goal of all superabsonite beings, but the power and personality potential of the Deity Absolute transcends our concept, and we hesitate to discuss those realities which are so far removed from experiential actualization.

XI. TRYS ABSOLIUTAI

Kada Visuotinio Tėvo ir Amžinojo Sūnaus sujungta mintis, veikianti Veiksmo Dieve, įsikūnijo dieviškosios ir centrinės visatos sukūrimu, tada Tėvas, po savo minties išraiškos savo Sūnaus žodyje ir jų Bendrojo Vykdytojo veiksmu, savo buvimą Havonoje atskyrė nuo begalybės potencialų. Ir šituos neatskleistus begalybės potencialus erdvė toliau slepia Beribiamie Absolute ir dieviškai apgaubia Dievybės Absolute, tuo tarpu šitie abu tampa vienu Visuotinio Absoliuto veikime, Rojaus Tėvo neatskleistoje begalybėje-vienybėje.

Tiek kosminės jėgos potencialas, tiek dvasinės jėgos potencialas yra palaipsniui atskleidimo-realizavimo procese, nes visos tikrovės patvirtinimas yra įgyvendinamas patirtiniu augimu ir Visuotinio Absoliuto abipusiškai veikiamu ryšiu to, kas yra patirtinis, su tuo, kas yra

XI. THE THREE ABSOLUTES

0:11.1 (13.6) When the combined thought of the Universal Father and the Eternal Son, functioning in the God of Action, constituted the creation of the divine and central universe, the Father followed the expression of his thought into the word of his Son and the act of their Conjoint Executive by differentiating his Havona presence from the potentials of infinity. And these undisclosed infinity potentials remain space concealed in the Unqualified Absolute and divinely enshrouded in the Deity Absolute, while these two become one in the functioning of the Universal Absolute, the unrevealed infinity-unity of the Paradise Father.

0:11.2 (13.7) Both potency of cosmic force and potency of spirit force are in process of progressive revelation-realization as the enrichment of all reality is effected by experiential growth and through the correlation of the experiential with the existential by the Universal Absolute. By virtue of the equiposing presence of

egzistencialus. Visuotinio Absoliuto vienodo buvimo dėka Pirmasis Šaltinis ir Centras pratęsia patirtinę galią, patiria tapatumą su savo evoliuciniais tvariniais, ir pasiekia patirtinės Dievybės pratęsimą Aukštybės, Galutinumo, ir Absolutumo lygiuose.

Kada iki galo neįmanoma atskirti Dievybės Absoliuto nuo Beribio Absoliuto, tada jų menamai sujungta funkcija arba koordinuotas buvimas yra įvardijamas kaip Visuotinio Absoliuto veiksmas.

1. *Dievybės Absolutas* atrodo, jog yra visagalis sužadintojas, tuo tarpu Beribis Absolutas pasirodo, kad yra visatų visatos, net visatų visatų, sukurtų, kurių, ir dar būsimų, aukščiausiu lygiu suvienytų ir galutinai koordinuotų, visagalis mechanizuotojas.

Dievybės Absolutas negali reaguoti, arba bent jau nereaguoja, į bet kokią visatos situaciją tokiu būdu, kuris būtų mažesnis už absoliutų būdą. Šitas Absolutas pasirodo, kad kiekvieną kartą reaguoja į bet kokią konkrečią situaciją visos daiktų ir būtybių kūrinijos gerovės požiūriu ne tik tai jos dabartinėje egzistavimo būsenoje, bet taip pat ir visos ateities amžinybės begalinių galimybių požiūriu.

Dievybės Absolutas yra tas potencialas, kurį Visuotinis Tėvas laisvos valios pasirinkimu atskyrė nuo visuminės, begalinės tikrovės, ir kuriame vyksta visos dieviškumo veiklos—egzistencialios ir patirtinės. Tai yra *Ribotas* Absolutas, kaip priešingybė *Beribiam* Absolutui; bet Visuotinis Absolutas yra superpapildinys abiems, apimdams visą absoliutų potencialą.

2. *Beribis Absolutas* yra neasmenis, nedieviškas, ir nesudievinas. Dėl to Beribis Absolutas neturi asmenybės, dieviškumo, ir jokių kūrėjo išimtinių teisių. Nei faktas, nei tiesa, nei patyrimas, nei apreiškimas, nei filosofija, nei absonitiškumas negali įsiskverbti į šito neturinčio visatos apribojimo Absoliuto prigimtį ir charakterį.

Tebus aišku, jog Beribis Absolutas yra *akivaizdi tikrovė*, persmelkianti didžiąją visatą ir, matomai, su vienu erdvės buvimu nusitęsianti tolyn į stulbinančių nusidriekimų jėgos veiklas ir ikimaterijos evoliucijas erdvės regionuose už septynių supervisatų ribų. Beribis Absolutas nėra tiesiog filosofinės sampratos negatyvizmas, grindžiamas metafizinių išvedžiojimų tvirtinimais apie to, kas nesąlygojama, ir to, kas neribojama, visuotinumą, viešpatavimą, ir pirmumą. Beribis Absolutas yra akivaizdi visatos virškontrolė begalybėje; šitos virškontrolės neapriboja erdvė-jėga, bet ją aiškiai sąlygoja gyvybės, proto, dvasios, ir asmenybės buvimas, o toliau sąlygoja

the Universal Absolute, the First Source and Center realizes extension of experiential power, enjoys identification with his evolutionary creatures, and achieves expansion of experiential Deity on the levels of Supremacy, Ultimacy, and Absoluteness.

0:11.3 (14.1) When it is not possible fully to distinguish the Deity Absolute from the Unqualified Absolute, their supposedly combined function or co-ordinated presence is designated the action of the Universal Absolute.

0:11.4 (14.2) 1. *The Deity Absolute* seems to be the all-powerful activator, while the Unqualified Absolute appears to be the all-efficient mechanizer of the supremely unified and ultimately co-ordinated universe of universes, even universes upon universes, made, making, and yet to be made.

0:11.5 (14.3) The Deity Absolute cannot, or at least does not, react to any universe situation in a subabsolute manner. Every response of this Absolute to any given situation appears to be made in terms of the welfare of the whole creation of things and beings, not only in its present state of existence, but also in view of the infinite possibilities of all future eternity.

0:11.6 (14.4) The Deity Absolute is that potential which was segregated from total, infinite reality by the freewill choice of the Universal Father, and within which all divinity activities — existential and experiential — take place. This is the *Qualified* Absolute in contradistinction to the *Unqualified* Absolute; but the Universal Absolute is superadditive to both in the encompassment of all absolute potential.

0:11.7 (14.5) 2. *The Unqualified Absolute* is nonpersonal, extradivine, and undeified. The Unqualified Absolute is therefore devoid of personality, divinity, and all creator prerogatives. Neither fact nor truth, experience nor revelation, philosophy nor absonity are able to penetrate the nature and character of this Absolute without universe qualification.

0:11.8 (14.6) Let it be made clear that the Unqualified Absolute is a *positive reality* pervading the grand universe and, apparently, extending with equal space presence on out into the force activities and prematerial evolutions of the staggering stretches of the space regions beyond the seven superuniverses. The Unqualified Absolute is not a mere negativism of philosophic concept predicated on the assumptions of metaphysical sophistries concerning the universality, dominance, and primacy of the unconditioned and the unqualified. The Unqualified Absolute is a positive universe overcontrol in infinity; this overcontrol is space-force unlimited but is

Rojaus Trejybės valios reakcijos ir tiksliniai mandatai.

Mes esame įsitikinę, jog Beribis Absoliutas nėra neišskaidyta ir viską persmelkianti jėga, palyginama arba su metafizikos panteistinėmis sampratomis, arba su mokslo kažkada buvusia eterio hipoteze. Beribio Absoliuto neapriboja jėga ir ji sąlygoja Dievybę, bet mes ne iki galo suvokiame šito Absoliuto ryšį su visatų dvasinėmis realybėmis.

3. *Visuotinis Absoliutas*, mes logiškai išmąstome, buvo neišvengiamas Visuotinio Tėvo absoliučiam laisvos valios veiksmui, išskiriant visatos realybes į sudievinas ir nesudievinas—įjasmeninamas ir neįjasmeninamas—vertybes. Visuotinis Absoliutas yra Dievybės reiškinys, pažymintis įsitempimo, sukurto tuo laisvos valios veiksmu, šitaip diferencijuojant visatos tikrovę, atomazgą, ir veikia kaip šitos egzistencialių potencialų visumos asocijuojantis koordinatorius.

Visuotinio Absoliuto įtampos buvimas pažymi skirtumo tarp dievybės tikrovės ir nesudievinos tikrovės išlyginimą, kuris yra būdingas atskiriant laisvos valios dieviškumo dinamiką nuo beribės begalybės statikos.

Visada prisiminkite: Potenciali begalybė yra absoliuti ir neatskiriama nuo amžinybės. Realioji begalybė laike niekada negali būti jokia kitokia, kaip tik dalinė, ir dėl to turi būti neabsoliuti; taip pat ir realios asmenybės begalybė negali būti absoliuti, išskyrus tik beribę Dievybę. Ir būtent begalybės potencialo skirtumas Beribiame Absoliute ir Dievybės Absoliute įamžina Visuotinį Absoliutą, šituo padarydamas kosmiškai įmanomu turėti materialias visatas erdvėje ir dvasiškai įmanomu turėti ribines asmenybes laike.

Ribinis gali sambūviauti kosmose kartu su Begaliniu tikrai dėl to, kad Visuotinio Absoliuto asocijuojantis buvimas taip tobulai išlygina įsitempimus tarp laiko ir amžinybės, ribiškumo ir begalybės, tikrovės potencialo ir tikrovės aktualybės, Rojaus ir erdvės, žmogaus ir Dievo. Asociatyviai Visuotinis Absoliutas sudaro besivystančios į priekį evoliucinės tikrovės, egzistuojančios ikibegalinės Dievybės pasireiškimo laiko-erdvės ir laiką-erdvę pranokusiose visatose, zonos identifikavimą.

Visuotinis Absoliutas yra statiškos-dinamiškos Dievybės potencialas funkciškai įgyvendinamas laiko-amžinybės lygiuose kaip ribinės-absoliučios vertybės ir kaip toks, prie kurio įmanoma prisitarti patirtiškai-egzistencialiai. Šitas nesuvokiamas Dievybės aspektas gali būti statiškas, potencialus, ir asociatyvus, bet nėra

definitai sąlygotas buvimu, mintimi, dvasia, ir asmenybe, ir yra toliau sąlygotas bytomis reakcijomis ir tiksliais mandatais iš Paradižiaus Triados.

0:11.9 (14.7) We are convinced that the Unqualified Absolute is not an undifferentiated and all-pervading influence comparable either to the pantheistic concepts of metaphysics or to the sometime ether hypothesis of science. The Unqualified Absolute is force unlimited and Deity conditioned, but we do not fully perceive the relation of this Absolute to the spirit realities of the universes.

0:11.10 (14.8) 3. *The Universal Absolute*, we logically deduce, was inevitable in the Universal Father's absolute freewill act of differentiating universe realities into deified and undeified — personalizable and nonpersonalizable — values. The Universal Absolute is the Deity phenomenon indicative of the resolution of the tension created by the freewill act of thus differentiating universe reality, and functions as the associative co-ordinator of these sum totals of existential potentialities.

0:11.11 (15.1) The tension-presence of the Universal Absolute signifies the adjustment of differential between deity reality and undeified reality inherent in the separation of the dynamics of freewill divinity from the statics of unqualified infinity.

0:11.12 (15.2) Always remember: Potential infinity is absolute and inseparable from eternity. Actual infinity in time can never be anything but partial and must therefore be nonabsolute; neither can infinity of actual personality be absolute except in unqualified Deity. And it is the differential of infinity potential in the Unqualified Absolute and the Deity Absolute that eternalizes the Universal Absolute, thereby making it cosmically possible to have material universes in space and spiritually possible to have finite personalities in time.

0:11.13 (15.3) The finite can coexist in the cosmos along with the Infinite only because the associative presence of the Universal Absolute so perfectly equalizes the tensions between time and eternity, finity and infinity, reality potential and reality actuality, Paradise and space, man and God. Associatively the Universal Absolute constitutes the identification of the zone of progressing evolutionary reality existent in the time-space, and in the transcended time-space, universes of subinfinite Deity manifestation.

0:11.14 (15.4) The Universal Absolute is the potential of the static-dynamic Deity functionally realizable on time-eternity levels as finite-absolute values and as possible of experiential-existential approach. This incomprehensible aspect of Deity may be static, potential, and associative but is not experientially creative or evolutionary as concerns

patirtiškai kuriantis arba evoliucinis, kiek tai yra susiję su pagrindinėje visatoje dabar veikiančiomis protingomis asmenybėmis.

Absoliutas. Šie du Absoliutai—ribotas ir beribis—nors taip akivaizdžiai skirtingi funkcija, kaip juos gali stebėti proto tvariniai, bet tobulai ir dieviškai yra suvienyti Visuotiniame Absoliute ir Visuotinio Absoliuto. Iš esmės ir kaip galų gale yra suvokiami visi trys yra vienas Absoliutas. Ikbegalinuose lygiuose jie yra funkciškai išskirti, bet begalybėje jie yra VIENAS.

Mes niekada nevartojame Absoliuto termino, ką nors neigdami arba ką nors atmesdami. Taip pat mes Visuotinio Absoliuto nelaikome tokiu, kuris save nulemia, tam tikros rūšies panteistine ir neasmene Dievybe. Absoliutą, visur, kas susiję su visatos asmenybe, griežtai apriboja Trejybė ir valdo Dievybė.

XII. TREJYBĖS

Pirminė ir amžinoji Rojaus Trejybė yra egzistenciali ir buvo neišvengiama. Šita niekada neprasidedanti Trejybė buvo neatskiriama susieta su tuo faktu, jog Tėvas nesuvaržyta valia atskyrė tai, kas yra asmenis, nuo to, kas yra neasmenis, ir buvo realizuota, kada jo asmeninė valia protu suderino šitas dualias realybes. Post-Havonos Trejybės yra patirtinės—neatsiejamai yra susietos su energijos-asmenybės pasireiškimo pagrindinėje visatoje ikiabsoliutaus ir evoliucinio dviejų lygių sukūrimu.

Rojaus Trejybė—Visuotinio Tėvo, Amžinojo Sūnaus, ir Begalinės Dvasios amžinoji Dievybės sąjunga—aktualybėje yra egzistenciali, bet visi potencialai yra patirtiniai. Dėl to iš tikrųjų šitoji Trejybė sudaro vienintelę Dievybės tikrovę, apimančią begalybę, ir dėl to iš tikrųjų vyksta Dievo Aukščiausiojo, Dievo Galutiniojo, ir Dievo Absoliuto aktualizavimosi visatos reiškiniai.

Pirmoji ir antroji patirtinės Trejybės, post Havonos Trejybės, negali būti begalinės, nes jos apima *kilusias Dievybes*, Dievybes, kurios išsivystė patirtiškai aktualizuojantis realybėms, sukurtoms ar atsiradusioms egzistencialios Rojaus Trejybės dėka. Dieviškumo begalybę visą laiką turtina, jeigu neplečia, tvarinio ir Kūrėjo patyrimo ribiškumas ir absonitumas.

Trejybės yra lygiavertės Dievybės pasireiškimo ryšių ir faktų tiesos. Trejybės funkcijos apima Dievybės realybes, o Dievybės realybės visada siekia realizavimosi ir pasireiškimo įsameninime. Dėl to Dievas Aukščiausiasis, Dievas Galutinytis, ir net Dievas Absoliutas yra dieviškosios neišvengiamybės. Šitos trys patirtinės Dievybės buvo potencialios

the intelligent personalities now functioning in the master universe.

0:11.15 (15.5) The Absolute. The two Absolutes — qualified and unqualified — while so apparently divergent in function as they may be observed by mind creatures, are perfectly and divinely unified in and by the Universal Absolute. In the last analysis and in the final comprehension all three are one Absolute. On subinfinite levels they are functionally differentiated, but in infinity they are ONE.

0:11.16 (15.6) We never use the term the Absolute as a negation of aught or as a denial of anything. Neither do we regard the Universal Absolute as self-determinative, a sort of pantheistic and impersonal Deity. The Absolute, in all that pertains to universe personality, is strictly Trinity limited and Deity dominated.

XII. THE TRINITIES

0:12.1 (15.7) The original and eternal Paradise Trinity is existential and was inevitable. This never-beginning Trinity was inherent in the fact of the differentiation of the personal and the nonpersonal by the Father's unfettered will and factualized when his personal will co-ordinated these dual realities by mind. The post-Havona Trinities are experiential — are inherent in the creation of two subabsolute and evolutionary levels of power-personality manifestation in the master universe.

0:12.2 (15.8) The Paradise Trinity — the eternal Deity union of the Universal Father, the Eternal Son, and the Infinite Spirit — is existential in actuality, but all potentials are experiential. Therefore does this Trinity constitute the only Deity reality embracing infinity, and therefore do there occur the universe phenomena of the actualization of God the Supreme, God the Ultimate, and God the Absolute.

0:12.3 (15.9) The first and second experiential Trinities, the post-Havona Trinities, cannot be infinite because they embrace *derived Deities*, Deities evolved by the experiential actualization of realities created or eventuated by the existential Paradise Trinity. Infinity of divinity is being ever enriched, if not enlarged, by finity and absonity of creature and Creator experience.

0:12.4 (16.1) Trinities are truths of relationship and facts of co-ordinate Deity manifestation. Trinity functions encompass Deity realities, and Deity realities always seek realization and manifestation in personalization. God the Supreme, God the Ultimate, and even God the Absolute are therefore divine inevitabilities. These three experiential Deities were potential in the existential Trinity, the

egzistencialiojoje Trejybėje, Rojaus Trejybėje, bet jų kaip galios asmenybių iškilimas visatoje iš dalies priklauso nuo jų pačių patirtinio veikimo galios ir asmenybės visatoje ir iš dalies priklauso nuo post-Havonos Kūrėjų ir Trejbių patirtinių pasiekimų.

Tos dvi post-Havonos Trejybės, Galutiniojo ir Absoliuto patirtinės Trejybės, nėra dabar iki galo pasireiškusios; jos yra realizavimosi procese visatoje. Šitie Dievybės susivienijimai gali būti pavaizduoti šitaip:

1. *Galutinė Trejybė*, dabar besivystanti, galiausiai susidės iš Aukščiausiosios Būtybės, Aukščiausiųjų Kūrėjų Asmenybių, ir absonitinių Pagrindinės Visatos Architektų, tų unikalių visatos planuotojų, kurie nėra nei kūrėjai, nei tvariniai. Dievas Galutinytis galiausiai ir neišvengiamai įgaus galią ir asmenybę kaip Dievybė, kylanti dėl šitos patirtinės Galutinės Trejybės suvienijimo beveik beribės pagrindinės visatos besiplečiančioje arenoje.

2. *Absoliuti Trejybė* — antroji patirtinė Trejybė — dabar esanti aktualizavimosi procese, susidės iš Dievo Aukščiausiojo, Dievo Galutiniojo, ir neapreikšto Visatos Lemties Užbaigėjo. Šita Trejybė veikia tiek asmeniam, tiek viršasmeniam lygiuose, net iki to, kas yra beasmenis, ribų, o jos suvienijimas visuotinybėje Absoliučią Dievybę paverstų patirtine.

Galutinė Trejybė patirtiškai yra besivienijanti iki galo, bet mes tikrai abejojame dėl šios galimybės, kad Absoliuti Trejybė šitaip visiškai susivienytų. Tačiau mūsų samprata apie amžinąją Rojaus Trejybę mums visą laiką primena, jog Dievybės sutrejbinimas gali pasiekti tai, kas kitokių atveju yra nepasiekiamas; dėl to mes iš tiesų postuluojuame *Aukščiausiojo-Galutiniojo* kada nors pasirodymą ir galimą Dievo Absoliuto sutrejbinimą-realizavimą.

Visatų filosofai postuluoja *Trejbių Trejybę*, egzistencialią-patirtinę Begalinę Trejybę, bet jie nesugeba įsivaizduoti jos įsameninimo; matomai ji prilygtų Visuotinio Tėvo asmeniui to AŠ ESU konceptualiam lygyje. Bet nepriklausomai nuo viso šito, originalioji Rojaus Trejybė yra potencialiai begalinė, kadangi Visuotinis Tėvas iš tiesų yra begalinis.

Pareiškimas

Formuluojant vėlesnius pateikimus, susijusius su Visuotinio Tėvo charakterio ir jo Rojaus partnerių prigimtės pavaizdavimu, kartu mėginant apibūdinti tobulą centrinę visatą ir tas apjuosiančias septynias supervisatas, mes turime vadovautis supervisatos valdovų mandatu, kuris nurodo, jog mes, visose savo pastangose tam,

Paradise Trinity, but their universe emergence as personalities of power is dependent in part on their own experiential functioning in the universes of power and personality and in part on the experiential achievements of the post-Havona Creators and Trinities.

0:12.5 (16.2) The two post-Havona Trinities, the Ultimate and the Absolute experiential Trinities, are not now fully manifest; they are in process of universe realization. These Deity associations may be described as follows:

0:12.6 (16.3) 1. *The Ultimate Trinity*, now evolving, will eventually consist of the Supreme Being, the Supreme Creator Personalities, and the absonite Architects of the Master Universe, those unique universe planners who are neither creators nor creatures. God the Ultimate will eventually and inevitably powerize and personalize as the Deity consequence of the unification of this experiential Ultimate Trinity in the expanding arena of the well-nigh limitless master universe.

0:12.7 (16.4) 2. *The Absolute Trinity* — the second experiential Trinity — now in process of actualization, will consist of God the Supreme, God the Ultimate, and the unrevealed Consummator of Universe Destiny. This Trinity functions on both personal and superpersonal levels, even to the borders of the nonpersonal, and its unification in universality would experientialize Absolute Deity.

0:12.8 (16.5) The Ultimate Trinity is experientially unifying in completion, but we truly doubt the possibility of such full unification of the Absolute Trinity. Our concept, however, of the eternal Paradise Trinity is an ever-present reminder that Deity trinitization may accomplish what is otherwise nonattainable; hence do we postulate the sometime appearance of the *Supreme-Ultimate* and the possible trinitization-factualization of God the Absolute.

0:12.9 (16.6) The philosophers of the universes postulate a *Trinity of Trinities*, an existential-experiential Trinity Infinite, but they are not able to envisage its personalization; possibly it would equvalate to the person of the Universal Father on the conceptual level of the I AM. But irrespective of all this, the original Paradise Trinity is potentially infinite since the Universal Father actually is infinite.

0:12.10 (16.7) Acknowledgment

0:12.11 (16.8) In formulating the succeeding presentations having to do with the portrayal of the character of the Universal Father and the nature of his Paradise associates, together with an attempted description of the perfect central universe and the encircling seven superuniverses, we are to be guided by the mandate of the

kad būtų atskleista tiesa ir lygiavertės esminės žinios, pirmenybę suteiktume aukščiausios egzistuojančioms žmogiškosioms sampratoms, susijusioms su tais dalykais, kurie turi būti pateikti. Grynuoju apreiškimu mes galime pasinaudoti tikrai tada, kada pateikiama sąvoka neturi anksčiau žmogiškuoju protu suteiktos adekvačios išraiškos.

Dieviškosios tiesos vienas po kito einantys planetiniai apreiškimai būtinai apima aukščiausias egzistuojančias dvasinių vertybių sampratas kaip naujo ir išplėsto planetinių žinių suderinimo dalį. Todėl, rengiant šiuos pateikimus apie Dievą ir jo visatos pagalbininkus, mes atrinkome šitų dokumentų pagrindui daugiau negu vieną tūkstantį žmogiškųjų sąvokų, išreiškiančių aukščiausias ir labiausiai išvystytas planetines žinias apie dvasines vertybes ir visatos prasmes. Ten, kur šitos žmogiškosios sąvokos, surinktos iš praeities ir dabarties Dievą pažįstančiųjų mirtingųjų, nėra adekvačios tam, kad pavaizduotų tiesą taip, kaip mums yra nurodyta ją apreikšti, mes tikrai nedvejodami jas papildysime, šitam tikslui pasitelkdami savo aukštesnes žinias apie tikrovę ir Rojaus Dievybes ir jų transcendentinę gyvenamąją visatą.

Mes visiškai suvokiame savo užduoties sunkumus; mes pripažįstame, jog dieviškumo ir amžinybės sąvokų kalbos neįmanoma iki galo išversti į mirtingojo proto ribinių sąvokų kalbos simbolius. Bet mes žinome, jog žmogiškojo proto viduje gyvena Dievo fragmentas, ir jog su žmogiškąja siela gyvena Tiesos Dvasia; ir dar daugiau mes žinome, jog šitos dvasinės jėgos nematomai veikia, kad įgalintų materialų žmogų suvokti dvasinių vertybių tikrovę ir suprasti visatos prasmę filosofiją. Bet net dar tikriausiai mes žinome, jog šitos Dieviškojo Buvimo dvasios gali padėti žmogui dvasiškai įgyti visą tiesą, kuri prisideda prie visą laiką besivystančio pirmyn asmeninio religinio patyrimo Dievo-sąmonės—tikrovės padidinimo.

[Sudaryta Orvontono Dieviškojo Patarėjo, kuris vadovauja Supervisatos Asmenybių Korpusui, paskirtam Urantijoje pavaizduoti tiesą, susijusią su Rojaus Dievybėmis ir su visatų visata.]

superuniverse rulers which directs that we shall, in all our efforts to reveal truth and co-ordinate essential knowledge, give preference to the highest existing human concepts pertaining to the subjects to be presented. We may resort to pure revelation only when the concept of presentation has had no adequate previous expression by the human mind.

0:12.12 (17.1) Successive planetary revelations of divine truth invariably embrace the highest existing concepts of spiritual values as a part of the new and enhanced co-ordination of planetary knowledge. Accordingly, in making these presentations about God and his universe associates, we have selected as the basis of these papers more than one thousand human concepts representing the highest and most advanced planetary knowledge of spiritual values and universe meanings. Wherein these human concepts, assembled from the God-knowing mortals of the past and the present, are inadequate to portray the truth as we are directed to reveal it, we will unhesitatingly supplement them, for this purpose drawing upon our own superior knowledge of the reality and divinity of the Paradise Deities and their transcendent residential universe.

0:12.13 (17.2) We are fully cognizant of the difficulties of our assignment; we recognize the impossibility of fully translating the language of the concepts of divinity and eternity into the symbols of the language of the finite concepts of the mortal mind. But we know that there dwells within the human mind a fragment of God, and that there sojourns with the human soul the Spirit of Truth; and we further know that these spirit forces conspire to enable material man to grasp the reality of spiritual values and to comprehend the philosophy of universe meanings. But even more certainly we know that these spirits of the Divine Presence are able to assist man in the spiritual appropriation of all truth contributory to the enhancement of the ever-progressing reality of personal religious experience — God-consciousness.

0:12.14 (17.3) [Indited by an Orvonton Divine Counselor, Chief of the Corps of Superuniverse Personalities assigned to portray on Urantia the truth concerning the Paradise Deities and the universe of universes.]

URANTIJOS KNYGA

I DALIS. CENTRINĖ VISATA IR SUPERVISATOS

---

1 Dokumentas. Visuotinis Tėvas

⇐ 000

URANTIJOS KNYGA

002 ⇐

I DALIS. CENTRINĖ VISATA IR SUPERVISATOS

1 DOKUMENTAS. VISUOTINIS TĖVAS

Skyrius

ĮVADAS

1. Tėvo vardas
2. Dievo tikrovė
3. Dievas yra Visuotinė Dvasia
4. Dievo paslaptis
5. Visuotinio Tėvo asmenybė
6. Asmenybė visatoje
7. Asmenybės sampratos dvasinė vertė

PAPER 1

THE UNIVERSAL FATHER

SECTIONS

Introduction

1. The Father's Name
2. The Reality of God
3. God is a Universal Spirit
4. The Mystery of God
5. Personality of the Universal Father
6. Personality in the Universe
7. Spiritual Value of the Personality Concept

ĮVADAS

VISUOTINIS Tėvas yra visos kūrinijos Dievas, visų daiktų ir būtybių Pirmasis Šaltinis ir Centras. Pirmiausia galvokite apie Dievą kaip apie kūrėją, tada kaip apie kontrolierių, ir galiausiai kaip apie rėmėją. Tiesa apie Visuotinį Tėvą buvo pradėjusi aušti tada, kada pranašas sakė: “Tu, Dieve, esi vienas; nėra nieko kito be tavęs. Tu sutvėrei dangų ir dangų dangų, su visomis jų gausybėmis; tu išsaugai ir valdai juos. Dievo Sūnūs sutvėrė visatas. Kūrėjas apsirengia šviesa kaip drabužiu ir nutiesia dangus tolyn kaip uždangą.” Tikrai samprata apie Visuotinį Tėvą—vieną Dievą vietoje daugelio dievų—įgalino mirtingąjį žmogų suvokti Tėvą kaip dieviškąjį kūrėją ir begalinį kontrolierių.

Miriadai planetinių sistemų buvo visos sutvėrtos tam, kad galiausiai jas apgyvendintų daugelio skirtingų rūšių protingi tvariniai, būtybės, kurios gali pažinti Dievą, priimti dieviškąją meilę, ir atsakydamos mylėti jį. Visatų visata yra Dievo kūrinys ir jo įvairių tvarinių gyvenamoji vieta. “Dievas sutvėrė dangus ir suformavo žemę; jis įkūrė visatą ir sutvėrė šitą pasaulį ne bergždžiai;

INTRODUCTION

1:0.1 (21.1) THE Universal Father is the God of all creation, the First Source and Center of all things and beings. First think of God as a creator, then as a controller, and lastly as an infinite upholder. The truth about the Universal Father had begun to dawn upon mankind when the prophet said: “You, God, are alone; there is none beside you. You have created the heaven and the heaven of heavens, with all their hosts; you preserve and control them. By the Sons of God were the universes made. The Creator covers himself with light as with a garment and stretches out the heavens as a curtain.” Only the concept of the Universal Father — one God in the place of many gods — enabled mortal man to comprehend the Father as divine creator and infinite controller.

1:0.2 (21.2) The myriads of planetary systems were all made to be eventually inhabited by many different types of intelligent creatures, beings who could know God, receive the divine affection, and love him in return. The universe of universes is the work of God and the dwelling place of his diverse creatures. “God created the heavens and formed the earth; he established the universe and created

jis suformavo jį, kad jis būtų apgyvendintas.”

Apšviestieji pasauliai visi pripažįsta ir garbina Visuotinį Tėvą, visos kūrinijos amžinąjį sutvėrėją ir begalinį rėmėją. Milžiniškos gausybės visatų valiniai tvariniai pradėjo ilgą, ilgą kelionę į Rojų, kerinčią kovą amžinai jaudinančiame patyrimie siekiant Dievo Tėvo. Laiko vaikų transcendentinis tikslas yra surasti amžinąjį Dievą, suvokti jo dieviškąją prigimtį, atpažinti Visuotinį Tėvą. Dievą pažįstantys tvariniai turi tikrai vieną aukščiausiąjį siekį, tiesiog vieną viską sugeriantį troškimą, o būtent, tapti, kokie jie yra savosiose sferose, panašiu į jį, koks jis yra savosios asmenybės Rojaus tobulybėje ir savosios teisios aukštybės visuotinėje sferoje. Iš Visuotinio Tėvo, kuris apgyvendina amžinybę, pasklido tolyn šis aukščiausias nurodymas: “Būkite tokie tobuli, net koks tobulas esu aš.” Su meile ir gailestingumu Rojaus pasiuntiniai nunešė šitą atkaklų dieviškąjį raginimą per amžius ir išorėn per visas, net iki tokių žemos gyvulinės prigimties tvarinių, kaip Urantijos žmogiškosios rasės.

Šitas nuostabus ir visuotinis nurodymas stengtis pasiekti dieviškumo tobulumą yra tobulumo Dievo visos kovojančios tvarinių kūrinijos pirmoji pareiga, ir turėtų būti aukščiausiasis troškimas. Šita dieviškojo tobulumo pasiekimo galimybė yra žmogaus visos amžinosios dvasinės pažangos galutinis ir užtikrintas likimas.

Urantijos mirtingieji vargu ar gali tikėtis būti tobuli begaline prasme, bet žmogiškosioms būtybėms, pradedančioms savo kelionę, kaip tą jos daro šitoje planetoje, yra visiškai įmanoma pasiekti dangiškąjį ir dieviškąjį tikslą, kurį begalinis Dievas numatė mirtingajam žmogui; ir kada jos iš tikrųjų pasieks šitą likimą, tada jos bus, kas susiję su saviraiška ir proto pasiekimu, tiesiog tokios pat pripildytos dieviškojo tobulumo savojoje sferoje, koks pats Dievas yra savojoje begalybės ir amžinybės sferoje. Toks tobulumas gali nebūti visuotinis materialia prasme, beribis intelektualiu suvokimu, arba galutinis dvasiniu patyrimu, bet jis yra galutinis ir užbaigtas valios dieviškumo, asmenybės motyvavimo tobulumo, ir sąmoningo Dievo suvokimo visais ribiniais aspektais.

Tai yra tikroji prasmė to dieviškojo įsakymo “Būk toks tobulas, net koks tobulas esu aš,” kuris visą laiką ragina mirtingąjį žmogų į priekį ir kviečia jį į vidų toje ilgoje ir kerinčioje kovoje dėl dvasinių vertybių ir tikrųjų visatos prasmų vis aukštesnių ir aukštesnių lygių pasiekimo. Šitas drąsus visatų Dievo ieškojimas yra visų laiko ir erdvės pasaulių gyventojų aukščiausias jaudinantis patyrimas.

this world not in vain; he formed it to be inhabited.”

1:0.3 (21.3) The enlightened worlds all recognize and worship the Universal Father, the eternal maker and infinite upholder of all creation. The will creatures of universe upon universe have embarked upon the long, long Paradise journey, the fascinating struggle of the eternal adventure of attaining God the Father. The transcendent goal of the children of time is to find the eternal God, to comprehend the divine nature, to recognize the Universal Father. God-knowing creatures have only one supreme ambition, just one consuming desire, and that is to become, as they are in their spheres, like him as he is in his Paradise perfection of personality and in his universal sphere of righteous supremacy. From the Universal Father who inhabits eternity there has gone forth the supreme mandate, “Be you perfect, even as I am perfect.” In love and mercy the messengers of Paradise have carried this divine exhortation down through the ages and out through the universes, even to such lowly animal-origin creatures as the human races of Urantia.

1:0.4 (22.1) This magnificent and universal injunction to strive for the attainment of the perfection of divinity is the first duty, and should be the highest ambition, of all the struggling creature creation of the God of perfection. This possibility of the attainment of divine perfection is the final and certain destiny of all man's eternal spiritual progress.

1:0.5 (21.2) Urantia mortals can hardly hope to be perfect in the infinite sense, but it is entirely possible for human beings, starting out as they do on this planet, to attain the supernal and divine goal which the infinite God has set for mortal man; and when they do achieve this destiny, they will, in all that pertains to self-realization and mind attainment, be just as replete in their sphere of divine perfection as God himself is in his sphere of infinity and eternity. Such perfection may not be universal in the material sense, unlimited in intellectual grasp, or final in spiritual experience, but it is final and complete in all finite aspects of divinity of will, perfection of personality motivation, and God-consciousness.

1:0.6 (22.3) This is the true meaning of that divine command, “Be you perfect, even as I am perfect,” which ever urges mortal man onward and beckons him inward in that long and fascinating struggle for the attainment of higher and higher levels of spiritual values and true universe meanings. This sublime search for the God of universes is the supreme adventure of the inhabitants of all the worlds of time and space.

1. TĖVO VARDAS

1. THE FATHER'S NAME

Iš visų vardų, kuriais Dievas Tėvas yra žinomas per visas, tie, kurie įvardija jį kaip Pirmąjį Šaltinį ir Visatos Centrą, yra sutinkami dažniausia. Pirmasis Tėvas yra žinomas įvairiais vardais skirtingose visatose ir tos pačios visatos skirtinguose sektoriuose. Tie vardai, kuriuos tvarinys priskiria Kūrėjui, labai priklauso nuo to tvarinio sampratos apie Kūrėją. Pirmasis Šaltinis ir Visatos Centras niekada neapreiškė savęs vardu, tik tai prigimtimi. Jeigu mes tikime, jog esame šito Kūrėjo vaikai, tai tiesiog natūralu, jog galų gale mes turėtume jį vadinti Tėvu. Bet tai yra tas vardas, kurį mes pasirenkame patys, ir jis kyla iš mūsų asmeninio ryšio su Pirmuoju Šaltiniu ir Centru suvokimo.

Išmintingiems visatų valiniams tvariniais Visuotinis Tėvas niekada neprimeta ne viena forma savavališko pripažinimo, formalaus garbinimo, arba vergiškos tarnystės. Laiko ir erdvės pasaulių evoliuciniai gyventojai turi patys— savo pačių širdyje—pripažinti, mylėti, ir savu noru garbinti jį. Kūrėjas savo materialių tvarinių neverčia prievarta ar įsakymu atsisakyti dvasinės laisvos valios. Žmogiškosios valios meilės kupinas atsidavimas vykdyti Tėvo valią yra žmogaus pati nuostabiausia dovana Dievui; iš tikrųjų, toks tvarinio valios pašventimas sudaro žmogaus vienintelę tikrosios vertės dovana Rojaus Tėvui. Dieve žmogus gyvena, juda, ir turi savo būtį; nėra nieko, ką žmogus galėtų duoti Dievui, išskyrus šitą pasirinkimą paklusti Tėvo valiai, ir tokie sprendimai, kuriuos įgyvendina visatų išmintingi valiniai tvariniai, sudaro tikrovę to tikrojo garbinimo, kuris taip patenkina Kūrėjo Tėvo meile valdomą prigimtį.

Kada jūs kartą tikrai imate sąmoningai suvokti Dievą, po to, kada jūs iš tiesų atrandate didingą Kūrėją ir pradedate suvokti to dieviškojo kontrolieriaus gyvenantį viduje buvimą, tada, sutinkamai su savo apsišvietimu ir sutinkamai su tuo būdu ir metodu, kuriuo šie dieviškieji Sūnūs apreiškia Dievą, jūs Visuotiniam Tėvui surasite tokį vardą, kuris tinkamai išreiškia jūsų sampratą apie Pirmąjį Didįjį Šaltinį ir Centrą. Ir tokiu būdu, skirtinguose pasauliuose ir įvairiose visatose, Kūrėjas tampa žinomas daugeliu vardų, dvasiniame ryšyje visi reiškia tą patį, bet žodžiais ir simboliais, kiekvienas vardas atitinka tą laipsnį ir gylį, koku jis yra įsiviešpatavęs bet kokios konkrečios sferos jo tvarinių širdyse.

Netoli visatų visatos centro, Visuotinis Tėvas paprastai yra žinomas tokiais vardais, kurie gali būti laikomi reiškiančiais Pirmąjį Šaltinį. Einant tolyn į erdvės visas, šie terminai, vartojami, kad būtų įvardintas Visuotinis Tėvas, dažniau reiškia Visuotinį Centrą. Dar toliau į žvaigždėtos kūrinijos

1:1.1 (22.4) Of all the names by which God the Father is known throughout the universes, those which designate him as the First Source and the Universe Center are most often encountered. The First Father is known by various names in different universes and in different sectors of the same universe. The names which the creature assigns to the Creator are much dependent on the creature's concept of the Creator. The First Source and Universe Center has never revealed himself by name, only by nature. If we believe that we are the children of this Creator, it is only natural that we should eventually call him Father. But this is the name of our own choosing, and it grows out of the recognition of our personal relationship with the First Source and Center.

1:1.2 (22.5) The Universal Father never imposes any form of arbitrary recognition, formal worship, or slavish service upon the intelligent will creatures of the universes. The evolutionary inhabitants of the worlds of time and space must of themselves — in their own hearts — recognize, love, and voluntarily worship him. The Creator refuses to coerce or compel the submission of the spiritual free wills of his material creatures. The affectionate dedication of the human will to the doing of the Father's will is man's choicest gift to God; in fact, such a consecration of creature will constitutes man's only possible gift of true value to the Paradise Father. In God, man lives, moves, and has his being; there is nothing which man can give to God except this choosing to abide by the Father's will, and such decisions, effected by the intelligent will creatures of the universes, constitute the reality of that true worship which is so satisfying to the love-dominated nature of the Creator Father.

1:1.3 (22.6) When you have once become truly God-conscious, after you really discover the majestic Creator and begin to experience the realization of the indwelling presence of the divine controller, then, in accordance with your enlightenment and in accordance with the manner and method by which the divine Sons reveal God, you will find a name for the Universal Father which will be adequately expressive of your concept of the First Great Source and Center. And so, on different worlds and in various universes, the Creator becomes known by numerous appellations, in spirit of relationship all meaning the same but, in words and symbols, each name standing for the degree, the depth, of his enthronement in the hearts of his creatures of any given realm.

1:1.4 (23.1) Near the center of the universe of universes, the Universal Father is generally known by names which may be regarded as meaning the First Source. Farther out in the universes of space, the terms employed to designate the Universal Father more often mean the Universal

išorę, jis yra žinomas, kaip ir jūsų vietinės visatos būstinės pasaulyje, kaip Pirmasis Kuriantysis Šaltinis ir Dieviškasis Centras. Viena netolimame žvaigždynė Dievas yra vadinamas Visatų Tėvu. Kitame, Begaliniu Rėmėju, o į rytus, Dieviškuoju Kontrolieriumi. Jis taip pat yra vadinamas Šviesų Tėvu, Gyvybės Dovana, ir Visagaliu.

Tuose pasauliuose, kuriuose vienas iš Rojaus Sūnų gyvena savęs padovanojimo gyvenimą, Dievas paprastai yra žinomas koku nors vardu, kuris pažymi asmeninį ryšį, švelnią meilę, ir tėvišką atsidavimą. Jūsų žvaigždyno būstinėje Dievą vadina Visuotiniu Tėvu, o jūsų vietinės apgyvendintų pasaulių sistemos skirtingose planetose jis yra žinomas įvairiais vardais, tokiais, kaip Tėvų Tėvas, Rojaus Tėvas, Havonos Tėvas, ir Dvasinis Tėvas. Tie, kurie pažįsta Dievą per Rojaus Sūnų įsikūnijimų apreiškimus, galiausiai pasiduoda tvarinio-Kūrėjo asociacijos jaudinančiam sentimentaliui apeliavimui ir Dievą vadina "mūsų Tėvu."

Lyties tvarinių planetoje, tokiam pasaulyje, kur tėviškojo jausmo impulsai yra įgimti šio pasaulio protingų būtybių širdyje, Tėvo terminas tampa labai išraiškingu ir tinkamu vardu amžinajam Dievui. Jis geriausiai yra žinomas, kuo visuotiniausiai pripažįstamas, jūsų planetoje, Urantijoje, *Dievo* vardu. Tas vardas, kuris yra jam suteikiamas, turi mažai reikšmės; svarbu yra tai, kad jūs turėtumėte pažinti jį ir trokšti būti panašus į jį. Jūsų senieji pranašai teisingai jį vadino "amžinai esantis Dievas" ir kalbėdavo apie jį kaip apie tą, kuris "gyvena amžinybėje."

2. DIEVO TIKROVĖ

Dievas yra pirminė tikrovė dvasios pasaulyje; Dievas yra tiesos šaltinis proto sferose; Dievas apgaubia viską per visas materialias valdas. Visoms sutvertoms protingoms būtybėms Dievas yra asmenybė, o visatų visatai jis yra amžinosios tikrovės Pirmasis Šaltinis ir Centras. Dievas nėra panašus nei į žmogų, nei į mašiną. Pirmasis Tėvas yra visuotinė dvasia, amžinoji tiesa, begalinė tikrovė, ir tėviška asmenybė.

Amžinasis Dievas yra be galo daug daugiau negu idealizuojama tikrovė arba įsameninama visata. Dievas nėra tiesiog aukščiausiojo laipsnio žmogaus troškimas, suobjektintas mirtingojo ieškojimas. Taip pat Dievas nėra vien tik sąvoka, teisumo galios potencialas. Visuotinis Tėvas nėra sinonimas gamtai, taip pat jis nėra ir įsamenintas gamtos dėsnių. Dievas yra transcendentinė tikrovė, ne vien tik žmogaus tradicinė samprata apie aukščiausiasias vertybes. Dievas nėra dvasinių prasmų psichologinis sukoncentravimas, nėra jis ir "kilniausias žmogaus kūrinys." Dievas

Center. Still farther out in the starry creation, he is known, as on the headquarters world of your local universe, as the First Creative Source and Divine Center. In one near-by constellation God is called the Father of Universes. In another, the Infinite Upholder, and to the east, the Divine Controller. He has also been designated the Father of Lights, the Gift of Life, and the All-powerful One.

1:1.5 (23.2) On those worlds where a Paradise Son has lived a bestowal life, God is generally known by some name indicative of personal relationship, tender affection, and fatherly devotion. On your constellation headquarters God is referred to as the Universal Father, and on different planets in your local system of inhabited worlds he is variously known as the Father of Fathers, the Paradise Father, the Havona Father, and the Spirit Father. Those who know God through the revelations of the bestowals of the Paradise Sons, eventually yield to the sentimental appeal of the touching relationship of the creature-Creator association and refer to God as "our Father."

1:1.6 (23.3) On a planet of sex creatures, in a world where the impulses of parental emotion are inherent in the hearts of its intelligent beings, the term Father becomes a very expressive and appropriate name for the eternal God. He is best known, most universally acknowledged, on your planet, Urantia, by the name *God*. The name he is given is of little importance; the significant thing is that you should know him and aspire to be like him. Your prophets of old truly called him "the everlasting God" and referred to him as the one who "inhabits eternity."

2. THE REALITY OF GOD

1:2.1 (23.4) God is primal reality in the spirit world; God is the source of truth in the mind spheres; God overshadows all throughout the material realms. To all created intelligences God is a personality, and to the universe of universes he is the First Source and Center of eternal reality. God is neither manlike nor machinelike. The First Father is universal spirit, eternal truth, infinite reality, and father personality.

1:2.2 (23.5) The eternal God is infinitely more than reality idealized or the universe personalized. God is not simply the supreme desire of man, the mortal quest objectified. Neither is God merely a concept, the power-potential of righteousness. The Universal Father is not a synonym for nature, neither is he natural law personified. God is a transcendent reality, not merely man's traditional concept of supreme values. God is not a psychological focalization of spiritual meanings, neither is he "the noblest work of man." God may be any or all of these concepts in the minds of

gali būti bet kuria iš šitų sąvokų arba visomis šitomis sąvokomis žmonių prote, bet jis yra daugiau negu tai. Jis yra išgelbstintis asmuo ir mylintis Tėvas visiems, kurie džiaugiasi dvasine ramybe žemėje ir kurie trokšta patirti asmenybės išlikimą mirtyje.

Dievo egzistavimo aktualybę žmogiškajame patyrimo demonstruoja viduje gyvenantis dieviškasis buvimas, dvasinis Pagalbininkas, atsiųstas iš Rojaus tam, kad gyventų žmogaus mirtingame prote ir kad ten padėtų išvystyti amžinojo išlikimo nemirtingą sielą. Šito dieviškojo Derintojo buvimą žmogiškajame prote atskleidžia trys patirtiniai reiškiniai:

1. Intelektualus sugebėjimas pažinti Dievą—Dievo-sąmonė.

2. Dvasinis akstinas surasti Dievą—Dievo ieškojimas.

3. Asmenybės troškimas būti panašiu į Dievą—iš visos širdies troškimas vykdyti Dievo valią.

Dievo egzistavimo niekada negalima įrodyti moksliniu eksperimentu arba grynai logiškos dedukcijos samprotavimu. Dievą galima suvokti tiksliai žmogiškojo patyrimo sferose; nežiūrint šito, teisinga Dievo tikrovės samprata yra protinga logikai, patikima filosofijai, esminė religijai, ir be kurios negali apsieiti jokia asmenybės išlikimo viltis.

Tie, kurie pažįsta Dievą, yra patyrę jo buvimo faktą; tokie Dievą pažįstantieji mirtingieji savo asmeniniame patyrimo turi vienintelį aiškų gyvojo Dievo egzistencijos įrodymą, kurį viena žmogiškoji būtybė gali pateikti kitai. Dievo egzistavimas visiškai pranoksta bet kokią pademonstravimo galimybę, išskyrus tą ryšį tarp žmogiškojo proto Dievo-sąmonės ir Minties Derintojo Dievo-buvimo, kuris gyvena mirtingojo intelekto ir yra padovanotas žmogui kaip Visuotinio Tėvo nemokama dovana.

Teoriškai jūs galite galvoti apie Dievą kaip apie Kūrėją, ir jis yra asmeninis Rojaus ir tobulo centro visatos kūrėjas, bet visas laiko ir erdvės visatos yra sukūręs ir organizavęs Sūnų Kūrėjų Rojaus korpusas. Visuotinis Tėvas nėra asmeninis Nebadono vietinės visatos kūrėjas; visata, kurioje jūs gyvenate, yra jo Sūnaus Mykolo kūrinys. Nors Tėvas asmeniškai evoliucinių visatų nekuria, bet jis tikrai kontroliuoja didelę dalį jų visatos ryšių ir kai kuriuos jų fizinės, protinės, ir dvasinės energijos pasireiškimus. Dievas Tėvas yra Rojaus visatos asmeninis kūrėjas ir, susivienijime su Amžinuoju Sūnumi, visų kitų visatų asmenų Kūrėjų sutvėrėjas.

Kaip fizinis kontrolierius materialioje visatoje, Pirmasis Šaltinis ir Centras veikia

men, but he is more. He is a saving person and a loving Father to all who enjoy spiritual peace on earth, and who crave to experience personality survival in death.

1:2.3 (24.1) The actuality of the existence of God is demonstrated in human experience by the indwelling of the divine presence, the spirit Monitor sent from Paradise to live in the mortal mind of man and there to assist in evolving the immortal soul of eternal survival. The presence of this divine Adjuster in the human mind is disclosed by three experiential phenomena:

1:2.4 (24.2) 1. The intellectual capacity for knowing God — God-consciousness.

1:2.5 (24.3) 2. The spiritual urge to find God — God-seeking.

1:2.6 (24.4) 3. The personality craving to be like God — the wholehearted desire to do the Father's will.

1:2.7 (24.5) The existence of God can never be proved by scientific experiment or by the pure reason of logical deduction. God can be realized only in the realms of human experience; nevertheless, the true concept of the reality of God is reasonable to logic, plausible to philosophy, essential to religion, and indispensable to any hope of personality survival.

1:2.8 (24.6) Those who know God have experienced the fact of his presence; such God-knowing mortals hold in their personal experience the only positive proof of the existence of the living God which one human being can offer to another. The existence of God is utterly beyond all possibility of demonstration except for the contact between the God-consciousness of the human mind and the God-presence of the Thought Adjuster that indwells the mortal intellect and is bestowed upon man as the free gift of the Universal Father.

1:2.9 (24.7) In theory you may think of God as the Creator, and he is the personal creator of Paradise and the central universe of perfection, but the universes of time and space are all created and organized by the Paradise corps of the Creator Sons. The Universal Father is not the personal creator of the local universe of Nebadon; the universe in which you live is the creation of his Son Michael. Though the Father does not personally create the evolutionary universes, he does control them in many of their universal relationships and in certain of their manifestations of physical, mindal, and spiritual energies. God the Father is the personal creator of the Paradise universe and, in association with the Eternal Son, the creator of all other personal universe Creators.

1:2.10 (24.8) As a physical controller in the material universe of universes, the First Source and

amžinosios Rojaus Salos modeliuose, ir per šią absoliučios gravitacijos centrą Dievas vykdo fizinio lygio kosminę kontrolę iš viršaus vienodai centrinėje visatoje ir per visą visatų visatą. Kaip protas, Dievas veikia Bėgalinės Dvasios Dievybėje; kaip dvasia, Dievas pasireiškia Amžinojo Sūnaus asmenyje ir Amžinojo Sūnaus dieviškųjų vaikų asmenyse. Šitas Pirmojo Šaltinio ir Centro tarpusavio ryšys su lygiaverčiais Asmenimis ir Rojaus Absolutais nė mažiausiu laipsniu neužkerta kelio Visuotinio Tėvo *tiesioginiam* asmeniniam veiksmui per visą kūrinį ir visuose jos lygiuose. Savo fragmentuotos dvasios buvimu Tėvas Kūrėjas palaiko betarpišką ryšį su savo vaikais tvariniais ir su savo sukurtomis visatomis.

3. DIEVAS YRA VISUOTINĖ DVASIA

“Dievas yra dvasia.” Jis yra visuotinis dvasinis buvimas. Visuotinis Tėvas yra bėgalinė dvasinė tikrovė; jis yra “suverenus, amžinas, nemirtingas, nematomas, ir vienintelis teisingas Dievas.” Nors jūs ir esate “Dievo palikuonys,” bet jūs neturite galvoti, jog savo forma ir fizine išvaizda Tėvas yra toks pat, kaip jūs, kadangi apie jus yra sakoma, jog esate sukurti “pagal jo atvaizdą”—jūsų viduje gyvena Paslaptieji Pagalbininkai, atsiunčiami iš jo amžinojo buvimo centrinės gyvenamosios vietos. Dvasinės būtybės yra realios, nežiūrint to, kad jos yra nematomos žmogiškosioms akims; nors jos neturi materialaus kūno ir kraujo.

Sakė senovės išminčius: “Žiūrėkit, jis eina šalia manęs, o aš jo nematau; jis taip pat praeina, bet aš jo nejaučiu.” Mes galime nuolat matyti Dievo darbus, mes galime labai gerai sąmoningai suvokti jo didingo elgesio materialius įrodymus, bet mes tikrai retai kada iš tikrųjų galime pažvelgti į jo dieviškumo matomą pasireiškimą, net negalime pastebėti žmoguje gyvenančio jo atsiųstos dvasios buvimo.

Visuotinis Tėvas yra ne dėl to nematomas, kad jis slepiasi nuo žemų tvarinių, kurie turi materialius apribojimus ir ribotus dvasinius sugebėjimus. Šita padėtis yra daugiau tokia: “Jūs negalite matyti mano veido, nes nė vienas mirtingasis negali matyti manęs ir gyventi.” Nė vienas materialus žmogus negalėtų matyti dvasinio Dievo ir išsaugoti savo mirtingą egzistenciją. Prie dieviškosios asmenybės buvimo šlovės ir dvasinio nuostabumo neįmanoma priartėti dvasinių būtybių žemesniosioms grupėms arba materialių asmenybių bet kokiai kategorijai. Tėvo asmeninio buvimo dvasinis spindėjimas yra tokia “šviesa, prie kurios negali priartėti nė vienas mirtingasis žmogus; kurios nematė arba negali matyti nė vienas materialus tvarinys.” Bet nebūtina

Center functions in the patterns of the eternal Isle of Paradise, and through this absolute gravity center the eternal God exercises cosmic overcontrol of the physical level equally in the central universe and throughout the universe of universes. As mind, God functions in the Deity of the Infinite Spirit; as spirit, God is manifest in the person of the Eternal Son and in the persons of the divine children of the Eternal Son. This interrelation of the First Source and Center with the co-ordinate Persons and Absolutes of Paradise does not in the least preclude the *direct* personal action of the Universal Father throughout all creation and on all levels thereof. Through the presence of his fragmentized spirit the Creator Father maintains immediate contact with his creature children and his created universes.

3. GOD IS A UNIVERSAL SPIRIT

1:3.1 (25.1) “God is spirit.” He is a universal spiritual presence. The Universal Father is an infinite spiritual reality; he is “the sovereign, eternal, immortal, invisible, and only true God.” Even though you are “the offspring of God,” you ought not to think that the Father is like yourselves in form and physique because you are said to be created “in his image” — indwelt by Mystery Monitors dispatched from the central abode of his eternal presence. Spirit beings are real, notwithstanding they are invisible to human eyes; even though they have not flesh and blood.

1:3.2 (25.2) Said the seer of old: “Lo, he goes by me, and I see him not; he passes on also, but I perceive him not.” We may constantly observe the works of God, we may be highly conscious of the material evidences of his majestic conduct, but rarely may we gaze upon the visible manifestation of his divinity, not even to behold the presence of his delegated spirit of human indwelling.

1:3.3 (25.3) The Universal Father is not invisible because he is hiding himself away from the lowly creatures of materialistic handicaps and limited spiritual endowments. The situation rather is: “You cannot see my face, for no mortal can see me and live.” No material man could behold the spirit God and preserve his mortal existence. The glory and the spiritual brilliance of the divine personality presence is impossible of approach by the lower groups of spirit beings or by any order of material personalities. The spiritual luminosity of the Father’s personal presence is a “light which no mortal man can approach; which no material creature has seen or can see.” But it is not necessary to see God with the eyes of the flesh in order to discern him by the faith-vision of the

matyti Dievą materialaus kūno akimis tam, kad pamatytum jį sudvasinto proto įtikėjimo matymu.

Visuotinis Tėvas savojo aš dvasine prigimtimi iki galo dalinasi su savo kartu egzistuojančiu Rojaus Amžinuoju Sūnumi. Tiek Tėvas, tiek Sūnus tokiu pačiu būdu visuotine ir amžinąja dvasia visiškai ir be apribojimų dalinasi su bendrai su jais veikiančia lygiaverte asmenybe, Begaline Dvasia. Dievo dvasia yra, jame ir iš jo paties, absoliuti; Sūnuje ji yra beribė, Dvasioje, visuotinė, ir juose visuose ir iš jų visų, begalinė.

Dievas yra visuotinė dvasia; Dievas yra visuotinis asmuo. Ribinio kūrinio aukščiausioji asmenė tikrovė yra dvasia; asmenio kosmoso galutinė tikrovė yra absonitinė dvasia. Tik tai begalybės lygiai yra absoliutūs, ir tik tai tokiuose lygiuose iš tiesų tarp materijos, proto, ir dvasios yra vienumo baigiamybė.

Visatose Dievas Tėvas yra, potencialiai, materijos, proto, ir dvasios kontrolierius iš viršaus. Tik tai savo toli nusidriekiančios asmenybės grandinės dėka iš tikrųjų Dievas tiesiogiai turi reikalo su savo milžiniškos kūrinijos valinių tvarinių asmenybėmis, bet su juo galima užmegzti ryšį (už Rojaus ribų) tik tai jo fragmentuotų esybių, Dievo valios toli visatose, buvimo dėka. Šita Rojaus dvasia, kuri gyvena laiko mirtingųjų protuose ir padeda išliekančiojo tvarinio nemirtingos sielos evoliucijai, turi Visuotinio Tėvo prigimtį ir dieviškumą. Bet tokių evoliucinių tvarinių protas atsiranda vietinėse visatose ir dieviškąjį tobulumą turi įgyti pasiekdamas tas dvasinio laimėjimo patirtines transformacijas, kurios yra neišvengiama pasekmė, kada tvarinys pasirenka vykdyti Tėvo danguje valią.

Vidiniame žmogaus patyrimo, protas yra sujungtas su materija. Toks su materija sujungtas protas negali išlikti po mirtingojo mirties. Išlikimo metodą sudaro tie žmogiškosios valios suderinimai ir tos mirtingojo proto transformacijos, kurių dėka toks Dievo-sąmonės intelektas palaipsniui tampa dvasios mokomu ir galiausiai dvasios vedamu. Šita žmogiškojo proto evoliucija nuo asociacijos su materija iki dvasinės sąjungos sukuria mirtingojo proto potencialiai dvasinių fazių transmutavimą į nemirtingos sielos morontines realybes. Mirtingas protas, paklusdamas materijai, turi lemtį tapti materialesniu ir dėl to galiausiai patirtų asmenybės išnykimą; protas, atsidaavęs dvasiai, turi lemtį tapti dvasingesniu ir galiausiai pasiekti vienumą su išliekančia ir vadovaujančia dieviškąja dvasia ir šitokiu būdu pasiekti asmenybės egzistencijos išlikimą ir amžinybę.

Aš ateinu nuo Amžinojo ir aš daug kartų sugrįždavau į Visuotinio Tėvo akivaizdą. Aš pažįstu Pirmojo Šaltinio ir Centro, Amžinojo ir Visuotinio Tėvo, aktualybę ir asmenybę. Aš žinau,

spiritualized mind.

1:3.4 (25.4) The spirit nature of the Universal Father is shared fully with his coexistent self, the Eternal Son of Paradise. Both the Father and the Son in like manner share the universal and eternal spirit fully and unreservedly with their conjoint personality co-ordinate, the Infinite Spirit. God's spirit is, in and of himself, absolute; in the Son it is unqualified, in the Spirit, universal, and in and by all of them, infinite.

1:3.5 (25.5) God is a universal spirit; God is the universal person. The supreme personal reality of the finite creation is spirit; the ultimate reality of the personal cosmos is absonite spirit. Only the levels of infinity are absolute, and only on such levels is there finality of oneness between matter, mind, and spirit.

1:3.6 (25.6) In the universes God the Father is, in potential, the overcontroller of matter, mind, and spirit. Only by means of his far-flung personality circuit does God deal directly with the personalities of his vast creation of will creatures, but he is contactable (outside of Paradise) only in the presences of his fragmented entities, the will of God abroad in the universes. This Paradise spirit that indwells the minds of the mortals of time and there fosters the evolution of the immortal soul of the surviving creature is of the nature and divinity of the Universal Father. But the minds of such evolutionary creatures originate in the local universes and must gain divine perfection by achieving those experiential transformations of spiritual attainment which are the inevitable result of a creature's choosing to do the will of the Father in heaven.

1:3.7 (26.1) In the inner experience of man, mind is joined to matter. Such material-linked minds cannot survive mortal death. The technique of survival is embraced in those adjustments of the human will and those transformations in the mortal mind whereby such a God-conscious intellect gradually becomes spirit taught and eventually spirit led. This evolution of the human mind from matter association to spirit union results in the transmutation of the potentially spirit phases of the mortal mind into the morontia realities of the immortal soul. Mortal mind subservient to matter is destined to become increasingly material and consequently to suffer eventual personality extinction; mind yielded to spirit is destined to become increasingly spiritual and ultimately to achieve oneness with the surviving and guiding divine spirit and in this way to attain survival and eternity of personality existence.

1:3.8 (26.2) I come forth from the Eternal, and I have repeatedly returned to the presence of the Universal Father. I know of the actuality and personality of the First Source and Center, the

jog, nors didis Dievas yra absoliutus, amžinas, ir begalinis, bet taip pat jis yra geras, dieviškas, ir gailėstingas. Aš žinau didžiųjų pareiškimų tiesą: "Dievas yra dvasia" ir "Dievas yra meilė," ir šitie du požymiai yra kuo visapusiškiausiai apreiškiami šiai visatai Amžinuoju Sūnumi.

4. DIEVO PASLAPTIS

Dievo tobulumo begalybė yra tokia, kad amžinai sudaro jo paslaptį. Ir iš visų nesuvokiamų Dievo paslapčių didžiausia yra mirtingųjų protuose dieviškojo apsigyvenimo reiškiny. Tas būdas, kurio dėka Visuotinis Tėvas gyvena su laiko tvariniais, yra pati giliausia iš visų visatos paslapčių; šis dieviškasis buvimas žmogaus prote yra paslapčių paslaptis.

Mirtingųjų fiziniai kūnai yra "Dievo šventovės." Nepaisant to, jog Suverenūs Sūnūs Kūrėjai priartėja prie savo apgyvendintų pasaulių tvarinių ir "patraukia visus žmones prie savęs"; nors jie "stovi prie" sąmonės "durų" ir "beldžiasi" ir jaučia palaimą įeiti pas visus tuos, kurie "atvers savo širdies duris"; nors iš tikrųjų egzistuoja šita artima asmeninė komunija tarp Sūnų Kūrėjų ir jų mirtingųjų tvarinių, nepaisant šito, mirtingieji žmonės turi iš paties Dievo kažką, kas realiai gyvena juose pačiuose; jų kūnai yra šito kažko šventovės.

Kada jūs viską užbaigiate žemai čia, kada jūsų kelias yra nueitas laikinojoje formoje žemėje, kada jūsų išmėginimų kelionė materialiam kūne yra užbaigta, kada ta dulkė, kuri sudaro mirtingojo tabernakulį, "sugrįžta į žemę, iš kurios atėjo"; tada, taip yra apreiškiama, ta viduje gyvenanti "Dvasia tikrai sugrįš pas Dievą, kuris ją suteikė." Šitos planetos kiekvienoje mirtingojo būtybėje gyvena Dievo fragmentas, dieviškumo neatskiriama dalis. Ji dar nėra jūsų pagal nuosavybės teisę, bet suplanuotai numatyta, kad ji būtų viena su jumis, jeigu jūs išliksite po mirtingosios egzistencijos.

Mes nuolat susiduriame su šita Dievo paslaptimi; mus visiškai trikdo jo begalinio gėrio, bekraščio gailėstingumo, neprilygstamos išminties, ir nuostabaus charakterio vis didėjantis tiesos bekraštės panoramos atsiskleidimas.

Šią dieviškąją paslaptį sudaro tas neatsiejamas skirtumas, kuris egzistuoja tarp ribinio ir begalinio, laikinojo ir amžinojo, laikordvės tvarinio ir Visuotinio Kūrėjo, materialaus ir dvasinio, žmogaus netobulumo ir Rojaus Dievybės tobulumo. Visuotinės meilės Dievas nuolat pasireiškia kiekvienam iš savo tvarinių iki pat to tvarinio sugebėjimo pilnatvės dvasiškai suvokti dieviškosios tiesos, grožio, ir gėrio savybes.

Eternal and Universal Father. I know that, while the great God is absolute, eternal, and infinite, he is also good, divine, and gracious. I know the truth of the great declarations: "God is spirit" and "God is love," and these two attributes are most completely revealed to the universe in the Eternal Son.

4. THE MYSTERY OF GOD

1:4.1 (26.3) The infinity of the perfection of God is such that it eternally constitutes him mystery. And the greatest of all the unfathomable mysteries of God is the phenomenon of the divine indwelling of mortal minds. The manner in which the Universal Father sojourns with the creatures of time is the most profound of all universe mysteries; the divine presence in the mind of man is the mystery of mysteries.

1:4.2 (26.4) The physical bodies of mortals are "the temples of God." Notwithstanding that the Sovereign Creator Sons come near the creatures of their inhabited worlds and "draw all men to themselves"; though they "stand at the door" of consciousness "and knock" and delight to come in to all who will "open the doors of their hearts"; although there does exist this intimate personal communion between the Creator Sons and their mortal creatures, nevertheless, mortal men have something from God himself which actually dwells within them; their bodies are the temples thereof.

1:4.3 (26.5) When you are through down here, when your course has been run in temporary form on earth, when your trial trip in the flesh is finished, when the dust that composes the mortal tabernacle "returns to the earth whence it came"; then, it is revealed, the indwelling "Spirit shall return to God who gave it." There sojourns within each mortal being of this planet a fragment of God, a part and parcel of divinity. It is not yet yours by right of possession, but it is designedly intended to be one with you if you survive the mortal existence.

1:4.4 (26.6) We are constantly confronted with this mystery of God; we are nonplused by the increasing unfolding of the endless panorama of the truth of his infinite goodness, endless mercy, matchless wisdom, and superb character.

1:4.5 (26.7) The divine mystery consists in the inherent difference which exists between the finite and the infinite, the temporal and the eternal, the time-space creature and the Universal Creator, the material and the spiritual, the imperfection of man and the perfection of Paradise Deity. The God of universal love unfailingly manifests himself to every one of his creatures up to the fullness of that creature's capacity to spiritually grasp the qualities of divine truth, beauty, and goodness.

Kiekvienai dvasinei būtybei ir kiekvienam mirtingajam tvariniui kiekvienoje sferoje ir visatų visatos kiekviename pasaulyje, Visuotinis Tėvas atskleidžia visą savo gailestingąjį ir dieviškąjį aš, kokį tik gali pamatyti ir suvokti tokios dvasinės būtybės ir tokie mirtingieji tvariniai. Dievas nėra asmenų gerbėjas, nei dvasinių, nei materialių. Tą dieviškąjį buvimą, kurį turi bet kuris šios visatos vaikas bet kuriuo konkrečiu momentu, apriboja tiksliai tokio tvarinio sugebėjimas priimti ir pamatyti viršmaterialaus pasaulio dvasinės realybės.

Kaip tikrovė žmogiškajame dvasiniame patyrimo Dievas nėra paslaptis. Tačiau kada yra mėginama išaiškinti dvasinio pasaulio realybės materialios kategorijos fiziniam protui, tada atsiranda paslaptis: tokios subtilios ir tokios giluminės paslaptys, kad tiksliai Dievą pažįstančių mirtingųjų įtikėjimas-suvokimas gali pasiekti tą filosofinį stebuklą, kada ribinis atpažįsta Begalinį, kada laiko ir erdvės materialų pasaulį besivystantieji mirtingieji pažįsta amžinąjį Dievą.

5. VISUOTINIO TĖVO ASMENYBĖ

Neleiskite, kad Dievo didingumas, jo begalumas užgožtų ar užtemdytų jo asmenybę. "Tas, kuris sumanė ausį, argi iš tikrųjų negirdės? Tas, kuris suformavo akį, argi iš tikrųjų nematys?" Visuotinis Tėvas yra dieviškosios asmenybės aukščiausioji viršūnė; jis yra asmenybės kilmė ir likimas per visą kūriniją. Dievas yra tiek begalinis, tiek asmenis; jis yra begalinė asmenybė. Tėvas yra tikrai asmenybė, nežiūrint to, kad dėl savo asmens begalumo jis amžiams yra už materialijų ir ribinių tvarinių visiško suvokimo ribų.

Dievas yra daug daugiau negu asmenybė, kaip asmenybę supranta žmogiškasis protas; jis yra net daug daugiau negu bet kokia įmanoma viršasmenybės samprata. Bet tai yra visiškai bergždžia tokias nesuvokiamas dieviškosios asmenybės sampratas aptarinėti su materialijų tvarinių protu, kurio maksimalią sampratą apie būties tikrovę sudaro asmenybės idėja ir idealas. Materialaus tvarinio pati aukščiausia kokia tik įmanoma samprata apie Visuotinį Kūrėją yra tarp dieviškosios asmenybės išaukštintos idėjos dvasinių idealų ribų. Dėl to, nors jūs galbūt žinote, jog Dievas turi būti daug daugiau negu žmogiškoji asmenybės koncepcija, bet jūs lygiai taip pat gerai žinote, jog Visuotinis Tėvas tikriausiai negali būti kuo nors mažesniu negu amžina, begalinė, tikra, gera, ir graži asmenybė.

Dievas nesislepia nė nuo vieno iš savo tvarinių. Prie jo negali priartėti tiek daug būtybių

1:4.6 (27.1) To every spirit being and to every mortal creature in every sphere and on every world of the universe of universes, the Universal Father reveals all of his gracious and divine self that can be discerned or comprehended by such spirit beings and by such mortal creatures. God is no respecter of persons, either spiritual or material. The divine presence which any child of the universe enjoys at any given moment is limited only by the capacity of such a creature to receive and to discern the spirit actualities of the supermaterial world.

1:4.7 (27.2) As a reality in human spiritual experience God is not a mystery. But when an attempt is made to make plain the realities of the spirit world to the physical minds of the material order, mystery appears: mysteries so subtle and so profound that only the faith-grasp of the God-knowing mortal can achieve the philosophic miracle of the recognition of the Infinite by the finite, the discernment of the eternal God by the evolving mortals of the material worlds of time and space.

5. PERSONALITY OF THE UNIVERSAL

FATHER

1:5.1 (27.3) Do not permit the magnitude of God, his infinity, either to obscure or eclipse his personality. "He who planned the ear, shall he not hear? He who formed the eye, shall he not see?" The Universal Father is the acme of divine personality; he is the origin and destiny of personality throughout all creation. God is both infinite and personal; he is an infinite personality. The Father is truly a personality, notwithstanding that the infinity of his person places him forever beyond the full comprehension of material and finite beings.

1:5.2 (27.4) God is much more than a personality as personality is understood by the human mind; he is even far more than any possible concept of a superpersonality. But it is utterly futile to discuss such incomprehensible concepts of divine personality with the minds of material creatures whose maximum concept of the reality of being consists in the idea and ideal of personality. The material creature's highest possible concept of the Universal Creator is embraced within the spiritual ideals of the exalted idea of divine personality. Therefore, although you may know that God must be much more than the human conception of personality, you equally well know that the Universal Father cannot possibly be anything less than an eternal, infinite, true, good, and beautiful personality.

1:5.3 (27.5) God is not hiding from any of his creatures. He is unapproachable to so many

kategorijų tikrai dėl to, kad jis “gyvena tokioje šviesoje, prie kurios negali prisitarti joks materialus tvarinys.” Šios dieviškosios asmenybės didingumas ir grožis pranoksta evoliucinių mirtingųjų neištobulinto proto suvokimo ribas. Jis “matuoja vandenį savo rankos saujomis, visatą matuoja savo rankos ilgiu. Būtent jis sėdi ant žemės apskritimo, būtent jis paskleidžia kaip užuolaidą dangus ir patiesia juos kaip visatą, kad būtų gyvenama joje.” “Pakelkite akis į dangų ir žiūrėkite, kas sutvėrė visus šituos dalykus, kas atskleidžia jų pasaulius pagal numerį ir vadina juos vardais”; ir šitokiu būdu tai yra tiesa, kad “Dievo nematomi dalykai iš dalies yra suprantami pagal tuos dalykus, kurie yra sutverti.” Šiandien ir tokie, kokie esate, jūs turite pamatyti nematomąjį Sutvėrėją per jo daugialypę ir įvairią kūriniją, o taip pat per jo Sūnų ir jų daugelio pavaldinių apreiškimą ir veikimą.

Nors materialūs mirtingieji negali matyti Dievo asmens, bet jie tikrai turėtų džiaugtis tuo užtikrinimu, kad jis yra asmuo; įtikėjimu priimti tą tiesą, kuri vaizduoja, jog Visuotinis Tėvas taip mylėjo pasaulį, kad pasirūpino šio pasaulio žemų gyventojų amžinuoju dvasiniu žengimu į priekį; kad jis “jaučia palaimą dėl savo vaikų.” Dievui nieko netrūksta nė viename iš šitų viršžmogiškųjų ir dieviškųjų požymių, kurie sudaro tobulą, amžiną, mylinčią, ir begalinę Kūrėjo asmenybę.

Vietiniuose kūrinuose (išskyrus supervisatų personalą) Dievas be Rojaus Sūnų Kūrėjų, kurie yra apgyvendintų pasaulių tėvai ir vietinių visatų aukščiausieji valdovai, neturi jokio asmeninio ar gyvenančio pasireišimo. Jeigu tvarinio įtikėjimas būtų tobulas, tai jis tvirtai žinotų, jog, kada jis matė Sūnų Kūrėją, tada jis matė Visuotinį Tėvą; ieškodamas Tėvo, jis neprašytų ir nesitikėtų pamatyti, ką nors kitą, kaip tik šį Sūnų. Mirtingasis žmogus tiesiog negali matyti Dievo tol, kol jis pasiekia visišką dvasios transformavimą ir iš tikrųjų pasiekia Rojų.

Rojaus Sūnų Kūrėjų prigimtis neapima Pirmojo Šaltinio ir Centro begalinės prigimties visuotinio absoliutumo visų beribių potencialų, bet Visuotinis Tėvas kiekvienu atveju *dieviškai* būna Sūnuose Kūrėjuose. Tėvas ir jo Sūnūs yra vienas. Šitie Mykolų kategorijos Rojaus Sūnūs yra tobulos asmenybės, net modelis visoms vietinės visatos asmenybėms, pradedant Ryškiosios ir Ryto Žvaigždės asmenybe, einant žemyn iki žengiančios į priekį gyvulinės evoliucijos žemiausio žmogiškojo tvarinio.

Be Dievo, be jo didingo ir centrinio asmens, nebūtų jokios kitos asmenybės per visą milžinišką visatų visatą. *Dievas yra asmenybė.*

Nepaisant to, kad Dievas yra amžinoji galia,

orders of beings only because he “dwells in a light which no material creature can approach.” The immensity and grandeur of the divine personality is beyond the grasp of the unperfected mind of evolutionary mortals. He “measures the waters in the hollow of his hand, measures a universe with the span of his hand. It is he who sits on the circle of the earth, who stretches out the heavens as a curtain and spreads them out as a universe to dwell in.” “Lift up your eyes on high and behold who has created all these things, who brings out their worlds by number and calls them all by their names”; and so it is true that “the invisible things of God are partially understood by the things which are made.” Today, and as you are, you must discern the invisible Maker through his manifold and diverse creation, as well as through the revelation and ministration of his Sons and their numerous subordinates.

1:5.4 (28.1) Even though material mortals cannot see the person of God, they should rejoice in the assurance that he is a person; by faith accept the truth which portrays that the Universal Father so loved the world as to provide for the eternal spiritual progression of its lowly inhabitants; that he “delights in his children.” God is lacking in none of those superhuman and divine attributes which constitute a perfect, eternal, loving, and infinite Creator personality.

1:5.5 (28.2) In the local creations (excepting the personnel of the superuniverses) God has no personal or residential manifestation aside from the Paradise Creator Sons who are the fathers of the inhabited worlds and the sovereigns of the local universes. If the faith of the creature were perfect, he would assuredly know that when he had seen a Creator Son he had seen the Universal Father; in seeking for the Father, he would not ask nor expect to see other than the Son. Mortal man simply cannot see God until he achieves completed spirit transformation and actually attains Paradise.

1:5.6 (28.3) The natures of the Paradise Creator Sons do not encompass all the unqualified potentials of the universal absoluteness of the infinite nature of the First Great Source and Center, but the Universal Father is in every way *divinely* present in the Creator Sons. The Father and his Sons are one. These Paradise Sons of the order of Michael are perfect personalities, even the pattern for all local universe personality from that of the Bright and Morning Star down to the lowest human creature of progressing animal evolution.

1:5.7 (28.4) Without God and except for his great and central person, there would be no personality throughout all the vast universe of universes. *God is personality.*

1:5.8 (28.5) Notwithstanding that God is an eternal

didingas buvimas, transcendentinis idealas, ir šlovingoji dvasia, nors jis yra visa tai ir be galo daug daugiau, ir vis tik, jis yra tikrai ir amžinai tobulo Kūrėjo asmenybė, asmuo, kuris gali "pažinti ir būti pažinus," kuris gali "mylėti ir būti mylimas," ir kuris gali su mumis susidraugauti; tu tarpu jūs galite būti žinomas, kaip buvo žinomi ir kiti žmonės, kaip Dievo draugas. Jis yra reali dvasia ir dvasinė tikrovė.

Kada mes matome Visuotinį Tėvą, apreišką per visą savo visatą; kada mes pastebime jį, gyvenantį miriaduose savo tvarinių; kai mes stebime jį savo Sūnų Valdovų asmenyse; kada mes toliau jaučiame jo buvimą čia ir ten, arti ir toli, neabejokime ir nedvejokime dėl jo asmenybės pirmumo. Nepaisant visų šitų toli nusidriekiančių pasklidimų, jis tebėra tikras asmuo, ir amžinai palaiko asmeninį ryšį su nesuskaičiuojamomis savo tvarinių gausybėmis, pasklidusiomis po visą visatą visatą.

Visuotinio Tėvo asmenybės idėja yra išplėsta ir teisingesnė Dievo samprata, kuri žmonijai pasiekė iš esmės per apreiškimą. Protingumas, išmintis, ir religinis patyrimas, visi pateikia išvadą ir pažymi Dievo asmenybę, bet jie visiškai jos nepatvirtina. Net viduje gyvenantis Minties Derintojas yra ikiasmenis. Bet kokios religijos tiesa ir branda yra tiesiog proporcinga jos sampratai apie Dievo begalinę asmenybę ir jos suvokimui apie Dievybės absoliučią vienybę. Tada idėja apie asmenę Dievybę tampa religinės brandos matu, iš pradžių religijai suformulavus sampratą apie Dievo vienybę.

Primityvioji religija turėjo daug asmeninių dievų, ir jie buvo sukurti pagal žmogaus atvaizdą. Apreiškimas patvirtina Dievo asmenybės sampratos pagrįstumą, kuri tiesiog yra įmanoma mokslškai postuluojuant Pirmąją Priežastį, ir tikrai sąlyginai ją pateikia filosofinė Visuotinės Vienybės idėja. Bet koks asmuo gali pradėti suvokti Dievo vienybę tikrai asmenybės požiūriu. Kas paneigia Pirmojo Šaltinio ir Centro asmenybę, tam paliekamas pasirinkimas tarp dviejų filosofinių dilemų: materializmo ir panteizmo.

Apmąstant Dievybę, asmenybės samprata neturi turėti kūniškumo idėjos. Materialus kūnas nėra tai, be ko negali apsieiti tiek žmogaus, tiek Dievo asmenybė. Kūniškumo klaida matoma abiejuose žmogiškosios filosofijos kraštutiniuose. Materializme, kadangi žmogus praranda savo kūną mirus, tai jis nustoja egzistuoti kaip asmenybė; panteizme, kadangi Dievas neturi jokio kūno, jis, dėl to, nėra asmuo. Besivystančios asmenybės viršžmogiškasis tipas veikia proto ir dvasios sąjungoje.

Asmenybė nėra tiesiog Dievo požymis; vietoje šito ji išreiškia begalinės prigimties ir

power, a majestic presence, a transcendent ideal, and a glorious spirit, though he is all these and infinitely more, nonetheless, he is truly and everlastingly a perfect Creator personality, a person who can "know and be known," who can "love and be loved," and one who can befriend us; while you can be known, as other humans have been known, as the friend of God. He is a real spirit and a spiritual reality.

1:5.9 (28.6) As we see the Universal Father revealed throughout his universe; as we discern him indwelling his myriads of creatures; as we behold him in the persons of his Sovereign Sons; as we continue to sense his divine presence here and there, near and afar, let us not doubt nor question his personality primacy. Notwithstanding all these far-flung distributions, he remains a true person and everlastingly maintains personal connection with the countless hosts of his creatures scattered throughout the universe of universes.

1:5.10 (28.7) The idea of the personality of the Universal Father is an enlarged and truer concept of God which has come to mankind chiefly through revelation. Reason, wisdom, and religious experience all infer and imply the personality of God, but they do not altogether validate it. Even the indwelling Thought Adjuster is prepersonal. The truth and maturity of any religion is directly proportional to its concept of the infinite personality of God and to its grasp of the absolute unity of Deity. The idea of a personal Deity becomes, then, the measure of religious maturity after religion has first formulated the concept of the unity of God.

1:5.11 (29.1) Primitive religion had many personal gods, and they were fashioned in the image of man. Revelation affirms the validity of the personality concept of God which is merely possible in the scientific postulate of a First Cause and is only provisionally suggested in the philosophic idea of Universal Unity. Only by personality approach can any person begin to comprehend the unity of God. To deny the personality of the First Source and Center leaves one only the choice of two philosophic dilemmas: materialism or pantheism.

1:5.12 (29.2) In the contemplation of Deity, the concept of personality must be divested of the idea of corporeality. A material body is not indispensable to personality in either man or God. The corporeality error is shown in both extremes of human philosophy. In materialism, since man loses his body at death, he ceases to exist as a personality; in pantheism, since God has no body, he is not, therefore, a person. The superhuman type of progressing personality functions in a union of mind and spirit.

1:5.13 (29.3) Personality is not simply an attribute of God; it rather stands for the totality of the co-

suvienytos dieviškosios valios suderintą visumą, kuri demonstruoja tobulą išraišką amžinybėje ir visuotinybėje. Asmenybė, aukščiausiaja prasme, yra Dievo atskleidimas visatų visatai.

Dievas, būdamas amžinas, visuotinis, absoliutus, ir begalinis, savųjų žinių neplečia ir savosios išminties negilina. Dievas neįgyja patyrimo taip, kaip galėtų tą manyti arba suvokti ribinis žmogus, bet jis iš tiesų, tarp savo paties amžinosios asmenybės ribų, patiria šituos saviraiškos nuolatinius išplėtimus, kurie tam tikrais atvejais yra palygintini su naujo patyrimo įgijimu, ir yra analogiški tokio patyrimo įgijimui, kurį įgauna evoliucinių pasaulių ribiniai tvariniai.

Begalinio Dievo absoliutus tobulumas jam sukeltų kančią dėl tobulumo užbaigtumo siaubingų apribojimų, jeigu ne tas faktas, kad Visuotinis Tėvas milžiniškoje visatoje tiesiogiai dalyvauja kiekvienos netobulos sielos asmenybės kovoje, siekiančioje, su dieviškąja pagalba, pakilti į dvasiškai tobulus pasaulius danguje. Per visą visatų visatą kiekvienos dvasinės būtybės ir kiekvieno mirtingojo tvarinio šitas augantis patyrimas yra nenutrūkstančios saviraiškos niekada nesibaigiančio dieviškojo rato visą laiką besiplečiančios Tėvo Dievybės-sąmonės dalis.

Tiesiogine prasme tai yra tiesa: "Visose jūsų kančiose kenčia jis." "Kada tik triumfuojate jūs, tada triumfuoja ir jis jūsų viduje ir su jumis." Jo ikiasmenė dieviškoji dvasia yra reali jūsų dalis. Rojaus Sala reaguoja į visatų visatos visas fizines metamorfozes; Amžinasis Sūnus apima visos kūrinijos visus dvasinius impulsus; Bendrai Veikiantysis apima besiplečiančio kosmoso visą proto išraišką. Visuotinis Tėvas visa dieviškosios sąmonės pilnatvę įkūnija laiko ir erdvės visos evoliucinės kūrinijos kiekvienos esybės, būtybės, ir asmenybės besiplečiančio proto ir kylančiųjų dvasių progresinių pastangų visą individualų patyrimą. Ir visa tai tiesiogine prasme yra teisinga, nes "Jame mes visi gyvename ir judame ir turime savo būtį."

6. ASMENYBĖ VISATOJE

Žmogiškoji asmenybė yra laiko-erdvės atvaizdo šešėlis, kurį meta dieviškojo Kūrėjo asmenybė. Ir niekada negalima deramai suvokti jokios tikrovės tyrinėjant jos šešėlį. Šešėliai turėtų būti aiškinami kaip tikrosios substancijos funkcija.

Dievas yra mokslui priežastis, filosofijai idėja, religijai asmuo, net mylintis dangiškasis Tėvas. Dievas yra mokslininkui pirminė jėga, filosofui vienybės hipotezė, religininkui gyvasis dvasinis patyrimas. Žmogaus neadekvačią Visuotinio Tėvo

ordinated infinite nature and the unified divine will which is exhibited in eternity and universality of perfect expression. Personality, in the supreme sense, is the revelation of God to the universe of universes.

1:5.14 (29.4) God, being eternal, universal, absolute, and infinite, does not grow in knowledge nor increase in wisdom. God does not acquire experience, as finite man might conjecture or comprehend, but he does, within the realms of his own eternal personality, enjoy those continuous expansions of self-realization which are in certain ways comparable to, and analogous with, the acquirement of new experience by the finite creatures of the evolutionary worlds.

1:5.15 (29.5) The absolute perfection of the infinite God would cause him to suffer the awful limitations of unqualified finality of perfectness were it not a fact that the Universal Father directly participates in the personality struggle of every imperfect soul in the wide universe who seeks, by divine aid, to ascend to the spiritually perfect worlds on high. This progressive experience of every spirit being and every mortal creature throughout the universe of universes is a part of the Father's ever-expanding Deity-consciousness of the never-ending divine circle of ceaseless self-realization.

1:5.16 (29.6) It is literally true: "In all your afflictions he is afflicted." "In all your triumphs he triumphs in and with you." His prepersonal divine spirit is a real part of you. The Isle of Paradise responds to all the physical metamorphoses of the universe of universes; the Eternal Son includes all the spirit impulses of all creation; the Conjoint Actor encompasses all the mind expression of the expanding cosmos. The Universal Father realizes in the fullness of the divine consciousness all the individual experience of the progressive struggles of the expanding minds and the ascending spirits of every entity, being, and personality of the whole evolutionary creation of time and space. And all this is literally true, for "in Him we all live and move and have our being."

6. PERSONALITY IN THE UNIVERSE

1:6.1 (29.7) Human personality is the time-space image-shadow cast by the divine Creator personality. And no actuality can ever be adequately comprehended by an examination of its shadow. Shadows should be interpreted in terms of the true substance.

1:6.2 (30.1) God is to science a cause, to philosophy an idea, to religion a person, even the loving heavenly Father. God is to the scientist a primal force, to the philosopher a hypothesis of unity, to the religionist a living spiritual experience. Man's

asmenybės sampratą gali pagerinti tikrai žmogaus dvasinis žengimas į priekį visatoje ir ji taps tikrai adekvačia tikrai tada, kada laiko ir erdvės piligrimai pagaliau pasieks gyvojo Dievo dieviškąjį apkabinimą Rojuje.

Niekada iš akiračio nepraraskite antipodinių požiūrių į asmenybę, kaip ją suvokia Dievas ir žmogus. Žmogus į asmenybę žvelgia ir ją suvokia, žiūrėdamas ribinio požiūriu į tai, kas yra begalinis; Dievas žiūri begalinio požiūriu į tai, kas yra ribinis. Žmogus turi žemiausią asmenybės tipą; Dievas turi aukščiausią, net svarbiausią, galutinį, ir absoliutų asmenybės tipą. Dėl to iš tiesų geresnės sampratos apie dieviškąją asmenybę turėjo kantriai laukti, kol atsiras geresnės idėjos apie žmogiškąją asmenybę, ypač išaukštinto apreiškimo tiek apie žmogiškąją, tiek apie dieviškąją asmenybę Mykolo, Sūnaus Kūrėjo savęs padovanojimo Urantijoje gyvenimo dėka.

Ta ikiasmenė dieviškoji dvasia, kuri gyvena mirtingojo proto viduje, savo pačios buvimu, pateikia savo realaus egzistavimo tvirtą įrodymą, bet dieviškosios asmenybės sąvoką galima suvokti tikrai tikro asmeninio religinio patyrimo dvasinės įžvalgos dėka. Bet kokį asmenį, žmogiškąjį ar dieviškąjį, galima pažinti ir suvokti visiškai nepriklausomai nuo to asmens išorinių reakcijų ar materialaus buvimu.

Tam tikras moralinio potraukio ir dvasinės harmonijos laipsnis yra esminis draugystei tarp dviejų asmenų; mylinti asmenybė vargu ar gali atsiskleisti tokiam asmeniui, kuris nemylė. Net ir dėl to, kad būtų priartėta prie dieviškosios asmenybės pažinimo, turi būti pašvęstas visas žmogaus asmenybės talentas; neryžtingas, dalinis atsidavimas bus bergždžias.

Kuo geriau žmogus supras save ir įvertins savo bičiulių asmenybės vertybes, tuo daugiau jis trokš pažinti Pirminę Asmenybę, ir tuo nuoširdžiau toks Dievą pažįstantis žmogus stengsis būti toks, kaip Pirminė Asmenybė. Jūs galite ginčytis dėl nuomonių apie Dievą, bet patyrimas su juo ir jame egzistuoja aukščiau už ir pranoksta bet kokius žmogiškuosius ginčus ir paprasčiausią intelektualią logiką. Dievą pažįstantis žmogus savo dvasinį patyrimą pavaizduoja ne tam, kad įtikintų netikinčiuosius, bet tikinčiųjų mokymui ir abipusiam pasitenkinimui.

Tvirtinti, kad visatą galima pažinti, kad ji yra suvokiama, reiškia tvirtinti, kad šią visatą sutvėrė protas ir valdo asmenybė. Žmogaus protas gali suvokti tikrai kito proto, nesvarbu, ar jis būtų žmogiškas ar viršžmogiškas, protinius reiškinius. Jeigu žmogaus asmenybė gali patirti visatą, tai reiškia, jog kažkur toje visatoje yra paslėpta kažkoks dieviškasis protas ir reali asmenybė.

Dievas yra dvasia—dvasinė asmenybė;

inadequate concept of the personality of the Universal Father can be improved only by man's spiritual progress in the universe and will become truly adequate only when the pilgrims of time and space finally attain the divine embrace of the living God on Paradise.

1:6.3 (30.2) Never lose sight of the antipodal viewpoints of personality as it is conceived by God and man. Man views and comprehends personality, looking from the finite to the infinite; God looks from the infinite to the finite. Man possesses the lowest type of personality; God, the highest, even supreme, ultimate, and absolute. Therefore did the better concepts of the divine personality have patiently to await the appearance of improved ideas of human personality, especially the enhanced revelation of both human and divine personality in the Urantian bestowal life of Michael, the Creator Son.

1:6.4 (30.3) The prepersonal divine spirit which indwells the mortal mind carries, in its very presence, the valid proof of its actual existence, but the concept of the divine personality can be grasped only by the spiritual insight of genuine personal religious experience. Any person, human or divine, may be known and comprehended quite apart from the external reactions or the material presence of that person.

1:6.5 (30.4) Some degree of moral affinity and spiritual harmony is essential to friendship between two persons; a loving personality can hardly reveal himself to a loveless person. Even to approach the knowing of a divine personality, all of man's personality endowments must be wholly consecrated to the effort; halfhearted, partial devotion will be unavailing.

1:6.6 (30.5) The more completely man understands himself and appreciates the personality values of his fellows, the more he will crave to know the Original Personality, and the more earnestly such a God-knowing human will strive to become like the Original Personality. You can argue over opinions about God, but experience with him and in him exists above and beyond all human controversy and mere intellectual logic. The God-knowing man describes his spiritual experiences, not to convince unbelievers, but for the edification and mutual satisfaction of believers.

1:6.7 (30.6) To assume that the universe can be known, that it is intelligible, is to assume that the universe is mind made and personality managed. Man's mind can only perceive the mind phenomena of other minds, be they human or superhuman. If man's personality can experience the universe, there is a divine mind and an actual personality somewhere concealed in that universe.

1:6.8 (30.7) God is spirit — spirit personality; man is

žmogus taip pat yra dvasia—potenciali dvasinė asmenybė. Jėzus iš Nazareto pasiekė šito dvasinės asmenybės potencialo visišką įgyvendinimą žmogiškajame patyrimo; dėl to jo gyvenimas, pašvęstas Tėvo valios vykdymui, tampa žmogui realiausiu ir idealiausiu Dievo asmenybės apreiškimu. Nors Visuotinio Tėvo asmenybę galima suvokti tikrai realiu religiniu patyrimu, bet Jėzaus žemiškajame gyvenime mus įkvėpia Dievo asmenybės tokio įkūnijimo ir atskleidimo tobulas pademonstravimas tikrame žmogiškajame patyrimo.

7. ASMENYBĖS SAMPRATOS DVASINĖ VERTĖ

Kada Jėzus kalbėjo apie “gyvąjį Dievą,” tada jis užsiminė apie asmenę Dievybę—Tėvą danguje. Samprata apie Dievybės asmenybę palengvina bičiulystę; ji pritaria protingam garbinimui; ji skatina gaivinantį pasitikėjimą. Tarp neasmenų daiktų gali būti tarpusavio veiksmai, bet ne bičiulystė. Tėvo ir sūnaus bičiulystės ryšio, kaip tarp Dievo ir žmogaus, būtų negalima patirti, jeigu abu nebūtų asmenys. Tikrai asmenybės gali bendrauti viena su kita, nors šią asmeninę komuniją gali labai smarkiai palengvinti kaip tik tokios neasmenės esybės, kaip Minties Derintojo, buvimas.

Žmogus nepasiekia tokios vienybės su Dievu, kokią pasiekia lašas, kada susilieja su vandenynu. Žmogus pasiekia dieviškąją vienybę abipusiškai veikiančios augančios dvasinės komunijos dėka, asmenybės ryšio su asmeniu Dievu dėka, vis didesniu laipsniu įgaudamas dieviškosios prigimties nuoširdžiai ir išmintingai paklusdamas dieviškai valiai. Toks išaukštintas ryšys gali egzistuoti tikrai tarp asmenybių.

Tiesos sampratą matomai galima būtų nagrinėti atskirai nuo asmenybės, grožio samprata gali egzistuoti be asmenybės, bet dieviškojo gėrio samprata yra suprantama tikrai ryšyje su asmenybe. Tikrai *asmuo* gali mylėti ir būti mylimas. Net grožis ir tiesa netektų vilties išlikti, jeigu jie nebūtų asmenio Dievo, mylinčio Tėvo, požymiai.

Mes negalime iki galo suprasti, kaip Dievas gali būti pirminis, nesikeičiantis, visagalis, ir tobulas, ir tuo pačiu metu būti apsuptas visą laiką besikeičiančios ir akivaizdžiai dėsnių ribojamos visatos, besivystančios santykinių netobulumų visatos. Bet tokią tiesą mes galime *pažinti* savo pačių asmeniniu patyrimu, kadangi mes visi išsaugome valinės asmenybės ir vienybės tapatybę nepaisant to, jog nuolat keičiamės tiek mes patys, tiek mūsų aplinka.

Galutinės visatos tikrovės negalima suvokti

also a spirit — potential spirit personality. Jesus of Nazareth attained the full realization of this potential of spirit personality in human experience; therefore his life of achieving the Father's will becomes man's most real and ideal revelation of the personality of God. Even though the personality of the Universal Father can be grasped only in actual religious experience, in Jesus' earth life we are inspired by the perfect demonstration of such a realization and revelation of the personality of God in a truly human experience.

7. SPIRITUAL VALUE OF THE PERSONALITY CONCEPT

1:7.1 (31.1) When Jesus talked about “the living God,” he referred to a personal Deity — the Father in heaven. The concept of the personality of Deity facilitates fellowship; it favors intelligent worship; it promotes refreshing trustfulness. Interactions can be had between nonpersonal things, but not fellowship. The fellowship relation of father and son, as between God and man, cannot be enjoyed unless both are persons. Only personalities can commune with each other, albeit this personal communion may be greatly facilitated by the presence of just such an impersonal entity as the Thought Adjuster.

1:7.2 (31.2) Man does not achieve union with God as a drop of water might find unity with the ocean. Man attains divine union by progressive reciprocal spiritual communion, by personality intercourse with the personal God, by increasingly attaining the divine nature through wholehearted and intelligent conformity to the divine will. Such a sublime relationship can exist only between personalities.

1:7.3 (31.3) The concept of truth might possibly be entertained apart from personality, the concept of beauty may exist without personality, but the concept of divine goodness is understandable only in relation to personality. Only a *person* can love and be loved. Even beauty and truth would be divorced from survival hope if they were not attributes of a personal God, a loving Father.

1:7.4 (31.4) We cannot fully understand how God can be primal, changeless, all-powerful, and perfect, and at the same time be surrounded by an ever-changing and apparently law-limited universe, an evolving universe of relative imperfections. But we can *know* such a truth in our own personal experience since we all maintain identity of personality and unity of will in spite of the constant changing of both ourselves and our environment.

1:7.5 (31.5) Ultimate universe reality cannot be

matematika, logika, ar filosofija, ją galima suvokti tikrai asmeniniu patyrimu, kuris vis daugiau paklūsta asmenio Dievo dieviškajai valiai. Nei mokslas, nei filosofija, nei teologija negali patvirtinti Dievo asmenybės. Tikrai dangiškojo Tėvo įtikėjimo sūnų asmeninis patyrimas gali įgyvendinti tikrąjį Dievo asmenybės dvasinį suvokimą.

Aukščiausiosios sampratos apie visatos asmenybę reiškia: tapatybę, savimone, savojo aš valią, ir galimybę savojo aš atskleidimui. Ir šitokie bruožai taip pat reiškia bičiulystę su kitomis ir lygiomis asmenybėmis, kaip tai egzistuoja Rojaus Dievybių asmenybių susivienijimuose. Ir šių susivienijimų absoliuti vienybė yra tokia tobula, jog dieviškumas tampa pažįstamas iš nedalomumo, vienovės. "Viešpats Dievas yra *vienas*." Asmenybės nedalomumas netrukdo Dievui padovanoti savo dvasią, kad gyventų mirtingųjų žmonių širdyse. Žmogiškojo tėvo asmenybės nedalomumas neužkerta kelio mirtingųjų sūnų ir dukrų reproduktivumui.

Šitoji nedalomumo samprata kartu su vienybės samprata reiškia, kad Dievybės Galutinybė pranoksta tiek laiką, tiek erdvę; dėl to nei erdvė, nei laikas negali būti absoliutus arba begalinis. Pirmasis Šaltinis ir Centras yra ta begalybė, kuri neribotai pranoksta visą protą, visą materiją, ir visą dvasią.

Rojaus Trejybės faktas jokių būdu nepažeidžia dieviškosios vienybės tiesos. Rojaus Dievybės šios trys asmenybės visose visatos tikrovės reakcijose ir visuose tvarinio ryšiuose yra kaip viena. Taip pat ir šių trijų amžinųjų asmenų egzistavimas iš tiesų nepažeidžia Dievybės nedalomumo tiesos. Aš visiškai gerai žinau, jog savo žinioje neturiu nė vienos tinkamos kalbos tam, jog mirtingajam protui išaiškinti, kaip šitos visatos problemos atrodo mums. Bet jūs neturėtumėte nusiminti; nevėsi šitie dalykai yra visiškai aiškūs net aukštomis asmenybėmis, priklausančioms Rojaus būtybių mano grupei. Visą laiką turėkite mintyje, kad šitos giluminės tiesos, susijusios su Dievybe, iš tiesų vis labiau aiškės, kada jūsų protas bus vis daugiau sudvasinamas per šio ilgo kilimo į Rojų viena po kitos einančias epochas.

[Pateikė Dieviškasis Patarėjas, dangiškųjų asmenybių grupės, paskirtos Dienų Senujų Uversoje, septintosios supervisatos būstinėje tam, kad stebėtų šito būsimos apreiškimo tas dalis, kurios aptaria tuos dalykus, kurie yra už Nebadono vietinės visatos ribų, narys. Aš esu įgaliotas parengti tuos dokumentus, kurie vaizduoja Dievo prigimtį ir savybes, nes aš atstovauju informacijos aukščiausiam šaltiniui, kuris tuo tikslu yra prieinamas bet kokiame apgyvendintame pasaulyje. Aš tarnavau Dieviškuoju Patarėju visose septyniose supervisatose ir ilgą laiką

grasped by mathematics, logic, or philosophy, only by personal experience in progressive conformity to the divine will of a personal God. Neither science, philosophy, nor theology can validate the personality of God. Only the personal experience of the faith sons of the heavenly Father can effect the actual spiritual realization of the personality of God.

1:7.6 (31.6) The higher concepts of universe personality imply: identity, self-consciousness, self-will, and possibility for self-revelation. And these characteristics further imply fellowship with other and equal personalities, such as exists in the personality associations of the Paradise Deities. And the absolute unity of these associations is so perfect that divinity becomes known by indivisibility, by oneness. "The Lord God is *one*." Indivisibility of personality does not interfere with God's bestowing his spirit to live in the hearts of mortal men. Indivisibility of a human father's personality does not prevent the reproduction of mortal sons and daughters.

1:7.7 (31.7) This concept of indivisibility in association with the concept of unity implies transcendence of both time and space by the Ultimacy of Deity; therefore neither space nor time can be absolute or infinite. The First Source and Center is that infinity who unqualifiedly transcends all mind, all matter, and all spirit.

1:7.8 (31.8) The fact of the Paradise Trinity in no manner violates the truth of the divine unity. The three personalities of Paradise Deity are, in all universe reality reactions and in all creature relations, as one. Neither does the existence of these three eternal persons violate the truth of the indivisibility of Deity. I am fully aware that I have at my command no language adequate to make clear to the mortal mind how these universe problems appear to us. But you should not become discouraged; not all of these things are wholly clear to even the high personalities belonging to my group of Paradise beings. Ever bear in mind that these profound truths pertaining to Deity will increasingly clarify as your minds become progressively spiritualized during the successive epochs of the long mortal ascent to Paradise.

1:7.9 (32.1) [Presented by a Divine Counselor, a member of a group of celestial personalities assigned by the Ancients of Days on Uversa, the headquarters of the seventh superuniverse, to supervise those portions of this forthcoming revelation which have to do with affairs beyond the borders of the local universe of Nebadon. I am commissioned to sponsor those papers portraying the nature and attributes of God because I represent the highest source of information available for such a purpose on any inhabited world. I have served as a Divine Counselor in all

gyvenau visų daiktų Rojaus centre. Daug kartų aš patyriau buvimo betarpiškoje Visuotinio Tėvo akivaizdoje aukščiausią malonumą. Aš vaizduoju Tėvo prigimties ir savybių tikrovę ir tiesą su neabejotinu autoritetu; aš žinau tai, ką kalbu.]

seven of the superuniverses and have long resided at the Paradise center of all things. Many times have I enjoyed the supreme pleasure of a sojourn in the immediate personal presence of the Universal Father. I portray the reality and truth of the Father's nature and attributes with unchallengeable authority; I know whereof I speak.]

2 Dokumentas. Dievo prigimtis

⇐ 001

URANTIJOS KNYGA

003 ⇐

I DALIS. CENTRINĖ VISATA IR SUPERVISATOS

2 DOKUMENTAS. DIEVO PRIGIMTIS

Skyrius

ĮVADAS

1. Dievo begalybė
2. Tėvo amžinasis tobulumas
3. Teisingumas ir teisumas
4. Dieviškasis gailėstingumas
5. Dievo meilė
6. Dievo gerumas
7. Dieviškoji tiesa ir grožis

PAPER 2

THE NATURE OF GOD

SECTIONS

Introduction

1. The Infinity of God
2. The Father's Eternal Perfection
3. Justice and Righteousness
4. The Divine Mercy
5. The Love of God
6. The Goodness of God
7. Divine Truth and Beauty

ĮVADAS

TIEK, kiek žmogaus aukščiausiai įmanoma samprata apie Dievą apima žmogiškąją idėją ir žmogiškąjį idealą apie pirminę ir begalinę asmenybę, tiek yra leistina, ir gali pasirodyti naudinga, studijuoti dieviškosios prigimties tam tikrus bruožus, kurie sudaro Dievybės charakterį. Dievo prigimtį galima geriausiai suprasti per Tėvo apreiškimą, kurį Nebadono Mykolas pateikė savo daugiapusiais mokymais ir savo nuostabiu mirtingojo gyvenimu materialiam kūne. Tą dieviškąją prigimtį žmogus taip pat gali suprasti geriau, jeigu jis save laiko Dievo vaiku ir į Rojaus Kūrėją žvelgia kaip į tikrą dvasinį Tėvą.

Dievo prigimtį galima studijuoti aukščiausiųjų idėjų apreiškimo dėka, dieviškąjį charakterį galima įsivaizduoti kaip dieviškųjų idealų pavaizdavimą, bet iš visų dieviškosios prigimties apreiškimų labiausiai apšviečiančiu ir dvasiškai sustiprinančiu turi būti Jėzaus iš Nazareto religinio gyvenimo suvokimas, tiek iki to meto, tiek ir po to, kada jis pasiekė visišką dieviškumo sąmonę. Jeigu Mykolo įsikūnijimo gyvenimas yra imamas Dievo apreiškimo žmogui fonu, tada mes galime pamėginti išreikšti žmogiškųjų žodžių simboliais kai kurias idėjas ir idealus, susijusius su dieviškąja

INTRODUCTION

2:0.1 (33.1) INASMUCH as man's highest possible concept of God is embraced within the human idea and ideal of a primal and infinite personality, it is permissible, and may prove helpful, to study certain characteristics of the divine nature which constitute the character of Deity. The nature of God can best be understood by the revelation of the Father which Michael of Nebadon unfolded in his manifold teachings and in his superb mortal life in the flesh. The divine nature can also be better understood by man if he regards himself as a child of God and looks up to the Paradise Creator as a true spiritual Father.

2:0.2 (33.2) The nature of God can be studied in a revelation of supreme ideas, the divine character can be envisaged as a portrayal of supernal ideals, but the most enlightening and spiritually edifying of all revelations of the divine nature is to be found in the comprehension of the religious life of Jesus of Nazareth, both before and after his attainment of full consciousness of divinity. If the incarnated life of Michael is taken as the background of the revelation of God to man, we may attempt to put in human word symbols certain ideas and ideals concerning the divine nature which may possibly

prigimtimi, kurie gali tikriausiai prisidėti prie žmogiškosios sampratos apie Visuotinio Tėvo asmenybės prigimtį ir charakterį tolimesnio apšvietimo ir suvienijimo.

Visose mūsų pastangose praplėsti ir sudvasinti žmogiškąją sampratą apie Dievą, mus nepaprastai varžo mirtingojo proto riboti sugebėjimai. Mus, vykdant savo užduotį, taip pat labai rimtai suvaržo kalbos ribotumas ir skurdumas tos medžiagos, kurią būtų galima panaudoti iliustravimui arba palyginimui tam, jog galėtume pavaizduoti dieviškąsias vertybes ir pateikti dvasines prasmes žmogaus ribiniam, mirtingam protui. Visos mūsų pastangos išplėsti žmogiškąją sampratą apie Dievą būtų beveik bergždžios, jeigu ne tas faktas, kad žmogiškojo proto viduje gyvena padovanotas Visuotinio Tėvo Derintojas ir kad mirtingojo protą persmelkia Sūnaus Kūrėjo Tiesos Dvasia. Todėl, pasitikėdamas šitų dieviškųjų dvasių buvimu žmogaus širdyje tam, kad padėtų išplėsti sampratą apie Dievą, aš su džiaugsmu imuosi vykdyti savo mandatą, kad pamėginčiau toliau pavaizduoti Dievo prigimtį žmogaus protui.

1. DIEVO BEGALYBĖ

“Prisiliesdami prie Begaliniojo, mes negalime jo suprasti. Dieviški pėdsakai nežinomi.” “Jo supratimas yra begalinis, o jo didingumas nesurandamas.” Tėvo buvimo akinanti šviesa yra tokia, kad savo žemiesiems tvariniams jis akivaizdžiai “gyvena tirštoje tamsoje.” Ne tik jo mintys ir planai yra nesurandami, bet ir “jis iš tikrųjų daro didžius ir nuostabius dalykus be skaičiaus.” “Dievas yra didis; mes jo nesuvokiame, taip pat negalima išsiaiškinti ir jo metų skaičiaus.” “Ar Dievas iš tikrųjų gyvens žemėje? Žiūrėkite, dangus (visata) ir dangų dangūs (visatų visata) negali jo sutalpinti.” “Kokie nesuvokiami jo sprendimai ir neišsiaiškinami jo poelgiai!”

“Nėra jokio kito, išskyrus vieną Dievą, begalinį Tėvą, kuris taip pat yra ištikimas Kūrėjas.” “Dieviškasis Kūrėjas taip pat yra Visuotinis Sprendėjas, sielų šaltinis ir likimas. Jis yra visos kūrinijos Aukščiausioji Siela, Pirminis Protas, ir Neribota Dvasia.” “Didysis Kontrolierius nedaro jokių klaidų. Jis yra spindintis didingumu ir šlove.” “Kūrėjas Dievas visiškai neturi baimės ir priešiško. Jis yra nemirtingas, amžinas, savaime egzistuojantis, dieviškas, ir kilnus.” “Koks tyras ir gražus, koks gilus ir nesuvokiamas yra visų daiktų dieviškasis Protėvis!” “Begalinysis yra pats nuostabiausias tu, kad jis save perteikia žmonėms. Jis yra pradžia ir pabaiga, kiekvieno gero ir tobulo tikslo Tėvas.” “Su Dievu visi dalykai yra įmanomi; amžinasis Kūrėjas yra priežasčių priežastis.”

contribute to a further illumination and unification of the human concept of the nature and the character of the personality of the Universal Father.

2:0.3 (33.3) In all our efforts to enlarge and spiritualize the human concept of God, we are tremendously handicapped by the limited capacity of the mortal mind. We are also seriously handicapped in the execution of our assignment by the limitations of language and by the poverty of material which can be utilized for purposes of illustration or comparison in our efforts to portray divine values and to present spiritual meanings to the finite, mortal mind of man. All our efforts to enlarge the human concept of God would be well-nigh futile except for the fact that the mortal mind is indwelt by the bestowed Adjuster of the Universal Father and is pervaded by the Truth Spirit of the Creator Son. Depending, therefore, on the presence of these divine spirits within the heart of man for assistance in the enlargement of the concept of God, I cheerfully undertake the execution of my mandate to attempt the further portrayal of the nature of God to the mind of man.

1. THE INFINITY OF GOD

2:1.1 (33.4) “Touching the Infinite, we cannot find him out. The divine footsteps are not known.” “His understanding is infinite and his greatness is unsearchable.” The blinding light of the Father’s presence is such that to his lowly creatures he apparently “dwells in the thick darkness.” Not only are his thoughts and plans unsearchable, but “he does great and marvelous things without number.” “God is great; we comprehend him not, neither can the number of his years be searched out.” “Will God indeed dwell on the earth? Behold, the heaven (universe) and the heaven of heavens (universe of universes) cannot contain him.” “How unsearchable are his judgments and his ways past finding out!”

2:1.2 (34.1) “There is but one God, the infinite Father, who is also a faithful Creator.” “The divine Creator is also the Universal Disposer, the source and destiny of souls. He is the Supreme Soul, the Primal Mind, and the Unlimited Spirit of all creation.” “The great Controller makes no mistakes. He is resplendent in majesty and glory.” “The Creator God is wholly devoid of fear and enmity. He is immortal, eternal, self-existent, divine, and bountiful.” “How pure and beautiful, how deep and unfathomable is the supernal Ancestor of all things!” “The Infinite is most excellent in that he imparts himself to men. He is the beginning and the end, the Father of every good and perfect purpose.” “With God all things are possible; the eternal Creator is the cause of causes.”

Nepaisant Tėvo amžinosios ir visuotinės asmenybės stebinančiai didingų pasireiškimų begalybės, jis be apribojimų sąmoningai suvokia tiek savo begalybę, tiek savo amžinybę; lygiai taip pat jis visiškai žino apie savo tobulumą ir galią. Jis yra vienintelė būtybė visatoje, be savo dieviškųjų partnerių, kuri tobulai, deramai, ir iki galo įvertina pati save.

Tėvas nuolat ir būtinai patenkina poreikį skirtingam jo paties pareikalavimui, kada šis pareikalavimas kartas nuo karto keičiasi jo pagrindinės visatos įvairiose sekcijose. Didis Dievas pažįsta ir supranta save; jis be apribojimų sąmoningai suvokia visus pirminius savo tobulumo požymius. Dievas nėra kosminis atsitiktinumas; taip pat jis nėra ir visatos eksperimentuotojas. Visatų Aukščiausieji Valdovai gali įsitraukti į rizikingą užduotį; Žvaigždynų Tėvai gali eksperimentuoti; sistemų vadovai gali praktikuoti; bet Visuotinis Tėvas mato pabaigą nuo pradžios, ir jo dieviškasis planas ir amžinasis tikslas realiai apima ir numato visų savo pavaldinių visus eksperimentus ir visas rizikingas užduotis savo milžiniškų sferų kiekvienos visatos kiekviename pasaulyje, kiekvienoje sistemoje, ir kiekviename žvaigždyne.

Nė vienas daiktas nėra naujas Dievui, ir nė vienas kosminis įvykis niekada nebūna netikėtumu; jis gyvena amžinybės apskritimuose. Jis be dienų pradžios ar pabaigos. Dievui nėra jokios praeities, dabarties, ar ateities; visas laikas yra dabartis bet kuriuo konkrečiu momentu. Jis yra didysis ir vienintelis AŠ ESU.

Visuotinis Tėvas yra absoliučiai ir be apribojimų begalinis visomis savo savybėmis; ir šis faktas savaime automatiškai jį atskiria nuo bet kokio tiesioginio asmeninio bendravimo su ribinėmis materialiomis būtybėmis ir kitais žemais sukurtais protingais tvariniais.

Ir visa tai sukuria būtinybę, jog ryšiui ir bendravimui su jo tvarinių įvairovė būtų nustatyta tokia tvarka, pirma, Dievo Rojaus Sūnų asmenybės, kurios, nors yra tobulos dieviškumu, bet dažnai taip pat patiria planetinių rasių pačią tą materialaus kūno ir kraujo prigimtį, tapdamos vienu iš jūsų ir susijungdamos su jumis; tokiu būdu, iš tikrųjų, Dievas tampa žmogumi, kaip tai įvyko Mykolo savęs padovanojimo metu, kuris pakaitomis buvo vadinamas Dievo Sūnumi ir Žmogaus Sūnumi. Ir antra, yra Begalinės Dvasios asmenybės, įvairios serafinių gausybių ir kitų dangiškųjų protingų tvarinių kategorijos, kurios priartėja prie žemos kilmės materialių būtybių ir šitokia būdų gausa dirba joms ir tarnauja joms. Ir trečia, yra neasmeniai Paslaptieji Pagalbininkai, Minties Derintojai, paties didžiojo Dievo reali dovana, pasiūsta tam, kad gyventų tokių, kaip Urantijos žmonių, viduje, pasiūsta be paskelbimo ir be paaiškinimo. Nesibaigiančia

2:1.3 (34.2) Notwithstanding the infinity of the stupendous manifestations of the Father's eternal and universal personality, he is unqualifiedly self-conscious of both his infinity and eternity; likewise he knows fully his perfection and power. He is the only being in the universe, aside from his divine co-ordinates, who experiences a perfect, proper, and complete appraisal of himself.

2:1.4 (34.3) The Father constantly and unfailingly meets the need of the differential of demand for himself as it changes from time to time in various sections of his master universe. The great God knows and understands himself; he is infinitely self-conscious of all his primal attributes of perfection. God is not a cosmic accident; neither is he a universe experimenter. The Universe Sovereigns may engage in adventure; the Constellation Fathers may experiment; the system heads may practice; but the Universal Father sees the end from the beginning, and his divine plan and eternal purpose actually embrace and comprehend all the experiments and all the adventures of all his subordinates in every world, system, and constellation in every universe of his vast domains.

2:1.5 (34.4) No thing is new to God, and no cosmic event ever comes as a surprise; he inhabits the circle of eternity. He is without beginning or end of days. To God there is no past, present, or future; all time is present at any given moment. He is the great and only I AM.

2:1.6 (34.5) The Universal Father is absolutely and without qualification infinite in all his attributes; and this fact, in and of itself, automatically shuts him off from all direct personal communication with finite material beings and other lowly created intelligences.

2:1.7 (34.6) And all this necessitates such arrangements for contact and communication with his manifold creatures as have been ordained, first, in the personalities of the Paradise Sons of God, who, although perfect in divinity, also often partake of the nature of the very flesh and blood of the planetary races, becoming one of you and one with you; thus, as it were, God becomes man, as occurred in the bestowal of Michael, who was called interchangeably the Son of God and the Son of Man. And second, there are the personalities of the Infinite Spirit, the various orders of the seraphic hosts and other celestial intelligences who draw near to the material beings of lowly origin and in so many ways minister to them and serve them. And third, there are the impersonal Mystery Monitors, Thought Adjusters, the actual gift of the great God himself sent to indwell such as the humans of Urantia, sent without announcement and without explanation. In

gausybė jie nusileidžia iš šlovės aukštybių į gailėstingumą ir apsigyvena nuolankiame prote tų mirtingųjų, kurie turi pajėgumą Dievo-sąmonei arba potencialą jai.

Šitais būdais ir daugeliu kitų būdų, kurie jums yra nežinomi ir kurie visiškai pranoksta ribinį pažinimą, iš tiesų Rojaus Tėvas su meile ir noriai nužengia žemyn ir kitaip modifikuoja, sumažina, ir susilpnina savo begalybę tam, kad galėtų priartėti prie savo vaikų tvarinių ribinio proto. Ir šitokiu būdu per asmenybių paskleidimo serijas, kurios yra vis mažesniu laipsniu absoliučios, begalinis Tėvas yra įgalintas patirti artimą ryšį su savo toli nusidriekiančios visatos daugybės sferų įvairiomis protingomis būtybėmis.

Visa tai jis darė ir dabar daro, ir visą laiką toliau darys, nė mažiausiu laipsniu nesumenkindamas savo begalybės, amžinybės, ir pirmumo fakto ir tikrovės. Ir šitie dalykai yra absoliučiai teisingi, nepaisant to, jog sunku juos suvokti, nepaisant tos paslapties, kuri juos apgaubia, ar nepaisant to, jog neįmanoma jų iki galo suvokti tokiems tvariniams, kokie gyvena Urantijoje.

Kadangi Pirmasis Tėvas yra begalinis savo planais ir amžinas savo tikslais, dėl to bet kokiam ribiniam tvariniui yra įgimta tai, kad niekada jam nebus įmanoma iki galo suprasti ar suvokti šitų dieviškųjų planų ir tikslų. Mirtingasis žmogus gali tiksliai kartas nuo karto, tai čia, tai ten, žvilgtelėti į Tėvo tikslus, kada jie yra apreiškiami tvarinio kilimo plano veikimo atžvilgiu, kai visatoje yra žengiama į priekį vienas po kito einančiuose lygiuose. Nors žmogus negali suvokti begalybės reikšmės, bet begalinis Tėvas iš tikrųjų kuo tikriausiai iki galo suvokia ir su meile apkabina visų savo vaikų visą ribiškumą visose visatose.

Dieviškumu ir amžinybe Tėvas dalinasi su dideliu skaičiumi aukščiausių Rojaus būtybių, bet mes abejojame, ar begalybe ir dėl to esančiu visuotiniu pirmumu iki galo dalinasi su kuo nors kitu, išskyrus Rojaus Trejybės lygiaverčius partnerius. Asmenybės begalybė turi, būtinai, aprėpti visą asmenybės ribiškumą; taigi čia yra mokymo, kuris pareiškia, kad „Jame mes gyvename ir judame ir turime savo būtį,“ tiesa—tiesiogine prasme tiesa. Visuotinio Tėvo gryniosios dievybės tas fragmentas, kuris gyvena mirtingojo žmogaus viduje yra Pirmojo Didžiojo Šaltinio ir Centro, Tėvų Tėvo, begalybės dalis.

2. TĖVO AMŽINYSIS TOBULUMAS

Net jūsų senovės pranašai suprato amžiną, niekada neprasidedančią, niekada nesibaigiančią, apskritiminę Visuotinio Tėvo prigimtį. Dievas tiesiogine prasme ir amžinai būna savo visatų

endless profusion they descend from the heights of glory to grace and indwell the humble minds of those mortals who possess the capacity for God-consciousness or the potential therefor.

2:1.8 (35.1) In these ways and in many others, in ways unknown to you and utterly beyond finite comprehension, does the Paradise Father lovingly and willingly downstep and otherwise modify, dilute, and attenuate his infinity in order that he may be able to draw nearer the finite minds of his creature children. And so, through a series of personality distributions which are diminishingly absolute, the infinite Father is enabled to enjoy close contact with the diverse intelligences of the many realms of his far-flung universe.

2:1.9 (35.2) All this he has done and now does, and evermore will continue to do, without in the least detracting from the fact and reality of his infinity, eternity, and primacy. And these things are absolutely true, notwithstanding the difficulty of their comprehension, the mystery in which they are enshrouded, or the impossibility of their being fully understood by creatures such as dwell on Urantia.

2:1.10 (35.3) Because the First Father is infinite in his plans and eternal in his purposes, it is inherently impossible for any finite being ever to grasp or comprehend these divine plans and purposes in their fullness. Mortal man can glimpse the Father's purposes only now and then, here and there, as they are revealed in relation to the outworking of the plan of creature ascension on its successive levels of universe progression. Though man cannot encompass the significance of infinity, the infinite Father does most certainly fully comprehend and lovingly embrace all the finity of all his children in all universes.

2:1.11 (35.4) Divinity and eternity the Father shares with large numbers of the higher Paradise beings, but we question whether infinity and consequent universal primacy is fully shared with any save his co-ordinate associates of the Paradise Trinity. Infinity of personality must, perforce, embrace all finitude of personality; hence the truth — literal truth — of the teaching which declares that “In Him we live and move and have our being.” That fragment of the pure Deity of the Universal Father which indwells mortal man is a part of the infinity of the First Great Source and Center, the Father of Fathers.

2. THE FATHER'S ETERNAL PERFECTION

2:2.1 (35.5) Even your olden prophets understood the eternal, never-beginning, never-ending, circular nature of the Universal Father. God is literally and eternally present in his universe of universes. He inhabits the present moment with all his absolute

visatoje. Jis apgyvendina dabartinę akimirką visu savo absoliučiu didingumu ir amžinuoju didumu. «Tėvas gyvybę turi savyje, ir šitoji gyvybė yra amžinoji gyvybė.» Per visus amžinus amžius būtent Tėvas, "suteikia gyvybę visiems." Dieviškajame vientisume yra begalinis tobulumas. "Aš esu Viešpats; aš nesikeičiu." Mūsų žinios apie visatą visatą atskleidžia ne tik tai, kad jis yra Šviesų Tėvas, bet ir tai, kad tvarkydamas tarpplanetinius reikalus jis "nejvairuoja, ir neturi jokio keitimosi šešėlio." Jis "skelbia pabaigą nuo pradžios." Jis sako: "Manasis nuosprendis tikrai galios; ir viską, kas man patinka, aš tikrai padarysiu" "sutinkamai su amžinuoju tikslu, kurį aš sumaniau savo Sūnuje." Šitokiu būdu Pirmojo Šaltinio ir Centro planai ir tikslai, kaip ir jis pats: amžini, tobuli, ir niekada nesikeičia.

Tėvo mandatuose yra pilnatvės užbaigtumas ir prisotinimo tobulumas: "Ką Dievas bedaro, tas tikrai bus amžiams; nieko nebegalima nei prie to pridėti, nei iš to atimti." Visuotinis Tėvas neatgailauja dėl savo išminties ir tobulumo pirminių planų. Jo planai nesikeičia, jo sprendimai yra pastovūs, tuo tarpu jo veiksmai yra dieviški ir neklystantys. "Jo akimis tūkstantis metų yra ne kas kita, kaip tik praėjusi vakar diena ir nepaliekanti pėdsako." Dieviškumo tobulumas ir amžinybės didingumas amžiams pranoksta mirtingojo žmogaus apriboto proto suvokimo ribas.

Nesikeičiančio Dievo reakcijos, įgyvendinant savo amžinąjį tikslą, gali atrodyti, jog keičiasi sutinkamai su tuo, kaip mainosi jo sutvertų protingų tvarinių požiūris ir kaip keičiasi jų protas; tai yra, jie gali akivaizdžiai ir paviršutiniškai keistis; bet po šiuo paviršiumi ir už visų išorinių pasireiškimų, vis tiek tebėra amžinojo Dievo nesikeičiantis tikslas, amžinai trunkantis planas.

Išorėje visatoje tobulumas būtinai turi būti santykinis terminas, bet centrinėje visatoje, ir ypač Rojuje, tobulumas yra nesumažintas; kai kuriais aspektais jis yra net absoliutus. Trejybės pasireiškimai keičia dieviškojo tobulumo pademonstravimą, bet jo nesumažina.

Dievo pirminį tobulumą sudaro ne tariamas teisumas, bet vietoje šito jį sudaro tobulumas, kuris yra neatskiriamas nuo jo dieviškosios prigimties gėrio. Jis yra galutinis, užbaigtas, ir tobulas. Nėra nieko tokio, ko trūktų jo teisaus charakterio grožiui ir tobulumui. Ir visas gyvųjų egzistencijų planas erdvės pasaulyuose yra sukoncentruotas ties dieviškuoju tikslu visus valinius tvarinius iškelti į tokią aukštą lemtį, kad jie patys patirtų Tėvo Rojaus tobulumą. Dievas nėra nei savanaudiškas, nei užsidaręs; jis nesustodamas save dovanoja savo milžiniškos visatų visatos visiems savimoningiems tvariniams.

majesty and eternal greatness. "The Father has life in himself, and this life is eternal life." Throughout the eternal ages it has been the Father who "gives to all life." There is infinite perfection in the divine integrity. "I am the Lord; I change not." Our knowledge of the universe of universes discloses not only that he is the Father of lights, but also that in his conduct of interplanetary affairs there "is no variableness neither shadow of changing." He "declares the end from the beginning." He says: "My counsel shall stand; I will do all my pleasures" "according to the eternal purpose which I purposed in my Son." Thus are the plans and purposes of the First Source and Center like himself: eternal, perfect, and forever changeless.

2:2.2 (36.6) There is finality of completeness and perfection of repleteness in the mandates of the Father. "Whatsoever God does, it shall be forever; nothing can be added to it nor anything taken from it." The Universal Father does not repent of his original purposes of wisdom and perfection. His plans are steadfast, his counsel immutable, while his acts are divine and infallible. "A thousand years in his sight are but as yesterday when it is past and as a watch in the night." The perfection of divinity and the magnitude of eternity are forever beyond the full grasp of the circumscribed mind of mortal man.

2:2.3 (36.1) The reactions of a changeless God, in the execution of his eternal purpose, may seem to vary in accordance with the changing attitude and the shifting minds of his created intelligences; that is, they may apparently and superficially vary; but underneath the surface and beneath all outward manifestations, there is still present the changeless purpose, the everlasting plan, of the eternal God.

2:2.4 (36.2) Out in the universes, perfection must necessarily be a relative term, but in the central universe and especially on Paradise, perfection is undiluted; in certain phases it is even absolute. Trinity manifestations vary the exhibition of the divine perfection but do not attenuate it.

2:2.5 (36.3) God's primal perfection consists not in an assumed righteousness but rather in the inherent perfection of the goodness of his divine nature. He is final, complete, and perfect. There is no thing lacking in the beauty and perfection of his righteous character. And the whole scheme of living existences on the worlds of space is centered in the divine purpose of elevating all will creatures to the high destiny of the experience of sharing the Father's Paradise perfection. God is neither self-centered nor self-contained; he never ceases to bestow himself upon all self-conscious creatures of the vast universe of universes.

Dievas yra amžinai ir be galo tobulas, jis negali asmeniškai savo paties patyrimu pažinti netobulumo, bet jis iš tikrųjų turi visų Rojaus Sūnų Kūrėjų evoliucinių visatų visų kovojančių tvarinių netobulumo viso patyrimo sąmonę. Tobulumo Dievo asmeninis ir išlaisvinantis prisilietimas nustelbia širdis ir įjungia į grandines prigimtį visų tų mirtingųjų tvarinių, kurie yra pakilę į visatos moralaus matymo lygį. Šitokiu būdu, o taip pat ir dieviškojo buvimo ryšių dėka, Visuotinis Tėvas iš tikrųjų dalyvauja patyrimu *su* ištisos visatos kiekvienos moralios būtybės besivystančios karjeros nesubrendimu ir netobulumu.

Žmogiškieji apribojimai, potencialus blogis, nėra dieviškosios prigimties dalis, bet mirtingojo patyrimas *su* blogiu ir visi žmogaus ryšiai su juo yra kuo tikriausiai Dievo visą laiką besiplečiančios saviraiškos laiko vaikuose—moralinės atsakomybės tvariniuose, kuriuos sukūrė ar išvystė kiekvienas Sūnus Kūrėjas išvykdamas iš Rojaus—dalis.

3. TEISINGUMAS IR TEISUMAS

Dievas yra teisus; dėl to jis yra teisingas. “Viešpats yra teisus visuose savo keliuose.” “‘Aš nieko nepadariau be priežasties, ką aš padariau,’ sako Viešpats.” “Viešpaties sprendimai yra visiškai teisingi ir teisūs.” Visuotinio Tėvo teisingumo negali paveikti jo tvarinių veiksmai ir veikla, “nes Viešpats mūsų Dievas neturi neteisingumo, negerbia jokių asmenų, nepriima jokių dovanų.”

Kaip bergždžia kvailai apeliuoti į tokį Dievą dėl to, kad savo nekeičiamus dekretus pakeistų tam, kad mes galėtume išvengti jo išmintingų natūralių dėsnių ir teisių dvasinių mandātų veikimo teisingų pasekmių! “Neapsigaukite; iš Dievo nesijuokiam, nes, ką žmogus bepasėtų, tą jis tikrai ir pjaus.” Tas tiesa, net šitame teisingume, kada nuimamas blogo darbo derlius, tada šitą dieviškąjį teisingumą visada sušvelnina gailestingumas. Begalinė išmintis yra tas amžinasis arbitras, kuris nulemia teisingumo ir gailestingumo proporcijas, kurios bus iš tikrųjų paskirstytos bet kokiomis konkrečiomis aplinkybėmis. Už nuodėmę ir tyčinį maištą prieš Dievo valdžią didžiausia bausmė (tikrovėje neišvengiama pasekmė) yra egzistencijos, kaip tos valdžios individualaus subjekto, praradimas. Piktybinės nuodėmės galutinė pasekmė yra sunaikinimas. Galiausiai, tokie su nuodėme susitapatinę individai save sunaikina, tapdami visiškai nerealūs dėl to, jog piktybiškai apkabina blogį. Tačiau, tokio tvarinio faktiškas išnykimas yra visada uždeliamas tol, kol pagal nustatytą teisingumo tvarką, tuo metu galiojančią toje visatoje, ji yra panaudojama iki

2:2.6 (36.4) God is eternally and infinitely perfect, he cannot personally know imperfection as his own experience, but he does share the consciousness of all the experience of imperfectness of all the struggling creatures of the evolutionary universes of all the Paradise Creator Sons. The personal and liberating touch of the God of perfection overshadows the hearts and encircuits the natures of all those mortal creatures who have ascended to the universe level of moral discernment. In this manner, as well as through the contacts of the divine presence, the Universal Father actually participates in the experience *with* immaturity and imperfection in the evolving career of every moral being of the entire universe.

2:2.7 (36.5) Human limitations, potential evil, are not a part of the divine nature, but mortal experience *with* evil and all man's relations thereto are most certainly a part of God's ever-expanding self-realization in the children of time — creatures of moral responsibility who have been created or evolved by every Creator Son going out from Paradise.

3. JUSTICE AND RIGHTEOUSNESS

2:3.1 (36.6) God is righteous; therefore is he just. “The Lord is righteous in all his ways.” “‘I have not done without cause all that I have done,’ says the Lord.” “The judgments of the Lord are true and righteous altogether.” The justice of the Universal Father cannot be influenced by the acts and performances of his creatures, “for there is no iniquity with the Lord our God, no respect of persons, no taking of gifts.”

2:3.2 (36.7) How futile to make puerile appeals to such a God to modify his changeless decrees so that we can avoid the just consequences of the operation of his wise natural laws and righteous spiritual mandates! “Be not deceived; God is not mocked, for whatsoever a man sows that shall he also reap.” True, even in the justice of reaping the harvest of wrongdoing, this divine justice is always tempered with mercy. Infinite wisdom is the eternal arbiter which determines the proportions of justice and mercy which shall be meted out in any given circumstance. The greatest punishment (in reality an inevitable consequence) for wrongdoing and deliberate rebellion against the government of God is loss of existence as an individual subject of that government. The final result of wholehearted sin is annihilation. In the last analysis, such sin-identified individuals have destroyed themselves by becoming wholly unreal through their embrace of iniquity. The factual disappearance of such a creature is, however, always delayed until the ordained order of justice current in that universe has been fully complied with.

galo.

Dekretas dėl egzistencijos nutraukimo paprastai yra priimamas pateikiant naujos dieviškosios tvarkos arba epochinį nuosprendį valdai ar valdoms. Tokiame pasaulyje, kaip Urantija, jis būna planetinės dieviškosios tvarkos pabaigoje. Dekretą dėl egzistencijos nutraukimo tokiais momentais gali suderintu veiksmu paskelbti tos sferos visi tribunolai, pradedant planetine taryba, einant aukštyn per Sūnaus Kūrėjo teismus iki Dienų Senųjų nuosprendžio tribunolų. Mandatą dėl sunaikinimo priima supervisatos aukščiausieji teismai po to, kada nusižengusiojo gyvenamojoje sferoje būna patvirtinamas nepaneigiamas kaltinimas; ir kada nuosprendį dėl sunaikinimo patvirtina aukščiau, tada sunaikinimas įvykdomas tiesioginiu veiksmu tų teisėjų, kurie gyvena supervisatos būstinėje ir veikia iš supervisatos būstinės.

Kada šitas nuosprendis yra pagaliau patvirtinamas, tada su nuodėme susitapatinusi būtybė tą patį akimirsnį nustoja egzistavusi tarsi jos niekada ir nebūtų buvusios. Nėra jokio prisikėlimo iš tokios lemties; tai trunka visą laiką ir amžinai. Laiko transformacijos ir erdvės metamorfozės gyvosios energijos tapatybės faktorius suskaido į kosminius potencialus, iš kurių jie kažkada ir atsirado. Kai dėl piktadario asmenybės, tai iš jos yra atimama besitęsiančios gyvybės priemonė dėl to, jog tvarinys nesugebėjo pasirinkti tokios krypties ir priimti tokio galutinio sprendimo, kas būtų užtikrinę amžinąjį gyvenimą. Kada asocijuoto proto pagalba tebesitęsiantis nuodėmės apkabinimas aukščiausią tašką pasiekia visišku savojo aš susitapatinimu su piktybiniu blogiu, tada po gyvybės nutraukimo, po kosminio išskaidymo, tokią izoliuotą asmenybę absorbuoja kūrinijos viršsiela, ji tampa Aukščiausiosios Būtybės besivystančio patyrimo dalimi. Niekada daugiau ji tikrai nebepasirodo kaip asmenybė; jos tapatybė išnyksta tarsi jos niekada ir nebuvo. Asmenybės, kurioje gyveno Derintojas, atveju, patirtinės dvasinės vertybės išlieka toliau gyvenančio Derintojo tikrovėje.

Bet kuriose visatos varžybose tarp tikrovės aktualių lygių, aukštesnio lygio asmenybės galiausiai triumfuos žemesnio lygio asmenybės atžvilgiu. Šito visatos nesutarimo neišvengiama pasekmė yra neatskiriama nuo to fakto, jog kokybės dieviškumas prilygsta bet kokio valinio tvarinio tikrovės arba aktualybės laipsniui. Nesumažintas blogis, visiškas suklydimas, sąmoninga nuodėmė, ir nežabotas piktybinis blogis natūraliai ir automatiškai žudo. Tokie kosminės nerealybės požūriai gali išlikti visatoje tikrai dėl laikino gailestingumo-pakantumo, laukiant, kol ims veikti teisingumą nulemiantys ir dorumą nustatantys visatos tribunolų teisingo nutiesimo mechanizmai.

2:3.3 (37.1) Cessation of existence is usually decreed at the dispensational or epochal adjudication of the realm or realms. On a world such as Urantia it comes at the end of a planetary dispensation. Cessation of existence can be decreed at such times by co-ordinate action of all tribunals of jurisdiction, extending from the planetary council up through the courts of the Creator Son to the judgment tribunals of the Ancients of Days. The mandate of dissolution originates in the higher courts of the superuniverse following an unbroken confirmation of the indictment originating on the sphere of the wrongdoer's residence; and then, when sentence of extinction has been confirmed on high, the execution is by the direct act of those judges residential on, and operating from, the headquarters of the superuniverse.

2:3.4 (37.2) When this sentence is finally confirmed, the sin-identified being instantly becomes as though he had not been. There is no resurrection from such a fate; it is everlasting and eternal. The living energy factors of identity are resolved by the transformations of time and the metamorphoses of space into the cosmic potentials whence they once emerged. As for the personality of the iniquitous one, it is deprived of a continuing life vehicle by the creature's failure to make those choices and final decisions which would have assured eternal life. When the continued embrace of sin by the associated mind culminates in complete self-identification with iniquity, then upon the cessation of life, upon cosmic dissolution, such an isolated personality is absorbed into the oversoul of creation, becoming a part of the evolving experience of the Supreme Being. Never again does it appear as a personality; its identity becomes as though it had never been. In the case of an Adjuster-indwelt personality, the experiential spirit values survive in the reality of the continuing Adjuster.

2:3.5 (37.3) In any universe contest between actual levels of reality, the personality of the higher level will ultimately triumph over the personality of the lower level. This inevitable outcome of universe controversy is inherent in the fact that divinity of quality equals the degree of reality or actuality of any will creature. Undiluted evil, complete error, willful sin, and unmitigated iniquity are inherently and automatically suicidal. Such attitudes of cosmic unreality can survive in the universe only because of transient mercy-tolerance pending the action of the justice-determining and fairness-finding mechanisms of the universe tribunals of righteous adjudication.

Sūnų Kūrėjų valdymas vietinėse visatose yra kūrimo ir sudvasinimo valdymas. Šitie Sūnūs pasišvenčia tam, kad veiksmingai įgyvendintų progresinio mirtingųjų kilimo Rojaus planą, kad perauklėtų maištininkus ir blogai mąstančius, tačiau, kada visos tokios pastangos yra galutinai ir amžiams atstumiamos, tada galutinį dekretą dėl išskaidymo įvykdo jėgos, veikiančios Dienų Senujų jurisdikcijoje.

4. DIEVIŠKASIS GAILESTINGUMAS

Gailestingumas yra tiesiog teisingumas, sušvelnintas tos išminties, kuri kyla iš žinių tobulumo ir iš to, jog yra visiškai suprantamos ribinių tvarinių silpnybės ir aplinkos kliūtys. "Mūsų Dievas yra kupinas užuojautos, kilnus, galintis ilgai kentėti, ir dosnus gailestingumu." Dėl to "kas tik besikreipia į Viešpatį, tas tikrai bus išgelbėtas," "nes jis tikrai atleis su kaupu." "Viešpaties gailestingumas yra iš amžinai besitęsiančio iki amžinai trunkančio"; taip, "jo gailestingumas trunka amžinai," "Aš esu Viešpats, kuris įgyvendina meilės kupiną nuoširdumą, nuosprendį, ir teisumą žemėje, nes dėl šitų dalykų aš jaučiu pasitenkinimą." "Aš nesuteikiu skausmo su noru ir nenuliūdinu žmonių vaikų," nes aš esu "Gailestingumo Tėvas ir visos paguodos Dievas."

Dievas yra savaime malonus, natūraliai užjaučiantis, ir visą laiką gailestingas. Ir niekada iš tiesų Tėvo nereikia niekaip įtakoti tam, kad būtų sukeltas jo meilės kupinas gerumas. Tvarinio poreikio visiškai pakanka tam, kad būtų užtikrintas Tėvo švelnaus gailestingumo ir išgelbstinčio maloningumo pilnas tekėjimas. Kadangi Dievas apie savo vaikus žino viską, tai jam yra lengva atleisti. Kuo geriau žmogus supras savo artimą, tuo lengviau jam bus atleisti, net jį mylėti.

Tiktai begalinės išminties įžvalga įgalina teisų Dievą suteikti teisingumą ir gailestingumą tuo pačiu metu ir bet kioje konkrečioje visatos situacijoje. Dangiškojo Tėvo niekada nedrasko prieštaringi požiūriai į savo visatos vaikus; Dievas niekada nebūna požiūrinių antagonizmų auka. Dievo visažinumas jo laisvą valią nuolat nukreipia į tai, kad pasirinktų tokią visatos elgesį, kuris tobulai, tuo pačiu metu, ir vienodai patenkina visų savo dieviškųjų požymių reikalavimus ir savo amžinosios prigimties begalines savybes.

Gailestingumas yra natūrali ir neišvengiama gėrio ir meilės atžala. Mylinčio Tėvo gera prigimtis galbūt negalėtų sulaikyti išmintingo gailestingumo tarnystės savo visatos vaikų kiekvienos grupės kiekvienam nariui. Amžinasis teisingumas ir dieviškasis gailestingumas kartu sudaro tai, kas žmogiškajame patyrimo būty vadinama sąžiningumu.

2:3.6 (37.4) The rule of the Creator Sons in the local universes is one of creation and spiritualization. These Sons devote themselves to the effective execution of the Paradise plan of progressive mortal ascension, to the rehabilitation of rebels and wrong thinkers, but when all such loving efforts are finally and forever rejected, the final decree of dissolution is executed by forces acting under the jurisdiction of the Ancients of Days.

4. THE DIVINE MERCY

2:4.1 (38.1) Mercy is simply justice tempered by that wisdom which grows out of perfection of knowledge and the full recognition of the natural weaknesses and environmental handicaps of finite creatures. "Our God is full of compassion, gracious, long-suffering, and plenteous in mercy." Therefore "whosoever calls upon the Lord shall be saved," "for he will abundantly pardon." "The mercy of the Lord is from everlasting to everlasting"; yes, "his mercy endures forever." "I am the Lord who executes loving-kindness, judgment, and righteousness in the earth, for in these things I delight." "I do not afflict willingly nor grieve the children of men," for I am "the Father of mercies and the God of all comfort."

2:4.2 (38.2) God is inherently kind, naturally compassionate, and everlastingly merciful. And never is it necessary that any influence be brought to bear upon the Father to call forth his loving-kindness. The creature's need is wholly sufficient to insure the full flow of the Father's tender mercies and his saving grace. Since God knows all about his children, it is easy for him to forgive. The better man understands his neighbor, the easier it will be to forgive him, even to love him.

2:4.3 (38.3) Only the discernment of infinite wisdom enables a righteous God to minister justice and mercy at the same time and in any given universe situation. The heavenly Father is never torn by conflicting attitudes towards his universe children; God is never a victim of attitudinal antagonisms. God's all-knowingness unfailingly directs his free will in the choosing of that universe conduct which perfectly, simultaneously, and equally satisfies the demands of all his divine attributes and the infinite qualities of his eternal nature.

2:4.4 (38.4) Mercy is the natural and inevitable offspring of goodness and love. The good nature of a loving Father could not possibly withhold the wise ministry of mercy to each member of every group of his universe children. Eternal justice and divine mercy together constitute what in human experience would be called *fairness*.

Dieviškasis gailestingumas išreiškia sąžiningumo metodą, prisiderinant tarp visatos tobulumo ir netobulumo lygių. Gailestingumas yra Aukštybės teisingumas, adaptuotas besivystančio ribinio situacijoms, amžinybės teisumas, modifikuotas tam, kad patenkintų laiko vaikų aukščiausius interesus ir visatos gerovę. Gailestingumas nėra teisingumo pažeidimas, bet vietoje šito jis yra aukščiausiojo teisingumo reikalavimų supratingas aiškinimas, kada jis yra dorai taikomas pavaldžioms dvasinėms būtybėms ir besivystančių visatų materialiams tvariniams. Gailestingumas yra Rojaus Trejybės teisingumas išmintingai ir su meile suteiktas laiko ir erdvės kūrinų daugialypėms protingoms būtybėms, kaip jį suformuluoja dieviškoji išmintis ir nulemia Visuotinio Tėvo visažinantis protas ir suvereni laisva valia ir visi jo asocijuoti Kūrėjai.

5. DIEVO MEILĖ

“Dievas yra meilė”; dėl to jo vienintelis asmeninis požiūris į visatos reikalus visada yra dieviškosios meilės reakcija. Tėvas mus myli pakankamai, kad savo gyvybę padovanotų mums. “Jis priverčia saulę patekti virš blogio ir virš gėrio ir pasiunčia lietų ant teisingųjų ir ant neteisingųjų.”

Klaidinga apie Dievą galvoti taip, kad jo Sūnų aukos arba jam pavaldžių tvarinių užtarimai jį įtikina mylėti savo vaikus, “nes Tėvas myli jus pats.” Būtent reaguodamas į šitą tėviškąją meilę, Dievas pasiunčia nuostabiuosius Derintojus, kad apsigyventų žmonių prote. Dievo meilė yra visuotinė; “kas tikrai nori, tas gali ateiti.” Jis nori, “kad visi žmonės būtų išgelbėti pažindami tiesą.” Jis “nenori, jog kas nors žūtų.”

Kūrėjai yra patys pirmieji, kurie mėgina išgelbėti žmogų nuo pragaištingų pasekmių, kada jis kvailai pažeidžia dieviškuosius įstatymus. Dievo meilė prigimtimi yra tėviška meilė; dėl to jis kartais iš tikrųjų “mus baudžia mūsų pačių labui, kad mes paragautume jo šventumo.” Net per savo nuožmius išmėginimus prisiminkite, jog “visose mūsų kančiose jis kenčia su mumis.”

Dievas yra dieviškai geras nusidėjėliams. Kada maištininkai sugrįžta į teisumą, tada jie yra gailestingai priimami, “nes mūsų Dievas atleis su kaupu.” “Aš esu tas, kuris jūsų nusižengimus ištrina savo paties labui, ir aš tikrai neprisiminsiu jūsų nuodėmių.” “Žiūrėkite, kokio pobūdžio meilę Tėvas padovanojo mums tam, kad mes tikrai turėtume būti vadinami Dievo sūnumis.”

Pagaliau Dievo gerumo didžiausias įrodymas ir aukščiausia priežastis, dėl ko jį reikėtų mylėti, yra viduje gyvenanti Tėvo dovana—Derintojas,

2:4.5 (38.5) Divine mercy represents a fairness technique of adjustment between the universe levels of perfection and imperfection. Mercy is the justice of Supremacy adapted to the situations of the evolving finite, the righteousness of eternity modified to meet the highest interests and universe welfare of the children of time. Mercy is not a contravention of justice but rather an understanding interpretation of the demands of supreme justice as it is fairly applied to the subordinate spiritual beings and to the material creatures of the evolving universes. Mercy is the justice of the Paradise Trinity wisely and lovingly visited upon the manifold intelligences of the creations of time and space as it is formulated by divine wisdom and determined by the all-knowing mind and the sovereign free will of the Universal Father and all his associated Creators.

5. THE LOVE OF GOD

2:5.1 (38.6) “God is love”; therefore his only personal attitude towards the affairs of the universe is always a reaction of divine affection. The Father loves us sufficiently to bestow his life upon us. “He makes his sun to rise on the evil and on the good and sends rain on the just and on the unjust.”

2:5.2 (39.1) It is wrong to think of God as being coaxed into loving his children because of the sacrifices of his Sons or the intercession of his subordinate creatures, “for the Father himself loves you.” It is in response to this paternal affection that God sends the marvelous Adjusters to indwell the minds of men. God’s love is universal; “whosoever will may come.” He would “have all men be saved by coming into the knowledge of the truth.” He is “not willing that any should perish.”

2:5.3 (39.2) The Creators are the very first to attempt to save man from the disastrous results of his foolish transgression of the divine laws. God’s love is by nature a fatherly affection; therefore does he sometimes “chasten us for our own profit, that we may be partakers of his holiness.” Even during your fiery trials remember that “in all our afflictions he is afflicted with us.”

2:5.4 (39.3) God is divinely kind to sinners. When rebels return to righteousness, they are mercifully received, “for our God will abundantly pardon.” “I am he who blots out your transgressions for my own sake, and I will not remember your sins.” “Behold what manner of love the Father has bestowed upon us that we should be called the sons of God.”

2:5.5 (39.4) After all, the greatest evidence of the goodness of God and the supreme reason for loving him is the indwelling gift of the Father — the

kuris taip kantriai laukia tos valandos, kada jūs abu iš tiesų būsite amžinai paversti vienu. Nors jūs negalite surasti Dievo ieškodami, bet jeigu jūs tikrai atsiduosite viduje gyvenančios dvasios vadovavimui, tai būsite neklystamai vedami žingsnis po žingsnio, gyvenimas po gyvenimo, per visatas, einančias viena po kitos, ir iš amžiaus į amžių tol, kol galiausiai stovėsite Visuotinio Tėvo Rojaus asmenybės akivaizdoje.

Kaip neprotinga negarbinti Dievo dėl to, jog žmogiškosios prigimties apribojimai ir jūsų materialios kūrinijos kliūtys padaro taip, kad jums neįmanoma jo pamatyti. Tarp jūsų ir Dievo yra milžiniškas atstumas (fizinė erdvė), kurį reikia nukeliauti. Lygiai taip pat egzistuoja didžiulė dvasinio skirtumo bedugnė, kurios krantus privalu sujungti; bet nepaisant viso to, kas fiziškai ir dvasiškai jus skiria nuo Dievo asmeninio buvimo Rojuje, stabtelkite ir apmąstykite šį rimtą faktą, kad Dievas gyvena jūsų viduje; jis savo paties metodu jau nutiesė tiltą per šią bedugnę. Jis iš savęs pasiuntė savąją dvasią, kad gyventų jūsų viduje, ir kad sunkiai dirbtų su jumis, kada jūs siekiate savo amžinosios karjeros visatoje.

Man lengva ir malonu garbinti tą, kuris yra toks didis ir tuo pačiu metu šitaip su meile atsidavęs tam, kad dirbtų, keldamas savo žemumai tvarinius. Aš natūraliai myliu tą, kuris yra toks galingas kurdamas ir valdydamas tai, ką sukūrė, ir kuris vis vien yra toks tobulas gėriu ir toks ištikimas mylinčiu nuoširdumu, kurie nuolat apgaubia mus. Aš manau, jog aš mylėčiau Dievą lygiai tiek pat stipriai, jeigu jis nebūtų toks didis ir galingas tol, kol jis yra toks geras ir gailestingas. Mes visi mylime Tėvą labiau dėl jo charakterio, o ne dėl to, jog pripažįstame jo stebinančias savybes.

Kada aš stebiu Sūnus Kūrėjus ir jiems pavaldžius administratorius taip drąsiai kovojančius su laiko daugialypiais sunkumais, kurie yra neatskiriami nuo erdvės visatų evoliucijos, tada pastebiu, jog šitiems visatų mažesniems valdovams aš jaučiu didžiulę ir gilią meilę. Pagaliau, aš manau, mes visi, įskaitant ir valdų mirtinguosius, mylime Visuotinį Tėvą ir visas kitas būtybes, dieviškasias ir žmogiškasias, nes pastebime, jog šitos asmenybės iš tiesų myli ir mus. Mylėjimo patirtis labai didele dalimi yra tiesioginis atsiliepimas į patyrimą būti mylimu. Žinodamas, kad Dievas myli mane, aš turėčiau toliau mylėti jį aukščiausiu laipsniu, net jeigu jis ir nebeturėtų jokių savo aukštybės, galutinumo, ir absoliutumo požymių.

Tėvo meilė seka mus dabar ir per amžinųjų amžių nesibaigiantį apskritimą. Kada jūs apmąstote Dievo mylintį charakterį, tada asmenybė turi tikrai vieną protingą ir natūralią reakciją į tai. Jūs vis labiau mylėsite savo Sutvėrėją; jūs suteiksite Dievui tokią meilę, kuri

Adjuster who so patiently awaits the hour when you both shall be eternally made one. Though you cannot find God by searching, if you will submit to the leading of the indwelling spirit, you will be unerringly guided, step by step, life by life, through universe upon universe, and age by age, until you finally stand in the presence of the Paradise personality of the Universal Father.

2:5.6 (39.5) How unreasonable that you should not worship God because the limitations of human nature and the handicaps of your material creation make it impossible for you to see him. Between you and God there is a tremendous distance (physical space) to be traversed. There likewise exists a great gulf of spiritual differential which must be bridged; but notwithstanding all that physically and spiritually separates you from the Paradise personal presence of God, stop and ponder the solemn fact that God lives within you; he has in his own way already bridged the gulf. He has sent of himself, his spirit, to live in you and to toil with you as you pursue your eternal universe career.

2:5.7 (39.6) I find it easy and pleasant to worship one who is so great and at the same time so affectionately devoted to the uplifting ministry of his lowly creatures. I naturally love one who is so powerful in creation and in the control thereof, and yet who is so perfect in goodness and so faithful in the loving-kindness which constantly overshadows us. I think I would love God just as much if he were not so great and powerful, as long as he is so good and merciful. We all love the Father more because of his nature than in recognition of his amazing attributes.

2:5.8 (39.7) When I observe the Creator Sons and their subordinate administrators struggling so valiantly with the manifold difficulties of time inherent in the evolution of the universes of space, I discover that I bear these lesser rulers of the universes a great and profound affection. After all, I think we all, including the mortals of the realms, love the Universal Father and all other beings, divine or human, because we discern that these personalities truly love us. The experience of loving is very much a direct response to the experience of being loved. Knowing that God loves me, I should continue to love him supremely, even though he were divested of all his attributes of supremacy, ultimacy, and absoluteness.

2:5.9 (40.1) The Father's love follows us now and throughout the endless circle of the eternal ages. As you ponder the loving nature of God, there is only one reasonable and natural personality reaction thereto: You will increasingly love your Maker; you will yield to God an affection analogous

yra analogiška tai meilei, kurią vaikas jaučia savo žemiškesiems tėvams; nes kaip tėvas, realus tėvas, tikras tėvas, myli savo vaikus, taip Visuotinis Tėvas myli savo sutvertus sūnus ir dukras ir amžinai rūpinasi jų gerove.

Bet Dievo meilė yra išmintinga ir įžvalgi tėviška meilė. Dieviškoji meilė veikia suvienytoje asociacijoje su dieviškąja išmintimi ir visomis kitomis Visuotinio Tėvo tobulos prigimties begalinėmis savybėmis. Dievas yra meilė, bet meilė nėra Dievas. Mirtingosioms būtybėms didžiausias dieviškosios meilės pasireiškimas yra Minties Derintojų padovanojimas, bet jūsų didingiausias Tėvo meilės atskleidimas yra matomas jo Sūnaus Mykolo savęs padovanojimo gyvenime, kada jis gyveno žemėje idealų dvasinį gyvenimą. Būtent viduje gyvenantis Derintojas Dievo meilę individualizuoja kiekvienai žmogiškajai sielai.

Kartais būna beveik skaudu, jog esu priverstas pavaizduoti dangiškojo Tėvo dieviškąją meilę jo visatos vaikams, vartodamas žmogiškąjį žodinį simbolį *meilė*. Šitas terminas, nors jis tikrai pažymi žmogaus aukščiausią sampratą apie mirtingųjų pagarbos ir atsidavimo ryšius, bet taip dažnai įvardija tokią didelę žmogiškųjų ryšių dalį, kuri iš viso yra žema ir visiškai netinkama, kad būtų žinoma koku nors žodžiu, kuris taip pat būtų vartojamas tam, jog pavadintų gyvojo Dievo neprilygstamą meilę savo visatos tvariniams! Kaip gaila, jog aš negaliu pasinaudoti koku nors dievišku ir išimtinu terminu, kuris perteiktų žmogaus protui Rojaus Tėvo dieviškosios meilės tikrąjį pobūdį ir nuostabiai gražų prasmingumą.

Kada žmogus praranda iš akiračio asmenio Dievo meilę, tada Dievo karalystė tampa tiesiog gėrio karalyste. Nepaisant dieviškojo charakterio begalinės vienybės, meilė yra visų Dievo asmeninių reikalų su savo tvariniais dominuojantis bruožas.

6. DIEVO GERUMAS

Fizinėje visatoje mes galime matyti dieviškąjį grožį, intelektualiam pasaulyje mes galime pastebėti amžinąją tiesą, bet Dievo gerumas yra surandamas tikrai asmeninio religinio patyrimo dvasiniame pasaulyje. Savo tikrąją esmę, religija yra įtikėjimas į Dievo gerumą ir pasitikėjimas Dievo gerumu. Dievas galėtų būti didis ir absoliutus, kažkuria prasme net protingas ir asmenis, filosofijoje, bet religijoje Dievas turi taip pat būti moralus; jis turi būti geras. Žmogus galėtų bijoti tokio didingo Dievo, bet jis pasitiki tikrai geru Dievu ir myli tikrai gerą Dievą. Šitas Dievo gėris yra Dievo asmenybės dalis, ir visiškas jo atskleidimas pasirodo tikrai tikinčių Dievo sūnų

to that given by a child to an earthly parent; for, as a father, a real father, a true father, loves his children, so the Universal Father loves and forever seeks the welfare of his created sons and daughters.

2:5.10 (40.2) But the love of God is an intelligent and farseeing parental affection. The divine love functions in unified association with divine wisdom and all other infinite characteristics of the perfect nature of the Universal Father. God is love, but love is not God. The greatest manifestation of the divine love for mortal beings is observed in the bestowal of the Thought Adjusters, but your greatest revelation of the Father's love is seen in the bestowal life of his Son Michael as he lived on earth the ideal spiritual life. It is the indwelling Adjuster who individualizes the love of God to each human soul.

2:5.11 (40.3) At times I am almost pained to be compelled to portray the divine affection of the heavenly Father for his universe children by the employment of the human word symbol *love*. This term, even though it does connote man's highest concept of the mortal relations of respect and devotion, is so frequently designative of so much of human relationship that is wholly ignoble and utterly unfit to be known by any word which is also used to indicate the matchless affection of the living God for his universe creatures! How unfortunate that I cannot make use of some supernal and exclusive term which would convey to the mind of man the true nature and exquisitely beautiful significance of the divine affection of the Paradise Father.

2:5.12 (40.4) When man loses sight of the love of a personal God, the kingdom of God becomes merely the kingdom of good. Notwithstanding the infinite unity of the divine nature, love is the dominant characteristic of all God's personal dealings with his creatures.

6. THE GOODNESS OF GOD

2:6.1 (40.5) In the physical universe we may see the divine beauty, in the intellectual world we may discern eternal truth, but the goodness of God is found only in the spiritual world of personal religious experience. In its true essence, religion is a faith-trust in the goodness of God. God could be great and absolute, somehow even intelligent and personal, in philosophy, but in religion God must also be moral; he must be good. Man might fear a great God, but he trusts and loves only a good God. This goodness of God is a part of the personality of God, and its full revelation appears only in the personal religious experience of the believing sons of God.

asmeniniame religiniame patyrimo.

Religija pažymi, jog dvasinės prigimties viršpasaulis žino ir reaguoja į žmogiškojo pasaulio fundamentalius poreikius. Evoliucinė religija gali tapti etine, bet tikrai apreiškioji religija tampa iš tikrųjų ir dvasiškai morali. Senovės sampratą, jog Dievas yra tokia Dievybė, kurioje viešpatauja karališkoji moralė, Jėzus pakėlė į tėvo-vaiko ryšio intymios šeimos moralės jaudinantį, kupiną meilės lygį, už kurį mirtingojo patyrimo nėra nieko švelnesnio ir gražesnio.

Šis “Dievo gerumo turtingumas veda klystantį žmogų į atgailą.” “Kiekviena gera dovana ir kiekviena tobula dovana nužengia žemyn iš šviesų Tėvo.” “Dievas yra geras; jis yra žmonių sielų amžinasis prieglobstis.” “Viešpats Dievas yra gailestingas ir kilnus. Jis gali daug išverti ir yra kupinas gėrio ir tiesos.” “Paragaukite ir pamatykite, jog Viešpats yra geras! Palaimintas yra tas žmogus, kuris juo pasitiki.” “Viešpats yra gailestingas ir kupinas užuojautos. Jis yra išgelbėjimo Dievas.” “Jis išgydo palūžusiuosius ir apriša sielos žaizdas. Jis yra visagalis žmogaus geradarys.”

Samprata apie Dievą kaip apie karalių-teisėją, nors puoselėjo aukštą moralinį standartą ir sukūrė įstatymą gerbiančią tautą kaip grupę, bet atskirą tikintįjį, kas susiję su jo statusu laike ir amžinybėje, paliko liūdnoje nesaugumo padėtyje. Vėlesnieji hebrajų pranašai paskelbė Dievą esantį Tėvu Izraeliui; Jėzus apreiškė Dievą kaip kiekvienos žmogiškosios būtybės Tėvą. Visą mirtingojo sampratą apie Dievą transcendentškai apšviečia Jėzaus gyvenimas. Nesavanaudiškumas yra neatskiriamas nuo tėviškosios meilės. Dievas myli *ne panašiai* kaip tėvas, bet *kaip* tėvas. Jis yra kiekvienos visatos asmenybės Rojaus Tėvas.

Teisumas reiškia, jog Dievas yra visatos moralinio įstatymo šaltinis. Tiesa Dievą parodo kaip apreiškėją, kaip mokytoją. Bet meilė suteikia meilę ir trokšta meilės, siekia supratingos bičiulystės, tokios, kokia egzistuoja tarp vieno iš tėvų ir vaiko. Teisumas gali būti dieviškoji mintis, bet meilė yra tėvo požiūris. Klaidingas manymas, jog Dievo teisumas yra nesuderinamas su dangiškojo Tėvo nesavanaudiška meile, sukūrė be pagrindo prielaidą, jog Dievybės prigimtyje nėra vienybės, ir tiesiai vedė į tai, kad būtų išplėtotas atpirkimo doktrina, kuri yra filosofinis puolimas tiek prieš Dievo vienybę, tiek prieš jo laisvą valią.

Mylintis dangiškasis Tėvas, kurio dvasia gyvena jo vaikuose žemėje, nėra suskaidyta asmenybė—teisingumo viena, gailestingumo kita—taip pat jai iš tikrųjų nereikia ir tarpininko tam, kad užtikrintų Tėvo palankumą ar atleidimą. Dieviškojo teisumo nevaldo griežtas baudžiantis teisingumas; Dievas tėvas, pranoksta Dievą

2:6.2 (40.6) Religion implies that the superworld of spirit nature is cognizant of, and responsive to, the fundamental needs of the human world. Evolutionary religion may become ethical, but only revealed religion becomes truly and spiritually moral. The olden concept that God is a Deity dominated by kingly morality was upstepped by Jesus to that affectionately touching level of intimate family morality of the parent-child relationship, than which there is none more tender and beautiful in mortal experience.

2:6.3 (41.1) The “richness of the goodness of God leads erring man to repentance.” “Every good gift and every perfect gift comes down from the Father of lights.” “God is good; he is the eternal refuge of the souls of men.” “The Lord God is merciful and gracious. He is long-suffering and abundant in goodness and truth.” “Taste and see that the Lord is good! Blessed is the man who trusts him.” “The Lord is gracious and full of compassion. He is the God of salvation.” “He heals the brokenhearted and binds up the wounds of the soul. He is man’s all-powerful benefactor.”

2:6.4 (41.2) The concept of God as a king-judge, although it fostered a high moral standard and created a law-respecting people as a group, left the individual believer in a sad position of insecurity respecting his status in time and in eternity. The later Hebrew prophets proclaimed God to be a Father to Israel; Jesus revealed God as the Father of each human being. The entire mortal concept of God is transcendentally illuminated by the life of Jesus. Selflessness is inherent in parental love. God loves not *like* a father, but as a father. He is the Paradise Father of every universe personality.

2:6.5 (41.3) Righteousness implies that God is the source of the moral law of the universe. Truth exhibits God as a revealer, as a teacher. But love gives and craves affection, seeks understanding fellowship such as exists between parent and child. Righteousness may be the divine thought, but love is a father’s attitude. The erroneous supposition that the righteousness of God was irreconcilable with the selfless love of the heavenly Father, presupposed absence of unity in the nature of Deity and led directly to the elaboration of the atonement doctrine, which is a philosophic assault upon both the unity and the free-willness of God.

2:6.6 (41.4) The affectionate heavenly Father, whose spirit indwells his children on earth, is not a divided personality — one of justice and one of mercy — neither does it require a mediator to secure the Father’s favor or forgiveness. Divine righteousness is not dominated by strict retributive justice; God as a father transcends God as a

teisėją.

Dievas niekada nebūna įtūžęs, kerštingas, ar piktas. Tas tiesa, jog išmintis iš tikrųjų dažnai suvaržo jo meilę, tuo tarpu teisingumas sąlygoja tai, kad jis atmeta gailestingumą. Jo meilė teisumui negali būti neparodyta kaip tolygi neapykanta nuodėmei. Tėvas nėra nenuosekli asmenybė; dieviškoji vienybė yra tobula. Rojaus Trejybėje yra absoliuti vienybė, nepaisant Dievo lygiavėrių partnerių amžinųjų tapatybių.

Dievas myli nuodėmingąjį ir *neapkenčia* nuodėmės: toks teiginys yra teisingas filosofiskai, bet Dievas yra transcendentinė asmenybė, o asmenys gali mylėti tik kitus asmenis ir nekęsti tik kitų asmenų. Nuodėmė nėra asmuo. Dievas myli nuodėmingąjį, nes jis yra asmenybės tikrovė (potencialiai amžina), tuo tarpu nuodėmės atžvilgiu Dievas neišreiškia jokio asmeninio požiūrio, kadangi nuodėmė nėra dvasinė realybė; ji nėra asmenė; dėl to iš tiesų tik Dievo teisingumas žino apie jos egzistavimą. Dievo meilė išgelbsti nuodėmingąjį; Dievo įstatymas sunaikina nuodėmę. Šitas dieviškosios prigimties požiūris akivaizdžiai pasikeistų, jeigu nuodėmingasis galiausiai visiškai susitapatintų su nuodėme lygiai taip, kaip tas pats mirtingojo protas gali visiškai susitapatinti su viduje gyvenančiu dvasiniu Derintoju. Toks su nuodėme susitapatinęs mirtingasis tada taptų visiškai nedvasingu prigimtimi (ir dėl to asmeniškai nerealiu) ir galiausiai patirtų būties sunaikinimą. Nerealybė, net tvarinio prigimties neužbaigtumas, negali egzistuoti amžinai progresiškai realioje ir vis labiau dvasingėjančioje visatoje.

Žvelgiant į asmenybės pasaulį, nustatoma, jog Dievas turi būti mylintis asmuo; žvelgiant į dvasinį pasaulį, jis yra asmeninė meilė; religiniame patyrimo jis yra ir viena, ir kita. Meilė identifikuoja Dievo valinį norą. Dievo gerumas sudaro dieviškosios laisvos valios pagrindą—visuotinį polinkį mylėti, rodyti gailestingumą, demonstruoti kantrybę, ir suteikti atleidimą.

7. DIEVIŠKOJI TIESA IR GROŽIS

Visos ribinės žinios ir tvarinio supratimas yra *santykiniai*. Informacija ir duomenys, gauti net iš aukščiausiųjų šaltinių, yra užbaigti tik santykinai, tikslūs tik vietiniu atžvilgiu, ir teisingi tik atmeniniu požiūriu.

Fiziniai faktai yra gana vienodi, bet tiesa visatos filosofijoje yra gyvas ir lankstus faktorius. Besivystančios asmenybės bendraudamos vienos su kitomis yra tikrai iš dalies išmintingos ir santykinai teisingos. Jos gali būti tikros tikrai tiek, kiek nusidriekia jų asmeninis patyrimas. Tai, kas akivaizdžiai gali būti visiškai teisinga vienoje vietoje, gali būti tikrai santykinai teisinga kitame

judge.

2:6.7 (41.5) God is never wrathful, vengeful, or angry. It is true that wisdom does often restrain his love, while justice conditions his rejected mercy. His love of righteousness cannot help being exhibited as equal hatred for sin. The Father is not an inconsistent personality; the divine unity is perfect. In the Paradise Trinity there is absolute unity despite the eternal identities of the co-ordinates of God.

2:6.8 (41.6) God loves the sinner and *hates* the sin: such a statement is true philosophically, but God is a transcendent personality, and persons can only love and hate other persons. Sin is not a person. God loves the sinner because he is a personality reality (potentially eternal), while towards sin God strikes no personal attitude, for sin is not a spiritual reality; it is not personal; therefore does only the justice of God take cognizance of its existence. The love of God saves the sinner; the law of God destroys the sin. This attitude of the divine nature would apparently change if the sinner finally identified himself wholly with sin just as the same mortal mind may also fully identify itself with the indwelling spirit Adjuster. Such a sin-identified mortal would then become wholly unspiritual in nature (and therefore personally unreal) and would experience eventual extinction of being. Unreality, even incompleteness of creature nature, cannot exist forever in a progressively real and increasingly spiritual universe.

2:6.9 (42.1) Facing the world of personality, God is discovered to be a loving person; facing the spiritual world, he is a personal love; in religious experience he is both. Love identifies the volitional will of God. The goodness of God rests at the bottom of the divine free-willness — the universal tendency to love, show mercy, manifest patience, and minister forgiveness.

7. DIVINE TRUTH AND BEAUTY

2:7.1 (42.2) All finite knowledge and creature understanding are *relative*. Information and intelligence, gleaned from even high sources, is only relatively complete, locally accurate, and personally true.

2:7.2 (42.3) Physical facts are fairly uniform, but truth is a living and flexible factor in the philosophy of the universe. Evolving personalities are only partially wise and relatively true in their communications. They can be certain only as far as their personal experience extends. That which apparently may be wholly true in one place may be only relatively true in another segment of creation.

kūrinių segmente.

Dieviškoji tiesa, galutinė tiesa, yra vienoda ir visuotinė, bet dvasinių dalykų istorija, kaip ją pateikia didelis skaičius individų, kilusių skirtingose sferose, gali kartais skirtis smulkmenomis dėl to, kad yra šitas santykinumas žinių užbaigtume ir asmeninio patyrimo pilnatvėje, o taip pat šitas santykinumas yra to patyrimo ilgume ir laipsnyje. Tuo tarpu Pirmojo Šaltinio ir Centro įstatymai ir dekretai, mintys ir požiūriai, yra amžinai, be galo, ir visuotinai teisingi; tuo pačiu metu jų pritaikymas kiekvienai visatai, sistemai, pasauliui, ir sukurtai protingai būtybei, ir suderinimas su kiekviena visata, sistema, pasauliu, ir sukurta protinga būtybe, vyksta sutinkamai su Sūnų Kūrėjų planais ir metodu, kai jie veikia savo atitinkamose visatose, o taip pat atitinka Begalinės Dvasios ir kitų asocijuotų dangiškųjų asmenybių vietinius planus ir metodus.

Netikras materializmo mokslas mirtingąjį žmogų nuteistų taip, kad jis visatoje taptų atstumtuoju. Tokios dalinės žinios yra potencialus blogis; tai žinios, sudarytos tiek iš gėrio, tiek iš blogio. Tiesa yra graži, nes ji yra tiek pilna, tiek simetriška. Kada žmogus ieško tiesos, tada jis siekia to, kas yra dieviškai realu.

Filosofai daro savo rimčiausią klaidą, kada jie yra klaidingai nuvedami į abstrakčius sofizmus, į tokią praktiką, kada dėmesį sutelkia į vieną tikrovės aspektą, ir tada tokį izoliuotą aspektą paskelbia visa tiesa. Išmintingas filosofas visada ieškos kūrybinio sumanymo, kuris slepiasi už visų visatos reiškinių ir egzistuoja iki visų visatos reiškinių. Kūrėjo mintis būtinai eina anksčiau už kūrybinį veiksmą.

Intelektuali savimonė tiesos grožį, jos dvasinę kokybę, gali atrasti ne tikrai savo sampratų filosofinio nuoseklumo dėka, bet daug tvirtiau ir užtikrinčiau visą laiką esančios Tiesos Dvasios neklystančio reagavimo dėka. Laimė kyla iš tiesos suvokimo, nes tiesą galima *įkūnyti*; ja galima gyventi. Nusivylimas ir liūdesys lydi suklydimą, nes nebūdamas tikrove, jis negali būti įgyvendintas patyrimo. Dieviškąją tiesą galima geriausiai pažinti iš jos *dvasinio aromato*.

Amžinai yra ieškoma susivienijimo, dieviškojo susijungimo. Toli nusidriekianti fizinė visata susivienija Rojaus Saloje; intelektuali visata susivienija proto Dieve, Bendrai Veikiančiąjame; dvasinė visata susivienija Amžinojo Sūnaus asmenybėje. Bet izoliuotas laiko ir erdvės mirtingasis susivienija Dieve Tėve dėka tiesioginio ryšio tarp viduje gyvenančio Minties Derintojo ir Visuotinio Tėvo. Žmogaus Derintojas yra Dievo fragmentas ir visą laiką siekia dieviškojo susijungimo; jis susivienija su Pirmojo Šaltinio ir Centro Rojaus Dievybe ir šioje Dievybėje.

2:7.3 (42.4) Divine truth, final truth, is uniform and universal, but the story of things spiritual, as it is told by numerous individuals hailing from various spheres, may sometimes vary in details owing to this relativity in the completeness of knowledge and in the repleteness of personal experience as well as in the length and extent of that experience. While the laws and decrees, the thoughts and attitudes, of the First Great Source and Center are eternally, infinitely, and universally true; at the same time, their application to, and adjustment for, every universe, system, world, and created intelligence, are in accordance with the plans and technique of the Creator Sons as they function in their respective universes, as well as in harmony with the local plans and procedures of the Infinite Spirit and of all other associated celestial personalities.

2:7.4 (42.5) The false science of materialism would sentence mortal man to become an outcast in the universe. Such partial knowledge is potentially evil; it is knowledge composed of both good and evil. Truth is beautiful because it is both replete and symmetrical. When man searches for truth, he pursues the divinely real.

2:7.5 (42.6) Philosophers commit their gravest error when they are misled into the fallacy of abstraction, the practice of focusing the attention upon one aspect of reality and then of pronouncing such an isolated aspect to be the whole truth. The wise philosopher will always look for the creative design which is behind, and pre-existent to, all universe phenomena. The creator thought invariably precedes creative action.

2:7.6 (42.7) Intellectual self-consciousness can discover the beauty of truth, its spiritual quality, not only by the philosophic consistency of its concepts, but more certainly and surely by the unerring response of the ever-present Spirit of Truth. Happiness ensues from the recognition of truth because it can be *acted out*; it can be lived. Disappointment and sorrow attend upon error because, not being a reality, it cannot be realized in experience. Divine truth is best known by its *spiritual flavor*.

2:7.7 (42.8) The eternal quest is for unification, for divine coherence. The far-flung physical universe coheres in the Isle of Paradise; the intellectual universe coheres in the God of mind, the Conjoint Actor; the spiritual universe is coherent in the personality of the Eternal Son. But the isolated mortal of time and space coheres in God the Father through the direct relationship between the indwelling Thought Adjuster and the Universal Father. Man's Adjuster is a fragment of God and everlastingly seeks for divine unification; it coheres with, and in, the Paradise Deity of the First Source and Center.

Aukščiausiojo grožio suvokimas yra tikrovės atradimas ir integravimas: Dieviškojo gėrio atradimas amžinojoje tiesoje, tai yra galutinis grožis. Net žmogiškojo meno žavesį sudaro jo vienybės harmonija.

Hebrajų religijos didžioji klaida buvo jos nesugebėjimas Dievo gerumo susieti su faktinėmis mokslo tiesomis ir patraukiančiu meno grožiu. Civilizacijai vystantis toliau, ir, kadangi religija toliau tebesilaikė šito neišmintingo kurso, per daug pabrėždama Dievo gerumą ir santykinai pašalindama tiesą ir ignoruodama grožį, tai tam tikro tipo žmonės vis labiau linko į tai, jog nusisuktų nuo izoliuoto gėrio abstrakčios ir nesusietos sampratos. Šiuolaikinės religijos per daug pabrėžta ir izoliuota moralė, kuriai nesiseka išlaikyti daugelio dvidešimtojo amžiaus žmonių atsidavimo ir ištikimybės, reabilituotųsi, jeigu, papildomai prie savo moralinių mandatų, vienodu laipsniu susimąstytų apie mokslo, filosofijos, ir dvasinio patyrimo tiesas ir apie fizinio kūrinio grožį, intelektualaus meno žavesį, ir tikrojo charakterio pasiekimo grožį.

Šito amžiaus religinis iššūkis yra tiems toli numatantiems ir į priekį žvelgiantiems dvasinės įžvalgos vyrams ir moterims, kurie išdrįs konstruoti naują ir patrauklią filosofiją, kaip gyventi išplėstomis ir nuostabiai suvienytomis kosminės tiesos, visatos grožio, ir dieviškojo gėrio šiuolaikinėmis sampratomis. Toks naujas ir teisingas moralės matymas patrauks viską, kas yra gera žmogaus prote, ir stimuliuos tai, kas yra geriausia žmogiškojoje sieloje. Tiesa, grožis, ir gėris yra dieviškosios realybės, ir kada žmogus kyla dvasinio gyvenimo skalėje, tada šios aukščiausiosios Amžinojo savybės yra vis labiau koordinuojamos ir suvienijamos Dieve, kuris yra meilė.

Visa tiesa—materiali, filosofinė, ar dvasinė—yra tiek graži, tiek gera. Visas tikras grožis—materialus menas ar dvasinė simetrija—yra tiek teisingas, tiek geras. Visas tikras gėris—ar tai būtų asmeninė moralė, visuomeninis teisingumas, ar dieviškasis tarnavimas — yra vienodai teisingas ir gražus. Sveikata, blaivus mąstymas, ir laimė yra tiesos, grožio, ir gėrio sujungimas į visumą, kada jie susilieja žmogiškajame patyrimo. Tokie efektyvus gyvenimo lygiai atsiranda tada, kada yra suvienijamos energetinės sistemos, idėjinės sistemos, ir dvasinės sistemos.

Tiesa sujungia, grožis patraukia, gėris stabilizuoja. Ir kada šitos vertybės to, kas yra realu, yra suderinamos asmenybės patyrimo, tada rezultatas yra aukšta meilės kategorija, kurią sąlygoja išmintis ir riboja ištikimybė. Tikrasis viso visatos švietimo tikslas yra įgyvendinti izoliuoto pasaulių vaiko geresnį suderinimą su jo

2:7.8 (43.1) The discernment of supreme beauty is the discovery and integration of reality: The discernment of the divine goodness in the eternal truth, that is ultimate beauty. Even the charm of human art consists in the harmony of its unity.

2:7.9 (43.2) The great mistake of the Hebrew religion was its failure to associate the goodness of God with the factual truths of science and the appealing beauty of art. As civilization progressed, and since religion continued to pursue the same unwise course of overemphasizing the goodness of God to the relative exclusion of truth and neglect of beauty, there developed an increasing tendency for certain types of men to turn away from the abstract and dissociated concept of isolated goodness. The overstressed and isolated morality of modern religion, which fails to hold the devotion and loyalty of many twentieth-century men, would rehabilitate itself if, in addition to its moral mandates, it would give equal consideration to the truths of science, philosophy, and spiritual experience, and to the beauties of the physical creation, the charm of intellectual art, and the grandeur of genuine character achievement.

2:7.10 (43.3) The religious challenge of this age is to those farseeing and forward-looking men and women of spiritual insight who will dare to construct a new and appealing philosophy of living out of the enlarged and exquisitely integrated modern concepts of cosmic truth, universe beauty, and divine goodness. Such a new and righteous vision of morality will attract all that is good in the mind of man and challenge that which is best in the human soul. Truth, beauty, and goodness are divine realities, and as man ascends the scale of spiritual living, these supreme qualities of the Eternal become increasingly co-ordinated and unified in God, who is love.

2:7.11 (43.4) All truth — material, philosophic, or spiritual — is both beautiful and good. All real beauty — material art or spiritual symmetry — is both true and good. All genuine goodness — whether personal morality, social equity, or divine ministry — is equally true and beautiful. Health, sanity, and happiness are integrations of truth, beauty, and goodness as they are blended in human experience. Such levels of efficient living come about through the unification of energy systems, idea systems, and spirit systems.

2:7.12 (43.5) Truth is coherent, beauty attractive, goodness stabilizing. And when these values of that which is real are co-ordinated in personality experience, the result is a high order of love conditioned by wisdom and qualified by loyalty. The real purpose of all universe education is to effect the better co-ordination of the isolated child of the worlds with the larger realities of his

besiplečiančio patyrimo didesnėmis realybėmis. Realybė yra ribinė žmogiškajame lygyje, begalinė ir amžina, aukščiausiuose ir dieviškuosiuose lygiuose.

[Pateikta Dieviškojo Patarėjo, veikiančio Dienų Senujų Uversoje įgaliojimu.]

expanding experience. Reality is finite on the human level, infinite and eternal on the higher and divine levels.

2:7.13 (43.5) [Presented by a Divine Counselor acting by authority of the Ancients of Days on Uversa.]

3 Dokumentas. Dievo požymiai

⇐ 002

URANTIJOS KNYGA

004 ⇐

I DALIS. CENTRINĖ VISATA IR SUPERVISATOS

3 DOKUMENTAS. DIEVO POŽYMIAI

Skyrius

IVADAS

1. Dievo esamumas visur
2. Dievo begalinė galia
3. Dievo visuotinės žinios
4. Dievo beribiškumas
5. Tėvo aukščiausiasis valdymas
6. Tėvo primatas

IVADAS

DIEVAS yra visur; Visuotinis Tėvas valdo amžinybės apskritimą. Bet vietinėse visatose jis valdo savo Rojaus Sūnų Kūrėjų asmenyse, net tada, kada jis padovanoja gyvybę per šituos Sūnus. "Dievas mums suteikė amžinąją gyvybę, ir šitoji gyvybė yra jo Sūnuose." Šitie Dievo Sūnūs Kūrėjai yra jo paties asmeninė išraiška laiko sektoriuose ir erdvės besivystančių visatų skriejančių planetų vaikams.

Šie aukšti įsameninti Dievo Sūnūs yra aiškiai matomi sukurtų protingų būtybių žemesnės kategorijoms, ir šitaip iš tikrųjų joms yra kompensuojama dėl to, kad jos nemato begalinio, ir dėl to mažiau pastebimo Tėvo. Visuotinio Tėvo Rojaus Sūnūs Kūrėjai yra atskleidimas šiaip jau nematomos būtybės, nematomos dėl absoliutumo ir begalybės, kas yra neatskiriama nuo amžinybės apskritimo ir nuo Rojaus Dievybių asmenybių.

Kūrimas vargu ar yra Dievo požymis; jis yra daugiau jo visuminės esmės pasireiškimas. Ir šita kūrimo visuotinė funkcija amžinai pasireiškia, kada ją sąlygoja ir valdo Pirmojo Šaltinio ir Centro begalinės ir dieviškosios tikrovės visi koordinuoti

PAPER 3

THE ATTRIBUTES OF GOD

SECTIONS

Introduction

1. God's Everywhere-ness
2. God's Infinite Power
3. God's Universal Knowledge
4. God's Limitlessness
5. The Father's Supreme Rule
6. The Father's Primacy

INTRODUCTION

3:0.1 (44.1) GOD is everywhere present; the Universal Father rules the circle of eternity. But he rules in the local universes in the persons of his Paradise Creator Sons, even as he bestows life through these Sons. "God has given us eternal life, and this life is in his Sons." These Creator Sons of God are the personal expression of himself in the sectors of time and to the children of the whirling planets of the evolving universes of space.

3:0.2 (44.2) The highly personalized Sons of God are clearly discernible by the lower orders of created intelligences, and so do they compensate for the invisibility of the infinite and therefore less discernible Father. The Paradise Creator Sons of the Universal Father are a revelation of an otherwise invisible being, invisible because of the absoluteness and infinity inherent in the circle of eternity and in the personalities of the Paradise Deities.

3:0.3 (44.3) Creatorship is hardly an attribute of God; it is rather the aggregate of his acting nature. And this universal function of creatorship is eternally manifested as it is conditioned and controlled by all the co-ordinated attributes of the infinite and divine

požymiai. Mes nuoširdžiai abejojame, ar koks nors dieviškosios prigimties bruožas gali būti laikomas ankstesniu už kitus, bet jeigu toks atvejis būtų, tuomet Dievybės kūrimo bruožas eitų anksčiau už visus kitus bruožus, veikimus, ir požymius. Ir Dievybės kūrimo požymio aukščiausiasis taškas yra Dievo Tėvystės visuotinė tiesa.

reality of the First Source and Center. We sincerely doubt whether any one characteristic of the divine nature can be regarded as being antecedent to the others, but if such were the case, then the creatorship nature of Deity would take precedence over all other natures, activities, and attributes. And the creatorship of Deity culminates in the universal truth of the Fatherhood of God.

1. DIEVO ESAMUMAS VISUR

Visuotinio Tėvo sugebėjimas būti visur ir tuo pačiu metu sudaro jo esamumą visur. Tiktai Dievas gali būti dviejose vietose, neapribotame skaičiuje vietų, tuo pačiu metu. Dievas vienu ir tuo pačiu metu yra “danguje viršuje ir žemėje apačioje”; kaip Psalmininkas sušuko: “Kur aš iš tikrųjų eisiu iš tavosios dvasios? arba kur aš tikrai pabėgsiu iš tavosios akivaizdos?”

“‘Aš esu toks Dievas, kuris yra šalia, o taip pat ir toli nuo čia,’ sako Viešpats. ‘Argi aš neužpildau dangaus ir žemės?’” Visuotinis Tėvas visą laiką yra savo toli nusidriekiančios visatos visose dalyse ir visose širdyse. Jis yra “pilnatvė to, kuris užpildo viską ir viskuo,” ir “kuris padaro viską ir visur,” ir dar daugiau, samprata apie jo asmenybę yra tokia, kad “dangus (visata) ir dangų dangus (visatų visata) jo sutalpinti negali.” Tiesiogine prasme tai yra tiesa, jog Dievas yra viskas ir visur. Bet net ir tai nėra visas Dievas. Begalynysis galiausiai gali būti apreikštas tiktai begalybėje; niekada negalima iki galo suprasti priežasties, analizuojant pasekmes; gyvasis Dievas yra neišmatuojamai didesnis negu kūrinijos, kuri ėmė egzistuoti kaip nevaržomos laisvos valios kūrybinių veiksmų pasekmė, bendra suma. Dievas yra atskleidžiamas per kosmosą, bet kosmosas niekada negali sutalpinti arba aprėpti Dievo begalybės visumos.

Tėvo buvimas be pertrūkio patruliuoja pagrindinėje visatoje. “Jis pasklinda iš dangaus galo, o jo grandinė nusidriekia iki pat dangaus pakraščio; ir nieko nėra paslėpta nuo jo šviesos.”

Tvarinys ne tik egzistuoja Dieve, bet Dievas taip pat gyvena tvarinyje. “Mes žinome, jog gyvename jame, nes jis gyvena mumyse; jis davė mums savo dvasią. Šitoji dovana iš Rojaus Tėvo yra neatskiriamas žmogaus palydovas.” “Jis yra visą laiką esantis ir viską persmelkiantis Dievas.” “Amžinojo Tėvo dvasia yra paslėpta kiekvieno mirtingojo vaiko prote.” “Žmogus ieško draugo, tuo tarpu būtent pats tas draugas gyvena jo paties širdyje.” “Tikrasis Dievas nėra toli nutolęs; jis yra mūsų dalis; jo dvasia kalba iš mūsų vidaus.” “Tėvas gyvena vaike. Dievas visuomet yra su mumis. Jis yra amžinojo likimo vadovaujanti

1. GOD'S EVERYWHERENESS

3:1.1 (44.4) The ability of the Universal Father to be everywhere present, and at the same time, constitutes his omnipresence. God alone can be in two places, in numberless places, at the same time. God is simultaneously present “in heaven above and on the earth beneath”; as the Psalmist exclaimed: “Whither shall I go from your spirit? or whither shall I flee from your presence?”

3:1.2 (44.5) “‘I am a God at hand as well as afar off,’ says the Lord. ‘Do not I fill heaven and earth?’” The Universal Father is all the time present in all parts and in all hearts of his far-flung creation. He is “the fullness of him who fills all and in all,” and “who works all in all,” and further, the concept of his personality is such that “the heaven (universe) and heaven of heavens (universe of universes) cannot contain him.” It is literally true that God is all and in all. But even that is not *all* of God. The Infinite can be finally revealed only in infinity; the cause can never be fully comprehended by an analysis of effects; the living God is immeasurably greater than the sum total of creation that has come into being as a result of the creative acts of his unfettered free will. God is revealed throughout the cosmos, but the cosmos can never contain or encompass the entirety of the infinity of God.

3:1.3 (45.1) The Father’s presence unceasingly patrols the master universe. “His going forth is from the end of the heaven, and his circuit to the ends of it; and there is nothing hidden from the light thereof.”

3:1.4 (45.1) The creature not only exists in God, but God also lives in the creature. “We know we dwell in him because he lives in us; he has given us his spirit. This gift from the Paradise Father is man’s inseparable companion.” “He is the ever-present and all-pervading God.” “The spirit of the everlasting Father is concealed in the mind of every mortal child.” “Man goes forth searching for a friend while that very friend lives within his own heart.” “The true God is not afar off; he is a part of us; his spirit speaks from within us.” “The Father lives in the child. God is always with us. He is the guiding spirit of eternal destiny.”

dvasia.”

Teisingai iš tikrųjų buvo pasakyta apie žmogiškąją rasę: “Jūs esate iš Dievo,” nes “tas, kuris gyvena meilėje, tas gyvena Dieve, o Dievas gyvena jame.” Net nusidėdami jūs skaudinate viduje gyvenančią Dievo dovaną, nes blogo mąstymo pasekmės Minties Derintojas būtinai turi patirti su žmogiškuoju protu, kuriame jis yra įkalintas.

Tikrovėje Dievo esamumas visur yra jo begalinės prigimties dalis; Dievybei erdvė nesudaro jokių kliūčių. Dievas yra, tobulai ir be apribojimų, pastebimas tikrai Rojuje ir centrinėje visatoje. Jo buvimo negalima šitaip matyti tuose kūriniuose, kurie skrieja aplink Havoną, nes Dievas apribojo savo paties tiesioginį ir realų buvimą, pripažindamas laiko ir erdvės visatų lygiaverčių kūrėjų ir valdovų suverenumą ir dieviškąsias išimtinės teises. Dėl to samprata apie dieviškąjį buvimą apima platų būdų ir galimybių pasireiškimo spektrą, aprėpiantį Amžinojo Sūnaus, Begalinės Dvasios, ir Rojaus Salos buvimo grandines. Taip pat iš tikrųjų nevisada įmanoma atskirti Visuotinio Tėvo buvimą nuo jo amžinųjų lygiaverčių partnerių ir agentūrų veiksmų, taip tobulai jie iš tikrųjų įgyvendina jo nesikeičiančio tikslo visus begalinius reikalavimus. Bet ne taip yra su asmenybės grandine ir Derintais; čia Dievas veikia unikalčiai, tiesiogiai, ir išimtinai.

Visuotinis Kontrolierius Rojaus Salos gravitacijos grandinėse potencialiai yra visatos visose dalyse visais laikais ir tuo pačiu laipsniu, atitikdamas masę, reaguodamas į fizinius poreikius šitam buvimui, ir dėl neatskiriama nuo visos kūrinijos pobūdžio, kuris priverčia visus daiktus jungtis su juo ir būti jame. Lygiai taip Pirmasis Šaltinis ir Centras iš tikrųjų potencialiai yra Beribiame Absoliute, nesukurtų amžinosios ateities visatų saugykloje. Šitokiu būdu Dievas potencialiai persmelkia praeities, dabarties, ir ateities fizines visatas. Jis yra vadinamosios materialios kūrinijos suvienijimo pirminis pamatas. Šitas nedvasinis Dievybės potencialas visos fizinės egzistencijos lygyje tai vienur, tai kitur tampa aktualu kokios nors vienos iš jo išimtinių agentūrų nepaaiškinamu įsiveržimu į visatos veikimo areną.

Dievo proto buvimas yra abipusiškai susietas su Bendrai Veikiančiojo, Begalinės Dvasios, absoliučiu protu, bet ribiniuose kūriniuose jis yra geriau pastebimas Rojaus Pagrindinių Dvasių kosminio proto visur esančiame veikime. Lygiai taip, kaip Pirmasis Šaltinis ir Centras potencialiai yra Bendrai Veikiančiojo proto grandinėse, taip potencialiai jis iš tiesų yra Visuotinio Absoliuto įsitempimuose. Bet žmogiškosios kategorijos protas yra Bendrai Veikiančiojo Dukrų,

3:1.5 (45.1) Truly of the human race has it been said, “You are of God” because “he who dwells in love dwells in God, and God in him.” Even in wrongdoing you torment the indwelling gift of God, for the Thought Adjuster must needs go through the consequences of evil thinking with the human mind of its incarceration.

3:1.6 (45.1) The omnipresence of God is in reality a part of his infinite nature; space constitutes no barrier to Deity. God is, in perfection and without limitation, discernibly present only on Paradise and in the central universe. He is not thus observably present in the creations encircling Havona, for God has limited his direct and actual presence in recognition of the sovereignty and the divine prerogatives of the co-ordinate creators and rulers of the universes of time and space. Hence must the concept of the divine presence allow for a wide range of both mode and channel of manifestation embracing the presence circuits of the Eternal Son, the Infinite Spirit, and the Isle of Paradise. Nor is it always possible to distinguish between the presence of the Universal Father and the actions of his eternal co-ordinates and agencies, so perfectly do they fulfill all the infinite requirements of his unchanging purpose. But not so with the personality circuit and the Adjusters; here God acts uniquely, directly, and exclusively.

3:1.7 (45.1) The Universal Controller is potentially present in the gravity circuits of the Isle of Paradise in all parts of the universe at all times and in the same degree, in accordance with the mass, in response to the physical demands for this presence, and because of the inherent nature of all creation which causes all things to adhere and consist in him. Likewise is the First Source and Center potentially present in the Unqualified Absolute, the repository of the uncreated universes of the eternal future. God thus potentially pervades the physical universes of the past, present, and future. He is the primordial foundation of the coherence of the so-called material creation. This nonspiritual Deity potential becomes actual here and there throughout the level of physical existences by the inexplicable intrusion of some one of his exclusive agencies upon the stage of universe action.

3:1.8 (45.1) The mind presence of God is correlated with the absolute mind of the Conjoint Actor, the Infinite Spirit, but in the finite creations it is better discerned in the everywhere functioning of the cosmic mind of the Paradise Master Spirits. Just as the First Source and Center is potentially present in the mind circuits of the Conjoint Actor, so is he potentially present in the tensions of the Universal Absolute. But mind of the human order is a bestowal of the Daughters of the Conjoint

besivystančių visatų Dieviškųjų Tarnų, dovana.

Visuotinio Tėvo visur esanti dvasia yra koordinuota su Amžinojo Sūnaus visuotinio dvasinio buvimo funkcija ir Dievybės Absoliuto amžinai trunkančiu dieviškuoju potencialu. Bet nei Amžinojo Sūnaus ir jo Rojaus Sūnų dvasinė veikla, nei Begalinės Dvasios proto padovanojimai neatrodo, kad panaikintų Minties Derintojų, viduje gyvenančių Dievo fragmentų, tiesioginį veikimą savo tvarinių vaikų širdyse.

Kas susiję su Dievo buvimu planetoje, sistemoje, žvaigždyne, ar visatoje, tai tokio buvimo laipsnis bet kokiam sukurtame vienetė yra Aukščiausiosios Būtybės besivystančio buvimo laipsnio matas: Jį nulemia tai, jog Dievą masiškai pripažįsta ir jam rodo ištikimybę milžiniška visatos organizacija, einant žemyn iki sistemų ir iki pačių planetų. Būtent dėl to kartais turint viltį apsaugoti ir apginti šituos Dievo brangius buvimo aspektus, kuomet kai kurios planetos (arba net ir sistemos) būna giliai nugrimzdusios į dvasinę tamsybę, tam tikra prasme jos būna karantinuotos ar iš dalies izoliuotos nuo ryšių su kūrinių didesniais vienetais. Ir visa tai, kaip tas pasireiškia ir Urantijoje, yra pasaulių daugumos dvasiškai gynybinė reakcija apsisaugoti, kiek tik įmanoma, nuo to, kad nereikėtų kentėti izoliacijos pasekmių dėl savavalės, nuodėmingos, ir maištingos mažumos atstumiančių veiksmų.

Nors Tėvas į grandinę tėviškai įtraukia visus savo sūnus—visas asmenybes—bet jo įtaką jiems apriboja tai, kad jų kilmė yra nutolusi nuo Antrojo ir Trečiojo Dievybės Asmenų, ir ją padidina, kai jų likimo pasiekimas prie tokių lygių priartėja. Dievo buvimo *faktą* tvarinio prote nulemia tai, gyvena ar negyvena juose Tėvo fragmentai, tokie, kaip Paslaptieji Pagalbininkai, bet jo *efektyvų* buvimą nulemia tas bendradarbiavimo laipsnis, kokį šitiems viduje gyvenantiems Derintojams suteikia tas protas, kurio viduje jie ir gyvena.

Tėvo buvimo svyravimai nėra dėl Dievo keitimosi. Tėvas nepasitraukia į vienvetę dėl to, kad su juo buvo nepagarbiai elgiamasi; jo meilė nesusvetimėja dėl tvarinio blogo poelgio. Vietoje šito, būdami apdovanoti pasirinkimo galia (savo paties atžvilgiu), jo vaikai, pasinaudodami šituo pasirinkimu, tiesiogiai nulemia Tėvo dieviškosios įtakos laipsnį ir apribojimus savo pačių širdyse ir sielose. Tėvas laisvai padovanojo save patį mums be apribojimų ir be palankumo. Jis nėra asmenų, planetų, sistemų, ar visatų gėrbėjas. Laiko sektoriuose skirtingą garbę jis suteikia tikrai Dievo Septinkarčio Rojaus asmenybėms, lygiaverčiams ribinių visatų kūrėjams.

Actor, the Divine Ministers of the evolving universes.

3:1.9 (46.1) The everywhere-present spirit of the Universal Father is co-ordinated with the function of the universal spirit presence of the Eternal Son and the everlasting divine potential of the Deity Absolute. But neither the spiritual activity of the Eternal Son and his Paradise Sons nor the mind bestowals of the Infinite Spirit seem to exclude the direct action of the Thought Adjusters, the indwelling fragments of God, in the hearts of his creature children.

3:1.10 (46.2) Concerning God's presence in a planet, system, constellation, or a universe, the degree of such presence in any creational unit is a measure of the degree of the evolving presence of the Supreme Being: It is determined by the en masse recognition of God and loyalty to him on the part of the vast universe organization, running down to the systems and planets themselves. Therefore it is sometimes with the hope of conserving and safeguarding these phases of God's precious presence that, when some planets (or even systems) have plunged far into spiritual darkness, they are in a certain sense quarantined, or partially isolated from intercourse with the larger units of creation. And all this, as it operates on Urantia, is a spiritually defensive reaction of the majority of the worlds to save themselves, as far as possible, from suffering the isolating consequences of the alienating acts of a headstrong, wicked, and rebellious minority.

3:1.11 (46.3) While the Father parentally encircuits all his sons — all personalities — his influence in them is limited by the remoteness of their origin from the Second and the Third Persons of Deity and augmented as their destiny attainment nears such levels. The *fact* of God's presence in creature minds is determined by whether or not they are indwelt by Father fragments, such as the Mystery Monitors, but his *effective* presence is determined by the degree of co-operation accorded these indwelling Adjusters by the minds of their sojourn.

3:1.12 (46.4) The fluctuations of the Father's presence are not due to the changeableness of God. The Father does not retire in seclusion because he has been slighted; his affections are not alienated because of the creature's wrongdoing. Rather, having been endowed with the power of choice (concerning Himself), his children, in the exercise of that choice, directly determine the degree and limitations of the Father's divine influence in their own hearts and souls. The Father has freely bestowed himself upon us without limit and without favor. He is no respecter of persons, planets, systems, or universes. In the sectors of time he confers differential honor only on the Paradise

personalities of God the Sevenfold, the co-ordinate creators of the finite universes.

2. DIEVO BEGALINĖ GALIA

Visos visatos žino, jog “Viešpats Dievas valdo visagališkai.” Šito pasaulio ir kitų pasaulių reikalai yra dieviškai prižiūrimi. “Jis veikia sutinkamai su savo valia dangaus armijoje ir tarp žemės gyventojų.” Tai yra amžinai teisinga, “nėra jokios kitos galios, išskyrus Dievo.”

Tose sferose, kurios yra harmonizuotos su dieviškąja prigimtimi, tiesiogine prasme teisinga teigti, jog “su Dievu viskas yra įmanoma.” Tautų, planetų ir visatų ilgalaikius suplanuotus evoliucinius procesus tobulai kontroliuoja visatų kūrėjai ir administratoriai, ir jie atsiskleidžia sutinkamai su Visuotinio Tėvo amžinuoju tikslu, vystydamiesi harmoningai ir tvarkingai ir sutinkamai su Dievo visaišminčiu planu. Tėra tiktai vienintelis tas, kuris suteikia įstatymą. Jis paremia pasaulius erdvėje ir skraidina visas aplink amžinosios grandinės begalinį apskritimą.

Iš visų dieviškųjų požymių, jo visagališkumas, ypač kai jis vyrauja materialioje visatoje, yra geriausiai suprantamas. Žvelgiant į jį kaip į nedvasinį reiškinių, Dievas yra energija. Šitas fizinio fakto pareiškimas yra grindžiamas nesuvokiama tiesa, jog Pirmasis Šaltinis ir Centras yra visos erdvės visuotinių fizinių reiškinių pirminė priežastis. Iš šitos dieviškosios veiklos kyla visa fizinė energija ir kiti materialūs pasireiškimai. Šviesa, tai yra, šviesa be karščio, yra kitas iš nedvasinių Dievybių pasireiškimų. Ir yra dar kita nedvasinės energijos forma, kuri yra visiškai nežinoma Urantijoje; ji dar neatpažinta.

Dievas kontroliuoja visą energiją; jis nutiesė “kelią žaibui”; jis nustatė visos energijos grandinės. Jis nurodė visų energijos-materijos formų pasireiškimo laiką ir būdą. Ir visi šitie dalykai yra amžinai laikomi jo visą laiką trunkančiame grybšnyje—gravitacinėje kontrolėje, kuri yra sutelkta apatiniam Rojuje. Amžinojo Dievo šviesa ir energija šitaip amžinai skrieja aplink jo didingą grandinę, begalinę bet tvarkingą žvaigždėtų gausybių, sudarančių visatų visatą, procesiją. Visa kūrinija amžinai skrieja aplink visų daiktų ir būtybių Rojaus-Asmenybės centrą.

Tėvo visagališkumas yra susijęs su visur esančiu absoliutaus lygio viešpatavimu, kuriame trys energijos, materialinė, protinė, ir dvasinė, yra neatskiriamos, kada yra arti jo—visų daiktų Centro. Tvarinio protas, nebūdamas nei Rojaus monota, nei Rojaus dvasia, tiesiogiai nereaguoja į Visuotinį Tėvą. Dievas *prisiderina* prie netobulumo

2. GOD’S INFINITE POWER

3:2.1 (46.5) All the universes know that “the Lord God omnipotent reigns.” The affairs of this world and other worlds are divinely supervised. “He does according to his will in the army of heaven and among the inhabitants of the earth.” It is eternally true, “there is no power but of God.”

3:2.2 (46.6) Within the bounds of that which is consistent with the divine nature, it is literally true that “with God all things are possible.” The long-drawn-out evolutionary processes of peoples, planets, and universes are under the perfect control of the universe creators and administrators and unfold in accordance with the eternal purpose of the Universal Father, proceeding in harmony and order and in keeping with the all-wise plan of God. There is only one lawgiver. He upholds the worlds in space and swings the universes around the endless circle of the eternal circuit.

3:2.3 (47.1) Of all the divine attributes, his omnipotence, especially as it prevails in the material universe, is the best understood. Viewed as an unspiritual phenomenon, God is energy. This declaration of physical fact is predicated on the incomprehensible truth that the First Source and Center is the primal cause of the universal physical phenomena of all space. From this divine activity all physical energy and other material manifestations are derived. Light, that is, light without heat, is another of the nonspiritual manifestations of the Deities. And there is still another form of nonspiritual energy which is virtually unknown on Urantia; it is as yet unrecognized.

3:2.4 (47.2) God controls all power; he has made “a way for the lightning”; he has ordained the circuits of all energy. He has decreed the time and manner of the manifestation of all forms of energy-matter. And all these things are held forever in his everlasting grasp — in the gravitational control centering on nether Paradise. The light and energy of the eternal God thus swing on forever around his majestic circuit, the endless but orderly procession of the starry hosts composing the universe of universes. All creation circles eternally around the Paradise-Personality center of all things and beings.

3:2.5 (47.3) The omnipotence of the Father pertains to the everywhere dominance of the absolute level, whereon the three energies, material, mindal, and spiritual, are indistinguishable in close proximity to him — the Source of all things. Creature mind, being neither Paradise monota nor Paradise spirit, is not directly responsive to the Universal Father.

proto—prie Urantijos mirtingųjų per Minties Derintojus.

Visuotinis Tėvas nėra laikina jėga, besikeičianti galia, ar pulsuojanti energija. Tėvo galia ir išmintis yra visiškai tinkamos tam, kad susidorotų su bet kokia nepaprasta padėtimi ir su visomis nepaprastomis padėtimis visatoje. Kada kyla žmogiškojo patyrimo nepaprastos situacijos, tada jis iš anksto būna jas visas numatęs, ir dėl to nereaguoja į visatos reikalus pavieniu būdu, bet vietoje šito jis reaguoja sutinkamai su amžinosios išminties diktavimais ir harmonijoje su begalinio nuovokumo mandatais. Nepriklausomai nuo to, kaip tai atrodo, visatoje Dievo galia veikia ne kaip akla jėga.

Iš tikrųjų kyla situacijos, kuriose atrodo, jog imamasi nepaprastos padėties priemonių, jog natūralūs dėsniai sustabdomi, jog pripažįstami klaidingi prisitaikymai, ir stengiamasi ištaisyti tą padėtį; bet yra ne taip. Tokios Dievo sampratos kilo dėl riboto jūsų požiūrio spektro, dėl jūsų suvokimo ribiškumo, ir dėl jūsų akiračio apibrėžto diapazono; toks klaidingas Dievo supratimas yra dėl jūsų visiško neišmanymo apie valdų aukščiausiųjų įstatymų egzistavimą, Tėvo charakterio didingumą, jo požymių begalybę, ir jo laisvos valios faktą.

Planetiniai tvariniai, kuriuose gyvena Dievo dvasia, pasklidę į įvairias puses per visas erdvės visas, savo skaičiumi ir kategorijomis yra taip arti begalybės, jų intelektas yra toks įvairus, jų protai yra tokie riboti, o kartais tokie prasti, jų matymas yra taip sumažintas ir lokalizuotas, jog beveik neįmanoma suformuluoti dėsnių apibendrinimų, adekvačiai išreiškiančių Tėvo begalinius požymius ir tuo pačiu metu, kad juos koku nors laipsniu suvoktų šitos sukurtos protingos būtybės. Dėl to jums, tvariniams, daugelis visagalio Kūrėjo veiksmų atrodo, jog yra savavališki, nesusieti, ir neretai beširdžiai ir žiaurūs. Bet vėl aš jus užtikrinu, kad tai nėra tiesa. Dievo visi veiksmai yra tikslingi, protingi, išmintingi, kilnūs, ir amžinai atsižvelgia į geriausią gėrį, nevisada į atskiros būtybės, atskiros rasės, atskiros planetos, ar net atskiros visatos gėrį; bet jie yra visų, su tuo susijusių, nuo žemiausiųjų iki aukščiausiųjų, gerovei ir geriausiam gėriui. Laiko epochose dalies gerovė gali kartais atrodyti, jog skiriasi nuo visumos gerovės; amžinybės rate tokie akivaizdūs skirtumai neegzistuoja.

Mes visi esame Dievo šeimos dalis, ir dėl to kartais turime laikytis šeimos drausmės. Daugelis Dievo veiksmų, kurie neramina ir glumina mus, yra dėl sprendimų ir galutinių nurodymų iš visuminės išminties, įgaliojančios Bendrai Veikiantįjį įvykdyti begalinio proto neklystančios

God *adjusts* with the mind of imperfection — with Urantia mortals through the Thought Adjusters.

3:2.6 (47.4) The Universal Father is not a transient force, a shifting power, or a fluctuating energy. The power and wisdom of the Father are wholly adequate to cope with any and all universe exigencies. As the emergencies of human experience arise, he has foreseen them all, and therefore he does not react to the affairs of the universe in a detached way but rather in accordance with the dictates of eternal wisdom and in consonance with the mandates of infinite judgment. Regardless of appearances, the power of God is not functioning in the universe as a blind force.

3:2.7 (47.5) Situations do arise in which it appears that emergency rulings have been made, that natural laws have been suspended, that misadaptations have been recognized, and that an effort is being made to rectify the situation; but such is not the case. Such concepts of God have their origin in the limited range of your viewpoint, in the finiteness of your comprehension, and in the circumscribed scope of your survey; such misunderstanding of God is due to the profound ignorance you enjoy regarding the existence of the higher laws of the realm, the magnitude of the Father's character, the infinity of his attributes, and the fact of his free-willness.

3:2.8 (47.6) The planetary creatures of God's spirit indwelling, scattered hither and yon throughout the universes of space, are so nearly infinite in number and order, their intellects are so diverse, their minds are so limited and sometimes so gross, their vision is so curtailed and localized, that it is almost impossible to formulate generalizations of law adequately expressive of the Father's infinite attributes and at the same time to any degree comprehensible to these created intelligences. Therefore, to you the creature, many of the acts of the all-powerful Creator seem to be arbitrary, detached, and not infrequently heartless and cruel. But again I assure you that this is not true. God's doings are all purposeful, intelligent, wise, kind, and eternally considerate of the best good, not always of an individual being, an individual race, an individual planet, or even an individual universe; but they are for the welfare and best good of all concerned, from the lowest to the highest. In the epochs of time the welfare of the part may sometimes appear to differ from the welfare of the whole; in the circle of eternity such apparent differences are nonexistent.

3:2.9 (48.1) We are all a part of the family of God, and we must therefore sometimes share in the family discipline. Many of the acts of God which so disturb and confuse us are the result of the decisions and final rulings of all-wisdom, empowering the Conjoint Actor to execute the

valios pasirinkimą, įgyvendinti sprendimus tobulumo asmenybės, kurios akiratis, matymas, ir rūpinimasis aprėpia savo visos milžiniškos ir toli nusidriekiančios kūrinijos aukščiausią ir amžinąją gerovę.

Šitokiu būdu būtent jūsų atitrauktas, segmentinis, ribinis, primityvus, ir visiškai materialistinis požiūris ir tie apribojimai, kurie neatskiriami nuo jūsų būties prigimties, sudaro tokią kliūtį, kad jūs nesugebate pamatyti, suvokti, ar pažinti išminties ir gerovės daugelio iš tų dieviškųjų veiksmų, kurie jums atrodo pilni tokio gniuždančio žiaurumo ir kurie atrodo yra apibūdinami tokiu visišku abejingumu jūsų bičiulių tvarinių paguodai ir gerovei, planetos laimei, ir asmeniniam klestėjimui. Būtent dėl žmogiškojo matymo ribų, dėl jūsų apibrėžto supratimo, ir ribinio suvokimo jūs klaidingai suprantate Dievo motyvus ir iškreipiate jo tikslus. Bet evoliuciniuose pasauliuose vyksta daug dalykų, kurie nėra asmeninis Visuotinio Tėvo darbas.

Dieviškoji visagalybė yra tobulai suderinta su Dievo asmenybės kitais požymiais. Savo dvasiniame pasireiškinge visatoje Dievo galia, paprastai, apriboja tikrai trys sąlygos arba situacijos:

1. Dievo prigimtis, ypač jo begalinė meilė, tiesa, grožis, ir gėris.
2. Dievo valia, jo gailėstingas veikimas ir dieviškas ryšys su visatos asmenybėmis.
3. Dievo įstatymas, amžinosios Rojaus Trejybės teisumas ir teisingumas.

Dievas yra beribis galia, dieviškas prigimtini, galutinis valia, begalinis požymiais, amžinas išmintimi, ir absoliutus tikrovėje. Bet visi šitie Visuotinio Tėvo apibūdinimai yra suvienyti Dievybėje ir visuotinai išreikšti Rojaus Trejybėje ir Trejybės dieviškuosiuose Sūnuose. Kitaip sakant, už Rojaus ir Havonos centrinės visatos ribų viskas, kas yra susiję su Dievu, yra ribojama Aukščiausiosios Būtybės evoliucinio buvimo, sąlygojama atsirandančio Galutiniojo buvimo, ir koordinuojama trijų egzistencialių—Dievybės, Visuotinio, ir Beribio—Absoliutų. Ir šitokiu būdu Dievo buvimas yra apribotas, nes tokia yra Dievo valia.

3. DIEVO VISUOTINĖS ŽINIOS

“Dievas žino viską.” Dieviškasis protas suvokia sąmoningai visos kūrinijos mintį ir su ja yra susipažinęs. Jo žinios apie įvykius yra visuotinės ir tobulos. Dieviškosios esybės, atsirandančios iš jo, yra jo dalis; tas, kuris

choosing of the infallible will of the infinite mind, to enforce the decisions of the personality of perfection, whose survey, vision, and solicitude embrace the highest and eternal welfare of all his vast and far-flung creation.

3:2.10 (48.2) Thus it is that your detached, sectional, finite, gross, and highly materialistic viewpoint and the limitations inherent in the nature of your being constitute such a handicap that you are unable to see, comprehend, or know the wisdom and kindness of many of the divine acts which to you seem fraught with such crushing cruelty, and which seem to be characterized by such utter indifference to the comfort and welfare, to the planetary happiness and personal prosperity, of your fellow creatures. It is because of the limits of human vision, it is because of your circumscribed understanding and finite comprehension, that you misunderstand the motives, and pervert the purposes, of God. But many things occur on the evolutionary worlds which are not the personal doings of the Universal Father.

3:2.11 (48.3) The divine omnipotence is perfectly co-ordinated with the other attributes of the personality of God. The power of God is, ordinarily, only limited in its universe spiritual manifestation by three conditions or situations:

- 3:2.12 (48.4) 1. By the nature of God, especially by his infinite love, by truth, beauty, and goodness.
- 3:2.13 (48.5) 2. By the will of God, by his mercy ministry and fatherly relationship with the personalities of the universe.
- 3:2.14 (48.6) 3. By the law of God, by the righteousness and justice of the eternal Paradise Trinity.

3:2.15 (48.6) God is unlimited in power, divine in nature, final in will, infinite in attributes, eternal in wisdom, and absolute in reality. But all these characteristics of the Universal Father are unified in Deity and universally expressed in the Paradise Trinity and in the divine Sons of the Trinity. Otherwise, outside of Paradise and the central universe of Havona, everything pertaining to God is limited by the evolutionary presence of the Supreme, conditioned by the eventuating presence of the Ultimate, and co-ordinated by the three existential Absolutes — Deity, Universal, and Unqualified. And God's presence is thus limited because such is the will of God.

3. GOD'S UNIVERSAL KNOWLEDGE

3:3.1 (48.8) “God knows all things.” The divine mind is conscious of, and conversant with, the thought of all creation. His knowledge of events is universal and perfect. The divine entities going out from him are a part of him; he who “balances the

“išbalansuoja debesis” taip pat “turi tobulas žinias.” “Viešpaties akys yra kiekvienoje vietoje.” Kalbėjo iš tiesų jūsų didis mokytojas apie nereikšmingą žvirblį, “Nė vienas iš jų iš tiesų nenukris ant žemės be mano Tėvo žinios,” o taip pat “Ant jūsų galvos visi plaukai yra suskaičiuoti.” “Jis pasako žvaigždžių skaičių; jis visas jas vadina vardais.”

Visuotinis Tėvas visoje visatoje yra vienintelė asmenybė, kuri iš tikrųjų žino žvaigždžių ir erdvės planetų skaičių. Kiekvienos visatos visi pasauliai yra nuolat Dievo sąmonėje. Jis taip pat sako: “Aš tikrai mačiau savo žmonių kančias; aš girdėjau jų verkumą, ir aš pažįstu jų sielvartą.” Nes “Viešpats žvelgia žemyn iš dangaus; jis stebi visus žmonių sūnus; iš savo gyvenamosios vietos jis žiūri į visus žemės gyventojus.” Kiekvienas tvarinys vaikas gali teisingai pasakyti: “Jis žino tą kelią, kurį aš pasireнку, ir, kai jis mane bus išmėginęs, aš iš tikrųjų būsiu kaip auksas.” “Dievas žino apie mūsų nuopolių ir pakilimų; jis supranta mūsų mintis iš toli ir yra susipažinęs su mūsų visais keliais.” “Viskas, su kuo mes turime reikalo, yra apnuoginta ir atvira jo akims.” Ir tai turėtų būti tikra paguoda kiekvienai žmogiškai būtybei suprasti tai, kad “jis žino jūsų apribojimus; jis prisimena, kad jūs esate dulkė.” Jėzus, kalbėdamas apie gyvąjį Dievą, sakė, “Jūsų Tėvas žino, ko jums trūksta, net prieš tai, kai jūs paprašot jo.”

Dievas turi neribotą galią pažinti viską; jo sąmonė yra visuotinė. Jo asmeninė grandinė apima visas asmenybes, ir jo žinios net ir apie žemuosius tvarinius yra netiesiogiai papildomos per dieviškųjų Sūnų besileidžiančias kategorijas ir tiesiogiai per viduje gyvenančius Minties Derintojus. Ir dar daugiau, visą laiką visur būna Begalinė Dvasia.

Mes nesame visiškai tikri dėl to, pasirenka Dievas ar ne, tai, kad iš anksto sužinotų nuodėmės įvykius. Bet net jeigu Dievas tikrai iš anksto ir žino savo vaikų laisvos valios veiksmus, tai tokios išankstinės žinios nė mažiausiu laipsniu nesuvaržo jų laisvės. Vienas dalykas yra aiškus: Dievo niekada niekas nenustebina.

Visagališkumas nereiškia galios padaryti tai, ko padaryti neįmanoma, padaryti nedievišką veiksmą. Taip pat ir visažinytė nereiškia žinojimo to, kas nepažinu. Bet tokius teiginius vargu ar galima pateikti taip, kad juos suvoktų ribinis protas. Tvarinys vargu ar gali suprasti Kūrėjo valios spektrą ir apribojimus.

4. DIEVO BERIBIŠKUMAS

Vienas po kito einantys savęs padovanojimai visatoms, kada jos yra sukuriamos, jokių būdu

clouds” is also “perfect in knowledge.” “The eyes of the Lord are in every place.” Said your great teacher of the insignificant sparrow, “One of them shall not fall to the ground without my Father’s knowledge,” and also, “The very hairs of your head are numbered.” “He tells the number of the stars; he calls them all by their names.”

3.3.2 (49.1) The Universal Father is the only personality in all the universe who does actually know the number of the stars and planets of space. All the worlds of every universe are constantly within the consciousness of God. He also says: “I have surely seen the affliction of my people, I have heard their cry, and I know their sorrows.” For “the Lord looks from heaven; he beholds all the sons of men; from the place of his habitation he looks upon all the inhabitants of the earth.” Every creature child may truly say: “He knows the way I take, and when he has tried me, I shall come forth as gold.” “God knows our downittings and our uprisings; he understands our thoughts afar off and is acquainted with all our ways.” “All things are naked and open to the eyes of him with whom we have to do.” And it should be a real comfort to every human being to understand that “he knows your frame; he remembers that you are dust.” Jesus, speaking of the living God, said, “Your Father knows what you have need of even before you ask him.”

3.3.3 (49.2) God is possessed of unlimited power to know all things; his consciousness is universal. His personal circuit encompasses all personalities, and his knowledge of even the lowly creatures is supplemented indirectly through the descending series of divine Sons and directly through the indwelling Thought Adjusters. And furthermore, the Infinite Spirit is all the time everywhere present.

3.3.4 (49.3) We are not wholly certain as to whether or not God chooses to foreknow events of sin. But even if God should foreknow the freewill acts of his children, such foreknowledge does not in the least abrogate their freedom. One thing is certain: God is never subjected to surprise.

3.3.5 (49.4) Omnipotence does not imply the power to do the nondoable, the ungodlike act. Neither does omniscience imply the knowing of the unknowable. But such statements can hardly be made comprehensible to the finite mind. The creature can hardly understand the range and limitations of the will of the Creator.

4. GOD’S LIMITLESSNESS

3.4.1 (49.5) The successive bestowal of himself upon the universes as they are brought into being

nesumažina galios potencialo arba išminties atsargų, ir toliau esančių ir besiilsinčių Dievybės centrinėje asmenybėje. Tėvas niekada niekuo nėra sumažinęs jėgos, išminties, ir meilės potencialo, kurį turėjo, ir taip pat neprarado nė vieno iš savo šlovingosios asmenybės požymių dėl neriboto savęs padovanojimo Rojaus Sūnams, savo pavaldiems kūriniams, ir daugybei jų tvarinių.

Kiekvienos naujos visatos sukūrimas reikalauja naujo gravitacijos suderinimo; bet net jeigu kūrimas tęstųsi be ribų, amžinai, net iki begalybės, taip, kad galiausiai materialinė kūrinija egzistuos be apribojimų, tai vis tiek kontrolės ir koordinavimo galia, besiilsinti Rojaus Saloje, būtų lygi ir adekvati tokios begalinės visatos įvaldymui, kontrolei, ir koordinavimui. Ir po šito begalinės jėgos ir galios padovanojimo bekraštei visatai, Begalinysis vis tiek būtų pasikrovęs tokiu pačiu jėgos ir energijos laipsniu; Beribis Absolutas vis tiek būtų nesumažintas; Dievas vis tiek turėtų tą patį begalinį potencialą, lygiai taip, tarsi jėga, energija, ir galia niekada nebūtų buvusios išlietos, apdovanojant visatą visas.

Ir šitaip yra su išmintimi: Tas faktas, jog protas yra taip laisvai paskleidžiamas valdų mąstymui, nė mažiausiu laipsniu nenuskurdina centrinio dieviškosios išminties šaltinio. Kada visatų skaičius daugėja, tada auga ir sferų būtybių skaičius iki tokių ribų, kurios pranoksta suvokimą, bet jeigu protas ir toliau be galo bus padovanojamas šitoms aukšto ir žemo statuso būtybėms, tai vis tiek Dievo centrinė asmenybė iš tiesų ir toliau turės tą patį amžinąjį, begalinį, ir visaišmintį protą.

Tas faktas, kad jis pasiunčia dvasios pasiuntinius iš savęs tam, kad jie apsigyventų jūsų pasaulio ir kitų pasaulių vyrų ir moterų viduje, jokių būdu nesumažina jo sugebėjimo tam, kad jis veiktų kaip dieviškoji ir visagalė dvasinė asmenybė; ir nėra absoliučiai jokio apribojimo dėl tokių dvasinių Pagalbininkų laipsnio ar skaičiaus, kokį jis sugeba ir kokį jam leidžiama išsiųsti. Šitaip dalį savęs atiduodamas savo tvariniams jis sukuria šitiems dieviškai apdovanojamiems mirtingiesiems progresinių ir viena po kitos einančių egzistencijų beribę, beveik nesuvokiamą galimybę ateityje. Ir šitas dosnus savęs platinimas šitų nuostabių tarnaujančiųjų dvasinių esybių pavidalu jokių būdu nesumažina tiesos ir žinių išminties ir tobulumo, besiilsinčių visaišminčio, visaišinio, ir visagalio Tėvo asmenyje.

Laiko mirtingiesiems yra ateitis, bet Dievas gyvena amžinybėje. Nors aš esu kilęs iš tos vietos, kuri yra netoli nuo Dievybės gyvenamosios buveinės, bet aš negaliu leisti sau teigti, jog kalbu

in no wise lessens the potential of power or the store of wisdom as they continue to reside and repose in the central personality of Deity. In potential of force, wisdom, and love, the Father has never lessened aught of his possession nor become divested of any attribute of his glorious personality as the result of the unstinted bestowal of himself upon the Paradise Sons, upon his subordinate creations, and upon the manifold creatures thereof.

3:4.2 (49.6) The creation of every new universe calls for a new adjustment of gravity; but even if creation should continue indefinitely, eternally, even to infinity, so that eventually the material creation would exist without limitations, still the power of control and co-ordination reposing in the Isle of Paradise would be found equal to, and adequate for, the mastery, control, and co-ordination of such an infinite universe. And subsequent to this bestowal of limitless force and power upon a boundless universe, the Infinite would still be surcharged with the same degree of force and energy; the Unqualified Absolute would still be undiminished; God would still possess the same infinite potential, just as if force, energy, and power had never been poured forth for the endowment of universe upon universe.

3:4.3 (50.1) And so with wisdom: The fact that mind is so freely distributed to the thinking of the realms in no wise impoverishes the central source of divine wisdom. As the universes multiply, and beings of the realms increase in number to the limits of comprehension, if mind continues without end to be bestowed upon these beings of high and low estate, still will God's central personality continue to embrace the same eternal, infinite, and all-wise mind.

3:4.4 (50.2) The fact that he sends forth spirit messengers from himself to indwell the men and women of your world and other worlds in no wise lessens his ability to function as a divine and all-powerful spirit personality; and there is absolutely no limit to the extent or number of such spirit Monitors which he can and may send out. This giving of himself to his creatures creates a boundless, almost inconceivable future possibility of progressive and successive existences for these divinely endowed mortals. And this prodigal distribution of himself as these ministering spirit entities in no manner diminishes the wisdom and perfection of truth and knowledge which repose in the person of the all-wise, all-knowing, and all-powerful Father.

3:4.5 (50.3) To the mortals of time there is a future, but God inhabits eternity. Even though I hail from near the very abiding place of Deity, I cannot presume to speak with perfection of understanding

tobulai suprasdamas daugelio dieviškųjų požymių begalybę. Tikrai proto begalybė gali iki galo suvokti egzistencijos begalybę ir veiksmo amžinybę.

Mirtingajam žmogui matomai negalima pažinti dangiškojo Tėvo begalumo. Ribinis protas negali suprasti tokios absoliučios tiesos ar fakto. Bet šita pati ribinė žmogiškoji būtybė gali iš tikrųjų *jausti* — tiesiogine prasme patirti—tokios begalinės Tėvo MEILĖS visą ir nesumažintą poveikį. Tokią meilę galima tikrai patirti, ir nors patyrimo kokybė nėra ribojama, bet tokio patyrimo kiekybę griežtai riboja žmogaus pajėgumas dvasiniam imlumui ir su juo susietas sugebėjimas mylėti Tėvą, reaguojant į jo meilę.

Begalinių savybių ribinis suvokimas toli pranoksta logiškai apribotus tvarinio sugebėjimus dėl to, jog mirtingasis žmogus yra sutvertas pagal Dievo atvaizdą—jo viduje gyvena begalybės fragmentas. Dėl to žmogaus arčiausias ir brangiausias priartėjimas prie Dievo yra meilės dėka ir per meilę, nes Dievas yra meilė. Ir viskas, kas yra tokiam unikaliame ryšyje, yra aktualus patyrimas kosminėje sociologijoje, Kūrėjo-tvarinio ryšyje—Tėvo-vaiko prisirišime.

concerning the infinity of many of the divine attributes. Infinity of mind alone can fully comprehend infinity of existence and eternity of action.

3:4.6 (50.4) Mortal man cannot possibly know the infinitude of the heavenly Father. Finite mind cannot think through such an absolute truth or fact. But this same finite human being can actually *feel* — literally experience — the full and undiminished impact of such an infinite Father's LOVE. Such a love can be truly experienced, albeit while quality of experience is unlimited, quantity of such an experience is strictly limited by the human capacity for spiritual receptivity and by the associated capacity to love the Father in return.

3:4.7 (50.5) Finite appreciation of infinite qualities far transcends the logically limited capacities of the creature because of the fact that mortal man is made in the image of God — there lives within him a fragment of infinity. Therefore man's nearest and dearest approach to God is by and through love, for God is love. And all of such a unique relationship is an actual experience in cosmic sociology, the Creator-creature relationship — the Father-child affection.

5. TĖVO AUKŠČIAUSIASIS VALDYMAS

Savo ryšyje su post-Havonos kūriniais Visuotinis Tėvas nedemonstruoja savo begalinės galios ir galutinės valdžios tiesiogiai, bet vietoje šito jis tą daro per savo Sūnus ir jiems pavaldžias asmenybes. Ir Dievas visa tai daro savo paties laisva valia. Bet kuri deleguota valdymo funkcija ir visos deleguotos valdymo funkcijos, jeigu kartais tikrai iškiltų reikalas, jeigu tikrai taip nuspręstų dieviškasis protas, gali būti vykdomos tiesiogiai; bet, kaip taisyklė, toks veiksmas įvykdomas tikrai tuomet, kai įgaliotai asmenybei nepavyksta pateisinti dieviškojo pasitikėjimo. Tokiais atvejais ir tokios pražangos akivaizdoje ir tarp iš anksto rezervuotos dieviškosios galios ir potencialo ribų, Tėvas tikrai veikia savarankiškai ir sutinkamai su savo paties mandatais; ir tas sprendimas visada būna neklystančio tobulumo ir begalinės išminties.

Tėvas valdo per savo Sūnus; žemyn per visatų organizaciją yra nenutrūkstama valdovų grandinė, kuri baigiasi Planetų Princiais, vadovaujančiais Tėvo mižiniškų valdų evoliucinių sferų likimams. Daugiau tai nebėra vien tik poetinis išsireiškimas, kuris tvirtina: „Žemė ir viskas, kas yra joje, priklauso Viešpačiui.“ „Jis pašalina karalius ir pastato karalius.“ „Patys Aukštieji valdo žmonių karalystėse.“

Tai, kas vyksta žmonių širdyje, nevisada būna taip, kaip nori Visuotinis Tėvas; bet planetos valdyme ir likime vyrauja dieviškasis planas; triumfuoja amžinasis išminties ir meilės tikslas.

5. THE FATHER'S SUPREME RULE

3:5.1 (50.6) In his contact with the post-Havona creations, the Universal Father does not exercise his infinite power and final authority by direct transmittal but rather through his Sons and their subordinate personalities. And God does all this of his own free will. Any and all powers delegated, if occasion should arise, if it should become the choice of the divine mind, could be exercised direct; but, as a rule, such action only takes place as a result of the failure of the delegated personality to fulfill the divine trust. At such times and in the face of such default and within the limits of the reservation of divine power and potential, the Father does act independently and in accordance with the mandates of his own choice; and that choice is always one of unfailing perfection and infinite wisdom.

3:5.2 (51.1) The Father rules through his Sons; on down through the universe organization there is an unbroken chain of rulers ending with the Planetary Princes, who direct the destinies of the evolutionary spheres of the Father's vast domains. It is no mere poetic expression that exclaims: "The earth is the Lord's and the fullness thereof." "He removes kings and sets up kings." "The Most Highs rule in the kingdoms of men."

3:5.3 (51.2) In the affairs of men's hearts the Universal Father may not always have his way; but in the conduct and destiny of a planet the divine plan prevails; the eternal purpose of wisdom

Tarė Jėzus: “Manasis Tėvas, kuris davė juos man, yra didingesnis už visus; ir niekas negali atimti jų iš manojo Tėvo rankų.” Kada jūs žvelgiate į darbų gausybę ir stebite beveik beribės Dievo kūrinijos pritrenkiantį didumą, tada jūs galite susvyruoti savo sampratoje dėl jo pirmumo, bet jums nereikėtų abejoti dėl to, kad jis yra tvirtai ir amžinai įsitvirtinęs visos kūrinijos Rojaus centre ir kad jis yra visų protingų būtybių geranoriškas Tėvas. Nėra jokio kito, išskyrus “vieną Dievą ir visų Tėvą, kuris yra virš visų ir visuose,” “ir jis yra anksčiau už viską ir iš jo susideda viskas.”

Gyvenimo netikrumai ir egzistencijos vingiai nė trupučio neprieštarauja sampratai apie Dievo visuotinę aukščiausiąją valdžią. Visas evoliucinio tvarinio gyvenimas yra apsuptas tam tikrų *neišvengiamybių*. Apmąstykite štai šita:

1. *Ar drąsa* — charakterio stiprybė—pageidautina? Tuomet žmogus iš tiesų turi būti auklėjamas tokioje aplinkoje, kuri priverčia kovoti su sunkumais ir reaguoti į nusivylimus.

2. *Ar altruizmas* — tarnystė savo bičiuliams—pageidautinas? Tuomet iš tikrųjų gyvenimo patyrimas turi pasirūpinti tuo, kad būtų susiduriama su visuomeninės nelygybės situacijomis.

3. *Ar viltis* — pasitikėjimo grožis—pageidautina? Tuomet žmogaus egzistencija turi nuolat susidurti su nesaugumu ir pasikartojančiais neužtikintumais.

4. *Ar įtikėjimas* — žmogiškosios minties aukščiausias tvirtinimas—pageidautinas? Tuomet žmogaus protas turi iš tiesų atsidurti toje nerimą sukeliančioje sunkioje padėtyje, kur jis visą laiką žino mažiau negu gali tikėti.

5. *Ar meilė tiesai* ir noras eiti ten, kur ji bevestų, pageidautina? Tuomet žmogus iš tiesų turi užaugti tokiaame pasaulyje, kuriame yra paklydimas ir kuriame visada yra įmanomas melas.

6. *Ar idealizmas* — suvokimas, priartėjantis prie to, kas yra dieviška—yra pageidautinas? Tuomet žmogus tikrai turi kovoti santykinio gėrio ir grožio aplinkoje, tokiomis aplinkybėmis, kurios stimuliuoja nenuslopintą geresnių dalykų siekį.

7. *Ar ištikimybė* — atsidavimas aukščiausiajai pareigai—yra pageidautina? Tuomet iš tikrųjų mirtingasis žmogus turi gyventi tarp išdavystės ir pareigos nevykdymo galimybių. Atsidavimo pareigai drąsą sudaro numanomas pražangos pavojus.

8. *Ar nesavanaudiškumas* — savojo aš užmiršimo dvasia—yra pageidautinas? Tuomet iš

and love triumphs.

3:5.4 (51.3) Said Jesus: “My Father, who gave them to me, is greater than all; and no one is able to pluck them out of my Father’s hand.” As you glimpse the manifold workings and view the staggering immensity of God’s well-nigh limitless creation, you may falter in your concept of his primacy, but you should not fail to accept him as securely and everlastingly enthroned at the Paradise center of all things and as the beneficent Father of all intelligent beings. There is but “one God and Father of all, who is above all and in all,” “and he is before all things, and in him all things consist.”

3:5.5 (51.4) The uncertainties of life and the vicissitudes of existence do not in any manner contradict the concept of the universal sovereignty of God. All evolutionary creature life is beset by certain *inevitable*s. Consider the following:

3:5.6 (51.5) 1. Is *courage* — strength of character — desirable? Then must man be reared in an environment which necessitates grappling with hardships and reacting to disappointments.

3:5.7 (51.6) 2. Is *altruism* — service of one’s fellows — desirable? Then must life experience provide for encountering situations of social inequality.

3:5.8 (51.7) 3. Is *hope* — the grandeur of trust — desirable? Then human existence must constantly be confronted with insecurities and recurrent uncertainties.

3:5.9 (51.8) 4. Is *faith* — the supreme assertion of human thought — desirable? Then must the mind of man find itself in that troublesome predicament where it ever knows less than it can believe.

3:5.10 (51.9) 5. Is the *love of truth* and the willingness to go wherever it leads, desirable? Then must man grow up in a world where error is present and falsehood always possible.

3:5.11 (51.10) 6. Is *idealism* — the approaching concept of the divine — desirable? Then must man struggle in an environment of relative goodness and beauty, surroundings stimulative of the irrepressible reach for better things.

3:5.12 (51.11) 7. Is *loyalty* — devotion to highest duty — desirable? Then must man carry on amid the possibilities of betrayal and desertion. The valor of devotion to duty consists in the implied danger of default.

3:5.13 (51.12) 8. Is *unselfishness* — the spirit of self-forgetfulness — desirable? Then must mortal man

tikrųjų mirtingasis žmogus turi gyventi betarpiškai su tuo, jog savasis aš, nuo kurio neįmanoma pabėgti, nenutrūkstamai reikalauja pripažinimo ir garbės. Žmogus negalėtų dinamiškai pasirinkti dieviškojo gyvenimo, jeigu nebūtų tokio savojo aš gyvenimo, kurio reikėtų atsisakyti. Žmogus niekada negalėtų užsikabinti už išgelbstinčio teisumo, jeigu nebūtų jokio potencialaus blogio, kuris kaip kontrastas išaukštintų ir atskirtų gėrį.

9. Ar *malonumas* — laimės patenkinimas — pageidautinas? Tuomet iš tikrųjų žmogus turi gyventi tokia pasaulyje, kur skausmo ir panašios kančios alternatyva visą laiką būna patirtinėmis galimybėmis.

Per visą visatą į kiekvieną vienetą žiūrima kaip į visumos dalį. Dalies išlikimas priklauso nuo bendradarbiavimo su visumos planu ir tikslu, nuo nuoširdaus troškimo ir tobulo noro vykdyti Tėvo dieviškąją valią. Vienintelis evoliucinis pasaulis be suklydimo (galimybės neišmintingam sprendimui) būtų toks pasaulis, kuriame nebūtų *laisvos* protingos būtybės. Havonos visatoje yra milijardas tobulų pasaulių su savo tobulais gyventojais, bet besivystantis žmogus turi teisę klysti, jeigu jis turi būti laisvas. Laisva ir nepatyrusi protinga būtybė galbūt negali būti iš pradžių visuotinai išmintinga. Klaidingo sprendimo (blogio) galimybė tampa nuodėme tik tai tada, kada žmogiškoji valia sąmoningai nusprendžia ir tą suvokdama laikosi apgalvoto amoralaus apsisprendimo.

Visiškas tiesos, grožio, ir gėrio suvokimas yra būdingas dieviškosios visatos tobulumui. Havonos pasaulių gyventojams nereikia santykinų vertybės lygių potencialo tam, kad būtų skatinamas pasirinkimas; tokios tobulos būtybės sugeba identifikuoti ir pasirinkti gėrį, kada nėra jokių kontrastuojančių ir mintį skatinančių moralinių situacijų. Bet visos tokios tobulos būtybės yra, moraline prigimtimi ir dvasiniu statusu, tokios, kokios yra, savo egzistavimo fakto dėka. Savo vystymąsi jos yra patirtiškai užsitarnavusios tik tai savo įgimto statuso viduje. Mirtingasis žmogus užsitarnauja net ir savo kaip kandidato į kilimą statusą savo paties įtikėjimu ir viltimi. Viskas, kas yra dieviška, ką suvokia žmogiškasis protas, ir ką įgauna žmogiškoji siela, yra patirtinis pasiekimas; tai yra asmeninio patyrimo *tikrovė* ir dėl to yra unikali nuosavybė kaip kontrastas gėriui ir teisumui, kurie yra neatskiriami nuo Havonos neklystančių asmenybių.

Havonos tvariniai yra natūraliai bebaimiai, bet jie nėra drąsūs žmogiškąja prasme. Jie iš prigimties yra švelnūs ir dėmesingi, bet vargu ar yra altruistiški žmogiškąja prasme. Jie tikisi malonios ateities, bet jų viltis nėra išreikšta tokiu kerinčiu būdu, koku ją puoselėja neužtikrintų evoliucinių sferų patiklūs mirtingieji. Jie turi įtikėjimą į visatos stabilumą, bet jiems visiškai nepažįstamas tas gelbstintis įtikėjimas, kurio dėka

live face to face with the incessant clamoring of an inescapable self for recognition and honor. Man could not dynamically choose the divine life if there were no self-life to forsake. Man could never lay saving hold on righteousness if there were no potential evil to exalt and differentiate the good by contrast.

3:5.14 (51.13) 9. Is *pleasure* — the satisfaction of happiness — desirable? Then must man live in a world where the alternative of pain and the likelihood of suffering are ever-present experiential possibilities.

3:5.15 (52.1) Throughout the universe, every unit is regarded as a part of the whole. Survival of the part is dependent on co-operation with the plan and purpose of the whole, the wholehearted desire and perfect willingness to do the Father's divine will. The only evolutionary world without error (the possibility of unwise judgment) would be a world without *free* intelligence. In the Havona universe there are a billion perfect worlds with their perfect inhabitants, but evolving man must be fallible if he is to be free. Free and inexperienced intelligence cannot possibly at first be uniformly wise. The possibility of mistaken judgment (evil) becomes sin only when the human will consciously endorses and knowingly embraces a deliberate immoral judgment.

3:5.16 (52.2) The full appreciation of truth, beauty, and goodness is inherent in the perfection of the divine universe. The inhabitants of the Havona worlds do not require the potential of relative value levels as a choice stimulus; such perfect beings are able to identify and choose the good in the absence of all contrastive and thought-compelling moral situations. But all such perfect beings are, in moral nature and spiritual status, what they are by virtue of the fact of existence. They have experientially earned advancement only within their inherent status. Mortal man earns even his status as an ascension candidate by his own faith and hope. Everything divine which the human mind grasps and the human soul acquires is an experiential attainment; it is a *reality* of personal experience and is therefore a unique possession in contrast to the inherent goodness and righteousness of the inerrant personalities of Havona.

3:5.17 (52.3) The creatures of Havona are naturally brave, but they are not courageous in the human sense. They are innately kind and considerate, but hardly altruistic in the human way. They are expectant of a pleasant future, but not hopeful in the exquisite manner of the trusting mortal of the uncertain evolutionary spheres. They have faith in the stability of the universe, but they are utter strangers to that saving faith whereby mortal man

mirtingasis žmogus lipa iš gyvulinio statuso į viršų iki Rojaus vartų. Jie myli tiesą, bet jie nieko nežino apie jos savybes, kurios išgelbsti sielą. Jie yra idealistai, bet jie gimė tokie; jie visiškai nieko nežino apie tą ekstazę, kada tokiais tampama džiugesį keliančiu pasirinkimu. Jie yra ištikimi, bet jie niekada nepatyrė to jaudulio, kada susidūrus su pagunda nusižengti iš visos širdies ir protingai yra atsiduodama pareigai. Jie yra nesavanaudiški, bet tokių patyrimo lygių jie niekada nepasiekė nuostabiai nugalėdami karingą savąjį aš. Jie patiria malonumą, bet nesuvokia to malonumo saldumo, kada pabėgama nuo skausmo potencialo.

climbs from the status of an animal up to the portals of Paradise. They love the truth, but they know nothing of its soul-saving qualities. They are idealists, but they were born that way; they are wholly ignorant of the ecstasy of becoming such by exhilarating choice. They are loyal, but they have never experienced the thrill of wholehearted and intelligent devotion to duty in the face of temptation to default. They are unselfish, but they never gained such levels of experience by the magnificent conquest of a belligerent self. They enjoy pleasure, but they do not comprehend the sweetness of the pleasure escape from the pain potential.

6. TĖVO PRIMATAS

Su dieviškuoju nesavanaudiškumu, tobulu kilnumu, Visuotinis Tėvas atsisako kompetencijos sferos ir perduoda valdžią, bet jis vis tiek yra svarbiausias; jo ranka yra uždėta ant galingos svirties, valdančios visuotines aplinkybes; jis sau pasiliko visus galutinius sprendimus ir neklystamai panaudoja savo amžinojo tikslo visagalią veto skeptrą su neužginčijama valdžia pasklidusios, skriejančios, ir visą laiką besisukančios kūrinijos gerovei ir likimui.

Dievo aukščiausioji valdžia yra beribė; tai yra visos kūrinijos pagrindinis faktas. Visata nebuvo neišvengiama. Visata nėra atsitiktinumas, taip pat ji neegzistuoja savaime. Visata yra kūrybos rezultatas ir dėl to yra visiškai pavaldi Kūrėjo valiai. Dievo valia yra dieviškoji tiesa, gyvoji meilė; dėl to iš tikrųjų evoliucinių visatų tobulėjančius kūrinius apibūdina gėris—artumas dieviškumui; potencialus blogis—nutolimas nuo dieviškumo.

Visa religinė filosofija, anksčiau ar vėliau, prieina prie sampratos apie suvienytą visatos valdymą, apie vieną Dievą. Visatos priežastys negali būti žemesnės už visatos pasekmes. Visatos gyvybės ir kosminio proto srovių šaltinis turi būti aukščiau už jų pasireiškimo lygius. Žmogiškojo proto negalima nuosekliai paaiškinti egzistencijos žemesniųjų kategorijų požiūriu. Žmogaus protą galima teisingai suvokti tikrai suvokiant minties ir tikslinės valios aukščiausiųjų kategorijų tikrovę. Žmogaus kaip moralios būtybės neįmanoma paaiškinti, jeigu nepripažįstama Visuotinio Tėvo tikrovė.

Mechanistinis filosofas pareiškia, jog atmets idėją apie kažkokią visuotinę ir aukščiausiąją valią, tą pačią aukščiausiąją valią, kurios veiklą, vystant visatos dėsnius, jis taip giliai gerbia. Kokią nesąmoningą pagarbą šis mechanistas suteikia dėsnių Kūrėjui tada, kada jis suvokia tokius dėsnius kaip savaime veikiančius ir save paaiškinančius!

6. THE FATHER'S PRIMACY

3:6.1 (52.4) With divine selflessness, consummate generosity, the Universal Father relinquishes authority and delegates power, but he is still primal; his hand is on the mighty lever of the circumstances of the universal realms; he has reserved all final decisions and unerringly wields the all-powerful veto scepter of his eternal purpose with unchallengeable authority over the welfare and destiny of the outstretched, whirling, and ever-circling creation.

3:6.2 (52.5) The sovereignty of God is unlimited; it is the fundamental fact of all creation. The universe was not inevitable. The universe is not an accident, neither is it self-existent. The universe is a work of creation and is therefore wholly subject to the will of the Creator. The will of God is divine truth, living love; therefore are the perfecting creations of the evolutionary universes characterized by goodness — nearness to divinity; by potential evil — remoteness from divinity.

3:6.3 (53.1) All religious philosophy, sooner or later, arrives at the concept of unified universe rule, of one God. Universe causes cannot be lower than universe effects. The source of the streams of universe life and of the cosmic mind must be above the levels of their manifestation. The human mind cannot be consistently explained in terms of the lower orders of existence. Man's mind can be truly comprehended only by recognizing the reality of higher orders of thought and purposive will. Man as a moral being is inexplicable unless the reality of the Universal Father is acknowledged.

3:6.4 (53.2) The mechanistic philosopher professes to reject the idea of a universal and sovereign will, the very sovereign will whose activity in the elaboration of universe laws he so deeply reverences. What unintended homage the mechanist pays the law-Creator when he conceives such laws to be self-acting and self-explanatory!

Didžiulė klaida yra sužmoginti Dievą, išskyrus sampratoje apie viduje gyvenantį Minties Derintoją, bet net ir tai nėra taip kvaila, kaip visiškai *sumechaninti* Pirmojo Šaltinio ir Centro idėją.

Ar Rojaus Tėvas kenčia? Aš nežinau. Sūnūs Kūrėjai, kuo tikriausiai gali kentėti ir kartais tikrai kenčia, net ir taip, kaip kenčia mirtingieji. Amžinasis Sūnus ir Begalinė Dvasia kenčia modifikuota prasme. Aš manau, kad Visuotinis Tėvas kenčia, bet negaliu suprasti, *kaip*; galbūt per asmenybės grandinę arba per Minties Derintojų individualybę ir savo amžinosios prigimties kitus padovanojimus. Jis sakė apie mirtingąsias rases, “Visuose jūsų skausmuose aš kenčiu.” Jis be jokios abejonės patiria tėvišką ir užjaučiantį supratimą; jis gali tikrai kentėti, bet aš nesuvokiu šio kentėjimo pobūdžio.

Visatų visatos begalinis ir amžinasis Valdovas yra galia, forma, energija, procesas, modelis, principas, buvimas, ir idealizuota tikrovė. Bet jis yra daugiau; jis yra asmenis; jis panaudoja suverenią valią, patiria dieviškumo savimonę, įgyvendina kūrybinio proto mandatus, siekia pasitenkinimo įgyvendindamas amžinąjį tikslą, ir rodo Tėvo meilę ir švelnumą savo visatos vaikams. Ir visus šituos labiau asmeninius Tėvo bruožus galima geriau suprasti, juos stebint, kaip juos apreiškė Mykolas, jūsų Sūnus Kūrėjas, savęs padovanojimo gyvenimu, kada jis buvo įsikūnijęs Urantijoje.

Dievas Tėvas myli žmones; Dievas Sūnus tarnauja žmonėms; Dievas Dvasia įkvepia visatos vaikus amžinojo kilimo jaudinančiam patyrimui, kad surastų Dievą Tėvą, tais būdais, kuriuos nustatė Dievas Sūnus per Dievo Dvasios gailėstingumo tarnystę.

[Būdamas Dieviškuoju Patarėju, paskirtu pateikti Visuotinio Tėvo apreiškimą, aš tęsiau savo darbą šituo pareiškimu apie Dievybės požymius.]

3:6.5 (53.3) It is a great blunder to humanize God, except in the concept of the indwelling Thought Adjuster, but even that is not so stupid as completely to *mechanize* the idea of the First Great Source and Center.

3:6.6 (53.4) Does the Paradise Father suffer? I do not know. The Creator Sons most certainly can and sometimes do, even as do mortals. The Eternal Son and the Infinite Spirit suffer in a modified sense. I think the Universal Father does, but I cannot understand *how*; perhaps through the personality circuit or through the individuality of the Thought Adjusters and other bestowals of his eternal nature. He has said of the mortal races, “In all your afflictions I am afflicted.” He unquestionably experiences a fatherly and sympathetic understanding; he may truly suffer, but I do not comprehend the nature thereof.

3:6.7 (53.5) The infinite and eternal Ruler of the universe of universes is power, form, energy, process, pattern, principle, presence, and idealized reality. But he is more; he is personal; he exercises a sovereign will, experiences self-consciousness of divinity, executes the mandates of a creative mind, pursues the satisfaction of the realization of an eternal purpose, and manifests a Father's love and affection for his universe children. And all these more personal traits of the Father can be better understood by observing them as they were revealed in the bestowal life of Michael, your Creator Son, while he was incarnated on Urantia.

3:6.8 (53.6) God the Father loves men; God the Son serves men; God the Spirit inspires the children of the universe to the ever-ascending adventure of finding God the Father by the ways ordained by God the Sons through the ministry of the grace of God the Spirit.

3:6.9 (53.7) [Being the Divine Counselor assigned to the presentation of the revelation of the Universal Father, I have continued with this statement of the attributes of Deity.]

4 Dokumentas. Dievo ryšys su visata

⇐ 003

URANTIJOS KNYGA

005 ⇐

I DALIS. CENTRINĖ VISATA IR SUPERVISATOS

4 DOKUMENTAS. DIEVO RYŠYS SU VISATA

Skyrius

ĮVADAS

1. Visatos požiūris į Tėvą
2. Dievas ir gamta
3. Dievo nesikeičiantis charakteris
4. Dievo suvokimas
5. Klaidingos idėjos apie Dievą

ĮVADAS

VISUOTINIS Tėvas turi tikslą, susijusį su visatų visatos materialiais, intelektualiais, ir dvasiniais reiškiniiais, kurį jis įgyvendina visą laiką. Dievas sutvėrė visas savo paties laisva ir suverenija valia, ir jis sutvėrė jas sutinkamai su savo visaišminčiu ir amžinuoju tikslu. Abejotina, ar kas nors, išskyrus Rojaus Dievybes ir jų aukščiausiuosius pagalbininkus, iš tiesų labai daug ką žino apie Dievo amžinąjį tikslą. Net Rojaus išaukštinti gyventojai laikosi labai skirtingų nuomonių dėl Dievybių amžinojo tikslo pobūdžio.

Lengva logiškai išmąstyti, jog sukuriant tobulą Havonos centrinę visatą buvo tikslas grynai patenkinti dieviškąją prigimtį. Havona gali tarnauti kūrinio modeliu visoms kitoms visatoms ir mokykla, kurioje lavinimą užbaigia laiko piligrimai pakeliui į Rojų; tačiau, toks dieviškasis kūrinys turi egzistuoti pirmiausia tobulų ir begalinių Kūrėjų malonumui ir pasitenkinimui.

Stebinantis planas tobulinant evoliucinius mirtinguosius, ir po to, kada jie pasiekia Rojų ir Užbaigtųjų Korpusą, toliau juos ruošiant

PAPER 4 GOD'S RELATION TO THE UNIVERSE SECTIONS

Introduction

1. The Universe Attitude of the Father
2. God and Nature
3. God's Unchanging Character
4. The Realization of God
5. Erroneous Ideas of God

INTRODUCTION

4:0.1 (54.1) THE Universal Father has an eternal purpose pertaining to the material, intellectual, and spiritual phenomena of the universe of universes, which he is executing throughout all time. God created the universes of his own free and sovereign will, and he created them in accordance with his all-wise and eternal purpose. It is doubtful whether anyone except the Paradise Deities and their highest associates really knows very much about the eternal purpose of God. Even the exalted citizens of Paradise hold very diverse opinions about the nature of the eternal purpose of the Deities.

4:0.2 (54.2) It is easy to deduce that the purpose in creating the perfect central universe of Havona was purely the satisfaction of the divine nature. Havona may serve as the pattern creation for all other universes and as the finishing school for the pilgrims of time on their way to Paradise; however, such a supernal creation must exist primarily for the pleasure and satisfaction of the perfect and infinite Creators.

4:0.3 (54.3) The amazing plan for perfecting evolutionary mortals and, after their attainment of Paradise and the Corps of the Finality, providing

kažkokiam neatskleistam darbui ateityje, iš tikrųjų atrodo, jog šiuo metu yra septynių supervisatų ir daugelio jų padalinių vienas iš pagrindinių rūpesčių; bet šitas kilimo planas dvasinant ir mokant laiko ir erdvės mirtinguosius jokių būdu nėra visatos protingų būtybių vienintelis užsiėmimas. Iš tikrųjų yra daug kitų nuostabių siekių, kuriems dangiškosios būtybės skiria savo laiką ir nukreipia savo energiją.

1. VISATOS POŽIŪRIS Į TĖVĄ

Per amžius Urantijos gyventojai klaidingai suprato Dievo apvaizdą. Dieviškojo pasireiškimo darbų apvaizda jūsų pasaulyje yra, bet ji nėra tokia vaikiška, savavališka, ir materialiai tarnystė, kokia esant ją suvokė daug mirtingųjų. Dievo apvaizdą sudaro suvienyta veikla dangiškųjų ir dieviškųjų dvasių, kurios, sutinkamai su kosminiu įstatymu, be perstojo dirba Dievo garbei ir jo visatos vaiku dvasinio vystymosi labui.

Argi savo sampratos apie Dievo bendravimą su žmogumi jūs negalite išvystyti iki tokio lygio, kad suvoktumėte, jog visatos šūkis yra *pažanga*? Per ilgus amžius žmogiškoji rasė kovojo, kad pasiektų savo dabartinę padėtį. Per visus šituos tūkstantmečius Apvaizda rengė pažangios evoliucijos planą. Tikrovėje šios abi mintys neprieštarauja viena kitai, jos priešpastatomos tikrai žmogaus klaidingose sampratos. Dieviškoji apvaizda niekada netampa opozicija tikrai žmogiškajai pažangai, tiek žemiškai, tiek dvasinei. Apvaizda visada yra suderinta su nesikeičiančia ir tobula aukščiausiojo Įstatymų Tvėrėjo prigimtimi.

“Dievas yra ištikimas” ir “visi jo įsakymai yra teisingi.” “Jo ištikimybė yra nustatyta pačiuose danguose.” “Per amžius, O Viešpatie, tavo žodis yra įtvirtintas danguje. Tavo ištikimybė yra visoms kartoms; tu sukūrei žemę ir ji egzistuoja.” “Jis yra ištikimas Kūrėjas.”

Nėra jokio jėgų ir asmenybių apribojimo, kurio Tėvas negalėtų panaudoti tam, kad paremtų savo tikslą ir palaikytų savo tvarinius. “Amžinasis Dievas yra mūsų prieglobstis, ir po apačia yra amžinai esančios rankos.” “Tas, kuris gyvena Paties Aukštojo slaptoje vietoje, tas tikrai gyvens Visagalio šešėlyje.” “Žiūrėkit, tas, kuris saugo mus, tikrai nei užsnūs, nei užmigs.” “Mes žinome, kad viskas vyksta gerovei tų, kurie myli Dievą,” “nes Viešpaties akys yra nukreiptos į teisiuosius, o jo ausys klausosi jų maldų.”

Dievas paremia “viską savo galios žodžiu.” Ir kada atsiranda nauji pasauliai, tada jis “pasiunčia savo Sūnus, ir jie būna sukuriami.” Dievas ne tikrai kuria, bet jis “juos visus išsaugo.” Dievas

further training for some undisclosed future work, does seem to be, at present, one of the chief concerns of the seven superuniverses and their many subdivisions; but this ascension scheme for spiritualizing and training the mortals of time and space is by no means the exclusive occupation of the universe intelligences. There are, indeed, many other fascinating pursuits which occupy the time and enlist the energies of the celestial hosts.

1. THE UNIVERSE ATTITUDE OF THE FATHER

4.1.1 (54.4) For ages the inhabitants of Urantia have misunderstood the providence of God. There is a providence of divine outworking on your world, but it is not the childish, arbitrary, and material ministry many mortals have conceived it to be. The providence of God consists in the interlocking activities of the celestial beings and the divine spirits who, in accordance with cosmic law, unceasingly labor for the honor of God and for the spiritual advancement of his universe children.

4.1.2 (54.5) Can you not advance in your concept of God's dealing with man to that level where you recognize that the watchword of the universe is *progress*? Through long ages the human race has struggled to reach its present position. Throughout all these millenniums Providence has been working out the plan of progressive evolution. The two thoughts are not opposed in practice, only in man's mistaken concepts. Divine providence is never arrayed in opposition to true human progress, either temporal or spiritual. Providence is always consistent with the unchanging and perfect nature of the supreme Lawmaker.

4.1.3 (55.1) “God is faithful” and “all his commandments are just.” “His faithfulness is established in the very skies.” “Forever, O Lord, your word is settled in heaven. Your faithfulness is to all generations; you have established the earth and it abides.” “He is a faithful Creator.”

4.1.4 (55.2) There is no limitation of the forces and personalities which the Father may use to uphold his purpose and sustain his creatures. “The eternal God is our refuge, and underneath are the everlasting arms.” “He who dwells in the secret place of the Most High shall abide under the shadow of the Almighty.” “Behold, he who keeps us shall neither slumber nor sleep.” “We know that all things work together for good to those who love God,” “for the eyes of the Lord are over the righteous, and his ears are open to their prayers.”

4.1.5 (55.3) God upholds “all things by the word of his power.” And when new worlds are born, he “sends forth his Sons and they are created.” God not only creates, but he “preserves them all.” God

nuolat teikia paramą visiems materialiams tvariniams ir visoms dvasinėms būtybėms. Visatos yra amžinai patvarios. Stabilumas yra tarp akivaizdaus nestabilumo. Tarp žvaigždėtų sferų energijos poslinkių ir fizinių kataklizmų yra pamatinė tvarka ir saugumas.

Visuotinis Tėvas nepasitraukė iš visatų valdymo; jis nėra neaktyvi Dievybė. Jeigu kartais Dievas pasitrauktų kaip dabartinis visos kūrinijos parėmėjas, tuomet patį tą akimirksnį visuotinai žlugtų viskas. Jeigu ne Dievas, tai tuomet nebūtų tokio dalyko, kaip *tikrovė*. Šitą pačią akimirką, kaip ir praeities ir ateities tolimaisiais amžiais, Dievas ir toliau paremia. Šis dieviškasis grybšnis nusitęsia aplinkui amžinybės apskritimą. Visata nėra prisukta kaip laikrodio, kad eitų šitiek ilgai, o po to nustotų veikusi; viskas yra nuolat atnaujinama. Tėvas nenutrūkstamai spinduliuoja energiją, šviesą, ir gyvybę. Dievo darbas yra materialus, o taip pat ir dvasinis. „Jis patiesia šiaurę per tuščią erdvę ir žemę pakabina ant nieko.“

Manosios kategorijos būtybė sugeba atrasti galutinę harmoniją ir nustatyti toli siekiantį ir giluminį koordinavimą visatos administravimo įprastuose reikaluose. Didelė dalis to, kas mirtingojo protui atrodo nesujungtas ir atsitiktinis dalykas, man atrodo tvarkingas ir konstruktyvus dalykas. Bet visatose vyksta labai daug to, ko ir aš iki galo nesuvokiu. Aš ilgą laiką studijavau pripažintas vietinių visatų ir supervisatų jėgas, energijas, protus, morontijas, dvasias, ir asmenybes, ir daugiau ar mažiau esu su visu tuo susipažinęs. Aš turiu bendrą supratimą, kaip šitos agentūros ir asmenybės veikia, ir esu išsamiai susipažinęs su didžiosios visatos suvoktomis dvasinėmis protingomis būtybėmis. Nepaisant mano žinių apie visatų reiškinius, aš nuolat susiduriu su tokiomis kosminėmis reakcijomis, kurių negaliu iki galo suvokti. Aš nuolat susiduriu su jėgų, energijų, intelektų, ir dvasių akivaizdžia gausybe užmačių, kurių aš negaliu patenkinamai paaiškinti.

Aš esu visiškai kompetentingas nustatyti ir analizuoti visų reiškinių pasireiškimą, kuris tiesiogiai kyla dėl Visuotinio Tėvo, Amžinojo Sūnaus, ir Begalinės Dvasios, ir, dideliu laipsniu, Rojaus Salos, veikimo. Mano suglumimas kyla tada, kada susiduriu su tuo, kas atrodo yra jų paslaptinių partnerių, potencialumo trijų Absoliutų, veikimas. Šitie Absoliutai atrodo, jog anuliuoja materiją, pranoksta protą, ir išstumia dvasią. Mane nuolat supainioja ir dažnai suglumina mano nesugebėjimas suvokti šitų sudėtingų transakcijų, kurias aš priskiriu Berbio Absoliuto, Dievybės Absoliuto, ir Visuotinio Absoliuto buvimui ir veikimui.

constantly upholds all things material and all beings spiritual. The universes are eternally stable. There is stability in the midst of apparent instability. There is an underlying order and security in the midst of the energy upheavals and the physical cataclysms of the starry realms.

4:1.6 (55.4) The Universal Father has not withdrawn from the management of the universes; he is not an inactive Deity. If God should retire as the present upholder of all creation, there would immediately occur a universal collapse. Except for God, there would be no such thing as *reality*. At this very moment, as during the remote ages of the past and in the eternal future, God continues to uphold. The divine reach extends around the circle of eternity. The universe is not wound up like a clock to run just so long and then cease to function; all things are constantly being renewed. The Father unceasingly pours forth energy, light, and life. The work of God is literal as well as spiritual. “He stretches out the north over the empty space and hangs the earth upon nothing.”

4:1.7 (55.5) A being of my order is able to discover ultimate harmony and to detect far-reaching and profound co-ordination in the routine affairs of universe administration. Much that seems disjointed and haphazard to the mortal mind appears orderly and constructive to my understanding. But there is very much going on in the universes that I do not fully comprehend. I have long been a student of, and am more or less conversant with, the recognized forces, energies, minds, morontias, spirits, and personalities of the local universes and the superuniverses. I have a general understanding of how these agencies and personalities operate, and I am intimately familiar with the workings of the accredited spirit intelligences of the grand universe. Notwithstanding my knowledge of the phenomena of the universes, I am constantly confronted with cosmic reactions which I cannot fully fathom. I am continually encountering apparently fortuitous conspiracies of the interassociation of forces, energies, intellects, and spirits, which I cannot satisfactorily explain.

4:1.8 (55.6) I am entirely competent to trace out and to analyze the working of all phenomena directly resulting from the functioning of the Universal Father, the Eternal Son, the Infinite Spirit, and, to a large extent, the Isle of Paradise. My perplexity is occasioned by encountering what appears to be the performance of their mysterious co-ordinates, the three Absolutes of potentiality. These Absolutes seem to supersede matter, to transcend mind, and to supervene spirit. I am constantly confused and often perplexed by my inability to comprehend these complex transactions which I attribute to the presences and performances of the Unqualified Absolute, the Deity Absolute, and the Universal Absolute.

Šitie Absoliutai visatoje turi būti ne iki galo atskleisti buvimai, kurie, erdvės potencialo reiškiniuose ir kitų viršgalutinių veikime, padaro taip, jog fizikams, filosofams, ar net religininkams neįmanoma tvirtai numatyti to, tiesiog, kaip jėgos, koncepcijos, ar dvasios pirmienos reaguos į poreikius, kurie atsiranda sudėtingoje tikrovės situacijoje, apimančioje aukščiausius prisiderinimus ir galutines vertybes.

Laiko ir erdvės visatose taip pat yra organiškai vienybė, kuri atrodo sudaro visų kosminių įvykių audinio pagrindą. Besivystančios Aukščiausiosios Būtybės šitas gyvasis buvimas, šitas Projektuoto Neužbaigtumo Imanentiškumas, kartas nuo karto nepaaiškinamai pasireiškia tuo, kas atrodo yra akivaizdžiai nesusietų visatos įvykių stebinančiai atsitiktinis suderinimas. Tai turėtų būti Apvaizdos funkcija—Aukščiausiosios Būtybės ir Bendrai Veikiančiojo sfera.

Aš esu linkęs manyti, jog būtent šita toli nusidriekusi ir apskritai neatpažįstama visatos veiklos visų fazių ir formų koordinavimo ir tarpusavio ryšių kontrolė sukelia tokį skirtingą ir akivaizdžiai beviltiškai supainiotą fizinių, protinių, moralinių, ir dvasinių reiškinių kratinį, kuris turi taip neklystančiai dirbti Dievo šlovei ir žmonių ir angelų gerovei.

Bet platesne prasme kosmoso akivaizdūs „atsitiktinimai“ yra neabejotinai Begaliniojo laiko-erdvės jaudinančio patyrimo ribinės dramos dalis jam amžinai manipuliuojant Absoliutus.

2. DIEVAS IR GAMTA

Ribota prasme gamta yra Dievo fizinis įprotis. Dievo elgesį, arba veiksmą, riboja ir laikinai modifikuoja vietinės visatos, žvaigždyno, sistemos, ar planetos eksperimentiniai planai ir evoliuciniai modeliai. Dievas veikia sutinkamai su gerai apibrėžtu, nesikeičiančiu, ir nekintamu dėsniu per visą plačiai plintančią pagrindinę visatą; bet jis modifikuoja savo veiksmo modelius taip, kad prisidėtų prie kiekvienos visatos, žvaigždyno, sistemos, planetos, ir asmenybės suderinimo ir subalansuoto elgesio sutinkamai su evoliucinio išsiskleidimo ribinių projektų vietiniais tikslais, siekais, ir planais.

Dėl to, gamta, kaip ją supranta mirtingasis žmogus, yra nesikeičiančios Dievybės ir jos nekintamų įstatymų bazinis pagrindas ir fundamentalus fonas, kuriuos modifikuoja, kurie svyruoja dėl to, kad juos veikia, ir kurie patiria perversmus dėl to, kad pasireiškia vietiniai planai, tikslai, modeliai, ir sąlygos, kurias sudarė ir

4:1.9 (56.1) These Absolutes must be the not-fully-revealed presences abroad in the universe which, in the phenomena of space potency and in the function of other superultimates, render it impossible for physicists, philosophers, or even religionists to predict with certainty as to just how the primordials of force, concept, or spirit will respond to demands made in a complex reality situation involving supreme adjustments and ultimate values.

4:1.10 (56.2) There is also an organic unity in the universes of time and space which seems to underlie the whole fabric of cosmic events. This living presence of the evolving Supreme Being, this Immanence of the Projected Incomplete, is inexplicably manifested ever and anon by what appears to be an amazingly fortuitous co-ordination of apparently unrelated universe happenings. This must be the function of Providence — the realm of the Supreme Being and the Conjoint Actor.

4:1.11 (56.3) I am inclined to believe that it is this far-flung and generally unrecognizable control of the co-ordination and interassociation of all phases and forms of universe activity that causes such a variegated and apparently hopelessly confused medley of physical, mental, moral, and spiritual phenomena so unerringly to work out to the glory of God and for the good of men and angels.

4:1.12 (56.4) But in the larger sense the apparent “accidents” of the cosmos are undoubtedly a part of the finite drama of the time-space adventure of the Infinite in his eternal manipulation of the Absolutes.

2. GOD AND NATURE

4:2.1 (56.5) Nature is in a limited sense the physical habit of God. The conduct, or action, of God is qualified and provisionally modified by the experimental plans and the evolutionary patterns of a local universe, a constellation, a system, or a planet. God acts in accordance with a well-defined, unchanging, immutable law throughout the wide-spreading master universe; but he modifies the patterns of his action so as to contribute to the co-ordinate and balanced conduct of each universe, constellation, system, planet, and personality in accordance with the local objects, aims, and plans of the finite projects of evolutionary unfolding.

4:2.2 (56.6) Therefore, nature, as mortal man understands it, presents the underlying foundation and fundamental background of a changeless Deity and his immutable laws, modified by, fluctuating because of, and experiencing upheavals through, the working of the local plans, purposes, patterns, and conditions which have

įgyvendina vietinės visatos, žvaigždyno, sistemos, ir planetos jėgos ir asmenybės. Pavyzdžiui: Taip, kaip Dievo įstatymai buvo nustatyti Nebadonui, taip juos modifikuoja šitos vietinės visatos Sūnaus Kūrėjo ir Kuriančiosios Dvasios sukurti planai; ir papildomai prie viso šito šitų įstatymų veikimą toliau paveikė tam tikrų būtybių, gyvenančių jūsų planetoje ir priklausančių betarpiškai Satanijos planetinei sistemai, klaidos, pražangos, ir sukilimai.

Gamta yra laiko-erdvės rezultatas, kylantis dėl dviejų kosminių faktorių: pirma, dėl Rojaus Dievybės nekintamumo, tobulumo, ir teisingumo, ir antra, dėl tų tvarinių, kurie yra už Rojaus ribų, nuo aukščiausių iki žemiausių, eksperimentinių planų, įgyvendinimo suklydimų, maištavimo klaidų, vystymosi neužbaigtumo, ir išminties netobulumo. Todėl gamta turi vienodą, nesikeičiančią, didingą, ir nuostabią tobulumo giją iš amžinybės apskritimo; bet kiekvienoje visatoje, kiekvienoje planetoje, ir kiekvienoje atskiroje gyvybėje, šią gamtą modifikuoja, riboja, ir galbūt suteršia evoliucinių sistemų ir visatų tvarinių veiksmai, klaidos, ir neištikimybė, ir dėl to gamta visada turi būti besikeičiančios nuotaikos, su kaprizais, nors stabili iš pagrindų, ir įvairuojanti sutinkamai su vietinės visatos veikiančiomis normomis.

Gamta yra Rojaus tobulumas, padalintas iš neužbaigtų visatų netobulumo, blogio, ir nuodėmės. Šitas dalmuo šitoku būdu išreiškia tiek tai, kas yra tobulas ir kas yra dalinis, tiek tai, kas yra amžinas ir kas yra laikinas. Besitęsianti evoliucija modifikuoja gamtą, padidindama Rojaus tobulumo turinį ir sumažindama santykinės tikrovės blogio, klaidos, ir disharmonijos turinį.

Dievo nėra asmeniškai gamtoje ar bet kokioje kitoje iš gamtos jėgų, nes gamtos reiškinys yra progresinės evoliucijos netobulumų ir, kartais, kylančio maišto pasekmių perkėlimas ant Dievo visuotinio įstatymo Rojaus pamatų. Kaip pasirodo tokiame pasaulyje, kaip Urantija, gamta niekada negali būti visaišminčio ir begalinio Dievo adekvati išraiška, teisingas atstovavimas, patikimas pavaizdavimas.

Gamta, jūsų pasaulyje, yra tobulumo įstatymų apribojimas vietinės visatos evoliuciniais planais. Koks tai yra absurdas garbinti gamtą dėl to, kad ją ribota, siaura prasme persmelmia Dievas; nes ji yra visuotinės ir, dėl to, dieviškosios galios aspektas! Gamta taip pat yra visatos eksperimento kosminėje evoliucijoje vystymosi, augimo, ir pažangos neužbaigtų, nepilnų, ir netobulų veiksmų pasireiškimas.

been inaugurated and are being carried out by the local universe, constellation, system, and planetary forces and personalities. For example: As God's laws have been ordained in Nebadon, they are modified by the plans established by the Creator Son and Creative Spirit of this local universe; and in addition to all this the operation of these laws has been further influenced by the errors, defaults, and insurrections of certain beings resident upon your planet and belonging to your immediate planetary system of Satania.

4:2.3 (56.7) Nature is a time-space resultant of two cosmic factors: first, the immutability, perfection, and rectitude of Paradise Deity, and second, the experimental plans, executive blunders, insurrectionary errors, incompleteness of development, and imperfection of wisdom of the extra-Paradise creatures, from the highest to the lowest. Nature therefore carries a uniform, unchanging, majestic, and marvelous thread of perfection from the circle of eternity; but in each universe, on each planet, and in each individual life, this nature is modified, qualified, and perchance marred by the acts, the mistakes, and the disloyalties of the creatures of the evolutionary systems and universes; and therefore must nature ever be of a changing mood, whimsical withal, though stable underneath, and varied in accordance with the operating procedures of a local universe.

4:2.4 (57.1) Nature is the perfection of Paradise divided by the incompleteness, evil, and sin of the unfinished universes. This quotient is thus expressive of both the perfect and the partial, of both the eternal and the temporal. Continuing evolution modifies nature by augmenting the content of Paradise perfection and by diminishing the content of the evil, error, and disharmony of relative reality.

4:2.5 (57.2) God is not personally present in nature or in any of the forces of nature, for the phenomenon of nature is the superimposition of the imperfections of progressive evolution and, sometimes, the consequences of insurrectionary rebellion, upon the Paradise foundations of God's universal law. As it appears on such a world as Urantia, nature can never be the adequate expression, the true representation, the faithful portrayal, of an all-wise and infinite God.

4:2.6 (57.3) Nature, on your world, is a qualification of the laws of perfection by the evolutionary plans of the local universe. What a travesty to worship nature because it is in a limited, qualified sense pervaded by God; because it is a phase of the universal and, therefore, divine power! Nature also is a manifestation of the unfinished, the incomplete, the imperfect outworkings of the development, growth, and progress of a universe experiment in cosmic evolution.

Natūralaus pasaulio akivaizdūs trūkumai nerodo, jog bent vieną atitinkamą tokių trūkumą turi Dievo charakteris. Greičiau tokie pastebimi netobulumai iš tikrųjų yra tiesiog neišvengiamos stabtelėjimo akimirkos demonstruojant visą laiką judančią begalybės ekranizavimo juostą. Būtent šitie patys trūkumų tarpai į tobulumo nenutrūkstumą įgalina materialaus žmogaus ribinį protą sugauti dieviškosios tikrovės greitai pranykstantį žvilgsnį laike ir erdvėje. Dieviškumo materialūs pasireiškimai žmogaus evoliuciniam protui atrodo defektiniai tiksliai dėl to, kad mirtingasis žmogus į gamtos reiškinius ir toliau atkakliai žvelgia įprastinėmis akimis, žmogiškąją viziją, neparemta morontijos mota arba apreiškimu, jos kompensuojančiu pakaitalu laiko pasaulyuose.

Ir gamtą suteršė, jos gražų veidą išvagojo randai, jos bruožus išdegino miriadų tvarinių, kurie yra gamtos dalis, bet kurie prisidėjo prie jos iškreipimo laike, maištas, blogas elgesys, ir klaidingas mąstymas. Ne, gamta nėra Dievas. Gamta nėra garbinimo objektas.

3. DIEVO NESIKEIČIANTIS CHARAKTERIS

Perdaug ilgai žmogus galvojo apie Dievą kaip apie panašų į save. Dievas nepavydi, niekada nepavydėjo, ir niekada nepavydės žmogui ar kokiai nors kitai būtybei visatų visatoje. Žinant, jog šis Sūnus Kūrėjas norėjo, kad žmogus būtų planetinio kūrimo šedevras, kad būtų visos žemės valdovas, tai tas vaizdas, kad jį valdo jo paties žemos aistros, tas reginys, kaip jis lankstosi prieš medžio, akmens, aukso, ir savanaudiškų ambicijų stabus — šitos niekingos scenos sukelia Dievo ir jo Sūnų rūpestį dėl žmogaus, bet ne pavydą žmogui.

Amžinasis Dievas negali įniršti ir supyksti šitų žmogiškųjų emocijų prasme ir taip, kaip žmogus supranta šitas reakcijas. Šitie jausmai yra menki ir niekingi; vargu ar jie yra verti to, kad būtų vadinami žmogiškais, tuo labiau, dieviškais; ir tokie požiūriai yra visiškai svetimi Visuotinio Tėvo tobulai prigimčiai ir gailestingam charakteriui.

Didelė, labai didelė, dalis to sunkumo, kurį patiria Urantijos mirtingieji, kad suprastų Dievą, yra dėl Liuciferio maišto ir Kaligastijos išdavystės toli siekiančių pasekmių. Pasaulyuose, kurių nėra atskyrusi nuodėmė, evoliucinės rasės sugeba suformuluoti nepalyginamai geresnes Visuotinio Tėvo idėjas; jie kenčia mažiau nuo sampratos supainiojimo, išvedžiojimų, ir iškraipymo.

Dievas neatgailauja dėl to, ką yra kada nors padaręs, dabar padaro, ar kada nors padarys. Jis

4:2.7 (57.4) The apparent defects of the natural world are not indicative of any such corresponding defects in the character of God. Rather are such observed imperfections merely the inevitable stop-moments in the exhibition of the ever-moving reel of infinity picturization. It is these very defect-interruptions of perfection-continuity which make it possible for the finite mind of material man to catch a fleeting glimpse of divine reality in time and space. The material manifestations of divinity appear defective to the evolutionary mind of man only because mortal man persists in viewing the phenomena of nature through natural eyes, human vision unaided by morontia mota or by revelation, its compensatory substitute on the worlds of time.

4:2.8 (57.5) And nature is marred, her beautiful face is scarred, her features are seared, by the rebellion, the misconduct, the mistic thinking of the myriads of creatures who are a part of nature, but who have contributed to her disfigurement in time. No, nature is not God. Nature is not an object of worship.

3. GOD'S UNCHANGING CHARACTER

4:3.1 (57.6) All too long has man thought of God as one like himself. God is not, never was, and never will be jealous of man or any other being in the universe of universes. Knowing that the Creator Son intended man to be the masterpiece of the planetary creation, to be the ruler of all the earth, the sight of his being dominated by his own baser passions, the spectacle of his bowing down before idols of wood, stone, gold, and selfish ambition — these sordid scenes stir God and his Sons to be jealous for man, but never of him.

4:3.2 (57.7) The eternal God is incapable of wrath and anger in the sense of these human emotions and as man understands such reactions. These sentiments are mean and despicable; they are hardly worthy of being called human, much less divine; and such attitudes are utterly foreign to the perfect nature and gracious character of the Universal Father.

4:3.3 (58.1) Much, very much, of the difficulty which Urantia mortals have in understanding God is due to the far-reaching consequences of the Lucifer rebellion and the Caligastia betrayal. On worlds not segregated by sin, the evolutionary races are able to formulate far better ideas of the Universal Father; they suffer less from confusion, distortion, and perversion of concept.

4:3.4 (58.2) God repents of nothing he has ever done, now does, or ever will do. He is all-wise as

yra visaišmintis, o taip pat ir visagalis. Žmogaus išmintis išsivysto iš žmogiškojo patyrimo išmėginimų ir klaidų; Dievo išmintį sudaro jo begalinės visatos įžvalgos beribis tobulumas, ir šitas išankstinis numatymas efektyviai reguliuoja kūrybinę laisvą valią.

Visuotinis Tėvas niekada nepadaro nieko tokio, dėl ko vėliau reikėtų liūdėti ar gailėtis, bet jo Kūrėjų asmenybių sumanyti ir sutverti valiniai tvariniai nusidriekiančiose visatose, savo nenusisėkusių sprendimų kartais sukelia dieviškojo liūdesio emocijas savo tėvų Kūrėjų asmenybėms. Bet nors Tėvas nepadaro nei klaidų, nei gailisi, nei patiria liūdesio, vis tiek jis yra tokia būtybė, kuri turi tėviškąją meilę, ir jo širdis neabejotinai sielvartauja, kada jo vaikai nepasiekia tokių dvasinių lygių, kuriuos jie gali pasiekti su ta pagalba, kurią taip dosniai suteikė visatų dvasinio pasiekimo planai ir mirtingųjų kilimo strategija.

Tėvo begalinis gerumas pranoksta laiko ribinio proto suvokimo galimybes; dėl to visada turi būti pateikiamas kontrastas su palyginamuoju blogiu (ne nuodėme) tam, kad būtų pademonstruoti santykinio gėrio visi aspektai. Dieviškojo gėrio tobulumą mirtingojo netobulumo įžvalga gali suvokti tikrai dėl to, kad jis yra kontrastingai susivienijęs su santykinio netobulumu laiko ir materijos ryšiuose, kurie yra erdvės judėjimuose.

Dievo charakteris yra be ribų viršžmogiškas; dėl to iš tiesų tokia dieviškumo prigimtis turi būti įsmeinta, kaip yra įsmeinta dieviškuosiuose Sūnuose, iki to laiko, kada ją gali net įtikėjimu suvokti žmogaus ribinis protas.

4. DIEVO SUVOKIMAS

Dievas yra vienintelė stacionari, savaiminė, ir nesikeičianti būtybė visoje visatų visatoje, ji neturi nieko išorėje, neturi nieko anapus, neturi praeities, ir neturi ateities. Dievas yra tikslinė energija (kūrybinė dvasia) ir absoliuti valia, ir jos savaime egzistuoja ir yra visuotinos.

Kadangi Dievas savaime egzistuoja, tai jis yra absoliučiai nepriklausomas. Dievo pats tas tapatumas yra priešiškas keitimuisi. "Aš, Viešpats, nesikeičiu." Dievas yra nesikeičiantis; bet tol, kol nepasieksite Rojaus statuso, tol jūs negalėsite net pradėti suprasti, kaip Dievas gali pereiti nuo paprastumo prie sudėtingumo, nuo tapatumo prie variacijos, nuo ramybės prie judėjimo, nuo begalybės prie užbaigtumo, nuo dieviško prie žmogiško, nuo vienybės prie dualumo ir trivenybės. Ir Dievas šitokiu būdu gali modifikuoti savo absoliutumo pasireiškimus, nes dieviškasis nekintamumas nereiškia nejudėjimo; Dievas turi

well as all-powerful. Man's wisdom grows out of the trials and errors of human experience; God's wisdom consists in the unqualified perfection of his infinite universe insight, and this divine foreknowledge effectively directs the creative free will.

4:3.5 (58.3) The Universal Father never does anything that causes subsequent sorrow or regret, but the will creates the planning and making of his Creator personalities in the outlying universes, by their unfortunate choosing, sometimes occasion emotions of divine sorrow in the personalities of their Creator parents. But though the Father neither makes mistakes, harbors regrets, nor experiences sorrows, he is a being with a father's affection, and his heart is undoubtedly grieved when his children fail to attain the spiritual levels they are capable of reaching with the assistance which has been so freely provided by the spiritual-attainment plans and the mortal-ascension policies of the universes.

4:3.6 (58.4) The infinite goodness of the Father is beyond the comprehension of the finite mind of time; hence must there always be afforded a contrast with comparative evil (not sin) for the effective exhibition of all phases of relative goodness. Perfection of divine goodness can be discerned by mortal imperfection of insight only because it stands in contrastive association with relative imperfection in the relationships of time and matter in the motions of space.

4:3.7 (58.5) The character of God is infinitely superhuman; therefore must such a nature of divinity be personalized, as in the divine Sons, before it can even be faith-grasped by the finite mind of man.

4. THE REALIZATION OF GOD

4:4.1 (58.6) God is the only stationary, self-contained, and changeless being in the whole universe of universes, having no outside, no beyond, no past, and no future. God is purposive energy (creative spirit) and absolute will, and these are self-existent and universal.

4:4.2 (58.7) Since God is self-existent, he is absolutely independent. The very identity of God is inimical to change. "I, the Lord, change not." God is immutable; but not until you achieve Paradise status can you even begin to understand how God can pass from simplicity to complexity, from identity to variation, from quiescence to motion, from infinity to finitude, from the divine to the human, and from unity to duality and triunity. And God can thus modify the manifestations of his absoluteness because divine immutability does not imply immobility; God has will — he is will.

valią—jis yra valia.

Dievas yra absoliutaus apsisprendimo būtybė; nėra jokių apribojimų jo visatos reakcijoms, išskyrus tuos, kuriuos yra nustatęs jis pats, o jo laisvos valios veiksmus sąlygoja tik tai tos dieviškosios savybės ir tobuli požymiai, kurie neatskiriama apibūdina jo amžinąją prigimtį. Dėl to Dievas iš tikrųjų yra susietas su visata kaip galutiniojo gėrio būtybė plius kūrybinės begalybės laisva valia.

Tėvas-Absolutas yra centrinės ir tobulos visatos kūrėjas ir visų kitų Kūrėjų Tėvas. Asmenybe, gėriu, ir daugeliu kitų bruožų Dievas dalinasi su žmogumi ir kitomis būtybėmis, bet valios begalybė yra vien tikai jo. Dievas savo kūrybinius veiksmus apriboja tikai savo amžinosios prigimties sentimentais ir savo begalinės išminties padiktavimais. Dievas asmeniškai pasirenka tikai tai, kas yra beribiškai tobula, dėl to centrinė visata yra dieviškai tobula; ir nors Sūnūs Kūrėjai turi visišką dieviškumą, net jo absoliutumo aspektų, bet jų visiškai neriboja tas išminties užbaigtumas, kuris reguliuoja Tėvo valios begalybę. Dėl to, Mykolų sūnystės kategorijoje, kūrybinė laisva valia tampa net aktyvesnė, visiškai dieviška ir beveik galutinė, jeigu ne absoliuti. Tėvas yra begalinis ir amžinas, bet paneigti tokią galimybę, kad jis pats apriboja savąją valią, reiškia paneigti šitą pačią sampratą, kad jo valia yra absoliuti.

Dievo absoliutumas persmelkia visus septynis visatos tikrovės lygius. Ir šitos absoliučios prigimties visumą veikia Kūrėjo ryšys su savo visatos tvarinių šeima. Tikslumas gali apibūdinti trejybinių teisingumą visatų visatoje, bet savo mišrinių šeimos visuose ryšiuose su laiko tvariniais visatų Dievą valdo *dieviškasis jausmas*. Apskritai—amžinai—begalinis Dievas yra Tėvas. Iš visų įmanomų vardų, kuriais jis galėtų būti tinkamai žinomas, man buvo nurodyta pavaizduoti visos kūrinijos Dievą kaip Visuotinį Tėvą.

Tėvo laisvos valios veiksmų Dieve nevaldo jėga, taip pat jų nereguliuoja ir vien tik intelektas; dieviškoji asmenybė yra apibrėžiama kaip susidedanti iš dvasios ir visatoms pasireiškianti kaip meilė. Dėl to, visuose savo asmeniniuose ryšiuose su visatų tvarinių asmenybėmis, Pirmasis Šaltinis ir Centras visada ir nuolat yra mylintis Tėvas. Dievas yra toks Tėvas aukščiausia šio žodžio prasme. Jį amžinai motyvuoja dieviškosios meilės tobulas idealizmas, ir toji švelni prigimtis stipriausią ir didžiausią pasitenkinimą gauna tada, kada myli ir kada yra mylima.

Moksle, Dievas yra Pirmoji Priežastis; religijoje, visuotinis ir mylintis Tėvas; filosofijoje, toji vienintelė būtybė, kuri egzistuoja savaime, nepriklausanti nuo jokios kitos būtybės dėl savo

4:4.3 (58.8) God is the being of absolute self-determination; there are no limits to his universe reactions save those which are self-imposed, and his freewill acts are conditioned only by those divine qualities and perfect attributes which inherently characterize his eternal nature. Therefore is God related to the universe as the being of final goodness plus a free will of creative infinity.

4:4.4 (58.9) The Father-Absolute is the creator of the central and perfect universe and the Father of all other Creators. Personality, goodness, and numerous other characteristics, God shares with man and other beings, but infinity of will is his alone. God is limited in his creative acts only by the sentiments of his eternal nature and by the dictates of his infinite wisdom. God personally chooses only that which is infinitely perfect, hence the supernal perfection of the central universe; and while the Creator Sons fully share his divinity, even phases of his absoluteness, they are not altogether limited by that finality of wisdom which directs the Father's infinity of will. Hence, in the Michael order of sonship, creative free will becomes even more active, wholly divine and well-nigh ultimate, if not absolute. The Father is infinite and eternal, but to deny the possibility of his volitional self-limitation amounts to a denial of this very concept of his volitional absoluteness.

4:4.5 (59.1) God's absoluteness pervades all seven levels of universe reality. And the whole of this absolute nature is subject to the relationship of the Creator to his universe creature family. Precision may characterize trinitarian justice in the universe of universes, but in all his vast family relationship with the creatures of time the God of universes is governed by *divine sentiment*. First and last — eternally — the infinite God is a *Father*. Of all the possible titles by which he might appropriately be known, I have been instructed to portray the God of all creation as the Universal Father.

4:4.6 (59.2) In God the Father freewill performances are not ruled by power, nor are they guided by intellect alone; the divine personality is defined as consisting in spirit and manifesting himself to the universes as love. Therefore, in all his personal relations with the creature personalities of the universes, the First Source and Center is always and consistently a loving Father. God is a Father in the highest sense of the term. He is eternally motivated by the perfect idealism of divine love, and that tender nature finds its strongest expression and greatest satisfaction in loving and being loved.

4:4.7 (59.3) In science, God is the First Cause; in religion, the universal and loving Father; in philosophy, the one being who exists by himself, not dependent on any other being for existence but

egzistavimo, bet egzistencijos tikrovę geranoriškai suteikianti visiems daiktams ir visoms kitoms būtybėms. Bet tam, kad būtų parodyta, jog mokslo Pirmoji Priežastis ir filosofijos savaime egzistuojanti Vienybė yra religijos Dievas, kupinas gailestingumo ir gėrio ir yra įsipareigojęs įgyvendinti savo vaikų žemėje amžinąjį išlikimą, reikalingas apreiškimas.

Mes trokštame Begaliniojo sampratos, bet garbiname patyrimą-idėją apie Dievą, savo sugebėjimą bet kur ir bet kuriuo metu suvokti savo aukščiausiosios sampratos apie Dievybę asmenybės ir dieviškumo faktorius.

Pergalingo žmogiškojo gyvenimo žemėje sąmonė gimsta iš to tvarinio įtikėjimo, kuris išdrįsta mesti iššūkį kiekvienam iškylančiam egzistencijos epizodui, kada susiduria su žmogiškųjų apribojimų siaubingu reginiu, neklystamai deklaruodamas: Nors aš ir negaliu šito padaryti, bet manyje gyvena tas, kuris tą padaryti gali ir kuris tą padarys, visatų visatos Tėvo-Absoliuto dalis. Ir tai yra "toji pergalė, kuri apima šį pasaulį, net jūsų įtikėjimą."

5. KLAIDINGOS IDEJOS APIE DIEVĄ

Religinė tradicija yra netobulai išsaugotas dokumentas apie praeities amžių Dievą pažinusių žmonių patyrimus, bet tokie dokumentai nėra patikimi religinio gyvenimo vadovai ar teisingos informacijos apie Visuotinį Tėvą šaltinis. Tokie senovės tikėjimai buvo nuolat keičiami dėl to fakto, jog primitivus žmogus buvo mitų kūrėjas.

Urantijoje vienas didžiausių susipainiojimo šaltinių, aiškinančių Dievo prigimtį, išsivysto iš to, kad jūsų šventoms knygoms nepasisekė aiškiai nustatyti skirtumo tarp Rojaus Trejybės asmenybių ir tarp Rojaus Dievybės ir vietinės visatos kūrėjų ir administratorių. Per praėjusius dieviškosios tvarkos dalinio supratimo laikotarpius jūsų šventikams ir pranašams nepasisekė aiškiai skirti vieną nuo kito Planetų Princus, Sistemų Valdovus, Žvaigždynų Tėvus, Sūnus Kūrėjus, Supervisatų Valdovus, Aukščiausiąją Būtybę, ir Visuotinį Tėvą. Didelė dalis pranešimų iš pavaldžių asmenybių, tokių, kaip Gyvybės Nešėjai ir įvairios angelų kategorijos, jūsų įrašuose, būdavo pateikiami kaip atkeliaujantys iš paties Dievo. Urantijos religinė mintis vis dar painioja su Dievybe asocijuotas asmenybes su pačiu Visuotiniu Tėvu taip, kad jas visas pavadina vienu vardu.

Urantijos žmonės toliau kenčia nuo primitivių sampratų apie Dievą. Tie dievai, kurie putoja jūrų audroje; kurie sudrebina žemę savo įtūžyje, ir kerta žmonėms apimti pykčio; kurie pateikia

beneficently conferring reality of existence on all things and upon all other beings. But it requires revelation to show that the First Cause of science and the self-existent Unity of philosophy are the God of religion, full of mercy and goodness and pledged to effect the eternal survival of his children on earth.

4:4.8 (59.4) We crave the concept of the Infinite, but we worship the experience-idea of God, our anywhere and any-time capacity to grasp the personality and divinity factors of our highest concept of Deity.

4:4.9 (59.5) The consciousness of a victorious human life on earth is born of that creature faith which dares to challenge each recurring episode of existence when confronted with the awful spectacle of human limitations, by the unfailing declaration: Even if I cannot do this, there lives in me one who can and will do it, a part of the Father-Absolute of the universe of universes. And that is "the victory which overcomes the world, even your faith."

5. ERRONEOUS IDEAS OF GOD

4:5.1 (59.6) Religious tradition is the imperfectly preserved record of the experiences of the God-knowing men of past ages, but such records are untrustworthy as guides for religious living or as the source of true information about the Universal Father. Such ancient beliefs have been invariably altered by the fact that primitive man was a mythmaker.

4:5.2 (60.1) One of the greatest sources of confusion on Urantia concerning the nature of God grows out of the failure of your sacred books clearly to distinguish between the personalities of the Paradise Trinity and between Paradise Deity and the local universe creators and administrators. During the past dispensations of partial understanding, your priests and prophets failed clearly to differentiate between Planetary Princes, System Sovereigns, Constellation Fathers, Creator Sons, Superuniverse Rulers, the Supreme Being, and the Universal Father. Many of the messages of subordinate personalities, such as Life Carriers and various orders of angels, have been, in your records, presented as coming from God himself. Urantian religious thought still confuses the associate personalities of Deity with the Universal Father himself, so that all are included under one appellation.

4:5.3 (60.2) The people of Urantia continue to suffer from the influence of primitive concepts of God. The gods who go on a rampage in the storm; who shake the earth in their wrath and strike down men in their anger; who inflict their judgments of

savo nepasitenkinimo nuosprendžius bado ir potvynio laikotarpiams—tai yra primityviosios religijos dievai; jie nėra tie Dievai, kurie gyvena ir valdo visatoje. Tokios sampratos yra likučiai iš tų laikų, kada žmonės manė, jog šitą visatą valdo ir reguliuoja įsivaizduojamų dievų užgaidos. Bet mirtingasis žmogus pradeda suvokti, kad jis gyvena santykinio įstatymo ir tvarkos valdoje, kiek tai yra susiję su Aukščiausųjų Kūrėjų ir Aukščiausųjų Kontrolierių administraciniais metodais ir elgesiu.

Barbariška idėja nuraminti supykusį Dievą, palenkti jį savo pusę įsižeidusį Viešpatį, laimėti Dievybės palankumą aukomis, atgailavimu, ir net kraujo praliejimu, reiškia tokią religiją, kuri yra visiškai naivi ir primityvi, tokią filosofiją, kuri nėra verta mokslo ir tiesos apšviesto amžiaus. Tokie tikėjimai yra iš viso bjaurūs toms dangiškosioms būtybėms ir tiems dieviškiesiems valdovams, kurie tarnauja ir valdo visatoje. Dievui tai yra įžeidimas tikėti, manyti, ir mokyti, jog turi būti pralietas nekaltas kraujas tam, kad būtų laimėtas jo palankumas arba kad būtų į šalį nukreiptas išgalvotas dieviškasis įniršis.

Hebrajai tikėjo, jog “be kraujo praliejimo negali būti nuodėmės atleidimo.” Jie neišsivadavo iš senos ir pagoniškos minties, jog Dievų negalima nuraminti kaip nors kitaip, tik tai kraujo vaizdiniu, nors Mozė iš tikrųjų žengė didžiulį žingsnį į priekį, uždraudęs aukoti žmogų, ir, savo pasekėjų vaikiškai naivių beduinų primityviame prote, žmogiškąją auką pakeitė ritualiniu gyvulių aukojimu.

Rojaus Sūnaus savęs padovanojimas jūsų pasaulyje buvo neatskiriama nuo tos padėties, kada užbaigiamas planetinis amžius; šis savęs padovanojimas buvo neišvengiamas, ir jis nebuvo reikalingas tam, jog būtų laimėtas Dievo palankumas. Šitas savęs padovanojimas taip pat pasirodo, jog buvo Sūnaus Kūrėjo paskutinis asmeninis veiksmas per ilgą jaudinantį patyrimą, kurio metu užsitaraujama patirtinė aukščiausioji valdžia savojoje visatoje. Kokia Dievo begalinio charakterio parodija! šitas mokymas, kad jo tėviškos širdies, nepaprastai atšiauriai šaltos ir kietos, nesujaudino jo tvarinių nelaimės ir skausmai, kad savo švelnaus gailingumo jis nepaskleidė tol, kol nepamatė savo nekalto Sūnaus kraujuojančio ir mirštančio ant Kalvarijos kryžiaus!

Bet Urantijos gyventojai turi surasti išsilaisvinimą iš šitų senovės klaidų ir pagoniškų prietarų, susijusių su Visuotinio Tėvo prigimtimi. Tiesos apreiškimas apie Dievą ateina, ir žmogiškoji rasė turi lemti pažinti Visuotinį Tėvą visu tuo charakterio grožiu ir požymių nuostabumu, kuriuos perteikė Sūnus Kūrėjas, kuris gyveno Urantijoje kaip Žmogaus Sūnus ir Dievo Sūnus.

displeasure in times of famine and flood — these are the gods of primitive religion; they are not the Gods who live and rule the universes. Such concepts are a relic of the times when men supposed that the universe was under the guidance and domination of the whims of such imaginary gods. But mortal man is beginning to realize that he lives in a realm of comparative law and order as far as concerns the administrative policies and conduct of the Supreme Creators and the Supreme Controllers.

4:5.4 (60.3) The barbarous idea of appeasing an angry God, of propitiating an offended Lord, of winning the favor of Deity through sacrifices and penance and even by the shedding of blood, represents a religion wholly puerile and primitive, a philosophy unworthy of an enlightened age of science and truth. Such beliefs are utterly repulsive to the celestial beings and the divine rulers who serve and reign in the universes. It is an affront to God to believe, hold, or teach that innocent blood must be shed in order to win his favor or to divert the fictitious divine wrath.

4:5.5 (60.4) The Hebrews believed that “without the shedding of blood there could be no remission of sin.” They had not found deliverance from the old and pagan idea that the Gods could not be appeased except by the sight of blood, though Moses did make a distinct advance when he forbade human sacrifices and substituted therefor, in the primitive minds of his childlike Bedouin followers, the ceremonial sacrifice of animals.

4:5.6 (60.5) The bestowal of a Paradise Son on your world was inherent in the situation of closing a planetary age; it was inescapable, and it was not made necessary for the purpose of winning the favor of God. This bestowal also happened to be the final personal act of a Creator Son in the long adventure of earning the experiential sovereignty of his universe. What a travesty upon the infinite character of God! this teaching that his fatherly heart in all its austere coldness and hardness was so untouched by the misfortunes and sorrows of his creatures that his tender mercies were not forthcoming until he saw his blameless Son bleeding and dying upon the cross of Calvary!

4:5.7 (60.6) But the inhabitants of Urantia are to find deliverance from these ancient errors and pagan superstitions respecting the nature of the Universal Father. The revelation of the truth about God is appearing, and the human race is destined to know the Universal Father in all that beauty of character and loveliness of attributes so magnificently portrayed by the Creator Son who sojourned on Urantia as the Son of Man and the

Son of God.

[Pateikė Uversos Dieviškasis Patarėjas.]

^{4:5.8 (61.1)} [Presented by a Divine Counselor of Uversa.]

5 Dokumentas. Dievo ryšys su individu

⇐ 004

URANTIJOS KNYGA

006 ⇐

I DALIS. CENTRINĖ VISATA IR SUPERVISATOS

5 DOKUMENTAS. DIEVO RYŠYS SU INDIVIDU

Skyrius

ĮVADAS

1. Prisiartinimas prie Dievo
2. Dievo buvimas
3. Tikrasis garbinimas
4. Dievas religijoje
5. Dievo sąmonė
6. Asmenybės Dievas

PAPER 5 GOD'S RELATION TO THE INDIVIDUAL

SECTIONS

Introduction

1. The Approach to God
2. The Presence of God
3. True Worship
4. God in Religion
5. The Consciousness of God
6. The God of Personality

ĮVADAS

JEIGU žmogaus ribinis protas nesugeba suvokti, kaip toks didis ir toks didingas Dievas, kaip Visuotinis Tėvas, gali nusileisti iš savo amžinosios buveinės su begaliniu tobulumu tam, kad broliautųsi su atskiru žmogiškuoju tvariniu, tuomet iš tikrųjų toks ribinis intelektas dieviškosios bičiulystės užtikrinimą turi grįsti to fakto tiesa, jog gyvojo Dievo realus fragmentas gyvena kiekvieno normaliai protaujantčio ir moraliai sąmoningo Urantijos mirtingojo intelekto. Viduje gyvenantys Minties Derintojai yra Rojaus Tėvo amžinosios Dievybės dalis. Žmogui nebūtina žengti toliau už savo paties vidinį patyrimą, sielai apmąstant apie šitą dvasinės tikrovės buvimą, tam, jog surastų Dievą ir mėgintų artimai bendrauti su juo.

Dievas savo amžinosios prigimties begalybę paskleidė per savo šešių absoliučiai lygiaverčių partnerių egzistencialias realybes, bet jis gali, bet kuriuo metu, užmegzti tiesioginį asmeninį ryšį su bet kuria kūrinijos dalimi ar faze, ar rūšimi per savo ikiasmenių fragmentų agentūrą. Ir amžinasis Dievas taip pat pasiliko sau teisę padovanoti asmenybę dieviškiems Kūrėjams ir visatų visatos gyviesiems tvariniams, tuo tarpu jis taip

INTRODUCTION

5:0.1 (62.1) IF THE finite mind of man is unable to comprehend how so great and so majestic a God as the Universal Father can descend from his eternal abode in infinite perfection to fraternize with the individual human creature, then must such a finite intellect rest assurance of divine fellowship upon the truth of the fact that an actual fragment of the living God resides within the intellect of every normal-minded and morally conscious Urantia mortal. The indwelling Thought Adjusters are a part of the eternal Deity of the Paradise Father. Man does not have to go farther than his own inner experience of the soul's contemplation of this spiritual-reality presence to find God and attempt communion with him.

5:0.2 (62.2) God has distributed the infinity of his eternal nature throughout the existential realities of his six absolute co-ordinates, but he may, at any time, make direct personal contact with any part or phase or kind of creation through the agency of his prepersonal fragments. And the eternal God has also reserved to himself the prerogative of bestowing personality upon the divine Creators and the living creatures of the universe of

pat sau pasiliko teisę palaikyti tiesioginį ir tėvišką ryšį su visomis šitomis asmenėmis būtybėmis per asmenybės grandinę.

universes, while he has further reserved the prerogative of maintaining direct and parental contact with all these personal beings through the personality circuit.

1. PRISIARTINIMAS PRIE DIEVO

Ribinio tvarinio nesugebėjimas priartėti prie begalinio Tėvo yra ne dėl to, jog Tėvas laikosi nuošaliai, bet dėl sutvėtų būtybių ribiškumo ir materialių apribojimų. Dvasinio skirtumo tarp visatos egzistencijos aukščiausiosios asmenybės ir sutvėtų protingų būtybių žemesniųjų kategorijų bedugnė yra nesuvokiama. Jeigu būtų įmanoma žemesniųjų kategorijų protingas būtybės akimirksniu nugabenti betarpiškai prieš patį Tėvą, tai jos nesuprastų, jog yra tenai. Jos lygiai taip pat ten nieko nesuvoktų apie Visuotinio Tėvo buvimą, kaip nesuvokia ir dabar. Prieš mirtingąjį žmogų yra ilgas ilgas kelias iki to meto, kada jis gali nuosekliai ir tarp galimybės ribų prašyti saugaus palydėjimo pas Visuotinį Tėvą Rojuje. Dvasiškai, žmogus turi patirti daug transformavimų iki to laiko, kada jis galės pasiekti tokį lygį, kuris suteiks dvasinį matymą, kuris jį įgalins pamatyti bent kurią nors vieną iš Septynių Pagrindinių Dvasių.

Mūsų Tėvas nesislepia; jis nėra savavališkai atsiskyręs. Jis mobilizavo dieviškosios išminties resursus be perstojo stengdamasis save apreikšti savo visuotinių sferų vaikams. Begalinis grožis ir neišreiškiamas kilnumas yra susietas su jo meilės didybe, kuri jam sukelia troškimą susivienyti su kiekviena sukurta būtybe, kuri gali suvokti jį, mylėti jį, ar prisiartinti prie jo; ir būtent, dėl to, tie apribojimai, kurie yra jums įgimti, neatskiriami nuo jūsų ribinės asmenybės ir materialios egzistencijos, nulemia tą laiką ir vietą ir aplinkybes, kada jūs galite pasiekti mirtingojo kilimo kelionės tikslą ir stovėti Tėvo akivaizdoje visų daiktų centre.

Nors prisiartinimas prie Tėvo buvimo Rojuje turi laukti, kol jūsų dvasinis išsivystymas pasieks aukščiausiuosius ribinius lygius, bet jūs turėtumėte džiaugtis, suvokdami visą laiką esančią galimybę betarpiškai bendrauti su Tėvo padovanota dvasia, kuri taip artimai susieta su jūsų vidine siela ir su jūsų dvasingėjančiu savuoju aš.

Laiko ir erdvės valdų mirtingieji gali smarkiai skirtis įgimtais sugebėjimais ir intelektualiu apdovanojimu, jie gali būti aplinkoje, kuri yra ypatingai palanki visuomeniniam vystymuisi ir moralinei pažangai arba jie gali kentėti nuo to, kad nėra beveik jokios žmogiškosios pagalbos kultūrai

1. THE APPROACH TO GOD

5:1.1 (62.3) The inability of the finite creature to approach the infinite Father is inherent, not in the Father's aloofness, but in the finiteness and material limitations of created beings. The magnitude of the spiritual difference between the highest personality of universe existence and the lower groups of created intelligences is inconceivable. Were it possible for the lower orders of intelligence to be transported instantly into the presence of the Father himself, they would not know they were there. They would there be just as oblivious of the presence of the Universal Father as where they now are. There is a long, long road ahead of mortal man before he can consistently and within the realms of possibility ask for safe conduct into the Paradise presence of the Universal Father. Spiritually, man must be translated many times before he can attain a plane that will yield the spiritual vision which will enable him to see even any one of the Seven Master Spirits.

5:1.2 (62.4) Our Father is not in hiding; he is not in arbitrary seclusion. He has mobilized the resources of divine wisdom in a never-ending effort to reveal himself to the children of his universal domains. There is an infinite grandeur and an inexpressible generosity connected with the majesty of his love which causes him to yearn for the association of every created being who can comprehend, love, or approach him; and it is, therefore, the limitations inherent in you, inseparable from your finite personality and material existence, that determine the time and place and circumstances in which you may achieve the goal of the journey of mortal ascension and stand in the presence of the Father at the center of all things.

5:1.3 (63.1) Although the approach to the Paradise presence of the Father must await your attainment of the highest finite levels of spirit progression, you should rejoice in the recognition of the ever-present possibility of immediate communion with the bestowal spirit of the Father so intimately associated with your inner soul and your spiritualizing self.

5:1.4 (63.2) The mortals of the realms of time and space may differ greatly in innate abilities and intellectual endowment, they may enjoy environments exceptionally favorable to social advancement and moral progress, or they may suffer from the lack of almost every human aid to

ir tariamai civilizacijos pažangai; bet kilimo karjeroje dvasinio žengimo į priekį galimybės yra lygios visiems; dvasinės įžvalgos ir kosminių prasmių augantys lygiai yra pasiekiami visiškai nepriklausomai nuo visų tokių skirtingos materialios aplinkos evoliuciniuose pasauliuose sociomoralinių skirtumų.

Kad ir kaip Urantijos mirtingieji gali skirtis savo intelektualiomis, visuomeninėmis, ekonominėmis, ir net moralinėmis galimybėmis ir gabumais, neužmirškite, kad jų dvasinis apdovanojimas yra vienodas ir unikalus. Jie visi turi tą patį Tėvo dovanos dieviškąjį buvimą, ir jie visi vienodai privilegijuoti siekti artimos asmeninės komunikacijos su šita dieviškosios kilmės viduje gyvenančia dvasia, tuo tarpu jie visi gali vienodai pasirinkti tai, kad priimtų šitų Paspaltingųjų Pagalbininkų vienodą dvasinį vadovavimą.

Jeigu mirtingasis žmogus yra iš visos širdies dvasiškai motyvuotas, be galo pasišventęs vykdyti Tėvo valią, tuomet, kadangi jis taip tikrai ir taip efektyviai yra apdovanotas viduje gyvenančiu ir dieviškuoju Derintoju, tai negali būti taip, kad to individo patyrimo nebūtų materializuota Dievo pažinimo aukščiausiojo laipsnio sąmonė ir dieviškasis išlikimo užtikrinimas, turint tikslą surasti Dievą progresiniu patyrimu vis labiau ir labiau tampant panašiu į jį.

Žmogaus viduje dvasiškai gyvena išliekantis Minties Derintojas. Jeigu toks žmogiškasis protas yra nuoširdžiai ir dvasiškai motyvuotas, jeigu tokia žmogiškoji siela trokšta pažinti Dievą ir tapti panašus į jį, nori nuoširdžiai vykdyti Tėvo valią, tai neegzistuoja joks mirtingojo trūkumo neigiamas poveikis, taip pat neegzistuoja ir galimas teigiamos galios įsikišimas, kuris galėtų užkirsti kelią tokiai dieviškai motyvuotai sielai saugiai pakilti iki Rojaus vartų.

Tėvas nori, kad jo visi tvariniai asmeniškai bendrautų su juo. Jis Rojuje turi tokią vietą, kur priimami visi tie, kurių išlikimo statusas ir dvasinė prigimtis padaro įmanomu tokį pasiekimą. Dėl to apsisistokite savo filosofijoje dabar ir amžiams ties šituo: Kiekvienam iš jūsų ir visiems mums, Dievas yra prieinamas, Tėvas yra pasiekiamas, tas kelias yra atviras; dieviškosios meilės jėgos ir dieviškojo administravimo metodai ir priemonės yra visos suvienytos tam, kad būtų palengvintas kiekvienos visatos kiekvienos vertos protingos būtybės žengimas į priekį į Visuotinio Tėvo akivaizdą Rojuje.

Tas faktas, jog į Dievo pasiekimą yra įtrauktas milžiniškai ilgas laikas, nė kiek nesumažina Bėgaliniojo buvimo ir asmenybės realumo. Jūsų kilimas yra septynių supervisatų grandinės dalis, ir nors jūs skriejate aplink ją nesuskaičiuojamą daugybę kartų, bet galite tikėtis, dvasia ir statusu, kad visą laiką skriejate į vidų. Jūs galite pasitikėti

culture and supposed advancement in the arts of civilization; but the possibilities for spiritual progress in the ascension career are equal to all; increasing levels of spiritual insight and cosmic meanings are attained quite independently of all such sociomoral differentials of the diversified material environments on the evolutionary worlds.

5:1.5 (63.3) However Urantia mortals may differ in their intellectual, social, economic, and even moral opportunities and endowments, forget not that their spiritual endowment is uniform and unique. They all enjoy the same divine presence of the gift from the Father, and they are all equally privileged to seek intimate personal communion with this indwelling spirit of divine origin, while they may all equally choose to accept the uniform spiritual leading of these Mystery Monitors.

5:1.6 (63.4) If mortal man is wholeheartedly spiritually motivated, unreservedly consecrated to the doing of the Father's will, then, since he is so certainly and so effectively spiritually endowed by the indwelling and divine Adjuster, there cannot fail to materialize in that individual's experience the sublime consciousness of knowing God and the supernal assurance of surviving for the purpose of finding God by the progressive experience of becoming more and more like him.

5:1.7 (63.5) Man is spiritually indwelt by a surviving Thought Adjuster. If such a human mind is sincerely and spiritually motivated, if such a human soul desires to know God and become like him, honestly wants to do the Father's will, there exists no negative influence of mortal deprivation nor positive power of possible interference which can prevent such a divinely motivated soul from securely ascending to the portals of Paradise.

5:1.8 (63.6) The Father desires all his creatures to be in personal communion with him. He has on Paradise a place to receive all those whose survival status and spiritual nature make possible such attainment. Therefore settle in your philosophy now and forever: To each of you and to all of us, God is approachable, the Father is attainable, the way is open; the forces of divine love and the ways and means of divine administration are all interlocked in an effort to facilitate the advancement of every worthy intelligence of every universe to the Paradise presence of the Universal Father.

5:1.9 (63.7) The fact that vast time is involved in the attainment of God makes the presence and personality of the Infinite none the less real. Your ascension is a part of the circuit of the seven superuniverses, and though you swing around it countless times, you may expect, in spirit and in status, to be ever swinging inward. You can depend upon being translated from sphere to

tuo, kad būsite pervedami iš sferos į sferą, iš išorinių grandinių visą laiką arčiau vidinio centro, ir kurią nors dieną, neabejokite, jūs tikrai stovėsite dieviškojo ir centrinio buvimo akivaizdoje ir matysite jį, vaizdžiai kalbant, akis į akį. Tai realių ir tiesiogine prasme dvasinių lygių pasiekimo klausimas: ir šituos dvasinius lygius gali pasiekti bet kuri būtybė, kurios viduje yra apsigyvenęs Paslaptįslapis Pagalbininkas, ir kuri vėliau amžinai susilieja su tuo Minties Derintoju.

Tėvas dvasiškai nesislapsto, bet tiek daug jo tvarinių patys pasislėpė tarp savo pačių valinių sprendimų ir kuriam laikui atsiskyrė nuo komunijos su jo dvasia ir su jo Sūnaus dvasia, patys pasirinkdami iškreiptus kelius ir atsiduodami tam, kad savo netolerantišku protu ir nedvasine prigimtimi per daug sureikšmintų save.

Mirtingasis žmogus gali priartėti prie Dievo ir gali pakartotinai apleisti dieviškąją valią tol, kol yra pasirinkimo galia. Žmogaus galutinė lemtis nėra užantspauduota tol, kol jis neprarado tos galios pasirinkti Tėvo valią. Tėvo širdis niekada nebūna abejinga savo vaikų reikmėms ir prašymui. Tikslai jo palikuonys amžiams iš tikrųjų nusuka savo širdis nuo Tėvo traukiamosios galios, kada jie galutinai ir visam laikui praranda troškimą vykdyti jo dieviškąją valią—pažinti jį ir būti tokie, kaip jis. Lygiai taip iš tikrųjų žmogaus amžinasis likimas yra užtikrinamas, kada susiliejimas su Derintoju paskelbia visatai, jog toks kylantysis priėmė galutinį ir nepakeičiamą sprendimą gyventi Tėvo valia.

Didis Dievas užmezga tiesioginį ryšį su mirtinguoju žmogumi ir suteikia begalinio ir amžinojo ir nesuvokiamo savojo aš dalį, kad gyventų ir būtų jo viduje. Dievas yra pradėjęs amžiną jaudinantį patyrimą su žmogumi. Jeigu jūs pasiduodate dvasinių jėgų, esančių jūsų viduje ir aplink jus, vadovavimui, tuomet jūs negalite nepasiekti to aukštojo likimo, kurį mylintis Dievas nustatė kaip savo kylančiųjų tvarinių iš erdvės evoliucinių pasaulių tikslą visatoje.

2. DIEVO BUVIMAS

Begaliniojo fizinis buvimas yra materialios visatos tikrovė. Dievybės proto buvimą turi nulemti individualaus intelektualaus patyrimo gilumas ir evoliucinės asmenybės lygis. Visatoje Dieviškumo dvasinis buvimas turi būtinai būti skirtingas. Jį nulemia tvarinio dvasinis imlumo pajėgumas ir tvarinio valios vykdyti dieviškąją valią pasišventimo laipsnis.

Dievas gyvena kiekviename iš savo sūnų,

sphere, from the outer circuits ever nearer the inner center, and some day, doubt not, you shall stand in the divine and central presence and see him, figuratively speaking, face to face. It is a question of the attainment of actual and literal spiritual levels; and these spiritual levels are attainable by any being who has been indwelt by a Mystery Monitor, and who has subsequently eternally fused with that Thought Adjuster.

5:1.10 (64.1) The Father is not in spiritual hiding, but so many of his creatures have hidden themselves away in the mists of their own willful decisions and for the time being have separated themselves from the communion of his spirit and the spirit of his Son by the choosing of their own perverse ways and by the indulgence of the self-assertiveness of their intolerant minds and unspiritual natures.

5:1.11 (64.2) Mortal man may draw near God and may repeatedly forsake the divine will so long as the power of choice remains. Man's final doom is not sealed until he has lost the power to choose the Father's will. There is never a closure of the Father's heart to the need and the petition of his children. Only do his offspring close their hearts forever to the Father's drawing power when they finally and forever lose the desire to do his divine will — to know him and to be like him. Likewise is man's eternal destiny assured when Adjuster fusion proclaims to the universe that such an ascender has made the final and irrevocable choice to live the Father's will.

5:1.12 (64.3) The great God makes direct contact with mortal man and gives a part of his infinite and eternal and incomprehensible self to live and dwell within him. God has embarked upon the eternal adventure with man. If you yield to the leadings of the spiritual forces in you and around you, you cannot fail to attain the high destiny established by a loving God as the universe goal of his ascendant creatures from the evolutionary worlds of space.

2. THE PRESENCE OF GOD

5:2.1 (64.4) The physical presence of the Infinite is the reality of the material universe. The mind presence of Deity must be determined by the depth of individual intellectual experience and by the evolutionary personality level. The spiritual presence of Divinity must of necessity be differential in the universe. It is determined by the spiritual capacity of receptivity and by the degree of the consecration of the creature's will to the doing of the divine will.

5:2.2 (64.5) God lives in every one of his spirit-born

gimusių iš dvasios. Rojaus Sūnūs visada gali patekti į Dievo akivaizdą, "Tėvui iš dešinės," ir visos jo tvarinių asmenybės gali patekti į "Tėvo krūtinę." Tai pasakytina apie asmenybės grandinę, kada tik, kur tik, ir kaip tik palaikomas ryšys ar kitokiu būdu užmezgamas asmeninis, savimoningas ryšys ir bendravimas su Visuotiniu Tėvu, nesvarbu, ar tai būtų centrinėje buveinėje ar kokioje nors kitoje nustatytoje vietoje, tokioje, kaip viena iš septynių šventųjų Rojaus sferų.

Tačiau, dieviškojo buvimo negalima atrasti, kur nors gamtoje ar net Dievą pažįstančių mirtingųjų gyvenime taip iki galo ir taip užtikrintai, kaip jums mėginant bendrauti su viduje gyvenančiu Paslaptinguoju Pagalbininku, Rojaus Minties Derintoju. Kokia tai yra klaida svajoti apie Dievą, esantį toli danguje, kada Visuotinio Tėvo dvasia gyvena jūsų pačių prote!

Būtent dėl šito Dievo fragmento, kuris gyvena jūsų viduje, jūs galite tikėtis, kada vis labiau susiderinate su Derintojo dvasiniais vedimais, daug pilniau pamatyti buvimą ir transformuojančią galią tų kitų dvasinių poveikių, kurie supa jus ir veikia jus, bet nėra neatskirama jūsų dalis. Tas faktas, kad jūs intelektualiai nesuvokiate artimo ir intymaus ryšio su viduje gyvenančiu Derintoju, nėra mažiausiu laipsniu nepaneigia tokio išaukštinto patyrimo. Artimumo su dieviškuoju Derintoju įrodymą sudaro vien tik dvasinių vaisių, duodamų individualaus tikinčiojo gyvenimo patyrimo, pobūdis ir kiekis. "Iš jų vaisių tikrai pažinsite juos."

Nepaprastai sunku menkai sudvasintam, materialiam mirtingojo žmogaus protui aiškiai suvokti dvasinę veiklą tokių dieviškųjų esybių, kaip Rojaus Derintojai. Kada bendras proto ir Derintojo kūrinys siela ima vis labiau egzistuoti, tada taip pat išsivysto sielos sąmonės naujas aspektas, kuris sugeba pajusti Paslaptingųjų Pagalbininkų buvimą ir pripažinti jų dvasinį vadovavimą ir kitokią viršmaterialią jų veiklą.

Komunijos su Derintoju visas patyrimas yra toks, kuris aprėpia moralinį statusą, protinį motyvavimą, ir dvasinį patyrimą. Tokio pasiekimo savo sugebėjimų įgyvendinimas iš esmės ribojasi sielos sąmonės sfera, nors ne vien tik tai, bet tokie įrodymai yra atviri ir gausūs ir pasireiškia dvasios vaisiais visų tokių palaikančiųjų ryšių su viduje esančia dvasia gyvenime.

3. TIKRASIS GARBINIMAS

Nors Rojaus Dievybės, visatos požiūriu, yra kaip viena, bet savo dvasiniuose ryšiuose su tokiomis būtybėmis, kokios gyvena Urantijoje, jos

sons. The Paradise Sons always have access to the presence of God, "the right hand of the Father," and all of his creature personalities have access to the "bosom of the Father." This refers to the personality circuit, whenever, wherever, and however contacted, or otherwise entails personal, self-conscious contact and communion with the Universal Father, whether at the central abode or at some other designated place, as on one of the seven sacred spheres of Paradise.

5:2.3 (64.6) The divine presence cannot, however, be discovered anywhere in nature or even in the lives of God-knowing mortals so fully and so certainly as in your attempted communion with the indwelling Mystery Monitor, the Paradise Thought Adjuster. What a mistake to dream of God far off in the skies when the spirit of the Universal Father lives within your own mind!

5:2.4 (64.7) It is because of this God fragment that indwells you that you can hope, as you progress in harmonizing with the Adjuster's spiritual leadings, more fully to discern the presence and transforming power of those other spiritual influences that surround you and impinge upon you but do not function as an integral part of you. The fact that you are not intellectually conscious of close and intimate contact with the indwelling Adjuster does not in the least disprove such an exalted experience. The proof of fraternity with the divine Adjuster consists wholly in the nature and extent of the fruits of the spirit which are yielded in the life experience of the individual believer. "By their fruits you shall know them."

5:2.5 (65.1) It is exceedingly difficult for the meagerly spiritualized, material mind of mortal man to experience marked consciousness of the spirit activities of such divine entities as the Paradise Adjusters. As the soul of joint mind and Adjuster creation becomes increasingly existent, there also evolves a new phase of soul consciousness which is capable of experiencing the presence, and of recognizing the spirit leadings and other supermaterial activities, of the Mystery Monitors.

5:2.6 (65.2) The entire experience of Adjuster communion is one involving moral status, mental motivation, and spiritual experience. The self-realization of such an achievement is mainly, though not exclusively, limited to the realms of soul consciousness, but the proofs are forthcoming and abundant in the manifestation of the fruits of the spirit in the lives of all such inner-spirit contactors.

3. TRUE WORSHIP

5:3.1 (65.3) Though the Paradise Deities, from the universe standpoint, are as one, in their spiritual relations with such beings as inhabit Urantia they

taip pat yra ir trys skirtingi ir atskiri asmenys. Asmeninio apeliavimo, komunjijos, ir kitų intymių ryšių reikaluose yra skirtumas tarp Dievybės asmenų. Aukščiausiąja prasme, mes garbiname Visuotinį Tėvą ir tik tai jį. Tas tiesa, mes galime garbinti ir iš tiesų garbiname Tėvą taip, kaip jis pasireiškia savo Sūnuose Kūrėjuose, tačiau, tiesiogiai ar netiesiogiai, yra garbinamas ir dievinamas būtent Tėvas.

Visokių rūšių maldos prašymai priklauso Amžinojo Sūnaus ir šio Sūnaus dvasinės organizacijos sferai. Malda, visi formalūs pranešimai, viskas, išskyrus Visuotinio Tėvo dievinimą ir garbinimą, yra dalykai, susiję su vietine visata; paprastai jie neišeina už Sūnaus Kūrėjo jurisdikcijos ribų. Bet garbinimas be abejonės yra įtraukiamas į grandinę ir pasiunčiamas Kūrėjo asmeniui Tėvo asmenybės veikiančia grandine. Mes taip pat manome, jog tvarinio, kurio viduje gyvena Derintojas, tokį pagarbos registravimą palengvina Tėvo dvasios buvimas. Egzistuoja milžiniškas įrodymų kiekis, galintis pagrįsti tokį tikėjimą, ir aš žinau, jog visos Tėvo fragmentų kategorijos yra įgalios deramai užregistruoti Visuotinio Tėvo akivaizdoje savo subjektų bona fide dievinimą. Derintojai neabejotinai taip pat naudoja tiesioginius ikiasmenius komunikavimo su Dievu kanalus, ir jie lygiai taip sugeba panaudoti Amžinojo Sūnaus dvasinės traukos grandines.

Garbinimas yra paties garbinimo labui; malda įkūnija savojo aš ar tvarinio intereso elementą; tai yra tas didysis skirtumas tarp garbinimo ir maldos. Tikrajame garbinime nėra absoliučiai jokio savojo aš prašymo ar kitokio asmeninio intereso elemento; mes tiesiog garbiname Dievą dėl to, kad suvokiame jį esantį. Garbinimas neprašo nieko ir nesitiki nieko garbinančiajam. Mes negarbiname Tėvo dėl to, kad galėtume ką nors gauti už tokį gilų gerbimą; mes rodome tokį atsidavimą ir įsitraukiame į tokį garbinimą kaip į natūralią ir spontanišką reakciją, pripažindami Tėvo neprilygstamą asmenybę ir dėl jo mylėtinos prigimties ir dievintinių požymių.

Tą pačią akimirką, kada į garbinimą įsibrauna savanaudiškumas, atsidavimas iš garbinimo pavirsta į maldą, ir tinkamiau iš tiesų turėtų būti nukreiptas Amžinojo Sūnaus asmeniui ar Sūnui Kūrėjui. Bet praktiniame religiniame patyrimo nėra jokios priežasties, dėl kurios malda tikrai neturėtų būti adresuojama Dievui Tėvui kaip tikrojo garbinimo dalis.

Savo kasdienio gyvenimo praktiniuose reikaluose, jūs esate tų dvasinių asmenybių rankose, kurios yra kilusios iš Trečiojo Šaltinio ir Centro; jūs bendradarbiaujate su Bendrai Veikiančiojo agentūromis. Ir tokiu būdu: Jūs garbinate Dievą; meldžiatės Sūnui ir palaikote komunjiją su juo; ir sprendžiate savo žemiškojo

are also three distinct and separate persons. There is a difference between the Godheads in the matter of personal appeals, communion, and other intimate relations. In the highest sense, we worship the Universal Father and him only. True, we can and do worship the Father as he is manifested in his Creator Sons, but it is the Father, directly or indirectly, who is worshiped and adored.

5.3.2 (65.4) Supplications of all kinds belong to the realm of the Eternal Son and the Son's spiritual organization. Prayers, all formal communications, everything except adoration and worship of the Universal Father, are matters that concern a local universe; they do not ordinarily proceed out of the realm of the jurisdiction of a Creator Son. But worship is undoubtedly encircuited and dispatched to the person of the Creator by the function of the Father's personality circuit. We further believe that such registry of the homage of an Adjuster-indwelt creature is facilitated by the Father's spirit presence. There exists a tremendous amount of evidence to substantiate such a belief, and I know that all orders of Father fragments are empowered to register the bona fide adoration of their subjects acceptably in the presence of the Universal Father. The Adjusters undoubtedly also utilize direct prepersonal channels of communication with God, and they are likewise able to utilize the spirit-gravity circuits of the Eternal Son.

5.3.3 (65.5) Worship is for its own sake; prayer embodies a self- or creature-interest element; that is the great difference between worship and prayer. There is absolutely no self-request or other element of personal interest in true worship; we simply worship God for what we comprehend him to be. Worship asks nothing and expects nothing for the worshiper. We do not worship the Father because of anything we may derive from such veneration; we render such devotion and engage in such worship as a natural and spontaneous reaction to the recognition of the Father's matchless personality and because of his lovable nature and adorable attributes.

5.3.4 (65.6) The moment the element of self-interest intrudes upon worship, that instant devotion translates from worship to prayer and more appropriately should be directed to the person of the Eternal Son or the Creator Son. But in practical religious experience there exists no reason why prayer should not be addressed to God the Father as a part of true worship.

5.3.5 (66.1) When you deal with the practical affairs of your daily life, you are in the hands of the spirit personalities having origin in the Third Source and Center; you are co-operating with the agencies of the Conjoint Actor. And so it is: You worship God; pray to, and commune with, the Son; and work out the details of your earthly sojourn in connection

gyvenimo konkrečius reikalus kartu su Begalinės Dvasios protingomis būtybėmis, veikiančiomis jūsų pasaulyje ir per visą jūsų visatą.

Sūnūs Kūrėjai arba Aukščiausieji Valdovai, kurie vadovauja vietinių visatų likimams, atstovauja tiek Visuotiniam Tėvui, tiek Rojaus Amžinajam Sūnui. Šitie Visatos Sūnūs, Tėvo vardu, savo atitinkamuose kūrinuose priima garbinimo dievinimą ir išklauso prašančiųjų subjektų maldavimus. Kiekvienos vietinės visatos vaikams Sūnus Mykolas, iš esmės, yra Dievas. Jis yra Visuotinio Tėvo ir Amžinojo Sūnaus įsmeninimas vietinėje visatoje. Begalinė Dvasia asmeninį ryšį palaiko su šitų sferų vaikais per Visatos Dvasias, Rojaus Sūnų Kūrėjų administracinius ir kuriančiuosius partnerius.

Nuoširdus garbinimas reiškia žmogiškosios asmenybės visų galių sutelkimą, viešpatuojant besivystančiai sielai ir paklūstant su ja susieto Minties Derintojo dieviškajam reguliavimui. Materialių apribojimų protas niekada negali tapti tokiu, kad labai gerai sąmoningai suvoktų tikrojo garbinimo realią reikšmę. Žmogaus suvokimą apie garbinimo patyrimo tikrovę daugiausia nulemia atsirandančios jo nemirtingos sielos besivystantis statusas. Šios sielos dvasinis augimas vyksta visiškai nepriklausomai nuo intelektualios savimonės.

Garbinimo patyrimą sudaro susižadėjusio Derintojo dieviškasis mėginimas perduoti dieviškajam Tėvui žmogiškosios sielos—Dievo ieškančio mirtingo proto ir Dievą apreiškiančio nemirtingo Derintojo bendro kūrinio—neišreiškiamus siekius ir neišsakomus troškimus. Dėl to, garbinimas yra materialaus proto veiksmas, sutinkantis su savo dvasingėjančio aš mėginimu, vadovaujant su juo susietai dvasiai, bendrauti su Dievu kaip Visuotinio Tėvo įtikėjimo sūnui. Mirtingas protas sutinka garbinti; nemirtinga siela trokšta garbinti ir pradeda garbinti; dieviškojo Derintojo buvimas vadovauja tokiam garbinimui mirtingo proto ir besivystančios sielos vardu. Tikrasis garbinimas, iš esmės, tampa tokiu patyrimu, kuris yra įgyvendinamas keturiuose kosminiuose lygiuose: intelektualiam, morontiniam, dvasiniam, ir asmeniniam—proto sąmonėje, sieloje, ir dvasioje, ir jų susivienijime asmenybėje.

4. DIEVAS RELIGIJOJE

Evoliucinių religijų moralė baimės galios motyvu žmones *traukia* į priekį ieškoti Dievo. Apreiškimo religijos *vilioja* žmones ieškoti meilės Dievo, nes jie trokšta tapti tokie, kaip jis. Bet religija nėra vien tik pasyvus „absoliučios

with the intelligences of the Infinite Spirit operating on your world and throughout your universe.

5.3.6 (66.2) The Creator or Sovereign Sons who preside over the destinies of the local universes stand in the place of both the Universal Father and the Eternal Son of Paradise. These Universe Sons receive, in the name of the Father, the adoration of worship and give ear to the pleas of their petitioning subjects throughout their respective creations. To the children of a local universe a Michael Son is, to all practical intents and purposes, God. He is the local universe personification of the Universal Father and the Eternal Son. The Infinite Spirit maintains personal contact with the children of these realms through the Universe Spirits, the administrative and creative associates of the Paradise Creator Sons.

5.3.7 (66.3) Sincere worship connotes the mobilization of all the powers of the human personality under the dominance of the evolving soul and subject to the divine directionization of the associated Thought Adjuster. The mind of material limitations can never become highly conscious of the real significance of true worship. Man's realization of the reality of the worship experience is chiefly determined by the developmental status of his evolving immortal soul. The spiritual growth of the soul takes place wholly independently of the intellectual self-consciousness.

5.3.8 (66.4) The worship experience consists in the sublime attempt of the betrothed Adjuster to communicate to the divine Father the inexpressible longings and the unutterable aspirations of the human soul — the conjoint creation of the God-seeking mortal mind and the God-revealing immortal Adjuster. Worship is, therefore, the act of the material mind's assenting to the attempt of its spiritualizing self, under the guidance of the associated spirit, to communicate with God as a faith son of the Universal Father. The mortal mind consents to worship; the immortal soul craves and initiates worship; the divine Adjuster presence conducts such worship in behalf of the mortal mind and the evolving immortal soul. True worship, in the last analysis, becomes an experience realized on four cosmic levels: the intellectual, the morontial, the spiritual, and the personal — the consciousness of mind, soul, and spirit, and their unification in personality.

4. GOD IN RELIGION

5.4.1 (66.5) The morality of the religions of evolution *drives* men forward in the God quest by the motive power of fear. The religions of revelation *allure* men to seek for a God of love because they crave to become like him. But religion is not merely a

priklausomybės" ir "išlikimo tikrumo" jausmas; ji yra gyvas ir dinamiškas dieviškumo pasiekimo patyrimas, grindžiamas tarnyste žmonijai.

Tikrosios religijos didi ir betarpiška tarnystė yra ilgalaikės vienybės žmogiškajame patyrimo, tvirtos ramybės, ir gilaus užtikrinimo sukūrimas. Primityviajam žmogui net ir politeizmas yra Dievybės besivystančios sampratos santykinis suvienijimas; politeizmas yra beatsirandantis monoteizmas. Anksčiau ar vėliau yra nulemta tai, kad Dievas turi būti suvoktas kaip vertybių tikrovė, prasmų esmė, ir tiesos gyvenimas.

Dievas yra ne tik tai likimo nulėmėjas; jis yra žmogaus amžinasis galutinis tikslas. Visa nereliginė žmogiškoji veikla stengiasi visatą palenkti į iškrypstančią tarnystę savajam aš; tikrai religingas individas savąjį aš stengiasi sutapatinti su visata, o tada šito suvienyto savojo aš veiklą pašvęsti bičiulių būtybių, žmogiškųjų ir viršžmogiškųjų, visatos šeimos tarnystei.

Filosofijos ir meno sferos įsiterpia tarp žmogiškojo aš nereliginės ir religinės veiklos. Per meną ir filosofiją materialiai mąstantis žmogus yra įviliojamas į apmąstymus apie amžinųjų prasmų dvasines realybes ir visatos vertybes.

Visos religijos moko Dievybės garbinimo, o kai kurios moko žmogaus išgelbėjimo doktrinos. Budistų religija žada išgelbėjimą iš kančios, nesibaigiančią ramybę; žydų religija žada išgelbėjimą iš sunkumų, klestėjimą, grindžiamą teisumu; graikų religija žadėjo išgelbėjimą iš disharmonijos, bjaurumo grožio suvokimu; krikščionybė žada išgelbėjimą iš nuodėmės, šventumą; mahomedonizmas suteikia išlaisvinimą iš judaizmo ir krikščionybės griežtų moralinių standartų. Jėzaus religija yra išgelbėjimas iš savojo aš, išlaisvinimas iš tos blogybės, kokia yra tvarinio izoliacija laike ir amžinybėje.

Hebrajai savo religiją grindė gėriu; graikai ją grindė grožiu; abi religijos siekė tiesos. Jėzus apreiškė meilės Dievą, o meilė aprėpia visą tiesą, grožį, ir gėrį.

Zoroastriečiai turėjo moralės religiją; indusai, metafizikos religiją; konfucijiečiai, etikos religiją. Jėzus gyveno *tarnavimo* religija. Visos šitos religijos yra vertingos tuo, kad jos yra veiksmingi priartėjimai prie Jėzaus religijos. Religija turi lemti tapti viso to, kas yra gera, gražu, ir teisinga žmogiškajame patyrimo, dvasinio suvienijimo tikrove.

Graikų religija turėjo devizą "Pažink save"; hebrajai koncentravo savo mokymą į "Pažink savo Dievą"; krikščionys skelbia tokią evangeliją, kuri

passive feeling of "absolute dependence" and "surety of survival"; it is a living and dynamic experience of divinity attainment predicated on humanity service.

5:4.2 (66.6) The great and immediate service of true religion is the establishment of an enduring unity in human experience, a lasting peace and a profound assurance. With primitive man, even polytheism is a relative unification of the evolving concept of Deity; polytheism is monotheism in the making. Sooner or later, God is destined to be comprehended as the reality of values, the substance of meanings, and the life of truth.

5:4.3 (67.1) God is not only the determiner of destiny; he is man's eternal destination. All nonreligious human activities seek to bend the universe to the distorting service of self; the truly religious individual seeks to identify the self with the universe and then to dedicate the activities of this unified self to the service of the universe family of fellow beings, human and superhuman.

5:4.4 (67.2) The domains of philosophy and art intervene between the nonreligious and the religious activities of the human self. Through art and philosophy the material-minded man is inveigled into the contemplation of the spiritual realities and universe values of eternal meanings.

5:4.5 (67.3) All religions teach the worship of Deity and some doctrine of human salvation. The Buddhist religion promises salvation from suffering, unending peace; the Jewish religion promises salvation from difficulties, prosperity predicated on righteousness; the Greek religion promised salvation from disharmony, ugliness, by the realization of beauty; Christianity promises salvation from sin, sanctity; Mohammedanism provides deliverance from the rigorous moral standards of Judaism and Christianity. The religion of Jesus is salvation from self, deliverance from the evils of creature isolation in time and in eternity.

5:4.6 (67.4) The Hebrews based their religion on goodness; the Greeks on beauty; both religions sought truth. Jesus revealed a God of love, and love is all-embracing of truth, beauty, and goodness.

5:4.7 (67.5) The Zoroastrians had a religion of morals; the Hindus a religion of metaphysics; the Confucianists a religion of ethics. Jesus lived a religion of service. All these religions are of value in that they are valid approaches to the religion of Jesus. Religion is destined to become the reality of the spiritual unification of all that is good, beautiful, and true in human experience.

5:4.8 (67.6) The Greek religion had a watchword "Know yourself"; the Hebrews centered their teaching on "Know your God"; the Christians preach a gospel aimed at a "knowledge of the Lord

yra nukreipta į "Viešpaties Jėzaus Kristaus pažinimą"; Jėzus skelbė gerąsias naujienas apie "Dievo ir savęs kaip Dievo sūnaus pažinimą." Šitos skirtingos religijos tikslo sampratos nulemia individo požiūrį įvairiose gyvenimo situacijose ir pranašauja garbinimo gilumą ir jo maldos asmeninių įpročių pobūdį. Bet kokios religijos dvasinį statusą galima įvertinti pagal jos maldų pobūdį.

Samprata apie pusiau žmogišką ir pavydų Dievą yra neišvengiamas perėjimas tarp politeizmo ir įkvepiančio monoteizmo. Išaukštintas antropomorfizmas yra grynai evoliucinės religijos aukščiausias pasiekimo lygis. Krikščionybė pakėlė antropomorfizmo sampratą nuo žmogaus idealo iki pašlovintojo Kristaus asmens transcendentinės ir dieviškosios sampratos. Ir tai yra pats aukščiausias antropomorfizmas, kokį žmogus kada nors gali suvokti.

Krikščioniškoji Dievo samprata yra mėginimas suderinti tris atskirus mokymus:

1. *Hebrajų sampratą* — Dievą kaip moralinių vertybių saugotoją, teisųjį Dievą.

2. *Graikų sampratą* — Dievą kaip suvienytoją, išminties Dievą.

3. *Jėzaus sampratą* — Dievą kaip gyvą draugą, mylintį Tėvą, dieviškąjį buvimą.

Dėl to turi būti akivaizdu, jog sudėtinė krikščionybės teologija susiduria su didžiuliu sunkumu, stengdamasi pasiekti nuoseklumą. Šitą sunkumą toliau padidina tas faktas, jog ankstyvosios krikščionybės doktrinos buvo apskritai grindžiamos trijų skirtingų asmenų: Filono iš Aleksandrijos, Jėzaus iš Nazareto, ir Pauliaus iš Tarsos, asmeniniu religiniu patyrimu.

Studijuodami Jėzaus religinį gyvenimą laikykites pozityvaus požiūrio. Galvokite ne tiek apie jo nenuodėmingumą, kiek apie jo teisumą, apie jo kupiną meilės tarnystę. Jėzus pasyvią meilę, atskleistą hebrajų sampratoje apie dangiškąjį Tėvą, pakėlė iki tokio Dievo, kuris yra kiekvieno individo, net ir blogai besielgiančio, Tėvas, aukštesnio aktyvaus ir tvarinį mylinčio prieraišumo.

5. DIEVO SĄMONĖ

Moralė kyla iš savimonės priežasties; ji yra viršgyvulinė, bet visiškai evoliucinė. Žmogiškoji evoliucija besiskleisdama apima visus sugebėjimus, kurie buvo iki Derintojų padovanojimo ir Tiesos Dvasios išliejimo. Bet moralės lygių pasiekimas žmogaus neišvaduoja iš realių mirtingojo gyvenimo kovų. Žmogaus fizinė aplinka sukelia mūšį dėl egzistencijos; visuomeninė aplinka sukelia etinius prisiderinimus;

Jesus Christ"; Jesus proclaimed the good news of "knowing God, and yourself as a son of God." These differing concepts of the purpose of religion determine the individual's attitude in various life situations and foreshadow the depth of worship and the nature of his personal habits of prayer. The spiritual status of any religion may be determined by the nature of its prayers.

5:4.9 (67.7) The concept of a semihuman and jealous God is an inevitable transition between polytheism and sublime monotheism. An exalted anthropomorphism is the highest attainment level of purely evolutionary religion. Christianity has elevated the concept of anthropomorphism from the ideal of the human to the transcendent and divine concept of the person of the glorified Christ. And this is the highest anthropomorphism that man can ever conceive.

5:4.10 (67.8) The Christian concept of God is an attempt to combine three separate teachings:

5:4.11 (67.9) 1. *The Hebrew concept* — God as a vindicator of moral values, a righteous God.

5:4.12 (67.10) 2. *The Greek concept* — God as a unifier, a God of wisdom.

5:4.13 (68.1) 3. *Jesus' concept* — God as a living friend, a loving Father, the divine presence.

5:4.14 (68.2) It must therefore be evident that composite Christian theology encounters great difficulty in attaining consistency. This difficulty is further aggravated by the fact that the doctrines of early Christianity were generally based on the personal religious experience of three different persons: Philo of Alexandria, Jesus of Nazareth, and Paul of Tarsus.

5:4.15 (68.3) In the study of the religious life of Jesus, view him positively. Think not so much of his sinlessness as of his righteousness, his loving service. Jesus upstepped the passive love disclosed in the Hebrew concept of the heavenly Father to the higher *active* and creature-loving affection of a God who is the Father of every individual, even of the wrongdoer.

5. THE CONSCIOUSNESS OF GOD

5:5.1 (68.4) Morality has its origin in the reason of self-consciousness; it is superanimal but wholly evolutionary. Human evolution embraces in its unfolding all endowments antecedent to the bestowal of the Adjusters and to the pouring out of the Spirit of Truth. But the attainment of levels of morality does not deliver man from the real struggles of mortal living. Man's physical environment entails the battle for existence; the

moralinės situacijos reikalauja apsisprendimo aukščiausiose proto sferose; dvasinis patyrimas (suvokus Dievą) reikalauja, kad žmogus surastų jį ir nuoširdžiai stengtųsi būti toks, kaip jis.

Religija nėra grindžiama mokslo faktais, visuomenės įsipareigojimais, filosofijos tvirtinimais, ar moralės nurodymais pareigomis. Religija yra žmogiškojo reagavimo į gyvenimo situacijas savarankiška sfera, ir tikrai yra matoma visose žmogiškojo vystymosi pakopose, kurios yra postmoralinės. Religija gali persmelkti vertybių suvokimo ir visatos bičiulystės patyrimo visus keturis lygius: savojo aš išsaugojimo fizinį arba materialųjį lygį; visuomeninį arba bičiulystės emocinį lygį; moralinį arba proto pareigos lygį; visatos bičiulystės sąmonės dvasinį lygį dieviškojo garbinimo dėka.

Faktų ieškantis mokslininkas Dievą suvokia kaip Pirmąją Priežastį, kaip jėgos Dievą. Emociingas menininkas Dievą mato kaip grožio idealą, kaip estetikos Dievą. Protaujantis filosofas kartais yra linkęs postuluoti visuotinės vienybės Dievą, net panteistinę Dievybę. Įtikėjęs religininkas tiki į tokį Dievą, kuris puoselėja išlikimą, Tėvą danguje, meilės Dievą.

Moralus elgesys visada eina anksčiau už atsiradusią religiją, ir yra net apreiškotos religijos dalis, bet niekada nebūna religinio patyrimo visuma. Visuomeninė tarnystė yra moralinio mąstymo ir religinio gyvenimo rezultatas. Moralė biologiškai neveda į religinio patyrimo aukščiausiuosius dvasinius lygius. Dievinimas to, kas abstrakčiai yra gražu, nėra Dievo garbinimas; taip pat ir gamtos išaukštinimas ar gili pagarba vienybei nėra Dievo garbinimas.

Evoliucinė religija yra mokslo, meno, ir filosofijos motina, kuri pakėlė žmogų iki apreiškotos religijos, įskaitant Derintojų padovanojimą ir Tiesos Dvasios atėjimą, priėmimo lygio. Žmogiškosios egzistencijos evoliucinis paveikslas prasideda ir baigiasi religija, nors labai skirtingų požymių religija, viena religija yra evoliucinė ir biologinė, kita yra apreišktoji ir periodinė religija. Ir šitokiu būdu, nors religija yra normali ir natūrali žmogui, bet ji taip pat yra ir pasirenkama. Žmogus neprivalo būti religingas prieš savo paties valią.

Religinio patyrimo, kuris iš esmės yra dvasinis, niekada negalima iki galo suprasti materialiu protu; štai čia yra teologijos funkcija, religijos psichologija. Žmogiškojo suvokimo apie Dievą esminė doktrina sukuria paradoksą ribiniame suvokime. Žmogiškajai logikai ir ribiniam protui beveik neįmanoma suderinti sampratos apie dieviškąjį buvimą viduje, Dievą, esantį viduje ir sudarantį kiekvieno individo dalį, su idėja apie Dievo transcendentalumą, dieviškąjį viešpatavimą

social surroundings necessitate ethical adjustments; the moral situations require the making of choices in the highest realms of reason; the spiritual experience (having realized God) demands that man find him and sincerely strive to be like him.

5.5.2 (68.5) Religion is not grounded in the facts of science, the obligations of society, the assumptions of philosophy, or the implied duties of morality. Religion is an independent realm of human response to life situations and is unfailingly exhibited at all stages of human development which are postmoral. Religion may permeate all four levels of the realization of values and the enjoyment of universe fellowship: the physical or material level of self-preservation; the social or emotional level of fellowship; the moral or duty level of reason; the spiritual level of the consciousness of universe fellowship through divine worship.

5.5.3 (68.6) The fact-seeking scientist conceives of God as the First Cause, a God of force. The emotional artist sees God as the ideal of beauty, a God of aesthetics. The reasoning philosopher is sometimes inclined to posit a God of universal unity, even a pantheistic Deity. The religionist of faith believes in a God who fosters survival, the Father in heaven, the God of love.

5.5.4 (68.7) Moral conduct is always an antecedent of evolved religion and a part of even revealed religion, but never the whole of religious experience. Social service is the result of moral thinking and religious living. Morality does not biologically lead to the higher spiritual levels of religious experience. The adoration of the abstract beautiful is not the worship of God; neither is exaltation of nature nor the reverence of unity the worship of God.

5.5.5 (68.8) Evolutionary religion is the mother of the science, art, and philosophy which elevated man to the level of receptivity to revealed religion, including the bestowal of Adjusters and the coming of the Spirit of Truth. The evolutionary picture of human existence begins and ends with religion, albeit very different qualities of religion, one evolutionary and biological, the other revelational and periodical. And so, while religion is normal and natural to man, it is also optional. Man does not have to be religious against his will.

5.5.6 (69.1) Religious experience, being essentially spiritual, can never be fully understood by the material mind; hence the function of theology, the psychology of religion. The essential doctrine of the human realization of God creates a paradox in finite comprehension. It is well-nigh impossible for human logic and finite reason to harmonize the concept of divine immanence, God within and a part of every individual, with the idea of God's transcendence, the divine domination of the

visatų visatoje. Šitas dvi esmines sampratas apie Dievybę turi suvienyti asmenio Dievo transcendentalumo sampratos suvokimas įtikėjimo dėka ir viduje gyvenančio to Dievo fragmento buvimo suvokimas tam, kad būtų pateisintas protingas garbinimas ir patvirtinta asmenybės išlikimo viltis. Religijos sunkumai ir paradoksoi yra neatskiriami nuo to fakto, kad religijos realybės visiškai pranoksta mirtingojo sugebėjimą jas suvokti intelektualiai.

Mirtingasis žmogus religinio patyrimo dėka užsitikrina tris didžiuosius pasitenkinimus net ir savo laikinojo gyvenimo žemėje dienomis:

1. *Intelektualiai* jis gauna pasitenkinimą dėl labiau suvienytos žmogiškosios sąmonės.

2. *Filosofiškai* jis gauna pasitenkinimą dėl to, kad yra patvirtinami jo moralinių vertybių idealai.

3. *Dvasiškai* jis klesti patirdamas dieviškąją draugiją, tikrojo garbinimo dvasinį pasitenkinimą.

Dievo-sąmonę, kaip ją patiria besivystantis sferos mirtingasis, turi sudaryti trys besikeičiantys faktoriai, tikrovės suvokimo trys skirtingi lygiai. Pirmiausia yra proto sąmonė—Dievo *idėjos* suvokimas. Tuomet eina sielos sąmonė—Dievo *idealo* suvokimas. Vėliausia išaušta dvasios sąmonė—Dievo *dvasinės tikrovės* suvokimas. Suvienydamas šituos dieviškojo suvokimo faktorius, nesvarbu, kad ir kiek neužbaigta, mirtingojo asmenybė visais laikais visus sąmoningus lygius iš viršaus užkloja Dievo *asmenybės* suvokimu. Tuos mirtinguosius, kurie pasiekė Užbaigtumo Korpusą, visa tai su laiku tikrai atves į Dievo *aukštybės* suvokimą ir vėliau gali atsirasti Dievo *galutinybės*, Rojaus Tėvo absonitinės viršsąmonės tam tikros fazės, suvokimas.

Dievo-sąmonės patyrimas išlieka toks pat karta po kartos, bet su kiekviena žmogiškojo pažinimo besivystančia epocha Dievo filosofinė samprata ir teologiniai apibrėžimai *turi* keistis. Dievo pažinimas, religinė sąmonė, yra visatos tikrovė, bet nesvarbu, koks patikimas (realus) yra religinis patyrimas, jis turi norėti, kad jį veikty protinga kritika ir protingas filosofinis aiškinimas; jis neturi stengtis būti atskiru dalyku žmogiškojo patyrimo visumojė.

Asmenybės amžinasis išlikimas visiškai priklauso nuo mirtingojo proto, kurio sprendimai nulemia nemirtingos sielos išlikimo potencialą, pasirinkimo. Kada protas tiki Dievu, o siela pažįsta Dievą, ir kada, padedant Derintojui, jie visi *trokšta* Dievo, tuomet iš tiesų išlikimas yra užtikrintas.

universe of universes. These two essential concepts of Deity must be unified in the faith-grasp of the concept of the transcendence of a personal God and in the realization of the indwelling presence of a fragment of that God in order to justify intelligent worship and validate the hope of personality survival. The difficulties and paradoxes of religion are inherent in the fact that the realities of religion are utterly beyond the mortal capacity for intellectual comprehension.

5:5.7 (69.2) Mortal man secures three great satisfactions from religious experience, even in the days of his temporal sojourn on earth:

5:5.8 (69.3) 1. *Intellectually* he acquires the satisfactions of a more unified human consciousness.

5:5.9 (69.4) 2. *Philosophically* he enjoys the substantiation of his ideals of moral values.

5:5.10 (69.5) 3. *Spiritually* he thrives in the experience of divine companionship, in the spiritual satisfactions of true worship.

5:5.11 (69.6) God-consciousness, as it is experienced by an evolving mortal of the realms, must consist of three varying factors, three differential levels of reality realization. There is first the mind consciousness — the comprehension of the *idea* of God. Then follows the soul consciousness — the realization of the *ideal* of God. Last, dawns the spirit consciousness — the realization of the *spirit reality* of God. By the unification of these factors of the divine realization, no matter how incomplete, the mortal personality at all times overspreads all conscious levels with a realization of the *personality* of God. In those mortals who have attained the Corps of the Finality all this will in time lead to the realization of the *supremacy* of God and may subsequently eventuate in the realization of the *ultimacy* of God, some phase of the absonite superconsciousness of the Paradise Father.

5:5.12 (69.7) The experience of God-consciousness remains the same from generation to generation, but with each advancing epoch in human knowledge the philosophic concept and the theologic definitions of God *must* change. God-knowingness, religious consciousness, is a universe reality, but no matter how valid (real) religious experience is, it must be willing to subject itself to intelligent criticism and reasonable philosophic interpretation; it must not seek to be a thing apart in the totality of human experience.

5:5.13 (69.8) Eternal survival of personality is wholly dependent on the choosing of the mortal mind, whose decisions determine the survival potential of the immortal soul. When the mind believes God and the soul knows God, and when, with the fostering Adjuster, they all *desire* God, then is survival assured. Limitations of intellect,

Intelektu apribojimais, švietimo suvaržymais, kultūros smukimas, visuomeninio statuso nuskurdinimas, net moralės žmogiškųjų standartų sumenkėjimas, kylantys dėl to, jog apgailėtinais stinga palankių švietimo, kultūros, ir visuomeninių sąlygų, negali padaryti negaliojančiu dieviškosios dvasios buvimo tokiuose nelaiminguose ir žmogiškai suluošintuose, bet tikinčiuose individuose. Paslaptingojo Pagalbininko gyvenimas viduje sudaro pradžią ir užtikrina nemirtingos sielos augimo ir išlikimo potencialo galimybę.

Mirtingųjų tėvų sugebėjimas reprodukuoti nėra grindžiamas jų išsilavinimu, kultūriniu, visuomeniniu, ar ekonominiu statusu. Natūraliomis sąlygomis tėviškųjų veiksmų suvienijimo visiškai pakanka tam, kad būtų pradėti palikuonys. Žmogiškojo proto, suvokiančio gėrį ir blogį, ir sugebančio garbinti Dievą, sąjungoje su dieviškuoju Derintoju, visiškai užtenka tam, jog tas mirtingasis pradėtų ir puoselėtų savo nemirtingos sielos, turinčios išlikimo savybių, sukūrimą, jeigu toks dvasia apdovanotas individas ieško Dievo ir nuoširdžiai trokšta tapti panašiu į jį, nuoširdžiai nusprendžia vykdyti dangiškojo Tėvo valią.

6. ASMENYBĖS DIEVAS

Visuotinis Tėvas yra asmenybių Dievas. Visatos asmenybės sfera, pradedant nuo asmenybės statuso žemiausiojo mirtingojo ir materialaus tvarinio ir einant iki kūrėjo orumo ir dieviškojo statuso aukščiausiųjų asmenų, iš tikrųjų savo centrą ir periferiją turi Visuotiniame Tėve. Dievas Tėvas yra kiekvienos asmenybės padovanojimas ir išsaugotojas. Ir Rojaus Tėvas lygiai taip pat yra likimas visų tų ribinių asmenybių, kurios iš visos širdies pasirenka vykdyti dieviškąją valią, tų, kurios myli Dievą ir trokšta būti panašios į jį.

Asmenybė yra viena iš neįmintų paslapčių visatoje. Mes sugebame suformuoti adekvačias sampratas apie tuos faktorius, kurie sudaro asmenybės įvairias kategorijas ir lygius, bet mes ne iki galo suvokiame pačios asmenybės realią prigimtį. Mes aiškiai suvokiame tuos daugybę faktorių, kurie, kada yra sudėti draugėn, sudaro žmogiškosios asmenybės karkasą, bet mes ne iki galo suvokiame tokios ribinės asmenybės prigimtį ir reikšmę.

Asmenybė yra potenciali visuose tvariniuose, kurie turi proto dovaną, apimančią spektrą nuo savojo aš suvokimo minimumo iki Dievo-sąmonės maksimumo. Bet vien tik tai proto apdovanojimas nėra asmenybė, taip pat ja nėra nei dvasinė, nei fizinė energija. Asmenybė yra toji savybė ir vertybė kosminėje tikrovėje, kurią asocijuotų ir suderintų materijos, proto, ir dvasios energijų gyvoms

curtailment of education, deprivation of culture, impoverishment of social status, even inferiority of the human standards of morality resulting from the unfortunate lack of educational, cultural, and social advantages, cannot invalidate the presence of the divine spirit in such unfortunate and humanly handicapped but believing individuals. The indwelling of the Mystery Monitor constitutes the inception and insures the possibility of the potential of growth and survival of the immortal soul.

5:5.14 (70.1) The ability of mortal parents to procreate is not predicated on their educational, cultural, social, or economic status. The union of the parental factors under natural conditions is quite sufficient to initiate offspring. A human mind discerning right and wrong and possessing the capacity to worship God, in union with a divine Adjuster, is all that is required in that mortal to initiate and foster the production of his immortal soul of survival qualities if such a spirit-endowed individual seeks God and sincerely desires to become like him, honestly elects to do the will of the Father in heaven.

6. THE GOD OF PERSONALITY

5:6.1 (70.2) The Universal Father is the God of personalities. The domain of universe personality, from the lowest mortal and material creature of personality status to the highest persons of creator dignity and divine status, has its center and circumference in the Universal Father. God the Father is the bestower and the conservator of every personality. And the Paradise Father is likewise the destiny of all those finite personalities who wholeheartedly choose to do the divine will, those who love God and long to be like him.

5:6.2 (70.3) Personality is one of the unsolved mysteries of the universes. We are able to form adequate concepts of the factors entering into the make-up of various orders and levels of personality, but we do not fully comprehend the real nature of the personality itself. We clearly perceive the numerous factors which, when put together, constitute the vehicle for human personality, but we do not fully comprehend the nature and significance of such a finite personality.

5:6.3 (70.4) Personality is potential in all creatures who possess a mind endowment ranging from the minimum of self-consciousness to the maximum of God-consciousness. But mind endowment alone is not personality, neither is spirit nor physical energy. Personality is that quality and value in cosmic reality which is exclusively bestowed by God the Father upon these living

sistemoms padovanoja išskirtinai Dievas Tėvas. Asmenybė taip pat nėra ir koks nors progresinis pasiekimas. Asmenybė gali būti materialinė ar dvasinė, bet asmenybė arba yra, arba asmenybės nėra. Tas, kas yra neasmenis, niekada nepasiekia asmenio lygio, išskyrus tuomet, kada jį tiesiogiai paveikia Rojaus Tėvas.

Asmenybės padovanojimas yra Visuotinio Tėvo išimtinė funkcija, gyvų energijos sistemų, kurias jis padovanoja su santykinės kūrybinės sąmonės savybėmis ir laisvos valios kontrole jos atžvilgiu, įsmejinimas. Nėra nė vienos asmenybės atskirai nuo Dievo Tėvo, ir nė viena asmenybė neegzistuoja kam nors kitam, kaip tik Dievui Tėvui. Žmogiškojo aš fundamentalios savybės, o taip pat ir žmogiškosios asmenybės absoliutus Derintojo branduolys, yra Visuotinio Tėvo dovanos, veikiančios išskirtinai jo asmenėje kosminės tarnystės sferoje.

Iki asmenio statuso Derintojai gyvena mirtingųjų tvarinių daugybės tipų viduje, šitokiu būdu užtikrindami, kad būtent šitos pačios būtybės galėtų išlikti po mirtingojo mirties, kad būtų įsmeintos kaip morontiniai tvariniai su galutiniu dvasinio pasiekimo potencialu. Nes, kada tokiam asmenybe apdovanotame prote gyvena amžinojo Dievo dvasios fragmentas, asmenio Tėvo ikiasmeninė dovana, tada iš tikrųjų šita ribinė asmenybė turi to, kas yra dieviška ir kas yra amžina, potencialą ir siekia panašios lemties kaip ir Galutinytis, verždamasi net į Absoliuto suvokimą.

Potencialas tapti dieviškąja asmenybe yra neatskiriamas nuo ikiasmenio Derintojo; potencialas tapti žmogiškąja asmenybe yra potencialus žmogiškosios būtybės kosminio proto apdovanojime. Bet mirtingojo žmogaus patirtinė asmenybė nėra pastebima kaip aktyvi ir funkcinė tikrovė tol, kol mirtingojo tvarinio materialios gyvybės karkaso nepaliečia Visuotinio Tėvo išlaisvinantis dieviškumas, šitokiu būdu ji būna paleidžiama į patyrimo jūras kaip savimoninga ir (santykinai) save nulemianti ir save sukurianti asmenybė. Materialusis savasis aš yra tikrai ir *besąlygiškai asmenis*.

Materialusis savasis aš turi asmenybę ir tapatybę, laikinąją tapatybę; ikiasmenis dvasinis Derintojas taip pat turi tapatybę, amžinąją tapatybę. Šita materialioji asmenybė ir šita dvasinė ikiasmenybė sugeba taip suvienyti savo kūrybines savybes tam, kad pagimdytų nemirtingos sielos išliekančiąją tapatybę.

Šitai pasirūpinęs nemirtingos sielos augimu ir išlaisvinęs žmogaus vidinį aš iš absoliučios priklausomybės nuo antecedentinio priešastingumo pančių, Tėvas pasitraukia į šalį. Dabar, žmogų šitokiu būdu išlaisvinus iš

systems of the associated and co-ordinated energies of matter, mind, and spirit. Neither is personality a progressive achievement. Personality may be material or spiritual, but there either is personality or there is no personality. The other-than-personal never attains the level of the personal except by the direct act of the Paradise Father.

5.6.4 (70.5) The bestowal of personality is the exclusive function of the Universal Father, the personalization of the living energy systems which he endows with the attributes of relative creative consciousness and the freewill control thereof. There is no personality apart from God the Father, and no personality exists except for God the Father. The fundamental attributes of human selfhood, as well as the absolute Adjuster nucleus of the human personality, are the bestowals of the Universal Father, acting in his exclusively personal domain of cosmic ministry.

5.6.5 (70.6) The Adjusters of prepersonal status indwell numerous types of mortal creatures, thus insuring that these same beings may survive mortal death to personalize as morontia creatures with the potential of ultimate spirit attainment. For, when such a creature mind of personality endowment is indwelt by a fragment of the spirit of the eternal God, the prepersonal bestowal of the personal Father, then does this finite personality possess the potential of the divine and the eternal and aspire to a destiny akin to the Ultimate, even reaching out for a realization of the Absolute.

5.6.6 (71.1) Capacity for divine personality is inherent in the prepersonal Adjuster; capacity for human personality is potential in the cosmic-mind endowment of the human being. But the experiential personality of mortal man is not observable as an active and functional reality until after the material life vehicle of the mortal creature has been touched by the liberating divinity of the Universal Father, being thus launched upon the seas of experience as a self-conscious and a (relatively) self-determinative and self-creative personality. The material self is truly and *unqualifiedly personal*.

5.6.7 (71.2) The material self has personality and identity, temporal identity; the prepersonal spirit Adjuster also has identity, eternal identity. This material personality and this spirit prepersonality are capable of so uniting their creative attributes as to bring into existence the surviving identity of the immortal soul.

5.6.8 (71.3) Having thus provided for the growth of the immortal soul and having liberated man's inner self from the fetters of absolute dependence on antecedent causation, the Father stands aside. Now, man having thus been liberated from the fetters of causation response, at least as pertains

reagavimo į priežastingumą pančių, bent jau kas yra susiję su amžinuoju likimu, ir, pasirūpinus nemirtingo savojo aš, sielos, augimu, pačiam žmogui belieka norėti sukurti arba atstumti šitą išliekantįjį ir amžinąjį savąjį aš, kuris yra jo, jam pačiam pasirinkus. Nė viena kita būtybė, jėga, kūrėjas, ar agentūra visoje plačiojoje visatoje nė mažiausiu laipsniu negali įsikišti į mirtingojo laisvos valios absoliutų suverenumą, kada ši valia pasireiškia pasirinkimo sferoje, susijusioje su besirenkančiojo mirtingojo asmenybės amžinuoju likimu. Kai dėl amžinojo išlikimo, tai Dievas yra paskelbęs materialios ir mirtingojo valios suverenumą, ir tas sprendimas yra absoliutus.

Asmenybės padovanojimas tvariniui suteikia santykinį išlaisvinimą iš vergiško reagavimo į antecedentinį priežastingumą, ir visų tokių moralinių būtybių, evoliucinių ar kitokių, asmenybės yra koncentruotos Visuotinio Tėvo asmenybėje. Jas visą laiką traukia link jo buvimo Rojuje ta būties giminytė, kuri sudaro amžinojo Dievo milžinišką ir visuotinį šeimos apskritimą ir broliškąją grandinę. Giminingą dieviškojo betarpiškumo ryšį turi visos asmenybės.

Visatų visatos asmenybės grandinė koncentruojasi Visuotinio Tėvo asmenyje, ir Rojaus Tėvas asmeniškai sąmoningai suvokia savaraimės egzistencijos visų lygių visas asmenybės ir asmeniškai su jomis palaiko ryšį. Ir visos kūrinijos šita asmenybės sąmonė egzistuoja nepriklausomai nuo Minties Derintojų misijos.

Kaip visos gravitacijos grandinė sueina į Rojaus Salą, kaip viso proto grandinė sueina į Bendrai Veikiantįjį, o viso dvasingumo grandinė sueina į Amžinąjį Sūnų, taip visų asmenybių grandinė sueina į Visuotinio Tėvo asmeninį buvimą, ir šitoji grandinė visų asmenybių garbinimą neklystamai perduoda Pirminei ir Amžinajai Asmenybei.

Kai dėl tų asmenybių, kurių viduje negyvena Derintojai, tai: Pasirinkimo laisvės savybę taip pat padovanoja Visuotinis Tėvas, ir tokius asmenis lygiai taip pat apkabina dieviškosios meilės didžioji grandinė, Visuotinio Tėvo asmenybės grandinė. Dievas užtikrina visoms tikroms asmenybėms suverenų pasirinkimą. Nė vieno asmenio tvarinio negalima įtraukti į amžinąjį jaudinantį patyrimą prievarta; amžinybės vartai atsiveria tiksliai reaguodami į laisvos valios Dievo sūnų, turinčių laisvą valią, pasirinkimą laisva valia.

Ir tai atspindi mano pastangas perteikti gyvojo Dievo ryšį su laiko vaikais. Ir kada viskas yra pasakyta ir padaryta, tada aš negaliu padaryti nieko naudingesnio, kaip tik dar kartą pakartoti, jog Dievas yra jūsų visatos Tėvas, ir kad jūs visi esate jo planetiniai vaikai.

to eternal destiny, and provision having been made for the growth of the immortal self, the soul, it remains for man himself to will the creation or to inhibit the creation of this surviving and eternal self which is his for the choosing. No other being, force, creator, or agency in all the wide universe of universes can interfere to any degree with the absolute sovereignty of the mortal free will, as it operates within the realms of choice, regarding the eternal destiny of the personality of the choosing mortal. As pertains to eternal survival, God has decreed the sovereignty of the material and mortal will, and that decree is absolute.

5.6.9 (71.4) The bestowal of creature personality confers relative liberation from slavish response to antecedent causation, and the personalities of all such moral beings, evolutionary or otherwise, are centered in the personality of the Universal Father. They are ever drawn towards his Paradise presence by that kinship of being which constitutes the vast and universal family circle and fraternal circuit of the eternal God. There is a kinship of divine spontaneity in all personality.

5.6.10 (71.5) The personality circuit of the universe of universes is centered in the person of the Universal Father, and the Paradise Father is personally conscious of, and in personal touch with, all personalities of all levels of self-conscious existence. And this personality consciousness of all creation exists independently of the mission of the Thought Adjusters.

5.6.11 (71.6) As all gravity is circuited in the Isle of Paradise, as all mind is circuited in the Conjoint Actor and all spirit in the Eternal Son, so is all personality circuited in the personal presence of the Universal Father, and this circuit unerringly transmits the worship of all personalities to the Original and Eternal Personality.

5.6.12 (71.7) Concerning those personalities who are not Adjuster indwelt: The attribute of choice-liberty is also bestowed by the Universal Father, and such persons are likewise embraced in the great circuit of divine love, the personality circuit of the Universal Father. God provides for the sovereign choice of all true personalities. No personal creature can be coerced into the eternal adventure; the portal of eternity opens only in response to the freewill choice of the freewill sons of the God of free will.

5.6.13 (72.1) And this represents my efforts to present the relation of the living God to the children of time. And when all is said and done, I can do nothing more helpful than to reiterate that God is your universe Father, and that you are all his planetary children.

[Tai yra Uversos Dieviškojo Patarėjo
penktasis ir paskutinytis pasakojimas apie
Visuotinį Tėvą.]

^{5:6.14 (72.2)} [This is the fifth and last of the series
presenting the narrative of the Universal Father by
a Divine Counselor of Uversa.]

6 Dokumentas. Amžinasis Sūnus

⇐ 005

URANTIJOS KNYGA

007 ⇐

I DALIS. CENTRINĖ VISATA IR SUPERVISATOS

6 DOKUMENTAS. AMŽINASIS SŪNUS

Skyrius

ĮVADAS

1. Amžinojo Sūnaus tapatybė
2. Amžinojo Sūnaus prigimtis
3. Tėvo meilės tarnystė
4. Amžinojo Sūnaus savybės
5. Amžinojo Sūnaus apribojimai
6. Dvasios protas
7. Amžinojo Sūnaus asmenybė
8. Amžinojo Sūnaus suvokimas

PAPER 6

THE ETERNAL SON

SECTIONS

Introduction

1. Identity of the Eternal Son
2. Nature of the Eternal Son
3. Ministry of the Father's Love
4. Attributes of the Eternal Son
5. Limitations of the Eternal Son
6. The Spirit Mind
7. Personality of the Eternal Son
8. Realization of the Eternal Son

ĮVADAS

AMŽINASIS Sūnus yra Visuotinio Tėvo “pirmosios” asmeninės ir absoliučios sąvokos tobula ir galutinė išraiška. Todėl, kada tik ir kaip tik Tėvas asmeniškai ir absoliučiai išreiškia save, tada jis tą daro per savo Amžinąjį Sūną, kuris visą laiką buvo, dabar yra, ir visą laiką bus gyvasis ir dieviškasis Žodis. Ir šitas Amžinasis Sūnus gyvena visų daiktų centre, susivienijęs su Amžinojo ir Visuotinio Tėvo asmeniniu buvimu ir betarpiškai jį apgaubdamas.

Mes kalbame apie Dievo “pirmąją” mintį ir užsimeiname apie neįmanomą Amžinojo Sūnaus kilmę laiko požiūriu tuo tikslu, kad pasiektume žmogiškojo intelekto minties kanalus. Tokie kalbos iškraipymai išreiškia mūsų geriausias pastangas, kad būtų pasiektas ryšio kompromisas su mirtingųjų tvarinių protu, kuris yra susietas su laiku. Sekos prasme Visuotinis Tėvas niekada negalėjo turėti kokios nors pirmosios minties, taip pat ir Amžinasis Sūnus niekada negalėjo turėti kokios nors pradžios. Bet man buvo nurodyta laiko apribotam mirtingųjų protui amžinybės realybės pavaizduoti tokiais minties simboliais ir įvardinti

INTRODUCTION

6:0.1 (73.1) THE Eternal Son is the perfect and final expression of the “first” personal and absolute concept of the Universal Father. Accordingly, whenever and however the Father personally and absolutely expresses himself, he does so through his Eternal Son, who ever has been, now is, and ever will be, the living and divine Word. And this Eternal Son is residential at the center of all things, in association with, and immediately enshrouding the personal presence of, the Eternal and Universal Father.

6:0.2 (73.2) We speak of God's “first” thought and allude to an impossible time origin of the Eternal Son for the purpose of gaining access to the thought channels of the human intellect. Such distortions of language represent our best efforts at contact-compromise with the time-bound minds of mortal creatures. In the sequential sense the Universal Father never could have had a first thought, nor could the Eternal Son ever have had a beginning. But I was instructed to portray the realities of eternity to the time-limited minds of mortals by such symbols of thought and to designate the relationships of eternity by such time

amžinybės ryšius tokiomis laiko sekos sampratomis.

Amžinasis Sūnus yra Rojaus Tėvo dieviškosios tikrovės, beribės dvasios, ir absoliučios asmenybės visuotinės ir begalinės sąvokos dvasinis įsameniškimas. Ir šituo iš tiesų šis Sūnus sudaro Visuotinio Tėvo kūrėjo tapatybės dieviškąjį atskleidimą. Sūnaus tobula asmenybė atskleidžia, jog Tėvas iš tiesų yra visų prasmų ir vertybių amžinasis ir visuotinis šaltinis to, kas yra dvasiška, kas turi valią, tikslą, ir kas yra asmenis.

Stengdamiesi įgalinti laiko ribinį protą suformuoti tam tikrą sekos sampratą apie Rojaus Trejybės amžinųjų ir begalinių būtybių ryšius, mes vartojame tokį koncepcijos laisvumą, jog darome nuorodą į "Tėvo pirmąją asmeninę, visuotinę, ir begalinę sąvoką." Man neįmanoma perteikti žmogiškajam protui kokios nors adekvačios idėjos apie Dievybės amžinuosius ryšius; dėl to aš iš tikrųjų vartoju tokius terminus, kurie ribiniam protui suteiks tam tikrą idėją apie šitų amžinųjų būtybių ryšius vėlesnėse laiko erose. Mes tikime, jog šis Sūnus kilo iš Tėvo; mus moko, jog abu yra be ribų amžini. Dėl to yra akivaizdu, kad laiko tvarinys niekada negali iki galo suvokti tokio Sūnaus, kuris yra kilęs iš Tėvo, ir kuris vis tik yra lygiaverčiai amžinas su pačiu Tėvu, šitos paslapties.

concepts of sequentiality.

6:0.3 (73.3) The Eternal Son is the spiritual personalization of the Paradise Father's universal and infinite concept of divine reality, unqualified spirit, and absolute personality. And thereby does the Son constitute the divine revelation of the creator identity of the Universal Father. The perfect personality of the Son discloses that the Father is actually the eternal and universal source of all the meanings and values of the spiritual, the volitional, the purposeful, and the personal.

6:0.4 (73.4) In an effort to enable the finite mind of time to form some sequential concept of the relationships of the eternal and infinite beings of the Paradise Trinity, we utilize such license of conception as to refer to the "Father's first personal, universal, and infinite concept." It is impossible for me to convey to the human mind any adequate idea of the eternal relations of the Deities; therefore do I employ such terms as will afford the finite mind something of an idea of the relationship of these eternal beings in the subsequent eras of time. We believe the Son sprang from the Father; we are taught that both are unqualifiedly eternal. It is apparent, therefore, that no time creature can ever fully comprehend this mystery of a Son who is derived from the Father, and yet who is co-ordinately eternal with the Father himself.

1. AMŽINOJO SŪNAUS TAPATYBĖ

Amžinasis Sūnus yra tikrasis ir vienintelis Sūnus, kilęs iš Dievo. Jis yra Dievas Sūnus, Dievybės Antrasis Asmuo ir visų daiktų partneris kūrėjas. Kaip Tėvas yra Pirmasis Didysis Šaltinis ir Centras, taip Amžinasis Sūnus yra Antrasis Didysis Šaltinis ir Centras.

Amžinasis Sūnus yra visatų visatos dvasinio valdymo dvasinis centras ir dieviškasis administratorius. Visuotinis Tėvas pirmiausia yra kūrėjas, o tada kontrolierius; Amžinasis Sūnus yra iš pradžių bendras kūrėjas, o tada *dvasinis administratorius*. "Dievas yra dvasia," o šis Sūnus yra tos dvasios asmeninis atskleidimas. Pirmasis Šaltinis ir Centras yra Valios Absoliutas; Antrasis Šaltinis ir Centras yra Asmenybės Absoliutas.

Visuotinis Tėvas niekada asmeniškai neveikia kaip kūrėjas kaip nors kitaip, o tik bendrai su šiuo Sūnumi arba su šio Sūnaus lygiaverčiu veiksmu. Jeigu Naujojo Testamento rašytojas būtų turėjęs omenyje Amžinąjį Sūną, tada jis būtų pasakęs tiesą, kada užrašė: "Iš pradžių buvo Žodis, ir šis Žodis buvo Dievo, ir šis Žodis buvo Dievas. Viską sutvėrė jis, ir be jo nebuvo sutvėrta nieko, kas buvo sutvėrta."

1. IDENTITY OF THE ETERNAL SON

6:1.1 (73.5) The Eternal Son is the original and only-begotten Son of God. He is God the Son, the Second Person of Deity and the associate creator of all things. As the Father is the First Great Source and Center, so the Eternal Son is the Second Great Source and Center.

6:1.2 (74.1) The Eternal Son is the spiritual center and the divine administrator of the spiritual government of the universe of universes. The Universal Father is first a creator and then a controller; the Eternal Son is first a cocreator and then a *spiritual administrator*. "God is spirit," and the Son is a personal revelation of that spirit. The First Source and Center is the Volitional Absolute; the Second Source and Center is the Personality Absolute.

6:1.3 (74.2) The Universal Father never personally functions as a creator except in conjunction with the Son or with the co-ordinate action of the Son. Had the New Testament writer referred to the Eternal Son, he would have uttered the truth when he wrote: "In the beginning was the Word, and the Word was with God, and the Word was God. All things were made by him, and without him was not anything made that was made."

Kada Amžinojo Sūnaus vienas iš Sūnų pasirodė Urantijoje, tie, kurie artimai bendravo su šita dieviškąja būtybe žmogiškuoju pavidalu, jį apibūdindavo kaip "Tą, kuris buvo nuo pradžių, kurį mes girdėjome, kurį mes matėme savo pačių akimis, kurį mes stebėjome, ir kurį lietė mūsų rankos, net kuris buvo gyvenimo Žodis." Ir šitas save padovanojantis Sūnus atėjo nuo Tėvo tiesiog taip tikrai, kaip tą padarė Pirminis Sūnus, kaip tą nurodo viena iš jo žemiškųjų maldų: "Ir dabar, O mano Tėve, pašlovink mane savo paties savuoju aš, ta šlove, kurią aš turėjau su tavimi iki to laiko, kada buvo sutvertas šitas pasaulis."

Amžinasis Sūnus yra žinomas skirtingais vardais skirtingose visatose. Centrinėje visatoje jis yra žinomas kaip Lygiavertis Šaltinis, Bendrasis Kūrėjas, ir Suvienytas Absolutas. Uversoje, supervisatos būstinėje, mes šį Sūnų įvardijame kaip Lygiavertį Dvasinį Centrą ir kaip Amžinąjį Dvasinį Administratorių. Salvingtone, jūsų vietinės visatos būstinėje, šitas Sūnus yra įvardijamas kaip Antrasis Amžinasis Šaltinis ir Centras. Melkizedekai apie jį kalba kaip apie Sūnų Sūnų. Jūsų pasaulyje, bet ne apgyvendintų sferų jūsų sistemoje, šitas Pirminis Sūnus buvo supainiotas su vienu iš lygiaverčių Sūnų Kūrėjų, Nebadono Mykolu, kuris save padovanojo Urantijos mirtingosioms rasėms.

Nors bet kurie iš Rojaus Sūnų galėtų būti tinkamai vadinami Dievo Sūnumis, bet mes įpratę "Amžinojo Sūnaus" įvardijimą palikti šitam Pirminiam Sūnui, Antrajam Šaltiniui ir Centrui, bendrajam kūrėjui su galios ir tobulumo centrinės visatos Visuotiniu Tėvu ir bendrajam kūrėjui su visais kitais dieviškaisiais Sūnumis, kurie kilo iš begalinių Dievybių.

2. AMŽINOJO SŪNAUS PRIGIMTIS

Amžinasis Sūnus yra lygiai taip pat nesikeičiantis ir be galo patikimas, kaip ir Visuotinis Tėvas. Jis taip pat lygiai toks dvasinis, kaip ir Tėvas, lygiai tokia pati tikrai beribė dvasia. Jums, kurių kilmė yra žema, šis Sūnus pasirodė, jog yra daugiau asmenis, kadangi prisiartinimo požiriu jis yra vienu žingsneliu arčiau jūsų Visuotinis Tėvas.

Amžinasis Sūnus yra amžinasis Dievo Žodis. Jis yra visiškai toks pat, kaip Tėvas; ir iš tikrųjų, Amžinasis Sūnus yra Dievas Tėvas, asmeniškai pasireiškiantis visatų visatai. Ir šitai buvo, yra, ir amžinai bus tiesa sakyti apie Amžinąjį Sūnų ir apie visus lygiaverčius Sūnus Kūrėjus: "Kas matė Sūnų, tas matė Tėvą."

Prigimtimi šis Sūnus yra visiškai toks pat, kaip dvasinis Tėvas. Kada mes garbiname

6:1.4 (74.3) When a Son of the Eternal Son appeared on Urantia, those who fraternized with this divine being in human form alluded to him as "He who was from the beginning, whom we have heard, whom we have seen with our eyes, whom we have looked upon, and our hands have handled, even the Word of life." And this bestowal Son came forth from the Father just as truly as did the Original Son, as is suggested in one of his earthly prayers: "And now, O my Father, glorify me with your own self, with the glory which I had with you before this world was."

6:1.5 (74.4) The Eternal Son is known by different names in various universes. In the central universe he is known as the Co-ordinate Source, the Cocreator, and the Associate Absolute. On Uversa, the headquarters of the superuniverse, we designate the Son as the Co-ordinate Spirit Center and as the Eternal Spirit Administrator. On Salvington, the headquarters of your local universe, this Son is of record as the Second Eternal Source and Center. The Melchizedeks speak of him as the Son of Sons. On your world, but not in your system of inhabited spheres, this Original Son has been confused with a co-ordinate Creator Son, Michael of Nebadon, who bestowed himself upon the mortal races of Urantia.

6:1.6 (74.5) Although any of the Paradise Sons may fittingly be called Sons of God, we are in the habit of reserving the designation "the Eternal Son" for this Original Son, the Second Source and Center, cocreator with the Universal Father of the central universe of power and perfection and cocreator of all other divine Sons who spring from the infinite Deities.

2. NATURE OF THE ETERNAL SON

6:2.1 (74.6) The Eternal Son is just as changeless and infinitely dependable as the Universal Father. He is also just as spiritual as the Father, just as truly an unlimited spirit. To you of lowly origin the Son would appear to be more personal since he is one step nearer you in approachability than is the Universal Father.

6:2.2 (74.7) The Eternal Son is the eternal Word of God. He is wholly like the Father; in fact, the Eternal Son is God the Father personally manifest to the universe of universes. And thus it was and is and forever will be true of the Eternal Son and of all the co-ordinate Creator Sons: "He who has seen the Son has seen the Father."

6:2.3 (74.8) In nature the Son is wholly like the spirit Father. When we worship the Universal Father,

Visuotinį Tėvą, tada mes iš tikrųjų tuo pačiu metu garbiname Dievą Sūnų ir Dievą Dvasią. Dievas Sūnus yra lygiai tiek pat dieviškai realus ir amžinas prigimtimi, kaip ir Dievas Tėvas.

Šis Sūnus ne tik turi visą Tėvo begalinį ir transcendentinį teisumą, bet taip pat šis Sūnus atspindi visą Tėvo charakterio šventumą. Šis Sūnus turi tokį patį Tėvo tobulumą ir bendrą atsakomybę padėdamas visiems netobulumo tvariniams savo dvasinėse pastangose pasiekti dieviškąjį tobulumą.

Amžinasis Sūnus turi visą Tėvo dieviškumo charakterį ir dvasingumo savybes. Šis Sūnus yra Dievo absoliutumo pilnatvė asmenybėje ir dvasioje, ir šitas savybes šis Sūnus atskleidžia asmeniškai vadovaudamas visatą visatos dvasinei vyriausybei.

Dievas, iš tikrųjų, yra visuotinė dvasia; Dievas yra dvasia; ir šitoji Tėvo dvasios prigimtis yra sukoncentruota ir įsameninta Amžinojo Sūnaus Dievybėje. Sūnuje visus dvasinius požymius akivaizdžiai labai smarkiai padidina atsiskyrimas nuo Pirmojo Šaltinio ir Centro visuotinumui. Ir taip, kaip Tėvas savo dvasine prigimtimi dalinasi su Sūnumi, lygiai taip jie drauge iš tikrųjų visiškai ir be apribojimų šia dieviškąja dvasia dalinasi su Bendrai Veikiančiuoju, Begaline Dvasia.

Tiesos meilėje ir grožio sukūrimo Tėvas ir Sūnus yra lygūs, išskyrus tai, jog Sūnus *atrodo*, kad yra labiau atsidavęs visuotinių vertybių išimtinai dvasinio grožio įgyvendinimui.

Dieviškajame gėryje aš nematau jokio skirtumo tarp Tėvo ir Sūnaus. Tėvas savo visatos vaikus myli kaip tėvas; Amžinasis Sūnus žvelgia į visus tvarinius tiek kaip tėvas, tiek kaip brolis.

3. TĖVO MEILĖS TARNYSTĖ

Sūnus turi tokį patį Trejybės teisingumą ir teisumą, bet šitos dieviškuosius bruožus užgožia Tėvo meilės ir gailėstingumo begalinis įsameninimas; Sūnus yra dieviškosios meilės apreiškimas visatoms. Kaip Dievas yra meilė, taip Sūnus yra gailėstingumas. Sūnus negali mylėti labiau už Tėvą, bet jis gali parodyti gailėstingumą vienu papildomu būdu, nes jis yra ne tik vienas pirminių kūrėjų, kaip Tėvas, bet taip pat jis yra to paties Tėvo Amžinasis Sūnus, šituo dalindamasis sūnystės patyrimu su visais kitais Visuotinio Tėvo sūnumis.

Amžinasis Sūnus yra didis gailėstingumo paskleidėjas visai kūrinijai. Gailėstingumas yra Sūnaus dvasinio charakterio esmė. Amžinojo Sūnaus mandatai, kada pasklinda Antrojo Šaltinio

actually we at the same time worship God the Son and God the Spirit. God the Son is just as divinely real and eternal in nature as God the Father.

6:2.4 (75.1) The Son not only possesses all the Father's infinite and transcendent righteousness, but the Son is also reflective of all the Father's holiness of character. The Son shares the Father's perfection and jointly shares the responsibility of aiding all creatures of imperfection in their spiritual efforts to attain divine perfection.

6:2.5 (75.2) The Eternal Son possesses all the Father's character of divinity and attributes of spirituality. The Son is the fullness of God's absoluteness in personality and spirit, and these qualities the Son reveals in his personal management of the spiritual government of the universe of universes.

6:2.6 (75.3) God is, indeed, a universal spirit; God is spirit; and this spirit nature of the Father is focalized and personalized in the Deity of the Eternal Son. In the Son all spiritual characteristics are apparently greatly enhanced by differentiation from the universality of the First Source and Center. And as the Father shares his spirit nature with the Son, so do they together just as fully and unreservedly share the divine spirit with the Conjoint Actor, the Infinite Spirit.

6:2.7 (75.4) In the love of truth and in the creation of beauty the Father and the Son are equal except that the Son *appears* to devote himself more to the realization of the exclusively spiritual beauty of universal values.

6:2.8 (75.5) In divine goodness I discern no difference between the Father and the Son. The Father loves his universe children as a father; the Eternal Son looks upon all creatures both as father and as brother.

3. MINISTRY OF THE FATHER'S LOVE

6:3.1 (75.6) The Son shares the justice and righteousness of the Trinity but overshadows these divinity traits by the infinite personalization of the Father's love and mercy; the Son is the revelation of divine love to the universes. As God is love, so the Son is mercy. The Son cannot love more than the Father, but he can show mercy to creatures in one additional way, for he not only is a primal creator like the Father, but he is also the Eternal Son of that same Father, thereby sharing in the sonship experience of all other sons of the Universal Father.

6:3.2 (75.7) The Eternal Son is the great mercy minister to all creation. Mercy is the essence of the Son's spiritual character. The mandates of the Eternal Son, as they go forth over the spirit circuits

ir Centro dvasinėmis grandinėmis, tada jie skamba gailestingumo tonais.

Tam, kad suvoktumėte Amžinojo Sūnaus meilę, jūs turite iš pradžių suvokti jos dieviškąjį šaltinį, Tėvą, kuris yra meilė, ir tuomet pamatyti šitos begalinės meilės atsiskleidimą Begalinės Dvasios ir jos beveik beribės tarnaujančiųjų asmenybių gausybės toli nusidriekiančiame tarnavime.

Amžinojo Sūnaus tarnavimas yra paskirtas tam, kad apreiškėtų meilės Dievą visatų visatai. Šitas dieviškasis Sūnus neįsitraukia į negarbingą užduotį, mėgindamas įtikinti savo gailestingąjį Tėvą, kad mylėtų savo žemus tvarinius ir parodytų gailestingumą laiko blogadariams. Kaip klaidinga Amžinąjį Sūną įsivaizduoti tokį, kuris maldauja Visuotinį Tėvą parodyti gailestingumą savo žemiems tvariniams erdvės materialiuose pasauliuose! Tokios Dievo sampratos yra primityvios ir absurdiškos. Vietoje šito jūs iš tiesų turėtumėte suvokti, kad Dievo Sūnų visi gailestingumo pasireiškimai yra Tėvo visuotinės meilės ir begalinės užuojautos širdies tiesioginis atsiskleidimas. Tėvo meilė yra Sūnaus gailestingumo tikrasis ir amžinasis šaltinis.

Dievas yra meilė, Sūnus yra gailestingumas. Gailestingumas yra įkūnyta meilė, Tėvo meilė, veikianti Amžinojo Sūnaus asmenyje. Šito visuotinio Sūnaus meilė lygiai taip pat yra visuotinė. Kaip meilė yra suvokiama skirtingų lyčių planetoje, tai Dievo meilė yra labiau palygintina su tėvo meile, tuo tarpu Amžinojo Sūnaus meilė yra panašesnė į motinos meilę. Iš tikrųjų, tokie palyginimai yra primityvūs, bet aš juos vartoju tikėdamasis žmogiškajam protui perteikti tokią mintį, jog Tėvo meilė ir Sūnaus meilė skiriasi ne dieviškuoju turiniu, bet išraiškos kokybe ir metodu.

4. AMŽINOJO SŪNAUS SAVYBĖS

Amžinasis Sūnus motyvuoja kosminės realybės dvasinį lygį; šio Sūnaus dvasinė energija yra absoliuti visų visatos aktualybių atžvilgiu. Jis tobulai kontroliuoja nediferencijuotos dvasinės energijos visą tarpusavio ryšį ir visą aktualizuotą dvasinę realybę savo absoliučiu dvasinės gravitacijos grybšniu. Visa gyna nefragmentuota dvasia ir visos dvasinės būtybės ir vertybės reaguoja į Rojaus pirminio Sūnaus begalinę traukiamąją galią. Ir jeigu kada nors amžinoji ateitis būtų beribės visatos atsiradimo liudininkė, tada Pirminio Sūnaus dvasinė gravitacija ir dvasinė galia bus visiškai adekvačios tokios beribės kūrinijos dvasinei kontrolei ir efektyviam administravimui.

Šis Sūnus yra visagalis tikrai dvasinėje valdoje. Visatos administravimo amžinojoje sferoje

of the Second Source and Center, are keyed in tones of mercy.

6:3.3 (75.8) To comprehend the love of the Eternal Son, you must first perceive its divine source, the Father, who *is* love, and then behold the unfolding of this infinite affection in the far-flung ministry of the Infinite Spirit and his almost limitless host of ministering personalities.

6:3.4 (75.9) The ministry of the Eternal Son is devoted to the revelation of the God of love to the universe of universes. This divine Son is not engaged in the ignoble task of trying to persuade his gracious Father to love his lowly creatures and to show mercy to the wrongdoers of time. How wrong to envisage the Eternal Son as appealing to the Universal Father to show mercy to his lowly creatures on the material worlds of space! Such concepts of God are crude and grotesque. Rather should you realize that all the merciful ministrations of the Sons of God are a direct revelation of the Father's heart of universal love and infinite compassion. The Father's love is the real and eternal source of the Son's mercy.

6:3.5 (75.10) God is love, the Son is mercy. Mercy is applied love, the Father's love in action in the person of his Eternal Son. The love of this universal Son is likewise universal. As love is comprehended on a sex planet, the love of God is more comparable to the love of a father, while the love of the Eternal Son is more like the affection of a mother. Crude, indeed, are such illustrations, but I employ them in the hope of conveying to the human mind the thought that there is a difference, not in divine content but in quality and technique of expression, between the love of the Father and the love of the Son.

4. ATTRIBUTES OF THE ETERNAL SON

6:4.1 (76.1) The Eternal Son motivates the spirit level of cosmic reality; the spiritual power of the Son is absolute in relation to all universe actualities. He exercises perfect control over the interassociation of all undifferentiated spirit energy and over all actualized spirit reality through his absolute grasp of spirit gravity. All pure unfragmented spirit and all spiritual beings and values are responsive to the infinite drawing power of the primal Son of Paradise. And if the eternal future should witness the appearance of an unlimited universe, the spirit gravity and the spirit power of the Original Son will be found wholly adequate for the spiritual control and effective administration of such a boundless creation.

6:4.2 (76.2) The Son is omnipotent only in the spiritual realm. In the eternal economy of universe

niekada nesusiduriama su tuščiu ir nereikalingu funkcijos pasikartojimu; Dievybės nelinkusios visatos tarnystės nereikalingai dubliuoti.

Pirminio Sūnaus buvimą visur sudaro visatų visatos dvasinė vienybė. Visos kūrinijos dvasinis suvienijimas remiasi Amžinojo Sūnaus dieviškosios dvasios visur esančiu aktyviu buvimu. Kada mes suvokiame Tėvo dvasinį buvimą, tada savo mąstyme mums sunku jį atskirti nuo Amžinojo Sūnaus dvasinio buvimo. Tėvo dvasia amžinai gyvena Sūnaus dvasioje.

Tėvas turi būti dvasiškai esančiu visur, bet toks buvimas visur pasirodo, jog yra neatskiriamas nuo Amžinojo Sūnaus visur esančios dvasinės veiklos. Tačiau mes iš tiesų manome, jog dualistinės dvasinės prigimties Tėvo-Sūnaus buvimo visose situacijose Sūnaus dvasia yra lygiavertė Tėvo dvasiai.

Savo ryšyje su asmenybe, Tėvas veikia asmenybės grandinėje. Savo asmeniniame ir pastebimame ryšyje su dvasine kūrinija, jis pasirodo savo Dievybės visumos fragmentuose, ir šitie Tėvo fragmentai turi atskirą, unikalią, ir išskirtinę funkciją, kur tik ir kada tik jie pasirodo visatose. Visose tokiose situacijose Sūnaus dvasia yra lygiavertė Visuotinio Tėvo fragmentuoto buvimo dvasinei funkcijai.

Dvasiškai Amžinasis Sūnus yra visur esantis. Amžinojo Sūnaus dvasia yra kuo tikriausiai su jumis ir aplink jus, bet ne jūsų viduje ir nėra jūsų dalis, kaip yra Paslaptینگasis Pagalbininkas. Viduje gyvenantis Tėvo fragmentas derina mirtingojo protą prie besivystančių dieviškųjų požiūrių, kuriais remiantis, kylantis protas vis labiau reaguoja į Antrojo Šaltinio ir Centro visagalės dvasios gravitacijos grandinės dvasinę traukiamąją galią.

Pirminis Sūnus visuotinai ir dvasiškai suvokia savąjį aš. Išmintimi Sūnus visiškai priylgsta Tėvui. Žinių, visažinumo srityje, mes negalime matyti skirtumo tarp Pirmojo ir Antrojo Šaltinių; kaip ir Tėvas, Sūnus žino viską; jo niekada nenustebina nė vienas visatos įvykis; jis suvokia pabaigą nuo pradžios.

Tėvas ir Sūnus iš tikrųjų žino visų dvasių ir sudvasintų būtybių skaičių ir kur jos yra visatų visatoje. Sūnus ne tik iš tikrųjų pažįsta visus daiktus savo paties visur esančios dvasios dėka, bet šis Sūnus, lygiai su Tėvu ir Bendrai Veikiančiuoju, iki galo žino visą informaciją, kurią milžinišku atspindėjimo metodu gauna Aukščiausioji Būtybė, kurios intelektas visą laiką žino viską, kas vyksta septynių supervisatų visuose pasauliuose. Ir yra kitų būdų, kurių dėka Rojaus Sūnus yra visažinis.

administration, wasteful and needless repetition of function is never encountered; the Deities are not given to useless duplication of universe ministry.

6:4.3 (76.3) The omnipresence of the Original Son constitutes the spiritual unity of the universe of universes. The spiritual cohesion of all creation rests upon the everywhere active presence of the divine spirit of the Eternal Son. When we conceive of the Father's spiritual presence, we find it difficult to differentiate it in our thinking from the spiritual presence of the Eternal Son. The spirit of the Father is eternally resident in the spirit of the Son.

6:4.4 (76.4) The Father must be spiritually omnipresent, but such omnipresence appears to be inseparable from the everywhere spirit activities of the Eternal Son. We do, however, believe that in all situations of Father-Son presence of a dual spiritual nature the spirit of the Son is co-ordinate with the spirit of the Father.

6:4.5 (76.5) In his contact with personality, the Father acts in the personality circuit. In his personal and detectable contact with spiritual creation, he appears in the fragments of the totality of his Deity, and these Father fragments have a solitary, unique, and exclusive function wherever and whenever they appear in the universes. In all such situations the spirit of the Son is co-ordinate with the spiritual function of the fragmented presence of the Universal Father.

6:4.6 (76.6) Spiritually the Eternal Son is omnipresent. The spirit of the Eternal Son is most certainly with you and around you, but not within you and a part of you like the Mystery Monitor. The indwelling Father fragment adjusts the human mind to progressively divine attitudes, whereupon such an ascending mind becomes increasingly responsive to the spiritual drawing power of the all-powerful spirit-gravity circuit of the Second Source and Center.

6:4.7 (76.7) The Original Son is universally and spiritually self-conscious. In wisdom the Son is the full equal of the Father. In the realms of knowledge, omniscience, we cannot distinguish between the First and Second Sources; like the Father, the Son knows all; he is never surprised by any universe event; he comprehends the end from the beginning.

6:4.8 (77.1) The Father and the Son really know the number and whereabouts of all the spirits and spiritualized beings in the universe of universes. Not only does the Son know all things by virtue of his own omnipresent spirit, but the Son, equally with the Father and the Conjoint Actor, is fully cognizant of the vast reflectivity intelligence of the Supreme Being, which intelligence is at all times aware of all things that transpire on all the worlds of the seven superuniverses. And there are other ways in which the Paradise Son is omniscient.

Amžinasis Sūnus, kaip mylinti, gailestinga, ir tarnaujanti dvasinė asmenybė, yra visiškai ir be galo lygi su Visuotiniu Tėvu, tuo tarpu visuose tuose gailestinguose ir meilės kupinuose asmeniniuose ryšiuose su žemesniųjų sferų kylančiomis būtybėmis Amžinasis Sūnus yra lygiai toks nuoširdus ir besirūpinantis, toks kantrus ir daug ištveriantis, kaip ir vietinėse visatose esantys jo Rojaus Sūnūs, kurie taip dažnai save padovanoja laiko evoliuciniams pasauliams.

Nėra reikalo toliau plačiau aptarinėti Amžinojo Sūnaus savybes. Su tomis nurodytomis išimtimis, reikia tikrai studijuoti Dievo Tėvo dvasinės savybės tam, kad būtų suprastos ir teisingai įvertintos Dievo Sūnaus savybės.

5. AMŽINOJO SŪNAUS APRIBOJIMAI

Amžinasis Sūnus fizinėse sferose asmeniškai neveikia, jis taip pat neveikia, išskyrus tikrai jo veikimą per Bendrai Veikiantįjį, ir proto tarnystės tvarinių būtybėms lygiuose. Bet šitie apribojimai Amžinojo Sūnaus jokių būdu kaip nors kitaip nesuvaržo, kad jis visiškai ir laisvai panaudotų *dvasinio* visažinumo, buvimo visur, ir visagališkumo visas dieviškąsias savybes.

Amžinasis Sūnus asmeniškai nepersmelkia dvasios potencialų, neatskiriamų nuo Dievybės Absoliuto begalybės, bet šiems potencialams tampant realiams, jie patenka į šio Sūnaus dvasinės gravitacijos grandinės visagalį grybšnį.

Asmenybė yra Visuotinio Tėvo išimtinė dovana. Amžinasis Sūnus gauna asmenybę iš Tėvo, bet jis, be Tėvo, asmenybės nedovanoja. Sūnus suteikia kilmę milžiniškoms dvasinėms gausybėms, bet tokie kilusieji nėra asmenybės. Kada Sūnus sukuria asmenybę, tada jis tą daro kartu su Tėvu ar su Bendrai Kuriančiuoju, kuris tokiuose ryšiuose gali veikti vietoje Tėvo. Tokiu būdu Amžinasis Sūnus yra bendras asmenybių kūrėjas, bet asmenybės jis nepadovanoja nė vienai būtybei ir pats, vienas, niekada nesukuria asmenybių būtybių. Tačiau šis veiksmo apribojimas iš Sūnaus neatima sugebėjimo sukurti kitokios negu asmenės realybės bet kokį tipą ar visus tipus.

Amžinasis Sūnus yra apribotas, perduodant kūrėjo išskirtines teises. Tėvas, įamžindamas Pirminį Sūnų, padovanoja jam galią ir privilegiją vėliau prisijungti prie Tėvo dieviškajame veiksmo, sukuriant papildomus Sūnus, turinčius kuriančiųjų savybių, ir tą jie padarė ir dabar daro. Tačiau, kada šitie lygiaverčiai Sūnūs yra sukurti, tada tvėrimo išskirtinės teisės matomai negali būti perduodamos toliau. Amžinasis Sūnus perduoda tvėrimo galias tikrai pirmajam arba tiesioginiam

6:4.9 (77.2) The Eternal Son, as a loving, merciful, and ministering spiritual personality, is wholly and infinitely equal with the Universal Father, while in all those merciful and affectionate personal contacts with the ascendant beings of the lower realms the Eternal Son is just as kind and considerate, just as patient and long-suffering, as are his Paradise Sons in the local universes who so frequently bestow themselves upon the evolutionary worlds of time.

6:4.10 (77.3) It is needless further to expatiate on the attributes of the Eternal Son. With the exceptions noted, it is only necessary to study the spiritual attributes of God the Father to understand and correctly evaluate the attributes of God the Son.

5. LIMITATIONS OF THE ETERNAL SON

6:5.1 (77.4) The Eternal Son does not personally function in the physical domains, nor does he function, except through the Conjoint Actor, in the levels of mind ministry to creature beings. But these qualifications do not in any manner otherwise limit the Eternal Son in the full and free exercise of all the divine attributes of *spiritual* omniscience, omnipresence, and omnipotence.

6:5.2 (77.5) The Eternal Son does not personally pervade the potentials of spirit inherent in the infinity of the Deity Absolute, but as these potentials become actual, they come within the all-powerful grasp of the spirit-gravity circuit of the Son.

6:5.3 (77.6) Personality is the exclusive gift of the Universal Father. The Eternal Son derives personality from the Father, but he does not, without the Father, bestow personality. The Son gives origin to a vast spirit host, but such derivations are not personalities. When the Son creates personality, he does so in conjunction with the Father or with the Conjoint Creator, who may act for the Father in such relationships. The Eternal Son is thus a cocreator of personalities, but he bestows personality upon no being and of himself, alone, never creates personal beings. This limitation of action does not, however, deprive the Son of the ability to create any or all types of other-than-personal reality.

6:5.4 (77.7) The Eternal Son is limited in transmittal of creator prerogatives. The Father, in eternalizing the Original Son, bestowed upon him the power and privilege of subsequently joining with the Father in the divine act of producing additional Sons possessing creative attributes, and this they have done and now do. But when these co-ordinate Sons have been produced, the prerogatives of creatorship are apparently not further transmissible. The Eternal Son transmits creatorship powers only to the first or direct

jasmeninimui. Dėl to, kada Tėvas ir Sūnus susivienija tam, kad jasmenintų Sūnų Kūrėją, tada jie pasiekia savo tikslą; bet tas Sūnus Kūrėjas, kuris šitokiu būdu yra sutveriamas, niekada negali perduoti ar deleguoti tvėrimo išskirtinių teisių įvairioms Sūnų kategorijoms, kurias jis gali vėliau sutverti, bet nežiūrint šito, aukščiausieji vietinės visatos Sūnūs iš tiesų turi labai ribotą Sūnaus Kūrėjo kuriančiųjų savybių atspindį.

Amžinasis Sūnus, kaip begalinė ir išimtinai asmenė būtybė, negali fragmentuoti savo prigimties, negali savo paties aš individualizuotų dalių paskleisti ir padovanoti kitoms esybėms ar asmenims, kaip tą daro Visuotinis Tėvas ir Begalinė Dvasia. Bet Sūnus gali dovanoti ir iš tiesų dovanoja save, kaip beribę dvasią, kad apgaubtų visą kūriniją ir nenutrūkstamai trauktų visas dvasines asmenybes ir dvasines realybes į save.

Visą laiką prisiminkite, Amžinasis Sūnus yra dvasinio Tėvo asmeninis pavaizdavimas visai kūrinijai. Sūnus yra asmenis ir jokių būdu ne kitoks, bet tik asmenis Dievybės prasme; tokia dieviška ir absoliuti asmenybė negali būti suskaidyta arba fragmentuota. Dievas Tėvas ir Dievas Dvasia yra tikrai asmeniai, bet jie taip pat yra ir visa kita, papildomai prie to, kad yra tokios Dievybės asmenybės.

Nors Amžinasis Sūnus negali asmeniškai dalyvauti Minties Derintojų padovanojime, bet jis iš tiesų tarėsi su Visuotiniu Tėvu amžinojoje praėityje, pritardamas šiam planui ir pažadėdamas begalinį bendradarbiavimą, kada Tėvas, projektuodamas Minties Derintojų padovanojimą, pasiūlė Sūnui, "Sutverkime mirtingąjį žmogų pagal mūsų pačių atvaizdą." Ir kaip Tėvo dvasios fragmentas gyvena jūsų viduje, taip Sūnaus dvasios buvimas apgaubia jus, tuo tarpu šitie abu amžinai dirba kaip vienas jūsų dvasinio vystymosi labui.

6. DVASIOS PROTAS

Amžinasis Sūnus yra dvasia ir turi protą, bet ne tokį protą ar tokią dvasią, kokią gali suvokti mirtingojo protas. Mirtingojo protas suvokia protą ribiniame, kosminiame, materialame, ir asmeniniame lygiuose. Žmogus taip pat stebi proto reiškinius gyvuose organizmuose, veikiančiuose ikiasmeniniame (gyvuliniame) lygyje, bet jam sunku suvokti proto prigimtį, kada jis yra susietas su viršmaterialiomis būtybėmis ir išimtinai kaip dvasinių asmenybių dalį. Tačiau, protą reikia apibrėžti skirtingai, kada jis užsimena apie egzistencijos dvasinį lygį ir kada jis yra panaudojamas tam, kad pažymėtų intelekto dvasines funkcijas. Ta proto rūšis, kuri yra

personalization. Therefore, when the Father and the Son unite to personalize a Creator Son, they achieve their purpose; but the Creator Son thus brought into existence is never able to transmit or delegate the prerogatives of creatorship to the various orders of Sons which he may subsequently create, notwithstanding that, in the highest local universe Sons, there does appear a very limited reflection of the creative attributes of a Creator Son.

6:5.5 (78.1) The Eternal Son, as an infinite and exclusively personal being, cannot fragmentize his nature, cannot distribute and bestow individualized portions of his selfhood upon other entities or persons as do the Universal Father and the Infinite Spirit. But the Son can and does bestow himself as an unlimited spirit to bathe all creation and unceasingly draw all spirit personalities and spiritual realities to himself.

6:5.6 (78.2) Ever remember, the Eternal Son is the personal portrayal of the spirit Father to all creation. The Son is personal and nothing but personal in the Deity sense; such a divine and absolute personality cannot be disintegrated or fragmentized. God the Father and God the Spirit are truly personal, but they are also everything else in addition to being such Deity personalities.

6:5.7 (78.3) Though the Eternal Son cannot personally participate in the bestowal of the Thought Adjusters, he did sit in council with the Universal Father in the eternal past, approving the plan and pledging endless co-operation, when the Father, in projecting the bestowal of the Thought Adjusters, proposed to the Son, "Let us make mortal man in our own image." And as the spirit fragment of the Father dwells within you, so does the spirit presence of the Son envelop you, while these two forever work as one for your spiritual advancement.

6. THE SPIRIT MIND

6:6.1 (78.4) The Eternal Son is spirit and has mind, but not a mind or a spirit which mortal mind can comprehend. Mortal man perceives mind on the finite, cosmic, material, and personal levels. Man also observes mind phenomena in living organisms functioning on the subpersonal (animal) level, but it is difficult for him to grasp the nature of mind when associated with supermaterial beings and as a part of exclusive spirit personalities. Mind must, however, be differently defined when it refers to the spirit level of existence, and when it is used to denote spirit functions of intelligence. That kind of mind which is directly allied with spirit is comparable neither to that mind which co-

tiesiogiai susieta su dvasia, nėra palygintina nei su tuo protu, kuris koordinuoja dvasią ir materiją, nei su tuo protu, kuris susietas tikrai su materija.

Dvasia visą laiką sąmoningai suvokia, protauja, ir turi įvairius tapatybės aspektus. Jeigu kuris nors aspektas neturėtų proto, tai dvasinių būtybių brolybėje nebūtų jokios dvasinės sąmonės. Proto ekvivalentas, sugebėjimas pažinti ir būti pažintam, yra neatskiriamas nuo Dievybės. Dievybė gali būti asmenė, ikiasmenė, viršasmenė, arba neasmenė, bet Dievybė niekada nebūna be proto, tai yra, niekada nebūna be to sugebėjimo bent jau bendrauti su panašiomis esybėmis, būtybėmis, ar asmenybėmis.

Amžinojo Sūnaus protas yra panašus į Tėvo protą, bet nepanašus į joki kitą protą visatoje, ir su Tėvo protu jis yra protėvis Bendrojo Kūrėjo įvairiapusiams ir toli pasklidusiems protams. Tėvo ir Sūnaus protas, tas intelektas, kuris yra protėvinis Trečiojo Šaltinio ir Centro absoliučiam protui, galbūt yra geriausiai iliustruojamas Minties Derintojo ikiprotu, nes, nors šitie Tėvo fragmentai yra visiškai už Bendrai Veikiančiojo proto grandinių, bet jie turi tam tikrą ikiproto formą; jie žino, kai būna žinomi; jie turi žmogiškojo mąstymo ekvivalentą.

Amžinasis Sūnus yra visiškai dvasinis; žmogus yra beveik visiškai materialus; dėl to didelė dalis to, kas susiję su Amžinojo Sūnaus dvasine asmenybe, su jo septyniomis dvasinėmis sferomis, juosiančiomis Rojų, ir kas susiję su Rojaus Sūnaus neasmenių kūrinių prigimtimi, turės laukti, kada jūs pasieksite dvasios statusą, jums užbaigus Nebadono vietinės visatos morontinį kilimą. Ir kada jūs pereisite per šią supervisatą ir eisite toliau į Havoną, tada daugelis iš šitų dvasios paslėptų paslapčių paaiškės, kai jūs būsite apdovanoti “dvasios protu”—dvasine įžvalga.

7. AMŽINOJO SŪNAUS ASMENYBĖ

Amžinasis Sūnus yra toji begalinė asmenybė, iš kurios beribių asmenybės pančių Visuotinis Tėvas išsiveržė sutrejbavimo būdu, ir kurio dėka jis visą laiką nuo to meto tęsė be pabaigos dosnų savęs dovanojimą savo Kūrėjų ir tvarinių visą laiką besiplečiančiai visatai. Sūnus yra *absoliuti asmenybė*; Dievas yra *asmenybės tėvas* — asmenybės šaltinis, asmenybės padovautojas, asmenybės priežastis. Kiekviena asmenė būtybė asmenybę gauna iš Visuotinio Tėvo, lygiai taip, kaip Pirminio Sūnaus asmenybė kyla iš Rojaus Tėvo.

Rojaus Sūnaus asmenybė yra absoliuti ir grynai dvasinė, ir šita absoliuti asmenybė taip pat

ordinates spirit and matter nor to that mind which is allied only with matter.

6.6.2 (78.5) Spirit is ever conscious, minded, and possessed of varied phases of identity. Without mind in some phase there would be no spiritual consciousness in the fraternity of spirit beings. The equivalent of mind, the ability to know and be known, is indigenous to Deity. Deity may be personal, prepersonal, superpersonal, or impersonal, but Deity is never mindless, that is, never without the ability at least to communicate with similar entities, beings, or personalities.

6.6.3 (78.6) The mind of the Eternal Son is like that of the Father but unlike any other mind in the universe, and with the mind of the Father it is ancestor to the diverse and far-flung minds of the Conjoint Creator. The mind of the Father and the Son, that intellect which is ancestral to the absolute mind of the Third Source and Center, is perhaps best illustrated in the premind of a Thought Adjuster, for, though these Father fragments are entirely outside of the mind circuits of the Conjoint Actor, they have some form of premind; they know as they are known; they enjoy the equivalent of human thinking.

6.6.4 (78.7) The Eternal Son is wholly spiritual; man is very nearly entirely material; therefore much pertaining to the spirit personality of the Eternal Son, to his seven spiritual spheres encircling Paradise and to the nature of the impersonal creations of the Paradise Son, will have to await your attainment of spirit status following your completion of the morontia ascension of the local universe of Nebadon. And then, as you pass through the superuniverse and on to Havona, many of these spirit-concealed mysteries will clarify as you begin to be endowed with the “mind of the spirit” — spiritual insight.

7. PERSONALITY OF THE ETERNAL SON

6.7.1 (79.1) The Eternal Son is that infinite personality from whose unqualified personality fetters the Universal Father escaped by the technique of trinitization, and by virtue of which he has ever since continued to bestow himself in endless profusion upon his ever-expanding universe of Creators and creatures. The Son is *absolute personality*; God is *father personality* — the source of personality, the bestower of personality, the cause of personality. Every personal being derives personality from the Universal Father just as the Original Son eternally derives his personality from the Paradise Father.

6.7.2 (79.2) The personality of the Paradise Son is absolute and purely spiritual, and this absolute

yra dieviškasis ir amžinasis modelis, pirma, Tėvo dovanos, kada asmenybė yra suteikiama Bendrai Veikiančiajam, o, vėliau, kada savo asmenybės dovaną suteikia miriadoms savo tvarinių per visą toli nusidriekiančią visatą.

Amžinasis Sūnus yra tikrai gailestingas tarnas, dieviškoji dvasia, dvasinė galia, ir reali asmenybė. Sūnus yra Dievo dvasinė ir asmenė prigimtis, paversta pasireiškiančia visatoms—Pirmojo Šaltinio ir Centro visa esmė, neturinti nieko to, kas yra neasmenis, kas yra šalia dieviško, kas yra nedvasinis ir grynai potencialus. Bet žmogiškajam protui neįmanoma perteikti Amžinojo Sūnaus dieviškosios asmenybės grožio ir didingumo žodinio paveikslo. Viskas, kas turi polinkio į tai, kad užtemdytų Visuotinį Tėvą, veikia beveik lygiai su tokiu pačiu poveikiu, kad užkirstų kelią Amžinojo Sūnaus conceptualiam suvokimui. Jūs turite palaukti, kol pasieksite Rojų, ir tuomet suprasite, kodėl aš nepajėgiau pavaizduoti šitos absoliučios asmenybės charakterio, kad tą suprastų ribinis protas.

8. AMŽINOJO SŪNAUS SUVOKIMAS

Kai dėl tapatybės, prigimties, ir kitų asmenybės požymių, tai Amžinasis Sūnus yra Visuotinio Tėvo visiškai lygus, tobulas papildinys, ir amžinasis partneris. Tokia pačia prasme kaip Dievas yra Visuotinis Tėvas, tai Sūnus yra Visuotinė Motina. O visi mes, aukšti ir žemi, sudarome jų visuotinę šeimą.

Kad įvertintumėte Sūnaus charakterį, jūs turėtumėte studijuoti Tėvo dieviškojo charakterio apreiškimą; jie yra amžiams ir neatskiriama vienas. Kaip dieviškosios asmenybės jie iš tiesų yra neatskiriama protingų būtybių žemesniosioms kategorijoms. Nėra taip sunku jas atskirti identifikuoti tiems, kurie yra kilę iš šitų pačių Dievybių kūrybinių veiksmų. Vietinės būtybės centrinėje visatoje ir Rojuje Tėvą ir Sūnų mato ne tik kaip vieną visuotinės kontrolės asmenę vienybę, bet taip pat ir kaip dvi atskiras asmenybes, veikiančias visatos administravimo konkrečiose sferose.

Kaip asmenis jūs galite suvokti Visuotinį Tėvą ir Amžinąjį Sūnų kaip atskirus individus, nes jie iš tikrųjų tokie ir yra; bet administruodami visas jie tarpusavyje yra taip persipynę ir susiję, jog nevisada įmanoma juos atskirti. Kada, visatų reikaluose, Tėvas ir Sūnus yra sutinkami gluminančiuose tarpusavio susivienijimuose, tada nevisada yra naudinga mėginti jų veikimą atskirti; tiesiog prisiminkite, jog Dievas yra sužadinanti mintis, o Sūnus yra išreiškiamas žodis. Kiekvienoje vietinėje visatoje šitą neatskiriamumą įsamenina Sūnus Kūrėjas, kuris dieviškumu išreiškia tiek Tėvą, tiek Sūnų dešimties milijonų

personality is also the divine and eternal pattern, first, of the Father's bestowal of personality upon the Conjoint Actor and, subsequently, of his bestowal of personality upon the myriads of his creatures throughout a far-flung universe.

6:7.3 (79.3) The Eternal Son is truly a merciful minister, a divine spirit, a spiritual power, and a real personality. The Son is the spiritual and personal nature of God made manifest to the universes — the sum and substance of the First Source and Center, divested of all that which is nonpersonal, extradivine, nonspiritual, and pure potential. But it is impossible to convey to the human mind a word picture of the beauty and grandeur of the supernal personality of the Eternal Son. Everything that tends to obscure the Universal Father operates with almost equal influence to prevent the conceptual recognition of the Eternal Son. You must await your attainment of Paradise, and then you will understand why I was unable to portray the character of this absolute personality to the understanding of the finite mind.

8. REALIZATION OF THE ETERNAL SON

6:8.1 (79.4) Concerning identity, nature, and other attributes of personality, the Eternal Son is the full equal, the perfect complement, and the eternal counterpart of the Universal Father. In the same sense that God is the Universal Father, the Son is the Universal Mother. And all of us, high and low, constitute their universal family.

6:8.2 (79.5) To appreciate the character of the Son, you should study the revelation of the divine character of the Father; they are forever and inseparably one. As divine personalities they are virtually indistinguishable by the lower orders of intelligence. They are not so difficult of separate recognition by those whose origin is in the creative acts of the Deities themselves. Beings of nativity in the central universe and on Paradise discern the Father and the Son not only as one personal unity of universal control but also as two separate personalities functioning in definite domains of universe administration.

6:8.3 (79.6) As persons you may conceive of the Universal Father and the Eternal Son as separate individuals, for they indeed are; but in the administration of the universes they are so intertwined and interrelated that it is not always possible to distinguish between them. When, in the affairs of the universes, the Father and the Son are encountered in confusing interassociations, it is not always profitable to attempt to segregate their operations; merely recall that God is the initiating thought and the Son is the expressionful word. In each local universe this inseparability is personalized in the divinity of

apgyvendintų pasaulių tvariniams.

Amžinasis Sūnus yra begalinis, bet prie jo galima priartėti per jo Rojaus Sūnų asmenis ir per Begalinės Dvasios kantrią tarnystę. Be Rojaus Sūnų save padovanojančio veikimo ir Begalinės Dvasios tvarinių kupinos meilės tarnystės, materialios kilmės būtybės vargu ar galėtų tikėtis pasiekti Amžinąjį Sūnų. Ir lygiai taip tai yra tiesa: Padedant ir vadovaujant šitoms dangiškosioms agentūroms, Dievo-sąmonės mirtingasis tikrai pasieks Rojų ir kada nors stovės šito didingo Sūnų Sūnaus asmeninėje akivaizdoje.

Nors Amžinasis Sūnus yra mirtingojo asmenybės pasiekimo modelis, bet jums yra lengviau suvokti tiek Tėvo, tiek Dvasios tikrovę, nes Tėvas yra jūsų žmogiškosios asmenybės tikrasis padovanojimas, o Begalinė Dvasia yra jūsų mirtingojo proto absoliutus šaltinis. Bet, kada jūs kilsite dvasinio žengimo į priekį Rojaus keliu, tada Amžinojo Sūnaus asmenybė jums taps vis realesnė, ir jo be apribojimų dvasinio proto tikrovę vis daugiau pastebės jūsų vis labiau dvasingėjantis protas.

Niekada iš tiesų Amžinojo Sūnaus samprata negali ryškiai spindėti jūsų materialiaame ar vėliau morontiniame prote; tikrai kada jūs sudvasingėsite ir pradėsite savo dvasios kilimą, tada tikrai Amžinojo Sūnaus asmenybės suvokimas ims prilygti jūsų sampratos ryškumui apie Rojaus kilmės Sūnaus Kūrėjo, kuris asmeniškai ir kaip asmuo vienu metu įsikūnijo ir gyveno Urantijoje kaip žmogus tarp žmonių, asmenybę.

Per visą jūsų vietinės visatos patyrimą Sūnus Kūrėjas, kurio asmenybę gali suvokti žmogus, turi kompensuoti tai, kad jūs nesugebate suvokti labiau dvasinio, bet nežiūrint šito, vis vien asmenio Rojaus Amžinojo Sūnaus viso reikšmingumo. Kai jūs eisite per Orvontoną ir Havoną, kada už savęs paliksite ryškų vaizdą ir gilius prisiminimus apie savosios vietinės visatos Sūnų Kūrėją, tada šitą materialaus ir morontinio patyrimo užbaigimą kompensuos visą laiką besiplečiančios sampratos ir vis stiprėjantis suvokimas apie Rojaus Amžinąjį Sūnų, kurio realybė ir artumas visą laiką didės jums žengiant į priekį link Rojaus.

Amžinasis Sūnus yra didinga ir šlovinga asmenybė. Nors tai pranoksta mirtingojo ir materialaus proto galias suvokti tokios begalinės būtybės asmenybės aktualybę, neabejokite, jis yra asmuo. Aš žinau, ką kalbu. Beveik nesuskaičiuojamą skaičių kartų aš stovėjau šito Amžinojo Sūnaus dieviškojoje akivaizdoje, o vėliau

the Creator Son, who stands for both Father and Son to the creatures of ten million inhabited worlds.

6:8.4 (80.1) The Eternal Son is infinite, but he is approachable through the persons of his Paradise Sons and through the patient ministry of the Infinite Spirit. Without the bestowal service of the Paradise Sons and the loving ministry of the creatures of the Infinite Spirit, beings of material origin could hardly hope to attain the Eternal Son. And it is equally true: With the help and guidance of these celestial agencies the God-conscious mortal will certainly attain Paradise and sometime stand in the personal presence of this majestic Son of Sons.

6:8.5 (80.2) Even though the Eternal Son is the pattern of mortal personality attainment, you find it easier to grasp the reality of both the Father and the Spirit because the Father is the actual bestower of your human personality and the Infinite Spirit is the absolute source of your mortal mind. But as you ascend in the Paradise path of spiritual progression, the personality of the Eternal Son will become increasingly real to you, and the reality of his infinitely spiritual mind will become more discernible to your progressively spiritualizing mind.

6:8.6 (80.3) Never can the concept of the Eternal Son shine brightly in your material or subsequent morontial mind; not until you spiritize and commence your spirit ascension will the comprehension of the personality of the Eternal Son begin to equal the vividness of your concept of the personality of the Creator Son of Paradise origin who, in person and as a person, onetime incarnated and lived on Urantia as a man among men.

6:8.7 (80.4) Throughout your local universe experience the Creator Son, whose personality is comprehensible by man, must compensate for your inability to grasp the full significance of the more exclusively spiritual, but none the less personal, Eternal Son of Paradise. As you progress through Orvonton and Havona, as you leave behind you the vivid picture and deep memories of the Creator Son of your local universe, the passing of this material and morontia experience will be compensated by ever-enlarging concepts and intensifying comprehension of the Eternal Son of Paradise, whose reality and nearness will ever augment as you progress Paradiseward.

6:8.8 (80.5) The Eternal Son is a grand and glorious personality. Although it is beyond the powers of the mortal and material mind to grasp the actuality of the personality of such an infinite being, doubt not, he is a person. I know whereof I speak. Times almost without number I have stood in the divine presence of this Eternal Son and then journeyed

iškeliudavau tolyn į visatą, kad įvykdyčiau jo maloningą paliepimą.

[Sukurta Dieviškojo Patarėjo, paskirto suformuluoti šitą pareiškimą, pavaizduojantį Rojaus Amžinąjį Sūnų.]

forth in the universe to execute his gracious bidding.

6:8.9 (80.6) [Indited by a Divine Counselor assigned to formulate this statement depicting the Eternal Son of Paradise.]

7 Dokumentas. Amžinojo Sūnaus ryšys. su visata

⇐ 006

URANTIJOS KNYGA

008 ⇐

I DALIS. CENTRINĖ VISATA IR SUPERVISATOS

7 DOKUMENTAS. AMŽINOJO SŪNAUS RYŠYS SU VISATA

Skyrius

ĮVADAS

1. Dvasinės gravitacijos grandinė
2. Amžinojo Sūnaus administracija
3. Amžinojo Sūnaus ryšys su individu
4. Dieviškojo tobulumo planai
5. Savęs padovanojimo Dvasia
6. Rojaus Dievo Sūnūs
7. Aukščiausiasis Tėvo apreiškimas

ĮVADAS

PIRMINIS Sūnus visą laiką rūpinasi Tėvo amžinojo tikslo dvasinių aspektų įgyvendinimu, kada jis vis labiau atsiskleidžia besivystančių visatų, turinčių gyvų būtybių daugybę grupių, reiškiniuose. Mes ne iki galo suvokiame šią amžinąjį planą, bet Rojaus Sūnus be abejonės jį suvokia iki galo.

Sūnus yra panašus į Tėvą tuo, kad jis stengiasi iš savęs padovanoti viską, kas yra įmanoma, savo lygiaverčiams Sūnams ir jiems pavaldiems Sūnams. Ir šis Sūnus turi tokią pačią Tėvo savęs dalinimo prigimtį neribotai save padovanodamas Begalinei Dvasiai, veikiančiai kartu su jais.

Kaip dvasinių realybių parėmėjas, Antrasis Šaltinis ir Centras yra Rojaus Salos, kuri taip nuostabiai paremia visus materialius daiktus, amžinasis atsvaras. Šitokiu būdu iš tiesų Pirmasis Šaltinis ir Centras yra amžinai apreikštas centrinės Salos nuostabių modelių materialiu grožiu ir Amžinojo Sūnaus dieviškosios

PAPER 7 RELATION OF THE ETERNAL SON TO THE UNIVERSE

SECTIONS

Introduction

1. The Spirit-Gravity Circuit
2. The Administration of the Eternal Son
3. Relation of the Eternal Son to the Individual
4. The Divine Perfection Plans
5. The Spirit of Bestowal
6. The Paradise Sons of God
7. The Supreme Revelation of the Father

INTRODUCTION

7:0.1 (81.1) THE Original Son is ever concerned with the execution of the spiritual aspects of the Father's eternal purpose as it progressively unfolds in the phenomena of the evolving universes with their manifold groups of living beings. We do not fully comprehend this eternal plan, but the Paradise Son undoubtedly does.

7:0.2 (81.2) The Son is like the Father in that he seeks to bestow everything possible of himself upon his co-ordinate Sons and upon their subordinate Sons. And the Son shares the Father's self-distributive nature in the unstinted bestowal of himself upon the Infinite Spirit, their conjoint executive.

7:0.3 (81.3) As the upholder of spirit realities, the Second Source and Center is the eternal counterpoise of the Isle of Paradise, which so magnificently upholds all things material. Thus is the First Source and Center forever revealed in the material beauty of the exquisite patterns of the central Isle and in the spiritual values of the

asmenybės dvasinėmis vertybėmis.

Amžinasis Sūnus yra dvasinių realybių ir dvasinių būtybių milžiniškos kūrinijos tikrasis parėmėjas. Dvasinis pasaulis yra Sūnaus įprotis, asmeninis elgesys, o dvasinės prigimties neasmenės realybės visada reaguoja į Absoliutaus Sūnaus tobulos asmenybės valią ir tikslą.

Tačiau, Sūnus nėra asmeniškai atsakingas už visų dvasinių asmenybių elgesį. Asmenio tvarinio valia yra santykinai laisva, ir dėl to nulemia tokių valinių būtybių veiksmus. Todėl laisvos valios dvasinis pasaulis nevisada tikrai išreiškia Amžinojo Sūnaus charakterį, net taip, kaip ir gamta Urantijoje nėra tikrasis Rojaus ir Dievybės tobulumo ir nekintamumo atspindys. Bet nesvarbu, kas galėtų apibūdinti žmogaus arba angelo laisvos valios veiksmą, vis vien visų dvasinių realybių visuotinės gravitacijos kontrolės Sūnaus amžinasis grybšnis toliau lieka absoliutus.

1. DVASINĖS GRAVITACIJOS GRANDINĖ

Viskas, ką galima pasakyti apie Dievo imanentiškumą, apie jo buvimą visur, visagališkumą, ir visažinumą, lygiai tiek pat galima pasakyti ir apie Sūnų dvasinėse sferose. Gryna ir visuotinė visos kūrinijos dvasinė gravitacija, šitoji išskirtinai dvasinė grandinė, veda tiesiai atgal į Antrojo Šaltinio ir Centro asmenį Rojuje. Jis vadovauja visų tikrų dvasinių vertybių to visą laiką esančio ir neklystančio dvasinio grybšnio kontrolei ir veikimui. Šitokiu būdu iš tikrųjų Amžinasis Sūnus įgyvendina absoliučią dvasinę aukščiausiąją valdžią. Jis tiesiogine prasme visas dvasines realybes ir visas sudvasintas vertybes laiko tarsi savo saugoje. Visuotinės dvasinės gravitacijos kontrolė yra visuotinė dvasinė aukščiausioji valdžia.

Šitoji dvasinių dalykų gravitacijos kontrolė veikia nepriklausomai nuo laiko ir erdvės; dėl to iš tiesų perduodama dvasinė energija nesumažėja. Dvasinė gravitacija niekada nenukenčia dėl laiko uždelimo, taip pat jos nesusilpnina erdvė. Ji nesumažėja sutinkamai su jos perdavimo atstumo kvadratu; grynų dvasinės energijos grandinių neuždelsia materialios kūrinijos masė. Ir šitas grynų dvasinės energijos laiko ir erdvės pranokimas yra neatskiriama nuo Sūnaus absoliutumo; jis yra ne dėl Trečiojo Šaltinio ir Centro antigravitacinių jėgų įsiterpimo.

Dvasinės realybės reaguoja į dvasinės gravitacijos centro traukiamąją galią sutinkamai su jų kokybine verte, su jų dvasinės prigimties realiu laipsniu. Dvasinė substancija (kokybė) lygiai taip reaguoja į dvasinę gravitaciją, kaip fizinės

supernal personality of the Eternal Son.

7:0.4 (81.4) The Eternal Son is the actual upholder of the vast creation of spirit realities and spiritual beings. The spirit world is the habit, the personal conduct, of the Son, and the impersonal realities of spirit nature are always responsive to the will and purpose of the perfect personality of the Absolute Son.

7:0.5 (81.5) The Son is not, however, personally responsible for the conduct of all spirit personalities. The will of the personal creature is relatively free and hence determines the actions of such volitional beings. Therefore the freewill spirit world is not always truly representative of the character of the Eternal Son, even as nature on Urantia is not truly revelatory of the perfection and immutability of Paradise and Deity. But no matter what may characterize the freewill action of man or angel, the Son's eternal grasp of the universal gravity control of all spirit realities continues as absolute.

1. THE SPIRIT-GRAVITY CIRCUIT

7:1.1 (81.6) Everything taught concerning the immanence of God, his omnipresence, omnipotence, and omniscience, is equally true of the Son in the spiritual domains. The pure and universal spirit gravity of all creation, this exclusively spiritual circuit, leads directly back to the person of the Second Source and Center on Paradise. He presides over the control and operation of that ever-present and unerring spiritual grasp of all true spirit values. Thus does the Eternal Son exercise absolute spiritual sovereignty. He literally holds all spirit realities and all spiritualized values, as it were, in the hollow of his hand. The control of universal spiritual gravity is universal spiritual sovereignty.

7:1.2 (82.1) This gravity control of spiritual things operates independently of time and space; therefore is spirit energy undiminished in transmission. Spirit gravity never suffers time delays, nor does it undergo space diminution. It does not decrease in accordance with the square of the distance of its transmission; the circuits of pure spirit power are not retarded by the mass of the material creation. And this transcendence of time and space by pure spirit energies is inherent in the absoluteness of the Son; it is not due to the interposition of the antigravity forces of the Third Source and Center.

7:1.3 (82.2) Spirit realities respond to the drawing power of the center of spiritual gravity in accordance with their qualitative value, their actual degree of spirit nature. Spirit substance (quality) is just as responsive to spirit gravity as the organized

materijos (kiekybės) organizuota energija reaguoja į fizinę gravitaciją. Dvasinės vertybės ir dvasinės jėgos yra *realios*. Asmenybės požiūriu, dvasia yra kūrinio siela; materija yra iliuzinis fizinis kūnas.

Dvasinės grandinės reakcijos ir svyravimai visą laiką tiksliai atitinka dvasinių vertybių turinį, individo arba pasaulio kokybinį dvasinį statusą. Traukianti galia akimirksniu reaguoja į bet kokios visatos situacijos ar planetinės sąlygos vertę dvasios viduje ar šalia dvasios. Kiekvieną kartą, kada kokia nors dvasinė realybė aktualizuojasi visatoje, šitas pasikeitimas sukelia būtinybę, kad dvasinė grandinė tiesiogiai ir nedelsiant prisiderintų iš naujo. Tokia nauja dvasia iš tiesų yra Antrojo Šaltinio ir Centro dalis; ir tiesiog tiek užtikrintai, kiek mirtingasis žmogus tampa sudvasinta būtybe, jis pasieks šį dvasinį Sūnų, dvasinės gravitacijos centrą ir šaltinį.

Sūnaus dvasinio traukimo galia mažesniu laipsniu yra neatskiriama nuo sūnystės daugelio Rojaus kategorijų. Nes tarp absoliučios dvasinės gravitacijos grandinės ribų iš tikrųjų egzistuoja tos vietinės dvasinės traukos sistemos, kurios veikia kūrinijos mažesniuose vienetuose. Tokie dvasinės gravitacijos ikiabsoliutūs sukoncentravimai yra laiko ir erdvės asmenybių Kūrėjų dieviškumo dalis, ir turi abipusį ryšį su Aukščiausiosios Būtybės atsirandančia patirtine virškontrole.

Dvasinės gravitacijos traukimas ir reagavimas į ją veikia ne tikai visatoje kaip visumoje, bet taip pat net ir tarp individų ir individų grupių. Dvasinio sąryšio jėga egzistuoja tarp bet kokio pasaulio, rasės, nacionalios, ar tikinčiųjų individų grupės dvasingų ir sudvasintų asmenybių. Tiesioginis dvasinės prigimties traukimas egzistuoja tarp dvasingai mąstančių asmenų, turinčių panašų skonį ir troškimus. Terminas *giminingos dvasios* yra ne vien tikai vaizdinė kalbos priemonė.

Kaip Rojaus materialioji gravitacija, taip Amžinojo Sūnaus dvasinė gravitacija yra absoliuti. Nuodėmė ir maištas gali trukdyti vietinės visatos grandinių veikimui, bet niekas negali sustabdyti Amžinojo Sūnaus dvasinės gravitacijos. Liuciferio maištas sukėlė daug pakitimų jūsų apgyvendintų pasaulių sistemoje ir Urantijoje, bet mes nepastebime, jog dėl to įvestas jūsų planetos dvasinis karantinas būtų bent mažiausiu laipsniu paveikęs Amžinojo Sūnaus visur esančios dvasios ar susietos dvasinės gravitacijos grandinės buvimą ir veikimą.

Visas didžiosios visatos dvasinės gravitacijos grandinės reakcijas galima numatyti. Mes atpažįstame Amžinojo Sūnaus visur esančios dvasios visus veiksmus ir reagavimus, ir matome, kad jie yra patikimi. Sutinkamai su gerai žinomais dėsniais, mes galime išmatuoti ir iš tiesų

energy of physical matter (quantity) is responsive to physical gravity. Spiritual values and spirit forces are *real*. From the viewpoint of personality, spirit is the soul of creation; matter is the shadowy physical body.

7:1.4 (82:3) The reactions and fluctuations of spirit gravity are ever true to the content of spiritual values, the qualitative spiritual status of an individual or a world. This drawing power is instantly responsive to the inter- and intraspirit values of any universe situation or planetary condition. Every time a spiritual reality actualizes in the universes, this change necessitates the immediate and instantaneous readjustment of spirit gravity. Such a new spirit is actually a part of the Second Source and Center; and just as certainly as mortal man becomes a spiritized being, he will attain the spiritual Son, the center and source of spirit gravity.

7:1.5 (82:4) The Son's spiritual drawing power is inherent to a lesser degree in many Paradise orders of sonship. For there do exist within the absolute spirit-gravity circuit those local systems of spiritual attraction that function in the lesser units of creation. Such subabsolute focalizations of spirit gravity are a part of the divinity of the Creator personalities of time and space and are correlated with the emerging experiential overcontrol of the Supreme Being.

7:1.6 (82:5) Spirit-gravity pull and response thereto operate not only on the universe as a whole but also even between individuals and groups of individuals. There is a spiritual cohesiveness among the spiritual and spiritized personalities of any world, race, nation, or believing group of individuals. There is a direct attractiveness of a spirit nature between spiritually minded persons of like tastes and longings. The term *kindred spirits* is not wholly a figure of speech.

7:1.7 (82:6) Like the material gravity of Paradise, the spiritual gravity of the Eternal Son is absolute. Sin and rebellion may interfere with the operation of local universe circuits, but nothing can suspend the spirit gravity of the Eternal Son. The Lucifer rebellion produced many changes in your system of inhabited worlds and on Urantia, but we do not observe that the resultant spiritual quarantine of your planet in the least affected the presence and function of either the omnipresent spirit of the Eternal Son or the associated spirit-gravity circuit.

7:1.8 (82:7) All reactions of the spirit-gravity circuit of the grand universe are predictable. We recognize all actions and reactions of the omnipresent spirit of the Eternal Son and find them to be dependable. In accordance with well-known laws, we can and do measure spiritual gravity just as man attempts to compute the workings of finite

matuojame dvasinę gravitaciją lygiai taip, kaip žmogus mėgina apskaičiuoti ribinės fizinės gravitacijos pasireiškimus. Yra nekintantis Sūnaus dvasios reagavimas į visus dvasinius dalykus, būtybes, ir asmenis, ir šitas reagavimas visada būna sutinkamai su visų tokių dvasinių vertybių aktualybės laipsniu (tikrovės kokybiniu laipsniu).

Bet šalia šitos pačios patikimos ir numatomos Amžinojo Sūnaus dvasinio buvimo funkcijos, taip pat yra sutinkami tokie reiškiniai, kurie savo reakcijomis nėra taip iš anksto nuspėjami. Tokie reiškiniai galbūt pažymi Dievybės Absoliuto lygiavertį veiksmą atsirandančių dvasinių potencialų sferose. Mes žinome, kad Amžinojo Sūnaus dvasios buvimas yra didingos ir begalinės asmenybės įtaka, bet mes vargu ar laikome tas reakcijas, susijusias su Dievybės Absoliuto numanomais veikimais, asmenėmis.

Žvelgiant asmenybės požiūriu ir į asmenis, tai Amžinasis Sūnus ir Dievybės Absolutas atrodo, jog yra susieti tokiu būdu: Amžinasis Sūnus viešpatauja aktualių dvasinių vertybių valdose, tuo tarpu Dievybės Absolutas atrodo, jog persmelkia milžinišką potencialių dvasinių vertybių sferą. Dvasinės prigimties visa aktuali vertybė prieglobstį suranda Amžinojo Sūnaus gravitacijos grybšnyje, bet jeigu ji yra potenciali, tuomet akivaizdžiai prisiglaudžia Dievybės Absoliuto buvime.

Dvasia atrodo, kad iškyla iš Dievybės Absoliuto potencialų; besivystanti dvasia abipusį ryšį suranda Aukščiausiojo ir Galutiniojo patirtiniuose ir neužbaigtuose grybšniuose; galiausiai dvasia suranda galutinį likimą Amžinojo Sūnaus dvasinės grandinės absoliučiam grybšnyje. Tai pasirodo, jog yra patirtinės dvasios ciklas, bet egzistenciali dvasia yra neatskiriama nuo Antrojo Šaltinio ir Centro begalybės.

2. AMŽINOJO SŪNAUS ADMINISTRACIJA

Rojuje Pirminio Sūnaus buvimas ir asmeninė veikla yra giluminė, absoliuti dvasine prasme. Kada mes vykstame iš Rojaus per Havoną į septynių supervisatų valdas, tada mes pastebime vis mažiau ir mažiau Amžinojo Sūnaus asmeninės veiklos. Po-Havonos visatose Amžinojo Sūnaus buvimas yra įsamenintas Rojaus Sūnuose, sąlygojamas Aukščiausiojo ir Galutiniojo patirtinių realybių, ir koordinuotas su Dievybės Absoliuto neapribotu dvasiniu potencialu.

Centrinėje visatoje Pirminio Sūnaus asmeninis veikimas yra pastebimas šio amžinojo kūrinio nuostabioje dvasinėje harmonijoje. Havona yra taip nuostabiai tobula, jog šito modelio visatos

physical gravity. There is an unvarying response of the Son's spirit to all spirit things, beings, and persons, and this response is always in accordance with the degree of actuality (the qualitative degree of reality) of all such spiritual values.

7:1.9 (83.1) But alongside this very dependable and predictable function of the spiritual presence of the Eternal Son, there are encountered phenomena which are not so predictable in their reactions. Such phenomena probably indicate the co-ordinate action of the Deity Absolute in the realms of emerging spiritual potentials. We know that the spirit presence of the Eternal Son is the influence of a majestic and infinite personality, but we hardly regard the reactions associated with the conjectured performances of the Deity Absolute as personal.

7:1.10 (83.2) Viewed from the personality standpoint and by persons, the Eternal Son and the Deity Absolute appear to be related in the following way: The Eternal Son dominates the realm of actual spiritual values, whereas the Deity Absolute seems to pervade the vast domain of potential spirit values. All actual value of spirit nature finds lodgment in the gravity grasp of the Eternal Son but, if potential, then apparently in the presence of the Deity Absolute.

7:1.11 (83.3) Spirit seems to emerge from the potentials of the Deity Absolute; evolving spirit finds correlation in the experiential and incomplete grasps of the Supreme and the Ultimate; spirit eventually finds final destiny in the absolute grasp of the spiritual gravity of the Eternal Son. This appears to be the cycle of experiential spirit, but existential spirit is inherent in the infinity of the Second Source and Center.

2. THE ADMINISTRATION OF THE ETERNAL SON

7:2.1 (83.4) On Paradise the presence and personal activity of the Original Son is profound, absolute in the spiritual sense. As we pass outward from Paradise through Havona and into the realms of the seven superuniverses, we detect less and less of the personal activity of the Eternal Son. In the post-Havona universes the presence of the Eternal Son is personalized in the Paradise Sons, conditioned by the experiential realities of the Supreme and the Ultimate, and co-ordinated with the unlimited spirit potential of the Deity Absolute.

7:2.2 (83.5) In the central universe the personal activity of the Original Son is discernible in the exquisite spiritual harmony of the eternal creation. Havona is so marvelously perfect that the spiritual

dvasinis statusas ir energijos būsenos yra tobuloje ir nuolatinėje pusiausvyroje.

Supervisatose Sūnus nebūna ir negyvena asmeniškai; šituose kūrinuose jis palaiko tiktai viršasmenį atstovavimą. Šitie Sūnaus dvasios pasireiškimai nėra asmeniai; jų nėra Visuotinio Tėvo asmenybės grandinėje. Mes nežinome nė vieno geresnio vartotino termino, kaip tik juos pavadinti *viršasmenybėmis*; ir jos yra ribinės būtybės; jos nėra nei absonitinės, nei absoliučios.

Amžinojo Sūnaus administravimas supervisatose, būdamas išimtinai dvasinis ir viršasmenis, nėra pastebimas tvariniams asmenybėms. Nepaisant šito, Sūnaus asmeninio poveikio visur prasiskverbiantis dvasinis raginimas yra sutinkamas Dienų Senujų sferų visų sektorių veiklos kiekvienoje fazėje. Tačiau vietinėse visatose mes pastebime Amžinąjį Sūną asmeniškai esantį Rojaus Sūnų asmenyse. Čia begalinis Sūnus dvasiškai ir kūrybiškai veikia lygiaverčių Sūnų Kūrėjų didingo korpuso asmenyse.

3. AMŽINOJO SŪNAUS RYŠYS SU INDIVIDU

Laiko mirtingieji, kildami vietinėje visatoje, į Sūnų Kūrėją žiūri kaip į Amžinojo Sūnaus asmeninį atstovą. Bet, kada jie pradeda kilti supervisatos mokymo režimu, tada laiko pilgrimai vis daugiau pastebi Amžinojo Sūnaus įkvepiančios dvasios dieviškąjį buvimą, ir jie sugeba patirti naudos, pasiimdami šitą dvasinio energizavimo veikimą. Havonoje šie kylantieji dar sąmoningiau suvokia Pirminio Sūnaus viską persmelkiančios dvasios mylintį apkabinimą. Nė viename etape per visą mirtingojo kilimą Amžinasis Sūnus tikrai negyvena laiko pilgrimo prote ar sieloje, bet jo geradarystė yra amžinai arti, ir visą laiką rūpinasi laiko besivystančiųjų vaikų gerove ir dvasiniu saugumu.

Amžinojo Sūnaus dvasinės gravitacijos traukimas sudaro išliekančiųjų žmogiškųjų sielų neatskiriamą nuo Rojaus kilimo paslaptį. Visos tikrosios dvasinės vertybės ir visi bona fide sudvasinti individai yra laikomi Amžinojo Sūnaus dvasinės gravitacijos nuolatiniame grybšnyje. Pavyzdžiui, mirtingojo protas pradeda savo karjerą kaip materialus mechanizmas, ir galiausiai yra įtraukiamas į Užbaigtumo Korpusą kaip beveik išbulinta dvasios egzistencija, kurią vis mažiau veikia materiali gravitacija ir kuri atitinkamai per visą šitą patyrimą vis labiau reaguoja į dvasinės gravitacijos traukimo į vidų akstiną. Dvasinės gravitacijos grandinė tiesiogine prasme traukia žmogaus sielą link Rojaus.

status and the energy states of this pattern universe are in perfect and perpetual balance.

7:2.3 (83.6) In the superuniverses the Son is not personally present or resident; in these creations he maintains only a superpersonal representation. These spirit manifestations of the Son are not personal; they are not in the personality circuit of the Universal Father. We know of no better term to use than to designate them *superpersonalities*; and they are finite beings; they are neither absonite nor absolute.

7:2.4 (83.7) The administration of the Eternal Son in the superuniverses, being exclusively spiritual and superpersonal, is not discernible by creature personalities. Nonetheless, the all-pervading spiritual urge of the Son's personal influence is encountered in every phase of the activities of all sectors of the domains of the Ancients of Days. In the local universes, however, we observe the Eternal Son personally present in the persons of the Paradise Sons. Here the infinite Son spiritually and creatively functions in the persons of the majestic corps of the co-ordinate Creator Sons.

3. RELATION OF THE ETERNAL SON TO THE INDIVIDUAL

7:3.1 (84.1) In the local universe ascent the mortals of time look to the Creator Son as the personal representative of the Eternal Son. But when they begin the ascent of the superuniverse training regime, the pilgrims of time increasingly detect the supernal presence of the inspiring spirit of the Eternal Son, and they are able to profit by the intake of this ministry of spiritual energization. In Havona the ascenders become still more conscious of the loving embrace of the all-pervading spirit of the Original Son. At no stage of the entire mortal ascension does the spirit of the Eternal Son indwell the mind or soul of the pilgrim of time, but his beneficence is ever near and always concerned with the welfare and spiritual security of the advancing children of time.

7:3.2 (84.2) The spiritual-gravity pull of the Eternal Son constitutes the inherent secret of the Paradise ascension of surviving human souls. All genuine spirit values and all bona fide spiritualized individuals are held within the unfailing grasp of the spiritual gravity of the Eternal Son. The mortal mind, for example, initiates its career as a material mechanism and is eventually mustered into the Corps of the Finality as a well-nigh perfected spirit existence, becoming progressively less subject to material gravity and correspondingly more responsive to the inward pulling urge of spirit gravity during this entire experience. The spirit-gravity circuit literally pulls the soul of man Paradiseward.

Dvasinės gravitacijos grandinė yra pagrindinis kanalas, perduodantis tikinčios žmogaus širdies nuoširdžią maldą iš žmogiškosios sąmonės lygio į Dievybės aktualią sąmonę. Tą, kas jūsų prašymuose išreiškia tikrai dvasinę vertybę, sugriebs visuotinė dvasinės gravitacijos grandinė ir nedelsiant ir tuo pačiu metu perduos visoms su tuo susijusioms dieviškosioms asmenybėms. Kiekviena užsiims tuo, kas priklauso jos asmeninei sričiai. Dėl to jūsų praktiniame religiniame patyrimo yra nesvarbu, adresuojant savo nuolankius prašymus, ar jūs įsivaizduojate savo vietinės visatos Sūnų Kūrėją ar Amžinąjį Sūnų visų daiktų centre.

Dvasinės gravitacijos grandinės skiriamasis veikimas matomai galėtų būti palygintas su nervų sistemos funkcijomis materialiam žmogiškajame kūne: Pojūčiai keliauja į vidų nervų takais; kai kuriuos sulaiko ir į juos reaguoja žemesnieji automatiniai stuburo smegenų centrai; kiti eina toliau į žemesniųjų smegenų mažiau automatiškus, bet įpročiu ištreniuotus centrus, tuo tarpu ateinantys svarbiausi ir gyvybiški signalai akimirksniu pereina per šituos subordinuotus centrus ir nedelsiant yra užregistruojami aukščiausiuose žmogiškosios sąmonės lygiuose.

Bet kiek daug daugiau tobulesnės yra dvasinio pasaulio nuostabios priemonės! Jeigu kas nors kyla jūsų sąmonėje, kas yra kupinas aukščiausiosios dvasinės vertybės, kada tam jūs kartą suteikiate išraišką, tada nė viena jėga visatoje negali užkirsti kelio tam, kad tai būtų akimirksniu perduota tiesiai visos kūrinijos Absoliučiai Dvasios Asmenybei.

Ir priešingai, jeigu jūsų nuolankūs prašymai yra grynai materialūs ir visiškai sukoncentruoti į savąjį aš, tai neegzistuoja jokio plano, pagal kurį tokios nevertos maldos galėtų surasti prieglobstį Amžinojo Sūnaus dvasinėje grandinėje. Bet kokio prašymo turinys, kuris nėra "padiktuotas dvasios," negali surasti jokios vietos visuotinėje dvasinėje grandinėje; tokie grynai savanaudiški ir materialūs pageidavimai sužlunga; jie nepakyla tikrųjų dvasinių vertybių grandinėmis. Tokie žodžiai yra kaip "pučiamos dūdos ir skambantis cimblas."

Būtent motyvuojanti mintis, dvasinis turinys, nuolankų meldimą padaro galiojančiu. Žodžiai yra beverčiai.

4. DIEVIŠKOJO TOBULUMO PLANAI

Amžinasis Sūnus yra visą laiką trunkantis ryšys su Tėvu, sėkmingai įgyvendinant *žengimo į priekį dieviškąjį planą*: visuotinį planą dėl valinių tvarinių sukūrimo, evoliucijos, kilimo, ir tobulinimo. Ir, dieviškąja ištikimybe, šis Sūnus yra amžinai

7:3.3 (84.3) The spirit-gravity circuit is the basic channel for transmitting the genuine prayers of the believing human heart from the level of human consciousness to the actual consciousness of Deity. That which represents true spiritual value in your petitions will be seized by the universal circuit of spirit gravity and will pass immediately and simultaneously to all divine personalities concerned. Each will occupy himself with that which belongs to his personal province. Therefore, in your practical religious experience, it is immaterial whether, in addressing your supplications, you visualize the Creator Son of your local universe or the Eternal Son at the center of all things.

7:3.4 (84.4) The discriminative operation of the spirit-gravity circuit might possibly be compared to the functions of the neural circuits in the material human body: Sensations travel inward over the neural paths; some are detained and responded to by the lower automatic spinal centers; others pass on to the less automatic but habit-trained centers of the lower brain, while the most important and vital incoming messages flash by these subordinate centers and are immediately registered in the highest levels of human consciousness.

7:3.5 (84.5) But how much more perfect is the superb technique of the spiritual world! If anything originates in your consciousness that is fraught with supreme spiritual value, when once you give it expression, no power in the universe can prevent its flashing directly to the Absolute Spirit Personality of all creation.

7:3.6 (84.6) Conversely, if your supplications are purely material and wholly self-centered, there exists no plan whereby such unworthy prayers can find lodgment in the spirit circuit of the Eternal Son. The content of any petition which is not "spirit indited" can find no place in the universal spiritual circuit; such purely selfish and material requests fall dead; they do not ascend in the circuits of true spirit values. Such words are as "sounding brass and a tinkling cymbal."

7:3.7 (85.1) It is the motivating thought, the spiritual content, that validates the mortal supplication. Words are valueless.

4. THE DIVINE PERFECTION PLANS

7:4.1 (85.2) The Eternal Son is in everlasting liaison with the Father in the successful prosecution of the *divine plan of progress*: the universal plan for the creation, evolution, ascension, and perfection of will creatures. And, in divine faithfulness, the

lygus su Tėvu.

Tėvas ir jo Sūnus yra kaip vienas formuluojant ir vykdant šitą gigantiško pasiekimo planą, vystant laiko materialias būtybes iki amžinybės tobulumo. Šitas projektas erdvės kylančiųjų sielų dvasiniam pakėlimui yra bendras Tėvo ir Sūnaus kūrinys, ir jie, bendradarbiaudami su Begaline Dvasia, yra įsitraukę į savo dieviškojo tikslo bendrą įgyvendinimą.

Šitas tobulumo pasiekimo dieviškasis planas apima tris unikalias, nors turinčias nuostabų abipusį ryšį, visuotinės užduoties dalis:

1 . *Progresinio Pasiekimo Planą*. Tai yra Visuotinio Tėvo planas dėl evoliucinio kilimo, tokia programa, kurią be išlygų priėmė Amžinasis Sūnus, kada jis prisijungė prie Tėvo pasiūlymo, “Sutverkime mirtinguosius tvarinius pagal mūsų pačių atvaizdą.” Šitoji nuostata vystyti laiko tvarinius apima tai, kad Tėvas padovanoja Minties Derintojus ir materialius tvarinius apdovanoja asmenybės išskirtinėmis teisėmis.

2 . *Savęs Padovanojimo Planas*. Kitas visuotinis planas yra didis Tėvo apreiškimo planas, kurį vykdo Amžinasis Sūnus ir jo lygiaverčiai Sūnūs. Tai yra Amžinojo Sūnaus pasiūlymas, ir jį sudaro tai, kad Dievo Sūnus jis padovanoja evoliuciniams kūriniams, kad ten įsamenintų ir koncentruotų, kad įkūnytų ir paverstų realia Tėvo meilę ir Sūnaus gailestingumą visų visatų tvariniams. Neatskiriamas nuo savęs padovanojimo plano ir, kaip šito meilės tarnavimo laikinas bruožas, Rojaus Sūnūs veikia kaip reabilituotojai to, ką suklaidintų tvarinių valia pastatė į dvasinį pavojų. Kada tik ir kur tik įvyksta uždelsimas pasiekimo plano veikime, jeigu maištas, kartais, iškreiptų ar sukomplikuotų šitą planą, tuomet iš tikrųjų ima aktyviai veikti savęs padovanojimo plano nepaprastosios padėties nuostatos. Rojaus Sūnūs yra pasižadėję ir pasiruošę veikti kaip gelbėtojai, vykti į pačias tas maišto valdas ir ten atstatyti šių sferų dvasinį statusą. Ir tokią didvyrišką tarnystę iš tikrųjų atliko lygiavertis Sūnus Kūrėjas Urantijoje, sąsajoje su savo patirtinio savęs padovanojimo karjera gaunant aukščiausiąją valdžią.

3 . *Gailestingumo Tarnavimo Planas*. Kada pasiekimo planas ir savęs padovanojimo planas buvo suformuluotas ir paskelbtas, tada Begalinė Dvasia, viena ir pati, suplanavo ir pradėjo vykdyti gailestingumo tarnavimo milžinišką ir visuotinę užduotį. Šitoji tarnystė yra tokia esminė tiek pasiekimo, tiek savęs padovanojimo užduočių praktiniam ir efektyviam įvykdymui, ir visos Trečiojo Šaltinio ir Centro dvasinės asmenybės turi gailestingumo tarnystės dvasią, kuri tokiu dideliu laipsniu yra Trečiojo Šaltinio ir Centro prigimties dalis. Ne tik tai kurdama, bet taip pat ir

Son is the eternal equal of the Father.

7:4.2 (85.3) The Father and his Son are as one in the formulation and prosecution of this gigantic attainment plan for advancing the material beings of time to the perfection of eternity. This project for the spiritual elevation of the ascendant souls of space is a joint creation of the Father and the Son, and they are, with the co-operation of the Infinite Spirit, engaged in associative execution of their divine purpose.

7:4.3 (85.4) This divine plan of perfection attainment embraces three unique, though marvelously correlated, enterprises of universal adventure:

7:4.4 (85.5) 1. *The Plan of Progressive Attainment*. This is the Universal Father's plan of evolutionary ascension, a program unreservedly accepted by the Eternal Son when he concurred in the Father's proposal, "Let us make mortal creatures in our own image." This provision for upstepping the creatures of time involves the Father's bestowal of the Thought Adjusters and the endowing of material creatures with the prerogatives of personality.

7:4.5 (85.6) 2. *The Bestowal Plan*. The next universal plan is the great Father-revelation enterprise of the Eternal Son and his co-ordinate Sons. This is the proposal of the Eternal Son and consists of his bestowal of the Sons of God upon the evolutionary creations, there to personalize and factualize, to incarnate and make real, the love of the Father and the mercy of the Son to the creatures of all universes. Inherent in the bestowal plan, and as a provisional feature of this ministration of love, the Paradise Sons act as rehabilitators of that which misguided creature will has placed in spiritual jeopardy. Whenever and wherever there occurs a delay in the functioning of the attainment plan, if rebellion, perchance, should mar or complicate this enterprise, then do the emergency provisions of the bestowal plan become active forthwith. The Paradise Sons stand pledged and ready to function as retrievers, to go into the very realms of rebellion and there restore the spiritual status of the spheres. And such a heroic service a co-ordinate Creator Son did perform on Urantia in connection with his experiential bestowal career of sovereignty acquirement.

7:4.6 (85.7) 3. *The Plan of Mercy Ministry*. When the attainment plan and the bestowal plan had been formulated and proclaimed, alone and of himself, the Infinite Spirit projected and put in operation the tremendous and universal enterprise of mercy ministry. This is the service so essential to the practical and effective operation of both the attainment and the bestowal undertakings, and the spiritual personalities of the Third Source and Center all partake of the spirit of mercy ministry which is so much a part of the nature of the Third Person of Deity. Not only in creation but also in

administruodama Begalinė Dvasia veikia tikrai ir tiesiogine prasme kaip Tėvo ir Sūnaus bendrasis vykdytojas.

Amžinasis Sūnus yra tvarinio kilimo Tėvo visuotinio plano asmeninis patikėtinis, dieviškasis saugotojas. Paskelbęs visuotinį mandata, “Būkite tokie tobuli, net koks tobulas esu aš,” Tėvas patikėjo šitos milžiniškos užduoties įgyvendinimą Amžinajam Sūnui; ir Amžinasis Sūnus šitą dieviškąjį planą puoselėja drauge su savo dieviškuoju partneriu, Begaline Dvasia. Šitokiu būdu Dievybės iš tikrųjų veiksmingai bendradarbiauja kūrimo, kontrolės, evoliucijos, apreiškimo, ir tarnavimo—ir jeigu reikia, atstatymo ir reabilitavimo—darbe.

5. SAVĖS PADOVANOJIMO DVASIA

Amžinasis Sūnus be apribojimų prisijungė prie Visuotinio Tėvo, kada visai kūrinijai buvo perduodamas tas nuostabus nurodymas: “Būkite tokie tobuli, net koks tobulas yra jūsų Tėvas Havonoje.” Ir visą laiką nuo to meto, tas pakvietimas-palėpimas motyvavo milžiniškos Amžinojo Sūnaus ir jo lygiaverčių ir asocijuotų Sūnų šeimos visus išlikimo planus ir savęs padovanojimo projektus. Ir per šituos pačius savęs padovanojimus Dievo Sūnūs visiems evoliuciniams tvariniams tapo “tuo keliu, ta tiesa, ir tuo gyvenimu.”

Amžinasis Sūnus negali tiesiogiai palaikyti ryšio su žmogiškosiomis būtybėmis, kaip tą daro Tėvas ikiasmenių Minties Derintojų dovanos dėka, bet Amžinasis Sūnus prie sukurtų asmenybių iš tiesų priartėja dieviškosios sūnystės daugeliu žemyn nusidriekiančių palaipsnių pakopų dėka, kol jis gali stovėti žmogaus akivaizdoje ir, kartais, kaip pats žmogus.

Amžinojo Sūnaus grynai asmenė prigimtis negali fragmentuotis. Amžinasis Sūnus tarnauja kaip dvasinė jėga arba kaip asmuo, jis niekada netarnauja kitaip. Sūnui neįmanoma tapti tvarinio patyrimo dalimi ta prasme, kaip ja tampa Tėvas-Derintojas, bet Amžinasis Sūnus kompensuoja šitą apribojimą savęs padovanojimų būdu. Ką Visuotiniam Tėvui reiškia fragmentuotų esybių patyrimas, tą Amžinajam Sūnui reiškia Rojaus Sūnų įsikūnijimo patyrimai.

Amžinasis Sūnus neateina pas mirtingąjį žmogų kaip dieviškoji valia, kaip Minties Derintojas, gyvenantis žmogaus prote, bet Amžinasis Sūnus iš tiesų atėjo pas mirtingąjį žmogų Urantijoje, kada jo Sūnaus, Nebadono Mykolo, dieviškoji *asmenybė* įsikūnijo Jėzaus iš Nazareto žmogiškojoje prigimtyje. Tam, kad įgytų sukurtų asmenybių patyrimą, Dievo Rojaus

administration, the Infinite Spirit functions truly and literally as the conjoint executive of the Father and the Son.

7:4.7 (86.1) The Eternal Son is the personal trustee, the divine custodian, of the Father's universal plan of creature ascension. Having promulgated the universal mandate, “Be you perfect, even as I am perfect,” the Father intrusted the execution of this tremendous undertaking to the Eternal Son; and the Eternal Son shares the fostering of this supernal enterprise with his divine co-ordinate, the Infinite Spirit. Thus do the Deities effectively co-operate in the work of creation, control, evolution, revelation, and ministration — and if required, in restoration and rehabilitation.

5. THE SPIRIT OF BESTOWAL

7:5.1 (86.2) The Eternal Son without reservation joined with the Universal Father in broadcasting that tremendous injunction to all creation: “Be you perfect, even as your Father in Havona is perfect.” And ever since, that invitation-command has motivated all the survival plans and the bestowal projects of the Eternal Son and his vast family of co-ordinate and associated Sons. And in these very bestowals the Sons of God have become to all evolutionary creatures “the way, the truth, and the life.”

7:5.2 (86.3) The Eternal Son cannot contact directly with human beings as does the Father through the gift of the prepersonal Thought Adjusters, but the Eternal Son does draw near to created personalities by a series of downstepping gradations of divine sonship until he is enabled to stand in man's presence and, at times, as man himself.

7:5.3 (86.4) The purely personal nature of the Eternal Son is incapable of fragmentation. The Eternal Son ministers as a spiritual influence or as a person, never otherwise. The Son finds it impossible to become a part of creature experience in the sense that the Father-Adjuster participates therein, but the Eternal Son compensates this limitation by the technique of bestowal. What the experience of fragmented entities means to the Universal Father, the incarnation experiences of the Paradise Sons mean to the Eternal Son.

7:5.4 (86.5) The Eternal Son comes not to mortal man as the divine will, the Thought Adjuster indwelling the human mind, but the Eternal Son did come to mortal man on Urantia when the divine *personality* of his Son, Michael of Nebadon, incarnated in the human nature of Jesus of Nazareth. To share the experience of created personalities, the Paradise Sons of God must

Sūnūs turi įgauti tokių tvarinių pačią tą prigimtį ir savo dieviškąsias asmenybes įkūnyti kaip tuos pačius realius tvarinius. Įsikūnijimas, Sūnaringtono paslaptis, yra Sūnaus metodas, kaip išvengti priešingu atveju viską apimančių asmenybės absoliutumo pančių.

Seniai seniai Amžinasis Sūnus padovanojo save centrinio kūrinio kiekvienai iš grandinių tam, kad būtų apšviesti ir vystomi Havonos visi gyventojai ir piligrimai, įskaitant ir laiko kylančiuosius piligrimus. Nė per vieną iš šių septynių savęs padovanojimų jis tikrai neveikė nei kaip kylantysis, nei kaip havonietis. Jis egzistavo kaip jis pats. Jo patyrimas buvo unikalus; jo patyrimas nebuvo *su* žmogumi ar kitu piligrimu ar kaip žmogus ar kitas piligrimas, bet tam tikru būdu jis buvo asociatyvus viršasmene prasme.

Taip pat jis iš tiesų neperėjo per tai, kas įsiterpia tarp Havonos vidinės grandinės ir Rojaus krantų. Jam, absoliučiai būtybei, neįmanoma sustabdyti asmenybės sąmonės, kadangi jame sutelktos visos dvasinės gravitacijos linijos. Ir šių savęs padovanojimų laikotarpiais dvasinio švytėjimo centrinis Rojaus prieglobstis nebuvo susilpnintas, o Sūnaus visuotinės dvasinės gravitacijos grybšnis nebuvo sumažėjęs.

Amžinojo Sūnaus savęs padovanojimais Havonoje pranoksta žmogiškosios vaizduotės ribas; jie buvo transcendentiniai. Jis papildė visos Havonos patyrimą tada ir vėliau, bet mes nežinome, ar jis papildė savo egzistencialios prigimties tariamą patirtinį pajėgumą. Tai būtų Rojaus Sūnų savęs padovanojimo paslapties sfera. Tačiau, mes tikrai manome, jog kad ir ką Amžinasis Sūnus įgavo šių savęs padovanojimo misijų metu, nuo to meto jis tą išsaugojo visą laiką; bet mes nežinome, kas tai yra.

Kad ir kiek mums būtų sunku suvokti Dievybės Antrojo Asmens savęs padovanojimus, bet mes tikrai suvokiame tą savęs padovanojimą, kurį Havonoje įgyvendino Amžinojo Sūnaus vienas iš Sūnų, kuris tiesiogine prasme perėjo per centrinės visatos grandines ir realiai patyrė tai, kas sudaro kylančiojo pasirengimą Dievybės pasiekimui. Tai buvo pirminis Mykolas, pirmagimis Sūnus Kūrėjas, ir jis perėjo per kylančiųjų piligrimų gyvenimo patyrimus iš grandinės į grandinę, su jais asmeniškai nukeliaudamas kiekvieno apskritimo etapą Grandfandos, pirmojo iš mirtingųjų, pasiekusio Havoną, dienomis.

Kad ir ką kitą šitas pirminis Mykolas apreiškė, bet jis Pirminio Sūnaus Motinos transcendentinį savęs padovanojimą Havonos tvariniams padarė realų. Tokį realų, jog kiekvienas laiko piligrimas, kuris įtemptai dirba, kad nukeltų Havonos grandinėmis, yra amžiams dar labiau padrąsintas ir sustiprintas tvirto žinojimo, kad Dievo Amžinasis Sūnus septynis kartus atsisakė

assume the very natures of such creatures and incarnate their divine personalities as the actual creatures themselves. Incarnation, the secret of Sonarington, is the technique of the Son's escape from the otherwise all-encompassing fetters of personality absolutism.

7:5.5 (86.6) Long, long ago the Eternal Son bestowed himself upon each of the circuits of the central creation for the enlightenment and advancement of all the inhabitants and pilgrims of Havona, including the ascending pilgrims of time. On none of these seven bestowals did he function as either an ascender or a Havoner. He existed as himself. His experience was unique; it was not *with* or as a human or other pilgrim but in some way associative in the superpersonal sense.

7:5.6 (86.7) Neither did he pass through the rest that intervenes between the inner Havona circuit and the shores of Paradise. It is not possible for him, an absolute being, to suspend consciousness of personality, for in him center all lines of spiritual gravity. And during the times of these bestowals the central Paradise lodgment of spiritual luminosity was undimmed, and the Son's grasp of universal spirit gravity was undiminished.

7:5.7 (87.1) The bestowals of the Eternal Son in Havona are not within the scope of human imagination; they were transcendental. He added to the experience of all Havona then and subsequently, but we do not know whether he added to the supposed experiential capacity of his existential nature. That would fall within the bestowal mystery of the Paradise Sons. We do, however, believe that whatever the Eternal Son acquired on these bestowal missions, he has ever since retained; but we do not know what it is.

7:5.8 (87.2) Whatever our difficulty in comprehending the bestowals of the Second Person of Deity, we do comprehend the Havona bestowal of a Son of the Eternal Son, who literally passed through the circuits of the central universe and actually shared those experiences which constitute an ascender's preparation for Deity attainment. This was the original Michael, the first-born Creator Son, and he passed through the life experiences of the ascending pilgrims from circuit to circuit, personally journeying a stage of each circle with them in the days of Grandfanda, the first of all mortals to attain Havona.

7:5.9 (87.3) Whatever else this original Michael revealed, he made the transcendent bestowal of the Original Mother Son real to the creatures of Havona. So real, that forevermore each pilgrim of time who labors in the adventure of making the Havona circuits is cheered and strengthened by the certain knowledge that the Eternal Son of God seven times abdicated the power and glory of Paradise to participate in the experiences of the

Rojaus galios ir šlovės tam, jog dalyvautų laiko-erdvės piligrimų patyrimuose progresinio Havonos pasiekimo septyniose grandinėse.

Amžinasis Sūnus yra pavyzdinis įkvėpimas visiems Dievo Sūnams jų savęs padovanojimo tarnavime per visas laiko ir erdvės visas. Lygiaverčiai Sūnūs Kūrėjai ir asocijuotieji Sūnūs Arbitrai, su kitomis sūnystės neapreikštomis kategorijomis, visi turi šitą nuostabų norą padovanoti save tvarinio gyvybės įvairioms kategorijoms ir pačių jų tvarinių pavidalu. Todėl, dvasioje ir kadangi yra prigimties, o taip pat ir kilmės giminingumas, tampa teisinga, jog Amžinasis Sūnus, padovanodamas Dievo kiekvieną Sūnų erdvės pasauliams, šituose padovanojimuose, per šituos padovanojimus, ir šitais padovanojimais, visatų protingiems valiniams tvariniams padovanoja ir save.

Dvasia ir prigimtimi, jeigu ne visomis savybėmis, kiekvienas Rojaus Sūnus yra Pirminio Sūnaus dieviškai tobulas portretas. Tiesiogine prasme tai yra tiesa, kas tik matė Rojaus Sūnų, tas matė Dievo Amžinąjį Sūnų.

6. ROJAUS DIEVO SŪNŪS

Žinių stoka apie gausų skaičių Dievo Sūnų yra didžiulio susipainiojimo šaltinis Urantijoje. Ir šitas neišmanymas išlieka, nežiūrint tokių teiginių, kaip toks įrašas apie šitų dieviškųjų asmenybių konklavą: "Kada Dievo Sūnūs skelbė džiaugsmą, ir visos Ryto Žvaigždės dainavo kartu." Kas tūkstantmetį sektoriaus standartiniu laiku įvairios dieviškųjų Sūnų kategorijos susirenka į savo periodines konklavas.

Amžinasis Sūnus yra gailestingumo ir tarnystės garbinamų savybių, kurios taip su kaupu apibūdina besileidžiančiųjų Dievo Sūnų visas kategorijas, kada jos veikia visoje kūrinijoje, asmenis šaltinis. Visą dieviškąją prigimtį, jeigu ne visą savybių begalybę, Amžinasis Sūnus būtinai perduoda tiems Rojaus Sūnams, kurie išvyksta iš amžinosios Salos, kad jo dieviškąjį charakterį apreikštų visatų visatai.

Pirminis ir Amžinasis Sūnus yra Visuotinio Tėvo "pirmosios" užbaigtos ir begalinės minties palikuonis-asmuo. Kiekvieną kartą, kada Visuotinis Tėvas ir Amžinasis Sūnus bendrai projektuoja naują, originalią, identišką, unikalią, ir absoliučią asmeninę mintį, tą patį akimirksnį šita kūrybinė idėja yra tobulai ir galutinai įsmeninama naujo ir originalaus *Sūnaus Kūrėjo* būtybe ir asmenybe. Šitie Sūnūs Kūrėjai dvasinė prigimtimi, dieviškąja išmintimi, ir lygiaverte kūrybine galia, potencialiai yra lygūs su Dievu Tėvu ir Dievu Sūnumi.

Sūnūs Kūrėjai išvyksta iš Rojaus į laiko

time-space pilgrims on the seven circuits of progressive Havona attainment.

7:5.10 (87.4) The Eternal Son is the exemplary inspiration for all the Sons of God in their ministrations of bestowal throughout the universes of time and space. The co-ordinate Creator Sons and the associate Magisterial Sons, together with other unrevealed orders of sonship, all partake of this wonderful willingness to bestow themselves upon the varied orders of creature life and as the creatures themselves. Therefore, in spirit and because of kinship of nature as well as fact of origin, it becomes true that in the bestowal of each Son of God upon the worlds of space, in and through and by these bestowals, the Eternal Son has bestowed himself upon the intelligent will creatures of the universes.

7:5.11 (87.5) In spirit and nature, if not in all attributes, each Paradise Son is a divinely perfect portraiture of the Original Son. It is literally true, whosoever has seen a Paradise Son has seen the Eternal Son of God.

6. THE PARADISE SONS OF GOD

7:6.1 (87.6) The lack of a knowledge of the multiple Sons of God is a source of great confusion on Urantia. And this ignorance persists in the face of such statements as the record of a conclave of these divine personalities: "When the Sons of God proclaimed joy, and all of the Morning Stars sang together." Every millennium of sector standard time the various orders of the divine Sons go forth for their periodic conclaves.

7:6.2 (87.7) The Eternal Son is the personal source of the adorable attributes of mercy and service which so abundantly characterize all orders of the descending Sons of God as they function throughout creation. All the divine nature, if not all the infinity of attributes, the Eternal Son unfailingly transmits to the Paradise Sons who go out from the eternal Isle to reveal his divine character to the universe of universes.

7:6.3 (88.1) The Original and Eternal Son is the offspring-person of the "first" completed and infinite thought of the Universal Father. Every time the Universal Father and the Eternal Son jointly project a new, original, identical, unique, and absolute personal thought, that very instant this creative idea is perfectly and finally personalized in the being and personality of a new and original *Creator Son*. In spirit nature, divine wisdom, and co-ordinate creative power, these Creator Sons are potentially equal with God the Father and God the Son.

7:6.4 (88.2) The Creator Sons go out from Paradise

visatas, ir bendradarbiaudami su Trečiojo Šaltinio ir Centro kontroliuojančiomis ir kūrybinėmis agentūromis, užbaigia progresinės evoliucijos vietinių visatų organizavimą. Šitie Sūnūs nėra susieti su materijos, proto, ir dvasios centre ir visuotinė kontrole, ir tokia kontrole jie nesirūpina. Dėl to iš tikrųjų jų kūrybinius veiksmus apriboja Pirmojo Šaltinio ir Centro ir jo lygiaverčių Absoliutų ikegzistencija, pirmenybė, ir viršenybė. Šitie Sūnūs sugeba administruoti tik tai, ką sukuria jie. Absoliutus administravimas yra neatsiejamas nuo egzistencijos pirmumo ir neatskiriamas nuo buvimo amžinybės. Tėvas išlieka pirminis visatose.

Didele dalimi taip, kaip Sūnus Kūrėjus įsamenina Tėvas ir Sūnus, taip *Sūnus Arbitrus* įsamenina Sūnus ir Dvasia. Būtent šitie Sūnūs, tvarinio įsikūnijimo patyrimuose, užsitarnauja teisę tarnauti išlikimo teisėjais laiko ir erdvės kūrinuose.

Tėvas, Sūnus, ir Dvasia taip pat susivienija, kad įsamentintų įvairiapusių *Sutreybintus Sūnus Mokytojus*, kurie raižo didžiąją visatą kaip dieviškieji mokytojai visoms asmenybėms, žmogiškosioms ir dieviškosioms. Ir yra didžiulis skaičius kitokių Rojaus sūnystės kategorijų, kurios nebuvo pateiktos Urantijos mirtingųjų dėmesiai.

Tarp Pirminio Sūnaus Motinos ir šitų Rojaus Sūnų gausybių, pasklidusių po visą kūriniją, yra tiesioginis ir išskirtinis bendravimo kanalas, toks kanalas, kurio veikimas yra neatskiriamas nuo dvasinio giminingumo savybės, kuri juos suvienija beveik absoliutaus dvasinio bendravimo ryšiais. Šita tarpusūnystės grandinė visiškai skiriasi nuo dvasinės gravitacijos visuotinės grandinės, kuri taip pat yra sukoncentruota Antrojo Šaltinio ir Centro asmenyje. Visi Dievo Sūnūs, kurie kyla iš Rojaus Dievybių asmenų, tiesiogiai ir nuolat palaiko ryšį su Amžinuoju Sūnumi Motina. Ir toks ryšys įvyksta akimirksniu; jis nepriklauso nuo laiko, nors kartais jį sąlygoja erdvė.

Amžinasis Sūnus visą laiką ne tik turi tobulas žinias apie Rojaus sūnystės visų kategorijų statusą, mintis, ir daugialypę veiklą, bet taip pat jis tobulai žino viską, kas turi dvasinės vertės, kuri egzistuoja visų tvarinių širdyse amžinybės pirminiame centriniame kūrinyje ir lygiaverčių Sūnų Kūrėjų antriniuose laiko kūrinuose.

into the universes of time and, with the co-operation of the controlling and creative agencies of the Third Source and Center, complete the organization of the local universes of progressive evolution. These Sons are not attached to, nor are they concerned with, the central and universal controls of matter, mind, and spirit. Hence are they limited in their creative acts by the pre-existence, priority, and primacy of the First Source and Center and his co-ordinate Absolutes. These Sons are able to administer only that which they bring into existence. Absolute administration is inherent in priority of existence and is inseparable from eternity of presence. The Father remains primal in the universes.

7:6.5 (88.3) Much as the Creator Sons are personalized by the Father and the Son, so are the *Magisterial Sons* personalized by the Son and the Spirit. These are the Sons who, in the experiences of creature incarnation, earn the right to serve as the judges of survival in the creations of time and space.

7:6.6 (88.4) The Father, Son, and Spirit also unite to personalize the versatile *Trinity Teacher Sons*, who range the grand universe as the supernal teachers of all personalities, human and divine. And there are numerous other orders of Paradise sonship that have not been brought to the attention of Urantia mortals.

7:6.7 (88.5) Between the Original Mother Son and these hosts of Paradise Sons scattered throughout all creation, there is a direct and exclusive channel of communication, a channel whose function is inherent in the quality of spiritual kinship which unites them in bonds of near-absolute spiritual association. This intersonship circuit is entirely different from the universal circuit of spirit gravity, which also centers in the person of the Second Source and Center. All Sons of God who take origin in the persons of the Paradise Deities are in direct and constant communication with the Eternal Mother Son. And such communication is instantaneous; it is independent of time though sometimes conditioned by space.

7:6.8 (88.6) The Eternal Son not only has at all times perfect knowledge concerning the status, thoughts, and manifold activities of all orders of Paradise sonship, but he also has perfection of knowledge at all times regarding everything of spiritual value which exists in the hearts of all creatures in the primary central creation of eternity and in the secondary time creations of the co-ordinate Creator Sons.

7. AUKŠČIAUSIASIS TĖVO APREIŠKIMAS

7. THE SUPREME REVELATION OF THE FATHER

Amžinasis Sūnus yra Visuotinio Tėvo dvasios ir asmenybės užbaigtas, išskirtinis, visuotinis, ir baigiamasis apreiškimas. Visos žinios ir informacija apie Tėvą turi ateiti iš Amžinojo Sūnaus ir jo Rojaus Sūnų. Amžinasis Sūnus yra iš amžinybės, ir visiškai ir be jokio dvasinio apribojimo yra vienas su Tėvu. Dieviškąja asmenybe jie yra lygiaverčiai; dvasine prigimtimi jie yra lygūs; dieviškumu jie yra tapatūs.

Dievo charakterio iš esmės niekaip negalima pagerinti Sūnaus asmenyje, nes dieviškasis Tėvas yra be galo tobulas, bet tam, kad būtų atskleidžiamas tvarinių būtybėms, tai tas charakteris ir asmenybė yra sustiprinami, atsisakant to, kas yra neasmenis ir nedvasinis. Pirmasis Šaltinis ir Centras yra daug daugiau negu asmenybė, bet Pirmojo Šaltinio ir Centro asmenybės tėvo visos dvasinės savybės dvasiškai būna ir Amžinojo Sūnaus absoliučioje asmenybėje.

Pirminis Sūnus ir jo Sūnūs yra įsitraukę į tai, kad visai kūrinijai pateiktų visuotinį apreiškimą apie Tėvo dvasinę ir asmenę prigimtį. Centrinėje visatoje, supervisatoje, vietinėse visatose, ar apgyvendintose planetose būtent vienas iš Rojaus Sūnų apreiškia Visuotinį Tėvą žmonėms ir angelams. Amžinasis Sūnus ir jo Sūnūs apreiškia tvarinio prisartninimo prie Visuotinio Tėvo kelią. Ir net mes, būdami aukštos kilmės, Tėvą suprantame daug visapusiškiau tada, kada studijuojame jo charakterio ir asmenybės atskleidimą Amžinajame Sūnuje ir Amžinojo Sūnaus Sūnuose.

Tėvas nusileidžia žemyn pas jus kaip asmenybė tikrai per Amžinojo Sūnaus dieviškuosius Sūnus. Ir Tėvą jūs pasiekiate tuo pačiu gyvuoju keliu; jūs kylate pas Tėvą, vadovaujami šitų dieviškųjų Sūnų grupės. Ir tai yra tiesa, nepaisant to, kad pati jūsų asmenybė yra tiesioginė Visuotinio Tėvo dovana.

Amžinojo Sūnaus toli nusidriekusi dvasinio administravimo visoje šitoje plačiai išplėstoje veikloje neužmirškite, jog Sūnus yra asmuo lygiai taip tikrai ir realiai, kaip tikrai ir realiai asmuo yra Tėvas. Iš tikrųjų būtybėms, kurios vienu metu priklausė žmogiškajai kategorijai, visada bus lengviau priartėti prie Amžinojo Sūnaus negu prie Visuotinio Tėvo. Laiko pilgrimams žengiant į priekį per Havonos grandines, jūs būsite kompetentingi pasiekti Sūnų likus daug laiko iki to, kada būsite pasirengę suvokti Tėvą.

Gailestingumo Amžinojo Sūnaus charakterį ir gailestingą prigimtį jūs turėtumėte geriau suvokti tada, kada jūs apmąstote šitų dieviškųjų savybių apreiškimą, kurį kupina meilės tarnyste pateikė jūsų pačių Sūnus Kūrėjas, vienu metu Žmogaus

7.7.1 (88.7) The Eternal Son is a complete, exclusive, universal, and final revelation of the spirit and the personality of the Universal Father. All knowledge of, and information concerning, the Father must come from the Eternal Son and his Paradise Sons. The Eternal Son is from eternity and is wholly and without spiritual qualification one with the Father. In divine personality they are co-ordinate; in spiritual nature they are equal; in divinity they are identical.

7.7.2 (89.1) The character of God could not possibly be intrinsically improved upon in the person of the Son, for the divine Father is infinitely perfect, but that character and personality are amplified, by divestment of the nonpersonal and nonspiritual, for revelation to creature beings. The First Source and Center is much more than a personality, but all of the spirit qualities of the father personality of the First Source and Center are spiritually present in the absolute personality of the Eternal Son.

7.7.3 (89.2) The primal Son and his Sons are engaged in making a universal revelation of the spiritual and personal nature of the Father to all creation. In the central universe, the superuniverses, the local universes, or on the inhabited planets, it is a Paradise Son who reveals the Universal Father to men and angels. The Eternal Son and his Sons reveal the avenue of creature approach to the Universal Father. And even we of high origin understand the Father much more fully as we study the revelation of his character and personality in the Eternal Son and in the Sons of the Eternal Son.

7.7.4 (89.3) The Father comes down to you as a personality only through the divine Sons of the Eternal Son. And you attain the Father by this same living way; you ascend to the Father by the guidance of this group of divine Sons. And this remains true notwithstanding that your very personality is a direct bestowal of the Universal Father.

7.7.5 (89.4) In all these widespread activities of the far-flung spiritual administration of the Eternal Son, do not forget that the Son is a person just as truly and actually as the Father is a person. Indeed, to beings of the onetime human order the Eternal Son will be more easy to approach than the Universal Father. In the progress of the pilgrims of time through the circuits of Havona, you will be competent to attain the Son long before you are prepared to discern the Father.

7.7.6 (89.5) More of the character and merciful nature of the Eternal Son of mercy you should comprehend as you meditate on the revelation of these divine attributes which was made in loving service by your own Creator Son, onetime Son of

Sūnus žemėje, dabar jūsų vietinės visatos išaukštintas aukščiausiasis valdovas—Žmogaus Sūnus ir Dievo Sūnus.

[Sukurta Dieviškojo Patarėjo, paskirto suformuluoti šitą pareiškimą, pavaizduojantį Rojaus Amžinąjį Sūnų.]

Man on earth, now the exalted sovereign of your local universe — the Son of Man and the Son of God.

7:7.7 (89.6) [Indited by a Divine Counselor assigned to formulate this statement depicting the Eternal Son of Paradise.]

8 Dokumentas. Begalinė Dvasia

⇐ 007

URANTIJOS KNYGA

009 ⇐

I DALIS. CENTRINĖ VISATA IR SUPERVISATOS

8 DOKUMENTAS. BEGALINĖ DVASIA

Skyrius

IVADAS

1. Veiksmo Dievas
2. Begalinės Dvasios prigimtis
3. Dvasios ryšys su Tevu ir Sūnumi
4. Dieviškojo tarnavimo Dvasia
5. Dievo buvimas
6. Begalinės Dvasios asmenybė

IVADAS

BEGALINĖJE praeityje, kada Visuotinio Tėvo “pirmoji” begalinė ir absoliuti mintis suranda Amžinajame Sūnuje tokį tobulą ir adekvatų žodį savo dieviškajai išraiškai, tuoj pat kyla tiek Minties-Dievo, tiek Žodžio-Dievo aukščiausiasis troškimas, kad būtų abipusės išraiškos ir sujungto veiksmo visuotinis ir begalinis atstovas.

Amžinybės aušroje tiek Tėvas, tiek Sūnus tampa iki begalybės suvokiančiais savo tarpusavio priklausomumą, savo amžinąjį ir absoliutų vienumą; ir dėl to jie iš tiesų sudaro dieviškosios partnerystės begalinį ir amžinai trunkantį susitarimą. Šita niekada nesibaigianti artima sutartis yra sudaroma tam, kad būtų įgyvendintos jų suvienytos sampratos per visą amžinybės ratą; ir visą laiką nuo šito amžinybės įvykio Tėvas ir Sūnus veikia šitoje dieviškojoje sąjungoje.

Mes dabar betarpiškai susiduriame su Begalinės Dvasios, Trečiojo Šaltinio ir Centro, kilme amžinybėje. Būtent tą patį akimirksnį, kada Dievas Tėvas ir Dievas Sūnus abu kartu suvokia identišką ir begalinį veiksmą—absoliučios minties plano įgyvendinimą—tą pačią akimirką, Begalinė Dvasia ima egzistuoti visiškai susiformavusi.

PAPER 8

THE INFINITE SPIRIT

SECTIONS

Introduction

1. The God of Action
2. Nature of the Infinite Spirit
3. Relation of the Spirit to the Father and the Son
4. The Spirit of Divine Ministry
5. The Presence of God
6. Personality of the Infinite Spirit

INTRODUCTION

8:0.1 (90.1) BACK in eternity, when the Universal Father's “first” infinite and absolute thought finds in the Eternal Son such a perfect and adequate word for its divine expression, there ensues the supreme desire of both the Thought-God and the Word-God for a universal and infinite agent of mutual expression and combined action.

8:0.2 (90.2) In the dawn of eternity both the Father and the Son become infinitely cognizant of their mutual interdependence, their eternal and absolute oneness; and therefore do they enter into an infinite and everlasting covenant of divine partnership. This never-ending compact is made for the execution of their united concepts throughout all of the circle of eternity; and ever since this eternity event the Father and the Son continue in this divine union.

8:0.3 (90.3) We are now face to face with the eternity origin of the Infinite Spirit, the Third Person of Deity. The very instant that God the Father and God the Son conjointly conceive an identical and infinite action — the execution of an absolute thought-plan — that very moment, the Infinite Spirit springs full-fledgedly into existence.

Šitoku būdu pasakodamas apie Dievybių kilmės tvarką, aš iš tikrųjų šitaip darau tam, kad tiesiog įgalinčiau jus mąstyti apie jų ryšį. Tikrovėje, jie visi trys egzistuoja nuo amžinybės; jie yra egzistencialūs. Jie yra be dienų pradžios ar pabaigos; jie yra lygiaverčiai, aukščiausieji, galutiniai, absoliutūs, ir begaliniai. Jie yra ir buvo visada ir bus amžinai. Ir jie yra trys aiškiai individualizuoti, bet amžinai susieti asmenys, Dievas Tėvas, Dievas Sūnus, ir Dievas Dvasia.

1. VEIKSMO DIEVAS

Praeities amžinybėje, įsmeninus Begalinę Dvasią, dieviškosios asmenybės ciklas tampa tobulas ir užbaigtas. Veiksmo Dievas egzistuoja, ir erdvės milžiniška scena yra parengta stulbinančiai kūrimo dramai—visuotiniam jaudinančiam patyrimui—amžinųjų amžių dieviškajai panoramai.

Begalinės Dvasios pirmasis veiksmas yra savo dieviškųjų tėvų, Tėvo-Tėvo ir Sūnaus-Motinos, patikrinimas ir suvokimas. Ji, ši Dvasia, be apribojimų juos abu identifikuoja. Ji visiškai suvokia jų atskiras asmenybes ir begalines savybes, o taip pat jų sujungtą prigimtį ir suvienytą funkciją. Toliau, savanoriškai, su transcendentiniu noru ir įkvepiančiu spontaniškumu, Trečiasis Šaltinis ir Centras, nepaisant savo lygybės su Pirmuoju ir Antruoju Asmenimis, pažada amžinąją ištikimybę Dievui Tėvui ir pripažįsta amžinąją priklausomybę nuo Dievo Sūnaus.

Neatskiriamas nuo šitos transakcijos prigimties ir abipusiškai pripažįstant kiekvienos asmenybės tarpusavio priklausomumą ir visų trijų vykdomąją sąjungą, yra sukuriamas amžinybės ciklas. Rojaus Trejybė egzistuoja. Visuotinės erdvės scena yra parengta daugiapusei ir niekada nesibaigiančiai panoramai, kurioje Visuotinio Tėvo tikslą kūrybingai atskleidžia Amžinojo Sūnaus asmenybė ir įgyvendina Veiksmo Dievas, vykdomoji agentūra, skirta Tėvo-Sūnaus kūrybinės partnerystės tikrovės vaidinimams.

Veiksmo Dievas veikia, ir erdvės negyvi skliautai yra išjudinami. Vienas milijardas tobulų sferų atsiranda akimirksniu. Anksčiau už šią hipotetinę amžinybės momentą erdvės energijos, neatskiriamos nuo Rojaus, egzistuoja ir potencialiai veikia, bet realiai jos nepasireiškia; taip pat ir ribinės gravitacijos negalima išmatuoti kaip nors kitaip, kaip tik materialių realybių reakcija į jos nenutrūkstamą traukimą. Nėra nė vienos materialios visatos šituo (tariamu) amžinai tolimu momentu, bet tą pačią akimirką, kai tik materializuojasi vienas milijardas pasaulių, tada yra pastebima tokia gravitacija, kurios užtenka ir

8:0.4 (90.4) In thus reciting the order of the origin of the Deities, I do so merely to enable you to think of their relationship. In reality they are all three existent from eternity; they are existential. They are without beginning or ending of days; they are co-ordinate, supreme, ultimate, absolute, and infinite. They are and always have been and ever shall be. And they are three distinctly individualized but eternally associated persons, God the Father, God the Son, and God the Spirit.

1. THE GOD OF ACTION

8:1.1 (90.5) In the eternity of the past, upon the personalization of the Infinite Spirit the divine personality cycle becomes perfect and complete. The God of Action is existent, and the vast stage of space is set for the stupendous drama of creation — the universal adventure — the divine panorama of the eternal ages.

8:1.2 (90.6) The first act of the Infinite Spirit is the inspection and recognition of his divine parents, the Father-Father and the Mother-Son. He, the Spirit, unqualifiedly identifies both of them. He is fully cognizant of their separate personalities and infinite attributes as well as of their combined nature and united function. Next, voluntarily, with transcendent willingness and inspiring spontaneity, the Third Person of Deity, notwithstanding his equality with the First and Second Persons, pledges eternal loyalty to God the Father and acknowledges everlasting dependence upon God the Son.

8:1.3 (90.7) Inherent in the nature of this transaction and in mutual recognition of the personality independence of each and the executive union of all three, the cycle of eternity is established. The Paradise Trinity is existent. The stage of universal space is set for the manifold and never-ending panorama of the creative unfolding of the purpose of the Universal Father through the personality of the Eternal Son and by the execution of the God of Action, the executive agency for the reality performances of the Father-Son creator partnership.

8:1.4 (91.1) The God of Action functions and the dead vaults of space are astir. One billion perfect spheres flash into existence. Prior to this hypothetical eternity moment the space-energies inherent in Paradise are existent and potentially operative, but they have no actuality of being; neither can physical gravity be measured except by the reaction of material realities to its incessant pull. There is no material universe at this (assumed) eternally distant moment, but the very instant that one billion worlds materialize, there is in evidence gravity sufficient and adequate to hold them in the everlasting grasp of Paradise.

kuri yra adekvati tam, kad juos išlaikytų visą laiką truncančiame Rojaus grybšnyje.

Dabar per šių Dievų kūriniją blyksteli antroji energijos forma, ir šitą išsiliejančią dvasią akimirksniu sugriebia Amžinojo Sūnaus dvasinė gravitacija. Šitokiu būdu šios dvigubos gravitacijos apimta visata yra paliečiama begalybės energijos ir panardinama į dieviškumo dvasią. Šitaip iš tiesų gyvenimo dirva yra parengta proto sąmonei, kuri yra priversta pasireikšti Begalinės Dvasios asocijuotose proto grandinėse.

Šitas potencialios egzistencijos sėklas, paskleistas per visą Dievų centrinį kūrinį, paveikia Tėvas, ir atsiranda tvarinio asmenybė. Tuomet iš tiesų Rojaus Dievybių buvimas užpildo visą organizuotą erdvę ir pradeda efektyviai traukti visus daiktus ir būtybes link Rojaus.

Begalinė Dvasia įsiamžina kartu su Havonos pasaulių gimimu, šita centrinė visata yra sukurta jos, su ja, ir joje, paklūstant Tėvo ir Sūnaus sujungtoms sąvokoms ir suvienytiems norams. Trečiasis Šaltinis ir Centras susidievina šituo pačiu bendrojo kūrimo veiksmu, ir šitokiu būdu jis amžiams tampa Bendrai Veikiančiuoju.

Tai yra didingi ir įspūdingi Tėvo ir Sūnaus kūrybinio plėtimosi laikai jų bendrojo partnerio ir išskirtinio vykdytojo, Trečiojo Šaltinio ir Centro, veiksmu ir šitame veiksmė. Neegzistuoja jokie įrašo apie šiuos jaudinančius laikus. Mes teturime tiksliai Begalinės Dvasios menkus atskleidimus, kad būtų pagrįstos šitos galingos transakcijos, o ji tiesiog patvirtina šį faktą, jog centrinė visata ir visa, kas yra susiję su ja, įsiamžino vienu metu, kada ji gavo asmenybę ir ėmė sąmoningai egzistuoti.

Trumpai sakant, Begalinė Dvasia patvirtina tai, jog, kadangi ji yra amžina, tai taip pat amžina yra ir centrinė visata. Ir tai yra tradicinis visatų visatos istorijos pradžios taškas. Absoliučiai nieko nėra žinoma ir nėra jokių egzistuojančių dokumentų, susijusių su bet koku įvykiu ar transakcija iki šito kūrybinės energijos ir administracinės išminties milžiniško išsiveržimo, kuris kristalizavo tą milžinišką visatą, kuri egzistuoja, ir šitaip nuostabiai veikia visų daiktų centre. Už šito įvykio ribų yra amžinybės nesuvokiamos transakcijos ir begalybės gelmės—absoliuti paslaptis.

Ir mes šitaip pavaizduojame Trečiojo Šaltinio ir Centro nuoseklią kilmę kaip paaiškinančią nuolaidą laiko supančiotam ir erdvės sąlygojamam mirtingųjų tvarinių protui. Žmogaus protas turi turėti pradinį tašką, kad įsivaizduotų visatos istoriją, ir man buvo nurodyta suteikti šitą priartinimo prie amžinybės istorinės sampratos metodą. Materialiame prote, nuoseklumas reikalauja, kokios nors Pirmosios Priežasties;

8:1.5 (91.2) There now flashes through the creation of the Gods the second form of energy, and this outflowing spirit is instantly grasped by the spiritual gravity of the Eternal Son. Thus the twofold gravity-embraced universe is touched with the energy of infinity and immersed in the spirit of divinity. In this way is the soil of life prepared for the consciousness of mind made manifest in the associated intelligence circuits of the Infinite Spirit.

8:1.6 (91.3) Upon these seeds of potential existence, diffused throughout the central creation of the Gods, the Father acts, and creature personality appears. Then does the presence of the Paradise Deities fill all organized space and begin effectively to draw all things and beings Paradiseward.

8:1.7 (91.4) The Infinite Spirit eternalizes concurrently with the birth of the Havona worlds, this central universe being created by him and with him and in him in obedience to the combined concepts and united wills of the Father and the Son. The Third Person deities by this very act of conjoint creation, and he thus forever becomes the Conjoint Creator.

8:1.8 (91.5) These are the grand and awful times of the creative expansion of the Father and the Son by, and in, the action of their conjoint associate and exclusive executive, the Third Source and Center. There exists no record of these stirring times. We have only the meager disclosures of the Infinite Spirit to substantiate these mighty transactions, and he merely verifies the fact that the central universe and all that pertains thereto eternalized simultaneously with his attainment of personality and conscious existence.

8:1.9 (91.6) In brief, the Infinite Spirit testifies that, since he is eternal, so also is the central universe eternal. And this is the traditional starting point of the history of the universe of universes. Absolutely nothing is known, and no records are in existence, regarding any event or transaction prior to this stupendous eruption of creative energy and administrative wisdom that crystallized the vast universe which exists, and so exquisitely functions, at the center of all things. Beyond this event lie the unsearchable transactions of eternity and the depths of infinity — absolute mystery.

8:1.10 (91.7) And we thus portray the sequential origin of the Third Source and Center as an interpretative condescension to the time-bound and space-conditioned mind of mortal creatures. The mind of man must have a starting point for the visualization of universe history, and I have been directed to provide this technique of approach to the historic concept of eternity. In the material mind, consistency demands a First Cause;

todėl mes iš tiesų postuluojuame Visuotinį Tėvą kaip visos kūrinijos Pirmąjį Šaltinį ir Absoliutų Centrą, tuo pačiu metu mokydami visus tvarinių protus, jog Sūnus ir Dvasia yra tuo pačiu metu amžini su Tėvu visatos istorijos visose fazėse ir kūrybinės veiklos visose sferose. Ir šitą mes darome jokių būdu neignoruodami Rojaus Salos tikrovės ir amžinybės ir Beribio, Visuotinio, ir Dievybės Absoliutų tikrovės ir amžinybės.

Laiko vaikų materialus protas gali pakankamai suvokti Tėvą amžinybėje. Mes žinome, jog kiekvienas vaikas gali geriausiai save susieti su tikrove iš pradžių įsisavindamas vaiko-tėvų ryšius, o tada, išplėsdamas šitą sampratą, kad apimtų šeimą kaip visumą. Vėliau vaiko augantis protas sugebės prisiderinti prie šeimos ryšių sampratos, prie visuomenės, rasės, ir pasaulio ryšių, ir tada prie visatos, supervisatos, net visatų visatos ryšių.

2. BEGALINĖS DVASIOS PRIGIMTIS

Bendrasis Kūrėjas yra iš amžinybės, ir su Visuotiniu Tėvu ir Amžinuoju Sūnumi yra visiškai ir be apribojimų vienas. Begalinė Dvasia tobulai atspindi ne tikrai Rojaus Tėvo prigimtį, bet taip pat ir Pirminio Sūnaus prigimtį.

Trečiasis Šaltinis ir Centras yra žinomas įvairiais vardais: Visuotinė Dvasia, Aukščiausiasis Vadovas, Bendrasis Kūrėjas, Dieviškasis Vykdytojas, Begalinis Protas, Dvasių Dvasia, Rojaus Dvasia Motina, Bendrai Veikiantysis, Baigiamasis Koordinatorius, Visur Esanti Dvasia, Absoliutus Intelektas, Dieviškasis Veiksmas; o Urantijoje ją kartais painioja su kosminiu protu.

Visiškai tinka Dievybės Trečiąjį Asmenį pavadinti Begaline Dvasia, nes Dievas yra dvasia. Bet materialūs tvariniai, kurie turi polinkį klysti į materiją žvelgdami kaip į bazinę tikrovę, o į protą, kartu su dvasia, žvelgdami kaip į tokius postulatus, kurių šaknys yra materijoje, geriau suvoktų Trečiąjį Šaltinį ir Centrą, jeigu jis būtų vadinamas Begaline Tikrove, Visuotiniu Organizatoriumi, ar Asmenybės Koordinatoriumi.

Begalinės Dvasios, kaip dieviškumo apreiškimo visatoje, negalima surasti ir ji visiškai pranoksta žmogiškojo suvokimo ribas. Kad pajustumėte Dvasios absoliutumą, jums tikrai reikia apmąstyti Visuotinio Tėvo begalybę ir pagarbiai žiūrėti į Pirmojo Sūnaus amžinybę.

Iš tikrųjų Begalinės Dvasios asmenyje yra paslaptis, bet ne tokia didelė, kokia yra Tėve ir Sūnuje. Iš visų Tėvo prigimties aspektų Bendrasis

therefore do we postulate the Universal Father as the First Source and the Absolute Center of all creation, at the same time instructing all creature minds that the Son and the Spirit are coeternal with the Father in all phases of universe history and in all realms of creative activity. And we do this without in any sense being disregarding of the reality and eternity of the Isle of Paradise and of the Unqualified, Universal, and Deity Absolutes.

8:1.11 (92.1) It is enough of a reach of the material mind of the children of time to conceive of the Father in eternity. We know that any child can best relate himself to reality by first mastering the relationships of the child-parent situation and then by enlarging this concept to embrace the family as a whole. Subsequently the growing mind of the child will be able to adjust to the concept of family relations, to relationships of the community, the race, and the world, and then to those of the universe, the superuniverse, even the universe of universes.

2. NATURE OF THE INFINITE SPIRIT

8:2.1 (92.2) The Conjoint Creator is from eternity and is wholly and without qualification one with the Universal Father and the Eternal Son. The Infinite Spirit reflects in perfection not only the nature of the Paradise Father but also the nature of the Original Son.

8:2.2 (92.3) The Third Source and Center is known by numerous titles: the Universal Spirit, the Supreme Guide, the Conjoint Creator, the Divine Executive, the Infinite Mind, the Spirit of Spirits, the Paradise Mother Spirit, the Conjoint Actor, the Final Co-ordinator, the Omnipresent Spirit, the Absolute Intelligence, the Divine Action; and on Urantia he is sometimes confused with the cosmic mind.

8:2.3 (92.4) It is altogether proper to denominate the Third Person of Deity the Infinite Spirit, for God is spirit. But material creatures who tend towards the error of viewing matter as basic reality and mind, together with spirit, as postulates rooted in matter, would better comprehend the Third Source and Center if he were called the Infinite Reality, the Universal Organizer, or the Personality Co-ordinator.

8:2.4 (92.5) The Infinite Spirit, as a universe revelation of divinity, is unsearchable and utterly beyond human comprehension. To sense the absoluteness of the Spirit, you need only contemplate the infinity of the Universal Father and stand in awe of the eternity of the Original Son.

8:2.5 (92.6) There is mystery indeed in the person of the Infinite Spirit but not so much as in the Father and the Son. Of all aspects of the Father's nature,

Kūrėjas kuo nuostabiau atskleidžia jo begalybę. Net jeigu pagrindinė visata galiausiai išsiplės iki begalybės, tai Bendrai Veikiančiojo dvasios buvimas, energijos kontrolė, ir proto potencialas bus adekvatus tam, kad patenkintų tokios beribės kūrinijos poreikius.

Nors Begalinė Dvasia visais aspektais turi Visuotinio Tėvo tobulumą, teisumą, ir meilę, bet ji linksta į Amžinojo Sūnaus gailestingumo savybes, šitokių būdu tapdama Rojaus Dievybių gailestingumo tarnu didžiajai visatai. Visada ir amžinai—visuotinai ir per amžius—Dvasia yra gailestingumo tarnas, nes kaip dieviškieji Sūnūs apreiškia Dievo meilę, taip dieviškoji Dvasia pavaizduoja Dievo gailestingumą.

Neįmanoma, jog Dvasia turėtų daugiau gėrio negu Tėvas, nes visos gėris kyla iš Tėvo, bet Dvasios veiksmų dėka mes galime tokį gėrį suvokti geriau. Begalinės Dvasios asmenybių kupinas meilės veikimas ir nenutrūkstama tarnystė Tėvo ištikimybę ir Sūnaus pastovumą sferų dvasinėms būtybėms ir materialiams tvariniams padaro labai realius.

Bendrai Veikiantysis paveldi visą Tėvo minties grožį ir tiesos charakterį. Visi šitie dieviškumo įkvėpantys bruožai yra koordinuojami beveik aukščiausiuose kosminio proto lygiuose, paklūstant Trečiojo Šaltinio ir Centro besąlyginio ir beribio proto begalinei ir amžinai išminčiai.

3. DVASIOS RYŠYS SU TEVU IR SŪNUMI

Kaip Amžinasis Sūnus yra Visuotinio Tėvo “pirmosios” absoliučios ir begalinės minties žodžio išraiška, taip Bendrai Veikiantysis yra tobulas įvykdymas “pirmosios” tobulos kūrybinės sąvokos arba plano, skirto bendram Tėvo-Sūnaus asmenybių partnerystės absoliučios žodžio-minties sąjungos veiksmui. Trečiasis Šaltinis ir Centras įsiamžina tuo pačiu metu su centriniu arba dekretiniu kūrinium, ir tarp visatų amžinai egzistuoja tik tai šitas centrinis kūrinys.

Po Trečiojo Šaltinio ir Centro įsameninimo, Pirmasis Šaltinis visatos kūrime asmeniškai daugiau nebedalyvauja. Visuotinis Tėvas deleguoja viską, kas įmanoma, Amžinajam Sūnui; lygiai taip iš tikrųjų Amžinasis Sūnus padovanoja visą įmanomą valdžią ir galią Bendrai Veikiančiajam.

Amžinasis Sūnus ir Bendrasis Kūrėjas, kaip partneriai ir per savo lygiavertes asmenybes, suplanavo ir sumodeliavo kiekvieną po-Havonos visatą, kuri ėmė egzistuoti. Dvasia palaiko tokį patį

the Conjoint Creator most strikingly discloses his infinity. Even if the master universe eventually expands to infinity, the spirit presence, energy control, and mind potential of the Conjoint Actor will be found adequate to meet the demands of such a limitless creation.

8:2.6 (92.7) Though in every way sharing the perfection, the righteousness, and the love of the Universal Father, the Infinite Spirit inclines towards the mercy attributes of the Eternal Son, thus becoming the mercy minister of the Paradise Deities to the grand universe. Ever and always — universally and eternally — the Spirit is a mercy minister, for, as the divine Sons reveal the love of God, so the divine Spirit depicts the mercy of God.

8:2.7 (93.1) It is not possible that the Spirit could have more of goodness than the Father since all goodness takes origin in the Father, but in the acts of the Spirit we can the better comprehend such goodness. The Father's faithfulness and the Son's constancy are made very real to the spirit beings and the material creatures of the spheres by the loving ministry and ceaseless service of the personalities of the Infinite Spirit.

8:2.8 (93.2) The Conjoint Creator inherits all the Father's beauty of thought and character of truth. And these sublime traits of divinity are co-ordinated in the near-supreme levels of the cosmic mind in subordination to the infinite and eternal wisdom of the unconditioned and limitless mind of the Third Source and Center.

3. RELATION OF THE SPIRIT TO THE FATHER AND THE SON

8:3.1 (93.3) As the Eternal Son is the word expression of the “first” absolute and infinite thought of the Universal Father, so the Conjoint Actor is the perfect execution of the “first” completed creative concept or plan for combined action by the Father-Son personality partnership of absolute thought-word union. The Third Source and Center eternalizes concurrently with the central or fiat creation, and only this central creation is eternal in existence among universes.

8:3.2 (93.4) Since the personalization of the Third Source, the First Source no more personally participates in universe creation. The Universal Father delegates everything possible to his Eternal Son; likewise does the Eternal Son bestow all possible authority and power upon the Conjoint Creator.

8:3.3 (93.5) The Eternal Son and the Conjoint Creator have, as partners and through their co-ordinate personalities, planned and fashioned every post-Havona universe which has been brought into existence. The Spirit sustains the

asmeninį ryšį su Sūnumi visoje vėlesnėje kūrinijoje, kokį ryšį palaiko Sūnus su Tėvu pirmajame ir centriniame kūrinyje.

Amžinojo Sūnaus vienas iš Sūnų Kūrėjų ir Begalinės Dvasios viena iš Kuriančiųjų Dvasių sutvėrė jus ir jūsų visatą; ir nors Tėvas ištikimai paremia tą, ką jie organizavo, bet yra perduota šitam Visatos Sūnui ir šitai Visatos Dvasiai puoselėti ir paremti savo darbą, o taip pat tarnauti savo pačių sutvertiems tvariniams.

Begalinė Dvasia yra visus mylinčio Tėvo ir visiems gailestingo Sūnaus veiksmingas agentas, skirtas tam, kad įgyvendintų jų bendrą projektą, patraukti į save visas laiko ir erdvės tiesą mylinčias sielas visuose laiko ir erdvės pasauliuose. Tą patį akimirksnį, kai tik Amžinasis Sūnus priėmė savo Tėvo tobulumo siekimo planą visatų tvariniams, tą patį akimirksnį, kai tik šis kilimo projektas tapo Tėvo-Sūnaus planu, tą pačią akimirką Begalinė Dvasia tapo Tėvo ir Sūnaus bendruoju administratoriumi įgyvendinant jų suvienytą ir amžinąjį tikslą. Ir šitą darydama, Begalinė Dvasia pažadėjo visus savo dieviškojo buvimo ir dvasinių asmenybių resursus Tėvui ir Sūnui; ji šitam milžiniškam planui paskyrė *viską*, jog iškeltų išliekančius valinius tvarinius iki Rojaus tobulumo dieviškųjų aukštumų.

Begalinė Dvasia yra Visuotinio Tėvo ir jo Amžinojo Sūnaus tobulas, išskirtinis, ir visuotinis apreiškimas. Visos žinios apie Tėvo-Sūnaus partnerystę turi būti gaunamos per Begalinę Dvasią, dieviškosios minties-žodžio sąjungos bendrąjį atstovą.

Amžinasis Sūnus yra vienintelis prisiartinimo prie Visuotinio Tėvo kelias, o Begalinė Dvasia yra vienintelė priemonė pasiekti Amžinąjį Sūnų. Tik tai Dvasios kantraus tarnavimo dėka iš tiesų laiko kylantieji gali atrasti Sūnų.

Visų daiktų centre Begalinė Dvasia yra pirmoji iš Rojaus Dievybių, kurią turi pasiekti kylantieji pilgrimai. Trečiasis Asmuo apgaubia Antrąjį ir Pirmąjį Asmenis, ir dėl to iš tikrųjų visada iš pradžių turi suvokti jį visi tie, kurie yra kandidatai į tai, kad būtų pristatyti šiam Sūnui ir jo Tėvui.

Ir daugeliu kitų būdų Dvasia iš tikrųjų vienodai atstovauja ir lygiai taip tarnauja Tėvui ir Sūnui.

4. DIEVIŠKOJO TARNAVIMO DVASIA

Lygiagrečiai su fizine visata, kurioje Rojaus gravitacija laiko visus daiktus, yra ir dvasinė visata, kurioje Sūnaus žodis paaiškina Dievo mintį, ir, kada "tampa kūnu," demonstruoja susietų Kūrėjų

same personal relation to the Son in all subsequent creation that the Son sustains to the Father in the first and central creation.

8:3.4 (93.6) A Creator Son of the Eternal Son and a Creative Spirit of the Infinite Spirit created you and your universe; and while the Father in faithfulness upholds that which they have organized, it devolves upon this Universe Son and this Universe Spirit to foster and sustain their work as well as to minister to the creatures of their own making.

8:3.5 (93.7) The Infinite Spirit is the effective agent of the all-loving Father and the all-merciful Son for the execution of their conjoint project of drawing to themselves all truth-loving souls on all the worlds of time and space. The very instant the Eternal Son accepted his Father's plan of perfection attainment for the creatures of the universes, the moment the ascension project became a Father-Son plan, that instant the Infinite Spirit became the conjoint administrator of the Father and the Son for the execution of their united and eternal purpose. And in so doing the Infinite Spirit pledged all his resources of divine presence and of spirit personalities to the Father and the Son; he has dedicated *all* to the stupendous plan of exalting surviving will creatures to the divine heights of Paradise perfection.

8:3.6 (93.8) The Infinite Spirit is a complete, exclusive, and universal revelation of the Universal Father and his Eternal Son. All knowledge of the Father-Son partnership must be had through the Infinite Spirit, the conjoint representative of the divine thought-word union.

8:3.7 (93.9) The Eternal Son is the only avenue of approach to the Universal Father, and the Infinite Spirit is the only means of attaining the Eternal Son. Only by the patient ministry of the Spirit are the ascendant beings of time able to discover the Son.

8:3.8 (94.1) At the center of all things the Infinite Spirit is the first of the Paradise Deities to be attained by the ascending pilgrims. The Third Person enshrouds the Second and the First Persons and therefore must always be first recognized by all who are candidates for presentation to the Son and his Father.

8:3.9 (94.2) And in many other ways does the Spirit equally represent and similarly serve the Father and the Son.

4. THE SPIRIT OF DIVINE MINISTRY

8:4.1 (94.3) Paralleling the physical universe wherein Paradise gravity holds all things together is the spiritual universe wherein the word of the Son interprets the thought of God and, when "made

sujungtos prigimties kupiną meilės tarnystę. Bet visoje šioje materialioje ir dvasinėje kūrinijoje ir per visą šitą materialią ir dvasinę kūriniją yra milžiniška arena, kurioje Begalinė Dvasia ir jos dvasiniai palikuonys paskleidžia dieviškųjų tėvų sujungtą gailestingumą, kantrybę, ir amžinai trunkančią meilę savo bendro sumanymo ir sutvėrimo protingiems vaikams. Amžinai trunkantis tarnavimas protui yra šios Dvasios dieviškojo charakterio esmė. Ir visi Bendrai Veikiančiojo dvasiniai palikuonys turi šitą troškimą tarnauti, šitą dieviškąją akstiną tarnystei.

Dievas yra meilė, Sūnus yra gailestingumas, Dvasia yra tarnavimas—dieviškosios meilės ir begalinio gailestingumo tarnavimas visai protingai kūrinijai. Dvasia yra Tėvo meilės ir Sūnaus gailestingumo įsameninimas; joje iš tikrųjų jie amžinai yra suvienyti visuotinei tarnystei. Dvasia yra *meilė, taikoma* tvarinių kūrinijai, Tėvo ir Sūnaus sujungta meilė.

Urantijoje Begalinė Dvasia yra žinoma kaip visur esanti įtaka, visuotinis buvimas, bet Havonoje jūs tikrai ją pažinsite kaip realaus tarnavimo asmenį buvimą. Čia Rojaus Dvasios tarnavimas yra pavyzdinis ir įkvepiantis modelis kiekvienai iš jos lygiaverčių Dvasių ir pavaldžių asmenybių, tarnaujančių sutvertoms būtybėms laiko ir erdvės pasaulyuose. Šitoje dieviškojoje visatoje Begalinė Dvasia iki galo dalyvavo Amžinojo Sūnaus septyniuose transcendentiniuose apreiškimuose; lygiai taip ji iš tikrųjų dalyvavo su pirminiu Sūnumi Mykolu septyniuose savęs padovanojimuose Havonos grandinėms, šituo tapdama užjaučiančiu ir supratingu dvasiniu tarnu kiekvienam laiko pilgrimui, keliaujančiam per šituos tobulus apskritimus danguje.

Kada Dievo vienas iš Sūnų Kūrėjų prisiima atsakomybę už projektuojamos vietinės visatos sutvėrimo užduotį, tada Begalinės Dvasios asmenybės duoda pasižadėjimą kaip šito Sūnaus Mykolo nenuilstantis tarnai, kada jis išvyksta į savo kūrybinės užduoties misiją. Ypač Kuriančiųjų Dukrų asmenyse, vietinių visatų Motinose Dvasiose, mes tikrai matome Begalinę Dvasią, atsidadusią tam, kad puoselėtų materialių tvarinių kilimą į dvasinio pasiekimo vis aukštesnius lygius. Ir visas šitas tarnavimo tvariniui darbas yra atliekamas tobuloje harmonijoje su šiais tikslais ir glaudžiai susivienijus su šitų vietinių visatų Sūnų Kūrėjų asmenybėmis.

Kaip Dievo Sūnūs yra įsitraukę į gigantišką užduotį, apreikšdami Tėvo meilės asmenybę visatai, taip iš tikrųjų Begalinė Dvasia yra atsidadusi nesibaigiančiam tarnavimui, apreikšdama Tėvo ir Sūnaus sujungtą meilę kiekvienos visatos visų vaikų individualiam protui. Šituose vietiniuose kūrinuose Dvasia nenusileidžia žemyn pas materialias rases

flesh,” demonstrates the loving mercy of the combined nature of the associated Creators. But in and through all this material and spiritual creation there is a vast stage whereon the Infinite Spirit and his spirit offspring show forth the combined mercy, patience, and everlasting affection of the divine parents towards the intelligent children of their co-operative devising and making. Everlasting ministry to mind is the essence of the Spirit's divine character. And all the spirit offspring of the Conjoint Actor partake of this desire to minister, this divine urge to service.

8:4.2 (94.4) God is love, the Son is mercy, the Spirit is ministry — the ministry of divine love and endless mercy to all intelligent creation. The Spirit is the personification of the Father's love and the Son's mercy; in him are they eternally united for universal service. The Spirit is *love applied* to the creature creation, the combined love of the Father and the Son.

8:4.3 (94.5) On Urantia the Infinite Spirit is known as an omnipresent influence, a universal presence, but in Havona you shall know him as a personal presence of actual ministry. Here the ministry of the Paradise Spirit is the exemplary and inspiring pattern for each of his co-ordinate Spirits and subordinate personalities ministering to the created beings on the worlds of time and space. In this divine universe the Infinite Spirit fully participated in the seven transcendental appearances of the Eternal Son; likewise did he participate with the original Michael Son in the seven bestowals upon the circuits of Havona, thereby becoming the sympathetic and understanding spirit minister to every pilgrim of time traversing these perfect circles on high.

8:4.4 (94.6) When a Creator Son of God accepts the creatorship charge of responsibility for a projected local universe, the personalities of the Infinite Spirit pledge themselves as the tireless ministers of this Michael Son when he goes forth on his mission of creative adventure. Especially in the persons of the Creative Daughters, the local universe Mother Spirits, do we find the Infinite Spirit devoted to the task of fostering the ascension of the material creatures to higher and higher levels of spiritual attainment. And all this work of creature ministry is done in perfect harmony with the purposes, and in close association with the personalities, of the Creator Sons of these local universes.

8:4.5 (94.7) As the Sons of God are engaged in the gigantic task of revealing the Father's personality of love to a universe, so is the Infinite Spirit dedicated to the unending ministry of revealing the combined love of the Father and the Son to the individual minds of all the children of each universe. In these local creations the Spirit does not come down to the material races in the

mirtingojo materialaus kūno pavidalu, kaip nusileidžia kai kurie Dievo Sūnūs, bet Begalinė Dvasia ir jos lygiavertės Dvasios iš tiesų nusileidžia pačios, tikrai džiaugsmingai patiria stebinančią dieviškumo sumažinimo seką tol, kol jos pasirodo kaip angelai, kad stovėtų greta jūsų ir vestų jus žemiškosios egzistencijos žemais takais.

Šita pačia mažėjimo seka Begalinė Dvasia iš tikrųjų realiai, ir kaip asmuo, priartėja labai arti prie gyvulinės kilmės sferų kiekvienos būtybės. Ir visa tai Dvasia daro nė mažiausiu laipsniu nepažeisdama savo, kaip Dievybės Trečiojo Asmens visų daiktų centre, egzistavimo.

Bendrai Veikiantysis yra iš tiesų ir per amžius didi tarnaujanti asmenybė, visuotinis gailestingumo tarnas. Tam, kad suvoktumėte šios Dvasios tarnavimą, apmąstykite šią tiesą, jog ji yra nesibaigiančios Tėvo meilės ir Sūnaus amžinojo gailestingumo sujungtas pavaizdavimas. Tačiau šios Dvasios tarnavimas nėra apribotas tuo, kad atstovautų vien tik tai Amžinajam Sūnui ir Visuotiniam Tėvui. Begalinė Dvasia taip pat turi galią, kad tarnautų valdų tvariniams savo pačios vardu ir savo teise; Trečiasis Asmuo turi dieviškąjį orumą, ir savo vardu taip pat dovanoja gailestingumo visuotinę tarnystę.

Kada žmogus daugiau sužinos apie šitos Begalinės Dvasios tvarinių šeimos žemesniųjų kategorijų kupiną meilės ir nepailstančią tarnystę, tada jis dar daugiau žavėsis ir dievins Visuotinio Tėvo ir Amžinojo Sūnaus šito sujungto Veiksmo transcendentine prigimtimi ir neprilygstamu charakteriu. Iš tikrųjų šitoji Dvasia yra "Viešpaties akys, kurios amžinai stebi teisiuosius." ir "dieviškosios ausys, kurios visada atviros jų maldoms."

5. DIEVO BUVIMAS

Begalinės Dvasios nuostabi savybė yra buvimas visur. Per visą visatą visatą, visur yra šita viską persmelkianti dvasia, kuri yra tokia panaši į visuotinio ir dieviškojo proto buvimą. Dievybės tiek Antrajam Asmeniui, tiek Trečiajam Asmeniui visuose pasauliuose atstovauja visą laiką esančios jų dvasios.

Tėvas yra *begalinis*, ir dėl to yra ribojamas tik tai valios. Padovanodamas Derintojus ir asmenybę įjungdamas į grandinę, Tėvas veikia vienas, bet dvasinių jėgų ryšyje su protingomis būtybėmis jis panaudoja Amžinojo Sūnaus ir Begalinės Dvasios dvasias ir asmenybes. Jis savo valia dvasiškai yra lygus su Sūnumi ir su Bendrai Veikiančiuoju; jis būna su Sūnumi ir Dvasios *viduje*. Tėvas kuo tikriausiai yra visur, ir mes pastebime jo buvimą bet kokios iš šitų ir visų

likeness of mortal flesh as do certain of the Sons of God, but the Infinite Spirit and his co-ordinate Spirits do downstep themselves, do joyfully undergo an amazing series of divinity attenuations, until they appear as angels to stand by your side and guide you through the lowly paths of earthly existence.

8:4.6 (95.1) By this very diminishing series the Infinite Spirit does actually, and as a person, draw very near to every being of the animal-origin spheres. And all this the Spirit does without in the least invalidating his existence as the Third Person of Deity at the center of all things.

8:4.7 (95.2) The Conjoint Creator is truly and forever the great ministering personality, the universal mercy minister. To comprehend the ministry of the Spirit, ponder the truth that he is the combined portrayal of the Father's unending love and of the Son's eternal mercy. The Spirit's ministry is not, however, restricted solely to the representation of the Eternal Son and the Universal Father. The Infinite Spirit also possesses the power to minister to the creatures of the realm in his own name and right; the Third Person is of divine dignity and also bestows the universal ministry of mercy in his own behalf.

8:4.8 (95.3) As man learns more of the loving and tireless ministry of the lower orders of the creature family of this Infinite Spirit, he will all the more admire and adore the transcendent nature and matchless character of this combined Action of the Universal Father and the Eternal Son. Indeed is this Spirit "the eyes of the Lord which are ever over the righteous" and "the divine ears which are ever open to their prayers."

5. THE PRESENCE OF GOD

8:5.1 (95.4) The outstanding attribute of the Infinite Spirit is omnipresence. Throughout all the universe of universes there is everywhere present this all-pervading spirit, which is so akin to the presence of a universal and divine mind. Both the Second Person and the Third Person of Deity are represented on all worlds by their ever-present spirits.

8:5.2 (95.5) The Father is *infinite* and is therefore limited only by volition. In the bestowal of Adjusters and in the encirclement of personality, the Father acts alone, but in the contact of spirit forces with intelligent beings, he utilizes the spirits and personalities of the Eternal Son and the Infinite Spirit. He is at will spiritually present equally with the Son or with the Conjoint Actor; he is present *with* the Son and *in* the Spirit. The Father is most certainly everywhere present, and we discern his

šitų skirtingų, bet susietų jėgų, poveikių, ir buvimų dėka, ir per juos.

Jūsų šventuosiuose raštuose *Dievo Dvasios* terminas atrodo, jog yra vartojamas pakaitomis tam, kad būtų pavadinta tiek Begalinė Dvasia Rojuje, tiek ir jūsų vietinės visatos Kuriančioji Dvasia. Šventoji Dvasia yra Rojaus Begalinės Dvasios šios Kuriančiosios Dukros dvasinė grandinė. Šventoji Dvasia yra grandinė, būdinga kiekvienai vietinei visatai ir apribota tos kūrinijos dvasine valda; bet Begalinė Dvasia yra visur.

Yra daug dvasinių įtakų, ir visos jos yra kaip *viena*. Net ir Minties Derintojų darbas, nors ir yra nepriklausomas nuo visų kitų įtakų, bet būtinai sutampa su Begalinės Dvasios ir vietinės visatos Motinos Dvasios sujungtų poveikių dvasine tarnyste. Kada šitie dvasiniai buvimai veikia urantu gyvenime, tada jų negalima atskirti. Jūsų prote ir jūsų sieloms jie veikia kaip viena dvasia, nepaisant savo skirtingos kilmės. Ir kada šita suvienyta dvasinė pagalba yra patiriama, tada jums ji tampa Aukščiausiojo poveikiu, «kuris visą laiką sugeba jus sulaikyti, kad nesukluptumėte, ir jus nekaltą atvesti pas jūsų Tėvą danguje.»

Visą laiką prisiminkite, jog Begalinė Dvasia yra *Bendrai Veikiantysis*; tiek Tėvas, tiek Sūnus veikia joje ir per ją; ji yra ne tik tai kaip ji pati, bet kaip Tėvas ir kaip Sūnus ir kaip Tėvas-Sūnus. Pripažįstant tai, ir dėl daugelio papildomų priežasčių, apie Begalinės Dvasios dvasinį buvimą dažnai kalbama kaip apie “Dievo dvasią.”

Taip pat būtų nuoseklu ir viso dvasinio tarnavimo ryšį vadinti Dievo dvasia, nes toks ryšys iš tikrųjų yra Dievo Tėvo, Dievo Sūnaus, Dievo Dvasios, ir Dievo Septinkarčio dvasių sąjunga—net Dievo Aukščiausiojo dvasia.

6. BEGALINĖS DVASIOS ASMENYBĖ

Neleiskite, kad Trečiojo Šaltinio ir Centro plačiai paskleistas padovanojimas ir toli nusidriekiantis paplitimas užtemdytų arba kitokiu būdu atitrauktų dėmesį nuo jo asmenybės fakto. Begalinė Dvasia yra buvimas visatoje, amžinas veiksmas, kosminė galia, šventa įtaka, ir visuotinis protas; ji yra visa tai ir be galo daugiau, bet ji taip pat yra tikra ir dieviška asmenybė.

Begalinė Dvasia yra užbaigta ir tobula asmenybė, dieviškai lygi ir lygiavertė Visuotiniame Tėvui ir Amžinajam Sūnui. Bendrasis Kūrėjas yra lygiai toks realus ir matomas visatų aukštesnėms protingoms būtybėms, kokie realūs ir matomi yra

presence by and through any and all of these diverse but associated forces, influences, and presences.

8:5.3 (95.6) In your sacred writings the term *Spirit of God* seems to be used interchangeably to designate both the Infinite Spirit on Paradise and the Creative Spirit of your local universe. The Holy Spirit is the spiritual circuit of this Creative Daughter of the Paradise Infinite Spirit. The Holy Spirit is a circuit indigenous to each local universe and is confined to the spiritual realm of that creation; but the Infinite Spirit is omnipresent.

8:5.4 (95.7) There are many spiritual influences, and they are all as *one*. Even the work of the Thought Adjusters, though independent of all other influences, unvaryingly coincides with the spirit ministry of the combined influences of the Infinite Spirit and a local universe Mother Spirit. As these spiritual presences operate in the lives of Urantians, they cannot be segregated. In your minds and upon your souls they function as one spirit, notwithstanding their diverse origins. And as this united spiritual ministration is experienced, it becomes to you the influence of the Supreme, “who is ever able to keep you from failing and to present you blameless before your Father on high.”

8:5.5 (96.1) Ever remember that the Infinite Spirit is the *Conjoint Actor*; both the Father and the Son are functioning in and through him; he is present not only as himself but also as the Father and as the Son and as the Father-Son. In recognition of this and for many additional reasons the spirit presence of the Infinite Spirit is often referred to as “the spirit of God.”

8:5.6 (95.2) It would also be consistent to refer to the liaison of all spiritual ministry as the spirit of God, for such a liaison is truly the union of the spirits of God the Father, God the Son, God the Spirit, and God the Sevenfold — even the spirit of God the Supreme.

6. PERSONALITY OF THE INFINITE SPIRIT

8:6.1 (96.3) Do not allow the widespread bestowal and the far-flung distribution of the Third Source and Center to obscure or otherwise detract from the fact of his personality. The Infinite Spirit is a universe presence, an eternal action, a cosmic power, a holy influence, and a universal mind; he is all of these and infinitely more, but he is also a true and divine personality.

8:6.2 (96.4) The Infinite Spirit is a complete and perfect personality, the divine equal and co-ordinate of the Universal Father and the Eternal Son. The Conjoint Creator is just as real and visible to the higher intelligences of the universes

Tėvas ir Sūnus; iš tikrųjų dar labiau taip, nes būtent Dvasią visi kylantieji turi pasiekti iki to laiko, kada jie galės prisirišti prie Tėvo per Sūnų.

Begalinė Dvasia, Trečiasis Dievybės Asmuo, turi visus požymius, kuriuos jūs siejate su asmenybe. Ši Dvasia yra apdovanota absoliučiu protu: "Dvasia ieško visų dalykų, net Dievo giluminių dalykų." Ši Dvasia yra apdovanota ne tik protu, bet taip pat ir valia. Apie jos dovanų suteikimą yra užrašyta: "Bet visa tai padaro viena ir ta pati Dvasia, paskirstydama kiekvienam žmogui atskirai ir kaip ji nori."

"Dvasios meilė" yra reali, kaip ir jos nusiminimai: dėl to "Neliūdinkite Dievo Dvasios." Ar mes stebėtume Begalinę Dvasią kaip Rojaus Dievybę ar kaip vietinės visatos Kuriančiąją Dvasią, mes matome, jog Bendrasis Kūrėjas yra ne tik Trečiasis Šaltinis ir Centras, bet taip pat ir dieviškasis asmuo. Šita dieviškoji asmenybė taip pat reaguoja į visatą kaip asmuo. Dvasia jums sako, "Tas, kuris turi ausis, teišgirsta, ką sako Dvasia." "Dvasia pati užtaria jus." Dvasia paskleidžia tiesioginę ir asmeninę įtaką visoms sutvertoms būtybėms, "Nes, visi tie, kuriuos veda Dievo Dvasia, yra Dievo sūnūs."

Nors mes pastebime Begalinės Dvasios tarnavimo reiškinį visatų visatos tolimiesiems pasauliams, nors mes įsivaizduojame šitą pačią koordinuojančią Dievybę, veikiančią daugiapusį būtybių, kilusių iš Trečiojo Šaltinio ir Centro, neapsakomuose legionuose ir per tuos legionus, nors mes atpažįstame Dvasios buvimą visur, bet nežiūrint šito, mes vis vien tvirtiname, jog šitas pats Trečiasis Šaltinis ir Centras yra asmuo, visų daiktų ir visų būtybių ir visų visatų Bendrasis Kūrėjas.

Administruojant visas Tėvas, Sūnus, ir Dvasia yra tarpusavyje suvienyti tobulai ir amžinai. Nors kiekvienas yra įsitraukęs į asmeninę tarnystę visai kūrinijai, bet visi trys yra dieviškai ir absoliučiai tarpusavyje susieti į kūrimo ir kontrolės tarnystę, kas amžiams juos padaro *vienu*.

Begalinės Dvasios asmenyje Tėvas ir Sūnus yra bendrai abu, visada ir be galo tobulai, kadangi Dvasia yra tokia, kaip Tėvas, ir tokia, kaip Sūnus, o taip pat tokia, kaip Tėvas ir Sūnus, nes jie abu per amžius yra vienas.

[Pateikta Urantijoje Uversos Dieviškojo Patarėjo, paskirto Dienų Senujų tam, kad pavaizduotų Begalinės Dvasios prigimtį ir darbą.]

as are the Father and the Son; indeed more so, for it is the Spirit whom all ascenders must attain before they may approach the Father through the Son.

8:6.3 (96.5) The Infinite Spirit, the Third Person of Deity, is possessed of all the attributes which you associate with personality. The Spirit is endowed with absolute mind: "The Spirit searches all things, even the deep things of God." The Spirit is endowed not only with mind but also with will. In the bestowal of his gifts it is recorded: "But all these works that one and the selfsame Spirit, dividing to every man severally and as he wills."

8:6.4 (96.6) "The love of the Spirit" is real, as also are his sorrows; therefore "Grieve not the Spirit of God." Whether we observe the Infinite Spirit as Paradise Deity or as a local universe Creative Spirit, we find that the Conjoint Creator is not only the Third Source and Center but also a divine person. This divine personality also reacts to the universe as a person. The Spirit speaks to you, "He who has an ear, let him hear what the Spirit says." "The Spirit himself makes intercession for you." The Spirit exerts a direct and personal influence upon created beings, "For as many as are led by the Spirit of God, they are the sons of God."

8:6.5 (96.7) Even though we behold the phenomenon of the ministry of the Infinite Spirit to the remote worlds of the universe of universes, even though we envisage this same co-ordinating Deity acting in and through the untold legions of the manifold beings who take origin in the Third Source and Center, even though we recognize the omnipresence of the Spirit, nonetheless, we still affirm that this same Third Source and Center is a person, the Conjoint Creator of all things and all beings and all universes.

8:6.6 (96.8) In the administration of universes the Father, Son, and Spirit are perfectly and eternally interassociated. Though each is engaged in a personal ministry to all creation, all three are divinely and absolutely interlocked in a service of creation and control which forever makes them *one*.

8:6.7 (97.1) In the person of the Infinite Spirit the Father and the Son are mutually present, always and in unqualified perfection, for the Spirit is like the Father and like the Son, and also like the Father and the Son as they two are forever one.

8:6.8 (97.2) [Presented on Urantia by a Divine Counselor of Uversa commissioned by the Ancients of Days to portray the nature and work of the Infinite Spirit.]

9 Dokumentas. Begalinės Dvasios ryšys. su visata

⇐ 008

URANTIJOS KNYGA

010 ⇐

I DALIS. CENTRINĖ VISATA IR SUPERVISATOS

9 DOKUMENTAS. BEGALINĖS DVASIOS RYŠYS SU VISATA

Skyrius

ĮVADAS

1. Treciojo Šaltinio ir Centro savybės
2. Visur esanti Dvasia
3. Visuotinis Manipulatorius
4. Absoliutus Protas
5. Proto tarnavimas
6. Proto gravitacijos grandinė
7. Visatos atspindėjimas
8. Begalinės Dvasios asmenybės

ĮVADAS

ATSITIKO keistas dalykas, kada, Rojaus akivaizdoje, Visuotinis Tėvas ir Amžinasis Sūnus susivienijo tam, kad įsiasmenintų. Niekas šioje amžinybės situacijoje nepranašauja, jog Bendrai Veikiantysis įsiasmenins kaip neapribotas dvasingumas, koordinuotas su absoliučiu protu ir apdovanotas unikaliomis energijos manipuliavimo išskirtinėmis teisėmis. Jo atsiradimas užbaigia Tėvo išlaisvinimą iš centralizuoto tobulumo varžtų ir iš asmenybės absoliutumo pančių. Ir šitą išlaisvinimą atskleidžia Bendrojo Kūrėjo stebinanti galia sutverti būtybes, gerai pritaikytas tam, kad tarnautų kaip globojančios dvasios vėliau atsirandančių visatų net ir materialiesiems tvariniams.

Tėvas yra begalinis meile ir valia, dvasine mintimi ir tikslu; jis yra visuotinis parėmėjas. Sūnus yra begalinis išmintimi ir tiesa, dvasine išraiška ir interpretavimu; jis yra visuotinis apreiškėjas. Rojus yra begalinis jėgos padovanojimo potencialas ir energijos dominavimo

PAPER 9 RELATION OF THE INFINITE SPIRIT TO THE UNIVERSE

SECTIONS

Introduction

1. Attributes of the Third Source and Center
2. The Omnipresent Spirit
3. The Universal Manipulator
4. The Absolute Mind
5. The Ministry of Mind
6. The Mind-Gravity Circuit
7. Universe Reflectivity
8. Personalities of the Infinite Spirit

INTRODUCTION

9:0.1 (98.1) A STRANGE thing occurred when, in the presence of Paradise, the Universal Father and the Eternal Son unite to personalize themselves. Nothing in this eternity situation foreshadows that the Conjoint Actor would personalize as an unlimited spirituality co-ordinated with absolute mind and endowed with unique prerogatives of energy manipulation. His coming into being completes the Father's liberation from the bonds of centralized perfection and from the fetters of personality absolutism. And this liberation is disclosed in the amazing power of the Conjoint Creator to create beings well adapted to serve as ministering spirits even to the material creatures of the subsequently evolving universes.

9:0.2 (98.2) The Father is infinite in love and volition, in spiritual thought and purpose; he is the universal upholder. The Son is infinite in wisdom and truth, in spiritual expression and interpretation; he is the universal revealer. Paradise is infinite in potential for force endowment and in capacity for energy

pajėgumas; jis yra visuotinis stabilizatorius. Bendrai Veikiantysis turi unikalių sintezės prerogatyvų, begalinį pajėgumą koordinuoti visas egzistuojančias visatos energijas, visas realias visatos dvasias, ir visus realius visatos protus; Trečiasis Šaltinis ir Centras yra daugiapusių energijų ir skirtingų kūrinų, kurie atsirado kaip Visuotinio Tėvo dieviškojo plano ir amžinojo tikslo pasekmė, visuotinis vienytojas.

Begalinė Dvasia, Bendrasis Kūrėjas, yra visuotinis ir dieviškasis tarnas. Dvasia nenutrūkstamai reiškia Sūnaus gailestingumą ir Tėvo meilę, net harmonijoje su Rojaus Trejybės patvariu, nesikeičiančiu ir teisiu teisingumu. Jos įtaka ir jos asmenybės visą laiką yra netoli jūsų; jos tikrai pažįsta ir iš tikrųjų supranta jus.

Per visas visatas Bendrai Veikiančiojo agentūros nesustodamos manipuliuoja visos erdvės jėgas ir energijas. Kaip ir Pirmasis Šaltinis ir Centras, Trečiasis reaguoja tiek į tai, kas yra dvasinis, tiek į tai, kas yra materialus. Bendrai Veikiantysis yra Dievo, iš kurio susideda viskas—dalykai, prasmės, ir vertybės; energijos, protai, ir dvasios—vienybės apreiškinimas.

Begalinė Dvasia persmelkia visą erdvę; ji gyvena amžinybės apskritime; ir Dvasia, lygiai taip, kaip Tėvas ir Sūnus, yra tobula ir nesikeičianti—absoliuti.

1. TREČIOJO ŠALTINIO IR CENTRO SAVYBĖS

Trečiasis Šaltinis ir Centras yra žinomas daugeliu vardų, visi išreiškia ryšį ir pažymį funkciją. Kaip Dievas Dvasia, ji yra asmenybė, lygiavertė ir dieviškai lygi Dievui Sūnui ir Dievui Tėvui. Kaip Begalinė Dvasia, ji yra visur esanti dvasinė įtaka. Kaip Visuotinis Manipulatorius, ji yra energijos kontrolės tvarinių protėvis ir erdvės kosminių jėgų sužadintojas. Kaip Bendrai Veikiantysis, ji yra Tėvo-Sūnaus bendrasis atstovas ir partnerystės vykdytojas. Kaip Absolutus Protas, ji yra intelekto padovanojimo šaltinis per visas visatas. Kaip Veiksmo Dievas, ji yra judėjimo, kitimo, ir ryšio akivaizdus protėvis.

Trečiojo Šaltinio ir Centro vienos savybės yra kilusios iš Tėvo, kitos savybės yra kilusios iš Sūnaus, tuo tarpu dar kai kurių savybių nepastebima, kad jos aktyviai ir asmeniškai būtų arba Tėve, arba Sūnuje—tokių savybių, kurių nebūtų galima paaiškinti kaip nors kitaip, bet tik darant prielaidą, kad Tėvo-Sūnaus partnerystė, kuri įamžina Trečiąjį Šaltinį ir Centrą, nuosekliai veikia harmonijoje su Rojaus absoliutumo

dominance; it is the universal stabilizer. The Conjoint Actor possesses unique prerogatives of synthesis, infinite capacity to co-ordinate all existing universe energies, all actual universe spirits, and all real universe intellects; the Third Source and Center is the universal unifier of the manifold energies and diverse creations which have appeared in consequence of the divine plan and the eternal purpose of the Universal Father.

9:0.3 (98.3) The Infinite Spirit, the Conjoint Creator, is a universal and divine minister. The Spirit unceasingly ministers the Son's mercy and the Father's love, even in harmony with the stable, unvarying, and righteous justice of the Paradise Trinity. His influence and personalities are ever near you; they really know and truly understand you.

9:0.4 (98.4) Throughout the universes the agencies of the Conjoint Actor ceaselessly manipulate the forces and energies of all space. Like the First Source and Center, the Third is responsive to both the spiritual and the material. The Conjoint Actor is the revelation of the unity of God, in whom all things consist — things, meanings, and values; energies, minds, and spirits.

9:0.5 (98.5) The Infinite Spirit pervades all space; he indwells the circle of eternity; and the Spirit, like the Father and the Son, is perfect and changeless — absolute.

1. ATTRIBUTES OF THE THIRD SOURCE AND CENTER

9:1.1 (98.6) The Third Source and Center is known by many names, all designative of relationship and in recognition of function: As God the Spirit, he is the personality co-ordinate and divine equal of God the Son and God the Father. As the Infinite Spirit, he is an omnipresent spiritual influence. As the Universal Manipulator, he is the ancestor of the power-control creatures and the activator of the cosmic forces of space. As the Conjoint Actor, he is the joint representative and partnership executive of the Father-Son. As the Absolute Mind, he is the source of the endowment of intellect throughout the universes. As the God of Action, he is the apparent ancestor of motion, change, and relationship.

9:1.2 (99.19) Some of the attributes of the Third Source and Center are derived from the Father, some from the Son, while still others are not observed to be actively and personally present in either the Father or the Son — attributes that can hardly be explained except by assuming that the Father-Son partnership which eternalizes the Third Source and Center consistently functions in consonance with, and in recognition of, the eternal

amžinoju faktu, ir suvokdama šį faktą. Bendrasis Kūrėjas įkūnija Dievybės Pirmojo ir Antrojo Asmenų sujungtą ir begalinių sąvokų pilnatvę.

Tuo metu, kai jūs įsivaizduojate Tėvą kaip pirminį kūrėją, o Sūnų įsivaizduojate kaip dvasinį administratorių, tai apie Trečiąjį Šaltinį ir Centrą jūs turėtumėte galvoti kaip apie visuotinį koordinatorių, beribio bendradarbiavimo globotoją. Bendrai Veikiantysis yra visos aktualios tikrovės tvarkingas suderintojas; jis yra Tėvo minties ir Sūnaus žodžio saugykla, o veiksmė amžinai atsižvelgia į centrinės Salos materialų absoliutumą. Rojaus Trejybė nustatė visuotinę pažangos tvarką, o Dievo apvaizda yra Bendrojo Kūrėjo ir atsirandančios Aukščiausiosios Būtybės sfera. Jokia reali ar atsirandanti tikrovė negali išvengti neišvengiamo ryšio su Trečiuoju Šaltiniu ir Centru.

Visuotinis Tėvas vadovauja ikienerginėms, ikidvasinėms, ir ikiasmenybės sferoms; Amžinasis Sūnus viešpatauja dvasinės veiklos sferose; Rojaus Salos buvimas suvienija fizinės energijos ir besimaterializuojančios jėgos sferą; Bendrai Veikiantysis veikia ne tik kaip begalinė dvasia, atstovaujanti Sūnui, bet taip pat ir kaip Rojaus jėgų ir energijų visuotinis manipulatorius, šitokių būdu sukurdamas visuotinį ir absoliutų protą. Bendrai Veikiantysis veikia per visą didžiąją visatą kaip aiškiai išreikšta ir atskira asmenybė, ypač dvasinių vertybių, fizinės energijos ryšių, ir tikrųjų proto prasmų aukštesnėse sferose. Jis veikia specifiskai, kur tik ir kada tik energija ir dvasia susivienija ir veikia viena kitą; jis viešpatauja visose reakcijose su protu, demonstruoja didžiulę galią dvasiniame pasaulyje, ir išlieja galingą poveikį energijai ir materijai. Visą laiką Trečiasis Šaltinis išreiškia Pirmojo Šaltinio ir Centro prigimtį.

Trečiasis Šaltinis ir Centras tobulai ir be apribojimo turi Pirmojo Šaltinio ir Centro buvimą visur, kartais būna vadinamas Visur esančia Dvasia. Ypatingu ir labai asmeniniu būdu proto Dievas turi Visuotinio Tėvo ir jo Amžinojo Sūnaus visažinumą; Dvasios žinios yra giluminės ir užbaigtos. Bendrasis Kūrėjas demonstruoja Visuotinio Tėvo visagališkumo tam tikrus aspektus, bet realiai visagalis yra tikrai proto srityje. Dievybės Trečiasis Asmuo yra proto valdų intelektualus centras ir visuotinis administratorius; čia jis yra absoliutus—jo aukščiausioji valdžia yra beribė.

Bendrai Veikiantįjį atrodo, kad motyvuoja Tėvo-Sūnaus partnerystė, bet jo visi veiksmai pasirodo, jog pripažįsta Tėvo-Rojaus ryšį. Kai kada ir tam tikrose funkcijose jis atrodo kompensuoja patirtinių Dievybių—Dievo

fact of the absoluteness of Paradise. The Conjoint Creator embodies the fullness of the combined and infinite concepts of the First and Second Persons of Deity.

9:1.3 (98.8) While you envisage the Father as an original creator and the Son as a spiritual administrator, you should think of the Third Source and Center as a universal co-ordinator, a minister of unlimited co-operation. The Conjoint Actor is the correlator of all actual reality; he is the Deity repository of the Father's thought and the Son's word and in action is eternally regardful of the material absoluteness of the central Isle. The Paradise Trinity has ordained the universal order of *progress*, and the providence of God is the domain of the Conjoint Creator and the evolving Supreme Being. No actual or actualizing reality can escape eventual relationship with the Third Source and Center.

9:1.4 (98.9) The Universal Father presides over the realms of pre-energy, prespirit, and personality; the Eternal Son dominates the spheres of spiritual activities; the presence of the Isle of Paradise unifies the domain of physical energy and materializing power; the Conjoint Actor operates not only as an infinite spirit representing the Son but also as a universal manipulator of the forces and energies of Paradise, thus bringing into existence the universal and absolute mind. The Conjoint Actor functions throughout the grand universe as a positive and distinct personality, especially in the higher spheres of spiritual values, physical-energy relationships, and true mind meanings. He functions specifically wherever and whenever energy and spirit associate and interact; he dominates all reactions with mind, wields great power in the spiritual world, and exerts a mighty influence over energy and matter. At all times the Third Source is expressive of the nature of the First Source and Center.

9:1.5 (98.10) The Third Source and Center perfectly and without qualification shares the omnipresence of the First Source and Center, sometimes being called the Omnipresent Spirit. In a peculiar and very personal manner the God of mind shares the omniscience of the Universal Father and his Eternal Son; the knowledge of the Spirit is profound and complete. The Conjoint Creator manifests certain phases of the omnipotence of the Universal Father but is actually omnipotent only in the domain of mind. The Third Person of Deity is the intellectual center and the universal administrator of the mind realms; herein is he absolute — his sovereignty is unqualified.

9:1.6 (98.11) The Conjoint Actor seems to be motivated by the Father-Son partnership, but all his actions appear to recognize the Father-Paradise relationship. At times and in certain functions he seems to compensate for the

Aukščiausiojo ir Dievo Galutiniojo—vystymosi neužbaigtumą.

Ir čia yra begalinė paslaptis: Tai, jog Begalinysis tuo pačiu metu apreiškė savo begalybę Sūnuje ir kaip Rojus, ir tuomet ima egzistuoti būtybė, kuri dieviškumu yra lygi Dievui, atspindinti Sūnaus dvasinę prigimtį, ir sugebanti sužadinti Rojaus modelį, tokia būtybė, kuri suverenumu sąlygiškai yra pavaldi, tačiau kuri daugeliu aspektų akivaizdžiai yra pati įvairiausiškiausia *veiksme*. Ir tokia akivaizdi viršenybė veiksmu yra atskleidžiama Trečiojo Šaltinio ir Centro tokia savybė, kuri yra net aukštesnė už fizinę gravitaciją—Rojaus Salos visuotinę pasireiškimą.

Papildomai prie šitos energijos ir fizinių daiktų virškontrolės, Begalinė Dvasia yra tobulai apdovanota šitomis kantrybės, gailestingumo, ir meilės savybėmis, kurios yra taip nuostabiai atskleistos jos dvasiniame tarnavime. Dvasia yra aukščiausiu laipsniu kompetentinga tarnauti su meile ir nustelbti teisingumą gailestingumu. Dievas Dvasia turi visą Pirminio ir Amžinojo Sūnaus dieviškąjį švelnumą ir gailestingą meilę. Jūsų kilmės visata yra formuojama tarp teisingumo priekalo ir kentėjimo kūjo; bet tie, kurie naudoja šį kūjį, yra gailestingumo vaikai, Begalinės Dvasios dvasiniai palikuonys.

2. VISUR ESANTI DVASIA

Dievas yra dvasia triguba prasme: Jis pats yra dvasia; savo Sūnuje jis pasirodo kaip dvasia be apribojimų; Bendrai Veikiančiajame, kaip dvasia, susieta su protu. Ir papildomai prie šitų dvasinių realybių, mes manome, kad pastebime patirtinės dvasios reiškinių—Aukščiausiosios Būtybės, Galutinės Dievybės, ir Dievybės Absoliuto dvasias.

Begalinė Dvasia yra Amžinojo Sūnaus papildinys lygiai tiek, kiek Amžinasis Sūnus yra Visuotinio Tėvo papildinys. Amžinasis Sūnus yra Tėvo sudvasintas įsameninimas; Begalinė Dvasia yra Amžinojo Sūnaus ir Visuotinio Tėvo įsamenintas sudvasinimas.

Yra daug dvasinės jėgos netrukdomų kanalų ir viršmaterialios galios šaltinių, kurie Urantijos žmonės sujungia tiesiogiai su Rojaus Dievybėmis. Egzistuoja Minties Derintojų tiesioginis ryšys su Visuotiniu Tėvu, Amžinojo Sūnaus dvasinės gravitacijos akstino plačiai paskleista įtaka, ir Bendrojo Kūrėjo dvasinis buvimas. Funkcijoje yra skirtumas tarp Sūnaus dvasios ir Dvasios dvasios. Trečiasis Asmuo savo dvasiniame tarnavime gali veikti kaip protas plius dvasia arba kaip viena dvasia.

incompleteness of the development of the experiential Deities — God the Supreme and God the Ultimate.

9:1.7 (100.1) And herein is an infinite mystery: That the Infinite simultaneously revealed his infinity in the Son and as Paradise, and then there springs into existence a being equal to God in divinity, reflective of the Son's spiritual nature, and capable of activating the Paradise pattern, a being provisionally subordinate in sovereignty but in many ways apparently the most versatile in *action*. And such apparent superiority in action is disclosed in an attribute of the Third Source and Center which is superior even to physical gravity — the universal manifestation of the Isle of Paradise.

9:1.8 (100.2) In addition to this supercontrol of energy and things physical, the Infinite Spirit is superbly endowed with those attributes of patience, mercy, and love which are so exquisitely revealed in his spiritual ministry. The Spirit is supremely competent to minister love and to overshadow justice with mercy. God the Spirit possesses all the supernal kindness and merciful affection of the Original and Eternal Son. The universe of your origin is being forged out between the anvil of justice and the hammer of suffering; but those who wield the hammer are the children of mercy, the spirit offspring of the Infinite Spirit.

2. THE OMNIPRESENT SPIRIT

9:2.1 (100.3) God is spirit in a threefold sense: He himself is spirit; in his Son he appears as spirit without qualification; in the Conjoint Actor, as spirit allied with mind. And in addition to these spiritual realities, we think we discern levels of experiential spirit phenomena — the spirits of the Supreme Being, Ultimate Deity, and Deity Absolute.

9:2.2 (100.4) The Infinite Spirit is just as much a complement of the Eternal Son as the Son is a complement of the Universal Father. The Eternal Son is a spiritualized personalization of the Father; the Infinite Spirit is a personalized spiritualization of the Eternal Son and the Universal Father.

9:2.3 (100.5) There are many untrammelled lines of spiritual force and sources of supermaterial power linking the people of Urantia directly with the Deities of Paradise. There exist the connection of the Thought Adjusters direct with the Universal Father, the widespread influence of the spiritual-gravity urge of the Eternal Son, and the spiritual presence of the Conjoint Creator. There is a difference in function between the spirit of the Son and the spirit of the Spirit. The Third Person in his spiritual ministry may function as mind plus spirit or as spirit alone.

Papildomai prie šitų Rojaus buvimų, urantams padeda vietinės visatos ir supervisatos dvasinė įtaka ir veikla, su savo beveik begaline gausa kupinų meilės asmenybių, kurios tuos visą laiką siekiančiuosius teisingo tikslo ir nuoširdžiai sąžiningus veda į viršų ir į vidų link dieviškumo idealų ir aukščiausiojo tobulumo tikslo.

Amžinojo Sūnaus visuotinės dvasios buvimą mes *pažįstame*— galime tą neklystamai atpažinti. Begalinės Dvasios, Dievybės Trečiojo Asmens, buvimą net mirtingasis žmogus gali pažinti, nes materialūs tvariniai gali iš tiesų patirti šitos dieviškosios įtakos geradariškumą, kuri veikia kaip vietinės visatos Šventoji Dvasia, padovanota žmonijos rasėms. Žmogiškosios būtybės gali taip pat tam tikru laipsniu sąmoningai suvokti Derintoją, Visuotinio Tėvo neasmenį buvimą. Šitos dieviškosios dvasios, kurios dirba, kad žmogų ugdytų ir sudvasintų, visos veikia unisonu ir tobulai bendradarbiaudamos. Dvasiškai įgyvendinant mirtingojo kilimo ir tobulumo pasiekimo planus jos yra kaip viena.

3. VISUOTINIS MANIPULIATORIUS

Rojaus Sala yra fizinės traukos šaltinis ir esmė; ir tikrai užtektų jus informuoti, kad trauka yra vienas iš *realiausių* ir amžinai patikimiausių dalykų visoje fizinėje visatų visatoje. Traukos niekas negali modifikuoti ar panaikinti, išskyrus tas jėgas ir energijas, kurias kartu remia Tėvas ir Sūnus, kurios buvo patikėtos Trečiojo Šaltinio ir Centro asmeniui ir yra funkciškai su juo susietos.

Begalinė Dvasia turi unikalią ir stebinančią galią—*antigravitaciją*. Šitos galios funkciškai (pastebimai) nėra nei Tėve, nei Sūnuje. Šitas sugebėjimas atsilaikyti prieš materialios gravitacijos traukimą, neatskiriamą nuo Trečiojo Šaltinio ir Centro, yra atskleidžiamas Bendrai Veikiančiojo asmeninėse reakcijose į visatos ryšių tam tikrus aspektus. Ir šitą unikalią savybę galima perduoti Begalinės Dvasios kai kurioms aukščiausiosioms asmenybėms.

Antigravitacija gali panaikinti gravitaciją lokaliu mastu; ji šitą padaro, panaudodama lygios jėgos buvimą. Ji veikia tiktai materialios gravitacijos atžvilgiu, ir ji nėra proto veiksmas. Gravitacijai besipriešinantis žiroskopo reiškiny yra tinkama antigravitacijos *pasekmės* iliustracija, bet jis visiškai netinka tam, kad parodytų antigravitacijos *priežastį*.

Dar daugiau, iš tiesų Bendrai Veikiantysis demonstruoja tokias galias, kurios gali pranokti

9:2.4 (100.6) In addition to these Paradise presences, Urantians benefit by the spiritual influences and activities of the local and the superuniverse, with their almost endless array of loving personalities who ever lead the true of purpose and the honest of heart upward and inward towards the ideals of divinity and the goal of supreme perfection.

9:2.5 (100.7) The presence of the universal spirit of the Eternal Son we *know* — we can unmistakably recognize it. The presence of the Infinite Spirit, the Third Person of Deity, even mortal man may know, for material creatures can actually experience the beneficence of this divine influence which functions as the Holy Spirit of local universe bestowal upon the races of mankind. Human beings can also in some degree become conscious of the Adjuster, the impersonal presence of the Universal Father. These divine spirits which work for man's uplifting and spiritualization all act in unison and in perfect co-operation. They are as one in the spiritual operation of the plans of mortal ascension and perfection attainment.

3. THE UNIVERSAL MANIPULATOR

9:3.1 (101.1) The Isle of Paradise is the source and substance of physical gravity; and that should be sufficient to inform you that gravity is one of the most *real* and eternally dependable things in the whole physical universe of universes. Gravity cannot be modified or annulled except by the forces and energies conjointly sponsored by the Father and the Son, which have been intrusted to, and are functionally associated with, the person of the Third Source and Center.

9:3.2 (101.2) The Infinite Spirit possesses a unique and amazing power — *antigravity*. This power is not functionally (observably) present in either the Father or the Son. This ability to withstand the pull of material gravity, inherent in the Third Source, is revealed in the personal reactions of the Conjoint Actor to certain phases of universe relationships. And this unique attribute is transmissible to certain of the higher personalities of the Infinite Spirit.

9:3.3 (101.3) Antigravity can annul gravity within a local frame; it does so by the exercise of equal force presence. It operates only with reference to material gravity, and it is not the action of mind. The gravity-resistant phenomenon of a gyroscope is a fair illustration of the *effect* of antigravity but of no value to illustrate the *cause* of antigravity.

9:3.4 (101.4) Still further does the Conjoint Actor display powers which can transcend force and

jėgą ir neutralizuoti energiją. Tokios galios veikia sulėtindamos energiją iki materializavimo taško ir kitokiais jums nežinomais metodais.

Bendrai Veikiantysis nėra nei energija, nei energijos šaltinis, nei energijos lemtis; jis yra energijos *manipulatorius*. Bendrai Veikiantysis yra veiksmas—judėjimas, kitimas, modifikavimas, koordinavimas, stabilizavimas, ir pusiausvyra. Tos energijos, kurias tiesiogiai ar netiesiogiai veikia Rojaus kontrolė, savo prigimtimi reaguoja į Trečiojo Šaltinio ir Centro ir į jo daugiapusių agentūrų veiksmus.

Visatų visatą persmelkia Trečiojo Šaltinio ir Centro kontroliuojantys energiją tvariniai: fiziniai kontrolieriai, energijos reguliuotojai, energijos centrai, ir kiti Veiksmo Dievo atstovai, kurie turi reikalo su fizinių energijų reguliavimu ir stabilizavimu. Šitie unikalūs fizinės funkcijos tvariniai visi turi skirtingas energijos kontrolės savybes, tokias, kaip antigravitacija, kurias jie panaudoja stengdamiesi sukurti didžiosios visatos materijos ir energijų fizinę pusiausvyrą.

Visa šita Veiksmo Dievo materiali veikla atsiranda tam, kad savo funkciją susietų su Rojaus Sala, ir iš tikrųjų visos energetinės agentūros atsižvelgia į amžinosios Salos absoliutumą ir net priklauso nuo šio absoliutumo. Bet Bendrai Veikiantysis neveikia taip, jog atstovautų Rojui arba reaguotų į jį. Jis veikia, asmeniškai, atstovaudamas Tėvui ir Sūnui. Rojus nėra asmuo. Trečiojo Šaltinio ir Centro neasmeniniai, beasmeniai, ir kitokie neasmeniai veikimai yra paties Bendrai Veikiančiojo visi valiniai veiksmas; jie nėra ko nors ar kieno nors atspindžiai, vediniai, ar pasekmės.

Rojus yra begalybės modelis: Veiksmo Dievas yra to modelio sužadintojas. Rojus yra begalybės materialus atsvaros taškas; Trečiojo Šaltinio ir Centro agentūros yra protingumo svertai, kurie motyvuoja materialų lygį ir įpurškia spontaniškumą į fizinės kūrinijos mechanizmą.

4. ABSOLIUTUS PROTAS

Trečiojo Šaltinio ir Centro yra tokia intelektualinė prigimtis, kuri skiriasi nuo jo fizinių ir dvasinių požymių. Su tokia prigimtimi vargu ar galima kontaktuoti, bet su ja galima asocijuotis—nors intelektualiai, ne asmeniškai. Ji skiriasi nuo Trečiojo Asmens fizinių požymių ir dvasinio charakterio funkcijos proto lygiuose, bet tam, kad ją atskirtų asmenybės, šitoji prigimtis niekada neveikia savarankiškai nuo fizinių ir dvasinių pasireiškimų.

neutralize energy. Such powers operate by slowing down energy to the point of materialization and by other techniques unknown to you.

9:3.5 (101.5) The Conjoint Creator is not energy nor the source of energy nor the destiny of energy; he is the *manipulator* of energy. The Conjoint Creator is action — motion, change, modification, co-ordination, stabilization, and equilibrium. The energies subject to the direct or indirect control of Paradise are by nature responsive to the acts of the Third Source and Center and his manifold agencies.

9:3.6 (101.6) The universe of universes is permeated by the power-control creatures of the Third Source and Center: physical controllers, power directors, power centers, and other representatives of the God of Action who have to do with the regulation and stabilization of physical energies. These unique creatures of physical function all possess varying attributes of power control, such as antigravity, which they utilize in their efforts to establish the physical equilibrium of the matter and energies of the grand universe.

9:3.7 (101.7) All these material activities of the God of Action appear to relate his function to the Isle of Paradise, and indeed the agencies of power are all regardful of, even dependent on, the absoluteness of the eternal Isle. But the Conjoint Actor does not act for, or in response to, Paradise. He acts, personally, for the Father and the Son. Paradise is not a person. The nonpersonal, impersonal, and otherwise not personal doings of the Third Source and Center are all volitional acts of the Conjoint Actor himself; they are not reflections, derivations, or repercussions of anything or anybody.

9:3.8 (101.8) Paradise is the pattern of infinity; the God of Action is the activator of that pattern. Paradise is the material fulcrum of infinity; the agencies of the Third Source and Center are the levers of intelligence which motivate the material level and inject spontaneity into the mechanism of the physical creation.

4. THE ABSOLUTE MIND

9:4.1 (102.1) There is an intellectual nature of the Third Source and Center that is distinct from his physical and spiritual attributes. Such a nature is hardly contactable, but it is associable — intellectually though not personally. It is distinguishable from the physical attributes and the spiritual character of the Third Person on mind levels of function, but to the discernment of personalities this nature never functions independently of physical or spiritual manifestations.

Absolutus protas yra Trečiojo Asmens protas; jis yra neatskiriamas nuo Dievo Dvasios asmenybės. Protas, veikiančiose būtybėse, nėra atskirtas nuo energijos ar dvasios arba nuo abiejų. Protas nėra neatskiriamas nuo energijos; energija priima protą ir reaguoja į jį; energijai protas gali būti suteiktas iš viršaus, bet sąmonė nėra neatskiriama nuo grynai materialaus lygio. Proto nereikia pridėti grynai dvasiai, nes dvasia iš prigimties yra sąmoninga ir identifikuojanti. Dvasia visada yra išmintinga, *protinga* tam tikra prasme. Gali būti šitas protas arba tas protas, gali būti ikiprotas arba viršprotas, net dvasios protas, bet jis turi mąstymo ir žinojimo ekvivalentą. Dvasios įžvalga pranoksta, papildo, ar teoriškai eina anksčiau už proto sąmonę.

Bendrai Veikiantysis yra absolutus tikrai proto sferoje, visuotinio intelekto valdose. Trečiojo Šaltinio ir Centro protas yra begalinis; jis visiškai pranoksta visatų visatos aktyvias ir veikiančias proto grandines. Septynių supervisatų proto dovana yra gaunama iš Septynių Pagrindinių Dvasių, Bendrojo Kūrėjo pirminių asmenybių. Šitos Pagrindinės Dvasios paskleidžia protą didžiąjai visatai kaip kosminį protą, o jūsų vietinę visatą persmelkia kosminio proto Orvontono tipo Nebadono variantas.

Begalinis protas ignoruoja laiką, galutinis protas pranoksta laiką, kosminis protas yra sąlygojamas laiko. O šitaip yra su erdve: Begalinis Protas nepriklauso nuo erdvės, tačiau kada nusileidžiama iš begalinio proto lygio į pagalbinius proto lygius, tada intelektas turi vis daugiau atsižvelgti į erdvės faktą ir apribojimus.

Kosminė jėga reaguoja į protą net ir taip, kaip kosminis protas reaguoja į dvasią. Dvasia yra dieviškasis tikslas, o dvasios protas yra dieviškasis tikslas veiksmu. Energija yra dalykas, protas yra prasmė, dvasia yra vertybė. Net laike ir erdvėje protas nustato tuos santykinus ryšius tarp energijos ir dvasios, kurie numato abipusį giminingumą amžinybėje.

Protas transmutuoja dvasios vertybes į intelekto prasmes; valia turi galią proto prasmes įkūnyti į vaisių tiek materialiose, tiek dvasinėse srityse. Kilimas į Rojų įtraukia santykinį ir skirtingą augimą dvasia, protu, ir energija. Asmenybė yra šitų patirtinės individualybės komponentų suvienytoja.

5. PROTO TARNAVIMAS

Trečiasis Šaltinis ir Centras yra begalinis protu. Jeigu visata kartais augtų iki begalybės, tai vis tiek jo proto potencialas būtų adekvatus, kad

9:4.2 (102.2) The absolute mind is the mind of the Third Person; it is inseparable from the personality of God the Spirit. Mind, in functioning beings, is not separated from energy or spirit, or both. Mind is not inherent in energy; energy is receptive and responsive to mind; mind can be superimposed upon energy, but consciousness is not inherent in the purely material level. Mind does not have to be added to pure spirit, for spirit is innately conscious and identifying. Spirit is always intelligent, *minded* in some way. It may be this mind or that mind, it may be pre-mind or supermind, even spirit mind, but it does the equivalent of thinking and knowing. The insight of spirit transcends, supervenes, and theoretically antedates the consciousness of mind.

9:4.3 (102.3) The Conjoint Creator is absolute only in the domain of mind, in the realms of universal intelligence. The mind of the Third Source and Center is infinite; it utterly transcends the active and functioning mind circuits of the universe of universes. The mind endowment of the seven superuniverses is derived from the Seven Master Spirits, the primary personalities of the Conjoint Creator. These Master Spirits distribute mind to the grand universe as the cosmic mind, and your local universe is pervaded by the Nebadon variant of the Orvonton type of cosmic mind.

9:4.4 (102.4) Infinite mind ignores time, ultimate mind transcends time, cosmic mind is conditioned by time. And so with space: The Infinite Mind is independent of space, but as descent is made from the infinite to the adjutant levels of mind, intellect must increasingly reckon with the fact and limitations of space.

9:4.5 (102.5) Cosmic force responds to mind even as cosmic mind responds to spirit. Spirit is divine purpose, and spirit mind is divine purpose in action. Energy is thing, mind is meaning, spirit is value. Even in time and space, mind establishes those relative relationships between energy and spirit which are suggestive of mutual kinship in eternity.

9:4.6 (102.6) Mind transmutes the values of spirit into the meanings of intellect; volition has power to bring the meanings of mind to fruit in both the material and spiritual domains. The Paradise ascent involves a relative and differential growth in spirit, mind, and energy. The personality is the unifier of these components of experiential individuality.

5. THE MINISTRY OF MIND

9:5.1 (102.7) The Third Source and Center is infinite in mind. If the universe should grow to infinity, still his mind potential would be adequate to endow

apdovanotų beribį tvarinių skaičių tinkamai protais ir kitomis intelekto būtinomis sąlygomis.

Sukurto proto sferoje Trečiasis Asmuo su savo lygiaverčiais ir pavaldžiais partneriais, valdo aukščiausiuoju laipsniu. Tvarinio proto valdos yra išimtinai kilusios iš Trečiojo Šaltinio ir Centro; jis yra proto padovanojimas. Net Tėvo fragmentams neįmanoma apsigyventi žmonių prote tol, kol nėra tinkamai jiems parengtas kelias Begalinės Dvasios proto veiksmo ir dvasinės funkcijos dėka.

Unikalus proto bruožas yra tai, kad jį galima padovanoti tokiam plačiam gyvybės spektrui. Per savo kūrybinius ir sutvertus bičiulius Trečiasis Šaltinis ir Centras tarnauja visiems protams visose sferose. Jis tarnauja žmogiškajam ir ikižmogiškajam intelektui per vietinių visatų pagalbininkus, o fizinių kontrolierių agentūros dėka jis tarnauja gyvų daiktų pačių primityviausiųjų tipų net žemiausioms nepatirtinėms esybėms. Ir visada tikrai proto reguliavimas yra proto-dvasios arba proto-energijos asmenybių tarnavimas.

Kadangi Dievybės Trečiasis Asmuo yra proto šaltinis, tai visiškai natūralu, jog evoliuciniams valios tvariniams yra lengviau suformuoti suvokiamas sampratas apie Begalinę Dvasią negu apie Amžinąjį Sūnų arba Visuotinį Tėvą. Bendrojo Kūrėjo tikrovę netobulai atskleidžia žmogiškojo proto pati egzistencija. Bendrasis Kūrėjas yra kosminio proto protėvis, o žmogaus protas yra to kosminio proto, kaip jį vietinėje visatoje padovanoja Trečiojo Šaltinio ir Centro Kuriančioji Dukra, individualizuota grandinė, neasmenė porcija.

Kadangi Trečiasis Asmuo yra proto šaltinis, tai nedarykite tokios prielaidos, kad manytumėte, jog visi proto reiškiniai yra dieviški. Žmogiškasis intelektas turi gyvulinių rasių materialios kilmės šaknis. Visatos intelektas nėra Dievo, kuris yra protas, tikrasis atskleidimas, kaip ir fizinė gamta nėra Rojaus grožio ir harmonijos tikrasis atskleidimas. Tobulumo gamtoje yra, bet gamta nėra tobula. Bendrasis Kūrėjas yra proto šaltinis, bet protas nėra Bendrasis Kūrėjas.

Protas, Urantijoje, yra kompromisas tarp minties tobulumo esmės ir jūsų nesubrendusios žmogiškosios prigimties besivystančio mentaliteto. Planas jūsų intelektualiai evoliucijai iš tikrųjų yra dieviškojo tobulumo planas, bet jūs esate labai toli nuo šito dieviškojo tikslo, kada jūs veikiate materialaus kūno tabernakuliuose. Protas iš tiesų turi dieviškąją kilmę, ir jis iš tiesų turi dieviškąją lemtį, bet jūsų materialus protas dar neturi dieviškojo orumo.

Perdaug dažnai, tikrai perdaug dažnai, jūs supurvinatė savo protą nenuoširdumu ir jį

limitless numbers of creatures with suitable minds and other prerequisites of intellect.

9:5.2 (102.8) In the domain of *created mind* the Third Person, with his co-ordinate and subordinate associates, rules supreme. The realms of creature mind are of exclusive origin in the Third Source and Center; he is the bestower of mind. Even the Father fragments find it impossible to indwell the minds of men until the way has been properly prepared for them by the mind action and spiritual function of the Infinite Spirit.

9:5.3 (103.1) The unique feature of mind is that it can be bestowed upon such a wide range of life. Through his creative and creature associates the Third Source and Center ministers to all minds on all spheres. He ministers to human and subhuman intellect through the adjutants of the local universes and, through the agency of the physical controllers, ministers even to the lowest nonexperiencing entities of the most primitive types of living things. And always is the direction of mind a ministry of mind-spirit or mind-energy personalities.

9:5.4 (103.2) Since the Third Person of Deity is the source of mind, it is quite natural that the evolutionary will creatures find it easier to form comprehensible concepts of the Infinite Spirit than they do of either the Eternal Son or the Universal Father. The reality of the Conjoint Creator is disclosed imperfectly in the very existence of human mind. The Conjoint Creator is the ancestor of the cosmic mind, and the mind of man is an individualized circuit, an impersonal portion, of that cosmic mind as it is bestowed in a local universe by a Creative Daughter of the Third Source and Center.

9:5.5 (103.3) Because the Third Person is the source of mind, do not presume to reckon that all phenomena of mind are divine. Human intellect is rooted in the material origin of the animal races. Universe intelligence is no more a true revelation of God who is mind than is physical nature a true revelation of the beauty and harmony of Paradise. Perfection is in nature, but nature is not perfect. The Conjoint Creator is the source of mind, but mind is not the Conjoint Creator.

9:5.6 (103.4) Mind, on Urantia, is a compromise between the essence of thought perfection and the evolving mentality of your immature human nature. The plan for your intellectual evolution is, indeed, one of sublime perfection, but you are far short of that divine goal as you function in the tabernacles of the flesh. Mind is truly of divine origin, and it does have a divine destiny, but your mortal minds are not yet of divine dignity.

9:5.7 (103.5) Too often, all too often, you mar your minds by insincerity and sear them with

paženklinatė neteisumą; jūs veikiatė jį gyvuline baime ir iškraipotė jį beprasmiu nerimu. Dėl to, nors proto šaltinis ir yra dieviškas, bet toks protas, kokį jūs pažįstate savo kilimo pasaulyje, vargu ar gali tapti didžiulio susižavėjimo, tuo labiau didelės meilės ar garbinimo, objektu. Apmąstymai apie nesubrendusį ir neaktyvų žmogiškąjį intelektą turėtų vesti tikrai į nusižeminimo reakcijas.

6. PROTO GRAVITACIJOS GRANDINĖ

Trečiasis Šaltinis ir Centras, visuotinis intelektas, asmeniškai sąmoningai suvokia kiekvieną *protą*, kiekvieną intelektą, visoje kūrinijoje, ir jis palaiko asmeninį ir tobulą ryšį su visais šiais fiziniiais, morontiniais, ir dvasiniais protu apdovanotais tvariniais toli nusidriekiančiose visatose. Visas šitas proto veiklas sugriebia absoliuti proto gravitacijos grandinė, kuri koncentruojasi Trečiajame Šaltinyje ir Centre ir yra Begalinės Dvasios asmeninės sąmonės dalis.

Didele dalimi taip, kaip Tėvas traukia į save visas asmenybes ir kaip Sūnus traukia visą dvasinę tikrovę, taip iš tikrųjų Bendrai Veikiantysis panaudoja traukiamąją galią visiems protams; jis besąlygiškai viešpatauja visuotinėje proto grandinėje ir ją valdo. Visos teisingos ir tikros intelektualios vertybės, visos dieviškosios mintys ir tobulos idėjos yra neklystamai traukiamos į šią absoliučią proto grandinę.

Proto gravitacija gali veikti nepriklausomai nuo materialios ir dvasinės gravitacijos, tačiau kur tik ir kada tik susiduria pastarosios dvi, ten ir tada visada veikia proto gravitacija. Kada visos trys yra suvienytos, tada asmenybės gravitacija gali apimti materialų tvarinį—fizinį ar morontinį, ribinį ar absonitinį. Bet nepriklausomai nuo šito, proto padovanojimas net ir neasmenėms būtybėms jas kvalifikuoja tam, kad mąstyti, ir jas apdovanoja sąmone nepaisant to, kad jos iš viso nėra asmenybės.

Tačiau asmenybės orumo savasis aš, žmogiškasis ar dieviškasis, nemirtingas ar potencialiai nemirtingas, neatsiranda nei iš dvasios, nei iš proto, nei iš materijos; jis yra Visuotinio Tėvo dovana. Taip pat iš tikrųjų dvasinės, intelektualios, ir materialios gravitacijos tarpusavio veikimas nėra būtina sąlyga tam, kad atsirastų asmenybės grandinė. Tėvo grandinė gali aprėpti protingą materialią būtybę, kuri nereaguoja į dvasinę gravitaciją. Asmenybės gravitacijos veikimas visada yra Visuotinio Tėvo valinio veiksmo dėka.

Nors protas ir yra susietas su energija grynai materialiose būtybėse, ir su dvasia yra susietas grynai dvasinėse asmenybėse, bet nesuskaičiuojamos asmenybių kategorijos, įskaitant ir žmogiškąją, turi protą, kuris yra

unrighteousness; you subject them to animal fear and distort them by useless anxiety. Therefore, though the source of mind is divine, mind as you know it on your world of ascension can hardly become the object of great admiration, much less of adoration or worship. The contemplation of the immature and inactive human intellect should lead only to reactions of humility.

6. THE MIND-GRAVITY CIRCUIT

9:6.1 (103.6) The Third Source and Center, the universal intelligence, is personally conscious of every *mind*, every intellect, in all creation, and he maintains a personal and perfect contact with all these physical, morontial, and spiritual creatures of mind endowment in the far-flung universes. All these activities of mind are grasped in the absolute mind-gravity circuit which focalizes in the Third Source and Center and is a part of the personal consciousness of the Infinite Spirit.

9:6.2 (103.7) Much as the Father draws all personality to himself, and as the Son attracts all spiritual reality, so does the Conjoint Actor exercise a drawing power on all minds; he unqualifiedly dominates and controls the universal mind circuit. All true and genuine intellectual values, all divine thoughts and perfect ideas, are unerringly drawn into this absolute circuit of mind.

9:6.3 (104.1) Mind gravity can operate independently of material and spiritual gravity, but wherever and whenever the latter two impinge, mind gravity always functions. When all three are associated, personality gravity may embrace the material creature — physical or morontial, finite or absonite. But irrespective of this, the endowment of mind even in impersonal beings qualifies them to think and endows them with consciousness despite the total absence of personality.

9:6.4 (104.2) Selfhood of personality dignity, human or divine, immortal or potentially immortal, does not however originate in either spirit, mind, or matter; it is the bestowal of the Universal Father. Neither is the interaction of spirit, mind, and material gravity a prerequisite to the appearance of personality gravity. The Father's circuit may embrace a mind-material being who is unresponsive to spirit gravity, or it may include a mind-spirit being who is unresponsive to material gravity. The operation of personality gravity is always a volitional act of the Universal Father.

9:6.5 (104.3) While mind is energy associated in purely material beings and spirit associated in purely spiritual personalities, innumerable orders of personality, including the human, possess minds that are associated with both energy and

susietas tiek su energija, tiek su dvasia. Tvarinio proto dvasiniai aspektai neklystamai reaguoja į Amžinojo Sūnaus dvasinės gravitacijos traukimą; materialios savybės reaguoja į gravitacinį materialios visatos akstiną.

Kosminio proto, kada jis nėra susietas su energija arba dvasia, neveikia nei materialios, nei dvasinės grandinės gravitacijos reikalavimai. Grynasis protas yra pavaldus tikrai Bendrai Veikiančiojo visuotinės gravitacijos grybšniui. Grynasis protas giminingumu yra artimas begaliniam protui, o begalinis protas (teoriškai lygiavertis dvasios ir energijos absoliutams) akivaizdžiai yra dėsnių pats sau.

Kuo didesnis dvasios-energijos išsiskyrimas, tuo didesnė pastebima proto funkcija; kuo mažesnis energijos ir dvasios išsiskyrimas, tuo mažiau yra pastebima proto funkcija. Akivaizdu, jog maksimali kosminio proto funkcija yra laiko erdvės visatoje. Čia protas atrodo, jog veikia tarpinėje zonoje tarp energijos ir dvasios, bet ne taip yra aukštesniuose proto lygiuose; Rojuje energija ir dvasia iš esmės yra viena.

Proto gravitacijos grandinė yra patikima; ji iškyla iš Dievybės Trečiojo Asmens Rojuje, bet ne visa pastebima proto funkcija yra nuspėjama iš anksto. Per visą žinomą kūriniją lygiagrečiai su šita proto grandine eina kažkoks mažai suprastas buvimas, kurio funkcija nėra nuspėjama iš anksto. Mes tikime, jog šitas nenuspėjamumas yra iš dalies aiškintinas Visuotinio Absoliuto funkcija. Kokia yra šioji funkcija, mes nežinome; kas ji motyvuoja, mes tik galime daryti prielaidas; kai dėl jo ryšio su tvariniais, tai mes galime tikrai spekuliuoti.

Ribinio proto tam tikri nenuspėjamumo aspektai gali būti dėl Aukščiausiosios Būtybės neužbaigtumo, ir yra milžiniška veiklos zona, kurioje Bendrai Veikiantysis ir Visuotinis Absolutas galbūt gali susiliesti vienas su kitu. Daug yra to, kas apie protą nėra žinoma, bet dėl šito esame tikri: Begalinė Dvasia yra Kūrėjo proto tobula išraiška visiems tvariniams; Aukščiausioji Būtybė yra visų tvarinių protų besivystanti išraiška savo Kūrėjui.

7. VISATOS ATSPINDĖJIMAS

Bendrai Veikiantysis gali koordinuoti visatos aktualybės visus lygius tokiu būdu, kad įgalintų vienu ir tuo pačiu metu atpažinti tai, kas yra protinis, materialus, ir dvasinis. Tai yra *visatos atspindėjimo* reiškiny, toji unikali ir nepaaiškinama galia matyti, girdėti, just, ir žinoti viską, kas vyksta per visą supervisatą, ir sukoncentruoti, atspindėjimo dėka, visą šitą

spirit. The spiritual aspects of creature mind unfailingly respond to the spirit-gravity pull of the Eternal Son; the material features respond to the gravity urge of the material universe.

9:6.6 (104.4) Cosmic mind, when not associated with either energy or spirit, is subject to the gravity demands of neither material nor spiritual circuits. Pure mind is subject only to the universal gravity grasp of the Conjoint Actor. Pure mind is close of kin to infinite mind, and infinite mind (the theoretical co-ordinate of the absolutes of spirit and energy) is apparently a law in itself.

9:6.7 (104.5) The greater the spirit-energy divergence, the greater the observable function of mind; the lesser the diversity of energy and spirit, the lesser the observable function of mind. Apparently, the maximum function of the cosmic mind is in the time universes of space. Here mind seems to function in a mid-zone between energy and spirit, but this is not true of the higher levels of mind; on Paradise, energy and spirit are essentially one.

9:6.8 (104.6) The mind-gravity circuit is dependable; it emanates from the Third Person of Deity on Paradise, but not all the observable function of mind is predictable. Throughout all known creation there parallels this circuit of mind some little-understood presence whose function is not predictable. We believe that this unpredictability is partly attributable to the function of the Universal Absolute. What this function is, we do not know; what actuates it, we can only conjecture; concerning its relation to creatures, we can only speculate.

9:6.9 (104.7) Certain phases of the unpredictability of finite mind may be due to the incompleteness of the Supreme Being, and there is a vast zone of activities wherein the Conjoint Actor and the Universal Absolute may possibly be tangent. There is much about mind that is unknown, but of this we are sure: The Infinite Spirit is the perfect expression of the mind of the Creator to all creatures; the Supreme Being is the evolving expression of the minds of all creatures to their Creator.

7. UNIVERSE REFLECTIVITY

9:7.1 (105.1) The Conjoint Actor is able to co-ordinate all levels of universe actuality in such manner as to make possible the simultaneous recognition of the mental, the material, and the spiritual. This is the phenomenon of *universe reflectivity*, that unique and inexplicable power to see, hear, sense, and know all things as they transpire throughout a superuniverse, and to focalize, by reflectivity, all

informaciją ir žinojimą bet kuriame norimame taške. Atspindėjimo veiksmas yra tobulai parodytas kiekviename iš septynių supervisatų būstinių pasaulių. Jis taip pat veikia visuose supervisatų sektoriuose ir tarp vietinių visatų ribų. Atspindėjimas galiausiai koncentruojasi Rojuje.

Atspindėjimo reiškiny, kaip jį atskleidžia supervisatų būstinių pasauliuose dislokuotų atspindinčiųjų asmenybių nuostabūs veiksmai, išreiškia egzistencijos visų fazių patį sudėtingiausią, koks tik gali būti sutinkamas per visą kūrinį, tarpusavio susivienijimą. Dvasios linijas galima atsekti, kaip jos nusidriekia iki Sūnaus, fizinės energijos linijas galima atsekti, kaip jos nusidriekia iki Rojaus, o proto linijas galima atsekti, kaip jos nusidriekia iki Trečiojo Šaltinio; bet nepaprastame visatos atspindėjimo reiškinyje yra visų trijų unikalūs ir išskirtinis suvienijimas, jie yra taip suvienyti, kad įgalintų visatos valdovus nedelsiant, tą patį akimirksnį, sužinoti apie tolimesias sąlygas, kada tik jos susidaro.

Didelę dalį atspindėjimo metodo mes suvokiame, bet yra daug aspektų, kurie mus iš tikrųjų glumina. Mes žinome, kad Bendrai Veikiantysis yra proto grandinės visatos centras, kad jis yra kosminio proto protėvis, ir kad kosminis protas veikia valdant Trečiojo Šaltinio ir Centro absoliučiai proto gravitacijai. Mes taip pat žinome, jog kosminio proto grandinės daro poveikį visos žinomos egzistencijos intelektualiams lygiams; jos savyje talpina visuotinius erdvės pranešimus, ir lygiai taip užtikrintai jos koncentruojasi Septyniose Pagrindinėse Dvasiose ir susilieja Trečiajame Šaltinyje ir Centre.

Ryšys tarp ribinio kosminio proto ir dieviškojo absoliutaus proto pasirodo, jog vystosi Aukščiausiojo patirtiniame prote. Mus moko, jog laiko aušroje Begalinė Dvasia šitą patirtinį protą padovanojo Aukščiausiajai Būtybei, ir mes manome, kad atspindėjimo reiškiny tam tikrus bruožus galima paaiškinti tikrai postuluojuant Aukščiausiojo Proto veiklą. Jeigu Aukščiausioji Būtybė nėra susijusi su atspindėjimu, tuomet mes esame pasimetę, kad paaiškintume šitos kosmoso sąmonės sudėtingas transakcijas ir neklįstančias operacijas.

Empirinio ribinio sferoje, pasirodo, jog atspindėjimas yra visažinis ir gali reikšti Aukščiausiosios Būtybės buvimo-sąmonės atsiradimą. Jeigu šitoji prielaida yra teisinga, tuomet atspindėjimo panaudojimas savo bet kuriuo aspektu yra ekvivalentiškas daliniam ryšiui su Aukščiausiosios Būtybės sąmone.

this information and knowledge at any desired point. The action of reflectivity is shown in perfection on each of the headquarters worlds of the seven superuniverses. It is also operative throughout all sectors of the superuniverses and within the boundaries of the local universes. Reflectivity finally focalizes on Paradise.

9:7.2 (105.2) The phenomenon of reflectivity, as it is disclosed on the superuniverse headquarters worlds in the amazing performances of the reflective personalities there stationed, represents the most complex interassociation of all phases of existence to be found in all creation. Lines of spirit can be traced back to the Son, physical energy to Paradise, and mind to the Third Source; but in the extraordinary phenomenon of universe reflectivity there is a unique and exceptional unification of all three, so associated as to enable the universe rulers to know about remote conditions instantaneously, simultaneously with their occurrence.

9:7.3 (105.3) Much of the technique of reflectivity we comprehend, but there are many phases which truly baffle us. We know that the Conjoint Actor is the universe center of the mind circuit, that he is the ancestor of the cosmic mind, and that cosmic mind operates under the dominance of the absolute mind gravity of the Third Source and Center. We know further that the circuits of the cosmic mind influence the intellectual levels of all known existence; they contain the universal space reports, and just as certainly they focus in the Seven Master Spirits and converge in the Third Source and Center.

9:7.4 (105.4) The relationship between the finite cosmic mind and the divine absolute mind appears to be evolving in the experiential mind of the Supreme. We are taught that, in the dawn of time, this experiential mind was bestowed upon the Supreme by the Infinite Spirit, and we conjecture that certain features of the phenomenon of reflectivity can be accounted for only by postulating the activity of the Supreme Mind. If the Supreme is not concerned in reflectivity, we are at a loss to explain the intricate transactions and unerring operations of this consciousness of the cosmos.

9:7.5 (105.5) Reflectivity appears to be omniscience within the limits of the experiential finite and may represent the emergence of the presence-consciousness of the Supreme Being. If this assumption is true, then the utilization of reflectivity in any of its phases is equivalent to partial contact with the consciousness of the Supreme.

8. BEGALINĖS DVASIOS ASMENYBĖS

8. PERSONALITIES OF THE INFINITE SPIRIT

Begalinė Dvasia turi visišką galią tam, kad didelę dalį savo galių ir teisių perduotų savo lygiavertėms ir pavaldžioms asmenybėms ir agentūroms.

Begalinės Dvasios pirmasis Dievybę sukuriantis veiksmas, veikiant be Trejybės, bet tam tikrame neapreikštame susivienijime su Tėvu ir Sūnumi, įsamenino egzistencijoje Rojaus Septynias Pagrindines Dvasias, Begalinės Dvasios paskleidėjas visatoms.

Supervisatos būstinėje tiesioginio Trečiojo Šaltinio ir Centro atstovo nėra. Kiekvienas iš šių septynių kūrinių priklauso nuo vienos iš Rojaus Pagrindinių Dvasių, kuri veikia per septynias Atspindinčiąsias Dvasias, esančias supervisatos sostinėje.

Kitas ir tebesitęsiantis Begalinės Dvasios kūrybinis veiksmas, kartas nuo karto, yra atskleidžiamas Kuriančiųjų Dvasių sutvėrimu. Kiekvieną kartą, kada tik Visuotinis Tėvas ir Amžinasis Sūnus tampa tėvais vienam iš Sūnų Kūrėjų, tada Begalinė Dvasia tampa protėviu vietinės visatos Kuriančiajai Dvasiai, kuri tampa to Sūnaus Kūrėjo artima partnere viso vėlesniojo visatos patyrimo metu.

Lygiai taip, kaip būtina skirti Amžinąjį Sūnų nuo Sūnų Kūrėjų, taip reikia matyti skirtumą tarp Begalinės Dvasios ir Kuriančiųjų Dvasių, vietinių visatų Sūnų Kūrėjų lygiavertčių partnerių.

Trečiajam Šaltiniui ir Centrai didžiojoje visatoje atstovauja tarnaujančiųjų dvasių, žinianešių, mokytojų, teisėjų, padėjėjų, ir patarėjų didžiulės armijos, kartu su fizinės, morontinės, ir dvasinės prigimties tam tikrų grandinių prižiūrėtojais. Nevisos šitos būtybės yra asmenybės tiesiogine šio termino prasme. Ribinio-tvarinio rūšies asmenybę apibūdina:

1. Subjektyvi savimonė.

2. Objektivi reakcija į Tėvo asmenybės grandinę.

Yra kūrėjų asmenybių ir tvarinių asmenybių, ir papildomai prie šių dviejų fundamentalių tipų yra *Trečiojo Šaltinio ir Centro asmenybių*, būtybių, kurios yra asmenės Begalinei Dvasiai, bet kurios nėra besąlygiškai asmenės sutvertoms būtybėms. Šitos Trečiojo Šaltinio asmenybės nėra Tėvo asmenybės grandinės dalis. Pirmojo Šaltinio asmenybės ir Trečiojo Šaltinio asmenybės gali tarpusavyje bendrauti; ryšį galima užmegzti su visomis asmenybėmis.

Tėvas padovanoja asmenybę savo asmenine

9:8.1 (105.6) The Infinite Spirit possesses full power to transmit many of his powers and prerogatives to his co-ordinate and subordinate personalities and agencies.

9:8.2 (105.7) The first Deity-creating act of the Infinite Spirit, functioning apart from the Trinity but in some unrevealed association with the Father and the Son, personalized in the existence of the Seven Master Spirits of Paradise, the distributors of the Infinite Spirit to the universes.

9:8.3 (106.1) There is no direct representative of the Third Source and Center on the headquarters of a superuniverse. Each of these seven creations is dependent on one of the Master Spirits of Paradise, who acts through the seven Reflective Spirits situated at the capital of the superuniverse.

9:8.4 (106.2) The next and continuing creative act of the Infinite Spirit is disclosed, from time to time, in the production of the Creative Spirits. Every time the Universal Father and the Eternal Son become parent to a Creator Son, the Infinite Spirit becomes ancestor to a local universe Creative Spirit who becomes the close associate of that Creator Son in all subsequent universe experience.

9:8.5 (106.3) Just as it is necessary to distinguish between the Eternal Son and the Creator Sons, so it is necessary to differentiate between the Infinite Spirit and the Creative Spirits, the local universe co-ordinates of the Creator Sons. What the Infinite Spirit is to the total creation, a Creative Spirit is to a local universe.

9:8.6 (106.4) The Third Source and Center is represented in the grand universe by a vast array of ministering spirits, messengers, teachers, adjudicators, helpers, and advisers, together with supervisors of certain circuits of physical, morontial, and spiritual nature. Not all of these beings are personalities in the strict meaning of the term. Personality of the finite-creature variety is characterized by:

9:8.7 (106.5) 1. Subjective self-consciousness.

9:8.8 (106.6) 2. Objective response to the Father's personality circuit.

9:8.9 (106.7) There are creator personalities and creature personalities, and in addition to these two fundamental types there are *personalities of the Third Source and Center*, beings who are personal to the Infinite Spirit, but who are not unqualifiedly personal to creature beings. These Third Source personalities are not a part of the Father's personality circuit. First Source personality and Third Source personality are mutually contactable; all personality is contactable.

9:8.10 (106.8) The Father bestows personality by his

laisva valia. Kodėl jis šitaip daro, mes galime tiktai numanyti; kaip jis tą daro, mes nežinome. Taip pat mes nežinome, kodėl Trečiasis Šaltinis padovanoja ne tokią asmenybę, kokią dovanoja Tėvas, bet Begalinė Dvasia šitaip daro savo vardu, kūrybiškai susijungdama su Amžinuoju Sūnumi, ir daugeliu būdų, kurie jums nėra žinomi. Dovanodama Pirmojo Šaltinio asmenybę Begalinė Dvasia taip pat gali veikti ir Tėvo vardu.

Trečiojo Šaltinio asmenybių yra daugybė tipų. Begalinė Dvasia padovanoja Trečiojo Šaltinio asmenybę dideliui skaičiui grupių, kurios nėra įtrauktos į Tėvo asmenybės grandinę, tokios, kaip kai kurie energijų reguliuotojai. Lygiai taip Begalinė Dvasia iš tikrųjų asmenybėmis laiko didelį kiekį būtybių grupių, tokių, kaip Kuriančiosios Dvasios, kurios pačios atskirai sudaro klasę, pagal savo ryšius su įtrauktais į grandinę Tėvo tvariniais.

Tiek Pirmojo Šaltinio, tiek Trečiojo Šaltinio asmenybės yra apdovanotos viskuo ir dar daugiau negu tai, ką žmogus sieja su asmenybės samprata; jos turi protą, kuris apima atmintį, protingumą, samprotavimą, kūrybinę vaizduotę, idėjų suvienijimą, sprendimą, pasirinkimą, ir daugybę kitokių intelekto galių, visiškai nežinomų mirtingiesiems. Su keliomis išimtimis tos kategorijos, kurios yra apreikštos jums, turi formą ir aiškią individualybę; jos yra realios būtybės. Didžiąją jų daugumą mato visos dvasinės egzistencijos kategorijos.

Net jūs galėsite matyti žemesniųjų kategorijų savo dvasinius partnerius, kada tik būsite išlaisvinti iš savo dabartinių materialų akių riboto matymo ir būsite apdovanoti morontine forma su jos išplėstu jautrumu dvasinių dalykų tikrovei.

Trečiojo Šaltinio ir Centro funkcinė šeima, kaip ji yra atskleidžiama šituose pasakojimuose, yra suskaidyta į tris didžiules grupes:

I. *Aukščiausiosios Dvasios*. Sudėtinės kilmės grupė, kuri apima, tarp kitų, tokias kategorijas:

1. Rojaus Septynios Pagrindinės Dvasias.
2. Supervisatų Atspindinčiasias Dvasias.
3. Vietinių Visatų Kuriančiasias Dvasias.

II. *Energijų Reguliuatoriai*. Grupė kontroliuojančiųjų tvarinių ir agentūrų, veikiančių visoje organizuotoje erdvėje.

III. *Begalinės Dvasios Asmenybės*. Šitas įvardijimas nebūtinai pažymi, kad šitos būtybės yra Trečiojo Šaltinio asmenybės, nors kai kurios iš jų yra unikalios kaip valiniai tvariniai. Jos paprastai

personal free will. Why he does so we can only conjecture; how he does so we do not know. Neither do we know why the Third Source bestows non-Father personality, but this the Infinite Spirit does in his own behalf, in creative conjunction with the Eternal Son and in numerous ways unknown to you. The Infinite Spirit can also act for the Father in the bestowal of First Source personality.

9:8.11 (106.9) There are numerous types of Third Source personalities. The Infinite Spirit bestows Third Source personality upon numerous groups who are not included in the Father's personality circuit, such as certain of the power directors. Likewise does the Infinite Spirit treat as personalities numerous groups of beings, such as the Creative Spirits, who are in a class by themselves in their relations to encircled creatures of the Father.

9:8.12 (106.10) Both First Source and Third Source personalities are endowed with all and more than man associates with the concept of personality; they have minds embracing memory, reason, judgment, creative imagination, idea association, decision, choice, and numerous additional powers of intellect wholly unknown to mortals. With few exceptions the orders revealed to you possess form and distinct individuality; they are real beings. A majority of them are visible to all orders of spirit existence.

9:8.13 (107.1) Even you will be able to see your spiritual associates of the lower orders as soon as you are delivered from the limited vision of your present material eyes and have been endowed with a morontia form with its enlarged sensitivity to the reality of spiritual things.

9:8.14 (107.2) *The functional family of the Third Source and Center*, as it is revealed in these narratives, falls into three great groups:

9:8.15 (107.3) I. *The Supreme Spirits*. A group of composite origin that embraces, among others, the following orders:

9:8.16 (107.4) 1. The Seven Master Spirits of Paradise.

9:8.17 (107.5) 2. The Reflective Spirits of the Superuniverses.

9:8.18 (107.6) 3. The Creative Spirits of the Local Universes.

9:8.19 (107.7) II. *The Power Directors*. A group of control creatures and agencies that function throughout all organized space.

9:8.20 (107.8) III. *The Personalities of the Infinite Spirit*. This designation does not necessarily imply that these beings are Third Source personalities though some of them are unique as will creatures.

yra grupuojamos į tris pagrindines klasifikacijas:

1. Begalinės Dvasios Aukščiausiosios Asmenybės.
2. Erdvės Žinianešių Gausybės.
3. Tarnaujančiosios Laiko Dvasios.

Šitos grupės tarnauja Rojuje, centrinėje arba gyvenamojoje visatoje, supervisatose, ir jos apima tokias kategorijas, kurios veikia vietinėse visatose, net iki žvaigždynų, sistemų, ir planetų.

Dieviškosios ir Begalinės Dvasios milžiniškos šeimos dvasinės asmenybės yra amžinai atsidavusios Dievo meilės veikimo ir Sūnaus gailestingumo tarnystei laiko ir erdvės evoliucinių pasaulių visiems protingiems tvariniams. Šitos dvasinės būtybės sudaro gyvas kopečias, kuriomis mirtingasis žmogus lipa iš chaoso į šlovę.

[Urantijoje apreikšta Uversos Dieviškojo Patarėjo, įgalioto Dienų Senųjų, kad pavaizduotų Begalinės Dvasios prigimtį ir darbą.]

They are usually grouped in three major classifications:

- 9:8.21 (107.9) 1. The Higher Personalities of the Infinite Spirit.
- 9:8.22 (107.10) 2. The Messenger Hosts of Space.
- 9:8.23 (107.11) 3. The Ministering Spirits of Time.

9:8.24 (107.12) These groups serve on Paradise, in the central or residential universe, in the superuniverses, and they embrace orders that function in the local universes, even to the constellations, systems, and planets.

9:8.25 (107.13) The spirit personalities of the vast family of the Divine and Infinite Spirit are forever dedicated to the service of the ministry of the love of God and the mercy of the Son to all the intelligent creatures of the evolutionary worlds of time and space. These spirit beings constitute the living ladder whereby mortal man climbs from chaos to glory.

9:8.26 (107.14) [Revealed on Urantia by a Divine Counselor of Uversa commissioned by the Ancients of Days to portray the nature and work of the Infinite Spirit.]

10 Dokumentas. Rojaus Trejybė

⇐ 009

URANTIJOS KNYGA

011 ⇐

I DALIS. CENTRINĖ VISATA IR SUPERVISATOS

10 DOKUMENTAS. ROJAUS TREJYBĖ

Skyrius

ĮVADAS

1. Pirmojo Šaltinio ir Centro savęs paskleidimas
2. Dievybės įsmeninimas
3. Dievybės trys asmenys
4. Dievybės Trejybės sąjunga
5. Trejybės funkcijos
6. Trejybės Stacionarūs Sūnūs
7. Aukštybės virškontrolė
8. Trejybė, pranokstanti ribinio suvokimą

ĮVADAS

AMŽINŲJŲ Dievybių Rojaus Trejybė padeda Tėvui išvengti asmenybės absoliutumo. Trejybė Dievo begalinės asmeninės valios beribę išraišką tobulai sujungia su Dievybės absoliutumu. Amžinasis Sūnus ir įvairūs dieviškosios kilmės Sūnūs, kartu su Bendrai Veikiančiuoju ir jo visatos vaikais, efektyviai suteikia Tėvo išlaisvinimą iš tų apribojimų, kurie priešingu atveju yra neatskiriami nuo pirmumo, tobulumo, nekintamumo, amžinybės, visuotinybės, absoliutumo, ir begalybės.

Rojaus Trejybė veiksmingai pasirūpina Dievybės amžinosios prigimties išraiška ir tobulu apreiškimu. Trejybės Stacionarūs Sūnūs lygiai taip suteikia visišką ir tobulą dieviškojo teisingumo atskleidimą. Trejybė yra Dievybės vienybė, ir šioji vienybė amžinai remiasi į trijų pirminių ir lygiaverčių ir bendrai egzistuojančių asmenybių, Dievo Tėvo, Dievo Sūnaus, ir Dievo Dvasios, dieviškojo vienumo absoliučius pamatus.

Iš dabartinės situacijos amžinybės

PAPER 10 THE PARADISE TRINITY

SECTIONS

Introduction

1. Self-Distribution of the First Source and Center
2. Deity Personalization
3. The Three Persons of Deity
4. The Trinity Union of Deity
5. Functions of the Trinity
6. The Stationary Sons of the Trinity
7. The Overcontrol of Supremacy
8. The Trinity Beyond the Finite

INTRODUCTION

10:0.1 (108.1) THE Paradise Trinity of eternal Deities facilitates the Father's escape from personality absolutism. The Trinity perfectly associates the limitless expression of God's infinite personal will with the absoluteness of Deity. The Eternal Son and the various Sons of divine origin, together with the Conjoint Actor and his universe children, effectively provide for the Father's liberation from the limitations otherwise inherent in primacy, perfection, changelessness, eternity, universality, absoluteness, and infinity.

10:0.2 (108.2) The Paradise Trinity effectively provides for the full expression and perfect revelation of the eternal nature of Deity. The Stationary Sons of the Trinity likewise afford a full and perfect revelation of divine justice. The Trinity is Deity unity, and this unity rests eternally upon the absolute foundations of the divine oneness of the three original and co-ordinate and coexistent personalities, God the Father, God the Son, and God the Spirit.

10:0.3 (108.3) From the present situation on the circle

apskritime, žiūrint atgal į begalinę praeitį, visatos reikaluose mes galime atrasti tikrai vieną neišvengiamą neišvengiamumą, ir tai yra Rojaus Trejybė. Aš manau, jog Trejybė buvo neišvengiama. Kada aš žvelgiu į laiko praeitį, dabartį, ir ateitį, tada aš negalvoju, jog visoje visatų visatoje, kas nors dar kita galėjo būti neišvengiama. Dabartinė pagrindinė visata, žiūrint į jos retrospektyvą ar perspektyvą, yra neįsivaizduojama be Trejybės. Dėl to, kad yra Rojaus Trejybė, mes galime postuliuoti, jog visa ką galima įgyvendinti vienas su kitu besikaitaliojančiais būdais arba net daugybe būdų, bet be Tėvo, Sūnaus, ir Dvasios Trejybės mes nesugebame suvokti, kaip Begalinysis gali pasiekti trikartį ir lygiavertį įsiasmeninimą absoliutaus Dievybės vienumo akivaizdoje. Jokia kita kūrinio samprata neprilygsta to absoliutumo, kuris yra neatskiriamas nuo Dievybės vienybės, sujungtos su valinio išlaisvinimo pilnatvė, kuri yra neatkiriama nuo trikarčio Dievybės įsiasmeninimo, tobulumo Trejybės standartams.

1. PIRMOJO ŠALTINIO IR CENTRO SAVĖS PASKLEIDIMAS

Atrodytų, jog Tėvas, amžinybės praeityje, pradėjo giluminio savės paskleidimo politiką. kažkas yra tokio, kas yra neatskiriama nuo Visuotinio Tėvo nesavanaudiškos, kupinos meilės, ir mylimos prigimties, ir dėl tos priežasties jis sau pačiam pasilieka tikrai tas galias ir tą valdžią, kurių matomai jam neįmanoma perduoti arba padovanoti.

Visuotinis Tėvas iš viso atsisakė kiekvienos savo dalies, kurią buvo galima padovanoti kuriam nors kitam Kūrėjui arba tvariniui. Savo dieviškiesiems Sūnums ir jiems pavaldžioms protingoms būtybėms jis atidavė visą galią ir visą valdžią, kurią buvo galima atiduoti. Jis iš tikrųjų savo Sūnums Aukščiausiesiems Valdovams, atitinkamose jų visatose, perdavė visas administracinės valdžios teises, kurias buvo galima perduoti. Vietinės visatos reikaluose kiekvieną Sūną Kūrėją Aukščiausiąjį Valdovą padarė lygiai tokiu pačiu tobulu, kompetentingu, ir autoritetingu, koks yra Amžinasis Sūnus pirminėje ir centrinėje visatoje. Jis atidavė, iš tikrųjų padovanojo, tą orumą ir šventumą, kurį turi asmenybė, visą save ir visas savo savybes, viską, ko jis matomai galėjo atsisakyti, visais įmanomais būdais, per visus amžius, visose vietose, ir kiekvienam asmeniui, ir kiekvienoje visatoje, išskyrus savo centrinės gyvenamosios vietos visatą.

Dieviškoji asmenybė nėra egocentriška; savės paskleidimas ir dalinimasis asmenybe yra būdingas dieviškosios laisvos valios savajam aš.

of eternity, looking backward into the endless past, we can discover only one inescapable inevitability in universe affairs, and that is the Paradise Trinity. I deem the Trinity to have been inevitable. As I view the past, present, and future of time, I consider nothing else in all the universe of universes to have been inevitable. The present master universe, viewed in retrospect or in prospect, is unthinkable without the Trinity. Given the Paradise Trinity, we can postulate alternate or even multiple ways of doing all things, but without the Trinity of Father, Son, and Spirit we are unable to conceive how the Infinite could achieve threefold and co-ordinate personalization in the face of the absolute oneness of Deity. No other concept of creation measures up to the Trinity standards of the completeness of the absoluteness inherent in Deity unity coupled with the repleteness of volitional liberation inherent in the threefold personalization of Deity.

1. SELF-DISTRIBUTION OF THE FIRST SOURCE AND CENTER

10:1.1 (108.4) It would seem that the Father, back in eternity, inaugurated a policy of profound self-distribution. There is inherent in the selfless, loving, and lovable nature of the Universal Father something which causes him to reserve to himself the exercise of only those powers and that authority which he apparently finds it impossible to delegate or to bestow.

10:1.2 (108.5) The Universal Father all along has divested himself of every part of himself that was bestowable on any other Creator or creature. He has delegated to his divine Sons and their associated intelligences every power and all authority that could be delegated. He has actually transferred to his Sovereign Sons, in their respective universes, every prerogative of administrative authority that was transferable. In the affairs of a local universe, he has made each Sovereign Creator Son just as perfect, competent, and authoritative as is the Eternal Son in the original and central universe. He has given away, actually bestowed, with the dignity and sanctity of personality possession, all of himself and all of his attributes, everything he possibly could divest himself of, in every way, in every age, in every place, and to every person, and in every universe except that of his central indwelling.

10:1.3 (109.1) Divine personality is not self-centered; self-distribution and sharing of personality characterize divine freewill selfhood. Creatures

Tvariniai trokšta bendravimo su kitais asmeniais tvariniais; Kūrėjai jaučia poreikį pasidalinti dieviškumu su savo visatos vaikais; Begaliniojo asmenybės yra atskleidžiama kaip Visuotinis Tėvas, kuris dalinasi būties tikrove ir savojo aš lygybe su dviem lygiavertėmis asmenybėmis, Amžinuoju Sūnumi ir Bendrai Veikiančiuoju.

Kai dėl žinių apie Tėvo asmenybę ir dieviškuosius požymius, tai mes visada būsime priklausomi nuo Amžinojo Sūnaus apreiškimų, nes, kada kūrimo bendras veiksmas buvo įgyvendintas, kada Dievybės Trečiasis Asmuo ėmė egzistuoti kaip asmenybė ir įvykdė savo dieviškųjų tėvų sujungtas sąvokas, tada Tėvas nustojo egzistuoti kaip beribė asmenybė. Atsiradus Bendrai Veikiančiajam ir materializavus kūrinijos centrinį branduolį, įvyko tam tikri amžinieji pasikeitimai. Dievas save kaip absoliučią asmenybę atidavė savo Amžinajam Sūnui. Šitokiu būdu Tėvas iš tikrųjų padovanoja “begalybės asmenybę” savo vieninteliam sukurtam Sūnui, tuo tarpu jie abu padovanoja savo amžinos sąjungos “bendrą asmenybę” Begalinei Dvasiai.

Dėl šitų ir kitų priežasčių, kurios pranoksta ribinio proto suvokimą, žmogiškajam tvariniui nepaprastai sunku suvokti Dievo begalinę tėviškąją asmenybę, išskyrus tai, kaip ji yra visuotinai apreiškta Amžinajame Sūnuje ir, su Sūnumi, visuotinai veikia Begalinėje Dvasioje.

Kadangi Dievo Rojaus Sūnūs lankosi evoliuciniuose pasauliuose, o kartais net ten gyvena mirtingojo materialaus kūno pavidalu, ir kadangi šitie savęs padovanojimai įgalina mirtingąjį žmogų iš tiesų kažką sužinoti apie dieviškosios asmenybės prigimtį ir charakterį, todėl iš tikrųjų planetinių sferų tvariniai šitų Rojaus Sūnų savęs padovanojimuose turi ieškoti tikros ir patikimos informacijos, susijusios su Tėvu, Sūnumi, ir Dvasia.

2. DIEVYBĖS ĮSMENINIMAS

Sutreybinimo būdu Tėvas atsisako tos beribės dvasinės asmenybės, kokia yra Sūnus, bet, šitaip padarydamas, jis pats paverčia save šito paties Sūnaus Tėvu, ir šituo jis pats turi neribotą potencialą, kad taptų visų vėliau sukurtų, atsiradusių, ar kitaip įsmenintų protingų valinių tvarinių tipų dieviškuoju Tėvu. Kaip *absoliuti ir beribė asmenybė* Tėvas gali veikti tikrai kaip Sūnus ir su Sūnumi, bet kaip *asmenis* Tėvas jis asmenybę toliau dovanoja protingų valinių tvarinių skirtingų lygių įvairioms gausybėms, ir jis amžinai palaiko kupino meilės bendravimo asmeninius ryšius su šita milžiniška visatos vaikų šeima.

Tėvui padovanojus savo paties pilnatvę savo

crave association with other personal creatures; Creators are moved to share divinity with their universe children; the personality of the Infinite is disclosed as the Universal Father, who shares reality of being and equality of self with two co-ordinate personalities, the Eternal Son and the Conjoint Actor.

10:1.4 (109.2) For knowledge concerning the Father's personality and divine attributes we will always be dependent on the revelations of the Eternal Son, for when the conjoint act of creation was effected, when the Third Person of Deity sprang into personality existence and executed the combined concepts of his divine parents, the Father ceased to exist as the unqualified personality. With the coming into being of the Conjoint Actor and the materialization of the central core of creation, certain eternal changes took place. God gave himself as an absolute personality to his Eternal Son. Thus does the Father bestow the "personality of infinity" upon his only-begotten Son, while they both bestow the "conjoint personality" of their eternal union upon the Infinite Spirit.

10:1.5 (109.3) For these and other reasons beyond the concept of the finite mind, it is exceedingly difficult for the human creature to comprehend God's infinite father-personality except as it is universally revealed in the Eternal Son and, with the Son, is universally active in the Infinite Spirit.

10:1.6 (109.4) Since the Paradise Sons of God visit the evolutionary worlds and sometimes even there dwell in the likeness of mortal flesh, and since these bestowals make it possible for mortal man actually to know something of the nature and character of divine personality, therefore must the creatures of the planetary spheres look to the bestowals of these Paradise Sons for reliable and trustworthy information regarding the Father, the Son, and the Spirit.

2. DEITY PERSONALIZATION

10:2.1 (109.5) By the technique of trinitization the Father divests himself of that unqualified spirit personality which is the Son, but in so doing he constitutes himself the Father of this very Son and thereby possesses himself of unlimited capacity to become the divine Father of all subsequently created, eventuated, or other personalized types of intelligent will creatures. As the *absolute and unqualified personality* the Father can function only as and with the Son, but as a *personal Father* he continues to bestow personality upon the diverse hosts of the differing levels of intelligent will creatures, and he forever maintains personal relations of loving association with this vast family of universe children.

10:2.2 (109.6) After the Father has bestowed upon the

Sūnaus asmenybei, ir kada šitas savojo aš padovanojimo veiksmas yra užbaigtas ir tobulas, tada iš begalinės galios ir prigimties, šitaip egzistuojančių Tėvo-Sūnaus sąjungoje, amžinieji partneriai bendrai padovanoja tas savybes ir požymius, kurie sukuria dar kitą tokią būtybę kaip jie patys; ir šitoji bendra asmenybė, Begalinė Dvasia, užbaigia Dievybės egzistencialų įsameninimą.

Be Sūnaus negali būti Dievo tėvystės. Be Dvasios negali būti Antrojo ir Trečiojo Asmenų brolystės. Trys asmenys yra mažiausia visuomeninė grupė, bet iš viso to didelio skaičiaus priežasčių šitoji yra pati mažiausioji, dėl kurios reikėtų tikėti Bendrai Veikiančiojo neišvengiamumu.

Pirmasis Šaltinis ir Centras yra begalinė tėvo asmenybė, neribotas asmenybės šaltinis. Amžinasis Sūnus yra beribis asmenybės *absolutas*, ta dieviškoji būtybė, kuri per visą laiką ir amžinybę išlieka kaip Dievo asmenės prigimties tobulas apreiškimas. Begalinė Dvasia yra *bendra asmenybė*, amžinai trunkančios Tėvo-Sūnaus sąjungos unikali asmenė pasekmė.

Pirmojo Šaltinio ir Centro asmenybė yra begalybės asmenybė atėmus Amžinojo Sūnaus absoliučią asmenybę. Trečiojo Šaltinio ir Centro asmenybė yra išlaisvintos Tėvo asmenybės ir absoliučios Sūnaus asmenybės sąjungos superpapildanti pasekmė.

Visuotinis Tėvas, Amžinasis Sūnus, ir Begalinė Dvasia yra unikalūs asmenys; nė vienas nėra dublikatas, kiekvienas yra originalus; visi yra suvienyti.

Tikrai Amžinasis Sūnus patiria dieviškosios asmenybės ryšio pilnatvę, sąmoningai suvokia tiek sūnystę su Tėvu, tiek tėvystę Dvasiai, ir dieviškąją lygybę tiek su Tėvu-protėviu, tiek su Dvasia-partneriu. Tėvui yra žinomas tas patyrimas, kad jis turi tokį Sūnų, kuris yra jam lygus, bet Tėvas nepažįsta jokių protėvinių antecedentų. Amžinasis Sūnus turi sūnystės patyrimą, asmenybės protėviškumo supratimą, ir tuo pačiu metu Sūnus sąmoningai suvokia, jog yra vienas iš bendrų tėvų Begalinei Dvasiai. Begalinė Dvasia sąmoningai suvokia dvigubą asmenybės protėvystę, bet nėra tėvas lygiavertei Dievybės asmenybei. Su Dvasia Dievybės įsameninimo egzistencialus ciklas pasiekia užbaigtumą; Trečiojo Šaltinio ir Centro pirminės asmenybės yra patirtinės ir yra septynios.

Aš esu kilęs iš Rojaus Trejybės. Aš pažįstu Trejybę kaip suvienytą Dievybę; aš taip pat žinau, jog Tėvas, Sūnus, ir Dvasia egzistuoja ir veikia savo konkrečiose asmeninėse pareigose. Aš

personality of his Son the fullness of himself, and when this act of self-bestowal is complete and perfect, of the infinite power and nature which are thus existent in the Father-Son union, the eternal partners conjointly bestow those qualities and attributes which constitute still another being like themselves; and this conjoint personality, the Infinite Spirit, completes the existential personalization of Deity.

10:2.3 (110.1) The Son is indispensable to the fatherhood of God. The Spirit is indispensable to the fraternity of the Second and Third Persons. Three persons are a minimum social group, but this is least of all the many reasons for believing in the inevitability of the Conjoint Actor.

10:2.4 (110.2) The First Source and Center is the infinite *father-personality*, the unlimited source personality. The Eternal Son is the unqualified *personality-absolute*, that divine being who stands throughout all time and eternity as the perfect revelation of the personal nature of God. The Infinite Spirit is the *conjoint personality*, the unique personal consequence of the everlasting Father-Son union.

10:2.5 (110.3) The personality of the First Source and Center is the personality of infinity minus the absolute personality of the Eternal Son. The personality of the Third Source and Center is the superadditive consequence of the union of the liberated Father-personality and the absolute Son-personality.

10:2.6 (110.4) The Universal Father, the Eternal Son, and the Infinite Spirit are unique persons; none is a duplicate; each is original; all are united.

10:2.7 (110.5) The Eternal Son alone experiences the fullness of divine personality relationship, consciousness of both sonship with the Father and paternity to the Spirit and of divine equality with both Father-ancestor and Spirit-associate. The Father knows the experience of having a Son who is his equal, but the Father knows no ancestral antecedents. The Eternal Son has the experience of sonship, recognition of personality ancestry, and at the same time the Son is conscious of being joint parent to the Infinite Spirit. The Infinite Spirit is conscious of twofold personality ancestry but is not parental to a co-ordinate Deity personality. With the Spirit the existential cycle of Deity personalization attains completion; the primary personalities of the Third Source and Center are experiential and are seven in number.

10:2.8 (110.6) I am of origin in the Paradise Trinity. I know the Trinity as unified Deity; I also know that the Father, Son, and Spirit exist and act in their definite personal capacities. I positively know that

tvirtai žinau, kad jie ne tiktai veikia asmeniškai ir kolektyviai, bet taip pat koordinuoja savo veiklas įvairiose grupuotėse taip, kad galiausiai jie funkcionuoja septyniuose vienaskaitiniuose ir daugiskaitiniuose ranguose. O kadangi šitie septyni susivienijimai išsemia galimybes tokiam dieviškajam deriniui, tai neišvengiama, jog visatos realybės tikrai atsiranda septyniose vertybių, prasmų, ir asmenybių variacijose.

3. DIEVYBĖS TRYS ASMENYS

Nepaisant to, jog yra tiktai viena Dievybė, bet yra trys aiškūs ir dieviški Dievybės įsmeninimai. Kai dėl žmogaus apdovanojimo dieviškaisiais Derintojais, tai Tėvas sakė: “Sutverkime mirtingąjį žmogų pagal mūsų pačių atvaizdą.” Urantijiečių raštuose nuolat iškyla užuomina apie daugiskaitinės Dievybės veiksmus ir poelgius, aiškiai pripažįstant šių trijų Šaltinių ir Centrų egzistavimą ir veikimą.

Mes esame mokomi, jog Trejybės susivienijime Sūnus ir Dvasia palaiko tuos pačius ir lygius ryšius su Tėvu. Amžinybėje ir kaip Dievybės jie neabejotinai palaiko, bet laike ir kaip asmenybės jie tikrai atskleidžia labai skirtingos prigimties ryšius. Žvelgiant iš Rojaus išorėn į visatas, šitie ryšiai iš tikrųjų atrodo, jog yra labai panašūs, bet, kada žvelgiama iš erdvės sferų, tada jie atrodo, jog yra gana skirtingi.

Dieviškieji Sūnūs iš tikrųjų yra “Dievo Žodis,” bet Dvasios vaikai tikrai yra “Dievo Veiksmas.” Dievas kalba per Sūnų ir, su Sūnumi, veikia per Begalinę Dvasią, tuo tarpu visose visatos veiklose Sūnus ir Dvasia yra nuostabiai broliški, dirbantys kaip du lygūs broliai, reikšdami susižavėjimą ir meilę garbiam ir dieviškai gerbiamam bendram Tėvui.

Tėvas, Sūnus, ir Dvasia yra tikrai lygūs prigimtimi, lygiaverčiai būtimi, bet jų veikloje visatose yra aiškūs skirtumai, o kada veikia atskirai po vieną, tada kiekvienas Dievybės asmuo yra akivaizdžiai apribotas absoliutumo srityje.

Visuotinis Tėvas iki savo asmenybės, galių, ir požymių savanoriško atsisakymo, kas sukūrė Sūnų ir Dvasią, atrodo, jog buvo (filosofiškai mąstant) beribė, absoliuti, ir begalinė Dievybė. Bet toks teorinis Pirmasis Šaltinis ir Centras be tokio Sūnaus nė viena šio žodžio prasme negalėjo būti laikomas *Visuotiniu Tėvu*; tėvystė nėra reali be sūnystės. Dar daugiau, Tėvas, buvęs absoliutus visumos prasme, kažkoku amžinai nutolusiu momentu turėjo egzistuoti vienas. Bet jis niekada neturėjo tokios vienvietės egzistencijos; Sūnus ir Dvasia abu yra kartu amžini su Tėvu. Pirmasis Šaltinis ir Centras visuomet buvo, ir amžinai bus,

they not only act personally and collectively, but that they also co-ordinate their performances in various groupings, so that in the end they function in seven different singular and plural capacities. And since these seven associations exhaust the possibilities for such divinity combination, it is inevitable that the realities of the universe shall appear in seven variations of values, meanings, and personality.

3. THE THREE PERSONS OF DEITY

10:3.1 (110.7) Notwithstanding there is only one Deity, there are three positive and divine personalizations of Deity. Regarding the endowment of man with the divine Adjusters, the Father said: “Let us make mortal man in our own image.” Repeatedly throughout the Urantian writings there occurs this reference to the acts and doings of plural Deity, clearly showing recognition of the existence and working of the three Sources and Centers.

10:3.2 (110.8) We are taught that the Son and the Spirit sustain the same and equal relations to the Father in the Trinity association. In eternity and as Deities they undoubtedly do, but in time and as personalities they certainly disclose relationships of a very diverse nature. Looking from Paradise out on the universes, these relationships do seem to be very similar, but when viewed from the domains of space, they appear to be quite different.

10:3.3 (111.1) The divine Sons are indeed the “Word of God,” but the children of the Spirit are truly the “Act of God.” God speaks through the Son and, with the Son, acts through the Infinite Spirit, while in all universe activities the Son and the Spirit are exquisitely fraternal, working as two equal brothers with admiration and love for an honored and divinely respected common Father.

10:3.4 (111.2) The Father, Son, and Spirit are certainly equal in nature, co-ordinate in being, but there are unmistakable differences in their universe performances, and when acting alone, each person of Deity is apparently limited in absoluteness.

10:3.5 (111.3) The Universal Father, prior to his self-willed divestment of the personality, powers, and attributes which constitute the Son and the Spirit, seems to have been (philosophically considered) an unqualified, absolute, and infinite Deity. But such a theoretical First Source and Center without a Son could not in any sense of the word be considered the *Universal Father*; fatherhood is not real without sonship. Furthermore, the Father, to have been absolute in a total sense, must have existed at some eternally distant moment alone. But he never had such a solitary existence; the Son and the Spirit are both coeternal with the

Pirminio Sūnaus amžinasis Tėvas ir, su Sūnumi, Begalinės Dvasios amžinasis protėvis.

Mes matome, jog Tėvas atidavė visus tiesioginius absoliutumo pasireiškimus, išskyrus absoliučią tėvystę ir absoliučią valią. Mes nežinome, ar valia yra neatskiriama Tėvo savybė; mes tik galime pastebėti, kad savosios valios jis *neatidavė*. Tokia valios begalybė turėjo būti amžinai neatskiriama nuo Pirmojo Šaltinio ir Centro.

Padovanodamas asmenybės absoliutumą Amžinajam Sūnui, Visuotinis Tėvas išvengia asmenybės absoliutumo pančių, bet šitaip darydamas, jis žengia tokį žingsnį, kuris amžiams padaro neįmanomą tai, kad jis veiktų vienas kaip asmenybės absoliutas. Ir galutinai įsameninus kartu egzistuojančią Dievybę—Bendrai Veikiantįjį—atsiranda šių trijų dieviškųjų asmenybių lemiama trinarė tarpusavio priklausomybė, kas susiję su Dievybės absoliutaus veikimo visuma.

Dievas yra v isų asmenybių visatų visatoje Tėvas-Absoliutas. Tėvas asmeniškai yra absoliutus veiksmo laisvė, bet laiko ir erdvės visatoje, sutvėrtoje, tveriamoje, ir tose, kurios dar bus sutvėrtos, Tėvas nėra pastebimai absoliutus kaip visuminė Dievybė kitaip negu Rojus Trejybė.

Pirmasis Šaltinis ir Centras už Havonos ribų fenomenalioje visatoje veikia šitaip:

1. Kaip kūrėjas, per Sūnus Kūrėjus, savo anūkus.
2. Kaip kontrolierius, per Rojus gravitacijos centrą.
3. Kaip dvasia, per Amžinąjį Sūną.
4. Kaip protas, per Bendrai Veikiantįjį.
5. Kaip Tėvas, palaiko ryšį su visais tvariniais per savo asmenybės grandinę.
6. Kaip asmuo, jis *tiesiogiai* veikia per visą kūriniją savo išskirtiniais fragmentais—Minties Deriniais mirtingajame žmoguje.
7. Kaip visuminė Dievybė, jis veikia tikrai Rojus Trejybėje.

Visuotinio Tėvo visi šitie jurisdikcijos atsisakymai ir perdavimai yra visiškai savanoriški ir savo paties prisiimti. Visagalis Tėvas sąmoningai prisiima šituos visatos valdžios apribojimus.

Amžinasis Sūnus atrodo, jog veikia su Tėvu

Father. The First Source and Center has always been, and will forever be, the eternal Father of the Original Son and, with the Son, the eternal progenitor of the Infinite Spirit.

10:3.6 (111.4) We observe that the Father has divested himself of all direct manifestations of absoluteness except absolute fatherhood and absolute volition. We do not know whether volition is an inalienable attribute of the Father; we can only observe that he did *not* divest himself of volition. Such infinity of will must have been eternally inherent in the First Source and Center.

10:3.7 (111.5) In bestowing absoluteness of personality upon the Eternal Son, the Universal Father escapes from the fetters of personality absolutism, but in so doing he takes a step which makes it forever impossible for him to act alone as the personality-absolute. And with the final personalization of coexistent Deity — the Conjoint Actor — there ensues the critical trinitarian interdependence of the three divine personalities with regard to the totality of Deity function in absolute.

10:3.8 (111.6) God is the Father-Absolute of all personalities in the universe of universes. The Father is personally absolute in liberty of action, but in the universes of time and space, made, in the making, and yet to be made, the Father is not discernibly absolute as total Deity except in the Paradise Trinity.

10:3.9 (111.7) The First Source and Center functions outside of Havona in the phenomenal universes as follows:

10:3.10 (111.8) 1. As creator, through the Creator Sons, his grandsons.

10:3.11 (111.9) 2. As controller, through the gravity center of Paradise.

10:3.12 (111.10) 3. As spirit, through the Eternal Son.

10:3.13 (111.11) 4. As mind, through the Conjoint Creator.

10:3.14 (111.12) 5. As a Father, he maintains parental contact with all creatures through his personality circuit.

10:3.15 (111.13) 6. As a person, he acts *directly* throughout creation by his exclusive fragments — in mortal man by the Thought Adjusters.

10:3.16 (111.14) 7. As total Deity, he functions only in the Paradise Trinity.

10:3.17 (112.1) All these relinquishments and delegations of jurisdiction by the Universal Father are wholly voluntary and self-imposed. The all-powerful Father purposefully assumes these limitations of universe authority.

10:3.18 (112.2) The Eternal Son seems to function as

kaip vienas visais dvasiniais atžvilgiais, išskyrus Dievo fragmentų padovanojimus ir kitokią ikiasmenę veiklą. Taip pat Sūnus nėra betarpiškai susijęs nei su materialiu tvarinių intelektualia veikla, nei su materialių visatų energijų veikla. Kaip absoliutas Sūnus veikia kaip asmuo ir tikrai dvasinės visatos sferoje.

Begalinė Dvasia yra stebinančiai visuotinė ir neįtikėtinai visapusė visose savo operacijose. Ji veikia proto, materijos, ir dvasios srityse. Bendrai Veikiantysis atstovauja Tėvo-Sūnaus susivienijimui, bet jis taip pat veikia ir pats atskirai. Jis nėra tiesiogiai susijęs su fizine trauka, dvasine trauka, ar asmenybės grandine, bet daugiau ar mažiau dalyvauja visose kitose visatų veiklose. Nors akivaizdžiai priklauso nuo trijų egzistencialių ir absoliučių gravitacijos kontrolių, bet pasirodo, jog Begalinė Dvasia turi tris virškontroles. Šitas trigubas apdovanojimas yra panaudojamas daugeliu būdų tam, kad būtų pranokti ir matomai neutralizuoti net pirminių jėgų ir energijų pasireiškimai, net iki absoliutumo viršgalutinių ribų. Tam tikrose situacijose šitos virškontrolės absoliučiai pranoksta net ir kosminės tikrovės pirminius pasireiškimus.

4. DIEVYBĖS TREJYBĖS SAJUNGA

Iš visų absoliučių susivienijimų, Rojaus Trejybė (pirmoji trivienybė) yra unikali kaip asmenės Dievybės išskirtinis susivienijimas. Dievas veikia kaip Dievas tikrai Dievo ir tų, kurie gali pažinti Dievą, atžvilgiu, bet kaip absoliuti Dievybė jis veikia tikrai Rojaus Trejybėje ir visatos visumos atžvilgiu.

Amžinoji Dievybė yra tobulai suvienyta; nepaisant šito, yra trys tobulai individualizuoti Dievybės asmenys. Rojaus Trejybė padaro įmanoma tai, kad vienu ir tuo pačiu metu būtų išreikšta Pirmojo Šaltinio ir Centro ir jo amžinųjų lygiaverčių partnerių charakterio bruožų ir begalinių galių visa įvairovė ir nepadalintos Dievybės visatos funkcijų visa dieviškoji vienybė.

Trejybė yra begalinių asmenų susivienijimas, veikiantis neasmeniu pavidalu, bet nepažeidžiantis asmenybės. Toks pavyzdys yra primityvus, bet tėvas, sūnus, ir anūkas gali sudaryti kolektyvinį junginį, kuris būtų neasmenis, bet nežiūrint šito, paklustų jų asmeninei valiai.

Rojaus Trejybė yra *reali*. Ji egzistuoja kaip Tėvo, Sūnaus, ir Dvasios Dievybės sąjunga; ir vis tik Tėvas, Sūnus, ar Dvasia, arba bet kurie du iš jų, gali veikti šitos pačios Rojaus Trejybės atžvilgiu. Tėvas, Sūnus, ir Dvasia gali bendradarbiauti ne-Trejybės maniera, bet ne kaip

one with the Father in all spiritual respects except in the bestowals of the God fragments and in other prepersonal activities. Neither is the Son closely identified with the intellectual activities of material creatures nor with the energy activities of the material universes. As absolute the Son functions as a person and only in the domain of the spiritual universe.

10:3.19 (112.3) The Infinite Spirit is amazingly universal and unbelievably versatile in all his operations. He performs in the spheres of mind, matter, and spirit. The Conjoint Actor represents the Father-Son association, but he also functions as himself. He is not directly concerned with physical gravity, with spiritual gravity, or with the personality circuit, but he more or less participates in all other universe activities. While apparently dependent on three existential and absolute gravity controls, the Infinite Spirit appears to exercise three supercontrols. This threefold endowment is employed in many ways to transcend and seemingly to neutralize even the manifestations of primary forces and energies, right up to the superultimate borders of absoluteness. In certain situations these supercontrols absolutely transcend even the primal manifestations of cosmic reality.

4. THE TRINITY UNION OF DEITY

10:4.1 (112.4) Of all absolute associations, the Paradise Trinity (the first triunity) is unique as an exclusive association of personal Deity. God functions as God only in relation to God and to those who can know God, but as absolute Deity only in the Paradise Trinity and in relation to universe totality.

10:4.2 (112.5) Eternal Deity is perfectly unified; nevertheless there are three perfectly individualized persons of Deity. The Paradise Trinity makes possible the simultaneous expression of all the diversity of the character traits and infinite powers of the First Source and Center and his eternal co-ordinates and of all the divine unity of the universe functions of undivided Deity.

10:4.3 (112.6) The Trinity is an association of infinite persons functioning in a nonpersonal capacity but not in contravention of personality. The illustration is crude, but a father, son, and grandson could form a corporate entity which would be nonpersonal but nonetheless subject to their personal wills.

10:4.4 (112.7) The Paradise Trinity is *real*. It exists as the Deity union of Father, Son, and Spirit; yet the Father, the Son, or the Spirit, or any two of them, can function in relation to this selfsame Paradise Trinity. The Father, Son, and Spirit can collaborate in a non-Trinity manner, but not as three Deities.

trys Dievybės. Kaip asmenys jie gali bendradarbiauti taip, kaip jiems patinka, bet tai nėra Trejybė.

Visą laiką prisiminkite, jog tai, ką daro Begalinė Dvasia, yra Bendrai Veikiančiojo funkcija. Tiek Tėvas, tiek Sūnus veikia jame, per jį, ir kaip jis. Bet būtų bergždžia mėginti išaiškinti Trejybės paslaptį: trys kaip vienas ir viename, ir vienas kaip du ir veikiantis už du.

Trejybė su visuminiais visatos reikalais yra tiek susijusi, jog į ją turime atsižvelgti stengdamiesi paaiškinti bet kokio izoliuoto kosminio įvykio ar asmenybės ryšio visumą. Trejybė veikia visuose kosmoso lygiuose, o mirtingąjį žmogų apriboja ribinis lygis; todėl žmogus turi pasitenkinti Trejybės kaip Trejybės ribine samprata.

Kaip mirtingasis materialiam kūne jūs tikrai turėtumėte žvelgti į Trejybę sutinkamai su savo individualiu apsišvietimu ir harmonijoje su savo proto ir sielos reakcijomis. Jūs galite labai mažai ką žinoti apie Trejybės absoliutumą, tačiau kada kilsite Rojaus link, tada jus dažnai nustebins Trejybės aukštybės ir galutinybės, jeigu ne absoliutumo, vienas po kito einantys atskleidimai ir netikėti atradimai.

5. TREJYBĖS FUNKCIJOS

Asmenės Dievybės turi savybes, bet vargu ar galima kalbėti apie Trejybę kaip turinčią savybių. Šitas dieviškųjų būtybių susivienijimas tinkamiau galėtų būti laikomas tokiu, kuris turi *funkcijas*, tokias, kaip teisingumo administravimo, visumos nuostatų, suderinto veikimo, ir kosminės virškontrolės. Šitos funkcijos yra tikrai aukščiausiosios, galutinės, ir (tarp Dievybės ribų) absoliučios visur, kiek tai yra susiję su visomis gyvomis asmenybės vertybių realybėmis.

Rojaus Trejybės funkcijos nėra vien tiktai paprasčiausia Tėvo akivaizdaus dieviškumo apdovanojimo suma, plius tos ypatingos savybės, kurios yra unikalios Sūnaus ir Dvasios asmeninėje egzistencijoje. Dėl trijų Rojaus Dievybių Trejybės susivienijimo kyla naujų prasmų, vertybių, energijų, ir potencialų evoliucija, atsiradimas, ir sudievinimas visuotiniam apreiškimui, veiksmui, ir administravimui. Gyvieji susivienijimai, žmogiškosios šeimos, visuomeninės grupės, ar Rojaus Trejybė nėra padidintos tiesiog aritmetiniu susumavimu. Grupės potencialas visada yra nepalyginamai didesnis už grupę sudarančių individų savybių aritmetinę sumą.

Trejybė turi unikalų Trejybės požiūrį į praeities, dabarties, ir ateities visą visatą. Ir apie Trejybės funkcijas geriausiai galima mąstyti,

As persons they can collaborate as they choose, but that is not the Trinity.

^{10:4.5 (112.8)} Ever remember that what the Infinite Spirit does is the function of the Conjoint Actor. Both the Father and the Son are functioning in and through and as him. But it would be futile to attempt to elucidate the Trinity mystery: three as one and in one, and one as two and acting for two.

^{10:4.6 (112.9)} The Trinity is so related to total universe affairs that it must be reckoned with in our attempts to explain the totality of any isolated cosmic event or personality relationship. The Trinity functions on all levels of the cosmos, and mortal man is limited to the finite level; therefore must man be content with a finite concept of the Trinity as the Trinity.

^{10:4.7 (113.1)} As a mortal in the flesh you should view the Trinity in accordance with your individual enlightenment and in harmony with the reactions of your mind and soul. You can know very little of the absoluteness of the Trinity, but as you ascend Paradiseward, you will many times experience astonishment at successive revelations and unexpected discoveries of Trinity supremacy and ultimacy, if not of absoluteness.

5. FUNCTIONS OF THE TRINITY

^{10:5.1 (113.2)} The personal Deities have attributes, but it is hardly consistent to speak of the Trinity as having attributes. This association of divine beings may more properly be regarded as having *functions*, such as justice administration, totality attitudes, co-ordinate action, and cosmic overcontrol. These functions are actively supreme, ultimate, and (within the limits of Deity) absolute as far as all living realities of personality value are concerned.

^{10:5.2 (113.3)} The functions of the Paradise Trinity are not simply the sum of the Father's apparent endowment of divinity plus those specialized attributes that are unique in the personal existence of the Son and the Spirit. The Trinity association of the three Paradise Deities results in the evolution, eventuation, and deitization of new meanings, values, powers, and capacities for universal revelation, action, and administration. Living associations, human families, social groups, or the Paradise Trinity are not augmented by mere arithmetical summation. The group potential is always far in excess of the simple sum of the attributes of the component individuals.

^{10:5.3 (113.4)} The Trinity maintains a unique attitude as the Trinity towards the entire universe of the past, present, and future. And the functions of the

atsižvelgiant į Trejybės požiūrį į visatą. Tokie požiūriai yra vienu ir tuo pačiu metu, ir jų gali būti daug dėl bet kokios atskiros situacijos arba įvykio:

1 . *Požiūris į Ribinį*. Trejybės maksimalus savęs apribojimas yra jos požiūris į ribinį. Trejybė nėra asmuo, taip pat ir Aukščiausioji Būtybė nėra išskirtinis Trejybės įsameninimas, bet Aukščiausioji Būtybė yra arčiausias priartėjimas prie Trejybės galios-asmenybės sukoncentravimo, kurį gali suvokti ribiniai tvariniai. Dėl to apie Trejybės ribinio atžvilgiu kartais yra kalbama kaip apie Aukštybės Trejybę.

2 . *Požiūris į Absonitą*. Rojaus Trejybė atsižvelgia į tuos egzistencijos lygius, kurie yra daugiau negu ribiniai, bet mažiau negu absoliutūs, ir šitas ryšys kartais yra vadinamas Galutinybės Trejybe. Nei Galutynysis, nei Aukščiausioji Būtybė iki galo neatstovauja Rojaus Trejybei, bet ribota prasme ir savo atitinkamuose lygiuose atrodo, jog kiekvienas atstovauja Trejybei vystantis patirtinei galiai ikasmenių erų metu.

3 . Rojaus Trejybės *Absolutus Požiūris* absoliučią egzistenciją atžvilgiu ir kulminaciją pasiekiantis veikiant visuminei Dievybei.

Trejybės Bėgalinysis apima Pirmojo Šaltinio ir Centro visų trivienybės ryšių lygiavertį veiksmą —nesudievintą, o taip pat ir sudievintą—ir dėl to yra labai sunkiai suvokiamas asmenybės. Mąstydami apie Trejybę kaip apie bėgalinę, neignorukite septynių trivienybių; šituo galima būtų išvengti tam tikrų supratimo sunkumų, ir kai kuriuos paradoksus galima būtų iš dalies išsklaidyti.

Bet aš nemoku tokios kalbos, kuri man leistų perteikti apribotam žmogiškajam protui Rojaus Trejybės visą tiesą ir amžiną reikšmę ir tų trijų bėgalinio tobulumo būtybių niekada nesibaigiančio tarpusavio susivienijimo prigimtį.

6. TREJYBĖS STACIONARŪS SŪNŪS

Visi įstatymai kyla iš Pirmojo Šaltinio ir Centro; *jis yra įstatymas*. Dvasinio įstatymo administravimas yra neatskiriamas nuo Antrojo Šaltinio ir Centro. Įstatymo apreiškimas, dieviškųjų statutų skelbimas ir aiškinimas yra Trečiojo Šaltinio ir Centro funkcija. Įstatymo pritaikymas, teisingumas, yra Rojaus Trejybės sritis ir yra vykdomas tam tikrų Trejybės Sūnų.

Teisingumas yra neatskiriamas nuo Rojaus

Trinity can best be considered in relation to the universe attitudes of the Trinity. Such attitudes are simultaneous and may be multiple concerning any isolated situation or event:

10:5.4 (113.5) 1. *Attitude toward the Finite*. The maximum self-limitation of the Trinity is its attitude toward the finite. The Trinity is not a person, nor is the Supreme Being an exclusive personalization of the Trinity, but the Supreme is the nearest approach to a power-personality focalization of the Trinity which can be comprehended by finite creatures. Hence the Trinity in relation to the finite is sometimes spoken of as the Trinity of Supremacy.

10:5.5 (113.6) 2. *Attitude toward the Absonite*. The Paradise Trinity has regard for those levels of existence which are more than finite but less than absolute, and this relationship is sometimes denominated the Trinity of Ultimacy. Neither the Ultimate nor the Supreme are wholly representative of the Paradise Trinity, but in a qualified sense and to their respective levels, each seems to represent the Trinity during the prepersonal eras of experiential-power development.

10:5.6 (113.7) 3. *The Absolute Attitude* of the Paradise Trinity is in relation to absolute existences and culminates in the action of total Deity.

10:5.7 (113.8) The Trinity Infinite involves the co-ordinate action of all triunity relationships of the First Source and Center — undeified as well as deified — and hence is very difficult for personalities to grasp. In the contemplation of the Trinity as infinite, do not ignore the seven triunities; thereby certain difficulties of understanding may be avoided, and certain paradoxes may be partially resolved.

10:5.8 (114.1) But I do not command language which would enable me to convey to the limited human mind the full truth and the eternal significance of the Paradise Trinity and the nature of the never-ending interassociation of the three beings of infinite perfection.

6. THE STATIONARY SONS OF THE TRINITY

10:6.1 (114.2) All law takes origin in the First Source and Center; *he is law*. The administration of spiritual law inheres in the Second Source and Center. The revelation of law, the promulgation and interpretation of the divine statutes, is the function of the Third Source and Center. The application of law, justice, falls within the province of the Paradise Trinity and is carried out by certain Sons of the Trinity.

10:6.2 (114.3) *Justice* is inherent in the universal

Trejybės visuotinės aukščiausios valdžios, bet gėris, gailestingumas, ir tiesa yra dieviškųjų asmenybių, kurių Dievybės sąjunga sudaro Trejybę, tarnavimas visatoje. Teisingumas nėra Tėvo, Sūnaus, ar Dvasios požūris. Teisingumas yra šitų meilės, gailestingumo, ir tarnavimo asmenybių Trejybės požūris. Nė viena iš Rojaus Dievybių neprižiūri teisingumo administravimo. Teisingumas niekada nebūna asmeninis požūris; visada jis yra daugiskaitinė funkcija.

Įrodymą, dorumo (teisingumo, suderinto su gailestingumu) pagrindą, suteikia Trečiojo Šaltinio ir Centro, Tėvo ir Sūnaus bendrojo atstovo visoms valdoms ir visos kūrinijos intelektualų būtybių protams, asmenybės.

Nuosprendis, galutinis teisingumo pritaikymas, sutinkamai su tais įrodymais, kuriuos pateikė Begalinės Dvasios asmenybės, yra Trejybės Stacionarių Sūnų, būtybių, turinčių suvienytą Tėvo, Sūnaus, ir Dvasios prigimtį, darbas.

Šitoji Trejybės Sūnų grupė apima tokias asmenybes:

1. Sutrejbintus Aukštybės Sūnus.
2. Dienų Amžinuosius.
3. Dienų Senuosius.
4. Dienų Tobuluosius.
5. Dienų Nesenuosius.
6. Dienų Sąjungas.
7. Dienų Ištikimuosius.
8. Išminties Tobulintojus.
9. Dieviškuosius Patarėjus.
10. Visuotinius Cenzorius.

Mes esame trijų Rojaus Dievybių, veikiančių kaip Trejybė, vaikai, nes man tenka priklausyti šitos grupės dešimtajai kategorijai, Visuotiniams Cenzoriams. Šitos kategorijos neišreiškia Trejybės požūrio visuotinė prasme; jie šitą kolektyvinį Dievybės požūrį išreiškia tikrai vykdomojo nuosprendžio—teisingumo—sferose. Jie buvo Trejybės specialiai sumanyti tiksliai tokiam darbui, kuriam jie ir yra paskirti, o Trejybė jie išreiškia tikrai tose funkcijose, kurioms jie ir buvo įsameninti.

Dienų Senieji ir jų partneriai, kilę iš Trejybės, priima teisingą aukščiausiojo teisingumo nuosprendį septynioms supervisatomis. Centrinėje visatoje tokios funkcijos egzistuoja tikrai teoriškai; ten teisingumas yra savaime akivaizdus tobulume, o Havonos tobulumas padaro neįmanoma bet

sovereignty of the Paradise Trinity, but goodness, mercy, and truth are the universe ministry of the divine personalities, whose Deity union constitutes the Trinity. Justice is not the attitude of the Father, the Son, or the Spirit. Justice is the Trinity attitude of these personalities of love, mercy, and ministry. No one of the Paradise Deities fosters the administration of justice. Justice is never a personal attitude; it is always a plural function.

10:6.3 (114.4) *Evidence*, the basis of fairness (justice in harmony with mercy), is supplied by the personalities of the Third Source and Center, the conjoint representative of the Father and the Son to all realms and to the minds of the intelligent beings of all creation.

10:6.4 (114.5) *Judgment*, the final application of justice in accordance with the evidence submitted by the personalities of the Infinite Spirit, is the work of the Stationary Sons of the Trinity, beings partaking of the Trinity nature of the united Father, Son, and Spirit.

10:6.5 (114.6) This group of Trinity Sons embraces the following personalities:

- 10:6.6 (114.7) 1. Trinitized Secrets of Supremacy.
- 10:6.7 (114.8) 2. Eternals of Days.
- 10:6.8 (114.9) 3. Ancients of Days.
- 10:6.9 (114.10) 4. Perfections of Days.
- 10:6.10 (114.11) 5. Recents of Days.
- 10:6.11 (114.12) 6. Unions of Days.
- 10:6.12 (114.13) 7. Faithfuls of Days.
- 10:6.13 (114.14) 8. Perfectioners of Wisdom.
- 10:6.14 (114.15) 9. Divine Counselors.
- 10:6.15 (114.16) 10. Universal Censors.

10:6.16 (114.17) We are the children of the three Paradise Deities functioning as the Trinity, for I chance to belong to the tenth order of this group, the Universal Censors. These orders are not representative of the attitude of the Trinity in a universal sense; they represent this collective attitude of Deity only in the domains of executive judgment — justice. They were specifically designed by the Trinity for the precise work to which they are assigned, and they represent the Trinity only in those functions for which they were personalized.

10:6.17 (115.1) The Ancients of Days and their Trinity-origin associates mete out the just judgment of supreme fairness to the seven superuniverses. In the central universe such functions exist in theory only; there fairness is self-evident in perfection, and Havona perfection precludes all possibility of

kokią disharmonijos galimybę.

Teisingumas yra kolektyvinė teisumo mintis; gailestingumas yra jo asmeninė išraiška. Gailestingumas yra meilės požiūris; tikslumas apibūdina įstatymo veikimą; dieviškasis nuosprendis yra nešališkumo siela, visada atitinkanti Trejybės teisingumą, visada įgyvendinanti Dievo dieviškąją meilę. Kada jie yra visiškai suvokiami ir iki galo suprantami, tada Trejybės teisingumas ir Visuotinio Tėvo gailestinga meilė sutampa. Bet žmogus dieviškojo teisingumo taip iki galo nesupranta. Tokiu būdu šioje Trejybėje, taip, kaip į tai žvelgtų žmogus, Tėvo, Sūnaus, ir Dvasios asmenybės yra suderintos lygiavertei meilės ir įstatymo tarnystei laiko patirtinėse visatose.

7. AUKŠTYBĖS VIRŠKONTROLĖ

Dievybės Pirmasis, Antrasis, ir Trečiasis Asmenys vienas su kitu yra lygūs, ir jie yra vienas. “Viešpats mūsų Dievas yra vienas Dievas.” Amžinųjų Dievybių dieviškojoje Trejybėje yra tikslo tobulumas ir įgyvendinimo vienovė. Tėvas, Sūnus, ir Bendrai Veikiantysis iš tikrųjų ir dieviškai yra vienas. Apie tokią tiesą yra parašyta: “Aš esu pirmasis ir aš esu paskutinis, ir be manęs nėra jokio kito Dievo.”

Taip, kaip mirtingajam viskas atrodo ribiniame lygyje, tai Rojaus Trejybė, kaip ir Aukščiausioji Būtybė, rūpinasi tikrai visuma—visa planeta, visa visata, visa supervisata, visa didžiąja visata. Šis visumos požiūris egzistuoja, kadangi Trejybė yra Dievybės visuma, o taip pat ir dėl daugelio kitų priežasčių.

Aukščiausioji Būtybė yra kažkas mažiau ir kažkas kitoniška negu Trejybė, veikianti ribinėse visatose; bet tarp tam tikrų ribų ir neužbaigto energijų įsameninimo dabartinės eros laikotarpiu, šitoji evoliucinė Dievybė iš tikrųjų pasirodo tam, kad atspindėtų Aukštųjų Trejybės požiūrį. Tėvas, Sūnus, ir Dvasia asmeniškai neveikia su Aukščiausiąja Būtybe, bet dabartiniame visatos amžiuje jie bendradarbiauja su ja kaip Trejybė. Mes suprantame, kad jie palaiko panašų ryšį ir su Galutiniu. Mes dažnai galvojame, koks bus asmeninis ryšys tarp Rojaus Dievybių ir Dievo Aukščiausiojo, kada jis bus galutinai išsivystęs, bet šito mes iš tikrųjų nežinome.

Mes nemanome, jog Aukštųjų virškontrolę būtų galima visiškai nuspėti. Dar daugiau, šitą nenusipėjimą pasirodo, jog apibūdina tam tikras besivystantis neužbaigtumas, neabejotinai Aukščiausiojo neužbaigtumo ir ribinės reakcijos į Rojaus Trejybę neužbaigtumo skiriamasis ženklas.

disharmony.

10:6.18 (115.2) Justice is the collective thought of righteousness; mercy is its personal expression. Mercy is the attitude of love; precision characterizes the operation of law; divine judgment is the soul of fairness, ever conforming to the justice of the Trinity, ever fulfilling the divine love of God. When fully perceived and completely understood, the righteous justice of the Trinity and the merciful love of the Universal Father are coincident. But man has no such full understanding of divine justice. Thus in the Trinity, as man would view it, the personalities of Father, Son, and Spirit are adjusted to co-ordinate ministry of love and law in the experiential universes of time.

7. THE OVERCONTROL OF SUPREMACY

10:7.1 (115.3) The First, Second, and Third Persons of Deity are equal to each other, and they are one. “The Lord our God is one God.” There is perfection of purpose and oneness of execution in the divine Trinity of eternal Deities. The Father, the Son, and the Conjoint Actor are truly and divinely one. Of a truth it is written: “I am the first, and I am the last, and beside me there is no God.”

10:7.2 (115.4) As things appear to the mortal on the finite level, the Paradise Trinity, like the Supreme Being, is concerned only with the total — total planet, total universe, total superuniverse, total grand universe. This totality attitude exists because the Trinity is the total of Deity and for many other reasons.

10:7.3 (115.5) The Supreme Being is something less and something other than the Trinity functioning in the finite universes; but within certain limits and during the present era of incomplete power-personalization, this evolutionary Deity does appear to reflect the attitude of the Trinity of Supremacy. The Father, Son, and Spirit do not personally function with the Supreme Being, but during the present universe age they collaborate with him as the Trinity. We understand that they sustain a similar relationship to the Ultimate. We often conjecture as to what will be the personal relationship between the Paradise Deities and God the Supreme when he has finally evolved, but we do not really know.

10:7.4 (115.6) We do not find the overcontrol of Supremacy to be wholly predictable. Furthermore, this unpredictability appears to be characterized by a certain developmental incompleteness, undoubtedly an earmark of the incompleteness of the Supreme and of the incompleteness of finite reaction to the Paradise Trinity.

Mirtingojo protas tuoj pat gali pagalvoti apie tūkstantį dalykų—katastrofiškus fizinius įvykius, baisiausias avarijas, siaubingas katastrofas, skausmingas ligas, ir pasaulinio masto nelaimės—ir klausiti, ar tokie atsitikimai nėra nematomu ryšiu abipusiškai susieti su šitokiu galimu Aukščiausiosios Būtybės veikimu. Atvirai sakant, mes šito nežinome; mes nesame iš tikrųjų įsitikinę. Bet mes tikrai matome, jog, laikui einant, visos šitos sunkios ir daugiau ar mažiau paslaptingos situacijos *visada* pasitarnauja visatų gerovei ir pažangai. Gali būti, jog egzistencijos aplinkybės ir nepaaiškinami gyvenimo vingiai Aukščiausiosios Būtybės funkcijos ir Trejybės virškontrolės dėka visi yra perpinti į didžiulės vertybės prasmingą modelį.

Kaip Dievo sūnus jūs galite pastebėti asmeninę meilės nuostatą visuose Dievo Tėvo veiksmuose. Bet jūs nevisada sugebėsite suprasti, kiek daug Rojaus Trejybės veiksmų visatoje prisideda prie individo gerovės erdvės evoliuciniuose pasauliuose. Amžinybei žengiant į priekį Trejybės veiksmai bus atskleisti kaip visiškai prasmingi ir apmaštyti, bet nevisada jie tokie atrodo laiko tvariniams.

8. TREJYBĖ, PRANOKSTANTI RIBINIO SUVOKIMĄ

Daug tiesų ir faktų, susijusių su Rojaus Trejybe, galima suvokti tikrai iš dalies, kada yra pripažįstama tokia funkcija, kuri pranoksta ribinį suvokimą.

Būtų nepatartina aptarinėti Galutinybės Trejybės funkcijas, bet būtų galima atskleisti, jog Dievas Galutinytis yra toks Trejybės pasireiškimas, kurį suvokia transcendentalai. Mes esame linkę manyti, jog pagrindinės visatos suvienijimas yra Galutiniojo atsirandantis veiksmas ir galbūt atspindi kai kuriuos, bet nevisus, Rojaus Trejybės absonitinės virškontrolės aspektus. Galutinytis yra ribotas Trejybės pasireiškimas absonito atžvilgiu tikrai ta prasme, kaip Aukščiausioji Būtybė šitaip iš dalies išreiškia Trejybės ribinio atžvilgiu.

Visuotinis Tėvas, Amžinasis Sūnus, ir Begalinė Dvasia yra, tam tikra prasme, visuminės Dievybės sudėtinės asmenybės. Jų sąjunga Rojaus Trejybėje ir Trejybės absoliuti funkcija prilygsta visuminės Dievybės funkcijai. Ir toks Dievybės užbaigimas pranoksta tiek ribinio, tiek absonito ribas.

Nors nėra vienas atskiras Rojaus Dievybių asmuo iš tikrųjų neužpildo viso Dievybės potencialo, bet jį užpildo kolektyviai visi trys. Trys

^{10:7.5 (115.7)} The mortal mind can immediately think of a thousand and one things — catastrophic physical events, appalling accidents, horrific disasters, painful illnesses, and world-wide scourges — and ask whether such visitations are correlated in the unknown maneuvering of this probable functioning of the Supreme Being. Frankly, we do not know; we are not really sure. But we do observe that, as time passes, all these difficult and more or less mysterious situations *always* work out for the welfare and progress of the universes. It may be that the circumstances of existence and the inexplicable vicissitudes of living are all interwoven into a meaningful pattern of high value by the function of the Supreme and the overcontrol of the Trinity.

^{10:7.6 (116.1)} As a son of God you can discern the personal attitude of love in all the acts of God the Father. But you will not always be able to understand how many of the universe acts of the Paradise Trinity redound to the good of the individual mortal on the evolutionary worlds of space. In the progress of eternity the acts of the Trinity will be revealed as altogether meaningful and considerate, but they do not always so appear to the creatures of time.

8. THE TRINITY BEYOND THE FINITE

^{10:8.1 (116.2)} Many truths and facts pertaining to the Paradise Trinity can only be even partially comprehended by recognizing a function that transcends the finite.

^{10:8.2 (116.3)} It would be inadvisable to discuss the functions of the Trinity of Ultimacy, but it may be disclosed that God the Ultimate is the Trinity manifestation comprehended by the Transcendentals. We are inclined to the belief that the unification of the master universe is the eventuating act of the Ultimate and is probably reflective of certain, but not all, phases of the absonite overcontrol of the Paradise Trinity. The Ultimate is a qualified manifestation of the Trinity in relation to the absonite only in the sense that the Supreme thus partially represents the Trinity in relation to the finite.

^{10:8.3 (116.4)} The Universal Father, the Eternal Son, and the Infinite Spirit are, in a certain sense, the constituent personalities of total Deity. Their union in the Paradise Trinity and the absolute function of the Trinity equvalate to the function of total Deity. And such completion of Deity transcends both the finite and the absonite.

^{10:8.4 (116.5)} While no single person of the Paradise Deities actually fills all Deity potential, collectively all three do. Three infinite persons seem to be the

begaliniai asmenys atrodo, jog yra tas minimalus būtybių skaičius, kuris reikalingas tam, kad sužadintų visuminės Dievybės—Dievybės Absoliuto—ikiasmenį ir egzistencialų potencialą.

Mes pažįstame Visuotinį Tėvą, Amžinąjį Sūnų, ir Begalinę Dvasią kaip *asmenis*, bet aš asmeniškai nepažįstu Dievybės Absoliuto. Aš myliu ir garbinu Dievą Tėvą; aš gerbiu ir reiškiu pagarbą Dievybės Absoliutui.

Aš kartą gyvenau visatoje, kur tam tikra būtybių grupė mokė, jog užbaigtieji, amžinybėje, galiausiai turės tapti Dievybės Absoliuto vaikais. Bet aš nelinkęs tenkintis šitokiu paslapties, kuri gaubia užbaigtųjų ateitį, sprendimu.

Užbaigtumo Korpusas vienija, tarp kitų, tuos laiko ir erdvės mirtinguosius, kurie pasiekė tobulumą visur, kas yra susiję su Dievo valia. Kaip tvariniai ir tarp tvarinio potencialo ribų jie iki galo ir iš tikrųjų pažįsta Dievą. Šitokiu būdu suradę Dievą, kaip visų tvarinių Tėvą, šitie užbaigtieji turi kažkada pradėti viršribinio Tėvo ieškojimą. Bet šitas ieškojimas sudaro Rojaus Tėvo absonitinės prigimties galutinių savybių ir charakterio suvokimą. Amžinybė atskleis, ar toks pasiekimas yra įmanomas, bet mes esame įsitikinę, net jeigu užbaigtieji ir iš tiesų suvoks šitą dieviškumo galutinumą, bet jie tikriausiai nesugebės pasiekti absoliučios Dievybės viršgalutinių lygių.

Gali būti, jog užbaigtieji iš dalies ir pasieks Dievybės Absoliutą, bet net jeigu tikrai ir pasiektų jį, vis tiek amžinybių amžinybėje Visuotinio Absoliuto problema toliau intriguos, gaubs paslaptimi, glumins, ir mes iššūkį kylantiems ir progresuojantiems užbaigtiesiems, nes mes suvokiame, jog Visuotinio Absoliuto kosminių ryšių gelmės nesuvokiamumas turės polinkį augti proporcijomis, toliau plečiantis materialioms visatoms ir jų dvasiniam administravimui.

Tiktai begalybė gali atskleisti Tėvą-Begalinį.

[Parengta Visuotinio Cenzoriaus, veikiančio pagal įgaliojimą iš Dienų Senujų, gyvenančių Uverso.]

minimum number of beings required to activate the prepersonal and existential potential of total Deity — the Deity Absolute.

10:8.5 (116.6) We know the Universal Father, the Eternal Son, and the Infinite Spirit as *persons*, but I do not personally know the Deity Absolute. I love and worship God the Father; I respect and honor the Deity Absolute.

10:8.6 (116.7) I once sojourned in a universe where a certain group of beings taught that the finaliters, in eternity, were eventually to become the children of the Deity Absolute. But I am unwilling to accept this solution of the mystery which enshrouds the future of the finaliters.

10:8.7 (116.8) The Corps of the Finality embrace, among others, those mortals of time and space who have attained perfection in all that pertains to the will of God. As creatures and within the limits of creature capacity they fully and truly know God. Having thus found God as the Father of all creatures, these finaliters must sometime begin the quest for the superfinite Father. But this quest involves a grasp of the absonite nature of the ultimate attributes and character of the Paradise Father. Eternity will disclose whether such an attainment is possible, but we are convinced, even if the finaliters do grasp this ultimate of divinity, they will probably be unable to attain the superultimate levels of absolute Deity.

10:8.8 (116.9) It may be possible that the finaliters will partially attain the Deity Absolute, but even if they should, still in the eternity of eternities the problem of the Universal Absolute will continue to intrigue, mystify, baffle, and challenge the ascending and progressing finaliters, for we perceive that the unfathomability of the cosmic relationships of the Universal Absolute will tend to grow in proportions as the material universes and their spiritual administration continue to expand.

10:8.9 (117.1) Only infinity can disclose the Father-Infinite.

10:8.10 (117.2) [Sponsored by a Universal Censor acting by authority from the Ancients of Days resident on Uversa.]

11 Dokumentas. Amžinoji Rojaus Sala

⇐ 010

URANTIJOS KNYGA

012 ⇐

I DALIS. CENTRINĖ VISATA IR SUPERVISATOS

11 DOKUMENTAS. AMŽINOJI ROJAUS SALA

Skyrius

ĮVADAS

1. Dieviškoji buveinė
2. Amžinosios Salos prigimtis
3. Viršutinis Rojus
4. Periferinis Rojus
5. Apatinis Rojus
6. Erdvės kvėpavimas
7. Rojaus erdvinės funkcijos
8. Rojaus gravitacija
9. Rojaus unikalumas

ĮVADAS

ROJUS yra visatų visatos amžinasis centras ir Visuotinio Tėvo, Amžinojo Sūnaus, Bėgalinės Dvasios, ir jų dieviškųjų partnerių ir pagalbininkų gyvenamoji vieta. Šita centrinė Sala yra pats gigantiškiausias organizuotas kosminės tikrovės kūnas visoje pagrindinėje visatoje. Rojus yra materialinė sfera, o taip pat dvasinė buveinė. Viskas, kas yra Visuotinio Tėvo protingoje kūrinijoje, gyvena materialioje buveinėje; dėl to iš tikrųjų absoliutus kontroliuojantis centras taip pat turi būti materialus, tikras. Ir vėl reikėtų pakartoti, jog dvasinės substancijos ir dvasinės būtybės yra *realios*.

Rojaus materialų grožį sudaro jo fizinio tobulumo puikumas; Dievo Salos grožybę demonstruoja jo gyventojų nuostabūs intelektualūs pasiekimai ir proto išsivystymas; centrinės Salos triumfą skelbia dieviškosios dvasinės asmenybės —gyvenimo šviesos—bėgalinė dovana. Bet dvasinio grožio gėmės ir šito nuostabaus ansamblio stebuklai visiškai pranoksta materialijų tvarinių ribinio proto suvokimo ribas. Dieviškosios

PAPER 11

THE ETERNAL ISLE OF PARADISE

SECTIONS

Introduction

1. The Divine Residence
2. Nature of the Eternal Isle
3. Upper Paradise
4. Peripheral Paradise
5. Nether Paradise
6. Space Respiration
7. Space Functions of Paradise
8. Paradise Gravity
9. The Uniqueness of Paradise

INTRODUCTION

11:0.1 (118.1) PARADISE is the eternal center of the universe of universes and the abiding place of the Universal Father, the Eternal Son, the Infinite Spirit, and their divine co-ordinates and associates. This central Isle is the most gigantic organized body of cosmic reality in all the master universe. Paradise is a material sphere as well as a spiritual abode. All of the intelligent creation of the Universal Father is domiciled on material abodes; hence must the absolute controlling center also be material, literal. And again it should be reiterated that spirit things and spiritual beings are *real*.

11:0.2 (118.2) The material beauty of Paradise consists in the magnificence of its physical perfection; the grandeur of the Isle of God is exhibited in the superb intellectual accomplishments and mind development of its inhabitants; the glory of the central Isle is shown forth in the infinite endowment of divine spirit personality — the light of life. But the depths of the spiritual beauty and the wonders of this

buveinės šlovės ir nuostabumo neįmanoma suvokti mirtingajam. Rojus yra iš amžinybės; nėra nei dokumentų, nei pasakojimų, susijusių su šito Šviesos ir Gyvenimo Salos branduolio kilme.

1. DIEVIŠKOJI BUVEINĖ

Rojus turi daug tikslų visatinių sferų administravime, bet tvarinių būtybėms jis pirmiausia egzistuoja kaip Dievybės gyvenamoji vieta. Visuotinio Tėvo asmeninis buvimas gyvena Dievybių buveinės, šito beveik apskritiminio, bet ne sferinio, viršutinio paviršiaus pačiame centre. Šitą Visuotinio Tėvo buvimą Rojuje betarpiškai apsupa Amžinojo Sūnaus asmeninis buvimas, tuo tarpu juos abu apgaubia neapsakoma Begalinės Dvasios šlovė.

Dievas gyvena, gyveno, ir amžinai gyvens šitoje pačioje centrinėje ir amžinojoje buveinėje. Mes visada jį surasdavome ten ir visada surasime. Visuotinis Tėvas yra kosmiškai sukoncentruotas, dvasiškai įsamenintas, ir geografiškai gyvena šitame visatų visatos centre.

Mes visi žinome tiesioginį kelią, kuriuo reikia eiti tam, jog surastume Visuotinį Tėvą. Jūs nesugebate daug ko suvokti apie dieviškąją gyvenamąją vietą dėl jos nutolimo nuo jūsų ir dėl milžiniškos įsiterpiančios erdvės, bet tie, kurie sugeba suvokti šitų milžiniškų atstumų prasmę, žino Dievo buvimą ir gyvenamąją vietą lygiai taip tikrai ir tiesiogine prasme, kaip jūs žinote Niujorko, Londono, Romos, ar Singapūro vietą, miestų, kurie turi konkrečią geografinę vietą Urantijoje. Jeigu būtumėte išmintingi šturmanai, aprūpinti laivu, žemėlapiais, ir kompasu, tada tikrai galėtumėte surasti šituos miestus. Lygiai taip, jeigu turėtumėte laiko ir keliavimo priemonės, jeigu būtumėte dvasiškai parengti ir turėtumėte reikalingą vadovavimą, tuomet jūs galėtumėte vesti per vieną po kitos visatas, iš grandinės į grandinę, jums visą laiką keliaujant per žvaigždėtas sfervas į vidų tol, kol pagaliau sustotumėte prieš Visuotinio Tėvo dvasinės šlovės centrinį švytėjimą. Gavus viską, kas būtina šiai kelionei, lygiai taip įmanoma surasti Dievo asmeninį buvimą visų daiktų centre, kaip galima surasti ir tolimus miestus jūsų pačių planetoje. Tai, kad jūs nesilankėte šitose vietose jokiū būdu nepaneigia jų realumo arba tikrojo egzistavimo. Tai, kad taip mažai visatos tvarinių surado Dievą Rojuje jokiū būdu nepaneigia nei jo egzistavimo tikrovės, nei jo dvasinio asmens realumo visų daiktų centre.

magnificent ensemble are utterly beyond the comprehension of the finite mind of material creatures. The glory and spiritual splendor of the divine abode are impossible of mortal comprehension. And Paradise is from eternity; there are neither records nor traditions respecting the origin of this nuclear Isle of Light and Life.

1. THE DIVINE RESIDENCE

11:1.1 (118.3) Paradise serves many purposes in the administration of the universal realms, but to creature beings it exists primarily as the dwelling place of Deity. The personal presence of the Universal Father is resident at the very center of the upper surface of this well-nigh circular, but not spherical, abode of the Deities. This Paradise presence of the Universal Father is immediately surrounded by the personal presence of the Eternal Son, while they are both invested by the unspeakable glory of the Infinite Spirit.

11:1.2 (118.4) God dwells, has dwelt, and everlastingly will dwell in this same central and eternal abode. We have always found him there and always will. The Universal Father is cosmically focalized, spiritually personalized, and geographically resident at this center of the universe of universes.

11:1.3 (118.5) We all know the direct course to pursue to find the Universal Father. You are not able to comprehend much about the divine residence because of its remoteness from you and the immensity of the intervening space, but those who are able to comprehend the meaning of these enormous distances know God's location and residence just as certainly and literally as you know the location of New York, London, Rome, or Singapore, cities definitely and geographically located on Urantia. If you were an intelligent navigator, equipped with ship, maps, and compass, you could readily find these cities. Likewise, if you had the time and means of passage, were spiritually qualified, and had the necessary guidance, you could be piloted through universe upon universe and from circuit to circuit, ever journeying inward through the starry realms, until at last you would stand before the central shining of the spiritual glory of the Universal Father. Provided with all the necessities for the journey, it is just as possible to find the personal presence of God at the center of all things as to find distant cities on your own planet. That you have not visited these places in no way disproves their reality or actual existence. That so few of the universe creatures have found God on Paradise in no way disproves either the reality of his existence or the actuality of his spiritual person at the center of all things.

Tėvas visada turi būti surandamas šitoje centrinėje vietoje. Jeigu jis pajudėtų, tai visuotinė buveinė subyrėtų, nes į jį šitame gyvenamajame centre sueina visuotinės traukos linijos iš kūrinijos pakraščių. Ar mes atsekame asmenybės grandinę atgal per visas, ar stebime kylančiąsias asmenybes, kada jos keliauja į vidų pas Tėvą; ar mes stebime materialios traukos linijas, einančias į apatinį Rojų, ar sekame kosminės jėgos suaktyvėjančius ciklus; ar stebime dvasinės traukos linijas, sueinančias į Amžinąjį Sūnų, ar žvelgiame į Dievo Rojaus Sūnų procesiją į vidų; ar mes matome proto grandines, ar sekame trilijonų trilijonus dangiškųjų būtybių, atsirandančių iš Begalinės Dvasios—bet kurio iš šitų stebėjimų dėka ar jų visų dėka mes tiesiogiai esame atvedami atgal į Tėvo akivaizdą, į jo centrinę buveinę. Čia Dievas yra asmeniškai, tiesiogine prasme, ir realiai. Ir iš jo begalinės būtybės teka gyvybės, energijos, ir asmenybės plūstančios srovės į visas visas.

2. AMŽINOSIOS SALOS PRIGIMTIS

Kadangi jūs pradėsite neryškiai pažvelgti į materialios visatos, pastebimos net iš jūsų astronominės vietos, iš jūsų erdvės padėties žvaigždėtose sistemose, milžinišką dydį, tai jums turėtų tapti akivaizdu, jog tokia milžiniška materialioji visata privalo turėti adekvačią ir deramą sostinę, tokią būstinę, kuri atitiktų materialių valdų ir gyvų būtybių visos šitos milžiniškos ir toli nusidriekiančios kūrinijos visuotinio Valdovo orumą ir begalumą.

Savo forma Rojus skiriasi nuo apgyvendintų erdvės kūnų: jis nėra sferinis. Jis yra aiški elipsoidė, per skersmenį vienu šeštadaliu yra ilgesnis iš šiaurės į pietus negu per skersmenį iš rytų į vakarus. Centrinė Sala yra iš esmės plokščia, o atstumas nuo viršutinio paviršiaus iki apatinio paviršiaus sudaro skersmens iš rytų į vakarus vieną dešimtąją dalį.

Šitie dydžių skirtumai, atsižvelgiant į jos nejudančią padėtį ir į didesnį jėgos-energijos spaudimą į išorę Salos šiauriniame gale, leidžia nustatyti absoliučią kryptį pagrindinėje visatoje.

Centrinė Sala geografiškai yra padalinta į tris veiklos sferas:

1. Viršutinį Rojų.
2. Periferinį Rojų.
3. Apatinį Rojų.

Tą Rojaus paviršių, kuris yra susijęs su asmenybės veikla, mes vadiname viršutine puse,

11:1.4 (119.1) The Father is always to be found at this central location. Did he move, universal pandemonium would be precipitated, for there converge in him at this residential center the universal lines of gravity from the ends of creation. Whether we trace the personality circuit back through the universes or follow the ascending personalities as they journey inward to the Father; whether we trace the lines of material gravity to nether Paradise or follow the insurging cycles of cosmic force; whether we trace the lines of spiritual gravity to the Eternal Son or follow the inward processional of the Paradise Sons of God; whether we trace out the mind circuits or follow the trillions upon trillions of celestial beings who spring from the Infinite Spirit — by any of these observations or by all of them we are led directly back to the Father's presence, to his central abode. Here is God personally, literally, and actually present. And from his infinite being there flow the flood-streams of life, energy, and personality to all universes.

2. NATURE OF THE ETERNAL ISLE

11:2.1 (119.2) Since you are beginning to glimpse the enormousness of the material universe discernible even from your astronomical location, your space position in the starry systems, it should become evident to you that such a tremendous material universe must have an adequate and worthy capital, a headquarters commensurate with the dignity and infinitude of the universal Ruler of all this vast and far-flung creation of material realms and living beings.

11:2.2 (119.3) In form Paradise differs from the inhabited space bodies: it is not spherical. It is definitely ellipsoid, being one-sixth longer in the north-south diameter than in the east-west diameter. The central Isle is essentially flat, and the distance from the upper surface to the nether surface is one tenth that of the east-west diameter.

11:2.3 (119.4) These differences in dimensions, taken in connection with its stationary status and the greater out-pressure of force-energy at the north end of the Isle, make it possible to establish absolute direction in the master universe.

11:2.4 (119.5) The central Isle is geographically divided into three domains of activity:

- 11:2.5 (119.6) 1. Upper Paradise.
- 11:2.6 (119.7) 2. Peripheral Paradise.
- 11:2.7 (119.8) 3. Nether Paradise.

11:2.8 (119.9) We speak of that surface of Paradise which is occupied with personality activities as the upper side, and the opposite surface as the nether

o priešingą paviršių vadiname apatine puse. Rojaus periferija yra skirta veiklai, kuri nėra griežtai nei asmenė, nei neasmenė. Trejybė atrodo, jog viešpatauja asmenėje arba viršutinėje plokštumoje, Beribis Absolutas viešpatauja apatinėje arba neasmenėje plokštumoje. Mes vargu ar suvokiame Beribį Absoliutą kaip asmenį, bet apie šito Absoliuto funkcinį buvimą erdvėje mes tikrai galvojame kaip apie tokį, kuris yra sukoncentruotas apatiniame Rojuje.

Amžinąją Salą sudaro materializavimo vientisa forma—tikrovės nejudančios sistemos. Šita Rojaus tikroji substancija yra erdvės potencialo homogeninė organizacija, kurios nesurandama niekur kitur per visą plačiąją visatą. Ji gavo daug pavadinimų skirtingose visatose, o Nebadono Melchizedekai nuo seno ją vadina *absolutumu*. Šita Rojaus šaltinio medžiaga nėra nei negyva, nei gyva; ji yra Pirmojo Šaltinio ir Centro pirminė nedvasinė išraiška; ji yra *Rojus*, o *Rojus* kopijos neturi.

Mums atrodo, jog Pirmasis Šaltinis ir Centras visą absoliutų potencialą kosminei tikrovei sukoncentravo Rojuje kaip savęs išlaisvinimo iš begalybės apribojimų savo metodo dalį, kaip priemonę tam, kad būtų padarytas įmanomu ikibegalinis, net laiko-erdvės, kūrinys. Bet dėl to nereikia, jog Rojų apriboja laikas-erdvė tiesiog todėl, kad visatų visata atskleidžia šitas savybes. *Rojus* egzistuoja be laiko ir neturi padėties erdvėje.

Bendrais bruožais kalbant: erdvė matomai atsiranda kaip tik žemiau apatinio Rojaus; laikas prasideda kaip tik virš viršutinio Rojaus. Laikas, kaip jį suprantate jūs, nėra egzistencijos Rojuje bruožas, nors centrinės Salos gyventojai visiškai sąmoningai suvokia įvykių nelaikinę seką. Judėjimas nėra įgimtas Rojuje; jis yra valinis. Bet atstumo, net absoliutaus atstumo, samprata turi didžiulę prasmę, kadangi jis gali būti taikomas santykinėms vietovėms Rojuje. *Rojus* yra neerdvinis; dėl to jo vietovės yra absoliučios, ir todėl naudojamos daugeliu būdu, kurie pranoksta mirtingojo proto suvokimo ribas.

3. VIRŠUTINIS ROJUS

Viršutiniame Rojuje yra trys didžiosios veiklos sferos, *Dievybės buvimas*, *Švenčiausioji Sfera*, ir *Šventoji Vietovė*. Tas milžiniškas regionas, betarpiškai supantis Dievybių buvimą, yra atskirtas kaip Švenčiausioji Sfera ir rezervuotas garbinimo, sutrejbimo, ir aukščiausiojo dvasinio pasiekimo funkcijoms. Jokių materialių statinių, nei grynai intelektualių kūrinų šioje zonoje nėra; ten jie egzistuoti negalėtų. Mano pastangos žmogiškajam protui mėginti pavaizduoti Rojaus

side. The periphery of Paradise provides for activities that are not strictly personal or nonpersonal. The Trinity seems to dominate the personal or upper plane, the Unqualified Absolute the nether or impersonal plane. We hardly conceive of the Unqualified Absolute as a person, but we do think of the functional space presence of this Absolute as focalized on nether Paradise.

11:2.9 (120.1) The eternal Isle is composed of a single form of materialization — stationary systems of reality. This literal substance of Paradise is a homogeneous organization of space potency not to be found elsewhere in all the wide universe of universes. It has received many names in different universes, and the Melchizedeks of Nebadon long since named it *absolutum*. This Paradise source material is neither dead nor alive; it is the original nonspiritual expression of the First Source and Center; it is *Paradise*, and Paradise is without duplicate.

11:2.10 (120.2) It appears to us that the First Source and Center has concentrated all absolute potential for cosmic reality in Paradise as a part of his technique of self-liberation from infinity limitations, as a means of making possible subinfinite, even time-space, creation. But it does not follow that Paradise is time-space limited just because the universe of universes discloses these qualities. Paradise exists without time and has no location in space.

11:2.11 (120.3) Roughly: space seemingly originates just below nether Paradise; time just above upper Paradise. Time, as you understand it, is not a feature of Paradise existence, though the citizens of the central Isle are fully conscious of nontime sequence of events. Motion is not inherent on Paradise; it is volitional. But the concept of distance, even absolute distance, has very much meaning as it may be applied to relative locations on Paradise. Paradise is nonspatial; hence its areas are absolute and therefore serviceable in many ways beyond the concept of mortal mind.

3. UPPER PARADISE

11:3.1 (120.4) On upper Paradise there are three grand spheres of activity, the *Deity presence*, the *Most Holy Sphere*, and the *Holy Area*. The vast region immediately surrounding the presence of the Deities is set aside as the Most Holy Sphere and is reserved for the functions of worship, trinitization, and high spiritual attainment. There are no material structures nor purely intellectual creations in this zone; they could not exist there. It is useless for me to undertake to portray to the

Švenčiausiosios Sferos dieviškąją prigimtį ir nuostabų grožį būtų bergždžios. Šitoji valda yra visiškai dvasinė, o jūs esate beveik visiškai materialūs. Grynai dvasinė tikrovė grynai materialiai būtų bei akivaizdžiai neegzistuoja.

Nors Švenčiausiojoje vietovėje nėra jokių fizinių materializavimų, bet Šventosios Žemės sektoriuose gausu suvenyrų iš jūsų materialaus gyvenimo laikų, o jų dar daugiau yra periferinio Rojaus istorinėse prisiminimų vietovėse.

Šventoji Vietovė, atokus arba gyvenamasis regionas, yra padalintas į septynias koncentrines zonas. Rojus kartais yra vadinamas “Tėvo Namais,” kadangi tai yra jo amžinoji gyvenamoji buveinė, o šitos septynios zonos dažnai yra įvardijamos kaip “Tėvo gyvenamosios rezidencijos Rojuje.” Vidinę arba pirmąją zoną užima Rojaus Piliečiai ir Havonos vietiniai gyventojai, kuriems gali tekti gyventi Rojuje. Kita arba antroji zona yra laiko ir erdvės septynių supervisatų vietinių gyventojų gyvenamoji vietovė. Šita antroji zona yra iš dalies toliau padalinta į septynis didžiulius skyrius, į Rojaus namus dvasinėms būtybėms ir kylantiesiems tvariniams, kilusiems iš evoliucinio vystymosi isatų. Kiekvienas iš šių sektorių yra atsidavęs išskirtinai vienos atskiros supervisatos asmenybių gerovei ir žengimui į priekį, bet šitos priemonės beveik be galo pranoksta dabartinių septynių supervisatų reikmes.

Kiekvienas iš šių septynių Rojaus sektorių yra suskirstytas į gyvenamuosius junginius, galinčius sutalpinti vieno milijardo atskirų pašlovintų darbo grupių gyvenamąsias būstines. Vienas tūkstantis tokių junginių sudaro skyrių. Vienas šimtas tūkstančių skyrių prilygsta vienai kongregacijai. Dešimt milijonų kongregacijų sudaro asamblėją. Vienas milijardas asamblėjų sudaro vieną didįjį junginį. Ir šita auganti serija tęsiasi per antrąjį didįjį junginį, trečiąjį, ir taip toliau iki septintojo didžiojo junginio. O septyni didieji junginiai sudaro pagrindinius junginius, o septyni pagrindiniai junginiai sudaro aukštesnįjį junginį; ir šitokiu būdu septynetais augančios serijos plečiasi per aukštesnįjį, viršaukštesnįjį, dangiškąjį, viršdangiškąjį, iki aukščiausiųjų junginių. Bet net ir visa tai neišnaudoja visos esamos erdvės. Šitas pritrenkiantis įvardijamų gyvenamųjų vietovių Rojuje skaičius, toks skaičius, kuris pranoksta jūsų suvokimo ribas, užima daug mažiau negu vieną procentą paskirtos Šventosios Žemės vietovės. Vis vien yra pakankamai vietos tiems, kurie yra pakeliui į vidų, net ir tiems, kurie tikrai nepradės kilimo į Rojų iki amžinosios ateities laikų.

human mind the divine nature and the beautiful grandeur of the Most Holy Sphere of Paradise. This realm is wholly spiritual, and you are almost wholly material. A purely spiritual reality is, to a purely material being, apparently nonexistent.

11:3.2 (120.5) While there are no physical materializations in the area of the Most Holy, there are abundant souvenirs of your material days in the Holy Land sectors and still more in the reminiscent historic areas of peripheral Paradise.

11:3.3 (120.6) The Holy Area, the outlying or residential region, is divided into seven concentric zones. Paradise is sometimes called “the Father’s House” since it is his eternal residence, and these seven zones are often designated “the Father’s Paradise mansions.” The inner or first zone is occupied by Paradise Citizens and the natives of Havona who may chance to be dwelling on Paradise. The next or second zone is the residential area of the natives of the seven superuniverses of time and space. This second zone is in part subdivided into seven immense divisions, the Paradise home of the spirit beings and ascendant creatures who hail from the universes of evolutionary progression. Each of these sectors is exclusively dedicated to the welfare and advancement of the personalities of a single superuniverse, but these facilities are almost infinitely beyond the requirements of the present seven superuniverses.

11:3.4 (121.1) Each of the seven sectors of Paradise is subdivided into residential units suitable for the lodgment headquarters of one billion glorified individual working groups. One thousand of these units constitute a division. One hundred thousand divisions equal one congregation. Ten million congregations constitute an assembly. One billion assemblies make one grand unit. And this ascending series continues through the second grand unit, the third, and so on to the seventh grand unit. And seven of the grand units make up the master units, and seven of the master units constitute a superior unit; and thus by sevens the ascending series expands through the superior, supersuperior, celestial, supercelestial, to the supreme units. But even this does not utilize all the space available. This staggering number of residential designations on Paradise, a number beyond your concept, occupies considerably less than one per cent of the assigned area of the Holy Land. There is still plenty of room for those who are on their way inward, even for those who shall not start the Paradise climb until the times of the eternal future.

4. PERIFERINIS ROJUS

4. PERIPHERAL PARADISE

Centrinė Sala baigiasi staiga ties periferija, bet jos dydis yra toks milžiniškas, kad šitas baigiamasis kampas yra santykinai nepastebimas tarp bet kokios apibrėžtos teritorijos ribų. Rojaus periferinį paviršių užima, iš dalies, nusileidimo ir pakilimo laukai dvasinių asmenybių įvairioms grupėms. Kadangi nepersmelktos erdvės zonos beveik paliečia periferiją, tai visi asmenybių transportai, vykstantys į Rojų, leidžiasi šituose regionuose. Nei prie viršutinio, nei prie apatinio Rojaus transporto supernafimai ar kiti erdvės keliautojų tipai prisiartinti negali.

Septynios Pagrindinės Dvasios turi savo asmeninės galios ir valdžios vietas septyniose Dvasios sferose, kurios apjuosia Rojų erdvėje tarp Sūnaus spindinčių sferų ir Havonos pasaulių vidinės grandinės, bet jėgos sukoncentruotas būstines jos turi Rojaus periferijoje. Čia lėtai aplink skriejantys Septynių Aukščiausiųjų Energijos Reguluotojų buvimai pažymi septynių blyksnio stočių tam tikroms Rojaus energijoms, pasklindančioms tolyn į septynias supervisatas, vietą.

Čia periferiniame Rojuje Sūnums Kūrėjams yra atiduotos milžiniškos istorinės ir pranašiškos demonstravimo teritorijos, skirtos laiko ir erdvės vietinėms visatoms. Yra kaip tik septyni trilijonai šitų istorinių rezervatų, dabar sukurtų arba esančių rezerve, bet visa tai iš viso užima tiktai apie keturis procentus šitaip paskirtos periferijos dalies. Mes manome, jog šitie milžiniški rezervai priklauso kūriniams, kurie kada nors turės būti išdėstyti už dabartiniu metu žinomų ir apgyvendintų septynių supervisatų ribų.

Toji Rojaus dalis, kuri buvo paskirta egzistuojančių visatų naudojimui, užima tiktai nuo vieno iki keturių procentų, tuo tarpu toji teritorija, kuri yra paskirta šioms veikloms, yra mažiausiai vienu milijonu kartų didesnė negu reikalinga šitiems tikslams. Rojus yra pakankamai didelis, kad suteiktų vietą beveik begalinės kūrinių veiklai.

Bet tolesnis mėginimas pavaizduoti jums Rojaus šlovę būtų bergždžias. Jūs turite laukti, ir kilti tuo metu, kai laukiate, nes iš tiesų, "Akis nematė, ausis negirdėjo, taip pat tai nepateko ir į mirtingojo žmogaus protą, tie dalykai, kuriuos Visuotinis Tėvas yra parengęs tiems, kurie išlieka po gyvenimo materialiam kūne laiko ir erdvės pasaulyuose."

5. APATINIS ROJUS

Kas susiję su apatiniu Rojumi, tai mes žinome tik tą, kas yra apreikšta; asmenybės ten negyvena. Jis visiškai neturi nieko bendro su

11:4.1 (121.2) The central Isle ends abruptly at the periphery, but its size is so enormous that this terminal angle is relatively indiscernible within any circumscribed area. The peripheral surface of Paradise is occupied, in part, by the landing and dispatching fields for various groups of spirit personalities. Since the nonpervaded-space zones nearly impinge upon the periphery, all personality transports destined to Paradise land in these regions. Neither upper nor nether Paradise is approachable by transport supernaphim or other types of space traversers.

11:4.2 (121.3) The Seven Master Spirits have their personal seats of power and authority on the seven spheres of the Spirit, which circle about Paradise in the space between the shining orbs of the Son and the inner circuit of the Havona worlds, but they maintain force-focal headquarters on the Paradise periphery. Here the slowly circulating presences of the Seven Supreme Power Directors indicate the location of the seven flash stations for certain Paradise energies going forth to the seven superuniverses.

11:4.3 (121.4) Here on peripheral Paradise are the enormous historic and prophetic exhibit areas assigned to the Creator Sons, dedicated to the local universes of time and space. There are just seven trillion of these historic reservations now set up or in reserve, but these arrangements all together occupy only about four per cent of that portion of the peripheral area thus assigned. We infer that these vast reserves belong to creations sometime to be situated beyond the borders of the present known and inhabited seven superuniverses.

11:4.4 (121.5) That portion of Paradise which has been designated for the use of the existing universes is occupied only from one to four per cent, while the area assigned to these activities is at least one million times that actually required for such purposes. Paradise is large enough to accommodate the activities of an almost infinite creation.

11:4.5 (121.6) But a further attempt to visualize to you the glories of Paradise would be futile. You must wait, and ascend while you wait, for truly, "Eye has not seen, nor ear heard, neither has it entered into the mind of mortal man, the things which the Universal Father has prepared for those who survive the life in the flesh on the worlds of time and space."

5. NETHER PARADISE

11:5.1 (122.1) Concerning nether Paradise, we know only that which is revealed; personalities do not sojourn there. It has nothing whatever to do with

dvasios protingų būtybių reikalais, taip pat ten neveikia ir Dievybės Absoliutas. Mus moko, jog visos fizinės energijos ir kosminės jėgos grandinės kyla apatiniame Rojuje, ir tai prasideda šitoku būdu:

1. Tiesiai po Trejybės buvimo vieta, apatinio Rojaus centrinėje dalyje, yra nežinoma ir neatskleista Begalybės Zona.

2. Šią Zoną betarpiškai supa neįvardinta vietovė.

3. Po paviršiumi užimantis išorinius pakraščius yra regionas, kuris turi daugiausia reikalo su erdvės potencija ir jėga-energija. Šito milžiniško elipsinio jėgos centro veikla nėra tapatinama su bet kurios trivienybės žinomomis funkcijomis, bet erdvės pirminė jėga-įkrova pasirodo, kad yra sukoncentruota šioje vietovėje. Šią centrą sudaro trys koncentrinės elipsinės zonos: Vidinėje zonoje yra paties Rojaus jėgos-energijos veiklos koncentruojantis taškas; išorinė zona gali būti tapatinama su Beribio Absoliuto funkcijomis, bet mes nesame tikri dėl vidurinės zonos erdvės funkcijų.

Šito jėgos centro *vidinė zona* atrodo, jog veikia kaip gigantiška širdis, kurios pulsavimas nukreipia sroves iki pačių tolimiausių fizinės erdvės ribų. Ji reguliuoja ir modifikuoja jėgas-energijas, bet vargu ar joms suteikia judėjimą. Šitos pirmapradės jėgos tikrovės spaudimas-buvimas yra aiškiai didesnis Rojaus centro šiauriniame gale negu pietiniuose regionuose; šitas skirtumas registruojamas nuolat. Erdvės motininė jėga atrodo, kad įteka pietuose ir išteka šiaurėje, veikiant kažkokiai nežinomai cirkuliarinei sistemai, kuri yra susijusi su jėgos-energijos šitos bazinės formos paskleidimu. Kartas nuo karto taip pat yra pastebimi skirtumai rytų-vakarų spaudimuose. Jėgos, išsiveržiančios iš šitos zonos, nereaguoja į matomą fizinę trauką, bet visada paklūsta Rojaus traukai.

Jėgos centro *vidurinė zona* betarpiškai apsupa šią vietovę. Šita vidurinė zona pasirodo, jog yra statiška, išskyrus tai, kad ji plečiasi ir traukiasi per tris veikimo ciklus. Mažiausias iš šitų pulsavimų yra rytų-vakarų kryptimi, po jo eina pulsavimas šiaurės-pietų kryptimi, tuo tarpu didžiausias pulsavimas yra visomis kryptimis, bendras išsiplėtimas ir susitraukimas. Šitos vidurinės vietovės funkcija niekada iš tikrųjų nebuvo nustatyta, bet ji galbūt turi kažką bendro su abipusiu susiderinimu tarp šio jėgos centro vidinės ir išorinės zonų. Daugelis tiki, jog vidurinė zona yra vidurinės erdvės arba ramių zonų, kurios skiria pagrindinės visatos vienas po kito einančius erdvės lygius, kontrolės mechanizmas, bet nė vienas įrodymas ar atskleidimas šito nepatvirtina. Šita išvada kyla dėl tokių žinių, jog šita vidurinė zona tam tikru būdu yra susijusi su pagrindinės

the affairs of spirit intelligences, nor does the Deity Absolute there function. We are informed that all physical-energy and cosmic-force circuits have their origin on nether Paradise, and that it is constituted as follows:

11:5.2 (122.2) 1. Directly underneath the location of the Trinity, in the central portion of nether Paradise, is the unknown and unrevealed Zone of Infinity.

11:5.3 (122.3) 2. This Zone is immediately surrounded by an unnamed area.

11:5.4 (122.4) 3. Occupying the outer margins of the under surface is a region having mainly to do with space potency and force-energy. The activities of this vast elliptical force center are not identifiable with the known functions of any triunity, but the primordial force-charge of space appears to be focalized in this area. This center consists of three concentric elliptical zones: The innermost is the focal point of the force-energy activities of Paradise itself; the outermost may possibly be identified with the functions of the Unqualified Absolute, but we are not certain concerning the space functions of the mid-zone.

11:5.5 (122.5) *The inner zone* of this force center seems to act as a gigantic heart whose pulsations direct currents to the outermost borders of physical space. It directs and modifies force-energies but hardly drives them. The reality pressure-presence of this primal force is definitely greater at the north end of the Paradise center than in the southern regions; this is a uniformly registered difference. The mother force of space seems to flow in at the south and out at the north through the operation of some unknown circulatory system which is concerned with the diffusion of this basic form of force-energy. From time to time there are also noted differences in the east-west pressures. The forces emanating from this zone are not responsive to observable physical gravity but are always obedient to Paradise gravity.

11:5.6 (122.6) *The mid-zone* of the force center immediately surrounds this area. This mid-zone appears to be static except that it expands and contracts through three cycles of activity. The least of these pulsations is in an east-west direction, the next in a north-south direction, while the greatest fluctuation is in every direction, a generalized expansion and contraction. The function of this mid-area has never been really identified, but it must have something to do with reciprocal adjustment between the inner and the outer zones of the force center. It is believed by many that the mid-zone is the control mechanism of the midspace or quiet zones which separate the successive space levels of the master universe, but no evidence or revelation confirms this. This inference is derived from the knowledge that this mid-area is in some manner related to the

visatos nepersmelktos erdvės mechanizmo funkcionavimu.

Išorinė zona yra didžiausia ir aktyviausia iš nenustatyto erdvės potencialo trijų koncentrinų ir elipsinių juostų. Šita vietovė yra neįsivaizduojamos veiklos arena, išsiveržimų, kurie eina pirmyn į erdvę visomis kryptimis iki septynių supervisatų tolimiausių ribų ir dar toliau, kad pasklistų visos išorinės erdvės milžiniškose ir nesuvokiamose sferose, centrinis grandinės taškas. Šitas erdvės buvimas yra visiškai neasmenis, nepaisant to, jog kažkokių neatskleistų būdu, jis atrodo, kad netiesiogiai reaguoja į begalinių Dievybių, kada jos veikia kaip Trejybė, valių ir mandatus. Manoma, jog tai yra Beribio Absoliuto buvimo erdvėje centrinis sukoncentravimas, Rojaus centras.

Visos jėgos formos ir visos energijos fazės atrodo yra įjungtos į grandinę; jos cirkuliuoja per visatas ir sugrįžta konkrečiais maršrutais. Bet su Beribio Absoliuto sužadintos zonos išsiveržimais pasirodo, jog yra arba išėjimas į erdvę, arba įėjimas atgal—niekada nebūna abiejų tuo pačiu metu. Šita išorinė zona pulsuoja gigantiškų propocijų amžius trunkančiais ciklais. Truputį ilgiau negu vieną milijardą Urantijos metų šito centro erdvė-jėga sklinda į išorę; tada tiek pat laiko ji eis į vidų. Šito centro visi erdvės-jėgos pasireiškimai yra visuotiniai; jie nusidriekia per visą persmelkiamą erdvę.

Visa fizinė jėga, energija, ir materija yra viena. Visa jėga-energija iš pradžių išėjo iš apatinio Rojaus, ir galiausiai į jį sugrįš po to, kai užbaigs savo grandinę erdvėje. Bet savo dabartinėse reiškinių būsenose visatų visatos nevisos energijos ir materialūs organizavimai atsirado iš apatinio Rojaus; erdvė yra įsčios materijos ir ikimaterijos keletui formų. Nors Rojaus jėgos centro išorinė zona yra erdvės-energijų šaltinis, bet erdvė neatsiranda ten. Erdvė nėra jėga, energija, ar įtampa. Taip pat ir šitos zonos pulsavimai nėra erdvės kvėpavimo priežastis, bet šitos zonos įėjimo ir išėjimo fazės yra sinchronizuotos su erdvės dviejų milijardų metų išsiplėtimo-susitraukimo ciklais.

6. ERDVĖS KVĖPAVIMAS

Mes nežinome erdvės kvėpavimo realaus mechanizmo; mes tikrai stebime, jog visa erdvė pakaitomis traukiasi ir plečiasi. Šitas kvėpavimas veikia tiek persmelktos erdvės horizontalų tęsinį, tiek nepersmelktos erdvės vertikalų tęsinį, kurie egzistuoja milžiniškuose erdvės rezervuaruose virš ir žemiau Rojaus. Mėgindami įsivaizduoti šitų erdvės rezervuarų ribų tūrį, jūs galėtumėte galvoti apie smėlio laikrodį.

functioning of the nonpervaded-space mechanism of the master universe.

11:5.7 (122.7) *The outer zone* is the largest and most active of the three concentric and elliptical belts of unidentified space potential. This area is the site of unimagined activities, the central circuit point of emanations which proceed spaceward in every direction to the outermost borders of the seven superuniverses and on beyond to overspread the enormous and incomprehensible domains of all outer space. This space presence is entirely impersonal notwithstanding that in some undisclosed manner it seems to be indirectly responsive to the will and mandates of the infinite Deities when acting as the Trinity. This is believed to be the central focalization, the Paradise center, of the space presence of the Unqualified Absolute.

11:5.8 (123.1) All forms of force and all phases of energy seem to be encircuited; they circulate throughout the universes and return by definite routes. But with the emanations of the activated zone of the Unqualified Absolute there appears to be either an outgoing or an incoming — never both simultaneously. This outer zone pulsates in agelong cycles of gigantic proportions. For a little more than one billion Urantia years the space-force of this center is outgoing; then for a similar length of time it will be incoming. And the space-force manifestations of this center are universal; they extend throughout all pervadable space.

11:5.9 (123.2) All physical force, energy, and matter are one. All force-energy originally proceeded from nether Paradise and will eventually return thereto following the completion of its space circuit. But the energies and material organizations of the universe of universes did not all come from nether Paradise in their present phenomenal states; space is the womb of several forms of matter and prematter. Though the outer zone of the Paradise force center is the source of space-energies, space does not originate there. Space is not force, energy, or power. Nor do the pulsations of this zone account for the respiration of space, but the incoming and outgoing phases of this zone are synchronized with the two-billion-year expansion-contraction cycles of space.

6. SPACE RESPIRATION

11:6.1 (123.3) We do not know the actual mechanism of space respiration; we merely observe that all space alternately contracts and expands. This respiration affects both the horizontal extension of pervaded space and the vertical extensions of unpervaded space which exist in the vast space reservoirs above and below Paradise. In attempting to imagine the volume outlines of these space reservoirs, you might think of an hourglass.

Kada persmelktos erdvės horizontalaus tęsinio visatos plečiasi, tada nepersmelktos erdvės vertikalaus tęsinio rezervuarai traukiasi ir atvirkščiai. Persmelktos ir nepersmelktos erdvės santaka yra tiesiog po apatinio Rojumi. Abu erdvės tipai ten teka per transmutuojančius reguliavimo kanalus, kur kosmoso susitraukimo ir išsiplėtimo ciklais yra formuojami pakeitimai, paversdami persmelkiamą erdvę nepersmelkiama ir atvirkščiai.

“Nepersmelkta” erdvė reiškia: nepersmelkta tų jėgų, energijų, įtampų, ir buvimų, kurie yra žinomi, jog egzistuoja persmelktoje erdvėje. Mes nežinome, ar vertikali (rezervuaro) erdvė turi lemti visą laiką funkcionuoti kaip horizontalios (visatos) erdvės balansas; mes nežinome, ar yra kūrybinis ketinimas dėl nepersmelktos erdvės; mes iš tiesų labai mažai žinome apie šiuos erdvės rezervuarus, tiesiog žinome tai, kad jie egzistuoja ir, kad jie atrodo, jog palaiko visatų visatos erdvės plėtimosi-traukimosi ciklų pusiausvyrą.

Erdvės kvėpavimo ciklai kiekvienoje fazėje tęsiasi truputėlį daugiau negu vieną milijardą Urantijos metų. Vienos fazės metu visatos plečiasi; kitoje fazėje jos traukiasi. Persmelkta erdvė dabar artėja prie plėtimosi fazės vidurinio taško, tuo tarpu nepersmelkta erdvė artėja prie traukimosi fazės vidurinio taško, ir mums sakoma, jog abiejų erdvės tęsinių labiausiai išorinės ribos teoriškai yra maždaug vienodai nutolusios nuo Rojaus. Nepersmelktos erdvės rezervuarai dabar tęsiasi vertikaliai virš viršutinio Rojaus ir žemiau apatinio Rojaus lygiai tiek toli, kiek visatų persmelkta erdvė tęsiasi horizontaliai į išorę nuo periferinio Rojaus iki ir net už ketvirtąjo išorinės erdvės lygio.

Vieną milijardą metų Urantijos laiku erdvės rezervuarai traukiasi, tuo tarpu visos horizontalios erdvės pagrindinė visata ir jėgos veikla plečiasi. Reikia truputį daugiau kaip dviejų milijardų Urantijos metų tam, kad ištisas plėtimosi-traukimosi ciklas būtų užbaigtas.

7. ROJAUS ERDVINĖS FUNKCIJOS

Erdvės nėra nė ant vieno iš Rojaus paviršių. Jeigu kažkas “pažvelgtų” tiesiai į viršų nuo viršutinio Rojaus paviršiaus, tai jis “nepamatytų” nieko, išskyrus nepersmelktą erdvę, išeinančią arba įeinančią, dabar kaip tik įeinančią. Erdvė nepaliečia Rojaus; tik tai neaktyvios *vidurinės erdvės zonos* susiliečia su centrine Sala.

Rojus iš tikrųjų yra santykinai ramių zonų, egzistuojančių tarp persmelktos ir nepersmelktos erdvės, nejudantis branduolys. Geografiškai šitos zonos atrodo, jog yra Rojaus santykinis tęsinys,

11:6.2 (123.4) As the universes of the horizontal extension of pervaded space expand, the reservoirs of the vertical extension of unpervaded space contract and vice versa. There is a confluence of pervaded and unpervaded space just underneath nether Paradise. Both types of space there flow through the transmuting regulation channels, where changes are wrought making pervadable space nonpervadable and vice versa in the contraction and expansion cycles of the cosmos.

11:6.3 (123.5) “Unpervaded” space means: unpervaded by those forces, energies, powers, and presences known to exist in pervaded space. We do not know whether vertical (reservoir) space is destined always to function as the equipoise of horizontal (universe) space; we do not know whether there is a creative intent concerning unpervaded space; we really know very little about the space reservoirs, merely that they exist, and that they seem to counterbalance the space-expansion-contraction cycles of the universe of universes.

11:6.4 (123.6) The cycles of space respiration extend in each phase for a little more than one billion Urantia years. During one phase the universes expand; during the next they contract. Pervaded space is now approaching the mid-point of the expanding phase, while unpervaded space nears the mid-point of the contracting phase, and we are informed that the outermost limits of both space extensions are, theoretically, now approximately equidistant from Paradise. The unpervaded-space reservoirs now extend vertically above upper Paradise and below nether Paradise just as far as the pervaded space of the universe extends horizontally outward from peripheral Paradise to and even beyond the fourth outer space level.

11:6.5 (124.1) For a billion years of Urantia time the space reservoirs contract while the master universe and the force activities of all horizontal space expand. It thus requires a little over two billion Urantia years to complete the entire expansion-contraction cycle.

7. SPACE FUNCTIONS OF PARADISE

11:7.1 (124.2) Space does not exist on any of the surfaces of Paradise. If one “looked” directly up from the upper surface of Paradise, one would “see” nothing but unpervaded space going out or coming in, just now coming in. Space does not touch Paradise; only the quiescent *mid-space zones* come in contact with the central Isle.

11:7.2 (124.3) Paradise is the actually motionless nucleus of the relatively quiescent zones existing between pervaded and unpervaded space. Geographically these zones appear to be a relative

bet galbūt jose yra kažkoks judėjimas. Mes labai mažai ką žinome apie jas, bet pastebime, jog šitos sumažinto erdvės judėjimo zonos atskiria persmelktą ir nepersmelktą erdvę. Panašios zonos kažkada egzistavo tarp persmelktos erdvės lygių, bet dabar jos yra mažiau ramios.

Visos erdvės vertikalus skersinis pjūvis šiek tiek būtų panašus į maltiečių kryžių, savo horizontaliomis atšakomis, atitiktų persmelktą (visatos) erdvę ir vertikalėmis atšakomis atitiktų nepersmelktą (rezervuaro) erdvę. Plotas tarp keturių atšakų kažkuria prasme jas atskirtų taip, kaip vidurinės zonos atskiria persmelktą ir nepersmelktą erdvę. Šitos ramios vidurinės zonos vis labiau plečiasi, kada vis labiau tolsta nuo Rojaus, ir galiausiai apima visos erdvės ribas ir visiškai apgaubia tiek erdvės rezervuarus, tiek ir persmelktos erdvės visą horizontalų tęsinį.

Erdvė nėra nei ikiabsoliuti sąlyga Beribio Absoliuto viduje, nei jo buvimas, nėra ji ir Galutiniojo funkcija. Ji yra Rojaus padovanojimas, ir yra tikima, jog didžiosios visatos erdvę ir visų keturių išorinių regionų erdvę iš tikrųjų persmelkia Beribio Absoliuto protėvinės erdvės potencialas. Nuo beveik prisiartinimo prie periferinio Rojaus šita persmelkta erdvė horizontaliai nusidriekia į išorę per ketvirtą erdvės lygį ir toliau už pagrindinės visatos periferijos, bet kiek toliau, mes nežinome.

Jeigu jūs įsivaizduosite, kokią nors ribinę, bet nesuvokiamai didžiulę, V-formos plokštumą, išdėstytą stačiu kampu tiek į viršutinį, tiek į apatinį Rojaus paviršius, savo smaigaliu beveik paliečiančią periferinį Rojų, ir tada įsivaizduosite, jog šita plokštuma elipse sukasi aplink Rojų, tai jos apsisukimas grubiai apibrėžtų persmelktos erdvės turį.

Horizontaliai erdvei yra viršutinė ir apatinė riba bet kokios konkrečios vietos visatose atžvilgiu. Jeigu kas nors galėtų pakankamai toli judėti stačiu kampu Orvontono plokštumai, į viršų ar į apačią, tada galiausiai pasiektų persmelktos erdvės viršutinę ar apatinę ribą. Tiek, kiek yra žinomi pagrindinės visatos dydžiai, tai vis labiau ir labiau toltant nuo Rojaus šitos ribos vis labiau ir labiau atsiskiria; erdvė tankėja, ir ji kažkuria prasme tankėja greičiau negu tankėja kūrinio plokštuma, visatos.

Santykinai ramios zonos tarp erdvės lygių, tokių, kaip ir tas, kuris skiria septynias supervisatas nuo pirmojo išorinės erdvės lygio, yra neaktyvios erdvės veiklos milžiniški elipsiniai regionai. Šitos zonos atskiria milžiniškas galaktikas, kurios skrieja aplink Rojų tvarkinga procesija. Jūs galite matyti pirmąjį išorinės erdvės

extension of Paradise, but there probably is some motion in them. We know very little about them, but we observe that these zones of lessened space motion separate pervaded and unpervaded space. Similar zones once existed between the levels of pervaded space, but these are now less quiescent.

11:7.3 (124.4) The vertical cross section of total space would slightly resemble a Maltese cross, with the horizontal arms representing pervaded (universe) space and the vertical arms representing unpervaded (reservoir) space. The areas between the four arms would separate them somewhat as the midspace zones separate pervaded and unpervaded space. These quiescent midspace zones grow larger and larger at greater and greater distances from Paradise and eventually encompass the borders of all space and completely incapsulate both the space reservoirs and the entire horizontal extension of pervaded space.

11:7.4 (124.5) Space is neither a subabsolute condition within, nor the presence of, the Unqualified Absolute, neither is it a function of the Ultimate. It is a bestowal of Paradise, and the space of the grand universe and that of all outer regions is believed to be actually pervaded by the ancestral space potency of the Unqualified Absolute. From near approach to peripheral Paradise, this pervaded space extends horizontally outward through the fourth space level and beyond the periphery of the master universe, but how far beyond we do not know.

11:7.5 (124.6) If you imagine a finite, but inconceivably large, V-shaped plane situated at right angles to both the upper and lower surfaces of Paradise, with its point nearly tangent to peripheral Paradise, and then visualize this plane in elliptical revolution about Paradise, its revolution would roughly outline the volume of pervaded space.

11:7.6 (124.7) There is an upper and a lower limit to horizontal space with reference to any given location in the universes. If one could move far enough at right angles to the plane of Orvonton, either up or down, eventually the upper or lower limit of pervaded space would be encountered. Within the known dimensions of the master universe these limits draw farther and farther apart at greater and greater distances from Paradise; space thickens, and it thickens somewhat faster than does the plane of creation, the universes.

11:7.7 (125.1) The relatively quiet zones between the space levels, such as the one separating the seven superuniverses from the first outer space level, are enormous elliptical regions of quiescent space activities. These zones separate the vast galaxies which race around Paradise in orderly procession. You may visualize the first outer

lygi, kur kaip tik dabar yra formuojamos neapsakomos visatos, kaip didžiulę procesiją galaktikų, skriejančių aplink Rojų, ir kurias viršuje ir apačioje apriboja neaktyvios vidurinės zonos, o vidinėje ir išorinėje pusėje apriboja santykinai ramios erdvės zonos.

Šitokiu būdu erdvės lygis funkcionuoja kaip elipsinis judėjimo regionas, iš visų pusių apsuptas santykinio nejudėjimo. Tokie judėjimo ir ramybės ryšiai sudaro sumažinto pasipriešinimo judėjimui išlenktą erdvės kelią, kuriuo visuotinai sklinda kosminė jėga ir atsirandanti energija, kada jos amžinai skrieja aplink Rojaus Salą.

Šitas pagrindinės visatos zonavimas, kartu su vienu galaktikų skriejimu pagal laikrodžio rodyklę, kitų galaktikų skriejimu prieš laikrodžio rodyklę, yra fizinės traukos stabilizavimo faktorius, sumanytas tam, kad užkirstų kelią gravitacijos spaudimo didinimui iki skaidančios ir išskaidančios veiklos taško. Toks sutvarkymas paskleidžia antigravitacijos įtaką, ir veikia kaip stabdys priešingu atveju pavojingiems skriejimo greičiams.

8. ROJAUS GRAVITACIJA

Neišvengiamas gravitacijos traukimas efektyviai sugriebia visos erdvės visų visatų visus pasaulius. Gravitacija yra Rojaus fizinio buvimo visagalis grybšnis. Gravitacija yra visagalis lynas, ant kurio yra sukabintos spindinčios žvaigždės, degančios saulės, ir sūkuriumi skriejančios sferos, kurios sudaro amžinojo Dievo, kuris yra viskas, užpildo viską, ir iš kurio susideda viskas, visuotinį fizinį papuošimą.

Absoliučios materialios gravitacijos centrinis ir sukoncentruotas taškas yra Rojaus Sala, papildytas tamsių gravitacijos kūnų, juosiančių Havoną, ir palaikantis pusiausvyrą viršutiniu ir apatiniu erdvės rezervuarais. Visi žinomi apatinio Rojaus išsiveržimai būtinai ir neklystamai reaguoja į centrinės gravitacijos traukimą, vykdomą pagrindinės visatos elipsinių erdvės lygių begalinėmis grandinėmis. Kiekviena kosminės tikrovės žinoma forma apibrėžia amžių lankstą, stengiasi skrieti apskritimu, ir suktis didžiąja elipse.

Erdvė nereaguoja į trauką, bet trauką ji veikia kaip balansas. Be erdvės pagalvės, sprogstantis veiksmas netolygiai tampytų aplinkui esančius erdvės kūnus. Persmelkta erdvė taip pat paskleidžia antigravitacinį poveikį visai fizinei arba linijinei gravitacijai; erdvė tokį gravitacijos veiksmą gali realiai neutralizuoti, nors negali jo uždelsti. Absoliuti gravitacija yra Rojaus gravitacija. Vietinė arba linijinė gravitacija yra susijusi su energijos arba materijos elektrine stadija; ji veikia tarp

space level, where untold universes are now in process of formation, as a vast procession of galaxies swinging around Paradise, bounded above and below by the midspace zones of quiescence and bounded on the inner and outer margins by relatively quiet space zones.

11:7.8 (125.2) A space level thus functions as an elliptical region of motion surrounded on all sides by relative motionlessness. Such relationships of motion and quiescence constitute a curved space path of lessened resistance to motion which is universally followed by cosmic force and emergent energy as they circle forever around the Isle of Paradise.

11:7.9 (125.3) This alternate zoning of the master universe, in association with the alternate clockwise and counterclockwise flow of the galaxies, is a factor in the stabilization of physical gravity designed to prevent the accentuation of gravity pressure to the point of disruptive and dispersive activities. Such an arrangement exerts antigravity influence and acts as a brake upon otherwise dangerous velocities.

8. PARADISE GRAVITY

11:8.1 (125.4) The inescapable pull of gravity effectively grips all the worlds of all the universes of all space. Gravity is the all-powerful grasp of the physical presence of Paradise. Gravity is the omnipotent strand on which are strung the gleaming stars, blazing suns, and whirling spheres which constitute the universal physical adornment of the eternal God, who is all things, fills all things, and in whom all things consist.

11:8.2 (125.5) The center and focal point of absolute material gravity is the Isle of Paradise, complemented by the dark gravity bodies encircling Havona and equilibrated by the upper and nether space reservoirs. All known emanations of nether Paradise invariably and unerringly respond to the central gravity pull operating upon the endless circuits of the elliptical space levels of the master universe. Every known form of cosmic reality has the bend of the ages, the trend of the circle, the swing of the great ellipse.

11:8.3 (125.6) Space is nonresponsive to gravity, but it acts as an equilibrant on gravity. Without the space cushion, explosive action would jerk surrounding space bodies. Pervaded space also exerts an antigravity influence upon physical or linear gravity; space can actually neutralize such gravity action even though it cannot delay it. Absolute gravity is Paradise gravity. Local or linear gravity pertains to the electrical stage of energy or matter; it operates within the central, super-, and

centrinės, supervisatų, ir išorinių visatų ribų, kur tikrai yra įvykęs tinkamas materializavimas.

Kosminės jėgos, fizinės energijos, visatos galios, ir įvairių materializavimų gausios formos atskleidžia, nors ir netobulai atskirtas, reagavimo į Rojaus trauką tris bendras stadijas:

1. *Ikigravitacinės stadijos (jėga)*. Tai pirmasis žingsnis, išskiriant erdvės potenciją į kosminės jėgos ikienergines formas. Šitas etapas yra analogiškas erdvės pirminės jėgos-įkrovos sampratai, kartais vadinamas *grynąja energija* arba *segregata*.

2. *Gravitacinės stadijos (energija)*. Šitas erdvės-jėgos įkrovos modifikavimas yra sukuriamas Rojaus jėgos organizatorių veikimu. Jis pažymi energijos sistemų, reaguojančių į Rojaus gravitacijos traukimą, atsiradimą. Šita atsirandanti energija iš pradžių yra neutrali, bet dėl tolimesnių metamorfozių ima rodyti vadinamąsias neigiamas ir teigiamas savybes. Mes šitas stadijas vadiname *ultimata*.

3. *Pogravitacinės stadijos (visatos energija)*. Šitoje stadijoje energija-materija atskleidžia reagavimą į linijinės gravitacijos kontrolę. Centrinėje visatoje šitos fizinės sistemos yra trikartės organizacijos, žinomos kaip *triata*. Jos yra laiko ir erdvės kūrinų viršenerginės motininės sistemos. Supervisatų fizinės sistemos mobilizuoja Visatos Energijos Reguliotojai ir jų pagalbininkai. Šitos materialios organizacijos savo sandara yra dualistinės ir yra žinomos kaip *gravita*. Tamsieji gravitaciniai kūnai, juosiantys Havoną, nėra nei triata, nei gravita, o jų traukianti galia atskleidžia abi fizinės gravitacijos formas, linijinę ir absoliučią.

Erdvės potencijos neveikia nė vienos iš gravitacijos formų tarpusavio veiksmi. Šita Rojaus pirminė dovana nėra tikrovės realus lygis, bet ji yra protėvinė visoms santykinėms funkcinėms nedvasinėms realybėms—jėgos-energijos visiems pasireiškimams ir energijos ir materijos organizavimui. Erdvės potencialas yra toks terminas, kurį sunku apibrėžti. Jis nereiškia to, kas yra protėvinis erdvei; jo reikšmė turėtų perteikti idėją apie pajėgumus ir potencialus, egzistuojančius tarp erdvės ribų. Jį galima būtų grubiai suvokti kaip apimančią visus tuos absoliučius poveikius ir potencialus, kurie išeina iš Rojaus ir sudaro Beribio Absoliuto erdvės buvimą.

Rojus yra visos energijos-materijos visatų visatoje absoliutus šaltinis ir amžinasis koncentravimo taškas. Beribis Absoliutas yra atskleidėjas, reguliuotojas, ir saugotojas to, ką Rojus turi kaip savo šaltinį ir kilmę. Beribio Absoliuto visuotinis buvimas atrodo, jog yra ekvivalentiškas gravitacijos pratęsimo potencialios begalybės, Rojaus buvimo elastingo įsitempimo,

outer universes, wherever suitable materialization has taken place.

11:8.4 (125.7) The numerous forms of cosmic force, physical energy, universe power, and various materializations disclose three general, though not perfectly clear-cut, stages of response to Paradise gravity:

11:8.5 (126.1) 1. *Pregravity Stages (Force)*. This is the first step in the individuation of space potency into the pre-energy forms of cosmic force. This state is analogous to the concept of the primordial force-charge of space, sometimes called *pure energy* or *segregata*.

11:8.6 (126.2) 2. *Gravity Stages (Energy)*. This modification of the force-charge of space is produced by the action of the Paradise force organizers. It signals the appearance of energy systems responsive to the pull of Paradise gravity. This emergent energy is originally neutral but consequent upon further metamorphosis will exhibit the so-called negative and positive qualities. We designate these stages *ultimata*.

11:8.7 (126.3) 3. *Postgravity Stages (Universe Power)*. In this stage, energy-matter discloses response to the control of linear gravity. In the central universe these physical systems are threefold organizations known as *triata*. They are the superpower mother systems of the creations of time and space. The physical systems of the superuniverses are mobilized by the Universe Power Directors and their associates. These material organizations are dual in constitution and are known as *gravita*. The dark gravity bodies encircling Havona are neither triata nor gravita, and their drawing power discloses both forms of physical gravity, linear and absolute.

11:8.8 (126.4) Space potency is not subject to the interactions of any form of gravitation. This primal endowment of Paradise is not an actual level of reality, but it is ancestral to all relative functional nonspirit realities — all manifestations of force-energy and the organization of power and matter. Space potency is a term difficult to define. It does not mean that which is ancestral to space; its meaning should convey the idea of the potencies and potentials existent within space. It may be roughly conceived to include all those absolute influences and potentials which emanate from Paradise and constitute the space presence of the Unqualified Absolute.

11:8.9 (126.5) Paradise is the absolute source and the eternal focal point of all energy-matter in the universe of universes. The Unqualified Absolute is the revealer, regulator, and repository of that which has Paradise as its source and origin. The universal presence of the Unqualified Absolute seems to be equivalent to the concept of a potential infinity of gravity extension, an elastic

sampratai. Šita samprata mums padeda suvokti tą faktą, jog viskas yra traukiama į vidų link Rojaus. Ši iliustracija yra primityvi, bet vis tiek naudinga. Ji taip pat paaiškina, kodėl gravitacija visada daugiau veikia plokštumoje statmenai masei, toks reiškinys pažymi Rojaus ir jį supančiųjų kūrinų skirtingus dydžius.

tension of Paradise presence. This concept aids us in grasping the fact that everything is drawn inward towards Paradise. The illustration is crude but nonetheless helpful. It also explains why gravity always acts preferentially in the plane perpendicular to the mass, a phenomenon indicative of the differential dimensions of Paradise and the surrounding creations.

9. ROJAUS UNIKALUMAS

Rojus unikalus yra tuo, jog yra pirminės kilmės valda ir likimo galutinis tikslas visoms dvasinėms asmenybėms. Nors tai yra tiesa, jog nevisos iš vietinių visatų žemesniųjų dvasinių būtybių turi betarpišką lemtį patekti į Rojų, bet vis vien Rojus lieka troškimo tikslu visoms viršmaterialiosioms asmenybėms.

Rojus yra begalybės geografinis centras; jis nėra visuotinės kūrinijos dalis, net nėra ir amžinosios Havonos visatos tikroji dalis. Mes paprastai darome nuorodą į centrinę Salą kaip priklausančią dieviškajai visatai, bet tikrai ji nepriklauso. Rojus yra amžinoji ir išskirtinė egzistencija.

Praeities amžinybėje, kada Visuotinis Tėvas iš dvasinio savojo aš begalinės asmenybės išraišką suteikė Amžinojo Sūnaus būtybei, tuo pačiu metu neasmenio savojo aš begalybės potencialą jis atskleidė kaip Rojų. Neasmenis ir nedvasinis Rojus pasirodo, kad buvo Tėvo valios ir veiksmo, kurie įamžino Pirminį Sūnų, neišvengiama pasekmė. Šitokiu būdu Tėvas iš tikrųjų suprojektavo tikrovę iš dviejų aktualių fazių — asmenės ir neasmenės, dvasinės ir nedvasinės. Įtampa tarp jų, Tėvo ir Sūnaus noro veikti akivaizdoje, suteikė egzistenciją Bendrai Veikiančiajam ir materialių pasaulių ir dvasinių būtybių centrinei visatai.

Kada tikrovė yra išskiriama į asmenę ir neasmenę (Amžinąjį Sūnų ir Rojų), vargu ar tą, kas yra neasmenis, tinka vadinti „Dievybe,“ nebent tai būtų kaip nors apibrėžta. Dievybės veiksmų energija ir materialūs atgarsiai vargu ar gali būti vadinami Dievybe. Dievybė gali būti priežastis daug kam, kas nėra Dievybė, ir Rojus nėra Dievybė; taip pat jis iš tikrųjų neturi ir sąmonės, kaip mirtingasis žmogus galėtų kada nors suprasti tokį terminą.

Rojus nėra protėvinis jokiai būtybei ar gyvai esybei; jis nėra kūrėjas. Asmenybę ir proto-dvasios ryšius *galima perduoti*, bet modelio ne. Modeliai niekada nebūna atspindžiai; jie yra dublikatai—reprodukcijos. Rojus yra modelių absoliutas; Havona yra šitų potencialų išraiška aktyybėje.

9. THE UNIQUENESS OF PARADISE

11:9.1 (126.6) Paradise is unique in that it is the realm of primal origin and the final goal of destiny for all spirit personalities. Although it is true that not all of the lower spirit beings of the local universes are immediately destined to Paradise, Paradise still remains the goal of desire for all supermaterial personalities.

11:9.2 (126.7) Paradise is the geographic center of infinity; it is not a part of universal creation, not even a real part of the eternal Havona universe. We commonly refer to the central Isle as belonging to the divine universe, but it really does not. Paradise is an eternal and exclusive existence.

11:9.3 (127.1) In the eternity of the past, when the Universal Father gave infinite personality expression of his spirit self in the being of the Eternal Son, simultaneously he revealed the infinity potential of his nonpersonal self as Paradise. Nonpersonal and nonspiritual Paradise appears to have been the inevitable repercussion to the Father's will and act which eternalized the Original Son. Thus did the Father project reality in two actual phases — the personal and the nonpersonal, the spiritual and the nonspiritual. The tension between them, in the face of will to action by the Father and the Son, gave existence to the Conjoint Actor and the central universe of material worlds and spiritual beings.

11:9.4 (127.2) When reality is differentiated into the personal and the nonpersonal (Eternal Son and Paradise), it is hardly proper to call that which is nonpersonal "Deity" unless somehow qualified. The energy and material repercussions of the acts of Deity could hardly be called Deity. Deity may cause much that is not Deity, and Paradise is not Deity; neither is it conscious as mortal man could ever possibly understand such a term.

11:9.5 (127.3) Paradise is not ancestral to any being or living entity; it is not a creator. Personality and mind-spirit relationships are *transmissible*, but pattern is not. Patterns are never reflections; they are duplications — reproductions. Paradise is the absolute of patterns; Havona is an exhibit of these potentials in actuality.

Dievo rezidencija yra centrinė ir amžina, šlovinga ir ideali. Jo namai yra gražus modelis visiems visatos būstinių pasauliams; o centrinė visata, kurioje jis betarpiškai gyvena, yra modelis visoms visatoms savo idealais, organizavimu, ir galutine lemtimi.

Rojus yra visų asmenybės veiklų visuotinė būstinė ir visų jėgos-erdvės ir energijos pasireiškimų šaltinis-centras. Viskas, kas buvo, yra dabar, ar dar turi būti, atėjo, ateina, ir ateis iš amžinųjų Dievų šitos centrinės gyvenamosios vietos. Rojus yra visos kūrinijos centras, visų energijų šaltinis, ir visų asmenybių pirminės kilmės vieta.

Pagaliau, mirtingiesiems svarbiausias dalykas apie Rojų yra tas faktas, jog Visuotinio Tėvo šita tobula buveinė yra Dievo mirtingų ir materialių sūnų, laiko ir erdvės evoliucinių pasaulių kylančiųjų tvarinių nemirtingų sielų realus ir tolimas likimas. Kiekvienas Dievą pažįstantis mirtingasis, kuris ėmėsi karjeros vykdyti Tėvo valią, jau įžengė į ilgą ilgą kelią į Rojų, veržiantis į dieviškumą ir siekiant tobulo. Ir kada tokia gyvulinės kilmės būtybė tikrai stovi prieš Dievą Rojuje, kaip tą dabar daro nesuskaičiuojama būtybių gausybė, pakilusi iš erdvės žemųjų sferų, tada toks pasiekimas išreiškia dvasinės transformacijos tikrovę, susisiejančią su aukštybės ribomis.

[Pateikta Išminties Tobulintojo, paskirto šitokiu būdu veikti Dienų Senujų Uversoje.]

11:9.6 (127.4) God's residence is central and eternal, glorious and ideal. His home is the beautiful pattern for all universe headquarters worlds; and the central universe of his immediate indwelling is the pattern for all universes in their ideals, organization, and ultimate destiny.

11:9.7 (127.5) Paradise is the universal headquarters of all personality activities and the source-center of all force-space and energy manifestations. Everything which has been, now is, or is yet to be, has come, now comes, or will come forth from this central abiding place of the eternal Gods. Paradise is the center of all creation, the source of all energies, and the place of primal origin of all personalities.

11:9.8 (127.6) After all, to mortals the most important thing about eternal Paradise is the fact that this perfect abode of the Universal Father is the real and far-distant destiny of the immortal souls of the mortal and material sons of God, the ascending creatures of the evolutionary worlds of time and space. Every God-knowing mortal who has espoused the career of doing the Father's will has already embarked upon the long, long Paradise trail of divinity pursuit and perfection attainment. And when such an animal-origin being does stand, as countless numbers now do, before the Gods on Paradise, having ascended from the lowly spheres of space, such an achievement represents the reality of a spiritual transformation bordering on the limits of supremacy.

11:9.9 (127.7) [Presented by a Perfector of Wisdom commissioned thus to function by the Ancients of Days on Uversa.]

12 Dokumentas. Visatų visata

⇐ 011

URANTIJOS KNYGA

013 ⇐

I DALIS. CENTRINĖ VISATA IR SUPERVISATOS

12 DOKUMENTAS. VISATŲ VISATA

Skyrius

ĮVADAS

1. Pagrindinės visatos Erdvės lygiai
2. Beribio Absoliuto sferos
3. Visuotinė gravitacija
4. Erdvė ir judėjimas
5. Erdvė ir laikas
6. Visuotinė virškontrolė
7. Dalis ir visuma
8. Materija, protas, ir dvasia
9. Asmenės realybės

ĮVADAS

VISUOTINIO Tėvo toli nusidriekiančios kūrinijos didumas visiškai pranoksta ribinės vaizduotės suvokimo ribas; pagrindinės visatos didumas pritenkia net ir manosios kategorijos būtybės suvokimą. Bet mirtingojo protą galima daug mokyti apie visatų planą ir išdėstymą; jūs galite kažką žinoti apie jų fizinį organizavimą ir nuostabų administravimą; jums yra leidžama daug sužinoti apie protingų būtybių įvairias grupes, kurios gyvena septyniose laiko visatose ir amžinybės centrinėje visatoje.

Iš principo, tai yra, turint omenyje amžinąjį potencialą, mes materialią kūriniją suvokiame kaip begalinę, nes Visuotinis Tėvas yra realiai begalinis, tačiau kada mes studijuojame ir stebime visuminę materialią kūriniją, tada mes žinome, jog bet kokių konkrečių momentu laike ji yra apribota, nors jūsų ribiniam protui ji yra santykinai beribė, iš esmės bekraštė.

Studijuodami fizinius dėsnius ir stebėdami žvaigždėtas sferas, mes įsitikiname, jog beribis

PAPER 12

THE UNIVERSE OF UNIVERSES

SECTIONS

Introduction

1. Space Levels of the Master Universe
2. The Domains of the Unqualified Absolute
3. Universal Gravity
4. Space and Motion
5. Space and Time
6. Universal Overcontrol
7. The Part and the Whole
8. Matter, Mind, and Spirit
9. Personal Realities

INTRODUCTION

12:0.1 (128.1) THE immensity of the far-flung creation of the Universal Father is utterly beyond the grasp of finite imagination; the enormousness of the master universe staggers the concept of even my order of being. But the mortal mind can be taught much about the plan and arrangement of the universes; you can know something of their physical organization and marvelous administration; you may learn much about the various groups of intelligent beings who inhabit the seven superuniverses of time and the central universe of eternity.

12:0.2 (128.2) In principle, that is, in eternal potential, we conceive of material creation as being infinite because the Universal Father is actually infinite, but as we study and observe the total material creation, we know that at any given moment in time it is limited, although to your finite minds it is comparatively limitless, virtually boundless.

12:0.3 (128.3) We are convinced, from the study of physical law and from the observation of the starry

Kūrėjas dar nėra pasireiškęs kosminės išraiškos užbaigtumu, jog didelę dalį kosminio potencialo Bėgalinysis vis dar talpina savyje ir neatskleidžia. Sukurtoms būtybėms pagrindinė visata gali pasirodyti, jog yra beveik bėgalinė, bet ji yra toli gražu neužbaigta; vis dar yra fizinių ribų materialiam kūrimui, ir amžinojo tikslo patirtinis atskleidimas vis dar tebevyksta.

1. PAGRINDINĖS VISATOS ERDVĖS LYGIAI

Visatų visata nėra bėgalinė plokštuma, bekraštis kubas, ar beribis apskritimas; tikrai ji turi matmenis. Fizinio organizavimo ir administravimo dėsniai galutinai įrodo, jog visa didžiulė jėgos-energijos ir materijos-energijos sandauga galiausiai veikia kaip erdvės junginys, kaip organizuota ir suderinta visuma. Materialios kūrinijos elgesys, kurį galima stebėti, suteikia įrodymų apie konkrečių ribų fizinę visatą. Tiek apskritiminės, tiek apribotos visatos galutinį įrodymą suteikia, mums, tas gerai žinomas faktas, jog visos bazinės energijos formos visą laiką skrieja aplink pagrindinės visatos erdvės lygių išlenktą kelią, pakludamos Rojaus gravitacijos nenutrūkstamam ir absoliučiam traukimui.

Pagrindinės visatos vienas po kito einantys erdvės lygiai sudaro persmelktos erdvės—visuminės kūrinijos, organizuotos ir iš dalies apgyvendintos arba kuri dar turi būti organizuota ir apgyvendinta—didžiulius skyrius. Jeigu pagrindinė visata nebūtų sumažinto pasipriešinimo judėjimui elipsiniai erdvės lygiai, einantys pakaitomis su santykinės ramybės zonomis, tai mes manome, jog kai kurias iš kosminių energijų būtų galima matyti, kaip jos šauna tolyn beribiu atstumu, tolyn tiesiu keliu į bekraštę erdvę, bet mes niekada neužtinkame jėgos, energijos, ar materijos, kuri elgtųsi šitaip; visą laiką jos skrieja aplinkui, visada jos sukasi didžiųjų erdvės grandinių orbitomis.

Iš Rojaus einant į išorę per persmelktos erdvės horizontalų tęsinį, pagrindinę visatą sudaro šešios koncentrinės elipsės, erdvės lygiai, apjuosiantys centrinę Salą:

1. Centrinė Visata—Havona.
2. Septynios Supervisatos.
3. Pirmasis Išorinės Erdvės Lygis.
4. Antrasis Išorinės Erdvės Lygis.
5. Trečiasis Išorinės Erdvės Lygis.
6. Ketvirtasis Išorinės Erdvės Lygis.

realms, that the infinite Creator is not yet manifest in finality of cosmic expression, that much of the cosmic potential of the Infinite is still self-contained and unrevealed. To created beings the master universe might appear to be almost infinite, but it is far from finished; there are still physical limits to the material creation, and the experiential revelation of the eternal purpose is still in progress.

1. SPACE LEVELS OF THE MASTER UNIVERSE

12.1.1 (128.4) The universe of universes is not an infinite plane, a boundless cube, nor a limitless circle; it certainly has dimensions. The laws of physical organization and administration prove conclusively that the whole vast aggregation of force-energy and matter-power functions ultimately as a space unit, as an organized and co-ordinated whole. The observable behavior of the material creation constitutes evidence of a physical universe of definite limits. The final proof of both a circular and delimited universe is afforded by the, to us, well-known fact that all forms of basic energy ever swing around the curved path of the space levels of the master universe in obedience to the incessant and absolute pull of Paradise gravity.

12.1.2 (128.5) The successive space levels of the master universe constitute the major divisions of pervaded space — total creation, organized and partially inhabited or yet to be organized and inhabited. If the master universe were not a series of elliptical space levels of lessened resistance to motion, alternating with zones of relative quiescence, we conceive that some of the cosmic energies would be observed to shoot off on an infinite range, off on a straight-line path into trackless space; but we never find force, energy, or matter thus behaving; ever they whirl, always swinging onward in the tracks of the great space circuits.

12.1.3 (129.1) Proceeding outward from Paradise through the horizontal extension of pervaded space, the master universe is existent in six concentric ellipses, the space levels encircling the central Isle:

12.1.4 (129.2) 1. The Central Universe — Havona.

12.1.5 (129.3) 2. The Seven Superuniverses.

12.1.6 (129.4) 3. The First Outer Space Level.

12.1.7 (129.5) 4. The Second Outer Space Level.

12.1.8 (129.6) 5. The Third Outer Space Level.

12.1.9 (129.7) 6. The Fourth and Outermost Space Level.

Havona, centrinė visata, nėra laiko kūrinys; ji yra amžinoji egzistencija. Šitą niekada neprasidedančią, niekada nesibaigiančią visatą sudaro dieviškojo tobulumo vienas milijardas sferų ir supa milžiniški tamsieji gravitacijos kūnai. Havonos centre yra nejudanti ir absoliučiai stabilizuota Rojaus Sala, apsupta dvidešimt vieno palydovo. Dėl tamsiųjų gravitacijos kūnų milžiniškos masės, skriejančios aplink centrinės visatos išorinį kraštą, šito centrinio kūrinio masės dydis toli pranoksta didžiosios visatos visų septynių sektorių visą žinomą masę.

Rojaus-Havonos sistema, amžinoji visata, apjuosianti amžinąją Salą, sudaro pagrindinės visatos tobulą ir amžiną branduolį; visos septynios supervisatos ir išorinės erdvės visi regionai sukasi nustatytomis orbitomis aplink Rojaus palydovų ir Havonos sferų gigantišką centrinę sankauką.

Septynios supervisatos nėra pirminiai fiziniai organizavimai; iš tiesų jų ribos niekur nedalina dangaus kūnų šeimos, taip pat jos iš tiesų nekerta vietinės visatos, svarbiausio kūrybinio vieneto. Kiekviena supervisata yra tiesiog geografinė erdvės sankaupa, sudaranti apytikriai vieną septintadalį organizuotos ir iš dalies apgyvendintos post-Havonos kūrinijos, ir kiekviena yra maždaug vienoda pagal vietinių visatų skaičių ir pagal apimamą erdvę. *Nebadonas*, jūsų vietinė visata, yra vienas iš naujesniųjų kūrinių *Orvontone*, septintojoje supervisatoje.

Didžioji visata yra šiuo metu organizuota ir apgyvendinta kūrinija. Ją sudaro šios septynios supervisatos, su bendru maždaug septynių trilijonų apgyvendintų planetų evoliuciniu potencialu, nekalbant jau apie centrinio kūrinio amžinąsias sfervas. Į šitą negalutinį paskaičiavimą nėra įtrauktos architektūrinės administracinės sferos, o taip pat jis iš tiesų neapima ir išorinių neorganizuotų visatų grupių. Dabartinis didžiosios visatos kraštas, jos nelygi ir neužbaigta periferija, kartu su siaubingai nenusistovėjusia viso astronominio sklypo būseną, mūsų žvaigždžių tyrinėtojams netiesiogiai rodo, jog netgi ir septynios supervisatos, dar, yra neužbaigtos. Kada mes judame iš vidaus, iš dieviškojo centro į išorę bet kuria kryptimi, tada mes iš tiesų, galiausiai, pasiekiamo organizuotos ir apgyvendintos kūrinijos išorinės ribas; mes pasiekiamo didžiosios visatos išorinės ribas. Ir būtent netoli šitos išorinės sienos, tokios nuostabios kūrinijos tolimame kampe, egzistuoja jūsų vietinė visata, kurioje gausu įvykių.

Išorinės erdvės lygiai. Toli išorės erdvėje, milžinišku nuotoliu nuo septynių apgyvendintų supervisatų, kaupiasi didžiulės ir neįtikėtinai pritrenkiančios jėgos ir besimaterializuojančios

12.1.10 (129.8) *Havona*, the central universe, is not a time creation; it is an eternal existence. This never-beginning, never-ending universe consists of one billion spheres of sublime perfection and is surrounded by the enormous dark gravity bodies. At the center of Havona is the stationary and absolutely stabilized Isle of Paradise, surrounded by its twenty-one satellites. Owing to the enormous encircling masses of the dark gravity bodies about the fringe of the central universe, the mass content of this central creation is far in excess of the total known mass of all seven sectors of the grand universe.

12.1.11 (129.9) *The Paradise-Havona System*, the eternal universe encircling the eternal Isle, constitutes the perfect and eternal nucleus of the master universe; all seven of the superuniverses and all regions of outer space revolve in established orbits around the gigantic central aggregation of the Paradise satellites and the Havona spheres.

12.1.12 (129.10) *The Seven Superuniverses* are not primary physical organizations; nowhere do their boundaries divide a nebular family, neither do they cross a local universe, a prime creative unit. Each superuniverse is simply a geographic space clustering of approximately one seventh of the organized and partially inhabited post-Havona creation, and each is about equal in the number of local universes embraced and in the space encompassed. *Nebadon*, your local universe, is one of the newer creations in *Orvonton*, the seventh superuniverse.

12.1.13 (129.11) *The Grand Universe* is the present organized and inhabited creation. It consists of the seven superuniverses, with an aggregate evolutionary potential of around seven trillion inhabited planets, not to mention the eternal spheres of the central creation. But this tentative estimate takes no account of architectural administrative spheres, neither does it include the outlying groups of unorganized universes. The present ragged edge of the grand universe, its uneven and unfinished periphery, together with the tremendously unsettled condition of the whole astronomical plot, suggests to our star students that even the seven superuniverses are, as yet, uncompleted. As we move from within, from the divine center outward in any one direction, we do, eventually, come to the outer limits of the organized and inhabited creation; we come to the outer limits of the grand universe. And it is near this outer border, in a far-off corner of such a magnificent creation, that your local universe has its eventful existence.

12.1.14 (129.12) *The Outer Space Levels*. Far out in space, at an enormous distance from the seven inhabited superuniverses, there are assembling vast and unbelievably stupendous circuits of force

energijų grandinės. Tarp septynių supervisatų energijos grandinių ir šitos gigantiškos jėgos aktyvumo išorinės juostos yra erdvės santykinės ramybės zona, kuri varijuoja pločiu, bet vidutiniškai yra maždaug keturių šimtų tūkstančių šviesmečių. Šitose erdvės zonose nėra žvaigždžių dulkių—kosminio rūko. Mūsų astronomai, tyrinėjantys šituos reiškinius, abejoja dėl erdvės jėgų, egzistuojančių šitoje santykinės ramybės zonoje, kuri juosia septynias supervisatas, tikslios būsenos. Bet maždaug už pusės milijono šviesmečių nuo dabartinės didžiosios visatos periferijos mes matome pradžią tokios zonos, kurioje vyksta neįtikėtinas energijos veiksmas, kuris stiprėja ir intensyvėja daugiau negu dvidešimt penkių milijonų šviesmečių atstumu. Šitie milžiniški energizuojančiųjų jėgų ratai yra išdėstyti pirmajame išorinės erdvės lygyje, kosminio aktyvumo ištisinėje juostoje, kuri juosia visą žinomą, organizuotą, ir apgyvendintą kūrinių.

Dar didingesnė veikla vyksta už šitų regionų, nes Uversos fizikai nustatė jėgos pasireiškimų pirmuosius įrodymus daugiau negu už penkiasdešimties milijonų šviesmečių nuo šių reiškinių pačių tolimiausių pakraščių pirmajame išoriniame erdvės lygyje. Šita veikla neabejotinai pranašauja pagrindinės visatos antrojo išorinės erdvės lygio materialių kūrinių organizavimą.

Centrinė visata yra amžinybės kūriny; septynios supervisatos yra laiko kūriniai; šie keturi išoriniai erdvės lygiai neabejotinai turi lemtį sukelti išvystyti kūrinio galutinę. Ir yra tokių, kurie mano, jog Begalinysis niekada negali pasiekti visiškos išraiškos nebėgalybėje; ir dėl to jie iš tiesų postuluoja papildomą ir neapreiktą kūrinį už ketvirtą ir labiausiai išorinio erdvės lygio ribų, galbūt visą laiką besiplečiančią, niekada nesibaigiančią begalybės visatą. Teoriškai mes nežinome, kaip apriboti Kūrėjo begalybę, ar kūrinių potencialią begalybę, bet taip, kaip ji egzistuoja ir yra administruojama, tai mes pagrindinę visatą laikome tokia, kuri turi ribas, kuri yra aiškiai delimituota ir išoriniuose pakraščiuose apribota atviros erdvės.

2. BERIBIO ABSOLIUTO SFEROS

Kada Urantijos astronomai įdėmiai žvelgia per savo vis galingesnius teleskopus į išorinės erdvės paslaptinius nusidriekimus ir ten pastebi beveik nesuskaičiuojamų fizinių visatų stebinančią evoliuciją, tada jie turėtų suvokti, kad jie žvelgia į Pagrindinės Visatos Architektų galingą veiklą ir paslaptinius planus. Tas tiesa, mes iš tikrųjų turime įrodymų, kurie leidžia manyti, jog yra tam tikrų Rojaus asmenybių poveikių tai šen, tai ten

and materializing energies. Between the energy circuits of the seven superuniverses and this gigantic outer belt of force activity, there is a space zone of comparative quiet, which varies in width but averages about four hundred thousand light-years. These space zones are free from star dust—cosmic fog. Our students of these phenomena are in doubt as to the exact status of the space-forces existing in this zone of relative quiet which encircles the seven superuniverses. But about one-half million light-years beyond the periphery of the present grand universe we observe the beginnings of a zone of an unbelievable energy action which increases in volume and intensity for over twenty-five million light-years. These tremendous wheels of energizing forces are situated in the first outer space level, a continuous belt of cosmic activity encircling the whole of the known, organized, and inhabited creation.

12.1.15 (130.1) Still greater activities are taking place beyond these regions, for the Uversa physicists have detected early evidence of force manifestations more than fifty million light-years beyond the outermost ranges of the phenomena in the first outer space level. These activities undoubtedly presage the organization of the material creations of the second outer space level of the master universe.

12.1.16 (130.2) The central universe is the creation of eternity; the seven superuniverses are the creations of time; the four outer space levels are undoubtedly destined to eventuate-evolve the ultimacy of creation. And there are those who maintain that the Infinite can never attain full expression short of infinity; and therefore do they postulate an additional and unrevealed creation beyond the fourth and outermost space level, a possible ever-expanding, never-ending universe of infinity. In theory we do not know how to limit either the infinity of the Creator or the potential infinity of creation, but as it exists and is administered, we regard the master universe as having limitations, as being definitely delimited and bounded on its outer margins by open space.

2. THE DOMAINS OF THE UNQUALIFIED ABSOLUTE

12.2.1 (130.3) When Urantia astronomers peer through their increasingly powerful telescopes into the mysterious stretches of outer space and there behold the amazing evolution of almost countless physical universes, they should realize that they are gazing upon the mighty outworking of the unsearchable plans of the Architects of the Master Universe. True, we do possess evidences which are suggestive of the presence of certain Paradise

visuose gausiuose energijų pasireiškimuose, kurie dabar yra būdingi šitiems išoriniams regionams, bet platesniu požiūriu šie erdvės regionai, nusidriekiantys už septynių supervisatų išorinių ribų, apskritai yra suvokiami kaip tokie, kurie sudaro Beribio Absoliuto sferas.

Nors plika žmogaus akis gali matyti tikrai du ar tris dangaus kūnus už Orvontono supervisatos ribų, bet jūsų teleskopai tiesiogine prasme atskleidžia milijonų milijonus šitų fizinių visatų formavimosi procese. Didžioji dalis žvaigždėtų valdų, vizualiai atsivėrusių ieškojimams su jūsų šiandieniniais teleskopais, yra Orvontone, bet fotografinę techniką turintys didesnieji teleskopai įsiskverbia nepalyginamai toliau už didžiosios visatos ribas į išorinės erdvės sferas, kur vyksta neapsakomo skaičiaus visatų organizavimas. Ir vis tik yra dar kiti milijonai visatų, kurių negalima pamatyti su jūsų šiandieniais instrumentais.

Netolimoje ateityje nauji teleskopai atskleis Urantijos astronomų nuostabą keliančiam žvilgsniui ne mažiau kaip 375 milijonus naujų galaktikų išorinės erdvės tolimose sferose. Tuo pačiu metu šitie galingesni teleskopai atskleis, jog daug atskirų visatų, kurios anksčiau buvo tikima, jog yra išorinėje erdvėje, iš tikrųjų yra Orvontono galaktinės sistemos dalis. Septynios supervisatos vis dar tebeauga; kiekvienos periferija palaipsniui plečiasi; nauji dangaus kūnai yra nuolat stabilizuojami ir organizuojami; ir kai kurie iš tų dangaus kūnų, kuriuos Urantijos astronomai laiko, jog yra už galaktikos ribų, iš tiesų yra Orvontono pačiame pakraštyje ir keliauja kartu su mumis.

Uversos žvaigždžių tyrinėtojai pastebi, jog didžiąją visatą supa žvaigždinių ir planetinių grupių serijų protėviai, kurie dabartinę apgyvendintą kūrinių visiškai apjuosia išorinių visatų koncentriniais žiedais. Uversos fizikai apskaičiuoja, jog šitų išorinių ir nepažymėtų regionų energija ir materija jau daug kartų viršija septynių supervisatų visą materijos masę ir energijos įkrovą. Mes esame informuoti, jog kosminės jėgos metamorfozės šituose išorinės erdvės lygiuose yra Rojaus jėgos organizatorių funkcija. Mes tai pat žinome, jog šitos jėgos yra protėvinės toms fizinėms energijoms, kurios šiuo metu sužadina didžiąją visatą. Tačiau Orvontono energijos reguliuotojai neturi nieko bendro su šitomis toli nutolusiomis valdomis, taip pat ir energijų judėjimai ten aiškiai nėra sujungti su organizuotų ir apgyvendintų kūrinių energijos grandinėmis.

Mes labai mažai ką žinome apie išorinės erdvės šitų didingų reiškinių reikšmę. Vyksta toks procesas, kada formuojasi didingesnis ateities

personality influences here and there throughout the vast energy manifestations now characteristic of these outer regions, but from the larger viewpoint the space regions extending beyond the outer borders of the seven superuniverses are generally recognized as constituting the domains of the Unqualified Absolute.

12:2.2 (130.4) Although the unaided human eye can see only two or three nebulae outside the borders of the superuniverse of Orvonton, your telescopes literally reveal millions upon millions of these physical universes in process of formation. Most of the starry realms visually exposed to the search of your present-day telescopes are in Orvonton, but with photographic technique the larger telescopes penetrate far beyond the borders of the grand universe into the domains of outer space, where untold universes are in process of organization. And there are yet other millions of universes beyond the range of your present instruments.

12:2.3 (130.5) In the not-distant future, new telescopes will reveal to the wondering gaze of Urantian astronomers no less than 375 million new galaxies in the remote stretches of outer space. At the same time these more powerful telescopes will disclose that many island universes formerly believed to be in outer space are really a part of the galactic system of Orvonton. The seven superuniverses are still growing; the periphery of each is gradually expanding; new nebulae are constantly being stabilized and organized; and some of the nebulae which Urantian astronomers regard as extragalactic are actually on the fringe of Orvonton and are traveling along with us.

12:2.4 (131.1) The Uversa star students observe that the grand universe is surrounded by the ancestors of a series of starry and planetary clusters which completely encircle the present inhabited creation as concentric rings of outer universes upon universes. The physicists of Uversa calculate that the energy and matter of these outer and uncharted regions already equal many times the total material mass and energy charge embraced in all seven superuniverses. We are informed that the metamorphosis of cosmic force in these outer space levels is a function of the Paradise force organizers. We also know that these forces are ancestral to those physical energies which at present activate the grand universe. The Orvonton power directors, however, have nothing to do with these far-distant realms, neither are the energy movements therein discernibly connected with the power circuits of the organized and inhabited creations.

12:2.5 (131.2) We know very little of the significance of these tremendous phenomena of outer space. A greater creation of the future is in process of

kūriny. Mes galime pastebėti jo milžinišką dydį, mes galime matyti jo platybę, ir jausti jo didingus matmenis, bet šiaip jau mes apie šitas valdas labai nedaug ką žinome daugiau už Urantijos astronomus. Kiek mums yra žinoma, jokios materialios žmogiškosios kategorijos, jokie angelai, ar kitokie dvasiniai tvariniai neegzistuoja šitame dangiškųjų kūnų, saulių, ir planetų išoriniame žiede. Šitoji tolimoji sfera yra už supervisatos vyriausybės jurisdikcijos ir administravimo ribų.

Visame Orvontone yra manoma, jog formuojasi naujo tipo kūrinys, visatų kategorija, kurios lemtis yra ateityje tapti besiburiančio Užbaigtumo Korpuso veiklos arena; ir jeigu mūsų išvados yra teisingos, tuomet beribė ateitis gali jums visiems suteikti tą patį kerintį reginį, kokį beribė praeitis turėjo jūsų vyresniesiems ir pirmtakams.

3. VISUOTINĖ GRAVITACIJA

Visos jėgos-energijos—materialios, intelektualios, ar dvasinės—formos yra vienodai pavaldžios tiems grybšniams, tiems visuotiniams buvimams, kuriuos mes vadiname gravitacija. Asmenybė taip pat reaguoja į gravitaciją—į Tėvo išskirtinę grandinę; bet, nors šita grandinė yra išimtinai Tėvo, vis tik jis nėra paliktas už kitų grandinių ribų; Visuotinis Tėvas yra begalinis ir veikia pagrindinėje visatoje absoliučios gravitacijos visose keturiose grandinėse:

1. Visuotinio Tėvo Asmenybės Grandinėje.
2. Amžinojo Sūnaus Dvasinėje Grandinėje.
3. Bendrai Veikiančiojo Proto Grandinėje.
4. Rojaus Salos Kosminėje Gravitacijoje.

Šitos keturios grandinės nėra susietos su apatinio Rojaus jėgos centru; jos nėra nei jėgos, nei energijos, nei įtampos grandinės. Jos yra absoliutaus *buvimo* grandinės, ir lygiai taip, kaip ir Dievas, yra nepriklausomos nuo laiko ir erdvės.

Sąsajoje su šituo įdomu pažymėti tam tikrus stebėjimus, kuriuos gravitacijos tyrinėtojų korpusas atliko Uversoje per pastaruosius tūkstantmečius. Šitoji darbininkų ekspertų grupė padarė tokias išvadas, susijusias su pagrindinės visatos skirtingomis gravitacijos sistemomis:

1. *Fizinė gravitacija*. Suformulavę didžiosios visatos fizinės gravitacijos viso potencialo susumavimo įvertinimą, jie įtemptu darbu šitą rezultatą palygino su absoliučios gravitacijos buvimo, veikiančio dabar, apskaičiuota visuma.

formation. We can observe its immensity, we can discern its extent and sense its majestic dimensions, but otherwise we know little more about these realms than do the astronomers of Urantia. As far as we know, no material beings on the order of humans, no angels or other spirit creatures, exist in this outer ring of nebulae, suns, and planets. This distant domain is beyond the jurisdiction and administration of the superuniverse governments.

^{12.2.6 (131.3)} Throughout Orvonton it is believed that a new type of creation is in process, an order of universes destined to become the scene of the future activities of the assembling Corps of the Finality; and if our conjectures are correct, then the endless future may hold for all of you the same enthralling spectacles that the endless past has held for your seniors and predecessors.

3. UNIVERSAL GRAVITY

^{12.3.1 (131.4)} All forms of force-energy — material, mindal, or spiritual — are alike subject to those grasps, those universal presences, which we call gravity. Personality also is responsive to gravity — to the Father's exclusive circuit; but though this circuit is exclusive to the Father, he is not excluded from the other circuits; the Universal Father is infinite and acts over *all* four absolute-gravity circuits in the master universe:

- ^{12.3.2 (131.5)} 1. The Personality Gravity of the Universal Father.
- ^{12.3.3 (131.6)} 2. The Spirit Gravity of the Eternal Son.
- ^{12.3.4 (131.7)} 3. The Mind Gravity of the Conjoint Actor.
- ^{12.3.5 (131.8)} 4. The Cosmic Gravity of the Isle of Paradise.

^{12.3.6 (131.9)} These four circuits are not related to the nether Paradise force center; they are neither force, energy, nor power circuits. They are absolute *presence* circuits and like God are independent of time and space.

^{12.3.7 (132.1)} In this connection it is interesting to record certain observations made on Uversa during recent millennia by the corps of gravity researchers. This expert group of workers has arrived at the following conclusions regarding the different gravity systems of the master universe:

^{12.3.8 (132.2)} 1. *Physical Gravity*. Having formulated an estimate of the summation of the entire physical-gravity capacity of the grand universe, they have laboriously effected a comparison of this finding with the estimated total of absolute gravity

Šitie paskaičiavimai rodo, jog didžiojoje visatoje gravitacijos visuminį veikimą sudaro labai maža apskaičiuotos Rojaus gravitacijos traukimo dalelė, paskaičiuota, remiantis visatos materijos pagrindinių fizinių junginių reagavimu į gravitaciją. Šitie tyrinėtojai prieina prie stebinančios išvados, jog centrinė visata ir supančios septynios supervisatos šiuo metu panaudoja tikrai maždaug penkis procentus Rojaus absoliučios gravitacijos aktyviai veikiančio grybšnio. Kitais žodžiais tariant: Šiuo momentu apie devyniasdešimt penki procentai Rojaus Salos kosminės gravitacijos aktyvaus veikimo, apskaičiuoto pagal šitą visumos teoriją, yra užimti tuo, kad kontroliuoja materialias sistemas, kurios yra už šiuo metu organizuotų visatų ribų. Visi šitie paskaičiavimai daro nuorodą į absoliučią gravitaciją; linijinė gravitacija yra abipusiškai veikiantis reiškinys, kurį galima apskaičiuoti tikrai tada, kada yra žinoma aktuali Rojaus gravitacija.

2 . *Dvasinė gravitacija.* Tuo pačiu palyginamojo įvertinimo ir apskaičiavimo būdu šitie tyrinėtojai ištyrė dabartinę dvasinės gravitacijos reagavimo potencialą ir, bendradarbiaudami su Atsiskyrusiais Žinianešiais ir kitomis dvasinėmis asmenybėmis, susumavo Antrojo Šaltinio ir Centro aktyvią dvasinę gravitaciją. Ir labiausiai pamokantis dalykas yra tai, kad jie nustatė, jog dvasinės gravitacijos aktualaus ir funkcinio buvimo didžiojoje visatoje vertė yra maždaug tokia, kokią jie postuluoja ir dabartinės aktyvios dvasinės gravitacijos visumai. Kitais žodžiais sakant: Šiuo metu praktiškai visa Amžinojo Sūnaus dvasinė gravitacija, apskaičiuota pagal šitą visumos teoriją, yra pastebima, jog veikia didžiojoje visatoje. Jeigu šitie atradimai yra patikimi, tai mes galime padaryti išvadą, jog tos visatos, kurios dabar atsiranda išorinėje erdvėje, šiuo metu yra visiškai nedvasinės. Ir jeigu šitai yra teisinga, tai ganėtinau paaiškintų, kodėl dvasia apdovanotos būtybės turi mažai informacijos arba visai neturi jokios informacijos apie šituos didžiulius energijų pasireiškimus, išskyrus tai, jog žino patį faktą apie jų fizinį egzistavimą.

3 . *Proto gravitacija.* Šitais pačiais palyginamojo apskaičiavimo principais šitie ekspertai aktyviai nagrinėjo proto gravitacijos buvimo ir reagavimo problemą. Proto apskaitos vienetą buvo gautas vidutiniškai apskaičiuojant mentaliteto tris materialius ir tris dvasinius lygius, nors tas proto tipas, kurį, buvo nustatyta, turi energijos reguliuotojai ir jų pagalbininkai, pasirodė, jog yra destabilizuojantis faktorius, mėginant pasiekti proto gravitacijos apskaičiavimo bazinį vienetą. Mažai kas trukdė tam, kad pagal šitą visuminę teoriją būtų apskaičiuotas Trečiojo Šaltinio ir Centro dabartinis pajėgumas proto gravitacijos funkcijai. Nors atradimai šioje srityje nėra tokie įtikinami, kaip fizinės ir dvasinės

presence now operative. These calculations indicate that the total gravity action on the grand universe is a very small part of the estimated gravity pull of Paradise, computed on the basis of the gravity response of basic physical units of universe matter. These investigators reach the amazing conclusion that the central universe and the surrounding seven superuniverses are at the present time making use of only about five per cent of the active functioning of the Paradise absolute-gravity grasp. In other words: At the present moment about ninety-five per cent of the active cosmic-gravity action of the Isle of Paradise, computed on this totality theory, is engaged in controlling material systems beyond the borders of the present organized universes. These calculations all refer to absolute gravity; linear gravity is an interactive phenomenon which can be computed only by knowing the actual Paradise gravity.

12:3.9 (132.3) 2. *Spiritual Gravity.* By the same technique of comparative estimation and calculation these researchers have explored the present reaction capacity of spirit gravity and, with the co-operation of Solitary Messengers and other spirit personalities, have arrived at the summation of the active spirit gravity of the Second Source and Center. And it is most instructive to note that they find about the same value for the actual and functional presence of spirit gravity in the grand universe that they postulate for the present total of active spirit gravity. In other words: At the present time practically the entire spirit gravity of the Eternal Son, computed on this theory of totality, is observable as functioning in the grand universe. If these findings are dependable, we may conclude that the universes now evolving in outer space are at the present time wholly nonspiritual. And if this is true, it would satisfactorily explain why spirit-endowed beings are in possession of little or no information about these vast energy manifestations aside from knowing the fact of their physical existence.

12:3.10 (132.4) 3. *Mind Gravity.* By these same principles of comparative computation these experts have attacked the problem of mind-gravity presence and response. The mind unit of estimation was arrived at by averaging three material and three spiritual types of mentality, although the type of mind found in the power directors and their associates proved to be a disturbing factor in the effort to arrive at a basic unit for mind-gravity estimation. There was little to impede the estimation of the present capacity of the Third Source and Center for mind-gravity function in accordance with this theory of totality. Although the findings in this instance are not so conclusive as in the estimates of physical and

gravitacijos apskaičiavimuose, bet jie, palyginti, yra labai pamokantys, net intriguojantys. Šitie tyrinėtojai dedukcijos principu priėjo išvados, jog proto gravitacijos reagavimo į Bendrai Veikiančiojo intelektualų traukimą maždaug aštuoniasdešimt penkių procentų kilmė yra egzistuojančioje didžiojoje visatoje. Šitai leidžia daryti prielaidą apie tokią galimybę, jog čia yra įtraukta ir proto veikla, sąsajoje su matomomis fizinėmis veiklomis, kurios dabar vyksta per visas išorinės erdvės valdas. Nors šitas įvertinimas toli gražu nėra tikslus, bet jis atitinka, iš esmės, mūsų manymą, jog protingi jėgos organizatoriai šiuo metu reguliuoja visatos evoliuciją tuose erdvės lygiuose, kurie yra už didžiosios visatos dabartinių išorinių ribų. Kad ir kokia būtų šito postuluojamo intelekto prigimtis, akivaizdu, kad jis nereaguoja į dvasinę gravitaciją.

Bet visi šitie apskaičiavimai geriausiu atveju yra grindžiami numanomais dėsniais. Mes manome, kad jie yra pakankamai patikimi. Net jeigu ir nedaug dvasios būtybių būtų dislokuota išorinėje erdvėje, tai jų kolektyvinis buvimas neturėtų žymaus poveikio apskaičiavimams, kurie apima tokius milžiniškus matmenis.

Asmenybės gravitacijos apskaičiuoti negalima. Mes atpažįstame grandinę, bet negalime išmatuoti nei kokybinių, nei kiekybinių realybių, reaguojančių į ją.

4. ERDVĖ IR JUDĖJIMAS

Visi kosminės energijos vienetai yra pirminiame apsisukime, yra įtraukti į savosios misijos vykdymą, tuo pačiu metu, skriedami visuotine orbita. Erdvės visatos ir jų komponentinės sistemos ir pasauliai visi yra besisukančios sferos, judančios pagrindinės visatos erdvės lygių begalinėmis grandinėmis. Absoliučiai nėra nieko, kas visoje pagrindinėje visatoje būtų stacionaru, išskyrus Havonos patį centrą, amžinąją Rojaus Salą, gravitacijos centrą.

Beribį Absoliutą funkciškai apriboja erdvė, bet mes nesame tiek tikri dėl šito Absoliuto ryšio su judėjimu. Ar judėjimas yra neatskiriamas nuo jo? Mes nežinome. Mes žinome, kad judėjimas nėra neatskiriamas nuo erdvės, net *pačios* erdvės judėjimai nėra įgimti. Bet mes nesame tiek tikri dėl Beribio ryšio su judėjimu. Kas iš tikrųjų yra atsakingas už jėgos-energijos transmutacijų gigantišką veiklą, dabar vykstančią išorėje už dabartinių septynių supervisatų ribų? Kas susiję su judėjimo kilme, tai mes turime tokias nuomones:

1. Mes manome, jog Bendrai Veikiantysis judėjimą pradeda *pačioje* erdvėje.

2. Jeigu Bendrai Veikiantysis sukuria *pačios*

spirit gravity, they are, comparatively considered, very instructive, even intriguing. These investigators deduce that about eighty-five per cent of the mind-gravity response to the intellectual drawing of the Conjoint Actor takes origin in the existing grand universe. This would suggest the possibility that mind activities are involved in connection with the observable physical activities now in progress throughout the realms of outer space. While this estimate is probably far from accurate, it accords, in principle, with our belief that intelligent force organizers are at present directing universe evolution in the space levels beyond the present outer limits of the grand universe. Whatever the nature of this postulated intelligence, it is apparently not spirit-gravity responsive.

12.3.11 (133.1) But all these computations are at best estimates based on assumed laws. We think they are fairly reliable. Even if a few spirit beings were located in outer space, their collective presence would not markedly influence calculations involving such enormous measurements.

12.3.12 (133.2) *Personality Gravity* is noncomputable. We recognize the circuit, but we cannot measure either qualitative or quantitative realities responsive thereto.

4. SPACE AND MOTION

12.4.1 (133.3) All units of cosmic energy are in primary revolution, are engaged in the execution of their mission, while swinging around the universal orbit. The universes of space and their component systems and worlds are all revolving spheres, moving along the endless circuits of the master universe space levels. Absolutely nothing is stationary in all the master universe except the very center of Havona, the eternal Isle of Paradise, the center of gravity.

12.4.2 (133.4) The Unqualified Absolute is functionally limited to space, but we are not so sure about the relation of this Absolute to motion. Is motion inherent therein? We do not know. We know that motion is not inherent in space; even the motions of space are not innate. But we are not so sure about the relation of the Unqualified to motion. Who, or what, is really responsible for the gigantic activities of force-energy transmutations now in progress out beyond the borders of the present seven superuniverses? Concerning the origin of motion we have the following opinions:

12.4.3 (133.5) 1. We think the Conjoint Actor initiates motion *in* space.

12.4.4 (133.6) 2. If the Conjoint Actor produces the

erdvės judėjimą, tai mes šito įrodyti negalime.

3. Visuotinis Absoliutas pirminio judėjimo nepradeda, bet tikrai išlygina ir kontroliuoja visus įsitempimus, kuriuos sukelia judėjimas.

Išorinėje erdvėje jėgos organizatoriai yra akivaizdžiai atsakingi už tai, jog sukurtų gigantiškus visatų ratus, kurie dabar dalyvauja procesuose, formuojančiuose žvaigždes, bet jiems sugebėjimą šitaip veikti turėjo suteikti Beribio Absoliuto buvimo erdvėje kažkoks modifikavimas.

Erdvė, žmogiškuoju požiūriu, yra niekas—negatyvi; ji egzistuoja tikrai ryšyje su kuo nors pozityviu ir neerdviniu. Tačiau erdvė yra reali. Ji talpina ir sąlygoja judėjimą. Ji net juda. Erdvės judėjimai gali būti grubiai klasifikuojami šitaip:

1. Pirminis judėjimas—erdvės kvėpavimas, pačios erdvės judėjimas.

2. Antrinis judėjimas—vienas po kito einančių erdvės lygių priešingomis kryptimis vykstantis skriejimas.

3. Santykiniai judėjimai—santykiniai ta prasme, jog nėra įvertinami Rojaus kaip atraminio taško atžvilgiu. Pirminis ir antrinis judėjimai yra absoliutūs, judėjimas nejudančio Rojaus atžvilgiu.

4. Kompensuojamasis arba abipusio poveikio judėjimas, numatytas tam, kad koordinuotų visus kitus judėjimus.

Jūsų saulės ir su ja susietų planetų dabartinis ryšys, nors ir atskleidžia daug santykinių ir absoliučių judėjimų erdvėje, bet turi polinkį astronomams sudaryti tokį įspūdį, kad erdvėje jūs esate santykinai stacionarūs, ir, kad aplinkui esančios žvaigždžių grupės ir srovės yra įsitraukusios į išorinį skrydį visą laiką augančiu skriejimo greičiu, kai jūsų paskaičiavimai aprėpia vis tolimesnę išorinę erdvę. Bet yra ne taip. Jūs nesuvokiate to, kad visos persmelktos erdvės fiziniai kūriniai dabar plečiasi į išorę ir vienodai. Jūsų pačių vietinis kūrinys (Nebadonas) dalyvauja šitame visuotinio išorinio plėtimosi judėjime. Septynios supervisatos visos dalyvauja erdvės kvėpavimo dviejų milijardų metų cikleose kartu su pagrindinės visatos išoriniais regionais.

Kada visatos plečiasi ir traukiasi, tada materialios masės persmelktoje erdvėje pakaitomis juda prieš ir pagal Rojaus gravitacijos traukimą. Tas darbas, kuris yra atliekamas tam, kad kūrinijos materialios energijos masė judėtų yra *erdvės darbas*, bet ne *jėgos-energijos darbas*.

Nors jūsų spektroskopiniai astronominių skriejimo greičių apskaičiavimai yra gana patikimi, kada jie yra taikomi žvaigždžių sferoms,

motions of space, we cannot prove it.

12.4.5 (133.7) 3. The Universal Absolute does not originate initial motion but does equalize and control all of the tensions originated by motion.

12.4.6 (133.8) In outer space the force organizers are apparently responsible for the production of the gigantic universe wheels which are now in process of stellar evolution, but their ability so to function must have been made possible by some modification of the space presence of the Unqualified Absolute.

12.4.7 (133.9) Space is, from the human viewpoint, nothing — negative; it exists only as related to something positive and nonspatial. Space is, however, real. It contains and conditions motion. It even moves. Space motions may be roughly classified as follows:

12.4.8 (133.10) 1. Primary motion — space respiration, the motion of space itself.

12.4.9 (133.11) 2. Secondary motion — the alternate directional swings of the successive space levels.

12.4.10 (133.12) 3. Relative motions — relative in the sense that they are not evaluated with Paradise as a base point. Primary and secondary motions are absolute, motion in relation to unmoving Paradise.

12.4.11 (133.13) 4. Compensatory or correlating movement designed to co-ordinate all other motions.

12.4.12 (134.1) The present relationship of your sun and its associated planets, while disclosing many relative and absolute motions in space, tends to convey the impression to astronomic observers that you are comparatively stationary in space, and that the surrounding starry clusters and streams are engaged in outward flight at ever-increasing velocities as your calculations proceed outward in space. But such is not the case. You fail to recognize the present outward and uniform expansion of the physical creations of all pervaded space. Your own local creation (Nebadon) participates in this movement of universal outward expansion. The entire seven superuniverses participate in the two-billion-year cycles of space respiration along with the outer regions of the master universe.

12.4.13 (134.2) When the universes expand and contract, the material masses in pervaded space alternately move against and with the pull of Paradise gravity. The work that is done in moving the material energy mass of creation is *space work* but not *power-energy work*.

12.4.14 (134.3) Although your spectroscopic estimations of astronomic velocities are fairly reliable when applied to the starry realms belonging to your superuniverse and its associate

priklausančioms jūsų supervisatai ir jos partnerėms supervisatoms, tačiau tokie apskaičiavimai išorinės erdvės sferų atžvilgiu yra visiškai nepatikimi. Artėjanti žvaigždė spektro linijas pastumia nuo normalios link violetinės; lygiai taip šitas linijas link raudonos pastumia nutolstanti žvaigždė. Įsiterpia daug poveikių, kurie sukelia regimybę, jog nutolstančių išorinių visatų skriejimo greitis išauga daugiau negu vienu šimtu mylių per sekundę, atstumui padidėjus kiekvienu milijonu šviesmečių. Kada bus sukurti galingesni teleskopai, tada skaičiuojant pagal šitą metodą atrodys, jog šitos tolimosios sistemos skrenda tolyn nuo visatos šitos dalies neįtikėtinu daugiau kaip trisdešimties tūkstančių mylių per sekundę greičiu. Bet šitoks atrodantis nutolimo greitis nėra realus; jis atsiranda dėl daugelio klaidinančių faktorių, įskaitant ir stebėjimo kampą bei kitus laiko-erdvės iškraipymus.

Bet didžiausias iš visų tokių iškraipymų atsiranda dėl to, kad milžiniškos išorinės erdvės visatos tose sferose, kurios yra šalia septynių supervisatų sferų, atrodo, jog sukasi į priešingą pusę negu didžioji visata. Tai yra, šitos miriados dangaus kūnų ir juos lydinčiųjų saulių ir sferų šiuo metu aplink centrinį kūrinį skrieja pagal laikrodžio rodyklę. Septynios supervisatos aplink Rojų skrieja prieš laikrodžio rodyklę. Pasirodo, jog galaktikų antroji išorinė visata, kaip ir septynios supervisatos, aplink Rojų skrieja prieš laikrodžio rodyklę. Ir Uversos astronomai mano, kad jie pastebi besisukančių judėjimų įrodymų toli nutolusios erdvės trečiojoje išorinėje juostoje, kuri pradeda rodyti tendenciją skrieti pagal laikrodžio rodyklę.

Galimas dalykas, jog viena už kitos erdvėje einančių visatų procesijų šitos pakaitomis besikeičiančios kryptys turi kažką bendro su Visuotinio Absoliuto gravitacijos mechanizmu tarp pagrindinės visatos ribų, kurį sudaro jėgų koordinavimas ir erdvės įsitempimų išlyginimas. Judėjimas, taip pat ir erdvė, yra gravitacijos papildinys arba pusiausvyros išlygintojas.

5. ERDVĖ IR LAIKAS

Laikas, kaip ir erdvė, yra Rojaus padovanojimas, bet ne ta pačia prasme, tikrai netiesiogiai. Laikas atsiranda judėjimo dėka ir dėl to, kad protui būdinga suvokti įvykių seką. Praktiniu požiūriu judėjimas yra esminis laikui, bet nėra visuotinio laiko vieneto, kuris būtų grindžiamas judėjimu, išskyrus Rojaus—Havonos standartinę dieną, kuri yra sutartinai šitaip pripažįstama. Visaapimantis erdvės kvėpavimas sunaikina savo vietinę vertę kaip laiko šaltinį.

Erdvė nėra begalinė, nors ji atsiranda iš

superuniverses, such reckonings with reference to the realms of outer space are wholly unreliable. Spectral lines are displaced from the normal towards the violet by an approaching star; likewise these lines are displaced towards the red by a receding star. Many influences interpose to make it appear that the recessional velocity of the external universes increases at the rate of more than one hundred miles a second for every million light-years increase in distance. By this method of reckoning, subsequent to the perfection of more powerful telescopes, it will appear that these far-distant systems are in flight from this part of the universe at the unbelievable rate of more than thirty thousand miles a second. But this apparent speed of recession is not real; it results from numerous factors of error embracing angles of observation and other time-space distortions.

12:4.15 (134.4) But the greatest of all such distortions arises because the vast universes of outer space, in the realms next to the domains of the seven superuniverses, seem to be revolving in a direction opposite to that of the grand universe. That is, these myriads of nebulae and their accompanying suns and spheres are at the present time revolving clockwise about the central creation. The seven superuniverses revolve about Paradise in a counterclockwise direction. It appears that the second outer universe of galaxies, like the seven superuniverses, revolves counterclockwise about Paradise. And the astronomic observers of Uversa think they detect evidence of revolutionary movements in a third outer belt of far-distant space which are beginning to exhibit directional tendencies of a clockwise nature.

12:4.16 (134.5) It is probable that these alternate directions of successive space processions of the universes have something to do with the intramaster universe gravity technique of the Universal Absolute, which consists of a co-ordination of forces and an equalization of space tensions. Motion as well as space is a complement or equilibrant of gravity.

5. SPACE AND TIME

12:5.1 (134.6) Like space, time is a bestowal of Paradise, but not in the same sense, only indirectly. Time comes by virtue of motion and because mind is inherently aware of sequentiality. From a practical viewpoint, motion is essential to time, but there is no universal time unit based on motion except in so far as the Paradise-Havona standard day is arbitrarily so recognized. The totality of space respiration destroys its local value as a time source.

12:5.2 (135.1) Space is not infinite, even though it

Rojaus; nėra absoliuti, nes ją persmelkia Beribis Absolutas. Mes nežinome erdvės absoliučių ribų, bet mes iš tiesų žinome, jog laiko absolutas yra amžinybė.

Laikas ir erdvė yra neatskiriami tikrai laiko-erdvės kūrinuose, septyniose supervisatose. Nelaikinė erdvė (erdvė be laiko) teoriškai egzistuoja, bet vienintelė tikrai nelaikinė vieta yra Rojaus *teritorija*. Neerdvinis laikas (laikas be erdvės) egzistuoja veikiant protui Rojaus lygyje.

Santykinei nejudančios vidurinės erdvės zonos, prisišliejančios prie Rojaus ir atskiriančios persmelktą erdvę nuo nepersmelktos, yra perėjimo zonos iš laiko į amžinybę, dėl to Rojaus piligrimams reikia būti be sąmonės šito perėjimo metu, kuris turi baigtis Rojaus pilietybe. Laiką sąmoningai suvokiantys *lankytojai* į Rojų gali vykti šitokių būdu nemiegodami, bet jie išlieka laiko tvariniais.

Ryšiai su laiku neegzistuoja be judėjimo erdvėje, bet sąmoningas laiko suvokimas egzistuoja. Įvykių seka įgalina suvokti laiką net ir tada, kada judėjimo nėra. Žmogaus protas yra mažiau susietas su laiku negu su erdve dėl įgimtos proto savybės. Net ir žemiškojo gyvenimo materialame kūne dienomis, nors žmogaus protas yra griežtai susietas su erdve, bet žmogiškoji kūrybinė vaizduotė yra palyginti laisva nuo laiko. Bet pats laikas genetiškai nėra proto savybė.

Yra trys skirtingi laiko pažinimo lygiai:

1. Protu suvokiamas laikas—sekos, judėjimo, ir trukmės pojūčio sąmoningas suvokimas.

2. Dvasios suvokiamas laikas—įžvalga į judėjimą link Dievo ir suvokimas apie kilimo judėjimą į augančio dieviškumo lygius.

3. Asmenybė *sukuria* unikalų laiko pojūtį per Tikrovės įžvalgą, plius buvimo sąmoningą suvokimą ir trukmės supratimą.

Nedvasingi gyvuliai žino tikrai praeitį ir gyvena dabartimi. Žmogus, kurio viduje gyvena Dvasia, turi išankstinio matymo (įžvalgos) galias; jis gali įsivaizduoti ateitį. Tikrai į priekį žvelgiantys ir besivystantys požiūriai yra asmeniškai tikri. Statiška etika ir tradicinė moralė yra tik šiek tiek viršgyvulinės. Tai pat ir stoicizmas nėra aukštas savosios išraiškos lygis. Etika ir moralė tampa iš tikrųjų žmogiškos tada, kada jos yra dinamiškos ir besivystančios, gyvos su visatos tikrove.

Žmogiškoji asmenybė nėra vien tik sutampanti su laiko-ir-erdvės įvykiais; žmogiškoji asmenybė taip pat gali veikti kaip tokių įvykių

takes origin from Paradise; not absolute, for it is pervaded by the Unqualified Absolute. We do not know the absolute limits of space, but we do know that the absolute of time is eternity.

12.5.3 (135.2) Time and space are inseparable only in the time-space creations, the seven superuniverses. Nontemporal space (space without time) theoretically exists, but the only truly nontemporal place is Paradise *area*. Nonspatial time (time without space) exists in mind of the Paradise level of function.

12.5.4 (135.3) The relatively motionless midspace zones impinging on Paradise and separating pervaded from unpervaded space are the transition zones from time to eternity, hence the necessity of Paradise pilgrims becoming unconscious during this transit when it is to culminate in Paradise citizenship. Time-conscious *visitors* can go to Paradise without thus sleeping, but they remain creatures of time.

12.5.5 (135.4) Relationships to time do not exist without motion in space, but consciousness of time does. Sequentiality can conscio-size time even in the absence of motion. Man's mind is less time-bound than space-bound because of the inherent nature of mind. Even during the days of the earth life in the flesh, though man's mind is rigidly space-bound, the creative human imagination is comparatively time free. But time itself is not genetically a quality of mind.

12.5.6 (135.5) There are three different levels of time cognizance:

12.5.7 (135.6) 1. Mind-perceived time — consciousness of sequence, motion, and a sense of duration.

12.5.8 (135.7) 2. Spirit-perceived time — insight into motion Godward and the awareness of the motion of ascent to levels of increasing divinity.

12.5.9 (135.8) 3. Personality *creates* a unique time sense out of insight into Reality plus a consciousness of presence and an awareness of duration.

12.5.10 (135.9) Unspiritual animals know only the past and live in the present. Spirit-indwelt man has powers of prevision (insight); he may visualize the future. Only forward-looking and progressive attitudes are personally real. Static ethics and traditional morality are just slightly superanimal. Nor is stoicism a high order of self-realization. Ethics and morals become truly human when they are dynamic and progressive, alive with universe reality.

12.5.11 (135.10) The human personality is not merely a concomitant of time-and-space events; the human personality can also act as the cosmic

kosminė priežastis.

cause of such events.

6. VISUOTINĖ VIRŠKONTROLĖ

Visata yra nestatiška. Stabilumas nėra inercijos pasekmė, bet vietoje šito tai yra išbalansuotų energijų, bendrai veikiančių protų, koordinuotų morontijų, dvasios virškontrolės, ir asmenybės suvienijimo produktas. Stabilumas yra visiškai ir visada proporcingas dieviškumui.

Fiziškai kontroliuojamas pagrindinę visatą, Visuotinis Tėvas prioritetą ir aukščiausiąją valdžią įgyvendina per Rojaus Salą; Dievas yra absoliutus, dvasiškai administruodamas kosmosą Amžinojo Sūnaus asmenyje. Kas susiję su proto sferomis, tai Tėvas ir Sūnus veikia lygiavertiškai Bendrai Veikiančiajame.

Trečiasis Šaltinis ir Centras padeda palaikyti sujungtų fizinių ir dvasinių energijų ir organizacijų pusiausvyrą ir koordinavimą kosminio proto savo grybšnio absoliutumu ir panaudodamas savo neatskiriamus ir visuotinius fizinės ir dvasinės gravitacijos papildinius. Kada tik ir kur tik atsiranda ryšys tarp to, kas yra materialu ir kas yra dvasiška, tada ir ten toks proto reiškinys yra Begalinės Dvasios veiksmas. Tik protas gali tarpusavyje sujungti materialaus lygio fizines jėgas ir energijas su dvasinėmis galiomis ir dvasios lygio būtybėmis.

Visuose savo apmąstymuose apie visuotinius reiškinius įsitikinkite, kad jūs atsižvelgiate į fizinių, intelektualų, ir dvasinių energijų tarpusavio ryšį, ir, kad reikiamai atsižvelgiate į netikėtus reiškinius, kurie atsiranda, kai juos suvienija asmenybė, ir į nuspėjamus reiškinius, kylančius iš patirtinės Dievybės ir Absoliutų veiksmų ir reakcijų.

Visata yra aiškiai nuspėjama tikta kiekybine arba gravitacijos matavimo prasme; net pirminės fizinės jėgos nereaguoja į linijinę gravitaciją, taip pat į ją nereaguoja ir galutinių visatos realybių aukštesnės proto prasmės ir tikros dvasinės vertybės. Kokybiškai visata nėra aiškiai nuspėjama, kas susiję su naujomis jėgų asociacijomis, nesvarbu, ar jos būtų fizinės, protinės, ar dvasinės, nors daug tokių energijų ar jėgų kombinacijų tampa iš dalies nuspėjamos, kada būna stebimos kritiškai. Kada materiją, protą, ir dvasią suvienija tvarinio asmenybė, tada mes negalime numatyti tokios laisvos valios būtybės sprendimų.

Pirminės jėgos, besiformuojančios dvasios, ir kitų neasmeninių galutinumų visos fazės pasirodo, jog reaguoja pagal tam tikrus santykinai stabilus,

6. UNIVERSAL OVERCONTROL

12:6.1 (135.11) The universe is nonstatic. Stability is not the result of inertia but rather the product of balanced energies, co-operative minds, co-ordinated morontias, spirit overcontrol, and personality unification. Stability is wholly and always proportional to divinity.

12:6.2 (135.12) In the physical control of the master universe the Universal Father exercises priority and primacy through the Isle of Paradise; God is absolute in the spiritual administration of the cosmos in the person of the Eternal Son. Concerning the domains of mind, the Father and the Son function co-ordinately in the Conjoint Actor.

12:6.3 (136.1) The Third Source and Center assists in the maintenance of the equilibrium and co-ordination of the combined physical and spiritual energies and organizations by the absoluteness of his grasp of the cosmic mind and by the exercise of his inherent and universal physical- and spiritual-gravity complements. Whenever and wherever there occurs a liaison between the material and the spiritual, such a mind phenomenon is an act of the Infinite Spirit. Mind alone can interassociate the physical forces and energies of the material level with the spiritual powers and beings of the spirit level.

12:6.4 (135.14) In all your contemplation of universal phenomena, make certain that you take into consideration the interrelation of physical, intellectual, and spiritual energies, and that due allowance is made for the unexpected phenomena attendant upon their unification by personality and for the unpredictable phenomena resulting from the actions and reactions of experiential Deity and the Absolutes.

12:6.5 (135.15) The universe is highly predictable only in the quantitative or gravity-measurement sense; even the primal physical forces are not responsive to linear gravity, nor are the higher mind meanings and true spirit values of ultimate universe realities. Qualitatively, the universe is not highly predictable as regards new associations of forces, either physical, mindal, or spiritual, although many such combinations of energies or forces become partially predictable when subjected to critical observation. When matter, mind, and spirit are unified by creature personality, we are unable fully to predict the decisions of such a freewill being.

12:6.6 (135.16) All phases of primordial force, nascent spirit, and other nonpersonal ultimates appear to react in accordance with certain relatively stable

bet nežinomus dėsnius, ir yra apibūdinamos veikimo laisvė ir reagavimo elastingumu, kurie dažnai glumina, kada būna sutinkami apibrėžtos ir izoliuotos situacijos reiškiniuose. Kaip galima paaiškinti šitą nuspėjimą laisvės reakciją, kurią atskleidžia šitos visatos aktualybės? Šitie nežinomi, nesuvokiami nespėjamumai—ar jie būtų susiję su pirminio jėgos vieneto elgesiu, ar su neidentifikuoto proto lygio reakcija, ar su besiformuojančios išorinės erdvės sferose milžiniškos ikivisatos reiškiniu—galbūt atskleidžia Galutiniojo veiklas ir Absoliutų buvimą-veikimą, kurie buvo anksčiau už visų visatų Kūrėjų funkcionavimą.

Mes iš tikrųjų nežinome, bet manome, jog toks stebinantis įvairiapusiškumas ir toks giluminis koordinavimas pažymi šių Absoliutų buvimą ir veikimą, ir jog toks reagavimo įvairumas akivaizdžiai vienodo priežastingumo akivaizdoje atskleidžia šių Absoliutų reakciją ne tiktai į betarpišką ir situacinį priežastingumą, bet taip pat ir į visą kitą priežastingumą per ištisą pagrindinę visatą.

Individai turi savo likimo sargus; planetos, sistemos, žvaigždynai, visatos, ir supervisatos, kiekviena iš jų turi savo atitinkamus valdovus, kurie įtemptai dirba savo sferų gerovei. Havoną ir net didžiąją visatą prižiūri tie, kuriems yra patikėtos tokios aukštos pareigos. Tačiau kas puoselėja ir rūpinasi pagrindinės visatos kaip visumos, nuo Rojaus iki ketvirtojo ir labiausiai išorinio erdvės lygio, fundamentaliais poreikiais? Egzistencialiai tokia virškontrolė galbūt yra priskiriama Rojaus Trejybei, bet patirtiniu požiūriu po-Havonos visatų atsiradimas priklauso nuo:

1. Absoliutų potenciale.
2. Galutiniojo nukreipime.
3. Aukščiausiojo evoliuciniame suderiname.

4. Pagrindinės Visatos Architektų administravime prieš atsirandant specialioms valdovams.

Beribis Absoliutas persmelkia visą erdvę. Mums visiškai nėra aišku dėl Dievybės ir Visuotinio Absoliutų tikslaus statuso, bet mes žinome, jog pastarasis veikia ten, kur tik veikia Dievybės ir Beribis Absoliutai. Dievybės Absoliutas gali būti visuotinai esantis, bet vargu ar gali būti erdvėje esantis. Galutinytis yra, arba kada nors bus, erdvėje esantis iki ketvirtojo erdvės lygio išorinių pakraščių. Mes abejojame, jog Galutinytis kada nors bus erdvėje esantis už pagrindinės visatos periferijos ribų, bet tarp šių ribų Galutinytis vis labiau integruoja šių trijų Absoliutų potencialų kūrybinį organizavimą.

but unknown laws and are characterized by a latitude of performance and an elasticity of response which are often disconcerting when encountered in the phenomena of a circumscribed and isolated situation. What is the explanation of this unpredictable freedom of reaction disclosed by these emerging universe actualities? These unknown, unfathomable unpredictables — whether pertaining to the behavior of a primordial unit of force, the reaction of an unidentified level of mind, or the phenomenon of a vast preuniverse in the making in the domains of outer space — probably disclose the activities of the Ultimate and the presence-performances of the Absolutes, which antedate the function of all universe Creators.

12:6.7 (135.17) We do not really know, but we surmise that such amazing versatility and such profound co-ordination signify the presence and performance of the Absolutes, and that such diversity of response in the face of apparently uniform causation discloses the reaction of the Absolutes, not only to the immediate and situational causation, but also to all other related causations throughout the entire master universe.

12:6.8 (135.18) Individuals have their guardians of destiny; planets, systems, constellations, universes, and superuniverses each have their respective rulers who labor for the good of their domains. Havona and even the grand universe are watched over by those intrusted with such high responsibilities. But who fosters and cares for the fundamental needs of the master universe as a whole, from Paradise to the fourth and outermost space level? Existentially such overcare is probably attributable to the Paradise Trinity, but from an experiential viewpoint the appearance of the post-Havona universes is dependent on:

12:6.9 (135.19) 1. The Absolutes in potential.

12:6.10 (135.20) 2. The Ultimate in direction.

12:6.11 (137.1) 3. The Supreme in evolutionary co-ordination.

12:6.12 (137.2) 4. The Architects of the Master Universe in administration prior to the appearance of specific rulers.

12:6.13 (137.3) The Unqualified Absolute pervades all space. We are not altogether clear as to the exact status of the Deity and Universal Absolutes, but we know the latter functions wherever the Deity and Unqualified Absolutes function. The Deity Absolute may be universally present but hardly space present. The Ultimate is, or sometime will be, space present to the outer margins of the fourth space level. We doubt that the Ultimate will ever have a space presence beyond the periphery of the master universe, but within this limit the Ultimate is progressively integrating the creative organization of the potentials of the three

Absolutes.

7. DALIS IR VISUMA

Per visą laiką ir erdvę ir bet kokios prigimtios visos tikrovės atžvilgiu veikia nepalenkiamas ir neasmenis dėsni, kuris yra ekvivalentiškas kosminės apvaizdos veikimui. Gailestingumas apibūdina Dievo meilės požiūrį į individą; nešališkumas motyvuoja Dievo požiūrį į visumą. Dievo valia nebūtinai vyrauja dalyje—bet kokios asmenybės širdyje—bet jo valia iš tikrųjų valdo visumą, visatų visatą.

Jo visuose ryšiuose su visomis būtybėmis tai yra tiesa, jog Dievo įstatymai nėra neatsiejamai savavališki. Jums, su jūsų apribotu matymu ir ribiniu požiūriu, Dievo veiksmas dažnai turi atrodyti diktatoriški ir savavališki. Dievo įstatymai yra tiesiog Dievo įpročiai, jo būdas, kaip nuolat atlikti reikalus; ir jis visą laiką visus reikalus atlieka gerai. Jūs matote, jog Dievas tą patį dalyką atlieka tuo pačiu būdu, nuolat, tiesiog dėl to, jog tai yra geriausias būdas atlikti tą konkretų reikalą konkrečiomis sąlygomis; o geriausias būdas yra teisingas būdas, ir dėl to iš tikrųjų begalinė išmintis visada įsako, jog tai būtų atlikta tuo tikslu ir tobulu būdu. Jūs taip pat turėtumėte prisiminti, jog prigimtis nėra išskirtinis Dievybės veiksmas; šituose reiškiniuose būna ir kiti poveikiai, kuriuos žmogus pavadina prigimtimi.

Dieviškai prigimčiai yra pasibjaurėtina tai, jog būtų patiriamas bet kokio pobūdžio degradavimas arba tai, jog kada nors bet koks grynai asmeninis veiksmas būtų atliekamas menkesniu būdu. Tačiau, reikėtų paaiškinti, *jeigu* bet kokios situacijos dieviškume, bet kokios aplinkybės kraštutinyje, bet kokiu atveju, kur aukščiausiosios išminties kryptis galėtų pažymėti kitokio elgesio reikalavimą—jeigu tobulumo reikalavimai galėtų dėl kažkokios priežasties diktuoti kitokį, geresnį, reagavimo būdą, tuo metu ir toje vietoje visaišmintis Dievas iš tikrųjų veiktų tuo geresniu ir tinkamesniu būdu. Tai būtų aukštesniojo įstatymo išraiška, o ne žemesniojo įstatymo panaikinimas.

Dievas nėra savo paties savanoriškų veiksmų besikartojančio chroniškumo įpročių supančiotas vergas. Nėra nė vieno prieštaravimo tarp Begaliniojo įstatymų; jie visi yra neklįstančios prigimtios tobulumai; jie visi yra nediskutuotini veiksmas, išreiškiantys nepriekaištingus sprendimus. Įstatymas yra begalinio, tobulo, ir dieviškojo proto nekintanti reakcija. Dievo veiksmas, nepaisant šito atrodančio vienodumo, yra visi valiniai. Dieve “nėra nei kintamumo, nei keitimosi šešėlio.” Bet visa tai, ką iš tiesų galima pasakyti apie Visuotinį Tėvą, to negalima pasakyti

7. THE PART AND THE WHOLE

12:7.1 (137.4) There is operative throughout all time and space and with regard to all reality of whatever nature an inexorable and impersonal law which is equivalent to the function of a cosmic providence. Mercy characterizes God's attitude of love for the individual; impartiality motivates God's attitude toward the total. The will of God does not necessarily prevail in the part — the heart of any one personality — but his will does actually rule the whole, the universe of universes.

12:7.2 (137.5) In all his dealings with all his beings it is true that the laws of God are not inherently arbitrary. To you, with your limited vision and finite viewpoint, the acts of God must often appear to be dictatorial and arbitrary. The laws of God are merely the habits of God, his way of repeatedly doing things; and he ever does all things well. You observe that God does the same thing in the same way, repeatedly, simply because that is the best way to do that particular thing in a given circumstance; and the best way is the right way, and therefore does infinite wisdom always order it done in that precise and perfect manner. You should also remember that nature is not the exclusive act of Deity; other influences are present in those phenomena which man calls nature.

12:7.3 (137.6) It is repugnant to the divine nature to suffer any sort of deterioration or ever to permit the execution of any purely personal act in an inferior way. It should be made clear, however, that, *if*, in the divinity of any situation, in the extremity of any circumstance, in any case where the course of supreme wisdom might indicate the demand for different conduct — if the demands of perfection might for any reason dictate another method of reaction, a better one, then and there would the all-wise God function in that better and more suitable way. That would be the expression of a higher law, not the reversal of a lower law.

12:7.4 (137.7) God is not a habit-bound slave to the chronicity of the repetition of his own voluntary acts. There is no conflict among the laws of the Infinite; they are all perfections of the infallible nature; they are all the unquestioned acts expressive of faultless decisions. Law is the unchanging reaction of an infinite, perfect, and divine mind. The acts of God are all volitional notwithstanding this apparent sameness. In God there “is no variableness neither shadow of changing.” But all this which can be truly said of the Universal Father cannot be said with equal

su tokiu pačiu tikrumu apie visas jo pavaldžias protingas būtybes arba apie jo evoliucinius tvarinius.

Kadangi Dievas yra nesikeičiantis, dėl to iš tikrųjų jūs galite pasitikėti, visomis įprastomis aplinkybėmis, kad jis padarys tą patį dalyką šituo pačiu identišku ir įprastu būdu. Dievas yra stabilumo užtikrinimas visiems sutvertiems daiktams ir būtybėms. Jis yra Dievas; dėl to jis nekinta.

Ir visas šitas elgesio pastovumas ir veiksmo vienodumas yra asmeninis, sąmoningas, ir visiškai valinis, nes didysis Dievas nėra bejėgis savo paties tobulumo ir begalybės vergas. Dievas nėra savaime veikianti automatinė jėga; jis nėra įstatymo supančiota vergaujanti galia. Dievas nėra nei matematinė lygtis, nei cheminė formulė. Jis yra laisvos valios ir pirminė asmenybė. Jis yra Visuotinis Tėvas, būtybė, iki kraštų pripildyta asmenybės ir visų tvarinių asmenybių visuotinis šaltinis.

Dievo valia nevienodai vyrauja Dievo ieškančio materialaus mirtingojo širdyje, bet jeigu laiko rėmai bus praplėsti už to momento, kad apimtų pirmojo gyvenimo visumą, tuomet iš tikrųjų Dievo valia tampa vis daugiau matoma dvasios vaisiuose, kurie yra auginami dvasios vedamų Dievo vaikų gyvenime. Ir tada, jeigu žmogiškasis gyvenimas yra toliau praplečiamas, kad aprėptų morontinį patyrimą, tai dieviškoji valia yra pastebima, jog vis ryškiau ir ryškiau šviečia sudvasinančiuose veiksmuose tų laiko tvarinių, kurie pradėjo ragauti tą dieviškąją palaimą, patirdami žmogaus asmenybės ryšį su Visuotinio Tėvo asmenybe.

Dievo Tėvystė ir žmogaus brolystė pateikia dalies ir visumos paradoksą asmenybės lygiu. Dievas myli *kiekvieną* individą kaip atskirą vaiką dangiškojoje šeimoje. Tačiau Dievas šitaip myli *kiekvieną* individą; jis nėra joks asmenų gerbėjas, o jo meilės visuotinė pagimdo visumos ryšį, visuotinę brolystę.

Tėvo meilė absoliučiai individualizuoja kiekvieną asmenybę kaip Visuotinio Tėvo unikalų vaiką, vaiką be kopijos begalybėje, valios tvarinį, nepakeičiamą per visą amžinybę. Tėvo meilė šlovina kiekvieną Dievo vaiką, apšviesdama kiekvieną dangiškosios šeimos narį, griežtai apibrėždama kiekvienos asmenės būtybės unikalaus pobūdžio siluetą neasmenų lygių fone, nusidriekiančiame už visų Tėvo broliškosios grandinės ribų. Dievo meilė pritrenkiančiai pavaizduoja kiekvieno valios tvarinio transcendentinę vertybę, neklystamai atskleidžia tą aukštą vertybę, kurią Visuotinis Tėvas suteikė visiems ir kiekvienam iš savo vaikų, pradėdamas Rojaus statuso aukščiausiosiomis kūrėjų

certainty of all his subordinate intelligences or of his evolutionary creatures.

12-7.5 (137.8) Because God is changeless, therefore can you depend, in all ordinary circumstances, on his doing the same thing in the same identical and ordinary way. God is the assurance of stability for all created things and beings. He is God; therefore he changes not.

12-7.6 (138.1) And all this steadfastness of conduct and uniformity of action is personal, conscious, and highly volitional, for the great God is not a helpless slave to his own perfection and infinity. God is not a self-acting automatic force; he is not a slavish law-bound power. God is neither a mathematical equation nor a chemical formula. He is a freewill and primal personality. He is the Universal Father, a being surcharged with personality and the universal fount of all creature personality.

12-7.7 (138.2) The will of God does not uniformly prevail in the heart of the God-seeking material mortal, but if the time frame is enlarged beyond the moment to embrace the whole of the first life, then does God's will become increasingly discernible in the spirit fruits which are borne in the lives of the spirit-led children of God. And then, if human life is further enlarged to include the morontia experience, the divine will is observed to shine brighter and brighter in the spiritualizing acts of those creatures of time who have begun to taste the divine delights of experiencing the relationship of the personality of man with the personality of the Universal Father.

12-7.8 (138.3) The Fatherhood of God and the brotherhood of man present the paradox of the part and the whole on the level of personality. God loves *each* individual as an individual child in the heavenly family. Yet God thus loves *every* individual; he is no respecter of persons, and the universality of his love brings into being a relationship of the whole, the universal brotherhood.

12-7.9 (138.4) The love of the Father absolutely individualizes each personality as a unique child of the Universal Father, a child without duplicate in infinity, a will creature irreplaceable in all eternity. The Father's love glorifies each child of God, illuminating each member of the celestial family, sharply silhouetting the unique nature of each personal being against the impersonal levels that lie outside the fraternal circuit of the Father of all. The love of God strikingly portrays the transcendent value of each will creature, unmistakably reveals the high value which the Universal Father has placed upon each and every one of his children from the highest creator personality of Paradise status to the lowest

asmenybėmis ir baigiant valios orumo žemiausiomis asmenybėmis tarp žmonių laukinių genčių žmogiškųjų rūšių aušroje kai kuriuose evoliuciniuose laiko ir erdvės pasauliuose.

Pati šita Dievo meilė individui pagimdo visų individų dieviškąją šeimą. Rojaus Tėvo laisvos valios vaikų visuotinę brolystę. Ir šitoji brolystė, būdama visuotinė, yra visumos ryšys. Brolystė, kada yra visuotinė, atskleidžia ne *kiekvieno* ryšį, bet *visų* ryšį. Brolystė yra visumos tikrovė ir dėl to atskleidžia visumos savybes kaip priešpastatymą dalies savybėms.

Brolystė sudaro ryšio tarp kiekvienos asmenybės visuotinėje egzistencijoje faktą. Nė vienas asmuo negali išvengti naudos ar bausmės, kuri gali būti ryšio su kitais asmenimis pasekmė. Dalis patiria naudos ar kančios proporcingai su visuma. Kiekvieno žmogaus geros pastangos suteikia naudos visiems žmonėms; kiekvieno žmogaus suklydimas ar blogis padidina visų žmonių kančias. Kaip juda dalis, taip juda visuma. Kokia yra visumos pažanga, tokia yra dalies pažanga. Santykinis dalies ir visumos judėjimo greitis nulemia tai, ar visumos inercija sulėtina dalį, ar ją nuneša pirmyn kosminės brolystės pagreičiu.

Tai yra paslaptis, kaip Dievas, būdamas labai asmenė, save sąmoningai suvokianti būtybė, turinti gyvenamąją būstinę, ir tuo pačiu metu asmeniškai būna tokioje milžiniškoje visatoje ir palaiko asmeninį ryšį beveik su begaliniu skaičiumi būtybių. Kad šitas reiškinys yra tokia paslaptis, kuri pranoksta žmogiškojo suvokimo ribas, nė mažiausiu laipsniu neturėtų sumažinti jūsų įtikėjimo. Neleiskite, jog begalybės platybė, amžinybės didybė, ir Dievo neprilygstamo charakterio grožis ir šlovė sukeltų jums per didelę baimingą pagarbą, pritrenktų jus, ar atimtų iš jūsų drąsą; kadangi Tėvas nėra labai toli nuo bet kurio iš jūsų; jis gyvena jūsų viduje, ir jame iš tiesų mes visi tiesiogine prasme judame, realiai gyvename, ir iš tikrųjų turime savo būtį.

Nors Rojaus Tėvas veikia per savo dieviškuosius kūrėjus ir savo vaikus tvarinius, bet taip pat jis turi patį artimiausią vidinį ryšį su mumis, tokį didingą, tokį ypatingai asmeninį, kad jis pranoksta net ir mano suvokimo ribas—tą paslaptinę Tėvo fragmento komunią su žmogiškąja siela ir su mirtingojo protu, kuriame jis realiai gyvena. Žinodami apie šitas Dievo dovanas tai, ką jūs apie jas žinote, tai jūs žinote, jog Tėvas palaiko artimą ryšį ne tik su savo dieviškaisiais bičiuliais, bet taip pat ir su savo evoliuciniais mirtingaisiais laiko vaikais. Tėvas iš tikrųjų gyvena Rojuje, bet jo dieviškasis buvimas taip pat gyvena ir žmonių prote.

personality of will dignity among the savage tribes of men in the dawn of the human species on some evolutionary world of time and space.

12.7.10 (138.5) This very love of God for the individual brings into being the divine family of all individuals, the universal brotherhood of the freewill children of the Paradise Father. And this brotherhood, being universal, is a relationship of the whole. Brotherhood, when universal, discloses not the *each* relationship, but the *all* relationship. Brotherhood is a reality of the total and therefore discloses qualities of the whole in contradistinction to qualities of the part.

12.7.11 (138.6) Brotherhood constitutes a fact of relationship between every personality in universal existence. No person can escape the benefits or the penalties that may come as a result of relationship to other persons. The part profits or suffers in measure with the whole. The good effort of each man benefits all men; the error or evil of each man augments the tribulation of all men. As moves the part, so moves the whole. As the progress of the whole, so the progress of the part. The relative velocities of part and whole determine whether the part is retarded by the inertia of the whole or is carried forward by the momentum of the cosmic brotherhood.

12.7.12 (139.1) It is a mystery that God is a highly personal self-conscious being with residential headquarters, and at the same time personally present in such a vast universe and personally in contact with such a well-nigh infinite number of beings. That such a phenomenon is a mystery beyond human comprehension should not in the least lessen your faith. Do not allow the magnitude of the infinity, the immensity of the eternity, and the grandeur and glory of the matchless character of God to overawe, stagger, or discourage you; for the Father is not very far from any one of you; he dwells within you, and in him do we all literally move, actually live, and veritably have our being.

12.7.13 (139.2) Even though the Paradise Father functions through his divine creators and his creature children, he also enjoys the most intimate inner contact with you, so sublime, so highly personal, that it is even beyond my comprehension—that mysterious communion of the Father fragment with the human soul and with the mortal mind of its actual indwelling. Knowing what you do of these gifts of God, you therefore know that the Father is in intimate touch, not only with his divine associates, but also with his evolutionary mortal children of time. The Father indeed abides on Paradise, but his divine presence also dwells in the minds of men.

Nors vieno iš Sūnų dvasia yra išlieta visiems materialiams kūnams, nors vienas iš Sūnų kartą gyveno mirtingojo materialaus kūno pavidalu, nors serafimai asmeniškai saugo ir veda jus, kaip gali bet kuri iš šitų Antrojo ir Trečiojo Centrų dieviškųjų būtybių kada nors tikėtis priartėti prie jūsų taip arti ar suprasti jus taip visiškai, kaip Tėvas, kuris atidavė savo paties dalį, kad būtų jumyse, kad būtų jūsų tikrasis ir dieviškasis, net jūsų amžinasis, aš?

8. MATERIJA, PROTAS, IR DVASIA

“Dievas yra dvasia,” bet Rojus ne. Materiali visata visuomet yra toji arena, kurioje vyksta visos dvasinės veiklos; dvasinės būtybės ir kylantieji dvasioje gyvena ir dirba materialios tikrovės fizinėse sferose.

Kosminės jėgos padovanojimas, kosminės gravitacijos sferos, yra Rojaus Salos funkcija. Visa pirminė jėga-energija išeina iš Rojaus, ir materija neapsakomų visatų sukūrimui dabar skrieja po visą pagrindinę visatą viršgravitacijos buvimo forma, kuri sudaro persmektos erdvės jėgą-įkrovą.

Kad ir kokios jėgos transformacijos būtų išorėje nusidriekusiame visatose, bet išėjusi iš Rojaus ji keliauja paklusdama niekada nesibaigiančiai, visą laiką esančiai, nenutrūkstančiai amžinosios Salos traukai, paklusniai ir neatsiejamai toliau amžinai skriedama aplink visatų amžinuosius erdvės takus. Fizinė energija yra toji vienintelė tikrovė, kuri tikrai ir pastoviai paklūsta visuotinam įstatymui. Tikrai tvarinio valios veiksmo sferose iš tikrųjų buvo nukrypimas nuo dieviškųjų kelių ir pirminių planų. Jėga ir energija yra centrinės Rojaus Salos stabilumo, pastovumo, ir amžinybės visuotiniai įrodymai.

Dvasios padovanojimas ir asmenybių sudvasinimas, dvasinės gravitacijos sfera, yra Amžinojo Sūnaus valdos. Ir šita Sūnaus dvasinė gravitacija, visą laiką traukianti visas dvasines realybes prie jo, yra lygiai tokia pati reali ir absoliuti, kaip ir Rojaus Salos visagalis materialus grybšnis. Bet materialiai mąstantis žmogus natūraliai yra daugiau susipažinęs su fizinės prigimties materialiais pasireiškimais negu su lygiai taip pat realiomis ir galingomis dvasinės prigimties operacijomis, kurias mato tikrai sielos dvasinė įžvalga.

Kada visatoje bet kokios asmenybės protas tampa dvasingesnis—panašiu į Dievą—tada jis ima mažiau reaguoti į materialią trauką. Tikrovė, matuojama fizinės gravitacijos reagavimu, yra tikrovės antitezė, kaip ją nulemia dvasinio turinio

12:7.14 (139.3) Even though the spirit of a Son be poured out upon all flesh, even though a Son once dwelt with you in the likeness of mortal flesh, even though the seraphim personally guard and guide you, how can any of these divine beings of the Second and Third Centers ever hope to come as near to you or to understand you as fully as the Father, who has given a part of himself to be in you, to be your real and divine, even your eternal, self?

8. MATTER, MIND, AND SPIRIT

12:8.1 (139.4) “God is spirit,” but Paradise is not. The material universe is always the arena wherein take place all spiritual activities; spirit beings and spirit ascenders live and work on physical spheres of material reality.

12:8.2 (139.5) The bestowal of cosmic force, the domain of cosmic gravity, is the function of the Isle of Paradise. All original force-energy proceeds from Paradise, and the matter for the making of untold universes now circulates throughout the master universe in the form of a supergravity presence which constitutes the force-charge of pervaded space.

12:8.3 (139.6) Whatever the transformations of force in the outlying universes, having gone out from Paradise, it journeys on subject to the never-ending, ever-present, unfailing pull of the eternal Isle, obediently and inherently swinging on forever around the eternal space paths of the universes. Physical energy is the one reality which is true and steadfast in its obedience to universal law. Only in the realms of creature volition has there been deviation from the divine paths and the original plans. Power and energy are the universal evidences of the stability, constancy, and eternity of the central Isle of Paradise.

12:8.4 (139.7) The bestowal of spirit and the spiritualization of personalities, the domain of spiritual gravity, is the realm of the Eternal Son. And this spirit gravity of the Son, ever drawing all spiritual realities to himself, is just as real and absolute as is the all-powerful material grasp of the Isle of Paradise. But material-minded man is naturally more familiar with the material manifestations of a physical nature than with the equally real and mighty operations of a spiritual nature which are discerned only by the spiritual insight of the soul.

12:8.5 (140.1) As the mind of any personality in the universe becomes more spiritual — Godlike — it becomes less responsive to material gravity. Reality, measured by physical-gravity response, is the antithesis of reality as determined by quality of

kokybė. Fizinės gravitacijos veiksmas yra nedvasinės energijos kiekybinis nulėmėjas; dvasinės gravitacijos veiksmas yra dieviškumo gyvosios energijos kokybinis matas.

Kuo Rojus yra fiziniam kūnui ir kuo Amžinasis Sūnus yra dvasinei visatai, tuo Bendrai Veikiantysis yra proto sferoms—materialių, morontinių, ir dvasinių būtybių ir asmenybių protingai visatai.

Bendrai Veikiantysis reaguoja tiek į materialias, tiek į dvasines realybes ir dėl to neatsiejamai tampa visuotiniu tarnu visoms protingoms būtybėms, būtybėms, kurios gali atstovauti kūrinijos tiek materialių, tiek dvasinių fazių sąjungai. Intelkto padovanojimas, tarnavimas tiems, kurie yra materialūs, ir tiems, kurie yra dvasiniai, proto reiškiniu, yra išimtinė sritis Bendrai Veikiančiojo, kuris šitokiu būdu tampa dvasinio proto partneriu, morontinio proto esme, ir laiko evoliucinių tvarinių materialaus proto substancija.

Protas yra tas metodas, kurio pagalba tvarinių asmenybėms dvasinės realybės tampa patirtinės. Ir pagaliau net ir žmogiškojo proto suvienijimo galimybės, sugebėjimas koordinuoti dalykus, idėjas, ir vertybes, yra viršmaterialios.

Nors vargu ar mirtingojo protui įmanoma suvokti santykinės kosminės tikrovės septynis lygius, bet žmogiškasis intelektas turėtų sugebėti daug suvokti apie ribinės tikrovės trijų veikiančių lygių prasmę:

1. *Materiją*. Organizuotą energiją, kurią veikia linijinė gravitacija, išskyrus tada, kada ją modifikuoja judėjimas ir sąlygoja protas.

2. *Protą*. Organizuotą sąmonę, kurią nevisiškai veikia materiali gravitacija ir kuri tampa visiškai išlaisvinta, kai būna modifikuojama dvasios.

3. *Dvasią*. Aukščiausiąją asmenę realybę. Tikros dvasios fizinė gravitacija neveikia, bet galiausiai tampa asmenybės orumo visų besivystančių energetinių sistemų motyvuojančiu poveikiu.

Visų asmenybių egzistencijos tikslas yra dvasia; materialūs pasireiškimai yra santykiniai, o tarp šitų visuotinių priešybių įsiterpia kosminis protas. Proto padovanojimas ir dvasios tarnavimas yra Dievybės partnerių asmenų, Bėgalinės Dvasios ir Amžinojo Sūnaus, darbas. Visuminė Dievybės tikrovė nėra protas, bet dvasinis protas—protas-dvasia, suvienyti asmenybės. Nepaisant šito, tiek dvasios, tiek dailto absoliutai susilieja į Visuotinio Tėvo asmenį.

spirit content. Physical-gravity action is a quantitative determiner of nonspirit energy; spiritual-gravity action is the qualitative measure of the living energy of divinity.

12:8.6 (140.2) What Paradise is to the physical creation, and what the Eternal Son is to the spiritual universe, the Conjoint Actor is to the realms of mind — the intelligent universe of material, morontial, and spiritual beings and personalities.

12:8.7 (140.3) The Conjoint Actor reacts to both material and spiritual realities and therefore inherently becomes the universal minister to all intelligent beings, beings who may represent a union of both the material and spiritual phases of creation. The endowment of intelligence, the ministry to the material and the spiritual in the phenomenon of mind, is the exclusive domain of the Conjoint Actor, who thus becomes the partner of the spiritual mind, the essence of the morontia mind, and the substance of the material mind of the evolutionary creatures of time.

12:8.8 (140.4) Mind is the technique whereby spirit realities become experiential to creature personalities. And in the last analysis the unifying possibilities of even human mind, the ability to co-ordinate things, ideas, and values, is supermaterial.

12:8.9 (140.5) Though it is hardly possible for the mortal mind to comprehend the seven levels of relative cosmic reality, the human intellect should be able to grasp much of the meaning of three functioning levels of finite reality:

12:8.10 (140.6) 1. *Matter*. Organized energy which is subject to linear gravity except as it is modified by motion and conditioned by mind.

12:8.11 (140.7) 2. *Mind*. Organized consciousness which is not wholly subject to material gravity, and which becomes truly liberated when modified by spirit.

12:8.12 (140.8) 3. *Spirit*. The highest personal reality. True spirit is not subject to physical gravity but eventually becomes the motivating influence of all evolving energy systems of personality dignity.

12:8.13 (140.9) The goal of existence of all personalities is spirit; material manifestations are relative, and the cosmic mind intervenes between these universal opposites. The bestowal of mind and the ministration of spirit are the work of the associate persons of Deity, the Infinite Spirit and the Eternal Son. Total Deity reality is not mind but spirit-mind — mind-spirit unified by personality. Nevertheless the absolutes of both the spirit and the thing converge in the person of the Universal Father.

Rojuje šios trys energijos, fizinė, protinė, ir dvasinė, yra lygiavertės. Energija-materija viešpatauja evoliuciniame prote, išskyrus asmenybę, kur, proto tarpininkavimo dėka, viešpatauti siekia dvasia. Dvasia yra visų tvarinių asmenybės patyrimo fundamentali tikrovė, nes Dievas yra dvasia. Dvasia yra nekintanti, ir dėl to visuose asmenybės ryšiuose ji pranoksta tiek protą, tiek materiją, kurie yra progresinio pasiekimo patirtiniai kintamieji.

Kosminėje evoliucijoje materija tampa filosofiniu šešėliu, kurį protas meta dieviškojo apšvietimo dvasinio spindėjimo akivaizdoje, bet šitai nepaneigia materijos-energijos tikrovės. Protas, materija, ir dvasia yra vienodai realūs, bet jie nėra vienodos vertybės asmenybei, siekiant dieviškumo. Dieviškumo sąmonė yra augantis dvasinis patyrimas.

Kuo ryškesnis sudvasintos asmenybės švytėjimas (Tėvas visatoje, potencialios dvasinės asmenybės fragmentas individualiame tvarinyje), tuo didesnį šešėlį įsiterpantis protas meta ant savo materialaus išorinio apdangalo. Laike žmogaus kūnas yra lygiai toks pat realus, kaip protas ar dvasia, bet mirus, tiek protas (tapatumas), tiek dvasia išlieka, tuo tarpu kūnas neišlieka. Kosminė tikrovė gali neegzistuoti asmenybės patyrimo. Ir dėl to jūsų graikų vaizdinė kalbos priemonė—apie materialų kaip tikresnės dvasinės substancijos šešėlį—iš tikrųjų turi filosofinę prasmę.

9. ASMENĖS REALYBĖS

Dvasia yra pagrindinė asmenė tikrovė visatoje, o asmenybė yra esminė visam besivystančiam patyrimui su dvasine tikrove. Asmenybės patyrimo kiekvienas aspektas kiekviename visatos vystymosi vienas po kito einančiame lygyje turi gausybę raktų nuo vylojančių asmeninių realybių atradimo. Žmogaus tikrąjį likimą sudaro naujų ir dvasinių tikslų sukūrimas, o tada reagavimas į tokių nematerialios vertybės dieviškųjų tikslų kosminius viliojimus.

Meilė yra kilnaus bendravimo tarp asmenybių paslaptis. Jūs negalite realiai pažinti asmens remdamiesi vieninteliu susitikimu. Jūs negalite tikrai įvertinti muzikos matematine dedukcija, nors muzika ir yra matematinio ritmo forma. Numeris, paskirtas telefono abonentui, jokių būdu neparodo to abonento asmenybės ir nieko nesako apie jo charakterį.

12:8.14 (140.10) On Paradise the three energies, physical, mindal, and spiritual, are co-ordinate. In the evolutionary cosmos energy-matter is dominant except in personality, where spirit, through the mediation of mind, is striving for the mastery. Spirit is the fundamental reality of the personality experience of all creatures because God is spirit. Spirit is unchanging, and therefore, in all personality relations, it transcends both mind and matter, which are experiential variables of progressive attainment.

12:8.15 (140.11) In cosmic evolution matter becomes a philosophic shadow cast by mind in the presence of spirit luminosity of divine enlightenment, but this does not invalidate the reality of matter-energy. Mind, matter, and spirit are equally real, but they are not of equal value to personality in the attainment of divinity. Consciousness of divinity is a progressive spiritual experience.

12:8.16 (141.1) The brighter the shining of the spiritualized personality (the Father in the universe, the fragment of potential spirit personality in the individual creature), the greater the shadow cast by the intervening mind upon its material investment. In time, man's body is just as real as mind or spirit, but in death, both mind (identity) and spirit survive while the body does not. A cosmic reality can be nonexistent in personality experience. And so your Greek figure of speech — the material as the shadow of the more real spirit substance — does have a philosophic significance.

9. PERSONAL REALITIES

12:9.1 (141.2) Spirit is the basic personal reality in the universes, and personality is basic to all progressing experience with spiritual reality. Every phase of personality experience on every successive level of universe progression swarms with clues to the discovery of alluring personal realities. Man's true destiny consists in the creation of new and spirit goals and then in responding to the cosmic allurements of such supernal goals of nonmaterial value.

12:9.2 (141.3) Love is the secret of beneficial association between personalities. You cannot really know a person as the result of a single contact. You cannot appreciatingly know music through mathematical deduction, even though music is a form of mathematical rhythm. The number assigned to a telephone subscriber does not in any manner identify the personality of that subscriber or signify anything concerning his character.

Matematika, materialus mokslas, yra nepakeičiama protoje diskusijoje apie visatos materialius aspektus, bet tokios žinios nebūtinai sudaro aukštesniojo tiesos pažinimo arba dvasinių realybių asmeninio suvokimo dalį. Ne tik gyvybės sferose, bet net ir fizinės energijos pasaulyje, dviejų ar daugiau daiktų suma yra *daugiau* arba kažkas *skirtinga* negu tokių sąjungų numatomos pridėtinės pasekmės. Išsitas matematikos mokslas, visa filosofijos, aukštosios fizikos ar chemijos sfera negali numatyti arba žinoti, kad dviejų dujinių vandenilio atomų sujungimas su vienu dujiniu deguonies atomu duos naujos ir kokybiškai viršpridėtinės substancijos rezultatą — skystą vandenį. Šito vieno fiziokcheminio reiškinio supratingas pažinimas turėjo užkirsti kelią materialistinės filosofijos ir mechanistinės kosmologijos vystymuisi.

Techninė analizė neatskleidžia, ką asmuo ar daiktas gali padaryti. Pavyzdžiui: Vanduo yra veiksmingai naudojamas gesinant ugnį. Kad vanduo užgesins ugnį, tai yra kasdienio patyrimo faktas, bet niekada negalima atlikti vandens tokios analizės, kad tokia savybė būtų atskleista. Analizė pažymi, jog vandenį sudaro vandenilis ir deguonis; tolimesnis šitų elementų analizavimas atskleidžia, jog deguonis yra tikras degimo skatintojas ir jog vandenilis pats laisvai degs.

Jūsų religija tampa tikra, nes ji išsilaisvina iš baimės vergovės ir prietarų pančių. Jūsų filosofija kovoja už išsivadavimą iš dogmų ir tradicijų. Jūsų mokslas yra įsitraukęs į šimtmetinę kovą tarp tiesos ir suklydimo, nors jis kovoja už išsilaisvinimą iš abstrakcijos pančių, matematikos vergystės, ir mechanistinio materializmo santykinio aklumo.

Mirtingasis žmogus turi dvasinį branduolį. Protas yra asmeninė energijos sistema, kuri egzistuoja aplink dieviškąjį dvasinį branduolį ir veikia materialioje aplinkoje. Toks asmeninio proto ir dvasios gyvas ryšys sudaro amžinosios asmenybės potencialą visatoje. Tikras vargas, ilgalaikis nusivylimas, rimtas pralaimėjimas, ar neišvengiama mirtis gali ateiti tikrai po to, kai savojo aš sampratos išdrįsta visiškai pašalinti centrinio dvasinio branduolio valdomąją galią, šituo nutraukdamos asmenybės tapatybės kosminį planą.

[Pateikta Išminties Tobulintojo, veikiančio Dienų Senųjų įgaliojimu.]

12.9.3 (141.4) Mathematics, material science, is indispensable to the intelligent discussion of the material aspects of the universe, but such knowledge is not necessarily a part of the higher realization of truth or of the personal appreciation of spiritual realities. Not only in the realms of life but even in the world of physical energy, the sum of two or more things is very often something *more* than, or something *different* from, the predictable additive consequences of such unions. The entire science of mathematics, the whole domain of philosophy, the highest physics or chemistry, could not predict or know that the union of two gaseous hydrogen atoms with one gaseous oxygen atom would result in a new and qualitatively superadditive substance — liquid water. The understanding knowledge of this one physiochemical phenomenon should have prevented the development of materialistic philosophy and mechanistic cosmology.

12.9.4 (141.5) Technical analysis does not reveal what a person or a thing can do. For example: Water is used effectively to extinguish fire. That water will put out fire is a fact of everyday experience, but no analysis of water could ever be made to disclose such a property. Analysis determines that water is composed of hydrogen and oxygen; a further study of these elements discloses that oxygen is the real supporter of combustion and that hydrogen will itself freely burn.

12.9.5 (141.6) Your religion is becoming real because it is emerging from the slavery of fear and the bondage of superstition. Your philosophy struggles for emancipation from dogma and tradition. Your science is engaged in the agelong contest between truth and error while it fights for deliverance from the bondage of abstraction, the slavery of mathematics, and the relative blindness of mechanistic materialism.

12.9.6 (142.1) Mortal man has a spirit nucleus. The mind is a personal-energy system existing around a divine spirit nucleus and functioning in a material environment. Such a living relationship of personal mind and spirit constitutes the universe potential of eternal personality. Real trouble, lasting disappointment, serious defeat, or inescapable death can come only after self-concepts presume fully to displace the governing power of the central spirit nucleus, thereby disrupting the cosmic scheme of personality identity.

12.9.7 (142.2) [Presented by a Perfector of Wisdom acting by authority of the Ancients of Days.]

13 Dokumentas. Rojaus šventosios sferos

⇐ 012

URANTIJOS KNYGA

014 ⇐

I DALIS. CENTRINĖ VISATA IR SUPERVISATOS

13 DOKUMENTAS. ROJAUS ŠVENTOSIOS SFEROS

Skyrius

ĮVADAS

1. Tėvo Septyni Šventieji Pasauliai
2. Tėvo-Pasaulių ryšiai
3. Amžinojo Sūnaus Šventieji Pasauliai
4. Begalinės Dvasios Pasauliai

ĮVADAS

TARP centrinės Rojaus Salos ir labiausiai viduje esančios iš Havonos planetinių grandinių yra erdvėje išdėstytos trys mažesnės ypatingų sferų grandinės. Vidinė grandinė susideda iš Visuotinio Tėvo septynių slaptųjų sferų; antroji grupė yra sudaryta iš Amžinojo Sūnaus septynių spindinčiųjų pasaulių; išorinėje grandinėje yra Begalinės Dvasios septynios milžiniškos sferos, Septynių Pagrindinių Dvasių vykdomųjų būstinių pasauliai.

Šitos trys Tėvo, Sūnaus, ir Dvasios grandinės po septynis pasaulius kiekvienoje yra neprilygstamo grožio ir neįsivaizduojamos šlovės sferos. Net jų materialioji arba fizinė sandara yra tokios kategorijos, kuri jums neapreiškiama. Kiekviena grandinė skiriasi medžiaga, o kiekvienos grandinės kiekvienas pasaulis yra kitoks, išskyrus Sūnaus septynis pasaulius, kurie yra vienodos fizinės sandaros. Šitas dvidešimt vienas pasaulis yra milžiniškos sferos, ir kiekviena grupė iš septynių yra skirtingai įamžinta. Kiek mums yra žinoma, jos buvo visada; kaip ir Rojus jos yra amžinos. Neegzistuoja nei įrašo, nei pasakojimo apie jų kilmę.

Visuotinio Tėvo septynios slaptosios sferos, skriejančios aplink Rojų artimu nuotoliu nuo

PAPER 13 THE SACRED SPHERES OF PARADISE SECTIONS

Introduction

1. The Seven Sacred Worlds of the Father
2. Father-World Relationships
3. The Sacred Worlds of the Eternal Son
4. The Worlds of the Infinite Spirit

INTRODUCTION

13:0.1 (143.1) BETWEEN the central Isle of Paradise and the innermost of the Havona planetary circuits there are situated in space three lesser circuits of special spheres. The innermost circuit consists of the seven secret spheres of the Universal Father; the second group is composed of the seven luminous worlds of the Eternal Son; in the outermost are the seven immense spheres of the Infinite Spirit, the executive-headquarters worlds of the Seven Master Spirits.

13:0.2 (143.2) These three seven-world circuits of the Father, the Son, and the Spirit are spheres of unexcelled grandeur and unimagined glory. Even their material or physical construction is of an order unrevealed to you. Each circuit is diverse in material, and each world of each circuit is different excepting the seven worlds of the Son, which are alike in physical constitution. All twenty-one are enormous spheres, and each group of seven is differently eternalized. As far as we know they have always been; like Paradise they are eternal. There exists neither record nor tradition of their origin.

13:0.3 (143.3) The seven secret spheres of the Universal Father, circulating about Paradise in

amžinosios Salos, labai smarkiai atspindi amžinųjų Dievybių centrinio švytėjimo dvasinį spindėjimą, šitą dieviškosios šlovės šviesą paskleisdamos po visą Rojų ir net Havonos septynioms grandinėms.

Amžinojo Sūnaus septyniuose šventuosiuose pasauliuose pasirodo, kad atsiranda dvasinio spindėjimo neasmenės energijos. Nė viena asmenė būtybė negali gyventi nė vienoje iš šitų septynių švytinčių sferų. Dvasinė šlove jos apšviečia visą Rojų ir Havoną ir grynai dvasinį švytėjimą nukreipia į septynias supervisatas. Šitos antrosios grandinės spindinčiosios sferos lygiai taip išlieja savo šviesą (šviesą be karščio) į Rojų ir į centrinės visatos milijardą pasaulių septyniuose grandinėse.

Begalinės Dvasios septynis pasaulius užima Septynios Pagrindinės Dvasios, kurios vadovauja septynių supervisatų likimams, pasiūsdamos Trečiojo Šaltinio ir Centro dvasinį apšvietimą į šituos laiko ir erdvės kūrinius. Ir visa Havona, bet ne Rojaus Sala, maudosi šituose dvasinančiuose poveikiuose.

Nors Tėvo pasauliai yra galutinio statuso sferos visoms Tėvo padovanotoms asmenybėms, bet tai nėra jų išimtinė funkcija. Daug būtybių ir esybių, kitokių negu asmenių, gyvena šituose pasauliuose. Kiekvienas pasaulis Tėvo grandinėje ir Dvasios grandinėje turi nuolatinės pilietybės skirtingą tipą, bet mes manome, jog Sūnaus pasauliuose gyvena kitokių negu asmenių būtybių vienodi tipai. Tėvo fragmentai yra tarp Dieviningtono vietinių gyventojų; kitos nuolatinės pilietybės kategorijos jums nėra apreiškiamos.

Rojaus dvidešimt vienas palydovas tarnauja daugeliui tikslų tiek centrinėje, tiek supervisatose, kurie šituose pasakojimuose neatskleidžiami. Jūs taip mažai ką galite suprasti apie šitų sferų gyvenimą, jog negalite tikėtis gauti to, kas būtų nors kiek panašu į nuoseklią sampratą apie jas tiek, kiek ši samprata yra susijusi su jų prigimtimi, tiek ir su jų veikimu; ten vyksta tūkstančiai veiklų, kurios jums neapreiškiamos. Šita dvidešimt viena sfera apima pagrindinės visatos veiklos *potencialus*. Šitie dokumentai suteikia tikrai trumpą žvilgtelėjimą į tam tikras apibrėžtas veiklas, susijusias su didžiosios visatos—daugiau su didžiosios visatos vienu iš septynių sektorių—dabartiniu visatos amžiumi.

1. TĖVO SEPTYNI ŠVENTIEJI PASAULIAI

Šventųjų gyvybės sferų Tėvo grandinė turi vienintele neatskiriamas nuo visatų visatos asmenybės paslaptis. Šitie Rojaus palydovai, iš

close proximity to the eternal Isle, are highly reflective of the spiritual luminosity of the central shining of the eternal Deities, shedding this light of divine glory throughout Paradise and even upon the seven circuits of Havona.

13:0.4 (143.4) On the seven sacred worlds of the Eternal Son there appear to take origin the impersonal energies of spirit luminosity. No personal being may sojourn on any of these seven shining realms. With spiritual glory they illuminate all Paradise and Havona, and they directionize pure spirit luminosity to the seven superuniverses. These brilliant spheres of the second circuit likewise emit their light (light without heat) to Paradise and to the billion worlds of the seven-circuited central universe.

13:0.5 (143.5) The seven worlds of the Infinite Spirit are occupied by the Seven Master Spirits, who preside over the destinies of the seven superuniverses, sending forth the spiritual illumination of the Third Person of Deity to these creations of time and space. And all Havona, but not the Isle of Paradise, is bathed in these spiritualizing influences.

13:0.6 (143.6) Although the worlds of the Father are ultimate status spheres for all Father-endowed personalities, this is not their exclusive function. Many beings and entities other than personal sojourn on these worlds. Each world in the circuit of the Father and the circuit of the Spirit has a distinct type of permanent citizenship, but we think the Son's worlds are inhabited by uniform types of other-than-personal beings. Father fragments are among the natives of Divinington; the other orders of permanent citizenship are unrevealed to you.

13:0.7 (143.7) The twenty-one Paradise satellites serve many purposes in both central and superuniverses not disclosed in these narratives. You are able to understand so little of the life of these spheres that you cannot hope to gain anything like a consistent view of them, either as to nature or function; thousands of activities are there going on which are unrevealed to you. These twenty-one spheres embrace the *potentials* of the function of the master universe. These papers afford only a fleeting glimpse of certain circumscribed activities pertaining to the present universe age of the grand universe — rather, one of the seven sectors of the grand universe.

1. THE SEVEN SACRED WORLDS OF THE FATHER

13:1.1 (144.1) The Father's circuit of sacred life spheres contains the only inherent personality secrets in the universe of universes. These

šių trijų grandinių pati vidinė grandinė, yra vienintelės uždraustos sferos, kurios yra susijusios su asmenybe, centrinėje visatoje. Apatinis Rojus ir Sūnaus pasauliai yra lygiai taip pat uždaryti asmenybėms, bet nė viena iš šių valdų nėra kokių nors būdu tiesiogiai susijusi su asmenybe.

Tėvo Rojaus pasauliams tiesiogiai vadovauja Trejybės Stacionarių Sūnų aukščiausioji kategorija, Sutrejbintos Aukštybės Paslaptys. Apie šiuos pasaulius aš mažai ką galiu ir papasakoti; apie jų daugiapusę veiklą man leidžiama papasakoti dar mažiau. Tokia informacija yra susijusi tik su tomis būtybėmis, kurios veikia juose ir kurios išvyksta iš jų. Ir nors su šešiais iš šių ypatingų pasaulių aš esu kažkiek ir susipažinęs, bet niekada iš tikrųjų nebuvau nusileidęs Diviningtone; tas pasaulis man yra visiškai uždraustas.

Viena iš priežasčių, kodėl šitie pasauliai yra slapti, yra ta, jog kiekviena iš šių šventųjų sferų turi ypatingą šių Dievybių, sudarančių Rojaus Trejbę, atstovavimą, arba pasireiškimą; ne asmenybės, bet unikali Dieviškumo buvimą, kurį gali įvertinti ir suvokti tik tai tos konkrečios protinių būtybių grupė, kurios gyvena toje konkrečioje sferoje arba kurios yra įleidžiamos į tą konkrečią sferą. Aukštybės Paslaptys yra labai asmeninės būtybės, nuostabiai apdovanotos ir puikiai pritaikytos išaukštinam ir reikiam savo darbui.

1. DIEVININGTONAS. Šitas pasaulis, unikalia prasme, yra "Tėvo krūtinė," Visuotinio Tėvo asmeninės komunijos sfera, ir joje yra jo dieviškumo ypatingas pasireiškimas. Diviningtonas yra Minties Derintojų susitikimo vieta Rojuje, bet taip pat jis yra ir daugelio kitų esybių, asmenybių, ir kitokių būtybių, kilusių iš Visuotinio Tėvo, namai. Be Amžinojo Sūnaus yra daug asmenybių, tiesiogiai kilusių iš Visuotinio Tėvo atskirų veiksmų. Šitoje buveinėje broliaujasi ir veikia tik Tėvo fragmentai ir tos asmenybės ir kitos būtybės, tiesiogiai ir išimtinai kilusios iš Visuotinio Tėvo.

Diviningtono paslaptys apima Minties Derintojų padovanojimo ir jų misijos paslaptį. Jų prigimtis, kilmė, ir jų ryšio su evoliucinių pasaulių žemaisiais tvariniais metodas yra šitos Rojaus sferos paslaptis. Šitos nuostabą keliančios transakcijos nėra asmeniškai susijusios su likusiais mumis, ir dėl to iš tiesų Dievybės mano, jog yra tinkama paslėpti nuo mūsų šitos didžios ir dieviškosios tarnystės tam tikrus bruožus, kad mes jų nesuprastume iki galo. Bet tiek, kiek mes esame susiję su dieviškosios veiklos šituo aspektu, tai mums yra leidžiama visiškai pažinti

satellites of Paradise, the innermost of the three circuits, are the only forbidden domains concerned with personality in the central universe. Nether Paradise and the worlds of the Son are likewise closed to personalities, but neither of those realms is in any way directly concerned with personality.

13.1.2 (144.2) The Paradise worlds of the Father are directed by the highest order of the Stationary Sons of the Trinity, the Trinitized Secrets of Supremacy. Of these worlds I can tell little; of their manifold activities I may tell less. Such information concerns only those beings who function thereon and go forth therefrom. And though I am somewhat familiar with six of these special worlds, never have I landed on Divinington; that world is wholly forbidden to me.

13.1.3 (144.3) One of the reasons for the secrecy of these worlds is because each of these sacred spheres enjoys a specialized representation, or manifestation, of the Deities composing the Paradise Trinity; not a personality, but a unique presence of Divinity which can only be appreciated and comprehended by those particular groups of intelligences resident on, or admissible to, that particular sphere. The Trinitized Secrets of Supremacy are the personal agents of these specialized and impersonal presences of Divinity. And the Secrets of Supremacy are highly personal beings, superbly endowed and marvelously adapted to their exalted and exacting work.

13.1.4 (144.4) 1. DIVININGTON. This world is, in a unique sense, the "bosom of the Father," the personal-communion sphere of the Universal Father, and thereon is a special manifestation of his divinity. Divinington is the Paradise rendezvous of the Thought Adjusters, but it is also the home of numerous other entities, personalities, and other beings taking origin in the Universal Father. Many personalities besides the Eternal Son are of direct origin by the solitary acts of the Universal Father. Only the Father fragments and those personalities and other beings of direct and exclusive origin in the Universal Father fraternize and function on this abode.

13.1.5 (144.5) *The secrets of Divinington* include the secret of the bestowal and mission of Thought Adjusters. Their nature, origin, and the technique of their contact with the lowly creatures of the evolutionary worlds is a secret of this Paradise sphere. These amazing transactions do not personally concern the rest of us, and therefore do the Deities deem it proper to withhold certain features of this great and divine ministry from our full understanding. In so far as we come in contact with this phase of divine activity, we are permitted full knowledge of these transactions, but

šitas transakcijas, bet kas susiję su šito padovanojimo visais niuansais, tai iki galo nesame informuoti.

Šita sfera taip pat turi Tėvo visų kitų formų fragmentų, Gravitacijos Žinianešių, ir kitų būtybių gausybių, jums neapreišiamų, prigimties, tikslo, ir veiklos paslaptis. Visiškai įmanoma, jeigu tos susijusios su Dieviningtonu tiesos, kurios yra nuo manęs paslėptos, būtų apreikštos, tai jos tiesiog mane supainiotų ir trukdytų man dabartiniame darbe, ir dar, ko gero jos pranoksta manosios kategorijos būtybės suvokimo ribas.

2. SŪNARINGTONAS. Šitoji sfera yra "Sūnaus krūtinė," Amžinojo Sūnaus asmeninis priėmimo pasaulis. Tai yra besileidžiančių ir kylančių Dievo Sūnų Rojaus būstinė, kada ir po to, kai jie būna visiškai akredituoti ir galiausiai patvirtinti. Šitas pasaulis yra Rojaus namai Amžinojo Sūnaus visiems Sūnums ir jo lygiaverčiams ir partneriams Sūnums. Yra daug dieviškosios sūnystės kategorijų, pritvirtintų prie šitos dieviškosios buveinės, kurios nebuvo apreikštos mirtingiesiems, kadangi jos nėra susijusios su žmogiškojo dvasinio žengimo į priekį per visatas ir tolyn į Rojų kilimo schemos planais.

Sūnaringtono paslaptys apima dieviškųjų Sūnų įsikūnijimo paslaptį. Kada vienas iš Dievo Sūnų tampa Žmogaus Sūnumi, tiesiogine prasme gimsta iš moters, kaip tas įvyko jūsų pasaulyje prieš devyniolika šimtmečių, tai yra visuotinė paslaptis. Tai vyksta ištais visose visatose, ir tai yra dieviškosios sūnystės Sūnaringtono paslaptis. Derintojai yra Dievo Tėvo paslaptis. Dieviškųjų Sūnų įsikūnijimas yra Dievo Sūnaus paslaptis; tai yra paslaptis, užrakinta Sūnaringtono septintajame sektoriuje, valdoje, į kurią neprasiskverbia niekas, išskyrus tuos, kurie asmeniškai perėjo per šitą unikalų patyrimą. Jūsų dėmesiui buvo pateiktos tikrai tos įsikūnijimo fazės, kurios reikalo turi su jūsų kilimo karjera. Paslapties apie neapreiktų tipų Rojaus Sūnų įsikūnijimus, atliekant visatos tarnystės misijas, kurios jums neatskleidžiamos, yra daug ir kitų aspektų. Yra dar ir kitokių Sūnaringtono paslapčių.

3. DVASINGTONAS. Šitas pasaulis yra "Dvasios krūtinė," Rojaus namai toms aukštomis būtybėms, kurios išimtinai atstovauja Begalinei Dvasiai. Čia susirenka Septynios Pagrindinės Dvasios ir kai kurie jų palikuonys iš visų visatų. Šitoje dangiškojoje buveinėje taip pat galima surasti ir daug neapreiktų dvasios asmenybių kategorijų, būtybių, kurios yra paskirtos į daugiapuses visatos veiklas, nesusietas su laiko mirtingųjų tvarinių vystymo planais iki Rojaus amžinybės lygių.

Dvasingtono paslaptys apima atspindėjimo

concerning the intimate details of this great bestowal we are not fully informed.

13.1.6 (145.1) This sphere also holds the secrets of the nature, purpose, and activities of all other forms of Father fragments, of the Gravity Messengers, and of hosts of other beings unrevealed to you. It is highly probable that those truths pertaining to Divinington which are withheld from me, if revealed, would merely confuse and handicap me in my present work, and still again, perhaps they are beyond the conceptual capacity of my order of being.

13.1.7 (145.2) 2. SONARINGTON. This sphere is the "bosom of the Son," the personal receiving world of the Eternal Son. It is the Paradise headquarters of the descending and ascending Sons of God when, and after, they are fully accredited and finally approved. This world is the Paradise home for all Sons of the Eternal Son and of his co-ordinate and associate Sons. There are numerous orders of divine sonship attached to this supernal abode which have not been revealed to mortals since they are not concerned with the plans of the ascension scheme of human spiritual progression through the universes and on to Paradise.

13.1.8 (145.3) *The secrets of Sonarington* include the secret of the incarnation of the divine Sons. When a Son of God becomes a Son of Man, is literally born of woman, as occurred on your world nineteen hundred years ago, it is a universal mystery. It is occurring right along throughout the universes, and it is a Sonarington secret of divine sonship. The Adjusters are a mystery of God the Father. The incarnation of the divine Sons is a mystery of God the Son; it is a secret locked up in the seventh sector of Sonarington, a realm penetrated by none save those who have personally passed through this unique experience. Only those phases of incarnation having to do with your ascension career have been brought to your notice. There are many other phases of the mystery of the incarnation of the Paradise Sons of unrevealed types on missions of universe service which are undisclosed to you. And there are still other Sonarington mysteries.

13.1.9 (145.4) 3. SPIRITINGTON. This world is the "bosom of the Spirit," the Paradise home of the high beings that exclusively represent the Infinite Spirit. Here forgather the Seven Master Spirits and certain of their offspring from all universes. At this celestial abode may also be found numerous unrevealed orders of spirit personalities, beings assigned to the manifold activities of the universe not associated with the plans of upstepping the mortal creatures of time to the Paradise levels of eternity.

13.1.10 (145.5) *The secrets of Spiritington* involve the

paslaptis, į kurias negalima įsiskverbti. Mes jums pasakojame apie atspindėjimo milžinišką ir visuotinį reiškinį, ypač kai jis veikia septynių supervisorų pasauliuose, kurie yra supervisorų sostinės, bet mes niekada šito reiškinio nepaaiškiname iki galo, nes jį suprantame ne iki galo. Daug, labai daug ką mes iš tikrųjų suprantame, bet vis tiek daug pagrindinių niuansų mums tebėra paslaptimi. Atspindėjimas yra Dievo Dvasios paslaptis. Jūs buvote informuoti apie atspindėjimo funkcijas, sąsajoje su mirtingojo išlikimo kilimo planu, ir iš tiesų šitai veikia šitokiu būdu, bet atspindėjimas taip pat yra nepakeičiama savybė visatos veiklos didelio kiekio kitų aspektų normaliam veikimui. Šitas Begalinės Dvasios padovanojimas yra taip pat panaudojamas ir kituose kanaluose, ne tik informacijos rinkimo ir informacijos platinimo kanaluose. Yra dar ir kitokios Dvasingtono paslaptys.

4. VICEGERINGTONAS. Šita planeta yra "Tėvo ir Sūnaus krūtinė" ir yra tam tikrų neapreikštų būtybių, kilusių iš Tėvo ir Sūnaus veiksmų, slaptoji sfera. Jis taip pat yra Rojaus namai daugeliui pašlovintų būtybių, kilusių iš sudėtinių protėvių, kurių kilmė yra sudėtinga dėl daugelio įvairių metodų, veikiančių septyniose supervisoruose. Šitame pasaulyje susirenka daug būtybių grupių, kurios nebuvo apreikštos Urantijos mirtingiesiems.

Vicegeringtono paslaptys apima sutrejbavimo paslaptis, o sutrejbavimas sudaro turinčios atstovauti Trejybei valdžios, kuri turi veikti kaip Dievų vicegerantai, paslaptį. Valdžia, turinti atstovauti Trejybei, yra priskiriama tiksliai toms būtybėms, apreikštoms ir neapreikštoms, kurios yra sutrejbintos, sukurtos, atsiradusios, arba įamžintos Rojaus Trejybės bet kurių dviejų ar visų trijų asmenų. Asmenybės, kurios yra sutvertos tam tikrų pašlovintų tvarinių tipų sutrejbavimo veiksmis, išreiškia ne daugiau kaip conceptualų potencialą, mobilizuotą tame sutrejbavime, nors tokie tvariniai gali pakilti ir iki Dievybės apkabavimo, nuėję tą kelią, kuris yra atviras jų rūšies visiems nariams.

Nesutrejbintos būtybės nevisiškai supranta sutrejbavimo metodą, kurį įgyvendina bet kurie du arba trys Kūrėjai arba tam tikri tvariniai. Jūs niekada iki galo nesuprasite tokio reiškinio, nebent jūsų pašlovintos karjeros tolimoje ateityje, jūs turėtumėte pabandyti ir toks jaudinantis patyrimas jums pavyktų, nes priešingu atveju šitos Vicegeringtono paslaptys jums visada bus uždraustos. Bet man, aukštai būtybei, kilusiai iš Trejybės, Vicegeringtono visos paslaptys yra atviros. Aš visiškai suprantu, ir lygiai taip pat visiškai ir šventai saugau, savo kilmės ir lemties paslaptį.

Yra dar ir kitos sutrejbavimo formos ir fazės,

impenetrable mysteries of reflectivity. We tell you of the vast and universal phenomenon of reflectivity, more particularly as it is operative on the headquarters worlds of the seven superuniverses, but we never fully explain this phenomenon, for we do not fully understand it. Much, very much, we do comprehend, but many basic details are still mysterious to us. Reflectivity is a secret of God the Spirit. You have been instructed concerning reflectivity functions in relation to the ascension scheme of mortal survival, and it does so operate, but reflectivity is also an indispensable feature of the normal working of numerous other phases of universe occupation. This endowment of the Infinite Spirit is also utilized in channels other than those of intelligence gathering and information dissemination. And there are other secrets of Spiritington.

13:1.11 (145.6) 4. VICEGERINGTON. This planet is the "bosom of the Father and the Son" and is the secret sphere of certain unrevealed beings who take origin by the acts of the Father and the Son. This is also the Paradise home of many glorified beings of complex ancestry, those whose origin is complicated because of the many diverse techniques operative in the seven superuniverses. Many groups of beings forgather on this world whose identity has not been revealed to Urantia mortals.

13:1.12 (146.1) *The secrets of Vicegerington* include the secrets of trinitization, and trinitization constitutes the secret of authority to represent the Trinity, to act as vicegerents of the Gods. Authority to represent the Trinity attaches only to those beings, revealed and unrevealed, who are trinitized, created, eventuated, or eternalized by any two or all three of the Paradise Trinity. Personalities brought into being by the trinitizing acts of certain types of glorified creatures represent no more than the conceptual potential mobilized in that trinitization, albeit such creatures may ascend the path of Deity embrace open to all of their kind.

13:1.13 (146.2) Nontrinitized beings do not fully understand the technique of trinitization by either two or three Creators or by certain creatures. You will never fully understand such a phenomenon unless, in the far-distant future of your glorified career, you should essay and succeed in such an adventure, because otherwise these secrets of Vicegerington will always be forbidden you. But to me, a high Trinity-origin being, all sectors of Vicegerington are open. I fully understand, and just as fully and sacredly protect, the secret of my origin and destiny.

13:1.14 (146.3) There are still other forms and phases

kurios nebuvo pateiktos Urantijos tautoms, ir šitie patyrimai, savo asmeniniais aspektais, yra deramai saugomi Vicegeringtono slaptajame sektoriuje.

5. **ATSISKYRINGTONAS.** Šitas pasaulis yra "Tėvo ir Dvasios krūtinė" ir yra susitikimų vieta nuostabiai gausybei neapreiktų būtybių, kilusių iš Visuotinio Tėvo ir Begalinės Dvasios bendrų veiksmų, būtybių, kurios turi Tėvo bruožų, papildomai prie savo paveldėjimo iš Dvasios.

Taip pat tai yra Atsiskyrusiųjų Žinianešių ir kitų superangeliškųjų kategorijų asmenybių namai. Jūs žinote apie nedaugelį iš šitų būtybių; yra didžiulės Urantijoje neapreiktų kategorijų gausybės. Kadangi jos gyvena penktajame pasaulyje, nebūtinai tai reiškia, jog Tėvas kokiu nors laipsniu buvo susijęs su Atsiskyrusiųjų Žinianešių ar jų superangeliškųjų partnerių sukūrimu, bet šitame visatos amžiuje jis iš tiesų yra susijęs su jų funkcija. Dabartiniame visatos amžiuje tai yra ir Visatos Energijos Reguluotojų statuso sfera.

Yra daug dvasinių asmenybių papildomų kategorijų, mirtingajam žmogui nežinomų būtybių, kurios Atsiskyringtoną laiko savo gimtąja sfera Rojuje. Reikėtų prisiminti, jog visatos veiklos visi skyriai dvasiniais tarnais yra aprūpinti kaip tik tiek, kiek ši konkreti sfera yra iš tiesų susijusi su tuo, kad mirtingajam žmogui padėtų kilti į savo dieviškąjį Rojaus likimą.

Atsiskyringtono paslaptys. Be tam tikrų sutrejinimo paslapčių, šitas pasaulis turi ir Begalinės Dvasios asmeninio ryšio su Trečiojo Šaltinio ir Centro aukštesniaisiais palikuonimis paslaptis. Atsiskyringtone iš tikrųjų yra laikomos paslaptys apie daugybės neapreiktų kategorijų artimą susivienijimą su Tėvo, Sūnaus, ir Dvasios dvasiomis, su Trejybės triguba dvasia, ir su Aukščiausiojo, Galutiniojo, ir Aukščiausiojo-Galutiniojo dvasiomis.

6. **SERAFINGTONAS.** Šitoji sfera yra "Sūnaus ir Dvasios krūtinė" ir yra gimtasis pasaulis neapreiktų būtybių milžiniškos gausybės, kurias sukūrė Sūnus ir Dvasia. Taip pat tai yra visų tarnaujančiųjų angeliškųjų gausybių kategorijų, įskaitant supernafimus, sekonafimus, ir serafimus, likimo sfera. Taip pat centrinėje visatoje ir tolimose visatose tarnauja daug nuostabių dvasių kategorijų, kurios nėra siunčiamos "tarnauti tiems, kurie tikrai bus išgelbėjimo įpėdiniai." Visi šitie dvasiniai darbininkai visatos veiklos visuose lygiuose ir visose sferose Serafingtoną laiko savo namais Rojuje.

Serafingtono paslaptys apima trigubą paslaptį, iš kurių man yra leidžiama paminėti tiktai vieną—serafinio transporto paslaptį. Serafimų ir asocijuotų dvasinių būtybių įvairių kategorijų

of trinitization which have not been brought to the notice of the Urantia peoples, and these experiences, in their personal aspects, are duly protected in the secret sector of Vicegerington.

13:1.15 (146.4) 5. **SOLITARINGTON.** This world is the "bosom of the Father and the Spirit" and is the rendezvous of a magnificent host of unrevealed beings of origin in the conjoint acts of the Universal Father and the Infinite Spirit, beings who partake of the traits of the Father in addition to their Spirit inheritance.

13:1.16 (146.5) This is also the home of the Solitary Messengers and of other personalities of the superangelic orders. You know of very few of these beings; there are vast numbers of orders unrevealed on Urantia. Because they are domiciled on the fifth world, it does not necessarily follow that the Father had ought to do with the creation of Solitary Messengers or their superangelic associates, but in this universe age he does have to do with their function. During the present universe age this is also the status sphere of the Universe Power Directors.

13:1.17 (146.6) There are numerous additional orders of spirit personalities, beings unknown to mortal man, who look upon Solitarington as their Paradise home sphere. It should be remembered that all divisions and levels of universe activities are just as fully provided with spirit ministers as is the realm concerned with helping mortal man ascend to his divine Paradise destiny.

13:1.18 (146.7) *The secrets of Solitarington.* Besides certain secrets of trinitization, this world holds the secrets of the personal relation of the Infinite Spirit with certain of the higher offspring of the Third Source and Center. On Solitarington are held the mysteries of the intimate association of numerous unrevealed orders with the spirits of the Father, of the Son, and of the Spirit, with the threefold spirit of the Trinity, and with the spirits of the Supreme, the Ultimate, and the Supreme-Ultimate.

13:1.19 (146.8) 6. **SERAPHINGTON.** This sphere is the "bosom of the Son and the Spirit" and is the home world of the vast hosts of unrevealed beings created by the Son and the Spirit. This is also the destiny sphere of all ministering orders of the angelic hosts, including supernaphim, seconaphim, and seraphim. There also serve in the central and outlying universes many orders of superb spirits who are not "ministering spirits to those who shall be heirs of salvation." All these spirit workers in all levels and realms of universe activities look upon Seraphington as their Paradise home.

13:1.20 (147.1) *The secrets of Seraphington* involve a threefold mystery, only one of which I may mention — the mystery of seraphic transport. The ability of various orders of seraphim and allied spirit beings

sugebėjimas apgaubti savo dvasinėmis formomis nematerialių asmenybių visas kategorijas ir jas nugabenti toli į ilgas tarpplanetines keliones, yra tokia paslaptis, kuri yra užrakinta Serafingtono šventuosiuose sektoriuose. Transporto serafimai suvokia šitą paslaptį, bet jos neperduoda likusiems iš mūsų, arba galbūt jos perduoti negali. Kitos Serafingtono paslaptys yra susijusios su tam tikrų rūšių dvasinių tarnų, dar neapreikštų mirtingiesiems, asmeniniais patyrimais. Ir mes susilaikome nuo to, kad aptarinėtume tokių artimai susietų būtybių paslaptis, nes jūs beveik galite suvokti tokias egzistencijos artimas kategorijas, o mūsų žinių apie tokius reiškinius pateikimas net iš dalies būtų panašus į pasitikėjimo išdavystę.

7. KILIMINGTONAS. Šitas unikalus pasaulis yra "Tėvo, Sūnaus, ir Dvasios krūtinė," erdvės kylančiųjų tvarinių susitikimų vieta, laiko piligrimų, kurie vyksta per Havonos visatą į Rojų, priėmimo sfera. Kilimingtonas yra laiko ir erdvės kylančiųjų sielų tikrieji Rojaus namai tol, kol jie pasiekia Rojaus statusą. Jūs mirtingieji didžiąją dalį savo "atostogų" Havonoje praleisite Kilimingtone. Per savo gyvenimą Havonoje Kilimingtonas jums bus tuo, kuo praeities vaizdo reguliuotojai jums buvo per kilimą vietinėje visatoje ir supervisorioje. Čia jūs įsitrauksite į tūkstančius veiklų, kurios yra nesuvokiamos mirtingojo vaizduotei. Ir kaip ir per kiekvieną ankstesnį žengimą į priekį, kylant link Dievo, jūsų žmogiškasis aš čia užmegs naujų ryšių su savo dieviškuoju aš.

Kilimingtono paslaptys sudaro ir tą paslaptį, kaip palaipsniui ir užtikrintai materialame ir mirtingame prote ugdomas dvasinis ir potencialiai nemirtingas charakterio ir tapatybės ekvivalentas. Šitas reiškinys sudaro vieną iš labiausiai gluminančių paslapčių visatoje—mirtingojo ir materialaus tvarinio prote nemirtingos sielos evoliuciją.

Jūs niekada iki galo nesuprasite šitos paslaptingos transakcijos, kol nepasieksite Kilimingtono. Ir kaip tik dėl to visas Kilimingtonas bus atviras jūsų besistebinčiam žvilgsniui. Kilimingtono vienas septintadalis man yra uždraustas—tas sektorius, kuris yra susijęs su šita pačia paslaptimi, yra (arba bus) jūsų būtybės tipo išimtinis patyrimas ir nuosavybė. Šitas patyrimas priklauso jūsų žmogiškosios egzistencijos kategorijai. Manosios asmenybės kategorija nėra tiesiogiai susijusi su tokiomis transakcijomis. Dėl to man jis yra uždraustas, ir galiausiai jis yra atskleidžiamas jums. Bet net ir po to, kada jis yra atskleidžiamas jums, dėl kažkokios priežasties jis amžiams lieka jūsų paslaptimi. Jos jūs neatskleidžiate nei mums, nei bet kokioms kitoms būtybių kategorijoms. Mes žinome apie dieviškojo Derintojo ir žmogiškosios kilmės nemirtingos sielos amžinąjį susiliejamą, bet pakilusieji užbaigtieji šitą patį patyrimą pažįsta kaip

to envelop within their spirit forms all orders of nonmaterial personalities and to carry them away on lengthy interplanetary journeys, is a secret locked up in the sacred sectors of Seraphington. The transport seraphim comprehend this mystery, but they do not communicate it to the rest of us, or perhaps they cannot. The other mysteries of Seraphington pertain to the personal experiences of types of spirit servers as yet not revealed to mortals. And we refrain from discussing the secrets of such closely related beings because you can almost comprehend such near orders of existence, and it would be akin to betrayal of trust to present even our partial knowledge of such phenomena.

13:1.21 (147.2) 7. ASCENDINGTON. This unique world is the "bosom of the Father, Son, and Spirit," the rendezvous of the ascendant creatures of space, the receiving sphere of the pilgrims of time who are passing through the Havona universe on their way to Paradise. Ascendington is the actual Paradise home of the ascendant souls of time and space until they attain Paradise status. You mortals will spend most of your Havona "vacations" on Ascendington. During your Havona life Ascendington will be to you what the reversion directors were during the local and superuniverse ascension. Here you will engage in thousands of activities which are beyond the grasp of mortal imagination. And as on every previous advance in the Godward ascent, your human self will here enter into new relationships with your divine self.

13:1.22 (147.3) *The secrets of Ascendington* include the mystery of the gradual and certain building up in the material and mortal mind of a spiritual and potentially immortal counterpart of character and identity. This phenomenon constitutes one of the most perplexing mysteries of the universes — the evolution of an immortal soul within the mind of a mortal and material creature.

13:1.23 (147.4) You will never fully understand this mysterious transaction until you reach Ascendington. And that is just why all Ascendington will be open to your wondering gaze. One seventh of Ascendington is forbidden to me — that sector concerned with this very secret which is (or will be) the exclusive experience and possession of your type of being. This experience belongs to your human order of existence. My order of personality is not directly concerned with such transactions. It is therefore forbidden to me and eventually revealed to you. But even after it is revealed to you, for some reason it forever remains your secret. You do not reveal it to us nor to any other order of beings. We know about the eternal fusion of a divine Adjuster and an immortal soul of human origin, but the ascendant finalizers know this very experience as an absolute reality.

absoliučią tikrovę.

2. TĖVO-PASAULIŲ RYŠIAI

Šitie dvasinių būtybių skirtingų kategorijų gimtieji pasauliai yra milžiniškos ir stulbinančios sferos, ir savo neprilygstama grožybe ir nuostabia šlove jos prilygsta Rojui. Jie yra pasimatymų pasauliai, susitikimų sferos, tarnaujantys kaip nuolatiniai kosminiai adresai. Kaip užbaigtieji jūs gyvensite Rojuje, bet Kilimingtonas visą laiką bus jūsų gimtasis adresas, net ir tada, kada savo tarnystę pradėsite išorinėje erdvėje. Per visą amžinybę jūs laikysite Kilimingtoną savaisiais namais sentimentalijų prisiminimų ir užplūstančių atsiminimų metu. Kada jūs tapsite septintosios pakopos dvasinėmis būtybėmis, tada galbūt jūs atsisakysite savo gyvenamojo statuso Rojuje.

Jeigu išorinės visatos yra kuriamos, jeigu jos turi būti apgyvendintos laiko tvariniais, turinčiais kilimo potencialą, tuomet mes prieiname išvados, jog šitie ateities vaikai taip pat turės lemtį žvelgti į Kilimingtoną kaip į savo gimtąjį pasaulį Rojuje.

Kilimingtonas yra vienintelė šventoji sfera, kuri jums bus atvira neribotai, kad galėtumėte apžiūrėti kaip Rojaus atvykėlis. Vicegeringtonas yra vienintelė šventoji sfera, kuri yra visiškai ir neribotai atvira man, jog aš galėčiau ją įdėmiai ištyrinėti. Nors jo paslaptys yra susijusios ir su manąja kilme, bet šitame visatos amžiuje aš nelaikau Vicegeringtono savaisiais namais. Kilusios iš Trejybės būtybės ir sutrejbintos būtybės nėra tokios pačios.

Kilusios iš Trejybės būtybės nevysiškai gyvena Tėvo pasaulyuose; jos turi savo atskirus namus Rojaus Saloje visiškai šalia Švenčiausiosios Sferos. Jos dažnai pasirodo Kilimingtone, "Tėvo-Sūnaus-Dvasios krūtinėje," kur broliaujasi su savo sielos broliais, kurie pakilo iš erdvės žemųjų pasaulių.

Jūs galėtumėte pamanyti, jog Sūnūs Kūrėjai, kilę iš Tėvo-Sūnaus, Vicegeringtoną turėtų laikyti savaisiais namais, bet šitaip nėra Dievo Septinkarčio veiklos šitame visatos amžiuje. Ir yra daug panašių problemų, kurios jus suglumins, nes jūs tikrai susidursite su daugeliu sunkumų, mėgindami suprasti šituos dalykus, kurie yra taip arti Rojaus. Taip pat jūs negalite iš tikrųjų sėkmingai išmąstyti šitų klausimų; jūs žinote taip mažai. O jeigu apie Tėvo pasaulius žinotumėte daugiau, tuomet jūs tiesiog susidurtumėte su daugiau sunkumų tol, kol sužinotumėte apie juos *viską*. Statusas bet kuriame iš šitų slaptųjų pasaulių yra įgaunamas tarnavimu, o taip pat ir kilmės prigimtimi, ir vienas po kito einantys amžiai gali persikirstyti ir tikrai persikirsto tam tikrus šitų asmenybių sugrupavimus.

2. FATHER-WORLD RELATIONSHIPS

13:2.1 (147.5) These home worlds of the diverse orders of spiritual beings are tremendous and stupendous spheres, and they are equal to Paradise in their matchless beauty and superb glory. They are rendezvous worlds, reunion spheres, serving as permanent cosmic addresses. As finalizers you will be domiciled on Paradise, but Ascendington will be your home address at all times, even when you enter service in outer space. Through all eternity you will regard Ascendington as your home of sentimental memories and reminiscent recollections. When you become seventh-stage spirit beings, possibly you will give up your residential status on Paradise.

13:2.2 (148.1) If outer universes are in the making, if they are to be inhabited by time creatures of ascension potential, then we infer that these children of the future will also be destined to look upon Ascendington as their Paradise home world.

13:2.3 (148.2) Ascendington is the only sacred sphere that will be unreservedly open to your inspection as a Paradise arrival. Vicegerington is the only sacred sphere that is wholly and unreservedly open to my scrutiny. Though its secrets are concerned in my origin, in this universe age I do not regard Vicegerington as my home. Trinity-origin beings and trinitized beings are not the same.

13:2.4 (148.3) The Trinity-origin beings do not fully share the Father's worlds; they have their sole homes on the Isle of Paradise in close proximity to the Most Holy Sphere. They often appear on Ascendington, the "bosom of the Father-Son-Spirit," where they fraternize with their brethren who have come up from the lowly worlds of space.

13:2.5 (148.4) You might assume that Creator Sons, being of Father-Son origin, would regard Vicegerington as their home, but such is not the case in this universe age of the function of God the Sevenfold. And there are many similar problems that will perplex you, for you are sure to encounter many difficulties as you attempt to understand these things which are so near Paradise. Nor can you successfully reason out these questions; you know so little. And if you knew more about the Father's worlds, you would simply encounter more difficulties until you knew *all* about them. Status on any of these secret worlds is acquired by service as well as by nature of origin, and the successive universe ages may and do redistribute certain of these personality groupings.

Vidinės grandinės pasauliai yra iš tikrųjų broliški arba labiau statuso pasauliai negu aktualios gyvenamosios sferos. Mirtingieji įgaus tam tikrą statusą visuose Tėvo pasauliuose, išskyrus vieną. Pavyzdžiui: Kada jūs mirtingieji pasiekiate Havoną, tada jums yra atveriamas Kilimingtonas, kur jūs esate kuo labiausiai laukiami, bet jums neleidžiama lankytis kituose šešiuose šventuosiuose pasauliuose. Po perėjimo per Rojaus režimą ir po jūsų priėmimo į Užbaigtumo Korpusą, jums yra atveriamas Sūnaringtonas, kadangi jūs esate Dievo sūnūs, o taip pat ir kylantieji—ir jūs esate net daugiau negu tai. Bet jūsų tyrinėjimams visą laiką liks neatvertas Sūnaringtono vienas septintadalis, dieviškųjų Sūnų įsikūnijimo paslapčių sektorius. Iš tikrųjų tos paslaptys niekada nebus atskleistos Dievo kylantiems sūnams.

Galiausiai Kilimingtone jūs galėsite patekti visur, ir turėsite santykinį patekimą į kitas Tėvo sferas, išskyrus Dieviningtoną. Bet net ir tada, kada jums bus suteiktas leidimas nusileisti penkiose papildomose slaptosiose sferose, po to, kai jūs būsite tapę užbaigtuoju, jums nebus leista lankytis tokių pasaulių visuose sektoriuose. Taip pat jums nebus leidžiama nusileisti ant Dieviningtono krantų, "Tėvo krūtinės," nors jūs daug kartų tikrai stovėsite "Tėvui iš dešinės." Niekada per visą amžinybę neiškils jokios būtinybės, kad jūs būtumėte Minties Derintojų pasaulyje.

Šitie dvasinės gyvybės susitikimų pasauliai yra uždrausta vietovė iki tokio laipsnio, jog mūsų prašo nesitarti dėl patekimo į šitų sferų tas fazes, kurios visiškai pranoksta mūsų patyrimo sferas. Jūs galite tapti tobulas kaip tvarinys, net ir toks tobulas, koks tobulas kaip dievybė yra Visuotinis Tėvas, bet jūs galite nežinoti visatos asmenybių visų kitų kategorijų visų patirtinių paslapčių. Kada Kūrėjas patirtinę asmenybės paslaptį turi su savo tvariniu, tada Kūrėjas tą paslaptį saugo amžinai.

Visos šitos paslaptys matomai yra žinomos Sutrejbintoms Aukštybės Paslaptims. Šitos būtybės yra visiškai žinomos tikrai savo specialaus pasaulio grupėms; jas mažai suvokia kitos kategorijos. Po to, kada pasieksite Rojų, tada jūs pažinsite ir labai mylėsite šias dešimt Aukštybės Paslapčių, kurios valdo Kilimingtoną. Jūs taip pat iš dalies suprasite Aukštybės Paslaptis ir kituose Tėvo pasauliuose, išskyrus tikrai Dieviningtoną, nors ne taip tobulai, kaip Kilimingtone.

Sutrejbintos Aukštybės Paslaptys, kaip galėtų sakyti jų vardas, yra susietos su Aukščiausiuoju; jos lygiai taip yra susietos su Galutiniuoju, o taip pat ir su ateities Aukščiausiuoju-Galutiniuoju. Šitos Aukštybės

13:2.6 (148.5) The worlds of the inner circuit are really fraternal or status worlds more than actual residential spheres. Mortals will attain some status on each of the Father's worlds save one. For example: When you mortals attain Havona, you are granted clearance for Ascendington, where you are most welcome, but you are not permitted to visit the other six sacred worlds. Subsequent to your passage through the Paradise regime and after your admission to the Corps of the Finality, you are granted clearance for Sonarington since you are sons of God as well as ascenders — and you are even more. But there will always remain one seventh of Sonarington, the sector of the incarnation secrets of the divine Sons, which will not be open to your scrutiny. Never will those secrets be revealed to the ascendant sons of God.

13:2.7 (148.6) Eventually you will have full access to Ascendington and relative access to the other spheres of the Father except Divinington. But even when you are granted permission to land on five additional secret spheres, after you have become a finaliter, you will not be allowed to visit all sectors of such worlds. Nor will you be permitted to land on the shores of Divinington, the "bosom of the Father," though you shall surely stand repeatedly at the "right hand of the Father." Never throughout all eternity will there arise any necessity for your presence on the world of the Thought Adjusters.

13:2.8 (149.1) These rendezvous worlds of spirit life are forbidden ground to the extent that we are asked not to negotiate entrance to those phases of these spheres which are wholly outside our realms of experience. You may become creature perfect even as the Universal Father is deity perfect, but you may not know all the experiential secrets of all other orders of universe personalities. When the Creator has an experiential personality secret with his creature, the Creator preserves that secret in eternal confidence.

13:2.9 (149.2) All these secrets are supposedly known to the collective body of the Trinitized Secrets of Supremacy. These beings are fully known only by their special world groups; they are little comprehended by other orders. After you attain Paradise, you will know and ardently love the ten Secrets of Supremacy who direct Ascendington. Excepting Divinington, you will also achieve a partial understanding of the Secrets of Supremacy on the other worlds of the Father, though not so perfectly as on Ascendington.

13:2.10 (149.3) The Trinitized Secrets of Supremacy, as their name might suggest, are related to the Supreme; they are likewise related to the Ultimate and to the future Supreme-Ultimate. These Secrets of Supremacy are the secrets of the

Paslaptys yra Aukščiausiojo paslaptys, o taip pat ir Galutiniojo paslaptys, net ir Aukščiausiojo-Galutiniojo paslaptys.

Supreme and also the secrets of the Ultimate, even the secrets of the Supreme-Ultimate.

3. AMŽINOJO SŪNAUS ŠVENTIEJI PASAULIAI

Amžinojo Sūnaus septynios spindinčiosios sferos yra grynai dvasinės egzistencijos septynių fazių pasauliai. Šitos šviečiančios orbitos yra Rojaus ir Havonos trigubos šviesos šaltinis, jų poveikis didele dalimi, bet nevisiškai, ribojasi centre visata.

Šituose Rojaus palydovuose asmenybių nebūna; dėl to iš tiesų mažai ką galima būtų pateikti apie šitas grynai dvasines buveines mirtingojo ir materialiai asmenybei. Mus moko, jog šituose pasauliuose yra gausybė Amžinojo Sūnaus būtybių, kitokių negu asmenė gyvybė. Mes laikomės nuomonės, jog šitos esybės yra surenkamos tarnystei suprojektuotose išorinės erdvės naujose visatose. Rojaus filosofai mano, jog kiekvienas Rojaus ciklas, maždaug du milijardai metų Urantijos laiku, paliudija šitų kategorijų papildomų rezervų sukūrimą Amžinojo Sūnaus slaptuosiuose pasauliuose.

Tiek, kiek aš esu informuotas, tai nė vienoje iš šitų Amžinojo Sūnaus sferų niekada nesilankė nė viena asmenybė. Man niekada nebuvo duota užduotis aplankyti vieną iš šitų pasaulių per mano visą ilgą patyrimą Rojuje ir už jo ribų. Net ir tos asmenybės, kurių vienas iš bendrųjų kūrėjų yra Amžinasis Sūnus, į šituos pasaulius nevyksta. Mes manome, jog neasmenų dvasių—nepriklausomai nuo jų kilmės—visi tipai yra įleidžiami į šituos dvasinius namus. Kadangi aš esu asmuo ir turiu dvasios formą, tai be jokios abejonės toks pasaulis man atrodytų tuščias ir apleistas, net jeigu man ir būtų leista jį aplankyti. Aukštosios dvasinės asmenybės nėra pasinėrusios į betikslį smalsumą, grynai beprasmiu nuotykiu, patenkinimą. Iš viso visada yra per daug intriguojančio ir jaudinančio patyrimo, kad būtų leidžiama vystytis, kokiam nors didžiuliam susidomėjimui tais projektais, kurie yra arba tušti arba nerealūs.

4. BEGALINĖS DVASIOS PASAULIAI

Tarp Havonos vidinio žiedo ir Amžinojo Sūnaus spindinčiųjų sferų skrieja Begalinės Dvasios septyni dangaus kūnai, pasauliai, kuriuose gyvena Begalinės Dvasios palikuonys, pašlovintų sutvėrtų asmenybių sutrejbinti sūnūs ir neapreikštų būtybių, susijusių su visatos veiklos įvairių sferų daugelio institucijų efektyviu

3. THE SACRED WORLDS OF THE ETERNAL SON

13:3.1 (149.4) The seven luminous spheres of the Eternal Son are the worlds of the seven phases of pure-spirit existence. These shining orbs are the source of the threefold light of Paradise and Havona, their influence being largely, but not wholly, confined to the central universe.

13:3.2 (149.5) Personality is not present on these Paradise satellites; therefore is there little concerning these pure-spirit abodes which can be presented to the mortal and material personality. We are taught that these worlds teem with the otherwise-than-personal life of the beings of the Eternal Son. We infer that these entities are being assembled for ministry in the projected new universes of outer space. The Paradise philosophers maintain that each Paradise cycle, about two billion years of Urantia time, witnesses the creation of additional reserves of these orders on the secret worlds of the Eternal Son.

13:3.3 (149.6) As far as I am informed, no personality has ever been on any one of these spheres of the Eternal Son. I have never been assigned to visit one of these worlds in all my long experience in and out of Paradise. Even the personalities cocreated by the Eternal Son do not go to these worlds. We infer that all types of impersonal spirits—regardless of parentage—are admitted to these spirit homes. As I am a person and have a spirit form, no doubt such a world would seem empty and deserted even if I were permitted to pay it a visit. High spirit personalities are not given to the gratification of purposeless curiosity, purely useless adventure. There is at all times altogether too much intriguing and purposeful adventure to permit the development of any great interest in those projects which are either futile or unreal.

4. THE WORLDS OF THE INFINITE SPIRIT

13:4.1 (149.7) Between the inner circuit of Havona and the shining spheres of the Eternal Son there circle the seven orbs of the Infinite Spirit, worlds inhabited by the offspring of the Infinite Spirit, by the trinitized sons of glorified created personalities, and by other types of unrevealed beings concerned with the effective administration of the many enterprises of the various realms of universe

administravimu, kiti tipai.

Septynios Pagrindinės Dvasios yra aukščiausieji ir galutiniai Begalinės Dvasios atstovai. Jos turi savo asmenines rezidencijas, savo galios sukoncentravimus, Rojaus periferijoje, bet visos operacijos, susijusios su didžiosios visatos valdymu ir reguliavimu, yra vykdomos Begalinės Dvasios šitose septyniose specialiose vykdomosiose sferose ir iš šitų sferų. Septynios Pagrindinės Dvasios, tikrovėje, yra visatų visatos proto-dvasios lygsvaros ratas, centrinės vietovės viską apimanti, viską apgaubianti, ir viską koordinuojanti energija.

Iš šitų septynių ypatingų sferų Pagrindinės Dvasios veikia tam, kad išlygintų ir stabilizuotų didžiosios visatos kosminio proto grandines. Jos taip pat turi reikalo su dvasinio požiūrio skirtumais ir Dievybės buvimu visoje didžiojoje visatoje. Fizinės reakcijos yra vienodos, nesiskiriančios, ir visada nedelsiant pasireiškiančios ir automatinės. Bet patirtinis dvasinis buvimas atitinka fundamentalias sąlygas arba dvasinio imlumo, neatskiriama nuo sferų individualaus proto, būseną.

Fizinė valdžia, buvimas, ir funkcija nesikeičia visose visatose, mažose ar didelėse. Dvasinio buvimas, arba reagavimo, skiriamasis faktorius yra tas besikeičiantis laipsnis, kaip valios tvariniai jį pripažįsta ir priima. Nors absoliučios ir egzistencialios Dievybės dvasinio buvimas jokių būdu neveikia sukurtų būtybių ištikimybės ar neištikimybės požiūriai, bet tuo pačiu metu tai yra tiesa, jog ikiabsoliučios ir patirtinės Dievybės veikiantį buvimą aiškiai ir tiesiogiai įtakoja tokių ribinių tvarinių būtybių sprendimai, pasirinkimai, ir valios požiūriai—atskiros būtybės, planetos, sistemos, žvaigždyno, ar visatos ištikimybė ir atsidavimas. Bet šitas dvasinis dieviškumo buvimas nėra nei kaprizingas, nei savavališkas; jo patirtinis keitimasis yra neatskiriama nuo laisvos valios dovanos asmeniams tvariniams.

Dvasinio buvimas skirtingumą nulemia tai, kas yra jūsų pačių širdyje ir prote, ir šitą sudaro jūsų pačių pasirinkimo būdas, jūsų proto sprendimas, ir jūsų pačių valios ryžtingumas. Šitas skirtingumas yra neatskiriama nuo protingų asmenų būtybių laisvos valios reakcijų, būtybių, kurioms Visuotinis Tėvas nurodė tikrai pasinaudoti šita pasirinkimo laisve. Ir Dievybės visą laiką veikia sutinkamai su savo dvasių bangavimu, įgyvendindamos ir patenkindamos tvarinio skirtingo pasirinkimo sąlygas ir poreikius, dabar padovanodamos savo didesnę buvimą, reaguodamos į tai, kad tvariniai nuoširdžiai trokšta jų dvasinio buvimas, ir vėl pasitraukdamos iš arenos, kada jų tvariniai nusprendžia jiems dieviškai padovanotą savo pasirinkimo laisvę panaudoti priešiška. Ir šitokiu būdu iš tikrųjų dieviškumo dvasia nuolankiai

activities.

13.4.2 (150.1) The Seven Master Spirits are the supreme and ultimate representatives of the Infinite Spirit. They maintain their personal stations, their power focuses, on the periphery of Paradise, but all operations concerned with their management and direction of the grand universe are conducted on and from these seven special executive spheres of the Infinite Spirit. The Seven Master Spirits are, in reality, the mind-spirit balance wheel of the universe of universes, an all-embracing, all-encompassing, and all-coordinating power of central location.

13.4.3 (150.2) From these seven special spheres the Master Spirits operate to equalize and stabilize the cosmic-mind circuits of the grand universe. They also have to do with the differential spiritual attitude and presence of the Deities throughout the grand universe. Physical reactions are uniform, unvarying, and always instantaneous and automatic. But experiential spiritual presence is in accordance with the underlying conditions or states of spiritual receptivity inherent in the individual minds of the realms.

13.4.4 (150.3) Physical authority, presence, and function are unvarying in all the universes, small or great. The differing factor in spiritual presence, or reaction, is the fluctuating differential in its recognition and reception by will creatures. Whereas the spiritual presence of absolute and existential Deity is in no manner whatever influenced by attitudes of loyalty or disloyalty on the part of created beings, at the same time it is true that the functioning presence of subabsolute and experiential Deity is definitely and directly influenced by the decisions, choices, and will-attitudes of such finite creature beings — by the loyalty and devotion of the individual being, planet, system, constellation, or universe. But this spiritual presence of divinity is not whimsical nor arbitrary; its experiential variance is inherent in the freewill endowment of personal creatures.

13.4.5 (150.4) The determiner of the differential of spiritual presence exists in your own hearts and minds and consists in the manner of your own choosing, in the decisions of your minds, and in the determination of your own wills. This differential is inherent in the freewill reactions of intelligent personal beings, beings whom the Universal Father has ordained shall exercise this liberty of choosing. And the Deities are ever true to the ebb and flow of their spirits in meeting and satisfying the conditions and demands of this differential of creature choice, now bestowing more of their presence in response to a sincere desire for the same and again withdrawing themselves from the scene as their creatures decide adversely in the exercise of their divinely bestowed freedom of choice. And thus does the

paklūsta šios sferos tvarinių pasirinkimui.

Septynių Pagrindinių Dvasių vykdomosios buveinės yra, tikrovėje, septynių supervisorių ir jų abipusiškai susietų segmentų išorinėje erdvėje Rojaus būstinės. Kiekviena Pagrindinė Dvasia vadovauja vienai supervisoriai, o kiekvienas iš šių septynių pasaulių yra išimtinai paskirtas vienai iš Pagrindinių Dvasių. Tiesiogine prasme už Rojaus ribų nėra nė vieno iš septynių supervisorių administravimo aspektų, kuriuo nebūtų pasirūpinta šituose vykdomuosiuose pasauliuose. Jie nėra tokie išskirtiniai, kaip Tėvo sferos arba Sūnaus sferos, ir nors gyvenamąjį statusą turi tiksliai vietinės būtybės ir tie, kurie čia dirba, bet šitos septynios administracinės planetos visada yra atviros visoms būtybėms, kurios trokšta jas aplankyti ir kurios gali valdyti reikalingas keliavimo priemones.

Man, šitie vykdomieji pasauliai yra pačios įdomiausios ir labiausiai intriguojančios vietos už Rojaus ribų. Milžiniškoje visatoje nė vienoje kitoje vietoje niekas iš tiesų negali pamatyti tokios įvairios veiklos, kurioje dalyvauja gyvų būtybių tiek daug skirtingų kategorijų, kuri yra susijusi su operacijomis tokiam didžiuliame skaičiuje skirtingų lygių, vienu ir tuo pačiu metu susijusių su materialiais, intelektualiais, ir dvasiniais užsiėmimais. Kada man yra suteikiamas laisvas nuo užduoties laikotarpis, jeigu pasitaiko būti Rojuje ar Havonoje, tai paprastai vykstu į vieną iš šių Septynių Pagrindinių Dvasių užsiėmusių pasaulių, kad savo protą ten įkvėpčiau tokiu vyksmo, atsidavimo, ištikimybės, išminties, ir efektyvumo reginiu. Daugiau niekur kitur iš tiesų aš negaliu matyti tokio stebinančio asmenybės veiklos tarpusavio susivienijimo visuose septyniuose visatos tikrovės lygiuose. Ir mane visada stimuliuoja veikla tų, kurie gerai žino, kaip atlikti savo darbą, ir kuriems nepaprastai patinka daryti tą, ką jie daro.

[Pateikta Išminties Derintojo, paskirto šitaip veikti Dienų Senujų Uversoje.]

spirit of divinity become humbly obedient to the choosing of the creatures of the realms.

13:4.6 (150.5) The executive abodes of the Seven Master Spirits are, in reality, the Paradise headquarters of the seven superuniverses and their correlated segments in outer space. Each Master Spirit presides over one superuniverse, and each of these seven worlds is exclusively assigned to one of the Master Spirits. There is literally no phase of the sub-Paradise administration of the seven superuniverses which is not provided for on these executive worlds. They are not so exclusive as the spheres of the Father or those of the Son, and though residential status is limited to native beings and those who work thereon, these seven administrative planets are always open to all beings who desire to visit them, and who can command the necessary means of transit.

13:4.7 (151.1) To me, these executive worlds are the most interesting and intriguing spots outside of Paradise. In no other place in the wide universe can one observe such varied activities, involving so many different orders of living beings, having to do with operations on so many diverse levels, occupations at once material, intellectual, and spiritual. When I am accorded a period of release from assignment, if I chance to be on Paradise or in Havona, I usually proceed to one of these busy worlds of the Seven Master Spirits, there to inspire my mind with such spectacles of enterprise, devotion, loyalty, wisdom, and effectiveness. Nowhere else can I observe such an amazing interassociation of personality performances on all seven levels of universe reality. And I am always stimulated by the activities of those who well know how to do their work, and who so thoroughly enjoy doing it.

13:4.8 (151.2) [Presented by a Perfector of Wisdom commissioned thus to function by the Ancients of Days on Uversa.]

14 Dokumentas. Centrinė ir dieviškoji visata

⇐ 013

URANTIJOS KNYGA

015 ⇐

I DALIS. CENTRINĖ VISATA IR SUPERVISATOS

14 DOKUMENTAS. CENTRINĖ IR DIEVIŠKOJI VISATA

Skyrius

ĮVADAS

1. Rojaus-Havonos sistema
2. Havonos sandara
3. Havonos pasauliai
4. Centrinės visatos tvariniai
5. Gyvenimas Havonoje
6. Centrinės visatos tikslas

PAPER 14 THE CENTRAL AND DIVINE UNIVERSE SECTIONS

Introduction

1. The Paradise-Havona System
2. Constitution of Havona
3. The Havona Worlds
4. Creatures of the Central Universe
5. Life in Havona
6. The Purpose of the Central Universe

ĮVADAS

TOBULOJI ir dieviškoji visata užima visos kūrinijos centrą; ji yra amžinasis branduolys, aplink kurį sukasi laiko ir erdvės milžiniški kūriniai. Rojus yra absoliutaus stabilumo gigantiško branduolio Sala, kuri ilsisi nejudėdama nuostabios amžinosios visatos pačioje šerdyje. Šita centrinė planetų šeima yra vadinama Havona ir yra labai toli nuo Nebadono vietinės visatos. Ji turi milžiniškus matmenis ir beveik neįtikėtiną masę ir susideda iš neįsivaizduojamo grožio ir nuostabaus didingumo vieno milijardo sferų, bet šito milžiniško kūrinio tikrasis dydis tikrai pranoksta žmogiškojo proto supratimo ribas.

Tai yra ta viena ir vienintelė nusistovėjusi, tobula, ir nustatyta pasaulių sankaupa. Ji yra visiškai sukurta ir tobula visata; tai nėra evoliucinis išsivystymas. Ji yra tobulumo amžinasis branduolys, aplink kurį skrieja ta visatų begalinė procesija, kuri ir sudaro milžinišką evoliucinį eksperimentą, bebaimį jaudinantį patyrimą tų Dievo Sūnų Kūrėjų, kurie trokšta dubliuoti laike ir atgaminti erdvėje šį modelį visatą, dieviškosios pilnatvės, aukščiausiojo užbaigtumo, galutinės

INTRODUCTION

14:0.1 (152.1) THE perfect and divine universe occupies the center of all creation; it is the eternal core around which the vast creations of time and space revolve. Paradise is the gigantic nuclear Isle of absolute stability which rests motionless at the very heart of the magnificent eternal universe. This central planetary family is called Havona and is far-distant from the local universe of Nebadon. It is of enormous dimensions and almost unbelievable mass and consists of one billion spheres of unimagined beauty and superb grandeur, but the true magnitude of this vast creation is really beyond the understanding grasp of the human mind.

14:0.2 (152.2) This is the one and only settled, perfect, and established aggregation of worlds. This is a wholly created and perfect universe; it is not an evolutionary development. This is the eternal core of perfection, about which swirls that endless procession of universes which constitute the tremendous evolutionary experiment, the audacious adventure of the Creator Sons of God, who aspire to duplicate in time and to reproduce in space the pattern universe, the ideal of divine completeness, supreme finality, ultimate reality,

tikrovės, ir amžinojo tobulumo idealą.

and eternal perfection.

1. ROJAUS-HAVONOS SISTEMA

Iš Rojaus periferijos iki septynių supervisatų vidinių sienų yra tokios septynios erdvės padėtyų ir judėjimai:

1. Ramios vidurinės erdvės zonos, paliečiančios Rojų.

2. Pagal laikrodžio rodyklę besisukančios trys Rojaus ir septynios Havonos grandinės.

3. Pusiau rami erdvės zona, skirianti Havonos grandinės nuo centrinės visatos tamsiųjų gravitacijos kūnų.

4. Vidinė, judanti prieš laikrodžio rodyklę, tamsiųjų gravitacijos kūnų juosta.

5. Antroji unikali erdvės zona, padalijanti tamsiųjų gravitacijos kūnų du erdvės takus.

6. Tamsiųjų gravitacijos kūnų išorinė juosta, besisukanti aplink Rojų pagal laikrodžio rodyklę.

7. Trečioji erdvės zona—pusiau rami zona—atskirianti tamsiųjų gravitacijos kūnų išorinę juostą nuo septynių supervisatų labiausiai vidinių grandinių.

Havonos milijardas pasaulių yra išdėstyta septyniose koncentrinėse grandinėse, betarpiškai supančiose Rojaus palydovų tris grandines. Labiausiai vidinėje Havonos grandinėje yra daugiau kaip trisdešimt penki milijonai pasaulių ir daugiau negu du šimtai keturiasdešimt penki milijonai pasaulių yra labiausiai išorinėje grandinėje, su proporcingais kiekiais pasaulių įsiterpiančiose grandinėse. Kiekviena grandinė skiriasi, bet jos visos yra tobulai išbalansuotos ir nuostabiai organizuotos, ir kiekvieną iš jų permelkia Begalinės Dvasios specializuotas atstovavimas, viena iš Septynių Grandinių Dvasių. Papildomai prie kitų funkcijų šioji neasmenė Dvasia koordinuoja dangiškųjų reikalų tvarkymą kiekvienoje grandinėje.

Havonos planetinės grandinės nėra uždėtos viena ant kitos; jų pasauliai eina vienas po kito tvarkinga linijine procesija. Centrinė visata skrieja aplink stacionarią Rojaus Salą viena milžiniška plokštuma, susidedančia iš dešimties koncentrinų stabilizuotų vienetų—Rojaus sferų trijų grandinių ir Havonos pasaulių septynių grandinių. Fiziniu požiūriu, Havonos ir Rojaus grandinės yra viena ir ta pati sistema; jų atsiskyrimas yra dėl to, jog pripažįstamas funkcinis ir administracinis atsiskyrimas.

Rojuje laikas neskaičiuojamas; vienas po kito

1. THE PARADISE-HAVONA SYSTEM

14.1.1 (152.3) From the periphery of Paradise to the inner borders of the seven superuniverses there are the following seven space conditions and motions:

14.1.2 (152.4) 1. The quiescent midspace zones impinging on Paradise.

14.1.3 (152.5) 2. The clockwise processional of the three Paradise and the seven Havona circuits.

14.1.4 (152.6) 3. The semiquiet space zone separating the Havona circuits from the dark gravity bodies of the central universe.

14.1.5 (152.7) 4. The inner, counterclockwise-moving belt of the dark gravity bodies.

14.1.6 (152.8) 5. The second unique space zone dividing the two space paths of the dark gravity bodies.

14.1.7 (152.9) 6. The outer belt of dark gravity bodies, revolving clockwise around Paradise.

14.1.8 (152.10) 7. A third space zone — a semiquiet zone — separating the outer belt of dark gravity bodies from the innermost circuits of the seven superuniverses.

14.1.9 (152.11) The billion worlds of Havona are arranged in seven concentric circuits immediately surrounding the three circuits of Paradise satellites. There are upwards of thirty-five million worlds in the innermost Havona circuit and over two hundred and forty-five million in the outermost, with proportionate numbers intervening. Each circuit differs, but all are perfectly balanced and exquisitely organized, and each is pervaded by a specialized representation of the Infinite Spirit, one of the Seven Spirits of the Circuits. In addition to other functions this impersonal Spirit co-ordinates the conduct of celestial affairs throughout each circuit.

14.1.10 (153.1) The Havona planetary circuits are not superimposed; their worlds follow each other in an orderly linear procession. The central universe whirls around the stationary Isle of Paradise in one vast plane, consisting of ten concentric stabilized units — the three circuits of Paradise spheres and the seven circuits of Havona worlds. Physically regarded, the Havona and the Paradise circuits are all one and the same system; their separation is in recognition of functional and administrative segregation.

14.1.11 (153.2) Time is not reckoned on Paradise; the

einančių įvykių nuoseklumo supratimas yra įgimtas tiems, kurie yra vietiniai gyventojai centrinėje Saloje. Bet laikas yra iš tiesų santykinis Havonos grandinėms ir didžiuliam skaičiui tiek dangiškosios, tiek žemiškosios kilmės būtybių, gyvenančių jose. Kiekvienas Havonos pasaulis turi savo vietinį laiką, kurį apsprendžia jo grandinė. Visi pasauliai konkrečioje grandinėje turi tą pačią metų trukmę, kadangi jie vienodai skrieja aplink Rojų, o šitų planetinių metų trukmė trumpėja, pradedant labiausiai išorine ir baigiant labiausiai vidine grandine.

Be Havonos grandinės laiko yra Rojaus-Havonos standartinė diena ir kitokie laiko įvardijimai, kuriuos nulemia ir pasiunčia Begalinės Dvasios septyni Rojaus palydovai. Rojaus-Havonos standartinė diena remiasi tokia laiko trukme, kurios reikia pirmosios arba vidinės Havonos grandinės planetinėms buveinėms užbaigti vieną apsisukimą aplink Rojaus Salą; ir nors jų skriejimo greitis yra milžiniškas, bet dėl savo padėties tarp tamsiųjų gravitacijos kūnų ir gigantiško Rojaus, šitoms sferoms reikia beveik vieno tūkstančio metų tam, kad užbaigtų savo apsisukimą. Jūs nesąmoningai perskaitėte tiesą kada jūsų akys žvelgė į teiginį "Su Dievu ir tūkstantis metų yra kaip viena diena, yra nepastebima." Viena Rojaus-Havonos diena tikrai septyniomis minutėmis, trimis sveikomis ir viena aštuntąja sekundės dalimi trumpesnė už vieną tūkstantį dabartinių Urantijos keliamųjų kalendorinių metų.

Šita Rojaus-Havonos diena yra standartinis laiko matavimas septynioms supervisatomis, nors kiekviena supervisata turi ir savo pačios vidinį laiko standartą.

Šitos milžiniškos centrinės visatos pakraščiuose, nepaprastai toli už Havonos pasaulių septintosios juostos ribų, skrieja neįtikėtinas skaičius milžiniškų tamsiųjų gravitacijos kūnų. Šitos tamsiųjų masių gausybės yra visiškai nepanašios į kitus erdvės kūnus daugeliu aspektų; net ir savo forma jos labai skiriasi. Šitie tamsieji gravitacijos kūnai nei atspindi, nei sugeria šviesą; jie nereaguoja į fizinės energijos šviesą, ir jie taip visiškai apjuosia ir apgaubia Havoną, paslepia ją nuo žvilgsnio net ir iš netolimų laiko ir erdvės apgyvendintų visatų.

Tamsiųjų gravitacijos kūnų didžiulę juostą unikalus erdvės įsiveržimas dalina į dvi lygias elipsines grandines. Vidinė juosta sukasi prieš laikrodžio rodyklę; išorinė juosta sukasi pagal laikrodžio rodyklę. Šitos priešingos judėjimo kryptys, kartu su tamsiųjų kūnų nepaprasta mase, taip efektyviai išlygina Havonos gravitacijos linijas, kad centrinė visata būtų fiziškai subalansuotas ir tobulai stabilizuotas kūrinys.

Tamsiųjų gravitacijos kūnų vidinė procesija

sequence of successive events is inherent in the concept of those who are indigenous to the central Isle. But time is germane to the Havona circuits and to numerous beings of both celestial and terrestrial origin sojourning thereon. Each Havona world has its own local time, determined by its circuit. All worlds in a given circuit have the same length of year since they uniformly swing around Paradise, and the length of these planetary years decreases from the outermost to the innermost circuit.

14.1.12 (153.3) Besides Havona-circuit time, there is the Paradise-Havona standard day and other time designations which are determined on, and are sent out from, the seven Paradise satellites of the Infinite Spirit. The Paradise-Havona standard day is based on the length of time required for the planetary abodes of the first or inner Havona circuit to complete one revolution around the Isle of Paradise; and though their velocity is enormous, owing to their situation between the dark gravity bodies and gigantic Paradise, it requires almost one thousand years for these spheres to complete their circuit. You have unwittingly read the truth when your eyes rested on the statement "A day is as a thousand years with God, as but a watch in the night." One Paradise-Havona day is just seven minutes, three and one-eighth seconds less than one thousand years of the present Urantia leap-year calendar.

14.1.13 (153.4) This Paradise-Havona day is the standard time measurement for the seven superuniverses, although each maintains its own internal time standards.

14.1.14 (153.5) On the outskirts of this vast central universe, far out beyond the seventh belt of Havona worlds, there swirl an unbelievable number of enormous dark gravity bodies. These multitudinous dark masses are quite unlike other space bodies in many particulars; even in form they are very different. These dark gravity bodies neither reflect nor absorb light; they are nonreactive to physical-energy light, and they so completely encircle and enshroud Havona as to hide it from the view of even near-by inhabited universes of time and space.

14.1.15 (153.6) The great belt of dark gravity bodies is divided into two equal elliptical circuits by a unique space intrusion. The inner belt revolves counterclockwise; the outer revolves clockwise. These alternate directions of motion, coupled with the extraordinary mass of the dark bodies, so effectively equalize the lines of Havona gravity as to render the central universe a physically balanced and perfectly stabilized creation.

14.1.16 (153.7) The inner procession of dark gravity bodies is tubular in arrangement, consisting of

yra vamzdinės formos, susidedanti iš trijų apskritiminių grupių. Šitos grandinės skersinis pjūvis parodytų maždaug vienodo tankio tris koncentrinius apskritimus. Tamsiųjų gravitacijos kūnų išorinė grandinė yra išdėstyta statmenai, būdama dešimt tūkstančių kartų aukštesnė už vidinę grandinę. Išorinės grandinės skersmuo nuo viršaus į apačią yra penkiasdešimt tūkstančių kartų didesnis už pločio skersmenį.

Įsiterpanti erdvė, kuri egzistuoja tarp šitų dviejų gravitacijos kūnų grandinių, yra *unikali* tuo, jog nieko panašaus nėra surandama, kur nors kitur visoje milžiniškoje visatoje. Šią zoną apibūdina milžiniškų bangų judėjimai į viršų ir į apačią, ir ją persmelkia nežinomos kategorijos gigantiškos energijų veiklos.

Mūsų nuomone, išorinės erdvės lygių ateities evoliucijoje nebus nieko tokio, kas būtų panašu į centrinės visatos tamsiuosius gravitacijos kūnus, mes manome, jog priešingomis kryptimis skriejančios stulbinančios kūnų procesijos, kurios užtikrina gravitacijos pusiausvyrą, yra unikali visatoje.

2. HAVONOS SANDARA

Dvasinės būtybės negyvena dangiškųjų kūnų erdvėje; jos negyvena eteriniuose pasauliuose; jos gyvena materialios prigimties realiose sferose, pasauliuose lygiai tokiuose pat realiuose, kaip ir tie pasauliai, kuriuose gyvena mirtingieji. Havonos pasauliai yra realūs ir tikri, nors jų tikroji medžiaga skiriasi nuo septynių supervisatų planetų materialios organizacijos.

Havonos fizinės realybės išreiškia tokią energijų organizavimo tvarką, kuri radikaliai skiriasi nuo bet kokios energijų organizavimo tvarkos, vyraujančios erdvės evoliucinėse visatose. Havonos energijos yra trigubos; supervisatos energijos-materijos vienetai savyje talpina dvigubą energijos įkrovą, nors viena energijos forma egzistuoja neigiamoje ir teigiamoje fazėse. Centrinės visatos kūrinys yra trigubas (Trejybė); vietinės visatos kūrinys (tiesiogiai) yra dvigubas, Sūnaus Kūrėjo ir Kuriančiosios Dvasios.

Havonos materiją sudaro tiksliai vieno tūkstančio bazinių cheminių elementų organizacija ir Havonos septynių energijos formų subalansuotas veikimas. Kiekviena iš šitų septynių bazinių energijų demonstruoja sužadavimo septynias fazes taip, kad Havonos vietiniai gyventojai reaguoja į keturiasdešimt devynis skirtingus pojūčio jaudiklius. Kitais žodžiais sakant, žvelgiant grynai fiziniu požiūriu, centrinės visatos vietiniai gyventojai turi keturiasdešimt devynias specializuotas jutimo formas. Morontinių pojūčių yra septyniasdešimt, o reaguojančių aukštesniųjų dvasinių kategorijų

three circular groupings. A cross section of this circuit would exhibit three concentric circles of about equal density. The outer circuit of dark gravity bodies is arranged perpendicularly, being ten thousand times higher than the inner circuit. The up-and-down diameter of the outer circuit is fifty thousand times that of the transverse diameter.

14:1.17 (154.1) The intervening space which exists between these two circuits of gravity bodies is *unique* in that nothing like it is to be found elsewhere in all the wide universe. This zone is characterized by enormous wave movements of an up-and-down nature and is permeated by tremendous energy activities of an unknown order.

14:1.18 (154.2) In our opinion, nothing like the dark gravity bodies of the central universe will characterize the future evolution of the outer space levels; we regard these alternate processions of stupendous gravity-balancing bodies as unique in the master universe.

2. CONSTITUTION OF HAVONA

14:2.1 (154.3) Spirit beings do not dwell in nebulous space; they do not inhabit ethereal worlds; they are domiciled on actual spheres of a material nature, worlds just as real as those on which mortals live. The Havona worlds are actual and literal, albeit their literal substance differs from the material organization of the planets of the seven superuniverses.

14:2.2 (154.4) The physical realities of Havona represent an order of energy organization radically different from any prevailing in the evolutionary universes of space. Havona energies are threefold; superuniverse units of energy-matter contain a twofold energy charge, although one form of energy exists in negative and positive phases. The creation of the central universe is threefold (Trinity); the creation of a local universe (directly) is twofold, by a Creator Son and a Creative Spirit.

14:2.3 (154.5) The material of Havona consists of the organization of exactly one thousand basic chemical elements and the balanced function of the seven forms of Havona energy. Each of these basic energies manifests seven phases of excitation, so that the Havona natives respond to forty-nine differing sensation stimuli. In other words, viewed from a purely physical standpoint, the natives of the central universe possess forty-nine specialized forms of sensation. The morontia senses are seventy, and the higher spiritual orders of reaction response vary in different types of beings from seventy to two hundred and ten.

reakcija skirtingų tipų būtybėse svyruoja nuo septyniasdešimties iki dviejų šimtų dešimties.

Urantai nematytų nė vienos iš centrinės visatos fizinių būtybių. Taip pat ir tų tolimųjų pasaulių nė vienas iš fizinių jaudiklių nesužadintų jokios reakcijos jūsų grubiuose jutiminiuose organuose. Jeigu Urantijos mirtingąjį būtų galima nugabenti į Havoną, tai jis ten būtų kurčias, aklas, ir visiškai nepatirtų jokių kitų jutiminių reakcijų; jis galėtų veikti tiktai kaip apribota savimoninga būtybė, neturinti jokių aplinkos jaudiklių ir jokių reakcijų į juos.

Centriniame kūrinyje vyksta daugybė fizinių reiškinių ir dvasinių reakcijų, kurios yra visiškai nežinomos tokiuose pasauliuose, kaip Urantija. Trigubo kūrinio bazinė organizacija yra visiškai nepanaši į laiko ir erdvės sukurtų visatų dvigubos sandaros bazinę organizaciją.

Visi natūralūs dėsniai yra suderinti tokiu pagrindu, kuris visiškai skiriasi nuo besivystančių kūrinių dvigubos sandaros. Ištisa centrinė visata yra organizuota sutinkamai su tobulos ir simetrinės kontrolės triguba sistema. Per visą Rojaus-Havonos sistemą yra išlaikyta tobula pusiausvyra tarp visų kosminių realybių ir visų dvasinių jėgų. Rojus, su materialaus kūrinio absoliučiu grybšniu, tobulai reguliuoja ir palaiko šitos centrinės visatos fizines energijas; Amžinasis Sūnus, kaip savo visaapimančio dvasinio grybšnio dalis, tobuliausiai palaiko visų tų, kurie gyvena Havonoje, dvasinį statusą. Rojuje nėra nieko eksperimentinio, o Rojaus-Havonos sistema yra kūrybinio tobulumo vienetasis.

Amžinojo Sūnaus visuotinė dvasinė gravitacija yra stebinančiai aktyvi per visą centrinę visatą. Visos dvasinės vertybės ir dvasinės asmenybės yra nenutrūkstamai traukiamos į vidų, link Dievų buveinės. Postūmis link Dievo yra intensyvus ir neišvengiamas. Tas stengimasis siekti Dievo yra stipresnis centrinėje visatoje ne dėl to, jog dvasinė gravitacija yra stipresnė už tą stengimąsi, esantį tolimose visatose, bet dėl to, jog tos būtybės, kurios pasiekė Havoną, yra labiau iki galo sudvasintos ir dėl to labiau reaguojančios į Amžinojo Sūnaus visuotinės dvasinės gravitacijos traukimo visą laiką esantį veiksmą.

Lygiai taip ir Begalinė Dvasia iš tikrųjų traukia visas intelektualias vertybes link Rojaus. Per visą centrinę visatą Begalinės Dvasios proto grandinė veikia ryšyje su Amžinojo Sūnaus dvasine grandine, o jos abi kartu sudaro kylančiųjų sielų sujungtą akstiną tam, kad būtų surastas Dievas, pasiekta Dievybė, pasiektas Rojus, ir pažintas Tėvas.

Havona yra dvasiškai tobula ir fiziškai stabili visata. Centrinės visatos kontrolė ir subalansuotas

14:2.4 (154.6) None of the physical beings of the central universe would be visible to Urantians. Neither would any of the physical stimuli of those faraway worlds excite a reaction in your gross sense organs. If a Urantia mortal could be transported to Havona, he would there be deaf, blind, and utterly lacking in all other sense reactions; he could only function as a limited self-conscious being deprived of all environmental stimuli and all reactions thereto.

14:2.5 (154.7) There are numerous physical phenomena and spiritual reactions transpiring in the central creation which are unknown on worlds such as Urantia. The basic organization of a threefold creation is wholly unlike that of the twofold constitution of the created universes of time and space.

14:2.6 (154.8) All natural law is co-ordinated on a basis entirely different than in the dual-energy systems of the evolving creations. The entire central universe is organized in accordance with the threefold system of perfect and symmetrical control. Throughout the whole Paradise-Havona system there is maintained a perfect balance between all cosmic realities and all spiritual forces. Paradise, with an absolute grasp of material creation, perfectly regulates and maintains the physical energies of this central universe; the Eternal Son, as a part of his all-embracing spirit grasp, most perfectly sustains the spiritual status of all who indwell Havona. On Paradise nothing is experimental, and the Paradise-Havona system is a unit of creative perfection.

14:2.7 (155.1) The universal spiritual gravity of the Eternal Son is amazingly active throughout the central universe. All spirit values and spiritual personalities are unceasingly drawn inward towards the abode of the Gods. This Godward urge is intense and inescapable. The ambition to attain God is stronger in the central universe, not because spirit gravity is stronger than in the outlying universes, but because those beings who have attained Havona are more fully spiritualized and hence more responsive to the ever-present action of the universal spirit-gravity pull of the Eternal Son.

14:2.8 (155.2) Likewise does the Infinite Spirit draw all intellectual values Paradiseward. Throughout the central universe the mind gravity of the Infinite Spirit functions in liaison with the spirit gravity of the Eternal Son, and these together constitute the combined urge of the ascendant souls to find God, to attain Deity, to achieve Paradise, and to know the Father.

14:2.9 (155.3) Havona is a spiritually perfect and physically stable universe. The control and

stabilumas atrodo, jog yra tobuli. Viską, kas yra fizinis arba dvasinis, galima tobulai nuspėti, bet proto reiškiniai ir asmenybės valiniai veiksmai nenuspėjami. Mes iš tiesų manome, jog į nuodėmę galima žiūrėti taip, kad jos neįmanoma būtų padaryti, bet šitaip manome remdamiesi tuo, jog Havonos vietiniai laisvos valios tvariniai niekada nebuvo kalti dėl to, kad būtų pažeidę Dievybės valią. Per visą amžinybę šitos dieviškosios būtybės buvo ištikimos Dienų Amžiniesiems. Taip pat nuodėmės iš tikrųjų nebuvo ir nė viename tvarinyje, kuris įžengė į Havoną kaip piligrimas. Tikrai niekada nebuvo kokios nors kada nors sukurtos Havonoje, ar į ją įleistos, asmenybių grupės kokio nors tvarinio klaidingo elgesio. Atrankos būdai ir priemonės laiko visatoje yra tokie tobuli ir tokie dieviški, kad Havonos dokumentuose niekada nebuvo užfiksuota suklydimo; niekada nebuvo padaryta klaidos; niekada prieš laiką į centrinę visatą nebuvo priimta ne viena kylančioji siela.

3. HAVONOS PASAULIAI

Kai dėl centrinės visatos valdymo, tai jo nėra iš viso. Havona yra tokia nuostabiai tobula, kad nereikalinga jokia intelektualiai valdymo sistema. Nėra jokių nuolatinių sudarytų teismų, o taip pat nėra ir įstatymų leidžiamųjų asamblėjų; Havonai reikia tiktai administracinio vadovavimo. Čia gali būti matoma tikros *savi-valdos* idealų aukštuma.

Nėra jokio reikalo valdyti tokias tobulas ir beveik tobulas protingas būtybes. Jų nereikia reguliuoti, nes jos yra įgimto tobulumo būtybės, tarp kurių yra ir evoliucinių tvarinių, kurie seniai perėjo per supervisatų aukščiausiųjų tribunolų įdėmų patikrinimą.

Havonos administravimas nėra automatinis, bet jis yra nuostabiai tobulas ir dieviškai efektyvus. Iš esmės jis yra planetinis, ir patikėtas gyvenančiam Dienų Amžinajam, kiekvienai Havonos sferai vadovauja viena iš šitų iš Trejybės kilusių asmenybių. Dienų Amžinieji nėra kūrėjai, bet jie yra tobuli administratoriai. Jie moko su aukščiausiu meistriškumu ir vadovauja savo planetiniams vaikams su išminties tobulumu, kuris ribojasi su absoliutumu.

Centrinės visatos tas milijardas sferų sudaro mokymo pasaulius aukščiausiosioms asmenybėms, kilusioms Rojuje ir Havonoje, ir taip pat tarnauja kaip galutinio išmėginimo vieta kylantiems tvariniams iš laiko evoliucinių pasaulių. Vykdamas Visuotinio Tėvo didį planą dėl tvarinio kilimo, laiko piligrimai yra atgabenami į išorinės arba septintosios grandinės priėmimo pasaulius, ir po išplėsto mokymo ir padidinto patyrimo, jie vis

balanced stability of the central universe appear to be perfect. Everything physical or spiritual is perfectly predictable, but mind phenomena and personality volition are not. We do infer that sin can be reckoned as impossible of occurrence, but we do this on the ground that the native freewill creatures of Havona have never been guilty of transgressing the will of Deity. Through all eternity these supernal beings have been consistently loyal to the Eternals of Days. Neither has sin appeared in any creature who has entered Havona as a pilgrim. There has never been an instance of misconduct by any creature of any group of personalities ever created in, or admitted to, the central Havona universe. So perfect and so divine are the methods and means of selection in the universes of time that never in the records of Havona has an error occurred; no mistakes have ever been made; no ascendant soul has ever been prematurely admitted to the central universe.

3. THE HAVONA WORLDS

14:3.1 (155.4) Concerning the government of the central universe, there is none. Havona is so exquisitely perfect that no intellectual system of government is required. There are no regularly constituted courts, neither are there legislative assemblies; Havona requires only administrative direction. Here may be observed the height of the ideals of true *self-government*.

14:3.2 (155.5) There is no need of government among such perfect and near-perfect intelligences. They stand in no need of regulation, for they are beings of native perfection interspersed with evolutionary creatures who have long since passed the scrutiny of the supreme tribunals of the superuniverses.

14:3.3 (155.6) The administration of Havona is not automatic, but it is marvelously perfect and divinely efficient. It is chiefly planetary and is vested in the resident Eternal of Days, each Havona sphere being directed by one of these Trinity-origin personalities. Eternals of Days are not creators, but they are perfect administrators. They teach with supreme skill and direct their planetary children with a perfection of wisdom bordering on absoluteness.

14:3.4 (156.1) The billion spheres of the central universe constitute the training worlds of the high personalities native to Paradise and Havona and further serve as the final proving grounds for ascending creatures from the evolutionary worlds of time. In the execution of the Universal Father's great plan of creature ascension the pilgrims of time are landed on the receiving worlds of the outer or seventh circuit, and subsequent to

aukštesniu lygiu yra vedami pirmyn į vidų, planeta po planetos ir apskritimas po apskritimo tol, kol jie pagaliau pasieks Dievybes ir taps Rojaus gyventojais.

Nors, šiuo metu, septynių grandinių sferos yra palaikomos visoje savo dieviškoje šlovėje, bet Tėvo visuotinio plano dėl mirtingųjų kilimo įgyvendinimo darbe yra panaudojamas tikrai maždaug vienas procentas viso planetinio potencialo. Šitų milžiniškų pasaulių ploto maždaug vieno procento dešimtadalis yra paskirtas Užbaigtumo Korpuso gyvenimui ir veiklai, būtybėms, kurios yra amžinai įsitvirtinusios šviesoje ir gyvenime, dažnai gyvenančioms ir tarnaujančioms Havonos pasauliuose. Šitos išaukštintos būtybės turi savo asmenines rezidencijas Rojuje.

Havonos sferų planetinė struktūra yra visiškai nepanaši į erdvės evoliucinių pasaulių ir sistemų struktūrą. Daugiau niekur kitur per visą didžiąją visatą iš tiesų nėra patogu panaudoti tokias milžiniškas sferas kaip apgyvendintus pasaulius. Triatos fizinė sandara, kartu su milžiniškų tamsiųjų gravitacijos kūnų subalansuojančiu efektu, įgalina taip tobulai išlyginti fizines jėgas ir taip nuostabiai subalansuoti šitos didingos kūrinijos įvairų traukimą. Organizuojant šitų milžiniškų pasaulių materialų veikimą ir dvasinę veiklą taip pat yra panaudojama ir antigravitacija..

Havonos sferų architektūra, apšvietimas, ir šildymas, o taip pat biologinis ir meninis išpuošimas, visiškai pranoksta žmogiškosios vaizduotės didžiausių įmanomų nusidriekimų ribas. Jums negalima daug ko papasakoti apie Havoną; kad suprastumėte jos grožį ir didingumą, jūs turite ją pamatyti. Bet šituose tobuluose pasauliuose yra realios upės ir ežerai.

Dvasiškai šitie pasauliai yra idealiai aprūpinti; jie yra tinkamai pritaikyti savo tikslui, kad priglaustų skirtingų būtybių didelius skaičius kategorijų, kurios veikia centrinėje visatoje. Šituose gražiuose pasauliuose, kurie toli pranoksta žmogiškąjį suvokimą, vyksta daugiapusė veikla.

4. CENTRINĖS VISATOS TVARINIAI

Havonos pasauliuose gyvų daiktų ir būtybių yra septynios pagrindinės formos, ir kiekviena iš šitų bazinių formų egzistuoja trijose atskirose fazėse. Kiekviena iš šitų trijų fazių yra padalinta į septyniasdešimt didžiųjų skyrių, o kiekvienas didysis skyrius susideda iš vieno tūkstančio mažųjų skyrių, su dar kitais poskyriais ir taip toliau. Šitas pagrindines gyvybės grupes galima būtų klasifikuoti taip:

increased training and enlarged experience, they are progressively advanced inward, planet by planet and circle by circle, until they finally attain the Deities and achieve residence on Paradise.

14:3.5 (156.2) At present, although the spheres of the seven circuits are maintained in all their supernal glory, only about one per cent of all planetary capacity is utilized in the work of furthering the Father's universal plan of mortal ascension. About one tenth of one per cent of the area of these enormous worlds is dedicated to the life and activities of the Corps of the Finality, beings eternally settled in light and life who often sojourn and minister on the Havona worlds. These exalted beings have their personal residences on Paradise.

14:3.6 (156.3) The planetary construction of the Havona spheres is entirely unlike that of the evolutionary worlds and systems of space. Nowhere else in all the grand universe is it convenient to utilize such enormous spheres as inhabited worlds. Triata physical constitution, coupled with the balancing effect of the immense dark gravity bodies, makes it possible so perfectly to equalize the physical forces and so exquisitely to balance the various attractions of this tremendous creation. Antigravity is also employed in the organization of the material functions and the spiritual activities of these enormous worlds.

14:3.7 (156.4) The architecture, lighting, and heating, as well as the biologic and artistic embellishment, of the Havona spheres, are quite beyond the greatest possible stretch of human imagination. You cannot be told much about Havona; to understand its beauty and grandeur you must see it. But there are real rivers and lakes on these perfect worlds.

14:3.8 (156.5) Spiritually these worlds are ideally appointed; they are fittingly adapted to their purpose of harboring the numerous orders of differing beings who function in the central universe. Manifold activities take place on these beautiful worlds which are far beyond human comprehension.

4. CREATURES OF THE CENTRAL UNIVERSE

14:4.1 (156.6) There are seven basic forms of living things and beings on the Havona worlds, and each of these basic forms exists in three distinct phases. Each of these three phases is divided into seventy major divisions, and each major division is composed of one thousand minor divisions, with yet other subdivisions, and so on. These basic life groups might be classified as:

1. Materiali.
2. Morontinė.
3. Dvasinė.
4. Absonitinė.
5. Galutinė.
6. Bendraabsoliuti.
7. Absoliuti.

Havonos pasauliuose suirimas ir mirtis nėra gyvybės ciklo dalis. Centrinėje visatoje žemesnieji gyvi daiktai patiria materializavimo transmutaciją. Jie iš tiesų pakeičia formą ir pasireiškimą, bet jie nesitransformuoja irimo ir ląstelių mirties proceso būdu.

Visi Havonos vietiniai gyventojai yra Rojaus Trejybės palikuonys. Jie neturi savo tėvų, kurie patys būtų tvariniai, ir jie yra nereprodukuojančios būtybės. Mes negalime pavaizduoti šitų centrinės visatos piliečių sukūrimo, būtybių, kurios niekada nebuvo sukurtos. Visa Havonos sukūrimo istorija yra bandymas laikui-erdvei pateikti amžinybės faktą, kuris neturi jokio ryšio su laiku ar erdve, kaip juos suvokia mirtingasis žmogus. Bet mes turime nusileisti iki kilmės taško; reikalingo žmogiškajai filosofijai, net ir tokioms asmenybėms, kurios yra nepalyginamai aukščiau už žmogiškąjį lygį, reikalinga samprata apie «pradžią.» Nepaisant šito, Rojaus-Havonos sistema yra amžina.

Havonos vietiniai gyventojai gyvena centrinės visatos viename milijarde sferų tokia pačia prasme, kaip ir nuolatinės pilietybės kitos kategorijos gyvena savo atitinkamose vietinės kilmės sferose. Kaip sūnystės materialiosios kategorijos veikia supervisatos viename milijarde vietinių sistemų materialioje, intelektualioje, ir dvasinėje srityse, taip, platesne prasme, iš tiesų ir Havonos vietiniai gyventojai gyvena ir veikia centrinės visatos viename milijarde pasaulių. Jūs galbūt šituos havoniečius galėtumėte laikyti materialiais tvariniais ta prasme, jog žodis “materialus” galėtų būti praplėstas, kad apibūdintų dieviškosios visatos fizinės realijas.

Yra toks gyvenimas, kuris yra būdingas tikrai Havonai ir turi reikšmės joje ir savaime. Havoniečiai įvairiais būdais tarnauja besileidžiantiems iš Rojaus ir kylantiems iš supervisatos, bet taip pat jie gyvena ir tokį gyvenimą, kuris yra unikalus centrinėje visatoje ir turi santykinį prasmingumą visiškai atskirai tiek nuo Rojaus, tiek nuo supervisatos.

Kaip evoliucinių pasaulių įtikėjimo sūnų garbinimas tarnauja, kad patenkintų Visuotinio Tėvo meilę, taip Havonos tvarinių išaukštintas kupinas meilės garbinimas patenkina dieviškojo grožio ir tiesos tobulus idealus. Kaip mirtingasis

14:4.2 (156.7) 1. Material.

14:4.3 (156.8) 2. Morontial.

14:4.4 (156.9) 3. Spiritual.

14:4.5 (156.10) 4. Absonite.

14:4.6 (156.11) 5. Ultimate.

14:4.7 (156.12) 6. Coabsolute.

14:4.8 (156.13) 7. Absolute.

14:4.9 (157.1) Decay and death are not a part of the cycle of life on the Havona worlds. In the central universe the lower living things undergo the transmutation of materialization. They do change form and manifestation, but they do not resolve by process of decay and cellular death.

14:4.10 (157.2) The Havona natives are all the offspring of the Paradise Trinity. They are without creature parents, and they are nonreproducing beings. We cannot portray the creation of these citizens of the central universe, beings who never were created. The entire story of the creation of Havona is an attempt to time-space an eternity fact which has no relation to time or space as mortal man comprehends them. But we must concede human philosophy a point of origin; even personalities far above the human level require a concept of “beginnings.” Nevertheless, the Paradise-Havona system is eternal.

14:4.11 (157.3) The natives of Havona live on the billion spheres of the central universe in the same sense that other orders of permanent citizenship dwell on their respective spheres of nativity. As the material order of sonship carries on the material, intellectual, and spiritual economy of a billion local systems in a superuniverse, so, in a larger sense, do the Havona natives live and function on the billion worlds of the central universe. You might possibly regard these Havoners as material creatures in the sense that the word “material” could be expanded to describe the physical realities of the divine universe.

14:4.12 (157.4) There is a life that is native to Havona and possesses significance in and of itself. Havoners minister in many ways to Paradise descenders and to superuniverse ascenders, but they also live lives that are unique in the central universe and have relative meaning quite apart from either Paradise or the superuniverses.

14:4.13 (157.5) As the worship of the faith sons of the evolutionary worlds ministers to the satisfaction of the Universal Father's love, so the exalted adoration of the Havona creatures satiates the perfect ideals of divine beauty and truth. As mortal

žmogus stengiasi vykdyti Dievo valią, taip ir centrinės visatos šitos būtybės gyvena tam, kad patenkintų Rojaus Trejybės idealus. Pačia savo prigimtimi jos yra Dievo valia. Žmogus džiaugiasi Dievo gerumu, havoniečiai džiūgauja dėl dieviškojo grožio, tuo tarpu jūs tiek vieni, tiek kiti patiriate gyvosios tiesos laisvės tarnavimą.

Havoniečiai turi tiek dabarties, tiek ateities pasirinktus neatskleistus likimus. Ir yra vietinių tvarinių žengimas į priekį, kuris yra būdingas centrinei visatai, toks žengimas į priekį, kuris neapima nei kilimo į Rojų, nei įsiskverbimo į supervisatą. Šitas žengimas pirmyn į aukštesnį Havonos statusą gali būti įsivaizduojamas šitaip:

1. Patirtinis žengimas į priekį į išorę iš pirmosios grandinės į septintąją.

2. Žengimas į priekį į vidų iš septintosios grandinės į pirmąją.

3. Žengimas į priekį grandinės viduje — žengimas pirmyn per konkrečios grandinės pasaulius.

Be Havonos vietinių gyventojų, centrinės visatos gyventojus sudaro gausios modelinių būtybių klasės visatos įvairioms grupėms — patarėjams, reguliuotojams, ir į juos panašiams mokytojams ir jų mokytojams per visą kūriniją. Visos būtybės visose visatose yra sumodeliuojamos pagal modelinių tvarinių kaž kurios vienos kategorijos, gyvenančios kaž kuriame viename iš šio milijardo Havonos pasaulių, serijas. Net ir laiko mirtingieji turi tvarinio egzistencijos savąjį tikslą ir savuosius idealus šitų modelinių sferų išorinėse dangiškose grandinėse.

Yra ir tokių būtybių, pasiekusių Visuotinį Tėvą ir turinčių teisę išvykti ir atvykti, kurios visatose tai čia, tai ten yra paskiriamos į ypatingos tarnystės misijas. Ir kiekviename Havonos pasaulyje bus sutinkami kandidatai į pasiekimą, tie, kurie centrinę visatą yra pasiekę fiziškai, bet dar nėra tiek dvasiškai išsivystę, kad tai jiems suteiktų teisę prašyti nulinio gyvenimo Rojuje.

Havonos pasauliuose Begalinei Dvasiai atstovauja asmenybių gausybė, galestingumo ir šlovės būtybės, kurios administruoja centrinės visatos sudėtingų intelektualų ir dvasinių reikalų niuansus. Šituose dieviškojo tobulumo pasauliuose jos atlieka tokį darbą, kuris yra natūralus šito milžiniško kūrinio normaliam elgesiui ir, papildomai, atlieka mokymo, lavinimo, ir tarnavimo daugiapuses užduotis milžiniškam skaičiui kylančiųjų tvarinių, kurie įkopė į šlovę iš tamsiųjų erdvės pasaulių.

Yra didelis skaičius būtybių grupių, kurios yra vietinės Rojaus-Havonos sistemos ir kurios jokių būdu nėra tiesiogiai susietos su tvarinių, siekiančių

man strives to do the will of God, these beings of the central universe live to gratify the ideals of the Paradise Trinity. In their very nature they are the will of God. Man rejoices in the goodness of God, Havoners exult in the divine beauty, while you both enjoy the ministry of the liberty of living truth.

14:4.14 (157.6) Havoners have both optional present and future unrevealed destinies. And there is a progression of native creatures that is peculiar to the central universe, a progression that involves neither ascent to Paradise nor penetration of the superuniverses. This progression to higher Havona status may be suggested as follows:

14:4.15 (157.7) 1. Experiential progress outward from the first to the seventh circuit.

14:4.16 (157.8) 2. Progress inward from the seventh to the first circuit.

14:4.17 (157.9) 3. Intracircuit progress — progression within the worlds of a given circuit.

14:4.18 (157.10) In addition to the Havona natives, the inhabitants of the central universe embrace numerous classes of pattern beings for various universe groups — advisers, directors, and teachers of their kind and to their kind throughout creation. All beings in all universes are fashioned along the lines of some one order of pattern creature living on some one of the billion worlds of Havona. Even the mortals of time have their goal and ideals of creature existence on the outer circuits of these pattern spheres on high.

14:4.19 (157.11) Then there are those beings who have attained the Universal Father, and who are entitled to go and come, who are assigned here and there in the universes on missions of special service. And on every Havona world will be found the attainment candidates, those who have physically attained the central universe, but who have not yet achieved that spiritual development which will enable them to claim Paradise residence.

14:4.20 (158.1) The Infinite Spirit is represented on the Havona worlds by a host of personalities, beings of grace and glory, who administer the details of the intricate intellectual and spiritual affairs of the central universe. On these worlds of divine perfection they perform the work indigenous to the normal conduct of this vast creation and, in addition, carry on the manifold tasks of teaching, training, and ministering to the enormous numbers of ascendant creatures who have climbed to glory from the dark worlds of space.

14:4.21 (158.2) There are numerous groups of beings native to the Paradise-Havona system that are in no way directly associated with the ascension

tobulumo, kilimo planu; dėl to jos neįtrauktos į asmenybių klasifikaciją, pateikiamą mirtingosioms rasėms. Joje pateikiamos viršžmogiškųjų būtybių tiksliai pagrindinės grupės ir tos kategorijos, kurios yra tiesiogiai susietos su jūsų išlikimo patyrimu.

Havonoje yra didžiulė gausa protingų būtybių visų fazių gyvybės, kuri stengiasi vystytis iš žemesniųjų grandinių į aukštesniasias, kad savo pastangomis pasiektų aukštesnius dieviškumo supratimo lygius ir aukščiausių prasmų, galutinių vertybių, ir absoliučios realybės išplėstą suvokimą.

5. GYVENIMAS HAVONOJE

Urantijoje jūs patiriate trumpą ir intensyvų patikrinimą per savo materialios egzistencijos pradinį gyvenimą. Gyvenamuosiuose pasauliuose ir aukštyne per savo sistemą, žvaigždyną, ir vietinę visatą, jūs keliaujate per kilimo morontines fazes. Supervisatos mokymo pasauliuose jūs pereinate per žengimo į priekį tikruosius dvasinius etapus ir esate parengiami tam, jog kada nors ateityje keliautumėte į Havoną. Septyniose Havonos grandinėse jūsų pasiekimas yra intelektualus, dvasinis, ir patirtinis. O kiekvienas iš šių grandinių kiekviename pasaulyje yra konkreti užduotis, kurią reikia įgyvendinti.

Centrinės visatos dieviškuosiuose pasauliuose gyvenimas yra toks turtingas ir turiningas, toks pilnas ir gausus, jog visiškai pranoksta žmogiškąją sampratą apie bet ką, ką sukurta būtybė galėtų įsivaizduoti. Šito amžinojo kūrinio visuomeninė ir ekonominė veikla yra visiškai nepanaši į materialinių tvarinių, gyvenančių evoliuciniuose pasauliuose, tokiuose, kaip Urantija, užsiėmimus. Havonos net ir mąstymo būdas nepanašus į mąstymo procesą Urantijoje.

Centrinės visatos taisyklės yra tinkamai ir neatskiriama natūralios; elgesio taisyklės nėra savavališkos. Kiekvienas Havonos reikalavimas atskleidžia teismo priešastį ir teisingumo taisyklę. Ir šitie du faktoriai, kartu, prilygsta tam, kas Urantijoje būtų pavadinta *dorumu*. Kada jūs atvyksite į Havoną, tada jums natūraliai patiks darbus atlikti taip, kaip jie turėtų būti atliekami.

Kada išmintingos būtybės pirmą kartą pasiekia centrinę visatą, tada jas priima ir apgyvendina Havonos septintosios grandinės pagrindiniame pasaulyje. Kada naujai atvykusieji žengia į priekį dvasiškai, pasiekia savo supervisatos Pagrindinės Dvasios tapatybės suvokimą, tada jie yra perkelti į šeštąjį apskritimą. (Žmogiškojo proto vystymosi apskritimai ir buvo pavadinti būtent dėl šitokio organizavimo centrinėje visatoje.) Po to, kada

scheme of creature perfection attainment; therefore are they omitted from the personality classifications presented to the mortal races. Only the major groups of superhuman beings and those orders directly connected with your survival experience are herein presented.

14:4.22 (158.3) Havona teems with the life of all phases of intelligent beings, who there seek to advance from lower to higher circuits in their efforts to attain higher levels of divinity realization and enlarged appreciation of supreme meanings, ultimate values, and absolute reality.

5. LIFE IN HAVONA

14:5.1 (158.4) On Urantia you pass through a short and intense test during your initial life of material existence. On the mansion worlds and up through your system, constellation, and local universe, you traverse the morontia phases of ascension. On the training worlds of the superuniverse you pass through the true spirit stages of progression and are prepared for eventual transit to Havona. On the seven circuits of Havona your attainment is intellectual, spiritual, and experiential. And there is a definite task to be achieved on each of the worlds of each of these circuits.

14:5.2 (158.5) Life on the divine worlds of the central universe is so rich and full, so complete and replete, that it wholly transcends the human concept of anything a created being could possibly experience. The social and economic activities of this eternal creation are entirely dissimilar to the occupations of material creatures living on evolutionary worlds like Urantia. Even the technique of Havona thought is unlike the process of thinking on Urantia.

14:5.3 (158.6) The regulations of the central universe are fittingly and inherently natural; the rules of conduct are not arbitrary. In every requirement of Havona there is disclosed the reason of righteousness and the rule of justice. And these two factors, combined, equal what on Urantia would be denominated *fairness*. When you arrive in Havona, you will naturally enjoy doing things the way they should be done.

14:5.4 (158.7) When intelligent beings first attain the central universe, they are received and domiciled on the pilot world of the seventh Havona circuit. As the new arrivals progress spiritually, attain identity comprehension of their superuniverse Master Spirit, they are transferred to the sixth circle. (It is from these arrangements in the central universe that the circles of progress in the human mind have been designated.) After ascenders have attained a realization of Supremacy and are

kylantieji pasiekia Aukštybės suvokimą ir šituo yra parengiami Dievybės jaudinančiam patyrimui, tada jie yra nugabenami į penktąjį apskritimą; o pasiekę Begalinę Dvasią, jie yra perkeliama į ketvirtąjį. Po Amžinojo Sūnaus pasiekimo jie yra pergabenami į trečiąjį; ir kada jie būna suvokę Visuotinį Tėvą, tada jie vyksta gyventi į antrąją pasaulių grandinę, kur su Rojaus gausybėmis jie susipažįsta geriau. Atvykimas į Havonos pirmąją grandinę reiškia laiko kandidatų priėmimą į Rojaus tarnystę. Neribotą laiką, pagal tvarinio pakilimo trukmę ir pobūdį, jie pasiliks palaipsnio dvasinio pasiekimo vidiniame apskritime. Iš šito vidinio žiedo kylantieji piligrimai vyksta į vidų tam, kad apsigyventų Rojuje ir kad būtų priimti į Užbaigtumo Korpusą.

Kada gyvensite Havonoje kaip pakilimo piligrimas, tada jums bus leidžiama laisvai lankytis savojo paskyrimo grandinės pasauliuose. Jums taip pat bus leidžiama sugrįžti į planetas tuose žieduose, kuriais jūs keliavote anksčiau. Ir visa tai yra įmanoma tiems, kurie gyvena Havonos apskritimuose, be jokios būtinybės būti įsupernafimuotiems. Laiko piligrimai sugeba patys pasiręsti tam, jog keliautų „įsisavinta“ erdve, bet turi priklausyti nuo nustatyto metodo tam, jog keliautų „neįsisavinta“ erdve; piligrimas negali nei palikti Havonos, nei vykti į priekį už jam paskirtos grandinės ribų be transportuojančio supernafimo pagalbos.

Šitas milžiniškas centrinis kūrinys turi gaivinantį originalumą. Be fizinio materijos organizavimo ir intelektualių būtybių ir kitų gyvų daiktų bazinių kategorijų fundamentalios sandaros, Havonos pasauliai neturi nieko bendro. Kiekviena iš šitų planetų yra originalus, unikalus, ir išimtinis kūrinys; kiekviena planeta yra neprilygstamas, nuostabus, ir tobulas tvėrinys. Ir šitas individualumo skirtingumas nusidriekia iki planetinės egzistencijos visų fizinių, intelektualių, ir dvasinių aspektų. Kiekviena iš šitų vieno milijardo tobulumo sferų buvo išvystyta ir išgražinta pagal gyvenančiojo Dienų Amžinojo planus. Ir kaip tik dėl to nėra dviejų viena į kitą panašių planetų.

Tol, kol jūs nenukeliausite paskutiniąją Havonos grandinę ir neaplankysite paskutiniojo iš Havonos pasaulių, tol iš tiesų iš jūsų karjeros neišnyks jaudinančio patyrimo tonusas ir žingeidumo akstinas. Ir tada iš tikrųjų amžinybės akstinas, vedimo į priekį impulsas, pakeis savo pirmąją, laiko jaudinančio patyrimo vilionę.

Monotonija rodo kūrybinės vaizduotės nesubrendimą ir intelektualaus suderinimo su dvasiniu apdovanojimu neveiklumą. Iki to meto, kada kylantysis mirtingasis pradeda tyrinėti šituos dangiškuosius pasaulius, jis jau būna pasiekęs emocinę, intelektualią, ir visuomeninę, jeigu ne dvasinę, brandą.

thereby prepared for the Deity adventure, they are taken to the fifth circuit; and after attaining the Infinite Spirit, they are transferred to the fourth. Following the attainment of the Eternal Son, they are removed to the third; and when they have recognized the Universal Father, they go to sojourn on the second circuit of worlds, where they become more familiar with the Paradise hosts. Arrival on the first circuit of Havona signifies the acceptance of the candidates of time into the service of Paradise. Indefinitely, according to the length and nature of the creature ascension, they will tarry on the inner circuit of progressive spiritual attainment. From this inner circuit the ascending pilgrims pass inward to Paradise residence and admission to the Corps of the Finality.

14:5.5 (159.1) During your sojourn in Havona as a pilgrim of ascent, you will be allowed to visit freely among the worlds of the circuit of your assignment. You will also be permitted to go back to the planets of those circuits you have previously traversed. And all this is possible to those who sojourn on the circles of Havona without the necessity of being ensupernaphimed. The pilgrims of time are able to equip themselves to traverse “achieved” space but must depend on the ordained technique to negotiate “unachieved” space; a pilgrim cannot leave Havona nor go forward beyond his assigned circuit without the aid of a transport supernaphim.

14:5.6 (159.2) There is a refreshing originality about this vast central creation. Aside from the physical organization of matter and the fundamental constitution of the basic orders of intelligent beings and other living things, there is nothing in common between the worlds of Havona. Every one of these planets is an original, unique, and exclusive creation; each planet is a matchless, superb, and perfect production. And this diversity of individuality extends to all features of the physical, intellectual, and spiritual aspects of planetary existence. Each of these billion perfection spheres has been developed and embellished in accordance with the plans of the resident Eternal of Days. And this is just why no two of them are alike.

14:5.7 (159.3) Not until you traverse the last of the Havona circuits and visit the last of the Havona worlds, will the tonic of adventure and the stimulus of curiosity disappear from your career. And then will the urge, the forward impulse of eternity, replace its forerunner, the adventure lure of time.

14:5.8 (159.4) Monotony is indicative of immaturity of the creative imagination and inactivity of intellectual co-ordination with the spiritual endowment. By the time an ascendant mortal begins the exploration of these heavenly worlds, he has already attained emotional, intellectual, and social, if not spiritual, maturity.

Kada jūs Havonoje žengsite į priekį iš grandinės į grandinę, tada ne tikrai iš tikrųjų susidursite su tokiais pasikeitimais, apie kuriuos net ir nesvajojote, bet jūsų nuostabos nebus įmanoma išreikšti ir tada, kada eisite į priekį iš planetos į planetą kiekvienos grandinės viduje. Kiekvienas iš šito milijardo tyrinėjamų pasaulių yra tikras nustebimų universitetas. Nuolatinis pritrėnkimas, nesibaigiantis stebėjimasis yra patirtis tų, kurie keliauja šitomis grandinėmis ir kurie lankosi šitose gigantiškose sferose. Monotonija nėra Havonos karjeros dalis.

Nuotykių pomėgis, žingeidumas, ir monotonijos baimė—šitie bruožai yra būdingi besivystančio žmogaus prigimčiai—buvo ten sudėti ne tam, kad tiesiog jus apsunkintų ir erzintų per jūsų trumpą gyvenimą žemėje, bet vietoje šito tam, kad netiesiogiai užsimintų apie tai, jog mirtis yra begalinės jaudinančio patyrimo karjeros, laukiamo amžinojo gyvenimo, ir amžinosios atradimo kelionės tikrai pradžia.

Žingeidumas—išsiaiškinimo dvasia, atradimo akstinas, tyrinėjimo trauka—yra evoliucinių erdvės tvarinių įgimtas ir dieviškas apdovanojimas. Šitie natūralūs impulsai nebuvo jums suteikti vien tikrai tam, kad jus nuviltų ir prislėgtų. Tas tiesa, per jūsų trumpą gyvenimą žemėje šitie ambicingi akstinai neretai turi būti pažaboti, dažnai turi būti patiriamas nusivylimas, bet jie turi būti iki galo įgyvendinti ir šlovingai patenkinti per ilgus ateities amžius.

6. CENTRINĖS VISATOS TIKSLAS

Havonos septynių grandinių veiklos spektras yra milžiniškas. Apskritai, ją galima būtų apibūdinti kaip:

1. Havoninę.
2. Rojišką.
3. Kylančiojo ribinio—Aukščiausiojo-Galutiniojo evoliucinę.

Dabartinio visatos amžiaus Havonoje vyksta didelė dalis viršribinės veiklos, apimančios proto ir dvasios funkcijų absonitinių ir kitokių fazių neapsakomą įvairovę. Galimas dalykas, jog centrinė visata turi daug tikslų, kurie man nėra atskleisti, nes ji veikia daugeliu būdų, kurie pranoksta sukurto proto suvokimą. Nežiūrint šito, aš iš tiesų stengsiuosi pavaizduoti, kaip šita tobula kūrinija tarnauja septynių visatos proto kategorijų poreikiams ir prisideda prie jų pasitenkinimo.

1. *Visuotinis Tėvo* — Pirmojo Šaltinio ir Centro. Dievas Tėvas gauna aukščiausią tėviškąjį

14:5.9 (159.5) Not only will you find undreamed-of changes confronting you as you advance from circuit to circuit in Havona, but your astonishment will be inexpressible as you progress from planet to planet within each circuit. Each of these billion study worlds is a veritable university of surprises. Continuing astonishment, unending wonder, is the experience of those who traverse these circuits and tour these gigantic spheres. Monotony is not a part of the Havona career.

14:5.10 (159.6) Love of adventure, curiosity, and dread of monotony — these traits inherent in evolving human nature — were not put there just to aggravate and annoy you during your short sojourn on earth, but rather to suggest to you that death is only the beginning of an endless career of adventure, an everlasting life of anticipation, an eternal voyage of discovery.

14:5.11 (160.1) Curiosity — the spirit of investigation, the urge of discovery, the drive of exploration — is a part of the inborn and divine endowment of evolutionary space creatures. These natural impulses were not given you merely to be frustrated and repressed. True, these ambitious urges must frequently be restrained during your short life on earth, disappointment must be often experienced, but they are to be fully realized and gloriously gratified during the long ages to come.

6. THE PURPOSE OF THE CENTRAL UNIVERSE

14:6.1 (160.2) The range of the activities of seven-circuited Havona is enormous. In general, they may be described as:

- 14:6.2 (160.3) 1. Havonal.
- 14:6.3 (160.4) 2. Paradisiacal.
- 14:6.4 (160.5) 3. Ascendant-finite — Supreme-Ultimate evolutionary.

14:6.5 (160.6) Many superfinite activities take place in the Havona of the present universe age, involving untold diversities of absonite and other phases of mind and spirit functions. It is possible that the central universe serves many purposes which are not revealed to me, as it functions in numerous ways beyond the comprehension of the created mind. Nevertheless, I will endeavor to depict how this perfect creation ministers to the needs and contributes to the satisfactions of seven orders of universe intelligence.

14:6.6 (160.7) 1. *The Universal Father* — the First Source and Center. God the Father derives

pasitenkinimą iš centrinio kūrinio tobulumo. Jis patiria pasisotinimą meile beveik jam prilygstančiuose lygiuose. Tobulas Kūrėjas yra dieviškai patenkintas tobulo kūrinijos kupinu meilės garbinimu.

Havona Tėvui suteikia aukščiausiojo pasiekimo pasitenkinimą. Tobulumo įgyvendinimas Havonoje kompensuoja laiko-erdvės uždelimą, kurį patiria amžinasis akstinas, siekdamas be galo plėstis.

Tėvas džiaugiasi dieviškojo grožio Havonos atoveikiu. Dieviškasis protas jaučia pasitenkinimą dėl to, kad suteikia nuostabios harmonijos tobulą modelį visoms besivystančioms visatoms.

Mūsų Tėvas centrinę visatą stebi su tobulu malonumu, nes ji yra dvasinės tikrovės vertas atskleidimas visoms visatų visatos asmenybėms.

Visatų Dievas turi palankų požiūrį į Havoną ir Rojų kaip į amžinosios galios branduolį visam vėlesniajam visatos plėtimui laike ir erdvėje.

Amžinasis Tėvas į Havonos kūrinį žvelgia su niekada nepasibaigiančiu pasitenkinimu kaip į vertą ir viliojantį tikslą laiko kylantiesiems kandidatams, savo mirtingiesiems erdvės anūkams, pasiekiantiems savo Kūrėjo-Tėvo amžinuosius namus. Ir Dievas patiria malonumą Rojaus-Havonos visatoje kaip Dievybės ir dieviškosios šeimos amžinuosiuose namuose.

2. *Amžinojo Sūnaus* — Antrojo Šaltinio ir Centro. Amžinajam Sūnui šis nuostabus centrinis kūrinys suteikia dieviškosios šeimos—Tėvo, Sūnaus, ir Dvasios—partnerystės efektyvumo amžinąjį įrodymą. Tai yra dvasinis ir materialus pagrindas absoliučiam pasitikėjimui Visuotiniu Tėvu.

Havona Amžinajam Sūnui suteikia beveik neribotą bazę dvasinės galios visą laiką besiplečiančiam įgyvendinimui. Centrinė visata suteikė Amžinajam Sūnui šią areną, kurioje jis galėjo saugiai ir tvirtai demonstruoti savęs padovanojimo tarnystės dvasią ir būdą savo asocijuotų Rojaus Sūnų mokymui.

Havona yra tikrovės pamatas Amžinojo Sūnaus dvasinės gravitacijos visatų visatos kontrolei. Šitoji visata suteikia Sūnui tėvystės troškimo, dvasinės reprodukcijos, patenkinimą.

Havonos pasauliai ir jų tobuli gyventojai yra pirmasis ir amžinai paskutinysis pademonstravimas to, jog Sūnus yra Tėvo Žodis. Šituo Sūnaus kaip Tėvo begalinio papildinio sąmonė yra iš tiesų tobulai patenkinta.

Ir šitoji visata suteikia galimybę tam, kad būtų

supreme parental satisfaction from the perfection of the central creation. He enjoys the experience of love satiety on near-equality levels. The perfect Creator is divinely pleased with the adoration of the perfect creature.

14:6.7 (160.8) Havona affords the Father supreme achievement gratification. The perfection realization in Havona compensates for the time-space delay of the eternal urge of infinite expansion.

14:6.8 (160.9) The Father enjoys the Havona reciprocation of the divine beauty. It satisfies the divine mind to afford a perfect pattern of exquisite harmony for all evolving universes.

14:6.9 (160.10) Our Father beholds the central universe with perfect pleasure because it is a worthy revelation of spirit reality to all personalities of the universe of universes.

14:6.10 (160.11) The God of universes has favorable regard for Havona and Paradise as the eternal power nucleus for all subsequent universe expansion in time and space.

14:6.11 (160.12) The eternal Father views with never-ending satisfaction the Havona creation as the worthy and alluring goal for the ascension candidates of time, his mortal grandchildren of space achieving their Creator-Father's eternal home. And God takes pleasure in the Paradise-Havona universe as the eternal home of Deity and the divine family.

14:6.12 (160.13) 2. *The Eternal Son* — the Second Source and Center. To the Eternal Son the superb central creation affords eternal proof of the partnership effectiveness of the divine family — Father, Son, and Spirit. It is the spiritual and material basis for absolute confidence in the Universal Father.

14:6.13 (160.14) Havona affords the Eternal Son an almost unlimited base for the ever-expanding realization of spirit power. The central universe afforded the Eternal Son the arena wherein he could safely and securely demonstrate the spirit and technique of the bestowal ministry for the instruction of his associate Paradise Sons.

14:6.14 (161.1) Havona is the reality foundation for the Eternal Son's spirit-gravity control of the universe of universes. This universe affords the Son the gratification of parental craving, spiritual reproduction.

14:6.15 (161.2) The Havona worlds and their perfect inhabitants are the first and the eternally final demonstration that the Son is the Word of the Father. Thereby is the consciousness of the Son as an infinite complement of the Father perfectly gratified.

14:6.16 (161.3) And this universe affords the

įgyvendinta brolybės tarp Visuotinio Tėvo ir Amžinojo Sūnaus abipusiška lygybė, o tai sudaro amžinąjį įrodymą, jog kiekvienas iš jų yra begalinė asmenybė.

3. *Begalinės Dvasios* — Trečiojo Šaltinio ir Centro. Havonos visata suteikia Begalinei Dvasiai įrodymą, kad ji yra Bendrai Veikiantysis, susivienijusių Tėvo-Sūnaus begalinis atstovas. Havonoje Begalinė Dvasia gauna bendrą pasitenkinimą dėl to, jog veikia kaip kuriančioji veikla, tuo pačiu metu patirdama pasitenkinimą dėl absoliutaus sambūvio su šituo dieviškuoju pasiekimu.

Havonoje Begalinė Dvasia surado tokią areną, kurioje ji galėjo pademonstruoti sugebėjimą ir norą tarnauti kaip potencialus galeistingumo tarnas. Šitame tobulame kūrinyje vyko Dvasios repeticija šitam jaudinančiam tarnavimo patyrimui evoliucinėse visatose.

Šitas tobulas kūrinys Begalinei Dvasiai suteikė galimybę dalyvauti visatos administravime su abiem dieviškaisiais tėvais—administruoti visatą kaip partnerio-Kūrėjo palikuoniui, šituo pasiruošiant vietinių visatų bendram administravimui Kuriančiųjų Dvasių, susietų su Sūnumis Kūrėjais, asmenyse.

Havonos pasauliai yra kosminio proto kūrėjų proto laboratorijos ir tarnai kiekvienam egzistuojančiam tvarinio protui. Protas yra skirtingas kiekviename Havonos pasaulyje ir kaip modelis tarnauja visiems dvasinių ir materialių tvarinių intelektams.

Šitie tobuli pasauliai yra proto studijų mokyklos visoms būtybėms, kurių lemtis yra Rojaus visuomenė. Jie Dvasiai suteikė gausybę galimybių išmėginti proto tarnavimo metodą su patikimomis ir patariančiomis asmenybėmis.

Havona yra atlyginimas Begalinei Dvasiai už jos plačiai pasklidusį ir nesavanaudišką darbą erdvės visatose. Havona yra tobuli namai ir prieglobstis laiko ir erdvės nenuilstančiam Proto Tarnui.

4. *Aukščiausiosios Būtybės*— evoliucinio patirtinio Dievybės suvienijimo. Havonos kūrinys yra Aukščiausiosios Būtybės dvasinės tikrovės amžinas ir tobulas įrodymas. Šitas tobulas kūrinys yra Dievo Aukščiausiojo tobulos ir simetriškos dvasinės prigimties atskleidimas iki Rojaus Dievybių ribinių atspindžių energijos-asmenybės sintezės pradžios laiko ir erdvės patirtinėse visatose.

Havonoje Visagalio energijos potencialai yra suvienyti su Aukščiausiojo dvasine prigimtimi. Šitas centrinis kūrinys iliustruoja Aukščiausiojo vienybę ateities amžinybėje.

opportunity for the realization of reciprocation of equality fraternity between the Universal Father and the Eternal Son, and this constitutes the everlasting proof of the infinite personality of each.

14:6.17 (161.4) 3. *The Infinite Spirit* — the Third Source and Center. The Havona universe affords the Infinite Spirit proof of being the Conjoint Actor, the infinite representative of the unified Father-Son. In Havona the Infinite Spirit derives the combined satisfaction of functioning as a creative activity while enjoying the satisfaction of absolute coexistence with this divine achievement.

14:6.18 (161.5) In Havona the Infinite Spirit found an arena wherein he could demonstrate the ability and willingness to serve as a potential mercy minister. In this perfect creation the Spirit rehearsed for the adventure of ministry in the evolutionary universes.

14:6.19 (161.6) This perfect creation afforded the Infinite Spirit opportunity to participate in universe administration with both divine parents — to administer a universe as associate-Creator offspring, thereby preparing for the joint administration of the local universes as the Creative Spirit associates of the Creator Sons.

14:6.20 (161.7) The Havona worlds are the mind laboratory of the creators of the cosmic mind and the ministers to every creature mind in existence. Mind is different on each Havona world and serves as the pattern for all spiritual and material creature intellects.

14:6.21 (161.8) These perfect worlds are the mind graduate schools for all beings destined for Paradise society. They afforded the Spirit abundant opportunity to test out the technique of mind ministry on safe and advisory personalities.

14:6.22 (161.9) Havona is a compensation to the Infinite Spirit for his widespread and unselfish work in the universes of space. Havona is the perfect home and retreat for the untiring Mind Minister of time and space.

14:6.23 (161.10) 4. *The Supreme Being* — the evolutionary unification of experiential Deity. The Havona creation is the eternal and perfect proof of the spiritual reality of the Supreme Being. This perfect creation is a revelation of the perfect and symmetrical spirit nature of God the Supreme before the beginnings of the power-personality synthesis of the finite reflections of the Paradise Deities in the experiential universes of time and space.

14:6.24 (161.11) In Havona the power potentials of the Almighty are unified with the spiritual nature of the Supreme. This central creation is an exemplification of the future-eternal unity of the Supreme.

Havona yra tobulas Aukščiausiojo visuotinio potencialo modelis. Šitoji visata yra užbaigtas Aukščiausiojo ateities tobulumo pavaizdavimas ir verčia galvoti apie Galutiniojo potencialą.

Havona demonstruoja dvasinių vertybių, kurios egzistuoja kaip aukščiausios ir tobulos savikontrolės gyvi valios tvariniai, užbaigtumą; protą, kuris egzistuoja kaip galų gale ekvivalentiškas dvasiai; tikrovės ir intelekto vienybę su neribotu potencialu.

5. *Lygiaverčių Sūnų Kūrėjų.* Havona yra švietimo mokomoji vieta, kur Rojaus Mykolai yra parengiami savo vėlesniajam jaudinančiam patyrimui kuriant visatą. Šitas dieviškasis ir tobulas kūrinys yra modelis kiekvienam Sūnui Kūrėjui. Jis stengiasi priversti savo paties visatą, kad ji galų gale pasiektų šituos Rojaus-Havonos tobulumo lygius.

Sūnus Kūrėjas Havonos tvarinius panaudoja kaip asmenybės modelio galimybes savo paties mirtingiesiems vaikams ir dvasinėms būtybėms. Mykolai ir kiti Rojaus Sūnūs į Rojų ir Havoną žiūri kaip į laiko vaikų dieviškąją lemtį.

Sūnūs Kūrėjai žino, jog centrinis kūrinys yra tikrasis šaltinis tos nepakeičiamos visatos virškontrolės, kuri jų vietines visatas stabilizuoja ir suvienija. Jie žino, jog Aukščiausiojo ir Galutiniojo visą laiką esančio poveikio asmeninis buvimas yra Havonoje.

Havona ir Rojus yra kiekvieno Sūnaus Mykolo kūrybinės galios šaltinis. Čia gyvena tos būtybės, kurios bendradarbiauja su juo kuriant visatą. Iš Rojaus atvyksta Visatų Motinos Dvasios, vietinių visatų bendros kūrėjos.

Rojaus Sūnūs centrinį kūrinį laiko savo dieviškųjų tėvų namais—savaisiais namais. Būtent į šią vietą jiems patinka kartas nuo karto sugrįžti.

6. *Lygiaverčių Tarnaujančiųjų Dukrų.* Visatos Motinos Dvasios, vietinių visatų bendros kūrėjos, užsitikrina savo ikiasmenį mokymą Havonos pasaulyuose glaudžiai bendraudamos su Grandinių Dvasiomis. Centrinėje visatoje vietinių visatų Dvasios Dukros buvo deramai išmokytos, kaip tinkamai bendradarbiauti su Rojaus Sūnumis, visą laiką paklustant Tėvo valiai.

Havonos pasaulyuose Dvasia ir Dvasios Dukros suranda proto modelius dvasinių ir materialių intelektų visoms savo grupėms, ir šitoji centrinė visata kada nors bus likimas tiems tvariniams, už kuriuos bendrai atsako Visatos Motina Dvasia su susietu Sūnumi Kūrėju.

14:6.25 (161.12) Havona is a perfect pattern of the universality potential of the Supreme. This universe is a finished portrayal of the future perfection of the Supreme and is suggestive of the potential of the Ultimate.

14:6.26 (162.1) Havona exhibits finality of spirit values existing as living will creatures of supreme and perfect self-control; mind existing as ultimately equivalent to spirit; reality and unity of intelligence with an unlimited potential.

14:6.27 (162.2) 5. *The Co-ordinate Creator Sons.* Havona is the educational training ground where the Paradise Michaels are prepared for their subsequent adventures in universe creation. This divine and perfect creation is a pattern for every Creator Son. He strives to make his own universe eventually attain to these Paradise-Havona levels of perfection.

14:6.28 (162.3) A Creator Son uses the creatures of Havona as personality-pattern possibilities for his own mortal children and spirit beings. The Michael and other Paradise Sons view Paradise and Havona as the divine destiny of the children of time.

14:6.29 (162.4) The Creator Sons know that the central creation is the real source of that indispensable universe overcontrol which stabilizes and unifies their local universes. They know that the personal presence of the ever-present influence of the Supreme and of the Ultimate is in Havona.

14:6.30 (162.5) Havona and Paradise are the source of a Michael Son's creative power. Here dwell the beings who co-operate with him in universe creation. From Paradise come the Universe Mother Spirits, the cocreators of local universes.

14:6.31 (162.6) The Paradise Sons regard the central creation as the home of their divine parents — their home. It is the place they enjoy returning to ever and anon.

14:6.32 (162.7) 6. *The Co-ordinate Ministering Daughters.* The Universe Mother Spirits, cocreators of the local universes, secure their prepersonal training on the worlds of Havona in close association with the Spirits of the Circuits. In the central universe the Spirit Daughters of the local universes were duly trained in the methods of co-operation with the Sons of Paradise, all the while subject to the will of the Father.

14:6.33 (162.8) On the worlds of Havona the Spirit and the Daughters of the Spirit find the mind patterns for all their groups of spiritual and material intelligences, and this central universe is the sometime destiny of those creatures which a Universe Mother Spirit jointly sponsors with an

Visatos Motina Kūrėja prisimena Rojų ir Havoną kaip savosios kilmės vietą ir kaip Begalinės Motinos Dvasios namus, Begalinio Proto asmenybės buvimo buveinę.

Iš šitos centrinės visatos taip pat atėjo kūrimo asmeninių teisių padovanojimas, kurį Visatos Dieviškasis Tarnas panaudoja kaip papildinį Sūnui Kūrėjui kuriant gyvus valinius tvarinius.

Ir pagaliau, kadangi nepanašu, jog Begalinės Motinos Dvasios šitos Dukros Dvasios kada nors sugrįš į savuosius namus Rojuje, tai jos gauna didžiulį pasitenkinimą iš visuotinio atspindėjimo reiškinių, susieto su Aukščiausiąja Būtybe Havonoje ir įsmeinto Madžestone Rojuje.

7 . Kylančiosios Karjeros Evoliucinių Mirtingųjų. Havona yra namai kiekvieno mirtingųjų tipo modelinėms asmenybėms ir visoms su mirtingaisiais susijusioms viršžmogiškosioms asmenybėms, kurios nėra kilusios iš laiko kūrinų.

Šitie pasauliai suteikia akstiną visiems žmogiškiems impulsams tam, kad būtų siekiama tikrų dvasinių vertybių aukščiausiai suvokiamuose tikrovės lygiuose. Havona yra kiekvieno dar nepasiekusio Rojaus kylančiojo mirtingojo mokymosi tikslas. Čia mirtingieji pasiekia ikirojinę Dievybę—Aukščiausiąją Būtybę. Havona stovi prieš kiekvieną valios tvarinį kaip vartai į Rojaus ir Dievo pasiekimą.

Rojus yra užbaigtųjų namai, Havona yra jų dirbtuvės ir poilsio vieta. Ir kiekvienas Dievą pažįstantis mirtingasis trokšta būti užbaigtuoju.

Centrinė visata yra ne vien tikrai žmogaus pripažintas likimas, bet taip pat ji yra ir užbaigtųjų amžinosios karjeros starto vieta, kai jie tikrai kada nors bus pasiųsti į neatskleistą ir visuotinę jaudinančią užduotį patyrimu tyrinėti Visuotinio Tėvo begalybę.

Havona be jokios abejonės toliau veiks išsaugodama absonitinę reikšmę net ir per ateities visatų amžius, kurie galės paliudyti, kaip erdvės pilgrimai mėgina surasti Dievą viršribiniuose lygiuose. Havona turi potencialą tarnauti kaip mokymo visata absonitinėms būtybėms. Galbūt ji bus baigiamoji mokykla, kada septynios supervisatos veiks kaip vidurinė mokykla užbaigusiems išorinės erdvės pradinės mokyklas. Ir mes esame linkę manyti, jog amžinosios Havonos potencialai yra iš tikrųjų beribiai, jog centrinė visata turi amžinąjį pajėgumą tarnauti kaip patirtinio mokymo visata sukurtų būtybių visiems praeities, dabarties, ar ateities tipams.

associated Creator Son.

14:6.34 (162.9) The Universe Mother Creator remembers Paradise and Havona as the place of her origin and the home of the Infinite Mother Spirit, the abode of the personality presence of the Infinite Mind.

14:6.35 (162.10) From this central universe also came the bestowal of the personal prerogatives of creatorship which a Universe Divine Minister employs as complementary to a Creator Son in the work of creating living will creatures.

14:6.36 (162.11) And lastly, since these Daughter Spirits of the Infinite Mother Spirit will not likely ever return to their Paradise home, they derive great satisfaction from the universal reflectivity phenomenon associated with the Supreme Being in Havona and personalized in Majeston on Paradise.

14:6.37 (162.12) *7. The Evolutionary Mortals of the Ascending Career.* Havona is the home of the pattern personality of every mortal type and the home of all superhuman personalities of mortal association who are not native to the creations of time.

14:6.38 (162.13) These worlds provide the stimulus of all human impulses towards the attainment of true spirit values on the highest conceivable reality levels. Havona is the pre-Paradise training goal of every ascending mortal. Here mortals attain pre-Paradise Deity — the Supreme Being. Havona stands before every will creature as the portal to Paradise and God attainment.

14:6.39 (163.1) Paradise is the home, and Havona the workshop and playground, of the finaliters. And every God-knowing mortal craves to be a finaliter.

14:6.40 (163.1) The central universe is not only man's established destiny, but it is also the starting place of the eternal career of the finaliters as they shall sometime be started out on the undisclosed and universal adventure in the experience of exploring the infinity of the Universal Father.

14:6.41 (163.1) Havona will unquestionably continue to function with absonite significance even in future universe ages which may witness space pilgrims attempting to find God on superfinite levels. Havona has capacity to serve as a training universe for absonite beings. It will probably be the finishing school when the seven superuniverses are functioning as the intermediate school for the graduates of the primary schools of outer space. And we incline to the opinion that the potentials of eternal Havona are really unlimited, that the central universe has eternal capacity to serve as an experiential training universe for all past, present, or future types of created beings.

[Pateikta Išminties Tobulintojo, paskirto šitaip
veikti Uversos Dienų Senujų.]

14:6.42 (163.1) [Presented by a Perfector of Wisdom
commissioned thus to function by the Ancients of
Days on Uversa.]

15 Dokumentas. Septynios supervisatos

⇨ 014

URANTIJOS KNYGA

016 ⇨

I DALIS. CENTRINĖ VISATA IR SUPERVISATOS

15 DOKUMENTAS. SEPTYNIOS SUPERVISATOS

Skyrius

ĮVADAS

1. Supervisatos erdvės lygis
2. Supervisatų organizacija
3. Orvontono supervisata
4. Ukai — visatų protėviai
5. Erdvės kūnų kilmė
6. Erdvės sferos
7. Architektūrinės sferos
8. Energijos kontrolė ir reguliavimas
9. Supervisatų grandinės
10. Supervisatų valdovai
11. Svarstymų asamblėja
12. Aukščiausieji tribunolai
13. Sektorių vyriausybės
14. Septynių supervisatų tikslai

ĮVADAS

KIEK TAI yra susiję su Visuotiniu Tėvu—kaip vienu iš Tėvų—tai visatos iš esmės neegzistuoja; jis bendrauja su asmenybėmis; jis yra asmenybių Tėvas. Kiek tai yra susiję su Amžinuoju Sūnumi ir Begaline Dvasia—kaip su kūrėjais partneriais—tai visatos yra lokalizuotos ir individualios, bendrai valdomos Sūnų Kūrėjų ir Kuriančiųjų Dvasių. Kiek tai yra susiję su Rojaus Trejybe, tai už Havonos ribų yra tikrai septynios apgyvendintos visatos, septynios supervisatos, kurios turi jurisdikciją pirmojo po-Havonos erdvės lygio apskritimui. Septynios Pagrindinės Dvasios savo įtaką spinduliuoja išorėn iš centrinės Salos, šitokiu būdu sudarydamos milžiniškos kūrinijos vieną gigantišką ratą, jos stebulė yra amžinoji Rojaus Sala, septyni stipinai yra Septynių Pagrindinių Dvasių spinduliavimai, ratlankis yra didžiosios

PAPER 15 THE SEVEN SUPERUNIVERSES

SECTIONS

Introduction

1. The Superuniverse Space Level
2. Organization of the Superuniverses
3. The Superuniverse of Orvonton
4. Nebulae — The Ancestors of Universes
5. The Origin of Space Bodies
6. The Spheres of Space
7. The Architectural Spheres
8. Energy Control and Regulation
9. Circuits of the Superuniverses
10. Rulers of the Superuniverses
11. The Deliberative Assembly
12. The Supreme Tribunals
13. The Sector Governments
14. Purposes of the Seven Superuniverses

INTRODUCTION

15:0.1 (164.1) AS FAR as the Universal Father is concerned — as a Father — the universes are virtually nonexistent; he deals with personalities; he is the Father of personalities. As far as the Eternal Son and the Infinite Spirit are concerned — as creator partners — the universes are localized and individual under the joint rule of the Creator Sons and the Creative Spirits. As far as the Paradise Trinity is concerned, outside Havona there are just seven inhabited universes, the seven superuniverses which hold jurisdiction over the circle of the first post-Havona space level. The Seven Master Spirits radiate their influence out from the central Isle, thus constituting the vast creation one gigantic wheel, the hub being the eternal Isle of Paradise, the seven spokes the radiations of the Seven Master Spirits, the rim the

visatos išoriniai regionai.

Ankstyvojoje visatinio kūrinio materializavimo stadijoje buvo suformuluota supervisatų organizavimo ir valdymo septinkartė schema. Pirmasis po-Havonos kūrinys buvo padalintas į septynis stulbinančius segmentus, ir buvo suprojektuoti ir pastatyti šitų supervisatų valdymo būstinių pasauliai. Dabartinė administravimo schema egzistuoja beveik nuo amžinybės, o šitų septynių supervisatų valdovai teisėtai yra vadinami Dienų Senaisiais.

Iš didžiulio kiekio žinių, susijusių su šiomis supervisatomis, aš mažai ką galiu tikėtis papasakoti jums, bet visose šitose valdose veikia išmintingos kontrolės metodas tiek fiziniams, tiek dvasiniams jėgoms, o visuotinės gravitacijos buvimas ten veikia su didinga galia ir tobula harmonija. Iš pradžių svarbu pasiekti tinkamą supratimą apie supervisatos sferų fizinę sandarą ir materialią struktūrą, kadangi tuomet jūs būsite geriau pasiruošę suvokti reikšmę tos nuostabios organizacijos, kuri yra parūpinta jų dvasiniam valdymui ir valios tvarinių, gyvenančių miriaduose apgyvendintų planetų, pasklidusių tolyn po visas septynias supervisatas, intelektualiam vystymuisi.

1. SUPERVISATOS ERDVĖS LYGIS

Pagal žmonių kartų ribotus įrašus, stebėjimus, ir atsiminimus apie milijoną ar milijardą jūsų trumpų metų, iš esmės, Urantija ir toji visata, kuriai ji priklauso, patiria vieno ilgo ir nežinomo nėrimo į naują erdvę jaudinančių patyrimą; bet pagal Uversos dokumentus, sutinkamai su senesniais stebėjimais, atitinkančiais mūsų kategorijos platesnį patyrimą ir apskaičiavimus, ir dėl tokių išvadų, kurios remiasi šitais ir kitais atradimais, mes žinome, jog visatos yra įsitraukusios į tvarkingą, gerai suprastą, ir tobulai valdomą procesiją, skriejančią didingu grožiu aplink Pirmąjį Didįjį Šaltinį ir Centrą ir jo gyvenamąją visatą.

Mes seniai atradome, jog septynios supervisatos keliauja didžiule elipse, gigantišku ir prailgintu ratu. Jūsų saulės sistema ir kiti laiko pasauliai neneria tiesiai į priekį, be krypties ir kompasų, į nežinomą erdvę. Ši vietinė visata, kuriai priklauso jūsų sistema, skrieja prieš laikrodžio rodyklę konkrečia ir gerai suprantama milžiniška trajektorija aplink centrinę visatą. Šitas kosminis kelias yra gerai pažymėtas ir lygiai taip išsamiai žinomas supervisatos astronomams, kaip ir Urantijos astronomams yra gerai žinomos planetų, sudarančių jūsų saulės sistemą, orbitos.

outer regions of the grand universe.

15:0.2 (164.2) Early in the materialization of the universal creation the sevenfold scheme of the superuniverse organization and government was formulated. The first post-Havona creation was divided into seven stupendous segments, and the headquarters worlds of these superuniverse governments were designed and constructed. The present scheme of administration has existed from near eternity, and the rulers of these seven superuniverses are rightly called Ancients of Days.

15:0.3 (164.3) Of the vast body of knowledge concerning the superuniverses, I can hope to tell you little, but there is operative throughout these realms a technique of intelligent control for both physical and spiritual forces, and the universal gravity presences there function in majestic power and perfect harmony. It is important first to gain an adequate idea of the physical constitution and material organization of the superuniverse domains, for then you will be the better prepared to grasp the significance of the marvelous organization provided for their spiritual government and for the intellectual advancement of the will creatures who dwell on the myriads of inhabited planets scattered hither and yon throughout these seven superuniverses.

1. THE SUPERUNIVERSE SPACE LEVEL

15:1.1 (164.4) Within the limited range of the records, observations, and memories of the generations of a million or a billion of your short years, to all practical intents and purposes, Urantia and the universe to which it belongs are experiencing the adventure of one long and uncharted plunge into new space; but according to the records of Uversa, in accordance with older observations, in harmony with the more extensive experience and calculations of our order, and as a result of conclusions based on these and other findings, we know that the universes are engaged in an orderly, well-understood, and perfectly controlled processional, swinging in majestic grandeur around the First Great Source and Center and his residential universe.

15:1.2 (165.1) We have long since discovered that the seven superuniverses traverse a great ellipse, a gigantic and elongated circle. Your solar system and other worlds of time are not plunging headlong, without chart and compass, into unmapped space. The local universe to which your system belongs is pursuing a definite and well-understood counterclockwise course around the vast swing that encircles the central universe. This cosmic path is well charted and is just as thoroughly known to the superuniverse star observers as the orbits of the planets constituting

Urantija yra ne iki galo organizuotoje vietinėje visatoje ir supervisatoje, o jūsų vietinė visata yra išsidėsčiusi betarpiškai prie didelio kiekio fizinių kūrinų, kurie yra užbaigti iš dalies. Jūs priklausote vienai iš santykinai nesenų visatų. Bet, šiandien, jūs nei siaubingai neriate į nepažymėtą erdvę, nei skriejate akiai išorėn į nežinomus regionus. Jūs skriejate tvarkingu ir iš anksto nulemtu supervisatos erdvės lygio keliu. Dabar jūs pereinate lygiai per tą pačią erdvę, per kurią prieš amžių amžius keliavo jūsų planetinė sistema, arba jos pirmtakai; ir kada nors tolimoje ateityje jūsų sistema, arba jos perėmėjai, vėl keliaus identiška erdve, per kurią jūs dabar taip greitai neriate.

Šitame amžiuje ir taip, kaip į kryptį žiūrima Urantijoje, pirmoji supervisata skrieja beveik tiesiai į šiaurę, rytine kryptimi, maždaug tiesiai prieš Didžiųjų Šaltinių ir Centrų Rojaus rezidenciją ir Havonos centrinę visatą. Šitoji padėtis, su tokia pat padėtimi į vakarus, yra arčiausias laiko sferų fizinis priartėjimas prie amžinosios Salos. Antroji supervisata yra šiaurėje, besirengianti pasisukimui link vakarų, tuo tarpu trečioji supervisata dabar laikosi didžiojo erdvės kelio paties šiauriausio segmento, jau pasisukusi į lankstą, vedantį į pasinėrimą pietų kryptimi. Ketvirtoji supervisata santykinai skrieja tiesia į pietus, išoriniai regionai dabar artėja prie opozicijos Didiesiems Centrams. Penktoji supervisata beveik paliko savo opozicinę padėtį Centrų Centrai, nors tebetęsia kursą tiesiai į pietus, kaip tik prieš pat pasisukimą link rytų; šeštoji supervisata užima didžiąją dalį pietinio lanksto, tą segmentą, iš kurio jūsų supervisata beveik išskriejo.

Jūsų Nebadono vietinė visata priklauso Orvontonui, septintajai supervisatai, kuri skrieja tarp pirmosios ir šeštosios supervisatų, neseniai (kaip laiką skaičiuojame mes) pasisukusi supervisatos erdvės lygio pietrytiniu lankstu. Šiandien, saulės sistema, kuriai priklauso Urantija, prieš keletą milijardų metų baigė skrieti pietiniu lankstu, taip, jog kaip tik dabar jūs skriejate už pietrytinio lanksto ir dabar sparčiai skriejate ilgu ir santykinai tiesiu šiauriniu taku. Orvotonas šito kurso beveik tiesiai į šiaurę laikysis per neapsakomus amžius.

Urantija priklauso tokiai sistemai, kuri yra netoli jūsų vietinės visatos išorinių ribų; o jūsų vietinė visata šiuo metu kerta Orvontono periferiją. Už jūsų yra dar kiti, bet erdvėje jūs esate toli nutolę nuo tų fizinių sistemų, kurios aplink didįjį apskritimą skrieja santykinai arti Didžiojo Šaltinio ir

your solar system are known to Urantia astronomers.

15.1.3 (165.2) Urantia is situated in a local universe and a superuniverse not fully organized, and your local universe is in immediate proximity to numerous partially completed physical creations. You belong to one of the relatively recent universes. But you are not, today, plunging on wildly into uncharted space nor swinging out blindly into unknown regions. You are following the orderly and predetermined path of the superuniverse space level. You are now passing through the very same space that your planetary system, or its predecessors, traversed ages ago; and some day in the remote future your system, or its successors, will again traverse the identical space through which you are now so swiftly plunging.

15.1.4 (165.3) In this age and as direction is regarded on Urantia, superuniverse number one swings almost due north, approximately opposite, in an easterly direction, to the Paradise residence of the Great Sources and Centers and the central universe of Havona. This position, with the corresponding one to the west, represents the nearest physical approach of the spheres of time to the eternal Isle. Superuniverse number two is in the north, preparing for the westward swing, while number three now holds the northernmost segment of the great space path, having already turned into the bend leading to the southerly plunge. Number four is on the comparatively straightaway southerly flight, the advance regions now approaching opposition to the Great Centers. Number five has about left its position opposite the Center of Centers while continuing on the direct southerly course just preceding the eastward swing; number six occupies most of the southern curve, the segment from which your superuniverse has nearly passed.

15.1.5 (165.4) Your local universe of Nebadon belongs to Orvonton, the seventh superuniverse, which swings on between superuniverses one and six, having not long since (as we reckon time) turned the southeastern bend of the superuniverse space level. Today, the solar system to which Urantia belongs is a few billion years past the swing around the southern curvature so that you are just now advancing beyond the southeastern bend and are moving swiftly through the long and comparatively straightaway northern path. For untold ages Orvonton will pursue this almost direct northerly course.

15.1.6 (165.5) Urantia belongs to a system which is well out towards the borderland of your local universe; and your local universe is at present traversing the periphery of Orvonton. Beyond you there are still others, but you are far removed in space from those physical systems which swing

Centro.

around the great circle in comparative proximity to the Great Source and Center.

2. SUPERVISAU ORGANIZACIJA

Tiktai Visuotinis Tėvas žino apgyvendintų pasaulių vietą erdvėje ir tikrą skaičių; jis visus juos vadina vardu ir skaičiumi. Aš galiu pateikti apgyvendintų arba apgyvendinamų planetų tiktai apytikrą skaičių, nes kai kurios vietinės visatos turi daugiau pasaulių, tinkamų protingai gyvybei, už kitas. Taip pat nevisos suprojektuotos vietinės visatos buvo organizuotos. Dėl to tie apskaičiavimai, kuriuos aš siūlau, iš esmės turi tikslą suteikti tiktai tam tikrą supratimą apie materialios kūrinijos didumą.

Didžiojoje visatoje yra septynios supervisatos, ir jos apytiksliai yra sudarytos šitaip:

1. *Sistema.* Supervaldymo bazinį vienetą sudaro maždaug vienas tūkstantis apgyvendintų arba apgyvendinamų pasaulių. Degančios saulės, šalti pasauliai, planetos, esančios per daug arti karštų saulių, ir kitos sferos, netinkamos tvarinio gyvenimui, nėra įtrauktos į šią grupę. Šitas vienas tūkstantis pasaulių, pritaikytų turėti gyvybę, yra vadinami sistema, bet jaunesnėse sistemose tiktai santykinai nedidelis skaičius tokių pasaulių gali būti apgyvendinti. Kiekvienai apgyvendintai planetai vadovauja Planetos Princas, o kiekviena vietinė sistema turi architektūrinę sferą kaip savo būstinę, ir yra vadovaujama Sistemos Valdovo.

2. *Žvaigždynas.* Vienas šimtas sistemų (maždaug 100.000 apgyvendinamų planetų) sudaro žvaigždyną. Kiekvienas žvaigždynas turi architektūrinę būstinę, o jam vadovauja trys Sūnūs Vorondadekai, Patys Aukštieji. Kiekvienas žvaigždynas taip pat turi stebintį Dienų Ištikimajį, Rojaus Trejybės ambasadorių.

3. *Vietinė visata.* Vienas šimtas žvaigždynų (maždaug 10.000.000 apgyvendinamų planetų) sudaro vietinę visatą. Kiekviena vietinė visata turi nuostabų architektūrinį būstinės pasaulį ir ją valdo Mykolo kategorijos vienas iš lygiaverčių Dievo Sūnų Kūrėjų. Kiekvieną vietinę visatą palaimina Dienų Sajungos, Rojaus Trejybės atstovo, buvimas.

4. *Mažasis Sektorius.* Vienas šimtas vietinių visatų (apie 1.000.000.000 apgyvendinamų planetų) sudaro supervisatos valdymo mažąjį sektorių; jis turi nuostabų būstinės pasaulį, iš kurio jo valdovai, Dienų Nesenieji, administruoja mažojo sektoriaus reikalus. Kiekvieno mažojo sektoriaus būstinėje yra trys Dienų Nesenieji, Trejybės

2. ORGANIZATION OF THE SUPERUNIVERSES

15:2.1 (165.6) Only the Universal Father knows the location and actual number of inhabited worlds in space; he calls them all by name and number. I can give only the approximate number of inhabited or inhabitable planets, for some local universes have more worlds suitable for intelligent life than others. Nor have all projected local universes been organized. Therefore the estimates which I offer are solely for the purpose of affording some idea of the immensity of the material creation.

15:2.2 (166.1) There are seven superuniverses in the grand universe, and they are constituted approximately as follows:

15:2.3 (166.2) 1. *The System.* The basic unit of the supergovernment consists of about one thousand inhabited or inhabitable worlds. Blazing suns, cold worlds, planets too near the hot suns, and other spheres not suitable for creature habitation are not included in this group. These one thousand worlds adapted to support life are called a system, but in the younger systems only a comparatively small number of these worlds may be inhabited. Each inhabited planet is presided over by a Planetary Prince, and each local system has an architectural sphere as its headquarters and is ruled by a System Sovereign.

15:2.4 (166.3) 2. *The Constellation.* One hundred systems (about 100,000 inhabitable planets) make up a constellation. Each constellation has an architectural headquarters sphere and is presided over by three Vorondadek Sons, the Most Highs. Each constellation also has a Faithful of Days in observation, an ambassador of the Paradise Trinity.

15:2.5 (166.4) 3. *The Local Universe.* One hundred constellations (about 10,000,000 inhabitable planets) constitute a local universe. Each local universe has a magnificent architectural headquarters world and is ruled by one of the co-ordinate Creator Sons of God of the order of Michael. Each universe is blessed by the presence of a Union of Days, a representative of the Paradise Trinity.

15:2.6 (166.5) 4. *The Minor Sector.* One hundred local universes (about 1,000,000,000 inhabitable planets) constitute a minor sector of the superuniverse government; it has a wonderful headquarters world, wherefrom its rulers, the Recents of Days, administer the affairs of the minor sector. There are three Recents of Days,

Aukščiausiosios Asmenybės.

5. *Didysis sektorius*. Vienas šimtas mažųjų sektorių (apie 100.000.000.000 apgyvendinamų pasaulių) sudaro vieną didįjį sektorių. Kiekvienas didysis sektorius yra aprūpintas nuostabia būstine, o jam vadovauja trys Dienų Tobulieji, Trejybės Aukščiausiosios Asmenybės.

6. *Supervisata*. Dešimt didžiųjų sektorių (apie 1.000.000.000.000 apgyvendinamų pasaulių) sudaro supervisatą. Kiekviena supervisata yra aprūpinta milžinišku ir šlovingu būstinės pasauliu ir yra valdoma trijų Dienų Senujų.

7. *Didžioji visata*. Septynios supervisatos sudaro dabartinę organizuotą didžiąją visatą, susidedančią apytiksliai iš septynių trilijonų apgyvendinamų pasaulių plius architektūrinių sferų ir vieno milijardo apgyvendintų Havonos sferų. Netiesiogiai ir atspindinčiai supervisatas iš Rojaus valdo ir administruoja Septynios Pagrindinės Dvasios. Havonos milijardą pasaulių tiesiogiai administruoja Dienų Amžinieji, viena tokia Trejybės Aukščiausioji Asmenybė vadovauja kiekvienai iš šių tobulų sferų.

Be Rojaus-Havonos sferų visatų organizavimo planas numato tokius vienetus:

Supervisatas.	7
Didžiuosius sektorius.	70
Mažuosius sektorius.	7.000
Vietinės visatos.	700.000
Žvaigždynus.	70.000.000
Vietinės sistemas.	7.000.000.000
Apgyvendinamas planetas.	7.000.000.000.000

Kiekviena iš šių supervisatų yra sudaryta apytiksliai šitaip:

Viena sistema apima, apytiksliai.	1.000 pasaulių
Vienas žvaigždynas (100 sistemų).	100.000 pasaulių
Viena visata (100 žvaigždynų).	10.000.000 pasaulių
Vienas mažasis sektorius (100 visatų).	1.000.000.000 pasaulių
Vienas didysis sektorius (100 mažųjų sektorių).	100.000.000.000 pasaulių
Viena supervisata (10 didžiųjų sektorių).	1.000.000.000.000 pasaulių

Supreme Trinity Personalities, on each minor sector headquarters.

15:2.7 (166.6) 5. *The Major Sector*. One hundred minor sectors (about 100,000,000,000 inhabitable worlds) make one major sector. Each major sector is provided with a superb headquarters and is presided over by three Perfections of Days, Supreme Trinity Personalities.

15:2.8 (166.7) 6. *The Superuniverse*. Ten major sectors (about 1,000,000,000,000 inhabitable planets) constitute a superuniverse. Each superuniverse is provided with an enormous and glorious headquarters world and is ruled by three Ancients of Days.

15:2.9 (166.8) 7. *The Grand Universe*. Seven superuniverses make up the present organized grand universe, consisting of approximately seven trillion inhabitable worlds plus the architectural spheres and the one billion inhabited spheres of Havona. The superuniverses are ruled and administered indirectly and reflectively from Paradise by the Seven Master Spirits. The billion worlds of Havona are directly administered by the Eternals of Days, one such Supreme Trinity Personality presiding over each of these perfect spheres.

15:2.10 (167.1) Excluding the Paradise-Havona spheres, the plan of universe organization provides for the following units:

15:2.11 (167.2)	Superuniverses.....	7
15:2.12 (167.3)	Major sectors.....	70
15:2.13 (167.4)	Minor sectors.....	7,000
15:2.14 (167.5)	Local universes.....	700,000
15:2.15 (167.6)	Constellations.....	70,000,000
15:2.16 (167.7)	Local systems.....	7,000,000,000
15:2.17 (167.8)	Inhabitable planets..	7,000,000,000,000

15:2.18 (167.9) Each of the seven superuniverses is constituted, approximately, as follows:

15:2.19 (167.10)	One system embraces, approximately.....	1,000 worlds
15:2.20 (167.11)	One constellation (100 systems).....	100,000 worlds
15:2.21 (167.12)	One universe (100 constellations).....	10,000,000 worlds
15:2.22 (167.13)	One minor sector (100 universes).....	1,000,000,000 worlds
15:2.23 (167.14)	One major sector (100 minor sectors)....	100,000,000,000 worlds
15:2.24 (167.15)	One superuniverse (10 major sectors)...	1,000,000,000,000 worlds

Visi šitie paskaičiavimai geriausiu atveju yra apytiksliai, nes nuolat atsiranda naujos sistemos, tuo tarpu kitos organizacijos iš materialaus egzistavimo laikinai išnyksta.

3. ORVONTO SUPERVISATA

Iš esmės visos žvaigždėtos sferos, kurios yra matomos plika akimi Urantijoje, priklauso didžiosios visatos septintajai sekcijai, Orvontono supervisatai. Milžiniška Paukščių Tako žvaigždėta sistema, būdama toli už jūsų vietinės visatos ribų, atstovauja Orvontono centriniam branduoliui. Šita didinga saulių, tamsiųjų erdvės salų, dvigubų žvaigždžių, sferinių grupių, žvaigždinių debesų, spiralinių ir kitokių dangaus kūnų sankaupa, kartu su miriadomis atskirų planetų, sudaro į laikrodį panašų šiek tiek ištempto apskritimo sugrupavimą maždaug iš vieno septintadalio apgyvendintų evoliucinių visatų.

Iš Urantijos astronominės padėties, kada jūs žvelgate per artimų sistemų skerspjūvį į didįjį Paukščių Taką, tada jūs matote, jog Orvontono sferos skrieja milžiniška prailginta plokštuma, kurios plotis yra daug didesnis už jos storį, o ilgis yra daug didesnis už plotį.

Vadinamojo Paukščių Tako stebėjimas atskleidžia santykinį žvaigždžių tankumo padidėjimą Orvontone, kada dangūs stebimi viena kryptimi, nors tankumas mažėja į abi puses; žvaigždžių ir kitų sferų skaičius mažėja, tostant nuo mūsų materialios supervisatos pagrindinės plokštumos. Kada stebėjimo kampas yra palankus, tada žvelgdami per šitos sferos maksimalaus tankumo pagrindinį kūną jūs žiūrite link gyvenamosios visatos ir visų daiktų centro.

Iš dešimties didžiųjų Orvontono sektorių Urantijos astronomai apytikriai nustatė aštuonis. Kitus du sunku atskirai atpažinti, nes jūs turite žvelgti į šiuos reiškinius iš vidaus. Jeigu jūs galėtumėte pažvelgti į Orvontono supervisatą iš tokios padėties, kuri būtų toli nutolusi erdvėje, tai jūs tuoj pat atpažintumėte septintosios galaktikos dešimt didžiųjų sektorių.

Jūsų mažojo sektoriaus rotacinis centras yra išsidėstęs toli milžiniškame ir tankiame Šaulio žvaigždyno debesyje, aplink kurį sukasi jūsų vietinė visata ir su ja susieti kūriniai, o iš milžiniškos Šaulio subgalaktinės sistemos priešingų pusių jūs galite matyti žvaigždinių debesų dvi didžiules sroves, sudarančias stulbinančias žvaigždines spirales.

Fizinės sistemos, kuriai priklauso jūsų saulė

15:2.25 (167.16) All such estimates are approximations at best, for new systems are constantly evolving while other organizations are temporarily passing out of material existence.

3. THE SUPERUNIVERSE OF ORVONTON

15:3.1 (167.17) Practically all of the starry realms visible to the naked eye on Urantia belong to the seventh section of the grand universe, the superuniverse of Orvonton. The vast Milky Way starry system represents the central nucleus of Orvonton, being largely beyond the borders of your local universe. This great aggregation of suns, dark islands of space, double stars, globular clusters, star clouds, spiral and other nebulae, together with myriads of individual planets, forms a watchlike, elongated-circular grouping of about one seventh of the inhabited evolutionary universes.

15:3.2 (167.18) From the astronomical position of Urantia, as you look through the cross section of near-by systems to the great Milky Way, you observe that the spheres of Orvonton are traveling in a vast elongated plane, the breadth being far greater than the thickness and the length far greater than the breadth.

15:3.3 (167.19) Observation of the so-called Milky Way discloses the comparative increase in Orvonton stellar density when the heavens are viewed in one direction, while on either side the density diminishes; the number of stars and other spheres decreases away from the chief plane of our material superuniverse. When the angle of observation is propitious, gazing through the main body of this realm of maximum density, you are looking toward the residential universe and the center of all things.

15:3.4 (167.20) Of the ten major divisions of Orvonton, eight have been roughly identified by Urantian astronomers. The other two are difficult of separate recognition because you are obliged to view these phenomena from the inside. If you could look upon the superuniverse of Orvonton from a position far-distant in space, you would immediately recognize the ten major sectors of the seventh galaxy.

15:3.5 (168.1) The rotational center of your minor sector is situated far away in the enormous and dense star cloud of Sagittarius, around which your local universe and its associated creations all move, and from opposite sides of the vast Sagittarius subgalactic system you may observe two great streams of star clouds emerging in stupendous stellar coils.

15:3.6 (168.2) The nucleus of the physical system to which your sun and its associated planets belong

ir su ja susietos planetos, branduolys yra kažkada buvusio Andronoverio ūko centras. Šią buvusį spiralinį ūką šiek tiek iškreipė gravitacijos nutrūkimai, susiję su tais įvykiais, kurie lydėjo jūsų saulės sistemos atsiradimą ir kuriuos sukėlė arti priartėjęs didžiulis kaimyninis ūkas. Šitas beveik susidūrimas pakeitė Andronoverį į kažką, kas buvo panašu į sferinę sankaują, bet nevisiškai sunaikino šių saulių ir su jomis susijusių fizinių grupių dvipusę procesiją. Dabar jūsų saulės sistema užima beveik centrinę padėtį vienoje iš atšakų šitoje iškreiptoje spiralėje, išsidėsčiusioje maždaug pusiaukelėje nuo centro į išorę link žvaigždinės srovės pakraščio.

Šaulio sektorius ir visi kiti Orvontono sektoriai ir skyriai skrieja aplink Uversą, ir tam tikras Urantijos astronomų susipainiojimas kyla dėl iliuzijų ir santykinių iškreipimų, kuriuos sukelia tokie daugiapusiai besisukantys judėjimai:

1. Urantijos sukimasis aplink savo saulę.
2. Jūsų saulės sistemos sukimasis aplink buvusio Andronoverio ūko branduolį.
3. Andronoverio žvaigždinės šeimos ir su ja susietų grupių sukimasis aplink Nebadono žvaigždinio debesies sudėtinį rotacijos-gravitacijos centrą.
4. Nebadono vietinio žvaigždžių debesies ir su juo susietų kūrinių skriejimas aplink savo mažojo sektoriaus Šaulio centrą.
5. Vieno šimto mažųjų sektorių, įskaitant ir Šaulio, sukimasis aplink savo didįjį sektorių.
6. Dešimties didžiųjų sektorių skriejimas, vadinamieji žvaigždžių dreifai, aplink Orvontono Uversos būstinę.
7. Orvontono ir šešių asocijuotų supervisatų judėjimas aplink Rojų ir Havoną, supervisatos erdvės lygio procesija prieš laikrodžio rodyklę.

Šitie daugiapusiai judėjimai yra kelių kategorijų: Jūsų planetos ir jūsų saulės sistemos orbitos erdvėje yra genetiškos, neatskiriamos nuo kilmės. Absolutus Orvontono skriejimas prieš laikrodžio rodyklę taip pat yra genetiškas, neatskiriamas nuo pagrindinės visatos architektūrinių planų. Bet įsiterpianys judėjimai turi sudėtinę kilmę, iš dalies jie yra kilę struktūrinio materijos-energijos segmentavimosi į supervisatas dėka ir iš dalies yra sukurti Rojaus jėgos organizatorių protingo ir tikslingo veikimo dėka.

Artėjant prie Havonos, vietinės visatos yra išsidėsčiusios glaudžiau viena prie kitos; grandinių

is the center of the onetime Andronover nebula. This former spiral nebula was slightly distorted by the gravity disruptions associated with the events which were attendant upon the birth of your solar system, and which were occasioned by the near approach of a large neighboring nebula. This near collision changed Andronover into a somewhat globular aggregation but did not wholly destroy the two-way procession of the suns and their associated physical groups. Your solar system now occupies a fairly central position in one of the arms of this distorted spiral, situated about halfway from the center out towards the edge of the star stream.

15:3.7 (168.3) The Sagittarius sector and all other sectors and divisions of Orvonton are in rotation around Uversa, and some of the confusion of Urantian star observers arises out of the illusions and relative distortions produced by the following multiple revolutionary movements:

15:3.8 (168.4) 1. The revolution of Urantia around its sun.

15:3.9 (168.5) 2. The circuit of your solar system about the nucleus of the former Andronover nebula.

15:3.10 (168.6) 3. The rotation of the Andronover stellar family and the associated clusters about the composite rotation-gravity center of the star cloud of Nebadon.

15:3.11 (168.7) 4. The swing of the local star cloud of Nebadon and its associated creations around the Sagittarius center of their minor sector.

15:3.12 (168.8) 5. The rotation of the one hundred minor sectors, including Sagittarius, about their major sector.

15:3.13 (168.9) 6. The whirl of the ten major sectors, the so-called star drifts, about the Uversa headquarters of Orvonton.

15:3.14 (168.10) 7. The movement of Orvonton and six associated superuniverses around Paradise and Havona, the counterclockwise processional of the superuniverse space level.

15:3.15 (168.11) These multiple motions are of several orders: The space paths of your planet and your solar system are genetic, inherent in origin. The absolute counterclockwise motion of Orvonton is also genetic, inherent in the architectural plans of the master universe. But the intervening motions are of composite origin, being derived in part from the constitutive segmentation of matter-energy into the superuniverses and in part produced by the intelligent and purposeful action of the Paradise force organizers.

15:3.16 (168.12) The local universes are in closer proximity as they approach Havona; the circuits

skaičius išauga, ir padidėja užklojimas vienos ant kitos, sluoksnis po sluoksniu. Bet nuo amžinojo centro tolyn į išorę sistemų, sluoksnių, grandinių, ir visatų yra vis mažiau ir mažiau.

are greater in number, and there is increased superimposition, layer upon layer. But farther out from the eternal center there are fewer and fewer systems, layers, circuits, and universes.

4. UKAI — VISAŲ PROTĖVIAI

Nors kūrimą ir visatų organizavimą amžinai kontroliuoja begaliniai Kūrėjai ir jų partneriai, bet visas reiškiny vyksta pagal nustatytą metodą ir sutinkamai su jėgos, energijos, ir materijos gravitacijos dėsniais. Bet yra kažkas paslaptina, kas susiję su visuotine erdvės jėga-įkrova; mes gerai suprantame materialių kūrinių organizavimą, pradedant ultimatonine pakopa ir einant tolyn, bet mes ne iki galo suvokiame ultimatonų kosminę protėvystę. Mes esame įsitikinę, jog šitos protėvinės jėgos turi kažkokią Rojaus kilmę, nes jos persmelkta erdvė amžinai skrieja tiksliai pagal Rojaus gigantišką kontūrą. Nors ir nereaguojanti į Rojaus gravitaciją, šitoji erdvės jėga-įkrova, visos materializacijos protėvis, iš tikrųjų visada reaguoja į apatinio Rojaus buvimą, akivaizdžiai įeidama į apatinio Rojaus centro grandinę ir iš jos išeidama.

Rojaus jėgos organizatoriai transmutuoja erdvės potenciją į pirminę jėgą ir išvysto šitą ikimaterialų potencialą į fizinės tikrovės pirminius ir antrinius energijos pasireiškimus. Kada šitoji energija pasiekia reagavimo į gravitaciją lygius, tada arenoje pasirodo supervisatos režimo energijos reguliuotojai ir jų pagalbininkai ir pradeda savo niekada nesibaigiančius manipulavimus, sumanytus tam, kad sukurtų laiko ir erdvės visatų įvairiapusės įtampas grandines ir energijos kanalus. Šitaip iš tikrųjų erdvėje atsiranda fizinė materija, ir šitaip yra parengiama arena visatos organizavimo pradžia.

Šitas energijos segmentavimas yra toks reiškiny, kurio Nebadono fizikai niekada neatskleidė. Jų pagrindinį sunkumą sudaro santykinis neprieinamumas prie Rojaus jėgos organizatorių, kadangi gyvieji energijos reguliuotojai, nors jie ir yra kompetentingi tam, kad palaikytų ryšius su erdvė-energija, bet jie neturi nė mažiausio supratimo apie kilmę tų energijų, kurias jie taip sumaniai ir protingai manipuliuoja.

Rojaus jėgos organizatoriai yra ūkų sukėlėjai; jie aplink savo buvimą erdvėje sugeba sukelti milžiniškus jėgos ciklonus, kurių, kartą pradėjus, niekada nebegalima sustabdyti arba apriboti tol, kol viską persmelkiančios jėgos yra mobilizuotos tam, kad galų gale atsirastų visatos materijos ultimatoniniai vienetai. Šitaip susidaro spiraliniai ir kitokie ūkai, motininiai ratai, iš kurių tiesiogiai

4. NEBULAE — THE ANCESTORS OF UNIVERSES

15:4.1 (169.1) While creation and universe organization remain forever under the control of the infinite Creators and their associates, the whole phenomenon proceeds in accordance with an ordained technique and in conformity to the gravity laws of force, energy, and matter. But there is something of mystery associated with the universal force-charge of space; we quite understand the organization of the material creations from the ultimatonic stage forward, but we do not fully comprehend the cosmic ancestry of the ultimatons. We are confident that these ancestral forces have a Paradise origin because they forever swing through pervaded space in the exact gigantic outlines of Paradise. Though nonresponsive to Paradise gravity, this force-charge of space, the ancestor of all materialization, does always respond to the presence of nether Paradise, being apparently circuited in and out of the nether Paradise center.

15:4.2 (169.2) The Paradise force organizers transmute space potency into primordial force and evolve this prematerial potential into the primary and secondary energy manifestations of physical reality. When this energy attains gravity-responding levels, the power directors and their associates of the superuniverse regime appear upon the scene and begin their never-ending manipulations designed to establish the manifold power circuits and energy channels of the universes of time and space. Thus does physical matter appear in space, and so is the stage set for the inauguration of universe organization.

15:4.3 (169.3) This segmentation of energy is a phenomenon which has never been solved by the physicists of Nebadon. Their chief difficulty lies in the relative inaccessibility of the Paradise force organizers, for the living power directors, though they are competent to deal with space-energy, do not have the least conception of the origin of the energies they so skillfully and intelligently manipulate.

15:4.4 (169.4) Paradise force organizers are nebulae originators; they are able to initiate about their space presence the tremendous cyclones of force which, when once started, can never be stopped or limited until the all-pervading forces are mobilized for the eventual appearance of the ultimatonic units of universe matter. Thus are brought into being the spiral and other nebulae, the

atsiranda saulės ir įvairios jų sistemos. Išorinėje erdvėje gali būti matomi dešimties skirtingų formų ūkai, visatos evoliucijos pirminės fazės, ir šitie milžiniški energijų ratai buvo tokios pačios kilmės, kaip ir tie energijų ratai septyniose supervisatose.

Ūkai labai skiriasi dydžiu ir iš jų atsirandančių žvaigždinių ir planetinių palikuonių skaičiumi ir bendrąja mase. Vienas saulę formuojantis ūkas, kaip tik į šiaurę nuo Orvontono sienų, bet tarp supervisatos erdvės lygio ribų, jau suteikė kilmę apytiksliai keturiasdešimčiai tūkstančių saulių, ir šis motininis ratas vis dar išmeta saules, kurių didžioji dauguma yra daug kartų didesnės už jūsų saulę. Iš kai kurių išorinės erdvės didesniųjų ūkų atsirado iki vieno šimto milijonų saulių.

Ūkai nėra tiesiogiai susieti su kokiu nors administraciniu vienetu, tokiu, kaip mažieji sektoriai ar vietinės visatos, nors kai kurios vietinės visatos buvo organizuotos iš vieno atskiro ūko produktų. Kiekviena vietinė visata apima tiksliai vieną šimtatūkstantąją supervisatos visuminės energijos įkrovos dalį, nepriklausomai nuo ūko ryšių, kadangi ūkai energijos neorganizuoja—ji yra paskirstoma visuotinai.

Nevisi spiraliniai ūkai yra įsitraukę į saulių sukūrimą. Kai kurie ūkai išlaikė kontrolę daugeliui savo atskirtų žvaigždinių palikuonių, o jų spiralinį atsiradimą sąlygojo tas faktas, kad iš ūko atšakos jų saulės į išorę pasklinda glaudžia rikiuote, bet atgal sugrįžta skirtingais maršrutais, šitokiu būdu padarydamos jas lengvai pastebimas viename taške, bet sunkiau matomas tada, kada jos sugrįždamos skirtingais maršrutais būna plačiai pasklidusios toli išorėje ir toliau nuo ūko atšakos. Šiuo metu Orvontone nėra daug veikiančių saules formuojančių ūkų, nors Andromeda, kuri yra už apgyvendintos supervisatos ribų, yra labai aktyvi. Šitas toli nutolęs ūkas yra matomas plika akimi, ir kada jūs žiūrite į jį, stabtelkite, kad pamąstytumėte, jog toji šviesa, kurią jūs matote, paliko šitas tolimas saules maždaug prieš vieną milijoną metų.

Paukščių Tako galaktiką sudaro didžiulis skaičius anksčiau buvusių spiralinių ir kitokių ūkų, ir daugelis vis dar išlaiko savo pirminę konfigūraciją. Bet dėl vidinių katastrofų ir išorinio traukimo, daugelis patyrė tokių iškraipymų ir pertvarkymų, jog šitas milžiniškas sankaupas privertė atrodyti kaip degančių saulių, tokių, kaip Magelano Debesis, gigantiškos šviečiančios masės. Netoli Orvontono išorinių pakraščių vyrauja žvaigždinių grupių sferinis tipas.

Orvontono milžiniški žvaigždžių debesys turėtų būti laikomi materijos atskiromis sankaupomis, palygintinomis su atskirais ūkais, matomais erdvės regionuose, esančiuose už

mother wheels of the direct-origin suns and their varied systems. In outer space there may be seen ten different forms of nebulae, phases of primary universe evolution, and these vast energy wheels had the same origin as did those in the seven superuniverses.

15.4.5 (169.5) Nebulae vary greatly in size and in the resulting number and aggregate mass of their stellar and planetary offspring. A sun-forming nebula just north of the borders of Orvonton, but within the superuniverse space level, has already given origin to approximately forty thousand suns, and the mother wheel is still throwing off suns, the majority of which are many times the size of yours. Some of the larger nebulae of outer space are giving origin to as many as one hundred million suns.

15.4.6 (169.6) Nebulae are not directly related to any of the administrative units, such as minor sectors or local universes, although some local universes have been organized from the products of a single nebula. Each local universe embraces exactly one one-hundred-thousandth part of the total energy charge of a superuniverse irrespective of nebular relationship, for energy is not organized by nebulae — it is universally distributed.

15.4.7 (170.1) Not all spiral nebulae are engaged in sun making. Some have retained control of many of their segregated stellar offspring, and their spiral appearance is occasioned by the fact that their suns pass out of the nebular arm in close formation but return by diverse routes, thus making it easy to observe them at one point but more difficult to see them when widely scattered on their different returning routes farther out and away from the arm of the nebula. There are not many sun-forming nebulae active in Orvonton at the present time, though Andromeda, which is outside the inhabited superuniverse, is very active. This far-distant nebula is visible to the naked eye, and when you view it, pause to consider that the light you behold left those distant suns almost one million years ago.

15.4.8 (170.2) The Milky Way galaxy is composed of vast numbers of former spiral and other nebulae, and many still retain their original configuration. But as the result of internal catastrophes and external attraction, many have suffered such distortion and rearrangement as to cause these enormous aggregations to appear as gigantic luminous masses of blazing suns, like the Magellanic Cloud. The globular type of star clusters predominates near the outer margins of Orvonton.

15.4.9 (170.3) The vast star clouds of Orvonton should be regarded as individual aggregations of matter comparable to the separate nebulae observable in the space regions external to the

Paukščių Tako galaktikos ribų. Tačiau, daugeli vadinamųjų erdvės žvaigždinių debesų sudaro tikrai dujinė medžiaga. Šių žvaigždinių dujinių debesų energijos potencialas yra neįtikėtinai milžiniškas, ir jo dalį pasiima netoli esančios saulės ir persiunčia į erdvę kaip saulės išsiveržimus.

5. ERDVĖS KŪNŲ KILMĖ

Tas masės pagrindas, kuris yra supervisatos saulės ir planetos, atsiranda iš ūkų ratų; labai mažai supervisatos masės yra organizuojama energijos reguliuotojų tiesioginiu veiksmu (kaip statant architektūrines sferas), nors atviroje erdvėje besikeičiantis materijos kiekis atsiranda nuolat.

Pagal kilmę didžioji dalis saulių, planetų, ir kitų sferų gali būti klasifikuojama vienoje iš tokių dešimties grupių:

1. *Koncentriniai susitraukę žiedai.* Ne visi ūkai yra spiraliniai. Ne vienas milžiniškas ūkas, vietoje to, kad suskiltų į dvigubų žvaigždžių sistemą ar virtų spirale, susitraukia susidarant dideliame kiekiui žiedų. Toks ūkas ilgą laiką atrodo kaip milžiniška centrinė saulė, kurią supa aplink skriejančių materijos formuočių, panašių į žiedus, daugybė gigantiškų debesų.

2. *Sūkurinės žvaigždės* apima tas saules, kurios yra išmetamos į išorę iš labai karštų dujų didžiulių motininių ratų. Jos nėra išmetamos išorėn kaip žiedai, bet kaip dešniapusės ir kairiapusės procesijos. Sūkurinės žvaigždės yra taip kilusios iš kitokių, nespiralinių ūkų.

3. *Gravitacinio sproginimo planetos.* Kada saulė yra kilusi iš spiralinio arba pailgo ūko, tada neretai ji yra išmetama į išorę didžiuliu nuotoliu. Tokia saulė yra nepaprastai dujinė, o vėliau, kada kažkiek atvėsta ir kondensuojasi, tada ji gali kartais skrieti netoli kokios nors milžiniškos materijos masės, gigantiškos saulės ar erdvės tamsiojo kūno. Toks priartėjimas gali būti nepakankamai artimas, kad sukeltų susidūrimą, bet vis vien užtektinai artimas, kad leistų didesniojo kūno gravitacijos traukimui pradėti augančias konvulsijas mažesniajame kūne, šitokiu būdu sukeldamas padidėjusius poslinkius, kurie tuo pačiu metu vyksta patiriančios konvulsijas saulės priešingose pusėse. Aukščiausio pakilimo taške šitie sproginėjantys išsiveržimai sukuria didelį kiekį įvairaus dydžio materijos sancaupų, kurios gali būti išmetamos toliau už šią materiją išmetančios saulės gravitacijos poveikio zoną, šitokiu būdu tapdamos stabilizuotos savo pačių orbitose aplink vieną iš šių dviejų kūnų, dalyvaujančių šitame epizode. Vėliau didesnieji materijos rinkiniai susijungia ir palaipsniui prie savęs prisitraukia mažesnius kūnus. Šitokiu

Milky Way galaxy. Many of the so-called star clouds of space, however, consist of gaseous material only. The energy potential of these stellar gas clouds is unbelievably enormous, and some of it is taken up by near-by suns and redispersed in space as solar emanations.

5. THE ORIGIN OF SPACE BODIES

15:5.1 (170.4) The bulk of the mass contained in the suns and planets of a superuniverse originates in the nebular wheels; very little of superuniverse mass is organized by the direct action of the power directors (as in the construction of architectural spheres), although a constantly varying quantity of matter originates in open space.

15:5.2 (170.5) As to origin, the majority of the suns, planets, and other spheres can be classified in one of the following ten groups:

15:5.3 (170.6) 1. *Concentric Contraction Rings.* Not all nebulae are spiral. Many an immense nebula, instead of splitting into a double star system or evolving as a spiral, undergoes condensation by multiple-ring formation. For long periods such a nebula appears as an enormous central sun surrounded by numerous gigantic clouds of encircling, ring-appearing formations of matter.

15:5.4 (170.7) 2. *The Whirled Stars* embrace those suns which are thrown off the great mother wheels of highly heated gases. They are not thrown off as rings but in right- and left-handed processions. Whirled stars are also of origin in other-than-spiral nebulae.

15:5.5 (170.8) 3. *Gravity-explosion Planets.* When a sun is born of a spiral or of a barred nebula, not infrequently it is thrown out a considerable distance. Such a sun is highly gaseous, and subsequently, after it has somewhat cooled and condensed, it may chance to swing near some enormous mass of matter, a gigantic sun or a dark island of space. Such an approach may not be near enough to result in collision but still near enough to allow the gravity pull of the greater body to start tidal convulsions in the lesser, thus initiating a series of tidal upheavals which occur simultaneously on opposite sides of the convulsed sun. At their height these explosive eruptions produce a series of varying-sized aggregations of matter which may be projected beyond the gravity-reclamation zone of the erupting sun, thus becoming stabilized in orbits of their own around one of the two bodies concerned in this episode. Later on the larger collections of matter unite and gradually draw the smaller bodies to themselves. In this way many of the solid planets of the lesser systems are brought into existence. Your own solar system had just such an origin.

būdu atsiranda daugelis iš mažesniųjų sistemų kietųjų planetų. Jūsų pačių saulės sistema turėjo kaip tik tokią kilmę.

4 . *Centrifuginės planetinės dukros.* Milžiniškos saulės, kada būna tam tikruose vystymosi etapuose, ir jeigu jų sukimosi greitis smarkiai padidėja, pradeda išsviesti didžiulį kiekį materijos, kuri vėliau gali būti surinkta tam, kad suformuotų mažus pasaulius, kurie toliau skrieja aplink savo motininę saulę.

5 . *Gravitacinės stokos sferos.* Atskirų žvaigždžių dydžiui yra kritinė riba. Kada saulė pasiekia tokią ribą, jeigu ji nesumažina sukimosi greičio, tada ji yra pasmerkta suskilti; įvyksta saulės suskilimas ir atsiranda nauja šitos rūšies dviguba žvaigždė. Vėliau gali būti suformuotas didelis skaičius mažų planetų kaip šito subyrėjimo šalutinis produktas.

6 . *Spazminės žvaigždės.* Mažesnėse sistemose didžiausioji išorinė planeta kartais pritraukia prie savęs kaimyninius pasaulius, tuo tarpu tos planetos, kurios yra netoli saulės, pradeda savo baigiamąjį pasinėrimą. Jūsų saulės sistemoje tokia pabaiga reikėtų, jog saulė pareikalautų tų keturių vidinių planetų, tuo tarpu didžiausioji planeta, Jupiteris, labai smarkiai padidėtų, pasiglemždama likusius pasaulius. Dėl tokios saulės sistemos pabaigos atsirastų dvi gretimos, bet nelygios saulės, dvigubos žvaigždės formuotės vienas tipas. Tokios katastrofos yra nedažnos, išskyrus supervisatos žvaigždėtas sankaupas išoriniuose laisvuose pakraščiuose.

7 . *Kamuolinės sferos.* Iš didžiulio materijos kiekio, skriejančio erdvėje, gali palengva susidaryti mažos planetos. Jos išauga dėl palaipsnio meteoritų patekimo ar dėl nedidelių susidūrimų. Tam tikruose erdvės sektoriuose yra palankios sąlygos tokioms planetų susidarymo formoms. Neretas apgyvendintas pasaulis turėjo tokią kilmę.

Kai kurios iš tankių tamsiųjų salų yra tiesiogiai susidariusios dėl erdvėje transmutuojančios energijos palaipsnio natūralaus padidėjimo. Šių tamsiųjų salų kita grupė atsirado dėl šaltos materijos, paprasčiausių skeveldrų ir meteoritų, skriejančių erdvėje, milžiniško kiekio sukaupimo. Tokios materijos sankaupos niekada nebuvo karštos ir savo sandara, išskyrus tankį, yra labai panašios į Urantiją.

8 . *Išdegusios saulės.* Kai kurios iš tamsiųjų erdvės salų yra išdegusios atskiros saulės, išnaudojusios visą prieinamą erdvės energiją. Organizuoti materijos vienetai priartėja prie visiško kondensavimosi, realaus užbaigto suketėjimo; ir reikalingi amžių amžiai tam, kad taip smarkiai kondensuotos materijos milžiniškos masės būtų iš naujo vėl pakrautos erdvės grandinėse ir šitokiu būdu būtų parengtos visatos veikimo naujiems ciklams po susidūrimo arba kokio nors lygiai taip

15.5.6 (171.1) 4. *Centrifugal Planetary Daughters.* Enormous suns, when in certain stages of development, and if their revolutionary rate greatly accelerates, begin to throw off large quantities of matter which may subsequently be assembled to form small worlds that continue to encircle the parent sun.

15.5.7 (171.2) 5. *Gravity-deficiency Spheres.* There is a critical limit to the size of individual stars. When a sun reaches this limit, unless it slows down in revolutionary rate, it is doomed to split; sun fission occurs, and a new double star of this variety is born. Numerous small planets may be subsequently formed as a by-product of this gigantic disruption.

15.5.8 (171.3) 6. *Contractural Stars.* In the smaller systems the largest outer planet sometimes draws to itself its neighboring worlds, while those planets near the sun begin their terminal plunge. With your solar system, such an end would mean that the four inner planets would be claimed by the sun, while the major planet, Jupiter, would be greatly enlarged by capturing the remaining worlds. Such an end of a solar system would result in the production of two adjacent but unequal suns, one type of double star formation. Such catastrophes are infrequent except out on the fringe of the superuniverse starry aggregations.

15.5.9 (171.4) 7. *Cumulative Spheres.* From the vast quantity of matter circulating in space, small planets may slowly accumulate. They grow by meteoric accretion and by minor collisions. In certain sectors of space, conditions favor such forms of planetary birth. Many an inhabited world has had such an origin.

15.5.10 (171.5) Some of the dense dark islands are the direct result of the accretions of transmuting energy in space. Another group of these dark islands have come into being by the accumulation of enormous quantities of cold matter, mere fragments and meteors, circulating through space. Such aggregations of matter have never been hot and, except for density, are in composition very similar to Urantia.

15.5.11 (171.6) 8. *Burned-out Suns.* Some of the dark islands of space are burned-out isolated suns, all available space-energy having been emitted. The organized units of matter approximate full condensation, virtual complete consolidation; and it requires ages upon ages for such enormous masses of highly condensed matter to be recharged in the circuits of space and thus to be prepared for new cycles of universe function following a collision or some equally revivifying

atgaivinančio kosminio atsitikimo.

9. *Susidūrimo sferos.* Tuose tankesniuose susikaupimo regionuose susidūrimai nėra neįprasti. Tokį astronominį iš naujo prisiderinimą lydi milžiniški energijos pokyčiai ir materijos transmutacijos. Susidūrimai, į kuriuos įsivelia negyvos saulės, turi ypatingą poveikį sukuriant plačiai išplintančius energijų pulsavimus. Susidūrimų nuolaužos dažnai sudaro materialius branduolius, iš kurių vėliau bus formuojami planetų kūnai, pritaikyti mirtingųjų apgyvendinimui.

10. *Architektūriniai pasauliai.* Tai yra tie pasauliai, kurie yra pastatyti sutinkamai su planais ir ypatumais kokiam nors specialiam tikslui, kaip, pavyzdžiui, Salvingtonas, jūsų vietinės visatos būstinė, ir Uversa, mūsų supervisatos vyriausybės vieta.

Yra daugybė kitų būdų atsirasti saulėms ir susidaryti planetoms, bet aukščiau pateikti procesai numato tuos metodus, kurių pagalba ima egzistuoti didžioji dauguma žvaigždėtų sistemų ir planetinių šeimų. Mėginti pavaizduoti visus skirtingus metodus, kurie įsitraukia į žvaigždines metamorfozes ir į planetinę evoliuciją, tuomet reikėtų pasakoti beveik apie vieną šimtą skirtingų būdų, kurių dėka susiformuoja saulės ir atsiranda planetos. Kada jūsų astronomai įdėmiai tyrinės dangų, tada jie pamatys reiškinius, būdingus visiems šitiems žvaigždžių evoliucijos būdams, bet jie retai kada pastebės įrodymų, kaip susiformuoja šitos mažos, nešviečiančios materijos rinkiniai, kurie tarnauja kaip apgyvendintos planetos, pačios svarbiausios iš gausių materialių kūninių.

cosmic happening.

15.5.12 (171.7) 9. *Collisional Spheres.* In those regions of thicker clustering, collisions are not uncommon. Such an astronomic readjustment is accompanied by tremendous energy changes and matter transmutations. Collisions involving dead suns are peculiarly influential in creating widespread energy fluctuations. Collisional debris often constitutes the material nucleuses for the subsequent formation of planetary bodies adapted to mortal habitation.

15.5.13 (172.1) 10. *Architectural Worlds.* These are the worlds which are built according to plans and specifications for some special purpose, such as Salvington, the headquarters of your local universe, and Uversa, the seat of government of our superuniverse.

15.5.14 (172.2) There are numerous other techniques for evolving suns and segregating planets, but the foregoing procedures suggest the methods whereby the vast majority of stellar systems and planetary families are brought into existence. To undertake to describe all the various techniques involved in stellar metamorphosis and planetary evolution would require the narration of almost one hundred different modes of sun formation and planetary origin. As your star students scan the heavens, they will observe phenomena indicative of all these modes of stellar evolution, but they will seldom detect evidence of the formation of those small, nonluminous collections of matter which serve as inhabited planets, the most important of the vast material creations.

6. ERDVĖS SFEROS

Nepriklausomai nuo kilmės, erdvės įvairios sferos gali būti klasifikuojamos į tokius pagrindinius skyrius:

1. Saulės—erdvės žvaigždės.
2. Erdvės tamsieji kūnai.
3. Mažesnieji erdvės kūnai—kometos, meteoritai, ir mažytės saulų dalys.
4. Planetos, įskaitant apgyvendintus pasaulius.
5. Architektūrinės sferos—specialiai sukurti pasauliai.

Išskyrus architektūrines sferas, visi erdvės kūnai turi evoliucinę kilmę, evoliucinę ta prasme, kad jie nebuvo sukurti Dievybės nurodymu, evoliucinę ta prasme, kad Dievo kūrybiniai veiksmai atsiskleidė laiko-erdvės metodu Dievybės sukurtų ir sutvėrtų daugelio protingų

6. THE SPHERES OF SPACE

15.6.1 (172.3) Irrespective of origin, the various spheres of space are classifiable into the following major divisions:

15.6.2 (172.4) 1. The suns — the stars of space.

15.6.3 (173.1) 2. The dark islands of space.

15.6.4 (173.2) 3. Minor space bodies — comets, meteors, and planetesimals.

15.6.5 (173.3) 4. The planets, including the inhabited worlds.

15.6.6 (173.4) 5. Architectural spheres — worlds made to order.

15.6.7 (173.5) With the exception of the architectural spheres, all space bodies have had an evolutionary origin, evolutionary in the sense that they have not been brought into being by fiat of Deity, evolutionary in the sense that the creative acts of God have unfolded by a time-space

būtybių veikimo dėka.

Saulės. Jos yra erdvės žvaigždės savo egzistavimo įvairiuose etapuose. Kai kurios iš jų yra atskiros besivystančios erdvės sistemos; kitos yra dvigubos žvaigždės, susitraukiančios ar nykstančios planetinės sistemos. Erdvės žvaigždės egzistuoja ne mažiau kaip tūkstantyje skirtingų būsenų ir etapų. Jūs esate susipažinę su saulėmis, kurios skleidžia šviesą, lydimą karščio, bet taip pat yra saulių, kurios šviečia be karščio.

Tie trilijonų trilijonai metų, kada paprasta saulė skleis karštį ir šviesą, gerai parodo tą milžinišką energijos atsargą, kurią turi kiekvienas materijos vienetą. Tos realios energijos, kuri yra saugoma fizinės materijos nematomose dalelytėse, beveik neįmanoma įsivaizduoti. Ir šitoji energija tampa beveik visiškai prieinama kaip šviesa, kada ją veikia milžiniškas karščio spaudimas ir su juo susijusios energijos veiklos, kurios vyrauja degančių saulių viduje. Dar ir kitos sąlygos šitas saules įgalina transformuoti ir pasiųsti didelę dalį erdvės energijos, kuri pasklinda nustatytomis erdvės grandinėmis. Saulės dinamos į save traukia, o vėliau paskleidžia fizinės energijos daugelį fazių ir visas materijos formas. Šitokiu būdu saulės tarnauja kaip energijos apytakos pagreitiniojai, veikiančios kaip automatinės energijos valdymo stotys.

Orvontono supervisatą apšviečia ir apšildo daugiau kaip dešimt trilijonų degančių saulių. Šitos saulės yra jums matomos astronominės sistemos žvaigždės. Daugiau negu du trilijonai žvaigždžių yra per daug nutolusios ir per daug mažos, jog kada nors jas būtų galima pamatyti iš Urantijos. Pagrindinėje visatoje saulių yra tiek, kiek vandens stiklinių yra jūsų pasaulio vandenynuose.

Tamsiosios erdvės salos. Jos yra negyvos saulės ir kitokios didžiulės materijos sankaupos, neturinčios nei šviesos, nei karščio. Kartais tamsiosios salos turi milžinišką masę ir labai smarkiai paveikia visatos pusiausvyrą ir energijos manipuliavimą. Kai kurių tokių didžiulių masių tankis yra beveik neįtikėtinas. Ir tokia didžiulė masės koncentracija tamsiąsias salas įgalina veikti kaip galingus pusiausvyros ratus, veiksmingai išlaikančius susietas didžiules kaimynines sistemas. Jos palaiko energijos gravitacijos pusiausvyrą daugelyje žvaigždynų; daugelis fizinių sistemų, kurios priešingu atveju didžiuliu greičiu nertų į susinaikinimą artimose saulėse, dabar yra saugiai laikomos šitų saugančių tamsiųjų salų gravitacijos grybšnyje. Būtent dėl šitos funkcijos mes galime tiksliai nustatyti jų vietą. Mes išmatavome šviečiančių kūnų gravitacijos traukimą, ir dėl to galime apskaičiuoti erdvės tamsiųjų salų, kurios taip efektyviai veikia, kad išlaikytų konkrečios sistemos

technique through the operation of many of the created and eventuated intelligences of Deity.

15:6.8 (173.6) The Suns. These are the stars of space in all their various stages of existence. Some are solitary evolving space systems; others are double stars, contracting or disappearing planetary systems. The stars of space exist in no less than a thousand different states and stages. You are familiar with suns that emit light accompanied by heat; but there are also suns which shine without heat.

15:6.9 (173.7) The trillions upon trillions of years that an ordinary sun will continue to give out heat and light well illustrates the vast store of energy which each unit of matter contains. The actual energy stored in these invisible particles of physical matter is well-nigh unimaginable. And this energy becomes almost wholly available as light when subjected to the tremendous heat pressure and the associated energy activities which prevail in the interior of the blazing suns. Still other conditions enable these suns to transform and send forth much of the energy of space which comes their way in the established space circuits. Many phases of physical energy and all forms of matter are attracted to, and subsequently distributed by, the solar dynamos. In this way the suns serve as local accelerators of energy circulation, acting as automatic power-control stations.

15:6.10 (173.8) The superuniverse of Orvonton is illuminated and warmed by more than ten trillion blazing suns. These suns are the stars of your observable astronomic system. More than two trillion are too distant and too small ever to be seen from Urantia. But in the master universe there are as many suns as there are glasses of water in the oceans of your world.

15:6.11 (173.9) The Dark Islands of Space. These are the dead suns and other large aggregations of matter devoid of light and heat. The dark islands are sometimes enormous in mass and exert a powerful influence in universe equilibrium and energy manipulation. The density of some of these large masses is well-nigh unbelievable. And this great concentration of mass enables these dark islands to function as powerful balance wheels, holding large neighboring systems in effective leash. They hold the gravity balance of power in many constellations; many physical systems which would otherwise speedily dive to destruction in near-by suns are held securely in the gravity grasp of these guardian dark islands. It is because of this function that we can locate them accurately. We have measured the gravity pull of the luminous bodies, and we can therefore calculate the exact size and location of the dark islands of space which so effectively function to hold a given system steady in its course.

pastovų kursą, dydį ir vietą.

Mažieji erdvės kūnai. Meteoritai ir kitokios mažos materijos dalelės, skriejančios ir atsirandančios erdvėje, sudaro energijos ir materialios substancijos milžinišką sankaupą.

Daug kometų yra nesusiformavę laukiniai palikuonys iš saulės motininių ratų, kuriuos palaipsniui į savo kontrolę paima centrinė valdančioji saulė. Kometos taip pat atsiranda ir daugybe kitokių būdų. Kometos uodega nuo traukiančiojo kūno arba saulės nusišuka dėl savo labai smarkiai išretėjusių dujų elektrinės reakcijos, o taip pat dėl šviesos ir kitų energijų, išmetamų iš saulės, realaus spaudimo. Šitas reiškinys sudaro vieną iš konkrečių įrodymų apie šviesos ir su ja susietų energijų realumą; jis parodo, jog šviesa turi svorį. Šviesa yra reali substancija, o ne tiesiog hipotetinio eterio bangos.

Planetos. Jos yra didesnės materijos sankaupos, kurios orbita skrieja aplink saulę arba kokį nors kitą erdvės kūną; jos skiriasi dydžiu, nuo saulės sistemos sudėtinių dalių iki didžiausių dujinių, skystų, ar kietų sferų. Tie šalti pasauliai, susidarę iš erdvėje skriejančios materijos, kada jiems pasitaiko atsidurti tinkamuose ryšiuose su artima saule, būna idealesnės planetos tam, kad priimtų protingus gyventojus. Mirusios saulės, kaip taisyklė, nėra pritaikytos gyvybei; paprastai jos būna per toli nuo gyvos, degančios saulės, o priedo, jos iš viso yra per daug masyvios; trauka jų paviršiuje yra milžiniška.

Jūsų supervisorioje rečiau negu kas keturiasdešimtoje šaltoje planetoje gyvena jūsų kategorijos būtybės. Ir, aišku, superkarštos saulės ir šalti nusidriekę pasauliai nėra tinkami tam, kad priglaustų aukštesnę gyvybę. Šiuo metu jūsų saulės sistemoje tikrai trys planetos yra tinkamos tam, kad priimtų gyvybę. Urantija dydžiu, tankiu, ir vieta daugeliu atžvilgių yra ideali vieta žmogaus gyvenimui.

Fizinės energijos elgesio dėsniai iš esmės yra visuotiniai, bet vietiniai poveikiai yra labai susiję su tomis fizinėmis sąlygomis, kurios vyrauja atskirose planetose ir vietinėse sistemose. Beveik begalinės tvarinių gyvybės ir kitokių gyvų pasireiškimų įvairovė apibūdina nesuskaičiuojamus erdvės pasaulius. Tačiau, pasaulių grupėje, sujungtoje į konkrečią sistemą, yra tam tikrų panašių aspektų, kaip yra ir protingos gyvybės visatos modelis. Tarp šitų planetinių sistemų, kurios priklauso tai pačiai fizinei grandinei ir kurios artimai viena už kitos be pabaigos skrieja aplink visatų apskritimą, yra fizinių ryšių.

15:6.12 (173.10) Minor Space Bodies. The meteors and other small particles of matter circulating and evolving in space constitute an enormous aggregate of energy and material substance.

15:6.13 (173.11) Many comets are unestablished wild offspring of the solar mother wheels, which are being gradually brought under control of the central governing sun. Comets also have numerous other origins. A comet's tail points away from the attracting body or sun because of the electrical reaction of its highly expanded gases and because of the actual pressure of light and other energies emanating from the sun. This phenomenon constitutes one of the positive proofs of the reality of light and its associated energies; it demonstrates that light has weight. Light is a real substance, not simply waves of hypothetical ether.

15:6.14 (173.12) The Planets. These are the larger aggregations of matter which follow an orbit around a sun or some other space body; they range in size from planetesimals to enormous gaseous, liquid, or solid spheres. The cold worlds which have been built up by the assemblage of floating space material, when they happen to be in proper relation to a near-by sun, are the more ideal planets to harbor intelligent inhabitants. The dead suns are not, as a rule, suited to life; they are usually too far away from a living, blazing sun, and further, they are altogether too massive; gravity is tremendous at the surface.

15:6.15 (173.13) In your superuniverse not one cool planet in forty is habitable by beings of your order. And, of course, the superheated suns and the frigid outlying worlds are unfit to harbor higher life. In your solar system only three planets are at present suited to harbor life. Urantia, in size, density, and location, is in many respects ideal for human habitation.

15:6.16 (173.14) The laws of physical-energy behavior are basically universal, but local influences have much to do with the physical conditions which prevail on individual planets and in local systems. An almost endless variety of creature life and other living manifestations characterizes the countless worlds of space. There are, however, certain points of similarity in a group of worlds associated in a given system, while there also is a universe pattern of intelligent life. There are physical relationships among those planetary systems which belong to the same physical circuit, and which closely follow each other in the endless swing around the circle of universes.

7. ARCHITEKTŪRINĖS SFEROS

7. THE ARCHITECTURAL SPHERES

Nors kiekvienos supervisatos vyriausybės vieta yra netoli savo erdvės segmento evoliucinių visatų centro, bet ji užima tokį pasaulį, kuris buvo sukurtas pagal įsakymą ir apgyvendintas akredituotų asmenybių. Šitie būstinės pasauliai yra architektūrinės sferos, erdvės kūnai, specialiai pastatyti turint ypatingą tikslą. Nors šitos sferos tuo pačiu naudojasi ir artimųjų saulių šviesa, bet jos yra aprūpintos ir autonominiu apšvietimu ir šildymu. Kiekviena iš jų turi po saulę, kuri skleidžia šviesą be karščio, kaip Rojaus palydovai, tuo tarpu kiekvieną iš jų šiluma aprūpina tam tikrų energijos srovių apytaka netoli sferos paviršiaus. Šitie būstinių pasauliai priklauso vienai iš didesniųjų sistemų ir yra išsidėstę netoli savo atitinkamų supervisatų astronominio centro.

Laikas yra sustandartinintas šių supervisatų būstinėse. Orvontono supervisatos standartinė diena prilygsta beveik trisdešimčiai dienų Urantijos laiku, ir Orvontono metai yra lygūs vienam šimtui standartinių dienų. Uversos metai yra standartiniai metai septintojoje supervisatoje, ir jie be dvidešimt dviejų minučių yra trys tūkstančiai dienų Urantijos laiku, maždaug aštuonerių ir vieno penktadalio jūsų metų laikotarpis.

Septynių supervisatų būstinės pasauliai turi Rojaus, savo tobulumo centrinio modelio, prigimties ir grožio. Tikrovėje, visi būstinių pasauliai yra rojiški. Jie iš tikrųjų yra dangiškosios buveinės, ir jie auga materialiu dydžiu, morontiniu grožiu, ir dvasine šlove nuo Jerusemo iki centrinės Salos. Ir visi šitų būstinių pasaulių palydovai taip pat yra architektūrinės sferos.

Tie įvairūs būstinių pasauliai yra aprūpinti materialaus ir dvasinio kūrinio visais aspektais. Šitie visatų pasimatymų pasauliai yra namai visų rūšių materialioms, morontinėms, ir dvasinėms būtybėms. Kada mirtingieji tvariniai kyla per visatą, pereidami iš materialių sferų į dvasines, tada jie niekada nepraranda dėkingumo savo egzistencijos ankstesniesiems lygiams ir pasidžiaugimo jais.

Jerusemas, jūsų vietinės Satanijos sistemos būstinė, turi savo septynis pereinamosios kultūros pasaulius, aplink kiekvieną iš jų skrieja po septynis palydovus, tarp kurių yra morontinio sulaikymo septyni gyvenamieji pasauliai, žmogaus pirmoji pomirtinė gyvenamoji vieta. Taip, kaip dangaus terminas buvo vartojamas Urantijoje, tai kartais jis reiškė šituos septynis gyvenamuosius pasaulius, pirmasis gyvenamasis pasaulis pavadinamas pirmuoju dangumi, ir taip toliau iki septintojo.

Edentija, jūsų Norlatiadeko žvaigždyno būstinė, turi suvisuomeninančios kultūros ir mokymo savo septyniasdešimt pasaulių, kuriuose kylantieji gyvena po to, kada užbaigia asmenybės mobilizavimo, suvienijimo, ir įgyvendinimo kursą

15:7.1 (174.1) While each superuniverse government presides near the center of the evolutionary universes of its space segment, it occupies a world made to order and is peopled by accredited personalities. These headquarters worlds are architectural spheres, space bodies specifically constructed for their special purpose. While sharing the light of near-by suns, these spheres are independently lighted and heated. Each has a sun which gives forth light without heat, like the satellites of Paradise, while each is supplied with heat by the circulation of certain energy currents near the surface of the sphere. These headquarters worlds belong to one of the greater systems situated near the astronomical center of their respective superuniverses.

15:7.2 (174.2) Time is standardized on the headquarters of the superuniverses. The standard day of the superuniverse of Orvonton is equal to almost thirty days of Urantia time, and the Orvonton year equals one hundred standard days. This Uversa year is standard in the seventh superuniverse, and it is twenty-two minutes short of three thousand days of Urantia time, about eight and one fifth of your years.

15:7.3 (174.3) The headquarters worlds of the seven superuniverses partake of the nature and grandeur of Paradise, their central pattern of perfection. In reality, all headquarters worlds are paradisiacal. They are indeed heavenly abodes, and they increase in material size, morontia beauty, and spirit glory from Jerusem to the central Isle. And all the satellites of these headquarters worlds are also architectural spheres.

15:7.4 (174.4) The various headquarters worlds are provided with every phase of material and spiritual creation. All kinds of material, morontial, and spiritual beings are at home on these rendezvous worlds of the universes. As mortal creatures ascend the universe, passing from the material to the spiritual realms, they never lose their appreciation for, and enjoyment of, their former levels of existence.

15:7.5 (174.5) *Jerusem*, the headquarters of your local system of Satania, has its seven worlds of transition culture, each of which is encircled by seven satellites, among which are the seven mansion worlds of morontia detention, man's first postmortal residence. As the term heaven has been used on Urantia, it has sometimes meant these seven mansion worlds, the first mansion world being denominated the first heaven, and so on to the seventh.

15:7.6 (174.6) *Edentia*, the headquarters of your constellation of Norlatiadek, has its seventy satellites of socializing culture and training, on which ascenders sojourn upon the completion of the Jerusem regime of personality mobilization,

Jeruseme.

Salvingtoną, jūsų vietinės visatos Nebadono sostinę, supa dešimt universitetinių grupių, kiekvienoje iš jų yra po keturiasdešimt devynias sferas. Jose iš tiesų žmogus yra dvasinamas po savo suvisuomeninimo žv-aigždyne.

Umažąjį trečiąjį, jūsų mažojo sektoriaus, Ensos, būstinę supa kylančiojo gyvenimo aukščiausiųjų fizinių studijų septynios sferos.

Udidįjį penktąjį, jūsų didžiojo sektoriaus, Splandono, būstinę supa supervisatos išsivysčiusio intelektualaus mokymo septyniasdešimt sferų.

Uversą, jūsų supervisatos, Orvontono, būstinę betarpiškai juosia išvystyto dvasinio mokymo septyni aukštieji universitetai kylantiesiems valiniams tvariniams. Šitų nuostabų keliančių sferų kiekvieną iš septynių grupių sudaro septyniasdešimt specializuotų pasaulių, turinčių tūkstančių tūkstančius viskuo aprūpintų institucijų ir organizacijų, skirtų universitetiniam lavinimui ir dvasinei kultūrai, kur laiko pilgrimai iš naujo mokomi ir iš naujo egzaminuojami jiems ruošiantis ilgam skrydžiui į Havoną. Atvykstantieji laiko pilgrimai visada priimami šituose asocijuotuose pasauliuose, bet į Havoną išvykstantys absolventai visada išsiunčiami tiesiai nuo Uversos krantų.

Uversa yra dvasinė ir administracinė būstinė maždaug vienam trilionui apgyvendintų ar apgyvendinamų pasaulių. Orvontono sostinės šlovė, grožis, ir tobulumas pranoksta bet kokius laiko-erdvės kūrinį stebuklus.

Jeigu visos suprojektuotos vietinės visatos ir jų sudedamosios dalys būtų sukurtos, tai septyniose supervisatose būtų šiek tiek mažiau negu penki šimtai milijardų architektūrinių sferų.

8. ENERGIJOS KONTROLĖ IR REGULIAVIMAS

Supervisatų būstinių sferos yra taip sukonstruotos, kad jos gali veikti kaip labai efektyvūs įtampos-energijos reguliuotojai savo įvairiems sektoriams ir tarnauti kaip energijos sukoncentravimo taškai savo komponentinėms vietinėms visatoms. Jos demonstruoja galingą poveikį fizinių energijų, cirkuliuojančių per organizuotą erdvę, pusiausvyrai ir valdymui.

Tolimesnes reguliuojamąsias funkcijas vykdo supervisatos energijos centrai ir fiziniai kontrolieriai, gyvos ir pusiau gyvos protingos esybės, sukurtos šitam tiesioginiam tikslui. Šituos energijos centrus ir kontrolierius sunku suprasti;

unification, and realization.

15.7.7 (174.7) Salvington, the capital of Nebadon, your local universe, is surrounded by ten university clusters of forty-nine spheres each. Hereon is man spiritualized following his constellation socialization.

15.7.8 (174.8) Uminor the third, the headquarters of your minor sector, Ensa, is surrounded by the seven spheres of the higher physical studies of the ascendant life.

15.7.9 (174.9) Umajor the fifth, the headquarters of your major sector, Splandon, is surrounded by the seventy spheres of the advancing intellectual training of the superuniverse.

15.7.10 (175.1) Uversa, the headquarters of Orvonton, your superuniverse, is immediately surrounded by the seven higher universities of advanced spiritual training for ascending will creatures. Each of these seven clusters of wonder spheres consists of seventy specialized worlds containing thousands upon thousands of replete institutions and organizations devoted to universe training and spirit culture wherein the pilgrims of time are re-educated and re-examined preparatory to their long flight to Havona. The arriving pilgrims of time are always received on these associated worlds, but the departing graduates are always dispatched for Havona direct from the shores of Uversa.

15.7.11 (175.2) Uversa is the spiritual and administrative headquarters for approximately one trillion inhabited or inhabitable worlds. The glory, grandeur, and perfection of the Orvonton capital surpass any of the wonders of the time-space creations.

15.7.12 (175.3) If all the projected local universes and their component parts were established, there would be slightly less than five hundred billion architectural worlds in the seven superuniverses.

8. ENERGY CONTROL AND REGULATION

15.8.1 (175.4) The headquarters spheres of the superuniverses are so constructed that they are able to function as efficient power-energy regulators for their various sectors, serving as focal points for the directionization of energy to their component local universes. They exert a powerful influence over the balance and control of the physical energies circulating through organized space.

15.8.2 (175.5) Further regulative functions are performed by the superuniverse power centers and physical controllers, living and semiliving intelligent entities constituted for this express purpose. These power centers and controllers are

žemesniosios kategorijos nėra valinės, jos neturi valios, jos nepasirenka, jų funkcijos yra labai protingos, bet akivaizdžiai automatinės ir neatskiriamos nuo jų labai smarkiai specializuotos organizacijos. Supervisatų energijos centrai ir fiziniai kontrolieriai imasi nukreipti ir iš dalies kontroliuoti tas trisdešimties energijų sistemas, kurios sudaro gravitos sferą. Fizinės energijos grandinėms, kurias valdo Uversos energijos centrai, reikia šiek tiek daugiau kaip 968 milijonų metų tam, kad užbaigtų šios supervisatos apjuosimą.

Atsirandanti energija turi substanciją; ji turi svorį, nors svoris visada yra santykinis, priklausantis nuo skriejimo greičio, masės, ir antigravitacijos. Materijoje masė turi tendenciją skriejimo greitį energijoje sulėtinti; ir bet kur esantis energijos skriejimo greitis išreiškia: skriejimo greičio pirminį padovanojimą, minus sulėtinimą mase, sutinkamą judėjime, plius supervisatos gyvų energijos kontrolierių reguliuojančiąją funkciją ir netoli esančių labai karštų arba labai įkrautų kūnų fizinį poveikį.

Visuotinis planas tam, kad būtų palaikoma pusiausvyra tarp materijos ir energijos, būtinai sukelia mažesnių materialių vienetų amžiną susidarymą ir suirimą. Visatos Energijos Reguluotojai turi sugebėjimą kondensuoti ir sulaikyti arba išplėsti ir išlaisvinti besikeičiantį energijos kiekį.

Gavusi sulėtinimo poveikį pakankamai ilgai, gravitacija visą energiją galiausiai paverstų į materiją, jeigu ne du faktoriai: Pirmia, energijos kontrolierių antigravitacinis poveikis, ir antra, organizuota materija linksta į suirimą tam tikromis sąlygomis, kurios yra sutinkamos labai karštos žvaigždės, ir tam tikromis ypatingomis sąlygomis erdvėje netoli labai energizuotų šaltųjų kondensuotos materijos kūnų.

Kada masė tampa per didelę sanauka ir kelia pavojų energijos pusiausvyrai, tada tam, kad būtų palaipsniui sumažinamos fizinės energijos grandinės, įsiterpia fiziniai kontrolieriai, nebent pačios gravitacijos tolimesnį polinkį per daug materializuoti energiją nugalėtų įvykstantis susidūrimas tarp negyvų erdvės milžinų, šitokiu būdu per akimirksnį visiškai sunaikindamas sanaukinius gravitacijos rinkinius. Per šituos susidūrimų epizodus milžiniškos materijos masės staigiai yra paverčiamos į rečiausią energijos formą, ir kova dėl visuotinės pusiausvyros yra pradedama iš naujo. Galiausiai didesnės fizinės sistemos tampa stabilizuotos, tampa fiziškai nusistovėjusios, ir yra įtraukiamos į subalansuotas ir nusistovėjusias supervisatų grandines. Po šito įvykio tokiose nusistovėjusiose sistemose daugiau nebevyks tokių susidūrimų ar kitokių naikinančių katastrofų.

difficult of understanding; the lower orders are not volitional, they do not possess will, they do not choose, their functions are very intelligent but apparently automatic and inherent in their highly specialized organization. The power centers and physical controllers of the superuniverses assume direction and partial control of the thirty energy systems which comprise the gravita domain. The physical-energy circuits administered by the power centers of Uversa require a little over 968 million years to complete the encirclement of the superuniverse.

15:8.3 (175.6) Evolving energy has substance; it has weight, although weight is always relative, depending on revolutionary velocity, mass, and antigravity. Mass in matter tends to retard velocity in energy; and the anywhere-present velocity of energy represents: the initial endowment of velocity, minus retardation by mass encountered in transit, plus the regulatory function of the living energy controllers of the superuniverse and the physical influence of near-by highly heated or heavily charged bodies.

15:8.4 (175.7) The universal plan for the maintenance of equilibrium between matter and energy necessitates the everlasting making and unmaking of the lesser material units. The Universe Power Directors have the ability to condense and detain, or to expand and liberate, varying quantities of energy.

15:8.5 (175.8) Given a sufficient duration of retarding influence, gravity would eventually convert all energy into matter were it not for two factors: First, because of the antigravity influences of the energy controllers, and second, because organized matter tends to disintegrate under certain conditions found in very hot stars and under certain peculiar conditions in space near highly energized cold bodies of condensed matter.

15:8.6 (176.1) When mass becomes overaggregated and threatens to unbalance energy, to deplete the physical power circuits, the physical controllers intervene unless gravity's own further tendency to overmaterialize energy is defeated by the occurrence of a collision among the dead giants of space, thus in an instant completely dissipating the cumulative collections of gravity. In these collisional episodes enormous masses of matter are suddenly converted into the rarest form of energy, and the struggle for universal equilibrium is begun anew. Eventually the larger physical systems become stabilized, become physically settled, and are swung into the balanced and established circuits of the superuniverses. Subsequent to this event no more collisions or other devastating catastrophes will occur in such established systems.

Per energijos augimo laikotarpius būna energijos svyravimai ir karščio pulsavimai, kuriuos lydi elektriniai pasireiškimai. Energijos atoslūgio laikotarpiais būna padidėjusios tendencijos materijai kauptis, kondensuotis, ir išsiveržti iš kontrolės silpniau subalansuotose grandinėse, su dėl to atsirandančiais potvynio ir atoslūgio arba kolizininiais prisiderinimais, kurie greitai atstato pusiausvyrą tarp cirkuliuojančios energijos ir tiesiogine prasme labiau stabilizuotos materijos. Numatyti ir kitokiu būdu suprasti degančių saulių ir erdvės tamsiųjų kūnų tokį tikėtiną elgesį yra dangiškųjų astronomų viena iš užduočių.

Mes galime atpažinti didžiąją dalį tų dėsnių, kurie valdo visatos pasiausvyrą, ir numatyti didelę dalį to, kas yra susieta su visatos stabilumu. Iš esmės, mūsų prognozės yra patikimos, bet mes visada susiduriame su tam tikromis jėgomis, kurios nevisiškai derinasi su mums žinomais energijos kontrolės ir materijos elgesio dėsniais. Visų fizinių reiškinių prognozė tampa vis sunkesnė, kada mes einame iš Rojaus tolyn į išorę į visatas. Kada mes išeiname už Rojaus Valdovų asmeninio administravimo ribų, tada susiduriame su vis didėjančiu nesugebėjimu tą apskaičiuoti pagal nustatytus standartus ir pagal įgytą patyrimą stebint vien tikrai gretimų astronominių sistemų fizinius reiškinius. Net septynių supervisatų sferose mes gyvename tarp jėgos veiksmų ir energijos reakcijų, kurios permelkia visas mūsų sritis ir suvienyta pusiausvyrą nusidrieka tolyn per visus išorinės erdvės regionus.

Kuo toliau mes einame į išorę, tuo tikresnė galimybė mums susidurti su tais besikeičiančiais ir nuspėjamausi reiškiniais, kurie taip neklystamai liudija apie Absoliutų ir patirtinių Dievybių nesuvokiamą buvimą-veikimą. Ir šitie reiškiniai turi rodyti tam tikrą visų daiktų visuotinę virškontrolę.

Orvontono supervisata, matomai, dabar išsikrauna; išorinės visatos atrodo pasikrauna neprilygstamai veiklai ateityje; centrinė Havonos visata yra amžinai stabilizuota. Gravitacija ir karščio nebuvimas (šaltis) organizuoja ir išlaiko materiją drauge; karštis ir antigravitacija griauna materiją ir paskleidžia energiją. Gyvieji energijos reguliuotojai ir jėgos organizatoriai yra visatos sukūrimo, išardymo, ir perdarymo begalinių metamorfozių ypatingo valdymo ir išmintingo reguliavimo paslaptis. Ūkai gali suirti, saulės gali išdegti, sistemos gali išnykti, o planetos gali pražūti, bet visatos neišsieikvoja.

15:8.7 (176.2) During the times of plus energy there are power disturbances and heat fluctuations accompanied by electrical manifestations. During times of minus energy there are increased tendencies for matter to aggregate, condense, and to get out of control in the more delicately balanced circuits, with resultant tidal or collisional adjustments which quickly restore the balance between circulating energy and more literally stabilized matter. To forecast and otherwise to understand such likely behavior of the blazing suns and the dark islands of space is one of the tasks of the celestial star observers.

15:8.8 (176.3) We are able to recognize most of the laws governing universe equilibrium and to predict much pertaining to universe stability. Practically, our forecasts are reliable, but we are always confronted by certain forces which are not wholly amenable to the laws of energy control and matter behavior known to us. The predictability of all physical phenomena becomes increasingly difficult as we proceed outward in the universes from Paradise. As we pass beyond the borders of the personal administration of the Paradise Rulers, we are confronted with increasing inability to reckon in accordance with the standards established and the experience acquired in connection with observations having exclusively to do with the physical phenomena of the near-by astronomic systems. Even in the realms of the seven superuniverses we are living in the midst of force actions and energy reactions which pervade all our domains and extend in unified equilibrium on through all regions of outer space.

15:8.9 (176.4) The farther out we go, the more certainly we encounter those variational and unpredictable phenomena which are so unerringly characteristic of the unfathomable presence-performances of the Absolutes and the experiential Deities. And these phenomena must be indicative of some universal overcontrol of all things.

15:8.10 (176.5) The superuniverse of Orvonton is apparently now running down; the outer universes seem to be winding up for unparalleled future activities; the central Havona universe is eternally stabilized. Gravity and absence of heat (cold) organize and hold matter together; heat and antigravity disrupt matter and dissipate energy. The living power directors and force organizers are the secret of the special control and intelligent direction of the endless metamorphoses of universe making, unmaking, and remaking. Nebulae may disperse, suns burn out, systems vanish, and planets perish, but the universes do not run down.

9. SUPERVISAŲ GRANDINĖS

9. CIRCUITS OF THE SUPERUNIVERSES

Rojaus visuotinės grandinės iš tikrųjų persmelkia septynių supervisatų valdas. Šitos buvimo grandinės yra tokios: Visuotinio Tėvo asmenybės gravitacija, Amžinojo Sūnaus dvasinė gravitacija, Bendrai Veikiančiojo proto gravitacija, ir amžinosios Salos materialioji gravitacija.

Papildomai prie visuotinių Rojaus grandinių ir papildomai prie Absoliutų ir patirtinių Dievybių buvimo-veikimo tarp supervisatos erdvės lygio ribų, veikia tikrai du energijos-grandinės skyriai arba įtampos suskaidymai: supervisatos grandinės ir vietinės visatos grandinės.

Supervisatos grandinės:

1. Rojaus vienos iš Septynių Pagrindinių Dvasių suvienijanti intelekto grandinė. Tokia kosminio proto grandinė yra apribota viena atskira supervisata.

2. Atspindinčiųjų Dvasių atspindinčiojo tarnavimo grandinė kiekvienoje supervisatoje.

3. Paslaptiniųjų Pagalbininkų slaptosios grandinės, tam tikru būdu tarpusavyje susietos ir per Dieviningtoną sujungtos su Visuotiniu Tėvu Rojuje.

4. Amžinojo Sūnaus tarpusavio bendravimo su savo Rojaus Sūnumis grandinė.

5. Begalinės Dvasios buvimas akimirksniu.

6. Rojaus programos, erdvės pranešimai iš Havonos.

7. Energijos centrų ir fizinių kontrolierių energijų grandinės.

Vietinės visatos grandinės:

1. Rojaus Sūnų padovanojama dvasia, savęs padovanojimo pasauliui Guodėja. Tiesos Dvasia, Mykolo dvasia Urantijoje.

2. Dieviškųjų Tarnų, vietinių visatų Motinų Dvasių, grandinė, jūsų pasaulio Šventoji Dvasia.

3. Vietinės visatos intelekto tarnavimo grandinė, įskaitant ir skirtingai veikiantį pagalbinį proto dvasių buvimą.

Kada vietinėje visatoje išsivysto tokia dvasinė harmonija, kad jos atskiros ir sujungtos grandinės tampa neatskiriamomis nuo supervisatos grandinių, kada realiai įsivyrėja tokia veikimo tapatybė ir tarnavimo vienovė, tada iš tiesų vietinė visata nedelsiant įskrieja į šviesos ir gyvenimo nusistovėjusias grandines, iš karto tapdama tinkama tam, jog būtų priimta į superkūrinio išbulintos sąjungos dvasinę konfederaciją. Priėmimo į Dienų Senujų tarybas, į supervisatos

15.9.1 (176.6) The universal circuits of Paradise do actually pervade the realms of the seven superuniverses. These presence circuits are: the personality gravity of the Universal Father, the spiritual gravity of the Eternal Son, the mind gravity of the Conjoint Actor, and the material gravity of the eternal Isle.

15.9.2 (177.1) In addition to the universal Paradise circuits and in addition to the presence-performances of the Absolutes and the experiential Deities, there function within the superuniverse space level only two energy-circuit divisions or power segregations: the superuniverse circuits and the local universe circuits.

15.9.3 (177.2) The Superuniverse Circuits:

15.9.4 (177.3) 1. The unifying intelligence circuit of one of the Seven Master Spirits of Paradise. Such a cosmic-mind circuit is limited to a single superuniverse.

15.9.5 (177.4) 2. The reflective-service circuit of the seven Reflective Spirits in each superuniverse.

15.9.6 (177.5) 3. The secret circuits of the Mystery Monitors, in some manner interassociated and routed by Divinington to the Universal Father on Paradise.

15.9.7 (177.6) 4. The circuit of the intercommunion of the Eternal Son with his Paradise Sons.

15.9.8 (177.7) 5. The flash presence of the Infinite Spirit.

15.9.9 (177.8) 6. The broadcasts of Paradise, the space reports of Havona.

15.9.10 (177.9) 7. The energy circuits of the power centers and the physical controllers.

15.9.11 (177.10) The Local Universe Circuits:

15.9.12 (177.11) 1. The bestowal spirit of the Paradise Sons, the Comforter of the bestowal worlds. The Spirit of Truth, the spirit of Michael on Urantia.

15.9.13 (177.12) 2. The circuit of the Divine Ministers, the local universe Mother Spirits, the Holy Spirit of your world.

15.9.14 (177.13) 3. The intelligence-ministry circuit of a local universe, including the diversely functioning presence of the adjutant mind-spirits.

15.9.15 (177.14) When there develops such a spiritual harmony in a local universe that its individual and combined circuits become indistinguishable from those of the superuniverse, when such identity of function and oneness of ministry actually prevail, then does the local universe immediately swing into the settled circuits of light and life, becoming at once eligible for admission into the spiritual confederation of the perfected union of the supercreation. The requisites for admission to the

konfederacijos narystę, reikalavimai yra tokie:

1. *Fizinis stabilumas.* Vietinės visatos žvaigždės ir planetos turi būti pusiausvyroje; tiesioginių žvaigždinių metamorfozių laikotarpiai turi būti pasibaigę. Visata į priekį turi žengti aiškiu keliu; jos orbita turi būti saugiai ir galutinai nusistovėjusi.

2. *Dvasinė ištikimybė.* Turi egzistuoti tokia būseną, kada Dievo Sūnus Aukščiausiasis Valdovas, kuris vadovauja tokios visatos reikalams, yra pripažįstamas visuotinai, ir jam išreiškiama visuotinė ištikimybė. Tarp visos vietinės visatos atskirų planetų, sistemų, ir žvaigždynų turi būti atsiradusi harmoningo bendradarbiavimo būseną.

Apie jūsų vietinę visatą net negalvojama, kad ji priklauso supervisatos nusistovėjusiai fizinei kategorijai, tuo labiau nemanoma, kad ji turi narystę supervisatos pripažintoje dvasinėje šeimoje. Nors Nebadonas dar neturi atstovavimo Uversoje, bet kartas nuo karto iš supervisatos vyriausybės mes būname siunčiami į jo pasaulius su specialiomis misijomis, net ir taip, kaip dabar aš esu atvykęs į Urantiją tiesiai iš Uversos. Mes suteikiame bet kokią įmanomą pagalbą jūsų reguliuotojams ir valdovams, jiems sprendžiant savo sunkias problemas; mes trokstame pamatyti jūsų visatą pasirengusią tam, kad būtų iki galo priimta į supervisatos šeimos asocijuotus kūrinius.

councils of the Ancients of Days, membership in the superuniverse confederation, are:

15.9.16 (177.15) 1. *Physical Stability.* The stars and planets of a local universe must be in equilibrium; the periods of immediate stellar metamorphosis must be over. The universe must be proceeding on a clear track; its orbit must be safely and finally settled.

15.9.17 (177.16) 2. *Spiritual Loyalty.* There must exist a state of universal recognition of, and loyalty to, the Sovereign Son of God who presides over the affairs of such a local universe. There must have come into being a state of harmonious co-operation between the individual planets, systems, and constellations of the entire local universe.

15.9.18 (177.17) Your local universe is not even reckoned as belonging to the settled physical order of the superuniverse, much less as holding membership in the recognized spiritual family of the supergovernment. Although Nebadon does not yet have representation on Uversa, we of the superuniverse government are dispatched to its worlds on special missions from time to time, even as I have come to Urantia directly from Uversa. We lend every possible assistance to your directors and rulers in the solution of their difficult problems; we are desirous of seeing your universe qualified for full admission into the associated creations of the superuniverse family.

10. SUPERVISAŲ VALDOVAI

Supervisatų būstinės yra laiko-erdvės sferų aukštųjų dvasinių vyriausybių vietos. Supervyriausybės vykdomajai atšakai, kilusiai iš Trejybės Tarybų, betarpiškai vadovauja aukščiausiosios priežiūros viena iš Septynių Pagrindinių Dvasių, būtybių, kurios sėdi Rojaus valdžios vietose ir administruoja supervisatas per Septynis Aukščiausiuosius Vykdytojus, esančius Begalinės Dvasios septyniuose ypatinguose pasauliuose, labiausiai išoriškuose Rojaus palydovuose.

Supervisatų būstinės yra Atspindinčiųjų Dvasių ir Atspindimojo Įvaizdžio Padėjų gyvenamosios vietos. Iš šitos tarpinės padėties šitos nuostabios būtybės vykdo savo milžiniškas atspindėjimo operacijas, šitokiu būdu tarnaudamos centrinei visatai viršuje ir vietinėms visatoms apačioje.

Kiekvienai supervisatai vadovauja trys Dienų Senieji, supervyriausybės jungtiniai vyriausieji vykdytojai. Supervisatos vyriausybės vykdančioje atšakoje personalą sudaro septynios skirtingos grupės:

10. RULERS OF THE SUPERUNIVERSES

15.10.1 (178.1) The headquarters of the superuniverses are the seats of the high spiritual government of the time-space domains. The executive branch of the supergovernment, taking origin in the Councils of the Trinity, is immediately directed by one of the Seven Master Spirits of supreme supervision, beings who sit upon seats of Paradise authority and administer the superuniverses through the Seven Supreme Executives stationed on the seven special worlds of the Infinite Spirit, the outermost satellites of Paradise.

15.10.2 (178.2) The superuniverse headquarters are the abiding places of the Reflective Spirits and the Reflective Image Aids. From this midway position these marvelous beings conduct their tremendous reflectivity operations, thus ministering to the central universe above and to the local universes below.

15.10.3 (178.3) Each superuniverse is presided over by three Ancients of Days, the joint chief executives of the supergovernment. In its executive branch the personnel of the superuniverse government consists of seven

1. Dienų Senieji.
2. Išminties Tobulintojai.
3. Dieviškieji Patarėjai.
4. Visuotiniai Cenzoriai.
5. Galingieji Žinianešiai.
6. Tie Aukštieji Valdžioje.
7. Tie be Vardo ir Skaičiaus.

Trims Dienų Seniesiems betarpiškai padeda vieno milijardo Išminties Tobulintojų korpusas, su kuriuo yra susieti trys milijardai Dieviškųjų Patarėjų. Vienas milijardas Visuotinių Cenzorių yra paskirta kiekvienai supervisatos administracijai. Šitos trys grupės yra Trejybės Lygiavertės Asmenybės, tiesiogiai ir dieviškai kilusios iš Rojaus Trejybės.

Likusios trys kategorijos, Galingieji Žinianešiai, Tie Aukštieji Valdžioje, ir Tie be Vardo ir Skaičiaus, yra pašlovinti pakilusieji mirtingieji. Pirmieji iš šitų kategorijų pasirodė pakilusiųjų režimo metu ir perėjo per Havoną Grandfandos dienomis. Kada jie pasiekė Rojų, tada jie buvo įtraukti į Užbaigtumo Korpusą, apkabinti Rojaus Trejybės, ir vėliau paskirti į Dienų Senųjų dieviškąją tarnystę. Kaip klasė, šitos kategorijos yra žinomos kaip Pasiekimo Sutrejbinti Sūnūs, būdamos dualistinės prigimties, bet dabar esančios Trejybės tarnystėje. Šitokiu būdu supervisatos vyriausybė buvo išplėsta tam, kad įtrauktų pašlovintus ir išstobulintus evoliucinių pasaulių vaikus.

Lygiavertę supervisatos tarybą sudaro anksčiau paminėtos septynios vykdomosios grupės ir žemiau išvardinti sektorių valdovai ir kiti regioniniai prižiūrėtojai:

1. Dienų Tobulieji—supervisatos didžiųjų sektorių valdovai.
2. Dienų Nesenieji—supervisatos mažųjų sektorių tvarkytojai.
3. Dienų Sąjungos—vietinių visatų valdovų Rojaus patarėjai.
4. Dienų Ištikimieji—žvaigždynų vyriausybių valdovų Pačių Aukštųjų Rojaus patarėjai.
5. Trejybės Sūnūs Mokytojai, kurie kartais gali budėti supervisatos būstinėje.
6. Dienų Amžinieji, kurie gali kartais būti supervisatos būstinėje.
7. Septyni Atspindimo Įvaizdžio Padėjėjai—

different groups:

- 15:10.4 (178.4) 1. Ancients of Days.
- 15:10.5 (178.5) 2. Perfectioners of Wisdom.
- 15:10.6 (178.6) 3. Divine Counselors.
- 15:10.7 (178.7) 4. Universal Censors.
- 15:10.8 (178.8) 5. Mighty Messengers.
- 15:10.9 (178.9) 6. Those High in Authority.
- 15:10.10 (178.10) 7. Those without Name and Number.

15:10.11 (178.11) The three Ancients of Days are immediately assisted by a corps of one billion Perfectioners of Wisdom, with whom are associated three billion Divine Counselors. One billion Universal Censors are attached to each superuniverse administration. These three groups are Co-ordinate Trinity Personalities, taking origin directly and divinely in the Paradise Trinity.

15:10.12 (178.12) The remaining three orders, Mighty Messengers, Those High in Authority, and Those without Name and Number, are glorified ascendant mortals. The first of these orders came up through the ascendant regime and passed through Havona in the days of Grandfanda. Having attained Paradise, they were mustered into the Corps of the Finality, embraced by the Paradise Trinity, and subsequently assigned to the supernal service of the Ancients of Days. As a class, these three orders are known as Trinitized Sons of Attainment, being of dual origin but now of Trinity service. Thus was the executive branch of the superuniverse government enlarged to include the glorified and perfected children of the evolutionary worlds.

15:10.13 (178.13) The co-ordinate council of the superuniverse is composed of the seven executive groups previously named and the following sector rulers and other regional overseers:

- 15:10.14 (179.1) 1. Perfections of Days — the rulers of the superuniverse major sectors.
- 15:10.15 (179.2) 2. Recents of Days — the directors of the superuniverse minor sectors.
- 15:10.16 (179.3) 3. Unions of Days — the Paradise advisers to the rulers of the local universes.
- 15:10.17 (179.4) 4. Faithfuls of Days — the Paradise counselors to the Most High rulers of the constellation governments.
- 15:10.18 (179.5) 5. Trinity Teacher Sons who may chance to be on duty at superuniverse headquarters.
- 15:10.19 (179.6) 6. Eternals of Days who may happen to be present at superuniverse headquarters.
- 15:10.20 (179.7) 7. The seven Reflective Image Aids

septynių Atspindinčiųjų Dvasių atstovai ir per jas atstovaujantys Rojaus Septynioms Pagrindinėms Dvasioms.

Atspindimojo Įvaizdžio Padėjėjai taip pat atstovauja dideliui skaičiui būtybių grupių, kurios yra įtakingos supervisatos vyriausybėje, tačiau kurios, šiuo metu, dėl įvairių priežasčių, nėra iki galo aktyvios pagal savo individualius sugebėjimus. Šita grupė apima: Aukščiausiosios Būtybės besivystantį asmenybės pasireiškimą supervisatoje, Aukščiausiojo Beribius Prižiūrėtojus, Galutiniojo Apribotus Vicegerentus, Madžestono neįvardintus ryšio atspindėtojus, ir Amžinojo Sūnaus viršasmenius dvasinius atstovus.

Supervisatos būstinėje beveik visada galima surasti sukurtų būtybių visų grupių atstovus. Supervisatų įprastą tarnavimo darbą atlieka galingieji sekonafimai ir Begalinės Dvasios milžiniškos šeimos kiti atstovai. Šitiems nuostabiems centrams administruojant supervisatą, kontroliuojant supervisatą, tarnaujant supervisatai, ir įvykdant supervisatos nuosprendžius, visuotinės gyvybės kiekvienos sferos protingos būtybės yra kartu įtraukiamos ir į veiksmingą tarnavimą, išmintingą administravimą, kupiną meilės globą, ir teisingą sprendimo priėmimą.

Supervisatos neturi kokio nors pobūdžio ambasadorių atstovavimo; viena nuo kitos jos yra visiškai izoliuotos. Viena apie kitos reikalus sužino tikrai per Rojaus analitinį centrą, kurį turi Septynios Pagrindinės Dvasios. Jų valdovai dieviškosios išminties tarybose dirba savo pačių supervisatų gerovei nepriklausomai nuo to, kas bevyktų visuotinės kūrinijos kituose sektoriuose. Šita supervisatų izoliacija išliks iki to laiko, kol bus pasiektas jų koordinavimas besivystančios patirtinės Aukščiausiosios Būtybės asmenybės-suverenumo labiau užbaigtu įgyvendinimu.

11. SVARSTYMŲ ASAMBLĖJA

Būtent tokiuose pasauliuose, kaip Uversa, būtybės, atstovaujančios tobulumo autokratijai ir evoliucijos demokratijai, vienos su kitomis susitinka betarpiškai. Supervyriausybės vykdomoji atšaka atsiranda tobulumo sferose; įstatymus leidžiančioji atšaka atsiranda iš evoliucinių visatų suklestėjimo.

Supervisatų svarstymų asamblėja yra apribota būstinės pasauliu. Šią įstatymus priimančiąją arba patariamąją tarybą sudaro septyneri rūmai, į kiekvienus rūmus kiekviena vietinė visata, priimta į supervisatų tarybas, renka

— the spokesmen of the seven Reflective Spirits and through them representatives of the Seven Master Spirits of Paradise.

15:10.21 (179.8) The Reflective Image Aids also function as the representatives of numerous groups of beings who are influential in the superuniverse governments, but who are not, at present, for various reasons, fully active in their individual capacities. Embraced within this group are: the evolving superuniverse personality manifestation of the Supreme Being, the Unqualified Supervisors of the Supreme, the Qualified Vicegerents of the Ultimate, the unnamed liaison reflectivators of Majeston, and the superpersonal spirit representatives of the Eternal Son.

15:10.22 (179.9) At almost all times it is possible to find representatives of all groups of created beings on the headquarters worlds of the superuniverses. The routine ministering work of the superuniverses is performed by the mighty seconaphim and by other members of the vast family of the Infinite Spirit. In the work of these marvelous centers of superuniverse administration, control, ministry, and executive judgment, the intelligences of every sphere of universal life are mingled in effective service, wise administration, loving ministry, and just judgment.

15:10.23 (179.10) The superuniverses do not maintain any sort of ambassadorial representation; they are completely isolated from each other. They know of mutual affairs only through the Paradise clearinghouse maintained by the Seven Master Spirits. Their rulers work in the councils of divine wisdom for the welfare of their own superuniverses regardless of what may be transpiring in other sections of the universal creation. This isolation of the superuniverses will persist until such time as their co-ordination is achieved by the more complete factualization of the personality-sovereignty of the evolving experiential Supreme Being.

11. THE DELIBERATIVE ASSEMBLY

15:11.1 (179.11) It is on such worlds as Uversa that the beings representative of the autocracy of perfection and the democracy of evolution meet face to face. The executive branch of the supergovernment originates in the realms of perfection; the legislative branch springs from the flowering of the evolutionary universes.

15:11.2 (179.12) The deliberative assembly of the superuniverse is confined to the headquarters world. This legislative or advisory council consists of seven houses, to each of which every local universe admitted to the superuniverse councils

vietinį atstovą. Šituos atstovus iš kylančiųjų piligrimų, baigusią mokymą Orvontone, kurie laukia Uversoje turėdami leidimą tam, jog būtų nugabenti į Havoną, parenka tokių vietinių visatų aukštosios tarybos. Tokios tarnystės vidutiniška trukmė yra maždaug vienas šimtas metų standartiniu supervisatos laiku.

Aš iš tikrųjų nieko negirdėjau, jog būtų buvęs koks nors nesutarimas tarp Orvontono vykdytojų ir Uversos asamblėjos. Niekada dar, per mūsų supervisatos istoriją, svarstymų organas nebuvo pateikęs tokios rekomendacijos, dėl kurios įgyvendinimo supervisatos vyriausybės vykdomasis skyrius būtų bent jau suabejojęs. Visada iš tiesų vyravo tobuliausia harmonija ir tarpusavio sutarimas, o visa tai pažymi tą faktą, jog evoliucinės būtybės iš tikrųjų gali pasiekti išstobulintos išminties, kuri jas gali sujungti su tobulos kilmės ir dieviškosios prigimties asmenybėmis, aukštumas. Svarstymų asamblėjų buvimas supervisatų būstinėse atskleidžia Visuotinio Tėvo ir jo Amžinojo Sūnaus visos gigantiškos evoliucinės sampratos išmintį ir pranašauja jos galutinį triumfą.

12. AUKŠČIAUSIEJI TRIBUNOLAI

Kada mes kalbame apie Uversos vyriausybės vykdomąją ir įstatymus priimančiąją atšakas, tai jūs galite, pagal Urantijos pilietinio valdymo kai kurių formų analogiją, samprotauti, jog mes turime turėti trečiąją arba juridinę atšaką, ir mes ją turime; bet ji neturi atskiro personalo. Mūsų teismai yra sudaryti šitokiu būdu: Jiems pirmininkauja, sutinkamai su bylos pobūdžiu ir rimtumu, vienas Dienų Senasis, vienas Išminties Tobulintojas, arba vienas Dieviškasis Patarėjas. Liudijimus už arba prieš individą, planetą, sistemą, žvaigždyną, ar visatą pateikia ir aiškina Cenzoriai. Laiko vaikų ir evoliucinių planetų gynimą siūlo Galingieji Žinianešiai, oficialūs supervisatų vyriausybės stebėtojai vietinėse visatose ir sistemose. Aukštosios vyriausybės požiūrį išdėsto Tie Aukštieji Valdžioje. Ir nuosprendį paprastai formuluoja kintančio dydžio komisija, susidedanti iš vienodo skaičiaus Tų be Vardo ir Skaičiaus ir grupės supratingų asmenybių, parinktų iš svarstymų asamblėjos.

Dienų Senujų teismai yra aukščiausieji peržiūros tribunolai visų komponentinių visatų dvasiniams nuosprendžiams. Vietinių visatų Sūnūs Valdovai yra aukščiausieji savo pačių valdose; jie supervyriausybei yra pavaldūs tik tiek, kiek patys savanoriškai perduoda savo reikalus tam, kad Dienų Senieji patartų arba priimtų nuosprendį, išskyrus tas bylas, kurios yra susijusios su valinių tvarinių sunaikinimu.

elects a native representative. These representatives are chosen by the high councils of such local universes from among the ascending-pilgrim graduates of Orvonton who are tarrying on Uversa, accredited for transport to Havona. The average term of service is about one hundred years of superuniverse standard time.

15:11.3 (180.1) Never have I known of a disagreement between the Orvonton executives and the Uversa assembly. Never yet, in the history of our superuniverse, has the deliberative body ever passed a recommendation that the executive division of the supergovernment has even hesitated to carry out. There always has prevailed the most perfect harmony and working agreement, all of which testifies to the fact that evolutionary beings can really attain the heights of perfected wisdom which qualifies them to consort with the personalities of perfect origin and divine nature. The presence of the deliberative assemblies on the superuniverse headquarters reveals the wisdom, and foreshadows the ultimate triumph, of the whole vast evolutionary concept of the Universal Father and his Eternal Son.

12. THE SUPREME TRIBUNALS

15:12.1 (180.2) When we speak of executive and deliberative branches of the Uversa government, you may, from the analogy of certain forms of Urantian civil government, reason that we must have a third or judicial branch, and we do; but it does not have a separate personnel. Our courts are constituted as follows: There presides, in accordance with the nature and gravity of the case, an Ancient of Days, a Perfector of Wisdom, or a Divine Counselor. The evidence for or against an individual, a planet, system, constellation, or universe is presented and interpreted by the Censors. The defense of the children of time and the evolutionary planets is offered by the Mighty Messengers, the official observers of the superuniverse government to the local universes and systems. The attitude of the higher government is portrayed by Those High in Authority. And ordinarily the verdict is formulated by a varying-sized commission consisting equally of Those without Name and Number and a group of understanding personalities chosen from the deliberative assembly.

15:12.2 (180.3) The courts of the Ancients of Days are the high review tribunals for the spiritual adjudication of all component universes. The Sovereign Sons of the local universes are supreme in their own domains; they are subject to the supergovernment only in so far as they voluntarily submit matters for counsel or adjudication by the Ancients of Days except in matters involving the extinction of will creatures.

Mandatai dėl nuosprendžio atsiranda vietinėse visatose, bet nuosprendžiai dėl valinio tvarinio sunaikinimo visada priimami supervisatos būstinėje ir vykdomi iš jos. Vietinių visatų Sūnūs gali pateikti dekretą dėl mirtingojo žmogaus išlikimo, tačiau tik Dienų Senieji gali priimti vykdomąjį nuosprendį dėl amžinojo gyvenimo ir mirties reikalų.

Dėl visų reikalų, kuriems nereikia teismo, įrodymų pateikimo, sprendimus priima Dienų Senieji arba jų pagalbininkai, ir šitie sprendimai visada būna vienbalsiai. Čia mes kalbame apie tobulumo tarybas. Šituose aukščiausiųjų ir nuostabiausiųjų tribunolų dekretuose nėra nei nesutarimų, nei mažumos nuomonių.

Su tam tikromis negausiomis išimtimis šios supervyriausybės atitinkamose savo sferose jurisdikciją vykdo visa kam ir visoms būtybėms. Nėra apeliavimo dėl supervisatos valdžios nurodymų ir sprendimų, kadangi jie išreiškia Dienų Senujų ir tos Pagrindinės Dvasios, kuri, iš Rojaus, vadovauja tos konkrečios supervisatos likimui, sutampančias nuomones.

13. SEKTORIŲ VYRIAUSYBĖS

Didysis sektorius sudaro maždaug vieną dešimtadalį visos supervisatos ir susideda iš vieno šimto mažųjų sektorių, dešimt tūkstančių vietinių visatų, maždaug vieno šimto milijardų apgyvendinamų pasaulių. Šituos didžiuosius sektorius valdo trys Dienų Tobulieji, Trejybės Aukščiausiosios Asmenybės.

Dienų Tobulųjų teismai yra sudaryti didele dalimi taip, kaip ir Dienų Senujų teismai, išskyrus tai, kad jie nepriima dvasinių nuosprendžių valdoms. Šių didžiųjų sektorių vyriausybių darbas daugiausia yra susijęs su toli nusidriekusi kūrinių intelektualiu statusu. Didieji sektoriai sulaiko, sprendžia, išplatina, susistamina, kad būtų pranešama Dienų Senujų teismams, kasdienio ir administracinio pobūdžio visus supervisatos svarbos reikalus, kurie nėra betarpiškai susiję su valdų dvasiniu administravimu arba su Rojaus Valdovų planų dėl mirtingųjų kilimo vykdymu. Didžiojo sektoriaus vyriausybės personalas niekuo nesiskiria nuo supervisatos vyriausybės personalo.

Kaip Uversos nuostabūs palydovai yra susiję su jūsų baigiamuoju dvasiniu parengimu Havonai, taip Udidžiojo penktojo septyniasdešimt palydovų iš tiesų yra atsidavę jūsų supervisatos intelektualiam mokymui ir vystymui. Iš tikrųjų iš viso Orvontono čia yra surinktos išmintingos būtybės, kurios nenuilstamai dirba tam, kad laiko

Mandates of judgment originate in the local universes, but sentences involving the extinction of will creatures are always formulated on, and executed from, the headquarters of the superuniverse. The Sons of the local universes can decree the survival of mortal man, but only the Ancients of Days may sit in executive judgment on the issues of eternal life and death.

15:12.3 (180.4) In all matters not requiring trial, the submission of evidence, the Ancients of Days or their associates render decisions, and these rulings are always unanimous. We are here dealing with the councils of perfection. There are no disagreements nor minority opinions in the decrees of these supreme and superlative tribunals.

15:12.4 (180.5) With certain few exceptions the supergovernments exercise jurisdiction over all things and all beings in their respective domains. There is no appeal from the rulings and decisions of the superuniverse authorities since they represent the concurred opinions of the Ancients of Days and that Master Spirit who, from Paradise, presides over the destiny of the superuniverse concerned.

13. THE SECTOR GOVERNMENTS

15:13.1 (181.1) A major sector comprises about one tenth of a superuniverse and consists of one hundred minor sectors, ten thousand local universes, about one hundred billion inhabitable worlds. These major sectors are administered by three Perfections of Days, Supreme Trinity Personalities.

15:13.2 (181.2) The courts of the Perfections of Days are constituted much as are those of the Ancients of Days except that they do not sit in spiritual judgment upon the realms. The work of these major sector governments has chiefly to do with the intellectual status of a far-flung creation. The major sectors detain, adjudicate, dispense, and tabulate, for reporting to the courts of the Ancients of Days, all matters of superuniverse importance of a routine and administrative nature which are not immediately concerned with the spiritual administration of the realms or with the outworking of the mortal-ascension plans of the Paradise Rulers. The personnel of a major sector government is no different from that of the superuniverse.

15:13.3 (181.3) As the magnificent satellites of Uversa are concerned with your final spiritual preparation for Havona, so are the seventy satellites of Umajor the fifth devoted to your superuniverse intellectual training and development. From all Orvonton, here are gathered together the wise beings who labor untiringly to prepare the mortals of time for their

mirtinguosius parengtų tolimesniam žengimui į priekį link amžinybės karjeros. Kylančiųjų mirtingųjų didžiausia mokymo dalis yra įgyvendinama šiuose septyniadešimtyje mokymo pasaulių.

Mažųjų sektorių vyriausybėms vadovauja po tris Dienų Nesenuosius. Jų administracija daugiausia rūpinasi savo sudedamųjų vietinių visatų fizine kontrole, suvienijimu, stabilizavimu, ir administravimo įprastiniu koordinavimu. Kiekvienas mažasis sektorius apima vieną šimtą vietinių visatų, dešimt tūkstančių žvaigždynų, vieną milijoną sistemų, arba apie vieną milijardą apgyvendinamų pasaulių.

Mažųjų sektorių būstinių pasauliai yra Pagrindinių Fizinių Kontrolierių didingos susitikimų vietos. Šituos būstinių pasaulius supa septynios mokymo sferos, kurios sudaro supervisatos pradinės mokyklas ir yra lavinimo centrai, kuriuose pateikiamos fizinės ir administracinės žinios, susijusios su visatų visata.

Mažųjų sektorių vyriausybių administratoriai yra tiesiogiai pavaldūs didžiojo sektoriaus valdovų jurisdikcijai. Dienų Nesenieji gauna visus stebėjimų pranešimus ir koordinuoja visas rekomendacijas, kurios pasiekia supervisatą iš Dienų Sąjungų, kurios kaip Trejybės stebėtojai ir patarėjai yra dislokuotos vietinių visatų būstinių sferose, ir iš Dienų Ištikimųjų, kurie panašiai yra priskirti prie Pačių Aukštųjų tarybų žvaigždynų būstinėse. Visi tokie pranešimai yra siunčiami Dienų Tobuliesiems didžiuosiuose sektoriuose, kad vėliau būtų perduoti toliau Dienų Senųjų teismams. Šitokiu būdu Trejybės režimas nusidriekia nuo vietinių visatų žvaigždynų aukštyn iki supervisatos būstinės. Vietinių sistemų būstinės Trejybės atstovų neturi.

14. SEPTYNIŲ SUPERVISAŲ TIKSLAI

Yra septyni pagrindiniai tikslai, kurie atsiskleidžia septynių supervisatų evoliucijoje. Kiekvienas pagrindinis tikslas supervisatos evoliucijoje turės pilniausią išraišką tik tai vienoje iš septynių supervisatų, ir dėl to iš tiesų kiekviena supervisata turi ypatingą funkciją ir unikalų pobūdį.

Orvontonas, septintoji supervisata, toji, kuriai priklauso jūsų vietinė visata, daugiausia yra žinomas dėl savo gausaus ir atsidavusio gailėstingo tarnavimo, kurį dovanoja šių sferų mirtingiesiems. Jis yra garsus dėl to būdo, kuriame vyrauja teisingumas, suminkštintas

further progress towards the career of eternity. Most of this training of ascending mortals is conducted on the seventy study worlds.

15:13.4 (181.4) The *minor sector* governments are presided over by three Recents of Days. Their administration is concerned mainly with the physical control, unification, stabilization, and routine co-ordination of the administration of the component local universes. Each minor sector embraces as many as one hundred local universes, ten thousand constellations, one million systems, or about one billion inhabitable worlds.

15:13.5 (181.5) Minor sector headquarters worlds are the grand rendezvous of the Master Physical Controllers. These headquarters worlds are surrounded by the seven instruction spheres which constitute the entrance schools of the superuniverse and are the centers of training for physical and administrative knowledge concerning the universe of universes.

15:13.6 (181.6) The administrators of the minor sector governments are under the immediate jurisdiction of the major sector rulers. The Recents of Days receive all reports of observations and co-ordinate all recommendations which come up to a superuniverse from the Unions of Days who are stationed as Trinity observers and advisers on the headquarters spheres of the local universes and from the Faithfuls of Days who are similarly attached to the councils of the Most Highs at the headquarters of the constellations. All such reports are transmitted to the Perfections of Days on the major sectors, subsequently to be passed on to the courts of the Ancients of Days. Thus the Trinity regime extends from the constellations of the local universes up to the headquarters of the superuniverse. The local system headquarters do not have Trinity representatives.

14. PURPOSES OF THE SEVEN SUPERUNIVERSES

15:14.1 (181.7) There are seven major purposes which are being unfolded in the evolution of the seven superuniverses. Each major purpose in superuniverse evolution will find fullest expression in only one of the seven superuniverses, and therefore does each superuniverse have a special function and a unique nature.

15:14.2 (182.1) Orvonton, the seventh superuniverse, the one to which your local universe belongs, is known chiefly because of its tremendous and lavish bestowal of merciful ministry to the mortals of the realms. It is renowned for the manner in which justice prevails as tempered by mercy and

gailestingumu, o valdžia valdo remdamasi kantrybe, tuo metu, kai laiko aukos yra laisvai aukojamos tam, kad užtikrintų amžinybės stabilizavimą. Orvontonas yra meilės ir gailestingumo demonstravimas visatoje.

Tačiau, labai sunku pavaizduoti mūsų sampratą apie šio evoliucinio tikslo, kuris atsiskleidžia Orvontone, tikrąjį pobūdį, bet galima būtų apie jį užsiminti pasakius tai, jog šitame superkūrinyje mes jaučiame, kad šeši kosminės evoliucijos unikalūs tikslai, kaip jie pasireiškia šešiuose asocijuotuose superkūriniuose, čia yra tarpusavyje susiejami į visumos prasmingumą; ir būtent dėl šitos priežasties mes kartais darydavome prielaidą, jog Dievo Aukščiausiojo išvystytas ir užbaigtas įsameninimas tolimoje ateityje ir iš Uversos valdys išstobulintas septynias supervisatas savo tuo metu pasiektos visagalės suverenios valdžios viso patirtinio didingumo dėka.

Kaip Orvontonas yra unikalūs prigimtini ir individualus lemtimi, lygiai taip ir kiekviena iš šešių su juo susietų supervisatų yra unikali prigimtini ir individuali lemtimi. Tačiau didelė dalis to, kas vyksta Orvontone, jums neapreiškiama, ir iš šitų Orvontono gyvenimo neapreiktų aspektų didelė dalis turi būti kuo pilniausiai išreikšta kurioje nors kitoje supervisatoje. Supervisatos evoliucijos septyni tikslai apima visas septynias supervisatas, bet kiekvienas superkūrinys išraišką iki galo suteiks tik tai vienam iš šitų tikslų. Tam, kad daugiau suprastumėte apie šiuos supervisatų tikslus, daug kas, ko jūs nesuprantate, jums turėtų būti apreiškta, bet net ir tada jūs suvoktumėte tik tai mažą dalį. Šitas ištisas pasakojimas suteikia tik tai trumpą žvilgsnį į milžinišką kūrinį, kurio dalis yra jūsų pasaulis ir vietinė sistema.

Jūsų pasaulis vadinamas Urantija, ir jo numeris planetų grupėje, arba Satanijos sistemoje, yra 606. Šita sistema šiuo metu turi 619 apgyvendintų pasaulių, o daugiau negu du šimtai papildomų planetų palankiai vystosi link to, kad taptų apgyvendintais pasauliais kažkuriuo metu ateityje.

Satanija turi būstinės pasaulį, vadinamą Jerusemu, o Norlatiadeko žvaigždynė šios sistemos numeris yra dvidešimtas ketvirtas. Jūsų žvaigždyną, Norlatiadeką, sudaro vienas šimtas vietinių sistemų, ir jis turi būstinės pasaulį, vadinamą Edentija. Norlatiadekas yra septyniasdešimtas numeris Nebadono visatoje. Nebadono vietinę visatą sudaro vienas šimtas žvaigždynų, ir ji turi sostinę, žinomą Salvingtono vardu. Ensos mažajame sektoriuje Nebadono visata turi aštuoniasdešimt ketvirtąjį numerį.

Ensos mažąjį sektorių sudaro vienas šimtas vietinių visatų, ir jis turi sostinę, kuri yra vadinama Umažoji trečioji. Šitas mažasis sektorius turi trečiąjį numerį Splandono didžiajame sektoriuje.

power rules as conditioned by patience, while the sacrifices of time are freely made to secure the stabilization of eternity. Orvonton is a universe demonstration of love and mercy.

15:14.3 (182.2) It is, however, very difficult to describe our conception of the true nature of the evolutionary purpose which is unfolding in Orvonton, but it may be suggested by saying that in this supercreation we feel that the six unique purposes of cosmic evolution as manifested in the six associated supercreations are here being interassociated into a meaning-of-the-whole; and it is for this reason that we have sometimes conjectured that the evolved and finished personalization of God the Supreme will in the remote future and from Uversa rule the perfected seven superuniverses in all the experiential majesty of his then attained almighty sovereign power.

15:14.4 (182.3) As Orvonton is unique in nature and individual in destiny, so also is each of its six associated superuniverses. A great deal that is going on in Orvonton is not, however, revealed to you, and of these unrevealed features of Orvonton life, many are to find most complete expression in some other superuniverse. The seven purposes of superuniverse evolution are operative throughout all seven superuniverses, but each supercreation will give fullest expression to only one of these purposes. To understand more about these superuniverse purposes, much that you do not understand would have to be revealed, and even then you would comprehend but little. This entire narrative presents only a fleeting glimpse of the immense creation of which your world and local system are a part.

15:14.5 (182.4) Your world is called Urantia, and it is number 606 in the planetary group, or system, of Satania. This system has at present 619 inhabited worlds, and more than two hundred additional planets are evolving favorably toward becoming inhabited worlds at some future time.

15:14.6 (182.5) Satania has a headquarters world called Jerusem, and it is system number twenty-four in the constellation of Norlatiadek. Your constellation, Norlatiadek, consists of one hundred local systems and has a headquarters world called Edentia. Norlatiadek is number seventy in the universe of Nebadon. The local universe of Nebadon consists of one hundred constellations and has a capital known as Salvington. The universe of Nebadon is number eighty-four in the minor sector of Ensa.

15:14.7 (182.6) The minor sector of Ensa consists of one hundred local universes and has a capital called Uminor the third. This minor sector is number three in the major sector of Splandon.

Splandoną sudaro vienas šimtas mažųjų sektorių, ir jis turi pasaulį būstinę, kuri yra vadinama Udidžioji penktoji. Tai yra Orvontono supervisatos, didžiosios visatos septintojo segmento, penktasis didysis sektorius. Šitokiu būdu jūs galite nustatyti savo planetos vietą visatų visatos organizacijos ir administracijos schemoje.

Didžiojoje visatoje jūsų pasaulio, Urantijos, numeris yra 5.342.482.337.666. Tai yra registracijos numeris Uversoje ir Rojuje, jūsų numeris apgyvendintų pasaulių kataloge. Aš žinau registracijos numerį fizinėje sferoje, bet jis yra tokio nepaprasto dydžio, kad mirtingojo protui turi mažai praktinės reikšmės.

Jūsų planeta yra milžiniško kosmoso narys; jūs priklausote beveik begalinei pasaulių šeimai, bet jūsų sfera yra taip tiksliai administruojama ir taip su meile puoselėjama tarsi ji būtų vienintelis apgyvendintas pasaulis visoje egzistencijoje.

[Pateikta Visuotinio Cenzoriaus, gyvenančio Uversoje.]

Splandon consists of one hundred minor sectors and has a headquarters world called Umajor the fifth. It is the fifth major sector of the superuniverse of Orvonton, the seventh segment of the grand universe. Thus you can locate your planet in the scheme of the organization and administration of the universe of universes.

15:14.8 (182.7) The grand universe number of your world, Urantia, is 5,342,482,337,666. That is the registry number on Uversa and on Paradise, your number in the catalogue of the inhabited worlds. I know the physical-sphere registry number, but it is of such an extraordinary size that it is of little practical significance to the mortal mind.

15:14.9 (183.1) Your planet is a member of an enormous cosmos; you belong to a well-nigh infinite family of worlds, but your sphere is just as precisely administered and just as lovingly fostered as if it were the only inhabited world in all existence.

15:14.10 (183.2) [Presented by a Universal Censor hailing from Uversa.]

16 Dokumentas. Septynios Pagrindinės Dvasios

⇐ 015

URANTIJOS KNYGA

017 ⇐

I DALIS. CENTRINĖ VISATA IR SUPERVISATOS

16 DOKUMENTAS. SEPTYNIOS PAGRINDINĖS DVASIOS

Skyrius

ĮVADAS

1. Ryšys su Triviene Dievybe
2. Ryšys su Begaline Dvasia
3. Pagrindinių Dvasių tapatybė ir skirtingumas
4. Pagrindinių Dvasių savybės ir funkcijos
5. Ryšys su tvariniais
6. Kosminis Protas
7. Morale, dora, ir asmenybė
8. Urantijos asmenybė
9. Žmogiškosios sąmonės tikrovė

PAPER 16 THE SEVEN MASTER SPIRITS

SECTIONS

Introduction

1. Relation to Triune Deity
2. Relation to the Infinite Spirit
3. Identity and Diversity of the Master Spirits
4. Attributes and Functions of the Master Spirits
5. Relation to Creatures
6. The Cosmic Mind
7. Morals, Virtue, and Personality
8. Urantia Personality
9. Reality of Human Consciousness

ĮVADAS

ROJAUS Septynios Pagrindinės Dvasios yra Begalinės Dvasios pirminės asmenybės. Šituo septynkartiniu savęs padauginimo kūrybiniu veiksmu Begalinė Dvasia išnaudojo matematinių kombinacijų galimybes, kurios tik gali būti faktiškai egzistuojant Dievybės trims asmenims. Jeigu būtų buvę įmanoma sukurti didesnį skaičių Pagrindinių Dvasių, tai jos būtų sukurtos, bet yra tiksliai septynios asociatyvios galimybės, ir tiksliai septynios, neatskiriamos nuo trijų Dievybių. Ir tai paaiškina, kodėl visata yra valdoma septyniuose didžiuliuose skyriuose, ir kodėl skaičius septyni iš esmės yra bazinis jos organizavimui ir administravimui.

Šitokiu būdu Septynios Pagrindinės Dvasios yra kilusios ir gauna individualius bruožus iš tokių septynių panašumų:

1. Visuotinio Tėvo.

INTRODUCTION

16:0.1 (184.1) THE Seven Master Spirits of Paradise are the primary personalities of the Infinite Spirit. In this sevenfold creative act of self-duplication the Infinite Spirit exhausted the associative possibilities mathematically inherent in the factual existence of the three persons of Deity. Had it been possible to produce a larger number of Master Spirits, they would have been created, but there are just seven associative possibilities, and only seven, inherent in three Deities. And this explains why the universe is operated in seven grand divisions, and why the number seven is basically fundamental in its organization and administration.

16:0.2 (184.2) The Seven Master Spirits thus have their origin in, and derive their individual characteristics from, the following seven likenesses:

- 16:0.3 (184.3)* 1. The Universal Father.

2. Amžinojo Sūnaus.

3. Begalinės Dvasios.

4. Tėvo ir Sūnaus.

5. Tėvo ir Dvasios.

6. Sūnaus ir Dvasios.

7. Tėvo, Sūnaus, ir Dvasios.

Mes labai mažai ką žinome apie Tėvo ir Sūnaus veiksmą kuriant Pagrindines Dvasias. Matomai jos buvo sukurtos asmeniniais Begalinės Dvasios veiksmais, bet mes buvome aiškiai mokomi, kad jų atsiradime dalyvavo tiek Tėvas, tiek Sūnus.

Dvasiniu charakteriu ir prigimtimi šitos Rojaus Septynios Dvasios yra kaip viena, bet visais kitais tapatybės aspektais jos yra labai nepanašios, o jų veiklos supervisatose rezultatai yra tokie, kad kiekvienos iš jų individualūs skirtumai yra neklystamai matomi. Didžiosios visatos septynių segmentų—ir net vienas su kitu susijusių išorinės erdvės segmentų—visus vėlesnius planus sąlygojo aukščiausios ir galutinės priežiūros šitų Septynių Pagrindinių Dvasių nedvasinis skirtingumas.

Pagrindinės Dvasios turi daug funkcijų, bet šiuo metu jų ypatinga sfera yra septynių supervisatų centrinė priežiūra. Kiekviena Pagrindinė Dvasia turi milžinišką jėgos koncentravimo būstinę, kuri lėtai skrieja aplink Rojaus periferiją, visada savo padėtį išlaikydama tiesiai prieš tą visatą, kurią tiesiogiai ir prižiūri, ir ties Rojaus specializuotu energijos kontrolės ir segmentinio energijos paskirstymo sukoncentravimo tašku. Bet kurios iš šių supervisatų radialinės ribų linijos iš tiesų sueina į prižiūrinčiosios Pagrindinės Dvasios Rojaus būstinę.

16:0.4 (184.4) 2. The Eternal Son.

16:0.5 (184.5) 3. The Infinite Spirit.

16:0.6 (184.6) 4. The Father and the Son.

16:0.7 (184.7) 5. The Father and the Spirit.

16:0.8 (184.8) 6. The Son and the Spirit.

16:0.9 (184.9) 7. The Father, Son, and Spirit.

16:0.10 (184.10) We know very little about the action of the Father and the Son in the creation of the Master Spirits. Apparently they were brought into existence by the personal acts of the Infinite Spirit, but we have been definitely instructed that both the Father and the Son participated in their origin.

16:0.11 (184.11) In spirit character and nature these Seven Spirits of Paradise are as one, but in all other aspects of identity they are very unlike, and the results of their functioning in the superuniverses are such that the individual differences of each are unmistakably discernible. All the afterplans of the seven segments of the grand universe — and even the correlative segments of outer space — have been conditioned by the other-than-spiritual diversity of these Seven Master Spirits of supreme and ultimate supervision.

16:0.12 (184.12) The Master Spirits have many functions, but at the present time their particular domain is the central supervision of the seven superuniverses. Each Master Spirit maintains an enormous force-focal headquarters, which slowly circulates around the periphery of Paradise, always maintaining a position opposite the superuniverse of immediate supervision and at the Paradise focal point of its specialized power control and segmental energy distribution. The radial boundary lines of any one of the superuniverses do actually converge at the Paradise headquarters of the supervising Master Spirit.

1. RYŠYS SU TRIVIENE DIEVYBE

Bendrai Veikiantysis, Begalinė Dvasia, yra būtina tam, kad būtų užbaigtas nepadalintos Dievybės trivenis įsameninimas. Šitas trigubas Dievybės įsameninimas yra neatsiejamai septinkartis pagal individualios ir asociatyvios išraiškos galimybę; dėl to vėlesnis planas sukurti visatas, apgyvendintas protingomis ir potencialiai dvasingomis būtybėmis, tinkamai išreiškiančiomis Tėvą, Sūnų, ir Dvasią, Septynių Pagrindinių Dvasių įsameninimą padarė neišvengiamą. Mes ėmėme kalbėti apie Dievybės trikartį įsameninimą kaip apie *absoliučią neišvengiamybę*, tuo tarpu ėmėme žiūrėti į Septynių Pagrindinių Dvasių atsiradimą kaip į *ikiabsoliučią neišvengiamybę*.

1. RELATION TO TRIUNE DEITY

16:1.1 (185.1) The Conjoint Creator, the Infinite Spirit, is necessary to the completion of the triune personalization of undivided Deity. This threefold Deity personalization is inherently sevenfold in possibility of individual and associative expression; hence the subsequent plan to create universes inhabited by intelligent and potentially spiritual beings, duly expressive of the Father, Son, and Spirit, made the personalization of the Seven Master Spirits inescapable. We have come to speak of the threefold personalization of Deity as the *absolute inevitability*, while we have come to look upon the appearance of the Seven Master Spirits as the *subabsolute inevitability*.

Nors Septynios Pagrindinės Dvasios vargu ar išreiškia *trigubą* Dievybę, bet jos yra *septinkartės* Dievybės amžinasis pavaizdavimas, Dievybės trijų amžinai egzistuojančių asmenų aktyvios ir asociatyvios funkcijos. Šitomis Septyniomis Dvasiomis, šitose Septyniuose Dvasiose, ir per šitas Septynias Dvasias Visuotinis Tėvas, Amžinasis Sūnus, arba Begalinė Dvasia, arba bet kuris dualistinis susivienijimas, gali veikti kaip tokie. Kada Tėvas, Sūnus, ir Dvasia veikia drauge, tada jie gali veikti ir iš tiesų veikia per Septintąją Pagrindinę Dvasią, bet ne kaip Trejybę. Pagrindinės Dvasios po vieną arba kolektyviai išreiškia bet kurią įmanomą ir visas įmanomas Dievybės funkcijas, vieną ir kelias, bet ne kolektyvinę, ne Trejybę. Septintoji Pagrindinė Dvasia asmeniškai neveikia Rojaus Trejybės atžvilgiu, ir kaip tik dėl to ji *asmeniškai* ir gali veikti Aukščiausiosios Būtybės vardu.

Tačiau kada Septynios Pagrindinės Dvasios savo asmeninės galios ir supervisatos valdžios atskiras vietas palieka ir susirenka apie Bendrai Veikiantįjį Rojaus Dievybės trivenėje akivaizdoje, tuo metu ir ten jos iš tiesų kolektyviai išreiškia neišskaidytos Dievybės—Trejybės—funkcinę galią, išmintį, ir valdžią besivystančioms visatoms ir besivystančiose visatose. Pirminės septinkartės Dievybės išraiškos tokia Rojaus sąjunga iš tiesų realiai apima, tiesiogine prasme aprėpia, viską iš trijų amžinųjų Dievybių kiekvieno požymio ir požūrio Aukštybėje ir Galutinybėje. Iš esmės, Septynios Pagrindinės Dvasios iš tiesų tuo metu ir ten apima Aukščiausiojo-Galutiniojo funkcinę sferą iki pagrindinės visatos ir pagrindinėje visatoje.

Tiek, kiek mes galime suprasti, tai šitos Septynios Dvasios yra susijusios su Dievybės trijų amžinųjų asmenų dieviškąja veikla; mes nematome jokių įrodymų, kad būtų tiesioginė sąsaja su Absoliuto trijų amžinųjų aspektų veikiančiais buvimais. Kada būna susivienijusios, tada Pagrindinės Dvasios atstovauja Rojaus Dievybėms tokioje srityje, kurią būtų galima apytikriai suvokti kaip veiksmo ribinę sferą. Tai galėtų apimti didelę dalį to, kas yra galutinis, bet ne absoliutus.

2. RYŠYS SU BEGALINE DVASIA

Lygiai taip, kaip Amžinasis ir Pirminis Sūnus yra atskleidžiamas nuolat augančiu dieviškųjų Sūnų skaičiumi, taip ir Begalinė ir Dieviškoji Dvasia yra apreiškiama Septynių Pagrindinių Dvasių ir su jomis susijusių dvasinių grupių kanalais. Centrų centre prie Begalinės Dvasios galima priartėti, bet nevisti tie, kurie pasiekia Rojų, gali nedelsiant pastebėti jos asmenybę ir diferencijuotą buvimą; bet visi tie, kurie pasiekia

16:1.2 (185.2) While the Seven Master Spirits are hardly expressive of *threefold* Deity, they are the eternal portrayal of *sevenfold* Deity, the active and associative functions of the three ever-existent persons of Deity. By and in and through these Seven Spirits, the Universal Father, the Eternal Son, or the Infinite Spirit, or any dual association, is able to function as such. When the Father, the Son, and the Spirit act together, they can and do function through Master Spirit Number Seven, but not as the Trinity. The Master Spirits singly and collectively represent any and all possible Deity functions, single and several, but not collective, not the Trinity. Master Spirit Number Seven is personally nonfunctional with regard to the Paradise Trinity, and that is just why he can function *personally* for the Supreme Being.

16:1.3 (185.3) But when the Seven Master Spirits vacate their individual seats of personal power and superuniverse authority and assemble about the Conjoint Actor in the triune presence of Paradise Deity, then and there are they collectively representative of the functional power, wisdom, and authority of undivided Deity — the Trinity — to and in the evolving universes. Such a Paradise union of the primal sevenfold expression of Deity does actually embrace, literally encompass, all of every attribute and attitude of the three eternal Deities in Supremacy and in Ultimacy. To all practical intents and purposes the Seven Master Spirits do, then and there, encompass the functional domain of the Supreme-Ultimate to and in the master universe.

16:1.4 (185.4) As far as we can discern, these Seven Spirits are associated with the divine activities of the three eternal persons of Deity; we detect no evidence of direct association with the functioning presences of the three eternal phases of the Absolute. When associated, the Master Spirits represent the Paradise Deities in what may be roughly conceived as the finite domain of action. It might embrace much that is ultimate but *not* absolute.

2. RELATION TO THE INFINITE SPIRIT

16:2.1 (185.5) Just as the Eternal and Original Son is revealed through the persons of the constantly increasing number of divine Sons, so is the Infinite and Divine Spirit revealed through the channels of the Seven Master Spirits and their associated spirit groups. At the center of centers the Infinite Spirit is approachable, but not all who attain Paradise are immediately able to discern his personality and differentiated presence; but all who

centrinę visatą, gali nedelsiant palaikyti ir iš tiesų palaiko komuniją su viena iš Septynių Pagrindinių Dvasių, su ta, kuri vadovauja tai supervisatai, iš kurios yra kilęs naujai atvykęs erdvės piligrimas.

Visatų visatai Rojaus Tėvas kalba tikrai per savo Sūnų, tuo tarpu jis ir Sūnus kartu veikia tikrai per Begalinę Dvasią. Už Rojaus ir Havonos ribų Begalinė Dvasia *kalba* tikrai Septynių Pagrindinių Dvasių balsais.

Begalinė Dvasia *asmeninio buvimo* poveikį paskleidžia tarp Rojaus-Havonos sistemos ribų; kitur jos asmeninis dvasinis buvimas yra paskleidžiamas vienos iš ir per vieną iš Septynių Pagrindinių Dvasių. Dėl to iš tiesų Trečiojo Šaltinio ir Centro dvasinį buvimą supervisorioje bet kuriame pasaulyje ar bet kuriame individe sąlygoja tą kūrinijos segmentą prižiūrinčios Pagrindinės Dvasios unikali prigimtis. Ir atvirkščiai, dvasinės jėgos ir intelekto sujungtos linijos eina į vidų į Dievybės Trečiąjį Asmenį per Septynias Pagrindines Dvasias.

Septynios Pagrindinės Dvasios kolektyviai yra apdovanotos Trečiojo Šaltinio ir Centro aukščiausiomis-galutinėmis savybėmis. Nors kiekviena iš jų šitą dovaną turi individualiai, bet jos iš tikrųjų atskleidžia visagališkumą, buvimą visur, ir visažinumo savybes tikrai kolektyviai. Nė viena iš jų negali šitaip veikti visuotinai; kaip individai ir šitų aukštybės ir galutinybės galių panaudojime kiekviena asmeniškai yra apribota tiesioginės priežiūros visata.

Viskas, kas jums buvo pasakyta apie Bendrai Veikiančiojo dieviškumą ir asmenybę, lygiai taip ir iki galo taikoma ir Septynioms Pagrindinėms Dvasioms, kurios taip efektyviai paskleidžia Begalinę Dvasią didžiosios visatos septyniems segmentams sutinkamai su savo dieviškuoju apdovanojimu ir pagal savo besiskiriančios ir individualiai unikalios prigimties manierą. Dėl to šiai kolektyvinei grupei iš septynių tiktų taikyti bet kurį Begalinės Dvasios vardą arba visus vardus. Kolektyviai jos yra viena su Bendrai Kuriančiuoju visuose ikiabsoliučiuose lygiuose.

3. PAGRINDINIŲ DVASIŲ TAPATYBĖ IR SKIRTINGUMAS

Septynios Pagrindinės Dvasios yra neapibūdinamos būtybės, bet jos yra aiškiai ir konkrečiai asmenės. Jos turi vardus, bet mes pasirenkame jas pristatyti pagal numerį. Kaip Begalinės Dvasios pirminiai įsmeninimai, jos yra vienodos, bet kaip trivenės Dievybės septynių įmanomų susivienijimų pirminės išraiškos, tai jos iš esmės yra skirtingos prigimtimi, ir šitas prigimties skirtingumas nulemia supervisorio

attain the central universe can and do immediately commune with one of the Seven Master Spirits, the one presiding over the superuniverse from which the newly arrived space pilgrim hails.

16:2.2 (186.1) To the universe of universes the Paradise Father speaks only through his Son, while he and the Son conjointly act only through the Infinite Spirit. Outside of Paradise and Havona the Infinite Spirit *speaks* only by the voices of the Seven Master Spirits.

16:2.3 (186.2) The Infinite Spirit exerts an influence of *personal presence* within the confines of the Paradise-Havona system; elsewhere his personal spirit presence is exerted by and through one of the Seven Master Spirits. Therefore is the superuniverse spirit presence of the Third Source and Center on any world or in any individual conditioned by the unique nature of the supervisory Master Spirit of that segment of creation. Conversely, the combined lines of spirit force and intelligence pass inward to the Third Person of Deity by way of the Seven Master Spirits.

16:2.4 (186.3) The Seven Master Spirits are collectively endowed with the supreme-ultimate attributes of the Third Source and Center. While each one individually partakes of this endowment, only collectively do they disclose the attributes of omnipotence, omniscience, and omnipresence. No one of them can so function universally; as individuals and in the exercise of these powers of supremacy and ultimacy each is personally limited to the superuniverse of immediate supervision.

16:2.5 (186.4) All of everything which has been told you concerning the divinity and personality of the Conjoint Actor applies equally and fully to the Seven Master Spirits, who so effectively distribute the Infinite Spirit to the seven segments of the grand universe in accordance with their divine endowment and in the manner of their differing and individually unique natures. It would therefore be proper to apply to the collective group of seven any or all of the names of the Infinite Spirit. Collectively they are one with the Conjoint Creator on all subabsolute levels.

3. IDENTITY AND DIVERSITY OF THE MASTER SPIRITS

16:3.1 (186.5) The Seven Master Spirits are indescribable beings, but they are distinctly and definitely personal. They have names, but we elect to introduce them by number. As primary personalizations of the Infinite Spirit, they are akin, but as primary expressions of the seven possible associations of triune Deity, they are essentially diverse in nature, and this diversity of nature determines their differential of superuniverse

skirtingą elgesį. Šitos Septynios Pagrindinės Dvasios galėtų būti pavaizduotos šitaip:

Pirmoji Pagrindinė Dvasia. Šita dvasia ypatingu būdu tiesiogiai atstovauja Rojaus Tėvui. Ji yra Visuotinio Tėvo galios, meilės, ir išminties ypatingas ir veiksmingas pasireiškimas. Ji yra Paslaptinių Pagalbininkų vadovo, tos būtybės, kuri vadovauja Personalizuotų Derintojų Koledžui Dieviningtone, artimas partneris ir dieviškasis patarėjas. Septynių Pagrindinių Dvasių visuose susivienijimuose būtent Pirmoji Pagrindinė Dvasia visada kalba Visuotinio Tėvo vardu.

Šita Dvasia vadovauja pirmajai supervisatai ir, nors būtinai demonstruoja Begalinės Dvasios pirminio įsmejinimo dieviškąją prigimtį, bet atrodo, jog charakteriu yra labiau panaši į Visuotinį Tėvą. Pirmosios supervisatos būstinėje ji visada palaiko asmeninį ryšį su septyniomis Atspindinčiosiomis Dvasiomis.

Antroji Pagrindinė Dvasia. Šita dvasia adekvačiai atskleidžia Amžinojo Sūnaus, visos kūrinijos pirmagimio, neprilygstamą prigimtį ir kerintį charakterį. Visada ji artimai bendrauja su Dievo Sūnų visomis kategorijomis, kada tik jiems tenka būti šioje gyvenamojoje visatoje kaip individams arba savo džiugiose konklavose. Visose Septynių Pagrindinių Dvasių asamblėjose ji visada kalba vietoje Amžinojo Sūnaus ir jo vardu.

Šitoji Dvasia vadovauja antrosios supervisatos likimams ir šitą milžinišką sferą valdo labai panašiai, kaip ją valdytų Amžinasis Sūnus. Ji visada palaiko ryšį su septyniomis Atspindinčiosiomis Dvasiomis, dislokuotomis antrosios supervisatos sostinėje.

Trečioji Pagrindinė Dvasia. Šitos Dvasios asmenybė yra ypač panaši į Begalinę Dvasią, ir ji reguliuoja Begalinės Dvasios daugelio aukštųjų asmenybių darbą ir judėjimus. Ji vadovauja jų asamblėjoms ir yra glaudžiai susieta su visomis asmenybėmis, kurios yra išimtinai kilusios iš Trečiojo Šaltinio ir Centro. Kada Septynios Pagrindinės Dvasios tariasi, tada būtent Trečioji Pagrindinė Dvasia visada kalba Begalinės Dvasios vardu.

Šita Dvasia yra atsakinga už trečiąją supervisatą, ir ji administruoja šito segmento reikalus didele dalimi taip, kaip juos administruotų Begalinė Dvasia. Ji visada palaiko ryšį su Atspindinčiosiomis Dvasiomis trečiosios supervisatos būstinėje.

Ketvirtoji Pagrindinė Dvasia. Turėdama sujungtas Tėvo ir Sūnaus savybes, šitoji Pagrindinė Dvasia turi lemiamos įtakos dėl Tėvo-Sūnaus politikos ir procedūrų Septynių Pagrindinių Dvasių tarybose. Šita Dvasia yra

conduct. These Seven Master Spirits may be described as follows:

16:3.2 (186.6) Master Spirit Number One. In a special manner this Spirit is the direct representation of the Paradise Father. He is a peculiar and efficient manifestation of the power, love, and wisdom of the Universal Father. He is the close associate and supernal adviser of the chief of Mystery Monitors, that being who presides over the College of Personalized Adjusters on Divinington. In all associations of the Seven Master Spirits, it is always Master Spirit Number One who speaks for the Universal Father.

16:3.3 (186.7) This Spirit presides over the first superuniverse and, while unfailingly exhibiting the divine nature of a primary personalization of the Infinite Spirit, seems more especially to resemble the Universal Father in character. He is always in personal liaison with the seven Reflective Spirits at the headquarters of the first superuniverse.

16:3.4 (187.1) Master Spirit Number Two. This Spirit adequately portrays the matchless nature and charming character of the Eternal Son, the first-born of all creation. He is always in close association with all orders of the Sons of God whenever they may happen to be in the residential universe as individuals or in joyous conclave. In all the assemblies of the Seven Master Spirits he always speaks for, and in behalf of, the Eternal Son.

16:3.5 (187.2) This Spirit directs the destinies of superuniverse number two and rules this vast domain much as would the Eternal Son. He is always in liaison with the seven Reflective Spirits situated at the capital of the second superuniverse.

16:3.6 (187.3) Master Spirit Number Three. This Spirit personality especially resembles the Infinite Spirit, and he directs the movements and work of many of the high personalities of the Infinite Spirit. He presides over their assemblies and is closely associated with all personalities who take exclusive origin in the Third Source and Center. When the Seven Master Spirits are in council, it is Master Spirit Number Three who always speaks for the Infinite Spirit.

16:3.7 (187.4) This Spirit is in charge of superuniverse number three, and he administers the affairs of this segment much as would the Infinite Spirit. He is always in liaison with the Reflective Spirits at the headquarters of the third superuniverse.

16:3.8 (187.5) Master Spirit Number Four. Partaking of the combined natures of the Father and the Son, this Master Spirit is the determining influence regarding Father-Son policies and procedures in the councils of the Seven Master Spirits. This

pagrindinis vadovas ir patarėjas tiems kylantiesiems piligrimams, kurie pasiekė Begalinę Dvasią ir šitokiu būdu tapo kandidatais pamatyti Sūnų ir Tėvą. Ji globoja tą milžinišką grupę asmenybių, kurios yra kilusios iš Tėvo ir Sūnaus. Kada Septynių Pagrindinių Dvasių susivienijime reikia išreikšti Tėvą ir Sūnų, tada visada kalba būtent Ketvirtoji Pagrindinė Dvasia.

Šita Dvasia globoja didžiosios visatos ketvirtąjį segmentą sutinkamai su savo ypatingu Visuotinio Tėvo ir Amžinojo Sūnaus savybių suvienijimu. Ji visada palaiko asmeninį ryšį su ketvirtosios supervisatos būstinės Atspindinčiosiomis Dvasiomis.

Penktoji Pagrindinė Dvasia. Šita dieviškoji asmenybė, kuri nuostabiai sulieja Visuotinio Tėvo ir Begalinės Dvasios charakterį, yra patarėjas tai milžiniškai grupei būtybių, kurios yra žinomos kaip energijos reguliuotojai, energijos centrai, ir fiziniai kontrolieriai. Taip pat šita Dvasia puoselėja visas asmenybes, kilusias iš Tėvo ir Bendrai Veikiančiojo. Septynių Pagrindinių Dvasių tarybose, kada svarstomas Tėvo-Dvasios požiūris, tada visada kalba būtent Penktoji Pagrindinė Dvasia.

Šita Dvasia vadovauja penktosios supervisatos gerbūviui tokiu būdu, kuris rodo Visuotinio Tėvo ir Begalinės Dvasios sujungtą veiksmą. Ji visada palaiko ryšį su Atspindinčiosiomis Dvasiomis penktosios supervisatos būstinėje.

Šeštoji Pagrindinė Dvasia. Šita dieviškoji būtybė atrodo pavaizduoja Amžinojo Sūnaus ir Begalinės Dvasios sujungtą charakterį. Kada tik centrinėje visatoje susirenka tvariniai, kuriuos kartu sukūrė Sūnus ir Dvasia, tada jų patarėjas yra būtent šita Pagrindinė Dvasia; ir kada tik, Septynių Pagrindinių Dvasių tarybose, reikia kalbėti Amžinojo Sūnaus ir Begalinės Dvasios bendru vardu, tada atsako būtent Šeštoji Pagrindinė Dvasia.

Šita Dvasia vadovauja šeštosios supervisatos reikalams didele dalimi taip, kaip jiems vadovautų Amžinasis Sūnus ir Begalinė Dvasia. Ji visada palaiko ryšį su Atspindinčiosiomis Dvasiomis šeštosios supervisatos būstinėje.

Septintoji Pagrindinė Dvasia. Septintosios supervisatos vadovaujanti Dvasia yra Visuotinio Tėvo, Amžinojo Sūnaus, ir Begalinės Dvasios unikalai vienodas pavaizdavimas. Septintoji Dvasia, yra toks patarėjas, kuris globoja visas trivienės-kilmės būtybes, taip pat yra patarėjas ir vadovas visiems kylantiems piligrimams Havonoje, toms žemoms būtybėms, kurios šlovės rūmus pasiekė Tėvo, Sūnaus, ir Dvasios sujungto

Spirit is the chief director and adviser of those ascendant beings who have attained the Infinite Spirit and thus have become candidates for seeing the Son and the Father. He fosters that enormous group of personalities taking origin in the Father and the Son. When it becomes necessary to represent the Father and the Son in the association of the Seven Master Spirits, it is always Master Spirit Number Four who speaks.

16:3.9 (187.6) This Spirit fosters the fourth segment of the grand universe in accordance with his peculiar association of the attributes of the Universal Father and the Eternal Son. He is always in personal liaison with the Reflective Spirits of the headquarters of the fourth superuniverse.

16:3.10 (187.7) *Master Spirit Number Five.* This divine personality who exquisitely blends the character of the Universal Father and the Infinite Spirit is the adviser of that enormous group of beings known as the power directors, power centers, and physical controllers. This Spirit also fosters all personalities taking origin in the Father and the Conjoint Actor. In the councils of the Seven Master Spirits, when the Father-Spirit attitude is in question, it is always Master Spirit Number Five who speaks.

16:3.11 (187.8) This Spirit directs the welfare of the fifth superuniverse in such a way as to suggest the combined action of the Universal Father and the Infinite Spirit. He is always in liaison with the Reflective Spirits at the headquarters of the fifth superuniverse.

16:3.12 (187.9) *Master Spirit Number Six.* This divine being seems to portray the combined character of the Eternal Son and the Infinite Spirit. Whenever the creatures jointly created by the Son and the Spirit forgather in the central universe, it is this Master Spirit who is their adviser; and whenever, in the councils of the Seven Master Spirits, it becomes necessary to speak conjointly for the Eternal Son and the Infinite Spirit, it is Master Spirit Number Six who responds.

16:3.13 (188.1) This Spirit directs the affairs of the sixth superuniverse much as would the Eternal Son and the Infinite Spirit. He is always in liaison with the Reflective Spirits at the headquarters of the sixth superuniverse.

16:3.14 (188.2) *Master Spirit Number Seven.* The presiding Spirit of the seventh superuniverse is a uniquely equal portrayal of the Universal Father, the Eternal Son, and the Infinite Spirit. The Seventh Spirit, the fostering adviser of all triune-origin beings, is also the adviser and director of all the ascending pilgrims of Havona, those lowly beings who have attained the courts of glory through the combined ministry of the Father, the

veikimo dėka.

Septintoji Pagrindinė Dvasia nėra organiškai Rojaus Trejybės atstovas; bet tai yra žinomas faktas, kad jos asmeninė ir dvasinė prigimtis yra Bendrai Veikiančiojo pavaizdavimas lygiomis proporcijomis trijų begalinių asmenų, kurių Dievybės sąjunga yra Rojaus Trejybė, ir kurių funkcija kaip tokia yra Dievo Aukščiausiojo asmenės ir dvasinės prigimtys šaltinis. Dėl to Septintoji Pagrindinė Dvasia atskleidžia asmeninį ir organišką ryšį su besiformuojančio Aukščiausiojo dvasiniu asmeniu. Todėl Pagrindinių Dvasių dangiškosiose tarybose, kada reikia balsuoti dėl Tėvo, Sūnaus, ir Dvasios bendro asmeninio požiūrio ar išreikšti Aukščiausiosios Būtybės dvasinį požiūrį, tada veikia būtent Septintoji Pagrindinė Dvasia. Šitaip ji natūraliai tampa Septynių Pagrindinių Dvasių Rojaus tarybos pirmininkaujančiu vadovu.

Nė viena iš šių Septynių Dvasių organiškai neatstovauja Rojaus Trejbei, bet kada jos susivienija kaip septinkartė Dievybė, tada šitoji sąjunga dievybės prasme—ne asmene prasme—atitinka tokį funkcinį lygį, kurį galima susieti su Trejybės funkcijomis. Šita prasme “Septinkartė Dvasių” funkciškai galima susieti su Rojaus Trejbe. Taip pat būtent šita prasme Septintoji Pagrindinė Dvasia kartais kalba, patvirtindama Trejybės požiūrį arba, dar geriau, veikia kaip atstovas, kuris išreiškia Septinkartės-Dvasios-sąjungos požiūrį, kas susiję su Trikartės-Dievybės-sąjungos požiūriu, Rojaus Trejybės požiūriu.

Šitokiu būdu Septintosios Pagrindinės Dvasios daugiapusės funkcijos aprėpia tokį diapazoną, kuris prasideda Tėvo, Sūnaus, ir Dvasios asmeninės prigimtys sujungtu pavaizdavimu, toliau eina per atstovavimą Dievo Aukščiausiojo asmeniniam požiūriui, ir baigiasi Rojaus Trejybės dieviškojo požiūrio atskleidimu. Ir tam tikrais atžvilgiais šita vadovaujanti Dvasia panašiai išreiškia Galutiniojo ir Aukščiausiojo-Galutiniojo požiūrius.

Būtent Septintoji Pagrindinė Dvasia, savo daugiapusių sugebėjimų dėka, asmeniškai paremia kylančiųjų kandidatų iš laiko pasaulių žengimą į priekį, kada jie mėgina suvokti nepadalintą Aukštybės Dievybę. Toks supratimas apima egzistencialaus Aukštybės Trejybės suverenumo suvokimą taip suderintą su samprata apie augantį patirtinį Aukščiausiosios Būtybės suverenumą, kad tvarinys mėgintų suvokti Aukštybės vienybę. Šitų trijų faktorių tvarinio suvokimas prilygsta Trejybės tikrovės Havonos suvokimui apie, ir laiko piligrimus apdovanoja sugebėjimu galiausiai įsiskverbti į Trejybę, atrasti šiuos tris begalinius Dievybės asmenis.

Havonos piligrimų nesugebėjimą iki galo

Son, and the Spirit.

16:3.15 (188.3) The Seventh Master Spirit is not organically representative of the Paradise Trinity; but it is a known fact that his personal and spiritual nature *is* the Conjoint Actor's portraiture in equal proportions of the three infinite persons whose Deity union *is* the Paradise Trinity, and whose function as such *is* the source of the personal and spiritual nature of God the Supreme. Hence the Seventh Master Spirit discloses a personal and organic relationship to the spirit person of the evolving Supreme. Therefore in the Master Spirit councils on high, when it becomes necessary to cast the ballot for the combined personal attitude of the Father, Son, and Spirit or to depict the spiritual attitude of the Supreme Being, it is Master Spirit Number Seven who functions. He thus inherently becomes the presiding head of the Paradise council of the Seven Master Spirits.

16:3.16 (188.4) No one of the Seven Spirits is organically representative of the Paradise Trinity, but when they unite as sevenfold Deity, this union in a deity sense — not in a personal sense — equivalates to a functional level associable with Trinity functions. In this sense the “Sevenfold Spirit” is functionally associable with the Paradise Trinity. It is also in this sense that Master Spirit Number Seven sometimes speaks in confirmation of Trinity attitudes or, rather, acts as spokesman for the attitude of the Sevenfold-Spirit-union regarding the attitude of the Threefold-Deity-union, the attitude of the Paradise Trinity.

16:3.17 (188.5) The multiple functions of the Seventh Master Spirit thus range from a combined portraiture of the *personal natures* of the Father, Son, and Spirit, through a representation of the *personal attitude* of God the Supreme, to a disclosure of the *deity attitude* of the Paradise Trinity. And in certain respects this presiding Spirit is similarly expressive of the *attitudes* of the Ultimate and of the Supreme-Ultimate.

16:3.18 (188.6) It is Master Spirit Number Seven who, in his multiple capacities, personally sponsors the progress of the ascension candidates from the worlds of time in their attempts to achieve comprehension of the undivided Deity of Supremacy. Such comprehension involves a grasp of the existential sovereignty of the Trinity of Supremacy so co-ordinated with a concept of the growing experiential sovereignty of the Supreme Being as to constitute the creature grasp of the unity of Supremacy. Creature realization of these three factors equals Havona comprehension of Trinity reality and endows the pilgrims of time with the ability eventually to penetrate the Trinity, to discover the three infinite persons of Deity.

16:3.19 (188.7) The inability of the Havona pilgrims

surasti Dievą Aukščiausiąjį kompensuoja Septintoji Pagrindinė Dvasia, kurios trivenė prigimtis tokiu charakteringu būdu atskleidžia dvasinį Aukščiausiojo asmenį. Dabartinio visatos amžiaus metu, kada negalima palaikyti ryšio su Aukščiausiojo asmeniu, tada asmeninių ryšių reikalauose Septintoji Pagrindinė Dvasia veikia vietoje kylančiųjų tvarinių Dievo. Ji yra ta aukštoji dvasinė būtybė, kurią visi kylantieji tikrai atpažins ir kažkiek suvoks, kada pasieks šlovės centrus.

Šita Pagrindinė Dvasia visada palaiko ryšį su Atspindinčiosiomis Dvasiomis iš Uversos, septintosios supervisatos, mūsų pačių kūrinijos segmento, būstinės. Administruodama Orvontoną ji atskleidžia Tėvo, Sūnaus, ir Dvasios lygiaverčio dieviškosios prigimties suliejimo nuostabią simetriją.

4. PAGRINDINIŲ DVASIŲ SAVYBĖS IR FUNKCIJOS

Septynios Pagrindinės Dvasios Begalinę Dvasią iki galo išreiškia evoliucinėse visatose. Jos atstovauja Trečiajam Šaltiniui ir Centrai energijos, proto, ir dvasios ryšiuose. Nors jos veikia kaip Bendrai Veikiančiojo visuotinės administracinės kontrolės koordinuojantys vadovai, bet neužmirškite, kad jos yra kilusios iš kūrybinių Rojaus Dievybių veiksmų. Tiesiogine prasme tai yra tiesa, jog šitos Septynios Dvasios yra trivenės Dievybės įsameninta fizinė energija, kosminis protas, ir dvasinis buvimas, "Dievo Septynios Dvasios, pasiųstos visoms visatoms."

Pagrindinės Dvasios yra unikalios tuo, kad jos veikia visuose visatos tikrovės lygiuose, išskyrus absoliutų lygį. Dėl to jos yra visų administravimo reikalų aspektų sumanūs ir tobuli prižiūrėtojai visuose supervisatos veiklos lygiuose. Mirtingajam protui sunku labai daug ką suprasti apie Pagrindines Dvasias, nes jų darbas yra taip labai specializuotas, ir vis tik visaapimantis, taip išskirtinai materialus ir tuo pačiu metu taip nuostabiai dvasinis. Šitie visapusiai kosminio proto kūrėjai yra Visatos Energijos Reguluotojų protėviai, ir yra, patys, milžiniškos ir toli nusidriekusi dvasinio tvarinio kūrinijos aukščiausieji reguliuotojai.

Septynios Pagrindinės Dvasios yra Visatos Energijos Reguluotojų ir jų padėjėjų, esybių, kurios yra nepakeičiamos organizuojant, kontroliuojant, ir reguliuojant didžiosios visatos fizines energijas, kūrėjai. Ir šitos pačios Pagrindinės Dvasios labai materialiai padeda Sūnams Kūrėjams, kada jie formuoja ir organizuoja vietines visatas.

fully to find God the Supreme is compensated by the Seventh Master Spirit, whose triune nature in such a peculiar manner is revelatory of the spirit person of the Supreme. During the present universe age of the noncontactability of the person of the Supreme, Master Spirit Number Seven functions in the place of the God of ascendant creatures in the matter of personal relationships. He is the one high spirit being that all ascenders are certain to recognize and somewhat comprehend when they reach the centers of glory.

16:3.20 (189.1) This Master Spirit is always in liaison with the Reflective Spirits of Uversa, the headquarters of the seventh superuniverse, our own segment of creation. His administration of Orvonton discloses the marvelous symmetry of the co-ordinate blending of the divine natures of Father, Son, and Spirit.

4. ATTRIBUTES AND FUNCTIONS OF THE MASTER SPIRITS

16:4.1 (189.2) The Seven Master Spirits are the full representation of the Infinite Spirit to the evolutionary universes. They represent the Third Source and Center in the relationships of energy, mind, and spirit. While they function as the co-ordinating heads of the universal administrative control of the Conjoint Actor, do not forget that they have their origin in the creative acts of the Paradise Deities. It is literally true that these Seven Spirits are the personalized physical power, cosmic mind, and spiritual presence of the triune Deity, "the Seven Spirits of God sent forth to all the universe."

16:4.2 (189.3) The Master Spirits are unique in that they function on all universe levels of reality excepting the absolute. They are, therefore, efficient and perfect supervisors of all phases of administrative affairs on all levels of superuniverse activities. It is difficult for the mortal mind to understand very much about the Master Spirits because their work is so highly specialized yet all-embracing, so exceptionally material and at the same time so exquisitely spiritual. These versatile creators of the cosmic mind are the ancestors of the Universe Power Directors and are, themselves, supreme directors of the vast and far-flung spirit-creature creation.

16:4.3 (189.4) The Seven Master Spirits are the creators of the Universe Power Directors and their associates, entities who are indispensable to the organization, control, and regulation of the physical energies of the grand universe. And these same Master Spirits very materially assist the Creator Sons in the work of shaping and organizing the local universes.

Mes nesugebame nustatyti kokio nors asmeninio ryšio tarp Pagrindinių Dvasių kosminės energijos veikimo ir Beribio Absoliuto jėgos funkcijų. Energijų pasireiškimai vadovaujant Pagrindinėms Dvasioms yra visi reguliuojami iš Rojaus periferijos; jie neatrodo, kad būtų kokiu nors tiesioginiu būdu susieti su jėgos reiškiniiais, kurie yra tapatinami su Rojaus apatiniu paviršiumi.

Be jokios abejonės, kada mes susiduriame su įvairių Morontinės Energijos Prižiūrėtojų funkcinę veiklą, tada mes betarpiškai susiduriame su Pagrindinių Dvasių tam tikromis veiklomis iš neatskleistų veiklos rūšių. Kas, be šitų tiek fizinių kontrolierių, tiek ir dvasinių tarnų protėvių, būtų sugebėję taip meistriškai suderinti ir suvienyti materialias ir dvasines energijas tam, kad sukurtų iki tol neegzistavusį visatos tikrovės aspektą—morontinę substanciją ir morontinį protą?

Didelė dalis dvasinių pasaulių tikrovės yra morontinės kategorijos, tokios visatos tikrovės fazės, kuri yra visiškai nežinoma Urantijoje. Asmenybės egzistavimo tikslas yra dvasinis, bet visada įsiterpia morontiniai kūriniai, nutiesdami tiltus per bedugnę tarp mirtingojo kilmės materialijų sferų ir besivystančio dvasinio statuso supervisatos sferų. Būtent šioje sferoje Pagrindinės Dvasios ir įneša savo didį indėlį į žmogaus kilimo į Rojų planą.

Septynios Pagrindinės Dvasios turi asmeninius atstovus, kurie veikia per visą didžiąją visatą; bet kadangi didžioji dauguma šitų pavaldžių būtybių nėra tiesiogiai susijusi su mirtingųjų kilimo planu žengiant į priekį Rojaus tobulumo keliu, todėl mažai kas apie jas buvo apreikšta arba visai nieko nebuvo apreikšta. Daug kas, labai daug kas, iš Septynių Pagrindinių Dvasių veiklos lieka paslėpta nuo žmogiškojo supratimo, nes iš tikrųjų tai nėra tiesiogiai susiję su jūsų kilimo į Rojų problema.

Labai tikėtina, nors mes ir negalime pateikti konkretaus įrodymo, jog Orvontono Pagrindinė Dvasia paskleidžia aiškų poveikį į tokias veiklos sferas:

1. Vietinių visatų Gyvybės Nešėjų gyvybės pradėjimo procedūras.

2. Vietinės visatos Kuriančiosios Dvasios pasauliams padovanotų pagalbinių proto dvasių gyvybės sužadinius.

3. Energijos pasireiškimų pulsavimus, kuriuos rodo į linijinę trauką reaguojantys organizuotos materijos vienetai.

4. Atsirandančios energijos elgesį, kada ji yra visiškai išlaisvinta iš Beribio Absoliuto grybšnio, šitokių būdu imdama reaguoti į tiesioginį linijinės traukos poveikį ir į Visatos Energijos Reguliotojų

16.4.4 (189.5) We are unable to trace any personal connection between the cosmic-energy work of the Master Spirits and the force functions of the Unqualified Absolute. The energy manifestations under the jurisdiction of the Master Spirits are all directed from the periphery of Paradise; they do not appear to be in any direct manner associated with the force phenomena identified with the nether surface of Paradise.

16.4.5 (189.6) Unquestionably, when we encounter the functional activities of the various Morontia Power Supervisors, we are face to face with certain of the unrevealed activities of the Master Spirits. Who, aside from these ancestors of both physical controllers and spirit ministers, could have contrived so to combine and associate material and spiritual energies as to produce a hitherto nonexistent phase of universe reality — morontia substance and morontia mind?

16.4.6 (189.7) Much of the reality of the spiritual worlds is of the morontia order, a phase of universe reality wholly unknown on Urantia. The goal of personality existence is spiritual, but the morontia creations always intervene, bridging the gulf between the material realms of mortal origin and the superuniverse spheres of advancing spiritual status. It is in this realm that the Master Spirits make their great contribution to the plan of man's Paradise ascension.

16.4.7 (190.1) The Seven Master Spirits have personal representatives who function throughout the grand universe; but since a large majority of these subordinate beings are not directly concerned with the ascendant scheme of mortal progression in the path of Paradise perfection, little or nothing has been revealed about them. Much, very much, of the activity of the Seven Master Spirits remains hidden from human understanding because in no way does it directly pertain to your problem of Paradise ascent.

16.4.8 (190.2) It is highly probable, though we cannot offer definite proof, that the Master Spirit of Orvonton exerts a decided influence in the following spheres of activity:

16.4.9 (190.3) 1. The life-initiation procedures of the local universe Life Carriers.

16.4.10 (190.4) 2. The life activations of the adjutant mind-spirits bestowed upon the worlds by a local universe Creative Spirit.

16.4.11 (190.5) 3. The fluctuations in energy manifestations exhibited by the linear-gravity-responding units of organized matter.

16.4.12 (190.6) 4. The behavior of emergent energy when fully liberated from the grasp of the Unqualified Absolute, thus becoming responsive to the direct influence of linear gravity and to the

ir jų pagalbininkų manipuliavimus.

5. Vietinės visatos Kuriančiosios Dvasios globojančiosios dvasios, Urantijoje žinomos Šventosios Dvasios vardu, padovanojimą.

6. Šios padovanojančių Sūnų dvasios, Urantijoje vadinamos Guodėja arba Tiesos Dvasia, vėlesnį padovanojimą.

7. Vietinių visatų ir šios supervisatos atspindėjimo mechanizmą. Daug faktorių, susijusių su šituo nepaprastu reiškiniu, vargu ar galima protingai paaiškinti arba racionaliai suprasti, nepostuluojant Pagrindinių Dvasių veiklos kartu su Bendrai Veikiančiuoju ir Aukščiausiąja Būtybe.

Nežiūrint mūsų nesugebėjimo adekvačiai suvokti Septynių Pagrindinių Dvasių daugiapusės veiklos, mes esame įsitikinę, jog milžiniškame visatos veiklos spektre yra dvi sferos, su kuriomis jos visiškai neturi nieko bendro: su Minties Derintojų padovanojimu ir globa ir su Beribio Absoliuto paslaptinėmis funkcijomis.

5. RYŠYS SU TVARINIAIS

Didžiosios visatos kiekvienas segmentas, kiekviena atskira visata ir pasaulis, patiria visų Septynių Pagrindinių Dvasių suvienyto patarimo ir išminties naudą, bet asmeninius bruožus ir atspalvius įgauna tikrai vienos. Ir kiekvienos Pagrindinės Dvasios asmeninė prigimtis visiškai persmelkia ir unikaliai sąlygoja savąją supervisatą.

Dėl šitos asmeninės Septynių Pagrindinių Dvasių įtakos kiekvienos protingų būtybių kategorijos kiekvienas tvarinys, už Rojaus ir Havonos ribų, turi kažkurios vienos iš šių Septynių Rojaus Dvasių protėvinės prigimties individualybę pažymintį būdingą ženklą. Kai dėl septynių supervisatų, tai kiekvienas vietinis tvarinys, žmogus ar angelas, amžinai turės šitą, susijusį su gimimo tapatybe, ženklą.

Septynios Pagrindinės Dvasios tiesiogiai neįsiskverbia į individualių tvarinių materialius protus erdvės evoliuciniuose pasauliuose. Urantijos mirtingieji nepatiria Orvontono Pagrindinės Dvasios proto-dvasios poveikio asmeninio buvimo. Jeigu šitoji Pagrindinė Dvasia iš tiesų pasiekia kokio nors pobūdžio ryšį su atskiromis mirtingojo protu per apgyvendinto pasaulio ankstyvuosius evoliucinius amžius, tai visa tai turi įvykti vietinės visatos Kuriančiosios Dvasios, Dievo Sūnaus Kūrėjo, kuris vadovauja kiekvieno vietinio kūrinio likimams, partnerės ir draugo, tarnavimo dėka. Bet šita pati Kuriančioji Motina Dvasia yra, prigimtimi ir charakteriu, visiškai tokia

manipulations of the Universe Power Directors and their associates.

16:4.13 (190.7) 5. The bestowal of the ministry spirit of a local universe Creative Spirit, known on Urantia as the Holy Spirit.

16:4.14 (190.8) 6. The subsequent bestowal of the spirit of the bestowal Sons, on Urantia called the Comforter or the Spirit of Truth.

16:4.15 (190.9) 7. The reflectivity mechanism of the local universes and the superuniverse. Many features connected with this extraordinary phenomenon can hardly be reasonably explained or rationally understood without postulating the activity of the Master Spirits in association with the Conjoint Actor and the Supreme Being.

16:4.16 (190.10) Notwithstanding our failure adequately to comprehend the manifold workings of the Seven Master Spirits, we are confident there are two realms in the vast range of universe activities with which they have nothing whatever to do: the bestowal and ministry of the Thought Adjusters and the inscrutable functions of the Unqualified Absolute.

5. RELATION TO CREATURES

16:5.1 (190.1) Each segment of the grand universe, each individual universe and world, enjoys the benefits of the united counsel and wisdom of all Seven Master Spirits but receives the personal touch and tinge of only one. And the personal nature of each Master Spirit entirely pervades and uniquely conditions his superuniverse.

16:5.2 (190.1) Through this personal influence of the Seven Master Spirits every creature of every order of intelligent beings, outside of Paradise and Havona, must bear the characteristic stamp of individuality indicative of the ancestral nature of some one of these Seven Paradise Spirits. As concerns the seven superuniverses, each native creature, man or angel, will forever bear this badge of natal identification.

16:5.3 (191.1) The Seven Master Spirits do not directly invade the material minds of the individual creatures on the evolutionary worlds of space. The mortals of Urantia do not experience the personal presence of the mind-spirit influence of the Master Spirit of Orvonton. If this Master Spirit does attain any sort of contact with the individual mortal mind during the earlier evolutionary ages of an inhabited world, it must occur through the ministry of the local universe Creative Spirit, the consort and associate of the Creator Son of God who presides over the destinies of each local creation. But this very Creative Mother Spirit is, in nature and character, quite like the Master Spirit of Orvonton.

pati, kaip ir Orvontono Pagrindinė Dvasia.

Pagrindinės Dvasios fizinis antspaudas yra žmogaus materialios kilmės dalis. Visa morontinė karjera yra gyvenama tebesitęsiant šitos pačios Pagrindinės Dvasios įtakai. Vargu ar keista, jog tokio kylančiojo vėlesnioji dvasinė karjera niekada iki galo ir neištrina šitai pačiai vadovaujančiai Dvasiai būdingo antspauda. Pagrindinės Dvasios žymė mirtingojo kilimo kiekvieno etapo pačiai egzistencijai yra bazinė iki Havonos.

Skiriamieji asmenybės bruožai, demonstruojami evoliucinių mirtingųjų gyvenimo patyrimu, kurie yra būdingi kiekvienoje supervisatoje ir kurie tiesiogiai išreiškia viešpatuojančios Pagrindinės Dvasios prigimtį, niekada iki galo neištrinami, net ir po to, kada tokius kylančiuosius paveikia ilgalaikis lavinimas ir vienijanti disciplina viename milijarde Havonos švietimo sferų. Net ir vėlesnės intensyvios Rojaus kultūros nepakanka tam, kad ištrintų supervisatos kilmės žymes. Per visą amžinybę kylantysis mirtingasis demonstruos tokius bruožus, kurie yra būdingi jo kilmės supervisatos vadovaujančiai Dvasiai. Net Užbaigtumo Korpuse, kada norima pasiekti arba pavaizduoti *užbaigtą* Trejybės ryšį su evoliucine kūrinija, tada visada yra surenkama septynių užbaigtųjų grupė, po vieną iš kiekvienos supervisatos.

6. KOSMINIS PROTAS

Pagrindinės Dvasios yra kosminio proto septinkartis šaltinis, intelektualus didžiosios visatos potencialas. Šitas kosminis protas yra Trečiojo Šaltinio ir Centro proto ikiabsolūtus pasireiškimas, ir tam tikrais būdais, yra funkciškai susietas su besivystančios Aukščiausiosios Būtybės protu.

Žmogiškųjų rasių reikaluose mes nesusiduriame su tiesioginiu Septynių Pagrindinių Dvasių poveikiu tokiuose pasauliuose, kaip Urantija. Jūs gyvenate betarpiškai veikiami Nebadono Kuriančiosios Dvasios. Nepaisant šito, šitos pačios Pagrindinės Dvasios valdo visų tvarinių proto pagrindines reakcijas, nes jos yra tikrasis šaltinis tų intelektualių ir dvasinių potencialų, kurie buvo specializuoti vietinėse visatose tam, kad veikėtų gyvenime tų individų, kurie gyvena laiko ir erdvės evoliuciniuose pasauliuose.

Kosminio proto faktas paaiškina žmogiškųjų ir viršžmogiškųjų protų įvairių tipų giminingumą. Ne tik tai giminingas dvasias iš tiesų traukia vieną prie kitos, bet ir giminingi protai taip pat yra labai broliški ir linkę bendradarbiauti vienas su kitu. Kartais yra pastebima tai, kad žmogiškieji protai

^{16:5.4 (191.2)} The physical stamp of a Master Spirit is a part of man's material origin. The entire morontia career is lived under the continuing influence of this same Master Spirit. It is hardly strange that the subsequent spirit career of such an ascending mortal never fully eradicates the characteristic stamp of this same supervising Spirit. The impress of a Master Spirit is basic to the very existence of every pre-Havona stage of mortal ascension.

^{16:5.5 (191.3)} The distinctive personality trends exhibited in the life experience of evolutionary mortals, which are characteristic in each superuniverse, and which are directly expressive of the nature of the dominating Master Spirit, are never fully effaced, not even after such ascenders are subjected to the long training and unifying discipline encountered on the one billion educational spheres of Havona. Even the subsequent intense Paradise culture does not suffice to eradicate the earmarks of superuniverse origin. Throughout all eternity an ascendant mortal will exhibit traits indicative of the presiding Spirit of his superuniverse of nativity. Even in the Corps of the Finality, when it is desired to arrive at or to portray a *complete* Trinity relationship to the evolutionary creation, always a group of seven finaliters is assembled, one from each superuniverse.

6. THE COSMIC MIND

^{16:6.1 (191.4)} The Master Spirits are the sevenfold source of the cosmic mind, the intellectual potential of the grand universe. This cosmic mind is a subabsolute manifestation of the mind of the Third Source and Center and, in certain ways, is functionally related to the mind of the evolving Supreme Being.

^{16:6.2 (191.5)} On a world like Urantia we do not encounter the direct influence of the Seven Master Spirits in the affairs of the human races. You live under the immediate influence of the Creative Spirit of Nebadon. Nevertheless these same Master Spirits dominate the basic reactions of all creature mind because they are the actual sources of the intellectual and spiritual potentials which have been specialized in the local universes for function in the lives of those individuals who inhabit the evolutionary worlds of time and space.

^{16:6.3 (191.6)} The fact of the cosmic mind explains the kinship of various types of human and superhuman minds. Not only are kindred spirits attracted to each other, but kindred minds are also very fraternal and inclined towards co-operation the one with the other. Human minds are

teka stebinančio panašumo ir nepaaiškinamo suderinimo kanalais.

Kosminio proto visuose asmenybės susivienijimuose egzistuoja tokia savybė, kurią būtų galima pavadinti "reagavimu į tikrovę." Būtent šitoji valinių tvarinių visuotinė kosminė dovana gelbsti juos, kad jie netaptų mokslo, filosofijos, ir religijos pateikiamų apriorinių prielaidų bejėgėmis aukomis. Šitas kosminio proto jautrumas tikrovei reaguoja į tam tikrus tikrovės aspektus lygiai taip, kaip energija-materija reaguoja į gravitaciją. Būtų dar teisingiau sakyti, jog šitos viršmaterialios realybės šitaip reaguoja į kosmoso protą.

Kosminis protas nuolat reaguoja (atpažįsta reagavimą) visatos tikrovės trimis lygiais. Šitie reagavimai yra savaime akivaizdūs aiškiai samprotaujantiems ir giliai mąstantiems protams. Šitie tikrovės lygiai yra tokie:

1. *Priežastingumas* — fizinių pojūčių tikrovės sfera, mokslinės loginio vienodumo sferos, faktinio ir nefaktinio diferencijavimas, atspindinčios išvados, paremtos kosminiu reagavimu. Tai matematinė nevienodo kosminio vertinimo forma.

2. *Pareiga* — tikrovės moralės sfera filosofinėje srityje, proto arena, santykinio gėrio ir blogio suvokimas. Tai yra nešališka kosminio skvarbumo forma.

3. *Garbinimas* — religinio patyrimo tikrovės dvasinė sfera, dieviškosios bičiulystės asmeninis įgyvendinimas, dvasinių vertybių suvokimas, amžinojo išlikimo užtikrinimas, iš Dievo tarnų statuso pakilimas į Dievo sūnų džiaugsmą ir laisvę. Tai yra pati aukščiausia kosminio proto įžvalga, kosminio skvarbumo nuolanki ir garbinanti forma.

Šita mokslinė, moralinė, ir dvasinė įžvalga, šitos kosminės reakcijos, yra įgimtos kosminiam protui, kuriuo yra apdovanoti visi valiniai tvariniai. Gyvenimo patyrimas niekada nenustoja vystęš šitų trijų kosminių intuicijų; jos yra sudėtinės dalys svarstančio mąstymo savimonėje. Bet mums liūdna konstatuoti, jog tiek mažai individų Urantijoje patiria malonumą ugdydami šitas drąsias ir nepriklausomo kosminio mąstymo savybes.

Vietinės visatos proto padovanojimuose šitos trys kosminio proto įžvalgos rūšys sudaro tas apriorines prielaidas, kurios padaro įmanoma, jog mokslo, filosofijos, ir religijos sferose žmogus veiktų kaip racionali ir savimoninga asmenybė. Kitaip sakant, šitų trijų Begaliniojo pasireiškimų *tikrovė* yra suvokiama kosminio savęs atskleidimo metodo dėka. Materija-energija yra suvokiama pojūčių matematine logika; mąstantis protas intuityviai suvokia savo moralinę pareigą; dvasinis įtikėjimas (garbinimas) yra tikrovės dvasinio

sometimes observed to be running in channels of astonishing similarity and inexplicable agreement.

16:6.4 (191.7) There exists in all personality associations of the cosmic mind a quality which might be denominated the "reality response." It is this universal cosmic endowment of will creatures which saves them from becoming helpless victims of the implied a priori assumptions of science, philosophy, and religion. This reality sensitivity of the cosmic mind responds to certain phases of reality just as energy-material responds to gravity. It would be still more correct to say that these supermaterial realities so respond to the mind of the cosmos.

16:6.5 (192.1) The cosmic mind unfailingly responds (recognizes response) on three levels of universe reality. These responses are self-evident to clear-reasoning and deep-thinking minds. These levels of reality are:

16:6.6 (192.2) 1. *Causation* — the reality domain of the physical senses, the scientific realms of logical uniformity, the differentiation of the factual and the nonfactual, reflective conclusions based on cosmic response. This is the mathematical form of the cosmic discrimination.

16:6.7 (192.3) 2. *Duty* — the reality domain of morals in the philosophic realm, the arena of reason, the recognition of relative right and wrong. This is the judicial form of the cosmic discrimination.

16:6.8 (192.4) 3. *Worship* — the spiritual domain of the reality of religious experience, the personal realization of divine fellowship, the recognition of spirit values, the assurance of eternal survival, the ascent from the status of servants of God to the joy and liberty of the sons of God. This is the highest insight of the cosmic mind, the reverential and worshipful form of the cosmic discrimination.

16:6.9 (192.5) These scientific, moral, and spiritual insights, these cosmic responses, are innate in the cosmic mind, which endows all will creatures. The experience of living never fails to develop these three cosmic intuitions; they are constitutive in the self-consciousness of reflective thinking. But it is sad to record that so few persons on Urantia take delight in cultivating these qualities of courageous and independent cosmic thinking.

16:6.10 (192.6) In the local universe mind bestowals, these three insights of the cosmic mind constitute the a priori assumptions which make it possible for man to function as a rational and self-conscious personality in the realms of science, philosophy, and religion. Stated otherwise, the recognition of the *reality* of these three manifestations of the Infinite is by a cosmic technique of self-revelation. Matter-energy is recognized by the mathematical logic of the senses; mind-reason intuitively knows its moral duty; spirit-faith (worship) is the religion of

patyrimo religija. Asmenybei vystantis šitie trys baziniai faktoriai apsvaistinančiame mąstyme gali būti suvienyti ir suderinti, arba jie gali tapti neproporcingi ir iš esmės nesusieti su savo atitinkamomis funkcijomis. Tačiau kada jie būna suvienyti, tada jie sukuria stiprų charakterį, kurį sudaro faktų mokslo, moralios filosofijos, ir tikrosios religijos patyrimo savitarpio ryšys. Ir būtent šitos trys kosminės intuicijos ir suteikia objektyvų patikimumą, tikrovę, žmogaus patyrimui daiktuose, prasmėse, ir vertybėse ir su daiktais, prasmėmis, ir vertybėmis.

Būtent švietimo tikslas yra vystyti ir užaštrinti šitas įgimtas žmogiškojo proto dovanas; civilizacijos tikslas yra jas išreikšti; gyvenimo patyrimo tikslas yra jas įgyvendinti; religijos tikslas yra jas sukilinti; ir asmenybės tikslas yra jas suvienyti.

7. MORALE, DORA, IR ASMENYBĖ

Vien tik intelektas negali paaiškinti moralės prigimties. Moralė, dora, žmogaus asmenybei yra natūrali. Moralinė intuicija, pareigos suvokimas, yra žmogiškojo proto dovanos komponentas, ir yra susietas su kitomis neatskiriomomis nuo žmogiškosios prigimties dalimis: moksliniu smalsumu ir dvasine įžvalga. Žmogaus mentalitetas toli pralenkia savo gyvulinių pusbrolių protą, tačiau būtent jo moralinė ir religinė prigimtis iš gyvulinio pasaulio jį ypač išskiria.

Gyvulio pasirinktinį reagavimą apriboja motorinis elgesio lygis. Tariamoji aukštesniųjų gyvūnų įžvalga yra motorinio lygyje, ir paprastai atsiranda tiksliai kaip bandymo ir suklydimo motorinio patyrimo pasekmė. Žmogus sugeba panaudoti mokslinę, moralinę, ir dvasinę įžvalgą anksčiau už bet kokį tyrinėjimą ar eksperimentavimą.

Tiksliai asmenybė gali žinoti, ką ji daro prieš tą padarydama; tiksliai asmenybės turi įžvalgą anksčiau už patyrimą. Asmenybė gali apsižiūrėti prieš atlikdama šuolį, ir dėl to gali pasimokyti apsižiūrėdama, o taip pat gali pasimokyti ir iš šuolio. Neasmenis gyvulys paprastai mokosi tiksliai šokdamas.

Patyrimo dėka gyvūnas sugeba patikrinti skirtingus tikslo pasiekimo būdus ir pasirinkti tokį būdą, kuris remiasi sukaupytu patyrimu. Bet asmenybė taip pat gali išanalizuoti ir patį tikslą ir apsispręsti dėl jo vertingumo, dėl jo vertybės. Vien tik intelektas gali nustatyti geriausias priemones, kaip įgyvendinti tuos tikslus, kurie nesiskiria, bet morali būtybė turi tokią įžvalgą, kuri ją įgalina pamatyti skirtumą tarp tikslų, o taip pat ir tarp priemonių. Ir morali būtybė, pasirinkdama dorą, vis tiek yra protinga. Ji žino, ką daro, kodėl tą daro, kur ji eina, ir kaip ten pateks.

the reality of spiritual experience. These three basic factors in reflective thinking may be unified and co-ordinated in personality development, or they may become disproportionate and virtually unrelated in their respective functions. But when they become unified, they produce a strong character consisting in the correlation of a factual science, a moral philosophy, and a genuine religious experience. And it is these three cosmic intuitions that give objective validity, reality, to man's experience in and with things, meanings, and values.

16:6.11 (192.7) It is the purpose of education to develop and sharpen these innate endowments of the human mind; of civilization to express them; of life experience to realize them; of religion to ennoble them; and of personality to unify them.

7. MORALS, VIRTUE, AND PERSONALITY

16:7.1 (192.8) Intelligence alone cannot explain the moral nature. Morality, virtue, is indigenous to human personality. Moral intuition, the realization of duty, is a component of human mind endowment and is associated with the other inalienables of human nature: scientific curiosity and spiritual insight. Man's mentality far transcends that of his animal cousins, but it is his moral and religious natures that especially distinguish him from the animal world.

16:7.2 (193.1) The selective response of an animal is limited to the motor level of behavior. The supposed insight of the higher animals is on a motor level and usually appears only after the experience of motor trial and error. Man is able to exercise scientific, moral, and spiritual insight prior to all exploration or experimentation.

16:7.3 (193.2) Only a personality can know what it is doing before it does it; only personalities possess insight in advance of experience. A personality can look before it leaps and can therefore learn from looking as well as from leaping. A nonpersonal animal ordinarily learns only by leaping.

16:7.4 (193.3) As a result of experience an animal becomes able to examine the different ways of attaining a goal and to select an approach based on accumulated experience. But a personality can also examine the goal itself and pass judgment on its worth-whileness, its value. Intelligence alone can discriminate as to the best means of attaining indiscriminate ends, but a moral being possesses an insight which enables him to discriminate between ends as well as between means. And a moral being in choosing virtue is nonetheless intelligent. He knows what he is doing, why he is

Kada žmogus nemato skirtumo tarp tų tikslų, kurių jis siekia kaip mirtingasis, tada jis veikia egzistencijos gyvuliniu lygiu. Jis nesugebėjo pasinaudoti to materialaus aštraus matymo, moralinio skvarbumo, ir dvasinės įžvalgos aukštesniojo lygio privalumais, kas yra jo kosminio-proto dovanos, suteiktos jam kaip asmeniui būtybei, neatskiriama dalis.

Dora yra teisumas—susiderinimas su kosmosu. Įvardinti dorybes, reiškia jas ne apibrėžti, bet jomis gyventi, reiškia jas pažinti. Dora nėra tiesiog žinios, taip pat ji dar nėra išmintis, bet vietoje šito ji yra augančio patyrimo tikrovė siekiant kosminių laimėjimų kylančiųjų lygių. Diena iš dienos mirtingojo žmogaus gyvenime, dora yra įgyvendinama nuolat pasirenkant gėrį, o ne blogį, ir šitoks pasirinkimo sugebėjimas rodo, jog turima morali prigimtis.

Žmogaus pasirinkimą tarp gėrio ir blogio įtakoja ne tik jo moralinės prigimtės skvarbumas, bet taip pat ir tokie poveikiai, kaip neišmanymas, nesubrendimas, ir klydimas. Su doros panaudojimu taip pat yra susietas ir proporcijos pojūtis, nes blogį galima įgyvendinti ir tada, kada dėl iškraipymo ar apgaulės vietoje didesnio pasirenkamas mažesnis. Santykinio įvertinimo arba palyginamojo matavimo menas ima veikti pritaikant moralios sferos dorybes.

Be matavimo meno, be šio skvarbumo, kurį įkūnija žmogaus sugebėjimas atidžiai ištyrinėti prasmes, žmogaus moralinė prigimtis būtų nepajėgi. Lygiai taip ir moralinis pasirinkimas būtų bergždžias be tos kosminės įžvalgos, kuri suteikia dvasinių vertybių sąmonę. Intelektu požiūriu, žmogus kyla į moralios būtybės lygį, nes jis yra apdovanotas asmenybe.

Moralės niekada negalima vystyti įstatymu ar jėga. Ji yra asmeninis ir laisvos valios reikalas, ir ji turi būti skleidžiama užkrėtimu, kada bendrauja moralūs asmenys su tais, kurie moraliai yra mažiau jautrūs, bet kurie taip pat tam tikru laipsniu trokšta vykdyti Tėvo valią.

Moralūs veiksmai yra ta žmogiškoji veikla, kurią apibūdina aukščiausias intelektas, reguliuojamas rinktinio skvarbumo renkantis aukštesnius tikslus, o taip pat atsirenkant moralias priemones tam, kad šitie tikslai būtų įgyvendinti. Toks elgesys yra doras. Tuomet, aukščiausioji dora yra pasirinkimas iš visos širdies vykdyti dangiškojo Tėvo valią.

doing it, where he is going, and how he will get there.

16:7.5 (193.4) When man fails to discriminate the ends of his mortal striving, he finds himself functioning on the animal level of existence. He has failed to avail himself of the superior advantages of that material acumen, moral discrimination, and spiritual insight which are an integral part of his cosmic-mind endowment as a personal being.

16:7.6 (193.5) Virtue is righteousness — conformity with the cosmos. To name virtues is not to define them, but to live them is to know them. Virtue is not mere knowledge nor yet wisdom but rather the reality of progressive experience in the attainment of ascending levels of cosmic achievement. In the day-by-day life of mortal man, virtue is realized by the consistent choosing of good rather than evil, and such choosing ability is evidence of the possession of a moral nature.

16:7.7 (193.6) Man's choosing between good and evil is influenced, not only by the keenness of his moral nature, but also by such influences as ignorance, immaturity, and delusion. A sense of proportion is also concerned in the exercise of virtue because evil may be perpetrated when the lesser is chosen in the place of the greater as a result of distortion or deception. The art of relative estimation or comparative measurement enters into the practice of the virtues of the moral realm.

16:7.8 (193.7) Man's moral nature would be impotent without the art of measurement, the discrimination embodied in his ability to scrutinize meanings. Likewise would moral choosing be futile without that cosmic insight which yields the consciousness of spiritual values. From the standpoint of intelligence, man ascends to the level of a moral being because he is endowed with personality.

16:7.9 (193.8) Morality can never be advanced by law or by force. It is a personal and freewill matter and must be disseminated by the contagion of the contact of morally fragrant persons with those who are less morally responsive, but who are also in some measure desirous of doing the Father's will.

16:7.10 (193.9) Moral acts are those human performances which are characterized by the highest intelligence, directed by selective discrimination in the choice of superior ends as well as in the selection of moral means to attain these ends. Such conduct is virtuous. Supreme virtue, then, is wholeheartedly to choose to do the will of the Father in heaven.

8. URANTIJOS ASMENYBĖ

8. URANTIA PERSONALITY

Visuotinis Tėvas asmenybę padovanoja dideliam skaičiui būtybių kategorijų, veikiančių skirtingais visatos tikrovės lygiais. Urantijos žmogiškosios būtybės yra apdovanotos ribinio-mirtingojo tipo asmenybe, veikiančia kylančiųjų Dievo sūnų lygiu.

Nors vargu ar mes galime imtis apibrėžti asmenybę, bet galime pamėginti perteikti mūsų supratimą apie žinomus aspektus, kurie sudaro ansamblį materialių, protinių, ir dvasinių energijų, kurių tarpusavio susivienijimas sudaro tą mechanizmą, kuriame, kuriam, ir su kuriuo Visuotinis Tėvas savo padovanotą asmenybę sužadina tam, kad ji imtų veikti.

Asmenybė yra originalios prigimties unikali dovana, kurios egzistavimas nepriklauso nuo Minties Derintojo padovanojimo ir būna anksčiau už jo padovanojimą. Nepaisant šito, Derintojo buvimas tikrai padidina asmenybės kokybišką pasireiškimą. Minties Derintojai, kada jie atvyksta nuo Tėvo, būna identiškai prigimtimi, bet asmenybė yra skirtinga, originali, ir išimtinė; ir asmenybės pasireiškimą toliau sąlygoja ir apibrėžia materialios, protinės, ir dvasinės prigimties suvienytų energijų, kurios sudaro organizmo priemonę asmenybės pasireiškimui, pobūdis ir savybės.

Asmenybės gali būti panašios, bet niekada jos nebūna tokios pačios. Konkrečios serijos, rūšies, kategorijos, ar modelio asmenybės gali būti ir iš tiesų yra panašios viena į kitą, bet jos niekada nebūna tapačios. Asmenybė yra tas individo bruožas, kurį mes *pažįstame* ir kuris mus įgalina atpažinti tokią būtybę kažkuriuo metu ateityje, nepriklausomai nuo pasikeitimų formoje, prote, ar dvasinėje būsenoje pobūdžio ir laipsnio. Asmenybė yra bet kokio individo toji dalis, kuri mums leidžia atpažinti ir teigiamai identifikuoti tą asmenį kaip būtent tą, kurį mes pažinojome anksčiau, nesvarbu, kiek jis galėjo būti pasikeitęs dėl to, jog pasikeitė jo asmenybės išraiškos ir pasireišimo priemonė.

Tvarinio asmenybę galima atskirti dėl mirtingojo reaguojančio elgesio dviejų save išreiškiančių ir charakteringų reiškinių: savimonės ir su ja susietos santykinės laisvos valios.

Savimonę sudaro intelektualus suvokimas, jog asmenybė egzistuoja; ji apima sugebėjimą suvokti kitų asmenybių realumą. Ji pažymi sugebėjimą turėti individualų patyrimą kosminėse realybėse ir su kosminėmis realybėmis, kas prilygsta tapatybės statuso pasiekimui asmenybės ryšiuose visatoje. Savimonė pažymi proto tarnavimo realybės suvokimą ir kūrybinės ir nulemiančios laisvos valios santykinio savarankiškumo supratimą.

16:8.1 (194.1) The Universal Father bestows personality upon numerous orders of beings as they function on diverse levels of universe actuality. Urantia human beings are endowed with personality of the finite-mortal type, functioning on the level of the ascending sons of God.

16:8.2 (194.2) Though we can hardly undertake to define personality, we may attempt to narrate our understanding of the known factors which go to make up the ensemble of material, mental, and spiritual energies whose interassociation constitutes the mechanism wherein and whereon and wherewith the Universal Father causes his bestowed personality to function.

16:8.3 (194.3) Personality is a unique endowment of original nature whose existence is independent of, and antecedent to, the bestowal of the Thought Adjuster. Nevertheless, the presence of the Adjuster does augment the qualitative manifestation of personality. Thought Adjusters, when they come forth from the Father, are identical in nature, but personality is diverse, original, and exclusive; and the manifestation of personality is further conditioned and qualified by the nature and qualities of the associated energies of a material, mindal, and spiritual nature which constitute the organismal vehicle for personality manifestation.

16:8.4 (194.4) Personalities may be similar, but they are never the same. Persons of a given series, type, order, or pattern may and do resemble one another, but they are never identical. Personality is that feature of an individual which we *know*, and which enables us to identify such a being at some future time regardless of the nature and extent of changes in form, mind, or spirit status. Personality is that part of any individual which enables us to recognize and positively identify that person as the one we have previously known, no matter how much he may have changed because of the modification of the vehicle of expression and manifestation of his personality.

16:8.5 (194.5) Creature personality is distinguished by two self-manifesting and characteristic phenomena of mortal reactive behavior: self-consciousness and associated relative free will.

16:8.6 (194.6) Self-consciousness consists in intellectual awareness of personality actuality; it includes the ability to recognize the reality of other personalities. It indicates capacity for individualized experience in and with cosmic realities, equating to the attainment of identity status in the personality relationships of the universe. Self-consciousness connotes recognition of the actuality of mind ministrations and the realization of relative independence of creative and determinative free will.

Santykinė laisva valia, kuri apibūdina žmogiškosios asmenybės savimonę, yra įtraukta į:

1. Moralinį sprendimą, aukščiausiąją išmintį.
2. Dvasinį pasirinkimą, tiesos suvokimą.
3. Nesavanaudišką meilę, broliškąją tarnystę.
4. Tikslingą bendradarbiavimą, grupinę ištikimybę.
5. Kosminę įžvalgą, visatos prasmės suvokimą.
6. Asmenybės atsidavimą, iš visos širdies pasišventimą vykdyti Tėvo valią.
7. Garbinimą, nuoširdų siekimą dieviškųjų vertybių ir iš visos širdies meilę dieviškajam Vertybių Suteikėjui.

Į Urantijos tipo žmogiškąją asmenybę gali būti žvelgiama kaip į veikiančią fiziniame mechanizme, kurį sudaro organizmo Nebadono tipo planetinė modifikacija, priklausanti gyvybės sužadavimo elektrocheminei kategorijai ir apdovanojama tėvų reprodukuojamo modelio kosminio proto Orvontono serijos Nebadono kategorija. Asmenybės dieviškosios dovanos padovanojimas tokiam protu apdovanotam mirtingojo mechanizmui suteikia kosminės pilietybės orumą ir įgalina tokį mirtingąjį tvarinį tuoj pat reaguoti į kosmoso trijų bazinių realybių esminį suvokimą:

1. Matematinį arba loginį fizinio priežastingumo vienodumo suvokimą.
2. Pareigos elgtis moraliai protingą suvokimą.
3. Įtikėjimo dėka suvoktą Dievybės bičiulystės garbinimą, susietą su kupina meilės tarnyste žmonijai.

Tokios asmenybės dovanos visiškas veikimas yra suvokimo apie giminingumą su Dievybe pradžia. Toks vidinis aš, kuriame gyvena Dievo Tėvo ikiasmenis fragmentas, iš tiesų ir realiai yra dvasinis Dievo sūnus. Toks tvarinys ne tik atskleidžia sugebėjimą priimti dieviškojo buvimo dovaną, bet taip pat ir demonstruoja atsakymą, reaguojantį į visų asmenybių Rojaus Tėvo asmenybės gravitacijos grandinę.

9. ŽMOGIŠKOSIOS SĄMONĖS TIKROVĖ

Asmenis tvarinys, apdovanotas kosminių protu, kuriame gyvena Minties Derintojas, turi įgimtą energijos tikrovės, proto tikrovės, ir dvasios tikrovės atpažinimą-suvokimą. Valinis tvarinys

^{16:8.1 (194.1)} The relative free will which characterizes the self-consciousness of human personality is involved in:

- ^{16:8.8 (194.8)} 1. Moral decision, highest wisdom.
- ^{16:8.9 (194.9)} 2. Spiritual choice, truth discernment.
- ^{16:8.10 (194.10)} 3. Unselfish love, brotherhood service.
- ^{16:8.11 (194.11)} 4. Purposeful co-operation, group loyalty.
- ^{16:8.12 (194.12)} 5. Cosmic insight, the grasp of universe meanings.
- ^{16:8.13 (194.13)} 6. Personality dedication, wholehearted devotion to doing the Father's will.
- ^{16:8.14 (195.1)} 7. Worship, the sincere pursuit of divine values and the wholehearted love of the divine Value-Giver.

^{16:8.15 (195.2)} The Urantia type of human personality may be viewed as functioning in a physical mechanism consisting of the planetary modification of the Nebadon type of organism belonging to the electrochemical order of life activation and endowed with the Nebadon order of the Orvonton series of the cosmic mind of parental reproductive pattern. The bestowal of the divine gift of personality upon such a mind-endowed mortal mechanism confers the dignity of cosmic citizenship and enables such a mortal creature forthwith to become reactive to the constitutive recognition of the three basic mind realities of the cosmos:

- ^{16:8.16 (195.3)} 1. The mathematical or logical recognition of the uniformity of physical causation.
- ^{16:8.17 (195.4)} 2. The reasoned recognition of the obligation of moral conduct.
- ^{16:8.18 (195.5)} 3. The faith-grasp of the fellowship worship of Deity, associated with the loving service of humanity.

^{16:8.19 (195.6)} The full function of such a personality endowment is the beginning realization of Deity kinship. Such a selfhood, indwelt by a prepersonal fragment of God the Father, is in truth and in fact a spiritual son of God. Such a creature not only discloses capacity for the reception of the gift of the divine presence but also exhibits reactive response to the personality-gravity circuit of the Paradise Father of all personalities.

9. REALITY OF HUMAN CONSCIOUSNESS

^{16:9.1 (195.7)} The cosmic-mind-endowed, Adjuster-indwelt, personal creature possesses innate recognition-realization of energy reality, mind reality, and spirit reality. The will creature is thus

šitoku būdu yra aprūpintas tam, kad suprastų Dievo faktą, įstatymą, ir meilę. Be šitų trijų neatskiriamų žmogiškosios sąmonės dalių, visas žmogiškasis patyrimas iš tikrųjų yra subjektyvus, išskyrus tą intuityvų pagrįstumo suvokimą, kurį jis suteikia šitų trijų visatos tikrovės kosminio suvokimo reakcijų *suvienijimui*.

Dievą jaučiantis mirtingasis sugeba pajusti šitų trijų kosminių savybių suvienijimo vertę išliekančios sielos evoliucijoje, žmogaus aukščiausiojo lygio užduotyje fiziniame tabernakulyje, kur mirtingojo protas bendradarbiauja su viduje gyvenančia dieviškąja dvasia tam, kad dualizuotų nemirtingą sielą. Nuo pačios ankstyviausios jos pradžios siela yra *reali*; ji turi kosminio išlikimo savybių.

Jeigu mirtingasis žmogus po natūralios mirties neišlieka, tai jo žmogiškojo patyrimo tikrosios dvasinės vertybės išlieka kaip Minties Derintojo tolimesniojo patyrimo dalis. Po materialios mirties tokio neišlikusiojo asmenybės vertybės išlieka kaip vienas iš aspektų besivystančios Aukščiausiosios Būtybės asmenybėje. Asmenybės tokios išliekančios savybės nebeturi tapatybės, bet tebeturi tas patirtines vertybes, kurios buvo sukauptos per mirtingojo gyvenimą materialiam kūne. Tapatybės išlikimas priklauso nuo morontinio statuso nemirtingos sielos išlikimo ir nuo vis augančios dieviškosios vertybės. Asmenybės tapatumas išlieka, kada išlieka siela ir sielos išlikimo dėka.

Žmogiškoji savimonė reiškia ne tik sąmoningo savojo aš, bet ir kitų vidinių aš tikrovės suvokimą, o taip pat tai reiškia ir tai, jog toks suvokimas yra abipusis; jog vidinis aš yra pažįstamas, kada pažįsta jis. Tai parodyta grynai žmogiškuoju būdu žmogaus visuomeniniame gyvenime. Bet jūs negalite būti tiek absoliučiai tikras dėl kito bičiulio būtybės realybės, kiek galite būti tikras dėl Dievo buvimo, kuris gyvena jūsų viduje, realybės. Visuomeninė sąmonė nėra neatskiriama taip, kaip yra neatskiriama Dievo-sąmonė; ji yra kultūrinis išsivystymas ir priklauso nuo žinių, simbolių, ir nuo to indėlio, kurį įneša žmogaus esminiai apdovanojimai—mokslas, moralė, ir religija. Ir šitos kosminės dovanos, suvisuomenintos, sudaro civilizaciją.

Civilizacijos yra netvirtos, nes jos nėra kosminės; rasių individams jos nėra įgimtos. Jas turi ugdyti žmogaus esminių aspektų—mokslas, moralės, ir religijos—apjungtas indėlis. Civilizacijos atsiranda ir išnyksta, bet ir po žlugimo mokslas, moralė, ir religija visada išlieka.

Jėzus ne tiktai apreiškė Dievą žmogui, bet taip pat jis naujai atskleidė žmogų ir sau pačiam, ir kitiems žmonėms. Jėzaus gyvenime jūs žmogų matote geriausiai. Šitoku būdu žmogus tampa taip

equipped to discern the fact, the law, and the love of God. Aside from these three inalienables of human consciousness, all human experience is really subjective except that intuitive realization of validity attaches to the *unification* of these three universe reality responses of cosmic recognition.

16:9.2 (195.8) The God-discerning mortal is able to sense the unification value of these three cosmic qualities in the evolution of the surviving soul, man's supreme undertaking in the physical tabernacle where the moral mind collaborates with the indwelling divine spirit to dualize the immortal soul. From its earliest inception the soul is *real*; it has cosmic survival qualities.

16:9.3 (195.9) If mortal man fails to survive natural death, the real spiritual values of his human experience survive as a part of the continuing experience of the Thought Adjuster. The personality values of such a nonsurvivor persist as a factor in the personality of the actualizing Supreme Being. Such persisting qualities of personality are deprived of identity but not of experiential values accumulated during the mortal life in the flesh. The survival of identity is dependent on the survival of the immortal soul of morontia status and increasingly divine value. Personality identity survives in and by the survival of the soul.

16:9.4 (195.10) Human self-consciousness implies the recognition of the reality of selves other than the conscious self and further implies that such awareness is mutual; that the self is known as it knows. This is shown in a purely human manner in man's social life. But you cannot become so absolutely certain of a fellow being's reality as you can of the reality of the presence of God that lives within you. The social consciousness is not inalienable like the God-consciousness; it is a cultural development and is dependent on knowledge, symbols, and the contributions of the constitutive endowments of man — science, morality, and religion. And these cosmic gifts, socialized, constitute civilization.

16:9.5 (196.1) Civilizations are unstable because they are not cosmic; they are not innate in the individuals of the races. They must be nurtured by the combined contributions of the constitutive factors of man — science, morality, and religion. Civilizations come and go, but science, morality, and religion always survive the crash.

16:9.6 (196.2) Jesus not only revealed God to man, but he also made a new revelation of man to himself and to other men. In the life of Jesus you see man at his best. Man thus becomes so

nuostabiai realus, nes Jėzus savo gyvenime turi tiek daug iš Dievo, o Dievo supratimas (suvokimas) yra neatskiriama ir esminė visų žmonių savybė.

Nesavanaudiškumas, be tėviškojo instinkto, iš viso nėra natūralus; kiti asmenys nėra savaime mylimi ar visuomeniškai jiems savaime tarnaujama. Tam, kad būtų sukurta nesavanaudiška ir altruistinė visuomeninė tvarka, reikalingas proto švietimas, moralė, ir religijos akstinas, Dievo pažinimas. Paties žmogaus asmenybės suvokimas, savimonė, taip pat tiesiogiai priklauso nuo šito paties fakto, jog yra įgimta savybė pažinti kitus, nuo šito įgimto gebėjimo suvokti ir suprasti kitų asmenybių, nusidriekiančių nuo žmogiškųjų iki dieviškųjų, tikrovę.

Nesavanaudiška visuomeninė sąmonė turi būti, žemiausiu lygiu, religinė sąmonė; tai yra, jeigu ji yra objektyvi; priešingu atveju, ji yra grynai subjektyvi filosofinė abstrakcija ir dėl to neturinti meilės. Tikrai Dievą-pažįstantis individas kitą asmenį gali mylėti taip, kaip jis myli save patį.

Savimonė iš esmės yra grupinė sąmonė: Dievo ir žmogaus, Tėvo ir sūnaus, Kūrėjo ir tvarinio. Žmogaus savimonėje keturi visatos tikrovės suvokimai yra nematomi ir neatsiejami:

1. Siekimas žinių, mokslo logika.
2. Siekimas moralinių vertybių, pareigos jausmas.
3. Siekimas dvasinių vertybių, religinis patyrimas.
4. Siekimas asmenybės vertybių, sugebėjimas kaip asmenybei suvokti Dievo tikrovę ir tuo pačiu metu suprasti mūsų broliškąjį ryšį su bičiuliais asmenybėmis.

Jūs imate sąmoningai suvokti žmogų kaip savo broį tvarinį, nes jūs jau sąmoningai suvokiate Dievą kaip savo Tėvą Kūrėją. Tėvystė yra tas ryšys, kuriame mes samprotaujame taip, jog patys suvokiame brolystę. O Tėvystė tampa, arba gali tapti, visatos tikrove visiems mirtingiesiems tvariniams, nes Tėvas pats asmenybę yra padovanojęs visoms tokioms būtybėms ir jas yra įtraukęs į grandinę, esančią visuotinės asmenybės grandinės grybšnio sferoje. Mes Dievą garbiname, pirmiausia, kad *jis yra*, tada, kad *jis yra mumyse*, ir pagaliau, kad *mes esame jame*.

Argi keista, jog kosminis protas turėtų sąmoningai žinoti apie savo paties šaltinį, Bėgalinės Dvasios bėgalinį protą, ir tuo pačiu metu sąmoningai suvokti toli nusidriekiančių visatų fizinę tikrovę, Amžinojo Sūnaus dvasinę tikrovę, ir

beautifully real because Jesus had so much of God in his life, and the realization (recognition) of God is inalienable and constitutive in all men.

16:9.7 (196.3) Unselfishness, aside from parental instinct, is not altogether natural; other persons are not naturally loved or socially served. It requires the enlightenment of reason, morality, and the urge of religion, God-knowingness, to generate an unselfish and altruistic social order. Man's own personality awareness, self-consciousness, is also directly dependent on this very fact of innate other-awareness, this innate ability to recognize and grasp the reality of other personality, ranging from the human to the divine.

16:9.8 (196.4) Unselfish social consciousness must be, at bottom, a religious consciousness; that is, if it is objective; otherwise it is a purely subjective philosophic abstraction and therefore devoid of love. Only a God-knowing individual can love another person as he loves himself.

16:9.9 (196.5) Self-consciousness is in essence a communal consciousness: God and man, Father and son, Creator and creature. In human self-consciousness four universe-reality realizations are latent and inherent:

- 16:9.10 (196.6) 1. The quest for knowledge, the logic of science.
- 16:9.11 (196.7) 2. The quest for moral values, the sense of duty.
- 16:9.12 (196.8) 3. The quest for spiritual values, the religious experience.
- 16:9.13 (196.9) 4. The quest for personality values, the ability to recognize the reality of God as a personality and the concurrent realization of our fraternal relationship with fellow personalities.

16:9.14 (196.10) You become conscious of man as your creature brother because you are already conscious of God as your Creator Father. Fatherhood is the relationship out of which we reason ourselves into the recognition of brotherhood. And Fatherhood becomes, or may become, a universe reality to all moral creatures because the Father has himself bestowed personality upon all such beings and has encircled them within the grasp of the universal personality circuit. We worship God, first, because *he is*, then, because *he is in us*, and last, because *we are in him*.

16:9.15 (196.11) Is it strange that the cosmic mind should be self-consciously aware of its own source, the infinite mind of the Infinite Spirit, and at the same time conscious of the physical reality of the far-flung universes, the spiritual reality of the

Visuotinio Tėvo asmenybės tikrovė?

Eternal Son, and the personality reality of the Universal Father?

[Parengta Visuotinio Cenzoriaus iš Uversos.]

^{16:9,16 (196.12)} [Sponsored by a Universal Censor from Uversa.]

17 Dokumentas. Septynios Aukščiausiųjų Dvasių grupės

⇨ 016

URANTIJOS KNYGA

018 ⇨

I DALIS. CENTRINĖ VISATA IR SUPERVISATOS

17 DOKUMENTAS. SEPTYNIOS AUKŠČIAUSIŲJŲ DVASIŲ GRUPĖS

Skyrius

ĮVADAS

1. Septyni Aukščiausieji Vykdytojai
2. Madžestonas — atspindėjimo vadovas
3. Atspindinčiosios Dvasios
4. Atspindimojo Įvaizdžio Padėjėjai
5. Septynios Grandinių Dvasios
6. Vietinės visatos Kuriančiosios Dvasios
7. Pagalbinės Proto Dvasios
8. Aukščiausiųjų Dvasių funkcijos

PAPER 17 THE SEVEN SUPREME SPIRIT GROUPS

SECTIONS

Introduction

1. The Seven Supreme Executives
2. Majeston — Chief of Reflectivity
3. The Reflective Spirits
4. The Reflective Image Aids
5. The Seven Spirits of the Circuits
6. The Local Universe Creative Spirits
7. The Adjutant Mind-Spirits
8. Functions of the Supreme Spirits

ĮVADAS

ŠIOS septynios Aukščiausiųjų Dvasių grupės yra didžiosios visatos administracijos, padalintos į septynis segmentus, visuotiniai koordinuojantys reguliuotojai. Nors jos visos yra įtrauktos į Bėgalinės Dvasios funkcinę šeimą, bet paprastai šios trys grupės yra klasifikuojamos kaip Rojaus Trejybės vaikai:

1. Septynios Pagrindinės Dvasios.
2. Septyni Aukščiausieji Vykdytojai.
3. Atspindinčiosios Dvasios.

Likusias keturias grupes sukuria Bėgalinės Dvasios kuriantieji veiksmi arba kuriančiojo statuso jos partneriai:

4. Atspindimojo Įvaizdžio Padėjėjai.
5. Septynios Grandinių Dvasios.
6. Vietinių Visatų Kuriančiosios Dvasios.
7. Pagalbinės Proto Dvasios.

INTRODUCTION

17:0.1 (197.1) THE seven Supreme Spirit groups are the universal co-ordinating directors of the seven-segmented administration of the grand universe. Although all are classed among the functional family of the Infinite Spirit, the following three groups are usually classified as children of the Paradise Trinity:

17:0.2 (197.2) 1. The Seven Master Spirits.

17:0.3 (197.3) 2. The Seven Supreme Executives.

17:0.4 (197.4) 3. The Reflective Spirits.

17:0.5 (197.5) The remaining four groups are brought into being by the creative acts of the Infinite Spirit or by his associates of creative status:

17:0.6 (197.6) 4. The Reflective Image Aids.

17:0.7 (197.7) 5. The Seven Spirits of the Circuits.

17:0.8 (197.8) 6. The Local Universe Creative Spirits.

17:0.9 (197.9) 7. The Adjutant Mind-Spirits.

Šitos septynios kategorijos Uversoje yra žinomos kaip Aukščiausiųjų Dvasių grupės. Jų veikimo sfera nusidriekia nuo Septynių Pagrindinių Dvasių asmeninio buvimo amžinosios Salos periferijoje per Dvasios septynis Rojaus palydovus, Havonos grandines, supervisatų vyriausybes, ir vietinių visatų administravimą ir priežiūrą net iki pagalbinių dvasių, padovanotų evoliucinio proto valdoms laiko ir erdvės pasauliuose, žemos tarnystės.

Septynios Pagrindinės Dvasios yra šitos toli nusidriekusios administracinės valdos koordinuojantys reguliuotojai. Kai kuriuose reikaluose, susijusiuose su organizuotos fizinės energijos, proto energijos, ir neasmenės dvasinės tarnystės administraciniu reguliavimu, jos veikia asmeniškai ir tiesiogiai, o kituose reikaluose jos veikia per savo įvairiapusių pagalbininkus. Visuose vykdomojo pobūdžio reikaluose—nurodymuose, taisyklėse, suderinimuose, ir administraciniuose sprendimuose—Pagrindinės Dvasios veikia Septynių Aukščiausiųjų Vykdytojų asmenyse. Centrinėje visatoje Pagrindinės Dvasios gali veikti per Havonos Grandinių Septynias Dvasias; septynių supervisatų būstinėse jos save atskleidžia per Atspindinčiųjų Dvasių kanalą ir veikia per Dienų Senujų asmenis, su kuriais jos asmeniškai bendrauja per Atspindimojo Įvaizdžio Padėjėjus.

Septynios Pagrindinės Dvasios tiesiogiai ir asmeniškai nepalaiko ryšio su visatos administracija žemiau už Dienų Senujų rūmus. Jūsų vietinę visatą administruoja kaip mūsų supervisatos dalį Orvontono Pagrindinė Dvasia, bet jos funkciją, susijusią su Nebadono vietiniais gyventojais, betarpiškai vykdo ir asmeniškai reguliuoja Kuriančioji Motina Dvasia, gyvenanti Salvingtone, jūsų vietinės visatos būstinėje.

1. SEPTYNI AUKŠČIAUSIEJI VYKDYTOJAI

Pagrindinių Dvasių vykdomosios būstinės užima Begalinės Dvasios septynis Rojaus palydovus, kurie skrieja aplink centrinę Salą tarp Amžinojo Sūnaus spindinčiųjų sferų ir labiausiai vidinės Havonos grandinės. Šitoms vykdomosioms sferoms tiesiogiai vadovauja Aukščiausieji Vykdytojai, grupė iš septynių, kuriuos sutrejbino Tėvas, Sūnus, ir Dvasia sutinkamai su Septynių Pagrindinių Dvasių išsamiais reikalavimais tokio tipo būtybėms, kurios gali veikti kaip jų visuotiniai atstovai.

Pagrindinės Dvasios palaiko ryšius su supervisatų vyriausybėmis įvairiais skyriais per šituos Aukščiausiuosius Vykdytojus. Būtent jie labai didele dalimi nulemia septynių supervisatų

17.0.10 (197.10) These seven orders are known on Uversa as the seven Supreme Spirit groups. Their functional domain extends from the personal presence of the Seven Master Spirits on the periphery of the eternal Isle, through the seven Paradise satellites of the Spirit, the Havona circuits, the governments of the superuniverses, and the administration and supervision of the local universes, even to the lowly service of the adjutants bestowed upon the realms of evolutionary mind on the worlds of time and space.

17.0.11 (197.11) The Seven Master Spirits are the co-ordinating directors of this far-flung administrative realm. In some matters pertaining to the administrative regulation of organized physical power, mind energy, and impersonal spirit ministry, they act personally and directly, and in others they function through their multifarious associates. In all matters of an executive nature — rulings, regulations, adjustments, and administrative decisions — the Master Spirits act in the persons of the Seven Supreme Executives. In the central universe the Master Spirits may function through the Seven Spirits of the Havona Circuits; on the headquarters of the seven superuniverses they reveal themselves through the channel of the Reflective Spirits and act through the persons of the Ancients of Days, with whom they are in personal communication through the Reflective Image Aids.

17.0.12 (197.12) The Seven Master Spirits do not directly and personally contact universe administration below the courts of the Ancients of Days. Your local universe is administered as a part of our superuniverse by the Master Spirit of Orvonton, but his function in relation to the native beings of Nebadon is immediately discharged and personally directed by the Creative Mother Spirit resident on Salvington, the headquarters of your local universe.

1. THE SEVEN SUPREME EXECUTIVES

17.1.1 (198.1) The executive headquarters of the Master Spirits occupy the seven Paradise satellites of the Infinite Spirit, which swing around the central Isle between the shining spheres of the Eternal Son and the innermost Havona circuit. These executive spheres are under the direction of the Supreme Executives, a group of seven who were trinitized by the Father, Son, and Spirit in accordance with the specifications of the Seven Master Spirits for beings of a type that could function as their universal representatives.

17.1.2 (198.2) The Master Spirits maintain contact with the various divisions of the superuniverse governments through these Supreme Executives. It is they who very largely determine the basic

pagrindines sudedamąsias kryptis. Jie yra vienodai ir dieviškai tobuli, bet taip pat turi ir asmenybės skirtumų. Jie neturi pirmininkaujančiojo vadovo; kiekvieną kartą, kada susitinka drauge, jie pasirenka vieną iš savosios kategorijos, kad vadovautų tam bendram pasitarimui. Periodiškai jie keliauja į Rojų, kad pasitartų su Septyniomis Pagrindinėmis Dvasiomis.

Septyni Pagrindiniai Vykdytojai veikia kaip didžiosios visatos administraciniai koordinatoriai; jie galėtų būti įvardijami kaip po-Havonos kūrinijos direktorių valdyba. Jie nėra susiję su Rojaus vidaus reikalais, o Havonos veiklos apribotoms sferoms jos vadovauja per Septynias Grandinių Dvasias. Šiaip jau yra nedaug apribojimų, susijusių su jų priežiūros spektru; jie įsitraukia į fizinių, intelektualių, ir dvasinių dalykų reguliavimą; jie mato viską, girdi viską, jaučia viską, net žino viską, kas vyksta septyniose supervisatose ir Havonoje.

Šitie Aukščiausieji Vykdytojai nekuria politikos, taip pat jie nemodifikuoja ir visatos procedūrų; jie yra susiję su Septynių Pagrindinių Dvasių paskelbtų dieviškumo planų vykdymu. Taip pat jie nesikiša į Dienų Senujų valdymą supervisatose ar į Sūnų Kūrėjų suverenitetą vietinėse visatose. Jie yra koordinuojantys vykdytojai, kurių funkcija yra vykdyti visų tinkamai paskirtų valdovų suderintą politiką didžiojoje visatoje.

Kiekvienas iš vykdytojų ir visos jo sferos priemonės yra atsidavusios atskiros supervisatos efektyviam administravimui. Pirmasis Aukščiausiasis Vykdytojas, veikiantis pirmojoje sferoje, yra visiškai užimtas pirmosios supervisatos reikalais, ir taip toliau iki Septintojo Aukščiausiojo Vykdytojo, dirbančio iš Dvasios septintojo Rojaus palydovo ir skiriančio savo energiją septintosios supervisatos vadovavimui. Šitos septintosios sferos pavadinimas yra Orvontonas, nes Dvasios Rojaus palydovai turi tokius pačius pavadinimus kaip ir su jais susietos supervisatos; iš tikrųjų supervisatos pagal juos ir buvo pavadintos.

Septintosios supervisatos vykdomojoje sferoje personalas, įsitraukęs į Orvontono reikalų tvarkymą, pasiekia tokį skaičių, kuris pranoksta žmogiškąjį suvokimą, ir iš esmės apima dangiškųjų protingų būtybių kiekvieną kategoriją. Asmenybių pasiuntimo visos supervisatos tarnybos (išskyrus Trejybės Įkvėptąsias Dvasias ir Minties Derintojus) pereina per vieną iš šių septynių vykdomųjų pasaulių savo kelionėse į Rojų ir iš Rojaus, ir čia yra laikomi visi centriniai registrai Trečiojo Šaltinio ir Centro visoms sukurtoms asmenybėms, kurios veikia

constitutive trends of the seven superuniverses. They are uniformly and divinely perfect, but they also possess diversity of personality. They have no presiding head; each time they meet together, they choose one of their number to preside over that joint council. Periodically they journey to Paradise to sit in council with the Seven Master Spirits.

17.1.3 (198.3) The Seven Supreme Executives function as the administrative co-ordinators of the grand universe; they might be termed the board of managing directors of the post-Havona creation. They are not concerned with the internal affairs of Paradise, and they direct their limited spheres of Havona activity through the Seven Spirits of the Circuits. Otherwise there are few limits to the scope of their supervision; they engage in the direction of things physical, intellectual, and spiritual; they see all, hear all, feel all, even know all, that transpires in the seven superuniverses and in Havona.

17.1.4 (198.4) These Supreme Executives do not originate policies, nor do they modify universe procedures; they are concerned with the execution of the plans of divinity promulgated by the Seven Master Spirits. Neither do they interfere with the rule of the Ancients of Days in the superuniverses nor with the sovereignty of the Creator Sons in the local universes. They are the co-ordinating executives whose function it is to carry out the combined policies of all duly constituted rulers in the grand universe.

17.1.5 (198.5) Each of the executives and the facilities of his sphere are devoted to the efficient administration of a single superuniverse. Supreme Executive Number One, functioning on executive sphere number one, is wholly occupied with the affairs of superuniverse number one, and so on to Supreme Executive Number Seven, working from the seventh Paradise satellite of the Spirit and devoting his energies to the management of the seventh superuniverse. The name of this seventh sphere is Orvonton, for the Paradise satellites of the Spirit have the same names as their related superuniverses; in fact, the superuniverses were named after them.

17.1.6 (198.6) On the executive sphere of the seventh superuniverse the staff engaged in keeping straight the affairs of Orvonton runs into numbers beyond human comprehension and embraces practically every order of celestial intelligence. All superuniverse services of personality dispatch (except Inspired Trinity Spirits and Thought Adjusters) pass through one of these seven executive worlds on their universe journeys to and from Paradise, and here are maintained the central registries for all personalities created by the Third Source and Center who function in the

supervisatose. Materialių, morontinių, ir dvasinių dokumentų sistema Dvasios viename iš šitų vykdomųjų pasaulių stebina net ir manosios kategorijos būtybę.

Aukščiausųjų Vykdytojų tiesioginius pavaldinius didžiąja dalimi sudaro Rojaus-Havonos asmenybių sutrejbinti sūnūs ir pašlovintų mirtingųjų, užbaigusių laiko ir erdvės kylančiųjų plano amžius trukusį mokymą, sutrejbinti palikuonys. Šiuos sutrejbintus sūnus į tarnystę su Aukščiausiais Vykdytojais paskiria Rojaus Užbaigtumo Korpuso Aukščiausiosios Tarybos vadovas.

Kiekvienas Aukščiausiasis Vykdytojas turi du patariamuosius kabinetus: Begalinės Dvasios vaikai kiekvienos supervisatos būstinėje iš savo gretų pasirenka atstovus tam, kad vieną tūkstantmetį tarnautų savo Aukščiausiojo Vykdytojo pirminiame patariančiame kabinete. Visuose reikaluose, susijusiuose su laiko kylančiais mirtingaisiais, yra antrinis kabinetas, kurį sudaro Rojų pasiekę mirtingieji ir pašlovintųjų mirtingųjų sutrejbinti sūnūs; šią organą parenka tobulėjančios ir kylančios būtybės, kurios laikinai gyvena septynių supervisatų būstinėse. Visus kitus reikalų vadovus paskiria Aukščiausieji Vykdytojai.

Kartas nuo karto, didžiulės konklavos vyksta Dvasios šituose Rojaus palydovuose. Sutrejbinti sūnūs, paskirti į šiuos pasaulius, kartu su kylančiais, kurie yra pasiekę Rojų, susirenka su Trečiojo Šaltinio ir Centro dvasinėmis asmenybėmis į susitikimus, skirtus kylančiojo karjeros kovų ir triumfo užbaigimui. Tokiems broliškiems susibūrimams visada vadovauja Aukščiausieji Vykdytojai.

Kartą per kiekvieną Rojaus tūkstantmetį Septyni Aukščiausieji Vykdytojai palieka savo valdžios vietas ir vyksta į Rojų, kur jie surengia savo tūkstantmečio konklavą, kad visuotinai pasveikintų ir palinkėtų sėkmės išmintingiesiems kūrinių šeiminkams. Šitas reikšmingas įvykis vyksta Madžestono, visų atspindinčiųjų dvasių grupių vadovo, betarpiškoje akivaizdoje. Ir šitaip jie gali bendrauti didžiojoje visatoje vienu ir tuo pačiu metu su visais savo padėjėjais unikalaus visuotinio atspindėjimo veikimo dėka.

2. MADŽESTONAS — ATSPINDĖJIMO

VADOVAS

Atspindinčiosios Dvasios yra kilusios iš dieviškosios Trejybės. Šitų unikalių ir tam tikra prasme paslaptingų būtybių yra penkiasdešimt. Vienu metu buvo sukurama po septynias tokias nepaprastas asmenybes, ir kiekvieną tokį kūrybinį

superuniverses. The system of material, morontial, and spiritual records on one of these executive worlds of the Spirit amazes even a being of my order.

17:1.7 (199.1) The immediate subordinates of the Supreme Executives consist for the greater part of the trinitized sons of Paradise-Havona personalities and of the trinitized offspring of the glorified mortal graduates from the agelong training of the ascendant scheme of time and space. These trinitized sons are designated for service with the Supreme Executives by the chief of the Supreme Council of the Paradise Corps of the Finality.

17:1.8 (199.2) Each Supreme Executive has two advisory cabinets: The children of the Infinite Spirit on the headquarters of each superuniverse choose representatives from their ranks to serve for one millennium in the primary advisory cabinet of their Supreme Executive. In all matters affecting the ascending mortals of time, there is a secondary cabinet, consisting of mortals of Paradise attainment and of the trinitized sons of glorified mortals; this body is chosen by the perfecting and ascending beings who transiently dwell on the seven superuniverse headquarters. All other chiefs of affairs are appointed by the Supreme Executives.

17:1.9 (199.3) From time to time, great conclaves take place on these Paradise satellites of the Spirit. Trinitized sons assigned to these worlds, together with the ascenders who have attained Paradise, assemble with the spirit personalities of the Third Source and Center in the reunions of the struggles and triumphs of the ascendant career. The Supreme Executives always preside over such fraternal gatherings.

17:1.10 (199.4) Once in each Paradise millennium the Seven Supreme Executives vacate their seats of authority and go to Paradise, where they hold their millennial conclave of universal greeting and well-wishing to the intelligent hosts of creation. This eventful occasion takes place in the immediate presence of Majeston, the chief of all reflective spirit groups. And they are thus able to communicate simultaneously with all their associates in the grand universe through the unique functioning of universal reflectivity.

2. MAJESTON — CHIEF OF REFLECTIVITY

17:2.1 (199.5) The Reflective Spirits are of divine Trinity origin. There are fifty of these unique and somewhat mysterious beings. Seven of these extraordinary personalities were created at a time, and each such creative episode was effected by a

epizodą įgyvendino Rojaus Trejybės ir vienos iš Septynių Pagrindinių Dvasių ryšys.

Šita svarbi transakcija, įvykusi laiko aušroje, išreiškia Aukščiausųjų Asmenybių Kūrėjų, kuriems atstovauja Pagrindinės Dvasios, pirmines pastangas veikti su Rojaus Trejybe kaip bendriems kūrėjams. Šitoji Aukščiausųjų Kūrėjų kuriančiosios galios sąjunga su Trejybės kūrybiniais potencialais yra būtent pats tas Aukščiausiosios Būtybės aktualybės šaltinis. Dėl to, kada atspindimojo kūrimo ciklas išsisėmė, kada kiekviena iš Septynių Pagrindinių Dvasių surado tobulą kūrybinį sinchroniškumą su Rojaus Trejybe, kada keturiasdešimt devintoji Atspindinčioji Dvasia buvo įsameninta, tada Dievybės Absoliute įvyko nauja ir toli siekianti reakcija, kuri naujas asmenybės išskirtines teises perteikė Aukščiausiajai Būtybei ir aukščiausią tašką pasiekė įsamenindama Madžestoną, keturiasdešimt devynių Atspindinčiųjų Dvasių ir jų padėjėjų per visą visatų visatą viso darbo atspindėjimo vadovą ir centrą Rojuje.

Madžestonas yra tikras asmuo, atspindėjimo reiškinių asmenis ir nekylstantis centras laiko ir erdvės visose septyniose supervisatose. Jis turi nuolatinę būstinę Rojuje netoli visų daiktų centro Septynių Pagrindinių Dvasių susitikimo vietoje. Jis rūpinasi vien tiktai atspindėjimo tarnystės koordinavimu ir palaikymu toli nusidriekiančioje kūrinioje; kitokiu būdu jis nėra įsitraukęs į visatos reikalų administravimą.

Madžestonas į Rojaus asmenybių mūsų katalogą nėra įtrauktas, nes jis yra vienintelė egzistuojanti dieviškumo asmenybė, kurią yra sukūręs Aukščiausiosios Būtybės veikiantis ryšys su Dievybės Absoliutu. Jis yra asmuo, bet išimtinai ir akivaizdžiai automatiškai rūpinasi visatos veiklos šituo vienu aspektu; dabar jo asmeninė veikla visiškai nėra susijusi su visatos asmenybių kitomis (neatspindinčiomis) kategorijomis.

Madžestono sukūrimas pažymėjo Aukščiausiosios Būtybės pirmąjį aukščiausiąjį kuriantįjį veiksmą. Šitas noras veikti buvo valinis Aukščiausiojoje Būtybėje, bet stulbinanti Dievybės Absoliuto reakcija iš anksto nebuvo numatyta. Niekada nuo tada, kada amžinybėje atsirado Havona, visata iš tikrųjų nematė tokio gigantiško ir toli nusidriekiančio energijos suderinimo ir funkcinio dvasinės veiklos koordinavimo įgyvendinimo tokio milžiniško laipsniu. Dievybės reagavimas į Aukščiausiosios Būtybės ir jos pagalbininkų kūrybinius norus toli pranoko jų tikslingą ketinimą ir labai smarkiai viršijo jų koncepcines prognozes.

Mus apima didinga pagarba dėl tos galimybės, ką ateities amžiai, per kuriuos Aukščiausiasis ir Galutinyasis gali pasiekti

liaison of the Paradise Trinity and one of the Seven Master Spirits.

17:2.2 (199.6) This momentous transaction, occurring in the dawn of time, represents the initial effort of the Supreme Creator Personalities, represented by the Master Spirits, to function as cocreators with the Paradise Trinity. This union of the creative power of the Supreme Creators with the creative potentials of the Trinity is the very source of the actuality of the Supreme Being. Therefore, when the cycle of reflective creation had run its course, when each of the Seven Master Spirits had found perfect creative synchrony with the Paradise Trinity, when the forty-ninth Reflective Spirit had personalized, then a new and far-reaching reaction occurred in the Deity Absolute which imparted new personality prerogatives to the Supreme Being and culminated in the personalization of Majeston, the reflectivity chief and Paradise center of all the work of the forty-nine Reflective Spirits and their associates throughout the universe of universes.

17:2.3 (200.1) Majeston is a true person, the personal and infallible center of reflectivity phenomena in all seven superuniverses of time and space. He maintains permanent Paradise headquarters near the center of all things at the rendezvous of the Seven Master Spirits. He is concerned solely with the co-ordination and maintenance of the reflectivity service in the far-flung creation; he is not otherwise involved in the administration of universe affairs.

17:2.4 (200.2) Majeston is not included in our catalogue of Paradise personalities because he is the only existing personality of divinity created by the Supreme Being in functional liaison with the Deity Absolute. He is a person, but he is exclusively and apparently automatically concerned with this one phase of universe economy; he does not now function in any personal capacity with relation to other (nonreflective) orders of universe personalities.

17:2.5 (200.3) The creation of Majeston signaled the first supreme creative act of the Supreme Being. This will to action was volitional in the Supreme Being, but the stupendous reaction of the Deity Absolute was not foreknown. Not since the eternity-appearance of Havona had the universe witnessed such a tremendous factualization of such a gigantic and far-flung alignment of power and co-ordination of functional spirit activities. The Deity response to the creative wills of the Supreme Being and his associates was vastly beyond their purposeful intent and greatly in excess of their conceptual forecasts.

17:2.6 (200.4) We stand in awe of the possibility of what the future ages, wherein the Supreme and the Ultimate may attain new levels of divinity and

dieviškumo naujus lygius ir pakilti į asmenybės veikimo naujas sritis, galės sudievinimo sferose pamatyti dar kitokių netikėtų ir nesvajotų būtybių, kurios turės neįsivaizduojamas padidinto visatos koordinavimo galias. Atrodytų, jog nėra ribų Dievybės Absoliuto potencialo reagavimui į tokį ryšį tarp patirtinės Dievybės ir egzistencialios Rojaus Trejybės suvienijimą.

ascend to new domains of personality function, may witness in the realms of the deitization of still other unexpected and undreamed of beings who will possess unimagined powers of enhanced universe co-ordination. There would seem to be no limit to the Deity Absolute's potential of response to such unification of relationships between experiential Deity and the existential Paradise Trinity.

3. ATSPINDINČIOSIOS DVASIOS

Šios keturiasdešimt devynios Atspindinčiosios Dvasios yra kilusios iš Trejybės, bet kiekvienas iš šių septynių kūrybinių epizodų, kurie lydėjo jų atsiradimą, sukūrė tokį būtybės tipą, kuris prigimtimi buvo panašus į bendros protėvinės Pagrindinės Dvasios bruožus. Šitokiu būdu jos skirtingai atspindi Visuotinio Tėvo, Amžinojo Sūnaus, ir Begalinės Dvasios dieviškumo bruožų suvienijimo septynių įmanomų kombinacijų prigimtis ir charakterius. Dėl šitos priežasties kiekvienos supervisatos būstinėje būtina turėti septynias iš šių Atspindinčiųjų Dvasių. Po vieną dvasią iš kiekvieno iš septynių tipų yra reikalinga tam, kad būtų pasiektas trijų Rojaus Dievybių kiekvieno įmanomo pasireiškimo visų fazių tobulas atspindėjimas taip, kaip tokie reiškiniai galėtų vykti septynių supervisatų bet kurioje dalyje. Šitos septynių nepanašių Atspindinčiųjų Dvasių grupės būstines turi supervisatos sostinės kiekvienos valdos atspindinčiame fokuse, ir jis nėra tapatus dvasinio poliariškumo taškui.

Atspindinčiosios Dvasios turi vardus, bet šitie įvardijimai nėra apreiškiami erdvės pasauliuose. Jie yra susiję su šių būtybių prigimtimi ir charakteriu, ir yra Rojaus slaptųjų sferų vienos iš septynių visuotinių paslapčių dalis.

Atspindėjimo savybė, Bendrai Veikiančiojo, Aukščiausiosios Būtybės, ir Pagrindinių Dvasių proto lygių reiškinys, gali būti perduodamas visoms būtybėms, susijusioms su šito milžiniško visuotinio intelekto plano įgyvendinimu. Ir čia yra viena didžioji paslaptis: Nei Pagrindinės Dvasios, nei Rojaus Dievybės, po vieną ar drauge, šito lygiaverčio visuotinio atspindėjimo galių neatskleidžia taip, kaip jos pasireiškia šitose keturiasdešimt devyniose Madžestono ryšininkų asmenybėse, ir vis tik jos yra visų šių nuostabių apdovantų būtybių kūrėjai. Dieviškasis paveldėjimas kartais iš tiesų tvarynyje atskleidžia tam tikrą savybių, kokių nepastebima Kūrėjuje.

Atspindėjimo tarnybos personalas, išskyrus Madžestoną ir Atspindinčiąsias Dvasias, yra visi

3. THE REFLECTIVE SPIRITS

17:3.1 (200.5) The forty-nine Reflective Spirits are of Trinity origin, but each of the seven creative episodes attendant upon their appearance was productive of a type of being in nature resembling the characteristics of the coancestral Master Spirit. Thus they variously reflect the natures and characters of the seven possible combinations of the association of the divinity characteristics of the Universal Father, the Eternal Son, and the Infinite Spirit. For this reason it is necessary to have seven of these Reflective Spirits on the headquarters of each superuniverse. One of each of the seven types is required in order to achieve the perfect reflection of all phases of every possible manifestation of the three Paradise Deities as such phenomena might occur in any part of the seven superuniverses. One of each type was accordingly assigned to service in each of the superuniverses. These groups of seven dissimilar Reflective Spirits maintain headquarters on the capitals of the superuniverses at the reflective focus of each realm, and this is not identical with the point of spiritual polarity.

17:3.2 (200.6) The Reflective Spirits have names, but these designations are not revealed on the worlds of space. They pertain to the nature and character of these beings and are a part of one of the seven universal mysteries of the secret spheres of Paradise.

17:3.3 (201.1) The attribute of reflectivity, the phenomenon of the mind levels of the Conjoint Actor, the Supreme Being, and the Master Spirits, is transmissible to all beings concerned in the working of this vast scheme of universal intelligence. And herein is a great mystery: Neither the Master Spirits nor the Paradise Deities, singly or collectively, disclose these powers of co-ordinate universal reflectivity just as they are manifested in these forty-nine liaison personalities of Majeston, and yet they are the creators of all these marvelously endowed beings. Divine heredity does sometimes disclose in the creature certain attributes which are not discernible in the Creator.

17:3.4 (201.2) The personnel of the reflectivity service, with the exception of Majeston and the Reflective Spirits, are all the creatures of the

Begalinės Dvasios tvariniai ir tiesioginiai jos padėjėjai ir pavaldiniai. Kiekvienos supervisatos Atspindinčiosios Dvasios yra savo Atspindimojo Įvaizdžio Padėjėjų kūrėjai, jų asmeniniai balsai Dienų Senujų valdyme.

Atspindinčiosios Dvasios nėra vien tik perduodantys agentai; jos taip pat yra dvasios, kurios informaciją išsaugo. Jų palikuonys, sekonafimai, taip pat yra informaciją išsaugančios arba registruojančios asmenybės. Viskas, kas turi tikros dvasinės vertės, yra užregistruojama dublikate, ir vieną kopiją saugo sekorafinių asmenybių, priklausančių Atspindinčiųjų Dvasių gausiam personalui, vienos iš didelio skaičiaus kategorijų kažkurio nario asmeniniai sugebėjimai.

Visatų oficialūs įrašai į viršų yra perduodami angeliškųjų registruotojų ir per angeliškuosius registruotojus, bet tikrieji dvasiniai įrašai yra surenkami atspindėjimu, ir yra laikomi atitinkamų ir tam skirtų asmenybių, priklausančių Begalinės Dvasios šeimai, prote. Jos yra visatos *gyvieji* dokumentai, priešingai negu formalūs ir *negyvi* dokumentai, ir jie yra tobulai saugomi Begalinės Dvasios registruojančiųjų asmenybių gyvame prote.

Atspindėjimo organizacija taip pat yra visos kūrinijos žinių rinkimo ir įsakų išplatavimo mechanizmas. Ji veikia nuolat, priešingai negu įvairių transliavimo tarnybų periodiškas darbas.

Viskas, kas svarbaus vyksta vietinės visatos būstinėje, yra visą laiką atspindima į jos supervisatos sostinę. Ir atvirkščiai, viskas, kas yra svarbu vietinei visatai, yra atspindima išorėn į vietinių visatų sostines iš jų supervisatos būstinės. Atspindėjimo tarnyba iš laiko visatų viršun į supervisatas gali pasirodyti, jog yra automatiška ar savaime vykstanti, bet taip nėra. Ji visa yra labai asmenė ir išmintinga; jos tikslumas yra dėl asmenybių bendradarbiavimo tobulumo ir dėl to vargu ar gali būti priskiriamas Absoliutų neasmeniam buvimui-veikimui.

Nors Minties Derintojai ir nedalyvauja visuotinio atspindėjimo sistemos veikime, bet mes turime pagrindo manyti, jog visi Tėvo fragmentai iki galo suvokia šitas transakcijas ir gali pasinaudoti jų turiniu.

Dabartiniame visatos amžiuje už Rojaus ribų atspindėjimo tarnybos erdvės nuotolis atrodo, jog ribojasi septynių supervisatų periferija. Šiaip jau šitos tarnybos veikimas atrodo, kad yra nepriklausomas nuo laiko ir erdvės. Atrodo, kad jis yra nepriklausomas ir nuo visų žinomų ikiabsoliučių visatos grandinių.

Kiekvienos supervisatos būstinėje atspindinti

Infinite Spirit and his immediate associates and subordinates. The Reflective Spirits of each superuniverse are the creators of their Reflective Image Aids, their personal voices to the courts of the Ancients of Days.

17:3.5 (201.3) The Reflective Spirits are not merely transmitting agents; they are retentive personalities as well. Their offspring, the seconaphim, are also retentive or record personalities. Everything of true spiritual value is registered in duplicate, and one impression is preserved in the personal equipment of some member of one of the numerous orders of seconaphic personalities belonging to the vast staff of the Reflective Spirits.

17:3.6 (201.4) The formal records of the universes are passed up by and through the angelic recorders, but the true spiritual records are assembled by reflectivity and are preserved in the minds of suitable and appropriate personalities belonging to the family of the Infinite Spirit. These are the *live* records in contrast with the formal and *dead* records of the universe, and they are perfectly preserved in the living minds of the recording personalities of the Infinite Spirit.

17:3.7 (201.5) The reflectivity organization is also the news-gathering and the decree-disseminating mechanism of all creation. It is in constant operation in contrast with the periodic functioning of the various broadcast services.

17:3.8 (201.6) Everything of import transpiring on a local universe headquarters is inherently reflected to the capital of its superuniverse. And conversely, everything of local universe significance is reflected outward to the local universe capitals from the headquarters of their superuniverse. The reflectivity service from the universes of time up to the superuniverses is apparently automatic or self-operating, but it is not. It is all very personal and intelligent; its precision results from perfection of personality co-operation and therefore can hardly be attributed to the impersonal presence-performances of the Absolutes.

17:3.9 (201.7) While Thought Adjusters do not participate in the operation of the universal reflectivity system, we have every reason to believe that all Father fragments are fully cognizant of these transactions and are able to avail themselves of their content.

17:3.10 (201.8) During the present universe age the space range of the extra-Paradise reflectivity service seems to be limited by the periphery of the seven superuniverses. Otherwise, the function of this service seems to be independent of time and space. It appears to be independent of all known subabsolute universe circuits.

17:3.11 (201.9) On the headquarters of each superuniverse the reflective organization acts as a

organizacija veikia kaip atskiras vienetas; bet tam tikrais ypatingais atvejais, vadovaujant Madžestonui, visos septynios gali veikti ir iš tikrųjų veikia visuotiniu unisonu, kaip antai, jubiliejaus atveju, kuris būna tada, kada visa vietinė visata įžengia į šviesą ir gyvenimą, ir tuo metu, kada Septyni Aukščiausieji Vykdytojai kreipiasi su pasveikinimu tūkstantmečio proga.

4. ATPSPINDIMOJO ĮVAIZDŽIO PADĖJĖJAI

Šie keturiasdešimt devyni Atspindimojo Įvaizdžio Padėjėjai yra sukurti Atspindinčiųjų Dvasių, ir kiekvienos supervisatos būstinėje yra kaip tik po septynis Padėjėjus. Uversos septynių Atspindinčiųjų Dvasių pirmasis kūrybinis veiksmas buvo savo septynių Įvaizdžio Padėjėjų sukūrimas, kiekviena Atspindinčioji Dvasia sukūrė savo pačios Padėjėją. Įvaizdžio Padėjėjai yra, kai kuriomis savybėmis ir bruožais, savo Atspindinčiųjų Motinų Dvasių tobulos reprodukcijos; jie iš tikrųjų yra dublikatai, neturintys atspindėjimo savybės. Jie yra tikri įvaizdžiai ir nuolat veikia kaip bendravimo kanalas tarp Atspindinčiųjų Dvasių ir supervisatos valdžios. Įvaizdžio Padėjėjai nėra tiesiog pagalbininkai; jie yra savo atitinkamų protėvinių Dvasių tikrieji atstovai; jie yra *įvaizdžiai*, ir jie atitinka savo vardą.

Pačios Atspindinčiosios Dvasios yra tikros asmenybės, bet tokios kategorijos, kuri yra nesuvokiama materialioms būtybėms. Net supervisatos būstinės sferoje joms reikia savo Įvaizdžio Padėjėjų pagalbos visuose asmeniniuose ryšiuose su Dienų Senaisiais ir jų pagalbininkais. Ryšiuose tarp Įvaizdžio Padėjėjų ir Dienų Senujų, kartais deramai veikia vienas Padėjėjas, tuo tarpu kitais atvejais reikalingi du, trys, keturi, ar net visi septyni tam, kad iki galo ir tinkamai būtų perteiktas pranešimas, kuris ir yra jiems patikėtas, kad būtų perduotas. Lygiai taip Įvaizdžio Padėjėjų pranešimus gali įvairiai priimti vienas, du, ar visi trys Dienų Senieji, priklausomai nuo pranešimo turinio.

Įvaizdžio Padėjėjai amžinai tarnauja šalia savo protėvinių Dvasių, ir savo dispozicijoje turi neįsivaizduojamą gausybę pagalbininkų sekonafimų. Įvaizdžio Padėjėjai tiesiogiai nėra susiję su kylančiųjų mirtingųjų mokymo pasauliais. Jie yra glaudžiai susieti su informacijos rinkimo tarnyba, veikiančia pagal mirtingųjų žengimo į priekį visuotinį planą, bet jūs asmeniškai su jais nebendrausite, kada viešėsite Uversos mokyklose, nes šitos tariamai asmenės būtybės neturi valios; jos nesinaudoja pasirinkimo galia. Jos yra tikri įvaizdžiai, visiškai atspindintys atskiros protėvinės Dvasios asmenybę ir protą. Kaip klasė, kylantieji mirtingieji glaudaus ryšio su atspindėjimu nepalaiko. Visada kokia nors

segregated unit; but on certain special occasions, under the direction of Majeston, all seven may and do act in universal unison, as in the event of the jubilee occasioned by the settling of an entire local universe in light and life and at the times of the millennial greetings of the Seven Supreme Executives.

4. THE REFLECTIVE IMAGE AIDS

17:4.1 (202.1) The forty-nine Reflective Image Aids were created by the Reflective Spirits, and there are just seven Aids on the headquarters of each superuniverse. The first creative act of the seven Reflective Spirits of Uversa was the production of their seven Image Aids, each Reflective Spirit creating his own Aid. The Image Aids are, in certain attributes and characteristics, perfect reproductions of their Reflective Mother Spirits; they are virtual duplications minus the attribute of reflectivity. They are true images and constantly function as the channel of communication between the Reflective Spirits and the superuniverse authorities. The Image Aids are not merely assistants; they are actual representations of their respective Spirit ancestors; they are *images*, and they are true to their name.

17:4.2 (202.2) The Reflective Spirits themselves are true personalities but of such an order as to be incomprehensible to material beings. Even on a superuniverse headquarters sphere they require the assistance of their Image Aids in all personal intercourse with the Ancients of Days and their associates. In contacts between the Image Aids and the Ancients of Days, sometimes one Aid functions acceptably, while on other occasions two, three, four, or even all seven are required for the full and proper presentation of the communication intrusted to their transmission. Likewise, the messages of the Image Aids are variously received by one, two, or all three Ancients of Days, as the content of the communication may require.

17:4.3 (202.3) The Image Aids serve forever by the sides of their ancestral Spirits, and they have at their disposal an unbelievable host of helper seconaphim. The Image Aids do not directly function in connection with the training worlds of ascending mortals. They are closely associated with the intelligence service of the universal scheme of mortal progression, but you will not personally come in contact with them when you sojourn in the Uversa schools because these seemingly personal beings are devoid of will; they do not exercise the power of choice. They are true images, wholly reflective of the personality and mind of the individual Spirit ancestor. As a class, ascending mortals do not intimately contact with

atspindinčioji būtybė bus įterpta tarp jūsų ir šios tarnybos realaus veikimo.

reflectivity. Always some being of the reflective nature will be interposed between you and the actual operation of the service.

5. SEPTYNIOS GRANDINIŲ DVASIOS

Havonos Septynios Grandinių Dvasios yra Bėgalinės Dvasios ir Septynių Pagrindinių Dvasių bendras neasmenis atstovavimas centrinės visatos šioms septynioms grandinėms. Jos yra Pagrindinių Dvasių, kurių kolektyviniai palikuonys jos ir yra, tarnai. Septyniose supervisatose Pagrindinės Dvasios užtikrina aiškų ir skirtingą administracinį individualumą. Per šitas vienodas Havonos Grandinių Dvasias jos yra įgalintos centrinei visatai suteikti suvienytą, vienodą, ir suderintą dvasinę priežiūrą.

Kiekviena iš Septynių Grandinių Dvasių yra apribota tuo, kad persmelkia tikrai vieną Havonos grandinę. Jos tiesiogiai nėra susijusios su Dienų Amžinųjų, atskirų Havonos pasaulių valdovų, režimu. Bet jos palaiko ryšius su Septyniais Aukščiausiaisiais Vykdytojais, ir jos sinchronizuojasi su Aukščiausiosios Būtybės buvimu centrinėje visatoje. Jų darbas visiškai apribotas Havonos ribomis.

Šitos Grandinių Dvasios palaiko ryšius su tais, kurie gyvena Havonoje, per savo asmeninius palikuonis, tretinius supernafimus. Nors Grandinių Dvasios egzistuoja drauge su Pagrindinėmis Dvasiomis, bet jų veikimas sukuriant tretinius supernafimus, neturėjo didesnės reikšmės iki to meto, kada pirmieji laiko piligrimai atvyko į išorinę Havonos grandinę Grandfandos dienomis.

Žengdami į priekį iš grandinės į grandinę Havonoje, jūs sužinosite apie Grandinių Dvasias, bet negalėsite palaikyti asmeninio ryšio su jomis, nors jūs ir galėsite patirti jų dvasinį poveikį, ir suvokti jų dvasinio poveikio neasmenį buvimą.

Grandinių Dvasios su Havonos vietiniais gyventojais yra susietos didele dalimi taip, kaip Minties Derintojai yra susieti su mirtingaisiais tvariniais, gyvenančiais evoliucinių visatų pasauliuose. Kaip ir Minties Derintojai, Grandinių Dvasios yra neasmenės, ir jos susijungia su Havonos būtybių tobulu protu didele dalimi taip, kaip Visuotinio Tėvo neasmenės dvasios apsigyvena mirtingųjų žmonių ribinio proto viduje. Bet Grandinių Dvasios niekada netampa Havonos asmenybių nuolatine dalimi.

5. THE SEVEN SPIRITS OF THE CIRCUITS

17:5.1 (202.4) The Seven Spirits of the Havona Circuits are the joint impersonal representation of the Infinite Spirit and the Seven Master Spirits to the seven circuits of the central universe. They are the servants of the Master Spirits, whose collective offspring they are. The Master Spirits provide a distinct and diversified administrative individuality in the seven superuniverses. Through these uniform Spirits of the Havona Circuits they are enabled to provide a unified, uniform, and co-ordinated spiritual supervision for the central universe.

17:5.2 (202.5) The Seven Spirits of the Circuits are each limited to the permeation of a single Havona circuit. They are not directly concerned with the regimes of the Eternals of Days, the rulers of the individual Havona worlds. But they are in liaison with the Seven Supreme Executives, and they synchronize with the central universe presence of the Supreme Being. Their work is wholly confined to Havona.

17:5.3 (203.1) These Spirits of the Circuits make contact with those who sojourn in Havona through their personal offspring, the tertiary supernaphim. While the Circuit Spirits are coexistent with the Seven Master Spirits, their function in the creation of tertiary supernaphim did not attain major importance until the first pilgrims of time arrived on the outer circuit of Havona in the days of Grandfanda.

17:5.4 (203.2) As you advance from circuit to circuit in Havona, you will learn of the Spirits of the Circuits, but you will not be able to hold personal communion with them, even though you may personally enjoy, and recognize the impersonal presence of, their spiritual influence.

17:5.5 (203.3) The Circuit Spirits are related to the native inhabitants of Havona much as the Thought Adjusters are related to the mortal creatures inhabiting the worlds of the evolutionary universes. Like the Thought Adjusters, the Circuit Spirits are impersonal, and they consort with the perfect minds of Havona beings much as the impersonal spirits of the Universal Father indwell the finite minds of mortal men. But the Spirits of the Circuits never become a permanent part of Havona personalities.

6. VIETINĖS VISATOS KURIANČIOSIOS DVASIOS

6. THE LOCAL UNIVERSE CREATIVE SPIRITS

Didelė dalis to, kas yra susiję su vietinių visatų Kuriančiųjų Dvasių prigimtimi ir veikimu, labai tinka pasakojimui apie jų susivienijimą su Sūnumis Kūrėjais organizuojant ir valdant vietinius kūrinius; bet šitos nuostabios būtybės prieš sukaupdamos patyrimą vietinėse visatose turi daug tokių bruožų, apie kuriuos galima papasakoti aptariant septynių Aukščiausiųjų Dvasių grupes.

Mes esame susipažinę su vietinės visatos Motinos Dvasios karjeros šešiomis fazėmis, ir mes daug samprotaujame apie veiklos septintosios pakopos galimybę. Šitos skirtingos egzistencijos pakopos yra:

1. *Pirminis diferencijavimas Rojuje.* Kada Sūnų Kūrėją bendru veiksmu įsmenina Visuotinis Tėvas ir Amžinasis Sūnus, tuo pačiu metu Begalinės Dvasios asmenyje įvyksta tai, kas yra žinoma kaip "aukščiausioji papildymo reakcija." Mes nesuvokiame šitos reakcijos prigimtės, bet suprantame, kad ji pažymi šitų įsmeninamų galimybių, kurios yra Bendrai Veikiančiojo kūrybinio potencialo sferoje, savaiminį modifikavimą. Lygiavėčio Sūnaus Kūrėjo gimimas pažymi, jog Begalinės Dvasios asmens viduje gimė šito Rojaus Sūnaus būsimosios vietinės visatos sutuoktinės potencialas. Mes nesame susipažinę su šituo nauju ikiasmeniu esybės identifikavimu, bet žinome, jog šitas faktas yra užfiksuotas tokio Sūnaus Kūrėjo karjeros Rojaus dokumentuose.

2. *Preliminarus mokymas kurti.* Per tą ilgą laikotarpį, kada Sūnus Mykolas yra preliminariai mokomas, kaip organizuoti ir administruoti visatas, jo būsimoji sutuoktinė patiria esybės tolimesnį vystymą ir įgauna grupinę likimo sąmonę. Mes šito nežinome, bet įtariame, jog tokią grupinę sąmonę turinti esybė būna susipažinusi su erdve ir pradeda tą preliminarų pasirengimą, kuris reikalingas tam, kad būtų įgytas dvasinis meistriskumas jos būsimame bendradarbiavimo darbe su papildomuoju Mykolu kuriant ir administruojant visatą.

3. *Fizinio kūrimo etapas.* Tuo metu, kada Amžinasis Sūnus suteikia Sūnui Mykolui kūrėjo teises, tada toji Pagrindinė Dvasia, kuri valdo šią supervisatą, kuriai yra paskiriamas šitas naujasis Sūnus Kūrėjas, suteikia išraišką "tapatybės malda" Begalinės Dvasios akivaizdoje; ir pirmą kartą, būsimosios Kuriančiosios Dvasios esybė pasirodo kaip atsiskyrusi nuo Begalinės Dvasios asmens. Ir įeidama tiesiai į prašančiosios Pagrindinės Dvasios asmenį, šitoji esybė nedelsiant išnyksta iš mūsų atpažinimo ribų, akivaizdžiai tapdama šitos Pagrindinės Dvasios asmens dalimi. Ši naujai atpažinta Kuriančioji Dvasia lieka su Pagrindine Dvasia iki tos

17:6.1 (203.4) Much that pertains to the nature and function of the local universe Creative Spirits properly belongs to the narrative of their association with the Creator Sons in the organization and management of the local creations; but there are many features of the prelocal universe experiences of these marvelous beings which may be narrated as a part of this discussion of the seven Supreme Spirit groups.

17:6.2 (203.5) We are conversant with six phases of the career of a local universe Mother Spirit, and we speculate much concerning the probability of a seventh stage of activity. These different stages of existence are:

17:6.3 (203.6) 1. *Initial Paradise Differentiation.* When a Creator Son is personalized by the joint action of the Universal Father and the Eternal Son, simultaneously there occurs in the person of the Infinite Spirit what is known as the "supreme reaction of complement." We do not comprehend the nature of this reaction, but we understand that it designates an inherent modification of those personalizable possibilities which are embraced within the creative potential of the Conjoint Creator. The birth of a co-ordinate Creator Son signals the birth within the person of the Infinite Spirit of the potential of the future local universe consort of this Paradise Son. We are not cognizant of this new prepersonal identification of entity, but we know that this fact finds place on the Paradise records of the career of such a Creator Son.

17:6.4 (203.7) 2. *Preliminary Creatorship Training.* During the long period of the preliminary training of a Michael Son in the organization and administration of universes, his future consort undergoes further development of entity and becomes group conscious of destiny. We do not know, but we suspect that such a group-conscious entity becomes space cognizant and begins that preliminary training requisite to the acquirement of spirit skill in her future work of collaboration with the complementary Michael in universe creation and administration.

17:6.5 (204.1) 3. *The Stage of Physical Creation.* At the time the creatorship charge is administered to a Michael Son by the Eternal Son, the Master Spirit who directs the superuniverse to which this new Creator Son is destined gives expression to the "prayer of identification" in the presence of the Infinite Spirit; and for the first time, the entity of the subsequent Creative Spirit appears as differentiated from the person of the Infinite Spirit. And proceeding directly to the person of the petitioning Master Spirit, this entity is immediately lost to our recognition, becoming apparently a part of the person of this Master Spirit. The newly identified Creative Spirit remains with the Master

akimirkos, kada Sūnus Kūrėjas išvyksta į jaudinančią kelionę erdvėje; po šito Pagrindinė Dvasia atiduoda naująją sutuoktinę Dvasią į Sūnaus Kūrėjo globą, tuo pačiu metu duodama sutuoktinei Dvasiai amžinosios ištikimybės ir nesibaigiančio lojalumo užduotį. Ir tada įvyksta vienas iš giliausiai sujaudinančių epizodų, kokie tik kada nors vyksta Rojuje. Visuotinis Tėvas kalba, pripažindamas Sūnaus Kūrėjo ir Kuriančiosios Dvasios amžinąją sąjungą ir patvirtindamas supervisatos jurisdikcijos Pagrindinės Dvasios administravimo kai kurių bendrų galių padovanojimą.

Tada Tėvo sujungti Sūnus Kūrėjas ir Kuriančioji Dvasia pradeda visatos sukūrimo jaudinančią patyrimą. Ir jie dirba drauge šitokiu būdu suvienyti per savo visatos materialaus organizavimo visą ilgą ir įtemptą laikmetį.

4. *Gyvybės kūrimo era.* Sūnui Kūrėjui paskelbus apie ketinimą sukurti gyvybę, Rojuje nedelsiant prasideda "įsmeninimo ceremonijos," kuriose dalyvauja Septynios Pagrindinės Dvasios ir kurias asmeniškai patiria vadovaujanti Pagrindinė Dvasia. Tai yra vienos Rojaus Dievybės indėlis į Sūnaus Kūrėjo sutuoktinės Dvasios individualybę ir visatai tai pasireiškia "pirminio sprogo" reiškiniu Begalinės Dvasios asmenyje. Viena metu su šituo reiškiniu Rojuje, iki to laiko buvusi neasmenė Sūnaus Kūrėjo sutuoktinė Dvasia, iš esmės, tampa bona fide asmeniu. Nuo šio momento per amžius ta pati vietinės visatos Motina Dvasia bus laikoma asmeniu ir palaikys asmeninius ryšius su prasidedančios gyvybės kūrinių visomis asmenybių gausybėmis.

5. *Amžiai po savęs padovanojimo.* Kitas ir didingas pasikeitimas niekada nesibaigiančioje Kuriančiosios Dvasios karjeroje įvyksta tada, kada Sūnus Kūrėjas sugrįžta į visatos būstinės pasaulį užbaigęs savo septintąjį savęs padovanojimą ir po to, kada jis įgyja visišką savo visatos nepriklausomybę. Ta proga prieš susirinkusius visatos administratorius šis triumfuojantis Sūnus Kūrėjas pakelia Visatos Motiną Dvasią į aukščiausiąją valdžią ir sutuoktinę Dvasią pripažįsta lygia sau.

6. *Šviesos ir gyvenimo amžiai.* Sukūrus šviesos ir gyvenimo erą, vietinės visatos bendras aukščiausiasis valdovas įžengia į Kuriančiosios Dvasios karjeros šeštąją fazę. Bet mums neleidiama perteikti šito didingo patyrimo pobūdžio. Tokie dalykai yra susiję su evoliucijos Nebadone ateities etapu.

7. *Neatskleista karjera.* Mes žinome apie šitas šešias vietinės visatos Motinos Dvasios karjeros fazes. Neišvengiama, jog mes turėtume

Spirit until the moment of the departure of the Creator Son for the adventure of space; whereupon the Master Spirit commits the new Spirit consort to the keeping of the Creator Son, at the same time administering to the Spirit consort the charge of eternal fidelity and unending loyalty. And then occurs one of the most profoundly touching episodes which ever take place on Paradise. The Universal Father speaks in acknowledgment of the eternal union of the Creator Son and the Creative Spirit and in confirmation of the bestowal of certain joint powers of administration by the Master Spirit of superuniverse jurisdiction.

17:6.6 (204.2) The Father-united Creator Son and Creative Spirit then go forth on their adventure of universe creation. And they work together in this form of association throughout the long and arduous period of the material organization of their universe.

17:6.7 (204.3) 4. *The Life-Creation Era.* Upon the declaration of intention to create life by the Creator Son, there ensue on Paradise the "personalization ceremonies," participated in by the Seven Master Spirits and personally experienced by the supervising Master Spirit. This is a Paradise Deity contribution to the individuality of the Spirit consort of the Creator Son and becomes manifest to the universe in the phenomenon of "the primary eruption" in the person of the Infinite Spirit. Simultaneously with this phenomenon on Paradise, the heretofore impersonal Spirit consort of the Creator Son becomes, to all practical intents and purposes, a bona fide person. Henceforth and forevermore, this same local universe Mother Spirit will be regarded as a person and will maintain personal relations with all the personality hosts of the ensuing life creation.

17:6.8 (204.4) 5. *The Postbestowal Ages.* Another and great change occurs in the never-ending career of a Creative Spirit when the Creator Son returns to universe headquarters after the completion of his seventh bestowal and subsequent to his acquirement of full universe sovereignty. On that occasion, before the assembled administrators of the universe, the triumphant Creator Son elevates the Universe Mother Spirit to cosovereignty and acknowledges the Spirit consort as his equal.

17:6.9 (204.5) 6. *The Ages of Light and Life.* Upon the establishment of the era of light and life the local universe cosovereign enters upon the sixth phase of a Creative Spirit's career. But we may not portray the nature of this great experience. Such things pertain to a future stage of evolution in Nebadon.

17:6.10 (204.6) 7. *The Unrevealed Career.* We know of these six phases of the career of a local universe Mother Spirit. It is inevitable that we

paklausti: Ar yra septintoji karjera? Mes žinome, jog kada užbaigtieji pasiekia tai, kas atrodo turi būti mirtingojo kilimo galutinis likimas, tada jie yra registruojami kaip pradėję šeštojo etapo dvasinę karjerą. Mes laikomės nuomonės, jog užbaigtųjų laukia dar kita ir neapreikšta karjera su visatos užduotimi. Mes tikrai tikimės, jog turėtume Visatų Motinas Dvasias lygiai taip laikyti tokiomis, kurių ateityje laukia kažkokia neatskleista karjera, kuri sudarys jų asmeninio patyrimo septintąjį etapą joms tarnaujant visatoje ir ištikimai bendradarbiaujant su Mykolų Kūrėjų kategorija.

should ask: Is there a seventh career? We are mindful that, when finalizers attain what appears to be their final destiny of mortal ascension, they are of record as entering upon the career of sixth-stage spirits. We conjecture that there awaits the finalizers still another and unrevealed career in universe assignment. It is only to be expected that we would likewise regard the Universe Mother Spirits as having ahead of them some undisclosed career which will constitute their seventh phase of personal experience in universe service and loyal co-operation with the order of the Creator Michaels.

7. PAGALBINĖS PROTO DVASIOS

Šitos pagalbinės dvasios yra vietinės visatos Motinos Dvasios septinkartis proto padovanojimas Sūnaus Kūrėjo ir tokios Kuriančiosios Dvasios bendrojo kūrinio gyviems tvariniams. Šitas padovanojimas tampa įmanomas tuo metu, kada ši Dvasia yra pakeliama į statusą su asmenybės išimtinėmis teisėmis. Pasakojimas apie septynių pagalbinių proto dvasių prigimtį ir veikimą labiau tinka pasakojimui apie jūsų Nebadono vietinę visatą.

7. THE ADJUTANT MIND-SPIRITS

17:7.1 (205.1) These adjutant spirits are the sevenfold mind bestowal of a local universe Mother Spirit upon the living creatures of the conjoint creation of a Creator Son and such a Creative Spirit. This bestowal becomes possible at the time of the Spirit's elevation to the status of personality prerogatives. The narration of the nature and functioning of the seven adjutant mind-spirits belongs more appropriately to the story of your local universe of Nebadon.

8. AUKŠČIAUSIŲJŲ DVASIŲ FUNKCIJOS

Aukščiausiųjų Dvasių septynios grupės sudaro Trečiojo Šaltinio ir Centro tiek kaip Begalinės Dvasios, tiek ir kaip Bendrai Veikiančiojo funkcinės šeimos branduolį. Aukščiausiųjų Dvasių sfera nusidriekia nuo Trejbės buvimo Rojuje iki evoliucinių mirtingųjų kategorijos proto veikimo erdvės planetose. Šitokiu būdu jos iš tiesų suvienija žemyn nusidriekiančius administracinius lygius ir koordinuoja šitų lygių personalo daugiapuses funkcijas. Ar tai būtų Atspindinčiųjų Dvasių grupė, palaikanti ryšį su Dienų Senaisiais, ar Kuriančioji Dvasia, sutartinai veikianti su Sūnumi Mykolu, ar Septynios Pagrindinės Dvasios, esančios grandinėje aplink Rojaus Trejbę, Aukščiausiųjų Dvasių veikla yra sutinkama visur centrinėje visatoje, supervisatose, ir vietinėse visatose. Jos veikia vienodai su "Dienų" kategorijos Trejbės asmenybėmis ir su "Sūnų" kategorijos Rojaus asmenybėmis.

8. FUNCTIONS OF THE SUPREME SPIRITS

17:8.1 (205.2) The seven groups of Supreme Spirits constitute the nucleus of the functional family of the Third Source and Center both as the Infinite Spirit and as the Conjoint Actor. The domain of the Supreme Spirits extends from the presence of the Trinity on Paradise to the functioning of mind of the evolutionary-mortal order on the planets of space. Thus do they unify the descending administrative levels and co-ordinate the manifold functions of the personnel thereof. Whether it is a Reflective Spirit group in liaison with the Ancients of Days, a Creative Spirit acting in concert with a Michael Son, or the Seven Master Spirits encircuited around the Paradise Trinity, the activity of the Supreme Spirits is encountered everywhere in the central, super-, and local universes. They function alike with the Trinity personalities of the order of "Days" and with the Paradise personalities of the order of "Sons."

Aukščiausiųjų Dvasių grupės yra Trečiojo Šaltinio ir Centro didžiulės tvarinių šeimos betarpiški kūrėjai drauge su savo Begaline Motina Dvasia. Tarnaujančiųjų dvasių visos kategorijos kyla iš šito susivienijimo. Pirminiai supernafimai atsiranda iš Begalinės Dvasios; šitos kategorijos antrines būtybes sukuria Pagrindinės Dvasios; tretinius supernafimus sukuria Grandinių Septynios Dvasios. Atspindinčiosios Dvasios,

17:8.2 (205.3) Together with their Infinite Mother Spirit, the Supreme Spirit groups are the immediate creators of the vast creature family of the Third Source and Center. All orders of the ministering spirits spring from this association. Primary supernaphim originate in the Infinite Spirit; secondary beings of this order are created by the Master Spirits; tertiary supernaphim by the Seven Spirits of the Circuits. The Reflective Spirits,

kolektyviai, yra nuostabios angeliškųjų gausybių kategorijos, galingųjų sekonafimų, tarnaujančiųjų supervisatoje, motinos-tvėrėjos. Kuriančioji Dvasia yra vietinio kūrinio angeliškųjų kategorijų motina; tokie serafiniai tarnai yra originalūs kiekvienoje vietinėje visatoje, nors sumodeliuoti pagal centrinės visatos modelius. Visiems šitiems tarnaujančiųjų dvasių kūrėjams tikrai netiesiogiai padeda Begalinės Dvasios, visų angeliškųjų tarnaujančiųjų dvasių amžinosios motinos, centrinė buveinė.

Septynios Aukščiausiųjų Dvasių grupės yra apgyvendintos kūrinijos koordinatoriai. Jų reguliuojančiųjų vadovų, Septynių Pagrindinių Dvasių, susivienijimas pasirodo, kad koordinuoja Dievo Septinkarčio toli nusidriekiančias veiklas:

1. Kolektyviai Pagrindinės Dvasios beveik prilygsta Rojaus Dievybių Trejybės dieviškumo lygiui.

2. Individualiai jos išsekvoja trivienės Dievybės pirminės galimybės, kurias galima suvienyti.

3. Kaip Bendrai Veikiančiojo skirtingi atstovai jos yra saugyklos Aukščiausiosios Būtybės tai dvasios-protų-galios aukščiausiai valdžiai, kurios ji dar asmeniškai nenaudoja.

4. Per Atspindinčiąsias Dvasias jos sinchronizuoja Dienų Senųjų supervisatų valdymą su Madžestonu, visuotinio atspindėjimo Rojaus centru.

5. Dalyvaudamos individualizuojant vietinių visatų Dieviškuosius Tarnus, Pagrindinės Dvasios prisideda prie Dievo Septinkarčio paskutiniojo lygio, prie Sūnaus Kūrėjo-Kuriančiosios Dvasios vietinės visatos sąjungos.

Funkcinę vienybę, neatskiriamą nuo Bendrai Veikiančiojo, besivystančioms visatoms atskleidžia Septynios Pagrindinės Dvasios, jo pirminės asmenybės. Bet ateities išstobulintose supervisatose šita sąjunga neabejotinai bus neatskiriama nuo Aukščiausiojo patirtinės aukščiausiosios valdžios.

[Pateikta Uversos Dieviškojo Patarėjo.]

collectively, are the mother-makers of a marvelous order of the angelic hosts, the mighty seconaphim of the superuniverse services. A Creative Spirit is the mother of the angelic orders of a local creation; such seraphic ministers are original in each local universe, though they are fashioned after the patterns of the central universe. All these creators of ministering spirits are only indirectly assisted by the central lodgment of the Infinite Spirit, the original and eternal mother of all the angelic ministers.

17:8.3 (205.4) The seven Supreme Spirit groups are the co-ordinators of the inhabited creation. The association of their directing heads, the Seven Master Spirits, appears to co-ordinate the far-flung activities of God the Sevenfold:

17:8.4 (205.5) 1. Collectively the Master Spirits near-equivalate to the divinity level of the Trinity of Paradise Deities.

17:8.5 (205.6) 2. Individually they exhaust the primary associable possibilities of triune Deity.

17:8.6 (206.1) 3. As diversified representatives of the Conjoint Actor they are the repositories of that spirit-mind-power sovereignty of the Supreme Being which he does not yet personally exercise.

17:8.7 (206.2) 4. Through the Reflective Spirits they synchronize the superuniverse governments of the Ancients of Days with Majeston, the Paradise center of universal reflectivity.

17:8.8 (206.3) 5. In their participation in the individualization of the local universe Divine Ministers, the Master Spirits contribute to the last level of God the Sevenfold, the Creator Son-Creative Spirit union of the local universes.

17:8.9 (206.4) Functional unity, inherent in the Conjoint Actor, is disclosed to the evolving universes in the Seven Master Spirits, his primary personalities. But in the perfected superuniverses of the future this unity will undoubtedly be inseparable from the experiential sovereignty of the Supreme.

17:8.10 (206.5) [Presented by a Divine Counselor of Uversa.]

18 Dokumentas. Aukščiausiosios Trejybės Asmenybės

⇨ 017

URANTIJOS KNYGA

019 ⇨

I DALIS. CENTRINĖ VISATA IR SUPERVISATOS

18 DOKUMENTAS. AUKŠČIAUSIOSIOS TREJYBĖS ASMENYBĖS

Skyrius

ĮVADAS

1. Sutrejybintos Aukštybės Paslaptys
2. Dienų Amžinieji
3. Dienų Senieji
4. Dienų Tobulieji
5. Dienų Nesenieji
6. Dienų Sąjungos
7. Dienų Ištikimieji

PAPER 18 THE SUPREME TRINITY PERSONALITIES

SECTIONS

Introduction

1. The Trinitized Secrets of Supremacy
2. The Eternals of Days
3. The Ancients of Days
4. The Perfections of Days
5. The Recents of Days
6. The Unions of Days
7. The Faithfuls of Days

ĮVADAS

VISOS Aukščiausiosios Trejybės Asmenybės yra sukurtos specifinei tarnystei. Dieviškoji Trejybė jas sukuria tam tikrų specifinių pareigų vykdymui, ir jos yra parengtos tam, kad tarnautų, demonstruodamos metodo tobulumą ir atsidavimo galutinumą. Aukščiausiųjų Trejybės Asmenbių yra septynios kategorijos:

1. Sutrejybintos Aukštybės Paslaptys.
2. Dienų Amžinieji.
3. Dienų Senieji.
4. Dienų Tobulieji.
5. Dienų Nesenieji.
6. Dienų Sąjungos.
7. Dienų Ištikimieji.

Šitos administracinio tobulumo būtybės turi konkretų ir galutinį kiekį. Jų sukūrimas yra praeities įvykis; daugiau jų nebejasmeninama.

INTRODUCTION

18:0.1 (207.1) SUPREME Trinity Personalities are all created for specific service. They are designed by the divine Trinity for the fulfillment of certain specific duties, and they are qualified to serve with perfection of technique and finality of devotion. There are seven orders of the Supreme Trinity Personalities:

- 18:0.2 (207.2) 1. Trinitized Secrets of Supremacy.
- 18:0.3 (207.3) 2. Eternals of Days.
- 18:0.4 (207.4) 3. Ancients of Days.
- 18:0.5 (207.5) 4. Perfections of Days.
- 18:0.6 (207.6) 5. Recents of Days.
- 18:0.7 (207.7) 6. Unions of Days.
- 18:0.8 (207.8) 7. Faithfuls of Days.

18:0.9 (207.9) These beings of administrative perfection are of definite and final numbers. Their creation is a past event; no more are being personalized.

Per visą didžiąją visatą šitos Aukščiausiosios Trejybės Asmenybės išreiškia Rojaus Trejybės administracinę politiką; jos išreiškia teisingumą ir yra Rojaus Trejybės teisminis nuosprendis. Jos formuoja tarpusavyje susietą administracinio tobulumo grandinę, nusidriekiančią nuo Tėvo Rojaus sferų iki vietinių visatų būstinių pasaulių ir iki vietinės visatos sudarančių žvaigždynų sostinių.

Visos būtybės, kilusios iš Trejybės, yra sukuriamos tokios, kad jų visos dieviškosios savybės turi Rojaus tobulumą. Tikrai patyrimo sferoje praleistas laikas iš tiesų papildė jų sugebėjimus kosminei tarnystei. Niekada nebūna jokio pražangos pavojaus ar maišto rizikos su būtybėmis, kilusiomis iš Trejybės. Jos yra iš dieviškumo esmės, ir nėra žinoma, kad jos kada nors būtų išklydusios iš asmenybės elgesio dieviškojo ir tobulo kelio.

1. SUTREJYBINTOS AUKŠTYBĖS PASLAPTYS

Rojaus palydovų pačioje vidinėje grandinėje yra septyni pasauliai, ir kiekvienam iš šių išaukštintų pasaulių vadovauja dešimties Sutrejybintų Aukštybės Paslapčių korpusas. Jos nėra kūrėjai, bet jos yra aukščiausieji ir galutiniai administratoriai. Šių septynių broliškujų sferų reikalų tvarkymas yra iki galo patikėtas šitam septyniadešimties aukščiausiųjų reguliuotojų korpusui. Nors Trejybės palikuonys ir vadovauja šioms septynioms šventosioms sferoms, esančioms arčiausiai prie Rojaus, bet šita pasaulių grupė visuotinai yra žinoma kaip Visuotinio Tėvo asmeninė grandinė.

Sutrejybintos Aukštybės Paslaptys veikia grupėmis po dešimt kaip savo atitinkamų sferų lygiaverčiai ir bendri reguliuotojai, bet konkrečiose srityse, už kurias yra atsakingos, jos taip pat veikia ir individualiai. Kiekvieno iš šių ypatingų pasaulių darbas yra padalintas į septynis pagrindinius skyrius, ir vienas iš šių lygiaverčių vadovų vadovauja kiekvienam iš šių specializuotos veiklos skyrių. Likusios trys veikia kaip trivenės Dievybės asmeniniai atstovai ryšiuose su kitomis septyniomis, viena atstovauja Tėvui, kita atstovauja Sūnui, ir dar viena atstovauja Dvasiai.

Nors klasės viduje ir yra aiškus panašumas, kuris tipizuoja Sutrejybintas Aukštybės Paslaptis, bet jos taip pat atskleidžia ir septynis skirtingus grupinius bruožus. Šie dešimt aukščiausiųjų Dieviningtono reikalų reguliuotojų atspindi Visuotinio Tėvo asmeninį charakterį ir prigimtį; ir šitaip yra su kiekviena iš šių septynių sferų. Kiekviena grupė iš dešimties yra panaši į tą

18:0.10 (207.10) Throughout the grand universe these Supreme Trinity Personalities represent the administrative policies of the Paradise Trinity; they represent the justice and are the executive judgment of the Paradise Trinity. They form an interrelated line of administrative perfection extending from the Paradise spheres of the Father to the headquarters worlds of the local universes and to the capitals of their component constellations.

18:0.11 (207.11) All Trinity-origin beings are created in Paradise perfection in all their divine attributes. Only in the realms of experience has the passing of time added to their equipment for cosmic service. There is never any danger of default or risk of rebellion with Trinity-origin beings. They are of divinity essence, and they have never been known to depart from the divine and perfect path of personality conduct.

1. THE TRINITIZED SECRETS OF SUPREMACY

18:1.1 (207.5) There are seven worlds in the innermost circuit of the Paradise satellites, and each of these exalted worlds is presided over by a corps of ten Trinitized Secrets of Supremacy. They are not creators, but they are supreme and ultimate administrators. The conduct of the affairs of these seven fraternal spheres is wholly committed to this corps of seventy supreme directors. Though the offspring of the Trinity supervise these seven sacred spheres nearest Paradise, this group of worlds is universally known as the personal circuit of the Universal Father.

18:1.2 (208.1) The Trinitized Secrets of Supremacy function in groups of ten as co-ordinate and joint directors of their respective spheres, but they also function individually in particular fields of responsibility. The work of each of these special worlds is divided into seven major departments, and one of these co-ordinate rulers presides over each such division of specialized activities. The remaining three act as the personal representatives of triune Deity in relation to the other seven, one representing the Father, one the Son, and one the Spirit.

18:1.3 (208.2) Although there is a definite class resemblance which typifies the Trinitized Secrets of Supremacy, they also disclose seven distinct group characteristics. The ten supreme directors of Divinington affairs are reflective of the personal character and nature of the Universal Father; and so it is with each of these seven spheres: Each group of ten resembles that Deity or Deity

Dievybę arba Dievybės susivienijimą, būdingą savajai sferai. Tie dešimt reguliuotojų, kurie valdo Kilimingtoną, atspindi Tėvo, Sūnaus, ir Dvasios sujungtą prigimtį.

Aš nedaug ką galiu atskleisti apie šitų aukščiausiųjų asmenybių darbą Tėvo septyniuose šventuosiuose pasauliuose, kadangi jos iš tikrųjų yra Aukštybės *Paslaptyys*. Nėra jokių savavališkų paslapčių, susijusių su prisiartinimu prie Visuotinio Tėvo, Amžinojo Sūnaus, ar Begalinės Dvasios. Šios Dievybės yra atversta knyga visiems, kurie pasiekia dieviškąjį tobulumą, bet nė vienos Aukštybės Paslapties negalima suvokti iki galo. Niekada mes iš tikrųjų nesugebėsime iki galo įsiskverbti į tas sferas, kuriose yra asmenybės paslaptys apie Dievybės susivienijimą su sukurtų būtybių septinkarčiu sugrupavimu.

Kadangi šitų aukščiausiųjų reguliuotojų darbas yra susijęs su Dievybių artimu ir asmeniniu ryšiu su šitomis pagrindinėmis visatos būtybių grupuotėmis, kada jos gyvena šituose septyniuose ypatinguose pasauliuose arba tuo metu, kai veikia didžiojoje visatoje, todėl šituos pačius asmeninius ryšius ir nepaprastus kontaktus verta laikyti šventai paslapyje. Rojaus Kūrėjai gerbia asmenybės privatumą ir šventumą net ir savo žemuose tvariniuose. Ir tai yra tiesa tiek dėl individų, tiek ir dėl asmenybių įvairių atskirų kategorijų.

Net ir būtybėms, turinčioms aukštą statusą visatoje, šitie slapsti pasauliai visą laiką lieka ištikimybės išbandymu. Mums yra duota iki galo ir asmeniškai pažinti amžinuosius Dievus, be apribojimų pažinti jų dieviškumo ir tobulumo charakterius, bet mums nėra suteikta tai, kad mes iki galo įsiskverbtume į visus asmeninius Rojaus valdovų ryšius su visais jų tvariniais.

2. DIENŲ AMŽINIEJI

Kiekvienam iš milijardo Havonos pasaulių vadovauja viena iš Aukščiausiųjų Trejybės Asmenybių. Šitie valdovai yra žinomi kaip Dienų Amžinieji, o jų skaičius yra lygiai vienas milijardas, po vieną kiekvienai Havonos sferai. Jie yra Rojaus Trejybės palikuonys, bet taip, kaip ir apie Aukštybės Paslaptių kilmę, taip ir apie jų kilmę nėra jokių dokumentų. Visaišminčių tėvų šitos dvi grupės tikrai amžinai vadovavo Rojaus-Havonos sistemos savo nuostabiems pasauliams, ir jos veikia nesikeisdamos ir naujų paskyrimų negauna.

Dienų Amžinieji yra matomi visiems valios tvariniams, gyvenantiems savo sferose. Jie vadovauja eilinėms planetinėms konklavoms. Periodiškai, ir rotacijos būdu, jie lankosi septynių supervisatų būstinių sferose. Jie yra artimai giminingi ir dieviškai lygūs su Dienų Senaisiais, kurie vadovauja septynių supervisatų likimams.

association which is characteristic of their domain. The ten directors who rule Ascendington are reflective of the combined nature of the Father, Son, and Spirit.

18:1.4 (208.3) I can reveal very little about the work of these high personalities on the seven sacred worlds of the Father, for they are truly the *Secrets* of Supremacy. There are no arbitrary secrets associated with the approach to the Universal Father, the Eternal Son, or the Infinite Spirit. The Deities are an open book to all who attain divine perfection, but all the Secrets of Supremacy can never be fully attained. Always will we be unable fully to penetrate the realms containing the personality secrets of Deity association with the sevenfold grouping of created beings.

18:1.5 (208.4) Since the work of these supreme directors has to do with the intimate and personal contact of the Deities with these seven basic groupings of universe beings when domiciled on these seven special worlds or while functioning throughout the grand universe, it is fitting that these very personal relations and extraordinary contacts should be held sacredly secret. The Paradise Creators respect the privacy and sanctity of personality even in their lowly creatures. And this is true both of individuals and of the various separate orders of personalities.

18:1.6 (208.5) To beings of even high universe attainment these secret worlds ever remain a test of loyalty. It is given us fully and personally to know the eternal Gods, freely to know their characters of divinity and perfection, but it is not granted us fully to penetrate all of the personal relations of the Paradise Rulers with all of their creature beings.

2. THE ETERNALS OF DAYS

18:2.1 (208.6) Each of the billion worlds of Havona is directed by a Supreme Trinity Personality. These rulers are known as the Eternals of Days, and they number exactly one billion, one for each of the Havona spheres. They are the offspring of the Paradise Trinity, but like the Secrets of Supremacy there are no records of their origin. Forever have these two groups of all-wise fathers ruled their exquisite worlds of the Paradise-Havona system, and they function without rotation or reassignment.

18:2.2 (208.7) The Eternals of Days are visible to all will creatures dwelling in their domains. They preside over the regular planetary conclaves. Periodically, and by rotation, they visit the headquarters spheres of the seven superuniverses. They are close of kin to, and are the divine equals of, the Ancients of Days, who

Kada Dienų Amžinasis būna išvykęs iš savosios sferos, tada jo pasauliui vadovauja vienas iš Trejybės Sūnų Mokytojų.

Kaip ir gyvybės pripažintos kategorijos, tokios, kaip Havonos vietiniai gyventojai ir kiti centrinės visatos gyvieji tvariniai, reziduojantys Dienų Amžinieji savo atitinkamas sferas yra išvystę visiškai pagal savo pačių asmenines idėjas ir idealus. Jie lankosi vienas kito planetose, bet jie nekopijuoja ir neimituoja; jie visada ir visiškai yra originalūs.

Architektūra, gamtos grožis, morontiniai statiniai, ir dvasiniai kūriniai kiekvienoje sferoje yra išskirtiniai ir unikalūs. Kiekvienas pasaulis yra amžinai truncančio grožio vieta, ir yra visiškai nepanašus nė į vieną kitą pasaulį centrinėje visatoje. Ir jūs kiekvienas praleisite ilgesnį ar trumpesnį laiką kiekvienoje iš šitų unikalių ir jaudinančių sferų, jums judant į vidų per Havoną, pakeliui į Rojų. Jūsų pasaulyje yra savaime suprantama kalbėti apie Rojų, kaip *esantį viršuje*, bet būtų teisingiau žvelgti į kilimo dieviškąją lemty kaip į kilimą *į vidų*.

3. DIENŲ SENIEJI

Kada laiko mirtingieji baigia lavinimą mokymo pasauliuose, kurie supa vietinės visatos būstinę, ir yra pakeliami į savosios supervisatos švietimo sferas, tada jie būna pasiekę tokį dvasinio išsivystymo tašką, kur jie gali suvokti šitų išsivysčiusių sferų aukštus dvasinius valdovus ir reguliuotojus ir gali su jais bendrauti, įskaitant ir Dienų Senuosius.

Dienų Senieji yra iš esmės tapatūs; jie atskleidžia Trejybės sujungtą charakterį ir suvienytą prigimtį. Jie turi individualybę ir skiriasi asmenybe, bet vienas nuo kito nesiskiria tiek, kiek skiriasi Septynios Pagrindinės Dvasios. Jie užtikrina vienodą vadovavimą šiaip jau skirtingoms septynioms supervisatoms, kurių kiekviena yra skirtingas, atskiras, ir unikalus kūrinys. Septynios Pagrindinės Dvasios prigimtimi ir savybėmis yra nepanašios, bet Dienų Senieji, šių supervisatų asmeniai valdovai, yra visi vienodi ir supertobuli Rojaus Trejybės palikuonys.

Septynios Pagrindinės Dvasios danguje nulemia savo atitinkamų supervisatų *pobūdį*, bet Dienų Senieji diktuoja šitų pačių supervisatų *administravimui*. Jie suteikia administracinį vienodumą kūrybiniam skirtingumui ir užtikrina visumos harmoniją didžiosios visatos septynių segmentinių sugrupavimų bazinių kūrybinių skirtumų akivaizdoje.

preside over the destinies of the seven supergovernments. When an Eternal of Days is absent from his sphere, his world is directed by a Trinity Teacher Son.

18:2.3 (209.1) Except for the established orders of life, such as the Havona natives and other living creatures of the central universe, the resident Eternals of Days have developed their respective spheres entirely in accordance with their own personal ideas and ideals. They visit each other's planets, but they do not copy or imitate; they are always and wholly original.

18:2.4 (209.2) The architecture, natural embellishment, morontia structures, and spirit creations are exclusive and unique on each sphere. Every world is a place of everlasting beauty and is wholly unlike any other world in the central universe. And you will each spend a longer or shorter time on each of these unique and thrilling spheres on your way inward through Havona to Paradise. It is natural, on your world, to speak of Paradise as *upward*, but it would be more correct to refer to the divine goal of ascension as *inward*.

3. THE ANCIENTS OF DAYS

18:3.1 (209.3) When mortals of time graduate from the training worlds surrounding the headquarters of a local universe and are advanced to the educational spheres of their superuniverse, they have progressed in spiritual development to that point where they are able to recognize and communicate with the high spiritual rulers and directors of these advanced realms, including the Ancients of Days.

18:3.2 (209.4) The Ancients of Days are all basically identical; they disclose the combined character and unified nature of the Trinity. They possess individuality and are in personality diverse, but they do not differ from each other as do the Seven Master Spirits. They provide the uniform directorship of the otherwise differing seven superuniverses, each of which is a distinct, segregated, and unique creation. The Seven Master Spirits are unlike in nature and attributes, but the Ancients of Days, the personal rulers of the superuniverses, are all uniform and superperfect offspring of the Paradise Trinity.

18:3.3 (209.5) The Seven Master Spirits on high determine the *nature* of their respective superuniverses, but the Ancients of Days dictate the *administration* of these same superuniverses. They superimpose administrative uniformity on creative diversity and insure the harmony of the whole in the face of the underlying creational differences of the seven segmental groupings of the grand universe.

Dienų Senieji buvo sutrejbinti visi tuo pačiu metu. Jie sudaro įrašų apie visatų visatos asmenybės pradžią, dėl to jų vardas—Dienų Senieji. Kada jūs pasieksite Rojų ir ieškosite rašytinių dokumentų apie daiktų pradžią, tada pamatysite, jog pirmasis įrašas, esantis asmenybių skyriuje, yra pasakojimas apie šito dvidešimt vieno Dienų Senojo sutrejbimą.

Šitos aukštos būtybės visada valdo grupėmis po tris. Yra daug veiklos aspektų, kada jie dirba kaip individai, dar kitose fazėse gali veikti bet kurie du, bet aukščiausiose savo administravimo sferose jie turi veikti bendrai. Jie niekada asmeniškai neišvyksta iš savo gyvenamųjų pasaulių, bet jiems ir nereikia to daryti, nes šitie pasauliai yra toli nusidriekiančios atspindėjimo sistemos sukoncentravimo taškas supervisatoje.

Kiekvieno iš Dienų Senųjų trejeto asmeninės buveinės yra išdėstytos dvasinio poliarškumo taške savosios būstinės sferoje. Tokia sfera yra padalinta į septyniasdešimt administracinių sektorių ir turi septyniasdešimt skyrių sostinių, kuriose laikas nuo laiko gyvena Dienų Senieji.

Savo galia, valdžios diapazonu, ir jurisdikcijos laipsniu Dienų Senieji yra patys stipriausi ir galingiausi iš visų laiko-erdvės kūrinių tiesioginių valdovų. Visoje milžiniškoje visatų visatoje jiems vieninteliams yra suteiktos aukštos galios priimti galutinį vykdomąjį nuosprendį dėl valių turinčių tvarinių amžinojo sunaikinimo. Ir priimant supervisatos aukščiausiojo tribunolo galutinius nuosprendžius turi dalyvauti visi trys Dienų Senieji.

Be Dievybių ir be savo Rojaus pagalbininkų, Dienų Senieji yra tobuliausi, įvairiausiškiausi, ir dieviškiausiai apdovanoti valdovai visoje laiko-erdvės egzistencijoje. Akivaizdžiai jie yra supervisatų aukščiausieji valdovai, bet šitos teisės valdyti jie neužsidirbo savojo patyrimo dėka, ir dėl to turi lemti, kad juos kada nors pakeis Aukščiausioji Būtybė, patirtinis aukščiausiasis valdovas, kurio vicegerentais jie neabejotinai taps.

Aukščiausioji Būtybė įgauna šių septynių supervisatų aukščiausiąją valdžią patirtine tarnystėje lygiai taip, kaip Sūnus Kūrėjas patyrimu užsidirba savosios vietinės visatos aukščiausiąją valdžią. Bet dabartiniame Aukščiausiojo neužbaigtos evoliucijos amžiuje, Dienų Senieji užtikrina laiko ir erdvės besivystančių visatų koordinuotą ir tobulą administracinę kontrolę iš viršaus. Originalumo išmintis ir individualybės iniciatyva apibūdina visus Dienų Senųjų dekretus ir nurodymus.

18:3.4 (209.6) The Ancients of Days were all trinitized at the same time. They represent the beginning of the personality records of the universe of universes, hence their name — *Ancients* of Days. When you reach Paradise and search the written records of the beginning of things, you will find that the first entry appearing in the personality section is the recital of the trinitization of these twenty-one Ancients of Days.

18:3.5 (209.7) These high beings always govern in groups of three. There are many phases of activity in which they work as individuals, still others in which any two can function, but in the higher spheres of their administration they must act jointly. They never personally leave their residential worlds, but then they do not have to, for these worlds are the superuniverse focal points of the far-flung reflectivity system.

18:3.6 (209.8) The personal abodes of each trio of the Ancients of Days are located at the point of spiritual polarity on their headquarters sphere. Such a sphere is divided into seventy administrative sectors and has seventy divisional capitals in which the Ancients of Days reside from time to time.

18:3.7 (210.1) In power, scope of authority, and extent of jurisdiction the Ancients of Days are the most powerful and mighty of any of the direct rulers of the time-space creations. In all the vast universe of universes they alone are invested with the high powers of final executive judgment concerning the eternal extinction of will creatures. And all three Ancients of Days must participate in the final decrees of the supreme tribunal of a superuniverse.

18:3.8 (210.2) Aside from the Deities and their Paradise associates, the Ancients of Days are the most perfect, most versatile, and the most divinely endowed rulers in all time-space existence. Apparently they are the supreme rulers of the superuniverses; but they have not experientially earned this right to rule and are therefore destined sometime to be superseded by the Supreme Being, an experiential sovereign, whose vicegerents they will undoubtedly become.

18:3.9 (210.3) The Supreme Being is achieving the sovereignty of the seven superuniverses by experiential service just as a Creator Son experientially earns the sovereignty of his local universe. But during the present age of the unfinished evolution of the Supreme, the Ancients of Days provide the co-ordinated and perfect administrative overcontrol of the evolving universes of time and space. And the wisdom of originality and the initiative of individuality characterize all the decrees and rulings of the Ancients of Days.

4. DIENŲ TOBULIEJI

Dienų Tobulųjų yra lygiai du šimtai dešimt, ir jie vadovauja kiekvienos supervisatos dešimties didžiųjų sektorių vyriausybėms. Jie buvo sutrejbinti ypatingam darbui, kad padėtų supervisatų vadovams, ir jie valdo kaip Dienų Senujų betarpiški ir asmeniniai vicegerantai.

Po tris Dienų Tobuluosius yra paskirta į kiekvieno didžiojo sektoriaus sostinę, bet ne taip, kaip Dienų Seniesiems, jiems nėra būtina visiems trims būti drauge visą laiką. Kartas nuo karto vienas iš šito trejeto gali išvykti, kad asmeniškai pasitartų su Dienų Senaisiais dėl savosios valdos gerovės.

Šitie trivieniai didžiųjų sektorių valdovai yra ypač tobulai įsisavinę administravimo niuansus, dėl to ir jų vardas—Dienų *Tobulieji*. Užrašydami šitų dvasinio pasaulio būtybių vardus, mes susiduriame su vertimo į jūsų kalbą problema, ir labai dažnai būna nepaprastai sunku pateikti patenkinantį vertimą. Mes nenorime vartoti sutartinių pavadinimų, kurie jums būtų beprasmiški; dėl to mums dažnai būna sunku parinkti tinkamą vardą, tą, kuris jums būtų aiškus ir tuo pačiu metu kažkiek išreikštų originalą.

Dienų Tobulieji turi vidutinio dydžio Dieviškųjų Patarėjų, Išminties Tobulintojų, ir Visuotinių Cenzorių korpusą, paskirtą jų vyriausybėms. Jie turi dar didesnę kiekį Galingųjų Žinianešių, Tų Aukštųjų Valdžioje, ir Tų be Vardo ir Skaičiaus. Bet didžiojo sektoriaus reikalų didžiąją įprasto darbo dalį atlieka Dangiškieji Sargybiniai ir Aukštieji Sūnūs Padėjėjai. Šitos abi grupės yra parenkamos iš sutrejbintų palikuonių arba iš Rojaus-Havonos asmenybių, arba iš pašlovintų mirtingųjų užbaigtųjų. Kai kurias būtybes iš šitų dviejų tvarinių sutrejbintų kategorijų Rojaus Dievybės sutrejbina iš naujo ir tada pasiunčia, kad padėtų administruoti supervisatų vyriausybėms.

Didžioji dalis Dangiškųjų Sargybinių ir Aukštųjų Sūnų Padėjėjų yra paskiriama į didžiųjų ir mažųjų sektorių tarnystę, bet Sutrejbinti Sargai (Trejbės apkabinti serafimai ir tarpinės būtybės) yra visų trijų skyrių teismų pareigūnai, veikiantys Dienų Senujų, Dienų Tobulųjų, ir Dienų Nesenujų tribunoluose. Sutrejbintus Ambasadorius (Trejbės apkabintus pakilusius mirtinguosius su Sūnumi ar su Dvasia susiliejančios prigimties) galima sutikti supervisatoje bet kur, tačiau jų didžioji dalis tarnauja mažuosiuose sektoriuose.

Prieš tai, kada septynių supervisatų valdymo

4. THE PERFECTIONS OF DAYS

18.4.1 (210.4) There are just two hundred and ten Perfections of Days, and they preside over the governments of the ten major sectors of each superuniverse. They were trinitized for the special work of assisting the superuniverse directors, and they rule as the immediate and personal vicegerents of the Ancients of Days.

18.4.2 (210.5) Three Perfections of Days are assigned to each major sector capital, but unlike the Ancients of Days, it is not necessary that all three be present at all times. From time to time one of this trio may absent himself to confer in person with the Ancients of Days concerning the welfare of his realm.

18.4.3 (210.6) These triune rulers of the major sectors are peculiarly perfect in the mastery of administrative details, hence their name—*Perfections of Days*. In recording the names of these beings of the spiritual world, we are confronted with the problem of translating into your tongue, and very often it is exceedingly difficult to render a satisfactory translation. We dislike to use arbitrary designations which would be meaningless to you; hence we often find it difficult to choose a suitable name, one which will be clear to you and at the same time be somewhat representative of the original.

18.4.4 (210.7) The Perfections of Days have a moderate-sized corps of Divine Counselors, Perfector of Wisdom, and Universal Censors attached to their governments. They have still larger numbers of Mighty Messengers, Those High in Authority, and Those without Name and Number. But much of the routine work of major sector affairs is carried on by the Celestial Guardians and the High Son Assistants. These two groups are drawn from among the trinitized offspring of either Paradise-Havona personalities or glorified mortal finaliters. Certain of these two orders of creature-trinitized beings are re-trinitized by the Paradise Deities and then are dispatched to assist in the administration of the superuniverse governments.

18.4.5 (211.1) Most of the Celestial Guardians and the High Son Assistants are assigned to the service of the major and the minor sectors, but the Trinitized Custodians (Trinity-embraced seraphim and midwayers) are the officers of the courts of all three divisions, functioning in the tribunals of the Ancients of Days, the Perfections of Days, and the Recents of Days. The Trinitized Ambassadors (Trinity-embraced ascendant mortals of Son- or Spirit-fused nature) may be encountered anywhere in a superuniverse, but the majority are in the service of the minor sectors.

18.4.6 (211.2) Before the times of the full unfolding of

planas buvo iki galo atskleistas, šitų vyriausybių įvairių skyrių iš esmės visi administratoriai, išskyrus Dienų Senuosius, skirtingos trukmės laikotarpį tarnavo mokiniais, vadovaujami Dienų Amžinųjų, tobulos Havonos visatos įvairiuose pasauliuose. Vėliau sutrejbintos būtybės lygiai taip perėjo per mokymo laikotarpį, vadovaujamos Dienų Amžinųjų, prieš tai, kada buvo paskirtos į Dienų Senujų, Dienų Tobulųjų, ir Dienų Nesenujų tarnystę. Jos visos yra užgrūdinti, išmėginti, ir patyrę administratoriai.

Jūs greitai pastebėsite Dienų Tobuluosius, kada žengsite pirmyn į Splandono būstinę po gyvenimo savo mažojo sektoriaus pasauliuose, nes šitie išaukštinti valdovai yra glaudžiai susieti su didžiojo sektoriaus septyniasdešimčia aukštesniojo lavinimo pasaulių laiko pakilusiems tvariniams. Dienų Tobulieji, asmeniškai, priima grupines priesaikas iš kylančiųjų, užbaigusį didžiojo sektoriaus mokyklas.

Laiko pilgrimų darbas pasauliuose, kurie apjuosia didžiojo sektoriaus būstinę, iš esmės yra intelektualaus pobūdžio, priešingai negu labiau fizinis ir materialus lavinimas mažojo sektoriaus septyniose lavinimo sferose ir dvasinis lavinimas supervisatos būstinės keturiuose šimtuose devyniasdešimtyje universitetinių pasaulių.

Nors jūs esate įtraukti tikrai į Splandono didžiojo sektoriaus, kuriame yra jūsų kilmės vietinė visata, registrą, bet turėsite pereiti per savosios supervisatos kiekvieną iš dešimties didžiųjų skyrių. Jūs pamatysite visus trisdešimt Orvontono Dienų Tobulųjų prieš pasiekdami Orvontoną.

5. DIENŲ NESENIEJI

Dienų Nesenieji yra jauniausi iš supervisatų aukščiausiųjų valdytojų; grupėmis po tris jie vadovauja mažųjų sektorių reikalams. Prigimtimi jie yra lygiaverčiai Dienų Tobuliesiems, bet administracine valdžia yra pavaldūs. Šitų asmeniškai šlovingų ir dieviškai sumanių Trejybės asmenybių yra lygiai dvidešimt vienas tūkstantis. Jie visi buvo sukurti vienu metu, ir kartu jie buvo lavinami Havonoje vadovaujant Dienų Amžiniesiems.

Dienų Nesenieji turi partnerių ir pagalbininkų korpusą, panašų į Dienų Tobulųjų korpusą. Papildomai jie turi jiems paskirtą milžinišką kiekį dangiškųjų būtybių įvairių pavaldžių kategorijų. Administruodami mažuosius sektorius jie panaudoja milžinišką kiekį gyvenančių kylančiųjų mirtingųjų, įvairių paslaugumo kolonijų personalą, ir įvairias grupes, kilusias iš Begalinės Dvasios.

the governmental scheme of the seven superuniverses, practically all administrators of the various divisions of these governments, excepting the Ancients of Days, served apprenticeships of varying duration under the Eternals of Days on the various worlds of the perfect Havona universe. The later trinitized beings likewise passed through a season of training under the Eternals of Days before they were attached to the service of the Ancients of Days, the Perfections of Days, and the Recents of Days. They are all seasoned, tried, and experienced administrators.

18:4.7 (211.3) You will early see the Perfections of Days when you advance to the headquarters of Splandon after your sojourn on the worlds of your minor sector, for these exalted rulers are closely associated with the seventy major sector worlds of higher training for the ascendant creatures of time. The Perfections of Days, in person, administer the group pledges to the ascending graduates of the major sector schools.

18:4.8 (211.4) The work of the pilgrims of time on the worlds surrounding a major sector headquarters is chiefly of an intellectual nature in contrast with the more physical and material character of the training on the seven educational spheres of a minor sector and with the spiritual undertakings on the four hundred ninety university worlds of a superuniverse headquarters.

18:4.9 (211.5) Although you are entered only upon the registry of the major sector of Splandon, which embraces the local universe of your origin, you will have to pass through every one of the ten major divisions of our superuniverse. You will see all thirty of the Orvonton Perfections of Days before you reach Uversa.

5. THE RECENTS OF DAYS

18:5.1 (211.6) The Recents of Days are the youngest of the supreme directors of the superuniverses; in groups of three they preside over the affairs of the minor sectors. In nature they are co-ordinate with the Perfections of Days, but in administrative authority they are subordinate. There are just twenty-one thousand of these personally glorious and divinely efficient Trinity personalities. They were created simultaneously, and together they passed through their Havona training under the Eternals of Days.

18:5.2 (211.7) The Recents of Days have a corps of associates and assistants similar to that of the Perfections of Days. In addition they have assigned to them enormous numbers of the various subordinate orders of celestial beings. In the administration of the minor sectors they utilize large numbers of the resident ascending mortals, the personnel of the various courtesy colonies,

Mažųjų sektorių vyriausybės labai didelė dalimi, nors ne išimtinai, rūpinasi supervisatų milžiniškomis fizinėmis problemomis. Mažųjų sektorių sferos yra Fizinių Kontrolierių būstinės. Šituose pasauliuose kylantieji mirtingieji tęsia studijas ir eksperimentus, susijusius su Aukščiausiųjų Energijos Centrų trečiosios kategorijos ir su Pagrindinių Fizinių Kontrolierių visų septynių kategorijų veiklos tyrinėjimu.

Kadangi kiekvieno mažojo sektoriaus režimas taip išsamiai rūpinasi fizinėmis problemomis, tai jo trys Dienų Nesenieji retai kada sostinės sferoje būna kartu. Didžiąją laiko dalį vienas būna išvykęs tartis su prižiūrinčiojo didžiojo sektoriaus Dienų Tobulaisiais arba būna išvykęs, atstovaudamas Dienų Seniesiems, į aukštųjų būtybių, kilusių iš Trejybės, Rojaus konklavas. Jie pakaitomis su Dienų Tobulaisiais atstovauja Dienų Seniesiems aukščiausiose tarybose Rojuje. Tuo tarpu kitas Dienų Nesenasis gali būti išvykęs į patikrinimo keliones po vietinių visatų, priklausančių jo jurisdikcijai, būstinių pasaulius. Bet visada nors vienas iš šių valdovų lieka budėti mažojo sektoriaus būstinėje.

Jūs visi kada nors pažinsite šiuos tris Dienų Nesenuosius, atsakingus už Ensą, jūsų mažąjį sektorių, kadangi jūs turite pereiti per jų rankas pakeliui į vidų, į didžiųjų sektorių mokymo pasaulius. Kildami į Uversą, jūs pereisite per mažojo sektoriaus mokymo sferų tikrai vieną grupę.

6. DIENŲ SAJUNGOS

«Dienų» kategorijos Trejybės asmenybės neveikia administracinėse pareigose žemiau už supervisatų vyriausybę lygį. Besivystančiose vietinėse visatose jos veikia tikrai kaip patarėjai ir konsultantai. Dienų Sajungos yra ryšinių asmenybių grupė, Rojaus Trejybės akredituota prie vietinių visatų dualių valdovų. Kiekviena organizuota ir apgyvendinta vietinė visata turi jai paskirtą vieną iš šių Rojaus patarėjų, kuris veikia kaip Trejybės, ir kai kuriais atžvilgiais, kaip Visuotinio Tėvo atstovas vietiniam kūriniui.

Šių būtybių yra septyni šimtai tūkstančių, nors nevisoms joms buvo suteikti tokie įgaliojimai. Dienų Sajungų rezervinis korpusas veikia Rojuje kaip Visatos Suderinimų Aukščiausioji Taryba.

Šitie Trejybės stebėtojai ypatingu būdu suderina visuotinės vyriausybės visų atšakų

and the various groups originating in the Infinite Spirit.

18:5.3 (211.8) The governments of the minor sectors are very largely, though not exclusively, concerned with the great physical problems of the superuniverses. The minor sector spheres are the headquarters of the Master Physical Controllers. On these worlds ascending mortals carry on studies and experiments having to do with an examination of the activities of the third order of the Supreme Power Centers and of all seven orders of the Master Physical Controllers.

18:5.4 (212.1) Since the regime of a minor sector is so extensively concerned with physical problems, its three Recents of Days are seldom together on the capital sphere. Most of the time one is away in conference with the Perfections of Days of the supervising major sector or absent while representing the Ancients of Days at the Paradise conclaves of the high Trinity-origin beings. They alternate with the Perfections of Days in representing the Ancients of Days at the supreme councils on Paradise. Meanwhile, another Recent of Days may be away on a tour of inspection of the headquarters worlds of the local universes belonging to his jurisdiction. But at least one of these rulers always remains on duty at the headquarters of a minor sector.

18:5.5 (212.2) You will all sometime know the three Recents of Days in charge of Ensa, your minor sector, since you must pass through their hands on your way inward to the training worlds of the major sectors. In ascending to Uversa, you will pass through only one group of minor sector training spheres.

6. THE UNIONS OF DAYS

18:6.1 (212.3) The Trinity personalities of the order of "Days" do not function in an administrative capacity below the level of the superuniverse governments. In the evolving local universes they act only as counselors and advisers. The Unions of Days are a group of liaison personalities accredited by the Paradise Trinity to the dual rulers of the local universes. Each organized and inhabited local universe has assigned to it one of these Paradise counselors, who acts as the representative of the Trinity, and in some respects, of the Universal Father, to the local creation.

18:6.2 (212.4) There are seven hundred thousand of these beings in existence, though they have not all been commissioned. The reserve corps of the Unions of Days functions on Paradise as the Supreme Council of Universe Adjustments.

18:6.3 (212.5) In a special manner these Trinity observers co-ordinate the administrative activities

administracinę veiklą, pradedant vietinių visatų vyriausybėmis, aukštyn iki sektorių ir iki supervisatų vyriausybių, dėl to ir jų vardas—Dienų *Sajungos*. Savo vadovams jie pateikia trigubus pranešimus: Fizinio ir pusiau intelektualaus pobūdžio duomenis perduoda savo mažojo sektoriaus Dienų Neseniems, apie intelektualius ir pusiau dvasinius įvykius jie praneša savo didžiojo sektoriaus Dienų Tobuliesiems, o apie dvasinius ir pusiau rojinius reikalus informuoja Dienų Senuosius savo supervisatos sostinėje.

Kadangi jos yra kilusios iš Trejybės, tai tarpusavio bendravimui joms yra prieinamos visos Rojaus grandinės, ir tokiu būdu jos nuolat bendrauja viena su kita ir su visomis kitomis reikalingomis asmenybėmis iki pat Rojaus aukščiausiųjų tarybų.

Dienų Sąjunga nėra organiškai susieta su vietinės visatos, į kurią ji yra paskirta, vyriausybe. Be savo kaip stebėtojo pareigų ji ima veikti tikrai vietinės valdžios prašymu. Ji yra vietinio kūrinio visų pirminių tarybų ir visų svarbių konklavų oficialus narys, bet formaliuose administravimo problemų aptarinėjimuose nedalyvauja.

Kada vietinė visata yra įžengusi į šviesą ir gyvenimą, tada jos pašlovinčios būtybės laisvai bendrauja su Dienų Sąjunga, kurios veikla tuomet išsiplečia tokioje evoliucinio tobulumo valdoje. Bet vis tiek pirmiausia ji yra Trejybės ambasadorius ir Rojaus patarėjas.

Vietinę visatą tiesiogiai valdo dieviškasis Sūnus, kilęs iš dvigubos Dievybės, bet šalia savęs jis nuolat turi vieną Rojaus brolį, iš Trejybės kilusią asmenybę. Tais atvejais, kada Sūnaus Kūrėjo savosios vietinės visatos būstinėje laikinai nebūna, tuomet laikinųjų valdovų pagrindinius sprendimus didele dalimi įtakoja jų Dienų Sąjungos patarimai.

7. DIENŲ IŠTIKIMIEJI

Šitos aukštos iš Trejybės kilusios asmenybės yra Rojaus patarėjai to vieno šimto žvaigždynų valdovams kiekvienoje vietinėje visatoje. Dienų Ištikimųjų yra septyniasdešimt milijonų, ir lygiai taip, kaip ir Dienų Sąjungos, jie tarnauja nevisi. Jų rezervinis korpusas Rojuje yra Tarpvisatinės Etikos ir Savivaldos Patariamoji Komisija. Dienų Ištikimieji tarnystėje keičiasi rotacijos būdu, remiantis savojo rezervinio korpuso aukščiausiosios tarybos nurodymais.

Viskuo, kuo Dienų Sąjunga yra vietinės visatos Sūnui Kūrėjui, tuo Dienų Ištikimieji yra Sūnums Vorondadekams, kurie valdo to vietinio kūrinio žvaigždynus. Jie yra aukščiausiu laipsniu

of all branches of the universal government, from those of the local universes up through the sector governments to those of the superuniverse, hence their name — *Unions of Days*. They make a threefold report to their superiors: They report pertinent data of a physical and semi-intellectual nature to the Recents of Days of their minor sector; they report intellectual and quasi-spiritual happenings to the Perfections of Days of their major sector; they report spiritual and semiparadisiacal matters to the Ancients of Days at the capital of their superuniverse.

18:6.4 (212.6) Since they are Trinity-origin beings, all of the Paradise circuits are available to them for intercommunication, and thus are they always in touch with each other and with all other required personalities up to the supreme councils of Paradise.

18:6.5 (212.7) A Union of Days is not organically connected with the government of the local universe of his assignment. Aside from his duties as an observer, he acts only at the request of the local authorities. He is an ex officio member of all primary councils and all important conclaves of the local creation, but he does not participate in the technical consideration of administrative problems.

18:6.6 (213.1) When a local universe is settled in light and life, its glorified beings associate freely with the Union of Days, who then functions in an enlarged capacity in such a realm of evolutionary perfection. But he is still primarily a Trinity ambassador and Paradise counselor.

18:6.7 (213.2) A local universe is directly ruled by a divine Son of dual Deity origin, but he has constantly by his side a Paradise brother, a Trinity-origin personality. In the event of the temporary absence of a Creator Son from the headquarters of his local universe, the acting rulers are largely guided in their major decisions by the counsel of their Union of Days.

7. THE FAITHFULS OF DAYS

18:7.1 (213.3) These high Trinity-origin personalities are the Paradise advisers to the rulers of the one hundred constellations in each local universe. There are seventy million Faithfuls of Days, and like the Unions of Days, not all are in service. Their Paradise reserve corps is the Advisory Commission of Interuniverse Ethics and Self-government. Faithfuls of Days rotate in service in accordance with the rulings of the supreme council of their reserve corps.

18:7.2 (213.4) All that a Union of Days is to a Creator Son of a local universe, the Faithfuls of Days are to the Vorondadek Sons who rule the constellations of that local creation. They are

atsidavę ir dieviškai ištikimi žvaigždynų, į kuriuos yra paskirti, gerovei, dėl to ir šis vardas—Dienų *Ištikimieji*. Jie veikia tiktai kaip patarėjai; iš tikrųjų jie niekada nedalyvauja administracinėje veikloje, išskyrus tada, kada būna pakviesti žvaigždynų valdžios. Taip pat jie nėra tiesiogiai susiję ir su švietimo tarnystėse kilimo piligrimams architektūrinėse lavinimo sferose, kurios supa žvaigždyno būstinę. Visoms tokioms užduotims vadovauja Sūnus Vorondadekas.

Visi Dienų Ištikimieji, veikiantys vietinės visatos žvaigždynuose, yra Dienų Sąjungos jurisdikcijoje ir atsiskaito tiesiogiai jai. Jie neturi toli nusidriekiančios tarpusavio ryšio sistemos, paprastai patys apsiriboja bendravimu vietinėje visatoje. Bet kuris Dienų Ištikimasis, kuris atlieka pareigas Nebadone, gali bendrauti ir iš tiesų bendrauja su visais kitais savosios kategorijos nariais, vykdančiais pareigas šitoje vietinėje visatoje.

Kaip Dienų Sąjunga turi visatos būstinę, taip ir Dienų Ištikimieji turi savo asmenines rezidencijas žvaigždynų sostinėse, atskirai nuo tokių sferų administracinių valdytojų rezidencijų. Jų buveinės iš tiesų yra kuklios palyginus su žvaigždynų valdovų Vorondadekų buveinėmis.

Dienų Ištikimieji yra paskutinioji grandis ilgoje administracinio patarimo grandinėje, kuri siekia nuo Visuotinio Tėvo šventųjų sferų netoli visų daiktų centro iki vietinių visatų pirminių skyrių. Trejybės kilmės režimas baigiasi žvaigždynais; nė vieno tokio Rojaus patarėjo nuolat nebūna žvaigždynus sudarančiose sistemose ar apgyvendintose planetose. Pastarieji administraciniai vienetai yra visiškoje jurisdikcijoje tų būtybių, kurios yra kilusios vietinėse visatose.

[Pateikta Uversos Dieviškojo Patarėjo.]

supremely devoted and divinely faithful to the welfare of their constellations of assignment, hence the name — *Faithfuls* of Days. They act only as counselors; never do they participate in administrative activities except upon the invitation of the constellation authorities. Neither are they directly concerned in the educational ministry to the pilgrims of ascension on the architectural training spheres surrounding a constellation headquarters. All such undertakings are under the supervision of the Vorondadek Sons. Neither are they directly concerned in the educational ministry to the pilgrims of ascension on the architectural training spheres surrounding a constellation headquarters. All such undertakings are under the supervision of the Vorondadek Sons.

18.7.3 (213.5) All Faithfuls of Days functioning in the constellations of a local universe are under the jurisdiction of, and report directly to, the Union of Days. They do not have a far-flung system of intercommunication, being ordinarily self-limited to an interassociation within the limits of a local universe. Any Faithful of Days on duty in Nebadon can and does communicate with all others of his order on duty in this local universe.

18.7.4 (213.6) Like the Union of Days on a universe headquarters, the Faithfuls of Days maintain their personal residences on the constellation capitals separate from those of the administrative directors of such realms. Their abodes are indeed modest in comparison with the homes of the Vorondadek rulers of the constellations.

18.7.5 (213.7) The Faithfuls of Days are the last link in the long administrative-advisory chain which reaches from the sacred spheres of the Universal Father near the center of all things to the primary divisions of the local universes. The Trinity-origin regime stops with the constellations; no such Paradise advisers are permanently situated on their component systems or on the inhabited worlds. These latter administrative units are wholly under the jurisdiction of beings native to the local universes.

18.7.6 (213.8) [Presented by a Divine Counselor of Uversa.]

19 Dokumentas. Iš Trejybės Kilusios Lygiavertės Būtybės

⇨ 018

URANTIJOS KNYGA

020 ⇨

I DALIS. CENTRINĖ VISATA IR SUPERVISATOS

19 DOKUMENTAS. IŠ TREJYBĖS KILUSIOS LYGIASVERTĖS BŪTYBĖS

Skyrius

ĮVADAS

1. Trejybės Sūnūs Mokytojai
2. Išminties Tobulintojai
3. Dieviškieji Patarejai
4. Visuotiniai Cenzoriai
5. Trejybės Įkvėptosios Dvasios
6. Havonos Vietiniai Gyventojai
7. Rojaus Piliečiai

ĮVADAS

ŠITOJI Rojaus grupė, pavadinta Iš Trejybės Kilusiomis Lygiavertėmis Būtybėmis, apima Trejybės Sūnus Mokytojus, taip pat klasifikuojamus kaip Rojaus Dievo Sūnus, tris grupes aukštųjų supervisatos administratorių, ir Trejybės Įkvėptųjų Dvasių tam tikra prasme neasmenę kategoriją. Net Havonos vietiniai gyventojai gali būti deramai įtraukti į šių Trejybės asmenybių klasifikaciją kartu su būtybių, gyvenančių Rojuje, didžiuliu skaičiumi grupių. Tos iš Trejybės kilusios būtybės, apie kurias bus kalbama šitame aptarime, yra:

1. Trejybės Sūnūs Mokytojai.
2. Išminties Tobulintojai.
3. Dieviškieji Patarejai.
4. Visuotiniai Cenzoriai.
5. Trejybės Įkvėptosios Dvasios.
6. Havonos Vietiniai Gyventojai.
7. Rojaus Piliečiai.

PAPER 19 THE CO-ORDINATE TRINITY- ORIGIN BEINGS

SECTIONS

Introduction

1. The Trinity Teacher Sons
2. The Perfectors of Wisdom
3. The Divine Counselors
4. The Universal Censors
5. Inspired Trinity Spirits
6. Havona Natives
7. Paradise Citizens

INTRODUCTION

19:0.1 (214.1) THIS Paradise group, designated the Co-ordinate Trinity-origin Beings, embraces the Trinity Teacher Sons, also classed among the Paradise Sons of God, three groups of high superuniverse administrators, and the somewhat impersonal category of the Inspired Trinity Spirits. Even the Havona natives may properly be included in this classification of Trinity personalities along with numerous groups of beings resident on Paradise. Those Trinity-origin beings to be considered in this discussion are:

- 19:0.2 (214.2) 1. Trinity Teacher Sons.
- 19:0.3 (214.3) 2. Perfectors of Wisdom.
- 19:0.4 (214.4) 3. Divine Counselors.
- 19:0.5 (214.5) 4. Universal Censors.
- 19:0.6 (214.6) 5. Inspired Trinity Spirits.
- 19:0.7 (214.7) 6. Havona Natives.
- 19:0.8 (214.8) 7. Paradise Citizens.

Išskyrus Trejybės Sūnus Mokytojus ir galbūt Trejybės Įkvėptąsias Dvasias, šitos grupės turi konkretų skaičių; jų sukūrimas yra užbaigtas ir praeities įvykis.

1. TREJYBĖS SŪNŪS MOKYTOJAI

Iš visų dangiškųjų asmenybių aukštųjų kategorijų, apreikštų jums, tik tai Trejybės Sūnų Mokytojai veikia dvigubose pareigose. Savo kilme turėdami Trejybės prigimties, savo funkcija jie yra beveik išskirtinai atsidavę dieviškosios sūnystės tarnystei. Jie yra ryšio būtybės, kurios nutiesia tiltą virš bedugnės tarp būtybių, kilusių iš Trejybės, ir dualios kilmės būtybių.

Tuo metu, kai Trejybės Stacionarių Sūnų skaičius yra užbaigtas, tai Sūnų Mokytojų skaičius nuolat auga. Koks Sūnų Mokytojų kiekis bus galutinis, aš nežinau. Bet galiu pareikšti, jog paskutiniame periodiškame pranešime į Uversą, Rojaus įrašai nurodė, jog tokių Sūnų tarnystėje yra 21.001.624.821.

Šitos būtybės yra vienintelė jums atskleidžiamą Dievo Sūnų grupę, kuri yra kilusi iš Rojaus Trejybės. Jos raižo centrinę visatą ir supervisatas, ir jų milžiniškas korpusas yra paskirtas kiekvienai vietinei visatai. Jie taip pat tarnauja ir atskiroms planetoms, kaip tarnauja ir kiti Dievo Rojaus Sūnūs. Kadangi didžiosios visatos planas nėra iki galo išvystytas, tai didžiulis Sūnų Mokytojų kiekis yra laikomas rezerve Rojuje, ir jie savanoriškai siūlosi atlikti pareigas nepaprastomis sąlygomis ir neįprastą tarnystę didžiosios visatos visuose skyriuose, izoliuotuose erdvės pasauliuose, vietinėse visatose ir supervisatose, ir Havonos pasauliuose. Jie taip pat veikia Rojuje, bet bus naudingiau jų išsamų aptarimą atidėti iki to meto, kai prieisime prie diskusijos apie Dievo Rojaus Sūnus.

Tačiau, ryšium su šituo galėtų būti pažymėta, jog Sūnūs Mokytojai yra aukščiausiosios koordinuojančiosios asmenybės, kilusios iš Trejybės. Tokioje toli nusidriekiančioje visatų visatoje visada egzistuoja didžiulis pavojus pasiduoti tokiam suklydimui, kuris kyla dėl požiūrio ribotumo, tokiam blogiui, kuris yra neatskiriamas nuo segmentinės sampratos apie tikrovę ir dieviškumą.

Pavyzdžiui: Žmogaus protas paprastai trokštų priartėti prie kosminės filosofijos, pateikiamos šiuose apreiksimuose, einant nuo to, kas yra paprastas ir ribinis, į tai, kas yra sudėtingas ir begalinis, nuo žmogiškosios kilmės į dieviškąjį likimą. Bet tas kelias neveda į *dvasinę išmintį*. Toks metodas yra lengviausias kelias įgyti kai kurių *genezės žinių*, bet geriausiu atveju jis gali atskleisti tik tai žmogaus kilme; jis mažai ką

19:0.9 (214.9) Excepting the Trinity Teacher Sons and possibly the Inspired Trinity Spirits, these groups are of definite numbers; their creation is a finished and past event.

1. THE TRINITY TEACHER SONS

19:1.1 (214.10) Of all the high orders of celestial personalities revealed to you, the Trinity Teacher Sons alone act in a dual capacity. By origin of Trinity nature, in function they are almost wholly devoted to the services of divine sonship. They are the liaison beings who bridge the universe gulf between Trinity- and dual-origin personalities.

19:1.2 (214.11) While the Stationary Sons of the Trinity are of completed numbers, the Teacher Sons are constantly increasing. What the final number of Teacher Sons will be I do not know. I can, however, state that, at the last periodic report to Uversa, the Paradise records indicated 21,001,624,821 of these Sons in service.

19:1.3 (214.12) These beings are the only group of the Sons of God revealed to you whose origin is in the Paradise Trinity. They range the central and superuniverses, and an enormous corps is assigned to each local universe. They also serve the individual planets as do the other Paradise Sons of God. Since the scheme of the grand universe is not fully developed, large numbers of Teacher Sons are held in the reserves on Paradise, and they volunteer for emergency duty and unusual service in all divisions of the grand universe, on the lone worlds of space, in the local and superuniverses, and on the worlds of Havona. They also function on Paradise, but it will be more helpful to postpone their detailed consideration until we come to the discussion of the Paradise Sons of God.

19:1.4 (215.1) In this connection, however, it may be noted that Teacher Sons are the supreme co-ordinating personalities of Trinity origin. In such a far-flung universe of universes there is always great danger of succumbing to the error of the circumscribed viewpoint, to the evil inherent in a segmentalized conception of reality and divinity.

19:1.5 (215.2) For example: The human mind would ordinarily crave to approach the cosmic philosophy portrayed in these revelations by proceeding from the simple and the finite to the complex and the infinite, from human origins to divine destinies. But that path does not lead to *spiritual wisdom*. Such a procedure is the easiest path to a certain form of *genetic knowledge*, but at best it can only reveal man's origin; it reveals little or nothing about his

atskleidžia arba nieko neatskleidžia apie jo dieviškąjį likimą.

Net studijuojant žmogaus biologinę evoliuciją Urantijoje, yra rimtų prieštaravimų dėl išskirtinio istorinio požiūrio į jo šiandieninį statusą ir į jo dabartines problemas. Bet kokios tikrovės problemos—žmogiškosios ar dieviškosios, žemiškos ar kosminės—teisinga perspektyva atsiveria tik tada, kada visapusiškai ir nešališkai yra išnagrinėjami ir tarpusavyje susiejami trys visatos tikrovės aspektai: kilmė, istorija, ir likimas. Šių trijų patirtinių realybių tinkamas supratimas suteikia pagrindą dabartinio statuso išmintingam įvertinimui.

Kada žmogiškasis protas ima naudotis tokiu filosofiniu metodu, kada pradeda nuo to, kas yra žemesnis, kad priartėtų prie to, kas yra aukštesnis, nesvarbu, ar tai būtų biologijoje ar teologijoje, jam visada išskyla pavojus, kad jis padarys keturias logines klaidas:

1. Jis gali visiškai nesuvokti nei asmeninio pasiekimo, nei kosminio likimo galutinio ir užbaigto evoliucinio tikslo.

2. Jis gali padaryti didžiausią filosofinę klaidą per daug supaprastindamas kosminę evoliucinę (patirtinę) tikrovę, šitokiu būdu eidamas prie faktų iškraipymo, prie tiesos iškreipimo, ir prie likimo klaidingo supratimo.

3. Priežastingumo studijavimas yra išsamus istorijos analizavimas. Bet žinojimas, *kaip* tampama būtybe, nebūtinai suteikia tokios būtybės dabartinio statuso ir tikrojo charakterio išmintingą supratimą.

4. Vien tik istorija nesugeba adekvačiai atskleisti ateities vystymosi—likimo. Ribinės kilmės yra naudingos, bet tik dieviškosios priežastys atskleidžia galutines pasekmes. Amžinieji tikslai nėra parodomi laiko pradžioje. Dabartis gali būti teisingai aiškinama tik atbipusiskai susietos praeities ir ateities šviesoje.

Todėl dėl šių ir dar dėl kitų priežasčių iš tikrųjų mes pasinaudojame tokiu metodu, žvelgdami į žmogų ir į jo problemas planetoje, pradėdami laiko-erdvės kelionę nuo visų asmenybių tikrovės ir visos kosminės egzistencijos begalinio, amžino, ir dieviško Rojaus Šaltinio ir Centro.

2. IŠMINTIES TOBULINTOJAI

Išminties Tobulintojai yra Rojaus Trejybės specializuotas kūrinys, skirtas tam, kad dieviškumo išmintį įsmeintų supervisatose. Šių būtybių yra lygiai septyni milijardai, ir po vieną milijardą yra paskirta į kiekvieną iš septynių supervisatų.

divine destiny.

19:1.6 (215.3) Even in the study of man's biologic evolution on Urantia, there are grave objections to the exclusive historic approach to his present-day status and his current problems. The true perspective of any reality problem — human or divine, terrestrial or cosmic — can be had only by the full and unprejudiced study and correlation of three phases of universe reality: origin, history, and destiny. The proper understanding of these three experiential realities affords the basis for a wise estimate of the current status.

19:1.7 (215.4) When the human mind undertakes to follow the philosophic technique of starting from the lower to approach the higher, whether in biology or theology, it is always in danger of committing four errors of reasoning:

19:1.8 (215.5) 1. It may utterly fail to perceive the final and completed evolutionary goal of either personal attainment or cosmic destiny.

19:1.9 (215.6) 2. It may commit the supreme philosophical blunder by oversimplifying cosmic evolutionary (experiential) reality, thus leading to the distortion of facts, to the perversion of truth, and to the misconception of destinies.

19:1.10 (215.7) 3. The study of causation is the perusal of history. But the knowledge of *how* a being becomes does not necessarily provide an intelligent understanding of the present status and true character of such a being.

19:1.11 (215.8) 4. History alone fails adequately to reveal future development — destiny. Finite origins are helpful, but only divine causes reveal final effects. Eternal ends are not shown in time beginnings. The present can be truly interpreted only in the light of the correlated past and future.

19:1.12 (215.9) Therefore, because of these and for still other reasons, do we employ the technique of approaching man and his planetary problems by embarkation on the time-space journey from the infinite, eternal, and divine Paradise Source and Center of all personality reality and all cosmic existence.

2. THE PERFECTORS OF WISDOM

19:2.1 (215.10) The Perfectors of Wisdom are a specialized creation of the Paradise Trinity designed to personify the wisdom of divinity in the superuniverses. There are exactly seven billion of these beings in existence, and one billion are assigned to each of the seven superuniverses.

Kartu su savo lygiaverčiais partneriais, Dieviškaisiais Patarėjais ir Visuotiniais Cenzoriais, Išminties Tobulintojai perėjo per Rojaus, Havonos, ir, išskyrus Dieviningtoną, Tėvo Rojaus sferų išmintį. Po šitų patyrimų Išminties Tobulintojai buvo paskirti į Dienų Senujų nuolatinę tarnystę. Jie netarnauja nei Rojuje, nei Rojaus-Havonos grandinių pasaulyuose; jie yra visiškai užsiėmę supervisatos vyriausybės administracija.

Kur tik ir kada tik veikia Išminties Tobulintojas, ten ir tada veikia dieviškoji išmintis. Žiniose ir išmintyje, kurios išreiškia šitų galingų ir didingų asmenybių darbus, yra buvimo aktualybė ir pasireiškimo tobulumas. Jie *neatspindi* Rojaus Trejybės išminties; jie *yra* toji išmintis. Jie yra išminties šaltinis visiems mokytojams panaudojant visatos žinias; jie yra pasirinkimo laisvės fontanai ir nusimanymo šaltiniai mokymo ir įžvalgos institucijoms visose visatose.

Išmintis savo kilme yra dviguba, kylanti iš dieviškosios įžvalgos tobulumo, neatskiriama nuo tobulų būtybių, ir iš asmeninio patyrimo, kurį įgyja evoliuciniai tvariniai. Išminties Tobulintojai yra Dievybės įžvalgos Rojaus Tobulumo ta dieviškoji išmintis. Jų administraciniai partneriai Uversoje, Galingieji Žinianešiai, Tie be Skaičiaus ir Vardo, ir Tie Aukštieji Valdžioje, kada veikia drauge, yra patyrimo išmintis visatoje. Dieviškoji būtybė gali turėti dieviškųjų žinių tobulumą. Evoliucinis mirtingasis gali kada nors pasiekti kylančiojo žinių tobulumą, bet nė viena iš šitų būtybių, atskirai paimta, neišnaudoja visos įmanomos išminties potencialų. Todėl, kada tik supervisatos elgesyje norima pasiekti administravimo išminties maksimalų laipsnį, tada visada šitie dieviškosios įžvalgos išminties tobulintojai yra suvienijami su tomis pakilusiomis asmenybėmis, kurios į supervisatos valdžios aukštas pareigas pakilo per evoliucinio žengimo į priekį patirtines kančias.

Išminties Tobulintojams visada bus reikalingas šitas patirtinės išminties papildinys tam, kad jų administracinė išmintis būtų visaapimanti. Tačiau buvo postuluojuama, jog aukštą iki šio laiko nepasiektą išminties lygį Rojaus užbaigtieji galbūt gali pasiekti *po to*, kada jie kada nors bus priimti į dvasinės egzistencijos septintąjį etapą. Jeigu šita išvada yra teisinga, tuomet iš tiesų tokios išstobulintos evoliucinio kilimo būtybės be abejonės taps pačiais veiksmingiausiais visatos administratoriais, kurie kada nors buvo žinomi visoje kūrinijoje. Aš manau, jog toks yra aukščiausiasis užbaigtųjų likimas.

19:2.2 (215.11) In common with their co-ordinates, the Divine Counselors and the Universal Censors, the Perfectors of Wisdom passed through the wisdom of Paradise, of Havona, and except for Divinington, of the Father's Paradise spheres. After these experiences the Perfectors of Wisdom were permanently assigned to the service of the Ancients of Days. They serve neither on Paradise nor on the worlds of the Paradise-Havona circuits; they are wholly occupied with the administration of the superuniverse governments.

19:2.3 (216.1) Wherever and whenever a Perfector of Wisdom functions, there and then divine wisdom functions. There is actuality of presence and perfection of manifestation in the knowledge and wisdom represented in the doings of these mighty and majestic personalities. They do not *reflect* the wisdom of the Paradise Trinity; they *are* that wisdom. They are the sources of wisdom for all teachers in the application of universe knowledge; they are the fountains of discretion and the wellsprings of discrimination to the institutions of learning and discernment in all universes.

19:2.4 (216.2) Wisdom is twofold in origin, being derived from the perfection of divine insight inherent in perfect beings and from the personal experience acquired by evolutionary creatures. The Perfectors of Wisdom *are* the divine wisdom of the Paradise perfection of Deity insight. Their administrative associates on Uversa, the Mighty Messengers, Those without Name and Number, and Those High in Authority, when acting together, *are* the universe wisdom of experience. A divine being can have perfection of divine knowledge. An evolutionary mortal can sometime attain perfection of ascendant knowledge, but neither of these beings alone exhausts the potentials of all possible wisdom. Accordingly, whenever in the conduct of the superuniverse it is desired to achieve the maximum of administrative wisdom, these perfectors of the wisdom of divine insight are always associated with those ascendant personalities who have come up to the high responsibilities of superuniverse authority through the experiential tribulations of evolutionary progression.

19:2.5 (216.3) The Perfectors of Wisdom will always require this complement of experiential wisdom for the completion of their administrative sagacity. But it has been postulated that a high and hitherto unattained level of wisdom may possibly be achieved by the Paradise finaliters *after* they are sometime inducted into the seventh stage of spirit existence. If this inference is correct, then would such perfected beings of evolutionary ascent undoubtedly become the most effective universe administrators ever to be known in all creation. I believe that such is the high destiny of finaliters.

Išminties Tobulintojų įvairiapusiškumas juos įgalina dalyvauti kylančiųjų tvarinių iš esmės visose dangiškosiose tarnystėse. Išminties Tobulintojai ir asmenybės manoji kategorija, Dieviškieji Patarėjai, kartu su Visuotiniais Cenzoriais, sudaro būtybių aukščiausias kategorijas, kurios gali įsitraukti ir iš tiesų įsitraukia į tą darbą, apreišdamos tiesą atskiroms planetoms ir sistemoms, nesvarbu, ar jos būtų savojo išsivystymo ankstyvose epochose, ar kada įsitvirtina šviesoje ir gyvenime. Laikas nuo laiko mes visi užmezgame ryšį su kylančiųjų mirtingųjų tarnyste, pradedant pradinės gyvybės planetomis, einant tolyn į viršų per vietinę visatą ir supervisatą, ypač pastarojoje.

3. DIEVIŠKIEJI PATAREJAI

Šitos būtybės, kilusios iš Trejybės, yra Dievybės patarimas septynių supervisatų sferoms. Jos *neatspindi* Trejybės dieviškojo patarimo; jos yra tas patarimas. Tarnystėje yra dvidešimt vienas milijardas Patarėjų, ir į kiekvieną supervisatą yra paskirta po tris milijardus.

Dieviškieji Patarėjai yra Visuotinių Cenzorių ir Išminties Tobulintojų partneriai, ir jiems yra lygūs, nuo vieno iki septynių Patarėjų yra susieta su kiekviena iš šitų pastarųjų asmenybių. Visos trys kategorijos dalyvauja Dienų Senujų vyriausybėje, įskaitant didžiuosius ir mažuosius sektorius, vietinėse visatose ir žvaigždynuose, ir vietinių sistemų valdovų tarybose.

Mes veikiame kaip individai, kaip tą aš darau rengdamas šitą dokumentą, bet mes taip pat veikiame ir kaip trejetas, kada tik tai šito reikalauja aplinkybės. Kada mes veikiame vykdytojo pareigose, tada iš tiesų draugėn visada būna sujungti Išminties Tobulintojas, Visuotinis Cenzorius, ir nuo vieno iki septynių Dieviškųjų Patarėjų.

Vienas Išminties Tobulintojas, septyni Dieviškieji Patarėjai, ir vienas Visuotinis Cenzorius sudaro Trejybės dieviškumo tribunolą, aukščiausiąjį mobilų patariantį organą laiko ir erdvės visatose. Tokia gupė iš devynių yra žinoma arba kaip aplinkybių tyrimo, arba kaip tiesos atskleidimo tribunolas, ir kada ji nagrinėja problemą ir pateikia nuosprendį, tai yra lygiai tas pats, tarsi nuosprendį dėl šio reikalo būtų priėmus Dienų Senasis, nes nė karto per visą supervisatų istoriją nebuvo užregistruota tokio nuosprendžio, kurį Dienų Senieji būtų anuliavę.

Kada veikia trys Dienų Senieji, tada veikia Rojaus Trejybė. Kada tribunolas iš devynių priima sprendimą po savo suvienytų diskusijų, tada iš

19:2.6 (216.4) The versatility of the Perfectors of Wisdom enables them to participate in practically all of the celestial services of the ascendant creatures. The Perfectors of Wisdom and my order of personality, the Divine Counselors, together with the Universal Censors, constitute the highest orders of beings who may and do engage in the work of revealing truth to the individual planets and systems, whether in their earlier epochs or when settled in light and life. From time to time we all make contact with the service of the ascending mortals, from an initial-life planet on up through a local universe and the superuniverse, particularly the latter.

3. THE DIVINE COUNSELORS

19:3.1 (216.5) These Trinity-origin beings are the counsel of Deity to the realms of the seven superuniverses. They are not *reflective* of the divine counsel of the Trinity; they *are* that counsel. There are twenty-one billion Counselors in service, and three billion are assigned to each superuniverse.

19:3.2 (217.1) Divine Counselors are the associates and equals of the Universal Censors and the Perfectors of Wisdom, from one to seven Counselors being associated with each of these latter personalities. All three orders participate in the government of the Ancients of Days, including major and minor sectors, in the local universes and constellations, and in the councils of the local system sovereigns.

19:3.3 (217.2) We act as individuals, as I do in inditing this statement, but we also function as a trio whenever the occasion requires. When we act in an executive capacity, always there are associated together a Perfector of Wisdom, a Universal Censor, and from one to seven Divine Counselors.

19:3.4 (217.3) One Perfector of Wisdom, seven Divine Counselors, and one Universal Censor constitute a tribunal of Trinity divinity, the highest mobile advisory body in the universes of time and space. Such a group of nine is known either as a fact-finding or as a truth-revealing tribunal, and when it sits in judgment upon a problem and renders a decision, it is just as if an Ancient of Days had adjudicated the matter, for in all the annals of the superuniverses such a verdict has never been reversed by the Ancients of Days.

19:3.5 (217.4) When the three Ancients of Days function, the Paradise Trinity functions. When the tribunal of nine arrives at a decision following its

esmės yra pasisakę Dienų Senieji. Ir būtent šito metodo dėka Rojaus Valdovai asmeniškai užmezga ryšį, administraciniuose reikaluose ir valdymo reguliavime, su atskirais pasauliais, sistemomis, ir visatomis.

Dieviškieji Patarėjai yra Rojaus Trejybės dieviškojo patarimo tobulumas. Mes išreiškiame tobulumo patarimą, iš tiesų mes esame tobulumo patarimas. Kada mus papildo mūsų partnerių, evoliucinio pakilimo ištobulintų ir Trejybės apkabintų būtybių, patirtinis patarimas, tada mūsų apjungtos išvados yra ne tikrai tobulos, bet ir visaapimančios. Kada mūsų suvienytas patarimas yra susietas, apsvarstytas, patvirtintas, ir paskelbtas Visatos Cenzoriaus, tada visiškai įmanoma, kad jis priartėja prie visuotinės visumos slenkščio. Tokie nuosprendžiai kiek tikrai įmanoma priartėja prie absoliutaus Dievybės požiūrio konkrečios situacijos ir svarstomos problemos atžvilgiu laiko-erdvės sferose.

Septyni Dieviškieji Patarėjai, palaikydami ryšį su sutrejbintu evoliuciniu trejetu—Galinguoju Žinianešiu, Vienu Aukštuoju Valdžioje, ir Vienu be Vardo ir Skaičiaus— išreiškia supervisatos požiūrį, arčiausią žmogiškojo požiūrio ir dieviškojo požiūrio sąjungai beveik rojiškais dvasinių prasmių ir tikrovės vertybių lygiais. Tokį glaudų tvarinio ir Kūrėjo suvienytų kosminių požiūrių suartėjimą pranoksta tikrai Rojaus save padovanojantys Sūnūs, kurie, kiekvienoje asmenybės patyrimo fazėje, yra Dievas ir žmogus.

4. VISUOTINIAI CENZORIAI

Egzistuoja tiksliai aštuoni milijardai Visuotinių Cenzorių. Šitos unikalios būtybės yra Dievybės nuosprendis. Jie ne tiesiog atspindi tobulumo sprendimus; jie yra Rojaus Trejybės sprendimas. Net Dienų Senieji nesprendžia kitaip, kaip tik kartu su Visuotiniais Cenzoriais.

Po vieną Cenzorių yra pasiunčiama į centrinės visatos kiekvieną iš šio milijardo pasaulių, ir jis yra priskiriamas prie reziduojančio Dienų Amžinojo planetinės administracijos. Nei Išminties Tobulintojai, nei Dieviškieji Patarėjai nėra šitaip nuolat priskirti prie Havonos administracijų, taip pat mes iš tikrųjų visiškai nieko nesuprantame, kodėl Visuotiniai Cenzoriai yra dislokuoti centrinėje visatoje. Dabartinę jų veiklą vargu ar gali paaiškinti, kodėl jie yra paskirti į Havoną, ir dėl to mes įtariame, kad jie laukia kažkurio ateities visatos amžiaus poreikių, kada Havonos gyventojai gali iš dalies pasikeisti.

Po vieną milijardą Cenzorių yra paskirta į kiekvieną iš septynių supervisatų. Tiek

united deliberations, to all intents and purposes the Ancients of Days have spoken. And it is in this manner that the Paradise Rulers make personal contact, in administrative matters and governmental regulation, with the individual worlds, systems, and universes.

19:3.6 (217.5) Divine Counselors are the perfection of the divine counsel of the Paradise Trinity. We represent, in fact *are*, the counsel of perfection. When we are supplemented by the experiential counsel of our associates, the perfected and Trinity-embraced beings of evolutionary ascent, our combined conclusions are not only complete but replete. When our united counsel has been associated, adjudicated, confirmed, and promulgated by a Universal Censor, it is very probable that it approaches the threshold of universal totality. Such verdicts represent the nearest possible approach to the absolute attitude of Deity within the time-space limits of the situation involved and the problem concerned.

19:3.7 (217.6) Seven Divine Counselors in liaison with a trinitized evolutionary trio — a Mighty Messenger, One High in Authority, and One without Name and Number — represent the nearest superuniverse approach to the union of the human viewpoint and the divine attitude on near-paradisiacal levels of spiritual meanings and reality values. Such close approximation of the united cosmic attitudes of the creature and the Creator is only surpassed in the Paradise bestowal Sons, who are, in every phase of personality experience, God and man.

4. THE UNIVERSAL CENSORS

19:4.1 (217.7) There are exactly eight billion Universal Censors in existence. These unique beings *are* the judgment of Deity. They are not merely reflective of the decisions of perfection; they *are* the judgment of the Paradise Trinity. Even the Ancients of Days do not sit in judgment except in association with the Universal Censors.

19:4.2 (217.8) One Censor is commissioned on each of the billion worlds of the central universe, being attached to the planetary administration of the resident Eternal of Days. Neither Perfectors of Wisdom nor Divine Counselors are thus permanently attached to the Havona administrations, nor do we altogether understand why Universal Censors are stationed in the central universe. Their present activities hardly account for their assignment in Havona, and we therefore suspect that they are there in anticipation of the needs of some future universe age in which the Havona population may partially change.

19:4.3 (218.1) One billion Censors are assigned to each of the seven superuniverses. Both in an

individualiai, tiek ir drauge su Išminties Tobulintojais ir Dieviškaisiais Patarėjais, jie veikia septynių supervisatų visuose skyriuose. Šitaip Cenzoriai veikia didžiosios visatos visais lygiais, nuo Havonos tobulų pasaulių iki Sistemų Valdovų tarybų, ir jie yra evoliucinių pasaulių naujos dieviškosios tvarkos nuosprendžių organiška dalis.

Kada tik ir kur tik būna Visuotinis Cenzorius, tada ir ten būna Dievybės nuosprendis. Ir kadangi Cenzoriai savo nuosprendžius visada pateikia kartu su Išminties Tobulintojais ir Dieviškaisiais Patarėjais, tai tokie sprendimai aprėpia Rojaus Trejybės suvienytą išmintį, patarimą, ir nuosprendį. Šitame juridiniame trejete Išminties Tobulintojas būtų "aš buvau," Dieviškasis Patarėjas būtų "aš būsiu," bet Visuotinis Cenzorius visada yra "aš esu."

Cenzoriai yra visatą susumuojančios asmenybės. Kada tūkstantis liudininkų yra davę parodymus—arba milijonas—kada išminties balsas yra pasisakęs, o dieviškumo patarimas yra užfiksuotas, kada pakilusiojo tobulumo paliudijimas yra pridėtas, tada veikia Cenzorius, ir nedelsiant yra pateikiamas neklystantis ir dieviškas susumavimas viso to, kas yra įvykę; ir toks pateikimas išreiškia dieviškąją išvadą, galutinio ir tobulo sprendimo esmę. Todėl po to, kada būna pasisakęs Cenzorius, daugiau pasisakyti niekam kitam nebeleidžiama, nes Cenzorius būna pavaizdavęs viso to, kas prieš tai įvyko, teisingą ir neklystančią visumą. Kada pasisako jis, tada nebebūna jokios apeliacijos.

Iš tikrųjų aš geriausiai suprantu Išminties Tobulintojo proto veikimą, bet tikrai ne iki galo suvokiu nuosprendį priimančiojo Visuotinio Cenzoriaus proto veikimą. Man atrodo, jog Cenzoriai formuluoja naujas prasmes ir kildina naujas vertybes, susieję faktus, tiesas, ir surastus įrodymus, pateiktus jiems visatos reikalų tyrimo metu. Atrodo, jog galimas dalykas, kad Visatos Cenzoriai gali pateikti tobulos Kūrėjo įžvalgos ir ištobulinto tvarinio patyrimo suderinimo originalius interpretavimus. Dėl šito Rojaus tobulumo ir visatos patyrimo suvienijimo neabejotinai atsiranda nauja vertybė galutinybėse.

Bet tai nėra mūsų sunkumų pabaiga, kas susiję su Visuotinių Cenzorių proto veikimu. Atsižvelgę į viską, ką mes žinome arba manome apie Cenzoriaus veikimą bet kokioje konkrečioje visatos situacijoje, mes vis tiek negalime iš anksto numatyti sprendimų ar prognozuoti nuosprendžių. Mes labai tiksliai nustatome Kūrėjo požiūrio ir tvarinio patyrimo suvienijimo galimą rezultatą, bet tokios išvados nevisada yra tikslios prognozės dėl to, ką nustato Cenzoriai. Atrodo, jog panašu, kad

individual capacity and in association with Perfectors of Wisdom and Divine Counselors, they operate throughout all divisions of the seven superuniverses. Thus the Censors act on all levels of the grand universe, from the perfect worlds of Havona to the councils of the System Sovereigns, and they are an organic part of all dispensational adjudications of the evolutionary worlds.

19:4.4 (218.2) Whenever and wherever a Universal Censor is present, then and there is the judgment of Deity. And since the Censors always render their verdicts in liaison with Perfectors of Wisdom and Divine Counselors, such decisions embrace the united wisdom, counsel, and judgment of the Paradise Trinity. In this juridical trio the Perfector of Wisdom would be the "I was," the Divine Counselor the "I will be," but the Universal Censor is always "I am."

19:4.5 (218.3) The Censors are universe totaling personalities. When a thousand witnesses have given testimony — or a million — when the voice of wisdom has spoken and the counsel of divinity has recorded, when the testimony of ascendant perfection has been added, then the Censor functions, and there is immediately revealed an unerring and divine totaling of all that has transpired; and such a disclosure represents the divine conclusion, the sum and substance of a final and perfect decision. Therefore, when a Censor has spoken, no one else may speak, for the Censor has depicted the true and unmistakable total of all that has gone before. When he speaks, there is no appeal.

19:4.6 (218.4) Most fully do I understand the operation of the mind of a Perfector of Wisdom, but I certainly do not fully comprehend the working of the adjudicating mind of a Universal Censor. It appears to me that the Censors formulate new meanings and originate new values from the association of the facts, truths, and findings presented to them in the course of an investigation of universe affairs. It seems probable that the Universal Censors are able to bring forth original interpretations of the combination of perfect Creator insight and the perfected creature experience. This association of Paradise perfection and universe experience undoubtedly eventuates a new value in ultimates.

19:4.7 (218.5) But this is not the end of our difficulties regarding the working of the minds of the Universal Censors. Having made due allowances for all that we know or conjecture about the functioning of a Censor in any given universe situation, we find that we are still unable to predict decisions or to forecast verdicts. We very accurately determine the probable result of the association of Creator attitude and creature experience, but such conclusions are not always accurate forecasts of

Cenzoriai kažkoku būdu palaiko ryšį su Dievybės Absoliutu; priešingu atveju, mes nesugebame paaiškinti didelės dalies jų sprendimų ir nutarimų.

Išminties Tobulintojai, Dieviškieji Patarėjai, ir Visuotiniai Cenzoriai, kartu su Aukščiausiu Trejybės Asmenybių septyniomis kategorijomis, sudaro tas dešimt grupių, kurios kartais buvo vadinamos *Trejybės Stacionariais Sūnumis*. Jie drauge sudaro Trejybės administratorių, valdovų, vykdytojų, konsultantų, patarėjų, ir teisėjų didįjį korpusą. Jų skaičius šiek tiek viršija trisdešimt septynis milijardus. Du milijardai septyniasdešimt yra dislokuota centrinėje visatoje ir šiek tiek daugiau kaip po penkis milijardus yra išdėstyta kiekvienoje supervisatoje.

Labai sunku pavaizduoti Trejybės Stacionarių Sūnų veikimo ribas. Būtų neteisinga teigti, kad jų veiksmas yra apriboti ribiniu lygiu, nes supervisatose yra užfiksuotos transakcijos, kurios teigia visiškai priešingai. Jie veikia visatos administravimo arba sprendimo bet kuriuo lygiu, kokio gali pareikalauti laiko-erdvės sąlygos, ir kuris yra susijęs su pagrindinės visatos praeities, dabarties, ir ateities evoliucija.

5. TREJYBĖS IKVĖPTOSIOS DVASIOS

Aš labai mažai ką galėsiu jums papasakoti apie Trejybės Įkvėptąsias Dvasias, nes jos yra viena iš tų nedaugelio egzistuojančių visiškai slaptų būtybių kategorijų, slaptų, be jokios abejonės, nes iki galo joms neįmanoma atsiskleisti net ir mums, o mūsų kilmė yra taip arti jų sukūrimo šaltinio. Jos yra sukuriamos Rojaus Trejybės veiksmu, ir jas gali panaudoti bet kuri viena ar dvi iš Dievybių, o taip pat ir visos trys. Mes nežinome, ar šitos Dvasios turi užbaigtą skaičių, ar nuolat auga, bet linkę tikėti, kad jų skaičius nėra fiksuotas.

Mes visiškai nesuprantame Trejybės Įkvėptųjų Dvasių nei prigimties, nei elgesio. Jos galbūt gali priklausyti viršasmenių dvasių kategorijai. Jos atrodo, kad veikia visose žinomose grandinėse, ir veikia beveik nepriklausomai nuo laiko ir erdvės. Bet apie jas mes mažai ką žinome, išskyrus tai, jog pagal jų veiklos pobūdį, pagal rezultatus, kuriuos visatos tai čia tai ten tikrai pastebime, dedukcinio samprotavimo dėka sprendžiame apie jų charakterį.

Tam tikromis sąlygomis šitos Trejybės Įkvėptosios Dvasios gali pačios individualizuotis pakankamai, kad jas atpažintų tokios būtybės, kurios yra kilusios iš Trejybės. Aš jas mačiau; bet nė vienos iš jų niekada nebūtų įmanoma atpažinti dangiškųjų būtybių žemesnėms kategorijoms.

Censor disclosures. It seems likely that the Censors are in some manner in liaison with the Deity Absolute; we are otherwise unable to explain many of their decisions and rulings.

19:4.8 (218.6) Perfectors of Wisdom, Divine Counselors, and Universal Censors, together with the seven orders of Supreme Trinity Personalities, constitute those ten groups which have been sometimes designated *Stationary Sons of the Trinity*. Together they comprise the grand corps of Trinity administrators, rulers, executives, advisers, counselors, and judges. Their numbers slightly exceed thirty-seven billion. Two billion and seventy are stationed in the central universe and just over five billion in each superuniverse.

19:4.9 (219.1) It is very difficult to portray the functional limits of the Stationary Sons of the Trinity. It would be incorrect to state that their acts are finite limited, for there are transactions of superuniverse record which indicate otherwise. They act on any level of universe administration or adjudication that may be required by time-space conditions and that pertains to the past, present, and future evolution of the master universe.

5. INSPIRED TRINITY SPIRITS

19:5.1 (219.2) I will be able to tell you very little concerning the Inspired Trinity Spirits, for they are one of the few wholly secret orders of beings in existence, secret, no doubt, because it is impossible for them fully to reveal themselves even to those of us whose origin is so near the source of their creation. They come into being by the act of the Paradise Trinity and may be utilized by any one or two of the Deities as well as by all three. We do not know whether these Spirits are of completed numbers or are constantly increasing, but we incline to the belief that their number is not fixed.

19:5.2 (219.3) We fully understand neither the nature nor the conduct of the Inspired Spirits. They may possibly belong to the category of superpersonal spirits. They seem to operate over all known circuits and appear to act well-nigh independently of time and space. But we know little about them except as we deduce their character from the nature of their activities, the results of which we certainly observe here and there in the universes.

19:5.3 (219.4) Under certain conditions these Inspired Spirits can individualize themselves sufficiently for recognition by beings of Trinity origin. I have seen them; but it would never be possible for the lower orders of celestial beings to recognize one of them. Certain circumstances also arise from time

Kartas nuo karto besivystančių visatų elgesyje taip pat kyla tam tikros aplinkybės, kurioms susidarius, bet kokia būtybė, kilusi iš Trejybės, gali tiesiogiai panaudoti šitas Dvasias tam, kad įvykdytų savo užduotis. Dėl to mes žinome, kad jos egzistuoja, ir kad tam tikromis aplinkybėmis mes galime paprašyti jų pagalbos ir ją pasinaudoti, kartais suvokti jų buvimą. Bet jos nėra dalis tos matomos ir aiškiai atskleistos organizacijos, kuriai yra patikėtas laiko-erdvės visatų elgesys iki to meto, kada tokie materialūs kūriniai įžengs į šviesą ir gyvenimą. Besivystančių septynių supervisatų dabartinėje pakopoje ir administravime jos neturi aiškiai matomos vietos. Jos yra Rojaus Trejybės paslaptis.

Nebadono Melkizedekai moko, jog Trejybės Įkvėptosios Dvasios turi lemti kada nors amžinojoje ateityje veikti vietoje Atsiskyrusiųjų Žinianešių, kurių gretos lėtai, bet tikrai mažėja dėl jų paskyrimo kai kurių sutrejbintų sūnų partneriais.

Įkvėptosios Dvasios yra visatų visatos atsiskyrusios Dvasios. Kaip Dvasios jos yra labai panašios į Atsiskyrusiuosius Žinianešius, išskyrus tai, jog pastarieji yra aiškos asmenybės. Mes gauname daug žinių apie Įkvėptąsias Dvasias iš Atsiskyrusiųjų Žinianešių, kurie jų artumą nustato Įkvėptųjų Dvasių buvimui įgimtu jautrumu, kuris veikia lygiai taip neklaidžiai, kaip magnetinė rodyklė rodo į magnetinį polių. Kada Atsiskyrusysis Žinianešys yra netoli Įkvėptosios Dvasios, tada jis sąmoningai suvokia tokio dieviškojo buvimo kokybinį žymenį, o taip pat labai aiškų kiekybinį registravimą, kuris jį įgalina iš tikrųjų sužinoti tokios Dvasios buvimo ar buvimų klasifikaciją ar kiekį.

Aš galiu papasakoti kitą įdomų faktą: Kada Atsiskyrusysis Žinianešys yra tokioje planetoje, kurios gyventojų viduje gyvena Minties Derintojai, kaip Urantijoje, tada jis žino apie kokybinį sužadalinimą savo jautrumu, kuris nustato dvasinį buvimą. Tokiais atvejais nebūna jokio kiekybinio sužadavimo, būna tikrai kokybinis sužadimas. Kada jis būna tokioje planetoje, į kurią Minties Derintojai neatvyksta, tada kontaktas su vietiniais gyventojais tokios reakcijos nesukelia. Tai leidžia manyti, jog Minties Derintojai tam tikru būdu turi ryšį arba yra sujungti su Rojaus Trejybės Įkvėptomomis Dvasiomis. Kažkokiu būdu jie galbūt gali būti susieti tam tikrose savo darbo fazėse; bet mes iš tikrųjų šito nežinome. Tiek vieni, tiek kiti atsiranda netoli visų daiktų centro ir šaltinio, bet jie nėra ta pati būtybės kategorija. Minties Derintojai kyla vien tikrai iš Tėvo; Įkvėptosios Dvasios yra Rojaus Trejybės palikuonys.

Įkvėptosios Dvasios akivaizdžiai nepriklauso atskirų palanetų ar visatų evoliucinei schemai, ir

to time in the conduct of the evolving universes in which any being of Trinity origin may directly employ these Spirits in the furtherance of his assignments. We therefore know that they exist, and that under certain conditions we may command and receive their assistance, sometimes recognize their presence. But they are not a part of the manifest and definitely revealed organization intrusted with the conduct of the time-space universes before such material creations are settled in light and life. They have no clearly discernible place in the present economy or administration of the evolving seven superuniverses. They are a secret of the Paradise Trinity.

19:5.4 (219.5) The Melchizedeks of Nebadon teach that Inspired Trinity Spirits are destined, sometime in the eternal future, to function in the places of the Solitary Messengers, whose ranks are slowly but certainly being depleted by their assignment as associates of certain types of trinitized sons.

19:5.5 (219.6) The Inspired Spirits are the solitary Spirits of the universe of universes. As Spirits they are very much like the Solitary Messengers except that the latter are distinct personalities. We obtain much of our knowledge of the Inspired Spirits from the Solitary Messengers, who detect their nearness by virtue of an inherent sensitivity to the presence of the Inspired Spirits which functions just as unfailingly as a magnetic needle points to a magnetic pole. When a Solitary Messenger is near an Inspired Trinity Spirit, he is conscious of a qualitative indication of such a divine presence and also of a very definite quantitative registration which enables him actually to know the classification or number of the Spirit presence or presences.

19:5.6 (220.1) I may relate a further interesting fact: When a Solitary Messenger is on a planet whose inhabitants are indwelt by Thought Adjusters, as on Urantia, he is aware of a qualitative excitation in his detection-sensitivity to spirit presence. In such instances there is no quantitative excitation, only a qualitative agitation. When on a planet to which Adjusters do not come, contact with the natives does not produce any such reaction. This suggests that Thought Adjusters are in some manner related to, or are connected with, the Inspired Spirits of the Paradise Trinity. In some way they may possibly be associated in certain phases of their work; but we do not really know. They both originate near the center and source of all things, but they are not the same order of being. Thought Adjusters spring from the Father alone; Inspired Spirits are the offspring of the Paradise Trinity.

19:5.7 (220.2) The Inspired Spirits do not apparently belong to the evolutionary scheme of the individual

vis tik atrodo, kad jos yra beveik visur. Net ir dabar, kada aš esu užimtas šito dokumento formulavimu, mano pagalbininko Atsiskyrusiojo Žinianešio asmeninis jautrumas tokios kategorijos Dvasios buvimui rodo, jog būtent šituo metu kartu su mumis ne didesniu kaip aštuonių metrų atstumu nuo mūsų yra Įkvėptosios kategorijos ir energijos buvimo trečiojo dydžio Dvasia. Šis trečiasis energijos dydis leidžia mums manyti apie galimybę, jog trys Įkvėptosios Dvasios veikia susivienijusios.

Iš daugiau kaip dvylikos kategorijų būtybių, susijusių su manimi šiuo metu, tik Atsiskyrusysis Žinianešys vienintelis žino apie šitų paslaptinių Trejybės esybių buvimą. Ir dar daugiau, nors mus šitaip informuoja apie šitų dieviškųjų dvasių artumą, bet mes visi vienodai nieko nežinome apie jų misiją. Mes iš tikrųjų nežinome, ar jos yra tiesiog susidomėjusios mūsų veiklos stebėtojos, ar, kažkoku mums nežinomu būdu, jos realiai prisideda prie mūsų užduoties sėkmės.

Mes žinome, jog Trejybės Sūnūs Mokytojai yra atsidavę visatos tvarinių sąmoningam švietimui. Aš priėjau prie tvirtos išvados, jog Trejybės Įkvėptosios Dvasios, *viršsąmoninių* metodu, taip pat veikia kaip šių valdų mokytojai. Aš esu įsitikinęs, jog yra milžiniška esminių dvasinių žinių gausa, tiesa, be kurios neapsieina išsivystęs dvasinis pasiekimas, kurios negalima įsisavinti sąmoningai; savimonė sukeltų didžiulę grėsmę įsisavinimo patikimumui. Jeigu šitaip samprotaudami mes esame teisūs, o visa manoji būtybių kategorija tam pritaria, tai gali būti taip, jog šitų Įkvėptųjų Dvasių misija yra šitą sunkumą įveikti, per šią bedugnę nutiesti tiltą visuotiniame moralinio švietimo ir dvasinio vystymo plane. Mes manome, kad šitie du tipai mokytojų, kilusių iš Trejybės, savo veikloje turi tam tikros rūšies ryšį, bet šito mes nežinome iki galo.

Supervisatų mokymo pasaulyuose ir Havonos amžinosiose grandinėse, aš broliavausi su tobulėjančiais mirtingaisiais—sudvasintomis ir pakilusiomis sielomis iš evoliucinių valdų—but iš tikrųjų jie niekada nieko nežinojo apie tas Įkvėptąsias Dvasias, kurias Atsiskyrusiųjų Žinianešių registravimo sugebėjimai kartas nuo karto užfiksavo, kad jos yra labai netoli mūsų. Aš laisvai bendravau su visomis Dievo Sūnų kategorijomis, aukštomis ir žemomis, ir jie lygiai taip pat nieko nežinojo apie Įkvėptųjų Trejybės Dvasių perspėjimus. Jie gali peržvelgti savo patyrimus ir iš tiesų peržvelgia juos ir išsamiai papasakoja atsitikimus, kuriuos sunku paaiškinti, jeigu neatsižvelgiama į tokių Dvasių veikimą. Bet išskyrus Atsiskyrusiuosius Žinianešius, ir kartais būtybes, kilusias iš Trejybės, daugiau niekas iš dangiškosios šeimos niekada nesuvokė, jog arti yra Įkvėptosios Dvasios.

planets or universes, and yet they seem to be almost everywhere. Even as I am engaged in the formulation of this statement, my associated Solitary Messenger's personal sensitivity to the presence of this order of Spirit indicates that there is with us at this very moment, not over twenty-five feet away, a Spirit of the Inspired order and of the third volume of power presence. The third volume of power presence suggests to us the probability that three Inspired Spirits are functioning in liaison.

19:5.8 (220.3) Of more than twelve orders of beings associated with me at this time, the Solitary Messenger is the only one aware of the presence of these mysterious entities of the Trinity. And further, while we are thus apprised of the nearness of these divine Spirits, we are all equally ignorant of their mission. We really do not know whether they are merely interested observers of our doings, or whether they are, in some manner unknown to us, actually contributing to the success of our undertaking.

19:5.9 (220.4) We know that the Trinity Teacher Sons are devoted to the *conscious* enlightenment of universe creatures. I have arrived at the settled conclusion that the Inspired Trinity Spirits, by *superconscious* techniques, are also functioning as teachers of the realms. I am persuaded that there is a vast body of essential spiritual knowledge, truth indispensable to high spiritual attainment, which cannot be consciously received; self-consciousness would effectively jeopardize the certainty of reception. If we are right in this concept, and my entire order of being shares it, it may be the mission of these Inspired Spirits to overcome this difficulty, to bridge this gap in the universal scheme of moral enlightenment and spiritual advancement. We think that these two types of Trinity-origin teachers effect some kind of liaison in their activities, but we do not really know.

19:5.10 (220.5) On the superuniverse training worlds and on the eternal circuits of Havona, I have fraternized with the perfecting mortals — spiritualized and ascendant souls from the evolutionary realms — but never have they been aware of the Inspired Spirits, which ever and anon the powers of detection resident in the Solitary Messengers would indicate were very near us. I have freely conversed with all orders of the Sons of God, high and low, and they likewise are unconscious of the admonitions of the Inspired Trinity Spirits. They can and do look back in their experiences and recount happenings which are difficult to explain if the action of such Spirits is not taken into account. But excepting Solitary Messengers, and sometimes Trinity-origin beings, none of the celestial family have ever been conscious of the nearness of the Inspired Spirits.

Aš netikiu, jog Trejybės Įkvėptosios Dvasios su manimi žaidžia slėpynių. Galbūt jos bando lygiai taip įtemptai atsiskleisti man, kaip ir aš mėginu bendrauti su jomis; mūsų sunkumai ir apribojimai turi būti abipusiai ir neatskiriami. Aš esu patenkintas dėl to, jog visatoje nėra savavališkų paslapčių; todėl aš iš tiesų niekada nenutraukiau savo pastangų, kad įminčiau šitų Dvasių, priklausančių sukūrimo manajai kategorijai, izoliacijos paslaptį.

Ir iš viso šito, jūs mirtingieji, kaip tik dabar žengiantys savo pirmąjį žingsnį į amžinąją kelionę, galite gerai suvokti, kad jūs turėsite nueiti pirmyn ilgą kelią iki to meto, kada jūs imsite vystytis “regos” ir “materialaus” užtikrinimo dėka. Jūs ilgą laiką naudositės įtikėjimu ir pasitikėsite apreiškimu, jeigu tikėtės žengti į priekį greitai ir saugiai.

6. HAVONOS VIETINIAI GYVENTOJAI

Havonos vietiniai gyventojai tiesiogiai yra kilę iš Rojaus Trejybės, o jų skaičius pranoksta jūsų apiboto proto suvokimą. Urantams iš tikrųjų taip pat neįmanoma suvokti tokių dieviškai tobulų tvarinių, kaip amžinosios visatos šitų iš Trejybės kilusių rasių, įgimtų talentų. Jūs niekada negalite tinkamai įsivaizduoti šitų šlovingųjų tvarinių; jūs turite laukti savojo atvykimo į Havoną, kada galėsite juos pasveikinti kaip dvasinius draugus.

Per savo ilgą gyvenimą viename milijarde Havonos kultūros pasaulių jūs išsiugdysite amžiną draugystę šitų nuostatų būtybių atžvilgiu. Ir kokia gili yra toji draugystė, kuri išsivysto tarp žemiausiojo asmenio tvarinio iš erdvės pasaulių ir šitų aukštųjų asmenų būtybių, kurios centrinės visatos tobulose sferose yra vietinės! Kylantieji mirtingieji savo ilgoje ir meilės kupinoje sąjungoje su Havonos vietiniais gyventojais padaro daug, kad kompensuotų tą dvasinį nuskurdimą, kuris buvo ankstesnėse mirtingojo vystymosi pakopose. Tuo pačiu metu savo ryšių su kylančiais pilgrimais dėka havoniečiai įgyja tokio patyrimo, kuris nemažu laipsniu pašalina tą patirtinę kliūtį, kad jie visą laiką gyveno dieviškojo tobulumo gyvenimą. Šis gėris tiek kylančiajam mirtingajam, tiek vietiniam Havonos gyventojui yra didžiulis ir abipusis.

Havonos vietiniai gyventojai, kaip ir visos kitos asmenybės, kilusios iš Trejybės, yra suprojektuotos su dieviškuoju tobulumu, ir kaip ir kitoms asmenybėms, kilusioms iš Trejybės, praeinantis laikas jiems gali papildomai pridėti patirtinių sugebėjimų atsargų. Bet priešingai negu Trejybės Stacionarūs Sūnūs, havoniečiai savo statusu gali vystytis, gali turėti neatskleistą ateities amžinybę-lemtį. Tą rodo tie havoniečiai, kurie

19:5.11 (221.1) I do not believe the Inspired Trinity Spirits are playing hide and seek with me. They are probably trying just as hard to disclose themselves to me as I am to communicate with them; our difficulties and limitations must be mutual and inherent. I am satisfied that there are no arbitrary secrets in the universe; therefore will I never cease in my efforts to solve the mystery of the isolation of these Spirits belonging to my order of creation.

19:5.12 (221.2) And from all this, you mortals, just now taking your first step on the eternal journey, can well see that you must advance a long way before you will progress by “sight” and “material” assurance. You will long use faith and be dependent on revelation if you hope to progress quickly and safely.

6. HAVONA NATIVES

19:6.1 (221.3) The Havona natives are the direct creation of the Paradise Trinity, and their number is beyond the concept of your circumscribed minds. Neither is it possible for Urantians to conceive of the inherent endowments of such divinely perfect creatures as these Trinity-origin races of the eternal universe. You can never truly envisage these glorious creatures; you must await your arrival in Havona, when you can greet them as spirit comrades.

19:6.2 (221.4) During your long sojourn on the billion worlds of Havona culture you will develop an eternal friendship for these superb beings. And how deep is that friendship which grows up between the lowest personal creature from the worlds of space and these high personal beings native to the perfect spheres of the central universe! Ascending mortals, in their long and loving association with the Havona natives, do much to compensate for the spiritual impoverishment of the earlier stages of mortal progression. At the same time, through their contacts with ascending pilgrims, the Havoners gain an experience which to no small extent overcomes the experiential handicap of having always lived a life of divine perfection. The good to both ascending mortal and Havona native is great and mutual.

19:6.3 (221.5) Havona natives, like all other Trinity-origin personalities, are projected in divine perfection, and as with other Trinity-origin personalities, the passing of time may add to their stores of experiential endowments. But unlike the Stationary Sons of the Trinity, Havoners may evolve in status, may have an unrevealed future eternity-destiny. This is illustrated by those Havoners who service-factualize capacity for

potencialą susiliesti su Tėvo fragmentu, kuris nėra Derintojas, tarnystės dėka paverčia realiu, ir šitaip įgyja tą lygį, kad taptų Mirtingųjų Užbaigtumo Korpuso nariais. Yra ir kitų užbaigtųjų korpusų, kurie yra atviri šitiems centrinės visatos vietiniams gyventojams.

Havonos vietinių gyventojų statusas sukėlė daug svarstymų Uversoje. Kadangi jie yra nuolat įterpiami į keletą Užbaigtumo Rojaus Korpusų ir kadangi daugiau jų nebekuriama, todėl akivaizdu, jog vietinių gyventojų, pasiliekančių Havonoje, skaičius nuolat mažėja. Šitų transakcijų galutinės pasekmės niekada mums nebuvo apreiškotos, bet mes nemanome, kad Havona kada nors visiškai išsems savo vietinius gyventojus. Mes laikomės teorijos, kad havoniečiai galbūt nustos papildę užbaigtųjų korpusą kada nors per išorinės erdvės lygių vienas po kito einančių kūrinių amžius. Mes taip pat laikomės minties, kad per šituos vėlesnius visatos amžius centrinėje visatoje gali gyventi mišri būtybių grupė, tokie piliečiai, kuriuos tikrai iš dalies sudarys pirminiai Havonos vietiniai gyventojai. Mes nežinome, kokia tvarinų kategorija ar rūšis galėtų šitaip būti nulemta gyvenamajam statusui ateities Havonoje, bet mes pagalvojome apie:

1. Univitatis, kurios šiuo metu yra vietinių visatų žvaigždynų nuolatiniai gyventojai.

2. Mirtingųjų, kurie gali gimti supervisatų apgyvendintose sferose šviesos ir gyvenimo suzydėjimo amžiais, ateities rūšis.

3. Dvasinę aristokratiją, atvykstančią iš viena po kitos einančių išorinių visatų.

Mes žinome, jog ankstesniojo visatos amžiaus Havona kažkiek skyrėsi nuo dabartinio Havonos amžiaus. Manome, jog tai daugiau negu protinga daryti prielaidą, jog centrinėje visatoje mes dabar matome tuos lėtus pasikeitimus, kurie laukia ateinančiųjų amžių. Vienas dalykas yra tikras: Visata yra nestatiška; nesikeičiantis yra tikrai Dievas.

7. ROJAUS PILIEČIAI

Rojuje gyvena nuostabių būtybių, Rojaus Piliečių, didelis kiekis grupių. Jos nėra tiesiogiai susijusios su tobulėjančių kylančiųjų valinių tvarinų planu, ir dėl to nėra iki galo apreiškiamos Urantijos mirtingiesiems. Šitų dangiškųjų protingų būtybių kategorijų yra daugiau negu trys tūkstančiai, paskutinioji grupė buvo įsmeninta vienu ir tuo pačiu metu su Trejybės mandatu, kuris paskelbė laiko ir erdvės septynių supervisatų kūrybinį planą.

fusion with a non-Adjuster Father fragment and so qualify for membership in the Mortal Corps of the Finality. And there are other finaliter corps open to these natives of the central universe.

19:6.4 (221.6) The status evolution of Havona natives has occasioned much speculation on Uversa. Since they are constantly filtering into the several Paradise Corps of the Finality, and since no more are being created, it is apparent that the number of natives remaining in Havona is constantly diminishing. The ultimate consequences of these transactions have never been revealed to us, but we do not believe that Havona will ever be entirely depleted of its natives. We have entertained the theory that Havoners will possibly cease entering the finaliter corps sometime during the ages of the successive creations of the outer space levels. We have also entertained the thought that in these subsequent universe ages the central universe may be peopled by a mixed group of resident beings, a citizenship consisting only in part of the original Havona natives. We do not know what order or type of creature may be thus destined to residential status in the future Havona, but we have thought of:

19:6.5 (222.1) 1. The univitalia, who are at present the permanent citizens of the local universe constellations.

19:6.6 (222.2) 2. Future types of mortals who may be born on the inhabited spheres of the superuniverses in the flowering of the ages of light and life.

19:6.7 (222.3) 3. The incoming spiritual aristocracy of the successive outer universes.

19:6.8 (222.4) We know that the Havona of the previous universe age was somewhat different from the Havona of the present age. We deem it no more than reasonable to assume that we are now witnessing those slow changes in the central universe that are anticipatory of the ages to come. One thing is certain: The universe is nonstatic; only God is changeless.

7. PARADISE CITIZENS

19:7.1 (222.5) There are resident on Paradise numerous groups of superb beings, the Paradise Citizens. They are not directly concerned with the scheme of perfecting ascending will creatures and are not, therefore, fully revealed to Urantia mortals. There are more than three thousand orders of these supernal intelligences, the last group having been personalized simultaneously with the mandate of the Trinity which promulgated the creative plan of the seven superuniverses of time

Rojaus Piliečiai ir Havonos vietiniai gyventojai kartais yra kolektyviai vadinami *Rojaus-Havonos asmenybėmis*.

Šitai užbaigia pasakojimą apie tas būtybes, kurias sukuria Rojaus Trejybė. Nė viena iš jų niekada nebuvo nuklydusi. Ir vis tik, aukščiausiąją prasme, jos visos yra apdovanotos laisva valia.

Būtybės, kilusios iš Trejybės, turi keliavimo privilegiją, kuri jas padaro nepriklausomas nuo transporto asmenybių, tokių, kaip serafimai. Mes visi turime galią laisvai ir greitai judėti po visatą. Išskyrus Trejybės Įkvėptąsias Dvasias, mes negalime pasiekti beveik neįtikėtino Atsiskyrusiųjų Žinianešių skriejimo greičio, bet mes sugebame erdvėje transporto priemonių visumą panaudoti taip, kad galime pasiekti bet kurį tašką supervisorioje, iš jos būstinės, per mažiau kaip Urantijos laiko vienerius metus. Man prireikė 109 dienų jūsų laiku, kad atkeliaučiau iš Uversos į Urantiją.

Šitais pačiais kanalais mes esame įgalinti tarpusavyje bendrauti akimirksniu. Kūrinijos mūsų visa kategorija palaiko ryšį su kiekvienu individu, kuris yra iš Rojaus Trejybės bet kurios vaikų kategorijos, išskyrus tiktai Įkvėptąsias Dvasias.

[Pateikta Uversos Dieviškojo Patarėjo.]

and space.

19:7.2 (222.6) Paradise Citizens and Havona natives are sometimes designated collectively as *Paradise-Havona personalities*.

19:7.3 (222.7) This completes the story of those beings who are brought into existence by the Paradise Trinity. None of them have ever gone astray. And yet, in the highest sense, they are all freewill endowed.

19:7.4 (222.8) Trinity-origin beings possess prerogatives of transit which make them independent of transport personalities, such as seraphim. We all possess the power of moving about freely and quickly in the universe of universes. Excepting the Inspired Trinity Spirits, we cannot attain the almost unbelievable velocity of the Solitary Messengers, but we are able so to utilize the sum total of the transport facilities in space that we can reach any point in a superuniverse, from its headquarters, in less than one year of Urantia time. It required 109 days of your time for me to journey from Uversa to Urantia.

19:7.5 (222.9) Through these same avenues we are enabled to intercommunicate instantaneously. Our entire order of creation finds itself in touch with every individual embraced within every division of the children of the Paradise Trinity save only the Inspired Spirits.

19:7.6 (222.10) [Presented by a Divine Counselor of Uversa.]

20 Dokumentas. Dievo Rojaus Sūnūs

⇐ 019

URANTIJS KNYGA

021 ⇐

I DALIS. CENTRINĖ VISATA IR SUPERVISATOS

20 DOKUMENTAS. DIEVO ROJAUS SŪNŪS

Skyrius

ĮVADAS

1. Besileidžiantieji Dievo Sūnūs
2. Sūnūs Arbitrai
3. Juridiniai veiksmai
4. Arbitrinės misijos
5. Dievo Rojaus Sūnų savęs padovanojimas
6. Savęs padovanojimo karjera mirtingojo pavidalu
7. Trejybės Sūnūs Mokytojai
8. Deinalų tarnavimas vietinėje visatoje
9. Deinalų planetinė tarnystė
10. Rojaus Sūnų suvienyta tarnystė

PAPER 20 THE PARADISE SONS OF GOD

SECTIONS

Introduction

1. The Descending Sons of God
2. The Magisterial Sons
3. Judicial Actions
4. Magisterial Missions
5. Bestowal of the Paradise Sons of God
6. The Mortal-Bestowal Careers
7. The Trinity Teacher Sons
8. Local Universe Ministry of the Daynals
9. Planetary Service of the Daynals
10. United Ministry of the Paradise Sons

ĮVADAS

TAIP, KAIP jie veikia Orvontono supervisatoje, Dievo Sūnūs yra skirstomi į tris bendrus skyrius:

1. Besileidžiantieji Dievo Sūnūs.
2. Kylantieji Dievo Sūnūs.
3. Sutrejybinti Dievo Sūnūs.

Sūnystės besileidžiančiosios kategorijos apima asmenybes, kurios yra tiesioginio ir dieviškojo sukūrimo. Kylantieji sūnūs, tokie, kaip mirtingieji tvariniai, šitą statusą pasiekia patirtiniu dalyvavimu kūrybiniame metode, žinomame kaip evoliucija. Sutrejybinti Sūnūs yra sudėtinės kilmės grupė, kuri apima visas būtybes, apkabintas Rojaus Trejybės, nors iš Trejybės kilusias netiesiogiai.

INTRODUCTION

20:0.1 (223.1) AS THEY function in the superuniverse of Orvonton, the Sons of God are classified under three general heads:

- 20:0.2 (223.2) 1. The Descending Sons of God.
- 20:0.3 (223.3) 2. The Ascending Sons of God.
- 20:0.4 (223.4) 3. The Trinitized Sons of God.

20:0.5 (223.5) Descending orders of sonship include personalities who are of direct and divine creation. Ascending sons, such as mortal creatures, achieve this status by experiential participation in the creative technique known as evolution. Trinitized Sons are a group of composite origin which includes all beings embraced by the Paradise Trinity even though not of direct Trinity origin.

1. BESILEIDŽIANTIEJI DIEVO SŪNŪS

1. THE DESCENDING SONS OF GOD

Visi besileidžiantieji Dievo Sūnūs yra aukštos ir dieviškos kilmės. Jie yra atsidavę tarnystės besileidžiančiam darbui laiko ir erdvės pasaulyuose ir sistemose, kad ten palengvintų evoliucinės kilmės žemų tvarinių—Dievo kylančiųjų sūnų—kopimo į Rojų žengimą pirmyn. Iš besileidžiančiųjų Sūnų gausių kategorijų, septynios bus pavaizduotos šituose pasakojimuose. Tie Sūnūs, kurie kyla iš Dievybių centrinėje Šviesos ir Gyvenimo Saloje, yra vadinami *Dievo Rojaus Sūnumis*, ir apima tokias tris kategorijas:

1. Sūnus Kūrėjus—Mykolus.
2. Sūnus Arbitrus—Avonalus.
3. Trejybės Sūnus Mokytojus—Deinalus.

Besileidžiančiosios sūnystės likusios keturios kategorijos yra žinomos kaip *Vietinės Visatos Dievo Sūnūs*:

4. Sūnūs Melkizedekai.
5. Sūnūs Vorondadekai.
6. Sūnūs Lanonandekai.
7. Gyvybės Nešėjai.

Melkizedekai yra vietinės visatos Sūnaus Kūrėjo, Kuriančiosios Dvasios, ir Tėvo Melkizedeko bendri palikuonys. Tiek Vorondadekus, tiek Lanonandekus sukuria Sūnus Kūrėjas ir jo partnerė Kuriančioji Dvasia. Vorondadekai geriausiai yra žinomi kaip Patys Aukštieji, Žvaigždynų Tėvai; Lanonandekai, kaip Sistemų Valdovai ir kaip Planetų Princai. Gyvybės Nešėjų trigubą kategoriją sukuria Sūnus Kūrėjas ir Kuriančioji Dvasia, susieti su supervisatos jurisdikcijos vienu iš trijų Dienų Senujų. Bet šitų Vietinės Visatos Dievo Sūnų prigimtis ir veikla yra tinkamiau pavaizduota tuose dokumentuose, kurie pasakoja apie vietinių kūrinių reikalus.

Dievo Rojaus Sūnūs yra trigubos kilmės: Pirminius arba Sūnus Kūrėjus sukuria Visuotinis Tėvas ir Amžinasis Sūnus; antriniai arba Sūnūs Arbitrai yra Amžinojo Sūnaus ir Begalinės Dvasios vaikai; Trejybės Sūnūs Mokytojai yra Tėvo, Sūnaus, ir Dvasios palikuonys. Tarnystės, garbinimo, ir maldos požūriui Rojaus Sūnūs yra kaip vienas; jų dvasia yra viena, o jų darbas yra tapatus kokybe ir užbaigtumu.

Taip, kaip Rojaus Dienų kategorijos įrodė, jog yra dieviškieji administratoriai, taip iš tikrųjų Rojaus Sūnų kategorijos apreiškė save dieviškaisiais ganytojais—kūrėjais, tarnais, aukotojais, teisėjais, mokytojais, ir tiesos apreiškėjais. Jie raižo visatų visatą nuo

20:1.1 (223.3) All descending Sons of God have high and divine origins. They are dedicated to the descending ministry of service on the worlds and systems of time and space, there to facilitate the progress in the Paradise climb of the lowly creatures of evolutionary origin — the ascending sons of God. Of the numerous orders of descending Sons, seven will be depicted in these narratives. Those Sons who come forth from the Deities on the central Isle of Light and Life are called the *Paradise Sons of God* and embrace the following three orders:

- 20:1.2 (223.4) 1. Creator Sons — the Michaels.
- 20:1.3 (223.5) 2. Magisterial Sons — the Avonals.
- 20:1.4 (223.6) 3. Trinity Teacher Sons — the Daynals.

20:1.5 (223.7) The remaining four orders of descending sonship are known as the *Local Universe Sons of God*:

- 20:1.6 (223.8) 4. Melchizedek Sons.
- 20:1.7 (223.9) 5. Vorondadek Sons.
- 20:1.8 (223.10) 6. Lanonandek Sons.
- 20:1.9 (223.11) 7. The Life Carriers.

20:1.10 (223.12) Melchizedeks are the joint offspring of a local universe Creator Son, Creative Spirit, and Father Melchizedek. Both Vorondadeks and Lanonandeks are brought into being by a Creator Son and his Creative Spirit associate. Vorondadeks are best known as the Most Highs, the Constellation Fathers; Lanonandeks as System Sovereigns and as Planetary Princes. The threefold order of Life Carriers is brought into being by a Creator Son and Creative Spirit associated with one of the three Ancients of Days of the superuniverse of jurisdiction. But the natures and activities of these Local Universe Sons of God are more properly portrayed in those papers dealing with the affairs of the local creations.

20:1.11 (224.1) The Paradise Sons of God are of threefold origin: The primary or Creator Sons are brought into being by the Universal Father and the Eternal Son; the secondary or Magisterial Sons are children of the Eternal Son and the Infinite Spirit; the Trinity Teacher Sons are the offspring of the Father, Son, and Spirit. From the standpoint of service, worship, and supplication the Paradise Sons are as one; their spirit is one, and their work is identical in quality and completeness.

20:1.12 (224.2) As the Paradise orders of Days proved to be divine administrators, so have the orders of Paradise Sons revealed themselves as divine ministers — creators, servers, bestowers, judges, teachers, and truth revealers. They range the universe of universes from the shores of the

amžinosios Salos krantų iki laiko ir erdvės apgyvendintų pasaulių, centrinėje visatoje ir supervisatose, vykdydami daugiapusę tarnystę, neapreišiamą šituose pasakojimuose. Jie yra įvairiai organizuoti, priklausomai nuo savosios tarnystės pobūdžio ir vietos, bet vietinėje visatoje tiek Sūnūs Arbitrai, tiek Sūnūs Mokytojai tarnauja vadovaujami to Sūnaus Kūrėjo, kuris valdo tą sferą.

Sūnūs Kūrėjai atrodo, jog turi dvasinį apdovanojimą, koncentruojamą jų asmenyse, kurį jie valdo ir kurį jie gali padovanoti, kaip iš tiesų jūs Sūnus Kūrėjas ir padovanojo, kada savo dvasią jis išliejo visiems mirtingiems materialiams kūnams Urantijoje. Kiekvienas Sūnus Kūrėjas yra apdovanotas šita dvasine traukiančia energija savo paties valdoje; jis asmeniškai sąmoningai suvokia kiekvieno besileidžiančiojo Dievo Sūnaus, tarnaujančio jo valdoje, kiekvieną veiksmą ir emociją. Čia yra tos absoliučios Amžinojo Sūnaus dvasinės traukiančios energijos, kuri jį įgalina užmegzti ir palaikyti ryšį su visais savo Rojaus Sūnumis, nepriklausomai nuo to, kur jie bebūtų visatų visatoje, dieviškasis atspindėjimas, vietinės visatos dublikatas.

Rojaus Sūnūs Kūrėjai tarnauja ne tik kaip Sūnūs savo tarnystės ir savęs padovanojimo besileidžiančioje globoje, tačiau kada jie būna užbaigę savęs padovanojimo karjerą, tada kiekvienas savo paties kūrinijoje veikia kaip visatos Tėvas, tuo tarpu kiti Dievo Sūnūs toliau tęsia savęs padovanojimo ir dvasinio vystymo tarnystę, sumanytą tam, kad viena po kitos būtų laimėtos planetos, kad būtų noriai pripažintas Visuotinio Tėvo kupinas meilės valdymas, kulminaciją pasiekiant tada, kada tvarinys pasišvenčia Rojaus Tėvo valiai ir planeta rodo ištikimybę jo Sūnaus Kūrėjo visatos aukščiausajai valdžiai.

Septinkarčiame Sūnuje Kūrėje, Kūrėjas ir tvarinys yra amžiams sujungti į supratingą, užjaučiantį, ir gailestingą susivienijimą. Visa Mykolų, Sūnų Kūrėjų, kategorija yra tokia unikali, kad jų prigimties ir veiklos aptarimas bus paliktas šitos serijos kitam dokumentui, tuo tarpu šitas pasakojimas daugiausia nagrinės Rojaus sūnystės likusias dvi kategorijas: Sūnus Arbitrus ir Trejybės Sūnus Mokytojus.

2. SŪNŪS ARBITRAI

Kiekvieną kartą, kada Amžinojo Sūnaus suformuluota nauja ir absoliuti būtybės sąvoka susivienija su Begalinės Dvasios suvoktu kupinos meilės tarnystės nauju ir dievišku idealu, yra sukuriamas naujas ir originalus Dievo Sūnus, Rojaus Sūnus Arbitras. Šitie Sūnūs sudaro Avonalų kategoriją, skirtingą negu Mykolų, Sūnų Kūrėjų, kategorija. Nors nekūrėjai asmenine

eternal Isle to the inhabited worlds of time and space, performing manifold services in the central and superuniverses not disclosed in these narratives. They are variously organized, dependent on the nature and whereabouts of their service, but in a local universe both Magisterial and Teacher Sons serve under the direction of the Creator Son who presides over that domain.

20:1.13 (224.3) The Creator Sons seem to possess a spiritual endowment centering in their persons, which they control and which they can bestow, as did your own Creator Son when he poured out his spirit upon all mortal flesh on Urantia. Each Creator Son is endowed with this spiritual drawing power in his own realm; he is personally conscious of every act and emotion of every descending Son of God serving in his domain. Here is a divine reflection, a local universe duplication, of that absolute spiritual drawing power of the Eternal Son which enables him to reach out to make and maintain contact with all his Paradise Sons, no matter where they may be in all the universe of universes.

20:1.14 (224.4) The Paradise Creator Sons serve not only as Sons in their descending ministrations of service and bestowal, but when they have completed their bestowal careers, each functions as a universe Father in his own creation, while the other Sons of God continue the service of bestowal and spiritual uplifting designed to win the planets, one by one, to the willing recognition of the loving rule of the Universal Father, culminating in creature consecration to the will of the Paradise Father and in planetary loyalty to the universe sovereignty of his Creator Son.

20:1.15 (224.5) In a sevenfold Creator Son, Creator and creature are forever blended in understanding, sympathetic, and merciful association. The entire order of Michael, the Creator Sons, is so unique that the consideration of their natures and activities will be reserved to the next paper in this series, while this narrative will be chiefly concerned with the two remaining orders of Paradise sonship: the Magisterial Sons and the Trinity Teacher Sons.

2. THE MAGISTERIAL SONS

20:2.1 (224.6) Every time an original and absolute concept of being formulated by the Eternal Son unites with a new and divine ideal of loving service conceived by the Infinite Spirit, a new and original Son of God, a Paradise Magisterial Son, is produced. These Sons constitute the order of Avonals in contradistinction to the order of Michael, the Creator Sons. Though not creators in the

prasme, bet visame savo darbe jie yra glaudžiai susieti su Mykolais. Avonalai yra planetiniai ganytojai ir teisėjai, laiko-erdvės valdų arbitrai—visų rasių, visiems pasauliams, ir visose visatose.

Mes turime priežasčių manyti, jog didžiojoje visatoje bendras Sūnų Arbitrų skaičius yra maždaug vienas milijardas. Jie yra pati save valdanti kategorija, vadovaujama savosios aukščiausiosios tarybos Rojuje, kuri yra sudaryta iš patyrusių Avonų, pakviestų iš visų visatų tarnystės. Tačiau kada juos paskiria ir pasiunčia į vietinę visatą, tada jie tarnauja vadovaujami tos sferos Sūnaus Kūrėjo.

Avonalai yra tie Rojaus Sūnūs, kurie tarnauja ir save padovanoja vietinių visatų atskiroms planetoms. Ir kadangi kiekvienas Sūnus Avonaras turi išskirtinę asmenybę, kadangi nėra dviejų tokių pačių, tai jų darbas yra individualiai unikalus savojo gyvenimo sferose, kur jie dažnai įsikūnija mirtingojo materialaus kūno pavidalu, o kartais evoliuciniuose pasauliuose ir gimsta iš žemišųjų motinų.

Priedo prie savosios tarnystės aukštesniuose administravimo lygiuose, apgyvendintuose pasauliuose Avonalai turi trigubą funkciją:

1. *Juridinius Veiksmus*. Jie veikia baigiantis vienai dieviškai tvarkai. Laikui einant, dešimtys—šimtai—tokių misijų gali būti įvykdyta kiekviename atskirame pasaulyje, ir jie gali vykti į tą patį arba į kitus pasaulius neribotą skaičių kartų kaip dieviškosios tvarkos užbaigėjai, miegančiųjų išlikusiųjų išlaisvintojai.

2. *Arbitrines Misijas*. Šitos rūšies apsilankymai planetose paprastai būna iki to laiko, kada atvyksta save padovanojantis Sūnus. Tokios misijos metu Avonaras pasirodo kaip tos valdos suaugęs žmogus įsikūnijimo metodo dėka, kuriame nėra mirtingojo gimimo. Po šito pirmojo ir paprasto arbitrinio apsilankymo, Avonalai gali pakartotinai tarnauti arbitrų pareigose toje pačioje planetoje tiek iki save padovanojančio Sūnaus pasirodymo, tiek ir po šio pasirodymo. Šių papildomų arbitrinių misijų metu Avonaras gali pasirodyti arba gali ir nepasirodyti materialia ir matoma forma, bet tikrai nėra vienos iš šių misijų metu jis negims šitame pasaulyje bejėgiu kūdikiu.

3. *Savęs Padovanojimo Misijas*. Sūnūs Avonalai tikrai visi, bent jau kartą, save padovanoja kokiai nors mirtingųjų rasei kokiam nors evoliuciniame pasaulyje. Juridinių apsilankymų būna daugybė, arbitrinių misijų gali būti daug, bet kiekvienoje planetoje pasirodo vienas vienintelis save padovanojantis Sūnus. Save padovanojantys Avonalai gimsta iš moters taip, kaip Urantijoje buvo įsikūnijęs Nebadono Mykolas.

personal sense, they are closely associated with the Michaels in all their work. The Avonals are planetary ministers and judges, the magistrates of the time-space realms — of all races, to all worlds, and in all universes.

20:2.2 (225.1) We have reasons for believing that the total number of Magisterial Sons in the grand universe is about one billion. They are a self-governing order, being directed by their supreme council on Paradise, which is made up of experienced Avonals drawn from the services of all universes. But when assigned to, and commissioned in, a local universe, they serve under the direction of the Creator Son of that domain.

20:2.3 (225.2) Avonals are the Paradise Sons of service and bestowal to the individual planets of the local universes. And since each Avonal Son has an exclusive personality, since no two are alike, their work is individually unique in the realms of their sojourn, where they are often incarnated in the likeness of mortal flesh and sometimes are born of earthly mothers on the evolutionary worlds.

20:2.4 (225.3) In addition to their services on the higher administrative levels, the Avonals have a threefold function on the inhabited worlds:

20:2.5 (225.4) 1. *Judicial Actions*. They act at the close of the planetary dispensations. In time, scores — hundreds — of such missions may be executed on each individual world, and they may go to the same or to other worlds times without number as dispensation terminators, liberators of the sleeping survivors.

20:2.6 (225.5) 2. *Magisterial Missions*. A planetary visitation of this type usually occurs prior to the arrival of a bestowal Son. On such a mission an Avonal appears as an adult of the realm by a technique of incarnation not involving mortal birth. Subsequent to this first and usual magisterial visit, Avonals may repeatedly serve in a magisterial capacity on the same planet both before and after the appearance of the bestowal Son. On these additional magisterial missions an Avonal may or may not appear in material and visible form, but on none of them will he be born into the world as a helpless babe.

20:2.7 (225.6) 3. *Bestowal Missions*. The Avonal Sons do all, at least once, bestow themselves upon some mortal race on some evolutionary world. Judicial visits are numerous, magisterial missions may be plural, but on each planet there appears but one bestowal Son. Bestowal Avonals are born of woman as Michael of Nebadon was incarnated on Urantia.

Nėra apribojimo, kiek kartų Sūnūs Avonalai gali tarnauti su arbitrinėmis ir su savęs padovanojimo misijomis, bet paprastai, kada per šitą patyrimą yra peržengta septynis kartus, tada jis yra sustabdomas tų, kurie tokios tarnystės turėjo mažiau, labui. Tada šitie daugiakarčio savęs padovanojimo Sūnūs yra paskiriami į Sūnų Kūrėjų aukštąją asmeninę tarybą, šitokiu būdu imdami dalyvauti visatos reikalų administravime.

Visame savo darbe apgyvendintų pasaulių labui ir apgyvendintuose pasauliuose, Arbitriniams Sūnams padeda dvi vietinės visatos tvarinių kategorijos, Melkizedekai ir archangelai, tuo tarpu savęs padovanojimo misijų metu jiems taip pat padeda ir Spindinčiosios Vakaro Žvaigždės, lygiai taip pat kilusios vietiniuose kūriniuose. Visose planetinėse pastangose antrinius Rojaus Sūnus, Avonalus, paremia pirminio Sūnaus, jų tarnystės vietinės visatos Sūnaus Kūrėjo, visa galia ir valdžia. Iš esmės jų darbas apgyvendintose sferose yra lygiai tiek pat efektyvus ir priimtinas, kokia būtų efektyvi ir priimtina Sūnaus Kūrėjo tarnystė mirtingųjų gyvenimo pasauliuose.

3. JURIDINIAI VEIKSMAI

Avonalai yra žinomi kaip Sūnūs Arbitrai, nes jie yra sferų aukštieji arbitrai, priimančys nuosprendžius dėl naujos dieviškosios tvarkos laiko pasauliams. Jie vadovauja išlikusiųjų miegančiųjų pažadinimui, priima nuosprendį sferai, užbaigia sustabdyto teisingumo dieviškąją tvarką, įgyvendina bandomojo amžiaus gailėstingumo mandatus, erdvės tvarinius, tarnaujančius planetoms, iš naujo paskiria į naujos dieviškosios tvarkos užduotis, ir sugrąžina juos atgal į vietinės visatos būstinę, kada savo misiją jie užbaigia.

Kada jie priima nuosprendžius dėl kokio nors amžiaus likimų, tada Avonalai pateikia dekretus dėl evoliucinių rasių likimo, ir nors jie gali priimti nuosprendžius dėl asmenų tvarinių tapatybės sunaikinimo, bet tokių nuosprendžių jie nevykdo. Tokio pobūdžio nuosprendžių nevykdo ir niekas kitas, išskyrus tik supervisatos valdžią.

Rojaus Avonalo atvykimas į evoliucinį pasaulį, turint tikslą užbaigti dieviškąją tvarką ir pradėti planetinio žengimo į priekį naująją erą, nebūtinai yra arbitrinė misija arba savęs padovanojimo misija. Arbitrinės misijos kartais, o savęs padovanojimo misijos visada, būna įsikūnijamai; tai yra, tokių užduočių metu Avonalai tarnauja planetoje turėdami materialią formą—tiesiogine prasme. Kiti jų apsilankymai yra “techniniai,” ir šitose pareigose Avonolas planetinei tarnystei neįsikūnija. Jeigu Sūnus Arbitras atvyksta vien

20:2.8 (225.7) There is no limit to the number of times the Avonal Sons may serve on magisterial and on bestowal missions, but usually, when the experience has been seven times traversed, there is suspension in favor of those who have had less of such service. These Sons of multiple bestowal experience are then assigned to the high personal council of a Creator Son, thus becoming participants in the administration of universe affairs.

20:2.9 (225.8) In all their work for and on the inhabited worlds, the Magisterial Sons are assisted by two orders of local universe creatures, the Melchizedeks and the archangels, while on bestowal missions they are also accompanied by the Brilliant Evening Stars, likewise of origin in the local creations. In every planetary effort the secondary Paradise Sons, the Avonals, are supported by the full power and authority of a primary Paradise Son, the Creator Son of their local universe of service. To all intents and purposes their work on the inhabited spheres is just as effective and acceptable as would have been the service of a Creator Son upon such worlds of mortal habitation.

3. JUDICIAL ACTIONS

20:3.1 (226.1) The Avonals are known as Magisterial Sons because they are the high magistrates of the realms, the adjudicators of the successive dispensations of the worlds of time. They preside over the awakening of the sleeping survivors, sit in judgment on the realm, bring to an end a dispensation of suspended justice, execute the mandates of an age of probationary mercy, reassign the space creatures of planetary ministry to the tasks of the new dispensation, and return to the headquarters of their local universe upon the completion of their mission.

20:3.2 (226.2) When they sit in judgment on the destinies of an age, the Avonals decree the fate of the evolutionary races, but though they may render judgments extinguishing the identity of personal creatures, they do not execute such sentences. Verdicts of this nature are executed by none but the authorities of a superuniverse.

20:3.3 (226.3) The arrival of a Paradise Avonal on an evolutionary world for the purpose of terminating a dispensation and of inaugurating a new era of planetary progression is not necessarily either a magisterial mission or a bestowal mission. Magisterial missions sometimes, and bestowal missions always, are incarnations; that is, on such assignments the Avonals serve on a planet in material form — literally. Their other visits are “technical,” and in this capacity an Avonal is not incarnated for planetary service. If a Magisterial

tiktai kaip priimančias nuosprendį dėl dieviškosios tvarkos, tada jis į planetą atvyksta kaip dvasinė būtybė, nematoma šios sferos materialiams tvariniams. Tokie techniniai apsilankymai vyksta daug kartų per ilgą apgyvendinto pasaulio istoriją.

Sūnūs Avonalai gali veikti kaip planetų teisėjai tiek iki arbitrinių, tiek ir iki savęs padovanojimo patyrimų. Tačiau bet kurios iš šitų misijų metu įsikūnijęs Sūnus priims nuosprendį dėl praeinančio planetos amžiaus; lygiai taip, kaip tą daro ir Sūnus Kūrėjas, kada būna įsikūnijęs savęs padovanojimo misijos metu mirtingojo materialaus kūno pavidalu. Kada Rojaus Sūnus aplanko evoliucinį pasaulį ir kada tampa tokio, kaip ir jo žmonės, tada jo buvimas užbaigia dieviškąją tvarką ir yra nuosprendis sferai.

4. ARBITRINĖS MISIJOS

Prieš tai, kada apgyvendintame pasaulyje pasirodo save padovanojantis Sūnus, paprastai tą pasaulį aplanko Rojaus Avonolas su arbitrine misija. Jeigu tai yra pirminis arbitrinis apsilankymas, tuomet Avonolas visada būna įsikūnijęs kaip materialinė būtybė. Jis užduoties planetoje pasirodo kaip mirtingųjų rasių visiškai suaugęs vyriškis, kaip būtybė, kurią visiškai mato ir su kuria fizinį ryšį palaiko jo laikmečio ir kartos mirtingieji tvariniai. Per visą arbitrinę įsikūnijimą Sūnaus Avonalo ryšys su vietinėmis ir visuotinėmis dvasinėmis jėgomis yra pilnutinis ir nenutrūkstantis.

Planeta gali patirti daug arbitrinių apsilankymų tiek iki, tiek ir po save padovanojančio Sūnaus pasirodymo. Joje gali lankytis tas pats arba kiti Avonalai, veikiantys kaip nuosprendžio dėl dieviškosios tvarkos skelbėjai, tačiau tokios techninės misijos, susijusios su nuosprendžiu, nėra nei savęs padovanojimo misijos, nei arbitrinės misijos, ir šie Avonalai tokio metu niekada neįsikūnija. Net kada planetą palaimina pasikartojančios arbitrinės misijos, tada Avonalai nevisada įsikūnija mirtingųjų pavidalu; o kada jie iš tikrųjų tarnauja mirtingojo materialaus kūno pavidalu, tada jie visada pasirodo kaip šios sferos suaugusios būtybės; jie negimsta iš moters.

Kada būna įsikūniję vykdydami savęs padovanojimo misiją ar arbitrinę misiją, tada Rojaus Sūnūs turi patyrusius Derintojus, ir šitie Derintojai yra skirtingi kiekvienam įsikūnijimui. Tie Derintojai, kurie užima įsikūnijusių Dievo Sūnų protą, niekada negali tikėtis, jog taps asmenybėmis susiliedami su žmogiškosiomis-dieviškosiomis būtybėmis, kuriose jie gyvena, bet dažnai jie būna įsmaimenami Visuotinio Tėvo nurodymu. Tokie Derintojai suformuoja valdymo aukščiausiąją Dieviningtono tarybą Paslaptinių Pagalbininkų administravimui, identifikavimui, ir

Son comes solely as a dispensational adjudicator, he arrives on a planet as a spiritual being, invisible to the material creatures of the realm. Such technical visits occur repeatedly in the long history of an inhabited world.

20:3.4 (226.4) Avonal Sons may act as planetary judges prior to both the magisterial and bestowal experiences. On either of these missions, however, the incarnated Son will judge the passing planetary age; likewise does a Creator Son when incarnated on a mission of bestowal in the likeness of mortal flesh. When a Paradise Son visits an evolutionary world and becomes like one of its people, his presence terminates a dispensation and constitutes a judgment of the realm.

4. MAGISTERIAL MISSIONS

20:4.1 (226.5) Prior to the planetary appearance of a bestowal Son, an inhabited world is usually visited by a Paradise Avonal on a magisterial mission. If it is an initial magisterial visitation, the Avonal is always incarnated as a material being. He appears on the planet of assignment as a full-fledged male of the mortal races, a being fully visible to, and in physical contact with, the mortal creatures of his day and generation. Throughout a magisterial incarnation the connection of the Avonal Son with the local and the universal spiritual forces is complete and unbroken.

20:4.2 (226.6) A planet may experience many magisterial visitations both before and after the appearance of a bestowal Son. It may be visited many times by the same or other Avonals, acting as dispensational adjudicators, but such technical missions of judgment are neither bestowal nor magisterial, and the Avonals are never incarnated at such times. Even when a planet is blessed with repeated magisterial missions, the Avonals do not always submit to mortal incarnation; and when they do serve in the likeness of mortal flesh, they always appear as adult beings of the realm; they are not born of woman.

20:4.3 (227.1) When incarnated on either bestowal or magisterial missions, the Paradise Sons have experienced Adjusters, and these Adjusters are different for each incarnation. The Adjusters that occupy the minds of the incarnated Sons of God can never hope for personality through fusion with the human-divine beings of their indwelling, but they are often personalized by fiat of the Universal Father. Such Adjusters form the supreme Divinington council of direction for the administration, identification, and dispatch of Mystery Monitors to the inhabited realms. They

pasiuntimui į apgyvendintas valdas. Jie taip pat priima ir akredituoja Derintojus, kada jie sugrįžta į “Tėvo krūtinę” po savo žemiškųjų tabernakulių mirtingosios pabaigos. Šitokiu būdu ištikimi pasaulių teisėjų Derintojai tampa savosios rūšies išaukštintais vadovais.

Urantija niekada nebuvo priėmusi Sūnaus Avonalo, vykdančio arbitrinę misiją. Jeigu Urantija būtų besivysčiusi pagal apgyvendintų pasaulių bendrą planą, tai ją būtų palaiminusi arbitrinė misija kažkuriuo metu tarp Adomo laikų ir Mykolo Kristaus savęs padovanojimo. Bet Rojaus Sūnų įprastą seką jūsų planetoje visiškai sugriovė jūsų Sūnaus Kūrėjo pasirodymas su baigiamuoju savęs padovanojimu prieš vieną tūkstantį devynis šimtus metų.

Urantiją dar vis tiek gali aplankyti Avonalas, įgaliotas įsikūnyti su arbitrine misija, bet kas susiję su Rojaus Sūnų pasirodymu ateityje, tai net “angelai danguje nežino tokių apsilankymų laiko ar būdo,” nes toks pasaulis, kuriame save padovanoja Mykolas, tampa Sūnaus Šeimininko atskiros ir asmeninės globos sritimi, ir kaip toks, šis pasaulis yra visiškai pavaldus jo paties planams ir nurodymams. O jūsų pasaulio atveju tą dar labiau sukomplikavo Mykolo pažadas sugrįžti. Nepriklausomai nuo klaidingų sampratų apie Nebadono Mykolo gyvenimą Urantijoje, vienas dalykas yra tikrai autentiškas—jo pažadas sugrįžti į jūsų pasaulį. Turint omeny šią perspektyvą, tikrai laikas gali parodyti, kokia tvarka Dievo Rojaus Sūnūs apsilankys Urantijoje ateityje.

also receive and accredit Adjusters on their return to the “bosom of the Father” upon the mortal dissolution of their earthly tabernacles. In this way the faithful Adjusters of the world judges become the exalted chiefs of their kind.

20:4.4 (227.2) Urantia has never been host to an Avonal Son on a magisterial mission. Had Urantia followed the general plan of inhabited worlds, it would have been blessed with a magisterial mission sometime between the days of Adam and the bestowal of Christ Michael. But the regular sequence of Paradise Sons on your planet was wholly deranged by the appearance of your Creator Son on his terminal bestowal nineteen hundred years ago.

20:4.5 (227.3) Urantia may yet be visited by an Avonal commissioned to incarnate on a magisterial mission, but regarding the future appearance of Paradise Sons, not even “the angels in heaven know the time or manner of such visitations,” for a Michael-bestowal world becomes the individual and personal ward of a Master Son and, as such, is wholly subject to his own plans and rulings. And with your world, this is further complicated by Michael's promise to return. Regardless of the misunderstandings about the Urantian sojourn of Michael of Nebadon, one thing is certainly authentic — his promise to come back to your world. In view of this prospect, only time can reveal the future order of the visitations of the Paradise Sons of God on Urantia.

5. DIEVO ROJAUS SŪNŲ SAVĖS

PADOVANOJIMAS

Amžinasis Sūnus yra amžinasis Dievo Žodis. Amžinasis Sūnus yra savo amžinojo Tėvo “pirmosios” absoliučios ir begalinės minties tobula išraiška. Kai šito Priminio Sūnaus asmenis dublikatas arba dieviškasis tęsinys pradeda mirtingojo įsikūnijimo savęs padovanojimo misiją, tiesiogine prasme tai tampa tiesa, jog dieviškasis “Žodis tampa kūnu,” ir kad Žodis šitokiu būdu gyvena tarp gyvulinės kilmės žemųjų būtybių.

Urantijoje yra plačiai paplitęs tikėjimas, jog Sūnaus savęs padovanojimo tikslas yra tam tikru būdu paveikti Visuotinio Tėvo požiūrį. Bet jūsų švietimas turėtų parodyti, jog tai nėra tiesa. Sūnų Avonalo ir Mykolų savęs padovanojimais yra būtina patirtinio proceso dalis, sumanyta tam, kad šiuos Sūnus padarytų laiko ir erdvės tautų ir planetų patikimais ir užjaučiančiais teisėjais ir valdovais. Visų Rojaus Sūnų Kūrėjų aukščiausiasis tikslas yra septinkartė savęs padovanojimo karjera. Ir visus Sūnus Arbitrus motyvuoja šita pati tarnystės dvasia, kuri taip su kaupu apibūdina pirminius

5. BESTOWAL OF THE PARADISE SONS OF

GOD

20:5.1 (227.4) The Eternal Son is the eternal Word of God. The Eternal Son is the perfect expression of the “first” absolute and infinite thought of his eternal Father. When a personal duplication or divine extension of this Original Son starts on a bestowal mission of mortal incarnation, it becomes literally true that the divine “Word is made flesh,” and that the Word thus dwells among the lowly beings of animal origin.

20:5.2 (227.5) On Urantia there is a widespread belief that the purpose of a Son's bestowal is, in some manner, to influence the attitude of the Universal Father. But your enlightenment should indicate that this is not true. The bestowals of the Avonal and the Michael Sons are a necessary part of the experiential process designed to make these Sons safe and sympathetic magistrates and rulers of the peoples and planets of time and space. The career of sevenfold bestowal is the supreme goal of all Paradise Creator Sons. And all Magisterial Sons are motivated by this same spirit of service which so abundantly characterizes the primary

Sūnus Kūrėjus ir Rojaus Amžinąjį Sūnų.

Kažkuri Rojaus Sūnų kategorija turi būti padovanota kiekvienam mirtingųjų apgyvendintam pasauliui dėl to, kad toje sferoje Minties Derintojams būtų galima apsigyventi visų normalių žmoniškųjų būtybių prote, nes Derintojai neateina pas visas geranoriškas bona fide žmoniškąsias būtybes tol, kol Tiesos Dvasia nebūna išlieta visiems materialiams kūnams; o Tiesos Dvasios pasiuntimas priklauso nuo Rojaus Sūnaus, kuris yra sėkmingai įvykdęs mirtingojo savęs padovanojimo visam besivystančiam pasauliui misiją, sugrįžimo į visatos būstinę.

Per ilgą apgyvendintos planetos istoriją bus skelbiama daug nuosprendžių dėl naujos dieviškosios tvarkos, ir gali vykti daugiau negu viena arbitrinė misija, bet save padovanojantis Sūnus toje sferoje paprastai tarnaus tikrai vieną kartą. Tikrai reikalaujama, jog į kiekvieną apgyvendintą pasaulį atvyktų vienas save padovanojantis Sūnus tam, kad gyventų visą mirtingojo gyvenimą nuo gimimo iki mirties. Anksčiau ar vėliau, nepriklausomai nuo dvasinio statuso, kiekvienas mirtingaisiais apgyvendintas pasaulis turi lemtį priimti Sūnų Arbitrą su savęs padovanojimo misija, išskyrus kiekvienoje visatoje tą vienintelę planetą, kurią Sūnus Kūrėjas pasirenka tam, kad atliktų mirtingojo savęs padovanojimo misiją.

Daugiau suprasdami apie save padovanojančius Sūnus, jūs suvokiate, kodėl Nebadono istorijoje tiek daug dėmesio skiriama Urantijai. Jūsų maža ir nereikšminga planeta yra visos vietinės visatos rūpestis tiesiog dėl to, kad ji yra Jėzaus iš Nazareto mirtingieji namai. Ji buvo jūsų Sūnaus Kūrėjo baigiamojo ir pergalingo savęs padovanojimo vieta, arena, kurioje Mykolas laimėjo Nebadono visatos aukščiausiąją asmeninę suvereniją valdžią.

Savosios vietinės visatos būstinėje, ypač pats užbaigęs mirtingojo savęs padovanojimą, Sūnus Kūrėjas didelę savo laiko dalį skiria tam, kad mokytų ir konsultuotų partnerių Sūnų, Arbitrinių Sūnų ir kitokių sūnų koledže. Erdvės pasauliams šitie Sūnūs Arbitrai save padovanoja su meile ir atsidavimu, su švelniu gailestingumu ir šiltu jautrumu. Ir jokių būdu šitoji tarnystė planetoje nėra menkesnė už Mykolų savęs padovanojimus mirtingojo pavidalu. Iš tikrųjų tai yra tiesa, kad jūsų Sūnus Kūrėjas savo baigiamajai tvarinio patyrimo rizikingai užduočiai pasirinko tokią sferą, kuri buvo patyrusi nepaprastų nelaimių. Bet daugiau tokioje padėtyje, dėl kurios būtų reikalingas Sūnaus Kūrėjo savęs padovanojimas tam, kad būtų įgyvendintas jos dvasinis reabilitavimas, niekada nebegalės atsidurti nė viena kita planeta. Šitam lygiai taip būtų užtekę bet kurio Sūnaus iš savęs padovanojimo grupės, nes Sūnūs Arbitrai visame savo darbe vietinės visatos pasauliuose yra lygiai

Creator Sons and the Eternal Son of Paradise.

20:5.3 (227.6) Some order of Paradise Son must be bestowed upon each mortal-inhabited world in order to make it possible for Thought Adjusters to indwell the minds of all normal human beings on that sphere, for the Adjusters do not come to *all* bona fide human beings until the Spirit of Truth has been poured out upon all flesh; and the sending of the Spirit of Truth is dependent upon the return to universe headquarters of a Paradise Son who has successfully executed a mission of mortal bestowal upon an evolving world.

20:5.4 (228.1) During the course of the long history of an inhabited planet, many dispensational adjudications will take place, and more than one magisterial mission may occur, but ordinarily only once will a bestowal Son serve on the sphere. It is only required that each inhabited world have one bestowal Son come to live the full mortal life from birth to death. Sooner or later, regardless of spiritual status, every mortal-inhabited world is destined to become host to a Magisterial Son on a bestowal mission except the one planet in each local universe whereon a Creator Son elects to make his mortal bestowal.

20:5.5 (228.2) Understanding more about the bestowal Sons, you discern why so much interest attaches to Urantia in the history of Nebadon. Your small and insignificant planet is of local universe concern simply because it is the mortal home world of Jesus of Nazareth. It was the scene of the final and triumphant bestowal of your Creator Son, the arena in which Michael won the supreme personal sovereignty of the universe of Nebadon.

20:5.6 (228.3) At the headquarters of his local universe a Creator Son, especially after the completion of his own mortal bestowal, spends much of his time in counseling and instructing the college of associate Sons, the Magisterial Sons and others. In love and devotion, with tender mercy and affectionate consideration, these Magisterial Sons bestow themselves upon the worlds of space. And in no way are these planetary services inferior to the mortal bestowals of the Michaels. It is true that your Creator Son selected for the realm of his final adventure in creature experience one which had had unusual misfortunes. But no planet could ever be in such a condition that it would require the bestowal of a Creator Son to effect its spiritual rehabilitation. Any Son of the bestowal group would have equally sufficed, for in all their work on the worlds of a local universe the Magisterial Sons are just as divinely effective and all wise as would have been

ties pat dieviškai sumanūs ir išmintingi, kiek būtų buvęs sumanus ir išmintingas jų Rojaus brolis, Sūnus Kūrėjas.

Nors šituos Rojaus Sūnus savęs padovanojimo įsikūnijimų metu visada lydi nelaimės galimybė, bet aš dar turiu pamatyti dokumentus apie kurio nors Sūnaus Arbitro ar Sūnaus Kūrėjo nepasisėkimą ar pražangą vykdamant savęs padovanojimo misiją. Jų abiejų kilmė yra per daug arti absoliutaus tobulumo, kad jiems nepasisėktų. Jie iš tikrųjų imasi tos rizikos, iš tikrųjų tampa kaip materialaus kūno ir kraujo mirtingieji tvariniai, ir šituo įgyja unikalų tvarinio patyrimą, bet tiek, kiek aš matau, tai jie visada patiria sėkmę. Jiems niekada nebūna taip, kad nepavyktų pasiekti savęs padovanojimo misijos tikslo. Pasakojimas apie jų savęs padovanojimą ir planetinę tarnystę per visą Nebadoną sudaro kilniausią ir nuostabiausią skyrių jūsų vietinės visatos istorijoje.

6. SAVĖS PADOVANOJIMO KARJERA

MIRTINGOJO PAVIDALU

Tas metodas, kurio dėka Rojaus Sūnus pasirengia mirtingojo įsikūnijimui kaip save padovanojantis Sūnus, tampa įmotinintu savęs padovanojimo planetoje, yra visuotinė paslaptis; ir bet kokios pastangos atskleisti šito Sūnaringtono metodo veikimą yra pasmerktos patirti visišką nesėkmę. Tegul tos iškilios žinios apie Jėzaus iš Nazareto mirtingąjį gyvenimą nusėda jūsų sielose, bet neiekvokite veltui minčių Beverčiuose svarstymuose apie tai, kaip Nebadono Mykolo šitas paslaptingas įsikūnijimas buvo įgyvendintas. Visi džiaukimės žiniomis ir užtikrinimu, jog tokie pasiekimai yra įmanomi dieviškai prigimčiai, ir nešvaistykite veltui laiko tušties samprotavimams apie tą metodą, kurį dieviškoji išmintis panaudoja tam, kad įgyvendintų tokius reiškinius.

Kada Rojaus Sūnus mirtingojo pavidalu vykdo savęs padovanojimo misiją, tada jis visada gimsta iš moters ir užauga kaip šios sferos vyriškosios lyties vaikas, taip, kaip Urantijoje užaugo ir Jėzus. Šitie Sūnūs, vykdamys aukščiausią tarnystę, visi vystosi nuo kūdikystės per jaunystę iki vyrystės, lygiai taip, kaip tą daro ir žmogiškoji būtybė. Visais aspektais jie tampa tokie, kaip tos rasės, kurioje jie yra gimę, mirtingieji. Jie meldžiasi Tėvui taip, kaip tą daro ir šių sferų, kuriose jie tarnauja, vaikai. Materialiu požiūriu, šitie žmogiškieji-dieviškieji Sūnūs gyvena įprastą gyvenimą tiksliai su viena išimtimi: Jie neturi savo palikuonių tuose pasauliuose, kuriuose gyvena; tai yra visuotinis apribojimas, taikomas visoms save padovanojančių Rojaus Sūnų kategorijoms.

their Paradise brother, the Creator Son.

20:5.7 (228.4) Though the possibility of disaster always attends these Paradise Sons during their bestowal incarnations, I have yet to see the record of the failure or default of either a Magisterial or a Creator Son on a mission of bestowal. Both are of origin too close to absolute perfection to fail. They indeed assume the risk, really become like the mortal creatures of flesh and blood and thereby gain the unique creature experience, but within the range of my observation they always succeed. They never fail to achieve the goal of the bestowal mission. The story of their bestowal and planetary service throughout Nebadon constitutes the most noble and fascinating chapter in the history of your local universe.

6. THE MORTAL-BESTOWAL CAREERS

20:6.1 (228.5) The method whereby a Paradise Son becomes ready for mortal incarnation as a bestowal Son, becomes enmothered on the bestowal planet, is a universal mystery; and any effort to detect the working of this Sonarington technique is doomed to meet with certain failure. Let the sublime knowledge of the mortal life of Jesus of Nazareth sink into your souls, but waste no thought in useless speculation as to how this mysterious incarnation of Michael of Nebadon was effected. Let us all rejoice in the knowledge and assurance that such achievements are possible to the divine nature and waste no time on futile conjectures about the technique employed by divine wisdom to effect such phenomena.

20:6.2 (229.1) On a mortal-bestowal mission a Paradise Son is always born of woman and grows up as a male child of the realm, as Jesus did on Urantia. These Sons of supreme service all pass from infancy through youth to manhood just as does a human being. In every respect they become like the mortals of the race into which they are born. They make petitions to the Father as do the children of the realms in which they serve. From a material viewpoint, these human-divine Sons live ordinary lives with just one exception: They do not beget offspring on the worlds of their sojourn; that is a universal restriction imposed on all orders of the Paradise bestowal Sons.

Kaip jūsų pasaulyje Jėzus dirbo kaip dailidės sūnus, taip iš tiesų ir kiti Rojaus Sūnūs dirba įvairiose pareigose tose planetose, kuriose jie save padovanoja. Vargu ar sugalvotumėte tokį užsiėmimą, kurio nebūtų dirbęs kuris nors Rojaus Sūnus savęs padovanojimo laikotarpiu kurioje nors evoliucinėje laiko planetoje.

Kada save padovanojantis Sūnus yra įsisavinęs tą patyrimą, kaip gyventi mirtingojo gyvenimą, kada jis yra pasiekęs susiderinimo su viduje gyvenančiu savo Derintoju tobulumą, tada jis pradeda tą savo planetinės misijos dalį, kuri yra skirta tam, kad apšviestų savo sielos brolių materialiaame kūne protą ir įkvėptų jų sielas. Kaip mokytojai, šitie Sūnūs yra išimtinai atsidavę tų pasaulių, kuriuose jie gyvena, mirtingųjų rasių dvasiniam švietimui.

Nors daugeliu atžvilgių Mykolų ir Avonaly savęs padovanojimo karjera mirtingojo pavidalu yra panaši, bet nėra visiškai tapati: iš tiesų niekada Sūnus Arbitras nepareiškia, "Kas tikrai matė šį Sūnų, tas matė Tėvą," kaip pareiškė jūsų Sūnus Kūrėjas, kada gyveno Urantijoje ir materialaus kūno pavidalu. Bet padovanotasis Avonalas iš tiesų pareiškia, "Kas tikrai matė mane, tas matė Dievo Amžinąjį Sūnų." Sūnūs Arbitrai nėra betarpiškai kilę iš Visuotinio Tėvo, taip pat jie ir neįsikūnija kaip pavaldūs Tėvo valiai; jie iš tikrųjų visada save padovanoja kaip Rojaus Sūnūs, pavaldūs Rojaus Amžinojo Sūnaus valiai.

Kada save padovanojantys Sūnūs, Kūrėjai ar Arbitrai, įeina per mirties vartus, tada trečiąją dieną jie vėl pasirodo. Bet jūs neturėtumėte puoselėti tos minties, kad jie visada susiduria su tokia tragiška pabaiga, kokią patyrė tas Sūnus Kūrėjas, kuris gyveno jūsų pasaulyje prieš vieną tūkstantį devynis šimtus metų. Nepaprastas ir neįprastas žiaurus patyrimas, kurį turėjo patirti Jėzus iš Nazareto, padarė Urantiją vietiniu požiūriu žinomą "kryžiaus pasaulio" vardu. Nebūtina, kad tokį nežmonišką elgesį turėtų patirti Dievo Sūnus; didžioji dauguma planetų jiems suteikė daug jautresnį priėmimą, leisdamos jiems užbaigti savo mirtingąją karjerą, pabaigti amžių, paskelbti nuosprendį dėl miegančiųjų išlikusiųjų, ir pradėti naują dieviškąją tvarką, neužtraukdamos prievartinės mirties. Save padovanojantis Sūnus privalo susidurti su mirtimi, privalo pereiti per sferų mirtingųjų realaus patyrimo visumą, bet dieviškasis planas nereikalauja, kad ši mirtis turėtų būti arba prievartinė, arba neįprasta.

Kada save padovanojantys Sūnūs nepatiria prievartinės mirties, tada jie savanoriškai atsako gyvybės ir pereina per mirties vartus, ne dėl to, kad patenkintų "griežto teisingumo" arba "dieviškojo įtūžio" reikalavimus, bet vietoje šito dėl to, kad užbaigtų savęs padovanojimą, kad "išgertų" įsikūnijimo karjeros ir asmeninio patyrimo "taurę" su visu tuo, kas sudaro tvarinio gyvenimą,

20:6.3 (229.2) As Jesus worked on your world as the carpenter's son, so do other Paradise Sons labor in various capacities on their bestowal planets. You could hardly think of a vocation that has not been followed by some Paradise Son in the course of his bestowal on some one of the evolutionary planets of time.

20:6.4 (229.3) When a bestowal Son has mastered the experience of living the mortal life, when he has achieved perfection of attunement with his indwelling Adjuster, thereupon he begins that part of his planetary mission designed to illuminate the minds and to inspire the souls of his brethren in the flesh. As teachers, these Sons are exclusively devoted to the spiritual enlightenment of the mortal races on the worlds of their sojourn.

20:6.5 (229.4) The mortal-bestowal careers of the Michaels and the Avonals, while comparable in most respects, are not identical in all: Never does a Magisterial Son proclaim, "Whosoever has seen the Son has seen the Father," as did your Creator Son when on Urantia and in the flesh. But a bestowed Avonal does declare, "Whosoever has seen me has seen the Eternal Son of God." The Magisterial Sons are not of immediate descent from the Universal Father, nor do they incarnate subject to the Father's will; always do they bestow themselves as Paradise Sons subject to the will of the Eternal Son of Paradise.

20:6.6 (229.5) When the bestowal Sons, Creator or Magisterial, enter the portals of death, they reappear on the third day. But you should not entertain the idea that they always meet with the tragic end encountered by the Creator Son who sojourned on your world nineteen hundred years ago. The extraordinary and unusually cruel experience through which Jesus of Nazareth passed has caused Urantia to become locally known as "the world of the cross." It is not necessary that such inhuman treatment be accorded a Son of God, and the vast majority of planets have afforded them a more considerate reception, allowing them to finish their mortal careers, terminate the age, adjudicate the sleeping survivors, and inaugurate a new dispensation, without imposing a violent death. A bestowal Son must encounter death, must pass through the whole of the actual experience of mortals of the realms, but it is not a requirement of the divine plan that this death be either violent or unusual.

20:6.7 (229.6) When bestowal Sons are not put to death by violence, they voluntarily relinquish their lives and pass through the portals of death, not to satisfy the demands of "stern justice" or "divine wrath," but rather to complete the bestowal, "to drink the cup" of the career of incarnation and personal experience in all that constitutes a creature's life as it is lived on the planets of mortal

kuris yra gyvenamas mirtingos egzistencijos planetose. Savęs padovanojimas yra planetos ir visatos būtinybė, o fizinė mirtis yra ne daugiau kaip savęs padovanojimo misijos būtinoji dalis.

Kada įsikūnijimas mirtingojo pavidalu yra užbaigtas, tada tarnaujantis Avonolas vyksta į Rojų, jį priima Visuotinis Tėvas, tuomet jis sugrįžta į savo paskyrimo vietinę visatą ir jam padėką pareiškia Sūnus Kūrėjas. Po šito save padovanojantis Avonolas ir šis Sūnus Kūrėjas pasiunčia savo bendrą Tiesos Dvasią, kad ji veiktų širdyse tų mirtingųjų rasių, kurios gyvena tame pasaulyje, kur vyko savęs padovanojimo misija. Per amžius iki vietinės visatos nepriklausomybės, ji yra bendra abiejų Sūnų dvasia, įgyvendinta Kuriančiosios Dvasios. Ji tam tikra prasme skiriasi nuo tos Tiesos Dvasios, kuri apibūdina vietinės visatos amžius po Mykolo septintojo savęs padovanojimo.

Sūnui Kūrėjui užbaigus paskutinįjį savęs padovanojimą, Tiesos Dvasia, anksčiau nusiųsta į tos vietinės visatos visus pasaulius, kuriuose vyko Avonalo savęs padovanojimo misijos, pasikeičia prigimtimi, tapdama daugiau tiesiogine prasme aukščiausiojo valdovo Mykolo dvasia. Šitas reiškinys vyksta tuo pačiu metu su Tiesos Dvasios išlaisvinimu tarnystei toje planetoje, kur vyko Mykolo savęs padovanojimas mirtingojo pavidalu. Po šito, kiekvienas pasaulis, kurį yra pagerbęs Arbitrinis savęs padovanojimas, iš septynkarčio Sūnaus Kūrėjo, susivienijime su tuo Sūnumi Arbitru, gaus tą pačią Guodėją Dvasią, kurią jis būtų gavęs, jeigu vietinės visatos Valdovas būtų asmeniškai įsikūnijęs jame kaip save padovanojantis Sūnus.

7. TREJYBĖS SŪNŪS MOKYTOJAI

Šituos labai asmenius ir labai dvasingus Rojaus Sūnus sutveria Rojaus Trejybė. Havonoje jie yra žinomi kaip Deinalų kategorija. Orvontono supervisorioje jie yra registruojami kaip Trejybės Sūnūs Mokytojai, taip pavadinti dėl savo tėvų. Salvingtone jie kartais yra vadinami Rojaus Dvasiniai Sūnūs.

Sūnūs Mokytojai savo skaičiumi nuolat auga. Paskutinė programa, skirta visuotiniam surašymui, pateikė šitų Trejybės Sūnų, veikiančių centrinėje visatoje ir supervisorioje, bendrą skaičių šiek tiek didesnį negu dvidešimt vienas milijardas, ir į jį neįtraukti Rojaus rezervai, kurie sudaro daugiau negu vieną trečdalį visų egzistuojančiųjų Trejybės Sūnų Mokytojų.

Sūnystės Deinalų kategorija nėra vietinių visatų ar supervisoratų administracijų organinė dalis. Jos nariai nėra nei kūrėjai, nei gelbėtojai, taip pat jie nėra nei teisėjai, nei valdovai. Jie rūpinasi ne

existence. Bestowal is a planetary and a universe necessity, and physical death is nothing more than a necessary part of a bestowal mission.

20:6.8 (230.1) When the mortal incarnation is finished, the Avonal of service proceeds to Paradise, is accepted by the Universal Father, returns to the local universe of assignment, and is acknowledged by the Creator Son. Thereupon the bestowal Avonal and the Creator Son send their conjoint Spirit of Truth to function in the hearts of the mortal races dwelling on the bestowal world. In the presovereignty ages of a local universe, this is the joint spirit of both Sons, implemented by the Creative Spirit. It differs somewhat from the Spirit of Truth which characterizes the local universe ages following a Michael's seventh bestowal.

20:6.9 (230.2) Upon the completion of a Creator Son's final bestowal the Spirit of Truth previously sent into all Avonal-bestowal worlds of that local universe changes in nature, becoming more literally the spirit of the sovereign Michael. This phenomenon takes place concurrently with the liberation of the Spirit of Truth for service on the Michael-mortal-bestowal planet. Thereafter, each world honored by a Magisterial bestowal will receive the same spirit Comforter from the sevenfold Creator Son, in association with that Magisterial Son, which it would have received had the local universe Sovereign personally incarnated as its bestowal Son.

7. THE TRINITY TEACHER SONS

20:7.1 (230.3) These highly personal and highly spiritual Paradise Sons are brought into being by the Paradise Trinity. They are known in Havona as the order of Daynals. In Orvonton they are of record as Trinity Teacher Sons, so named because of their parentage. On Salvington they are sometimes denominated the Paradise Spiritual Sons.

20:7.2 (230.4) In numbers the Teacher Sons are constantly increasing. The last universal census broadcast gave the number of these Trinity Sons functioning in the central and superuniverses as a little more than twenty-one billion, and this is exclusive of the Paradise reserves, which include more than one third of all Trinity Teacher Sons in existence.

20:7.3 (230.5) The Daynal order of sonship is not an organic part of the local or superuniverse administrations. Its members are neither creators nor retrievers, neither judges nor rulers. They are

ties visatos administravimu, kiek moraliniu švietimu ir dvasiniu vystymu. Jie yra visuotiniai švietėjai, atsidavę visų valdų dvasiniam žadinimui ir moraliniam vadovavimui. Jų tarnavimas turi labai artimą abipusią ryšį su Begalinės Dvasios asmenybių tarnavimu ir yra glaudžiai susietas su tvarinių būtybių kilimu į Rojų.

Šitie Trejybės Sūnūs turi trijų Rojaus Dievybių sujungtus charakterius, bet Havonoje atrodo, kad jie labiau atspindi Visuotinio Tėvo būdą. Supervisatose jie atrodo, jog pavaizduoja Amžinojo Sūnaus prigimtį, tuo tarpu vietiniuose kūriniuose atrodo, kad jie demonstruoja Begalinės Dvasios charakterį. Visose visatose jie yra tarnystės įsikūnijimas ir išminties protingumas.

Ne taip, kaip jų Rojaus broliai, Mykolai ir Avonalai, Trejybės Sūnūs Mokytojai negauna jokio parengiamojo mokymo centrinėje visatoje. Jie yra pasiunčiami tiesiai į supervisatų būstines, ir iš ten yra paskiriami į tarnystę kokioje nors vietinėje visatoje. Tarnaudami šitoms evoliucinėms valdoms, jie panaudoja Sūnaus Kūrėjo ir su juo susietų Sūnų Arbitrų sujungtą dvasinę įtaką, nes Deinalai neturi savaime traukiančios dvasinės galios.

8. DEINALŲ TARNAVIMAS VIETINĖJE VISATOJE

Rojaus Dvasiniai Sūnūs yra unikalių būtybės, kilusios iš Trejybės, ir yra vieninteliai Trejybės tvariniai, kurie yra taip glaudžiai susieti su dualistinės kilmės visatų elgesiu. Jie yra su meile atsidavę mirtingųjų tvarinių ir dvasinių būtybių žemesniųjų kategorijų švietimo tarnystei. Savo darbus jie pradeda vietinėse sistemose ir, sutinkamai su patyrimu ir pasiekimu, yra perkeltami pirmyn į vidų per žvaigždyno tarnystę į vietinio kūrinio aukščiausiąjį darbą. Gavę savo patyrimo patvirtinimą, jie gali tapti dvasiniais ambasadoriais, atstovaujančiais savo tarnystės vietinėms visatoms.

Tikslaus Sūnų Mokytojų skaičiaus Nebadone aš nežinau; jų yra daug tūkstančių. Melkizedeko mokyklose daug skyrių vadovų priklauso šitai kategorijai, tuo tarpu Salvingtono įprastai sudaryto universiteto sujungtas personalas apima daugiau negu vieną šimtą tūkstančių narių, įskaitant ir šituos Sūnus. Didžiulis jų kiekis yra tuose įvairiuose morontinio mokymo pasauliuose, bet jų veikla neapsiriboja vien tik mirtingųjų tvarinių moraliniu ir dvasiniu vystymu; jie lygiai taip rūpinasi vietinių kūrinių serafinių būtybių ir kitų vietinių gyventojų mokymu. Daugelis jų pagalbininkų yra iš

not so much concerned with universe administration as with moral enlightenment and spiritual development. They are the universal educators, being dedicated to the spiritual awakening and moral guidance of all realms. Their ministry is intimately interrelated with that of the personalities of the Infinite Spirit and is closely associated with the Paradise ascension of creature beings.

20:7.4 (230.6) These Sons of the Trinity partake of the combined natures of the three Paradise Deities, but in Havona they seem more to reflect the nature of the Universal Father. In the superuniverses they seem to portray the nature of the Eternal Son, while in the local creations they appear to show forth the character of the Infinite Spirit. In all universes they are the embodiment of service and the discretion of wisdom.

20:7.5 (230.7) Unlike their Paradise brethren, Michaels and Avonals, Trinity Teacher Sons receive no preliminary training in the central universe. They are dispatched directly to the headquarters of the superuniverses and from there are commissioned for service in some local universe. In their ministry to these evolutionary realms they utilize the combined spiritual influence of a Creator Son and the associated Magisterial Sons, for the Daynals do not possess a spiritual drawing power in and of themselves.

8. LOCAL UNIVERSE MINISTRY OF THE DAYNALS

20:8.1 (231.1) The Paradise Spiritual Sons are unique Trinity-origin beings and the only Trinity creatures to be so completely associated with the conduct of the dual-origin universes. They are affectionately devoted to the educational ministry to mortal creatures and the lower orders of spiritual beings. They begin their labors in the local systems and, in accordance with experience and achievement, are advanced inward through the constellation service to the highest work of the local creation. Upon certification they may become spiritual ambassadors representing the local universes of their service.

20:8.2 (231.2) The exact number of Teacher Sons in Nebadon I do not know; there are many thousands of them. Many of the heads of departments in the Melchizedek schools belong to this order, while the combined staff of the regularly constituted University of Salvington embraces over one hundred thousand including these Sons. Large numbers are stationed on the various morontia-training worlds, but they are not wholly occupied with the spiritual and intellectual advancement of mortal creatures; they are equally concerned with the instruction of seraphic beings and other

tvarinių sutrejbintų būtybių gretų.

Sūnūs Mokytojai sudaro tuos fakultetus, kurie egzaminuoja ir tikrina kvalifikaciją ir patvirtina visatos tarnystės visas pavaldžias fazes, pradedant tolimesniųjų postų sargybinių pareigomis ir baigiant žvaigždžių stebėtojų pareigomis. Jie vykdo amžius trunkantį mokymo kursą, pradedant planetiniais kursais ir baigiant aukštuoju Išminties Koledžu, esančiu Salvingtone. Pripažinimas, pažymintis pastangas ir pasiekimą, yra suteikiamas visiems, kylantiems mirtingiesiems ar ambicingiems cherubimams, kurie užbaigia šituos išminties ir tiesos jaudinančius patyrimus.

Visose visatose visi Dievo Sūnūs yra dėkingi šitiems amžinai ištikimiesiems ir visuotinai sumaniems Trejybės Sūnams Mokytojams. Jie yra iškiliai visų dvasinių asmenybių mokytojai, net patikrinti ir teisingi pačių Dievo Sūnų mokytojai. Bet vargu ar aš galiu jus informuoti apie Sūnų Mokytojų pareigų ir funkcijų begalines smulkmenas. Deinalų sūnystės veiklos milžiniška sfera bus geriau suprantama Urantijoje tada, kada jūs būsite labiau išsivystę savo intelektu, ir po to, kada bus nutraukta jūsų planetos dvasinė izoliacija.

9. DEINALŲ PLANETINĖ TARNYSTĖ

Kada evoliuciniame pasaulyje įvykių raida pažymi, jog laikas yra pribrendęs tam, kad būtų pradėtas dvasinis amžius, tada į šitą tarnystę Trejybės Sūnūs Mokytojai visada vyksta savanoriškai. Jūs nesate susipažinę su šitų sūnų kategorija, nes Urantija niekada nepatyrė dvasinio amžiaus, kosminio švietimo tūkstantmečio. Bet Sūnūs Mokytojai jūsų pasaulyje lankosi net ir dabar turėdami tikslą suformuluoti planus, susijusius su savo projektuojamu gyvenimu jūsų sferoje. Urantijoje jie turės pasirodyti po to, kai jos gyventojai bus pasiekę santykinį išsilaisvinimą iš gyvuliškumo grandinių ir iš materializmo pančių.

Trejybės Sūnūs Mokytojai neturi nieko bendro su dieviškosios tvarkos planetoje užbaigimu. Jie taip pat nei teisia mirusiuosius, nei perveda gyvuosius, bet kiekvienos planetinės misijos metu juos lydi vienas Sūnus Arbitras, kuris ir atlieka visą šitą tarnystę. Sūnūs Mokytojai rūpinasi vien tik tai dvasinio amžiaus pradėjimu, dvasinių realybių eros aušra evoliucinėje planetoje. Jie materialių žinių ir žemiškosios išminties dvasinius analogus padaro realiais.

Sūnūs Mokytojai savo vizituojamose planetose paprastai pasilieka vieną tūkstantį metų planetos laiku. Vienas Sūnus Mokytojas vadovauja planetos valdymui planetinio tūkstantmečio

natives of the local creations. Many of their assistants are drawn from the ranks of the creature-trinitized beings.

20:8.3 (231.3) The Teacher Sons compose the faculties who administer all examinations and conduct all tests for the qualification and certification of all subordinate phases of universe service, from the duties of outpost sentinels to those of star students. They conduct an agelong course of training, ranging from the planetary courses up to the high College of Wisdom located on Salvington. Recognition indicative of effort and attainment is granted to all, ascending mortal or ambitious cherubim, who complete these adventures in wisdom and truth.

20:8.4 (231.4) In all universes all the Sons of God are beholden to these ever-faithful and universally efficient Trinity Teacher Sons. They are the exalted teachers of all spirit personalities, even the tried and true teachers of the Sons of God themselves. But of the endless details of the duties and functions of the Teacher Sons I can hardly instruct you. The vast domain of Daynals-sonship activities will be better understood on Urantia when you are more advanced in intelligence, and after the spiritual isolation of your planet has been terminated.

9. PLANETARY SERVICE OF THE DAYNALS

20:9.1 (231.5) When the progress of events on an evolutionary world indicates that the time is ripe to initiate a spiritual age, the Trinity Teacher Sons always volunteer for this service. You are not familiar with this order of sonship because Urantia has never experienced a spiritual age, a millennium of cosmic enlightenment. But the Teacher Sons even now visit your world for the purpose of formulating plans concerning their projected sojourn on your sphere. They will be due to appear on Urantia after its inhabitants have gained comparative deliverance from the shackles of animalism and from the fetters of materialism.

20:9.2 (231.6) Trinity Teacher Sons have nothing to do with terminating planetary dispensations. They neither judge the dead nor translate the living, but on each planetary mission they are accompanied by a Magisterial Son who performs these services. Teacher Sons are wholly concerned with the initiation of a spiritual age, with the dawn of the era of spiritual realities on an evolutionary planet. They make real the spiritual counterparts of material knowledge and temporal wisdom.

20:9.3 (232.1) The Teacher Sons usually remain on their visitation planets for one thousand years of planetary time. One Teacher Son presides over the planetary millennial reign and is assisted by

laikotarpiu, o jam padeda septyniasdešimt jo kategorijos partnerių. Deinalai neįsikūnija arba kitoki būdu nesimaterializuoja, kad būtų matomi mirtingosioms būtybėms; dėl to ryšys su vizituojamu pasauliu yra palaikomas Spindinčiųjų Vakaro Žvaigždžių, vietinės visatos asmenybių, kurios yra susietos su Trejybės Sūnumis Mokytojais, veikla.

Deinalai į vizituojamą pasaulį gali sugrįžti daug kartų, ir po jų paskutiniosios misijos toji planeta bus palydėta į sferos šviesos ir gyvenimo nusistovėjusį statusą, dabartinio visatos amžiaus visų mirtingųjų apgyvendintų pasaulių evoliucinį tikslą. Mirtingųjų Užbaigtumo Korpusas didele dalimi yra susijęs su tomis sferomis, kurios yra įsitvirtinusios šviesoje ir gyvenime, o jų planetinė veikla yra susieta su Sūnų Mokytojų veikla. Iš tikrųjų, Deinalų sūnystės visa kategorija yra labai artimai susieta su užbaigtųjų veiklos visomis fazėmis laiko ir erdvės evoliuciniuose kūriniuose.

Trejybės Sūnūs Mokytojai atrodo, jog yra taip visiškai tapatinami su mirtingojo žengimo pirmyn režimu per evoliucinio kilimo ankstesnes pakopas, jog dažnai mes prieiname prie to, kad svarstome apie jų įmanomą susivienijimą su užbaigtais ateities visatų neatskleistoje karjeroje. Mes pastebime, jog supervisatų administratoriai iš dalies yra asmenybės, kilusios iš Trejybės, ir iš dalies, kylantieji evoliuciniai tvariniai, apkabinti Trejybės. Mes tvirtai tikime, kad Sūnūs Mokytojai ir užbaigtieji dabar yra įsitraukę į tai, kad įgytų patyrimą, susietą su laiku, kas gali būti jų parengtinis mokymas tam, kad jie būtų paruošti glaudžiam susivienijimui kažkokioje neapreikštoje ateities lemtyje. Uversoje mes manome būtent taip, jog kada supervisatos bus galutinai įsitvirtinusios šviesoje ir gyvenime, tada šitie Rojaus Sūnūs Mokytojai, kurie taip giliai susipažino su evoliucinių pasaulių problemomis ir taip ilgai buvo susieti su evoliucinių mirtingųjų karjera, galbūt bus pervesti į amžinąjį susivienijimą su Užbaigtumo Rojaus Korpusu.

10. ROJAUS SŪNŲ SUVIENYTA TARNYSTĖ

Visi Dievo Rojaus Sūnūs yra dieviški kilme ir prigimtimi. Kiekvieno Rojaus Sūnaus darbas kiekvieno pasaulio labui yra lygiai toks, tarsi tas tarnaujantis Sūnus būtų pirmasis ir vienintelis Dievo Sūnus.

Rojaus Sūnūs yra Dievybės trijų asmenų veikiančios prigimties dieviškasis pateikimas laiko ir erdvės sferoms. Sūnūs Kūrėjai, Sūnūs Arbitrai, ir Trejybės Sūnūs Mokytojai yra amžinųjų Dievybių dovanos žmonių vaikams ir visiems kitiems visatos tvariniams, turintiems kilimo potencialą.

seventy associates of his order. The Daynals do not incarnate or otherwise so materialize themselves as to be visible to mortal beings; therefore is contact with the world of visitation maintained through the activities of the Brilliant Evening Stars, local universe personalities who are associated with the Trinity Teacher Sons.

20:9.4 (232.2) The Daynals may return many times to an inhabited world, and following their final mission the planet will be ushered into the settled status of a sphere of light and life, the evolutionary goal of all the mortal-inhabited worlds of the present universe age. The Mortal Corps of the Finality has much to do with the spheres settled in light and life, and their planetary activities touch upon those of the Teacher Sons. Indeed, the whole order of Daynal sonship is intimately connected with all phases of finaliter activities in the evolutionary creations of time and space.

20:9.5 (232.3) The Trinity Teacher Sons seem to be so completely identified with the regime of mortal progression through the earlier stages of evolutionary ascension that we are often led to speculate regarding their possible association with the finaliters in the undisclosed career of the future universes. We observe that the administrators of the superuniverses are part Trinity-origin personalities and part Trinity-embraced ascendant evolutionary creatures. We firmly believe that the Teacher Sons and the finaliters are now engaged in acquiring the experience of time-association which may be the preliminary training to prepare them for close association in some unrevealed future destiny. On Uversa it is our belief that, when the superuniverses are finally settled in light and life, these Paradise Teacher Sons, who have become so thoroughly familiar with the problems of evolutionary worlds and have been so long associated with the career of evolutionary mortals, will probably be transferred to eternal association with the Paradise Corps of the Finality.

10. UNITED MINISTRY OF THE PARADISE SONS

20:10.1 (232.4) All the Paradise Sons of God are divine in origin and in nature. The work of each Paradise Son in behalf of each world is just as if the Son of service were the first and only Son of God.

20:10.2 (232.5) The Paradise Sons are the divine presentation of the acting natures of the three persons of Deity to the domains of time and space. The Creator, Magisterial, and Teacher Sons are the gifts of the eternal Deities to the children of men and to all other universe creatures

Šitie Dievo Sūnūs yra dieviškieji tarnai, kurie yra nenutrūkstamai atsidavę tam darbui, kad padėtų laiko tvariniams pasiekti aukščiausiąjį dvasinį amžinybės tikslą.

Sūnuose Kūrėjuose Visuotinio Tėvo meilė yra sumaišyta su Amžinojo Sūnaus gailestingumu, o vietinėms visatoms yra atskleidžiama Mykolų kuriančiąja galia, kupinu meilės tarnavimu, ir supratinga aukščiausiąja valdžia. Sūnuose Arbitruose Amžinojo Sūnaus gailestingumas, suvienytas su Begalinės Dvasios tarnavimu, evoliucinėms sferoms yra apreiškiamas šitų Avonalų nuosprendžio, tarnavimo, ir savęs padovanojimo karjera. Trejybės Sūnuose Mokytojuose trijų Rojaus Dievybių meilė, gailestingumas, ir tarnavimas yra suderinti aukščiausiais laiko-erdvės vertybių lygiais, ir visatoms yra pateikiami kaip gyvoji tiesa, dieviškasis gėris, ir tikrasis dvasinis grožis.

Vietinėse visatose šitos sūnystės kategorijos bendradarbiauja tam, kad įgyvendintų Rojaus Dievybių apreiškimą erdvės tvariniams: Kaip vietinės visatos Tėvas, Sūnus Kūrėjas pavaizduoja Visuotinio Tėvo begalinį charakterį. Kaip save padovanojantys gailestingumo Sūnūs, Avonalai apreiškia neprilygstamą Amžinojo Sūnaus beribės užuojautos prigimtį. Kaip kylančiųjų asmenybių tikrieji mokytojai, Trejybės Deinalai Sūnūs atskleidžia Begalinės Dvasios mokytojo asmenybę. Savo dieviškai tobulu bendradarbiavimu, Mykolai, Avonalai, ir Deinalai prisideda prie Dievo Aukščiausiojo asmenybės ir aukščiausiosios valdžios aktualizavimo ir apreiškimo laiko-erdvės visatose ir šitoms visatoms. Savo trivienės veiklos harmonijoje šitie Dievo Rojaus Sūnūs visą laiką veikia Dievybės asmenybių avangarde, kada dalyvauja niekada nesibaigiančiame Pirmojo Šaltinio ir Centro dieviškumo plėtime iš amžinosios Rojaus Salos į erdvės nežinomas gelmes.

[Pateikta Išminties Tobulintojo iš Uversos.]

of ascension potential. These Sons of God are the divine ministers who are unceasingly devoted to the work of helping the creatures of time attain the high spiritual goal of eternity.

20:10.3 (232.6) In the Creator Sons the love of the Universal Father is blended with the mercy of the Eternal Son and is disclosed to the local universes in the creative power, loving ministry, and understanding sovereignty of the Michaels. In the Magisterial Sons the mercy of the Eternal Son, united with the ministry of the Infinite Spirit, is revealed to the evolutionary domains in the careers of these Avonals of judgment, service, and bestowal. In the Trinity Teacher Sons the love, mercy, and ministry of the three Paradise Deities are co-ordinated on the highest time-space value-levels and are presented to the universes as living truth, divine goodness, and true spiritual beauty.

20:10.4 (233.1) In the local universes these orders of sonship collaborate to effect the revelation of the Deities of Paradise to the creatures of space: As the Father of a local universe, a Creator Son portrays the infinite character of the Universal Father. As the bestowal Sons of mercy, the Avonals reveal the matchless nature of the Eternal Son of infinite compassion. As the true teachers of ascending personalities, the Trinity Daynal Sons disclose the teacher personality of the Infinite Spirit. In their divinely perfect co-operation, Michaels, Avonals, and Daynals are contributing to the actualization and revelation of the personality and sovereignty of God the Supreme in and to the time-space universes. In the harmony of their triune activities these Paradise Sons of God ever function in the vanguard of the personalities of Deity as they follow the never-ending expansion of the divinity of the First Great Source and Center from the everlasting Isle of Paradise into the unknown depths of space.

20:10.5 (233.2) [Presented by a Perfector of Wisdom from Uversa.]

21 Dokumentas. Rojaus Sūnūs Kūrėjai

⇐ 020

URANTIJOS KNYGA

022 ⇐

I DALIS. CENTRINĖ VISATA IR SUPERVISATOS

21 DOKUMENTAS. ROJAUS SŪNŪS KŪRĖJAI

Skyrius

ĮVADAS

1. Sūnų Kūrėjų kilmė ir prigimtis
2. Vietinių visų Kūrėjai
3. Vietinės visatos suverenumas
4. Mykolų savęs padovanojimai
5. Sūnų Šeimininkų ryšys su visata
6. Mykolų Šeimininkų likimas

PAPER 21

THE PARADISE CREATOR SONS

SECTIONS

Introduction

1. Origin and Nature of Creator Sons
2. The Creators of Local Universes
3. Local Universe Sovereignty
4. The Michael Bestowals
5. Relation of Master Sons to the Universe
6. Destiny of the Master Michaels

ĮVADAS

SŪNŪS Kūrėjai yra laiko ir erdvės vietinių visatų sutvėrėjai ir valdovai. Šitie visatų kūrėjai ir valdovai yra dualios kilmės, įkūnijantys Dievo Tėvo ir Dievo Sūnaus bruožus. Bet kiekvienas Sūnus Kūrėjas vienas nuo kito skiriasi; kiekvienas yra unikalus prigimtimi, o taip pat ir asmenybe; kiekvienas yra savosios kilmės tobulo dieviškojo idealo "vienintelis sutvertas Sūnus."

Šitie aukštieji Sūnūs didžiuliame darbe, organizuodami, vystydami, ir tobulindami vietinę visatą, visada naudojasi Visuotinio Tėvo palaikančiu pritarimu. Sūnų Kūrėjų ryšys su savo Visuotiniu Tėvu yra jaudinantis ir nuostabus. Be jokios abejonės Dievybės tėvų toji giluminė meilė savo dieviškiems palikuonims yra tos gražios ir beveik dieviškos meilės, kurią net ir mirtingieji tėvai jaučia savo vaikams, šaltinis.

Šitie pirminiai Rojaus Sūnūs yra įsmeinti kaip Mykolai. Kada jie išvyksta iš Rojaus tam, kad įkurtų savo visatas, tada jie yra žinomi kaip Mykolai Kūrėjai. Kada būna įtvirtinti aukščiausiojoje valdžioje, tada jie yra vadinami Mykolais Šeimininkais. Kartais jų Nebadono vietinės visatos valdovą mes vadiname Mykolu

INTRODUCTION

21:0.1 (234.1) THE Creator Sons are the makers and rulers of the local universes of time and space. These universe creators and sovereigns are of dual origin, embodying the characteristics of God the Father and God the Son. But each Creator Son is different from every other; each is unique in nature as well as in personality; each is the "only-begotten Son" of the perfect deity ideal of his origin.

21:0.2 (234.2) In the vast work of organizing, evolving, and perfecting a local universe, these high Sons always enjoy the sustaining approval of the Universal Father. The relationship of the Creator Sons with their Paradise Father is touching and superlative. No doubt the profound affection of the Deity parents for their divine progeny is the wellspring of that beautiful and well-nigh divine love which even mortal parents bear their children.

21:0.3 (234.3) These primary Paradise Sons are personalized as Michaels. As they go forth from Paradise to found their universes, they are known as Creator Michaels. When settled in supreme authority, they are called Master Michaels. Sometimes we refer to the sovereign of your universe of Nebadon as Christ Michael. Always

Kristumi. Visada ir amžinai iš tikrųjų jie valdo taip, kaip ir pridera "Mykolo kategorijai," kuri turi savosios kategorijos ir prigimties pirmojo Sūnaus vardą.

Originalusis arba pirmagimis Mykolas niekada nepatyrė įsikūnijimo kaip materialio būtybės, bet septynis kartus jis perėjo per dvasinio tvarinio pakilimo patyrimą Havonos septyniuose grandinėse, žengdamas pirmyn iš centrinio kūrinio išorinių sferų į labiausiai vidinę grandinę. Mykolų kategorija su didžiąja visata yra susipažinusi skersai išilgai; laiko ir erdvės vaikai neturi nė vieno esminio patyrimo, kuriame Mykolai nebūtų dalyvavę asmeniškai; jie iš tikrųjų turi ne tiksliai dieviškąją prigimtį, bet taip pat ir jūsų prigimtį, turint omenyje visas prigimtis, pradedant nuo aukščiausiosios ir baigiant žemiausiąja.

Originalusis Mykolas yra pirminių Rojaus Sūnų vadovas, kada jie susirenka į pasitarimą visų daiktų centre. Nedaug laiko praėjo nuo tada, kada mes Uversoje įrašėme visuotinę programą apie nepaprastąją konklavą amžinojoje Saloje, kur dalyvavo vienas šimtas penkiasdešimt tūkstančių Sūnų Kūrėjų, susirinkusių savo tėvų akivaizdoje ir įsitraukusių į diskusijas apie visatų visatos suvienijimo ir stabilizavimo pažangą. Tai buvo parinktoji Mykolų Aukščiausiųjų Valdovų, septynis kartus save padovanojusių Sūnų, grupė.

and forever do they reign after the "order of Michael," that being the designation of the first Son of their order and nature.

21:0.4 (234.4) The original or first-born Michael has never experienced incarnation as a material being, but seven times he passed through the experience of spiritual creature ascent on the seven circuits of Havona, advancing from the outer spheres to the innermost circuit of the central creation. The order of Michael knows the grand universe from one end to the other; there is no essential experience of any of the children of time and space in which the Michaels have not personally participated; they are in fact partakers not only of the divine nature but also of your nature, meaning all natures, from the highest to the lowest.

21:0.5 (234.5) The original Michael is the presiding head of the primary Paradise Sons when they assemble for conference at the center of all things. Not long since on Uversa we recorded a universal broadcast of a conclave extraordinary on the eternal Isle of one hundred fifty thousand Creator Sons assembled in the parental presence and engaged in deliberations having to do with the progress of the unification and stabilization of the universe of universes. This was a selected group of Sovereign Michaels, sevenfold bestowal Sons.

1. SŪNŲ KŪREJŲ KILMĖ IR PRIGIMTIS

Kada Amžinajame Sūnuje absoliučios dvasinės idėjos pilnatvė susiduria su absoliučia asmenybės sampratos pilnatve Visuotiniame Tėve, kada tokia kūrybinė sąjunga yra galutinai ir visiškai pasiekta, kada tokia absoliuti dvasios tapatybė ir tokia asmenybės sampratos begalinė vienovė atsiranda, tada, tuo pačiu metu ir toje pačioje vietoje, nieko neprarandant nė vienoje iš Dievybės begalinių asmenybių arba išskirtinių teisių, akimirksniu atsiranda subrendęs naujas ir originalus Sūnus Kūrėjas, vienintelis sutvertas Sūnus iš tobulo idealo ir galingos idėjos, kurių sąjunga ir sukuria šitą galios ir tobulumo naują kūrėjo asmenybę.

Kiekvienas Sūnus Kūrėjas yra visatų visatos amžinai egzistuojančiųjų Kūrėjų, tų dviejų bagalinių ir amžinų ir tobulų protų originalių sąvokų tobulo sąjungos vienintelis sutvertas ir vienintelis sutveriamas palikuonis. Niekada negali būti kito tokio Sūnaus, nes kiekvienas Sūnus Kūrėjas yra beribė, užbaigta, ir galutinė išraiška ir įkūnijimas kiekvienos dieviškosios tikrovės kiekvienos galimybės kiekvieno bruožo kiekvienos fazės visa kas, kas tik galėjo per visą amžinybę kada nors būti surasta šituose dieviškuosiuose kūrybiniuose potencialuose, kas tik galėjo būti išreikšta šitų dieviškųjų kūrybinių potencialų, ir kas tik galėjo

1. ORIGIN AND NATURE OF CREATOR SONS

21:1.1 (234.6) When the fullness of absolute spiritual ideation in the Eternal Son encounters the fullness of absolute personality concept in the Universal Father, when such a creative union is finally and fully attained, when such absolute identity of spirit and such infinite oneness of personality concept occur, then, right then and there, without the loss of anything of personality or prerogative by either of the infinite Deities, there flashes into full-fledged being a new and original Creator Son, the only-begotten Son of the perfect ideal and the powerful idea whose union produces this new creator personality of power and perfection.

21:1.2 (235.1) Each Creator Son is the only-begotten and only-begettable offspring of the perfect union of the original concepts of the two infinite and eternal and perfect minds of the ever-existent Creators of the universe of universes. There never can be another such Son because each Creator Son is the unqualified, finished, and final expression and embodiment of all of every phase of every feature of every possibility of every divine reality that could, throughout all eternity, ever be found in, expressed by, or evolved from, those divine creative potentials which united to bring this Michael Son into existence. Each Creator Son is

išsivystyti iš šitų dieviškųjų kūrybinių potencialų, kurie susivienijo tam, kad pagimdytų šitą Sūnų Mykolą. Kiekvienas Sūnus Kūrėjas yra suvienytų dievybės sąvokų, kurios sudaro jo dieviškąją kilmę, absoliutas.

Šitų Sūnų Kūrėjų dieviškieji bruožai, iš esmės, po lygiai atsirado iš abiejų Rojaus tėvų savybių. Visi turi Visuotinio Tėvo dieviškosios prigimties ir Amžinojo Sūnaus kūrybinių išskirtinių teisių pilnatvę, tačiau kada mes stebime Mykolo funkcijų praktinį veikimą visatoje, tada matome akivaizdžius skirtumus. Kai kurie Sūnūs Kūrėjai pasirodo, jog yra labiau panašūs į Dievą Tėvą; kiti yra panašesni į Dievą Sūnų. Pavyzdžiui: Administravimo pobūdis Nebadono visatoje leidžia daryti prielaidą, kad jos Kūrėjas ir valdantis Sūnus yra tas, kurio prigimtis ir charakteris labiau panašėja į Amžinojo Sūnaus Motinos prigimtį ir charakterį. Toliau reikėtų konstatuoti, jog kai kurioms visatoms vadovauja Rojaus Mykolai, kurie pasirodo, jog yra vienodai panašūs į Dievą Tėvą ir į Dievą Sūnų. Ir šitie pastebėjimai jokių būdu neišreiškia kokios nors kritikos; jie tiesiog yra fakto užfiksavimas.

Aš nežinau egzistuojančiųjų Sūnų Kūrėjų tikslaus skaičiaus, bet turiu rimtų priežasčių manyti, kad jų yra daugiau negu septyni šimtai tūkstančių. Dabar, mes žinome, jog yra tiksliai septyni šimtai tūkstančių Dienų Sąjungų, ir daugiau jų nebekuriama. Mes taip pat matome, jog dabartiniame visatos amžiuje sudaryti planai atrodo, kad pažymi, jog viena Dienų Sąjunga turi būti kiekvienoje vietinėje visatoje kaip patariantysis Trejybės ambasadorius. Mes toliau pažymime, jog nuolat augantis Sūnų Kūrėjų skaičius jau viršija Dienų Sąjungų pastovų skaičių. Bet kas susiję su likimu tų Mykolų, kurie viršija septynis šimtus tūkstančių, tai mūsų niekada apie tai neinformavo.

2. VIETINIŲ VISAŲ KŪREJAI

Pirminės kategorijos Rojaus Sūnūs yra savo atitinkamų sferų, laiko ir erdvės vietinių visatų, septynių evoliucinių supervisatų bazinių kūrybinių vienetų, modeliuotojai, kūrėjai, statybininkai, ir administratoriai. Sūnui Kūrėjui yra leidžiama pasirinkti savosios kosminės ateities veiklos vietą erdvėje, bet iki tol, kada jis gali pradėti savosios visatos bent jau fizinį organizavimą, jis turi praleisti ilgą stebėjimo laikotarpį, skirtą tam, kad studijuotų savo vyresniųjų brolių pastangas įvairiuose kūriniuose, išdėstytuose savo numatomo veikimo supervisatoje. Ir iki viso šito, Sūnus Mykolas bus užbaigęs Rojaus stebėjimo ir Havonos mokymosi ilgą ir unikalų patyrimą.

the absolute of the united deity concepts which constitute his divine origin.

21:1.3 (235.2) The divine natures of these Creator Sons are, in principle, derived equally from the attributes of both Paradise parents. All partake of the fullness of the divine nature of the Universal Father and of the creative prerogatives of the Eternal Son, but as we observe the practical outworking of the Michael functions in the universes, we discern apparent differences. Some Creator Sons appear to be more like God the Father; others more like God the Son. For example: The trend of administration in the universe of Nebadon suggests that its Creator and ruling Son is one whose nature and character more resemble that of the Eternal Mother Son. It should be further stated that some universes are presided over by Paradise Michaels who appear equally to resemble God the Father and God the Son. And these observations are in no sense implied criticisms; they are simply a recording of fact.

21:1.4 (235.3) I do not know the exact number of Creator Sons in existence, but I have good reasons for believing that there are more than seven hundred thousand. Now, we know that there are exactly seven hundred thousand Unions of Days and no more are being created. We also observe that the ordained plans of the present universe age seem to indicate that one Union of Days is to be stationed in each local universe as the counseling ambassador of the Trinity. We note further that the constantly increasing number of Creator Sons already exceeds the stationary number of the Unions of Days. But concerning the destiny of the Michaels beyond seven hundred thousand, we have never been informed.

2. THE CREATORS OF LOCAL UNIVERSES

21:2.1 (235.4) The Paradise Sons of the primary order are the designers, creators, builders, and administrators of their respective domains, the local universes of time and space, the basic creative units of the seven evolutionary superuniverses. A Creator Son is permitted to choose the space site of his future cosmic activity, but before he may begin even the physical organization of his universe, he must spend a long period of observation devoted to the study of the efforts of his older brothers in various creations located in the superuniverse of his projected action. And prior to all this, the Michael Son will have completed his long and unique experience of Paradise observation and Havona training.

Kada Sūnus Kūrėjas išvyksta iš Rojaus tam, kad pradėtų visatos tvėrimo jaudinantį patyrimą, kad taptų savo paties organizuotos vietinės visatos vadovu—iš tikrųjų Dievu—tada jis, pirmą kartą, būna artimame ryšyje su Trečiuoju Šaltiniu ir Centru, ir daugeliu atžvilgių priklausančiu nuo šio Centro. Begalinė Dvasia, nors gyvena kartu su Tėvu ir Sūnumi visų daiktų centre, turi lemtį veikti kaip kiekvieno Sūnaus Kūrėjo realus ir veiksmingas padėjėjas. Todėl iš tiesų kiekvieną Sūną Kūrėją lydi Begalinės Dvasios Kuriančioji Dukra, toji būtybė, kuri turi likimą tapti Dieviškuoju Tarnu, naujosios vietinės visatos Motina Dvasia.

Šita proga Sūnaus Mykolo išvykimas amžiams išlaisvina iš Rojaus Šaltinių ir Centrų savo kūrėjo išimties teises, veikiamas tikrai tam tikrų apribojimų, kurie yra neatskiriami nuo šitų Šaltinių ir Centrų ikegzistencijos, ir tam tikrų kitokių antecedentinių galių ir buvimų. Tarp šitų apribojimų kūrėjui, kuris šiaip jau yra vietinės visatos Tėvas, turintis visagalio kūrėjo išimties teises, yra tai, kad:

1 . *Energija-materija* yra kontroliuojama Begalinės Dvasios. Prieš tai, kada bet kokios naujos daiktų formos, didelės ar mažos, gali būti sukurtos, prieš tai, kada gali būti mėginama kaip nors iš naujo transformuoti energiją-materiją, Sūnus Kūrėjas turi užsitikrinti Begalinės Dvasios sutikimą ir darbinį bendradarbiavimą.

2 . *Tvarinių modelių ir tipų* kontroliuoja Amžinasis Sūnus. Prieš tai, kada Sūnus Kūrėjas gali įsitraukti į bet kokio naujo būtybės tipo, bet kokio naujo tvarinio modelio, sukūrimą, jis turi užsitikrinti Amžinojo ir Pirminio Sūnaus Motinos sutikimą.

3 . *Asmenybę* sumodeliuoja ir padovanoja Visuotinis Tėvas.

Proto tipus ir modelių nulemia įkitvarininiai būties faktoriai. Po to, kada jie būna suvienyti tam, kad sudarytų tvarinį (asmenį arba kitokį), tada protas yra Trečiojo Šaltinio ir Centro apdovanojimas, visuotinis proto tarnavimo šaltinis visoms būtybėms žemesniame už Rojaus Kūrėjų lygį.

Dvasios modelių ir tipų kontrolė priklauso nuo jų pasireiškimo lygio. Galiausiai dvasinį modelį kontroliuoja Trejybė arba Trejybės asmenybių—Tėvo, Sūnaus, ir Dvasios—ikitrejbūnis dvasinis apdovanojimas.

Kada toks tobulas ir dieviškas Sūnus savo pasirinktai visatai pasiima vietą erdvėje; kada visatos materializavimo ir bendros pusiausvyros pirminės problemos būna išspręstos; kada jis būna suformavęs efektyvią ir bendradarbiaujančią darbinę sąjungą su Begalinės Dvasios

21:2.2 (235.5) When a Creator Son departs from Paradise to embark upon the adventure of universe making, to become the head — virtually the God — of the local universe of his own organization, then, for the first time, he finds himself in intimate contact with, and in many respects dependent upon, the Third Source and Center. The Infinite Spirit, though abiding with the Father and the Son at the center of all things, is destined to function as the actual and effective helper of each Creator Son. Therefore is each Creator Son accompanied by a Creative Daughter of the Infinite Spirit, that being who is destined to become the Divine Minister, the Mother Spirit of the new local universe.

21:2.3 (236.1) The departure of a Michael Son on this occasion forever liberates his creator prerogatives from the Paradise Sources and Centers, subject only to certain limitations inherent in the pre-existence of these Sources and Centers and to certain other antecedent powers and presences. Among these limitations to the otherwise all-powerful creator prerogatives of a local universe Father are the following:

21:2.4 (236.2) 1. *Energy-matter* is dominated by the Infinite Spirit. Before any new forms of things, great or small, may be created, before any new transformations of energy-matter may be attempted, a Creator Son must secure the consent and working co-operation of the Infinite Spirit.

21:2.5 (236.3) 2. *Creature designs and types* are controlled by the Eternal Son. Before a Creator Son may engage in the creation of any new type of being, any new design of creature, he must secure the consent of the Eternal and Original Mother Son.

21:2.6 (236.4) 3. *Personality* is designed and bestowed by the Universal Father.

21:2.7 (236.5) The types and patterns of *mind* are determined by the precreature factors of being. After these have been associated to constitute a creature (personal or otherwise), mind is the endowment of the Third Source and Center, the universal source of mind ministry to all beings below the level of Paradise Creators.

21:2.8 (236.6) The control of *spirit* designs and types depends on the level of their manifestation. In the last analysis, spiritual design is controlled by the Trinity or by the pre-Trinity spirit endowments of the Trinity personalities — Father, Son, and Spirit.

21:2.9 (236.7) When such a perfect and divine Son has taken possession of the space site of his chosen universe; when the initial problems of universe materialization and of gross equilibrium have been resolved; when he has formed an effective and co-operative working union with the

papildančiąja Dukra—tada iš tiesų šitas Visatos Sūnus ir šita Visatos Dvasia inicijuoja tą ryšį, kuris yra sumanytas tam, kad sukurtų nesuskaičiuojamą gausybę savo visatos vaikų. Sąsajoje su šituo įvykiu Rojaus Begalinės Dvasios Kuriančiosios Dvasios sukoncentravimas pasikeičia prigimtimi įgaudamas vietinės visatos Motinos Dvasios asmenines savybes.

Nepaisant to, jog visi Sūnūs Kūrėjai yra dieviškai panašūs į savo Rojaus tėvus, bet nė vienas iš jų nėra panašus į kitą; kiekvienas yra unikalus, skirtingas, išimtinis, ir originalus savąja *prigimtimi*, o taip pat ir asmenybe. Ir kadangi jie yra savo atitinkamų valdų gyvybės planų architektai ir tvėrėjai, tai šitas pats skirtingumas užtikrina, kad jų valdos taip pat bus skirtingos pagal Mykolo sukaupto gyvenimo patyrimo, kuris gali būti sukurtas arba vėliau išvystytas savo valdose, kiekvieną formą ir fazę. Todėl vietinės visatos vietinių tvarinių kategorijos yra gana įvairios. Nėra dviejų visatų, kurias administruotų arba kuriose gyventų dualios kilmės vietinės būtybės, kurios visais atžvilgiais būtų tapачios. Bet kurioje supervisatoje, pusė neatskiriamų nuo jų požymių yra gana panašūs, kilę iš vienuodų Kuriančiųjų Dvasių; kita pusė yra skirtinga, kilusi iš skirtingų Sūnų Kūrėjų. Bet toks skirtingumas nėra būdingas tiems tvariniams, kurie yra kilę vien tik iš Kuriančiosios Dvasios, o taip pat ir toms atvykusioms būtybėms, kurios yra vietinės centrinei visatai ir supervisatom.

Kada Sūnus Mykolas iš savosios visatos būna išvykęs, tada jai vadovauja pirmoji visatoje gimusi būtybė, Ryškioji ir Ryto Žvaigždė, vietinės visatos pagrindinis vykdytojas. Tokiais laikotarpiais Dienų Sąjungos patarimas ir parama yra neįkainojami. Tokių išvykimų metu Sūnus Kūrėjas sugeba savo dvasinio buvimo apgyvendintuose pasauliuose ir savo mirtingųjų vaikų širdyse kontrolę iš viršaus suteikti su juo susietai Motinai Dvasiai. O vietinės visatos Motina Dvasia visada pasilieka visatos būstinėje, savo rūpestingą globą ir dvasinį tarnavimą skleisdama iki tokios evoliucinės sferos pačių tolimiausių pakraščių.

Sūnaus Kūrėjo asmeninis buvimas savo vietinėje visatoje nėra būtinas tam, kad sukurtas materialus kūrinys veiktų sklandžiai. Tokie Sūnūs gali keliauti į Rojų, ir vis vien jų visatos erdvėje toliau skries. Jie savo valdžią gali atiduoti tam, kad įsikūnytų kaip laiko vaikai; vis vien jų valdos toliau skries aplink atitinkamus savo centrus. Nė viena materialioji organizacija nėra nepriklausoma nuo Rojaus absoliučios traukos grybšnio arba nuo kosminės kontrolės iš viršaus, kuri yra neatskiriama nuo Beribio Absoliuto buvimo erdvėje.

complemental Daughter of the Infinite Spirit — then do this Universe Son and this Universe Spirit initiate that liaison which is designed to give origin to the innumerable hosts of their local universe children. In connection with this event the Creative Spirit focalization of the Paradise Infinite Spirit becomes changed in nature, taking on the personal qualities of the Mother Spirit of a local universe.

21:2.10 (236.8) Notwithstanding that all Creator Sons are divinely like their Paradise parents, none exactly resembles another; each is unique, diverse, exclusive, and original in *nature* as well as in personality. And since they are the architects and makers of the life plans of their respective realms, this very diversity insures that their domains will also be diverse in every form and phase of Michael-derived living existence which may be created or subsequently evolved therein. Hence the orders of creatures native to the local universes are quite varied. No two are administered or inhabited by dual-origin native beings who are in all respects identical. Within any superuniverse, one half of their inherent attributes are quite alike, being derived from the uniform Creative Spirits; the other half vary, being derived from the diversified Creator Sons. But such diversity does not characterize those creatures of sole origin in the Creative Spirit nor those imported beings who are native to the central or superuniverses.

21:2.11 (237.1) When a Michael Son is absent from his universe, its government is directed by the first-born native being, the Bright and Morning Star, the local universe chief executive. The advice and counsel of the Union of Days is invaluable at such times. During these absences a Creator Son is able to invest the associated Mother Spirit with the overcontrol of his spiritual presence on the inhabited worlds and in the hearts of his mortal children. And the Mother Spirit of a local universe remains always at its headquarters, extending her fostering care and spiritual ministry to the uttermost parts of such an evolutionary domain.

21:2.12 (237.2) The personal presence of a Creator Son in his local universe is not necessary to the smooth running of an established material creation. Such Sons may journey to Paradise, and still their universes swing on through space. They may lay down their lines of power to incarnate as the children of time; still their realms whirl on about their respective centers. No material organization is independent of the absolute-gravity grasp of Paradise or of the cosmic overcontrol inherent in the space presence of the Unqualified Absolute.

3. VIETINĖS VISATOS SUVERENUMAS

3. LOCAL UNIVERSE SOVEREIGNTY

Rojaus Trejbei sutikus ir konkrečiai supervisatai vadovaujančiai Pagrindinei Dvasiai patvirtinus Sūnui Kūrėjui yra suteikiamas visatos plotas. Toks veiksmas sudaro fizinės nuosavybės teisę, kosminę nuomą. Bet Sūnaus Mykolo pakėlimas iš šitos pirminės ir savo noru apribotos valdymo pakopos į savo paties užtarnautos nepriklausomybės patirtinę aukštybę yra pasiekiamas dėka jo paties asmeninio patyrimo visatos sukūrimo ir reinkarnacinio savęs padovanojimo darbe. Iki to meto, kada savęs padovanojimų dėka yra pasiekiamas užtarnautas suverenumas, jis valdo kaip Visuotinio Tėvo vicegerentas.

Sūnus Kūrėjas bet kuriuo metu galėtų pareikšti teisę į savo asmeninio kūrinio visišką suverenumą, bet jis išmintingai pasirenka šito nedaryti. Jeigu, anksčiau negu jis yra patyręs savęs padovanojimus įsikūnydamas tvarinio pavidalu, jis prisiimtų neužtarnautą aukščiausiąją valdžią, tai Rojaus asmenybės, gyvenančios jo vietinėje visatoje, iš jos išvyktų. Bet šito niekada neatsitiko nė viename iš laiko ir erdvės kūrinių.

Kūrimo gebėjimo faktas rodo suverenumo pilnatvę, bet Mykolai nusprendžia patyrimu ją užsitarnauti, tokiu būdu pasiekdami, jog išliktų visų Rojaus asmenybių, priskirtų prie vietinės visatos administracijos, visiškas bendradarbiavimas. Mes nežinome nė vieno Mykolo, kuris kada nors būtų pasielgęs priešingai; bet jie visi galėjo taip pasielgti, jie iš tiesų yra laisvalviai Sūnūs.

Sūnaus Kūrėjo suverenumas vietinėje visatoje pereina per patirtinio pasireiškimo šešis, galbūt septynis, etapus. Jie būna tokia tvarka:

1. Pirminis vicegerento suverenumas—atskira laikinoji valdžia, kuria Sūnus Kūrėjas naudojasi iki to laiko, kai su juo susieta Kuriančioji Dvasia įgauna asmenės savybes.

2. Bendras vicegerento suverenumas—šios Rojaus poros bendras valdymas po to, kada Visatos Motina Dvasia pasiekia asmenybės statusą.

3. Augantis vicegerento suverenumas—Sūnaus Kūrėjo besivystanti valdžia jo septynių savęs padovanojimų laikotarpiu.

4. Aukščiausiojo laipsnio suverenumas—įtvirtinta valdžia, užbaigus septintąjį savęs padovanojimą. Nebadone aukščiausioji nepriklausomybė tęsiasi nuo Mykolo savęs padovanojimo Urantijoje užbaigimo. Ji egzistuoja šiek tiek ilgiau kaip vieną tūkstantį devynis šimtus metų jūsų planetos laiku.

5. Augantis aukščiausiojo laipsnio suverenumas—išvystyti santykiai, atsirandantys

21:3.1 (237.3) A Creator Son is given the range of a universe by the consent of the Paradise Trinity and with the confirmation of the supervising Master Spirit of the superuniverse concerned. Such action constitutes title of physical possession, a cosmic leasehold. But the elevation of a Michael Son from this initial and self-limited stage of rulership to the experiential supremacy of self-earned sovereignty comes as a result of his own personal experiences in the work of universe creation and incarnated bestowal. Until the achievement of bestowal-earned sovereignty, he rules as vicegerent of the Universal Father.

21:3.2 (237.4) A Creator Son could assert full sovereignty over his personal creation at any time, but he wisely chooses not to. If, prior to passing through the creature bestowals, he assumed an unearned supreme sovereignty, the Paradise personalities resident in his local universe would withdraw. But this has never happened throughout all the creations of time and space.

21:3.3 (237.5) The fact of creatorship implies the fullness of sovereignty, but the Michaels choose to experientially *earn* it, thereby retaining the full co-operation of all Paradise personalities attached to the local universe administration. We know of no Michael who ever did otherwise; but they all could, they are truly freewill Sons.

21:3.4 (237.6) The sovereignty of a Creator Son in a local universe passes through six, perhaps seven, stages of experiential manifestation. These appear in the following order:

21:3.5 (237.7) 1. Initial vicegerent sovereignty — the solitary provisional authority exercised by a Creator Son before the acquirement of personal qualities by the associated Creative Spirit.

21:3.6 (237.8) 2. Conjoint vicegerent sovereignty — the joint rule of the Paradise pair subsequent to the personality achievement of the Universe Mother Spirit.

21:3.7 (238.1) 3. Augmenting vicegerent sovereignty — the advancing authority of a Creator Son during the period of his seven creature bestowals.

21:3.8 (238.2) 4. Supreme sovereignty — the settled authority following the completion of the seventh bestowal. In Nebadon, supreme sovereignty dates from the completion of Michael's bestowal on Urantia. It has existed just slightly over nineteen hundred years of your planetary time.

21:3.9 (238.3) 5. Augmenting supreme sovereignty — the advanced relationship growing out of the

dėl to, kad didžioji dauguma tvarinių sferų įsitvirtina šviesoje ir gyvenime. Šitas etapas yra susijęs su jūsų visatos nepasiekta ateitimi.

6. Trinitarinis suverenumas—naudojamas tada, kada visa vietinė visata yra įsitvirtinusi šviesoje ir gyvenime.

7. Neapreikštas suverenumas—nežinomi ateities visatos amžiaus ryšiai.

Priimdamas projektuojamos vietinės visatos pirminį vicegerento suverenumą, Mykolas Kūrėjas prisiekia Trejybei aukščiausiojo suverenumo neprisiimti tol, kol nebus užbaigti septyni savęs padovanojimai įsikūnijant tvarinių pavidalų ir kol jie nebus patvirtinti supervisatos valdovų. Bet jeigu Sūnus Mykolas, panorėjęs, negalėtų pareikšti teisės į tokį neužtarnautą suverenumą, tada nebūtų jokios prasmės duoti priesaiką šitaip nepasiegti.

Net ir tais amžiais, kurie eina iki savęs padovanojimų, Sūnus Kūrėjas savo sferą valdo beveik aukščiausiąja valdžia, kada nebūna jokio nesutarimo nė vienoje iš jos dalių. Vargu ar pasireikštų apribota valdžia, jeigu suverenumui niekada nebūtų metamas iššūkis. Ta aukščiausioji valdžia, kuria Sūnus Kūrėjas naudojasi iki savęs padovanojimų, visatoje be maišto nėra didesnė už tą valdžią, kuria naudojasi tokioje visatoje, kurioje kyla maištas; bet pirmuoju atveju suverenumo apribojimais nėra akivaizdūs; antruoju atveju, jie yra akivaizdūs.

Jeigu Sūnaus Kūrėjo valdžiai arba administravimui yra kada nors metamas iššūkis, jeigu jis užsipuolamas arba jam keliamas pavojus, tai jis amžiams yra pasižadėjęs remti, saugoti, ginti, ir, jeigu būtina, pataisyti savo asmeninį kūrinį. Tokiems Sūnums nerimo sukelti arba trukdyti gali tikrai jų pačių sutverti tvariniai arba jų pačių pasirinktos aukštesniosios būtybės. Galima būtų padaryti išvadą, jog „aukštesniosios būtybės,” tos, kurių kilmė yra aukštesniuose lygiuose už vietinę visatą, nepanašu, jog Sūnui Kūrėjui keltų nerimo, ir tai yra tiesa. Bet jos galėtų jį sukelti, jeigu nuspręstų tą daryti. Dorybę asmenybė turi savosios valios dėka; teismus laisvos valios tvariniuose nėra automatinis.

Prieš užbaigdamas savęs padovanojimo karjerą, Sūnus Kūrėjas valdo su tam tikrais savo paties nustatytais suverenumo apribojimais, bet užbaigęs savęs padovanojimų tarnystę, jis valdo dėka realaus patyrimo, kurį sukaupė savo daugialypių tvarinių formoje ir pavidalu. Kada Kūrėjas septynis kartus yra gyvenęs tarp savo tvarinių, kada savęs padovanojimo karjera yra užbaigta, tada jis yra aukščiausiuoju laipsniu įsitvirtinęs visatos valdžioje; jis yra tapęs Sūnumi Šeiminku, suverenu ir aukščiausiuoju valdovu.

Aukščiausiojo suverenumo vietinei visatai

settling of a majority of the creature domains in light and life. This stage pertains to the unachieved future of your local universe.

21:3.10 (238.4) 6. Trinitarian sovereignty — exercised subsequent to the settling of the entire local universe in light and life.

21:3.11 (238.5) 7. Unrevealed sovereignty — the unknown relationships of a future universe age.

21:3.12 (238.6) In accepting the initial vicegerent sovereignty of a projected local universe, a Creator Michael takes an oath to the Trinity not to assume supreme sovereignty until the seven creature bestowals have been completed and certified by the superuniverse rulers. But if a Michael Son could not, at will, assert such unearned sovereignty, there would be no meaning in taking an oath not to do so.

21:3.13 (238.7) Even in the prebestowal ages a Creator Son rules his domain well-nigh supremely when there is no dissent in any of its parts. Limited rulership would hardly be manifest if sovereignty were never challenged. The sovereignty exercised by a prebestowal Creator Son in a universe without rebellion is no greater than in a universe with rebellion; but in the first instance sovereignty limitations are not apparent; in the second, they are.

21:3.14 (238.8) If ever the authority or administration of a Creator Son is challenged, attacked, or jeopardized, he is eternally pledged to uphold, protect, defend, and if necessary retrieve his personal creation. Such Sons can be troubled or harassed only by the creatures of their own making or by higher beings of their own choosing. It might be inferred that “higher beings,” those of origin on levels above a local universe, would be unlikely to trouble a Creator Son, and this is true. But they could if they chose to. Virtue is volitional with personality; righteousness is not automatic in freewill creatures.

21:3.15 (238.9) Before the completion of the bestowal career a Creator Son rules with certain self-imposed limitations of sovereignty, but subsequent to his finished bestowal service he rules by virtue of his actual experience in the form and likeness of his manifold creatures. When a Creator has seven times sojourned among his creatures, when the bestowal career is finished, then is he supremely settled in universe authority; he has become a Master Son, a sovereign and supreme ruler.

21:3.16 (238.10) The technique of obtaining supreme

gavimo metodas apima tokius septynis patirtinius žingsnius:

1. Patyrimo dėka įsiskverbti į septynis tvarinių būties lygius naudojantis įsikūnijančiu savęs padovanojimo metodu, lygiai tokiu pačiu tvarinio pavidalu, koks yra tame konkrečiame lygyje.

2. Įgyvendinti patirtinį pasišventimą Rojaus Dievybės septinkartės valios kiekvienai fazei, kaip ji yra įsmeinta Septyniose Pagrindinėse Dvasiose.

3. Tvarinių lygiuose pereiti per kiekvieną iš šių septynių patyrimų, tuo pačiu metu vykdant vieną iš septynių pasišventimų Rojaus Dievybės valiai.

4. Kiekviename tvarinio lygyje, patyrimu parodyti Rojaus Dievybei ir visoms visatos protingoms būtybėms tvarinio gyvenimo aukščiausiąją viršūnę.

5. Kiekviename tvarinio lygyje, Dievybės septinkartės valios vieną fazę patyrimu apreikšti tam lygiui, kuriame yra vykdomas savęs padovanojimas, ir visai visatai.

6. Patirtiškai suvienyti septinkartį tvarinio patyrimą su tuo septinkarčiu patyrimu, kada yra pasišvenčiama atskleisti Dievybės prigimtį ir valią.

7. Pasiiekti naują ir aukštesnę ryšį su Aukščiausiąja Būtybe. Kūrėjo-tvarinio patyrimo visumos pasekmės didina Dievo Aukščiausiojo supervisatos tikrovę ir Visagalio Aukščiausiojo laiko-erdvės suverenumą ir įgyvendina Rojaus Mykolo aukščiausiąjį suverenumą vietinėje visatoje.

Spręsdamas suverenumo klausimą vietinėje visatoje, Sūnus Kūrėjas ne tik demonstruoja savo paties tinkamumą valdyti, bet taip pat atskleidžia ir Rojaus Dievybių prigimtį ir pavaizduoja jų septinkartį požiūrį. Sūnaus Kūrėjo jaudinantis patyrimas, kada jis nuolankiai nusileidžia iki to, kad pats įgautų savo paties tvarinių formą ir patyrimą, yra susijęs su tuo, kad ribiniai suprastų, o tvariniai įvertintų Tėvo primatą. Šitie pirminiai Rojaus Sūnūs yra Tėvo mylinčios prigimties ir geranoriškos valdžios tikrieji apreiškėjai, to paties Tėvo, kuris, drauge su Sūnumi ir Dvasia, yra visos energijos, visų asmenybių, ir viso valdymo per visas visuotines sferas visuotinis vadovas.

4. MYKOLŲ SAVĖS PADOVANOJIMAI

Save padovanojančiųjų Sūnų Kūrėjų yra septynios grupės, ir jie šitaip yra klasifikuojami pagal tai, kiek kartų save padovanojo savo valdų

sovereignty over a local universe involves the following seven experiential steps:

21:3.17 (238.11) 1. Experientially to penetrate seven creature levels of being through the technique of incarnated bestowal in the very likeness of the creatures on the level concerned.

21:3.18 (238.12) 2. To make an experiential consecration to each phase of the sevenfold will of Paradise Deity as it is personified in the Seven Master Spirits.

21:3.19 (239.1) 3. To traverse each of the seven experiences on the creature levels simultaneously with the execution of one of the seven consecrations to the will of Paradise Deity.

21:3.20 (239.2) 4. On each creature level, experientially to portray the acme of creature life to Paradise Deity and to all universe intelligences.

21:3.21 (239.3) 5. On each creature level, experientially to reveal one phase of the sevenfold will of Deity to the bestowal level and to all the universe.

21:3.22 (239.4) 6. Experientially to unify the sevenfold creature experience with the sevenfold experience of consecration to the revelation of the nature and will of Deity.

21:3.23 (239.5) 7. To achieve new and higher relationship with the Supreme Being. The repercussion of the totality of this Creator-creature experience augments the superuniverse reality of God the Supreme and the time-space sovereignty of the Almighty Supreme and factualizes the supreme local universe sovereignty of a Paradise Michael.

21:3.24 (239.6) In settling the question of sovereignty in a local universe, the Creator Son is not only demonstrating his own fitness to rule but is also revealing the nature and portraying the sevenfold attitude of the Paradise Deities. The finite understanding and creature appreciation of the Father's primacy is concerned in the adventure of a Creator Son when he condescends to take upon himself the form and experiences of his creatures. These primary Paradise Sons are the real revealers of the Father's loving nature and beneficent authority, the same Father who, in association with the Son and the Spirit, is the universal head of all power, personality, and government throughout all the universal realms.

4. THE MICHAEL BESTOWALS

21:4.1 (239.7) There are seven groups of bestowal Creator Sons, and they are so classified in accordance with the number of times they have

tvariniams. Jie yra klasifikuojami, pradedant nuo pirminio patyrimo, einant tolyn per kitas papildomas progresinio savęs padovanojimo penkias sferas iki jie pasiekia septintąjį ir paskutinįjį tvarinio-Kūrėjo patyrimo epizodą.

Avonalų savęs padovanojimai visada būna mirtingojo materialaus kūno pavidalu, bet Sūnaus Kūrėjo septyni savęs padovanojimai apima jo pasirodymą septyniuose tvarinio būties lygiuose ir yra susiję su Dievybės valios ir prigimties septynių pirminių išraiškų atskleidimu. Be išimties, visi Sūnūs Kūrėjai pereina per šiuos septynis kartus, atiduodami save savo sukurtiems vaikams iki to meto, kada jie prisiima įtvirtintą ir aukščiausiąją jurisdikciją savo pačių sukurtoms visatoms.

Nors šitie septyni savęs padovanojimai ir skiriasi įvairiuose sektoriuose ir visatose, bet jie visada apima savęs padovanojimo mirtingojo kūno pavidalu jaudinantį patyrimą. Paskutiniojo savęs padovanojimo metu Sūnus Kūrėjas pasirodo kuriame nors apgyvendintame pasaulyje kaip vienos iš labiau išsivysčiusių mirtingųjų rasių narys, paprastai kaip narys tos rasinės grupės, kuri turi didžiausią paveldėjimą iš Adominės giminės, kuri buvo atgabenta anksčiau tam, kad pagerintų gyvulinės kilmės tautų fizinę būklę. Tikrai vieną kartą per savo septynkartę karjerą kaip save padovanojantis Sūnus Rojaus Mykolas gimsta iš moters, kaip ir jūs turite paliudijimą apie Betliejaus kūdikėlį. Tikrai vieną kartą iš tikrųjų jis gyvena ir miršta kaip evoliucinių valios tvarinių žemiausiosios kategorijos narys.

Po kiekvieno savęs padovanojimo Sūnus Kūrėjas vyksta, kad būtų "Tėvui iš dešinės" tam, jog ten gautų Tėvo patvirtinimą dėl savęs padovanojimo ir nurodymus ruošiantis visatos tarnystės kitam epizodui. Po septintojo ir baigiamojo savęs padovanojimo Sūnus Kūrėjas iš Visuotinio Tėvo gauna aukščiausiąją valdžią ir jurisdikciją savosios visatos atžvilgiu.

Pažymėtina, kad jūsų planetoje paskutinysis pasirodęs dieviškasis Sūnus buvo Rojaus Sūnus Kūrėjas, kuris buvo užbaigęs savęs padovanojimo karjeros šešias fazes; dėl to, jis, prarasdamas įsikūnijusios gyvybės Urantijoje sąmonę, galėjo ištarti, ir iš tiesų ištara, "Baigta"—tiesiogine prasme tai buvo baigta. Jo mirtis Urantijoje užbaigė jo savęs padovanojimų karjerą; tai buvo paskutinysis žingsnis įgyvendinant Rojaus Sūnaus Kūrėjo šventą priesaiką. Ir kada šitas patyrimas būna įgytas, tada tokie Sūnūs yra visatos aukščiausieji valdovai; jie daugiau nebevaldo kaip Tėvo vicegerantai, bet valdo savo pačių teise ir vardu kaip "Karalių Karalius ir Viešpačių Viešpats." Su tam tikromis pareikštomis išimtimis šitie septynis kartus save padovanoję Sūnūs yra be apribojimų aukščiausieji savo buveinės visatose. Kas susiję su jo vietine visata,

bestowed themselves upon the creatures of their realms. They range from the initial experience up through five additional spheres of progressive bestowal until they attain the seventh and final episode of creature-Creator experience.

21:4.2 (239.8) Avonal bestowals are always in the likeness of mortal flesh, but the seven bestowals of a Creator Son involve his appearing on seven creature levels of being and pertain to the revelation of the seven primary expressions of the will and nature of Deity. Without exception, all Creator Sons pass through this seven times giving of themselves to their created children before they assume settled and supreme jurisdiction over the universes of their own creation.

21:4.3 (239.9) Though these seven bestowals vary in the different sectors and universes, they always embrace the mortal-bestowal adventure. In the final bestowal a Creator Son appears as a member of one of the higher mortal races on some inhabited world, usually as a member of that racial group which contains the largest hereditary legacy of the Adamic stock which has previously been imported to upstep the physical status of the animal-origin peoples. Only once in his sevenfold career as a bestowal Son is a Paradise Michael born of woman as you have the record of the babe of Bethlehem. Only once does he live and die as a member of the lowest order of evolutionary will creatures.

21:4.4 (239.10) After each of his bestowals a Creator Son proceeds to the "right hand of the Father," there to gain the Father's acceptance of the bestowal and to receive instruction preparatory to the next episode of universe service. Following the seventh and final bestowal a Creator Son receives from the Universal Father supreme authority and jurisdiction over his universe.

21:4.5 (240.1) It is of record that the divine Son of last appearance on your planet was a Paradise Creator Son who had completed six phases of his bestowal career; consequently, when he gave up the conscious grasp of the incarnated life on Urantia, he could, and did, truly say, "It is finished"—it was literally finished. His death on Urantia completed his bestowal career; it was the last step in fulfilling the sacred oath of a Paradise Creator Son. And when this experience has been acquired, such Sons are supreme universe sovereigns; no longer do they rule as vicegerents of the Father but in their own right and name as "King of Kings and Lord of Lords." With certain stated exceptions these sevenfold bestowal Sons are unqualifiedly supreme in the universes of their abode. Concerning his local universe, "all power in heaven and on earth" was relegated to this

tai "visa valdžia danguje ir žemėje" buvo perduota šitam triumfuojančiam ir karūnuotam Sūnui Šeimininkui.

Sūnūs Kūrėjai, po savęs padovanojimų karjeros užbaigimo, yra laikomi atskira kategorija, septinkarčiais Sūnumis Šeimininkais. Savo asmeniu Sūnūs Šeimininkai yra tapatūs Sūnums Kūrėjams, bet jie yra patyrę tokią unikalią savęs padovanojimų karjerą, jog apskritai yra laikomi skirtinga kategorija. Kada Sūnus Kūrėjas nusizemina, jog įgyvendintų savęs padovanojimą, tada būna nulemiama, kad įvyktų tikra ir nuolatinė permaina. Tas tiesa, šis save padovanojantis Sūnus vis vien ir, nežiūrint šito, tebėra Kūrėjas, bet prie savo prigimties jis yra pridėjęs tvarinio patyrimą, kuris amžiams jį išskiria iš tokio Sūnaus Kūrėjo dieviškojo lygio ir jį pakelia į patirtinį lygį tokio Sūnaus Šeimininko, kuris iki galo yra užsitarnavęs teisę valdyti visatą ir administruoti jos pasaulius. Tokios būtybės įkūnija viską, ką galima užsitikrinti iš savo dieviškųjų tėvų ir apima viską, ką galima gauti iš išstobulintų tvarinių patyrimo. Kodėl žmogus turėtų dejuoti dėl savosios tokios žemos prigimties ir priverstinės evoliucinės karjeros, kada tie patys Dievai privalo patirti tolygų patyrimą iki to laiko, kada jie yra laikomi patirtiškai verti ir kompetentingi galutinai ir visiškai valdyti savo visatos sferas!

5. SŪNŲ ŠEIMININKŲ RYŠYS SU VISATA

Šeimininko Mykolo galia yra neribota, kadangi yra kilusi iš patirto susivienijimo su Rojaus Trejybe, neabejotina, kadangi yra kilusi iš to, kad jis yra sukaupęs realų patyrimą kaip patys tie tvariniai, kurie yra pavaldūs tokiai valdžiai. Septinkarčio Sūnaus Kūrėjo suverenumo prigimtis yra aukščiausia, nes:

1. Apima Rojaus Dievybės septinkartį požiūrį.
2. Įkūnija laiko-erdvės tvarinių septinkartį požiūrį.
3. Tobulai sintezuoja Rojaus požiūrį ir tvarinio požiūrį.

Šitas patirtinis suverenumas šitokiu būdu apima visą Dievo Septinkarčio dieviškumą, kulminaciją pasiekdamas Aukščiausiojoje Būtybėje. O septinkarčio Sūnaus asmeninis suverenumas yra toks pat, kaip tas ateities suverenumas, kurį turės Aukščiausioji Būtybė, kuri kada nors bus užbaigta, sudarantis, kaip jis iš tiesų ir sudaro, Rojaus Trejybės galios ir valdžios, galinčios pasireikšti tarp konkrečių laiko ir erdvės ribų, visą įmanomą turinį.

Pasiekus aukščiausią vietinės visatos

triumphant and enthroned Master Son.

21:4.6 (240.2) Creator Sons, subsequent to the completion of their bestowal careers, are reckoned as a separate order, sevenfold Master Sons. In person the Master Sons are identical with the Creator Sons, but they have undergone such a unique bestowal experience that they are commonly regarded as a different order. When a Creator deigns to effect a bestowal, a real and permanent change is destined to take place. True, the bestowal Son is still and none the less a Creator, but he has added to his nature the experience of a creature, which forever removes him from the divine level of a Creator Son and elevates him to the experiential plane of a Master Son, one who has fully earned the right to rule a universe and administer its worlds. Such beings embody all that can be secured from divine parentage and embrace everything to be derived from perfected-creature experience. Why should man bemoan his lowly origin and enforced evolutionary career when the very Gods must pass through an equivalent experience before they are accounted experientially worthy and competent finally and fully to rule over their universe domains!

5. RELATION OF MASTER SONS TO THE UNIVERSE

21:5.1 (240.3) The power of a Master Michael is unlimited because derived from experienced association with the Paradise Trinity, is unquestioned because derived from actual experience as the very creatures subject to such authority. The nature of the sovereignty of a sevenfold Creator Son is supreme because it:

- 21:5.2 (240.4) 1. Embraces the sevenfold viewpoint of Paradise Deity.
- 21:5.3 (240.5) 2. Embodies a sevenfold attitude of time-space creatures.
- 21:5.4 (240.6) 3. Perfectly synthesizes Paradise attitude and creature viewpoint.

21:5.5 (240.7) This experiential sovereignty is thus all-inclusive of the divinity of God the Sevenfold culminating in the Supreme Being. And the personal sovereignty of a sevenfold Son is like the future sovereignty of the sometime-to-be-completed Supreme Being, embracing as it does the fullest possible content of the power and authority of the Paradise Trinity manifestable within the time-space limits concerned.

21:5.6 (240.8) With the achievement of supreme local

suverenumą iš Sūnaus Mykolo dingsta galia ir galimybė sukurti tvarinių būtybių visiškai naujus tipus dabartiniame visatos amžiuje. Bet tai, jog Sūnus Šeimininkas praranda galią kurti visiškai naujas būtybių kategorijas, visiškai netrukdo jau sukurtos ir atsiskleidžiančios gyvybės tobulinimo darbai; šita milžiniška visatos evoliucijos programa tęsiasi be pertrūkio ar apribojimo. Tai, kad Sūnus Šeimininkas įgijo aukščiausią suverenumą, reiškia asmeninio atsидavimo atsakomybę puoselėti ir administruoti viską, kas buvo sumodeliuota ir sukurta ir kas bus vėliau sukurta tų, kurie šitokiu būdu buvo sumodeliuoti ir sukurti. Su laiku gali išsivystyti įvairių būtybių beveik begalinė evoliucija, bet nuo šiol protingų tvarinių visiškai naujų modelių arba tipų nebeatsiras tiesiogiai iš Sūnaus Šeimininko. Tai yra nusistovėjusios administracijos pirmasis žingsnis, pradžia, bet kurioje vietinėje visatoje.

Septinkarčio save padovanojančio Sūnaus iškėlimas į savosios visatos neabejotiną suverenumą reiškia per amžius nusitęsusio neužtikrintumo ir santykinės sumaišties pabaigos pradžią. Po šito įvykio tai, ko nebebus galima kada nors sudvasinti, bus sugriauta; tai, ko nebebus galima kada nors suderinti su kosmoso tikrove, galiausiai bus sunaikinta. Kada begalinio gailestingumo ir bevardės kantrybės atsargos bus išseiktos, stengiantis laimėti sferos valinių tvarinių ištikimybę ir atsидavimą, tada įsivyras teisingumas ir teisumas. Tai, ko nebegali atstatyti gailestingumas, tą galiausiai sunaikins teisingumas.

Mykolai Šeimininkai yra patys aukščiausieji savo pačių vietinėse visatose, po to, kada kartą jie būna įtvirtinti aukščiausiais valdovais. Tie nedideli jų valdžios apribojimai yra tokie apribojimai, kurie yra neatskiriami nuo tam tikrų jėgų ir asmenybių kosminėje ikegzistencijoje. Šiaip jau šitie Sūnūs Šeimininkai savo atitinkamose visatose yra aukščiausieji savo valdžia, atsakomybe, ir administracine galia; jie yra kaip Kūrėjai ir Dievai, aukščiausieji iš tikrųjų visuose daiktuose. Kas susiję su konkrečios visatos veikimu, tai nėra tokios įžvalgos, kuri pranoktų jų išmintį.

Po to, kada jis yra iškeliamas į nuolatinio suverenumo statusą vietinėje visatoje, Rojaus Mykolas iki galo valdo visus kitus Dievo Sūnus, veikiančius jo sferoje, ir jam yra leidžiama laisvai valdyti sutinkamai su savo paties samprata apie savo valdų poreikius. Sūnus Šeimininkas savo valia gali keisti apgyvendintų planetų dvasinio teismo ir evoliucinio suderinimo tvarką. Ir tokie Sūnūs iš tikrųjų savo paties sprendimu parengia ir įgyvendina planus dėl ypatingų planetinių poreikių visų reikalų, ypač kas susiję su tokiais pasauliais, kur jie gyvena tvarinių gyvenimą, o dar labiau kas

universe sovereignty, there passes from a Michael Son the power and opportunity to create entirely new types of creature beings during the present universe age. But a Master Son's loss of power to originate entirely new orders of beings in no way interferes with the work of life elaboration already established and in process of unfoldment; this vast program of universe evolution goes on without interruption or curtailment. The acquirement of supreme sovereignty by a Master Son implies the responsibility of personal devotion to the fostering and the administering of that which has already been designed and created, and of that which will subsequently be produced by those who have been thus designed and created. In time there may develop an almost endless evolution of diverse beings, but no entirely new pattern or type of intelligent creature will henceforth take direct origin from a Master Son. This is the first step, the beginning, of a settled administration in any local universe.

21:5.7 (241.1) The elevation of a sevenfold bestowal Son to the unquestioned sovereignty of his universe means the beginning of the end of agelong uncertainty and relative confusion. Subsequent to this event, that which cannot be sometime spiritualized will eventually be disorganized; that which cannot be sometime co-ordinated with cosmic reality will eventually be destroyed. When the provisions of endless mercy and nameless patience have been exhausted in an effort to win the loyalty and devotion of the will creatures of the realms, justice and righteousness will prevail. That which mercy cannot rehabilitate justice will eventually annihilate.

21:5.8 (241.2) The Master Michaels are supreme in their own local universes when once they have been installed as sovereign rulers. The few limitations upon their rule are those inherent in the cosmic pre-existence of certain forces and personalities. Otherwise these Master Sons are supreme in authority, responsibility, and administrative power in their respective universes; they are as Creators and Gods, supreme in virtually all things. There is no penetration beyond their wisdom regarding the functioning of a given universe.

21:5.9 (241.3) After his elevation to settled sovereignty in a local universe a Paradise Michael is in full control of all other Sons of God functioning in his domain, and he may freely rule in accordance with his concept of the needs of his realms. A Master Son may at will vary the order of the spiritual adjudication and evolutionary adjustment of the inhabited planets. And such Sons do make and carry out the plans of their own choosing in all matters of special planetary needs, in particular regarding the worlds of their creature sojourn and still more concerning the realm of terminal

susiję su taja valda, kur vyko jų baigiamasis savęs padovanojimas, kas susiję su ta planeta, kur jie įsikūnijo mirtingojo materialaus kūno pavidalu.

Sūnūs Šeimininkai atrodo, jog palaiko tobulą ryšį su savo pasauliais, kuriuose vyko savęs padovanojimai, ne tik su tais pasauliais, kuriuose jie gyveno asmeniškai, bet ir su visais tais pasauliais, kuriuose save padovanojo Sūnus Arbitras. Šitą ryšį palaiko jų pačių dvasinis buvimas, Tiesos Dvasia, kurią jie sugeba „išlieti visiems materialiams kūnams.“ Šitie Sūnūs Šeimininkai taip pat palaiko nenutrūkstantį ryšį su Amžinuoju Sūnumi Motina visų daiktų centre. Jie turi harmoningą ryšį, kuris nusidriekia iš Visuotinio Tėvo danguje iki planetinės gyvybės žemųjų rasių laiko sferose.

6. MYKOLŲ ŠEIMININKŲ LIKIMAS

Niekas negali su galutiniu autoritetu išdrįsti aptarti vietinių visatų septinkarčių Šeimininkų Valdovų nei prigimties, nei likimo; nepaisant šito, mes visi daug aptarinėjame šituos reikalus. Mus moko, ir mes manome, jog kiekvienas Rojaus Mykolas yra savo kilmės dualių dievybės sąvokų *absolutas*; šitokiu būdu jis įkūnija Visuotinio Tėvo ir Amžinojo Sūnaus begalybės aktualius aspektus. Mykolai turi būti daliniai ryšyje su visumine begalybe, bet galbūt jie yra absoliutūs ryšyje su ta begalybės dalimi, kuri yra susijusi su jų kilme. Bet stebėdami jų darbą dabartiniame visatos amžiuje, mes nenustatėme jokio veiksmo, kuris būtų didesnis už ribinį; bet kokie menami viršribiniai potencialai turi būti saugomi savajame aš ir dar neatskleisti.

Savęs padovanojimo tvarinio pavidalu karjeros užbaigimas ir iškėlimas į aukščiausiąją visatos suverenumą turi pažymėti Mykolo ribinio veiksmo potencialų užbaigtą išlaisvinimą, kurį lydi potencialo didesnei negu ribinei tarnystei atsiradimas. Dėl to mes pažymime, jog tokiems Sūnums Šeimininkams tada yra apribojamas tvarinių būtybių naujų tipų kūrimas, be jokios abejonės jų viršribinių potencialų išlaisvinimas tokį apribojimą padaro būtiną.

Visiškai įmanoma, jog šitos neatskleistos kūrėjo galios bus saugomos jo viduje per visą dabartinį visatos amžių. Tačiau kada nors tolimoje ateityje, dabar mobilizuojamose išorinės erdvės visatose, mes manome, jog ryšys tarp septinkarčio Sūnaus Šeimininko ir septintojo etapo Kuriančiosios Dvasios gali pasiekti tarnystės absonitinius lygius, kuriuos lydi naujų daiktų, prasmų, ir vertybių atsiradimas visatos galutinio reikšmingumo transcendentiniuose lygiuose.

Lygiai taip, kaip Aukščiausiojo Dievybės aktualizuojasi patirtinės tarnystės dėka, taip iš

bestowal, the planet of incarnation in the likeness of mortal flesh.

21:5.10 (241.4) The Master Sons seem to be in perfect communication with their bestowal worlds, not only the worlds of their personal sojourn but all worlds whereon a Magisterial Son has bestowed himself. This contact is maintained by their own spiritual presence, the Spirit of Truth, which they are able to “pour out upon all flesh.” These Master Sons also maintain an unbroken connection with the Eternal Mother Son at the center of all things. They possess a sympathetic reach which extends from the Universal Father on high to the lowly races of planetary life in the realms of time.

6. DESTINY OF THE MASTER MICHAELS

21:6.1 (241.5) No one may with finality of authority presume to discuss either the natures or the destinies of the sevenfold Master Sovereigns of the local universes; nevertheless, we all speculate much regarding these matters. We are taught, and we believe, that each Paradise Michael is the *absolute* of the dual deity concepts of his origin; thus he embodies actual phases of the infinity of the Universal Father and the Eternal Son. The Michaels must be partial in relation to total infinity, but they are probably absolute in relation to that part of infinity concerned in their origin. But as we observe their work in the present universe age, we detect no action that is more than finite; any conjectured superfinite capacities must be self-contained and as yet unrevealed.

21:6.2 (242.1) The completion of the creature-bestowal careers and the elevation to supreme universe sovereignty must signify the completed liberation of a Michael's finite-action capacities accompanied by the appearance of capacity for more-than-finite service. For in this connection we note that such Master Sons are then restricted in the production of new types of creature beings, a restriction undoubtedly made necessary by the liberation of their superfinite potentialities.

21:6.3 (242.2) It is highly probable that these undisclosed creator powers will remain self-contained throughout the present universe age. But sometime in the far-distant future, in the now mobilizing universes of outer space, we believe that the liaison between a sevenfold Master Son and a seventh-stage Creative Spirit may attain to absonite levels of service attended by the appearance of new things, meanings, and values on transcendental levels of ultimate universe significance.

21:6.4 (242.3) Just as the Deity of the Supreme is actualizing by virtue of experiential service, so are

tikrųjų ir Sūnūs Kūrėjai pasiekia Rojaus-dieviškumo potencialų, susijusių su jų nesuvokiama prigimtimi, asmeninį įgyvendinimą. Būdamas Urantijoje, Mykolas Kristus kartą pasakė, "Aš esu tas kelias, toji tiesa, ir tas gyvenimas." Ir mes manome, jog amžinybėje Mykolai tiesiogine prasme turi likimą būti "tas kelias, toji tiesa, ir tas gyvenimas," visą laiką apšviečiantys tą kelią visoms visatos asmenybėms, nes jis veda iš aukščiausiojo dieviškumo per galutinį absonitumą į amžinąjį dievybės užbaigtumą.

[Pateikta Išminties Tobulintojo iš Uversos.]

the Creator Sons achieving the personal realization of the Paradise-divinity potentials bound up in their unfathomable natures. When on Urantia, Christ Michael once said, "I am the way, the truth, and the life." And we believe that in eternity the Michaels are literally destined to be "the way, the truth, and the life," ever blazing the path for all universe personalities as it leads from supreme divinity through ultimate absonity to eternal deity finality.

21:6.5 (242.4) [Presented by a Perfector of Wisdom from Uversa.]

22 Dokumentas. Sutrejbinti Dievo Sūnūs

⇐ 021

URANTIJOS KNYGA

023 ⇐

I DALIS. CENTRINĖ VISATA IR SUPERVISATOS

22 DOKUMENTAS. SUTREJYBINTI DIEVO SŪNŪS

Skyrius

ĮVADAS

1. Trejbės Apkabinti Sūnūs
2. Galingieji Žinianešiai
3. Tie Aukštai Valdžioje
4. Tie be Vardo ir Skaičiaus
5. Sutrejbinti Saugotojai
6. Sutrejbinti Ambasadoriai
7. Sutrejbavimo metodai
8. Tvarinių Sutrejbinti Sūnūs
9. Dangiškieji Sargybiniai
10. Aukštųjų Sūnų Padėjėjai

ĮVADAS

YRA trys grupės būtybių, kurios yra vadinamos Dievo Sūnūs. Papildomai prie sūnystės besileidžiančių ir kylančių kategorijų yra trečioji grupė, kuri yra žinoma kaip Sutrejbinti Dievo Sūnūs. Sūnystės sutrejbinta kategorija yra toliau skirstoma į tris pirminius skyrius sutinkamai su jos asmenybių, apreiktų ir neapreiktų, daugelio tipų kilmė.

1. Dievybės sutrejbinti Sūnūs.
2. Trejbės apkabinti Sūnūs.
3. Tvarinių sutrejbinti Sūnūs.

Nepriklausomai nuo kilmės visi Sutrejbinti Dievo Sūnūs turi bendrą sutrejbavimo patyrimą, arba kaip savosios kilmės dalį, arba kaip Trejbės apkabimo patyrimą, pasiektą vėliau. Dievybės sutrejbinti Sūnūs šituose pasakojimuose neatskleidžiami; dėl to iš tikrųjų šitas pasakojimas apsiribos likusių dviejų grupių pavaizdavimu, ir ypač Trejbės apkabintais Dievo Sūnumis.

PAPER 22

THE TRINITIZED SONS OF GOD

SECTIONS

Introduction

1. The Trinity-Embraced Sons
2. The Mighty Messengers
3. Those High in Authority
4. Those Without Name and Number
5. The Trinitized Custodians
6. The Trinitized Ambassadors
7. Technique of Trinitization
8. The Creature-Trinitized Sons
9. The Celestial Guardians
10. High Son Assistants

INTRODUCTION

22:0.1 (243.1) THERE are three groups of beings who are called Sons of God. In addition to descending and ascending orders of sonship there is a third group known as the Trinitized Sons of God. The trinitized order of sonship is subdivided into three primary divisions in accordance with the origins of its many types of personalities, revealed and unrevealed. These primary divisions are:

22:0.2 (243.2) 1. Deity-trinitized Sons.

22:0.3 (243.3) 2. Trinity-embraced Sons.

22:0.4 (243.4) 3. Creature-trinitized Sons.

22:0.5 (243.5) Irrespective of origin all Trinitized Sons of God have in common the experience of trinitization, either as a part of their origin or as an experience of Trinity embrace subsequently attained. The Deity-trinitized Sons are unrevealed in these narratives; therefore will this presentation be confined to a portrayal of the remaining two groups, more particularly the Trinity-embraced

sons of God.

1. TREJYBĖS APKABINTI SŪNŪS

Visi Trejybės apkabinti sūnūs turi pirminę dualią arba viengubą kilmę, bet po Trejybės apkabinimo jie yra amžiams atsidavę Trejybės tarnystei ir paskyrimui. Šitas korpusas taip, kaip yra atskleistas ir kaip yra organizuotas supervisatos tarnystei, apima septynias asmenybių kategorijas:

1. Galinguosius Žinianešius.
2. Tuos Aukštuosius Valdžioje.
3. Tuos be Vardo ir Skaičiaus.
4. Sutrejbintus Saugotojus.
5. Sutrejbintus Ambasadorius.
6. Dangiškuosius Sargybinius.
7. Aukštųjų Sūnų Padėjėjus.

Šitos septynios asmenybių grupės toliau yra klasifikuojamos pagal kilmę, prigimtį, ir funkciją į tris pagrindinius skyrius: Sutrejbinti Pasiekimo Sūnūs, Sutrejbinti Pasirinkimo Sūnūs, ir Sutrejbinti Tobulumo Sūnūs.

Sutrejbinti Pasiekimo Sūnūs — Galingieji Žinianešiai, Tie Aukštieji Valdžioje, ir Tie be Vardo ir Skaičiaus—yra visi su Derintoju susilieję pakilusieji mirtingieji, kurie yra pasiekę Rojų ir Užbaigtumo Korpusą. Bet jie nėra užbaigtieji; kada juos apkabina Trejybė, tada užbaigtųjų sąrašė jų vardų nebebūna. Šitos kategorijos nauji sūnūs, vadovaujant Dienų Amžiniesiems, palyginti trumpą laikotarpį, yra mokomi specialiuose kursuose, Havonos žiedų kiekvienos grandinės planetoje būstinėje. Po šito jie yra paskiriami į Dienų Senujų tarnystę septyniose supervisatose.

Sutrejbinti Pasirinkimo Sūnūs apima Sutrejbintus Saugotojus ir Sutrejbintus Ambasadorius. Jie yra parenkami iš kai kurių evoliucinių serafimų ir pervestų tarpinių tvarinių, kurie yra nukeliažę per Havoną ir pasiekę Rojų, o taip pat iš kai kurių mirtingųjų, susiliejusių su Dvasia ir susiliejusių su Sūnumi, kurie yra lygiai taip pakilę į Šviesos ir Gyvenimo centrinę Salą. Po to, kada juos apkabina Rojaus Trejybė, ir po trumpo mokymo Havonoje, Sutrejbinti Pasirinkimo Sūnūs yra paskiriami į Dienų Senujų vyriausybes.

Sutrejbinti Tobulumo Sūnūs. Dangiškieji Sargybiniai ir jų lygiaverčiai partneriai, Aukštųjų Sūnų Padėjėjai, sudaro unikalią dvigubai sutrejbintų asmenybių grupę. Jie yra Rojaus-

1. THE TRINITY-EMBRACED SONS

22.1.1 (243.6) All Trinity-embraced sons are originally of dual or single origin, but subsequent to the Trinity embrace they are forever devoted to Trinity service and assignment. This corps, as revealed and as organized for superuniverse service, embraces seven orders of personalities:

- 22.1.2 (243.7) 1. Mighty Messengers.
- 22.1.3 (243.8) 2. Those High in Authority.
- 22.1.4 (243.9) 3. Those without Name and Number.
- 22.1.5 (243.10) 4. Trinitized Custodians.
- 22.1.6 (243.11) 5. Trinitized Ambassadors.
- 22.1.7 (243.12) 6. Celestial Guardians.
- 22.1.8 (243.13) 7. High Son Assistants.

22.1.9 (243.14) These seven groups of personalities are further classified, according to origin, nature, and function, into three major divisions: the Trinitized Sons of Attainment, the Trinitized Sons of Selection, and the Trinitized Sons of Perfection.

22.1.10 (244.1) *The Trinitized Sons of Attainment* — the Mighty Messengers, Those High in Authority, and Those without Name and Number — are all Adjuster-fused ascendant mortals who have attained Paradise and the Corps of the Finality. But they are not finaliters; when they have been Trinity embraced, their names are removed from the finaliter roll call. The new sons of this order pass through specific courses of training, for comparatively short periods, on the circuit headquarters planets of the Havona circuits under the direction of the Eternals of Days. Thereafter they are assigned to the services of the Ancients of Days in the seven superuniverses.

22.1.11 (244.2) *The Trinitized Sons of Selection* embrace the Trinitized Custodians and the Trinitized Ambassadors. They are recruited from certain of the evolutionary seraphim and translated midway creatures who have traversed Havona and have attained Paradise, as well as from certain of the Spirit-fused and the Son-fused mortals who have likewise ascended to the central Isle of Light and Life. Subsequent to their embrace by the Paradise Trinity and after a brief training in Havona, the Trinitized Sons of Selection are assigned to the courts of the Ancients of Days.

22.1.12 (244.3) *The Trinitized Sons of Perfection.* The Celestial Guardians and their co-ordinates, the High Son Assistants, comprise a unique group of twice-trinitized personalities. They are the

Havonos asmenybių arba išstobulintų pakilusių mirtingųjų, kurie ilgą laiką pasižymėdavo Užbaigtumo Korpusė, tvarinių sutrejbinti sūnūs. Kai kuriuos iš šitų tvarinių sutrejbintų sūnų, po tarnystės su Septynių Pagrindinių Dvasių Aukščiausiais Vykdytojais ir po tarnystės, vadovaujant Trejbės Sūnams Mokytojams, iš naujo sutrejbina (apkabina) Rojaus Trejbė, ir tada pasiunčia į Dienų Senųjų vyriausybes kaip Dangiškuosius Sargybinius ir kaip Aukštųjų Sūnų Padėjėjus. Sutrejbinti Tobulumo Sūnūs yra paskiriami tiesiai į supervisatos tarnystę be tolimesnio mokymo.

Iš Trejbės kilusių mūsų partnerių—Išminties Tobulintojų, Dieviškųjų Patarėjų, ir Visuotinių Cenzorių—skaičius yra pastovus, bet Trejbės apkabintų sūnų nuolat daugėja. Visos septynios Trejbės apkabintų sūnų kategorijos yra pasiunčiamos kaip vienos iš septynių supervisatų vyriausybės nariai, ir kiekvienos supervisatos tarnystėje jų skaičius yra lygiai toks pat; niekada nebuvo prarasta nė vieno. Trejbės apkabintos būtybės niekada nenuklydo; jos gali laikinai suklysti, bet niekada nė viena nebuvo nuteista dėl supervisatos vyriausybės paniekinimo. Pasiekimo Sūnūs ir Pasirinkimo Sūnūs niekada nesuklydo Orvontono tarnystėje, bet Sutrejbinti Tobulumo Sūnūs, priimdami sprendimus, kartais suklysdavo ir šituo sukeldavo laikiną susipainiojimą.

Vadovaujant Dienų Seniesiems, visos septynios kategorijos veikia labai panašiai kaip save valdančiosios grupės. Jų tarnystės spektras nusidriekia toli; Sutrejbinti Tobulumo Sūnūs neišvyksta iš savojo paskyrimo supervisatos, bet sutrejbinti jų partneriai raižo didžiąją visatą, keliaudami iš laiko ir erdvės evoliucinių pasaulių į amžinąją Rojaus Salą. Jie gali veikti bet kurioje iš supervisatų, bet tą jie visada atlieka kaip pirminio paskyrimo supervyriausybės nariai.

Akivaizdu, jog Trejbės apkabinti sūnūs buvo paskirti į septynių supervisatų nuolatinę tarnystę; aišku, šitas paskyrimas yra dabartinio visatos amžiaus laikotarpiu, bet mes niekada nebuvo informuoti, jog tas turi tęstis amžinai.

2. GALINGIEJI ŽINIANEŠIAI

Galingieji Žinianešiai priklauso Sutrejbintų Sūnų grupei iš pakilusiųjų. Jie sudaro išstobulintų mirtingųjų klasę, kuri buvo išmėginta maištu ar kitokiu būdu lygiai taip įrodė savo asmeninę ištikimybę; visi yra patyrę visatos ištikimybės kokių nors konkretų išmėginimą. Kažkurio metu, jiems kylant į Rojų, jie buvo tvirti ir ištikimi savo vadovų

creature-trinitized sons of Paradise-Havona personalities or of perfected ascendant mortals who have long distinguished themselves in the Corps of the Finality. Some of these creature-trinitized sons, after service with the Supreme Executives of the Seven Master Spirits and after serving under the Trinity Teacher Sons, are retrinitized (embraced) by the Paradise Trinity and then commissioned to the courts of the Ancients of Days as Celestial Guardians and as High Son Assistants. Trinitized Sons of Perfection are assigned directly to the superuniverse service without further training.

22.1.13 (244.4) Our Trinity-origin associates — Perfectors of Wisdom, Divine Counselors, and Universal Censors — are of stationary numbers, but the Trinity-embraced sons are constantly increasing. All seven orders of Trinity-embraced sons are commissioned as members of one of the seven superuniverse governments, and the number in the service of each superuniverse is exactly the same; not one has ever been lost. Trinity-embraced beings have never gone astray; they may stumble temporarily, but not one has ever been adjudged in contempt of the superuniverse governments. The Sons of Attainment and the Sons of Selection have never faltered in the service of Orvonton, but the Trinitized Sons of Perfection have sometimes erred in judgment and thereby caused transient confusion.

22.1.14 (244.5) Under the direction of the Ancients of Days all seven orders function very much as self-governing groups. Their scope of service is far-flung; Trinitized Sons of Perfection do not leave the superuniverse of assignment, but their trinitized associates range the grand universe, journeying from the evolutionary worlds of time and space to the eternal Isle of Paradise. They may function in any of the superuniverses, but they do so always as members of the supergovernment of original designation.

22.1.15 (244.6) Apparently the Trinity-embraced sons have been permanently assigned to the service of the seven superuniverses; certainly this assignment is for the duration of the present universe age, but we have never been informed that it is to be eternal.

2. THE MIGHTY MESSENGERS

22.2.1 (245.1) Mighty Messengers belong to the ascendant group of the Trinitized Sons. They are a class of perfected mortals who have been rebellion tested or otherwise equally proved as to their personal loyalty; all have passed through some definite test of universe allegiance. At some time in their Paradise ascent they stood firm and loyal in the face of the disloyalty of their superiors,

neištikimybės akivaizdoje, o kai kurie iš tikrųjų aktyviai ir ištikimai veikė vietoje tokių neištikimų vadovų.

Turėdami tokius ištikimybės ir atsidavimo asmeninius įrašus, šitie kylantieji mirtingieji pereina per Havoną su laiko pilgrimų srove, pasiekia Rojų, užbaigia jame savo lavinimą, ir yra įtraukiami į Užbaigtumo Korpusą. Po šito jie yra sutrejbinami slapto Rojaus Trejybės apkabinimu ir vėliau pasiunčiami tam, kad būtų suvienyti su Dienų Senaisiais septynių supervisatų vyriausybių administracijoje.

Kiekvienas pakilęs mirtingasis, patyręs maištą, kuris ištikimai veikia maišto akivaizdoje, galiausiai turi likimą tapti Galinguoju Žinianešiu, tarnaujančiu supervisatoje. Lygiai taip, kaip ir kiekvienas pakilęs tvarinys, kuris sumaniai užkerta kelią tokiems suklydimo, blogio, ar nuodėmės sukilimams; kadangi veiksmas, sumanytas tam, kad būtų užkirstas kelias maištui arba tam, kad būtų įgyvendintos ištikimybės aukštesnės rūšys visatos krizės metu, yra laikomas net didesnės vertės negu ištikimybė vykstančio maišto akivaizdoje.

Vyresnieji Galingieji Žinianešiai buvo parinkti iš laiko ir erdvės tų pakilusių mirtingųjų, kurie buvo tarp pirmųjų atvykusiųjų, daugelis iš jų per Havoną buvo nukeliaavę Grandfandos laikais. Bet pirmojo Galingųjų Žinianešių sutrejbinimo nebuvo įvykdyta tol, kol kandidatų korpuse nebuvo atstovų iš kiekvienos iš septynių supervisatų. Ir šitos kategorijos paskutiniuoju grupėje, kuri buvo parengta Rojuje, buvo pakilusieji pilgrimai iš Nebadono vietinės visatos.

Galingieji Žinianešiai Rojaus Trejybės yra apkabinami klasėmis po septynis šimtus tūkstančių, po vieną šimtą tūkstančių paskyrimui į kiekvieną supervisatą. Beveik vienas trilijonas Galingųjų Žinianešių yra paskirta į Uversą, ir yra visos prielaidos manyti, kad jų, tarnaujančių kiekvienoje iš septynių supervisatų, skaičius yra tiksliai toks pat.

Aš esu vienas iš Galingųjų Žinianešių, ir urantams gali būti įdomu sužinoti, jog mano mirtingojo patyrimo bendražygis ir partneris taip pat triumfavo didžiulio išbandymo metu, ir nors daug kartų ir ilgiems laikotarpiams buvome išskirti per amžius trukusį kilimą į vidų į Havoną, bet mes buvome apkabinti toje pačioje septynių šimtų tūkstančių grupėje, ir eidami per Vicegeringtoną laiką praleidome artimai ir su meile bendraudami. Galų gale mes buvome paskirti ir kartu pasiųsti į Orvontono Uversą, ir dažnai mus išsiunčia drauge tam, kad vykdytume užduotis, kurioms reikalinga dviejų Žinianešių tarnystė.

and some did actively and loyally function in the places of such unfaithful leaders.

22:2.2 (245.2) With such personal records of fidelity and devotion, these ascending mortals pass on through Havona with the stream of the pilgrims of time, attain Paradise, graduate therefrom, and are mustered into the Corps of the Finality. Thereupon they are trinitized in the secret embrace of the Paradise Trinity and subsequently are commissioned to become associated with the Ancients of Days in the administration of the governments of the seven superuniverses.

22:2.3 (245.3) Every ascendant mortal of insurrectionary experience who functions loyally in the face of rebellion is eventually destined to become a Mighty Messenger of the superuniverse service. Likewise is any ascendant creature who effectively prevents such upheavals of error, evil, or sin; for action designed to prevent rebellion or to effect higher types of loyalty in a universe crisis is regarded as of even greater value than loyalty in the face of actual rebellion.

22:2.4 (245.4) The senior Mighty Messengers were chosen from those ascendant mortals of time and space who were among the earlier Paradise arrivals, many having traversed Havona in the times of Grandfanda. But the first trinitizing of Mighty Messengers was not effected until the candidate corps contained representatives from each of the seven superuniverses. And the last group of this order to qualify on Paradise embraced ascendant pilgrims from the local universe of Nebadon.

22:2.5 (245.5) Mighty Messengers are embraced by the Paradise Trinity in classes of seven hundred thousand, one hundred thousand for assignment to each superuniverse. Almost one trillion Mighty Messengers are commissioned on Uversa, and there is every reason to believe that the number serving in each of the seven superuniverses is exactly the same.

22:2.6 (245.6) I am a Mighty Messenger, and it may interest Urantians to know that the companion and associate of my mortal experience was also triumphant in the great test, and that, though we were many times and for long periods separated in the agelong inward ascent to Havona, we were embraced in the same seven-hundred-thousand group, and that we spent our time passing through Vicegerington in close and loving association. We were finally commissioned and together assigned to Uversa of Orvonton, and we are often dispatched in company for the execution of assignments requiring the services of two Messengers.

Galingieji Žinianešiai, bendrai su visais Trejybės apkabintais sūnumis, yra paskiriami į supervisatos veiklos visas fazes. Jie palaiko nuolatinį ryšį su savo būstine per supervisatos atspindėjimo tarnybą. Galingieji Žinianešiai tarnauja visuose supervisatos sektoriuose, ir dažnai misijas vykdo vietinėms visatoms ir net atskiriems pasauliams, kaip tą aš darau ir šiuo atveju.

Supervisatos teismuose, Galingieji Žinianešiai veikia tiek kaip individų, tiek kaip planetų gynėjai, kada būna nagrinėjami jų reikalai; taip pat jie padeda Dienų Tobuliesiems tvarkant didžiųjų sektorių rekalus. Kaip grupė, jie turi pagrindinę užduotį būti supervisatos stebėtojais. Jie yra dislokuoti įvairiuose būstinės pasauliuose ir svarbiose atskirose planetose kaip oficialūs Dienų Senųjų stebėtojai. Kada būna šitaip paskirti, tada jie taip pat veikia kaip patarėjai tai valdžiai, kuri tvarko sferų, kuriose jie ir gyvena, rekalus. Žinianešiai aktyviai dalyvauja mirtingųjų žengimo pirmyn plano visose fazėse. Kartu su savo mirtingosios kilmės partneriais jie supervisatų vyriausybėsms užtikrina, kad būtų suteikiama išsami ir asmeninė informacija apie besileidžiančiųjų Dievo Sūnų planų statusą ir vystymąsi.

Galingieji Žinianešiai visiškai sąmoningai suvokia visą savo pakilimo karjerą, ir dėl to jie yra tokie naudingi ir užjaučiantys tarnai, supratingi pasiuntiniai, kad tarnautų bet kokiam erdvės pasaulyje ir bet kokiam laiko tvariniui. Vos tik jūs būsite išlaisvinti iš materialaus kūno, tada jūs laisvai ir supratingai bendrausite su mumis, kadangi mes esame kilę iš visų rasių visuose evoliuciniuose erdvės pasauliuose, tai yra, iš tų mirtingųjų rasių, kurių viduje gyvena Minties Derintojai ir su kuriais jos vėliau susilieja.

3. TIE AUKŠTAI VALDŽIOJE

Tie Aukštieji Valdžioje, antroji Sutrejybintų Pasiekimo Sūnų grupė, visi yra mirtingųjų kilmės tvariniai, susilieję su Derintojais. Jie yra išstobulinti mirtingieji, kurie pademonstravo aukštesnį administravimo sugebėjimą ir parodė nepaprastą vykdymo talentą per visą savo ilgo kilimo karjerą. Jie yra sugebėjimo valdyti rinkiniai atstovai, kilę iš erdvės išlikusiųjų mirtingųjų.

Trejybės kiekvienos sąveikos metu yra sutrejbinama septyniasdešimt tūkstančių Tų Aukštųjų Valdžioje. Nors Nebadono vietinė visata santykinai yra jaunas kūrinys, bet ji turi atstovų šitos kategorijos neseniai sutrejybintoje klasėje. Dabar Orvontone yra paskirta daugiau negu dešimt milijardų šitų sumanių administratorių. Kaip ir visos atskiros dangiškųjų būtybių kategorijos, jos turi savo būstinę Uversoje, ir kaip

22:2.7 (245.7) Mighty Messengers, in common with all Trinity-embraced sons, are assigned to all phases of superuniverse activities. They maintain constant connection with their headquarters through the superuniverse reflectivity service. Mighty Messengers serve in all sectors of a superuniverse and frequently execute missions to the local universes and even to the individual worlds, as I do on this occasion.

22:2.8 (245.8) In the superuniverse courts, Mighty Messengers act as defenders of both individuals and planets when they come up for adjudication; they also assist the Perfections of Days in the direction of the affairs of the major sectors. As a group, their chief assignment is that of superuniverse observers. They are stationed on the various headquarters worlds and on individual planets of importance as the official observers of the Ancients of Days. When so assigned, they also serve as advisers to the authorities directing the affairs of the spheres of their sojourn. The Messengers take active part in all phases of the ascendant scheme of mortal progression. With their associates of mortal origin they keep the supergovernments in close and personal touch with the status and progression of the plans of the descending Sons of God.

22:2.9 (246.1) Mighty Messengers are fully conscious of their entire ascendant careers, and that is why they are such useful and sympathetic ministers, understanding messengers, for service on any world of space and to any creature of time. As soon as you are delivered from the flesh, you will communicate freely and understandingly with us since we spring from all the races on all the evolutionary worlds of space, that is, from those mortal races that are indwelt by, and subsequently fused with, Thought Adjusters.

3. THOSE HIGH IN AUTHORITY

22:3.1 (246.2) Those High in Authority, the second group of the Trinitized Sons of Attainment, are all Adjuster-fused beings of mortal origin. These are the perfected mortals who have exhibited superior administrative ability and have shown extraordinary executive genius throughout their long ascending careers. They are the cream of governing ability derived from the surviving mortals of space.

22:3.2 (246.3) Seventy thousand of Those High in Authority are trinitized at each Trinity liaison. Though the local universe of Nebadon is a comparatively young creation, it has representatives among a recently trinitized class of this order. There are now commissioned in Orvonton more than ten billion of these skillful administrators. Like all separate orders of celestial beings, they maintain their own headquarters on

kitų Trejybės apkabintų sūnų, taip ir jų rezervai Uversoje veikia kaip savosios kategorijos centrinis reguliuojantis organas Orvontone.

Tie Aukštieji Valdžioje yra administratoriai be apribojimų. Jie yra Dienų Senųjų visur esantys ir visuomet sumanūs vykdytojai. Jie tarnauja bet kurioje sferoje, bet kuriame apgyvendintame pasaulyje, ir bet kurioje veiklos fazėje bet kurioje iš septynių supervisatų.

Turėdamos nuostabią administravimo išmintį ir nepaprastą vykdymo sugebėjimą, šitos nuostabios būtybės imasi vaidmens pateikti teisingumo reikalą supervisatų tribunolų vardu; jos rūpinasi teisingumo įvykdymu ir klaidingo prisitaikymo ištaisymu evoliucinėse visatose. Todėl, jeigu kada nors jus pakvies į teismą dėl klaidingo sprendimo tada, kada jūs kilsite per savo nulemtą kosminio žengimo į priekį pasaulius ir sferas, nepanašu, jog būtų įmanoma tai, kad jūs patirtumėte neteisingumą, kadangi jūsų kaltintojai kažkada yra buvę kylantieji tvariniai, kurie asmeniškai yra susipažinę su kiekvienu karjeros laipteliu, kuriais jūs lipote ir tebelipate.

4. TIE BE VARDŲ IR SKAIČIAUS

Tie be Vardo ir Skaičiaus sudaro Sutrejbintų Pasiekimo Sūnų trečiąją ir paskutinąją grupę; jie yra tos pakilusios sielos, kurios išvystė tokį sugebėjimą garbinti, kuris pranoksta evoliucinių rasių iš laiko ir erdvės pasaulių visų sūnų ir dukrų sugebėjimus. Jie yra įgiję dvasinę sampratą apie Visuotinio Tėvo amžinąjį likimą, kuris santykinai pranoksta evoliucinių tvarinių, turinčių vardą ar skaičių suvokimą; dėl to jie yra vadinami Tie be Vardo ir Skaičiaus. Tiksliau išvertus, jų vardas būtų "Tie *aukščiau* Vardo ir Skaičiaus."

Rojaus Trejybė šitą sūnų kategoriją apkabina grupėmis po septynis tūkstančius. Uversoje yra įregistruota daugiau kaip vienas šimtas milijonų šitų sūnų, paskirtų į Orvontoną.

Kadangi Tie be Vardo ir Skaičiaus yra išlikusiųjų rasių labiau išsivystę dvasiniai protai, tai jie yra ypač parengti tam, kad svarstyti ir pateikti nuomonę, kada yra pageidaujamas dvasinis požiūris, ir kada tam, kad būtų adekvačiai suvoktas tas klausimas, kuris kyla sprendžiant nagrinėjamą problemą, kylančiojo karjeros patyrimas yra esminis. Jie yra Orvontono aukščiausieji prisiekusieji. Blogai administruojama prisiekusiųjų sistema kai kuriuose pasauliuose gali būti daugiau ar mažiau teisingumo parodija, bet Uversoje ir jos palydovų tribunoluose prisiekusiais-teisėjais mes naudojame

Uversa, and like the other Trinity-embraced sons, their reserves on Uversa act as the central directing body of their order in Orvonton.

22:3.3 (246.4) Those High in Authority are administrators without limitation. They are the everywhere-present and always-efficient executives of the Ancients of Days. They serve on any sphere, on any inhabited world, and in any phase of activity in any of the seven superuniverses.

22:3.4 (246.5) Having superb administrative wisdom and unusual executive skill, these brilliant beings assume to present the cause of justice in behalf of the superuniverse tribunals; they foster the execution of justice and the rectification of misadaptations in the evolutionary universes. Therefore, if you should ever be cited for errors of judgment while you are ascending the worlds and spheres of your ordained cosmic progression, it is hardly likely that you would suffer injustice since your prosecutors would be onetime ascendant creatures who are personally familiar with every step of the career you have traversed and are traversing.

4. THOSE WITHOUT NAME AND NUMBER

22:4.1 (246.6) Those without Name and Number constitute the third and last group of the Trinitized Sons of Attainment; they are the ascendant souls who have developed the ability to worship beyond the skill of all the sons and daughters of the evolutionary races from the worlds of time and space. They have acquired a spiritual concept of the eternal purpose of the Universal Father which comparatively transcends the comprehension of the evolutionary creatures of name or number; therefore are they denominated Those without Name and Number. More strictly translated, their name would be "Those *above* Name and Number."

22:4.2 (247.1) This order of sons is embraced by the Paradise Trinity in groups of seven thousand. There are of record on Uversa over one hundred million of these sons commissioned in Orvonton.

22:4.3 (247.2) Since Those without Name and Number are the superior spiritual minds of the survival races, they are especially qualified to sit in judgment and to render opinions when a spiritual viewpoint is desirable, and when experience in the ascendant career is essential to an adequate comprehension of the questions involved in the problem to be adjudicated. They are the supreme jurors of Orvonton. A maladministered jury system may be more or less of a travesty of justice on some worlds, but on Uversa and its extension tribunals we employ the highest type of evolved spiritual mentality as juror-judges. Adjudication is

išsivysčiusio dvasinio mentaliteto aukščiausiąjį tipą. Teismų veikla yra bet kokio valdymo aukščiausioji funkcija, ir tie, kuriems yra patikėtas nuosprendžio priėmimas, turėtų būti parinkti iš aukščiausių ir kilniausių labiausiai patyrusių ir supratingiausių individų tipų.

Kandidatų parinkimas į Galingųjų Žinianešių, Tų Aukštųjų Valdžioje, ir Tų be Vardo ir Skaičiaus sutrejbinių klases yra savaiminis ir automatinis. Rojaus pasirinkimo metodas jokių būdu nėra savavališkas. Sutrejbintų Pasiekimo Sūnų personalą nulemia asmeninis patyrimas ir dvasinės vertybės. Tokios būtybės yra lygios savo valdžia ir turi vienodą administracinį statusą, bet jos visos turi individualybę ir skirtingus charakterius; jos nėra standartizuotos būtybės. Jos visos yra iš esmės skirtingos, priklausamai nuo savosios kilimo karjeros skirtumų.

Papildomai prie šitų patirtinių savybių, Sutrejbinti Pasiekimo Sūnūs buvo sutrejbinti Rojaus Dievybių dieviškuoju apkabinimu. Dėl to jie veikia kaip Trejbės Stacionarių Sūnų lygiaverčiai partneriai, nes Trejbės apkabinimas iš tikrųjų atrodo, jog nusodina ateities laiko srovėje didelę dalį iš tų nerealizuotų tvarinių būtybių potencialų. Bet visa tai yra teisinga tikrai dabartinio visatos amžiaus atžvilgiu.

Šita sūnų grupė daugiausia, bet ne išimtinai, yra susijusi su laiko-erdvės mirtingųjų kilimo karjeros tarnyste. Jeigu kada nors yra suabejojama dėl mirtingojo tvarinio požiūrio, tuomet šis klausimas yra sprendžiamas kreipiantis į kilimo komisiją, kurią sudaro Galingasis Žinianešys, Vienas Aukštasis Valdžioje, ir Vienas be Vardo ir Skaičiaus.

Jūs tie mirtingieji, kurie skaitote šią žinią, galite patys pakilti į Rojų, pasiekti Trejbės apkabinimą ir tolimosios ateities amžiais būti paskirti į Dienų Sėnų tarnystę vienoje iš septynių supervisatų, ir kada nors būti paskirti išplėsti tiesos apreiškimą kokiai nors besivystančiai apgyvendintai planetai, net ir taip, kaip tą dabar aš darau Urantijoje.

5. SUTREJBINTI SAUGOTOJAI

Sutrejbinti Saugotojai yra Sutrejbinti Pasirinkimo Sūnūs. Ne tik jūsų rasės ir kiti mirtingieji, verti išlikimo, iš tikrųjų keliauja per Havoną, pasiekia Rojų, ir kartais turi lemtį tarnauti supervisatoje su Trejbės Stacionariais Sūnumis, bet ir jūsų ištikimi serafiniai sargybiniai ir jūsų lygiai tiek pat ištikimi tarpiniai partneriai taip pat gali tapti kandidatais į tokį patį Trejbės pripažinimą ir nuostabų asmenybės likimą.

the highest function of any government, and those who are intrusted with verdict rendering should be chosen from the highest and most noble types of the most experienced and understanding individuals.

22:4.4 (247.3) The selection of candidates for the trinitization classes of Mighty Messengers, Those High in Authority, and Those without Name and Number is inherent and automatic. The selective techniques of Paradise are not in any sense arbitrary. Personal experience and spiritual values determine the personnel of the Trinitized Sons of Attainment. Such beings are equal in authority and uniform in administrative status, but they all possess individuality and diverse characters; they are not standardized beings. All are characteristically different, depending on the differentials of their ascendant careers.

22:4.5 (247.4) In addition to these experiential qualifications, the Trinitized Sons of Attainment have been trinitized in the divine embrace of the Paradise Deities. Consequently they function as the co-ordinate associates of the Stationary Sons of the Trinity, for the Trinity embrace does seem to precipitate out of the stream of future time many of the unrealized potentials of creature beings. But this is true concerning only that which pertains to the present universe age.

22:4.6 (247.5) This group of sons is chiefly, but not wholly, concerned with the services of the ascendant career of the time-space mortals. If the viewpoint of a mortal creature is ever in doubt, the question is settled by appeal to an ascendant commission consisting of a Mighty Messenger, One High in Authority, and One without Name and Number.

22:4.7 (247.6) You mortals who read this message may yourselves ascend to Paradise, attain the Trinity embrace, and in remote future ages be attached to the service of the Ancients of Days in one of the seven superuniverses, and sometime be assigned to enlarge the revelation of truth to some evolving inhabited planet, even as I am now functioning on Urantia.

5. THE TRINITIZED CUSTODIANS

22:5.1 (247.7) The Trinitized Custodians are Trinitized Sons of Selection. Not only do your races and other mortals of survival value traverse Havona, attain Paradise, and sometimes find themselves destined to superuniverse service with the Stationary Sons of the Trinity, but your faithful seraphic guardians and your equally faithful midway associates may also become candidates for the same Trinity recognition and superb personality destiny.

Sutreyjbinti Saugotojai yra pakilę serafimai ir pervesti tarpiniai tvariniai, kurie yra perėję per Havoną ir pasiekę Rojų ir Užbaigtumo Korpusą. Vėliau jie buvo apkabinti Rojaus Trejybės ir paskirti į Dienų Senujų tarnystę.

Kandidatams į Trejybės apkabinimą iš pakilusių serafimų šitas pripažinimas yra suteikiamas už jų drąsų bendradarbiavimą su koku nors pakilusiu mirtinguoju, kuris pasiekė Užbaigtumo Korpusą, ir vėliau buvo sutreyjbintas. Mano paties mirtingojo karjeros serafinis sargybinis, ėjęs kartu su manimi, vėliau buvo sutreyjbintas, ir dabar yra paskirtas Uversos vyriausybei Sutreyjbintu Saugotoju.

Ir lygiai taip yra ir su tarpiniais tvariniais; didelė jų dalis yra pervedama ir pasiekia Rojų, ir kartu su serafimais ir dėl tų pačių priežasčių, yra Trejybės apkabinama ir paskiriama Saugotojais supervisatose.

Sutreyjbinti Saugotojai Rojaus Trejybės yra apkabinami grupėmis po septyniasdešimt tūkstančių, o kiekvienos grupės vienas septintadalis yra paskiriamas vienai supervisatai. Dabar Uversoje yra šiek tiek daugiau kaip dešimt milijonų patikimų ir aukštų Saugotojų. Jie tarnauja Uversoje ir didžiųjų ir mažųjų būstinių sferose. Jų darbuose jiems padeda kelių milijardų serafimų ir kitų gabių supervisatos asmenybių korpusas.

Sutreyjbinti Saugotojai savo karjerą pradeda sargais ir tokiais lieka supervyriausybų reikaluose. Tam tikra prasme, jie yra savo supervisatos vyriausybės pareigūnai, bet tiesioginių ryšių su individualiais jie nepalaiko, kaip juos palaiko Dangiškieji Sargybiniai. Sutreyjbinti Saugotojai tvarko grupinius reikalus ir rūpinasi kolektyviniais projektais. Jie saugo įrašus, planus, ir institucijas; jie veikia įsipareigojimų, asmenybių grupių, kilimo projektų, morontijos planų, visatos perspektyvų, ir nesuskaičiuojamų kitokių dalykų patikėtiniais.

6. SUTREJYBINTI AMBASADORIAI

Sutreyjbinti Ambasadoriai yra Sutreyjbintų Pasirinkimo Sūnų antroji kategorija, ir lygiai taip, kaip ir jų partneriai, Saugotojai, yra parenkami iš pakilusių tvarinių dviejų tipų. Nevisi kylantieji mirtingieji susilieja su Derintoju arba Tėvu; kai kurie susilieja su Dvasia, kai kurie susilieja su Sūnumi. Kai kurie iš šitų mirtingųjų, susiliejusių su Dvasia ir susiliejusių su Sūnumi, pakyla į Havoną ir pasiekia Rojų. Iš šitų į Rojų pakilusiųjų, parenkami kandidatai į Trejybės apkabinimą, ir kartas nuo karto jie yra sutreybinami klasėmis po

22:5.2 (248.1) Trinitized Custodians are ascendant seraphim and translated midway creatures who have passed through Havona and have attained Paradise and the Corps of the Finality. Subsequently they were embraced by the Paradise Trinity and were assigned to the service of the Ancients of Days.

22:5.3 (248.2) The candidates for the Trinity embrace from among the ascendant seraphim are accorded this recognition because of their valiant co-operation with some ascendant mortal who attained the Corps of the Finality and was subsequently trinitized. My own seraphic guardian of the mortal career went through with me, was later trinitized, and now is attached to the Uversa government as a Trinitized Custodian.

22:5.4 (248.3) And so with the midway creatures; many are translated and achieve Paradise and, along with the seraphim and for the same reasons, are Trinity embraced and commissioned as Custodians in the superuniverses.

22:5.5 (248.4) The Trinitized Custodians are embraced by the Paradise Trinity in groups of seventy thousand, and one seventh of each group is assigned to a superuniverse. There are now in the service of Orvonton slightly over ten million of these trusted and high Custodians. They serve on Uversa and on the major and minor headquarters spheres. In their labors they are assisted by a corps of several billion seconaphim and other able superuniverse personalities.

22:5.6 (248.5) The Trinitized Custodians start out their careers as custodians, and they continue as such in the affairs of the supergovernments. In a way, they are officers of their superuniverse governments, but they do not deal with individuals, as do the Celestial Guardians. The Trinitized Custodians administer group affairs and foster collective projects. They are the custodians of records, plans, and institutions; they act as the trustees of undertakings, personality groups, ascendant projects, morontia plans, universe projections, and innumerable other enterprises.

6. THE TRINITIZED AMBASSADORS

22:6.1 (248.6) Trinitized Ambassadors are the second order of the Trinitized Sons of Selection and like their associates, the Custodians, are recruited from two types of ascendant creatures. Not all ascending mortals are Adjuster or Father fused; some are Spirit fused, some are Son fused. Certain of these Spirit- and Son-fused mortals reach Havona and attain Paradise. From among these Paradise ascenders, candidates are selected for the Trinity embrace, and from time to time they are trinitized in classes of seven thousand. They are then commissioned in the

septynis tūkstančius. Tada jie yra pasiunčiami į supervisatas Dienų Senujų Sutrejbintais Ambasadoriais. Uversoje jų yra užregistruota beveik pusė milijardo.

Sutrejbinti Ambasadoriai Trejybės apkabinimui yra parenkami remiantis jų Havonos mokytojų patarimu. Jie atstovauja savo atitinkamų grupių aukštesniesiems protams ir dėl to yra geriausiai kvalifikuoti tam, kad padėtų supervisatos valdovams suprasti ir administruoti interesus tų pasaulių, iš kur yra kilę su Dvasia susilieję mirtingieji. Su Sūnumi susilieję Ambasadoriai mums suteikia didžiulę pagalbą sprendžiant tas problemas, kurios yra susijusios su Sūnumi susiliejusiu asmenybių kategorija.

Sutrejbinti Ambasadoriai yra Dienų Senujų emisarai bet kuriam tikslui ir visiems tikslams, bet kuriam pasauliui ir visiems pasauliams ar visatoms savojo paskyrimo supervisatoje. Jie atlieka ypatingą ir svarbią tarnystę mažųjų sektorių būstinėse, ir jie vykdo beribį skaičių įvairių supervisatos užduočių. Jie yra supervyriausybų Sutrejbintų Sūnų nepaprastasis arba rezervinis korpusas, ir dėl to yra panaudojami milžiniškam pareigų spektrui. Supervisatos reikaluose jie atlieka tūkstančių tūkstančius užduočių, kurių neįmanoma pavaizduoti žmogiškajam protui, kadangi Urantijoje nevyksta nieko tokio, kas būtų nors kokiū būdu analogiška šitai veiklai.

superuniverses as Trinitized Ambassadors of the Ancients of Days. Almost one-half billion are registered on Uversa.

22:6.2 (248.7) Trinitized Ambassadors are selected for the Trinity embrace upon the advices of their Havona teachers. They represent the superior minds of their respective groups and are, therefore, best qualified to assist the superuniverse rulers in understanding and in administering the interests of those worlds from which the Spirit-fused mortals hail. The Son-fused Ambassadors are of great assistance in our dealings with problems involving the Son-fused order of personality.

22:6.3 (248.8) Trinitized Ambassadors are the emissaries of the Ancients of Days for any and all purposes, to any and all worlds or universes within the superuniverse of their assignment. They render particular and important services on the headquarters of the minor sectors, and they perform the numberless miscellaneous assignments of a superuniverse. They are the emergency or reserve corps of the Trinitized Sons of the supergovernments, and they are therefore available for a great range of duties. They engage in thousands upon thousands of undertakings in superuniverse affairs which it is impossible to portray to human minds since there is nothing transpiring on Urantia that is in any way analogous to these activities.

7. SUTREJYBINIMO METODAI

Aš negaliu materialiam protui iki galo paaiškinti tobulų ir išstobulintų dvasinių būtybių aukščiausiojo kūrybinio veiksmo patyrimo—sutrejbavimo veiksmo. Sutrejbavimo metodai yra tarp Vicegeringtono ir Atsiskyringtono paslapčių, ir niekam neapreiškiami ir niekam nesuprantami, išskyrus tuos, kurie perėjo per šitą unikalų patyrimą. Dėl to tai pranoksta bet kokios būtybės galimybę sėkmingai pavaizduoti šitos nepaprastos transakcijos prigimtį ir prasmę žmogiškajam protui.

Be Dievybių, sutrejbavime dalyvauja tikrai Rojaus-Havonos asmenybės ir kai kurie nariai iš kiekvieno iš užbaigtųjų korpusų. Rojaus tobulumo specializuotomis sąlygomis šitoms nuostabioms būtybėms yra leidžiama pradėti sąvokos tapatybės unikalų jaudinantį patyrimą, ir daug kartų joms yra pasisekę sukurti naują būtybę, tvarinio sutrejbintą sūnų.

Pašlovintieji tvariniai, kurie įsitraukia į tokius jaudinančius sutrejbavimo patyrimus, gali dalyvauti tikrai viename tokiaame patyrimo, tuo tarpu Rojaus Dievybėms atrodo, jog nėra jokio

7. TECHNIQUE OF TRINITIZATION

22:7.1 (249.1) I cannot fully unfold to the material mind the experience of the supreme creative performance of perfect and perfected spiritual beings — the act of trinitization. The techniques of trinitization are among the secrets of Vicegerington and Solitarington and are revealable to, and understandable by, none save those who have passed through these unique experiences. Therefore is it beyond the possibility of any being successfully to portray to the human mind the nature and purport of this extraordinary transaction.

22:7.2 (249.2) Aside from the Deities, only Paradise-Havona personalities and certain members of each of the finaliter corps engage in trinitization. Under specialized conditions of Paradise perfection, these superb beings may embark upon the unique adventure of concept-identity, and they are many times successful in the production of a new being, a creature-trinitized son.

22:7.3 (249.3) The glorified creatures who engage in such adventures of trinitization may participate in only one such experience, whereas with the Paradise Deities there seems to be no limit to the

apribojimo dėl sutrejybinimo epizodų tęstinio įgyvendinimo. Dievybė atrodo, jog yra apribota tiksliai vienu atžvilgiu: Gali būti tiksliai viena Pirminė ir Begalinė Dvasia, tiksliai vienas Tėvo-Sūnaus suvienytos valios begalinis vykdytojas.

Pakilusieji su Derintoju susilieję mirtingieji užbaigtieji, kurie yra pasiekę tam tikrus Rojaus kultūros ir dvasinio išsivystymo lygius, yra tarp tų, kurie gali pamėginti sutrejybinti tvarinį būtybę. Kiekvieną tūkstantmetį Havonos laiku mirtingųjų užbaigtųjų kuopoms, kada jos būna dislokuotos Rojuje, yra suteikiamas poilsis. Tokie užbaigtieji iš septynių skirtingų būdų gali pasirinkti, kaip praleisti šią laisvą nuo pareigų laikotarpį, ir vienas iš jų yra, bendrai su koku nors bičiuliu užbaigtuoju arba su kokia nors Rojaus-Havonos asmenybe, pamėginti įvykdyti tvarinio sutrejybimą.

Jeigu du mirtingieji užbaigtieji, vykdamy j Pagrindinės Visatos Architektų akivaizdą, pademonstruoja, kad jie savarankiškai pasirinko sutrejybimui identišką sąvoką, tuomet Architektai yra įgaliojami, savo pačių nuožiūra, skelbti mandatus, leidžiančius šitiems pašlovintiems mirtingiesiems pakilusiesiems pratęsti savo poilsį ir kažkuriam periodui pasitraukti į Rojaus Piliečių sutrejybimo sektorių. Šito paskirto pasitraukimo pabaigoje, jeigu jie praneša, kad atskirai po vieną ir drauge nusprendė imtis rojiškų pastangų tam, kad sudvasintų, suidealintų, ir aktualizuočiau tokią pasirinktą ir originalią sąvoką, kokios iki tol nebuvo sutrejybinta, tuomet Septintoji Pagrindinė Dvasia iš tiesų duoda nurodymus, suteikiančius teisę tokiai nepaprastai užduočiai.

Kartais šitiems jaudinantiems patyrimams prireikia neįtikėtinai ilgų laiko periodų; atrodo, jog praeina amžius iki to meto, kai šitie ištikimi ir ryžtingi kažkada buvę mirtingieji—kartais Rojaus-Havonos asmenybės—pagaliau savo tikslą pasiekia, iš tikrųjų sėkmingai įvykdo visuotinės tiesos savo pasirinktos sąvokos įgyvendinimą realioje būtybėje. Ir iš tiesų šitas atsidavusias poras sėkmė lydi nevisada; dažnai jiems nepavyksta, ir tai būna ne dėl jų klaidos, kurią galima būtų pastebėti. Kandidatai į sutrejybimą, kuriems šitaip nepasisekė, yra priimami į specialią grupę užbaigtųjų, kurie vadinami būtybėmis, kurios dėjo aukščiausio lygio pastangas ir patyrė aukščiausią nusivylimą. Kada sutrejybimui susivienija Rojaus Dievybės, tada joms pasiseka visada, bet ne taip būna su homogenine tvarinių pora, tos pačios būtybių kategorijos dviejų narių, pamėginta pasiekti sąjungą.

Kada naują ir originalią būtybę sutrejybina Dievai, tada šių dieviškųjų tėvų dieviškasis potencialas nėra pakeičiamas, tačiau kada tokį kūrybinį veiksmą įvykdo išaukštintos tvarinių būtybės, tada vienas iš susitariančiųjų ir dalyvaujančiųjų individų patiria unikalią asmenybės modifikaciją. Tvarinio sutrejybinio sūnaus šie du

continued enactment of trinitization episodes. Deity seems to be limited in just one respect: There can be only one Original and Infinite Spirit, only one infinite executive of the united will of the Father-Son.

22:7.4 (249.4) The ascendant Adjuster-fused mortal finaliters who have attained certain levels of Paradise culture and spiritual development are among those who can essay to trinitize a creature being. Mortal-finaliter companies, when stationed on Paradise, are granted a recess every millennium of Havona time. There are seven different ways such finaliters may elect to spend this duty-free period, and one of these is, in association with some fellow finaliter or some Paradise-Havona personality, to attempt the enactment of creature trinitization.

22:7.5 (249.5) If two mortal finaliters, on going before the Architects of the Master Universe, demonstrate that they have independently chosen an identical concept for trinitization, the Architects are empowered, on their own discretion, to promulgate mandates permitting these glorified mortal ascenders to extend their recess and to remove themselves for a time to the trinitizing sector of the Paradise Citizens. At the end of this assigned retreat, if they report that they have singly and jointly elected to make the paradisiacal effort to spiritualize, idealize, and actualize a selected and original concept which has not theretofore been trinitized, then does Master Spirit Number Seven issue orders authorizing such an extraordinary undertaking.

22:7.6 (249.6) Unbelievably long periods of time are sometimes consumed in these adventures; an age seems to pass before these faithful and determined onetime mortals — and sometimes Paradise-Havona personalities — finally achieve their goal, really succeed in bringing their chosen concept of universal truth into actual being. And not always do these devoted couples meet with success; many times they fail, and that through no discoverable error on their part. Candidates for trinitization who thus fail are admitted to a special group of finaliters who are designated as beings who have made the supreme effort and sustained the supreme disappointment. When the Paradise Deities unite to trinitize, they always succeed, but not so with a homogeneous pair of creatures, the attempted union of two members of the same order of being.

22:7.7 (250.1) When a new and original being is trinitized by the Gods, the divine parents are in deity potential unchanged; but when exalted creature beings enact such a creative episode, one of the contracting and participating individuals undergoes a unique personality modification. The two ancestors of a creature-trinitized son become

protėviai tam tikra prasme tampa dvasiškai kaip vienas. Mes tikime, jog asmenybės tam tikrų dvasinių aspektų šitas abipusio suvienijimo statusas tikriausiai vyraus iki to meto, kada Aukščiausioji Būtybė bus pasiekusi visišką ir užbaigtą asmenybės pasireiškimą didžiojoje visatoje.

Tuo pačiu metu su tvarinio sutrejbinto naujo sūnaus atsiradimu, atsiranda ir abiejų protėvių šita funkcinė dvasinė sąjunga; šie du sutrejbintys tėvai tampa vienu galutiniame funkciname lygyje. Nė viena sutverta būtybė visatoje šito stebinančio reiškinio negali paaiškinti iki galo; tai yra beveik dieviškasis patyrimas. Kada Tėvas ir Sūnus susivienijo tam, kad įamžintų Begalinę Dvasią, tada savo tikslą įgyvendinę jie tuoj pat tapo kaip vienas, ir visą laiką nuo tol buvo vienas. Ir nors dviejų tvarinių sutrejbavimo sąjunga turi Visuotinio Tėvo ir Amžinojo Sūnaus tobulos Dievybės sąjungos begalinio spektro kategoriją, bet tvarinio sutrejbavimo pasekmės prigimtimi nėra amžinos; jos pasibaigs tada, kada bus užbaigtas patirtinių Dievybių faktualizavimas.

Nors šitie tvarinių sutrejbintų sūnų tėvai būna kaip vienas vykdydami savo užduotis visatoje, bet juos ir toliau laiko dviem asmenybėmis, esančiomis Užbaigtumo Korpuso ir Pagrindinės Visatos Architektų sąrašuose. Dabartinio visatos amžiaus metu visi sutrejbimu suvienyti tėvai yra neatskiriami, kada atlieka užduotis ir vykdo funkcijas; kur vyksta vienas, ten vyksta ir kitas, ką daro vienas, tą daro ir kitas. Jeigu tėvystės dvigubame suvienijime yra mirtingasis (arba kitoks) užbaigtasis ir Rojaus-Havonos asmenybė, tai šitos suvienytos tėvinės būtybės neveikia nei su Rojiečiais, nei su Havoniečiais, nei su užbaigtaisiais. Tokios mišrios sąjungos susirenka specialiame korpuse, kurį sudaro panašios būtybės. Ir visose sutrejbavimo sąjungose, mišriosse ar kitokiose, tėvinės būtybės sąmoningai suvokia viena kitą ir gali bendrauti, viena su kita, ir jos gali atlikti tokias pareigas, kokių anksčiau nė viena iš jų vykdyti negalėjo.

Septynios Pagrindinės Dvasios turi tokią valdžią, kad gali sankcionuoti užbaigtųjų ir Rojaus-Havonos asmenybių sutrejbavinčią sąjungą, ir šitokie mišrūs ryšiai visada būna sėkmingi. Iš to atsiradę nuostabūs tvarinių sutrejbinti sūnūs įkūnija tokias sąvokas, kurių negali suvokti nei Rojaus amžinieji tvariniai, nei erdvės-laiko tvariniai; dėl to jie tampa Pagrindinės Visatos Architektų globotiniiais. Šitie sutrejbinti likimo sūnūs įkūnija idėjas, idealus, ir *patyrimą*, kas akivaizdžiai yra susiję su ateities visatos amžiumi ir dėl to neturi betarpiškos praktinės vertės nei super-, nei centrinės visatos administracijoms. Šitie unikalūs laiko vaikų ir amžinybės piliečių sūnūs yra visi laikomi rezerve Vicegeringtone, kur jie yra įsitraukę į laiko sąvokų ir amžinybės realijų studijavimą specialiame sektoriuje tos sferos,

in a certain sense spiritually as one. We believe that this status of bi-unification of certain spiritual phases of personality will probably prevail until such time as the Supreme Being shall have attained full and completed manifestation of personality in the grand universe.

22:7.8 (250.2) Simultaneously with the appearance of a new creature-trinitized son, there occurs this functional spiritual union of the two ancestors; the two trinitizing parents become one on the ultimate functional level. No created being in the universe can fully explain this amazing phenomenon; it is a near-divine experience. When the Father and the Son united to eternalize the Infinite Spirit, upon the accomplishment of their purpose they immediately became as one and ever since have been one. And while the trinitization union of two creatures is on the order of the infinite scope of the perfect Deity union of the Universal Father and the Eternal Son, the repercussions of creature trinitization are not eternal in nature; they will terminate upon the completed factualization of the experiential Deities.

22:7.9 (250.3) While these parents of creature-trinitized sons become as one in their universe assignments, they continue to be reckoned as two personalities in the make-up and roll calls of the Corps of the Finality and of the Architects of the Master Universe. During the current universe age, all trinitization-united parents are inseparable in assignment and function; where one goes the other goes, what one does the other does. If parental bi-unification involves a mortal (or other) finaliter and a Paradise-Havona personality, the united parental beings function neither with the Paradisers, Havoners, nor finaliters. Such mixed unions forgather in a special corps made up of similar beings. And in all trinitization unions, mixed or otherwise, the parental beings are conscious of, and can communicate with, each other, and they can perform duties that neither could have previously discharged.

22:7.10 (250.4) The Seven Master Spirits have authority to sanction the trinitizing union of finaliters and Paradise-Havona personalities, and such mixed liaisons are always successful. The resultant magnificent creature-trinitized sons are representative of concepts unsuited to the comprehension of either the eternal creatures of Paradise or the time creatures of space; hence they become the wards of the Architects of the Master Universe. These trinitized sons of destiny embody ideas, ideals, and *experience* which apparently pertain to a future universe age and are therefore of no immediate practical value to either the super- or central universe administrations. These unique sons of the children of time and the citizens of eternity are all held in reserve on Vicegerington, where they are engaged in the

kurią užima Sūnų Kūrėjų korpuso slaptieji koledžai.

Aukščiausioji Būtybė yra trijų Dievybės tikrovės fazių suvienijimas: Dievo Aukščiausiojo, dvasinio kai kurių Rojaus Trejybės ribinių aspektų suvienijimo; Visagalio Aukščiausiojo, didžiosios visatos Kūrėjų galios suvienijimo; ir Aukščiausiojo Proto, Trečiojo Šaltinio ir Centro ir jo lygiaverčių partnerių individualaus indėlio į Aukščiausiosios Būtybės tikrovę. Savo sutrejybinių jaudinančiuose patyrimuose centrinės visatos ir Rojaus nuostabūs tvariniai yra įsitraukę į Aukščiausiojo Dievybės trigubą tyrinėjimą, kurio pasekmės yra tvarinių sutrejybinių sūnų trijų kategorijų sukūrimas:

1 . *Pakilusųjų sutrejybinti Sūnūs*. Savo kūrybinėmis pastangomis užbaigtieji mėgina sutrejybinti kai kurias konceptualias Visagalio Aukščiausiojo realybes, kurias jie yra įgavę savo patyrimu kildami į Rojų per laiką ir erdvę.

2 . *Rojaus-Havonos sutrejybinti Sūnūs*. Rojaus Piliečių ir Havoniečių kūrybinės pastangos atneša tokį rezultatą, kad būna sutrejybiami kai kurie Aukščiausiosios Būtybės aukšti dvasiniai aspektai, kuriuos jie savo patyrimu yra įgavę viršaukščiausiuoju pagrindu, besiribojančiu ties Galutiniuoju ir Amžinuoju.

3 . *Sutrejybinti likimo Sūnūs*. Tačiau kada užbaigtasis ir tvarinys iš Rojaus-Havonos sistemos drauge sutrejybina naują tvarinį, tada šitos bendros pastangos atgarsį pasiekia kai kuriose Aukščiausiojo-Galutiniojo Proto fazėse. Atsiradę tvarinių sutrejybinti sūnūs yra viršsukurtiniai; jie išreiškia Aukščiausiosios-Galutiniosios Dievybės aktualybes, kurių kitoku atveju nebuvo pasiekta patyrimu, ir kurios, dėl to, automatiškai patenka į Pagrindinės Visatos Architektų, saugančių tokius dalykus, kurie pranoksta dabartinio visatos amžiaus kūrybinės ribas, sferą. Sutrejybinti likimo sūnūs įkūnija Aukščiausiojo-Galutiniojo neatskleistos funkcijos pagrindinėje visatoje kai kuriuos aspektus. Mes daug ko nežinome apie šituos bendrus laiko ir amžinybės vaikus, bet žinome daug daugiau negu mums yra leidžiama apreiškinti.

8. TVARINIŲ SUTREJYBINTI SŪNŪS

Priedo prie tvarinių sutrejybinių sūnų, aptariamų šitame pasakojime, yra didelis skaičius neapreiktų tvarinių sutrejybinių sūnų kategorijų—septynių užbaigtųjų korpusų ir Rojaus-Havonos asmenybių daugiapusių ryšių įvairių palikuonių. Bet visas šitas tvarinių sutrejybtas būtybes, apreiktas ir neapreiktas, Visuotinis Tėvas

study of the concepts of time and the realities of eternity in a special sector of the sphere occupied by the secret colleges of the corps of the Creator Sons.

22:7.11 (251.1) The Supreme Being is the unification of three phases of Deity reality: God the Supreme, the spiritual unification of certain finite aspects of the Paradise Trinity; the Almighty Supreme, the power unification of the grand universe Creators; and the Supreme Mind, the individual contribution of the Third Source and Center and his co-ordinates to the reality of the Supreme Being. In their trinitization adventures the superb creatures of the central universe and Paradise are engaged in a threefold exploration of the Deity of the Supreme which results in the production of three orders of creature-trinitized sons:

22:7.12 (251.2) 1. *Ascender-trinitized Sons*. In their creative efforts the finalizers are attempting to trinitize certain conceptual realities of the Almighty Supreme which they have experientially acquired in their ascension through time and space to Paradise.

22:7.13 (251.3) 2. *Paradise-Havona-trinitized Sons*. The creative efforts of the Paradise Citizens and the Havoners result in the trinitization of certain high spiritual aspects of the Supreme Being which they have experientially acquired on a supersupreme background bordering on the Ultimate and the Eternal.

22:7.14 (251.4) 3. *Trinitized Sons of Destiny*. But when a finalizer and a Paradise-Havoner together trinitize a new creature, this conjoint effort repercusses in certain phases of the Supreme-Ultimate Mind. The resulting creature-trinitized sons are supercreational; they represent actualities of Supreme-Ultimate Deity which have not been otherwise experientially attained, and which, therefore, automatically fall within the province of the Architects of the Master Universe, custodians of those things which transcend the creational limits of the present universe age. The trinitized sons of destiny embody certain aspects of the unrevealed master universe function of the Supreme-Ultimate. We do not know a great deal about these conjoint children of time and eternity, but we know much more than we are permitted to reveal.

8. THE CREATURE-TRINITIZED SONS

22:8.1 (251.5) In addition to the creature-trinitized sons considered in this narrative, there are numerous unrevealed orders of creature-trinitized beings — the diverse progeny of the multiple liaisons of seven finalizer corps and Paradise-Havona personalities. But all these creature-trinitized beings, revealed and unrevealed, are

apdovanoja asmenybe.

Kada kylančiųjų sutrejbinti ir Rojaus-Havonos sutrejbinti nauji sūnūs yra jauni ir neišmokyti, tada jie paprastai yra pasiunčiami ilgiems tarnystės laikotarpiams į Begalinės Dvasios septynias Rojaus sferas, kur jie tarnauja, mokomi Septynių Aukščiausiųjų Vykdytojų. Vėliau tolimesniam mokymui juos gali įsūnyti vietinėse visatose Trejybės Sūnūs Mokytojai.

Šitie įsūnyti aukštos ir pašlovintos tvarinio kilmės sūnūs yra Sūnų Mokytojų mokiniai, studentai padėjėjai, o kai dėl klasifikacijos, tai jie dažnai laikinai būna klasifikuojami kartu su šitais Sūnumis. Jie gali vykdyti ir iš tiesų vykdo pasiaukojamai daug kilnių užduočių savo pasirinktą tarnystės valdą labui.

Vietinėse visatose Sūnūs Mokytojai tvarinių sutrejbintus savo globotinius gali pasiūlyti tam, kad juos apkabintų Rojaus Trejybė. Po šito apkabinimo pasirodantys Sutrejbintais Tobulumo Sūnumis, jie patenka į Dienų Senųjų tarnystę septyniose supervisatose, šiuo metu yra žinomas kaip tik toks šitos unikalios du kartus sutrejbintų būtybių grupės likimas.

Nevisus tvarinių sutrejbintus sūnus apkabina Trejybė; daugelis tampa Rojaus Septynių Pagrindinių Dvasių, supervisatų Atspindinčiųjų Dvasių, ir vietinių kūrinių Motinų Dvasių padėjėjais ir ambasadoriais. Kiti gali gauti specialias užduotis amžinojoje Saloje. Dar kiti gali pradėti tarnystę Tėvo slaptuosiuose pasauliuose ir Dvasios Rojaus sferose. Galiausiai daugelis patenka į bendrą Sutrejbintų Sūnų korpusą Havonos vidinėje grandinėje.

Išskyrus Sutrejbintus Tobulumo Sūnus ir tuos, kurie susirenka Vicegeringtone, atrodo, kad visų tvarinių sutrejbintų sūnų aukščiausiasis likimas yra patekti į Sutrejbintų Užbaigtųjų Korpusą, vieną iš septynių Rojaus Užbaigtumo Korpusų.

9. DANGIŠKIEJI SARGYBINIAI

Rojaus Trejybė tvarinių sutrejbintus sūnus apkabina klasėmis po septynis tūkstančius. Šituos išstobulintų žmonių ir Rojaus-Havonos asmenybių sutrejbintus palikuonis šios Dievybės apkabina visus vienodai, bet į supervisatas jie yra paskiriami remiantis jų ankstesnių instruktorių, Trejybės Sūnų Mokytojų, patarimu. Tie, kurie tarnystei yra tinkamesni, siunčiami Aukštųjų Sūnų Padėjėjais; tie, kurie veikloje pasižymėjo mažiau, būna paskiriami Dangiškaisiais Sargybiniais.

endowed with personality by the Universal Father.

22:8.2 (251.6) When new ascender-trinitized and Paradise-Havona-trinitized sons are young and untrained, they are usually dispatched for long periods of service on the seven Paradise spheres of the Infinite Spirit, where they serve under the tutelage of the Seven Supreme Executives. Subsequently they may be adopted for further training in the local universes by the Trinity Teacher Sons.

22:8.3 (251.7) These adopted sons of high and glorified creature origin are the apprentices, student helpers, of the Teacher Sons, and as regards classification they are often temporarily numbered with these Sons. They may and do execute many noble assignments in self-denial in behalf of their chosen realms of service.

22:8.4 (251.8) The Teacher Sons in the local universes may nominate their creature-trinitized wards for embrace by the Paradise Trinity. Emerging from this embrace as Trinitized Sons of Perfection, they enter the service of the Ancients of Days in the seven superuniverses, that being the present known destiny of this unique group of twice-trinitized beings.

22:8.5 (252.1) Not all creature-trinitized sons are Trinity embraced; many become the associates and ambassadors of the Seven Master Spirits of Paradise, of the Reflective Spirits of the superuniverses, and of the Mother Spirits of the local creations. Others may accept special assignments on the eternal Isle. Still others may enter the special services on the secret worlds of the Father and on the Paradise spheres of the Spirit. Eventually many find their way into the conjoint corps of the Trinitized Sons on the inner circuit of Havona.

22:8.6 (252.2) Excepting the Trinitized Sons of Perfection and those who are forgathering on Vicegerington, the supreme destiny of all creature-trinitized sons appears to be entrance into the Corps of Trinitized Finalters, one of the seven Paradise Corps of the Finality.

9. THE CELESTIAL GUARDIANS

22:9.1 (252.3) Creature-trinitized sons are embraced by the Paradise Trinity in classes of seven thousand. These trinitized offspring of perfected humans and of Paradise-Havona personalities are all equally embraced by the Deities, but they are assigned to the superuniverses in accordance with the advice of their former instructors, the Trinity Teacher Sons. Those of more acceptable service are commissioned High Son Assistants; those of less distinguished performance are designated Celestial Guardians.

Kada šitas unikalias būtybes apkabina Trejybė, tada jos tampa vertingais supervisatų vyriausybių padėjėjais. Jos yra susipažinusios su pakilusiojo karjeros reikalais, ne dėl asmeninio pakilimo, bet dėl savo tarnystės su Trejybės Sūnumis Mokytojais erdvės pasaulyuose.

Beveik vienas milijardas Dangiškųjų Sargybinių buvo paskirta į Orvontoną. Jie daugiausia yra paskirti Dienų Tobulųjų administracijoms didžiųjų sektorių būstinėse, o jiems sumaniai padeda su Sūnumi susiliejęs pakilusių mirtingųjų korpusas.

Dangiškieji Sargybiniai yra Dienų Senujų teismų pareigūnai, tarnaujantys teismų pasiuntiniais ir supervisatų vyriausybių įvairių tribunolų kvietimų ir sprendimų nugabentojais. Jie yra Dienų Senujų sulaikantys agentai; jie išvyksta iš Uversos tam, kad atgabentų tas būtybes, kurių buvimas prieš supervisatos teisėjus yra būtinas; jie vykdo mandatus, kad būtų sulaikyta bet kuri asmenybė supervisorioje. Jie taip pat lydi susiliejęs su Dvasia vietinių visatų mirtinguosius, kada, dėl kokios nors priežasties, jų buvimas yra reikalingas Uversoje.

Dangiškųjų Sargybinių ir jų partnerių, Aukštųjų Sūnų Padėjėjų, viduje niekada negyveno Derintojai. Taip pat jie nėra susilieję nei su Dvasia, nei su Sūnumi. Tačiau Rojaus Trejybės apkabinimas iš tikrųjų kompensuoja dėl šių Sutrejbintų Tobulumo Sūnų nesusiliejęs statuso. Trejybės apkabinimas gali veikti vien tik tai idėją, kuri yra įsmeiginta tvarinių sutrejbintame sūnuje, kitais aspektais apkabintą sūnų palikdamas nepakeistą, bet toks apribojimas būna tikrai tada, kada šitaip būna suplanuota.

Šitie dukart sutrejbinti sūnūs yra nuostabios būtybės, bet jie nėra nei tokie visapusiški, nei tokie patikimi, kaip jų pakilusieji partneriai; jiems stinga to didžiulio ir giluminio asmeninio patyrimo, kurį kiti iš šių sūnų, priklausančių šitai grupei, įgijo realiai lipdami į šlovę iš erdvės tamsių sferų. Mes, patyrę pakilimo karjerą, mylime juos ir darome viską, kas yra mūsų galioje, kad kompensuotume jų trūkumus, bet jie mus nuolat verčia jausti dėkingumą dėl to, kad mūsų prigimtis yra žema, ir dėl to, kad mes sugebame patirti. Jų noras suvokti ir įvertinti savo trūkumus visatos kilimo patirtinose realybėse yra transcendentškai gražus, o kartais ir labai jaudinantis.

Priešingai negu kiti Trejybės apkabinti sūnūs Sutrejbinti Tobulumo Sūnūs turi apribojimų, nes jų patirtinis sugebėjimas neapima laiko-erdvės sferos. Jie neturi patyrimo, nežiūrint savo ilgo mokymosi su Aukščiausiais Vykdytojais ir Sūnumis Mokytojais, ir jeigu šito nebūtų, tai patirtinis prisistatymas užkirstų kelią jų laikymui

22:9.2 (252.4) When these unique beings have been Trinity embraced, they become valuable adjuncts to the superuniverse governments. They are versed in the affairs of the ascendant career, not by personal ascension, but as a result of their service with the Trinity Teacher Sons on the worlds of space.

22:9.3 (252.5) Almost one billion Celestial Guardians have been commissioned in Orvonton. They are chiefly assigned to the administrations of the Perfections of Days on the headquarters of the major sectors and are ably assisted by a corps of ascendant Son-fused mortals.

22:9.4 (252.6) The Celestial Guardians are the officers of the courts of the Ancients of Days, functioning as court messengers and as bearers of the summonses and decisions of the various tribunals of the superuniverse governments. They are the apprehending agents of the Ancients of Days; they go forth from Uversa to bring back beings whose presence is required before the superuniverse judges; they execute the mandates for the detention of any personality in the superuniverse. They also accompany Spirit-fused mortals of the local universes when, for any reason, their presence is required on Uversa.

22:9.5 (252.7) The Celestial Guardians and their associates, the High Son Assistants, have never been indwelt by Adjusters. Neither are they Spirit nor Son fused. The embrace of the Paradise Trinity does, however, compensate for the nonfused status of the Trinitized Sons of Perfection. The Trinity embrace may act solely upon the idea which is personified in a creature-trinitized son, leaving the embraced son otherwise unchanged, but such a limitation occurs only when so planned.

22:9.6 (252.8) These twice-trinitized sons are marvelous beings, but they are neither as versatile nor dependable as their ascendant associates; they lack that tremendous and profound personal experience which the rest of the sons belonging to this group have acquired by actually climbing up to glory from the dark domains of space. We of the ascendant career love them and do all in our power to compensate their deficiencies, but they make us ever grateful for our lowly origin and our capacity for experience. Their willingness to recognize and acknowledge their deficiencies in the experiencible realities of universe ascension is transcendently beautiful and sometimes most touchingly pathetic.

22:9.7 (253.1) Trinitized Sons of Perfection are limited in contrast to other Trinity-embraced sons because their experiential capacity is time-space inhibited. They are experience-deficient, despite long training with the Supreme Executives and the Teacher Sons, and if this were not the case, experiential saturation would preclude their being

rezerve, kad įgautų patyrimo ateities visatos amžiuje. Tiesiog visoje visuotinėje egzistencijoje nėra nieko kito, kas užimtų realaus asmeninio patyrimo vietą, ir šitie tvarinių sutrejbinti sūnūs yra laikomi rezerve patirtinei funkcijai kurioje nors ateities visatos epochoje.

Gyvenamuosiuose pasauliuose aš dažnai matydavau šituos iškilus supervisatos aukštųjų teismų pareigūnus taip ilgesingai ir meldžiančiai žvelgiančius net ir į neseniai atvykusiuosius iš erdvės evoliucinių pasaulių, jog kiekvienam buvo suprantama, kad šitie nepatirtiniai sutrejbinti sūnūs iš tiesų pavydi savo sielos broliams, kuriems tariamai mažiau pasisekė, kurie laiptelis po laiptelio kyla bona fide patyrimo ir realaus gyvenimo visuotiniu keliu. Nepaisant savo suvaržymų ir apribojimų, jie yra nuostabiai naudingas ir visą laiką su noru pasirengęs darbininkų korpusas, kada reikia įgyvendinti supervisatų vyriausybių sudėtingus administravimo planus.

10. AUKŠTŲJŲ SŪNŲ PADĖJĖJAI

Aukštųjų Sūnų Padėjėjai yra iš naujo sutrejbintų Mirtingųjų Užbaigtumo Korpuso pašlovintų pakilusųjų būtybių ir jų amžinųjų partnerių, Rojaus-Havonos asmenybių, vyresnioji grupė. Jie yra paskiriami į supervisatos tarnystę ir veikia kaip Dienų Senujų vyriausybių aukštųjų sūnų asmeniniai padėjėjai. Jie deramai gali būti paskirti privačiais sekretoriais. Jie, kartas nuo karto, dirba aukštųjų sūnų specialių komisijų ir kitų grupinių susivienijimų sekretoriais. Jie tarnauja Išminties Tobulintojams, Dieviškiems Patarėjams, Visuotiniams Cenzoriams, Galingiesiems Žinianešiams, Tiems Aukštiesiems Valdžioje, ir Tiems be Vardo ir Skaičiaus.

Jeigu, aptariant Dangiškuosius Sargybinius, galėjo atrodyti, jog aš atkreipiu dėmesį į šitų dvigubai sutrejbintų sūnų apribojimus ir suvaržymus, tai dabar man leiskite, visiškai nuoširdžiai, atkreipti dėmesį į jų didžiulės stiprybės vieną dalyką, į tą požymį, kuris mums juos padaro beveik neįkainojamus. Šitų būtybių pati egzistencija yra dėl to fakto, kad jos yra vienos atskiros ir aukščiausiosios sąvokos įsameninimas. Jos yra kokios nors dieviškos idėjos, kokio nors visuotinio idealo įkūnijimas asmenybėje, kaip anksčiau to niekada nebuvo suvokta, išreikšta, arba sutrejbinta. O vėliau jie buvo Trejbės apkabinti; šitokiu būdu jie paskleidžia ir realiai įkūnija dieviškosios Trejbės pačią tą išmintį, kas susiję su jų asmenybės egzistencijos idėja-idealais. Tiek, kiek ta konkreti sąvoka yra atskleidžiama visatoms, tiek šitos asmenybės įkūnija viską iš visko, ką bet kurio tvarinio arba Kūrėjo intelektas galėtų suvokti,

left in reserve for acquiring experience in a future universe age. There is simply nothing in all universal existence which can take the place of actual personal experience, and these creature-trinitized sons are held in reserve for experiential function in some future universe epoch.

22:9.8 (253.2) On the mansion worlds I have often seen these dignified officers of the high courts of the superuniverse look so longingly and appealingly at even the recent arrivals from the evolutionary worlds of space that one could not help realizing that these possessors of nonexperiential trinitization really envied their supposedly less fortunate brethren who ascend the universal path by steps of bona fide experience and actual living. Notwithstanding their handicaps and limitations they are a wonderfully useful and ever-willing corps of workers when it comes to the execution of the complex administrative plans of the superuniverse governments.

10. HIGH SON ASSISTANTS

22:10.1 (253.3) The High Son Assistants are the superior group of the retrinitized trinitized sons of glorified ascendant beings of the Mortal Corps of the Finality and of their eternal associates, the Paradise-Havona personalities. They are assigned to the superuniverse service and function as personal aids to the high sons of the governments of the Ancients of Days. They might fittingly be denominated private secretaries. They act, from time to time, as clerks for special commissions and other group associations of the high sons. They serve Perfectors of Wisdom, Divine Counselors, Universal Censors, Mighty Messengers, Those High in Authority, and Those without Name and Number.

22:10.2 (253.4) If, in discussing the Celestial Guardians, I have seemed to call attention to the limitations and handicaps of these twice-trinitized sons, let me now, in all fairness, call attention to their one point of great strength, the attribute which makes them almost invaluable to us. These beings owe their very existence to the fact that they are the personification of a single and supreme concept. They are the personality embodiment of some divine idea, some universal ideal, as it has never before been conceived, expressed, or trinitized. And they have subsequently been Trinity embraced; thus they show forth and actually embody the very wisdom of the divine Trinity as concerns the idea-ideal of their personality existence. As far as that particular concept is revealable to the universes, these personalities embody all of everything that any creature or Creator intelligence could possibly conceive, express, or exemplify. *They are that*

išreikšti, arba pademonstruoti. *Jie yra ta idea personified.*
jasmeninta idėja.

Argi jūs negalite suprasti, jog visatos tikrovės atskiros aukščiausiosios sąvokos tokie gyvi sukoncentravimai neapsakomai pasitarnautų tiems, kuriems ir patikėtas supervisatų administravimas?

Netrukus po to, kada man buvo nurodyta vadovauti paskirtai komisijai iš šešių narių—po vieną narį iš kiekvienos aukštųjų sūnų kategorijos—tam, kad ištirtų tris problemas, susijusias su naujų visatų grupe Orvontono pietinėse dalyse, tada aš labai aiškiai supratau Aukštųjų Sūnų Padėjėjų vertę, kada jų kategorijos vadovo Uversoje paprašiau, kad laikinai paskirtų tokius sekretorius į mano komisiją. Pirmajai iš mūsų idėjų atstovavo Aukštojo Sūnaus Padėjėjas Uversoje, kuris nedelsiant buvo priskirtas prie mūsų grupės. Mūsų antrąją problemą įkūnijo Aukštųjų Sūnų Padėjėjas, paskirtas į trečiąją supervisatą. Mes užsitikrinome didžiulę pagalbą iš šito šaltinio per centrinės visatos esminių žinių koordinavimo ir platinimo komutacinį centrą, bet nieko neįmanoma palyginti su ta pagalba, kurią suteikė realus buvimas tokios asmenybės, kuri ir yra sąvoka, tvarinių sutrejbinta aukštybėje ir Dievybės sutrejbinta užbaigtume. Kai dėl mūsų trečiosios problemos, tai Rojaus dokumentai atskleidė, jog tokios idėjos tvarinys nebuvo sutrejbinės niekada.

Aukštųjų Sūnų Padėjėjai yra unikalūs ir pirminiai nuostabių sąvokų ir milžiniškų idealų įsmeninimai. Ir kaip tokie jie kartas nuo karto mūsų svarstymams gali perteikti neišreiškiamą apšvietimą. Kada aš vykdau kokią nors užduotį toli išorėje erdvės visatose, pagalvokite, ką tai reiškia, pagalbos požiūriu, jeigu man taip pasisekė, kad aš turiu paskirtą į savo misiją Aukštųjų Sūnų Padėjėją, kuris ir yra dieviškosios sąvokos pilnatvė, kas susiję su pačia ta problema, kurią aš ir buvau pasiūstas ištirti ir išspręsti; ir tą aš patyriau daug kartų. Vienintelis sunkumas, susijęs su šituo planu, yra tai, kad nė viena supervisata negali turėti šitų sutrejbintų idėjų viso rinkinio; šitų būtybių mes gauname tikrai vieną septintadalį; taigi, tikrai maždaug vieną kartą iš septynių mes džiaugiamės asmeniniu bendravimu su šitomis būtybėmis net ir tada, kada dokumentai rodo, jog ši idėja buvo sutrejbinta.

Uversoje mes labai naudingai galėtume panaudoti šitų būtybių ir daug didesnę kiekį. Dėl jų vertingumo supervisatų administracijoms, mes, visais įmanomais būdais, skatiname erdvės piligrimus, o taip pat ir Rojaus gyventojus pamėginti sutrejbinti po to, kada jie vieni kitiems yra suteikę tas patirtines realybes, kurios yra esminės tokio kūrybinio jaudinančio patyrimo įgyvendinimui.

22:10.3 (253.5) Can you not see that such living concentrations of a single supreme concept of universe reality would be of untold service to those who are intrusted with the administration of the superuniverses?

22:10.4 (254.1) Not long since I was directed to head a commission of six — one of each of the high sons — assigned to the study of three problems pertaining to a group of new universes in the south parts of Orvonton. I was made acutely aware of the value of the High Son Assistants when I made requisition on the chief of their order on Uversa for temporary assignment of such secretaries to my commission. The first of our ideas was represented by a High Son Assistant on Uversa, who was forthwith attached to our group. Our second problem was embodied in a High Son Assistant assigned to superuniverse number three. We secured much help from this source through the central universe clearinghouse for the co-ordination and dissemination of essential knowledge, but nothing comparable to the assistance afforded by the actual presence of a personality who is a concept creature-trinitized in supremacy and Deity-trinitized in finality. Concerning our third problem, the records of Paradise disclosed that such an idea had never been creature trinitized.

22:10.5 (254.2) High Son Assistants are unique and original personalizations of tremendous concepts and stupendous ideals. And as such they are able to impart inexpressible illumination to our deliberations from time to time. When I am acting on some remote assignment out in the universes of space, think what it means, by way of assistance, if I am so fortunate as to have attached to my mission a High Son Assistant who is the fullness of divine concept regarding the very problem I have been sent to attack and solve; and I have repeatedly had this very experience. The only difficulty with this plan is that no superuniverse can have a complete edition of these trinitized ideas; we only get one seventh of these beings; so it is only about one time in seven that we enjoy the personal association of these beings even when the records indicate that the idea has been trinitized.

22:10.6 (254.3) We could use to great advantage much larger numbers of these beings on Uversa. Because of their value to the superuniverse administrations, we, in every way possible, encourage the pilgrims of space and also the residents of Paradise to attempt trinitization after they have contributed to one another those experiential realities which are essential to the enactment of such creative adventures.

Dabar savo supervisorioje Aukštųjų Sūnų Padėjėjų mes turime apie vieną milijoną du šimtus penkiasdešimt tūkstančių, ir jie tarnauja tiek didžiuosiuose, tiek mažuosiuose sektoriuose, net ir tada, kada jie veikia Uversoje. Labai dažnai jie mus lydi į užduotis tolimose visatose. Aukštųjų Sūnų Padėjėjai nėra nuolat paskirti kokiam nors Sūnui arba kokiai nors komisijai. Jie nuolat juda, tarnaudami ten, kur ta idėja arba idealas, kuriuo jie yra, gali geriausiai padėti Rojaus Trejybės, kurios sūnumis jie yra tapę, amžiniesiems tikslams.

Jie yra jaudinančiai mylintys, nuostabiai ištikimi, nepaprastai protingi, aukščiausiu laipsniu išmintingi—kas susiję su atskira idėja—ir transcendentiskai nuolankūs. Nors jie gali jums perteikti visatos žinias, kas susiję su jų viena idėja arba idealu, bet beveik gaila žiūrėti, kaip jie ieško žinių ir informacijos apie gausybę kitų dalykų, net ir iš kylančiųjų mirtingųjų.

Ir tai yra pasakojimas apie kilmę, prigimtį, ir veikimą kai kurių iš tų, kurie yra vadinami Sutrejbintais Dievo Sūnumis, konkrečiau tų, kurie patyrė Rojaus Trejybės dieviškąjį apkabinimą ir kurie tada buvo paskirti į supervisoratų tarnystę, kad ten išmintingai ir supratingai bendradarbiautų su Dienų Senųjų administratoriais savo nenuilstančiomis pastangomis stengdamiesi palengvinti laiko kylančiųjų mirtingųjų žengimą pirmyn į vidų link savo betarpiško sustojimo Havonoje ir galutinio Rojaus tikslo.

[Perteikta Orvontono apreiškimų korpuso Galingojo Žinianešio.]

22:10.7 (254.4) We now have in our superuniverse about one and a quarter million High Son Assistants, and they serve on both the major and minor sectors, even as they function on Uversa. They very often accompany us on our assignments to the remote universes. High Son Assistants are not permanently assigned to any Son or to any commission. They are in constant circulation, serving where the idea or ideal which they are can best further the eternal purposes of the Paradise Trinity, whose sons they have become.

22:10.8 (254.5) They are touchingly affectionate, superbly loyal, exquisitely intelligent, supremely wise — regarding a single idea — and transcendently humble. While they can impart to you the lore of the universe concerning their one idea or ideal, it is well-nigh pathetic to observe them seeking knowledge and information on hosts of other subjects, even from the ascending mortals.

22:10.9 (254.6) And this is the narrative of the origin, nature, and functioning of certain of those who are called the Trinitized Sons of God, more particularly of those who have passed through the divine embrace of the Paradise Trinity, and who have then been assigned to the services of the superuniverses, there to give wise and understanding co-operation with the administrators of the Ancients of Days in their untiring efforts to facilitate the inward progress of the ascending mortals of time toward their immediate Havona destination and their eventual Paradise goal.

22:10.10 (255.1) [Narrated by a Mighty Messenger of the revelatory corps of Orvonton.]

23 Dokumentas. Atsiskyrusieji Žinianešiai

⇐ 022

URANTIJOS KNYGA

024 ⇐

I DALIS. CENTRINĖ VISATA IR SUPERVISATOS

23 DOKUMENTAS. ATSISKYRUSIEJI ŽINIANEŠIAI

Skyrius

ĮVADAS

1. Atsiskyrusiųjų Žinianešių prigimtis ir kilmė
2. Atsiskyrusiųjų Žinianešių paskyrimai
3. Atsiskyrusiųjų Žinianešių laiko ir Erdvės tarnystė
4. Atsiskyrusiųjų Žinianešių speciali tarnystė

PAPER 23 THE SOLITARY MESSENGERS

SECTIONS

Introduction

1. Nature and Origin of Solitary Messengers
2. Assignments of Solitary Messengers
3. Time and Space Services of Solitary Messengers
4. Special Ministry of Solitary Messengers

ĮVADAS

ATSISKYRUSIEJI Žinianešiai yra Bendrojo Kūrėjo asmeninis ir visuotinis korpusas; jie yra Begalinės Dvasios Aukščiausųjų Asmenybių pirmoji ir vyresnioji kategorija. Jie išreiškia Begalinės Dvasios pradinį kūrybinį veiksmą atskira funkcija tuo tikslu, kad būtų sukurtos atsiskyrusiųjų asmenybių dvasios. Šitame stebinančiame sudvasinime nei Tėvas, nei Sūnus tiesiogiai nedalyvavo.

Šitie dvasiniai žinianešiai buvo įsameninti vienu atskiru kūrybiniu epizodu, ir jų skaičius yra pastovus. Nors viena iš šitų nepaprastų būtybių su manimi yra susieta šitos dabartinės misijos metu, bet aš nežinau, kiek tokių asmenybių egzistuoja visatų visatoje. Aš tik tai žinau, kiek veikiančių mūsų supervisatos jurisdikcijoje, kartas nuo karto, būna užregistruota dokumentuose konkrečiu metu. Iš paskutiniojo Uversos pranešimo aš matau, jog tuo metu tarp Orvontono ribų veikusių Atsiskyrusiųjų Žinianešių buvo beveik 7.690 trilijonų; ir aš manau, jog tai yra žymiai mažiau negu vienas septintadalis nuo jų bendro skaičiaus.

INTRODUCTION

23:0.1 (256.1) SOLITARY Messengers are the personal and universal corps of the Conjoint Creator; they are the first and senior order of the Higher Personalities of the Infinite Spirit. They represent the initial creative action of the Infinite Spirit in solitary function for the purpose of bringing into existence solitary personality spirits. Neither the Father nor the Son directly participated in this stupendous spiritualization.

23:0.2 (256.2) These spirit messengers were personalized in a single creative episode, and their number is stationary. Although I have one of these extraordinary beings associated with me on this present mission, I do not know how many such personalities exist in the universe of universes. I only know, from time to time, how many are of registry-record as functioning for the time being within the jurisdiction of our superuniverse. From the last Uversa report I observe that there were almost 7,690 trillion Solitary Messengers then operating within the boundaries of Orvonton; and I conjecture that this is considerably less than one seventh of their total number.

1. ATSISKYRUSIŲ ŽINIANEŠIŲ PRIGIMTIS IR KILMĖ

Tuoj pat po Havonos Grandinių Septynių Dvasių sukūrimo, Begalinė Dvasia sukūrė didžiulį Atsiskyrusių Žinianešių korpusą. Nėra nė vienos visuotinio kūrinio dalies, kuri būtų egzistavusi iki Atsiskyrusių Žinianešių, išskyrus Rojų ir Havonos grandines; jie veikia per visą didžiąją visatą beveik nuo amžinybės. Jie yra fundamentalūs Begalinės Dvasios dievišajam metodui apreikšti save laiko ir erdvės toli nusidriekiantiems kūriniais ir su šitais kūriniais palaikyti asmeninį ryšį.

Nepaisant to, kad šitie žinianešiai egzistuoja beveik nuo amžinybės laikų, bet jie visi žino apie savo pačių pradžią. Jie sąmoningai suvokia laiką, Begalinės Dvasios kūrinėje jie yra pirmieji, turintys tokią laiko sąmonę. Jie yra Begalinės Dvasios pirmagimiai tvariniai, kurie yra įsimesinti laike ir sudvasinti erdvėje.

Laiko aušroje šitos atsiskyrusiosios dvasios atsirado kaip visiškai subrendusios ir tobulai apdovanotos dvasinės būtybės. Jos visos yra lygios ir nėra klasių ar poskyrių, grindžiamų asmenine variacija. Jų klasifikacijos yra grindžiamos vien tik to darbo, į kurį kartas nuo karto jos yra paskiriamos, tipu.

Mirtingieji pradeda kelionę kaip beveik vien tik materialios būtybės erdvės pasaulyuose ir kyla į vidų link Didžiųjų Centrų; šitos atsiskyrusiosios dvasios pradeda kelionę visų daiktų centre ir trokšta paskyrimo į tolimuosius kūrinius, net į labiausiai išorėje esančių vietinių visatų atskirus pasaulius, ir net toliau už jų.

Nors jie yra vadinami Atsiskyrusiais Žinianešiais, bet jie nėra vienišos dvasios, nes jiems iš tikrųjų patinka dirbti po vieną. Visoje kūrinijoje jie yra vienintelės būtybės, kurios gali džiaugtis ir iš tiesų džiaugiasi atsiskyrusiu egzistavimu, nors jiems lygiai tiek pat patinka ir bendravimas su tuo nedideliu skaičiumi visatos protingų būtybių kategorijų, su kuriomis jie gali broliautis.

Atsiskyrusieji Žinianešiai savo tarnystėje nėra izoliuoti; jie nuolat palaiko ryšį su visos kūrinijos intelekto turtu, nes jie sugeba "klausytis" sferų, kuriose jie gyvena, visų programų. Jie taip pat gali palaikyti tarpusavio ryšį su savo tiesioginio korpuso nariais, su tomis būtybėmis, kurios tos pačios rūšies darbą atlieka toje pačioje supervisatoje. Jie galėtų palaikyti ryšį su savo kategorijos ir kitais nariais, bet Septynių Pagrindinių Dvasių taryba jiems nurodė šito nedaryti, o jie yra ištikima grupė; jie nesielgia taip, kad nepaklūstų arba nuklūstų. Nėra užregistruota,

1. NATURE AND ORIGIN OF SOLITARY MESSENGERS

23.1.1 (256.3) Immediately following the creation of the Seven Spirits of the Havona Circuits the Infinite Spirit brought into being the vast corps of Solitary Messengers. There is no part of the universal creation which is pre-existent to the Solitary Messengers except Paradise and the Havona circuits; they have functioned throughout the grand universe from near eternity. They are fundamental to the divine technique of the Infinite Spirit for self-revelation to, and personal contact with, the far-flung creations of time and space.

23.1.2 (256.4) Notwithstanding that these messengers are existent from the near times of eternity, they are all aware of a beginning of selfhood. They are conscious of time, being the first of the creation of the Infinite Spirit to possess such a time consciousness. They are the first-born creatures of the Infinite Spirit to be personalized in time and spiritualized in space.

23.1.3 (256.5) These solitary spirits came forth in the dawn of time as full-fledged and perfectly endowed spirit beings. They are all equal, and there are no classes or subdivisions founded on personal variation. Their classifications are based wholly on the type of work to which they are assigned from time to time.

23.1.4 (256.6) Mortals start out as well-nigh material beings on the worlds of space and ascend inward towards the Great Centers; these solitary spirits start out at the center of all things and crave assignment to the remote creations, even to the individual worlds of the outermost local universes and even on beyond.

23.1.5 (256.7) Though denominated Solitary Messengers, they are not lonesome spirits, for they truly like to work alone. They are the only beings in all creation who can and do enjoy a solitary existence, albeit they equally enjoy association with the very few orders of universe intelligence with whom they can fraternize.

23.1.6 (257.1) Solitary Messengers are not isolated in their service; they are constantly in touch with the wealth of the intellect of all creation as they are capable of "listening in" on all the broadcasts of the realms of their sojourn. They can also intercommunicate with members of their own immediate corps, those beings doing the same kind of work in the same superuniverse. They could communicate with others of their number, but they have been directed by the council of the Seven Master Spirits not to do so, and they are a loyal group; they do not disobey or default. There

kad Atsiskyrusysis Žinianešys kada nors būtų nupuolęs į tamsą.

Atsiskyrusieji Žinianešiai, kaip ir Visatos Energijos Reguliotojai, yra tarp tų nedaugelio būtybių tipų, veikiančių per visas sferas, kurių negali suimti arba sulaikyti laiko ir erdvės tribunolai. Jų negalima pakviesti tam, jog atvyktų prieš ką nors kitą, kaip tik prieš Septynias Pagrindines Dvasias, bet visuose pagrindinės visatos analuose neužfiksuota, kad šioji Rojaus taryba kada nors būtų buvusi sukviesta priimti nuosprendį Atsiskyrusiojo Žinianešio byloje.

Šitie atskiros užduoties žinianešiai yra patikima, savimi pasitikinti, visapusiška, visiškai dvasinga, ir labai užjaučianti sukurtų būtybių, kilusių iš Trečiojo Šaltinio ir Centro, grupė; jie veikia Begalinės Dvasios, gyvenančios Rojaus Saloje ir taip, kaip yra įsmeiginta vietinių visatų būstinių sferose, įgaliojimu. Jie nuolat naudojami tiesiogine grandine, išeinančia iš Begalinės Dvasios, net ir tada, kada veikia vietiniuose kūriniuose vietinės visatos Motinos Dvasios betarpiškoje įtakoje.

Yra techninė priežastis, kodėl šitie Atsiskyrusieji Žinianešiai turi keliauti ir dirbti atskirai po vieną. Trumpą laikotarpį ir kada nejudą, tada jie gali bendradarbiauti ir grupėje, tačiau, kada jie šitaip susirenka, tada jiems visiškai nutraukiama maitinimo ir reguliavimo Rojaus grandinė; jie būna visiškai izoliuoti. Kada keliauja arba kada veikia erdvės grandinėse ir laiko srovėse, jeigu du arba daugiau iš šitos kategorijos yra netoli vienas nuo kito, tada juos abu arba visus pašalina iš ryšio su aukštesnėmis cirkuliuojančiomis jėgomis. Jie yra „užtrumpinami“, kaip tą jūs galėtumėte apibūdinti vaizdingais simboliais. Dėl to nuo jų yra neatskiriama automatinė apsauginė energija, perspėjantis signalas, kuris veikia neklystamai tam, kad juos įspėtų apie besiantančius konfliktus, ir būtinai juos išlaiko pakankamai atskirtus, kad netrukdytų tinkamam ir efektyviam jų veikimui. Jie taip pat turi įgimtas ir automatines galias, kurios nustato ir pažymi tiek Trejybės Įkvėptųjų Dvasių, tiek Minties Derintojų artumą.

Šitie žinianešiai neturi asmenybės pratęsimo arba reprodukcijos galios, bet praktiškai nėra visatose tokio darbo, į kurį jie negalėtų įsitraukti ir prie kurio negalėtų prisidėti, kuo nors iš esmės ir naudingai. Ypač jie tikrai labai daug sutaupo laiko tiems, kurie yra susiję su visatos reikalų administravimu; ir jie padeda mums visiems, nuo aukščiausiųjų iki žemiausiųjų.

is no record that a Solitary Messenger ever stumbled into darkness.

23:1.7 (257.2) The Solitary Messengers, like the Universe Power Directors, are among the very few types of beings operating throughout the realms who are exempt from apprehension or detention by the tribunals of time and space. They could be cited to appear before no one except the Seven Master Spirits, but not in all the annals of the master universe has this Paradise council ever been called upon to adjudicate the case of a Solitary Messenger.

23:1.8 (257.3) These messengers of solitary assignment are a dependable, self-reliant, versatile, thoroughly spiritual, and broadly sympathetic group of created beings derived from the Third Source and Center; they operate by the authority of the Infinite Spirit resident on the central Isle of Paradise and as personalized on the headquarters spheres of the local universes. They are constant partakers of the direct circuit emanating from the Infinite Spirit, even when they function in the local creations under the immediate influence of the local universe Mother Spirits.

23:1.9 (257.4) There is a technical reason why these Solitary Messengers must travel and work alone. For short periods and when stationary, they can collaborate in a group, but when thus ensembled, they are altogether cut off from the sustenance and direction of their Paradise circuit; they are wholly isolated. When in transit, or when operating in the circuits of space and the currents of time, if two or more of this order are in close proximity, both or all are thrown out of liaison with the higher circulating forces. They are “short circuited” as you might describe it in illustrative symbols. Therefore they have inherent within them a power of automatic alarm, a warning signal, which unerringly operates to apprise them of approaching conflicts and unfailingly keeps them sufficiently separated as not to interfere with their proper and effective functioning. They also possess inherent and automatic powers which detect and indicate the proximity of both the Inspired Trinity Spirits and the divine Thought Adjusters.

23:1.10 (257.5) These messengers possess no power of personality extension or reproduction, but there is practically no work of the universes in which they cannot engage, and to which they cannot contribute something essential and helpful. Especially are they the great timesavers for those who are concerned in the administration of universe affairs; and they assist us all, from the highest to the lowest.

2. ATSISKYRUSIŲ ŽINIANEŠIŲ PASKYRIMAI

2. ASSIGNMENTS OF SOLITARY MESSENGERS

Atsiskyrusieji Žinianešiai nebūna nuolat priskirti prie kokio nors individo arba dangiškujų asmenybių grupės. Jie atlieka pareigą, visada gaudami paskyrimą, ir tokios tarnystės metu jie dirba būdami tiesiogiai pavaldūs tiems, kurie vadovauja toms sferoms, į kurias jie yra paskirti. Tarpusavyje jie neturi nei organizacijos, nei kokio nors valdymo; jie yra *Atsiskyrusieji* Žinianešiai.

Begalinė Dvasia Atsiskyrusiuosius Žinianešius paskiria į tarnystės tokius septynis skyrius:

1. Rojaus Trejybės Žinianešiais.
2. Havonos Grandinių Žinianešiais.
3. Supervisatų Žinianešiais.
4. Vietinių Visatų Žinianešiais.
5. Nereguliuojamų Užduočių Tyrėjais.
6. Specialaus Paskyrimo Ambasadoriais ir Emisarais.
7. Tiesos Apreiškėjais.

Šitie dvasiniai Žinianešiai tiesiogine prasme gali keisti vieną tarnystės tipą kitu; tokie pasikeitimai vyksta nuolat. Nėra Atsiskyrusiųjų Žinianešių atskirų kategorijų; dvasiškai jie yra panašūs ir visomis prasmėmis yra lygūs. Nors apskritai jie yra paskiriami pagal savo numerį, bet Begalinei Dvasiai jie yra žinomi asmeniniais vardais. Mums likusiems jie yra žinomi vardu arba numeriu, pažyminčiu jų dabartinį paskyrimą.

1. *Rojaus Trejybės Žinianešiai*. Man nėra leista apie Trejbei priskirtos žinianešių grupės darbą daug ką apreikšti. Jie yra šių Dievybių patikimi ir slapti tarnai, ir kada jiems yra patikėti specialūs pranešimai, kuriuose yra Dievų neatskleista politika ir elgesys ateityje, tai niekada nepasitaikė taip, kad jie būtų atskleidę paslaptį arba išdavę pasitikėjimą, rodomą jų kategorijai. Ir visa tai yra pasakojama ne tam, kad būtų pasigiriama jų tobulumu, bet vietoje šito dėl to, kad būtų parodyta, jog Dievybės gali sukurti ir iš tiesų sukuria *tobulas būtybes*.

Tas susipainiojimas ir netvarka Urantijoje nerodo, jog Rojaus valdovams stinga susidomėjimo arba sugebėjimo reikalus tvarkyti visiškai kitaip. Kūrėjai turi visas galias tam, kad Urantiją paverstų tikru rojumi, bet toks Edenas neprisidėtų prie to, kad vystytų stiprius, kilnius, ir patyrusius charakterius, kuriuos šie Dievai taip užtikrintai kaldina jūsų pasaulyje tarp suvaržymų priekalo ir didžiulės kančios kūjo. Jūsų rūpesčiai ir vargai, jūsų išbandymai ir nusivylimai yra lygiai tiek pat dieviškojo plano dalis jūsų sferoje, kaip ir

23:2.1 (257.6) Solitary Messengers are not permanently attached to any individual or group of celestial personalities. They are on duty, always by assignment, and during such service they work under the immediate supervision of those who direct the realms of their attachment. Among themselves they have neither organization nor government of any kind; they are *Solitary Messengers*.

23:2.2 (258.1) Solitary Messengers are assigned by the Infinite Spirit to the following seven divisions of service:

23:2.3 (258.2) 1. Messengers of the Paradise Trinity.

23:2.4 (258.3) 2. Messengers of the Havona Circuits.

23:2.5 (258.4) 3. Messengers of the Superuniverses.

23:2.6 (258.5) 4. Messengers of the Local Universes.

23:2.7 (258.6) 5. Explorers of Undirected Assignment.

23:2.8 (258.7) 6. Ambassadors and Emissaries of Special Assignment.

23:2.9 (258.8) 7. Revelators of Truth.

23:2.10 (258.9) These spirit messengers are in every sense interchangeable from one type of service to another; such transfers are constantly taking place. There are no separate orders of Solitary Messengers; they are spiritually alike and in every sense equal. While they are generally designated by number, they are known to the Infinite Spirit by personal names. They are known to the rest of us by the name or number designative of their current assignment.

23:2.11 (258.10) 1. *Messengers of the Paradise Trinity*. I am not permitted to reveal much of the work of the group of messengers assigned to the Trinity. They are the trusted and secret servants of the Deities, and when intrusted with special messages which involve the unrevealed policies and future conduct of the Gods, they have never been known to divulge a secret or betray the confidence reposed in their order. And all this is related in this connection, not to appear boastful of their perfection, but rather to point out that the Deities can and do create *perfect beings*.

23:2.12 (258.11) The confusion and turmoil of Urantia do not signify that the Paradise Rulers lack either interest or ability to manage affairs differently. The Creators are possessed of full power to make Urantia a veritable paradise, but such an Eden would not contribute to the development of those strong, noble, and experienced characters which the Gods are so surely forging out on your world between the anvils of necessity and the hammers of anguish. Your anxieties and sorrows, your trials and disappointments, are just as much a part of

nuostabus tobulumas ir visų daiktų begalinis adaptavimasis prie savo aukščiausiojo tikslo centrinės ir tobulos visatos pasaulyuose.

2. *Havonos Grandinių Žinianešiai*. Per visą savo kilimo karjerą jūs neaiškiai, bet vis stipriau, galėsite nustatyti Atsiskyrusiųjų Žinianešių buvimą, bet tik tai tada, kada atvyksite į Havoną, jūs iš tiesų juos atpažinsite neklystamai. Pirmieji žinianešiai, kuriuos jūs išvysite betarpiškai, bus Havonos grandinių žinianešiai.

Atsiskyrusieji Žinianešiai palaiko ypatingus ryšius su Havonos pasaulių vietiniais gyventojais. Šitie žinianešiai, kurie yra tokiu būdu funkciškai apriboti, kada bendrauja vienas su kitu, gali labai artimai ir asmeniškai bendrauti ir iš tiesų taip bendrauja su Havonos vietiniais gyventojais. Tačiau to aukščiausiojo laipsnio pasitenkinimo, kuris kyla dėl šitų dieviškai tobulų būtybių proto kontakto su tokių beveik transcendentinių asmenybių dvasiomis visiškai neįmanoma perteikti žmogiškajam protui.

3. *Supervisatų Žinianešiai*. Dienų Senieji, iš Trejybės kilusios asmenybės, kurios vadovauja septynių supervisatų likimams, tie dieviškosios galios ir administracinės išminties trejetai, yra gausiai aprūpinti Atsiskyrusiais Žinianešiais. Būtent tik tai su šitos žinianešių kategorijos pagalba šitie trivieniai vienos supervisatos valdovai gali tiesiogiai ir asmeniškai bendrauti su kitos supervisatos valdovais. Atsiskyrusieji Žinianešiai yra vienintelis prieinamas protingos dvasinės būtybės tipas—šalia, galbūt, Trejybės Įkvėptųjų Dvasių—kurį galima išsiųsti iš vienos supervisatos būstinės tiesiai į kitos supervisatos būstinę. Visos kitos asmenybės ten keliauti privalo per Havoną ir per Pagrindinių Dvasių vykdomuosius pasaulius.

Yra tam tikrų rūšių informacija, kurios negalima gauti nei Gravitacijos Žinianešio, nei atspindėjimo, nei programų transliavimo dėka. Ir kada Dienų Senieji šituos dalykus tikrai turėtų žinoti, tada į žinių šaltinį jie turi pasiųsti Atsiskyrusį Žinianešį. Likus daug laiko iki gyvybės atsiradimo Urantijoje, tas žinianešys, kuris dabar yra susijęs su manimi, buvo pasiųstas iš Uversos atlikti misiją centrinėje visatoje—Orvontono sąrašė nebuvo beveik milijoną metų, bet nustatytą laiką sugrįžo su ta pageidaujama informacija.

Atsiskyrusiųjų Žinianešių tarnystei supervisatose jokių apribojimų nėra; jie gali veikti kaip aukštųjų tribunolų bausmės įvykdytojai arba informacinių duomenų surinkėjai sferos labui. Iš visų superkūrinių jiems didžiausią pasitenkinimą sukelia tarnystė Orvontone, nes čia poreikis jiems yra didžiausias, o galimybės jų didvyriškoms pastangoms yra labai smarkiai padidintos. Tose

the divine plan on your sphere as are the exquisite perfection and infinite adaptation of all things to their supreme purpose on the worlds of the central and perfect universe.

23:2.13 (258.12) 2. *Messengers of the Havona Circuits*. Throughout the ascendant career you will be vaguely, but increasingly, able to detect the presence of the Solitary Messengers, but not until you reach Havona will you recognize them unmistakably. The first of the messengers you will see face to face will be those of the Havona circuits.

23:2.14 (258.13) Solitary Messengers enjoy special relations with the natives of the Havona worlds. These messengers, who are so functionally handicapped when associating with one another, can and do have a very close and personal communion with the Havona natives. But it is quite impossible to convey to human minds the supreme satisfactions consequent upon the contact of the minds of these divinely perfect beings with the spirits of such near-transcendent personalities.

23:2.15 (259.1) 3. *Messengers of the Superuniverses*. The Ancients of Days, those personalities of Trinity origin who preside over the destinies of the seven superuniverses, those trios of divine power and administrative wisdom, are bountifully supplied with Solitary Messengers. It is only through this order of messengers that the triune rulers of one superuniverse can directly and personally communicate with the rulers of another. Solitary Messengers are the only available type of spirit intelligence — aside, possibly, from the Inspired Trinity Spirits — that can be dispatched from the headquarters of one superuniverse directly to the headquarters of another. All other personalities must make such excursions by way of Havona and the executive worlds of the Master Spirits.

23:2.16 (259.2) There are some kinds of information which cannot be obtained either by Gravity Messengers, reflectivity, or broadcast. And when the Ancients of Days would certainly know these things, they must dispatch a Solitary Messenger to the source of knowledge. Long before the presence of life on Urantia the messenger now associated with me was assigned on a mission out of Uversa to the central universe — was absent from the roll calls of Orvonton for almost a million years but returned in due time with the desired information.

23:2.17 (259.3) There is no limitation upon the service of Solitary Messengers in the superuniverses; they may function as executioners of the high tribunals or as intelligence gatherers for the good of the realm. Of all the supercreations they most delight to serve in Orvonton because here the need is greatest and the opportunities for heroic effort are greatly multiplied. In the more needy realms we all

sferose, kurioms labiau reikia mūsų paramos, mes visi patiriame pasitenkinimą dėl to, kad galime veikti visapusiškiau.

4. *Vietinių Visatų Žinianešiai*. Vietinės visatos tarnystėje Atsiskyrusiųjų Žinianešių veikimui nėra jokio apribojimo. Jie yra ištikimi vietinės visatos Motinos Dvasios motyvų ir ketinimų atskleidėjai, nors yra visiškoje valdančiojo Sūnaus Šeimininko jurisdikcijoje. Ir taip yra su visais žinianešiais, veikiančiais vietinėje visatoje, nesvarbu, ar jie keliautų į išorę tiesiai iš visatos būstinės, ar veiktu laikinai palaikydami ryšį su Žvaigždynų Tėvais, Sistemų Valdovais, arba Planetų Princiais. Iki to meto, kada Sūnus Kūrėjas visą valdžią sutelkia savo rankose, kada jis tampa savosios visatos aukščiausiuoju valdovu, šitie vietinių visatų žinianešiai veikia bendrai vadovaujami Dienų Senujų, o tiesiogiai yra pavaldūs reziduojančiam jų atstovui, Dienų Sąjungai.

5. *Nereguliuojamų Užduočių Tyrėjai*. Kada Atsiskyrusiųjų Žinianešių rezervų korpuse yra per daug narių, tada vienas iš Septynių Aukščiausiųjų Energijos Reguluotojų paragina savanorius tyrinėjimui; ir niekada nestinga savanorių, nes jie jaučia pasitenkinimą, kada juos išsiunčia kaip laisvus ir netrikdomus tyrėjus tam, kad patirtų tą jaudulį, kada yra atrandami pasaulių ir visatų nauji besiorganizuojantys branduoliai.

Jie išvyksta tam, kad surastų tuos raktus, kuriuos parūpino erdvės valdų sumąstytojai. Be jokios abejonės Rojaus Dievybės žino apie šitų neatrastų erdvės energetinių sistemų egzistavimą, bet tokios informacijos jos niekada neišduoda. Jeigu Atsiskyrusieji Žinianešiai šitų naujai organizuojamų energetinių centrų neištirtų ir nepažymėtų, tai tokių reiškinių netgi greta esančių valdų protingos būtybės ilgai nepastebėtų. Atsiskyrusieji Žinianešiai, kaip klasė, yra labai jautrūs gravitacijai; dėl to, jie kartais gali nustatyti labai mažų tamsiųjų planetų, tų pačių pasaulių, kurie yra geriausiai pritaikyti gyvybės eksperimentams, galimą buvimą.

Šitie nereguliuojamos užduoties pasiuntiniai-tyrėjai patruliuoja pagrindinėje visatoje. Jie nuolat būna išvykę į tiriamąsias ekspedicijas po nepažymėtus regionus visoje išorinėje erdvėje. Labai didelė dalis tos informacijos, kurią mes turime apie išorinės erdvės transakcijas, yra Atsiskyrusiųjų Žinianešių tyrinėjimų dėka, kadangi jie dažnai dirba ir tyrinėja su dangiškaisiais astronomais.

6. *Specialių Užduočių Ambasadoriai ir Emisariai*. Vietinės visatos, išdėstytos vienoje supervisatoje, paprastai pasikeičia ambasadoriais, parinktais iš vietinių sūnystės kategorijų. Bet tam, kad būtų išvengta laiko praradimo, dažnai yra

enjoy the satisfaction of a more replete function.

23:2.18 (259.4) 4. *Messengers of the Local Universes*. In the services of a local universe there is no limit upon the functioning of the Solitary Messengers. They are the faithful revealers of the motives and intent of the local universe Mother Spirit, although they are under the full jurisdiction of the reigning Master Son. And this is true of all messengers operating in a local universe, whether they are traveling out directly from universe headquarters, or whether they are acting temporarily in liaison with Constellation Fathers, System Sovereigns, or Planetary Princes. Before the concentration of all power in the hands of a Creator Son at the time of his elevation as sovereign ruler of his universe, these messengers of the local universes function under the general direction of the Ancients of Days and are immediately responsible to their resident representative, the Union of Days.

23:2.19 (259.5) 5. *Explorers of Undirected Assignment*. When the reserve corps of the Solitary Messengers is overrecruited, there issues from one of the Seven Supreme Power Directors a call for exploration volunteers; and there is never a lack of volunteers, for they delight to be dispatched as free and untrammelled explorers, to experience the thrill of finding the organizing nucleuses of new worlds and universes.

23:2.20 (259.6) They go forth to investigate the clues furnished by the space contemplators of the realms. Undoubtedly the Paradise Deities know of the existence of these undiscovered energy systems of space, but they never divulge such information. If the Solitary Messengers did not explore and chart these newly organizing energy centers, such phenomena would long remain unnoticed even by the intelligences of adjacent realms. Solitary Messengers, as a class, are highly sensitive to gravity; accordingly they can sometimes detect the probable presence of very small dark planets, the very worlds which are best adapted to life experiments.

23:2.21 (260.1) These messenger-explorers of undirected assignment patrol the master universe. They are constantly out on exploring expeditions to the uncharted regions of all outer space. Very much of the information which we possess of transactions in the realms of outer space, we owe to the explorations of the Solitary Messengers as they often work and study with the celestial astronomers.

23:2.22 (260.2) 6. *Ambassadors and Emissaries of Special Assignment*. Local universes situated within the same superuniverse customarily exchange ambassadors selected from their native orders of sonship. But to avoid delay, Solitary

prašoma Atsiskyrusiųjų Žinianešių vykti ambasadoriais iš vieno vietinio kūrinio į kitą, kad atstovautų ir paaiškintų vienai valdai apie kitą. Pavyzdžiui: Kada yra atrandama naujai apgyvendinta valda, tada gali paaiškėti, kad ji yra taip toli erdvėje, jog praeis daug laiko, kol įserafimuotas naujasis ambasadorius galės pasiekti šitą toli nutolusią visatą. Įserafimuota būtybė matyt negali viršyti tokio greičio, kuris siekia 558.840 Urantijos mylių per vieną sekundę jūsų laiku. Masyvios žvaigždės, priešpriešinės srovės, ir apylankos, o taip pat traukos liestinės šį greitį sumažina, todėl ilgos kelionės greitis vidutiniškai sieks 550.000 mylių per sekundę.

Kada būna taip, jog vietiniam ambasadoriui toli nutolusią visatą pasiekti prireiks šimtų metų, tada dažnai prašoma, jog ten nedelsiant vyktų laikinuojų ambasadoriumi Atsiskyrusysis Žinianešys. Atsiskyrusieji Žinianešiai gali skrieti labai greitai, ne taip, kad būtų nepriklausomi nuo laiko ir erdvės, kaip tą daro Gravitacijos Žinianešiai, bet beveik šitaip. Kitomis aplinkybėmis jie taip pat tarnauja specialiųjų užduočių emisarais.

7. *Tiesos Apreiškėjai.* Atsiskyrusieji Žinianešiai užduotį apreikšti tiesą laiko savajai kategorijai reiškiamu aukščiausiuju pasitikėjimu. Ir kartas nuo karto šitą užduotį jie vykdo, pradedant erdvės supervisatomis ir baigiant atskiromis planetomis. Jie dažnai paskiriami į komisijas, kurios yra pasiunčiamos, kad išplėstų tiesos apreikimą pasauliams ir sistemoms.

3. ATSISKYRUSIŲJŲ ŽINIANEŠIŲ LAIKO IR ERDVĖS TARNYSTĖ

Atsiskyrusieji Žinianešiai yra tobulos ir slaptos asmenybės aukščiausiasis tipas, panaudojamas visose valdose svarbių ir skubių pranešimų greitam pasiuntimui, kada nenaudinga panaudoti tiek transliavimo tarnybą, tiek atspindėjimo mechanizmą. Jie tarnauja su be galo įvairiomis užduotimis, padėdami valdų dvasinėms ir materialioms būtybėms, ypač ten, kur yra įtrauktas laiko elementas. Iš visų kategorijų, kurios yra paskirtos į supervisatos sferų tarnystę, jie yra aukščiausios ir įvairiausiškiausios įsamenintos būtybės, kurios gali priartėti taip arti prie to, kad mestų iššūkį laikui ir erdvei.

Visata yra gerai aprūpinta tokiomis dvasiomis, kurios tam, jog keliautų, panaudoja gravitaciją; jos gali nuvykti bet kur bet kuriuo metu—akimirksniu—bet jos nėra asmenys. Kai kurie kiti gravitaciniai keliauninkai yra asmenės būtybės, tokios, kaip Gravitacijos Žinianešiai ir Transcendentiniai Registruotojai, bet jie neprieinami super- ir vietinių visatų administratoriams. Pasauliuose knibždėte

Messengers are frequently asked to go as ambassadors from one local creation to another, to represent and interpret one realm to another. For example: When a newly inhabited realm is discovered, it may prove to be so remote in space that a long time will pass before an enseraphimed ambassador can reach this far-distant universe. An enseraphimed being cannot possibly exceed the velocity of 558,840 Urantia miles in one second of your time. Massive stars, crosscurrents, and detours, as well as attraction tangents, will all tend to retard such speed so that on a long journey the velocity will average about 550,000 miles per second.

23:2.23 (260.3) When it develops that it will require hundreds of years for a native ambassador to reach a far-distant local universe, a Solitary Messenger is often asked to proceed there immediately to act as ambassador ad interim. Solitary Messengers can go in very short order, not independently of time and space as do the Gravity Messengers, but nearly so. They also serve in other circumstances as emissaries of special assignment.

23:2.24 (260.4) 7. *Revelators of Truth.* The Solitary Messengers regard the assignment to reveal truth as the highest trust of their order. And they function ever and anon in this capacity, from the superuniverses to the individual planets of space. They are frequently attached to commissions which are sent to enlarge the revelation of truth to the worlds and systems.

3. TIME AND SPACE SERVICES OF SOLITARY MESSENGERS

23:3.1 (260.5) The Solitary Messengers are the highest type of perfect and confidential personality available in all realms for the quick transmission of important and urgent messages when it is inexpedient to utilize either the broadcast service or the reflectivity mechanism. They serve in an endless variety of assignments, helping out the spiritual and material beings of the realms, particularly where the element of time is involved. Of all orders assigned to the services of the superuniverse domains, they are the highest and most versatile personalized beings who can come so near to defying time and space.

23:3.2 (260.6) The universe is well supplied with spirits who utilize gravity for purposes of transit; they can go anywhere any time — instant — but they are not persons. Certain other gravity traversers are personal beings, such as Gravity Messengers and Transcendental Recorders, but they are not available to the super- and the local universe administrators. The worlds teem with

knibžda angelų ir žmonių ir kitų labai asmenių būtybių, bet jas apriboja laikas ir erdvė: Didžiajai daliai neįsėrafimuotų būtybių greičio riba yra 186.280 jūsų pasaulio mylių per jūsų laiko sekundę; tarpiniai tvariniai ir kai kurie kiti tvariniai gali pasiekti, ir dažnai tikrai pasiekia, dvigubą greitį — 372.560 mylių per sekundę—tuo tarpu serafimai ir kiti gali keliauti erdve trigubu greičiu, maždaug 558.840 mylių per sekundę. Tačiau nėra jokių kitų keliaujančiųjų arba žinianešių asmenybių, kurios veikia tarp gravitacinių keliauninkų akimirksninio greičio ir palyginti lėtų serafimų greičių, išskyrus Atsiskyrusiuosius Žinianešius.

Dėl to Atsiskyrusieji Žinianešiai apskritai yra naudojami tam, kad būtų pasiųsti ir tarnauti tose situacijose, kur asmenybė yra esminė tam, jog būtų įvykdyta užduotis, ir kur pageidautina išvengti laiko praradimo, kuris atsirastų, pasiuntus bet kurį kitą prieinamą asmenį pasiuntinio tipą. Jie yra vienintelės aiškiai įsėmenintos būtybės, kurios gali sinchronizuotis su didžiosios visatos sujungtomis visuotinėmis srovėmis. Jų greitis, keliaujant erdve, keičiasi, priklausomai nuo didžiulės įvairovės įsiterpiančių poveikių, bet rekordas rodo, jog kelionėje tam, kad būtų įvykdyta šita misija, mano pagalbininkas žinianešys keliavo 841.621.642.000 jūsų mylių per jūsų laiko sekundę greičiu.

Tai pranoksta mano sugebėjimus paaiškinti materialiam proto tipui, kaip dvasia gali būti realus asmuo ir tuo pačiu metu keliauti erdve tokiais milžiniškais greičiais. Bet šitie patys Atsiskyrusieji Žinianešiai atvyksta į Urantiją ir iš jos išvyksta šitais nesuvokiamais greičiais; iš tikrųjų, jeigu šito nebūtų, tai visuotinės administracijos ištisa sritis didele dalimi netektų savo asmeninio elemento.

Atsiskyrusieji Žinianešiai sugeba veikti kaip nepaprasto ryšio linijos per visus nutolusius erdvės regionus, per valdas, kurios nėra įtrauktos į nustatytas didžiosios visatos grandinių sferas. Pasirodo, jog vienas žinianešys, kada veikia šitaip, tada savo bičiuliui žinianešiui gali perduoti pranešimą arba pasiųsti impulsą maždaug už vieno šimto šviesmečių, kaip nuotolius tarp žvaigždžių skaičiuoja Urantijos astronomai.

Iš miriadų būtybių, kurios bendradarbiauja su mumis tvarkant supervisatos reikalus, nė vienos nėra svarbesnės suteikiant praktinę paramą ir laiką taupančią pagalbą. Erdvės visatose mes turime atsižvelgti į laiko kliuvinius; dėl to tokia svarbi yra tarnystė, kurią atlieka Atsiskyrusieji Žinianešiai, kurie, savo asmeninių išskirtinių komunikavimo teisių dėka, tam tikra prasme yra nepriklausomi nuo erdvės, o dėl savo milžiniško keliavimo greičio, yra beveik visiškai nepriklausomi nuo laiko.

Aš esu pasimetęs, kad Urantijos

angels and men and other highly personal beings, but they are handicapped by time and space: The limit of velocity for most nonenseraphimed beings is 186,280 miles of your world per second of your time; the midway creatures and certain others can, often do, attain double velocity — 372,560 miles per second — while the seraphim and others can traverse space at triple velocity, about 558,840 miles per second. There are, however, no transit or messenger personalities who function between the instantaneous velocities of the gravity traversers and the comparatively slow speeds of the seraphim, except the Solitary Messengers.

23:3.3 (261.1) Solitary Messengers are, therefore, generally used for dispatch and service in those situations where personality is essential to the achievement of the assignment, and where it is desired to avoid the loss of time which would be occasioned by the sending of any other readily available type of personal messenger. They are the only definitely personalized beings who can synchronize with the combined universal currents of the grand universe. Their velocity in traversing space is variable, depending on a great variety of interfering influences, but the record shows that on the journey to fulfill this mission my associate messenger proceeded at the rate of 841,621,642,000 of your miles per second of your time.

23:3.4 (261.2) It is wholly beyond my ability to explain to the material type of mind how a spirit can be a real person and at the same time traverse space at such tremendous velocities. But these very Solitary Messengers actually come to, and go from, Urantia at these incomprehensible speeds; indeed, the whole economy of universal administration would be largely deprived of its personal element were this not a fact.

23:3.5 (261.3) The Solitary Messengers are able to function as emergency lines of communication throughout remote space regions, realms not embraced within the established circuits of the grand universe. It develops that one messenger, when so functioning, can transmit a message or send an impulse through space to a fellow messenger about one hundred light-years away as Urantia astronomers estimate stellar distances.

23:3.6 (261.4) Of the myriads of beings who co-operate with us in the conduct of the affairs of the superuniverse, none are more important in practical helpfulness and timesaving assistance. In the universes of space we must reckon with the handicaps of time; hence the great service of the Solitary Messengers, who, by means of their personal prerogatives of communication, are somewhat independent of space and, by virtue of their tremendous transit velocities, are so nearly independent of time.

23:3.7 (261.5) I am at a loss to explain to Urantia

mirtingiesiems galėčiau paaiškinti, kaip Atsiskyrusieji Žinianešiai gali būti be formos ir vis vien būti realios ir konkrečios asmenybės. Nors jie ir yra be tos formos, kuri būtų natūraliai susiejama su asmenybe, bet jie iš tikrųjų turi tokį dvasinį buvimą, kurį mato visi aukščiausieji dvasinių būtybių tipai. Atsiskyrusieji Žinianešiai yra vienintelė būtybių klasė, kuri atrodo, jog turi beveik visus beformės dvasios privalumus, kartu su visiškai subrendusios asmenybės visomis teisėmis. Vis vien jie yra tikri asmenys, apdovanoti beveik visais neasmenių dvasių pasireiškimo požymiais.

Septyniose supervisatose, paprastai—bet nevisada—visa kas, kas turi polinkio į tai, jog padidintų tvarinio išlaisvinimą iš laiko ir erdvės apribojimų, proporcingai sumažina asmenybės teises. Atsiskyrusieji Žinianešiai yra išimtis iš šito bendro dėsno. Savo veikloje jie neturi apribojimų panaudojant dvasinės išraiškos, dieviškosios tarnystės, asmeninio veikimo, ir kosminio komunikavimo bet kokią ir visus beribius kanalus. Jeigu jūs galėtumėte matyti šitas nepaprastas būtybes manojų patyrimo administruojant visatą šviesoje, tada jūs suvoktumėte, kaip būtų sunku koordinuoti supervisatos reikalus, jeigu nebūtų jų įvairiapusio bendradarbiavimo.

Nesvarbu, kiek daug galėtų padidėti visata, bet galbūt daugiau jokių Atsiskyrusiųjų Žinianešių nebebus sukurta niekada. Visatoms augant, išsiplėtusį administravimo darbą vis daugiau turi atlikti dvasinių tarnų kiti tipai ir tos būtybės, kurios atsiranda šituose naujuose kūriniuose, kaip antai, Sūnų Aukščiausiųjų Valdovų ir vietinių visatų Motinų Dvasių tvariniai.

4. ATSISKYRUSIŲJŲ ŽINIANEŠIŲ SPECIALI TARNYSTĖ

Atrodo, jog Atsiskyrusieji Žinianešiai yra asmenybės koordinatoriai visiems dvasinių būtybių tipams. Jų tarnavimas visas toli nusidriekusio dvasinio pasaulio asmenybės padeda padaryti panašiomis. Jie daug prisideda prie to, kad būtų vystoma, visose dvasinėse būtybėse, grupinės tapatybės sąmonė. Kiekvienai dvasinių būtybių grupei tarnauja Atsiskyrusiųjų Žinianešių specialios grupės, kurios skatina tokių būtybių sugebėjimą suprasti visas kitas rūšis ir broliautis su visomis kitomis rūšimis, kad ir kokios jos būtų nepanašios.

Atsiskyrusieji Žinianešiai demonstruoja tokį stebinantį sugebėjimą suderinti visas ribinių asmenybių rūšis ir kategorijas—net užmegzti ryšį su pagrindinės visatos kontrolierių iš viršaus absonitiniu režimu—kad kai kurie iš mūsų postuluoja, jog šitų Begalinės Dvasios žinianešių

mortals how the Solitary Messengers can be without form and yet possess real and definite personalities. Although they are without that form which would naturally be associated with personality, they do possess a spirit presence which is discernible by all higher types of spirit beings. The Solitary Messengers are the only class of beings who seem to be possessed of well-nigh all the advantages of a formless spirit coupled with all the prerogatives of a full-fledged personality. They are true persons, yet endowed with nearly all of the attributes of impersonal spirit manifestation.

23:3.8 (261.6) In the seven superuniverses, ordinarily — but not always — everything which tends to increase any creature's liberation from the handicaps of time and space proportionately diminishes personality prerogatives. Solitary Messengers are an exception to this general law. They are in their activities all but unrestricted in the utilization of any and all of the limitless avenues of spiritual expression, divine service, personal ministry, and cosmic communication. If you could view these extraordinary beings in the light of my experience in universe administration, you would comprehend how difficult it would be to co-ordinate superuniverse affairs were it not for their versatile co-operation.

23:3.9 (262.1) No matter how much the universe may enlarge, no more Solitary Messengers will probably ever be created. As the universes grow, the expanded work of administration must be increasingly borne by other types of spirit ministers and by those beings who take origin in these new creations, such as the creatures of the Sovereign Sons and the local universe Mother Spirits.

4. SPECIAL MINISTRY OF SOLITARY MESSENGERS

23:4.1 (262.2) The Solitary Messengers seem to be personality co-ordinators for all types of spirit beings. Their ministry helps to make all the personalities of the far-flung spiritual world akin. They contribute much to the development, in all spirit beings, of a consciousness of group identity. Every type of spirit being is served by special groups of Solitary Messengers who foster the ability of such beings to understand and fraternize with all other types and orders, however dissimilar.

23:4.2 (262.3) The Solitary Messengers demonstrate such an amazing ability to co-ordinate all types and orders of finite personality — even to make contact with the absonite regime of the master universe overcontrollers — that some of us postulate that the creation of these messengers by

sukūrimas tam tikru būdu yra susijęs su Bendrai Veikiančiojo Aukščiausiojo-Galutiniojo Proto padovaniojimu.

Kada užbaigtasis ir Rojaus Piliėtis bendradarbiauja «laiko ir amžinybės vaiko» sutrejbinyje—tokioje transakcijoje, kurioje dalyvauja Aukščiausiojo-Galutiniojo neapreikšti proto potencialai—ir kada tokia neklasifikuota asmenybė yra pasiunčiama į Vicegeringtoną, tada Atsiskyrusysis Žinianešys (tokio dieviškojo proto padovaniojimo numanoma asmenybės pasekmė) visada yra paskiriamas tokiam tvarinio sutrejbintam sūnui sargybiniu-kompanionu. Šitas žinianešys naujajį likimo sūnų lydi į jo paskyrimo pasaulį ir daugiau iš Vicegeringtono nebeišvyksta niekada. Kada Atsiskyrusysis Žinianešys šitokiu būdu yra priskirtas prie laiko ir amžinybės vaiko likimų, tada jis amžiams yra perkeliamas į visišką Pagrindinės Visatos Architektų priežiūrą. Kokia galėtų būti tokio nepaprasto susivienijimo ateitis, mes nežinome. Per amžius šitos unikalių asmenybių poros susirinkdavo ir susirenka Vicegeringtone, bet iš ten niekada neišvyko nė viena pora.

Atsiskyrusiųjų Žinianešių skaičius yra pastovus, bet likimo sūnų sutrejbinymas yra akivaizdžiai neapribotas metodas. Kadangi kiekvienas sutrejbintas likimo sūnus turi jam paskirtą Atsiskyrusįjį Žinianešį, tai mums atrodo, jog kažkuriuo metu tolimojoje ateityje žinianešių parūpinimas bus išseikvotas. Kas ims jų darbo didžiojoje visatoje? Ar jų tarnystę prisiims koks nors naujas išsivystymas tarp Trejybės Įkvėptųjų Dvasių? Ar didžiąją visatą kažkuriuo tolimu metu daugiau administruos būtybės, kilusios iš Trejybės, tuo tarpu viengubos ir dualios kilmės tvariniai persikels tolyn į išorinės erdvės valdas? Jeigu žinianešiai sugrįš prie savo ankstesniosios tarnystės, ar likimo sūnūs juos lydės? Ar sutrejbinymai tarp užbaigtųjų ir Rojaus-Havonos gyventojų pasibaigs, kada Atsiskyrusiųjų Žinianešių kaip šitų likimo sūnų sargų-kompanionų tiekimas bus išnaudotas? Ar visi mūsų sumanūs Atsiskyrusieji Žinianešiai bus sutelkti Vicegeringtone? Ar šitos nepaprastos dvasinės asmenybės bus amžinai susietos su šitais neapreikštos lemties sutrejbintais sūnumis? Kokią reikšmę mes turėtume suteikti tam faktui, jog šitos poros, besirenkančios Vicegeringtone, išimtinai vadovauja tos galingos paslaptingos būtybės, Pagrindinės Visatos Architektai? Šituos ir daug panašių klausimų mes klausiamo patys save, ir klausiamo didžiulį skaičių dangiškųjų būtybių kategorijų, bet atsakymų mes nežinome.

Šitoji transakcija, kartu su daugeliu panašių veiksmų visatos valdyme, neklystamai rodo, jog didžiosios visatos personalas, net Havonos ir Rojaus personalas, konkrečiai ir tikrai yra pertvarkomas derinantis prie galingų energetinių

the Infinite Spirit is in some manner related to the Conjoint Actor's bestowal of Supreme-Ultimate Mind.

23:4.3 (262.4) When a finaliter and a Paradise Citizen co-operate in the trinitization of a "child of time and eternity" — a transaction involving the unrevealed mind potentials of the Supreme-Ultimate — and when such an unclassified personality is dispatched to Vicegerington, a Solitary Messenger (a conjectured personality repercussion of the bestowal of such deity mind) is always assigned as guardian-companion to such a creature-trinitized son. This messenger accompanies the new son of destiny to the world of his assignment and nevermore leaves Vicegerington. When thus attached to the destinies of a child of time and eternity, a Solitary Messenger is forever transferred to the sole supervision of the Architects of the Master Universe. What the future of such an extraordinary association may be, we do not know. For ages these partnerships of unique personalities have continued to forgather on Vicegerington, but not even a single pair has ever gone forth therefrom.

23:4.4 (262.5) Solitary Messengers are of stationary numbers, but the trinitization of the sons of destiny is apparently an unlimited technique. Since each trinitized son of destiny has assigned to him a Solitary Messenger, it appears to us that at some time in the remote future the supply of messengers will become exhausted. Who will take up their work in the grand universe? Will their service be assumed by some new development among the Inspired Trinity Spirits? Is the grand universe at some remote period going to be more nearly administered by Trinity-origin beings while the single- and dual-origin creatures move on into the realms of outer space? If the messengers return to their former service, will these sons of destiny accompany them? Will the trinitizations between finaliters and Paradise-Havoners cease when the supply of Solitary Messengers has been absorbed as guardian-companions of these sons of destiny? Are all our efficient Solitary Messengers going to be concentrated on Vicegerington? Are these extraordinary spirit personalities going to be eternally associated with these trinitized sons of unrevealed destiny? What significance should we attach to the fact that these couples forgathering on Vicegerington are under the exclusive direction of those mighty mystery beings, the Architects of the Master Universe? These and many similar questions we ask ourselves, and ask numerous other orders of celestial beings, but we do not know the answers.

23:4.5 (263.1) This transaction, together with many similar occurrences in universe administration, unmistakably indicates that the personnel of the grand universe, even that of Havona and Paradise, is undergoing a definite and certain reorganization

evoliucijų, ir sąsajoje su galingomis energetinėmis evoliucijomis, dabar vykstančiomis per visas išorinės erdvės sferas.

Mes linkę manyti, kad amžinoji ateitis pamatys tokius visatos evoliucijos reiškinius, kurie toli pranoks visą tą, ką patyrė amžinoji praeitis. Ir mes laukiame tokių milžiniškų jaudinančių patyrimų, net kaip ir jūs turėtumėte laukti, su didžiuliu pasitenkinimu ir visą laiką augančiu lūkesčiu.

[Pateikta Dieviškojo Patarėjo iš Uversos.]

in co-ordination with, and with reference to, the vast energy evolutions now taking place throughout the realms of outer space.

23:4.6 (263.2) We incline to the belief that the eternal future will witness phenomena of universe evolution which will far transcend all that the eternal past has experienced. And we anticipate such tremendous adventures, even as you should, with keen relish and ever-heightening expectation.

23:4.7 (263.3) [Presented by a Divine Counselor from Uversa.]

24 Dokumentas. Begalinės Dvasios Aukščiausiosios. Asmenybės

⇐ 023

URANTIJOS KNYGA

025 ⇐

I DALIS. CENTRINĖ VISATA IR SUPERVISATOS

24 DOKUMENTAS. BEGALINĖS DVASIOS AUKŠČIAUSIOSIOS ASMENYBĖS

Skyrius

ĮVADAS

1. Visatos Grandinių Prižiūrėtojai
2. Surašymo Reguluotojai
3. Begalinės Dvasios Asmeniniai Padėjėjai
4. Asocijuotieji Inspektoriai
5. Paskirtieji Sargybiniai
6. Absolventų Vadovai
7. Absolventų Vadovų kilmė

ĮVADAS

UVERSOJE Bendrojo Kūrėjo visas asmenybės ir esybės mes skirstome į tris didžiulius skyrius: Begalinės Dvasios Aukščiausiosios Asmenybės, Erdvės Žinianešių Gausybės, ir Tarnaujančiąsias Laiko Dvasias, tas dvasines būtybes, kurios rūpinasi mirtingojo vystymosi pagal kilimo planą valinių tvarinių mokymu ir tarnavimu jiems.

Tos Begalinės Dvasios Aukščiausiosios Asmenybės, kurios yra minimos šituose pasakojimuose, veikia per visą didžiąją visatą septyniuose skyriuose:

1. Atsiskyrusiųjų Žinianešių.
2. Visatos Grandinių Prižiūrėtojų.
3. Surašymo Reguluotojų.
4. Begalinės Dvasios Asmeninių Padėjėjų.
5. Asocijuotųjų Inspektorių.
6. Paskirtųjų Sargybinių.
7. Absolventų Vadovų.

PAPER 24

HIGHER PERSONALITIES OF THE INFINITE SPIRIT

SECTIONS

Introduction

1. The Universe Circuit Supervisors
2. The Census Directors
3. Personal Aids of the Infinite Spirit
4. The Associate Inspectors
5. The Assigned Sentinels
6. The Graduate Guides
7. Origin of the Graduate Guides

INTRODUCTION

24:0.1 (264.1) ON UVERSA we divide all personalities and entities of the Conjoint Creator into three grand divisions: the Higher Personalities of the Infinite Spirit, the Messenger Hosts of Space, and the Ministering Spirits of Time, those spirit beings who are concerned with teaching and ministering to the will creatures of the ascendant scheme of mortal progression.

24:0.2 (264.2) Those Higher Personalities of the Infinite Spirit that find mention in these narratives function throughout the grand universe in seven divisions:

- 24:0.3 (264.3) 1. Solitary Messengers.
- 24:0.4 (264.4) 2. Universe Circuit Supervisors.
- 24:0.5 (264.5) 3. Census Directors.
- 24:0.6 (264.6) 4. Personal Aids of the Infinite Spirit.
- 24:0.7 (264.7) 5. Associate Inspectors.
- 24:0.8 (264.8) 6. Assigned Sentinels.
- 24:0.9 (264.9) 7. Graduate Guides.

Atsiskyrusiesiems Žinianešiams, Grandinių Prižiūrėtojams, Surašymo Reguliotojams, ir Asmeniniams Padėjėjams yra būdingi milžiniški antigravitaciniai sugebėjimai. Atsiskyrusieji Žinianešiai neturi žinomos bendros būstinės; jie klajoja po visatų visatą. Visatos Grandinių Prižiūrėtojai ir Surašymo Reguliotojai būstinės turi supervisatų sostinėse. Begalinės Dvasios Asmeniniai Padėjėjai yra dislokuoti centrinėje Šviesos Saloje. Asocijuotieji Inspektoriai ir Paskirtieji Sargybiniai yra dislokuoti atitinkamai vietinių visatų sostinėse ir jas sudarančių vietinių sistemų sostinėse. Absolventų Vadovai gyvena Havonos visatoje ir veikia kiekviename iš jos vieno milijardo pasaulių. Šitų aukščiausiųjų asmenybių didžioji dalis bazes turi vietinėse visatose, bet organiškai jos nėra paskirtos evoliucinių valdų administracijoms.

Iš septynių klasių, sudarančių šią grupę, tikrai Asiskyrusieji Žinianešiai ir galbūt Asmeniniai Padėjėjai raižo visatų visatą. Atsiskyrusieji Žinianešiai yra sutinkami nuo Rojaus į išorę: Havonos grandinėse ir iki supervisatų sostinių ir nuo ten į išorę per sektorius ir vietines visatas, su savo mažesniais skyriais, ir net iki apgyvendintų pasaulių. Nors Atsiskyrusieji Žinianešiai priklauso Begalinės Dvasios Aukščiausiosioms asmenybėms, bet jų kilmė, prigimtis, ir tarnystė buvo aptarta ankstesniame dokumente.

1. VISATOS GRANDINIŲ PRIŽIŪRETOJAI

Milžiniškos energetinės erdvės srovės ir dvasinės energijos grandinės gali atrodyti, jog veikia automatiškai; gali atrodyti, kad jos funkcionuoja be kliūčių ar trukdymų, bet yra ne taip. Visos šitos stulbinančiai didžiulės energijų sistemos yra kontroliuojamos; jas veikia protinga priežiūra. Visatos Grandinių Prižiūrėtojai rūpinasi ne grynai fizinės ar materialios energijos valdomis — Visatos Energijos reguliuotojų sritimi—bet giminingos dvasinės energijos grandinėmis ir tomis modifikuotomis grandinėmis, kurios yra esminės palaikant tiek aukštai išvystytas dvasines būtybes, tiek protingų tvarinių morontinį arba pereinamąjį tipą. Prižiūrėtojai nesukuria energetinių grandinių ir dieviškumo viršesmės, bet apskritai jie turi reikalo su visomis aukščiausiomis dvasinėmis laiko ir amžinybės grandinėmis ir su visomis giminingomis dvasinėmis grandinėmis, susijusiomis su didžiosios visatos sudedamųjų dalių administravimu. Jie reguliuoja ir manipuliuoja visas tokias dvasinių energijų grandines už Rojaus Salos ribų.

Visatos Grandinių Prižiūrėtojai yra išskirtinis

24:0.10 (264.10) Solitary Messengers, Circuit Supervisors, Census Directors, and the Personal Aids are characterized by the possession of tremendous endowments of antigravity. The Solitary Messengers are without known general headquarters; they roam the universe of universes. The Universe Circuit Supervisors and the Census Directors maintain headquarters on the capitals of the superuniverses. The Personal Aids of the Infinite Spirit are stationed on the central Isle of Light. The Associate Inspectors and the Assigned Sentinels are respectively stationed on the capitals of the local universes and on the capitals of their component systems. The Graduate Guides are resident in the Havona universe and function on all its billion worlds. Most of these higher personalities have stations in the local universes, but they are not organically attached to the administrations of the evolutionary realms.

24:0.11 (264.11) Of the seven classes composing this group, only the Solitary Messengers and perhaps the Personal Aids range the universe of universes. Solitary Messengers are encountered from Paradise outward: through the Havona circuits to the superuniverse capitals and thence out through the sectors and local universes, with their subdivisions, and even to the inhabited worlds. Although Solitary Messengers belong to the Higher Personalities of the Infinite Spirit, their origin, nature, and service have been discussed in the preceding paper.

1. THE UNIVERSE CIRCUIT SUPERVISORS

24:1.1 (265.1) The vast power currents of space and the circuits of spirit energy may seem to operate automatically; they may appear to function without let or hindrance, but such is not the case. All these stupendous systems of energy are under control; they are subject to intelligent supervision. Universe Circuit Supervisors are concerned, not with the realms of purely physical or material energy — the domain of the Universe Power Directors — but with the circuits of relative spiritual energy and with those modified circuits which are essential to the maintenance of both the highly developed spiritual beings and the morontia or transition type of intelligent creatures. The supervisors do not give origin to circuits of energy and superessence of divinity, but in general they have to do with all higher spirit circuits of time and eternity and with all relative spirit circuits concerned in the administration of the component parts of the grand universe. They direct and manipulate all such spirit-energy circuits outside the Isle of Paradise.

24:1.2 (265.2) Universe Circuit Supervisors are the exclusive creation of the Infinite Spirit, and they

Begalinės Dvasios kūrinys, ir jie veikia vien tiktai kaip Bendrai Veikiančiojo agentai. Tarnystei jie yra įsameninti tokiose keturiose kategorijose:

1. Aukščiausiųjų Grandinių Prižiūrėtojų.
2. Asocijuotųjų Grandinių Prižiūrėtojų.
3. Antrinių Grandinių Prižiūrėtojų.
4. Tretinių Grandinių Prižiūrėtojų.

Havonos aukščiausiųjų prižiūrėtojų ir septynių supervisatų lygiaverčių prižiūrėtojų skaičius yra galutinis; daugiau šitų kategorijų narių nebekuriama. Aukščiausiųjų prižiūrėtojų yra septyni, ir jie yra išdėstyti septynių Havonos grandinių pagrindiniuose pasauliuose. Septynių supervisatų grandinės tvarko nuostabi grupė, sudaryta iš septynių asocijuotųjų prižiūrėtojų, kurie savo būstinės turi Begalinės Dvasios septyniuose Rojaus sferose, Septynių Aukščiausiųjų Vykdytojų pasauliuose. Iš čia jie prižiūri ir reguliuoja erdvės supervisatų grandines.

Dvasios šitose Rojaus sferose septyni asocijuotieji grandinių prižiūrėtojai ir Aukščiausiųjų Energijos Centrų pirmoji kategorija įgyvendina ryšį, kuris, vadovaujant Aukščiausiesiems Vykdytojams, koordinuoja už Rojaus ribų visas materialias ir dvasines grandines, išeinančias išorėn į septynias supervisatas.

Kiekvienos supervisatos būstinės pasauliuose yra išdėstyti antriniai prižiūrėtojai laiko ir erdvės vietinėms visatoms. Didieji ir mažieji sektoriai yra supervyriausybės administraciniai skyriai, bet jie nėra susiję su šitais dvasinės energijos priežiūros reikalais. Aš nežinau, kiek antrinių grandinių prižiūrėtojų yra didžiojoje visatoje, bet Uversoje tokių būtybių yra 84.691. Antriniai prižiūrėtojai yra kuriami nuolat; kartas nuo karto Aukščiausiųjų Vykdytojų pasauliuose jie atsiranda grupėmis po septyniasdešimt. Mes juos gauname tada, kada paprašome ruošdamiesi sukurti naujas atskiras dvasinės energijos ir ryšio energijos grandines naujai atsirandančioms mūsų jurisdikcijos visatoms.

Tretiniai grandinių prižiūrėtojai veikia kiekvienos vietinės visatos būstinės pasaulyje. Šita kategorija, kaip ir antriniai prižiūrėtojai, yra kuriama nuolat, sukuriami grupėmis po septynis šimtus. Į vietinės visatos juos paskiria Dienų Senieji.

Grandinių prižiūrėtojai sukuriama specifinėms užduotims, ir jie amžinai tarnauja savo pirminio paskyrimo grupėse. Jie savo tarnystėje nesikeičia rotaciniu būdu, ir dėl to per amžius tyrinėja tas problemas, kurios iškyla jų pirminio paskyrimo sferose. Pavyzdžiui: Tretinis grandinės prižiūrėtojas Nr. 572.842 Salvingtone veikia nuo

function solely as the agents of the Conjoint Actor. They are personalized for service in the following four orders:

- 24:1.3 (265.3) 1. Supreme Circuit Supervisors.
- 24:1.4 (265.4) 2. Associate Circuit Supervisors.
- 24:1.5 (265.5) 3. Secondary Circuit Supervisors.
- 24:1.6 (265.6) 4. Tertiary Circuit Supervisors.

24:1.7 (265.7) The supreme supervisors of Havona and the associate supervisors of the seven superuniverses are of completed numbers; no more of these orders are being created. The supreme supervisors are seven in number and are stationed on the pilot worlds of the seven Havona circuits. The circuits of the seven superuniverses are in the charge of a marvelous group of seven associate supervisors, who maintain headquarters on the seven Paradise spheres of the Infinite Spirit, the worlds of the Seven Supreme Executives. From here they supervise and direct the circuits of the superuniverses of space.

24:1.8 (265.8) On these Paradise spheres of the Spirit the seven associate circuit supervisors and the first order of the Supreme Power Centers effect a liaison which, under the direction of the Supreme Executives, results in the sub-Paradise co-ordination of all material and spiritual circuits passing out to the seven superuniverses.

24:1.9 (265.9) On the headquarters worlds of each superuniverse are stationed the secondary supervisors for the local universes of time and space. The major and minor sectors are administrative divisions of the supergovernments but are not concerned in these matters of spirit-energy supervision. I do not know how many secondary circuit supervisors there are in the grand universe, but on Uversa there are 84,691 of these beings. Secondary supervisors are being created right along; from time to time they appear in groups of seventy on the worlds of the Supreme Executives. We obtain them on requisition as we arrange for the establishment of separate circuits of spirit energy and liaison power to the newly evolving universes of our jurisdiction.

24:1.10 (265.10) A tertiary circuit supervisor functions on the headquarters world of every local universe. This order, like the secondary supervisors, is of continuous creation, being created in groups of seven hundred. They are assigned to the local universes by the Ancients of Days.

24:1.11 (265.11) Circuit supervisors are created for their specific tasks, and they eternally serve in the groups of their original assignment. They are not rotated in service and hence make an agelong study of the problems found in the realms of their original assignment. For example: Tertiary circuit supervisor number 572,842 has functioned on

jūsų vietinės visatos pirminės idėjos, ir jis yra Nebadono Mykolo asmeninio personalo narys.

Nesvarbu, ar jie veiktų vietinėse ar aukštesnėse visatose, grandinių prižiūrėtojai reguliuoja viską, kas susiję su tuo, kad tinkamos grandinės būtų naudojamos visų dvasinių pranešimų perdavimui ir visų asmenybių keliavimui. Visatų visatoje grandinių priežiūros darbe šitos sumanios būtybės panaudoja visas agentūras, jėgas, ir asmenybes. Jos panaudoja neapreikštas "grandinių kontrolės aukščiausiąsias dvasines asmenybes," o joms sumaniai padeda gausūs personalai, sudaryti iš Begalinės Dvasios asmenybių. Būtent jie izoliuotą evoliucinį pasaulį, jeigu jo Planetos Princas kartais sukeltų maištą prieš Visuotinį Tėvą ir jo vicegerentą Sūnų. Jie sugeba bet kokią pasaulį išjungti iš tam tikrų aukštesnės dvasinės kategorijos visatos grandinių, bet jie negali panaikinti energijos reguliuotojų materialių srovių.

Visatos Grandinių Prižiūrėtojai savo ryšyje su dvasinėmis grandinėmis turi kažką panašaus į tai, ką Visatos Energijos Reguliuotojai turi savo ryšyje su materialiomis grandinėmis. Abi kategorijos viena kitą papildo, iš viršaus drauge stebėdamos visas dvasines ir materialias grandines, kurias gali kontroliuoti ir manipuliuoti tvariniai.

Grandinių Prižiūrėtojai iš viršaus vykdo tam tikrą priežiūrą tų proto grandinių, kurios yra susietos su dvasia, didele dalimi taip, kaip energijos reguliuotojai tam tikrą jurisdikciją turi tiems proto aspektams, kurie yra susieti su fizine energija—mechaniniam protui. Apskritai kiekvienos kategorijos veikimą išplečia ryšys su kita kategorija, bet grynai intelektualų grandinių neprižiūri nė viena iš šitų kategorijų. Taip pat šios dvi kategorijos nėra lygiavertės; visuose savo daugiapusiuose darbuose Visatos Grandinių Prižiūrėtojai yra pavaldūs Septyniems Aukščiausiesiems Energijos Reguliuotojams ir jų pavaldiniams.

Nors grandinių prižiūrėtojai yra visiškai vienodi savo atitinkamos kategorijos viduje, bet jie visi yra atskiri individai. Jie tikrai yra asmenės būtybės, bet turi kitokį negu Tėvo padovanotos asmenybės tipą, kokio neturi nė vienas kitas tvarinio tipas per visą visuotinę egzistenciją.

Nors jūs suvoksite ir pažinsite juos, kada vis daugiau eisite į vidų link Rojaus, bet asmeninių ryšių su jais neužmegsite. Jie yra grandinių prižiūrėtojai, ir savo darbą atlieka griežtai ir sumaniai. Jie turi reikalų tikrai su tomis asmenybėmis ir esybėmis, kurios prižiūri tas veiklas, kurios yra susijusios su tomis grandinėmis, kurios yra patikėtos jų priežiūrai.

Salvington since the early concept of your local universe, and he is a member of the personal staff of Michael of Nebadon.

24:1.12 (266.2) Whether acting in the local or higher universes, circuit supervisors direct all concerned as to the proper circuits to employ for the transmission of all spirit messages and for the transit of all personalities. In their work of circuit supervision these efficient beings utilize all agencies, forces, and personalities in the universe of universes. They employ the unrevealed "high spirit personalities of circuit control" and are ably assisted by numerous staffs composed of personalities of the Infinite Spirit. It is they who would isolate an evolutionary world if its Planetary Prince should rebel against the Universal Father and his vicegerent Son. They are able to throw any world out of certain universe circuits of the higher spiritual order, but they cannot annul the material currents of the power directors.

24:1.13 (266.3) The Universe Circuit Supervisors have something of the same relationship to spirit circuits that the Universe Power Directors have to material circuits. The two orders are complementary, together having the oversight of all spirit and all material circuits that are controllable and manipulatable by creatures.

24:1.14 (266.4) The circuit supervisors exercise certain oversight of those mind circuits which are spirit associated much as the power directors have certain jurisdiction over those phases of mind which are physical-energy associated — mechanical mind. In general the functions of each order are expanded by liaison with the other, but the circuits of pure mind are subject to the supervision of neither. Neither are the two orders co-ordinate; in all their manifold labors the Universe Circuit Supervisors are subject to the Seven Supreme Power Directors and their subordinates.

24:1.15 (266.5) While the circuit supervisors are entirely alike within their respective orders, they are all distinct individuals. They are truly personal beings, but they possess a type of other-than-Father-endowed personality not encountered in any other type of creature in all universal existence.

24:1.16 (266.6) Although you will recognize and know them as you journey inward towards Paradise, you will have no personal relations with them. They are circuit supervisors, and they attend strictly and efficiently to their business. They deal solely with those personalities and entities having the oversight of those activities which are concerned with the circuits subject to their supervision.

2. SURAŠYMO REGULIUOTOJAI

Nepaisant to, jog Visuotinio Intelkto kosminis protas žino apie visų *mąstančių* tvarinių buvimą ir jų vietą, bet visatų visatoje yra visų *valinių* tvarinių nepriklausomas apskaitos metodas.

Surašymo Reguliotojai yra Begalinės Dvasios specialus ir užbaigtas kūrinys, ir mums nėra žinoma, koks egzistuoja jų kiekis. Jie yra taip sukurti, jog galėtų palaikyti tobulą sinchroniškumą su supervisatos atspindėjimo metodu, nors tuo pačiu metu jie yra asmeniškai jautrūs ir reaguojantys į protingą *valią*. Šitie reguliuotojai, ne iki galo suprantamu būdu, nedelsiant gauna žinią apie valios gimimą bet kurioje didžiosios visatos dalyje. Dėl to, jie visada yra kompetentingi suteikti mums duomenis apie visų valinių tvarinių skaičių, prigimtį, ir jų buvimo vietą centrinio kūrinio ir septynių supervisatų bet kurioje dalyje. Bet jie neveikia Rojuje; ten jiems nėra poreikio. Rojuje žinios yra neatskiriamos; Dievybės žino viską.

Septyni Surašymo Reguliotojai veikia Havonoje, po vieną yra dislokuota Havonos kiekvienos grandinės pagrindiniame pasaulyje. Išskyrus šituos septynis ir šitos kategorijos rezervus Dvasios pasaulyje Rojuje, visi Surašymo Reguliotojai veikia vadovaujami Dienų Senųjų.

Vienas Surašymo Reguliotojas vadovauja kiekvienos supervisatos būstinėje, tuo tarpu tokiam pagrindiniam reguliuotojui yra pavaldūs tūkstančių tūkstančiai, po vieną kiekvienos vietinės visatos sostinėje. Visos šitos kategorijos asmenybės yra lygios, išskyrus tas, kurios yra Havonos pagrindiniuose pasauliuose ir septynis vadovus supervisatose.

Septintojoje supervisatoje yra vienas šimtas tūkstančių Surašymo Reguliotojų. Ir šitą skaičių sudaro vien tik tie, kurie yra skiriami į vietines visatas; į jį neįtrauktas Usatijos, Orvontono visų reguliuotojų supervisatos vadovo, asmeninis personalas. Usatija, kaip ir kitų supervisatų vadovai, nėra tiesiogiai suderinti taip, jog registruotų protingą valią. Jis yra suderintas tik taip, kad priimtų informaciją iš savo pavaldinių, kurie yra išdėstyti Orvontono visatose; šitokiu būdu jis veikia kaip nuostabi asmenybė, susumuojanti jų pranešimus, ateinančius iš vietinių kūrinių sostinių.

Kartas nuo karto Uversos oficialūs registruotojai savo dokumentuose užfiksuoja supervisatos statusą, kaip jis yra pažymimas Usatijos asmenybėje ir kaip jį pažymi Usatijos asmenybė. Tokie surašymo duomenys yra vietiniai

2. THE CENSUS DIRECTORS

24:2.1 (266.7) Notwithstanding that the cosmic mind of the Universal Intelligence is cognizant of the presence and whereabouts of all *thinking* creatures, there is operative in the universe of universes an independent method of keeping count of all *will* creatures.

24:2.2 (266.8) The Census Directors are a special and completed creation of the Infinite Spirit, and they exist in numbers unknown to us. They are so created as to be able to maintain perfect synchrony with the reflectivity technique of the superuniverses, while at the same time they are personally sensitive and responsive to intelligent *will*. These directors, by a not-fully-understood technique, are made immediately aware of the birth of will in any part of the grand universe. They are, therefore, always competent to give us the number, nature, and whereabouts of all will creatures in any part of the central creation and the seven superuniverses. But they do not function on Paradise; there is no need for them there. On Paradise knowledge is inherent; the Deities know all things.

24:2.3 (267.1) Seven Census Directors operate in Havona, one being stationed on the pilot world of each Havona circuit. Excepting these seven and the reserves of the order on the Paradise worlds of the Spirit, all Census Directors function under the jurisdiction of the Ancients of Days.

24:2.4 (267.2) One Census Director presides at the headquarters of each superuniverse, while subject to such a chief director are thousands upon thousands, one on the capital of every local universe. All personalities of this order are equal excepting those on the Havona pilot worlds and the seven superuniverse chiefs.

24:2.5 (267.3) In the seventh superuniverse there are one hundred thousand Census Directors. And this number consists entirely of those assignable to local universes; it does not include the personal staff of Usatia, the superuniverse chief of all Orvonton directors. Usatia, like the other superuniverse chiefs, is not directly attuned to the registration of intelligent will. He is solely attuned to his subordinates stationed in the Orvonton universes; thus he acts as a magnificent totaling personality for their reports coming in from the capitals of the local creations.

24:2.6 (267.4) From time to time the official recorders of Uversa place on their records the status of the superuniverse as it is indicated by the registrations in and upon the personality of Usatia. Such census data is indigenous to the superuniverses;

supervisatomis; šitie pranešimai neperduodami nei į Havoną, nei į Rojų.

Surašymo Reguliotojai su žmogiškosiomis būtybėmis—kaip ir su kitais valios tvariniais—yra susiję tiksliai tokiu laipsniu, kad užregistruotų valios veikimo faktą. Jie nėra susiję su tuo, kad registruotų jūsų gyvenimą ir darbus; jokia prasme jie nėra registruojančiosios asmenybės. Nebadono Surašymo Reguliotojas, Orvontono numeris 81.412, dabar dislokuotas Salvingtone, šituo pačiu metu asmeniškai suvokia ir žino apie jūsų gyvybės buvimą čia, Urantijoje; ir jis pateiks įrašus, patvirtinančius jūsų mirtį tą patį akimirksnį, kada jūs nustosite veikti kaip valinis tvarinys.

Surašymo Reguliotojai užregistruoja naujo valinio tvarinio egzistavimą, kada yra atliekamas pirmasis valios veiksmas; jie pažymi valinio tvarinio mirtį, kada įvyksta paskutinis valios veiksmas. Dalinis valios pasireiškimas, kuris yra pastebimas kai kurių aukštesniųjų gyvūnų reakcijose, nepriklauso Surašymo Reguliotojų sferai. Jie atlieka apskaitą tiksliai bona fide valinių tvarinių, ir jie nereaguoja į nieką kitą, išskyrus *valios veikimą*. Kokiu būdu jie registruoja valios veikimą, mes nežinome.

Šitos būtybės visą laiką buvo, ir visą laiką bus, Surašymo Reguliotojai. Jos būtų palyginus bevertės bet kurioje kitoje visatos darbo srityje. Bet jie yra nesutrinkantys savo funkcija; jie niekada nesuklysta, taip pat jie tikrai niekada nefalsifikuoja. Ir nepaisant savo nuostabių galių ir neįtikėtinų išskirtinių teisių, jie yra asmenys; jie turi atpažįstamą dvasinį buvimą ir formą.

3. BEGALINĖS DVASIOS ASMENINIAI

PADĖJĖJAI

Mes neturime autentiškų žinių apie Asmeninių Padėjėjų sukūrimo laiką ir metodą. Jų kiekis turėtų būti legionas, bet Uversoje tai neužregistruota. Pagal tradicinį dedukcinį skaičiavimą, grindžiamą mūsų žiniomis apie jų darbą, aš drįstu manyti, kad jų skaičius siekia trilijonus. Mes laikomės nuomonės, jog Begalinė Dvasia nėra apribota, kokį skaičių šitų Asmeninių Padėjėjų gali sukurti.

Begalinės Dvasios Asmeniniai Padėjėjai egzistuoja tam, kad padėtų išskirtinai Dievybės Trečiojo Asmens Rojaus buvimui. Nors jie ir yra tiesiogiai priskirti Begalinei Dvasiai ir dislokuoti Rojuje, bet jie akimirksniu nuskrieja ten ir atgal iki tolimiausiųjų kūrinijos pakraščių. Kur tik nusidriekia Bendrai Kuriančiojo grandinės, ten gali pasirodyti ir šitie Asmeniniai Padėjėjai, turėdami tikslą, įvykdyti Begalinės Dvasios paliepimą. Erdve jie keliauja labai panašiai kaip ir Atsiskyrusieji Žinianešiai, bet jie nėra asmenys

these reports are transmitted neither to Havona nor to Paradise.

24:2.7 (267.5) The Census Directors are concerned with human beings — as with other will creatures — only to the extent of recording the fact of will function. They are not concerned with the records of your life and its doings; they are not in any sense recording personalities. The Census Director of Nebadon, number 81,412 of Orvonton, now stationed on Salvington, is at this very moment personally conscious and aware of your living presence here on Urantia; and he will afford the records confirmation of your death the moment you cease to function as a will creature.

24:2.8 (267.6) Census Directors register the existence of a new will creature when the first act of will is performed; they indicate the death of a will creature when the last act of will takes place. The partial emergence of will observed in the reactions of certain of the higher animals does not belong to the domain of the Census Directors. They keep count of nothing but bona fide will creatures, and they are responsive to nothing but *will function*. Exactly how they register the function of will, we do not know.

24:2.9 (267.7) These beings always have been, and always will be, Census Directors. They would be comparatively useless in any other division of universe labor. But they are infallible in function; they never default, neither do they falsify. And notwithstanding their marvelous powers and unbelievable prerogatives, they are persons; they have recognizable spirit presence and form.

3. PERSONAL AIDS OF THE INFINITE SPIRIT

24:3.1 (268.1) We have no authentic knowledge as to the time or manner of the creation of the Personal Aids. Their number must be legion, but it is not of record on Uversa. From conservative deductions based on our knowledge of their work, I venture to estimate that their number extends high into the trillions. We hold the opinion that the Infinite Spirit is not limited as to numbers in the creation of these Personal Aids.

24:3.2 (268.2) The Personal Aids of the Infinite Spirit exist for the exclusive assistance of the Paradise presence of the Third Person of Deity. Although attached directly to the Infinite Spirit and located on Paradise, they flash to and fro to the uttermost parts of creation. Wherever the circuits of the Conjoint Creator extend, there these Personal Aids may appear for the purpose of executing the bidding of the Infinite Spirit. They traverse space much as do the Solitary Messengers but are not persons in the sense that the messengers are.

tokia prasme, kaip yra žinianešiai.

Asmeniniai Padėjėjai yra lygūs ir tapatūs; jie neatskleidžia jokio individualybės skirtingumo. Nos Bendrai Veikiantysis į juos žiūri kaip į tikras asmenybes, bet kitiems sunku juos laikyti tikrais asmenimis; jie neparodo kokio nors dvasinio buvimo kitoms dvasinėms būtybėms. Būtybės, kilusios iš Rojaus, visada žino, kada šitie Padėjėjai būna arti; bet mes neatpažįstame asmenybės buvimo. Tai, kad jie neturi tokio buvimo formos, neabejotinai Dievybės Trečiajam Asmeniui juos padaro dar naudingesnius.

Iš visų dvasinių būtybių apreiškiamų kategorijų, kilusių iš Begalinės Dvasios, Asmeniniai Padėjėjai yra vieninteliai, kurių jūs nesutiksite kildami į vidų į Rojų.

4. ASOCIJUOTIEJI INSPEKTORIAI

Septyni Aukščiausieji Vykdytojai, Begalinės Dvasios septyniose Rojaus sferose, veikia kolektyviai kaip supervaldytojų administracinė valdyba septynioms supervisatomis. Asocijuotieji Inspektoriai yra Aukščiausiųjų Vykdytojų valdžios asmeninis įkūnijimas laiko ir erdvės vietinėms visatoms. Šitie vietinių kūrinių reikalų aukštieji stebėtojai yra Begalinės Dvasios ir Rojaus Septynių Pagrindinių Dvasių bendri palikuonys. Artimais amžinybei laikais buvo įasmeninta septyni šimtai tūkstančių, ir rezervinis jų korpusas gyvena Rojuje.

Asocijuotieji Inspektoriai dirba tiesiogiai vadovaujami Septynių Aukščiausiųjų Vykdytojų, būdami jų asmeniniai ir galingi atstovai laiko ir erdvės vietinėse visatose. Po vieną inspektorių yra dislokuota kiekvieno vietinio kūrinio būstinės sferoje, ir jis yra reziduojančios Dienų Sąjungos artimas partneris.

Asocijuotieji Inspektoriai priima pranešimus ir rekomendacijas tikrai iš savo pavaldinių, Paskirtųjų Sargybinių, dislokuotų apgyvendintų pasaulių vietinių sistemų sostinėse, tuo tarpu savo pranešimus jie pateikia savo tiesioginiam vadovui, konkrečios supervisatos Aukščiausiajam Vykdytojui.

5. PASKIRTIEJI SARGYBINIAI

Paskirtieji Sargybiniai yra Septynių Aukščiausiųjų Vykdytojų koordinuojančiosios asmenybės ir ryšio atstovai. Rojuje juos įasmenino Begalinė Dvasia, ir jie buvo sukurti savo paskyrimo specialioms tikslams. Jų kiekis yra pastovus, ir jų egzistuoja lygiai septyni milijardai.

24:3.3 (268.3) The Personal Aids are all equal and identical; they disclose no differentiation of individuality. Though the Conjoint Actor looks upon them as true personalities, it is difficult for others to regard them as real persons; they do not manifest a spirit presence to other spirit beings. Paradise-origin beings are always aware of the proximity of these Aids; but we do not recognize a personality presence. The lack of such a presence-form undoubtedly renders them all the more serviceable to the Third Person of Deity.

24:3.4 (268.4) Of all the revealed orders of spirit beings taking origin in the Infinite Spirit, the Personal Aids are about the only ones you will not encounter on your inward ascent to Paradise.

4. THE ASSOCIATE INSPECTORS

24:4.1 (268.5) The Seven Supreme Executives, on the seven Paradise spheres of the Infinite Spirit, collectively function as the administrative board of supermanagers for the seven superuniverses. The Associate Inspectors are the personal embodiment of the authority of the Supreme Executives to the local universes of time and space. These high observers of the affairs of the local creations are the joint offspring of the Infinite Spirit and the Seven Master Spirits of Paradise. In the near times of eternity seven hundred thousand were personalized, and their reserve corps abides on Paradise.

24:4.2 (268.6) Associate Inspectors work under the direct supervision of the Seven Supreme Executives, being their personal and powerful representatives to the local universes of time and space. An inspector is stationed on the headquarters sphere of each local creation and is a close associate of the resident Union of Days.

24:4.3 (268.7) The Associate Inspectors receive reports and recommendations only from their subordinates, the Assigned Sentinels, stationed on the capitals of the local systems of inhabited worlds, while they make reports only to their immediate superior, the Supreme Executive of the superuniverse concerned.

5. THE ASSIGNED SENTINELS

24:5.1 (268.8) The Assigned Sentinels are co-ordinating personalities and liaison representatives of the Seven Supreme Executives. They were personalized on Paradise by the Infinite Spirit and were created for the specific purposes of their assignment. They are of stationary numbers, and there are exactly seven billion in existence.

Panašiai kaip Asocijuotasis Inspektorius astovauja Septyniems Aukščiausiesiems Vykdytojams visoje vietinėje visatoje, taip ir kiekvienoje iš dešimties tūkstančių to vietinio kūrinio sistemų yra po vieną Paskirtąjį Sargybinių, kuris veikia kaip superkontrolės visų septynių supervisatų reikalams toli esančios ir aukščiausiosios valdybos tiesioginis atstovas. Sargybiniai, budintys Orvontono vietinių sistemų vyriausybėse, yra tiesiogiai pavaldūs Septintajam Aukščiausiajam Vykdytojui, septintosios supervisatos koordinatoriui. Bet savo administracinėje organizacijoje visi sargybiniai, pasiūsti į vietinę visatą, yra pavaldūs Asocijuotajam Inspektoriui, esančiam visatos būstinėje.

Vietinio kūrinio viduje Paskirtieji Sargybiniai tarnauja pasikeisdami, jie yra perkeliama iš sistemos į sistemą. Paprastai jie pakeičiami kiekvieną tūkstantmetį vietinės visatos laiku. Jie yra tarp aukščiausiojo rango asmenybių, dislokuotų sistemos sostinėje, bet jie niekada nedalyvauja svarstymuose, susijusiuose su sistemos reikalais. Vietinėse sistemose jie tarnauja kaip keturių ir dvidešimties administratorių, kilusių iš evoliucinių pasaulių, tikrieji vadovai, bet šiaip jau kylantieji mirtingieji su jais mažai turi ryšių. Sargybiniai beveik išimtinai rūpinasi tuo, kad jų visatos Asocijuotasis Inspektorius būtų visiškai informuotas apie visus reikalus, susijusius su sistemos, į kurią yra paskirti, grove ir būkle.

Paskirtieji Sargybiniai ir Asocijuotieji Inspektoriai nepateikia pranešimų Aukščiausiesiems Vykdytojams per supervisatos būstinę. Jie yra pavaldūs tikrai konkrečios supervisatos Aukščiausiajam Vykdytojui; jų veikla skiriasi nuo Dienų Senujų administravimo.

Aukščiausieji Vykdytojai, Asocijuotieji Inspektoriai, ir Paskirtieji Sargybiniai, kartu su omniafimis ir gausybe neapreikštų asmenybių, sudaro efektyvią, tiesioginę, centralizuotą, bet toli nusidriekiančią daiktų ir būtybių visos didžiosios visatos konsultacinę ir administracinę koordinavimo sistemą.

6. ABSOLVENTŲ VADOVAI

Absolventų Vadovai, kaip grupė, organizuoja techninio mokymo ir dvasinio lavinimo aukštąjį universitetą, kuris yra toks svarbus mirtingajam, kad pasiektų amžių tikslą: Dievą, poilsį, ir tuomet išstobulintos tarnystės amžinybę, ir vadovauja šitam universitetui. Šitos labai asmenės būtybės savo vardą gauna dėl savo darbo pobūdžio ir tikslo. Jos išimtinai yra atsidavusios toms užduotims, kad laiko supervisatose baigusius

24:5.2 (269.1) Much as an Associate Inspector represents the Seven Supreme Executives to a whole local universe, so in each of the ten thousand systems of that local creation there is an Assigned Sentinel, who acts as the direct representative of the far-distant and supreme board of supercontrol for the affairs of all seven superuniverses. The sentinels on duty in the local system governments of Orvonton are acting under the direct authority of Supreme Executive Number Seven, the co-ordinator of the seventh superuniverse. But in their administrative organization all sentinels commissioned in a local universe are subordinate to the Associate Inspector stationed at universe headquarters.

24:5.3 (269.2) Within a local creation the Assigned Sentinels serve in rotation, being transferred from system to system. They are usually changed every millennium of local universe time. They are among the highest ranking personalities stationed on a system capital, but they never participate in deliberations concerned with system affairs. In the local systems they serve as the ex officio heads of the four and twenty administrators hailing from the evolutionary worlds, but otherwise, ascending mortals have little contact with them. The sentinels are almost exclusively concerned in keeping the Associate Inspector of their universe fully informed on all matters relating to the welfare and state of the systems of their assignment.

24:5.4 (269.3) Assigned Sentinels and Associate Inspectors do not report to the Supreme Executives through a superuniverse headquarters. They are responsible solely to the Supreme Executive of the superuniverse concerned; their activities are distinct from the administration of the Ancients of Days.

24:5.5 (269.4) The Supreme Executives, Associate Inspectors, and Assigned Sentinels, together with the omniaphim and a host of unrevealed personalities, constitute an efficient, direct, centralized, but far-flung system of advisory and administrative co-ordination of all the grand universe of things and beings.

6. THE GRADUATE GUIDES

24:6.1 (269.5) The Graduate Guides, as a group, sponsor and conduct the high university of technical instruction and spiritual training which is so essential to mortal attainment of the goal of the ages: God, rest, and then eternity of perfected service. These highly personal beings take their name from the nature and purpose of their work. They are exclusively devoted to the tasks of guiding the mortal graduates from the

mokymą mirtinguosius vestų per Havonos mokymo ir lavinimo kursą, kuris turi tikslą kylančiuosius pilgrimus perengti priėmimui į Rojų ir į Užbaigtumo Korpusą.

Man nėra uždrausta imtis užduoties jums papasakoti apie šitų Absolventų Vadovų darbą, bet jis yra toks ultradvasinis, jog mane apima neviltis, kad negaliu materialiam protui adekvačiai pavaizduoti sampratos apie jų daugiapusę veiklą. Gyvenamuosiuose pasauliuose, po to, kada jūsų matymo spektras būna išplėstas ir kada esate išlaisvinti iš materialių palyginimų pančių, tada jūs galite pradėti suvokti prasmę tų realybių, kurių „nei akis gali pamatyti, nei ausis gali išgirsti, ir kurios žmogui niekada nebuvo atėjusios ir mintin,“ net ir tuos dalykus, kuriuos „Dievas paruošė tiems, kurie myli tokias amžinąsias tiesas.“ Nevisą laiką jūsų regėjimo ir dvasinio suvokimo diapazonas bus toks apribotas.

Absolventų Vadovai yra įsitraukę į laiko pilgrimų vedimą per Havonos pasaulių septynias grandines. Tas vadovas, kuris jus pasveikina tada, kada atvykstate į Havonos išorinės grandinės priėmimo pasaulį, su jumis pasiliks per jūsų visą karjerą dangiškosiose grandinėse. Nors per savo gyvenimą viename milijarde pasaulių jūs bendrausite su nesuskaiciuojama gausybe kitų asmenybių, bet jūsų Absolventų Vadovas eis su jumis iki pat jūsų žengimo į priekį Havonoje pabaigos ir matys, kaip jūs užmiegate baigiamuoju laiko miegu, tuo miegu, kada jūs amžiams pereinate į Rojaus tikslą miegodami, kur, jums atsibudus, jus pasveikins Rojaus Kompanionas, paskirtas tam, kad jus pasveikintų ir galbūt pasiliktų su jumis tol, kol būsite priimtas į Mirtingųjų Užbaigtumo Korpusą.

Absolventų Vadovų skaičius pranoksta žmogiškojo proto suvokimo galią, o jie ir toliau atsiranda. Jų kilmė yra kažkokia paslaptina. Jie neegzistavo nuo pat amžinybės; jie paslaptinai atsiranda, kada būna reikalingi. Apie Absolventų Vadovą nėra jokio įrašo nė vienoje centrinės visatos valdoje iki tos tolimosios praeities dienos, kada visų laikų pirmasis mirtingasis pilgrimas prasiskynė sau kelią į centrinio kūrinio išorinę juostą. Tą patį akimirką, kada jis atvyko į šios išorinės grandinės pagrindinį pasaulį, jį draugiškai pasveikino Malvorianas, pirmasis iš Absolventų Vadovų, kuris dabar ir vadovauja jų aukščiausiajai tarybai ir yra jų milžiniškos švietimo organizacijos vadovas.

Rojaus dokumentuose apie Havoną, skyriuje, pavadintame „Absolventų Vadovai,“ atsiranda šitas pirminis įrašas:

„Ir Malvorianas, pirmasis iš šitos kategorijos, iš tiesų pasveikino ir mokė Havoną suradusį pilgrimą ir iš tikrųjų jį vedė iš išorinių pradinio patyrimo grandinių, žingsnis po žingsnio ir

superuniverses of time through the Havona course of instruction and training which serves to prepare the ascending pilgrims for admission to Paradise and the Corps of the Finality.

24:6.2 (269.6) I am not forbidden to undertake to tell you of the work of these Graduate Guides, but it is so ultraspiritual that I despair of being able to adequately portray to the material mind a concept of their manifold activities. On the mansion worlds, after your vision range is extended and you are freed from the fetters of material comparisons, you can begin to comprehend the meaning of those realities which “eye cannot see nor ear hear, and which have never entered the concept of human minds,” even those things which “God has prepared for those who love such eternal verities.” You are not always to be so limited in the range of your vision and spiritual comprehension.

24:6.3 (270.1) The Graduate Guides are engaged in piloting the pilgrims of time through the seven circuits of Havona worlds. The guide who greets you upon your arrival on the receiving world of the outer Havona circuit will remain with you throughout your entire career on the heavenly circuits. Though you will associate with countless other personalities during your sojourn on a billion worlds, your Graduate Guide will follow you to the end of your Havona progression and will witness your entrance into the terminal slumber of time, the sleep of eternity transit to the Paradise goal, where, upon awakening, you will be greeted by the Paradise Companion assigned to welcome you and perhaps to remain with you until you are initiated as a member of the Mortal Corps of the Finality.

24:6.4 (270.2) The number of Graduate Guides is beyond the power of human minds to grasp, and they continue to appear. Their origin is something of a mystery. They have not existed from eternity; they mysteriously appear as they are needed. There is no record of a Graduate Guide in all the realms of the central universe until that far-distant day when the first mortal pilgrim of all time made his way to the outer belt of the central creation. The instant he arrived on the pilot world of the outer circuit, he was met with friendly greetings by Malvorian, the first of the Graduate Guides and now the chief of their supreme council and the director of their vast educational organization.

24:6.5 (270.3) On the Paradise records of Havona, in the section denominated “Graduate Guides,” there appears this initial entry:

24:6.6 (270.4) “And Malvorian, the first of this order, did greet and instruct the pilgrim discoverer of Havona and did conduct him from the outer circuits of initial experience, step by step and circuit by circuit, until he stood in the very

grandinė po grandinės, kol jis stovėjo pačioje visų asmenybių Šaltinio ir Likimo akivaizdoje, vėliau peržengdamas per amžinybės slenkstį į Rojų.”

Tuo tolimu metu aš buvau paskirtas į Dienų Senujų tarnystę Uversoje, ir mes visi džiūgavome dėl to užtikrinimo, jog, galų gale, pilgrimai ir iš mūsų supervisatos pasieks Havoną. Per amžius mes buvome mokomi, jog erdvės evoliuciniai tvariniai pasieks Rojų, ir neapsakomas visų laikų susižavėjimas nuvilnijo per dangiškasias ribas, kada pirmasis pilgrimas iš tikrųjų atvyko.

Šito Havoną suradusio pilgrimo vardas yra *Grandfanda*, o jis gimė pirmosios supervisatos 1.131 vietinės visatos 62 žvaigždyno 84 sistemos 341 planetoje. Jo atvykimas buvo ženklas tam, kad būtų sukurta visatų visatos programų transliavimo tarnyba. Iki to laiko programos buvo transliuojamos tikrai supervisatose ir vietinėse visatose, bet paskelbimas apie Grandfandos atvykimą prie Havonos vartų, reiškė, jog prasidėjo “erdvės pranešimai apie šlovę,” šitaip pavadinti, nes pirmoji visatos transliuota programa pranešė apie pirmosios iš evoliucinių būtybių atvykimą į Havoną tam, kad patektų į kylančios egzistencijos tikslą.

Absolventų Vadovai niekada neišvyksta iš Havonos pasaulių; jie yra atsidavę laiko ir erdvės absolventų pilgrimų tarnystei. Ir jūs kada nors akis į akį susitiksėte su šitomis kilniomis būtybėmis, jeigu neatstumsite tvirto ir visiškai išstobulinto plano, sumanyto tam, kad įgyvendintų jūsų išlikimą ir pakilimą.

7. ABSOLVENTŲ VADOVŲ KILMĖ

Nors evoliucija nėra centrinės visatos kategorija, bet mes manome, jog Absolventų Vadovai yra išstobulinti arba labiau patyrę nariai iš centrinės visatos kitos tvarinių kategorijos, Havonos Tarnų. Absolventų Vadovai turi tokį užuojautos gilumą ir tokį sugebėjimą suprasti pakilusius tvarinius, jog mes esame įsitikinę, kad šitą kultūrą jie yra įgavę realiu tarnavimu supervisatų valdose kaip visuotinės tarnystės Havonos Tarnai. Jeigu šitas požiūris nėra teisingas, tai, kaip tuomet mes galėtume paaiškinti, jog nuolat išnyksta vyresnieji arba labiau patyrę tarnai?

Tarnas bus ilgam išvykęs iš Havonos su supervisatos užduotimi, prieš tai atlikęs daug tokių misijų, sugrįš namo, jam bus suteikta “asmeninio ryšio” su Rojaus Centrinio Švytėjimu privilegija, bus apkabintas Spindinčiųjų Asmenų, ir išnyks iš savo dvasinių bičiulių atpažinimo, kad daugiau niekada nebepasirodytų tarp tų, kurie yra jo paties

presence of the Source and Destiny of all personality, subsequently crossing the threshold of eternity to Paradise.”

24:6.7 (270.5) At that far-distant time I was attached to the service of the Ancients of Days on Uversa, and we all rejoiced in the assurance that, eventually, pilgrims from our superuniverse would reach Havona. For ages we had been taught that the evolutionary creatures of space would attain Paradise, and the thrill of all time swept through the heavenly courts when the first pilgrim actually arrived.

24:6.8 (270.6) The name of this pilgrim discoverer of Havona is *Grandfanda*, and he hailed from planet 341 of system 84 in constellation 62 of local universe 1,131 situated in superuniverse number one. His arrival was the signal for the establishment of the broadcast service of the universe of universes. Theretofore only the broadcasts of the superuniverses and the local universes had been in operation, but the announcement of the arrival of Grandfanda at the portals of Havona signalized the inauguration of the “space reports of glory,” so named because the initial universe broadcast reported the Havona arrival of the first of the evolutionary beings to attain entrance upon the goal of ascendant existence.

24:6.9 (270.7) Graduate Guides never leave the Havona worlds; they are dedicated to the service of the graduate pilgrims of time and space. And you will sometime meet these noble beings face to face if you do not reject the certain and all-perfected plan designed to effect your survival and ascension.

7. ORIGIN OF THE GRADUATE GUIDES

24:7.1 (270.8) Though evolution is not the order of the central universe, we believe that the Graduate Guides are the perfected or more experienced members of another order of central universe creatures, the Havona Servitals. Graduate Guides show such a breadth of sympathy and such a capacity for understanding the ascendant creatures that we are convinced they have gained this culture by actual service in the superuniverse realms as the Havona Servitals of universal ministry. If this view is not correct, how then can we account for the continuous disappearance of the senior or more experienced servitals?

24:7.2 (271.1) A servital will be long absent from Havona on superuniverse assignment, having been on many such missions previously, will return home, be granted the privilege of “personal contact” with the Paradise Central Shining, will be embraced by the Luminous Persons, and disappear from the recognition of his spirit fellows,

rūšies.

Sugrįžęs iš tarnystės supervisorioje, Havonos Tarnas gali patirti daugelį dieviškųjų apkabinimų ir po jų tiesiog tapti išaukštintu tarnu. Spindinčio apkabinimo patyrimas nebūtinai reiškia, jog tas tarnas turi virsti Absolventų Vadovu, bet maždaug vienas ketvirtadalis iš tų, kurie pasiekia dieviškąjį apkabinimą, į valdų tarnystę nebesugrįžta.

Dangiškuosiuose dokumentuose yra gausybė tokių pastraipų, kaip šioji:

“Ir Havonos tarnas numeris 842.842.682.846.782, vardu Sudna, atvyko iš supervisorio tarnystės, buvo priimtas Rojuje, pažino Tėvą, patyrė dieviškąjį apkabinimą, ir išnyko.”

Kada dokumentuose atsiranda tokia pastraipa, tada tokio tarno karjera būna užbaigta. Bet tiesiog po trijų akimirkų (jūsų laiku šiek tiek trumpiau negu po trijų dienų) naujai gimęs Absolventų Vadovas “spontaniškai” pasirodo Havonos visatos išorinėje grandinėje. O Absolventų Vadovų skaičius, galintis šiek tiek skirtis, be jokios abejonės dėl tų, kurie patiria pasikeitimą, tiksliai prilygsta išnykusiųjų tarnų skaičiui.

Yra papildoma priežastis tam, jog būtų daroma prielaida, kad Absolventų Vadovai turi būti išsivystę Havonos Tarnai, ir tai yra šitų vadovų ir jų asocijuotų tarnų tas neabejotinas polinkis suformuoti tokį nepaprastą prisirišimą. Tas būdas, kuriuo šitos tariamai atskiros būtybių kategorijos supranta ir užjaučia viena kitą, yra visiškai nepaaiškinamas. Tai gaivina ir įkvepia, matant jų abipusį atsidavimą.

Septynios Pagrindinės Dvasios ir asocijuoti Septyni Aukščiausieji Energijos Reguliotojai, atitinkamai, yra Aukščiausiosios Būtybės proto potencialo ir energijos potencialo asmenės saugyklos, kurių, dar iki šiol, jis nenaudoja asmeniškai. Ir kada šitie Rojaus partneriai bendradarbiauja, kad sukurtų Havonos Tarnus, tada pastarieji yra savaime įtraukiami į Aukštybės tam tikras fazes. Havonos Tarnai šitokiu būdu yra, aktualybėje, laiko-erdvės sferų tam tikrų evoliucinių potencialų atspindys tobuloje centrinėje visatoje, kuris visas yra atskleidžiamas tada, kada tarnas yra transformuojamas ir sukuriamas iš naujo. Mes manome, jog šita transformacija vyksta, reaguojant į Begalinės Dvasios valią, be jokios abejonės veikiančios Aukščiausiojo vardu. Absolventų Vadovų nekuria Aukščiausioji Būtybė, bet mes visi laikomės nuomonės, jog patirtinė Dievybė tam tikru būdu yra susijusi su šiomis transakcijomis, kurios sukuria šitas būtybes.

Ši Havona, per kurią dabar keliauja kylantieji

never more to reappear among those of his kind.

24:7.3 (271.2) On returning from superuniverse service, a Havona Servital may enjoy numerous divine embraces and emerge therefrom merely an exalted servital. Experiencing the luminous embrace does not necessarily signify that the servital must translate into a Graduate Guide, but almost one quarter of those who achieve the divine embrace never return to the service of the realms.

24:7.4 (271.3) There appears on the high records a succession of such entries as this:

24:7.5 (271.4) “And servital number 842,842,682,846,782 of Havona, named Sudna, came over from the superuniverse service, was received on Paradise, knew the Father, entered the divine embrace, and is not.”

24:7.6 (271.5) When such an entry appears on the records, the career of such a servital is closed. But in just three moments (a little less than three days of your time) a newborn Graduate Guide “spontaneously” appears on the outer circuit of the Havona universe. And the number of Graduate Guides, allowing for a slight difference, due no doubt to those in transition, exactly equals the number of vanished servitals.

24:7.7 (271.6) There is an additional reason for supposing the Graduate Guides to be evolved Havona Servitals, and that is the unfailing tendency of these guides and their associated servitals to form such extraordinary attachments. The manner in which these supposedly separate orders of beings understand and sympathize with one another is wholly inexplicable. It is refreshing and inspiring to witness their mutual devotion.

24:7.8 (271.7) The Seven Master Spirits and the associated Seven Supreme Power Directors, respectively, are the personal repositories of the mind potential and of the power potential of the Supreme Being which he does not, as yet, operate personally. And when these Paradise associates collaborate to create the Havona Servitals, the latter are inherently involved in certain phases of Supremacy. Havona Servitals are thus, in actuality, a reflection in the perfect central universe of certain evolutionary potentialities of the time-space domains, all of which is disclosed when a servital undergoes transformation and re-creation. We believe that this transformation takes place in response to the will of the Infinite Spirit, undoubtedly acting in behalf of the Supreme. Graduate Guides are not created by the Supreme Being, but we all conjecture that experiential Deity is in some way concerned in those transactions which bring these beings into existence.

24:7.9 (271.8) The Havona now traversed by

mirtingieji, daugeliu atžvilgių skiriasi nuo tos centrinės visatos, kokia ji buvo iki Grandfandos laikų. Mirtingųjų pakilusiųjų atvykimas į Havonos grandinės pradėjo didžiulius pakeitimus centrinio ir dieviškojo kūrinio organizacijoje, pakeitimus, kuriuos be jokios abejonės pradėjo Aukščiausioji Būtybė—evoliucinių tvarinių Dievas—reaguodama į pirmojo iš savo patirtinių vaikų iš septynių supervisatų atvykimą. Absolventų Vadovų atsiradimas, kartu su tretinių supernafimų sukūrimu, rodo, jog tai yra Dievo Aukščiausiojo veiksmas.

[Pateikta Uversos Dieviškojo Patarėjo.]

ascending mortals differs in many respects from the central universe as it was before the times of Grandfanda. The arrival of mortal ascenders on the Havona circuits inaugurated sweeping modifications in the organization of the central and divine creation, modifications undoubtedly initiated by the Supreme Being — the God of evolutionary creatures — in response to the arrival of the first of his experiential children from the seven superuniverses. The appearance of the Graduate Guides, together with the creation of the tertiary supernaphim, is indicative of these performances of God the Supreme.

^{24:7.10 (271.1)} [Presented by a Divine Counselor of Uversa.]

25 Dokumentas. Erdvės Žinianešių gausybės

⇐ 024

URANTIJOS KNYGA

026 ⇐

I DALIS. CENTRINĖ VISATA IR SUPERVISATOS

25 DOKUMENTAS. ERDVĖS ŽINIANEŠIŲ GAUSYBĖS

Skyrius

ĮVADAS

1. Havonos Tarnai
2. Visuotiniai Sutaikytojai
3. Toli siekianti Sutaikytojų tarnystė
4. Juridiniai Patarėjai
5. Dokumentų Saugotojai Rojuje
6. Dangiškieji Registruotojai
7. Morontiniai Kompanionai
8. Rojaus Kompanionai

ĮVADAS

BEGALINĖS Dvasios šeimoje tarpinę padėtį užima Erdvės Žinianešių gausybės. Šitos visapusiškos būtybės veikia kaip jungiamosios grandys tarp aukščiausiųjų asmenybių ir tarnaujančiųjų dvasių. Žinianešių gausybės apima dangiškųjų būtybių tokias kategorijas:

1. Havonos Tarnus.
2. Visuotinius Sutaikytojus.
3. Juridinius Patarėjus.
4. Dokumentų Saugotojus Rojuje.
5. Dangiškuosius Registruotojus.
6. Morontinius Kompanionus.
7. Rojaus Kompanionus.

Iš septynių išvardintų grupių, tik tai trys — tarnų, sutaikytojų, ir Morontinių Kompanionų — yra sukuriamos tokios; likusios keturios grupės atstovauja angeliškųjų kategorijų pasiekimo lygiams. Sutinkamai su neatskiriama prigimtimi ir pasiekimo statusu, šios žinianešių gausybės

PAPER 25

THE MESSENGER HOSTS OF SPACE

SECTIONS

Introduction

1. The Havona Servitals
2. The Universal Conciliators
3. The Far-Reaching Service of Conciliators
4. Technical Advisers
5. The Custodians of Records on Paradise
6. The Celestial Recorders
7. The Morontia Companions
8. The Paradise Companions

INTRODUCTION

25:0.1 (273.1) RANKING intermediately in the family of the Infinite Spirit are the Messenger Hosts of Space. These versatile beings function as the connecting links between the higher personalities and the ministering spirits. The messenger hosts include the following orders of celestial beings:

- 25:0.2 (273.2) 1. Havona Servitals.
- 25:0.3 (273.3) 2. Universal Conciliators.
- 25:0.4 (273.4) 3. Technical Advisers.
- 25:0.5 (273.5) 4. Custodians of Records on Paradise.
- 25:0.6 (273.6) 5. Celestial Recorders.
- 25:0.7 (273.7) 6. Morontia Companions.
- 25:0.8 (273.8) 7. Paradise Companions.

25:0.9 (273.9) Of the seven groups enumerated, only three — servitals, conciliators, and Morontia Companions — are created as such; the remaining four represent attainment levels of the angelic orders. In accordance with inherent nature and attained status, the messenger hosts

įvairiai tarnauja visatų visatoje, bet visada yra pavaldžios nurodymams tų, kurie vadovauja jų paskyrimo valdoms.

variously serve in the universe of universes but always subject to the direction of those who rule the realms of their assignment.

1. HAVONOS TARNAI

Nors pavadinti tarnais, bet šitie centrinės visatos „tarpiniai tvariniai“ nėra tarnai buitine šio žodžio prasme. Dvasiniame pasaulyje nėra tokio dalyko, kaip namų tarno darbas; visos tarnystės yra šventos ir džiuginančios; taip pat ir aukštesnės būtybių kategorijos iš tiesų nemenkina žemesniųjų egzistencijos kategorijų.

Havonos Tarnai yra Septynių Pagrindinių Dvasių ir jų partnerių, Septynių Aukščiausiųjų Energijos Reguliuotojų, bendras kūrybinis darbas. Šitas kūrybinis bendradarbiavimas arčiausiai priartėja prie to, kad būtų modelis ilgam sąrašui dualios kategorijos reprodukcijų evoliucinėse visatose, pradedant nuo to, kada Sūnaus Kūrėjo-Kuriančiosios Dvasios ryšys sukuria Ryškniąją ir Ryto Žvaigždę, ir einant žemyn iki dauginimosi lytiniu būdu tokiuose pasauliuose, kaip Urantija.

Tarnų skaičius yra milžiniškas, ir visą laiką jų sukurama daugiau. Jie atsiranda grupėmis po vieną tūkstantį trečiąją akimirką po Pagrindinių Dvasių ir Aukščiausiųjų Energijos Reguliuotojų susirinkimo savo bendroje teritorijoje Rojaus tolimame šiauriniame sektoriuje. Kiekvienas ketvirtas tarnas savo tipu yra labiau fizinis negu kiti, tai yra, iš kiekvieno tūkstančio, septyni šimtai penkiasdešimt yra akivaizdžiai tikro dvasinio tipo, bet du šimtai penkiasdešimt yra pusiau fiziniai prigimtimi. Šitie *ketvirtieji tvariniai* yra materialių būtybių (materialių Havonos prasme) kategorijos, panašesnės į fizinius energijos reguliuotojus negu į Pagrindines Dvasias.

Asmenybės ryšiuose tai, kas yra dvasiška, viešpatauja atžvilgiu to, kas yra materialu, nors dabar Urantijoje taip neatrodo; ir sukuriant Havonos Tarnus, vyrauja dvasinio viešpatavimo dėsni; nustatytas santykis sukuria tris dvasines būtybes ir vieną pusiau fizinę.

Naujai sukurti tarnai, kartu su naujai atsirandančiais Absolventų Vadovais, visi baigia lavinimo kursus, kurių metu kiekvienoje iš septynių Havonos grandinių nuolat moko vyresnieji vadovai. Tada Tarnai yra paskiriami atlikti tokią veiklą, kuriai yra labiausiai tinkami, ir kadangi jie yra dviejų tipų — dvasiniai ir pusiau fiziniai — tai labai mažai yra apribojimų tam darbo spektrui, kurį šitos įvairiapusės būtybės gali atlikti. Aukštesnės arba dvasinės grupės yra atrenkamos ir paskiriamos į Tėvo, Sūnaus, ir Dvasios tarnystes, ir į Septynių Pagrindinių Dvasių darbą. Didžiuliais kiekiais jie yra pasiunčiami, kartas nuo karto, kad tarnautų studijų pasauliuose, supančiuose septynių supervisatų būstinių sferas, pasauliuose,

1. THE HAVONA SERVITALS

25:1.1 (273.10) Though denominated servitals, these “midway creatures” of the central universe are not servants in any menial sense of the word. In the spiritual world there is no such thing as menial work; all service is sacred and exhilarating; neither do the higher orders of beings look down upon the lower orders of existence.

25:1.2 (273.11) The Havona Servitals are the joint creative work of the Seven Master Spirits and their associates, the Seven Supreme Power Directors. This creative collaboration comes the nearest to being the pattern for the long list of reproductions of the dual order in the evolutionary universes, extending from the creation of a Bright and Morning Star by a Creator Son-Creative Spirit liaison down to sex procreation on worlds like Urantia.

25:1.3 (273.12) The number of servitals is prodigious, and more are being created all the time. They appear in groups of one thousand on the third moment following the assembly of the Master Spirits and the Supreme Power Directors at their joint area in the far northerly sector of Paradise. Every fourth servital is more physical in type than the others; that is, out of each thousand, seven hundred and fifty are apparently true to spirit type, but two hundred and fifty are semiphysical in nature. These *fourth creatures* are somewhat on the order of material beings (material in the Havona sense), resembling the physical power directors more than the Master Spirits.

25:1.4 (274.1) In personality relationships the spiritual is dominant over the material, even though it does not now so appear on Urantia; and in the production of Havona Servitals the law of spirit dominance prevails; the established ratio yields three spiritual beings to one semiphysical.

25:1.5 (274.2) The newly created servitals, together with newly appearing Graduate Guides, all pass through the courses of training which the senior guides continuously conduct on each of the seven Havona circuits. Servitals are then assigned to the activities for which they are best adapted, and since they are of two types — spiritual and semiphysical — there are few limits to the range of work these versatile beings can do. The higher or spirit groups are assigned selectively to the services of the Father, the Son, and the Spirit, and to the work of the Seven Master Spirits. In large numbers they are dispatched, from time to time, to serve on the study worlds encircling the headquarters spheres of the seven

skirtuose laiko kylančiųjų sielų, kurios rengiasi pakilimui į Havonos grandines, baigiamajam mokymui ir dvasinei kultūrai. Tiek dvasios tarnai, tiek ir jų labiau fiziniai bičiuliai taip pat yra paskiriami Absolventų Vadovų padėjėjais ir partneriais, kad padėtų ir mokytų įvairias kylančiųjų tvarinių kategorijas, kurios pasiekė Havoną, ir kurios stengiasi pasiekti Rojų.

Havonos Tarnai ir Absolventų Vadovai demonstruoja transcendentinį atsidavimą savo darbui ir jaudinančią meilę vieni kitiems, tokią meilę, kurią, nors ji yra dvasinė, jūs galėtumėte suprasti, palygindami su žmogiškosios meilės reiškiniu. Būna dieviškas patosas tarnams išsiskiriant su vadovais, kas šitaip dažnai atsitinka, kada tarnai yra išsiunčiami į užduotis už centrinės visatos ribų; bet jie vyksta su džiaugsmu, o ne liūdėdami. Sukeliantis pasitenkinimą džiaugsmas dėl aukštos pareigos yra dvasinių būtybių nustelbiantis jausmas. Liūdesys negali egzistuoti ištikimai atliktos dieviškos pareigos sąmonės akivaizdoje. Ir kada žmogaus kylanti siela stovės prieš Aukščiausiąjį Teisėją, tada amžinosios svarbos sprendimo nulems materialūs pasisėkimai arba kiekybiniai pasiekimai; nuosprendis, aidintis per aukštuosius rūmus, skelbia: "Gerai atlikta, gerasis ir *ištikimasis* tarne; tu buvai ištikimas keletos pagrindinių dalykų atžvilgiu; tu tikrai būsi paverstas visatos realybių valdovu."

Supervisatos tarnystėje Havonos Tarnai visada yra paskiriami į tą sferą, kuriai vadovauja toji Pagrindinė Dvasia, į kurią jie yra labiausiai panašūs bendromis ir specialiomis išimtinėmis dvasinėmis teisėmis. Jie tarnauja tikrai švietimo pasauliuose, kurie supa septynių supervisatų sostines, o paskutinis Uversos pranešimas pažymi, kad jos 490 palydovų veikė beveik 138 milijardai tarnų. Jie yra įsitraukę į begalinę veiklos įvairovę, kas susiję su šitų švietimo pasaulių, sudarančių Orvontono supervisatos superuniversitetus, darbu. Čia jie yra jūsų kompanionai; jie atvyko žemyn iš jūsų būsimosios kitos karjeros tam, kad studijuotų jus ir įkvėptų jus ta tikrove ir tvirtumu, kad jūs galų gale užbaigsite mokymąsi laiko visatose ir pereisite į amžinybės valdas. Ir šituose ryšiuose tarnai įgauna tą preliminarų tarnavimo laiko kylantiems tvariniais patyrimą, kuris yra toks naudingas jų vėlesniame darbe Havonos grandinėse Absolventų Vadovų partneriais arba—pervestais tarnais—pačiais Absolventų Vadovais.

superuniverses, the worlds devoted to the final training and spiritual culture of the ascending souls of time who are preparing for advancement to the circuits of Havona. Both spirit servitals and their more physical fellows are also designated assistants and associates of the Graduate Guides in helping and instructing the various orders of ascending creatures who have attained Havona, and who seek to attain Paradise.

25:1.6 (274.3) The Havona Servitals and the Graduate Guides manifest a transcendent devotion to their work and a touching affection for one another, an affection which, while spiritual, you could only understand by comparison with the phenomenon of human love. There is divine pathos in the separation of the servitals from the guides, as so often occurs when the servitals are dispatched on missions beyond the limits of the central universe; but they go with joy and not with sorrow. The satisfying joy of high duty is the eclipsing emotion of spiritual beings. Sorrow cannot exist in the face of the consciousness of divine duty faithfully performed. And when man's ascending soul stands before the Supreme Judge, the decision of eternal import will not be determined by material successes or quantitative achievements; the verdict reverberating through the high courts declares: "Well done, good and *faithful* servant; you have been faithful over a few essentials; you shall be made ruler over universe realities."

25:1.7 (274.4) On superuniverse service the Havona Servitals are always assigned to that domain presided over by the Master Spirit whom they most resemble in general and special spirit prerogatives. They serve only on the educational worlds surrounding the capitals of the seven superuniverses, and the last report of Uversa indicates that almost 138 billion servitals were ministering on its 490 satellites. They engage in an endless variety of activities in connection with the work of these educational worlds comprising the superuniversities of the superuniverse of Orvonton. Here they are your companions; they have come down from your next career to study you and to inspire you with the reality and certainty of your eventual graduation from the universes of time to the realms of eternity. And in these contacts the servitals gain that preliminary experience of ministering to the ascending creatures of time which is so helpful in their subsequent work on the Havona circuits as associates of the Graduate Guides or — as translated servitals — as Graduate Guides themselves.

2. VISUOTINIAI SUTAIKYTOJAI

Kiekvienam sukurtam Havonos Tarnui,

2. THE UNIVERSAL CONCILIATORS

25:2.1 (275.1) For every Havona Servital created,

sukuriami septyni Visuotiniai Sutaikytojai, po vieną kiekvienai supervisatai. Šitas kūrybinis vyksmas apima atspindinčio reagavimo į Rojuje vykstančias transakcijas konkrečios supervisatos metodą.

Septynių supervisatų būstinių pasauliuose veikia Septynių Pagrindinių Dvasių atspindžiai. Šių Atspindinčiųjų Dvasių prigimtį pavaizduoti materialiams protams yra sunki užduotis. Jos yra tikros asmenybės; ir vis tik kiekvienas supervisatos grupės narys tobulai atspindi tikrai vieną iš Septynių Pagrindinių Dvasių. Ir kiekvieną kartą, kada Pagrindinės Dvasios susivienija su energijos reguliuotojais tam, kad sukurtų Havonos Tarnų grupę, tada tuo pačiu metu būna sukoncentravimas į vieną iš Atspindinčiųjų Dvasių kiekvienoje iš supervisatos grupių, ir toks pat visiškai subrendusių Visuotinių Sutaikytojų skaičius iš karto atsiranda superkūrinių būstinių pasauliuose. Jeigu, kuriant tarnus, iniciatyvos imtųsi Septintoji Pagrindinė Dvasia, tai sutaikytojus turėtų savyje ne kurios nors kitos, bet tiktai septintosios kategorijos Atspindinčiųjų Dvasių gelmės; ir kartu su vieno tūkstančio Orvontono prigimties tarnų sukūrimu, kiekvienos supervisatos sostinėje pasirodytų po vieną tūkstantį septintosios kategorijos sutaikytojų. Iš šių epizodų, kurie atspindi Pagrindinių Dvasių septinkartę prigimtį, iškyla tos septynios kategorijos sukurtų sutaikytojų, kurie tarnauja kiekvienoje supervisatoje.

Ikirojinio statuso sutaikytojai netarnauja tarpusavyje keisdami tarp supervisatų, jų tarnavimas ribojasi savo gimtojo kūrinio segmentu. Dėl to kiekvienas supervisatos korpusas, apimantis kiekvienos sukurtos kategorijos vieną septintadalį, labai ilgą laiką praleidžia vienos iš Pagrindinių Dvasių įtakoje, neveikiamas likusiųjų, nes, nors visos septynios yra *atspindimos* supervisatos sostinėse, bet kiekvienoje supervisatoje *viešpatauja* tikrai viena.

Kiekvieną iš šių septynių superkūrinių realiai persmelkia ta viena iš Pagrindinių Dvasių, kuri ir vadovauja jo likimui. Šitaip kiekviena supervisata tampa panaši į gigantišką veidrodį, atspindintį vadovaujančios Pagrindinės Dvasios prigimtį ir charakterį, ir visa tai kiekvienoje pavaldžioje vietinėje visatoje toliau tęsia Kuriančiųjų Motinų Dvasių buvimas ir veikimas. Evoliuciniam augimui tokios aplinkos pasekmė yra tokia giluminė, jog savo posupervisatinėje karjeroje sutaikytojai kolektyviai demonstruoja keturiasdešimt devynis patirtinius požiūrius, arba įžvalgas, kiekvieną atskiru aspektu—dėl to neužbaigtus—bet visi vienas kitą kompensuoja ir drauge turi polinkį apimti Aukštybės apskritimą.

Kiekvienoje supervisatoje Visuotiniai Sutaikytojai atsiduria tokioje padėtyje, kad būna

seven Universal Conciliators are brought into being, one in each superuniverse. This creative enactment involves a definite superuniverse technique of reflective response to transactions taking place on Paradise.

25:2.2 (275.2) On the headquarters worlds of the seven superuniverses there function the seven reflections of the Seven Master Spirits. It is difficult to undertake to portray the natures of these Reflective Spirits to material minds. They are true personalities; still each member of a superuniverse group is perfectly reflective of just one of the Seven Master Spirits. And every time the Master Spirits associate themselves with the power directors for the purpose of creating a group of Havona Servitals, there is a simultaneous focalization upon one of the Reflective Spirits in each of the superuniverse groups, and forthwith and full-fledgedly an equal number of Universal Conciliators appear on the headquarters worlds of the supercreations. If, in the creation of servitals, Master Spirit Number Seven should take the initiative, none but the Reflective Spirits of the seventh order would become pregnant with conciliators; and concurrently with the creation of one thousand Orvontonlike servitals, one thousand of the seventh-order conciliators would appear on each superuniverse capital. Out of these episodes, reflecting the sevenfold nature of the Master Spirits, arise the seven created orders of conciliators serving in each superuniverse.

25:2.3 (275.3) Conciliators of pre-Paradise status do not serve interchangeably between superuniverses, being restricted to their native segments of creation. Every superuniverse corps, embracing one seventh of each created order, therefore spends a very long time under the influence of one of the Master Spirits to the exclusion of the others, for, while all seven are *reflected* on the superuniverse capitals, only one is *dominant* in each supercreation.

25:2.4 (275.4) Each of the seven supercreations is actually pervaded by that one of the Master Spirits who presides over its destinies. Each superuniverse thus becomes like a gigantic mirror reflecting the nature and character of the supervising Master Spirit, and all of this is further continued in every subsidiary local universe by the presence and function of the Creative Mother Spirits. The effect of such an environment upon evolutionary growth is so profound that in their postsuperuniverse careers the conciliators collectively manifest forty-nine experiential viewpoints, or insights, each angular — hence incomplete — but all mutually compensatory and together tending to encompass the circle of Supremacy.

25:2.5 (275.5) In each superuniverse the Universal Conciliators find themselves strangely and innately

neįprastai ir nuo gimimo suskirstyti į grupes po keturis, į susivienijimus, kuriuose jie tarnauja toliau. Kiekvienoje grupėje trys yra dvasinės asmenybės, o viena, kaip tarnų ketvirtieji tvariniai, yra pasiausia materialioji būtybė. Šitas kvartetas sudaro sutaikomąją komisiją ir turi tokius narius:

1. *Teisėją-Arbitrą*. Jis yra kitų trijų vieningai paskirtas kaip kompetentingiausias ir geriausiai parengtas tam, kad būtų juridinės grupės vadovu.

2. *Dvasinį Advokatą*. Jį skiria teisėjas-arbitras tam, kad pateiktų įrodymus ir apgintų teises visų asmenybių, kurios yra įtrauktos į bet koki reikalą, kuris yra paskirtas sutaikomosios komisijos svarstymui.

3. *Dieviškąjį Nuosprendžio Įvykdytoją*. Šis sutaikytojas savo įgimtų savybių dėka yra parengtas tam, kad užmegztų ryšį su valdų materialiomis būtybėmis ir kad įvykdytų šios komisijos nuosprendžius. Dieviškieji nuosprendžių įvykdytojai, būdami ketvirtaisiais tvariniais—labiau materialiomis būtybėmis—yra beveik, bet nevisiškai, matomi mirtingųjų rasių siauro spektro regėjimui.

4. *Registruotoją*. Likęs komisijos narys automatiškai tampa registruotoju, tribunolo tarnautoju. Jis pasirūpina, jog visi dokumentai būtų tinkamai paruošti supervisatos archyvams ir vietinės visatos registrams. Jeigu komisija tarnauja evoliuciniame pasaulyje, tada, trečiasis pranešimas, padedant nuosprendžio įvykdytojui, yra parengiamas tam, kad būtų šios jurisdikcijos sistemos vyriausybės fiziniai dokumentai.

Kada vyksta sesija, tada komisija veikia kaip grupė iš trijų, kadangi svarstymo metu advokatas nedalyvauja ir prisijungia tik tada, kada užbaigus svarstymą formuluojamas nuosprendis. Dėl to šitos komisijos kartais yra vadinamos teisėjų trejetais.

Sutaikytojai daug prisideda prie to, kad visatų visata veiktų sklandžiai. Keliaudami per erdvę trigubu serafiniu greičiu, jie tarnauja kaip keliaujantys pasaulių teismai, kaip komisijos, skirtos greitai spręsti nedidelius sunkumus. Jeigu ne šitos mobilios ir nuostabiai teisingos komisijos, tai sferų tribunolai būtų beviltiškai užversti šių sferų nedidelių nesusipratimų nagrinėjimu.

Šitie teisėjų trejetai nenagrinėja amžinosios svarbos reikalų; siela, laiko tvarinio amžinosios perspektyvos, niekada nebūna pastatomos į pavojų dėl jų veiksmų. Sutaikytojai nenagrinėja klausimų, kurie pranoksta laiko tvarinių laikinąją egzistenciją ir kosminę gerovę. Tačiau kada komisija kartą yra pradėjusi svarstyti problemą,

segregated into groups of four, associations in which they continue to serve. In each group, three are spirit personalities, and one, like the fourth creatures of the servitals, is a semimaterial being. This quartet constitutes a conciliating commission and is made up as follows:

25:2.6 (275.6) 1. *The Judge-Arbiter*. The one unanimously designated by the other three as the most competent and best qualified to act as judicial head of the group.

25:2.7 (275.7) 2. *The Spirit-Advocate*. The one appointed by the judge-arbiter to present evidence and to safeguard the rights of all personalities involved in any matter assigned to the adjudication of the conciliating commission.

25:2.8 (276.1) 3. *The Divine Executioner*. The conciliator qualified by inherent nature to make contact with the material beings of the realms and to execute the decisions of the commission. Divine executioners, being fourth creatures — quasi-material beings — are almost, but not quite, visible to the short-range vision of the mortal races.

25:2.9 (276.2) 4. *The Recorder*. The remaining member of the commission automatically becomes the recorder, the clerk of the tribunal. He makes certain that all records are properly prepared for the archives of the superuniverse and for the records of the local universe. If the commission is serving on an evolutionary world, a third report, with the assistance of the executioner, is prepared for the physical records of the system government of jurisdiction.

25:2.10 (276.3) When in session a commission functions as a group of three since the advocate is detached during adjudication and participates in the formulation of the verdict only at the conclusion of the hearing. Hence these commissions are sometimes called referee trios.

25:2.11 (276.4) The conciliators are of great value in keeping the universe of universes running smoothly. Traversing space at the seraphic rate of triple velocity, they serve as the traveling courts of the worlds, commissions devoted to the quick adjudication of minor difficulties. Were it not for these mobile and eminently fair commissions, the tribunals of the spheres would be hopelessly overspread with the minor misunderstandings of the realms.

25:2.12 (276.5) These referee trios do not pass upon matters of eternal import; the soul, the eternal prospects of a creature of time, is never placed in jeopardy by their acts. Conciliators do not deal with questions extending beyond the temporal existence and the cosmic welfare of the creatures of time. But when a commission has once accepted jurisdiction of a problem, its rulings are

tada jos sprendimai yra galutiniai ir visada vienbalsiai; dėl teisėjo-arbitro nuosprendžio neteikiama jokia apeliacija.

final and always unanimous; there is no appeal from the decision of the judge-arbiter.

3. TOLI SIEKianti SUTAIKYTOJŲ TARNYSTĖ

Sutaikytojai turi grupės būstinę savo supervisatos sostinėje, kur yra laikomas jų pirminis rezervinis korpusas. Jų antriniai rezervai yra išdėstyti vietinių visatų sostinėse. Jaunesni ir mažiau patyrę komisijų nariai savo tarnystę pradeda žemesniuose pasauliuose, tokiuose pasauliuose, kaip Urantija, ir yra ugdomi taip, kad imtų spręsti didesnes problemas po to, kada būna įgavę brandesnio patyrimo.

Sutaikytojų kategorija yra visiškai patikima; nė vienas narys niekada nenuklydo į šalį. Nors nėra neklystantys išmintimi ir nuosprendžiu, bet jie yra neabejotinai patikimi ir neklystamai ištikimi. Jie gimsta supervisatos būstinėje ir galiausiai į ten sugrįžta, besivystydami per visatos tarnystės lygius, kurie yra tokie:

1. *Sutaikytojai Pasauliams.* Kada tik atskirų pasaulių vadovaujančios asmenybės labai smarkiai pasimeta arba iš tikrųjų atsiduria aklavietėje, kaip deramai veikti egzistuojančiomis aplinkybėmis, ir, jeigu reikalas nėra pakankamai reikšmingas, jog būtų pateiktas valdų įprastai sudarytiems tribunolams, tuomet, gavusi prašymą iš dviejų asmenybių, po vieną iš kiekvienos ginčo pusės, sutaikomoji komisija pradės veikti nedelsiant.

Kada šitie administraciniai ir juridiniai sunkumai yra perduoti į sutaikytojų rankas tam, kad išnagrinėtų ir priimtų sprendimą, tada savo valdžia jie yra aukščiausieji. Bet jie neformuluos sprendimo tol, kol nebus išklausti visi liudijimai, ir jų valdžiai nėra absoliučiai jokio apribojimo pakviesti liudininkus iš bet kur ir iš visur. Ir nors jų sprendimams negali būti jokios apeliacijos, bet kartais reikalai vystosi taip, jog komisija savo dokumentus užverčia koku nors konkrečiu momentu, pateikia savo išvadą, ir visą klausimą perduoda aukštesniesiems sferų tribunolams.

Komisijos narių sprendimai yra užregistruojami planetos registruose ir, jeigu reikalinga, būna įvykdomi dieviškojo nuosprendžio įvykdytojo. Jo galia yra labai didžiulė, o jo veiklos spektras apgyvendintame pasaulyje yra labai platus. Dieviškieji nuosprendžių įvykdytojai meistriškai manipuliuoja tuo, kas atitinka interesus to, kas ir turėtų būti. Kartais jų darbas yra atliekamas akivaizdžios valdos gerovės labui, o

3. THE FAR-REACHING SERVICE OF CONCILIATORS

25:3.1 (276.6) Conciliators maintain group headquarters on the capital of their superuniverse, where their primary reserve corps is held. Their secondary reserves are stationed on the capitals of the local universes. The younger and less experienced commissioners begin their service on the lower worlds, worlds like Urantia, and are advanced to the adjudication of greater problems after they have acquired ripper experience.

25:3.2 (276.7) The order of conciliators is wholly dependable; not one has ever gone astray. Though not infallible in wisdom and judgment, they are of unquestioned reliability and unerring in faithfulness. They take origin on the headquarters of a superuniverse and eventually return thereto, advancing through the following levels of universe service:

25:3.3 (276.8) 1. *Conciliators to the Worlds.* Whenever the supervising personalities of the individual worlds become greatly perplexed or actually deadlocked concerning the proper procedure under existing circumstances, and if the matter is not of sufficient importance to be brought before the regularly constituted tribunals of the realm, then, upon the receipt of a petition of two personalities, one from each contention, a conciliating commission will begin to function forthwith.

25:3.4 (277.1) When these administrative and jurisdictional difficulties have been placed in the hands of the conciliators for study and adjudication, they are supreme in authority. But they will not formulate a decision until all the evidence has been heard, and there is absolutely no limit to their authority to call witnesses from anywhere and everywhere. And while their decisions may not be appealed, sometimes matters so develop that the commission closes its records at a given point, concludes its opinions, and transfers the whole question to the higher tribunals of the realm.

25:3.5 (277.2) The commissioners' decisions are placed on the planetary records and, if necessary, are put into effect by the divine executioner. His power is very great, and the range of his activities on an inhabited world is very wide. Divine executioners are masterful manipulators of that which is in the interests of that which ought to be. Their work is sometimes carried out for the apparent welfare of the realm, and sometimes

kartais jų veiksmus laiko ir erdvės pasaulyuose būna sunku paaiškinti. Nors, įvykdydami dekretus, jie nemeta iššūkio nei gamtos dėsniui, nei valdų nustatytai tvarkai, bet dažnai jie iš tiesų įvykdo savo keistus veiksmus ir įgyvendina sutaikytojų mandatus, sutinkamai su aukštesniais sistemos administravimo įstatymais.

2. *Sutaikytojai Sistemų Būstinėms.* Iš tarnystės evoliuciniuose pasaulyuose šitos komisijos iš keturių narių yra paaukštinamos, kad pareigas atliktų sistemos būstinėje. Čia jos turi daug darbo, ir įrodo, jog yra žmonių, angelų, ir kitų dvasinių būtybių supratingi draugai. Teisėjų trejetai tvarko ne tiek asmeninius nesutarimus, kiek grupinius ginčus ir nesusipratimus, kylančius tarp skirtingų tvarinių kategorijų; o sistemos būstinėje gyvena tiek dvasinės, tiek materialios būtybės, o taip pat ir apjungti tipai, tokie, kaip Materialieji Sūnūs.

Tą patį akimirksnį, kada Kūrėjai sukuria besivystančius individus, turinčius pasirinkimo galią, tą pačią akimirką yra atsitraukiama nuo dieviškojo tobulumo sklandaus veikimo; nesusipratimai tikrai iškils, ir privalu pasirūpinti, kad šitie nuoširdūs požiūrio skirtumai būtų teisingai suderinti. Mes visi turėtume prisiminti, jog visai šminčiai ir visagaliai Kūrėjai galėjo padaryti vietines visas lygiai tokias pačias tobulas, kaip Havoną. Jokioms sutaikymo komisijoms nereikia veikti centrinėje visatoje. Bet Kūrėjai su visa savo išmintimi nusprendė šito nedaryti. Ir nors jie sukūrė visas, kuriose yra gausybė skirtumų ir knibždėte knibžda sunkumų, bet jie lygiai taip pat parūpino mechanizmus ir priemones tam, kad visus šituos skirtumus suderintų ir visą šitą tariamą painiavą harmonizuotų.

3. *Žvaigždynų Sutaikytojai.* Iš tarnystės sistemose sutaikytojai yra pakeliami į žvaigždyno problemų svarstymą, kad nagrinėtų mažesnius sunkumus, iškylančius tarp apgyvendintų pasaulių vieno šimto sistemų. Nedaug problemų, iškylančių žvaigždyno būstinėje, patenka į jų jurisdikciją, bet jie yra užimti tuo, kad vyksta iš sistemos į sistemą, rinkdami įrodymus ir rengdami preliminarūs pareiškimus. Jeigu nesutarimas yra nuoširdus, jeigu šie sunkumai iškyla dėl nuoširdžių nuomonės skirtumų ir dėl nuoširdžių požiūrių įvairovės, tai nesvarbu, kad ir kiek nedaug asmenų gali būti į jį įtraukta, nesvarbu, koks akivaizdžiai smulkmenišką yra šis nesusipratimas, bet visada galima pasitelkti sutaikymo komisiją tam, kad nesutarimas būtų išnagrinėtas.

4. *Sutaikytojai Vietinėms Visatoms.* Šitame didesniame visatos darbe komisijos nariai suteikia didžiulę pagalbą tiek Melkizedekams, tiek Sūnams Arbitrams, tiek žvaigždynų vadovams ir

their acts on the worlds of time and space are difficult of explanation. Though executing decrees in defiance of neither natural law nor the ordained usages of the realm, they do oftentimes effect their strange doings and enforce the mandates of the conciliators in accordance with the higher laws of the system administration.

25:3.6 (277.3)

2. *Conciliators to the System Headquarters.* From service on the evolutionary worlds these commissions of four are advanced to duty on a system headquarters. Here they have much work to do, and they prove to be the understanding friends of men, angels, and other spirit beings. The referee trios are not so much concerned with personal differences as with group contentions and with misunderstandings arising between different orders of creatures; and on a system headquarters there live both spiritual and material beings, as well as the combined types, such as the Material Sons.

25:3.7 (277.4)

The moment the Creators bring into existence evolving individuals with the power of choice, that moment a departure is made from the smooth working of divine perfection; misunderstandings are certain to arise, and provision for the fair adjustment of these honest differences of viewpoint must be made. We should all remember that the all-wise and all-powerful Creators could have made the local universes just as perfect as Havona. No conciliating commissions need function in the central universe. But the Creators did not choose in their all-wisdom to do this. And while they have produced universes which abound in differences and teem with difficulties, they have likewise provided the mechanisms and the means for composing all these differences and for harmonizing all this seeming confusion.

25:3.8 (277.5)

3. *The Constellation Conciliators.* From service in the systems the conciliators are promoted to the adjudication of the problems of a constellation, taking up the minor difficulties arising between its one hundred systems of inhabited worlds. Not many problems developing on the constellation headquarters fall under their jurisdiction, but they are kept busy going from system to system gathering evidence and preparing preliminary statements. If the contention is honest, if the difficulties arise out of sincere differences of opinion and honest diversity of viewpoints, no matter how few persons may be involved, no matter how apparently trivial the misunderstanding, a conciliating commission can always be had to pass upon the merits of the controversy.

25:3.9 (277.6)

4. *Conciliators to the Local Universes.* In this larger work of a universe the commissioners are of great assistance to both the Melchizedeks and the Magisterial Sons and to the

asmenybių gausybėms, susijusioms su šito vieno šimto žvaigždynų koordinavimu ir administravimu. Vietinės visatos būstinių sferų įvairios serafimų ir kitokių gyventojų kategorijos naudojasi teisėjų trejetų pagalba ir sprendimais.

Beveik neįmanoma paaiškinti tų nesutarimų, kurie gali iškilti sistemos, žvaigždyno, ar visatos smulkiuose reikaluose, pobūdžio. Sunkumai tikrai atsiranda, bet jie yra visai nepanašūs į materialios egzistencijos, kaip ji yra gyvenama evoliuciniuose pasauliuose, apgailėtinus išbandymus ir skausmus.

5. *Sutaikytojai Supervisatų Mažiesiems Sektoriams.* Šių komisijų nariai nuo vietinių visatų problemų pereina prie tyrinėjimo tų klausimų, kurie iškyla jų supervisatos mažuosiuose sektoriuose. Kuo toliau jie kyla į vidų nuo individualių planetų, tuo mažiau materialių pareigų yra dieviškajam nuosprendžių įvykdytoji; palaipsniui jis priima naują gailestingumo-teisingumo aiškintojo vaidmenį, tuo pačiu metu—būdamas labiau materialus—palaiko komisijos kaip visumos nematomą ryšį su jos tyrimų materialiais aspektais.

6. *Sutaikytojai Supervisatų Didiesiems Sektoriams.* Komisijos narių darbo pobūdis toliau keičiasi jiems žengiant į priekį. Vis mažėja nesusipratimų, kuriuos tenka nagrinėti, ir vis daugėja paslaptinių reiškių, kuriuos tenka paaiškinti ir interpretuoti. Etapas po etapo jie vystosi iš nesutarimų arbitrų į *paslapčių aiškintojus*— teisėjai išsivysto į aiškinančius mokytojus. Kartą jie buvo arbitrai tiems, kurie dėl neišmanymo leidžia kilti sunkumams ir nesutarimams; bet dabar jie tampa instruktoriais tiems, kurie yra pakankamai išmintingi ir pakantūs, kad išvengtų proto susikirtimų ir nuomonių konfliktų. Kuo aukštesnis tvartinio išsilavinimas, tuo daugiau pagarbos jis rodo kitų žinioms, patyrimui, ir nuomonėms.

7. *Sutaikytojai Supervisatų.* Čia sutaikytojai tampa lygiaverčiai—keturi vienas kitą suprantantys ir tobulai veikiantys arbitrai-mokytojai. Dieviškasis nuosprendžių įvykdytojas nebetenka baudžiamosios galios ir tampa šio dvasinio trejeto fiziniu balsu. Iki šito laiko šitie patarėjai ir mokytojai yra susipažinę kaip ekspertai su didžiąja dalimi realių problemų ir sunkumų, kurie iškyla sprendžiant supervisatos reikalus. Šitaip jie tampa kylančiųjų piligrimų, kurie gyvena švietimo sferose, supančiose supervisatų būstinių pasaulius, nuostabiais patarėjais ir išmintingais mokytojais.

Visi sutaikytojai tarnauja bendroje Dienų Senųjų priežiūroje ir tiesiogiai vadovaujant

constellation rulers and the hosts of personalities concerned with the co-ordination and administration of the one hundred constellations. The different orders of seraphim and other residents of the headquarters spheres of a local universe also avail themselves of the help and decisions of the referee trios.

25:3.10 (278.1) It is almost impossible to explain the nature of those differences which may arise in the detailed affairs of a system, a constellation, or a universe. Difficulties do develop, but they are very unlike the petty trials and travails of material existence as it is lived on the evolutionary worlds.

25:3.11 (278.2) 5. *Conciliators to the Superuniverse Minor Sectors.* From the problems of local universes the commissioners are advanced to the study of questions arising in the minor sectors of their superuniverse. The farther they ascend inward from the individual planets, the fewer are the material duties of the divine executioner; gradually he assumes a new role of mercy-justice interpreter, at the same time — being quasi-material — keeping the commission as a whole in sympathetic touch with the material aspects of its investigations.

25:3.12 (278.3) 6. *Conciliators to the Superuniverse Major Sectors.* The character of the work of the commissioners continues to change as they advance. There is less and less of misunderstanding to adjudicate and more and more of mysterious phenomena to explain and interpret. From stage to stage they are evolving from arbiters of differences to *explainers of mysteries* — judges evolving into interpretative teachers. Arbiters of those who through ignorance permit difficulties and misunderstandings to arise, they once were; but they are now becoming instructors of those who are sufficiently intelligent and tolerant to avoid clashes of mind and wars of opinions. The higher a creature's education, the more respect he has for the knowledge, experience, and opinions of others.

25:3.13 (278.4) 7. *Conciliators to the Superuniverse.* Here the conciliators become co-ordinate — four mutually understood and perfectly functioning arbiter-teachers. The divine executioner is divested of retributive power and becomes the physical voice of the spirit trio. By this time these counselors and teachers have become expertly familiar with most of the actual problems and difficulties encountered in the conduct of superuniverse affairs. Thus they become wonderful advisers and wise teachers of the ascending pilgrims who are in residence on the educational spheres surrounding the headquarters worlds of the superuniverses.

25:3.14 (278.5) All conciliators serve under the general supervision of the Ancients of Days and under the

Įvaizdžio Padėjėjams iki tokio meto, kada būna pervedami į Rojų. Gyvenimo Rojuje metu jie yra tiesiogiai pavaldūs tai Pagrindinei Dvasiai, kuri vadovauja tai supervisatai, kurioje jie yra kilę.

Supervisatos registrai neišvardina tų sutaikytojų, kurie paliko supervisatos jurisdikciją, o tokios komisijos yra plačiai pasklidusios po visą didžiąją visatą. Pagal paskutinįjį registracijos pranešimą Uversoje jų kiekis, veikiantis Orvontone, siekia beveik aštuoniolika trilijonų komisijų—daugiau kaip septyniasdešimt trilijonų individų. Bet šitie yra tik tai mažytis fragmentas iš tų gausybės sutaikytojų, kurie buvo sukurti Orvontone; tas skaičius iš viso yra daug didesnis ir prilygsta visam Havonos Tarnų kiekiui, turint omenyje transmutavimą į Absolventų Vadovus.

Kartas nuo karto, supervisatos sutaikytojų skaičiui augant, jie yra pervedami į tobulumo tarybą Rojuje, iš kurios jie vėliau Begalinės Dvasios yra išvystomi į koordinuojantį korpusą visatų visatai, nuostabią būtybių grupę, kuri nuolat auga savo kiekiu ir sumanumu. Dėl patirtinio kilimo ir Rojaus mokymo jie yra įgavę unikalų suvokimą apie Aukščiausiosios Būtybės atsirandančią tikrovę, ir jie raižo visatų visatą su specialiomis užduotimis.

Sutaikymo komisijos nariai niekada nebūna išskirti. Keturių narių grupė amžinai tarnauja taip, kaip jie buvo suvienyti iš pat pradžių. Net savo pašlovintoje tarnystėje jie ir toliau tarnauja kaip sukaupto kosminio patyrimo ir išstobulintos patirtinės išminties kvartetai. Jie yra amžinai suvienyti kaip laiko ir erdvės aukščiausiojo teisingumo įkūnijimas.

4. JURIDINIAI PATARĖJAI

Šitie dvasinio pasaulio juridiniai ir techniniai protai nebuvo tokie sukurti. Iš ankstyvųjų supernafimų ir omniatifimų, vieną milijoną pačių tvarkingiausių protų Begalinė Dvasia atrinko kaip šitos milžiniškos ir visapusiškos grupės branduolį. Ir visą laiką nuo to tolimojo meto iš visų, kurie siekia tapti Juridiniais Patarėjais, buvo reikalaujama realaus patyrimo, kaip evoliucinio kūrinio planuose yra taikomi tobulumo įstatymai.

Juridiniai Patarėjai yra paimami iš tokių asmenybių kategorijų gretų:

1. Supernafimų.
2. Sekonafimų.

immediate direction of the Image Aids until such time as they are advanced to Paradise. During the Paradise sojourn they report to the Master Spirit who presides over the superuniverse of their origin.

25:3.15 (278.6) The superuniverse registries do not enumerate those conciliators who have passed beyond their jurisdiction, and such commissions are widely scattered through the grand universe. The last report of registry on Uversa gives the number operating in Orvonton as almost eighteen trillion commissions — over seventy trillion individuals. But these are only a very small fraction of the multitude of conciliators that have been created in Orvonton; that number is of an altogether higher magnitude and is the equivalent of the total number of Havona Servitals, with allowances for the transmutation into Graduate Guides.

25:3.16 (278.7) From time to time, as the numbers of the superuniverse conciliators increase, they are translated to the council of perfection on Paradise, from which they subsequently emerge as the co-ordinating corps evolved by the Infinite Spirit for the universe of universes, a marvelous group of beings which is constantly increasing in numbers and efficiency. By experiential ascent and Paradise training they have acquired a unique grasp of the emerging reality of the Supreme Being, and they roam the universe of universes on special assignment.

25:3.17 (279.1) The members of a conciliating commission are never separated. A group of four forever serve together just as they were originally associated. Even in their glorified service they continue to function as quartets of accumulated cosmic experience and perfected experiential wisdom. They are eternally associated as the embodiment of the supreme justice of time and space.

4. TECHNICAL ADVISERS

25:4.1 (279.2) These legal and technical minds of the spirit world were not created as such. From the early supernaphim and omniaphim, one million of the most orderly minds were chosen by the Infinite Spirit as the nucleus of this vast and versatile group. And ever since that far-distant time, actual experience in the application of the laws of perfection to the plans of evolutionary creation has been required of all who aspire to become Technical Advisers.

25:4.2 (279.3) The Technical Advisers are recruited from the ranks of the following personality orders:

- 25:4.3 (279.4) 1. The Supernaphim.
- 25:4.4 (279.5) 2. The Seconaphim.

3. Tertiapimų.
4. Omniafimų.
5. Serafimų.
6. Kai kurių Kylančiųjų Mirtingųjų Tipų.
7. Kai kurių Kylančiųjų Tarpinių Būtybių Tipų.

Šiuo metu, neskaičiuojant mirtingųjų ir tarpinių būtybių, kurios visos turi laikinąjį paskyrimą, Juridinių Patarėjų skaičius, registruotas Uversoje ir veikiantis Orvontone, šiek tiek viršija šešiasdešimt vieną trilijoną.

Juridiniai Patarėjai dažnai veikia kaip individai, bet tarnystei paskyrimo sferose yra organizuoti grupėmis po septynis ir turi bendras būstines. Kiekvienoje grupėje bent jau penki turi turėti nuolatinį statusą, tuo tarpu du gali būti laikinai susivieniję. Kylantieji mirtingieji ir kylantieji tarpiniai tvariniai tarnauja šitose patarėjų komisijose tuo metu, kada kyla į Rojų, bet jie nepatenka į nuolatinius mokymo kursus Juridiniams Patarėjams, taip pat jie niekada netampa ir šios kategorijos nuolatiniais nariais.

Tie mirtingieji ir tarpiniai tvariniai, kurie laikinai tarnauja su patarėjais, tokiam darbui yra parenkami dėl savo sumanaus visuotinio įstatymo ir aukščiausiojo teisingumo suvokimo. Kada jūs keliate link savo tikslo Rojuje, nuolat įgydami daugiau žinių ir didesnį meistriškumą, tada jums visą laiką yra suteikiama galimybė jau sukauptą išmintį ir patyrimą išdalinti kitiems; visą laiką eidami į vidų iki pasiekiate Havoną jūs vaidinate mokytojo-mokinio vaidmenį. Sau kelią per šito milžiniško patirtinio universiteto kylančiuosius lygius jūs skinsitės darbu, perteikdami tiems, kurie yra žemiau už jus, naujai įgytas žinias savo žengimo į priekį karjeroje. Pagal visuotinę tvarką nėra manoma, kad jūs įgijote žinių ir tiesos tol, kol nepademonstravote savo sugebėjimo ir noro šitas žinias ir tiesą perteikti kitiems.

Po ilgo mokymo ir aktualaus patyrimo, bet kuriai iš tarnaujančiųjų dvasių, esančių aukštesniame už cherubimo statusą, leidžiama gauti nuolatinį Juridinio Patarėjo paskyrimą. Visi kandidatai į šią tarnystės kategoriją patenka savanoriškai; bet kartą tokias pareigas prisiėmę, jų atsisakyti nebegali. Tikrai Dienų Senieji šituos patarėjus gali perkelti į kitokią veiklą.

Juridinių Patarėjų mokymas, pradėtas vietinių visatų Melchizedeko koledže, tęsiasi Dienų Senujų teismuose. Iš šito supervisatos mokymo jie vyksta į "septynių apskritimų mokyklas," išdėstytas Havonos grandinių pagrindiniuose pasauliuose. O iš pagrindinių pasaulių jie yra priimami į "įstatymo

25:4.5 (279.6) 3. The Tertiaphim.

25:4.6 (279.7) 4. The Omniaphim.

25:4.7 (279.8) 5. The Seraphim.

25:4.8 (279.9) 6. Certain Types of Ascending Mortals.

25:4.9 (279.10) 7. Certain Types of Ascending Midwayers.

25:4.10 (279.11) At the present time, not counting the mortals and midwayers who are all of transient attachment, the number of Technical Advisers registered on Uversa and operating in Orvonton is slightly in excess of sixty-one trillion.

25:4.11 (279.12) Technical Advisers frequently function as individuals but are organized for service and maintain common headquarters on the spheres of assignment in groups of seven. In each group at least five must be of permanent status, while two may be of temporary association. Ascending mortals and ascending midway creatures serve on these advisory commissions while pursuing the Paradise ascent, but they do not enter the regular courses of training for Technical Advisers, nor do they ever become permanent members of the order.

25:4.12 (279.13) Those mortals and midwayers who serve transiently with the advisers are chosen for such work because of their expertness in the concept of universal law and supreme justice. As you journey toward your Paradise goal, constantly acquiring added knowledge and enhanced skill, you are continuously afforded the opportunity to give out to others the wisdom and experience you have already accumulated; all the way in to Havona you enact the role of a pupil-teacher. You will work your way through the ascending levels of this vast experiential university by imparting to those just below you the new-found knowledge of your advancing career. In the universal regime you are not reckoned as having possessed yourself of knowledge and truth until you have demonstrated your ability and your willingness to impart this knowledge and truth to others.

25:4.13 (280.1) After long training and actual experience, any of the ministering spirits above the status of cherubim are permitted to receive permanent appointment as Technical Advisers. All candidates voluntarily enter this order of service; but having once assumed such responsibilities, they may not relinquish them. Only the Ancients of Days can transfer these advisers to other activities.

25:4.14 (280.2) The training of Technical Advisers, begun in the Melchizedek colleges of the local universes, continues to the courts of the Ancients of Days. From this superuniverse training they proceed to the "schools of the seven circles" located on the pilot worlds of the Havona circuits.

etikos ir Aukštybės metodo koledžą,” Rojaus lavinimo mokyklą Juridinių Patarėjų tobulinimui.

Šitie patarėjai yra daugiau negu juridiniai ekspertai; jie yra *taikomosios* teisės studentai ir mokytojai, visatos įstatymų, taikomų visų tų, kurie gyvena toli nusidriekusiame kūrinijos milžiniškose sferose, gyvenimams ir likimams. Laikui einant, jie tampa laiko ir erdvės gyvosiomis įstatymų bibliotekomis, užkirsdami kelią begaliniam vargams ir nereikalingiems uždelsimams, laiko asmenybėms aiškindami tai, kokios procedūros formos ir būdai yra labiausiai priimtini amžinybės valdovams. Jie sugeba taip patarti erdvės darbininkams, kad šie galėtų veikti taip, jog tai derintųsi su Rojaus reikalavimais; jie yra visų tvarinių mokytojai, kas susiję su Kūrėjų metodais.

Tokia taikomosios teisės gyvoji biblioteka negalėtų būti sukurta; tokios būtybės turi būti išvystytos realių patyrimu. Begalinės Dievybės yra egzistencialios, dėl to joms yra kompensuojama patyrimo stoka; jos žino viską dar net iki to laiko, kada viską patiria, bet šitų nepatirtinių žinių savo pavaldiesiems tvariniams jos neperteikia.

Juridiniai Patarėjai yra atsidavę tokiam darbui, kuris užkerta kelią uždelsimui, palengvina žengimą pirmyn, ir pataria, kad pasisektų. Visuomet yra *geriausias* ir *teisingas* kelias, kaip atlikti darbus; visuomet yra tobulumo metodas, dieviškasis būdas, ir šitie patarėjai žino, kaip mus visus nukreipti, kad surastume šitą geresnį būdą.

Šitos nepaprastai išmintingos ir praktiškos būtybės visada yra artimai susijusios su Visuotinių Cenzorių tarnyste ir darbu. Melkizedekai yra aprūpinti tokiu pajėgiu korpusu. Sistemų, žvaigždynų, visatų, ir supervisatų sektorių valdovai yra visi gausiai aprūpinti šitais dvasinio pasaulio specialiais arba juridinio konsultavimo protais. Speciali grupė veikia kaip juridiniai patarėjai Gyvybės Nešėjams, patardama šitiems Sūnums dėl to leistino laipsnio, kuriuo galima nukrypti nuo nustatytos gyvybės paskleidimo tvarkos ir kitaip juos mokydama apie jų išskirtines teises ir veikimo mastą. Jie yra visų būtybių klasių patarėjai dėl visų dvasinio pasaulio transakcijų tinkamo panaudojimo ir metodų. Bet jie tiesiogiai ir asmeniškai nepalaiko ryšių su šių sferų materialiais tvariniais.

Be patarimų juridiniais klausimais, Juridiniai Patarėjai yra lygiai tiek pat atsidavę tam, kad veiksmingai aiškintų visus įstatymus, susijusius su tvariniais būtybėmis—fizinėmis, intelektualiomis, ir dvasinėmis. Jie yra prieinami Visuotiniams Sutaikytojams ir visiems kitiems, kurie trokšta sužinoti įstatymo tiesą; kitais žodžiais sakant, sužinoti, kokios galima tikėtis Dievybės

And from the pilot worlds they are received into the “college of the ethics of law and the technique of Supremacy,” the Paradise training school for the perfecting of Technical Advisers.

25:4.15 (280.3) These advisers are more than legal experts; they are students and teachers of *applied* law, the laws of the universe applied to the lives and destinies of all who inhabit the vast domains of the far-flung creation. As time passes, they become the living law libraries of time and space, preventing endless trouble and needless delays by instructing the personalities of time regarding the forms and modes of procedure most acceptable to the rulers of eternity. They are able so to counsel the workers of space as to enable them to function in harmony with the requirements of Paradise; they are the teachers of all creatures concerning the technique of the Creators.

25:4.16 (280.4) Such a living library of applied law could not be created; such beings must be evolved by actual experience. The infinite Deities are existential, hence are compensated for lack of experience; they know all even before they experience all, but they do not impart this nonexperiential knowledge to their subordinate creatures.

25:4.17 (280.5) Technical Advisers are dedicated to the work of preventing delay, facilitating progress, and counseling achievement. There is always a *best* and *right* way to do things; there is always the technique of perfection, a divine method, and these advisers know how to direct us all in the finding of this better way.

25:4.18 (280.6) These exceedingly wise and practical beings are always closely associated with the service and work of the Universal Censors. The Melchizedeks are provided with an able corps. The rulers of the systems, constellations, universes, and superuniverse sectors are all bountifully supplied with these technical or legal reference minds of the spiritual world. A special group act as law counselors to the Life Carriers, advising these Sons concerning the extent of permissible departure from the established order of life propagation and otherwise instructing them respecting their prerogatives and latitudes of function. They are the advisers of all classes of beings regarding the proper usages and techniques of all spirit-world transactions. But they do not directly and personally deal with the material creatures of the realms.

25:4.19 (280.7) Besides counseling regarding legal usages, Technical Advisers are equally devoted to the efficient interpretation of all laws concerning creature beings — physical, mindal, and spiritual. They are available to the Universal Conciliators and to all others who desire to know the truth of law; in other words, to know how the Supremacy of Deity may be depended upon to react in a given

Aukštybės reakcijos konkrečioje situacijoje, kada yra nustatyti fizinės, intelektualios, ir dvasinės tvarkos faktoriai. Jie net mėgina aiškinti Galutiniojo metodo.

Juridiniai Patarėjai yra parinktos ir patikrintos būtybės; aš nežinau nė vieno, kuris būtų nuklydęs į šalį. Uversoje mes neturime jokių dokumentų, liudijančių, kad jie kada nors būtų buvę nuteisti už išniekinimą tų dieviškųjų įstatymų, kuriuos jie taip sumaniai aiškina ir taip iškalbingai interpretuoja. Jų tarnystės sferai nėra nė vieno apribojimo, kuris būtų žinomas, taip pat iš tikrųjų jie neturėjo nė vieno apribojimo ir savo žengimui į priekį. Jie ir toliau tarnauja patarėjais net iki Rojaus vartų; visa įstatymo ir patyrimo visata jiems yra atvira.

5. DOKUMENTŲ SAUGOTOJAI ROJUJE

Iš tretinių supernafimų Havonoje, kai kurie iš vyresniųjų pagrindinių registruotojų yra parenkami Dokumentų Saugotojais, Šviesos Salos oficialiųjų archyvų laikytojais, tų archyvų, kurie yra kontrastas gyviesiems registro dokumentams žinių saugotojų protuose, kartais vadinamų "Rojaus gyvąja biblioteka."

Registruojantys apgyvendintų planetų angelai yra visų individualių dokumentų šaltinis. Kiek tai yra susiję tiek su oficialiais dokumentais, tiek su gyvaisiais dokumentais, tai per visas visas veikia kiti registruotojai. Nuo Urantijos iki Rojaus, egzistuoja abu registravimai: vietinėje visatoje, daugiau yra rašytinių dokumentų ir mažiau gyvųjų; Rojuje, daugiau yra gyvųjų dokumentų ir mažiau formaliųjų; Uversoje, ir vieni, ir kiti yra vienodai prieinami.

Organizuotame ir apgyvendintame kūrinyje kiekvienas reikšmingas atsitikimas yra registruojamas. Nors ne didesnės kaip vietinės svarbos įvykiai yra registruojami tiksliai vietiniu mastu, atitinkamai yra registruojami ir platesnės reikšmės įvykiai. Iš Nebadono planetų, sistemų, ir žvaigždynų viskas, kas turi svarbos visatai, yra siunčiama į Salvingtoną; ir iš tokių visatų sostinių šitie epizodai, kurie yra susiję su sektorių ir supervyriausybų reikalais, yra perduodami aukštesniam registravimui. Rojus taip pat turi atitinkamą supervisatos ir Havonos duomenų santrauką; ir šitą istorinį ir augantį pasakojimą apie visatų visatą saugo šitie išaukštinti tretiniai supernafimai.

Nors kai kurios iš šitų būtybių buvo pasiųstos į supervisatos tam, kad tarnautų Registravimų Vadovais, vadovaujančiais Dangiškųjų Registruotojų veiklai, bet niekada nė viena nebuvo perkelta iš savosios kategorijos nuolatinio sąrašo.

situation having factors of an established physical, mindal, and spiritual order. They even essay to elucidate the technique of the Ultimate.

25:4.20 (281.1) Technical Advisers are selected and tested beings; I have never known one of them to go astray. We have no records on Uversa of their ever having been adjudged in contempt of the divine laws they so effectively interpret and so eloquently expound. There is no known limit to the domain of their service, neither has any been placed upon their progress. They continue as advisers even to the portals of Paradise; the whole universe of law and experience is open to them.

5. THE CUSTODIANS OF RECORDS ON PARADISE

25:5.1 (281.2) From among the tertiary supernaphim in Havona, certain of the senior chief recorders are chosen as Custodians of Records, as keepers of the formal archives of the Isle of Light, those archives which stand in contrast to the living records of registry in the minds of the custodians of knowledge, sometimes designated the "living library of Paradise."

25:5.2 (281.3) The recording angels of the inhabited planets are the source of all individual records. Throughout the universes other recorders function regarding both formal records and living records. From Urantia to Paradise, both recordings are encountered: in a local universe, more of the written records and less of the living; on Paradise, more of the living and less of the formal; on Uversa, both are equally available.

25:5.3 (281.4) Every occurrence of significance in the organized and inhabited creation is a matter of record. While events of no more than local importance find only a local recording, those of wider significance are dealt with accordingly. From the planets, systems, and constellations of Nebadon, everything of universe import is posted on Salvington; and from such universe capitals those episodes are advanced to higher recording which pertain to the affairs of the sector and supergovernments. Paradise also has a relevant summary of superuniverse and Havona data; and this historic and cumulative story of the universe of universes is in the custody of these exalted tertiary supernaphim.

25:5.4 (281.5) While certain of these beings have been dispatched to the superuniverses to serve as Chiefs of Records directing the activities of the Celestial Recorders, not one has ever been transferred from the permanent roll call of their

order.

6. DANGIŠKIEJI REGISTRUOTOJAI

Jie yra tie registruotojai, kurie visus įrašus dubliuoja, padarydami pirminį dvasinį įrašą ir patsiu materialią kopiją—ką būtų galima pavadinti antruoju egzemplioriumi. Šitą jie gali daryti dėl savo ypatingo sugebėjimo vienu ir tuo pačiu metu valdyti tiek dvasinę, tiek materialią energiją. Dangiškieji Registruotojai nesukuriami tokiais; jie yra iš vietinių visatų pakilę serafimai. Septynių supervisatų būstinėse juos priima, klasifikuoja, ir paskiria į savo darbo sferas Registravimų Vadovų tarybos. Ten taip pat yra mokyklos Dangiškųjų Registruotojų lavinimui. Uversoje mokyklai vadovauja Išminties Tobulintojai ir Dieviškieji Patarėjai.

Kada šie registruotojai visatos tarnystėje žengia į priekį, tada savo dvigubo registravimo sistemą jie ir toliau tęsia, šitokiu būdu visada savo įrašus padarydami prieinamus visoms būtybių klasėms, pradedant materialios kategorijos būtybėmis ir baigiant aukštosiomis šviesos dvasiomis. Jūsų pereinamoje patirtyje, kada kilsite iš šito materialaus pasaulio, tada visada galėsite pasitikrinti, ir šiaip jau žinoti, savojo statuso sferos istoriją ir tradicijas.

Šie registruotojai yra išmėgintas ir išbandytas korpusas. Niekada man neteko išgirsti apie kokio nors Dangiškojo Registruotojo nuklydimą ir niekada nebuvo nustatyta, kad jie būtų registravimą sufalsifikavę. Jie yra pavaldūs dvigubam inspektavimui, jų registravimus įdėmiai tikrina išaukštinti jų bičiuliai iš Uversos ir Galingieji Žinianešiai, kurie patvirtina pirminių dvasinių įrašų labiau fizinių kopijų teisingumą.

Nors besivystančių registruotojų, dislokuotų pavaldžiose užregistruotose sferose Orvontono visatose, skaičius siekia trilijonų trilijonus, bet tų, kurie šį statusą yra pasiekę, kiekis Uversoje nesiekia aštuonių milijonų. Šitie vyresnieji arba baigusieji mokymąsi registruotojai yra laiko ir erdvės parengtų dokumentų saugotojai ir persiuntėjai supervisatose. Jų nuolatinė būstinė yra žiedinėje buveinėje, supančioje registravimų teritoriją Uversoje. Šitų dokumentų saugojimo jie niekada nepalieka kitiems; kaip individai jie gali išvykti, bet niekada neišvyksta dideliais kiekiais.

Kaip tie supernafimai, kurie yra tapę Dokumentų Saugotojais, taip ir Dangiškųjų Registruotojų korpusas, turi nuolatinį paskyrimą. Kada serafimai ir supernafimai kartą yra paskiriami į šitą tarnystę, tada jie liks atitinkamai Dangiškaisiais Registruotojais ir Dokumentų Saugotojais iki pilnutinio Dievo Aukščiausiojo

6. THE CELESTIAL RECORDERS

25:6.1 (281.6) These are the recorders who execute all records in duplicate, making an original spirit recording and a semimaterial counterpart — what might be called a carbon copy. This they can do because of their peculiar ability simultaneously to manipulate both spiritual and material energy. Celestial Recorders are not created as such; they are ascendant seraphim from the local universes. They are received, classified, and assigned to their spheres of work by the councils of the Chiefs of Records on the headquarters of the seven superuniverses. There also are located the schools for training Celestial Recorders. The school on Uversa is conducted by the Perfectors of Wisdom and the Divine Counselors.

25:6.2 (281.7) As the recorders advance in universe service, they continue their system of dual recording, thus making their records always available to all classes of beings, from those of the material order to the high spirits of light. In your transition experience, as you ascend from this material world, you will always be able to consult the records of, and to be otherwise conversant with, the history and traditions of your status sphere.

25:6.3 (282.1) The recorders are a tested and tried corps. Never have I known of the defection of a Celestial Recorder, and never has there been discovered a falsification in their records. They are subjected to a dual inspection, their records being scrutinized by their exalted fellows from Uversa and by the Mighty Messengers, who certify to the correctness of the quasi-physical duplicates of the original spirit records.

25:6.4 (282.2) While the advancing recorders stationed on the subordinate spheres of record in the Orvonton universes number trillions upon trillions, those of attained status on Uversa are not quite eight million in number. These senior or graduate recorders are the superuniverse custodians and forwarders of the sponsored records of time and space. Their permanent headquarters are in the circular abodes surrounding the area of records on Uversa. They never leave the custody of these records to others; as individuals they may be absent, but never in large numbers.

25:6.5 (282.3) Like those supernaphim who have become Custodians of Records, the corps of Celestial Recorders is of permanent assignment. Once seraphim and supernaphim are mustered into these services, they will respectively remain Celestial Recorders and Custodians of Records until the day of the new and modified

įsmeninimo naujo ir modifikuoto administravimo dienos.

Uversoje šitie vyresnieji Dangiškieji Registruotojai gali parodyti įrašus apie viską, kas turi kosminės svarbos visame Orvontone nuo Dienų Senujų atvykimo tolimų laikų, tuo tarpu amžinojoje Saloje Dokumentų Saugotojai saugo tos valdos archyvus, kurie paliudija Rojaus transakcijas nuo Begalinės Dvasios įsmeninimo laikų.

7. MORONTINIAI KOMPANIONAI

Šitie vietinės visatos Motinos Dvasios vaikai yra draugai ir partneriai visų tų, kurie gyvena kylančiojo morontinį gyvenimą. Jie nėra tokie, be kurių negalima apsieiti kylančiojo realiame darbe, tvariniui žengiant į priekį, taip pat jie iš tikrųjų jokia prasme nepakeičia serafinių sargybinių, kurie dažnai lydi savo mirtinguosius partnerius kelionėje į Rojų. Morontiniai Kompanionai yra tiesiog kilnūs šeimininkai tiems, kurie tik pradeda ilgą kilmą į vidų. Jie taip pat yra sumanūs poilsio organizatoriai, ir šitame darbe jiems efektyviai padeda praeities vaizdo reguliuotojai.

Nors Nebadono morontiniuose mokymo pasauliuose jūs turėsite atlikti rimtų ir vis sunkesnių užduočių, bet visada jums bus suteikti reguliarius poilsio ir sugrįžimų į praeitį laikotarpiai. Per visą kelionę į Rojų visada bus laikas poilsiui ir dvasinei pramogai; o šviesos ir gyvenimo karjeroje visada būna laikas garbinimui ir naujam pasiekimui.

Šitie Morontiniai Kompanionai yra tokie draugiški partneriai, jog kada jūs pagaliau paliksite morontinio patyrimo paskutiniąją fazę, kada jūs rengsitės pradėti supervisatos dvasios jaudinantį patyrimą, tada jums tikrai bus gaila, jog šitie draugiški tvariniai negali jūsų lydėti, bet jie tarnauja išimtinai vietinėse visatose. Kylančiosios karjeros kiekvienoje pakopoje visos asmenybės, su kuriomis susitiksime, bus draugiškos ir malonios bendrauti, bet tol, kol sutiksime Rojaus Kompanionus, jūs nesurasite jokios kitos grupės, kuri būtų taip atsidavusi draugystei ir bendravimui.

Morontinių Kompanionų darbas yra išsamiau pavaizduotas tuose pasakojimuose, kurie aiškina jūsų vietinės visatos reikalus.

8. ROJAUS KOMPANIONAI

Rojaus Kompanionai yra sudėtinė arba surinkta grupė, sudaryta iš serafimų, sekonafimų, supernafimų, ir omniafimų gretų. Nors jie tarnauja tokį laikotarpį, kurį jūs laikytumėte nepaprasta laiko trukme, bet jų statusas nėra nuolatinis. Kada šitoji

administration of the full personalization of God the Supreme.

25:6.6 (282.4) On Uversa these senior Celestial Recorders can show the records of everything of cosmic import in all Orvonton since the far-distant times of the arrival of the Ancients of Days, while on the eternal Isle the Custodians of Records guard the archives of that realm which testify to the transactions of Paradise since the times of the personification of the Infinite Spirit.

7. THE MORONTIA COMPANIONS

25:7.1 (282.5) These children of the local universe Mother Spirits are the friends and associates of all who live the ascending morontia life. They are not indispensable to an ascender's real work of creature progression, neither do they in any sense displace the work of the seraphic guardians who often accompany their mortal associates on the Paradise journey. The Morontia Companions are simply gracious hosts to those who are just beginning the long inward ascent. They are also skillful play sponsors and are ably assisted in this work by the reversion directors.

25:7.2 (282.6) Though you will have earnest and progressively difficult tasks to perform on the morontia training worlds of Nebadon, you will always be provided with regular seasons of rest and reversion. Throughout the journey to Paradise there will always be time for rest and spirit play; and in the career of light and life there is always time for worship and new achievement.

25:7.3 (282.7) These Morontia Companions are such friendly associates that, when you finally leave the last phase of the morontia experience, as you prepare to embark upon the superuniverse spirit adventure, you will truly regret that these companionable creatures cannot accompany you, but they serve exclusively in the local universes. At every stage of the ascending career all contactable personalities will be friendly and companionable, but not until you meet the Paradise Companions will you find another group so devoted to friendship and companionship.

25:7.4 (283.1) The work of the Morontia Companions is more fully depicted in those narratives dealing with the affairs of your local universe.

8. THE PARADISE COMPANIONS

25:8.1 (283.2) The Paradise Companions are a composite or assembled group recruited from the ranks of the seraphim, seconaphim, supernaphim, and omniaphim. Though serving for what you would regard as an extraordinary length of time,

tarnystė yra užbaigta, kaip taisyklė (bet nebūtinai taip) jie sugrįžta į tas savo pareigas, kurias jie vykdė tuomet, kai buvo pakviesti į Rojaus tarnystę.

Angeliškųjų gausybių narius į šią tarnystę paskiria vietinių visatų Motinos Dvasios, supervisoratų Atspindinčiosios Dvasios, ir Rojaus Madžestonas. Juos pakviečia į centrinę Salą ir Rojaus Kompanionais paskiria viena iš Septynių Pagrindinių Dvasių. Šalia nuolatinio statuso Rojuje šita laikina Rojaus Kompanionų tarnystė yra aukščiausioji garbė, kuri kada nors buvo suteikta tarnaujančiosioms dvasioms.

Šitie parinkti angelai yra atsidavę kompanionų tarnystei ir yra paskiriami partneriais visoms būtybių klasėms, kurioms gali tekti vienoms būti Rojuje, daugiausia pakilusiems mirtingiesiems, bet taip pat ir visiems kitiems, kurie centrinėje Saloje yra vieni. Rojaus Kompanionai neturi nieko ypatingo, ką galėtų suteikti labui tų, su kuriais jie broliaujasi; jie tiesiog yra kompanionai. Beveik kiekviena kita būtybė, kurią jūs, mirtingieji, sutiksite gyvendami Rojuje—be savo bičiulių piligrimų—turės su jumis arba jums padaryti ką nors konkretaus; bet šitie kompanionai yra paskiriami tiksliai tam, kad būtų su jumis ir bendrautų su jumis kaip asmenybės bičiuliai. Dažnai jiems tarnauti padeda kilnūs ir nuostabūs Rojaus Piliečiai.

Mirtingieji atvyksta iš rasių, kurios yra labai visuomeniškos. Kūrėjai gerai žino, jog “žmogui būti vienam nėra gerai,” ir dėl to yra parūpinama draugija, net ir Rojuje.

Jeigu jūs, kaip pakilęs mirtingasis, tikrai pasiektumėte Rojų savo žemiškosios karjeros kompaniono ar artimo bičiulio draugijoje, arba, jeigu jūsų likimo serafinis sargybinis kartais tikrai atvyktų kartu su jumis arba jūsų lauktų, tuomet jokio nuolatinio kompaniono jums nebūtų paskirta. Bet jeigu atvyksite vienas, tuomet kompanionas tikrai pasveikins jus, kada atsibūs iš baigiamojo laiko miego Šviesos Saloje. Net jeigu ir yra žinoma, kad jus lydės kažkas iš kilimo draugijos, tai laikini kompanionai bus paskirti tam, kad pasveikintų jus ant amžinųjų krantų ir palydėtų jus į rezervaciją, parengtą jūsų ir jūsų bičiulių priėmimui. Jūs galite būti tikri, kad jus šiltai pasveikins, kada jūs patirsite prisikėlimą amžinybėje ant amžinųjų Rojaus krantų.

Sutikimo kompanionai yra paskiriami tada, kada kylantysis paskutinės dienas gyvena Havonos paskutinėje grandinėje, ir jie atidžiai tikrina mirtingojo kilmės ir kupino įvykių kilimo per erdvės pasaulius ir Havonos grandinės dokumentus. Kada laiko mirtinguosius jie pasveikina, tada jie jau būna gerai susipažinę su

they are not of permanent status. When this ministry has been completed, as a rule (but not invariably) they return to those duties they performed when summoned to Paradise service.

25:8.2 (283.3) Members of the angelic hosts are nominated for this service by the local universe Mother Spirits, by the superuniverse Reflective Spirits, and by Majeston of Paradise. They are summoned to the central Isle and are commissioned as Paradise Companions by one of the Seven Master Spirits. Aside from permanent status on Paradise, this temporary service of Paradise companionship is the highest honor ever conferred upon the ministering spirits.

25:8.3 (283.4) These selected angels are dedicated to the service of companionship and are assigned as associates to all classes of beings who may chance to be alone on Paradise, chiefly to the ascendant mortals but also to all others who are alone on the central Isle. Paradise Companions have nothing especial to accomplish in behalf of those with whom they fraternize; they are simply companions. Almost every other being you mortals will encounter during your Paradise sojourn — aside from your fellow pilgrims — will have something definite to do with you or for you; but these companions are assigned only to be with you and to commune with you as personality associates. They are often assisted in their ministry by the gracious and brilliant Paradise Citizens.

25:8.4 (283.5) Mortals come from races that are very social. The Creators well know that it is “not good for man to be alone,” and provision is accordingly made for companionship, even on Paradise.

25:8.5 (283.6) If you, as an ascendant mortal, should reach Paradise in the company of the companion or close associate of your earthly career, or if your seraphic guardian of destiny should chance to arrive with you or were waiting for you, then no permanent companion would be assigned you. But if you arrive alone, a companion will certainly welcome you as you awaken on the Isle of Light from the terminal sleep of time. Even if it is known that you will be accompanied by someone of ascendant association, temporary companions will be designated to welcome you to the eternal shores and to escort you to the reservation made ready for the reception of you and your associates. You may be certain of being warmly welcomed when you experience the resurrection into eternity on the everlasting shores of Paradise.

25:8.6 (283.7) Reception companions are assigned during the terminal days of the ascenders’ sojourn on the last circuit of Havona, and they carefully examine the records of mortal origin and eventual ascent through the worlds of space and the circles of Havona. When they greet the mortals of time, they are already well versed in the careers of

šitų atvykstančiųjų piligrimų karjera ir tuoj pat įrodo, jog yra užjaučiantys ir įdomūs kompanionai.

Tuo metu, kada Rojuje gyvensite kaip ikužbaigtasis, jeigu dėl kokios nors priežasties jūs būtumėte tikrai atskirtas nuo savojo partnerio kilimo karjeroje—mirtingojo ar serafinio—jums bus nedelsiant paskirtas Rojaus Kompanionas tam, kad patartų ir glaudžiai bendrautų. Kada jis kartą būna paskirtas atskirai gyvenančiam Rojuje pakilusiam mirtingajam, tada šis kompanionas pasilieka su šituo asmeniu tol, kol prie jo vėl prisijungia jo kilimo partneriai arba kol jis yra deramai įtraukiamas į Užbaigtumo Korpusą.

Rojaus Kompanionai paskiriami pagal savo laukimo eilę, išskyrus tai, kad pakilusiojo niekada neatiduodama į globą tokiam kompanionui, kurio prigimtis yra ne tokia, kaip jo supervisatos tipas. Jeigu Urantijos mirtingasis šiandien atvyktų į Rojų, tai jam būtų paskirtas pirmasis laukiantis kompanionas, kuris yra arba kilęs Orvontone, arba šiaip turintis Septintosios Pagrindinės Dvasios prigimtį. Dėl to omniafimai su pakilusiais tvariniais iš septynių supervisatų netarnauja.

Rojaus Kompanionai atlieka daug papildomų tarnysčių: Jeigu kylantysis mirtingasis kartais pasiektų centrinę visatą vienas ir, jam keliaujant per Havoną, kažkurioje Dievybės jaudinančio patyrimo fazėje sukluptų, tada deramu kursu jis būtų sugrąžintas į laiko visatas, ir nedelsiant būtų duotas ženklas Rojaus Kompanionų rezervams. Vienas iš šitos kategorijos būtų paskirtas vykti kartu su nugalėtu piligrimu tam, kad būtų su juo, guostų jį, ir pakeltų jam nuotaiką, ir pasilikėtų su juo tol, kol jis sugrįžtų į centrinę visatą, kad atnaujintų kilimą į Rojų.

Jeigu kylantysis piligrimas patyrė pralaimėjimą Dievybės jaudinančiame patyrimo tuo metu, kai per Havoną keliavo kylančiojo serafimo, mirtingojo karjeros angelo sargo, draugijoje, tuomet šis apsispręstų lydėti savo mirtingąjį partnerį. Šitie serafimai visada pasisiūlo ir jiems yra leidžiama lydėti savo ilgalaikius draugus atgal į laiko ir erdvės tarnystę.

Bet šiaip nebūna su dviem artimai susietais mirtingaisiais pakilusiais: Jeigu vienas pasiekia Dievą, tuo tarpu kitam laikinai nepasiseka, tai tas individas, kurį lydėjo sėkmė, nedvejodamas nusprendžia sugrįžti į evoliucinius kūrinius su nusivylusia asmenybe, bet šito daryti neleidžiama. Vietoje šito, duodama žinia Rojaus Kompanionų rezervams, ir parenkamas vienas iš savanorių tam, kad lydetų nusivylusį piligrimą. Tada savanoris Rojaus Pilietis būna susiejamas su mirtinguoju, kurį lydėjo sėkmė ir kuris leidžia laiką centrinėje Saloje, laukdamas pralaimėjusiojo draugo sugrįžimo iš Havonos, ir tuo metu jis moko kai kuriose Rojaus mokyklose, pateikdamas jaudinančio patyrimo pasakojimą apie evoliucinį

these arriving pilgrims and immediately prove to be sympathetic and intriguing companions.

25:8.7 (283.8) During your prefinaliter sojourn on Paradise, if for any reason you should be temporarily separated from your associate of the ascending career — mortal or seraphic — a Paradise Companion would be forthwith assigned for counsel and companionship. When once assigned to an ascendant mortal of solitary residence on Paradise, the companion remains with this person until he either is rejoined by his ascendant associates or is duly mustered into the Corps of the Finality.

25:8.8 (284.1) Paradise Companions are assigned in order of waiting except that an ascender is never placed in the charge of a companion whose nature is unlike his superuniverse type. If a Urantia mortal were arriving on Paradise today, there would be assigned to him the first waiting companion either of origin in Orvonton or otherwise of the nature of the Seventh Master Spirit. Hence the omniaphim serve not with the ascendant creatures from the seven superuniverses.

25:8.9 (284.2) Many additional services are performed by the Paradise Companions: If an ascending mortal should reach the central universe alone and, while traversing Havona, should fail in some phase of the Deity adventure, in due course he would be remanded to the universes of time, and forthwith a call would be made to the reserves of the Paradise Companions. One of this order would be assigned to follow the defeated pilgrim, to be with him and to comfort and cheer him, and to remain with him until he returned to the central universe to resume the Paradise ascent.

25:8.10 (284.3) If an ascending pilgrim met defeat in the Deity adventure while traversing Havona in the company of an ascending seraphim, the guardian angel of the mortal career, she would elect to accompany her mortal associate. These seraphim always volunteer and are permitted to accompany their long-time mortal comrades back to the service of time and space.

25:8.11 (284.4) But not so with two closely associated mortal ascenders: If one attains God while the other temporarily fails, the successful individual invariably chooses to go back to the evolutionary creations with the disappointed personality, but this is not permitted. Instead, a call is made to the reserves of the Paradise Companions, and one of the volunteers is selected to accompany the disappointed pilgrim. A volunteer Paradise Citizen then becomes associated with the successful mortal, who tarries on the central Isle awaiting the Havona return of the defeated comrade and in the meantime teaches in certain Paradise schools, presenting the adventurous story of the evolutionary ascent.

pakilimą.

[Parengta Vieno Aukštojo Valdžioje iš ^{25:8.12 (284.5)} [Sponsored by One High in Authority
Uversos.] from Uversa.]

26 Dokumentas. Centrinės visatos tarnaujančiosios. dvasios

⇨ 025

URANTIJOS KNYGA

027 ⇨

I DALIS. CENTRINĖ VISATA IR SUPERVISATOS

26 DOKUMENTAS. CENTRINĖS VISATOS TARNAUJANČIOSIOS DVASIOS

Skyrius

ĮVADAS

1. Tarnaujančiosios Dvasios
2. Galingieji Supernafimai
3. Tretiniai Supernafimai
4. Antriniai Supernafimai
5. Pilgrimų Pagalbininkai
6. Aukštybės Vadovai
7. Trejybės Vadovai
8. Sūnaus Suradėjai
9. Tėvo Vadovai
10. Patarėjai ir Konsultantai
11. Poilsio Papildytojai

ĮVADAS

SUPERNAFIMAI yra Rojaus ir centrinės visatos tarnaujančiosios dvasios; jos yra Begalinės Dvasios vaikų žemiausios grupės aukščiausia kategorija—angeliškosios gausybės. Tokios tarnaujančiosios dvasios turi būti sutinkamos nuo Rojaus Salos iki laiko ir erdvės pasaulių. Organizuoto ir apgyvendinto kūrinio nėra viena didesnė dalis nebūna be jų tarnystės.

1. TARNAUJANČIOSIOS DVASIOS

Angelai yra visos erdvės evoliucinių ir kylančiųjų valios tvarinių tarnaujantieji dvasiniai padėjėjai; jie taip pat yra šių sferų dieviškųjų asmenybių aukštesniųjų gausybių kolegos ir dirbantys partneriai. Visų kategorijų angelai yra atskiros asmenybės ir yra labai smarkiai individualizuoti. Jie visi turi didžiulį sugebėjimą

PAPER 26 MINISTERING SPIRITS OF THE CENTRAL UNIVERSE

SECTIONS

Introduction

1. The Ministering Spirits
2. The Mighty Supernaphim
3. The Tertiary Supernaphim
4. The Secondary Supernaphim
5. The Pilgrim Helpers
6. The Supremacy Guides
7. The Trinity Guides
8. The Son Finders
9. The Father Guides
10. The Counselors and Advisers
11. The Complements of Rest

INTRODUCTION

26:0.1 (285.1) SUPERNAPHIM are the ministering spirits of Paradise and the central universe; they are the highest order of the lowest group of the children of the Infinite Spirit — the angelic hosts. Such ministering spirits are to be encountered from the Isle of Paradise to the worlds of time and space. No major part of the organized and inhabited creation is without their services.

1. THE MINISTERING SPIRITS

26:1.1 (285.2) Angels are the ministering-spirit associates of the evolutionary and ascending will creatures of all space; they are also the colleagues and working associates of the higher hosts of the divine personalities of the spheres. The angels of all orders are distinct personalities and are highly individualized. They all have a large

tam, kad įvertintų praeities vaizdo reguliuotojų tarnavimą. Kartu su Erdvės Žinianešių Gausybėmis, tarnaujančiosios dvasios turi poilsio ir permainų periodus; jos yra labai bendraujančios prigimties, ir turi tokį bendravimo sugebėjimą, kuris toli pranoksta žmogiškųjų būtybių bendravimo sugebėjimą.

Didžiosios visatos tarnaujančiosios dvasios yra klasifikuojamos taip:

1. Supernafimai.
2. Sekonafimai.
3. Tertiafimai.
4. Omniafimai.
5. Serafimai.
6. Cherubimai ir Sanobimai.
7. Tarpiniai Tvariniai.

Angeliškųjų kategorijų atskiri nariai visiškai nėra stacionarūs, kas susiję su asmeniu statusu visatoje. Tam tikrų kategorijų angelai kažkuriam laikotarpiui gali tapti Rojaus Kompanionais; kiti tampa Dangiskaisiais Registruotojais; dar kiti pakyla į Juridinių Patarėjų gretas. Kai kurie iš cherubimų gali siekti serafinio statuso ir likimo, tuo tarpu evoliuciniai serafimai gali pasiekti kylančiųjų Dievo Sūnų dvasinius lygius.

Septynios tarnaujančiųjų dvasių kategorijos, kaip jos yra apreikštos, tam, jog būtų apie jas papasakota, pagal savo veikimo didžiausią svarbą kylantiesiems tvariniams, yra sugrupuotos taip:

1. *Centrinės Visatos Tarnaujančiosios Dvasios.* Trys *supernafimų* kategorijos tarnauja Rojaus-Havonos sistemoje. Pirminiai arba Rojaus supernafimai yra sukurti Begalinės Dvasios. Antrinė ir tretinė kategorijos, tarnaujančios Havonoje, atitinkamai yra Pagrindinių Dvasių ir Grandinių Dvasių palikuonys.

2. *Supervisatų Tarnaujančiosios Dvasios*—sekonafimai, tertiafimai, ir omniafimai. *Sekonafimai*, Atspindinčiųjų Dvasių vaikai, įvairiai tarnauja septyniose supervisatose. *Tertiafimai*, kilę iš Begalinės Dvasios, galiausiai yra atsidavę Sūnų Kūrėjų ir Dienų Senujų ryšio tarnystei. *Omniafimus* drauge sukūrė Begalinė Dvasia ir Septyni Aukščiausieji Vykdytojai, ir jie yra išimtiniai pastarųjų tarnai. Šitos trys kategorijos bus aptiriamos kitame šitos serijos dokumente.

3. *Vietinių Visatų Tarnaujančiosios Dvasios* apima *serafimus* ir jų padėjėjus, *cherubimus*. Mirtingieji kylantieji pradinį ryšį užmezga su šitais

capacity for appreciation of the ministrations of the reversion directors. Together with the Messenger Hosts of Space, the ministering spirits enjoy seasons of rest and change; they possess very social natures and have an associative capacity far transcending that of human beings.

26:1.2 (285.3) The ministering spirits of the grand universe are classified as follows:

26:1.3 (285.4) 1. Supernaphim.

26:1.4 (285.5) 2. Seconaphim.

26:1.5 (285.6) 3. Tertiaphim.

26:1.6 (285.7) 4. Omniaphim.

26:1.7 (285.8) 5. Seraphim.

26:1.8 (285.9) 6. Cherubim and Sanobim.

26:1.9 (285.10) 7. Midway Creatures.

26:1.10 (285.11) The individual members of the angelic orders are not altogether stationary as to personal status in the universe. Angels of certain orders may become Paradise Companions for a season; some become Celestial Recorders; others ascend to the ranks of the Technical Advisers. Certain of the cherubim may aspire to seraphic status and destiny, while evolutionary seraphim can achieve the spiritual levels of the ascending Sons of God.

26:1.11 (285.12) The seven orders of ministering spirits, as revealed, are grouped for presentation in accordance with their functions of greatest importance to ascending creatures:

26:1.12 (285.13) 1. *The Ministering Spirits of the Central Universe.* The three orders of *supernaphim* serve in the Paradise-Havona system. Primary or Paradise supernaphim are created by the Infinite Spirit. The secondary and tertiary orders, serving in Havona, are respectively the offspring of the Master Spirits and of the Spirits of the Circuits.

26:1.13 (286.1) 2. *The Ministering Spirits of the Superuniverses* — the seconaphim, the tertiaphim, and the omniaphim. *Seconaphim*, the children of the Reflective Spirits, variously serve in the seven superuniverses. *Tertiaphim*, of origin in the Infinite Spirit, are eventually dedicated to the liaison service of the Creator Sons and the Ancients of Days. *Omniafimus* are created concertedly by the Infinite Spirit and the Seven Supreme Executives, and they are the exclusive servants of the latter. The discussion of these three orders forms the subject of a succeeding narrative in this series.

26:1.14 (286.2) 3. *The Ministering Spirits of the Local Universes* embrace the *seraphim* and their assistants, the *cherubim*. With these offspring of a

Visatos Motinos Dvasios palikuonimis. *Tarpiniai tvariniai*, kilę iš apgyvendintų pasaulių, nevisiškai yra tikrosios angeliškosios kategorijos, nors funkciškai dažnai yra grupuojami su tarnaujančiosiomis dvasiomis. Jų istorija, su paaiškinimu apie serafimus ir cherubimus, yra pateikiama tuose dokumentuose, kurie aptaria jūsų vietinės visatos reikalus.

Visos angeliškųjų gausybių kategorijos yra atsidavusios įvairioms visatos tarnystėms; ir vienokiu arba kitokiu būdu jos tarnauja dangiškųjų būtybių aukštesnėms kategorijoms; bet būtent supernafimai, sekonafimai, ir tertafimai, dideliais kiekiais, yra panaudojami tam, kad būtų palengvintas vis augančio tobulumo kilimo planas laiko vaikams. Veikdamos centrinėje visatoje, supervisatoje, ir vietinėse visatose, jos sudaro tą nepertrauktą dvasinių tarnų grandinę, kurią parūpino Begalinė Dvasia tam, kad būtų padedama ir vadovaujama visiems tiems, kurie per Amžinąjį Sūnų stengiasi pasiekti Visuotinį Tėvą.

Supernafimai “dvasiniu poliariskumu” yra apribojami tik dėl vieno veikimo aspekto, dėl aspekto su Visuotiniu Tėvu. Jie gali dirbti po vieną, išskyrus tada, kada tiesiogiai panaudoja išskirtines Tėvo grandines. Kada jie gauna energiją atlikdami tiesioginę Tėvo tarnystę, tada supernafimai turi savanoriškai susivienyti į poras tam, kad galėtų veikti. Sekonafimai yra lygiai taip pat apriboti ir priedo turi dirbti poromis tam, kad sinchronizuotųsi su Amžinojo Sūnaus grandinėmis. Serafimai gali dirbti po vieną kaip nutolusios ir lokalizuotos asmenybės, bet į grandinę jie gali įsijungti tik tada, kada būna poliarizuoti kaip ryšio poros. Kada tokios dvasinės būtybės yra susietos kaip poros, tada apie vieną yra kalbama, kaip apie kitos papildinį. Papildantys ryšiai gali būti laikini; nebūtinai jie turi būti nuolatinio pobūdžio.

Šių nuostabių šviesos tvarinių egzistencija yra palaikoma tiesiogiai paimant visatos pirminių grandinių dvasinę energiją. Urantijos mirtingieji šviesos energiją turi gauti per vegetatyvinį įsikūnijimą, bet angeliškosios gausybės į grandinę yra įjungtos; jos “turi maistą, apie kurį jūs nežinote.” Jos taip pat naudojasi nuostabiųjų Trejybės Sūnų Mokytojų cirkuliuojančiais mokymais; jos žinias suvokia ir išmintį įsisavina didele dalimi labai panašiu metodu, kaip įsisavina gyvybės energiją.

2. GALINGIEJI SUPERNAFIMAI

Supernafimai yra sumanūs tarnai visiems būtybių tipams, kurie gyvena Rojuje ir centrinėje visatoje. Šitie aukštieji angelai yra sukurti trijose pagrindinėse kategorijose: pirminiai, antriniai, ir tretiniai.

Universe Mother Spirit mortal ascenders have initial contact. The *midway creatures*, of nativity on the inhabited worlds, are not really of the angelic orders proper, though often functionally grouped with the ministering spirits. Their story, with an account of the seraphim and cherubim, is presented in those papers dealing with the affairs of your local universe.

26:1.15 (286.3) All orders of the angelic hosts are devoted to the various universe services, and they minister in one way or another to the higher orders of celestial beings; but it is the supernaphim, seconaphim, and seraphim who, in large numbers, are employed in the furtherance of the ascending scheme of progressive perfection for the children of time. Functioning in the central, super-, and local universes, they form that unbroken chain of spirit ministers which has been provided by the Infinite Spirit for the help and guidance of all who seek to attain the Universal Father through the Eternal Son.

26:1.16 (286.4) Supernaphim are limited in “spirit polarity” regarding only one phase of action, that with the Universal Father. They can work singly except when directly employing the exclusive circuits of the Father. When they are in power reception on the Father’s direct ministry, supernaphim must voluntarily associate in pairs to be able to function. Seconaphim are likewise limited and in addition must work in pairs in order to synchronize with the circuits of the Eternal Son. Seraphim can work singly as discrete and localized personalities, but they are able to encircuit only when polarized as liaison pairs. When such spirit beings are associated as pairs, the one is spoken of as complementary to the other. Complementary relationships may be transient; they are not necessarily of a permanent nature.

26:1.17 (286.5) These brilliant creatures of light are sustained directly by the intake of the spiritual energy of the primary circuits of the universe. Urantia mortals must obtain light-energy through the vegetative incarnation, but the angelic hosts are encircuited; they “have food that you know not.” They also partake of the circulating teachings of the marvelous Trinity Teacher Sons; they have a reception of knowledge and an intake of wisdom much resembling their technique of assimilating the life energies.

2. THE MIGHTY SUPERNAPHIM

26:2.1 (286.6) The supernaphim are the skilled ministers to all types of beings who sojourn on Paradise and in the central universe. These high angels are created in three major orders: primary, secondary, and tertiary.

Pirminiai supernafimai yra Bendrai Veikiančiojo išskirtiniai palikuonys. Savo tarnavimą maždaug po lygiai jie padalina tarp Rojaus Piliečių tam tikrų grupių ir visą laiką augančio pakilusių piligrimų korpuso. Šitie amžinosios Salos angelai yra labai veiksmingi, padėda vystyti abiejų Rojaus gyventojų grupių esminį mokymą. Jie įneša didžiulį indėlį, kuris padėda šitoms dviems unikalių visatos tvarinių grupėms suprasti vienai kitą—vienai, kuri yra dieviškojo ir tobulo valios tvarinio aukščiausias tipas, ir kitai, kuri yra valios tvarinio žemiausiojo tipo išstobulinta evoliucija visoje visatoje.

Pirminių supernafimų darbas yra toks unikalus ir išskirtinis, kad jis bus atskirai aptartas kitame dokumente.

Antriniai supernafimai yra kylančiųjų būtybių reikalų reguliuotojai Havonos septyniose grandinėse. Jie lygiai taip pat rūpinasi ir tuo, kad pasitarnautų Rojaus Piliečių daugybės kategorijų, kurios ilgus laikotarpius gyvena centrinio kūrinio pasaulių grandinėse, mokomajam lavinimui, bet jų tarnystės šito aspekto mums neleidžiama aptarti.

Šių aukštųjų angelų yra septyni tipai, kiekvienas iš jų yra kilęs iš vienos iš Septynių Pagrindinių Dvasių, ir savo prigimtimi yra atitinkamai sumodeliuotas. Kolektyviai, Septynios Pagrindinės Dvasios sukuria unikalių būtybių ir esybių daug skirtingų grupių, o kiekvienos kategorijos atskiri nariai prigimtimi yra palyginti vienodi. Bet kada tos pačios Septynios Dvasios kuria individualiai, tada dėl to atsiradusios kategorijos visada yra prigimtimi septinkartės; kiekvienos Pagrindinės Dvasios vaikai turi savo kūrėjo prigimtį ir atitinkamai skiriasi nuo kitų. Tokia yra antrinių supernafimų kilmė, o visų septynių sukurtų tipų angelai tarnauja visuose veiklos kanaluose, kurie yra atviri jų visai kategorijai, daugiausia centrinės ir dieviškosios visatos septyniose grandinėse.

Kiekvienai iš septynių Havonos planetinių grandinių tiesiogiai vadovauja viena iš Septynių Grandinių Dvasių, kurios pačios yra kolektyvinis—dėl to vienodas—Septynių Pagrindinių Dvasių kūrinys. Nors šitos septynios papildomos Havonos dvasios turi Trečiojo Šaltinio ir Centro prigimtį, bet jos nebuvo pirminės modelinės visatos dalis. Jos ėmė veikti po pirminio (amžinojo) kūrinio, bet likus daug laiko iki Grandandos laikų. Be jokios abejonės jos atsirado kaip Pagrindinių Dvasių kūrybinė reakcija į išskylančią Aukščiausiosios Būtybės tikslą, ir jos buvo pastebėtos veikiančios po to, kada buvo organizuota didžioji visata. Begalinė Dvasia ir visi jos kuriantieji padėjėjai, kaip visuotiniai koordinatoriai, atrodo, jog yra su kaupu apdovanoti tuo sugebėjimu, kad parodytų tinkamas kūrybines reakcijas į vienu metu vykstančius įvykius

26:2.2 (287.1) *Primary supernaphim* are the exclusive offspring of the Conjoint Creator. They divide their ministry about equally between certain groups of the Paradise Citizens and the ever-enlarging corps of ascendant pilgrims. These angels of the eternal Isle are highly efficacious in furthering the essential training of both groups of Paradise dwellers. They contribute much that is helpful to the mutual understanding of these two unique orders of universe creatures — the one being the highest type of divine and perfect will creature, and the other, the perfected evolution of the lowest type of will creature in all the universe of universes.

26:2.3 (287.2) The work of the primary supernaphim is so unique and distinctive that it will be separately considered in the succeeding narrative.

26:2.4 (287.3) *Secondary supernaphim* are the directors of the affairs of ascending beings on the seven circuits of Havona. They are equally concerned in ministering to the educational training of numerous orders of Paradise Citizens who sojourn for long periods on the world circuits of the central creation, but we may not discuss this phase of their service.

26:2.5 (287.4) There are seven types of these high angels, each of origin in one of the Seven Master Spirits and in nature patterned accordingly. Collectively, the Seven Master Spirits create many different groups of unique beings and entities, and the individual members of each order are comparatively uniform in nature. But when these same Seven Spirits create individually, the resulting orders are always sevenfold in nature; the children of each Master Spirit partake of the nature of their creator and are accordingly diverse from the others. Such is the origin of the secondary supernaphim, and the angels of all seven created types function in all channels of activity open to their entire order, chiefly on the seven circuits of the central and divine universe.

26:2.6 (287.5) Each of the seven planetary circuits of Havona is under the direct supervision of one of the Seven Spirits of the Circuits, themselves the collective — hence uniform — creation of the Seven Master Spirits. Though partaking of the nature of the Third Source and Center, these seven subsidiary Spirits of Havona were not a part of the original pattern universe. They were in function after the original (eternal) creation but long before the times of Grandfanda. They undoubtedly appeared as a creative response of the Master Spirits to the emerging purpose of the Supreme Being, and they were discovered in function upon the organization of the grand universe. The Infinite Spirit and all his creative associates, as universal co-ordinators, seem abundantly endowed with the ability to make suitable creative responses to the simultaneous developments in the experiential

patirtinėse Dievybėse ir besivystančiose visatose.

Tretiniai supernafimai yra kilę iš šitų Septynių Grandinių Dvasių. Kiekviena iš jų, atskiroje Havonos grandinėje, Begalinės Dvasios yra įgaliota sukurti pakankamą kiekį tretinės kategorijos superafinių tarnų tam, kad patenkintų centrinės visatos poreikius. Tuo metu, kai Grandinių Dvasios iki laiko piligrimų atvykimo į Havoną šitų angeliškųjų tarnų sukūrė palyginus nedaug, tai Septynios Pagrindinės Dvasios antrinių supernafimų net nepradėjo kurti tol, kol nenusileido Grandfanda. Kadangi iš šių dviejų kategorijų senesnė yra tretinių supernafimų, todėl jie bus aptarti pirmiau.

3. TRETINIAI SUPERNAFIMAI

Šitie Septynių Pagrindinių Dvasių tarnai yra Havonos įvairių grandinių angeliškieji specialistai, o jų tarnystė skirta tiek kylantiems laiko piligrimams, tiek besileidžiantiems amžinybės piligrimams. Tobulo centrinio kūrinio šiame milijarde mokymosi pasauly, visų kategorijų jūsų superafiniai padėjėjai bus jums visiškai matomi. Ten jūs būsite, aukščiausiaja prasme, broliškos ir suprantančios būtybės, palaikančios abipusį ryšį ir jaučiančios abipusę simpatiją. Jūs taip pat visiškai atpažinsite ir nuostabiai broliausitės su besileidžiančiais piligrimais, Rojaus Piliečiais, kurie šitomis grandinėmis keliauja iš vidaus į išorę, patekdami į Havoną per pirmosios grandinės pagrindinį pasaulį, ir eina pirmyn link išorės į septintąją grandinę.

Kylantieji piligrimai iš septynių supervisatų pereina per Havoną priešinga kryptimi, patekdami per septintosios grandinės pagrindinį pasaulį, ir eina pirmyn į vidų. Nėra nustatyta jokie laiko limitai kylančiųjų tvarinių žengimui į priekį iš pasaulio į pasaulį ir iš grandinės į grandinę, lygiai taip, kaip nėra nustatyta laiko trukmės, kuri būtų sutartinai paskirta gyventi morontiniuose pasauliuose. Bet tuo metu, kai tinkamai išsivysčiusiems individams gali nereikėti gyventi viename ar daugiau vietinės visatos mokymosi pasauly, tai nėra vienas piligrimas negali išvengti perėjimo per visas septynias vis didėjančio sudvasinimo Havonos grandines.

Tas tretinių supernafimų korpusas, kuris iš esmės yra paskirtas į laiko piligrimų tarnystę, klasifikuojamas taip:

1. *Harmonijos Prižiūrėtojai*. Turėtų būti akivaizdu, jog reikėtų tam tikros rūšies koordinuojančio poveikio, net tobuloje Havonoje, tam, kad būtų palaikoma sistema ir užtikrinama harmonija visame darbe parengiant laiko piligrimus savo vėlesniems Rojaus pasiekimams. Tokia yra tikroji harmonijos prižiūrėtojų misija—

Deities and in the evolving universes.

26:2.7 (287.6) *Tertiary supernaphim* take origin in these Seven Spirits of the Circuits. Each one of them, on the separate Havona circles, is empowered by the Infinite Spirit to create a sufficient number of high superaphic ministers of the tertiary order to meet the needs of the central universe. While the Circuit Spirits produced comparatively few of these angelic ministers prior to the arrival in Havona of the pilgrims of time, the Seven Master Spirits did not even begin the creation of secondary supernaphim until the landing of Grandfanda. As the older of the two orders, the tertiary supernaphim will therefore receive first consideration.

3. THE TERTIARY SUPERNAPHIM

26:3.1 (288.1) These servants of the Seven Master Spirits are the angelic specialists of the various circuits of Havona, and their ministry extends to both the ascending pilgrims of time and the descending pilgrims of eternity. On the billion study worlds of the perfect central creation, your superaphic associates of all orders will be fully visible to you. There you will all be, in the highest sense, fraternal and understanding beings of mutual contact and sympathy. You will also fully recognize and exquisitely fraternize with the descending pilgrims, the Paradise Citizens, who traverse these circuits from within outward, entering Havona through the pilot world of the first circuit and proceeding outward to the seventh.

26:3.2 (288.2) The ascending pilgrims from the seven superuniverses pass through Havona in the opposite direction, entering by way of the pilot world of the seventh circuit and proceeding inward. There is no time limit set on the progress of the ascending creatures from world to world and from circuit to circuit, just as no fixed span of time is arbitrarily assigned to residence on the morontia worlds. But, whereas adequately developed individuals may be exempted from sojourn on one or more of the local universe training worlds, no pilgrim may avoid passing through all seven of the Havona circuits of progressive spiritualization.

26:3.3 (288.3) That corps of tertiary supernaphim which is chiefly assigned to the service of the pilgrims of time is classified as follows:

26:3.4 (288.4) 1. *The Harmony Supervisors*. It must be apparent that some sort of co-ordinating influence would be required, even in perfect Havona, to maintain system and to insure harmony in all the work of preparing the pilgrims of time for their subsequent Paradise achievements. Such is the real mission of the harmony

užtikrinti, jog viskas vyktų sklandžiai ir efektyviai. Kile pirmojoje grandinėje, jie tarnauja per visą Havoną, o jų buvimas grandinėse reiškia, jog negali atsitikti nieko, kas būtų netinkama. Didžiulis sugebėjimas koordinuoti skirtingų rūšių veiklą, kurioje dalyvauja įvairių kategorijų asmenybės— net daugelio lygių— įgalina šiuos supernafimus suteikti pagalbą, kada tik ir kur tik ji yra reikalinga. Jie milžinišku laipsniu prisideda prie laiko piligrimų ir amžinybės piligrimų abipusio supratimo.

2. Pagrindiniai Registruotojai. Šitie angelai yra sukurti antrojoje grandinėje, bet centrinėje visatoje veikia visur. Jie registruoja trigubai, parengdami dokumentus Havonos tikriesiems archyvams, savosios kategorijos dvasiniams archyvams, ir Rojaus oficialiesiems registrams. Priedo, tikrąją prasmę turinčias žinias jie automatiškai perduoda Rojaus gyvosioms bibliotekoms, pirminės supernafimų kategorijos žinių saugotojams.

3. Programų Transliuotojai. Trečiosios Grandinės Dvasios vaikai veikia per visą Havoną, nors jų oficiali būstinė yra paties išorinio apskritimo septyniasdešimtojoje planetoje. Šitie pagrindiniai technikai yra centrinio kūrinio programų priėmėjai ir siuntėjai ir erdvės pranešimų apie visus Dievybės reiškinius Rojuje reguliuotojai. Kas yra pagrindinėse erdvės grandinėse, jie gali panaudoti viską.

4. Žinianešiai atsiranda ketvirtojoje grandinėje. Jie raižo Rojaus-Havonos sistemą kaip visų pranešimų, kuriems reikalingas asmeninis perdavimas, nešėjai. Jie tarnauja savo bičiuliams, dangiškosios asmenybės, Rojaus piligrimams, ir net pakilusioms laiko sieloms.

5. Žinių Rinkimo Koordinatoriai. Šitie tretiniai supernafimai, penktosios Grandinės Dvasios vaikai, visada yra broliško bendravimo tarp kylančiųjų ir besileidžiančiųjų piligrimų išmintingi ir jautrūs skatintojai. Jie tarnauja visiems Havonos gyventojams ir ypač kylantiems, suteikdami jiems naujausią informaciją, susijusią su visatų visatos reikalais. Asmeninių ryšių su programų transliuotojais ir atspindėtojais dėka, šitie Havonos “gyvieji laikraščiai” akimirksniu gauna visą informaciją, pereinančią per milžiniškas centrinės visatos žinių grandines. Jie žinias renka Havonos grafiniu būdu, kuris juos įgalina automatiškai per vieną valandą Urantijos laiku įsisavinti tiek informacijos, kiek jūsų pačiai greičiausiai telegrafinei technikai prireiktų tūkstančio metų.

6. Transportinės Asmenybės. Šitos būtybės, kilusios šeštojoje grandinėje, paprastai veikia iš keturiasdešimtosios planetos pačioje išorinėje grandinėje. Būtent jos išgabena nusivylusius kandidatus, kuriems Dievybės jaudinančiame

supervisors — to keep everything moving along smoothly and expeditiously. Originating on the first circuit, they serve throughout Havona, and their presence on the circuits means that nothing can possibly go amiss. A great ability to co-ordinate a diversity of activities involving personalities of differing orders — even multiple levels — enables these supernaphim to give assistance wherever and whenever required. They contribute enormously to the mutual understanding of the pilgrims of time and the pilgrims of eternity.

26:3.5 (288.5) **2. The Chief Recorders.** These angels are created on the second circuit but operate everywhere in the central universe. They record in triplicate, executing records for the literal files of Havona, for the spiritual files of their order, and for the formal records of Paradise. In addition they automatically transmit the transactions of true-knowledge import to the living libraries of Paradise, the custodians of knowledge of the primary order of supernaphim.

26:3.6 (288.6) **3. The Broadcasters.** The children of the third Circuit Spirit function throughout Havona, although their official station is located on planet number seventy in the outermost circle. These master technicians are the broadcast receivers and senders of the central creation and the directors of the space reports of all Deity phenomena on Paradise. They can operate all of the basic circuits of space.

26:3.7 (288.7) **4. The Messengers** take origin on circuit number four. They range the Paradise-Havona system as bearers of all messages requiring personal transmission. They serve their fellows, the celestial personalities, the Paradise pilgrims, and even the ascendant souls of time.

26:3.8 (289.1) **5. The Intelligence Co-ordinators.** These tertiary supernaphim, the children of the fifth Circuit Spirit, are always the wise and sympathetic promoters of fraternal association between the ascending and the descending pilgrims. They minister to all the inhabitants of Havona, and especially to the ascenders, by keeping them currently informed regarding the affairs of the universe of universes. By virtue of personal contacts with the broadcasters and the reflectors, these “living newspapers” of Havona are instantly conversant with all information passing over the vast news circuits of the central universe. They secure intelligence by the Havona graph method, which enables them automatically to assimilate as much information in one hour of Urantia time as would require a thousand years for your most rapid telegraphic technique to record.

26:3.9 (289.2) **6. The Transport Personalities.** These beings, of origin on circuit number six, usually operate from planet number forty in the outermost circuit. It is they who take away the disappointed candidates who transiently fail in the Deity

patyrimė laikinai nepasisėkė. Jos yra pasirušusios patarnauti visiems tiems, kurie turi atvykti ir vykti į Havonos tarnystę ir kurie nekeliauja erdve.

7. *Rezervinis Korpusas*. Pulsavimai darbe su pakilusiomis būtybėmis, Rojaus pilgrimais, ir kitomis būtybių kategorijomis, gyvenančiomis Havonoje, verčia laikyti šituos supernafimų rezervus septintojo apskritimo, kur jie atsiranda, pagrindiniame pasaulyje. Jie yra sukuriami be specialios pakraipos ir yra kompetentingi imtis tarnystės savo tretinės kategorijos superafinių partnerių bet kokių pareigų ne tokiose atsakingose fazėse.

4. ANTRINIAI SUPERNAFIMAI

Antriniai supernafimai tarnauja centrinės visatos septynioms planetinėms grandinėms. Dalis iš jų yra atsidavę laiko pilgrimų tarnystei, o pusė visos kategorijos yra paskirta mokyti Rojaus amžinybės pilgrimus. Šitiems Rojaus Piliečiams, jų kelionėje per Havonos grandines, taip pat padeda Mirtingųjų Užbaigtumo Korpuso savanoriai, tokia tvarka vyravo nuo pat pirmosios užbaigtųjų grupės sudarymo.

Sutinkamai su jų periodišku paskyrimu į kylančiųjų pilgrimų tarnystę, antriniai supernafimai dirba tokiose septyniuose grupėse:

1. Pilgrimų Pagalbininkų.
2. Aukštybės Vadovų.
3. Trejybės Vadovų.
4. Sūnaus Suradėjų.
5. Tėvo Vadovų.
6. Patarėjų ir Konsultantų.
7. Poilsio Papildytojų.

Kiekviena iš šitų dirbančiųjų grupių turi angelų iš visų septynių sukurtų tipų, o erdvės piligrima visada moko antrinis supernafimas, kilęs iš tos Pagrindinės Dvasios, kuri vadovauja to pilgrimo gimtajai supervisatai. Kada jūs, Urantijos mirtingieji, pasieksite Havoną, tada jums tikrai vadovaus supernafimai, kurių sukurtos prigimtys — kaip jūsų pačių išvystytos prigimtys — yra kilusios iš Orvontono Pagrindinės Dvasios. Ir kadangi jūsų globėjai yra kilę iš jūsų pačių supervisatos Pagrindinės Dvasios, tai jie yra ypatingai kvalifikuoti tam, kad suprastų, paguostų, ir padėtų jums visose jūsų pastangose siekiant Rojaus tobulumo.

Laiko pilgrimus pro Havonos tamsiuosius

adventure. They stand ready to serve all who must come and go in the service of Havona, and who are not space traversers.

26:3.10 (289.3)

7. *The Reserve Corps*. The fluctuations in the work with the ascendant beings, the Paradise pilgrims, and other orders of beings sojourning in Havona, make it necessary to maintain these reserves of supernaphim on the pilot world of the seventh circle, where they take origin. They are created without special design and are competent to take up service in the less exacting phases of any of the duties of their superaphic associates of the tertiary order.

4. THE SECONDARY SUPERNAPHIM

26:4.1 (289.4)

The secondary supernaphim are ministers to the seven planetary circuits of the central universe. Part are devoted to the service of the pilgrims of time, and one half of the entire order is assigned to the training of the Paradise pilgrims of eternity. These Paradise Citizens, in their pilgrimage through the Havona circuits, are also attended by volunteers from the Mortal Finality Corps, an arrangement that has prevailed since the completion of the first finaliter group.

26:4.2 (289.5)

According to their periodic assignment to the ministry of the ascending pilgrims, secondary supernaphim work in the following seven groups:

26:4.3 (289.6)

1. Pilgrim Helpers.

26:4.4 (289.7)

2. Supremacy Guides.

26:4.5 (289.8)

3. Trinity Guides.

26:4.6 (289.9)

4. Son Finders.

26:4.7 (289.10)

5. Father Guides.

26:4.8 (289.11)

6. Counselors and Advisers.

26:4.9 (289.12)

7. Complements of Rest.

26:4.10 (289.13)

Each of these working groups contains angels of all seven created types, and a pilgrim of space is always tutored by secondary supernaphim of origin in the Master Spirit who presides over that pilgrim's superuniverse of nativity. When you mortals of Urantia attain Havona, you will certainly be piloted by supernaphim whose created natures — like your own evolved natures — are derived from the Master Spirit of Orvonton. And since your tutors spring from the Master Spirit of your own superuniverse, they are especially qualified to understand, comfort, and assist you in all your efforts to attain Paradise perfection.

26:4.11 (290.1)

The pilgrims of time are transported

gravitacijos kūnus į išorinę planetinę grandinę gabena sekonafimų pirminės kategorijos transportinės asmenybės, veikiančios iš septynių supervisatų būstinių. Didžioji dauguma serafimų, bet nevisi, kurie tarnauja planetoje arba vietinėje visatoje ir kurie buvo patvirtinti kilimui į Rojų, išsiskirs su savo mirtingaisiais partneriais prieš ilgą skrydį į Havoną ir iš karto pradės ilgą ir įtemptą mokymąsi dieviškajam paskyrimui, tikėdamiesi pasiekti, kaip serafimai, egzistencijos tobulumą ir tarnystės aukštumą. Ir tą jie daro, vildamiesi, jog su laiko piligrimais vėl susijungs tam, kad būtų laikomi tokiais, kurie amžinai eina tokių mirtingųjų keliu, kurie pasiekė Visuotinį Tėvą ir gavo paskyrimą į Užbaigtumo Korpuso neatskleistą tarnystę.

Piligrimas nusileidžia Havonos priėmimo planetoje, septintosios grandinės pagrindiniame pasaulyje, tiktai su vienu tobulumo apdovanojimu, tikslo tobulumu. Visuotinis Tėvas nurodė: “Būkite tokie tobuli, net koks tobulas esu aš.” Tai yra pritrenkiantis pakvietimas-nurodymas, transliuotas programoje erdvės pasaulių ribiniams vaikams. To paliepimo paskelbimas išjudino visos kūrinijos dangiškųjų būtybių bendradarbiavimo pastangas tam, kad padėtų įgyvendinti ir realizuoti Pirmojo Šaltinio ir Centro tą nuostabų nurodymą.

Kada, visuotinio išlikimo plano visų pagalbininkų gausybų tarnavimo dėka ir šituo tarnavimu, jus pagaliau atgabena į Havonos priėmimo pasaulį, tada jūs atvykstate, turėdami tiktai vienos rūšies tobulumą—*tikslo tobulumą*. Jūsų tikslas buvo visapusiškai įrodytas; jūsų įtikėjimas buvo išmėgintas. Jūs esate žinomas kaip atsparus nusivylimui. Net dėl nepasisekimo pamatyti Visuotinį Tėvą negali susvyruoti įtikėjimas ir rimtai sutrikti pasitikėjimas tokio pakilusio mirtingojo, kuris perėjo per tą patyrimą, per kurį turi pereiti visi, kad pasiektų tobulas Havonos sferas. Iki to meto, kada jūs pasieksite Havoną, jūsų nuoširdumas bus tapęs didingu. Tikslo tobulumas ir troškimo dieviškumas, su įtikėjimo atkaklumu, užtikrino jums įėjimą į nusistovėjusias amžinybės buveines; jūsų išlaisvinimas iš laiko neužtikrintumų yra visiškai ir užbaigtas; ir dabar jūs iš tiesų turite betarpiškai susidurti su Havonos problemomis ir Rojaus didybe tam, kad spręstumėte tai, ko jūs taip ilgai buvote mokomi laiko patirtinėse epochose erdvės pasaulių mokyklose.

Įtikėjimas pakilusiam pilgrimui suteikė tikslo tobulumą, kuris laiko vaikus prileidžia prie amžinybės vartų. Dabar iš tikrųjų piligrimų pagalbininkai turi pradėti tą darbą, vystydami tą supratimo tobulumą ir tą suvokimo metodą, be kurių negali būti Rojaus asmenybės tobulumo.

past the dark gravity bodies of Havona to the outer planetary circuit by the transport personalities of the primary order of seconaphim, operating from the headquarters of the seven superuniverses. A majority, but not all, of the seraphim of planetary and local universe service who have been accredited for the Paradise ascent will part with their mortal associates before the long flight to Havona and will at once begin a long and intense training for supernal assignment, expecting to achieve, as seraphim, perfection of existence and supremacy of service. And this they do, hoping to rejoin the pilgrims of time, to be reckoned among those who forever follow the course of such mortals as have attained the Universal Father and have received assignment to the undisclosed service of the Corps of the Finality.

26:4.12 (290.2) The pilgrim lands on the receiving planet of Havona, the pilot world of the seventh circuit, with only one endowment of perfection, perfection of purpose. The Universal Father has decreed: “Be you perfect, even as I am perfect.” That is the astounding invitation-command broadcast to the finite children of the worlds of space. The promulgation of that injunction has set all creation astir in the co-operative effort of the celestial beings to assist in bringing about the fulfillment and realization of that tremendous command of the First Great Source and Center.

26:4.13 (290.3) When, through and by the ministry of all the helper hosts of the universal scheme of survival, you are finally deposited on the receiving world of Havona, you arrive with only one sort of perfection — *perfection of purpose*. Your purpose has been thoroughly proved; your faith has been tested. You are known to be disappointment proof. Not even the failure to discern the Universal Father can shake the faith or seriously disturb the trust of an ascendant mortal who has passed through the experience that all must traverse in order to attain the perfect spheres of Havona. By the time you reach Havona, your sincerity has become sublime. Perfection of purpose and divinity of desire, with steadfastness of faith, have secured your entrance to the settled abodes of eternity; your deliverance from the uncertainties of time is full and complete; and now must you come face to face with the problems of Havona and the immensities of Paradise, to meet which you have so long been in training in the experiential epochs of time on the world schools of space.

26:4.14 (290.4) Faith has won for the ascendant pilgrim a perfection of purpose which admits the children of time to the portals of eternity. Now must the pilgrim helpers begin the work of developing that perfection of understanding and that technique of comprehension which are so indispensable to Paradise perfection of personality.

Sugebėjimas suvokti yra mirtingojo leidimas į Rojų. Noras tikėti yra raktas į Havoną. Sūnystės priėmimas, bendradarbiavimas su viduje gyvenančiu Derintoju, yra evoliucinio išlikimo kaina.

26:4.15 (290.5) *Ability to comprehend is the mortal passport to Paradise. Willingness to believe is the key to Havona. The acceptance of sonship, co-operation with the indwelling Adjuster, is the price of evolutionary survival.*

5. PILIGRIMŲ PAGALBININKAI

Iš septynių antrinių supernafimų grupių, kurios yra sutinkamos, pirmoji yra piligrimų pagalbininkai, tos greitai suprantančios ir giliai užjaučiančios būtybės, kurios pasveikina tuos daug keliavusius erdvės pakilusiuosius centrinės visatos stabilizuotuose pasauliuose ir nusistovėjusioje sferoje. Tuo pačiu metu šitie aukštieji tarnai pradeda savo darbą Rojaus amžinybės piligrimams, iš kurių pirmieji į Havonos vidinės grandinės pagrindinį pasaulį atvyko vienu metu su Grandfandos nusileidimu išorinės grandinės pagrindiniame pasaulyje. Tomis tolimomis praeities dienomis piligrimai iš Rojaus ir laiko piligrimai pirmą kartą susitiko ketvirtosios grandinės priėmimo pasaulyje.

Šitie piligrimų pagalbininkai, veikiantys Havonos septintojo apskritimo pasauliuose, savo darbą kylantiems mirtingiesiems atlieka trijuose pagrindiniuose skyriuose: pirmame, Rojaus Trejybės aukščiausiojo supratimo; antrame, Tėvo-Sūnaus partnerystės dvasinio suvokimo; ir trečiame, Begalinės Dvasios intelektualaus suvokimo. Kiekviena iš šitų mokymo fazių yra padalinta į septynias šakas iš dvylikos mažesniųjų skyrių su septyniasdešimt pagalbinių grupių; ir kiekviena iš šitų septyniasdešimties pagalbinių mokymo grupių yra pateikiama vienu tūkstančiu klasifikacijų. Išsamesnis mokymas yra suteikiamas vėlesniuose apskritimuose, bet kiekvieno Rojaus reikalavimo pagrindų moko piligrimų pagalbininkai.

Tai, tuomet, yra pradinis arba elementarus kursas, kuris yra pateikiamas įtikėjimo dėka išmėgintiems ir daug keliavusiems erdvės piligrimams. Bet likus daug laiko iki atvykimo į Havoną, šitie pakilusieji laiko vaikai būna išmokę džiaugtis esant neužtikrintumui, nusiraminti esant nusivylimui, rodyti entuziazmą esant akivaizdžiam pralaimėjimui, stiprėti sunkumų akivaizdoje, rodyti nenugalimą drąsą didybės akivaizdoje, ir demonstruoti nepalenkiamą įtikėjimą, kada yra susiduriama su iššūkiu to, kas yra nepaaiškinama. Senų seniausiai šitų piligrimų šūkiu tapo: "Kartu su Dievu nieko—absoliučiai nieko—nėra neįmanoma."

Kiekviename iš Havonos apskritimų laiko piligrimams yra konkretus reikalavimas; ir, nors kiekvieną piligrimą toliau moko supernafimas, kuris prigimtimi pritaikytas tam, kad padėtų pakilusiojo tvarinio tam konkrečiam tipui, bet tas

5. THE PILGRIM HELPERS

26:5.1 (291.1) The first of the seven groups of secondary supernaphim to be encountered are the pilgrim helpers, those beings of quick understanding and broad sympathy who welcome the much-traveled ascenders of space to the stabilized worlds and settled economy of the central universe. Simultaneously these high ministers begin their work for the Paradise pilgrims of eternity, the first of whom arrived on the pilot world of the inner Havona circuit concomitantly with the landing of Grandfanda on the pilot world of the outer circuit. Back in those far-distant days the pilgrims from Paradise and the pilgrims of time first met on the receiving world of circuit number four.

26:5.2 (291.2) These pilgrim helpers, functioning on the seventh circle of Havona worlds, conduct their work for the ascending mortals in three major divisions: first, the supreme understanding of the Paradise Trinity; second, the spiritual comprehension of the Father-Son partnership; and third, the intellectual recognition of the Infinite Spirit. Each of these phases of instruction is divided into seven branches of twelve minor divisions of seventy subsidiary groups; and each of these seventy subsidiary groupings of instruction is presented in one thousand classifications. More detailed instruction is provided on subsequent circles, but an outline of every Paradise requirement is taught by the pilgrim helpers.

26:5.3 (291.3) That, then, is the primary or elementary course which confronts the faith-tested and much-traveled pilgrims of space. But long before reaching Havona, these ascendant children of time have learned to feast upon uncertainty, to fatten upon disappointment, to enthuse over apparent defeat, to invigorate in the presence of difficulties, to exhibit indomitable courage in the face of immensity, and to exercise unconquerable faith when confronted with the challenge of the inexplicable. Long since, the battle cry of these pilgrims became: "In liaison with God, nothing — absolutely nothing — is impossible."

26:5.4 (291.4) There is a definite requirement of the pilgrims of time on each of the Havona circles; and while every pilgrim continues under the tutelage of supernaphim by nature adapted to helping that particular type of ascendant creature, the course

kursas, kurį reikia įsisavinti, yra gana vienodas visiems pakilusiesiems, kurie pasiekia centrinę visatą. Šitas pasiekimo kursas yra kiekybinis, kokybinis, ir patirtinis—intelektualus, dvasinis, ir aukščiausias.

Havonos žieduose laikas turi mažai reikšmės. Apribotu būdu jis įsiliesia į vystymosi galimybes, bet galutiniu jo ir aukščiausiuoju išmėginimu yra pasiekimas. Tą pačią akimirką, kada tik jūsų superafinis partneris manys, kad jūs esate kompetentingas tam, jog žengtumėte į vidų į kitą apskritimą, tada jūs būsite pristatytas į septintosios Grandinės Dvasios dvylikos padėjų akivaizdą. Čia iš jūsų bus paprašyta išlaikyti apskritimo išbandymus, kuriuos nustatė jūsų kilmės supervisata ir jūsų gimtoji vietinė sistema. Šito apskritimo dieviškumo pasiekimas vyksta pagrindiniame pasaulyje, ir jį sudaro kylančiojo piligrimo supervisatos Pagrindinės Dvasios dvasinis supratimas ir suvokimas.

Kada išorinio Havonos žiedo darbas yra užbaigtas, o pateiktas kursas yra įsisavintas, tada piligrimų pagalbininkai savo subjektus nugabena į kito žiedo pagrindinį pasaulį ir atiduoda juos į aukštybės vadovų globą. Piligrimų pagalbininkai visada laikinai pasilieka tam, kad padėtų ši perkelimą padaryti tiek malonų, tiek naudingą.

6. AUKŠTYBĖS VADOVAI

Erdvės pakilusieji yra pavadinami “dvasiniais absolventais,” kada būna perkeliama iš septintojo žiedo į šeštąjį ir atiduodami į aukštybės vadovų tiesioginę priežiūrą. Šių vadovų nereikėtų painioti su Absolventų Vadovais—priklausančiais Bėgalinės Dvasios Aukščiausiosioms Asmenybėms—kurie, su savo tarnais partneriais, visuose Havonos žieduose tarnauja tiek kylantiems, tiek besileidžiantiems piligrimams. Aukštybės vadovai veikia centrinės visatos tikrai šeštajame žiede.

Būtent šitame žiede pakilusieji pasiekia naują suvokimą apie Aukščiausiąjį Dieviškumą. Per savo ilgą karjerą evoliucinėse visatose laiko pilgrimai patyrė vis augantį žinojimą apie laiko-erdvės kūrinį visagalės virškontrolės tikrovę. Čia, šitoje Havonos grandinėje, jie beveik priartėja prie to, kad sutiktų laiko-erdvės vienybės centrinės visatos šaltinį—Dievo Aukščiausiojo dvasinę tikrovę.

Aš esu tam tikra prasme pasimetęs dėl to, jog galėčiau paaiškinti, kas vyksta šitame apskritime. Kylantieji negali pajusti jokio įsmerinto Aukštybės buvimo. Tam tikrais atžvilgiais, nauji ryšiai su Septintąja Pagrindine Dvasia kompensuoja tai, kad negalima turėti ryšio su Aukščiausiąja Būtybe. Bet nepaisant to, jog

that must be mastered is fairly uniform for all ascenders who reach the central universe. This course of achievement is quantitative, qualitative, and experiential — intellectual, spiritual, and supreme.

26:5.5 (291.5) Time is of little consequence on the Havona circles. In a limited manner it enters into the possibilities of advancement, but achievement is the final and supreme test. The very moment your superaphic associate deems you to be competent to pass inward to the next circle, you will be taken before the twelve adjutants of the seventh Circuit Spirit. Here you will be required to pass the tests of the circle determined by the superuniverse of your origin and by the system of your nativity. The divinity attainment of this circle takes place on the pilot world and consists in the spiritual recognition and realization of the Master Spirit of the ascending pilgrim's superuniverse.

26:5.6 (291.6) When the work of the outer Havona circle is finished and the course presented is mastered, the pilgrim helpers take their subjects to the pilot world of the next circle and commit them to the care of the supremacy guides. The pilgrim helpers always tarry for a season to assist in making the transfer both pleasant and profitable.

6. THE SUPREMACY GUIDES

26:6.1 (292.1) Ascenders of space are designated “spiritual graduates” when translated from the seventh to the sixth circle and are placed under the immediate supervision of the supremacy guides. These guides should not be confused with the Graduate Guides — belonging to the Higher Personalities of the Infinite Spirit — who, with their servital associates, minister on all circuits of Havona to both ascending and descending pilgrims. The supremacy guides function only on the sixth circle of the central universe.

26:6.2 (292.2) It is in this circle that the ascenders achieve a new realization of Supreme Divinity. Through their long careers in the evolutionary universes the pilgrims of time have been experiencing a growing awareness of the reality of an almighty overcontrol of the time-space creations. Here, on this Havona circuit, they come near to encountering the central universe source of time-space unity — the spiritual reality of God the Supreme.

26:6.3 (292.3) I am somewhat at a loss to explain what takes place on this circle. No personalized presence of Supremacy is perceptible to the ascenders. In certain respects, new relationships with the Seventh Master Spirit compensate this noncontactability of the Supreme Being. But regardless of our inability to grasp the technique,

mes negalime suvokti šito metodo, kiekvienas kylantysis tvarinys atrodo, jog patiria transformuojantį augimą, naują sąmonės integravimą, naują tikslo sudvasinimą, naują jautrumą dieviškumui, ką vargu ar būtų galima patenkinamai paaiškinti, nedarant prielaidos dėl Aukščiausiosios Būtybės neapreikštos veiklos. Tiems iš mūsų, kurie stebėjo šitas paslaptingas transakcijas, atrodo, jog tarsi Dievas Aukščiausiasis savo patirtiniams vaikams su didžiule meile dovanotų, iki jų patirtinių sugebėjimų pilnatvės ribų, tuos intelektualaus suvokimo, dvasinės įžvalgos, ir asmenybės augimo padidėjimus, kurių jiems prireiks visose jų pastangose skverbiantis į Aukštybės Trejybės dieviškumo lygį tam, kad pasiektų amžinąsias ir egzistencialias Rojaus Dievybes.

Kada aukštybės vadovai mano, kad jų mokiniai yra subrendę žengimui į priekį, tada juos atgabena prieš komisiją iš septyniasdešimties narių, mišrią grupę, tarnaujančią egzaminuotojais šeštosios grandinės pagrindiniame pasaulyje. Po to, kada jie patenkina šią komisiją savo suvokimu apie Aukščiausiąją Būtybę ir Aukštybės Trejybę, tada šitie pilgrimai gauna patvirtinimą dėl pervedimo į penktąją grandinę.

7. TREJYBĖS VADOVAI

Trejybės vadovai yra laiko ir erdvės kylančiųjų pilgrimų Havonos lavinimo penktojo žiedo nenuilstantys tarnai. Dvasiniai absolventai čia yra vadinami "kandidatais į Dievybės jaudinančią patyrimą," kadangi būtent šitame žiede, vadovaujant Trejybės vadovams, šitie pilgrimai gauna išvystytą mokymą, susijusį su dieviškąja Trejybe, ruošiantis mėginimui pasiekti Begalinės Dvasios asmenybės atpažinimą. Ir čia kylantieji pilgrimai suvokia, ką reiškia tikrasis mokymasis ir tikros intelektualios pastangos, kada jie ima suprasti pobūdį dar atkaklesnių ir nepalyginamai labiau įtemptų dvasinių pastangų, kurių prireiks tam, kad būtų patenkinti aukščiausiojo tikslo, nustatyto jiems pasiekti šitos grandinės pasauliuose, reikalavimai.

Patys ištikimiausi ir sumaniausi yra Trejybės vadovai; ir kiekvienas pilgrimas gauna antrinio supernafimo, priklausančio šitai kategorijai, nedalinamą dėmesį ir džiaugiasi visa jo meile. Laiko pilgrimas niekada nesurastų pirmojo asmens iš Rojaus Trejybės, prie kurio galima prisitarti, jeigu pagalbos ir paramos nesuteiktų šitie vadovai ir gausybė kitų dvasinių būtybių, įsitraukusių į kylančiųjų mokymą apie būsimo jaudinančio patyrimo vyksant pas Dievybes prigimtį ir metodą.

Užbaigus mokymo kursą šitoje grandinėje, Trejybės vadovai savo mokinius nugabena į

each ascending creature seems to undergo a transforming growth, a new integration of consciousness, a new spiritualization of purpose, a new sensitivity for divinity, which can hardly be satisfactorily explained without assuming the unrevealed activity of the Supreme Being. To those of us who have observed these mysterious transactions, it appears as if God the Supreme were affectionately bestowing upon his experiential children, up to the very limits of their experiential capacities, those enhancements of intellectual grasp, of spiritual insight, and of personality outreach which they will so need, in all their efforts at penetrating the divinity level of the Trinity of Supremacy, to achieve the eternal and existential Deities of Paradise.

26:6.4 (292.4) When the supremacy guides deem their pupils ripe for advancement, they bring them before the commission of seventy, a mixed group serving as examiners on the pilot world of circuit number six. After satisfying this commission as to their comprehension of the Supreme Being and of the Trinity of Supremacy, the pilgrims are certified for translation to the fifth circuit.

7. THE TRINITY GUIDES

26:7.1 (292.5) Trinity guides are the tireless ministers of the fifth circle of the Havona training of the advancing pilgrims of time and space. The spiritual graduates are here designated "candidates for the Deity adventure" since it is on this circle, under the direction of the Trinity guides, that the pilgrims receive advanced instruction concerning the divine Trinity in preparation for the attempt to achieve the personality recognition of the Infinite Spirit. And here the ascending pilgrims discover what true study and real mental effort mean as they begin to discern the nature of the still-more-taxing and far-more-arduous spiritual exertion that will be required to meet the demands of the high goal set for their achievement on the worlds of this circuit.

26:7.2 (292.6) Most faithful and efficient are the Trinity guides; and each pilgrim receives the undivided attention, and enjoys the whole affection, of a secondary supernaphim belonging to this order. Never would a pilgrim of time find the first approachable person of the Paradise Trinity were it not for the help and assistance of these guides and the host of other spiritual beings engaged in instructing the ascenders respecting the nature and technique of the forthcoming Deity adventure.

26:7.3 (293.1) After the completion of the course of training on this circuit the Trinity guides take their

grandinės pagrindinį pasaulį ir atveda juos į vieną iš daugelio trivienių komisijų, kurios yra kandidatų keliauti pas Dievybės egzaminuotojai ir patvirtintojai. Šitas komisijas sudaro vienas iš užbaigtųjų bičiulių, vienas iš pirminių supernafimų kategorijos elgesio reguliuotojų, ir erdvės Atsiskyrusysis Žinianešys arba Sutrejbintas Rojaus Sūnus.

Kada pakilusioji siela realiai pradeda kelionę į Rojų, tada ją lydi tiksliai šis tranzitinis trejetas: superafinis partneris, Absolventų Vadovas, ir visą laiką būnantis pastarojo tarnas. Šitos išvykos iš Havonos žiedų į Rojų yra išbandymų kelionės; kylantieji dar neturi Rojaus statuso. Jie negauna gyvenamojo statuso Rojuje tol, kol nebūna patyrę paskutiniojo laiko poilsio po to, kada būna pasiekę Visuotinį Tėvą ir visiškai įveikę Havonos grandines. Tiksliai po dieviškojo poilsio jie iš tikrųjų gauna "dieviškumo esmę" ir "aukštybės dvasią" ir šitokiu būdu iš tiesų pradeda veikti amžinybės žiede ir Trejbės akivaizdoje.

Kylančiam tranzitinio trejeto kompanijai nėra reikalingi tam, kad įgalintų jį nustatyti Trejbės dvasinio spindėjimo geografinį buvimą, vietoje šito jie yra reikalingi tam, kad pilgrimui suteiktų visą įmanomą pagalbą jo sunkioje užduotyje atpažįstant, suprantant, ir suvokiant Begalinę Dvasią užtektinai, jog tai sudarytų asmenybės atpažinimą. Bet kuris pakilęs pilgrimas Rojuje gali nustatyti Trejbės geografinę arba buvimo vietą, didžioji dauguma sugeba užmegzti ryšį su Dievybių, ypač Trečiojo Asmens, intelektualia tikrove, bet nevieni gali atpažinti arba bent iš dalies suvokti Tėvo ir Sūnaus dvasinio buvimo tikrovę. Dar sunkiau yra net minimaliai dvasiškai suvokti Visuotinį Tėvą.

Iš tiesų retai kada Begalinės Dvasios ieškojimas nepavyksta, o kada jų pavaldiniai sėkmingai įveikia šią Dievybės pažinimo fazę, tada Trejbės vadovai pasirengia perkelti juos į Sūnaus suradėjų tarnystę Havonos ketvirtajame žiede.

8. SŪNAUS SURADĖJAI

Havonos ketvirtoji grandinė kartais yra vadinama "Sūnų grandinė." Iš šitos grandinės pasaulių kylantieji pilgrimai vyksta į Rojų, kad pasiektų supratingą ryšį su Amžinuoju Sūnumi, tuo tarpu besileidžiantieji pilgrimai šitos grandinės pasauliuose pasiekia laiko ir erdvės Sūnų Kūrėjų prigimtį ir misijos naują suvokimą. Šitoje grandinėje yra septyni pasauliai, kuriuose Rojaus Mykolų rezervinis korpusas turi specialią abipusio

pulpis to its pilot world and present them before one of the many triune commissions functioning as examiners and certifiers of candidates for the Deity adventure. These commissions consist of one fellow of the finaliters, one of the directors of conduct of the order of primary supernaphim, and either a Solitary Messenger of space or a Trinitized Son of Paradise.

26:7.4 (293.2) When an ascendant soul actually starts for Paradise, he is accompanied only by the transit trio: the superaphic circle associate, the Graduate Guide, and the ever-present servital associate of the latter. These excursions from the Havona circles to Paradise are trial trips; the ascenders are not yet of Paradise status. They do not achieve residential status on Paradise until they have passed through the terminal rest of time subsequent to the attainment of the Universal Father and the final clearance of the Havona circuits. Not until after the divine rest do they partake of the "essence of divinity" and the "spirit of supremacy" and thus really begin to function in the circle of eternity and in the presence of the Trinity.

26:7.5 (293.3) The ascender's companions of the transit trio are not required to enable him to locate the geographic presence of the spiritual luminosity of the Trinity, rather to afford all possible assistance to a pilgrim in his difficult task of recognizing, discerning, and comprehending the Infinite Spirit sufficiently to constitute personality recognition. Any ascendant pilgrim on Paradise can discern the geographic or locational presence of the Trinity, the great majority are able to contact the intellectual reality of the Deities, especially the Third Person, but not all can recognize or even partially comprehend the reality of the spiritual presence of the Father and the Son. Still more difficult is even the minimum spiritual comprehension of the Universal Father.

26:7.6 (293.4) Seldom does the quest for the Infinite Spirit fail of consummation, and when their subjects have succeeded in this phase of the Deity adventure, the Trinity guides prepare to transfer them to the ministry of the Son finders on the fourth circle of Havona.

8. THE SON FINDERS

26:8.1 (293.5) The fourth Havona circuit is sometimes called the "circuit of the Sons." From the worlds of this circuit the ascending pilgrims go to Paradise to achieve an understanding contact with the Eternal Son, while on the worlds of this circuit the descending pilgrims achieve a new comprehension of the nature and mission of the Creator Sons of time and space. There are seven worlds in this circuit on which the reserve corps of

tarnavimo tiek kylantiems, tiek besileidžiantiems piligrimams tarnystės mokyklą; ir būtent šituose Sūnų Mykolų pasauliuose laiko piligrimai ir amžinybės piligrimai prie pirmojo tikrai abipusio vienas kito supratimo. Daugeliu atžvilgių šitos grandinės patyrimai yra labiausiai intriguojantys per visą gyvenimą Havonoje.

Sūnaus suradėjai yra superafiniai tarnai ketvirtosios grandinės kylantiems piligrimams. Priedo prie bendro darbo, ruošiant savo kandidatus suvokimui apie Amžinojo Sūnaus ryšius su Trejybe, šitie Sūnaus suradėjai turi taip išsamiai mokytį savo globotinius, kad šiems visiškai pasisektų: pirma, adekvačiai dvasiškai suvokti Sūnų; antra, patenkinamai atpažinti Sūnaus asmenybę; ir trečia, tinkamai atskirti Sūnų nuo Begalinės Dvasios asmenybės.

Pasiekus Begalinę Dvasią, daugiau nebebūna jokių egzaminų. Vidinių žiedų išbandymai yra pilgrimų kandidatų, kada juos abgaubia Dievybių apkabinimas, veiksmai. Žengimą pirmyn nulemia grynai individo dvasingumas, ir niekas kitas, išskyrus Dievą, nedrįsta spręsti apie jo turėjimą. Nesėkmės atveju niekada nepateikiama jokių priežasčių, taip pat nei paties kandidatams, nei jų įvairiems mokytojams ir vadovams niekada nepriekaištaujama ir jie nekritikuojami. Rojuje, nepasisekimas niekada nelaikomas pralaimėjimu; į atidėjimą niekada nežiūrima kaip į gėdą; laiko akivaizdūs nepasisekimai niekada nėra supainiojami su reikšmingais amžinybės uždelsimais.

Nedaugelis pilgrimų patiria uždelsimą tariamoje nesėkmėje, siekiant Dievybės pažinimo. Beveik visi pasiekia Begalinę Dvasią, nors kartais koks pilgrimas iš pirmosios supervisatos patiria nesėkmę pirmuoju bandymu. Pilgrimai, kurie pasiekia Dvasią, retai kada nesuranda Sūnaus; tie, kuriems iš tiesų nepavyksta pažinti pirmuoju mėginimu, tie beveik visi yra kilę iš trečiosios ir penktosios supervisatų. Didžioji dauguma tų, kuriems nepasisekė pasiekti Tėvo pirmuoju mėginimu, po to, kada jie būna suradę tiek Dvasią, tiek Sūnų, yra kilę iš šeštosios supervisatos, nors nedaugelis tų, kuriems lygiai taip pat nepavyko, yra kilę iš antrosios ir trečiosios supervisatų. Ir visa tai atrodo aiškiai pažymi, jog yra kažkokia rimta ir pakankama priežastis dėl šitų akivaizdžių nepasisekimų; tikrovėje, tiesiog neišvengiamų uždelsimų.

Tie kandidatai, kurie, siekdami Dievybės pažinimo, pralaimėjo, yra atiduodami į užduoties vyresniųjų, pirminių supernafimų grupės, jurisdikciją ir yra sugrąžinami į erdvės sferų darbą ne trumpesniai kaip vieno tūkstantmečio laikotarpiui. Jie niekada nesugrįžta į savo gimtąją supervisatą, bet visada vyksta į tą perkūrinį,

the Paradise Michaels maintain special service schools of mutual ministry to both the ascending and descending pilgrims; and it is on these worlds of the Michael Sons that the pilgrims of time and the pilgrims of eternity arrive at their first truly mutual understanding of one another. In many respects the experiences of this circuit are the most intriguing of the entire Havona sojourn.

26:8.2 (294.1) The Son finders are the superaphic ministers to the ascending mortals of the fourth circuit. In addition to the general work of preparing their candidates for a realization of the Trinity relationships of the Eternal Son, these Son finders must so fully instruct their subjects that they will be wholly successful: first, in the adequate spiritual comprehension of the Son; second, in the satisfactory personality recognition of the Son; and third, in the proper differentiation of the Son from the personality of the Infinite Spirit.

26:8.3 (294.2) After the attainment of the Infinite Spirit, no more examinations are conducted. The tests of the inner circles are the performances of the pilgrim candidates when in the embrace of the enshrouding of the Deities. Advancement is determined purely by the spirituality of the individual, and no one but the Gods presumes to pass upon this possession. In the event of failure no reasons are ever assigned, neither are the candidates themselves nor their various tutors and guides ever chided or criticized. On Paradise, disappointment is never regarded as defeat; postponement is never looked upon as disgrace; the apparent failures of time are never confused with the significant delays of eternity.

26:8.4 (294.3) Not many pilgrims experience the delay of seeming failure in the Deity adventure. Nearly all attain the Infinite Spirit, though occasionally a pilgrim from superuniverse number one does not succeed on the first attempt. The pilgrims who attain the Spirit seldom fail in finding the Son; of those who do fail on the first adventure, almost all hail from superuniverses three and five. The great majority of those who fail on the first adventure to attain the Father, after finding both the Spirit and the Son, hail from superuniverse number six, though a few from numbers two and three are likewise unsuccessful. And all this seems clearly to indicate that there is some good and sufficient reason for these apparent failures; in reality, simply unescapable delays.

26:8.5 (294.4) The defeated candidates for the Deity adventure are placed under the jurisdiction of the chiefs of assignment, a group of primary supernaphim, and are remanded to the work of the realms of space for a period of not less than one millennium. They never return to the superuniverse of their nativity, always to that

kuris yra pats palankiausias jų naujam mokymui, rengiantis antrajam Dievybės jaudinančiam pažinimui. Po šitos tarnystės, skriedami patys, jie sugrįžta į Havonos išorinį žiedą, juos nedelsiant palydi į tą žiedą, kuriame jų karjera buvo nutraukta, ir iš karto jie atnaujina savo pasirengimą jaudinančiam Dievybės patyrimui. Iš tiesų niekada nebūna taip, kad antriniam supernafimams nepavyktų sėkmingai vesti savo globotinių antrojo mėginimo metu, ir tie patys superafiniai tarnai ir kiti vadovai visada lydi šituos kandidatus šito antrojo jaudinančio patyrimo metu.

9. TĖVO VADOVAI

Kada piligrimo siela pasiekia Havonos trečiąjį žiedą, tada ją pradeda mokyti Tėvo vadovai, vyresni, labai kvalifikuoti, ir labiausiai patyrę iš superafinių tarnų. Šitos grandinės pasauliuose Tėvo vadovai turi išminties mokyklas ir metodo koledžus, kuriuose visos būtybės, gyvenančios centrinėje visatoje, tarnauja mokytojais. Neignoruojama niekas, kas galėtų pasitarnauti laiko tvariniui šitame transcendentiniame jaudinančiame patyrimo siekiant amžinybės.

Visuotinio Tėvo pasiekimas yra leidimas į amžinybę, nepaisant likusiųjų žiedų, kuriais bus keliaujama. Dėl to tai yra reikšminga proga trečiojo žiedo pagrindiniame pasaulyje, kada tranzitinis trejetas paskelbia, jog greitai prasidės paskutinis rizikingas laiko išbandymas; jog dar vienas laiko tvarinys siekia patekti į Rojų per amžinybės vartus.

Laiko išmėginimas yra beveik užbaigtas; lenktynės dėl amžinybės buvo nubėgtos. Netikrumo dienos baigiasi; pagunda abejoti nyksta; nurodymui būti *tobulu* buvo paklūsta. Iš protingos egzistencijos dugno laiko tvarinys ir materialio asmensybė pakilo per erdvės evoliucines sferas, šitokiu būdu įrodydama kilimo plano tinkamumą, ir tuo pačiu metu amžiams pademonstruodama Visuotinio Tėvo nurodymo savo žemiems tvariniams tokiais žodžiais: “Būkite tokie tobuli, net koks tobulas esu aš” teisingumą ir teisumą.

Žingsnis po žingsnio, gyvenimas po gyvenimo, pasaulis po pasaulio pakilusiojo karjera buvo įvaldyta, ir Dievybės tikslas buvo pasiektas. Išlikimas yra pilnas tobulumo, o tobulumas yra pripildytas iki kraštų dieviškumo aukštybės. Laikas yra pradingęs amžinybėje; erdvę praryja garbinimo tapatybė ir harmonija su Visuotiniu Tėvu. Havonos programos akimirksniu paskleidžia erdvės pranešimus apie šlovę, gerąsias naujienas, jog tikrų tikriausiai gyvulinės prigimtės ir materialios kilmės sąmoningi tvariniai, evoliuciniu pakilimu, tapo tikrovėje ir amžinai išstbulintais Dievo

supercreation most propitious for their retraining in preparation for the second Deity adventure. Following this service, on their own motion, they return to the outer circle of Havona, are immediately escorted to the circle of their interrupted career, and at once resume their preparations for the Deity adventure. Never do the secondary supernaphim fail to pilot their subjects successfully on the second attempt, and the same superaphic ministers and other guides always attend these candidates during this second adventure.

9. THE FATHER GUIDES

26:9.1 (294.5) When the pilgrim soul attains the third circle of Havona, he comes under the tutelage of the Father guides, the older, highly skilled, and most experienced of the superaphic ministers. On the worlds of this circuit the Father guides maintain schools of wisdom and colleges of technique wherein all the beings inhabiting the central universe serve as teachers. Nothing is neglected which would be of service to a creature of time in this transcendent adventure of eternity attainment.

26:9.2 (294.6) The attainment of the Universal Father is the passport to eternity, notwithstanding the remaining circuits to be traversed. It is therefore a momentous occasion on the pilot world of circle number three when the transit trio announce that the last venture of time is about to ensue; that another creature of space seeks entry to Paradise through the portals of eternity.

26:9.3 (295.1) The test of time is almost over; the race for eternity has been all but run. The days of uncertainty are ending; the temptation to doubt is vanishing; the injunction to be *perfect* has been obeyed. From the very bottom of intelligent existence the creature of time and material personality has ascended the evolutionary spheres of space, thus proving the feasibility of the ascension plan while forever demonstrating the justice and righteousness of the command of the Universal Father to his lowly creatures of the worlds: “Be you perfect, even as I am perfect.”

26:9.4 (295.2) Step by step, life by life, world by world, the ascendant career has been mastered, and the goal of Deity has been attained. Survival is complete in perfection, and perfection is replete in the supremacy of divinity. Time is lost in eternity; space is swallowed up in worshipful identity and harmony with the Universal Father. The broadcasts of Havona flash forth the space reports of glory, the good news that in very truth the conscientious creatures of animal nature and material origin have, through evolutionary ascension, become in reality and eternally the

sūnumis.

perfected sons of God.

10. PATARĖJAI IR KONSULTANTAI

Antrojo žiedo superafiniai patarėjai ir konsultantai yra laiko vaikų instruktoriai, kas susiję su amžinybės karjera. Rojaus pasiekimas sukuria naujos ir aukštesnės kategorijos pareigas, o gyvenimas antrajame žiede suteikia daug galimybių tam, kad būtų gautas šitų atsidavusiųjų supernafimų naudingas patarimas.

Tie, kuriems pirmu mėginimu Dievybės pasiekti nepavyksta, iš nesėkmės žiedo yra pervedami tiesiai į antrąjį žiedą prieš tai, kada jie būna sugrąžinami į supervisatos tarnystę. Tokiu būdu patarėjai ir konsultantai taip pat tarnauja šitų nusivylusiųjų piligrimų patarėjais ir guodėjais. Jie ką tik susidūrė su savo didžiausiu nusivylimu, niekuo neišsiskiriančiu iš ilgo sąrašo tokių patyrimų, kada per juos kaip kopėčiomis jie lipo iš chaoso į šlovę— išskyrus jo didumą. Tai yra tie, kurie patirtinę taurę išgėrė iki dugno; ir aš stebėjau juos laikinai sugrįžtančius į supervisatų tarnystes kaip aukščiausiojo tipo mylinčius pagalbos suteikėjus laiko ir laikinų nusivylimų vaikams.

Po ilgo gyvenimo antroje grandinėje nusivylimo subjektus egzaminuoja tobulumo tarybos, esančios šito žiedo pagrindiniame pasaulyje, ir jie gauna patvirtinimą, jog Havonos išbandymą išlaikė; ir šitai, kiek tai yra susiję su nedvasiniu statusu, jiems suteikia tą patį statusą laiko visatose, tarsi jiems iš tikrųjų būtų pasisekė ir Dievybės jaudinančiame patyrimo. Tokių kandidatų dvasia buvo visiškai priimtina; jų nepasisekimas buvo susijęs su jų požūrio metodo kažkuria faze arba su jų patirtinės praeities kažkuria dalimi.

Tuomet apskritimo patarėjai juos nugabena pas užduočių Rojuje vadovus, ir jie būna sugrąžinami į laiko tarnystę erdvės pasauliuose; ir jie su džiaugsmu ir malonumu vyksta į ankstesniųjų dienų ir amžių užduotis. Vėliau jie sugrįš į savo didžiausio nusivylimo žiedą ir iš naujo pamėgins pažinti Dievybę.

Tiems piligrimams, kuriems pasisekė antrajame žiede, evoliucinio neužtikrintumo jausmas yra pasibaigęs, bet amžinosios užduoties jaudinantis patyrimas dar nėra prasidėjęs; ir nors gyvenimas šitame žiede yra visiškai malonus ir labai naudingas, jam kažkiek stinga ankstesniųjų žiedų jaudinančio laukimo entuziazmo. Daug yra tokių piligrimų, kurie, tokiu metu, su džiugiu pavydu prisimena ilgą ilgą praeities kovą, tikrai norėdami, kad jie kažkaip galėtų sugrįžti į laiko pasaulius ir vėl viską pradėti

10. THE COUNSELORS AND ADVISERS

26:10.1 (295.3) The superaphic counselors and advisers of the second circle are the instructors of the children of time regarding the career of eternity. The attainment of Paradise entails responsibilities of a new and higher order, and the sojourn on the second circle affords ample opportunity to receive the helpful counsel of these devoted supernaphim.

26:10.2 (295.4) Those who are unsuccessful in the first effort at Deity attainment are advanced from the circle of failure directly to the second circle before they are returned to superuniverse service. Thus the counselors and advisers also serve as the counselors and comforters of these disappointed pilgrims. They have just encountered their greatest disappointment, in no way differing from the long list of such experiences whereon they climbed, as on a ladder, from chaos to glory — except in its magnitude. These are they who have drained the experiential cup to its dregs; and I have observed that they temporarily return to the services of the superuniverses as the highest type of loving ministrators to the children of time and temporal disappointments.

26:10.3 (295.5) After a long sojourn on circuit number two the subjects of disappointment are examined by the councils of perfection sitting on the pilot world of this circle and are certified as having passed the Havona test; and this, so far as nonspiritual status is concerned, grants them the same standing in the universes of time as if they had actually succeeded in the Deity adventure. The spirit of such candidates was wholly acceptable; their failure was inherent in some phase of the technique of approach or in some part of their experiential background.

26:10.4 (295.6) They are then taken by the counselors of the circle before the chiefs of assignment on Paradise and are remanded to the service of time on the worlds of space; and they go with joy and gladness to the tasks of former days and ages. In another day they will return to the circle of their greatest disappointment and attempt anew the Deity adventure.

26:10.5 (296.1) For the successful pilgrims on the second circuit the stimulus of evolutionary uncertainty is over, but the adventure of the eternal assignment has not yet begun; and while the sojourn on this circle is wholly pleasurable and highly profitable, it lacks some of the anticipative enthusiasm of the former circles. Many are the pilgrims who, at such a time, look back upon the long, long struggle with a joyous envy, really wishing they might somehow go back to the worlds of time and begin it all over again, just as

iš pradžių, lygiai taip, kaip ir jūs mirtingieji, artėjant senyvam amžiui, kartais prisimenate jaunystės ir ankstesnio gyvenimo kovas ir iš tiesų norite, jog savo gyvenimą galėtumėte nugyventi dar kartą.

Bet keliavimas pačiu vidiniu apskritimu yra kaip tik priešakyje, ir tuoj po šito pasibaigs paskutinysis kelionės miegas ir prasidės amžinosios karjeros naujasis jaudinantis patyrimas. Patarėjai ir konsultantai antrajame žiede pradeda savo subjektų parengimą šitam didžiuliam ir baigiamajam poilsiui, šiam neišvengiamam miegui, kuris visą laiką įsiterpia tarp kylančiojo karjeros epochinių etapų.

Kada tie kylantieji pilgrimai, kurie yra pasiekę Visuotinį Tėvą, užbaigia antrojo apskritimo patyrimą, tada visą laiką juos lydintys Absolventų Vadovai išleidžia įsakymą, įleidžiantį juos į paskutinįjį apskritimą. Šitie vadovai savo subjektus asmeniškai gabena į vidinį žiedą, ir ten juos atiduoda, kad juos globotų poilsio papildytojai, paskutinią iš tų antrinių supernafimų kategorijų, kurios yra paskirtos laiko pilgrimų patarnavimui Havonos pasaulių grandinėse.

11. POILSIO PAPILDYTOJAI

Paskutinėje grandinėje didelė dalis kylančiojo laiko yra skirta gyvenimo Rojuje būsimų problemų tolimesniam studijavimui. Milžiniška ir įvairi būtybių gausybė, kurios didžioji dauguma nėra apreikšta, yra Havonos pasaulių šito vidinio žiedo nuolatiniai ir laikinieji gyventojai. Šitų įvairių tipų susimaišymas superafiniams poilsio papildytojams suteikia turtingą situacijomis aplinką, kurią jie efektyviai panaudoja tam, kad palengvintų kylančiųjų pilgrimų lavinimą, ypač kiek tai yra susiję su prisitaikymo prie tų daugelio būtybių grupių, su kuriomis netrukus jie turės susitikti Rojuje, problemomis.

Tarp tų, kurie gyvena šitoje vidinėje grandinėje, yra tvarinių sutrejbinti sūnūs. Pirminiai ir antriniai supernafimai yra šitų sūnų, įskaitant mirtingųjų užbaigtųjų sutrejbintus palikuonis ir Rojaus Piliečių panašius palikuonis, apjungto korpuso bendro tipo saugotojai. Kai kurie iš šitų sūnų yra Trejybės apkabinami ir pasiunčiami į supervyriausybes, kiti yra įvairiai paskiriami, bet didžioji dauguma yra surenkama į apjungtą korpusą vidinės Havonos grandinės tobuluose pasauliuose. Čia, vadovaujant supernafimams, juos kažkokiam ateities darbui rengia aukštųjų Rojaus Piliečių, kurie buvo, iki Grandfandos laikų, Dienų Amžinųjų pirmieji vykdomieji padėjėjai, specialus ir neįvardintas korpusas. Daug yra priežasčių manyti, kad šitos dvi unikalios sutrejbintų būtybių grupės tolimoje ateityje ketina dirbti drauge, ne mažesnė šito priežastis yra ir jų bendras likimas Sutrejbintų

you mortals, in approaching advanced age, sometimes look back over the struggles of youth and early life and truly wish you might live your lives over once again.

26:10.6 (296.2) But the traversal of the innermost circle lies just ahead, and soon thereafter the last transit sleep will terminate, and the new adventure of the eternal career will begin. The counselors and advisers on the second circle begin the preparation of their subjects for this great and final rest, the inevitable sleep which ever intervenes between the epochal stages of the ascendant career.

26:10.7 (296.3) When those ascendant pilgrims who have attained the Universal Father complete the second-circle experience, their ever-attendant Graduate Guides issue the order admitting them to the final circle. These guides personally pilot their subjects to the inner circle and there place them in the custody of the complements of rest, the last of those orders of secondary supernaphim assigned to the ministry of the pilgrims of time on the world circuits of Havona.

11. THE COMPLEMENTS OF REST

26:11.1 (296.4) Much of an ascender's time on the last circuit is devoted to a continuation of the study of the impending problems of Paradise residence. A vast and diverse host of beings, the majority unrevealed, are permanent and transient residents of this inner ring of Havona worlds. And the commingling of these manifold types provides the superaphic complements of rest with a rich situational environment which they effectively utilize in furthering the education of the ascending pilgrims, especially with regard to the problems of adjustment to the many groups of beings soon to be encountered on Paradise.

26:11.2 (296.5) Among those who dwell on this inner circuit are the creature-trinitized sons. The primary and the secondary supernaphim are the general custodians of the conjoint corps of these sons, including the trinitized offspring of the mortal finaliters and similar progeny of the Paradise Citizens. Certain of these sons are Trinity embraced and commissioned in the supergovernments, others are variously assigned, but the great majority are being gathered together in the conjoint corps on the perfect worlds of the inner Havona circuit. Here, under the supervision of the supernaphim, they are being prepared for some future work by a special and unnamed corps of high Paradise Citizens who were, prior to the times of Grandfanda, first executive assistants to the Eternals of Days. There are many reasons for conjecturing that these two unique groups of trinitized beings are going to work together in the

Užbaigtųjų Rojaus Korpuso rezervuose.

Šitoje pačioje vidinėje grandinėje tiek kylantieji, tiek besileidžiantieji pilgrimai broliaujasi vieni su kitais ir su tvarinių sutrejbintais sūnumis. Kaip ir jų tėvai, taip ir šitie sūnūs gauna daug naudos iš tarpusavio bendravimo, ir būtent ši ypatinga supernafimų misija yra tam, kad palengvintų ir užtikrintų sutrejbintų mirtingųjų užbaigtųjų sūnų ir sutrejbintų Rojaus Piliėčių sūnų broliškus ryšius. Superafiniai poilsio papildytojai ne tiek rūpinasi jų lavinimu, kiek skatina jų supratingą bendravimą su skirtingomis grupėmis.

Mirtingieji yra gavę Rojaus nurodymą: “Būkite tokie tobuli, net koks tobulas yra jūsų Rojaus Tėvas.” Šitiems sutrejbintiems bendrojo korpuso sūnums vadovaujantys supernafimai niekada nenustoja skelbė: “Supraskite savo pakilusius sielos brolius net taip, kaip juos pažįsta ir myli Rojaus Sūnūs Kūrėjai.”

Mirtingasis tvarinys turi surasti Dievą. Sūnus Kūrėjas niekada nesustoja, kol nesuranda žmogaus—žemiausiojo valinio tvarinio. Be jokios abejonės, Sūnūs Kūrėjai ir jų mirtingieji vaikai ruošiasi kažkokiai ateities ir nežinomai tarnystei visatoje. Ir vieni, ir kiti nukeliauja patirtinės visatos gama, ir šitaip yra lavinami ir mokomi savo amžinajai misijai. Per visas visatas vyksta šitas unikalus to, kas yra žmogiška ir dieviška, suliejimas, tvarinio ir Kūrėjo sumaišymas. Nemąstantys mirtingieji į dieviškojo gailestingumo ir švelnumo pasireiškimą, ypač silpnųjų atžvilgiu ir vargingųjų labui, žvelgė kaip į antropomorfinio Dievo ženklą. Kokia klaida! Vietoje šito iš tikrųjų tokius gailestingumo ir atkaklumo pasireiškimus žmogiškosios būtybės turėtų laikyti įrodymu, jog mirtingojo žmogaus viduje gyvena gyvojo Dievo dvasia; jog tvarinį, pagaliau, motyvuoja dieviškumas.

Baigiantis gyvenimui pirmajame žiede, kylantieji pilgrimai pirmiausia susitinka su supernafimų pirminės kategorijos poilsio tyrėjais. Tai yra Rojaus angelai, atvykstantys pasveikinti tų, kurie stovi ties amžinybės slenksčiu, ir užbaigti jų parengimą paskutiniojo prisikėlimo perėjimo miegui. Jūs dar realiai nesate Rojaus vaikas tol, kol nebūsate nukeliavęs per vidinį žiedą ir nebūsate patyręs amžinybės prisikėlimo iš laiko baigiamojo miego. Išstobulintieji pilgrimai pradeda šitą poilsį, eina miegoti, Havonos pirmajame žiede, bet jie atsibunda ant Rojaus krantų. Iš visų, kurie pakyla į amžinąją Salą, tiksliai tie, kurie atvyksta šitokiu būdu, yra amžinybės vaikai; likusieji vyksta kaip lankytojai, kaip svečiai be gyvenamojo statuso.

Ir dabar, Havonos karjeros viršūnėje, kada jūs mirtingieji einate miegoti vidinės grandinės

remote future, not the least of which is their common destiny in the reserves of the Paradise Corps of Trinitized Finaliters.

26:11.3 (296.6) On this innermost circuit, both the ascending and the descending pilgrims fraternize with each other and with the creature-trinitized sons. Like their parents, these sons derive great benefits from interassociation, and it is the special mission of the supernaphim to facilitate and to insure the confraternity of the trinitized sons of the mortal finaliters and the trinitized sons of the Paradise Citizens. The superaphic complements of rest are not so much concerned with their training as with promoting their understanding association with diverse groups.

26:11.4 (297.1) Mortals have received the Paradise command: “Be you perfect, even as your Paradise Father is perfect.” To these trinitized sons of the conjoint corps the supervising supernaphim never cease to proclaim: “Be you understanding of your ascendant brethren, even as the Paradise Creator Sons know and love them.”

26:11.5 (297.2) The mortal creature must find God. The Creator Son never stops until he finds man — the lowest will creature. Beyond doubt, the Creator Sons and their mortal children are preparing for some future and unknown universe service. Both traverse the gamut of the experiential universe and so are educated and trained for their eternal mission. Throughout the universes there is occurring this unique blending of the human and the divine, the commingling of creature and Creator. Unthinking mortals have referred to the manifestation of divine mercy and tenderness, especially towards the weak and in behalf of the needy, as indicative of an anthropomorphic God. What a mistake! Rather should such manifestations of mercy and forbearance by human beings be taken as evidence that mortal man is indwelt by the spirit of the living God; that the creature is, after all, divinity motivated.

26:11.6 (297.3) Near the end of the first-circle sojourn the ascending pilgrims first meet the instigators of rest of the primary order of supernaphim. These are the angels of Paradise coming out to greet those who stand at the threshold of eternity and to complete their preparation for the transition slumber of the last resurrection. You are not really a child of Paradise until you have traversed the inner circle and have experienced the resurrection of eternity from the terminal sleep of time. The perfected pilgrims begin this rest, go to sleep, on the first circle of Havona, but they awaken on the shores of Paradise. Of all who ascend to the eternal Isle, only those who thus arrive are the children of eternity; the others go as visitors, as guests without residential status.

26:11.7 (297.4) And now, at the culmination of the Havona career, as you mortals go to sleep on the

pagrindiniame pasaulyje, jūs neinate poilsio vieni, kaip tą jūs darėte savo kilmės pasauliuose, kada užsimerkėte mirtingojo mirties natūraliam miegui, taip pat, kaip ir tada, kada jūs pradėjote ilgą perėjimo transą, ruošiantis kelionei į Havoną. Dabar, kada jūs rengiatės pasiekimo poilsui, šalia jūsų vyksta jūsų ilgalaikis partneris pirmajame žiede, galingasis poilsio papildytojas, kuris ruošiasi pasinerti į šitą poilsį su jumis kaip Havonos duota garantija, kad jūsų perėjimas yra užbaigtas, ir kad jūs laukiate tikrai baigiamųjų tobulumo potėpių.

Jūsų pirmasis perėjimas buvo iš tiesų mirtis, antrasis perėjimas buvo idealus miegas, o dabar trečioji metamorfozė yra tikrasis poilsis, amžių atsipalaidavimas.

[Pateikta Išminties Tobulintojo iš Uversos.]

pilot world of the inner circuit, you go not alone to your rest as you did on the worlds of your origin when you closed your eyes in the natural sleep of mortal death, nor as you did when you entered the long transit trance preparatory for the journey to Havona. Now, as you prepare for the attainment rest, there moves over by your side your long-time associate of the first circle, the majestic complement of rest, who prepares to enter the rest as one with you, as the pledge of Havona that your transition is complete, and that you await only the final touches of perfection.

26:11.8 (297.5) Your first transition was indeed death, the second an ideal sleep, and now the third metamorphosis is the true rest, the relaxation of the ages.

26:11.9 (297.6) [Presented by a Perfector of Wisdom from Uversa.]

27 Dokumentas. Pirminių supernafimų tarnavimas

⇐ 026

URANTIJOS KNYGA

028 ⇐

I DALIS. CENTRINĖ VISATA IR SUPERVISATOS

27 DOKUMENTAS. PIRMINIŲ SUPERNAFIMŲ TARNAVIMAS

Skyrius

ĮVADAS

1. Poilsio Skatintojai
2. Užduočių Vadovai
3. Etikos Aiškintojai
4. Elgesio Reguluotojai
5. Žinių Saugotojai
6. Filosofijos Meistrai
7. Garbinimo Rengėjai

ĮVADAS

PIRMINIAI supernafimai yra Dievybių dangiškieji tarnai amžinojoje Rojaus Saloje. Niekada iš tiesų nebuvo žinoma, kad jie būtų kada nors nuklydę iš šviesos ir teismo kelių. Jų sąrašas yra pilnas; nuo amžinybės nė vieno iš šitos nuostabios gausybės nebuvo prarasta. Šitie aukštieji supernafimai yra tobulos būtybės, aukščiausiojo tobulumo, bet jie nėra absonitai, taip pat jie iš tiesų nėra ir absoliutūs. Būdami iš tobulumo esmės, šitie Begalinės Dvasios vaikai dirba pasikeisdami ir savanoriškai visose savo daugiapusių pareigų fazėse. Jie nedirba plačiai už Rojaus ribų, nors tikrai dalyvauja centrinės visatos įvairiuose tūkstantmečio susitikimuose ir grupių susiėjimuose. Jie taip pat vyksta kaip Dievybės specialūs žinianešiai, ir dideliais kiekiais jie pakyla tam, kad taptų Juridiniais Patarėjais.

Pirminiai supernafimai taip pat yra paskiriami vadovauti toms serafinėms gausybėms, kurios tarnauja pasaulyuose, izoliuotuose dėl maišto. Kada Sūnus Kūrėjas yra padovanojamas tokiam pasauliui, kada savo misiją jis užbaigia, kada pakyla pas Visuotinį Tėvą, kada yra priimamas ir

PAPER 27 MINISTRY OF THE PRIMARY SUPERNAPHIM

SECTIONS

Introduction

1. Instigators of Rest
2. Chiefs of Assignment
3. Interpreters of Ethics
4. Directors of Conduct
5. The Custodians of Knowledge
6. Masters of Philosophy
7. Conductors of Worship

INTRODUCTION

27:0.1 (298.1) PRIMARY supernaphim are the supernal servants of the Deities on the eternal Isle of Paradise. Never have they been known to depart from the paths of light and righteousness. The roll calls are complete; from eternity not one of this magnificent host has been lost. These high supernaphim are perfect beings, supreme in perfection, but they are not absonite, neither are they absolute. Being of the essence of perfection, these children of the Infinite Spirit work interchangeably and at will in all phases of their manifold duties. They do not function extensively outside Paradise, though they do participate in the various millennial gatherings and group reunions of the central universe. They also go forth as special messengers of the Deities, and in large numbers they ascend to become Technical Advisers.

27:0.2 (298.2) Primary supernaphim are also placed in command of the seraphic hosts ministering on worlds isolated because of rebellion. When a Paradise Son is bestowed upon such a world, completes his mission, ascends to the Universal Father, is accepted, and returns as the accredited

kada sugrįžta kaip šito izoliuoto pasaulio akredituotas išlaisvintojas, tada užduočių vadovai visada įgalioja pirminį supernafimą prisiimti vadovavimą tarnaujančiosioms dvasioms, kurios budi iš naujo atkurtoje sferoje. Šitos specialiosios tarnystės metu supernafimai periodiškai yra keičiami rotaciniu principu. Dabartinis „serafimų vadovas“ Urantijoje yra antrasis iš šitos kategorijos, kuris turi budėti nuo Kristaus Mykolo savęs padovanojimo laikų.

Nuo amžinybės pirminiai serafimai tarnauja Šviesos Saloje, ir su vadovavimo misijomis vyksta į erdvės pasaulius, bet taip, kaip dabar yra suklasifikuoti, jie veikia tikrai nuo to meto, kada laiko pilgrimai iš Havonos atvyko į Rojų. Šitie aukštieji angelai dabar daugiausia tarnauja tokiose septyniuose tarnystės kategorijose:

1. Garbinimo Vadovų.
2. Filosofijos Mokytojų.
3. Žinių Saugotojų.
4. Elgesio Reguluotojų.
5. Etikos Aiškintojų.
6. Užduočių Vadovų.
7. Poilsio Skatintojų.

Tikrai tada, kada kylantieji pilgrimai realiai pasiekia Rojaus gyvenamąjį statusą, jie iš tikrųjų patenka į tiesioginę šitų supernafimų įtaką, ir tada, vadovaujant šitiems angelams atvirkštine jų išvardijimo tvarka, jie pereina per mokymo patyrimą. Tai yra, savo Rojaus karjerą jūs pradėsite, mokant poilsio skatintojams, o pasibaigus vienas po kito einantiems laikotarpiams su įsiterpiančiomis kategorijomis, šitą mokymo periodą užbaigiate su garbinimo vadovais. Po šito jūs esate pasirengę pradėti užbaigtojo begalinę karjerą.

1. POILSIO SKATINTOJAI

Poilsio skatintojai yra Rojaus inspektoriai, kurie vyksta iš centrinės Salos į Havonos vidinę grandinę tam, kad ten bendradarbiautų su savo kolegomis, supernafimų antrinės kategorijos poilsio papildytojais. Esminis dalykas, kad būtų juntamas malonumas Rojuje, yra poilsis, dieviškasis poilsis; ir šitie poilsio skatintojai yra paskutiniai instruktoriai, kurie laiko pilgrimus parengia susipažinimui su amžinybe. Savo darbą jie pradeda centrinės visatos baigiamajame pasiekimo apskritime, o jį tęsia tada, kada pilgrimas atsibunda iš paskutiniojo perėjimo miego, to miego, kuris perkelia erdvės tvarinį į amžinybės sferą.

Poilsis turi septynkartę prigimtį: Yra miego ir

deliverer of this isolated world, a primary supernaphim is always designated by the chiefs of assignment to assume command of the ministering spirits on duty in the newly reclaimed sphere. Supernaphim in this special service are periodically rotated. On Urantia the present "chief of seraphim" is the second of this order to be on duty since the times of the bestowal of Christ Michael.

27:0.3 (298.3) From eternity the primary supernaphim have served on the Isle of Light and have gone forth on missions of leadership to the worlds of space, but they have functioned as now classified only since the arrival on Paradise of the Havona pilgrims of time. These high angels now minister chiefly in the following seven orders of service:

- 27:0.4 (298.4) 1. Conductors of Worship.
- 27:0.5 (298.5) 2. Masters of Philosophy.
- 27:0.6 (298.6) 3. Custodians of Knowledge.
- 27:0.7 (298.7) 4. Directors of Conduct.
- 27:0.8 (298.8) 5. Interpreters of Ethics.
- 27:0.9 (298.9) 6. Chiefs of Assignment.
- 27:0.10 (298.10) 7. Instigators of Rest.

27:0.11 (298.11) Not until the ascending pilgrims actually attain Paradise residence do they come under the direct influence of these supernaphim, and then they pass through a training experience under the direction of these angels in the reverse order of their naming. That is, you enter upon your Paradise career under the tutelage of the instigators of rest and, after successive seasons with the intervening orders, finish this training period with the conductors of worship. Thereupon are you ready to begin the endless career of a finaliter.

1. INSTIGATORS OF REST

27:1.1 (299.1) The instigators of rest are the inspectors of Paradise who go forth from the central Isle to the inner circuit of Havona, there to collaborate with their colleagues, the complements of rest of the secondary order of supernaphim. The one essential to the enjoyment of Paradise is rest, divine rest; and these instigators of rest are the final instructors who make ready the pilgrims of time for their introduction to eternity. They begin their work on the final attainment circle of the central universe and continue it when the pilgrim awakes from the last transition sleep, the slumber which graduates a creature of space into the realm of the eternal.

27:1.2 (299.2) Rest is of a sevenfold nature: There is

žaidimų poilsis žemesnėse gyvybės kategorijose, atradimas yra aukštesnėse būtybėse, ir garbinimą turi dvasinių asmenybių aukščiausiasis tipas. Tai pat yra normalus poilsis, kada pasipildoma energija, kada būtybės iš naujo pasikrauna fizine ir dvasine energija. Ir tada yra perėjimo miegas, nesąmoningas gilus miegas, kada būnate įserafimuoti, kai vykstate iš vienos sferos į kitą. Nuo visų šitokių miegų visiškai skiriasi tas gilus metamorfozės miegas, perėjimo poilsis iš vieno būtybės etapo į kitą, iš vieno gyvenimo į kitą, iš vienos egzistencijos būsenos į kitą, tas miegas, kuris visada lydi perėjimą iš realaus visatos *statuso* kaip kontrastas evoliucijai per bet kokio statuso įvairius etapus.

Bet paskutinis metamorfozinis miegas yra kažkas daugiau negu tie ankstesnieji perėjimo miegai, kurie pažymėdavo kylančiojo karjeros vienas po kito einančių statusų pasiekimus; šito miego dėka laiko ir erdvės vaikai iš tiesų keliauja per didžiausias laiko ir erdvės atkarpas tam, kad pasiektų gyvenamąjį statusą belaikėse ir beerdvėse Rojaus buveinėse. Poilsio skatintojai ir poilsio papildytojai yra lygiai tiek pat esminiai šitai transcendentinei metamorfozei, kiek serafimai ir su jais susieti tvariniai yra esminiai mirtingojo tvarinio išlikimui po mirties.

Jūs pradedate poilsį paskutinėje Havonos grandinėje ir esate amžiams prikliamas Rojuje. Ir kada jūs dvasiškai būsite iš naujo įsamenintas, tada jūs nedelsiant atpažinsite poilsio skatintoją, kuris pasveikina jus, atvykus ant amžinųjų krantų, kaip tą patį pirminį supernafimą, kuris sukėlė baigiamąjį miegą pačioje vidinėje Havonos grandinėje; ir jūs prisiminsite įtikėjimo paskutinįjį didįjį tarpsnį, kada jūs dar kartą pasirengėte patikėti savo tapatybės išsaugojimą į Visuotinio Tėvo rankas.

Paskutiniu laiko poilsiu buvo pasidžiaugta; paskutinis perėjimo miegas buvo patirtas; dabar jūs atsibundate amžinajam gyvenimui ant amžinosios buveinės krantų. "Ir tikrai daugiau miego nebebus. Dievo buvimas ir jo Sūnus yra prieš jus, ir amžinai jūs esate jo tarnai; jūs pamatėte jo veidą, o jo vardas yra jūsų dvasia. Nebus jokios nakties ten; ir jiems nereikia saulės šviesos, nes jiems šviesą suteikia Didysis Šaltinis ir Centras; jie gyvens visą laiką ir amžinai. Ir Dievas tikrai nušluostys visas ašaras nuo jūsų akių; tikrai daugiau nebebus mirties, nei liūdesio, nei verkimo, taip pat tikrai daugiau nebebus jokio skausmo, nes šie buvusieji dalykai išnyko."

2. UŽDUOČIŲ VADOVAI

Tai yra toji grupė, kurią kartas nuo karto paskiria supernafimų vadovas, "pirminis modelis angelas," tam, kad vadovautų šitų angelų visų trijų

the rest of sleep and of play in the lower life orders, discovery in the higher beings, and worship in the highest type of spirit personality. There is also the normal rest of energy intake, the recharging of beings with physical or with spiritual energy. And then there is the transit sleep, the unconscious slumber when enseraphimed, when in passage from one sphere to another. Entirely different from all of these is the deep sleep of metamorphosis, the transition rest from one stage of being to another, from one life to another, from one state of existence to another, the sleep which ever attends transition from actual universe *status* in contrast to evolution through various *stages* of any one status.

27:1.3 (299.3) But the last metamorphic sleep is something more than those previous transition slumbers which have marked the successive status attainments of the ascendant career; thereby do the creatures of time and space traverse the innermost margins of the temporal and the spatial to attain residential status in the timeless and spaceless abodes of Paradise. The instigators and the complements of rest are just as essential to this transcending metamorphosis as are the seraphim and associated beings to the mortal creature's survival of death.

27:1.4 (299.4) You enter the rest on the final Havona circuit and are eternally resurrected on Paradise. And as you there spiritually repersonalize, you will immediately recognize the instigator of rest who welcomes you to the eternal shores as the very primary supernaphim who produced the final sleep on the innermost circuit of Havona; and you will recall the last grand stretch of faith as you once again made ready to commend the keeping of your identity into the hands of the Universal Father.

27:1.5 (299.5) The last rest of time has been enjoyed; the last transition sleep has been experienced; now you awake to life everlasting on the shores of the eternal abode. "And there shall be no more sleep. The presence of God and his Son are before you, and you are eternally his servants; you have seen his face, and his name is your spirit. There shall be no night there; and they need no light of the sun, for the Great Source and Center gives them light; they shall live forever and ever. And God shall wipe away all tears from their eyes; there shall be no more death, neither sorrow nor crying, neither shall there be any more pain, for the former things have passed away."

2. CHIEFS OF ASSIGNMENT

27:2.1 (300.1) This is the group designated from time to time by the chief supernaphim, "the original pattern angel," to preside over the organization of

kategorijų—pirminių, antrinių, ir tretinių—organizacijai. Supernafimai, kaip organas, visiškai save valdo ir reguliuoja patys, išskyrus tas funkcijas, kurias atlieka visų jų vadovas, Rojaus pirmasis angelas, kuris šitoms visoms dvasinėms asmenybėms vadovauja visą laiką.

Užduočių angelai su pašlovintaisiais mirtingaisiais Rojaus gyventojais prieš juos priimant į Užbaigtumo Korpusą turi daug reikalų. Studijavimas ir mokymasis nėra atvykusiųjų į Rojų išskirtiniai užsiėmimai; ikužbaigtojo švietimo patyrimo Rojuje esminį vaidmenį taip pat vaidina ir tarnystė. Ir aš stebėjau, kada pakilusieji mirtingieji turi laisvalaikio periodų, tada jie rodo polinkį broliautis su superafinių užduočių vadovų rezerviniu korpusu.

Kada jūs mirtingieji kylantieji pasieksite Rojų, tada jūsų visuomeniniai santykiai bus daug daugiau negu ryšys su išaukštintų ir dieviškų būtybių gausybėmis ir su pašlovintųjų bičiulių mirtingųjų pažįstama gausybe. Jūs taip pat turite broliautis daugiau kaip su trimis tūkstančiais skirtingų Rojaus Piliečių kategorijų, su įvairiomis Transcendentalų grupėmis, ir su Rojaus gyventojų, nuolatinių ir laikinųjų, kitais gausiais tipais, kurie nebuvo apreikšti Urantijoje. Pabendravus su šitais galingais Rojaus intelektualais, labai gaivu pabendrauti su angeliškaisiais proto tipais; laiko mirtingiesiems jie primena tą serafimą, su kuriuo jie palaikė tokius ilgalaikius santykius ir taip gaivinančiai bendravo.

3. ETIKOS AIŠKINTOJAI

Kuo aukščiau jūs kylate gyvenimo pakopomis, tuo daugiau dėmesio turi būti skiriama visatos etikai. Etikos suvokimas būna tada, kada bet kuris individas tiesiog suvokia tas teises, kurios egzistencijoje yra neatskiriamos nuo bet kurio kito ir nuo visų kitų individų. Bet dvasinė etika toli pranoksta mirtingojo ir net morontinę sampratą apie asmeninius ir grupinius santykius.

Laiko piligrimai etikos buvo deramai mokomi ir atitinkamai išmoko per savo ilgą kilmą į Rojaus šlovę. Kada šita į vidų kylanti karjera skleidėsi iš gimtųjų erdvės pasaulių, tada kylantieji prie savo visą laiką besiplečiančio visatos partnerių rato toliau pridėdavo grupę po grupės. Kada kiekviena nauja kolegų grupė pridėdavo dar vieną etikos lygį, kurį reikia pažinti ir jo laikytis tol, kol mirtingieji kylantieji pasiekia Rojų, tai jiems tikrai reikalingas kažkas, kas suteiktų naudingą ir draugišką patarimą, susijusį su etikos aiškinimais. Etikos jų mokytis nereikia, bet jiems iš tiesų reikia, kad būtų tinkamai *paašškinta* tai, ko jie taip įtemptai mokėsi, kadangi jiems betarpiškai iškyla nepaprasta

all three orders of these angels — primary, secondary, and tertiary. The supernaphim, as a body, are wholly self-governing and self-regulatory except for the functions of their mutual chief, the first angel of Paradise, who ever presides over all these spirit personalities.

27:2.2 (300.2) The angels of assignment have much to do with glorified mortal residents of Paradise before they are admitted to the Corps of the Finality. Study and instruction are not the exclusive occupations of Paradise arrivals; service also plays its essential part in the prefinaliter educational experiences of Paradise. And I have observed that, when the ascendant mortals have periods of leisure, they evince a predilection to fraternize with the reserve corps of the superaphic chiefs of assignment.

27:2.3 (300.3) When you mortal ascenders attain Paradise, your societal relationships involve a great deal more than contact with a host of exalted and divine beings and with a familiar multitude of glorified fellow mortals. You must also fraternize with upwards of three thousand different orders of Paradise Citizens, with the various groups of the Transcendentals, and with numerous other types of Paradise inhabitants, permanent and transient, who have not been revealed on Urantia. After sustained contact with these mighty intellects of Paradise, it is very restful to visit with the angelic types of mind; they remind the mortals of time of the seraphim with whom they have had such long contact and such refreshing association.

3. INTERPRETERS OF ETHICS

27:3.1 (300.4) The higher you ascend in the scale of life, the more attention must be paid to universe ethics. Ethical awareness is simply the recognition by any individual of the rights inherent in the existence of any and all other individuals. But spiritual ethics far transcends the mortal and even the morontia concept of personal and group relations.

27:3.2 (300.5) Ethics has been duly taught and adequately learned by the pilgrims of time in their long ascent to the glories of Paradise. As this inward-ascending career has unfolded from the nativity worlds of space, the ascenders have continued to add group after group to their ever-widening circle of universe associates. Every new group of colleagues met with adds one more level of ethics to be recognized and complied with until, by the time the mortals of ascent reach Paradise, they really need someone to provide helpful and friendly counsel regarding ethical interpretations. They do not need to be taught ethics, but they do need to have what they have so laboriously

užduotis, kada jie susiduria su tuo, kas tokia didelė dalimi yra nauja.

Etikos aiškintojai yra neįkainojami pagalbininkai atvykėjams į Rojų, padėdami jiems prisiderinti prie didingų būtybių gausybės grupių per tą gausų įvykiais laikotarpį, trunkantį nuo gyvenamojo statuso pasiekimo iki oficialaus priėmimo į Mirtingųjų Užbaigtųjų Korpusą. Kylantieji pilgrimai daugelį iš didelio skaičiaus Rojaus Piliėčių tipų jau yra sutikę Havonos septyniose grandinėse. Pašlovintieji mirtingieji taip pat yra patyrę artimą ryšį su bendrojo korpuso tvarinių sutrejbintais sūnumis vidinėje Havonos grandinėje, kur šitos būtybės gauna didelę dalį savojo išsilavinimo. Ir kitose grandinėse kylantieji pilgrimai yra sutikę didelį skaičių Rojaus-Havonos sistemos neapreiktų gyventojų, kurie ten siekia grupinio lavinimo ruošdamiesi neatskleistoms užduotims ateityje.

Kiekviena dangiškoji draugystė būtinai yra abipusė. Kaip kylantieji mirtingieji jūs ne tik gaunate naudos iš šitų vienas po kito einančių visatos kompanionų ir iš tokio gausaus skaičiaus vis dieviškesnių partnerių kategorijų, bet taip pat ir jūs kiekvienai iš šitų brolisčių būtybių ką nors perteikiate iš savo paties asmenybės ir patyrimo, kas kiekvieną iš jų amžiams padaro skirtingą ir geresnį dėl to, kad bendravo su kylančiuoju mirtinguoju iš laiko ir erdvės evoliucinių pasaulių.

4. ELGESIO REGULIUOTOJAI

Jau iki galo gavus paaiškinimus apie Rojaus santykių etiką—ne apie beprasmius formalumus ar dirbtinį kastų diktatą, bet vietoje šito apie neatskiriamus gero elgesio standartus—kylantiesiems mirtingiesiems naudinga gauti patarimą iš superafinių elgesio reguliuotojų, kurie naujesiems Rojaus visuomenės nariams aiškina apie aukščiausiųjų būtybių, kurios gyvena Šviesos ir Gyvenimo centrinėje Saloje, tobulą elgesį.

Harmonija yra centrinės visatos pagrindinis dalykas, o Rojuje vyrauja pajuntama tvarka. Tinkamas elgesys yra esminis tam, kad žinių dėka, per filosofiją, būtų žengiama pirmyn į spontaniško garbinimo dvasines aukštumas. Egzistuoja dieviškasis metodas, kaip prisitarti prie Dieviškumo; ir šitą metodą galima įsisavinti tiksliai tada, kada pilgrimai atvyksta į Rojų. Jo dvasia buvo perteikta Havonos žieduose, bet laiko pilgrimų mokymo baigiamuosius potėpius galima atlikti tiksliai po to, kada jie realiai pasiekia Šviesos Salą.

Visas elgesys Rojuje yra visiškai spontaniškas, visomis prasmėmis jis yra

learned properly *interpreted* to them as they are brought face to face with the extraordinary task of contacting with so much that is new.

27.3.3 (300.6) The interpreters of ethics are of inestimable assistance to the Paradise arrivals in helping them to adjust to numerous groups of majestic beings during that eventful period extending from the attainment of residential status to formal induction into the Corps of Mortal Finaliters. Many of the numerous types of Paradise Citizens the ascendant pilgrims have already met on the seven circuits of Havona. The glorified mortals have also enjoyed intimate contact with the creature-trinitized sons of the conjoint corps on the inner Havona circuit, where these beings are receiving much of their education. And on the other circuits the ascending pilgrims have met numerous unrevealed residents of the Paradise-Havona system who are there pursuing group training in preparation for the unrevealed assignments of the future.

27.3.4 (301.1) All these celestial companionships are invariably mutual. As ascending mortals you not only derive benefit from these successive universe companions and such numerous orders of increasingly divine associates, but you also impart to each of these fraternal beings something from your own personality and experience which forever makes every one of them different and better for having been associated with an ascending mortal from the evolutionary worlds of time and space.

4. DIRECTORS OF CONDUCT

27.4.1 (301.2) Having already been fully instructed in the ethics of Paradise relationships — neither meaningless formalities nor the dictations of artificial castes but rather the inherent proprieties — the ascendant mortals find it helpful to receive the counsel of the superaphic directors of conduct, who instruct the new members of Paradise society in the usages of the perfect conduct of the high beings who sojourn on the central Isle of Light and Life.

27.4.2 (301.3) Harmony is the keynote of the central universe, and detectable order prevails on Paradise. Proper conduct is essential to progress by way of knowledge, through philosophy, to the spiritual heights of spontaneous worship. There is a divine technique in the approach to Divinity; and the acquirement of this technique must await the pilgrims' arrival on Paradise. The spirit of it has been imparted on the circles of Havona, but the final touches of the training of the pilgrims of time can be applied only after they actually attain the Isle of Light.

27.4.3 (301.4) All Paradise conduct is wholly spontaneous, in every sense natural and free. But

natūralus ir laisvas. Bet vis tiek yra tinkamas ir tobulas veiklos būdas amžinojoje Saloje, ir elgesio reguliuotojai visą laiką yra šalia “peržengusiųjų pro vartus atvykėlių” tam, kad jiems paaiškintų ir šitaip juos vestų, kad šie jaustųsi tobulai patogiai, ir tuo pačiu metu įgalintų piligrimus išvengti to pasimetimo ir netikrumo, kuris priešingu atveju būtų neišvengiamas. Tik tokios tvarkos dėka galima išvengti begalinių nesusipratimų; o nesusipratimų Rojuje nebūna niekada.

Šitie elgesio reguliuotojai iš tiesų tarnauja pašlovintaisiais mokytojais ir vadovais. Jie daugiausia rūpinasi tuo, jog naujesiems mirtingiesiems gyventojams aiškina beveik begalinę naujų situacijų ir nežinomų papročių gausybę. Nepaisant viso šio ilgalaikio pasirengimo ir ilgos kelionės į ten, Rojus vis dar neapsakomai keistas ir netikėtai naujas tiems, kurie pagaliau įgyja gyvenamąjį statusą.

5. ŽINIŲ SAUGOTOJAI

Superafiniai žinių saugotojai yra tie aukštieji “gyvieji laišškai,” kuriuos žino ir skaito visi, kurie gyvena Rojuje. Jie yra dieviškieji tiesos įrašai, tikrųjų žinių gyvosios knygos. Jūs girdėjote apie įrašus “gyvenimo knygoje.” Žinių saugotojai kaip tik ir yra tokios gyvosios knygos, tobulumo įrašai, įspausti dieviškojo gyvenimo amžinosiose lentelėse, ir aukščiausio patikimumo. Tikrovėje jie yra gyvosios, automatinės bibliotekos. Visatų faktai yra neatskiriami nuo šitų pirminių supernafimų, iš tikrųjų jie yra įrašyti šituose angeluose; ir taip pat tai yra visiškai neįmanoma, kad kokia nors netiesa prisiglaustų šitų amžinybės tiesos ir laiko išminties tobulų ir gausiai pripildytų saugyklų protuose.

Šitie saugotojai amžinosios Salos gyventojams veda neoficialius aiškinimo kursus, bet pagrindinė jų funkcija yra patikslinimo ir patikrinimo funkcija. Bet kuris Rojaus gyventojas panorėjęs šalia savęs gali turėti konkretaus fakto ar tiesos, kurią jis panorėtų sužinoti, gyvąją saugyklą. Rojaus šiauriniame pakraštyje galima pasinaudoti gyvaisiais žinių suradėjais, kurie paskirs grupės reguliuotoją, turintį tą informaciją, kurios yra ieškoma, ir nedelsiant pasirodys spindinčios būtybės, kurios ir yra patys tie dalykai, kuriuos jūs norite sužinoti. Daugiau jums iš tiesų švietimo nebereikia ieškoti iš užrašytų puslapių; dabar su gyvąja išmintimi jūs bendraujate akis į akį. Dabar aukščiausias žinias jūs šitokiu būdu gaunate iš gyvųjų būtybių, kurios ir yra tų žinių galutiniai saugotojai.

Kada jūs surasite tą supernafimą, kuris yra tiksliai tai, ką jūs norite patikrinti, tada jums bus prieinami *visi* žinomi faktai apie visas visatas, nes šitie žinių saugotojai yra to milžiniško tinklo, kurį

there still is a proper and perfect way of doing things on the eternal Isle, and the directors of conduct are ever by the side of the “strangers within the gates” to instruct them and so guide their steps as to put them at perfect ease and at the same time to enable the pilgrims to avoid that confusion and uncertainty which would otherwise be inevitable. Only by such an arrangement could endless confusion be avoided; and confusion never appears on Paradise.

27.4.4 (301.5) These directors of conduct really serve as glorified teachers and guides. They are chiefly concerned with instructing the new mortal residents regarding the almost endless array of new situations and unfamiliar usages. Notwithstanding all the long preparation therefor and the long journey thereto, Paradise is still inexpressibly strange and unexpectedly new to those who finally attain residential status.

5. THE CUSTODIANS OF KNOWLEDGE

27.5.1 (301.6) The superaphic custodians of knowledge are the higher “living epistles” known and read by all who dwell on Paradise. They are the divine records of truth, the living books of real knowledge. You have heard about records in the “book of life.” The custodians of knowledge are just such living books, records of perfection imprinted upon the eternal tablets of divine life and supreme surety. They are in reality living, automatic libraries. The facts of the universes are inherent in these primary supernaphim, actually recorded in these angels; and it is also inherently impossible for an untruth to gain lodgment in the minds of these perfect and replete repositories of the truth of eternity and the intelligence of time.

27.5.2 (302.1) These custodians conduct informal courses of instruction for the residents of the eternal Isle, but their chief function is that of reference and verification. Any sojourner on Paradise may at will have by his side the living repository of the particular fact or truth he may wish to know. At the northern extremity of the Isle there are available the living finders of knowledge, who will designate the director of the group holding the information sought, and forthwith will appear the brilliant beings who *are* the very thing you wish to know. No longer must you seek enlightenment from engrossed pages; you now commune with living intelligence face to face. Supreme knowledge you thus obtain from the living beings who are its final custodians.

27.5.3 (302.2) When you locate that supernaphim who is exactly what you desire to verify, you will find available *all* the known facts of all universes, for these custodians of knowledge are the final and

sudaro registruojantieji angelai, pradedant vietinių visatų ir supervisatų serafimais ir sekonafimais ir baigiant tretinių supernafimų pagrindiniais registruotojais Havonoje, galutinės ir gyvosios santraukos. Ir šita gyvoji žinių sankaupa skiriasi nuo Rojaus oficialių dokumentų, visuotinės istorijos sankaupinės santraukos.

Tiesos išmintis gimsta centrinės visatos dieviškume, bet žinios, patirtinės žinios, didžiāja dalimi savo pradžią gauna laiko ir erdvės sferose — dėl šito būtina palaikyti registruojančiųjų serafimų ir supernafimų toli nusidriekiančias supervisatų organizacijas, kurias remia Dangiškieji Registruotojai.

Šitie pirminiai supernafimai, nuo kurių yra neatskiriamos visatos žinios, taip pat yra atsakingi už žinių organizavimą ir klasifikavimą. Patys sudarydami visatų visatos gyvąsias pasitikrinimų bibliotekas, jie žinias suklasifikavo į septynias didžiąsias kategorijas, kurių kiekviena turi apie vieną milijoną poskyrių. Tas lengvumas, su kuriuo Rojaus gyventojai gali pasinaudoti šitomis milžiniškomis žinių atsargomis, yra visiškai žinių saugotojų savanoriškų ir išmintingų pastangų dėka. Šie saugotojai taip pat yra centrinės visatos išaukštinti mokytojai, savo gyvus lobius be atlygio suteikdami visoms būtybėms bet kurioje Havonos grandinėje, ir juos plačiai, nors netiesiogiai, panaudoja Dienų Senujų teismai. Bet šita gyvoji biblioteka, kuri prieinama centrinei visatai ir supervisatoms, nėra prieinama vietiniams kūriniams. Tikrai netiesioginiu būdu ir atspindėjimu Rojaus žinių nauda iš tiesų yra užtikrinama ir vietinėse visatose.

6. FILOSOFIJOS MEISTRAI

Po aukščiausiojo pasitenkinimo garbinant eina filosofijos džiuginantis jaudulys. Niekada iš tikrųjų jūs nepakilsite tiek aukštai arba pirmyn nenuesisite taip toli, kad tikrai nebeliktų tūkstančio paslapčių, kurias mėginant atskleisti nebūtų reikalinga panaudoti filosofiją.

Rojaus filosofijos meistrai džiaugiasi, vesdami jo gyventojų, tiek vietinių, tiek kylančiųjų, protus, mėginančius spręsti visatos problemas su pakylėtu jauduliu. Šitie superafiniai filosofijos meistrai yra “dangiškieji išminčiai,” išminties būtybės, kurios panaudoja žinių tiesą ir patyrimo faktus savo pastangose tam, kad įvaldytų tai, kas yra nežinoma. Su jais žinios pasiekia tiesą, o patyrimas pakyla į išmintį. Rojuje erdvės kylančiosios asmenybės patiria būties aukštumas: Jos turi žinių; jos žino tiesą; jos gali filosofuoti — mąstyti tiesą; jos net gali stengtis apimti Galutiniojo sampratą ir pamėginti suvokti

living summaries of the vast network of the recording angels, ranging from the seraphim and seconaphim of the local and superuniverses to the chief recorders of the tertiary supernaphim in Havona. And this living accumulation of knowledge is distinct from the formal records of Paradise, the cumulative summary of universal history.

27:5.4 (302.3) The wisdom of truth takes origin in the divinity of the central universe, but knowledge, experiential knowledge, largely has its beginnings in the domains of time and space — therefore the necessity for the maintenance of the far-flung superuniverse organizations of the recording seraphim and supernaphim sponsored by the Celestial Recorders.

27:5.5 (302.4) These primary supernaphim who are inherently in possession of universe knowledge are also responsible for its organization and classification. In constituting themselves the living reference library of the universe of universes, they have classified knowledge into seven grand orders, each having about one million subdivisions. The facility with which the residents of Paradise can consult this vast store of knowledge is solely due to the voluntary and wise efforts of the custodians of knowledge. The custodians are also the exalted teachers of the central universe, freely giving out their living treasures to all beings on any of the Havona circuits, and they are extensively, though indirectly, utilized by the courts of the Ancients of Days. But this living library, which is available to the central and superuniverses, is not accessible to the local creations. Only by indirection and reflectively are the benefits of Paradise knowledge secured in the local universes.

6. MASTERS OF PHILOSOPHY

27:6.1 (302.5) Next to the supreme satisfaction of worship is the exhilaration of philosophy. Never do you climb so high or advance so far that there do not remain a thousand mysteries which demand the employment of philosophy in an attempted solution.

27:6.2 (302.6) The master philosophers of Paradise delight to lead the minds of its inhabitants, both native and ascendant, in the exhilarating pursuit of attempting to solve universe problems. These superaphic masters of philosophy are the “wise men of heaven,” the beings of wisdom who make use of the truth of knowledge and the facts of experience in their efforts to master the unknown. With them knowledge attains to truth and experience ascends to wisdom. On Paradise the ascendant personalities of space experience the heights of being: They have knowledge; they know the truth; they may philosophize — think the truth;

Absoliutų metodus.

Rojaus didžiulės sferos pietiniame pakraštyje filosofijos meistrai veda išsamius kursus septyniasdešimtyje funkcinų išminties skyrių. Čia jie diskutuoja apie Begalybės planus ir tikslus ir stengiasi visų tų, kurie turi priėjimą prie jų išminties, koordinuoti patyrimus, ir sukomponuoti žinias. Jie išvystė savo labai specializuotą požiūrį į įvairias visatos problemas, bet jų galutinės išvados visada būna visiškai suderintos.

Šitie Rojaus filosofai moko visais įmanomais mokymo metodais, įskaitant Havonos aukštesniąją grafinę techniką ir tam tikrus informacijos perdavimo Rojaus metodus. Visi šitie žinių perteikimo ir idėjų išreiškimo aukštesni būdai visiškai pranoksta net ir labiausiai išvystyto žmogiškojo proto suvokimo sugebėjimus. Vienos valandos mokymas Rojuje prilygtų dešimčiai tūkstančių metų taikant Urantijos žodžių-atminties metodiką. Jūs negalite suvokti tokių perdavimo metodų, ir tiesiog mirtingojo patyrimo nėra nieko, su kuo būtų galima juos palyginti, nieko, kas į juos panašėtų.

Filosofijos meistrai jaučia didžiausią malonumą perteikdami savo aiškinimą apie visatą visatą toms būtybėms, kurios pakilo iš erdvės pasaulių. Ir nors filosofija niekada negali būti savo išvodomis tokia nusistovėjusi, kaip žinių faktai ir patyrimo tiesos, bet vis vien, kada jūs būsite išklause šitų pirminių supernafimų amžinybės neišspręstų problemų ir Absoliutų veikimo aptarimą, tada jūs pajusite neabejotiną ir tvirtą pasitenkinimą, kas susiję su šitais neįsisavintais klausimais.

Šitie intelektualūs Rojaus siekiai nėra transliuojami laidose; tobulumo filosofija yra prieinama tik tai tiems, kurie dalyvauja asmeniškai. Aplink skriejantys kūriniai apie šiuos mokymus sužino tik tai iš tų, kurie šitą yra patyrę ir kurie vėliau šitą išmintį yra nunešę išorėn į erdvės visas.

they may even seek to encompass the concepts of the Ultimate and attempt to grasp the techniques of the Absolutes.

27:6.3 (303.1) At the southern extremity of the vast Paradise domain the masters of philosophy conduct elaborate courses in the seventy functional divisions of wisdom. Here they discourse upon the plans and purposes of Infinity and seek to co-ordinate the experiences, and to compose the knowledge, of all who have access to their wisdom. They have developed a highly specialized attitude toward various universe problems, but their final conclusions are always in uniform agreement.

27:6.4 (303.2) These Paradise philosophers teach by every possible method of instruction, including the higher graph technique of Havona and certain Paradise methods of communicating information. All of these higher techniques of imparting knowledge and conveying ideas are utterly beyond the comprehension capacity of even the most highly developed human mind. One hour's instruction on Paradise would be the equivalent of ten thousand years of the word-memory methods of Urantia. You cannot grasp such communication techniques, and there is simply nothing in mortal experience with which they may be compared, nothing to which they can be likened.

27:6.5 (303.3) The masters of philosophy take supreme pleasure in imparting their interpretation of the universe of universes to those beings who have ascended from the worlds of space. And while philosophy can never be as settled in its conclusions as the facts of knowledge and the truths of experience, yet, when you have listened to these primary supernaphim discourse upon the unsolved problems of eternity and the performances of the Absolutes, you will feel a certain and lasting satisfaction concerning these unmastered questions.

27:6.6 (303.4) These intellectual pursuits of Paradise are not broadcast; the philosophy of perfection is available only to those who are personally present. The encircling creations know of these teachings only from those who have passed through this experience, and who have subsequently carried this wisdom out to the universes of space.

7. GARBINIMO RENGĖJAI

Garbinimas yra visų sukurtų protingų būtybių aukščiausioji privilegija ir pirmoji pareiga. Garbinimas yra sąmoningas ir džiaugsmingas veiksmas pripažįstant ir įvertinant Kūrėjų artimų ir asmeninių ryšių su savo tvariniais tiesą ir faktą. Garbinimo kokybę nulemia tvarinio suvokimo gilumas; ir kada žinios apie Dievų begalinį charakterį vystosi, tada garbinimo veiksmas

7. CONDUCTORS OF WORSHIP

27:7.1 (303.5) Worship is the highest privilege and the first duty of all created intelligences. Worship is the conscious and joyous act of recognizing and acknowledging the truth and fact of the intimate and personal relationships of the Creators with their creatures. The quality of worship is determined by the depth of creature perception; and as the knowledge of the infinite character of

tampa vis labiau visaapimantis, kol galiausiai jis pasiekia aukščiausio patirtinio pasitenkinimo ir pačio nuostabiausio malonumo, kuris yra žinomas sukurtoms būtybėms, šlovę.

Nors Rojaus Sala turi tam tikras garbinimo vietas, bet labiau panašu, kad ji visa yra milžiniška dieviškosios tarnystės šventoji vieta. Garbinimas yra pirmoji ir viešpataujanti aistra visų tų, kurie užkopia ant jo palaimingų krantų—tų būtybių, kurios sužinojo apie Dievą užtektinai, kad pasiektų jo buvimą, spontaniškas jausmų kunkuliavimas. Žiedas po žiedo, per Havonos kelionę į vidų, garbinimas yra auganti aistra tol, kol Rojuje tampa būtina jo išraišką reguliuoti ir kitaip kontroliuoti.

Periodiški, spontaniški, grupiniai, ir kitokie ypatingi aukščiausiojo garbinimo ir dvasinio šlovinimo proveržiai, patiriami Rojuje, vyksta vadovaujant pirminių supernafimų specialiam korpusui. Vadovaujant šitiems garbinimo vadovams, tokia gili pagarba pasiekia tvarinio aukščiausiojo pasitenkinimo tikslą ir pakyla į didingos saviraiškos ir asmeninio džiugesio aukščiausiosios tobulybės aukštumas. Visi pirminiai supernafimai trokšta būti garbinimo vadovais; o visi kylantieji tvariniai amžinai norėtų pasilikti garbinimo būsenoje, jeigu užduočių vadovai šitų susibūrimų periodiškai nepaleistų. Bet nė vienos pakilusios būtybės niekada nėra prašoma įžengti į amžinosios tarnystės paskyrimą tol, kol ji garbindama nepasiekia visiško pasitenkinimo.

Būtent tai ir yra garbinimo vadovų užduotis, išmokyti pakilusius tvarinius garbinti taip, kad jie būtų įgalinti šitą pasitenkinimą gauti iš saviraiškos ir tuo pačiu metu sugebėti sutelkti dėmesį į Rojaus režimo esminę veiklą. Be garbinimo metodo pagerinimo vidutiniam mirtingajam, kuris pasiekia Rojų, prireiktų šimtų metų, kad jis visiškai ir patenkinamai išreikštų savo protoingą pritarimo ir pakilusiojo dėkingumo emocijas. Garbinimo vadovai atveria naujus ir iki tol nežinomus išraiškos horizontus taip, kad šitie nuostabūs erdvės įsčių vaikai ir laiko kankiniai sugebėtų per daug trumpesnę laiką garbindami patirti visišką pasitenkinimą.

Ištisos visatos visų būtybių visi sugebėjimai, kurie gali suintensyvinti ir išaukštinti saviraiškos galimybes ir dėkingumo perteikimą, visu didžiausiu jų pajėgumu yra panaudojami garbinant Rojaus Dievybes. *Garbinimas yra didžiausias Rojaus egzistencijos džiaugsmas*; tai yra Rojaus atgaivinantis poilsis. Ką poilsis padaro jūsų pavargusiam protui žemėje, tą garbinimas padarys jūsų išstobulintai sielai Rojuje. Garbinimo būdas Rojuje yra visiškai nesuvokiamas mirtingajam, bet jo dvasią jūs galite pradėti suvokti

the Gods progresses, the act of worship becomes increasingly all-encompassing until it eventually attains the glory of the highest experiential delight and the most exquisite pleasure known to created beings.

27:7.2 (303.6) While the Isle of Paradise contains certain places of worship, it is more nearly one vast sanctuary of divine service. Worship is the first and dominant passion of all who climb to its blissful shores — the spontaneous ebullition of the beings who have learned enough of God to attain his presence. Circle by circle, during the inward journey through Havona, worship is a growing passion until on Paradise it becomes necessary to direct and otherwise control its expression.

27:7.3 (304.1) The periodic, spontaneous, group, and other special outbursts of supreme adoration and spiritual praise enjoyed on Paradise are conducted under the leadership of a special corps of primary supernaphim. Under the direction of these conductors of worship, such homage achieves the creature goal of supreme pleasure and attains the heights of the perfection of sublime self-expression and personal enjoyment. All primary supernaphim crave to be conductors of worship; and all ascendant beings would enjoy forever remaining in the attitude of worship did not the chiefs of assignment periodically disperse these assemblages. But no ascendant being is ever required to enter upon the assignments of eternal service until he has attained full satisfaction in worship.

27:7.4 (304.2) It is the task of the conductors of worship so to teach the ascendant creatures how to worship that they may be enabled to gain this satisfaction of self-expression and at the same time be able to give attention to the essential activities of the Paradise regime. Without improvement in the technique of worship it would require hundreds of years for the average mortal who reaches Paradise to give full and satisfactory expression to his emotions of intelligent appreciation and ascendant gratitude. The conductors of worship open up new and hitherto unknown avenues of expression so that these wonderful children of the womb of space and the travail of time are enabled to gain the full satisfactions of worship in much less time.

27:7.5 (304.3) All the arts of all the beings of the entire universe which are capable of intensifying and exalting the abilities of self-expression and the conveyance of appreciation, are employed to their highest capacity in the worship of the Paradise Deities. *Worship is the highest joy of Paradise existence*; it is the refreshing play of Paradise. What play does for your jaded minds on earth, worship will do for your perfected souls on Paradise. The mode of worship on Paradise is utterly beyond mortal comprehension, but the spirit

net čia žemai Urantijoje, nes Dievų dvasios net dabar gyvena jūsų viduje, plevena virš jūsų, ir įkvepia jus tikrajam garbinimui.

Rojuje garbinimui yra paskirta laikas ir vietos, bet jų nėra tiek, kad sutalpintų patirtinio kilimo į amžinąją Salą nuostabių būtybių augančios išminties ir besiplečiančio dieviškumo suvokimo dvasinių emocijų amžinai didėjančią išsiliėjimą. Nuo Grandfandos laikų supernafimai iš tiesų niekada negalėjo pilnai sutalpinti garbinimo dvasios Rojuje. Visada iš tikrųjų yra garbinimo būsenos perteklius, kada ji pamatuojama prieš garbinimą. Ir tai yra dėl to, kad asmenybės, nuo kurių neatskiriamas tobulumas, niekada negali iki galo suvokti dvasinių emocijų milžiniškų reakcijų, kurias rodo būtybės, kurios palaipsniui ir sunkiu darbu sau kelią viršun į Rojus šlovę prasiskynė iš laiko ir erdvės žemesniųjų pasaulių dvasinės tamsybės gilumų. Kada tokie angelai ir laiko mirtingieji pasiekia Rojus Jėgų akivaizdą, tada prasiveržia per amžius sukaupytų emocijų išraiška, toks reginys, kuris Rojus angelus apstulbina, o Rojus Dievybėms sukelia dieviškojo pasitenkinimo didžiausią džiaugsmą.

Kartais visas Rojus būna apsemtas viešpatuojančio dvasinės ir garbinančios išraiškos potvynio. Dažnai garbinimo vadovai negali kontroliuoti tokių reiškinių tol, kol pasirodo Dievybės buveinės šviesos trigubas bangavimas, liudijantis, jog Dievų dieviškoji širdis yra iki galo ir visiškai patenkinta Rojus gyventojų, tobulų šlovės piliečių ir pakilusiųjų laiko tvarinių, nuoširdžiu garbinimu. Koks metodo triumfas! Koks Dievų amžinojo plano ir tikslo išsipildymas, kad išmintinga tvarinio vaiko meilė Tėvo Kūrėjo begalinei meilei suteiktų visišką pasitenkinimą!

Pasiekus aukščiausiąjį garbinimo pilnatvės pasitenkinimą, jūs esate kvalifikuotas tam, kad būtumėte priimtas į Užbaigtumo Korpusą. Pakilusiojo karjera yra beveik užbaigta, ir ruošiamasi švęsti septintąjį jubiliejų. Pirmasis jubiliejus pažymėjo mirtingojo susitarimą su Minties Derintoju, kada tikslas išlikti po mirties buvo patvirtintas; antrasis jubiliejus buvo atsibudimas morontiniame gyvenime; trečiasis jubiliejus buvo susiliejimas su Minties Derintoju; ketvirtasis jubiliejus buvo atsibudimas Havonoje; penktasis jubiliejus pažymėjo Tėvo suradimą; ir šeštasis jubiliejus buvo ta proga, kada Rojuje buvo atsibusta iš baigiamojo perėjimo laiko miego. Septintasis jubiliejus pažymi patekimą į mirtingųjų užbaigtųjų korpusą ir amžinybės tarnystės pradžią. Dvasios realizavimo septintoji pakopa, kurią pasieks užbaigtasis, galbūt pažymės pirmojo iš amžinybės jubiliejų šventimą.

of it you can begin to appreciate even down here on Urantia, for the spirits of the Gods even now indwell you, hover over you, and inspire you to true worship.

27:7.6 (304.4) There are appointed times and places for worship on Paradise, but these are not adequate to accommodate the ever-increasing overflow of the spiritual emotions of the growing intelligence and expanding divinity recognition of the brilliant beings of experiential ascension to the eternal Isle. Never since the times of Grandfanda have the supernaphim been able fully to accommodate the spirit of worship on Paradise. Always is there an excess of worshipfulness as gauged by the preparation therefor. And this is because personalities of inherent perfection never can fully appreciate the tremendous reactions of the spiritual emotions of beings who have slowly and laboriously made their way upward to Paradise glory from the depths of the spiritual darkness of the lower worlds of time and space. When such angels and mortals of time attain the presence of the Powers of Paradise, there occurs the expression of the accumulated emotions of the ages, a spectacle astounding to the angels of Paradise and productive of the supreme joy of divine satisfaction in the Paradise Deities.

27:7.7 (304.5) Sometimes all Paradise becomes engulfed in a dominating tide of spiritual and worshipful expression. Often the conductors of worship cannot control such phenomena until the appearance of the threefold fluctuation of the light of the Deity abode, signifying that the divine heart of the Gods has been fully and completely satisfied by the sincere worship of the residents of Paradise, the perfect citizens of glory and the ascendant creatures of time. What a triumph of technique! What a fruition of the eternal plan and purpose of the Gods that the intelligent love of the creature child should give full satisfaction to the infinite love of the Creator Father!

27:7.8 (305.1) After the attainment of the supreme satisfaction of the fullness of worship, you are qualified for admission to the Corps of the Finality. The ascendant career is well-nigh finished, and the seventh jubilee prepares for celebration. The first jubilee marked the mortal agreement with the Thought Adjuster when the purpose to survive was sealed; the second was the awakening in the morontia life; the third was the fusion with the Thought Adjuster; the fourth was the awakening in Havona; the fifth celebrated the finding of the Universal Father; and the sixth jubilee was the occasion of the Paradise awakening from the final transit slumber of time. The seventh jubilee marks entrance into the mortal finaliter corps and the beginning of the eternity service. The attainment of the seventh stage of spirit realization by a finaliter will probably signalize the celebration of the first of the jubilees of eternity.

Ir šitaip baigiasi pasakojimas apie Rojaus supernafimus, aukščiausiąją kategoriją iš visų tarnaujančiųjų dvasių, apie tas būtybes, kurios kaip visuotinė klasė, jus lydi visą laiką iš jūsų kilmės pasaulio tol, kol pagaliau jūs atsisveikinate su garbinimo vadovais, kada duodate Trejybės amžinybės priesaiką ir esate įtraukiami į Mirtingųjų Užbaigtumo Korpusą.

Rojaus Trejybės begalinė tarnystė netrukus prasidės; ir dabar užbaigtasis akis į akį susiduria su Dievo Galutiniojo iššūkiu.

[Pateikta Išminties Tobulintojo iš Uversos.]

27:7.9 (305.2) And thus ends the story of the Paradise supernaphim, the highest order of all the ministering spirits, those beings who, as a universal class, ever attend you from the world of your origin until you are finally bidden farewell by the conductors of worship as you take the Trinity oath of eternity and are mustered into the Mortal Corps of the Finality.

27:7.10 (305.3) The endless service of the Paradise Trinity is about to begin; and now the finaliter is face to face with the challenge of God the Ultimate.

27:7.11 (305.4) [Presented by a Perfector of Wisdom from Uversa.]

28 Dokumentas. Supervisatų tarnaujančiosios tarnaujančiosios. dvasios

⇐ 027

URANTIJOS KNYGA

029 ⇐

I DALIS. CENTRINĖ VISATA IR SUPERVISATOS

28 DOKUMENTAS. SUPERVISATŲ TARNAUJANČIOSIOS TARNAUJANČIOSIOS DVASIOS

Skyrius

ĮVADAS

1. Tertiāfimai
2. Omniafimai
3. Sekonafimai
4. Pirminiai Sekonafimai
5. Antriniai Sekonafimai
6. Tretiniai Sekonafimai
7. Sekonafimų Tarnystė

ĮVADAS

KAIP supernafimai yra centrinės visatos angeliškosios gausybės, o serafimai yra vietinės visatos angeliškosios gausybės, taip iš tiesų sekonafimai yra supervisatų tarnaujančiosios dvasios. Tačiau dieviškumo laipsniu ir aukštybės potencialu šitie Atspindinčiųjų Dvasių vaikai yra daug labiau panašūs į supernafimus ir serafimus. Jie superkūriniuose tarnauja nevieni, o jų neapreiktų partnerių remiamos transakcijos yra tiek gausios, tiek intriguojančios.

Taip, kaip pateikiama šituose pasakojimuose, supervisatų tarnaujančiosios dvasios apima tokias tris kategorijas:

1. Sekonafimus.
2. Tertiāfimus.
3. Omniafimus.

Kadangi pastarosios dvi kategorijos nėra taip tiesiogiai susijusios su mirtingojo žengimo pirmyn kilančiąja schema, tai jos bus trumpai aptartos

PAPER 28 MINISTERING SPIRITS OF THE SUPERUNIVERSES SECTIONS

Introduction

1. The Tertiaphim
2. The Omniaphim
3. The Seconaphim
4. The Primary Seconaphim
5. The Secondary Seconaphim
6. The Tertiary Seconaphim
7. Ministry of the Seconaphim

INTRODUCTION

28:0.1 (306.1) AS THE supernaphim are the angelic hosts of the central universe and the seraphim of the local universes, so are the seconaphim the ministering spirits of the superuniverses. In degree of divinity and in potential of supremacy, however, these children of the Reflective Spirits are much more like supernaphim than seraphim. They serve not alone in the supercreations, and both numerous and intriguing are the transactions sponsored by their unrevealed associates.

28:0.2 (306.2) As presented in these narratives, the ministering spirits of the superuniverses embrace the following three orders:

28:0.3 (306.3) 1. The Seconaphim.

28:0.4 (306.4) 2. The Tertiaphim.

28:0.5 (306.5) 3. The Omniaphim.

28:0.6 (306.6) Since the latter two orders are not so directly concerned with the ascendant scheme of mortal progression, they will be briefly discussed

prieš platesnę sekonafimų analizę. Formaliai, nei tertiafimai, nei omniafimai nėra *supervisatų* tarnaujančiosios dvasios, nors ir vienos, ir kitos tarnauja kaip dvasiniai tarnai šitose sferose.

1. TERTIAFIMAI

Šitie aukštieji angelai yra registruoti supervisatų būstinėse, ir nepaisant tarnystės vietiniuose kūriniuose, yra techniškai šitų supervisatų sostinių gyventojai tik tiek, kad jie nėra vietiniai gyventojai vietinėse visatose. Tertiafimai yra Begalinės Dvasios vaikai, ir yra įsmeninami Rojuje grupėmis po vieną tūkstantį. Šitos dieviškojo originalumo ir beveik aukščiausiojo visapusiškumo dangiškosios būtybės yra Begalinės Dvasios dovana Dievo Sūnams Kūrėjams.

Kada Sūnus Mykolas yra atitraukiamas iš Rojaus tėvų režimo ir parengiamas tam, kad išvyktų į erdvės visatos užduotį, tada Begalinė Dvasia sukuria tokią grupę, kurią sudaro vienas tūkstantis šitų kompanionų dvasių. Ir šitie didingi tertiafimai lydi šitą Sūnų Kūrėją, kada jis pradeda visatos organizavimo užduotį.

Per visus ankstyvuosius visatos kūrimo laikus, šitas vienas tūkstantis tertiafimų yra Sūnaus Kūrėjo vienintelis asmeninis personalas. Per šituos visatos surinkimo ir kitokių astronominių manipuliacijų sukrečiančius amžius jie įgauna milžinišką patyrimą kaip Sūnaus padėjėjai. Šalia Sūnaus Kūrėjo jie tarnauja iki tos dienos, kada būna įsmeninama Ryškioji ir Ryto Žvaigždė, vietinės visatos pirmagimis. Po šito yra pateikiamas ir priimamas tertiafimų formalus atsistatydinimas. Ir atsiradus vietinės angeliškosios gyvybės pirminėms kategorijoms, jie iš aktyvios tarnystės šitoje vietinėje visatoje pasitraukia ir tampa ryšio tarnais tarp Sūnaus Kūrėjo, kuriam jie buvo anksčiau paskirti, ir konkrečios supervisatos Dienų Senujų.

2. OMNIAFIMAI

Omniafimus sukuria Begalinė Dvasia drauge su Septyniais Aukščiausiais Vykdytojais, ir jie yra šitų pačių Aukščiausųjų Vykdytojų išimtiniai tarnai ir žinianešiai. Omniafimai turi paskyrimą didžiojoje visatoje, o jų korpuso būstinė Orvontone yra Uversos šiaurinėse dalyse, kur jie gyvena kaip speciali paslaugumo kolonija. Jie nėra registruoti Uversoje, taip pat jie nėra paskirti ir mūsų administracijai. Lygiai taip jie nėra tiesiogiai susiję ir su mirtingojo žengimo į priekį kilimo planu.

prior to the more extended consideration of seconaphim. Technically, neither tertiphim nor omniaphim are ministering spirits of the superuniverses, though both serve as spirit ministers in these domains.

1. THE TERTIAPHIM

28:1.1 (306.4) These high angels are of record on the superuniverse headquarters, and despite service in the local creations, technically they are residents of these superuniverse capitals inasmuch as they are not native to the local universes. Tertiaphim are children of the Infinite Spirit and are personalized on Paradise in groups of one thousand. These supernal beings of divine originality and near-supreme versatility are the gift of the Infinite Spirit to the Creator Sons of God.

28:1.2 (306.5) When a Michael Son is detached from the parental regime of Paradise and is made ready to go forth on the universe adventure of space, the Infinite Spirit is delivered of a group of one thousand of these companion spirits. And these majestic tertiaphim accompany this Creator Son when he embarks upon the adventure of universe organization.

28:1.3 (306.6) Throughout the early times of universe building, these one thousand tertiaphim are the only personal staff of a Creator Son. They acquire a mighty experience as Son assistants during these stirring ages of universe assembling and other astronomical manipulations. They serve by the side of the Creator Son until the day of the personalization of the Bright and Morning Star, the first-born of a local universe. Thereupon the formal resignations of the tertiaphim are tendered and accepted. And with the appearance of the initial orders of native angelic life, they retire from active service in the local universe and become the liaison ministers between the Creator Son of former attachment and the Ancients of Days of the superuniverse concerned.

2. THE OMNIAPHIM

28:2.1 (307.1) Omniaphim are created by the Infinite Spirit in liaison with the Seven Supreme Executives, and they are the exclusive servants and messengers of these same Supreme Executives. Omniaphim are of grand universe assignment, and in Orvonton their corps maintains headquarters in the northerly parts of Uversa, where they reside as a special courtesy colony. They are not of registry on Uversa, nor are they attached to our administration. Neither are they directly concerned with the ascendant scheme of

Omniafimai yra visiškai užimti supervisatų stebėjimu iš aukščiau, patenkindami administracinio koordinavimo interesus Septynių Aukščiausųjų Vykdytojų požiūriu. Mūsų omniafimų kolonija Uversoje instrukcijas gauna iš Orvontono Aukščiausiojo Vykdytojo ir atsiskaito tikrai jam, kuris yra septintojoje bendro vykdymo sferoje Rojaus palydovų išoriniame žiede.

3. SEKONAFIMAI

Sekorafines gausybes sukuria septynios Atspindinčiosios Dvasios, paskirtos kiekvienos supervisatos būstinei. Egzistuoja konkretus į Rojų reaguojantis metodas, susietas su šitų angelų sukūrimu gupėmis po septynis. Visada kiekviename septynetuke yra vienas pirminis, trys antriniai, ir trys tretiniai sekonafimai; visada jie yra įsameninami tiksliai tokia proporcija. Kada būna sukuriami septyni tokie sekonafimai, tada vienas, pirminis, būna paskiriamas į Dienų Senujų tarnystę. Tie trys antriniai angelai yra susiejami su administratorių, kilusių Rojuje, trimis grupėmis supervisatoje: Dieviškaisiais Patarėjais, Išminties Tobulintojais, ir Visuotiniais Cenzoriais. Tie trys tretiniai angelai yra priskiriami prie supervisatų valdovų pakylusiųjų sutrejbintų pagalbininkų: Galingųjų Žinianešių, Tų Aukštųjų Valdžioje, ir Tų be Vardo ir Skaičiaus.

Šitie supervisatų sekonafimai yra Atspindinčiųjų Dvasių palikuonys, ir dėl to atspindėjimas yra neatskiriamas nuo jų prigimties. Jie atspindinčiai reaguoja į viską, kas yra kiekvieno tvarinio, kilusio iš Trečiojo Šaltinio ir Centro ir iš Rojaus Sūnų Kūrėjų, kiekvienoje fazėje, bet jie neatspindi tų būtybių ir esybių, asmenių ir kitokių, kilusių vien tikrai iš Pirmojo Šaltinio ir Centro. Mes turime daug įrodymų apie Begalinės Dvasios visuotinės intelekto grandinės realybę, bet net jeigu ir neturėtume kitų įrodymų, tai sekonafimų atspindinčiųjų veiksmų užtektų tam, kad būtų pademonstruota Bendrai Veikiančiojo begalinio proto visuotinio buvimo tikrovė.

4. PIRMINIAI SEKONAFIMAI

Pirminiai sekonafimai, paskirtieji Dienų Seniesiems, yra gyvieji veidrodžiai šitų trivienių valdovų tarnystėje. Pamąstykite, ką reiškia supervisatos mastu sugebėti pasisukti, kaip iš tiesų ir yra, į gyvą veidrodį ir jame pamatyti ir jų dėka išgirsti kokius nors kitos būtybės atsakymus už tūkstančio ar šimto tūkstančių šviesmečių

mortal progression.

28:2.2 (307.2) The omniaphim are wholly occupied with the oversight of the superuniverses in the interests of administrative co-ordination from the viewpoint of the Seven Supreme Executives. Our colony of omniaphim on Uversa receives instructions from, and makes reports to, only the Supreme Executive of Orvonton, situated on conjoint executive sphere number seven in the outer ring of Paradise satellites.

3. THE SECONAPHIM

28:3.1 (307.3) The secoraphic hosts are produced by the seven Reflective Spirits assigned to the headquarters of each superuniverse. There is a definite Paradise-responsive technique associated with the creation of these angels in groups of seven. In each seven there are always one primary, three secondary, and three tertiary seconaphim; they always personalize in this exact proportion. When seven such seconaphim are created, one, the primary, becomes attached to the service of the Ancients of Days. The three secondary angels are associated with three groups of Paradise-origin administrators in the supergovernments: the Divine Counselors, the Perfectors of Wisdom, and the Universal Censors. The three tertiary angels are attached to the ascendant trinitized associates of the superuniverse rulers: the Mighty Messengers, Those High in Authority, and Those without Name and Number.

28:3.2 (307.4) These seconaphim of the superuniverses are the offspring of the Reflective Spirits, and therefore reflectivity is inherent in their nature. They are reflectively responsive to all of each phase of every creature of origin in the Third Source and Center and the Paradise Creator Sons, but they are not directly reflective of the beings and entities, personal or otherwise, of sole origin in the First Source and Center. We possess many evidences of the actuality of the universal intelligence circuits of the Infinite Spirit, but even if we had no other proof, the reflective performances of the seconaphim would be quite sufficient to demonstrate the reality of the universal presence of the infinite mind of the Conjoint Actor.

4. THE PRIMARY SECONAPHIM

28:4.1 (307.5) The primary seconaphim, of assignment to the Ancients of Days, are living mirrors in the service of these triune rulers. Think what it means in the economy of a superuniverse to be able to turn, as it were, to a living mirror and therein to see and therewith to hear the certain responses of another being a thousand or a

nuotolio, ir viską padaryti akimirksniu ir neklystamai. Visatų vadovavimui dokumentai yra esminiai, programų transliacijos yra naudingos, Atsiskyrusiojo ar kitokio žinianešio darbas yra labai naudingas, bet Dienų Senieji iš savo tarpinės padėties tarp apgyvendintų pasaulių ir Rojaus—tarp žmogaus ir Dievo—gali akimirksniu žvelgti abiemis kryptimis, girdėti abiemis kryptimis, ir *žinoti* abiemis kryptimis.

Šitą sugebėjimą—tarsi, girdėti ir matyti viską—supervisatose gali tobulai įgyvendinti tik tai Dienų Senieji, ir tik tai savo atitinkamuose būstiniuose pasauliuose. Net ir ten yra sutinkami apribojimai: Iš Uversos, toks bendravimas yra apribotas Orvontono pasauliais ir visatomis, ir nors jis neveikia tarp supervisatų, bet šitas pats atspindėjimo metodas kiekvienai iš jų suteikia glaudų ryšį su centrine visata ir su Rojumi. Šitos septynios supervyriausybės, nors individualiai yra atskirtos, bet šitokiu būdu tobulai atspindi kompetencijos sferą aukštai ir visiškai supranta, o taip pat tobulai žino, poreikius apačioje.

Nustatyta, jog pirminiai sekonafimai pagal savo įgimtą būdą linksta į septynis tarnystės tipus, ir visiškai dera, jog šitos kategorijos pirmoji serija būtų apdovanota taip, kad natūraliai Dvasios protą aiškintų Dienų Seniesiems:

1. *Bendrai Veikiančiojo Balsas*. Kiekvienoje supervisatoje kiekvienas pirmasis supernafimas ir tos kategorijos kiekvienas septintasis sukurtas vėliau rodo aukšto lygio prisitaikymą prie to, kad Begalinės Dvasios protą suprastų ir paaiškintų Dienų Seniesiems ir jų partneriams supervyriausybėse. Supervisatų būstinėse tai turi didžiulės vertės, nes, ne taip, kaip vietiniai kūriniai su savo Dieviškaisiais Tarnais, supervyriausybės būstinė Begalinės Dvasios specializuoto įsmeninimo neturi. Dėl to šitie sekorafiniai balsai arčiausia priartėja prie to, kad būtų Trečiojo Šaltinio ir Centro asmeniniai atstovai tokioje sostinės sferoje. Tas tiesa, ten yra septynios Atspindinčiosios Dvasios, bet šitos sekorafinių gausybių motinos ne taip tiksliai ir automatiškai atspindi Bendrai Veikiantįjį, kaip Septynias Pagrindines Dvasias.

2. *Septynių Pagrindinių Dvasių Balsas*. Antrasis pirminis sekonafimas ir po šito sukurtas kiekvienas septintasis turi polinkį tam, kad pavaizduotų Septynių Pagrindinių Dvasių kolektyvinę prigimtį ir reakcijas. Nors kiekvienai Pagrindinei Dvasiai supervisatos sostinėje jau atstovauja kuri nors viena, paskirta iš septynių Atspindinčiųjų Dvasių, bet toks atstovavimas yra individualus, ne kolektyvinis. Kolektyviai jos būna tik tai atspindėjimu; dėl to iš tiesų Pagrindinės Dvasios sveikina šitų labai asmenių angelų,

hundred thousand light-years distant and to do all this instantly and unerringly. Records are essential to the conduct of the universes, broadcasts are serviceable, the work of the Solitary and other messengers is very helpful, but the Ancients of Days from their position midway between the inhabited worlds and Paradise — between man and God — can instantly look both ways, hear both ways, and *know* both ways.

28:4.2 (308.1) This ability — to hear and see, as it were, all things — can be perfectly realized in the superuniverses only by the Ancients of Days and only on their respective headquarters worlds. Even there limits are encountered: From Uversa, such communication is limited to the worlds and universes of Orvonton, and while inoperative between the superuniverses, this same reflective technique keeps each one of them in close touch with the central universe and with Paradise. The seven supergovernments, though individually segregated, are thus perfectly reflective of the authority above and are wholly sympathetic, as well as perfectly conversant, with the needs below.

28:4.3 (308.2) The primary seconaphim are found to incline by inherent nature towards seven types of service, and it is befitting that the first serials of this order should be so endowed as inherently to interpret the mind of the Spirit to the Ancients of Days:

28:4.4 (308.3) 1. *The Voice of the Conjoint Actor*. In each superuniverse the first primary seconaphim and every seventh one of that order subsequently created exhibit a high order of adaptability for understanding and interpreting the mind of the Infinite Spirit to the Ancients of Days and their associates in the supergovernments. This is of great value on the headquarters of the superuniverses, for, unlike the local creations with their Divine Ministers, the seat of a supergovernment does not have a specialized personalization of the Infinite Spirit. Hence these secoraphic voices come the nearest to being the personal representatives of the Third Source and Center on such a capital sphere. True, the seven Reflective Spirits are there, but these mothers of the secoraphic hosts are less truly and automatically reflective of the Conjoint Actor than of the Seven Master Spirits.

28:4.5 (308.4) 2. *The Voice of the Seven Master Spirits*. The second primary seconaphim and every seventh one thereafter created incline towards portraying the collective natures and reactions of the Seven Master Spirits. Though each Master Spirit is already represented on a superuniverse capital by some one of the seven Reflective Spirits of assignment, such representation is individual, not collective. Collectively, they are only reflectively present; therefore do the Master Spirits welcome the

antrosios serijos pirminių sekonafimų, kurie yra tokie kompetentingi, kad joms atstovautų Dienų Senųjų akivaizdoje, tarnystę.

3. *Sūnų Kūrėjų Balsas*. Begalinė Dvasia galbūt turėjo turėti kažką bendro su Mykolo kategorijos Rojaus Sūnų sukūrimu arba mokymu, nes trečiasis pirminis sekonafimas ir kiekvienas septintasis po jo sukurtas turi nuostabią dovaną, atspindinčią šitų Sūnų Kūrėjų protą. Jeigu Dienų Senieji norėtų sužinoti—realiai sužinoti—Nebadono Mykolo požiūrį svarstomo reikalo atžvilgiu, tai jiems nereikia susisiekti su juo erdvės linijomis; jiems tereikia susisiekti su Nebadono Balsų Vadovu, kuris, paprašius, pateiks Mykolo registruojantį sekonafimą; ir toje vietoje ir tuo metu Dienų Senieji suvoks Nebadono Sūnaus Šeiminko balsą.

Jokia kita sūnystės kategorija nėra šitaip “atspindima,” ir jokia kita angelų kategorija šitaip veikti negali. Mes ne iki galo suprantame tiesiog kaip gi tai yra įvykdoma, ir aš labai abejoju, kad ir patys Sūnūs Kūrėjai tą iki galo supranta. Bet mes tikrai žinome, kad tai veikia, ir mes taip pat žinome, kad tai veikia deramai ir be sutrikimų, kadangi per visą Uversos istoriją sekorafiniai balsai savo veikloje niekada nesuklydo.

Jūs čia pradate kai ką matyti iš to būdo, kuriuo dieviškumas apgaubia laiko erdvę ir įsisavina erdvės laiką. Jums čia yra suteikiamas vienas iš pirmųjų kartų trumpai žvilgtelėti į amžinybės ciklo metodą, šią akimirką pasklindantį tam, kad padėtų laiko vaikams jų užduotyje įveikti sunkias erdvės kliūtis. Ir šitie reiškiniai veikia papildomai prie nustatyto Atspindinčiųjų Dvasių metodo visatose.

Nors akivaizdžiai neturintys Pagrindinių Dvasių, esančių aukščiau, ir Sūnų Kūrėjų, esančių žemiau, asmeninio buvimo, bet Dienų Senieji turi sau pavaldžias gyvas būtybes, suderintas su kosminiais atspindinčiojo tobulumo ir galutiniojo tikslumo mechanizmais, kurių dėka jie patiria atspindimą buvimą visų tų išaukštintų būtybių, kurių asmeninio buvimo jiems nebuvo suteikta. Šitų priemonių dėka ir šitomis priemonėmis, ir kitų priemonių dėka ir kitomis priemonėmis, kurios jums nėra žinomos, Dievas potencialiai būna supervalatų būstinėse.

Dienų Senieji tobulai apskaičiuoja Tėvo valią sulygindami Dvasios akimirksniu atskriejusį balsą iš viršaus ir Mykolo akimirksniu atskriejusį balsą iš apačios. Šitokiu būdu jie iš tiesų gali būti neklystamai tikri nustatydami Tėvo valią vietinių visatų administravimo reikalų atžvilgiu. Bet tam, kad padarytų išvadą apie vieno iš šių Dievų valią, remdamiesi žiniomis iš kitų dviejų, šie trys Dienų Senieji turi veikti drauge; dviese šio atsakymo

services of these highly personal angels, the second serials of the primary seconaphim, who are so competent to represent them before the Ancients of Days.

28:4.6 (308.5) 3. *The Voice of the Creator Sons*. The Infinite Spirit must have had something to do with the creation or training of the Paradise Sons of the order of Michael, for the third primary seconaphim and every seventh serial thereafter possess the remarkable gift of being reflective of the minds of these Creator Sons. If the Ancients of Days would like to know — really know — the attitude of Michael of Nebadon regarding some matter under consideration, they do not have to call him on the lines of space; they need only call for the Chief of Nebadon Voices, who, upon request, will present the Michael seconaphim of record; and right then and there the Ancients of Days will perceive the voice of the Master Son of Nebadon.

28:4.7 (309.1) No other order of sonship is thus “reflectible,” and no other order of angel can thus function. We do not fully understand just how this is accomplished, and I doubt very much that the Creator Sons themselves fully understand it. But of a certainty we know it works, and that it unfailingly works acceptably we also know, for in all the history of Uversa the secoraphic voices have never erred in their presentations.

28:4.8 (309.2) You are here beginning to see something of the manner in which divinity encompasses the space of time and masters the time of space. You are here obtaining one of your first fleeting glimpses of the technique of the eternity cycle, divergent for the moment to assist the children of time in their tasks of mastering the difficult handicaps of space. And these phenomena are additional to the established universe technique of the Reflective Spirits.

28:4.9 (309.3) Though apparently deprived of the personal presence of the Master Spirits above and of the Creator Sons below, the Ancients of Days have at their command living beings attuned to cosmic mechanisms of reflective perfection and ultimate precision whereby they may enjoy the reflective presence of all those exalted beings whose personal presence is denied them. By and through these means, and others unknown to you, God is potentially present on the headquarters of the superuniverses.

28:4.10 (309.4) The Ancients of Days perfectly deduce the Father's will by equating the Spirit voice-flash from above and the Michael voice-flashes from below. Thus may they be unerringly certain in calculating the Father's will concerning the administrative affairs of the local universes. But to deduce the will of one of the Gods from a knowledge of the other two, the three Ancients of Days must act together; two would not be able to

gauti jie nesugebėtų. Ir dėl šitos priežasties, net jeigu nebūtų ir jokių kitų, supervisatams visada vadovauja trys Dienų Senieji, o ne vienas ar net ir ne du.

4. *Angeliškųjų Gausybių Balsas*. Ketvirtasis pirminis sekonafimas ir kiekvienas septintasis iš šios serijos pasirodo, jog yra angelai, ypatingai reaguojantys į visų kategorijų angelų, įskaitant supernafimus viršuje ir serafimus apačioje, jausmus. Šitokiu būdu bet kokio vadovaujančiojo arba prižiūrinčiojo angelo požiūrį galima nedelsiant apsvarstyti Dienų Senujų bet kurioje taryboje. Jūsų pasaulyje niekada nepraeina nė dienos, kad serafimų Urantijoje vadovas nebūtų priverstas sąmoningai suvokti atspindintį perdavimo reiškinį, jog su koku nors tikslu nebūtų į jį kreipiamasi iš Uversos; bet jeigu Atsiskyrusiojo Žinianešio iš anksto nebūna įspėtas, tai jis visiškai nieko nežino, ko yra ieškoma ir kaip tai yra surandama. Šitos tarnaujančiosios laiko dvasios nuolat suteikia nesąmoningą ir tikrai, dėl to, nešališką paliudijimą, apie tų begalinių reikalų padėtį, dėl kurių Dienų Seniesiems ir jų pagalbininkams teko atkreipti dėmesį ir suteikti patarimą.

5. *Programų Priėmėjai*. Yra speciali programų pranešimų klasė, kuriuos priima tiksliai šitie pirminiai sekonafimai. Nors jie nėra įprasti Uversos programų transliuotojai, bet jie dirba drauge su atspindinčiųjų balsų angelais turėdami tikslą Dienų Senujų atspindimajį vaizdą sinchronizuoti su tam tikrais aktualiais pranešimais, ateinančiais nustatytais visatos ryšio grandinėmis. Programų priėmėjai yra penktieji serijoje, penktieji pirminiai sekonafimai, kurie turi būti sukurti, o vėliau kiekvienas septintas.

6. *Transportinės Asmenybės*. Jos yra tie sekonafimai, kurie laiko piligrimus gabena iš supervisatų būstinių į Havonos išorinį žiedą. Jos yra supervisatų transporto korpusas, veikiantis į vidų, į Rojų, ir į išorę, į jų atitinkamų sektorių pasaulius. Šitą korpusą sudaro šeštasis pirminis sekonafimas ir kiekvienas septintas vėliau sukurtas.

7. *Rezervinis Korpusas*. Labai didelė sekonafimų grupė, septintieji iš pirminių serijos, yra laikomi rezerve šių sferų neapibūdintoms pareigoms ir labai skubioms nepaprastoms užduotims. Nebūdami labai smarkiai specializuoti, jie gali visiškai gerai atlikti savo įvairių bičiulių bet kurias pareigas, tačiau tokio specializuoto darbo imasi tiksliai nepaprastųjų situacijų atveju. Jų įprastos užduotys yra atlikti supervisatų tas bendrąsias pareigas, kurios nepatenka į specializuotų užduočių angelų diapazoną.

achieve the answer. And for this reason, even were there no others, the superuniverses are always presided over by three Ancients of Days, and not by one or even two.

28:4.11 (309.5)

4. *The Voice of the Angelic Hosts*. The fourth primary seconaphim and every seventh serial prove to be angels peculiarly responsive to the sentiments of all orders of angels, including the supernaphim above and the seraphim below. Thus the attitude of any commanding or supervising angel is immediately available for consideration at any council of the Ancients of Days. Never a day passes on your world that the chief of seraphim on Urantia is not made conscious of the phenomenon of reflective transference, of being drawn upon from Uversa for some purpose; but unless forewarned by a Solitary Messenger, she remains wholly ignorant of what is sought and of how it is secured. These ministering spirits of time are constantly furnishing this sort of unconscious and certainly, therefore, unprejudiced testimony concerning the endless array of matters engaging the attention and counsel of the Ancients of Days and their associates.

28:4.12 (309.6)

5. *Broadcast Receivers*. There is a special class of broadcast messages which are received only by these primary seconaphim. While they are not the regular broadcasters of Uversa, they work in liaison with the angels of the reflective voices for the purpose of synchronizing the reflective vision of the Ancients of Days with certain actual messages coming in over the established circuits of universe communication. Broadcast receivers are the fifth serials, the fifth primary seconaphim to be created and every seventh one thereafter.

28:4.13 (310.1)

6. *Transport Personalities*. These are the seconaphim who carry the pilgrims of time from the headquarters worlds of the superuniverses to the outer circle of Havona. They are the transport corps of the superuniverses, operating inward to Paradise and outward to the worlds of their respective sectors. This corps is composed of the sixth primary seconaphim and every seventh one subsequently created.

28:4.14 (310.2)

7. *The Reserve Corps*. A very large group of seconaphim, the seventh primary serials, are held in reserve for the unclassified duties and the emergency assignments of the realms. Not being highly specialized, they can function fairly well in any of the capacities of their diverse associates, but such specialized work is undertaken only in emergencies. Their usual tasks are the performance of those generalized duties of a superuniverse which do not fall within the scope of the angels of specific assignment.

5. ANTRINIAI SEKONAFIMAI

5. THE SECONDARY SECONAPHIM

Antrinės kategorijos sekonafimai yra ne mažiau atspindintys už savo pirminius bičiulius. Klasifikavimas į pirminius, antrinius, ir tretinius sekonafimus nereiškia statuso ar funkcijos skirtingumo sekonafimų atveju; tai tiesiog rodo veikimo būdo kategorijas. Savo veikloje visos trys grupės demonstruoja identiškas savybes.

Antrinių sekonafimų septyni atspindintieji tipai yra paskiriami į Dienų Senųjų lygiaverčių bičiulius, kilusių iš Trejybės, tarnystę šitaip:

Išminties Tobulintojams—Išminties Balsai, Filosofijos Sielos, ir Sielų Sąjungos.

Dieviškieiems Patarėjams—Patarimo Širdys, Egzistencijos Džiaugsmas, ir Tarnystės Pasitenkinimai.

Visuotiniams Cenzoriams—Dvasių Pastebėtojai.

Lygiai kaip ir pirminė kategorija, taip ir šita grupė yra sukuriama serijomis; tai yra, pirmasis gimęs buvo Išminties Balsas, o septintasis, gimęs po jo, buvo panašus, ir šitaip su šitų atspindinčiųjų angelų likusiais šešiais tipais.

1. *Išminties Balsas*. Kai kurie iš šitų sekonafimų palaiko nuolatinį ryšį su Rojaus gyvosiomis bibliotekomis, žinių saugotojais, priklausančiais pirminiams sekonafimams. Specializuotoje atspindėjimo tarnystėje Išminties Balsai yra visatų visatos suderintos išminties gyvi, dabartiniai, iki kraštų pripildyti, ir visiškai patikimi sukoncentravimai ir sutelkimai. Beveik begalinio informacijos kiekio, sklindančio supervisatų pagrindinėmis grandinėmis, atžvilgiu šitos nuostabios būtybės yra tokios atspindinčios ir atrenkančios, tokios jautrios, kad sugeba atskirti ir suvokti išminties esmę ir neklystamai perduoti šituos išmąstymų brangakmenius savo vyresnybei, Išminties Tobulintojams. Ir jie veikia taip, kad Išminties Tobulintojai ne tik girdi šitos išminties tuo metu pateikiamas ir pirmines išraiškas, bet taip pat ir atspindimai mato pačias tas būtybes, aukštos ir žemos kilmės, kurios ją ir išreiškė.

Yra užrašyta, „Jeigu kokiam nors žmogui stinga išminties, leiskite jam paklausti.“ Uversoje, kada būtina pasiekti išmintingus sprendimus supervisatos vadovavimo sudėtingų reikalų trikdančiose situacijose, kada turi pasirodyti tiek tobulumo išmintis, tiek praktiškumo išmintis, tada iš tikrųjų Išminties Tobulintojai pakviečia Išminties Balsų bateriją ir, jų kategorijos tobulo meistriškumo dėka, prote esančios ir sklindančios visatų visatos išminties šituos gyvus imtuvus nustato ir nukreipia taip, jog netrukus, iš šitų sekonafinių balsų, atsiranda dieviškumo srovė iš

28:5.1 (310.3) Seconaphim of the secondary order are no less reflective than their primary fellows. Being classed as primary, secondary, and tertiary does not indicate a differential of status or function in the case of seconaphim; it merely denotes orders of procedure. Identical qualities are exhibited by all three groups in their activities.

28:5.2 (310.4) The seven reflective types of secondary seconaphim are assigned to the services of the co-ordinate Trinity-origin associates of the Ancients of Days as follows:

28:5.3 (310.5) To the Perfectors of Wisdom — the Voices of Wisdom, the Souls of Philosophy, and the Unions of Souls.

28:5.4 (310.6) To the Divine Counselors — the Hearts of Counsel, the Joys of Existence, and the Satisfactions of Service.

28:5.5 (310.7) To the Universal Censors — the Discerners of Spirits.

28:5.6 (310.8) Like the primary order, this group is created serially; that is, the first-born was a Voice of Wisdom, and the seventh thereafter was similar, and so with the six other types of these reflective angels.

28:5.7 (310.9) 1. *The Voice of Wisdom*. Certain of these seconaphim are in perpetual liaison with the living libraries of Paradise, the custodians of knowledge belonging to the primary supernaphim. In specialized reflective service the Voices of Wisdom are living, current, replete, and thoroughly reliable concentrations and focalizations of the co-ordinated wisdom of the universe of universes. To the well-nigh infinite volume of information circulating on the master circuits of the superuniverses, these superb beings are so reflective and selective, so sensitive, as to be able to segregate and receive the essence of wisdom and unerringly to transmit these jewels of mentation to their superiors, the Perfectors of Wisdom. And they so function that the Perfectors of Wisdom not only hear the actual and original expressions of this wisdom but also reflectively see the very beings, of high or lowly origin, who gave voice to it.

28:5.8 (310.10) It is written, “If any man lack wisdom, let him ask.” On Uversa, when it becomes necessary to arrive at the decisions of wisdom in the perplexing situations of the complex affairs of the superuniverse government, when both the wisdom of perfection and of practicability must be forthcoming, then do the Perfectors of Wisdom summon a battery of the Voices of Wisdom and, by the consummate skill of their order, so attune and directionize these living receivers of the enminded and circulating wisdom of the universe of universes that presently, from these seconaphic voices, there ensues a stream of the wisdom of

visatos viršuje ir praktiškumo išminties potvynis iš aukščiausiųjų protų visatose žemai.

Jeigu iškyla neaiškumas dėl išminties šitų dviejų versijų suderinimo, tada nedelsiant kreipiamasi į Dieviškuosius Patarėjus, kurie tuoj pat nurodo tinkamą veikimo būdų suderinimą. Jeigu yra kokia nors abejonė dėl autentiškumo, susijusio su kuo nors, kas ateina iš tų sferų, kuriose maištas yra smarkiai išplitęs, tuomet kreipiamasi į Cenzorius, kurie, drauge su savo Dvasios Pastebėtojais, sugeba nedelsiant nurodyti tai, “kokio pobūdžio dvasia” sužadino šį patarėją. Šitaip iš tikrųjų amžių išmintis ir šio akimirksnio intelektas visą laiką būna su Dienų Senaisiais kaip atversta knyga prieš jų geranorišką žvilgsnį.

Jūs galite tikrai miglotai suvokti, ką visa tai reiškia tiems, kurie yra atsakingi už supervisatų vadovavimo įgyvendinimą. Šitų transakcijų didybė ir suvokiamumas visiškai pranoksta ribinį suvokimą. Kada jūs stovėsite, kaip aš daug kartų esu stovėjęs, išminties šventovės specialiose priėmimo salėse Uversoje ir matysite, kaip visa tai realiai veikia, tada visatų tarpplanetinių komunikacijų sudėtingumo tobulumas ir šio veikimo užtikrintumas jus sujaudins iki gilių pagarbos. Jūs pagerbsite dieviškąją išmintį ir gerumą tų Dievų, kurie planuoja ir ką suplanavo įgyvendina tokio nuostabaus metodo dėka. Ir šitie dalykai iš tikrųjų vyksta lygiai taip, kaip aš juos ir pavaizdavau.

2. Filosofijos Siela. Šitie nuostabūs mokytojai taip pat yra paskirti Išminties Tobulintojams ir, kada nebūna nurodyta kitaip, lieka sukoncentruotame sinchroniškume su filosofijos meistras Rojuje. Pamąstykite apie tai, jog prieinate prie didžiulio gyvo veidrodžio, kaip tai ir būtų realu, bet vietoje to, kad pamatytumėte savojo ribinio ir materialaus aš pavidalą, jūs pastebite dieviškumo išminties ir Rojaus filosofijos atspindį. O jeigu iškyla noras šitą tobulumo filosofiją “įkūnyti”, ją susilpninti tiek, kad ji taptų praktiška tam, jog būtų pritaikyta žemesniųjų pasaulių žemoms tautoms ir kad jie galėtų ją įsisavinti, tai šitie gyvieji veidrodžiai savo veidus turi tikrai pasukti žemyn tam, jog atspindėtų kito pasaulio arba visatos standartus ir poreikius.

Šitais pačiais metodais Išminties Tobulintojai iš tiesų adaptuoja sprendimus ir rekomendacijas konkrečių tautų ir pasaulių realiems poreikiams ir tikrajam statusui, ir visada jie veikia sutartinai su Dieviškaisiais Patarėjais ir Visuotiniais Cenzoriais. Bet šitų transakcijų didinga gausa pranoksta net ir mano sugebėjimą suvokti.

3 . Sielų Sąjunga. Išminties Tobulintojams

divinity from the universe above and a flood of the wisdom of practicality from the higher minds of the universes below.

28:5.9 (311.1) If confusion arises regarding the harmonization of these two versions of wisdom, immediate appeal is made to the Divine Counselors, who forthwith rule as to the proper combination of procedures. If there is any doubt as to the authenticity of something coming in from realms where rebellion has been rife, appeal is made to the Censors, who, with their Discerners of Spirits, are able to rule immediately as to “what manner of spirit” actuated the adviser. So are the wisdom of the ages and the intellect of the moment ever present with the Ancients of Days, like an open book before their beneficent gaze.

28:5.10 (311.2) You can just faintly comprehend what all this means to those who are responsible for the conduct of the superuniverse governments. The immensity and the comprehensiveness of these transactions are quite beyond finite conception. When you stand, as I repeatedly have, in the special receiving chambers of the temple of wisdom on Uversa and see all this in actual operation, you will be moved to adoration by the perfection of the complexity, and by the surety of the working, of the interplanetary communications of the universes. You will pay homage to the divine wisdom and goodness of the Gods, who plan and execute with such superb technique. And these things actually happen just as I have portrayed them.

28:5.11 (311.3) **2. The Soul of Philosophy.** These wonderful teachers are also attached to the Perfectioners of Wisdom and, when not otherwise directionized, remain in focal synchrony with the masters of philosophy on Paradise. Think of stepping up to a huge living mirror, as it were, but instead of beholding the likeness of your finite and material self, of perceiving a reflection of the wisdom of divinity and the philosophy of Paradise. And if it becomes desirable to “incarnate” this philosophy of perfection, so to dilute it as to make it practical of application to, and assimilation by, the lowly peoples of the lower worlds, these living mirrors have only to turn their faces downward to reflect the standards and needs of another world or universe.

28:5.12 (311.4) By these very techniques do the Perfectioners of Wisdom adapt decisions and recommendations to the real needs and actual status of the peoples and worlds under consideration, and always do they act in concert with the Divine Counselors and the Universal Censors. But the sublime repleteness of these transactions is beyond even my ability to comprehend.

28:5.13 (311.5) **3. The Union of Souls.** Completing the

paskirtą trivienį personalą užbaigia šitie idealų ir etinių ryšių statuso atspindėtojai. Iš visų visatos problemų, kurių sprendimui reikalinga panaudoti patyrimo ir prisitaikymo tobulą išmintį, nėra nė vienos svarbesnės už tas problemas, kurios kyla protingoms būtybėms palaikant tarpusavio ryšius ir bendraujant. Nesvarbu, ar tai būtų žmogiškieji bendravimai komercijoje ir prekyboje, draugystėje ir santuokoje, ar angeliškųjų gausybių ryšiai, vis vien atsiranda nedidelė trintis, mažesni nesusipratimai, kurie yra per daug smulkūs, kad patrauktų sutaikytojų dėmesį, bet pakankamai erzinantys ir trikdančios, kad sugadintų visatos sklandų darbą, jeigu jiems būtų leidžiama toliau vystytis ir tęstis. Dėl to iš tiesų Išminties Tobulintojai savosios kategorijos išmintingą patyrimą padaro prieinamą kaip "susitaikymo aliejų" ištisai supervisatui. Visame šitame darbe šitiems supervisatų išminčiams sumaniai padeda jų atspindintys bičiuliai, Sielų Sąjungos, kurios pateikia dabartinę informaciją, susijusią su visatos statusu, ir tuo pačiu metu pavaizduoja Rojaus idealą, kaip šitas trikdančias problemas sureguliuoti geriausia. Šitie sekonafimai, kada nebūna specialiai nukreipti kur nors kitur, tada lieka atspindinčiame ryšyje su etikos aiškintojais Rojuje.

Tai yra tie angelai, kurie puoselėja ir skatina viso Orvontono darbą komanda. Viena pagrindinių pamokų, kurią reikia išmokyti per jūsų mirtinąją karjerą, yra *komandinis darbas*. Tobulumo sferose yra tie, kurie šio veikimo su kitomis būtybėmis meistriskumą yra įsisavinę. Visatoje yra nedaug pareigų atskirai vienam tarnui. Kuo aukščiau kylate, tuo labiau jaučiatės vienišas, kada su savo bičiais laikinai nebendraujate.

4. *Patarimo Širdis*. Iš šitų atspindinčiųjų genijų ji yra pirmoji grupė, kuriai vadovauja Dieviškieji Patarėjai. Šitos kategorijos sekonafimai turi erdvės faktus, kurie tokiems duomenims yra parenkami laiko grandinėse. Jie ypatingai atspindi superafinio intelekto koordinatorius, bet taip pat jie pasirinktinai gali atspindėti visų būtybių, nesvarbu aukšto ar žemo statuso, patarimą. Kada tik dėl svarbaus patarimo ar sprendimų yra kreipiamasi į Dieviškuosius Patarėjus, tada jie nedelsiant pasikviečia Patarimo Širdžių ansamblį, ir iš karto yra pateikiama nuostata, kuri iš tikrųjų sudaro visos supervisatos kompetentingiausių protų suderintą išmintį ir patarimą, viską iš to, kas buvo patikrinta ir peržiūrėta Havonos ir net Rojaus aukštųjų protų patarimo šviesoje.

5. *Egzistencijos Džiaugsmas*. Prigimtimi šitos būtybės yra atspindinčiai suderintos su superafinės harmonijos prižiūrėtojais aukštai ir su kai kuriais iš serafimų apačioje, bet tiesiog sunku

triune staff of attachment to the Perfectors of Wisdom, are these reflectors of the ideals and status of ethical relationships. Of all the problems in the universe requiring an exercise of the consummate wisdom of experience and adaptability, none are more important than those arising out of the relationships and associations of intelligent beings. Whether in human associations of commerce and trade, friendship and marriage, or in the liaisons of the angelic hosts, there continue to arise petty frictions, minor misunderstandings too trivial even to engage the attention of conciliators but sufficiently irritating and disturbing to mar the smooth working of the universe if they were allowed to multiply and continue. Therefore do the Perfectors of Wisdom make available the wise experience of their order as the "oil of reconciliation" for an entire superuniverse. In all this work these wise men of the superuniverses are ably seconded by their reflective associates, the Unions of Souls, who make available current information regarding the status of the universe and concurrently portray the Paradise ideal of the best adjustment of these perplexing problems. When not specifically directionized elsewhere, these seconaphim remain in reflective liaison with the interpreters of ethics on Paradise.

28:5.14 (312.1) These are the angels who foster and promote the teamwork of all Orvonton. One of the most important lessons to be learned during your mortal career is *teamwork*. The spheres of perfection are manned by those who have mastered this art of working with other beings. Few are the duties in the universe for the lone servant. The higher you ascend, the more lonely you become when temporarily without the association of your fellows.

28:5.15 (312.2) 4. *The Heart of Counsel*. This is the first group of these reflective geniuses to be placed under the supervision of the Divine Counselors. Seconaphim of this type are in possession of the facts of space, being selective for such data in the circuits of time. Especially are they reflective of the superaphic intelligence co-ordinators, but they are also selectively reflective of the counsel of all beings, whether of high or low estate. Whenever the Divine Counselors are called upon for important advice or decisions, they immediately requisition an ensemble of the Hearts of Counsel, and presently there is handed down a ruling which actually incorporates the co-ordinated wisdom and advice of the most competent minds of the entire superuniverse, all of which has been censored and revised in the light of the counsel of the high minds of Havona and even of Paradise.

28:5.16 (312.3) 5. *The Joy of Existence*. By nature these beings are reflectively attuned to the superaphic harmony supervisors above and to certain of the seraphim below, but it is difficult to

paaiškinti, ką šitos įdomios grupės nariai iš tikrųjų veikia. Pagrindinė jų veikla yra nukreipta į tai, kad tarp angeliškųjų gausybių įvairių kategorijų ir žemesniųjų valinių tvarinių skatintų džiaugsmo reakcijas. Dieviškieji Patarėjai, prie kurių jie yra priskirti, retai kada juos panaudoja specifiniam džiaugsmo suradimui. Bendresniu požiūriu ir bendradarbiaudami su praeities vaizdo reguliuotojais, jie veikia kaip džiaugsmo komutaciniai centrai, stengdamiesi išlavinti šių sferų malonumo reakcijas, tuo pačiu mėgindami pagerinti humoro skonį, išvystyti superhumorą tarp mirtingųjų ir angelų. Jie stengiasi pademonstruoti, jog nuo laisvavalės egzistencijos yra neatskiriamas džiaugsmas, nepriklausantis nuo kokių nors pašalinių poveikių; ir jie yra teisūs, nors jie susiduria su didžiuliu sunkumu, mėgindami šią tiesą įdiegti primityvių žmonių prote. Aukštesnės dvasinės asmenybės ir angelai greičiau reaguja į šitas švietimo pastangas.

6. *Tarnystės Pasitenkinimas.* Šitie angelai labai smarkiai atspindi elgesio reguliuotojų Rojuje požiūrį, ir, veikdami labai panašiai, kaip veikia Egzistencijos Džiaugsmas, jie stengiasi iškelti tarnystės vertę ir padidinti tuos pasitenkinimus, kurie turi kilti iš tarnystės. Jie daug padarė dėl to, kad apšviestų atidėtus atlygius, kurie yra neatskiriama nuo nesavanaudiškos tarnystės, tarnystės tiesos karalystės išplėtimo labui.

Dieviškieji Patarėjai, prie kurių yra priskirta šita kategorija, juos panaudoja tam, kad atspindėtų iš vieno pasaulio į kitą tuos privalumus, kurie kyla iš dvasinės tarnystės. Ir geriausiųjų veiklą panaudodami tam, kad būtų įkvėpti ir padrąsinti vidutiniai, šitie sekonafimai įneša didžiulį indėlį į atsidavusios tarnystės kokybę supervisatose. Veiksmingai pasinaudojama broliško lenktyniavimo dvasia, paskleidžiant bet kuriam pasauliui informaciją apie tai, ką daro kiti, ypač geriausieji. Gaivinančios ir visaapimančios varžybos yra skatinamos net ir tarp serafinių gausybių.

7. *Dvasių Pastebėtojai.* Tarp antrojo Havonos žiedo patarėjų ir konsultantų ir šitų atspindinčiųjų angelų egzistuoja ypatingas ryšys. Jie yra vieninteliai sekonafimai, kurie yra priskirti prie Visuotinių Cenzorių, bet galbūt iš visų savo bičiulių yra specializuoti unikaliausiai. Nepriklausomai nuo informacijos šaltinio arba kanalo, nesvarbu, koks menkas būtų įrodymas, tačiau kada jį paveiks jų atspindintis įdėmus tyrimas, tada šitie pastebėtojai mus nedelsiant informuos apie jo atsiradimo tikrąjį motyvą, aktualų tikslą, ir realų pobūdį. Aš žaviuosi tobulu veikimu šitų angelų, kurie neklystamai atspindi bet kokio konkretaus individo tikrąjį moralinį ir dvasinį charakterį koncentruota ekspozicija.

Dvasių Pastebėtojai toliau tęsia šią sudėtingą tarnystę įgimtos "dvasinės įžvalgos" dėka, jeigu man būtų leista pavartoti tokius

explain just what the members of this interesting group really do. Their principal activities are directed toward promoting reactions of joy among the various orders of the angelic hosts and the lower will creatures. The Divine Counselors, to whom they are attached, seldom use them for specific joy finding. In a more general manner and in collaboration with the reversion directors, they function as joy clearinghouses, seeking to upstep the pleasure reactions of the realms while trying to improve the humor taste, to develop a superhumor among mortals and angels. They endeavor to demonstrate that there is inherent joy in freewill existence, independent of all extraneous influences; and they are right, although they meet with great difficulty in inculcating this truth in the minds of primitive men. The higher spirit personalities and the angels are more quickly responsive to these educational efforts.

28:5.17 (312.4) 6. *The Satisfaction of Service.* These angels are highly reflective of the attitude of the directors of conduct on Paradise, and functioning much as do the Joys of Existence, they strive to enhance the value of service and to augment the satisfactions to be derived therefrom. They have done much to illuminate the deferred rewards inherent in unselfish service, service for the extension of the kingdom of truth.

28:5.18 (312.5) The Divine Counselors, to whom this order is attached, utilize them to reflect from one world to another the benefits to be derived from spiritual service. And by using the performances of the best to inspire and encourage the mediocre, these seconaphim contribute immensely to the quality of devoted service in the superuniverses. Effective use is made of the fraternal competitive spirit by circulating to any one world information about what the others, particularly the best, are doing. A refreshing and wholesome rivalry is promoted even among the seraphic hosts.

28:5.19 (313.1) 7. *The Discerner of Spirits.* A special liaison exists between the counselors and advisers of the second Havona circle and these reflective angels. They are the only seconaphim attached to the Universal Censors but are probably the most uniquely specialized of all their fellows. Regardless of the source or channel of information, no matter how meager the evidence at hand, when it is subjected to their reflective scrutiny, these discerners will forthwith inform us as to the true motive, the actual purpose, and the real nature of its origin. I marvel at the superb functioning of these angels, who so unerringly reflect the actual moral and spiritual character of any individual concerned in a focal exposure.

28:5.20 (313.2) The Discerners of Spirits carry on these intricate services by virtue of inherent "spiritual insight," if I may use such words in an

žodžius, stengiantis perteikti žmogiškajam protui tokią mintį, jog šitie atspindintys angelai šitaip veikia intuityviai, savaime, ir neklystamai. Kada Visuotiniai Cenzoriai stebi šituos pateikimus, tada jie akis į akį susiduria su atspindimo individo nuoga siela; ir būtent šitas pats atvaizdavimo tikrumas ir tobulumas iš dalies paaiškina, kodėl Cenzoriai gali veikti taip teisingai, kaip teisūs teisėjai. Pastebėtojai visada lydi Cenzorius jiems išvykstant iš Uversos su bet kokia misija, ir jie yra lygiai tiek pat veiksmingi išvykus į visas, kaip ir savo būstinėje Uversoje.

Aš užtikrinu jus, kad visos šitos dvasinio pasaulio transakcijos yra tikros, kad jos vyksta pagal nustatytus papročius ir harmonijoje su nekečiamais visuotinių sferų įstatymais. Kiekvienos naujai sukurtos kategorijos būtybės nedelsiant, kada tikta gauna gyvybės kvėpsnį, akimirksniu yra atspindimos danguje; šio tvarinio prigimties ir potencialo gyvas pavaizdavimas yra žaibiškai perduodamas į supervisatos būstinę. Šitokių būdu, pastebėtojų dėka, iš tikrųjų Cenzoriai gali visiškai tiksliai žinoti, "koks dvasios pobūdis" gimė erdvės pasaulyuose.

Lygiai taip yra ir su mirtinguoju žmogumi: Salvingtono Motina Dvasia jus pažįsta iki galo, nes Šventoji Dvasia jūsų pasaulyje "perskrodžia visus daiktus," ir ką tikta dieviškoji Dvasia žino apie jus, tas nedelsiant tampa prieinama, kada tikta sekorafiniai pastebėtojai su Dvasia atspindi tai, ką Dvasia žino apie jus. Tačiau, reikėtų pažymėti, jog Tėvo fragmentų žinios ir planai nėra atspindimi. Pastebėtojai gali atspindėti ir iš tiesų atspindi Derintojų (o Cenzoriai juos paskelbia dieviškaisiais) buvimą, bet jie negali iššifruoti šių Paslaptinių Pagalbininkų proto turinio.

endeavor to convey to the human mind the thought that these reflective angels thus function intuitively, inherently, and unerringly. When the Universal Censors behold these presentations, they are face to face with the naked soul of the reflected individual; and this very certainty and perfection of portraiture in part explains why the Censors can always function so justly as righteous judges. The discerners always accompany the Censors on any mission away from Uversa, and they are just as effective out in the universes as at their Uversa headquarters.

28:5.21 (313.3) I assure you that all these transactions of the spirit world are real, that they take place in accordance with established usages and in harmony with the immutable laws of the universal domains. The beings of every newly created order, immediately upon receiving the breath of life, are instantly reflected on high; a living portrayal of the creature nature and potential is flashed to the superuniverse headquarters. Thus, by means of the discerners, are the Censors made fully cognizant of exactly "what manner of spirit" has been born on the worlds of space.

28:5.22 (313.4) So it is with mortal man: The Mother Spirit of Salvington knows you fully, for the Holy Spirit on your world "searches all things," and whatsoever the divine Spirit knows of you is immediately available whenever the secoraphic discerners reflect with the Spirit concerning the Spirit's knowledge of you. It should, however, be mentioned that the knowledge and plans of the Father fragments are not reflectible. The discerners can and do reflect the presence of the Adjusters (and the Censors pronounce them divine), but they cannot decipher the content of the mindedness of the Mystery Monitors.

6. TRETINIAI SEKONAFIMAI

Tokiu pačiu būdu, kaip ir jų bičiuliai, šitie angelai yra sukuriama serijomis ir septynių atspindinčiųjų tipų, bet šitie tipai nėra atskirai paskiriami į supervisatų administratorių atskiras tarnystes. Visi tretiniai sekonafimai yra kolektyviai paskiriami Sutreybintiems Pasiekimo Sūnums, ir šitie pakilę sūnūs juos panaudoja pasikeisdami; tai yra, Galingieji Žinianešiai gali panaudoti ir iš tikrųjų panaudoja bet kurį iš tretinių tipų, ir lygiai taip daro ir jų lygiaverčiai partneriai, Tie Aukštieji Valdžioje ir Tie be Vardo ir Skaičiaus. Šitie tretinių sekonafimų septyni tipai yra tokie:

1 . *Kilmių Reikšmingumas*. Supervisatos vyriausybės pakilusiems Sutreybintiems Sūnums yra suteikta atsakomybė spręsti visus klausimus, susijusius su bet kokio individo, rasės, ar pasaulio kilme; o kilmės reikšmė yra svarbiausias

6. THE TERTIARY SECONAPHIM

28:6.1 (313.5) In the same manner as their fellows, these angels are created serially and in seven reflective types, but these types are not assigned individually to the separate services of the superuniverse administrators. All tertiary seconaphim are collectively assigned to the Trinitized Sons of Attainment, and these ascendant sons use them interchangeably; that is, the Mighty Messengers can and do utilize any of the tertiary types, and so do their co-ordinates, Those High in Authority and Those without Name and Number. These seven types of tertiary seconaphim are:

28:6.2 (314.1) 1. *The Significance of Origins*. The ascendant Trinitized Sons of a superuniverse government are charged with the responsibility of dealing with all issues growing out of the origin of any individual, race, or world; and the significance

klausimas visuose mūsų planuose šios sferos gyvųjų tvarinių kosminio vystymosi atžvilgiu. Visi santykiai ir etikos pritaikymas susiformuoja iš fundamentalių kilmės faktų. Kilmė yra Dievų atsakomosios reakcijos pagrindas. Visada iš tikrųjų Bendrai Veikiantysis „atkreipia dėmesį į žmogų, koku būdu jis gimė.“

Aukščiausių besileidžiančių būtybių, kilmė yra tiesiog toks faktas, kurį reikia nustatyti; bet kylančių būtybių, įskaitant angelų žemesnias kategorijas, kilmės pobūdis ir aplinkybės nevisada yra tokios aiškios, nors lygiai taip pat gyvybiškai svarbios beveik ties kiekvienu visatos reikalu posūkiu—dėl to mūsų tarnystėje taip vertinga turėti atspindinčių sekofimų seriją, kuri gali akimirksniu pavaizduoti bet ką, kas tik reikalinga, kas susiję su bet kurio tvarinio geneze, tiek centrinėje visatoje, tiek supervisatos visoje valdoje.

Kilmių Reikšmingumai yra būtybių milžiniškų gausybių—žmonių, angelų, ir kitokių—kurios gyvena septyniose supervisatose, gyvosios genealogijos parengtos pasitikrinimui. Jie yra visada pasirengę savo vadovams suteikti naujausią, visą, ir patikimą įvertinimą apie bet kokio individo protėvinius faktorius ir dabartinį realų statusą savo atitinkamos supervisatos bet kokiame pasaulyje; ir jų turimų faktų nustatymas visada apima viską iki pat paskutiniosios akimirkos.

2. *Gailestingumo Atmintis*. Tai yra realūs, pilni, ir išsamūs, gyvieji dokumentai to gailestingumo, kurį individams ir rasėms suteikė Bėgalinės Dvasios pagalbininkų kupinas meilės tarnavimas toje misijoje, kada teismo teisingumas buvo pritaikytas šių valdų statusui, kaip tą atskleidžia Kilmių Reikšmingumų pavaizdavimas. Gailestingumo Atmintis atskleidžia gailestingumo vaikų moralinę skolą—jų dvasinį pasyvą—reikalingą apskaičiuoti jų aktyvo atžvilgiu pagal išgelbėjimo sąlygą, kurią nustatė Dievo Sūnūs. Apreiškdami Tėvo anksčiau egzistuojantį gailestingumą, Dievo Sūnūs nustato būtiną kreditą tam, kad garantuotų visų išlikimą po mirties. Ir tada, sutinkamai su Kilmių Reikšmingumų suradimais, yra nustatomas gailestingumo kreditas kiekvieno mąstančio tvarinio išlikimui po mirties, dosnių proporcijų kreditas, kreditas, kuris turi užtektinai gailestingumo tam, jog užtikrintų išlikimą po mirties kiekvienai sielai, kuri iš tikrųjų trokšta dieviškosios pilietybės.

Gailestingumo Atmintis yra gyvasis išmėginimų balansas, dabartinis likutis jūsų sąskaitoje, kurią turi šių sferų dangiškosios jėgos. Jie yra gailestingos tarnystės gyvieji dokumentai, kurie perskaitomi kaip paliudijimai Uversos teismuose, kada kiekvieno individo teisė į nesibaigiantį gyvenimą yra pateikiama

of origin is the paramount question in all our plans for the cosmic advancement of the living creatures of the realm. All relationships and the application of ethics grow out of the fundamental facts of origin. Origin is the basis of the relational reaction of the Gods. Always does the Conjoint Actor “take note of the man, in what manner he was born.”

28:6.3 (314.2) With the higher descendant beings, origin is simply a fact to be ascertained; but with the ascending beings, including the lower orders of angels, the nature and circumstances of origin are not always so clear, though of equally vital importance at almost every turn of universe affairs — hence the value of having at our disposal a series of reflective seconaphim who can instantly portray anything required respecting the genesis of any being in either the central universe or throughout the entire realm of a superuniverse.

28:6.4 (314.3) The Significances of Origins are the living ready-reference genealogies of the vast hosts of beings — men, angels, and others — who inhabit the seven superuniverses. They are always ready to supply their superiors with an up-to-date, replete, and trustworthy estimate of the ancestral factors and the current actual status of any individual on any world of their respective superuniverses; and their computation of possessed facts is always up to the minute.

28:6.5 (314.4) 2. *The Memory of Mercy*. These are the actual, full and replete, living records of the mercy which has been extended to individuals and races by the tender ministrations of the instrumentalities of the Infinite Spirit in the mission of adapting the justice of righteousness to the status of the realms, as disclosed by the portrayals of the Significance of Origins. The Memory of Mercy discloses the moral debt of the children of mercy — their spiritual liabilities — to be set down against their assets of the saving provision established by the Sons of God. In revealing the Father's pre-existent mercy, the Sons of God establish the necessary credit to insure the survival of all. And then, in accordance with the findings of the Significance of Origins, a mercy credit is established for the survival of each rational creature, a credit of lavish proportions and one of sufficient grace to insure the survival of every soul who really desires divine citizenship.

28:6.6 (314.5) The Memory of Mercy is a living trial balance, a current statement of your account with the supernatural forces of the realms. These are the living records of mercy ministration which are read into the testimony of the courts of Uversa when each individual's right to unending life comes up for adjudication, when “thrones are cast up and

nagrinėjimui, kada “sostai yra iškeliami ir Dienų Senieji atsisėda. Uversos programos prasideda ir baigiasi jų akivaizdoje; tūkstančių tūkstančiai tarnauja jiems, o dešimt tūkstančių kart po dešimt tūkstančių jų akivaizdoje stovi. Nagrinėjimui pasiruošta, ir knygos yra atverstos.” O tos knygos, kurios yra atverstos tokia reikšminga proga, yra supervisatų tretinių sekonafimų gyvieji dokumentai. Oficialūs dokumentai yra archyvuose, kad paremtų, jeigu reikia, Gailestingumo Atminčių paliudijimą.

Gailestingumo Atmintis turi parodyti, jog gelbstintis kreditas, kurį nustatė Dievo Sūnūs, buvo iki galo ir ištikimai išmokėtas Trečiojo Šaltinio ir Centro kantrių asmenybių kupinos meilės tarnystės dėka. Tačiau kada gailestingumas yra išieškotas, kada jo “atmintis” paliudija apie jo išnaudojimą, tada iš tiesų viešpatauja teisingumas ir dekretą pateikia teisumas. Kadangi gailestingumas neturi būti brukamas tiems, kurie jį niekina; gailestingumas nėra tokia dovana, kad ją po kojomis tryptų užsispyrę laiko maištininkai. Ir vis tik, nors gailestingumas yra toks brangus ir brangiai dovanojamas, bet jūsų individualus einamasis kreditas visada daug daugiau viršija jūsų sugebėjimą šį rezervą išieškoti, jeigu jūs nuoširdžiai siekiate tikslo ir esate iš visos širdies sąžiningas.

Gailestingumo atspindėtojai, su savo tretiniais partneriais, įsitraukia į daugybę supervisatos tarnysčių, įskaitant ir kylančiųjų tvarinių mokymą. Tarp daugelio kitų dalykų Kilmių Reikšmingumai šituos kylančiuosius moko, kaip taikyti dvasinę etiką, ir po šito mokymo, Gailestingumo Atmintys moko juos, kaip būti tikrai gailestingiems. Nors gailestingumo tarnystės metodas pranoksta jūsų suvokimo ribas, bet jūs net ir dabar turėtumėte suprasti, jog gailestingumas yra augimo savybė. Jūs turėtumėte suvokti, jog yra didžiulis asmeninio pasitenkinimo atpildas, būnant pirmiausia teisingu, toliau doru, tada kantriu, tada nuoširdžiu. Ir tada, ant šito pamato, jeigu jūs pasirenkate ir turite jį savo širdyje, jūs galite žengti kitą žingsnį ir tikrai parodyti gailestingumą; bet jūs negalite gailestingumo demonstruoti kaip savaiminio tikslo. Šituos žingsnius reikia nueiti; priešingu atveju tikro gailestingumo būti negali. Gali būti globa, nuolaida, arba labdara—net užuojauta—bet ne gailestingumas. Tikrasis gailestingumas kyla tiksliai kaip šitų iki jo buvusių grupinio supratimo, abipusio dėkingumo, broliškosios bičiulystės, dvasinės komunikacijos, ir dieviškosios harmonijos papildinių nuostabi kulminacija.

3. Laiko Svarbumas. Laikas yra vienintelė visuotinė dovana visiems valios tvariniams; jis yra tas “vienas talentas,” kuris yra patikėtas visoms protingoms būtybėms. Laiką jūs visi turite tam, kad užsitikrintumėte savo išlikimą po mirties; ir laikas yra švaistomas pražūtingai tiksliai tada, kada jis yra eikvojamas nekreipiant į jį dėmesio, kada jo

the Ancients of Days are seated. The broadcasts of Uversa issue and come forth from before them; thousands upon thousands minister to them, and ten thousand times ten thousand stand before them. The judgment is set, and the books are opened.” And the books which are opened on such a momentous occasion are the living records of the tertiary seconaphim of the superuniverses. The formal records are on file to corroborate the testimony of the Memories of Mercy if they are required.

28:6.7 (314.6) The Memory of Mercy must show that the saving credit established by the Sons of God has been fully and faithfully paid out in the loving ministry of the patient personalities of the Third Source and Center. But when mercy is exhausted, when the “memory” thereof testifies to its depletion, then does justice prevail and righteousness decree. For mercy is not to be thrust upon those who despise it; mercy is not a gift to be trampled under foot by the persistent rebels of time. Nevertheless, though mercy is thus precious and dearly bestowed, your individual drawing credits are always far in excess of your ability to exhaust the reserve if you are sincere of purpose and honest of heart.

28:6.8 (315.1) The mercy reflectors, with their tertiary associates, engage in numerous superuniverse ministries, including the teaching of the ascending creatures. Among many other things the Significances of Origins teach these ascenders how to apply spirit ethics, and following such training, the Memories of Mercy teach them how to be truly merciful. While the spirit techniques of mercy ministry are beyond your concept, you should even now understand that mercy is a quality of growth. You should realize that there is a great reward of personal satisfaction in being first just, next fair, then patient, then kind. And then, on that foundation, if you choose and have it in your heart, you can take the next step and really show mercy; but you cannot exhibit mercy in and of itself. These steps must be traversed; otherwise there can be no genuine mercy. There may be patronage, condescension, or charity — even pity — but not mercy. True mercy comes only as the beautiful climax to these preceding adjuncts to group understanding, mutual appreciation, fraternal fellowship, spiritual communion, and divine harmony.

28:6.9 (315.2) **3. The Import of Time.** Time is the one universal endowment of all will creatures; it is the “one talent” intrusted to all intelligent beings. You all have time in which to insure your survival; and time is fatally squandered only when it is buried in neglect, when you fail so to utilize it as to make certain the survival of your soul. Failure to improve

nepanaudojate taip, kad būtų užtikrintas jūsų sielos išlikimas. Nesugebėjimas savo laiko panaudojimo pagerinti, kiek įmanoma didžiausiu laipsniu, neužtraukia fatališkos bausmės; tai tiesiog sulėtina laiko piligrimo kilimo kelionę. Jeigu išlikimas yra pasiektas, tai visi kiti praradimai gali būti atstatyti.

Suteikiant pasitikėjimą Laiko Svarbumų patarimas yra neįkainojamas. Laikas yra gyvybiškai svarbus faktorius visur šiapus Havonos ir Rojaus. Laikas yra parodymų sudėtinė dalis Dienų Senujų paskutiniojo teismo metu. Laiko Svarbumai visada turi pateikti įrodymų, jog kiekvienas ginamasis turėjo užtektinai laiko tam, kad apsispręstų, kad įgyvendintų pasirinkimą.

Šitie laiko įvertintojai taip pat yra pranašavimo paslaptis; jie pavaizduoja tokį laiko elementą, kuris bus reikalingas tam, kad būtų užbaigta bet kokia užduotis, ir kaip indikatoriai jie yra lygiai tiek pat patikimi, kiek iš kitų gyvųjų kategorijų yra patikimi frandalankai ir chronoldekai. Dievai numato iš anksto, todėl žino ateitį; bet laiko visatų kylančiųjų valdžia turi pasikonsultuoti su Laiko Svarbumais tam, kad galėtų prognozuoti ateities įvykius.

Jūs iš pradžių šitas būtybes sutiksite gyvenamuosiuose pasauliuose, ir ten jie jus mokys to, kaip naudingai panaudoti tai, ką jūs vadinate "laiku," tiek, kaip jį panaudoti pozityviai, darbe, tiek, kaip jį panaudoti negatyviai, poilsio metu. Abi laiko panaudojimo rūšys yra svarbios.

4. Pasitikėjimo Rimtumas. Pasitikėjimas yra valios tvarinių lemiamas patikrinimas. Patikimumas yra savęs įvaldymo, charakterio, tikrasis matas. Šitie sekonafimai supervisatų sferoje turi dvigubą tikslą: Jie visiems valiniams tvariniams pavaizduoja įsipareigojimo, šventumo, ir pasitikėjimo rimtumo jausmą. Tuo pačiu metu valdančiajai valdžiai jie neklystamai atspindi bet kurio kandidato į patikimumą ir pasitikėjimą tikslų patikimumą.

Urantijoje, jūs mėginate groteskiškai nustatyti charakterį ir įvertinti specifinius sugebėjimus, bet Uversoje mes šituos dalykus atliekame iš tikrųjų tobulai. Šitie sekonafimai patikimumą sveria neklystančiomis charakterio įvertinimo gyvosiomis svarstyklėmis, ir kada jie pasižiūri į jus, tada mums tereikia pažvelgti į juos, kad sužinotume, kokie yra jūsų sugebėjimų apribojimai, kada jūs laikotės įsipareigojimų, įgyvendinate pasitikėjimą, ir vykdate užduotis. Jūsų patikimumo aktyvai yra aiškiai nustatomi šalia jūsų galimos pražangos ar išdavystės pasyvų.

Būtent tai ir yra jūsų vyresybės planas jus vystyti padidinto pasitikėjimo būdu tiesiog tiek greitai, kiek jūsų charakteris yra pakankamai išugdytas tam, kad maloningai atliktų šitas padidintas pareigas, bet per daug didelę našta individui tikrai sukelia nelaimę ir garantuoja

one's time to the fullest extent possible does not impose fatal penalties; it merely retards the pilgrim of time in his journey of ascent. If survival is gained, all other losses can be retrieved.

28:6.10 (315.3) In the assignment of trusts the counsel of the Imports of Time is invaluable. Time is a vital factor in everything this side of Havona and Paradise. In the final judgment before the Ancients of Days, time is an element of evidence. The Imports of Time must always afford testimony to show that every defendant has had ample time for making decisions, achieving choice.

28:6.11 (315.4) These time evaluators are also the secret of prophecy; they portray the element of time which will be required in the completion of any undertaking, and they are just as dependable as indicators as are the frandalanks and chronoldeks of other living orders. The Gods foresee, hence foreknow; but the ascendant authorities of the universes of time must consult the Imports of Time to be able to forecast events of the future.

28:6.12 (315.5) You will first encounter these beings on the mansion worlds, and they will there instruct you in the advantageous use of that which you call "time," both in its positive employment, work, and in its negative utilization, rest. Both uses of time are important.

28:6.13 (315.6) **4. The Solemnity of Trust.** Trust is the crucial test of will creatures. Trustworthiness is the true measure of self-mastery, character. These seconaphim accomplish a double purpose in the economy of the superuniverses: They portray to all will creatures the sense of the obligation, sacredness, and solemnity of trust. At the same time they unerringly reflect to the governing authorities the exact trustworthiness of any candidate for confidence or trust.

28:6.14 (316.1) On Urantia, you grotesquely essay to read character and to estimate specific abilities, but on Uversa we actually do these things in perfection. These seconaphim weigh trustworthiness in the living scales of unerring character appraisal, and when they have looked at you, we have only to look at them to know the limitations of your ability to discharge responsibility, execute trust, and fulfill missions. Your assets of trustworthiness are clearly set forth alongside your liabilities of possible default or betrayal.

28:6.15 (316.2) It is the plan of your superiors to advance you by augmented trusts just as fast as your character is sufficiently developed to gracefully bear these added responsibilities, but to overload the individual only courts disaster and insures disappointment. And the mistake of

nusivylimą. Ir tos klaidos, kada žmogui ar angelui pareiga yra suteikiama per daug anksti, galima išvengti naudojant šitų neklystančių laiko ir erdvės individų patikimumo potencialo įvertintųjų tarnystę. Šitie sekonafimai visada lydi Tuos Aukštuosius Valdžioje, ir niekada šitie vykdytojai nepaskiria užduočių tol, kol jų kandidatai nebūna pasverti sekorafinėmis svarstyklėmis ir kol nepaskelbiama “nieko nestinga.”

5. *Tarnystės Šventumas.* Po patikimumo nustatymo tuoj pat eina tarnystės privilegija. Niekas, išskyrus jūsų pačių nepatikimumą, jūsų pačių sugebėjimo stoką suvokti patikimumo rimtumą, negali įsiterpti tarp jūsų ir galimybės atlikti didesnę tarnystę.

Tarnystė—tikslinga tarnystė, ne vergystė—sukelia didžiausią pasitenkinimą ir išreiškia dieviškiausią orumą. Tarnystė—daugiau tarnystės, padidinta tarnystė, sunki tarnystė, jaudinančio patyrimo tarnystė, ir pagaliau dieviškoji ir tobula tarnystė—yra laiko tikslas ir erdvės galutinis tikslas. Bet visada iš tikrųjų šie laiko poilsio ciklai kaitaliosis su žengimo pirmyn tarnystės ciklais. Ir po laiko tarnystės ateis amžinybės supertarnystė. Laiko poilsio metu jūs turėtumėte įsivaizduoti amžinybės darbą, net ir taip, kaip jūs prisiminsite, per amžinybės tarnystę, laiko poilsį.

Visuotinė organizacija remiasi ėmimu ir davimu; per visą amžinąją karjerą jūs niekada nesusidursite su neveiklumo monotonija arba asmenybės stagnacija. Žengimas pirmyn yra įmanomas dėl neatsiejamų judėjimo, vystymasis kyla iš dieviškojo sugebėjimo veikti, ir pasiekimas yra įsivaizduojamo jaudinančio patyrimo vaikas. Bet nuo šito pasiekimo sugebėjimo yra neatskiriama etikos atsakomybė, būtinybė suvokti, jog pasaulį ir visatą pripildo skirtingų būtybių tipų gausa. Viskas šitoje nuostabioje kūrinijoje, *įskaitant ir jus*, nebuvo sutverta tiesiog jums. Tai nėra egocentrinė visata. Dievai nurodė, “Palaimingiau yra duoti negu imti,” o jūsų Sūnus Šeiminkas sakė, “Tas, kuris tarp jūsų būtų didžiausias, tebūnie visų tarnas.”

Bet kokios tarnystės tikroji prigimtis, nesvarbu, ar ją atliktų žmogus ar angelas, yra iki galo atskleidžiama šitų sekorafinių tarnystės indikatorių, Tarnystės Šventumų, akivaizdoje. Aiškiai yra iki galo parodoma tikrų ir paslėptų motyvų visa analizė. Šitie angelai iš tikrųjų yra visatos protų skaitytojai, širdžių ieškotojai, ir sielų atskleidėjai. Mirtingieji gali pasinaudoti žodžiais tam, kad savo mintis paslėptų, bet šitie aukštieji sekonafimai apnuogina žmogiškosios širdies ir angeliškojo proto giluminius motyvus.

6 ir 7. *Didingumo Paslaptis ir Gėrio Siela.* Kada kylantieji piligrimai ima suvokti laiko svarbumą, tada kelias yra parengtas tam, kad

placing responsibility prematurely upon either man or angel may be avoided by utilizing the ministry of these infallible estimators of the trust capacity of the individuals of time and space. These seconaphim ever accompany Those High in Authority, and never do these executives make assignments until their candidates have been weighed in the secoraphic balances and pronounced “not wanting.”

28:6.16 (316.3) 5. *The Sanctity of Service.* The privilege of service immediately follows the discovery of trustworthiness. Nothing can stand between you and opportunity for increased service except your own untrustworthiness, your lack of capacity for appreciation of the solemnity of trust.

28:6.17 (316.4) Service — purposeful service, not slavery — is productive of the highest satisfaction and is expressive of the divinest dignity. Service — more service, increased service, difficult service, adventurous service, and at last divine and perfect service — is the goal of time and the destination of space. But ever will the play cycles of time alternate with the service cycles of progress. And after the service of time there follows the superservice of eternity. During the play of time you should envision the work of eternity, even as you will, during the service of eternity, reminisce the play of time.

28:6.18 (316.5) The universal economy is based on intake and output; throughout the eternal career you will never encounter monotony of inaction or stagnation of personality. Progress is made possible by inherent motion, advancement grows out of the divine capacity for action, and achievement is the child of imaginative adventure. But inherent in this capacity for achievement is the responsibility of ethics, the necessity for recognizing that the world and the universe are filled with a multitude of differing types of beings. All of this magnificent creation, *including yourself*, was not made just for you. This is not an egocentric universe. The Gods have decreed, “It is more blessed to give than to receive,” and said your Master Son, “He who would be greatest among you let him be server of all.”

28:6.19 (316.6) The real nature of any service, be it rendered by man or angel, is fully revealed in the faces of these secoraphic service indicators, the Sanctities of Service. The full analysis of the true and of the hidden motives is clearly shown. These angels are indeed the mind readers, heart searchers, and soul revealers of the universe. Mortals may employ words to conceal their thoughts, but these high seconaphim lay bare the deep motives of the human heart and of the angelic mind.

28:6.20 (317.1) 6 and 7. *The Secret of Greatness and the Soul of Goodness.* The ascending pilgrims having awakened to the import of time, the way is

suvoktų pasitikėjimo rimtumą ir įvertintų tarnystės šventumą. Nors tai yra didingumo moraliniai elementai, bet taip pat yra ir didingumo paslaptys. Kada būna taikomi dvasiniai didingumo išbandymai, tada moraliniai aspektai nėra ignoruojami, bet nesavanaudiškumo savybė, atskleidžiama be išskaičiavimų sunkiu darbu savo žemiškųjų bičiulių, ypač tų būtybių, kurios yra sunkioje padėtyje ir prislėgtos, gerovei, yra tikrasis planetos didingumo *matas*. O didingumo *pasireiškimas* tokiam pasaulyje, kaip Urantija, yra savikontrolės demonstravimas. Didis vyras yra ne tas, kuris “paima miestą” ar “nugali naciją,” bet “tas, kuris suvaldo savo paties liežuvį.”

Didingumas yra sinonimiškas dieviškumui. Dievas yra aukščiausiu laipsniu didis ir geras. *Didingumas ir gėris tiesiog negali būti išskirti*. Jie yra amžiams paversti vienu Dieve. Šitą tiesą tiesiogine prasme ir pritrenkiančiai iliustruoja Didingumo Paslapties ir Gėrio Sielos atspindinti tarpusavio priklausomybė, nes viena negali veikti be kitos. Atspindėdami kitas dieviškumo savybes, supervisatos sekonafimai gali veikti ir iš tikrųjų veikia po vieną, bet didingumo ir gėrio atspindimi įvertinimai pasirodo, jog yra neatskiriami. Dėl to, bet kuriame pasaulyje, bet kurioje visatoje, iš tikrųjų šitie didingumo atspindėtojai ir gėrio atspindėtojai dirba drauge, visada rodydami dvigubą ir abipusiškai priklausomą pranešimą apie kiekvieną būtybę, į kurią jie susikoncentruoja. Didingumo negalima įvertinti nežinant gėrio turinio, tuo tarpu gėrio negalima pavaizduoti neparodžius tuo jo neatskiriamo ir dieviško didingumo.

Didingumo įvertinimas skiriasi iš sferos į sferą. Būti didingu, reiškia būti panašiu į Dievą. Ir kadangi didingumo kokybę visiškai nulemia gėrio turinys, tai reiškia, jog net ir jūsų dabartinėje žmogiškojoje būsenoje, jeigu jūs galite gailestingumo dėka tapti geras, tai šituo jūs tampate didingas. Kuo ryžtingiau jūs laikysitės dieviškojo gėrio sampratų ir kuo atkakliau šito sieksite, tuo tikriau jūs iš tiesų augsite didingumu, tikrojo išlikimo charakterio tikrojo didumu.

7. SEKONAFIMŲ TARNYSTĖ

Sekonafimai yra kilę ir turi savo būstines supervisatų sostinėse, bet su savo ryšininiais bičiuliais jie raizgo erdvę nuo Rojaus krantų į evoliucinius erdvės pasaulius. Jie tarnauja supervyriausybų svarstymų asamblėjų narių vertingais padėjėjais ir suteikia didžiulę paramą Uversos paslaugumo kolonijoms: žvaigždžių tyrinėtojams, tūkstantmečių turistams, dangiškiesiems stebėtojams, ir gausybei kitų tvarinių, įskaitant ir kylančiąsias būtybes, laukiančias, kol bus nugabentos į Havoną. Dienų Senieji kai kuriuos iš pirminių sekonafimų su

prepared for the realization of the solemnity of trust and for the appreciation of the sanctity of service. While these are the moral elements of greatness, there are also secrets of greatness. When the spiritual tests of greatness are applied, the moral elements are not disregarded, but the quality of unselfishness revealed in disinterested labor for the welfare of one's earthly fellows, particularly worthy beings in need and in distress, that is the *real measure* of planetary greatness. And the *manifestation* of greatness on a world like Urantia is the exhibition of self-control. The great man is not he who “takes a city” or “overthrows a nation,” but rather “he who subdues his own tongue.”

28:6.21 (317.2) Greatness is synonymous with divinity. God is supremely great and good. *Greatness and goodness simply cannot be divorced*. They are forever made one in God. This truth is literally and strikingly illustrated by the reflective interdependence of the Secret of Greatness and the Soul of Goodness, for neither can function without the other. In reflecting other qualities of divinity, the superuniverse seconaphim can and do act alone, but the reflective estimates of greatness and of goodness appear to be inseparable. Hence, on any world, in any universe, must these reflectors of greatness and of goodness work together, always showing a dual and mutually dependent report of every being upon whom they focalize. Greatness cannot be estimated without knowing the content of goodness, while goodness cannot be portrayed without exhibiting its inherent and divine greatness.

28:6.22 (317.3) The estimate of greatness varies from sphere to sphere. To be great is to be Godlike. And since the quality of greatness is wholly determined by the content of goodness, it follows that, even in your present human estate, if you can through grace become good, you are thereby becoming great. The more steadfastly you behold, and the more persistently you pursue, the concepts of divine goodness, the more certainly will you grow in greatness, in true magnitude of genuine survival character.

7. MINISTRY OF THE SECONAPHIM

28:7.1 (317.4) The seconaphim have their origin and headquarters on the capitals of the superuniverses, but with their liaison fellows they range from the shores of Paradise to the evolutionary worlds of space. They serve as valued assistants to the members of the deliberative assemblies of the supergovernments and are of great help to the courtesy colonies of Uversa: the star students, millennial tourists, celestial observers, and a host of others, including the ascendant beings in waiting for Havona transport. The Ancients of Days take pleasure in

malonumu paskiria tam, kad padėtų kylantiesiems tvariniams, gyvenantiems keturiuose šimtuose devyniasdešimtyje studijų pasaulių, supančių Uversą, ir čia taip pat didelė dalis iš antrinių ir tretinių kategorijų tarnauja mokytojais. Šitie Uversos palydovai yra laiko universitetų baigiamosios mokyklos, suteikiančios parengiamąjį kursą į Havonos septynių grandinių universitetą.

Iš trijų sekonafimų kategorijų, tretinė grupė, priskirta prie kylančiųjų valdžios, laiko kylantiesiems tvariniams suteikia pačią didžiausią pagalbą. Jūs periodiškai juos sutiksite neužilgo po to, kada išvyksite iš Urantijos, nors laisvai jų tarnystę naudositės tikrai tada, kada pasieksite Orvontono laukimo pasaulius. Jūs džiaugsitės jų draugija, kada su jais būsite iki galo susipažinę gyvendami Uversos mokyklos pasauliuose.

Šitie tretiniai sekonafimai yra laiko taupytojai, erdvės sutrumpintojai, suklydimo išaiškintojai, ištikimi mokytojai, ir visą laiką esančios krypties rodyklės—dieviškojo tikrumo gyvieji ženklai—su gailėstingumu išdėstyti laiko kryžkelėse, kad ten vestų nerimo apimtus piligrimus didžiulio pasimetimo ir dvasinio neužtikrintumo momentais. Likus daug laiko iki to meto, kada pasieksite tobulumo vartus, jūs imsite naudotis dieviškumo instrumentais ir užmegzti ryšį su Dievybės metodais. Vis daugiau, nuo to meto, kada atvyksite į pirmąjį gyvenamąjį pasaulį, iki užmerksite akis Havonos miego metu, ruošiantis keliavimui į Rojų, jūs naudositės skubia pagalba šitų nuostabių būtybių, kurios taip iki galo ir taip laisvai atspindi tų saugių ir patikimų pilgrimų, kurie šitą ilgą kelionę prie tobulumo vartų yra nukeliavę anksčiau už jus, tikras žinias ir užtikrintą išmintį.

Mums visiškai nesuteikta privilegija naudotis šitais atspindinčiosios kategorijos angelais Urantijoje. Jie dažnai atvyksta į jūsų pasaulį, lydėdami paskirtas asmenybes, bet čia jie laisvai veikti negali. Šitoji sfera iš dalies vis dar tebėra dvasiniame karantine, ir kai kurių grandinių, kurios jų tarnystei yra esminės, šiuo metu čia nėra. Kada jūsų pasaulis bus dar kartą sugrąžintas į konkrečias atspindinčias grandines, tada didelė dalis tarplanetinio ir tarpvisatinio bendravimo darbo bus labai smarkiai supaprastinta ir palengvinta. Dėl šito funkcinio savo atspindinčiųjų partnerių suvaržymo dangiškieji darbininkai Urantijoje susiduria su didele dalimi sunkumų. Bet mes džiaugsmingai toliau tvarkome savo reikalus naudodamiesi tomis priemonėmis, kurias turime, nežiūrint to, jog vietiniu lygiu mes negalime pasinaudoti šitų nuostabių būtybių, erdvės gyvųjų veidrodžių ir dabarties laiko projektuotojų, didele dalimi iš tarnysčių.

[Parengta Uversos Galingojo Žinianešo.]

assigning certain of the primary seconaphim to assist the ascending creatures domiciled on the four hundred ninety study worlds surrounding Uversa, and here also do many of the secondary and tertiary orders serve as teachers. These Uversa satellites are the finishing schools of the universes of time, presenting the preparatory course for the seven-circuited university of Havona.

28:7.2 (317.5) Of the three orders of seconaphim, the tertiary group, attached to the ascendant authorities, minister most extensively to the ascending creatures of time. You will on occasion meet them soon after your departure from Urantia, though you will not freely make use of their services until you reach the tarrying worlds of Orvonton. You will enjoy their companionship when you become fully acquainted with them during your sojourn on the Uversa school worlds.

28:7.3 (318.1) These tertiary seconaphim are the timesavers, space abridgers, error detectors, faithful teachers, and everlasting guideposts — living signs of divine surety — in mercy placed at the crossroads of time, there to guide the feet of anxious pilgrims in moments of great perplexity and spiritual uncertainty. Long before attaining the portals of perfection, you will begin to gain access to the tools of divinity and to make contact with the techniques of Deity. Increasingly, from the time you arrive on the initial mansion world until you close your eyes in the Havona sleep preparatory to your Paradise transit, you will avail yourself of the emergency help of these marvelous beings, who are so fully and freely reflective of the sure knowledge and certain wisdom of those safe and dependable pilgrims who have preceded you on the long journey to the portals of perfection.

28:7.4 (318.2) We are denied the full privilege of using these angels of the reflective order on Urantia. They are frequent visitors on your world, accompanying assigned personalities, but here they cannot freely function. This sphere is still under partial spiritual quarantine, and some of the circuits essential to their services are not here at present. When your world is once more restored to the reflective circuits concerned, much of the work of interplanetary and interuniverse communication will be greatly simplified and expedited. Celestial workers on Urantia encounter many difficulties because of this functional curtailment of their reflective associates. But we go on joyfully conducting our affairs with the instrumentalities at hand, notwithstanding our local deprivation of many of the services of these marvelous beings, the living mirrors of space and the presence projectors of time.

28:7.5 (318.3) [Sponsored by a Mighty Messenger of Uversa.]

29 Dokumentas. Visatos Energijos Reguliuotojai

⇐ 028

URANTIJOS KNYGA

030 ⇐

I DALIS. CENTRINĖ VISATA IR SUPERVISATOS

29 DOKUMENTAS. VISATOS ENERGIJOS REGULIUOTOJAI

Skyrius

ĮVADAS

1. Septyni Aukščiausieji Energijos Reguliuotojai
2. Aukščiausieji Energijos Centrai
3. Energijos Centrų sfera
4. Pagrindiniai Fiziniai Kontrolieriai
5. Pagrindiniai Jėgos Organizatoriai

ĮVADAS

IŠ VISŲ visatos asmenybių, susijusių su tarpplanetinių ir tarpvisatinių reikalų reguliavimu, energijos reguliuotojai ir jų padėjėjai buvo mažiausiai suprasti Urantijoje. Nors jūsų rasės ilgą laiką žinojo apie angelų ir panašių dangiškųjų kategorijų egzistavimą, bet nedaug informacijos kada nors buvo perteikta apie fizinės sferos kontrolierius ir reguliuotojus. Net ir dabar man yra leidžiama iki galo atskleisti tiktai paskutinįją iš tokių trijų gyvų būtybių grupių, kurios turi reikalo su jėgos kontrole ir energijos reguliavimu pagrindinėje visatoje:

1. Pirminius Atsiradusius Pagrindinius Jėgos Organizatorius.
2. Asocijuotus Transcendentinius Pagrindinius Jėgos Organizatorius.
3. Visatos Energijos Reguliuotojus.

Nors aš manau, jog neįmanoma pavaizduoti visatos energijos reguliuotojų, centrų, ir kontrolierių įvairių grupių individualybės, bet tikiuosi, jog galėsiu kažką paaiškinti apie jų veiklos sferą. Jie yra gyvų būtybių unikali grupė, turinti reikalo su išmintingu energijos reguliavimu per visą didžiąją visatą. Įskaitant aukščiausiuosius reguliuotojus, jie

PAPER 29 THE UNIVERSE POWER DIRECTORS

SECTIONS

Introduction

1. The Seven Supreme Power Directors
2. The Supreme Power Centers
3. The Domain of Power Centers
4. The Master Physical Controllers
5. The Master Force Organizers

INTRODUCTION

29:0.1 (319.1) OF ALL the universe personalities concerned in the regulation of interplanetary and interuniverse affairs, the power directors and their associates have been the least understood on Urantia. While your races have long known of the existence of angels and similar orders of celestial beings, little information concerning the controllers and regulators of the physical domain has ever been imparted. Even now I am permitted fully to disclose only the last of the following three groups of living beings having to do with force control and energy regulation in the master universe:

- 29:0.2 (319.2) 1. Primary Eventuated Master Force Organizers.
- 29:0.3 (319.3) 2. Associate Transcendental Master Force Organizers.
- 29:0.4 (319.4) 3. Universe Power Directors.

29:0.5 (319.5) Though I deem it impossible to portray the individuality of the various groups of directors, centers, and controllers of universe power, I hope to be able to explain something about the domain of their activities. They are a unique group of living beings having to do with the intelligent regulation of energy throughout the grand universe. Including

apima tokius pagrindinius skyrius:

1. Septynių Aukščiausiųjų Energijos Reguliuotojų.
2. Aukščiausiųjų Energijos Centrų.
3. Pagrindinių Fizinių Kontrolierių.
4. Morontinių Energijos Prižiūrėtojų.

Aukščiausieji Energijos Reguliuotojai ir Centrai egzistuoja beveik nuo amžinybės laikų, ir tiek, kiek mums yra žinoma, daugiau šitų kategorijų būtybių sukurta nebuvo. Septynis Aukščiausiuosius Reguliuotojus įsmedenino Septynios Pagrindinės Dvasios, ir tuomet jie bendradarbiavo su savo tėvais sukuriant daugiau negu dešimt milijardų pagalbininkų. Iki energijos reguliuotojų laikų, erdvės energijų grandinės už centrinės visatos ribų buvo išmintingoje Rojaus Pagrindinių Jėgos Organizatorių priežiūroje.

Turėdami žinių apie materialius tvarinius, jūs bent jau turite kontrastingą suvokimą apie dvasines būtybes; bet labai sunku mirtingojo protui įsivaizduoti energijos reguliuotojus. Pagal progresinio kilimo į egzistencijos aukštesnius lygius planą jūs neturite jokių tiesioginių reikalų nei su aukščiausiais reguliuotojais, nei su energijos centrais. Tam tikromis retomis progomis jūs turėsite reikalų su fiziniais kontrolieriais, ir laisvai dirbsite su morontiniais energijos prižiūrėtojais, kada pasieksite gyvenamuosius pasaulius. Šitie Morontiniai Energijos Prižiūrėtojai veikia taip išimtinai vietinių kūrinių morontiniu režimu, jog yra manoma, kad apie jų veiklą geriausia yra pasakoti tame skyriuje, kuris yra skirtas vietinei visatai.

1. SEPTYNI AUKŠČIAUSIEJI ENERGIJOS REGULIUOTOJAI

Septyni Aukščiausieji Energijos Reguliuotojai yra didžiosios visatos fizinės energijos reguliuotojai. Kada Septynios Pagrindinės Dvasios juos sukūrė, tada buvo pirmasis užregistruotas epizodas, kad iš tikrų dvasinių protėvių atsirado pusiau materialūs palikuonys. Kada Septynios Pagrindinės Dvasios kuria individualiai, tada jos sutveria labai dvasiškas asmenybes angeliškojoje kategorijoje; kada jos kuria kolektyviai, tada jos kartais sutveria šituos aukštuosius pusiau materialių būtybių tipus. Bet net ir šitos būtybės, labiau panašios į fizines, Urantijos mirtingųjų riboto diapazono regėjimui būtų nematomos.

Aukščiausiųjų Energijos Reguliuotojų yra septyni, ir savo išvaizda ir funkcija jie yra tapatūs.

the supreme directors, they embrace the following major divisions:

29:0.6 (319.6) 1. The Seven Supreme Power Directors.

29:0.7 (319.7) 2. The Supreme Power Centers.

29:0.8 (319.8) 3. The Master Physical Controllers.

29:0.9 (319.9) 4. The Morontia Power Supervisors.

29:0.10 (319.10) The Supreme Power Directors and Centers have existed from the near times of eternity, and as far as we know, no more beings of these orders have been created. The Seven Supreme Directors were personalized by the Seven Master Spirits, and then they collaborated with their parents in the production of more than ten billion associates. Before the days of the power directors the energy circuits of space outside of the central universe were under the intelligent supervision of the Master Force Organizers of Paradise.

29:0.11 (319.11) Having knowledge about material creatures, you have at least a contrastive conception of spiritual beings; but it is very difficult for the mortal mind to envisage the power directors. In the scheme of ascendant progression to higher levels of existence you have nothing directly to do with either the supreme directors or the power centers. On certain rare occasions you will have dealings with the physical controllers, and you will work freely with the supervisors of morontia power upon reaching the mansion worlds. These Morontia Power Supervisors function so exclusively in the morontia regime of the local creations that it is deemed best to narrate their activities in the section dealing with the local universe.

1. THE SEVEN SUPREME POWER DIRECTORS

29:1.1 (320.1) The Seven Supreme Power Directors are the physical-energy regulators of the grand universe. Their creation by the Seven Master Spirits is the first recorded instance of the derivation of semimaterial progeny from true spirit ancestry. When the Seven Master Spirits create individually, they bring forth highly spiritual personalities on the angelic order; when they create collectively, they sometimes produce these high types of semimaterial beings. But even these quasi-physical beings would be invisible to the short-range vision of Urantia mortals.

29:1.2 (320.2) The Supreme Power Directors are seven in number, and they are identical in

Jų vieno nuo kito negali atskirti niekas, išskyrus tą Pagrindinę Dvasią, su kuria kiekvienas yra betarpiškai susivienijęs ir kuriai kiekvienas yra iki galo funkciškai pavaldus. Tokiu būdu kiekviena iš Pagrindinių Dvasių yra amžinoje sąjungoje su vienu iš savo kolektyvinių palikuonių. Tas pats reguliuotojas visada yra susivienijęs su ta pačia Dvasia, o jų darbinė partnerystė sukuria fizinės ir dvasinės energijų, pusiau fizinės būtybės ir dvasinės asmenybės, unikalų susivienijimą.

Septyni Aukščiausieji Energijos Reguliotojai yra išsidėstę periferiniame Rojuje, kur jų lėtai besisukantys buvimai parodo, kur yra Pagrindinių Dvasių jėgos sukoncentravimo būstinės. Šitie energijos reguliuotojai atskirai veikia reguliuodami supervisatų įtampą-energiją, bet administruodami centrinį kūrinį veikia kolektyviai. Jie veikia iš Rojaus, bet veiksmingus energijos centrus turi didžiosios visatos visuose skyriuose.

Šitos galingos būtybės yra energijos centrų o, per juos, fizinių kontrolierių, pasklidusių po visas septynias supervisatas, milžiniškų gausybių fiziniai protėviai. Tokie pavaldūs fizinės kontrolės organizmai yra iš pagrindų vienodi, tapatūs, išskyrus kiekvienos supervisatos korpuso skirtingą tonaciją. Tam, kad pasikeistų supervisatų tarnystėje, jiems tiesiog reikėtų sugrįžti į Rojų dėl naujo tonavimo. Fizinio kūrinio valdymas iš principo yra vienodas.

2. AUKŠČIAUSIEJI ENERGIJOS CENTRAI

Septyni Aukščiausieji Energijos Reguliotojai nesugeba, individualiai, reprodukuotis, bet kolektyviai, ir drauge su Septyniomis Pagrindinėmis Dvasiomis, jie gali reprodukuotis ir tikrai reprodukuojasi—sukuria—kitas būtybes, tokias, kaip jie patys. Tokia yra kilmė didžiosios visatos Septynių Energijos Centrų, kurie veikia tokiose septyniose grupėse:

1. Aukščiausųjų Centrų Prižiūrėtojų.
2. Havonos Centrų.
3. Supervisatų Centrų.
4. Vietinių Visatų Centrų.
5. Žvaigždynų Centrų.
6. Sistemų Centrų.
7. Neklasifikuotų Centrų.

Šitie energijos centrai kartu su Aukščiausiais Energijos Reguliotojais yra tokios būtybės, kurios turi didžiulę valios laisvę ir

appearance and function. One cannot be distinguished from another except by that Master Spirit with whom each is in immediate association, and to whom each is in complete functional subservience. Each of the Master Spirits is thus in eternal union with one of their collective offspring. The same director is always in association with the same Spirit, and their working partnership results in a unique association of physical and spiritual energies, of a semiphysical being and a spirit personality.

29:1.3 (320.3) The Seven Supreme Power Directors are stationed on peripheral Paradise, where their slowly circulating presences indicate the whereabouts of the force-focal headquarters of the Master Spirits. These power directors function singly in the power-energy regulation of the superuniverses but collectively in the administration of the central creation. They operate from Paradise but maintain themselves as effective power centers in all divisions of the grand universe.

29:1.4 (320.4) These mighty beings are the physical ancestors of the vast host of the power centers and, through them, of the physical controllers scattered throughout the seven superuniverses. Such subordinate physical-control organisms are basically uniform, identical except for the differential toning of each superuniverse corps. In order to change in superuniverse service, they would merely have to return to Paradise for retoning. The physical creation is fundamentally uniform in administration.

2. THE SUPREME POWER CENTERS

29:2.1 (320.5) The Seven Supreme Power Directors are not able, individually, to reproduce themselves, but collectively, and in association with the Seven Master Spirits, they can and do reproduce — create — other beings like themselves. Such is the origin of the Supreme Power Centers of the grand universe, who function in the following seven groups:

- 29:2.2 (320.6) 1. Supreme Center Supervisors.
- 29:2.3 (320.7) 2. Havona Centers.
- 29:2.4 (320.8) 3. Superuniverse Centers.
- 29:2.5 (320.9) 4. Local Universe Centers.
- 29:2.6 (320.10) 5. Constellation Centers.
- 29:2.7 (320.11) 6. System Centers.
- 29:2.8 (320.12) 7. Unclassified Centers.

29:2.9 (321.1) These power centers together with the Supreme Power Directors are beings of high will freedom and action. They are all endowed with

didžiulį veikimą. Jie visi yra apdovanoti Trečiojo Šaltinio asmenybe ir atskleidžia neabejotiną aukštos kategorijos valinį potencialą. Šitie visatos energetinę sistemą reguliuojantys centrai turi nuostabią intelekto dovaną; jie yra didžiosios visatos energetinės sistemos intelektas ir Pagrindinių Fizinių Kontrolierių ir Morontinių Energijos Prižiūrėtojų toli nusidriekiančių funkcijų viso milžiniško tinklo proto valdymo metodo paslaptis.

1. *Aukščiausieji Centrų Prižiūrėtojai.* Šitie septyni Aukščiausųjų Energijos Reguliotojų lygiaverčiai partneriai ir padėjėjai yra didžiosios visatos pagrindinių energetinių grandinių reguliuotojai. Kiekvienas centro prižiūrėtojas yra patalpintas viename iš Septynių Aukščiausųjų Vykdytojų specialių pasaulių, ir jie dirba glaudžiai susivieniję su šiais visatos bendrų reikalų koordinatoriais.

Aukščiausieji Energijos Reguliotojai ir Aukščiausieji Centrų Prižiūrėtojai veikia tiek kaip individai, tiek bendrai, kas susiję su visais kosminiais reiškiniais, esančiais žemiau už "gravitacijos energijos" lygius. Kada veikia drauge, tada šitos keturiolika būtybių visatų energijai yra tuo, kuo Septyni Aukščiausieji Vykdytojai yra bendriesiems visatų reikalams ir kuo Septynios Pagrindinės Dvasios yra kosminiam protui.

2. *Havonos Centrai.* Iki laiko ir erdvės visatų sukūrimo, energetiniai centrai Havonai nebuvo reikalingi, bet visą laiką nuo tų tolimųjų laikų, vienas milijonas veikia centriniame kūrinyje, kiekvienas centras prižiūri po tūkstantį Havonos pasaulių. Čia, dieviškojoje visatoje, yra energijos valdymo tobulumas, tokia padėtis neegzistuoja niekur kitur. Energijos valdymo tobulumas yra visų erdvės energetinių centrų ir fizinių kontrolierių galutinis tikslas.

3. *Supervisatų Centrai.* Užimdami milžinišką teritoriją sostinės sferoje kiekvienoje iš septynių supervisatų yra vienas tūkstantis trečiosios kategorijos energetinių centrų. Pirminės energijos trys srovės, po dešimt segregacijų kiekvienoje, ateina į šituos energetinius centrus, bet iš jų suvienyto veikimo vietos septynios specializuotos ir gerai reguliuojamos, nors netobulai kontroliuojamos, energijos grandinės pasklinda tolyn. Tai yra visatos energijos elektroninis organizavimas.

Visa energija sklinda grandine Rojaus ciklu, bet Visatos Energijos Reguliotojai *reguliuoja* apatinio Rojaus jėgos energijas, kada suranda jas modifikuotas centrinės ir supervisatų erdvės funkcijose, paversdami ir nukreipdami šitas energijas į naudingo ir konstruktyvaus pritaikymo kanalus. Tarp Havonos energijos ir supervisatų energijų yra skirtumas. Supervisatos energetinę įkrovą sudaro energijos trys fazės po dešimt

Third-Source personality and disclose unquestioned volitional capacity of a high order. These directing centers of the universe power system are the possessors of exquisite intelligence endowment; they are the intellect of the power system of the grand universe and the secret of the technique of the mind control of all the vast network of the far-flung functions of the Master Physical Controllers and the Morontia Power Supervisors.

29:2.10 (321.2) 1. *Supreme Center Supervisors.*

These seven co-ordinates and associates of the Supreme Power Directors are the regulators of the master energy circuits of the grand universe. Each center supervisor is headquartered on one of the special worlds of the Seven Supreme Executives, and they work in close association with these co-ordinators of general universe affairs.

29:2.11 (321.3) The Supreme Power Directors and the Supreme Center Supervisors function both as

individuals and conjointly with regard to all cosmic phenomena below the levels of "gravity energy." When acting in liaison, these fourteen beings are to universe power what the Seven Supreme Executives are to general universe affairs, and what the Seven Master Spirits are to the cosmic mind.

29:2.12 (321.4) 2. *Havona Centers.* Before the

creation of the universes of time and space, power centers were not required in Havona, but ever since these far-distant times, one million have functioned in the central creation, each center having the supervision of a thousand Havona worlds. Here in the divine universe there is perfection of energy control, a condition not existing elsewhere. Perfection of energy regulation is the ultimate goal of all the power centers and the physical controllers of space.

29:2.13 (321.5) 3. *Superuniverse Centers.* Occupying

an enormous area on the capital sphere of each of the seven superuniverses are one thousand power centers of the third order. Three currents of primary energy of ten segregations each come in to these power centers, but seven specialized and well-directed, though imperfectly controlled, circuits of power go forth from their seat of united action. This is the electronic organization of universe power.

29:2.14 (321.6) All energy is circuited in the Paradise

cycle, but the Universe Power Directors *direct* the force-energies of nether Paradise as they find them modified in the space functions of the central and superuniverses, converting and directing these energies into channels of useful and constructive application. There is a difference between Havona energy and the energies of the superuniverses. The power charge of a

segregacijų kiekvienoje. Šita triguba energijos įkrova pasklinda po visą didžiosios visatos erdvę; ji yra tarsi milžiniškas judantis energijos vandenynas, kuris apsemia ir maudo kiekvieno iš septynių superkūrinių visumą.

Visatos energetinis elektroninis organizavimas veikia septyniose fazėse ir atskleidžia skirtingą reagavimą į vietinę arba linijinę gravitaciją. Šita septinkartė grandinė ateina iš supervisatos energetinių centrų ir persmelkia kiekvieną superkūrinį. Tokios specializuotos laiko ir erdvės srovės yra konkretūs ir lokalizuoti energijos judėjimai, inicijuoti ir nukreipti specifiniams tikslams, didele dalimi taip, kaip Golfo Srovė veikia kaip apibrėžtas reiškinys Atlanto vandenyno viduryje.

4. *Vietinių Visatų Centrai.* Kiekvienos vietinės visatos būstinėje yra išdėstyta vienas šimtas ketvirtos kategorijos energetinių centrų. Jie veikia tam, kad lėtintų ir kitaip modifikuotų tas septynias energetines grandines, ateinančias iš supervisatos būstinės, šitokių būdu paversdami jas pritaikomomis žvaigždynų ir sistemų tarnystei. Vietinės astronominės erdvės katastrofos šitiems energetiniams centrams yra nykstantis rūpestis; jie yra įsitraukę į veiksmingos energijos tvarkingą pasiuntimą į pavaldžius žvaigždynus ir sistemas. Sūnūs Kūrėjams jie labai daug padeda vėlesniaisiais visatos organizavimo ir energijos mobilizavimo laikais. Šitie centrai sugeba užtikrinti energijos intensyvias juostas, naudingas tarpplanetiniam ryšiui tarp svarbių apgyvendintų punktų. Tokia energijos *juosta* arba *linija*, taip pat kartais vadinama energijos taku, yra tiesioginė energijos grandinė iš vieno energijos centro į kitą energijos centrą arba iš vieno fizinio kontrolieriaus į kitą kontrolierių. Tai yra individualizuota energijos srovė, ir ji yra kaip kontrastas nediferencijuotos energijos laisviems judėjimams erdvėje.

5. *Žvaigždynų Centrai.* Kiekviename žvaigždyne yra dislokuota po dešimt šitų gyvųjų energetinių centrų, veikiančių kaip energijos projektoriai į tą vieną šimtą vietinių sistemų, kurios sudaro žvaigždyną. Iš šitų būtybių pasklinda energetinės linijos, skirtos komunikavimui ir transportavimui, ir energizavimui tų gyvųjų tvarinių, kurių gyvybės palaikymas priklauso nuo tam tikrų fizinės energijos formų. Bet nei energetiniai centrai, nei pavaldūs fiziniai kontrolieriai kitokiu būdu nėra susiję su gyvybe kaip su funkicine organizacija.

6. *Sistemų Centrai.* Vienas Aukščiausiasis Energijos Centras yra nuolat paskirtas kiekvienai vietinei sistemai. Šitie sistemų centrai energijos grandines pasiunčia į laiko ir erdvės apgyvendintus pasaulius. Jie koordinuoja pavaldžių fizinių kontrolierių veiklą ir kitokiu būdu

superuniverse consists of three phases of energy of ten segregations each. This threefold energy charge spreads throughout the space of the grand universe; it is like a vast moving ocean of energy which engulfs and bathes the whole of each of the seven supercreations.

29:2.15 (321.7) The electronic organization of universe power functions in seven phases and discloses varying response to local or linear gravity. This sevenfold circuit proceeds from the superuniverse power centers and pervades each supercreation. Such specialized currents of time and space are definite and localized energy movements initiated and directed for specific purposes, much as the Gulf Stream functions as a circumscribed phenomenon in the midst of the Atlantic Ocean.

29:2.16 (321.8) 4. *Local Universe Centers.* On the headquarters of each local universe are stationed one hundred power centers of the fourth order. They function to downstep and otherwise to modify the seven power circuits emanating from superuniverse headquarters, thus making them applicable to the services of the constellations and systems. The local astronomical catastrophes of space are of passing concern to these power centers; they are engaged in the orderly dispatch of effective energy to the subsidiary constellations and systems. They are of great assistance to the Creator Sons during the later times of universe organization and energy mobilization. These centers are able to provide intensified lanes of energy useful for interplanetary communication between important inhabited points. Such a *lane* or *line* of energy, sometimes also called an energy path, is a direct circuit of energy from one power center to another power center or from one physical controller to another controller. It is an individualized stream of power and stands in contrast to the free space movements of undifferentiated energy.

29:2.17 (322.1) 5. *Constellation Centers.* Ten of these living power centers are stationed in each constellation, functioning as energy projectors to the one hundred tributary local systems. From these beings there go forth the power lines for communication and transport and for the energizing of those living creatures who are dependent upon certain forms of physical energy for the maintenance of life. But neither the power centers nor the subordinate physical controllers are otherwise concerned with life as a functional organization.

29:2.18 (322.2) 6. *System Centers.* One Supreme Power Center is permanently assigned to each local system. These system centers dispatch the power circuits to the inhabited worlds of time and space. They co-ordinate the activities of the subordinate physical controllers and otherwise

veikia tam, kad vietinėje sistemoje užtikrintų pakankamą energijos paskleidimą. Tarp planetų energetinės grandinės sukūrimas priklauso nuo tobulo kai kurių materialijų energijų suderinimo ir nuo veiksmingo fizinių jėgų suregulavimo.

7. Neklasifikuoti Centrai. Tai yra tokie centrai, kurie veikia specifinėse vietinėse situacijose, bet ne apgyvendintose planetose. Už atskirus pasaulius yra atsakingi Pagrindiniai Fiziniai Kontrolieriai, ir pasauliai grandinėmis gauna tas jėgos sroves, kurias pasiunčia jų sistemos energetinis centras. Tikrai tos sferos, kurioms yra būdingi patys nepaprastiausi energetiniai ryšiai, turi septintosios kategorijos energetinius centrus, veikiančius kaip visatos balanso ratai arba energetiniai valdytojai. Kiekvienoje veiklos fazėje šitie energetiniai centrai visiškai prilygsta tiems, kurie veikia aukštesniuose kontrolės vienetuose, bet tokią gyvos energijos organizaciją turi tikrai mažiau negu vienas erdvės kūnas iš milijono.

3. ENERGIJOS CENTRŲ SFERA

Aukščiausiųjų Energijos Centrų, paskleistų per visas supervisatas, skaičius siekia, su jų partneriais ir pavaldiniais, daugiau negu dešimt milijardų. Ir jie visi yra tobulai sinchroniškai ir palaiko tobulą ryšį su savo Rojaus protėviais, Septyniais Aukščiausiais Energijos Reguliuotojais. Šitokiu būdu didžiosios visatos energijos valdymas yra patikėtas Septynių Pagrindinių Dvasių, Septynių Aukščiausiųjų Energijos Reguliuotojų sukūrėjų, priežiūrai ir reguliavimui.

Aukščiausieji Energijos Reguliuotojai ir visi jų partneriai, padėjėjai, ir pavaldiniai yra amžiams atleisti nuo to, kad juos sulaikytų arba jiems trukdytų bet kokie erdvės tribunolai; taip pat jų iš tiesų neveikia nei Dienų Senujų supervisatos vyriausybės, nei Sūnų Kūrėjų vietinių visatų administracijos administraciniai reguliavimai.

Šituos energijos centrus ir reguliuotojus sukuria Begalinės Dvasios vaikai. Jie nėra susiję su Dievo Sūnų administracija, nors artimai susijungia su Sūnumis Kūrėjais visatos materialaus organizavimo vėlesnėmis epochomis. Bet energijos centrai kažkokiu būdu yra glaudžiai susiję su Aukščiausiosios Būtybės kosmine kontrole iš viršaus.

Energijų centrai ir fiziniai kontrolieriai negauna jokio mokymo; visi jie yra sukuriami tobuli ir jų tobulumas yra neatskiriamas nuo jų veiksmo. Jie iš tikrųjų niekada nepereina iš vienos funkcijos į kitą; jie iš tiesų tarnauja taip, kaip buvo paskirti iš pradžių. Jų gretose nėra jokios evoliucijos, ir tai yra tiesa apie abiejų kategorijų visus septynis skyrius.

function to insure the satisfactory distribution of power in the local system. The circuit relay between the planets depends upon the perfect co-ordination of certain material energies and upon the efficient regulation of physical power.

29:2.19 (322.3) 7. Unclassified Centers. These are the centers who function in special local situations but not on the inhabited planets. The individual worlds are in the charge of Master Physical Controllers and receive the encircuited lines of power dispatched by the power center of their system. Only those spheres of the most extraordinary energy relationships have power centers of the seventh order acting as universe balance wheels or energy governors. In every phase of activity these power centers are the full equals of those who function on the higher units of control, but not one space body in a million harbors such a living power organization.

3. THE DOMAIN OF POWER CENTERS

29:3.1 (322.4) The Supreme Power Centers distributed throughout the superuniverses number, with their associates and subordinates, upward of ten billion. And they are all in perfect synchrony and complete liaison with their Paradise progenitors, the Seven Supreme Power Directors. The power control of the grand universe is thus intrusted to the keeping and direction of the Seven Master Spirits, the creators of the Seven Supreme Power Directors.

29:3.2 (322.5) The Supreme Power Directors and all their associates, assistants, and subordinates are forever exempt from apprehension or interference by all the tribunals of all space; neither are they subject to the administrative direction either of the superuniverse government of the Ancients of Days or of the local universe administration of the Creator Sons.

29:3.3 (323.1) These power centers and directors are brought into being by the children of the Infinite Spirit. They are not germane to the administration of the Sons of God, though they affiliate with the Creator Sons during the later epochs of universe material organization. But the power centers are in some way closely associated with the cosmic overcontrol of the Supreme Being.

29:3.4 (323.2) Power centers and physical controllers undergo no training; they are all created in perfection and are inherently perfect in action. Never do they pass from one function to another; always do they serve as originally assigned. There is no evolution in their ranks, and this is true of all seven divisions of both orders.

Neturėdami kylančiojo praeities, kuri iškiltų prisiminimuose, energijos centrai ir fiziniai kontrolieriai niekada nepoilsiauja; visuose savo veiksmuose jie visą laiką yra labai dalykiški. Jie visada dirba; visuotinis planas nenumato jokios sąlygos tam, kad nutrūktų energijos fizinės linijos; niekada nė vienai sekundės dalelytei šitos būtybės negali nutraukti laiko ir erdvės energetinių grandinių tiesioginės priežiūros.

Energijos reguliuotojai, centrai, ir kontrolieriai visoje kūrinijoje neturi nieko bendro su kuo nors kitu, išskyrus energiją, materialią arba pusiau fizinę; jie jos nesukuria, bet iš tiesų ją keičia, manipuliuoja, ir reguliuoja. Taip pat jie visiškai nėra susiję su fizine trauka, išskyrus pasipriešinimą jos traukiamajai galiai. Jų ryšys su gravitacija yra visiškai neigiamas.

Energijos centrai panaudoja gausius materialios kategorijos mechanizmus ir koordinavimus palaikydami ryšį su tų įvairių segreguotų energijos koncentravimų gyvaisiais mechanizmais. Kiekvieną atskirą energetinį centrą sudaro lygiai vienas milijonas funkcinės kontrolės vienetų, ir šitie energiją modifikuojantys vienetai nėra stacionarūs, kokie yra žmogaus fizinio kūno gyvybiški organai; šitie energijos reguliavimo "gyvybiški organai" yra mobilūs ir tikrai nuolat besikeičiantys asociatyviomis galimybėmis.

Tai visiškai pranoksta mano sugebėjimą paaiškinti tą būdą, kurio dėka šitos gyvos būtybės manipuliuoja ir reguliuoja visatos energijos pagrindines grandines. Imtis užduoties toliau jums pasakoti apie šitų gigantiškų ir beveik tobulai veiksmingų energetinių centrų dydį ir veikimą, tai reikštų tik dar daugiau jus supainioti ir sukelti jūsų didesnę pasimetimą. Jie yra tiek gyvi, tiek "asmeniai," bet jie pranoksta jūsų suvokimo ribas.

Už Havonos ribų Aukščiausieji Energijos Reguliuatoriai veikia tikrai specialiai pastatytose (architektūrinėse) sferose arba kitaip tinkamai sudarytuose erdvės kūnuose. Architektūriniai pasauliai yra taip pastatyti, jog gyvieji energijos centrai gali veikti kaip rinktiniai jungikliai tam, kad reguliuotų, modifikuotų, ir koncentruotų erdvės energijas, kada jos liejasi virš šitų sferų. Jie negalėtų šitaip veikti įprastinėje evoliucinėje saulėje ar planetoje. Kai kurios grupės taip pat rūpinasi šitų specialių būstinių pasaulių šildymu ir kitomis materialiomis reikmėmis. Ir nors tai ir pranoksta Urantijos žinių spektrą, bet man yra leidžiama pareikšti, jog šitos gyvų energetinių asmenybių kategorijos turi daug bendro su paskleidimu tokios šviesos, kuri šviečia be karščio. Šio reiškinio jie nesukuria, bet yra susiję su jo paskleidimu ir reguliavimu.

Energijos centrai ir jiems pavaldūs

29:3.5 (323.3) Having no ascendant past to revert to in memory, power centers and physical controllers never play; they are thoroughly businesslike in all their actions. They are always on duty; there is no provision in the universal scheme for the interruption of the physical lines of energy; never for a fraction of a second can these beings relinquish their direct supervision of the energy circuits of time and space.

29:3.6 (323.4) The directors, centers, and controllers of power have nothing to do with anything in all creation except power, material or semiphysical energy; they do not originate it, but they do modify, manipulate, and directionize it. Neither do they have anything whatever to do with physical gravity except to resist its drawing power. Their relation to gravity is wholly negative.

29:3.7 (323.5) The power centers utilize vast mechanisms and co-ordinations of a material order in liaison with the living mechanisms of the various segregated energy concentrations. Each individual power center is constituted in exactly one million units of functional control, and these energy-modifying units are not stationary as are the vital organs of man's physical body; these "vital organs" of power regulation are mobile and truly kaleidoscopic in associative possibilities.

29:3.8 (323.6) It is utterly beyond my ability to explain the manner in which these living beings encompass the manipulation and regulation of the master circuits of universe energy. To undertake to inform you further concerning the size and function of these gigantic and almost perfectly efficient power centers, would only add to your confusion and consternation. They are both living and "personal," but they are beyond your comprehension.

29:3.9 (323.7) Outside of Havona the Supreme Power Centers function only on especially constructed (architectural) spheres or on otherwise suitably constituted space bodies. The architectural worlds are so constructed that the living power centers can act as selective switches to directionize, modify, and concentrate the energies of space as they pour over these spheres. They could not so function on an ordinary evolutionary sun or planet. Certain groups are also concerned in the heating and other material necessities of these special headquarters worlds. And though it is beyond the scope of Urantia knowledge, I may state that these orders of living power personalities have much to do with the distribution of the light that shines without heat. They do not produce this phenomenon, but they are concerned with its dissemination and directionization.

29:3.10 (323.8) The power centers and their

kontrolieriai yra paskirti organizuotos erdvės visų fizinių energijų veiklai. Jie dirba su trimis bazinėmis srovėmis po dešimt energijų kiekvienoje. Tai yra organizuotos erdvės energijos įkrova; ir jų sfera yra organizuota erdvė. Visatos Energijos Reguliuotojai visiškai neturi nieko bendro su tais milžiniškais jėgos veiksmis, kurie šiuo metu vyksta už dabartinių septynių supervisatų ribų.

Energijos centrai ir kontrolieriai tobulai kontroliuoja tikrai septynias iš dešimties energijos formų, esančių kiekvienoje bazinėje visatos srovėje; tos formos, kurios jų kontrolei yra pavaldžios iš dalies arba visiškai nėra pavaldžios, turi atstovauti energijos pasireiškimo nenusėjamoms sferoms, kuriose viešpatauja Beribis Absoliutas. Jeigu jie ir turi įtakos šito Absoliuto pirminėms jėgoms, tai apie tokį veikimą mes nieko nežinome, nors yra kažkoks nežymus įrodymas, kuris pateisintų nuomonę, jog kai kurie iš šių fizinių kontrolierių kartais automatiškai reaguoja į tam tikrus Visuotinio Absoliuto impulsus.

Šitie gyvieji energijos mechanizmai nėra sąmoningai susieti su Beribio Absoliuto energijos virškontrole pagrindinėje visatoje, bet mes priename išvados, jog jų visa ir beveik tobula energijos reguliavimo schema kažkokiu nežinomu būdu yra pavaldi šitam viršgravitaciniam buvimui. Bet kurioje vietinėje energetinėje situacijoje šie centrai ir kontrolieriai beveik prilygsta aukštybei, bet visada jie sąmoningai suvokia Beribio Absoliuto viršenergijos buvimą ir neatpažįstamą veikimą.

4. PAGRINDINIAI FIZINIAI KONTROLIERIAI

Šitos būtybės yra Aukščiausiųjų Energijos Centrų mobilūs pavaldiniai. Fiziniai kontrolieriai yra apdovanoti tokios prigimties sugebėjimais keisti individualybę, kad jie gali patys įvairiais būdais keliauti, sugebėdami skrieti vietine erdve tokiais greičiais, kurie priartėja prie Atsiskyrusiųjų Žinianešių skriejimo greičio. Bet kaip ir visiems kitiems keliautojams erdve, taip ir jiems reikia tiek savo pačių bičiulių, tiek kai kurių kitų būtybių tipų pagalbos tam, kad išvykstant iš materialios sferos nugalėtų traukos veikimą ir inercijos pasipriešinimą.

Pagrindiniai Fiziniai Kontrolieriai tarnauja visoje didžiojoje visatoje. Iš Rojaus Septyni Aukščiausieji Energijos Reguliuotojai juos tiesiogiai valdo iki pat supervisatų būstinių; iš čia juos reguliuoja ir paskirsto Pusiausvyros Taryba, energijos aukštieji pareigūnai, kuriuos Septynios Pagrindinės Dvasios išsiunčia iš Asocijuotųjų Pagrindinių Jėgos Organizatorių personalo. Šitie

subordinate controllers are assigned to the working of all of the physical energies of organized space. They work with the three basic currents of ten energies each. That is the energy charge of organized space; and organized space is their domain. The Universe Power Directors have nothing whatever to do with those tremendous actions of force which are now taking place outside the present boundaries of the seven superuniverses.

29:3.11 (324.1) The power centers and controllers exert perfect control over only seven of the ten forms of energy contained in each basic universe current; those forms which are partly or wholly exempt from their control must represent the unpredictable realms of energy manifestation dominated by the Unqualified Absolute. If they exert an influence upon the primordial forces of this Absolute, we are not cognizant of such functions, though there is some slight evidence which would warrant the opinion that certain of the physical controllers are sometimes automatically reactive to certain impulses of the Universal Absolute.

29:3.12 (324.2) These living power mechanisms are not consciously related to the master universe energy overcontrol of the Unqualified Absolute, but we surmise that their entire and almost perfect scheme of power direction is in some unknown manner subordinated to this supergravity presence. In any local energy situation the centers and controllers exert near-supremacy, but they are always conscious of the superenergy presence and the unrecognizable performance of the Unqualified Absolute.

4. THE MASTER PHYSICAL CONTROLLERS

29:4.1 (324.3) These beings are the mobile subordinates of the Supreme Power Centers. The physical controllers are endowed with capabilities of individuality metamorphosis of such a nature that they can engage in a remarkable variety of autotransport, being able to traverse local space at velocities approaching the flight of Solitary Messengers. But like all other space traversers they require the assistance of both their fellows and certain other types of beings in overcoming the action of gravity and the resistance of inertia in departing from a material sphere.

29:4.2 (324.4) The Master Physical Controllers serve throughout the grand universe. They are directly governed from Paradise by the Seven Supreme Power Directors as far as the headquarters of the superuniverses; from here they are directed and distributed by the Council of Equilibrium, the high commissioners of power dispatched by the Seven Master Spirits from the personnel of the Associate

aukštieji pareigūnai yra įgalioti aiškinti pagrindinių frandalankų, šitų gyvųjų instrumentų, kurie parodo visos supervisatos energetinį spaudimą ir energetinę įkrovą, duomenis ir užregistravimus.

Nors Rojaus Dievybių buvimas ir apjuosia didžiąją visatą ir skrieja aplink amžinybės apskritimą, tačiau bet kurios iš Septynių Pagrindinių Dvasių įtaka yra apribota viena atskira supervisata. Yra aiški energijos segregacija ir energijos grandinių atskyrimas tarp kiekvieno iš septynių superkūrinių; dėl to turi vyrauti ir iš tiesų vyrauja individualizuoti kontrolės metodai.

Pagrindiniai Fiziniai Kontrolieriai yra Aukščiausųjų Energijos Centrų tiesioginiai palikuonys, o tarp jų yra tokie:

1. Asocijuotieji Energijos Reguliuotojai.
2. Mechaniniai Kontrolieriai.
3. Energijos Transformuotojai.
4. Energijos Siųstuvi.
5. Pirminiai Asocijuotojai.
6. Antriniai Skaidytojai.
7. Frandalankai ir Chronoldekai.

Nevisos iš šitų kategorijų yra asmenys ta prasme, kad turėtų individualias pasirinkimo galias. Ypač paskutinės keturios iš tiesų atrodo, jog yra visiškai automatinės ir mechaninės reaguojamos į savo vyresniųjų impulsus ir savo reakcijomis į egzistuojančias energetines sąlygas. Bet nežiūrint to, jog toks reagavimas atrodo yra visiškai mechaninis, bet jis nėra toks; jie gali atrodyti, jog yra automatai, bet jie visi atskleidžia skirtingą intelekto funkciją.

Nebūtinai proto lydinčiąja aplinkybe yra asmenybė. Protas gali mąstyti net ir tada, kada neturi jokios galios pasirinkti, kaip tai yra ir su gausiais gyvūnų žemesniaisiais tipais ir su kai kuriais iš šitų pavaldžių fizinių kontrolierių. Daugelis iš šitų labiau automatinį fizinės energijos reguliuotojų nėra asmenys nė viena šio žodžio prasme. Jie nėra apdovanoti valia ir sprendimo savarankiškumu, būdami visiškai pavaldūs projekto mechaniniam tobulumui su jiems paskirtomis užduotimis. Nepaisant šito, jie visi yra labai protingos būtybės.

Fiziniai kontrolieriai daugiausia yra užimti bazinių energijų, neatrastų Urantijoje, suderinimu. Šitos nežinomos energijos yra labai svarbios tarplanetinei transporto sistemai ir kai kuriems komunikavimo metodams. Kada mes nutiesiame energijos linijas, kad būtų perduoti garsų ekvivalentai arba, kad būtų perteiktas vaizdas,

Master Force Organizers. These high commissioners are empowered to interpret the readings and registrations of the master frandalanks, those living instruments which indicate the power pressure and the energy charge of an entire superuniverse.

29:4.3 (324.5) While the presence of the Paradise Deities encircles the grand universe and sweeps around the circle of eternity, the influence of any one of the Seven Master Spirits is limited to a single superuniverse. There is a distinct segregation of energy and a separation of the circuits of power between each of the seven supercreations; hence individualized control methods must and do prevail.

29:4.4 (324.6) The Master Physical Controllers are the direct offspring of the Supreme Power Centers, and their numbers include the following:

29:4.5 (324.7) 1. Associate Power Directors.

29:4.6 (324.8) 2. Mechanical Controllers.

29:4.7 (324.9) 3. Energy Transformers.

29:4.8 (325.1) 4. Energy Transmitters.

29:4.9 (325.2) 5. Primary Associators.

29:4.10 (325.3) 6. Secondary Dissociators.

29:4.11 (325.4) 7. The Frandalanks and Chronoldeks.

29:4.12 (325.5) Not all of these orders are persons in the sense of possessing individual powers of choice. Especially do the last four seem to be wholly automatic and mechanical in response to the impulses of their superiors and in reaction to existing energy conditions. But though such response appears wholly mechanistic, it is not; they may seem to be automatons, but all of them disclose the differential function of intelligence.

29:4.13 (325.6) Personality is not necessarily a concomitant of mind. Mind can think even when deprived of all power of choice, as in numerous of the lower types of animals and in certain of these subordinate physical controllers. Many of these more automatic regulators of physical power are not persons in any sense of the term. They are not endowed with will and independence of decision, being wholly subservient to the mechanical perfection of design for the tasks of their allotment. Nonetheless all of them are highly intelligent beings.

29:4.14 (325.7) The physical controllers are chiefly occupied in the adjustment of basic energies undiscovered on Urantia. These unknown energies are very essential to the interplanetary system of transport and to certain techniques of communication. When we lay lines of energy for the purpose of conveying sound equivalents or of

tada šitas neatrastas energijos formas naudoja gyvi fiziniai kontrolieriai ir jų partneriai. Tas pačias energijas taip pat, esant reikalui, naudoja tarpiniai tvariniai savo įprastame darbe.

1 . *Asocijuotieji Energijos Reguluotojai.* Šitos nuostabiai sumanioms būtybėms yra patikėta paskirti ir išsiųsti visų kategorijų Pagrindinius Fizinius Kontrolierius, sutinkamai su šių valdų nuolat besikeičiančios energijos visą laiką kintančiais poreikiais. Fizinių kontrolierių didžiuliai rezervai yra laikomi mažųjų sektorių būstinių pasauliuose, ir iš šių koncentravimo taškų asocijuotieji energijos reguliuotojai periodiškai juos išsiunčia į vietinių visatų, žvaigždynų, ir sistemų būstines, ir į atskiras planetas. Kada šitaip būna paskirti, tada fiziniai kontrolieriai laikinai būna pavaldūs sutaikymo komisijų dieviškųjų nuosprendžių įvykdytojų kategorijoms, bet kitais atžvilgiais jie iš tiesų yra visiškai pavaldūs savo asocijuotiesiems reguliuotojams ir Aukščiausiesiems Energijos Centrams.

Po tris milijonus asocijuotųjų energijos reguliuotojų yra paskirta į Orvontono kiekvieną mažąjį sektorių, iš viso sudarydami šių stebinančiai visapusiškų būtybių trijų milijardų supervisatos kvotą. Jų pačių rezervai yra laikomi tų pačių mažųjų sektorių pasauliuose, kur jie taip tarnauja instruktoriais visiems tiems, kurie studijuoja protingos energijos kontrolės ir transmutacijos mokslus ir metodus.

Šitie reguliuotojai pakaitomis tarnauja mažuosiuose sektoriuose ir lygiai tokį patį laikotarpį atlieka inspektavimo tarnystę erdvės valdose. Bent vienas einantis inspektoriaus pareigas visada būna kiekvienoje vietinėje sistemoje, turėdamas būstinę jos sostinės sferoje. Jie visą didžiulę gyvos energijos sandaivą palaiko harmoningame sinchroniškume.

2 . *Mechaniniai Kontrolieriai.* Jie yra nepaprastai visapusiški ir judrūs asocijuotųjų energijos reguliuotojų padėjėjai. Jų trilionų trilionai yra pasiūta į Ensa, jūsų mažąjį sektorių. Šitos būtybės yra vadinamos mechaniniais kontrolieriais, nes jų atžvilgiu taip visiškai viešpatauja jų vyresnieji, jos taip iki galo paklūsta asocijuotųjų energijos reguliuotojų valiai. Nežiūrint šito, jie, patys, yra labai protingi, o jų darbas, nors savo pobūdžiu yra mechaninis ir dalykiškas, yra atliekamas meistriškai.

Iš visų Pagrindinių Fizinių Kontrolierių paskirtų į apgyvendintus pasaulius, mechaniniai kontrolieriai yra nepalyginamai patys galingiausi. Kiekvienas kontrolierius, turėdamas gyvą antigravitacijos dovaną, daug didesnę už visų kitų būtybių, traukai turi tokį pasipriešinimą, kuriam prilygsta tikrai didžiausios sferos, besisukančios

extending vision, these undiscovered forms of energy are utilized by the living physical controllers and their associates. These same energies are also, on occasion, used by the midway creatures in their routine work.

29:4.15 (325.8) 1. *Associate Power Directors.* These marvelously efficient beings are intrusted with the assignment and dispatch of all orders of the Master Physical Controllers in accordance with the ever-shifting needs of the constantly changing energy status of the realms. The vast reserves of the physical controllers are maintained on the headquarters worlds of the minor sectors, and from these concentration points they are periodically dispatched by the associate power directors to the headquarters of the universes, constellations, and systems, and to the individual planets. When thus assigned, the physical controllers are provisionally subject to the orders of the divine executioners of the conciliating commissions but are otherwise solely amenable to their associate directors and to the Supreme Power Centers.

29:4.16 (325.9) Three million associate power directors are assigned to each of the Orvonton minor sectors, making a total of three billion as the superuniverse quota of these amazingly versatile beings. Their own reserves are maintained on these same minor sector worlds, where they also serve as instructors of all who study the sciences of the techniques of intelligent energy control and transmutation.

29:4.17 (325.10) These directors alternate periods of executive service in the minor sectors with equal periods of inspection service to the realms of space. At least one acting inspector is always present in each local system, maintaining headquarters on its capital sphere. They keep the whole vast living energy aggregation in harmonious synchrony.

29:4.18 (325.11) 2. *Mechanical Controllers.* These are the exceedingly versatile and mobile assistants of the associate power directors. Trillions upon trillions of them are commissioned in Ensa, your minor sector. These beings are called mechanical controllers because they are so completely dominated by their superiors, so fully subservient to the will of the associate power directors. Nevertheless they are, themselves, very intelligent, and their work, though mechanical and matter-of-fact in nature, is skillfully performed.

29:4.19 (326.1) Of all the Master Physical Controllers assigned to the inhabited worlds, the mechanical controllers are by far the most powerful. Possessing the living endowment of antigravity in excess of all other beings, each controller has a gravity resistance equaled only by enormous spheres revolving at tremendous velocity. Ten of these controllers are now stationed on Urantia,

milžinišku greičiu. Dešimt tokių kontrolierių dabar yra išdėstyta Urantijoje, ir viena iš svarbiausių jų planetinės veiklos sričių yra palengvinti išvykimą serafiniams transportams. Šitaip veikdami, visi dešimt mechaninių kontrolierių dirba unisonu tuo metu, kada baterija iš vieno tūkstančio energijos siųstuvų suteikia pirminį impulsą serafiniam pakilimui.

Mechaniniai kontrolieriai yra kompetentingi tam, kad nukreiptų energijos tėkmę ir palengvintų jos sutelkimą į specializuotas sroves arba grandines. Šitos galingos būtybės yra glaudžiai susijusios su fizinių energijų išskyrimu, nukreipimu, ir intensyvinimu, ir su tarpplanetinių grandinių įtampos išlyginimu. Iš trisdešimties fizinių erdvės energijų, sudarančių supervisatos energetinę įkrovą, jie nuostabiai manipuliuoja dvidešimt vieną. Jie taip pat gali daug prisidėti prie šešių iš devynių subtilesnių fizinės energijos formų valdymo ir kontrolės. Šituos kontrolierius išdėsčius deramu santykiu vieną su kitu ir su kai kuriais iš energetinių centrų, asocijuotieji energijos reguliuotojai gali įgyvendinti neįsivaizduojamus pakeitimus suderinant jėgas ir valdant energijas.

Pagrindiniai Fiziniai Kontrolieriai dažnai veikia baterijomis, kurias sudaro šimtai, tūkstančiai, ir net milijonai, ir keisdami savo padėtį ir išsidėstymą, gali energiją valdyti kolektyviai, o taip pat ir individualiai. Reikalavimams kintant, jie gali padidinti ir pagreitinti energijos lygį ir judėjimą arba sulaikyti, kondensuoti, ir sulėtinti energetines sroves. Jų poveikis energijos ir jėgų transformavimams yra kažkiek panašus į vadinamųjų katalizatorių cheminių reakcijų pagreitinimą. Jie veikia įgimtų sugebėjimų dėka ir bendradarbiaudami su Aukščiausiais Energijos Centrais.

3. *Energijos Transformuotojai.* Šitų būtybių skaičius supervisatoje yra neįtikėtinas. Vien tiktai Satanijoje jų yra beveik vienas milijonas, o įprasta kvota kiekvienam apgyvendintam pasauliui yra vienas šimtas.

Energijos transformuotojai yra Septynių Aukščiausių Energijos Reguliatorių ir Septynių Centrinų Prižiūrėtojų bendras kūrinys. Jie yra tarp tų fizinių kontrolierių kategorijų, kurios yra labiau asmenės, ir transformuotojai vadovauja, išskyrus tuos atvejus, kada apgyvendintame pasaulyje būna asocijuotasis energijos reguliuotojas. Jie yra viso išvykstančio serafinio transporto planetiniai inspektoriai. Visos dangiškosios gyvybės klasės gali panaudoti fizinių kontrolierių mažiau asmenes kategorijas tikrai kartu su asocijuotųjų reguliuotojų ir energijos transformuotojų labiau asmenėmis kategorijomis.

Šitie transformuotojai yra galingi ir veiksmingi gyvieji komutatoriai, sugebantys išsidėstyti taip,

and one of their most important planetary activities is to facilitate the departure of seraphic transports. In so functioning, all ten of the mechanical controllers act in unison while a battery of one thousand energy transmitters provides the initial momentum for the seraphic departure.

29:4.20 (326.2) The mechanical controllers are competent to directionize the flow of energy and to facilitate its concentration into the specialized currents or circuits. These mighty beings have much to do with the segregation, directionization, and intensification of the physical energies and with the equalization of the pressures of the interplanetary circuits. They are expert in the manipulation of twenty-one of the thirty physical energies of space, constituting the power charge of a superuniverse. They are also able to accomplish much towards the management and control of six of the nine more subtle forms of physical energy. By placing these controllers in proper technical relationship to each other and to certain of the power centers, the associate power directors are enabled to effect unbelievable changes in power adjustment and energy control.

29:4.21 (326.3) The Master Physical Controllers often function in batteries of hundreds, thousands, and even millions and by varying their positions and formations are able to effect energy control in a collective as well as an individual capacity. As requirements vary, they can upstep and accelerate the energy volume and movement or detain, condense, and retard the energy currents. They influence energy and power transformations somewhat as so-called catalytic agents augment chemical reactions. They function by inherent ability and in co-operation with the Supreme Power Centers.

29:4.22 (326.4) 3. *Energy Transformers.* The number of these beings in a superuniverse is unbelievable. There are almost one million in Satania alone, and the usual quota is one hundred for each inhabited world.

29:4.23 (326.5) The energy transformers are the conjoint creation of the Seven Supreme Power Directors and the Seven Center Supervisors. They are among the more personal orders of physical controllers, and except when an associate power director is present on an inhabited world, the transformers are in command. They are the planetary inspectors of all departing seraphic transports. All classes of celestial life can utilize the less personal orders of the physical controllers only by liaison with the more personal orders of the associate directors and the energy transformers.

29:4.24 (326.6) These transformers are powerful and effective living switches, being able to dispose

kad konkrečios energijos pobūdį ar nukreipimą paremtų ar tam pasipriešintų. Taip pat jie meistriškai izoluoja planetas nuo galingų energijos srovių, praeinančių tarp gigantiškų planetinių ir žvaigždinių kaimynų. Dėl savo energiją transmutuojančių savybių jie yra naudingiausi svarbioje užduotyje palaikant visuotinį energijos balansą, arba jėgų pusiausvyrą. Vienu metu jie atrodo, kad energiją vartoja arba laiko savyje; kitais momentais jie atrodo, kad energiją išleidžia arba išlaisvina. Transformuotojai gali padidinti arba sumažinti savo atitinkamų sferų gyvų ir negyvų energijų „saugyklos-baterijos“ potencialą. Bet jie turi reikalo tikrai su fizinėmis arba pusiau materialiomis energijomis, jie tiesiogiai neveikia gyvybės sferoje, taip pat jie iš tiesų nekeičia ir gyvų būtybių formų.

Tam tikrais atžvilgiais energijos transformuotojai yra patys nuostabiausi ir paslaptiniausi iš visų pusiau materialių gyvų tvarinių. Jie kažkoku nežinomu būdu yra fiziškai diferencijuojami, ir keisdami tarpusavio ryšį, jie sugeba paskleisti giluminį poveikį tai energijai, kuri teka per jų sujungtus buvimus. Atrodo, kad jiems meistriškai manipuliuojant yra transformuojama fizinių sferų būklė. *Jie gali pakeisti ir iš tiesų keičia erdvės energijų fizinę formą.* Savo bičiulių kontrolierių padedami, jie iš supervisatos energetinio užtaiso trisdešimties fizinių energijų iš tikrųjų sugeba pakeisti dvidešimt septynių fizinių energijų formą ir potencialą. Tai, jog trys iš šitų energijų yra už jų kontrolės ribų, patvirtina, kad jie nėra Beribio Absoliuto instrumentai.

Likusios keturios Pagrindinių Fizinių Kontrolierių grupės vargu ar yra asmenys šito žodžio bet kokia priimtino apibrėžimo srityse. Šitie siųstuvai, asocijuotojai, skaidytojai, ir frandalankai savo reakcijomis yra visiškai automatiniai; nežiūrint šito, jie visomis prasmėmis yra protingi. Mūsų žinios apie šitas puikias esybes yra labai ribotos, nes su jomis negalime bendrauti. Atrodo, kad jos supranta valdos kalbą, bet su mumis bendrauti negali. Atrodo, kad jos visiškai sugeba priimti mūsų pranešimus, bet yra visiškai bejėgės pateikti atsakymus.

4. Energijos Siųstuvai. Šitos būtybės veikia daugiausia, bet ne vien tik taip, tarpplanetiniu lygiu. Jie yra nuostabūs energijos pasiuntėjai, kaip ji pasireiškia atskiruose pasauliuose.

Kada energija turi būti nukreipta į naują grandinę, tada šie siųstuvai išsidėto linija išilgai pageidaujamo energijos tako, ir savo unikalių energijos pritraukimo savybių dėka, jie gali realiai sukelti padidintą energijos tėkmę pageidaujama kryptimi. Tą jie atlieka tiesiogine prasme lygiai taip, kaip tam tikros metalinės grandinės nukreipia

themselves for or against a given power disposition or directionization. They are also skillful in their efforts to insulate the planets against the powerful energy streams passing between gigantic planetary and starry neighbors. Their energy-transmutive attributes render them most serviceable in the important task of maintaining universal energy balance, or power equilibrium. At one time they seem to consume or store energy; at other times they appear to exude or liberate energy. The transformers are able to increase or to diminish the “storage-battery” potential of the living and dead energies of their respective realms. But they deal only with physical and semimaterial energies, they do not directly function in the domain of life, neither do they change the forms of living beings.

29:4.25 (327.1) In some respects the energy transformers are the most remarkable and mysterious of all semimaterial living creatures. They are in some unknown manner physically differentiated, and by varying their liaison relationships, they are able to exert a profound influence upon the energy which passes through their associated presences. The status of the physical realms seems to undergo a transformation under their skillful manipulation. *They can and do change the physical form of the energies of space.* With the aid of their fellow controllers they are actually able to change the form and potential of twenty-seven of the thirty physical energies of the superuniverse power charge. That three of these energies are beyond their control proves that they are not instrumentalities of the Unqualified Absolute.

29:4.26 (327.2) The remaining four groups of the Master Physical Controllers are hardly persons within any acceptable definition of that word. These transmitters, associators, dissociators, and frandalanks are wholly automatic in their reactions; nevertheless they are in every sense intelligent. We are greatly limited in our knowledge of these wonderful entities because we cannot communicate with them. They appear to understand the language of the realm, but they cannot communicate with us. They seem fully able to receive our communications but quite powerless to make response.

29:4.27 (327.3) **4. Energy Transmitters.** These beings function chiefly, but not wholly, in an intraplanetary capacity. They are marvelous dispatchers of energy as it is manifested on the individual worlds.

29:4.28 (327.4) When energy is to be diverted to a new circuit, the transmitters deploy themselves in a line along the desired energy path, and by virtue of their unique attributes of energy-attraction, they can actually induce an increased energy flow in the desired direction. This they do just as literally as certain metallic circuits directionize the flow of

elektros energijos kai kurių formų tėkmę; ir jie yra gyvi puslaidininkai daugiau negu pusei iš tų trisdešimties fizinės energijos formų.

Siųstuvasi suformuoja veiksmingus ryšius, kurie veikia, atstatydami specializuotos energijos, einančios iš planetos į planetą ir iš punkto į punktą atskiroje planetoje, silpstančias sroves. Jie gali nustatyti, kokios srovės yra per daug silpnos, kad jas atpažintų bet kuris kitas gyvos būtybės tipas, ir jie gali šitas energijas padidinti tiek, jog perduodamas pranešimas tampa tobulai suprantamas. Jų tarnystė yra neįkainojama programų imtuvams.

Energijos siųstuvasi gali veikti visų perduodamo suvokimo formų atžvilgiu; jie gali paversti tolimą sceną "matoma," o taip pat tolimą garsą paversti "girdimu." Jie užtikrina nepaprastosios padėties ryšio linijas vietinėse sistemose ir atskirose planetose. Šita tarnystė turi naudotis praktiškai visi tvariniai, turėdami tikslą perduoti pranešimą už įprastai nustatytų grandinių ribų.

Be šitų būtybių, kaip ir be energijos transformuotojų, negali apsieiti mirtingosios egzistencijos palaikymas tuose pasauliuose, kurie turi nuskurdintą atmosferą, ir jos yra neatskiriama gyvybės metodo dalis tokiose planetose, kuriose gyvena nekvėpuojantieji tvariniai.

5. *Pirminiai Asocijuotojai.* Šitos įdomios ir neįkainojamos būtybės yra puikūs energijos saugotojai ir globotojai. Kažkiek panašiai, kaip augalas savyje saugo saulės šviesą, taip iš tiesų šitie gyvi organizmai saugo energiją per tą laikotarpį, kada būna jos perteklius. Jie dirba gigantišku mastu paversdami erdvės energijas į tokį fizinį būvį, kuris Urantijoje nėra žinomas. Taip pat jie sugeba šitas transformacijas tęsti toliau iki tokio lygio, kad sukurtų kai kuriuos primityvius materialios egzistencijos vienetų. Šitos būtybės veikia tiesiog savo buvimu. Jokiu būdu dėl šitokio veikimo jos neišsiekvoja arba neišsinaudoja; jos veikia kaip gyvi katalizatoriai.

Kada būna energetinio stygiaus laikotarpiai, tada šitas sukauptas energijas jie yra įgaloti išlaisvinti. Bet jūsų žinios apie energiją ir materiją nėra pakankamai išvystytos, kad jums būtų įmanoma paaiškinti jų darbo šito aspekto metodą. Jie visada dirba sutinkamai su visuotiniu dėsniu veikdami ir manipuliuodami atomus, elektronus, ir ultimatus labai panašiai, kaip jūs keičiate tipografines raides, kad priverstumėte tuos pačius abėcėlės simbolius perteikti labai skirtingus pasakojimus.

Asocijuotojai yra pirmoji gyvybės grupė, pasirodanti organizuojamoje materialioje sferoje, ir jie gali veikti tokiose fizinėse temperatūrose, kurias jūs laikytumėte visiškai nesuderinamas su gyvų būtybių egzistencija. Jie atstovauja tokiai gyvybės

certain forms of electric energy; and they are living superconductors for more than half of the thirty forms of physical energy.

29:4.29 (327.5) Transmitters form skillful liaisons which are effective in rehabilitating the weakening currents of specialized energy passing from planet to planet and from station to station on an individual planet. They can detect currents which are much too feeble to be recognized by any other type of living being, and they can so augment these energies that the accompanying message becomes perfectly intelligible. Their services are invaluable to the broadcast receivers.

29:4.30 (327.6) Energy transmitters can function with regard to all forms of communicable perception; they can render a distant scene "visible" as well as a distant sound "audible." They provide the emergency lines of communication in the local systems and on the individual planets. These services must be used by practically all creatures for purposes of communication outside of the regularly established circuits.

29:4.31 (327.7) These beings, together with the energy transformers, are indispensable to the maintenance of mortal existence on those worlds having an impoverished atmosphere, and they are an integral part of the technique of life on the nonbreathing planets.

29:4.32 (328.1) 5. *Primary Associators.* These interesting and invaluable entities are masterly energy conservators and custodians. Somewhat as a plant stores solar light, so do these living organisms store energy during times of plus manifestations. They work on a gigantic scale, converting the energies of space into a physical state not known on Urantia. They are also able to carry forward these transformations to the point of producing some of the primitive units of material existence. These beings simply act by their presence. They are in no way exhausted or depleted by this function; they act like living catalytic agents.

29:4.33 (328.2) During seasons of minus manifestations they are empowered to release these accumulated energies. But your knowledge of energy and matter is not sufficiently advanced to make it possible to explain the technique of this phase of their work. They always labor in compliance with universal law, handling and manipulating atoms, electrons, and ultimatons much as you maneuver adjustable type to make the same alphabetical symbols tell vastly different stories.

29:4.34 (328.3) The associators are the first group of life to appear on an organizing material sphere, and they can function at physical temperatures which you would regard as utterly incompatible with the existence of living beings. They represent

kategorijai, kuri tiesiog pranoksta žmogiškosios vaizduotės diapazoną. Kartu su drauge dirbančiais darbininkais, skaidytojais, jie yra labiausiai atsidadę iš visų protingų tvarinių.

6 . *Antriniai Skaidytojai*. Palyginus su pirminiais asocijuotojais, šitos būtybės, turinčios milžinišką antigravitacinę dovaną, yra darbininkai, kurie veikia priešinga kryptimi. Niekada neiškyla jokio pavajaus dėl to, jog vietiniuose pasauliuose arba vietinėse sistemose fizinės energijos specialios arba modifikuotos formos bus išseiktos, nes šitos gyvosios organizacijos yra apdovanotos unikalia galia tam, jog vystytų beribį energijos tiekimą. Iš esmės jie yra susiję su tokios energijos formos, kuri Urantijoje vargu ar yra žinoma, evoliucija iš tokios materijos formos, kuri yra dar mažiau suvokiama. Jie iš tikrųjų yra erdvės alchemikai ir laiko stebukladariai. Bet visuose savo stebukuose jie dirba, jie niekada nepažeidžia Kosminės Aukštybės mandatų.

7 . *Frandalankai*. Šitas būtybes sukūrė bendrai energiją kontroliuojančių būtybių visos trys kategorijos: pirminiai ir antriniai jėgos organizatoriai ir energijos reguliuotojai. Iš visų Pagrindinių Fizinį Kontrolierių Frandalankų yra daugiausia; kiek jų veikia vien tik Satanijoje, tai šis skaičius pranoksta jūsų suvokimą. Jie yra išdėstyti visuose apgyvendintuose pasauliuose ir visada yra paskirti fizinių kontrolierių aukštesnėms kategorijoms. Jie veikia pakaitomis centrinėje ir supervisatorinėje išorinėje erdvės sferose.

Frandalankai yra sukuriami trisdešimtyje skyrių, po vieną visatos bazinės jėgos kiekvienai formai, ir jie išimtinai veikia kaip gyvas ir automatinis buvimo, spaudimo, ir greičio matas. Šitie gyvieji barometrai rūpinasi tiksliai jėgos-energijos visų formų būklės automatišku ir neklystamu registravimu. Fizinei visatai jie yra tuo, kuo milžiniškas atspindėjimo mechanizmas yra protingai visatai. Tie frandalankai, kurie papildomai prie kiekybinio ir kokybinio energijos buvimo registruoja ir laiką, yra vadinami *chronoldekais*.

Aš suvokiu, jog frandalankai yra protingi, bet jų klasifikuoti negaliu kitaip, tik kaip gyvas mašinas. Ko gero vienintelis būdas, kuriuo aš galiu jums padėti suprasti šiuos gyvus mechanizmus, yra jų palyginimas su jūsų pačių mechaniniais instrumentais, kurie dirba beveik su protingu preciziškumu ir tikslumu. Tada, jeigu norėtumėte įsivaizduoti šitas būtybes, įtempkite savo vaizduotę iki tokio laipsnio, kad įsivaizduotumėte, jog didžiojoje visatoje mes iš tiesų turime protingus ir gyvus mechanizmus (esybes), kurie gali atlikti dar sudėtingesnes užduotis, kurioms reikalingi labiau stulbinantys apskaičiavimai net ir su dar didesniu tikslumu, net ir su preciziškumo galutimumu.

an order of life which is simply beyond the range of human imagination. Together with their co-workers, the dissociators, they are the most slavish of all intelligent creatures.

29:4.35 (328.4)

6. *Secondary Dissociators.*

Compared with the primary associators, these beings of enormous antigravity endowment are the reverse workers. There is never any danger that the special or modified forms of physical energy on the local worlds or in the local systems will be exhausted, for these living organizations are endowed with the unique power of evolving limitless supplies of energy. They are chiefly concerned with the evolution of a form of energy which is hardly known on Urantia from a form of matter which is recognized still less. They are truly the alchemists of space and the wonder-workers of time. But in all the wonders they work, they never transgress the mandates of Cosmic Supremacy.

29:4.36 (328.5)

7. *The Frandalanks.* These beings are the joint creation of all three orders of energy-control beings: the primary and secondary force organizers and the power directors. Frandalanks are the most numerous of all the Master Physical Controllers; the number functioning in Satania alone is beyond your numerical concept. They are stationed on all inhabited worlds and are always attached to the higher orders of physical controllers. They function interchangeably in the central and superuniverses and in the domains of outer space.

29:4.37 (328.6)

The frandalanks are created in thirty divisions, one for each form of basic universe force, and they function exclusively as living and automatic presence, pressure, and velocity gauges. These living barometers are solely concerned with the automatic and unerring registration of the status of all forms of force-energy. They are to the physical universe what the vast reflectivity mechanism is to the minded universe. The frandalanks that register time in addition to quantitative and qualitative energy presence are called *chronoldeks*.

29:4.38 (328.7)

I recognize that the frandalanks are intelligent, but I cannot classify them as other than living machines. About the only way I can help you to understand these living mechanisms is to compare them to your own mechanical contrivances which perform with almost intelligentlike precision and accuracy. Then if you would conceive of these beings, draw upon your imagination to the extent of recognizing that in the grand universe we actually have intelligent and *living* mechanisms (entities) that can perform more intricate tasks involving more stupendous computations with even greater delicacy of accuracy, even with ultimacy of precision.

5. PAGRINDINIAI JĖGOS ORGANIZATORIAI

Jėgos organizatoriai gyvena Rojuje, bet veikia visoje pagrindinėje visatoje, ypač neorganizuotos erdvės sferose. Šitos nepaprastos būtybės nėra nei kūrėjai, nei tvariniai, ir jos sudaro du didžiulius tarnystės skyrius:

1. Pirminių Atsiradusių Pagrindinių Jėgos Organizatorių.

2. Asocijuotų Transcendentinių Pagrindinių Jėgos Organizatorių.

Šitos dvi galingos pirminės jėgos manipuliatorių kategorijos dirba vadovaujamose išimtinai Pagrindinės Visatos Architektų, ir šiuo metu tarp didžiosios visatos ribų jų veikla nėra labai plati.

Pirminiai Pagrindinės Jėgos Organizatoriai yra Beribio Absoliuto pirminių arba bazinių erdvės jėgų manipuliatoriai; jie yra dangaus kūnų kūrėjai. Jie yra gyvi erdvės energijos ciklonų sužadintojai ir šitų gigantiškų pasireiškimų ankstyvieji organizatoriai ir reguliuotojai. Šitie jėgos organizatoriai transmutuoja *pirminę jėgą* (ikienergiją, nereaguojančią į tiesioginę Rojaus gravitaciją) į pirminę arba *galingąją energiją*, energiją, transmutuojamą iš Beribio Absoliuto išimtinio grybšnio į Rojaus Salos gravitacijos grybšnį. Po šito jų vietą užima asocijuoti jėgos organizatoriai, kurie tęsia energijos transmutacijos procesą iš pirminės per antrinę arba *gravitacinės energijos* pakopą.

Kada vietinės visatos sukūrimo planai parengiami, ką pažymi Sūnaus Kūrėjo atvykimas, tada Asocijuoti Pagrindiniai Jėgos Organizatoriai kelią užleidžia energijos reguliuotojų kategorijoms, veikiančioms astronominės jurisdikcijos supervisorioje. Tačiau kada tokių planų nebūna, tada asocijuoti jėgos organizatoriai neribotą laiką toliau būna atsakingi už šituos materialius kūrinius, net ir taip, kaip jie dabar veikia išorinėje erdvėje.

Pagrindiniai Jėgos Organizatoriai ištvėria tokias temperatūras ir veikia tokiomis fizinėmis sąlygomis, kokių negalėtų iškęsti net ir visapusiai Orvontono energijos centrai ir fiziniai kontrolieriai. Vieninteliai kiti atskleistų būtybių tipai, sugebantys veikti šitose išorinės erdvės sferose, yra Atsiskyrusieji Žinianešiai ir Trejybės Įkvėptosios Dvasios.

[Parengta Visuotinio Cenzoriaus, veikiančio Uversos Dienų Senųjų įga-liojimu.]

5. THE MASTER FORCE ORGANIZERS

29:5.1 (329.1) The force organizers are resident on Paradise, but they function throughout the master universe, more particularly in the domains of unorganized space. These extraordinary beings are neither creators nor creatures, and they comprise two grand divisions of service:

29:5.2 (329.2) 1. Primary Eventuated Master Force Organizers.

29:5.3 (329.3) 2. Associate Transcendental Master Force Organizers.

29:5.4 (329.4) These two mighty orders of primordial-force manipulators work exclusively under the supervision of the Architects of the Master Universe, and at the present time they do not function extensively within the boundaries of the grand universe.

29:5.5 (329.5) Primary Master Force Organizers are the manipulators of the primordial or basic space-forces of the Unqualified Absolute; they are nebulae creators. They are the living instigators of the energy cyclones of space and the early organizers and directionizers of these gigantic manifestations. These force organizers transmute *primordial force* (pre-energy not responsive to direct Paradise gravity) into primary or *puissant energy*, energy transmuting from the exclusive grasp of the Unqualified Absolute to the gravity grasp of the Isle of Paradise. They are thereupon succeeded by the associate force organizers, who continue the process of energy transmutation from the primary through the secondary or *gravity-energy* stage.

29:5.6 (329.6) Upon the completion of the plans for the creation of a local universe, signaled by the arrival of a Creator Son, the Associate Master Force Organizers give way to the orders of power directors acting in the superuniverse of astronomic jurisdiction. But in the absence of such plans the associate force organizers continue on indefinitely in charge of these material creations, even as they now operate in outer space.

29:5.7 (329.7) The Master Force Organizers withstand temperatures and function under physical conditions which would be intolerable even to the versatile power centers and physical controllers of Orvonton. The only other types of revealed beings capable of functioning in these realms of outer space are the Solitary Messengers and the Inspired Trinity Spirits.

29:5.8 (329.8) [Sponsored by a Universal Censor acting by authority of the Ancients of Days on Uversa.]

30 Dokumentas. Didžiosios visatos asmenybės

⇐ 029

URANTIJOS KNYGA

031 ⇐

I DALIS. CENTRINĖ VISATA IR SUPERVISATOS

30 DOKUMENTAS. DIDŽIOSIOS VISATOS ASMENYBĖS

Skyrius

ĮVADAS

1. Gyvū Butybių Rojaus klasifikacija
2. Uversos asmenybių registras
3. Paslaugumo Kolonijos
4. Kylantieji Mirtingieji

ĮVADAS

ASMENYBĖS ir kitokios negu asmenės esybės dabar veikiančios Rojuje ir didžiojoje visatoje sudaro beveik beribį gyvų būtybių skaičių. Žmogiškąją vaizduotę pritrenktų net ir pagrindinių kategorijų ir tipų skaičius, nekalbant jau apie nesuskaičiuojamus porūšius ir variacijas. Tačiau, pageidautina šį tą pateikti apie gyvų būtybių dvi bazines klasifikacijas—Rojaus klasifikacijos variantą ir Uversos Asmenybių Registro santrauką.

Neįmanoma suformuluoti didžiosios visatos asmenybių išsamių ir visiškai nuoseklių klasifikacijų, nes nėra atskleistos *ištiesos* grupės. Reikėtų daugybės papildomų dokumentų, kurie sudarytų tolimesnį apreiškimą, kuris būtų reikalingas tam, kad visos grupės būtų suklasifikuotos susistemintai. Toks koncepcinis išplėtimas vargu ar būtų pageidautinas, nes jis per kitą tūkstantį metų iš mąstančių mirtingųjų atimtų kūrybinio mąstymo tą stimulą, kurį suteikia šitos iš dalies atskleistos koncepcijos. Geriausia, kad žmogui nebūtų atskleista per daug; tai pažaboja vaizduotę.

PAPER 30 PERSONALITIES OF THE GRAND UNIVERSE SECTIONS

Introduction

1. The Paradise Classification of Living Beings
2. The Uversa Personality Register
3. The Courtesy Colonies
4. The Ascending Mortals

INTRODUCTION

30:0.1 (330.1) THE personalities and other-than-personal entities now functioning on Paradise and in the grand universe constitute a well-nigh limitless number of living beings. Even the number of major orders and types would stagger the human imagination, let alone the countless subtypes and variations. It is, however, desirable to present something of two basic classifications of living beings — a suggestion of the Paradise classification and an abbreviation of the Uversa Personality Register.

30:0.2 (330.2) It is not possible to formulate comprehensive and entirely consistent classifications of the personalities of the grand universe because *all* of the groups are not revealed. It would require numerous additional papers to cover the further revelation required to systematically classify all groups. Such conceptual expansion would hardly be desirable as it would deprive the thinking mortals of the next thousand years of that stimulus to creative speculation which these partially revealed concepts supply. It is best that man not have an overrevelation; it stifles imagination.

1. GYVŲ BUTYBIŲ ROJAUS KLASIFIKACIJA

Rojuje gyvos būtybės yra klasifikuojamos pagal neatskiriamą ir pasiektą ryšį su Rojaus Dievybėmis. Centrinės ir supervisatų didžiųjų susibūrimų metu tie, kurie dalyvauja, dažnai grupuojami pagal kilmę: tie, kurių kilmė yra trivienė, arba kurie yra pasiekę Trejybę; tie, kurių kilmė yra duali; ir tie, kurių kilmė yra vienguba. Gyvųjų būtybių Rojaus klasifikaciją sunku aiškinti mirtingajam protui, bet mes esame įgalioti pateikti štai ką:

I. TRIVIENĖS KILMĖS BŪTYBĖS. Būtybės, kurias sukūrė visos trys Rojaus Dievybės, arba kaip tokios, arba kaip Trejybė, kartu su Sutrejbintu Korpusu, kurio pavadinimas pažymi visas sutrejbintų būtybių grupes, apreikštas ir neapreikštas.

A. Aukščiausiosios Dvasios.

1. Septynios Pagrindinės Dvasios.
2. Septyni Aukščiausieji Vykdytojai.
3. Septynios Atspindinčiųjų Dvasių Kategorijos.

B. Trejybės Stacionarūs Sūnūs.

1. Sutrejbintos Aukštybės Paslaptys
2. Dienų Amžinieji.
3. Dienų Senieji.
4. Dienų Tobulieji.
5. Dienų Nesenieji.
6. Dienų Sajungos.
7. Dienų Ištikimieji.
8. Išminties Tobulintojai.
9. Dieviškieji Patarėjai.
10. Visuotiniai Cenzoriai.

C. Iš Trejybės kilusios ir Sutrejbintos Būtybės.

1. Trejybės Sūnūs Mokytojai.
2. Trejybės Įkvėptosios Dvasios.
3. Havonos Vietiniai Gyventojai.
4. Rojaus Piliečiai.
5. Neapreikštos iš Trejybės kilusios Būtybės.
6. Neapreikštos Dievybės sutrejbintos Būtybės.

1. THE PARADISE CLASSIFICATION OF LIVING BEINGS

30:1.1 (330.3) Living beings are classified on Paradise in accordance with inherent and attained relationship to the Paradise Deities. During the grand gatherings of the central and superuniverses those present are often grouped in accordance with origin: those of triune origin, or of Trinity attainment; those of dual origin; and those of single origin. It is difficult to interpret the Paradise classification of living beings to the mortal mind, but we are authorized to present the following:

30:1.2 (330.4) I. TRIUNE-ORIGIN BEINGS.

Beings created by all three Paradise Deities, either as such or as the Trinity, together with the Trinitized Corps, which designation refers to all groups of trinitized beings, revealed and unrevealed.

30:1.3 (330.5) A. The Supreme Spirits.

30:1.4 (330.6) 1. The Seven Master Spirits.

30:1.5 (330.7) 2. The Seven Supreme Executives.

30:1.6 (330.8) 3. The Seven Orders of Reflective Spirits.

30:1.7 (330.9) B. The Stationary Sons of the Trinity.

30:1.8 (330.10) 1. Trinitized Secrets of Supremacy.

30:1.9 (330.11) 2. Eternals of Days.

30:1.10 (330.12) 3. Ancients of Days.

30:1.11 (330.13) 4. Perfections of Days.

30:1.12 (331.1) 5. Recents of Days.

30:1.13 (331.2) 6. Unions of Days.

30:1.14 (331.3) 7. Faithfuls of Days.

30:1.15 (331.4) 8. Perfectioners of Wisdom.

30:1.16 (331.5) 9. Divine Counselors.

30:1.17 (331.6) 10. Universal Censors.

30:1.18 (331.7) C. Trinity-origin and Trinitized Beings.

30:1.19 (331.8) 1. Trinity Teacher Sons.

30:1.20 (331.9) 2. Inspired Trinity Spirits.

30:1.21 (331.10) 3. Havona Natives.

30:1.22 (331.11) 4. Paradise Citizens.

30:1.23 (331.12) 5. Unrevealed Trinity-origin Beings.

30:1.24 (331.13) 6. Unrevealed Deity-trinitized Beings.

7. Sutrejbinti Pasiekimo Sūnūs.

8. Sutrejbinti Pasirinkimo Sūnūs.

9. Sutrejbinti Tobulumo Sūnūs.

10. Tvarinių sutrejbinti Sūnūs.

II. *DUALIOS KILMĖS BŪTYBĖS*. Tos, kurios yra kilusios iš bet kurių dviejų Rojaus Dievybių arba kitokiu būdu yra sukurtos bet kokių dviejų būtybių tiesiogiai ar netiesiogiai kilusių iš Rojaus Dievybių.

A. *Besileidžiančiosios Kategorijos*.

1. Sūnūs Kūrėjai.

2. Sūnūs Arbitrai.

3. Ryškiosios ir Ryto Žvaigždės.

4. Tėvai Melkizedekai.

5. Melkizedekai.

6. Vorondadekai.

7. Lanonandekai.

8. Spindinčiosios Vakaro Žvaigždės.

9. Archangelai.

10. Gyvybės Nešėjai.

11. Neapreikšti Visatos Padėjėjai.

12. Neapreikšti Dievo Sūnūs.

B. *Stacionarios Kategorijos*.

1. Abandoneriai.

2. Susatijos.

3. Univitatijos.

4. Spirongos.

5. Neapreikštos Dualios kilmės Būtybės.

C. *Kylančiosios Kategorijos*.

1. Su Derintoju susilieję Mirtingieji.

2. Su Sūnumi susilieję Mirtingieji.

3. Su Dvasia susilieję Mirtingieji.

4. Pervestos Tarpinės Būtybės.

5. Neapreikšti Pakilusieji.

III. *VIENGUBOS KILMĖS BŪTYBĖS*. Tos, kurios yra kilusios iš vienos iš Rojaus Dievybių arba kitaip sukurtos bet kurios būtybės, kuri yra tiesiogiai ar netiesiogiai kilusi iš Rojaus Dievybių.

A. *Aukščiausiosios Dvasios*.

1. Gravitacijos Žinianešiai.

30:1.25 (331.14) 7. Trinitized Sons of Attainment.

30:1.26 (331.15) 8. Trinitized Sons of Selection.

30:1.27 (331.16) 9. Trinitized Sons of Perfection.

30:1.28 (331.17) 10. Creature-trinitized Sons.

30:1.29 (331.18) II. *DUAL-ORIGIN BEINGS*. Those of origin in any two of the Paradise Deities or otherwise created by any two beings of direct or indirect descent from the Paradise Deities.

30:1.30 (331.19) A. *The Descending Orders*.

30:1.31 (331.20) 1. Creator Sons.

30:1.32 (331.21) 2. Magisterial Sons.

30:1.33 (331.22) 3. Bright and Morning Stars.

30:1.34 (331.23) 4. Father Melchizedeks.

30:1.35 (331.24) 5. The Melchizedeks.

30:1.36 (331.25) 6. The Vorondadeks.

30:1.37 (331.26) 7. The Lanonandeks.

30:1.38 (331.27) 8. Brilliant Evening Stars.

30:1.39 (331.28) 9. The Archangels.

30:1.40 (331.29) 10. Life Carriers.

30:1.41 (331.30) 11. Unrevealed Universe Aids.

30:1.42 (331.31) 12. Unrevealed Sons of God.

30:1.43 (331.32) B. *The Stationary Orders*.

30:1.44 (331.33) 1. Abandoners.

30:1.45 (331.34) 2. Susatia.

30:1.46 (331.35) 3. Univitania.

30:1.47 (331.36) 4. Spironga.

30:1.48 (331.37) 5. Unrevealed Dual-origin Beings.

30:1.49 (331.38) C. *The Ascending Orders*.

30:1.50 (331.39) 1. Adjuster-fused Mortals.

30:1.51 (331.40) 2. Son-fused Mortals.

30:1.52 (331.41) 3. Spirit-fused Mortals.

30:1.53 (331.42) 4. Translated Midwayers.

30:1.54 (331.43) 5. Unrevealed Ascenders.

30:1.55 (332.1) III. *SINGLE-ORIGIN BEINGS*. Those of origin in any one of the Paradise Deities or otherwise created by any one being of direct or indirect descent from the Paradise Deities.

30:1.56 (332.2) A. *The Supreme Spirits*.

30:1.57 (332.3) 1. Gravity Messengers.

2. Havonos Grandinių Septynios Dvasios.	30:1.58 (332.4) 2. The Seven Spirits of the Havona Circuits.
3. Havonos Grandinių Dvylikakarčiai Padėjėjai.	30:1.59 (332.5) 3. The Twelfefold Adjutants of the Havona Circuits.
4. Atspindimojo Įvaizdžio Padėjėjai.	30:1.60 (332.6) 4. The Reflective Image Aids.
5. Visatos Motinos Dvasios.	30:1.61 (332.7) 5. Universe Mother Spirits.
6. Septinkartės Pagalbinės Proto Dvasios.	30:1.62 (332.8) 6. The Sevenfold Adjutant Mind-Spirits.
7. Neapreikštos iš Dievybės kilusios Būtybės.	30:1.63 (332.9) 7. Unrevealed Deity-origin Beings.
B. <i>Kylančiosios Kategorijos.</i>	30:1.64 (332.10) B. <i>The Ascending Orders.</i>
1. Personalizuoti Derintojai.	30:1.65 (332.11) 1. Personalized Adjusters.
2. Kylantieji Materialieji Sūnūs.	30:1.66 (332.12) 2. Ascending Material Sons.
3. Evoliuciniai Serafimai.	30:1.67 (332.13) 3. Evolutionary Seraphim.
4. Evoliuciniai Cherubimai.	30:1.68 (332.14) 4. Evolutionary Cherubim.
5. Neapreikšti Kylantieji.	30:1.69 (332.15) 5. Unrevealed Ascenders.
C. <i>Begalinės Dvasios Šeima.</i>	30:1.70 (332.16) C. <i>The Family of the Infinite Spirit.</i>
1. Atsiskyrusieji Žinianešiai.	30:1.71 (332.17) 1. Solitary Messengers.
2. Visatos Grandinių Prižiūrėtojai.	30:1.72 (332.18) 2. Universe Circuit Supervisors.
3. Surašymo Reguluotojai.	30:1.73 (332.19) 3. Census Directors.
4. Begalinės Dvasios Asmeniniai Padėjėjai.	30:1.74 (332.20) 4. Personal Aids of the Infinite Spirit.
5. Asocijuoti Inspektoriai.	30:1.75 (332.21) 5. Associate Inspectors.
6. Paskirtieji Sargybiniai.	30:1.76 (332.22) 6. Assigned Sentinels.
7. Absolventų Vadovai.	30:1.77 (332.23) 7. Graduate Guides.
8. Havonos Tarnai.	30:1.78 (332.24) 8. Havona Servitals.
9. Visuotiniai Sutaikytojai.	30:1.79 (332.25) 9. Universal Conciliators.
10. Morontiniai Kompanionai.	30:1.80 (332.26) 10. Morontia Companions.
11. Supernafimai.	30:1.81 (332.27) 11. Supernaphim.
12. Sekonafimai.	30:1.82 (332.28) 12. Seconaphim.
13. Tertiafimai.	30:1.83 (332.29) 13. Tertiaphim.
14. Omniafimai.	30:1.84 (332.30) 14. Omniaphim.
15. Serafimai.	30:1.85 (332.31) 15. Seraphim.
16. Cherubimai ir Sanobimai.	30:1.86 (332.32) 16. Cherubim and Sanobim.
17. Neapreikštos Būtybės, kilusios iš Dvasios.	30:1.87 (332.33) 17. Unrevealed Spirit-origin Beings.
18. Septyni Aukščiausieji Energijos Reguluotojai.	30:1.88 (332.34) 18. The Seven Supreme Power Directors.
19. Aukščiausieji Energijos Centrai.	30:1.89 (332.35) 19. The Supreme Power Centers.
20. Pagrindiniai Fiziniai Kontrolieriai.	30:1.90 (332.36) 20. The Master Physical Controllers.
21. Morontiniai Energijos Prižiūrėtojai.	30:1.91 (332.37) 21. The Morontia Power Supervisors.
I V . <i>ATSIRADUSIOS</i>	30:1.92 (332.38) IV. <i>EVENTUATED</i>

TRANSCENDENTALIOS BŪTYBĖS. Rojuje turi būti sutinkama milžiniška gausybė transcendentinių būtybių, kurių kilmė laiko ir erdvės visatoms paprastai nėra atskleidžiama tol, kol jos įsitvirtina šviesoje ir gyvenime. Šitie Transcendentalai nėra nei kūrėjai, nei tvariniai; jie yra dieviškumo, galutinumo, ir amžinybės *atsiradę* vaikai. Šitie “atsiradusieji” nėra nei ribiniai, nei begaliniai—jie yra *absonitai*; o absonitumas nėra nei begalybė, nei absoliutumas.

Šitie nesukurti nekūrėjai amžinai yra ištikimi Rojaus Trejybei ir paklūsta Galutiniam. Jie egzistuoja asmenybės veiklos keturiuose galutiniuose lygiuose ir veikia absonito septyniuose lygiuose dvilikoje didžiųjų skyrių, susidedančių iš vieno tūkstančio didžiųjų darbo grupių po septynias klases kiekvienoje. Šitos atsiradusios būtybės sudaro tokias kategorijas:

1. Pagrindinės Visatos Architektus.
2. Transcendentinius Registruotojus.
3. Kitus Transcendentalus.
4. Pirminius Atsiradusius Pagrindinius Jėgos Organizatorius.
5. Asocijuotus Transcendentinius Pagrindinius Jėgos Organizatorius.

Dievas, kaip viršasmuo, suteikia pradžia; Dievas, kaip asmuo, sukuria; Dievas, kaip ikiasmuo, fragmentuoja; ir toks jo paties fragmentas Derintojas vysto dvasinę sielą materialaus ir mirtingo proto viduje sutinkamai su laisvos valios apsisprendimu, kurį priima toji asmenybė, kurią tokiam mirtingajam tvariniui Dievas kaip Tėvas yra padovanojęs tėviškuoju veiksmu.

V. FRAGMENTUOTOS DIEVYBĖS ESYBĖS. Šią gyvosios egzistencijos kategoriją, kylančią iš Visuotinio Tėvo, geriausiai tipizuoja Minties Derintojai, nors šitos esybės jokių būdu nėra vieninteliai Pirmojo Šaltinio ir Centro ikiasmenės tikrovės fragmentavimai. Kitokių, o ne Derintojų fragmentų funkcijos yra daugiapusės ir mažai žinomos. Susiliejimas su Derintu arba kitu tokiu fragmentu tą tvarinį padaro *su Tėvu susiliejusia būtybe*.

Trečiojo Šaltinio ir Centro ikiprotinės dvasios fragmentavimai, nors vargu ar galima juos lyginti su Tėvo fragmentais, turėtų būti registruojami čia. Tokios esybės labai smarkiai skiriasi nuo Derintojų; jos, kaip tokios, negyvena Dvasingtone, taip pat jos, kaip tokios, iš tiesų nekeliauja proto gravitacijos grandinėmis; taip pat jos iš tikrųjų negyvena mirtingųjų tvarinių viduje gyvenimo materialiam kūne metu. Jie nėra ikiasmeniai ta prasme, kokia yra Derintojai, bet tokie ikiprotinės dvasios fragmentai yra padovanojami kai kuriems

TRANSCENDENTAL BEINGS. There is to be found on Paradise a vast host of transcendental beings whose origin is not ordinarily disclosed to the universes of time and space until they are settled in light and life. These Transcendentals are neither creators nor creatures; they are the *eventuated* children of divinity, ultimacy, and eternity. These “eventuators” are neither finite nor infinite — they are *absonite*; and absonity is neither infinity nor absoluteness.

30:1.93 (333.1) These uncreated noncreators are ever loyal to the Paradise Trinity and obedient to the Ultimate. They are existent on four ultimate levels of personality activity and are functional on the seven levels of the absonite in twelve grand divisions consisting of one thousand major working groups of seven classes each. These eventuated beings include the following orders:

- 30:1.94 (333.2) 1. The Architects of the Master Universe.
- 30:1.95 (333.3) 2. Transcendental Recorders.
- 30:1.96 (333.4) 3. Other Transcendentals.
- 30:1.97 (333.5) 4. Primary Eventuated Master Force Organizers.
- 30:1.98 (333.6) 5. Associate Transcendental Master Force Organizers.

30:1.99 (333.7) God, as a superperson, eventuates; God, as a person, creates; God, as a preperson, fragments; and such an Adjuster fragment of himself evolves the spirit soul upon the material and mortal mind in accordance with the freewill choosing of the personality which has been bestowed upon such a mortal creature by the parental act of God as a Father.

30:1.100 (333.8) *V. FRAGMENTED ENTITIES OF DEITY.* This order of living existence, originating in the Universal Father, is best typified by the Thought Adjusters, though these entities are by no means the only fragmentations of the prepersonal reality of the First Source and Center. The functions of the other-than-Adjuster fragments are manifold and little known. Fusion with an Adjuster or other such fragment constitutes the creature a *Father-fused being*.

30:1.101 (333.9) The fragmentations of the premind spirit of the Third Source and Center, though hardly comparable to the Father fragments, should be here recorded. Such entities differ very greatly from Adjusters; they do not as such dwell on Spiritington, nor do they as such traverse the mind-gravity circuits; neither do they indwell mortal creatures during the life in the flesh. They are not prepersonal in the sense that the Adjusters are, but such fragments of premind spirit are bestowed upon certain of the surviving mortals, and fusion

išliekantiesiems po mirties mirtingiesiems, ir susiliejam su jais padaro juos su *Dvasia susiliejusiais mirtingaisiais*, skirtingai nuo mirtingųjų, susiliejusiu su Derintoju.

Dar sunkiau yra pavaizduoti Sūnaus Kūrėjo individualizuotą dvasią, su kuria susijungęs tvarinys tampa su *Sūnumi susiliejusiu mirtinguoju*. Ir yra dar ir kitokių Dievybės fragmentų.

VI. VIRŠASMENĖS BŪTYBĖS. Visatų visatoje yra didžiulė gausybė kitokių, o ne asmenių dieviškosios kilmės ir daugiapusės tarnystės būtybių. Kai kurios iš šitų būtybių gyvena Sūnaus pasauliuose Rojuje; kitos, tokios, kaip Amžinojo Sūnaus viršasmeniai atstovai, yra sutinkamos kitur. Jos didžiąja dalimi nėra minimos šituose pasakojimuose, ir būtų beveik bergždžia mėginti jas pavaizduoti *asmeniams* tvariniams.

V I I . NEKLASIFIKUOTOS IR NEAPREIKŠTOS KATEGORIJOS. Per šią visatos amžių nebūtų įmanoma įtraukti visų būtybių, asmenių ar kitokių, į klasifikacijas, susijusias su dabartiniu visatos amžiumi; taip pat nevisos šitos kategorijos iš tiesų buvo apreikštos šituose pasakojimuose; dėl to daugybė kategorijų šituose sąrašuose buvo praleista. Turėkite omenyje:

Visatos Likimo Užbaigėją.

Galutiniojo Ribotus Vicegerentus.

Aukščiausiojo Beribius Prižiūrėtojus.

Neapreikštas Dienų Senujų Kuriančiąsias Agentūras.

Rojaus Madžestoną.

Madžestono Neįvardintus Atspindinčiuosius Ryšininkus.

Vietinių Visatų Midsonitų Kategorijas.

Nebūtina suteikti, kokios nors ypatingos reikšmės tam, jog šitos kategorijos yra išvardintos drauge, išskyrus tai, jog nė viena iš jų nepatenka į tokią Rojaus klasifikaciją, kokia yra apreikšta čia. Jos sudaro tik nedidelę dalį neapreikštų kategorijų; jums dar teks sužinoti apie didelį skaičių neapreikštų kategorijų.

Dvasios yra: dvasinės esybės, dvasiniai buvimai, asmenės dvasios, ikiasmenės dvasios, viršasmenės dvasios, dvasinės egzistencijos, dvasinės asmenybės—bet nei mirtingojo kalba, nei mirtingojo intelektas nėra tam adekvatus. Tačiau mes galime konstatuoti, jog nėra “grynojo proto” asmenybių; nė viena esybė neturi asmenybės, jeigu jos ja neapdovanoja Dievas,

therewith constitutes them *Spirit-fused mortals* in contradistinction to Adjuster-fused mortals.

30:1.102 (333.10) Still more difficult of description is the individualized spirit of a Creator Son, union with which constitutes the creature a *Son-fused mortal*. And there are still other fragmentations of Deity.

30:1.103 (333.11) **VI. SUPERPERSONAL BEINGS.** There is a vast host of other-than-personal beings of divine origin and of manifold service in the universe of universes. Certain of these beings are resident on the Paradise worlds of the Son; others, like the superpersonal representatives of the Eternal Son, are encountered elsewhere. They are for the most part unmentioned in these narratives, and it would be quite futile to attempt their description to *personal* creatures.

30:1.104 (333.12) **VII. UNCLASSIFIED AND UNREVEALED ORDERS.** During the present universe age it would not be possible to place all beings, personal or otherwise, within classifications pertaining to the present universe age; nor have all such categories been revealed in these narratives; hence numerous orders have been omitted from these lists. Consider the following:

30:1.105 (333.13) The Consummator of Universe Destiny.

30:1.106 (333.14) The Qualified Vicegerents of the Ultimate.

30:1.107 (334.1) The Unqualified Supervisors of the Supreme.

30:1.108 (334.2) The Unrevealed Creative Agencies of the Ancients of Days.

30:1.109 (334.3) Majeston of Paradise.

30:1.110 (334.4) The Unnamed Reflectivator Liaisons of Majeston.

30:1.111 (334.5) The Midsonite Orders of the Local Universes.

30:1.112 (334.6) No especial significance need attach to the listing of these orders together except that none of them appear in the Paradise classification as revealed herein. These are the unclassified few; you have yet to learn of the unrevealed many.

30:1.113 (334.7) There are spirits: spirit entities, spirit presences, personal spirits, prepersonal spirits, superpersonal spirits, spirit existences, spirit personalities — but neither mortal language nor mortal intellect are adequate. We may however state that there are no personalities of “pure mind”; no entity has personality unless he is endowed with it by God who is spirit. Any mind entity that is

kuris yra dvasia. Bet kokia proto esybė, kuri nėra susieta su dvasine arba su fizine energija, nėra asmenybė. Bet ta pačia prasme, kaip yra dvasinės asmenybės, turinčios protą, taip yra ir protingos asmenybės, turinčios dvasią. Madžestonas ir jo padėjėjai yra visiškai geras pavyzdys tokių būtybių, kuriose viešpatauja protas, bet yra ir geresnių šito asmenybės tipo pavyzdžių, kurie yra jums nežinomi. Tokių *proto asmenybių* yra net ištisos neapreikštos kategorijos, bet visada jos yra susietos su dvasia. Kai kurie kiti neapreikšti tvariniai yra tai, ką būtų galima pavadinti *protinės ir fizinės energijos asmenybėmis*. Šitas būtybės tipas nereaguoja į dvasinę gravitaciją, bet, nepaisant šito, yra tikra asmenybė—yra Tėvo grandinėje.

Šitie dokumentai net nepradedą—net ir negali pradėti—išsamiai pasakoti apie gyvus tvarinius, kūrėjus, atsirandančiuosius, ir dar kitokiais būdais egzistuojančias būtybes, kurios gyvena ir garbina ir tarnauja gausybėje laiko visatų ir amžinybės centrinėje visatoje. Jūs mirtingieji esate asmenys; dėl to mes galime pavaizduoti būtybes, kurios yra *jasmenintos*, bet kaip galima būtų, kada nors jums paaiškinti apie *absonitizuotą* būtybę?

2. UVERSOS ASMENYBIŲ REGISTRAS

Gyvųjų būtybių dieviškoji šeima Uversoje yra registruota septyniuose didžiuliuose skyriuose:

1. Rojaus Dievybės.
2. Aukščiausiosios Dvasios.
3. Iš Trejybės kilusios Būtybės.
4. Dievo Sūnūs.
5. Begalinės Dvasios Asmenybės.
6. Visatos Energijos Reguluotojai.
7. Nuolatinės Pilietybės Korpusai.

Šitos valinių tvarinių grupės yra skirstomos į didelį skaičių klasių ir mažesnių poskyrių. Tačiau didžiosios visatos asmenybių šitos klasifikacijos pateikimas yra daugiausia susijęs su tuo, kad būtų pateiktos protingų būtybių tos kategorijos, kurios buvo apreikštos šituose pasakojimuose, kurių didžiąją daugumą laiko mirtingieji savo kylančioje patirtyje sutiks progresinio kilimo į Rojų metu. Žemiau pateikiami išvardijimai nieko neužsimena apie visatos būtybių daugybę kategorijų, kurių darbas nėra susijęs su mirtingojo kilimo planu.

I. ROJAUS DIEVYBĖS.

1. Visuotinis Tėvas.

not associated with either spiritual or physical energy is not a personality. But in the same sense that there are spirit personalities who have mind there are mind personalities who have spirit. Majeston and his associates are fairly good illustrations of mind-dominated beings, but there are better illustrations of this type of personality unknown to you. There are even whole unrevealed orders of such *mind personalities*, but they are always spirit associated. Certain other unrevealed creatures are what might be termed *mindal- and physical-energy personalities*. This type of being is nonresponsive to spirit gravity but is nonetheless a true personality — is within the Father's circuit.

30:1.114 (334.8) These papers do not — cannot — even begin to exhaust the story of the living creatures, creators, eventuator, and still-otherwise-existent beings who live and worship and serve in the swarming universes of time and in the central universe of eternity. You mortals are persons; hence we can describe beings who are *personalized*, but how could an *absonitized* being ever be explained to you?

2. THE UVERSA PERSONALITY REGISTER

30:2.1 (334.9) The divine family of living beings is registered on Uversa in seven grand divisions:

- 30:2.2 (334.10) 1. The Paradise Deities.
- 30:2.3 (334.11) 2. The Supreme Spirits.
- 30:2.4 (334.12) 3. The Trinity-origin Beings.
- 30:2.5 (334.13) 4. The Sons of God.
- 30:2.6 (334.14) 5. Personalities of the Infinite Spirit.
- 30:2.7 (334.15) 6. The Universe Power Directors.
- 30:2.8 (334.16) 7. The Corps of Permanent Citizenship.

30:2.9 (334.17) These groups of will creatures are divided into numerous classes and minor subdivisions. The presentation of this classification of the personalities of the grand universe is however chiefly concerned in setting forth those orders of intelligent beings who have been revealed in these narratives, most of whom will be encountered in the ascendant experience of the mortals of time on their progressive climb to Paradise. The following listings make no mention of vast orders of universe beings who carry forward their work apart from the mortal ascension scheme.

30:2.10 (335.1) I. THE PARADISE DEITIES.

- 30:2.11 (335.2) 1. The Universal Father.

30:2.12 (335.3)

2. Amžinasis Sūnus.

30:2.12 (335.3) 2. The Eternal Son.

3. Begalinė Dvasia.

30:2.13 (335.4) 3. The Infinite Spirit.

II. AUKŠČIAUSIOSIOS DVASIOS.

30:2.14 (335.5) II. THE SUPREME SPIRITS.

1. Septynios Pagrindinės Dvasios.

30:2.15 (335.6) 1. The Seven Master Spirits.

2. Septyni Aukščiausieji Vykdytojai.

30:2.16 (335.7) 2. The Seven Supreme Executives.

3. Atspindinčiųjų Dvasių Septynios Grupės.

30:2.17 (335.8) 3. The Seven Groups of Reflective Spirits.

4. Atspindimojo Įvaizdžio Padėjėjai.

30:2.18 (335.9) 4. The Reflective Image Aids.

5. Septynios Grandinių Dvasios.

30:2.19 (335.10) 5. The Seven Spirits of the Circuits.

6. Vietinių Visatų Kuriančiosios Dvasios.

30:2.20 (335.11) 6. Local Universe Creative Spirits.

7. Pagalbinės Proto Dvasios.

30:2.21 (335.12) 7. Adjutant Mind-Spirits.

III. IŠ TREJYBĖS KILUSIOS BŪTYBĖS.

30:2.22 (335.13) III. THE TRINITY-ORIGIN BEINGS.

1. Sutrejbintos Aukštybės Paslaptys.

30:2.23 (335.14) 1. Trinitized Secrets of Supremacy.

2. Dienų Amžinieji.

30:2.24 (335.15) 2. Eternals of Days.

3. Dienų Senieji.

30:2.25 (335.16) 3. Ancients of Days.

4. Dienų Tobulieji.

30:2.26 (335.17) 4. Perfections of Days.

5. Dienų Nesenieji.

30:2.27 (335.18) 5. Recents of Days.

6. Dienų Sąjungos.

30:2.28 (335.19) 6. Unions of Days.

7. Dienų Ištikimieji.

30:2.29 (335.20) 7. Faithfuls of Days.

8. Trejybės Sūnūs Mokytojai.

30:2.30 (335.21) 8. Trinity Teacher Sons.

9. Išminties Tobulintojai.

30:2.31 (335.22) 9. Perfectioners of Wisdom.

10. Dieviškieji Patarėjai.

30:2.32 (335.23) 10. Divine Counselors.

11. Visuotiniai Cenzoriai.

30:2.33 (335.24) 11. Universal Censors.

12. Trejybės Įkvėptosios Dvasios.

30:2.34 (335.25) 12. Inspired Trinity Spirits.

13. Havonos Vietiniai Gyventojai.

30:2.35 (335.26) 13. Havona Natives.

14. Rojaus Piliečiai.

30:2.36 (335.27) 14. Paradise Citizens.

IV. DIEVO SŪNŪS.

30:2.37 (335.28) IV. THE SONS OF GOD.

A. Besileidžiantieji Sūnus.

30:2.38 (335.29) A. Descending Sons.

1. Sūnūs Kūrėjai—Mykolai.

30:2.39 (335.30) 1. Creator Sons — Michaels.

2. Sūnūs Arbitrai—Avonalai.

30:2.40 (335.31) 2. Magisterial Sons — Avonals.

3. Trejybės Sūnūs Mokytojai—Deinalai.

30:2.41 (335.32) 3. Trinity Teacher Sons — Daynals.

4. Sūnūs Melkizedekai.

30:2.42 (335.33) 4. Melchizedek Sons.

5. Sūnūs Vorondadekai.

30:2.43 (335.34) 5. Vorondadek Sons.

6. Sūnūs Lanonandekai.

30:2.44 (335.35) 6. Lanonandek Sons.

7. Gyvybės Nešėjai.

30:2.45 (335.36) 7. Life Carrier Sons.

B. Kylantieji Sūnus.

30:2.46 (335.37) B. Ascending Sons.

1. Su Tėvu susilieję Mirtingieji.

30:2.47 (335.38) 1. Father-fused Mortals.

2. Su Sūnumi susilieję Mirtingieji.

30:2.48 (335.39) 2. Son-fused Mortals.

3. Su Dvasia susilieję Mirtingieji.	30:2.49 (335.40) 3. Spirit-fused Mortals.
4. Evoliuciniai Serafimai.	30:2.50 (335.41) 4. Evolutionary Seraphim.
5. Kylantieji Materialieji Sūnūs.	30:2.51 (335.42) 5. Ascending Material Sons.
6. Pervestos Tarpinės Būtybės.	30:2.52 (335.43) 6. Translated Midwayers.
7. Personalizuoti Derintojai.	30:2.53 (335.44) 7. Personalized Adjusters.
C. <i>Sutreybinti Sūnus.</i>	30:2.54 (336.1) C. <i>Trinitized Sons.</i>
1. Galingieji Žinianešiai.	30:2.55 (336.2) 1. Mighty Messengers.
2. Tie Aukštieji Valdžioje.	30:2.56 (336.3) 2. Those High in Authority.
3. Tie be Vardo ir Skaičiaus.	30:2.57 (336.4) 3. Those without Name and Number.
4. Sutreybinti Saugotojai.	30:2.58 (336.5) 4. Trinitized Custodians.
5. Sutreybinti Ambasadoriai.	30:2.59 (336.6) 5. Trinitized Ambassadors.
6. Dangiškieji Sargybiniai.	30:2.60 (336.7) 6. Celestial Guardians.
7. Aukštųjų Sūnų Padėjėjai.	30:2.61 (336.8) 7. High Son Assistants.
8. Pakilusiųjų sutreybinti Sūnūs.	30:2.62 (336.9) 8. Ascender-trinitized Sons.
9. Rojaus-Havonos sutreybinti Sūnūs.	30:2.63 (336.10) 9. Paradise-Havona-trinitized Sons.
10. Sutreybinti Likimo Sūnūs.	30:2.64 (336.11) 10. Trinitized Sons of Destiny.
V . <i>BEGALINĖS DVASIOS ASMENYBĖS.</i>	30:2.65 (336.12) V. <i>PERSONALITIES OF THE INFINITE SPIRIT.</i>
A . <i>Begalinės Dvasios AukščB.iausiosios Asmenybės</i>	30:2.66 (336.13) A. <i>Higher Personalities of the Infinite Spirit.</i>
1. Atsiskyrusieji Žinianešiai.	30:2.67 (336.14) 1. Solitary Messengers.
2. Visatos Grandinių Prižiūrėtojai.	30:2.68 (336.15) 2. Universe Circuit Supervisors.
3. Surašymo Reguluotojai.	30:2.69 (336.16) 3. Census Directors.
4. Begalinės Dvasios Asmeniniai Padėjėjai.	30:2.70 (336.17) 4. Personal Aids of the Infinite Spirit.
5. Asocijuotieji Inspektoriai.	30:2.71 (336.18) 5. Associate Inspectors.
6. Paskirtieji Sargybiniai.	30:2.72 (336.19) 6. Assigned Sentinels.
7. Absolventų Vadovai.	30:2.73 (336.20) 7. Graduate Guides.
B. <i>Erdvės Žinianešių Gausybės</i>	30:2.74 (336.21) B. <i>The Messenger Hosts of Space.</i>
1. Havonos Tarnai.	30:2.75 (336.22) 1. Havona Servitals.
2. Visuotiniai Sutaikytojai.	30:2.76 (336.23) 2. Universal Conciliators.
3. Juridiniai Patarėjai.	30:2.77 (336.24) 3. Technical Advisers.
4. Dokumentų Saugotojai Rojuje.	30:2.78 (336.25) 4. Custodians of Records on Paradise.
5. Dangiškieji Registruotojai.	30:2.79 (336.26) 5. Celestial Recorders.
6. Morontiniai Kompanionai.	30:2.80 (336.27) 6. Morontia Companions.
7. Rojaus Kompanionai.	30:2.81 (336.28) 7. Paradise Companions.
C. <i>TarnaujančE.iosios Dvasios.</i>	30:2.82 (336.29) C. <i>The Ministering Spirits.</i>
1. Supernafimai.	30:2.83 (336.30) 1. Supernaphim.
2. Sekonafimai.	30:2.84 (336.31) 2. Seconaphim.

3. Tertiāfimai.

4. Omniafimai.

5. Serafimai.

6. Cherubimai ir Sanobimai.

7. Tarpinės Būtybės.

V I . VISATOS ENERGIJOS REGULIUOTOJAI.

A . *Septyni Aukščiausieji Energijos Reguliuotojai.*

B. *Aukščiausieji Energijos Centrai.*

1. Aukščiausių Centrų Prižiūrėtojai.

2. Havonos Centrai.

3. Supervisatų Centrai.

4. Vietinių Visatų Centrai.

5. Žvaigždynų Centrai.

6. Sistemų Centrai.

7. Neklasifikuoti Centrai.

C. *Pagrindiniai Fiziniai Kontrolieriai.*

1. Asociuoti Energijos Reguliuotojai.

2. Mechaniniai Kontrolieriai.

3. Energijos Transformuotojai.

4. Energijos Siųstuvi.

5. Pirminiai Asocijuotojai.

6. Antriniai Skaidytojai.

7. Frandalankai ir Chronoldekai.

D. *Morontines Energijos Prižiūrėtojai.*

1. Grandinių Reguliuotojai.

2. Sistemų Koordinatoriai.

3. Planetų Saugotojai.

4. Sujungti Kontrolieriai.

5. Ryšių Stabilizatoriai.

6. Selektīvūs Skirstytojai.

7. Asociuoti Registruotojai.

V I I . NUOLATINĖS PILIETYBĖS KORPUSAI.

1. Planetinės Tarpinės Būtybės.

2. Sistemų Adominiai Sūnūs.

3. Žvaigždynų Univitatijos.

4. Vietinių Visatų Susatijos.

30:2.85 (336.32) 3. Tertiaphim.

30:2.86 (336.33) 4. Omniaphim.

30:2.87 (336.34) 5. Seraphim.

30:2.88 (336.35) 6. Cherubim and Sanobim.

30:2.89 (336.36) 7. Midwayers.

30:2.90 (336.37) VI. THE UNIVERSE POWER DIRECTORS.

30:2.91 (336.38) A. *The Seven Supreme Power Directors.*

30:2.92 (336.39) B. *Supreme Power Centers.*

30:2.93 (336.40) 1. Supreme Center Supervisors.

30:2.94 (336.41) 2. Havona Centers.

30:2.95 (336.42) 3. Superuniverse Centers.

30:2.96 (336.43) 4. Local Universe Centers.

30:2.97 (336.44) 5. Constellation Centers.

30:2.98 (336.45) 6. System Centers.

30:2.99 (336.46) 7. Unclassified Centers.

30:2.100 (337.1) C. *Master Physical Controllers.*

30:2.101 (337.2) 1. Associate Power Directors.

30:2.102 (337.3) 2. Mechanical Controllers.

30:2.103 (337.4) 3. Energy Transformers.

30:2.104 (337.5) 4. Energy Transmitters.

30:2.105 (337.6) 5. Primary Associators.

30:2.106 (337.7) 6. Secondary Dissociators.

30:2.107 (337.8) 7. Frandalanks and Chronoldeks.

30:2.108 (337.9) D. *Morontia Power Supervisors.*

30:2.109 (337.10) 1. Circuit Regulators.

30:2.110 (337.11) 2. System Co-ordinators.

30:2.111 (337.12) 3. Planetary Custodians.

30:2.112 (337.13) 4. Combined Controllers.

30:2.113 (337.14) 5. Liaison Stabilizers.

30:2.114 (337.15) 6. Selective Assorters.

30:2.115 (337.16) 7. Associate Registrars.

30:2.116 (337.17) VII. THE CORPS OF PERMANENT CITIZENSHIP.

30:2.117 (337.18) 1. The Planetary Midwayers.

30:2.118 (337.19) 2. The Adamic Sons of the Systems.

30:2.119 (337.20) 3. The Constellation Univitalia.

30:2.120 (337.21) 4. The Local Universe Susatia.

5. Vietinių Visatų su Dvasia susilieję Mirtingieji.

6. Supervisatų Abandonteriai.

7. Supervisatų su Sūnumi susilieję Mirtingieji.

8. Havonos Vietiniai Gyventojai.

9. Dvasios Sferų Rojuje Vietiniai Gyventojai.

10. Tėvo Sferų Rojuje Vietiniai Gyventojai.

11. Sutverti Rojaus Piliečiai.

12. Su Derintoju susilieję Mirtingieji Rojaus Piliečiai.

Tokia yra visatų asmenybių, kaip jos yra užregistruotos Uversos būstinės pasaulyje, darbinė klasifikacija.

SUDĖTINĖS ASMENYBIŲ GRUPĖS. Uversoje yra dokumentai apie protingų būtybių papildomų grupių didelį skaičių, būtybių, kurios taip pat yra artimai susietos su didžiosios visatos organizavimu ir administravimu. Tarp tokių kategorijų yra tokios trys sudėtinės asmenybių grupės:

A. Užbaigtumo Rojaus Korpusai.

1. Mirtingųjų Užbaigtųjų Korpusas.

2. Rojaus Užbaigtųjų Korpusas.

3. Sutrejbintų Užbaigtųjų Korpusas.

4. Bendrai Sutrejbintų Užbaigtųjų Korpusas.

5. Havonos Užbaigtųjų Korpusas.

6. Transcendentalų Užbaigtųjų Korpusas.

7. Neapreiktų Likimo Sūnų Korpusas.

Užbaigtumo Mirtingųjų Korpusui bus skirtas kitas ir paskutinis šitos serijos dokumentas.

B. Visatos Padėjėjai.

1. Ryškiosios ir Ryto Žvaigždės.

2. Spindinčiosios Vakaro Žvaigždės.

3. Archangelai.

4. Patys Aukštieji Padėjėjai

5. Aukštieji Įgaliotiniai.

6. Dangiškieji Stebėtojai.

7. Gyvenamųjų Pasaulių Mokytojai.

30:2.121 (337.22) 5. Spirit-fused Mortals of the Local Universes.

30:2.122 (337.23) 6. The Superuniverse Abandoners.

30:2.123 (337.24) 7. Son-fused Mortals of the Superuniverses.

30:2.124 (337.25) 8. The Havona Natives.

30:2.125 (337.26) 9. Natives of the Paradise Spheres of the Spirit.

30:2.126 (337.27) 10. Natives of the Father's Paradise Spheres.

30:2.127 (337.28) 11. The Created Citizens of Paradise.

30:2.128 (337.29) 12. Adjuster-fused Mortal Citizens of Paradise.

30:2.129 (337.30) This is the working classification of the personalities of the universes as they are of record on the headquarters world of Uversa.

30:2.130 (337.31) **COMPOSITE PERSONALITY GROUPS.** There are on Uversa the records of numerous additional groups of intelligent beings, beings that are also closely related to the organization and administration of the grand universe. Among such orders are the following three composite personality groups:

30:2.131 (337.32) *A. The Paradise Corps of the Finality.*

30:2.132 (337.33) 1. The Corps of Mortal Finaliters.

30:2.133 (337.34) 2. The Corps of Paradise Finaliters.

30:2.134 (337.35) 3. The Corps of Trinitized Finaliters.

30:2.135 (337.36) 4. The Corps of Conjoint Trinitized Finaliters.

30:2.136 (337.37) 5. The Corps of Havona Finaliters.

30:2.137 (337.38) 6. The Corps of Transcendental Finaliters.

30:2.138 (337.39) 7. The Corps of Unrevealed Sons of Destiny.

30:2.139 (337.40) The Mortal Corps of the Finality is dealt with in the next and final paper of this series.

30:2.140 (338.1) *B. The Universe Aids.*

30:2.141 (338.2) 1. Bright and Morning Stars.

30:2.142 (338.3) 2. Brilliant Evening Stars.

30:2.143 (338.4) 3. Archangels.

30:2.144 (338.5) 4. Most High Assistants.

30:2.145 (338.6) 5. High Commissioners.

30:2.146 (338.7) 6. Celestial Overseers.

30:2.147 (338.8) 7. Mansion World Teachers.

Tiek vietinių visatų, tiek supervisatų visuose būstinių pasauliuose yra pasirūpinama tomis būtybėmis, kurios yra įsitraukusios į Sūnų Kūrėjų, vietinių visatų valdovų, specifines misijas. Mes priimame šiuos *Visatos Padėjėjus* Uversoje, bet mes neturime jiems jokios valdžios. Tokie emisarai atlieka savo darbą ir tęsia stebėjimus vadovaujami Sūnų Kūrėjų. Jų veikla yra išsamiau pavaizduota pasakojimuose apie jūsų vietinę visatą.

C. *Septynios Paslaugumo Kolonijos.*

1. Žvaigždžių Tyrinėtojai.
2. Dangiškieji Meistrai.
3. Praeities Vaizdo Reguliotojai.
4. Prailgintų mokyklų Instruktoriai.
5. Įvairių Rezervų Korpusai.
6. Studentai Lankytojai.
7. Kylantieji Pilgrimai.

Šitos septynios būtybių grupės bus sutinkamos šitokių būdu organizuotos ir valdomos visuose būstinių pasauliuose nuo vietinių sistemų aukštyn iki supervisatų sostinių, ypač pastarosiose. Septynių supervisatų sostinės yra susitikimo vietos beveik visoms protingų būtybių klasėms ir kategorijoms. Išskyrus didelį skaičių Rojaus-Havonos gyventojų grupių, čia galima stebėti ir studijuoti egzistencijos kiekvienos fazės valios tvarinius.

3. PASLAUGUMO KOLONIJOS

Septynios paslaugumo kolonijos ilgesnį ar trumpesnį laiką gyvena architektūrinėse sferose tuo metu, kada būna užimtos savo misijų palengvinimu ir savo specialių užduočių vykdymu. Jų darbą galima būtų pavaizduoti šitaip:

1. *Žvaigždžių Tyrinėtojai*, dangiškieji astronomai, pasirenka dirbti tokiose sferose, kaip Uversa, nes tokie specialiai sukonstruoti pasauliai yra nepaprastai palankūs jų stebėjimams ir apskaičiavimams. Uversos padėtis yra palanki šitos kolonijos darbui ne tik dėl savo centrinės vietos, bet taip pat ir dėl to, kad netoli jos nėra jokių gigantiškų gyvų ar negyvų saulių, kurios trukdytų energijų srovėms. Šitie tyrinėtojai jokių būdu nėra organiškai susieti su šios supervisatos reikalais; jie tiesiog yra svečiai.

Uversos astronominėje kolonijoje yra individai iš daugelio netolimų sferų, iš centrinės visatos, ir net iš Norlatiadeko. Bet kokia būtybė bet kuriame pasaulyje bet kurios visatos bet kurioje sistemoje

30:2.148 (338.9) On all headquarters worlds of both local and superuniverses, provision is made for these beings who are engaged in specific missions for the Creator Sons, the local universe rulers. We welcome these *Universe Aids* on Uversa, but we have no jurisdiction over them. Such emissaries prosecute their work and carry on their observations under authority of the Creator Sons. Their activities are more fully described in the narrative of your local universe.

30:2.149 (338.10) C. *The Seven Courtesy Colonies.*

- 30:2.150 (338.11) 1. Star Students.
- 30:2.151 (338.12) 2. Celestial Artisans.
- 30:2.152 (338.13) 3. Reversion Directors.
- 30:2.153 (338.14) 4. Extension-school Instructors.
- 30:2.154 (338.15) 5. The Various Reserve Corps.
- 30:2.155 (338.16) 6. Student Visitors.
- 30:2.156 (338.17) 7. Ascending Pilgrims.

30:2.157 (338.18) These seven groups of beings will be found thus organized and governed on all headquarters worlds from the local systems up to the capitals of the superuniverses, particularly the latter. The capitals of the seven superuniverses are the meeting places for almost all classes and orders of intelligent beings. With the exception of numerous groups of Paradise-Havoners, here the will creatures of every phase of existence may be observed and studied.

3. THE COURTESY COLONIES

30:3.1 (338.19) The seven courtesy colonies sojourn on the architectural spheres for a longer or shorter time while engaged in the furtherance of their missions and in the execution of their special assignments. Their work may be described as follows:

30:3.2 (338.20) 1. *The Star Students*, the celestial astronomers, choose to work on spheres like Uversa because such specially constructed worlds are unusually favorable for their observations and calculations. Uversa is favorably situated for the work of this colony, not only because of its central location, but also because there are no gigantic living or dead suns near at hand to disturb the energy currents. These students are not in any manner organically connected with the affairs of the superuniverse; they are merely guests.

30:3.3 (338.21) The astronomical colony of Uversa contains individuals from many near-by realms, from the central universe, and even from Norlatiadek. Any being on any world in any system

gali tapti žvaigždžių tyrinėtoju, gali siekti įsiliesti į kurį nors dangiškųjų astronomų korpusą. Vieninteliai reikalavimai yra tokie: gyvenimo tęsimas ir pakankamos žinios apie erdvės pasaulius, ypač apie jų fizinius evoliucijos ir kontrolės dėsnius. Iš žvaigždžių tyrinėtojų nereikalaujama šitame korpuse tarnauti amžinai, bet nė vienas, priimtas į šią grupę, negali iš jos pasitraukti anksčiau kaip po vieno tūkstantmečio Uversos laiku.

Uversos žvaigždžių stebėtojų kolonijoje dabar yra daugiau kaip vienas milijonas stebėtojų. Šitie astronomai atvyksta ir išvyksta, nors kai kurie pasilieka palyginus ilgims periodams. Savo darbą jie dirba su daugybe mechaninių instrumentų ir fizinių priemonių; jiems taip pat daug padeda Atsiskyrusieji Žinianešiai ir kiti dvasiniai tyrėjai. Šitie dangiškieji astronomai savo darbe, studijuodami žvaigždes ir tyrinėdami erdvę, nuolat naudojami gyvais energijų transformuotojais ir siųstuvais, o taip pat ir atspindinčiosiomis asmenybėmis. Jie studijuoja erdvės materijos ir energijų pasireiškimų visas formas ir fazes, ir jie lygiai tiek pat domisi jėgos veikimu, kiek ir žvaigždiniais reiškiniais; visoje erdvėje nėra nieko, kas išvengtų jų įdėmaus tyrinėjimo.

Panašios astronomų kolonijos turi būti sutinkamos supervisatos sektorių būstinės pasauliuose, o taip pat vietinių visatų ir jų administracinių padalinių architektūrinėse sostinėse. Išskyrus Rojų, žinios nėra įgimtos; fizinės visatos supratimas didele dalimi priklauso nuo stebėjimo ir tyrinėjimo.

2. *Dangiškieji Meistrai* tarnauja visose septyniose supervisatose. Kylantieji mirtingieji su šitomis grupėmis pirmą kartą susitinka vietinės visatos morontinės karjeros metu, ir pasakojant apie ją, šitie meistrai bus aptarti išsamiau.

3. *Praeities Vaizdo Reguliotojai* yra atsipalaidavimo ir humoro—sugrįžimo į prisiminimus apie praeitį—skatintojai. Jie daug pasitarnauja praktiškai įgyvendinant planą dėl mirtingojo žengimo į priekį, ypač morontinio perėjimo ir dvasinio patyrimo ankstyvųjų fazių metu. Apie juos bus pasakojama aptariant mirtingojo karjerą vietinėje visatoje.

4. *Praileitųjų Mokyklų Instruktoriai*. Kilimo karjeros tolimesnis aukštesnis gyvenamasis pasaulis visada turi stiprų mokytojų korpusą kaip tik žemesniame pasaulyje, tam tikros rūšies parengiamąją mokyklą tos sferos į priekį žengiantiems gyventojams; tai yra kilimo plano aspektas vystant laiko piligrimus. Šitos mokyklos, jų mokymo ir egzaminų metodika, visiškai skiriasi nuo to, ką jūs mėginate daryti Urantijoje.

of any universe may become a star student, may aspire to join some corps of celestial astronomers. The only requisites are: continuing life and sufficient knowledge of the worlds of space, especially their physical laws of evolution and control. Star students are not required to serve eternally in this corps, but no one admitted to this group may withdraw under one millennium of Uversa time.

30:3.4 (339.1) The star-observer colony of Uversa now numbers over one million. These astronomers come and go, though some remain for comparatively long periods. They carry on their work with the aid of a multitude of mechanical instruments and physical appliances; they are also greatly assisted by the Solitary Messengers and other spirit explorers. These celestial astronomers make constant use of the living energy transformers and transmitters, as well as of the reflective personalities, in their work of star study and space survey. They study all forms and phases of space material and energy manifestations, and they are just as much interested in force function as in stellar phenomena; nothing in all space escapes their scrutiny.

30:3.5 (339.2) Similar astronomer colonies are to be found on the sector headquarters worlds of the superuniverse as well as on the architectural capitals of the local universes and their administrative subdivisions. Except on Paradise, knowledge is not inherent; understanding of the physical universe is largely dependent on observation and research.

30:3.6 (339.3) 2. *The Celestial Artisans* serve throughout the seven superuniverses. Ascending mortals have their initial contact with these groups in the morontia career of the local universe in connection with which these artisans will be more fully discussed.

30:3.7 (339.4) 3. *The Reversion Directors* are the promoters of relaxation and humor — reversion to past memories. They are of great service in the practical operation of the ascending scheme of mortal progression, especially during the earlier phases of morontia transition and spirit experience. Their story belongs to the narrative of the mortal career in the local universe.

30:3.8 (339.5) 4. *Extension-School Instructors*. The next higher residential world of the ascendant career always maintains a strong corps of teachers on the world just below, a sort of preparatory school for the progressing residents of that sphere; this is a phase of the ascendant scheme for advancing the pilgrims of time. These schools, their methods of instruction and examinations, are wholly unlike anything which you essay to conduct on Urantia.

Visą kilimo planą dėl mirtingojo žengimo į priekį apibūdina toji praktika, kada kitoms būtybėms nauja tiesa ir patirtis atiduodama tuoj pat, kai tik ji yra įgijama. Jūs klojate sau kelią į Rojaus pasiekimą per ilgalaikę mokyklą, tarnaudami mokytojais tiems mokiniams, kurie kaip tik yra už jūsų žengimo į priekį skalėje.

5. *Įvairių Rezervų Korpusai*. Didžiuliai būtybių rezervai, mums tiesiogiai nepavaldūs, yra mobilizuoti Uversoje kaip rezervinių korpusų kolonija. Uversoje yra septyniasdešimt šitos kolonijos pirminių skyrių, ir liberali švietimo sistema suteikia leidimą sezoną praleisti su šitomis nepaprastomis asmenybėmis. Panašūs bendrieji rezervai yra laikomi Salvingtone ir kitose visatų sostinėse; jie pasiunčiami į aktyvią tarnystę atitinkamų grupių vadovų nurodymu.

6. *Studentai Lankytojai*. Iš visos visatos nuolatinė dangiškujų lankytojų srovė liejasi per įvairius būstinių pasaulius. Kaip individai ir kaip klasės šitie įvairūs būtybių tipai atvyksta būriais pas mus kaip stebėtojai, mokiniai pasikeitimo pagrindu, ir studentai pagalbininkai. Šitoje paslaugumo kolonijoje Uversoje, šiuo metu, yra daugiau kaip vienas milijardas asmenų. Kai kurie iš šitų lankytojų gali praleisti dieną, kiti gali likti vieneriems metams, viskas priklauso nuo jų misijos pobūdžio. Šitoje kolonijoje yra beveik visos visatos būtybių klasės, išskyrus Kūrėjų asmenybes ir morontinius mirtinguosius.

Morontiniai mirtingieji yra studentai lankytojai tikrai tarp savo kilmės vietinės visatos ribų. Jų apsilankymų spektras išsiplečia iki supervisatos tikrai po to, kada jie būna pasiekę dvasios statusą. Pusę mūsų lankytojų kolonijos sudaro „stabtelėjusieji,” būtybės, vykstančios kažkur kitur, pakeliui stabtelėjusios tam, kad aplankyti Orvontono sostinę. Šitos asmenybės gali vykdyti visatos užduotį, arba jos gali mėgautis laisvalaikio periodu—laisve nuo užduoties. Malonumas keliauti ir stebėti tarp visatos ribų yra visų kylančiųjų būtybių karjeros dalis. Žmogiškasis troškimas keliauti ir stebėti naujas tautas ir pasaulius bus visiškai patenkintas per ilgą ir kupiną įvykių kilmą į Rojų per vietinę visatą, supervisatą, ir centrinę visatą.

7. *Kylantieji Piligrimai*. Kada kylantieji piligrimai yra paskiriami į įvairias tarnystes, sąsajoje su savo žengimu į Rojų, tada jie būna apgyvendinti kaip paslaugumo kolonija įvairiose būstinių sferose. Nors šitos grupės veikia tai šen, tai ten visoje supervisatoje, bet didelė dalimi jos save valdo pačios. Jos yra visą laiką besikeičiančios kolonijos, apimančios visas evoliucinių mirtingųjų ir jų kylančiųjų partnerių kategorijas.

30:3.9 (339.6) The entire ascendant plan of mortal progression is characterized by the practice of giving out to other beings new truth and experience just as soon as acquired. You work your way through the long school of Paradise attainment by serving as teachers to those pupils just behind you in the scale of progression.

30:3.10 (339.7) 5. *The Various Reserve Corps*. Vast reserves of beings not under our immediate supervision are mobilized on Uversa as the reserve-corps colony. There are seventy primary divisions of this colony on Uversa, and it is a liberal education to be permitted to spend a season with these extraordinary personalities. Similar general reserves are maintained on Salvington and other universe capitals; they are dispatched on active service on the requisition of their respective group directors.

30:3.11 (339.8) 6. *The Student Visitors*. From all the universe a constant stream of celestial visitors pours through the various headquarters worlds. As individuals and as classes these various types of beings flock in upon us as observers, exchange pupils, and student helpers. On Uversa, at present, there are over one billion persons in this courtesy colony. Some of these visitors may tarry a day, others may remain a year, all dependent on the nature of their mission. This colony contains almost every class of universe beings except Creator personalities and morontia mortals.

30:3.12 (340.1) Morontia mortals are student visitors only within the confines of the local universe of their origin. They may visit in a superuniverse capacity only after they have attained spirit status. Fully one half of our visitor colony consists of “stopovers,” beings en route elsewhere who pause to visit the Orvonton capital. These personalities may be executing a universe assignment, or they may be enjoying a period of leisure — freedom from assignment. The privilege of intrauniverse travel and observation is a part of the career of all ascending beings. The human desire to travel and observe new peoples and worlds will be fully gratified during the long and eventful climb to Paradise through the local, super-, and central universes.

30:3.13 (340.2) 7. *The Ascending Pilgrims*. As the ascending pilgrims are assigned to various services in connection with their Paradise progression, they are domiciled as a courtesy colony on the various headquarters spheres. While functioning here and there throughout a superuniverse, such groups are largely self-governing. They are an ever-shifting colony embracing all orders of evolutionary mortals and their ascending associates.

4. KYLANTIEJI MIRTINGIEJI

Nors išlikusieji laiko ir erdvės mirtingieji yra vadinami *kylančiaisiais pilgrimais*, bet kada jie būna patvirtinti progresiniam kilimui į Rojų, tada šitie evoliuciniai tvariniai užima tokią svarbią vietą šituose pasakojimuose, kad mes čia norime pateikti kilimo karjeros visatoje tokių septynių etapų santrauką:

1. Planetų Mirtingieji.
2. Miegantys Išlikusieji.
3. Gyvenamųjų Pasaulių Studentai.
4. Morontiniai Progresuotojai.
5. Supervisatos Globotiniai.
6. Havonos Pilgrimai.
7. Atvykusieji į Rojų.

Kitas pasakojimas pateikia su Derintoju susilieusių mirtingųjų visatos karjerą. Susiliejusieji su Sūnumi ir susiliejusieji su Dvasia mirtingieji patiria šitos karjeros tokias pačias atskiras dalis, bet mes nusprendėme pateikti pasakojimą apie mirtinguosius, susiliejančius su Derintojais, nes tokio likimo galėtų tikėtis Urantijos visos žmogiškosios rasės.

1 . *Planetų Mirtingieji*. Visi mirtingieji yra gyvulinės kilmės būtybės, turinčios kilimo potencialą. Kilme, prigimtimi, ir likimu šitos įvairios žmogiškųjų būtybių grupės ir rūšys nėra visiškai nepanašios į Urantijos tautas. Kiekvieno pasaulio žmogiškosios rasės gauna tą patį Dievo Sūnų tarnavimą ir patiria laiko tarnaujančiųjų dvasių buvimą. Po natūralios mirties kylančiųjų visi tipai kaip viena morontinė šeima broliaujasi gyvenamuosiuose pasauliuose.

2 . *Miegantys Išlikusieji*. Visi mirtingieji, turintys išlikimo statusą, asmeninių likimo sargybinių priežiūroje, pereina per natūralios mirties vartus ir, per trečiąjį periodą, įsmerinami gyvenamuosiuose pasauliuose. Šitos akredituotos būtybės, kurios, dėl kokios nors priežasties, nesugebėjo pasiekti išminties įvaldymo ir dvasingumo apdovanojimo to lygio, kuris juos įgalintų gauti asmeninius sargybinius, negali šitokiu būdu nedelsiant ir tiesiai vykti į gyvenamuosius pasaulius. Tokios išliekančiosios sielos turi ilsėtis nesąmoningo miego metu iki naujos epochos nuosprendžio dienos, naujos dieviškosios tvarkos, iki Dievo Sūnaus atvykimo tam, kad pagal to amžiaus sąrašą pakviestų ir šiai sferai paskelbtų nuosprendį, ir šitokia bendra praktika yra visame Nebadone. Apie Kristų Mykolą buvo pasakyta, jog kada jis pakilo į dangų, užbaigęs savo darbą žemėje, tada "Jis nusivedė didžiulę gausybę balaisvių." Ir šitais balaisviais

4. THE ASCENDING MORTALS

30:4.1 (340.3) While the mortal survivors of time and space are denominated *ascending pilgrims* when accredited for the progressive ascent to Paradise, these evolutionary creatures occupy such an important place in these narratives that we here desire to present a synopsis of the following seven stages of the ascending universe career:

- 30:4.2 (340.4) 1. Planetary Mortals.
- 30:4.3 (340.5) 2. Sleeping Survivors.
- 30:4.4 (340.6) 3. Mansion World Students.
- 30:4.5 (340.7) 4. Morontia Progressors.
- 30:4.6 (340.8) 5. Superuniverse Wards.
- 30:4.7 (340.9) 6. Havona Pilgrims.
- 30:4.8 (340.10) 7. Paradise Arrivals.

30:4.9 (340.11) The following narrative presents the universe career of an Adjuster-indwelt mortal. The Son- and Spirit-fused mortals share portions of this career, but we have elected to tell this story as it pertains to the Adjuster-fused mortals, for such a destiny may be anticipated by all of the human races of Urantia.

30:4.10 (340.12) 1. *Planetary Mortals*. Mortals are all animal-origin evolutionary beings of ascendant potential. In origin, nature, and destiny these various groups and types of human beings are not wholly unlike the Urantia peoples. The human races of each world receive the same ministry of the Sons of God and enjoy the presence of the ministering spirits of time. After natural death all types of ascenders fraternize as one morontia family on the mansion worlds.

30:4.11 (341.1) 2. *Sleeping Survivors*. All mortals of survival status, in the custody of personal guardians of destiny, pass through the portals of natural death and, on the third period, personalize on the mansion worlds. Those accredited beings who have, for any reason, been unable to attain that level of intelligence mastery and endowment of spirituality which would entitle them to personal guardians, cannot thus immediately and directly go to the mansion worlds. Such surviving souls must rest in unconscious sleep until the judgment day of a new epoch, a new dispensation, the coming of a Son of God to call the rolls of the age and adjudicate the realm, and this is the general practice throughout all Nebadon. It was said of Christ Michael that, when he ascended on high at the conclusion of his work on earth, "He led a great multitude of captives." And these captives were the sleeping survivors from the days of Adam to the day of the Master's resurrection on Urantia.

buvo miegantys išlikusieji nuo Adomo laikų iki Mokytojo prisikėlimo dienos Urantijoje.

Laiko tėkmė miegantiems išliekantiesiems nėra svarbi; jie yra visiškai nesąmoningi ir savo poilsio trukmę užmiršta. Iš naujo atstatant asmenybę amžiaus pabaigoje, tie, kurie miegojo penkis tūkstančius metų, reaguos lygiai taip, kaip ir tie, kurie ilsėjosi penkias dienas. Be šito laiko uždelsimo šitie išlikusieji eis tolyn per kilimo režimą identišškai su tais, kurie išvengia ilgesnio ar trumpesnio mirties miego.

Šitos naujos dieviškosios tvarkos pasaulio piligrimų klasės yra panaudojamos grupinei morontinei veiklai vietinių visatų darbe. Tokių milžiniškų grupių mobilizavimas turi didžiulį privalumą; šitaip jos būna išlaikomos drauge per veiksmingos tarnystės ilgus laikotarpius.

3 . *Gyvenamųjų Pasaulių Studentai*. Visi išliekantieji mirtingieji, kurie vėl pabunda gyvenamuosiuose pasauliuose, priklauso šitai klasei.

Fizinis mirtingojo materijos kūnas nėra iš naujo surenkamo miegančio išliekančiojo dalis; fizinis kūnas yra pavirtęs į dulkę. Paskirtasis serafimas rūpinasi naujuoju kūnu, morontine forma, kaip naujuoju gyvybės apvalkalu nemirtingai sielai ir sugrįžusio Derintojo apsigyvenimui jo viduje. Šis Derintojas yra miegančio išliekančiojo proto dvasinės kopijos saugotojas. Paskirtasis serafimas saugo išliekančiąją tapatybę—nemirtingą sielą—tokią, kokia ji išsivystė. Ir kada šie du, Derintojas ir serafimas, iš naujo sujungia tai, kas iš asmenybės buvo patikėta jiems, tada naujasis individas sudaro senosios asmenybės prisikėlimą, atsirandančios morontinės sielos tapatybės išlikimą. Toks sielos ir Derintojo susivienijimas iš naujo visiškai tinkamai yra vadinamas prisikėlimu, asmenybės faktorių surinkimu iš naujo; bet net ir šitai visiškai nepaaiškina išliekančiosios *asmenybės* atsiradimo iš naujo. Nors jūs galbūt niekada ir nesuprasite tokios nepaaiškinamos transakcijos fakto, tačiau kada nors patirtiškai apie ją sužinosite tiesą, jeigu neatstumsite mirtingojo išlikimo plano.

Orvontone pirminio mirtingųjų sulaikymo septyniuose progresinio mokymo pasauliuose planas yra beveik visuotinis. Kiekvienoje vietinėje sistemoje, turinčioje maždaug po vieną tūkstantį apgyvendintų planetų, yra septyni gyvenamieji pasauliai, paprastai sistemos sostinės palydovai arba subpalydovai. Jie yra priėmimo pasauliai didžiąjai daugumai kylančiųjų mirtingųjų.

Kartais visi mokymo pasauliai, kur gyvena mirtingieji, yra vadinami visatos “gyvenamosiomis buveinėmis,” ir būtent tokias sferas tyrėjo omeny Jėzus, kada jis sakė: “Mano Tėvo namuose yra

30:4.12 (341.2) The passing of time is of no moment to sleeping mortals; they are wholly unconscious and oblivious to the length of their rest. On reassembly of personality at the end of an age, those who have slept five thousand years will react no differently than those who have rested five days. Aside from this time delay these survivors pass on through the ascension regime identically with those who avoid the longer or shorter sleep of death.

30:4.13 (341.3) These dispensational classes of world pilgrims are utilized for group morontia activities in the work of the local universes. There is a great advantage in the mobilization of such enormous groups; they are thus kept together for long periods of effective service.

30:4.14 (341.4) 3. *Mansion World Students*. All surviving mortals who reawaken on the mansion worlds belong to this class.

30:4.15 (341.5) The physical body of mortal flesh is not a part of the reassembly of the sleeping survivor; the physical body has returned to dust. The seraphim of assignment sponsors the new body, the morontia form, as the new life vehicle for the immortal soul and for the indwelling of the returned Adjuster. The Adjuster is the custodian of the spirit transcript of the mind of the sleeping survivor. The assigned seraphim is the keeper of the surviving identity—the immortal soul—as far as it has evolved. And when these two, the Adjuster and the seraphim, reunite their personality trusts, the new individual constitutes the resurrection of the old personality, the survival of the evolving morontia identity of the soul. Such a reassociation of soul and Adjuster is quite properly called a resurrection, a reassembly of personality factors; but even this does not entirely explain the reappearance of the surviving *personality*. Though you will probably never understand the fact of such an inexplicable transaction, you will sometime experientially know the truth of it if you do not reject the plan of mortal survival.

30:4.16 (341.6) The plan of initial mortal detention on seven worlds of progressive training is nearly universal in Orvonton. In each local system of approximately one thousand inhabited planets there are seven mansion worlds, usually satellites or subsatellites of the system capital. They are the receiving worlds for the majority of ascending mortals.

30:4.17 (341.7) Sometimes all training worlds of mortal residence are called universe “mansions,” and it was to such spheres that Jesus alluded when he said: “In my Father’s house are many

daug gyvenamųjų buveinių." Iš čia tolyn, sferų, tokių, kaip gyvenamieji pasauliai, konkrečioje grupėje, kylantieji individualiai žengs į priekį iš vienos sferos į kitą ir iš vienos gyvybės fazės į kitą, bet jie visada pirmyn eis iš vieno visatos studijų etapo į kitą klasių formuotėmis.

4. *Morontiniai Progresuotojai*. Iš gyvenamųjų pasaulių toliau į viršų per sistemas, žvaigždyno, ir visatos sferas mirtingieji patenka į morontinių progresuotojų klasę; jie keliauja per mirtingojo kilimo pereinamąsias sferas. Kada kylantieji mirtingieji eina pirmyn iš žemesniųjų morontinių pasaulių į aukštesnius, tada jie tarnauja, atlikdami nesuskaiciuojamą daugybę užduočių drauge su savo mokytojais ir kartu su savo labiau išsivysčiusiais ir vyresniais sielos broliais.

Morontinis žengimas į priekį yra susijęs su tuo, kad toliau yra vystoma intelektas, dvasia, ir asmenybės forma. Išliekantieji vis dar tebėra trigubo-pobūdžio būtybės. Per visą morontinį patyrimą jie yra vietinės visatos globotiniai. Supervisatos režimas neveikia iki prasideda dvasios karjera.

Mirtingieji įgauna tikrą dvasios tapatybę kaip tik prieš išvykdami iš vietinės visatos būstinės į supervisatos mažojo sektoriaus priėmimo pasaulius. Perėjimas iš baigiamosios morontinės pakopos į pirmąjį arba žemiausiąjį dvasios statusą yra ne kas kita, kaip tik nedidelis pasikeitimas. Toks žengimas į priekį proto, asmenybės, ir charakterio nekeičia; pakeičiama tik forma. Bet dvasinė forma yra lygiai tokia pati reali, kaip ir morontinis kūnas, ir ji yra lygiai taip pat matoma.

Prieš išvykdami iš savo gimtųjų vietinių visatų į supervisatų priėmimo pasaulius, laiko mirtingieji iš Sūnaus Kūrėjo ir vietinės visatos Motinos Dvasios gauna savo dvasinį patvirtinimą. Nuo šios akimirkos kylančiojo mirtingojo statusas yra nustatytas amžiams. Niekada nebuvo žinoma, jog supervisatos globotiniai nuklystų. Kylantieji serafimai tuo metu, kada išvyksta iš vietinių visatų, angeliškojoje gradacijoje taip pat yra pakeliami.

5. *Supervisatos Globotiniai*. Visi kylantieji, atvykstantys į supervisatos mokymo pasaulius, tampa Dienų Senujų globotiniais; jie būna perėję per vietinės visatos morontinį gyvenimą ir dabar yra patvirtintos dvasios. Kaip jaunos dvasios jos pradeda kilimą supervisatos mokymo ir kultūros sistemoje, nusidriekiančioje nuo mažojo sektoriaus priėmimo sferų į vidų per dešimties didžiųjų sektorių studijų pasaulius ir toliau į supervisatos būstinės aukščiausias kultūros sferas.

Studentų dvasių yra trys kategorijos, atitinkančios jų dvasinio žengimo į priekį gyvenimą mažojo sektoriaus, didžiojo sektoriaus, ir supervisatos būstinės pasauliuose. Kaip

mansions." From here on, within a given group of spheres like the mansion worlds, ascenders will progress individually from one sphere to another and from one phase of life to another, but they will always advance from one stage of universe study to another in class formation.

30:4.18 (342.1) 4. *Morontia Progressors*. From the mansion worlds on up through the spheres of the system, constellation, and the universe, mortals are classed as morontia progressors; they are traversing the transition spheres of mortal ascension. As the ascending mortals progress from the lower to the higher of the morontia worlds, they serve on countless assignments in association with their teachers and in company with their more advanced and senior brethren.

30:4.19 (342.2) Morontia progression pertains to continuing advancement of intellect, spirit, and personality form. Survivors are still three-natured beings. Throughout the entire morontia experience they are wards of the local universe. The regime of the superuniverse does not function until the spirit career begins.

30:4.20 (342.3) Mortals acquire real spirit identity just before they leave the local universe headquarters for the receiving worlds of the minor sectors of the superuniverse. Passing from the final morontia stage to the first or lowest spirit status is but a slight transition. The mind, personality, and character are unchanged by such an advance; only does the form undergo modification. But the spirit form is just as real as the morontia body, and it is equally discernible.

30:4.21 (342.4) Before departing from their native local universes for the superuniverse receiving worlds, the mortals of time are recipients of spirit confirmation from the Creator Son and the local universe Mother Spirit. From this point on, the status of the ascending mortal is forever settled. Superuniverse wards have never been known to go astray. Ascending seraphim are also advanced in angelic standing at the time of their departure from the local universes.

30:4.22 (342.5) 5. *Superuniverse Wards*. All ascenders arriving on the training worlds of the superuniverses become the wards of the Ancients of Days; they have traversed the morontia life of the local universe and are now accredited spirits. As young spirits they begin the ascension of the superuniverse system of training and culture, extending from the receiving spheres of their minor sector in through the study worlds of the ten major sectors and on to the higher cultural spheres of the superuniverse headquarters.

30:4.23 (342.6) There are three orders of student spirits in accordance with their sojourn upon the minor sector, major sectors, and the superuniverse headquarters worlds of spirit

morontiniai kylantieji studijavo ir dirbo vietinės visatos pasaulyuose, taip ir dvasiniai kylantieji tęsia naujų pasaulių įsisavinimą tuo metu, kada jie praktikuoja tai, jog kitiems atiduotų tą, ką sukaupe iš patirtinių išminties šaltinių. Bet eiti į mokyklą, būnant dvasinė būtybė supervisatos karjeroje, visiškai nepanašu į tai, ką kada nors galėjo įsivaizduoti žmogaus materialaus proto vaizduotė.

Prieš išvykdamas iš supervisatos į Havoną, šitos kylančiosios dvasios gauna tokį patį išsamų supervisatos valdymo kursą, kokį išsamų vietinės visatos valdymo kursą gavo savo morontinio patyrimo metu. Prieš dvasiniams mirtingiesiems pasiekiant Havoną, jų pagrindinis studijavimas, bet neišimtinis užsiėmimas, yra vietinės visatos ir supervisatos administravimo įsisavinimas. Viso šito patyrimo priežastis dabar iki galo nėra akivaizdi, bet be jokios abejonės toks mokymas yra išmintingas ir būtinas, atsižvelgiant į jų kaip Užbaigtumo Korpuso narių galimą likimą ateityje.

Supervisatos režimas nėra toks pat visiems kylantiems mirtingiesiems. Jie gauna tokį patį bendrą išsilavinimą, bet specialioms grupėms ir klasėms yra suteikiamas specialus mokymo kursas ir jos dalyvauja specifinio mokymo kursuose.

6. *Havonos Piligrimai.* Kada dvasios vystymasis yra užbaigtas, net jeigu ir ne iki galo, tada išliekantis mirtingasis pasirengia ilgam skrydžiui į Havoną, evoliucinių dvasių prieglaudą. Žemėje jūs buvote tvarinys iš materialaus kūno ir kraujo; eidami per vietinę visatą, jūs buvote morontinė būtybė; supervisatoje jūs buvote besivystanti dvasia; jums atvykus į Havonos priėmimo pasaulius, jūsų dvasinis lavinimas prasideda tikrovėje ir rimtai; galiausiai Rojuje jūs pasirodysite kaip išstobulinta dvasia.

Iš supervisatos būstinės pasaulio į Havonos priėmimo sferas visada vykstama po vieną. Nuo dabar daugiau nebebus jokio mokymo klasėje arba grupėje. Jūs užbaigėte juridinį ir administracinį mokymą apie laiko ir erdvės evoliucinius pasaulius. Dabar prasideda jūsų *asmeninis švietimas*, jūsų individualus dvasinis mokymas. Nuo pat pradžių iki pat pabaigos, per visą Havoną, mokymas yra asmeninis ir trigubas savo pobūdžiu: intelektualus, dvasinis, ir patirtinis.

Jūsų Havonos karjeroje pirmasis veiksmas bus suvokti ir padėkoti savo transportiniam sekonafimui už ilgą ir saugią kelionę. Tada jūs būsite supažindintas su tomis būtybėmis, kurios organizuos jūsų ankstyvąją veiklą Havonoje. Po šito jūs nuvyksite užregistruoti savojo atvykimo ir paruošti padėkos ir gilios meilės pranešimą, kuris bus pasiųstas jūsų vietinės visatos Sūnui Kūrėjui, visatos Tėvui, kuris padarė jūsų sūnystės karjerą įmanomą. Šitai užbaigia atvykimo į Havoną

progression. As morontia ascenders studied and worked on the worlds of the local universe, so spirit ascenders continue to master new worlds while they practice at giving out to others that which they have imbibed at the experiential founts of wisdom. But going to school as a spirit being in the superuniverse career is very unlike anything that has ever entered the imaginative realms of the material mind of man.

30:4.24 (342.7) Before leaving the superuniverse for Havona, these ascending spirits receive the same thorough course in superuniverse management that they received during their morontia experience in local universe supervision. Before spirit mortals reach Havona, their chief study, but not exclusive occupation, is the mastery of local and superuniverse administration. The reason for all of this experience is not now fully apparent, but no doubt such training is wise and necessary in view of their possible future destiny as members of the Corps of the Finality.

30:4.25 (342.8) The superuniverse regime is not the same for all ascending mortals. They receive the same general education, but special groups and classes are carried through special courses of instruction and are put through specific courses of training.

30:4.26 (343.1) 6. *Havona Pilgrims.* When spirit development is complete, even though not replete, then the surviving mortal prepares for the long flight to Havona, the haven of evolutionary spirits. On earth you were a creature of flesh and blood; through the local universe you were a morontia being; through the superuniverse you were an evolving spirit; with your arrival on the receiving worlds of Havona your spiritual education begins in reality and in earnest; your eventual appearance on Paradise will be as a perfected spirit.

30:4.27 (343.2) The journey from the superuniverse headquarters to the Havona receiving spheres is always made alone. From now on no more class or group instruction will be administered. You are through with the technical and administrative training of the evolutionary worlds of time and space. Now begins your *personal education*, your individual spiritual training. From first to last, throughout all Havona, the instruction is personal and threefold in nature: intellectual, spiritual, and experiential.

30:4.28 (343.3) The first act of your Havona career will be to recognize and thank your transport seconaphim for the long and safe journey. Then you are presented to those beings who will sponsor your early Havona activities. Next you go to register your arrival and prepare your message of thanksgiving and adoration for dispatch to the Creator Son of your local universe, the universe Father who made possible your sonship career. This concludes the formalities of the Havona

formalumus; po šito jums yra suteikiamas ilgas poilsio laikotarpis laisvam stebėjimui, ir tai yra proga paieškoti savo draugų, bičiulių, ir partnerių iš ilgo kilimo patyrimo. Jūs taip pat galite pasinaudoti programomis, kad nustatytumėte, kurie iš jūsų bičiulių piligrimų išvyko į Havoną nuo tada, kada Uversą palikote jūs.

Jūsų atvykimo į Havonos priėmimo pasaulius faktas bus tinkamu laiku pasiųstas į jūsų vietinės visatos būstinę ir asmeniškai perduotas jūsų serafimui sargybiniui, nesvarbu kur jis galėtų būti.

Kylantieji mirtingieji buvo išsamiai išmokyti, kaip tvarkyti erdvės evoliucinių pasaulių reikalus; dabar jie pradeda savo ilgą ir naudingą bendravimą su sukurtomis tobulumo sferomis. Koks suteikiamas pasiruošimas kažkokiam darbui ateityje šituo sujungtu, unikaliu, ir nepaprastu patyrimu! Bet aš negaliu jums papasakoti apie Havoną; šituos pasaulius jūs turite pamatyti tam, kad įvertintumėte jų šlovę arba kad suprastumėte jų grožį.

7. *Atvykusieji į Rojų.* Pasiekę Rojų su gyvenamuoju statusu, jūs pradodate dieviškumo ir absonitumo progresinį kursą. Jūsų gyvenimas Rojuje reiškia, kad jūs suradote Dievą, ir, kad jūs turite būti įtrauktas į Mirtingųjų Užbaigtumo Korpuso sąrašą. Iš visų didžiosios visatos tvarinių, tiksliai tie, kurie yra susilieję su Tėvu, yra įtraukiami į Mirtingųjų Užbaigtumo Korpuso sąrašą. Tiksliai tokie individai duoda užbaigtojo priesaiką. Kitos Rojaus tobulumo ar pasiekimo būtybės prie šito užbaigtumo korpuso gali būti priskirtos laikinai, bet jos nėra amžinai paskirtos į laiko ir erdvės evoliucinių ir išstobulintų veteranų šitų besikaupiančių gausybių nežinomą ir neapreiktą misiją.

Atvykusiesiems į Rojų yra suteikiamas laisvės periodas, po kurio jie pradeda savo bendravimus su pirminių supernafimų septyniomis grupėmis. Jie yra vadinami Rojaus absolventais, kada būna užbaigę savo kursą su garbinimo vadovais ir tuomet, kaip užbaigtieji, būna paskiriami į stebėjimo ir bendradarbiavimo tarnystę iki toli nusidriekiančio kūrinio pačių pakraščių. Iki šiol atrodo, jog nėra jokio specifinio arba nusistovėjusio užsiėmimo Mirtingųjų Užbaigtųjų Korpusui, nors jie tarnauja daugybėje sričių tuose pasauliuose, kurie yra įžengę į šviesą ir gyvenimą.

Jeigu kartais ir nebūtų jokio ateities ir neatskleisto likimo Mirtingųjų Užbaigtumo Korpusui, tai šitų pakilusių būtybių dabartinis paskyrimas būtų visiškai adekvatus ir šlovingas. Jų dabartinis likimas visiškai pateisina evoliucinio kilimo visuotinį planą. Bet išorinės erdvės sferų evoliucijos ateities amžiai neabejotinai toliau išvystys, ir su dar didesne pilnatve dieviškai

arrival; whereupon you are accorded a long period of leisure for free observation, and this affords opportunity for looking up your friends, fellows, and associates of the long ascension experience. You may also consult the broadcasts to ascertain who of your fellow pilgrims have departed for Havona since the time of your leaving Uversa.

30:4.29 (343.4) The fact of your arrival on the receiving worlds of Havona will be duly transmitted to the headquarters of your local universe and personally conveyed to your seraphic guardian, wherever that seraphim may chance to be.

30:4.30 (343.5) The ascendant mortals have been thoroughly trained in the affairs of the evolutionary worlds of space; now they begin their long and profitable contact with the created spheres of perfection. What a preparation for some future work is afforded by this combined, unique, and extraordinary experience! But I cannot tell you about Havona; you must see these worlds to appreciate their glory or to understand their grandeur.

30:4.31 (343.6) 7. *Paradise Arrivals.* On reaching Paradise with residential status, you begin the progressive course in divinity and absonity. Your residence on Paradise signifies that you have found God, and that you are to be mustered into the Mortal Corps of the Finality. Of all the creatures of the grand universe, only those who are Father fused are mustered into the Mortal Corps of the Finality. Only such individuals take the finaliter oath. Other beings of Paradise perfection or attainment may be temporarily attached to this finality corps, but they are not of eternal assignment to the unknown and unrevealed mission of this accumulating host of the evolutionary and perfected veterans of time and space.

30:4.32 (343.7) Paradise arrivals are accorded a period of freedom, after which they begin their associations with the seven groups of the primary supernaphim. They are designated Paradise graduates when they have finished their course with the conductors of worship and then, as finaliters, are assigned on observational and co-operative service to the ends of the far-flung creation. As yet there seems to be no specific or settled employment for the Mortal Corps of the Finaliters, though they serve in many capacities on worlds settled in light and life.

30:4.33 (344.1) If there should be no future or unrevealed destiny for the Mortal Corps of the Finality, the present assignment of these ascendant beings would be altogether adequate and glorious. Their present destiny wholly justifies the universal plan of evolutionary ascent. But the future ages of the evolution of the spheres of outer space will undoubtedly further elaborate, and with

apšvies, Dievų išmintį ir meilės kupiną gerumą, įgyvendinant savo dieviškąjį žmogaus išlikimo ir mirtingojo kilimo planą.

Šitas pasakojimas, kartu su tuo, kas jums buvo apreikšta ir ką jūs galite įgyti ryšium su mokymu, susijusiu su jūsų pačių pasauliu, sudaro kylančiojo mirtingojo karjeros apžvalgą. Šis pasakojimas skirtingose supervisatose žymiai skiriasi, bet šitoji apžvalga leidžia akimirksniui į mirtingojo žengimo pirmyn vidutinį planą taip, kaip jis veikia Nebadono vietinėje visatoje ir didžiosios visatos septintajame segmente, Orvontono supervisatoje.

[Parengta Galingojo Žinianešio iš Uversos.]

more repleteness divinely illuminate, the wisdom and loving-kindness of the Gods in the execution of their divine plan of human survival and mortal ascension.

30:4.34 (344.2) This narrative, together with what has been revealed to you and with what you may acquire in connection with instruction respecting your own world, presents an outline of the career of an ascending mortal. The story varies considerably in the different superuniverses, but this recital affords a glimpse of the average plan of mortal progression as it is operative in the local universe of Nebadon and in the seventh segment of the grand universe, the superuniverse of Orvonton.

30:4.35 (344.3) [Sponsored by a Mighty Messenger from Uversa.]

31 Dokumentas. Užbaigtumo Korpusai

⇐ 030

URANTIJOS KNYGA

032 ⇐

II DALIS. VIETINĖ VISATA

31 DOKUMENTAS. UŽBAIGTUMO KORPUSAI

Skyrius

ĮVADAS

1. Havonos Vietiniai Gyventojai
2. Gravitacijos Žinianešiai
3. Pašlovintieji Mirtingieji
4. Įsūnytieji Serafimai
5. Pašlovintieji Materialieji Sūnūs
6. Pašlovintieji Tarpiniai tvariniai
7. Šviesos Evangelai
8. Transcendentalai
9. Pagrindinės Visatos Architektai
10. Galutinis jaudinantis pažinimas

PAPER 31 THE CORPS OF THE FINALITY

SECTIONS

Introduction

1. The Havona Natives
2. Gravity Messengers
3. Glorified Mortals
4. Adopted Seraphim
5. Glorified Material Sons
6. Glorified Midway Creatures
7. The Evangels of Light
8. The Transcendentals
9. Architects of the Master Universe
10. The Ultimate Adventure

ĮVADAS

MIRTINGŲJŲ Užbaigtųjų Korpusas išreiškia dabartinį žinomą paskutinį tikslą su Derintoju susiliejusiems laiko kylantiems mirtingiesiems. Bet yra ir kitų grupių, kurios taip pat yra paskiriamos į šitą korpusą. Pirminis užbaigtųjų korpusas yra sudarytas iš:

1. Havonos Vietinių Gyventojų.
2. Gravitacijos Žinianešių.
3. Pašlovintųjų Mirtingųjų.
4. Įsūnytųjų Serafimų.
5. Pašlovintųjų Materialiųjų Sūnų.
6. Pašlovintųjų Tarpinių Tvarinių.

Šitos šešios pašlovintųjų būtybių grupės sudaro šitą unikalų amžinojo likimo organą. Mes manome, jog mes žinome, koks bus jų darbas ateityje, bet nesame tuo įsitikinę. Nors Mirtingųjų Užbaigtumo Korpusas yra mobilizuojamas Rojuje

INTRODUCTION

31:0.1 (345.1) THE Corps of Mortal Finaliters represents the present known destination of the ascending Adjuster-fused mortals of time. But there are other groups who are also assigned to this corps. The primary finaliter corps is composed of the following:

- 31:0.2 (345.2) 1. Havona Natives.
- 31:0.3 (345.3) 2. Gravity Messengers.
- 31:0.4 (345.4) 3. Glorified Mortals.
- 31:0.5 (345.5) 4. Adopted Seraphim.
- 31:0.6 (345.6) 5. Glorified Material Sons.
- 31:0.7 (345.7) 6. Glorified Midway Creatures.

31:0.8 (345.8) These six groups of glorified beings compose this unique body of eternal destiny. We think we know their future work, but we are not certain. While the Corps of the Mortal Finality is mobilizing on Paradise, and while they now so

ir nors dabar jie taip plačiai tarnauja erdvės visatoms ir valdo pasaulius, įžengusius į šviesą ir gyvenimą, bet jų ateities tikslas turėtų būti dabar organizuojamos išorinės erdvės visatos. Bent jau tokia yra Uversos nuomonė.

Šis korpusas yra organizuotas sutinkamai su erdvės pasaulių darbiniais susivienijimais ir laikantis to susivienijimo patyrimo, kuris buvo įgytas per visą ilgą ir kupiną įvykių kylančiojo karjerą. Visi pakilusieji tvariniai, priimti į šitą korpusą, yra priimami kaip lygūs, bet šita išaukštinta lygybė jokių būdu nepanaikina individualybės arba nesunaikina asmeninės tapatybės. Mes galime tuoj pat pamatyti, bendraudami su užbaigtuoju, ar jis yra pakilęs mirtingasis, Havonos vietinis gyventojas, įsūnytasis serafimas, tarpinis tvarinys, ar Materialusis Sūnus.

Dabartinio visatos amžiaus metu užbaigtieji sugrįžta tarnauti į laiko visatas. Jie yra paskiriami dirbti pakaitomis skirtingose supervisatose ir niekada neskiriami į savo gimtąsias supervisatas tol, kol nebūna tarnavę visuose kituose šešiuose superkūriniuose. Šitokiu būdu jiems tikrai yra leidžiama įgyti Aukščiausiosios Būtybės septinkartę sampratą.

Mirtingųjų užbaigtųjų viena ar daugiau kuopų nuolat tarnauja Urantijoje. Visatos tarnystėje nėra tokios srities, į kurią jie nebūtų paskiriami; jie veikia visuotinai ir vienas kitą keičiančiais ir vienodos trukmės paskirtos užduoties ir laisvos tarnystės laikotarpiais.

Mes neturime jokio supratimo, koks bus šitos nepaprastos grupės organizacijos pobūdis ateityje, bet dabar užbaigtieji yra visiškai savivaldus organas. Jie išsirenka savo pačių nuolatinius, periodiškus, ir užduoties vadovus ir reguliuotojus. Jokia pašalinė įtaka niekada negali paveikti jų politikos, ir jų ištikimybės priesaika yra tikrai Rojaus Trejybei.

Užbaigtieji turi savo pačių būstines Rojuje, supervisatose, vietinėse visatose, ir visose skyrių sostinėse. Jie yra evoliucinio kūrinio atskira kategorija. Mes tiesiogiai jų nevaldome ir nekontroliuojame, ir vis vien jie yra absoliučiai lojalūs ir visada padeda įgyvendinti visus mūsų planus. Jie iš tiesų yra besikaupiančios išmėgintos ir teisingos laiko ir erdvės sielos—visatos evoliucinė druska—ir amžiams jie yra atsispyrimas prieš blogį ir garantija nuo nuodėmės.

1. HAVONOS VIETINIAI GYVENTOJAI

Daugelis iš Havonos vietinių gyventojų, kurie tarnauja mokytojais centrinės visatos piligrimų mokymo mokyklose, labai smarkiai prisiriša prie

extensively minister to the universes of space and administer the worlds settled in light and life, their future destination must be the now-organizing universes of outer space. At least that is the conjecture of Uversa.

31:0.9 (345.9) The corps is organized in accordance with the working associations of the worlds of space and in keeping with the associative experience acquired throughout the long and eventful ascendant career. All the ascendant creatures admitted to this corps are received in equality, but this exalted equality in no way abrogates individuality or destroys personal identity. We can immediately discern, in communicating with a finaliter, whether he is an ascendant mortal, Havona native, adopted seraphim, midway creature, or Material Son.

31:0.10 (345.10) During the present universe age the finaliters return to serve in the universes of time. They are assigned to labor successively in the different superuniverses and never in their native superuniverses until after they have served in all the other six supercreations. Thus may they acquire the sevenfold concept of the Supreme Being.

31:0.11 (345.11) One or more companies of the mortal finaliters are constantly in service on Urantia. There is no domain of universe service to which they are not assigned; they function universally and with alternating and equal periods of assigned duty and free service.

31:0.12 (345.12) We have no idea as to the nature of the future organization of this extraordinary group, but the finaliters are now wholly a self-governing body. They choose their own permanent, periodic, and assignment leaders and directors. No outside influence can ever be brought to bear upon their policies, and their oath of allegiance is only to the Paradise Trinity.

31:0.13 (346.1) The finaliters maintain their own headquarters on Paradise, in the superuniverses, in the local universes, and on all the divisional capitals. They are a separate order of evolutionary creation. We do not directly manage them or control them, and yet they are absolutely loyal and always co-operative with all our plans. They are indeed the accumulating tried and true souls of time and space — the evolutionary salt of the universe — and they are forever proof against evil and secure against sin.

1. THE HAVONA NATIVES

31:1.1 (346.2) Many of the Havona natives who serve as teachers in the pilgrim-training schools of the central universe become greatly attached to the

kylančiųjų mirtingųjų ir dar labiau susidomi Mirtingųjų Užbaigtųjų Korpuso ateities darbu ir likimu. Rojuje, korpuso administracinėje būstinėje, vadovaujant Grandfandos padėjėjui, yra registruojami Havonos savanoriai. Šiandien, šitame laukiančiųjų sąrašė jūs surasite milijonų milijonus Havonos vietinių gyventojų. Šitos tobulos tiesioginio ir dieviškojo sukūrimo būtybės labai daug padeda Mirtingųjų Užbaigtumo Korpusui, ir be jokios abejonės dar labiau pasitarnaus tolimojoje ateityje. Jos suteikia požiūrį to, kuris gimė tobulume ir dieviškojoje pilnatvėje. Šitoku būdu užbaigtieji apima patirtinės egzistencijos abu aspektus—tobulą ir išstbulintą.

Havonos vietiniai gyventojai palaikydami ryšį su evoliucinėmis būtybėmis turi pasiekti tam tikrą patirtinį išsivystymą, kuris sukurs sugebėjimą priimti Visuotinio Tėvo dvasinio fragmento padovanojimą. Mirtingųjų Užbaigtųjų Korpuso nuolatiniams nariams yra tikrai tokios būtybės, kurios yra susiliejusios su Pirmojo Šaltinio ir Centro dvasia, arba tokios, kaip Gravitacijos Žinianešiai, kurie nuo pat savo atsiradimo įkūnija šitą Dievo Tėvo dvasią.

Centrinės visatos gyventojai į šitą korpusą yra priimami santykiu vienas su vienu tūkstančiu—užbaigtųjų kuopa. Laikinajai tarnystei Korpusas yra organizuotas kuopomis po vieną tūkstantį, pakilusiuoju tvarinių skaičius siekia 997 vienam Havonos vietiniam gyventojui ir vienam Gravitacijos Žinianešiui. Užbaigtieji šitoku būdu yra mobilizuoti kuopomis, bet užbaigtumo priesaika yra duodama individualiai. Tai yra milžiniško prasmingumo ir amžinosios svarbos priesaika. Havonos vietinis gyventojas duoda tą pačią priesaiką ir būna amžinai paskirtas į šį korpusą.

Priimtieji iš Havonos vyksta su savo paskyrimo kuopa; kur tik vyksta ši grupė, ten vyksta ir jie. Ir jūs turėtumėte pamatyti jų entuziazmą naujajame užbaigtųjų darbe. Galimybė pasiekti Užbaigtumo Korpusą yra vienas iš žaviausiai jaudinančių dalykų Havonoje; galimybė tapti užbaigtuoju yra vienas iš nuostabiausiai jaudinančių patyrimų šitoms tobuloms rasėms.

Havonos vietiniai gyventojai taip pat yra priimami, tokiu pačiu santykiu, į Bendrai Sutrejbintų Užbaigtųjų Korpusą Vicegeringtone ir į Transcendentalų Užbaigtųjų Korpusą Rojuje. Havonos piliečiai šituos tris likimus laiko savo dangiškosios karjeros aukščiausiuoju tikslu, kartu su jų galimu priėmimu į Havonos Užbaigtųjų Korpusą.

ascending mortals and still more intrigued with the future work and destiny of the Corps of Mortal Finaliters. On Paradise there is maintained, at the administrative headquarters of the corps, a registry for Havona volunteers presided over by the associate of Grandfanda. Today, you will find millions upon millions of Havona natives upon this waiting list. These perfect beings of direct and divine creation are of great assistance to the Mortal Corps of Finality, and they will undoubtedly be of even greater service in the far-distant future. They provide the viewpoint of one born in perfection and divine repleteness. The finaliters thus embrace both phases of experiential existence — perfect and perfected.

31:1.2 (346.3) Havona natives must achieve certain experiential developments in liaison with evolutionary beings which will create reception capacity for the bestowal of a fragment of the spirit of the Universal Father. The Mortal Finaliter Corps has as permanent members only such beings as have been fused with the spirit of the First Source and Center, or who, like the Gravity Messengers, innately embody this spirit of God the Father.

31:1.3 (346.4) The inhabitants of the central universe are received into the corps in the ratio of one in a thousand — a finaliter company. The corps is organized for temporary service in companies of one thousand, the ascendant creatures numbering 997 to one Havona native and one Gravity Messenger. Finaliters are thus mobilized in companies, but the finality oath is administered individually. It is an oath of sweeping implications and eternal import. The Havona native takes the same oath and becomes forever attached to the corps.

31:1.4 (346.5) The Havona recruits follow the company of their assignment; wherever the group goes, they go. And you should see their enthusiasm in the new work of the finaliters. The possibility of attaining the Corps of the Finality is one of the superb thrills of Havona; the possibility of becoming a finaliter is one of the supreme adventures of these perfect races.

31:1.5 (346.6) The Havona natives are also received, in the same ratio, into the Corps of Conjoint Trinitized Finaliters on Vicegerington and into the Corps of Transcendental Finaliters on Paradise. The Havona citizens regard these three destinies as constituting the supreme goals of their supernal careers, together with their possible admission to the Corps of Havona Finaliters.

2. GRAVITACIJOS ŽINIANEŠIAI

2. GRAVITY MESSENGERS

Kur tik ir kada tik veikia Gravitacijos Žinianešiai, ten visada vadovauja užbaigtieji. Visi Gravitacijos Žinianešiai yra išimtinai Grandfandos jurisdikcijoje, ir jie yra paskiriami tiksliai į pirminį Užbaigtumo Korpusą. Jie yra neįkainojami užbaigtiesiems net ir dabar, ir jie visapusiškai pasitarnaus amžinojoje ateityje. Jokia kita išmintingų tvarinių grupė neturi tokio personalizuotų žinianešių korpuso, sugebančio pranokti laiką ir erdvę. Panašūs žinianešių-registruotojų tipai, priskirti prie kitų užbaigtųjų korpusų, nėra personalizuoti; jie yra absonitizuoti.

Gravitacijos Žinianešiai yra kilę iš Dieviningtono, ir jie yra modifikuoti ir personalizuoti Derintojai, bet nė vienas iš mūsų Uversos grupės nesiimtų aiškinti nė apie vieno iš šitų žinianešių prigimtį. Mes žinome, kad jie yra labai asmenės būtybės, dieviškos, išmintingos, ir jaudinančiai supratingos, bet mes nesuvokiame, koku būdu jie keliauja erdve be laiko. Atrodo, kad jie yra kompetentingi tam, jog panaudotų bet kokią energiją ir visas energijas, grandines, ir net gravitaciją. Mirtingųjų korpuso užbaigtieji negali mesti iššūkio laikui ir erdvei, bet jie yra susivieniję su jais ir daro poveikį visiems, išskyrus begalines dvasines asmenybes, kurios šitokį iššūkį mesti gali. Mes drįstame Gravitacijos Žinianešius vadinti asmenybėmis, bet tikrovėje jie yra viršdvasinės būtybės, neapribotos ir bekraštės asmenybės. Jie yra visiškai skirtinga asmenybės kategorija palyginus su Atsiskyrusiais Žinianešiais.

Gravitacijos Žinianešiai prie užbaigtųjų kuopos gali būti priskirti neribotais kiekiais, bet tiksliai vienas žinianešys, savo bičiulių vadovas, yra įtraukiamas į Užbaigtumo Mirtingųjų Korpusą. Tačiau šitas vadovas pasiskiria nuolatinį 999 savo bičiulių žinianešių personalą, o iškilus reikalui, jis gali pasikviesti ir neribotą kiekį padėjėjų iš šios kategorijos rezervų.

Gravitacijos Žinianešiai ir pašlovintieji mirtingieji užbaigtieji pasiekia jaudinančią ir giluminę meilę vieni kitiems; jie turi daug bendro: Vienas yra Visuotinio Tėvo fragmento tiesioginis įsameniškimas, kitas yra tvarinio asmenybės, egzistuojanti išliekančioje nemirtingoje sieloje, susiliejusioje su to paties Visuotinio Tėvo fragmentu, dvasiniu Minties Derintoju.

3. PAŠLOVINTIEJI MIRTINGIEJI

Su Derintoju susilieję pakilusieji mirtingieji sudaro pirminio Užbaigtumo Korpuso pagrindą. Kartu su įsūnytaisiais ir pašlovintaisiais serafimais jų paprastai būna 990 kiekvienoje užbaigtųjų kuopoje. Mirtingųjų ir angelų proporcija kiekvienoje grupėje skiriasi, nors mirtingieji kiekiu labai smarkiai pranoksta serafimus. Havonos vietiniai gyventojai, pašlovintieji Materialieji Sūnūs,

31:2.1 (346.7) Wherever and whenever Gravity Messengers are functioning, the finaliters are in command. All Gravity Messengers are under the exclusive jurisdiction of Grandfanda, and they are assigned only to the primary Corps of the Finality. They are invaluable to the finaliters even now, and they will be all-serviceable in the eternal future. No other group of intelligent creatures possesses such a personalized messenger corps able to transcend time and space. Similar types of messenger-recorders attached to other finaliter corps are not personalized; they are absonitized.

31:2.2 (347.1) Gravity Messengers hail from Divinington, and they are modified and personalized Adjusters, but no one of our Uversa group will undertake to explain the nature of one of these messengers. We know they are highly personal beings, divine, intelligent, and touchingly understanding, but we do not comprehend their timeless technique of traversing space. They seem to be competent to utilize any and all energies, circuits, and even gravity. Finaliters of the mortal corps cannot defy time and space, but they have associated with them and subject to their command all but infinite spirit personalities who can. We presume to call Gravity Messengers personalities, but in reality they are superspirit beings, unlimited and boundless personalities. They are of an entirely different order of personality as compared with Solitary Messengers.

31:2.3 (347.2) Gravity Messengers may be attached to a finaliter company in unlimited numbers, but only one messenger, the chief of his fellows, is mustered into the Mortal Corps of the Finality. This chief however has assigned to him a permanent staff of 999 fellow messengers, and as occasion may require, he may call upon the reserves of the order for assistants in unlimited numbers.

31:2.4 (347.3) Gravity Messengers and glorified mortal finaliters achieve a touching and profound affection for one another; they have much in common: One is a direct personalization of a fragment of the Universal Father, the other a creature personality existent in the surviving immortal soul fused with a fragment of the same Universal Father, the spirit Thought Adjuster.

3. GLORIFIED MORTALS

31:3.1 (347.4) Ascendant Adjuster-fused mortals compose the bulk of the primary Corps of the Finality. Together with the adopted and glorified seraphim they usually constitute 990 in each finaliter company. The proportion of mortals and angels in any one group varies, though the mortals far outnumber the seraphim. The Havona natives, glorified Material Sons, glorified midway creatures,

pašlovintieji tarpiniai tvariniai, Gravitacijos Žinianešiai, ir nežinomas ir trūkstamas narys, sudaro šio korpuso tikrai vieną procentą; kiekviena kuopa iš vieno tūkstančio užbaigtųjų šitoms nemirtingųjų ir neserafinėms asmenybėms turi tikrai dešimt vietų.

Mes iš Uversos nežinome pakilusiųjų laiko mirtingųjų “užbaigtumo likimo.” Šiuo metu jie gyvena Rojuje ir laikinai tarnauja Šviesos ir Gyvenimo Korpuse, bet pakilusiojo mokymo toks milžiniškas kursas ir tokia ilgalaikė visatos disciplina turėtų būti sumanyta tam, kad parengtų juos net dar didesniems pasitikėjimo išbandymams ir dar nuostabesnės atsakomybės tarnystei.

Nepaisant to, kad šitie kylantieji mirtingieji pasiekė Rojų, buvo įtraukti į Užbaigtumo Korpusą, ir dideliais kiekiais buvo pasiųsti atgal, kad dalyvautų vietinių visatų valdyme ir padėtų administruoti supervisatos reikalus—nepaisant net šito *akivaizdaus* likimo, tebelieka reikšmingu faktu tai, kad jie yra užregistruoti tikrai kaip šeštojo etapo dvasios. Neabejotinai lieka dar vienas žingsnis Mirtingųjų Užbaigtųjų Korpuso karjeroje. Mes nežinome šito žingsnio prigimties, bet mes suvokiame tris faktus ir atkreipiame į juos dėmesį:

1. Mes žinome iš dokumentų, jog mirtingieji per savojo gyvenimo mažuosiuose sektoriuose laikotarpį yra pirmosios kategorijos dvasios, ir kad jie patenka į antrąją kategoriją, kada būna pervedami į didžiuosius sektorius, o į trečiąją kategoriją patenka, kada vyksta į supervisatos centrinius mokymo pasaulius. Pasiekę Havonos šeštąjį apskritimą mirtingieji tampa ketvirtinėmis dvasiomis arba absolventais dvasiomis, o penktosios kategorijos dvasiomis tampa, kada suranda Visuotinį Tėvą. Vėliau jie pasiekia dvasinės egzistencijos šeštąją kategoriją, priėmę priesaiką, kuri juos amžiams įtraukia į Mirtingųjų Užbaigtumo Korpuso amžinąją užduotį.

Mes matome, kad dvasinę klasifikaciją, arba pavadinimą, nulemia realus žengimas į priekį iš visatos tarnystės vienos sferos į visatos tarnystės kitą sferą arba iš vienos visatos į kitą visatą; ir mes prieiname išvados, kad septintosios dvasinės klasifikacijos padovanojimas Mirtingųjų Užbaigtumo Korpusui bus vienu metu su jo narių žengimu į amžinąją užduotį tokioje tarnystėje, kuri bus iki šiol neužregistruotose ir neatskleistose sferose, ir tuo pačiu metu jiems pasiekus Dievą Aukščiausiąjį. Bet be šitų drąsių nuomonių, apie visa tai iš tikrųjų mes nieko nežinome daugiau už jus; mūsų žinios apie mirtingojo karjerą nesiekia toliau už dabartinį likimą Rojuje.

2. Mirtingieji užbaigtieji visiškai įvykdė amžių paliepimą, „Būkite tokie tobuli“; jie pakilo mirtingojo

the Gravity Messengers, and the unknown and missing member make up only one per cent of the corps; each company of one thousand finaliters has places for just ten of these nonmortal and nonseraphic personalities.

31:3.2 (347.5) We of Uversa do not know the “finality destiny” of the ascendant mortals of time. At present they reside on Paradise and temporarily serve in the Corps of Light and Life, but such a tremendous course of ascendant training and such lengthy universe discipline must be designed to qualify them for even greater tests of trust and more sublime services of responsibility.

31:3.3 (347.6) Notwithstanding that these ascendant mortals have attained Paradise, have been mustered into the Corps of the Finality, and have been sent back in large numbers to participate in the conduct of local universes and to assist in the administration of superuniverse affairs — in the face of even this *apparent* destiny, there remains the significant fact that they are of record as only sixth-stage spirits. There undoubtedly remains one more step in the career of the Mortal Corps of the Finality. We do not know the nature of that step, but we have taken cognizance of, and here call attention to, three facts:

31:3.4 (348.1) 1. We know from the records that mortals are spirits of the first order during their sojourn in the minor sectors, and that they advance to the second order when translated to the major sectors, and to the third when they go forward to the central training worlds of the superuniverse. Mortals become quartan or graduate spirits after reaching the sixth circle of Havona and become spirits of the fifth order when they find the Universal Father. They subsequently attain the sixth stage of spirit existence upon taking the oath that musters them forever into the eternity assignment of the Corps of the Mortal Finality.

31:3.5 (348.2) We observe that spirit classification, or designation, has been determined by actual advancement from one realm of universe service to another realm of universe service or from one universe to another universe; and we surmise that the bestowal of seventh-spirit classification upon the Mortal Corps of the Finality will be simultaneous with their advancement to eternal assignment for service on hitherto unrecorded and unrevealed spheres and concomitant with their attainment of God the Supreme. But aside from these bold conjectures, we really know no more about all this than you do; our knowledge of the mortal career does not go beyond present Paradise destiny.

31:3.6 (348.3) 2. The mortal finaliters have fully complied with the injunction of the ages, “Be you

pasiekimo visuotiniu keliu; jie surado Dievą, ir jie buvo deramai priimti į Užbaigtumo Korpusą. Tokios būtybės pasiekė dvasinio žengimo į priekį dabartinę ribą, bet ne *dvasios galutinio statuso užbaigtumą*. Jos pasiekė tvarinio tobulumo dabartinę ribą, bet ne *tvarinio tarnystės užbaigtumą*. Jos patyrė Dievybės garbinimo pilnatvę, bet ne *patirtinės Dievybės pasiekimo užbaigtumą*.

3. Mirtingųjų Užbaigtumo Korpuso pašlovintieji mirtingieji yra pakilusios būtybės, turinčios patirtinių žinių apie protingos egzistencijos kiek tiksliai įmanoma visapusiško gyvenimo realybės ir filosofijos kiekvieną žingsnį, tuo tarpu per šituos kilimo iš žemiausiųjų materialijų pasaulių į Rojaus dvasinės aukštybės amžius šitie išliekantys tvariniai buvo mokomi, kiek tiksliai jiems buvo įmanoma išmokyti apie teisingo ir veiksmingo, o taip pat gailestingo ir kantraus, visos visuotinės laiko ir erdvės kūrinijos administravimo kiekvieno dieviškojo principo kiekvieną niuansą.

Mes manome, jog žmogiškosios būtybės turi teisę sužinoti mūsų nuomonę, ir kad jūs galite drauge su mumis laisvai spėlioti dėl Užbaigtumo Rojaus Korpuso galutinio likimo paslapties. Mums tai atrodo akivaizdu, jog išstobulintų evoliucinių tvarinių dabartinės užduotys turi absolventų kursų apie visatos supratimą ir supervisatos administravimą pobūdį; ir mes visi klausiamo, „Kodėl Dievai turėtų šitaip rūpintis tuo, kad išlikusius mirtinguosius taip nuodugniai mokyti visatos valdymo metodų?“

4. ĮSŪNYTIEJI SERAFIMAI

Didelei daliai ištikimų mirtingiesiems serafinių sargybinių yra leidžiama eiti per kylančiojo karjerą su savo žmogiškaisiais globotiniais, ir daugelis iš šitų sargybinių angelų, po to, kada susilieja su Tėvu, prisijungia prie savo subjektų, duodami užbaigtojo amžinybės priesaiką, ir amžiams priima savo mirtingųjų partnerių likimą. Angelai, kurie pereina per mirtingųjų būtybių kilimo patyrimą, gali turėti žmogiškosios prigimties likimą; jie gali lygiai taip pat ir amžinai būti priimti į šitą Užbaigtumo Korpusą. Įsūnytųjų ir pašlovintųjų serafimų dideli kiekiai yra priskiriami įvairiems nemirtingųjų užbaigtųjų korpusams.

5. PAŠLOVINTIEJI MATERIALIEJI SŪNŪS

Laiko ir erdvės visatose yra nuostata, kuria remiantis vietinių sistemų Adominiai piliečiai, kada ilgą laiką negauna planetinės užduoties, gali

perfect”; they have ascended the universal path of mortal attainment; they have found God, and they have been duly inducted into the Corps of the Finality. Such beings have attained the present limit of spirit progression but not *finality of ultimate spirit status*. They have achieved the present limit of creature perfection but not *finality of creature service*. They have experienced the fullness of Deity worship but not *finality of experiential Deity attainment*.

31:3.7 (348.4) 3. The glorified mortals of the Paradise Corps of Finality are ascendant beings in possession of experiential knowledge of every step of the actuality and philosophy of the fullest possible life of intelligent existence, while during the ages of this ascent from the lowest material worlds to the spiritual heights of Paradise, these surviving creatures have been trained to the limits of their capacity respecting every detail of every divine principle of the just and efficient, as well as merciful and patient, administration of all the universal creation of time and space.

31:3.8 (348.5) We deem that human beings are entitled to share our opinions, and that you are free to conjecture with us respecting the mystery of the ultimate destiny of the Paradise Corps of Finality. It seems evident to us that the present assignments of the perfected evolutionary creatures partake of the nature of postgraduate courses in universe understanding and superuniverse administration; and we all ask, “Why should the Gods be so concerned in so thoroughly training surviving mortals in the technique of universe management?”

4. ADOPTED SERAPHIM

31:4.1 (348.6) Many of the faithful seraphic guardians of mortals are permitted to go through the ascendant career with their human wards, and many of these guardian angels, after becoming Father fused, join their subjects in taking the finaliter oath of eternity and forever accept the destiny of their mortal associates. Angels who pass through the ascending experience of mortal beings may share the destiny of human nature; they may equally and eternally be mustered into this Corps of the Finality. Large numbers of the adopted and glorified seraphim are attached to the various nonmortal finaliter corps.

5. GLORIFIED MATERIAL SONS

31:5.1 (349.1) There is provision in the universes of time and space whereby the Adamic citizens of the local systems, when long delayed in receiving

pateikti prašymą, kad būtų atleisti iš nuolatinio pilietybės statuso. Ir, jeigu jis yra patenkinamas, tada jie prisijungia prie kylančiųjų piligrimų visatos sostinėse ir iš ten žengia pirmyn į Rojų ir į Užbaigtumo Korpusą.

Kada išsivystęs evoliucinis pasaulis pasiekia šviesos ir gyvenimo amžiaus vėlesnės eras, tada Materialieji Sūnūs, Planetinis Adomas ir Ieva, gali pasirinkti, kad sužmogiškėtų, gautų Derintojus, ir pradėtų visatoje žengti kilimo evoliuciniu kursu, vedančiu į Mirtingųjų Užbaigtųjų Korpusą. Kai kurie iš šitų Materialiųjų Sūnų iš dalies neįvykdė arba formaliai sužlugdė savo kaip biologinių pagreitintųjų užduotis, kaip tą padarė Adomas Urantijoje; ir tuomet jie iš tikrųjų yra priversti žengti tos sferos tautų natūraliu kursu, gauti Derintojus, patirti mirtį, ir įtikėjimo dėka į priekį eiti kylančiojo režimu, vėliau pasiekti Rojų ir Užbaigtumo Korpusą.

Šitie Materialieji Sūnūs sutinkami tik nedideliame skaičiuje užbaigtųjų kuopų. Tokiai grupei jų buvimas suteikia didžiulį potencialą aukštos tarnystės galimybėms, ir jie būtinai yra parenkami tokios grupės vadovais. Jeigu iš Edeno poros į tą pačią grupę yra paskiriami abu, tai jiems paprastai yra leidžiama drauge veikti kaip vieni asmenys. Tokioms pakilusiųjų poroms sutrejbimo užduotyje sekasi nepalyginamai geriau negu pakilusiems mirtingiesiems.

6. PAŠLOVINTIEJI TARPINIAI TVARINIAI

Daugelyje planetų didžiuliais kiekiais yra sukuriami tarpiniai tvariniai, bet jie retai kada leidžia laiką savo gimtajame pasaulyje po to, kai jis pasiekia šviesą ir gyvenimą. Tada, arba tuoj po šito, jie yra išlaisvinami iš nuolatinio pilietybės statuso ir pradeda kilmą į Rojų, pereidami per morontinius pasaulius, supervisatą, ir Havoną drauge su laiko ir erdvės mirtingaisiais.

Tarpiniai tvariniai iš įvairių visatų smarkiai skiriasi kilme ir pobūdžiu, bet jie visi turi likimą patekti į vieną ar kitą užbaigtumo Rojaus korpusą. Antriniai tarpiniai tvariniai galiausiai visi susilieja su Derintoju ir yra priimami į mirtingųjų korpusą. Daug užbaigtųjų kuopų savo grupėje turi po vieną iš šitų pašlovintųjų būtybių.

7. ŠVIESOS EVANGELAI

Šiuo metu kiekviena užbaigtųjų kuopa turi 999 priesaikos statuso asmenybes, nuolatinis narius. Laisvą vietą užima priskirtų Šviesos Evangelų vadovas, paskirtas su bet kokia vienkartinė misija. Bet šitos būtybės yra tikrai laikinieji korpuso nariai.

planetary assignment, may initiate a petition for release from permanent-citizenship status. And if granted, they join the ascending pilgrims on the universe capitals and thence proceed onward to Paradise and the Corps of the Finality.

31:5.2 (349.2) When an advanced evolutionary world attains the later eras of the age of light and life, the Material Sons, the Planetary Adam and Eve, may elect to humanize, receive Adjusters, and embark upon the evolutionary course of universe ascent leading to the Corps of Mortal Finaliters. Certain of these Material Sons have partially failed or technically defaulted in their mission as biologic accelerators, as Adam did on Urantia; and then are they compelled to take the natural course of the peoples of the realm, receive Adjusters, pass through death, and progress by faith through the ascendant regime, subsequently attaining Paradise and the Corps of the Finality.

31:5.3 (349.3) These Material Sons are not to be found in many finaliter companies. Their presence lends great potential to the possibilities of high service for such a group, and they are invariably chosen as its leaders. If both of the Edenic pair are attached to the same group, they are usually permitted to function jointly, as one personality. Such ascendant pairs are far more successful in the adventure of trinitizing than are the ascendant mortals.

6. GLORIFIED MIDWAY CREATURES

31:6.1 (349.4) On many planets the midway creatures are produced in large numbers, but they seldom tarry on their native world subsequent to its being settled in light and life. Then, or soon thereafter, they are released from permanent-citizenship status and start on the ascension to Paradise, passing through the morontia worlds, the superuniverse, and Havona in company with the mortals of time and space.

31:6.2 (349.5) The midway creatures from various universes differ greatly in origin and nature, but they are all destined to one or another of the Paradise finality corps. The secondary midwayers are all eventually Adjuster fused and are mustered into the mortal corps. Many finaliter companies have one of these glorified beings in their group.

7. THE EVANGELS OF LIGHT

31:7.1 (349.6) At the present time every finaliter company numbers 999 personalities of oath status, permanent members. The vacant place is occupied by the chief of attached Evangels of Light assigned on any single mission. But these beings are only transient members of the corps.

Bet kokia dangiškoji asmenybė, paskirta į bet kurio užbaigtųjų korpuso tarnystę, yra pavadinama Šviesos Evangelu. Šitos būtybės užbaigtųjų priesaikos neduoda, ir nors yra pavaldžios korpuso organizacijai, bet jos nėra paskirtos į jį visam laikui. Šita grupė gali apimti Atsiskyrusiuosius Žinianešius, supernafimus, sekonafimus, Rojaus Piliečius, arba jų sutrejbintus palikuonis—bet kurią būtybę, kuri yra reikalinga užbaigtojo laikinos užduoties vykdymui. Ar šis korpusas turės ar neturės šitų būtybių, paskirtų į amžinąją misiją, mes šito nežinome. Užbaigę paskyrimą šitie Šviesos Evangelai sugrįžta į savo buvusį statusą.

Taip, kaip Mirtingųjų Užbaigtumo Korpusas yra sudarytas šiuo metu, tai jis turi tikrai šešias nuolatinių narių klases. Užbaigtieji, kaip galima būtų tikėtis, daug svarsto apie savo ateities draugų tapatybę, bet vieningos nuomonės jie neturi.

Mes iš Uversos dažnai reiškiamo nuomonę dėl užbaigtųjų septintosios grupės tapatybės. Mes turime daug idėjų dėl galimos užduoties kai kuriems iš Rojuje, Vicegeringtone, ir Havonos vidinėje grandinėje kaupiamų korpusų, sudarytų iš daugybės sutrejbintų grupių. Net yra manoma, jog Užbaigtumo Korpusams gali būti leidžiama sutrejbinti daugelį iš savo padėjėjų visatos administravimo darbe tuo atveju, jeigu jie turi likimą tarnauti tose visatose, kurios dabar yra kuriamos.

Vienas iš mūsų laikosi tokios nuomonės, jog šitą laisvą vietą korpuse užims tam tikros būtybės tipas, kuris kils iš jų ateities tarnystės naujosios visatos; kitas yra linkęs tikėti, jog šitą vietą užims Rojaus asmenybės kažkoks tipas, dar nesukurtas, neatsiradęs, ar nesutrejbintas. Bet labiausiai tikėtina, jog mes lauksime, kada užbaigtieji įžengs į dvasinio pasiekimo septintąjį etapą ir iš tikrųjų tą sužinosime tik tada.

8. TRANSCENDENTALAI

Ištobulinto mirtingojo kaip užbaigtojo patyrimo dalį Rojuje sudaro pastangos pasiekti Rojaus transcendentinių viršpiliečių, atsiradusiųjų būtybių su absonitinėmis savybėmis, daugiau negu vieno tūkstančio grupių pobūdžio ir funkcijos suvokimą. Savo bendravime su šitomis viršasmenybėmis, pakilusieji užbaigtieji sulaukia didžiulės pagalbos dėka sumanaus vadovavimo, kurį suteikia transcendentinių tarnų gausios kategorijos, kurioms yra paskirta užduotis supažindinti išsivysčiusius užbaigtuosius su savo naujaisiais Rojaus sielos broliais. Transcendentalų visa kategorija gyvena Rojaus vakaruose didžiulėje teritorijoje, kurią užima išimtinai jos nariai.

31:7.2 (349.7) Any celestial personality assigned to the service of any finaliter corps is denominated an Evangel of Light. These beings do not take the finaliter oath, and though subject to the corps organization they are not of permanent attachment. This group may embrace Solitary Messengers, supernaphim, seconaphim, Paradise Citizens, or their trinitized offspring — any being required in the prosecution of a transient finaliter assignment. Whether or not the corps is to have these beings attached to the eternal mission, we do not know. At the conclusion of attachment these Evangels of Light resume their former status.

31:7.3 (350.1) As the Mortal Corps of the Finality is at present constituted, there are just six classes of permanent members. The finaliters, as might be expected, engage in much speculation as to the identity of their future comrades, but there is little agreement among them.

31:7.4 (350.2) We of Uversa often conjecture respecting the identity of the seventh group of finaliters. We entertain many ideas, embracing possible assignment of some of the accumulating corps of the numerous trinitized groups on Paradise, Vicegerington, and the inner Havona circuit. It is even conjectured that the Corps of the Finality may be permitted to trinitize many of their assistants in the work of universe administration in the event they are destined to the service of universes now in the making.

31:7.5 (350.3) One of us holds the opinion that this vacant place in the corps will be filled by some type of being of origin in the new universe of their future service; the other inclines to the belief that this place will be occupied by some type of Paradise personality not yet created, eventuated, or trinitized. But we will most likely await the entrance of the finaliters upon their seventh stage of spirit attainment before we really know.

8. THE TRANSCENDENTALERS

31:8.1 (350.4) Part of the perfected mortal's experience on Paradise as a finaliter consists in the effort to achieve comprehension of the nature and function of more than one thousand groups of the transcendental supercitizens of Paradise, eventuated beings of absonite attributes. In their association with these superpersonalities, the ascendant finaliters receive great assistance from the helpful guidance of numerous orders of transcendental ministers who are assigned to the task of introducing the evolved finaliters to their new Paradise brethren. The entire order of the Transcendentals live in the west of Paradise in a vast area which they exclusively occupy.

Aptariant Transcendentalus, mus varžo ne tiktai žmogiškojo suvokimo apribojimai, bet taip pat ir mandato sąlygos, reguliuojančios šituos atskleidimus, susijusius su Rojaus asmenybėmis. Šitos būtybės jokių būdu nėra susijusios su mirtingojo kilimu į Havoną. Rojaus Transcendentalų milžiniškos gausybės visiškai neturi nieko bendro nei su Havonos, nei su septynių supervisatų reikalais, jos rūpinasi vien tiktai pagrindinės visatos reikalų superadministravimu.

Jūs, būdamas tvariniu, galite suvokti Kūrėją, bet vargu ar galite suvokti tai, jog egzistuoja protingų būtybių, kurios nėra nei Kūrėjai, nei tvariniai, milžiniška ir įvairi sankaupa. Šitie Transcendentalai jokių būtybių nesukuria, taip pat ir jie niekada iš tiesų nebuvo sukurti. Kalbant apie jų kilmę, tam, kad būtų išvengta naujo termino pavartojimo—savavališko ir beprasmių pavadinimo—mes manome, jog bus geriausia pasakyti, jog Transcendentalai tiesiog *atsiranda*. Dievybės Absoliutas galėjo tikrai būti susijęs su jų kilme ir gali būti numanomas jų likime, bet dabar šitų unikalių būtybių Dievybės Absoliutas nevaldo. Jie yra pavaldūs Dievui Galutiniajam, o dabartinį jų gyvenimą Rojuje bet koku atveju prižiūri ir reguliuoja Trejybė.

Nors visi mirtingieji, kurie pasiekia Rojų, su Transcendentalais dažnai broliaujasi, kaip broliaujasi ir su Rojaus Piliečiais, bet taip jau yra, jog žmogaus pirmasis rimtas kontaktas su Transcendentalu įvyksta ta įsimintina proga, kada, kaip naujos užbaigtųjų grupės narys, mirtingasis kylantysis stovi užbaigtųjų priėmimo rate, kada amžinybės priesaiką Trejybei priima Transcendentalų vadovas, Pagrindinės Visatos Architektų vadovas.

9. PAGRINDINĖS VISATOS ARCHITEKTAI

Pagrindinės Visatos Architektai yra Rojaus Transcendentalų vadovaujantis korpusas. Šitas vadovaujantis korpusas turi 28.011 asmenybių, turinčių nuostabiausius protus, puikiausias dvasias, ir dieviškuosius absonitus. Šitos grupės vadovaujantis pareigūnas, vyresnysis Pagrindinis Architektas, yra visų Rojaus protingų būtybių, žemesnių už Dievybės lygį, koordinuojantis vadovas.

Šešioliiktasis mandato nurodymas, suteikiantis teisę šitiems pasakojimams, sako: “Jeigu manoma, jog tai yra išmintinga, tuomet Pagrindinės Visatos Architektų ir jų padėjų egzistavimas gali būti atskleidžiamas, bet jų kilmės, pobūdžio, ir likimo neleidžiama apreikšti iki galo.” Tačiau mes galime jus informuoti, kad šitie

31:8.2 (350.5) In the discussion of Transcendentals we are restricted, not only by the limitations of human comprehension, but also by the terms of the mandate governing these disclosures concerning the personalities of Paradise. These beings are in no way connected with the mortal ascent to Havona. The vast host of the Paradise Transcendentals have nothing whatever to do with the affairs of either Havona or the seven superuniverses, being concerned only with the superadministration of the affairs of the master universe.

31:8.3 (350.6) You, being a creature, can conceive of a Creator, but you can hardly comprehend that there exists an enormous and diversified aggregation of intelligent beings who are neither Creators nor creatures. These Transcendentals create no beings, neither were they ever created. In speaking of their origin, in order to avoid using a new term — an arbitrary and meaningless designation — we deem it best to say that Transcendentals simply *eventuate*. The Deity Absolute may well have been concerned in their origin and may be implicated in their destiny, but these unique beings are not now dominated by the Deity Absolute. They are subject to God the Ultimate, and their present Paradise sojourn is in every way Trinity supervised and directed.

31:8.4 (351.1) Although all mortals who attain Paradise frequently fraternize with the Transcendentals as they do with the Paradise Citizens, it develops that man's first serious contact with a Transcendentaler occurs on that eventful occasion when, as a member of a new finaliter group, the mortal ascender stands in the finaliter receiving circle as the Trinity oath of eternity is administered by the chief of Transcendentals, the presiding head of the Architects of the Master Universe.

9. ARCHITECTS OF THE MASTER UNIVERSE

31:9.1 (351.2) The Architects of the Master Universe are the governing corps of the Paradise Transcendentals. This governing corps numbers 28,011 personalities possessing master minds, superb spirits, and supernal absonites. The presiding officer of this magnificent group, the senior Master Architect, is the co-ordinating head of all Paradise intelligences below the level of Deity.

31:9.2 (351.3) The sixteenth proscription of the mandate authorizing these narratives says: “If deemed wise, the existence of the Architects of the Master Universe and their associates may be disclosed, but their origin, nature, and destiny may not be fully revealed.” We may, however, inform you that these Master Architects exist in seven

Pagrindiniai Architektai egzistuoja absonito septyniais lygiais. Šitos septynios grupės yra klasifikuojamos šitaip:

1. *Rojaus Lygis*. Tikrai vyresnysis arba pirmasis atsiradęs Architektas veikia šitame absonito aukščiausiuoju lygiu. Šita galutinė asmenybė—nei Kūrėjas, nei tvarinys—atsirado amžinybės aušroje ir dabar veikia kaip Rojaus ir su juo susietos dvidešimt vieno pasaulio veiklos nuostabus koordinatorius.

2. *Havonos Lygis*. Antrasis Architektų atsiradimas suteikė tris pagrindinius planuotojus ir absonitinius administratorius, ir jie visą laiką buvo atsidavę centrinės visatos vieno milijardo tobulų sferų koordinavimui. Rojaus pasakojimas teigia, jog šitie trys Architektai, patariamie vyresniojo Architekto, kuris buvo atsiradęs anksčiau, prisidėjo prie Havonos suplanavimo, bet mes šito iš tikrųjų nežinome.

3. *Supervisatos Lygis*. Trečiasis absonitinis lygis apima septynių supervisatų septynis Pagrindinius Architektus, kurie dabar, kaip grupė, maždaug po lygiai laiko praleidžia Septynių Pagrindinių Dvasių draugijoje Rojuje ir su Septyniais Aukščiausiais Vykdytojais Bėgalinės Dvasios septyniuose specialiuose pasauliuose. Jie yra didžiosios visatos virškoordinatoriai.

4. *Pirminis Erdvės Lygis*. Šitoji grupė turi septyniasdešimt Architektų, ir mes laikomės nuomonės, kad jie rūpinasi galutiniais planais, susijusiais su išorinės erdvės pirmąja visata, kuri dabar yra mobilizuojama už dabartinių septynių supervisatų ribų.

5. *Antrinis Erdvės Lygis*. Šitame Architektų pentajame korpuse yra 490 narių, ir vėl mes manome, kad jie turi rūpintis išorinės erdvės antrąja visata, kur jau mūsų fizikai pastebėjo konkrečius energijos mobilizavimus.

6. *Tretinis Erdvės Lygis*. Šitoje šeštojoje Pagrindinių Architektų grupėje yra 3.430 narių, ir mes lygiai taip pat manome, kad jie gali būti užimti gigantiškais planais išorinės erdvės trečiajai visatai.

7. *Ketvirtasis Erdvės Lygis*. Šią, paskutinį ir didžiausią korpusą, sudaro 24.010 Pagrindinių Architektų, ir jeigu mūsų ankstesnės nuomonės pasitvirtins, tai jis turėtų būti susijęs su išorinės erdvės ketvirtąja ir paskutiniąja iš visą laiką augančių dydžių visatų.

Šitos septynios Pagrindinių Architektų grupės iš viso turi 28.011 visatų planuotojų. Rojuje yra pasakojimas, jog toli amžinybės praeityje buvo mėginama pasiekti, kad atsirastų 28.012-asis Pagrindinis Architektas, bet šitai būtybei nepavyko absonituotis, jo asmenybę sučiupo Visuotinis

levels of the absonite. These seven groups are classified as follows:

31:9.3 (351.4) 1. *The Paradise Level*. Only the senior or first-eventuated Architect functions on this highest level of the absonite. This ultimate personality — neither Creator nor creature — eventuated in the dawn of eternity and now functions as the exquisite co-ordinator of Paradise and its twenty-one worlds of associated activities.

31:9.4 (351.5) 2. *The Havona Level*. The second Architect eventuation yielded three master planners and absonite administrators, and they have always been devoted to the co-ordination of the one billion perfect spheres of the central universe. Paradise tradition asserts that these three Architects, with the counsel of the pre-eventuated senior Architect, contributed to the planning of Havona, but we really do not know.

31:9.5 (351.6) 3. *The Superuniverse Level*. The third absonite level embraces the seven Master Architects of the seven superuniverses, who now, as a group, spend about equal time in the company of the Seven Master Spirits on Paradise and with the Seven Supreme Executives on the seven special worlds of the Infinite Spirit. They are the superco-ordinators of the grand universe.

31:9.6 (351.7) 4. *The Primary Space Level*. This group numbers seventy Architects, and we conjecture that they are concerned with the ultimate plans for the first universe of outer space, now mobilizing beyond the borders of the present seven superuniverses.

31:9.7 (351.8) 5. *The Secondary Space Level*. This fifth corps of Architects numbers 490, and again we conjecture that they must be concerned with the second universe of outer space, where already our physicists have detected definite energy mobilizations.

31:9.8 (352.1) 6. *The Tertiary Space Level*. This sixth group of Master Architects numbers 3,430, and we likewise infer that they may be occupied with the gigantic plans for the third universe of outer space.

31:9.9 (352.2) 7. *The Quartan Space Level*. This, the final and largest corps, consists of 24,010 Master Architects, and if our former conjectures are valid, it must be related to the fourth and last of the ever-increasing-sized universes of outer space.

31:9.10 (352.3) These seven groups of Master Architects total 28,011 universe planners. On Paradise there is a tradition that far back in eternity there was attempted the eventuation of the 28,012th Master Architect, but that this being failed to absonitize, experiencing personality seizure by

Absoliutas. Galimas dalykas, jog didėjančios Pagrindinių Architektų serijos absonitumo ribą pasiekė su 28.011-uoju Architektu, ir kad 28.012-asis mėginimas susidūrė su matematiniu Absoliuto buvimo lygiu. Kitais žodžiais sakant, 28.012-ojo atsiradimo lygyje absonitumo savybė prilygo Visuotinio lygiui ir pasiekė Absoliuto vertę.

Savo funkcinėje organizacijoje šie trys prižiūrintys Havonos Architektai veikia kaip atsiskyrusiojo Rojaus Architekto partneriai padėjėjai. Septyni supervisatų Architektai veikia kaip lygūs su trimis Havonos prižiūrėtojais. Pirminio išorinės erdvės lygio visatų septyniasdešimt planuotojų šiuo metu tarnauja septynių supervisatų septynių Architektų partneriais padėjėjais.

Pagrindinės Visatos Architektai savo dispozicijoje turi padėjėjų ir pagalbininkų daugybę grupių, įskaitant dvi gausias jėgos organizatorių kategorijas, pirminius atsiradusiuosius ir susietus transcendentalus. Šių Pagrindinių Jėgos Organizatorių nereikėtų painioti su energijos reguliuotojais, kurie yra glaudžiai susiję su didžiąja visata.

Visos būtybės, kurias sukūrė laiko ir amžinybės vaikų sąjungos, tokios, kaip užbaigtųjų ir Rojaus Piliečių sutrejbinti palikuonys, tampa Pagrindinių Architektų globotiniiais. Bet iš visų kitų tvarinių arba esybių, apreiškėtų kaip veikiančių dabartinėse organizuotose visatose, tik tai Atsiskyrusieji Žinianešiai ir Trejybės Įkvėptosios Dvasios palaiko bet koki organiską bendravimą su Transcendentalais ir Pagrindinės Visatos Architektais.

Pagrindiniai Architektai įneša savo indėlį, duodami formalų pritarimą Sūnų Kūrėjų paskyrimui į jų vietas erdvėje vietinių visatų organizavimui. Tarp Pagrindinių Architektų ir Rojaus Sūnų Kūrėjų yra labai artimas bendravimas, ir nors šitas ryšys yra neatskleistas, bet jūs buvote informuoti apie Architektų ir didžiosios visatos Aukščiausųjų Kūrėjų susivienijimą pirmosios patirtinės Trejybės ryšyje. Šitos dvi grupės, kartu su besivystančia ir patirtine Aukščiausiąja Būtybe, sudaro transcendentinių vertybių ir pagrindinės visatos prasmę Galutinę Trejybę.

10. GALUTINIS JAUDINANTIS PAŽINIMAS

Vyresnysis Pagrindinis Architektas prižiūri septynis Užbaigtumo Korpusus, o jie yra tokie:

1. Mirtingųjų Užbaigtųjų Korpusas.

the Universal Absolute. It is possible that the ascending series of the Master Architects attained the limit of absonity in the 28,011th Architect, and that the 28,012th attempt encountered the mathematical level of the presence of the Absolute. In other words, at the 28,012th eventuation level the quality of absonity equaled to the level of the Universal and attained the value of the Absolute.

31:9.11 (352.4) In their functional organization the three supervising Architects of Havona act as associate assistants to the solitary Paradise Architect. The seven Architects of the superuniverses act as co-ordinates of the three supervisors of Havona. The seventy planners of the universes of the primary outer space level are at present serving as associate assistants to the seven Architects of the seven superuniverses.

31:9.12 (352.5) The Architects of the Master Universe have at their disposal numerous groups of assistants and helpers, including two vast orders of force organizers, the primary eventuated and the associate transcendental. These Master Force Organizers are not to be confused with the power directors, who are germane to the grand universe.

31:9.13 (352.6) All beings produced by the union of the children of time and eternity, such as the trinitized offspring of the finaliters and the Paradise Citizens, become wards of the Master Architects. But of all other creatures or entities revealed as functioning in the present organized universes, only Solitary Messengers and Inspired Trinity Spirits maintain any organic association with the Transcendentals and the Architects of the Master Universe.

31:9.14 (352.7) The Master Architects contribute technical approval of the assignment of the Creator Sons to their space sites for the organization of the local universes. There is a very close association between the Master Architects and the Paradise Creator Sons, and while this relationship is unrevealed, you have been informed of the association of the Architects and the grand universe Supreme Creators in the relationship of the first experiential Trinity. These two groups, together with the evolving and experiential Supreme Being, constitute the Trinity Ultimate of transcendental values and master universe meanings.

10. THE ULTIMATE ADVENTURE

31:10.1 (352.8) The senior Master Architect has the oversight of the seven Corps of the Finality, and they are:

31:10.2 (352.9) 1. The Corps of Mortal Finaliters.

2. Rojaus Užbaigtųjų Korpusas.
3. Sutrejbintų Užbaigtųjų Korpusas.
4. Bendrai Sutrejbintų Užbaigtųjų Korpusas.
5. Havonos Užbaigtųjų Korpusas.
6. Transcendentalų Užbaigtųjų Korpusas.
7. Likimo Neapreiktųjų Sūnų Korpusas.

Kiekvienas iš šių likimo korpusų turi savo pagrindinį vadovą, o šie septyni sudaro Likimo Aukščiausiąją Tarybą Rojuje; ir šito visatos amžiaus metu Grandfanda vadovauja visatos paskyrimo aukščiausiam organui, kuris yra skirtas galutinio likimo vaikams.

Šių septynių užbaigtųjų korpusų surinkimas draugėn pažymi potencialų, asmenybių, protų, dvasių, absonitų, ir patirtinių aktualybių tikrovės mobilizavimą, kas tikriausiai pranoksta net Aukščiausiosios Būtybės funkcijas ateities pagrindinėje visatoje. Šitie septyni užbaigtųjų korpusai galbūt pažymi Galutinės Trejybės dabartinę veiklą, kuri yra užsiėmusi tuo, kad įtrauktų ribinio ir absonito jėgas į pasirengimą nesuvokiamausiems įvykiams išorinės erdvės visatoje. Nieko panašaus į šitokį mobilizavimą nevyko nuo beveik amžinybės laikų, kada Rojaus Trejybė panašiai mobilizavo tuo metu egzistavusias Rojaus ir Havonos asmenybes ir pasiuntė jas laiko ir erdvės projektuojamų septynių supervalidžių administratoriais ir valdovais. Šie septyni užbaigtųjų korpusai išreiškia didžiosios visatos dieviškumo reagavimą į neišvystytų potencialų ateities reikmes ateities-amžinosios veiklos išorinėse visatoje.

Mes drįstame prognozuoti apgyvendintų pasaulių ateities ir didesnes išorines visas, naujas sferas, apgyvendintas nuostabių ir unikalių būtybių naujomis kategorijomis, tokią materialią visatą, kuri yra didinga savo galutimumu, tokį milžinišką kūrinį, kuriam stinga tikrai vienos svarbios detalės—kad kylančiojo egzistencijos visuotiniame gyvenime būtų aktualus *ribinio patyrimas*. Tokia visata pradės egzistuoti turėdama milžinišką patirtinę kliūtį: neturės galimybės dalyvauti Visagalio Aukščiausiojo evoliucijoje. Šitos išorinės visatos visos patirs Aukščiausiosios Būtybės neprilygstamą tarnavimą ir dangiškąją virškontrolę, bet jau pats jos aktyvus buvimas joms užkerta kelią dalyvauti Aukščiausiosios Dievybės aktualizavimosi procese.

Dabartinio visatos amžiaus metu didžiosios visatos besivystančios asmenybės patiria daugelį sunkumų dėl to, kad Dievas Aukščiausiasis nėra iki galo aktualizavęs savojo suverenumo, bet mes

31:10.3 (352.10) 2. The Corps of Paradise Finaliters.

31:10.4 (352.11) 3. The Corps of Trinitized Finaliters.

31:10.5 (353.1) 4. The Corps of Conjoint Trinitized Finaliters.

31:10.6 (353.2) 5. The Corps of Havona Finaliters.

31:10.7 (353.3) 6. The Corps of Transcendental Finaliters.

31:10.8 (353.4) 7. The Corps of Unrevealed Sons of Destiny.

31:10.9 (353.5) Each of these destiny corps has a presiding head, and the seven constitute the Supreme Council of Destiny on Paradise; and during the present universe age Grandfanda is the chief of this supreme body of universe assignment for the children of ultimate destiny.

31:10.10 (353.6) The gathering together of these seven finaliter corps signifies reality mobilization of potentials, personalities, minds, spirits, absonites, and experiential actualities that probably transcend even the future master universe functions of the Supreme Being. These seven finaliter corps probably signify the present activity of the Ultimate Trinity engaged in mustering the forces of the finite and the absonite in preparation for inconceivable developments in the universes of outer space. Nothing like this mobilization has taken place since the near times of eternity when the Paradise Trinity similarly mobilized the then existing personalities of Paradise and Havona and commissioned them as administrators and rulers of the projected seven superuniverses of time and space. The seven finaliter corps represent the divinity response of the grand universe to the future needs of the undeveloped potentials in the outer universes of future-eternal activities.

31:10.11 (353.7) We venture the forecast of future and greater outer universes of inhabited worlds, new spheres peopled with new orders of exquisite and unique beings, a material universe sublime in its ultimacy, a vast creation lacking in only one important detail — the presence of actual *finite experience* in the universal life of ascendant existence. Such a universe will come into being under a tremendous experiential handicap: the deprivation of participation in the evolution of the Almighty Supreme. These outer universes will all enjoy the matchless ministry and supernal overcontrol of the Supreme Being, but the very fact of his active presence precludes their participation in the actualization of the Supreme Deity.

31:10.12 (353.8) During the present universe age the evolving personalities of the grand universe suffer many difficulties due to the incomplete actualization of the sovereignty of God the

visi dalyvaujame jo evoliucijos šitime unikaliame patyrimo. Mes vystomės jame, o jis vystosi mumyse. Kada nors amžinojoje ateityje Aukščiausiosios Dievybės evoliucija taps užbaigtu visatos istorijos faktu, ir galimybė dalyvauti šitime nuostabiame patyrimo nuo kosminio veiksmo arenos bus dingusi.

Bet tie iš mūsų, kurie įgavo šitą unikalų patyrimą per visatos jaunystę, brangins jį per visą ateities amžinybę. Ir daugelis iš mūsų svarsto, jog tai gali būti palaipsniui kaupiamų Užbaigtųjų Korpuso pakilusiųjų ir išstobulintų mirtingųjų rezervų, drauge su kitais šešiais panašiais kaupiamais korpusais, būtent ta misija administruoti šitas išorines visatas tam, kad joms būtų kompensuoti jų patirtiniai trūkumai dėl to, kad jos nedalyvavo Aukščiausiosios Būtybės laikodvės evoliucijoje.

Šitoks stygius yra neišvengiamas visuose visatos egzistencijos lygiuose. Dabartinio visatos amžiaus metu iš aukščiausiųjų dvasinės egzistencijos lygių mes nusileidžiame žemyn, kad administruotume evoliucines visatas ir tarnautume kylantiems mirtingiesiems, šitokiu būdu stengdamiesi jiems atlyginti tai, ko jiems stinga iš aukštesnio dvasinio patyrimo realybių.

Bet nors mes iš tiesų nieko nežinome apie Pagrindinės Visatos Architektų planus šitų išorinių kūrinų atžvilgiu, ir vis tik, dėl trijų dalykų mes esame tikri:

1. Iš tikrųjų palaipsniui išorinės erdvės sferose yra organizuojama milžiniška ir nauja visatų sistema. Fizinių kūrinų naujos kategorijos, skriejančių visatų gausybių milžiniški ir gigantiški apskritimai išorėje daug toliau už apgyvendintų ir organizuotų kūrinų dabartines ribas, yra realiai matomi per jūsų teleskopus. Šiuo metu, šitie išoriniai kūriniai yra visiškai fiziniai; jie yra akivaizdžiai neapgyvendinti ir atrodo, kad jų neadministruoja tvariniai.

2. Per amžių amžius tęsiasi nepaaiškinta ir visiškai paslaptinga laiko ir erdvės išstobulintų ir pakilusiųjų būtybių Rojaus mobilizacija, kartu su kitais šešiais užbaigtųjų korpusais.

3. Tuo pačiu metu su šitomis transakcijomis Dievybės Aukščiausiasis Asmuo įgauna galią kaip superkūrinių visagalio aukščiausiasio valdovo.

Kada mes žvelgiame į šitą trivienį vystymąsi, apimančį tvarinius, visatas, ir Dievybę, ar galima mus kritikuoti, kad nekantriai laukiame, jog kažkas nauja ir neapreikšta artėja prie kulminacijos pagrindinėje visatoje? Argi tai nenatūralu, jog šitą amžių trunkantį mobilizavimą ir fizinių visatų

Supreme, but we are all sharing the unique experience of his evolution. We evolve in him and he evolves in us. Sometime in the eternal future the evolution of Supreme Deity will become a completed fact of universe history, and the opportunity to participate in this wonderful experience will have passed from the stage of cosmic action.

31:10.13 (353.9) But those of us who have acquired this unique experience during the youth of the universe will treasure it throughout all future eternity. And many of us speculate that it may be the mission of the gradually accumulating reserves of the ascendant and perfected mortals of the Corps of the Finality, in association with the other six similarly recruiting corps, to administer these outer universes in an effort to compensate their experiential deficiencies in not having participated in the time-space evolution of the Supreme Being.

31:10.14 (353.10) These deficiencies are inevitable on all levels of universe existence. During the present universe age we of the higher levels of spiritual existences now come down to administer the evolutionary universes and minister to the ascending mortals, thus endeavoring to atone for their deficiencies in the realities of the higher spiritual experience.

31:10.15 (354.1) But though we really know nothing about the plans of the Architects of the Master Universe respecting these outer creations, nevertheless, of three things we are certain:

31:10.16 (354.2) 1. There actually is a vast and new system of universes gradually organizing in the domains of outer space. New orders of physical creations, enormous and gigantic circles of swarming universes upon universes far out beyond the present bounds of the peopled and organized creations, are actually visible through your telescopes. At present, these outer creations are wholly physical; they are apparently uninhabited and seem to be devoid of creature administration.

31:10.17 (354.3) 2. For ages upon ages there continues the unexplained and wholly mysterious Paradise mobilization of the perfected and ascendant beings of time and space, in association with the six other finaliter corps.

31:10.18 (354.4) 3. Concomitantly with these transactions the Supreme Person of Deity is powerizing as the almighty sovereign of the supercreations.

31:10.19 (354.5) As we view this triune development, embracing creatures, universes, and Deity, can we be criticized for anticipating that something new and unrevealed is approaching culmination in the master universe? Is it not natural that we should associate this agelong mobilization and

organizavimą tokiu iki tol nematytu mastu ir Aukščiausiosios Būtybės asmenybės iškilimą mes turėtume susieti su šituo stulbinančiu planu dėl laiko mirtingųjų išvystymo iki dieviškojo tobulumo ir su jų vėlesniuju mobilizavimu Rojuje į Užbaigtumo Korpusą— su paskyrimu ir likimu, apgaubtu visatos paslapties? Būtent vis daugiau Uversoje manoma, kad besirenkantys Užbaigtumo Korpusai turi likimą kažkokiai ateities tarnystei išorinės erdvės visatoje, kur mes jau galime identifikuoti bent jau septyniasdešimties tūkstančių materijos sankaujų susigrupavimą, kurių kiekvienas yra didesnis už bet kurią iš dabar egzistuojančių supervisatų.

Evoliuciniai mirtingieji gimsta erdvės planetose, pereina per morontinius pasaulius, pakyla per dvasines visas, nukeliauja per Havonos sferas, suranda Dievą, pasiekia Rojų, ir yra įtraukiami į Užbaigtųjų pirminį Korpusą, kad jame lauktų visatos tarnystės kito paskyrimo. Yra kiti šeši besiburiantys užbaigtumo korpusai, bet Grandfanda, pirmasis pakilęs mirtingasis, vadovauja kaip visų kategorijų užbaigtųjų Rojaus vadovas. Ir kada mes žiūrime į šią didingą reginį, tada visi sušunkame: Koks šlovingas likimas gyvulinės kilmės laiko vaikams, erdvės materialiesiems sūnams!

[Bendrai parengta Dieviškojo Patarėjo ir Vieno be Vardo ir Skaičiaus taip veikti įgaliotų Dienų Senujų Uversoje.]

Šią trisdešimt vieną dokumentą, vaizduojantį Dievybės prigimtį, Rojaus tikrovę, centrinės ir supervisatų organizaciją ir veikimą, didžiosios visatos asmenybės, ir evoliucinių mirtingųjų aukštą likimą parengė, suformulavo, ir pateikė anglų kalba aukštoji komisija, susidedanti iš dvidešimt keturių Orvontono administratorių, veikiančių sutinkamai su mandatu, suteiktu Uversos Dienų Senujų, nurodančiu, kad mes turėtume tai atlikti Urantijoje, Nebadono visatos Norlatiadeko žvaigždyno Satanijos 606-joje planetoje, 1934 m. po Kr. gim.

organization of physical universes on such a hitherto unknown scale and the personality emergence of the Supreme Being with this stupendous scheme of upstepping the mortals of time to divine perfection and with their subsequent mobilization on Paradise in the Corps of the Finality — a designation and destiny enshrouded in universe mystery? It is increasingly the belief of all Uversa that the assembling Corps of the Finality are destined to some future service in the universes of outer space, where we already are able to identify the clustering of at least seventy thousand aggregations of matter, each of which is greater than any one of the present superuniverses.

31:10.20 (354.6) Evolutionary mortals are born on the planets of space, pass through the morontia worlds, ascend the spirit universes, traverse the Havona spheres, find God, attain Paradise, and are mustered into the primary Corps of the Finality, therein to await the next assignment of universe service. There are six other assembling finality corps, but Grandfanda, the first mortal ascender, presides as Paradise chief of all orders of finaliters. And as we view this sublime spectacle, we all exclaim: What a glorious destiny for the animal-origin children of time, the material sons of space!

31:10.21 (354.7) [Jointly sponsored by a Divine Counselor and One without Name and Number authorized so to function by the Ancients of Days on Uversa.]

31:10.22 (354.8) These thirty-one papers depicting the nature of Deity, the reality of Paradise, the organization and working of the central and superuniverses, the personalities of the grand universe, and the high destiny of evolutionary mortals, were sponsored, formulated, and put into English by a high commission consisting of twenty-four Orvonton administrators acting in accordance with a mandate issued by the Ancients of Days of Uversa directing that we should do this on Urantia, 606 of Satania, in Norlatiadek of Nebadon, in the year A.D. 1934.

URANTIJOS KNYGA

II DALIS. VIETINĖ VISATA

---

32 Dokumentas. Vietinių visatų evoliucija

⇐ 031

URANTIJOS KNYGA

033 ⇐

II DALIS. VIETINĖ VISATA

32 DOKUMENTAS. VIETINIŲ VISATŲ EVOLIUCIJA

Skyrius

ĮVADAS

1. Fizinis visatų atsiradimas
2. Visatos organizavimas
3. Evoliucinė idėja
4. Dievo ryšys su vietine visata
5. Amžinasis ir dieviškasis tikslas

ĮVADAS

VIETINĖ visata yra Mykolo kategorijos Rojaus Sūnaus Kūrėjo rankų darbas. Ją sudaro vienas šimtas žvaigždynų, kiekvienas iš jų turi vieną šimtą apgyvendintų pasaulių sistemų. Kiekvienoje sistemoje galiausiai bus apytiksliai vienas tūkstantis apgyvendintų sferų.

Šitos laiko ir erdvės visatos yra visos evoliucinės. Rojaus Mykolų kūrybinis planas visada yra įgyvendinamas tokiu keliu, kada palaipsniui evoliucionuoja ir vis didesniu laipsniu yra vystomi daugelio tvarinių, kurie gyvena įvairių kategorijų sferose, sudarančiose tokią vietinę visatą, fiziniai, intelektualūs, ir dvasiniai bruožai ir sugebėjimai.

Urantija priklauso vietinei visatai, kurios aukščiausiasis valdovas yra Nebadono Dievas-žmogus, Jėzus iš Nazareto ir Salvingtono Mykolas. Ir visiems Mykolo planams, susijusiems su šita vietine visata iki galo pritarė Rojaus Trejybė, kada jis dar nebuvo pradėjęs aukščiausio jaudinančio patyrimo erdvėje.

Dievo Sūnūs gali pasirinkti valdas savo kaip kūrėjų veiklai, bet šituos materialius kūrinius iš pradžių suprojektavo ir suplanavo Pagrindinės

PAPER 32 THE EVOLUTION OF LOCAL UNIVERSES

SECTIONS

Introduction

1. Physical Emergence of Universes
2. Universe Organization
3. The Evolutionary Idea
4. God's Relation to a Local Universe
5. The Eternal and Divine Purpose

INTRODUCTION

32:0.1 (357.1) A LOCAL universe is the handiwork of a Creator Son of the Paradise order of Michael. It comprises one hundred constellations, each embracing one hundred systems of inhabited worlds. Each system will eventually contain approximately one thousand inhabited spheres.

32:0.2 (357.2) These universes of time and space are all evolutionary. The creative plan of the Paradise Michaels always proceeds along the path of gradual evolution and progressive development of the physical, intellectual, and spiritual natures and capacities of the manifold creatures who inhabit the varied orders of spheres comprising such a local universe.

32:0.3 (357.3) Urantia belongs to a local universe whose sovereign is the God-man of Nebadon, Jesus of Nazareth and Michael of Salvington. And all of Michael's plans for this local universe were fully approved by the Paradise Trinity before he ever embarked upon the supreme adventure of space.

32:0.4 (357.4) The Sons of God may choose the realms of their creator activities, but these material creations were originally projected and planned by

Visatos Rojaus Architektai.

the Paradise Architects of the Master Universe.

1. FIZINIS VISAŲ ATsirADIMAS

Erdvės jėgos ir pirminių energijų ikivisatiniai manipuliavimai yra Rojaus Pagrindinių Jėgos Organizatorių darbas; bet supervisatos sferose, kada atsirandanti energija ima reaguoti į vietinę arba linijinę gravitaciją, tada jie pasitraukia konkrečios supervisatos energijos reguliuotojų labui.

Šitie energijos reguliuotojai veikia vieni vietinės visatos kūrimo ikimaterialios ir postjėgos fazėse. Tokiam Sūnui Kūrėjui pradėti visatos organizavimą nėra jokios galimybės tol, kol energijos reguliuotojai nebūna užtektinai įgyvendinę erdvės energijų mobilizavimo tam, kad atsirandančiai visatai suteiktų materialų pagrindą —tikras saulės ir materialias sferas.

Visos vietinės visatos turi apytiksliai tokį patį energijos potencialą, nors jos smarkiai skiriasi fiziniiais dydžiais, ir kartas nuo karto gali skirtis matomos materijos turiniu. Vietinės visatos energetinę įkrovą ir potencialios materijos padovanojimą nulemia energijos reguliuotojų ir jų pirmtakų manipuliacijos, o taip pat Sūnaus Kūrėjo veikla ir nuo jo kūrybinio partnerio neatskiriama fizinio valdymo dovana.

Vietinės visatos energetinę įkrovą sudaro jos supervisatos jėgos padovanojimo apytiksliai viena šimtatūkstantoji dalis. Nebadono, jūsų vietinės visatos, atveju, masės materializavimas yra truputėlį mažesnis. Fiziniu požiūriu, Nebadonas turi viską iš energijos ir materijos fizinio apdovanojimo, ką būtų galima surasti Orvontono bet kuriame vietiniame kūrinyje. Vienintelį fizinį apribojimą Nebadono visatos vystomam plėtimuisi sudaro erdvės energijos kiekybinė įkrova, kurią nelaisvėje laiko gravitacinio valdymo dėka tarpusavyje susietų energijų ir asmenybių suvienytas visatos mechanizmas.

Kada energija-materija materializuojant masę yra pasiekusi tam tikrą pakopą, tada arenoje pasirodo Rojaus Sūnus Kūrėjas, lydimas Begalinės Dvasios Kuriančiosios Dukros. Tuo pat metu su Sūnaus Kūrėjo atvykimu, prasideda darbas architektūrinėje sferoje, kuri turi būti projektuojamos vietinės visatos būstinės pasaulis. Toks vietinis kūrinys vystosi ilgus amžius, saulės tampa stabilizuotos, planetos susiformuoja ir ima skrieti savo orbitomis, tuo tarpu darbas kuriant architektūrinius pasaulius, kurie turi tarnauti žvaigždynų būstinėmis ir sistemų sostinėmis, tęsiasi.

1. PHYSICAL EMERGENCE OF UNIVERSES

32:1.1 (357.5) The preuniverse manipulations of space-force and the primordial energies are the work of the Paradise Master Force Organizers; but in the superuniverse domains, when emergent energy becomes responsive to local or linear gravity, they retire in favor of the power directors of the superuniverse concerned.

32:1.2 (357.6) These power directors function alone in the prematerial and postforce phases of a local universe creation. There is no opportunity for a Creator Son to begin universe organization until the power directors have effected the mobilization of the space-energies sufficiently to provide a material foundation — literal suns and material spheres — for the emerging universe.

32:1.3 (357.7) The local universes are all approximately of the same energy potential, though they differ greatly in physical dimensions and may vary in visible-matter content from time to time. The power charge and potential-matter endowment of a local universe are determined by the manipulations of the power directors and their predecessors as well as by the Creator Son's activities and by the endowment of the inherent physical control possessed by his creative associate.

32:1.4 (358.1) The energy charge of a local universe is approximately one one-hundred-thousandth of the force endowment of its superuniverse. In the case of Nebadon, your local universe, the mass materialization is a trifle less. Physically speaking, Nebadon possesses all of the physical endowment of energy and matter that may be found in any of the Orvonton local creations. The only physical limitation upon the developmental expansion of the Nebadon universe consists in the quantitative charge of space-energy held captive by the gravity control of the associated powers and personalities of the combined universe mechanism.

32:1.5 (358.2) When energy-matter has attained a certain stage in mass materialization, a Paradise Creator Son appears upon the scene, accompanied by a Creative Daughter of the Infinite Spirit. Simultaneously with the arrival of the Creator Son, work is begun upon the architectural sphere which is to become the headquarters world of the projected local universe. For long ages such a local creation evolves, suns become stabilized, planets form and swing into their orbits, while the work of creating the architectural worlds which are to serve as constellation headquarters and system capitals continues.

2. VISATOS ORGANIZAVIMAS

Visatos organizavime iki Sūnų Kūrėjų veikia energijos reguliuotojai ir kitos būtybės, kilusios iš Trečiojo Šaltinio ir Centro. Iš erdvės energijų, šitokių būdu organizuotų anksčiau, Mykolas, jūsų Sūnus Kūrėjas, sukūrė Nebadono visatos apgyvendintas sferas, ir nuo to meto visą laiką yra rūpestingai atsidavęs jų administravimui. Iš ankstesniosios energijos šitie dieviškieji Sūnūs materializuoja matomą materiją, projektuoja gyvus tvarinius, ir bendradarbiaudami su Begalinės Dvasios buvimu visatoje, sukuria dvasinių asmenybių palydos įvairovę.

Tie energijos reguliuotojai ir energijos kontrolieriai, kurie veikia visatos organizavimo preliminariniame darbe daug laiko iki Sūnų Kūrėjų, vėliau tarnauja palaikydami su šituo Visatos Sūnumi nuostatų ryšį, amžinai bendrai valdydami tas energijas, kurias jie iš pradžių organizavo ir įjungė į grandines. Salvingtone dabar veikia tas pats vienas šimtas energetinių centrų, kurie bendradarbiavo su jūsų Sūnumi Kūrėju šitos vietinės visatos pirminiame formavime.

Pirmąjį užbaigtą fizinio kūrimo veiksmą Nebadone sudarė būstinės pasaulio, Salvingtono architektūrinės sferos, su jo palydovais organizavimas. Nuo pat energetinių centrų ir fizinių kontrolierių pirminių žingsnių momento iki gyvojo personalo atvykimo į Salvingtono užbaigtas sferas įsiterpė šiek tiek daugiau negu vienas milijardas metų jūsų dabartiniu planetos laiku. Pastačius Salvingtoną, tuoj pat buvo sukurta suprojektuotų žvaigždynų vienas šimtas būstinių pasaulių ir planetinio valdymo ir administravimo suprojektuotų vietinių sistemų dešimt tūkstančių būstinių sferų, kartu su savo architektūriniais palydovais. Tokie architektūriniai pasauliai yra suprojektuoti tam, kad juose apsigyventų tiek fizinės, tiek dvasinės asmenybės, o taip pat ir įsiterpiančios morontinės arba pereinančios būties pakopos.

Salvingtonas, Nebadono būstinė, yra išdėstytas vietinės visatos tiksliai pačiame energijos-masės centre. Bet jūsų vietinė visata nėra pavienė astronominė sistema, nors jos fiziniame centre iš tikrųjų egzistuoja didžiulė sistema.

Salvingtonas yra Nebadono Mykolo asmeninė būstinė, bet ten jį bus galima surasti nevisada. Nors jūsų vietinės visatos sklandžiam veikimui daugiau nebėra būtinas fiksuotas Sūnaus Kūrėjo buvimas sostinės sferoje, bet ne šitaip buvo fizinio organizavimo ankstyvosiomis epochomis. Sūnus Kūrėjas iš savo būstinės pasaulio negali išvykti tol, kol nebūna įgyvendinta šios sferos gravitacijos stabilizacija materializuojant užtektinai energijos

2. UNIVERSE ORGANIZATION

32:2.1 (358.3) The Creator Sons are preceded in universe organization by the power directors and other beings originating in the Third Source and Center. From the energies of space, thus previously organized, Michael, your Creator Son, established the inhabited realms of the universe of Nebadon and ever since has been painstakingly devoted to their administration. From pre-existent energy these divine Sons materialize visible matter, project living creatures, and with the co-operation of the universe presence of the Infinite Spirit, create a diverse retinue of spirit personalities.

32:2.2 (358.4) These power directors and energy controllers who long preceded the Creator Son in the preliminary physical work of universe organization later serve in magnificent liaison with this Universe Son, forever remaining in associated control of those energies which they originally organized and circuitized. On Salvington there now function the same one hundred power centers who co-operated with your Creator Son in the original formation of this local universe.

32:2.3 (358.5) The first completed act of physical creation in Nebadon consisted in the organization of the headquarters world, the architectural sphere of Salvington, with its satellites. From the time of the initial moves of the power centers and physical controllers to the arrival of the living staff on the completed spheres of Salvington, there intervened a little over one billion years of your present planetary time. The construction of Salvington was immediately followed by the creation of the one hundred headquarters worlds of the projected constellations and the ten thousand headquarters spheres of the projected local systems of planetary control and administration, together with their architectural satellites. Such architectural worlds are designed to accommodate both physical and spiritual personalities as well as the intervening morontia or transition stages of being.

32:2.4 (359.1) Salvington, the headquarters of Nebadon, is situated at the exact energy-mass center of the local universe. But your local universe is not a single astronomic system, though a large system does exist at its physical center.

32:2.5 (359.2) Salvington is the personal headquarters of Michael of Nebadon, but he will not always be found there. While the smooth functioning of your local universe no longer requires the fixed presence of the Creator Son at the capital sphere, this was not true of the earlier epochs of physical organization. A Creator Son is unable to leave his headquarters world until such a time as gravity stabilization of the realm has been

tam, kad tas įvairias grandines ir sistemas įgalintų atsverti vienai kitą abipusės materialios traukos dėka.

Netrukus, visatos fizinis planas būna užbaigtas, ir Sūnus Kūrėjas, susivienijęs su Kuriančiąja Dvasia, rengia savo planą, susijusį su gyvybės sukūrimu; po šito iš tiesų Bėgalinės Dvasios šitas atstovavimas pradeda savo veikimą visatoje kaip atskira kuriančioji asmenybė. Kada šitas pirmasis kūrybinis veiksmas yra suformuluojamas ir įvykdomas, tada ima egzistuoti Ryškioji ir Ryto Žvaigždė, dieviškumo tapatybės ir idealo šitos pirminės kūrybinės sąvokos įsameninimas. Tai yra visatos vyriausiasis vykdytojas, Sūnaus Kūrėjo asmeninis padėjėjas, toks pat, kaip ir jis visais charakterio aspektais, nors smarkiai apribotas dieviškumo savybėmis.

Ir dabar, kada yra parūpintas Sūnaus Kūrėjo artimiausias padėjėjas ir pagrindinis vykdytojas, tuoj po šito egzistencijoje ima atsirasti milžiniška ir nuostabi skirtingų tvarinių rikiuotė. Greitai pasirodys vietinės visatos sūnūs ir dukros, o tada neužilgo bus pasirūpinama tokio kūrinio valdymu, nusidriekiančiu nuo aukščiausiųjų visatos tarybų iki žvaigždynų tėvų ir vietinių sistemų—sankaupų tokių pasaulių, kurie yra numatyti tam, kad vėliau taptų įvairių mirtingųjų valios tvarinių rasių namais—aukščiausiųjų valdovų; ir kiekvienam iš šitų pasaulių vadovaus Planetos Princas.

Ir tada, kada tokia visata yra taip iki galo organizuota ir taip visiškai apgyvendinta, iš tiesų Sūnus Kūrėjas priima Tėvo pasiūlymą sukurti mirtingąjį žmogų pagal jų dieviškąjį atvaizdą.

Planetinių buveinių organizavimas Nebadone vis dar tebevyksta ir toliau, nes šitoji visata, iš tiesų, yra jauna grupė Orvontono žvaigždžių ir planetų valdose. Paskutiniojo registravimo metu Nebadone buvo 3.840.101 apgyvendinta planeta, ir Satania, jūsų pasaulio vietinė sistema, yra visiškai panaši į kitas sistemas.

Satania nėra vientisa fizinė sistema, atskiras astronominis vienetas arba organizavimas. Jos 619 apgyvendintų pasaulių yra išdėstyti daugiau negu penkiuose šimtuose skirtingų fizinių sistemų. Tikrai penkios iš jų turi daugiau negu po du apgyvendintus pasaulius, o iš jų tikrai viena turi keturias planetas, kuriose gyvena žmonės, tuo tarpu keturiasdešimt šešios turi po du apgyvendintus pasaulius.

Apgyvendintų pasaulių Satanijos sistema labai didžiuoju atstumu yra nutolusi nuo Uversos ir tos didžiulės saulų grupės, kuri veikia kaip septintosios supervisatos fizinis arba

effected through the materialization of sufficient energy to enable the various circuits and systems to counterbalance one another by mutual material attraction.

32:2.6 (359.3) Presently, the physical plan of a universe is completed, and the Creator Son, in association with the Creative Spirit, projects his plan of life creation; whereupon does this representation of the Infinite Spirit begin her universe function as a distinct creative personality. When this first creative act is formulated and executed, there springs into being the Bright and Morning Star, the personification of this initial creative concept of identity and ideal of divinity. This is the chief executive of the universe, the personal associate of the Creator Son, one like him in all aspects of character, though markedly limited in the attributes of divinity.

32:2.7 (359.4) And now that the right-hand helper and chief executive of the Creator Son has been provided, there ensues the bringing into existence of a vast and wonderful array of diverse creatures. The sons and daughters of the local universe are forthcoming, and soon thereafter the government of such a creation is provided, extending from the supreme councils of the universe to the fathers of the constellations and the sovereigns of the local systems — the aggregations of those worlds which are designed subsequently to become the homes of the varied mortal races of will creatures; and each of these worlds will be presided over by a Planetary Prince.

32:2.8 (359.5) And then, when such a universe has been so completely organized and so repletely manned, does the Creator Son enter into the Father's proposal to create mortal man in their divine image.

32:2.9 (359.6) The organization of planetary abodes is still progressing in Nebadon, for this universe is, indeed, a young cluster in the starry and planetary realms of Orvonton. At the last registry there were 3,840,101 inhabited planets in Nebadon, and Satania, the local system of your world, is fairly typical of other systems.

32:2.10 (359.7) Satania is not a uniform physical system, a single astronomic unit or organization. Its 619 inhabited worlds are located in over five hundred different physical systems. Only five have more than two inhabited worlds, and of these only one has four peopled planets, while there are forty-six having two inhabited worlds.

32:2.11 (359.8) The Satania system of inhabited worlds is far removed from Uversa and that great sun cluster which functions as the physical or astronomic center of the seventh superuniverse.

astronominis centras. Daugiau negu dviejų šimtų tūkstančių šviesmečių nuotolis yra nuo Jerusemo, Satanijos būstinės, iki Orvontono supervisatos fizinio centro, esančio toli toli tankiame Paukščių Tako skersmenyje. Satanija yra vietinės visatos periferijoje, o Nebadonas dabar yra gerokai pasisukęs į Orvontono išorinio pakraščio pusę. Nuo apgyvendintų pasaulių labiausiai išorėje esančios sistemos iki supervisatos centro yra truputėlį mažiau negu du šimtai penkiasdešimt tūkstančių šviesmečių.

Nebadono visata dabar skrieja toli į pietus ir rytus Orvontono supervisatos grandinėje. Artimiausios kaimyninės visatos yra: Avalonas, Henselonas, Sanselonas, Portalonas, Volveringas, Fanovingas, ir Alvoringas.

Bet vietinės visatos evoliucija sudaro ilgą pasakojimą. Dokumentai, aptariantys supervisatą, supažindina su šita tema, šitos dalies dokumentai, pasakojantys apie vietinius kūrinis, ją tęsia, tuo tarpu po jų einantys dokumentai, pasakojantys apie Urantijos istoriją ir likimą, šią temą užbaigia. Bet tokio vietinio kūrinio mirtingųjų likimą jūs galite deramai suvokti tikrai atidžiai nagrinėdami pasakojimus apie savojo Sūnaus Kūrėjo gyvenimą ir mokymus, kada jis kartą gyveno žmogaus gyvenimą, mirtingojo kūno pavidalu, jūsų pačių evoliuciniame pasaulyje.

3. EVOLIUCINĖ IDĖJA

Vienintelis tobulai nusistovėjęs kūrinys yra Havona, centrinė visata, kuri buvo tiesiogiai sutvėrta Visuotinio Tėvo mintimi ir Amžinojo Sūnaus žodžiu. Havona yra egzistenciali, tobula, ir iki galo užbaigta visata, apjuosianti amžinųjų Dievybių namus, visų daiktų centrą. Septynių supervisatų sukūrimas yra ribinis, evoliucinis, ir nuosekliai besivystantis.

Fizinės laiko ir erdvės sistemos savo kilme yra visos evoliucinės. Jos net fiziškai nėra stabilizuotos tol, kol įskrieja į savosios supervisatos nusistovėjusias grandines. Taip pat ir vietinė visata nėra įžengusi į šviesą ir gyvenimą tol, kol jos plėtimosi ir vystymosi galimybės nėra išnaudotos ir kol jos visų apgyvendintų pasaulių dvasinis statusas nėra amžiams nusistovėjęs ir stabilizuotas.

Išskyrus centrinę visatą, tobulumas yra augantis pasiekimas. Centriniam kūrinijame mes turime tobulo modelį, bet visos kitos sferos tą tobulumą turi pasiekti tais metodais, kurie yra nustatyti tų konkrečių pasaulių ir visatų vystymuisi. Ir Sūnų Kūrėjų atitinkamų vietinių visatų organizavimo, vystymo, mokymo, ir įtvirtinimo planams yra būdinga beveik begalinė įvairovė.

From Jerusem, the headquarters of Satania, it is over two hundred thousand light-years to the physical center of the superuniverse of Orvonton, far, far away in the dense diameter of the Milky Way. Satania is on the periphery of the local universe, and Nebadon is now well out towards the edge of Orvonton. From the outermost system of inhabited worlds to the center of the superuniverse is a trifle less than two hundred and fifty thousand light-years.

32:2.12 (360.1) The universe of Nebadon now swings far to the south and east in the superuniverse circuit of Orvonton. The nearest neighboring universes are: Avalon, Henselon, Sanselon, Portalon, Wolvering, Fanoving, and Alvoring.

32:2.13 (360.2) But the evolution of a local universe is a long narrative. Papers dealing with the superuniverse introduce this subject, those of this section, treating of the local creations, continue it, while those to follow, touching upon the history and destiny of Urantia, complete the story. But you can adequately comprehend the destiny of the mortals of such a local creation only by a perusal of the narratives of the life and teachings of your Creator Son as he once lived the life of man, in the likeness of mortal flesh, on your own evolutionary world.

3. THE EVOLUTIONARY IDEA

32:3.1 (360.3) The only creation that is perfectly settled is Havona, the central universe, which was made directly by the thought of the Universal Father and the word of the Eternal Son. Havona is an existential, perfect, and replete universe, surrounding the home of the eternal Deities, the center of all things. The creations of the seven superuniverses are finite, evolutionary, and consistently progressive.

32:3.2 (360.4) The physical systems of time and space are all evolutionary in origin. They are not even physically stabilized until they are swung into the settled circuits of their superuniverses. Neither is a local universe settled in light and life until its physical possibilities of expansion and development have been exhausted, and until the spiritual status of all its inhabited worlds has been forever settled and stabilized.

32:3.3 (360.5) Except in the central universe, perfection is a progressive attainment. In the central creation we have a pattern of perfection, but all other realms must attain that perfection by the methods established for the advancement of those particular worlds or universes. And an almost infinite variety characterizes the plans of the Creator Sons for organizing, evolving, disciplining, and settling their respective local

Išskyrus Tėvo dievybės buvimą, kiekviena vietinė visata yra, tam tikra prasme, centrinio arba modelinio kūrinio, administracinio organizavimo dublikatas. Nors Visuotinis Tėvas gyvenamojoje visatoje būna asmeniškai, bet jis negyvena tų būtybių, kurios kyla iš šitos visatos, prote, kaip jis iš tiesų tiesiogine prasme gyvena su laiko ir erdvės mirtingųjų sielomis. Atrodo, jog yra visaišmintė kompensacija derinant ir valdant toli nusidriekiančios kūrinijos dvasinius reikalus. Centrinėje visatoje Tėvas, kaip toks, yra asmeniškai, bet jo nebūna to tobulo kūrinio vaikų prote; erdvės visatose Tėvo nebūna asmeniškai, jam atstovauja jo Sūnūs Aukščiausieji Valdovai, tuo tarpu jis betarpiškai būna savo mirtingųjų vaikų prote, jam dvasiškai atstovauja Paspaltingojo Pagalbininko, kuris gyvena šitų valios tvarinių prote, ikiasmenis buvimas.

Vietinės visatos būstinėje gyvena visos tos asmenybės kūrėjos ir kūrybingos asmenybės, kurios turi savo pačių savivaldą ir administracinę autonomiją, išskyrus Visuotinio Tėvo asmenį buvimą. Vietinėje visatoje galima surasti kažką iš kiekvienos būtybės ir ką nors beveik iš kiekvienos iš protingų būtybių klasių, egzistuojančių centrinėje visatoje, išskyrus Visuotinį Tėvą. Nors Visuotinio Tėvo vietinėje visatoje asmeniškai nėra, bet jo asmeninis atstovas yra jo Sūnus Kūrėjas, kuris iš pradžių tarnauja Dievo vicegerentu, o vėliau aukščiausiuoju ir nepriklausomu valdovu, valdančiu savo paties teise.

Kuo toliau gyvybės skalėje mes einame žemyn, tuo būna sunkiau pamatyti, įtikėjimo akimis, nematomąjį Tėvą. Žemesniesiems tvariniams—o kartais net ir aukštesnėms asmenybėms—pasirodo, jog sunku visą laiką įsivaizduoti Visuotinį Tėvą jo Sūnuose Kūrėjuose. Ir šitokiu būdu, laukdami savo dvasinio išaukštinimo laiko, kada išsivystymo tobulumas juos įgalins pamatyti Dievo asmenį, jie išvargsta bežengdami pirmyn, pasiduoda dvasinėms abejonėms, paskęsta pasimetimuose, ir šitaip patys izoliuojasi nuo savo laiko ir visatos augančių dvasinių tikslų. Šituo atveju jie praranda sugebėjimą matyti Tėvą, kada mato Sūnų Kūrėją. Šiam tvariniui tvirčiausia apsauga per visą ilgą kovą, kad pasiektų Tėvą, šituo metu, kada vidinės sąlygos tokį pasiekimą daro neįmanomą, yra tai, kad jis atkakliai laikytųsi tiesos fakto, jog Tėvas yra savo Sūnuose. Tiesiogine ir perkeltine prasme, dvasine ir asmenine prasme, Tėvas ir Sūnūs yra viena. Tai yra faktas: Tas, kas matė Sūnų Kūrėją, tas matė Tėvą.

Konkrečios visatos asmenybės yra tvirtos ir patikimos, iš pradžių, tikrai sutinkamai su savo

universes.

32.3.4 (360.6) With the exception of the deity presence of the Father, every local universe is, in a certain sense, a duplication of the administrative organization of the central or pattern creation. Although the Universal Father is personally present in the residential universe, he does not indwell the minds of the beings originating in that universe as he does literally dwell with the souls of the mortals of time and space. There seems to be an all-wise compensation in the adjustment and regulation of the spiritual affairs of the far-flung creation. In the central universe the Father is personally present as such but absent in the minds of the children of that perfect creation; in the universes of space the Father is absent in person, being represented by his Sovereign Sons, while he is intimately present in the minds of his mortal children, being spiritually represented by the prepersonal presence of the Mystery Monitors that reside in the minds of these will creatures.

32.3.5 (360.7) On the headquarters of a local universe there reside all those creator and creative personalities who represent self-contained authority and administrative autonomy except the personal presence of the Universal Father. In the local universe there are to be found something of everyone and someone of almost every class of intelligent beings existing in the central universe except the Universal Father. Although the Universal Father is not personally present in a local universe, he is personally represented by its Creator Son, sometime vicegerent of God and subsequently supreme and sovereign ruler in his own right.

32.3.6 (361.1) The farther down the scale of life we go, the more difficult it becomes to locate, with the eye of faith, the invisible Father. The lower creatures — and sometimes even the higher personalities — find it difficult always to envisage the Universal Father in his Creator Sons. And so, pending the time of their spiritual exaltation, when perfection of development will enable them to see God in person, they grow weary in progression, entertain spiritual doubts, stumble into confusion, and thus isolate themselves from the progressive spiritual aims of their time and universe. In this way they lose the ability to see the Father when beholding the Creator Son. The surest safeguard for the creature throughout the long struggle to attain the Father, during this time when inherent conditions make such attainment impossible, is tenaciously to hold on to the truth-fact of the Father's presence in his Sons. Literally and figuratively, spiritually and personally, the Father and the Sons are one. It is a fact: He who has seen a Creator Son has seen the Father.

32.3.7 (361.2) The personalities of a given universe are settled and dependable, at the start, only in

giminingumo su Dievybe laipsniu. Kada tvarinio kilmė nutolsta pakankamai toli nuo pirminių ir dieviškųjų Šaltinių, nesvarbu, ar mes turime reikalo su Dievo Sūnumis ar su tarnaujančiais tvariniais, priklausančiais Begalinei Dvasiai, padidėja disharmonijos, susipainiojimo, ir kartais maišto—nuodėmės—galimybė.

Išskyrus tobulas būtybes, kilusias iš Dievybės, visi valios tvariniai supervisatose yra evoliucinės prigimtys, pradedant žemiausiu statusu ir visą laiką kylant į viršų, tikrovėje į vidų. Net ir labai dvasingos asmenybės toliau tęsia kilimą gyvybės skalėje progresiniais pervedimais iš gyvenimo į gyvenimą ir iš sferos į sferą. O turinčiųjų Paslaptinguosius Pagalbininkus atveju, iš tikrųjų nėra apribojimų dvasinio kilimo ir visatos pasiekimo įmanomoms aukštumoms.

Laiko tvarinių tobulumas, kada yra galiausiai pasiektas, yra visiškai įgytas turtas, bona fide asmenybės nuosavybė. Nors maloningumo elementai yra laisvai įterpiami, nežiūrint šito, tvarinio pasiekimai yra individualių pastangų ir realaus gyvenimo pasekmė, asmenybės reakcija į egzistuojančią aplinką.

Gyvulinės evoliucinės kilmės faktas visatos požiūriu neužtraukia gėdos žymės nė vienai asmenybei, nes tai yra išimtinis metodas, kurio dėka yra sukuriamas ribinių protingų valinių tvarinių vienas iš dviejų bazinių tipų. Kada tobulumo ir amžinybės aukštumos yra pasiektos, tuo daugiau garbės yra tiems, kurie pradėjo dugne ir su džiaugsmu užlipo gyvenimo kopėčiomis, ratas po rato, ir kurie, kada iš tiesų pasieks šlovės aukštumas, bus įgavę tokį asmeninį patyrimą, kuris įkūnija gyvybės kiekvienos fazės realias žinias nuo pačios apačios iki viršūnės.

Visu šituo yra parodoma Dievo išmintis. Būtų tiesiog taip lengva Visuotiniam Tėvui sutverti visus mirtinguosius tobulomis būtybėmis, perteikti tobulumą savo dieviškuoju žodžiu. Bet tai atimtų iš jų šį nuostabų jaudinantį patyrimą ir mokymosi patyrimą su ilgu ir palaipsniu kopimu į vidų, į tokį patyrimą, kurį turi turėti tik tie, kuriems šitaip pasisekė, kad pradėtų nuo gyvosios egzistencijos pačios apačios.

Havoną apjuosiančios visatos yra aprūpintos pakankamu kiekiu tobulų tvarinių tikrai tam, kad patenkintų modelinių vadovų mokytojų poreikį tiems, kurie kyla evoliuciniais gyvenimo laiptais. Patirtinė evoliucinio asmenybės tipo prigimtis yra Rojaus-Havonos tvarinių visą laiką esančios tobulos prigimtys natūralus kosminis papildinys. Tikrovėje, tiek tobuli, tiek išstobulinti tvariniai yra neužbaigti, kas susiję su ribine visuma. Bet Rojaus-Havonos sistemos egzistencialiai tobulų tvarinių papildančiame susivienijime su patirtiškai išstobulintais ribiniais, kylančiais iš evoliucinių visatų, abu tipai išsilaisvina iš jiems būdingų

accordance with their degree of kinship to Deity. When creature origin departs sufficiently far from the original and divine Sources, whether we are dealing with the Sons of God or the creatures of ministry belonging to the Infinite Spirit, there is an increase in the possibility of disharmony, confusion, and sometimes rebellion — sin.

32:3.8 (361.3) Excepting perfect beings of Deity origin, all will creatures in the superuniverses are of evolutionary nature, beginning in lowly estate and climbing ever upward, in reality inward. Even highly spiritual personalities continue to ascend the scale of life by progressive translations from life to life and from sphere to sphere. And in the case of those who entertain the Mystery Monitors, there is indeed no limit to the possible heights of their spiritual ascent and universe attainment.

32:3.9 (361.4) The perfection of the creatures of time, when finally achieved, is wholly an acquirement, a bona fide personality possession. While the elements of grace are freely admixed, nevertheless, the creature attainments are the result of individual effort and actual living, personality reaction to the existing environment.

32:3.10 (361.5) The fact of animal evolutionary origin does not attach stigma to any personality in the sight of the universe as that is the exclusive method of producing one of the two basic types of finite intelligent will creatures. When the heights of perfection and eternity are attained, all the more honor to those who began at the bottom and joyfully climbed the ladder of life, round by round, and who, when they do reach the heights of glory, will have gained a personal experience which embodies an actual knowledge of every phase of life from the bottom to the top.

32:3.11 (361.6) In all this is shown the wisdom of the Creators. It would be just as easy for the Universal Father to make all mortals perfect beings, to impart perfection by his divine word. But that would deprive them of the wonderful experience of the adventure and training associated with the long and gradual inward climb, an experience to be had only by those who are so fortunate as to begin at the very bottom of living existence.

32:3.12 (362.1) In the universes encircling Havona there are provided only a sufficient number of perfect creatures to meet the need for pattern teacher guides for those who are ascending the evolutionary scale of life. The experiential nature of the evolutionary type of personality is the natural cosmic complement of the ever-perfect natures of the Paradise-Havona creatures. In reality, both perfect and perfected creatures are incomplete as regards finite totality. But in the complemental association of the existentially perfect creatures of the Paradise-Havona system with the experientially perfected finaliters ascending from the evolutionary universes, both types find release

apribojimų ir šitokių būdų gali drauge pamėginti pasiekti didingas tvarinio statuso galutinumo aukštumas.

Šitos tvarinio transakcijos yra veiksmų ir reakcijų visatos atgarsiai Septinkartėje Dievybėje, kurioje Rojaus Trejybės amžinasis dieviškumas yra suliejamas su laiko-erdvės visatų Aukščiausiujų Kūrėjų besivystančiu dieviškumu Aukščiausiosios Būtybės galių-aktualizuojančioje Dievybėje, šios Dievybės, ir per šią Dievybę.

Dieviškai tobulas tvarinys ir evoliuciškai ištolulintas tvarinys dieviškumo potencialo laipsniu yra lygūs, bet jie skiriasi rūšimi. Tam, kad pasiektų tarnystės aukštybę, turi vienas priklausyti nuo kito. Evoliucinės supervisatos priklauso nuo tobulos Havonos, kad savo kylantiesiems piliečiams užtikrintų galutinį mokymą, bet lygiai taip ir centrinei tobulai visatai tikrai yra reikalingas tobulėjančių supervisatų egzistavimas tam, kad būtų užtikrintas jos besileidžiančiųjų gyventojų vystymasis iki galo.

Ribinės tikrovės šie du nuostabiausieji pasireiškimai, įgimto tobulumo ir išvystyto tobulumo, ar jie būtų asmenybės, ar visatos, yra suderinti, vienas nuo kito priklausantys, ir integruoti. Vienam reikia kito tam, kad būtų pasiekta funkcijos, tarnystės, ir likimo pilnatvė.

4. DIEVO RYŠYS SU VIETINE VISATA

Nepuoselėkite tokios minties, jog, kadangi Visuotinis Tėvas delegavo kitiems tokią didžiulę savo paties dalį ir savo galios dalį, tai jis yra Dievybės partnerystės tylus ir neaktyvus narys. Be asmenybės sferų ir Derintojo padovanojimo, jis yra akivaizdžiai mažiausiai aktyvus iš Rojaus Dievybių tuo, kad įgyvendindamas savo amžinąjį tikslą tiek daug leidžia atlikti savo lygiaverčiams Dievybės partneriams, savo Sūnums, ir didžiuliui skaičiui sukurtų protingų būtybių. Jis yra kuriančiojo trejeto tylusis narys tikrai tuo, kad niekada nedaro nieko, ką gali padaryti bet kuris iš jo lygiaverčių arba pavaldžių partnerių.

Dievas iki galo supranta, kiek reikia tvarinių, kad jie veiktų, ir koks turi būti jų patyrimas, ir dėl to, kiekvienoje situacijoje, ar tai būtų susiję su visatos likimu, ar su savo nuolankiausių tvarinių gerove, Dievas iš veiklos pasišalina tvarinių ir Kūrėjų asmenybių galaktikos, neatsiejamai įsiterpiančios tarp jo paties ir bet kurios konkrečios visatos situacijos ar kūrybinio įvykio, labui. Bet nepaisant šito pasitraukimo, šito begalinio koordinavimo demonstravimo, šituose įvykiuose Dievas realiai, tikrai, ir asmeniškai dalyvauja šitų nustatytų agentūrų ir asmenybių metodu ir per šitas agentūras ir asmenybes. Visais šiais kanalais ir per šituos kanalus Tėvas dirba savo visos toli

from inherent limitations and thus may conjointly attempt to reach the sublime heights of the ultimate of creature status.

32:3.13 (362.2) These creature transactions are the universe repercussions of actions and reactions within the Sevenfold Deity, wherein the eternal divinity of the Paradise Trinity is conjoined with the evolving divinity of the Supreme Creators of the time-space universes in, by, and through the power-actualizing Deity of the Supreme Being.

32:3.14 (362.3) The divinely perfect creature and the evolutionary perfected creature are equal in degree of divinity potential, but they differ in kind. Each must depend on the other to attain supremacy of service. The evolutionary superuniverses depend on perfect Havona to provide the final training for their ascending citizens, but so does the perfect central universe require the existence of the perfecting superuniverses to provide for the full development of its descending inhabitants.

32:3.15 (362.4) The two prime manifestations of finite reality, innate perfection and evolved perfection, be they personalities or universes, are co-ordinate, dependent, and integrated. Each requires the other to achieve completion of function, service, and destiny.

4. GOD'S RELATION TO A LOCAL UNIVERSE

32:4.1 (362.5) Do not entertain the idea that, since the Universal Father has delegated so much of himself and his power to others, he is a silent or inactive member of the Deity partnership. Aside from personality domains and Adjuster bestowal, he is apparently the least active of the Paradise Deities in that he allows his Deity co-ordinates, his Sons, and numerous created intelligences to perform so much in the carrying out of his eternal purpose. He is the silent member of the creative trio only in that he never does aught which any of his co-ordinate or subordinate associates can do.

32:4.2 (362.6) God has full understanding of the need of every intelligent creature for function and experience, and therefore, in every situation, be it concerned with the destiny of a universe or the welfare of the humblest of his creatures, God retires from activity in favor of the galaxy of creature and Creator personalities who inherently intervene between himself and any given universe situation or creative event. But notwithstanding this retirement, this exhibition of infinite co-ordination, there is on God's part an actual, literal, and personal participation in these events by and through these ordained agencies and personalities. The Father is working in and through all these channels for the welfare of all his far-flung

nusidriekiančios kūrinijos gerovei.

Kai dėl vietinės visatos politikos, vadovavimo, ir administravimo, tai Visuotinis Tėvas veikia savo Sūnaus Kūrėjo asmenyje. Į Dievo Sūnų tarpusavio ryšius, iš Trečiojo Šaltinio ir Centro kilusių asmenybių grupinius susivienijimus, arba į santykius tarp bet kokių kitų tvarinių, tokių, kaip žmogiškosios būtybės—kas susiję su tokiais susivienijimais, tai Visuotinis Tėvas niekada nesikiša. Visada vyrauja Sūnaus Kūrėjo įstatymas, Žvaigždyno Tėvų, Sistemų Aukščiausiųjų Valdovų, ir Planetų Princų valdymas—tai visatai nustatyta politika ir procedūros. Valdžios suskaidymo nėra; niekada nebūna dieviškosios valdžios ir tikslo susipriešinimo. Dievybės yra tobulai ir amžinai vieningos.

Sūnus Kūrėjas turi aukščiausiąją valdžią etinių susivienijimų visuose reikaluose, bet kokio tvarinių skyriaus santykiuose su bet kokia kita tvarinių klase arba su dviem ar daugiau individų bet kurioje konkrečioje grupėje; bet toks planas nereiškia, jog Visuotinis Tėvas negali savo paties metodo dėka įsikišti ir padaryti bet ką, kas dieviškajam protui suteikia malonumo, su bet kuriuo *atskiru individu* per visą kūriniją, kas susiję su to individo dabartiniu statusu arba ateities perspektyvomis ir kas turi ryšio su Tėvo amžinuoju planu ir begaliniu tikslu.

Mirtinguose valiniuose tvariniuose Tėvas iš tikrųjų yra gyvenančio viduje Derintojo, savo ikiasmenio dvasinio fragmento dėka; ir taip pat Tėvas yra tokio mirtingojo valinio tvarinio asmenybės šaltinis.

Šitie Minties Derintojai, Visuotinio Tėvo dovanos, yra palyginti izoliuoti; jie gyvena žmogiškojo proto viduje, bet neturi jokio pastebimo ryšio su vietinio kūrinio etiniais reikalais. Jie nėra betarpiškai suderinti nei su serafine tarnyste, nei su sistemų, žvaigždynų, ar vietinių visatų administravimu, nėra suderinti net ir su Sūnaus Kūrėjo, kurio valia yra jo visatos aukščiausiasis įstatymas, valdymu.

Viduje gyvenantieji Derintojai yra vienas iš Dievo atskirų, bet suvienytų ryšio metodų su savo begalinės kūrinijos tvariniais. Šitokiu būdu iš tikrųjų tas, kuris mirtingajam žmogui yra nematomas, išreiškia savo buvimą, ir jeigu jis galėtų šitaip padaryti, tai save mums parodytų dar ir kitais būdais, bet toks tolesnis atskleidimas nėra dieviškai įmanomas.

Mes galime matyti ir suprasti tą mechanizmą, kurio dėka šie Sūnūs turi išsamias ir užbaigtas žinias apie savo jurisdikcijos visatas; bet mes negalime iki galo suvokti tų metodų, kuriais Dievas yra taip iki galo ir asmeniškai susipažinęs su visatų visatos smulkmenomis, nors mes bent jau

creation.

32.4.3 (363.1) As regards the policies, conduct, and administration of a local universe, the Universal Father acts in the person of his Creator Son. In the interrelationships of the Sons of God, in the group associations of the personalities of origin in the Third Source and Center, or in the relationship between any other creatures, such as human beings — as concerns such associations the Universal Father never intervenes. The law of the Creator Son, the rule of the Constellation Fathers, the System Sovereigns, and the Planetary Princes — the ordained policies and procedures for that universe — always prevail. There is no division of authority; never is there a cross working of divine power and purpose. The Deities are in perfect and eternal unanimity.

32.4.4 (363.2) The Creator Son rules supreme in all matters of ethical associations, the relations of any division of creatures to any other class of creatures or of two or more individuals within any given group; but such a plan does not mean that the Universal Father may not in his own way intervene and do aught that pleases the divine mind with any *individual creature* throughout all creation, as pertains to that individual's present status or future prospects and as concerns the Father's eternal plan and infinite purpose.

32.4.5 (363.3) In the mortal will creatures the Father is actually present in the indwelling Adjuster, a fragment of his prepersonal spirit; and the Father is also the source of the personality of such a mortal will creature.

32.4.6 (363.4) These Thought Adjusters, the bestowals of the Universal Father, are comparatively isolated; they indwell human minds but have no discernible connection with the ethical affairs of a local creation. They are not directly coordinated with the seraphic service nor with the administration of systems, constellations, or a local universe, not even with the rule of a Creator Son, whose will is the supreme law of his universe.

32.4.7 (363.5) The indwelling Adjusters are one of God's separate but unified modes of contact with the creatures of his all but infinite creation. Thus does he who is invisible to mortal man manifest his presence, and could he do so, he would show himself to us in still other ways, but such further revelation is not divinely possible.

32.4.8 (363.6) We can see and understand the mechanism whereby the Sons enjoy intimate and complete knowledge regarding the universes of their jurisdiction; but we cannot fully comprehend the methods whereby God is so fully and personally conversant with the details of the

galime atpažinti tą kanalą, kuriuo Visuotinis Tėvas gali gauti informaciją, susijusią su savo milžiniškos kūrinijos būtybėmis ir parodančią jo buvimą šios kūrinijos būtybėms. Per asmenybės grandinę Tėvas žino—turi asmenines žinias—apie visų būtybių visas mintis ir veiksmus visos kūrinijos visų visatų visose sistemose. Nors šito metodo mes negalime iki galo suvokti, kaip Dievas bendrauja su savo vaikais, bet mus gali sustiprinti tas užtikrinimas, jog “Viešpats pažįsta savo vaikus,” ir kad apie kiekvieną iš mūsų “jis žino, kur mes esame gimę.”

Jūsų visatoje ir jūsų širdyje Visuotinis Tėvas, dvasiškai kalbant, būna per centrinės buveinės vieną iš Septynių Pagrindinių Dvasių, ir, konkrečiai kalbant, per dieviškąjį Derintoją, kuris gyvena ir dirba ir laukia mirtingojo proto gelmėse.

Dievas nėra egocentrinė asmenybė; Tėvas save dosniai išdalina savo kūrinijai ir savo tvariniams. Jis gyvena ir veikia, ne tiktai Dievybėse, bet ir savo Sūnuose, kuriems jis patiki daryti viską, ką tik jiems yra dieviškai įmanoma daryti. Visuotinis Tėvas iš tikrųjų atsisakė visų funkcijų, kurias įmanoma atlikti kitai būtybei. Ir tą lygiai tiek pat teisinga sakyti apie mirtingąjį žmogų, kiek ir apie Sūnų Kūrėją, kuris visatos būstinėje valdo Dievo vardu. Šitoku būdu mes matome Visuotinio Tėvo idealios ir begalinės meilės veikimą.

Šitame visuotiniame savo paties padovanojime mes turime gausybę įrodymų tiek dėl Tėvo dieviškosios prigimties didybės, tiek ir dėl jo kilnumo. Jeigu Dievas dalį savęs pasiliko, neatidavęs visuotinei kūrinijai, tuomet iš šitos likusios dalies jis su gausiu dosnumu dovanoja sferų mirtingiesiems Minties Derintojus, laiko Paslaptįnguosius Pagalbininkus, kurie taip kantriai gyvena mirtingųjų kandidatų į amžinąjį gyvenimą viduje.

Visuotinis Tėvas, tarsi, išliejo save, kad padarytų visą kūriniją turtingą asmenybės savybėmis ir potencialiu dvasiniu pasiekimu. Dievas atidavė save mums, kad galėtume būti panašūs į jį, o sau jis pasiliko valdžios ir šlovės tik tiek, kiek reikia, jog būtų palaikomi tie dalykai, dėl meilės kuriems jis šitoku būdu ir atsisakė visų kitų dalykų.

5. AMŽINISIS IR DIEVIŠKASIS TIKSLAS

Visatų žengimas per erdvę turi didį ir šlovingą tikslą. Jūsų visa mirtingojo kova nėra beprasmė. Mes visi esame milžiniško plano, gigantiško sumanymo dalis, ir būtent dėl šitos užduoties milžiniško masto jos didelės dalies neįmanoma

universe of universes, although we at least can recognize the avenue whereby the Universal Father can receive information regarding, and manifest his presence to, the beings of his immense creation. Through the personality circuit the Father is cognizant — has personal knowledge — of all the thoughts and acts of all the beings in all the systems of all the universes of all creation. Though we cannot fully grasp this technique of God's communion with his children, we can be strengthened in the assurance that the “Lord knows his children,” and that of each one of us “he takes note where we were born.”

32.4.9 (363.7) In your universe and in your heart the Universal Father is present, spiritually speaking, by one of the Seven Master Spirits of central abode and, specifically, by the divine Adjuster who lives and works and waits in the depths of the mortal mind.

32.4.10 (363.8) God is not a self-centered personality; the Father freely distributes himself to his creation and to his creatures. He lives and acts, not only in the Deities, but also in his Sons, whom he intrusts with the doing of everything that it is divinely possible for them to do. The Universal Father has truly divested himself of every function which it is possible for another being to perform. And this is just as true of mortal man as of the Creator Son who rules in God's stead at the headquarters of a local universe. Thus we behold the outworking of the ideal and infinite love of the Universal Father.

32.4.11 (364.1) In this universal bestowal of himself we have abundant proof of both the magnitude and the magnanimity of the Father's divine nature. If God has withheld aught of himself from the universal creation, then of that residue he is in lavish generosity bestowing the Thought Adjusters upon the mortals of the realms, the Mystery Monitors of time, who so patiently indwell the mortal candidates for life everlasting.

32.4.12 (364.2) The Universal Father has poured out himself, as it were, to make all creation rich in personality possession and potential spiritual attainment. God has given us himself that we may be like him, and he has reserved for himself of power and glory only that which is necessary for the maintenance of those things for the love of which he has thus divested himself of all things else.

5. THE ETERNAL AND DIVINE PURPOSE

32.5.1 (364.3) There is a great and glorious purpose in the march of the universes through space. All of your mortal struggling is not in vain. We are all part of an immense plan, a gigantic enterprise, and it is the vastness of the undertaking that renders it

matyti bet kuriuo konkrečiu metu arba per kieno nors gyvenimo laikotarpį. Mes visi esame amžinojo projekto, kurį Dievai prižiūri ir vykdo, dalis. Visas nuostabus ir visuotinis mechanizmas didingai skrieja erdve pagal Pirmojo Šaltinio ir Centro begalinės minties ir amžinojo tikslo ritmo muziką.

Amžinojo Dievo amžinasis tikslas yra aukštasis dvasinis idealas. Laiko įvykiai ir materialios egzistencijos kovos yra ne kas kita, kaip tik laikini pastoliai, kurie tiltu sujungia kitą pusę, dvasinės tikrovės dangiškosios egzistencijos pažadėtąją žemę. Aišku, jums mirtingiesiems, labai sunku suvokti kažkokio amžinojo tikslo idėją; jūs iš tiesų negalite suvokti minties apie amžinybę, apie kažką, kas niekada neprasideda ir niekada nepasibaigia. Viskas, kas jums yra pažįstama, turi pabaigą.

Kai dėl atskiro gyvenimo, sferos egzistavimo trukmės, ar bet kokių vieno su kitu susijusių įvykių serijos chronologijos, tai atrodytų, jog mes turime reikalo su izoliuota laiko atkarpa; viskas atrodo turi pradžią ir pabaigą. Ir taip atrodytų, jog tokių patyrimų, gyvenimų, amžių, arba epochų serija, kada būna surikiuota iš eilės, sudaro tiesų judėjimą, izoliuotą laiko įvykį, kuris akimirksniu blykstelį per amžinybės begalinį veidą. Tačiau, kada į visa tai mes žvelgiame iš užkulisių, tai daug gilesnis požiūris ir daug pilnesnis supratimas sako, jog toks paaiškinimas yra neadekvatus, nesusietas, ir visiškai netinkamas tam, kad paaiškintų ir kitaip sujungtų laiko transakcijas su amžinybės baziniais tikslais ir pagrindinėmis reakcijomis.

Man atrodo, jog, turint tikslą aiškinti mirtingojo protui, amžinybę labiau tinka suvokti kaip ciklą, o amžinąjį tikslą labiau tinka suvokti kaip begalinį apskritimą, amžinybės ciklą, kuris tam tikru būdu yra sinchronizuotas su laikiniais materialiais laiko ciklais. Kai dėl laiko sektorių, susietų su amžinybės ciklu ir sudarančių amžinybės ciklo dalį, tai esame priversti pripažinti, kad tokios laikinos epochos gimsta, gyvena, ir miršta lygiai taip, kaip gimsta, gyvena, ir miršta laikinos laiko būtybės. Didžioji dauguma žmogiškųjų būtybių miršta, kadangi, nesugebėjus pasiekti susilieimo su Derintoju dvasinio lygio, mirties metamorfozė sudaro vienintelę įmanomą procedūrą, kurios dėka jos gali išsivaduoti iš laiko pančių ir iš materialios kūrinijos ryšių, šituo yra įgalinamos žengti dvasinį žingsnį su amžinybės augančia procesija. Išlikus po laiko ir materialios egzistencijos gyvenimo išbandymų, tampa įmanoma tai, kad jūs toliau žengtumėte palaikydami ryšį su amžinybe, net ir kaip amžinybės dalis, toliau amžinai skriedami su erdvės pasauliais aplink amžinųjų amžių apskritimą.

impossible to see very much of it at any one time and during any one life. We are all a part of an eternal project which the Gods are supervising and outworking. The whole marvelous and universal mechanism moves on majestically through space to the music of the meter of the infinite thought and the eternal purpose of the First Great Source and Center.

32:5.2 (364.4) The eternal purpose of the eternal God is a high spiritual ideal. The events of time and the struggles of material existence are but the transient scaffolding which bridges over to the other side, to the promised land of spiritual reality and supernal existence. Of course, you mortals find it difficult to grasp the idea of an eternal purpose; you are virtually unable to comprehend the thought of eternity, something never beginning and never ending. Everything familiar to you has an end.

32:5.3 (364.5) As regards an individual life, the duration of a realm, or the chronology of any connected series of events, it would seem that we are dealing with an isolated stretch of time; everything seems to have a beginning and an end. And it would appear that a series of such experiences, lives, ages, or epochs, when successively arranged, constitutes a straightaway drive, an isolated event of time flashing momentarily across the infinite face of eternity. But when we look at all this from behind the scenes, a more comprehensive view and a more complete understanding suggest that such an explanation is inadequate, disconnected, and wholly unsuited properly to account for, and otherwise to correlate, the transactions of time with the underlying purposes and basic reactions of eternity.

32:5.4 (364.6) To me it seems more fitting, for purposes of explanation to the mortal mind, to conceive of eternity as a cycle and the eternal purpose as an endless circle, a cycle of eternity in some way synchronized with the transient material cycles of time. As regards the sectors of time connected with, and forming a part of, the cycle of eternity, we are forced to recognize that such temporary epochs are born, live, and die just as the temporary beings of time are born, live, and die. Most human beings die because, having failed to achieve the spirit level of Adjuster fusion, the metamorphosis of death constitutes the only possible procedure whereby they may escape the fetters of time and the bonds of material creation, thereby being enabled to strike spiritual step with the progressive procession of eternity. Having survived the trial life of time and material existence, it becomes possible for you to continue on in touch with, even as a part of, eternity, swinging on forever with the worlds of space around the circle of the eternal ages.

Laiko sektoriai yra kaip asmenybės blyksniai laikinojoje formoje; jie atsiranda kažkuriam laikui, o tada iš žmogaus akiračio pranyksta tiksliai tam, kad vėl pasirodytų kaip nauji veikėjai ir nuolatiniai faktoriai begalinio skriejimo aplink amžinąjį apskritimą aukštesniame gyvenime. Amžinybė vargu ar galima suvokti kaip tiesų judėjimą, turint omenyje mūsų tikėjimą, kad delimituota visata juda milžinišku, prailgintu ratu aplink Visuotinio Tėvo centrinę gyvenamąją vietą.

Atvirai kalbant, ribiniam laiko protui amžinybė yra nesuvokiama. Jūs tiesiog negalite jos suprasti; jūs negalite jos suvokti. Aš iki galo jos neišsivaizduoju, ir net jeigu išsivaizduočiau, tai man būtų neįmanoma savo sampratą perteikti žmogiškajam protui. Nepaisant šito, aš padariau viską, kas įmanoma, kad pavaizduočiau šį tą iš mūsų požiūrio, kad jums papasakočiau šį tą apie tai, kaip amžinuosius dalykus suprantame mes. Aš stengiuosi padėti jums kristalizuoti jūsų mintis apie šitas vertybes, kurios turi begalinę prigimtį ir amžiną svarbą.

Dievo prote yra toks planas, kuris apima jo visų milžiniškų sferų kiekvieną tvarinį, ir šitas planas yra bekraštės galimybės, beribės pažangos, ir begalinio gyvenimo amžinasis tikslas. Ir tokios neprilygstamos karjeros begaliniai lobiai yra jums, kad siektumėte jų!

Amžinybės tikslas yra priešakyje! Dieviškumo pasiekimo jaudinantis patyrimas yra prieš jus! Lenktynės dėl tobulo tęsiasi! ir kas tik šito nori, tam yra leidžiama dalyvauti, ir tikrai pergalė apvainikuos kiekvienos žmogiškosios būtybės, kuri dalyvaus įtikėjimo ir pasitikėjimo kitu lenktynėse, pastangas, o kiekvienas šio kelio žingsnis priklauso nuo viduje gyvenančio Derintojo vadovavimo ir nuo Visatos Sūnaus tos gerosios dvasios, kuri taip laisvai buvo išlieta visiems materialiams kūnams, vedimo.

[Pateikta Galingojo Žinianešio, laikinai priskirto prie Nebadono Aukščiausiosios Tarybos, ir į šitą misiją paskirto Salvingtono Gabrielio.]

32:5.5 (365.1) The sectors of time are like the flashes of personality in temporal form; they appear for a season, and then they are lost to human sight, only to reappear as new actors and continuing factors in the higher life of the endless swing around the eternal circle. Eternity can hardly be conceived as a straightaway drive, in view of our belief in a delimited universe moving over a vast, elongated circle around the central dwelling place of the Universal Father.

32:5.6 (365.2) Frankly, eternity is incomprehensible to the finite mind of time. You simply cannot grasp it; you cannot comprehend it. I do not completely visualize it, and even if I did, it would be impossible for me to convey my concept to the human mind. Nevertheless, I have done my best to portray something of our viewpoint, to tell you somewhat of our understanding of things eternal. I am endeavoring to aid you in the crystallization of your thoughts about these values which are of infinite nature and eternal import.

32:5.7 (365.3) There is in the mind of God a plan which embraces every creature of all his vast domains, and this plan is an eternal purpose of boundless opportunity, unlimited progress, and endless life. And the infinite treasures of such a matchless career are yours for the striving!

32:5.8 (365.4) The goal of eternity is ahead! The adventure of divinity attainment lies before you! The race for perfection is on! whosoever will may enter, and certain victory will crown the efforts of every human being who will run the race of faith and trust, depending every step of the way on the leading of the indwelling Adjuster and on the guidance of that good spirit of the Universe Son, which so freely has been poured out upon all flesh.

32:5.9 (365.5) [Presented by a Mighty Messenger temporarily attached to the Supreme Council of Nebadon and assigned to this mission by Gabriel of Salvington.]

33 Dokumentas. Vietinės visatos administracija

⇐ 032

URANTIJOS KNYGA

034 ⇐

II DALIS. VIETINĖ VISATA

33 DOKUMENTAS. VIETINĖS VISATOS ADMINISTRACIJA

Skyrius

ĮVADAS

1. Neadono Mykolas
2. Neadono Akščiausiasis Valdovas
3. Visatos Sūnūs ir Dvasia
4. Gabrielis — Vyriausiasis Vykdytojas
5. Trejybės Ambasadoriai
6. Bendroji Administracija
7. Neadono Teismai
8. Istatymus leidžiančioji ir vykdančioji funkcijos

ĮVADAS

NORS Visuotinis Tėvas, kuo tikriausiai valdo savo visą milžinišką kūriniją, bet vietinės visatos administravime jis veikia per Sūnaus Kūrėjo asmenį. Tėvas asmeniškai vietinės visatos administraciniuose reikaluose kitokių būdu neveikia. Šitie reikalai yra patikėti Sūnui Kūrėjui ir vietinės visatos Motinai Dvasiai ir daugybei jų vaikų. Vietinės visatos planus, politiką, ir administracinius veiksmus formuoja ir vykdo šitas Sūnus, kuris, drauge su savo partnere Dvasia, vykdomąją valdžią deleguoja Gabrieliui, o jurisdikcinę valdžią atiduoda Žvaigždynų Tėvams, Sistemų Aukščiausiems Valdovams, ir Planetų Princams.

1. NEBADONO MYKOLAS

Mūsų Sūnus Kūrėjas yra vienu ir tuo pačiu metu kilusios Visuotiniame Tėve ir Amžinajame Sūnuje begalinės tapatybės 611.121-osios

PAPER 33

ADMINISTRATION OF THE LOCAL UNIVERSE

SECTIONS

Introduction

1. Michael of Nebadon
2. The Sovereign of Nebadon
3. The Universe Son and Spirit
4. Gabriel — The Chief Executive
5. The Trinity Ambassadors
6. General Administration
7. The Courts of Nebadon
8. The Legislative and Executive Functions

INTRODUCTION

33:0.1 (366.1) WHILE the Universal Father most certainly rules over his vast creation, he functions in a local universe administration through the person of the Creator Son. The Father does not otherwise personally function in the administrative affairs of a local universe. These matters are intrusted to the Creator Son and to the local universe Mother Spirit and to their manifold children. The plans, policies, and administrative acts of the local universe are formed and executed by this Son, who, in conjunction with his Spirit associate, delegates executive power to Gabriel and jurisdictional authority to the Constellation Fathers, System Sovereigns, and Planetary Princes.

1. MICHAEL OF NEBADON

33:1.1 (366.2) Our Creator Son is the personification of the 611,121st original concept of infinite identity of simultaneous origin in the Universal Father and

originalios sąvokos įsmeninimas. Nebadono Mykolas yra “vienintelis sukurtas Sūnus,” įsmeninantis dieviškumo ir begalybės šitą 611.121-ąją visuotinę sąvoką. Jo būstinė yra trikartėje šviesos buveinėje Salvingtone. Ir šita gyvenamoji vieta yra sutvarkyta šitokių būdu, nes Mykolas yra patyręs egzistencijos intelektualių tvarinių visų trijų etapų gyvenimą: dvasinį, morontinį, ir materialų. Dėl vardo, kuris yra siejamas su jo septintuoju ir baigiamuoju savęs padovanojimu Urantijoje, apie jį kartais kalbama kaip apie Mykolą Kristų.

Mūsų Sūnus Kūrėjas nėra Amžinasis Sūnus, Visuotinio Tėvo ir Begalinės Dvasios egzistencialus Rojaus partneris. Nebadono Mykolas nėra Rojaus Trejybės narys. Nepaisant šito, mūsų Sūnus Šeimininkas savojoje sferoje turi visas tas dieviškąsias savybes ir galias, kokias pats Amžinasis Sūnus pademonstruotų, jeigu jis iš tikrųjų būtų Salvingtone ir veiktų Nebadone. Mykolas turi net papildomą galią ir valdžią, nes jis ne tiktai įsmenina Amžinąjį Sūnų, bet taip pat jis visiškai išreiškia ir realiai įkūnija Visuotinio Tėvo asmenybės buvimą šitai vietinei visatai ir šitoje vietinėje visatoje. Jis net atstovauja Tėvui-Sūnui. Šitie ryšiai padaro tokį Sūnų Kūrėją pačiu galingiausiu, visapusiškiausiu, ir įtakingiausiu iš visų dieviškųjų būtybių, kurios gali tiesiogiai administruoti evoliucines visatas ir palaikyti asmenybės ryšį su nesubrendusiais tvariniais būtybėmis.

Mūsų Sūnus Kūrėjas paskleidžia tokią pačią traukiamąją galią, dvasinę gravitaciją, iš vietinės visatos būstinės, kokią paskleistų Rojaus Amžinasis Sūnus, jeigu jis asmeniškai būtų Salvingtone, ir *dar daugiau*; šitas Visatos Sūnus taip pat yra ir Visuotinio Tėvo įsmeninimas Nebadono visatai. Sūnūs Kūrėjai yra asmenybės centrai Rojaus Tėvo-Sūnaus dvasinėms jėgoms. Sūnūs Kūrėjai yra Dievo Septinkarčio galingų laiko-erdvės savybių baigiamieji energijos-asmenybės sukoncentravimai.

Sūnus Kūrėjas yra Visuotinio Tėvo vicegerento įsmeninimas, Amžinojo Sūnaus dieviškumo lygiavertis partneris, ir Begalinės Dvasios kūrybinis bičiulis. Mūsų visatoms ir visiems jos apgyvendintiems pasauliams Sūnus Aukščiausiasis Valdovas yra, iš esmės, Dievas. Jis iš Rojaus Dievybių įsmenina viską, ką besivystantys mirtingieji gali įžvalgiai suvokti. Šitas Sūnus ir jo partnerė Dvasia yra jūsų kūrėjai tėvai. Jums, Mykolas, Sūnus Kūrėjas, yra aukščiausioji asmenybė; jums, Amžinasis Sūnus yra viršaukščiausiasis—begalinė Dievybės asmenybė.

Sūnaus Kūrėjo asmenyje mes turime valdovą ir dieviškąjį tėvą, kuris yra lygiai toks galingas, sumanus, ir geravalis, kokie būtų Visuotinis Tėvas ir Amžinasis Sūnus, jeigu jie abu būtų Salvingtone

the Eternal Son. The Michael of Nebadon is the “only-begotten Son” personalizing this 611,121st universal concept of divinity and infinity. His headquarters is in the threefold mansion of light on Salvington. And this dwelling is so ordered because Michael has experienced the living of all three phases of intelligent creature existence: spiritual, morontial, and material. Because of the name associated with his seventh and final bestowal on Urantia, he is sometimes spoken of as Christ Michael.

33:1.2 (366.3) Our Creator Son is not the Eternal Son, the existential Paradise associate of the Universal Father and the Infinite Spirit. Michael of Nebadon is not a member of the Paradise Trinity. Nevertheless our Master Son possesses in his realm all of the divine attributes and powers that the Eternal Son himself would manifest were he actually to be present on Salvington and functioning in Nebadon. Michael possesses even additional power and authority, for he not only personifies the Eternal Son but also fully represents and actually embodies the personality presence of the Universal Father to and in this local universe. He even represents the Father-Son. These relationships constitute a Creator Son the most powerful, versatile, and influential of all divine beings who are capable of direct administration of evolutionary universes and of personality contact with immature creature beings.

33:1.3 (366.4) Our Creator Son exerts the same spiritual drawing power, spirit gravity, from the headquarters of the local universe that the Eternal Son of Paradise would exert if he were personally present on Salvington, and *more*; this Universe Son is also the personification of the Universal Father to the universe of Nebadon. Creator Sons are personality centers for the spiritual forces of the Paradise Father-Son. Creator Sons are the final power-personality focalizations of the mighty time-space attributes of God the Sevenfold.

33:1.4 (367.1) The Creator Son is the vicegerent personalization of the Universal Father, the divinity co-ordinate of the Eternal Son, and the creative associate of the Infinite Spirit. To our universe and all its inhabited worlds the Sovereign Son is, to all practical intents and purposes, God. He personifies all of the Paradise Deities which evolving mortals can discerningly comprehend. This Son and his Spirit associate *are* your creator parents. To you, Michael, the Creator Son, is the supreme personality; to you, the Eternal Son is supersupreme — an infinite Deity personality.

33:1.5 (367.2) In the person of the Creator Son we have a ruler and divine parent who is just as mighty, efficient, and beneficent as would be the Universal Father and the Eternal Son if both were

ir įsitrauktų į Nebadono visatos reikalų administravimą.

2. NEBADONO AUKŠČIAUSIASIS VALDOVAS

Sūnų Kūrėjų stebėjimai atskleidžia, jog kai kurie yra panašesni į Tėvą, kiti yra panašesni į Sūnų, tuo tarpu dar kiti yra savo abiejų begalinių tėvų mišinys. Mūsų Sūnus Kūrėjas labai aiškiai išreiškia tokius bruožus ir požymius, kurie yra panašūs į Amžinąjį Sūnų.

Mykolas nusprendė organizuoti šitą visatą, ir dabar joje valdo kaip aukščiausiasis. Jo asmeninę valdžią apriboja ikegzistencinės gravitacinės grandinės, kurios koncentruojasi Rojuje, o taip pat tai, kad supervisatos vyriausybės Dienų Senieji sau pasilieka teisę įvykdyti visus galutinius nuosprendžius, susijusius su asmenybės sunaikinimu. Asmenybė yra Tėvo išimtinė dovana, bet Sūnūs Kūrėjai, pritarus Amžinajam Sūnui, iš tikrųjų inicijuoja naujus tvarinių projektus, ir, bendradarbiaudami su savo partneriais Dvasiomis, gali pamėginti energijos-materijos naujas transformacijas.

Mykolas yra Rojaus Tėvo-Sūnaus įsameninimas Nebadono vietinei visatai ir šioje visatoje; dėl to, kada Kuriančioji Motina Dvasia, Begalinės Dvasios atstovas vietinėje visatoje, savanoriškai tapo pavaldžia Mykolui Kristui, jam sugrįžus po savo paskutiniojo savęs padovanojimo Urantijoje, tai šituo Sūnus Šeiminkas įgijo jurisdikciją "visai valdžiai danguje ir žemėje."

Šitas Dieviškųjų Tarnų atsidavimas vietinių visatų Sūnams Kūrėjams paverčia šiuos Sūnus Šeiminkus Tėvo, Sūnaus, ir Dvasios ribiškai pasireiškiančio dieviškumo asmenėmis talpyklomis, tuo tarpu Mykolų patyrimai, save padovanojant tvariniu, parengia juos tam, kad pavaizduotų Aukščiausiosios Būtybės patirtinį dieviškumą. Visatose nėra viena kita būtybė nėra šitaip išnaudojusi dabartinio ribinio patyrimo potencialų, ir nėra viena kita būtybė visatose neturi tokios kvalifikacijos atskiram suverenumui.

Nors Mykolo būstinė oficialiai yra Salvingtone, Nebadono sostinėje, bet jis daug laiko praleidžia lankydamasis žvaigždynų ir sistemų būstinėse ir net atskirose planetose. Periodiškai jis keliauja į Rojų ir dažnai vyksta į Uversą, kur tariasi su Dienų Senaisiais. Kada jo nebūna Salvingtone, tada jo vietą užima Gabrielis, kuris tuomet veikia kaip Nebadono visatos regentas.

present on Salvington and engaged in the administration of the affairs of the universe of Nebadon.

2. THE SOVEREIGN OF NEBADON

33:2.1 (367.3) Observation of Creator Sons discloses that some resemble more the Father, some the Son, while others are a blend of both their infinite parents. Our Creator Son very definitely manifests traits and attributes which more resemble the Eternal Son.

33:2.2 (367.4) Michael elected to organize this local universe, and herein he now reigns supreme. His personal power is limited by the pre-existent gravity circuits centering at Paradise and by the reservation on the part of the Ancients of Days of the superuniverse government of all final executive judgments regarding the extinction of personality. Personality is the sole bestowal of the Father, but the Creator Sons, with the approval of the Eternal Son, do initiate new creature designs, and with the working co-operation of their Spirit associates they may attempt new transformations of energy-matter.

33:2.3 (367.5) Michael is the personification of the Paradise Father-Son to and in the local universe of Nebadon; therefore, when the Creative Mother Spirit, the local universe representation of the Infinite Spirit, subordinated herself to Christ Michael upon the return from his final bestowal on Urantia, the Master Son thereby acquired jurisdiction over "all power in heaven and on earth."

33:2.4 (367.6) This subordination of the Divine Ministers to the Creator Sons of the local universes constitutes these Master Sons the personal repositories of the finitely manifestable divinity of the Father, Son, and Spirit, while the creature-bestowal experiences of the Michaels qualify them to portray the experiential divinity of the Supreme Being. No other beings in the universes have thus personally exhausted the potentials of present finite experience, and no other beings in the universes possess such qualifications for solitary sovereignty.

33:2.5 (367.7) Although Michael's headquarters is officially located on Salvington, the capital of Nebadon, he spends much of his time visiting the constellation and system headquarters and even the individual planets. Periodically he journeys to Paradise and often to Uversa, where he counsels with the Ancients of Days. When he is away from Salvington, his place is assumed by Gabriel, who then functions as regent of the universe of Nebadon.

3. VISATOS SŪNŪS IR DVASIA

Nors ir persmėkia visas laiko ir erdvės visatas, bet Begalinė Dvasia iš kiekvienos vietinės visatos būstinės veikia kaip specializuotas sukoncentravimas, įgijantis visas asmenybės savybes kūrybinio bendradarbiavimo su Sūnumi Kūrėju metodo dėka. Kai dėl vietinės visatos, tai tokio Sūnaus Kūrėjo administracinė valdžia yra aukščiausioji; Begalinė Dvasia, kaip Dieviškasis Tarnas, yra linkusi iki galo padėti, nors išlieka tobulai lygiavertė.

Salvingtono Visatos Motina Dvasia, Mykolo partnerė, kontroliuojant ir administruojant Nebadoną, yra iš Aukščiausiųjų Dvasių šeštosios grupės, būdama iš tos kategorijos 611.121-oji. Ji savanoriškai pasisiūlė lydėti Mykolą jo išsilaisvinimo iš Rojaus įsipareigojimų proga ir nuo tada visą laiką veikė su juo kuriant ir valdant jo visatą.

Sūnus Šeimininkas yra savosios visatos asmeninis aukščiausiasis valdovas, bet visuose valdymo niuansuose bendras su Sūnumi valdovas yra Visatos Dvasia. Nors visą laiką Dvasia pripažįsta Sūnų aukščiausiuoju valdovu ir suverenu, bet visada Sūnus Dvasiai suteikia lygiavertę padėtį ir valdžios lygybę visuose sferos reikaluose. Visame savo meilės ir gyvybės padovanojimo darbe Sūnų Kūrėją visada ir amžinai tobulai paremia ir jam sumaniai padeda visaišmintė ir visą laiką ištikima Visatos Dvasia ir jos angeliškųjų asmenybių įvairiausia palyda. Toks Dieviškasis Tarnas tikrovėje yra dvasių ir dvasinių asmenybių motina, Sūnaus Kūrėjo visą laiką esantis ir visaišmintis patarėjas, Rojaus Begalinės Dvasios ištikimas ir tikras pasireiškimas.

Sūnus savo vietinėje visatoje veikia kaip tėvas. Dvasia, kaip tą suprastų mirtingieji tvariniai, atlieka motinos vaidmenį, visą laiką padėdama Sūnui ir visą laiką būdama tokia, be kurios visatos valdymas neapsiena. Maišto akivaizdoje tikrai šis Sūnus ir su juo susieti Sūnūs gali veikti kaip išlaisvintojai. Niekada iš tikrųjų Dvasia negali imtis maišto pažabojimo arba valdžios apgynimo užduoties, bet visada Dvasia iš tiesų paremia Sūnų, ko tik jis besiimtų stengdamasis stabilizuoti valdymą ir apginti valdžią pasauliuose, kuriuose vyrauja blogis ir viešpatauja nuodėmė. Tikrai toks Sūnus gali atstatyti jų bendro kūrinio darbą į gėrio padėtį, bet nė vienas Sūnus negali tikėtis galutinės sėkmės be nenutrūkstamo bendradarbiavimo su Dieviškąja Dvasia ir su jos dvasinių padėjėjų, Dievo dukrų, mižiniška gausybe, kuri taip ištikimai ir drąsiai kovoja dėl mirtingųjų žmonių gerovės ir savo dieviškųjų tėvų šlovės.

Sūnui Kūrėjui užbaigus savo septintąjį ir

3. THE UNIVERSE SON AND SPIRIT

33:3.1 (368.1) While pervading all the universes of time and space, the Infinite Spirit functions from the headquarters of each local universe as a specialized focalization acquiring full personality qualities by the technique of creative co-operation with the Creator Son. As concerns a local universe, the administrative authority of a Creator Son is supreme; the Infinite Spirit, as the Divine Minister, is wholly co-operative though perfectly co-ordinate.

33:3.2 (368.2) The Universe Mother Spirit of Salvington, the associate of Michael in the control and administration of Nebadon, is of the sixth group of Supreme Spirits, being the 611,121st of that order. She volunteered to accompany Michael on the occasion of his liberation from Paradise obligations and has ever since functioned with him in creating and governing his universe.

33:3.3 (368.3) The Master Creator Son is the personal sovereign of his universe, but in all the details of its management the Universe Spirit is codirector with the Son. While the Spirit ever acknowledges the Son as sovereign and ruler, the Son always accords the Spirit a co-ordinate position and equality of authority in all the affairs of the realm. In all his work of love and life bestowal the Creator Son is always and ever perfectly sustained and ably assisted by the all-wise and ever-faithful Universe Spirit and by all of her diversified retinue of angelic personalities. Such a Divine Minister is in reality the mother of spirits and spirit personalities, the ever-present and all-wise adviser of the Creator Son, a faithful and true manifestation of the Paradise Infinite Spirit.

33:3.4 (368.4) The Son functions as a father in his local universe. The Spirit, as mortal creatures would understand, enacts the role of a mother, always assisting the Son and being everlastingly indispensable to the administration of the universe. In the face of insurrection only the Son and his associated Sons can function as deliverers. Never can the Spirit undertake to contest rebellion or defend authority, but ever does the Spirit sustain the Son in all of everything he may be required to experience in his efforts to stabilize government and uphold authority on worlds tainted with evil or dominated by sin. Only a Son can retrieve the work of their joint creation, but no Son could hope for final success without the incessant co-operation of the Divine Minister and her vast assemblage of spirit helpers, the daughters of God, who so faithfully and valiantly struggle for the welfare of mortal men and the glory of their divine parents.

33:3.5 (368.5) Upon the completion of the Creator

paskutinįjį savęs padovanojimą tvariniu, Dieviškajai Dvasiai periodiškos izoliacijos netikrumai pasibaigia, ir Sūnaus pagalbininkė visatoje amžiams įsitvirtina užtikrintume ir valdyme. Būtent tada, kada, švenčių šventės metu, Sūnus Kūrėjas į sostą įžengia kaip Sūnus Šeimininkas, Visatos Dvasia, prieš susirinkusias gausybes, pirmoji viešai pareiškia ir visuotinai patvirtina, kad ji bus pavaldi Sūnui, prisiekdama ištikimybę ir paklusnumą. Šitas įvykis Nebadone atsitiko tuo metu, kada Mykolas sugrįžo į Salvingtoną po savęs padovanojimo Urantijoje. Niekada anksčiau iki šitos svarbios progos Visatos Dvasia nebuvo pripažinusi savojo pavaldumo Visatos Sūnui, ir tik tai po šito Dvasios savanoriško galios ir valdžios atsisakymo iš tikrųjų buvo galima pasakyti apie šį Sūnų, jog „į jo rankas buvo atiduota visa valdžia danguje ir žemėje.“

Po Kuriančiosios Motinos Dvasios šito pavaldumo pasižadėjimo, Nebadono Mykolas kilniai pripažino savo amžinąją priklausomybę nuo savo partnerės Dvasios, padarydamas šią Dvasią savo visatos sferų bendruoju valdovu, ir pareikalaudamas iš visų savo tvarinių prisiekti šiai Dvasiai tokią ištikimybę, kokią jie buvo prisiekę šiam Sūnui; ir buvo išleista ir išplatinta baigiamoji „Lygybės Deklaracija.“ Nors jis ir buvo šitos vietinės visatos aukščiausiasis valdovas, bet šis Sūnus pasauliams paskelbė faktą apie šios Dvasios lygybę su juo visais asmenybės apdovanojimais ir dieviškojo charakterio požymiais. Ir tai tampa transcendentiniu modeliu net ir žemųjų tvarinių iš erdvės pasaulių šeimos organizavimui ir valdymui. Tai yra, tikrai ir iš tiesų, šeimos ir žmogiškosios savanoriškos santuokos institucijos idealas.

Dabar Sūnus ir Dvasia visatai vadovauja didele dalimi taip, kaip motina ir tėvas prižiūri savo sūnų ir dukrų šeimą ir tarnauja savo šeimai. Apie Visatos Dvasią visiškai tiktų kalbėti kaip apie Sūnaus Kūrėjo kuriančiąją kompaniją, o šių sferų tvarinius laikyti jų sūnumis ir dukromis— didžiąja ir šlovingąja šeima, turinčia neapsakomų pareigų ir begalinę globą.

Sūnus inicijuoja kai kurių visatos vaikų sukūrimą, tuo tarpu Dvasia yra visiškai atsakinga už tai, kad sukurtų daugybę dvasios asmenybių kategorijų, kurios dirba ir tarnauja reguliuojamos ir vadovaujamos šitos pačios Motinos Dvasios. Sukuriant kitus visatos asmenybių tipus, tiek Sūnus, tiek Dvasia veikia kartu, ir nė viename kūrybiniame veiksmo nė vienas nepadaro nieko nepasitaręs su kitu ir negavęs kito pritarimo.

Son's seventh and final creature bestowal, the uncertainties of periodic isolation terminate for the Divine Minister, and the Son's universe helper becomes forever settled in surety and control. It is at the enthronement of the Creator Son as a Master Son, at the jubilee of jubilees, that the Universe Spirit, before the assembled hosts, first makes public and universal acknowledgment of subordination to the Son, pledging fidelity and obedience. This event occurred in Nebadon at the time of Michael's return to Salvington after the Urantian bestowal. Never before this momentous occasion did the Universe Spirit acknowledge subordination to the Universe Son, and not until after this voluntary relinquishment of power and authority by the Spirit could it be truthfully proclaimed of the Son that "all power in heaven and on earth has been committed to his hand."

33:3.6 (369.1) After this pledge of subordination by the Creative Mother Spirit, Michael of Nebadon nobly acknowledged his eternal dependence on his Spirit companion, constituting the Spirit coruler of his universe domains and requiring all their creatures to pledge themselves in loyalty to the Spirit as they had to the Son; and there issued and went forth the final "Proclamation of Equality." Though he was the sovereign of this local universe, the Son published to the worlds the fact of the Spirit's equality with him in all endowments of personality and attributes of divine character. And this becomes the transcendent pattern for the family organization and government of even the lowly creatures of the worlds of space. This is, in deed and in truth, the high ideal of the family and the human institution of voluntary marriage.

33:3.7 (369.2) The Son and the Spirit now preside over the universe much as a father and mother watch over, and minister to, their family of sons and daughters. It is not altogether out of place to refer to the Universe Spirit as the creative companion of the Creator Son and to regard the creatures of the realms as their sons and daughters — a grand and glorious family but one of untold responsibilities and endless watchcare.

33:3.8 (369.3) The Son initiates the creation of certain of the universe children, while the Spirit is solely responsible for bringing into existence the numerous orders of spirit personalities who minister and serve under the direction and guidance of this selfsame Mother Spirit. In the creation of other types of universe personalities, both the Son and the Spirit function together, and in no creative act does the one do aught without the counsel and approval of the other.

4. GABRIELIS — VYRIAUSIASIS VYKDYTOJAS

4. GABRIEL — THE CHIEF EXECUTIVE

Ryškioji ir Ryto Žvaigždė yra asmenybės tapatumo ir idealo pirmosios sąvokos, kurią suvokė Sūnus Kūrėjas ir Begalinės Dvasios vietinės visatos pasireiškimas, įsameninimas. Grįžtant į ankstyvasias vietinės visatos dienas, iki Sūnaus Kūrėjo ir Motinos Dvasios kūrybinio bendravimo ryšių sąjungos, sugrįžtant į tuos laikus prieš pradėdant kurti jų sūnų ir dukrų visapuse šeimą, šitų dviejų dieviškųjų asmenų ankstyvo ir laisvo susivienijimo pirmasis bendras veiksmas baigėsi Sūnaus ir Dvasios aukščiausiosios dvasinės asmenybės, Ryškiosios ir Ryto Žvaigždės, sukūrimu.

Kiekvienoje vietinėje visatoje yra sukuriama tikrai viena tokia išminties ir didingumo būtybė. Visuotinis Tėvas ir Amžinasis Sūnus gali sukurti, ir iš tikrųjų sukuria, neribotą skaičių Sūnų, kurie dieviškumu prilygsta jiems; bet tokie Sūnūs, sąjungoje su Begalinės Dvasios Dukromis, kiekvienoje visatoje gali sukurti tikrai vieną Ryškiają ir Ryto Žvaigždę, būtybę, kuri yra tokia pati, kaip ir jie, ir be apribojimų turi jų sąjungtą prigimtį, bet neturi jų išskirtinių teisių kurti. Salvingtono Gabrielis prigimties dieviškumu yra toks, kaip Visatos Sūnus, nors smarkiai apribotas Dievybės savybėmis.

Šitas naujosios visatos tėvų pirmagimis yra unikali asmenybė, turinti daug nuostabių bruožų, kurių šiuo metu nematyti nė viename iš jo tėvų, būtybė, kuri neturi precedento savo visapusiškumu ir neįsivaizduojamu sumanumu. Šita dangiškoji asmenybė turi Sūnaus dieviškąją valią, sąjungtą su Dvasios kūrybine vaizduote. Ryškiosios ir Ryto Žvaigždės mintys ir veiksmai visą laiką visiškai išreiškė tiek Sūnų Kūrėją, tiek Kuriančiąją Dvasią. Tokia būtybė taip pat sugeba išsamiai suprasti tiek dvasines serafines gausybes, tiek materialius evoliucinius valios tvarinius, ir su jais užmegzti nuoširdų ryšį.

Ryškioji ir Ryto Žvaigždė nėra kūrėjas, bet ji yra nuostabus administratorius, yra asmeninis Sūnaus Kūrėjo administracinis atstovas. Išskyrus kūrimą ir gyvybės padovanojimą, Sūnus ir Dvasia dėl svarbių visatos veiksmų niekada nesitaria be Gabrielio.

Salvingtono Gabrielis yra Nebadono visatos vyriausiasis vykdytojas ir visų administracinių apeliacijų, susijusių su jos valdymu, arbitras. Šitas visatos vykdytojas buvo sukurtas su visais reikalingais savo darbui sugebėjimais, bet patyrimą jis įgavo kartu su mūsų vietinio kūrinio augimu ir evoliucija.

Gabrielis yra supervisatos mandatų, susijusių su neasmeniais reikalais vietinėje visatoje, vyriausiasis vykdytojas pareigūnas. Didžioji dalis reikalų, susijusių su Dienų Senujų priimtais

33:4.1 (369.4) The Bright and Morning Star is the personalization of the first concept of identity and ideal of personality conceived by the Creator Son and the local universe manifestation of the Infinite Spirit. Going back to the early days of the local universe, before the union of the Creator Son and the Mother Spirit in the bonds of creative association, back to the times before the beginning of the creation of their versatile family of sons and daughters, the first conjoint act of this early and free association of these two divine persons results in the creation of the highest spirit personality of the Son and the Spirit, the Bright and Morning Star.

33:4.2 (369.5) Only one such being of wisdom and majesty is brought forth in each local universe. The Universal Father and the Eternal Son can, in fact do, create an unlimited number of Sons in divinity equal to themselves; but such Sons, in union with the Daughters of the Infinite Spirit, can create only one Bright and Morning Star in each universe, a being like themselves and partaking freely of their combined natures but not of their creative prerogatives. Gabriel of Salvington is like the Universe Son in divinity of nature though considerably limited in the attributes of Deity.

33:4.3 (369.6) This first-born of the parents of a new universe is a unique personality possessing many wonderful traits not visibly present in either ancestor, a being of unprecedented versatility and unimagined brilliance. This supernal personality embraces the divine will of the Son combined with the creative imagination of the Spirit. The thoughts and acts of the Bright and Morning Star will ever be fully representative of both the Creator Son and the Creative Spirit. Such a being is also capable of a broad understanding of, and sympathetic contact with, both the spiritual seraphic hosts and the material evolutionary will creatures.

33:4.4 (370.1) The Bright and Morning Star is not a creator, but he is a marvelous administrator, being the personal administrative representative of the Creator Son. Aside from creation and life impartation the Son and the Spirit never confer upon important universe procedures without Gabriel's presence.

33:4.5 (370.2) Gabriel of Salvington is the chief executive of the universe of Nebadon and the arbiter of all executive appeals respecting its administration. This universe executive was created fully endowed for his work, but he has gained experience with the growth and evolution of our local creation.

33:4.6 (370.3) Gabriel is the chief officer of execution for superuniverse mandates relating to nonpersonal affairs in the local universe. Most matters pertaining to mass judgment and

masiniais nuosprendžiais ir su prisikėlimais, sąsajoje su naująja dieviškąja tvarka, taip pat yra atiduota Gabrieliui ir jo personalui, kad juos įgyvendintų. Šitokių būdu Gabrielis yra tiek super-, tiek vietinės visatos valdovų sujungtas vyriausiasis vykdytojas. Savo žinioje jis turi sumanų korpusą administracinių padėjėjų, sukurtų savo ypatingam darbui, evoliuciniams mirtingiesiems neapreišiamų. Papildomai prie šitų padėjėjų, Gabrielis gali panaudoti bet kurią dangiškųjų būtybių kategoriją arba visas dangiškųjų būtybių kategorijas, veikiančias Nebadone, o taip pat jis yra «dangaus armijų»—angeliškųjų gausybių—vyriausiasis vadas.

Gabrielis ir jo personalas nėra mokytojai; jie yra administratoriai. Niekada nebuvo žinoma, kad jie būtų pasitraukę iš savo nuolatinio darbo, išskyrus tuomet, kada Mykolas būdavo įsikūnijęs save padovanodamas tvariniams. Tokių savęs padovanojimų metu Gabrielis visada būdavo susietas su šio įsikūnijusio Sūnaus valia, o bendradarbiaudamas su Dienų Sąjunga, jis tapo tikruoju visatos reikalų tvarkytoju paskutiniųjų savęs padovanojimų metu. Gabrielis buvo artimai tapatinamas su Urantijos istorija ir vystymusi visą laiką po Mykolo savęs padovanojimo mirtingojo pavidalu.

Be susitikimų su Gabrieliu įsikūnijimų pasauliuose ir be susitikimų tuo metu, kada vyksta bendras ir specialus prisikėlimas pagal sąrašą, mirtingieji retai kada susitiks su juo, kada jie kils per vietinę visatą tol, kol jie nebus įtraukti į vietinio kūrinio administracinę darbą. Būdami administratoriais, nesvarbu kokios kategorijos ar laipsnio, jūs būsite pavaldūs Gabrieliui.

5. TREJYBĖS AMBASADORIAI

Iš Trejybės kilusiųjų asmenybių administravimas baigiasi supervisatų valdymu. Vietinės visatos apibūdina dviguba priežiūra, tėvotinės sąvokos pradžia. Visatos tėvas yra Sūnus Kūrėjas; visatos motina yra Dieviškasis Tarnas, vietinės visatos Kuriančioji Dvasia. Tačiau kiekvieną visatą palaimina tam tikrų asmenybių iš centrinės visatos ir Rojaus buvimas. Šitos Rojaus grupės priešakyje Nebadone yra Rojaus Trejybės ambasadorius—Salvingtono Emanuelis—Dienų Sąjunga, paskirta į Nebadono vietinę visatą. Tam tikra prasme šitas aukštas Trejybės Sūnus taip pat yra Visuotinio Tėvo asmeninis atstovas Sūnaus Kūrėjo teisme; dėl to jo yra toks vardas, Emanuelis.

Salvingtono Emanuelis, Trejybės Aukščiausųjų Asmenybių šeštosios kategorijos numeris 611.121-asis, yra tokio didingo orumo ir

dispensational resurrections, adjudicated by the Ancients of Days, are also delegated to Gabriel and his staff for execution. Gabriel is thus the combined chief executive of both the super- and the local universe rulers. He has at his command an able corps of administrative assistants, created for their special work, who are unrevealed to evolutionary mortals. In addition to these assistants, Gabriel may employ any and all of the orders of celestial beings functioning in Nebadon, and he is also the commander in chief of “the armies of heaven” — the celestial hosts.

33:4.7 (370.4) Gabriel and his staff are not teachers; they are administrators. They were never known to depart from their regular work except when Michael was incarnated on a creature bestowal. During such bestowals Gabriel was ever attendant on the will of the incarnated Son, and with the collaboration of the Union of Days, he became the actual director of universe affairs during the later bestowals. Gabriel has been closely identified with the history and development of Urantia ever since the mortal bestowal of Michael.

33:4.8 (370.5) Aside from meeting Gabriel on the bestowal worlds and at the times of general- and special-resurrection roll calls, mortals will seldom encounter him as they ascend through the local universe until they are inducted into the administrative work of the local creation. As administrators, of whatever order or degree, you will come under the direction of Gabriel.

5. THE TRINITY AMBASSADORS

33:5.1 (370.6) The administration of Trinity-origin personalities ends with the government of the superuniverses. The local universes are characterized by dual supervision, the beginning of the father-mother concept. The universe father is the Creator Son; the universe mother is the Divine Minister, the local universe Creative Spirit. Every local universe is, however, blessed with the presence of certain personalities from the central universe and Paradise. At the head of this Paradise group in Nebadon is the ambassador of the Paradise Trinity — Immanuel of Salvington — the Union of Days assigned to the local universe of Nebadon. In a certain sense this high Trinity Son is also the personal representative of the Universal Father to the court of the Creator Son; hence his name, Immanuel.

33:5.2 (370.7) Immanuel of Salvington, number 611,121 of the sixth order of Supreme Trinity Personalities, is a being of sublime dignity and of

tokio nuostabaus nuolankumo būtybė, kad ji atsisako garbinimo ir dievinimo iš visų gyvų tvarinių. Jis turi tą išskirtinumą, jog visame Nebadone yra vienintelė asmenybė, kuri niekada nepripažino pavaldumo savo broliui Mykolui. Jis veikia kaip Sūnaus Aukščiausiojo Valdovo patarėjas, bet patarimą duoda tikai tada, kada būna paprašytas. Sūnui Kūrėjui išvykus, jis gali vadovauti bet kuriai visatos aukštajai tarybai, bet visatos vykdomuosiuose reikaluose dalyvauja tikai tada, kada būna šito prašomas

Šitas Rojaus ambasadorius Nebadone nėra pavaldus vietinės visatos vyriausybės jurisdikcijai. Taip pat ir jis nesinaudoja valdžios jurisdikcija besivystančios vietinės visatos vykdomuosiuose reikaluose, išskyrus savo brolių, Dienų Ištikimųjų, tarnaujančių žvaigždynų būstinėse ryšininkais, priežiūros sferą.

Dienų Ištikimieji, kaip ir Dienų Sąjunga, žvaigždynų valdovams patarimo niekada neperša ir pagalbos nesiūlo, nebent šito būna paprašyti. Šitie Rojaus ambasadoriai žvaigždynuose išreiškia Trejybės Stacionarių Sūnų, atliekančių patarėjų vaidmenį vietinėse visatose, galutinį asmenį buvimą. Žvaigždynai yra artimiausios susiję su supervisatos administracija negu su vietinėmis sistemomis, kurias išimtinai administruoja asmenybės, kilusios vietinėje visatoje.

6. BENDROJI ADMINISTRACIJA

Gabrielis yra vyriausiasis vykdytojas ir tikrasis Nebadono administratorius. Mykolo išvykimas iš Salvingtono jokių būdu nesutrikdo tvarkingo visatos reikalų tvarkymo. Mykolo išvykimo metu, kaip ir neseniai jam išvykus su misija į Rojų į susitikimą su Orvontono Sūnumis Šeiminkais, šios visatos regentu būna Gabrielis. Tokiais momentais Gabrielis dėl visų pagrindinių problemų visada stengiasi gauti patarimą iš Salvingtono Emanuelio.

Tėvas Melkizedekas yra pirmasis Gabrielio padėjėjas. Kada Ryškiosios ir Ryto Žvaigždės nebūna Salvingtone, tada jos pareigas prisiima šitas pirmasis Sūnus Melkizedekas.

Visatos įvairios žemesnio lygio administracijos turi joms paskirtas tam tikras specialias pareigų sferas. Nors, apskritai, sistemos vyriausybė rūpinasi savo planetų gerove, bet ji ypatingai rūpinasi gyvųjų būtybių fiziniu statusu, biologinėmis problemomis. Savo ruožtu, žvaigždynų valdovai ypatingą dėmesį kreipia į visuomenines ir valdymo sąlygas, vyraujančias skirtingose planetose ir sistemose. Žvaigždyno valdymas daugiausia yra įgyvendinamas suvienijimo ir stabilizavimo dėka. Dar aukščiau,

such superb condescension that he refuses the worship and adoration of all living creatures. He bears the distinction of being the only personality in all Nebadon who has never acknowledged subordination to his brother Michael. He functions as adviser to the Sovereign Son but gives counsel only on request. In the absence of the Creator Son he might preside over any high universe council but would not otherwise participate in the executive affairs of the universe except as requested.

33:5.3 (371.1) This ambassador of Paradise to Nebadon is not subject to the jurisdiction of the local universe government. Neither does he exercise authoritative jurisdiction in the executive affairs of an evolving local universe except in the supervision of his liaison brethren, the Faithfuls of Days, serving on the headquarters of the constellations.

33:5.4 (371.2) The Faithfuls of Days, like the Union of Days, never proffer advice or offer assistance to the constellation rulers unless it is asked for. These Paradise ambassadors to the constellations represent the final personal presence of the Stationary Sons of the Trinity functioning in advisory roles in the local universes. Constellations are more closely related to the superuniverse administration than local systems, which are administered exclusively by personalities native to the local universe.

6. GENERAL ADMINISTRATION

33:6.1 (371.3) Gabriel is the chief executive and actual administrator of Nebadon. Michael's absence from Salvington in no way interferes with the orderly conduct of universe affairs. During the absence of Michael, as recently on the mission of reunion of Orvonton Master Sons on Paradise, Gabriel is the regent of the universe. At such times Gabriel always seeks the counsel of Immanuel of Salvington regarding all major problems.

33:6.2 (371.4) The Father Melchizedek is Gabriel's first assistant. When the Bright and Morning Star is absent from Salvington, his responsibilities are assumed by this original Melchizedek Son.

33:6.3 (371.5) The various subadministrations of the universe have assigned to them certain special domains of responsibility. While, in general, a system government looks after the welfare of its planets, it is more particularly concerned with the physical status of living beings, with biologic problems. In turn, the constellation rulers pay especial attention to the social and governmental conditions prevailing on the different planets and systems. A constellation government is chiefly exercised over unification and stabilization. Still

visatos valdovai yra labiau užsiėmę dvasiniu valdų statusu.

Ambasadoriai yra paskiriami juridiniu dekretu ir atstovauja visatoms kitose visatose. Konsulai yra vienų žvaigždynų atstovai kituose žvaigždynuose ir visatos būstinėje; jie yra paskiriami įstatyminiu dekretu ir veikia tikrai tarp vietinės visatos ribų. Sistemos Aukščiausiojo Valdovo vykdančiuoju dekretu yra pasiunčiami Stebėtojai, kad tai sistemai atstovautų kitose sistemose ir žvaigždyno sostinėje, ir jie, taip pat, veikia tikrai tarp vietinės visatos ribų.

Iš Salvingtono, transliuojamos programos tuo pačiu metu yra nukreipiamos į žvaigždynų būstines, sistemų būstines, ir į atskiras planetas. Visos aukštesnės dangiškųjų būtybių kategorijos sugeba pasinaudoti šita tarnyste, kad bendrautų su savo bičuliais, pasklidusiais po visą visatą. Visatos transliuojama programa pasiekia visus apgyvendintus pasaulius, nepriklausomai nuo jų dvasinio statuso.

Ryšys tarp planetų yra atimtas tikrai iš tų pasaulių, kurie yra dvasiniame karantine. Žvaigždynų programas periodiškai pasiumčia iš žvaigždyno būstinės Žvaigždynų Tėvų vyriausiasis.

Chronologiją nustato, apskaičiuoja, ir reguliuoja speciali būtybių grupė Salvingtone. Standartinė Nebadono diena prilygsta aštuoniolikai dienų ir šešioms valandoms Urantijos laiku, plius dvi su puse minutės. Nebadono metus sudaro visatos skriejimo laiko segmentas Uversos grandinės atžvilgiu, ir yra lygus visatos standartiniu laiku vienam šimtui dienų, maždaug penkeriems metams Urantijos laiku.

Nebadono laikas, transliuojamas iš Salvingtono, yra standartinis visiems žvaigždynams ir sistemoms šitoje vietinėje visatoje. Kiekvienas žvaigždynas savo reikalus tvarko pagal Nebadono laiką, bet sistemos turi savo pačių laiką, kaip ir atskiros planetos turi savo laiką.

Diena Satanijoje, kaip apskaičiuojama Jeruseme, yra truputėlį trumpesnė (1 valanda 4 minutėmis 15 sekundžių) už tris dienas Urantijos laiku. Šitie laikai yra apskritai žinomi kaip Salvingtono arba visatos laikas, ir Satanijos arba sistemos laikas. Standartinis laikas yra visatos laikas.

7. NEBADONO TEISMAI

Sūnus Šeimininkas, Mykolas, aukščiausiu

higher up, the universe rulers are more occupied with the spiritual status of the realms.

33:6.4 (371.6) Ambassadors are appointed by judicial decree and represent universes to other universes. Consuls are representatives of constellations to one another and to the universe headquarters; they are appointed by legislative decree and function only within the confines of the local universe. Observers are commissioned by executive decree of a System Sovereign to represent that system to other systems and at the constellation capital, and they, too, function only within the confines of the local universe.

33:6.5 (371.7) From Salvington, broadcasts are simultaneously directed to the constellation headquarters, the system headquarters, and to individual planets. All higher orders of celestial beings are able to utilize this service for communication with their fellows scattered throughout the universe. The universe broadcast is extended to all inhabited worlds regardless of their spiritual status. Planetary intercommunication is denied only those worlds under spiritual quarantine.

33:6.6 (372.1) Constellation broadcasts are periodically sent out from the headquarters of the constellation by the chief of the Constellation Fathers.

33:6.7 (372.2) Chronology is reckoned, computed, and rectified by a special group of beings on Salvington. The standard day of Nebadon is equal to eighteen days and six hours of Urantia time, plus two and one-half minutes. The Nebadon year consists of a segment of the time of universe swing in relation to the Uversa circuit and is equal to one hundred days of standard universe time, about five years of Urantia time.

33:6.8 (372.3) Nebadon time, broadcast from Salvington, is the standard for all constellations and systems in this local universe. Each constellation conducts its affairs by Nebadon time, but the systems maintain their own chronology, as do the individual planets.

33:6.9 (372.4) The day in Satania, as reckoned on Jerusem, is a little less (1 hour, 4 minutes, 15 seconds) than three days of Urantia time. These times are generally known as Salvington or universe time, and Satania or system time. Standard time is universe time.

7. THE COURTS OF NEBADON

33:7.1 (372.5) The Master Son, Michael, is supremely concerned with but three things: creation,

laipsniu rūpinasi trimis dalykais: kūrimu, gyvybės palaikymu, ir tarnavimu. Jis asmeniškai nedalyvauja juridiniame visatos darbe. Kūrėjai savo tvarinių niekada neteisčia; šitai yra išimtinė funkcija tokių tvarinių, kurie turi aukštą išlavinimą ir realų tvarinio patyrimą.

Visas Nebadono juridinis mechanizmas yra pavaldus Gabrieliui. Aukštieji teismai, esantys Salvingtone, yra užimti bendromis visatos svarbos problemomis ir apeliacinėmis bylomis, patenkančiomis iš sistemų tribunolų. Tokių visatos teismų yra septyniasdešimt atšakų, o jie veikia septyniuose skyriuose po dešimt sekcijų kiekviename. Visoms svarstomoms byloms vadovauja dvigubas magistratas, kurį sudaro vienas teisėjas, turintis tobulumo antecedentus, ir vienas teisėjas, turintis kylančiojo patyrimą.

Kas susiję su jurisdikcija, tai vietinės visatos teismai yra apriboti tokiuose reikaluose:

1. Vietinės visatos administracija rūpinasi kūrimu, evoliucija, gyvybės palaikymu, ir tarnavimu. Dėl to, visatos tribunolams nėra suteikta teisė pateikti nuosprendį tokiose bylose, kuriose yra nagrinėjamas klausimas dėl amžinojo gyvenimo ir mirties. Tai nėra susiję su natūralia mirtimi, kokia yra mirštama Urantijoje, bet jeigu iškyla klausimas, jog būtų priimtas nuosprendis dėl teisės toliau egzistuoti, amžinai gyventi, tai jis turi būti perduodamas Orvontono tribunolams, ir jeigu yra priimamas individui nepalankus nuosprendis, tai visi nuosprendžiai dėl sunaikinimo yra įvykdomi supervyriausybės valdovų įsakymu, ir per jų agentūras.

2. Dėl bet kurio Vietinės Visatos Dievo Sūnaus nusizengimo arba nelojalumo, kuris sukelia pavojų jų, kaip Sūnų, statusui ir valdžiai, niekada nepriimamas nuosprendis Sūnaus tribunoluose; toks nesusipratimas nedelsiant būtų perduotas į supervisatos teismus.

3. Klausimą dėl vietinės visatos bet kurios sudedamosios dalies—tokios, kaip vietinė sistema—sugrąžinimo į visišką dvasinio statuso brolių vietiniame kūrinyje po dvasinės izoliacijos būtina suderinti supervisatos aukštojoje asamblėjoje.

Visuose kituose reikaluose Salvingtono teismai yra galutiniai ir aukščiausieji. Negalima pateikti jokios apeliacijos dėl šitų nuosprendžių ir dekretų ir nėra jokios galimybės šitų nuosprendžių ir dekretų išvengti.

Kad ir kokie neteisingi kartais galėtų atrodyti nuosprendžiai, priimami Urantijoje žmogiškųjų ginčų atžvilgiu, bet visatoje iš tiesų vyrauja teisingumas ir dieviškas nešališkumas. Jūs dabar gyvenate gerai sutvarkytoje visatoje, ir anksčiau ar vėliau jūs galite būti tikri, kad su jumis bus pasielgta teisingai, net ir gailestingai.

sustenance, and ministry. He does not personally participate in the judicial work of the universe. Creators never sit in judgment on their creatures; that is the exclusive function of creatures of high training and actual creature experience.

33.7.2 (372.6) The entire judicial mechanism of Nebadon is under the supervision of Gabriel. The high courts, located on Salvington, are occupied with problems of general universe import and with the appellate cases coming up from the system tribunals. There are seventy branches of these universe courts, and they function in seven divisions of ten sections each. In all matters of adjudication there presides a dual magistracy consisting of one judge of perfection antecedents and one magistrate of ascendant experience.

33.7.3 (372.7) As regards jurisdiction, the local universe courts are limited in the following matters:

33.7.4 (372.8) 1. The administration of the local universe is concerned with creation, evolution, maintenance, and ministry. The universe tribunals are, therefore, denied the right to pass upon those cases involving the question of eternal life and death. This has no reference to natural death as it obtains on Urantia, but if the question of the right of continued existence, life eternal, comes up for adjudication, it must be referred to the tribunals of Orvonton, and if decided adversely to the individual, all sentences of extinction are carried out upon the orders, and through the agencies, of the rulers of the supergovernment.

33.7.5 (372.9) 2. The default or defection of any of the Local Universe Sons of God which jeopardizes their status and authority as Sons is never adjudicated in the tribunals of a Son; such a misunderstanding would be immediately carried to the superuniverse courts.

33.7.6 (372.10) 3. The question of the readmission of any constituent part of a local universe — such as a local system — to the fellowship of full spiritual status in the local creation subsequent to spiritual isolation must be concurred in by the high assembly of the superuniverse.

33.7.7 (373.1) In all other matters the courts of Salvington are final and supreme. There is no appeal and no escape from their decisions and decrees.

33.7.8 (373.2) However unfairly human contentions may sometimes appear to be adjudicated on Urantia, in the universe justice and divine equity do prevail. You are living in a well-ordered universe, and sooner or later you may depend upon being dealt with justly, even mercifully.

8. ISTATYMUS LEIDŽIANČIOJI IR VYKLANČIOJI FUNKCIJOS

Salvingtone, Nebadono būstinėje, nėra tikrų įstatymus priimančiųjų organų. Visatos būstinės pasauliai didele dalimi rūpinasi teisingumo įgyvendinimu. Vietinės visatos įstatymus leidžiančiosios asamblėjos yra vieno šimto žvaigždynų būstinėse. Sistemos daugiausia rūpinasi vietinių kūrinių vykdymu ir administraciniu darbu. Sistemų Aukščiausieji Valdovai ir jų padėjėjai vykdo žvaigždynų valdovų įstatyminius mandatus ir įgyvendina visatos aukštųjų teismų juridinius dekretus.

Nors tikrasis įstatymų priėmimas visatos būstinėje ir nevyksta, bet Salvingtone iš tikrųjų veikia daug įvairių patariamųjų ir tiriamųjų asamblėjų, sudarytų įvairiai ir tvarkomų pagal savo paskirtį ir tikslą. Kai kurios yra nuolatinės; kitos yra paleidžiamos po to, kada savo tikslą įgyvendina.

Vietinės visatos aukščiausiojoje taryboje yra po tris narius iš kiekvienos sistemos ir po septynis atstovus iš kiekvieno žvaigždyno. Izoliuotos sistemos šitoje asamblėjoje atstovavimo neturi, bet joms yra leidžiama pasiųsti stebėtojus, kurie dalyvauja visose tarybos diskusijose ir jas analizuoja.

Tas vienas šimtas aukščiausiojo patvirtinimo tarybų taip pat yra Salvingtone. Šių tarybų prezidentai sudaro Gabrielio tiesioginį veikiančią kabinetą.

Aukštųjų visatos patariamųjų tarybų visi įrodymai yra perduodami į Salvingtono teisminius organus arba į įstatymus priimančias žvaigždynų asamblėjas. Šitos aukštosios tarybos neturi valdžios ir galios, kad savo rekomendacijas įgyvendintų. Jeigu jų patarimas yra grindžiamas visatos fundamentaliais įstatymais, tuomet iš tiesų Nebadono teismai priima nurodymus dėl tokio patarimo įgyvendinimo; bet jeigu jų rekomendacijos yra susijusios su vietinėmis arba nepaprastomis sąlygomis, tada jos turi patekti žemyn į žvaigždyno įstatymus priimančias asamblėjas, kad būtų apsvarstytos, o tada, sistemų valdžiai, kad būtų įvykdytos. Šitos aukščiausiosios tarybos yra, tikrovėje, visatos viršįstatyminiai organai, bet jos veikia neturėdamos valdžios įstatymus priimti ir galios juos įgyvendinti.

Nors mes kalbame apie visatos administravimą vartodami terminus "teismai" ir "asamblėjos," bet reikėtų suprasti, jog šitos dvasinės transakcijos labai skiriasi nuo primityvesnės ir materialesnės Urantijos veiklos,

8. THE LEGISLATIVE AND EXECUTIVE FUNCTIONS

33:8.1 (373.3) On Salvington, the headquarters of Nebadon, there are no true legislative bodies. The universe headquarters worlds are concerned largely with adjudication. The legislative assemblies of the local universe are located on the headquarters of the one hundred constellations. The systems are chiefly concerned with the executive and administrative work of the local creations. The System Sovereigns and their associates enforce the legislative mandates of the constellation rulers and execute the judicial decrees of the high courts of the universe.

33:8.2 (373.4) While true legislation is not enacted at the universe headquarters, there do function on Salvington a variety of advisory and research assemblies, variously constituted and conducted in accordance with their scope and purpose. Some are permanent; others disband upon the accomplishment of their objective.

33:8.3 (373.5) The supreme council of the local universe is made up of three members from each system and seven representatives from each constellation. Systems in isolation do not have representation in this assembly, but they are permitted to send observers who attend and study all its deliberations.

33:8.4 (373.6) The one hundred councils of supreme sanction are also situated on Salvington. The presidents of these councils constitute the immediate working cabinet of Gabriel.

33:8.5 (373.7) All findings of the high universe advisory councils are referred either to the Salvington judicial bodies or to the legislative assemblies of the constellations. These high councils are without authority or power to enforce their recommendations. If their advice is founded on the fundamental laws of the universe, then will the Nebadon courts issue rulings of execution; but if their recommendations have to do with local or emergency conditions, they must pass down to the legislative assemblies of the constellation for deliberative enactment and then to the system authorities for execution. These high councils are, in reality, the universe superlegislatures, but they function without the authority of enactment and without the power of execution.

33:8.6 (373.8) While we speak of universe administration in terms of "courts" and "assemblies," it should be understood that these spiritual transactions are very different from the more primitive and material activities of Urantia

turinčios atitinkamus pavadinimus.

[Pateikta Nebadono Archangelų Vadovo.]

which bear corresponding names.

^{33:8.7 (373.9)} [Presented by the Chief of the Archangels of Nebadon.]

34 Dokumentas. Vietinės visatos Motina Dvasia

⇐ 033

URANTIJOS KNYGA

035 ⇐

II DALIS. VIETINĖ VISATA

34 DOKUMENTAS. VIETINĖS VISATOS MOTINA DVASIA

Skyrius

ĮVADAS

1. Kuriančiosios Dvasios įsameninimas
2. Dieviškojo Tarno prigimtis
3. Sūnūs ir Dvasia laike ir Erdvėje
4. Vietinės visatos grandinės
5. Dvasios tarnavimas
6. Dvasia žmoguje
7. Dvasia ir materialus kūnas

PAPER 34

THE LOCAL UNIVERSE MOTHER SPIRIT

SECTIONS

Introduction

1. Personalization of the Creative Spirit
2. Nature of the Divine Minister
3. The Son and Spirit in Time and Space
4. The Local Universe Circuits
5. The Ministry of the Spirit
6. The Spirit in Man
7. The Spirit and the Flesh

ĮVADAS

KADA Sūnų Kūrėją įsamenina Visuotinis Tėvas ir Amžinasis Sūnus, tada iš tiesų Begalinė Dvasia individualizuoja savo pačios naują ir unikalų atstovavimą tam, kad šitą Sūnų Kūrėją lydėtų į erdvės valdas, kad būtų jo palydovas, iš pradžių, fiziškai organizuojant, vėliau, sukuriant naujai suprojektuotą visatą ir tarnaujant jos tvariniams.

Kuriančioji Dvasia reaguoja tiek į fizinę tikrovę, tiek į dvasinę tikrovę; lygiai taip reaguoja ir Sūnus Kūrėjas; ir šitokiu būdu jie iš tikrųjų yra lygiaverčiai ir partneriai valdant laiko ir erdvės vietinę visatą.

Šitos Dukros Dvasios yra iš Begalinės Dvasios esmės, bet jos vienu ir tuo pačiu metu negali veikti fizinio kūrimo ir dvasinio tarnavimo darbe. Fiziniam kūrimui Visatos Sūnus parūpina modelį, tuo tarpu Visatos Dvasia inicijuoja fizinės tikrovės materializavimą. Sūnus operuoja energijos modeliais, bet Dvasia šituos energetinius kūrinius transformuoja į fizines substancijas. Nors tam tikra prasme šitą Begalinės Dvasios ankstyvąjį buvimą visatoje

INTRODUCTION

34:0.1 (374.1) WHEN a Creator Son is personalized by the Universal Father and the Eternal Son, then does the Infinite Spirit individualize a new and unique representation of himself to accompany this Creator Son to the realms of space, there to be his companion, first, in physical organization and, later, in creation and ministry to the creatures of the newly projected universe.

34:0.2 (374.2) A Creative Spirit reacts to both physical and spiritual realities; so does a Creator Son; and thus are they co-ordinate and associate in the administration of a local universe of time and space.

34:0.3 (374.3) These Daughter Spirits are of the essence of the Infinite Spirit, but they cannot function in the work of physical creation and spiritual ministry simultaneously. In physical creation the Universe Son provides the pattern while the Universe Spirit initiates the materialization of physical realities. The Son operates in the power designs, but the Spirit transforms these energy creations into physical substances. Although it is somewhat difficult to

sunku pavaizduoti kaip asmenį, nepaisant šito, Sūnui Kūrėjui šis Dvasia partneris yra asmenis ir visada veikė kaip atskiras individas.

portray this early universe presence of the Infinite Spirit as a person, nevertheless, to the Creator Son the Spirit associate is personal and has always functioned as a distinct individual.

1. KURIANČIOSIOS DVASIOS ĮASMENINIMAS

Supervisatos energijų centrams užbaigus žvaigždėtų ir planetinių grupių fizinį organizavimą ir energetinių grandinių sukūrimą, po šito pradinio kūrimo darbo, kurį atliko Begalinės Dvasios agentūros, veikiančios per vietinės visatos kuriantįjį sukoncentravimą ir, vadovaujant šitam sukoncentravimui, Sūnus Mykolas paskelbia, jog toliau naujai organizuojamoje visatoje turi būti projektuojama gyvybė. Rojui pripažinus šią ketinimų deklaraciją, Rojaus Trejybėje įvyksta pritarimo reakcija, po kurios Dievybių dvasiniame švytėjime išnyksta toji Pagrindinė Dvasia, kurios supervisatoje yra organizuojamas šitas naujasis kūrinys. Tuo tarpu likusios Pagrindinės Dvasios susiburia netoli šitos centrinės Rojaus Dievybių buveinės, ir vėliau, kada Dievybės apkabintoji Pagrindinė Dvasia pasirodo prieš savo bičiulius, įvyksta tai, kas yra žinoma kaip “pirminis išsiveržimas.” Tai yra milžiniškas dvasinis blyksnis, toks reiškinys, kuris yra aiškiai matomas iki pat konkrečios supervisatos būstinės; ir vienu metu su šituo mažai suprantamu Trejybės pasireiškimu žymiai pasikeičia kuriančiojo dvasios buvimo ir Begalinės Dvasios energijos, esančios atitinkamoje vietinėje visatoje, pobūdis. Reaguojant į šituos Rojaus reiškinius nedelsiant įsiasmenina, pačioje Sūnaus Kūrėjo akivaizdoje, naujas asmenis Begalinės Dvasios atstovavimas. Tai yra Dieviškasis Tarnas. Sūnaus Kūrėjo individualizuota Kuriančioji Dvasia padėjęja tapo jo asmeniniu kuriančiuoju partneriu, vietinės visatos Motina Dvasia.

Iš Bendrai Veikiančiojo šito naujojo asmenio atsiskyrimo ir per šią atsiskyrimą išeina dvasinės energijos ir dvasinio poveikio sukurtos srovės ir nustatytos grandinės, nulemtos tam, kad persmelktų tos vietinės visatos visus pasaulius ir būtybes. Tikrovėje, šitas naujas ir asmenis buvimas yra ne kas kita, kaip anksčiau egzistavusios ir mažiau asmenės Sūnaus partnerės jo ankstyvesniame darbe fiziškai organizuojant visatą transformavimas.

Tai yra stulbinančios dramos atpasakojimas keliais žodžiais, bet jis išreiškia maždaug viską, ką būtų galima pasakyti apie šitas svarbias transakcijas. Jos yra akimirksninės, nepastebimos, ir nesuvokiamos; metodo ir

1. PERSONALIZATION OF THE CREATIVE SPIRIT

34:1.1 (374.4) After the completion of the physical organization of a starry and planetary cluster and the establishment of the energy circuits by the superuniverse power centers, subsequent to this preliminary work of creation by the agencies of the Infinite Spirit, operating through, and under the direction of, his local universe creative focalization, there goes forth the proclamation of the Michael Son that life is next to be projected in the newly organized universe. Upon the Paradise recognition of this declaration of intention, there occurs a reaction of approval in the Paradise Trinity, followed by the disappearance in the spiritual shining of the Deities of the Master Spirit in whose superuniverse this new creation is organizing. Meanwhile the other Master Spirits draw near this central lodgment of the Paradise Deities, and subsequently, when the Deity-embraced Master Spirit emerges to the recognition of his fellows, there occurs what is known as a “primary eruption.” This is a tremendous spiritual flash, a phenomenon clearly discernible as far away as the headquarters of the superuniverse concerned; and simultaneously with this little-understood Trinity manifestation there occurs a marked change in the nature of the creative spirit presence and power of the Infinite Spirit resident in the local universe concerned. In response to these Paradise phenomena there immediately personalizes, in the very presence of the Creator Son, a new personal representation of the Infinite Spirit. This is the Divine Minister. The individualized Creative Spirit helper of the Creator Son has become his personal creative associate, the local universe Mother Spirit.

34:1.2 (375.1) From and through this new personal segregation of the Conjoint Creator there proceed the established currents and the ordained circuits of spirit power and spiritual influence destined to pervade all the worlds and beings of that local universe. In reality, this new and personal presence is but a transformation of the pre-existent and less personal associate of the Son in his earlier work of physical universe organization.

34:1.3 (375.2) This is the relation of a stupendous drama in few words, but it represents about all that can be told regarding these momentous transactions. They are instantaneous, inscrutable, and incomprehensible; the secret of the technique

procedūros paslaptis glūdi Rojaus Trejybės krūtinėje. Tikrai dėl vieno dalyko mes esame tikri: Dvasios buvimas vietinėje visatoje grynai fizinio kūrimo arba organizavimo metu buvo nevisiškai atskirtas nuo Rojaus Begalinės Dvasios dvasios; tuo tarpu prižiūrinčiajai Pagrindinei Dvasiai iš naujo pasirodžius po Dievų slapto apkabinimo ir po dvasinės energijos blyksnio, Begalinės Dvasios vietinės visatos pasireiškimas staiga ir visiškai pasikeičia į asmenį panašumą tos Pagrindinės Dvasios, kuri buvo transmutuojančiame ryšyje su Begaline Dvasia. Šitoku būdu vietinės visatos Motina Dvasia įgauna tokią asmenę prigimtį, kuri yra nuspalvinta sutinkamai su astronominės jurisdikcijos supervisatos Pagrindinės Dvasios prigimtimi.

Šitas Begalinės Dvasios įsamenintas buvimas, vietinės visatos Kuriančioji Motina Dvasia, Satanijoje yra žinoma kaip Dieviškasis Tarnas. Iš esmės šitas Dievybės pasireiškimas yra dieviškasis individas, dvasinis asmuo. Ir jį šitaip pripažįsta ir tokiu laiku Sūnus Kūrėjas. Būtent per šią Trečiojo Šaltinio ir Centro lokalizavimą ir įsameninimą mūsų vietinėje visatoje šitoji Dvasia vėliau galėjo tapti taip iki galo pavaldi Sūnui Kūrėjui, kad apie šią Sūnų buvo teisingai pasakyta, "Jam buvo patikėta visa valdžia danguje ir žemėje."

2. DIEVIŠKOJO TARNO PRIGIMTIS

Patyręs žymias asmenybės metamorfozes gyvybės sukūrimo metu, Dieviškasis Tarnas veikia kaip asmuo, ir jam asmeniškai būdinga maniera bendradarbiauja su Sūnumi Kūrėju planuojant ir valdant jų vietinio kūrinio gausybę reikalių. Daugeliui visatos būtybių tipų net ir šitas Begalinės Dvasios atstovas gali neatrodyti, jog yra visiškai asmenis per tuos amžius, kurie eina iki Mykolo baigiamojo savęs padovanojimo; bet po to, kada Sūnus Kūrėjas yra pakeliamas į Sūnaus Šeimininko suverenį valdžią, tada Kuriančiosios Motinos Dvasios asmenės savybės yra tiek padidintos, kad ją asmeniškai atpažįsta visi kontaktuojantys individai.

Nuo ankstyviausiojo susivienijimo su Sūnumi Kūrėju Visatos Dvasia turi Begalinės Dvasios visas fizinės kontrolės savybes, įskaitant ir visišką antigravitacijos dovaną. Pasiekusi asmenį statusą, Visatos Dvasia vykdo, vietinėje visatoje, proto gravitacijos visišką ir užbaigtą kontrolę lygiai taip, kaip ją vykdytų ir Begalinė Dvasia, jeigu ji čia būtų asmeniškai.

Kiekvienoje vietinėje visatoje Dieviškasis Tarnas veikia sutinkamai su Begalinės Dvasios prigimtimi ir neatskiriamomis savybėmis, kaip jos

and procedure resides in the bosom of the Paradise Trinity. Of only one thing are we certain: The Spirit presence in the local universe during the time of purely physical creation or organization was incompletely differentiated from the spirit of the Paradise Infinite Spirit; whereas, after the reappearance of the supervising Master Spirit from the secret embrace of the Gods and following the flash of spiritual energy, the local universe manifestation of the Infinite Spirit suddenly and completely changes to the personal likeness of that Master Spirit who was in transmuting liaison with the Infinite Spirit. The local universe Mother Spirit thus acquires a personal nature tinged by that of the Master Spirit of the superuniverse of astronomic jurisdiction.

34:1.4 (375.3) This personalized presence of the Infinite Spirit, the Creative Mother Spirit of the local universe, is known in Satania as the Divine Minister. To all practical intents and spiritual purposes this manifestation of Deity is a divine individual, a spirit person. And she is so recognized and regarded by the Creator Son. It is through this localization and personalization of the Third Source and Center in our local universe that the Spirit could subsequently become so fully subject to the Creator Son that of this Son it was truly said, "All power in heaven and on earth has been intrusted to him."

2. NATURE OF THE DIVINE MINISTER

34:2.1 (375.4) Having undergone marked personality metamorphosis at the time of life creation, the Divine Minister thereafter functions as a person and co-operates in a very personal manner with the Creator Son in the planning and management of the extensive affairs of their local creation. To many universe types of being, even this representation of the Infinite Spirit may not appear to be wholly personal during the ages preceding the final Michael bestowal; but subsequent to the elevation of the Creator Son to the sovereign authority of a Master Son, the Creative Mother Spirit becomes so augmented in personal qualities as to be personally recognized by all contacting individuals.

34:2.2 (375.5) From the earliest association with the Creator Son the Universe Spirit possesses all the physical-control attributes of the Infinite Spirit, including the full endowment of antigravity. Upon the attainment of personal status the Universe Spirit exerts just as full and complete control of mind gravity, in the local universe, as would the Infinite Spirit if personally present.

34:2.3 (375.6) In each local universe the Divine Minister functions in accordance with the nature and inherent characteristics of the Infinite Spirit as

yra įkūnytos vienoje iš Septynių Pagrindinių Dvasių. Nors bazinis charakterio vienodumas yra visose Visatos Dvasiose, bet taip pat yra funkcijos skirtingumas, kurį nulemia jų kilmė per vieną iš Septynių Pagrindinių Dvasių. Šitas kilmės skirtingumas paaiškina ir skirtingus metodus, kada vietinių visatų Motinos Dvasios veikia skirtingose supervisatose. Bet visais esminiais dvasiniais požymiais šitos Dvasios yra tapačios, vienodai dvasinės, ir visiškai dieviškos, nepriklausomai nuo supervisatos skirtingumo.

Kuriančioji Dvasia kartu su Sūnumi Kūrėju yra atsakinga už tvarinių sukūrimą pasaulyuose ir niekada Sūnaus neapvilia iš visų jėgų stengdamasi šiuos kūrinius remti ir saugoti. Gyvybė yra kuriama ir palaikoma per Kuriančiosios Dvasios agentūrą. "Tu pasiunti savo Dvasią, ir jie būna sukuriami. Tu atnaujini žemės veidą."

Kuriant protingų tvarinių visatą, Kuriančioji Motina Dvasia iš pradžių veikia visatos tobulumo sferoje, bendradarbiauja su Sūnumi sukuriant Ryšknią ir Ryto Žvaigždę. Vėliau šios Dvasios palikuonys vis labiau artėja prie planetoje sukurtų būtybių kategorijos, net ir taip, kaip Sūnūs pagal gradaciją eina žemyn nuo Melkizedekų iki Materialiųjų Sūnų, kurie realiai kontaktuoja su sferų mirtingaisiais. Mirtingųjų tvarinių vėlesnėje evoliucijoje Sūnūs Gyvybės Nešėjai parūpina fizinį kūną, pagamintą iš sferoje egzistuojančios organizuotos medžiagos, tuo tarpu Visatos Dvasia prisideda "gyvybės pūstelėjimu."

Nors didžiosios visatos septintasis segmentas, daugeliu atžvilgių, gali būti uždelstas savo vystymesi, bet mąstantys mūsų problemų tyrinėtojai per ateinančius amžius laukia nepaprastai gerai išbalansuoto kūrinio evoliucijos. Mes numatome šitą aukštą simetrijos laipsnį Orvontone, nes šitai visatai vadovaujanti Dvasia yra Pagrindinių Dvasių danguje vadovė, būdama dvasios išmintimi, įkūnijančia visų trijų amžinųjų Dievybių bruožų ir charakterio išbalansuotą sąjungą ir tobulą suderinimą. Mes atsiliškame ir mūsų vystymasis yra uždelstas, palyginus su kitais sektoriais, bet neabejotinai mūsų laukia transcendentinis vystymasis ir neturintis precedento pasiekimas kada nors per ateities amžinuosius amžius.

3. SŪNŪS IR DVASIA LAIKE IR ERDVĖJE

Nei Amžinojo Sūnaus, nei Begalinės Dvasios neapriboja ir nesąlygoja nei laikas, nei erdvė, bet didžiąją dalį jų palikuonių apriboja ir sąlygoja ir laikas, ir erdvė.

embodied in one of the Seven Master Spirits of Paradise. While there is a basic uniformity of character in all Universe Spirits, there is also a diversity of function, determined by their origin through one of the Seven Master Spirits. This differential of origin accounts for the diverse techniques in the function of the local universe Mother Spirits in different superuniverses. But in all essential spiritual attributes these Spirits are identical, equally spiritual and wholly divine, irrespective of superuniverse differentiation.

34:2.4 (376.1) The Creative Spirit is coresponsible with the Creator Son in producing the creatures of the worlds and never fails the Son in all efforts to uphold and conserve these creations. Life is ministered and maintained through the agency of the Creative Spirit. "You send forth your Spirit, and they are created. You renew the face of the earth."

34:2.5 (376.2) In the creation of a universe of intelligent creatures the Creative Mother Spirit functions first in the sphere of universe perfection, collaborating with the Son in the production of the Bright and Morning Star. Subsequently the offspring of the Spirit increasingly approach the order of created beings on the planets, even as the Sons grade downward from the Melchizedeks to the Material Sons, who actually contact with the mortals of the realms. In the later evolution of mortal creatures the Life Carrier Sons provide the physical body, fabricated out of the existing organized material of the realm, while the Universe Spirit contributes the "breath of life."

34:2.6 (376.3) While the seventh segment of the grand universe may, in many respects, be tardy in development, thoughtful students of our problems look forward to the evolution of an extraordinarily well-balanced creation in the ages to come. We predict this high degree of symmetry in Orvonton because the presiding Spirit of this superuniverse is the chief of the Master Spirits on high, being a spirit intelligence embodying the balanced union and perfect co-ordination of the traits and character of all three of the eternal Deities. We are tardy and backward in comparison with other sectors, but there undoubtedly awaits us a transcendent development and an unprecedented achievement sometime in the eternal ages of the future.

3. THE SON AND SPIRIT IN TIME AND SPACE

34:3.1 (376.4) Neither the Eternal Son nor the Infinite Spirit is limited or conditioned by either time or space, but most of their offspring are.

Begalinė Dvasia persmelkia visą erdvę ir gyvena amžinybės apskritime. Vis tiek, savo asmeniniuose ryšiuose su laiko vaikais, Begalinės Dvasios asmenybės dažnai turi atsižvelgti į laiko elementus, nors ne tiek, kiek į erdvę. Daug proto institucijų nekreipia dėmesio į erdvę, bet patiria laiko atsilikimą, koordinuodamos skirtingus visatos tikrovės lygius. Atsiskyrusysis Žinianešys iš tiesų nepriklauso nuo erdvės, išskyrus tai, kad keliaujant iš vienos vietos į kitą laikas yra reikalingas; ir yra panašių esybių, jums nežinomų.

Kuriančioji Dvasia savo asmeninių išskirtinių teisių požiūriu yra visiškai ir iš viso nepriklausoma nuo erdvės, bet ne nuo laiko. Tokios Visatos Dvasios jokio specializuoto asmeninio buvimo nėra nei žvaigždyno, nei sistemos būstinėse. Ji vienodai ir paskleista yra per visą savo vietinę visatą ir, dėl to, tiesiogine prasme ir asmeniškai ji yra viename pasaulyje lygiai tiek, kiek ir kitame.

Tik tai kas susiję su laiko elementu, Kuriančioji Dvasia savo visatos tarnystėse iš tiesų yra visą laiką apribota. Sūnus Kūrėjas per visą savo visatą veikia akimirksniu, bet Kuriančioji Dvasia visatos proto tarnystėje turi į laiką atsižvelgti, išskyrus tuos atvejus, kada ji sąmoningai ir suplanuotai pasinaudoja Visatos Sūnaus asmeninėmis išskirtinėmis teisėmis. Atlikdama grynai dvasinę funkciją Kuriančioji Dvasia taip pat veikia nepriklausomai nuo laiko, o taip pat bendradarbiaudama su paslaptinę visatos atspindėjimo funkcija.

Nors Amžinojo Sūnaus dvasinės gravitacijos grandinė veikia nepriklausomai tiek nuo laiko, tiek nuo erdvės, bet Sūnų Kūrėjų visos funkcijos nėra išlaisvintos iš erdvės apribojimų. Jeigu nekreipti dėmesio į transakcijas, vykstančias evoliuciniuose pasauliuose, tai šitie Sūnūs Mykolai atrodo, jog gali veikti santykinai nepriklausomai nuo laiko. Tokio Sūnaus Kūrėjo nevaržo laikas, bet jį sąlygoja erdvė; jis asmeniškai negali būti tuo pačiu metu dviejose vietose. Nebadono Mykolas veikia be laiko savo paties visatoje, o atspindėjimo dėka jis praktiškai šitaip veikia supervisatoje. Jis be laiko efekto tiesiogiai bendrauja su Amžinuoju Sūnumi.

Dieviškasis Tarnas yra Sūnaus Kūrėjo supratingas pagalbininkas, įgalinantis jį įveikti savo įgimtus apribojimus, susijusius su erdve, ir prisiderinti prie savo įgimtų apribojimų, susijusių su erdve, nes, kada šiedu veikia administracinėje sąjungoje, tada tarp savo vietinio kūrinio ribų jie iš esmės nepriklauso nuo laiko ir erdvės. Dėl to, kaip tas praktiškai yra matoma visoje vietinėje visatoje, Sūnus Kūrėjas ir Kuriančioji Dvasia paprastai veikia nepriklausomai tiek nuo laiko, tiek nuo erdvės, kadangi kiekvienam iš jų visada yra prieinamas kito išlaisvinimas iš laiko ir erdvės.

34:3.2 (376.5) The Infinite Spirit pervades all space and indwells the circle of eternity. Still, in their personal contact with the children of time, the personalities of the Infinite Spirit must often reckon with temporal elements, though not so much with space. Many mind ministries ignore space but suffer a time lag in effecting co-ordination of diverse levels of universe reality. A Solitary Messenger is virtually independent of space except that time is actually required in traveling from one location to another; and there are similar entities unknown to you.

34:3.3 (376.6) In personal prerogatives a Creative Spirit is wholly and entirely independent of space, but not of time. There is no specialized personal presence of such a Universe Spirit on either the constellation or system headquarters. She is equally and diffusely present throughout her entire local universe and is, therefore, just as literally and personally present on one world as on any other.

34:3.4 (376.7) Only as regards the element of time is a Creative Spirit ever limited in her universe ministrations. A Creator Son acts instantaneously throughout his universe; but the Creative Spirit must reckon with time in the ministration of the universal mind except as she consciously and designedly avails herself of the personal prerogatives of the Universe Son. In pure-spirit function the Creative Spirit also acts independently of time as well as in her collaboration with the mysterious function of universe reflectivity.

34:3.5 (377.1) Though the spirit-gravity circuit of the Eternal Son operates independently of both time and space, all functions of the Creator Sons are not exempt from space limitations. If the transactions of the evolutionary worlds are excepted, these Michael Sons seem to be able to operate relatively independent of time. A Creator Son is not handicapped by time, but he is conditioned by space; he cannot personally be in two places at the same time. Michael of Nebadon acts timelessly within his own universe and by reflectivity practically so in the superuniverse. He communicates timelessly with the Eternal Son directly.

34:3.6 (377.2) The Divine Minister is the understanding helper of the Creator Son, enabling him to overcome and atone for his inherent limitations regarding space, for when these two function in administrative union, they are practically independent of time and space within the confines of their local creation. Therefore, as practically observed throughout a local universe, the Creator Son and the Creative Spirit usually function independently of both time and space since there is always available to each the time and the space liberation of the other.

Tiktai absoliučios būtybės yra nepriklausomos nuo laiko ir erdvės absoliučia prasme. Didžiąją daugumą tiek Amžinajam Sūnui, tiek Begalinei Dvasiai pavaldžių asmenų veikia tiek laikas, tiek erdvė.

Kada Kuriančioji Dvasia tampa "sąmoningai suvokiančia erdvę," tada ji rengiasi apibrėžtą "erdvės sferą" suvokti kaip savąją, tokią sferą, kurioje ji turėtų būti erdvės nevaržoma, priešingai negu visa kita erdvė, kuri ją sąlygotų. Kiekvienas yra laisvas pasirinkti ir veikti tikrai tarp savosios sąmonės valdų ribų.

4. VIETINĖS VISATOS GRANDINĖS

Nebadono vietinėje visatoje yra trys atskiros dvasinės grandinės:

1. Sūnaus Kūrėjo padovanota dvasia, Guodėja, Tiesos Dvasia.
2. Dieviškojo Tarno dvasinė grandinė, Šventoji Dvasia.
3. Intelektu tarnystės grandinė, įskaitant daugiau ar mažiau suvienytą, bet skirtingą septynių pagalbinių proto dvasių veikimą.

Sūnūs Kūrėjai yra apdovanoti tokia dvasia, kuri būna visatoje ir kuri daugeliu atžvilgių yra analogiška Rojaus Septynių Pagrindinių Dvasių dvasiai. Tai yra Tiesos Dvasia, kurią pasauliui išlieja save padovanojantis Sūnus, gavęs dvasinį rangą tokiai sferai. Šita padovanota Guodėja yra toji dvasinė jėga, kuri visą laiką traukia visus tiesos ieškotojus prie To, kuris yra tiesos įsamišimas vietinėje visatoje. Šitoji dvasia yra įgimtas Sūnaus Kūrėjo sugebėjimas, kylantis iš jo dieviškosios prigimties lygiai taip, kaip didžiosios visatos pagrindinės grandinės yra kilusios iš Rojaus Dievybių asmenybių buvimo.

Sūnus Kūrėjas gali atvykti ir išvykti; jo asmeninis buvimas gali būti vietinėje visatoje ar kur nors kitur; bet Tiesos Dvasia veikia netrikdoma, nes šitas dieviškasis buvimas, nors kilo iš Sūnaus Kūrėjo asmenybės, bet funkciškai yra sukoncentruotas Dieviškojo Tarno asmenyje.

Tačiau, Visatos Motina Dvasia iš vietinės visatos būstinės pasaulio neišvyksta niekada. Sūnaus Kūrėjo dvasia gali veikti ir veikia nepriklausomai nuo Sūnaus asmeninio buvimo, bet su jos asmenine dvasia yra ne taip. Dieviškojo Tarno Šventoji Dvasia taptų nefunkcionaliai, jeigu kartais jos asmeninis buvimas iš Salvingtono būtų pašalintas. Atrodo, kad jos dvasinis buvimas yra pastoviai įtvirtintas visatos būstinės pasaulyje, ir būtent šitas pats faktas įgalina Sūnaus Kūrėjo

^{34:3.7 (377.3)} Only absolute beings are independent of time and space in the absolute sense. The majority of the subordinate persons of both the Eternal Son and the Infinite Spirit are subject to both time and space.

^{34:3.8 (377.4)} When a Creative Spirit becomes "space conscious," she is preparing to recognize a circumscribed "space domain" as hers, a realm in which to be space free in contradistinction to all other space by which she would be conditioned. One is free to choose and act only within the realm of one's consciousness.

4. THE LOCAL UNIVERSE CIRCUITS

^{34:4.1 (377.5)} There are three distinct spirit circuits in the local universe of Nebadon:

- ^{34:4.2 (377.6)} 1. The bestowal spirit of the Creator Son, the Comforter, the Spirit of Truth.
- ^{34:4.3 (377.7)} 2. The spirit circuit of the Divine Minister, the Holy Spirit.
- ^{34:4.4 (377.8)} 3. The intelligence-ministry circuit, including the more or less unified activities but diverse functioning of the seven adjutant mind-spirits.

^{34:4.5 (377.9)} The Creator Sons are endowed with a spirit of universe presence in many ways analogous to that of the Seven Master Spirits of Paradise. This is the Spirit of Truth which is poured out upon a world by a bestowal Son after he receives spiritual title to such a sphere. This bestowed Comforter is the spiritual force which ever draws all truth seekers towards Him who is the personification of truth in the local universe. This spirit is an inherent endowment of the Creator Son, emerging from his divine nature just as the master circuits of the grand universe are derived from the personality presences of the Paradise Deities.

^{34:4.6 (377.10)} The Creator Son may come and go; his personal presence may be in the local universe or elsewhere; yet the Spirit of Truth functions undisturbed, for this divine presence, while derived from the personality of the Creator Son, is functionally centered in the person of the Divine Minister.

^{34:4.7 (378.1)} The Universe Mother Spirit, however, never leaves the local universe headquarters world. The spirit of the Creator Son may and does function independently of the personal presence of the Son, but not so with her personal spirit. The Holy Spirit of the Divine Minister would become nonfunctional if her personal presence should be removed from Salvington. Her spirit presence seems to be fixed on the universe headquarters world, and it is this very fact that enables the spirit

dvasią veikti nepriklausomai nuo Sūnaus buvimo vietos. Visatos Motina Dvasia veikia kaip Tiesos Dvasios sukoncentravimas ir centras visatoje, o taip pat ir kaip savo pačios asmeninės įtakos, Šventosios Dvasios, sukoncentravimas ir centras visatoje.

Tėvas-Sūnus Kūrėjas ir Kuriančioji Motina Dvasia abu skirtingai prisideda prie proto padovanojimo savosios vietinės visatos vaikams. Bet Kuriančioji Dvasia nedovanoja proto tol, kol jai nėra suteiktos asmeninės išskirtinės teisės.

Virševoliucinės asmenybės kategorijos vietinėje visatoje yra apdovanotos supervisatos proto modelio vietinės visatos tipu. Evoliucinės gyvybės žmogiškosios ir ikižmogiškosios kategorijos yra apdovanotos tokiais proto tipais, kokius globoja pagalbinės proto dvasios.

Septynios pagalbinės proto dvasios yra vietinės visatos Dieviškojo Tarno kūrinys. Šitos proto dvasios yra panašios charakteriu, bet skirtingos galia, ir visos vienodai turi Visatos Dvasios prigimties, nors vargu ar jas kas nors be jų Motinos Kūrėjos laiko asmenybėmis. Šiems septyniems padėjėjams buvo suteikti tokie vardai: *išminties dvasia, garbinimo dvasia, patarimo dvasia, žinių dvasia, drąsos dvasia, supratimo dvasia, intuicijos* — greito suvokimo—dvasia.

Tai yra tos “septynios Dievo dvasios,” “kaip lempos degančios prieš sostą,” kurį pranašas pamatė vizijos simboliais. Bet jis nematė keturių ir dvidešimties sargybinių vietų prie šitų septynių pagalbinių proto dvasių. Šitas įrašas išreiškia dviejų pasakojimų supainiojimą, vieno, susijusio su visatos būstine, ir kito, susijusio su sistemos sostine. Keturių ir dvidešimties vyresniųjų vietos yra Jeruseme, apgyvendintų pasaulių jūsų vietinės sistemos būstinėje.

Bet Jonas rašė būtent apie Salvingtoną: “Ir iš šio sosto liejosi žaibai ir griaustiniai, ir balsai”— visatos transliuojamos programos vietinėms sistemoms. Jis taip pat įsivaizdavo vietinės visatos reguliuojančius kontrolės tvarinius, būstinės pasaulio gyvuosius kompasus. Šitą reguliuojamąją kontrolę Nebadone atlieka Salvingtono keturi kontrolės tvariniai, kurie veikia visatos srovėmis ir kuriems sumaniai padeda pirmoji veikianti proto dvasia, intuicijos padėjėjas, “greito supratimo” dvasia. Bet šitų keturių tvarinių —pavadintų žvėrimis—pavaizdavimas, deja, buvo suterštas; jie yra neprilygstamo grožio ir nuostabios formos.

Keturios kompas kryptys yra visuotinės ir neatskiriamos nuo Nebadono gyvybės. Visi gyvi

of the Creator Son to function independently of the whereabouts of the Son. The Universe Mother Spirit acts as the universe focus and center of the Spirit of Truth as well as of her own personal influence, the Holy Spirit.

34:4.8 (378.2) The Creator Father-Son and the Creative Mother Spirit both contribute variously to the mind endowment of their local universe children. But the Creative Spirit does not bestow mind until she is endowed with personal prerogatives.

34:4.9 (378.3) The superevolutionary orders of personality in a local universe are endowed with the local universe type of the superuniverse pattern of mind. The human and the subhuman orders of evolutionary life are endowed with the adjutant spirit types of mind ministration.

34:4.10 (378.4) The seven adjutant mind-spirits are the creation of the Divine Minister of a local universe. These mind-spirits are similar in character but diverse in power, and all partake alike of the nature of the Universe Spirit, although they are hardly regarded as personalities apart from their Mother Creator. The seven adjutants have been given the following names: the spirit of *wisdom*, the spirit of *worship*, the spirit of *counsel*, the spirit of *knowledge*, the spirit of *courage*, the spirit of *understanding*, the spirit of *intuition* — of quick perception.

34:4.11 (378.5) These are the “seven spirits of God,” “like lamps burning before the throne,” which the prophet saw in the symbols of vision. But he did not see the seats of the four and twenty sentinels about these seven adjutant mind-spirits. This record represents the confusion of two presentations, one pertaining to the universe headquarters and the other to the system capital. The seats of the four and twenty elders are on Jerusem, the headquarters of your local system of inhabited worlds.

34:4.12 (378.6) But it was of Salvington that John wrote: “And out of the throne proceeded lightnings and thunderings and voices” — the universe broadcasts to the local systems. He also envisaged the directional control creatures of the local universe, the living compasses of the headquarters world. This directional control in Nebadon is maintained by the four control creatures of Salvington, who operate over the universe currents and are ably assisted by the first functioning mind-spirit, the adjutant of intuition, the spirit of “quick understanding.” But the description of these four creatures — called beasts — has been sadly marred; they are of unparalleled beauty and exquisite form.

34:4.13 (378.7) The four points of the compass are universal and inherent in the life of Nebadon. All

tvariniai turi kūno daleles, kurios yra jautrios ir reaguoja į šitas reguliuojančias sroves. Šitie tvarinių kūriniai yra padauginami žemyn per visą visatą iki atskirų planetų ir, kartu su pasaulių magnetinėmis jėgomis, taip sužadina mikroskopinių kūnelių gausybes gyvuliname organizme, kad šitos kryptinės ląstelės visą laiką atsisuka į šiaurę ir į pietus. Šitaip visatos gyvose būtybėse orientavimosi pojūtis yra pastoviai nustatytas visam laikui. Šitas pojūtis nėra toks stiprus, kad būtų žmonijos sąmoningai suvokiamas turtas. Šitie kūneliai Urantijoje pirmą kartą buvo pastebėti maždaug šito pasakojimo metu.

5. DVASIOS TARNAVIMAS

Dieviškasis Tarnas bendradarbiauja su Sūnumi Kūrėju, formuluojant gyvybę ir kuriant būtybių naujas kategorijas iki savo septintojo savęs padovanojimo laiko, o vėliau, po jo pakėlimo į visatos visišką suverenumą, toliau tęsia bendradarbiavimą su Sūnumi ir su Sūnaus padovanota dvasia, tolimesnio tarnavimo pasauliui ir planetos žengimo į priekį darbe.

Apgyvendintuose pasauliuose Dvasia pradeda evoliucinio žengimo į priekį darbą, pradedant valdų materija be gyvybės, iš pradžių padovanojant augalinę gyvybę, tada gyvulinius organizmus, tada žmogiškosios egzistencijos pirmąsias kategorijas; ir kiekvienas vėliau einantis įkūnijimas prisideda prie tolimesniojo planetinės gyvybės evoliucinio potencialo atskleidimo nuo pirminių ir primityviųjų etapų iki turinčių valią tvarinių pasirodymo. Šią Dvasios darbą didžiąja dalimi įgyvendina šios septynios pagalbinės dvasios, vilties dvasios, besivystančių planetų suvienijantis ir koordinuojantis dvasinis protas, visą laiką ir suvienytai vedantis žmonių rases link aukštesniųjų idėjų ir dvasinių idealų.

Mirtingasis žmogus iš pradžių patiria Dvasios tarnavimą bendrai su protu, kada evoliucinių tvarinių grynai gyvulinis protas išvysto sugebėjimą priimti garbinimo ir išminties pagalbinės dvasias. Šitas šeštojo ir septintojo padėjų tarnavimas pažymi proto evoliuciją, peržengiančią per dvasinio tarnavimo slenkstį. Ir iš tiesų nedelsiant tokie protai, atliekantys garbinimo ir išminties funkcijas, yra įtraukiami į Dieviškojo Tarno dvasinės grandinės.

Kada protas yra šitokiu būdu apdovanotas Šventosios Dvasios tarnavimu, tada jis turi sugebėjimą tam, kad (sąmoningai ar nesąmoningai) pasirinktų Visuotinio Tėvo dvasinį buvimą—Minties Derintoją. Bet būtent tada, kada save padovanojantis Sūnus būna išlaisvinęs Tiesos Dvasią planetinei tarnystei visiems mirtingiesiems, tik tai tada visi normalūs protai

living creatures possess bodily units which are sensitive and responsive to these directional currents. These creature creations are duplicated on down through the universe to the individual planets and, in conjunction with the magnetic forces of the worlds, so activate the hosts of microscopic bodies in the animal organism that these direction cells ever point north and south. Thus is the sense of orientation forever fixed in the living beings of the universe. This sense is not wholly wanting as a conscious possession by mankind. These bodies were first observed on Urantia about the time of this narration.

5. THE MINISTRY OF THE SPIRIT

34:5.1 (379.1) The Divine Minister co-operates with the Creator Son in the formulation of life and the creation of new orders of beings up to the time of his seventh bestowal and, subsequently, after his elevation to the full sovereignty of the universe, continues to collaborate with the Son and the Son's bestowed spirit in the further work of world ministry and planetary progression.

34:5.2 (379.2) On the inhabited worlds the Spirit begins the work of evolutionary progression, starting with the lifeless material of the realm, first endowing vegetable life, then the animal organisms, then the first orders of human existence; and each succeeding impartation contributes to the further unfolding of the evolutionary potential of planetary life from the initial and primitive stages to the appearance of will creatures. This labor of the Spirit is largely effected through the seven adjutants, the spirits of promise, the unifying and co-ordinating spirit-mind of the evolving planets, ever and unitedly leading the races of men towards higher ideas and spiritual ideals.

34:5.3 (379.3) Mortal man first experiences the ministry of the Spirit in conjunction with mind when the purely animal mind of evolutionary creatures develops reception capacity for the adjutants of worship and of wisdom. This ministry of the sixth and seventh adjutants indicates mind evolution crossing the threshold of spiritual ministry. And immediately are such minds of worship- and wisdom-function included in the spiritual circuits of the Divine Minister.

34:5.4 (379.4) When mind is thus endowed with the ministry of the Holy Spirit, it possesses the capacity for (consciously or unconsciously) choosing the spiritual presence of the Universal Father—the Thought Adjuster. But it is not until a bestowal Son has liberated the Spirit of Truth for planetary ministry to all mortals that all normal minds are automatically prepared for the reception

būna automatiškai parengti tam, kad priimtų Minties Derintojus. Tiesos Dvasia dirba su Dieviškojo Tarno dvasios buvimu kaip viena. Šitas dualus dvasinis ryšys plevena virš pasaulių, stengdamasis mokyti tiesos ir dvasiškai apšviesti žmonių protus, įkvėpti kylančiųjų rasių tvarinių sielas ir visą laiką vesti tautas, gyvenančias evoliucinėse planetose, link jų dieviškojo likimo Rojaus tikslo.

Nors Tiesos Dvasia yra išliejama visiems kūnams, bet šio Sūnaus šitos dvasios funkciją ir galią visiškai apriboja žmogaus asmeninis imlumas tam, kas sudaro save padovanojusiojo Sūnaus misijos esmę. Šventoji Dvasia iš dalies yra nepriklausoma nuo žmogiškojo požiūrio ir iš dalies yra sąlygojama žmogaus valios sprendimų ir bendradarbiavimo. Nepaisant šito, Šventosios Dvasios veikimas tampa vis efektyvesnis, sušventinant ir sudvasinant vidinį gyvenimą tų mirtingųjų, kurie labiau iki galo *paklūsta* dieviškajam vedimui.

Kaip individai jūs asmeniškai neturite Tėvo-Sūnaus Kūrėjo arba Kuriančiosios Motinos Dvasios dvasios atskirtos dalies arba esybės; šitie tarnai neužmezga ryšio su individualaus proto mąstymo centrais, o taip pat ir negyvena jų viduje, kaip iš tiesų ryšį užmezga ir kaip gyvena Paslaptieji Pagalbininkai. Minties Derintojai yra Visuotinio Tėvo ikiasmenės tikrovės konkretūs individualizavimai, realiai gyvenantys mirtingojo prote, kaip pati to proto dalis, ir jie visą laiką dirba tobuloje harmonijoje su Sūnaus Kūrėjo ir Kuriančiosios Dvasios sujungtomis dvasiomis.

Begalinės Dvasios Visatos Dukros Šventosios Dvasios, Amžinojo Sūnaus Visatos Sūnaus Tiesos Dvasios, ir Rojaus Tėvo Derintojo-dvasios buvimas evoliuciniame mirtingajame arba su juo, pažymi dvasinio padovanojimo ir tarnavimo simetriją ir parengia tokią mirtingąjį tam, kad sąmoningai suvoktų sūnystės su Dievu įtikėjimo faktą.

6. DVASIA ŽMOGUJE

Apgyvendintos planetos evoliucijai vystantis toliau, o jos gyventojams vis dvasingėjant, tokios subrendusios asmenybės gali gauti papildomų dvasinių poveikių. Mirtingiesiems progresuojant proto kontrolės ir dvasinio suvokimo srityse, šitos daugiapusės dvasinės tarnystės savo funkcija tampa vis labiau ir labiau lygiavertės; jos vis labiau susilieja su Rojaus Trejybės globa iš viršaus.

Nors Dieviškumas savo pasireiškimu gali būti daugiskaitinis, bet žmogiškajame patyrimo Dievybė yra vienaskaitinė, visada *viena*. Taip pat ir dvasinis tarnavimas žmogiškajame patyrimo nėra daugiskaitinis. Nepriklausomai nuo kilmės

of the Thought Adjusters. The Spirit of Truth works as one with the presence of the spirit of the Divine Minister. This dual spirit liaison hovers over the worlds, seeking to teach truth and to spiritually enlighten the minds of men, to inspire the souls of the creatures of the ascending races, and to lead the peoples dwelling on the evolutionary planets ever towards their Paradise goal of divine destiny.

34:5.5 (379.5) Though the Spirit of Truth is poured out upon all flesh, this spirit of the Son is almost wholly limited in function and power by man's personal reception of that which constitutes the sum and substance of the mission of the bestowal Son. The Holy Spirit is partly independent of human attitude and partially conditioned by the decisions and co-operation of the will of man. Nevertheless, the ministry of the Holy Spirit becomes increasingly effective in the sanctification and spiritualization of the inner life of those mortals who the more fully *obey* the divine leadings.

34:5.6 (379.6) As individuals you do not personally possess a segregated portion or entity of the spirit of the Creator Father-Son or the Creative Mother Spirit; these ministries do not contact with, nor indwell, the thinking centers of the individual's mind as do the Mystery Monitors. Thought Adjusters are definite individualizations of the prepersonal reality of the Universal Father, actually indwelling the mortal mind as a very part of that mind, and they ever work in perfect harmony with the combined spirits of the Creator Son and Creative Spirit.

34:5.7 (380.1) The presence of the Holy Spirit of the Universe Daughter of the Infinite Spirit, of the Spirit of Truth of the Universe Son of the Eternal Son, and of the Adjuster-spirit of the Paradise Father in or with an evolutionary mortal, denotes symmetry of spiritual endowment and ministry and qualifies such a mortal consciously to realize the faith-fact of sonship with God.

6. THE SPIRIT IN MAN

34:6.1 (380.2) With the advancing evolution of an inhabited planet and the further spiritualization of its inhabitants, additional spiritual influences may be received by such mature personalities. As mortals progress in mind control and spirit perception, these multiple spirit ministries become more and more co-ordinate in function; they become increasingly blended with the overministry of the Paradise Trinity.

34:6.2 (380.3) Although Divinity may be plural in manifestation, in human experience Deity is singular, always *one*. Neither is spiritual ministry plural in human experience. Regardless of plurality of origin, all spirit influences are one in function.

daugiskaitiškumo visi dvasiniai poveikiai savo funkcija yra viena. Iš tikrųjų, jie yra viena, būdami Dievo Septinkarčio dvasinis tarnavimas didžiosios visatos tvariniuose ir šitiems tvariniams; ir kada tvariniai šitą vienijantį dvasinį tarnavimą vis daugiau suvokia ir vis labiau jį priima, tada jų patyrimo tai tampa Dievo Aukščiausiojo tarnavimu.

Iš amžinosios šlovės aukštybių nusileidžia dieviškoji Dvasia, ilga laiptelių serija, tam, kad susitiktų su jumis tokiais, kokie esate, ir ten, kur esate, ir tada, įtikėjimo partnerystėje, mirtingosios kilmės sielą su meile apglėbtų ir pradėtų užtikrintą ir tvirtą sugrįžimą atgal tais pačiais nusileidimo laipteliais, niekada nesustojant tol, kol evoliucinė siela bus saugiai iškelta iki pat palaimos aukštybių, iš kurių dieviškoji Dvasia pirmą kartą ir pasklido su šita gailestingumu ir tarnavimo misija.

Dvasinės jėgos neklystamai ieško ir savo pačių pirminius lygius pasiekia. Pasklidusios iš Amžinojo, jos yra tikros, kad į jį ir sugrįš, atsivesdamos kartu su savimi visus tuos laiko ir erdvės vaikus, kurie priėmė viduje gyvenančio Derintojo vadovavimą ir mokymą, tuos, kurie iš tikrųjų „užgimė iš Dvasios,“ Dievo įtikėjimo sūnus.

Dieviškoji Dvasia žmonių vaikams yra nuolatinio tarnavimo ir padaršinimo šaltinis. Jūsų galia ir pasiekimas yra „sutinkamai su jos gailestingumu, per Dvasios atsinaujinimą.“ Dvasinis gyvenimas, kaip ir fizinė energija, yra vartojamas. Dvasinės pastangos pasireiškia santykiu dvasiniu išsekimu. Visas kilimo patyrimas yra realus, taip pat ir dvasinis patyrimas; dėl to, teisingai užrašyta, „Būtent Dvasia sužadina.“ „Dvasia suteikia gyvybę.“

Net ir aukščiausiųjų religinių doktrinų negyva teorija yra bejėgė tam, kad žmogiškąjį charakterį transformuotų arba kad mirtingojo elgesį kontroliuotų. Ko šiandieniniam pasauliui stinga, tai tos tiesos, kurią jūsų mokytojas iš senovės skelbė: „Ne tik žodžiu, bet taip pat galia ir Šventąja Dvasia.“ Teorinės tiesos sėkla yra negyva, aukščiausios moralinės sampratos neturi efekto, jeigu ir tol, kol dieviškoji Dvasia nesuteikia gyvasties tiesos formoms ir nesužadina teisumo formulių.

Tie, kurie priėmė ir pripažino viduje gyvenantį Dievą, tie užgimė iš Dvasios. „Jūs esate Dievo šventovė, ir Dievo dvasia gyvena jūsų viduje.“ Nepakanka, kad šitoji dvasia būtų išlieta jums; dieviškoji Dvasia turi valdyti ir kontroliuoti žmogiškojo patyrimo kiekvieną aspektą.

Būtent šios dieviškosios dvasios, gyvojo vandens, buvimas ir neleidžia kilti mirtingojo nepasitenkinimo deginančiam troškuliui ir

Indeed they are one, being the spirit ministry of God the Sevenfold in and to the creatures of the grand universe; and as creatures grow in appreciation of, and receptivity for, this unifying ministry of the spirit, it becomes in their experience the ministry of God the Supreme.

34:6.3 (380.4) From the heights of eternal glory the divine Spirit descends, by a long series of steps, to meet you as you are and where you are and then, in the partnership of faith, lovingly to embrace the soul of mortal origin and to embark on the sure and certain retracement of those steps of condescension, never stopping until the evolutionary soul is safely exalted to the very heights of bliss from which the divine Spirit originally sallied forth on this mission of mercy and ministry.

34:6.4 (380.5) Spiritual forces unerringly seek and attain their own original levels. Having gone out from the Eternal, they are certain to return thereto, bringing with them all those children of time and space who have espoused the leading and teaching of the indwelling Adjuster, those who have been truly “born of the Spirit,” the faith sons of God.

34:6.5 (380.6) The divine Spirit is the source of continual ministry and encouragement to the children of men. Your power and achievement is “according to his mercy, through the renewing of the Spirit.” Spiritual life, like physical energy, is consumed. Spiritual effort results in relative spiritual exhaustion. The whole ascendant experience is real as well as spiritual; therefore, it is truly written, “It is the Spirit that quickens.” “The Spirit gives life.”

34:6.6 (380.7) The dead theory of even the highest religious doctrines is powerless to transform human character or to control mortal behavior. What the world of today needs is the truth which your teacher of old declared: “Not in word only but also in power and in the Holy Spirit.” The seed of theoretical truth is dead, the highest moral concepts without effect, unless and until the divine Spirit breathes upon the forms of truth and quickens the formulas of righteousness.

34:6.7 (381.1) Those who have received and recognized the indwelling of God have been born of the Spirit. “You are the temple of God, and the spirit of God dwells in you.” It is not enough that this spirit be poured out upon you; the divine Spirit must dominate and control every phase of human experience.

34:6.8 (381.2) It is the presence of the divine Spirit, the water of life, that prevents the consuming thirst of mortal discontent and that indescribable hunger

nesudvasinto žmogiškojo proto tam neapsakomam alkiui. Dvasios vedamos būtybės “niekada neištrokšta, kadangi šitas dvasinis vanduo tikrai bus jų viduje pasitenkinimo šaltinis, ištrykstantis į amžinąjį gyvenimą.” Tokios dieviškai pagirdytos sielos yra visiškai nepriklausomos nuo materialios aplinkos, kas susiję su gyvenimo džiaugsmiais ir žemiškosios egzistencijos pasitenkinimais. Jos yra dvasiškai apšviestos ir atgaivintos, moraliai sustiprintos ir apdovanotos.

Kiekviename mirtingajame egzistuoja duali prigimtis: gyvulių polinkių paveldėjimas ir dvasinio apdovanojimo aukštas akstinas. Per tą trumpą gyvenimą, kurį jūs gyvenate Urantijoje, šitie du skirtingi ir priešingi akstinai retai kada gali būti vienas su kitu sutaisyti iki galo; vargu ar jie gali būti suvienyti ar suderinti, bet per jūsų visą gyvenimą ši suvienyta Dvasia visą laiką tarnauja, kad padėtų jums materialų kūną padaryti vis labiau ir labiau paklustančį Dvasios vadovavimui. Nors jūs ir turite nugyventi savąjį materialų gyvenimą, nors ir negalite išvengti savojo kūno ir jo poreikių, bet, nežiūrint viso šito, savo tikslu ir idealais jūs vis labiau esate įgaliojami savo gyvulinę prigimtį pajungti Dvasios įsisavinimui. Iš tikrųjų jūsų pačių viduje yra dvasinių jėgų bendrininkavimas, dieviškųjų galių konfederacija, kurių išimtinis tikslas yra įgyvendinti jūsų galutinį išlaisvinimą iš materialųjų pančių ir ribinių apribojimų.

Viso šito tarnavimo tikslas yra, “Kad jūs galėtumėte būti sustiprinti su galia per Jo dvasią vidiniame žmoguje.” Ir visa tai reiškia tikrai pirmuosius žingsnius į įtikėjimo ir tarnystės tobulumo galutinį pasiekimą, tą patyrimą, kuriame jūs tikrai esate “pripildyti visos Dievo pilnatvės,” “nes visi tie, kuriuos veda Dievo dvasia, yra Dievo sūnūs.”

Dvasia niekada *nevaro*, tikrai veda. Jeigu jūs mokotės su noru, jeigu jūs norite pasiekti dvasinius lygius ir dieviškąsias aukštybes, jeigu jūs nuoširdžiai trokštate pasiekti amžinąjį tikslą, tada dieviškoji Dvasia švelniai ir su meile jus ves sūnystės ir dvasinio vystymosi keliu. Kiekvienas žingsnis, kurį jūs žengiate, turi būti norimo, išmintingo, ir džiugaus bendradarbiavimo žingsnis. Dvasios viešpatavimas niekada neturi prievartos atspalvio, o taip pat jo nesuteršia privalėjimas.

Ir kada toks dvasios vadovaujamas gyvenimas yra priimamas laisvai ir protingai, tada žmogiškojo proto viduje palaipsniui išsivysto neabejotinas suvokimas apie dvasinės komunijos dieviškąjį ryšį ir garantiją; anksčiau ar vėliau “Dvasia paliudys su jūsų dvasia (Derintoju), kad jūs esate Dievo vaikas.” Jūsų paties Minties Derintojas jau iš tiesų pasakė jums apie jūsų giminingumą su Dievu, taip, kad šis įrašas įrodo, jog Dvasia liudija “su jūsų dvasia,” o ne jūsų *dvasiai*.

of the unspiritualized human mind. Spirit-motivated beings “never thirst, for this spiritual water shall be in them a well of satisfaction springing up into life everlasting.” Such divinely watered souls are all but independent of material environment as regards the joys of living and the satisfactions of earthly existence. They are spiritually illuminated and refreshed, morally strengthened and endowed.

34:6.9 (381.3) In every mortal there exists a dual nature: the inheritance of animal tendencies and the high urge of spirit endowment. During the short life you live on Urantia, these two diverse and opposing urges can seldom be fully reconciled; they can hardly be harmonized and unified; but throughout your lifetime the combined Spirit ever ministers to assist you in subjecting the flesh more and more to the leading of the Spirit. Even though you must live your material life through, even though you cannot escape the body and its necessities, nonetheless, in purpose and ideals you are empowered increasingly to subject the animal nature to the mastery of the Spirit. There truly exists within you a conspiracy of spiritual forces, a confederation of divine powers, whose exclusive purpose is to effect your final deliverance from material bondage and finite handicaps.

34:6.10 (381.4) The purpose of all this ministration is, “That you may be strengthened with power through His spirit in the inner man.” And all this represents but the preliminary steps to the final attainment of the perfection of faith and service, that experience wherein you shall be “filled with all the fullness of God,” “for all those who are led by the spirit of God are the sons of God.”

34:6.11 (381.5) The Spirit never *drives*, only leads. If you are a willing learner, if you want to attain spirit levels and reach divine heights, if you sincerely desire to reach the eternal goal, then the divine Spirit will gently and lovingly lead you along the pathway of sonship and spiritual progress. Every step you take must be one of willingness, intelligent and cheerful co-operation. The domination of the Spirit is never tainted with coercion nor compromised by compulsion.

34:6.12 (381.6) And when such a life of spirit guidance is freely and intelligently accepted, there gradually develops within the human mind a positive consciousness of divine contact and assurance of spirit communion; sooner or later “the Spirit bears witness with your spirit (the Adjuster) that you are a child of God.” Already has your own Thought Adjuster told you of your kinship to God so that the record testifies that the Spirit bears witness “*with* your spirit,” not to your spirit.

Netrukus po to, kada suvokiama, jog žmogiškojoje gyvybėje viešpatauja dvasia, tada tokio dvasios vedamo mirtingojo gyvenimo reakcijose vis daugiau ima pasireikšti Dvasios bruožų demonstravimas, “nes dvasios vaisiai yra meilė, džiaugsmas, ramybė, kantrybė, švelnumas, gerumas, įtikėjimas, nuolankumas, ir santūrumas.” Tokie dvasios vedami ir dieviškai apšviesti mirtingieji, nors jie dar žengia žemais vargo keliais ir su žmogiška ištikimybė atlieka savo žemiškųjų užduočių pareigas, bet jie jau pradėjo matyti amžinojo gyvenimo šviesas, kaip jos spindi ant tolimųjų kito pasaulio krantų; jie jau iš tikrųjų pradėjo suvokti tos įkvėpiančios ir paguodžiančios tiesos tikrovę, “Dievo karalystė nėra maistas ir gėrimas, bet teisumas, ramybė, ir džiaugsmas Šventojoje Dvasioje.” Ir kiekvieno išbandymo metu ir kiekvieno sunkumo akivaizdoje, dvasioje gimusias sielas palaiko toji viltis, kuri nugali bet kokią baimę, nes Dievo meilė yra skleidžiama plačiai visose širdyse dieviškosios Dvasios buvimu.

7. DVASIA IR MATERIALUS KŪNAS

Materialus kūnas, iš gyvulinės kilmės rasių kilusi neatskiriama prigimtis, dieviškosios Dvasios vaisių neveda savaime. Kada mirtingojo prigimtis būna pagerinta, pridėjus Dievo Materialiųjų Sūnų prigimtį, kaip Urantijos rases tam tikru laipsniu išvystė Adomo padovanojimas, tada Tiesos Dvasiai yra geriau paruošiamas kelias bendradarbiauti su viduje gyvenančiu Derintoju tam, kad būtų duotas charakterio dvasios vaisių nuostabus derlius. Jeigu šitos dvasios jūs neatstumsite, tai nors šito nurodymo įgyvendinimui prireiktų ir amžinybės, bet “ji ves jus į visą tiesą.”

Evoliuciniai mirtingieji, gyvenantys normaliuose dvasinio vystymosi pasauliuose, nepatiria tokių aštrių konfliktų tarp dvasios ir kūno, kokie yra būdingi šiandieninėms Urantijos rasėms. Bet net ir idealiausiose planetose, žmogus iki Adomo turi atkakliai rodyti aiškias pastangas tam, kad pakiltų iš grynai gyvulinio egzistencijos lygio aukštyrų per vienas po kito einančius vis intelektualėsių prasmų ir aukštesnių dvasinių vertybių lygius.

Normalaus pasaulio mirtingieji nepatiria nuolatinės kovos tarp savo fizinės ir dvasinės prigimties. Jie susiduria su būtinybe kopti iš egzistencijos gyvulinių lygių į dvasinio gyvenimo aukštesnius lygius, bet šitas kilimas yra panašesnis į šviečiamąjį mokymą, kada yra palyginama su Urantijos mirtingųjų intensyviais konfliktais šioje valdoje, kurioje išsiskiria materialiniai ir dvasiniai prigimtys.

Šioje augančio planetinio dvasinio pasiekimo

34:6.13 (381.7) The consciousness of the spirit domination of a human life is presently attended by an increasing exhibition of the characteristics of the Spirit in the life reactions of such a spirit-led mortal, “for the fruits of the spirit are love, joy, peace, long-suffering, gentleness, goodness, faith, meekness, and temperance.” Such spirit-guided and divinely illuminated mortals, while they yet tread the lowly paths of toil and in human faithfulness perform the duties of their earthly assignments, have already begun to discern the lights of eternal life as they glimmer on the faraway shores of another world; already have they begun to comprehend the reality of that inspiring and comforting truth, “The kingdom of God is not meat and drink but righteousness, peace, and joy in the Holy Spirit.” And throughout every trial and in the presence of every hardship, spirit-born souls are sustained by that hope which transcends all fear because the love of God is shed abroad in all hearts by the presence of the divine Spirit.

7. THE SPIRIT AND THE FLESH

34:7.1 (382.1) The flesh, the inherent nature derived from the animal-origin races, does not naturally bear the fruits of the divine Spirit. When the mortal nature has been upstepped by the addition of the nature of the Material Sons of God, as the Urantia races were in a measure advanced by the bestowal of Adam, then is the way better prepared for the Spirit of Truth to co-operate with the indwelling Adjuster to bring forth the beautiful harvest of the character fruits of the spirit. If you do not reject this spirit, even though eternity may be required to fulfill the commission, “he will guide you into all truth.”

34:7.2 (382.2) Evolutionary mortals inhabiting normal worlds of spiritual progress do not experience the acute conflicts between the spirit and the flesh which characterize the present-day Urantia races. But even on the most ideal planets, pre-Adamic man must put forth positive efforts to ascend from the purely animalistic plane of existence up through successive levels of increasingly intellectual meanings and higher spiritual values.

34:7.3 (382.3) The mortals of a normal world do not experience constant warfare between their physical and spiritual natures. They are confronted with the necessity of climbing up from the animal levels of existence to the higher planes of spiritual living, but this ascent is more like undergoing an educational training when compared with the intense conflicts of Urantia mortals in this realm of the divergent material and spiritual natures.

34:7.4 (382.4) The Urantia peoples are suffering the

užduotyje Urantijos tautos kenčia dėl tų pasekmių, kurios kilo patyrus dvigubą pagalbos netektį. Kaligastijos maištas sukėlė viso pasaulio pasimetimą ir iš visų vėlesniųjų kartų pavogė moralinę pagalbą, kurią būtų suteikusi gerai sutvarkyta visuomenė. Bet Adominė nesėkmė buvo net dar katastrofiškesnė tuo, kad ji atėmė iš rasių fizinės prigimties tą aukštesnįjį tipą, kuris būtų buvęs labiau suderintas su dvasiniais troškimais.

Urantijos mirtingieji yra priversti patirti šią didžiulę kovą tarp dvasios ir materialaus kūno, kadangi jų tolimųjų protėvių didesniu laipsniu neadomizavo Edeninis savęs padovanojimas. Būtent toks buvo dieviškasis planas, kad Urantijos mirtingosios rasės būtų turėjusios tokią fizinę prigimtį, kuri būtų natūraliau reagavusi į dvasią.

Nepaisant šitos dvigubos nelaimės žmogaus prigimčiai ir jo aplinkai, šiandieniniai mirtingieji šią akivaizdžią kovą tarp materialaus kūno ir dvasios patirtų ne tokiu dideliu laipsniu, jeigu jie įeitų į dvasinę karalystę, kurioje Dievo sūnūs patiria santykinį išsilaisvinimą iš materialaus kūno vergiškų pančių iš visos širdies atsiduodami apšviestai ir išlaisvinančiai tarnystei vykdyti Tėvo danguje valią. Jėzus parodė žmonijai mirtingojo gyvenimo naująjį kelią, kurio dėka žmogiškosios būtybės gali labai didele dalimi išvengti Kaligastijos maišto liūdnų pasekmių ir kuo efektyviausiai kompensuoti tas netektis, kylančias iš Adominės nesėkmės. „Jėzaus Kristaus gyvenimo dvasia mus išlaisvino iš gyvulinio gyvenimo dėsno ir iš blogio ir nuodėmės pagundų.“ „Būtent tai yra toji pergalė, kuri nugali materialų kūną, net jūsų įtikėjimas.“

Tie Dievą pažįstantys vyrai ir moterys, kurie yra gimę iš Dvasios, patiria ne didesnę konfliktą su savo mirtingojo prigimtimi, kokį iš tikrųjų patiria pačių normaliausių pasaulių, planetų, kurių niekada nebuvo nuspalvinusi nuodėmė arba palietęs maištas, gyventojai. Įtikėjimo sūnūs dirba intelektualiuose lygiuose ir gyvena dvasinėse plotmėse daug aukščiau už tuos konfliktus, kuriuos sukelia nežabojami arba nenatūralūs fiziniai troškimai. Gyvulinių būtybių normalūs akstinai ir fizinės prigimties natūralūs troškimai ir impulsai nekonfliktuoja net su aukščiausiu dvasiniu pasiekimu, išskyrus tada, kada jie būna neišmanančių, blogai mokytų, arba, nelaimė, perdėtai skrupulingų asmenų prote.

Pradėję žengti amžinojo gyvenimo keliu, prisiėmę užduotį ir gavę sau nurodymus vystytis, nebijokite žmogiškojo užmaršumo ir mirtingojo nenuoseklumo pavojų, nebūkite trikdomi abejonių dėl nepasisekimo arba gluminančio pasimetimo, nesvyruokite ir neabejokite dėl savojo statuso ir esamos padėties, nes kiekvieną tamsią valandą, kiekvienoje sankryžoje kovojant dėl žengimo į priekį Tiesos Dvasia visada sakys, tardama, „Štai

consequences of a double deprivation of help in this task of progressive planetary spiritual attainment. The Caligastia upheaval precipitated world-wide confusion and robbed all subsequent generations of the moral assistance which a well-ordered society would have provided. But even more disastrous was the Adamic default in that it deprived the races of that superior type of physical nature which would have been more consonant with spiritual aspirations.

34:7.5 (382.5) Urantia mortals are compelled to undergo such marked struggling between the spirit and the flesh because their remote ancestors were not more fully Adamized by the Edenic bestowal. It was the divine plan that the mortal races of Urantia should have had physical natures more naturally spirit responsive.

34:7.6 (382.6) Notwithstanding this double disaster to man's nature and his environment, present-day mortals would experience less of this apparent warfare between the flesh and the spirit if they would enter the spirit kingdom, wherein the faith sons of God enjoy comparative deliverance from the slave-bondage of the flesh in the enlightened and liberating service of wholehearted devotion to doing the will of the Father in heaven. Jesus showed mankind the new way of mortal living whereby human beings may very largely escape the dire consequences of the Caligastic rebellion and most effectively compensate for the deprivations resulting from the Adamic default. "The spirit of the life of Christ Jesus has made us free from the law of animal living and the temptations of evil and sin." "This is the victory that overcomes the flesh, even your faith."

34:7.7 (383.1) Those God-knowing men and women who have been born of the Spirit experience no more conflict with their mortal natures than do the inhabitants of the most normal of worlds, planets which have never been tainted with sin nor touched by rebellion. Faith sons work on intellectual levels and live on spiritual planes far above the conflicts produced by unrestrained or unnatural physical desires. The normal urges of animal beings and the natural appetites and impulses of the physical nature are not in conflict with even the highest spiritual attainment except in the minds of ignorant, mistaught, or unfortunately overconscientious persons.

34:7.8 (383.2) Having started out on the way of life everlasting, having accepted the assignment and received your orders to advance, do not fear the dangers of human forgetfulness and mortal inconstancy, do not be troubled with doubts of failure or by perplexing confusion, do not falter and question your status and standing, for in every dark hour, at every crossroad in the forward struggle, the Spirit of Truth will always speak,

šitas kelias.”

[Pateikta Galingojo Žinianešio, laikinai
paskirto į tarnystę Urantijoje.]

saying, “This is the way.”

^{34:7.9 (383.3)} [Presented by a Mighty Messenger
temporarily assigned to service on Urantia.]

35 Dokumentas. Vietinės visatos Dievo Sūnūs

⇐ 034

URANTIJOS KNYGA

036 ⇐

II DALIS. VIETINĖ VISATA

35 DOKUMENTAS. VIETINĖS VISATOS DIEVO SŪNŪS

Skyrius

ĮVADAS

1. Tėvas Melkizedekas
2. Sūnūs Melkizedekai
3. Melkizedekų pasauliai
4. Melkizedekų specialus darbas
5. Sūnūs Vorondadekai
6. Žvaigždynų Tėvai
7. Vorondadekų pasauliai
8. Sūnūs Lanonandekai
9. Lanonandekų Valdytojai
10. Lanonandekų pasauliai

ĮVADAS

DIEVO Sūnūs, kurie jums buvo pristatyti anksčiau, turėjo Rojaus kilmę. Jie yra visuotinių sferų dieviškųjų Valdovų palikuonys. Iš Rojaus sūnystės pirmosios kategorijos, Sūnų Kūrėjų, Nebadone yra tik vienas, Mykolas, visatos tėvas ir aukščiausiasis valdovas. Iš Rojaus sūnystės antrosios kategorijos, Avonalų arba Sūnų Arbitrų, Nebadonas turi savo visa kvotą—1.062. Ir šitie “mažesnieji Kristūs” yra lygiai tiek pat veiksmingi ir visagaliai savo planetinių įsikūnijimų metu, koku buvo Sūnus Kūrėjas ir Šeimininkas Urantijoje. Trečioji kategorija, būdama kilusi iš Trejybės, nesiregistruoja vietinėje visatoje, bet aš manau, kad Trejybės Sūnų Mokytojų Nebadone yra tarp penkiolikos ir dvidešimties tūkstančių, be užregistruotų 9.642 tvarinių sutrejbintų padėjėjų. Šitie Rojaus Deinalai nėra nei arbitrai, nei administratoriai; jie yra viršmokytojai.

Tie Sūnų tipai, kurie bus netrukus aptariami, yra kilę vietinėje visatoje; jie yra Rojaus Sūnaus

PAPER 35 THE LOCAL UNIVERSE SONS OF GOD

SECTIONS

Introduction

1. The Father Melchizedek
2. The Melchizedek Sons
3. The Melchizedek Worlds
4. Special Work of the Melchizedeks
5. The Vorondadek Sons
6. The Constellation Fathers
7. The Vorondadek Worlds
8. The Lanonandek Sons
9. The Lanonandek Rulers
10. The Lanonandek Worlds

INTRODUCTION

35:0.1 (384.1) THE Sons of God previously introduced have had a Paradise origin. They are the offspring of the divine Rulers of the universal domains. Of the first Paradise order of sonship, the Creator Sons, there is in Nebadon only one, Michael, the universe father and sovereign. Of the second order of Paradise sonship, the Avonal or Magisterial Sons, Nebadon has its full quota — 1,062. And these “lesser Christs” are just as effective and all-powerful in their planetary bestowals as was the Creator and Master Son on Urantia. The third order, being of Trinity origin, do not register in a local universe, but I estimate there are in Nebadon between fifteen and twenty thousand Trinity Teacher Sons exclusive of 9,642 creature-trinitized assistants of record. These Paradise Daynals are neither magistrates nor administrators; they are superteachers.

35:0.2 (384.2) The types of Sons about to be considered are of local universe origin; they are

Kūrėjo, skirtinguose susivienijimuose su papildančiąja Visatos Motina Dvasia, palikuonys. Šituose pasakojimuose bus minimos vietinės visatos tokios kategorijos:

1. Sūnūs Melkizedekai.
2. Sūnūs Vorondadekai.
3. Sūnūs Lanonandekai.
4. Sūnūs Gyvybės Nešėjai.

Trivienė Rojaus Dievybė veikia, kad sukurtų tris sūnystės kategorijas: Mykolus, Avonalus, ir Deinalus. Duali Dievybė vietinėje visatoje, Sūnus ir Dvasia, taip pat veikia sukurdamą tris aukštas Sūnų kategorijas: Melkizedekų, Vorondadekų, ir Lanonandekų; ir pasiekusi šitą trigubą išraišką, ji bendradarbiauja su Dievo Septinkarčio kitu lygiu, kuriant visapusišką Gyvybės Nešėjų kategoriją. Šitos būtybės yra klasifikuojamos su besileidžiančiais Dievo Sūnumis, bet jos yra unikali ir originali visatos gyvybės forma. Jų aptarimas užims visą kitą dokumentą.

the offspring of a Paradise Creator Son in varied association with the complemental Universe Mother Spirit. The following orders of local universe sonship find mention in these narratives:

35:0.3 (384.3) 1. Melchizedek Sons.

35:0.4 (384.4) 2. Vorondadek Sons.

35:0.5 (384.5) 3. Lanonandek Sons.

35:0.6 (384.6) 4. Life Carrier Sons.

35:0.7 (384.7) Triune Paradise Deity functions for the creation of three orders of sonship: the Michaels, the Avonals, and the Daynals. Dual Deity in the local universe, the Son and the Spirit, also functions in the creation of three high orders of Sons: the Melchizedeks, the Vorondadeks, and the Lanonandeks; and having achieved this threefold expression, they collaborate with the next level of God the Sevenfold in the production of the versatile order of Life Carriers. These beings are classified with the descending Sons of God, but they are a unique and original form of universe life. Their consideration will occupy the whole of the next paper.

1. TĖVAS MELKIZEDEKAS

Po to, kada yra sukurtos asmeninės pagalbos būtybės, tokios, kaip Ryškioji ir Ryto Žvaigždė ir kitos administracinės asmenybės, sutinkamai su konkrečios visatos dieviškuoju planu ir tikslu, atsiranda kūrybinės sąjungos tarp Sūnaus Kūrėjo ir Kuriančiosios Dvasios, Bėgalinės Dvasios Dukros vietinėje visatoje, nauja forma. Iš šitos kūrybinės partnerystės atsirandantis palikuonis asmenybė yra pirmasis Melkizedekas—Tėvas Melkizedekas—toji unikali būtybė, kuri vėliau ima bendradarbiauti su Sūnumi Kūrėju ir Kuriančiąja Dvasia tam, kad sukurtų šio vardo ištisą grupę.

Nebadono visatoje Tėvas Melkizedekas veikia kaip Ryškiosios ir Ryto Žvaigždės pirmasis vykdančysis partneris. Gabrielis daugiausia yra užimtas visatos politika, Melkizedekas daugiausia užsiėmęs praktinėmis procedūromis. Gabrielis vadovauja Nebadono nuolatiniam tribunolams ir taryboms, Melkizedekas vadovauja ypatingosioms, nepaprastosioms, ir ekstra atvejų komisijoms ir patariamiesiems organams. Gabrielis ir Tėvas Melkizedekas niekada neišvyksta iš Salvingtono tuo pačiu metu, nes, išvykus Gabrieliui Tėvas Melkizedekas veikia kaip Nebadono vyriausiasis vykdytojas.

Mūsų visatos visus Melkizedekus Sūnus Kūrėjas ir Kuriančioji Dvasia, drauge su Tėvu Melkizedeku, sukūrė per vieno tūkstantmečio laikotarpį standartiniu laiku. Būdamą tokia sūnystės kategorija, kurioje vienas iš jų narių veikė

1. THE FATHER MELCHIZEDEK

35:1.1 (384.4) After bringing into existence the beings of personal aid, such as the Bright and Morning Star and other administrative personalities, in accordance with the divine purpose and creative plans of a given universe, there occurs a new form of creative union between the Creator Son and the Creative Spirit, the local universe Daughter of the Infinite Spirit. The personality offspring resulting from this creative partnership is the original Melchizedek — the Father Melchizedek — that unique being who subsequently collaborates with the Creator Son and the Creative Spirit to bring into existence the entire group of that name.

35:1.2 (385.1) In the universe of Nebadon the Father Melchizedek acts as the first executive associate of the Bright and Morning Star. Gabriel is occupied more with universe policies, Melchizedek with practical procedures. Gabriel presides over the regularly constituted tribunals and councils of Nebadon, Melchizedek over the special, extraordinary, and emergency commissions and advisory bodies. Gabriel and the Father Melchizedek are never away from Salvington at the same time, for in Gabriel's absence the Father Melchizedek functions as the chief executive of Nebadon.

35:1.3 (385.2) The Melchizedeks of our universe were all created within one millennial period of standard time by the Creator Son and the Creative Spirit in liaison with the Father Melchizedek. Being an order of sonship wherein one of their own number

kaip lygiavertis kūrėjas, Melkizedekai iš dalies yra kilę iš savęs ir dėl to yra kandidatai į tai, kad įgyvendintų dieviškojo tipo savivaldą. Periodiškai jie išsirenka savo administracinį vadovą septynerių metų laikotarpiui standartiniu laiku, ir šiaip jau jie veikia kaip pati save reguliuojanti kategorija, nors pirmasis Melkizedekas iš tikrųjų naudojasi tam tikromis neatskiriomomis bendros tėvystės teisėmis. Kartas nuo karto šitas Tėvas Melkizedekas paskiria kai kuriuos individus iš savosios kategorijos tam, kad veiktų kaip specialūs Gyvybės Nešėjai midsonitiniuose pasauliuose, tokios rūšies apgyvendintoje planetoje, kuri Urantijoje iki šiol nebuvo apreikšta.

Melkizedekai neveikia didžiuliu mastu už vietinės visatos ribų, išskyrus tada, kada jie būna pakviesti liudininkais tose bylose, kurios yra pateiktos supervisatos tribunolams ir kada būna paskirti specialiais ambasadoriais, kaip jie kartais būna tokiais paskiriami, kad vienai visatai atstovautų kitoje visatoje toje pačioje supervisatoje. Kiekvienos visatos originalusis arba pirmagimis Melkizedekas visada gali laisvai keliauti į kaimynines visas arba į Rojų su misijomis, kurios yra susijusios su jo kategorijos interesais ir pareigomis.

2. SŪNŪS MELKIZEDEKAI

Melkizedekai yra dieviškųjų Sūnų pirmoji kategorija, kuri pakankamai arti priartėja prie žemesnės tvarinio gyvybės, kad galėtų tiesiogiai veikti mirtingųjų vystymo tarnystėje, kad tarnautų evoliucinėms rasėms be įsikūnijimo būtinybės. Šitie Sūnūs natūraliai yra asmenybės didžiojo nusileidimo viduriniame taške, savo kilme būdami maždaug kaip tik pusiaukelėje tarp aukščiausiojo Dieviškumo ir apdovanoto valia žemiausiojo tvarinio. Šitokiu būdu jie tampa natūraliais tarpininkais tarp gyvosios egzistencijos aukščiausiųjų ir dieviškųjų lygių ir žemiausiųjų, net materialių, gyvybės formų evoliuciniuose pasauliuose. Serafinės kategorijos, angelai, patiria malonumą, dirbdamos su Melkizedekais; tikrovėje visos protingos gyvybės formos šituose Sūnuose suranda supratingus draugus, užjaučiančius mokytojus, ir išmintingus patarėjus.

Melkizedekai yra save valdanti kategorija. Šitoje unikaloje grupėje mes susiduriame iš vietinės visatos būtybių pusės su pirmuoju mėginimu veikti savarankiškai, ir matome aukščiausią tikrosios savivaldos tipą. Savosios grupės ir savo gimtosios planetos administravimui, o taip pat šešioms asocijuotoms sferoms ir jų šalutiniams pasauliams, šitie Sūnūs organizuoja savo pačių sistemą. Ir turėtų būti pažymėta, kad jie niekada nepamynė savo teisių; per visą Orvontono supervisatą šitie Sūnūs Melkizedekai iš tikrųjų niekada nė karto jiems

functioned as co-ordinate creator, Melchizedeks are in constitution partly of self-origin and therefore candidates for the realization of a supernal type of self-government. They periodically elect their own administrative chief for a term of seven years of standard time and otherwise function as a self-regulating order, though the original Melchizedek does exercise certain inherent coparental prerogatives. From time to time this Father Melchizedek designates certain individuals of his order to function as special Life Carriers to the midsonite worlds, a type of inhabited planet not heretofore revealed on Urantia.

35:1.4 (385.3) The Melchizedeks do not function extensively outside the local universe except when they are called as witnesses in matters pending before the tribunals of the superuniverse, and when designated special ambassadors, as they sometimes are, representing one universe to another in the same superuniverse. The original or first-born Melchizedek of each universe is always at liberty to journey to the neighboring universes or to Paradise on missions having to do with the interests and duties of his order.

2. THE MELCHIZEDEK SONS

35:2.1 (385.4) The Melchizedeks are the first order of divine Sons to approach sufficiently near the lower creature life to be able to function directly in the ministry of mortal uplift, to serve the evolutionary races without the necessity of incarnation. These Sons are naturally at the mid-point of the great personality descent, by origin being just about midway between the highest Divinity and the lowest creature life of will endowment. They thus become the natural intermediaries between the higher and divine levels of living existence and the lower, even the material, forms of life on the evolutionary worlds. The seraphic orders, the angels, delight to work with the Melchizedeks; in fact, all forms of intelligent life find in these Sons understanding friends, sympathetic teachers, and wise counselors.

35:2.2 (385.5) The Melchizedeks are a self-governing order. With this unique group we encounter the first attempt at self-determination on the part of local universe beings and observe the highest type of true self-government. These Sons organize their own machinery for their group and home-planet administration, as well as that for the six associated spheres and their tributary worlds. And it should be recorded that they have never abused their prerogatives; not once throughout all the superuniverse of Orvonton have these Melchizedek Sons ever betrayed their trust. They

suteikto pasitikėjimo neišdavė. Jie yra kiekvienos visatos grupės, kuri trokšta savivaldos, viltis; jie yra savivaldos modelis ir mokytojai visoms Nebadono sferoms. Protingų būtybių visos kategorijos, vyresnieji iš aukštai ir pavaldiniai iš apačios, iš visos širdies giria Melchizedekų valdymą.

Sūnystės Melchizedekų kategorija didžiulėje šeimoje užima vyriausiojo sūnaus vietą ir pareigas. Didžiausią jų darbų dalį sudaro nuolatiniai ir tam tikra prasme kasdieniai darbai, bet didelę jų darbų dalį sudaro savanoriški ir visiškai savo pačių iniciatyva priimti darbai. Didžioji dalis tų specialių asamblėjų, kurios, kartas nuo karto, susirenka Salvingtone, yra sukviečiamos Melchizedekų siūlymu. Savo pačių iniciatyva šitie Sūnūs patuliuoja savo vietinėje visatoje. Jie turi autonomišką organizaciją, skirtą informacijos apie visatą rinkimui, periodiškai pasiūsdami pranešimus Sūnui Kūrėjui, nežiūrint visos informacijos, kuri visatos būstinę pasiekia per nuolatinės agentūras, susijusias su sferos kasdiniu administravimu. Savo prigimtimi jie yra nešališki stebėtojai; jais visiškai pasitiki protingų būtybių visos klasės.

Melchizedekai veikia kaip mobilūs ir patariamieji kasaciniai sferos teismai; šitie visatos Sūnūs nedidelėmis grupėmis vyksta į pasaulius tam, kad tarnautų kaip patariančios komisijos, kad pateiktų liudijimus, kad priimtų pasiūlymus, ir kad veiktų kaip patarėjai, šitokiu būdu padėdami spręsti pagrindinius sunkumus ir sureguliuoti rimtus nesutarimus, kurie kartas nuo karto iškyla evoliucinių sferų reikaluose.

Šitie vyriausieji visatos Sūnūs yra Ryškiosios ir Ryto Žvaigždės vyriausieji padėjėjai įgyvendinant Sūnaus Kūrėjo mandatus. Kada Melchizedekas vyksta į tolimą pasaulį Gabrielio vardu, tada jis gali, vykdydamas tą konkrečią misiją, būti įgaliotas veikti siuntėjo vardu, ir tokiu atveju užduoties planetoje jis pasirodys su visiška Ryškiosios ir Ryto Žvaigždės valdžia. Ypač tai pasakytina apie tas planetas, kuriose toks aukštesnysis Sūnus dar nebuvo pasirodęs tos sferos tvarinių pavidalu.

Kada Sūnus Kūrėjas pradeda savęs padovanojimo karjerą evoliuciniame pasaulyje, tada jis vyksta vienas; tačiau, kada vienas iš jo Rojaus brolių, Sūnus Avonalas, pradeda savęs padovanojimą, tada jį lydi pagalbininkai Melchizedekai, iš viso dvylika, kurie taip sumaniai prisideda prie savęs padovanojimo misijos sėkmės. Jie taip pat paremia Rojaus Avonalus teisminėse misijose apgyvendintuose pasauliuose, ir vykdant šitas užduotis Melchizedekai mirtingiesiems yra matomi, jeigu šitokiu būdu taip pat pasirodo ir Sūnus Avonalas.

Nėra nė vieno planetinio dvasinio poreikio

are the hope of every universe group which aspires to self-government; they are the pattern and the teachers of self-government to all the spheres of Nebadon. All orders of intelligent beings, superiors from above and subordinates from below, are wholehearted in their praise of the government of the Melchizedeks.

35:2.3 (386.1) The Melchizedek order of sonship occupies the position, and assumes the responsibility, of the eldest son in a large family. Most of their work is regular and somewhat routine, but much of it is voluntary and altogether self-imposed. A majority of the special assemblies which, from time to time, convene on Salvington are called on motion of the Melchizedeks. On their own initiative these Sons patrol their native universe. They maintain an autonomous organization devoted to universe intelligence, making periodical reports to the Creator Son independent of all information coming up to universe headquarters through the regular agencies concerned with the routine administration of the realm. They are by nature unprejudiced observers; they have the full confidence of all classes of intelligent beings.

35:2.4 (386.2) The Melchizedeks function as mobile and advisory review courts of the realms; these universe Sons go in small groups to the worlds to serve as advisory commissions, to take depositions, to receive suggestions, and to act as counselors, thus helping to compose the major difficulties and settle the serious differences which arise from time to time in the affairs of the evolutionary domains.

35:2.5 (386.3) These eldest Sons of a universe are the chief aids of the Bright and Morning Star in carrying out the mandates of the Creator Son. When a Melchizedek goes to a remote world in the name of Gabriel, he may, for the purposes of that particular mission, be deputized in the name of the sender and in that event will appear on the planet of assignment with the full authority of the Bright and Morning Star. Especially is this true on those spheres where a higher Son has not yet appeared in the likeness of the creatures of the realm.

35:2.6 (386.4) When a Creator Son enters upon the bestowal career on an evolutionary world, he goes alone; but when one of his Paradise brothers, an Avonal Son, enters upon a bestowal, he is accompanied by the Melchizedek supporters, twelve in number, who so efficiently contribute to the success of the bestowal mission. They also support the Paradise Avonals on magisterial missions to the inhabited worlds, and in these assignments the Melchizedeks are visible to mortal eyes if the Avonal Son is also thus manifest.

35:2.7 (386.5) There is no phase of planetary spiritual

aspekto, kuris nepatirtų jo tarnystės. Jie yra tie mokytojai, kurie taip dažnai laimi išsivysčiusios gyvybės ištisus pasaulius, kad šie galutinai ir visiškai pripažintų Sūnų Kūrėją ir jo Rojaus Tėvą.

Melkizedekai turi beveik tobulą išmintį, bet savo sprendimais jie nėra neklystantys. Būdami nutolę ir užduotis planetose vykdydami vieni, kartais smulkesniuose reikaluose jie yra suklydę, tai yra, jie buvo nusprendę padaryti kai kurių dalykų, kuriems jų vadovai vėliau nepritarė. Tokia sprendimo klaida Melkizedeką laikinai diskvalifikuoja tol, kol jis nuvyksta į Salvingtoną ir, audiencijos pas Sūnų Kūrėją metu, gauna tą instruktažą, kuris jį visiškai išlaisvina iš tos disharmonijos, kuri ir sukėlė jo nesutarimą su savo bičiuliais; ir tada, po pataisomojo poilsio, sugražinimas į tarnystę įvyksta trečiąją dieną. Bet šitie nežymūs klaidingi prisitaikymai Melkizedekų funkcijoje Nebadone pasitaikė retai.

Šitie Sūnūs nėra didėjanti kategorija; jų skaičius yra stacionarus, nors yra skirtingas kiekvienoje visatoje. Nebadone jų būstinės planetoje užregistruotas Melkizedekų skaičius yra didesnis negu dešimt milijonų.

3. MELKIZEDEKŲ PASAULIAI

Melkizedekai užima savo pačių pasaulį netoli Salvingtono, visatos būstinės. Šita sfera, vadinama Melkizedeku, yra pagrindinis pasaulis Salvingtono grandinėje, kurią sudaro septyniasdešimt pirminių sferų, kurių kiekviena juosia po šešias šalutines sferas, skirtas specializuotoms veiklos rūšims. Apie šitas nuostabias sferas—septyniasdešimt pirminių ir 420 šalutinių—dažnai yra kalbama kaip apie Melkizedekų Universitetą. Kylantieji mirtingieji iš visų Nebadono žvaigždynų mokymą gauna visuose 490 pasaulių, įgydami gyvenamąjį statusą Salvingtone. Bet kylančiųjų mokymas daugiapusėje veikloje, kuri vyksta architektūrinių sferų Salvingtono grupėje, sudaro tikrai vieną aspektą..

Salvingtono grandinės 490 sferų yra padalintos į dešimt grupių, kurių kiekviena turi po septynias pirmines ir po keturiasdešimt dvi šalutines sferas. Kiekvienai iš šitų grupių bendrai vadovauja, kuri nors viena iš visatos gyvybės pagrindinių kategorijų. Pirmajai grupei, apimančiai pagrindinį pasaulį ir šešias kitas pirmines sferas besisukančioje planetų procesijoje, vadovauja Melkizedekai. Šitie Melkizedekų pasauliai yra tokie:

1. Pagrindinis pasaulis—Sūnų Melkizedekų gimtasis pasaulis.

2. Fizinės gyvybės mokyklų ir gyvųjų energijų laboratorijų pasaulis.

need to which they do not minister. They are the teachers who so often win whole worlds of advanced life to the final and full recognition of the Creator Son and his Paradise Father.

35:2.8 (386.6) The Melchizedeks are well-nigh perfect in wisdom, but they are not infallible in judgment. When detached and alone on planetary missions, they have sometimes erred in minor matters, that is, they have elected to do certain things which their supervisors did not subsequently approve. Such an error of judgment temporarily disqualifies a Melchizedek until he goes to Salvington and, in audience with the Creator Son, receives that instruction which effectually purges him of the disharmony which caused disagreement with his fellows; and then, following the correctional rest, reinstatement to service ensues on the third day. But these minor misadaptations in Melchizedek function have rarely occurred in Nebadon.

35:2.9 (387.1) These Sons are not an increasing order; their number is stationary, although varying in each local universe. The number of Melchizedeks of record on their headquarters planet in Nebadon is upward of ten million.

3. THE MELCHIZEDEK WORLDS

35:3.1 (387.2) The Melchizedeks occupy a world of their own near Salvington, the universe headquarters. This sphere, by name Melchizedek, is the pilot world of the Salvington circuit of seventy primary spheres, each of which is encircled by six tributary spheres devoted to specialized activities. These marvelous spheres — seventy primaries and 420 tributaries — are often spoken of as the Melchizedek University. Ascending mortals from all the constellations of Nebadon pass through training on all 490 worlds in the acquirement of residential status on Salvington. But the education of ascenders is only one phase of the manifold activities taking place on the Salvington cluster of architectural spheres.

35:3.2 (387.3) The 490 spheres of the Salvington circuit are divided into ten groups, each containing seven primary and forty-two tributary spheres. Each of these groups is under the general supervision of some one of the major orders of universe life. The first group, embracing the pilot world and the next six primary spheres in the encircling planetary procession, is under the supervision of the Melchizedeks. These Melchizedek worlds are:

35:3.3 (387.4) 1. The pilot world — the home world of the Melchizedek Sons.

35:3.4 (387.5) 2. The world of the physical-life schools and the laboratories of living energies.

3. Morontinės gyvybės pasaulis.
4. Pradinės dvasinės gyvybės pasaulis.
5. Vidurinės dvasinės gyvybės pasaulis.
6. Besivystančios dvasinės gyvybės sfera.
7. Lygiavertės ir aukščiausiosios saviraiškos valda.

Po šešis šalutinius pasaulius kiekvienoje iš šių Melchizedek sferų yra paskirta tokioms veiklos rūšims, kurios yra susietos su jomis susijusios pirminės sferos darbu.

Pagrindinis pasaulis, sfera *Melchizedekas*, yra bendra susitikimų vieta visoms būtybėms, kurios yra įsitraukusios į laiko ir erdvės kylančiųjų mirtingųjų mokymą ir dvasinimą. Kylančiajam šitas pasaulis galbūt yra pati įdomiausia vieta visame Nebadone. Visi evoliuciniai mirtingieji, kurie užbaigia mokymąsi žvaigždynuose, turi lemtį nusileisti Melchizedeke, kur jie pradeda Salvingtono švietimo sistemos mokymosi ir dvasinio vystymosi režimą. Ir niekada jūs iš tiesų neužmiršite savo reakcijos į pirmąją gyvenimo dieną šitame unikaliame pasaulyje, net ir po to, kada būsite pasiekę savo galutinį tikslą Rojuje.

Kylantieji mirtingieji gyvena pasaulyje Melchizedeke tuo metu, kada mokosi specializuoto švietimo šešiose supančiose planetose. Ir šito paties metodo laikomasi per jų visą gyvenimą septyniolikos kultūros pasaulių, Salvingtono grandinės pirminėse sferose.

Daugybės būtybių, kurios gyvena sferose Melchizedeko šešiuose šalutiniuose pasauliuose, laikas yra užimtas įvairiapuse veikla, bet, kas susiję su kylančiais mirtingaisiais, tai šitie palydovai yra skirti tokiems specialioms studijų aspektams:

1. Pirmoji sfera užsiima kylančiųjų mirtingųjų pirminės planetinės gyvybės apžvalga. Šitas darbas yra atliekamas klasėmis, sudarytomis iš tų, kurie yra kilę iš mirtingojo kilmės konkretaus pasaulio. Tie, kurie yra iš Urantijos, tokios patirtinės apžvalgos siekia drauge.

2. Antrosios sferos specialų darbą sudaro panaši apžvalga tų patirčių, per kuriuos buvo pereita gyvenamuosiuose pasauliuose, skriejančiuose aplink vietinės sistemos būstinės pirmąjį palydovą.

3. Šitos sferos apžvalgos yra susijusios su gyvenimu vietinės sistemos sostinėje ir apima sistemos būstinės grupės likusių architektūrinių pasaulių veiklą.

4. Ketvirtoji sfera užimta žvaigždynų ir su jais

35:3.5 (387.6) 3. The world of morontia life.

35:3.6 (387.7) 4. The sphere of initial spirit life.

35:3.7 (387.8) 5. The world of mid-spirit life.

35:3.8 (387.9) 6. The sphere of advancing spirit life.

35:3.9 (387.10) 7. The domain of co-ordinate and supreme self-realization.

35:3.10 (387.11) The six tributary worlds of each of these Melchizedek spheres are devoted to activities germane to the work of the associated primary sphere.

35:3.11 (387.12) The pilot world, the sphere *Melchizedek*, is the common meeting ground for all beings who are engaged in educating and spiritualizing the ascending mortals of time and space. To an ascender this world is probably the most interesting place in all Nebadon. All evolutionary mortals who graduate from their constellation training are destined to land on Melchizedek, where they are initiated into the regime of the disciplines and spirit progression of the Salvington educational system. And never will you forget your reactions to the first day of life on this unique world, not even after you have reached your Paradise destination.

35:3.12 (387.13) Ascending mortals maintain residence on the Melchizedek world while pursuing their training on the six encircling planets of specialized education. And this same method is adhered to throughout their sojourn on the seventy cultural worlds, the primary spheres of the Salvington circuit.

35:3.13 (387.14) Many diverse activities occupy the time of the numerous beings who reside on the six tributary worlds of the Melchizedek sphere, but as concerns the ascending mortals, these satellites are devoted to the following special phases of study:

35:3.14 (388.1) 1. Sphere number one is occupied with the review of the initial planetary life of the ascending mortals. This work is carried on in classes composed of those who hail from a given world of mortal origin. Those from Urantia pursue such an experiential review together.

35:3.15 (388.2) 2. The special work of sphere number two consists in a similar review of the experiences passed through on the mansion worlds encircling the premier satellite of the local system headquarters.

35:3.16 (388.3) 3. The reviews of this sphere pertain to the sojourn on the capital of the local system and embrace the activities of the remainder of the architectural worlds of the system headquarters cluster.

35:3.17 (388.4) 4. The fourth sphere is occupied with

susijusių sferų septyniasdešimties šalutinių pasaulių patyrimo apžvalga.

5. Penktojoje sferoje apžvelgiamas kylančiojo gyvenimas žvaigždyno būstinės pasaulyje.

6. Šeštosios sferos laikas yra skiriamas mėginimui abipusiškai susieti šitas penkias epochas ir šitokiu būdu pasiekti patyrimo koordinavimą prieš pradedant visatos mokymąsi Melkizedeko pradinėse mokyklose.

Visatos administravimo ir dvasinės išminties mokyklos yra Melkizedekų gimtajame pasaulyje, kur taip pat turi būti sutinkamos tos mokyklos, kurios yra skirtos tyrinėjimo vienai atskirai sričiai, tokiai, kaip energija, materija, organizacija, komunikacija, dokumentai, etika, ir palyginamoji tvarinių egzistencija.

Dvasinio Apdovanojimo Melkizedekų Koledže Dievo Sūnų visos kategorijos—net ir Rojaus kategorijos—bendradarbiauja su Melkizedekais ir serafiniais mokytojais lavindami tas gausybes, kurios pasklinda kaip likimo evangelai, skelbdami dvasinę laisvę ir dieviškąją sūnystę net iki visatos tolimųjų pasaulių. Melkizedekų Universiteto šita konkreti mokykla yra išskirtinė visatos institucija; studentai lankytojai iš kitų valdų nepriimami.

Aukščiausią mokymo kursą apie visatos administravimą suteikia Melkizedekai savo gimtajame pasaulyje. Šitam Aukštosios Etikos Koledžui vadovauja pirminis Tėvas Melkizedekas. Būtent į šitas mokyklas įvairios visatos siunčia studentus pasikeitimo pagrindu. Nors Nebadono jauna visata, kas susiję su dvasiniu pasiekimu ir aukštosios etikos vystymu, visatų skalėje stovi žemai, bet, nepaisant šito, mūsų administracinės problemos iš tikrųjų visą visatą tiek pavertė didžiule klinika kitiems netoli esantiems kūriniams, kad Melkizedeko koledžus užplūsta daug studentų lankytojų ir stebėtojų iš kitų valdų. Be milžiniškos grupės vietinių studentų, visada būna daugiau kaip vienas šimtas tūstančių užsienio studentų, besilankančių Melkizedeko mokyklose, kadangi Melkizedekų kategorija Nebadone yra garsi per visą Splandoną.

4. MELKIZEDEKŲ SPECIALUS DARBAS

Melkizedekų veiklos labai specializuota sritis yra susijusi su kylančiųjų mirtingųjų progresinės morantinės karjeros priežiūra. Didelę šio mokymo dalį atlieka kantrūs ir išmintingi serafiniai tarnai, padedami mirtingųjų, kurie yra pakilę į visatos pasiekimo santykinai aukštesnius lygius, bet apskritai visam šitam švietimo darbui vadovauja

a review of the experiences of the seventy tributary worlds of the constellation and of their associated spheres.

35:3.18 (388.5) 5. On the fifth sphere there is conducted the review of the ascendant sojourn on the constellation headquarters world.

35:3.19 (388.6) 6. The time on sphere number six is devoted to an attempt to correlate these five epochs and thus achieve co-ordination of experience preparatory to entering the Melchizedek primary schools of universe training.

35:3.20 (388.7) The schools of universe administration and spiritual wisdom are located on the Melchizedek home world, where also are to be found those schools devoted to a single line of research, such as energy, matter, organization, communication, records, ethics, and comparative creature existence.

35:3.21 (388.8) In the Melchizedek College of Spiritual Endowment all orders — even the Paradise orders — of the Sons of God co-operate with the Melchizedek and the seraphic teachers in training the hosts who go forth as evangels of destiny, proclaiming spiritual liberty and divine sonship even to the remote worlds of the universe. This particular school of the Melchizedek University is an exclusive universe institution; student visitors are not received from other realms.

35:3.22 (388.9) The highest course of training in universe administration is given by the Melchizedeks on their home world. This College of High Ethics is presided over by the original Father Melchizedek. It is to these schools that the various universes send exchange students. While the young universe of Nebadon stands low in the scale of universes as regards spiritual achievement and high ethical development, nevertheless, our administrative troubles have so turned the whole universe into a vast clinic for other near-by creations that the Melchizedek colleges are thronged with student visitors and observers from other realms. Besides the immense group of local registrants there are always upward of one hundred thousand foreign students in attendance upon the Melchizedek schools, for the order of Melchizedeks in Nebadon is renowned throughout all Splandon.

4. SPECIAL WORK OF THE MELCHIZEDEKS

35:4.1 (388.10) A highly specialized branch of Melchizedek activities has to do with the supervision of the progressive morontia career of the ascending mortals. Much of this training is conducted by the patient and wise seraphic ministers, assisted by mortals who have ascended to relatively higher levels of universe

Melkizedekai drauge su Trejybės Sūnumis Mokytojais.

Nors Melkizedekų kategorijos daugiausia yra atsidavusios milžiniškai švietimo sistemai ir vietinės visatos eksperimentinio mokymo režimui, bet jie taip pat veikia ir su unikaliomis užduotimis ir neįprastomis aplinkybėmis. Besivystančioje visatoje, kurioje galiausiai būna apie dešimt milijonų apgyvendintų pasaulių, daug neįprastų dalykų yra nulemta, kad įvyktų, ir būtent tokiose nepaprastose situacijose Melkizedekai ir veikia. Edentijoje, jūsų žvaigždyno būstinėje, jie yra žinomi kaip nepaprastų situacijų Sūnūs. Visada jie yra pasiruošę tarnauti visuose reikaluose—fiziniuose, intelektualiuose, ir dvasiniuose—kuriems yra reikalingas greitas sprendimas, nesvarbu, ar jie kiltų planetoje, sistemoje, žvaigždynė, ar visatoje. Kur tik ir kada tik yra reikalinga speciali pagalba, ten surasite vieną arba daugiau iš Sūnų Melkizedekų.

Kada Sūnaus Kūrėjo plano kuriai nors daliai grėsia nesėkmė, ten nedelsiant išvyks Melkizedekas tam, kad suteiktų pagalbą. Bet jie iš tikrųjų nedažnai yra pašaukiami tam, kad veikty nuodėmingo maišto akivaizdoje, tokio, koks įvyko Satanijoje.

Melkizedekai būna pirmieji, kurie veikia visose bet kokio pobūdžio nepaprastose situacijose visuose pasauliuose, kur gyvena valiniai tvariniai. Kartais jie veikia kaip laikini nepaklusnių planetų prižiūrėtojai, tarnaudami administratoriais vietoje prasižengusios planetinės vyriausybės. Planetinės krizės metu šitie Sūnūs Melkizedekai tarnauja daugelyje unikalių pareigų. Tokiam Sūnui visiškai lengvai įmanoma pasidaryti matomu mirtingosioms būtybėms, o kartais vienas iš šitos kategorijos būna net įsikūnijęs mirtingojo materialaus kūno pavidalu. Nebadone Melkizedekas septynis kartus yra tarnavęs evoliuciniame pasaulyje mirtingojo materialaus kūno pavidalu, o daugeliu atvejų šitie Sūnūs yra pasirodę kitų visatos tvarinių kategorijų pavidalu. Jie iš tikrųjų yra visapusiški ir laisvanoriai tarnai nepaprastose situacijose visatos protingų būtybių visoms kategorijoms ir visiems pasauliams ir pasaulių sistemoms.

Tas Melkizedekas, kuris gyveno Urantijoje Abraomo laikais, tose vietose buvo žinomas kaip Princas iš Salemo, nes jis vadovavo mažai tiesos ieškotojų kolonijai, gyvenusiai vietovėje, vadintoje Salemu. Jis pasisiūlė įsikūnyti mirtingojo materialaus kūno pavidalu, ir tą padarė, pritarus planetos perėmėjams Melkizedekams, kurie baiminosi, kad gyvenimo šviesa neužgęstų per tą laikotarpį, kada tamsa vis labiau plėtėsi. Ir jis iš tikrųjų skatino savo laikmečio tiesą ir patikimai ją perdavė Abraomui ir jo pagalbininkams.

attainment, but all of this educational work is under the general supervision of the Melchizedeks in association with the Trinity Teacher Sons.

35:4.2 (389.1) While the Melchizedek orders are chiefly devoted to the vast educational system and experiential training regime of the local universe, they also function in unique assignments and in unusual circumstances. In an evolving universe eventually embracing approximately ten million inhabited worlds, many things out of the ordinary are destined to happen, and it is in such emergencies that the Melchizedeks act. On Edentia, your constellation headquarters, they are known as emergency Sons. They are always ready to serve in all exigencies — physical, intellectual, or spiritual — whether on a planet, in a system, in a constellation, or in the universe. Whenever and wherever special help is needed, there you will find one or more of the Melchizedek Sons.

35:4.3 (389.2) When failure of some feature of the Creator Son's plan is threatened, forthwith will go a Melchizedek to render assistance. But not often are they summoned to function in the presence of sinful rebellion, such as occurred in Satania.

35:4.4 (389.3) The Melchizedeks are the first to act in all emergencies of whatever nature on all worlds where will creatures dwell. They sometimes act as temporary custodians on wayward planets, serving as receivers of a defaulting planetary government. In a planetary crisis these Melchizedek Sons serve in many unique capacities. It is easily possible for such a Son to make himself visible to mortal beings, and sometimes one of this order has even incarnated in the likeness of mortal flesh. Seven times in Nebadon has a Melchizedek served on an evolutionary world in the similitude of mortal flesh, and on numerous occasions these Sons have appeared in the likeness of other orders of universe creatures. They are indeed the versatile and volunteer emergency ministers to all orders of universe intelligences and to all the worlds and systems of worlds.

35:4.5 (389.4) The Melchizedek who lived on Urantia during the time of Abraham was locally known as Prince of Salem because he presided over a small colony of truth seekers residing at a place called Salem. He volunteered to incarnate in the likeness of mortal flesh and did so with the approval of the Melchizedek receivers of the planet, who feared that the light of life would become extinguished during that period of increasing spiritual darkness. And he did foster the truth of his day and safely pass it on to Abraham and his associates.

5. SŪNŪS VORONDADEKAI

Po asmeninių padėjėjų ir visapusiškų Melkizedekų pirmosios grupės sukūrimo, Sūnus Kūrėjas ir vietinės visatos Kuriančioji Dvasia suplanavo, ir sukūrė, antrąją didžiulę ir įvairiapusę visatos sūnystės kategoriją, Vorondadekus. Jie daugiau yra žinomi kaip Žvaigždynų Tėvai, nes kiekvienoje vietinėje visatoje kiekvieno žvaigždyno vyriausybės priešakyje visur vienodai yra sutinkamas šitos kategorijos Sūnus.

Vorondadekų skaičius skiriasi kiekvienoje vietinėje visatoje, Nebadone yra užregistruota tik vienas milijonas. Šitie Sūnūs, kaip ir jų lygiaverčiai partneriai, Melkizedekai, neturi reprodukcijos galios. Neegzistuoja jokie žinomo būdo, kuriuo savo skaičių jie galėtų padidinti.

Daugeliu atžvilgių šitie Sūnūs yra save valdantis organas; kaip individai ir kaip grupės, net ir kaip visuma, didelė dalimi jie yra atsiskyrę, labai panašiai, kaip Melkizedekai, bet Vorondadekai neturi tokio plataus veiklos diapazono. Jie neprilygsta savo sielos brolių Melkizedekų nuostabiam visapusiškumui, bet jie yra net patikimesni ir sumanesni kaip valdovai ir toli numatantys administratoriai. Taip pat ir administruodami jie neprilygsta savo pavaldiniams Sistemų Aukščiausiesiems Valdovams Lanonandekams, bet visatos sūnystės visas kategorijas jie pranoksta tikslo stabilumu ir sprendimo dieviškumu.

Nors šitos kategorijos Sūnų sprendimai ir nurodymai visada atitinka dieviškosios sūnystės dvasią ir derinasi su Sūnaus Kūrėjo politika, bet jie buvo minimi Sūnui Kūrėjui, kaip padarę klaidų, o metodo niuansuose jų sprendimai kartais būdavo atšaukiami po apeliacijos visatos aukščiausiesiems tribunolams. Bet šitie Sūnūs retai kada daro klaidų, ir niekada jie nemaištavo; niekada per visą Nebadono istoriją nebuvo nustatyta, jog nors vienas Vorondadekas visatos vyriausybę būtų paniekinęs.

Vorondadekų tarnavimas vietinėje visatoje yra labai platus ir įvairus. Jie tarnauja ambasadoriais kitose visatose ir kaip konsulai atstovauja žvaigždynams tarp savo gimtosios visatos ribų. Iš visų vietinės visatos sūnystės kategorijų jiems dažniausia yra patikimos visos suverenios galios tam, kad būtų panaudotos kritinių situacijų metu visatoje.

Tuose pasauliuose, kurie yra atskirti dvasinėje tamsoje, tose sferose, kurios, dėl maišto ir nuklydimo, kenčia dvasinę izoliaciją, paprastai stebėtojas Vorondadekas būna per visą laikotarpį, kol yra atstatomas normalus statusas. Tam tikromis ekstremaliois sąlygomis šitas

5. THE VORONDADEK SONS

35:5.1 (389.5) After the creation of the personal aids and the first group of the versatile Melchizedeks, the Creator Son and the local universe Creative Spirit planned for, and brought into existence, the second great and diverse order of universe sonship, the Vorondadeks. They are more generally known as Constellation Fathers because a Son of this order is uniformly found at the head of each constellation government in every local universe.

35:5.2 (389.6) The number of Vorondadeks varies in each local universe, just one million being the recorded number in Nebadon. These Sons, like their co-ordinates, the Melchizedeks, possess no power of reproduction. There exists no known method whereby they can increase their numbers.

35:5.3 (389.7) In many respects these Sons are a self-governing body; as individuals and as groups, even as a whole, they are largely self-determinative, much as are the Melchizedeks, but Vorondadeks do not function through such a wide range of activities. They do not equal their Melchizedek brethren in brilliant versatility, but they are even more reliable and efficient as rulers and farseeing administrators. Neither are they quite the administrative peers of their subordinates, the Lanonandek System Sovereigns, but they excel all orders of universe sonship in stability of purpose and in divinity of judgment.

35:5.4 (390.1) Although the decisions and rulings of this order of Sons are always in accordance with the spirit of divine sonship and in harmony with the policies of the Creator Son, they have been cited for error to the Creator Son, and in details of technique their decisions have sometimes been reversed on appeal to the superior tribunals of the universe. But these Sons rarely fall into error, and they have never gone into rebellion; never in all the history of Nebadon has a Vorondadek been found in contempt of the universe government.

35:5.5 (390.2) The service of the Vorondadeks in the local universes is extensive and varied. They serve as ambassadors to other universes and as consuls representing constellations within their native universe. Of all orders of local universe sonship they are the most often intrusted with the full delegation of sovereign powers to be exercised in critical universe situations.

35:5.6 (390.3) On those worlds segregated in spiritual darkness, those spheres which have, through rebellion and default, suffered planetary isolation, an observer Vorondadek is usually present pending the restoration of normal status. In certain emergencies this Most High observer could

Pats Aukštasis stebėtojas galėtų panaudoti absoliučią ir savavališką valdžią kiekvienai dangiškai būtybei, paskirtai į tą planetą. Salvingtone yra užregistruota, jog Vorondadekai kartais buvo panaudoję tokią valdžią kaip tokių planetų Patys Aukštieji regentai. Ir tai pasakytina ir apie apgyvendintus pasaulius, kurių maištas nepalietė.

Dažnai korpusas iš dvylikos arba daugiau Vorondadekų dalyvauja kaip ypatingųjų atvejų, susijusių su planetos arba sistemos statusu, peržiūrėjimo arba apeliacijos aukštasis teismas. Bet jų darbas didesne dalimi yra susijęs su įstatymdavystės funkcijomis, kurios yra neatskiriamos nuo žvaigždynų vyriausybių. Sūnūs Vorondadekai, dėl visos šitos tarnystės, tapo vietinių visatų istorikais; jie yra asmeniškai susipažinę su apgyvendintų pasaulių visomis politinėmis kovomis ir visuomeniniais neramumais.

6. ŽVAIGŽDYNŲ TĖVAI

Bent jau trys Vorondadekai yra paskiriami valdyti kiekvieną iš vieno šimto vietinės visatos žvaigždynų. Šituos Sūnus parenka Sūnus Kūrėjas, o Gabrielis paskiria kaip žvaigždynų *Pačius Aukštuosius* tarnauti vieną dekatūkstantmetį—10.000 standartinių metų, maždaug 50.000 metų Urantijos laiku. Valdantysis Pats Aukštasis, Žvaigždyno Tėvas, turi du partnerius, vyresnįjį ir jaunesnįjį. Kiekvienos administracijos keitimosi metu vyresnysis partneris tampa vyriausybės vadovu, jaunesnysis prisiima vyresniojo pareigas, tuo tarpu nepaskirti Vorondadekai, gyvenantys Salvingtono pasaulyuose, paskiria vieną iš saviškių kandidatų į pasirinkimą, kad prisiimtų jaunesniojo partnerio pareigas. Tokiu būdu kiekvienas iš Pačių Aukštųjų, sutinkamai su dabartine politika, žvaigždyno būstinėje tarnauja tris dekatūkstantmečius, maždaug 150.000 Urantijos metų.

Šis vienas šimtas Žvaigždynų Tėvų, žvaigždynų vyriausybių realių vadovų, sudaro Sūnaus Kūrėjo aukščiausiąjį patariamąjį kabinetą. Šioji taryba dažnai tariasi visatos būstinėje, ir neturi apribojimų, ką ir kiek turi aptarinėti, bet daugiausia ji rūpinasi žvaigždynų gerove ir visos vietinės visatos administravimo suviejimu.

Kada Žvaigždyno Tėvas išvyksta atlikti savo pareigų į visatos būstinę, o tą jis daro dažnai, tada vyresnysis partneris tampa einančiu vadovu pareigas žvaigždyno reikaluose. Vyresniojo

exercise absolute and arbitrary authority over every celestial being assigned to that planet. It is of record on Salvington that the Vorondadeks have sometimes exercised such authority as Most High regents of such planets. And this has also been true even of inhabited worlds that were untouched by rebellion.

35:5.7 (390.4) Often a corps of twelve or more Vorondadek Sons sits en banc as a high court of review and appeal concerning special cases involving the status of a planet or a system. But their work more largely pertains to the legislative functions indigenous to the constellation governments. As a result of all these services, the Vorondadek Sons have become the historians of the local universes; they are personally familiar with all the political struggles and the social upheavals of the inhabited worlds.

6. THE CONSTELLATION FATHERS

35:6.1 (390.5) At least three Vorondadeks are assigned to the rulership of each of the one hundred constellations of a local universe. These Sons are selected by the Creator Son and are commissioned by Gabriel as the *Most Highs* of the constellations for service during one dekamillennium — 10,000 standard years, about 50,000 years of Urantia time. The reigning Most High, the Constellation Father, has two associates, a senior and a junior. At each change of administration the senior associate becomes the head of the government, the junior assumes the duties of the senior, while the unassigned Vorondadeks resident on the Salvington worlds nominate one of their number as candidate for selection to assume the responsibilities of junior associate. Thus each of the Most High rulers, in accordance with present policy, has a period of service on the headquarters of a constellation of three dekamillenniums, about 150,000 Urantia years.

35:6.2 (390.6) The one hundred Constellation Fathers, the actual presiding heads of the constellation governments, constitute the supreme advisory cabinet of the Creator Son. This council is in frequent session at universe headquarters and is unlimited in the scope and range of its deliberations but is chiefly concerned with the welfare of the constellations and with the unification of the administration of the entire local universe.

35:6.3 (391.1) When a Constellation Father is in attendance upon duties at the universe headquarters, as he frequently is, the senior associate becomes acting director of constellation

partnerio įprasta funkcija yra dvasinių reikalų priežiūra, tuo tarpu jaunesnysis partneris asmeniškai užsiima žvaigždyno fizine gerove. Tačiau jokia esminė politika nėra vykdoma žvaigždynė, jeigu visi trys Patys Aukštieji nesutarė dėl visų jos įgyvendinimo smulkmenų.

Žvaigždynų Pačių Aukštųjų dispozicijoje yra dvasinės informacijos ir komunikavimo kanalų išsisas mechanizmas. Jie palaiko tobulą ryšį su savo vyresnybe Salvingtone ir su savo tiesioginiais pavaldiniais, vietinių sistemų aukščiausiais valdovais. Jie dažnai sukviečia tarybas su šiais Sistemų Aukščiausiais Valdovais, kad aptartų žvaigždyno būklę.

Patys Aukštieji apsupa save patarėjų korpusu, kuris kartas nuo karto keičiasi skaičiumi ir personalu, sutinkamai su įvairių grupių buvimu žvaigždyno būstinėje, o taip pat keičiantis vietiniams poreikiams. Stresiniais laikotarpiais jie gali paprašyti, ir greitai gaus, papildomai Sūnų iš Vorondadekų kategorijos tam, kad padėtų administravimo darbe. Norlatiadeką, jūsų pačių žvaigždyną, šiuo metu administruoja dvylika Sūnų Vorondadekų.

7. VORONDADEKŲ PASAULIAI

Septynių pasaulių antroji grupė Salvingtoną supančių septyniasdešimties pirminių sferų grandinėje sudaro Vorondadekų planetas. Kiekviena iš šitų sferų, su savo šešiais aplink skriejančiais palydovais, yra skirta Vorondadekų veiklos tam tikram aspektui. Šitose keturiasdešimt devyniose sferose kylantieji mirtingieji garantuotai pasiekia mokymosi apie visatos įstatymdavystę viršūnę.

Kylantieji mirtingieji įstatymdavystės asamblėjas stebėjo, kaip jos veikė žvaigždynų būstinių pasauliuose, bet čia, šituose Vorondadekų pasauliuose, jie dalyvauja įgyvendinant vietinėje visatoje veikiančius bendrus įstatymus vadovaujami vyresniųjų Vorondadekų. Toks įgyvendinimas yra sumanytas tam, kad būtų koordinuojami autonominių įstatymdavystės asamblėjų iš vieno šimto žvaigždynų skirtingi įstatymų dekretai. To mokymo, kuris turi būti gaunamas Vorondadekų mokyklose, nepranoksta net ir Uversa. Šitas mokymas yra progresinis, nusitęsiantis nuo pirmosios sferos, su papildomu darbu jos šešiuose palydovuose, toliau aukštyti per likusias šešias pirmines sferas ir su jomis susietas palydovų grupes.

Šituose studijų ir praktinio darbo pasauliuose kylantieji pilgrimai bus supažindinti su daugybe naujų veiklos rūšių. Mums nėra uždrausta imtis užduoties apreikšti šituos naujus siekius, apie

affairs. The normal function of the senior associate is the oversight of spiritual affairs, while the junior associate is personally occupied with the physical welfare of the constellation. No major policy, however, is ever carried out in a constellation unless all three of the Most Highs are agreed upon all the details of its execution.

35:6.4 (391.2) The entire mechanism of spirit intelligence and communication channels is at the disposal of the constellation Most Highs. They are in perfect touch with their superiors on Salvington and with their direct subordinates, the sovereigns of the local systems. They frequently convene in council with these System Sovereigns to deliberate upon the state of the constellation.

35:6.5 (391.3) The Most Highs surround themselves with a corps of counselors, which varies in number and personnel from time to time in accordance with the presence of the various groups at constellation headquarters and also as the local requirements vary. During times of stress they may ask for, and will quickly receive, additional Sons of the Vorondadek order to assist with the administrative work. Norlatiadek, your own constellation, is at present administered by twelve Vorondadek Sons.

7. THE VORONDADEK WORLDS

35:7.1 (391.4) The second group of seven worlds in the circuit of seventy primary spheres surrounding Salvington comprise the Vorondadek planets. Each of these spheres, with its six encircling satellites, is devoted to a special phase of Vorondadek activities. On these forty-nine realms the ascending mortals secure the acme of their education respecting universe legislation.

35:7.2 (391.5) The ascending mortals have observed the legislative assemblies as they functioned on the headquarters worlds of the constellations, but here on these Vorondadek worlds they participate in the enactment of the actual general legislation of the local universe under the tutelage of the senior Vorondadeks. Such enactments are designed to co-ordinate the varied pronouncements of the autonomous legislative assemblies of the one hundred constellations. The instruction to be had in the Vorondadek schools is unexcelled even on Uversa. This training is progressive, extending from the first sphere, with supplemental work on its six satellites, on up through the remaining six primary spheres and their associated satellite groups.

35:7.3 (391.6) The ascending pilgrims will be introduced to numerous new activities on these worlds of study and practical work. We are not forbidden to undertake the revelation of these new

kuriuos nebuvo ir svajota, bet mes esame neviltyje, kad šitas užduotis sugebėtume perteikti mirtingųjų būtybių materialiam protui. Mes neturime žodžių, kad perteiktume šitos dangiškosios veiklos prasmės, ir nėra jokios analogiškos žmogiškosios veiklos, kurią galėtume panaudoti kaip kylančiųjų mirtingųjų šitų naujų užsiėmimų iliustraciją, kada jie mokosi šituose keturiasdešimt devyniuose pasauliuose. Ir daug kitokios veiklos, kuri nėra kilimo režimo dalis, yra koncentruojama Salvingtono grandinės šituose Vorondadekų pasauliuose.

8. SŪNŪS LANONANDEKAI

Sukūrus Vorondadekus, Sūnus Kūrėjas ir Visatos Motina Dvasia susivienija tam tikslui, kad būtų sukurta visatos sūnystės trečioji kategorija, Lanonandekai. Nors užimti įvairiomis užduotimis, susijusiomis su sistemų administravimu, bet geriausiai jie yra žinomi kaip Sistemų Aukščiausieji Valdovai, vietinių sistemų valdytojai, ir kaip Planetų Princai, administraciniai apgyvendintų pasaulių vadovai.

Būdamos sūnystės kūrimo vėlesne ir žemesne—kas susiję su dieviškumo lygiais—kategorija, šitos būtybės turėjo lankyti tam tikrus mokymo kursus Melkizedekų pasauliuose, besirengdamos vėlesniajai tarnystei. Jie buvo pirmieji studentai Melkizedekų universitete, ir savo mokytojų ir egzaminuotojų Melkizedekų buvo parengti ir patvirtinti pagal sugebėjimą, asmenybę, ir pasiekimą.

Nebadono visata savo egzistavimą pradėjo lygiai su dvylika milijonų Lanonandekų, ir kada jie buvo perėję per Melkizedekų sferą, baigiamųjų bandymų metu jie buvo suskirstyti į tris klases:

1 . *Pirminiai Lanonandekai.* Aukščiausiojo rango buvo 709,841. Šitie yra tie Sūnūs, kurie būna paskiriami Sistemų Aukščiausiais Valdovais ir žvaigždynų aukščiausiųjų tarybų padėjėjais ir patarėjais visatos aukščiausiam administraciniame darbe.

2 . *Antriniai Lanonandekai.* Šita kategorija, parengta Melkizedeke, turėjo 10,234,601 narį. Jie yra paskiriami Planetų Princais ir į šitos kategorijos rezervą.

3. *Tretiniai Lanonandekai.* Šitoje grupėje buvo 1,055,558 nariai. Šitie Sūnūs veikia kaip pavaldūs padėjėjai, žinianešiai, saugotojai, įgaliotiniai, stebėtojai, ir atlieka įvairias pareigas sistemoje ir ją sudarančiuose pasauliuose.

Šitiems Sūnams neįmanoma, kaip įmanoma evoliucinėms būtybėms, žengti į priekį iš vienos

and undreamed-of pursuits, but we despair of being able to portray these undertakings to the material mind of mortal beings. We are without words to convey the meanings of these supernal activities, and there are no analogous human engagements which might be utilized as illustrations of these new occupations of the ascending mortals as they pursue their studies on these forty-nine worlds. And many other activities, not a part of the ascendant regime, are centered on these Vorondadek worlds of the Salvington circuit.

8. THE LANONANDEK SONS

35:8.1 (392.1) After the creation of the Vorondadeks, the Creator Son and the Universe Mother Spirit unite for the purpose of bringing into existence the third order of universe sonship, the Lanonandeks. Although occupied with varied tasks connected with the system administrations, they are best known as System Sovereigns, the rulers of the local systems, and as Planetary Princes, the administrative heads of the inhabited worlds.

35:8.2 (392.2) Being a later and lower — as concerns divinity levels — order of sonship creation, these beings were required to pass through certain courses of training on the Melchizedek worlds in preparation for subsequent service. They were the first students in the Melchizedek University and were classified and certified by their Melchizedek teachers and examiners according to ability, personality, and attainment.

35:8.3 (392.3) The universe of Nebadon began its existence with exactly twelve million Lanonandeks, and when they had passed through the Melchizedek sphere, they were divided in the final tests into three classes:

35:8.4 (392.4) 1. *Primary Lanonandeks.* Of the highest rank there were 709,841. These are the Sons designated as System Sovereigns and assistants to the supreme councils of the constellations and as counselors in the higher administrative work of the universe.

35:8.5 (392.5) 2. *Secondary Lanonandeks.* Of this order emerging from Melchizedek there were 10,234,601. They are assigned as Planetary Princes and to the reserves of that order.

35:8.6 (392.6) 3. *Tertiary Lanonandeks.* This group contained 1,055,558. These Sons function as subordinate assistants, messengers, custodians, commissioners, observers, and prosecute the miscellaneous duties of a system and its component worlds.

35:8.7 (392.7) It is not possible, as it is with evolutionary beings, for these Sons to progress from one group to another. When subjected to the

grupės į kitą. Kada jie gauna Melkizedeko mokymą, kada būna kartą išbandyti ir suklasifikuoti, tada jie visą laiką tarnauja suteiktose pareigose. Taip pat šitie Sūnūs nereprodukuoja; visatoje jų skaičius yra pastovus.

Suapvalintais skaičiais Sūnų Lanonandekų kategorija Salvingtone yra klasifikuojama šitaip:

Visatos Koordinatoriai ir Žvaigždynų Patarėjai . . 100.000

Sistemos Aukščiausieji Valdovai ir Padėjėjai. . . 600.000

Planetų Princai ir Rezervas.. . . . . 10.000.000

Žinianešių Korpusas.. . . . . 400.000

Saugotojai ir Registruotojai.. . . . . 100.000

Rezervo Korpusas.. . . . . 800.000

Kadangi Lanonandekai yra kažkuria prasme sūnystės žemesnė kategorija negu Melkizedekai ir Vorondadekai, todėl jie tuo labiau pasitarnauja visatos pavaldžiuose vienetuose, nes sugeba labiau priartėti prie protingų rasių žemesniųjų tvarinių. Jie taip pat yra didesniame pavojuje dėl to, jog galėtų nuklysti, atsitraukti nuo priimto visatos valdymo metodo. Bet šitie Lanonandekai, ypač pirminė kategorija, yra sumaniausi ir visapusiškiausi iš visų vietinės visatos administratorių. Vykdydami sugebėjimu juos pranoksta tik Gabrielis ir neapreikšti jo padėjėjai.

9. LANONANDEKŲ VALDYTOJAI

Lanonandekai yra planetų nuolatiniai valdytojai ir besikeičiantys sistemų aukščiausieji valdovai. Toks Sūnus dabar valdo Jeruseme, apgyvendintų pasaulių jūsų vietinės sistemos būstinėje.

Sistemų Aukščiausieji Valdovai valdo komisijomis po du ar po tris kiekvienos apgyvendintų pasaulių sistemos būstinėje. Kas dešimt tūkstančių metų Žvaigždyno Tėvas vieną iš šitų Lanonandekų paskiria vyriausiuoju. Kartais šito trejeto vadovas nekeičiamas, šitoks pasirinkimas visiškai priklauso nuo žvaigždyno valdovų. Sistemų vyriausybių personalas nesikeičia staiga, nebent įvyksta kokio nors pobūdžio tragedija.

Kada Sistemų Aukščiausieji Valdovai arba padėjėjai yra atšaukiami, tada jų vietas užima Lanonandekai, kuriuos aukščiausioji taryba, esanti

Melchizedek training, when once tested and classified, they serve continuously in the rank assigned. Neither do these Sons engage in reproduction; their number in the universe is stationary.

35:8.8 (392.8) In round numbers the Lanonandek order of Sons is classified on Salvington as follows:

35:8.9 (392.9) Universe Co-ordinators and Constellation Counselors. 100,000

35:8.10 (392.10) System Sovereigns and Assistants..... 600,000

35:8.11 (392.11) Planetary Princes and Reserves.....10,000,000

35:8.12 (392.12) Messenger Corps..... 400,000

35:8.13 (392.13) Custodians and Recorders..... 100,000

35:8.14 (392.14) Reserve Corps..... 800,000

35:8.15 (392.15) Since Lanonandeks are a somewhat lower order of sonship than the Melchizedeks and the Vorondadeks, they are of even greater service in the subordinate units of the universe, for they are capable of drawing nearer the lower creatures of the intelligent races. They also stand in greater danger of going astray, of departing from the acceptable technique of universe government. But these Lanonandeks, especially the primary order, are the most able and versatile of all local universe administrators. In executive ability they are excelled only by Gabriel and his unrevealed associates.

9. THE LANONANDEK RULERS

35:9.1 (393.1) The Lanonandeks are the continuous rulers of the planets and the rotating sovereigns of the systems. Such a Son now rules on Jerusem, the headquarters of your local system of inhabited worlds.

35:9.2 (393.2) The System Sovereigns rule in commissions of two or three on the headquarters of each system of inhabited worlds. The Constellation Father names one of these Lanonandeks as chief every dekamillennium. Sometimes no change in the head of the trio is made, the matter being entirely optional with the constellation rulers. System governments do not suddenly change in personnel unless a tragedy of some sort occurs.

35:9.3 (393.3) When System Sovereigns or assistants are recalled, their places are filled by selections made by the supreme council located

žvaigždyno būstinėje, parenka iš tos kategorijos rezervo, iš tos grupės, kuri Edentijoje yra didesnė už nurodytą vidurkį.

Aukščiausiosios Lanonandekų tarybos yra išdėstytos įvairių žvaigždynų būstinėse. Tokiam organui vadovauja Žvaigždyno Tėvo Pats Aukštasis vyresnysis padėjėjas, tuo tarpu jaunesnysis padėjėjas vadovauja antrinės kategorijos rezervui.

Sistemos Aukščiausieji Valdovai atitinka savo vardą; apgyvendintų pasaulių vietiniuose reikaluose jie yra beveik nepriklausomi. Vadovaudami Planetos Princams, Materialiesiems Sūnums, ir tarnaujančiosioms dvasioms jie yra beveik tėviški. Aukščiausiojo valdovo asmeninis suvokimas yra visiškai užbaigtas. Šitų valdovų neprižiūri Trejybės stebėtojai iš centrinės visatos. Jie yra vietinės visatos vykdomoji grandis, ir būdami atsakingi už įstatyminių mandatų įgyvendinimą ir teisminių nuosprendžių vykdymą, jie sudaro tą vienintelę vietą visoje visatos administracijoje, kur asmeninė neištikimybė Sūnui Mykolui gali kuo lengviausiai ir kuo greičiausiai įsigalėti ir pareikšti savo teises.

Mūsų vietinei visatai nepasisekė dėl to, kad daugiau kaip septyni šimtai Lanonandekų kategorijos Sūnų sukilo prieš visatos vyriausybę, šitokių būdu sukeldami sąmyšį keliose sistemose ir daugelyje planetų. Visame šitame nesėkmių skaičiuje buvo tik trys Sistemų Aukščiausieji Valdovai; praktiškai visi iš šitų Sūnų priklausė antrajai ir trečiajai kategorijoms, Planetų Princams ir tretiniams Lanonandekams.

Tas didžiulis šitų Sūnų kiekis, pasitraukęs iš vienovės, nereiškia, jog kūrime buvo padaryta klaida. Juos buvo galima sukurti dieviškai tobulus, bet jie buvo sukurti tokie, kad galėtų geriau suprasti laiko ir erdvės pasaulių evoliucinius tvarinius, ir kad galėtų prie jų labiau priartėti.

Iš visų vietinių visatų Orvontone, mūsų visata, išskyrus Henseloną, šitos kategorijos Sūnų prarado didžiausią kiekį. Uversoje yra vieninga nuomonė, jog Nebadone mums iškilo tiek daug administravimo problemų dėl to, jog Lanonandekų kategorijos mūsų Sūnūs buvo sukurti su tokio didžiuliu asmeninės laisvės laipsniu rinkti ir planuoti. Aš pateikiu šią pastebėjimą ne tam, kad kritikuočiau. Mūsų visatos Kūrėjas tą daryti turi visišką valdžią ir galią. Mūsų aukštieji valdovai mano, kad, nors tokie pasirinkimo laisvę turintys Sūnūs sukuria daug nemalonumų visatos ankstyvaisiais amžiais, tačiau kada reikalai visiškai išsisijos ir pagaliau nusistovės, tada nauda iš šitų visiškai patikrintų Sūnų didesnės ištikimybės ir pilnesnės valinės tarnystės iš tikrųjų padarys nepalyginamai daug daugiau negu vien tik atlygins už ankstesniųjų laikų sąmyšį ir sukrėtimus.

on the constellation headquarters from the reserves of that order, a group which is larger on Edentia than the average indicated.

35:9.4 (393.4) The supreme Lanonandek councils are stationed on the various constellation headquarters. Such a body is presided over by the senior Most High associate of the Constellation Father, while the junior associate supervises the reserves of the secondary order.

35:9.5 (393.5) The System Sovereigns are true to their names; they are well-nigh sovereign in the local affairs of the inhabited worlds. They are almost paternal in their direction of the Planetary Princes, the Material Sons, and the ministering spirits. The personal grasp of the sovereign is all but complete. These rulers are not supervised by Trinity observers from the central universe. They are the executive division of the local universe, and as custodians of the enforcement of legislative mandates and as executives for the application of judicial verdicts, they present the one place in all universe administration where personal disloyalty to the will of the Michael Son could most easily and readily intrench itself and seek to assert itself.

35:9.6 (393.6) Our local universe has been unfortunate in that over seven hundred Sons of the Lanonandek order have rebelled against the universe government, thus precipitating confusion in several systems and on numerous planets. Of this entire number of failures only three were System Sovereigns; practically all of these Sons belonged to the second and third orders, Planetary Princes and tertiary Lanonandeks.

35:9.7 (393.7) The large number of these Sons who have lapsed from integrity does not indicate any fault in creatorship. They could have been made divinely perfect, but they were so created that they might better understand, and draw near to, the evolutionary creatures dwelling on the worlds of time and space.

35:9.8 (393.8) Of all the local universes in Orvonton, our universe has, with the exception of Henselon, lost the largest number of this order of Sons. On Uversa it is the consensus that we have had so much administrative trouble in Nebadon because our Sons of the Lanonandek order have been created with such a large degree of personal liberty in choosing and planning. I do not make this observation by way of criticism. The Creator of our universe has full authority and power to do this. It is the contention of our high rulers that, while such free-choosing Sons make excessive trouble in the earlier ages of the universe, when things are fully sifted and finally settled, the gains of higher loyalty and fuller volitional service on the part of these thoroughly tested Sons will far more than compensate for the confusion and tribulations of earlier times.

Maišto atveju sistemos būstinėje, naujas valdovas yra paprastai atsiunčiamas per palyginti trumpą laiką, bet ne taip būna atskirose planetose. Jos yra materialiosios kūrinijos sudėtiniai vienetai, o tvarinių laisva valia yra vienas iš faktorių priimančių galutinį nuosprendį visų tokių problemų atžvilgiu. Planetų Princų perėmėjai yra paskiriami izoliuotiems pasauliams, planetoms, kurių valdžios princai galėjo nuklysti, bet jie nepriima aktyvaus valdymo tol, kol maišto pasekmės iš dalies nėra įveiktos ir pašalintos dėka atstatomųjų priemonių, kurių imasi Melkizedekai ir kitos tarnaujančiosios asmenybės. Planetos Princo maištas jo planetą izoliuoja akimirksniu; vietinės dvasinės grandinės yra nutraukiamos nedelsiant. Tokiame dvasiškai izoliuotame pasaulyje tarplanetinės ryšio linijos gali atstatyti tik tai save padovanojantis Sūnus.

Egzistuoja planas, kaip išgelbėti šituos nuklydusius ir neišmintingus Sūnus, ir daugelis pasinaudojo tokia gailestinga nuostata; bet niekada daugiau jiems nebeleidžiama veikti tose pareigose, kurias vykdymui jie sukluo. Po reabilitavimo jie yra paskiriami į saugotojų pareigas ir į fizinio administravimo skyrius.

10. LANONANDEKŲ PASAULIAI

Salvingtono grandinėje iš septyniasdešimties planetų septynių pasaulių trečioji grupė, su savo atitinkamais keturiasdešimt dviem palydovais, sudaro administracinių sferų Lanonandekų grupę. Šitose valdose patyrę Lanonandekai, priklausantys buvusių Sistemų Aukščiausiųjų Valdovų korpusui, atlieka kylančiųjų piligrimų ir serafinių gausybių administracinių mokytojų pareigas. Evoliuciniai mirtingieji dirbančius sistemų administratorius stebi sistemų sostinėse, bet čia jie realiai dalyvauja koordinuojant dešimties tūkstančių vietinių sistemų administracinius nurodymus.

Šitoms vietinės visatos administracinėms mokykloms vadovauja korpusas iš Sūnų Lanonandekų, kurie yra sukaupę didžiulį Sistemų Aukščiausiųjų Valdovų ir žvaigždynų patarėjų patyrimą. Šituos vykdomuosius koledžus pranoksta tik tai Ensos administracinės mokyklos.

Lanonandekų pasauliai, nors tarnauja mokymo sferomis kylantiems mirtingiesiems, bet yra tie centrai gausioms užduotims, kurios yra susijusios su visatos normaliomis ir kasdienėmis administracinėmis operacijomis. Visą kelią į vidų iki Rojaus kylantieji pilgrimai studijuoja taikomųjų žinių praktinėse mokyklose—tai yra realus lavinimas, kaip iš tikrųjų ir atlikti tuos dalykus, kurių jie yra mokomi. Visatos šietimo sistema, kurią parengė Melkizedekai, yra praktinė, progresinė,

35:9.9 (394.1) In the event of rebellion on a system headquarters, a new sovereign is usually installed within a comparatively short time, but not so on the individual planets. They are the component units of the material creation, and creature free will is a factor in the final adjudication of all such problems. Successor Planetary Princes are designated for isolated worlds, planets whose princes of authority may have gone astray, but they do not assume active rulership of such worlds until the results of insurrection are partially overcome and removed by the remedial measures adopted by the Melchizedeks and other ministering personalities. Rebellion by a Planetary Prince instantly isolates his planet; the local spiritual circuits are immediately severed. Only a bestowal Son can re-establish interplanetary lines of communication on such a spiritually isolated world.

35:9.10 (394.2) There exists a plan for saving these wayward and unwise Sons, and many have availed themselves of this merciful provision; but never again may they function in those positions wherein they defaulted. After rehabilitation they are assigned to custodial duties and to departments of physical administration.

10. THE LANONANDEK WORLDS

35:10.1 (394.3) The third group of seven worlds in the Salvington circuit of seventy planets, with their respective forty-two satellites, constitute the Lanonandek cluster of administrative spheres. On these realms the experienced Lanonandeks belonging to the ex-System Sovereign corps officiate as administrative teachers of the ascending pilgrims and the seraphic hosts. The evolutionary mortals observe the system administrators at work on the system capitals, but here they participate in the actual co-ordination of the administrative pronouncements of the ten thousand local systems.

35:10.2 (394.4) These administrative schools of the local universe are supervised by a corps of Lanonandek Sons who have had long experience as System Sovereigns and as constellation counselors. These executive colleges are excelled only by the administrative schools of Ensa.

35:10.3 (394.5) While serving as training spheres for ascending mortals, the Lanonandek worlds are the centers for extensive undertakings having to do with the normal and routine administrative operations of the universe. All the way in to Paradise the ascending pilgrims pursue their studies in the practical schools of applied knowledge — actual training in really doing the things they are being taught. The universe educational system sponsored by the Melchizedeks is practical, progressive,

prasminga, ir patirtinė. Ją sudaro materialių, intelektualių, morontinių, ir dvasinių dalykų mokymas.

Būtent su šitomis Lanonandekų administracinėmis sferomis yra susijusi didžiausia šitos kategorijos išgelbėtų Sūnų dalis tarnaudama planetinių reikalų saugotojais ir reguliuotojais. Ir tie suklydę Planetų Princai ir jų pagalbininkai maište, kurie nusprendė pasiūlytą reabilitavimą pristi, šitose įprastinėse pareigose tarnaus toliau, bent jau tol, kol Nebadono visata bus pasiekusi šviesos ir gyvenimo pakopą.

Tačiau daug Sūnų Lanonandekų senesnėse sistemose pademonstravo nuostabių tarnavimo, administravimo, ir dvasinio pasiekimo rezultatų. Jie yra kilni, ištikima, ir lojali grupė, nepaisant savo polinkio suklysti dėl asmeninės laisvės klaidingų idėjų ir savarankiško apsisprendimo prasimanymo.

[Parengta Archangelų Vadovo, veikiančio Salvingtono Gabrielio įgaliojimu.]

meaningful, and experiential. It embraces training in things material, intellectual, morontial, and spiritual.

^{35:10.4 (394.6)} It is in connection with these administrative spheres of the Lanonandeks that most of the salvaged Sons of that order serve as custodians and directors of planetary affairs. And these defaulting Planetary Princes and their associates in rebellion who choose to accept the proffered rehabilitation will continue to serve in these routine capacities, at least until the universe of Nebadon is settled in light and life.

^{35:10.5 (394.7)} Many of the Lanonandek Sons in the older systems, however, have established wonderful records of service, administration, and spiritual achievement. They are a noble, faithful, and loyal group, notwithstanding their tendency to fall into error through fallacies of personal liberty and fictions of self-determination.

^{35:10.6 (394.8)} [Sponsored by the Chief of Archangels acting by authority of Gabriel of Salvington.]

36 Dokumentas. Gyvybės Nešėjai

⇐ 035

URANTIJOS KNYGA

037 ⇐

II DALIS. VIETINĖ VISATA

36 DOKUMENTAS. GYVYBĖS NEŠĖJAI

Skyrius

ĮVADAS

1. Gyvybės Nešėjų kilmė ir prigimtis
2. Gyvybės Nešėjų pasauliai
3. Gyvybės transplantavimas
4. Gyvybės Nešėjai Melchizedekai
5. Septynios Pagalbinės Proto Dvasios
6. Gyvosios jėgos

PAPER 36 THE LIFE CARRIERS

SECTIONS

Introduction

1. Origin and Nature of Life Carriers
2. The Life Carrier Worlds
3. Life Transplantation
4. Melchizedek Life Carriers
5. The Seven Adjutant Mind-Spirits
6. Living Forces

ĮVADAS

GYVYBĖ neatsiranda spontaniškai. Gyvybė yra kuriama remiantis planais, suformuluotais (neapreikštų) Būties Architektų, o apgyvendintose planetose atsiranda arba tiesioginio atgabenimo, arba tų operacijų, kurias atlieka vietinės visatos Gyvybės Nešėjai, dėka. Šitie gyvybės gabentojai yra tarp pačių įdomiausių ir įvairiausių narių įvairiarūšėje visatos Sūnų šeimoje. Jiems yra patikėta suprojektuoti ir atgabenti į planetines sferas tvarinių gyvybę. Ir tokiuose naujuose pasauliuose šitą gyvybę implantavę, jie ten pasilieka ilgiems laikotarpiams, kad skatintų jos vystymąsi.

INTRODUCTION

^{36:0.1 (396.1)} LIFE does not originate spontaneously. Life is constructed according to plans formulated by the (unrevealed) Architects of Being and appears on the inhabited planets either by direct importation or as a result of the operations of the Life Carriers of the local universes. These carriers of life are among the most interesting and versatile of the diverse family of universe Sons. They are intrusted with designing and carrying creature life to the planetary spheres. And after planting this life on such new worlds, they remain there for long periods to foster its development.

1. GYVYBĖS NEŠĖJŲ KILMĖ IR PRIGIMTIS

Nors Gyvybės Nešėjai priklauso dieviškosios sūnystės šeimai, bet jie yra ypatingas ir išskirtinis visatos Sūnų tipas, vietinėje visatoje būdamas vienintelė protingos gyvybės grupė, kurios sukūrimė dalyvauja supervisatos valdovai. Gyvybės Nešėjai yra palikuonys trijų nuo anksčiau egzistuojančių asmenybių: Sūnaus Kūrėjo, Visatos Motinos Dvasios, ir, paskirto, vieno iš trijų Dienų Senujų, vadovaujančių konkrečios

1. ORIGIN AND NATURE OF LIFE CARRIERS

^{36:1.1 (396.2)} Though the Life Carriers belong to the family of divine sonship, they are a peculiar and distinct type of universe Sons, being the only group of intelligent life in a local universe in whose creation the rulers of a superuniverse participate. The Life Carriers are the offspring of three pre-existent personalities: the Creator Son, the Universe Mother Spirit, and, by designation, one of the three Ancients of Days presiding over the

supervisatos likimui. Šitie Dienų Senieji, kurie tiktai vieni gali duoti nurodymą sunaikinti protingą gyvybę, dalyvauja sukuriant Gyvybės Nešėjus, kuriems yra patikėtas fizinės gyvybės įkūrimas besivystančiuose pasauliuose.

Nebadono visatoje dokumentuose Gyvybės Nešėjų yra užregistruota vienas šimtas milijonų. Šitas sumanus gyvybės platintojų korpusas nėra iki galo save valdanti grupė. Jiems vadovauja gyvybę nulemiantis trejetas, kurį sudaro Gabrielis, Tėvas Melchizedekas, ir Nambija, originalusis ir pirmagimis Gyvybės Nešėjas Nebadone. Bet savojo skyriaus administravimo visose fazėse jie turi savivaldą.

Gyvybės Nešėjai yra suskirstyti į tris didžiulius skyrius: Pirmąjį skyrių sudaro vyresnieji Gyvybės Nešėjai, antrąjį, padėjėjai, o trečiąjį, saugotojai. Pirmasis skyrius yra padalintas į įvairių gyvybės pasireiškimo formų specialistų dvyliką grupių. Šitų trijų skyrių atskyrimą įgyvendino tie Melchizedekai, kurie Gyvybės Nešėjų būstinės sferoje tuo tikslu atliko bandymus. Nuo to laiko Melchizedekai yra visada artimai susieti su Gyvybės Nešėjais ir visada juos lydi, kada šie vyksta įdiegti gyvybės naujoje planetoje.

Kada evoliucinė planeta pagaliau pasiekia šviesos ir gyvenimo pakopą, tada Gyvybės Nešėjai yra organizuojami į aukštesnius diskusinius organus, turinčius patariamąjį statusą, kad padėtų toliau administruoti ir vystyti pasaulį ir jo pašlovintas būtybes. Besivystančios visatos vėlesniaisiais ir nusistovėjusiais amžiais šitiems Gyvybės Nešėjams yra patikima daug naujų pareigų.

2. GYVYBĖS NEŠĖJŲ PASAULIAI

Melchizedekai vykdo septynių pirminių sferų Salvingtono grandinėje ketvirtosios grupės bendrą priežiūrą. Šitie Gyvybės Nešėjų pasauliai yra įvardijami tokie:

1. Gyvybės Nešėjų būstinė.
2. Gyvybės planavimo sfera.
3. Gyvybės išsaugojimo sfera.
4. Gyvybės evoliucijos sfera.
5. Gyvybės, susietos su protu, sfera.
6. Proto ir dvasios gyvose būtybėse sfera.
7. Neapreikštos gyvybės sfera.

Kiekvieną iš šitų pirminių sferų apjuosia po šešis palydovus, kuriuose yra koncentruojamos

destinies of the superuniverse concerned. These Ancients of Days, who alone can decree the extinction of intelligent life, participate in the creation of the Life Carriers, who are intrusted with establishing physical life on the evolving worlds.

36:1.2 (396.3) In the universe of Nebadon we have on record the creation of one hundred million Life Carriers. This efficient corps of life disseminators is not a truly self-governing group. They are directed by the life-determining trio, consisting of Gabriel, the Father Melchizedek, and Nambia, the original and first-born Life Carrier of Nebadon. But in all phases of their divisional administration they are self-governing.

36:1.3 (396.4) Life Carriers are graded into three grand divisions: The first division is the senior Life Carriers, the second, assistants, and the third, custodians. The primary division is subdivided into twelve groups of specialists in the various forms of life manifestation. The segregation of these three divisions was effected by the Melchizedeks, who conducted tests for such purposes on the Life Carriers' headquarters sphere. The Melchizedeks have ever since been closely associated with the Life Carriers and always accompany them when they go forth to establish life on a new planet.

36:1.4 (396.5) When an evolutionary planet is finally settled in light and life, the Life Carriers are organized into the higher deliberative bodies of advisory capacity to assist in the further administration and development of the world and its glorified beings. In the later and settled ages of an evolving universe these Life Carriers are intrusted with many new duties.

2. THE LIFE CARRIER WORLDS

36:2.1 (397.1) The Melchizedeks have the general oversight of the fourth group of seven primary spheres in the Salvington circuit. These worlds of the Life Carriers are designated as follows:

36:2.2 (397.2) 1. The Life Carrier headquarters.

36:2.3 (397.3) 2. The life-planning sphere.

36:2.4 (397.4) 3. The life-conservation sphere.

36:2.5 (397.5) 4. The sphere of life evolution.

36:2.6 (397.6) 5. The sphere of life associated with mind.

36:2.7 (397.7) 6. The sphere of mind and spirit in living beings.

36:2.8 (397.8) 7. The sphere of unrevealed life.

36:2.9 (397.9) Each of these primary spheres is surrounded by six satellites, on which the special phases of all the Life Carrier activities in the

visos Gyvybės Nešėjų veiklos visatoje specialios fazės.

Pirmasis Pasaulis, būstinės sfera, kartu su savo šešiais pavaldžiais palydovais, yra skirtas visuotinės gyvybės studijoms, gyvybės visose žinomose jos pasireiškimo fazėse. Čia yra gyvybės planavimo koledžas, kuriame dirba mokytojai ir patarėjai iš Uversos ir Havonos, net iš Rojaus. Ir man yra leidžiama atskleisti tai, jog pagalbinių proto dvasių septynios centrinės išdėstymo vietos yra šitame Gyvybės Nešėjų pasaulyje.

Skaičius dešimt—dešimtainė sistema—yra neatskiriamas nuo fizinės visatos, bet ne nuo dvasinės. Gyvybės sferą apibūdina trys, septyni, ir dvylika arba šitų bazinių skaičių kartotiniai ir kombinacijos. Yra trys pirminiai ir iš esmės skirtingi gyvybės planai, pagal trijų Rojaus Šaltinių ir Centrų kategoriją, o Nebadono visatoje šitos trys bazinės gyvybės formos yra paskirstytos trijuose skirtinguose planetų tipuose. Iš pradžių buvo dvylika aiškių ir dieviškų perteikiamos gyvybės koncepcijų. Šitas skaičius dvylika, su savo dalmenimis ir kartotiniais, eina per visų septynių supervisatų visus bazinius gyvybės modelius. Taip pat yra gyvybės projekto septyni architektūriniai tipai, gyvosios materijos reprodukuojančiųjų konfigūracijų fundamentalios kombinacijos. Orvonto gyvybės modeliai yra konfigūruoti kaip dvylika paveldimumo nešėjų. Skirtingos valinių tvarinių kategorijos yra konfigūruotos kaip 12, 24, 48, 96, 192, 384, ir 768. Urantijoje yra keturiasdešimt aštuoni modelio kontrolės vienetai—bruožų determinatoriai—žmogiškosios reprodukcijos lytinėse ląstelėse.

Antrasis Pasaulis yra gyvybės projektavimo sfera; čia yra parengiami visi nauji gyvybės organizavimo būdai. Nors pirminius gyvybės projektus suteikia Sūnus Kūrėjas, bet šitų planų praktinis įgyvendinimas yra patikėtas Gyvybės Nešėjams ir jų pagalbininkams. Kada naujam pasauliui bendri gyvybės planai būna suformuluoti, tada jie yra perduodami į būstinės sferą, kur juos labai įdėmiai ištirinėja vyresniųjų Gyvybės Nešėjų aukščiausioji taryba, bendradarbiaudama su konsultuojančiųjų Melkizedekų korpusu. Jeigu šie planai nuo anksčiau gautų formulių nukrypsta, tuomet jie turi būti perduoti Sūnui Kūrėjui ir jo patvirtinti. Dažnai šituose svarstymuose Sūnui Kūrėjui atstovauja Melkizedekų vadovas.

Dėl to gyvybė planetose, nors kai kuriais požūriais yra panaši, bet daugeliu atžvilgių yra skirtinga kiekviename evoliuciniame pasaulyje. Net ir vienodose gyvybės serijose atskiroje pasaulių šeimoje gyvybė nėra tiksliai tokia pati bet kuriose dviejose planetose; visada yra planetinis tipas, nes Gyvybės Nešėjai nuolat dirba stengdamiesi jiems

universe are centered.

36:2.10 (397.10) *World Number One*, the headquarters sphere, together with its six tributary satellites, is devoted to the study of universal life, life in all of its known phases of manifestation. Here is located the college of life planning, wherein function teachers and advisers from Uversa and Havona, even from Paradise. And I am permitted to reveal that the seven central emplacements of the adjutant mind-spirits are situated on this world of the Life Carriers.

36:2.11 (397.11) The number ten — the decimal system — is inherent in the physical universe but not in the spiritual. The domain of life is characterized by three, seven, and twelve or by multiples and combinations of these basic numbers. There are three primal and essentially different life plans, after the order of the three Paradise Sources and Centers, and in the universe of Nebadon these three basic forms of life are segregated on three different types of planets. There were, originally, twelve distinct and divine concepts of transmissible life. This number twelve, with its subdivisions and multiples, runs throughout all basic life patterns of all seven superuniverses. There are also seven architectural types of life design, fundamental arrangements of the reproducing configurations of living matter. The Orvonton life patterns are configured as twelve inheritance carriers. The differing orders of will creatures are configured as 12, 24, 48, 96, 192, 384, and 768. On Urantia there are forty-eight units of pattern control — trait determiners — in the sex cells of human reproduction.

36:2.12 (397.12) *The Second World* is the life-designing sphere; here all new modes of life organization are worked out. While the original life designs are provided by the Creator Son, the actual outworking of these plans is intrusted to the Life Carriers and their associates. When the general life plans for a new world have been formulated, they are transmitted to the headquarters sphere, where they are minutely scrutinized by the supreme council of the senior Life Carriers in collaboration with a corps of consulting Melchizedeks. If the plans are a departure from previously accepted formulas, they must be passed upon, and endorsed by, the Creator Son. The chief of Melchizedeks often represents the Creator Son in these deliberations.

36:2.13 (397.13) Planetary life, therefore, while similar in some respects, differs in many ways on each evolutionary world. Even in a uniform life series in a single family of worlds, life is not exactly the same on any two planets; there is always a planetary type, for the Life Carriers work constantly in an effort to improve the vital formulas

perduotas saugoti gyvybines formules pagerinti.

Yra daugiau negu vienas milijonas fundamentalių arba kosminių cheminių formulių, kurios sudaro gyvybės pasireiškimų tėvinius modelius ir didžiulį skaičių bazinių funkcinį variacijų. Gyvybės planavimo sferos pirmasis palydovas yra visatos fizikų ir elektrochemikų valda, kur jie tarnauja Gyvybės Nešėjų techniniais padėjėjais, sugriebiant, organizuojant, ir manipuliuojant esminius energijos elementus, kurie yra naudojami kuriant gyvybės perdavimo materialius apvalkalus, vadinamąją pradmens plazmą.

Planetinės gyvybės planavimo laboratorijos yra išdėstytos šito antrojo pasaulio antrajame palydove. Šitose laboratorijose Gyvybės Nešėjai ir visi jų padėjėjai bendradarbiauja su Melkizedekais, stengdamiesi modifikuoti ir kiek įmanoma pagerinti tą gyvybę, kuri yra suprojektuota tam, kad būtų implantuota Nebadono *dešimtainėse planetose*. Toji gyvybė, kuri Urantijoje vystosi dabar, buvo suplanuota ir iš dalies paruošta šitame pačiame pasaulyje, nes Urantija yra dešimtainė planeta, gyvybės eksperimentinis pasaulis. Viename pasaulyje iš kiekvieno dešimties standartinės gyvybės projektuose yra leidžiama didesnė variacija negu kituose (ne eksperimentiniuose) pasauliuose.

Trečiasis Pasaulis yra skirtas gyvybės apsaugai. Čia Gyvybės Nešėjų korpuso padėjėjai ir saugotojai studijuoja ir vysto gyvybės apsaugos ir išsaugojimo įvairius būdus. Gyvybės planai kiekvienam naujam pasauliui visada numato gyvybės apsaugos komisijos, susidedančios iš saugotojų specialistų, sumaniai valdančių bazinius gyvybės modelius, ankstyvą sukūrimą. Urantijoje buvo dvidešimt keturi tokie saugotojai komisijos nariai, po du kiekvienam fundamentaliam arba tėviniam gyvybės materijos architektūrinio organizavimo modeliui. Tokiose planetose, kaip mūsų, aukščiausiąją gyvybės formą reprodukuoja toks gyvybę nešantis paketas, kuris turi dvidešimt keturis modelinius elementus (O kadangi intelektualinė gyvybė kyla iš fizinės gyvybės, ir vystosi jos pagrindu, todėl atsiranda psichinės organizacijos dvidešimt keturios bazinės kategorijos.)

Ketvirtoji Sfera ir jai pavaldūs palydavai yra skirti studijuoti tvarinio gyvybės evoliuciją apskritai ir bet kurio gyvybės lygio evoliucinius antecedentus konkrečiai. Evoliucinio pasaulio pirminė gyvybės plazma turi turėti visą potencialą visoms ateities vystymosi variacijoms ir visiems vėlesniems evoliuciniams pasikeitimams ir modifikavimams. Tokių toli siekiančių gyvybės metamorfozės projektų aprūpinimas gali pareikalaus to, kad atsirastų daug akivaizdžiai nereikalingų gyvulinės ir augalinės gyvybės formų. Tokie planetinės evoliucijos šalutiniai produktai,

committed to their keeping.

36:2.14 (398.1) There are over one million fundamental or cosmic chemical formulas which constitute the parent patterns and the numerous basic functional variations of life manifestations. Satellite number one of the life-planning sphere is the realm of the universe physicists and electrochemists who serve as technical assistants to the Life Carriers in the work of capturing, organizing, and manipulating the essential units of energy which are employed in building up the material vehicles of life transmission, the so-called germ plasm.

36:2.15 (398.2) The planetary life-planning laboratories are situated on the second satellite of this world number two. In these laboratories the Life Carriers and all their associates collaborate with the Melchizedeks in the effort to modify and possibly improve the life designed for implantation on the *decimal planets* of Nebadon. The life now evolving on Urantia was planned and partially worked out on this very world, for Urantia is a decimal planet, a life-experiment world. On one world in each ten a greater variance in the standard life designs is permitted than on the other (nonexperimental) worlds.

36:2.16 (398.3) *World Number Three* is devoted to the conservation of life. Here various modes of life protection and preservation are studied and developed by the assistants and custodians of the Life Carrier corps. The life plans for every new world always provide for the early establishment of the life-conservation commission, consisting of custodian specialists in the expert manipulation of the basic life patterns. On Urantia there were twenty-four such custodian commissioners, two for each fundamental or parent pattern of the architectural organization of the life material. On planets such as yours the highest form of life is reproduced by a life-carrying bundle which possesses twenty-four pattern units. (And since the intellectual life grows out of, and upon the foundation of, the physical, there come into existence the four and twenty basic orders of psychic organization.)

36:2.17 (398.4) *Sphere Number Four* and its tributary satellites are devoted to the study of the evolution of creature life in general and to the evolutionary antecedents of any one life level in particular. The original life plasm of an evolutionary world must contain the full potential for all future developmental variations and for all subsequent evolutionary changes and modifications. The provision for such far-reaching projects of life metamorphosis may require the appearance of many apparently useless forms of animal and vegetable life. Such by-products of planetary

numatyti ar nenumatyti, veiksmo arenoje atsiranda tiksliai tam, kad išnyktų, tačiau šitame ilgame procese, ir per visą šitą ilgą procesą, nusidriekia planetinės gyvybės plano ir rūšių schemos pirminių projektuotojų išmintingų ir protingų formuluočių gija. Tie daugybė šalutinių biologinės evoliucijos produktų visi yra esminiai gyvybės aukštesniųjų protingų formų galutiniam ir visiškam veikimui, nepaisant to, jog laikas nuo laiko aukštesniųjų tvarinių ilgoje kovoje kylant į viršų gali vyrauti didžiulė išorinė disharmonija tam, kad apvaldytų žemesnes gyvybės formas, kurių daugelis kartais yra tokios priešiškos besivystančių valinių tvarinių ramybei ir patogumui.

Penktasis Pasaulis rūpinasi vien tiksliai tokia gyvybe, kuri yra susieta su protu. Kiekvienas iš jo palydovų yra skirtas tvarinio proto, abipusiškai sąveikaujančio su tvarinio gyvybe, vieno atskiro aspekto studijavimui. Protas, kaip jį suvokia žmogus, yra septynių pagalbinių proto dvasių dovana, kurią Begalinės Dvasios agentūros suteikė nemokomiems arba mechaniniams proto lygiams. Gyvybės modeliai įvairiai reaguoja į šituos padėjėjus ir į skirtingas dvasines institucijas, veikiančias per visas laiko ir erdvės visatas. Materialių tvarinių sugebėjimas pasiekti dvasinį reagavimą visiškai priklauso nuo su juo susietos proto dvanos, kuri, savo ruožtu, yra nukreipusi tų pačių mirtingųjų tvarinių biologinės evoliucijos kursą.

Šeštasis Pasaulis yra skirtas tarpusavio ryšiui tarp proto ir dvasios, kaip jie yra susieti su gyvomis formomis ir organizmais. Šitas pasaulis ir šeši jo palydovai sudaro tvarinio koordinavimo mokyklas, kuriose mokytojai tiek iš centrinės visatos, tiek iš supervisatos bendradarbiauja su Nebadono mokytojais, pateikdami tvarinio pasiekimo aukščiausiuosius lygius laike ir erdvėje.

Gyvybės Nešėjų *Septintoji Sfera* yra skirta evolicinės tvarinio gyvybės, kaip ji yra susieta su Aukščiausiosios Būtybės besiplečiančio realizavimosi kosmine filosofija, neapreikštoms sritims.

3. GYVYBĖS TRANSPLANTAVIMAS

Gyvybė visatose neatsiranda spontaniškai; Gyvybės Nešėjai turi ją pradėti plikose planetose. Būtent jie yra gyvybės nešėjai, platintojai, ir saugotojai, kada ji atsiranda erdvės evoliucinėse planetose. Visų kategorijų ir formų, žinomų Urantijoje, gyvybė atsiranda su šitais Sūnumis, nors nevisos planetinės gyvybės formos egzistuoja Urantijoje.

Gyvybės Nešėjų korpusas, siunčiamas implantuoti gyvybę naujame pasaulyje, paprastai susideda iš vieno šimto vyresniųjų nešėjų, vieno

evolution, foreseen or unforeseen, appear upon the stage of action only to disappear, but in and through all this long process there runs the thread of the wise and intelligent formulations of the original designers of the planetary life plan and species scheme. The manifold by-products of biologic evolution are all essential to the final and full function of the higher intelligent forms of life, notwithstanding that great outward disharmony may prevail from time to time in the long upward struggle of the higher creatures to effect the mastery of the lower forms of life, many of which are sometimes so antagonistic to the peace and comfort of the evolving will creatures.

36:2.18 (398.5) *Number Five World* is concerned wholly with life associated with mind. Each of its satellites is devoted to the study of a single phase of creature mind correlated with creature life. Mind such as man comprehends is an endowment of the seven adjutant mind-spirits superimposed on the nonteachable or mechanical levels of mind by the agencies of the Infinite Spirit. The life patterns are variously responsive to these adjutants and to the different spirit ministries operating throughout the universes of time and space. The capacity of material creatures to effect spirit response is entirely dependent on the associated mind endowment, which, in turn, has directionized the course of the biologic evolution of these same mortal creatures.

36:2.19 (399.1) *World Number Six* is dedicated to the correlation of mind with spirit as they are associated with living forms and organisms. This world and its six tributaries embrace the schools of creature co-ordination, wherein teachers from both the central universe and the superuniverse collaborate with the Nebadon instructors in presenting the highest levels of creature attainment in time and space.

36:2.20 (399.2) *The Seventh Sphere* of the Life Carriers is dedicated to the unrevealed domains of evolutionary creature life as it is related to the cosmic philosophy of the expanding factualization of the Supreme Being.

3. LIFE TRANSPLANTATION

36:3.1 (399.3) Life does not spontaneously appear in the universes; the Life Carriers must initiate it on the barren planets. They are the carriers, disseminators, and guardians of life as it appears on the evolutionary worlds of space. All life of the order and forms known on Urantia arises with these Sons, though not all forms of planetary life are existent on Urantia.

36:3.2 (399.4) The corps of Life Carriers commissioned to plant life upon a new world usually consists of one hundred senior carriers,

šimto padėjėjų, ir vieno tūkstančio saugotojų. Į naują pasaulį Gyvybės Nešėjai dažnai neša pačią gyvybės plazmą, bet nevisada. Kartais jie gyvybės modelius organizuoja atvykę į užduoties planetą sutinkamai su anksčiau patvirtintomis formulėmis gyvybės įkūrimo naujam jaudinančiam patyrimui. Tokia buvo Urantijos planetinės gyvybės kilmė.

Kada, sutinkamai su patvirtintomis formulėmis, fiziniai modeliai būna parūpinti, tada iš tikrųjų Gyvybės Nešėjai katalizuoja šitą be gyvybės medžiagą, perteikdami per savo asmenis gyvybišką dvasinę kibirkštį; ir tuoj pat iš tiesų šie inertiniai modeliai tampa gyvąja materija.

Gyvybiška kibirkštis—gyvybės paslaptis—yra padovanojama per Gyvybės Nešėjus, bet ne jų pačių. Jie iš tikrųjų tokias transakcijas valdo, jie formuluoja pačią gyvybės plazmą, tačiau būtent Visatos Motina Dvasia parūpina gyvybės plazmos esminį faktorių. Iš Begalinės Dvasios Kuriančiosios Dukros ateina toji energetinė kibirkštis, kuri kūną paverčia gyvu ir pranašauja protą.

Padovanojant gyvybę Gyvybės Nešėjai iš savo asmeninės prigimties neperduoda nieko, net ir tose sferose, kur yra projektuojamos naujos gyvybės kategorijos. Tokiais momentais jie tiesiog inicijuoja ir perduoda gyvybės kibirkštį, pradeda reikalingus materijos apsisukimus sutinkamai su patvirtintų planų ir modelių fiziniais, cheminiais, ir elektriniais aspektais. Gyvybės Nešėjai yra gyvi katalizuojantys buvimai, kurie sužadina, organizuoja, ir paverčia gyvais priešingu atveju inertiškus egzistencijos materialios kategorijos elementus.

Planetinio korpuso Gyvybės Nešėjams yra suteikiamas tam tikras laikotarpis, per kurį reikia įkurti gyvybę naujame pasaulyje, apytiksliai pusė milijono metų tos planetos laiku. Pasibaigus šitam laikotarpiui, apie ką liudija tam tikri planetinės gyvybės vystymosi laimėjimai, jie implantavimo pastangas nutraukia, ir vėliau tos planetos gyvybei jie nebegali pridėti nieko naujo arba papildomo.

Per amžius, įsiterpiančius tarp gyvybės įkūrimo ir turinčių moralinį statusą žmogiškųjų tvarinių atsiradimo, Gyvybės Nešėjams leidžiama manipuliuoti gyvybės aplinką ir kitokiais būdais palankiai reguliuoti biologinės evoliucijos kryptį. Ir šitą jie daro per ilgus laikotarpius.

Kada Gyvybės Nešėjams, veikiantiems naujame pasaulyje, kartą pavyksta sukurti būtybę, turinčią valią, moralinio sprendimo ir dvasinio pasirinkimo galią, tada ir ten jų darbas pasibaigia—savąją užduotį jie būna užbaigę; toliau jiems nebeleidžiama manipuliuoti besivystančios gyvybės. Nuo šios akimirkos gyvųjų organizmų

one hundred assistants, and one thousand custodians. The Life Carriers often carry actual life plasm to a new world, but not always. They sometimes organize the life patterns after arriving on the planet of assignment in accordance with formulas previously approved for a new adventure in life establishment. Such was the origin of the planetary life of Urantia.

36:3.3 (399.5) When, in accordance with approved formulas, the physical patterns have been provided, then do the Life Carriers catalyze this lifeless material, imparting through their persons the vital spirit spark; and forthwith do the inert patterns become living matter.

36:3.4 (399.6) The vital spark — the mystery of life — is bestowed through the Life Carriers, not by them. They do indeed supervise such transactions, they formulate the life plasm itself, but it is the Universe Mother Spirit who supplies the essential factor of the living plasm. From the Creative Daughter of the Infinite Spirit comes that energy spark which enlivens the body and presages the mind.

36:3.5 (399.7) In the bestowal of life the Life Carriers transmit nothing of their personal natures, not even on those spheres where new orders of life are projected. At such times they simply initiate and transmit the spark of life, start the required revolutions of matter in accordance with the physical, chemical, and electrical specifications of the ordained plans and patterns. Life Carriers are living catalytic presences which agitate, organize, and vitalize the otherwise inert elements of the material order of existence.

36:3.6 (400.1) The Life Carriers of a planetary corps are given a certain period in which to establish life on a new world, approximately one-half million years of the time of that planet. At the termination of this period, indicated by certain developmental attainments of the planetary life, they cease implantation efforts, and they may not subsequently add anything new or supplemental to the life of that planet.

36:3.7 (400.2) During the ages intervening between life establishment and the emergence of human creatures of moral status, the Life Carriers are permitted to manipulate the life environment and otherwise favorably directionize the course of biologic evolution. And this they do for long periods of time.

36:3.8 (400.3) When the Life Carriers operating on a new world have once succeeded in producing a being with will, with the power of moral decision and spiritual choice, then and there their work terminates — they are through; they may manipulate the evolving life no further. From this point forward the evolution of living things must

evoliucija turi vykti sutinkamai su įgimtomis savybėmis ir tendencijomis, kurios jau buvo perteiktos planetinės gyvybės formulėms ir modeliams ir įkurtos planetinės gyvybės formulėse ir modeliuose. Gyvybės Nešėjams neleidžiama eksperimentuoti su valia arba į ją kištis; jiems neleidžiama valdyti arba savavališkai veikti moralinių tvarinių.

Atvykus Planetos Princui, jie pasiruošia išvykti, nors du iš vyresniųjų nešėjų ir dvylika saugotojų gali pasisiūlyti, duodami laikiną atsisąjėdimo priesaiką, šioje planetoje pasilikti neribotam laikui patarėjais gyvybės plazmos tolimesnio vystymosi ir apsaugos klausimais. Du tokie Sūnūs ir jų dvylika partnerių dabar tarnauja Urantijoje.

4. GYVYBĖS NEŠĖJAI MELKIZEDEKAI

Kiekvienoje apgyvendintų pasaulių vietinėje sistemoje per visą Nebadoną yra vienintelė sfera, kurioje Melkizedekai veikia kaip gyvybės nešėjai. Šitos buveinės yra žinomos kaip sistemos *midsonitiniai* pasauliai, ir kiekviename iš jų materialiai modifikuotas Sūnus Melkizedekas turėjo lytinių santykių su sūnystės materialiosios kategorijos parinkta Dukra. Tokių midsonitinių pasaulių Motinos levos yra pasiunčiamos iš jurisdikcijos sistemos būstinės, kada paskirtasis gyvybės nešėjas Melkizedekas jas pasirenka iš daugybės savanorių, kurios atsiliepia į Sistemos Valdovo kreipimąsi, skirtą jo sferos Materialiosioms Dukroms.

Gyvybės nešėjo Melkizedeko ir Materialiosios Dukros palikuonys yra žinomi kaip *midsonitai*. Tokių dangiškųjų tvarinių rasės Melkizedekas tėvas galiausiai palieka savo unikalią gyvybės funkcijos planetą, ir šitos ypatingos visatos būtybių kategorijos Motina leva, pasirodžius planetos palikuonių septintajai kartai, taip pat išvyksta. Tuomet tokio pasaulio vadovavimas pereina jos vyriausiajam sūnui.

Midsonitiniai tvariniai savo nuostabiuose pasauliuose gyvena ir veikia kaip reprodukuojančios būtybės tol, kol jie sulaukia vieno tūkstančio metų amžiaus standartiniu laiku; po to jie yra pergabenami serafiniu transportu. Po šito midsonitai tampa nebereprodukuojančiomis būtybėmis, nes tas metodas, kuriuo jie būna dematerializuojami, kada būna parengiami serafiniam gabenimui, iš jų atima reproduktivumo savybės visam laikui.

Dabartinis šių būtybių statusas vargu ar gali būti vertinamas kaip mirtingųjų arba nemirtingųjų, negalima jų ir konkrečiai klasifikuoti kaip žmogiškų ar dieviškų. Šių tvarinių viduje Derintojas negyvena, todėl vargu ar jos yra nemirtingos. Bet neatrodo, kad jos būtų ir mirtingos; nė vienas

proceed in accordance with the endowment of the inherent nature and tendencies which have already been imparted to, and established in, the planetary life formulas and patterns. The Life Carriers are not permitted to experiment or to interfere with will; they are not allowed to dominate or arbitrarily influence moral creatures.

36:3.9 (400.4) Upon the arrival of a Planetary Prince they prepare to leave, though two of the senior carriers and twelve custodians may volunteer, by taking temporary renunciation vows, to remain indefinitely on the planet as advisers in the matter of the further development and conservation of the life plasm. Two such Sons and their twelve associates are now serving on Urantia.

4. MELCHIZEDEK LIFE CARRIERS

36:4.1 (400.5) In every local system of inhabited worlds throughout Nebadon there is a single sphere whereon the Melchizedeks have functioned as life carriers. These abodes are known as the system *midsonite* worlds, and on each of them a materially modified Melchizedek Son has mated with a selected Daughter of the material order of sonship. The Mother Eves of such midsonite worlds are dispatched from the system headquarters of jurisdiction, having been chosen by the designated Melchizedek life carrier from among the numerous volunteers who respond to the call of the System Sovereign addressed to the Material Daughters of his sphere.

36:4.2 (400.6) The progeny of a Melchizedek life carrier and a Material Daughter are known as *midsoniters*. The Melchizedek father of such a race of supernal creatures eventually leaves the planet of his unique life function, and the Mother Eve of this special order of universe beings also departs upon the appearance of the seventh generation of planetary offspring. The direction of such a world then devolves upon her eldest son.

36:4.3 (400.7) The midsonite creatures live and function as reproducing beings on their magnificent worlds until they are one thousand standard years of age; whereupon they are translated by seraphic transport. Midsoniters are nonreproducing beings thereafter because the technique of dematerialization which they pass through in preparation for enseraphizing forever deprives them of reproductive prerogatives.

36:4.4 (400.8) The present status of these beings can hardly be reckoned as either mortal or immortal, neither can they be definitely classified as human or divine. These creatures are not Adjuster indwelt, hence hardly immortal. But neither do they seem to be mortal; no midsoniter has experienced

midsonitas mirties nepatyrė. Visi midsonitai, kurie yra kada nors gimę Nebadone, šiandien yra gyvi, veikia savo gimtuosiuose pasauliuose, kai kuriose įsiterpiančiose sferose, ar Salvingtono midsonitų sferoje, ensačioje užbaigtųjų pasaulių grupėje.

Salvingtono Užbaigtųjų Pasauliai. Gyvybės nešėjai Melkizedekai, o taip pat ir su jais susietos Motinos levos, iš sistemos midsonitinių sferų vyksta į Salvingtono grandinės užbaigtųjų pasaulius, kur jų palikuonims taip pat yra vėliau lemta susirinkti.

Sąsajoje su šituo reikėtų paaiškinti, jog septynių pirminių pasaulių penktoji grupė Salvingtono grandinėje yra Nebadono užbaigtųjų pasauliai. Gyvybės nešėjų Melkizedekų ir Materialiųjų Dukrų vaikai gyvena septintajame užbaigtųjų pasaulyje, Salvingtono midsonitų sferoje.

Užbaigtųjų septynių pirminių pasaulių palydovai yra susitikimų vieta centrinės visatos ir supervisatų asmenybėms, kurios gali vykdyti užduotis Nebadone. Nors kylantieji mirtingieji laisvai juda po 490 pasaulių, sudarančių Melkizedekų Universitetą, po visus kultūrinius pasaulius, ir po visas mokyimo sferas, bet yra kai kurios specialios mokyklos ir didelis skaičius uždraustų zonų, į kurias jiems patekti neleidžiama. Tai ypač pasakytina apie keturiasdešimt devynias sferas, priklausančias užbaigtųjų jurisdikcijai.

Šiuo metu midsonitinių būtybių tikslas nėra žinomas, bet atrodytų, kad šitos asmenybės renkasi septintajame užbaigtųjų pasaulyje, besiruošdamos kažkokiam svarbiam įvykiui visatos evoliucijoje. Mūsų pasiteiravimai apie midsonitų rases visada nukreipiami užbaigtiesiems, o užbaigtieji visada atsisako aptarinėti savo pasaulių likimą. Nekreipiant dėmesio į tai, jog mes nesame tikri dėl midsonitų ateities, bet mes tikrai žinome, kad Orvontono kiekvienoje vietinėje visatoje yra tokių paslaptinių būtybių augantis korpusas. Būtent gyvybės nešėjų Melkizedekų įsitikinimas yra toks, kad jų midsonitinius vaikus kažkurį dieną Dievas Galutinysis apdovanos absonitumo transcendentine ir amžinąja dvasia.

5. SEPTYNIOS PAGALBINĖS PROTO DVASIOS

Būtent septynių pagalbinių proto dvasių buvimas primityviuose pasauliuose sąlygoja organinės evoliucijos kelią; tai paaiškina, kodėl evoliucija yra tikslinė, o ne atsitiktinė. Šitie padėjėjai išreiškia Bėgalinės Dvasios proto veikimo funkciją, kuri per vietinės visatos Motinos Dvasios veikimą nusidriekia iki protingos gyvybės žemesniųjų kategorijų. Šie Padėjėjai yra Visatos Motinos Dvasios vaikai, ir yra jos asmeninis

death. All midsoniters ever born in Nebadon are alive today, functioning on their native worlds, on some intervening sphere, or on the Salvington midsonite sphere in the finaliters' group of worlds.

36:4.5 (401.1) The Salvington Worlds of the Finaliters. The Melchizedek life carriers, as well as the associated Mother Eves, go from the system midsonite spheres to the finaliters' worlds of the Salvington circuit, where their offspring are also destined to forgather.

36:4.6 (401.2) It should be explained in this connection that the fifth group of seven primary worlds in the Salvington circuit are the Nebadon worlds of the finaliters. The children of the Melchizedek life carriers and the Material Daughters are domiciled on the seventh world of the finaliters, the Salvington midsonite sphere.

36:4.7 (401.3) The satellites of the seven primary worlds of the finaliters are the rendezvous of the personalities of the super- and central universes who may be executing assignments in Nebadon. While the ascending mortals go about freely on all of the cultural worlds and training spheres of the 490 worlds comprising the Melchizedek University, there are certain special schools and numerous restricted zones which they are not permitted to enter. This is especially true of the forty-nine spheres under the jurisdiction of the finaliters.

36:4.8 (401.4) The purpose of the midsonite creatures is not at present known, but it would appear that these personalities are forgathering on the seventh finaliter world in preparation for some future eventuality in universe evolution. Our inquiries concerning the midsonite races are always referred to the finaliters, and always do the finaliters decline to discuss the destiny of their wards. Regardless of our uncertainty as to the future of the midsoniters, we do know that every local universe in Orvonton harbors such an accumulating corps of these mysterious beings. It is the belief of the Melchizedek life carriers that their midsonite children will some day be endowed with the transcendental and eternal spirit of absonity by God the Ultimate.

5. THE SEVEN ADJUTANT MIND-SPIRITS

36:5.1 (401.5) It is the presence of the seven adjutant mind-spirits on the primitive worlds that conditions the course of organic evolution; that explains why evolution is purposeful and not accidental. These adjutants represent that function of the mind ministry of the Infinite Spirit which is extended to the lower orders of intelligent life through the operations of a local universe Mother Spirit. The adjutants are the children of the Universe Mother Spirit and constitute her personal ministry to the

veikimas šių sferų materialiams protams. Kur ir kada tik toks protas pasireiškia, ten ir tada įvairiai veikia šitos dvasios.

Septynios pagalbinės proto dvasios yra vadinamos vardais, kurie išreiškia tokias sampratas: intuiciją, supratimą, drąsą, žinias, patarimą, garbinimą, ir išmintį. Šitos proto dvasios savo įtaką paskleidžia į visus apgyvendintus pasaulius kaip diferencijuotą akstiną, kiekviena iš jų stengiasi pasiekti, kad būtų reaguojama į jos pasireiškimą visiškai nepriklausomai nuo to laipsnio, kuriuo yra priimami jos bičiuliai ir kokia yra galimybė jos bičiulių veikimui.

Centrinė pagalbinių dvasių buveinė Gyvybės Nešėjų būstinės pasaulyje rodo Gyvybės Nešėjams vadovams pagalbinių proto dvasių veikimo laipsnį ir kokybę bet kuriame pasaulyje ir bet kuriame konkrečiame gyvame organizme. Šitie gyvybės-proto patalpinimai yra gyvojo proto veikimo tobuli indikatoriai penkioms pirmosioms pagalbinėms dvasioms. Bet kalbant apie šeštąją ir septintąją pagalbines dvasias—garbinimo ir išminties—tai šitos centrinės buveinės registruoja tikrai kokybinę funkciją. Garbinimo pagalbinės dvasios ir išminties pagalbinės dvasios kiekybinė veikla yra registruojama Dieviškojo Tarno Salvingtone betarpiškoje akivaizdoje, būdama Visatos Motinos Dvasios asmeniniu patyrimu.

Septynios pagalbinės proto dvasios visada lydi Gyvybės Nešėjus į naują planetą, bet jų nereikėtų laikyti esybėmis; jos labiau yra panašios į grandines. Septynios visatos pagalbinės dvasios nefunkcionuoja kaip asmenybės be visatos Dieviškojo Tarno buvimo; iš esmės jos yra Dieviškojo Tarno vienas iš sąmonės lygių, ir visada jos yra pavaldžios savo kuriančiosios motinos veikimui ir buvimui.

Mes nesurandame žodžių tam, kad galėtume adekvačiai pavadinti tas septynias pagalbines proto dvasias. Jos yra patirtinio proto žemesniųjų lygių tarnai, ir jas būtų galima apibūdinti, pagal evoliucinio pasiekimo tvarką, šitaip:

1. *Intuicijos dvasia* — greitas suvokimas, primityvūs fiziniai ir besąlyginių refleksų instinktai, visų protą turinčių tvarinių reguliuojantys ir kitokie savisaugos sugebėjimai; vienintelė iš pagalbinių proto dvasių, kuri taip plačiai veikia tarp gyvulinės gyvybės žemesniųjų kategorijų ir kuri vienintelė taip smarkiai funkciškai kontaktuoja su mechaninio proto nemokomais lygiais..

2. *Supratimo dvasia* — koordinavimo impulsas, spontaniškas ir matomai automatinis idėjų susiejimas. Tai yra dovana koordinuoti įgytas žinias, greito samprotavimo, spartaus svarstymo, ir nedelsiamo sprendimo reiškiny.

3. *Drąsos dvasia* — ištikimybės dovana—

material minds of the realms. Wherever and whenever such mind is manifest, these spirits are variously functioning.

36:5.2 (401.6) The seven adjutant mind-spirits are called by names which are the equivalents of the following designations: intuition, understanding, courage, knowledge, counsel, worship, and wisdom. These mind-spirits send forth their influence into all the inhabited worlds as a differential urge, each seeking receptivity capacity for manifestation quite apart from the degree to which its fellows may find reception and opportunity for function.

36:5.3 (401.7) The central lodgments of the adjutant spirits on the Life Carrier headquarters world indicate to the Life Carrier supervisors the extent and quality of the mind function of the adjutants on any world and in any given living organism of intellect status. These life-mind emplacements are perfect indicators of living mind function for the first five adjutants. But with regard to the sixth and seventh adjutant spirits — worship and wisdom — these central lodgments record only a qualitative function. The quantitative activity of the adjutant of worship and the adjutant of wisdom is registered in the immediate presence of the Divine Minister on Salvington, being a personal experience of the Universe Mother Spirit.

36:5.4 (402.1) The seven adjutant mind-spirits always accompany the Life Carriers to a new planet, but they should not be regarded as entities; they are more like circuits. The spirits of the seven universe adjutants do not function as personalities apart from the universe presence of the Divine Minister; they are in fact a level of consciousness of the Divine Minister and are always subordinate to the action and presence of their creative mother.

36:5.5 (402.2) We are handicapped for words adequately to designate these seven adjutant mind-spirits. They are ministers of the lower levels of experiential mind, and they may be described, in the order of evolutionary attainment, as follows:

36:5.6 (402.3) 1. *The spirit of intuition* — quick perception, the primitive physical and inherent reflex instincts, the directional and other self-preservative endowments of all mind creations; the only one of the adjutants to function so largely in the lower orders of animal life and the only one to make extensive functional contact with the nonteachable levels of mechanical mind.

36:5.7 (402.4) 2. *The spirit of understanding* — the impulse of co-ordination, the spontaneous and apparently automatic association of ideas. This is the gift of the co-ordination of acquired knowledge, the phenomenon of quick reasoning, rapid judgment, and prompt decision.

36:5.8 (402.5) 3. *The spirit of courage* — the fidelity

asmenėse būtybėse, yra charakterio ugdymo ir moralinės ištvermės ir dvasinio narsumo intelektualių šaknų pagrindas. Kada apšviečia faktai ir įkvepia tiesa, tada šitai tampa per evoliucinio kilimo išmintingus ir sąmoningus savireguliacijos kanalus akstino paslaptimi.

4. *Žinių dvasia* — nuotykių ir atradimų smalsumo motina, mokslinė dvasia; drąsos ir patarimo dvasių vadovas ir ištikimas partneris; akstinas drąsos sugebėjimus nukreipti į naudingus ir pažangius augimo takus.

5. *Patarimo dvasia* — visuomeninis akstinas, bendradarbiavimo tarp rūšių dovana, valinių tvarinių gebėjimas derintis prie savo bičiulių, grupinio instinkto kilmė tarp žemiausiųjų tvarinių.

6. *Garbinimo dvasia* — religinis impulsas, pirmasis postūmis, išskiriantis proto tvarinius į mirtingosios egzistencijos dvi pagrindines klases. Garbinimo dvasia su ja susietą gyvūną amžiams išskiria iš besielgių tvarinių, turinčių proto dovaną. Garbinimas yra kandidato į dvasinį kilimą ženklas.

7. *Išminties dvasia* — visų mirtingųjų tvarinių įgimtas polinkis į tvarkingą ir progresinį evoliucinį vystymąsi. Tai yra aukščiausioji iš pagalbinių proto dvasių, visų kitų pagalbinių proto dvasių darbo dvasinis koordinatorius ir reiškęjas. Šitoji dvasia yra paslaptis to įgimto protingiems tvariniams akstino, kuris inicijuoja ir palaiko kylančiosios egzistencijos skalės praktinę ir veiksmingą programą; ta gyvų būtybių dovana, kuri paaiškina jų nepaaiškinamą sugebėjimą išlikti, ir išlikime panaudoti savo viso praeities patyrimo ir dabartinių galimybių koordinavimą tam, kad įgautų viską, ką visi kiti proto tarnai gali mobilizuoti konkrečaus organizmo prote. Išmintis yra intelektualaus veikimo aukščiausiasis taškas. Išmintis yra grynai protinės ir moralinės egzistencijos tikslas.

Pagalbinės proto dvasios patirtiškai auga, bet jos niekada netampa asmenėmis. Jos vystosi veikdamos, o pirmųjų penkių veikimas gyvulinėse kategorijose tam tikru laipsniu yra esminis visų septynių veikimui kaip žmogiškasis intelektas. Šitas ryšys su gyvūnais pagalbinėms dvasioms padaro tai, kad jos labiau praktiškai veikia kaip žmogiškasis protas; dėl to gyvūnai žmogaus intelektualiai, o taip pat ir fizinei evoliucijai tam tikru laipsniu yra būtini.

Vietinės visatos Motinos Dvasios šitos pagalbinės proto dvasios su protinį statusą turinčių tvarinių gyvybe yra susijusios tiek, kiek energetiniai centrai ir fiziniai kontrolieriai yra susiję su visatos negyvomis jėgomis. Jos atlieka neįkainojamą tarnystę apgyvendintų pasaulių proto

endowment — in personal beings, the basis of character acquirement and the intellectual root of moral stamina and spiritual bravery. When enlightened by facts and inspired by truth, this becomes the secret of the urge of evolutionary ascension by the channels of intelligent and conscientious self-direction.

36:5.9 (402.6) 4. *The spirit of knowledge* — the curiosity-mother of adventure and discovery, the scientific spirit; the guide and faithful associate of the spirits of courage and counsel; the urge to direct the endowments of courage into useful and progressive paths of growth.

36:5.10 (402.7) 5. *The spirit of counsel* — the social urge, the endowment of species co-operation; the ability of will creatures to harmonize with their fellows; the origin of the gregarious instinct among the more lowly creatures.

36:5.11 (402.8) 6. *The spirit of worship* — the religious impulse, the first differential urge separating mind creatures into the two basic classes of mortal existence. The spirit of worship forever distinguishes the animal of its association from the soulless creatures of mind endowment. Worship is the badge of spiritual-ascension candidacy.

36:5.12 (402.9) 7. *The spirit of wisdom* — the inherent tendency of all moral creatures towards orderly and progressive evolutionary advancement. This is the highest of the adjutants, the spirit co-ordinator and articulator of the work of all the others. This spirit is the secret of that inborn urge of mind creatures which initiates and maintains the practical and effective program of the ascending scale of existence; that gift of living things which accounts for their inexplicable ability to survive and, in survival, to utilize the co-ordination of all their past experience and present opportunities for the acquisition of all of everything that all of the other six mental ministers can mobilize in the mind of the organism concerned. Wisdom is the acme of intellectual performance. Wisdom is the goal of a purely mental and moral existence.

36:5.13 (403.1) The adjutant mind-spirits experientially grow, but they never become personal. They evolve in function, and the function of the first five in the animal orders is to a certain extent essential to the function of all seven as human intellect. This animal relationship makes the adjutants more practically effective as human mind; hence animals are to a certain extent indispensable to man's intellectual as well as to his physical evolution.

36:5.14 (403.2) These mind-adjutants of a local universe Mother Spirit are related to creature life of intelligence status much as the power centers and physical controllers are related to the nonliving forces of the universe. They perform invaluable service in the mind circuits on the inhabited worlds

grandinėse, ir yra veiksmingos partnerės su Pagrindiniais Fiziniais Kontrolieriais, kurie taip pat tarnauja ikipagalbinių proto dvasių lygių, nemokomo arba mechaninio proto lygių, kontrolieriais ir reguliuotojais.

Gyvasis protas prieš tai, kada atsiranda sugebėjimas mokytis iš patyrimo, yra Pagrindinių Fizinių Kontrolierių veiklos sritis. Tvarinio protas, prieš įgaudamas sugebėjimą suvokti dieviškumą ir garbinti Dievybę, yra išskirtinė pagalbinių proto dvasių sfera. Atsiradus tvarinio intelekto dvasiniam reagavimui, tokie sukurti protai iš karto tampa superprotingi, ir akimirksniu yra įjungiami į vietinės visatos Motinos Dvasios grandinės dvasinius ciklus.

Pagalbinės proto dvasios joku būdu nėra tiesiogiai susijusios su įvairiapusiu ir labai dvasingu Dieviškojo Tarno asmeninio buvimo, apgyvendintų pasaulių Šventosios Dvasios, veikimu; bet funkciškai jos yra ankstesnės būtent už šios dvasios pasirodymą evoliuciniame žmoguje, ir parengiančios būtent šios dvasios pasirodymą evoliuciniame žmoguje. Pagalbinės dvasios Visatos Motinai Dvasiai suteikia įvairių ryši su vietinės visatos materialiais gyvais tvariniais, ir kontrolę jų atžvilgiu, bet jos nesulaukia atgarsio Aukščiausiojoje Būtybėje, kada veikia ikiasmenybės lygiais.

Nedvasingas protas yra arba dvasinės energijos pasireiškimas, arba fizinės energijos reiškinys. Net žmogiškasis protas, asmenis protas, neturi išlikimo savybių be susitapatinimo su dvasia. Protas yra dieviškumo dovana, bet jis nėra nemirtingas, kada veikia be dvasinės įžvalgos, ir kada neturi sugebėjimo garbinti ir trokšti išlikimo.

6. GYVOSIOS JĖGOS

Gyvybė yra tiek mechaninė, tiek gyvybinga—materiali ir dvasinė. Urantijos fizikai ir chemikai visą laiką tikrai žengs pirmyn suprasdami augalinės ir gyvulinės gyvybės protoplazmos formas, bet gyvų organizmų sukurti jie tikrai niekada nesugebės. Gyvybė iš visų energijos pasireiškimų yra kažkas skirtinga; net materialiai fizinių tvarinių gyvybė nėra neatskiriama nuo materijos.

Materialūs daiktai gali egzistuoti savarankiškai, bet gyvybė atsiranda tikrai iš gyvybės. Protas gali atsirasti tikrai iš anksčiau egzistuojančio proto. Dvasia kyla tikrai iš dvasinių protėvių. Tvarinys gali sukurti gyvybės formas, bet sužadinančią gyvą kibirkštį sugeba suteikti tikrai kurio nors kūrėjo asmenybė arba kuriančioji jėga.

Gyvybės Nešėjai gali organizuoti gyvų būtybių

and are effective collaborators with the Master Physical Controllers, who also serve as controllers and directors of the preadjutant mind levels, the levels of nonteachable or mechanical mind.

36:5.15 (403.3) Living mind, prior to the appearance of capacity to learn from experience, is the ministry domain of the Master Physical Controllers. Creature mind, before acquiring the ability to recognize divinity and worship Deity, is the exclusive domain of the adjutant spirits. With the appearance of the spiritual response of the creature intellect, such created minds at once become superminded, being instantly encircuited in the spirit cycles of the local universe Mother Spirit.

36:5.16 (403.4) The adjutant mind-spirits are in no manner directly related to the diverse and highly spiritual function of the spirit of the personal presence of the Divine Minister, the Holy Spirit of the inhabited worlds; but they are functionally antecedent to, and preparatory for, the appearance of this very spirit in evolutionary man. The adjutants afford the Universe Mother Spirit a varied contact with, and control over, the material living creatures of a local universe, but they do not repercuss in the Supreme Being when acting on prepersonality levels.

36:5.17 (403.5) Nonspiritual mind is either a spirit-energy manifestation or a physical-energy phenomenon. Even human mind, personal mind, has no survival qualities apart from spirit identification. Mind is a divinity bestowal, but it is not immortal when it functions without spirit insight, and when it is devoid of the ability to worship and crave survival.

6. LIVING FORCES

36:6.1 (403.6) Life is both mechanistic and vitalistic — material and spiritual. Ever will Urantia physicists and chemists progress in their understanding of the protoplasmic forms of vegetable and animal life, but never will they be able to produce living organisms. Life is something different from all energy manifestations; even the material life of physical creatures is not inherent in matter.

36:6.2 (403.7) Things material may enjoy an independent existence, but life springs only from life. Mind can be derived only from pre-existent mind. Spirit takes origin only from spirit ancestors. The creature may produce the forms of life, but only a creator personality or a creative force can supply the activating living spark.

36:6.3 (404.1) Life Carriers can organize the material

materialias formas, arba fizinius modelius, bet Dvasia suteikia pirminę gyvybės kibirkštį ir padovanoja proto dovaną. Net ir eksperimentinės gyvybės gyvosios formos, kurias Gyvybės Nešėjai organizuoja savo pasauliuose Salvingtone, visada būna be reprodukcinę galių. Kada gyvybės formulės ir gyvybiški modeliai yra teisingai surenkami ir tinkamai organizuojami, tada užtenka, kad būtų vienas Gyvybės Nešėjas tam, jog inicijuotų gyvybę, bet visi tokie gyvi organizmai neturi dviejų pagrindinių savybių—proto dovanos ir reprodukcijos galių. Gyvulinis protas ir žmogiškasis protas yra dovanos iš vietinės visatos Motinos Dvasios, veikiančios per septynias pagalbines proto dvasias, tuo tarpu tvarinio gebėjimas reprodukuoti yra Visatos Dvasios specifinis ir asmeninis perteikimas protėvinei gyvybės plazmai, kurią pradėjo Gyvybės Nešėjai.

Kada Gyvybės Nešėjai sukuria gyvybės modelius po to, kada jie būna organizavę energijos sistemas, tada turėtų įvykti papildomas reiškinys; šitoms be gyvybės formoms turi būti suteiktas “gyvybės pūstelėjimas.” Dievo Sūnūs gali sukonstruoti gyvybės formas, tačiau būtent Dievo Dvasia iš tikrųjų suteikia gyvybingą kibirkštį. Ir kada šitokiu būdu perteikta gyvybė yra išnaudota, tada likęs materialus kūnas vėl tampa negyva materija. Kada padovanota gyvybė yra išseikvota, tada kūnas sugrįžta į materialios visatos krūtinę, iš kurios Gyvybės Nešėjų pagalba jis buvo paskolintas tam, kad tarnautų kaip laikinas apvalkalas tai gyvybės dovanai, kuriai jie suteikė tokį matomą energijos-materijos susivienijimą.

Gyvybė, kurią Gyvybės Nešėjai padovanoja augalams ir gyvūnams, nesugrįžta pas Gyvybės Nešėjus po augalo ar gyvūno mirties. Tokio gyvo daikto išnykstanti gyvybė neturi nei tapatybės, nei asmenybės; individualiai po mirties ji neišlieka. Jos egzistencijos ir gyvenimo materialiam kūne metu, ji būna patyrusi pasikeitimą; būna perėjusi per energijos evoliuciją ir išlieka tik kaip visatos kosminių jėgų dalis; ji neišlieka kaip individuali gyvybė. Mirtingųjų tvarinių išlikimas yra visiškai grindžiamas nemirtingos sielos vystymu mirtingojo prote.

Mes kalbame apie gyvybę kaip apie “energiją” ir kaip apie “jėgą,” bet iš tikrųjų ji nėra nei viena, nei kita. Jėga-energija įvairiai reaguoja į gravitaciją; gyvybė nereaguoja. Modelis taip pat nereaguoja į gravitaciją, būdamas energijų, kurios jau įgyvendino visus į gravitaciją reaguojančius įsipareigojimus, konfigūracija. Gyvybė, kaip tokia, sudaro tam tikros pagal modelį konfigūruotos ar kitokiu būdu išskirtos energijos sistemos—materialios, protinės, ar dvasinės—sugyvybinimą.

Yra tam tikrų dalykų, susijusių su gyvybės tikslu išvystymu evoliucinėse planetose, kurie

forms, or physical patterns, of living beings, but the Spirit provides the initial spark of life and bestows the endowment of mind. Even the living forms of experimental life which the Life Carriers organize on their Salvington worlds are always devoid of reproductive powers. When the life formulas and the vital patterns are correctly assembled and properly organized, the presence of a Life Carrier is sufficient to initiate life, but all such living organisms are lacking in two essential attributes — mind endowment and reproductive powers. Animal mind and human mind are gifts of the local universe Mother Spirit, functioning through the seven adjutant mind-spirits, while creature ability to reproduce is the specific and personal impartation of the Universe Spirit to the ancestral life plasm inaugurated by the Life Carriers.

36:6.4 (404.2) When the Life Carriers have designed the patterns of life, after they have organized the energy systems, there must occur an additional phenomenon; the “breath of life” must be imparted to these lifeless forms. The Sons of God can construct the forms of life, but it is the Spirit of God who really contributes the vital spark. And when the life thus imparted is spent, then again the remaining material body becomes dead matter. When the bestowed life is exhausted, the body returns to the bosom of the material universe from which it was borrowed by the Life Carriers to serve as a transient vehicle for that life endowment which they conveyed to such a visible association of energy-matter.

36:6.5 (404.3) The life bestowed upon plants and animals by the Life Carriers does not return to the Life Carriers upon the death of plant or animal. The departing life of such a living thing possesses neither identity nor personality; it does not individually survive death. During its existence and the time of its sojourn in the body of matter, it has undergone a change; it has undergone energy evolution and survives only as a part of the cosmic forces of the universe; it does not survive as individual life. The survival of mortal creatures is wholly predicated on the evolvment of an immortal soul within the mortal mind.

36:6.6 (404.4) We speak of life as “energy” and as “force,” but it is really neither. Force-energy is variously gravity responsive; life is not. Pattern is also nonresponsive to gravity, being a configuration of energies that have already fulfilled all gravity-responsive obligations. Life, as such, constitutes the animation of some pattern-configured or otherwise segregated system of energy — material, mindal, or spiritual.

36:6.7 (404.5) There are some things connected with the elaboration of life on the evolutionary planets

mums iš viso nėra aiškūs. Mes iki galo suvokiame Gyvybės Nešėjų elektrocheminių formulių fizinį organizavimą, bet visiškai nesuprantame gyvybės sužadino kibirkšties prigimties ir šaltinio. Mes žinome, jog gyvybė teka iš Tėvo per Sūnų ir Dvasios pagalbą. Tai daugiau negu įmanoma, jog Pagrindinės Dvasios yra gyvybės upės septinkartis kanalas, kuris yra išliejamas visai kūrinijai. Bet mes nesuvokiame to metodo, kurio dėka vadovaujanti Pagrindinė Dvasia dalyvauja pirminiame gyvybės padovanojimo epizode naujoje planetoje. Mes tikime, jog Dienų Senieji taip pat kažkokia dalimi dalyvauja gyvybės pradėjime naujame pasaulyje, bet visiškai nežinome, kokių būdu. Mes tikrai žinome, kad Visatos Motina Dvasia realiai suteikia gyvybę modeliams be gyvybės ir perteikia tokiai sužadintai plazmai organizmo reprodukcijos išimtinės teises. Mes matome, jog šie trys yra Dievo Septinkarčio lygiai, kartais vadinami laiko ir erdvės Aukščiausiais Kūrėjais; bet šiaip jau mes žinome mažai ką daugiau už Urantijos mirtinguosius—tiesiog, jog sąvoka yra neatskiriama nuo Tėvo, išraiška yra neatskiriama nuo Sūnaus, o gyvybės įgyvendinimas yra neatskiriamas nuo Dvasios.

[Perteikta Sūnaus Vorondadeko, dislokuoto Urantijoje stebėtoju ir šitose pareigose veikiančio paprašius Melkizedekui, kuris vadovauja Prižiūrincijam Apreiškėjų Korpusui.]

which are not altogether clear to us. We fully comprehend the physical organization of the electrochemical formulas of the Life Carriers, but we do not wholly understand the nature and source of the *life-activation spark*. We know that life flows from the Father through the Son and *by* the Spirit. It is more than possible that the Master Spirits are the sevenfold channel of the river of life which is poured out upon all creation. But we do not comprehend the technique whereby the supervising Master Spirit participates in the initial episode of life bestowal on a new planet. The Ancients of Days, we are confident, also have some part in this inauguration of life on a new world, but we are wholly ignorant of the nature thereof. We do know that the Universe Mother Spirit actually vitalizes the lifeless patterns and imparts to such activated plasm the prerogatives of organismal reproduction. We observe that these three are the levels of God the Sevenfold, sometimes designated as the Supreme Creators of time and space; but otherwise we know little more than Urantia mortals — simply that concept is inherent in the Father, expression in the Son, and life realization in the Spirit.

36:6.8 (405.1) [Indited by a Vorondadek Son stationed on Urantia as an observer and acting in this capacity by request of the Melchizedek Chief of the Supervising Revelatory Corps.]

37 Dokumentas. Vietinės visatos asmenybės

⇐ 036

URANTIJOS KNYGA

038 ⇐

II DALIS. VIETINĖ VISATA

37 DOKUMENTAS. VIETINĖS VISATOS ASMENYBĖS

Skyrius

ĮVADAS

1. Visatos Padėjėjai
2. Spindinciosios Vakaro Žvaigždės
3. Archangelai
4. Patys Aukštieji Padėjėjai
5. Aukštieji Įgaliotiniai
6. Dangiškieji Stebėtojai
7. Gyvenamųjų Pasaulių Mokytojai
8. Aukščiausiosios dvasinės paskyrimo kategorijos
9. Vietinės visatos nuolatiniai piliečiai
10. Kitos Vietinės visatos grupės

ĮVADAS

VISŲ asmenybių priešakyje Nebadone yra Sūnus Kūrėjas ir Šeimininkas, Mykolas, visatos tėvas ir valdovas. Lygiavertė dieviškumu ir papildanti kuriančiosiomis savybėmis yra vietinės visatos Motina Dvasia, Salvingtono Dieviškasis Tarnas. Ir šitie Kūrėjai pačia tiesiogine prasme yra visų Nebadono vietinių tvarinių Tėvas-Sūnus ir Dvasia-Motina.

Ankstesnieji dokumentai nagrinėjo sukurtas sūnystės kategorijas; vėlesnieji pasakojimai pavaizduos tarnaujančiąsias dvasias ir kylančiąsias sūnystės kategorijas. Šitas dokumentas daugiausia yra susijęs su įsiterpiančia grupe, Visatos Padėjėjais, bet taip pat jis trumpai aptars ir kai kurias aukštesniąsias dvasias, esančias Nebadone, ir kai kurias vietinės visatos nuolatinių gyventojų kategorijas.

PAPER 37 PERSONALITIES OF THE LOCAL UNIVERSE

SECTIONS

Introduction

1. The Universe Aids
2. The Brilliant Evening Stars
3. The Archangels
4. Most High Assistants
5. High Commissioners
6. Celestial Overseers
7. Mansion World Teachers
8. Higher Spirit Orders of Assignment
9. Permanent Citizens of the Local Universe
10. Other Local Universe Groups

INTRODUCTION

37:0.1 (406.1) AT THE head of all personality in Nebadon stands the Creator and Master Son, Michael, the universe father and sovereign. Co-ordinate in divinity and complementary in creative attributes is the local universe Mother Spirit, the Divine Minister of Salvington. And these creators are in a very literal sense the Father-Son and the Spirit-Mother of all the native creatures of Nebadon.

37:0.2 (406.2) Preceding papers have dealt with the created orders of sonship; succeeding narratives will portray the ministering spirits and the ascending orders of sonship. This paper is chiefly concerned with an intervening group, the Universe Aids, but it will also give brief consideration to certain of the higher spirits stationed in Nebadon and to certain of the orders of permanent citizenship in the local universe.

1. VISATOS PADĖJĖJAI

Daugelis unikalių kategorijų, apskritai grupuojamų į šitą klasę, nėra apreiškiamos, bet taip, kaip pateikiama šituose dokumentuose, tai Visatos Padėjėjai sudaro tokias septynias kategorijas:

1. Ryškiąsias ir Ryto Žvaigždes.
2. Spindinčiąsias Vakaro Žvaigždes.
3. Archangelus.
4. Pačių Aukštųjų Padėjėjus.
5. Aukštuosius Įgaliotinius.
6. Dangiškuosius Stebėtojus.
7. Gyvenamųjų Pasaulių Mokytojus.

Kiekvienoje vietinėje visatoje Pirmosios kategorijos Visatos Padėjėjų, Ryškiųjų ir Ryto Žvaigždžių, yra tikrai po vieną, ir iš visų vietinėje visatoje gimusiųjų tvarinių jis yra pirmasis. Mūsų visatos Ryškioji ir Ryto Žvaigždė yra žinoma kaip Salvingtono Gabrielis. Jis yra viso Nebadono vyriausiasis vykdytojas, veikiantis kaip asmeninis Sūnaus Valdovo atstovas ir kaip jo kuriančiosios sutuoktinės atstovas.

Ankstyvaisiais Nebadono laikais Gabrielis dirbo su Mykolu ir Kuriančiąja Dvasia visiškai vienas. Kada visata augo, o administracinių problemų gausėjo, tada jis buvo aprūpintas neapreiktųjų padėjėjų personalu, ir galiausiai šioji grupė buvo išplėsta sukuriant Nebadono Vakaro Žvaigždžių Korpusą.

2. SPINDINCIOSIOS VAKARO ŽVAIGŽDĖS

Šituos nuostabius tvarinius suplanavo Melkizedekai, o tada juos sukūrė Sūnus Kūrėjas ir Kuriančioji Dvasia. Jie veikia įvairiose pareigose, bet daugiausia Gabrielio, vietinės visatos vyriausiojo vykdytojo, ryšio pareigūnais. Viena arba daugiau iš šitų būtybių veikia kaip jo atstovai kiekvienoje Nebadono žvaigždyno arba sistemos sostinėje.

Kada Nebadono vyriausiasis vykdytojas Gabrielis pirmininkauja daugumai Salvingtono konklavų, arba jas stebi, o dažnai jų vyksta net iki vieno tūkstančio vienu ir tuo pačiu metu, tada tokiomis progomis Spindinčiosios Vakaro Žvaigždės atstovauja Gabrieliui; jis negali būti tuo pačiu metu dviejose vietose, ir šitie superangelai kompensuoja tą apribojimą. Jie atlieka analogišką tarnystę ir Trejybės Sūnų Mokytojų Korpusui.

1. THE UNIVERSE AIDS

37:1.1 (406.3) Many of the unique orders generally grouped in this category are unrevealed, but as presented in these papers, the Universe Aids include the following seven orders:

- 37:1.2 (406.4) 1. Bright and Morning Stars.
- 37:1.3 (406.5) 2. Brilliant Evening Stars.
- 37:1.4 (406.6) 3. Archangels.
- 37:1.5 (406.7) 4. Most High Assistants.
- 37:1.6 (406.8) 5. High Commissioners.
- 37:1.7 (406.9) 6. Celestial Overseers.
- 37:1.8 (406.10) 7. Mansion World Teachers.

37:1.9 (406.11) Of the first order of Universe Aids, the Bright and Morning Stars, there is just one in each local universe, and he is the first-born of all creatures native to a local universe. The Bright and Morning Star of our universe is known as Gabriel of Salvington. He is the chief executive of all Nebadon, functioning as the personal representative of the Sovereign Son and as spokesman for his creative consort.

37:1.10 (406.12) During the earlier times of Nebadon, Gabriel worked quite alone with Michael and the Creative Spirit. As the universe grew and administrative problems multiplied, he was provided with a personal staff of unrevealed assistants, and eventually this group was augmented by the creation of the Nebadon corps of Evening Stars.

2. THE BRILLIANT EVENING STARS

37:2.1 (407.1) These brilliant creatures were planned by the Melchizedeks and were then brought into being by the Creator Son and the Creative Spirit. They serve in many capacities but chiefly as liaison officers of Gabriel, the local universe chief executive. One or more of these beings function as his representatives at the capital of every constellation and system in Nebadon.

37:2.2 (407.2) As chief executive of Nebadon, Gabriel is ex officio chairman of, or observer at, most of the Salvington conclaves, and as many as one thousand of these are often in session simultaneously. The Brilliant Evening Stars represent Gabriel on these occasions; he cannot be in two places at the same time, and these superangels compensate for this limitation. They perform an analogous service for the corps of the Trinity Teacher Sons.

Nors pats Gabrielis yra užsiėmęs administracinėmis pareigomis, bet ryšius palaiko su visomis kitomis visatos gyvybės ir reikalų fazėmis per Spindinčiąsias Vakaro Žvaigždes. Jos visada lydi jį, kada jis keliauja į planetas, ir dažnai jos vyksta su specialiomis užduotimis į atskiras planetas kaip jo asmeniniai atstovai. Tokių užduočių metu jos kartais buvo vadinamos "Viešpaties angelu." Jos dažnai vyksta į Uversą, kad atstovautų Ryškiajai ir Ryto Žvaigždei Dienų Senujų teismuose ir asamblėjose, bet jos retai kada keliauja už Orvontono ribų.

Spindinčiosios Vakaro Žvaigždės yra unikali dviguba kategorija, kai kurios iš jų tokiomis didingomis yra sukurtos, o kitos šitą kategoriją yra pasiekusios savo tarnavimu. Dabar šitų superangelų Nebadono korpuse yra 13.641. Iš jų 4.832 yra tokie, kurie buvo sukurti turėdami šitą didingumą, o 8.809 yra kylančiosios dvasios, kurios yra pasiekusios šitą išaukštintos tarnystės tikslą. Daugelis iš šitų pakilusiųjų Vakaro Žvaigždžių savo karjerą visatoje pradėjo kaip serafimai; kitos pakilo iš neapreiktų tvarinių gyvybės lygių. Kaip pasiekimo tikslas šitas aukštas korpusas kandidatams į pakilimą niekada nebūna uždarytas tol, kol visata neįsitvirtina šviesoje ir gyvenime.

Abu Spindinčiųjų Vakaro Žvaigždžių tipai yra lengvai matomi morontijos asmenybėms ir kai kuriems viršmirtingųjų materialių būtybių tipams. Šitos įdomios ir įvairiapusės kategorijos sukurtos būtybės turi tokią dvasinę jėgą, kuri gali būti reiškiamą nepriklausomai nuo jų asmeninio buvimo.

Šitų superangelų vadovas yra Gavalija, šitos kategorijos pirmagimis Nebadone. Nuo Kristaus Mykolo sugrįžimo po savo triumfuojančio savęs padovanojimo Urantijoje, Gavalija yra paskirtas tarnauti kylantiesiems mirtingiesiems, ir per paskutiniuosius tūkstantį devynis šimtus Urantijos metų jo partneris, Galantija, prižiūrėjo būstinę Jeruseme, kur jis praleidžia apie pusę savo laiko. Galantija yra pirmasis iš kylančiųjų superangelų, kuris pasiekė tokį aukštą rangą.

Be jų įprasto susijungimo į poras, vykdant daugelį užduočių, nėra jokio kito Spindinčiųjų Vakaro Žvaigždžių sugrupavimo ar kuopos organizavimo. Jos nėra per daug panaudojamos misijose, susijusiose su kylančiųjų mirtingųjų karjera, tačiau kada būna šitaip pasiunčiamos, tada jos niekada neveikia po vieną. Jos visada dirba poromis—viena būna sukurtoji būtybė, kita būna pakilusioji Vakaro Žvaigždė.

Vakaro Žvaigždžių viena iš aukštųjų užduočių yra lydėti save padovanojančius Sūnus Avonalaus jų planetinių misijų metu, net ir taip, kaip Gabrielis lydėjo Mykolą jo savęs padovanojimo Urantijoje

37:2.3 (407.3) Though personally occupied with administrative duties, Gabriel maintains contact with all other phases of universe life and affairs through the Brilliant Evening Stars. They always accompany him on his planetary tours and frequently go on special missions to the individual planets as his personal representatives. On such assignments they have sometimes been known as "the angel of the Lord." They frequently go to Uversa to represent the Bright and Morning Star before the courts and assemblies of the Ancients of Days, but they seldom journey beyond the confines of Orvonton.

37:2.4 (407.4) The Brilliant Evening Stars are a unique twofold order, embracing some of created dignity and others of attained service. The Nebadon corps of these superangels now numbers 13,641. There are 4,832 of created dignity, while 8,809 are ascendant spirits who have attained this goal of exalted service. Many of these ascendant Evening Stars started their universe careers as seraphim; others have ascended from unrevealed levels of creature life. As an attainment goal this high corps is never closed to ascension candidates so long as a universe is not settled in light and life.

37:2.5 (407.5) Both types of Brilliant Evening Stars are easily visible to morontia personalities and certain types of supermortal material beings. The created beings of this interesting and versatile order possess a spirit force which can be manifested independently of their personal presence.

37:2.6 (407.6) The head of these superangels is Gavalia, the first-born of this order in Nebadon. Since the return of Christ Michael from his triumphant bestowal on Urantia, Gavalia has been assigned to the ascendant mortal ministry, and for the last nineteen hundred Urantia years his associate, Galantia, has maintained headquarters on Jerusem, where he spends about half of his time. Galantia is the first of the ascendant superangels to attain this high estate.

37:2.7 (407.7) No grouping or company organization of the Brilliant Evening Stars exists other than their customary association in pairs on many assignments. They are not extensively assigned on missions pertaining to the ascendant career of mortals, but when thus commissioned, they never function alone. They always work in pairs — one a created being, the other an ascendant Evening Star.

37:2.8 (407.8) One of the high duties of the Evening Stars is to accompany the Avonal bestowal Sons on their planetary missions, even as Gabriel accompanied Michael on his Urantia bestowal.

metu. Tie du lydintieji superangelai yra tokių misijų aukšto rango asmenybės, veikiančios kaip archangelų ir visų kitų, paskirtų į šitas užduotis, vadai. Būtent vyresnysis iš šitų superangelų vadų, kada ateina tinkamas laikas ir amžius, save padovanojančiam Sūnui Avonalui pasiūlo, "Pradėk savo brolio reikalą."

Šitų superangelų panašios poros yra paskiriamos į Trejybės Sūnų Mokytojų planetinį korpusą, kuris veikia tam, kad įkurtų apgyvendintame pasaulyje po savęs padovanojimo arba auštantį dvasinį amžių. Tokių užduočių metu Vakaro Žvaigždės veikia kaip ryšinininkai tarp šios sferos mirtingųjų ir nematomo Sūnų Mokytojų korpuso.

Vakaro Žvaigždžių Pasauliai. Septynių Salvingtono pasaulių ir jų keturiasdešimt dviejų pagalbinių palydovų šeštoji grupė yra paskirta Spindinčiųjų Vakaro Žvaigždžių administracijai. Septyniems pirminiams pasauliams vadovauja sukurtosios šitų superangelų kategorijos, tuo tarpu pagalbinius palydovus administruoja Vakaro Žvaigždės iš kylančiųjų narių.

Pirmųjų trijų pasaulių palydovai yra skirti Sūnų Mokytojų mokykloms ir Vakaro Žvaigždės, pasišventusioms vietinės visatos dvasinėms asmenybėms. Kitos trys grupės yra užimtos panašiose mokyklose, skirtose kylančiųjų mirtingųjų mokymui. Septintojo pasaulio palydovai yra rezervuoti Sūnų Mokytojų, Vakaro Žvaigždžių, ir užbaigtųjų trivieniams svarstymams. Pastaruoju metu šitie superangelai yra artimai susiję su Užbaigtųjų Korpuso darbu vietinėje visatoje, ir jau ilgą laiką jie yra suvienyti su Sūnumis Mokytojais. Tarp Vakaro Žvaigždžių ir Gravitacijos Žinianešių, paskirtų į užbaigtųjų darbo grupes, egzistuoja didžiulės galios ir svarbos ryšys. Pats septintasis pirminis pasaulis yra rezervuotas tiems neatskleistiems reikalams, kurie yra susiję su ateities santykiais tarp Sūnų Mokytojų, užbaigtųjų, ir Vakaro Žvaigždžių, kilsiančiais dėl to, kad Dievo Aukščiausiojo asmenybės pasireiškimas supervisatoje bus užbaigtas.

3. ARCHANGELAI

Archangelai yra Sūnaus Kūrėjo ir Visatos Motinos Dvasios palikuonys. Jie yra aukštosios dvasinės būties aukščiausias tipas, kuris vietinėje visatoje yra sukuriamas dideliais kiekiais, ir paskutiniojo registravimo metu jų Nebadone buvo beveik aštuoni šimtai tūkstančių.

Archangelai yra viena iš nedaugelio vietinės visatos asmenybių grupių, kurios paprastai nepriklauso Gabrielio jurisdikcijai. Jie nėra kokių

The two attending superangels are the ranking personalities of such missions, serving as cocommanders of the archangels and all others assigned to these undertakings. It is the senior of these superangel commanders who, at the significant time and age, bids the Avonal bestowal Son, "Be about your brother's business."

37:2.9 (408.1) Similar pairs of these superangels are assigned to the planetary corps of Trinity Teacher Sons that functions to establish the postbestowal or dawning spiritual age of an inhabited world. On such assignments the Evening Stars serve as liaisons between the mortals of the realm and the invisible corps of Teacher Sons.

37:2.10 (408.2) *The Worlds of the Evening Stars.* The sixth group of seven Salvington worlds and their forty-two tributary satellites are assigned to the administration of the Brilliant Evening Stars. The seven primary worlds are presided over by the created orders of these superangels, while the tributary satellites are administered by ascendant Evening Stars.

37:2.11 (408.3) The satellites of the first three worlds are devoted to the schools of the Teacher Sons and the Evening Stars dedicated to the spirit personalities of the local universe. The next three groups are occupied by similar joint schools devoted to the training of ascending mortals. The seventh-world satellites are reserved for the triune deliberations of the Teacher Sons, the Evening Stars, and the finaliters. During recent times these superangels have been closely identified with the local universe work of the Corps of the Finality, and they have long been associated with the Teacher Sons. There exists a liaison of tremendous power and import between the Evening Stars and the Gravity Messengers attached to the finaliter working groups. The seventh primary world itself is reserved for those unrevealed matters which pertain to the future relationship that will obtain between the Teacher Sons, the finaliters, and the Evening Stars consequent upon the completed emergence of the superuniverse manifestation of the personality of God the Supreme.

3. THE ARCHANGELS

37:3.1 (408.4) Archangels are the offspring of the Creator Son and the Universe Mother Spirit. They are the highest type of high spirit being produced in large numbers in a local universe, and at the time of the last registry there were almost eight hundred thousand in Nebadon.

37:3.2 (408.5) Archangels are one of the few groups of local universe personalities who are not normally under the jurisdiction of Gabriel. They are

nors būdu susiję su visatos kasdieniu administravimu, jie yra pasišventę tvarinių išlikimo darbui ir laiko ir erdvės mirtingųjų karjeros tolimesniui skatinimui. Nors paprastai archangelai nėra vadovaujami Ryškiosios ir Ryto Žvaigždės, bet kartais jie iš tikrųjų veikia jo įgaliojimu. Jie taip pat bendradarbiauja su kitais Visatos Padėjėjais, tokiais, kaip Vakaro Žvaigždės, kaip tą rodo kai kurios transakcijos, pavaizduotos pasakojime apie gyvybės transplantavimą jūsų pasaulyje.

Nebadono archangelų korpusui vadovauja šios kategorijos pirmagimis, o ne taip seniai archangelų skyriaus būstinė atsirado ir Urantijoje. Būtent šitas neįprastas faktas greitai patraukė papildomą ne iš Nebadono atvykstančiųjų studentų dėmesį. Jie tarp vietinės visatos transakcijų greitai pastebėjo tai, jog Spindinčiųjų Vakaro Žvaigždžių didelei daliai veiklos, susijusios su kylančiaisiais, yra vadovaujama iš vietinės sistemos, Satanijos, sostinės. Tirdami toliau jie nustatė, jog tam tikrai archangelų veiklai yra vadovaujama iš mažo ir akivaizdžiai nereikšmingo apgyvendinto pasaulio, vadinamo Urantija. Ir tada eina Mykolo savęs padovanojimo Urantijoje atskleidimas ir jų nedelsiant padidėjęs susidomėjimas jumis ir jūsų žema sfera.

Ar jūs suvokiate to fakto reikšmę, kad jūsų žema ir pasimetusi planeta tapo visatos administravimo ir archangelų veiklos kai kurių sričių, susijusių su kilimo į Rojų planu, skyriaus būstine? Tai be jokios abejonės yra ženklas, jog ateityje bus koncentruojamos ir kitokios kylančiųjų veiklos sritys Mykolo savęs padovanojimo pasaulyje, ir suteikia ypatingą ir rimtą svarbą Mokytojo asmeniniam pažadui, "Aš tikrai ateisiu vėl."

Apskritai, archangelai yra paskiriami į Avonalų sūnystės kategorijos tarnystę ir veikimą, bet ne anksčiau, kada būna užbaigę išsamų pradinį mokymąsi įvairių tarnaujančiųjų dvasių darbo visose fazėse. Korpusas, sudarytas iš vieno šimto archangelų, į apgyvendintą pasaulį visada lydi kiekvieną Rojaus save padovanojantį Sūnų, jie būna prie jo laikinai paskirti per tokio savęs padovanojimo laikotarpį. Jeigu Sūnus Arbitras laikinai taptų šios planetos valdovu, tai šitie archangelai taptų toje sferoje esančios dangiškosios gyvybės reguliuojančiais vadovais.

Du vyresnieji archangelai visada būna paskiriami Rojaus Avonalo asmeniniais padėjėjais visų planetinių misijų metu, nesvarbu, ar jos būtų juridinių veiksmų misijos, ar arbitrinės misijos, ar savęs padovanojimo įsikūnijimai. Kada šitas Rojaus Sūnus būna užbaigęs nuosprendžio paskelbimą valdoms, o mirusieji yra pašaukiami tam, kad būtų užregistruoti (vadinamasis prisikėlimas), tiesiogine prasme tai yra tiesa, jog miegančiųjų asmenybių serafiniai sargai atsiliepia į

not in any manner concerned with the routine administration of the universe, being dedicated to the work of creature survival and to the furtherance of the ascending career of the mortals of time and space. While not ordinarily subject to the direction of the Bright and Morning Star, the archangels do sometimes function by his authority. They also collaborate with others of the Universe Aids, such as the Evening Stars, as is illustrated by certain transactions depicted in the narrative of life transplantation on your world.

37:3.3 (408.6) The archangel corps of Nebadon is directed by the first-born of this order, and in more recent times a divisional headquarters of the archangels has been maintained on Urantia. It is this unusual fact that soon arrests the attention of extra-Nebadon student visitors. Among their early observations of intrauniverse transactions is the discovery that many ascendant activities of the Brilliant Evening Stars are directed from the capital of a local system, Satania. On further examination they discover that certain archangel activities are directed from a small and apparently insignificant inhabited world called Urantia. And then ensues the revelation of Michael's bestowal on Urantia and their immediately quickened interest in you and your lowly sphere.

37:3.4 (409.1) Do you grasp the significance of the fact that your lowly and confused planet has become a divisional headquarters for the universe administration and direction of certain archangel activities having to do with the Paradise ascension scheme? This undoubtedly presages the future concentration of other ascendant activities on the bestowal world of Michael and lends a tremendous and solemn import to the Master's personal promise, "I will come again."

37:3.5 (409.2) In general, the archangels are assigned to the service and ministry of the Avonal order of sonship, but not until they have passed through extensive preliminary training in all phases of the work of the various ministering spirits. A corps of one hundred accompanies every Paradise bestowal Son to an inhabited world, being temporarily assigned to him for the duration of such a bestowal. If the Magisterial Son should become temporary ruler of the planet, these archangels would act as the directing heads of all celestial life on that sphere.

37:3.6 (409.3) Two senior archangels are always assigned as the personal aids of a Paradise Avonal on all planetary missions, whether involving judicial actions, magisterial missions, or bestowal incarnations. When this Paradise Son has finished the judgment of a realm and the dead are called to record (the so-called resurrection), it is literally true that the seraphic guardians of the slumbering personalities respond to "the voice of the archangel." The roll call of a dispensation

“archangelo balsą.” Dieviškosios tvarkos užbaigimo kvietimą pagal sąrašą paskelbia vienas lydintysis archangelas. Tai yra prisikėlimo archangelas, kartais vadinamas “Mykolo archangelu.”

Archangelų pasauliai. Septintoji aplink Salvingtoną skriejančių pasaulių grupė, kartu su savo asocijuotais palydovais, yra paskirta archangelams. Pirmąją sferą ir visus šešis jos pagalbinis palydovus užima asmenybių dokumentų saugotojai. Šitas milžiniškas registruotojų korpusas užsiima tuo, jog sąžiningai registruoja kiekvieną laiko mirtingojo veiksmą nuo pat gimimo akimirkos per visą visatos karjerą tol, kol toks individas arba išvyksta iš Salvingtono į supervisatos režimą, arba kol yra “ištrinamas iš dokumentų egzistencijos” Dienų Senujų mandatu.

Būtent šituose pasauliuose yra klasifikuojami, registruojami, ir saugomi asmenybės duomenys ir identifikuotos garantijos per visą laikotarpį, kuris įsiterpia tarp mirtingojo mirties ir tos valandos, kada jis būna įsameninamas iš naujo, prikeliamas iš mirties.

4. PATYS AUKŠTIEJI PADĖJĖJAI

Patys Aukštieji Padėjęjai yra grupė savanorių būtybių, kurių kilmė yra už vietinės visatos ribų ir kurios laikinai yra paskirtos centrinės supervisatos atstovais ar stebėtojais į vietinius kūrinius. Jų skaičius nuolat svyruoja, bet visada jų yra daugybė milijonų.

Kartas nuo karto mes šitokių būdu gauname naudos iš tarnystės ir pagalbos, suteikiamos tokių Rojuje kilusių būtybių, kaip Išminties Tobulintojai, Dieviškieji Patarėjai, Visuotiniai Cenzoriai, Trejybės Įkvėptosios Dvasios, Sutrejbinti Sūnūs, Atsiskyrusieji Žinianešiai, supernafimai, sekonafimai, tertafimai, ir kiti maloningi tarnai, kurie su mumis gyvena turėdami tikslą padėti mūsų vietinėms asmenybėms joms stengiantis visą Nebadoną labiau suderinti su Orvontono idėjomis ir Rojaus idealais.

Bet kuri iš šitų būtybių gali savanoriškai tarnauti Nebadone, ir dėl to formaliai yra už mūsų jurisdikcijos ribų, tačiau kada veikia paskyrimo būdu, tada tokios super- ir centrinės visatų asmenybės nėra visiškai nepriklausomos nuo vietinės visatos, kurioje gyvena, taisyklių, nors jos ir toliau veikia kaip aukščiausiųjų visatų atstovai ir dirba pagal instrukcijas, kurios sudaro jų misiją mūsų sferoje. Jų bendroji būstinė yra Dienų Sąjungos sektoriuje Salvingtone, ir Nebadone jos dirba būdamos pavaldžios šiam Rojaus Trejybės Ambasadoriui. Kada tarnauja nepriskirtose grupėse, tada šitos asmenybės iš aukščiausiųjų

termination is promulgated by an attendant archangel. This is the archangel of the resurrection, sometimes referred to as the “archangel of Michael.”

37:3.7 (409.4) *The Worlds of the Archangels.* The seventh group of the encircling Salvington worlds, with their associated satellites, is assigned to the archangels. Sphere number one and all of its six tributary satellites are occupied by the personality record keepers. This enormous corps of recorders busy themselves with keeping straight the record of each mortal of time from the moment of birth up through the universe career until such an individual either leaves Salvington for the superuniverse regime or is “blotted out of recorded existence” by the mandate of the Ancients of Days.

37:3.8 (409.5) It is on these worlds that personality records and identification surties are classified, filed, and preserved during that time which intervenes between mortal death and the hour of repersonalization, the resurrection from death.

4. MOST HIGH ASSISTANTS

37:4.1 (409.6) The Most High Assistants are a group of volunteering beings, of origin outside the local universe, who are temporarily assigned as central and superuniverse representatives to, or observers of, the local creations. Their number varies constantly but is always far up in the millions.

37:4.2 (409.7) From time to time we thus benefit from the ministry and assistance of such Paradise-origin beings as Perfectors of Wisdom, Divine Counselors, Universal Censors, Inspired Trinity Spirits, Trinitized Sons, Solitary Messengers, supernaphim, seconaphim, tertaphim, and other gracious ministers, who sojourn with us for the purpose of helping our native personalities in the effort to bring all Nebadon into fuller harmony with the ideas of Orvonton and the ideals of Paradise.

37:4.3 (410.1) Any of these beings may be voluntarily serving in Nebadon and hence be technically outside our jurisdiction, but when functioning by assignment, such personalities of the super- and central universes are not wholly exempt from the regulations of the local universe of their sojourn, though they continue to function as representatives of the higher universes and to work in accordance with the instructions which constitute their mission in our realm. Their general headquarters is situated in the Salvington sector of the Union of Days, and they operate in Nebadon subject to the oversupervision of this ambassador

sferų paprastai save valdo pačios, tačiau, kada veikia paprašytos, tada jos dažnai savanoriškai tampa visiškai pavaldžios tos sferos, į kurią yra paskirtos veikti, vadovaujantiems reguliuotojams.

Patys Aukštieji Padėjėjai tarnauja vietinės visatos ir žvaigždyno lygiu, bet tiesiogiai nėra priskirti prie sistemos ar planetos vyriausybių. Bet vietinėje visatoje jie gali veikti bet kur, ir gali būti paskirti į bet kurią Nebadono veiklos fazę—administracinę, vykdomąją, švietimo, ir kitas.

Dižioji šito korpuso dalis yra skirta tam, kad padėtų Nebadono Rojaus asmenybėms—Dienų Sąjungai, Sūnui Kūrėjui, Dienų Ištikimiesiems, Sūnums Arbitrams, ir Trejybės Sūnums Mokytojams. Retkarčiais, vietinio kūrinio reikalams besivystant, būna išmintinga neatskleisti, laikinai, kai kurių niuansų, kad jų nežinotų tos vietinės visatos iš esmės visos ten kilusios asmenybės. Kai kuriuos išvystytus planus ir sudėtingus nurodymus taip pat geriau suvokia ir visapusiškiau supranta labiau subrendęs ir toli numatantis Pačių Aukštųjų Padėjėjų korpusas, ir būtent tokiose situacijose, ir daugelyje kitokių, jie labai pasitarnauja visatos valdovams ir administratoriams.

5. AUKŠTIEJI ĮGALIOTINIAI

Aukštieji Įgaliotiniai yra susilieję su Dvasia kylantieji mirtingieji; jie nėra susilieję su Derintoju. Jūs gana gerai suprantate mirtingojo kandidato susilieti su Derintoju kilimo karjerą visatoje, ir tai perspektyvoje yra aukštasis tikslas visiems Urantijos mirtingiesiems nuo Kristaus Mykolo savęs padovanojimo laikų. Bet tai nėra tokių pasaulių, kaip jūsų, iki savęs padovanojimo amžiais visų mirtingųjų išskirtinis likimas, ir yra ir kitoks pasaulių tipas, kurio gyventojų viduje Minties Derintojai niekada negyvena nuolat. Tokie mirtingieji niekada neįsijungia į amžinąją sąjungą su Rojaus padovanojimo Paslaptinguoju Pagalbininku; ir vis tik, Derintojai iš tikrųjų jų viduje laikinai gyvena, tarnaudami vadovais ir modeliais gyvenimo materialiaame kūne metu. Per šitą laikinąjį gyvenimą jie puoselėja nemirtingos sielos vystymąsi lygiai taip, kaip ir tose būtybėse, su kuriomis jie tikisi susilieti, tačiau kada mirtingojo distancija būna užbaigta, tada jie amžinai palieka tuos tvarinius, su kuriais buvo laikinai susivieniję.

Tokios kategorijos išliekančiosios sielos nemirtingumą pasiekia amžiams susiliedamos su vietinės visatos Motinos Dvasios individualizuotu dvasios fragmentu. Jų grupė nėra didelė, bent jau Nebadone. Gyvenamuosiuose pasauliuose jūs

of the Paradise Trinity. When serving in unattached groups, these personalities from the higher realms are usually self-directing, but when serving on request, they often voluntarily place themselves wholly under the jurisdiction of the supervising directors of the realms of assigned function.

37:4.4 (410.2) Most High Assistants serve in local universe and in constellation capacities but are not directly attached to the system or planetary governments. They may, however, function anywhere in the local universe and may be assigned to any phase of Nebadon activity — administrative, executive, educational, and others.

37:4.5 (410.3) Most of this corps is enlisted in assisting the Nebadon Paradise personalities — the Union of Days, the Creator Son, the Faithfuls of Days, the Magisterial Sons, and the Trinity Teacher Sons. Now and then in the transaction of the affairs of a local creation it becomes wise to withhold certain details, temporarily, from the knowledge of practically all of the native personalities of that local universe. Certain advanced plans and complex rulings are also better grasped and more fully understood by the more mature and farseeing corps of Most High Assistants, and it is in such situations, and many others, that they are so highly serviceable to the universe rulers and administrators.

5. HIGH COMMISSIONERS

37:5.1 (410.4) The High Commissioners are Spirit-fused ascendant mortals; they are not Adjuster fused. You quite well understand about the universe-ascension career of a mortal candidate for Adjuster fusion, that being the high destiny in prospect for all Urantia mortals since the bestowal of Christ Michael. But this is not the exclusive destiny of all mortals in the prebestowal ages of worlds like yours, and there is another type of world whose inhabitants are never permanently indwelt by Thought Adjusters. Such mortals are never permanently joined in union with a Mystery Monitor of Paradise bestowal; nevertheless, the Adjusters do transiently indwell them, serving as guides and patterns for the duration of the life in the flesh. During this temporary sojourn they foster the evolution of an immortal soul just as in those beings with whom they hope to fuse, but when the mortal race is run, they take eternal leave of the creatures of temporary association.

37:5.2 (410.5) Surviving souls of this order attain immortality by eternal fusion with an individualized fragment of the spirit of the local universe Mother Spirit. They are not a numerous group, at least not in Nebadon. On the mansion worlds you will meet

susitiksime ir broliausitės su šitais mirtingaisiais, susiliejusiais su Dvasia, kada jie kartu su jumis kils Rojaus taku iki pat Salvingtono, kur jie sustos. Kai kurie iš jų vėliau gali kilti į aukštesnius visatos lygius, bet dauguma amžiams liks vietinės visatos tarnystėje; kaip klasė jie neturi likimo pasiekti Rojų.

Nebūdami susilieję su Derintoju, jie niekada netampa užbaigtaisiais, bet galų gale jie tikrai būna įtraukiami į vietinės visatos Tobulumo Korpusą. Dvasioje jie yra paklusę Tėvo nurodymui "Būkite tobuli."

Pasiekę Nebadono Tobulumo Korpusą, su Dvasia susilieję kylantieji gali gauti paskyrimą Visatos Padėjėjais, tai jiems yra viena iš priemonių toliau tęsti patirtinį augimą, kuris jiems yra atvertas. Tokiu būdu jie iš tikrųjų tampa kandidatais į Komisijas, kurios atlieka aukštą tarnystę aiškindamos materialių pasaulių besivystančių tvarinių požiūrius vietinės visatos dangiškajai valdžiai.

Aukštieji Įgaliotiniai pradeda savo tarnystę planetose rasių įgaliotiniais. Šitose pareigose jie aiškina įvairių žmoniškųjų rasių požiūrius ir pavaizduoja jų poreikius. Jie aukščiausiu laipsniu yra atsidavę mirtingųjų rasių, kurių atstovais jie yra, gerbūviui, amžinai stengiasi, kad joms pasiektų gailestingumą, teisingumą, ir kad su jomis teisingai elgtųsi visuose tarpusavio santykiuose kitos tautos. Rasių įgaliotiniai veikia begaliniam skaičiui planetinių krizių ir tarnauja kovojančių mirtingųjų išties grupių aiškia išraiška.

Po ilgalaikio patyrimo sprendžiant problemas apgyvendintuose pasauliuose, šitie rasių įgaliotiniai yra pakeliami į aukštesnius veikimo lygius, galiausiai pasiekia vietinės visatos ir vietinėje visatoje Aukštųjų Įgaliotinių statusą. Paskutiniojo registravimo metu Nebadone Aukštųjų Įgaliotinių buvo užfiksuota daugiau negu vienas su puse milijardo. Šitos būtybės nėra užbaigtieji, bet jos yra ilgalaikį patyrimą turintys pakilusieji tvariniai ir atliekantys labai svarbią tarnystę savo gimtajai sferai.

Mes šituos įgaliotinius būtinai sutinkame visuose teisingumo tribunoluose, pradedant žemiausiais ir baigiant aukščiausiais. Jie nedalyvauja teisingumo procesuose, bet jie iš tiesų veikia kaip teismo draugai, patardami posėdžius vedantiems žemesniesiems teisėjams tais klausimais, kurie yra susiję su ankstesniaisiais įvykiais, aplinkybėmis, ir įgimtu charakteriu tų, kurie yra svarstomi teisme.

Aukštieji Įgaliotiniai yra priskiriami prie įvairių erdvės žinianešių armijų ir visada priskiriami prie tarnaujančiųjų laiko dvasių. Jie yra sutinkami įvairių visatos asamblėjų metu, ir šitie patys mirtingojo išmintį turintys įgaliotiniai visada būna

and fraternize with these Spirit-fused mortals as they ascend the Paradise path with you as far as Salvington, where they stop. Some of them may subsequently ascend to higher universe levels, but the majority will forever remain in the service of the local universe; as a class they are not destined to attain Paradise.

37:5.3 (411.1) Not being Adjuster fused, they never become finaliters, but they do eventually become enrolled in the local universe Corps of Perfection. They have in spirit obeyed the Father's command, "Be you perfect."

37:5.4 (411.2) After attaining the Nebadon Corps of Perfection, Spirit-fused ascenders may accept assignment as Universe Aids, this being one of the avenues of continuing experiential growth which is open to them. Thus do they become candidates for commissions to the high service of interpreting the viewpoints of the evolving creatures of the material worlds to the celestial authorities of the local universe.

37:5.5 (411.3) The High Commissioners begin their service on the planets as race commissioners. In this capacity they interpret the viewpoints and portray the needs of the various human races. They are supremely devoted to the welfare of the mortal races whose spokesmen they are, ever seeking to obtain for them mercy, justice, and fair treatment in all relationships with other peoples. Race commissioners function in an endless series of planetary crises and serve as the articulate expression of whole groups of struggling mortals.

37:5.6 (411.4) After long experience in problem solving on the inhabited worlds, these race commissioners are advanced to the higher levels of function, eventually attaining the status of High Commissioners of and in the local universe. The last registration recorded slightly over one and one-half billion of these High Commissioners in Nebadon. These beings are not finaliters, but they are ascendant beings of long experience and of great service to their native realm.

37:5.7 (411.5) We invariably find these commissioners in all the tribunals of justice, from the lowest to the highest. Not that they participate in the proceedings of justice, but they do act as friends of the court, advising the presiding magistrates respecting the antecedents, environment, and inherent nature of those concerned in the adjudication.

37:5.8 (411.6) High Commissioners are attached to the various messenger hosts of space and always to the ministering spirits of time. They are encountered on the programs of various universe assemblies, and these same mortal-wise

priskiriami prie Dievo Sūnų misijų erdvės pasauliuose.

Kada tik dorumui ir teisingumui reikia suprasti, kaip apgalvota politika ar procedūros paveiktų laiko evoliucines rases, tada šitie įgaliotiniai yra šalia tam, kad suteiktų savo rekomendacijas; jie visada dalyvauja tam, kad kalbėtų vietoje tų, kurie patys negali dalyvauti, kad kalbėtų savo vardu.

Su Dvasia susiliejusį Mirtingųjų Pasauliai. Septynių pirminių pasaulių ir pagalbinių palydovų aštuntoji grupė Salvingtono grandinėje yra išimtinai skirta Nebadono mirtingiesiems, susiliejusiems su Dvasia. Kylantieji mirtingieji, susilieję su Derintoju, nėra susiję su šitais pasauliais, išskyrus tuos atvejus, kada jie maloniai praleidžia daug malonaus ir naudingo laiko kaip svečiai, pakviesti susiliejusį su Dvasia gyventojų.

Išskyrus nedidelį skaičių tų, kurie pasiekia Uversą ir Rojų, šitie pasauliai yra susiliejusį su Dvasia išlikusių nuolatinę gyvenamoji vieta. Toks sumanytas mirtingųjų kilimo apribojimas reaguoja į vietinės visatos gerovę, užtikrindamas, kad būtų nuolat išsaugomi besivystantys gyventojai, kurių augantis patyrimas toliau didins vietinės visatos valdymo stabilizavimą ir įvairiapusiškumą ateityje. Šitos būtybės gali ir nepasiekti Rojaus, bet sprendamos Nebadono problemas jos pasiekia patirtinę išmintį, kuri visiškai pranoksta bet ką, ką yra pasiekę keliaujantys kylantieji. Ir šitos išliekančiosios sielos toliau gyvena kaip unikalūs deriniai to, kas žmogiška, ir to, kas dieviška, vis labiau sugebėdamos suvienyti šitų dviejų smarkiai besiskiriančių lygių požūrius ir pateikti tokį dualų požūrį su visą laiką augančia išmintimi.

commissioners are always attached to the missions of the Sons of God to the worlds of space.

37:5.9 (411.7) Whenever fairness and justice require an understanding of how a contemplated policy or procedure would affect the evolutionary races of time, these commissioners are at hand to present their recommendations; they are always present to speak for those who cannot be present to speak for themselves.

37:5.10 (411.8) *The Worlds of the Spirit-fused Mortals.* The eighth group of seven primary worlds and tributary satellites in the Salvington circuit are the exclusive possession of the Spirit-fused mortals of Nebadon. Ascending Adjuster-fused mortals are not concerned with these worlds except to enjoy many pleasant and profitable sojourns as the invited guests of the Spirit-fused residents.

37:5.11 (411.9) Except for those few who attain Uversa and Paradise, these worlds are the permanent residence of the Spirit-fused survivors. Such designed limitation of mortal ascent reacts to the good of the local universes by insuring the retention of a permanent evolved population whose augmenting experience will continue to enhance the future stabilization and diversification of the local universe administration. These beings may not attain Paradise, but they achieve an experiential wisdom in the mastery of Nebadon problems that utterly surpasses anything attained by the transient ascenders. And these surviving souls continue as unique combinations of the human and the divine, being increasingly able to unite the viewpoints of these two widely separate levels and to present such a dual viewpoint with ever-heightening wisdom.

6. DANGIŠKIEJI STEBĖTOJAI

Nebadono švietimo sistemą bendrai valdo Trejybės Sūnų Mokytojų ir Melkizedekų mokymo korpusai, bet didelę dalį darbo, numatyto šitos sistemos palaikymui ir pagerinimui, atlieka Dangiškieji Stebėtojai. Šitos būtybės yra paimamos į šį korpusą, kuriame yra visų tipų individų, susijusių su kylančiųjų mirtingųjų švietimo ir mokymo planu. Nebadone jų yra daugiau negu trys milijonai, ir visi jie yra savanoriai, kurie savo patyrimu pasiekė tokią kvalifikaciją, jog yra tinkami tarnauti švietimo patarėjais visai sferai. Iš savo būstinės Melkizedekų Salvingtono pasauliuose, šitie stebėtojai ražo vietinę visatą kaip Nebadono mokyklos metodo, sumanyto tam, kad įgyvendintų kylančiųjų tvarinių intelektualų lavinimą ir dvasinį švietimą, inspektoriai.

6. CELESTIAL OVERSEERS

37:6.1 (412.1) The Nebadon educational system is jointly administered by the Trinity Teacher Sons and the Melchizedek teaching corps, but much of the work designed to effect its maintenance and upbuilding is carried on by the Celestial Overseers. These beings are a recruited corps embracing all types of individuals connected with the scheme of educating and training the ascending mortals. There are upward of three million of them in Nebadon, and they are all volunteers who have qualified by experience to serve as educational advisers to the entire realm. From their headquarters on the Salvington worlds of the Melchizedeks, these overseers range the local universe as inspectors of the Nebadon school technique designed to effect the mind training and the spirit education of the ascending creatures.

Šitas proto lavinimas ir dvasios švietimas yra pradedamas nuo tų pasaulių, kuriuose atsirado žmogus, eina aukštyn per gyvenamuosius morontijos pasaulius ir per kitas žengimo į priekį sferas, susietas su Jerusemu, toliau yra įgyvendinamas tose septyniasdešimtyje visuomeninio valdų, kurios yra priskirtos prie Edentijos, ir keturiuose šimtuose devyniasdešimtyje dvasinio vystymo sferų, skriejančių aplink Salvingtoną. Pačioje visatos būstinėje yra daug Melkizedekų mokyklų, Visatos Sūnų koledžų, serafinių universitetų, ir Sūnų Mokytojų ir Dienų Sajungos mokyklų. Sudaromos visos įmanomos sąlygos tam, kad visatos įvairios asmenybės būtų parengtos besivystančiai tarnystei ir veikimo tobulinimui. Išties visata yra viena milžiniška mokykla.

Tie metodai, kurie yra taikomi daugelyje aukštųjų mokyklų, žmogiškąjį suvokimą pranoksta, kaip mokoma tiesos, bet visos švietimo sistemos pagrindas yra toks: charakteris, įgytas apšviesto patyrimo dėka. Mokytojai suteikia švietimą; visatos būklė ir kylančiojo statusas sudaro galimybę patyrimui; šitų abiejų išmintingas panaudojimas ugdo charakterį.

Iš esmės, Nebadono švietimo sistema pasirūpina, kad jums būtų paskirta užduotis, o tada jums suteikia galimybę gauti mokymą, kaip idealu ir dievišku būdu tą užduotį galima įvykdyti geriausiai. Jums duodama konkreti užduotis, kurią turite atlikti, ir tuo pačiu metu jūs gaunate mokytojus, kurie yra kvalifikuoti tam, kad jus mokytų, koks yra geriausias būdas savo užduotį įgyvendinti. Dieviškasis švietimo planas numato glaudų darbo ir mokymo ryšį. Mes jus mokome, kaip geriausiai atlikti tuos dalykus, kuriuos liepiame jums atlikti.

Viso šito mokymo ir patyrimo tikslas yra parengti jus tam, kad jus priimtų į supervisatos aukštesnes ir dvasingesnes mokymo sferas. Žengimas į priekį tarp konkrečios sferos ribų yra individualus, bet perėjimas iš vienos fazės į kitą paprastai būna klasėmis.

Amžinybės žengimą pirmyn sudaro ne vien tiktai dvasinis vystymasis. Intelektų vystymas taip pat yra visuotinio švietimo dalis. Proto patyrimas plečiamas vienodai su dvasinio horizonto plėtimu. Protui ir dvasiai yra suteikiamos vienodos galimybės mokytis ir vystytis. Bet visame šitame nuostabiame proto ir dvasios mokyme jūs esate amžiams išsivadavę iš mirtingojo kūno suvaržymų. Daugiau jums nebereikia nuolat apsispręsti tarp konfliktuojančių savo dvasinių ir materialių savybių. Pagaliau jūs esate parengti tam, kad patirtumėte pašlovinto proto suvienytą raginimą, jau seniai atsikračiusio primityvių gyvuliškų polinkių į materialius dalykus.

37:6.2 (412.2) This training of mind and education of spirit is carried on from the worlds of human origin up through the system mansion worlds and the other spheres of progress associated with Jerusem, on the seventy socializing realms attached to Edentia, and on the four hundred and ninety spheres of spirit progress encircling Salvington. On the universe headquarters itself are numerous Melchizedek schools, the colleges of the Universe Sons, the seraphic universities, and the schools of the Teacher Sons and the Union of Days. Every possible provision is made to qualify the various personalities of the universe for advancing service and improving function. The entire universe is one vast school.

37:6.3 (412.3) The methods employed in many of the higher schools are beyond the human concept of the art of teaching truth, but this is the keynote of the whole educational system: character acquired by enlightened experience. The teachers provide the enlightenment; the universe station and the ascender's status afford the opportunity for experience; the wise utilization of these two augments character.

37:6.4 (412.4) Fundamentally, the Nebadon educational system provides for your assignment to a task and then affords you opportunity to receive instruction as to the ideal and divine method of best performing that task. You are given a definite task to perform, and at the same time you are provided with teachers who are qualified to instruct you in the best method of executing your assignment. The divine plan of education provides for the intimate association of work and instruction. We teach you how best to execute the things we command you to do.

37:6.5 (412.5) The purpose of all this training and experience is to prepare you for admission to the higher and more spiritual training spheres of the superuniverse. Progress within a given realm is individual, but transition from one phase to another is usually by classes.

37:6.6 (412.6) The progression of eternity does not consist solely in spiritual development. Intellectual acquisition is also a part of universal education. The experience of the mind is broadened equally with the expansion of the spiritual horizon. Mind and spirit are afforded like opportunities for training and advancement. But in all this superb training of mind and spirit you are forever free from the handicaps of mortal flesh. No longer must you constantly referee the conflicting contentions of your divergent spiritual and material natures. At last you are qualified to enjoy the unified urge of a glorified mind long since divested of primitive animalistic trends towards things material.

Prieš paliekant Nebadono visatą, daugumai Urantijos mirtingųjų bus suteikta galimybė ilgesnį ar trumpesnį laiką patarnauti Nebadono Dangiškųjų Stebėtojų Korpuso nariais.

37:6.7 (413.1) Before leaving the universe of Nebadon, most Urantia mortals will be afforded opportunity to serve for a longer or shorter time as members of the Nebadon corps of Celestial Overseers.

7. GYVENAMŲJŲ PASAULIŲ MOKYTOJAI

Gyvenamųjų Pasaulių Mokytojai yra paimti iš pašlovintųjų cherubimų. Kaip ir daugumą kitų instruktorių Nebadone, taip ir juos pasiunčia Melkizedekai. Jie dalyvauja daugumoje švietimo projektų morontiniame gyvenime, ir jų skaičius visiškai pranoksta mirtingojo proto suvokimą.

Apie Gyvenamųjų Pasaulių Mokytojus, kaip apie cherubimų ir sanobimų pasiekimo lygį, bus toliau kalbama kitame dokumente, nors kaip mokytojai, kurie vaidina svarbų vaidmenį morontiniame gyvenime, jie bus plačiau aptariami jų vardu pavadintame dokumente.

7. MANSION WORLD TEACHERS

37:7.1 (413.2) The Mansion World Teachers are recruited and glorified cherubim. Like most other instructors in Nebadon they are commissioned by the Melchizedeks. They function in most of the educational enterprises of the morontia life, and their number is quite beyond the comprehension of mortal mind.

37:7.2 (413.3) As an attainment level of cherubim and sanobim, the Mansion World Teachers will receive further consideration in the next paper, while as teachers playing an important part in the morontia life, they will be more extensively discussed in the paper of that name.

8. AUKŠČIAUSIOSIOS DVASINĖS PASKYRIMO KATEGORIJOS

Be energetinių centrų ir fizinių kontrolierių, kai kurios iš Begalinės Dvasios šeimos aukščiausiosios prigimtės dvasinių būtybių būna į vietinę visatą paskirtos nuolat. Iš Begalinės Dvasios šeimos aukščiausiųjų dvasinių kategorijų šitaip paskirtos yra tokios:

Atsiskyrusieji Žinianešiai, kada būna funkciškai priskirti prie vietinės visatos administracijos, tada mums suteikia neįkainojamą tarnystę mūsų pastangose įveikti laiko ir erdvės kliūtis. Kada jie taip nebūna priskirti, tada mes iš vietinės visatos neturime jiems absoliučiai jokios valdžios, bet net ir tuomet šitos unikalių būtybės mums visada nori padėti, kad išspręstume savo problemas ir įgyvendintume savo mandatus.

Andovontija yra vardas tretinio *Visatos Grandinių Prižiūrėtojo*, kuris yra dislokuotas mūsų vietinėje visatoje. Jis rūpinasi tikrai dvasinėmis ir morontinėmis grandinėmis, bet ne tomis, kurios yra energijos reguliuotojų jurisdikcijoje. Būtent jis izoliavo Urantiją, kada planetoje įvyko Kaligastijos išdavystė Liuciferio maišto išmėginimų metu. Siųsdamas linkėjimus Urantijos mirtingiesiems, jis jaučia pasitenkinimą iš anksto numatydamas, jog kada nors ateityje jūs būsite sugrąžinti į visatos grandines, kurias jis prižiūri.

N e b a d o n o *Gyventojų Surašymo Reguliuotojas*, Salsatija, turi būstinę Salvingtono Gabrielio sektoriuje. Jis automatiškai sužino apie valios gimimą ir mirtį, ir iš karto registruoja tikslų

8. HIGHER SPIRIT ORDERS OF ASSIGNMENT

37:8.1 (413.4) Besides the power centers and the physical controllers, certain of the higher-origin spirit beings of the family of the Infinite Spirit are of permanent assignment to the local universe. Of the higher spirit orders of the family of the Infinite Spirit the following are so assigned:

37:8.2 (413.5) The *Solitary Messengers*, when functionally attached to the local universe administration, render invaluable service to us in our efforts to overcome the handicaps of time and space. When they are not thus assigned, we of the local universes have absolutely no authority over them, but even then these unique beings are always willing to help us with the solution of our problems and with the execution of our mandates.

37:8.3 (413.6) Andovontia is the name of the tertiary *Universe Circuit Supervisor* stationed in our local universe. He is concerned only with spirit and morontia circuits, not with those under the jurisdiction of the power directors. It was he who isolated Urantia at the time of the Caligastia betrayal of the planet during the testing seasons of the Lucifer rebellion. In sending greetings to the mortals of Urantia, he expresses pleasure in the anticipation of your sometime restoration to the universe circuits of his supervision.

37:8.4 (413.7) The *Nebadon Census Director*, Salsatia, maintains headquarters within the Gabriel sector of Salvington. He is automatically cognizant of the birth and death of will and

valinių tvarinių skaičių veikiantį vietinėje visatoje. Jis glaudžiai bendradarbiauja su asmenybių registruotojais, gyvenančiais archangelų registravimo pasaulyuose.

Asocijuotasis Inspektorius gyvena Salvingtone. Jis yra Orvontono Aukščiausiojo Vykdytojo asmeninis atstovas. Jo partneriai, *Priskirtieji Sargybiniai* vietinėse sistemose, taip pat yra Orvontono Aukščiausiojo Vykdytojo atstovai.

Visuotiniai Sutaikytojai yra laiko ir erdvės visatų keliaujantys teismai, kurių veikla prasideda evoliuciniuose pasaulyuose, eina aukštyn per visus vietinės visatos segmentus ir tolyn už jų ribų. Šitie teisėjai yra registruoti Uversoje; jų tikslaus skaičiaus, veikiančio Nebadone, nėra užregistruota, bet mano paskaičiavimu mūsų vietinėje visatoje sutaikymo komisijų yra netoli 100 milijonų.

Juridinių Patarėjų, sferos juridinių protų, mes turime savo kvotą, apie pusę milijardo. Šitos būtybės yra visos erdvės gyvos ir skrajojančios patirtinės teisinės bibliotekos.

I š *Dangiškųjų Registruotojų*, kylančiųjų serafimų, Nebadone mes turime septyniasdešimt penkis. Tai yra vyresnieji arba vadovaujantieji registruotojai. Dabar besimokančių šitos kategorijos besivystančių studentų yra beveik keturi milijardai.

Septyniasdešimties milijardų *Morontinių Kompanionų* tarnavimas bus pavaizduotas tuose pasakojimuose, kurie nagrinės laiko piligrimų perėjimo planetas.

Kiekviena visata turi savo vietinį angelų korpusą; nepaisant šito, būna tokių atvejų, kada labai naudinga sulaukti pagalbos iš tų aukščiausiųjų dvasių, kurios yra kilusios už vietinio kūrinio ribų. Supernafimai atlieka kai kurias retas ir unikalias tarnystes; dabartinis Urantijos serafimų vadovas yra Rojaus pirminis supernafimas. Atspindintieji sekonafimai yra sutinkami bet kur, kur tik veikia supervisatos personalas, ir didelė dalis tertafimų laikinai tarnauja Pačiais Aukštaisiais Pedėjėjais.

currently registers the exact number of will creatures functioning in the local universe. He works in close association with the personality recorders domiciled on the record worlds of the archangels.

37:8.5 (413.8) An *Associate Inspector* is resident on Salvington. He is the personal representative of the Supreme Executive of Orvonton. His associates, the *Assigned Sentinels* in the local systems, are also representatives of the Supreme Executive of Orvonton.

37:8.6 (414.1) The *Universal Conciliators* are the traveling courts of the universes of time and space, functioning from the evolutionary worlds up through every section of the local universe and on beyond. These referees are registered on Uversa; the exact number operating in Nebadon is not of record, but I estimate that there are in the neighborhood of one hundred million conciliating commissions in our local universe.

37:8.7 (414.2) Of the *Technical Advisers*, the legal minds of the realm, we have our quota, about one-half billion. These beings are the living and circulating experiential law libraries of all space.

37:8.8 (414.3) Of the *Celestial Recorders*, the ascendant seraphim, we have in Nebadon seventy-five. These are the senior or supervising recorders. The advancing students of this order in training number almost four billion.

37:8.9 (414.4) The ministry of the seventy billion *Morontia Companions* in Nebadon is described in those narratives dealing with the transition planets of the pilgrims of time.

37:8.10 (414.5) Each universe has its own native angelic corps; nevertheless, there are occasions on which it is very helpful to have the assistance of those higher spirits of origin outside the local creation. Supernaphim perform certain rare and unique services; the present chief of Urantia seraphim is a primary supernaphim of Paradise. The reflective seconaphim are encountered wherever the superuniverse personnel is functioning, and a great many tertaphim are of temporary service as Most High Assistants.

9. VIETINĖS VISATOS NUOLATINIAI

PILIECIAI

Kaip super- ir centrinė visatos, taip ir vietinė visata turi savo nuolatinių piliečių kategorijas. Jas sudaro tokie sukurti tipai:

1. Susatijos.

9. PERMANENT CITIZENS OF THE LOCAL

UNIVERSE

37:9.1 (414.6) As with the super- and central universes, the local universe has its orders of permanent citizenship. These include the following created types:

37:9.2 (414.7) 1. Susatia.

2. Univitatijos.

3. Materialieji Sūnūs.

4. Tarpiniai Tvariniai.

Šitie vietinio kūrinio vietiniai gyventojai, kartu su susiliejusiais su Dvasia pakilusiais ir spirongomis (kurios kitaip klasifikuojamos), sudaro santykinai nuolatinę pilietybę. Šitos būtybių kategorijos didele dalimi nėra nei kylančios, nei besileidžiančios. Jos visos yra patirtiniai tvariniai, bet jų augantis patyrimas ir toliau yra prieinamas visatai jų kilmės lygyje. Nors tai nėra visiškai taip su Adominiais Sūnumis ir tarpiniais tvariniais, bet santykinai tai yra tiesa dėl kitų kategorijų.

Susatijos. Šitos nuostabios būtybės gyvena ir veikia kaip nuolatiniai piliečiai Salvingtone, šitos vietinės visatos būstinėje. Jie yra nuostabūs Sūnaus Kūrėjo ir Kuriančiosios Dvasios palikuonys ir yra glaudžiai susiję su vietinės visatos pakilusiais piliečiais, Nebadono Tobulumo Korpuso susiliejusiais su Dvasia mirtingaisiais.

Univitatijos. To vieno šimto žvaigždynų būstinių kiekvienoje iš architektūrinių sferų grupių nuolat tarnauja gyvenanti kategorija, kurią sudaro tokios būtybės, kurios yra žinomos univitatijos vardu. Šitie Sūnaus Kūrėjo ir Kuriančiosios Dvasios vaikai sudaro žvaigždynų būstinių pasaulių nuolatinius gyventojus. Jie yra nereprodukuojančios būtybės, egzistuojančios gyvybės lygmenyje maždaug pusiaukelėje tarp pusiau materialaus statuso Materialiųjų Sūnų, gyvenančių sistemų būstinėse, ir susilieusių su Dvasia mirtingųjų ir Salvingtono susatijų daug dvasingesnio lygio; bet univitatijos nėra morontinės būtybės. Jos padeda kylantiems mirtingiesiems užbaigti keliavimą per žvaigždyno sferas taip, kaip Havonos vietiniai gyventojai prisideda prie piligrimų dvasių perėjimo per centrinį kūrinį.

Dievo Materialieji Sūnūs. Kada kūrybinis ryšys tarp Sūnaus Kūrėjo ir Begalinės Dvasios atstovo visatoje, Visatos Motinos Dvasios, ciklą užbaigia, kada jų bendrų palikuonių daugiau nebeatsiras, tada Sūnus Kūrėjas įsmeina dualia forma savo paskutiniąją būtybės koncepciją, šitaip galutinai patvirtindamas savo paties ir pirminę dualių kilmę. Tada jis pats savyje ir iš savęs sukuria gražius ir nuostabius visatos sūnystės materialiosios kategorijos Sūnus ir Dukras. Tokia yra Nebadono kiekvienos sistemos pirminių Adomo ir levos kilmė. Jie priklauso sūnystės reprodukuojančiai kategorijai, sukurti vyriškosios ir moteriškosios giminės pavidalu. Jų palikuonys veikia kaip santykinai nuolatiniai sistemos sostinės piliečiai, nors kai kurie būna pasiunčiami kaip Planetų Adomai.

37:9.3 (414.8) 2. Univatia.

37:9.4 (414.9) 3. Material Sons.

37:9.5 (414.10) 4. Midway Creatures.

37:9.6 (414.11) These natives of the local creation, together with the Spirit-fused ascenders and the spironga (who are otherwise classified), constitute a relatively permanent citizenship. These orders of beings are by and large neither ascending nor descending. They are all experiential creatures, but their enlarging experience continues to be available to the universe on their level of origin. While this is not wholly true of the Adamic Sons and midway creatures, it is relatively true of these orders.

37:9.7 (414.12) *The Susatia.* These marvelous beings reside and function as permanent citizens on Salvington, the headquarters of this local universe. They are the brilliant offspring of the Creator Son and Creative Spirit and are closely associated with the ascendant citizens of the local universe, the Spirit-fused mortals of the Nebadon Corps of Perfection.

37:9.8 (414.13) *The Univatia.* Each of the one hundred constellation headquarters clusters of architectural spheres enjoys the continuous ministry of a residential order of beings known as the univatia. These children of the Creator Son and the Creative Spirit constitute the permanent population of the constellation headquarters worlds. They are nonreproducing beings existing on a plane of life about halfway between the semimaterial status of the Material Sons domiciled on the system headquarters and the more definitely spiritual plane of the Spirit-fused mortals and the susatia of Salvington; but the univatia are not morontia beings. They accomplish for ascending mortals during the traversal of the constellation spheres what the Havona natives contribute to the pilgrim spirits passing through the central creation.

37:9.9 (415.1) *The Material Sons of God.* When a creative liaison between the Creator Son and the universe representative of the Infinite Spirit, the Universe Mother Spirit, has completed its cycle, when no more offspring of the combined nature are forthcoming, then does the Creator Son personalize in dual form his last concept of being, thus finally confirming his own and original dual origin. In and of himself he then creates the beautiful and superb Sons and Daughters of the material order of universe sonship. This is the origin of the original Adam and Eve of each local system of Nebadon. They are a reproducing order of sonship, being created male and female. Their progeny function as the relatively permanent citizens of a system capital, though some are commissioned as Planetary Adams.

Atlikdami misiją planetoje, Materialieji Sūnus ir Dukra gauna užduotį sukurti to pasaulio Adominę rasę, tokią rasę, kuri sumanyta tam, jog galiausiai susivienytų su tos sferos mirtingaisiais gyventojais. Planetiniai Adomai yra tiek besileidžiantieji, tiek kylantieji Sūnūs, bet mes paprastai juos klasifikuojame kaip kylančiuosius.

Tarpiniai Tvariniai. Daugumos apgyvendintų pasaulių ankstyvosiomis dienomis, tam tikros viršžmogiškosios, bet materializuotos būtybės būna paskirtos, tačiau po to, kada atvyksta Planetiniai Adomai, jos paprastai pasitraukia. Dėl tokių būtybių transakcijų ir Materialiųjų Sūnų pastangų tam, kad būtų pagerintos evoliucinės rasės, dažnai atsiranda ribotas skaičius būtybių, kurias sunku suklasifikuoti. Šitos unikalios būtybės dažnai būna tarpinėje padėtyje tarp Materialiųjų Sūnų ir evoliucinių tvarinių; todėl jų ir toks pavadinimas, tarpinės būtybės. Lyginamuoju požiūriu šitie tarpiniai tvariniai yra evoliucinių pasaulių nuolatiniai gyventojai. Nuo pirmųjų Planetos Princo atvykimo dienų iki planetos įsitvirtinimo šviesoje ir gyvenime tolimiausiųjų laikų, jie yra vienintelė išmintingų būtybių grupė, kuri šioje sferoje pasilieka nuolat. Urantijoje tarpiniai tarnai tikrovėje yra tikrieji planetos saugotojai; praktiškai šnekant, jie yra Urantijos piliečiai. Mirtingieji iš tikrųjų yra evoliucinio pasaulio fiziniai ir materialūs gyventojai, bet jūs visi esate tokie trumpaamžiai; savo gimtojoje planetoje jūs gyvenate tokį neilgą laiką. Jūs gimstate, gyvenate, miršstate, pereinate į kitus evoliucinio progresavimo pasaulius. Net viršžmogiškosios būtybės, kurios planetose tarnauja dangiškaisiais tarnais, yra paskirtos laikinai; nedaugelis iš jų yra priskirtos prie konkrečios sferos. Tačiau tarpinės būtybės užtikrina planetos administravimo tęstinumą visą laiką besikeičiančių dangiškųjų tarnų ir nuolat kintančių mirtingųjų gyventojų akivaizdoje. Per visą šitą nenutrūkstamą keitimąsi ir mainymąsi, tarpinės būtybės lieka planetoje savo darbą tęsdamos nepertraukiamai.

Tokiu pačiu būdu, vietinių visatų ir supervisatų administravimo organizacijos visi skyriai turi daugiau ar mažiau savo nuolatinis gyventojus, turinčius nuolatinę pilietybę. Kaip Urantija turi savo tarpines būtybes, taip Jerusemas, jūsų sistemos sostinė, turi Materialiuosius Sūnus ir Duktas; Edentija, jūsų žvaigždyno būstinė, turi univitatijas, tuo tarpu Salvingtono piliečiai yra dvigubi—sukurtos susatijos ir išsivystę susilieję su Dvasia mirtingieji. Supervisatos mažųjų ir didžiųjų sektorių administraciniai pasauliai savo nuolatinį piliečių neturi. Bet Uversos būstinės sferas nuolat puoselėja nuostabių būtybių grupė, žinoma kaip *abandonteriai*, Dienų Senujų ir Atspindinčiųjų Dvasių neapreiktų agentų kūrinys, gyvenantis Orvontono sostinėje. Šitie Uversoje gyvenantys piliečiai šiuo metu administruoja kasdienius savo

37.9.10 (415.2) On a planetary mission the Material Son and Daughter are commissioned to found the Adamic race of that world, a race designed eventually to amalgamate with the mortal inhabitants of that sphere. Planetary Adams are both descending and ascending Sons, but we ordinarily class them as ascending.

37.9.11 (415.3) *The Midway Creatures.* In the early days of most inhabited worlds, certain superhuman but materialized beings are of assignment, but they usually retire upon the arrival of the Planetary Adams. The transactions of such beings and the efforts of the Material Sons to improve the evolutionary races often result in the appearance of a limited number of creatures who are difficult to classify. These unique beings are often midway between the Material Sons and the evolutionary creatures; hence their designation, midway creatures. In a comparative sense these midwayers are the permanent citizens of the evolutionary worlds. From the early days of the arrival of a Planetary Prince to the far-distant time of the settling of the planet in light and life, they are the only group of intelligent beings to remain continuously on the sphere. On Urantia the midway ministers are in reality the actual custodians of the planet; they are, practically speaking, the citizens of Urantia. Mortals are indeed the physical and material inhabitants of an evolutionary world, but you are all so short-lived; you tarry on your nativity planet such a short time. You are born, live, die, and pass on to other worlds of evolutionary progression. Even the superhuman beings who serve on the planets as celestial ministers are of transient assignment; few of them are long attached to a given sphere. The midway creatures, however, provide continuity of planetary administration in the face of ever-changing celestial ministries and constantly shifting mortal inhabitants. Throughout all of this never-ceasing changing and shifting, the midway creatures remain on the planet uninterruptedly carrying on their work.

37.9.12 (415.4) In like manner, all divisions of the administrative organization of the local universes and superuniverses have their more or less permanent populations, inhabitants of citizenship status. As Urantia has its midwayers, Jerusem, your system capital, has the Material Sons and Daughters; Edentia, your constellation headquarters, has the univitatia, while the citizens of Salvington are twofold, the created susatia and the evolved Spirit-fused mortals. The administrative worlds of the minor and major sectors of the superuniverses do not have permanent citizens. But the Uversa headquarters spheres are continuously fostered by an amazing group of beings known as the *abandoners*, the creation of the unrevealed agents of the Ancients of Days and the seven Reflective Spirits resident

pasaulio reikalus, tiesiogiai vadovaujami susiliejusiu su Sūnumi mirtingųjų Uversos korpuso. Net Havona turi savo vietines būtybes, o centrinė Šviesos ir Gyvenimo Sala yra namai įvairioms Rojaus Piliėčių grupėms.

on the capital of Orvonton. These residential citizens on Uversa are at present administering the routine affairs of their world under the immediate supervision of the Uversa corps of the Son-fused mortals. Even Havona has its native beings, and the central Isle of Light and Life is the home of the various groups of Paradise Citizens.

10. KITOS VIETINĖS VISATOS GRUPĖS

Be serafinių ir mirtingųjų kategorijų, kurios bus aptariamose vėlesniuose dokumentuose, yra gausu kitų papildomų būtybių, kurios yra susijusios su palaikymu ir tobulinimu tokios gigantiškos organizacijos, kaip Nebadono visata, kuri net ir dabar turi daugiau negu tris milijonus apgyvendintų pasaulių, su dešimčia milijonų apgyvendintų pasaulių perspektyvoje. Įvairūs Nebadono gyvybės tipai yra per daug gausūs tam, kad būtų kataloguojami šitame dokumente, bet yra dvi neįprastos kategorijos, kurios plačiai veikia vietinės visatos 647,591 architektūrinėje sferoje, kurias būtų galima paminėti.

Spirongos yra Ryškiosios ir Ryto Žvaigždės ir Tėvo Melkizedeko dvasiniai palikuonys. Jos nepatiria asmenybės egzistavimo pabaigos, bet jos nėra ir evoliucinės ar kylančios būtybės. Taip pat ir funkciškai jos nėra susijusios su evoliuciniu kilimo režimu. Jos yra vietinės visatos dvasinės pagalbininkės, atliekančios Nebadono kasdienės dvasinės užduotis.

Spornagijos. Vietinės visatos architektūrinių būstinių pasauliai yra realūs pasauliai—fiziniai kūriniai. Yra daug darbo, susijusio su jų fiziniu palaikymu, ir čia mes sulaukiame grupės fizinių tvarinių, vadinamų spornagijomis, pagalbos. Jos yra pasišventusios šitų būstinių pasaulių, nuo Jerusemo iki Salvingtono, materialių fazių globai ir kultūrai. Spornagijos nėra nei dvasios, nei asmenys; jos yra animalistinė egzistencijos kategorija, bet, jeigu jūs galėtumėte jas pamatyti, tai sutiktumėte su tuo, kad jos atrodo, jog yra tobuli gyvūnai.

Tos įvairios *paslaugumo kolonijos* gyvena Salvingtone ir kitur. Mums ypatingai naudingas yra dangiškųjų meistrų tarnavimas žvaigždynuose ir labai padeda toji veikla, kurią atlieka praeities vaizdo reguliuotojai, kurie daugiausia veikia vietinės sistemos sostinėse.

Visada į visatos tarnystę būna paskirtas kylančiųjų mirtingųjų korpusas, įskaitant ir pašlovintuosius tarpinius tvarinius. Šitie kylantieji, po to, kada pasiekia Salvingtoną, tvarkant visatos reikalus yra panaudojami beveik begalinėje įvairovėje veiklų. Iš kiekvieno pasiekimo lygio šitie besivystantieji mirtingieji sugrįžta atgal ir žemyn tam, kad ištiesę pagalbos ranką savo bičiuliams, kurie kildami į viršų eina paskui juos. Tokie

10. OTHER LOCAL UNIVERSE GROUPS

37:10.1 (416.1) Besides the seraphic and mortal orders, who will be considered in later papers, there are numerous additional beings concerned in the maintenance and perfecting of such a gigantic organization as the universe of Nebadon, which even now has more than three million inhabited worlds, with ten million in prospect. The various Nebadon types of life are much too numerous to be catalogued in this paper, but there are two unusual orders that function extensively on the 647,591 architectural spheres of the local universe, that may be mentioned.

37:10.2 (416.2) The *Spironga* are the spirit offspring of the Bright and Morning Star and the Father Melchizedek. They are exempt from personality termination but are not evolutionary or ascending beings. Neither are they functionally concerned with the evolutionary ascension regime. They are the spirit helpers of the local universe, executing the routine spirit tasks of Nebadon.

37:10.3 (416.3) The *Spornagia*. The architectural headquarters worlds of the local universe are real worlds — physical creations. There is much work connected with their physical upkeep, and herein we have the assistance of a group of physical creatures called spornagia. They are devoted to the care and culture of the material phases of these headquarters worlds, from Jerusem to Salvington. Spornagia are neither spirits nor persons; they are an animal order of existence, but if you could see them, you would agree that they seem to be perfect animals.

37:10.4 (416.4) The various *courtesy colonies* are domiciled on Salvington and elsewhere. We especially profit from the ministry of the celestial artisans on the constellations and benefit from the activities of the reversion directors, who operate chiefly on the capitals of the local systems.

37:10.5 (416.5) Always there is attached to the universe service a corps of ascending mortals, including the glorified midway creatures. These ascenders, after attaining Salvington, are used in an almost endless variety of activities in the conduct of universe affairs. From each level of achievement these advancing mortals reach back and down to extend a helping hand to their fellows who follow them in the upward climb. Such

mirtingieji, laikinai gyvenantys Salvingtone, kada paprašoma, tada būna skiriami iš esmės į visus dangiškųjų asmenybių korpusus padėjėjais, studentais, stebėtojais, ir mokytojais.

Yra dar ir kiti protingos gyvybės tipai, susiję su vietinės visatos administravimu, bet šito pasakojimo planas nenumato šitų kūrinijos kategorijų tolimesnio apreiškimo. Šitokiu būdu apie visatos gyvybę ir administravimą perduodama pakankamai informacijos, kad mirtingojo protui suteiktų suvokimą apie išlikimo egzistencijos tikrovę ir didingumą. Tolimesnis patyrimas jūsų kylančioje karjeroje šitas įdomias ir žaiviausias būtybes vis labiau atskleis. Šitas pasakojimas negali būti kas nors daugiau, kaip tik trumpa apžvalga apie daugybę asmenybių, kurios užpildo erdvės visatą administruodamos šituos kūrinius kaip didžiulės lavinimo mokyklas, mokyklas, kuriose laiko piligrimai žengia į priekį iš gyvenimo į gyvenimą ir iš pasaulio į pasaulį tol, kol iš savo kilmės visatos ribų jie su meile yra išsiunčiami į supervisatos aukštesnį švietimo režimą, o tada pasiunčiami į Havonos dvasinio mokymo pasaulius ir galiausiai patenka į Rojų ir į užbaigtųjų aukštąjį likimą— amžinąjį paskyrimą į misijas, kurios laiko ir erdvės visatoms dar neapreikštos.

[Padiktuota Nebadono Spindinčiosios Vakaro Žvaigždės, Numeris 1.146 iš Sukurtųjų Korpuso.]

mortals of temporary sojourn on Salvington are assigned on requisition to practically all corps of celestial personalities as helpers, students, observers, and teachers.

37:10.6 (416.6) There are still other types of intelligent life concerned with the administration of a local universe, but the plan of this narrative does not provide for the further revelation of these orders of creation. Enough of the life and administration of this universe is being herewith portrayed to afford the mortal mind a grasp of the reality and grandeur of the survival existence. Further experience in your advancing careers will increasingly reveal these interesting and charming beings. This narrative cannot be more than a brief outline of the nature and work of the manifold personalities who throng the universes of space administering these creations as enormous training schools, schools wherein the pilgrims of time advance from life to life and from world to world until they are lovingly dispatched from the borders of the universe of their origin to the higher educational regime of the superuniverse and thence on to the spirit-training worlds of Havona and eventually to Paradise and the high destiny of the finaliters — the eternal assignment on missions not yet revealed to the universes of time and space.

37:10.7 (417.1) [Dictated by a Brilliant Evening Star of Nebadon, Number 1,146 of the Created Corps.]

38 Dokumentas. Vietinės visatos tarnaujančiosios. dvasios

⇨ 037

URANTIJOS KNYGA

039 ⇨

II DALIS. VIETINĖ VISATA

38 DOKUMENTAS. VIETINĖS VISATOS TARNAUJANČIOSIOS DVASIOS

Skyrius

ĮVADAS

1. Serafimų kilmė
2. Angeliškosios savybės
3. Neapreikštieji angelai
4. Serafiniai pasauliai
5. Serafinis mokymas
6. Serafinė organizacija
7. Cherubimai ir Sanobimai
8. Cherubimų ir Sanobimų evoliucija
9. Tarpiniai Tvariniai

PAPER 38 MINISTERING SPIRITS OF THE LOCAL UNIVERSE

SECTIONS

Introduction

1. Origin of Seraphim
2. Angelic Natures
3. Unrevealed Angels
4. The Seraphic Worlds
5. Seraphic Training
6. Seraphic Organization
7. Cherubim and Sanobim
8. Evolution of Cherubim and Sanobim
9. The Midway Creatures

ĮVADAS

YRA trys atskiros Begalinės Dvasios asmenybių kategorijos. Šitą suprato karštasis apaštalas, kada jis rašė apie Jėzų, “kuris pakilo į dangų ir yra Dievui iš dešinės, angelai ir valdžia ir jėgos paklūsta jam.” Angelai yra tarnaujančiosios laiko dvasios; valdžia yra erdvės žinianešių gausybės; jėgos yra Begalinės Dvasios aukštosios asmenybės.

Kaip supernafimai centrinėje visatoje ir sekonafimai supervisatoje, taip serafimai, drauge su jais susietais cherubimais ir sanobimais, sudaro vietinės visatos angeliškuosius korpusus.

Serafimai pagal savo modelį yra visi gana vienodi. Iš visatos į visatą, per visas septynias supervisatas, skirtumai tarp jų yra minimalūs; jie yra arčiausiai standarto iš visų asmenių būtybių dvasinių tipų. Įvairios jų kategorijos sudaro vietinių kūrinių kvalifikuotų ir bendrų tarnų korpusą.

INTRODUCTION

38:0.1 (418.1) THERE are three distinct orders of the personalities of the Infinite Spirit. The impetuous apostle understood this when he wrote respecting Jesus, “who has gone to heaven and is on the right hand of God, angels and authorities and powers being made subject to him.” Angels are the ministering spirits of time; authorities, the messenger hosts of space; powers, the higher personalities of the Infinite Spirit.

38:0.2 (418.2) As the supernaphim in the central universe and the seconaphim in a superuniverse, so the seraphim, with the associated cherubim and sanobim, constitute the angelic corps of a local universe.

38:0.3 (418.3) The seraphim are all fairly uniform in design. From universe to universe, throughout all seven of the superuniverses, they show a minimum of variation; they are the most nearly standard of all spirit types of personal beings. Their various orders constitute the corps of the skilled and common ministers of the local

creations.

1. SERAFIMŲ KILMĖ

Serafimus sukuria Visatos Motina Dvasia, ir jie yra sukuriami grupinėmis formuotėmis — po 41.472 vienu metu—nuo pat to laiko, kada Nebadono ankstyvaisiais laikais buvo sukurti “modeliniai angelai” ir kai kurie angeliškieji architipai. Sūnus Kūrėjas ir Begalinės Dvasios atstovas visatoje bendradarbiauja kurdami didelį skaičių Sūnų ir kitokių visatos asmenybių. Visiškai užbaigus bendrą darbą, Sūnus užsiima Materialiųjų Sūnų, pirmųjų iš lyties tvarinių, sukūrimu, tuo tarpu Visatos Motina Dvasia tuo pat metu įsitraukia į savo pirmąsias savarankiškas pastangas reprodukuodama dvasią. Šitaip prasideda vietinės visatos angeliškųjų gausybių sukūrimas.

Šitos angeliškosios kategorijos yra kuriamos tuo metu, kada evoliucijai yra planuojami mirtingieji valiniai tvariniai. Serafimai buvo sukurti tada, kada Visatos Motina Dvasia pasiekė santykinę asmenybę, ne kaip vėlesnis Sūnaus Šeimininko lygiavertis partneris, bet kaip Sūnaus Kūrėjo ankstyvasis kūrybinis pagalbininkas. Iki šito įvykio Nebadone dirbusius serafimus laikinai buvo paskolinusi kaimyninė visata.

Serafimai periodiškai vis dar yra sukuriami; Nebadono visata vis dar tebetverinama. Visatos Motina Dvasia niekada nenutraukia savo kūrybinės veiklos augančioje ir tobulėjančioje visatoje.

2. ANGELIŠKOSIOS SAVYBĖS

Angelai neturi materialių kūnų, bet jie yra konkrečios ir diskretiškos būtybės; jie yra dvasinės prigimties ir kilmės. Nors jie nėra matomi mirtingiesiems, bet jus jie suvokia tokius, kokie esate savo kūne, be transformuotojų ar vertėjų pagalbos; intelektualiai jie supranta mirtingojo gyvenimo būdą, ir jie turi žmogaus visus nejuslinius pojūčius ir emocijas. Jie vertina jūsų pastangas ir labai džiaugiasi jūsų pastangomis muzikoje, mene, ir tikrojo humoro sferoje. Jie iki galo suvokia jūsų moralines kovas ir dvasinius sunkumus. Jie myli žmogiškąsias būtybes, ir jūsų pastangos suprasti ir mylėti juos gali atnešti tikrai gėrį.

Nors serafimai yra mylintys ir užjaučiantys tvariniai, bet jie nėra seksualiai emociingi tvariniai. Didele dalimi jie yra tokie, kokie būsite jūs gyvenamuosiuose pasauliuose, kur jūs “nei vesite, nei ištekėsite, bet būsite kaip dangaus angelai.” Nes visi, kuriems “bus tikrai nustatyta, jog yra verti, kad pasiektų gyvenamuosius pasaulius, nei

1. ORIGIN OF SERAPHIM

38:1.1 (418.4) Seraphim are created by the Universe Mother Spirit and have been projected in unit formation — 41,472 at a time — ever since the creation of the “pattern angels” and certain angelic archetypes in the early times of Nebadon. The Creator Son and the universe representation of the Infinite Spirit collaborate in the creation of a large number of Sons and other universe personalities. Following the completion of this united effort, the Son engages in the creation of the Material Sons, the first of the sex creatures, while the Universe Mother Spirit concurrently engages in her initial solitary effort at spirit reproduction. Thus begins the creation of the seraphic hosts of a local universe.

38:1.2 (418.5) These angelic orders are projected at the time of planning for the evolution of mortal will creatures. The creation of seraphim dates from the attainment of relative personality by the Universe Mother Spirit, not as the later co-ordinate of the Master Son, but as the early creative helper of the Creator Son. Previous to this event the seraphim on duty in Nebadon were temporarily loaned by a neighboring universe.

38:1.3 (418.6) Seraphim are still being periodically created; the universe of Nebadon is still in the making. The Universe Mother Spirit never ceases creative activity in a growing and perfecting universe.

2. ANGELIC NATURES

38:2.1 (419.1) Angels do not have material bodies, but they are definite and discrete beings; they are of spirit nature and origin. Though invisible to mortals, they perceive you as you are in the flesh without the aid of transformers or translators; they intellectually understand the mode of mortal life, and they share all of man's nonsensuous emotions and sentiments. They appreciate and greatly enjoy your efforts in music, art, and real humor. They are fully cognizant of your moral struggles and spiritual difficulties. They love human beings, and only good can result from your efforts to understand and love them.

38:2.2 (419.2) Though seraphim are very affectionate and sympathetic beings, they are not sex-emotion creatures. They are much as you will be on the mansion worlds, where you will “neither marry nor be given in marriage but will be as the angels of heaven.” For all who “shall be accounted worthy to attain the mansion worlds neither marry nor are

ves, nei ištekės; taip pat jie daugiau niekada nebemirs, nes jie bus lygūs su angelais.” Nepaisant šito, bendraudami su lyties tvariniais, mes įpratę apie tas būtybes, kurios yra labiau tiesiogiai kilusios iš Tėvo ir Sūnaus, kalbėti kaip apie Dievo sūnus, tuo tarpu turėdami omenyje Dvasios vaikus juos vadiname Dievo dukromis. Todėl planetose su lyties tvariniais angelai paprastai būna vadinami moteriškosios giminės įvardžiais.

Serafimai yra sukurti taip, kad gali veikti tiek dvasiniu, tiek fiziniu lygiais. Yra kelios morontinės ar dvasinės veiklos fazės, kurios jų veiklai nėra atviros. Nors asmeniniu statusu angelai nuo žmogiškųjų būtybių nėra nutolę taip toli, bet kai kuria funkcinė veikla serafimai jas nepalyginamai pranoksta. Jie turi daug galių, kurių žmogus visiškai negali suvokti. Pavyzdžiui: jums buvo pasakyta, jog “visi plaukai ant jūsų galvos yra suskaičiuoti,” ir iš tikrųjų tai yra tiesa, bet serafimas savo laiko neskiria tam, jog skaičiuotų juos ir šį skaičių visą laiką tikslintų. Angelai turi įgimtas ir automatines (tai yra, automatines tiek, kiek tą galite suvokti jūs) galias, kad žinotų tokius dalykus; jūs iš tiesų serafimą laikytumėte matematiniu genijumi. Todėl, gausybę pareigų, kurios būtų didžiausiomis užduotimis mirtingiesiems, serafimai atlieka neįtikėtinai lengvai.

Angelai dvasiniu statusu yra aukštesni už jus, bet jie nėra jūsų teisėjai ar kaltintojai. Nesvarbu, kokios yra jūsų kaltės, “angelai, nors stipresni ir valdžia, ir galia, jums nepateikia jokių kaltinimų.” Angelai žmonijos neteisio, taip pat ir atskiriems mirtingiesiems nereikėtų iš anksto teisti savo bičiulių tvarinių.

Jūs gerai darote, kad juos mylite, bet jums nereikėtų jų dievinti; angelai nėra garbinimo objektas. Didysis serafimas, Lojalatija, kada jūsų pranašas “parkrito ties angelo kojomis, kad pagarbintų,” pasakė: “Žiūrėk, kad šito daugiau nedarytum; aš esu tarnas kaip ir tu ir jūsų rasės, iš kurių visų reikalaujama garbinti Dievą.”

Tvarinių egzistencijos skalėje prigimtimi ir asmenybės apdovanojimu serafimai tik šiek tiek yra aukščiau negu mirtingosios rasės. Iš tikrųjų, kada jūs išsilaisvinsite iš savo materialaus kūno, tada tapsite labai panašūs į juos. Gyvenamuosiuose pasauliuose jūs pradėsite įvertinti serafimus, žvaigždyno sferose džiaugsitės jais, tuo tarpu Salvingtone jie dalinsis su jumis savo poilsio ir garbinimo vietomis. Per visą morontinį ir vėlesnį dvasios kilmą jūsų brolystė su serafimais bus ideali; jūsų bendra draugystė bus nuostabi.

given in marriage; neither do they die any more, for they are equal to the angels.” Nevertheless, in dealing with sex creatures it is our custom to speak of those beings of more direct descent from the Father and the Son as the sons of God, while referring to the children of the Spirit as the daughters of God. Angels are, therefore, commonly designated by feminine pronouns on the sex planets.

38:2.3 (419.3) The seraphim are so created as to function on both spiritual and literal levels. There are few phases of morontia or spirit activity which are not open to their ministrations. While in personal status angels are not so far removed from human beings, in certain functional performances seraphim far transcend them. They possess many powers far beyond human comprehension. For example: You have been told that the “very hairs of your head are numbered,” and it is true they are, but a seraphim does not spend her time counting them and keeping the number corrected up to date. Angels possess inherent and automatic (that is, automatic as far as you could perceive) powers of knowing such things; you would truly regard a seraphim as a mathematical prodigy. Therefore, numerous duties which would be tremendous tasks for mortals are performed with exceeding ease by seraphim.

38:2.4 (419.4) Angels are superior to you in spiritual status, but they are not your judges or accusers. No matter what your faults, “the angels, although greater in power and might, bring no accusation against you.” Angels do not sit in judgment on mankind, neither should individual mortals prejudice their fellow creatures.

38:2.5 (419.5) You do well to love them, but you should not adore them; angels are not objects of worship. The great seraphim, Loyaltia, when your seer “fell down to worship before the feet of the angel,” said: “See that you do it not; I am a fellow servant with you and with your races, who are all enjoined to worship God.”

38:2.6 (419.6) In nature and personality endowment the seraphim are just a trifle ahead of mortal races in the scale of creature existence. Indeed, when you are delivered from the flesh, you become very much like them. On the mansion worlds you will begin to appreciate the seraphim, on the constellation spheres to enjoy them, while on Salvington they will share their places of rest and worship with you. Throughout the whole morontia and subsequent spirit ascent, your fraternity with the seraphim will be ideal; your companionship will be superb.

3. NEAPREIKŠTIEJI ANGELAI

3. UNREVEALED ANGELS

Daugybė dvasinių būtybių kategorijų, veikiančių vietinės visatos sferose, mirtingiesiems neapreiškiamos, nes jos visiškai nesusijusios su kilimo į Rojų evoliuciniu planu. Šitame dokumente žodis “angelas” yra sąmoningai apribotas tuo, jog pavadintų tuos serafinius ir asocijuotus Visatos Motinos Dvasios palikuonis, kurie tokiu dideliu laipsniu yra susiję su mirtingojo išlikimo planų veikimu. Vietinėje visatoje tarnauja dar kitos šešios giminingų būtybių kategorijos, neapreikštieji angelai, kurie jokių konkrečių būdu nėra susiję su evoliucinių mirtingųjų kilimu į Rojų. Šitos šešios angeliškųjų partnerių grupės niekada nevadinamos serafimais, taip pat jos nelaikomos ir tarnaujančiosiomis dvasiomis. Šitos asmenybės yra užimtos Nebadono vien tikslai administraciniais ir kitokiais reikalais, užduotimis, kurios jokių būdu nėra susijusios su žmogaus dvasinio kilimo ir tobulo pasiekimo augančia karjera.

4. SERAFINIAI PASAULIAI

Salvingtono grandinėje septynių pirminių sferų devintoji grupė yra serafimų pasauliai. Kiekvienas iš šitų pasaulių turi šešis pagalbinius palydovus, kuriuose yra specialios mokyklos, skirtos visoms serafinio mokymo fazėms. Nors serafimai gali patekti į visus keturiasdešimt devynių pasaulių, sudarančius Salvingtono sferų šitą grupę, bet jie išskirtinai užima tikslai pirmąją grupę iš septynių. Likusias šešias grupes užima kitos šešios angeliškosios kategorijos, Urantijoje neapreiškiamos; kiekviena tokia grupė turi savo būstinę viename iš šitų šešių pirminių pasaulių ir specialią veiklą atlieka šešiuose pagalbiniuose palydovuose. Kiekvienai angeliškajai kategorijai leidžiama laisvai patekti į šitų septynių skirtingų grupių visus pasaulius.

Šitie būstinių pasauliai yra tarp nuostabiausių Nebadono valdų; serafiniai būstai yra apibūdinami kaip gražūs ir erdvūs. Čia kiekvienas serafimas turi tikrus namus, o “namai” reiškia gyvenamąją vietą dviem serafimams; jie gyvena poromis.

Nors jie nėra nei vyriškosios, nei moteriškosios lyties, kokie yra Materialieji Sūnūs ir kokios yra mirtingosios rasės, bet serafimai yra neigiami ir teigiami. Tam, jog būtų įvykdyta didžioji dauguma užduočių, reikia dviejų angelų. Kada jie nėra jungti į grandinę, tada jie gali dirbti ir po vieną; taip pat jiems nereikia ir papildančios būtybės, kada jie nejudą. Paprastai jie išlaiko savo pirmines papildančias būtybes, bet nebūtinai. Tokius susivienijimus pirmiausia sąlygoja funkcija; jiems nėra būdingas seksualinis jausmas, nors jie yra labai asmeniai ir tikrai myli.

38:3.1 (420.1) Numerous orders of spirit beings function throughout the domains of the local universe that are unrevealed to mortals because they are in no manner connected with the evolutionary plan of Paradise ascension. In this paper the word “angel” is purposely limited to the designation of those seraphic and associated offspring of the Universe Mother Spirit who are so largely concerned with the operation of the plans of mortal survival. There serve in the local universe six other orders of related beings, the unrevealed angels, who are not in any specific manner connected with those universe activities pertaining to the Paradise ascent of evolutionary mortals. These six groups of angelic associates are never called seraphim, neither are they referred to as ministering spirits. These personalities are wholly occupied with the administrative and other affairs of Nebadon, engagements which are in no way related to man’s progressive career of spiritual ascent and perfection attainment.

4. THE SERAPHIC WORLDS

38:4.1 (420.2) The ninth group of seven primary spheres in the Salvington circuit are the worlds of the seraphim. Each of these worlds has six tributary satellites, whereon are the special schools devoted to all phases of seraphic training. While the seraphim have access to all forty-nine worlds comprising this group of Salvington spheres, they exclusively occupy only the first cluster of seven. The remaining six clusters are occupied by the six orders of angelic associates unrevealed on Urantia; each such group maintains headquarters on one of these six primary worlds and carries on specialized activities on the six tributary satellites. Each angelic order has free access to all the worlds of these seven diverse groups.

38:4.2 (420.3) These headquarters worlds are among the magnificent realms of Nebadon; the seraphic estates are characterized by both beauty and vastness. Here each seraphim has a real home, and “home” means the domicile of two seraphim; they live in pairs.

38:4.3 (420.4) Though not male and female as are the Material Sons and the mortal races, seraphim are negative and positive. In the majority of assignments it requires two angels to accomplish the task. When they are not encircuited, they can work alone; neither do they require complements of being when stationary. Ordinarily they retain their original complements of being, but not necessarily. Such associations are primarily necessitated by function; they are not characterized by sex emotion, though they are exceedingly personal and truly affectionate.

Be paminėtų namų, serafimai taip pat turi grupės, kuopos, bataliono, ir junginio būstines. Jie susirenka į savo susitikimus kiekvieną tūkstantmetį, ir jie visi dalyvauja sutinkamai su savo sukūrimo laiku. Jeigu serafimas turi tokių pareigų, kurios jam neleidžia pasitraukti iš užduoties, tuomet susitikime jis dalyvauja pakaitomis su savo papildiniu, ir jį pavaduoja toks serafimas, kuris yra gimęs kitu laiku. Dėl to kiekvienas serafinis partneris dalyvauja bent jau kas antrame susitikime.

5. SERAFINIS MOKYMAS

Savo pirmąjį tūkstantmetį serafimai praleidžia kaip nepaskirti stebėtojai Salvingtone ir su juo susietų pasaulių mokyklose. Antrąjį tūkstantmetį jie praleidžia Salvingtono grandinės serafiniuose pasauliuose. Jų centrinei mokyklai dabar vadovauja pirmasis vienas šimtas tūkstančių Nebadono serafimų, o jų vadovas yra pirminis arba pirmasis šitoje vietinėje visatoje gimęs angelas. Pirmąją Nebadono serafimų sukurtą grupę mokė vieno tūkstančio serafimų korpusas iš Avalono; vėliau mūsų angelus mokė jų pačių vyresnieji. Melchizedekai taip pat daug prisideda prie visų vietinės visatos angelų—serafimų, cherubimų, ir sanobimų—švietimo ir mokymo.

Pasibaigus šitam mokymo periodui Salvingtono serafiniuose pasauliuose, serafimai yra mobilizuojami į angeliškosios organizacijos įprastas grupes ir junginius ir paskiriami į kurį nors žvaigždyną. Jie dar neskiriami tarnaujančiosiomis dvasiomis, nors jau yra toli įžengę į angeliškojo mokymo priešpaskiriamąsias fazes.

Serafimai yra inicijuojami kaip tarnaujančiosios dvasios tarnaudami stebėtojais mažiausiai išsivysčiusiuose evoliuciniuose pasauliuose. Po šito patyrimo jie sugrįžta į paskirto žvaigždyno asocijuotus pasaulius tam, kad pradėtų aukštesniojo lygio studijas ir konkrečiau pasiruoštų tarnystei kurioje nors konkrečioje vietinėje sistemoje. Po šito bendro išsilavinimo jie yra pakeliami į tarnystę kurioje nors iš vietinių sistemų. Architektūriniuose pasauliuose, susietuose su Nebadono kurios nors sistemos sostine, mūsų serafimai savo mokymą užbaigia ir būna paskiriami laiko tarnaujančiosiomis dvasiomis.

Kada kartą serafimai gauna įgaliojimus, tada jie gali raižyti visą Nebadoną, net ir Orvontoną, atlikdami užduotį. Jų darbas visatoje neturi ribų ir suvaržymų; jie yra artimai susieti su pasaulių materialiaisiais tvariniais ir visą laiką tarnauja dvasinių asmenybių žemesniosioms kategorijoms užmegzdami ryšius tarp šitų dvasinio pasaulio

38:4.4 (420.5) Besides designated homes, seraphim also have group, company, battalion, and unit headquarters. They forgather for reunions every millennium and are all present in accordance with the time of their creation. If a seraphim bears responsibilities which forbid absence from duty, she alternates attendance with her complement, being relieved by a seraphim of another birth date. Each seraphic partner is thereby present at least every other reunion.

5. SERAPHIC TRAINING

38:5.1 (420.6) Seraphim spend their first millennium as noncommissioned observers on Salvington and its associated world schools. The second millennium is spent on the seraphic worlds of the Salvington circuit. Their central training school is now presided over by the first one hundred thousand Nebadon seraphim, and at their head is the original or first-born angel of this local universe. The first created group of Nebadon seraphim were trained by a corps of one thousand seraphim from Avalon; subsequently our angels have been taught by their own seniors. The Melchizedeks also have a large part in the education and training of all local universe angels — seraphim, cherubim, and sanobim.

38:5.2 (421.1) At the termination of this period of training on the seraphic worlds of Salvington, seraphim are mobilized in the conventional groups and units of the angelic organization and are assigned to some one of the constellations. They are not yet commissioned as ministering spirits, although they have well entered upon the precommissioned phases of angelic training.

38:5.3 (421.2) Seraphim are initiated as ministering spirits by serving as observers on the lowest of the evolutionary worlds. After this experience they return to the associate worlds of the headquarters of the assigned constellation to begin their advanced studies and more definitely to prepare for service in some particular local system. Following this general education they are advanced to the service of some one of the local systems. On the architectural worlds associated with the capital of some Nebadon system our seraphim complete their training and are commissioned as ministering spirits of time.

38:5.4 (421.3) When once seraphim are commissioned, they may range all Nebadon, even Orvonton, on assignment. Their work in the universe is without bounds and limitations; they are closely associated with the material creatures of the worlds and are ever in the service of the lower orders of spiritual personalities, making

būtybių ir materialių sferų mirtingųjų.

contact between these beings of the spirit world and the mortals of the material realms.

6. SERAFINĖ ORGANIZACIJA

Po antrojo tūkstantmečio, praleisto serafinėse būstinėse, serafimai yra organizuojami į grupes po dvylika su savo vadovais (12 porų, 24 serafimai), o tokių dvylika grupių sudaro kuopą (144 poros, 288 serafimai), kuriai vadovauja lyderis. Dvylika kuopų su vadu sudaro batalioną (1.728 poros, 3.456 serafimai), o dvylika batalionų, vadovaujami reguliuotojo, prilygsta serafiniam junginiui (20.736 poros arba 41.472 individai), tuo tarpu dvylika junginių, paklūstančių prižiūrėtojo vadovavimui, sudaro legioną, turintį 248.832 poros arba 497.664 individus. Jezus omeny turėjo tokią angelų grupę tą naktį Getsemanės sode, kada pasakė: „Aš net ir dabar galiu paprašyti savo Tėvo, ir jis man tuoj pat duos daugiau negu dvylika angelų legionų.“

Dvylika angelų legionų sudaro gausybę, turinčią 2.985.984 poros arba 5.971.968 individus, o dvylika tokių gausybių (35.831.808 poros arba 71.663.616 individų) sudaro didžiausią veikiančią serafimų organizaciją, angeliškąją armiją. Serafinei gausybei vadovauja archangelas arba kuri nors kita asmenybė, turinti lygiavertį statusą, tuo tarpu angeliškosioms armijoms vadovauja Spindinčiosios Vakaro Žvaigždės arba kiti tiesioginiai Gabrielio pavaldiniai. O Gabrielis yra „dangaus armijų vyriausiasis vadas,“ Nebadono Valdovo vyriausiasis vykdytojas, „gausybių Viešpats Dievas.“

Nors jie tarnauja tiesiogiai prižiūrimi Begalinės Dvasios, kaip ji yra įsmeiginta Salvingtone, bet nuo Mykolo savęs padovanojimo Urantijoje, serafimai ir visos kitos vietinės visatos kategorijos tapo pavaldžios Sūnaus Šeimininko aukščiausiosiai valdžiai. Net ir tada, kada Mykolas gimė materialaus kūno pavidalu Urantijoje, buvo transliuota supervisatos programa visam Nebadonui, kuri skelbė, „Ir tegul visi angelai jį garbina.“ Visi angelų rangai yra pavaldūs jo aukščiausiosiai valdžiai; jie sudaro dalį tos grupės, kuri buvo pavadinta „jo galingieji angelai.“

7. CHERUBIMAI IR SANOBIMAI

Visomis pagrindinėmis savybėmis cherubimai ir sanobimai yra panašūs į serafimus. Jų yra ta pati kilmė, bet nevisada būna toks pat likimas. Jie yra nuostabiai išmintingi, labai sumanūs, jaudinančiai mylintys, ir beveik žmogiški. Jie yra žemiausioji angelų kategorija, todėl giminingumu yra dar artimesni labiau

6. SERAPHIC ORGANIZATION

^{38:6.1 (421.4)} After the second millennium of sojourn at seraphic headquarters the seraphim are organized under chiefs into groups of twelve (12 pairs, 24 seraphim), and twelve such groups constitute a company (144 pairs, 288 seraphim), which is commanded by a leader. Twelve companies under a commander constitute a battalion (1,728 pairs or 3,456 seraphim), and twelve battalions under a director equal a seraphic unit (20,736 pairs or 41,472 individuals), while twelve units, subject to the command of a supervisor, constitute a legion numbering 248,832 pairs or 497,664 individuals. Jesus alluded to such a group of angels that night in the garden of Gethsemane when he said: “I can even now ask my Father, and he will presently give me more than twelve legions of angels.”

^{38:6.2 (421.5)} Twelve legions of angels comprise a host numbering 2,985,984 pairs or 5,971,968 individuals, and twelve such hosts (35,831,808 pairs or 71,663,616 individuals) make up the largest operating organization of seraphim, an angelic army. A seraphic host is commanded by an archangel or by some other personality of co-ordinate status, while the angelic armies are directed by the Brilliant Evening Stars or by other immediate lieutenants of Gabriel. And Gabriel is the “supreme commander of the armies of heaven,” the chief executive of the Sovereign of Nebadon, “the Lord God of hosts.”

^{38:6.3 (421.6)} Though serving under the direct supervision of the Infinite Spirit as personalized on Salvington, since the bestowal of Michael on Urantia, seraphim and all other local universe orders have become subject to the sovereignty of the Master Son. Even when Michael was born of the flesh on Urantia, there issued the superuniverse broadcast to all Nebadon which proclaimed, “And let all the angels worship him.” All ranks of angels are subject to his sovereignty; they are a part of that group which has been denominated “his mighty angels.”

7. CHERUBIM AND SANOBIM

^{38:7.1 (422.1)} In all essential endowments cherubim and sanobim are similar to seraphim. They have the same origin but not always the same destiny. They are wonderfully intelligent, marvelously efficient, touchingly affectionate, and almost human. They are the lowest order of angels, hence all the nearer of kin to the more progressive

išsivysčiusiems žmogiškųjų būtybių tipams evoliuciniuose pasauliuose.

Cherubimai ir sanobimai yra neatskiriama susieti, funkciškai suvienyti. Vienas yra energetiškai pozityvi asmenybė; kitas yra energetiškai negatyvus. Dešinysis kreipiantysis, arba teigiamai pakrautas angelas, yra cherubimas — vyresnioji arba valdanti asmenybė. Kairysis kreipiantysis, arba neigiamai pakrautas angelas, yra sanobimas — papildanti būtybė. Bet kuris angelo tipas yra labai apribotas, kada veikia atskirai po vieną; dėl to jie paprastai tarnauja poromis. Kada jie tarnauja nepriklausomai nuo savo serafinių reguliuotojų, tada jie labiau negu bet kuriais kitais atvejais priklauso nuo tarpusavio ryšio, ir visada veikia kartu.

Cherubimai ir sanobimai yra ištikimi ir sumanūs serafinių tarnų padėjėjai, ir visos septynios serafimų kategorijos yra aprūpintos šiais pavaldžiais padėjėjais. Šitose pareigose cherubimai ir sanobimai tarnauja šimtmečius, tačiau jie nelydi serafimų į užduotis už vietinės visatos ribų.

Cherubimai ir sanobimai yra kasdienio dvasinio darbo atlikėjai atskiruose sistemų pasauliuose. Neasmeninių užduočių metu arba nepaprastais atvejais jie gali tarnauti ir vietoje serafinės poros, bet niekada, net ir laikinai, jie neveikia kaip žmogiškosioms būtybėms tarnaujantys angelai; tai yra išskirtinė serafinė teisė.

Kada cherubimas būna paskirtas į planetą, tada jis pradeda mokytis vietiniuose kursuose, įskaitant planetinių papročių ir kalbų studijavimą. Laiko tarnaujančiosios dvasios yra dvikalbės, kalba savo kilmės vietinės visatos kalba ir savosios supervisatos kalba. Studijuodami sferų mokyklose jie išmoka papildomų kalbų. Cherubimai ir sanobimai, kaip serafimai ir kitos dvasinių būtybių kategorijos, yra nuolat įsitraukę į savęs tobulinimą. Tikrai tokios pavaldžios būtybės, kurios kontroliuoja įtampą ir reguliuoja energiją, negali vystytis į priekį; visi tvariniai, turintys realią ir potencinę asmenybės valią, siekia naujų laimėjimų.

Cherubimai ir sanobimai prigimtimi yra labai arti egzistencijos morontinio lygio, ir jie patvirtina, jog yra labai veiksmingi tame darbe, kur susikerta fizinės, morantinės, ir dvasinės sferos. Šitie vietinės visatos Motinos Dvasios vaikai apibūdinami kaip „ketvirtieji tvariniai,“ didele dalimi taip, kaip apibūdinami Havonos Tarnai ir sutaikymo komisijos. Kas ketvirtas cherubimas ir kas ketvirtas sanobimas yra labiau materialus, labai aiškiai panašėdamas į egzistencijos morontinį lygį.

Šitie angeliškieji ketvirtieji tvariniai daug

types of human beings on the evolutionary worlds.

38:7.2 (422.2) Cherubim and sanobim are inherently associated, functionally united. One is an energy positive personality; the other, energy negative. The right-hand deflector, or positively charged angel, is the cherubim — the senior or controlling personality. The left-hand deflector, or negatively charged angel, is the sanobim — the complement of being. Each type of angel is very limited in solitary function; hence they usually serve in pairs. When serving independently of their seraphic directors, they are more than ever dependent on mutual contact and always function together.

38:7.3 (422.3) Cherubim and sanobim are the faithful and efficient aids of the seraphic ministers, and all seven orders of seraphim are provided with these subordinate assistants. Cherubim and sanobim serve for ages in these capacities, but they do not accompany seraphim on assignments beyond the confines of the local universe.

38:7.4 (422.4) The cherubim and sanobim are the routine spirit workers on the individual worlds of the systems. On a nonpersonal assignment and in an emergency, they may serve in the place of a seraphic pair, but they never function, even temporarily, as attending angels to human beings; that is an exclusive seraphic privilege.

38:7.5 (422.5) When assigned to a planet, cherubim enter the local courses of training, including a study of planetary usages and languages. The ministering spirits of time are all bilingual, speaking the language of the local universe of their origin and that of their native superuniverse. By study in the schools of the realms they acquire additional tongues. Cherubim and sanobim, like seraphim and all other orders of spirit beings, are continuously engaged in efforts at self-improvement. Only such as the subordinate beings of power control and energy direction are incapable of progression; all creatures having actual or potential personality volition seek new achievements.

38:7.6 (422.6) Cherubim and sanobim are by nature very near the morontia level of existence, and they prove to be most efficient in the borderland work of the physical, morontial, and spiritual domains. These children of the local universe Mother Spirit are characterized by “fourth creatures” much as are the Havona Servitals and the conciliating commissions. Every fourth cherubim and every fourth sanobim are quasi-material, very definitely resembling the morontia level of existence.

38:7.7 (422.7) These angelic fourth creatures are of

padaeda serafimams jų veiklos visatoje ir planetoje labiau fizinėse fazėse. Tokie morontijos cherubimai morontiniuose mokymo pasauliuose taip pat atlieka daug tarpinių užduočių, be kurių negalima išsiversti, ir dideliu skaičiumi yra paskiriami į Morontijos Kompanionų tarnystę. Morontinėms sferoms jie yra maždaug tuo, kuo tarpiniai tvariniai yra evoliucinėms planetoms. Apgyvendintuose pasauliuose šitie morontijos cherubimai dažnai dirba palaikydami ryšį su tarpiniais tvariniais. Cherubimai ir tarpiniai tvariniai yra visiškai atskiros būtybių kategorijos; jų kilmė nėra panaši, bet jų prigimtis ir veikimas yra labai panašus.

8. CHERUBIMŲ IR SANOBIMŲ EVOLIUCIJA

Cherubimams ir sanobimams atsiveria daug kelių į besivystančią tarnystę, vedančią į aukštesnį statusą, kuris gali būti dar daugiau padidintas Dieviškojo Tarno apkabinimu. Evoliucinio potencialo požiūriu yra trys didžiulės cherubimų ir sanobimų klasės:

1. *Kandidatai į kilimą.* Šitos būtybės savo prigimtimi yra kandidatai į serafinį statusą. Šitos kategorijos cherubimai ir sanobimai yra nuostabūs, nors įgimtais sugebėjimais neprilygsta serafimams; bet prašymo ir patyrimo būdu jie gali pasiekti serafinį statusą iki galo.

2. *Tarpinės fazės Cherubimai.* Visi cherubimai ir sanobimai nėra lygūs kilimo potencialu, o šitie yra savo prigimtimi apribotos angeliškųjų kūrinių būtybės. Jų didžioji dauguma liks cherubimais ir sanobimais, nors gabesni individai gali pasiekti ribotą serafinę tarnystę.

3. *Morontijos Cherubimai.* Šitie angeliškosios kategorijos "ketvirtieji tvariniai" visada išlaiko savo labiau materialius požymius. Jie ir toliau bus cherubimai ir sanobimai, kartu su didžiąja dauguma savo tarpinės fazės brolių, laukdami Aukščiausiosios Būtybės užbaigto realizavimosi.

Nors antrąją ir trečiąją grupes tam tikra prasme apriboja augimo potencialas, bet kandidatai į kilimą gali pasiekti visuotinės serafinės tarnystės aukštumas. Didelė dalis šitų cherubimų, kurie yra labiau patyrę, būna priskiriami prie likimo serafinių sargų, ir tokiu būdu jie patenka į tiesioginę sferą, iš kurios paaugstinami į Gyvenamųjų Pasaulių Mokytojų statusą, po to, kada juos palieka jų serafiniai vyresnieji. Likimo sargai neturi cherubimų ir sanobimų pagalbininkų, kada jų mirtingieji globotiniai pasiekia morontinį gyvenimą. O kada kitiems evoliucinių serafimų tipams yra suteikiamas leidimas vykti į

great assistance to the seraphim in the more literal phases of their universe and planetary activities. Such morontia cherubim also perform many indispensable borderline tasks on the morontia training worlds and are assigned to the service of the Morontia Companions in large numbers. They are to the morontia spheres about what the midway creatures are to the evolutionary planets. On the inhabited worlds these morontia cherubim frequently work in liaison with the midway creatures. Cherubim and midway creatures are distinctly separate orders of beings; they have dissimilar origins, but they disclose great similarity in nature and function.

8. EVOLUTION OF CHERUBIM AND SANOBIM

38:8.1 (423.1) Numerous avenues of advancing service are open to cherubim and sanobim leading to an enhancement of status, which may be still further augmented by the embrace of the Divine Minister. There are three great classes of cherubim and sanobim with regard to evolutionary potential:

38:8.2 (423.2) 1. *Ascension Candidates.* These beings are by nature candidates for seraphic status. Cherubim and sanobim of this order are brilliant, though not by inherent endowment equal to the seraphim; but by application and experience it is possible for them to attain full seraphic standing.

38:8.3 (423.3) 2. *Mid-phase Cherubim.* All cherubim and sanobim are not equal in ascension potential, and these are the inherently limited beings of the angelic creations. Most of them will remain cherubim and sanobim, although the more gifted individuals may achieve limited seraphic service.

38:8.4 (423.4) 3. *Morontia Cherubim.* These "fourth creatures" of the angelic orders always retain their quasi-material characteristics. They will continue on as cherubim and sanobim, together with a majority of their mid-phase brethren, pending the completed factualization of the Supreme Being.

38:8.5 (423.5) While the second and third groups are somewhat limited in growth potential, the ascension candidates may attain the heights of universal seraphic service. Many of the more experienced of these cherubim are attached to the seraphic guardians of destiny and are thus placed in direct line for advancement to the status of Mansion World Teachers when deserted by their seraphic seniors. Guardians of destiny do not have cherubim and sanobim as helpers when their mortal wards attain the morontia life. And when other types of evolutionary seraphim are granted clearance for Seraphington and Paradise, they

Serafingtoną ir Rojų, tada jie turi apleisti savo buvusius pavaldinius, kai jie palieka Nebadono ribas. Tokius apleistus cherubimus ir sanobimus paprastai apkabina Visatos Motina Dvasia, tokiu būdu jie pasiekia tokį lygį, kuris, siekiant serafinio statuso, yra ekvivalentiškas Gyvenamojo Pasaulio Mokytojo lygiui.

Kada, kaip Gyvenamųjų Pasaulių Mokytojai, kartą apkabinti cherubimai ir sanobimai jau seniai tarnauja morontinėse sferose, nuo žemiausių iki aukščiausių, ir kada jų korpusas Salvingtone būna perpildytas, tada Ryškioji ir Ryto Žvaigždė šituos ištikimus laiko tvarinių tarnus pakviečia pasirodyti jos akivaizdoje. Duodama asmenybės transformavimo priesaika; ir po šito, grupėmis po septynis tūkstančius, šituos paaukštintus ir vyresnius cherubimus ir sanobimus iš naujo apkabina Visatos Motina Dvasia. Po šito antrojo apkabinimo jie pasirodo kaip visiškai susiformavę serafimai. Nuo šiol, tokiems atgimusiems cherubimams ir sanobimams atsiveria visiškai ir puiki serafimo karjera, su jos visomis Rojaus galimybėmis. Tokie angelai gali būti paskirti likimo sargais kokiai nors mirtingajai būtybei, ir jeigu mirtingasis globotinis pasiekia išlikimą, tuomet jie iš tikrųjų gali siekti, kad patektų į Serafingtoną ir į serafinio pasiekimo septynis žiedus, net į Rojų ir į Užbaigtųjų Korpusą.

must forsake their former subordinates when they pass out of the confines of Nebadon. Such deserted cherubim and sanobim are usually embraced by the Universe Mother Spirit, thus achieving a level equivalent to that of a Mansion World Teacher in the attainment of seraphic status.

38:8.6 (423.6) When, as Mansion World Teachers, the once-embraced cherubim and sanobim have long served on the morontia spheres, from the lowest to the highest, and when their corps on Salvington is overrecruited, the Bright and Morning Star summons these faithful servants of the creatures of time to appear in his presence. The oath of personality transformation is administered; and thereupon, in groups of seven thousand, these advanced and senior cherubim and sanobim are re-embraced by the Universe Mother Spirit. From this second embrace they emerge as full-fledged seraphim. Henceforth, the full and complete career of a seraphim, with all of its Paradise possibilities, is open to such reborn cherubim and sanobim. Such angels may be assigned as guardians of destiny to some mortal being, and if the mortal ward attains survival, then do they become eligible for advancement to Seraphington and the seven circles of seraphic attainment, even to Paradise and the Corps of the Finality.

9. TARPINIAI TVARINIAI

Tarpiniai tvariniai yra klasifikuojami trejopai: jie yra tinkamai klasifikuojami su kylančiais Dievo Sūnumis; iš esmės jie yra grupuojami su nuolatinės pilietybės kategorijomis, nors funkciškai jie yra susiję su laiko tarnaujančiosiomis dvasiomis dėl savo darbe artimo ir veiksmingo bendravimo su angeliškosiomis gausybėmis tarnaujant mirtingajam žmogui atskiruose erdvės pasauliuose.

Šitie unikalūs tvariniai pasirodo didžiojoje daugumoje apgyvendintų pasaulių, ir visada sutinkami dešimtainėse arba gyvybės eksperimento planetose, tokiose, kaip Urantija. Tarpinės Būtybės yra dviejų rūšių—pirminės ir antrinės—ir jos atsiranda tokiu būdu:

1. *Pirminės Tarpinės Būtybės*, labiau dvasinė grupė, kažkuria prasme yra sustandartinta kategorija būtybių, kurios vienu ir tuo pačiu būdu atsirado iš Planetų Princų modifikuoto kylančiųjų mirtingųjų personalo. Pirminių tarpinių tvarinių skaičius visada būna penkiasdešimt tūkstančių, ir nė vienoje planetoje, besinaudojančioje jų tarnystė, nebūna didesnės grupės.

2. *Antrinės Tarpinės Būtybės*, šitų tvarinių labiau materialinė grupė, labai smarkiai skiriasi skaičiumi skirtinguose pasauliuose, nors vidurkis yra apie penkiasdešimt tūkstančių. Jie yra įvairiai

9. THE MIDWAY CREATURES

38:9.1 (424.1) The midway creatures have a threefold classification: They are properly classified with the ascending Sons of God; they are factually grouped with the orders of permanent citizenship, while they are functionally reckoned with the ministering spirits of time because of their intimate and effective association with the angelic hosts in the work of serving mortal man on the individual worlds of space.

38:9.2 (424.2) These unique creatures appear on the majority of the inhabited worlds and are always found on the decimal or life-experiment planets, such as Urantia. Midwayers are of two types — primary and secondary — and they appear by the following techniques:

38:9.3 (424.3) 1. *Primary Midwayers*, the more spiritual group, are a somewhat standardized order of beings who are uniformly derived from the modified ascendant-mortal staffs of the Planetary Princes. The number of primary midway creatures is always fifty thousand, and no planet enjoying their ministry has a larger group.

38:9.4 (424.4) 2. *Secondary Midwayers*, the more material group of these creatures, vary greatly in numbers on the different worlds, though the average is around fifty thousand. They are

kilę iš planetinių biologinių pagerintojų, Adomų ir levų, arba iš jų tiesioginių palikuonių. Yra ne mažiau kaip dvidešimt keturi skirtingi būdai, kuriais sukuriama šitie antriniai tarpiniai tvariniai erdvės evoliuciniuose pasauliuose. Šitos grupės kilmės būdas Urantijoje buvo neįprastas ir nepaprastas.

Nė viena iš šitų grupių nėra evoliucinis atsitiktinumas; jos abi vaidina esminį vaidmenį visatos architektų iš anksto apspręstuose planuose, ir jų atsiradimas besivystančiuose pasauliuose tinkamoje laiko sankirtoje atitinka prižiūrinių Gyvybės Nešėjų pirminius projektus ir besivystančius planus.

Pirminiai tarpiniai tvariniai intelektualiai ir dvasiškai yra energizuojami angeliškuoju metodu, ir savo intelektualiu statusu jie visi yra vienodi. Septynios pagalbinės proto dvasios su jais ryšio neužmezga; ir tik tai šeštoji ir septintoji, garbinimo dvasia ir išminties dvasia, gali tarnauti antrajai grupei.

Antrinės tarpinės būtybės fiziškai yra energizuojamos Adominiu metodu, dvasiškai yra įjungiamos į grandinę angeliškuoju metodu, ir intelektualiai yra apdovanojamos morontiniu laikinuoju proto tipu. Jos yra suskirstytos į keturias fizines rūšis, į septynias kategorijas dvasiškai, ir į dvyliką lygių pagal intelektualų reagavimą į bendrą paskutinių dviejų pagalbinių proto dvasių ir morontinio proto tarnavimą. Šitoji įvairovė ir nulemia jų veiklos ir planetinės užduoties skirtumus.

Pirminiai tarpiniai tvariniai yra labiau panašūs į angelus negu į žmones; antriniai tarpiniai tvariniai yra daug panašesni į žmogiškąsias būtybes. Kiekviena grupė viena kitai suteikia neįkainojamą pagalbą atliekant savo įvairiapuses užduotis planetose. Pirminiai tarpiniai tvariniai gali bendradarbiavimo ryšius užmegzti tiek su morontinės, tiek ir su dvasinės energijos kontrolieriais ir proto grandininkais. Antrinė grupė darbinis ryšius gali užmegzti tik su fiziniiais kontrolieriais ir su materialijų grandinių manipuliuotojais. Tačiau kadangi kiekviena tarpinių būtybių kategorija gali tobulai sinchroniškai užmegzti ryšį su kita grupe, tai šituo kiekviena grupė sugeba pasiekti praktinį visos energetinės gamos panaudojimą, pradedant materialijų pasaulių visa fizine energija, einant tolyn per visatos energijų pereinamąsias fazes iki dangiškųjų sferų aukščiausiųjų dvasinės tikrovės jėgų.

Prarają tarp materialijų ir dvasinių pasaulių tobulai sujungia nuoseklūs mirtingojo žmogaus, antrinės tarpinės būtybės, pirminės tarpinės būtybės, morontijos cherubimo, vidurinės fazės cherubimo ir serafimo ryšiai. Atskiros mirtingojo

variously derived from the planetary biologic uplifters, the Adams and Eves, or from their immediate progeny. There are no less than twenty-four diverse techniques involved in the production of these secondary midway creatures on the evolutionary worlds of space. The mode of origin for this group on Urantia was unusual and extraordinary.

38:9.5 (424.5) Neither of these groups is an evolutionary accident; both are essential features in the predetermined plans of the universe architects, and their appearance on the evolving worlds at the opportune juncture is in accordance with the original designs and developmental plans of the supervising Life Carriers.

38:9.6 (424.6) Primary midwayers are energized intellectually and spiritually by the angelic technique and are uniform in intellectual status. The seven adjutant mind-spirits make no contact with them; and only the sixth and the seventh, the spirit of worship and the spirit of wisdom, are able to minister to the secondary group.

38:9.7 (424.7) Secondary midwayers are physically energized by the Adamic technique, spiritually encircled by the seraphic, and intellectually endowed with the morontia transition type of mind. They are divided into four physical types, seven orders spiritually, and twelve levels of intellectual response to the joint ministry of the last two adjutant spirits and the morontia mind. These diversities determine their differential of activity and of planetary assignment.

38:9.8 (424.8) Primary midwayers resemble angels more than mortals; the secondary orders are much more like human beings. Each renders invaluable assistance to the other in the execution of their manifold planetary assignments. The primary ministers can achieve liaison co-operation with both morontia- and spirit-energy controllers and mind circuiters. The secondary group can establish working connections only with the physical controllers and the material-circuit manipulators. But since each order of midwayer can establish perfect synchrony of contact with the other, either group is thereby able to achieve practical utilization of the entire energy gamut extending from the gross physical power of the material worlds up through the transition phases of universe energies to the higher spirit-reality forces of the celestial realms.

38:9.9 (425.1) The gap between the material and spiritual worlds is perfectly bridged by the serial association of mortal man, secondary midwayer, primary midwayer, morontia cherubim, mid-phase cherubim, and seraphim. In the personal experience of an individual mortal these diverse

asmeniniame patyrimo šiuos skirtingus lygius be jokios abejonės daugiau ar mažiau sujungia ir paverčia asmeniškai prasmingais dieviškojo Minties Derintojo nematomos ir paslaptingos operacijos.

Normaliuose pasauliuose pirminiai tarpiniai tvariniai tarnauja kaip informacijos rinkimo korpusas ir kaip dangiškieji linksminčiai Planetos Princo vardu, tuo tarpu antriniai tarpiniai tvariniai tęsia savo bendradarbiavimą su Adominiais režimais, puoselėdami besivystančios planetinės civilizacijos reikalą. Planetos Princo nuklydimo ir Materialiojo Sūnaus nesėkmės atveju, kaip šitai atsitiko Urantijoje, tarpiniai tvariniai tampa Sistemos Valdovo globotiniams ir tarnauja vadovaujami laikinai einančio planetos saugotojo pareigas. Bet tikrai dar trijuose kituose pasauliuose Satanijoje iš tiesų šitos būtybės veikia kaip viena grupė, vadovaujama suvienytos vadovybės, kaip šitai veikia ir Urantijos suvienyti tarpiniai tarnai.

Tiek pirminių, tiek antrinių tarpinių būtybių darbas planetoje yra įvairus ir skirtingas didžiuliam skaičiui visatos atskirų pasaulių, bet normaliose ir vidutinėse planetose jų veikla labai skiriasi nuo tų pareigų, kurioms jie skiria savo laiką izoliuotose sferose, tokiose, kaip Urantija.

Pirminiai tarpiniai tvariniai yra planetos istorikai, kurie, nuo Planetos Princo atvykimo laikų iki nusistovėjusio šviesos ir gyvenimo amžiaus, formuluoja iškilmingas istorines procesijas ir modeliuoja planetinės istorijos perteikimą planetų ekspozicijose, vykstančiose sistemų būstinių pasauliuose.

Tarpinės būtybės ilgą laiką lieka apgyvendintame pasaulyje, bet jeigu jos būna ištikimos, tuomet galiausiai ir kuo tikriausiai jų ilgaamžė tarnystė, palaikant Sūnaus Kūrėjo suverenitetą, bus pripažinta; joms bus deramai atlyginta už jų kantrų tarnavimą materialiams mirtingiesiems savajame laiko ir erdvės pasaulyje. Anksčiau ar vėliau visi akredituoti tarpiniai tvariniai bus įtraukti į kylančiųjų Dievo Sūnų gretas ir bus tinkamai jiems leista pradėti ilgą kilimo kelionę į Rojų drauge su tais pačiais gyvulinės kilmės mirtingaisiais, savo žemiškaisiais sielos broliais, kuriuos jie taip pavydžiai saugojo ir kuriems taip veiksmingai tarnavo per ilgą planetinį gyvenimą.

[Pateikta Melkizedeko, veikiančio Nebadono Serafinių Gausybių Vadovo prašymu.]

levels are undoubtedly more or less unified and made personally meaningful by the unobserved and mysterious operations of the divine Thought Adjuster.

38:9.10 (425.2) On normal worlds the primary midwayers maintain their service as the intelligence corps and as celestial entertainers in behalf of the Planetary Prince, while the secondary ministers continue their co-operation with the Adamic regime of furthering the cause of progressive planetary civilization. In case of the defection of the Planetary Prince and the failure of the Material Son, as occurred on Urantia, the midway creatures become the wards of the System Sovereign and serve under the directing guidance of the acting custodian of the planet. But on only three other worlds in Satania do these beings function as one group under unified leadership as do the united midway ministers of Urantia.

38:9.11 (425.3) The planetary work of both primary and secondary midwayers is varied and diverse on the numerous individual worlds of a universe, but on the normal and average planets their activities are very different from the duties which occupy their time on isolated spheres, such as Urantia.

38:9.12 (425.4) The primary midwayers are the planetary historians who, from the time of the arrival of the Planetary Prince to the age of settled light and life, formulate the pageants and design the portrayals of planetary history for the exhibits of the planets on the system headquarters worlds.

38:9.13 (425.5) Midwayers remain for long periods on an inhabited world, but if faithful to their trust, they will eventually and most certainly be recognized for their agelong service in maintaining the sovereignty of the Creator Son; they will be duly rewarded for their patient ministry to the material mortals on their world of time and space. Sooner or later all accredited midway creatures will be mustered into the ranks of the ascending Sons of God and will be duly initiated into the long adventure of the Paradise ascent in company with those very mortals of animal origin, their earth brethren, whom they so jealously guarded and so effectively served during the long planetary sojourn.

38:9.14 (425.6) [Presented by a Melchizedek acting by request of the Chief of the Seraphic Hosts of Nebadon.]

39 Dokumentas. Serafinės gausybės

⇐ 038

URANTIJOS KNYGA

040 ⇐

II DALIS. VIETINĖ VISATA

39 DOKUMENTAS. SERAFINĖS GAUSYBĖS

Skyrius

ĮVADAS

1. Aukščiausieji Serafimai
2. Aukštesnieji Serafimai
3. Prižiūrėtojai Serafimai
4. Administratoriai Serafimai
5. Planetiniai Pagalbininkai
6. Pavedimo Tarnai
7. Ateities Serafimai
8. Serafinis Likimas
9. Serafinio Užbaigtumo Korpusas

ĮVADAS

KIEK mums yra žinoma, Begalinė Dvasia taip, kaip yra įsameninta vietinės visatos būstinėje, turi ketinimą sukurti vienodai tobulus serafimus, bet dėl kažkokios nežinomos priežasties šitie serafiniai palikuonys yra labai skirtingi. Šitas skirtingumas gali atsirasti dėl besivystančios patirtinės Dievybės nežinomo įsikišimo; jeigu yra taip, tai šito įrodyti mes negalime. Bet mes iš tikrųjų matome, jog kada mokymosi metu serafimai yra išmėginami ir lavinami, tada jie neabejotinai ir aiškiai būna klasifikuojami į tokias septynias grupes:

1. Aukščiausieji Serafimai.
2. Aukštesnieji Serafimai.
3. Prižiūrėtojai Serafimai.
4. Administratoriai Serafimai.
5. Planetiniai Pagalbininkai.
6. Laikinieji Tarnai.
7. Ateities Serafimai.

PAPER 39 THE SERAPHIC HOSTS

SECTIONS

Introduction

1. Supreme Seraphim
2. Superior Seraphim
3. Supervisor Seraphim
4. Administrator Seraphim
5. Planetary Helpers
6. Transition Ministers
7. Seraphim of the Future
8. Seraphic Destiny
9. The Corps of Seraphic Completion

INTRODUCTION

39:0.1 (426.1) AS FAR as we are cognizant, the Infinite Spirit, as personalized on the local universe headquarters, intends to produce uniformly perfect seraphim, but for some unknown reason these seraphic offspring are very diverse. This diversity may be a result of the unknown interposition of evolving experiential Deity; if so, we cannot prove it. But we do observe that, when seraphim have been subjected to educational tests and training discipline, they unfailingly and distinctly classify into the following seven groups:

- 39:0.2 (426.2) 1. Supreme Seraphim.
- 39:0.3 (426.3) 2. Superior Seraphim.
- 39:0.4 (426.4) 3. Supervisor Seraphim.
- 39:0.5 (426.5) 4. Administrator Seraphim.
- 39:0.6 (426.6) 5. Planetary Helpers.
- 39:0.7 (426.7) 6. Transition Ministers.
- 39:0.8 (426.8) 7. Seraphim of the Future.

Vargu ar būtų teisinga sakyti, jog bet kuris serafimas yra žemesnis už bet kurios kitos grupės angelą. Nepaisant šito, pirmiausia kiekvieno angelo tarnystė yra apribojama pirminės ir jam būdingos klasifikacijos grupe. Rengiant šitą dokumentą mano serafinis pagalbininkas, Monotija, yra aukščiausiasis serafimas ir kažkada yra veikęs tik kaip aukščiausiasis serafimas. Savo prašymu ir pasišventusia tarnyste jis, vieną po kitos, pasiekė visas septynias serafimų tarnystes, tarnavo beveik kiekvienoje veiklos sferoje, kuri yra atvira serafimui, ir dabar yra Urantijos serafimų vadovo padėjėjas.

Žmogiškosioms būtybėms kartais sunku suprasti, jog sukurtas sugebėjimas aukštesniojo lygio tarnavimui nebūtinai turi sugebėjimą veikti santykinai žemesniuose tarnystės lygiuose. Žmogus savo gyvenimą pradeda bejėgiu kūdikiu; todėl kiekvienas mirtingojo pasiekimas turi apimti visas ankstesnes būtinas patirtines sąlygas; serafimai neturi tokio ikisuaugusiojo gyvenimo—neturi vaikystės. Tačiau jie yra patirtiniai tvariniai, ir patyrimo ir papildomo švietimo dėka gali didinti dievišką ir įgimtą savojo sugebėjimo dovaną patirtiškai įgydami funkcinį meistriškumą vienoje serafinėje tarnystėje ar keliuose.

Po to, kada gauna įgaliojimus, tada serafimai yra paskiriami į savo klasifikacinės grupės rezervą. Tie, kurie turi planetinį ir administratoriaus statusą, dažnai ilgus laikotarpius tarnauja taip, kaip jie buvo klasifikuoti pirmą kartą, bet, kuo aukštesnis įgimto veikimo lygis, tuo atkakliau angeliškieji tarnai siekia paskyrimo į visatos tarnystės žemesnes kategorijas. Ypač jie trokšta patekti į planetinių pagalbininkų rezervus, ir jeigu jiems tai pavyksta, tada jie įstoja į dangiškąsias mokyklas, priskirtas prie kai kurių evoliucinių pasaulių Planetų Princų būstinių. Čia jie pradeda studijuoti žmonijos rasių kalbas, istoriją, ir vietinius papročius. Serafimai turi įgyti žinių ir įgauti įgūdžių didele dalimi taip, kaip šitą įgyja ir žmonės. Kai kuriomis savo asmenybės savybėmis jie nėra per daug nutolę nuo jūsų. Ir visi jie trokšta pradėti nuo pačios apačios, kiek įmanoma pačiame žemiausiame tarnavimo lygyje; tokiu būdu jie tikisi pasiekti patirtinės lemties kokį tik įmanoma aukščiausiąjį lygį.

1. AUKŠČIAUSIEJI SERAFIMAI

Šitie serafimai yra aukščiausieji tarp vietinės visatos septynių apreiškstų kategorijų. Jie veikia septyniose grupėse, kurių kiekviena yra artimai susieta su Serafinio Užbaigtumo Korpuso angeliškaisiais tarnais.

1. *Sūnaus-Dvasios Tarnai*. Pirmoji aukščiausiųjų serafimų grupė yra paskirta tarnauti

39:0.9 (426.9) To say that any one seraphim is inferior to an angel of any other group would hardly be true. Nevertheless every angel is at first service-limited to the group of original and inherent classification. My seraphic associate in the preparation of this statement, Manotia, is a supreme seraphim and onetime functioned only as a supreme seraphim. By application and devoted service she has, one by one, achieved all seven of the seraphic services, having functioned in well-nigh every avenue of activity open to a seraphim, and now holds the commission of associate chief of seraphim on Urantia.

39:0.10 (426.10) Human beings sometimes find it hard to understand that a created capacity for higher-level ministry does not necessarily imply ability to function on relatively lower service levels. Man begins life as a helpless infant; hence every mortal attainment must embrace all experiential prerequisites; seraphim have no such preadult life — no childhood. They are, however, experiential creatures, and by experience and through additional education they can augment their divine and inherent endowment of ability by the experiential acquirement of functional skill in one or more of the seraphic services.

39:0.11 (426.11) After being commissioned, seraphim are assigned to the reserves of their inherent group. Those of planetary and administrator status often serve for long periods as originally classified, but the higher the inherent function level, the more persistently do the angelic ministers seek assignment to the lower orders of universe service. Especially do they desire assignment to the reserves of the planetary helpers, and if successful they enroll in the celestial schools attached to the headquarters of the Planetary Prince of some evolutionary world. Here they begin the study of the languages, history, and local habits of the races of mankind. Seraphim must acquire knowledge and gain experience much as do human beings. They are not far removed from you in certain personality attributes. And they all crave to start at the bottom, on the lowest possible level of ministry; thus may they hope to achieve the highest possible level of experiential destiny.

1. SUPREME SERAPHIM

39:1.1 (427.1) These seraphim are the highest of the seven revealed orders of local universe angels. They function in seven groups, each of which is closely associated with the angelic ministers of the Seraphic Corps of Completion.

39:1.2 (427.2) 1. *Son-Spirit Ministers*. The first group of the supreme seraphim are assigned to the service of the high Sons and Spirit-origin beings

aukštiesiems Sūnums ir iš Dvasios kilusiems tvariniams, gyvenantiems ir veikiantiems vietinėje visatoje. Šita angeliškųjų tarnų grupė taip pat tarnauja Visatos Sūnui ir Visatos Dvasiai ir yra artimai susieta su Ryškiosios ir Ryto Žvaigždės, suvienytos Sūnaus Kūrėjo ir Kuriančiosios Dvasios valios visatoje aukščiausiojo vykdytojo, informacijos rinkimo korpusu.

Būdami paskirti aukštiesiems Sūnums ir Dvasioms, šitie serafimai yra natūraliai susieti su Rojaus Avonalų, dieviškųjų Amžinojo Sūnaus ir Begalinės Dvasios palikuonių, toli nusidriekiančiomis tarnystėmis. Rojaus Avonalus visose jų arbitrinėse ir savęs padovanojimo misijose visada lydi šitie aukštos ir prityrusios kategorijos serafimai, kurie tokiais momentais yra atsidadę tam, kad organizuotų ir atliktų ypatingą darbą, susijusį su vienos dieviškosios tvarkos planetoje užbaigimu ir naujojo amžiaus pradėjimu. Bet jie nėra susiję su nuosprendžio priėmimo darbu, kuris yra neesminis keičiantis dieviškajai tvarkai.

Lydintieji Savęs Padovanojimus. Rojaus Avonalus, bet ne Sūnus Kūrėjas, kada jie vykdo savęs padovanojimo misiją, visada lydi 144 lydintieji savęs padovanojimus. Šitie 144 angelai yra visų kitų Sūnaus-Dvasios tarnų, kurie gali būti susieti su savęs padovanojimo misija, vadovai. Matomai angelų gali būti legionai, kurie paklūsta įsikūnijusio Dievo Sūnaus, vykdančio savęs padovanojimo misiją planetoje, vadovavimui, bet visi šitie serafimai būtų organizuoti ir jiems vadovautų 144 lydintieji savęs padovanojimus. Aukščiausiosios angelų kategorijos, supernafimai ir sekonafimai, taip pat gali sudaryti dalį lydinčiųjų gausybės, ir nors jų misija skiriasi nuo serafimų misijos, bet visą šią veiklą koordinuotų lydintieji savęs padovanojimą.

Šitie lydintieji savęs padovanojimus yra užbaigtumo serafimai; jie visi yra perėję per Salvingtono apskritimus ir pasiekę Serafinį Užbaigtumo Korpusą. Ir juos toliau specialiai mokė, kaip susidoroti su sunkumais ir nepaprastomis situacijomis, susijusiomis su Dievo Sūnų savęs padovanojimais tam, jog laiko vaikai žengtų į priekį. Tokie serafimai yra visi pasiekę Rojų ir Antrojo Šaltinio ir Centro, Amžinojo Sūnaus, asmeninį apkabinimą.

Serafimai vienodai trokšta patekti į misijas kartu su įsikūnijusiais Sūnumis ir gauti paskyrimą likimo sargybiniais sferų mirtingiesiems; pastarasis paskyrimas yra patikimiausias serafinis garantas patekti į Rojų, tuo tarpu lydintieji savęs padovanojimus iš Rojaus pasiekimo užbaigtųjų serafimų yra pasiekę aukščiausią tarnystę vietinėje visatoje.

2. Teismų Patarėjai. Šitie yra serafiniai patarėjai ir pagalbininkai, priskirti prie visų

resident and functioning in the local universe. This group of angelic ministers also serve the Universe Son and the Universe Spirit and are closely affiliated with the intelligence corps of the Bright and Morning Star, the universe chief executive of the united wills of the Creator Son and the Creative Spirit.

39:1.3 (427.3) Being of assignment to the high Sons and Spirits, these seraphim are naturally associated with the far-flung services of the Paradise Avonals, the divine offspring of the Eternal Son and the Infinite Spirit. The Paradise Avonals are always attended on all magisterial and bestowal missions by this high and experienced order of seraphim, who are at such times devoted to organizing and administering the special work connected with the termination of one planetary dispensation and the inauguration of a new age. But they are not concerned in the work of adjudication which might be incidental to such a change in dispensations.

39:1.4 (427.4) Bestowal Attendants. Paradise Avonals, but not Creator Sons, when on a bestowal mission are always accompanied by a corps of 144 bestowal attendants. These 144 angels are the chiefs of all other Son-Spirit ministers who may be associated with a bestowal mission. There might possibly be legions of angels subject to the command of an incarnated Son of God on a planetary bestowal, but all these seraphim would be organized and directed by the 144 bestowal attendants. Higher orders of angels, supernaphim and seconaphim, might also form a part of the attending host, and though their missions are distinct from those of the seraphim, all these activities would be co-ordinated by the bestowal attendants.

39:1.5 (427.5) These bestowal attendants are completion seraphim; they have all traversed the circles of Seraphington and have attained the Seraphic Corps of Completion. And they have been further especially trained to meet the difficulties and to cope with the emergencies associated with the bestowals of the Sons of God for the advancement of the children of time. Such seraphim have all achieved Paradise and the personal embrace of the Second Source and Center, the Eternal Son.

39:1.6 (427.6) Seraphim equally crave assignment to the missions of the incarnated Sons and attachment as destiny guardians to the mortals of the realms; the latter is the surest seraphic passport to Paradise, while the bestowal attendants have achieved the highest local universe service of the completion seraphim of Paradise attainment.

39:1.7 (428.1) 2. Court Advisers. These are the seraphic advisers and helpers attached to all

kategorijų teismo nagrinėjimo, pradant sutaikytojais ir baigiant sferos aukščiausiais tribunolais. Tokie tribunolai neturi tikslo priimti baudžiamuosius nuosprendžius, bet vietoje šito jų tikslas yra priimti nuosprendį dėl nuoširdaus nuomonių skirtumo ir pateikti dekretą dėl kylančių mirtingųjų amžinai trunkančio išlikimo. Jų pareiga yra tokia: žiūrėti, kad visi kaltinimai, kurie yra pateikiami mirtingiesiems tvartiniais, būtų pateikiami sutinkamai su teisingumu ir kad nuosprendis būtų priimamas su galestingumu. Šitame darbe jie yra artimai susieti su Aukštaisiais Komisijos Nariais, su Dvasia susiliejusiais kylančiais mirtingaisiais, tarnaujančiais vietinėje visatoje.

Serafiniai teismų patarėjai labai daug dirba mirtingųjų advokatais. Tai nereiškia, jog kada nors būna koks nors neteisingas nusistatymas prieš valdų žemus tvartinius, bet tuomet, kai teisingumas reikalauja, jog būtų priimtas nuosprendis dėl kiekvienos pražangos pakeliui į dieviškąjį tobulumą, tai galestingumas reikalauja, jog dėl kiekvieno tokio klaidingo žingsnio būtų priimtas teisingas nuosprendis, sutinkamai su to tvartinio prigimtimi ir dieviškuoju tikslu. Šitie angelai yra galestingumo elemento, kuris yra neatskiriamas nuo dieviškojo teisingumo—dorumo, grindžiamo asmeninių motyvų ir rasinių polinkių pagrindinių faktų žinojimu—simboliai ir pademonstravimas.

Šitos angelų kategorijos tarnavimas prasideda nuo Planetos Princų tarybų ir baigiasi vietinės visatos aukščiausiais tribunolais, tuo tarpu jų partneriai iš Serafinio Užbaigtumo Korpuso veikia aukštesnėse Orvontono valdose, net Dienų Senujų teismuose Uversoje.

3. *Visatos Orientuotojai.* Jie yra visų kylančių tvartinių, kurie paskutinį kartą stabtelė Salvingtone, savo kilmės visatoje, tada, kada stovi ant dvasinio jaudinančio patyrimo bedugnės, atsiveriančios prieš juos milžiniškoje Orvontono supervisatoje, krašto, tikrieji draugai ir absolyntų patarėjai. Ir tokiu metu neretas kylantysis patiria tokį jausmą, kurį mirtingieji galėtų suprasti tikrai palygindami su žmogiškosios nostalgijos emocijomis. Užpakalyje glūdi pasiekimo sferos, sferos, kurios tapo pažįstamos ilgos tarnystės ir morontinio pasiekimo dėka; priekyje yra nusidriekusi didingesnė ir daug labiau milžiniškos visatos iššūkį metanti paslaptis.

Būtent visatos orientuotojų užduotis ir yra padėti kylantiems pilgrimams pereiti nuo pasiekto tarnystės visatoje lygio į nepasiektą tokios tarnystės lygį, pagelbėti šitiems pilgrimams atlikti šitos kaleidoskopinius prisiderinimus, suvokiant prasmes ir vertybes, kurios yra neatskiriamos nuo suvokimo, jog pirmosios pakopos dvasinė būtybė stovi ne vietinės visatos morontinio kilimo pabaigoje ir viršūnėje, bet vietoje

orders of adjudication, from the conciliators up to the highest tribunals of the realm. It is not the purpose of such tribunals to determine punitive sentences but rather to adjudicate honest differences of opinion and to decree the everlasting survival of ascending mortals. Herein lies the duty of the court advisers: to see that all charges against mortal creatures are stated in justice and adjudicated in mercy. In this work they are closely associated with the High Commissioners, Spirit-fused ascendant mortals serving in the local universe.

39:1.8 (428.2) The seraphic court advisers serve extensively as defenders of mortals. Not that there ever exists any disposition to be unfair to the lowly creatures of the realms, but while justice demands the adjudication of every default in the climb towards divine perfection, mercy requires that every such misstep be fairly adjudged in accordance with the creature nature and the divine purpose. These angels are the exponents and exemplification of the element of mercy inherent in divine justice — of fairness based on the knowledge of the underlying facts of personal motives and racial tendencies.

39:1.9 (428.3) This order of angels serves from the councils of the Planetary Princes to the highest tribunals of the local universe, while their associates of the Seraphic Corps of Completion function in the higher realms of Orvonton, even to the courts of the Ancients of Days on Uversa.

39:1.10 (428.4) 3. *Universe Orientators.* These are the true friends and postgraduate counselors of all those ascending creatures who are pausing for the last time on Salvington, in their universe of origin, as they stand on the brink of the spirit adventure stretching out before them in the vast superuniverse of Orvonton. And at such a time many an ascender has a feeling which mortals could understand only by comparison with the human emotion of nostalgia. Behind lie the realms of achievement, realms grown familiar by long service and morontia attainment; ahead lies the challenging mystery of a greater and vaster universe.

39:1.11 (428.5) It is the task of the universe orientators to facilitate the passage of the ascending pilgrims from the attained to the unattained level of universe service, to help these pilgrims in making those kaleidoscopic adjustments in the comprehension of meanings and values inherent in the realization that a first-stage spirit being stands, not at the end and climax of the local universe morontia ascent, but rather at the very bottom of the long ladder of

šito ji yra dvasinio kilimo pas Visuotinį Tėvą Rojuje ilgų kopėčių pačioje apačioje.

Daugelis Serafingtono absolventų, Serafinio Užbaigtumo Korpuso narių, kurie yra susieti su šitais serafimais, vykdo platų mokymą kai kuriose Salvingtono mokyklose, susijusiose su Nebadono tvarinių paruošimu kito visatos amžiaus santykiams.

4. *Mokantieji Patarėjai.* Šitie angelai yra neįkainojami vietinės visatos dvasinio mokymo korpuso padėjėjai. Mokantieji patarėjai yra sekretoriai visoms mokytojų kategorijoms, pradedant Melkizedekais ir Trejybės Sūnumis Mokytojais ir baigiant morontiniais mirtingaisiais, kurie yra paskiriami padėjėjais savosios kategorijos tiems nariams, kurie kylančiojo gyvenimo skalėje yra kaip tik už jų. Šituos susietus mokančiuosius serafimus jūs pirmiausia *pamatysite* kažkuriame iš septynių morontijos gyvenamųjų pasaulių, apjuosiančių Jerusėmą.

Šitie serafimai tampa vietinės visatos skaitlingų lavinimo ir mokymo institucijų skyrių vadovų padėjėjais, ir dideliais kiekiais yra paskiriami į vietinių sistemų septynių mokomųjų pasaulių ir į žvaigždynų septyniasdešimties lavinimo sferų fakultetus. Toks tarnavimas tęsiasi žemyn iki atskirų pasaulių. Šitie aukščiausieji serafiniai patarėjai padeda tikriesiems ir pasišventusiems laiko mokytojams ir juos globoja.

Sūnaus Kūrėjo ketvirtasis savęs padovanojimas tvarinio pavidalu buvo Nebadono aukščiausiojo serafimo mokančiojo patarėjo pavidalu.

5. *Užduočių Reguluotojai.* 144 aukščiausiuji serafimų organą kartas nuo karto renka angelai, tarnaujantys tvarinių apgyvendintose evoliucinėse sferose ir architektūrinėse sferose. Tai yra angeliškoji aukščiausioji taryba bet kurioje sferoje, ir ji koordinuoja serafinės tarnystės ir užduočių savireguliacijos fazes. Šitie angelai vadovauja visoms serafinėms asamblėjoms, susijusioms su savo pareigų vykdymu arba su akstinu garbinti.

6. *Registruotojai.* Jie yra oficialūs registruotojai aukščiausiesiems serafimams. Dauguma šitų aukštųjų angelų su savo visiškai išvystytais gabumais gimė; kiti tokį patikimumo ir atsakomybės lygmenį pasiekė atkakliu studijavimu ir ištikimu panašių pareigų atlikimu tuomet, kai buvo priskirti prie žemesniųjų ar mažiau atsakingų kategorijų.

7. *Nepriskirtieji Tarnai.* Didžiulis skaičius aukščiausiosios kategorijos nepriskirtųjų serafimų yra patys save valdantys tarnai architektūrinėse sferose ir apgyvendintose planetose. Tokie tarnai

spiritual ascent to the Universal Father on Paradise.

39:1.12 (428.6) Many of the Seraphington graduates, members of the Seraphic Corps of Completion who are associated with these seraphim, engage in extensive teaching in certain Salvington schools concerned with the preparation of the creatures of Nebadon for the relationships of the next universe age.

39:1.13 (428.7) 4. *The Teaching Counselors.* These angels are the invaluable assistants of the spiritual teaching corps of the local universe. Teaching counselors are secretaries to all orders of teachers, from the Melchizedeks and the Trinity Teacher Sons down to the morontia mortals who are assigned as helpers to those of their kind who are just behind them in the scale of ascendant life. You will first see these associate teaching seraphim on some one of the seven mansion worlds surrounding Jerusalem.

39:1.14 (428.8) These seraphim become associates of the division chiefs of the numerous educational and training institutions of the local universes, and they are attached in large numbers to the faculties of the seven training worlds of the local systems and of the seventy educational spheres of the constellations. These ministrations extend on down to the individual worlds. Even the true and consecrated teachers of time are assisted, and often attended, by these counselors of the supreme seraphim.

39:1.15 (429.1) The fourth creature bestowal of the Creator Son was in the likeness of a teaching counselor of the supreme seraphim of Nebadon.

39:1.16 (429.2) 5. *Directors of Assignment.* A body of 144 supreme seraphim is elected from time to time by the angels serving on the evolutionary and on the architectural spheres of creature habitation. This is the highest angelic council on any sphere, and it co-ordinates the self-directed phases of seraphic service and assignment. These angels preside over all seraphic assemblies pertaining to the line of duty or the call to worship.

39:1.17 (429.3) 6. *The Recorders.* These are the official recorders for the supreme seraphim. Many of these high angels were born with their gifts fully developed; others have qualified for their positions of trust and responsibility by diligent application to study and faithful performance of similar duties while attached to lower or less responsible orders.

39:1.18 (429.4) 7. *Unattached Ministers.* Large numbers of unattached seraphim of the supreme order are self-directed servers on the architectural spheres and on the inhabited planets. Such

savaroniškai patenkina besikeičiantį poreikį aukščiausių serafimų tarnystei, tokiu būdu sudarydami šitos kategorijos bendrąjį rezervą.

2. AUKŠTESNIEJI SERAFIMAI

Aukštesnieji serafimai savo vardą gauna ne dėl to, kad jie koku nors požiūriu yra kokybiškai pranašesni už kitas angelų kategorijas, bet dėl to, kad jie yra atsakingi už vietinės visatos aukštesnę veiklą. Labai didelė dalis iš šito serafinio korpuso pirmųjų dviejų grupių yra pasiekimo serafimai, angelai, kurie tarnavo visose mokymo fazėse ir sugrįžo į pašlovintą paskyrimą savosios rūšies angelų vadovais savo ankstesniosios veiklos sferose. Nebadonas, būdamas jauna visata, tokios kategorijos angelų turi nedaug.

Aukštesnieji serafimai veikia tokiose septyniose grupėse:

1. *Informacijos Rinkimo Korpusas*. Šitie serafimai priklauso Gabrielio, Ryškiosios ir Ryto Žvaigždės, asmeniniam personalui. Jie raižo vietinę visatą, rinkdami informaciją apie šią valdą, kad jis galėtų vadovauti Nebadono tarybose. Jie yra galingų gausybių, kurioms Gabrielis vadovauja kaip Sūnaus Šeimininko vicegerentas, žvalgybinis korpusas. Šitie serafimai tiesiogiai nėra susieti nei su sistemomis, nei su žvaigždynais, o jų informacija yra siunčiama tiesiai į Salvingtoną nenutrūkstama, tiesiogine, ir savarankiška grandine.

Įvairių vietinių visatų žvalgybos korpusai gali palaikyti ir iš tikrųjų palaiko tarpusavio ryšį, bet tikrai tarp konkrečios supervisatos ribų. Yra energijos diferencialas, kuris efektyviai atskiria įvairių supervyriausybės veiklą ir veiksmus. Viena supervisata gali paprastai palaikyti ryšį su kita supervisata tikrai Rojaus informacinio centro priemonių ir paramos dėka.

2. *Gailestingumo Balsas*. Gailestingumas yra serafinės tarnystės ir angeliškosios veiklos pagrindinis principas. Todėl visiškai natūralu, kad tikrai būtų toks angelų korpusas, kuris, ypatingu būdu, pavaizduotų gailestingumą. Šitie serafimai yra vietinių visatų tikri gailestingumo tarnai. Jie yra tie įkvėpti lyderiai, kurie skatina žmonių ir angelų aukštesnius impulsus ir kitas šventesnes emocijas. Šitų legionų reguliuotojais dabar visada būna užbaigtieji serafimai, kurie taip pat yra mirtingojo likimo sargybiniai absolventai; tai yra, kiekviena angeliškoji pora yra vedusi bent jau vieną gyvulinės kilmės sielą per gyvenimą materialame kūne ir vėliau nukeliavo per Serafingtono žiedus ir buvo įtraukta į Serafinį Užbaigtumo Korpusą.

3. *Dvasiniai Koordinatoriai*. Trečioji aukštesniųjų serafimų grupė yra dislokuota

ministers voluntarily meet the differential of demand for the service of the supreme seraphim, thus constituting the general reserve of this order.

2. SUPERIOR SERAPHIM

39:2.1 (429.5) Superior seraphim receive their name, not because they are in any sense qualitatively superior to other orders of angels, but because they are in charge of the higher activities of a local universe. Very many of the first two groups of this seraphic corps are attainment seraphim, angels who have served in all phases of training and have returned to a glorified assignment as directors of their kind in the spheres of their earlier activities. Being a young universe, Nebadon does not have many of this order.

39:2.2 (429.6) The superior seraphim function in the following seven groups:

39:2.3 (429.7) 1. *The Intelligence Corps*. These seraphim belong to the personal staff of Gabriel, the Bright and Morning Star. They range the local universe gathering the information of the realms for his guidance in the councils of Nebadon. They are the intelligence corps of the mighty hosts over which Gabriel presides as vicegerent of the Master Son. These seraphim are not directly affiliated with either the systems or the constellations, and their information pours in direct to Salvington upon a continuous, direct, and independent circuit.

39:2.4 (429.8) The intelligence corps of the various local universes can and do intercommunicate but only within a given superuniverse. There is a differential of energy which effectively segregates the business and transactions of the various supergovernments. One superuniverse can ordinarily communicate with another superuniverse only through the provisions and facilities of the Paradise clearinghouse.

39:2.5 (430.1) 2. *The Voice of Mercy*. Mercy is the keynote of seraphic service and angelic ministry. It is therefore fitting that there should be a corps of angels who, in a special manner, portray mercy. These seraphim are the real mercy ministers of the local universes. They are the inspired leaders who foster the higher impulses and holier emotions of men and angels. The directors of these legions are now always completion seraphim who are also graduate guardians of mortal destiny; that is, each angelic pair has guided at least one soul of animal origin during the life in the flesh and has subsequently traversed the circles of Seraphington and has been mustered into the Seraphic Corps of Completion.

39:2.6 (430.2) 3. *Spirit Co-ordinators*. The third group of superior seraphim are based on Salvington but

Salvingtone, tačiau veikia bet kurioje vietinėje visatos vietoje, kur tik jų tarnystė gali būti vaisinga. Nors jų užduotys iš esmės yra dvasinės ir todėl realiai nesuvokiamos žmogaus protui, bet galbūt jūs ką nors suprasite, jeigu jums bus paaiškinta, jog šitiems angelams yra patikėta užduotis parengti kylančiuosius gyventojus Salvingtone savo paskutiniam perėjimui vietinėje visatoje—iš aukščiausiojo morontinio lygio į naujai gimusiųjų dvasinių būtybių statusą. Kaip proto planuotojai morontijos gyvenamuosiuose pasauliuose padeda išlikusiems tvariniams prisiderinti prie morontinio proto potencialo ir efektyviai juo pasinaudoti, taip šitie serafimai moko morontijos absolventus Salvingtone visa ko, kas yra susiję su dvasios proto naujai pasiektais sugebėjimais. Ir jie kylantiesiems mirtingiesiems tarnauja ir daugeliu kitokių būdų.

4. *Mokytojų Padėjėjai.* Mokytojų padėjėjai yra savo bičiulių serafimų, mokančiųjų patarėjų, pagalbininkai ir partneriai. Individualiai jie taip pat yra susieti su gausybe vietinės visatos švietimo planų, ypač su septinkarčiu planu, kuris apima operatyvų mokymą vietinės sistemos gyvenamuosiuose pasauliuose. Urantijoje veikia nuostabus šitos kategorijos serafimų korpusas, turintis tikslą skatinti ir plėsti tiesos ir teismo reikala.

5. *Transportuotojai.* Visos tarnaujančiųjų dvasių grupės turi savo transporto korpusus, angeliškąsias kategorijas, atsidavusias tų asmenybių, kurios iš vienos sferos į kitą negali keliauti pačios, transportavimo tarnystei. Aukštesniųjų serafimų penktoji grupė yra dislokuota Salvingtone ir tarnauja erdvės transportuotojais į vietinės visatos būstinę ir iš jos. Kaip ir kituose aukštesniųjų serafimų poskyriuose, kai kurie iš jų tokie buvo sukurti, nors kiti yra pakilę iš žemesniųjų ar mažiau apdovanotų grupių.

Serafimų “energetinis diapazonas” visiškai atitinka vietinės visatos ir net supervisatos reikalavimus, bet jie niekada negalėtų sukaupti tokio energijos kiekio, koks yra reikalingas tokiai ilgai kelionei, kaip kelionė iš Uversos į Havoną. Tokia sekinanti kelionė reikalauja transportavimo sugebėjimais apdovanoto pirminio sekonafimo ypatingų galių. Transportuotojai skriedami naudoja energiją, reikalingą skrydžiui, ir asmeninę energiją atstato kelionę užbaigę.

Net ir Salvingtone kylantieji mirtingieji neturi asmeninių judėjimo formų. Kylantieji turi priklausyti nuo serafinio transporto, judėdami iš pasaulio į pasaulį, tol, kol paskutinį kartą užmiega poilsio miegu vidiniame Havonos žiede ir amžiams atsibunda Rojuje. Vėliau nuo angelų jūs nebebūsate priklausomi keliaudami iš visatos į visatą.

function in the local universe anywhere they can be of fruitful service. While their tasks are essentially spiritual and therefore beyond the real understanding of human minds, you will perhaps grasp something of their ministry to mortals if it is explained that these angels are intrusted with the task of preparing the ascendant sojourners on Salvington for their last transition in the local universe — from the highest morontia level to the status of newborn spirit beings. As the mind planners on the mansion worlds help the surviving creature to adjust to, and make effective use of, the potentials of morontia mind, so do these seraphim instruct the morontia graduates on Salvington regarding the newly attained capacities of the mind of the spirit. And they serve the ascendant mortals in many other ways.

39:2.7 (430.3) 4. *Assistant Teachers.* The assistant teachers are the helpers and associates of their fellow seraphim, the teaching counselors. They are also individually connected with the extensive educational enterprises of the local universe, especially with the sevenfold scheme of training operative on the mansion worlds of the local systems. A marvelous corps of this order of seraphim functions on Urantia for the purpose of fostering and furthering the cause of truth and righteousness.

39:2.8 (430.4) 5. *The Transporters.* All groups of ministering spirits have their transport corps, angelic orders dedicated to the ministry of transporting those personalities who are unable, of themselves, to journey from one sphere to another. The fifth group of the superior seraphim are headquartered on Salvington and serve as space traversers to and from the headquarters of the local universe. Like other subdivisions of the superior seraphim, some were created as such while others have risen from the lower or less endowed groups.

39:2.9 (430.5) The “energy range” of seraphim is wholly adequate for local universe and even for superuniverse requirements, but they could never withstand the energy demands entailed by such a long journey as that from Uversa to Havona. Such an exhaustive journey requires the special powers of a primary seconaphim of transport endowments. Transporters take on energy for flight while in transit and recuperate personal power at the end of the journey.

39:2.10 (430.6) Even on Salvington ascending mortals do not possess personal transit forms. Ascenders must depend upon seraphic transport in advancing from world to world until after the last rest of sleep on the inner circle of Havona and the eternal awakening on Paradise. Subsequently you will not be dependent on angels for transport from universe to universe.

Procesas, kada jūs būnate įserafimuojami nėra nepanašus į mirties patyrimą arba miegą, išskyrus tai, jog kelionės miego metu yra automatinis laiko elementas. Jūs esate sąmoningai nesąmoningas serafinio poilsio metu. Bet Minties Derintojas yra visiškai ir iki galo sąmoningas, tikrovėje, ypatingai veiksmingas, kadangi jūs negalite priešintis, prieštarauti, ar kitokiu būdu trukdyti kūrybiniam ir transformuojančiam darbui.

Kada esate įserafimuoatas, tada jūs einate miegoti apibrėžtam laikui, ir jūs pabusite nurodytą akimirką. Kelionės trukmė, kuomet jūs miegate kelionės miegu, nėra jaučiama materialiai. Jūs tiesiogiai laiko tėkmės nejaučiate. Tarsi jūs užmigtumėte transporto priemonėje viename mieste, ir po ramaus miego pailsėję per visą naktį, atsibustumėte kitame ir toli esančiame metropolijoje. Jūs keliavote tuo metu, kada miegojote. Ir tokiu būdu jūs skrendate erdve, įserafimuoti, tuo metu, kada ilsitės-miegate. Kelionės miegą sukuria ryšys tarp Derintojų ir serafinių transportuotojų.

Angelai negali transportuoti degių kūnų—mėšos ir kraujo—tokių, kokius jūs turite dabar, bet jie gali transportuoti visus kitus, nuo žemiausių morontinių iki aukštesniųjų dvasinių formų. Jie neveikia natūralios mirties atveju. Kada jūs užbaigiate savo karjerą žemėje, tada jūsų kūnas lieka planetoje. Jūsų Minties Derintojas vyksta į Tėvo krūtinę, ir šitie angelai tiesiogiai nėra susiję su vėlesniu jūsų asmenybės surinkimu iš naujo identifikavimo gyvenamajame pasaulyje. Čia jūsų naujasis kūnas yra morontinė forma, tokia, kurią galima įserafimuoti. Į kapą jūs “pasėjate mirtingąjį kūną”; gyvenamuosiuose pasauliuose jūs “nuimate derlių morontinę formą.”

6. *Registruotojai*. Šitos asmenybės ypatingai rūpinasi Salvingtono ir su juo susietų pasaulių dokumentų priėmimu, laikymu, ir persiuntimu. Jie taip pat tarnauja specialiais registruotojais čia gyvenančioms supervisatose grupėms ir aukštesnėms asmenybėms ir Salvingtono teismų tarnautojais ir šių teismų valdovų sekretoriais.

Programų Transliuotojai — priėmėjai ir siuntėjai—yra serafinių registruotojų specializuotas poskyris, besirūpinantis dokumentų siuntimu ir esminės informacijos platinimu. Jų darbas yra aukštos kategorijos, būdami įjungti į tiek daug grandinių, kad 144.000 pranešimų gali vienu ir tuo pačiu metu keliauti tomis pačiomis energetinėmis linijomis. Jie panaudoja superafinių vyriausiųjų registruotojų ideografinį metodą ir su šiais bendrais simboliais palaiko abipusį ryšį tiek su tretinių supernafimų informacijos rinkimo koordinadoriais, tiek ir su Serafinio Užbaigtumo Korpuso pašlovintais informacijos rinkimo koordinadoriais.

39:2.11 (431.1) The process of being enseraphimed is not unlike the experience of death or sleep except that there is an automatic time element in the transit slumber. You are consciously unconscious during seraphic rest. But the Thought Adjuster is wholly and fully conscious, in fact, exceptionally efficient since you are unable to oppose, resist, or otherwise hinder creative and transforming work.

39:2.12 (431.1) When enseraphimed, you go to sleep for a specified time, and you will awake at the designated moment. The length of a journey when in transit sleep is immaterial. You are not directly aware of the passing of time. It is as if you went to sleep on a transport vehicle in one city and, after resting in peaceful slumber all night, awakened in another and distant metropolis. You journeyed while you slumbered. And so you take flight through space, enseraphimed, while you rest — sleep. The transit sleep is induced by the liaison between the Adjusters and the seraphic transporters.

39:2.13 (431.2) The angels cannot transport combustion bodies — flesh and blood — such as you now have, but they can transport all others, from the lowest morontia to the higher spirit forms. They do not function in the event of natural death. When you finish your earthly career, your body remains on this planet. Your Thought Adjuster proceeds to the bosom of the Father, and these angels are not directly concerned in your subsequent personality reassembly on the identification mansion world. There your new body is a morontia form, one that can enseraphim. You “sow a mortal body” in the grave; you “reap a morontia form” on the mansion worlds.

39:2.14 (431.3) 6. *The Recorders*. These personalities are especially concerned with the reception, filing, and redispach of the records of Salvington and its associated worlds. They also serve as special recorders for resident groups of superuniverse and higher personalities and as clerks of the courts of Salvington and secretaries to the rulers thereof.

39:2.15 (431.4) *Broadcasters* — receivers and dispatchers — are a specialized subdivision of the seraphic recorders, being concerned with the dispatch of records and with the dissemination of essential information. Their work is of a high order, being so multicircuited that 144,000 messages can simultaneously traverse the same lines of energy. They adapt the higher ideographic techniques of the superaphic chief recorders and with these common symbols maintain reciprocal contact with both the intelligence co-ordinators of the tertiary supernaphim and the glorified intelligence co-ordinators of the Seraphic Corps of Completion.

Tokiu būdu aukštesniosios kategorijos serafiniai registruotojai palaiko glaudų ryšį su savo pačių kategorijos informacijos rinkimo korpusu ir su visais pavaldžiais registruotojais, tuo tarpu programų transliavimas įgalina juos palaikyti nuolatinį ryšį su aukštesniaisiais supervisatos registruotojais, ir, per šį kanalą, su Havonos registruotojais ir žinių saugotojais Rojuje. Daugelis aukštesniosios kategorijos registruotojų yra serafimai, pakilę iš panašias pareigas vykdyusiųjų visatos žemesnėse sekcijose.

7. *Rezervai.* Salvingtone yra laikomi visų tipų aukštesniųjų serafimų didžiuliai rezervai, kuriuos nedelsiant galima pasiųsti į Nebadono visatos tolimiausius pasaulius, kada jų prašo užduočių reguliuotojai arba paprašius visatos administratoriams. Aukštesniųjų serafimų rezervai taip pat suteikia žinianešio pagalbą, kai to paprašo Spindinčiųjų Vakaro Žvaigždžių vadovas, kuriam yra patikėta visų asmeninių pranešimų apsauga ir siuntimas. Kiekviena vietinė visata yra tinkamai aprūpinta tarpvisatinio ryšio priemonėmis, bet visada lieka tokių pranešimų, kuriuos reikia, jog nugabentų asmeniai žinianešiai.

Pagrindiniai rezervai ištisai visatai yra laikomi Salvingtono serafiniuose pasauliuose. Šitame korpuso yra visų tipų visų grupių angelų.

3. PRIŽIŪRETOJAI SERAFIMAI

Šita įvairiapusė visatos angelų kategorija yra paskirta į išskirtinę žvaigždynų tarnystę. Šitie gabūs tarnai savo būstines turi žvaigždynų sostinėse, bet savo paskyrimo sferos labai veikia po visą Nebadoną.

1. *Pržiūrintieji Padėėjai.* Pirmoji pržiūrinčiųjų serafimų kategorija yra paskirta Žvaigždyno Tėvų kolektyviniam darbui, ir visą laiką jie būna sumanūs Pačių Aukštųjų padėėjai. Šitie serafimai pirmiausia rūpinasi viso žvaigždyno vienijimu ir stabilizavimu.

2. *Įstatymų Prognozuotojai.* Intelektualių teisingumo pagrindu yra įstatymas, o vietinėje visatoje įstatymus kuria žvaigždynų įstatymdavystės asamblėjos. Šitie svarstymų organai įstatymus grupuoja į kodeksus ir oficialiai skelbia pagrindinius Nebadono įstatymus, įstatymus, sumanytus tam, jog užtikrintų kiek tik įmanoma didžiausią viso žvaigždyno koordinavimą, kuris derintųsi su nustatyta politika nesikišti į asmenų tvarinių moralinę laisvą valią. Būtent tai ir yra antrosios kategorijos pržiūrėtojų serafimų pareiga pateikti žvaigždyno įstatymdaviams prognozę, kaip bet koks pasiūlyto

39:2.16 (431.5) Seraphic recorders of the superior order thus effect a close liaison with the intelligence corps of their own order and with all subordinate recorders, while the broadcasts enable them to maintain constant communication with the higher recorders of the superuniverse and, through this channel, with the recorders of Havona and the custodians of knowledge on Paradise. Many of the superior order of recorders are seraphim ascended from similar duties in lower sections of the universe.

39:2.17 (431.6) 7. *The Reserves.* Large reserves of all types of the superior seraphim are held on Salvington, instantly available for dispatch to the farthestmost worlds of Nebadon as they are requisitioned by the directors of assignment or upon the request of the universe administrators. The reserves of superior seraphim also furnish messenger aids upon requisition by the chief of the Brilliant Evening Stars, who is intrusted with the custody and dispatch of all personal communications. A local universe is fully provided with adequate means of intercommunication, but there is always a residue of messages which requires dispatch by personal messengers.

39:2.18 (432.1) The basic reserves for the entire local universe are held on the seraphic worlds of Salvington. This corps includes all types of all groups of angels.

3. SUPERVISOR SERAPHIM

39:3.1 (432.2) This versatile order of universe angels is assigned to the exclusive service of the constellations. These able ministers make their headquarters on the constellation capitals but function throughout all Nebadon in the interests of their assigned realms.

39:3.2 (432.3) 1. *Supervising Assistants.* The first order of the supervising seraphim are assigned to the collective work of the Constellation Fathers, and they are the ever-efficient helpers of the Most Highs. These seraphim are primarily concerned with the unification and stabilization of a whole constellation.

39:3.3 (432.4) 2. *Law Forecasters.* The intellectual foundation of justice is law, and in a local universe law originates in the legislative assemblies of the constellations. These deliberative bodies codify and formally promulgate the basic laws of Nebadon, laws designed to afford the greatest possible co-ordination of a whole constellation consistent with the fixed policy of noninfringement of the moral free will of personal creatures. It is the duty of the second order of supervisor seraphim to place before the constellation lawmakers a forecast of how any proposed enactment would affect the lives of freewill creatures. This service

įstatymo įgyvendinimas paveiks laisvą valią turinčių tvarinių gyvenimą. Šitai tarnystei atlikti jie yra gerai parengti dėka savo ilgo patyrimo vietinėse sistemose ir apgyvendintuose pasauliuose. Šitie serafimai nesiekia ypatingo palankumo vienai ar kitai grupei, bet jie tikrai pasirodo prieš įstatymų leidėjus tam, kad kalbėtų vietoje tų, kurie negali būti čia ir kalbėti savo vardu. Net ir mirtingasis žmogus gali prisidėti prie visatos įstatymų evoliucijos, nes šitie patys serafimai iš tikrųjų ištikimai ir iki galo pavaizduoja, nebūtinai žmogaus laikinuosius ir sąmoningus troškimus, bet vietoje šito vidinio žmogaus tikruosius troškimus, materialaus mirtingojo besivystančią morontinę sielą erdvės pasauliuose.

3. *Visuomeniniai Architektai.* Nuo atskirų planetų aukštyn per morontijos mokymo pasaulius šitie serafimai atkakliai dirba tam, kad padidintų visus nuoširdžius visuomeninius ryšius ir kad toliau padėtų visatos tvarinių visuomeninei evoliucijai. Būtent šitie angelai siekia, jog protingų būtybių susivienijimai atsikratytų bet kokio dirbtinumo tuo metu, kada jie stengiasi palengvinti valinių tvarinių tarpusavio bendravimą remiantis tikru savimoningu supratimu ir nuoširdžiu abipusiu suvokimu.

Visuomeniniai architektai savo srityje ir savo galioje daro viską, kad suburtų tinkamus individus, kad šie galėtų sudaryti sumanias ir harmoningas darbo grupes žemėje; ir kartais tokios grupės būna vėl iš naujo suburiamos gyvenamuosiuose pasauliuose ilgalaikiai vaisingai tarnystei. Bet šitie serafimai iš tikrųjų savo tikslą pasiekia nevisada; jie nevisada sugeba suburti draugėn tuos, kurie sudarytų idealiausią grupę tam, kad būtų pasiektas konkretus tikslas ar įvykdyta tam tikra užduotis; tokiomis sąlygomis jie turi naudoti geriausią medžiagą iš to, kas yra.

Šitie angelai savo tarnystę tęsia gyvenamuosiuose ir aukštesniuose morontijos pasauliuose. Jie rūpinasi bet kokia užduotimi, susijusia su žengimu pirmyn morontijos pasauliuose ir kuri yra susijusi su trimis arba daugiau asmenų. Dvi būtybės yra manoma, jog veikia poravimosi, papildymo, arba partnerystės pagrindu, tačiau kada tarnystei yra sugrupuotos trys ir daugiau būtybių, tada jos sudaro visuomeninę problemą ir dėl to patenka į visuomeninių architektų jurisdikciją. Šitie sumanūs serafimai Edentijoje yra organizuoti septyniasdešimtyje skyrių, o šitie skyriai veikia septyniasdešimtyje morontijos progresavimo pasaulių, supančių būstinės sferą.

4. *Etikos Ugdytojai.* Būtent šitų serafimų misija yra puoselėti ir skatinti tvarinių tarpasmeninių santykių moralės suvokimo augimą, nes tokia yra visuomenės ir vyriausybės, žmogiškosios ir viršžmogiškosios, nuolatinio ir tikslingo augimo sėkla ir paslaptis. Šitie etinio

they are well qualified to perform by virtue of long experience in the local systems and on the inhabited worlds. These seraphim seek no special favors for one group or another, but they do appear before the celestial lawmakers to speak for those who cannot be present to speak for themselves. Even mortal man may contribute to the evolution of universe law, for these very seraphim do faithfully and fully portray, not necessarily man's transient and conscious desires, but rather the true longings of the inner man, the evolving morontia soul of the material mortal on the worlds of space.

39:3.4 (432.5) 3. *Social Architects.* From the individual planets up through the morontia training worlds, these seraphim labor to enhance all sincere social contacts and to further the social evolution of universe creatures. These are the angels who seek to divest the associations of intelligent beings of all artificiality while endeavoring to facilitate the interassociation of will creatures on a basis of real self-understanding and genuine mutual appreciation.

39:3.5 (432.6) Social architects do everything within their province and power to bring together suitable individuals that they may constitute efficient and agreeable working groups on earth; and sometimes such groups have found themselves reassociated on the mansion worlds for continued fruitful service. But not always do these seraphim attain their ends; not always are they able to bring together those who would form the most ideal group to achieve a given purpose or to accomplish a certain task; under these conditions they must utilize the best of the material available.

39:3.6 (432.7) These angels continue their ministry on the mansion and higher morontia worlds. They are concerned with any undertaking having to do with progress on the morontia worlds and which concerns three or more persons. Two beings are regarded as operating on the mating, complementary, or partnership basis, but when three or more are grouped for service, they constitute a social problem and therefore fall within the jurisdiction of the social architects. These efficient seraphim are organized in seventy divisions on Edentia, and these divisions minister on the seventy morontia progress worlds encircling the headquarters sphere.

39:3.7 (433.1) 4. *Ethical Sensitizers.* It is the mission of these seraphim to foster and to promote the growth of creature appreciation of the morality of interpersonal relationships, for such is the seed and secret of the continued and purposeful growth of society and government, human or

suvokimo didintojai veikia bet kur ir visur, kur tik jie gali būti naudingi kaip savanoriai planetinių valdovų patarėjai ir kaip pasikeičiantys mokytojai sistemos mokymo pasauliuose. Tačiau jums jie tiesiogiai nevadovaus tol, kol jūs nepasieksite brolystės mokyklų Edentijoje, kur jie gilins jūsų supratimą tų pačių brolystės tiesų, kurias jūs net ir tuo metu taip nuoširdžiai tyrinėsite savo gyvenimo su univitatijomis Edentijos visuomeninėse laboratorijose, Norlatiadeko žvaigždyno sostinės septyniasdešimtyje palydovų, realiu patyrimu.

5. *Transportuotojai*. Prižiūrėtojų serafimų penktoji grupė veikia kaip asmenybės transportuotojai, gabendami būtybes iš žvaigždynų būstinės ir į ją. Tokie transportiniai serafimai, kada skrenda iš vienos sferos į kitą, tada visiškai sąmoningai suvokia savo greitį, kryptį, ir astronominę savo buvimo vietą. Jie erdvėje neskrieja taip, kaip skrietų negyva kulką. Skrydžio erdvėje metu jie vienas su kitu gali prasilenkti būdami netoli vienas nuo kito be mažiausio pavojaus, jog galėtų susidurti. Jie gali visiškai kaitalioti judėjimo greitį ir pakeisti skrydžio kryptį, net pakeisti galutinę atvykimo vietą, jeigu bet kurioje visatos informacinių grandinių erdvinėje sankirtoje jų vadovai tikrai jiems nurodytą tą padaryti.

Šitos transportinės asmenybės yra taip organizuotos, kad vienu ir tuo pačiu metu jos gali pasinaudoti visomis trimis visuotinėmis paskleistomis energijos linijomis, kiekviena iš jų turi aiškų greitį erdvėje, siekiantį 186.280 mylių per sekundę. Tokiu būdu šitie transportuotojai sugeba energijos greitį užkloti ant jėgos greičio, kol ilgose kelionėse jie pasiekia vidutinį greitį, svyruojantį kažkur nuo 555.000 iki beveik 559.000 jūsų mylių per sekundę jūsų laiku. Greitį veikia šalia esančios materijos masė ir atstumas ir greta esančių visatos energijos pagrindinių grandinių stiprumas ir kryptis. Yra daug tipų būtybių, panašių į serafimus, kurios sugeba keliauti erdve, ir kurios taip pat gali gabenti kitas būtybes, kurios buvo tam tinkamai paruoštos.

6. *Registruotojai*. Prižiūrėtojų serafimų šeštoji grupė veikia kaip žvaigždyno reikalų specialūs registruotojai. Didžiulis ir sumanus korpusas veikia Edentijoje, Norlatiadeko žvaigždyno būstinėje, kuriam priklauso jūsų sistema ir planeta.

7. *Rezervai*. Prižiūrėtojų serafimų bendri rezervai yra laikomi žvaigždynų būstinėse. Tai nereikia, jog tokie angeliškieji rezervistai yra neaktyvūs; daugelis tarnauja žvaigždynų valdovų padėjėjais; kiti yra priskirti prie nepaskirtų Vorondadekų Salvingtono rezervų; dar kiti gali būti priskirti prie Sūnų Vorondadekų, vykdančių specialias užduotis, tokias, kaip Vorondadeko

superhuman. These enhancers of ethical appreciation function anywhere and everywhere they may be of service, as volunteer counselors to the planetary rulers and as exchange teachers on the system training worlds. You will not, however, come under their full guidance until you reach the brotherhood schools on Edentia, where they will quicken your appreciation of those very truths of fraternity which you will even then be so earnestly exploring by the actual experience of living with the univitalia in the social laboratories of Edentia, the seventy satellites of the Norlatiadek capital.

39:3.8 (433.2) 5. *The Transporters*. The fifth group of supervisor seraphim operate as personality transporters, carrying beings to and from the headquarters of the constellations. Such transport seraphim, while in flight from one sphere to another, are fully conscious of their velocity, direction, and astronomic whereabouts. They are not traversing space as would an inanimate projectile. They may pass near one another during space flight without the least danger of collision. They are fully able to vary speed of progression and to alter direction of flight, even to change destinations if their directors should so instruct them at any space junction of the universe intelligence circuits.

39:3.9 (433.3) These transit personalities are so organized that they can simultaneously utilize all three of the universally distributed lines of energy, each having a clear space velocity of 186,280 miles per second. These transporters are thus able to superimpose velocity of energy upon velocity of power until they attain an average speed on their long journeys varying anywhere from 555,000 to almost 559,000 of your miles per second of your time. The velocity is affected by the mass and proximity of neighboring matter and by the strength and direction of the near-by main circuits of universe power. There are numerous types of beings, similar to the seraphim, who are able to traverse space, and who also are able to transport other beings who have been properly prepared.

39:3.10 (433.4) 6. *The Recorders*. The sixth order of supervising seraphim act as the special recorders of constellation affairs. A large and efficient corps functions on Edentia, the headquarters of the constellation of Norlatiadek, to which your system and planet belong.

39:3.11 (433.5) 7. *The Reserves*. General reserves of the supervisor seraphim are held on the headquarters of the constellations. Such angelic reservists are in no sense inactive; many serve as messenger aids to the constellation rulers; others are attached to the Salvington reserves of unassigned Vorondadeks; still others may be attached to Vorondadek Sons on special

Urantijos stebėtojo, o kartais Paties Aukštojo Urantijos regento.

4. ADMINISTRATORIAI SERAFIMAI

Ketvirtoji serafimų kategorija yra paskirta į vietinių sistemų administracines pareigas. Jie yra sistemų sostinių vietiniai gyventojai, bet yra dislokuoti dideliais kiekiais gyvenamosiose ir morontijos sferose ir apgyvendintuose pasauliuose. Ketvirtosios kategorijos serafimai iš prigimties yra apdovanoti neeiliniu sugebėjimu administruoti. Jie yra Sūnaus Kūrėjo visatos vyriausybės žemesniųjų skyrių vadovų gabūs Padėjėjai ir iš esmės rūpinasi vietinių sistemų ir jas sudarančiųjų pasaulių reikalais. Tarnystei jie yra organizuoti tokiu būdu:

1. *Administraciniai Padėjėjai.* Šitie gabūs serafimai yra sistemos Valdovo, pirminio Sūnaus Lanonandeko, tiesioginiai padėjėjai. Jie yra neįkainojami pagalbininkai įgyvendinant sistemos būstinės vykdomojo darbo sudėtingus niuansus. Jie taip pat tarnauja sistemos valdovų asmeniniais agentais, dideliais kiekiais vykdami į pereinamuosius pasaulius ir į apgyvendintas planetas, ir iš jų atgal, vykdydami daug užduočių, skirtų sistemos gerovei ir apgyvendintų pasaulių fizinių ir biologinių interesų labui.

Tie patys serafiniai administratoriai taip pat yra priskirti prie pasaulių valdovų, Planetos Princų, vyriausybių. Šioje visatoje didžiajai daugumai planetų vadovauja antrinis Sūnus Lanonandekas, bet kai kuriuose pasauliuose, tokiuose, kaip Urantija, dieviškasis planas nebuvo įgyvendintas taip, kaip turėjo būti. Planetos Princo nuklydimo atveju, planetos valdžioje šitie serafimai yra priskiriami prie perėmėjų Melkizedekų ir prie tų, kurie valdymą perims iš pastarųjų. Dabartiniam laikinai einančiam Urantijos valdovo pareigas padeda šitos visapusiškos serafimų kategorijos korpusas iš vieno tūkstančio narių.

2. *Teisingumo Vadovai.* Yra tokių angelų, kurie pateikia liudijimų santrumpą, kas susiję su žmonių ir angelų amžinąja gerove, kada tokie reikalai yra pateikiami tam, kad būtų priimtas nuosprendis sistemos ar planetos tribunoluose. Jie parengia pranešimus visiems preliminariniams svarstymams, susijusiems su mirtingojo išlikimu, pranešimus, kurie vėliau kartu su tokių bylų dokumentais yra nugabenami į aukščiausiuosius visatos ir supervisatos tribunolus. Visų bylų, kuriose yra abejonių dėl išlikimo, gynybą parengia šitie serafimai, kurie puikiai suvokia kiekvieno svarbaus punkto kiekvieno aspekto visus niuansus tuose kaltinimuose, kuriuos pateikia visatos teisingumo administratoriai.

Tai nėra šitų angelų misija, garantuoti, ar

assignment, such as the Vorondadek observer, and sometimes Most High regent, of Urantia.

4. ADMINISTRATOR SERAPHIM

39:4.1 (434.1) The fourth order of seraphim are assigned to the administrative duties of the local systems. They are indigenous to the system capitals but are stationed in large numbers on the mansion and morontia spheres and on the inhabited worlds. Fourth-order seraphim are by nature endowed with unusual administrative ability. They are the able assistants of the directors of the lower divisions of the universe government of a Creator Son and are mainly occupied with the affairs of the local systems and their component worlds. They are organized for service as follows:

39:4.2 (434.2) 1. *Administrative Assistants.* These able seraphim are the immediate assistants of a System Sovereign, a primary Lanonandek Son. They are invaluable aids in the execution of the intricate details of the executive work of the system headquarters. They also serve as the personal agents of the system rulers, journeying back and forth in large numbers to the various transition worlds and to the inhabited planets, executing many commissions for the welfare of the system and in the physical and biologic interests of its inhabited worlds.

39:4.3 (434.3) These same seraphic administrators are also attached to the governments of the world rulers, the Planetary Princes. The majority of planets in a given universe are under the jurisdiction of a secondary Lanonandek Son, but on certain worlds, such as Urantia, there has been a miscarriage of the divine plan. In the event of the defection of a Planetary Prince, these seraphim become attached to the Melchizedek receivers and their successors in planetary authority. The present acting ruler of Urantia is assisted by a corps of one thousand of this versatile order of seraphim.

39:4.4 (434.4) 2. *Justice Guides.* These are the angels who present the summary of evidence concerning the eternal welfare of men and angels when such matters come up for adjudication in the tribunals of a system or a planet. They prepare the statements for all preliminary hearings involving mortal survival, statements which are subsequently carried with the records of such cases to the higher tribunals of the universe and the superuniverse. The defense of all cases of doubtful survival is prepared by these seraphim, who have a perfect understanding of all the details of every feature of every count in the indictments drawn by the administrators of universe justice.

39:4.5 (434.5) It is not the mission of these angels to

rai nėra šių angelų misija sugrauti ar uždelsti teisingumą, bet vietoje šito jų misija yra užtikrinti, jog neklystantis teisingumas būtų įgyvendinamas su kilniu gailestingumu teisingai visiems tvariniams. Šitie serafimai dažnai veikia vietiniuose pasauliuose, paprastai pasirodydami prieš sutaikymo komisijų—teismų, nagrinėjančių smulkesnius nesusipratimus—teisėjų trejetus. Daugelis, kurie kažkuriuo metu tarnavo teisingumo vadovais žemesnėse sferose, vėliau pasirodo kaip Gailestingumo Balsai aukštesnėse sferose ir Salvingtone.

Liuciferio maište Satanijoje buvo prarasta labai nedaug teisingumo vadovų, bet daugiau negu ketvirtadalį kitų administratorių serafimų ir žemesnės kategorijos serafinių tarnų suklaidino ir apgavo išvedžiojimai apie nežabotą asmeninę laisvę.

3. Kosminės Pilietybės Aiškintojai. Kada kylantieji mirtingieji būna užbaigę gyvenamųjų pasaulių mokymą, pirmąją studentų mokynystę visatos karjeroje, tada jiems yra leidžiama mėgautis santykinės brandos laikiniais malonumais—pilietybe sistemos sostinėje. Nors kiekvieno kylančiojo tikslo pasiekimas yra realus laimėjimas, bet platesne prasme, tokie tikslai yra tiesiog tarpinės gairės ilgame kilimo kelyje į Rojų. Bet kad ir kokia santykinė būtų tokia sėkmė, nė iš vieno evoliucinio tvarinio nėra atimtas visiškasis, nors ir laikinas pasitenkinimas, pasiekus tikslą. Kartas nuo karto kylant į Rojų būna stabtelėjimas, trumpas atokvėpio tarpsnis, kurio metu visatos horizontai stovi nejudėdami, tvarinio statusas nekinta, o asmenybė ragauna tikslo įgyvendinimo saldybę.

Pirmasis iš tokių periodų kylančiojo mirtingojo karjeroje būna vietinės sistemos sostinėje. Šitos pauzės metu jūs, kaip Jerusemo pilietis, pamėginsite tvarinio gyvenime išreikšti tuos dalykus, kuriuos įgijote per aštuonis ankstesnius gyvenimo patyrimus—apimančius Urantiją ir septynis gyvenamuosius pasaulius.

Kosminės pilietybės serafiniai aiškintojai yra sistemų sostinių naujųjų piliečių vedliai ir jiems padeda geriau suvokti tą atsakomybę, kuri yra susijusi su visatos valdymu. Sistemos administracijoje šitie serafimai taip pat yra artimai susieti su Materialiaisiais Sūnumis nors kosminės pilietybės atsakomybę ir moralę jie aiškina materialiams mirtingiesiems apgyvendintuose pasauliuose.

4. Moralės Skatintojai. Gyvenamuosiuose pasauliuose jūs pradėsite mokytis savivaldos visų suinteresuotųjų labui. Jūsų protas išmoksta bendradarbiavimo, išmoksta, kaip planuoti su kitomis ir išmintingesnėmis būtybėmis. Sistemų būstinėse serafiniai mokytojai toliau gilins jūsų supratimą apie kosminę moralę—laisvės ir ištikimybės tarpusavio sąveiką.

It is not the mission of these angels to defeat or to delay justice but rather to insure that unerring justice is dealt out with generous mercy in fairness to all creatures. These seraphim often function on the local worlds, commonly appearing before the referee trios of the conciliating commissions — the courts for minor misunderstandings. Many who at one time served as justice guides in the lower realms later appear as Voices of Mercy in the higher spheres and on Salvington.

39:4.6 (434.6) In the Lucifer rebellion in Satania very few of the justice guides were lost, but more than one quarter of the other administrator seraphim and of the lower orders of seraphic ministers were misled and deluded by the sophistries of unbridled personal liberty.

39:4.7 (434.7) **3. Interpreters of Cosmic Citizenship.** When ascending mortals have completed the mansion world training, the first student apprenticeship in the universe career, they are permitted to enjoy the transient satisfactions of relative maturity — citizenship on the system capital. While the attainment of each ascendant goal is a factual achievement, in the larger sense such goals are simply milestones on the long ascending path to Paradise. But however relative such successes may be, no evolutionary creature is ever denied the full though transient satisfaction of goal attainment. Ever and anon there is a pause in the Paradise ascent, a short breathing spell, during which universe horizons stand still, creature status is stationary, and the personality tastes the sweetness of goal fulfillment.

39:4.8 (435.1) The first of such periods in the career of a mortal ascender occurs on the capital of a local system. During this pause you will, as a citizen of Jerusem, attempt to express in creature life those things which you have acquired during the eight preceding life experiences — embracing Urantia and the seven mansion worlds.

39:4.9 (435.2) The seraphic interpreters of cosmic citizenship guide the new citizens of the system capitals and quicken their appreciation of the responsibilities of universe government. These seraphim are also closely associated with the Material Sons in the system administration, while they portray the responsibility and morality of cosmic citizenship to the material mortals on the inhabited worlds.

39:4.10 (435.3) **4. Quickeners of Morality.** On the mansion worlds you begin to learn self-government for the benefit of all concerned. Your mind learns co-operation, learns how to plan with other and wiser beings. On the system headquarters the seraphic teachers will further quicken your appreciation of cosmic morality — of the interactions of liberty and loyalty.

Kas yra ištikimybė? Tai yra visatos brolystės išmintingo suvokimo vaisius; negalima tiek daug imti neduodant nieko. Kada jūs kylate asmenybės skalėje, iš pradžių išmokstate būti ištikimas, tada, mylėti, vėliau būti sūniškai paklusnus, ir tuomet jūs galite būti laisvas; jūs tikrai sugebėsite pats įgyvendinti laisvės užbaigtumą, bet ne anksčiau, kada tapsite užbaigtuoju, ne anksčiau, kada pasieksite ištikimybės tobulybę.

Šitie serafimai moko kantrybės vaisingumo: Kad sąstingis yra tikra mirtis, bet per daug spartus augimas yra lygiai tiek pat savižudiškas; kaip vandens lašas iš aukštesnio lygio krenta į žemesnį, ir toliau tekėdamas, visą laiką juda žemyn dėl vienas po kito einančių nedidelių kritimų, taip ir visą laiką į viršų yra žengimas pirmyn morontijos ir dvasios pasauliuose—ir lygiai tiek pat lėtai ir lygiai tokiais pat palaipsniais etapais.

Apgyvendintiems pasauliams moralės skatiniojai mirtingųjų gyvenimą pavaizduoja kaip nepertrauktą grandinę iš daugelio jungčių. Jūsų trumpas gyvenimas Urantijoje, šitoje mirtingosios kūdikystės sferoje, yra tikrai viena atskira grandis, pati pirmoji ilgoje grandinėje, kuri turi nusitęsti per visatas ir per amžinuosius amžius. Ne tiek svarbu, ko jūs išmokstate šitame pirmajame gyvenime; svarbu yra tai, kokį patyrimą sukaupiate gyvendami šitą gyvenimą. Net ir šito pasaulio *darbas*, nors ir yra labai svarbus, bet ir panašiai nėra tiek svarbus, kiek yra svarbus šito darbo atlikimo tas *būdas*. Už teisyne gyvenimą nėra jokio materialaus atlygio, bet yra giluminis pasitenkinimas—pasiekimo sąmonė—o tai pranoksta bet kokį suvokiamą materialų atlygį.

Raktai nuo dangaus karalystės yra: nuoširdumas, daugiau nuoširdumo, ir daugiau nuoširdumo. Šituos raktus turi visi žmonės. Jais žmonės naudojasi—žengia pirmyn dvasiniu statusu—priimdami sprendimus, daugiau sprendimų, ir dar daugiau sprendimų. Aukščiausias moralinis pasirinkimas yra kiek įmanoma aukščiausios vertybės pasirinkimas, ir visada—bet kurioje sferoje, jose visose—tai yra pasirinkimas vykdyti Dievo valią. Jeigu žmogus pasirenka šitą, tai jis yra didis, nors jis būtų labiausiai nusižeminęs Jerusemo pilietis arba net pats mažiausias iš mirtingųjų Urantijoje.

5. *Transportuotojai*. Tai yra transportuojantys serafimai, kurie veikia vietinėse sistemose. Satanijoje, jūsų sistemoje, jie gabena keleivius į Jerusimą ir iš jo ir kitaip tarnauja tarpplanetiniais transportuotojais. Iš tikrųjų retai kada būna tokia diena, kada Satanijos transportuojantis serafimas nenugabentų kokio nors vizituojančio studento ar kokio nors kito dvasinės ar pusiau dvasinės prigimties keliautojo ant Urantijos krantų. Šitie patys transportuotojai erdve kada nors ir jus gabens į sistemos būstinės grupės įvairius

39:4.11 (435.4) What is loyalty? It is the fruit of an intelligent appreciation of universe brotherhood; one could not take so much and give nothing. As you ascend the personality scale, first you learn to be loyal, then to love, then to be filial, and then may you be free; but not until you are a finaliter, not until you have attained perfection of loyalty, can you self-realize finality of liberty.

39:4.12 (435.5) These seraphim teach the fruitfulness of patience: That stagnation is certain death, but that overrapid growth is equally suicidal; that as a drop of water from a higher level falls to a lower and, flowing onward, passes ever downward through a succession of short falls, so ever upward is progress in the morontia and spirit worlds — and just as slowly and by just such gradual stages.

39:4.13 (435.6) To the inhabited worlds the quickeners of morality portray mortal life as an unbroken chain of many links. Your short sojourn on Urantia, on this sphere of mortal infancy, is only a single link, the very first in the long chain that is to stretch across universes and through the eternal ages. It is not so much what you learn in this first life; it is the experience of living this life that is important. Even the *work* of this world, paramount though it is, is not nearly so important as the *way* in which you do this work. There is no material reward for righteous living, but there is profound satisfaction — consciousness of achievement — and this transcends any conceivable material reward.

39:4.14 (435.7) The keys of the kingdom of heaven are: sincerity, more sincerity, and more sincerity. All men have these keys. Men use them — advance in spirit status — by decisions, by more decisions, and by more decisions. The highest moral choice is the choice of the highest possible value, and always — in any sphere, in all of them — this is to choose to do the will of God. If man thus chooses, he *is* great, though he be the humblest citizen of Jerusem or even the least of mortals on Urantia.

39:4.15 (436.1) 5. *The Transporters*. These are the transport seraphim who function in the local systems. In Satania, your system, they carry passengers back and forth from Jerusem and otherwise serve as interplanetary transporters. Seldom does a day pass in which a transport seraphim of Satania does not deposit some student visitor or some other traveler of spirit or semispirit nature on the shores of Urantia. These very space traversers will sometime carry you to and from the various worlds of the system

pasaulius ir iš jų, o kada būsite užbaigę Jerusemo užduotį, tada jie nugabens jus pirmyn į Edentiją. Bet kad ir kokios susidarytų aplinkybės, jie nebegabens jūsų atgal į žmogiškosios kilmės pasaulį. Mirtingasis niekada nebesugrįžta į savo gimtąją planetą per savo žemiškosios egzistencijos dieviškąją tvarką, o jeigu kartais jis ir sugrįžtų kitos dieviškosios tvarkos metu, tai jį lydėtų visatos būstinės grupės transportinis serafimas.

6. *Registruotojai*. Šitie serafimai yra vietinių sistemų trigubų dokumentų laikytojai. Dokumentų šventovė sistemos sostinėje yra unikalus statinys, jo vienas trečdalis yra materialus, pastatytas iš spindinčiųjų metalų ir kristalų; vienas trečdalis yra morontinis, pagamintas iš sujungtos dvasinės ir materialios energijos, bet pranokstantis mirtingojo regos diapazoną; ir vienas trečdalis yra dvasinis. Šitos kategorijos registruotojai vadovauja šitai trigubai dokumentų sistemai ir ją prižiūri. Kylantieji mirtingieji iš pradžių naudosis materialiais archyvais, Materialieji Sūnūs ir aukštesnės pereinančios būtybės naudojami morontinių salų archyvais, tuo tarpu sferų serafimai ir aukštesnės dvasinės asmenybės įdėmiai studijuoja dvasinės sekcijos dokumentus.

7. *Rezervai*. Administratorių serafimų rezervinis korpusas Jeruseme didelę dalį savo laukimo laiko praleidžia bendraudami, kaip dvasiniai kompanionai, su naujai atvykusiais kylančiais iš sistemos įvairių pasaulių—akredituotais gyvenamųjų pasaulių absolventais. Vienas iš jūsų gyvenimo Jeruseme malonumų bus kalbėtis ir bendrauti, laisvalaikio metu, su šiais daug keliavusiais ir daug patyrusiais serafimais iš laukiančio rezervinio korpuso.

Būtent kaip tik dėl tokių draugiškų santykių kylantiems mirtingiesiems sistemos sostinė tampa tokia brangi. Jeruseme jūs pamatysite pirmąjį tarpusavio bendravimą tarp Materialiųjų Sūnų, angelų, ir kylančiųjų pilgrimų. Čia broliaujasi būtybės, kurios yra visiškai dvasinės ir pusiau dvasinės, ir individai, ką tik iškilę iš materialios egzistencijos. Mirtingųjų formos čia yra taip modifikuotos, o žmogiškosios reakcijos į šviesos spektrą yra tokios išplėstos, kad visi gali vieni kitus atpažinti ir geranoriškai suprasti asmenybę.

5. PLANETINIAI PAGALBININKAI

Šitie serafimai savo būstinę turi sistemų sostinėse; ir, nors yra artimai susieti su gyvenančiais Adominiais piliečiais, vis tik pirmiausia jie būna paskiriami į Planetinių Adomų, materialų rasių evoliuciniuose pasauliuose biologinių arba fizinių pagerintojų, tarnystę. Angelų tarnaujantis darbas kelia vis didesni

headquarters group, and when you have finished the Jerusem assignment, they will carry you forward to Edentia. But under no circumstances will they carry you backward to the world of human origin. A mortal never returns to his native planet during the dispensation of his temporal existence, and if he should return during a subsequent dispensation, he would be escorted by a transport seraphim of the universe headquarters group.

39:4.16 (436.2) 6. *The Recorders*. These seraphim are the keepers of the threefold records of the local systems. The temple of records on a system capital is a unique structure, one third material, constructed of luminous metals and crystals; one third morontial, fabricated of the liaison of spiritual and material energy but beyond the range of mortal vision; and one third spiritual. The recorders of this order preside over and maintain this threefold system of records. Ascending mortals will at first consult the material archives, Material Sons and the higher transition beings consult those of the morontia halls, while seraphim and the higher spirit personalities of the realm peruse the records of the spirit section.

39:4.17 (436.3) 7. *The Reserves*. The reserve corps of administrator seraphim on Jerusem spend much of their waiting time in visiting, as spirit companions, with the newly arrived ascending mortals from the various worlds of the system—the accredited graduates of the mansion worlds. One of the delights of your sojourn on Jerusem will be to talk and visit, during recess periods, with these much-traveled and many-experienced seraphim of the waiting reserve corps.

39:4.18 (436.4) It is just such friendly relationships as these that so endear a system capital to the ascending mortals. On Jerusem you will find the first intermingling of Material Sons, angels, and ascending pilgrims. Here fraternize beings who are wholly spiritual and semispiritual and individuals just emerging from material existence. Mortal forms are there so modified and human ranges of light reaction so extended that all are able to enjoy mutual recognition and sympathetic personality understanding.

5. PLANETARY HELPERS

39:5.1 (436.5) These seraphim maintain headquarters on the system capitals and, though closely associated with the resident Adamic citizens, are primarily assigned to the service of the Planetary Adams, the biologic or physical uplifters of the material races on the evolutionary worlds. The ministering work of angels becomes of increasing

susidomėjimą, kada jis artėja prie apgyvendintų pasaulių, kada artėja prie tų aktualių problemų, su kuriomis susiduria laiko vyrai ir moterys, kurie ruošiasi pamėginti pasiekti amžinybės tikslą.

Urantijoje didžioji dauguma planetinių pagalbininkų buvo pašalinti po Adominio režimo žlugimo, ir jūsų pasaulio serafinė priežiūra didesniu laipsniu yra perkelta administratoriams, laikiniams tarnams, ir likimo sargams. Bet šitie jūsų suklydusių Materialiųjų Sūnų serafiniai padėjėjai tebetarnauja Urantijoje tokiose grupėse:

1. *Sodo Balsų*. Kada žmogaus evoliucijos planetinis kursas pasiekia savo aukščiausią biologinį lygį, tada visada pasirodo Materialieji Sūnūs ir Dukros, Adomai ir levos, tam, kad toliau vystytų rasių evoliuciją, įnešdami savo aukštesnės gyvybės plazmos realų indėlį. Tokio Adomo ir levos planetinė būstinė paprastai yra vadinama Edeno Sodu, o jų asmeniniai serafimai dažnai yra žinomi kaip "Sodo balsai." Šitie serafimai atlieka neįkainojamą darbą Planetų Adomams visuose jų projektuose fiziškai ir intelektualiai gerinant evoliucines rases. Po Adomo ir levos pražangos Urantijoje, kai kurie iš šitų serafimų buvo palikti planetoje ir buvo paskirti tiems, kurie valdžia perėmė iš Adomo.

2. *Brolystės Dvasių*. Turėtų būti akivaizdu, jog, kada Adomas ir leva atvyksta į evoliucinį pasaulį, tada užduotis siekiant rasinės harmonijos ir visuomeninio bendradarbiavimo tarp įvairių rasių yra milžiniškų proporcijų. Šitos rasės, turinčios skirtingą spalvą ir įvairią prigimtį, retai kada maloniai sutinka žmogiškosios brolystės planą. Šitie primityvūs žmonės taikaus tarpusavio bendravimo išmintį tikrai pradeda suvokti subrendusio žmogiškojo patyrimo ir serafinių brolystės dvasių ištikimo tarnavimo dėka. Be šitų serafimų darbo Materialiųjų Sūnų pastangos harmonizuoti ir vystyti besivystančio pasaulio rases būtų labai smarkiai uždelstos. Ir jeigu jūsų Adomas būtų laikęsis pirminio Urantijos vystymo plano, tai iki šio laiko šitos brolystės dvasios tarp žmogiškųjų rasių būtų įvykdžiusios neįtikėtinas transformacijas. Atsižvelgiant į Adominę nesėkmę, iš tikrųjų nuostabu, kad šitos serafinės kategorijos sugebėjo skatinti ir įgyvendinti net ir tiek brolystės, kiek jos Urantijoje turite dabar.

3. *Ramybės Sielų*. Ankstyvieji tūkstantmečiai, per kuriuos evoliuciniai žmonės atkakliai siekė vystytis, yra paženklinėti daugybe kovų. Ramybė nėra natūrali materialųjų sferų būseną. Pasauliai "ramybę žemėje ir gerą valią tarp žmonių" iš pradžių suvokia per serafinių ramybės sielų veikimą. Nors šitiems angelams labai smarkiai buvo trukdoma jų ankstyvose pastangose Urantijoje, bet Vevona, ramybės sielų vadovas

interest as it nears the inhabited worlds, as it nears the actual problems faced by the men and women of time who are preparing themselves for the attempt to attain the goal of eternity.

39:5.2 (437.1) On Urantia the majority of the planetary helpers were removed upon the collapse of the Adamic regime, and the seraphic supervision of your world devolved to a greater extent upon the administrators, the transition ministers, and the guardians of destiny. But these seraphic aids of your defaulting Material Sons still serve Urantia in the following groups:

39:5.3 (437.2) 1. *The Voices of the Garden*. When the planetary course of human evolution is attaining its highest biologic level, there always appear the Material Sons and Daughters, the Adams and Eves, to augment the further evolution of the races by an actual contribution of their superior life plasm. The planetary headquarters of such an Adam and Eve is usually denominated the Garden of Eden, and their personal seraphim are often known as the "voices of the Garden." These seraphim are of invaluable service to the Planetary Adams in all their projects for the physical and intellectual upstepping of the evolutionary races. After the Adamic default on Urantia, some of these seraphim were left on the planet and were assigned to Adam's successors in authority.

39:5.4 (437.3) 2. *The Spirits of Brotherhood*. It should be apparent that, when an Adam and Eve arrive on an evolutionary world, the task of achieving racial harmony and social co-operation among its diverse races is one of considerable proportions. Seldom do these races of different colors and varied natures take kindly to the plan of human brotherhood. These primitive men only come to realize the wisdom of peaceful interassociation as a result of ripened human experience and through the faithful ministry of the seraphic spirits of brotherhood. Without the work of these seraphim the efforts of the Material Sons to harmonize and advance the races of an evolving world would be greatly delayed. And had your Adam adhered to the original plan for the advancement of Urantia, by this time these spirits of brotherhood would have worked unbelievable transformations in the human race. In view of the Adamic default, it is indeed remarkable that these seraphic orders have been able to foster and bring to realization even as much of brotherhood as you now have on Urantia.

39:5.5 (437.4) 3. *The Souls of Peace*. The early millennia of the upward strivings of evolutionary men are marked by many a struggle. Peace is not the natural state of the material realms. The worlds first realize "peace on earth and good will among men" through the ministry of the seraphic souls of peace. Although these angels were largely thwarted in their early efforts on Urantia, Vevona, chief of the souls of peace in Adam's day, was left

Adomo laikais, buvo paliktas Urantijoje, ir dabar yra priskirtas prie gyvenančio pagrindinio valdytojo personalo. Tai buvo tas pats Vevona, kuris, kada gimė Mykolas, tada paskelbė pasauliams kaip angeliškosios gausybės vadovas, "Šlovė Dievui Havonoje, ir ramybė žemėje ir gera valia tarp žmonių."

Labiau išsivysčiusiose planetinės evoliucijos epochose šitie serafimai yra labai svarbūs, kada atpirkimo idėją keičia dieviškojo harmonizavimo koncepcija kaip mirtingojo išlikimo filosofija.

4. *Pasitikėjimo Dvasių.* Įtarumas yra primityviesiems žmonėms būdinga reakcija; ankstyvaisiais amžiais kova dėl išgyvenimo natūraliai pasitikėjimo neugdo. Pasitikėjimas yra žmogaus įgytas naujas bruožas, kurį suteikė šitų Adominio režimo planetinių serafimų tarnavimas. Būtent tokia yra jų užduotis pasitikėjimą įdiegti į besivystančių žmonių protą. Dievai labai pasitiki kitais; Visuotinis Tėvas noriai be atlygio patiki save —Derintoją—susivienijimui su žmogumi.

Šita ištisa serafimų grupė buvo pervesta į naują režimą po Adominės nesėkmės, ir nuo tada jie visą laiką savo darbą tęsė Urantijoje. Ir neatsitiko taip, kad jiems visiškai nepasisektų, kadangi dabar vystosi tokia civilizacija, kuri įkūnija didelę dalį jų pasitikėjimo ir patikėjimo idealų.

Labiau išsivysčiusiais planetiniais amžiais šitie serafimai padidina žmogaus supratimą, kad jis suvoktų tą tiesą, jog nežinomybė yra besitęsiančio pasitenkinimo paslaptis. Jie padeda mirtingiesiems filosofams suvokti tai, jog, kada nežinojimas yra esminis sėkmei, tada tvariniui būtų kolosali klaida žinoti ateitį. Jie išaukština žmogaus skonį nežinomybės saldumui, neaiškios ir nepažintos ateities romantikai ir žavesiui.

5. *Transportuotojų.* Planetiniai transportuotojai aptarnauja atskirus pasaulius. Didžioji dalis įserafimuotų būtybių, atgabendų į šitą planetą, vyksta tranzitu; jos čia tik stabteli; jas globoja jų pačių specialūs serafiniai transportuotojai; bet Urantijoje tokių serafimų yra dislokuotas didžiulis skaičius. Šitos transportinės asmenybės skraido iš vietinių planetų taip, kaip iš Urantijos skraido į Jerusėmą.

Jums įprastas angelo suvokimas kilo tokiu būdu: Tomis akimirkomis, kurios būna prieš pat fizinę mirtį, kartais žmogaus prote įvyksta atspindėjimo reiškiny, ir šitoji gėstanti sąmonė atrodo, kad mato kažką panašaus į lydinčiojo angelo formą, ir tas nedelsiant yra išverčiama į sampratos apie angelus įprastus terminus, kurie yra laikomi to individo prote.

on Urantia and is now attached to the staff of the resident governor general. And it was this same Vevona who, when Michael was born, heralded to the worlds, as the leader of the angelic host, "Glory to God in Havona and on earth peace and good will among men."

39:5.6 (437.5) In the more advanced epochs of planetary evolution these seraphim are instrumental in supplanting the atonement idea by the concept of divine attunement as a philosophy of mortal survival.

39:5.7 (437.6) 4. *The Spirits of Trust.* Suspicion is the inherent reaction of primitive men; the survival struggles of the early ages do not naturally breed trust. Trust is a new human acquisition brought about by the ministry of these planetary seraphim of the Adamic regime. It is their mission to inculcate trust into the minds of evolving men. The Gods are very trustful; the Universal Father is willing freely to trust himself — the Adjuster — to man's association.

39:5.8 (438.1) This entire group of seraphim was transferred to the new regime after the Adamic miscarriage, and they have ever since continued their labors on Urantia. And they have not been wholly unsuccessful since a civilization is now evolving which embodies much of their ideals of confidence and trust.

39:5.9 (438.2) In the more advanced planetary ages these seraphim enhance man's appreciation of the truth that uncertainty is the secret of contented continuity. They help the mortal philosophers to realize that, when ignorance is essential to success, it would be a colossal blunder for the creature to know the future. They heighten man's taste for the sweetness of uncertainty, for the romance and charm of the indefinite and unknown future.

39:5.10 (438.3) 5. *The Transporters.* The planetary transporters serve the individual worlds. The majority of enseraphimed beings brought to this planet are in transit; they merely stop over; they are in custody of their own special seraphic transporters; but there are a large number of such seraphim stationed on Urantia. These are the transport personalities operating from the local planets, as from Urantia to Jerusalem.

39:5.11 (438.4) Your conventional idea of angels has been derived in the following way: During moments just prior to physical death a reflective phenomenon sometimes occurs in the human mind, and this dimming consciousness seems to visualize something of the form of the attending angel, and this is immediately translated into terms of the habitual concept of angels held in that individual's mind.

Toji klaidinga idėja, jog angelai turi sparnus, nėra vien tik dėl senoviškų sampratų, kad jie privalo turėti sparnus tam, kad skraidytų erdvėje. Kartais žmogiškosioms būtybėms būdavo leidžiama pamatyti serafimus, kurie būdavo ruošiami transportavimo tarnystei, ir pasakojimai apie šituos patyrimus didele dalimi nulėmė Urantijos sampratą apie angelus. Stebėdami, kaip rengiamas transportinis serafimas tam, kad priimtų keleivį tarpplanetiniam pergabenimui, gali būti matoma tai, kas matomai yra dviguba sparnų pora, nusitęsianti nuo angelo galvos iki kojų. Tikrovėje šitie sparnai yra energetiniai izoliatoriai—trinties skydai.

Kada dangiškosios būtybės turi būti įserafimuotos pergabenimui iš vieno pasaulio į kitą, tada jos yra atgabenamos į sferos būstinę ir, po deramo įregistravimo, yra užmigdomos kelionės miegu. Tuo tarpu, transportinis serafimas užima horizontalią padėtį betarpiškai virš visatos energijos tos planetos poliaus. Tuo metu, kada energetiniai skydai yra plačiai išskleisti, miegančią asmenybę meistriškai paguldo, savo funkcijas atliekantys serafiniai padėjėjai, tiesiai ant transportinio angelo viršaus. Tuomet tiek viršutinė, tiek apatinė skydų poros yra rūpestingai uždaromos ir sureguliuojamos.

Ir dabar, transformuotojų ir siųstuvų įtakoje, prasideda keista metamorfozė, kada serafimas yra ruošiamas tam, kad įsijungtų į visatos grandinių energetines sroves. Žiūrint iš išorės, serafimas iš abiejų galų susmailėja ir tampa tiek apgaubtu keistos gintarinio atspalvio šviesos, jog labai greitai nebeįmanoma atskirti įserafimuotos asmenybės. Kada viskas yra paruošta išvykimui, tada transporto vadovas deramai patikrina gyvybės vežimą, atlieka įprastą patikrinimą tam, kad nustatytų, ar angelas yra tinkamai įjungtas į grandinę, ir tada paskelbia, jog keliautojas yra tinkamai įserafimuotas, jog energijos yra suderintos, jog angelas yra izoliuotas, ir jog viskas yra parengta išvykimo blyksniui. Tada mechaniniai kontrolieriai, du iš jų, užima savo vietas. Iki šitos akimirkos transportinis serafimas yra tapęs spindinčio švytėjimo beveik permatomu, vibruojančiu, torpedos formos kontūru. Dabar sferų transporto dispečeris pakviečia gyvų energijos siųstuvų pagalbines baterijas, paprastai vieną tūkstantį; kada jis paskelbia transporto galutinę stotį, tada išsitiesia ir paliečia artimiausią transportinio serafimo vietą, ir šis šauna pirmyn žaibo greičiu, paskui save palikdamas dangiškojo švytėjimo pėdsaką tiek, kiek nusidriekia planetos išorinė atmosfera. Mažiau negu po dešimties minučių nuostabaus vaizdinio nebemato net ir sustiprintas serafinis regėjimas.

Nors planetiniai erdvės pranešimai yra gaunami vidurdienį nurodytos dvasinės būstinės

39:5.12 (438.5) The erroneous idea that angels possess wings is not wholly due to olden notions that they must have wings to fly through the air. Human beings have sometimes been permitted to observe seraphim that were being prepared for transport service, and the traditions of these experiences have largely determined the Urantian concept of angels. In observing a transport seraphim being made ready to receive a passenger for interplanetary transit, there may be seen what are apparently double sets of wings extending from the head to the foot of the angel. In reality these wings are energy insulators — friction shields.

39:5.13 (438.6) When celestial beings are to be enseraphimed for transfer from one world to another, they are brought to the headquarters of the sphere and, after due registry, are inducted into the transit sleep. Meantime, the transport seraphim moves into a horizontal position immediately above the universe energy pole of the planet. While the energy shields are wide open, the sleeping personality is skillfully deposited, by the officiating seraphic assistants, directly on top of the transport angel. Then both the upper and lower pairs of shields are carefully closed and adjusted.

39:5.14 (438.7) And now, under the influence of the transformers and the transmitters, a strange metamorphosis begins as the seraphim is made ready to swing into the energy currents of the universe circuits. To outward appearance the seraphim grows pointed at both extremities and becomes so enshrouded in a queer light of amber hue that very soon it is impossible to distinguish the enseraphimed personality. When all is in readiness for departure, the chief of transport makes the proper inspection of the carriage of life, carries out the routine tests to ascertain whether or not the angel is properly encircuited, and then announces that the traveler is properly enseraphimed, that the energies are adjusted, that the angel is insulated, and that everything is in readiness for the departing flash. The mechanical controllers, two of them, next take their positions. By this time the transport seraphim has become an almost transparent, vibrating, torpedo-shaped outline of glistening luminosity. Now the transport dispatcher of the realm summons the auxiliary batteries of the living energy transmitters, usually one thousand in number; as he announces the destination of the transport, he reaches out and touches the near point of the seraphic carriage, which shoots forward with lightninglike speed, leaving a trail of celestial luminosity as far as the planetary atmospheric investment extends. In less than ten minutes the marvelous spectacle will be lost even to reinforced seraphic vision.

39:5.15 (439.1) While planetary space reports are received at noon at the meridian of the designated

meridiane, bet transportuotojai iš šitos vietos yra išsiunčiami vidurnaktį. Tai yra pats palankiausias metas išvykimui, ir tai yra standartinė valanda, kada nėra nurodyta kitaip.

6. *Registruotojų*. Jie yra pagrindiniai planetos reikalų saugotojai, kada ji veikia kaip sistemos dalis, ir kada ji būna susijusi su, ir kada rūpinasi, visatos valdymu. Jie dirba registruodami planetinius reikalus, bet nesirūpina atskiros gyvybės ir egzistencijos reikalais.

7. *Rezervų*. Planetinių serafimų Satanijos rezervinis korpusas yra laikomas Jeruseme glaudžiai susietas su Materialiųjų Sūnų rezervais. Šitos serafinės kategorijos daugiapusės veiklos kiekviena fazė yra visiškai aprūpinta šiais gausiais rezervais. Šitie angelai taip pat yra vietinių sistemų asmeninių pranešimų gabentojai. Jie tarnauja tranzitiniais mirtingiesiems, angelams, ir Materialiesiems Sūnums, taip pat ir kitiems, gyvenantiems sistemos būstinėje. Nors Urantija, šiuo metu, yra už Satanijos ir Norlatiadeko dvasinių grandinių ribų, bet kitais atžvilgiais jūs esate artimai susiję su tarpplanetiniais reikalais, kadangi šitie žinianešiai iš Jerusemo dažnai atvyksta į šią pasaulį, kaip ir į visas kitas šios sistemos sferas.

spiritual headquarters, the transporters are dispatched from this same place at midnight. That is the most favorable time for departure and is the standard hour when not otherwise specified.

39:5.16 (439.2) 6. *The Recorders*. These are the custodians of the major affairs of the planet as it functions as a part of the system, and as it is related to, and concerned in, the universe government. They function in the recording of planetary affairs but are not concerned with matters of individual life and existence.

39:5.17 (439.3) 7. *The Reserves*. The Satania reserve corps of the planetary seraphim is maintained on Jerusem in close association with the reserves of the Material Sons. These abundant reserves repletely provide for every phase of the manifold activities of this seraphic order. These angels are also the personal message bearers of the local systems. They serve transition mortals, angels, and the Material Sons as well as others domiciled on the system headquarters. While Urantia is, at present, outside the spiritual circuits of Satania and Norlatiadek, you are otherwise in intimate touch with interplanetary affairs, for these messengers from Jerusem frequently come to this world as to all the other spheres of the system.

6. PERVEDIMO TARNAI

Kaip galėtų nurodyti jų vardas, pervedamojo tarnavimo serafimai tarnauja ten, kur tik jie gali prisidėti prie tvarinių pervedimo iš materialios būsenos į dvasinę. Šitie angelai tarnauja pradedant apgyvendintais pasauliais ir baigiant sistemų sostinėmis, bet šiuo metu Satanijoje jie savo didžiausias pastangas nukreipia į išliekančiųjų mirtingųjų mokymą septyniuose gyvenamuosiuose pasauliuose. Šitas tarnavimas yra skirstomas pagal tokias septynias paskyrimo kategorijas:

1. Serafiniai Evangelai.
2. Rasiniai Aiškintojai.
3. Proto Planuotojai.
4. Morontiniai Patarėjai.
5. Technikai.
6. Registruotojai-Mokytojai.
7. Tarnaujantys Rezervai

Daugiau apie šituos serafinius tarnus pereinamiesiems kylantiems jūs sužinosite tada, kada bus pateikti pasakojimai apie gyvenamuosius pasaulius ir morontinį gyvenimą.

6. TRANSITION MINISTERS

39:6.1 (439.4) As their name might suggest, seraphim of transitional ministry serve wherever they can contribute to creature transition from the material to the spiritual estate. These angels serve from the inhabited worlds to the system capitals, but those in Satania at present direct their greatest efforts toward the education of the surviving mortals on the seven mansion worlds. This ministry is diversified in accordance with the following seven orders of assignment:

- 39:6.2 (439.5) 1. Seraphic Evangels.
- 39:6.3 (439.6) 2. Racial Interpreters.
- 39:6.4 (439.7) 3. Mind Planners.
- 39:6.5 (439.8) 4. Morontia Counselors.
- 39:6.6 (439.9) 5. Technicians.
- 39:6.7 (439.10) 6. Recorder-Teachers.
- 39:6.8 (439.11) 7. Ministering Reserves.

39:6.9 (439.12) More about these seraphic ministers to transitional ascenders you will learn in connection with the narratives dealing with the mansion worlds and the morontia life.

7. ATEITIES SERAFIMAI

Šitie angelai neveikia plačiai, išskyrus Nebadono senesniąsias valdas ir labiau išsivysčiusias planetas. Didžiulis jų skaičius yra laikomas rezerve serafiniuose pasauliuose netoli Salvingtono, kur jie yra užimti tais dalykais, kurie yra susiję su kada nors išaušiančiu šviesos ir gyvenimo amžiumi Nebadone. Šitie serafimai iš tikrųjų veikia sąsajoje su kylančio mirtingojo karjera, bet tarnauja beveik išskirtinai tiems mirtingiesiems, kurie išlieka kurios nors vienos iš modifikuotų kilimo kategorijų dėka.

Kadangi šitie angelai dabar nėra tiesiogiai susiję su Urantija ar Urantijos gyventojais, tai mes esame tos nuomonės, jog geriausia susilaikyti nuo jų nuostabios veiklos pavaizdavimo.

8. SERAFINIS LIKIMAS

Serafimai yra kilę vietinėse visatose, ir šitose pačiose savojo atsiradimo sferose kai kurie iš jų pasiekia savosios tarnystės likimą. Vyresniųjų archangelų padedami ir patariamai kai kurie serafimai gali būti pakelti į išaukštintas Spindinčiųjų Vakaro Žvaigždžių pareigas, tuo tarpu kiti pasiekia Vakaro Žvaigždžių neapreiktų lygiaverčių partnerių tarnystę ir statusą. Gali būti mėginama siekti dar kitų jaudinančių patyrimų vietinėje visatoje, bet visada visų angelų amžinuoju likimu lieka Serafingtonas. Serafingtonas yra angelų slenkstis į Rojaus ir Dievybės pasiekimą, pereinamoji sfera iš laiko tarnavimo į išaukštintą amžinybės tarnystę.

Serafimai gali pasiekti Rojų dešimtimis—šimtais—būdų, bet patys svarbiausi, kurie yra aprašomi šiuose pasakojimuose, yra tokie:

1. Būti priimti į Rojaus serafinę buveinę, asmeniškai pasiekus specializuotos tarnystės tobulumą tarnaujant dangiškuoju meistru, Juridiniu Patarėju, ar Dangiškuoju Registruotoju. Tapti Rojaus Kompanionu ir, šitaip pasiekus visų daiktų centrą, galbūt tada tapti amžinuoju tarnu ir patarėju serafinėms kategorijoms ir kitiems.

2. Būti pašauktam į Serafingtoną. Tam tikromis sąlygomis serafimai yra pašaukiami aukštin; kitomis aplinkybėmis kartais angelai pasiekia Rojų per daug trumpesnę laiką negu mirtingieji. Tačiau nesvarbu, kad ir kokia tinkama būtų bet kuri serafimų pora, vis tiek jie negali inicijuoti išvykimo į Serafingtoną arba kur nors kitur. Niekas kitas, bet tik sėkmingai veikiantys likimo sargai gali būti tikri dėl to, jog keliaus į Rojų evoliucinio kilimo progresiniu keliu. Visi kiti privalo kantriai laukti, kol atvyks tretinių supernafimų

7. SERAPHIM OF THE FUTURE

39:7.1 (440.1) These angels do not minister extensively except in older realms and on the more advanced planets of Nebadon. Large numbers of them are held in reserve on the seraphic worlds near Salvington, where they are engaged in pursuits relevant to the sometime dawning of the age of light and life in Nebadon. These seraphim do function in connection with the ascendant-mortal career but minister almost exclusively to those mortals who survive by some one of the modified orders of ascension.

39:7.2 (440.2) Inasmuch as these angels are not now directly concerned with either Urantia or Urantians, it is deemed best to withhold the description of their fascinating activities.

8. SERAPHIC DESTINY

39:8.1 (440.3) Seraphim are of origin in the local universes, and in these very realms of their nativity some achieve service destiny. With the help and counsel of the senior archangels some seraphim may be elevated to the exalted duties of Brilliant Evening Stars, while others attain the status and service of the unrevealed co-ordinates of the Evening Stars. Still other adventures in local universe destiny may be attempted, but Seraphington ever remains the eternal goal of all angels. Seraphington is the angelic threshold to Paradise and Deity attainment, the transition sphere from the ministry of time to the exalted service of eternity.

39:8.2 (440.4) Seraphim may attain Paradise in scores — hundreds — of ways, but the most important as elaborated in these narratives are the following:

39:8.3 (440.5) 1. To gain admission to the Paradise seraphic abode in a personal capacity by achieving perfection of specialized service as a celestial artisan, a Technical Adviser, or a Celestial Recorder. To become a Paradise Companion and, having thus attained the center of all things, perhaps then to become an eternal minister and adviser to the seraphic orders and others.

39:8.4 (440.6) 2. To be summoned to Seraphington. Under certain conditions seraphim are commanded on high; in other circumstances angels sometimes achieve Paradise in a much shorter time than mortals. But no matter how fitted any seraphic pair may be, they cannot initiate departure for Seraphington or elsewhere. None but successful destiny guardians can be sure of proceeding to Paradise by a progressive path of evolutionary ascent. All others must patiently await the arrival of the Paradise messengers of the

Rojaus žinianešiai, kurie atvyksta su šaukimais, liepiančiais jiems pasirodyti danguje.

3. Pasiiekti Rojų evoliuciniu mirtingojo metodu. Aukščiausias serafimo pasirinkimas laiko karjeroje yra angelo sargo postas tam, kad jie galėtų pasiekti užbaigtųjų karjerą ir būtų parengti paskyrimui į serafinės tarnystės amžinąsias sferas. Tokie laiko vaikų asmeniniai vedliai yra vadinami likimo sargais, pažymint tai, kad jie saugo mirtinguosius tvarinius dieviškojo likimo kelyje, ir kad veikdami šitokiu būdu jie nulemia ir savo pačių aukštąjį likimą.

Likimo sargai yra parenkami iš labiau patyrusių angeliškųjų asmenybių iš visų serafimų, kvalifikuotų šitai tarnystei, kategorijų. Visi išliekantieji mirtingieji, kurių likimas yra susilieti su Derintoju, turi priskirtus laikinus sargus, ir šitie partneriai gali tapti tokiais, jog būtų priskirti nuolat, kada išlikę mirtingieji pasiekia reikalingą intelektualų ir dvasinį išsivystymą. Prieš tai, kada mirtingieji kylantieji palieka gyvenamuosius pasaulius, jie visi turi nuolatinius serafinius partnerius. Šita tarnaujančiųjų dvasių grupė yra aptariama pasakojimuose, susijusiuose su Urantija.

Angelams neįmanoma pasiekti Dievo iš žmogiškosios kilmės lygio, kadangi jie yra sukurti „truputėlį aukštesni negu jūs“; bet buvo išmintingai pasirūpinta tuo, jog nors jie galbūt ir negali pradėti eiti į viršų iš pačios apačios, mirtingosios egzistencijos dvasinių žemumų, bet jiems yra leidžiama nusileisti pas tuos, kurie iš tikrųjų pradeda nuo apačios, ir vesti tokius tvarinius, žingnis po žingnio, pasaulis po pasaulio, prie Havonos vartų. Kada kylantieji mirtingieji išvyks iš Uversos, kad pradėtų žengimą Havonos žiedais, tada tie priskirtieji sargai po gyvenimo materialame kūne, laikinai atsisveikins su savo partneriais pilgrimais, tuo tarpu jie vyks į Serafingtoną, didžiosios visatos angeliškąjį tikslą. Čia šitie sargai tikrai mėgins pasiekti, ir be abejonės pasieks, septynis serafinės šviesos žiedus.

Didelė dalis, bet ne visi, iš tų serafimų, kurie yra paskirti likimo sargais materialaus gyvenimo metu, savo mirtinguosius partnerius lydi per Havonos apskritimus, o kai kurie kiti serafimai pereina per centrinės visatos grandines tokiu būdu, kuris visiškai skiriasi nuo mirtingojo kilimo. Bet nepriklausomai nuo kilimo maršruto, visi evoliuciniai serafimai keliauja į Serafingtoną, ir dauguma per šitą patyrimą pereina vietoje Havonos apskritimų.

Serafingtonas yra likimo sfera angelams, ir tai, kaip jie pasiekia šitą pasaulį, visiškai skiriasi nuo mirtingųjų pilgrimų patyrimo Kilimingtonė. Angelai absoliučiai nėra tikri dėl savo amžinosios ateities tol, kol pasiekia Serafingtoną. Nėra

tertiary supernaphim who come with the summons commanding them to appear on high.

39:8.5 (440.7) 3. To attain Paradise by the evolutionary mortal technique. The supreme choice of seraphim in the career of time is the post of guardian angel in order that they may attain the career of finality and be qualified for assignment to the eternal spheres of seraphic service. Such personal guides of the children of time are called guardians of destiny, signifying that they guard mortal creatures in the path of divine destiny, and that in so doing they are determining their own high destiny.

39:8.6 (440.8) Guardians of destiny are drawn from the ranks of the more experienced angelic personalities of all orders of seraphim who have qualified for this service. All surviving mortals of Adjuster-fusion destiny have temporary guardians assigned, and these associates may become permanently attached when mortal survivors attain the requisite intellectual and spiritual development. Before mortal ascenders leave the mansion worlds, they all have permanent seraphic associates. This group of ministering spirits is discussed in connection with the Urantia narratives.

39:8.7 (441.1) It is not possible for angels to attain God from the human level of origin, for they are created a “little higher than you”; but it has been wisely arranged that, while they cannot possibly start up from the very bottom, the spiritual lowlands of mortal existence, they may go down to those who do start from the bottom and pilot such creatures, step by step, world by world, to the portals of Havona. When mortal ascenders leave Uversa to begin the circles of Havona, those guardians of attachment subsequent to the life in the flesh will bid their pilgrim associates a temporary farewell while they journey to Seraphington, the angelic destination of the grand universe. Here will these guardians attempt, and undoubtedly achieve, the seven circles of seraphic light.

39:8.8 (441.2) Many, but not all, of those seraphim assigned as destiny guardians during the material life accompany their mortal associates through the Havona circles, and certain other seraphim pass through the circuits of the central universe in a way that is wholly different from the mortal ascent. But irrespective of the route of ascent, all evolutionary seraphim traverse Seraphington, and the majority pass through this experience instead of the Havona circuits.

39:8.9 (441.3) Seraphington is the destiny sphere for angels, and their attainment of this world is quite different from the experiences of the mortal pilgrims on Ascendington. Angels are not absolutely sure of their eternal future until they

žinomas nė vienas angelas, kuris būtų nuklydęs į šalį po to, kada pasiekė Serafingtoną; nuodėmė niekada nebesuras atgarsio užbaigtumo serafimo širdyje.

Serafingtono absolventų paskyrimai yra įvairūs: Likimo sargai turintys Havonos žiedų patyrimą paprastai patenka į Mirtingųjų Užbaigtųjų Korpusą. Kiti sargai, perėję per atsiskyrimo su Havona išbandymus, su savo mirtingaisiais partneriais dažnai iš naujo susijungia Rojuje, o kai kurie tampa amžiniais mirtingųjų užbaigtųjų partneriais, tuo tarpu kiti patenka į įvairius ne mirtingųjų užbaigtųjų korpusus, o daugelis būna įtraukiami į Serafinio Užbaigtumo Korpusą.

9. SERAFINIO UŽBAIGTUMO KORPUSAS

Pasiekus dvasių Tėvą ir po priėmimo į serafinę užbaigtumo tarnystę, angelai kartais būna paskiriami tarnauti pasauliams, pasiekusiems šviesą ir gyvenimą. Jie būna priskiriami prie aukštųjų sutrejbintų visatos būtybių ir prie išaukštintos Rojaus ir Havonos tarnystės. Šitie vietinių visatų serafimai savo patyrimu yra kompensavę skirtingą dieviškumo potencialą, kuris anksčiau juos atskyrė nuo centrinės ir supervisatų tarnaujančiųjų dvasių. Serafinio Užbaigtumo Korpuso angelai tarnauja supervisatos sekonafimų partneriais ir aukštųjų Rojaus-Havonos supernafimų kategorijų padėjėjais. Tokiems angelams laiko karjera yra pasibaigusi; nuo šiol ir amžiams jie yra Dievo tarnai, dieviškųjų asmenybių palydovai, ir yra lygiaverčiai su Rojaus užbaigtaisiais.

Didžiulis skaičius užbaigtumo serafimų sugrįžta į savo gimtąsias visas, kad ten dieviškojo apdovanojimo tarnystę papildytų patirtinio tobulumo tarnyste. Nebadonas yra, santykinai kalbant, viena iš jaunesniųjų visatų ir todėl neturi tiek daug tų sugrįžusiųjų Serafingtono absolventų, kiek jų galima būtų sutikti senesnėje sferoje; nepaisant šito, mūsų vietinė visata yra aprūpinta reikiamu skaičiumi užbaigtumo serafimų, nes tai yra reikšminga, jog evoliucinės sferos atskleidžia vis didėjančią poreikį jų tarnystei, kada jos artėja prie šviesos ir gyvenimo statuso. Užbaigtumo serafimai dabar plačiau tarnauja su aukščiausiomis serafimų kategorijomis, bet kai kurie tarnauja su kiekviena iš likusiųjų angelų kategorijų. Net ir jūsų pasaulis naudojasi Serafinio Užbaigtumo Korpuso dvylikos specializuotų grupių plačiu tarnavimu; šitie pagrindiniai planetų priežiūros serafimai lydi kiekvieną Planetos Prinčą, naujai paskirtą į apgyvendintus pasaulius.

Užbaigtumo serafimams atsiveria daug nuostabių tarnavimo kelių, bet taip, kaip jie troško

have attained Seraphington. No angel attaining Seraphington has ever been known to go astray; sin will never find response in the heart of a seraphim of completion.

39:8.10 (441.4) The graduates of Seraphington are variously assigned: Destiny guardians of Havona-circle experience usually enter the Mortal Finaliter Corps. Other guardians, having passed their Havona separation tests, frequently rejoin their mortal associates on Paradise, and some become the everlasting associates of the mortal finaliters, while others enter the various nonmortal finaliter corps, and many are mustered into the Corps of Seraphic Completion.

9. THE CORPS OF SERAPHIC COMPLETION

39:9.1 (441.5) After attainment of the Father of spirits and admission to the seraphic service of completion, angels are sometimes assigned to the ministry of worlds settled in light and life. They gain attachment to the high trinitized beings of the universes and to the exalted services of Paradise and Havona. These seraphim of the local universes have experientially compensated the differential in divinity potential formerly setting them apart from the ministering spirits of the central and superuniverses. Angels of the Seraphic Corps of Completion serve as associates of the superuniverse seconaphim and as assistants to the high Paradise-Havona orders of supernaphim. For such angels the career of time is finished; henceforth and forever they are the servants of God, the consorts of divine personalities, and the peers of the Paradise finaliters.

39:9.2 (441.6) Large numbers of the completion seraphim return to their native universes, there to complement the ministry of divine endowment by the ministry of experiential perfection. Nebadon is, comparatively speaking, one of the younger universes and therefore does not have so many of these returned Seraphington graduates as would be found in an older realm; nonetheless our local universe is adequately supplied with the completion seraphim, for it is significant that the evolutionary realms disclose increasing need for their services as they near the status of light and life. Completion seraphim now serve more extensively with the supreme orders of seraphim, but some serve with each of the other angelic orders. Even your world enjoys the extensive ministry of twelve specialized groups of the Seraphic Corps of Completion; these master seraphim of planetary supervision accompany each newly commissioned Planetary Prince to the inhabited worlds.

39:9.3 (442.1) Many fascinating avenues of ministry are open to the completion seraphim, but just as

paskyrimo likimo sargais tuo metu, kada nebuvo pasiekę Rojaus, tai po Rojaus patyrimo, jie labiausiai trokšta tarnauti lydinčiaisais įsikūnijusius Rojaus Sūnus savęs padovanojimo misijų metu. Jie tebėra aukščiausiu laipsniu atsidavę tam visuotiniam planui, pagal kurį evoliucinių pasaulių mirtingieji tvariniai pradeda ilgą ir jaudinančią trokštamą kelionę link dieviškumo ir amžinybės Rojaus tikslo. Per visą mirtingojo jaudinantį patyrimą, ieškant Dievo ir pasiekiant dieviškąjį tobulumą, šitie serafinio užbaigtumo dvasiniai tarnai, kartu su ištikimomis laiko tarnaujančiosiomis dvasiomis, visada ir amžinai yra jūsų tikri draugai ir patikimi pagalbininkai.

[Pateikta Melkizedeko, veikiančio Neadono Serafinių Gausybių Vadovo prašymu.]

they all craved assignment as destiny guardians in the pre-Paradise days, so in the post-Paradise experience they most desire to serve as bestowal attendants of the incarnated Paradise Sons. They are still supremely devoted to that universal plan of starting the mortal creatures of the evolutionary worlds out upon the long and enticing journey towards the Paradise goal of divinity and eternity. Throughout the whole mortal adventure of finding God and of achieving divine perfection, these spirit ministers of seraphic completion, together with the faithful ministering spirits of time, are always and forever your true friends and unfailing helpers.

39:9.4 (442.2) [Presented by a Melchizedek acting by request of the Chief of the Seraphic Hosts of Neadon.]

40 Dokumentas. Kylantieji Dievo Sūnūs

⇐ 039

URANTIJOS KNYGA

041 ⇐

II DALIS. VIETINĖ VISATA

40 DOKUMENTAS. KYLANTIEJI DIEVO SŪNŪS

Skyrius

ĮVADAS

1. Evoliuciniai Serafimai
2. Kylantieji Materialieji Sūnūs
3. Pervestos Tarpinės Būtybės
4. Personalizuoti Derintojai
5. Laiko ir Erdvės Mirtingieji
6. Įtikėjimo Dievo Sūnūs
7. Su Tėvu Susilieję Mirtingieji
8. Su Sūnumi Susilieję Mirtingieji
9. Su Dvasia Susilieję Mirtingieji
10. Kylančiųjų likimai

ĮVADAS

KAIP IR daugelis pagrindinių visatos būtybių grupių, taip ir Kylančiųjų Dievo Sūnų buvo apreikštos septynios bendros klasės:

1. Su Tėvu susilieję Mirtingieji.
2. Su Sūnumi susilieję Mirtingieji.
3. Su Dvasia susilieję Mirtingieji.
4. Evoliuciniai Serafimai.
5. Kylantieji Materialieji Sūnūs.
6. Pervestos Tarpinės Būtybės.
7. Personalizuoti Derintojai.

Aiškinimas apie šitas būtybes, nuo evoliucinių pasaulių žemų gyvulinės prigimties mirtingųjų iki Visuotinio Tėvo Personalizuotų Derintojų, sudaro šlovingą pasakojimą apie dieviškosios meilės ir maloningo nuolankumo neapribotą padovanojimą per visą laiką ir Rojaus Dievybių toli nusidriekiančios kūrinijos visose visatose.

PAPER 40 THE ASCENDING SONS OF GOD

SECTIONS

Introduction

1. Evolutionary Seraphim
2. Ascending Material Sons
3. Translated Midwayers
4. Personalized Adjusters
5. Mortals of Time and Space
6. The Faith Sons of God
7. Father-Fused Mortals
8. Son-Fused Mortals
9. Spirit-Fused Mortals
10. Ascendant Destinies

INTRODUCTION

40:0.1 (443.1) AS IN many of the major groups of universe beings, seven general classes of the Ascending Sons of God have been revealed:

40:0.2 (443.2) 1. Father-fused Mortals.

40:0.3 (443.3) 2. Son-fused Mortals.

40:0.4 (443.4) 3. Spirit-fused Mortals.

40:0.5 (443.5) 4. Evolutionary Seraphim.

40:0.6 (443.6) 5. Ascending Material Sons.

40:0.7 (443.7) 6. Translated Midwayers.

40:0.8 (443.8) 7. Personalized Adjusters.

40:0.9 (443.9) The story of these beings, from the lowly animal-origin mortals of the evolutionary worlds to the Personalized Adjusters of the Universal Father, presents a glorious recital of the unstinted bestowal of divine love and gracious condescension throughout all time and in all universes of the far-flung creation of the Paradise

Šitie pasakojimai prasidėjo nuo Dievybių aprašymo, ir grupė po grupės, šis pavaizdavimas leidosi žemyn visuotine gyvų būtybių skale iki pasiekė žemiausią gyvybės kategoriją, apdovanotą nemirtingumo potencialu; ir dabar aš esu atsiųstas iš Salvingtono—kažkada buvęs mirtingasis, kilęs iš evoliucinio erdvės pasaulio—kad praplėščiau ir toliau tęsčiau pasakojimą apie Dievų amžinąjį planą, susijusį su sūnystės kylančiosiomis kategorijomis, ypač kas susiję su laiko ir erdvės mirtingaisiais tvariniais.

Kadangi šio pasakojimo didesnė dalis bus skirta kylančiųjų mirtingųjų trijų pagrindinių kategorijų aptarimui, tai iš pradžių bus aptariamos nemirtingosios kylančiosios sūnystės kategorijos—serafinės, Adominės, tarpinių būtybių, ir Derintojų.

1. EVOLIUCINIAI SERAFIMAI

Gyvulinės prigimties mirtingieji tvariniai nėra vienintelės privilegijuotos būtybės, kurios patiria sūnystę; angeliškosios gausybės taip pat turi dieviškąją galimybę pasiekti Rojų. Serafimai sargai, patyrimu ir tarnavimu su kylančiaisiais laiko mirtingaisiais, taip pat pasiekia kylančiosios sūnystės statusą. Tokie angelai pasiekia Rojų per Serafingtoną, ir daugelis jų net yra įtraukiami į Mirtingųjų Užbaigtumo Korpusą.

Užkopti iki sūnystės su Dievu užbaigtojo dieviškųjų aukštumų yra nuostabiasias pasiekimas angelui, tai yra pasiekimas, kuris toli pranoksta jūsų amžinojo išlikimo pasiekimą Amžinojo Sūnaus plano dėka ir nuolat teikiamos viduje gyvenančiojo Derintojo pagalbos dėka; bet sargai serafimai, o kartais ir kiti, iš tikrųjų įgyvendina tokį pakilimą.

2. KYLANTIEJI MATERIALIEJI SŪNŪS

Dievo Materialieji Sūnūs yra sukuriami vietinėje visatoje kartu su Melkizedekais ir jų partneriais, kurie visi yra klasifikuojami kaip besileidžiantieji Sūnūs. Ir iš tikrųjų, Planetiniai Adomai—evoliucinių pasaulių Materialieji Sūnūs ir Dukros—yra besileidžiantieji Sūnūs, nužengiantys žemyn į apgyvendintus pasaulius iš savosios kilmės sferų, vietinių sistemų sostinių.

Kada toks Adomas ir leva visiškai sėkmingai įvykdo savo bendrą misiją planetoje kaip biologiniai gerintojai, tada jie turi tokį patį likimą kaip ir jų pasaulio gyventojai. Kada toks pasaulis pasiekia šviesos ir gyvenimo išsivysčiusias pakopas, tada šitiems ištikimiems Materialiajam Sūnui ir Dukrai

Deities.

40:0.10 (443.10) These presentations began with a description of the Deities, and group by group, the narrative has descended the universal scale of living beings until it has reached the lowest order of life endowed with the potential of immortality; and now am I dispatched from Salvington — onetime a mortal of origin on an evolutionary world of space — to elaborate and continue the recital of the eternal purpose of the Gods respecting the ascending orders of sonship, more particularly with regard to the mortal creatures of time and space.

40:0.11 (443.11) Since the greater part of this narrative will be devoted to a discussion of the three basic orders of ascending mortals, consideration will first be given to the nonmortal ascending orders of sonship — seraphic, Adamic, midwayer, and Adjuster.

1. EVOLUTIONARY SERAPHIM

40:1.1 (443.5) Mortal creatures of animal origin are not the only beings privileged to enjoy sonship; the angelic hosts also share the supernal opportunity to attain Paradise. Guardian seraphim, through experience and service with the ascending mortals of time, also achieve the status of ascendant sonship. Such angels attain Paradise through Seraphington, and many are even mustered into the Corps of Mortal Finality.

40:1.2 (443.6) To climb to the supernal heights of finaliter sonship with God is a masterly achievement for an angel, an accomplishment far transcending your attainment of eternal survival through the plan of the Eternal Son and the ever-present help of the indwelling Adjuster; but the guardian seraphim, and occasionally others, do actually effect such ascensions.

2. ASCENDING MATERIAL SONS

40:2.1 (444.1) The Material Sons of God are created in the local universe along with the Melchizedeks and their associates, who are all classified as descending Sons. And indeed, the Planetary Adams — the Material Sons and Daughters of the evolutionary worlds — are descending Sons, coming down to the inhabited worlds from their spheres of origin, the capitals of the local systems.

40:2.2 (444.2) When such an Adam and Eve are wholly successful in their joint planetary mission as biologic uplifters, they share the destiny of the inhabitants of their world. When such a world is settled in the advanced stages of light and life, this faithful Material Son and Daughter are permitted to

yra leidžiama pasitraukti iš visų planetinio administravimo pareigų, ir kada šitokiu būdu jie būna išlaisvinti iš besileidžiančio jaudinančio patyrimo, tada jie gali vietinės visatos dokumentuose registruotis kaip išstobulinti Materialieji Sūnūs. Lygiai taip, kada jų paskyrimas į planetą yra ilgam atidedamas, tada stacionaraus statuso Materialiesiems Sūnums—vietinės sistemos gyventojams—yra leidžiama pasitraukti iš savojo statuso sferų veiklos ir registruotis kaip išstobulinti Materialiesiems Sūnums. Po šitų formalumų tokie išlaisvinti Adomai ir levos yra patvirtinami kaip kylantieji Dievo Sūnūs ir nedelsiant gali pradėti ilgą kelionę į Havoną ir Rojų, pradėdami tiksliai nuo tuo metu esančio savojo statuso ir dvasinio pasiekimo. Ir šitą kelionę jie atlieka drauge su mirtingaisiais ir kitais kylančiais Sūnumis, ir tęsia tol, kol būna suradę Dievą ir pasiekę Mirtingųjų Užbaigtųjų Korpusą, amžinai tarnaujantį Rojaus Dievybėms.

3. PERVESTOS TARPINĖS BŪTYBĖS

Nors ir nepatiriantys Dievo besileidžiančiųjų Sūnų įsikūnijimų planetose betarpiškos naudos, nors kilimas link Rojaus ilgam yra atidėtas, nepaisant šito, tuoj po to, kada evoliucinė planeta yra pasiekusi vidurinę šviesos ir gyvenimo epochą (jeigu ne anksčiau), abi grupės tarpinių tvarinių yra atleidžiamos nuo planetinių pareigų. Kartais didžioji jų dalis yra pervedama kartu su savo žmogiškaisiais pusbroliais, tą dieną, kai nusileidžia šviesos šventovė, o Planetos Princas yra pakeliamas į aukštą Planetos Valdovo rangą. Atleistos nuo planetinės tarnystės, abi kategorijos vietinėje visatoje yra registruojamos kaip kylantieji Dievo Sūnūs, ir tuoj pat pradeda ilgą kilimą į Rojų tais pačiais maršrutais, nustatytais materialų pasaulių mirtingųjų rasių žengimui į priekį. Pirminės grupės turi likimą patekti į įvairius užbaigtųjų korpusus, bet antriniai arba Adominiai tarpiniai tvariniai visi žengia tuo maršrutu, kuris veda į Mirtingųjų Užbaigtųjų Korpusą.

4. PERSONALIZUOTI DERINTOJAI

Kada laiko mirtingiesiems planetiniame bendravime su Visuotinio Tėvo dvasinėmis dovanomis savo sielų amžinojo išlikimo pasiekti nepasiseka, tai tokia nesėkmė niekada neatsitinka dėl to, kad pareigą, pagalbą, tarnystę, ar atsidavimą ignoruotų Derintojas. Mirus mirtingajam, tokie apleisti Pagalbininkai sugrįžta į Dieviningtoną, ir vėliau, po nuosprendžio paskelbimo neišlikusiajam, jie vėl gali būti paskiriami į laiko ir erdvės pasaulius. Kartais, po tokios rūšies tarnystės pasikartojimų arba po kažkokio neįprasto patyrimo, tokio, kaip įsikūnijusio

resign all planetary administrative duties, and after being thus liberated from the descending adventure, they are permitted to register themselves as perfected Material Sons on the records of the local universe. Likewise, when planetary assignment is long delayed, may the Material Sons of stationary status — the citizens of the local systems — withdraw from the activities of their status spheres and similarly register as perfected Material Sons. After these formalities such liberated Adams and Eves are accredited as ascending Sons of God and may immediately begin the long journey to Havona and Paradise, starting at the exact point of their then present status and spiritual attainment. And they make this journey in company with the mortal and other ascending Sons, continuing until they have found God and have achieved the Corps of Mortal Finality in the eternal service of the Paradise Deities.

3. TRANSLATED MIDWAYERS

40:3.1 (444.3) Although deprived of the immediate benefits of the planetary bestowals of the descending Sons of God, though the Paradise ascent is long deferred, nevertheless, soon after an evolutionary planet has attained the intermediate epochs of light and life (if not before), both groups of midway creatures are released from planetary duty. Sometimes the majority of them are translated, along with their human cousins, on the day of the descent of the temple of light and the elevation of the Planetary Prince to the dignity of Planetary Sovereign. Upon being relieved of planetary service, both orders are registered in the local universe as ascending Sons of God and immediately begin the long Paradise ascent by the very routes ordained for the progression of the mortal races of the material worlds. The primary group are destined to various finaliter corps, but the secondary or Adamic midwayers are all routed for enrollment in the Mortal Corps of Finality.

4. PERSONALIZED ADJUSTERS

40:4.1 (444.4) When the mortals of time fail to achieve the eternal survival of their souls in planetary association with the spirit gifts of the Universal Father, such failure is never in any way due to neglect of duty, ministry, service, or devotion on the part of the Adjuster. At mortal death, such deserted Monitors return to Divinington, and subsequently, following the adjudication of the nonsurvivor, they may be reassigned to the worlds of time and space. Sometimes, after repeated services of this sort or following some unusual experience, such as

save padovanojančio Sūnaus viduje gyvenančio Derintojo tarnavimas, šituos sumanius Derintojus Visuotinis Tėvas įsmeina.

Personalizuoti Derintojai yra unikalios ir nesuvokiamos kategorijos būtybės. Iš pradžių turėdami egzistencialų ikiasmenį statusą, jie kaupia patirtį dalyvaudami materialių pasaulių žemų mirtingųjų gyvenime ir karjeroje. Ir kadangi asmenybė, padovanota šitiems patyrusiems Minties Derintojams, kyla iš Visuotinio Tėvo asmeninio nuolatinio tarnavimo, ir turi savo šaltinį Visuotinio Tėvo asmeniniame nuolatiname tarnavime, dovanojant patirtinę asmenybę savo tvarinių kūrinijai, tai šitie Personalizuoti Derintojai yra klasifikuojami kaip kylantieji Dievo Sūnūs, aukščiausia iš visų tokių sūnystės kategorijų.

functioning as the indwelling Adjuster of an incarnated bestowal Son, these efficient Adjusters are personalized by the Universal Father.

40:4.2 (445.1) Personalized Adjusters are beings of a unique and unfathomable order. Originally of existential prepersonal status, they have experientialized by participation in the lives and careers of the lowly mortals of the material worlds. And since the personality bestowed upon these experienced Thought Adjusters takes origin, and has its wellspring, in the Universal Father's personal and continuing ministry of the bestowals of experiential personality upon his creature creation, these Personalized Adjusters are classified as ascending Sons of God, the highest of all such orders of sonship.

5. LAIKO IR ERDVĖS MIRTINGIEJI

Tokių būtybių, kurios yra vadinamos Dievo sūnumis, grandinėje mirtingieji atstovauja paskutiniajai grandžiai. Pirminio ir Amžinojo Sūnaus asmeninis prisilietimas nusitęsia žemyn per vis mažiau dieviškų ir vis daugiau žmogiškų įsmeinimų seriją iki pasirodo tokia būtybė, kuri didele dalimi yra panaši į jus pačius, būtybė, kurią jūs galite matyti, girdėti, ir liesti. Ir tuomet jūs imate dvasiškai suvokti tą didžiąją tiesą, kurią jūsų įtikėjimas gali suvokti—sūnystę su amžinuoju Dievu!

Lygiai taip iš tikrųjų Pirminė ir Begalinė Dvasia, ilga vis mažiau dieviškų ir vis daugiau žmogiškų kategorijų serija vis labiau ir labiau artėja prie kovojančiųjų sferų tvarinių, pasiekdama išraiškos ribą angeluose—už kuriuos jūs buvote sukurti truputėlį žemesni—kurie asmeniškai saugo jus ir veda jus laiko mirtingojo karjeros gyvenimo kelionėje.

Dievas Tėvas nenužengia taip žemyn, negali pats nužengti taip, kad užmegztų beveik asmeninį ryšį beveik su beribių skaičiumi kylančiųjų tvarinių per visą visatą visatą. Tačiau Tėvui nėra atimtas asmeninis ryšys su savo žemais tvariniais; jūs nesate be dieviškojo buvimo. Nors Dievas Tėvas negali būti su jumis tiesioginės asmenybės pasireiškimu, bet jis yra jumyse ir jūsų dalis jūsų viduje gyvenančiųjų Minties Derintojų, dieviškųjų Pagalbininkų, tapatybės dėka. Tokiu būdu, iš tiesų Tėvas, kuris asmenybėje ir dvasia nuo jūsų yra toliausia, asmenybės grandinė ir vidinės komuniacijos savo mirtingųjų sūnų ir dukrų pačiomis sielomis dvasiniu palietimu prie jūsų priartėja arčiausia.

Dvasinis identifikavimas sudaro asmeninio išlikimo paslaptį ir nulemia dvasinio kilimo likimą. O kadangi Minties Derintojai yra vienintelės dvasios, turinčios susiliejo potencialą, kuris turi būti sutapatintas su žmogumi per jo gyvenimą

5. MORTALS OF TIME AND SPACE

40:5.1 (445.2) Mortals represent the last link in the chain of those beings who are called sons of God. The personal touch of the Original and Eternal Son passes on down through a series of decreasingly divine and increasingly human personalizations until there arrives a being much like yourselves, one you can see, hear, and touch. And then you are made spiritually aware of the great truth which your faith may grasp — sonship with the eternal God!

40:5.2 (445.3) Likewise does the Original and Infinite Spirit, by a long series of decreasingly divine and increasingly human orders, draw nearer and nearer to the struggling creatures of the realms, reaching the limit of expression in the angels — than whom you were created but a little lower — who personally guard and guide you in the life journey of the mortal career of time.

40:5.3 (445.4) God the Father does not, cannot, thus downstep himself to make such near personal contact with the almost limitless number of ascending creatures throughout the universe of universes. But the Father is not deprived of personal contact with his lowly creatures; you are not without the divine presence. Although God the Father cannot be with you by direct personality manifestation, he is in you and of you in the identity of the indwelling Thought Adjusters, the divine Monitors. Thus does the Father, who is the farthest from you in personality and in spirit, draw the nearest to you in the personality circuit and in the spirit touch of inner communion with the very souls of his mortal sons and daughters.

40:5.4 (445.5) Spirit identification constitutes the secret of personal survival and determines the destiny of spiritual ascension. And since the Thought Adjusters are the only spirits of fusion potential to be identified with man during the life in

materialiame kūne, tai laiko ir erdvės mirtingieji pirmiausia yra klasifikuojami pagal savo ryšį su šitomis dieviškosiomis dovanomis, viduje gyvenančiais Paslaptiniais Pagalbininkais. Šita klasifikacija yra tokia:

1. Mirtingieji, kuriuose gyvena laikinas arba patirtinis Derintojas.

2. Mirtingųjų tipai, susiliejęs ne su Derintoju.

3. Mirtingieji, turintys potencialą susilieti su Derintoju.

Pirmoji serija—mirtingieji, kuriuose gyvena laikinas arba patirtinis Derintojas. Šitos serijos paskyrimas bet kokiai besivystančiai planetai yra laikinas, naudojamas visų apgyvendintų pasaulių ankstyvosiose stadijose, išskyrus tuos, kurie priklauso antrajai serijai.

Pirmosios serijos mirtingieji erdvės pasauliuose gyvena žmonijos evoliucijos ankstyvųjų epochų metu, ir apima žmogiškojo proto pačias primityviausias rūšis. Daugelyje pasaulių, tokių, kaip Urantija, iki Adomo, primityviųjų žmonių daugybė aukštesnių arba labiau išsivysčiusių tipų įgyja sugebėjimą išlikti, bet su Derintoju susilieti jiems nepavyksta. Amžių amžiais, iki žmogus pakyla į aukštesnį dvasinės valios lygį, Derintojai užima šitų kovojančiųjų tvarinių protus jų trumpo gyvenimo materialame kūne laikotarpiu, ir nuo to akimirkos, kada Derintojai apsigyvena tokių valių turinčių tvarinių viduje, ima veikti angelų sargų grupė. Nors pirmosios serijos mirtingieji asmeninių sargų neturi, bet jie turi grupinius sargybinius.

Patirtinis Derintojas su primityvia žmogiškąja būtybe pasilieka per jo visą gyvenimo materialame kūne laikotarpį. Derintojai daug prisideda prie primityviųjų žmonių vystymosi, bet su tokiais mirtingaisiais negali užmegzti amžinosios sąjungos. Šitas laikinas Derintojų tarnavimas įgyvendina du dalykus: Pirma, jie įgauna vertingo ir aktualaus patyrimo, susijusio su evoliucinio intelekto prigimtimi ir veikimu, tokio patyrimo, kuris bus neįkainojamas vėliau užmezgant ryšius su labiau išsivysčiusiomis būtybėmis kituose pasauliuose. Antra, laikinas Derintojų gyvenimas daug prisideda prie to, kad jų mirtingieji subjektai būtų paruošti galimam vėlesniam susiliejimui su Dvasia. Visos šitos rūšies Dievo ieškančios sielos amžinąjį gyvenimą pasiekia vietinės visatos Motinos Dvasios dvasiniu apkabinimu, šitokiu būdu tapdamos vietinės visatos režimo kylančiais mirtingaisiais. Iki Adomo daugelis asmenų iš Urantijos tokiu būdu pateko į Satanijos gyvenamuosius pasaulius.

Tie Dievai, kurie paliepė, jog mirtingasis žmogus turėtų kopti į dvasinio intelekto aukštesnį lygį per evoliucinių išbandymų ir sukrėtimų ilgus

the flesh, the mortals of time and space are primarily classified in accordance with their relation to these divine gifts, the indwelling Mystery Monitors. This classification is as follows:

40:5.5 (445.6) 1. Mortals of the transient or experiential Adjuster sojourn.

40:5.6 (445.7) 2. Mortals of the non-Adjuster-fusion types.

40:5.7 (445.8) 3. Mortals of Adjuster-fusion potential.

40:5.8 (445.9) *Series one — mortals of the transient or experiential Adjuster sojourn.* This series designation is temporary for any evolving planet, being used during the early stages of all inhabited worlds except those of the second series.

40:5.9 (445.10) Mortals of series one inhabit the worlds of space during the earlier epochs of the evolution of mankind and embrace the most primitive types of human minds. On many worlds like pre-Adamic Urantia great numbers of the higher and more advanced types of primitive men acquire survival capacity but fail to attain Adjuster fusion. For ages upon ages, before man's ascent to the level of higher spiritual volition, the Adjusters occupy the minds of these struggling creatures during their short lives in the flesh, and the moment such will creatures are indwelt by Adjusters, the group guardian angels begin to function. While these mortals of the first series do not have personal guardians, they do have group custodians.

40:5.10 (446.1) An experiential Adjuster remains with a primitive human being throughout his entire lifetime in the flesh. The Adjusters contribute much to the advancement of primitive men but are unable to form eternal unions with such mortals. This transient ministry of the Adjusters accomplishes two things: First, they gain valuable and actual experience in the nature and working of the evolutionary intellect, an experience which will be invaluable in connection with later contacts on other worlds with beings of higher development. Second, the transient sojourn of the Adjusters contributes much towards preparing their mortal subjects for possible subsequent Spirit fusion. All God-seeking souls of this type achieve eternal life through the spiritual embrace of the Mother Spirit of the local universe, thus becoming ascending mortals of the local universe regime. Many persons from pre-Adamic Urantia were thus advanced to the mansion worlds of Satania.

40:5.11 (446.1) The Gods who ordained that mortal man should climb to higher levels of spiritual intelligence through long ages of evolutionary trials

amžius, atsižvelgia į jo statusą ir poreikius kiekvienoje kilimo stadijoje; ir visada jie yra dieviškai nešališki ir teisingi, net kerinčiai gailėtingi, priimdami galutinius nuosprendžius besivystančių rasių ankstyvųjų dienų šitiems kovojantiems mirtingiesiems.

Antroji serija—mirtingieji, susiliejančios ne su Derintoju. Tai yra žmogiškųjų būtybių specializuoti tipai, kurie nesugeba įgyvendinti amžinosios sąjungos su savo Derintojais, gyvenančiais jų viduje. Klasifikavimas į tipus tarp rasių su vienu smegenų pusrutuliu, su dviem smegenų pusrutuliais, ir su trimis smegenų pusrutuliais neturi reikšmės susiliejimui su Derintoju; visi šitie mirtingieji yra panašūs, tačiau tie tipai, kurie susilieja ne su Derintoju, yra visiškai kitokia ir labai modifikuota valinių tvarinių kategorija. Daugelis iš nekvėpuojančiųjų priklauso šitai serijai, ir yra gausybė kitų grupių, kurios paprastai nesusilieja su Derintojais.

Panašiai kaip pirmojoje serijoje, kiekvienas šitos grupės narys per savo gyvenimą materialiaame kūne patiria vieno Derintojo veikimą. Per materialaus kūno gyvenimą šitie Derintojai savo subjektams, kuriuose laikinai gyvena, daro viską, kas yra daroma ir kituose pasauliuose, kuriuose gyvena mirtingieji, turintys susilieimo potencialą. Šitos antrosios serijos mirtinguosiuose dažnai gyvena nepatyrę Derintojai, bet aukštesnieji žmonių tipai dažnai turi ryšį su sumaniais ir patyrusiais Pagalbininkais.

Kilimo plane, pagal kurį gerinami gyvulinės kilmės tvariniai, šitos būtybės patiria tokį patį Dievo Sūnų tarnavimo atsidavimą, koks tarnavimo atsidavimas yra suteikiamas Urantijos tipo mirtingiesiems. Serafinis bendradarbiavimas su Derintojais tose planetose, kuriose nesusilieja, yra suteikiamas lygiai tiek pat iki galo, kaip ir tuose pasauliuose, kuriuose yra susilieimo potencialas; likimo sargai tokiose sferose veikia lygiai taip, kaip ir Urantijoje, ir panašiai dirba mirtingojo išlikimo metu, tokiu metu, kada išliekanti siela susilieja su Dvasia.

Kada su šitais modifikuotais mirtingųjų tipais jūs susitiksime gyvenamuosiuose pasauliuose, tada su jais bendrauti jums nebus sunku. Ten jie kalba ta pačia sistemos kalba, bet modifikuotu metodu. Dvasia ir asmenybės pasireiškimu šitos būtybės yra identiškos tvarinio gyvybės jūsų kategorijai, skiriasi tiksliai kai kuriais fiziniais aspektais ir tuo faktu, kad su Minties Derintojais jos nesusilieja.

Kai dėl to, kodėl šitas tvarinio tipas niekada negali susiliesti su Visuotinio Tėvo Derintoju, tai šito aš atsakyti nesugebu. Kai kurie iš mūsų yra linkę tikėti, jog Gyvybės Nešėjai, bandydami suformuoti būtybes, sugebančias egzistuoti neįprastose planetinėse sąlygose, susiduria su būtinybe

and tribulations, take note of his status and needs at every stage of the ascent; and always are they divinely fair and just, even charmingly merciful, in the final judgments of these struggling mortals of the early days of the evolving races.

40:5.12 (446.2) *Series two — mortals of the non-Adjuster-fusion types.* These are specialized types of human beings who are not able to effect eternal union with their indwelling Adjusters. Type classification among the one-, two-, and three-brained races is not a factor in Adjuster fusion; all such mortals are akin, but these non-Adjuster-fusion types are a wholly different and markedly modified order of will creatures. Many of the nonbreathers belong to this series, and there are numerous other groups who do not ordinarily fuse with Adjusters.

40:5.13 (446.3) Like series number one, each member of this group enjoys the ministry of a single Adjuster during lifetime in the flesh. During temporal life these Adjusters do everything for their subjects of temporary indwelling that is done on other worlds where the mortals are of fusion potential. The mortals of this second series are often indwelt by virgin Adjusters, but the higher human types are often in liaison with masterful and experienced Monitors.

40:5.14 (446.4) In the ascendant plan for upstepping the animal-origin creatures, these beings enjoy the same devoted service of the Sons of God as is extended to the Urantia type of mortals. Seraphic co-operation with Adjusters on the nonfusion planets is just as fully provided as on the worlds of fusion potential; the guardians of destiny minister on such spheres just as on Urantia and similarly function at the time of mortal survival, at which time the surviving soul becomes Spirit fused.

40:5.15 (446.5) When you encounter these modified mortal types on the mansion worlds, you will find no difficulty in communicating with them. There they speak the same system language but by a modified technique. These beings are identical with your order of creature life in spirit and personality manifestations, differing only in certain physical features and in the fact that they are nonfusible with Thought Adjusters.

40:5.16 (447.1) As to just why this type of creature is never able to fuse with the Adjusters of the Universal Father, I am unable to say. Some of us incline to the belief that the Life Carriers, in their efforts to formulate beings capable of maintaining existence in an unusual planetary environment, are confronted with the necessity of making such

padaryti tokius radikalius pakeitimus protingu valinių tvarinių visatos plane, kad tampa savaime nebeįmanoma įgyvendinti nuolatinę sąjungą su Derintojais. Dažnai mes esame klausę: ar tai yra sąmoninga ar nesąmoninga kilimo plano dalis? bet atsakymo nesuradome.

Trečioji serija—mirtingieji, turintys susilieimo su Derintoju potencialą. Visi su Tėvu susilieję mirtingieji yra gyvulinės kilmės, lygiai taip, kaip ir Urantijos rasės. Jie sudaro vieno smegenų pusrutulio, dviejų, ir trijų smegenų pusrutulių tipų mirtinguosius, turinčius susilieimo su Derintoju potencialą. Urantai yra tarpinio arba dviejų smegenų pusrutulių tipo, būdami daugeliu atvejų žmogiškai pranašesni už vieną smegenų pusrutulį turinčias grupes, bet aiškiai ribotesni, palyginus su trijų smegenų pusrutulių kategorijomis. Šitie trys tipai pagal fizinį-smegenų apdovanojimą neturi jokios reikšmės Derintojų padovanojimui, serafinei tarnystei, ar bet kokiam kitam dvasinio tarnavimo aspektui. Intelektualus ir dvasinis skirtumas tarp šitų trijų smegenų tipų apibūdina individus, kurie kitais atžvilgiais proto apdovanojimu ir dvasiniu potencialu yra gana panašūs, būdami didžiausi materialaus kūno gyvenime ir linkę tapti mažesniais, kada keliaujama vienas po kito per gyvenamuosius pasaulius. Iš sistemos būstinės žengiant toliau, šitų trijų tipų žengimas pirmyn yra toks pat, o jų galutinis Rojaus likimas yra identiškas.

Nesunumeruotos serijos. Šitie pasakojimai negali aprėpti visų nuostabių variacijų evoliuciniuose pasauliuose. Jūs žinote, jog kas dešimtas pasaulis yra dešimtainė arba eksperimentinė planeta, bet jūs nieko nežinote apie kitokias variacijas, kurios skiria evoliucinių sferų žengimą į priekį. Skirtumų yra per daug net ir tarp apreiškėtų gyvų tvarinių kategorijų, kaip ir tarp tos pačios grupės planetų, kad būtų galima papasakoti, bet šitas pateikimas paaiškina esminius skirtumus, susijusius su kilimo karjera. O kilimo karjera yra pats svarbiausias faktorius, nagrinėjant bet ką apie laiko ir erdvės mirtinguosius.

Kai dėl mirtingojo išlikimo galimybių, tai tebūnie kartą ir visiems laikams aišku: Mirtingosios egzistencijos kiekvienos įmanomos fazės visos sielos išliks su sąlyga, jeigu jos parodys norą bendradarbiauti su viduje gyvenančiais savo Derintojais ir išreikš troškimą surasti Dievą ir pasiekti dieviškąjį tobulumą, nors šitie troškimai būtų ne daugiau kaip pirmieji nestiprūs primityvaus suvokimo, kas yra „tikroji šviesa, kuri apšviečia kiekvieną žmogų, kuris ateina į šį pasaulį,“ virpesiai.

radical modifications in the universe plan of intelligent will creatures that it becomes inherently impossible to bring about permanent union with the Adjusters. Often have we asked: Is this an intended or an unintended part of the ascension plan? but we have not found the answer.

40:5.17 (447.2) Series three — mortals of Adjuster-fusion potential. All Father-fused mortals are of animal origin, just like the Urantia races. They embrace mortals of the one-brained, two-brained, and three-brained types of Adjuster-fusion potential. Urantians are of the intermediate or two-brained type, being in many ways humanly superior to the one-brained groups but definitely limited in comparison with the three-brained orders. These three types of physical-brain endowment are not factors in Adjuster bestowal, in seraphic service, or in any other phase of spirit ministry. The intellectual and spiritual differential between the three brain types characterizes individuals who are otherwise quite alike in mind endowment and spiritual potential, being greatest in the temporal life and tending to diminish as the mansion worlds are traversed one by one. From the system headquarters on, the progression of these three types is the same, and their eventual Paradise destiny is identical.

40:5.18 (447.3) The unnumbered series. These narratives cannot possibly embrace all of the fascinating variations in the evolutionary worlds. You know that every tenth world is a decimal or experimental planet, but you know nothing of the other variables that punctuate the processional of the evolutionary spheres. There are differences too numerous to narrate even between the revealed orders of living creatures as between planets of the same group, but this presentation makes clear the essential differences in relation to the ascension career. And the ascension career is the most important factor in any consideration of the mortals of time and space.

40:5.19 (447.4) As to the chances of mortal survival, let it be made forever clear: All souls of every possible phase of mortal existence will survive provided they manifest willingness to co-operate with their indwelling Adjusters and exhibit a desire to find God and to attain divine perfection, even though these desires be but the first faint flickers of the primitive comprehension of that “true light which lights every man who comes into the world.”

6. ĮTIKĖJIMO DIEVO SŪNŪS

6. THE FAITH SONS OF GOD

Mirtingosios rasės yra intelektualios ir asmenės kūrinijos žemiausios kategorijos atstovai. Jūs mirtingieji esate dieviškai mylimi, ir kiekvienas iš jūsų galite apsispręsti dėl to, kad priimtumėte šlovingo patyrimo užtikrintą likimą, bet jūs dar nesate prigimtini dieviškoji kategorija; jūs esate visiškai mirtingi. Jūs būsite laikomi kylančiais sūnumis nuo tos akimirkos, kada įvyks susiliejimas, bet laiko ir erdvės mirtingųjų statusas yra įtikėjimo sūnų statusas iki to įvykio, kada išliekančiojo mirtingojo siela galutinai susivienija su amžinos ir nemirtingos dvasios tam tikru tipu.

Tai yra šventas ir dieviškas faktas, jog tokie žemi ir materialūs tvariniai, kaip Urantijos žmogiškosios būtybės, yra Dievo sūnūs, Aukščiausiojo įtikėjimo vaikai. “Žiūrėkite, kokią meilės išraišką Tėvas padovanojo mums, kad mus reikėtų vadinti Dievo sūnumis.” “Visiems tiems, kurie jį priėmė, jis suteikė galią suvokti, kad jie yra Dievo sūnūs.” Nors „to, kas jūs tikrai būsite, dar nesimato,“ bet net ir dabar „jūs esate įtikėjimo Dievo sūnūs“; „nes jūs negavote vergystės dvasios, kurios vėl bijotumėte, bet jūs gavote sūnystės dvasią, su kuria jūs sušunkate, ‘mūsų Tėve.’” Kalbėjo senovės pranašas amžinojo Dievo vardu: „Net ir jiems aš suteiksiu vietos savo namuose ir vardą geresnį negu sūnų; aš jiems suteiksiu amžinąjį vardą, tokį, kurio tikrai nebus galima atimti.“ “Ir kadangi jūs esate sūnūs, tai Dievas į jūsų širdis atsiuntė savo Sūnaus dvasią.”

Visi evoliuciniai pasauliai, kuriuose gyvena mirtingieji, turi šituos įtikėjimo Dievo sūnus, maloningumo ir gailestingumo sūnus, mirtingas būtybes, priklausančias dieviškajai šeimai ir atitinkamai vadinamas Dievo sūnumis. Urantijos mirtingieji turi teisę save pačius laikyti Dievo sūnumis, nes:

1. Jūs esate dvasinio įžado sūnūs, įtikėjimo sūnūs; jūs esate priėmę sūnystės statusą. Jūs tikite savo sūnystės tikrove, ir šitokiu būdu jūsų sūnystė su Dievu iš tikrųjų tampa amžinai tikra.

2. Dievo Sūnus Kūrėjas tapo vienu iš jūsų; iš tiesų jis yra jūsų vyresnysis brolis, ir jeigu dvasioje jūs tapote iš tiesų susietais Kristaus, Mykolo nugalėtojo, broliais, tuomet dvasioje jūs taip pat turite būti to Tėvo, kuris jums yra bendras—net visų Visuotinio Tėvo—sūnūs.

3. Jūs esate sūnūs, nes vieno Sūnaus dvasia buvo išlieta jums, buvo laisvai ir tikrai padovanota visoms Urantijos rasėms. Šitoji dvasia visą laiką jus traukia prie dieviškojo Sūnaus, kuris yra jos šaltinis, ir prie Rojaus Tėvo, kuris yra šito dieviškojo Sūnaus šaltinis.

4. Savo dieviškąja laisva valia, Visuotinis Tėvas jums suteikė tvarinių asmenybes. Jūs buvote apdovanoti laisvos valios veiksmo tuo

40:6.1 (447.5) The mortal races stand as the representatives of the lowest order of intelligent and personal creation. You mortals are divinely beloved, and every one of you may choose to accept the certain destiny of a glorious experience, but you are not yet by nature of the divine order; you are wholly mortal. You will be reckoned as ascending sons the instant fusion takes place, but the status of the mortals of time and space is that of faith sons prior to the event of the final amalgamation of the surviving mortal soul with some type of eternal and immortal spirit.

40:6.2 (448.1) It is a solemn and supernal fact that such lowly and material creatures as Urantia human beings are the sons of God, faith children of the Highest. “Behold, what manner of love the Father has bestowed upon us that we should be called the sons of God.” “As many as received him, to them gave he the power to recognize that they are the sons of God.” While “it does not yet appear what you shall be,” even now “you are the faith sons of God”; “for you have not received the spirit of bondage again to fear, but you have received the spirit of sonship, whereby you cry, ‘our Father.’” Spoke the prophet of old in the name of the eternal God: “Even to them will I give in my house a place and a name better than sons; I will give them an everlasting name, one that shall not be cut off.” “And because you are sons, God has sent forth the spirit of his Son into your hearts.”

40:6.3 (448.2) All evolutionary worlds of mortal habitation harbor these faith sons of God, sons of grace and mercy, mortal beings belonging to the divine family and accordingly called the sons of God. Urantia mortals are entitled to regard themselves as being the sons of God because:

40:6.4 (448.3) 1. You are sons of spiritual promise, faith sons; you have accepted the status of sonship. You believe in the reality of your sonship, and thus does your sonship with God become eternally real.

40:6.5 (448.4) 2. A Creator Son of God became one of you; he is your elder brother in fact; and if in spirit you become truly related brothers of Christ, the victorious Michael, then in spirit must you also be sons of that Father which you have in common — even the Universal Father of all.

40:6.6 (448.5) 3. You are sons because the spirit of a Son has been poured out upon you, has been freely and certainly bestowed upon all Urantia races. This spirit ever draws you toward the divine Son, who is its source, and toward the Paradise Father, who is the source of that divine Son.

40:6.7 (448.6) 4. Of his divine free-willness, the Universal Father has given you your creature personalities. You have been endowed with a

dieviškojo spontaniškumo matu, kuriuo Dievas dalinasi su visais tais, kurie galėtų tapti jo sūnumis.

5. Jūsų viduje gyvena Visuotinio Tėvo fragmentas, ir tokiu būdu jūs esate tiesiogiai susietas su visų Dievo Sūnų dieviškuoju Tėvu.

7. SU TĖVU SUSILIEJĘ MIRTINGIEJI

Derintojų pasiuntimas, jų apsigyvenimas viduje, iš tikrųjų yra viena iš nesuvokiamų Dievo Tėvo paslapčių. Šitie Visuotinio Tėvo dieviškosios prigimties fragmentai su savimi neša tvarinio nemirtingumo potencialą. Derintojai yra nemirtingos dvasios, ir sąjunga su jais susiliejusio mirtingojo sielai suteikia amžinąjį gyvenimą.

Jūsų pačių išliekančiųjų mirtingųjų rasės priklauso šitai kylančiųjų Dievo Sūnų grupei. Dabar jūs esate planetiniai sūnūs, evoliuciniai tvariniai, atsiradę iš Gyvybės Nešėjų implantavimų ir modifikuoti Adominės gyvybės įliejimo, bet vargu ar esate kylantieji sūnūs; bet tikrai jūs esate sūnūs, turintys potencialą kilti—net iki aukščiausiųjų šlovės ir dievybės pasiekimo aukštybių—ir šitą dvasinį kylančiosios sūnystės statusą jūs galite pasiekti įtikėjimu ir laisvavaliu bendradarbiavimu su viduje gyvenančio Derintojo dvasinančia veikla. Kada jūs ir jūsų Derintojas esate galutinai ir amžinai susilieję, kada jūs abu tampate vienu, net ir taip, kaip Kristuje Mykole Dievo Sūnus ir Žmogaus Sūnus yra vienas, tuomet iš tikrųjų jūs esate tapę kylančiaisiais Dievo sūnumis.

Derintojo karjeros smulkmenos, kaip jis tarnauja gyvendamas išbandymo ir evoliucinėje planetoje, nėra manosios užduoties dalis; šitos didžios tiesos gvildenimas sudaro jūsų visą karjerą. Aš paminiu Derintojo kai kurias funkcijas tam, kad pateikčiau susiliejusį su Derintoju mirtingųjų visapusišką apibūdinimą. Šitie viduje gyvenantys Dievo fragmentai su jūsų būties kategorija būna nuo fizinės egzistencijos ankstyvųjų dienų per visą kylančiojo karjerą Nebadone ir Orvontone, ir toliau lydi per Havoną į patį Rojų. Po šito, per amžiną jaudinantį patyrimą, tas pats Derintojas tampa vienu su jumis ir viena iš jūsų dalių.

Tai yra tie mirtingieji, kuriems Visuotinis Tėvas paliepė, „Būkite tokie tobuli, net koks tobulas esu aš.“ Tėvas save padovanojo jums, savo paties dvasią patalpino į jūsų vidų; *dėl to* jis iš tiesų iš jūsų reikalauja galutinio tobulumo. Pasakojimas apie žmogaus kilmą iš laiko mirtingųjų sferų į dieviškąją amžinybės valdą sudaro jaudinantį atpasakojimą, kuris nėra įtrauktas į mano užduotį, bet šitas dieviškasis jaudinantis patyrimas turėtų būti mirtingojo

measure of that divine spontaneity of freewill action which God shares with all who may become his sons.

40:6.8 (448.7) 5. There dwells within you a fragment of the Universal Father, and you are thus directly related to the divine Father of all the Sons of God.

7. FATHER-FUSED MORTALS

40:7.1 (448.8) The sending of Adjusters, their indwelling, is indeed one of the unfathomable mysteries of God the Father. These fragments of the divine nature of the Universal Father carry with them the potential of creature immortality. Adjusters are immortal spirits, and union with them confers eternal life upon the soul of the fused mortal.

40:7.2 (448.9) Your own races of surviving mortals belong to this group of the ascending Sons of God. You are now planetary sons, evolutionary creatures derived from the Life Carrier implantations and modified by the Adamic-life infusion, hardly yet ascending sons; but you are indeed sons of ascension potential — even to the highest heights of glory and divinity attainment — and this spiritual status of ascending sonship you may attain by faith and by freewill co-operation with the spiritualizing activities of the indwelling Adjuster. When you and your Adjusters are finally and forever fused, when you two are made one, even as in Christ Michael the Son of God and the Son of Man are one, then in fact have you become the ascending sons of God.

40:7.3 (449.1) The details of the Adjuster career of indwelling ministry on a probationary and evolutionary planet are not a part of my assignment; the elaboration of this great truth embraces your whole career. I include the mention of certain Adjuster functions in order to make a replete statement regarding Adjuster-fused mortals. These indwelling fragments of God are with your order of being from the early days of physical existence through all of the ascending career in Nebadon and Orvonton and on through Havona to Paradise itself. Thereafter, in the eternal adventure, this same Adjuster is one with you and of you.

40:7.4 (449.2) These are the mortals who have been commanded by the Universal Father, “Be you perfect, even as I am perfect.” The Father has bestowed himself upon you, placed his own spirit within you; *therefore* does he demand ultimate perfection of you. The narrative of human ascent from the mortal spheres of time to the divine realms of eternity constitutes an intriguing recital not included in my assignment, but this supernal adventure should be the supreme study of mortal

žmogaus aukščiausioji studija.

Susilieјimas su Visuotinio Tėvo fragmentu yra tolygus dieviškajam patvirtinimui, јog galiausiai Roјus bus pasiektas, ir tokie su Derintoјu susilieјę mirtingieji yra vienintelė žmogiškųjų būtybių, kurios visos kelia per Havonos grandines ir suras Dievą, klasė. Susilieјusiam su Derintoјu mirtingajam visuotinė tarnystės karjera atverta plačiai. Koks likimo didingumas ir kokia pasiekimo šlovė laukia kiekvieno iš јūsų! Ar јūs iki galo suvokiate, kas јums yra padaryta? Ar јūs suvokiate, kokia amžinojo pasiekimo aukštybių didybė yra išskleista prieš јus?—net ir prieš јus, kurie dabar toliau sunkiai žengiate gyvenimo žemu keliu per savo vadinamąją “ašarų pakalnę”?

8. SU SUNUMI SUSILIEJĘ MIRTINGIEJI

Nors praktiškai visi išliekantieji mirtingieji susilieja su savo Derintoјais viename iš gyvenamųjų pasaulių arba vos tik atvykę į aukštesniąsias morontijos sferas, bet būna tam tikrų atvejų, kada susilieјimas yra uždelsiamas, kai kas šito galutinio užtikrintumo dėl išlikimo nepatiria tol, kol pasiekia visatos būstinės paskutiniuosius mokymo pasaulius; o nedideliui skaičiui iš šitų mirtingųjų kandidatų į niekada nesibaigiantį gyvenimą visiškai nepavyksta pasiekti tapatybės susilieјimo su savo ištikimais Derintoјais.

Nuosprendžius priimanti valdžia būna nusprendusi, јog tokie mirtingieji yra verti išlikimo, ir net jų Derintoјai, sugrįžę iš Dieviningtono, yra dirbę kartu, јiems kylant į gyvenamuosius pasaulius. Tokios būtybės pakilo per sistemą, žvaigždyną, ir per Salvingtono grandinės mokymo pasaulius; јoms galimybės susilieti buvo suteiktos “septyniadesimtkart po septynis,” ir vis tiek vienu su savo Derintoјais јos nesugebėjo pasiekti.

Kada tampa akivaizdu, јog kažkokia sinchronizavimo problema trukdo susilieti su Tėvu, tada yra sukviečiami Sūnaus Kūrėjo išlikimo teisėjai. Ir kada šitas tiriamasis teismas, sankcionuotas Dienų Senujų asmeninio atstovo, galutinai nusprendžia, јog kylantis mirtingasis nėra kaltas nė vienos nustatytos priežasties atžvilgiu dėl to, kad nepasisekė pasiekti susilieјimo, tada jie šitą pažymi vietinės visatos dokumentuose ir tai, ką nustatė, jie deramai perduoda Dienų Seniesiems. Po šito viduje gyvenantis Derintoјas sugrįžta į Dieviningtoną tam, kad gautų patvirtinimą iš Personalizuotų Pagalbininkų, ir po šito išvykimo morontinis mirtingasis nedelsiant yra sulieјamas su Sūnaus Kūrėjo dvasios individualizuota dovana.

Didele dalimi taip, kaip Nebadono morontinėmis sferomis bendrai naudojasi su

man.

40:7.5 (449.3) Fusion with a fragment of the Universal Father is equivalent to a divine validation of eventual Paradise attainment, and such Adjuster-fused mortals are the only class of human beings who all traverse the Havona circuits and find God on Paradise. To the Adjuster-fused mortal the career of universal service is wide open. What dignity of destiny and glory of attainment await every one of you! Do you fully appreciate what has been done for you? Do you comprehend the grandeur of the heights of eternal achievement which are spread out before you? — even you who now trudge on in the lowly path of life through your so-called “vale of tears”?

8. SON-FUSED MORTALS

40:8.1 (449.4) While practically all surviving mortals are fused with their Adjusters on one of the mansion worlds or immediately upon their arrival on the higher morontia spheres, there are certain cases of delayed fusion, some not experiencing this final surety of survival until they reach the last educational worlds of the universe headquarters; and a few of these mortal candidates for never-ending life utterly fail to attain identity fusion with their faithful Adjusters.

40:8.2 (449.5) Such mortals have been deemed worthy of survival by the adjudicational authorities, and even their Adjusters, by returning from Divinington, have concurred in their ascension to the mansion worlds. Such beings have ascended through a system, a constellation, and through the educational worlds of the Salvington circuit; they have enjoyed the “seventy times seven” opportunities for fusion and still have been unable to attain oneness with their Adjusters.

40:8.3 (449.6) When it becomes apparent that some synchronizing difficulty is inhibiting Father fusion, the survival referees of the Creator Son are convened. And when this court of inquiry, sanctioned by a personal representative of the Ancients of Days, finally determines that the ascending mortal is not guilty of any discoverable cause for failure to attain fusion, they so certify on the records of the local universe and duly transmit this finding to the Ancients of Days. Thereupon does the indwelling Adjuster return forthwith to Divinington for confirmation by the Personalized Monitors, and upon this leave-taking the morontia mortal is immediately fused with an individualized gift of the spirit of the Creator Son.

40:8.4 (450.1) Much as the morontia spheres of Nebadon are shared with the Spirit-fused mortals, so do these Son-fused creatures share the

Dvasia susilieję mirtingieji, taip ir šitie su Sūnumi susilieję tvariniai Orvontono tarnybomis naudojasi bendrai su susiliejusiais su Derintoju savo sielos broliais, keliaujančiais į vidų, į tolimąją Rojaus Salą. Jie iš tikrųjų yra jūsų sielos broliai, ir jums labai patiks su jais bendrauti, kada jūs žengsite per supervisatos mokymo pasaulius.

Su Sūnumi susilieusių mirtingųjų grupė nėra labai didelė, Orvontono supervisatoje jų yra mažiau negu vienas milijonas. Išskyrus nuolatinio gyvenimo likimą Rojuje, visais kitais atžvilgiais jie yra lygūs su savo partneriais, susiliejusiais su Derintojais. Jie dažnai keliauja į Rojų su supervisatos užduotimis, bet retai kada ten gyvena nuolat, būdami, kaip klasė, apriboti savo gimtosios supervisatos ribomis.

9. SU DVASIA SUSILIEJĘ MIRTINGIEJI

Susilieję su Dvasia kylantieji mirtingieji nėra Trečiojo Šaltinio asmenybės; jie yra įtraukti į Tėvo asmenybės grandinę, bet jie yra susilieję su Trečiojo Šaltinio ir Centro ikiprotinės dvasios individualizavimais. Toks susiliejimas su Dvasia niekada neįvyksta per natūralaus gyvenimo tarpsnį; jis įvyksta tikai tuo metu, kada mirtingasis atsibunda morontinės egzistencijos gyvenamuosiuose pasauliuose. Susiliejo patyrimo nėra užklojimo ant viršaus; valią turintis tvarinys yra susiliejęs arba su Dvasia, arba su Sūnumi, arba su Tėvu. Tie, kurie yra susilieję su Derintoju arba su Tėvu, niekada nebūna susilieję su Dvasia arba su Sūnumi.

Tas faktas, kad šitos mirtingųjų tvarinių rūšys nėra kandidatės susilieti su Derintoju, neužkerta kelio Derintojams gyventi jų viduje gyvenimo materialiaame kūne metu. Derintojai iš tikrųjų dirba tokių būtybių prote per materialaus gyvenimo tarpsnį, bet niekada amžiams netampa vienu su savo mokinių sielomis. Per šitą laikinąjį gyvenimą Derintojai efektyviai sukuria tokį patį mirtingojo prigimties dvasinį kolegą—sielą—kokį jie tikrai sukuria kandidatuose į susiliejamą su Derintoju. Iki tos akimirkos, kada mirtingasis miršta, Derintojų darbas yra visiškai panašus į jų tarnavimą jūsų pačių rasėse, bet po mirtingojo mirties Derintojai šituos kandidatus į susiliejamą su Dvasia palieka amžiams ir vyksta tiesiai į Dieviningtoną, visų dieviškųjų Pagalbininkų būstinę, ir čia laukia naujų savosios kategorijos užduočių.

Kada tokie miegantys išlikusieji vėl įasmeninami gyvenamuosiuose pasauliuose, tada išvykusio Derintojo vietą užima Dieviškojo Tarno individualizavimas, Begalinės Dvasios atstovas konkrečioje vietinėje visatoje. Šitas dvasinis įliejimas šiuos išliekančius tvarinius paverčia su Dvasia susiliejusiais mirtingaisiais. Tokios būtybės visais atžvilgiais yra jums lygios protu ir dvasia; ir

services of Orvonton with their Adjuster-fused brethren who are journeying inward towards the far-distant Isle of Paradise. They are truly your brethren, and you will greatly enjoy their association as you pass through the training worlds of the superuniverse.

40:8.5 (450.2) Son-fused mortals are not a numerous group, there being less than one million of them in the superuniverse of Orvonton. Aside from residential destiny on Paradise they are in every way the equals of their Adjuster-fused associates. They frequently journey to Paradise on superuniverse assignment but seldom permanently reside there, being, as a class, confined to the superuniverse of their nativity.

9. SPIRIT-FUSED MORTALS

40:9.1 (450.3) Ascending Spirit-fused mortals are not Third Source personalities; they are included in the Father's personality circuit, but they have fused with individualizations of the premind spirit of the Third Source and Center. Such Spirit fusion never occurs during the span of natural life; it takes place only at the time of mortal reawakening in the morontia existence on the mansion worlds. In the fusion experience there is no overlapping; the will creature is either Spirit fused, Son fused, or Father fused. Those who are Adjuster or Father fused are never Spirit or Son fused.

40:9.2 (450.4) The fact that these types of mortal creatures are not Adjuster-fusion candidates does not prevent the Adjusters from indwelling them during the life in the flesh. Adjusters do work in the minds of such beings during the span of material life but never become everlastingly one with their pupil souls. During this temporary sojourn the Adjusters effectively build up the same spirit counterpart of mortal nature — the soul — that they do in the candidates for Adjuster fusion. Up to the time of mortal death the work of the Adjusters is wholly akin to their function in your own races, but upon mortal dissolution the Adjusters take eternal leave of these Spirit-fusion candidates and, proceeding directly to Divinington, the headquarters of all divine Monitors, there await the new assignments of their order.

40:9.3 (450.5) When such sleeping survivors are repersonalized on the mansion worlds, the place of the departed Adjuster is filled by an individualization of the spirit of the Divine Minister, the representative of the Infinite Spirit in the local universe concerned. This spirit infusion constitutes these surviving creatures Spirit-fused mortals. Such beings are in every way your equals

jos iš tikrųjų yra jūsų amžininkės, besidalinančios gyvenamosiomis ir morontinėmis sferomis bendrai su jūsų kategorijos kandidatais į susiliejamą ir su tais, kurie turi susiliėti su Sūnumi.

Tačiau yra viena ypatybė, kuria susiliejusieji su Dvasia skiriasi nuo savo kylančiųjų sielos brolių: Mirtingojo atmintis apie žmogiškąjį patyrimą savosios kilmės materialiuose pasauliuose išlieka po materialaus kūno mirties, nes viduje gyvenantis Derintojas įgijo dvasinį dublikatą, arba tikslią kopiją, tų žmogiškojo gyvenimo įvykių, kurie turėjo dvasinės reikšmės. Bet su Dvasia susilieję mirtingieji neturi tokio mechanizmo, kurio pagalba galėtų išlikti žmogiškoji atmintis. Atminties Derintojo kopijos yra pilnos ir viską išlaikiusios, bet šitas turtas yra išvykusių Derintojų patirtinė nuosavybė ir nėra prieinamas tiems tvariniams, kurių viduje jie anksčiau gyveno, ir kurie dėl to atsibunda Nebadono morontinių sferų prisikėlimo salėse tarsi būtų naujai sukurtos būtybės, tvariniai be sąmoningo suvokimo apie ankstesnę egzistenciją.

Tokie vietinės visatos vaikai yra įgalinami vėl atstatyti didžiulę dalį savo ankstesnės žmogiškosios patirtinės atminties, kada ją vėl jiems atpasakoja su jais susieti serafimai ir cherubimai ir kada ji yra pasitikslinama mirtingojo karjeros dokumentuose, kuriuos pateikia registruojantys angelai. Tą jie gali padaryti su neabejotinu tikrumu, nes išliekanti siela, turinti patirtinę kilmę materialioje ir mirtingoje gyvybėje, nors ir neprisimena mirtingų įvykių, bet tikrai turi likutinį patirtinį-suvokiantį reagavimą į šituos praėjusio patyrimo neprisimenamus įvykius.

Kada susiliejusiam su Dvasia mirtingajam yra pasakojama apie praeities patyrimo neprisimenamus įvykius, tada tokio išlikusiojo sielos (tapatybės) viduje tuoj pat įvyksta patirtinio suvokimo reagavimas, kuris tą pačią akimirką pasakojamą įvykį įvelka į tikrovės emocinį atspalvį ir fakto intelektualią kokybę; ir šitas dvigubas reagavimas sudaro mirtingojo patyrimo neprisimenamo aspekto atstatymą, suvokimą, ir patvirtinimą.

Net ir su Derintoju susiliejančioms kandidatams, tikrai tokie žmogiškieji patyrimai, kurie turėjo dvasinės vertės, yra išliekančiojo mirtingojo ir sugrįžusio Derintojo bendra nuosavybė, ir dėl to nedelsiant prisimenami po mirtingojo išlikimo. Kai dėl įvykių, kurie neturėjo dvasinės reikšmės, tai net ir šitie susiliejusieji su Derintoju turi priklausyti nuo suvokimo-reagavimo savybės išliekančiojo sieloje. Ir kadangi bet koks įvykis gali turėti dvasinės konotacijos vienam mirtingajam, bet ne kitam, todėl tampa įmanoma kylančiųjų amžininkų grupei iš tos pačios planetos surinkti Derintojų prisimenamų įvykių saugomas atsargas į vieną vietą ir šitokiu būdu atstatyti bet

in mind and spirit; and they are indeed your contemporaries, sharing the mansion and morontia spheres in common with your order of fusion candidates and with those who are to be Son fused.

40:9.4 (450.6) There is, however, one particular in which Spirit-fused mortals differ from their ascendant brethren: Mortal memory of human experience on the material worlds of origin survives death in the flesh because the indwelling Adjuster has acquired a spirit counterpart, or transcript, of those events of human life which were of spiritual significance. But with Spirit-fused mortals there exists no such mechanism whereby human memory may persist. The Adjuster transcripts of memory are full and intact, but these acquisitions are experiential possessions of the departed Adjusters and are not available to the creatures of their former indwelling, who therefore awaken in the resurrection halls of the morontia spheres of Nebadon as if they were newly created beings, creatures without consciousness of former existence.

40:9.5 (451.1) Such children of the local universe are enabled to repossess themselves of much of their former human memory experience through having it retold by the associated seraphim and cherubim and by consulting the records of the mortal career filed by the recording angels. This they can do with undoubted assurance because the surviving soul, of experiential origin in the material and mortal life, while having no memory of mortal events, does have a residual experiential-recognition-response to these unremembered events of past experience.

40:9.6 (451.2) When a Spirit-fused mortal is told about the events of the unremembered past experience, there is an immediate response of experiential recognition within the soul (identity) of such a survivor which instantly invests the narrated event with the emotional tinge of reality and with the intellectual quality of fact; and this dual response constitutes the reconstruction, recognition, and validation of an unremembered facet of mortal experience.

40:9.7 (451.3) Even with Adjuster-fusion candidates, only those human experiences which were of spiritual value are common possessions of the surviving mortal and the returning Adjuster and hence are immediately remembered subsequent to mortal survival. Concerning those happenings which were not of spiritual significance, even these Adjuster-fusers must depend upon the attribute of recognition-response in the surviving soul. And since any one event may have a spiritual connotation to one mortal but not to another, it becomes possible for a group of contemporary ascenders from the same planet to pool their store of Adjuster-remembered events and thus to

kokį patyrimą, kuris jiems buvo bendras, ir kuris turėjo dvasinės vertės bet kurio iš jų gyvenime.

Nors mes gana gerai suprantame tokį atminties atstatymo metodą, bet mes nesuvokiame asmenybės atpažinimo metodo. Kai kada bendravusios asmenybės abipusiškai reaguoja gana nepriklausomai nuo atminties veikimo, nors, pati atmintis ir jos atstatymo metodas yra būtini tam, kad tokiame abipusiam asmenybės reagavimui suteiktų atpažinimo pilnatvę.

Su Dvasia susiliejęs išlikęs mirtingasis taip pat gali daug sužinoti apie gyvenimą, kurį jis gyveno materialiaame kūne, lankydamasis savo gimtajame pasaulyje vėliau, kada planetoje yra paskelbiama nauja dieviškoji tvarka, palyginus su ta, kurioje gyveno jis. Tokie susilieję su Dvasia vaikai įgalinami turėti tokias galimybes tam, kad ištyrinėtų savo žmogiškąją karjerą, kadangi apskritai jie yra apriboti vietinės visatos tarnystė. Jie neturi tokio, kaip jūsų aukšto ir egzaltuoto likimo Rojaus Užbaigtųjų Korpuse; tikrai su Derintoju susilieję mirtingieji arba kitos ypatingai apkabintos kylančiosios būtybės yra priimamos į gretas tų, kurios laukia amžinosios Dievybės jaudinančio patyrimo. Su Dvasia susilieję mirtingieji yra vietinių visatų nuolatiniai piliečiai; jie gali siekti Rojaus likimo, bet negali būti dėl jo užtikrinti. Nebadone jų visatos namai yra aplink Salvingtoną skriejančių pasaulių aštuntoji grupė, dangiškoji buveinė, kurios prigimtis ir vieta labai panašėja į tai, ką įsivaizduoja Urantijos planetiniai pasakojimai.

10. KYLANČIŲJŲ LIKIMAI

Apskritai kalbant, su Dvasia susiliejusių mirtingųjų tarnavimas ribojasi vietine visata, su Sūnumi susiliejusių išlikusiųjų darbas ribojasi supervisata, su Derintoju susilieję mirtingieji turi likimą įsiskverbti į visatų visatą. Su mirtinguoju susiliejusi dvasia visada pakyla į savosios kilmės lygmenį; tokia dvasinė esybė būtinai sugrįžta į pirminio šaltinio sferą.

Su Dvasia susilieję mirtingieji yra iš vietinės visatos; paprastai, jie nekyla už savo gimtųjų sferų ribų, už tų ribų, kuriose juos persmelkianti dvasia veikia erdvėje. Su Sūnumi susilieję kylantieji lygiai taip pakyla į dvasinio padovanojimo šaltinį, kadangi taip, kaip Sūnaus Kūrėjo Tiesos Dvasia koncentruojasi su ja susietame Dieviškajame Tarne, taip ir jo "susiliejimo dvasia" tikrai yra įgyvendinta aukštesniųjų visatų Atspindinčiosiose Dvasiose. Tokį dvasinį ryšį tarp Dievo Septinkarčio vietinės visatos ir supervisatos lygių gali būti sunku paaiškinti, bet nesunku pastebėti, kuris yra neklystamai apreiškiamas tuose

reconstruct any experience which they had in common, and which was of spiritual value in the life of any one of them.

40:9.8 (451.4) While we understand such techniques of memory reconstruction fairly well, we do not grasp the technique of personality recognition. Personalities of onetime association mutually respond quite independently of the operation of memory, albeit, memory itself and the techniques of its reconstruction are necessary to invest such mutual personality response with the fullness of recognition.

40:9.9 (451.5) A Spirit-fused survivor is also able to learn much about the life he lived in the flesh by revisiting his nativity world subsequent to the planetary dispensation in which he lived. Such children of Spirit fusion are enabled to enjoy these opportunities for investigating their human careers since they are in general confined to the service of the local universe. They do not share your high and exalted destiny in the Paradise Corps of the Finality; only Adjuster-fused mortals or other especially embraced ascendant beings are mustered into the ranks of those who await the eternal Deity adventure. Spirit-fused mortals are the permanent citizens of the local universes; they may aspire to Paradise destiny, but they cannot be sure of it. In Nebadon their universe home is the eighth group of worlds encircling Salvington, a destiny-heaven of nature and location much like the one envisioned by the planetary traditions of Urantia.

10. ASCENDANT DESTINIES

40:10.1 (452.1) Spirit-fused mortals are, generally speaking, confined to a local universe; Son-fused survivors are restricted to a superuniverse; Adjuster-fused mortals are destined to penetrate the universe of universes. The spirits of mortal fusion always ascend to the level of origin; such spirit entities unfailingly return to the sphere of primal source.

40:10.2 (452.2) Spirit-fused mortals are of the local universe; they do not, ordinarily, ascend beyond the confines of their native realm, beyond the boundaries of the space range of the spirit that pervades them. Son-fused ascenders likewise rise to the source of spirit endowment, for much as the Truth Spirit of a Creator Son focalizes in the associated Divine Minister, so is his "fusion spirit" implemented in the Reflective Spirits of the higher universes. Such spirit relationship between the local and the superuniverse levels of God the Sevenfold may be difficult of explanation but not of discernment, being unmistakably revealed in those

Atspindinčiųjų Dvasių vaikuose—Sūnų Kūrėjų sekorafiniuose Baisuose. Minties Derintojas, kylantis iš Tėvo Rojuje, niekada nenustoja veikęs, kol mirtingasis akivaizdžiai atsistoja akis į akį su amžinuoju Dievu.

Paslaptingas keitimasis, vykstantis asociatyviniame metode, kurio dėka mirtingoji būtybė netampa arba negali tapti amžinai susiliejusia su viduje gyvenančiu Minties Derintoju, gali atrodyti, jog kilimo plane atskleidžia klaidą; susiliejimas su Sūnumi ir Dvasia, iš paviršiaus, yra panašus į kompensaciją už nepaaiškintas nesėkmes kilimo į Rojų plano kažkuriame etape, bet visos tokios išvados yra klaidingos; mus moko, jog visi šitie įvykiai vystosi paklusdami Aukščiausųjų Visatos Valdovų nustatytiems dėsniams.

Mes nagrinėjome šią problemą ir padarėme neabejotiną išvadą, jog visų mirtingųjų pasišventimas galutiniam Rojaus likimui būtų neteisingas laiko-erdvės visatoms tuo, kad Sūnų Kūrėjų ir Dienų Senujų teismai tuomet būtų visiškai priklausomi nuo tarnystės tų, kurie yra pakeliui į aukštesnes valdas. Ir iš tikrųjų atrodo nėra nieko tinkamesnio už tai, jog vietinių visatų ir supervaldovų kiekviena vyriausybė būtų aprūpinta pakilimo pilietybės nuolatine grupe; jog tokio valdymo funkcijas praturtintų pašlovintų mirtingųjų, abandonterijų ir susatijų evoliucinių papildinių, kurie turi nuolatinį statusą, tam tikrų grupių pastangos. Dabar visiškai akivaizdu, jog dabartinis kilimo planas laiko-erdvės administracijas efektyviai aprūpina kaip tik tokiomis pakilusiuoju tvarinių grupėmis; ir mes iš tikrųjų daug kartų stebėjome: Ar visa tai išreiškia Pagrindinės Visatos Architektų visaišminčių planų sąmoningą dalį, sumanytą tam, kad aprūpintų Sūnus Kūrėjus ir Dienų Senuosius pakilusiais nuolatiniais gyventojais? pilietybės besivystančiomis kategorijomis, kurios vis daugiau taps kompetentingomis tvarkyti šitų valdų reikalus per visatos ateities amžius?

Tai, kad tokiu būdu mirtingųjų likimai skiriasi, jokių būdu neįrodo, jog vienas likimas yra didesnis ar mažesnis už kitą, tiesiog tik tai, kad jie skiriasi. Su Derintoju susilieję pakilusieji kaip užbaigtieji iš tikrųjų turi nuostabią ir šlovingą karjerą, atsiveriančią prieš juos amžinojoje ateityje, bet tai nereiškia, kad jiems yra teikiama pirmenybė tarp pakilusiuoju jų sielos brolių. Mirtingojo išlikimo dieviškojo plano pasirenkamame veikime nėra jokio tendencingo palankumo, jokio savavališkumo.

Nors su Derintoju susilieję užbaigtieji akivaizdžiai naudojami plačiausiomis iš visų tarnystės galimybų, bet šito tikslo pasiekimas jiems automatiškai užkerta galimybę dalyvauti

children of the Reflective Spirits — the secoraphic Voices of the Creator Sons. The Thought Adjuster, hailing from the Father on Paradise, never stops until the mortal son stands face to face with the eternal God.

40:10.3 (452.3) The mysterious variable in associative technique whereby a mortal being does not or cannot become eternally fused with the indwelling Thought Adjuster may seem to disclose a flaw in the ascension scheme; Son and Spirit fusion do, superficially, resemble compensations of unexplained failures in some detail of the Paradise-attainment plan; but all such conclusions stand in error; we are taught that all these happenings unfold in obedience to the established laws of the Supreme Universe Rulers.

40:10.4 (452.4) We have analyzed this problem and have reached the undoubted conclusion that the consignment of all mortals to an ultimate Paradise destiny would be unfair to the time-space universes inasmuch as the courts of the Creator Sons and of the Ancients of Days would then be wholly dependent on the services of those who were in transit to higher realms. And it does seem to be no more than fitting that the local and the superuniverse governments should each be provided with a permanent group of ascendant citizenship; that the functions of these administrations should be enriched by the efforts of certain groups of glorified mortals who are of permanent status, evolutionary complements of the abandoners and of the susatia. Now it is quite obvious that the present ascension scheme effectively provides the time-space administrations with just such groups of ascendant creatures; and we have many times wondered: Does all this represent an intended part of the all-wise plans of the Architects of the Master Universe designed to provide the Creator Sons and the Ancients of Days with a permanent ascendant population? with evolved orders of citizenship that will become increasingly competent to carry forward the affairs of these realms in the universe ages to come?

40:10.5 (452.5) That mortal destinies do thus vary in no wise proves that one is necessarily greater or lesser than another, merely that they differ. Adjuster-fused ascenders do indeed have a grand and glorious career as finaliters spread out before them in the eternal future, but this does not mean that they are preferred above their ascendant brethren. There is no favoritism, nothing arbitrary, in the selective operation of the divine plan of mortal survival.

40:10.6 (453.1) While the Adjuster-fused finaliters obviously enjoy the widest service opportunity of all, the attainment of this goal automatically shuts them off from the chance to participate in the

amžius trunkančioje kovoje kurioje nors vienoje visatoje ar supervisatoje, pradedant ankstyvesnėmis ir mažiau nusistovėjusiomis epochomis ir baigiant vėlesnėmis ir nusistovėjusiomis santykinio tobulumo pasiekimo eromis. Užbaigtieji įgauna nuostabų ir toli nusidriekiantį laikinosios tarnystės patyrimą didžiosios visatos visuose septyniuose segmentuose, bet paprastai nė apie vieną visatą jie neįgauna tokių gilių žinių, kurios net ir dabar apibūdina su Dvasia susiliejusius Nebadono Užbaigtumo Korpuso veteranus. Šitie individai naudojami galimybe planetinių amžių kylančią procesiją pamatyti taip, kaip jie vienas po kito vystosi dešimtyje milijonų apgyvendintų pasaulių. Ir tokiems vietinės visatos piliečiams ištikimai tarnaujant, patyrimas užkloja patyrimą tol, kol laiko pilnatvė sunokina tą aukštos kokybės išmintį, kuri sukuria sukoncentruota patirtis—*autoritetinga* išmintis—ir tai savaime yra gyvybiškai svarbus faktorius bet kokios vietinės visatos nusistovėjimui.

Taip, kaip tas vyksta su Dvasia susiliejusiais, taip tas vyksta ir su tais su Sūnumi susiliejusiais mirtingaisiais, kurie pasiekė gyvenamąjį statusą Uversoje. Kai kurie iš šitų tvarinių yra kilę ankstyviausiomis Orvontono epochomis, ir jie sudaro įžvalgos dėka gilinamos išminties lėtai besikaupiančią visumą, kuri savo nuolat augančios tarnystės dėka prisideda prie septintosios supervisatos gerovės ir galutinio jos nusistovėjimo.

Mes nežinome, koks bus galutinis šitų vietinės visatos ir supervisatos pilietybės stacionarių kategorijų likimas, bet visiškai įmanoma, jog kada Rojaus užbaigtieji pirmieji praplės dieviškumo ribas pirmojo išorinio erdvės lygio planetų sistemose, tada jų sielos broliai kylančiųjų evoliucinėje kovoje, susilieję su Sūnumi ir Dvasia, įneš deramą indėlį į išstobulintų supervisatų patirtinės pusiausvyros palaikymą tuo metu, kada jie bus pasiruošę pasveikinti didžiulį kiekį nuolat atvykstančių keliaujančių į Rojų pilgrimų, kurie, tą tolimą dieną, galėtų gausiai išsilieti per Orvontoną ir per į jį panašius kūrinius kaip milžiniška dvasios ieškanti srovė iš šitų dabar neištyrinėtų ir neapgyvendintų išorinės erdvės galaktikų.

Nors didžioji dauguma susiliejusiuju su Dvasia nuolat tarnauja kaip vietinių visatų piliečiai, bet nevisi. Jeigu jų tarnavimo visatoje kokiam nors aspektui būtų reikalingas jų asmeninis buvimas supervisatoje, tuomet šitiems piliečiams būtų įgyvendintos tokios būties transformacijos, kad jie būtų įgalinti pakilti į aukštesnę visatą; o atvykus Dangiškiesiems Sargams su įsakymais, kad tokius su Dvasia susiliejusius atgabentų į Dienų Senujų rūmus, jie šitaip pakiltų tam, jog niekada nebesugrįžtų. Jie tampa supervisatos saugotojais nuolat tarnaudami Dangiškųjų Sargų

agelong struggle of some one universe or superuniverse, from the earlier and less settled epochs to the later and established eras of relative perfection attainment. Finaliters acquire a marvelous and far-flung experience of transient service in all seven segments of the grand universe, but they do not ordinarily acquire that intimate knowledge of any one universe which even now characterizes the Spirit-fused veterans of the Nebadon Corps of Completion. These individuals enjoy an opportunity to witness the ascending processional of the planetary ages as they unfold one by one on ten million inhabited worlds. And in the faithful service of such local universe citizens, experience superimposes upon experience until the fullness of time ripens that high quality of wisdom which is engendered by focalized experience — *authoritative* wisdom — and this in itself is a vital factor in the settling of any local universe.

40:10.7 (453.2) As it is with the Spirit fusers, so is it with those Son-fused mortals who have achieved residential status on Uversa. Some of these beings hail from the earliest epochs of Orvonton, and they represent a slowly accumulating body of insight-deepening wisdom which is making ever-augmenting service contributions to the welfare and eventual settlement of the seventh superuniverse.

40:10.8 (453.3) What the ultimate destiny of these stationary orders of local and of superuniverse citizenship will be we do not know, but it is quite possible that, when the Paradise finaliters are pioneering the expanding frontiers of divinity in the planetary systems of the first outer space level, their Son- and Spirit-fused brethren of the ascendant evolutionary struggle will be acceptably contributing to the maintenance of the experiential equilibrium of the perfected superuniverses while they stand ready to welcome the incoming stream of Paradise pilgrims who may, at that distant day, pour in through Orvonton and its sister creations as a vast spirit-questing torrent from these now uncharted and uninhabited galaxies of outer space.

40:10.9 (453.4) While the majority of Spirit fusers serve permanently as citizens of the local universes, all do not. If some phase of their universe ministry should require their personal presence in the superuniverse, then would such transformations of being be wrought in these citizens as would enable them to ascend to the higher universe; and upon the arrival of the Celestial Guardians with orders to present such Spirit-fused mortals at the courts of the Ancients of Days, they would so ascend, never to return. They become wards of the superuniverse, serving

pagalbininkais, išskyrus tuos nedaugelį, kurie iš eilės yra iškviečiami į Rojaus ir Havonos tarnystę.

Kaip su Dvasia susilieję jų sielos broliai, taip ir su Sūnumi susiliejusieji nekeliauja į Havoną, ir nepasiekia Rojaus, nebent jie yra patyrę tam tikras modifikuojančias transformacijas. Dėl rimtų ir pakankamų priežasčių, tokie pakeitimai buvo padaryti kai kuriems su Sūnumi susiliejusiesiems išlikusiesiems, ir šitas būtybes kartas nuo karto galima sutikti centrinės visatos septyniuose grandinėse. Taigi, būtent tam tikras skaičius tiek susiliejusių su Sūnumi, tiek susiliejusių su Dvasia mirtingųjų iš tikrųjų pakyla į Rojų, iš tikrųjų pasiekia tokį tikslą, kuris daugeliu atžvilgių prilygsta tam tikslui, kuris laukia su Tėvu susiliejusiu mirtingųjų.

Su Tėvu susilieję mirtingieji yra potencialūs užbaigtieji; jų galutinis tikslas yra Visuotinis Tėvas, ir jį iš tikrųjų jie pasiekia, bet pagal šiandieninio visatos amžiaus supratimo ribas, užbaigtieji, kaip tokie, nėra pasiekę likimo. Jie tebelieka neužbaigtais tvariniais—šeštosios kategorijos dvasiomis—ir dėl to neveikia evoliucinėse sferose, kurios turi iki šviesos ir iki gyvenimo statusą.

Kada mirtingąjį užbaigtąjį apkabina Trejybė—jis tampa Sutrejybintu Sūnumi, tokiu, kaip Galingasis Žinianešys—tada tas užbaigtasis būna pasiekęs likimą, bent jau šiandieniniame visatos amžiuje. Galingieji Žinianešiai ir jų bičiuliai gali nebūti tiesiogine prasme septintosios kategorijos dvasios, bet papildomai prie kitų dalykų Trejybės apkabinimas jiems padovanoja viską, ką užbaigtasis kada nors pasieks kaip septintojo laipsnio dvasia. Po to, kada susilieję su Sūnumi ir susilieję su Dvasia mirtingieji būna sutrejybunami, tada jie pereina per Rojaus patyrimą su kylančiais, susiliejusiais su Derintoju, su kuriais jie tuomet būna tapatūs visuose reikaluose, susijusiuose su supervisatos administravimu. Šitie Sutrejybinti Parinkimo ar Sutrejybinti Pasiekimo Sūnūs bent jau dabar yra užbaigti tvariniai, priešingai tiems užbaigtiesiems, kurie šiuo metu yra neužbaigti tvariniai.

Šitokiu būdu, iš esmės vargu ar būtų tinkama vartoti žodžius “didesnis” ar “mažesnis” priešpastatant sūnystės kylančiųjų kategorijų likimus. Kiekvienas toks Dievo sūnus turi Dievo tėvystę, o Dievas kiekvieną iš savo tvarinių sūnų myli vienodai; jis nėra pakilusiujų likimų didesnis gerbėjas už likimus tų tvarinių, kurie gali pasiekti tokius likimus. Tėvas myli *kiekvieną* iš savo sūnų, ir šitoji meilė yra ne mažiau kaip tikra, šventa, dieviška, neribota, amžina, ir unikali—tokia meilė, kuri yra padovanota *šitam* sūnui ir *tam* sūnui individualiai, asmeniškai, ir išimtinai. Ir tokia meilė visiškai užtemdo visus kitus faktus. Sūnystė yra aukščiausias tvarinio ryšys su Kūrėju.

as assistants to the Celestial Guardians and permanently, save for those few who are in turn summoned to the service of Paradise and Havona.

40:10.10 (453.5) Like their Spirit-fused brethren, the Son fusers neither traverse Havona nor attain Paradise unless they have undergone certain modifying transformations. For good and sufficient reasons, such changes have been wrought in certain Son-fused survivors, and these beings are to be encountered ever and anon on the seven circuits of the central universe. Thus it is that certain numbers of both the Son- and the Spirit-fused mortals do actually ascend to Paradise, do attain a goal in many ways equal to that which awaits the Father-fused mortals.

40:10.11 (453.6) Father-fused mortals are potential finaliters; their destination is the Universal Father, and him they do attain, but within the purview of the present universe age, finaliters, as such, are not destiny attainers. They remain unfinished creatures — sixth-stage spirits — and hence nonactive in the evolutionary domains of prelight-and-life status.

40:10.12 (454.1) When a mortal finaliter is Trinity embraced — becomes a Trinitized Son, such as a Mighty Messenger — then has that finaliter attained destiny, at least for the present universe age. Mighty Messengers and their fellows may not in the exact sense be seventh-stage spirits, but in addition to other things the Trinity embrace endows them with everything which a finaliter will sometime achieve as a seventh-stage spirit. After Spirit-fused or Son-fused mortals are trinitized, they pass through the Paradise experience with the Adjuster-fused ascenders, with whom they are then identical in all matters pertaining to superuniverse administration. These Trinitized Sons of Selection or of Attainment at least for now are finished creatures, in contrast to the finaliters, who are at present unfinished creatures.

40:10.13 (454.2) Thus, in the final analysis, it would be hardly proper to use the words “greater” or “lesser” in contrasting the destinies of the ascending orders of sonship. Every such son of God shares the fatherhood of God, and God loves each of his creature sons alike; he is no more a respecter of ascendant destinies than is he of the creatures who may attain such destinies. The Father loves *each* of his sons, and that affection is not less than true, holy, divine, unlimited, eternal, and unique — a love bestowed upon *this* son and upon *that* son, individually, personally, and exclusively. And such a love utterly eclipses all other facts. Sonship is the supreme relationship of the creature to the Creator.

Kaip mirtingieji jūs dabar galite suvokti savo vietą dieviškosios sūnystės šeimoje ir pradėti jausti įsipareigojimą pasinaudoti privalumais, kurie taip dosniai yra suteikti Rojaus plane ir kuriuos taip dosniai suteikia Rojaus planas mirtingųjų išlikimui, kurio planą taip padidino ir apšvietė save padovanojusio Sūnaus gyvenimo patyrimas. Buvo suteiktos visos galimybės ir visa galia tam, kad būtų užtikrinta tai, jog galiausiai jūs pasieksite dieviškojo tobulumo Rojaus tikslą.

[Pateikta Galingojo Žinianešio, laikinai priskirto prie Salvingtono Gabrielio personalo.]

40:10.14 (454.3) As mortals you can now recognize your place in the family of divine sonship and begin to sense the obligation to avail yourselves of the advantages so freely provided in and by the Paradise plan for mortal survival, which plan has been so enhanced and illuminated by the life experience of a bestowal Son. Every facility and all power have been provided for insuring your ultimate attainment of the Paradise goal of divine perfection.

40:10.15 (454.4) [Presented by a Mighty Messenger temporarily attached to the staff of Gabriel of Salvington.]

41 Dokumentas. Vietinės visatos fiziniai aspektai

⇐ 040

URANTIJOS KNYGA

042 ⇐

II DALIS. VIETINĖ VISATA

41 DOKUMENTAS. VIETINĖS VISATOS FIZINIAI ASPEKTAI

Skyrius

ĮVADAS

1. Nebadono Energetiniai Centrai
2. Satanijos Fiziniai Kontrolieriai
3. Mūsų žvaigždėti partneriai
4. Saulės tankis
5. Saulės radiacija
6. Kalcis — keliauninkas erdvėje
7. Saulės energijos šaltiniai
8. Saulės energijos reakcijos
9. Saulės stabilumas
10. Apgyvendintų pasaulių kilmė

ĮVADAS

BŪDINGAS erdvės reiškinys, kuris išskiria kiekvieną vietinę visatą iš visų kitų, yra Kuriančiosios Dvasios buvimas. Visą Nebadoną iš tikrųjų persmelkia Salvingtono Dieviškojo Tarno buvimas, ir toks buvimas lygiai taip tikrai pasibaigia ties mūsų vietinės visatos išorinėmis sienomis. Tai, ką persmelkia mūsų vietinės visatos Motina Dvasia yra Nebadonas; tai, kas nusitęsia už jos buvimo erdvėje, yra už Nebadono, tai yra Orvontono supervisatos erdvės regionai už Nebadano—kitos vietinės visatos.

Nors didžiosios visatos administracinis organizavimas atskleidžia aiškiai nubrėžtą padalijimą tarp centrinės visatos, super-, ir vietinių visatų vyriausybių, ir nors šitie padalinimai astronomiškai turi paraleles Havonos ir septynių supervisatų atskyrimui erdvėje, bet tokių aiškių fizinės demarkacijos linijų, atskiriančių vietinius

PAPER 41 PHYSICAL ASPECTS OF THE LOCAL UNIVERSE

SECTIONS

Introduction

1. The Nebadon Power Centers
2. The Satania Physical Controllers
3. Our Starry Associates
4. Sun Density
5. Solar Radiation
6. Calcium — The Wanderer of Space
7. Sources of Solar Energy
8. Solar-Energy Reactions
9. Sun Stability
10. Origin of Inhabited Worlds

INTRODUCTION

41:0.1 (455.1) THE characteristic space phenomenon which sets off each local creation from all others is the presence of the Creative Spirit. All Nebadon is certainly pervaded by the space presence of the Divine Minister of Salvington, and such presence just as certainly terminates at the outer borders of our local universe. That which is pervaded by our local universe Mother Spirit *is* Nebadon; that which extends beyond her space presence is outside Nebadon, being the extra-Nebadon space regions of the superuniverse of Orvonton — other local universes.

41:0.2 (455.2) While the administrative organization of the grand universe discloses a clear-cut division between the governments of the central, super-, and local universes, and while these divisions are astronomically paralleled in the space separation of Havona and the seven superuniverses, no such clear lines of physical demarcation set off the local

kūrinius, nėra. Net Orvontono didžiuosius ir mažuosius sektorius aiškiai (mes) galime atskirti, bet ne taip lengva nustatyti fizines vietinių visatų sienas. Tai yra dėl to, jog šitie vietiniai kūriniai administraciniu požiūriu yra organizuoti pagal tam tikrus *kūrybinius* principus, valdančius supervisatos visos energetinės įkrovos segmentavimą, tuo tarpu jų fizinės sudedamosios dalys, erdvės sferos—saulės, tamsiosios salos, planetos ir t.t.—susidaro visų pirma iš ūkų, o šitie astronomiškai atsiranda pagal tam tikrus *ikikūrybinius* (transcendentinius) Pagrindinės Visatos Architektų planus.

Vienas ar daugiau—net ir daug—tokių ūkų gali būti įtraukta į atskiros vietinės visatos sferą, net ir kaip Nebadonas buvo fiziškai surinktas iš Andronoverio ir kitų ūkų planetinių ir žvaigždinių palikuonių. Nebadono sferos turi skirtingus ūkinius protėvius, bet jos visos turėjo tam tikrą minimalų judėjimo erdvėje bendrumą, kuris energijos reguliuotojų protingų pastangų dėka buvo taip suderintas tam, kad sukurtų mūsų erdvės kūnų šiandieninę sanaują, kuri supervisatos orbitomis skrieja drauge kaip vienas su kitu artimai susijęs vienetas.

Tokia yra Nebadono vietinio žvaigždžių debesies sandara šiandien vis daugiau nusistovėjusia orbita skriejančio aplink Orvontono to mažojo sektoriaus, kuriam priklauso mūsų vietinis kūrinys, Šaulio centras.

1. NEBADONO ENERGETINIAI CENTRAI

Spiralinius ir kitokius ūkus, erdvės sferų motininius ratus, inicijuoja Rojaus jėgos organizatoriai; ir vykstant ūkų evoliucijai, kada atsiranda reagavimas į trauką, jų veikimą supervisatoje pakeičia energijos centrai ir fiziniai kontrolieriai, kurie po šito prisiima visą atsakomybę už vėliau atsirandančių žvaigždinių ir planetinių palikuonių generacijų fizinę evoliuciją. Šita Nebadono ikivisatinė fizinė priežiūra, atvykus mūsų Sūnui Kūrėjui, buvo nedelsiant suderinta su jo visatos organizavimo planu. Tarp šito Dievo Rojaus Sūnaus sferos ribų, Aukščiausieji Energijos Centrai ir Pagrindiniai Fiziniai Kontrolieriai bendradarbiavo su vėliau pasirodančiais Morontinės Energijos Prižiūrėtojais ir kitais tvariniais, kad būtų sukurtas tas milžiniškas kompleksas ryšio linijų, energetinių grandinių, ir energijos linijų, kurios tvirtai susieja daugelį Nebadono erdvės kūnų į vieną integruotą administracinį vienetą.

Vienas šimtas ketvirtosios kategorijos Aukščiausiųjų Energijos Centrų yra nuolat priskirtas prie mūsų vietinės visatos. Šitos

creations. Even the major and minor sectors of Orvonton are (to us) clearly distinguishable, but it is not so easy to identify the physical boundaries of the local universes. This is because these local creations are administratively organized in accordance with certain *creative* principles governing the segmentation of the total energy charge of a superuniverse, whereas their physical components, the spheres of space — suns, dark islands, planets, etc. — take origin primarily from nebulae, and these make their astronomical appearance in accordance with certain *precreative* (transcendental) plans of the Architects of the Master Universe.

41:0.3 (455.3) One or more — even many — such nebulae may be encompassed within the domain of a single local universe even as Nebadon was physically assembled out of the stellar and planetary progeny of Andronover and other nebulae. The spheres of Nebadon are of diverse nebular ancestry, but they all had a certain minimum commonness of space motion which was so adjusted by the intelligent efforts of the power directors as to produce our present aggregation of space bodies, which travel along together as a contiguous unit over the orbits of the superuniverse.

41:0.4 (455.4) Such is the constitution of the local star cloud of Nebadon, which today swings in an increasingly settled orbit about the Sagittarius center of that minor sector of Orvonton to which our local creation belongs.

1. THE NEBADON POWER CENTERS

41:1.1 (455.5) The spiral and other nebulae, the mother wheels of the spheres of space, are initiated by Paradise force organizers; and following nebular evolution of gravity response, they are superseded in superuniverse function by the power centers and physical controllers, who thereupon assume full responsibility for directing the physical evolution of the ensuing generations of stellar and planetary offspring. This physical supervision of the Nebadon preuniverse was, upon the arrival of our Creator Son, immediately coordinated with his plan for universe organization. Within the domain of this Paradise Son of God, the Supreme Power Centers and the Master Physical Controllers collaborated with the later appearing Morontia Power Supervisors and others to produce that vast complex of communication lines, energy circuits, and power lanes which firmly bind the manifold space bodies of Nebadon into one integrated administrative unit.

41:1.2 (456.1) One hundred Supreme Power Centers of the fourth order are permanently assigned to our local universe. These beings receive the incoming

būtybės priima įeinančias į vidų energijos linijas iš Uversos trečiosios kategorijos centrų ir nužemintas ir modifikuotas grandines perduoda į mūsų žvaigždynų ir sistemų energetinius centrus. Šitie energijos centrai, bendradarbiaudami, veikia tam, kad sukurtų gyvąją kontrolės ir išlyginimo sistemą, kuri dirba tam, jog palaikytų priešingu atveju svyruojančių ir kintamų energijų pusiausvyrą ir paskirstymą. Tačiau, energijos centrai nėra susiję su laikiniais ir vietinės energijos perversmais, tokiais, kaip saulės dėmės ir sistemų elektriniai sutrikimai; šviesa ir elektra nėra erdvės pagrindinės energijos; jos yra antriniai ir šalutiniai pasireiškimai.

Šis vienas šimtas vietinės visatos centrų yra dislokuota Salvingtone, kur jie funkcionuoja tiksliai tos sferos energetiniame centre. Architektūrinės sferos, tokios, kaip Salvingtonas, Edentija, ir Jerusemas yra apšviestos, šildomos, ir energizuojamos tokiais metodais, kurie juos įgalina būti visiškai nepriklausomus nuo erdvės saulės. Šitas sferas sukonstravo—padarė pagal užsakymą—energetiniai centrai ir fiziniai kontrolieriai ir jos buvo suprojektuotos tam, kad turėtų galingą įtaką energijos paskirstymui. Savo veiklą sutelkdami tokiuose energijos kontrolės sukoncentravimo taškuose, energetiniai centrai, savo gyvu buvimu, reguliuoja ir kanalais perduoda erdvės fizines energijas. Ir šitos energijų grandinės yra pagrindinės visiems fiziniams-materialiems ir morontiniams-dvasiniams reiškiniams.

Po dešimt penktosios kategorijos Aukščiausiųjų Energijos Centrų yra paskirta į kiekvieną iš Nebadono pirminių poskyrių, tą vieną šimtą žvaigždynų. Norlatiadeke, jūsų žvaigždyne, jie nėra dislokuoti būstinės sferoje, bet yra išdėstyti milžiniškos žvaigždžių sistemos, kuri sudaro žvaigždyno fizinį branduolį, centre. Edentijoje yra dešimt asocijuotų mechaninių kontrolierių ir dešimt frandalankų, kurie turi tobulą ir nuolatinį ryšį su gretimai esančiais energijos centrais.

Po vieną šeštosios kategorijos Aukščiausiąją Energijos Centrą yra dislokuota kiekvienos vietinės sistemos tiksliai pačiame traukos centre. Satanijos sistemoje paskirtasis energijos centras užima erdvės tamsiąją salą, esančią astronominiame sistemos centre. Didelė dalis šitų tamsių salų yra didžiuliai generatoriai, kurie mobilizuoja ir reguliuoja tam tikras erdvės energijas; ir šitas natūralias aplinkybes efektyviai panaudoja Satanijos Energijos Centras, kurio gyvoji masė veikia kaip ryšys su aukštesniais centrais, nukreipdama labiau materializuotos energijos sroves Pagrindiniams Fiziniams Kontrolieriams erdvės evoliucinėse planetose.

lines of power from the third-order centers of Uversa and relay the down-stepped and modified circuits to the power centers of our constellations and systems. These power centers, in association, function to produce the living system of control and equalization which operates to maintain the balance and distribution of otherwise fluctuating and variable energies. Power centers are not, however, concerned with transient and local energy upheavals, such as sun spots and system electric disturbances; light and electricity are not the basic energies of space; they are secondary and subsidiary manifestations.

41:1.3 (456.2) The one hundred local universe centers are stationed on Salvington, where they function at the exact energy center of that sphere. Architectural spheres, such as Salvington, Edentia, and Jerusem, are lighted, heated, and energized by methods which make them quite independent of the suns of space. These spheres were constructed — made to order — by the power centers and physical controllers and were designed to exert a powerful influence over energy distribution. Basing their activities on such focal points of energy control, the power centers, by their living presences, directionize and channelize the physical energies of space. And these energy circuits are basic to all physical-material and morontia-spiritual phenomena.

41:1.4 (456.3) Ten Supreme Power Centers of the fifth order are assigned to each of Nebadon's primary subdivisions, the one hundred constellations. In Norlatiadek, your constellation, they are not stationed on the headquarters sphere but are situated at the center of the enormous stellar system which constitutes the physical core of the constellation. On Edentia there are ten associated mechanical controllers and ten frandalanks who are in perfect and constant liaison with the near-by power centers.

41:1.5 (456.4) One Supreme Power Center of the sixth order is stationed at the exact gravity focus of each local system. In the system of Satania the assigned power center occupies a dark island of space located at the astronomic center of the system. Many of these dark islands are vast dynamos which mobilize and directionize certain space-energies, and these natural circumstances are effectively utilized by the Satania Power Center, whose living mass functions as a liaison with the higher centers, directing the streams of more materialized power to the Master Physical Controllers on the evolutionary planets of space.

2. SATANIJOS FIZINIAI KONTROLIERIAI

2. THE SATANIA PHYSICAL CONTROLLERS

Nors Pagrindiniai Fiziniai Kontrolieriai tarnauja su energijos centrais per visą didžiąją visatą, bet jų funkcijos vietinėje sistemoje, tokioje, kaip Satanija, yra lengviau suvokiamos. Satanija yra viena iš vieno šimto vietinių sistemų, kurios sudaro Norlatiadeko žvaigždyno administracinę organizaciją, betarpiškoje kaimynystėje turinti Sandmatijos, Asuntijos, Porogijos, Sortorijos, Rantulijos, ir Glantonijos sistemas. Norlatiadeko sistemos skiriasi daugeliu atžvilgių, bet jos visos yra evoliucinės ir besivystančios, labai panašiai kaip Satanija.

Pati Satanija yra sudaryta iš daugiau kaip septynių tūkstančių astronominių grupių, arba fizinių sistemų, nedaugelis iš jų turi panašią į jūsų saulės sistemos kilmę. Satanijos astronominis centras yra milžiniška erdvės tamsioji sala, kuri, su savo lydinčiomis sferomis, yra netoli sistemos vyriausybės būstinės.

Išskyrus paskirtų energetinių centrų buvimą, visos Satanijos fizinės energijos sistemos priežiūra yra sutelkta Jeruseme. Pagrindinis Fizinis Kontrolierius, dislokuotas šitoje būstinės sferoje, dirba koordinuotai su sistemos energijos centru, tarnaudamas kaip energijos inspektorių, dislokuotų Jeruseme ir veikiančių po visą vietinę sistemą, ryšio vadovas.

Energijos perdavimą grandinėmis ir kanalais prižiūri penki šimtai tūkstančių gyvų ir protingų energijos manipuliatorių, paskleistų per visą Sataniją. Tokių fizinių kontrolierių veiksmų dėka prižiūrintys energijos centrai iki galo ir tobulai kontroliuoja didžiąją dalį pagrindinių erdvės energijų, įskaitant labai karštų dangiškųjų kūnų atsiradimą ir energiją pakrautas tamsiąsias sfervas. Šita gyvųjų esybių grupė gali mobilizuoti, transformuoti, transmutuoti, manipuliuoti, ir perduoti beveik visas organizuotos erdvės fizinės energijas.

Gyvybė turi įgimtą sugebėjimą mobilizuoti ir transmutuoti visuotinę energiją. Jūs esate susipažinę su augalinės gyvybės veikimu transformuojant materialią šviesos energiją į augalų karalystės įvairius pasireiškimus. Jūs taip pat kai ką žinote apie tą metodą, kurio dėka šita vegetatyvinė energija gali būti paversta į gyvulinės veiklos reiškinius, bet apie energijos reguliuotojų ir fizinių kontrolierių, kurie yra apdovanoti sugebėjimu mobilizuoti, transformuoti, nukreipti, ir koncentruoti daugialypes erdvės energijas, metodus jūs iš esmės nežinote nieko.

Šitos energetinių sferų būtybės nėra tiesiogiai susijusios su energija taip, kaip su gyvų tvarinių sudedamuoju faktoriumi, nėra tiesiogiai susijusios

41:2.1 (456.5) While the Master Physical Controllers serve with the power centers throughout the grand universe, their functions in a local system, such as Satania, are more easy of comprehension. Satania is one of one hundred local systems which make up the administrative organization of the constellation of Norlatiadek, having as immediate neighbors the systems of Sandmatia, Assuntia, Porogia, Sortoria, Rantulia, and Glanton. The Norlatiadek systems differ in many respects, but all are evolutionary and progressive, very much like Satania.

41:2.2 (457.1) Satania itself is composed of over seven thousand astronomical groups, or physical systems, few of which had an origin similar to that of your solar system. The astronomic center of Satania is an enormous dark island of space which, with its attendant spheres, is situated not far from the headquarters of the system government.

41:2.3 (457.2) Except for the presence of the assigned power center, the supervision of the entire physical-energy system of Satania is centered on Jerusem. A Master Physical Controller, stationed on this headquarters sphere, works in co-ordination with the system power center, serving as liaison chief of the power inspectors headquartered on Jerusem and functioning throughout the local system.

41:2.4 (457.3) The circuitizing and channelizing of energy is supervised by the five hundred thousand living and intelligent energy manipulators scattered throughout Satania. Through the action of such physical controllers the supervising power centers are in complete and perfect control of a majority of the basic energies of space, including the emanations of highly heated orbs and the dark energy-charged spheres. This group of living entities can mobilize, transform, transmute, manipulate, and transmit nearly all of the physical energies of organized space.

41:2.5 (457.4) Life has inherent capacity for the mobilization and transmutation of universal energy. You are familiar with the action of vegetable life in transforming the material energy of light into the varied manifestations of the vegetable kingdom. You also know something of the method whereby this vegetative energy can be converted into the phenomena of animal activities, but you know practically nothing of the technique of the power directors and the physical controllers, who are endowed with ability to mobilize, transform, directionize, and concentrate the manifold energies of space.

41:2.6 (457.5) These beings of the energy realms do not directly concern themselves with energy as a component factor of living creatures, not even with

net ir su fiziologinės chemijos sfera. Kartais jos būna susijusios su fizinėmis formomis iki gyvybės, su išvystymu tų energetinių sistemų, kurios elementarių materialijų organizmų gyvosioms energijoms gali tarnauti fiziniiais apvalkalais. Tam tikra prasme fiziniai kontrolieriai su materialiosios energijos ikigyvybiniais pasireiškimais yra susiję taip, kaip pagalbinės proto dvasios yra susijusios su materialaus proto ikidvasinėmis funkcijomis.

Šitie energijos kontrolės ir energijos reguliavimo išmintingi tvariniai savo metodą turi suderinti kiekvienoje sferoje sutinkamai su tos planetos fizine sandara ir architektūra. Jie neklystamai panaudoja fizikų ir kitų techninių patarėjų savo atitinkamo personalo apskaičiavimus ir dedukcines išvadas, kiek tai yra susiję su labai karštų saulių ir superpakrautų žvaigždžių kitokių tipų vietine įtaka. Privalu atsižvelgti net į erdvės milžiniškus šaltus ir tamsiuosius gigantus ir į žvaigždžių dulkių debesų sankaupas; į visus šituos materialius dalykus atsižvelgiama, sprendžiant energijos manipuliavimo praktines problemas.

Evoliucinių apgyvendintų pasaulių įtampos-energijos priežiūra priklauso Pagrindiniams Fiziniams Kontrolieriams, bet šitos būtybės nėra atsakingos dėl visų energijos sutrikimų Urantijoje. Tokie sutrikimai yra dėl daugelio priežasčių, kai kurios iš jų yra už fizinių saugotojų sferos ribų ir nėra jų kontroliuojamos. Urantiją kerta milžiniškos energetinės linijos, mažytė planeta yra milžiniškų masių grandinėje, ir kartais šitie vietiniai kontrolieriai naudoja gausybę kitų savosios kategorijos kontrolierių tam, kad šitas energetines linijas išlygintų. Jie tą daro visiškai gerai, kas susiję su Satanijos fizinėmis grandinėmis, bet turi problemų izoliuodami galingas Norlatiadeko sroves.

3. MŪSŲ ŽVAIGŽDĖTI PARTNERIAI

Yra daugiau negu du tūkstančiai spindinčių saulių, skleidžiančių šviesą ir energiją Satanijoje, o jūsų pačių Saulė yra vidutinis degantis dangaus kūnas. Iš trisdešimties saulių, esančių arčiausia jūsų Saulės, tik trys yra ryškesnės. Visatos Energijos Reguliuotojai inicijuoja specializuotas energijos sroves, kurios veikia tarp atskirų žvaigždžių ir atitinkamų jų sistemų. Šitie saulių žaizdrai, kartu su edvės tamsiaisiais gigantais, energijos centrams ir fiziniams kontrolieriams tarnauja kaip pastotės kelyje materialų kūrinį energijos grandinių efektyviam sukoncentravimui ir reguliavimui.

Nebadono saulės nėra nepanašios į kitų visatų saules. Visų saulių, juodųjų salų, planetų, ir palydovų, net meteoritų, materijos sudėtis yra

the domain of physiological chemistry. They are sometimes concerned with the physical preliminaries of life, with the elaboration of those energy systems which may serve as the physical vehicles for the living energies of elementary material organisms. In a way the physical controllers are related to the preliving manifestations of material energy as the adjutant mind-spirits are concerned with the prespiritual functions of material mind.

41:2.7 (457.6) These intelligent creatures of power control and energy direction must adjust their technique on each sphere in accordance with the physical constitution and architecture of that planet. They unfailingly utilize the calculations and deductions of their respective staffs of physicists and other technical advisers regarding the local influence of highly heated suns and other types of supercharged stars. Even the enormous cold and dark giants of space and the swarming clouds of star dust must be reckoned with; all of these material things are concerned in the practical problems of energy manipulation.

41:2.8 (457.7) The power-energy supervision of the evolutionary inhabited worlds is the responsibility of the Master Physical Controllers, but these beings are not responsible for all energy misbehavior on Urantia. There are a number of reasons for such disturbances, some of which are beyond the domain and control of the physical custodians. Urantia is in the lines of tremendous energies, a small planet in the circuit of enormous masses, and the local controllers sometimes employ enormous numbers of their order in an effort to equalize these lines of energy. They do fairly well with regard to the physical circuits of Satania but have trouble insulating against the powerful Norlatiadek currents.

3. OUR STARRY ASSOCIATES

41:3.1 (458.1) There are upward of two thousand brilliant suns pouring forth light and energy in Satania, and your own sun is an average blazing orb. Of the thirty suns nearest yours, only three are brighter. The Universe Power Directors initiate the specialized currents of energy which play between the individual stars and their respective systems. These solar furnaces, together with the dark giants of space, serve the power centers and physical controllers as way stations for the effective concentrating and directionizing of the energy circuits of the material creations.

41:3.2 (458.2) The suns of Nebadon are not unlike those of other universes. The material composition of all suns, dark islands, planets, and

gana tapati. Šitos saulės vidutiniškai yra maždaug vieno milijono mylių skersmens, jūsų pačių Saulės kūno skersmuo yra šiek tiek mažesnis. Didžiausia visatos žvaigždė, Antareso žvaigždžių debesis, už jūsų Saulę yra keturis šimtus penkiasdešimt kartų didesnis savo skersmeniu ir šešiasdešimt milijonų kartų didesnis savo tūriu. Bet erdvės yra užtektingai tam, kad būtų sutalpintos visos šitos milžiniškos saulės. Jos turi tiek laisvos vietos erdvėje, kad neužkliudytų viena kitos, kiek jos turėtų vienas tuzinas apelsinų, skriejančių aplink išoriniu Urantijos paviršiumi, ir jeigu planeta būtų tuščiaiduris gaublys.

Kada saulės, kurios yra per didelės, yra išmetamos iš ūko motininio rato, tada jos greitai suskyla arba suformuoja dvigubas žvaigždes. Visos saulės iš pradžių būna grynai dujinės, nors vėliau jos laikinai gali egzistuoti pusiau skystu pavidalu. Kada jūsų Saulė pasiekė superdujų spaudimo šitą panašų į skystą būvį, tada ji nebuvo pakankamo dydžio, kad per pusiauį suskiltų, toks yra dvigubų žvaigždžių vienas iš susidarymo būdų.

Kada dydžiu būna mažesnės už jūsų Saulės dešimtadalį, tada šitos karštos sferos greitai traukiasi, kondensuojasi, ir vėsta. Kada jos trisdešimt kartų viršija jūsų Saulės dydį—tiksliau, kada trisdešimt kartų yra viršijamas visos realios materialios masės turinys—tada saulės greitai suskyla į du atskirus kūnus, kiekvienas iš jų tampa naujų sistemų centru arba priešingu atveju, lieka vienas kito traukos įtakoje ir skrieja aplink bendrą centrą kaip vienos rūšies dviguba žvaigždė.

Paskutinytis iš didžiausių kosminių išsiveržimų Orvontone buvo nepaprastas dvigubos žvaigždės sprogdimas, kurio šviesa Urantiją pasiekė 1572 m. po Kr. gim. Šitas blyksnis buvo toks intensyvus, jog sprogdimas buvo aiškiai matomas ryškioje dienos šviesoje.

Nevisos žvaigždės yra kietos, bet daugelis iš senesniųjų žvaigždžių yra kietos. Kai kurios iš rausvų, šiek tiek ruseniančių žvaigždžių, savo milžiniškos masės centre yra pasiekusios tokį tankį, kurį galima būtų išreikšti pasakant, jog tokios žvaigždės vienas kubinis colis, jeigu jis būtų Urantijoje, svertų šešis tūkstančius svarų. Milžiniškas spaudimas, lydimas karščio ir cirkuliuojančios energijos praradimo, vis labiau ir labiau artino bazinių materialų dalelių orbitas vieną prie kitos tol, kol jos dabar visiškai priartėjo prie elektroninio kondensavimo būvio. Šitas vėsimo ir susitraukimo procesas gali tęstis iki ultimatoninio kondensavimosi ribinio ir kritinio sprogdimo taško.

Dauguma gigantiškų saulių yra santykinai jaunos; dauguma liliputų žvaigždžių yra senos, bet nevisos. Koliziniai liliputai gali būti labai jauni ir gali žėrėti intensyvia balta šviesa, niekada nepažinę pirminės raudonos stadijos, būdingos jaunam

satellites, even meteors, is quite identical. These suns have an average diameter of about one million miles, that of your own solar orb being slightly less. The largest star in the universe, the stellar cloud Antares, is four hundred and fifty times the diameter of your sun and is sixty million times its volume. But there is abundant space to accommodate all of these enormous suns. They have just as much comparative elbow room in space as one dozen oranges would have if they were circulating about throughout the interior of Urantia, and were the planet a hollow globe.

41:3.3 (458.3) When suns that are too large are thrown off a nebular mother wheel, they soon break up or form double stars. All suns are originally truly gaseous, though they may later transiently exist in a semiliquid state. When your sun attained this quasi-liquid state of supergas pressure, it was not sufficiently large to split equatorially, this being one type of double star formation.

41:3.4 (458.4) When less than one tenth the size of your sun, these fiery spheres rapidly contract, condense, and cool. When upwards of thirty times its size — rather thirty times the gross content of actual material — suns readily split into two separate bodies, either becoming the centers of new systems or else remaining in each other's gravity grasp and revolving about a common center as one type of double star.

41:3.5 (458.5) The most recent of the major cosmic eruptions in Orvonton was the extraordinary double star explosion, the light of which reached Urantia in A.D. 1572. This conflagration was so intense that the explosion was clearly visible in broad daylight.

41:3.6 (458.6) Not all stars are solid, but many of the older ones are. Some of the reddish, faintly glimmering stars have acquired a density at the center of their enormous masses which would be expressed by saying that one cubic inch of such a star, if on Urantia, would weigh six thousand pounds. The enormous pressure, accompanied by loss of heat and circulating energy, has resulted in bringing the orbits of the basic material units closer and closer together until they now closely approach the status of electronic condensation. This process of cooling and contraction may continue to the limiting and critical explosion point of ultimatonic condensation.

41:3.7 (459.1) Most of the giant suns are relatively young; most of the dwarf stars are old, but not all. The collisional dwarfs may be very young and may glow with an intense white light, never having known an initial red stage of youthful shining. Both very young and very old suns usually shine with a

švytėjimui. Tiek labai jaunos, tiek labai senos saulės paprastai švyti rausvu spindesiu. Geltonas atspalvis rodo vidutinę jaunystę ar priartėjimą prie seno amžiaus, bet spindinti balta šviesa liudija tvirtą ir ilgalaikį suaugusiojo gyvenimą.

Nors bręstančios žvaigždės per pulsuojančią fazę nepereina, bent jau taip, kad galima būtų matyti, tai žiūrėdami į erdvę, jūs galite matyti daugelį iš tokių jaunesniųjų žvaigždžių, kurių gigantiškam kvėpavimui susitraukiant ir išsiplečiant reikia nuo dviejų iki septynių dienų tam, kad būtų užbaigtas visas ciklas. Jūsų pačių Saulė vis dar tebeturi silpstantį palikimą iš savosios jaunystės dienų galingų išsiplėtimų, bet šitas periodas pailgėjo nuo ankstesnių trijų su puse dienos pulsavimo iki šiandieninių vienuolikos su puse metų saulės dėmių ciklų.

Žvaigždžių ryškumo kitimas turi įvairią kilmę. Kai kurių dvigubų žvaigždžių išsiplėtimai, sukelti smarkiai besikeičiančių atstumų, kada šie du kūnai aplink skrieja savo orbitomis, taip pat sukelia periodiškus šviesos pulsavimus. Šitie gravitacijos pasikeitimai sukuria reguliarius ir pasikartojančius blyksnius, tiesiog taip, kaip energijos-materijos didėjanti sanakaupa sugaudama paviršiuje meteorus sukeltų santykinai staigų šviesos blyksnį, kuris greitai sumažėtų iki tai saulei normalaus ryškumo. Kartais saulė sugauna meteorų srovę tokioje linijoje, kuri turi sumažintą pasipriešinimą gravitacijai, o kartais žvaigždžių blyksnius sukelia susidūrimai, bet didžioji dauguma tokių reiškinių būna dėl vidinio pulsavimo.

Vienoje besikeičiančių žvaigždžių grupėje šviesos svyravimo periodas tiesiogiai priklauso nuo jų ryškumo, ir šito fakto žinojimas astronomams suteikia galimybę tokias saules panaudoti kaip visatos švyturius ar tikslus matavimo taškus, toliau tiriant toli nutolusių žvaigždžių grupes. Šituo metodu įmanoma ku tiksliausiai išmatuoti žvaigždėtus atstumus daugiau negu iki vieno milijono šviesmečių. Geresni erdvės matavimo būdai ir pagerinta teleskopinė technika leis kada nors daugiau atskleisti tuos dešimt Orvontono supervisatos didžiųjų skyrių; iš šitų milžiniškų sektorių bent jau aštuonis jūs atpažinsite kaip didžiules ir visiškai simetriškas žvaigždžių grupes.

4. SAULĖS TANKIS

Jūsų Saulės masė yra šiek tiek didesnė negu yra apskaičiuavę jūsų fizikai, kurie nustatė, kad jos masė yra apie du oktilijonai (2×10^{27}) tonų. Dabar ji yra pusiaukelėje tarp tankiausių ir labiausiai išretėjusių saulių, turinti vieno su puse karto didesnį negu vandens tankį. Bet jūsų Saulė nėra nei skysta, nei kieta—ji yra dujinė—ir tai yra tiesa,

reddish glow. The yellow tinge indicates moderate youth or approaching old age, but the brilliant white light signifies robust and extended adult life.

41:3.8 (459.2) While all adolescent suns do not pass through a pulsating stage, at least not visibly, when looking out into space you may observe many of these younger stars whose gigantic respiratory heaves require from two to seven days to complete a cycle. Your own sun still carries a diminishing legacy of the mighty upswellings of its younger days, but the period has lengthened from the former three and one-half day pulsations to the present eleven and one-half year sunspot cycles.

41:3.9 (459.3) Stellar variables have numerous origins. In some double stars the tides caused by rapidly changing distances as the two bodies swing around their orbits also occasion periodic fluctuations of light. These gravity variations produce regular and recurrent flares, just as the capture of meteors by the accretion of energy-material at the surface would result in a comparatively sudden flash of light which would speedily recede to normal brightness for that sun. Sometimes a sun will capture a stream of meteors in a line of lessened gravity opposition, and occasionally collisions cause stellar flare-ups, but the majority of such phenomena are wholly due to internal fluctuations.

41:3.10 (459.4) In one group of variable stars the period of light fluctuation is directly dependent on luminosity, and knowledge of this fact enables astronomers to utilize such suns as universe lighthouses or accurate measuring points for the further exploration of distant star clusters. By this technique it is possible to measure stellar distances most precisely up to more than one million light-years. Better methods of space measurement and improved telescopic technique will sometime more fully disclose the ten grand divisions of the superuniverse of Orvonton; you will at least recognize eight of these immense sectors as enormous and fairly symmetrical star clusters.

4. SUN DENSITY

41:4.1 (459.5) The mass of your sun is slightly greater than the estimate of your physicists, who have reckoned it as about two octillion (2×10^{27}) tons. It now exists about halfway between the most dense and the most diffuse stars, having about one and one-half times the density of water. But your sun is neither a liquid nor a solid — it is gaseous — and

nepaisant to, jog sunku paaiškinti, kaip dujinė materija gali pasiekti tokį ir net daug didesnį tankį.

Dujinis, skystas, ir kietas būviai yra atominio-molekulinio ryšio dalykai, bet tankis yra erdvės ir masės santykis. Tankis kinta tiesiog proporcingai masės kiekiui erdvėje ir atvirkščiai proporcingai erdvės kiekiui masėje, erdvės kiekiui tarp materijos centrinių branduolių ir tų dalelių, kurios skrieja aplink šituos centrus lygiai taip, kaip ir erdvės kiekiui tokių materialų dalelių viduje.

Vėstančios žvaigždės fiziškai gali būti dujinės ir tuo pačiu metu milžiniško tankio. Jūs nesate susipažinę su saulės *superdujomis*, bet šitos ir kitos neįprastos materijos formos paaiškina, kaip net ir nekietos saulės gali pasiekti tokį tankį, kuris prilygsta geležiai—maždaug tokiam pačiam, kaip Urantijos—ir vis tiek likti labai karšto dujinio būvio ir toliau veikti kaip saulės. Šitose tankiose superdujose atomai yra ypatingai maži; juose yra mažai elektronų. Tokios saulės taip pat yra praradusios didelę dalį savo laisvų ultimatoninių energijos atsargų.

Viena iš netoli jūsų esančių saulių, kuri egzistavimą pradėjo beveik su tokia pačia mase, kaip ir jūsų Saulės, dabar susitraukė beveik iki Urantijos dydžio, tapusi keturiasdešimt tūkstančių kartų tankesne už jūsų Saulę. Šito karšto-šalto dujinio-kieto kūno svoris yra maždaug viena tona kubiniame colyje. Ir vis tiek šita saulė šviečia blyškiu rausvu spindesiu, mirštančio šviesos monarcho nusenusių rusenimu.

Tačiau dauguma saulių nėra tokios tankios. Viena iš jūsų artimesnių kaimynių turi tiksliai tokį patį tankį, koks yra jūsų atmosferos tankis jūros lygyje. Jeigu jūs atsidurtumėte šitos saulės viduje, tai nesugebėtumėte pamatyti nieko. Ir jeigu netrukdytų temperatūra, tai jūs galėtumėte įsiskverbti į daugumą saulių, kurios mirga naktiniame danguje, ir nepamatytumėte materijos daugiau negu jos jaučiate savo žemiškų gyvenamųjų kambarių ore.

Masyvi Veluntijos saulė, viena didžiausių Orvontone, turi tankį, prilygstantį Urantijos atmosferos tankio tiksliai vienai tūkstantajai daliai. Jeigu jos sudėtis būtų panaši į jūsų atmosferos ir nebūtų superkaršta, tai ji būtų toks vakuumas, jog žmogiškosios būtybės greitai užtrokštų, jeigu jos būtų viduje ar virš jos.

Kito iš Orvontono gigantų temperatūra paviršiuje yra šiek tiek žemesnė negu trys tūkstantčiai laipsnių. Jo skersmuo yra daugiau negu trys šimtai milijonų mylių—užtektinai vietos, kad sutalpintų jūsų Saulę ir dabartinę Žemės orbitą. Ir vis tik, nepaisant šito milžiniško savo dydžio, už jūsų saulę didesnio daugiau negu keturiasdešimt milijonų kartų, jo masė yra didesnė

this is true notwithstanding the difficulty of explaining how gaseous matter can attain this and even much greater densities.

41:4.2 (459.6) Gaseous, liquid, and solid states are matters of atomic-molecular relationships, but density is a relationship of space and mass. Density varies directly with the quantity of mass in space and inversely with the amount of space in mass, the space between the central cores of matter and the particles which whirl around these centers as well as the space within such material particles.

41:4.3 (459.7) Cooling stars can be physically gaseous and tremendously dense at the same time. You are not familiar with the solar *supergases*, but these and other unusual forms of matter explain how even nonsolid suns can attain a density equal to iron — about the same as Urantia — and yet be in a highly heated gaseous state and continue to function as suns. The atoms in these dense supergases are exceptionally small; they contain few electrons. Such suns have also largely lost their free ultimaton stores of energy.

41:4.4 (460.1) One of your near-by suns, which started life with about the same mass as yours, has now contracted almost to the size of Urantia, having become forty thousand times as dense as your sun. The weight of this hot-cold gaseous-solid is about one ton per cubic inch. And still this sun shines with a faint reddish glow, the senile glimmer of a dying monarch of light.

41:4.5 (460.2) Most of the suns, however, are not so dense. One of your nearer neighbors has a density exactly equal to that of your atmosphere at sea level. If you were in the interior of this sun, you would be unable to discern anything. And temperature permitting, you could penetrate the majority of the suns which twinkle in the night sky and notice no more matter than you perceive in the air of your earthly living rooms.

41:4.6 (460.3) The massive sun of Veluntia, one of the largest in Orvonton, has a density only one one-thousandth that of Urantia's atmosphere. Were it in composition similar to your atmosphere and not superheated, it would be such a vacuum that human beings would speedily suffocate if they were in or on it.

41:4.7 (460.4) Another of the Orvonton giants now has a surface temperature a trifle under three thousand degrees. Its diameter is over three hundred million miles — ample room to accommodate your sun and the present orbit of the earth. And yet, for all this enormous size, over forty million times that of your sun, its mass is only about thirty times greater. These enormous suns

tik apie trisdešimt kartų. Šitos milžiniškos saulės turi išsikišimus, kurie beveik siekia vienas kitą.

have an extending fringe that reaches almost from one to the other.

5. SAULĖS RADIACIJA

Tai, kad erdvės saulės nėra labai tankios, patvirtina išleidžiamų šviesos energijų pastovios srovės. Per didelis tankumas sulaikytų šviesą nepralaidumu tol, kol šviesos energijos spaudimas pasiektų sprogo tašką. Saulės viduje yra milžiniškas šviesos ar dujų spaudimas, kuris gali sukelti tokį energijos srovės išspjovimą, kuris prasiskverbtų į erdvę per milijonų milijonus mylių tam, kad energizuotų, apšviestų, ir sušildytų tolimas planetas. Penkiolikos pėdų storio paviršiaus, turinčio Urantijos tankį, užtektų efektyviai sustabdyti visų rentgeno spindulių ir šviesos energijų išsiveržimą iš saulės tol, kol vidinis besikaupiančių energijų augantis spaudimas, atsirandantis iš atomo skilimo, nugalėtų gravitaciją dėl milžiniško sprogo į išorę.

Šviesa, varančiųjų į priekį dujų akivaizdoje, yra labai sprogi, kada esant aukštai temperatūrai ją sulaiko nepraleidžiančios sienos. Šviesa yra reali. Taip, kaip energiją ir galingumą jūs vertinate savo pasaulyje, tai saulės šviesa būtų ekonomiškai net ir mokant milijoną dolerių už svarą.

Jūsų saulės vidus yra didžiulis rentgeno spindulių generatorius. Saules iš vidaus palaiko nenutrūkstantis šitų galingų išsiveržimų bombardavimas.

Daugiau negu pusės milijono metų reikia rentgeno spindulio sužadintam elektronui tam, kad jis prasiskverbtų iš vidutinio dydžio saulės paties centro iki jos paviršiaus, nuo kur jis pradeda kelionę į erdvę, galbūt tam, kad sušildytų apgyvendintą planetą, kad būtų sugautas meteoras, kad dalyvautų atomo susidaryme, kad būtų pritrauktas labai smarkiai įkrautos erdvės juodosios salos, arba kad užbaigtų savo erdvės skrydį, paskutinį kartą panirdamas į saulės, kuri yra panaši į tą saulę, iš kurios jis ir atsirado, paviršių.

Saulės vidaus rentgeno spinduliai suteikia labai karšties ir sužadintiems elektronams tokią įkrovą, kurios energijos pakanka tam, kad elektronai būtų nešami per erdvę, pro sutinkamos materijos sulaikančius poveikius ir, nepaisant į šalį kreipiančių gravitacinių traukimų, į tolimų sistemų tolimiausias sferas. Šios galingos skriejimo greičio energijos, reikalingos tam, kad būtų nugalėta saulės trauka, pakanka tam, kad būtų užtikrintas saulės spindulio keliavimas tolyn nepakitusių greičiu tol, kol jis susidurs su didžiulėmis materijos masėmis; tuomet jis yra greitai transformuojamas į karštį išlaisvinant kitas energijas.

5. SOLAR RADIATION

41:5.1 (460.5) That the suns of space are not very dense is proved by the steady streams of escaping light-energies. Too great a density would retain light by opacity until the light-energy pressure reached the explosion point. There is a tremendous light or gas pressure within a sun to cause it to shoot forth such a stream of energy as to penetrate space for millions upon millions of miles to energize, light, and heat the distant planets. Fifteen feet of surface of the density of Urantia would effectually prevent the escape of all X rays and light-energies from a sun until the rising internal pressure of accumulating energies resulting from atomic dismemberment overcame gravity with a tremendous outward explosion.

41:5.2 (460.6) Light, in the presence of the propulsive gases, is highly explosive when confined at high temperatures by opaque retaining walls. Light is real. As you value energy and power on your world, sunlight would be economical at a million dollars a pound.

41:5.3 (460.7) The interior of your sun is a vast X-ray generator. The suns are supported from within by the incessant bombardment of these mighty emanations.

41:5.4 (460.8) It requires more than one-half million years for an X-ray-stimulated electron to work its way from the very center of an average sun up to the solar surface, whence it starts out on its space adventure, maybe to warm an inhabited planet, to be captured by a meteor, to participate in the birth of an atom, to be attracted by a highly charged dark island of space, or to find its space flight terminated by a final plunge into the surface of a sun similar to the one of its origin.

41:5.5 (461.1) The X rays of a sun's interior charge the highly heated and agitated electrons with sufficient energy to carry them out through space, past the hosts of detaining influences of intervening matter and, in spite of divergent gravity attractions, on to the distant spheres of the remote systems. The great energy of velocity required to escape the gravity clutch of a sun is sufficient to insure that the sunbeam will travel on with unabated velocity until it encounters considerable masses of matter; whereupon it is quickly transformed into heat with the liberation of other energies.

Energija, nesvarbu ar tai būtų šviesa, ar kitos formos, savo skrydyje per erdvę juda tiesiai į priekį. Materialiosios egzistencijos realios dalelės keliauja erdve kaip šūvių papliūpa. Jos skrieja tiesia ir nepertraukiama linija ar procesija, išskyrus tada, kada jas paveikia galingesnės jėgos, ir išskyrus tada, kada jos visada paklūsta linijinės gravitacijos traukai, kuri yra neatskiriama nuo materialios masės, ir Rojaus Salos žiedinės gravitacijos buvimui.

Gali atrodyti, jog saulės energija yra varoma bangomis, bet taip yra dėl tuo pačiu metu egzistuojančių ir skirtingų poveikių. Organizuotos energijos konkreti forma sklinda ne bangomis, bet tiesiomis linijomis. Jėgos-energijos antrosios ar trečiosios formos buvimas gali sukelti tokį *vaizdinį*, jog stebima srovė keliauja banguojančia formuote, lygiai taip, kaip pliaupiant liūčiai su stipriu vėju kartais atrodo, jog vanduo krenta plačiomis juostomis ar leidžiasi bangomis. Lietaus lašai krenta nepertraukiamos procesijos tiesia linija, bet vėjo poveikis yra toks, jog suteikia vandens plačių juostų ar lietaus lašų bangų matomą vaizdą.

Tam tikrų antrinių ir kitų neatskleistų energijų veikimas, esantis jūsų vietinės visatos erdvės regionuose, yra toks, jog atrodo, kad saulės šviesos išsiveržimai sukuria tam tikrus banguojančius reiškinius, ir taip pat atrodo, kad jie yra suskaidomi į konkretaus ilgio ir svorio be galo smulkias porcijas. Ir, praktiškai mąstant, taip būtent ir vyksta. Vargu ar jūs galėtumėte pasiekti geresnį šviesos elgesio supratimą iki to meto, kada įgausite aiškesnę sampratą apie įvairių erdvės jėgų ir saulės energijų, veikiančių Nebadono erdvės regionuose, tarpusavio veikimą ir tarpusavio ryšius. Jūsų dabartinis susipainiojimas taip pat yra ir dėl to, kad ne iki galo suvokiate šitą problemą, nes ji apima pagrindinės visatos asmenės ir neasmenės kontrolės tarpusavyje susietas veiklas—Bendrai Veikiančiojo ir Beribio Absoliuto buvimą, veikimą, ir koordinavimą.

6. KALCIS — KELIAUNINKAS ERDVĖJE

Iššifruojant spektro reiškinius, reikėtų prisiminti, jog erdvė nėra tuščia; jog šviesa, keliaujančią erdve, kartais modifikuoja įvairios energijos ir materijos formos, kurios cirkuliuoja visoje organizuotoje erdvėje. Kai kurios iš linijų, rodančių nežinomą materiją, kurios atsiranda jūsų saulės spektre, yra dėl to, jog yra modifikuoti tie gerai žinomi elementai, kurie suskaldyti skrajoja po visą erdvę kaip saulės elementų mūsų aršių susidūrimų atominės aukos. Šitie klajojantys vieniši apleistieji, ypač natris ir kalcis, persmelkia erdvę.

41:5.6 (461.2) Energy, whether as light or in other forms, in its flight through space moves straight forward. The actual particles of material existence traverse space like a fusillade. They go in a straight and unbroken line or procession except as they are acted on by superior forces, and except as they ever obey the linear-gravity pull inherent in material mass and the circular-gravity presence of the Isle of Paradise.

41:5.7 (461.3) Solar energy may seem to be propelled in waves, but that is due to the action of coexistent and diverse influences. A given form of organized energy does not proceed in waves but in direct lines. The presence of a second or a third form of force-energy may cause the stream under observation to *appear* to travel in wavy formation, just as, in a blinding rainstorm accompanied by a heavy wind, the water sometimes appears to fall in sheets or to descend in waves. The raindrops are coming down in a direct line of unbroken procession, but the action of the wind is such as to give the visible appearance of sheets of water and waves of raindrops.

41:5.8 (461.4) The action of certain secondary and other undiscovered energies present in the space regions of your local universe is such that solar-light emanations appear to execute certain wavy phenomena as well as to be chopped up into infinitesimal portions of definite length and weight. And, practically considered, that is exactly what happens. You can hardly hope to arrive at a better understanding of the behavior of light until such a time as you acquire a clearer concept of the interaction and interrelationship of the various space-forces and solar energies operating in the space regions of Nebadon. Your present confusion is also due to your incomplete grasp of this problem as it involves the interassociated activities of the personal and nonpersonal control of the master universe — the presences, the performances, and the co-ordination of the Conjoint Actor and the Unqualified Absolute.

6. CALCIUM — THE WANDERER OF SPACE

41:6.1 (461.5) In deciphering spectral phenomena, it should be remembered that space is not empty; that light, in traversing space, is sometimes slightly modified by the various forms of energy and matter which circulate in all organized space. Some of the lines indicating unknown matter which appear in the spectra of your sun are due to modifications of well-known elements which are floating throughout space in shattered form, the atomic casualties of the fierce encounters of the solar elemental battles. Space is pervaded by these wandering derelicts, especially sodium and

Kalcis, iš tikrųjų, yra pagrindinis erdvę persmelkiantis materialus elementas visame Orvontone. Mūsų visą supervisatą nusėja mažiausios akmens dulkelės. Akmuo tiesiogine prasme yra pagrindinė statybinė medžiaga planetoms ir erdvės sferoms. Kosminis debesis, didžioji erdvės paklodė, susideda didžiausia dalimi iš modifikuotų kalcio atomų. Akmens atomas yra vienas iš labiausiai paplitusių ir atspariausių elementų. Jis ne tik atlaiko saulės jonizaciją—skilimą—bet išlieka nepakitęs net ir po griauančių rentgeno spindulių bombardavimo ir po saulės aukštos temperatūros poveikio. Kalcis turi tokią individualybę ir tokį ilgaamžiškumą, kurie pranoksta visas labiau paplitusias materijos formas.

Kaip jūsų fizikai yra įtarę, šituos saulės pažeistus kalcio likučius tiesiogine prasme įvairiais atstumais neša šviesos spinduliai, ir šitokių būdu jų platus paskleidimas po visą erdvę yra labai smarkiai palengvinamas. Natrio atomas, po tam tikrų modifikacijų, taip pat pajėgus judėti pasinaudodamas šviesos ir energijos pagalba. Kalcio ypatingas vikrumas dar labiau kelia susižavėjimą, kadangi šitas elementas turi beveik dvigubai didesnę masę už natrio. Kalcis prasiskverbia per vietinę erdvę dėl to, kad jis ištrūksta iš saulės fotosferos pakeistos formos, tiesiogine prasme jodamas ant išsiveržiančių į išorę saulės spindulių. Iš visų saulės elementų kalcis, nepaisant jo santykinio masyvumo—talpinančio dvidešimt besisukančių elektronų—sėkmingiausiai išsiveržia iš saulės vidaus į erdvės sferas. Tai paaiškina, kodėl ant saulės yra kalcio sluoksnis, dujinis akmenų paviršius, turintis šešių tūkstančių mylių storį; ir tai yra nepaisant to fakto, jog devyniolika lengvesnių elementų, ir daugybė sunkesnių elementų, yra po juo.

Esant saulės temperatūrai kalcis yra aktyvus ir kintantis elementas. Akmens atomas turi du judrius ir silpnai sujungtus elektronus dviejuose išorinėse elektronų grandinėse, kurios yra labai arti viena kitos. Atominės kovos pačioje pradžioje jis praranda savo išorinį elektroną; po šito devynioliktojo elektrono jis ima meistriškai žongliruoti pirmyn ir atgal tarp elektronų skriejimo devynioliktosios ir dvidešimtiosios grandinių. Šią devynioliktąjį elektroną mėtant pirmyn ir atgal tarp savo orbitos ir savo prarasto kompaniono orbitos daugiau negu dvidešimt penkis tūkstančius kartų per sekundę, deformuotas akmens atomas iš dalies gali nugalėti gravitaciją ir tokiu būdu sėkmingai išskrieti su atsirandančiomis šviesos ir energijos srovėmis, saulės spinduliais, į laisvę ir į kelionę. Šitas kalcio atomas išorėn juda besikartojančių į priekį varančiųjų trukčiojimų dėka, saulės spindulį sugaudamas ir paleisdamas maždaug dvidešimt penkis tūkstančius kartų per kiekvieną sekundę. Ir štai kodėl akmuo yra erdvės

calcium.

41:6.2 (461.6) Calcium is, in fact, the chief element of the matter-permeation of space throughout Orvonton. Our whole superuniverse is sprinkled with minutely pulverized stone. Stone is literally the basic building matter for the planets and spheres of space. The cosmic cloud, the great space blanket, consists for the most part of the modified atoms of calcium. The stone atom is one of the most prevalent and persistent of the elements. It not only endures solar ionization — splitting — but persists in an associative identity even after it has been battered by the destructive X rays and shattered by the high solar temperatures. Calcium possesses an individuality and a longevity excelling all of the more common forms of matter.

41:6.3 (462.1) As your physicists have suspected, these mutilated remnants of solar calcium literally ride the light beams for varied distances, and thus their widespread dissemination throughout space is tremendously facilitated. The sodium atom, under certain modifications, is also capable of light and energy locomotion. The calcium feat is all the more remarkable since this element has almost twice the mass of sodium. Local space-permeation by calcium is due to the fact that it escapes from the solar photosphere, in modified form, by literally riding the outgoing sunbeams. Of all the solar elements, calcium, notwithstanding its comparative bulk — containing as it does twenty revolving electrons — is the most successful in escaping from the solar interior to the realms of space. This explains why there is a calcium layer, a gaseous stone surface, on the sun six thousand miles thick; and this despite the fact that nineteen lighter elements, and numerous heavier ones, are underneath.

41:6.4 (462.2) Calcium is an active and versatile element at solar temperatures. The stone atom has two agile and loosely attached electrons in the two outer electronic circuits, which are very close together. Early in the atomic struggle it loses its outer electron; whereupon it engages in a masterful act of juggling the nineteenth electron back and forth between the nineteenth and twentieth circuits of electronic revolution. By tossing this nineteenth electron back and forth between its own orbit and that of its lost companion more than twenty-five thousand times a second, a mutilated stone atom is able partially to defy gravity and thus successfully to ride the emerging streams of light and energy, the sunbeams, to liberty and adventure. This calcium atom moves outward by alternate jerks of forward propulsion, grasping and letting go the sunbeam about twenty-five thousand times each second. And this is why stone is the chief component of the worlds of space. Calcium is the most expert

pasaulių pagrindinis komponentas. Kalcis yra labiausiai prityręs bėglys iš saulės kalėjimo.

Šito akrobatinio kalcio elektrono judrumą parodo tas faktas, jog tuomet, kai karštų saulės jėgų rentgeno spindulių jis yra mėtomas į aukštesnės orbitos žiedą, tai šioje orbitoje jis pasilieka tikrai apie vieną milijoninę sekundės dalį; bet prieš tai, kada atomo branduolio elektrinės traukos galia įtraukia jį atgal į savo orbitą, jis sugeba užbaigti vieną milijoną apsisukimų aplink atominį centrą.

Jūsų saulė išsiskyrė su milžinišku savo kalcio kiekiu, didžiausius kiekius praradusi tuo laikotarpiu, kada vyko jos konvulsiniai išsiveržimai, sąsajoje su saulės sistemos susidarymu. Dabar didelė dalis kalcio yra saulės išoriniame apvalkale.

Reikėtų prisiminti tai, jog spektro analizė parodo tikrai saulės paviršiaus sudėtį. Pavyzdžiui: Saulės spektras rodo daug geležies linijų, bet geležis nėra pagrindinis elementas saulėje. Šitas reiškinys yra beveik visiškai dėl saulės paviršiaus dabartinės temperatūros, šiek tiek žemesnės negu 6.000 laipsnių, šitoji temperatūra yra labai palanki geležies spektro registravimui.

7. SAULĖS ENERGIJOS ŠALTINIAI

Daugelio saulių, net ir jūsų saulės, vidinė temperatūra yra daug aukštesnė negu įprasta manyti. Saulės viduje iš esmės neegzistuoja pilnų atomų, jie visi yra daugiau ar mažiau suskaldyti intensyvaus rentgeno spindulių bombardavimo, kuris yra būdingas tokioms aukštomis temperatūroms. Nepriklausomai nuo to, kaip materialūs elementai gali atrodyti saulės išoriniuose sluoksniuose, bet viduje jie yra sudaryti panašiai dėl griaušančiųjų rentgeno spindulių skaidomojo poveikio. Rentgeno spindulys yra didis atominės egzistencijos sulygintojas.

Jūsų saulės paviršiaus temperatūra yra beveik 6.000 laipsnių, bet ji greitai auga skverbiantis į saulės vidų, kol pasiekia neįtikėtiną beveik 35.000.000 laipsnių aukščiausią ribą centriniuose regionuose. (Visos šitos temperatūros yra pagal jūsų Farenheito skalę.)

Visi šitie reiškiniai rodo milžinišką energijos išsiskyrimą, o saulės energijos šaltiniai, išvardinti pagal jų svarbą, yra tokie:

1. Atomų ir, galiausiai, elektronų sugriovimas.
2. Elementų transmutacija, įskaitant ir šitokių būdu išlaisvintą energijų radioaktyviąją grupę.
3. Kai kurių visuotinių erdvės energijų

solar-prison escaper.

41:6.5 (462.3) The agility of this acrobatic calcium electron is indicated by the fact that, when tossed by the temperature-X-ray solar forces to the circle of the higher orbit, it only remains in that orbit for about one one-millionth of a second; but before the electric-gravity power of the atomic nucleus pulls it back into its old orbit, it is able to complete one million revolutions about the atomic center.

41:6.6 (462.4) Your sun has parted with an enormous quantity of its calcium, having lost tremendous amounts during the times of its convulsive eruptions in connection with the formation of the solar system. Much of the solar calcium is now in the outer crust of the sun.

41:6.7 (462.5) It should be remembered that spectral analyses show only sun-surface compositions. For example: Solar spectra exhibit many iron lines, but iron is not the chief element in the sun. This phenomenon is almost wholly due to the present temperature of the sun's surface, a little less than 6,000 degrees, this temperature being very favorable to the registry of the iron spectrum.

7. SOURCES OF SOLAR ENERGY

41:7.1 (463.1) The internal temperature of many of the suns, even your own, is much higher than is commonly believed. In the interior of a sun practically no whole atoms exist; they are all more or less shattered by the intensive X-ray bombardment which is indigenous to such high temperatures. Regardless of what material elements may appear in the outer layers of a sun, those in the interior are rendered very similar by the dissociative action of the disruptive X rays. X ray is the great leveler of atomic existence.

41:7.2 (463.2) The surface temperature of your sun is almost 6,000 degrees, but it rapidly increases as the interior is penetrated until it attains the unbelievable height of about 35,000,000 degrees in the central regions. (All of these temperatures refer to your Fahrenheit scale.)

41:7.3 (463.3) All of these phenomena are indicative of enormous energy expenditure, and the sources of solar energy, named in the order of their importance, are:

41:7.4 (463.4) 1. Annihilation of atoms and, eventually, of electrons.

41:7.5 (463.5) 2. Transmutation of elements, including the radioactive group of energies thus liberated.

41:7.6 (463.6) 3. The accumulation and transmission

sukaupimas ir perdavimas.

4. Erdvės materija ir meteoritai, kurie nenutrūkstamai neria į degančias saules.

5. Saulės susitraukimas; saulės vėsimas ir dėl to vykstantis susitraukimas sukuria energiją ir karštį, kurie kartais būna didesni už tą energiją, kurią suteikia erdvės materija.

6. Gravitacijos veikimas aukštose temperatūrose grandinėje esančią tam tikrą jėgą transformuoja į spinduliuojamąsias energijas.

7. Susigrąžinta šviesa ir kita materija, kuri yra įtraukiama atgal į saulę, po to, kai ji buvo palikusi saulę, kartu su kitomis energijomis, kurių kilmė yra už saulės ribų.

Egzistuoja reguliuojantis karštų dujų (kartais siekiančių milijonų laipsnių temperatūrą) apvalkalas, kuris apgaubia saules, ir kuris veikia tam, jog stabilizuotų karščio praradimą ir kitaip užkirstų kelią karščio išsklaidymo pavojingiems svyravimams. Per aktyvųjį saulės gyvenimą vidinė 35.000.000 laipsnių temperatūra išlieka beveik tokia pati, visiškai nepriklausomai nuo išorinės temperatūros progresinio kritimo.

Jūs galėtumėte pamėginti įsivaizduoti 35.000.000 laipsnių karštį, kartu su tam tikru gravitacijos spaudimu, kaip elektronų virimo tašką. Esant tokiam spaudimui ir tokiai temperatūrai, visi atomai keičiasi ir suskyla į elektroninius ir kitokius savo protėvinius komponentus; net elektronai ir kitokie ultimatonų junginiai gali būti suskaidyti, bet saulės nesugeba suskaidyti ultimatonų.

Tokios saulės temperatūros veikia tam, kad milžiniškai pagreintintų ultimatus ir elektronus, iš pastarųjų bent jau tokius, kurie ir toliau egzistuoja tokiomis sąlygomis. Jūs suprasite, ką reiškia aukšta temperatūra greitinant ultimatonų ir elektronų veiklą, kada akimirkai susimąstysite, jog paprasto vandens viename laše yra daugiau negu vienas milijardas trilijonų atomų. Tai yra tokia energija, turinti daugiau negu vieną šimtą arklio galių, nenutrūkstamai skleidžiama dvejus metus. Viso karščio, kurį dabar skleidžia saulės sistemos saulė kiekvieną sekundę, užtektų tam, kad per vieną sekundę būtų užvirintas visas vanduo, esantis visuose Urantijos vandenynuose.

Tikrai tos saulės, kurios veikia visatos energijos pagrindinių srovių tiesioginiuose kanaluose, gali šviesti amžinai. Tokių saulių žaizdrai dega neribotą laiką, sugebėdami savo materialius nuostolius atstatyti iš erdvės-jėgos ir analogiškos cirkuliuojančios energijos įplaukų. Tačiau žvaigždės, esančios toli nuo šitų pagrindinių pakrovimo kanalų, yra pasmerktos tam, jog energiją išekvotų—palaipsniui atvėsdamos ir galiausiai išdegdamos.

of certain universal space-energies.

41:7.7 (463.7) 4. Space matter and meteors which are incessantly diving into the blazing suns.

41:7.8 (463.8) 5. Solar contraction; the cooling and consequent contraction of a sun yields energy and heat sometimes greater than that supplied by space matter.

41:7.9 (463.9) 6. Gravity action at high temperatures transforms certain circuitized power into radiative energies.

41:7.10 (463.10) 7. Recaptive light and other matter which are drawn back into the sun after having left it, together with other energies having extrasolar origin.

41:7.11 (463.11) There exists a regulating blanket of hot gases (sometimes millions of degrees in temperature) which envelops the suns, and which acts to stabilize heat loss and otherwise prevent hazardous fluctuations of heat dissipation. During the active life of a sun the internal temperature of 35,000,000 degrees remains about the same quite regardless of the progressive fall of the external temperature.

41:7.12 (463.12) You might try to visualize 35,000,000 degrees of heat, in association with certain gravity pressures, as the electronic boiling point. Under such pressure and at such temperature all atoms are degraded and broken up into their electronic and other ancestral components; even the electrons and other associations of ultimatons may be broken up, but the suns are not able to degrade the ultimatons.

41:7.13 (463.13) These solar temperatures operate to enormously speed up the ultimatons and the electrons, at least such of the latter as continue to maintain their existence under these conditions. You will realize what high temperature means by way of the acceleration of ultimatonic and electronic activities when you pause to consider that one drop of ordinary water contains over one billion trillions of atoms. This is the energy of more than one hundred horsepower exerted continuously for two years. The total heat now given out by the solar system sun each second is sufficient to boil all the water in all the oceans on Urantia in just one second of time.

41:7.14 (464.1) Only those suns which function in the direct channels of the main streams of universe energy can shine on forever. Such solar furnaces blaze on indefinitely, being able to replenish their material losses by the intake of space-force and analogous circulating energy. But stars far removed from these chief channels of recharging are destined to undergo energy depletion — gradually cool off and eventually burn out.

Tokias mirusias ar mirštančias saules gali atgaivinti susidūrimo poveikis arba jas iš naujo gali pakrauti kai kurios nespindinčios energetinės erdvės salos arba traukos dėka pavogdamos netoli esančias mažesnes saules ar sistemas. Didžioji dauguma mirusių saulių bus atgaivintos šiais ar kitokiais evoliuciniais metodais. Tos, kurios galiausiai nebebus šitokių būdu iš naujo pakrautos, yra pasmerktos suirti dėl masės sprogimo, kada gravitacinis kondensavimasis pasiekia energijos spaudimo kritinį ultimatonių kondensavimosi lygį. Tokios nykstančios saulės šitokių būdu tampa rečiausios formos energija, nuostabiai tinkama tam, kad energizuotų kitas, palankesnėje padėtyje esančias saules.

8. SAULĖS ENERGIJOS REAKCIJOS

Tose saulėse, kurios yra erdvės energetinių kanalų grandinėse, saulės energiją išlaisvina įvairios sudėtinių branduolinių reakcijų grandinės, iš kurių labiausiai paplitusi yra vandenilio-anglies-helio reakcija. Šitos metamorfozės metu, anglis veikia kaip energijos katalizatorius, kadangi šitas procesas vandenilį paverčiant į helį, jokių būdu jo nepakeičia. Esant tam tikroms aukštos temperatūros sąlygoms vandenilis įsiskverbia į anglies branduolius. Kadangi anglis gali išlaikyti ne daugiau kaip keturis tokius protonus, tai kada yra pasiekiamas toks prisotinimo būvis, tada anglis pradeda paleisti protonus taip greitai, kaip greitai atsiranda nauji protonai. Šitos reakcijos metu į vidų įskriejančios vandenilio dalelės tolyn pasklinda kaip helio atomas.

Vandenilio turinio sumažėjimas padidina saulės ryškumą. Tose saulėse, kurios yra pasmerktos išdegimui, spindėjimo viršūnė yra pasiekama vandenilio išsekimo taške. Šią tašką pasiekus, spindėjimą palaiko dėl to atsirandantis gravitacinis suspaudimo procesas. Galiausiai tokia žvaigždė tampa vadinamuoju baltuoju nykštuku, labai suspausta sfera.

Didžiulėse saulėse—mažuose apskritiminiuose ūkuose—kada yra išsekojamas vandenilis ir kada prasideda gravitacinis suspaudimas, jeigu toks kūnas nėra pakankamai neskaidrus, kad palaikytų vidinį spaudimą kaip atramą išoriniams dujų regionams, tada įvyksta staigus suirimas. Gravitaciniai-elektriniai pasikeitimai sukuria didžiausias gausybes nedidelių dalelių, neturinčių elektrinio potencialo, ir tokios dalelės lengvai išsivaduoja iš saulės vidaus, šitokių būdu sukeldamos gigantiškos saulės suirimą per keletą dienų. Būtent šitų "bėglių dalelių" tokia emigracija sukėlė milžiniškos novos iš Andromedos ūko sunykimą maždaug prieš penkiasdešimt metų. Šitas didžiulis žvaigždinis kūnas suiro per keliasdešimt minučių

41:7.15 (464.2) Such dead or dying suns can be rejuvenated by collisional impact or can be recharged by certain nonluminous energy islands of space or through gravity-robbery of near-by smaller suns or systems. The majority of dead suns will experience revivification by these or other evolutionary techniques. Those which are not thus eventually recharged are destined to undergo disruption by mass explosion when the gravity condensation attains the critical level of ultimatic condensation of energy pressure. Such disappearing suns thus become energy of the rarest form, admirably adapted to energize other more favorably situated suns.

8. SOLAR-ENERGY REACTIONS

41:8.1 (464.3) In those suns which are encircled in the space-energy channels, solar energy is liberated by various complex nuclear-reaction chains, the most common of which is the hydrogen-carbon-helium reaction. In this metamorphosis, carbon acts as an energy catalyst since it is in no way actually changed by this process of converting hydrogen into helium. Under certain conditions of high temperature the hydrogen penetrates the carbon nuclei. Since the carbon cannot hold more than four such protons, when this saturation state is attained, it begins to emit protons as fast as new ones arrive. In this reaction the ingoing hydrogen particles come forth as a helium atom.

41:8.2 (464.4) Reduction of hydrogen content increases the luminosity of a sun. In the suns destined to burn out, the height of luminosity is attained at the point of hydrogen exhaustion. Subsequent to this point, brilliance is maintained by the resultant process of gravity contraction. Eventually, such a star will become a so-called white dwarf, a highly condensed sphere.

41:8.3 (464.5) In large suns — small circular nebulae — when hydrogen is exhausted and gravity contraction ensues, if such a body is not sufficiently opaque to retain the internal pressure of support for the outer gas regions, then a sudden collapse occurs. The gravity-electric changes give origin to vast quantities of tiny particles devoid of electric potential, and such particles readily escape from the solar interior, thus bringing about the collapse of a gigantic sun within a few days. It was such an emigration of these "runaway particles" that occasioned the collapse of the giant nova of the Andromeda nebula about fifty years ago. This vast stellar body collapsed in forty minutes of Urantia time.

Urantijos laiku.

Kaip taisyklė, išspausintos materijos didžiulis kiekis toliau egzistuoja prie vėstančios saulės likučių kaip ūkų dujų didžiuliai debesys. Ir visa tai paaiškina, kaip atsiranda didelė dalis netaisyklingos formos ūkų tipų, tokių kaip Krabo ūkas, kuris susidarė maždaug prieš devynis šimtus metų ir kuris vis dar tebedemonstruoja motininę sferą kaip vienišą žvaigždę netoli šito netaisyklingo ūko masės centro.

9. SAULĖS STABILUMAS

Didesnės saulės savo elektronams turi tokią gravitacinę kontrolę, jog šviesa išsiveržia tikrai galingų rentgeno spindulių pagalba. Šitie spinduliai padėjėjai persmekia visą erdvę, ir yra susiję su energijos bazinių ultimatoninių susivienijimų palaikymu. Didžiuliai energijos nuostoliai ankstyvosiomis saulės dienomis, po to, kada yra pasiekama aukščiausia temperatūra—daugiau kaip 35.000.000 laipsnių—yra ne dėl to, jog išsiveržia šviesa, bet daugiau dėl ultimatoninio nutekėjimo. Šitos ultimatonų energijos išsiveržia išorėn į erdvę, kad įsitrauktų į elektroninių susivienijimų ir energijos materializavimo jaudinantį procesą, kaip tikras energetinis sprogimas saulės jaunystės laikais.

Atomus ir elektronus veikia gravitacija. Vietinė gravitacija, materialaus traukimo tarpusavio įtaka, ultimatonų *neveikia*, bet jie visiškai paklūsta absoliučiai arba Rojaus gravitacijai, visatų visatos visuotinio ir amžinojo apskritimo krypties, skriejimui. Ultimatoninė energija nepaklūsta netolimų ar tolimų materialų masių linijinei arba tiesioginei gravitacinei traukai, bet ji amžinai iš tikrųjų skrieja tiksliai pagal toli nusidriekiančios kūrinijos didžiosios elipsės grandinę.

Kiekvienais metais jūsų pačių saulės centras išspinduliuoja beveik vieną šimtą milijardų tonų realios materijos, tuo tarpu gigantiškos saulės praranda milžinišką materijos kiekį per savo ankstyvąjį augimą, per pirmąjį milijardą metų. Saulės gyvenimas tampa pastovus po to, kada viduje pasiekama maksimali temperatūra ir kada pradedama atplaiduoti ikeatomines energijas. Ir būtent šituo kritiniu momentu didesnės saulės ima traukulingai pulsuoti.

Saulės stabilumas visiškai priklauso nuo pusiausvyros tarp gravitacijos-karščio varžymosi—milžiniško spaudimo, kurį atsveria neįsivaizduojama temperatūra. Dujų elastingumas saulių viduje paremia įvairių medžiagų viršutinius sluoksnius, ir kada gravitacija ir karštis yra pusiausvyros būsenoje, tada išorinių medžiagų svoris tiksliai prilgsta apačioje esančių ir vidinių dujų temperatūros spaudimui. Daugelyje jaunesniųjų žvaigždžių toliau vykstantis

41:8.4 (464.6) As a rule, the vast extrusion of matter continues to exist about the residual cooling sun as extensive clouds of nebular gases. And all this explains the origin of many types of irregular nebulae, such as the Crab nebula, which had its origin about nine hundred years ago, and which still exhibits the mother sphere as a lone star near the center of this irregular nebular mass.

9. SUN STABILITY

41:9.1 (465.1) The larger suns maintain such a gravity control over their electrons that light escapes only with the aid of the powerful X rays. These helper rays penetrate all space and are concerned in the maintenance of the basic ultimatonic associations of energy. The great energy losses in the early days of a sun, subsequent to its attainment of maximum temperature — upwards of 35,000,000 degrees — are not so much due to light escape as to ultimatonic leakage. These ultimaton energies escape out into space, to engage in the adventure of electronic association and energy materialization, as a veritable energy blast during adolescent solar times.

41:9.2 (465.2) Atoms and electrons are subject to gravity. The ultimatons are *not* subject to local gravity, the interplay of material attraction, but they are fully obedient to absolute or Paradise gravity, to the trend, the swing, of the universal and eternal circle of the universe of universes. Ultimatonic energy does not obey the linear or direct gravity attraction of near-by or remote material masses, but it does ever swing true to the circuit of the great ellipse of the far-flung creation.

41:9.3 (465.3) Your own solar center radiates almost one hundred billion tons of actual matter annually, while the giant suns lose matter at a prodigious rate during their earlier growth, the first billion years. A sun's life becomes stable after the maximum of internal temperature is reached, and the subatomic energies begin to be released. And it is just at this critical point that the larger suns are given to convulsive pulsations.

41:9.4 (465.4) Sun stability is wholly dependent on the equilibrium between gravity-heat contention — tremendous pressures counterbalanced by unimagined temperatures. The interior gas elasticity of the suns upholds the overlying layers of varied materials, and when gravity and heat are in equilibrium, the weight of the outer materials exactly equals the temperature pressure of the underlying and interior gases. In many of the younger stars continued gravity condensation

gravitacinis kondensavimasis sukelia visą laiką aukštėjančią vidinę temperatūrą, o vidiniam karščiui kylant, superdujinių vėjų vidinių rentgeno spindulių spaudimas tampa toks didžiulis, jog, dėl išcentrinio judėjimo, saulė pradeda išmesti į erdvę savo išorinius sluoksnius, tokiu būdu atstatydama pažeistą pusiausvyrą tarp gravitacijos ir karščio.

Jūsų saulė jau seniai yra pasiekusi santykinę pusiausvyrą tarp savo išsiplėtimo ir susitraukimo ciklų, tų neramumų, kurie sukelia daugelio jaunesniųjų žvaigždžių milžiniškus pulsavimus. Dabar jūsų saulė baigia savo šeštojo milijardo metus. Šiuo metu ji veikia pačiu ekonomiškiausiu periodu. Tokiu, kaip dabartinis jos veiksmingumas, ji dar švies daugiau negu dvidešimt penkis milijardus metų. Ji tikriausiai patirs iš dalies veiksmingą nuosmukio periodą tol, kol tęsis jos jaunystės ir stabilizuoto veikimo sujungti periodai.

10. APGYVENDINTŲ PASAULIŲ KILMĖ

Kai kurios iš besikeičiančio ryškumo žvaigždžių, maksimalaus pulsavimo būsenoje arba netoli tokios būsenos, dabar kuria pagalbinės sistemas, didelė jų dalis galiausiai bus tokios pačios, kaip ir jūsų saulė ir aplink ją skriejančios planetos. Jūsų saulė buvo kaip tik tokio galingo pulsavimo būsenoje, kada masyvi Angonos sistema priskriejo arti, ir saulės išorinis paviršius pradėjo išsviesti tikras materijos sroves ištisinės juostas. Su nuolat didėjančia jėga tai tęsėsi tol, kol buvo priartėta kiek įmanoma greta, kada buvo pasiekta saulės sukibimo riba ir kada buvo išsviesta smailėjančią pirmagalį turinti milžiniška materijos masė, saulės sistemos protėvis. Panašiomis aplinkybėmis traukiančiojo kūno kuo arčiausias priartėjimas kartais pritraukia ištisas planetas, net ketvirtadalį ar trečdalį saulės. Šitie stambūs išstūmimai formuoja tam tikrus ypatingus debesimis apgaubtus pasaulių tipus, sferas, labai panašias į Jupiterį ir Saturną.

Tačiau didžioji dauguma saulės sistemų turi visiškai kitokią kilmę negu jūsų saulės sistema, ir tai yra tiesa net ir dėl tų sistemų, kurios buvo sukurtos gravitacijos potvyniniu metodu. Bet nesvarbu, kokių būdu yra sukurtas pasaulis, gravitacija visada sukuria saulės sistemos tipo kūrinį: tai yra, centrinę saulę arba juodąją salą su planetomis, palydovais, palydovų palydovais, ir meteoritais.

Atskirų pasaulių fizinius aspektus didele dalimi nulemia kilmės būdas, astronominė padėtis, ir fizinė aplinka. Amžius, dydis, sukimosi greitis, ir judėjimo greitis erdvėje taip pat yra nulemiantys faktoriai. Pasauliams, kilusiems tiek dėl dujų susitraukimo, tiek dėl kietos masės padidėjimo, yra būdingi kalnai, o per savo

produces ever-heightening internal temperatures, and as internal heat increases, the interior X-ray pressure of supergas winds becomes so great that, in connection with the centrifugal motion, a sun begins to throw its exterior layers off into space, thus redressing the imbalance between gravity and heat.

41:9.5 (465.5) Your own sun has long since attained relative equilibrium between its expansion and contraction cycles, those disturbances which produce the gigantic pulsations of many of the younger stars. Your sun is now passing out of its six billionth year. At the present time it is functioning through the period of greatest economy. It will shine on as of present efficiency for more than twenty-five billion years. It will probably experience a partially efficient period of decline as long as the combined periods of its youth and stabilized function.

10. ORIGIN OF INHABITED WORLDS

41:10.1 (465.6) Some of the variable stars, in or near the state of maximum pulsation, are in process of giving origin to subsidiary systems, many of which will eventually be much like your own sun and its revolving planets. Your sun was in just such a state of mighty pulsation when the massive Angona system swung into near approach, and the outer surface of the sun began to erupt veritable streams — continuous sheets — of matter. This kept up with ever-increasing violence until nearest apposition, when the limits of solar cohesion were reached and a vast pinnacle of matter, the ancestor of the solar system, was disgorged. In similar circumstances the closest approach of the attracting body sometimes draws off whole planets, even a quarter or third of a sun. These major extrusions form certain peculiar cloud-bound types of worlds, spheres much like Jupiter and Saturn.

41:10.2 (466.1) The majority of solar systems, however, had an origin entirely different from yours, and this is true even of those which were produced by gravity-tidal technique. But no matter what technique of world building obtains, gravity always produces the solar system type of creation; that is, a central sun or dark island with planets, satellites, subsatellites, and meteors.

41:10.3 (466.2) The physical aspects of the individual worlds are largely determined by mode of origin, astronomical situation, and physical environment. Age, size, rate of revolution, and velocity through space are also determining factors. Both the gas-contraction and the solid-accretion worlds are characterized by mountains and, during their

egzistavimo ankstyvąjį laikotarpį, kada pasauliai nėra per daug maži, jiems yra būdingi vanduo ir oras. Pasauliai, susiformavę skaidantis besilydančiai masei ir iš susidūrimų, kartais neturi ilgų kalnų grandinių.

Per šitų visų naujų pasaulių ankstyvuosius amžius žemės drebėjimai yra dažni, ir jiems visiems yra būdingi didžiuliai fiziniai kataklizmai; ypač tai pasakytina apie sferas, kilusias dėl dujų susitraukimo, apie pasaulius, atsiradusius iš milžiniškų ūkinių žiedų, kurie liko po ankstyvo kai kurių atskirų saulės susispaudimo ir susitraukimo. Planetos, turinčios dvigubą kilmę, tokios, kaip Urantija, patiria mažiau grėsmingą ir audringą jaunystės laikotarpį. Net ir tokiu atveju, jūsų pasaulis patyrė galingų sukrėtimų ankstyvąją fazę, kurią apibūdina ugnikalniai, žemės drebėjimai, potvyniai, ir siaubingos audros.

Urantija yra santykinai izoliuotas pasaulis Satanijos pakraštyje, jūsų saulės sistema, su viena išimtimi, yra labiausia nutolusi nuo Jerusemo, tuo tarpu pati Satanija, išskyrus dar vieną sistemą, yra pati kraštinė Norlatiadeko sistema, o šitas žvaigždynas dabar kerta Nebadono išorinį kraštą. Jūs iš tiesų buvote tarp pačių mažiausiųjų visoje kūrinijoje tol, kol Mykolo savęs padovanojimas jūsų planetą iškėlė į garbės ir didingo susidomėjimo visatoje padėtį. Kartais paskutinis būna pirmasis, tuo tarpu tikrai mažiausias tampa didingiausias.

[Pateikta Archangelo, bendradarbiaujant su Nebadono Energijos Centrų Vadovu.]

earlier life, when not too small, by water and air. The molten-split and collisional worlds are sometimes without extensive mountain ranges.

41:10.4 (466.3) During the earlier ages of all these new worlds, earthquakes are frequent, and they are all characterized by great physical disturbances; especially is this true of the gas-contraction spheres, the worlds born of the immense nebular rings which are left behind in the wake of the early condensation and contraction of certain individual suns. Planets having a dual origin like Urantia pass through a less violent and stormy youthful career. Even so, your world experienced an early phase of mighty upheavals, characterized by volcanoes, earthquakes, floods, and terrific storms.

41:10.5 (466.4) Urantia is comparatively isolated on the outskirts of Satania, your solar system, with one exception, being the farthest removed from Jerusem, while Satania itself is next to the outermost system of Norlatiadek, and this constellation is now traversing the outer fringe of Nebadon. You were truly among the least of all creation until Michael's bestowal elevated your planet to a position of honor and great universe interest. Sometimes the last is first, while truly the least becomes greatest.

41:10.6 (466.5) [Presented by an Archangel in collaboration with the Chief of Nebadon Power Centers.]

42 Dokumentas. Energija — protas ir materija

⇐ 041

URANTIJOS KNYGA

043 ⇐

II DALIS. VIETINĖ VISATA

42 DOKUMENTAS. ENERGIJA — PROTAS IR MATERIJA

Skyrius

ĮVADAS

1. Rojaus jėgos ir energijos
2. Visuotinės nedvasinės energetinės sistemos (fizinės energijos)
3. Materijos klasifikacija
4. Energijos ir materijos transmutacijos
5. Banginės energijos pasireiškimai
6. Ultimatonai, elektronai, ir atomai
7. Atominė materija
8. Atomų sukibimas
9. Naturfilosofija
10. Visuotinės nedvasinės energetinės sistemos (Materialaus proto sistemos)
11. Visatos mechanizmai
12. Modelis ir forma — proto viešpatavimas

ĮVADAS

VISATOS pagrindas yra materialus ta prasme, jog energija yra visos egzistencijos bazė, ir grynąją energiją valdo Visuotinis Tėvas. Jėga, energija, yra tas vienintelis dalykas, kuris stovi kaip amžinasis monumentas, demonstruodamas ir įrodydamas Visuotinio Absoliuto egzistavimą ir buvimą. Šita milžiniška energijos srovė, sklindanti iš Rojaus Buvimų, niekada nebuvo nutrūkusi, niekada nebuvo sustojusi; niekada nėra buvę pertraukos begaliniam rėmimui.

Visatos energijos manipuliavimas visą laiką vyksta sutinkamai su Visuotinio Tėvo asmenine valia ir visaišminčiais mandatais. Šią pasireiškiančios energijos ir cirkuliuojančios

PAPER 42 ENERGY — MIND AND MATTER

SECTIONS

Introduction

1. Paradise Forces and Energies
2. Universal Nonspiritual Energy Systems (Physical Energies)
3. Classification of Matter
4. Energy and Matter Transmutations
5. Wave-Energy Manifestations
6. Ultimatons, Electrons, and Atoms
7. Atomic Matter
8. Atomic Cohesion
9. Natural Philosophy
10. Universal Nonspiritual Energy Systems (Material Mind Systems)
11. Universe Mechanisms
12. Pattern and Form — Mind Dominance

INTRODUCTION

42:0.1 (467.1) THE foundation of the universe is material in the sense that energy is the basis of all existence, and pure energy is controlled by the Universal Father. Force, energy, is the one thing which stands as an everlasting monument demonstrating and proving the existence and presence of the Universal Absolute. This vast stream of energy proceeding from the Paradise Presences has never lapsed, never failed; there has never been a break in the infinite upholding.

42:0.2 (467.2) The manipulation of universe energy is ever in accordance with the personal will and the all-wise mandates of the Universal Father. This personal control of manifested power and

energijos asmeninį valdymą modifikuoja Amžinojo Sūnaus lygiaverčiai veiksmai ir sprendimai, o taip pat Sūnaus ir Tėvo suvienyti tikslai, kuriuos įgyvendina Bendrai Veikiantysis. Šitos dieviškosios būtybės veikia asmeniškai ir kaip individai; jos taip pat veikia per asmenis ir galias beveik beribio skaičiaus pavaldinių, kurių kiekvienas skirtingai išreiškia amžinąjį ir dieviškąjį tikslą visatų visatoje. Bet šitos funkcinės ir laikinos dieviškosios galios modifikacijos ar transmutacijos jokių būdu nesumažina tokio teiginio tiesos, jog visą jėgą-energiją galutinai valdo asmenis Dievas, gyvenantis visų daiktų centre.

circulating energy is modified by the co-ordinate acts and decisions of the Eternal Son, as well as by the united purposes of the Son and the Father executed by the Conjoint Actor. These divine beings act personally and as individuals; they also function in the persons and powers of an almost unlimited number of subordinates, each variously expressive of the eternal and divine purpose in the universe of universes. But these functional and provisional modifications or transmutations of divine power in no way lessen the truth of the statement that all force-energy is under the ultimate control of a personal God resident at the center of all things.

1. ROJAUS JĖGOS IR ENERGIJOS

Visatos pagrindas yra materialus, bet gyvybės esmė yra dvasinė. Dvasių Tėvas taip pat yra visatų protėvis; Pirminio Sūnaus amžinasis Tėvas taip pat yra pirminio modelio, Rojaus Salos, amžinybės šaltinis.

Materija—energija—nes jos yra ne kas kita, kaip tos pačios kosminės tikrovės skirtingi pasireiškimai, kadangi visatos reiškinyje yra neatskiriamas nuo Visuotinio Tėvo. “Iš jo susideda visi daiktai.” Gali pasirodyti, jog materija išreiškia vidinę energiją ir demonstruoja savyje talpinamas galias, bet gravitacinės linijos, esančios tose energijose, kurios yra susijusios su visais šitais fiziniiais reiškiniais, atsiranda iš, ir priklauso nuo, Rojaus. Ultimatonas, pirminė matuojama energijos forma, Rojų turi kaip savo branduolį.

Yra tokia energijos forma, nežinoma Urantijoje, kuri yra natūrali materijoje ir kuri yra visuotinėje erdvėje. Kada šitas atradimas bus pagaliau padarytas, tada tikrai fizikai pajus, kad jie įminė, beveik bent jau, materijos paslaptį. Ir tuo jie bus tikrai vienu žingsniu priartėję prie Kūrėjo; tuo bus tikrai įvaldę dar vieną dieviškojo metodo aspektą; bet jokių būdu jie nebus suradę Dievo, taip pat jie tikrai nebus nustatę materijos egzistencijos ar natūralių dėsnių veikimo be Rojaus kosminio metodo ir be motyvuojančio Visuotinio Tėvo tikslo.

Net ir po dar didesnės pažangos ir tolimesniųjų atradimų, po to, kada Urantija milžiniškai pažengs tolyn į priekį, lyginant su dabartinėmis žiniomis, nors jūs ir turėtumėte pasiekti materijos elektrinių vienetų energetinių apsisukimų kontrolę tokiu laipsniu, kad keistumėte jų fizinius pasireiškimus—net ir po visos tokios įmanomos pažangos, mokslininkai tikrai amžinai liks bejėgiai, kad sukurtų bent vieną materijos atomą arba sukurtų bent vieną energijos kvantą, arba prie materijos kada nors pridėtų tai, ką mes vadiname gyvybe.

1. PARADISE FORCES AND ENERGIES

42:1.1 (467.3) The foundation of the universe is material, but the essence of life is spirit. The Father of spirits is also the ancestor of universes; the eternal Father of the Original Son is also the eternity-source of the original pattern, the Isle of Paradise.

42:1.2 (467.4) Matter — energy — for they are but diverse manifestations of the same cosmic reality, as a universe phenomenon is inherent in the Universal Father. “In him all things consist.” Matter may appear to manifest inherent energy and to exhibit self-contained powers, but the lines of gravity involved in the energies concerned in all these physical phenomena are derived from, and are dependent on, Paradise. The ultimatons, the first measurable form of energy, has Paradise as its nucleus.

42:1.3 (467.5) There is innate in matter and present in universal space a form of energy not known on Urantia. When this discovery is finally made, then will physicists feel that they have solved, almost at least, the mystery of matter. And so will they have approached one step nearer the Creator; so will they have mastered one more phase of the divine technique; but in no sense will they have found God, neither will they have established the existence of matter or the operation of natural laws apart from the cosmic technique of Paradise and the motivating purpose of the Universal Father.

42:1.4 (468.1) Subsequent to even still greater progress and further discoveries, after Urantia has advanced immeasurably in comparison with present knowledge, though you should gain control of the energy revolutions of the electrical units of matter to the extent of modifying their physical manifestations — even after all such possible progress, forever will scientists be powerless to create one atom of matter or to originate one flash of energy or ever to add to matter that which we call life.

Energijos sukūrimas ir gyvybės padovanojimas yra Visuotinio Tėvo ir jo partnerių Kūrėjų asmenybių išimtinės teisės. Energijos ir gyvybės upė yra nenutrūkstamas išliejimas iš Dievybių, visuotinė ir suvienyta Rojaus jėgos srovė, pasklindanti tolyn po visą erdvę. Šita dieviškoji energija persmelkia visą kūriniją. Jėgos organizatoriai inicijuoja tuos pakeitimus ir sukuria erdvės-jėgos tas modifikacijas, kurios atsiranda energijoje; energijos reguliuotojai transmutuoja energiją į materiją; tokiu būdu gimsta materialūs pasauliai. Gyvybės Nešėjai negyvoje materijoje inicijuoja tokius procesus, ką mes vadiname gyvybe, materialia gyvybe. Morontiniai Energijos Prižiūrėtojai lygiai taip dirba pereinamose sferose tarp materialių ir dvasinių pasaulių. Aukščiausieji dvasiniai Kūrėjai pradeda panašius procesus dieviškosiose energijos formose, ir ten sukuria išmintingos gyvybės aukščiausias dvasines formas.

Energija išteka iš Rojaus, sumodeliuota pagal dieviškąją tvarką. Energija—grynoji energija—turi dieviškosios organizacijos prigimtį; ji yra sumodeliuota pagal tų trijų Dievų, apjungtų viename, kaip jie veikia visatų visatos būstinėje, panašumą. Ir visa jėga yra įjungta į grandinės Rojuje, išeina iš Rojaus Buvimų ir sugrįžta į juos, ir iš esmės yra bėpriežastinės Priežasties—Visuotinio Tėvo—pasireiškimas; ir be Tėvo niekas neegzistuoja, kas iš tikrųjų egzistuoja.

Jėga, atsiradusi iš savaime egzistuojančios Dievybės, pati savaime yra amžinai egzistuojanti. Jėga-energija yra nežūstanti, nesunaikinama; šitie Begaliniojo pasireiškimai gali patirti neribotų transmutacijų, begalinių transformacijų, ir amžinų metamorfozių; bet jokia prasme ar laipsniu, net ir mažiausiai įsivaizduojamu laipsniu, tikrai negalėtų ir niekada negalės išnykti. Bet energija, nors ir atsirandanti iš Begaliniojo, nėra pasireiškianti be galo; šiandien suvokiama pagrindinė visata turi išorines ribas.

Energija yra amžina, bet nėra begalinė; ji visą laiką reaguoja į Begalybės visaapimančią grybšnį. Amžinai jėga ir energija juda; išėjusios iš Rojaus, jos turi ten sugrįžti; nors amžių amžiai būtų reikalingi tam, jog būtų užbaigta nustatyta grandinė. Kas yra kilęs iš Rojaus Dievybės, to galutinis tikslas gali būti tikrai Rojus arba Dievybės likimas.

Ir visa tai patvirtina mūsų tikėjimą, jog visatų visata yra apskritiminė, tam tikra prasme apribota, bet tvarkinga ir toli nusidriekusi. Jeigu būtų ne taip, tuomet anksčiau ar vėliau kuriame nors taške atsirastų energijos sumažėjimo įrodymų. Visi dėsniai, organizacijos, administravimas, ir visatos tyrinėtojų liudijimai—viskas rodo, jog egzistuoja begalinis Dievas, bet, vis dar, ribinė visata, begalinės egzistencijos cirkuliariškumas, yra

42:1.5 (468.2) The creation of energy and the bestowal of life are the prerogatives of the Universal Father and his associate Creator personalities. The river of energy and life is a continuous outpouring from the Deities, the universal and united stream of Paradise force going forth to all space. This divine energy pervades all creation. The force organizers initiate those changes and institute those modifications of space-force which eventuate in energy; the power directors transmute energy into matter; thus the material worlds are born. The Life Carriers initiate those processes in dead matter which we call life, material life. The Morontia Power Supervisors likewise perform throughout the transition realms between the material and the spiritual worlds. The higher spirit Creators inaugurate similar processes in divine forms of energy, and there ensue the higher spirit forms of intelligent life.

42:1.6 (468.3) Energy proceeds from Paradise, fashioned after the divine order. Energy — pure energy — partakes of the nature of the divine organization; it is fashioned after the similitude of the three Gods embraced in one, as they function at the headquarters of the universe of universes. And all force is circuited in Paradise, comes from the Paradise Presences and returns thereto, and is in essence a manifestation of the uncaused Cause — the Universal Father; and without the Father would not anything exist that does exist.

42:1.7 (468.4) Force derived from self-existent Deity is in itself ever existent. Force-energy is imperishable, indestructible; these manifestations of the Infinite may be subject to unlimited transmutation, endless transformation, and eternal metamorphosis; but in no sense or degree, not even to the slightest imaginable extent, could they or ever shall they suffer extinction. But energy, though springing from the Infinite, is not infinitely manifest; there are outer limits to the presently conceived master universe.

42:1.8 (468.5) Energy is eternal but not infinite; it ever responds to the all-embracing grasp of Infinity. Forever force and energy go on; having gone out from Paradise, they must return thereto, even if age upon age be required for the completion of the ordained circuit. That which is of Paradise Deity origin can have only a Paradise destination or a Deity destiny.

42:1.9 (468.6) And all this confirms our belief in a circular, somewhat limited, but orderly and far-flung universe of universes. If this were not true, then evidence of energy depletion at some point would sooner or later appear. All laws, organizations, administration, and the testimony of universe explorers — everything points to the existence of an infinite God but, as yet, a finite universe, a circularity of endless existence, well-

beveik beribė, bet, vis tik, ribinė, kaip kontrastas begalybei.

nigh limitless but, nevertheless, finite in contrast with infinity.

2. VISUOTINĖS NEDVASINĖS ENERGETINĖS SISTEMOS (FIZINĖS ENERGIJOS)

Iš tikrųjų anglų kalboje sunku surasti atitinkamus žodžius, kurie pavadintų ir kurie apibūdintų tuos įvairius jėgos ir energijos—fizinės, protinės, ar dvasinės—lygius. Šituose pasakojimuose mes iš viso negalime laikytis jūsų priimtų jėgos, energijos, ir galios apibrėžimų. Kalba yra tokia skurdi, jog mes šituos terminus turime vartoti daugeliu reikšmių. Pavyzdžiui, šitame dokumente žodis *energija* yra vartojamas pažymėti visas reiškinių judesio, veiksmo, ir potencialo fazes ir formas, tuo tarpu žodis *jėga* yra taikomas ikgavitaciniams, o žodis *galia* yra taikomas pogavitaciniams energijos etapams.

Tačiau, aš tikrai stengsiuosi sumažinti koncepcinį supainiojimą, patardamas priimti kosminės jėgos, atsirandančios energijos, ir visatos galios—fizinės energijos—tokia klasifikaciją:

1. *Erdvės potencialas*. Tai yra neabejotinas Beribio Absoliuto laisvas buvimas erdvėje. Šitos sąvokos ekstencija žymi visatos jėgos-erdvės potencialą, neatskiriamą nuo Beribio Absoliuto funkcinės visumos, tuo tarpu šitos sąvokos intencija rodo kosminės tikrovės—visatų—visumą, kuri pasklido link amžinybės iš niekada neprasidedančios, niekada nesibaigiančios, niekada nejudančios, niekada nesikeičiančios Rojaus Salos.

Tie reiškiniai, kurie yra vietiniai Rojaus žemutinei daliai, galbūt apima absoliučios jėgos buvimo ir veikimo tris zonas: Beribio Absoliuto ašinę zoną, pačios Rojaus Salos zoną, ir tam tikrų neidentifikuotų išlyginančių ir kompensuojančių agentūrų ar funkcijų įsiterpiančią zoną. Šitos trys koncentrinės zonos yra kosminės tikrovės Rojaus ciklo centras.

Erdvės potencialas yra ikitikrovė; ji yra Beribio Absoliuto sfera, ir reaguoja tiksliai į asmeninį Visuotinio Tėvo grybšnį, nepaisant to, jog atrodo, kad ją gali modifikuoti Pirminių Pagrindinių Jėgos Organizatorių buvimas.

Uversoje, erdvės potencialas yra apibūdinamas kaip ABSOLIUTA.

2. *Pirminė jėga*. Ji išreiškia pirmąjį bazinį pakeitimą erdvės potenciale ir gali būti Beribio Absoliuto viena iš apatinio Rojaus funkcijų. Mes

2. UNIVERSAL NONSPIRITUAL ENERGY SYSTEMS (PHYSICAL ENERGIES)

42:2.1 (469.1) It is indeed difficult to find suitable words in the English language whereby to designate and wherewith to describe the various levels of force and energy — physical, mindal, or spiritual. These narratives cannot altogether follow your accepted definitions of force, energy, and power. There is such paucity of language that we must use these terms in multiple meanings. In this paper, for example, the word *energy* is used to denote all phases and forms of phenomenal motion, action, and potential, while *force* is applied to the pregravity, and *power* to the postgravity, stages of energy.

42:2.2 (469.2) I will, however, endeavor to lessen conceptual confusion by suggesting the advisability of adopting the following classification for cosmic force, emergent energy, and universe power — physical energy:

42:2.3 (469.3) 1. *Space potency*. This is the unquestioned free space presence of the Unqualified Absolute. The extension of this concept connotes the universe force-space potential inherent in the functional totality of the Unqualified Absolute, while the intension of this concept implies the totality of cosmic reality — universes — which emanated eternally from the never-beginning, never-ending, never-moving, never-changing Isle of Paradise.

42:2.4 (469.4) The phenomena indigenous to the nether side of Paradise probably embrace three zones of absolute force presence and performance: the fulcral zone of the Unqualified Absolute, the zone of the Isle of Paradise itself, and the intervening zone of certain unidentified equalizing and compensating agencies or functions. These triconcentric zones are the centrum of the Paradise cycle of cosmic reality.

42:2.5 (469.5) Space potency is a pre-reality; it is the domain of the Unqualified Absolute and is responsive only to the personal grasp of the Universal Father, notwithstanding that it is seemingly modifiable by the presence of the Primary Master Force Organizers.

42:2.6 (469.6) On Uversa, space potency is spoken of as ABSOLUTA.

42:2.7 (469.7) 2. *Primordial force*. This represents the first basic change in space potency and may be one of the nether Paradise functions of the

žinome, jog erdvės buvimas, pasklindantis iš apatinio Rojaus, tam tikru būdu yra modifikuotas, palyginus su į vidų įeinančiu erdvės buvimu. Bet nežiūrint bet kokių tokių galimų ryšių, toji atvirai pripažinta erdvės potencialo transmutacija į pirminę jėgą yra gyvų Rojaus jėgos organizatorių įtampos-buvimo pirminis diferencijuojantis veikimas.

Pasyvi ir potenciali jėga tampa aktyvi ir pirminė reaguodama į pasipriešinimą, kurį sukelia Pirminių Atsiradusių Pagrindinių Jėgos Organizatorių buvimas erdvėje. Dabar jėga pereina iš išskirtinai Beribio Absoliuto sferos į tokias valdas, kuriose yra daugialypis reagavimas —reagavimas į tam tikrus pirminius judėjimus, inicijuotus Veiksimo Dievo, ir po šito, į tam tikrus kompensuojamuosius judėjimus, kylančius iš Visuotinio Absoliuto. Pirminė jėga atrodo, jog reaguoja į transcendentinį priežastingumą proporcingai absoliutumui.

Kartais apie pirminę jėgą yra kalbama kaip apie *grynąją energiją*; Uversoje ją mes vadiname SEGREGATA.

3. *Atsirandančios energijos*. Pirminių jėgos organizatorių pasyvus buvimas yra pakankamas tam, kad erdvės potencialą transformuotų į pirminę jėgą, ir būtent tokiam sužadintame erdvės lauke tie patys jėgos organizatoriai pradeda savo pirmines ir aktyvias operacijas. Pirminė jėga yra nulemta, kad energijos pasireiškimo sferose pereitų per dvi atskiras transmutacijos fazes, prieš tapdama visatos energija. Šitie du atsirandančios energijos lygiai yra:

a. *Galingoji energija*. Tai yra galinga-kryptinga, masę judinanti, galingai įtempta, ir priverstinai reaguojanti energija—gigantiškos energetinės sistemos, kurias išjudino pirminių jėgos organizatorių veikla. Šita pirminė arba galingoji energija iš pradžių aiškiai nereaguoja į Rojaus trauką, bet galbūt rodo tokį bendros masės arba erdvės kryptingą reagavimą į kolektyvinę grupę absoliučių poveikių, sklindančių iš apatinės Rojaus dalies. Kada energija pasiekia pirminio reagavimo į Rojaus apskritiminio ir absoliučios traukos grybšnio lygį, tada pirminiai jėgos organizatoriai užleidžia vietą savo antrinių partnerių veikimui.

b. *Gravitacinė energija*. Dabar atsirandanti energija, kuri reaguoja į gravitaciją, turi visatos energijos potencialą ir tampa visos visatos materijos aktyviu protėviu. Šita antrinė arba gravitacinė energija yra energijos vystymosi produktas, kuris atsirado dėl to, jog Transcendentinių Pagrindinių Jėgos Organizatorių Padėjėjai sukėlė spaudimą ir įsitempimo kryptis. Reaguodama į šitų jėgos manipuliatorių darbą, erdvės energija greitai pereina iš galingosios į

Unqualified Absolute. We know that the space presence going out from nether Paradise is modified in some manner from that which is incoming. But regardless of any such possible relationships, the openly recognized transmutation of space potency into primordial force is the primary differentiating function of the tension-presence of the living Paradise force organizers.

42:2.8 (469.8) Passive and potential force becomes active and primordial in response to the resistance afforded by the space presence of the Primary Eventuated Master Force Organizers. Force is now emerging from the exclusive domain of the Unqualified Absolute into the realms of multiple response — response to certain primal motions initiated by the God of Action and thereupon to certain compensating motions emanating from the Universal Absolute. Primordial force is seemingly reactive to transcendental causation in proportion to absoluteness.

42:2.9 (469.9) Primordial force is sometimes spoken of as *pure energy*; on Uversa we refer to it as SEGREGATA.

42:2.10 (470.1) 3. *Emergent energies*. The passive presence of the primary force organizers is sufficient to transform space potency into primordial force, and it is upon such an activated space field that these same force organizers begin their initial and active operations. Primordial force is destined to pass through two distinct phases of transmutation in the realms of energy manifestation before appearing as universe power. These two levels of emerging energy are:

42:2.11 (470.2) a. *Puissant energy*. This is the powerful-directional, mass-movemented, mighty-tensioned, and forcible-reacting energy — gigantic energy systems set in motion by the activities of the primary force organizers. This primary or puissant energy is not at first definitely responsive to the Paradise-gravity pull though probably yielding an aggregate-mass or space-directional response to the collective group of absolute influences operative from the nether side of Paradise. When energy emerges to the level of initial response to the circular and absolute-gravity grasp of Paradise, the primary force organizers give way to the functioning of their secondary associates.

42:2.12 (470.3) b. *Gravity energy*. The now-appearing gravity-responding energy carries the potential of universe power and becomes the active ancestor of all universe matter. This secondary or gravity energy is the product of the energy elaboration resulting from the pressure-presence and the tension-trends set up by the Associate Transcendental Master Force Organizers. In response to the work of these force manipulators, space-energy rapidly passes from the puissant to

gravitacinę stadiją, šitokiu būdu imdama tiesiogiai reaguoti į Rojaus (absoliučios) gravitacijos apskritiminį grybšnį, tuo pačiu metu atskleisdama tam tikrą potencialą reaguoti į linijinės gravitacijos traukimą, kuris yra neatskiriamas nuo netrukus pasirodysiančios energijos ir materijos elektroninių ir poelektroninių pakopų materialios masės. Atsiradus reagavimui į gravitaciją, Pagrindinių Jėgos Organizatorių Partneriai gali pasitraukti iš erdvės energetinių ciklonų, bet su sąlyga, jog į šią veiklos sritį yra paskiriami Visatos Energijos Reguluotojai.

Mes visiškai nesame tikri dėl to, kokios yra tikslios priežastys, sukeliančios jėgos evoliucijos ankstyvąsias pakopas, bet mes suvokiame išmintingą Galutiniojo veikimą atsirandančios energijos pasireiškimo abiejuose lygiuose. Galingoji ir gravitacinė energijos, kada į jas žiūrima kolektyviai, tada Uversoje apie jas kalbama kaip apie ULTIMATĄ.

4. *Visatos energija.* Erdvės jėga buvo pakeista į erdvės energiją, o tada į gravitacinio valdymo energiją. Tokiu būdu fizinė energija buvo prinokinta iki tokio taško, kada ją galima nukreipti į energetinius kanalus ir priversti tarnauti visatos Kūrėjų daugialypiems tikslams. Šią darbą didžiojoje visatoje—organizuotuose ir apgyvendintuose kūriniuose—atlieka įvairiapusiai fizinės energijos reguliuotojai, centrai, ir kontrolieriai. Šitie Visatos Energijos Reguluotojai imasi daugiau ar mažiau visiškai valdyti dvidešimt vieną energijos fazę iš trisdešimties energijos fazių, kurios sudaro septynių supervisatų dabartinę energetinę sistemą. Šita galios-energijos-materijos sfera yra Septinkarčio išmintingos veiklos valda, veikianti esant Aukščiausiojo laiko-erdvės virškontrolei.

Uversoje visatos energijos sferą mes laikome GRAVITA.

5. *Havonos energija.* Konceptine prasme šitas pasakojimas eina link Rojaus taip, kaip buvo atskleidžiama transmutuojanti erdvė-jėga, lygis po lygio, iki laiko ir erdvės visatų energijos-galios darbinio lygio. Toliau einant link Rojaus, yra sutinkama kita energijos iki egzistencinė fazė, kuri yra būdinga centrinei visatai. Čia evoliucinis ciklas atrodo, jog atsigręžia atgal pats į save; energija-galia rodos pradeda skrietį atgal link jėgos, bet tokios jėgos, kurios prigimtis yra visiškai nepanaši į erdvės potencialo ir pirminės jėgos prigimtį. Havonos energijos sistemos nėra dualios; jos yra trivienės. Tai yra Bendrai Veikiančiojo, funkcionuojančio Rojaus Trejybės vardu, egzistencialios energijos sfera.

Uversoje šitos Havonos energijos yra žinomos kaip TRIATA.

6. *Transcendentinė energija.* Šita energetinė sistema veikia viršutiniame Rojaus lygyje ir iš

the gravity stage, thus becoming directly responsive to the circular grasp of Paradise (absolute) gravity while disclosing a certain potential for sensitivity to the linear-gravity pull inherent in the soon appearing material mass of the electronic and the postelectronic stages of energy and matter. Upon the appearance of gravity response, the Associate Master Force Organizers may retire from the energy cyclones of space provided the Universe Power Directors are assignable to that field of action.

42:2.13 (470.4) We are quite uncertain regarding the exact causes of the early stages of force evolution, but we recognize the intelligent action of the Ultimate in both levels of emergent-energy manifestation. Puissant and gravity energies, when regarded collectively, are spoken of on Uversa as ULTIMATA.

42:2.14 (470.5) 4. *Universe power.* Space-force has been changed into space-energy and thence into the energy of gravity control. Thus has physical energy been ripened to that point where it can be directed into channels of power and made to serve the manifold purposes of the universe Creators. This work is carried on by the versatile directors, centers, and controllers of physical energy in the grand universe — the organized and inhabited creations. These Universe Power Directors assume the more or less complete control of twenty-one of the thirty phases of energy constituting the present energy system of the seven superuniverses. This domain of power-energy-matter is the realm of the intelligent activities of the Sevenfold, functioning under the time-space overcontrol of the Supreme.

42:2.15 (470.6) On Uversa we refer to the realm of universe power as GRAVITA.

42:2.16 (470.7) 5. *Havona energy.* In concept this narrative has been moving Paradiseward as transmuting space-force has been followed, level by level, to the working level of the energy-power of the universes of time and space. Continuing Paradiseward, there is next encountered a pre-existent phase of energy which is characteristic of the central universe. Here the evolutionary cycle seems to turn back upon itself; energy-power now seems to begin to swing back towards force, but force of a nature very unlike that of space potency and primordial force. Havona energy systems are not dual; they are triune. This is the existential energy domain of the Conjoint Actor, functioning in behalf of the Paradise Trinity.

42:2.17 (471.1) On Uversa these energies of Havona are known as TRIATA.

42:2.18 (471.2) 6. *Transcendental energy.* This energy system operates on and from the upper level of

viršutinio Rojaus lygio, ir tiktai sąsajoje su absonitinėmis tautomis. Uversoje ji yra vadinama TRANOSTA.

7. *Monota*. Energija yra artimai gimininga dieviškumui, kada tai būna Rojaus energija. Mes linkę tikėti, jog monota yra Rojaus gyva, nedvasinė energija—Pirminio Sūnaus gyvos, dvasinės energijos kopija amžinybėje—tuo yra paaiškinama Visuotinio Tėvo nedvasinė energetinė sistema.

Mes negalime pateikti skirtumo tarp Rojaus dvasios ir Rojaus monotos *prigimties*; jos matomai yra panašios. Jos turi skirtingus pavadinimus, bet vargu ar daug ką galima jums pasakyti apie tokią tikrovę, kurios dvasiniai ir nedvasiniai pasireiškimai yra atsikiriami tiktai *pavadinimu*.

Mes žinome, jog ribiniai tvariniai gali pasiekti Visuotinio Tėvo garbinimo patyrimą per Dievo Septinkarčio ir Minties Derintojų tarnavimą, bet mes abejojame, jog kokia nors ikiabsoliuti asmenybė, net energijos reguliuotojai, gali suvokti Pirmojo Didžiojo Šaltinio ir Centro energetinę begalybę. Dėl vieno dalyko mes esame tikri: Jeigu energijos reguliuotojai gerai žino erdvės jėgos metamorfozių metodą, tai šitos paslapties mums likusiems jie neatskleidžia. Būtent mano nuomonė yra tokia, kad jėgos organizatorių veikimą jie suvokia ne iki galo.

Tie patys energijos reguliuotojai yra energetiniai katalizatoriai; tai yra, jie savo buvimu sukelia tai, jog energija skaidytųsi, organizuotųsi, ar susijungtų į struktūrinius vienetų. Ir visa tai rodo, jog turėtų būti kažkas, kas yra neatskiriamas nuo energijos ir ją priverčia šitokiu būdu veikti šitų energetinių esybių akivaizdoje. Nebadono Melkizedekai jau seniai tokį reiškinį, kada kosminė jėga virsta visatos energija pavadino viena iš septynių “dieviškumo begalybių.” Ir tai bus daugiausia, kiek šituo klausimu jūs pažengsite į priekį per savo kilimą vietinėje visatoje.

Nepaisant mūsų nesugebėjimo iki galo suvokti kosminės jėgos kilmės, pobūdžio, ir transmutacijų, vis vien mes esame iki galo susipažinę su atsirandančios energijos visomis elgesio fazėmis nuo tų laikų, kada ji tiesiogiai ir neklystamai ėmė reaguoti į Rojaus gravitacijos veikimą—maždaug tuo metu, kada pradėjo veikti supervisatos energijos reguliuotojai.

3. MATERIJOS KLASIFIKACIJA

Visose visatose, išskyrus centrinę visatą, materija yra identiška. Materijos fizinės savybės priklauso nuo ją sudarančių elementų sukimosi greičio, besisukančių elementų skaičiaus ir dydžio, jų atstumo nuo branduolinio kūno arba

Paradise and only in connection with the absonite peoples. On Uversa it is denominated TRANOSTA.

42:2.19 (471.3) 7. *Monota*. Energy is close of kin to divinity when it is Paradise energy. We incline to the belief that monota is the living, nonspirit energy of Paradise — an eternity counterpart of the living, spirit energy of the Original Son — hence the nonspiritual energy system of the Universal Father.

42:2.20 (471.4) We cannot differentiate the *nature* of Paradise spirit and Paradise monota; they are apparently alike. They have different names, but you can hardly be told very much about a reality whose spiritual and whose nonspiritual manifestations are distinguishable only by *name*.

42:2.21 (471.5) We know that finite creatures can attain the worship experience of the Universal Father through the ministry of God the Sevenfold and the Thought Adjusters, but we doubt that any subabsolute personality, even power directors, can comprehend the energy infinity of the First Great Source and Center. One thing is certain: If the power directors are conversant with the technique of the metamorphosis of space-force, they do not reveal the secret to the rest of us. It is my opinion that they do not fully comprehend the function of the force organizers.

42:2.22 (471.6) These power directors themselves are energy catalyzers; that is, they cause energy to segment, organize, or assemble in unit formation by their presence. And all this implies that there must be something inherent in energy which causes it thus to function in the presence of these power entities. The Nebadon Melchizedeks long since denominated the phenomenon of the transmutation of cosmic force into universe power as one of the seven “infinities of divinity.” And that is as far as you will advance on this point during your local universe ascension.

42:2.23 (471.7) Notwithstanding our inability fully to comprehend the origin, nature, and transmutations of cosmic force, we are fully conversant with all phases of emergent-energy behavior from the times of its direct and unmistakable response to the action of Paradise gravity — about the time of the beginning of the function of the superuniverse power directors.

3. CLASSIFICATION OF MATTER

42:3.1 (471.8) Matter in all universes, excepting in the central universe, is identical. Matter in its physical properties depends on the revolutionary rates of its component members, the number and size of the revolving members, their distance from the

erdvinio materijos turinio, o taip pat nuo tam tikrų jėgų, kurios Urantijoje dar nėra atrastos, buvimo.

Įvairiose saulėse, planetose, ir erdvės kūnuose yra dešimt didžiųjų materijos skyrių:

1. Ultimatoninė materija—materialios egzistencijos pirminiai fiziniai vienetai, energijos dalelės, kurios sudarys elektronus.

2. Subelektroninė materija—saulės superdujų sprogstanti ir atstumianti stadija.

3. Elektroninė materija—materialaus diferencijavimo elektrinė stadija—elektronai, protonai, ir įvairūs kiti vienetai, sudarantys elektroninių grupių įvairias struktūras.

4. Subatominė materija—materija, plačiai egzistuojanti karštų saulių viduje.

5. Suskaidyti atomai—surandami auštančiose saulėse ir visoje erdvėje.

6. Jonizuota erdvė—atskiri atomai, netekę išorinių (chemiškai aktyvių) elektronų dėl elektrinės, terminės, ar rentgeno spindulių veiklos arba dėl tirpiklių veiklos.

7. Atominė materija—elementų organizavimo cheminė stadija, molekulinės arba matomos materijos sudedamieji vienetai.

8. Materijos molėkulinė stadija—tokia materija, kokia egzistuoja Urantijoje įprastomis sąlygomis santykinai stabilios materializacijos stadijoje.

9. Radioaktyvi materija—sunkiųjų elementų irimo tendencija ir veikla vidutinio karščio ir sumažinto gravitacinio spaudimo sąlygomis.

10. Suirusi materija—santykinai pastovi materija, surandama šaltų ir negyvų saulių viduje. Šioji materijos forma nėra visiškai pastovi; yra vis dar tam tikras ultimatoninis, net elektroninis aktyvumas, bet šitos dalelės yra labai arti viena prie kitos, o jų sukimosi greitis yra smarkiai sulėtintas.

Pateikta materijos klasifikacija yra daugiau susijusi su materijos organizacija, o ne su jos formomis, kurias mato sukurtos būtybės. Ji taip pat neatsižvelgia nei į tuos etapus, kurie buvo prieš atsirandančią energiją, nei į amžinuosius materializavimus Rojuje ir centrinėje visatoje.

nuclear body or the space content of matter, as well as on the presence of certain forces as yet undiscovered on Urantia.

42:3.2 (471.9) In the varied suns, planets, and space bodies there are ten grand divisions of matter:

42:3.3 (472.1) 1. Ultimatonic matter — the prime physical units of material existence, the energy particles which go to make up electrons.

42:3.4 (472.2) 2. Subelectronic matter — the explosive and repellent stage of the solar supergases.

42:3.5 (472.3) 3. Electronic matter — the electrical stage of material differentiation — electrons, protons, and various other units entering into the varied constitution of the electronic groups.

42:3.6 (472.4) 4. Subatomic matter — matter existing extensively in the interior of the hot suns.

42:3.7 (472.5) 5. Shattered atoms — found in the cooling suns and throughout space.

42:3.8 (472.6) 6. Ionized matter — individual atoms stripped of their outer (chemically active) electrons by electrical, thermal, or X-ray activities and by solvents.

42:3.9 (472.7) 7. Atomic matter — the chemical stage of elemental organization, the component units of molecular or visible matter.

42:3.10 (472.8) 8. The molecular stage of matter — matter as it exists on Urantia in a state of relatively stable materialization under ordinary conditions.

42:3.11 (472.9) 9. Radioactive matter — the disorganizing tendency and activity of the heavier elements under conditions of moderate heat and diminished gravity pressure.

42:3.12 (472.10) 10. Collapsed matter — the relatively stationary matter found in the interior of the cold or dead suns. This form of matter is not really stationary; there is still some ultimatonic even electronic activity, but these units are in very close proximity, and their rates of revolution are greatly diminished.

42:3.13 (472.11) The foregoing classification of matter pertains to its organization rather than to the forms of its appearance to created beings. Neither does it take into account the pre-emergent stages of energy nor the eternal materializations on Paradise and in the central universe.

4. ENERGIJOS IR MATERIJOS

TRANSMUTACIJOS

Šviesa, karštis, elektra, magnetizmas,

4. ENERGY AND MATTER

TRANSMUTATIONS

42:4.1 (472.12) Light, heat, electricity, magnetism,

chemiškumas, energija, ir materija—kilme, pobūdžiu, ir likimu—yra vienas ir tas pats dalykas, kartu su kitomis materialiomis realybėmis dar neatrastomis Urantijoje.

Mes ne iki galo suprantame tuos beveik begalinius pasikeitimus, kuriuos gali patirti fizinė energija. Vienoje visatoje ji pasirodo kaip šviesa, kitoje visatoje ji pasirodo kaip šviesa plius karštis, dar kitoje, kaip energijos formos, nežinomos Urantijoje; po neapsakomų milijonų metų ji gali vėl pasirodyti kaip judrios, augančios elektros energijos ar magnetinės energijos kažkokia forma; o dar vėliau ji gali vėl pasirodyti kitoje visatoje kaip besikeičiančios materijos, patiriančios seriją metamorfozių, kokia nors forma, kad po šito ji iš išorės fiziškai išnyktų toje sferoje vykstant kokiems nors didžiuliams kataklizmams. Ir tada, po nesuskaičiuojamų amžių ir beveik begalinių klajonių per gausybę visatų, ta pati energija gali vėl iš naujo pasirodyti ir savo formą ir potencialą pakeisti daug kartų; ir šitokiu būdu šitos transformacijos iš tikrųjų tęsiasi per vienas po kito einančius amžius ir per nesuskaičiuojamas sferas. Šitaip materija skrieja tolyn, patirdama laiko transmutacijas, bet visada ji skrieja tiksliai pagal amžinybės ratą; net jeigu jai ilgai ir trukdoma sugrįžti į savo šaltinį, ji visą laiką reaguoja į jį, ir ji amžinai juda pirmyn tuo keliu, kurį nustatė Begalinė Asmenybė, kuri ją ir paskleidė.

Energijos centrai ir jų partneriai didele dalimi yra susiję su tuo darbu, kada ultimatonai yra transmutuojami į elektrono grandines ir apsisukimus. Šitos unikalios būtybės kontroliuoja ir sujungia energiją sumaniai manipuliudamos materializuotos energijos bazinius vienetų, ultimatonų. Jie yra energijos šeimininkai, kada ji cirkuliuoja šitoje primityvioje būsenoje. Bendraudami su fiziniiais kontrolieriais jie sugeba efektyviai valdyti ir reguliuoti energiją net ir po to, kada ji buvo transmutuota į elektrinį lygį, vadinamąjį elektroninį etapą. Bet jų veikimo spektras būna milžinišku laipsniu apribotas, kada elektroniškai organizuota energija įskrieja į atominių sistemų sukurius. Po tokio materializavimo, šitos energijos patenka į visišką linijinės gravitacijos traukiančios energijos grybšnį.

Gravitacija teigiamai veikia energijos centrų ir fizinių kontrolierių galios trasas ir energetinius kanalus, bet tos būtybės turi tik neigiamą ryšį su gravitacija—demonstruoja savo antigravitacines savybes.

Visoje erdvėje, pasireiškia šaltis ir kitokie poveikiai kūrybiškai organizuodami ultimatonus į elektronus. Karštis yra elektroninio aktyvumo matas, tuo tarpu šaltis tikrai rodo, jog nėra karščio—santykinę energijos ramybę—erdvės visuotinės jėgos-įkrovos būseną, su sąlyga, jog nebūtų nei atsirandančios energijos, nei organizuotos materijos, ir kad į gravitaciją jos nereaguotų.

chemism, energy, and matter are — in origin, nature, and destiny — one and the same thing, together with other material realities as yet undiscovered on Urantia.

42:4.2 (472.13) We do not fully comprehend the almost endless changes to which physical energy may be subject. In one universe it appears as light, in another as light plus heat, in another as forms of energy unknown on Urantia; in untold millions of years it may reappear as some form of restless, surging electrical energy or magnetic power; and still later on it may again appear in a subsequent universe as some form of variable matter going through a series of metamorphoses, to be followed by its outward physical disappearance in some great cataclysm of the realms. And then, after countless ages and almost endless wandering through numberless universes, again may this same energy re-emerge and many times change its form and potential; and so do these transformations continue through successive ages and throughout countless realms. Thus matter sweeps on, undergoing the transmutations of time but swinging ever true to the circle of eternity; even if long prevented from returning to its source, it is ever responsive thereto, and it ever proceeds in the path ordained by the Infinite Personality who sent it forth.

42:4.3 (473.1) The power centers and their associates are much concerned in the work of transmuting the ultimaton into the circuits and revolutions of the electron. These unique beings control and compound power by their skillful manipulation of the basic units of materialized energy, the ultimatons. They are masters of energy as it circulates in this primitive state. In liaison with the physical controllers they are able to effectively control and direct energy even after it has transmuted to the electrical level, the so-called electronic stage. But their range of action is enormously curtailed when electronically organized energy swings into the whirls of the atomic systems. Upon such materialization, these energies fall under the complete grasp of the drawing power of linear gravity.

42:4.4 (473.2) Gravity acts positively on the power lanes and energy channels of the power centers and the physical controllers, but these beings have only a negative relation to gravity — the exercise of their antigravity endowments.

42:4.5 (473.3) Throughout all space, cold and other influences are at work creatively organizing ultimatons into electrons. Heat is the measurement of electronic activity, while cold merely signifies absence of heat — comparative energy rest — the status of the universal force-charge of space provided neither emergent energy nor organized matter were present and responding

Gravitacijos buvimas ir veikimas yra tai, kas užkerta kelią teorinio absoliutaus nulio atsiradimui, kadangi tarpžvaigždinė erdvė neturi absoliutaus nulio temperatūros. Per visą organizuotą erdvę yra reaguojančios į gravitaciją energetinės srovės, energijos grandinės, ir ultimatoninė veikla; taip pat ir organizuojančios elektronus energijos. Iš esmės kalbant, erdvė nėra tuščia. Net Urantijos atmosfera vis labiau išretėja, kol nutolus maždaug tris tūkstančius mylių ji ima peraugti į vidutinę erdvės materiją šitoje visatos sekcijoje. Beveik tuščiausia žinoma erdvė Nebadone turėtų apie vieną šimtą ultimatonų—vieno elektrono ekvivalentą—kiekviename kubiniame colyje. Toks materijos išretėjimas yra laikomas praktiškai tuščia erdve.

Temperatūra—karštis ir šaltis—yra antrinis faktorius, energijos ir materijos evoliucijos sferose nusileidžiantis tikrai gravitacijai. Ultimatonai nuolankiai paklūsta temperatūriniam kraštutinumams. Žemos temperatūros yra palankios tam tikroms elektroninio susidarymo ir atominio susijungimo formoms, tuo tarpu aukštos temperatūros skatina įvairių rūšių atomų skaidymąsi ir materijos suirimą.

Veikiama tam tikrų vidinių saulės būsenų karščio ir spaudimo visa materija, išskyrus primityviausius materijos junginius, gali būti suskaidyta. Karštis šitokiu būdu gali didele dalimi nugalėti gravitacijos stabilumą. Bet joks žinomas saulės karštis ar spaudimas negali ultimatonų sugrąžinti atgal į galingąją energiją.

Degančios saulės gali materiją transformuoti į įvairių formų energiją, bet tamsieji pasauliai ir visa išorinė erdvė elektroninį ir ultimatoninį aktyvumą gali sulėtinti iki tokio taško, kai šitos energijos yra paverčiamos į sferų materiją. Tam tikri uždaro tipo elektroniniai susivienijimai, o taip pat ir didelė dalis branduolinės materijos bazinių susivienijimų, yra suformuojami atviros erdvės nepaprastai žemų temperatūrų sąlygomis, o vėliau išauga susijungdami su besimaterializuojančios energijos sankaupomis.

Per visą šitą niekada nesibaigiančią energijos ir materijos metamorfozę, mes turime atsižvelgti į gravitacinio spaudimo poveikį ir į ultimatoninių energijų antigravitacinį elgesį, esant tam tikroms temperatūros, skriejimo greičio, ir apsisukimų greičio sąlygoms. Temperatūra, energijos srovės, atstumas, ir gyvų jėgos organizatorių ir energijos reguliuotojų buvimas taip pat turi poveikio visiems energijos ir materijos transmutaciniam reiškiniams.

Masės padidėjimas materijoje yra lygus energijos padidėjimui, padalintam iš šviesos greičio kvadrato. Dinamiškumo prasme, tas darbas, kurį gali atlikti materija ramybės būsenoje,

to gravity.

42:4.6 (473.4) Gravity presence and action is what prevents the appearance of the theoretical absolute zero, for interstellar space does not have the temperature of absolute zero. Throughout all organized space there are gravity-responding energy currents, power circuits, and ultimatonic activities, as well as organizing electronic energies. Practically speaking, space is not empty. Even the atmosphere of Urantia thins out increasingly until at about three thousand miles it begins to shade off into the average space matter in this section of the universe. The most nearly empty space known in Nebadon would yield about one hundred ultimatoms — the equivalent of one electron — in each cubic inch. Such scarcity of matter is regarded as practically empty space.

42:4.7 (473.5) Temperature — heat and cold — is secondary only to gravity in the realms of energy and matter evolution. Ultimatoms are humbly obedient to temperature extremes. Low temperatures favor certain forms of electronic construction and atomic assembly, while high temperatures facilitate all sorts of atomic breakup and material disintegration.

42:4.8 (473.6) When subjected to the heat and pressure of certain internal solar states, all but the most primitive associations of matter may be broken up. Heat can thus largely overcome gravity stability. But no known solar heat or pressure can convert ultimatoms back into puissant energy.

42:4.9 (473.7) The blazing suns can transform matter into various forms of energy, but the dark worlds and all outer space can slow down electronic and ultimatonic activity to the point of converting these energies into the matter of the realms. Certain electronic associations of a close nature, as well as many of the basic associations of nuclear matter, are formed in the exceedingly low temperatures of open space, being later augmented by association with larger accretions of materializing energy.

42:4.10 (473.8) Throughout all of this never-ending metamorphosis of energy and matter we must reckon with the influence of gravity pressure and with the antigravity behavior of the ultimatonic energies under certain conditions of temperature, velocity, and revolution. Temperature, energy currents, distance, and the presence of the living force organizers and the power directors also have a bearing on all transmutation phenomena of energy and matter.

42:4.11 (474.1) The increase of mass in matter is equal to the increase of energy divided by the square of the velocity of light. In a dynamic sense the work which resting matter can perform is equal

yra lygus tai energijai, kuri yra išsekvota atgabenant jos sudedamąsias dalis iš Rojaus, atėmus jėgų pasipriešinimą, įveiktą judėjimo metu, ir materijos dalių tarpusavio trauką.

Materijos ikielektroninių formų egzistavimą rodo du švino atominiai svoriai. Pirminės formacijos švinas sveria šiek tiek daugiau už tą šviną, kuris atsiranda urano irimo procese, išspinduliuojant radį; ir šitas atominių svorių skirtumas išreiškia realų energijos nuostolį sklytant atomui.

Santykinių materijos vientisumą užtikrina tas faktas, jog energiją galima absorbuoti arba išlaisvinti tiksliai tokiais kiekiais, kuriuos Urantijos mokslininkai yra pavadinę kvantais. Šita išmintinga sąlyga materialiose sferose tarnauja tam, kad palaikytų šitas visatas kaip veikiančius koncernus.

Įeinantis ar išeinantis energijos kiekis, kada elektroninės ar kitokios padėties pasikeičia, visuomet būna “kvantas” ar koks nors jo kartotinis, bet tokių energijos vienetų vibracinį ar panašų į bangas elgesį visiškai nulemia konkrečių materialių struktūrų dydžiai. Tokios panašios į bangas energijos pulsavimas yra 860 kartų didesnis už ultimatonų, elektronų, atomų, ar kitokių šitaip veikiančių vienetų skersmenį. Niekada nesibaigianti painiava, kuri lydi kvanto elgesio banginės mechanikos stebėjimą, kyla dėl to, jog energijos bangos viena kitą užkloja: Dvi viršūnės gali susijungti tam, kad sudarytų dvigubo aukščio viršūnę, tuo tarpu viršūnė ir įduba gali susijungti, šitokių būdu sukeldamos abipusį anuliavimą.

5. BANGINĖS ENERGIJOS PASIREIŠKIMAI

Orvontono supervisorioje yra vienas šimtas banginės energijos oktavų. Iš energijos pasireiškimų šito vieno šimto grupių, šešiasdešimt keturios yra visiškai arba iš dalies atpažintos Urantijoje. Saulės spinduliai sudaro keturias oktavas supervisorios skalėje, matomi spinduliai sudaro vieną oktavą, keturiasdešimt šeštąją šitoje serijoje. Vėliau eina ultravioletinė grupė, tuo tarpu dešimčia oktavų aukščiau yra rentgeno spinduliai, po jų eina radžio gama spinduliai. Trisdešimt dviem oktavomis aukščiau už saulės matomą šviesą yra išorinės erdvės energijos spinduliai, taip dažnai maišomi su jų asocijuotomis labai energizuotomis smulkiausiomis materijos dalelytėmis. Po to, einant skale žemyn nuo matomos saulės šviesos, yra infraraudonieji spinduliai, o trisdešimčia oktavų žemiau yra radijo laidų perdavimo grupė.

Į bangas panašios energijos pasireiškimus—Urantijos dvidešimtojo amžiaus mokslinio išsivystymo požiūriu—galima būtų klasifikuoti į tokias dešimt grupių:

to the energy expended in bringing its parts together from Paradise minus the resistance of the forces overcome in transit and the attraction exerted by the parts of matter on one another.

42:4.12 (474.2) The existence of pre-electronic forms of matter is indicated by the two atomic weights of lead. The lead of original formation weighs slightly more than that produced through uranium disintegration by way of radium emanations; and this difference in atomic weight represents the actual loss of energy in the atomic breakup.

42:4.13 (474.3) The relative integrity of matter is assured by the fact that energy can be absorbed or released only in those exact amounts which Urantia scientists have designated quanta. This wise provision in the material realms serves to maintain the universes as going concerns.

42:4.14 (474.4) The quantity of energy taken in or given out when electronic or other positions are shifted is always a “quantum” or some multiple thereof, but the vibratory or wavelike behavior of such units of energy is wholly determined by the dimensions of the material structures concerned. Such wavelike energy ripples are 860 times the diameters of the ultimatoms, electrons, atoms, or other units thus performing. The never-ending confusion attending the observation of the wave mechanics of quantum behavior is due to the superimposition of energy waves: Two crests can combine to make a double-height crest, while a crest and a trough may combine, thus producing mutual cancellation.

5. WAVE-ENERGY MANIFESTATIONS

42:5.1 (474.5) In the superuniverse of Orvonton there are one hundred octaves of wave energy. Of these one hundred groups of energy manifestations, sixty-four are wholly or partially recognized on Urantia. The sun's rays constitute four octaves in the superuniverse scale, the visible rays embracing a single octave, number forty-six in this series. The ultraviolet group comes next, while ten octaves up are the X rays, followed by the gamma rays of radium. Thirty-two octaves above the visible light of the sun are the outer-space energy rays so frequently commingled with their associated highly energized minute particles of matter. Next downward from visible sunlight appear the infrared rays, and thirty octaves below are the radio transmission group.

42:5.2 (474.6) Wavelike energy manifestations — from the standpoint of twentieth-century Urantia scientific enlightenment — may be classified into the following ten groups:

1. *Infraultrimatoniniai spinduliai* — ultimatonų apsisukimai ties tokia riba, kada jie pradeda įgauti konkrečią formą. Tai atsirandančios energijos pirmoji pakopa, kurioje į bangas panašius reiškinius galima nustatyti ir išmatuoti.

2. *Ultimatoniniai spinduliai*. Energijos sutelkimas į smulčiausias ultimatonų sferas erdvės turinyje sukuria vibracijas, kurias galima nustatyti ir išmatuoti. Ir likus daug laiko iki fizikai kada nors atrast ultimatoną, jie neabejotinai nustatys šitų spindulių reiškinius, nes jie krenta ant Urantijos. Šitie trumpi ir galingi spinduliai išreiškia ultimatonų pirminę veiklą, kada jie būna sulėtinami iki tokio taško, kur pakeičia kryptį į materijos elektroninį organizavimą. Ultimatonams jungiantis į elektronus, vyksta kondensacija, ir dėl šito kaupiasi energija.

3. *Trumpieji erdvės spinduliai*. Jie yra trumpiausi iš visų grynai elektroninių vibracijų ir išreiškia šitos materijos formos ikiatominę stadiją. Šitų spindulių atsiradimui reikalinga ypatingai aukšta arba žema temperatūra. Tokių erdvės spindulių yra dvi rūšys: viena rūšis lydi atomų susidarymą, o kita rūšis pažymi atomų irimą. Didžiausiais kiekiais jie yra išspinduliujami iš tankiausios supervisatos plokštumos, Paukščių Tako, kuri taip pat yra ir išorinių visatų tankiausia plokštuma.

4. *Elektroninė stadija*. Šitoji energijos stadija yra viso materializavimo pagrindas septyniose supervisatose. Kada elektronai iš išorinių energijos orbitų pereina į vidines, tada visada yra išspinduliuojami energijos kvantai. Elektronų orbitų pakeitimas sukelia šviesos energijos labai apibrėžtų ir vienodų išmatuojamų dalelių išmetimą arba absorbavimą, tuo tarpu susidūrimo metu atskiras elektronas visada netenka šviesos-energijos dalelytės. Panašios į bangas energijos pasireiškimai taip pat lydi ir teigiamo krūvio kūnų ir kitų elektroninės stadijos elementų veiklą.

5. *Gama spinduliai* — tai yra spinduliavimai, kurie apibūdina atominės materijos spontanišką suirimą. Šitą elektroninio aktyvumo formą geriausiai iliustruoja tie reiškiniai, kurie yra susiję su radžio suirimu.

6. *Rentgeno spindulių grupė*. Kitas žingsnis, lėtinant elektronus, sukuria saulės rentgeno spindulių įvairias formas, kartu su dirbtinai sukurtais rentgeno spinduliais. Elektroninė įkrova sukuria elektros lauką; judėjimas sukelia elektros srovę; ši srovė sukuria magnetinį lauką. Kada elektronas yra staiga sustabdomas, tuo sukeltas elektromagnetinis sąmyšis sukuria rentgeno spindulį; šis rentgeno spindulys yra *tas* sutrikdymas. Saulės rentgeno spinduliai yra identiški tiems rentgeno spinduliams, kurie yra

42:5.3 (474.7) 1. *Infraultrimatononic rays* — the borderland revolutions of ultimatons as they begin to assume definite form. This is the first stage of emergent energy in which wavelike phenomena can be detected and measured.

42:5.4 (474.8) 2. *Ultimatononic rays*. The assembly of energy into the minute spheres of the ultimatons occasions vibrations in the content of space which are discernible and measurable. And long before physicists ever discover the ultimaton, they will undoubtedly detect the phenomena of these rays as they shower in upon Urantia. These short and powerful rays represent the initial activity of the ultimatons as they are slowed down to that point where they veer towards the electronic organization of matter. As the ultimatons aggregate into electrons, condensation occurs with a consequent storage of energy.

42:5.5 (475.1) 3. *The short space rays*. These are the shortest of all purely electronic vibrations and represent the preatomic stage of this form of matter. These rays require extraordinarily high or low temperatures for their production. There are two sorts of these space rays: one attendant upon the birth of atoms and the other indicative of atomic disruption. They emanate in the largest quantities from the densest plane of the superuniverse, the Milky Way, which is also the densest plane of the outer universes.

42:5.6 (475.2) 4. *The electronic stage*. This stage of energy is the basis of all materialization in the seven superuniverses. When electrons pass from higher to lower energy levels of orbital revolution, quanta are always given off. Orbital shifting of electrons results in the ejection or the absorption of very definite and uniform measurable particles of light-energy, while the individual electron always gives up a particle of light-energy when subjected to collision. Wavelike energy manifestations also attend upon the performances of the positive bodies and the other members of the electronic stage.

42:5.7 (475.3) 5. *Gamma rays* — those emanations which characterize the spontaneous dissociation of atomic matter. The best illustration of this form of electronic activity is in the phenomena associated with radium disintegration.

42:5.8 (475.4) 6. *The X-ray group*. The next step in the slowing down of the electron yields the various forms of solar X rays together with artificially generated X rays. The electronic charge creates an electric field; movement gives rise to an electric current; the current produces a magnetic field. When an electron is suddenly stopped, the resultant electromagnetic commotion produces the X ray; the X ray is *that* disturbance. The solar X rays are identical with those which are mechanically generated for exploring the interior of

mechaniskai sukurti žmogaus kūno vidaus tyrimui, išskyrus tai, kad jie yra truputėlį ilgesni.

7. *Ultravioletiniai* arba cheminiai saulės šviesos ir įvairios mechaninės produkcijos spinduliai.

8. *Balta šviesa* — visa matoma saulių šviesa.

9. *Infraraudonieji spinduliai* — elektroninio aktyvumo lėtėjimas dar arčiau priartėja prie suvokiamos karščio stadijos.

10. *Herco bangos* — Urantijoje šitos energijos yra naudojamos radijo transliacijoms.

Iš šitų visų dešimties panašių į bangas energetinės veiklos fazių, žmogaus akis gali reaguoti tikrai į vieną oktavą, į įprastos saulės šviesos visą šviesą.

Vadinamasis eteris yra tiesiog bendras pavadinimas, pažymintis erdvėje vykstančių jėgos ir energijos veiklų grupę. Ultimatonai, elektronai, ir kitos masinės energijos sandaupos yra materijos vienodos dalelytės, ir keliaudamos erdve jos iš tikrųjų juda pirmyn tiesiomis linijomis. Šviesą ir visas kitas atpažįstamas energijos pasireiškimų formas sudaro konkrečių energijos dalelių, judančių tiesiomis linijomis, seka, išskyrus tuos atvejus, kada jas modifikuoja gravitacija ir kitokios įsiterpiančios jėgos. Tai, kad šitos energetinių dalelių procesijos, kada būna stebimos, atrodo kaip banginiai reiškiniai yra dėl visos erdvės nediferencijuotos jėgos apdangalo, hipotetinio eterio, pasipriešinimo ir dėl suvienytų materijos sandaupų tarpgravitacinės įtampos. Erdvė materijos tarpeliuose tarp dalelių, kartu su energijos spindulių pirminiu skriejimo greičiu, sukuria daugelio energijos-materijos formų banguojančią išvaizdą.

Erdvės turinio sužadinimas sukelia panašią į bangas reakciją į greitai judančių materijos dalelių praėjimą, lygiai taip, kaip praplaukiantis laivas vandenyje sukelia skirtingos amplitudės ir skirtingo intervalo bangas.

Pirminės jėgos elgesys iš tiesų sukelia tokius reiškinius, kurie daugeliu atvejų yra analogiški jūsų postuluojamam eteriui. Erdvė nėra tuščia; visos erdvės sferos sukuriais skrieja ir neria tolyn per pasklidusios jėgos-energijos milžinišką vandenyną; taip pat ir erdvės turinys nėra tuščias be atomų. Nepaisant šito, nėra jokio eterio, ir būtent tai, jog šito hipotetinio eterio ir nėra, apgyvendintą planetą įgalina išvengti įkritimo į saulę, o savo orbita skriejančiam elektronui pasipriešinti, kad neįkristų į branduolį.

the human body except that they are a trifle longer.

42:5.9 (475.5) 7. *The ultraviolet* or chemical rays of sunlight and the various mechanical productions.

42:5.10 (475.6) 8. *The white light* — the whole visible light of the suns.

42:5.11 (475.7) 9. *Infrared rays* — the slowing down of electronic activity still nearer the stage of appreciable heat.

42:5.12 (475.8) 10. *Hertzian waves* — those energies utilized on Urantia for broadcasting.

42:5.13 (475.9) Of all these ten phases of wavelike energy activity, the human eye can react to just one octave, the whole light of ordinary sunlight.

42:5.14 (475.10) The so-called ether is merely a collective name to designate a group of force and energy activities occurring in space. Ultimatons, electrons, and other mass aggregations of energy are uniform particles of matter, and in their transit through space they really proceed in direct lines. Light and all other forms of recognizable energy manifestations consist of a succession of definite energy particles which proceed in direct lines except as modified by gravity and other intervening forces. That these processions of energy particles appear as wave phenomena when subjected to certain observations is due to the resistance of the undifferentiated force blanket of all space, the hypothetical ether, and to the intergravity tension of the associated aggregations of matter. The spacing of the particle-intervals of matter, together with the initial velocity of the energy beams, establishes the undulatory appearance of many forms of energy-matter.

42:5.15 (476.1) The excitation of the content of space produces a wavelike reaction to the passage of rapidly moving particles of matter, just as the passage of a ship through water initiates waves of varying amplitude and interval.

42:5.16 (476.2) Primordial-force behavior does give rise to phenomena which are in many ways analogous to your postulated ether. Space is not empty; the spheres of all space whirl and plunge on through a vast ocean of outspread force-energy; neither is the space content of an atom empty. Nevertheless there is no ether, and the very absence of this hypothetical ether enables the inhabited planet to escape falling into the sun and the encircling electron to resist falling into the nucleus.

6. ULTIMATONAI, ELEKTRONAI, IR ATOMAI

6. ULTIMATONS, ELECTRONS, AND ATOMS

Nors visuotinės jėgos erdvės įkrova yra vienoda ir nediferencijuota, bet atsiradusios energijos organizavimas į materiją sukelia energijos telkimą į konkrečių dydžių ir nustatyto svorio pavienes mases— tikslų reagavimą į gravitaciją.

Vietinė arba linijinė gravitacija pradeda veikti iki galo, kada atsiranda atominis materijos organizavimas. Iki atominio materija į gravitaciją šiek tiek reaguoja, kada ją veikia rentgeno spinduliai ir kitokios panašios energijos, bet joks išmatuojamas linijinės gravitacijos traukimas laisvų, nesujungtų, ir nepakrautų elektroninės energijos dalelių ar neapjungtų ultimatonų neveikia.

Ultimatonai veikia traukdami vienas kitą, reaguodami tiksliai į apskritiminę Rojaus gravitacijos traukimą. Nereaguodami į linijinę gravitaciją jie šitokiu būdu būna išlaikomi visuotinės erdvės dreife. Ultimatonai gali padidinti apsisukimų greitį iki tokio lygio, kad pasiektų dalinę antigravitaciją, bet jie negali, be jėgos organizatorių ir energijos reguliuotojų pagalbos, pasiekti tokio kritinio greičio, kad prarastų individualumą, sugrįžtų į galingosios energijos pakopą. Natūraliomis sąlygomis, ultimatonai fizinę egzistenciją praranda tiksliai tada, kada dalyvauja vėstančių ir mirštančių saulių galutiniame suirime.

Ultimatonai, Urantijoje nežinomi, per fizinio aktyvumo daugelį fazių lėtėja tol, kol pasiekia tokią besisukančią energiją, kuri turi išskirtines teises organizuoti elektronus. Ultimatonai turi tris judėjimo rūšis: bendrą pasipriešinimą kosminei jėgai, individualius antigravitacinio potencialo apsisukimus, ir vieno šimto tarpusavyje susietų ultimatonų pozicijas elektrono viduje.

Abipusė trauka išlaiko drauge vieną šimtą ultimatonų elektrono sudėtyje; ir niekada nebūna nei daugiau, nei mažiau kaip vienas šimtas ultimatonų tipiškame viename elektrone. Vieno ultimatonų ar daugiau ultimatonų praradimas tipiską elektrono tapatumą sugriauna, tokiu būdu sukurdamas vieną iš dešimties elektrono modifikuotų formų.

Ultimatonai neskrieja orbitomis ar sūkuriais grandinėse elektrono viduje, bet jie iš tikrųjų išsisklaido ar susigrupuoja sutinkamai su sukimosi aplink savo ašį greičiu, šitaip nulemdami skirtingus elektronų dydžius. Šitas pats ultimatonų skriejimo greitis, besisukant aplink savo ašį, nulemia elektroninių vienetų kelių tipų teigiamas ar neigiamas reakcijas. Visiškas elektroninės materijos išskaidymas ir sugrupavimas, kartu su energijos-materijos neigiamų ir teigiamų kūnų elektriniu diferencijavimu, kyla dėl šių įvairių funkcijų, kurias atlieka medžiagą sudarančių ultimatonų tarpusavio ryšys.

42:6.1 (476.3) While the space charge of universal force is homogeneous and undifferentiated, the organization of evolved energy into matter entails the concentration of energy into discrete masses of definite dimensions and established weight — precise gravity reaction.

42:6.2 (476.4) Local or linear gravity becomes fully operative with the appearance of the atomic organization of matter. Preatomic matter becomes slightly gravity responsive when activated by X ray and other similar energies, but no measurable linear-gravity pull is exerted on free, unattached, and uncharged electronic-energy particles or on unassociated ultimatons.

42:6.3 (476.5) Ultimatons function by mutual attraction, responding only to the circular Paradise-gravity pull. Without linear-gravity response they are thus held in the universal space drift. Ultimatons are capable of accelerating revolutionary velocity to the point of partial antigravity behavior, but they cannot, independent of force organizers or power directors, attain the critical escape velocity of deindividuation, return to the puissant-energy stage. In nature, ultimatons escape the status of physical existence only when participating in the terminal disruption of a cooled-off and dying sun.

42:6.4 (476.6) The ultimatons, unknown on Urantia, slow down through many phases of physical activity before they attain the revolutionary-energy prerequisites to electronic organization. Ultimatons have three varieties of motion: mutual resistance to cosmic force, individual revolutions of antigravity potential, and the intraelectronic positions of the one hundred mutually interassociated ultimatons.

42:6.5 (476.7) Mutual attraction holds one hundred ultimatons together in the constitution of the electron; and there are never more nor less than one hundred ultimatons in a typical electron. The loss of one or more ultimatons destroys typical electronic identity, thus bringing into existence one of the ten modified forms of the electron.

42:6.6 (476.8) Ultimatons do not describe orbits or whirl about in circuits within the electrons, but they do spread or cluster in accordance with their axial revolutionary velocities, thus determining the differential electronic dimensions. This same ultimatonic velocity of axial revolution also determines the negative or positive reactions of the several types of electronic units. The entire segregation and grouping of electronic matter, together with the electric differentiation of negative and positive bodies of energy-matter, result from these various functions of the component ultimatonic interassociation.

Kiekvieno atomo skersmuo yra šiek tiek daugiau negu 1/100.000.000-ninė colio dalis, tuo tarpu elektronas sveria truputį daugiau negu mažiausio atomo, vandenilio, 1/2.000-oji dalis. Teigiamas protonas, būdingas atomo branduoliui, nors gali būti ne didesnis už neigiamą elektroną, bet sveria beveik du tūkstančius kartų daugiau.

Jeigu materijos masė būtų padidinta tiek, kad elektrono masė prilygtų uncijos vienai dešimtajai daliai, tuomet, proporcingai padidinus dydį, tokio elektrono tūris prilygtų visos žemės tūriui. Jeigu protono—tūkstantį aštuonis šimtus kartų sunkesnio už elektroną— tūris būtų padidintas iki smeigtuko galvutės dydžio, tuomet, santykinai, smeigtuko galvutė pasiektų skersmenį, prilygstantį Žemės orbitos aplink Saulę skersmeniui.

7. ATOMINĖ MATERIJA

Visos materijos sandara yra pagal saulės sistemos tvarką. Kiekvienos mažiausios energetinės visatos centre yra santykinai stabili, palyginti stacionari, materialios egzistencijos branduolinė dalis. Šitas centrinis vienetas yra apdovanotas triguba pasireiškimo galimybe. Apsupdami šitą energijos centrą aplink skrieja begaline gausa, bet nepastoviomis orbitomis, energijos vienetai, kuriuos galima kažkiek palyginti su tomis planetomis, kurios apjuosia kokių nors žvaigždinių grupių saulę, panašiai, kaip jūsų pačių saulės sistemoje.

Atomo viduje elektronai sukasi aplink centrinį protoną maždaug santykinai tokioje pačioje erdvėje, kokią turi planetos saulės sistemos erdvėje, skriedamos aplink saulę. Lyginant su realiuoju dydžiu, tarp atomo branduolio ir vidinės elektronų grandinės santykinai yra toks pat atstumas kaip ir tarp vidinės planetos, Merkurijaus, ir jūsų saulės.

Elektronų apsisukimai aplink savo ašį ir jų orbitiniai skriejimo greičiai aplink atomo branduolį pranoksta žmogaus vaizduotę, nekalbant jau apie juos sudarančių ultimatų skriejimo greičius. Radžio teigiamos dalelės išskrenda į erdvę dešimt tūkstančių mylių per sekundę greičiu, tuo tarpu neigiamos dalelės pasiekia greitį, kuris artimas šviesos greičiui.

Vietinės visatos yra dešimtainės sandaros. Dualioje visatoje yra tikrai vienas šimtas erdvės energijos atskiriamų atominių materializacijų; tokia yra maksimaliai įmanoma materijos organizacija Nebadone. Šitą vieną šimtą materijos formų sudaro įprasta serija, kurioje aplink centrinį ir santykinai kompaktišką branduolį sukasi nuo vieno iki vieno šimto elektronų. Būtent šitas tvarkingas ir

42:6.7 (477.1) Each atom is a trifle over 1/100,000,000th of an inch in diameter, while an electron weighs a little more than 1/2,000th of the smallest atom, hydrogen. The positive proton, characteristic of the atomic nucleus, while it may be no larger than a negative electron, weighs almost two thousand times more.

42:6.8 (477.2) If the mass of matter should be magnified until that of an electron equaled one tenth of an ounce, then were size to be proportionately magnified, the volume of such an electron would become as large as that of the earth. If the volume of a proton — eighteen hundred times as heavy as an electron — should be magnified to the size of the head of a pin, then, in comparison, a pin's head would attain a diameter equal to that of the earth's orbit around the sun.

7. ATOMIC MATTER

42:7.1 (477.3) The formation of all matter is on the order of the solar system. There is at the center of every minute universe of energy a relatively stable, comparatively stationary, nuclear portion of material existence. This central unit is endowed with a threefold possibility of manifestation. Surrounding this energy center there whirl, in endless profusion but in fluctuating circuits, the energy units which are faintly comparable to the planets encircling the sun of some starry group like your own solar system.

42:7.2 (477.4) Within the atom the electrons revolve about the central proton with about the same comparative room the planets have as they revolve about the sun in the space of the solar system. There is the same relative distance, in comparison with actual size, between the atomic nucleus and the inner electronic circuit as exists between the inner planet, Mercury, and your sun.

42:7.3 (477.5) The electronic axial revolutions and their orbital velocities about the atomic nucleus are both beyond the human imagination, not to mention the velocities of their component ultimatons. The positive particles of radium fly off into space at the rate of ten thousand miles a second, while the negative particles attain a velocity approximating that of light.

42:7.4 (477.6) The local universes are of decimal construction. There are just one hundred distinguishable atomic materializations of space-energy in a dual universe; that is the maximum possible organization of matter in Nebadon. These one hundred forms of matter consist of a regular series in which from one to one hundred electrons revolve around a central and relatively compact

patikimas įvairių energijų susivienijimas ir sudaro materiją.

Ne kiekviename pasaulyje galima pamatyti vieną šimtą atpažįstamų elementų paviršiuje, bet jie yra kažkur, buvo kažkur, ar yra evoliucijos procese. Sąlygos, kurioms esant susiformavo planeta, o vėliau vystėsi, nulemia tai, kiek iš to vieno šimto atomų tipų bus matoma. Sunkesniųjų atomų nerandama daugelio pasaulių paviršiuje. Net Urantijoje žinomi sunkesnieji elementai rodo polinkį suskilti, kaip tą iliustruoja radžio elgesys.

Atomo stabilumas priklauso nuo elektriškai neaktyvių neutronų skaičiaus centriniame kūne. Cheminis elgesys visiškai priklauso nuo laisvai besisukančių elektronų aktyvumo.

Orvontone niekada nebuvo įmanoma natūraliai surinkti į vieną atominę sistemą daugiau negu vieną šimtą orbitinių elektronų. Kada į orbitinį lauką būdavo dirbtinai įvedamas vienas šimtas ir vienas elektronas, tada visada beveik tą patį akimirksnį įvykdavo centrinio protono suirimas kartu su elektronų ir kitų išlaisvintų energijų smarkiu paskleidimu.

Nors atomai gali turėti nuo vieno iki vieno šimto orbitinių elektronų, bet tikrai didesniųjų atomų dešimt išorinių elektronų sukasi aplink centrinį branduolį kaip aiškūs ir atskiri kūnai, vienisiai ir kompaktiškai aplink skriedami tiksliomis ir aiškiomis orbitomis. Tuos trisdešimt elektronų, kurie yra arčiausia centro, labai sunku pastebėti ir nustatyti kaip atskirus ir organizuotus kūnus. Šita pati santykinė elektronų elgesio priklausomybė nuo branduolio artumo yra visuose atomuose, nepriklausomai nuo to, kiek juose būtų elektronų. Kuo arčiau branduolys, tuo mažesnis elektrono individualumas. Elektrono energijos, panašios į bangas, išsiskleidimas gali pasklisti į išorę tiek, kad užimtų atomų visas mažesnes orbitas; tai ypač pasakytina apie tuos elektronus, kurie yra arčiausia prie atomo branduolio.

Tie trisdešimt elektronų, kurių orbita yra labiausiai viduje, turi savo individualybę, bet jų energetinės sistemos turi polinkį susimaišyti, nusidriekdamos nuo elektrono prie elektrono ir beveik nuo orbitos prie orbitos. Kiti trisdešimt elektronų sudaro antrąją šeimą, arba energetinę zoną, ir turi besivystančią individualybę, materijos kūnus daug labiau valdančius juos lydinčias energetines sistemas. Kiti trisdešimt elektronų, trečioji energetinė zona, yra dar daugiau individualizuoti ir skrieja aiškesnėmis ir konkretesnėmis orbitomis. Paskutiniai dešimt elektronų, esantys tikrai dešimtyje sunkiausių elementų, turi savo nepriklausomą orumą, ir, dėl to, gali daugiau ar mažiau laisvai išvengti motininio

nucleus. It is this orderly and dependable association of various energies that constitutes matter.

42:7.5 (477.7) Not every world will show one hundred recognizable elements at the surface, but they are somewhere present, have been present, or are in process of evolution. Conditions surrounding the origin and subsequent evolution of a planet determine how many of the one hundred atomic types will be observable. The heavier atoms are not found on the surface of many worlds. Even on Urantia the known heavier elements manifest a tendency to fly to pieces, as is illustrated by radium behavior.

42:7.6 (477.8) Stability of the atom depends on the number of electrically inactive neutrons in the central body. Chemical behavior is wholly dependent on the activity of the freely revolving electrons.

42:7.7 (478.1) In Orvonton it has never been possible naturally to assemble over one hundred orbital electrons in one atomic system. When one hundred and one have been artificially introduced into the orbital field, the result has always been the instantaneous disruption of the central proton with the wild dispersion of the electrons and other liberated energies.

42:7.8 (478.2) While atoms may contain from one to one hundred orbital electrons, only the outer ten electrons of the larger atoms revolve about the central nucleus as distinct and discrete bodies, intactly and compactly swinging around on precise and definite orbits. The thirty electrons nearest the center are difficult of observation or detection as separate and organized bodies. This same comparative ratio of electronic behavior in relation to nuclear proximity obtains in all atoms regardless of the number of electrons embraced. The nearer the nucleus, the less there is of electronic individuality. The wavelike energy extension of an electron may so spread out as to occupy the whole of the lesser atomic orbits; especially is this true of the electrons nearest the atomic nucleus.

42:7.9 (478.3) The thirty innermost orbital electrons have individuality, but their energy systems tend to intermingle, extending from electron to electron and well-nigh from orbit to orbit. The next thirty electrons constitute the second family, or energy zone, and are of advancing individuality, bodies of matter exerting a more complete control over their attendant energy systems. The next thirty electrons, the third energy zone, are still more individualized and circulate in more distinct and definite orbits. The last ten electrons, present in only the ten heaviest elements, are possessed of the dignity of independence and are, therefore, able to escape more or less freely from the control of the mother nucleus. With a minimum variation

branduolio kontrolės. Esant minimaliems temperatūros ir spaudimo pakitimams, šitos ketvirtosios ir labiausiai išorinės elektronų grupės nariai pabėgs iš centrinio branduolio grybšnio, kaip tą parodo urano ir giminingų elementų spontaniškas suirimas.

Pirmuosius dvidešimt septynis atomus, tuos, kuriuose yra nuo vieno iki dvidešimt septynių orbitinių elektronų, galima lengviau suvokti negu likusiuosius. Nuo dvidešimt aštuntojo ir tolyn į viršų mes vis daugiau ir daugiau susiduriame su Beribio Absoliuto tariamo buvimo nuspėjamumu. Bet tam tikras elektronų nuspėjamumas yra dėl skirtingų skriejimo greičių sukančios aplink savo ašį ir dėl nepaaiškintos natūralios ultimatonų tendencijos “būriuotis.” Kiti poveikiai—fizinis, elektrinis, magnetinis, ir gravitacinis—taip pat veikia, kad sukurtų skirtingą elektronų elgesį. Todėl atomai yra panašūs į asmenis, kas susiję su nuspėjamumu. Statistikai gali skelbti dėsnius, kurie valdo didžiulį skaičių tiek atomų, tiek asmenų, bet ne atskirą individualų atomą ar asmenį.

8. ATOMŲ SUKIBIMAS

Nors gravitacija yra vienas iš kelių faktorių, susijusių su atomo mažytės energetinės sistemos išlaikymu draugėje, bet šituose baziniuose fiziniuose vienetuose ir tarp jų taip pat yra galinga ir nežinoma energija, jų bazinės sandaros ir galutinio elgesio paslaptis, jėga, kurią Urantijoje dar reikės atrasti. Šita visuotinė įtaka persmelkia visą erdvę, kuri yra šitoje mažytėje energetinėje organizacijoje.

Atomo tarpelektroninė erdvė nėra tuščia. Per visą atomą šita tarpelektroninė erdvė yra sužadinama panašiais į bangas pasireiškimais, kurie yra tobulai sinchronizuoti su elektronų skriejimo greičiu ir ultimatonų apsisukimais. Šitą jėgą nevisiškai valdo jums žinomi teigiamos ir neigiamos traukos dėsniai; todėl jos elgesys kartais yra nuspėjamas. Šita neįvardinta įtaka atrodo, jog yra Beribio Absoliuto reakcija erdvėje-jėgoje.

Atomo branduolio pakrautus protonus ir nepakrautus neutronus draugėje išlaiko mezotrono, materijos dalelytės, 180 kartų sunkesnės už elektroną, abipusis veikimas. Be šitokio sutvarkymo elektrinė įkrova, kurią turi protonai, atomo branduolį sugriautų.

Atomai yra sudaryti taip, jog nei elektrinės, nei gravitacinės jėgos negalėtų branduolio išlaikyti nesuirusio. Branduolio vientisumą išlaiko abipusis sujungiantis mezotrono veikimas, kuris pakrautas ir nepakrautas dalelytės sugeba išlaikyti draugėje dėl pranašesnės jėgos-masės energijos ir dėl

in temperature and pressure, the members of this fourth and outermost group of electrons will escape from the grasp of the central nucleus, as is illustrated by the spontaneous disruption of uranium and kindred elements.

42:7.10 (478.4) The first twenty-seven atoms, those containing from one to twenty-seven orbital electrons, are more easy of comprehension than the rest. From twenty-eight upward we encounter more and more of the unpredictability of the supposed presence of the Unqualified Absolute. But some of this electronic unpredictability is due to differential ultimatonic axial revolutionary velocities and to the unexplained “huddling” proclivity of ultimatons. Other influences — physical, electrical, magnetic, and gravitational — also operate to produce variable electronic behavior. Atoms therefore are similar to persons as to predictability. Statisticians may announce laws governing a large number of either atoms or persons but not for a single individual atom or person.

8. ATOMIC COHESION

42:8.1 (478.5) While gravity is one of several factors concerned in holding together a tiny atomic energy system, there is also present in and among these basic physical units a powerful and unknown energy, the secret of their basic constitution and ultimate behavior, a force which remains to be discovered on Urantia. This universal influence permeates all the space embraced within this tiny energy organization.

42:8.2 (478.6) The interelectronic space of an atom is not empty. Throughout an atom this interelectronic space is activated by wavelike manifestations which are perfectly synchronized with electronic velocity and ultimatonic revolutions. This force is not wholly dominated by your recognized laws of positive and negative attraction; its behavior is therefore sometimes unpredictable. This unnamed influence seems to be a space-force reaction of the Unqualified Absolute.

42:8.3 (479.1) The charged protons and the uncharged neutrons of the nucleus of the atom are held together by the reciprocating function of the mesotron, a particle of matter 180 times as heavy as the electron. Without this arrangement the electric charge carried by the protons would be disruptive of the atomic nucleus.

42:8.4 (479.2) As atoms are constituted, neither electric nor gravitational forces could hold the nucleus together. The integrity of the nucleus is maintained by the reciprocal cohering function of the mesotron, which is able to hold charged and uncharged particles together because of superior

tokio veikimo, kuris priverčia protonus ir neutronus nuolat keisti vietas. Mezonas sukelia branduolio dalelių tokią elektrinę įkrovą, kad jos nenutrūksta šauda pirmyn ir atgal tarp protonų ir neutronų. Per vieną neišmatuojamą sekundės dalį konkreti branduolinė dalelė būna pakrauta protonu, o per kitą dalį būna nepakrauta neutronu. Ir šitie energetinės būsenos kaitaliojimaisi yra tokie neįsivaizduojamai greitai, jog elektrinė įkrova neturi jokios galimybės veikti kaip griaužiantis poveikis. Šitokiu būdu mezonas iš tikrųjų veikia kaip dalelė „energijos nešėja“, kuri milžinišku laipsniu prisideda prie branduolinio atomo stabilumo.

Mezono buvimas ir veikimas taip pat paaiškina kitą atominę mįslę. Kada atomai tampa radioaktyviūs, tada jie išspinduliuoja daug daugiau energijos negu galima būtų tikėtis. Šitas radiacijos perteklius atsiranda dėl to, jog suskyla „energijos nešėjas“ mezonas, kuris tuomet tampa tiesiog elektronu. Mezoninį suirimą taip pat lydi tam tikrų mažųjų nepakrautų dalelių išmetimas.

Mezonas paaiškina kai kurias surišančias atomo branduolio savybes, bet jis nepaaiškina nei kodėl susitelkia protonai prie protonų, nei kodėl elektronai traukia elektronus. Šita paradoksali ir galinga jėga, išlaikanti atomo vientisumą, yra tokia energijos forma, kuri Urantijoje dar nėra atrasta.

Šitie mezonai dideliais kiekiais surandami erdvės spinduliuose, kurie taip nenutrūksta smelkiasi į jūsų planetą.

9. NATURFILOSOFIJA

Ne vien tik religija yra dogmatiška; natūrfilosofija lygiai taip pat linksta į dogmatškumą. Kada žinomas religijos mokytojas samprotavo, jog skaičius septyni gamtai yra pagrindinis dėl to, jog žmogaus galvoje yra septynios skylės, jeigu jis būtų daugiau žinojęs apie chemiją, tada jis būtų galėjęs ginti tokį įsitikinimą, pagrįstą fizinio pasaulio tikru reiškiniu. Visose fizinėse laiko ir erdvės visatose, nepaisant energijos dešimtainės sandaros visuotinio pasireiškimo, egzistuoja visą laiką esantis priminimas apie septinkartės elektroninės organizacijos ikimaterinę realybę.

Skaičius septyni yra bazinis centrinei visatai ir dvasinei sistemai, kurią sudaro įgimtų charakterio savybių perteikimas, bet skaičius dešimt, dešimtainė sistema, yra būdingas energijai, materijai, ir materialiai kūrinijai. Nežiūrint šito, atominis pasaulis iš tikrųjų demonstruoja tam tikrus periodiškus požymius, kurie pasikartoja grupėmis po septynis—šito materialaus pasaulio apgamą, kuris rodo jo toli esančią dvasinę kilmę.

force-mass power and by the further function of causing protons and neutrons constantly to change places. The mesotron causes the electric charge of the nuclear particles to be incessantly tossed back and forth between protons and neutrons. At one infinitesimal part of a second a given nuclear particle is a charged proton and the next an uncharged neutron. And these alternations of energy status are so unbelievably rapid that the electric charge is deprived of all opportunity to function as a disruptive influence. Thus does the mesotron function as an “energy-carrier” particle which mightily contributes to the nuclear stability of the atom.

42:8.5 (479.3) The presence and function of the mesotron also explains another atomic riddle. When atoms perform radioactively, they emit far more energy than would be expected. This excess of radiation is derived from the breaking up of the mesotron “energy carrier,” which thereby becomes a mere electron. The mesotronic disintegration is also accompanied by the emission of certain small uncharged particles.

42:8.6 (479.4) The mesotron explains certain cohesive properties of the atomic nucleus, but it does not account for the cohesion of proton to proton nor for the adhesion of neutron to neutron. The paradoxical and powerful force of atomic cohesive integrity is a form of energy as yet undiscovered on Urantia.

42:8.7 (479.5) These mesotrons are found abundantly in the space rays which so incessantly impinge upon your planet.

9. NATURAL PHILOSOPHY

42:9.1 (479.6) Religion is not alone dogmatic; natural philosophy equally tends to dogmatize. When a renowned religious teacher reasoned that the number seven was fundamental to nature because there are seven openings in the human head, if he had known more of chemistry, he might have advocated such a belief founded on a true phenomenon of the physical world. There is in all the physical universes of time and space, notwithstanding the universal manifestation of the decimal constitution of energy, the ever-present reminder of the reality of the sevenfold electronic organization of prematter.

42:9.2 (479.7) The number seven is basic to the central universe and the spiritual system of inherent transmissions of character, but the number ten, the decimal system, is inherent in energy, matter, and the material creation. Nevertheless the atomic world does display a certain periodic characterization which recurs in groups of seven — a birthmark carried by this material world indicative of its far-distant spiritual

Chemijos srityje šitą kūrybinės sandaros septinkartį pastovumą išreiškia panašių fizinių ir cheminių savybių pasikartojimas kas septynis atskirtus periodus, kada baziniai elementai yra surikiuoti į eilę pagal savo atominį svorį. Kada Urantijos cheminiai elementai yra šitaip surikiuoti į eilę, tada bet kokia kokybė ar savybė turi polinkį pasikartoti septynetais. Šitas periodinis kitimas septynetais pasikartoja silpnėjančiu laipsniu ir su variacijomis per visą cheminių elementų lentelę, o ryškiausiai yra pastebimas pirmosiose arba lengvesnėse atominėse grupėse. Pradedant bet kuriuo elementu, pastebėjus kokią nors vieną savybę, tokia savybė keisis šešiuose iš eilės toliau einančiuose elementuose, bet pasiekus aštuntąjį, ji turės polinkį vėl atsirasti, tai yra, aštuntasis chemiškai aktyvus elementas yra panašus į pirmąjį, devintas į antrąjį ir taip toliau. Toks fizinio pasaulio faktas neklystamai rodo, jog yra protėvinės energijos septinkartė sandara ir pažymi laiko ir erdvės kūrinų septinkarčio skirtingumo fundamentalią tikrovę. Žmogus taip pat turėtų pastebėti, jog natūralus spektras turi septynias spalvas.

Bet nevisos natūrfilosofijos prielaidos yra pagrįstos; pavyzdžiui, hipotetinis eteris, kuris rodo išradinę žmogaus mėginimą savo neišmanymą apie erdvės reiškinius suvienyti. Visatos filosofija negali būti grindžiama vadinamojo mokslo stebėjimais. Jeigu tokios metamorfozės nebūtų galima stebėti, tai mokslininkas šią galimybę, jog drugelis išsiritas iš vikšro, būtų linkęs paneigti.

Fizinis stabilumas, susietas su biologiniu elastingumu, gamtoje yra tikrai dėl beveik begalinio išmintingumo, kurį turi kūrinijos Pagrindiniai Architektai. Jokia išmintis, mažesnė už transcendentinę, niekada negalėtų sukurti materijos vienetų, kurie tuo pačiu metu būtų tokie stabilūs ir tokie efektyviai lankstūs.

10. VISUOTINĖS NEDVASINĖS ENERGETINĖS SISTEMOS (MATERIALAUS PROTO SISTEMOS)

Begalinė santykinė kosminė tikrovė apimtis nuo Rojaus monotos absoliutumo iki erdvės potencialo absoliutumo leidžia manyti, jog yra tam tikra ryšių evoliucija Pirmojo Šaltinio ir Centro nedvasinėse realybėse—tose realybėse, kurias slepia erdvės potencialas, apreiškia monota, ir laikinai atskleidžia tarpiniai kosminiai lygiai. Šitas amžinas energijos ciklas, kuris grandine yra sujungtas su visatų Tėvu, yra absoliutus, ir, kadangi yra absoliutus, jo negalima

origin.

42:9.3 (480.1) This sevenfold persistence of creative constitution is exhibited in the chemical domains as a recurrence of similar physical and chemical properties in segregated periods of seven when the basic elements are arranged in the order of their atomic weights. When the Urantia chemical elements are thus arranged in a row, any given quality or property tends to recur by sevens. This periodic change by sevens recurs diminishingly and with variations throughout the entire chemical table, being most markedly observable in the earlier or lighter atomic groupings. Starting from any one element, after noting some one property, such a quality will change for six consecutive elements, but on reaching the eighth, it tends to reappear, that is, the eighth chemically active element resembles the first, the ninth the second, and so on. Such a fact of the physical world unmistakably points to the sevenfold constitution of ancestral energy and is indicative of the fundamental reality of the sevenfold diversity of the creations of time and space. Man should also note that there are seven colors in the natural spectrum.

42:9.4 (480.2) But not all the suppositions of natural philosophy are valid; for example, the hypothetical ether, which represents an ingenious attempt of man to unify his ignorance of space phenomena. The philosophy of the universe cannot be predicated on the observations of so-called science. If such a metamorphosis could not be seen, a scientist would be inclined to deny the possibility of developing a butterfly out of a caterpillar.

42:9.5 (480.3) Physical stability associated with biologic elasticity is present in nature only because of the well-nigh infinite wisdom possessed by the Master Architects of creation. Nothing less than transcendental wisdom could ever design units of matter which are at the same time so stable and so efficiently flexible.

10. UNIVERSAL NONSPIRITUAL ENERGY SYSTEMS (MATERIAL MIND SYSTEMS)

42:10.1 (480.4) The endless sweep of relative cosmic reality, from the absoluteness of Paradise monota to the absoluteness of space potency, is suggestive of certain evolutions of relationship in the nonspiritual realities of the First Source and Center — those realities which are concealed in space potency, revealed in monota, and provisionally disclosed on intervening cosmic levels. This eternal cycle of energy, being circuited in the Father of universes, is absolute and, being

išplėsti nei kiekybiškai, nei kokybiškai; nepaisant šito, Pirminis Tėvas net ir dabar—kaip ir visada— save realizuoja nuolat besiplečiančioje laiko-erdvės, ir laiką-erdvę pranokusioje, prasmų arenoje, besikeičiančių ryšių arenoje, kurioje energija-materija vis labiau paklūsta gyvosios ir dieviškosios dvasios virškontrolei gyvo ir asmenio proto patirtinių pastangų dėka.

Visuotinės nedvasinės energijos yra iš naujo apjungtos į ne-Kūrėjo protų gyvas sistemas įvairiuose lygiuose, kai kurie iš jų galėtų būti pavaizduoti taip:

1. *Proto tipai, esantys iki pagalbinių proto dvasių.* Šitas proto lygis yra nepatirtinis ir apgyvendintuose pasauliuose jam tarnauja Pagrindiniai Fiziniai Kontrolieriai. Tai yra mechaninis protas, materialios gyvybės pačių primityviausių formų intelektas, kurio negalima mokyti, bet nemokomas protas veikia daugelyje lygių šalia primityvios planetinės gyvybės lygio.

2. *Proto tipai, atitinkantys pagalbines proto dvasias.* Tai vietinės visatos Motinos Dvasios tarnavimas per savo septynias pagalbines proto dvasias materialaus proto mokomame (nemechaniniame) lygyje. Šitame lygyje materialus protas turi: ikižmogiškąjį (gyvulinį) intelektą pirmose penkiose pagalbinėse dvasiose; žmogiškąjį (moralų) intelektą septyniose pagalbinėse dvasiose; viršžmogiškąjį (tarpinio tvarinio) intelektą paskutinėse dviejose pagalbinėse dvasiose.

3. *Besivystantis morontinis protas* — besivystančių asmenybių besiplečianti sąmonė vietinės visatos kylančiųjų karjeroje. Tai yra vietinės visatos Motinos Dvasios padovanojimas kartu su Sūnumi Kūrėju. Šitas proto lygis pažymi gyvybės apvalkalo morontinio tipo organizaciją, sintezę to, kas yra materialu ir kas yra dvasiška, kurią įgyvendina vietinės visatos Morontinės Energijos Prižiūrėtojai. Morontinis protas veikia skirtingai reaguodamas į 570 morontinės gyvybės formų, atskleidamas didėjančių asociatyvų sugebėjimą jungtis su kosminiu protu aukštesniuose pasiekimo lygiuose. Tai yra mirtingųjų tvarinių evoliucinis kelias, bet Visatos Sūnus ir Visatos Dvasia taip pat padovanoja ir nemorontinės kategorijos protą vietinių kūrinių nemorontiniams vaikams.

Kosminis protas. Tai septynkartį laiko ir erdvės įvairus protas, kurio vienai fazei tarnauja kiekviena iš septynių Pagrindinių Dvasių vienoje iš septynių supervisatų. Kosminis protas apima visus ribinio proto lygius ir patirtiškai derinasi su Aukščiausiojo Proto evoliucinio dieviškumo lygiais ir transcendentiai derinasi su absoliutaus proto egzistencialiais lygiais—tiesioginėmis Bendrai Veikiančiojo grandinėmis.

absolute, is expansile in neither fact nor value; nevertheless the Primal Father is even now — as always — self-realizing of an ever-expanding arena of time-space, and of time-space-transcended, meanings, an arena of changing relationships wherein energy-matter is being progressively subjected to the overcontrol of living and divine spirit through the experiential striving of living and personal mind.

42:10.2 (480.5) The universal nonspiritual energies are reassociated in the living systems of non-Creator minds on various levels, certain of which may be depicted as follows:

42:10.3 (480.6) 1. *Preadjutant-spirit minds.* This level of mind is nonexperiencing and on the inhabited worlds is ministered by the Master Physical Controllers. This is mechanical mind, the nonteachable intellect of the most primitive forms of material life, but the nonteachable mind functions on many levels beside that of primitive planetary life.

42:10.4 (481.1) 2. *Adjutant-spirit minds.* This is the ministry of a local universe Mother Spirit functioning through her seven adjutant mind-spirits on the teachable (nonmechanical) level of material mind. On this level material mind is experiencing: as subhuman (animal) intellect in the first five adjutants; as human (moral) intellect in the seven adjutants; as superhuman (midwayer) intellect in the last two adjutants.

42:10.5 (481.2) 3. *Evolving morontia minds* — the expanding consciousness of evolving personalities in the local universe ascending careers. This is the bestowal of the local universe Mother Spirit in liaison with the Creator Son. This mind level connotes the organization of the morontia type of life vehicle, a synthesis of the material and the spiritual which is effected by the Morontia Power Supervisors of a local universe. Morontia mind functions differentially in response to the 570 levels of morontia life, disclosing increasing associative capacity with the cosmic mind on the higher levels of attainment. This is the evolutionary course of mortal creatures, but mind of a nonmorontia order is also bestowed by a Universe Son and a Universe Spirit upon the nonmorontia children of the local creations.

42:10.6 (481.3) *The cosmic mind.* This is the sevenfold diversified mind of time and space, one phase of which is ministered by each of the Seven Master Spirits to one of the seven superuniverses. The cosmic mind encompasses all finite-mind levels and co-ordinates experientially with the evolutionary-deity levels of the Supreme Mind and transcendentally with the existential levels of absolute mind — the direct circuits of the Conjoint Actor.

Rojuje, protas yra absoliutus; Havonoje, absonitinis; Orvontone, ribinis. Protas visada pažymi gyvo tarnavimo buvimą-veiklumą, plius įvairias energetines sistemas, ir tai yra tiesa kalbant apie proto visus lygius ir visas rūšis. Bet už kosminio proto ribų vis sunkiau pavaizduoti proto ryšius su nedvasine energija. Havonos protas yra ikiabsoliutus, bet virševoliucinis; būdamas egzistencialus-patirtinis, jis yra arčiau to, kas yra absonitinis, už bet kokią nors kitą jums apreišką koncepciją. Rojaus protas pranoksta žmogaus suvokimo ribas; jis yra egzistencialus, neerdvinis, ir netaikinis. Nepaisant šito, visus šiuos proto lygius nustelbia Bendrai Veikiančiojo visuotinis buvimas—proto Dievo Rojuje proto gravitacijos grybšnis.

11. VISATOS MECHANIZMAI

Įvertinant ir suvokiant protą, reikėtų prisiminti, jog visata nėra nei mechaniška, nei magiška; ji yra proto kūrinys ir dėsnių mechanizmas. Bet nors praktiniame pritaikyme gamtos dėsniai veikia ten, kas atrodo turėtų būti dvasinės ir fizinės dualistinės sferos, bet tikrovėje jos yra viena. Pirmasis Šaltinis ir Centras yra visos materializacijos pirminė priežastis, ir tuo pačiu metu pirmasis ir galutinis visų dvasių Tėvas. Rojaus Tėvas visatoje už Havonos pasirodo asmeniškai tiksliai kaip gryna energija ir gryna dvasia—kaip Minties Derintojai ir kiti panašūs fragmentai.

Mechanizmai absoliučiai nekontroliuoja visos kūrinijos; visatų visata *in toto* yra proto suplanuota, proto sutverta, ir proto administruojama. Bet visatų visatos dieviškasis mechanizmas iš viso yra per daug tobulas, kad moksliniai žmogaus ribinio proto metodai galėtų pamatyti bent pėdsaką begalinio proto viešpatavimo. Nes šitas kuriantis, kontroliuojantis, ir paremiantis protas nėra nei materialus protas, nei tvarinio protas; tai yra dvasinis protas, veikiantis dieviškosios tikrovės kūrėjo lygiais ir iš dieviškosios tikrovės kūrėjo lygių.

Sugebėjimas visatos mechanizmuose pastebėti ir atrasti protą visiškai priklauso nuo tiriančiojo proto, įsitraukusio į tokią stebėjimo užduotį, sugebėjimo, užmojo, ir potencialo. Laiko-erdvės protai, organizuoti iš laiko ir erdvės energijų, yra pavaldūs laiko ir erdvės mechanizmams.

Judėjimas ir visatos gravitacija yra visatų visatos neasmeninių laiko-erdvės mechanizmų aspektai dvyniai. Dvasiai, protui, ir materijai reagavimo į gravitaciją lygiai yra visiškai nepriklausomi nuo laiko, bet tiksliai tikrovės tikri dvasiniai lygiai yra nepriklausomi nuo erdvės

42:10.7 (481.4) On Paradise, mind is absolute; in Havona, absonite; in Orvonton, finite. Mind always connotes the presence-activity of living ministry plus varied energy systems, and this is true of all levels and of all kinds of mind. But beyond the cosmic mind it becomes increasingly difficult to portray the relationships of mind to nonspiritual energy. Havona mind is subabsolute but superevolutionary; being existential-experiential, it is nearer the absonite than any other concept revealed to you. Paradise mind is beyond human understanding; it is existential, nonspatial, and nontemporal. Nevertheless, all of these levels of mind are overshadowed by the universal presence of the Conjoint Actor — by the mind-gravity grasp of the God of mind on Paradise.

11. UNIVERSE MECHANISMS

42:11.1 (481.5) In the evaluation and recognition of mind it should be remembered that the universe is neither mechanical nor magical; it is a creation of mind and a mechanism of law. But while in practical application the laws of nature operate in what seems to be the dual realms of the physical and the spiritual, in reality they are one. The First Source and Center is the primal cause of all materialization and at the same time the first and final Father of all spirits. The Paradise Father appears personally in the extra-Havona universes only as pure energy and pure spirit — as the Thought Adjusters and other similar fragmentations.

42:11.2 (481.6) Mechanisms do not absolutely dominate the total creation; the universe of universes *in toto* is mind planned, mind made, and mind administered. But the divine mechanism of the universe of universes is altogether too perfect for the scientific methods of the finite mind of man to discern even a trace of the dominance of the infinite mind. For this creating, controlling, and upholding mind is neither material mind nor creature mind; it is spirit-mind functioning on and from creator levels of divine reality.

42:11.3 (482.1) The ability to discern and discover mind in universe mechanisms depends entirely on the ability, scope, and capacity of the investigating mind engaged in such a task of observation. Time-space minds, organized out of the energies of time and space, are subject to the mechanisms of time and space.

42:11.4 (482.2) Motion and universe gravitation are twin facets of the impersonal time-space mechanism of the universe of universes. The levels of gravity response for spirit, mind, and matter are quite independent of time, but only true spirit levels of reality are independent of space

(neerdviniai). Visatos aukščiausieji proto lygiai—dvasinio proto lygiai—taip pat gali būti neerdviniai, bet materialaus proto, tokio, kaip žmogaus proto, lygiai reaguoja į visatos gravitacijos abipusį veikimą, šitą reagavimą prarasdami tiksliai proporcingai susitapatinimui su dvasia. Dvasinės tikrovės lygiai yra atpažįstami pagal jų dvasinį turinį, o dvasingumas laike ir erdvėje yra matuojamas atvirkščiai proporcingai reagavimui į linijinę gravitaciją.

Reagavimas į linijinę gravitaciją yra nedvasinės energijos kiekybinis matas. Bet kokia masė—organizuota energija—paklūsta šitam grybšniui, išskyrus tai, kiek ją veikia judėjimas ir protas. Linijinė gravitacija yra makrokosmoso artimo veikimo sukabinanti jėga, tam tikra prasme panašiai kaip atomo viduje sukabinančios jėgos yra mikrokosmoso artimo veikimo jėgos. Fizinė materializuota energija, organizuota kaip vadinamoji materija, negali judėti erdve nekeisdama reagavimo į linijinę gravitaciją. Nors toks reagavimas į gravitaciją yra tiesiog proporcingas masei, bet įsiterpanti erdvė jį modifikuoja tiek, jog galutinė pasekmė yra tai, kas tik apytiksliai priartėja prie to, ką atvirkščiai proporcingai išreiškia nuotolio kvadratas. Galiausiai erdvė nurungia linijinę gravitaciją dėl to, kad joje egzistuoja antigravitaciniai poveikiai, kuriuos sukelia didelis skaičius viršmaterialių jėgų, kurios veikia tam, kad gravitacijos veikimą ir visas reakcijas į gravitacijos veikimą neutralizuotų.

Nepaprastai sudėtingi ir atrodantys labai automatiški kosminiai mechanizmai visada turi tendenciją paslėpti viduje gyvenančio prigimtį suteikiančio arba kuriančio proto buvimą nuo bet kokių ir visų protingų būtybių, kurios yra daug žemesnės už paties mechanizmo prigimties ir sugebėjimo visatos lygius. Dėl to yra neišvengiama, jog aukščiausieji visatos mechanizmai žemesnės kategorijos tvariniams turi atrodyti kaip neturintys proto. Vienintelė įmanoma tokios išvados išimtis būtų prielaida, jog protingumas yra stebinančiame *matomai save išlaikančios visatos* reiškinyje—bet tai filosofijos, o ne realaus patyrimo sfera.

Kadangi visatą koordinuoja protas, tai fiksuotas mechanizmų pastovumas neegzistuoja. Besivystančios evoliucijos reiškinys, susijęs su kosminiu savęs išlaikymu, yra visuotinis. Visatos evoliucinis potencialas yra neišsemiamas spontaniškumo begalybėje. Žengimą pirmyn į harmoningą vienybę, didėjančią patirtinę sintezę, užklotą ant visą laiką augančio ryšių sudėtingumo, gali įgyvendinti tiksliai turintis tikslą ir viešpataujantis protas.

Kuo aukštesnis visatos protas, susijęs su bet kokių visatos reiškiniu, tuo sunkiau žemesniems proto tipams jį atrasti. O kadangi visatos mechanizmo protas yra kuriantis dvasinis protas

(nonspatial). The higher mind levels of the universe — the spirit-mind levels — may also be nonspatial, but the levels of material mind, such as human mind, are responsive to the interactions of universe gravitation, losing this response only in proportion to spirit identification. Spirit-reality levels are recognized by their spirit content, and spirituality in time and space is measured inversely to the linear-gravity response.

42:11.5 (482.3) Linear-gravity response is a quantitative measure of nonspirit energy. All mass — organized energy — is subject to this grasp except as motion and mind act upon it. Linear gravity is the short-range cohesive force of the macrocosmos somewhat as the forces of intra-atomic cohesion are the short-range forces of the microcosmos. Physical materialized energy, organized as so-called matter, cannot traverse space without affecting linear-gravity response. Although such gravity response is directly proportional to mass, it is so modified by intervening space that the final result is no more than roughly approximated when expressed as inversely according to the square of the distance. Space eventually conquers linear gravitation because of the presence therein of the antigravity influences of numerous supermaterial forces which operate to neutralize gravity action and all responses thereto.

42:11.6 (482.4) Extremely complex and highly automatic-appearing cosmic mechanisms always tend to conceal the presence of the originitive or creative indwelling mind from any and all intelligences very far below the universe levels of the nature and capacity of the mechanism itself. Therefore is it inevitable that the higher universe mechanisms must appear to be mindless to the lower orders of creatures. The only possible exception to such a conclusion would be the implication of mindedness in the amazing phenomenon of an *apparently self-maintaining universe* — but that is a matter of philosophy rather than one of actual experience.

42:11.7 (482.5) Since mind co-ordinates the universe, fixity of mechanisms is nonexistent. The phenomenon of progressive evolution associated with cosmic self-maintenance is universal. The evolutionary capacity of the universe is inexhaustible in the infinity of spontaneity. Progress towards harmonious unity, a growing experiential synthesis superimposed on an ever-increasing complexity of relationships, could be effected only by a purposive and dominant mind.

42:11.8 (482.6) The higher the universe mind associated with any universe phenomenon, the more difficult it is for the lower types of mind to discover it. And since the mind of the universe

(net ir Begaliniojo protingumas), tai jo niekada neatras arba nepamatys visatos žemesniojo lygio protai, tuo labiau iš visų protų *žemiausias*, žmogaus protas. Besivystantis gyvulinis protas, nors natūraliai yra Dievo ieškantis, bet vienas atskirai ir savaime nėra Dievą pažįstantis.

mechanism is creative spirit-mind (even the mindedness of the Infinite), it can never be discovered or discerned by the lower-level minds of the universe, much less by the *lowest* mind of all, the human. The evolving animal mind, while naturally God-seeking, is not alone and of itself inherently God-knowing.

12. MODELIS IR FORMA — PROTO

VIEŠPATAVIMAS

Mechanizmų evoliucija rodo ir pažymi kuriančiojo proto paslėptą buvimą ir viešpatavimą. Mirtingojo intelekto sugebėjimas suvokti, sumanyti, ir kurti automatinis mechanizmus demonstruoja žmogaus proto aukštesnes, kūrybines, ir tikslines savybes kaip viešpataujančią įtaką planetoje. Protas visada linksta į:

1. Materialių mechanizmų kūrimą.
2. Paslėptų paslapčių atradimą.
3. Nutolusių situacijų tyrinėjimą.
4. Protinių sistemų formulavimą.
5. Išminties tikslų siekimą.
6. Dvasinių lygių pasiekimą.
7. Dieviškųjų likimų-aukščiausiojo, galutiniojo, ir absoliutaus—įgyvendinimą.

Protas visada yra kūrybingas. Atskiros gyvūno, mirtingojo, morontiečio, dvasinio kylančiojo, ar pasiekusiojo užbaigtumą proto dovana visada yra kompetentinga sukurti tinkamą ir naudingą kūną gyvai tvarinio tapatybei. Bet asmenybės reiškinių buvimas arba tapatybės modelis, kaip toks, nėra energijos, fizinės, protinės, ar dvasinės, pasireiškimas. Asmenybės forma yra gyvos būtybės *modelinis* aspektas; ji pažymi energijų *konfigūraciją*, ir šitai, plius gyvybė ir judėjimas, yra tvarinio egzistencijos *mechanizmas*.

Net ir dvasinės būtybės turi formą, ir šitos dvasinės formos (modeliai) yra realūs. Net dvasinių asmenybių aukščiausiasis tipas turi formas—asmenybės buvimus visomis prasmėmis analogiškus Urantijos mirtingųjų kūnams. Beveik visos būtybės, kurios yra sutinkamos septyniose supervisatose, turi formas. Bet šita bendroji taisyklė turi keletą išimčių: Minties Derintojai atrodo turi būti be formos tol, kol nesusilieja su savo mirtingųjų partnerių išliekančiomis sielomis. Atsiskyrusieji Žinianešiai, Trejybės Įkvėptosios Dvasios, Begalinės Dvasios Asmeniniai Padėjėjai, Gravitacijos Žinianešiai, Transcendentiniai Registruotojai, ir kai kurie kiti taip pat neturi matomos formos. Bet jie yra tipiški

12. PATTERN AND FORM — MIND

DOMINANCE

^{42:12.1 (483.1)} The evolution of mechanisms implies and indicates the concealed presence and dominance of creative mind. The ability of the mortal intellect to conceive, design, and create automatic mechanisms demonstrates the superior, creative, and purposive qualities of man's mind as the dominant influence on the planet. Mind always reaches out towards:

- ^{42:12.2 (483.2)} 1. Creation of material mechanisms.
- ^{42:12.3 (483.3)} 2. Discovery of hidden mysteries.
- ^{42:12.4 (483.4)} 3. Exploration of remote situations.
- ^{42:12.5 (483.5)} 4. Formulation of mental systems.
- ^{42:12.6 (483.6)} 5. Attainment of wisdom goals.
- ^{42:12.7 (483.7)} 6. Achievement of spirit levels.
- ^{42:12.8 (483.8)} 7. The accomplishment of divine destinies — supreme, ultimate, and absolute.

^{42:12.9 (483.9)} Mind is always creative. The mind endowment of an individual animal, mortal, morontian, spirit ascender, or finality attainer is always competent to produce a suitable and serviceable body for the living creature identity. But the presence phenomenon of a personality or the pattern of an identity, as such, is not a manifestation of energy, either physical, mindal, or spiritual. The personality form is the *pattern* aspect of a living being; it connotes the *arrangement* of energies, and this, plus life and motion, is the *mechanism* of creature existence.

^{42:12.10 (483.10)} Even spirit beings have form, and these spirit forms (patterns) are real. Even the highest type of spirit personalities have forms — personality presences in every sense analogous to Urantia mortal bodies. Nearly all beings encountered in the seven superuniverses are possessed of forms. But there are a few exceptions to this general rule: Thought Adjusters appear to be without form until after fusion with the surviving souls of their mortal associates. Solitary Messengers, Inspired Trinity Spirits, Personal Aids of the Infinite Spirit, Gravity Messengers, Transcendental Recorders, and certain others are also without discoverable form. But these are typical of the exceptional few; the great majority

toms kelioms išimtimis; didžioji dauguma turi bona fide asmenybės formas, formas, kurios turi individualias savybes ir kurios yra atpažįstamos ir asmeniškai atskiriamos.

Kosminio proto ryšys ir pagalbinių proto dvasių tarnavimas sukuria tinkamą fizinį tabernakulį besivystančiai žmogiškai būtybei. Lygiai taip ir morontinis protas individualizuoja morontinę formą visiems išlikusiems mirtingiesiems. Kaip mirtingas kūnas yra asmeniškas ir būdingas kiekvienai žmogiškai būtybei, taip ir morontinė forma tikrai bus labai individuali ir adekvačiai būdinga tam kuriančiam protui, kuris joje viešpatauja. Nėra dviejų morontinių formų, kurios viena į kitą būtų labiau panašios negu du žmogiškieji kūnai. Morontinės Energijos Prižiūrėtojai suteikia, o patarnaujantys serafimai parūpina, nediferencijuotą morontinę medžiagą, su kuria morontinė gyvybė gali pradėti veikti. Ir po morontinio gyvenimo paaiškės, jog dvasinės formos lygiai taip yra skirtingos, asmenės, ir būdingos jų viduje gyvenantiems atitinkamiems dvasiniams protams.

Materialiame pasaulyje jūs galvojate apie kūną taip, kad jis turi dvasią, bet mes žiūrime į dvasią taip, kad ji turi kūną. Materialios akys yra iš tikrųjų iš dvasios gimusios sielos langai. Dvasia yra architektas, protas yra statybininkas, kūnas yra materialus pastatas.

Fizinės, dvasinės, ir protinės energijos, kaip tokios ir savo grynuose būviuose, nevisiškai tarpusavyje sąveikauja kaip reiškinių visatų aktualai. Rojuje šios trys energijos yra lygiavertės, Havonoje jos yra koordinuotos, tuo tarpu visatų ribinės veiklos lygiuose turi būti sutinkami materialaus, protinio, ir dvasinio viešpatavimo visi spektrai. Laiko ir erdvės neasmenėse situacijose, atrodo, jog dominuoja fizinė energija, bet taip pat pasirodo, jog, kuo labiau dvasinio proto veikimas artėja prie tikslo dieviškumo ir veiksmo aukštybės, tuo labiau dvasinė fazė tampa viešpataujanti; kad galutiniame lygmenyje dvasinis protas gali tapti viešpataujančiu beveik iki galo. Absoliučiaje lygyje dvasia tikrai yra viešpataujanti. Ir iš čia tolyn į išorę per laiko ir erdvės sferas, kur tik yra dieviškoji dvasinė tikrovė, kada tik veikia tikrasis dvasinis protas, ten visada yra tendencija sukurti materialią ar fizinę tos dvasinės tikrovės kopiją.

Ši dvasia yra kuriančioji tikrovė, ši fizinė kopija yra tos dvasinės tikrovės laiko-erdvės atspindys, dvasinio proto kūrybinio veiksmo fizinė pasekmė.

Protas valdo materiją visur, net ir taip, kaip savo ruožtu jis reaguoja į galutinę dvasinę virškontrolę. O kai dėl mirtingojo žmogaus, tai tikrai toks protas, kuris pats laisvai atsiduoda tam, jog būtų valdomas dvasios, gali tikėtis po laiko-

have bona fide personality forms, forms which are individually characteristic, and which are recognizable and personally distinguishable.

42:12.11 (483.11) The liaison of the cosmic mind and the ministry of the adjutant mind-spirits evolve a suitable physical tabernacle for the evolving human being. Likewise does the morontia mind individualize the morontia form for all mortal survivors. As the mortal body is personal and characteristic for every human being, so will the morontia form be highly individual and adequately characteristic of the creative mind which dominates it. No two morontia forms are any more alike than any two human bodies. The Morontia Power Supervisors sponsor, and the attending seraphim provide, the undifferentiated morontia material wherewith the morontia life can begin to work. And after the morontia life it will be found that spirit forms are equally diverse, personal, and characteristic of their respective spirit-mind indwellers.

42:12.12 (483.12) On a material world you think of a body as having a spirit, but we regard the spirit as having a body. The material eyes are truly the windows of the spirit-born soul. The spirit is the architect, the mind is the builder, the body is the material building.

42:12.13 (484.1) Physical, spiritual, and mindal energies, as such and in their pure states, do not fully interact as actuals of the phenomenal universes. On Paradise the three energies are co-ordinate, in Havona co-ordinated, while in the universe levels of finite activities there must be encountered all ranges of material, mindal, and spiritual dominance. In nonpersonal situations of time and space, physical energy seems to predominate, but it also appears that the more nearly spirit-mind function approaches divinity of purpose and supremacy of action, the more nearly does the spirit phase become dominant; that on the ultimate level spirit-mind may become all but completely dominant. On the absolute level spirit certainly is dominant. And from there on out through the realms of time and space, wherever a divine spirit reality is present, whenever a real spirit-mind is functioning, there always tends to be produced a material or physical counterpart of that spirit reality.

42:12.14 (484.2) The spirit is the creative reality; the physical counterpart is the time-space reflection of the spirit reality, the physical repercussion of the creative action of spirit-mind.

42:12.15 (484.3) Mind universally dominates matter, even as it is in turn responsive to the ultimate overcontrol of spirit. And with mortal man, only that mind which freely submits itself to the spirit direction can hope to survive the mortal time-

erdvės mirtingosios egzistencijos išlikti kaip
Aukščiausiojo, Galutiniojo, ir Absoliuto:
Bėgaliniojo, amžinojo dvasinio pasaulio
nemirtingas vaikas.

[Pateikta Galingojo Žinianešio, savo pareigas
atliekančio Nebadone, ir paprašius Gabrieliui.]

space existence as an immortal child of the
eternal spirit world of the Supreme, the Ultimate,
and the Absolute: the Infinite.

^{42:12.16 (484.4)} [Presented by a Mighty Messenger on
duty in Nebadon and by the request of Gabriel.]

43 Dokumentas. Žvaigždynai

⇐ 042

URANTIJOS KNYGA

044 ⇐

II DALIS. VIETINĖ VISATA

43 DOKUMENTAS. ŽVAIGŽDYNAI

Skyrius

ĮVADAS

1. Žvaigždynų bustinės
2. Žvaigždyno valdymas
3. Norlatiadeko Patys Aukštieji
4. Asamblėjos Kalnas — Dienų Ištikimasis
5. Edentijos Tevai po Liuciferio maišto
6. Dievo Sodai
7. Univitatijos
8. Edentijos mokymo pasauliai
9. Edentijos pilietybė

ĮVADAS

URANTIJA paprastai yra apibūdinama kaip Nebadono Norlatiadeke Satanijos 606-asis, tai reiškia šeši šimtai šeštą apgyvendintą pasaulį vietinėje Satanijos sistemoje, esančioje Norlatiadeko žvaigždyne, viename iš to vieno šimto Nebadono vietinės visatos žvaigždynų. Žvaigždynais, esančiais kiekvienos vietinės visatos pirminiu skyriumi, jų valdovai sujungia apgyvendintų pasaulių vietines sistemas su vietinės visatos centrine administracija Salvingtone, o atspindėjimu sujungia su Dienų Senujų superadministracija Uversoje.

Jūsų žvaigždyno vyriausybė yra tokioje grupėje, kurią sudaro 771 architektūrinė sfera, iš kurių labiausiai centre ir didžiausia yra Edentija, Žvaigždyno Tėvų, Norlatiadeko Pačių Aukštųjų, administracijos vieta. Pati Edentija už jūsų pasaulį yra didesnė maždaug šimtą kartų. Septyniasdešimt didžiųjų sferų, juosiančių Edentiją, yra maždaug dešimt kartų didesnės už Urantiją, tuo tarpu dešimt palydovų, kurie skrieja

PAPER 43

THE CONSTELLATIONS

SECTIONS

Introduction

1. The Constellation Headquarters
2. The Constellation Government
3. The Most Highs of Norlatiadek
4. Mount Assembly — The Faithful of Days
5. The Edentia Fathers since the Lucifer Rebellion
6. The Gardens of God
7. The Univitania
8. The Edentia Training Worlds
9. Citizenship on Edentia

INTRODUCTION

^{43:0.1 (485.1)} URANTIA is commonly referred to as 606 of Satania in Norlatiadek of Nebadon, meaning the six hundred sixth inhabited world in the local system of Satania, situated in the constellation of Norlatiadek, one of the one hundred constellations of the local universe of Nebadon. Constellations being the primary divisions of a local universe, their rulers link the local systems of inhabited worlds to the central administration of the local universe on Salvington and by reflectivity to the superadministration of the Ancients of Days on Uversa.

^{43:0.2 (485.2)} The government of your constellation is situated in a cluster of 771 architectural spheres, the centermost and largest of which is Edentia, the seat of the administration of the Constellation Fathers, the Most Highs of Norlatiadek. Edentia itself is approximately one hundred times as large as your world. The seventy major spheres surrounding Edentia are about ten times the size of Urantia, while the ten satellites which revolve

aplink kiekvieną iš šitų septyniasdešimties pasaulių yra maždaug Urantijos dydžio. Šita 771 sfera dydžiu yra visiškai panaši į tokias sferas kituose žvaigždynuose.

Edentijos laiko skaičiavimas ir atstumų matavimas yra toks pat kaip Salvingtone, ir kaip ir visatos sostinės sferos, taip ir žvaigždynų būstinių pasauliai yra visiškai aprūpinti dangiškųjų intelektualių būtybių visomis kategorijomis. Apskritai, šitos asmenybės nelabai kuo skiriasi nuo tų, kurios buvo pavaizduotos, kada buvo kalbama apie visatos administraciją.

Serafimai prižiūrėtojai, vietinės visatos angelų trečioji kategorija, yra paskiriami į žvaigždynų tarnystę. Savo būstines jie įrengia sostinės sferose ir labai plačiai tarnauja aplink skriejantiems morontinio mokymo pasauliams. Norlatiadeke tose septyniasdešimtyje didžiųjų sferų, drauge ir tuose septyniuose šimtuose mažųjų palydovų, gyvena univitatijos, nuolatiniai žvaigždyno piliečiai. Visus šitos architektūrinius pasaulius iki galo administruoja vietinės gyvybės įvairios grupės, didžiąja dalimi neapreikštos, bet įskaitant sumaniąsias spirongas ir gražiąsias spornagijas. Būdamas morontinio mokymo režimo vidurinioji grandis, kaip jūs galėtumėte įtarti, žvaigždynų morontinė gyvybė yra tiek tipinė, tiek ir ideali.

1. ŽVAIGŽDYNŲ BUSTINĖS

Edentijoje yra daug nuostabių kalvų, gausu fizinės materijos aukštumų, ant kurių gyvena morontinė gyvybė, ir kuri yra apsupta dvasinės šlovės, bet nėra netaisyklingos formos kalnų grandinių, kokios yra Urantijoje. Yra dešimtys tūkstančių tviskančių ežerų ir tūkstančių tūkstančiai tarpusavyje susieinančių upelių, bet nėra didžiulių vandenynų ir sraunių upių. Tikrai šios aukštumos neturi šitų paviršinių upelių.

Edentijos ir panašių architektūrinių sferų vanduo niekuo nesiskiria nuo evoliucinių planetų vandens. Tokių sferų vandens sistemos yra tiek paviršinės, tiek požeminės, ir vanduo nuolat cirkuliuoja. Šitais įvairiais vandens maršrutais galima apiplaukti Edentiją, nors pagrindinis transportavimo kanalas yra atmosfera. Dvasinės būtybės natūraliai keliauja virš sferos paviršiaus, tuo tarpu morontinės ir materialios būtybės naudoja materialiomis ir pusiau materialiomis priemonėmis tam, kad galėtų judėti atmosferoje.

Edentija ir su ja susieti pasauliai turi tikrą atmosferą, įprastą trijų dujų mišinį, kuris būdingas tokiems architektūriniams kūriniais, ir kuris įkūnija tuos du elementus, kokie yra ir Urantijos atmosferoje, plius tokias morontines dujas,

around each of these seventy worlds are about the size of Urantia. These 771 architectural spheres are quite comparable in size to those of other constellations.

43:0.3 (485.3) Edentia time reckoning and distance measurement are those of Salvington, and like the spheres of the universe capital, the constellation headquarters worlds are fully supplied with all orders of celestial intelligences. In general, these personalities are not very different from those described in connection with the universe administration.

43:0.4 (485.4) The supervisor seraphim, the third order of local universe angels, are assigned to the service of the constellations. They make their headquarters on the capital spheres and minister extensively to the encircling morontia-training worlds. In Norlatiadek the seventy major spheres, together with the seven hundred minor satellites, are inhabited by the univitatia, the permanent citizens of the constellation. All these architectural worlds are fully administered by the various groups of native life, for the greater part unrevealed but including the efficient spironga and the beautiful spornagia. Being the mid-point in the morontia-training regime, as you might suspect, the morontia life of the constellations is both typical and ideal.

1. THE CONSTELLATION HEADQUARTERS

43:1.1 (485.5) Edentia abounds in fascinating highlands, extensive elevations of physical matter crowned with morontia life and overspread with spiritual glory, but there are no rugged mountain ranges such as appear on Urantia. There are tens of thousands of sparkling lakes and thousands upon thousands of interconnecting streams, but there are no great oceans nor torrential rivers. Only the highlands are devoid of these surface streams.

43:1.2 (486.1) The water of Edentia and similar architectural spheres is no different from the water of the evolutionary planets. The water systems of such spheres are both surface and subterranean, and the moisture is in constant circulation. Edentia can be circumnavigated via these various water routes, though the chief channel of transportation is the atmosphere. Spirit beings would naturally travel above the surface of the sphere, while the morontia and material beings make use of material and semimaterial means to negotiate atmospheric passage.

43:1.3 (486.2) Edentia and its associated worlds have a true atmosphere, the usual three-gas mixture which is characteristic of such architectural creations, and which embodies the two elements of Urantian atmosphere plus that morontia gas

tinkamas kvėpuoti morontiniams tvariniams. Bet, nors ši atmosfera yra tiek material, tiek morontinė, joje nebūna audrų ar uraganų; taip pat čia nėra nei vasaros, nei žiemos. Dėl to, kad nėra atmosferinių neramumų ir metų laikų, tai šituose specialiai sukurtuose pasauliuose galima viską išgražinti išorėje.

Edentijos aukštumos yra nuostabus fizinis peizažas, o jo grožį dar labiau padidina begalinė gausa gyvybės, kurios pilna per visas aukštumas skersai išilgai. Išskyrus keletą gana izoliuotų statinių, šitose aukštumose nėra jokių pastatų, sukurtų tvarinių rankomis. Materialūs ir morontiniai papuošimai yra gyvenamosiose vietovėse. Mažesnės kalvos yra specialių rezidencijų vietos ir yra gražiai išpuoštos tiek biologinio, tiek morontinio meno kūriniais.

Septintosios aukštumų grandinės viršūnėje yra įrengtos Edentijos prisikėlimo salės, kuriose atsibunda antrinės modifikuotos kilimo kategorijos kylantieji mirtingieji. Šitas tvarinių surinkimo iš naujo sales prižiūri Melkizedekai. Pirmoji iš priimančiųjų Edentijos sferų (kaip ir planeta Melkizedekas, esanti netoli Salvingtono) taip pat turi specialias prisikėlimo sales, kuriose iš naujo surenkami modifikuotų kilimo kategorijų mirtingieji.

Melkizedekai taip pat turi du specialius koledžus Edentijoje. Vienas iš jų, ekstremalių situacijų mokykla, yra skirtas dėl Satanijos maišto iškylančių problemų studijavimui. Kitas, savęs padovanojimų mokykla, yra skirtas tam, kad būtų tyrinėjamos naujos problemos, kylančios dėl to fakto, jog Mykolas savo paskutinįjį savęs padovanojimą įgyvendino viename iš Norlatiadeko pasaulių. Pastarasis koledžas buvo įkurtas beveik prieš keturiasdešimt tūkstančių metų, tuoj pat po to, kai Mykolas paskelbė, jog Urantija buvo parinkta jo baigiamojo savęs padovanojimo pasauliu.

Stiklo jūra, Edentijos priėmimo teritorija, yra netoli administracinio centro, ir ją supa būstinės amfiteatras. Šitą vietovę apjuosia žvaigždyno reikalų septyniiasdešimties skyrių valdymo centrai. Viena Edentijos pusė yra padalinta į septyniiasdešimt trikampių sekcijų, kurių ribos susijungia ties atitinkamų sektorių būstinių pastatais. Šitos sferos likusioji dalis yra vienas didžiulis natūralus parkas, Dievo sodai.

Kada jūs periodiškai lankysitės Edentijoje, nors visa planeta jums yra atvira, bet didžiausią laiko dalį tada praleisite tame administraciniame trikampyje, kurio numeris atitiks jūsų gyvenamojo pasaulio numerį. Jūs visada būsite maloniai laukiamas kaip stebėtojas įstatymų leidžiamąjoje asamblėjoje.

Morontinė teritorija, paskirta kylančiujų

suitable for the respiration of morontia creatures. But while this atmosphere is both material and morontial, there are no storms or hurricanes; neither is there summer nor winter. This absence of atmospheric disturbances and of seasonal variation makes it possible to embellish all outdoors on these especially created worlds.

43.1.4 (486.3) The Edentia highlands are magnificent physical features, and their beauty is enhanced by the endless profusion of life which abounds throughout their length and breadth. Excepting a few rather isolated structures, these highlands contain no work of creature hands. Material and morontial ornamentations are limited to the dwelling areas. The lesser elevations are the sites of special residences and are beautifully embellished with both biologic and morontia art.

43.1.5 (486.4) Situated on the summit of the seventh highland range are the resurrection halls of Edentia, wherein awaken the ascending mortals of the secondary modified order of ascension. These chambers of creature reassembly are under the supervision of the Melchizedeks. The first of the receiving spheres of Edentia (like the planet Melchizedek near Salvington) also has special resurrection halls, wherein the mortals of the modified orders of ascension are reassembled.

43.1.6 (486.5) The Melchizedeks also maintain two special colleges on Edentia. One, the emergency school, is devoted to the study of problems growing out of the Satania rebellion. The other, the bestowal school, is dedicated to the mastery of the new problems arising out of the fact that Michael made his final bestowal on one of the worlds of Norlatiadek. This latter college was established almost forty thousand years ago, immediately after the announcement by Michael that Urantia had been selected as the world for his final bestowal.

43.1.7 (486.6) The sea of glass, the receiving area of Edentia, is near the administrative center and is encircled by the headquarters amphitheater. Surrounding this area are the governing centers for the seventy divisions of constellation affairs. One half of Edentia is divided into seventy triangular sections, whose boundaries converge at the headquarters buildings of their respective sectors. The remainder of this sphere is one vast natural park, the gardens of God.

43.1.8 (486.7) During your periodic visits to Edentia, though the entire planet is open to your inspection, most of your time will be spent in that administrative triangle whose number corresponds to that of your current residential world. You will always be welcome as an observer in the legislative assemblies.

43.1.9 (486.8) The morontia area assigned to

mirtingųjų gyvenimui Edentijoje, yra išsidėsčiusi trisdešimt penktojo trikampio, susijungiančio su užbaigtųjų būstine trisdešimt šeštajame trikampyje, vidurinėje zonoje. Univitacijų bendra būstinė užima milžinišką teritoriją trisdešimt ketvirtojo trikampio, betarpiškai susisijusio su morontinių gyventojų gyvenamąja rezervacija, viduriniame regione. Iš šitokio išdėstymo galima pamatyti, jog yra pasirūpinta, kad būtų apgyvendinta dangiškosios gyvybės bent jau septyniasdešimt didžiųjų skyrių, o taip pat, jog kiekviena iš šių septyniasdešimties trikampių teritorijų būtų abipusiškai susieta su kuria nors iš septyniasdešimties pagrindinių morontinio lavinimo sferų.

Edentijos stiklo jūra yra vienas milžiniškas apskritiminis krištolas, turintis maždaug šimto mylių perimetrą ir apie trisdešimt mylių gylį. Šitas nuostabus krištolas tarnauja kaip nusileidimo laukas visiems transportiniams serafimams ir kitoms būtybėms, atvykstančioms iš tokių vietų, kurios yra už šitos sferos; tokia stiklo jūra smarkiai palengvina transportinio serafimo nusileidimą.

Tokios kategorijos krištolinis laukas yra sutinkamas beveik visuose architektūriniuose pasauliuose; ir be savo dekoratyvinės vertės jis turi daug paskirčių, yra panaudojamas tam, jog supervisatos atspindėjimas būtų perteikiamas susirinkusioms grupėms ir kaip energijos transformavimo metodo vienas iš faktorių erdvės srovių modifikavimui ir kitų įeinančių fizinės energijos srovių adaptavimui.

2. ŽVAIGŽDYNO VALDYMAS

Žvaigždynai yra vietinės visatos autonominiai vienetai, kiekvienas žvaigždynas yra valdomas remiantis savo įstatymais potvarkiais. Kada Nebadono teismai svarsto visatos reikalus, tada sprendimai dėl visų vietinių reikalų yra priimami pagal įstatymus, veikiančius konkrečiuose žvaigždynuose. Šituos Salvingtono juridinius dekretus, kartu su žvaigždynų įstatymais potvarkiais, įgyvendina vietinių sistemų administratoriai.

Tokiu būdu žvaigždynai veikia kaip įstatyminiai arba įstatymus leidžiantys vienetai, tuo tarpu vietinės sistemos tarnauja kaip vykdomieji arba įgyvendinantieji vienetai. Salvingtono vyriausybė yra aukščiausioji teisminė ir koordinuojanti valdžia.

Nors aukščiausioji teisminė funkcija tenka vietinės visatos centrinei administracijai, bet yra du pagalbiniai, bet esminiai tribunolai kiekvieno žvaigždyno būstinėje, Melkizedekų taryba ir Pačių Aukštųjų teismas.

ascending mortals resident on Edentia is located in the mid-zone of the thirty-fifth triangle adjoining the headquarters of the finaliters, situated in the thirty-sixth triangle. The general headquarters of the univitalia occupies an enormous area in the mid-region of the thirty-fourth triangle immediately adjoining the residential reservation of the morontia citizens. From these arrangements it may be seen that provision is made for the accommodation of at least seventy major divisions of celestial life, and also that each of these seventy triangular areas is correlated with some one of the seventy major spheres of morontia training.

43.1.10 (487.9) The Edentia sea of glass is one enormous circular crystal about one hundred miles in circumference and about thirty miles in depth. This magnificent crystal serves as the receiving field for all transport seraphim and other beings arriving from points outside the sphere; such a sea of glass greatly facilitates the landing of transport seraphim.

43.1.11 (487.2) A crystal field on this order is found on almost all architectural worlds; and it serves many purposes aside from its decorative value, being utilized for portraying superuniverse reflectivity to assembled groups and as a factor in the energy-transformation technique for modifying the currents of space and for adapting other incoming physical-energy streams.

2. THE CONSTELLATION GOVERNMENT

43.2.1 (487.3) The constellations are the autonomous units of a local universe, each constellation being administered according to its own legislative enactments. When the courts of Nebadon sit in judgment on universe affairs, all internal matters are adjudicated in accordance with the laws prevailing in the constellation concerned. These judicial decrees of Salvington, together with the legislative enactments of the constellations, are executed by the administrators of the local systems.

43.2.2 (487.4) Constellations thus function as the legislative or lawmaking units, while the local systems serve as the executive or enforcement units. The Salvington government is the supreme judicial and co-ordinating authority.

43.2.3 (487.5) While the supreme judicial function rests with the central administration of a local universe, there are two subsidiary but major tribunals at the headquarters of each constellation, the Melchizedek council and the court of the Most High.

Visas juridines problemas iš pradžių nagrinėja Melkizedekų taryba. Šitos kategorijos dvylika atstovų, kurie yra sukaupę tam tikrą reikalingą patyrimą evoliucinėse planetose ir sistemos būstinės pasauliuose, yra įgalioti peržiūrėti įrodymus, išnagrinėti peticijas, ir suformuluoti laikinus nuosprendžius, kurie yra perduodami Paties Aukštojo, valdančiojo Žvaigždyno Tėvo, teismui. Šito pastarojo tribunolo mirtingųjų skyrius susideda iš septynių teisėjų, jie visi yra iš pakilusių mirtingųjų. Kuo aukščiau jūs kylate visatoje, tuo yra tikriausiai, kad nuosprendį jūsų atžvilgiu priims tie, kurie priklauso jūsų kategorijai.

Žvaigždyno įstatymus leidžiantis organas yra suskirstytas į tris grupes. Žvaigždyno įstatyminė programa gimsta žemesniuose pakilusių rūmuose, šiai grupei vadovauja vienas užbaigtasis, ir joje yra vienas tūkstantis mirtingųjų atstovų. Kiekviena sistema paskiria dešimt savųjų narių, kurie dalyvauja šioje svarstymų asamblėjoje. Edentijoje šiuo metu šitas organas nėra užpildytas iki galo.

Įstatymdavių viduriniai rūmai susideda iš angelų gausybę ir jų partnerių, kitų vietinės visatos Motinos Dvasios vaikų. Šioje grupėje yra vienas šimtas narių, o juos paskiria prižiūrinčios asmenybės, kurios vadovauja tokių būtybių įvairiapusei veiklai, kada jos veikia tarp žvaigždyno ribų.

Žvaigždyno įstatymdavių patariamąjį arba aukščiausiąjį organą sudaro vienodos padėties narių rūmai—dieviškųjų Sūnų rūmai. Šią korpusą parenka Patys Aukštieji, ir jis turi dešimt narių. Tikrai turintys specialų patyrimą Sūnūs gali tarnauti šituose aukštuosiuose rūmuose. Tai faktus surandanti ir laiką sutaupanti grupė, kuri labai veiksmingai tarnauja įstatymus leidžiančiosios asamblėjos abiem žemesniesiems skyriams.

Įstatymdavių mišrią tarybą sudaro trys nariai po vieną iš kiekvienos iš šitų atskirų žvaigždyno svarstymų asamblėjos šakų, o jai vadovauja valdantis jaunesnysis Pats Aukštasis. Šioji grupė patvirtina visų potvarkių galutinę formą ir suteikia leidimą tam, kad programų transliuotojai juos paskelbtų. Po šitos aukščiausiosios komisijos patvirtinimo įstatyminiai aktai tampa sferų įstatymu; jų aktai yra galutiniai. Edentijos paskelbti potvarkiai sudaro viso Norlatiadeko pagrindinį įstatymą.

3. NORLATIADEKO PATYS AUKŠTIEJI

Žvaigždyno valdovai yra vietinės visatos sūnystės Vorondadekų kategorija. Kada būna pasiunčiami į aktyvią tarnystę visatoje žvaigždyno valdovais ar kuo nors kitu, tada šitie Sūnūs yra

43:2.4 (487.6) All judicial problems are first reviewed by the council of the Melchizedeks. Twelve of this order who have had certain requisite experience on the evolutionary planets and on the system headquarters worlds are empowered to review evidence, digest pleas, and formulate provisional verdicts, which are passed on to the court of the Most High, the reigning Constellation Father. The mortal division of this latter tribunal consists of seven judges, all of whom are ascendant mortals. The higher you ascend in the universe, the more certain you are to be judged by those of your own kind.

43:2.5 (487.7) The constellation legislative body is divided into three groups. The legislative program of a constellation originates in the lower house of ascenders, a group presided over by a finaliter and consisting of one thousand representative mortals. Each system nominates ten members to sit in this deliberative assembly. On Edentia this body is not fully recruited at the present time.

43:2.6 (487.8) The mid-chamber of legislators is composed of the seraphic hosts and their associates, other children of the local universe Mother Spirit. This group numbers one hundred and is nominated by the supervising personalities who preside over the various activities of such beings as they function within the constellation.

43:2.7 (488.1) The advisory or highest body of constellation legislators consists of the house of peers — the house of the divine Sons. This corps is chosen by the Most High Fathers and numbers ten. Only Sons of special experience may serve in this upper house. This is the fact-finding and timesaving group which very effectively serves both of the lower divisions of the legislative assembly.

43:2.8 (488.2) The combined council of legislators consists of three members from each of these separate branches of the constellation deliberative assembly and is presided over by the reigning junior Most High. This group sanctions the final form of all enactments and authorizes their promulgation by the broadcasters. The approval of this supreme commission renders legislative enactments the law of the realm; their acts are final. The legislative pronouncements of Edentia constitute the fundamental law of all Norlatiadek.

3. THE MOST HIGHS OF NORLATIADEK

43:3.1 (488.3) The rulers of the constellations are of the Vorondadek order of local universe sonship. When commissioned to active duty in the universe as constellation rulers or otherwise, these Sons

žinomi kaip *Patys Aukštieji*, kadangi jie įkūnija aukščiausiąją administracinę išmintį, drauge su toliausiai numatančia ir išmintinga ištikimybe, lyginant su visomis kitomis Vietinės Visatos Dievo Sūnų kategorijomis. Jų asmeninis atsidavimas ir jų grupinė ištikimybė niekada nesukėlė abejonių, Nebadone niekuomet nebuvo nepasitenkinimo Sūnumis Vorondadekais.

Mažiausiai tris Sūnus Vorondadekus Gabrielis pasiunčia Nebadono kiekvieno žvaigždyno Pačiais Aukštaisiais. Šito trejeto vadovaujantis narys yra žinomas kaip *Žvaigždyno Tėvas*, o jo du partneriai yra žinomi kaip *vyresnysis Pats Aukštasis* ir *jaunesnysis Pats Aukštasis*. Žvaigždyno Tėvas valdo dešimt tūkstančių standartinių metų (maždaug 50.000 Urantijos metų), prieš tai po tokį patį laikotarpį tarnavęs jaunesnioju partneriu ir vyresnioju partneriu.

Psalminkas žinojo, jog Edentiją valdo trys Žvaigždyno Tėvai, ir atitinkamai apie jų buveinę kalbėjo daugiskaita: "Yra upė, kurios srovė džiugina Dievo miestą, Pačių Aukštųjų tabernakulių švenčiausiąją vietą."

Per amžius Urantijoje buvo didžiulis susipainiojimas įvairių visatos valdovų atžvilgiu. Daug vėlesniųjų mokytojų savo neaiškus ir nekonkrečias genčių dievybes painiojo su Pačiais Aukštaisiais Tėvais. Dar vėliau, hebrajai visus šituos dangiškuosius valdovus suliejo į sudėtinę Dievybę. Vienas mokytojas suprato, jog Patys Aukštieji nebuvo Aukščiausieji Valdovai, nes jis sakė: "Tas, kuris gyvena Paties Aukštojo slaptojoje vietoje, gyvena Visagalio šešėlyje." Urantijos įrašuose kartais labai sunku tiksliai suprasti, kam yra taikomas terminas "Pats Aukštasis." Bet Danielius visiškai suprato šituos dalykus. Jis sakė: "Pats Aukštasis valdo žmonių karalystėje ir ją suteikia kam tik nori."

Žvaigždynų Tėvai nedaug užsiima apgyvendintos planetos individualais, bet jie yra artimai susiję su tomis žvaigždynų įstatymdavystės ir įstatymus rengiančiomis funkcijomis, kurios taip smarkiai jaudina apgyvendintų pasaulių kiekvieną mirtingąją rasę ir nacionalinę grupę.

Nors žvaigždyno režimas stovi tarp jūsų ir visatos administracijos, bet kaip individai jūs paprastai mažai būsite susiję su žvaigždyno vyriausybe. Jūsų didis interesas paprastai koncentruotųsi vietinėje sistemoje, Satanijoje; bet laikinai, Urantija yra artimai susijusi su žvaigždyno valdovais dėl tam tikrų sistemos ir planetos sąlygų, susidariusių dėl Liuciferio maišto.

Edentijos Patys Aukštieji pasiėmė tam tikras

are known as the *Most Highs* since they embody the highest administrative wisdom, coupled with the most farseeing and intelligent loyalty, of all the orders of the Local Universe Sons of God. Their personal integrity and their group loyalty have never been questioned; no disaffection of the Vorondadek Sons has ever occurred in Nebadon.

43:3.2 (488.4) At least three Vorondadek Sons are commissioned by Gabriel as the Most Highs of each of the Nebadon constellations. The presiding member of this trio is known as the *Constellation Father* and his two associates as the *senior Most High* and the *junior Most High*. A Constellation Father reigns for ten thousand standard years (about 50,000 Urantia years), having previously served as junior associate and as senior associate for equal periods.

43:3.3 (488.5) The Psalmist knew that Edentia was ruled by three Constellation Fathers and accordingly spoke of their abode in the plural: "There is a river, the streams whereof shall make glad the city of God, the most holy place of the tabernacles of the Most Highs."

43:3.4 (488.6) Down through the ages there has been great confusion on Urantia regarding the various universe rulers. Many later teachers confused their vague and indefinite tribal deities with the Most High Fathers. Still later, the Hebrews merged all of these celestial rulers into a composite Deity. One teacher understood that the Most Highs were not the Supreme Rulers, for he said, "He who dwells in the secret place of the Most High shall abide under the shadow of the Almighty." In the Urantia records it is very difficult at times to know exactly who is referred to by the term "Most High." But Daniel fully understood these matters. He said, "The Most High rules in the kingdom of men and gives it to whomsoever he will."

43:3.5 (488.7) The Constellation Fathers are little occupied with the individuals of an inhabited planet, but they are closely associated with those legislative and lawmaking functions of the constellations which so greatly concern every mortal race and national group of the inhabited worlds.

43:3.6 (489.1) Although the constellation regime stands between you and the universe administration, as individuals you would ordinarily be little concerned with the constellation government. Your great interest would normally center in the local system, Satania; but temporarily, Urantia is closely related to the constellation rulers because of certain system and planetary conditions growing out of the Lucifer rebellion.

43:3.7 (489.2) The Edentia Most Highs seized certain

planetinės valdžios funkcijas maištinguose pasauliuose Liuciferio maišto metu. Jie ir toliau vykdo šią valdžią, o Dienų Senieji nuo seno patvirtino šitą į blogį nuklydusių pasaulių valdymo perėmimą. Be jokios abejonės jie ir toliau vykdydys šitą prisiimtą jurisdikciją tol, kol gyvens Liuciferis. Didelė dalis šitos valdžios paprastai, ištikimoje sistemoje, būtų patikėta Sistemos Valdovui.

Bet yra dar ir kita priežastis, dėl kurios Urantija tapo ypatingai susieta su Pačiais Aukštaisiais. Kada Mykolas, Sūnus Kūrėjas, vykdė baigiamąją savęs padovanojimo misiją, kadangi Liuciferio pareigų perėmėjas neturėjo visos valdžios vietinėje sistemoje, tada visus Urantijos reikalus, kurie buvo susiję su Mykolo savęs padovanojimu, betarpiškai prižiūrėjo Norlatiadeko Patys Aukštieji.

4. ASAMBLEJOS KALNAS — DIENŲ

IŠTIKIMASIS

Pats švenčiausias asamblėjos kalnas yra Dienų Ištikimojo, Rojaus Trejybės atstovo, kuris veikia Edentijoje, gyvenamoji vieta.

Šitas Dienų Ištikimasis yra Rojaus Trejybės Sūnus, ir Edentijoje yra Emanuelio asmeninis atstovas nuo būstinės pasaulio sukūrimo laikų. Amžinai Dienų Ištikimasis stovi Žvaigždyno Tėvams iš dešinės, kad jiems patartų, bet niekada iš tiesų patarimo nesiūlo, nebent būna paprašytas. Aukštieji Rojaus Sūnūs niekada nedalyvauja vietinės visatos reikalų tvarkyme, išskyrus tuos atvejus, kada gauna prašymą iš einančių valdovo pareigas tose sferose. Bet visu tuo, kuo Dienų Sąjunga yra Sūnui Kūrėjui, tuo Dienų Ištikimasis yra žvaigždyno Patiems Aukštiesiems.

Edentijos Dienų Ištikimojo rezidencija yra visatos ribas pranokstančio bendravimo ir informacijos rinkimo Rojaus sistemos centras žvaigždyne. Šitie Trejybės Sūnūs, su Havonos ir Rojaus asmenybių savuoju personalu, palaikydami ryšį su prižiūrinčiąja Dienų Sąjunga, tiesiogiai ir nuolat bendrauja su savąja kategorija per visas visatas, net iki Havonos ir Rojaus.

Pats švenčiausias kalnas yra ypatingai gražus ir nuostabiai įrengtas, bet tikroji Rojaus Sūnaus rezidencija yra kukli palyginus su centrine Pačių Aukštųjų buveine ir su aplink stovinčiais septyniasdešimčia statinių, sudarančių Sūnų Vorondadekų gyvenamąjį junginį. Šitie įrenginiai yra išimtinai gyvenamieji; jie yra visiškai atskirti nuo administracinės būstinės didelių pastatų, kuriuose yra tvarkomi žvaigždyno reikalai.

phases of planetary authority on the rebellious worlds at the time of the Lucifer secession. They have continued to exercise this power, and the Ancients of Days long since confirmed this assumption of control over these wayward worlds. They will no doubt continue to exercise this assumed jurisdiction as long as Lucifer lives. Much of this authority would ordinarily, in a loyal system, be invested in the System Sovereign.

^{43:3.8 (489.3)} But there is still another way in which Urantia became peculiarly related to the Most Highs. When Michael, the Creator Son, was on his terminal bestowal mission, since the successor of Lucifer was not in full authority in the local system, all Urantia affairs which concerned the Michael bestowal were immediately supervised by the Most Highs of Norlatiadek.

4. MOUNT ASSEMBLY — THE FAITHFUL OF

DAYS

^{43:4.1 (489.4)} The most holy mount of assembly is the dwelling place of the Faithful of Days, the representative of the Paradise Trinity who functions on Edentia.

^{43:4.2 (489.5)} This Faithful of Days is a Trinity Son of Paradise and has been present on Edentia as the personal representative of Immanuel since the creation of the headquarters world. Ever the Faithful of Days stands at the right hand of the Constellation Fathers to counsel them, but never does he proffer advice unless it is asked for. The high Sons of Paradise never participate in the conduct of the affairs of a local universe except upon the petition of the acting rulers of such domains. But all that a Union of Days is to a Creator Son, a Faithful of Days is to the Most Highs of a constellation.

^{43:4.3 (489.6)} The residence of the Edentia Faithful of Days is the constellation center of the Paradise system of extrauniverse communication and intelligence. These Trinity Sons, with their staffs of Havona and Paradise personalities, in liaison with the supervising Union of Days, are in direct and constant communication with their order throughout all the universes, even to Havona and Paradise.

^{43:4.4 (489.7)} The most holy mount is exquisitely beautiful and marvelously appointed, but the actual residence of the Paradise Son is modest in comparison with the central abode of the Most Highs and the surrounding seventy structures comprising the residential unit of the Vorondadek Sons. These appointments are exclusively residential; they are entirely separate from the extensive administrative headquarters buildings

Dienų Ištikimojo rezidencija Edentijoje yra į šiaurę nuo Pačių Aukštųjų rezidencijų ir yra žinoma kaip "Rojaus asamblėjos kalnas." Ant šitos pašventintos aukštosios kylantieji mirtingieji periodiškai susirenka išklausti šitą Rojaus Sūnų, pasakojantį apie pirmyn žengiančių mirtingųjų ilgą ir intriguojančią kelionę per vieną milijardą Havonos tobulumo pasaulių ir toliau į neįmanomus pavaizduoti Rojaus malonumus. Ir būtent šitų ypatingų susibūrimų metu ant Asamblėjos Kalno morontiniai mirtingieji daug geriau susipažįsta su įvairiomis asmenybėmis, kilusių centrinėje visatoje, grupėmis.

Išdavikas Liuciferis, kažkada buvęs Satanijos valdovu, paskelbdamas savo reikalavimus dėl padidintos jurisdikcijos, stengėsi pašalinti sūnystės visas aukštesnes kategorijas vietinės visatos valdymo plane. Jis specialiai ruošėsi širdyje, sakydamas: "Aš savo sostą iškelsiu virš Dievo Sūnų; aš sėdėsiu ant asamblėjos kalno šiaurėje; aš būsiu kaip Pats Aukštasis."

Tas vienas šimtas Sistemos Valdovų periodiškai susirenka į Edentijos konklavas, kurių metu yra aptariama žvaigždyno gerovė. Po Satanijos maišto Jerusemo pagrindiniai maištininkai buvo įpratę rinktis į šitas Edentijos tarybas lygiai taip, kaip jie atvykdavo ir anksčiau. Ir nebuvo surasta jokio būdo, kaip nutraukti šitokį įžūlų begėdiškumą tol, kol baigėsi Mykolo savęs padovanojimas Urantijoje ir kada po šito jis gavo neribotą valdžią visam Nebadonui. Niekada, nuo tos dienos, šitiems nuodėmės kurstytojams tikrai nebebuvo leidžiama dalyvauti ištikimų Sistemų Valdovų Edentijos Tarybose.

Kad senųjų laikų mokytojai žinojo apie šituos dalykus, rodo įrašai: "Ir buvo tokia diena, kada šie Dievo Sūnūs atvyko, kad atsistotų prieš Pačius Aukštuosius, ir Šėtonas taip pat atėjo kartu su jais." Ir tai yra fakto konstatavimas, nepriklausomai nuo sąsajos, kur jis gali būti pateiktas.

Nuo Kristaus triumfo momento, visas Norlatiadekas yra apvalomas nuo nuodėmių ir maištininkų. Vienu metu prieš Mykolo mirtį materialame kūne puolusio Liuciferio partneris, Šėtonas, pamėgino dalyvauti tokioje Edentijos konklavoje, bet tvirta nuostata prieš pagrindinius maištininkus pasiekė tokį laipsnį, kada užuojautos durys buvo beveik visuotinai užtrenktos, ir Satanijos priešams nebebuvo galima surasti jokio tvirto pagrindo po kojomis. Kada nėra atvertų durų, per kurias įeity blogis, tada nebelieka galimybės puoselėti nuodėmę. Visos Edentijos širdžių durys prieš Šėtoną užsivėrė, jis buvo vienbalsiai atstumtas susirinkusių sistemų Valdovų, ir tai įvyko būtent tuo metu, kada Žmogaus Sūnus

wherein the affairs of the constellation are transacted.

43:4.5 (489.8) The residence of the Faithful of Days on Edentia is located to the north of these residences of the Most Highs and is known as the "mount of Paradise assembly." On this consecrated highland the ascending mortals periodically assemble to hear this Son of Paradise tell of the long and intriguing journey of progressing mortals through the one billion perfection worlds of Havona and on to the indescribable delights of Paradise. And it is at these special gatherings on Mount Assembly that the morontia mortals become more fully acquainted with the various groups of personalities of origin in the central universe.

43:4.6 (490.1) The traitorous Lucifer, onetime sovereign of Satania, in announcing his claims to increased jurisdiction, sought to displace all superior orders of sonship in the governmental plan of the local universe. He purposed in his heart, saying: "I will exalt my throne above the Sons of God; I will sit upon the mount of assembly in the north; I will be like the Most High."

43:4.7 (490.2) The one hundred System Sovereigns come periodically to the Edentia conclaves which deliberate on the welfare of the constellation. After the Satania rebellion the archrebels of Jerusem were wont to come up to these Edentia councils just as they had on former occasions. And there was found no way to stop this arrogant effrontery until after the bestowal of Michael on Urantia and his subsequent assumption of unlimited sovereignty throughout all Nebadon. Never, since that day, have these instigators of sin been permitted to sit in the Edentia councils of the loyal System Sovereigns.

43:4.8 (490.3) That the teachers of olden times knew of these things is shown by the record: "And there was a day when the Sons of God came to present themselves before the Most Highs, and Satan came also and presented himself among them." And this is a statement of fact regardless of the connection in which it chances to appear.

43:4.9 (490.4) Since the triumph of Christ, all Norlatiadek is being cleansed of sin and rebels. Sometime before Michael's death in the flesh the fallen Lucifer's associate, Satan, sought to attend such an Edentia conclave, but the solidification of sentiment against the archrebels had reached the point where the doors of sympathy were so well-nigh universally closed that there could be found no standing ground for the Satania adversaries. When there exists no open door for the reception of evil, there exists no opportunity for the entertainment of sin. The doors of the hearts of all Edentia closed against Satan; he was unanimously rejected by the assembled System Sovereigns, and it was at this time that the Son of

“pamatė Šėtoną krentantį kaip žaibą iš dangaus.”

Nuo Liuciferio maišto buvo pasirinkta nauja statiniu netoli Dienų Išlikimojo rezidencijos. Šitas laikinas pastatas yra Paties Aukštojo ryšio būstinė, kuri veikia, palaikydama artimą ryšį su Rojaus Sūnumi kaip su žvaigždyno vyriausybės patarėju visuose reikaluose, susijusiuose su Dienų kategorijos politika ir požiūriu į nuodėmę ir maištą.

5. EDENTIJOS TEVAI PO LIUCIFERIO MAIŠTO

Pačių Aukštųjų rotacija Edentijoje buvo sustabdyta Liuciferio maišto metu. Dabar mes turime tuos pačius valdovus, kurie dirbo tuo metu. Mes darome išvadą, jog šitie valdovai nebus pakeisti tol, kol Liuciferio ir jo bendrininkų nebus visiškai atsikratyta.

Tačiau, žvaigždyno šiandieninė vyriausybė buvo išplėsta, į ją buvo įtraukta dvylika Vorondadekų kategorijos Sūnų. Šitas dvyliktukas yra toks:

1. Žvaigždyno Tėvas. Šiandieninis Norlatiadeko Pats Aukštasis valdovas yra Nebadono Vorondadekų serijos numeris 617.318. Prieš pradėdamas eiti savo pareigas Edentijoje jis matė tarnystę daugelyje žvaigždynų per visą mūsų vietinę visatą.

2. Vyresnysis Pats Aukštasis partneris.

3. Jaunesnysis Pats Aukštasis partneris.

4. Pats Aukštasis patarėjas, Mykolo asmeninis atstovas nuo to laiko, kada jis pasiekė Sūnaus Šeimnininko statusą.

5. Pats Aukštasis vykdytojas, Gabrielio asmeninis atstovas, dislokuotas Edentijoje visą laiką nuo Liuciferio maišto laikų.

6. Pats Aukštasis planetinių stebėtojų vadovas, Vorondadekų stebėtojų, esančių izoliuotuose Satanijos pasauliuose, vadovas.

7. Pats Aukštasis arbitras, Sūnus Vorondadekas, kuriam patikėtos pareigos suderinti visus sunkumus, kurie tarp žvaigždyno ribų iškilo dėl maišto.

8. Pats Aukštasis nepaprastųjų situacijų administratorius, Sūnus Vorondadekas, kuriam pavesta užduotis Norlatiadeko įstatymų leidėjų nepaprastųjų situacijų potvarkius pritaikyti Satanijos maišto izoliuotiems pasauliams.

9. Pats Aukštasis tarpininkas, Sūnus Vorondadekas, paskirtas tam, kad tas ypatingas savęs padovanojimo korekcijas Urantijoje

Man “beheld Satan fall as lightning from heaven.”

^{43:4.10 (490.5)} Since the Lucifer rebellion a new structure has been provided near the residence of the Faithful of Days. This temporary edifice is the headquarters of the Most High liaison, who functions in close touch with the Paradise Son as adviser to the constellation government in all matters respecting the policy and attitude of the order of Days toward sin and rebellion.

5. THE EDENTIA FATHERS SINCE THE LUCIFER REBELLION

^{43:5.1 (490.6)} The rotation of the Most Highs on Edentia was suspended at the time of the Lucifer rebellion. We now have the same rulers who were on duty at that time. We infer that no change in these rulers will be made until Lucifer and his associates are finally disposed of.

^{43:5.2 (490.7)} The present government of the constellation, however, has been expanded to include twelve Sons of the Vorondadek order. These twelve are as follows:

^{43:5.3 (490.8)} 1. The Constellation Father. The present Most High ruler of Norlatiadek is number 617,318 of the Vorondadek series of Nebadon. He saw service in many constellations throughout our local universe before taking up his Edentia responsibilities.

^{43:5.4 (490.9)} 2. The senior Most High associate.

^{43:5.5 (491.1)} 3. The junior Most High associate.

^{43:5.6 (491.2)} 4. The Most High adviser, the personal representative of Michael since his attainment of the status of a Master Son.

^{43:5.7 (491.3)} 5. The Most High executive, the personal representative of Gabriel stationed on Edentia ever since the Lucifer rebellion.

^{43:5.8 (491.4)} 6. The Most High chief of planetary observers, the director of the Vorondadek observers stationed on the isolated worlds of Satania.

^{43:5.9 (491.5)} 7. The Most High referee, the Vorondadek Son intrusted with the duty of adjusting all difficulties consequential to rebellion within the constellation.

^{43:5.10 (491.6)} 8. The Most High emergency administrator, the Vorondadek Son charged with the task of adapting the emergency enactments of the Norlatiadek legislature to the rebellion-isolated worlds of Satania.

^{43:5.11 (491.7)} 9. The Most High mediator, the Vorondadek Son assigned to harmonize the special bestowal adjustments on Urantia with the

suderintų su žvaigždyno įprastu administravimu. Tam tikra archangelų veikla ir didelė dalis kitokio neįprasto tarnavimo Urantijoje, kartu su Spindinčiųjų Vakaro Žvaigždžių ypatinga veikla Jeruseme, sukuria būtinybę tam, kad veiktų šitas Sūnus.

10. Pats Aukštasis teisėjas-advokatas, vadovauja nepaprastųjų situacijų tribunolui, kuris yra skirtas tam, kad suderintų Norlatiadeko ypatingas problemas, atsirandančias dėl pasimetimo, kuris kilo dėl Satanijos maišto.

11. Pats Aukštasis ryšininkas, Sūnus Vorondadekas, priskirtas prie Edentijos valdovų, bet atsiųstas pas Dienų Ištikimajį kaip specialus patarėjas dėl geriausio kurso, kuriuo reikėtų eiti sprendžiant problemas, susijusias su maištu ir tvarinių neištikimybę.

12. Pats Aukštasis reguliuotojas, Edentijos nepaprastųjų situacijų tarybos prezidentas. Visos asmenybės, paskirtos į Norlatiadeką dėl įvykusio Satanijos maišto, sudaro nepaprastųjų situacijų tarybą, o jų vadovaujantis pareigūnas yra Sūnus Vorondadekas, turintis ypatingą patyrimą.

Ir čia nėra atsižvelgiama į daugybę Vorondadekų, Nebadono žvaigždynų pasiuntinių, ir kitų būtybių taip pat gyvenančių Edentijoje.

Visą laiką po Liuciferio maišto Edentijos Tėvai rodė ypatingą globą Urantijai ir kitiems izoliuotiems Satanijos pasauliams. Pranašas seniai suvokė Žvaigždyno Tėvų valdančią ranką nacijų reikaluose. "Kada Pats Aukštasis savo palikimą paskirstė tautoms, kada jis atskyrė Adomo sūnus, tada jis nustatė šių tautų sienas."

Kiekvienas karantine esantis arba izoliuotas pasaulis turi Sūnų Vorondadeką, veikiantį kaip stebėtoją. Jis nedalyvauja planetos administravime, išskyrus tuomet, kada įsikišti į tautų reikalus jam paliepia Žvaigždyno Tėvas. Iš tikrųjų kaip tik šitas Pats Aukštasis stebėtojas ir "valdo žmonių karalystėse." Urantija yra vienas iš Norlatiadeko izoliuotų pasaulių, ir toks Vorondadekas stebėtojas yra planetoje visą laiką po Kaligastijos išdavystės. Kada Makiventa Melkizedekas tarnavo pusiau materialioje formoje Urantijoje, tada jis išreiškė didžiulę pagarbą Pačiam Aukštajam stebėtojui tuomet vykdytosiame savo pareigas, nes yra užrašyta: "Ir Melkizedekas, Salemo karalius, buvo Paties Aukštojo dvasininkas." Melkizedekas atskleidė šito Paties Aukštojo stebėtojo ryšius Abraomui, kada jis sakė, "Ir tebūna palaimintas tas Pats Aukštasis, kuris tavo priešus perdavė į tavo rankas."

routine administration of the constellation. The presence of certain archangel activities and numerous other irregular ministrations on Urantia, together with the special activities of the Brilliant Evening Stars on Jerusem, necessitates the functioning of this Son.

43:5.12 (491.8) 10. The Most High judge-advocate, the head of the emergency tribunal devoted to the adjustment of the special problems of Norlatiadek growing out of the confusion consequent upon the Satania rebellion.

43:5.13 (491.9) 11. The Most High liaison, the Vorondadek Son attached to the Edentia rulers but commissioned as a special counselor with the Faithful of Days regarding the best course to pursue in the management of problems pertaining to rebellion and creature disloyalty.

43:5.14 (491.10) 12. The Most High director, the president of the emergency council of Edentia. All personalities assigned to Norlatiadek because of the Satania upheaval constitute the emergency council, and their presiding officer is a Vorondadek Son of extraordinary experience.

43:5.15 (491.11) And this takes no account of the numerous Vorondadeks, envoys of Nebadon constellations, and others who are also resident on Edentia.

43:5.16 (491.12) Ever since the Lucifer rebellion the Edentia Fathers have exercised a special care over Urantia and the other isolated worlds of Satania. Long ago the prophet recognized the controlling hand of the Constellation Fathers in the affairs of nations. "When the Most High divided to the nations their inheritance, when he separated the sons of Adam, he set the bounds of the people."

43:5.17 (491.13) Every quarantined or isolated world has a Vorondadek Son acting as an observer. He does not participate in planetary administration except when ordered by the Constellation Father to intervene in the affairs of the nations. Actually it is this Most High observer who "rules in the kingdoms of men." Urantia is one of the isolated worlds of Norlatiadek, and a Vorondadek observer has been stationed on the planet ever since the Caligastia betrayal. When Machiventa Melchizedek ministered in semimaterial form on Urantia, he paid respectful homage to the Most High observer then on duty, as it is written, "And Melchizedek, king of Salem, was the priest of the Most High." Melchizedek revealed the relations of this Most High observer to Abraham when he said, "And blessed be the Most High, who has delivered your enemies into your hand."

Sistemos sostinės yra ypatingai išgražinamos materialiais ir mineralų statiniais, tuo tarpu visatos būstinės daugiau atspindi dvasinę šlovę, bet žvaigždynų sostinės yra morontinės veiklos ir gyvųjų papuošimų aukščiausioji viršūnė. Žvaigždynų būstinių pasauliuose gyvasis išpuošimas yra panaudojamas dažniau, ir būtent šitas gyvybės pranašumas—botaniskas meniškumas—yra toji priežastis, jog šitie pasauliai būtų vadinami “Dievo sodais.”

Beveik pusė Edentijos yra paskirta Pačių Aukštųjų nuostabiausiems sodams, ir šitie sodai yra tarp vietinės visatos pačių žavingiausių morontinių kūrinių. Tai paaiškina, kodėl Norlatiadeko apgyvendintuose pasauliuose nepaprastai gražios vietos yra taip dažnai vadinamos “Edeno sodu.”

Šito nuostabaus sodo viduryje yra Pačių Aukštųjų garbinimo šventovė. Psalmininkas turėjo kažką žinoti apie šituos dalykus, nes jis rašė: “Kas iš tiesų pakils ant Pačių Aukštųjų Kalvos? Kas iš tikrųjų stovės šitoje šventoje vietoje? Tas, kuris turi švarias rankas ir tyrą širdį, kuris savosios sielos neiškėlė į tuštybę ir neprisiekė apgaulingai.” Šitoje šventovėje kiekvieną dešimtą atsipalaidavimo dieną Patys Aukštieji vadovauja visai Edentijai garbinančiuose pamąstymuose apie Dievą Aukščiausiąjį.

Architektūriniuose pasauliuose yra materialios kategorijos dešimt gyvybės formų. Urantijoje yra augalinė ir gyvulinė gyvybė, bet tokiam pasaulyje, kaip Edentija, yra gyvybės materialų kategorijų dešimt skyrių. Jeigu jūs galėtumėte matyti šituos dešimt Edentijos gyvybės skyrių, tai pirmuosius tris jūs greitai klasifikuotumėte kaip augalinius, o paskutiniuosius tris klasifikuotumėte kaip gyvulinius, bet jūs visiškai nepajėgtumėte suvokti išplitusių ir nuostabių įsiterpiančių gyvybės formų keturių grupių prigimties.

Net ir aiškiai gyvulinė gyvybė labai skiriasi nuo gyvulinės gyvybės evoliuciniuose pasauliuose, yra tokia skirtinga, jog šitų nekalbančių tvarinių unikalaus charakterio ir prierašios prigimties visiškai neįmanoma pavaizduoti mirtingojo protui. Yra tūkstančių tūkstančiai gyvų būtybių, kurių jūs vaizduotė visiškai nepajėgtų įsivaizduoti. Visa animalistinė kūrinija yra visiškai nepanašios kategorijos, palyginus su evoliucinių planetų visomis gyvūnų rūšimis. Bet visa šita gyvulinė gyvybė yra kuo protingiausia ir nepaprastai naudinga, ir visos įvairios rūšys yra stebėtinai meilios ir jaudinančiai draugiškos. Tokiuose architektūriniuose pasauliuose nėra mėsėdžių tvarinių; visoje Edentijoje nėra nieko tokio, kas bet kokią gyvą būtybę verstų bijoti.

43:6.1 (492.1) The system capitals are particularly beautified with material and mineral constructions, while the universe headquarters is more reflective of spiritual glory, but the capitals of the constellations are the acme of morontia activities and living embellishments. On the constellation headquarters worlds living embellishment is more generally utilized, and it is this preponderance of life — botanic artistry — that causes these worlds to be called “the gardens of God.”

43:6.2 (492.2) About one half of Edentia is devoted to the exquisite gardens of the Most Highs, and these gardens are among the most entrancing morontia creations of the local universe. This explains why the extraordinarily beautiful places on the inhabited worlds of Norlatiadek are so often called “the garden of Eden.”

43:6.3 (492.3) Centrally located in this magnificent garden is the worship shrine of the Most Highs. The Psalmist must have known something about these things, for he wrote: “Who shall ascend the hill of the Most Highs? Who shall stand in this holy place? He who has clean hands and a pure heart, who has not lifted up his soul to vanity nor sworn deceitfully.” At this shrine the Most Highs, on every tenth day of relaxation, lead all Edentia in the worshipful contemplation of God the Supreme.

43:6.4 (492.4) The architectural worlds enjoy ten forms of life of the material order. On Urantia there is plant and animal life, but on such a world as Edentia there are ten divisions of the material orders of life. Were you to view these ten divisions of Edentia life, you would quickly classify the first three as vegetable and the last three as animal, but you would be utterly unable to comprehend the nature of the intervening four groups of prolific and fascinating forms of life.

43:6.5 (492.5) Even the distinctively animal life is very different from that of the evolutionary worlds, so different that it is quite impossible to portray to mortal minds the unique character and affectionate nature of these nonspeaking creatures. There are thousands upon thousands of living creatures which your imagination could not possibly picture. The whole animal creation is of an entirely different order from the gross animal species of the evolutionary planets. But all this animal life is most intelligent and exquisitely serviceable, and all the various species are surprisingly gentle and touchingly companionable. There are no carnivorous creatures on such architectural worlds; there is nothing in all Edentia to make any living being afraid.

Augalinė gyvybė taip pat smarkiai skiriasi nuo Urantijos augalinės gyvybės, susidedanti tiek iš materialių, tiek iš morontinių rūšių. Materialūs augalai turi būdingą žalią spalvą, bet augalinės gyvybės morontiniai ekvivalentai turi violetinį arba purpurinį atspalvį, skirtingo intensyvumo ir atspindžio. Tokie morontiniai augalai yra grynai energetinė augmenija; ją suvalgius, nelieka jokių atliekų.

Būdama apdovanota dešimčia fizinės gyvybės skyrių, nekalbant jau apie morontines rūšis, šitie architektūriniai pasauliai suteikia didžiules galimybes peizažo gražinimui ir materialių ir morontinių statinių biologiniam papuošimui. Dangiškieji meistrai vadovauja vietinėms spornagijoms šitame didžiuliame botaninio papuošimo ir biologinio pagražinimo darbe. Tuo metu, kada jūsų menininkai turi naudotis inertiniais dažais ir negyvu marmuru tam, kad pavaizduotų savo idėjas, tai dangiškieji meistrai ir univitatijos dažniau panaudoja gyvas medžiagas tam, kad atskleistų savo idėjas ir įgyvendintų savo idealus.

Jeigu jums patinka Urantijos gėlės, krūmai, ir medžiai, tuomet jūs žavėsitės, matydami Edentijos dieviškųjų sodų botaninį grožį ir floros puikumą. Bet tai pranoksta mano kaip pasakotojo jėgas, kad galėčiau imtis perteikti mirtingojo protui adekvačią sampratą apie šitas dangiškųjų pasaulių grožybes. Tikrai, akys nematė tokios šlovės, kuri laukia jūsų atvykimo į šituos mirtingojo kilimo jaudinančio patyrimo pasaulius.

7. UNIVITATIJOS

Univitatijos yra Edentijos ir su ja susietų pasaulių, visų septynių šimtų septyniasdešimties pasaulių, supančių žvaigždyno būstinę, nuolatiniai gyventojai ir juos jie prižiūri. Šitie Sūnaus Kūrėjo ir Kuriančiosios Dvasios vaikai egzistencijos plokštumoje yra įterpti tarp materialaus ir dvasinio, bet jie nėra morontiniai tvariniai. Kiekvienos iš septyniasdešimties didžiųjų Edentijos sferų vietiniai gyventojai turi skirtingas matomas formas, o morontiniai mirtingieji turi savo morontines formas, suderintas taip, kad atitiktų univitatijų kylančiąją skalę kiekvieną kartą, kada savo gyvenamąją vietą jie pakeičia iš vienos Edentijos sferos į kitą iš pirmojo pasaulio vienas po kito jiems einant į septyniasdešimtąjį pasaulį.

Dvasiškai, univitatijos yra vienodos; intelektualiai, jos skiriasi, kaip skiriasi mirtingieji; forma, jos yra labai panašios į morontinės egzistencijos būseną, ir jos yra sutvertos, kad veiktų asmenybės septyniasdešimtyje skirtingų kategorijų. Kiekviena iš šitų univitatijų kategorijų išreiškia intelektualios veiklos dešimt pagrindinių

43:6.6 (492.6) The vegetable life is also very different from that of Urantia, consisting of both material and morontia varieties. The material growths have a characteristic green coloration, but the morontia equivalents of vegetative life have a violet or orchid tinge of varying hue and reflection. Such morontia vegetation is purely an energy growth; when eaten there is no residual portion.

43:6.7 (492.7) Being endowed with ten divisions of physical life, not to mention the morontia variations, these architectural worlds provide tremendous possibilities for the biologic beautification of the landscape and of the material and the morontia structures. The celestial artisans direct the native spornagia in this extensive work of botanic decoration and biologic embellishment. Whereas your artists must resort to inert paint and lifeless marble to portray their concepts, the celestial artisans and the univitalia more frequently utilize living materials to represent their ideas and to capture their ideals.

43:6.8 (493.1) If you enjoy the flowers, shrubs, and trees of Urantia, then will you feast your eyes upon the botanical beauty and the floral grandeur of the supernal gardens of Edentia. But it is beyond my powers of description to undertake to convey to the mortal mind an adequate concept of these beauties of the heavenly worlds. Truly, eye has not seen such glories as await your arrival on these worlds of the mortal-ascension adventure.

7. THE UNIVITATIA

43:7.1 (493.2) Univitalia are the permanent citizens of Edentia and its associated worlds, all seven hundred seventy worlds surrounding the constellation headquarters being under their supervision. These children of the Creator Son and the Creative Spirit are projected on a plane of existence in between the material and the spiritual, but they are not morontia creatures. The natives of each of the seventy major spheres of Edentia possess different visible forms, and the morontia mortals have their morontia forms attuned to correspond with the ascending scale of the univitalia each time they change residence from one Edentia sphere to another as they pass successively from world number one to world number seventy.

43:7.2 (493.3) Spiritually, the univitalia are alike; intellectually, they vary as do mortals; in form, they much resemble the morontia state of existence, and they are created to function in seventy diverse orders of personality. Each of these orders of univitalia exhibits ten major variations of intellectual activity, and each of these varying intellectual types

variacijų, o kiekvienas iš šitų besikeičiančių intelektualių tipų vadovauja besivystančio profesinio arba praktinio visuomeninimo specialaus lavinimo ir kultūros mokykloms kažkuriame iš dešimties palydovų, skriejančių aplink kiekvieną iš Edentijos didžiųjų pasaulių.

Šitie septyni šimtai mažesniųjų pasaulių yra praktinio švietimo apie visos vietinės visatos veikimą techninės sferos ir yra atviros visoms protingų būtybių klasėms. Šitos specialius įgūdžius ir technines žinias suteikiančios mokyklos nėra skirtos išskirtinai kylantiems mirtingiesiems, nors morontiniai studentai sudaro daug didesnę dalį iš visų tų, kurie lanko šituos mokymo kursus. Kada jūs priims į bet kurį iš septyniadešimties visuomeninės kultūros didžiųjų pasaulių, tada jums nedelsiant bus leista lankytis kiekviename iš tų dešimties supančių palydovų.

Įvairiose paslaugumo kolonijose, kylantieji morontiniai mirtingieji vyrauja tarp praeities vaizdo reguliuotojų, bet univitatijos sudaro didžiausią grupę, susijusią su Nebadono dangiškųjų meistrų korpusu. Visame Orvontone jokios būtybės, esančios už Havonos ribų, išskyrus Uversos abandonterius, meniniais sugebėjimais, visuomeniniu prisitaikymu, ir koordinuojančių protingumu negali prilygti univitatijoms.

Šitie žvaigždyno gyventojai iš tikrųjų nėra meistrų korpuso nariai, bet jie laisvai dirba su visomis grupėmis ir daug prisideda prie to, kad žvaigždyno pasaulius paverstų tuo, jog šie taptų pagrindinėmis sferomis, kuriose būtų įgyvendinamos nuostabios meninės pereinamosios kultūros galimybės. Jos neveikia už žvaigždynų būstinių pasaulių ribų.

8. EDENTIJOS MOKYMO PASAULIAI

Edentijos ir ją supančių sferų fiziniai apdovanojimai yra beveik tobuli; vargu ar jos galėtų prilygti Salvingtono sferų dvasiniam grožiui, bet jos toli pralenkia Jerusemo mokymo pasaulių grožį. Šitas visas Edentijos sferas tiesiogiai energizuoja visatos erdvės srovės, o jų milžiniškas energetines sistemas, tiek materialias, tiek morontines, sumaniai prižiūri ir paskirsto žvaigždynų centrai, kuriems padeda Pagrindinių Fizinių Kontrolierių ir Morontinės Energijos Prižiūrėtojų kompetentingi korpusai.

Laikas, praleistas pereinamosios morontinės kultūros septyniadešimtyje mokymo pasaulių, susijęs su mirtingojo kilimo Edentijos amžiumi, yra labiausiai nusistovėjęs laikotarpis kylančiojo mirtingojo karjeroje iki pat užbaigtojo statuso; tai iš tikrųjų yra tipiškas morontinis gyvenimas. Nors kiekvieną kartą, kada pereinate iš vieno pagrindinio

presides over the special training and cultural schools of progressive occupational or practical socialization on some one of the ten satellites which swing around each of the major Edentia worlds.

43.7.3 (493.4) These seven hundred minor worlds are technical spheres of practical education in the working of the entire local universe and are open to all classes of intelligent beings. These training schools of special skill and technical knowledge are not conducted exclusively for ascending mortals, although morontia students constitute by far the largest group of all those who attend these courses of training. When you are received on any one of the seventy major worlds of social culture, you are immediately given clearance for each of the ten surrounding satellites.

43.7.4 (493.5) In the various courtesy colonies, ascending morontia mortals predominate among the reversion directors, but the univitatia represent the largest group associated with the Nebadon corps of celestial artisans. In all Orvonton no extra-Havona beings excepting the Uversa abandonters can equal the univitatia in artistic skill, social adaptability, and co-ordinating cleverness.

43.7.5 (493.6) These citizens of the constellation are not actually members of the artisan corps, but they freely work with all groups and contribute much to making the constellation worlds the chief spheres for the realization of the magnificent artistic possibilities of transition culture. They do not function beyond the confines of the constellation headquarters worlds.

8. THE EDENTIA TRAINING WORLDS

43.8.1 (493.7) The physical endowment of Edentia and its surrounding spheres is well-nigh perfect; they could hardly equal the spiritual grandeur of the spheres of Salvington, but they far surpass the glories of the training worlds of Jerusem. All these Edentia spheres are energized directly by the universal space currents, and their enormous power systems, both material and morontial, are expertly supervised and distributed by the constellation centers, assisted by a competent corps of Master Physical Controllers and Morontia Power Supervisors.

43.8.2 (494.1) The time spent on the seventy training worlds of transition morontia culture associated with the Edentia age of mortal ascension, is the most settled period in an ascending mortal's career up to the status of a finaliter; this is really the typical morontia life. While you are re-keyed each time you pass from one major cultural world

kultūrinio pasaulio į kitą, jūs esate suderinami iš naujo, bet išlaikote tą patį morontinį kūną, ir nebūna jokių periodų, kad asmenybė būtų be sąmonės.

Jūsų gyvenimas Edentijoje ir su ja susietose sferose daugiausia bus užimtas grupinės etikos, malonių ir naudingų tarpusavio ryšių tarp išmintingų visatos ir supervisatos įvairių kategorijų asmenybių, paslapties įsisavinimu.

Gyvenamuosiuose pasauliuose jūs užbaigėte besivystančios mirtingojo asmenybės suvienijimą; sistemos sostinėje jūs pasiekėte Jerusemo pilietybę ir įgavote norą savojo aš atsisakyti grupinės veiklos ir suderintų užsiėmimų drausmės labui; bet dabar žvaigždyno mokymo pasauliuose jūs turite pasiekti savo besivystančios morontinės asmenybės tikrąjį suvisuomenėjimą. Šitą dieviškąjį kultūros įgijimą sudaro išmokimas, kaip:

1. Gyventi laimingai ir dirbti veiksmingai su dešimt skirtingų bičiulių morontiečių, tuo tarpu dešimt tokių grupių yra sujungta į kuopas po vieną šimtą ir toliau federalizuota į korpusus po vieną tūkstantį.

2. Paklusti džiaugsmingai ir bendradarbiauti širdingai su dešimčia univitatijų, kurios nors ir yra intelektualiai panašios į morontines būtybes, bet visais kitais atžvilgiais yra labai skirtingos. Ir tada jūs iš tikrųjų turite veikti kartu su grupe, kurią sudaro dešimt narių, kadangi ji derinasi su dešimt kitų šeimų, kurios savo ruožtu yra sujungtos į korpusus po vieną tūkstantį univitatijų.

3. Pasiekti tuo pačiu metu suderinamumą tiek su morontiniais bičiais, tiek ir su jus priimančiomis univitatijomis. Įgyti sugebėjimą savanoriškai ir veiksmingai bendradarbiauti su savosios kategorijos būtybėmis glaudžiamame darbiname susivienijime su kažkiek nepanašia išmintingų tvarinių grupe.

4. Tada, kai šitokiu būdu veikiate su panašiomis ir nepanašiomis į save būtybėmis, pasiekti intelektualią harmoniją su abiemis partnerių grupėmis, ir prisiderinti prie abiejų grupių profesinės veiklos.

5. Pasiekus patenkinamą asmenybės suvisuomeninimą intelektualiu ir profesiniu lygiu, toliau tobulinti sugebėjimą gyventi glaudžiamame ryšyje su panašiomis ir šiek tiek nepanašiomis būtybėmis, visą laiką vis mažiau susierzinant ir įsižeidžiant. Praeities vaizdo reguliuotojai daug prisideda prie pastarojo pasiekimo organizuodami savo grupinio laisvalaikio veiklą.

6 Visus šituos įvairius suvisuomeninimo metodus suderinti su kilimo į Rojų karjeros besiplečiančio koordinavimo vystymu; padidinti įžvalgą apie visatą išplečiant sugebėjimą suvokti

to another, you retain the same morontia body, and there are no periods of personality unconsciousness.

43:8.3 (494.2) Your sojourn on Edentia and its associated spheres will be chiefly occupied with the mastery of group ethics, the secret of pleasant and profitable interrelationship between the various universe and superuniverse orders of intelligent personalities.

43:8.4 (494.3) On the mansion worlds you completed the unification of the evolving mortal personality; on the system capital you attained Jerusalem citizenship and achieved the willingness to submit the self to the disciplines of group activities and co-ordinated undertakings; but now on the constellation training worlds you are to achieve the real socialization of your evolving morontia personality. This supernal cultural acquirement consists in learning how to:

43:8.5 (494.4) 1. Live happily and work effectively with ten diverse fellow morontians, while ten such groups are associated in companies of one hundred and then federated in corps of one thousand.

43:8.6 (494.5) 2. Abide joyfully and co-operate heartily with ten univitatia, who, though similar intellectually to morontia beings, are very different in every other way. And then must you function with this group of ten as it co-ordinates with ten other families, which are in turn confederated into a corps of one thousand univitatia.

43:8.7 (494.6) 3. Achieve simultaneous adjustment to both fellow morontians and these host univitatia. Acquire the ability voluntarily and effectively to co-operate with your own order of beings in close working association with a somewhat dissimilar group of intelligent creatures.

43:8.8 (494.7) 4. While thus socially functioning with beings like and unlike yourself, achieve intellectual harmony with, and make vocational adjustment to, both groups of associates.

43:8.9 (494.8) 5. While attaining satisfactory socialization of the personality on intellectual and vocational levels, further perfect the ability to live in intimate contact with similar and slightly dissimilar beings with ever-lessening irritability and ever-diminishing resentment. The reversion directors contribute much to this latter attainment through their group-play activities.

43:8.10 (494.9) 6. Adjust all of these various socialization techniques to the furtherance of the progressive co-ordination of the Paradise-ascension career; augment universe insight by

amžinašias tikslo prasmes, paslėptas šitose tariamai nereikšmingose laiko-erdvės veiklose.

7. Ir tuomet, pasiekti visų šitų daugialypio suvisuomeninimo procedūrų viršūnę drauge su dvasinės įžvalgos padidiniu, kiek tai yra susiję su asmeninio sugebėjimo visų fazių išplėtimu grupinio dvasinio susivienijimo ir morontinio koordinavimo dėka. Intelektualiai, visuomeniškai, ir dvasiškai du moralūs tvariniai ne tiesiog padvigubina savo asmeninius visatos pasiekimo potencialus partnerystės metodo dėka; jie beveik keturgubai padidina savo pasiekimo ir laimėjimo galimybes.

Mes pavaizdavome Edentijos visuomeninimą kaip morontinio mirtingojo bendravimą su univitatijų šeimos grupe, susidedančia iš dešimties intelektualiai skirtingų individų, tuo pačiu metu panašiai bendraujant su dešimčia morontinių bičiulių. Bet pirmuose septyniuose didžiuosiuose pasauliuose tikrai vienas kylantis mirtingasis gyvena su dešimčia univitatijų. Antroje grupėje iš septynių didžiųjų pasaulių du mirtingieji gyvena su kiekviena vietine grupe iš dešimties narių, ir taip toliau, iki paskutinės grupės iš septynių pagrindinių sferų, kur dešimt morontinių būtybių gyvena su dešimčia univitatijų. Kada jūs išmoksite, kaip geriau bendrauti su univitatijomis, tada tokią išvystą etiką jūs praktiškai taikysite santykiuose su savo bičiuliais, žengiančiais pirmyn morontinėje stadijoje.

Kaip kylantieji mirtingieji, jūs jausite pasitenkinimą gyvendami žengimo į priekį Edentijos pasauliuose, bet jūs nepatirsite to asmeninio pasitenkinimo jaudulio, kuris apibūdina jūsų pirminį ryšį su visatos reikalais sistemos būstinėje arba jūsų atsisveikinimą su šiomis realijomis visatos sostinės paskutiniuose pasauliuose.

9. EDENTIJOS PILIETYBĖ

Užbaigę septyniasdešimtąjį pasaulį, kylantieji mirtingieji apsigyvena Edentijoje. Dabar kylantieji, pirmą kartą, dalyvauja "Rojaus asamblėjose," ir išgirsta pasakojimą apie savo toli nusidriekiančią karjerą, kaip ją pavaizduoja Dienų Ištikimasis, pirmoji iš Aukščiausiųjų Asmenybių, kilusių iš Trejybės, kurią jie būna sutikę.

Visas gyvenimas žvaigždyno mokymo pasauliuose, kuris pasiekia aukščiausiąjį tašką gaunant Edentijos pilietybę, morontiniams žengėjams pirmyn yra tikrosios ir dangiškosios palaimos laikotarpis. Per visą savo gyvenimą sistemos pasauliuose jūs vystėtės beveik iš gyvulinio tvarinio iki morontinio tvarinio; jūs buvote daugiau materialus negu dvasinis. Salvingtono sferose jūs vystysitės iš morontinės būtybės į

enhancing the ability to grasp the eternal goal-meanings concealed within these seemingly insignificant time-space activities.

43:8.11 (494.10) 7. And then, climax all of these procedures of multisocialization with the concurrent enhancement of spiritual insight as it pertains to the augmentation of all phases of personal endowment through group spiritual association and morontia co-ordination. Intellectually, socially, and spiritually two moral creatures do not merely double their personal potentials of universe achievement by partnership technique; they more nearly quadruple their attainment and accomplishment possibilities.

43:8.12 (495.1) We have portrayed Edentia socialization as an association of a morontia mortal with a univitalia family group consisting of ten intellectually dissimilar individuals concomitant with a similar association with ten fellow morontians. But on the first seven major worlds only one ascending mortal lives with ten univitalia. On the second group of seven major worlds two mortals abide with each native group of ten, and so on up until, on the last group of seven major spheres, ten morontia beings are domiciled with ten univitalia. As you learn how better to socialize with the univitalia, you will practice such improved ethics in your relations with your fellow morontia progressors.

43:8.13 (495.2) As ascending mortals you will enjoy your sojourn on the progress worlds of Edentia, but you will not experience that personal thrill of satisfaction which characterizes your initial contact with universe affairs on the system headquarters or your farewell touch with these realities on the final worlds of the universe capital.

9. CITIZENSHIP ON EDENTIA

43:9.1 (495.3) After graduation from world number seventy, ascending mortals take up residence on Edentia. Ascenders now, for the first time, attend the "assemblies of Paradise" and hear the story of their far-flung career as it is depicted by the Faithful of Days, the first of the Supreme Trinity-origin Personalities they have met.

43:9.2 (495.4) This entire sojourn on the constellation training worlds, culminating in Edentia citizenship, is a period of true and heavenly bliss for the morontia progressors. Throughout your sojourn on the system worlds you were evolving from a near-animal to a morontia creature; you were more material than spiritual. On the Salvington spheres you will be evolving from a morontia being to the status of a true spirit; you will be more spiritual

tikrosios dvasios statusą; jūs būsite daugiau dvasinis negu materialus. Bet Edentijoje, kylantieji yra pusiaukelėje tarp savo ankstesniųjų ir būsimųjų būvių, pusiaukelėje savo perėjime iš evolutinio gyvūno į kylančiąją dvasią. Per visą laiką, praleistą Edentijoje ir jos pasauliuose, jūs esate "kaip angelai"; jūs nuolat progresuojate, bet visą laiką išlaikote bendrą ir tipiską morontinį statusą.

Šitas kylančiojo mirtingojo gyvenimas žvaigždyne yra labiausiai vienoda ir stabilizuota epocha per visą morontinio žengimo į priekį karjerą. Šitas patyrimas sudaro kylančiųjų suvisuomeninimo mokymą iki to meto, kada jie tampa dvasiomis. Tai yra analogiška Havonos dvasiniam patyrimui prieš tampant užbaigtaisiais ir ikiabsonitiniam mokymui Rojuje.

Edentijoje kylantieji mirtingieji iš esmės yra užimti užduotimis septyniasdešimtyje žengimo į priekį univatatijų pasaulių. Jie taip pat tarnauja įvairiose pareigose pačioje Edentijoje, daugiausia sąsajoje su žvaigždyno programa, kuri rūpinasi grupės, rasės, nacijos, ir planetos gerove. Patys Aukštieji nėra taip smarkiai įsitraukę į rūpinimąsi individo žengimu į priekį apgyvendintuose pasauliuose; jie daugiau valdo žmonių karalystėse, o ne individų širdyse.

Ir tą dieną, kada jūs būsite pasiruošę išvykti iš Edentijos, kad pradėtumėte Salvingtono karjerą, stabtelsite ir pažvelgsite atgal į vieną gražiausių ir labiausiai atgaivinančių iš visų savo mokymosi epochų, esančių šitoje Rojaus pusėje. Bet viso šito šlovė didėja, kada jūs kylate į vidų ir pasiekiate padidintą sugebėjimą dieviškąsias prasmes ir dvasines vertybes suvokti plačiau.

[Parengta Malavatijos Melkizedeko.]

than material. But on Edentia, ascenders are midway between their former and their future estates, midway in their passage from evolutionary animal to ascending spirit. During your whole stay on Edentia and its worlds you are "as the angels"; you are constantly progressing but all the while maintaining a general and a typical morontia status.

43:9.3 (495.5) This constellation sojourn of an ascending mortal is the most uniform and stabilized epoch in the entire career of morontia progression. This experience constitutes the prespirit socialization training of the ascenders. It is analogous to the prefinaliter spiritual experience of Havona and to the preabsonite training on Paradise.

43:9.4 (495.6) Ascending mortals on Edentia are chiefly occupied with the assignments on the seventy progressive univatatia worlds. They also serve in varied capacities on Edentia itself, mainly in conjunction with the constellation program concerned with group, racial, national, and planetary welfare. The Most Highs are not so much engaged in fostering individual advancement on the inhabited worlds; they rule in the kingdoms of men rather than in the hearts of individuals.

43:9.5 (495.7) And on that day when you are prepared to leave Edentia for the Salvington career, you will pause and look back on one of the most beautiful and most refreshing of all your epochs of training this side of Paradise. But the glory of it all augments as you ascend inward and achieve increased capacity for enlarged appreciation of divine meanings and spiritual values.

43:9.6 (496.1) [Sponsored by Malavatia Melchizedek.]

44 Dokumentas. Dangiškieji Meistrai

⇐ 043

URANTIJOS KNYGA

045 ⇐

II DALIS. VIETINĖ VISATA

44 DOKUMENTAS. DANGIŠKIEJI MEISTRAI

Skyrius

ĮVADAS

1. Dangiškieji Muzikantai
2. Dangiškieji Atgamintojai
3. Dieviškieji Statybininkai
4. Minties Registruotojai
5. Energijos Manipuliuotojai
6. Dizaineriai ir Puošėjai
7. Harmonijos Darbininkai
8. Mirtingojo siekiai ir morontiniai laimėjimai

ĮVADAS

TARP įvairių skyrių ir visatos būstinės pasaulių paslaugumo kolonijų gali būti sutinkama mišrių asmenybių unikali kategorija, vadinama dangiškaisiais meistrais. Šitos būtybės yra morontinių ir žemesniųjų dvasinių valdų pagrindiniai meistrai ir amatininkai. Jos yra tokios dvasios ir pusiau dvasios, kurios užsiima morontiniu puošimu ir dvasiniu gražinimu. Tokie meistrai yra paskirstyti po visą didžiąją visatą—supervisatų, vietinių visatų, žvaigždynų, ir sistemų būstinių pasauliuose, o taip pat visose sferose, pasiekusiose šviesos ir gyvenimo stadiją; bet jų pagrindinė veiklos vieta yra žvaigždynuose ir ypač septyniuose šimtuose septyniasdešimtyje pasaulių, supančių kiekvieną būstinės sferą.

Nors materialiam protui jų darbo beveik neįmanoma suvokti, bet reikėtų suprasti, jog morontiniai ir dvasiniai pasauliai nėra be jų aukšto meno ir dieviškosios kultūros.

PAPER 44 THE CELESTIAL ARTISANS

SECTIONS

Introduction

1. The Celestial Musicians
2. The Heavenly Reproducers
3. The Divine Builders
4. The Thought Recorders
5. The Energy Manipulators
6. The Designers and Embellishers
7. The Harmony Workers
8. Mortal Aspirations and Morontia Achievements

INTRODUCTION

44:0.1 (497.1) AMONG the courtesy colonies of the various divisional and universe headquarters worlds may be found the unique order of composite personalities denominated the celestial artisans. These beings are the master artists and artisans of the morontia and lower spirit realms. They are the spirits and semispirits who are engaged in morontia embellishment and in spiritual beautification. Such artisans are distributed throughout the grand universe — on the headquarters worlds of the superuniverses, the local universes, the constellations, and systems, as well as on all spheres settled in light and life; but their chief realm of activity is in the constellations and especially on the seven hundred seventy worlds surrounding each headquarters sphere.

44:0.2 (497.2) Though their work may be almost incomprehensible to the material mind, it should be understood that the morontia and spirit worlds are not without their high arts and supernal cultures.

Dangiškieji meistrai nėra tokie sukuriami; jie yra parinktų ir pakviestų būtybių korpusai, kuriuos sudaro tam tikrų mokytojų asmenybės, kilusios iš centrinės visatos, ir jų savanoriai mokiniai, parinkti iš kylančiųjų mirtingųjų ir iš daugybės kitų dangiškųjų grupių. Šitų meistrų pirminį mokymo korpusą kažkada paskyrė Begalinė Dvasia bendradarbiaudama su Septyniomis Pagrindinėmis Dvasiomis, ir jį sudarė septyni tūkstančiai Havonos instruktorių, po vieną tūkstantį kiekvienam iš septynių meistrų skyrių. Pradedant nuo tokio branduolio, per amžius išsivystė šitas kvalifikuotų darbininkų dvasiniuose ir morontiniuose reikaluose nuostabus junginys.

Bet kuri morontinė asmenybė arba dvasinė esybė turi teisę būti priimta į dangiškųjų meistrų korpusą; tai yra, bet kokia būtybė, kuri yra žemesnė už neatskiriamą nuo dieviškosios sūnystės rangą. Dievo kylantieji sūnūs iš evoliucinių sferų, gali, atvykę į morontinius pasaulius, kreiptis, jog būtų priimti į meistrų korpusą, ir jeigu yra pakankamai talentingi, gali ilgesniam ar trumpesniam laikui pasirinkti šitą karjerą. Bet niekas negali tapti dangiškųjų meistrų korpuso nariu trumpesniam negu vieno tūkstantmečio laikotarpiui, vieno tūkstantčio metų supervisatos laiku periodui.

Visi dangiškieji meistrai yra registruojami supervisatos būstinėje, bet jiems vadovauja morontiniai prižiūrėtojai vietinės visatos sostinėse. Morontinių prižiūrėtojų centrinis korpusas, veikiantis kiekvienos vietinės visatos būstinės pasaulyje, juos pasiunčia į tokius pagrindinius veiklos skyrius:

1. Dangiškųjų Muzikantų.
2. Dangiškųjų Atgamintojų.
3. Dieviškųjų Statybininkų.
4. Minties Registruotojų.
5. Energijos Manipuliuotojų.
6. Dizainerių ir Puošėjų.
7. Harmonijos Darbininkų.

Šitų septynių grupių pirmieji mokytojai buvo kilę iš Havonos tobulų pasaulių, o Havona turi modelius, modelių studijas, dvasinio meniškumo visoms fazėms ir formoms. Nors tai yra gigantiška užduotis imtis perkelti šituos Havonos menus į erdvės pasaulius, bet dangiškieji meistrai per amžių amžius tobulino savuosius metodus ir jų panaudojimą. Kaip ir visose kitose kylančiojo karjeros fazėse tie, kurie yra toliausiai pažengę į priekį bet kurioje savo pastangų srityje, turi savo gilesnes žinias ir įgūdžius nuolat perteikti savo bičiuliams, kuriems mažiau sekasi.

Jūs iš pradžių į tuos Havonos perkeltus

44:0.3 (497.3) The celestial artisans are not created as such; they are a selected and recruited corps of beings composed of certain teacher personalities native to the central universe and their volunteer pupils drawn from the ascending mortals and numerous other celestial groups. The original teaching corps of these artisans was sometime assigned by the Infinite Spirit in collaboration with the Seven Master Spirits and consisted of seven thousand Havona instructors, one thousand to each of the seven divisions of artisans. With such a nucleus to start with, there has developed through the ages this brilliant body of skillful workers in spirit and morontia affairs.

44:0.4 (497.4) Any morontia personality or spirit entity is eligible for admission to the corps of the celestial artisans; that is, any being below the rank of inherent divine sonship. Ascending sons of God from the evolutionary spheres may, after their arrival on the morontia worlds, apply for admission to the artisan corps and, if sufficiently gifted, may choose such a career for a longer or shorter period. But no one may enlist with the celestial artisans for less than one millennium, one thousand years of superuniverse time.

44:0.5 (497.5) All celestial artisans are registered on the superuniverse headquarters but are directed by morontia supervisors on the local universe capitals. They are commissioned in the following seven major divisions of activity by the central corps of morontia supervisors functioning on the headquarters world of each local universe:

- 44:0.6 (497.6) 1. Celestial Musicians.
- 44:0.7 (497.7) 2. Heavenly Reproducers.
- 44:0.8 (497.8) 3. Divine Builders.
- 44:0.9 (497.9) 4. Thought Recorders.
- 44:0.10 (498.1) 5. Energy Manipulators.
- 44:0.11 (498.2) 6. Designers and Embellishers.
- 44:0.12 (498.3) 7. Harmony Workers.

44:0.13 (498.4) The original teachers of these seven groups all hailed from the perfect worlds of Havona, and Havona contains the patterns, the pattern studies, for all phases and forms of spirit artistry. While it is a gigantic task to undertake to transfer these arts of Havona to the worlds of space, the celestial artisans have improved in technique and execution from age to age. As in all other phases of the ascending career those who are most advanced in any line of endeavor are required constantly to impart their superior knowledge and skill to their less favored fellows.

44:0.14 (498.5) You will first begin to glimpse these

menus pažvelgsite gyvenamuosiuose pasauliuose, ir jų grožis bei to grožio jūsų suvokimas vis augs ir ryškės tol, kol jūs stovėsite Salvingtono dvasinėse salėse ir žvelgsite į dvasinių sferų dangiškųjų meistrų įkvepiančius šedevrus.

Visa šita morontinių ir dvasinių pasaulių veikla yra reali. Dvasinėms būtybėms dvasinis pasaulis yra tikrovė. Mums materialus pasaulis yra labiau nerealus. Aukščiausiosios dvasinės formos laisvai pereina per paprastą materiją. Aukštosios dvasios nereaguoja į nieką, kas yra materialu, išskyrus kai kurias bazines energijas. Materialioms būtybėms dvasinis pasaulis yra daugiau ar mažiau nerealus; dvasinėms būtybėms materialus pasaulis yra beveik visiškai nerealus, būdamas tiesiog dvasinių realybių substancijos šešėliu.

Aš negaliu, turėdamas išskirtinai dvasinį matymą, suvokti, koks yra šis pastatas, kuriame yra verčiamas ir užrašomas šitas pasakojimas. Dieviškasis Patarėjas iš Uversos, kuriam tenka būti šalia manęs, dar mažiau suvokia šituos grynai materialius kūrinius. Mes suprantame, kaip šitie materialūs statiniai atrodo jums, stebėdami dvasinę kopiją, kurią mūsų protui pateikia vienas iš mus lydinčių energijos transformuotojų. Šitas materialus pastatas man, dvasinei būtybei, nėra visiškai realus, bet, žinoma, jis yra labai realus ir labai naudingas materialiams mirtingiesiems.

Yra tam tikri būtybių tipai, kurie sugeba matyti tiek dvasinių pasaulių, tiek materialių pasaulių tvarinių realybę. Šitai klasei priklauso vadinamieji Havonos Tarnų ketvirtieji tvariniai ir sutaikytojų ketvirtieji tvariniai. Laiko ir erdvės angelai yra apdovanoti sugebėjimu matyti tiek dvasines, tiek materialias būtybes, taip pat ir kylantieji mirtingieji būna tuo apdovanoti po išsilaisvinimo iš gyvenimo materialiaame kūne. Po to, kada kylantieji pasiekia aukštesnius dvasinius lygius, jie sugeba atpažinti materialias, morontines, ir dvasines realybes.

Čia kartu su manimi taip pat yra ir Galingasis Žinianešys iš Uversos, susiliejęs su Derintoju pakilusysis, kažkada buvęs mirtingąja būtybe, ir jis suvokia jus tokius, kokie jūs ir esate, ir tuo pačiu metu jis mato Atsiskyrusį Žinianešį, supernafimus, ir kitas dabar esančias dangiškasias būtybes. Per savo ilgą kilmą jūs tikrai niekada neprarasite sugebėjimo atpažinti savo partnerius iš ankstesniosios egzistencijos. Visada, jums kylant į vidų gyvenimo skalėje, jūs išsaugosite sugebėjimą atpažinti ir broliautis su bičiuliais iš savo ankstesniojo ir žemesniojo patyrimo lygio. Kiekvienas naujas pervedimas arba prisikėlimas į jūsų matymo diapazoną pridės dar vieną dvasinių būtybių grupę, nė mažiausiu laipsniu iš jūsų neatimdamas sugebėjimo atpažinti savo draugus ir bičiulius iš ankstesniųjų būvių.

Kylančiųjų mirtingųjų patyrimo visa tai yra

transplanted arts of Havona on the mansion worlds, and their beauty and your appreciation of their beauty will heighten and brighten until you stand in the spirit halls of Salvington and behold the inspiring masterpieces of the supernal artists of the spirit realms.

44:0.15 (498.6) All these activities of the morontia and spirit worlds are real. To spirit beings the spirit world is a reality. To us the material world is the more unreal. The higher forms of spirits freely pass through ordinary matter. High spirits are reactive to nothing material excepting certain of the basic energies. To material beings the spirit world is more or less unreal; to spirit beings the material world is almost entirely unreal, being merely a shadow of the substance of spirit realities.

44:0.16 (498.7) I cannot, with exclusive spirit vision, perceive the building in which this narrative is being translated and recorded. A Divine Counselor from Uversa who chances to stand by my side perceives still less of these purely material creations. We discern how these material structures appear to you by viewing a spirit counterpart presented to our minds by one of our attending energy transformers. This material building is not exactly real to me, a spirit being, but it is, of course, very real and very serviceable to material mortals.

44:0.17 (498.8) There are certain types of beings who are capable of discerning the reality of the creatures of both the spirit and the material worlds. Belonging to this class are the so-called fourth creatures of the Havona Servitals and the fourth creatures of the conciliators. The angels of time and space are endowed with the ability to discern both spirit and material beings as also are the ascending mortals subsequent to deliverance from the life in the flesh. After attainment of the higher spirit levels the ascenders are able to recognize material, morontia, and spirit realities.

44:0.18 (498.9) There is also here with me a Mighty Messenger from Uversa, an ascendant Adjuster-fused, onetime mortal being, and he perceives you as you are, and at the same time he visualizes the Solitary Messenger, the supernaphim, and other celestial beings present. Never in your long ascendancy will you lose the power to recognize your associates of former existences. Always, as you ascend inward in the scale of life, will you retain the ability to recognize and fraternize with the fellow beings of your previous and lower levels of experience. Each new translation or resurrection will add one more group of spirit beings to your vision range without in the least depriving you of the ability to recognize your friends and fellows of former estates.

44:0.19 (498.10) All this is made possible in the

įmanoma dėl viduje gyvenančių Minties Derintojų veikimo. Kadangi jie išsaugo jūsų viso gyvenimo patyrimų dublikatus, tai jums yra garantuota, jog niekada neprarasite nė vienos tikrosios savybės, kurią kažkada turėjote; ir šitie Derintojai visa tai patiria kartu su jumis kaip jūsų dalis, tikrovėje kaip jūs.

Bet aš beveik neturiu vilties, kad materialiam protui sugebėčiau perteikti dangiškųjų meistrų darbo pobūdį. Aš esu nuolat verčiamas iškreipti mintį ir kalbą tam, kad pamėginčiau mirtingajam protui atskleisti šitų morontinių transakcijų ir beveik dvasinių reiškinių tikrovę. Jūsų suvokimas nėra pajėgus suprasti ir jūsų kalba nėra tinkama perteikti šitų pusiau dvasinių veiklų prasmę, vertę, ir ryšį. Ir aš toliau stengiuosi apšviesti žmogaus protą apie šitas realybes, iki galo suvokdamas, jog man labai sėkmingai įgyvendinti šitos užduoties visiškai neįmanoma.

Aš negaliu padaryti ko nors daugiau, kaip tiktai pamėginti štrichais pateikti primityvią paralelę tarp mirtingųjų materialios veiklos ir dangiškųjų meistrų daugiaplanių funkcijų. Jeigu Urantijos rasės būtų labiau išsivysčiusios meno ir kitose kultūros srityse, tuomet aš tikrai galėčiau eiti daug toliau, stengdamasis žmogiškąjį protą pervesti nuo materialių dalykų prie morontinių. Daugiausia, ko aš galiu tikėtis, tai pabrėžti morontinių ir dvasinių pasaulių šitų transakcijų tikrovės faktą.

1. DANGIŠKIEJI MUZIKANTAI

Turėdami mirtingojo ribotą klausos diapazoną, jūs vargu ar galite suvokti morontines melodijas. Gražaus garso yra net materialus diapazonas, kurio neatpažįsta žmogaus klausos pojūtis, jau nekalbant apie nesuvokiamą morontinės ir dvasinės harmonijos spektrą. Dvasinės melodijos nėra materialios garso bangos, bet tai yra dvasiniai pulsavimai, kuriuos priima dangiškųjų asmenybių dvasios. Yra diapazono platumas ir išraiškos siela, o taip pat atlikimo grožis, susietas su sferų melodija, kurią visiškai negali suvokti žmogus. Aš mačiau milijonus susižavėjusių būtybių, apimtų didingos ekstazės tuo metu, kada sferų melodija liejosi dangiškųjų grandinių dvasine energija. Šitos nuostabios melodijos gali būti transliuojamos į tolimiausias visatos vietas.

Dangiškieji muzikantai yra užsiėmę dangiškosios harmonijos kūrimu, manipuliuodami tokias dvasines jėgas:

1. *Dvasinį garsą* — dvasinės srovės pertraukimus.

experience of ascending mortals by the action of the indwelling Thought Adjusters. Through their retention of the duplicates of your entire life's experiences, you are assured of never losing any true attribute you once had; and these Adjusters are going through with you, as a part of you, in reality, as *you*.

44:0.20 (499.1) But I almost despair of being able to convey to the material mind the nature of the work of the celestial artisans. I am under the necessity of constantly perverting thought and distorting language in an effort to unfold to the mortal mind the reality of these morontia transactions and near-spirit phenomena. Your comprehension is incapable of grasping, and your language is inadequate for conveying, the meaning, value, and relationship of these semispirit activities. And I proceed with this effort to enlighten the human mind concerning these realities with the full understanding of the utter impossibility of my being very successful in such an undertaking.

44:0.21 (499.2) I can do no more than attempt to sketch a crude parallelism between mortal material activities and the manifold functions of the celestial artisans. If the Urantia races were more advanced in art and other cultural accomplishments, then could I go that much farther in an effort to project the human mind from the things of matter to those of morontia. About all I can hope to accomplish is to make emphatic the fact of the reality of these transactions of the morontia and the spirit worlds.

1. THE CELESTIAL MUSICIANS

44:1.1 (499.3) With the limited range of mortal hearing, you can hardly conceive of morontia melodies. There is even a material range of beautiful sound unrecognized by the human sense of hearing, not to mention the inconceivable scope of morontia and spirit harmony. Spirit melodies are not material sound waves but spirit pulsations received by the spirits of celestial personalities. There is a vastness of range and a soul of expression, as well as a grandeur of execution, associated with the melody of the spheres, that are wholly beyond human comprehension. I have seen millions of enraptured beings held in sublime ecstasy while the melody of the realm rolled in upon the spirit energy of the celestial circuits. These marvelous melodies can be broadcast to the uttermost parts of a universe.

44:1.2 (499.4) The celestial musicians are occupied with the production of celestial harmony by the manipulation of the following spirit forces:

44:1.3 (499.5) 1. *Spiritual sound* — spirit current interruptions.

2. *Dvasinę šviesą* — morontinių ir dvasinių sferų šviesos valdymą ir intensyvumą.

3. *Energetinius smūgius* — melodiją, sukuriama meistriškai valdant morontines ir dvasines energijas.

4. *Spalvos simfonijas* — morontijos spalvinių tonų melodiją; tai priklauso aukščiausiojo lygio dangiškųjų muzikantų laimėjimams.

5. *Susietų dvasių harmoniją* — morontinių ir dvasinių būtybių skirtingų kategorijų pats išdėstymas ir suvienijimas sukuria didingas melodijas.

6. *Minties melodiją* — mąstymas dvasingomis mintimis gali būti toks išstobulintas, jog toliau išsiliėtų į Havonos melodijas.

7. *Erdvės muziką* — tinkamai nustačius diapazoną kitų sferų melodijas galima sugauti visatos transliavimo grandinėmis.

Yra daugiau negu vienas šimtas tūkstančių skirtingų garso, spalvos, ir energijos manipuliavimo būdų, metodų, analogiškų žmogaus naudojamiems muzikos instrumentams. Jūsų šokių ansambliai be jokios abejonės išreiškia primityvų ir groteskišką materialių tvarinių mėginimą priartėti prie būtybių išdėstymo ir asmenybių organizavimo dangiškosios harmonijos. Likusių penkių morontinės melodijos formų materialių kūnų sensorinis mechanizmas neatpažįsta.

Harmonija, melodinio ryšio septynių lygių muzika, yra tas vienintelis visuotinis dvasinio bendravimo kodas. Muzika, tokia, kaip ją supranta Urantijos mirtingieji, aukščiausią išraišką pasiekia Jerusemo, sistemos būstinės, mokyklose, kur pusiau materialios būtybės yra mokomos garso harmonijos. Mirtingieji į kitas morontinės melodijos ir dangiškosios harmonijos formas nereaguoja.

Muzikos suvokimas Urantijoje yra tiek fizinis, tiek dvasinis; ir jūsų žmogiškieji muzikai nuveikė daug, kad pakylėtų muzikinį skonį nuo jūsų ankstyvųjų protėvių barbariškos monotonijos iki garso suvokimo aukštesniųjų lygių. Didžioji dauguma Urantijos mirtingųjų į muziką reaguoja iš esmės materialiais raumenimis ir taip mažai protu ir dvasia; bet muzikos suvokimas per daugiau negu trisdešimt penkerių tūkstančių metų laikotarpį padarė tvirtą pažangą.

Melodinga sinkopė išreiškia perėjimą nuo primityviojo žmogaus muzikinės monotonijos prie jūsų vėlesniųjų dienų muzikų ekspresyvios harmonijos ir prasmingų melodijų. Šitie ankstyvesnieji ritmų tipai skatina muzikinio jausmo reakciją nereikalaudami pastangų iš tų

44:1.4 (499.6) 2. *Spiritual light* — the control and intensification of the light of the morontia and spiritual realms.

44:1.5 (499.7) 3. *Energy impingements* — melody produced by the skillful management of the morontia and spirit energies.

44:1.6 (499.8) 4. *Color symphonies* — melody of morontia color tones; this ranks among the highest accomplishments of the celestial musicians.

44:1.7 (499.9) 5. *Harmony of associated spirits* — the very arrangement and association of different orders of morontia and spirit beings produce majestic melodies.

44:1.8 (499.10) 6. *Melody of thought* — the thinking of spiritual thoughts can be so perfected as to burst forth in the melodies of Havona.

44:1.9 (499.11) 7. *The music of space* — by proper attunement the melodies of other spheres can be picked up on the universe broadcast circuits.

44:1.10 (500.1) There are over one hundred thousand different modes of sound, color, and energy manipulation, techniques analogous to the human employment of musical instruments. Your ensembles of dancing undoubtedly represent a crude and grotesque attempt of material creatures to approach the celestial harmony of being placement and personality arrangement. The other five forms of morontia melody are unrecognized by the sensory mechanism of material bodies.

44:1.11 (500.2) Harmony, the music of the seven levels of melodious association, is the one universal code of spirit communication. Music, such as Urantia mortals understand, attains its highest expression in the schools of Jerusem, the system headquarters, where semimaterial beings are taught the harmonies of sound. Mortals do not react to the other forms of morontia melody and celestial harmony.

44:1.12 (500.3) Appreciation of music on Urantia is both physical and spiritual; and your human musicians have done much to elevate musical taste from the barbarous monotony of your early ancestors to the higher levels of sound appreciation. The majority of Urantia mortals react to music so largely with the material muscles and so slightly with the mind and spirit; but there has been a steady improvement in musical appreciation for more than thirty-five thousand years.

44:1.13 (500.4) Tuneful syncopation represents a transition from the musical monotony of primitive man to the expressionful harmony and meaningful melodies of your later-day musicians. These earlier types of rhythm stimulate the reaction of the music-loving sense without entailing the exertion of

aukštesniųjų intelektualių harmonijos suvokimo jėgų ir tokiu būdu daug plačiau apeliuoja į nesubrendusius arba dvasiškai tingius individus.

Urantijos geriausia muzika yra ne daugiau kaip tik greitai ištirpstantis aidas tos nuostabios muzikos, kurią girdi jūsų muzikų dangiškieji partneriai, kurie įrašuose paliko tikrai šitų morontinių jėgų harmonijos fragmentus kaip garsų sąskambio muzikines melodijas. Dvasinė-morontinė muzika neretai naudoja visus septynis išraiškos ir atgaminimo būdus, taip, kad žmogiškasis protas yra milžinišku laipsniu suvaržytas, kada tik mėgina šitas aukštesniųjų sferų melodijas suvesti tiesiog į muzikinių garsų gaidas. Tokios pastangos būtų kažkas panašaus į mėginimą atgaminti didžiulio orkestro atliekamą muziką naudojantis vienu vieninteliu muzikos instrumentu.

Nors jūs Urantijoje ir sukūrėte kai kurių gražių melodijų, bet muzikiniu požiūriu jūs nesivystėte pirmyn taip toli, kaip dauguma jūsų kaimyninių planetų Satanijoje. Jeigu tikrai Adomas ir Ieva būtų išgyvenę, tuomet jūs būtumėte turėję muziką tikrovėje; bet harmonijos dovaną, kuri buvo tokia didžiulė jų prigimtyje, tiek praskiedė nemuzikinių tendencijų garsai, jog iš tūkstančio mirtingųjų gyvybių tikrai viena gali puikiai suvokti muzikinį sąskambį. Bet nepraraskite drąsos; kada nors Urantijoje gali pasirodyti tikrasis muzikas, ir išstos tautos bus sužavėtos jo melodijų nuostabiu skambėjimu. Viena tokia žmogiškoji būtybė gali amžiams pakeisti visos nacijos, net ir viso civilizuoto pasaulio, kelią. Tiesiogine prasme tai yra tiesa, „melodija turi galios transformuoti visą pasaulį.“ Amžiams muzika išliks žmonių, angelų, ir dvasių visuotinė kalba. Harmonija yra Havonos šneka.

2. DANGIŠKIEJI ATGAMINTOJAI

Vargu ar mirtingasis žmogus gali tikėtis daugiau negu skurdaus ir iškreipto supratimo, kokios yra dangiškųjų atgamintojų funkcijos, kurias aš turiu pamėginti pailiustruoti naudodamasis jūsų materialios kalbos visa ir ribota simbolika. Dvasinis-morontinis pasaulis turi daugybę aukščiausios vertės dalykų, dalykų, kurie yra verti to, jog būtų atgaminti, bet kurie nežinomi Urantijoje, tai yra tokie patyrimai, kurie patenka į kategoriją tokių veiklų, apie kurias vargu ar „pagalvojo žmogaus protas,“ tai yra tos realybės, kurias Dievas saugo tiems, kurie išliks po gyvenimo materialiam kūne.

Dangiškųjų atgamintojų yra septynios grupės, ir aš pamėginsiu pailiustruoti jų darbą tokia klasifikacija:

1. *Dainininkai* — harmonizuotojai, kurie kartoją praeities specifines harmonijas ir

the higher intellectual powers of harmony appreciation and thus more generally appeal to immature or spiritually indolent individuals.

44:1.14 (500.5) The best music of Urantia is just a fleeting echo of the magnificent strains heard by the celestial associates of your musicians, who left but snatches of these harmonies of morontia forces on record as the musical melodies of sound harmonics. Spirit-morontia music not infrequently employs all seven modes of expression and reproduction, so that the human mind is tremendously handicapped in any attempt to reduce these melodies of the higher spheres to mere notes of musical sound. Such an effort would be something like endeavoring to reproduce the strains of a great orchestra by means of a single musical instrument.

44:1.15 (500.6) While you have assembled some beautiful melodies on Urantia, you have not progressed musically nearly so far as many of your neighboring planets in Satania. If Adam and Eve had only survived, then would you have had music in reality; but the gift of harmony, so large in their natures, has been so diluted by strains of unmusical tendencies that only once in a thousand mortal lives is there any great appreciation of harmonics. But be not discouraged; some day a real musician may appear on Urantia, and whole peoples will be enthralled by the magnificent strains of his melodies. One such human being could forever change the course of a whole nation, even the entire civilized world. It is literally true, “melody has power a whole world to transform.” Forever, music will remain the universal language of men, angels, and spirits. Harmony is the speech of Havona.

2. THE HEAVENLY REPRODUCERS

44:2.1 (500.7) Mortal man can hardly hope for more than a meager and distorted concept of the functions of the heavenly reproducers, which I must attempt to illustrate through the gross and limited symbolism of your material language. The spirit-morontia world has a thousand and one things of supreme value, things worthy of reproduction but unknown on Urantia, experiences that belong in the category of the activities which have hardly “entered into the mind of man,” those realities which God has in waiting for those who survive the life in the flesh.

44:2.2 (501.1) There are seven groups of the heavenly reproducers, and I will attempt to illustrate their work by the following classification:

44:2.3 (501.2) 1. *The singers* — harmonists who reiterate the specific harmonies of the past and

interpretuoja dabarties melodijas. Bet visa tai yra įgyvendinama morontiniu lygįje.

2. *Spalvų darbininkai* — tuos šviesos ir šešėlio menininkus jūs galėtumėte pavadinti piešėjais ir tapytojais, menininkais, kurie išsaugo praeinančias scenas ir laikinus epizodus tam, kad būtų galima jais gėrėtis morontinėje ateityje.

3. *Šviesos iliustratoriai* — pusiau dvasinių reiškinų realaus atvaizdo kūrėjai, labai jau primityviu šito pailiustravimu būtų kino filmai.

4. *Istorinių reginių rengėjai* — tie, kurie teatralizuotai atkuria visatos dokumentuose užregistruotus ir istorijoje buvusius lemiamus įvykius.

5. *Pranašaujantys menininkai* — tie, kurie istorijos prasmes projektuoja į ateitį.

6. *Gyvenimo istorijų pasakotojai* — tie, kurie įamžina gyvenimo patyrimo prasmę ir reikšmę. Dabartinio asmeninio patyrimo projektavimas į pasiekimo vertybes ateityje.

7. *Administraciniai režisieriai* — tie, kurie pavaizduoja vyriausybės filosofijos ir administracinio metodo reikšmingumą, aukščiausiosios valdžios dangiškieji dramaturgai.

Dangiškieji atgamintojai labai dažnai ir veiksmingai bendradarbiauja su praeities vaizdo reguliuojamais atminties santraukų sujungdami su tam tikromis proto poilsio ir asmenybės pramogų formomis. Prieš morontines konklavas ir dvasines asamblėjas šitie atgamintojai kartais susivienija gigantiškuose dramatinuose spektakliuose pavaizduodami tokių susibūrimų tikslą. Neseniai aš pats mačiau tokį didingą vaidinimą, kuriame dalyvavo daugiau kaip milijonas aktorių, suvaidinusių vieną po kitos tūkstantį scenų.

Aukštesnieji intelektualūs mokytojai ir tranzitiniai tarnai šitas įvairias atgamintojų grupes laisvai ir veiksmingai panaudoja savojoje morontinio švietimo veikloje. Bet nevisos jų pastangos yra skiriamos laikinam iliustravimui; didelė dalis, labai didelė jų darbo dalis yra nuolatinio pobūdžio, ir visą laiką išliks kaip palikimas visiems ateities laikams. Šitie meistrai yra tokie visapusiški, jog kada jie veikia drauge, tada jie sugeba iš naujo atkurti epochą, o bendradarbiaudami su serafiniais tarnais, jie gali iš tikrųjų pavaizduoti dvasinio pasaulio amžinąsias vertybes laiko mirtingiesiems žiūrovams.

3. DIEVIŠKIEJI STATYBININKAI

Yra miestų, “kurių statybininkas ir sutvėrėjas yra Dievas.” Mes turime dvasinį analogą visko, su

interpret the melodies of the present. But all of this is effected on the morontia level.

44:2.4 (501.3) 2. *The color workers* — those artists of light and shade you might call sketchers and painters, artists who preserve passing scenes and transient episodes for future morontia enjoyment.

44:2.5 (501.4) 3. *The light picturizers* — the makers of the real semispirit-phenomena preservations of which motion pictures would be a very crude illustration.

44:2.6 (501.5) 4. *The historic pageanteers* — those who dramatically reproduce the crucial events of universe records and history.

44:2.7 (501.6) 5. *The prophetic artists* — those who project the meanings of history into the future.

44:2.8 (501.7) 6. *The life-story tellers* — those who perpetuate the meaning and significance of life experience. The projection of present personal experiences into future attainment values.

44:2.9 (501.8) 7. *The administrative enactors* — those who depict the significance of governmental philosophy and administrative technique, the celestial dramatists of sovereignty.

44:2.10 (501.9) Very often and effectively the heavenly reproducers collaborate with the reversion directors in combining memory recapitulation with certain forms of mind rest and personality diversion. Before the morontia conclaves and spirit assemblies these reproducers sometimes associate themselves in tremendous dramatic spectacles representative of the purpose of such gatherings. I recently witnessed such a stupendous presentation in which more than one million actors produced a succession of one thousand scenes.

44:2.11 (501.10) The higher intellectual teachers and the transition ministers freely and effectively utilize these various groups of reproducers in their morontia educational activities. But not all of their efforts are devoted to transient illustration; much, very much, of their work is of a permanent nature and will forever remain as a legacy to all future time. So versatile are these artisans that, when they function en masse, they are able to re-enact an age, and in collaboration with the seraphic ministers they can actually portray the eternal values of the spirit world to the mortal seers of time.

3. THE DIVINE BUILDERS

44:3.1 (501.11) There are cities “whose builder and maker is God.” In spirit counterpart we have all

kuo jūs mirtingieji esate susipažinę ir neapsakomai dar daugiau. Mes turime namus, dvasinius patogumus, ir būtiniausius morontinius daiktus. Kiekvienam materialios rūšies pasitenkinimui, kurį sugeba patirti žmonės, mes turime tūkstančius dvasinių realybių, kurios tarnauja tam, kad praturtintų ir išplėstų mūsų egzistenciją. Dieviškieji statybininkai veikia septyniose grupėse.

1. *Namų projektuotojai ir statybininkai* — tie, kurie stato ir permodeliuoja gyvenamąsias buveines, paskirtas individams ir darbo grupėms. Šitos morontinės ir dvasinės buveinės yra realios. Jos būtų nematomos jūsų siauram matymo diapazonui, bet jos yra labai realios ir gražios mums. Tam tikru laipsniu visos dvasinės būtybės kartu su statybininkais gali projektuoti ir kurti savo morontinių ar dvasinių buveinių tam tikras detales. Šitie namai yra įrengti ir išpuošti pagal morontinių arba dvasinių tvarinių, kurie turi juose gyventi, poreikius. Visuose šituose statiniuose yra įvairių ir gausių galimybių individualiai išraiškai.

2. *Profesinių pastatų statybininkai* — tie, kurie projektuoja ir surenka dvasinių ir morontinių sferų įprastų ir kasdienių darbų buveines. Šituos statybininkus galima palyginti su tais, kurie Urantijoje stato gamyklas ir kitokias pramonės įmones. Pereinamieji pasauliai turi būtiną abipusio tarnavimo ir specializuoto darbo paskirstymo ekonomiką. Mes nevysi atliekame viską; tarp morontinių būtybių ir besivystančių dvasių yra funkcijų skirtumai, o šitie darbo pastatų statybininkai ne tik stato geresnes gamyklas, bet taip pat prisideda ir prie darbininko profesinio lygio pagerinimo.

3. *Laisvalaikio statinių statybininkai*. Milžiniški gražūs pastatai yra naudojami poilsio laikotarpiu, ką mirtingieji pavadintų laisvalaikiu ir, tam tikra prasme, pramoga. Sudaromos tinkamos aplinkos sąlygos praeities vaizdo reguliuotojams, morontinių pasaulių, tų perėjimo sferų, kuriose vyksta ką tik neseniai perkeltų iš evoliucinių planetų kylančiųjų būtybių mokymas, humoristams. Net ir aukštesniosios dvasios įsitraukia į tam tikrą prisiminimų humoro formą savo dvasinio pasikrovimo periodais.

4. *Garbinimo statybininkai* — patyrę dvasinių ir morontinių šventovių architektai. Visi mirtingojo kilimo pasauliai turi garbinimo šventoves, ir jos yra patys nuostabiausi kūriniai morontinėse valdose ir dvasinėse sferose.

5. *Švietimo statybininkai* — tie, kurie stato morontinio mokymo ir išvystyto dvasinio lavinimo būstines. Visada iš tiesų yra atviras kelias įgyti daugiau žinių, gauti papildomos informacijos, susijusios su kiekvieno tvarinio dabartiniu ir ateities darbu, o taip pat gauti visuotinės kultūros

that you mortals are familiar with and inexpressibly more. We have homes, spirit comforts, and morontia necessities. For every material satisfaction which humans are capable of enjoying, we have thousands of spiritual realities that serve to enrich and enlarge our existence. The divine builders function in seven groups:

44:3.2 (502.1) 1. *The home designers and builders* — those who construct and remodel the abodes assigned to individuals and working groups. These morontia and spirit domiciles are real. They would be invisible to your short-range vision, but they are very real and beautiful to us. To a certain extent, all spirit beings may share with the builders certain details of the planning and creation of their morontia or spirit abodes. These homes are fitted up and embellished in accordance with the needs of the morontia or of the spirit creatures who are to inhabit them. There is abundant variety and ample opportunity for individual expression in all these constructions.

44:3.3 (502.2) 2. *The vocation builders* — those who function in designing and assembling the abodes of the regular and routine workers of the spirit and morontia realms. These builders are comparable to those who construct the Urantia workshops and other industrial plants. The transition worlds have a necessary economy of mutual ministry and specialized division of labor. We do not all do everything; there is diversity of function among morontia beings and evolving spirits, and these vocation builders not only build better workshops but also contribute to the vocational enhancement of the worker.

44:3.4 (502.3) 3. *The play builders*. Enormous edifices are utilized during the seasons of rest, what mortals would call recreation and, in a certain sense, play. Provision is made for a suitable setting for the reversion directors, the humorists of the morontia worlds, those transition spheres whereon takes place the training of ascendant beings but recently removed from the evolutionary planets. Even the higher spirits engage in a certain form of reminiscent humor during their periods of spiritual recharging.

44:3.5 (502.4) 4. *The worship builders* — the experienced architects of the spirit and the morontia temples. All the worlds of mortal ascent have temples of worship, and they are the most exquisite creations of the morontia realms and the spirit spheres.

44:3.6 (502.5) 5. *The education builders* — those who build the headquarters of morontia training and advanced spirit learning. Always is the way open to acquire more knowledge, to gain additional information respecting one's present and future work as well as universal cultural knowledge,

žinias, informaciją, kurių paskirtis kylančiuosius mirtinguosius padaryti protingesniais ir veiksmingesniais morontinių ir dvasinių pasaulių gyventojais.

6. *Morontiniai planuotojai* — tie, kurie stato pastatus visų sferų visų asmenybių lygiaverčiam bendravimui, kada šios būna kuriuo nors metu kurioje nors sferoje. Šitie planuotojai bendradarbiauja su Morontinės Energijos Prižiūrėtojais tam, kad pagerintų besivystančios morontinės gyvybės koordinavimą.

7. *Visuomeniniai statybininkai* — tie meistrai, kurie planuoja ir stato asamblėjoms skirtus statinius, bet ne garbinimui skirtus statinius. Didingos ir gražios yra tos vietos, kurios yra skirtos bendriems susirinkimams.

Nors nei šitie statiniai, nei jų papuošimai materialių mirtingųjų jutimui suvokimui iš tiesų nebūtų realūs, bet mums jie yra labai realūs. Jūs negalėtumėte pamatyti šitų šventovių, jeigu galėtumėte būti čia materialiam kūnei; nepaisant šito, visi šitie viršmaterialūs kūriniai tenai iš tikrųjų yra, ir mes juos aiškiai matome ir lygiai taip visiškai jais džiaugiamės.

4. MINTIES REGISTRUOTOJAI

Šitie meistrai yra skirti tam, kad išsaugotų ir atgamintų sferų aukštesniąją mintį, ir jie veikia septyniose grupėse:

1. *Minties išsaugotojai*. Tai yra tokie meistrai, kurie yra atsidadę valdų aukštesnės minties išsaugojimui. Morontiniuose pasauliuose jie iš tikrųjų brangina mąstymo perlus. Prieš atvykdamas į Urantiją pirmą kartą, aš mačiau dokumentus ir girdėjau programų įrašus, kuriuose buvo šitos planetos kai kurių didžiųjų protų idėjos. Minties registruotojai išsaugo tokias kilnias mintis Uversos kalba.

Kiekviena supervisata turi savo kalbą, kalbą, kuria šneka jos asmenybės ir kuri viešpatauja visuose jos sektoriuose. Supervisatoje ji yra žinoma kaip Uversos kalba. Kiekviena vietinė visata turi savo kalbą. Nebadono visos aukštesnės kategorijos yra dvikalbės, kalbančios tiek Nebadono kalba, tiek Uversos kalba. Kada susitinka du individai iš skirtingų vietinių visatų, tada jie bendrauja Uversos kalba; tačiau, jeigu vienas iš jų yra kilęs iš kitos supervisatos, tada pagalbos jie turi kreiptis į vertėją. Centrinėje visatoje kalbos poreikis yra labai nedidelis; ten egzistuoja tobulas ir beveik užbaigtas supratimas; ten, tikrai Dievai nėra iki galo suvokiami. Mus moko, jog atsitiktinis susitikimas Rojuje atskleidžia daugiau abipusio supratimo negu tai būtų įmanoma perteikti mirtingojo kalba per tūkstantį

information designed to make ascending mortals more intelligent and effective citizens of the morontia and spirit worlds.

44:3.7 (502.6) 6. *Morontia planners* — those who build for the co-ordinate association of all the personalities of all realms as they are at any one time present on any one sphere. These planners collaborate with the Morontia Power Supervisors to enrich the co-ordination of the progressive morontia life.

44:3.8 (502.7) 7. *The public builders* — the artisans who plan and construct the designated places of assembly other than those of worship. Great and magnificent are the places of common assembly.

44:3.9 (502.8) While neither these structures nor their embellishment would be exactly real to the sensory comprehension of material mortals, they are very real to us. You would be unable to see these temples could you be there in the flesh; nevertheless, all of these supermaterial creations are actually there, and we clearly discern them and just as fully enjoy them.

4. THE THOUGHT RECORDERS

44:4.1 (503.1) These artisans are devoted to the preservation and reproduction of the superior thought of the realms, and they function in seven groups:

44:4.2 (503.2) 1. *Thought preservers*. These are the artisans dedicated to the preservation of the higher thought of the realms. On the morontia worlds they truly treasure the gems of mentation. Before first coming to Urantia, I saw records and heard broadcasts of the ideation of some of the great minds of this planet. Thought recorders preserve such noble ideas in the tongue of Uversa.

44:4.3 (503.3) Each superuniverse has its own language, a tongue spoken by its personalities and prevailing throughout its sectors. This is known as the tongue of Uversa in our superuniverse. Each local universe also has its own language. All of the higher orders of Nebadon are bilingual, speaking both the language of Nebadon and the tongue of Uversa. When two individuals from different local universes meet, they communicate in the tongue of Uversa; if, however, one of them hails from another superuniverse, they must have recourse to a translator. In the central universe there is little need of a language; there exists perfect and well-nigh complete understanding; there, only the Gods are not fully comprehended. We are taught that a chance meeting on Paradise reveals more of mutual understanding than could be

metų. Net Salvingtone mes “žinome, kad esame žinomi.”

Morontinėse ir dvasinėse sferose egzistuojantis sugebėjimas mintį išversti į kalbą pranoksta mirtingojo suvokimo ribas. Mūsų minties greitį, perkeliame ją į pastovų įrašą, patyrę registruotojai gali tiek padidinti, jog pusės milijono žodžių ar minties simbolių ekvivalentas gali būti užregistruotas per vieną minutę Urantijos laiku. Šitos visatos kalbos yra nepalyginamai turtingesnės už besivystančių pasaulių kalbą. Konceptiniai Uversos simboliai turi daugiau negu vieną milijardą ženklų, nors bazinė abėcėlė turi tik septyniasdešimt simbolių. Nebadono kalba nėra tokia išvystyta, bazinių simbolių, arba abėcėlės ženklų, yra keturiasdešimt aštuoni.

2 . *Sąvokų registruotojai.* Šita antroji registruotojų grupė yra susijusi su sąvokų vaizdų, idėjų modelių išsaugojimu. Tai yra nuolatinė registruojanti forma, kuri nėra žinoma materialioms sferoms, ir šito metodo dėka per vieną valandą jūsų laiku aš galiu gauti žinių daugiau negu jūs galėtumėte jų gauti per vieną šimtą metų atidžiai skaitydami įprastą rašytinę kalbą.

3 . *Ideografiniai registruotojai.* Mes turime ekvivalentą tiek jūsų rašytinei kalbai, tiek ir šnekai, bet minties išsaugojimui mes paprastai vartojame sąvokų vaizdinį ir ideografinį metodą. Ideografiniai registruotojai sugeba tūkstantį kartų pranokti sąvokų registruotojų darbą.

4. *Oratorystės skatintojai.* Šita registruotojų grupė yra užsiėmusi užduotimi išsaugoti mintį tam, kad ji būtų atgaminta oratoriniu būdu. Bet Nebadono kalba, pusės valandos pareiškimu, mes galime išnagrinėti tokią temą, kurios išnagrinėjimui Urantijos mirtingajam prireiktų ištiso gyvenimo. Jūsų vienintelė viltis, jog suvoktumėte šias transakcijas būtų stabtelėjimas ir susimąstymas apie savo netvarkingų ir iškraipytų sapnų gyvenimą—kaip šitose nakties meto fantazijose jūs per keletą sekundžių nukeliate per metų metus nusidriekusį patyrimą.

Dvasinio pasaulio oratorystė yra vienas iš rečiausių skanėstų, laukiančių jūsų, kurie esate girdėję tik tai primityvią ir klupinėjančią Urantijos oratorių kalbą. Yra muzikos harmonija ir išraiškos eufonija Salvingtono ir Edentijos oratorystėje, kuri yra tokia įkvėpianti, kad to neįmanoma pavaizduoti. Šitos ugningos sąvokos yra kaip grožio brangakmeniai šlovės karūnose. Bet aš šito negaliu padaryti! Aš negaliu žmogaus protui perteikti šitų kito pasaulio realybių platybės ir gelmės.

5 . *Programų reguliuotojai.* Rojaus,

communicated by a mortal language in a thousand years. Even on Salvington we “know as we are known.”

44:4.4 (503.4) The ability to translate thought into language in the morontia and spirit spheres is beyond mortal comprehension. Our rate of reducing thought to a permanent record can be so speeded up by the expert recorders that the equivalent of over half a million words, or thought symbols, can be registered in one minute of Urantia time. These universe languages are far more replete than the speech of the evolving worlds. The concept symbols of Uversa embrace more than a billion characters, although the basic alphabet contains only seventy symbols. The language of Nebadon is not quite so elaborate, the basic symbols, or alphabet, being forty-eight in number.

44:4.5 (503.5) 2. *Concept recorders.* This second group of recorders are concerned with the preservation of concept pictures, idea patterns. This is a form of permanent recording unknown on the material realms, and by this method I could gain more knowledge in one hour of your time than you could gain in one hundred years of perusing ordinary written language.

44:4.6 (503.6) 3. *Ideograph recorders.* We have the equivalent of both your written and spoken word, but in preserving thought, we usually employ concept picturization and ideograph techniques. Those who preserve ideographs are able to improve one thousandfold upon the work of the concept recorders.

44:4.7 (503.7) 4. *Promoters of oratory.* This group of recorders are occupied with the task of preserving thought for reproduction by oratory. But in the language of Nebadon we could, in a half hour's address, cover the subject matter of the entire lifetime of a Urantia mortal. Your only hope of comprehending these transactions is to pause and consider the technique of your disordered and garbled dream life — how you can in a few seconds traverse years of experience in these fantasies of the night season.

44:4.8 (503.8) The oratory of the spirit world is one of the rare treats which await you who have heard only the crude and stumbling orations of Urantia. There is harmony of music and euphony of expression in the orations of Salvington and Edentia which are inspiring beyond description. These burning concepts are like gems of beauty in diadems of glory. But I cannot do it! I cannot convey to the human mind the breadth and depth of these realities of another world!

44:4.9 (504.1) 5. *The broadcast directors.* The

supervisatų, ir vietinių visatų programų bendrą priežiūrą vykdo šitoji minties saugotojų grupė. Jie tarnauja cenzoriais ir redaktorais, o taip pat programų medžiagų koordinatoriais, visas Rojaus programas adaptuodami supervisatomis, o taip pat Dienų Senujų programas adaptuodami ir išversdami į atskiras vietinių visatų kalbas.

Vietinių visatų programos taip pat turi būti modifikuotos tam, kad jas priimtų sistemos ir atskiros planetos. Šių erdvės pranešimų perdavimas yra atidžiai prižiūrimas, ir visada yra atgalinis registravimas tam, kad būtų garantuotas kiekvieno pranešimo deramas priėmimas kiekviename konkrečios grandinės pasaulyje. Šitie programų reguliuotojai yra techniškai kvalifikuoti tam, kad erdvės sroves panaudotų visais informacijos perdavimo tikslais.

6. *Ritmų registruotojai.* Urantijos gyventojai be jokios abejonės šituos meistrus pavadintų poetais, nors jų darbas labai skiriasi nuo jūsų poetinių kūrinų ir beveik be galo juos pranoksta. Ritmas mažiau vargina tiek morontines, tiek dvasines būtybes, ir todėl dažnai stengiamasi efektyvumą padidinti, o taip pat malonumą išplėsti, įgyvendinant įvairias priemones ritmine forma. Man tiktai gaila, kad jūs negalite girdėti kai kurių Edentijos asamblėjų poetinių programų ir gėrėtis žvaigždyno genijų, kurie yra saviraiškos ir visuomeninio harmonizavimo šitos nuostabios formos meistrai, spalvos ir tono turtingumu.

7. *Morontiniai registruotojai.* Aš pasimetęs dėl to, jog nežinau, kaip materialiam protui pavaizduoti šitos svarbios minties registruotojų grupės, kuri yra paskirta dirbti tam, kad išsaugotų morontinių reikalų ir dvasinių transakcijų įvairių grupinių ansamblių vaizdinius, veikimą; primityviai iliustruojant, jie yra pereinamųjų pasaulių grupiniai fotografai. Jie ateičiai išsaugo šitų besivystančių epochų gyvybiškus vaizdus ir bendravimus, išsaugodami juos morontinių dokumentų salių archyvuose.

5. ENERGIJOS MANIPULIUOTOJAI

Šitie įdomūs ir veiksmingi meistrai rūpinasi kiekviena energijos rūšimi: fizine, protine, ir dvasine.

1. *Fizinės energijos manipuliotojai.* Fizinės energijos manipuliotojai ilgus periodus tarnauja su energijos reguliuotojais ir sumaniai manipuliuoja ir valdo daugelį fizinės energijos fazių. Jie yra artimai susipažinę su supervisatų trimis pagrindinėmis srovėmis ir trisdešimčia pagalbinių energijos segregacijų. Šitos būtybės

broadcasts of Paradise, the superuniverses, and the local universes are under the general supervision of this group of thought conservers. They serve as censors and editors as well as co-ordinators of the broadcast material, making a superuniverse adaptation of all Paradise broadcasts and adapting and translating the broadcasts of the Ancients of Days into the individual tongues of the local universes.

44:4.10 (504.2) The local universe broadcasts must also be modified for reception by the systems and the individual planets. The transmittal of these space reports is carefully supervised, and there is always a back registry to insure the proper reception of every report on every world in a given circuit. These broadcast directors are technically expert in the utilization of the currents of space for all purposes of intelligence communication.

44:4.11 (504.3) 6. *The rhythm recorders.* Urantians would undoubtedly denominate these artisans poets, although their work is very different from, and almost infinitely transcends, your poetic productions. Rhythm is less exhausting to both morontia and spirit beings, and so an effort is frequently made to increase efficiency, as well as to augment pleasure, by executing numerous functions in rhythmic form. I only wish you might be privileged to hear some of the poetic broadcasts of the Edentia assemblies and to enjoy the richness of the color and tone of the constellation geniuses who are masters of this exquisite form of self-expression and social harmonization.

44:4.12 (504.4) 7. *The morontia recorders.* I am at a loss to know how to depict to the material mind the function of this important group of thought recorders assigned to the work of preserving the ensemble pictures of the various groupings of morontia affairs and spirit transactions; crudely illustrated, they are the group photographers of the transition worlds. They save for the future the vital scenes and associations of these progressive epochs, preserving them in the archives of the morontia halls of records.

5. THE ENERGY MANIPULATORS

44:5.1 (504.5) These interesting and effective artisans are concerned with every kind of energy: physical, mindal, and spiritual.

44:5.2 (504.6) 1. *Physical-energy manipulators.* The physical-energy manipulators serve for long periods with the power directors and are experts in the manipulation and control of many phases of physical energy. They are conversant with the three basic currents and the thirty subsidiary energy segregations of the superuniverses. These

suteikia neįkainojamą pagalbą pereinamųjų pasaulių Morontinės Energijos Prižiūrėtojams. Jie yra Rojaus kosminių projekcijų atkaklūs tyrinėtojai.

2. *Intelektualios energijos manipuliotojai.* Jie yra tarpusavio bendravimo tarp morontinių ir kitų tipų protingų būtybių ekspertai. Šitoji bendravimo tarp mirtingųjų forma Urantijoje iš esmės neegzistuoja. Jie yra tie specialistai, kurie skatina kylančių morontinių būtybių sugebėjimą bendrauti vienai su kita, ir jų darbą sudaro didžiulis kiekis unikalių jaudinančių patyrimų intelekto sferoje, kurių aš nepajėgiu pavaizduoti materialiam protui. Šitie meistrai yra Begalinės Dvasios proto grandinių uolūs tyrinėtojai.

3. *Dvasinės energijos manipuliotojai.* Dvasinės energijos manipuliotojai yra intriguojanti grupė. Dvasinė energija veikia pagal nustatytus dėsnius, lygiai taip, kaip ir fizinė energija. Tai yra, dvasinę jėgą, tyrinėjant, galima patikimai apskaičiuoti ir su ja galima palaikyti tikslių ryšių net ir taip, kaip ir fizinės energijos atveju. Dvasiniame pasaulyje yra tokie patys tikri ir patikimi dėsniai, kaip ir materialiose sferose. Per pastaruosius keletą milijonų metų šitie Amžinojo Sūnaus fundamentalių dėsnių, valdančių dvasinę energiją, kaip ji yra pritaikoma dangiškųjų būtybių morontinėms ir kitokioms kategorijoms per visas visas, tyrinėtojai įgyvendino daug pagerintų metodų dvasinės energijos įsisavinimui.

4. *Sudėtiniai manipuliotojai.* Tai yra labai drąsi grupė gerai parengtų būtybių, kurios yra atsidadavusios dieviškosios energijos trijų pirminių fazių, pasireiškiančių per visas kaip fizinę, protinę, ir dvasinę energijos, funkciniam suvienijimui. Tai yra uolios asmenybės, kurios tikrovėje stengiasi atrasti Dievo Aukščiausiojo buvimą visatoje, kadangi šitoje Dievybės asmenybėje turi atsirasti visos didžiosios visatos dieviškumo patirtinis suvienijimas. Ir tam tikru laipsniu, šitie meistrai pastaruoju metu patyrė ir kažkokios sėkmės.

5. *Transportiniai patarėjai.* Šitas transportinių serafimų techninių patarėjų korpusas yra labiausiai kvalifikuotas, kada bendradarbiaudamas su žvaigždžių tyrinėtojais, parengia maršrutus ir kitais būdais padeda transporto vadovams erdvės pasaulyuose. Jie yra sferų transporto prižiūrėtojai ir jų yra visose apgyvendintose planetose. Urantiją aptarnauja septyniadešimties transporto patarėjų korpusas.

6. *Ryšio ekspertai.* Urantiją, lygiai taip, aptarnauja dvylika tarpplanetinio ir tarpvisatinio ryšio technikų. Šitos turinčios ilgą patyrimą būtybės yra ekspertai, žinantys perdavimo ir trukdymo dėsnius, kaip jie yra taikomi sferų ryšiams. Šitas korpusas yra susijęs su visomis erdvės pranešimų formomis, išskyrus Gravitacijos

beings are of inestimable assistance to the Morontia Power Supervisors of the transition worlds. They are the persistent students of the cosmic projections of Paradise.

44:5.3 (504.7) 2. *Mind-energy manipulators.* These are the experts of intercommunication between morontia and other types of intelligent beings. This form of communication between mortals is practically nonexistent on Urantia. These are the specialists who promote the ability of the ascending morontia beings to communicate with one another, and their work embraces numerous unique adventures in intellect liaison which are far beyond my power to portray to the material mind. These artisans are the keen students of the mind circuits of the Infinite Spirit.

44:5.4 (505.1) 3. *Spiritual-energy manipulators.* The manipulators of spiritual energy are an intriguing group. Spiritual energy acts in accordance with established laws, just as does physical energy. That is, spirit force, when studied, yields dependable deductions and can be precisely dealt with, even as can the physical energies. There are just as certain and reliable laws in the spirit world as obtain in the material realms. During the last few millions of years many improved techniques for the intake of spiritual energy have been effected by these students of the fundamental laws of the Eternal Son governing spirit energy as applied to the morontia and other orders of celestial beings throughout the universes.

44:5.5 (505.2) 4. *The compound manipulators.* This is the adventurous group of well-trained beings who are dedicated to the functional association of the three original phases of divine energy manifested throughout the universes as physical, mindal, and spiritual energies. These are the keen personalities who are in reality seeking to discover the universe presence of God the Supreme, for in this Deity personality there must occur the experiential unification of all grand universe divinity. And to a certain extent, these artisans have in recent times met with some success.

44:5.6 (505.3) 5. *The transport advisers.* This corps of technical advisers to the transport seraphim are most proficient in collaborating with the star students in working out routings and in otherwise assisting the chiefs of transport on the worlds of space. They are the traffic supervisors of the spheres and are present on all inhabited planets. Urantia is served by a corps of seventy transport advisers.

44:5.7 (505.4) 6. *The experts of communication.* Urantia, likewise, is served by twelve technicians of interplanetary and interuniverse communication. These long-experienced beings are expert in the knowledge of the laws of transmittal and interference as applied to the communications of the realms. This corps is concerned with all forms

ir Atsiskyrusių Žinianešių pranešimus. Urantijoje didelė jų darbo dalis yra atliekama per archangelų grandinę.

7. Poilsio mokytojai. Dieviškasis poilsis yra susijęs su dvasinės energijos priėmimo metodu. Morontinė ir dvasinė energija turi būti papildoma lygiai taip tikrai, kaip tikrai yra papildoma ir fizinė energija, bet ne dėl tų pačių priežasčių. Mėgindamas jus apšviesti aš, noromis nenoromis, esu priverstas vartoti primityvius palyginimus; nepaisant šito, mes, būdami iš dvasinio pasaulio, savo nuolatinę veiklą turime periodiškai nutraukti ir persikelti į tinkamas susitikimų vietas, kur pasineriame į dieviškąjį poilsį ir tokiu būdu atstatome savo senkančias energijas.

Pirmąsias pamokas apie šituos dalykus jūs gausite tada, kada pasieksite gyvenamuosius pasaulius po to, kai tapsite morontinėmis būtybėmis ir savo patyrimu būsite pradėję susipažinti su dvasinių reikalų metodu. Jūs žinote apie patį vidinį Havonos Žiedą ir apie tai, jog erdvės pilgrimai, nukeliavę per tuos žiedus, kurie yra iki jo, turi pasinerti į ilgą ir atgaivinantį Rojaus poilsį. Tai yra ne vien tik techninis reikalavimas, pereinant iš laiko karjeros į amžinybės tarnystę, bet taip pat tai yra ir būtinybė, poilsio forma, reikalinga tam, kad būtų papildyta energija, prarasta per kylančiojo patyrimo paskutiniuosius žingsnius ir kad būtų sukaupiti dvasinės energijos rezervai nesibaigiančios karjeros kitam etapui.

Šitie energijos manipuliotojai taip pat veikia ir šimtais kitų būdų, kurių yra per daug, kad būtų galima kataloguoti, kaip antai, konsultacijos su serafimais, cherubimais, ir sanobimais dėl veiksmingiausių energijos priėmimo būdų ir dėl to, kaip palaikyti geriausią pusiausvyrą tarp aktyvaus cherubimo ir pasyvaus sanobimo į priešingas puses išsiskiriančių jėgų. Daugeliu kitų būdų šitie ekspertai tikrai suteikia paramą morontiniams ir dvasiniams tvariniams jiems stengiantis suprasti dieviškąjį poilsį, kuris yra toks esminis tam, jog būtų veiksmingai panaudojamos pagrindinės erdvės energijos.

6. DIZAINERIAI IR PUOŠEJAI

Jeigu tik aš žinočiau, kaip jums pavaizduoti šitų unikalių meistrų nuostabų darbą! Mano bet koks mėginimas materialiam protui paaiškinti dvasinio puošimo darbą tikrai primintų jūsų pačių apgailėtinas, bet vertingas pastangas šituos darbus atlikti jūsų proto ir materijos pasaulyje.

Šitas korpusas, nors ir apima daugiau kaip tūkstantį veiklos poskyrių, yra grupuojamas į tokias septynias pagrindines grupes:

1. Spalvos menininkai. Būtent jie priverčia

of space messages except those of Gravity and Solitary Messengers. On Urantia much of their work must be accomplished over the archangels' circuit.

44:5.8 (505.5) 7. The teachers of rest. Divine rest is associated with the technique of spiritual-energy intake. Morontia and spirit energy must be replenished just as certainly as physical energy, but not for the same reasons. I am, perforce, compelled to employ crude illustrations in my attempts to enlighten you; nevertheless, we of the spirit world must stop our regular activities periodically and betake ourselves to suitable places of rendezvous where we enter the divine rest and thus recuperate our depleting energies.

44:5.9 (505.6) You will receive your first lessons in these matters when you reach the mansion worlds after you have become morontia beings and have begun to experience the technique of spirit affairs. You know of the innermost circle of Havona and that, after the pilgrims of space have traversed the preceding circles, they must be inducted into the long and revivifying rest of Paradise. This is not only a technical requirement of transit from the career of time to the service of eternity, but it is also a necessity, a form of rest required to replenish the energy losses incident to the final steps of the ascendant experience and to store reserves of spirit power for the next stage of the endless career.

44:5.10 (506.1) These energy manipulators also function in hundreds of other ways too numerous to catalogue, such as counseling with the seraphim, cherubim, and sanobim regarding the most efficient modes of energy intake and as to the maintenance of the most helpful balances of divergent forces between active cherubim and passive sanobim. In many other ways do these experts lend assistance to morontia and spirit creatures in their efforts to understand the divine rest, which is so essential to the effective utilization of the basic energies of space.

6. THE DESIGNERS AND EMBELLISHERS

44:6.1 (506.2) How I wish I knew how to portray the exquisite work of these unique artisans! Every attempt on my part to explain the work of spirit embellishment would only recall to material minds your own pitiful but worthy efforts to do these things on your world of mind and matter.

44:6.2 (506.3) This corps, while embracing over one thousand subdivisions of activity, is grouped under the following seven major heads:

44:6.3 (506.4) 1. The craftworkers of color. These are

savo nuostabius harmoningo grožio pranešimus aidėti dvasinio atspindėjimo tuo dešimčiu tūkstančių spalvos tonų. Be spalvos suvokimo žmogiškajame patyrimo nėra nieko kito, su kuo būtų galima šitą veiklą palyginti.

2 .*Garso dizaineriai.* Šitie dizaineriai vaizduoja skirtingo tapatumo ir morontinio suvokimo dvasines bangas, ką jūs galėtumėte pavadinti garsu. Tikrovėje šitie impulsai yra nuostabūs dangiškųjų gausybių grynų ir šlovingų dvasių-sielų atspindėjimai.

3 .*Emocijų dizaineriai.* Šitie jausmų intensyvintojai ir saugotojai yra tie, kurie išsaugo morontinius sentimentus ir dieviškumo emocijas laiko vaikų tyrinėjimams ir įtikėjimo įtvirtinimui ir morontijos progresuotojų ir besivystančių dvasių įkvėpimui ir išgražinimui.

4 .*Kvapo menininkai.* Šitas dieviškosios dvasinės veiklos palyginimas su cheminių kvapų fiziniu suvokimu, iš tikrųjų, yra nevykęs, bet Urantijos mirtingieji vargu ar galėtų šitą tarnavimą suvokti koku nors kitu pavadinimu. Šitie meistrai kuria savo įvairias simfonijas žengiančių pirmyn šviesos vaikų moraliniam pagerinimui ir pasitenkinimui. Žemėje jūs neturite nieko panašaus, su kuo būtų galima bent iš tolo palyginti šitą dvasinio grožio tipą.

5 .*Buvimo puošėjai.* Šitie meistrai nėra užsiėmę savęs pačių puošimo menais ar tvarinių gražinimo metodu. Jie yra atsidadę tam, kad sukurtų gausybę ir džiaugsmingų reakcijų individualiuose morontiniuose ir dvasiniuose tvariniuose, pavaizduodami ryšių svarbumą per pozicines vertybes, suteikiamas skirtingoms morontinėms ir dvasinėms kategorijoms šitų skirtingų būtybių sudėtinuose ansambliuose. Šitie menininkai viršmaterialias būtybes sugrupuoja taip, kaip jūs sugrupuotumėte gyvas muzikos gaidas, kvapus, reginius, ir tuomet juos sulietumėte į šlovės himnus.

6 .*Skonio dizaineriai.* O kaip jums papasakoti apie šituos menininkus! Aš tik galėčiau pasiūlyti labai tolimą palyginimą, kad jie yra morontinio skonio gerintojai, ir kad jie taip pat stengiasi išplėsti grožio suvokimą besivystančių dvasinių jausmų šlifavimo dėka.

7 .*Morontiniai sintezuotojai.* Tai yra meistrai menininkai, kurie, kada visi kiti savo atitinkamą indėlį yra įnešę, morontiniam ansamblui suteikia kulminacinius ir baigiamuosius potėpius, šitaip pasiekdami įkvėpiantį pavaizdavimą to, kas yra dieviškai gražu, ilgalaiį įkvėpimą dvasinėms būtybėms ir jų morontiniams partneriams. Bet jūs turite palaukti savojo išsilaisvinimo iš gyvulinio kūno prieš pradėdami suvokti morontinių ir dvasinių pasaulių meninę šlovę ir estetiškes grožybes.

they who make the ten thousand color tones of spirit reflection peal forth their exquisite messages of harmonious beauty. Aside from color perception there is nothing in human experience to which these activities may be compared.

44:6.4 (506.5) 2. *The sound designers.* Spirit waves of diverse identity and morontia appreciation are depicted by these designers of what you would call sound. These impulses are in reality the superb reflections of the naked and glorious spirit-souls of the celestial hosts.

44:6.5 (506.6) 3. *The emotion designers.* These enhancers and conservators of feeling are those who preserve the sentiments of morontia and the emotions of divinity for the study and edification of the children of time and for the inspiration and beautification of morontia progressors and advancing spirits.

44:6.6 (506.7) 4. *The artists of odor.* This comparison of supernal spirit activities to the physical recognition of chemical odors is, indeed, unfortunate, but Urantia mortals could hardly recognize this ministry by any other name. These artisans create their varied symphonies for the edification and delight of the advancing children of light. You have nothing on earth to which this type of spiritual grandeur can be even remotely compared.

44:6.7 (506.8) 5. *The presence embellishers.* These artisans are not occupied with the arts of self-adornment or the technique of creature beautification. They are devoted to the production of multitudinous and joyous reactions in individual morontia and spirit creatures by dramatizing the significance of relationship through the positional values assigned to different morontia and spirit orders in the composite ensembles of these diversified beings. These artists arrange supermaterial beings as you would living musical notes, odors, sights, and then blend them into the anthems of glory.

44:6.8 (506.9) 6. *The taste designers.* And how can you be told of these artists! Faintly I might suggest that they are improvers of morontia taste, and they also endeavor to increase the appreciation of beauty through the sharpening of the evolving spirit senses.

44:6.9 (507.1) 7. *The morontia synthesizers.* These are the master craftsmen who, when all others have made their respective contributions, then add the culminating and finishing touches to the morontia ensemble, thus achieving an inspiring portrayal of the divinely beautiful, an enduring inspiration to spirit beings and their morontia associates. But you must await your deliverance from the animal body before you can begin to conceive of the artistic glories and aesthetic beauties of the morontia and spirit worlds.

7. HARMONIJOS DARBININKAI

Šitie menininkai nėra susiję su muzika, tapyba, ar kuo nors panašiu, kaip jūs galėtumėte manyti. Jie yra užsiėmę specialių jėgų ir energijų, kurios yra dvasiniame pasaulyje, tačiau kurių nesuvokia mirtingieji, manipuliavimu ir organizavimu. Jeigu aš turėčiau bent mažiausią pagrindą palyginimui, tuomet šitą unikalią dvasinio pasiekimo sritį mėginčiau pavaizduoti, bet esu nevilty—nėra jokios vilties, kad šitoji dangiškojo meno sfera būtų perteikta mirtingųjų protui. Nepaisant šito, ko neįmanoma pavaizduoti, tą vis tiek galima išreikšti netiesiogiai:

Grožis, ritmas, ir harmonija yra intelektualiai susieti ir dvasiškai giminingi. Tiesa, faktas, ir tarpusavio ryšys yra intelektualiai neatskiriami ir susieti su filosofinėmis grožio sampratomis. Gėris, teisumas, ir teisingumas yra filosofškai tarpusavyje susieti ir dvasiškai kartu sujungti su gyvąja tiesa ir dieviškuoju grožiu.

Tikros filosofijos kosminis suvokimas, dangiškojo meno pavaizdavimas, arba mirtingojo mėginimas pavaizduoti, kaip žmogus supranta dieviškąjį grožį, niekada negali būti tikrai patenkinantys, jeigu tokie tvartinio mėginimai žengti pirmyn yra nesuvienyti. Šitoji dieviškojo akstino išraiška paties besivystančio tvartinio viduje gali būti intelektualiai teisinga, emociškai graži, ir dvasiškai gera; bet tikrosios sielos išraiškos nebus, jeigu menininko, mokslininko, ar filosofo gyvenime patyrimo šitos tiesos realybės, grožio prasmės, ir gėrio vertybės nebus suvienytos.

Dieve šitos dieviškosios savybės yra suvienytos tobulai ir absoliučiai. Ir kiekvienas Dievą pažįstantis žmogus ar angelas visą laiką augančiuose suvienytos savimonės lygiuose turi neribotą saviraiškos potencialą niekada nesibaigiančio pasiekimo būti panašus į Dievą metodo dėka—amžinosios tiesos, visuotinio grožio, ir dieviškojo gėrio patirtinio suliejimo evoliuciniame patyrimo dėka.

8. MIRTINGOJO SIEKIAI IR MŪRONTINIAI LAIMEJIMAI

Nors dangiškieji meistrai asmeniškai ir nedirba materialiose planetose, tokiose, kaip Urantija, bet, kartas nuo karto, jie iš sistemos būstinės tikrai atvyksta tam, kad pasiūlytų pagalbą iš prigimties gabiems mirtingųjų rasių individams. Kada būna šitaip paskirti, tada šitie meistrai laikinai dirba, vadovaujami planetinės pažangos angelų. Serafinės gausybės bendradarbiauja su šiais meistrais, mėgindamos padėti tiems

7. THE HARMONY WORKERS

44:7.1 (507.2) These artists are not concerned with music, painting, or anything similar, as you might be led to surmise. They are occupied with the manipulation and organization of specialized forces and energies which are present in the spirit world, but which are not recognized by mortals. If I had the least possible basis for comparison, I would attempt to portray this unique field of spirit achievement, but I despair — there is no hope of conveying to mortal minds this sphere of celestial artistry. Nevertheless, that which cannot be described may still be implied:

44:7.2 (507.3) Beauty, rhythm, and harmony are intellectually associated and spiritually akin. Truth, fact, and relationship are intellectually inseparable and associated with the philosophic concepts of beauty. Goodness, righteousness, and justice are philosophically interrelated and spiritually bound up together with living truth and divine beauty.

44:7.3 (507.4) Cosmic concepts of true philosophy, the portrayal of celestial artistry, or the mortal attempt to depict the human recognition of divine beauty can never be truly satisfying if such attempted creature progression is ununified. These expressions of the divine urge within the evolving creature may be intellectually true, emotionally beautiful, and spiritually good; but the real soul of expression is absent unless these realities of truth, meanings of beauty, and values of goodness are unified in the life experience of the artisan, the scientist, or the philosopher.

44:7.4 (507.5) These divine qualities are perfectly and absolutely unified in God. And every God-knowing man or angel possesses the potential of unlimited self-expression on ever-progressive levels of unified self-realization by the technique of the never-ending achievement of Godlikeness — the experiential blending in the evolutionary experience of eternal truth, universal beauty, and divine goodness.

8. MORTAL ASPIRATIONS AND MORONTIA ACHIEVEMENTS

44:8.1 (507.6) Although celestial artisans do not personally work on material planets, such as Urantia, they do come, from time to time, from the headquarters of the system to proffer help to the naturally gifted individuals of the mortal races. When thus assigned, these artisans temporarily work under the supervision of the planetary angels of progress. The seraphic hosts co-operate with these artisans in attempting to assist those mortal

mirtingiesiems menininkams, kurie turi įgimtą talentą, ir kurie taip pat turi Derintojus su ypatingu ir ankstesniuoju patyrimu.

Ypatingų žmogiškųjų sugebėjimų yra trys įmanomi šaltiniai: Pagrindą *visada* sudaro natūralūs arba įgimti sugebėjimai. Ypatingi sugebėjimai niekada nebūna Dievų sprendimu suteikta dovana; visada kiekvienam žmogui talentui yra protėvių pagrindas. Priedo prie šitų natūralių gabumų, arba daugiau kaip papildymą, galima pridėti Minties Derintojo vedimą tuose individuose, kurių viduje gyvenantys Derintojai turėjo realius ir bona fide patyrimus tokia pat lygyje kituose pasauliuose ir kituose mirtinguose tvariniuose. Tais atvejais, kada tiek žmogiškasis protas, tiek viduje gyvenantis Derintojas yra nepaprastai gabūs, tada gali būti deleguojami dvasiniai meistrai tam, kad veiktų šitų talentų harmonizuotojais ir kitaip padėtų ir įkveptų šituos mirtinguosius siekti visą laiką tobulėjančių idealų ir kad pamėgintų juos geriau pavaizduoti sferos gerovės labui.

Dvasinių meistrų gretose nėra kastų. Nesvarbu, kokia bebūtų žema jūsų prigimtis, jeigu jūs turite išraiškos sugebėjimą ir dovaną, tada jūs pasieksite atitinkamą pripažinimą ir gausite tinkamą įvertinimą, kada kilsite morontinio patyrimo ir dvasinio pasiekimo pakopomis. Negali būti nė vieno žmogiškojo paveldėjimo trūkumo ar mirtingojo aplinkybių nepritekliaus, ko iki galo negalėtų kompensuoti ir visiškai pašalinti morontinė karjera. Ir visas toks pasitenkinimas dėl meninio pasiekimo ir išraiškingos saviraiškos bus pasiektas vystantis į priekį jūsų pačių asmeninių pastangų dėka. Pagaliau evoliucinės vidutinybės siekliai gali būti įgyvendinti. Nors Dievai savo sprendimu talentų ir sugebėjimų laiko vaikams ir nedovanoja, bet jie tikrai pasirūpina, kad būtų pasiektas visų jų kilnių troškimų patenkinimas ir kad būtų atsidėkijama už žmogaus alkį dieviškai saviraiškai.

Bet kiekviena žmogiškoji būtybė turi prisiminti: Daugybės ambicijų pirmauti, kurios labai kankina mirtinguosius materialiaame kūne, tiems patiems mirtingiesiems morontinėje ir dvasinėje karjeroje nebeišliks. Kylantieji morontiniai gyventojai mokosi, kaip suvisuomeninti savo ankstesnius grynai savanaudiškus siekius ir egoistines ambicijas. Nepaisant šito, tie dalykai, kuriuos jūs taip nuoširdžiai siekėte daryti žemėje ir kuriuos atlikti nuolat trukdė aplinkybės, jeigu po to, kai morontinės karjeros metu įgysite tikrą motos įžvalgą, jūs dar tą daryti tebenorėsite, tuomet jums kuo tikriausiai bus suteiktos visos galimybės savo ilgai puoselėtus troškimus patenkinti iki galo.

Prieš kylantiesiems mirtingiesiems paliekant vietinę visatą, kad pradėtų savo dvasinę karjerą, jie bus iki galo pasotinti kiekvieno intelektualaus, meninio, ir visuomeninio troškimo ar tikro siekio

artists who possess inherent endowments, and who also possess Adjusters of special and previous experience.

44:8.2 (507.7) There are three possible sources of special human ability: At the bottom *always* there exists the natural or inherent aptitude. Special ability is never an arbitrary gift of the Gods; there is always an ancestral foundation for every outstanding talent. In addition to this natural ability, or rather supplemental thereto, there may be contributed the leadings of the Thought Adjuster in those individuals whose indwelling Adjusters may have had actual and bona fide experiences along such lines on other worlds and in other mortal creatures. In those cases where both the human mind and the indwelling Adjuster are unusually skillful, the spirit artisans may be delegated to act as harmonizers of these talents and otherwise to assist and inspire these mortals to seek for ever-perfecting ideals and to attempt their enhanced portrayal for the edification of the realm.

44:8.3 (508.1) There is no caste in the ranks of spirit artisans. No matter how lowly your origin, if you have ability and the gift of expression, you will gain adequate recognition and receive due appreciation as you ascend upward in the scale of morontia experience and spiritual attainment. There can be no handicap of human heredity or deprivation of mortal environment which the morontia career will not fully compensate and wholly remove. And all such satisfactions of artistic achievement and expressionful self-realization will be effected by your own personal efforts in progressive advancement. At last the aspirations of evolutionary mediocrity may be realized. While the Gods do not arbitrarily bestow talents and ability upon the children of time, they do provide for the attainment of the satisfaction of all their noble longings and for the gratification of all human hunger for supernal self-expression.

44:8.4 (508.2) But every human being should remember: Many ambitions to excel which tantalize mortals in the flesh will not persist with these same mortals in the morontia and spirit careers. The ascending morontians learn to socialize their former purely selfish longings and egoistic ambitions. Nevertheless, those things which you so earnestly longed to do on earth and which circumstances so persistently denied you, if, after acquiring true insight in the morontia career, you still desire to do, then will you most certainly be granted every opportunity fully to satisfy your long-cherished desires.

44:8.5 (508.3) Before ascending mortals leave the local universe to embark upon their spirit careers, they will be satiated respecting every intellectual, artistic, and social longing or true ambition which

atžvilgiu, kurie visą laiką apibūdindavo jų mirtingosios ar morontinės egzistencijos sferas. Tai yra toks pasiekimas, kai yra po lygiai patenkinama saviraiška ir savimonė, bet tai nėra identiško patirtinio statuso pasiekimas, taip pat tai nėra visiškai būdingos individualybės užtušavimas sumanumo, metodo, ir išraiškos požiūriu. Bet asmeninio patirtinio pasiekimo naujas dvasinis skirtingumas netaps šitaip suniveliuotu ir sulygintu tol, kol jūs nebūsite užbaigę Havonos karjeros paskutiniojo žiedo. Ir tada iš tikrųjų Rojaus gyventojai susidurs su būtinybe prisiderinti prie asmeninio patyrimo absonitinio skirtingumo, kurį galės suvienodinti tikrai tvarinio statuso galutinis grupinis pasiekimas — mirtingųjų užbaigtųjų septintojo etapo dvasios likimas.

Ir tai yra pasakojimas apie dieviškuosius meistrus, tą nuostabių darbininkų kosmopolitinę grupę, kuri tiek daug dirba, kad šlovintų architektūrines sferas Rojaus Kūrėjų dieviškojo grožio meniniais pavaizdavimais.

[Pateikta Nebadono Archangelo.]

ever characterized their mortal or morontia planes of existence. This is the achievement of equality of the satisfaction of self-expression and self-realization but not the attainment of identical experiential status nor the complete obliteration of characteristic individuality in skill, technique, and expression. But the new spirit differential of personal experiential attainment will not become thus leveled off and equalized until after you have finished the last circle of the Havona career. And then will the Paradise residents be confronted with the necessity of adjusting to that absonite differential of personal experience which can be leveled off only by the group attainment of the ultimate of creature status — the seventh-stage-spirit destiny of the mortal finaliters.

44:8.6 (508.4) And this is the story of the celestial artisans, that cosmopolitan body of exquisite workers who do so much to glorify the architectural spheres with the artistic portrayals of the divine beauty of the Paradise Creators.

44:8.7 (508.5) [Indited by an Archangel of Nebadon.]

45 Dokumentas. Vietinės sistemos administracija

⇐ 044

URANTIJOS KNYGA

046 ⇐

II DALIS. VIETINĖ VISATA

45 DOKUMENTAS. VIETINĖS SISTEMOS ADMINISTRACIJA

Skyrius

ĮVADAS

1. Pereinamosios kultūros pasauliai
2. Sistemos Aukščiausiasis Valdovas
3. Sistemos vyriausybė
4. Keturi ir dvidešimt patarejų
5. Materialieji Sūnūs
6. Adominis kylančiųjų mokymas
7. Melkizedekų mokyklos

PAPER 45 THE LOCAL SYSTEM ADMINISTRATION

SECTIONS

Introduction

1. Transitional Culture Worlds
2. The System Sovereign
3. The System Government
4. The Four and Twenty Counselors
5. The Material Sons
6. Adamic Training of Ascenders
7. The Melchizedek Schools

ĮVADAS

SATANIJOS administracinis centras susideda iš penkiasdešimt septynių architektūrinių sferų grupės—paties Jerusemo, septynių pagrindinių palydovų, ir keturiasdešimt devynių pagalbinių palydovų. Jerusemas, sistemos sostinė, yra beveik šimtą kartų didesnis už Urantiją, nors jo trauka yra truputėlį mažesnė. Jerusemo pagrindiniai palydovai yra tie septyni pereinamieji pasauliai, kurių kiekvienas yra beveik dešimt kartų didesnis už Urantiją, tuo tarpu šitų pereinamųjų sferų septyni pagalbiniai palydovai yra maždaug Urantijos dydžio.

Tie septyni gyvenamieji pasauliai yra pirmojo pereinamojo pasaulio pagalbiniai palydovai.

Šitoji penkiasdešimt septynių architektūrinių sferų visa sistema yra autonomiškai apšviečiama, šildoma, drėkinama, ir energizuojama koordinuojant Satanijos Energijos Centrai ir Pagrindiniams Fiziniam Kontrolieriams pagal šitų specialiai sukurtų sferų nustatytą fizinio organizavimo metodą ir išdėstymą. Jais taip pat fiziškai rūpinasi ir kitokiais būdais juos palaiko vietiniai gyventojai spornagijos.

INTRODUCTION

45:0.1 (509.1) THE administrative center of Satania consists of a cluster of architectural spheres, fifty-seven in number — Jerusem itself, the seven major satellites, and the forty-nine subsatellites. Jerusem, the system capital, is almost one hundred times the size of Urantia, although its gravity is a trifle less. Jerusem's major satellites are the seven transition worlds, each of which is about ten times as large as Urantia, while the seven subsatellites of these transition spheres are just about the size of Urantia.

45:0.2 (509.2) The seven mansion worlds are the seven subsatellites of transition world number one.

45:0.3 (509.3) This entire system of fifty-seven architectural worlds is independently lighted, heated, watered, and energized by the co-ordination of the Satania Power Center and the Master Physical Controllers in accordance with the established technique of the physical organization and arrangement of these specially created spheres. They are also physically cared for and otherwise maintained by the native

spornagia.

1. PEREINAMOSIOS KULTūros PASAULIAI

Tie septyni pagrindiniai pasauliai, skriejantys aplink Jerusėmą, apskritai yra žinomi kaip pereinamosios kultūros sferos. Jų valdovus laikas nuo laiko paskiria Jerusėmo aukščiausioji vykdomoji taryba. Šitos sferos yra sunumeruotos ir vadinamos taip:

Pirmoji. Užbaigtųjų Pasaulis. Tai yra vietinės sistemos užbaigtųjų korpuso būstinė ir ją supa priimančieji pasauliai, septyni gyvenamieji pasauliai, kurie taip iki galo yra atsidavę mirtingojo kilimo planui. Į užbaigtųjų pasaulį gali patekti visų septynių gyvenamųjų pasaulių gyventojai. Tokių kelionių metu transportiniai serafimai kylančias asmenybes gabena į šitą pasaulį ir atgal iš jo, o kelionės yra numatytos tam, jog vystytų pereinamųjų mirtingųjų įtikėjimą į savo galutinį likimą. Nors užbaigtieji ir jų statiniai morontiniam regėjimui paprastai nėra matomi, bet jūs būsite daugiau negu sužavėti, kada, kartas nuo karto, energijos transformuotojai ir Morontinės Energijos Prižiūrėtojai jus įgalins trumpam pažvelgti į šitas aukštąsias dvasines asmenybes, kurios iš tikrųjų kilimą į Rojų yra užbaigusios ir kurios sugrįžo į tuos pačius pasaulius, kuriuose šitą ilgą kelionę pradėdote ir jūs, kaip užtikrinimo pažadą, kad jums yra leidžiama ir kad šią stulbinančią užduotį jūs galite užbaigti. Visi gyvenamųjų pasaulių gyventojai vyksta į užbaigtųjų sferą į šitas užbaigtųjų vizualizavimo asamblėjas bent jau vieną kartą per metus.

Antroji. Morontijos Pasaulis. Šitoji planeta yra morontinės gyvybės prižiūrėtojų būstinė, ir ją supa septynios sferos, kuriose morontijos vadovai moko savo padėjėjus ir pagalbininkus, tiek morontines būtybes, tiek kylančiuosius mirtinguosius.

Eidami per šiuos septynis gyvenamuosius pasaulius jūs taip pat pirmyn žengsite ir per šitas kultūrinės ir visuomeninės sferas, turinčias vis didesnę morontinį ryšį. Kada jūs pakilsite iš pirmojo gyvenamojo pasaulio į antrąjį, tada jūs turėsite teisę gauti lankytojo leidimą į antrąjį pereinamąjį būstinę, į morontijos pasaulį, ir taip toliau. Ir kada jūs esate bet kurioje iš šitų šešių kultūros sferų, tada, jeigu esate pakviestas, jums yra leidžiama būti lankytoju ir stebėtoju bet kuriame iš tų septynių supančiųjų pasaulių, kur ir vyksta susieta grupinė veikla.

Trečioji. Angelų Pasaulis. Tai yra visų serafinių gausybių, įsitraukusių į sistemos veiklą, būstinė, o ją supa septyni angelų mokymo ir instruktavimo pasauliai. Jie yra serafinės visuomeninės sferos.

1. TRANSITIONAL CULTURE WORLDS

45.1.1 (509.4) The seven major worlds swinging around Jerusem are generally known as the transitional culture spheres. Their rulers are designated from time to time by the Jerusem supreme executive council. These spheres are numbered and named as follows:

45.1.2 (509.5) *Number 1. The Finaliter World.* This is the headquarters of the finaliter corps of the local system and is surrounded by the receiving worlds, the seven mansion worlds, dedicated so fully to the scheme of mortal ascension. The finaliter world is accessible to the inhabitants of all seven mansion worlds. Transport seraphim carry ascending personalities back and forth on these pilgrimages, which are designed to cultivate their faith in the ultimate destiny of transition mortals. Although the finaliters and their structures are not ordinarily perceptible to morontia vision, you will be more than thrilled, from time to time, when the energy transformers and the Morontia Power Supervisors enable you momentarily to glimpse these high spirit personalities who have actually completed the Paradise ascension, and who have returned to the very worlds where you are beginning this long journey, as the pledge of assurance that you may and can complete the stupendous undertaking. All mansion world sojourners go to the finaliter sphere at least once a year for these assemblies of finaliter visualization.

45.1.3 (510.1) *Number 2. The Morontia World.* This planet is the headquarters of the supervisors of morontia life and is surrounded by the seven spheres whereon the morontia chiefs train their associates and helpers, both morontia beings and ascending mortals.

45.1.4 (510.2) In passing through the seven mansion worlds, you will also progress through these cultural and social spheres of increasing morontia contact. When you advance from the first to the second mansion world, you will become eligible for a visitor's permit to transitional headquarters number two, the morontia world, and so on. And when present on any one of these six cultural spheres, you may, on invitation, become a visitor and observer on any of the seven surrounding worlds of associated group activities.

45.1.5 (510.3) *Number 3. The Angelic World.* This is the headquarters of all the seraphic hosts engaged in system activities and is surrounded by the seven worlds of angelic training and instruction. These are the seraphic social spheres.

Ketvirtoji. Superangelų Pasaulis. Šita sfera yra Spindinčių Vakaro Žvaigždžių namai ir gausybės lygiaverčių arba beveik lygiaverčių būtybių susibūrimo vieta Satanijoje. Šito pasaulio septyni palydovai yra paskirti šitų neišvardintų dangiškųjų būtybių septynioms pagrindinėms grupėms.

Penktoji. Sūnų Pasaulis. Šita planeta yra visų dieviškųjų Sūnų kategorijų, įskaitant ir tvarinių sutrejbintus sūnus, būstinė. Supantieji pasauliai yra skirti šitų dieviškai susietų sūnų tam tikriems individualiems sugrupavimams.

Šeštoji. Dvasios Pasaulis. Šita sfera tarnauja kaip Begalinės Dvasios aukštųjų asmenybių susitikimų vieta sistemoje. Jos septyni supantys palydovai yra paskirti šitų įvairių kategorijų atskiroms grupėms. Bet šeštajame pereinamajame pasaulyje nėra Dvasios atstovavimo, taip pat tokio buvimo nepastebima ir sistemų sostinė; Salvingtono Dieviškasis Tarnas Nebadone yra *visur*.

Septintoji. Tėvo Pasaulis. Tai sistemos tylioji sfera. Nė viena būtybių grupė joje negyvena. Didi šviesos šventovė užima centrinę vietą, bet joje nematyti nieko. Visi tvariniai iš visų sistemos pasaulių yra laukiami kaip garbintojai.

Tie septyni palydovai, kurie supa Tėvo pasaulį, skirtingose sistemose yra panaudojami įvairiai. Satanijoje dabar jie yra naudojami kaip suėmimo sferos Liuciferio maišto internuotoms grupėms. Žvaigždyno sostinė, Edentija, analogiškų kalėjimo pasaulių neturi; tie nedaugelis serafimų ir cherubimų, kurie prisijungė prie maištininkų Satanijos maište, yra seniai įkalinti šituose izoliuotuose Jerusemo pasauliuose.

Kaip septintojo gyvenamojo pasaulio gyventojas, jūs galite patekti į septintąjį pereinamąjį pasaulį, Visuotinio Tėvo sferą, ir jums taip pat yra leidžiama aplankyti Satanijos kalėjimo pasaulius, supančius šitą planetą, kuriuose dabar yra įkalintas Liuciferis ir didžioji dalis iš tų asmenybių, kurios pasekė juo maište prieš Mykolą. Ir šitoks liūdnas reginys buvo matomas per šituos nesenius amžius, o toliau tarnaus rimtu įspėjimu visam Nebadonui tol, kol Dienų Senieji priims nuosprendį dėl nuodėmės, padarytos Liuciferio ir jo puolusių partnerių, kurie atstūmė išgelbėjimą, pasiūlytą Mykolo, jų visatos Tėvo.

2. SISTEMOS AUKŠČIAUSIASIS VALDOVAS

Apgyvendintų pasaulių vietinės sistemos vyriausiasis vykdytojas yra pirminis Sūnus

45:1.6 (510.4) *Number 4. The Superangel World.*

This sphere is the Satania home of the Brilliant Evening Stars and a vast concourse of co-ordinate and near-co-ordinate beings. The seven satellites of this world are assigned to the seven major groups of these unnamed celestial beings.

45:1.7 (510.5) *Number 5. The World of the Sons.*

This planet is the headquarters of the divine Sons of all orders, including the creature-trinitized sons. The surrounding seven worlds are devoted to certain individual groupings of these divinely related sons.

45:1.8 (510.6) *Number 6. The World of the Spirit.*

This sphere serves as the system rendezvous of the high personalities of the Infinite Spirit. Its seven surrounding satellites are assigned to individual groups of these diverse orders. But on transition world number six there is no representation of the Spirit, neither is such a presence to be observed on the system capitals; the Divine Minister of Salvington is *everywhere* in Nebadon.

45:1.9 (510.7) *Number 7. The World of the Father.*

This is the silent sphere of the system. No group of beings is domiciled on it. The great temple of light occupies a central place, but no one can be discerned therein. All beings of all the system worlds are welcomed as worshipers.

45:1.10 (510.8) *The seven satellites surrounding the*

Father's world are variously utilized in the different systems. In Satania they are now used as the detention spheres for the interned groups of the Lucifer rebellion. The constellation capital, Edentia, has no analogous prison worlds; the few seraphim and cherubim who went over to the rebels in the Satania rebellion have been long since confined on these isolation worlds of Jerusem.

45:1.11 (510.9) *As a sojourner on the seventh*

mansion world, you have access to the seventh transition world, the sphere of the Universal Father, and are also permitted to visit the Satania prison worlds surrounding this planet, whereon are now confined Lucifer and the majority of those personalities who followed him in rebellion against Michael. And this sad spectacle has been observable during these recent ages and will continue to serve as a solemn warning to all Nebadon until the Ancients of Days shall adjudicate the sin of Lucifer and his fallen associates who rejected the salvation proffered by Michael, their universe Father.

2. THE SYSTEM SOVEREIGN

45:2.1 (511.1) The chief executive of a local system of inhabited worlds is a primary Lanonandek Son, the

Lanonandekas, Sistemos Aukščiausiasis Valdovas. Mūsų vietinėje visatoje šitiems aukščiausiems valdovams yra patikimos plačios administracinės pareigos, nepaprastos asmeninės teisės. Nevisos visatos, net Orvontone, yra organizuotos taip, kad Sistemų Aukščiausiems Valdovams tvarkant sistemos reikalus būtų leidžiama naudotis nepaprastai plačiomis asmeninės laisvės galiomis. Bet per visą Nebadono istoriją tokie neribojami vykdytojai savo neištikimybę pademonstravo tikrai tris kartus. Liuciferio maištas Satanijos sistemoje buvo paskutinis ir iš visų labiausiai išplitęs.

Satanijoje, net ir po šito katastrofiško sukilimo, administravimo metode nebuvo padaryta absoliučiai jokių pakeitimų. Dabartinis Sistemos Aukščiausiasis Valdovas turi visą valdžią ir naudoja visomis galiomis, kurios buvo suteiktos nevertam jo pirmtakui, išskyrus tam tikrus reikalus, kuriuos dabar prižiūri Žvaigždyno Tėvai ir kurių Dienų Senieji dar iki galo nesugrąžino Lanaforgui, Liuciferio perėmėjui.

Dabartinis Satanijos vadovas yra gailėstingas ir puikus valdovas, ir jis yra maištu išmėgintas aukščiausiasis valdovas. Lanaforgas, kada tarnavo Sistemos Aukščiausiojo Valdovo padėjėju, tada liko ištikimas Mykolui anksčiau įvykusiame maište Nebadono visatoje. Šitas galingas ir nuostabus Satanijos Valdovas yra išmėgintas ir patikrintas administratorius. Antrojo sistemos maišto metu Nebadone, kada sistemos Aukščiausiasis Valdovas suklupo ir puolė į tamsą, tada, Lanaforgas, sukludusio vadovo pirmasis padėjėjas, sugriebė vadovavimo vadžias, ir taip tvarkė sistemos reikalus, jog tos nelaimingos sistemos pasaulių būstinėse ar apgyvendintose planetose buvo prarasta santykinai nedaug asmenybių. Lanaforgas turi skiriamąjį bruožą, yra vienintelis pirminis Sūnus Lanonandekas visame Nebadone, kuris tokiu būdu ištikimai veikė Mykolo tarnystėje ir savo brolio, turėjusio aukštesnę valdžią ir aukštesnį rangą, pačioje betarpiškoje nuopuolio akivaizdoje. Galbūt Lanaforgas nebus pakeistas Jeruseme tol, kol buvusios beprotystės visos pasekmės nebus įveiktos ir kol maišto padariniai nebus iš Satanijos pašalinti.

Nors Satanijos izoliuotų pasaulių nevysi reikalai buvo sugrąžinti į jos jurisdikciją, bet Lanaforgas rodo didžiulį susidomėjimą jų gerove, ir jis yra dažnas Urantijos lankytojas. Kaip kitose ir normaliose sistemose, Aukščiausiasis Valdovas vadovauja pasaulių valdovų, izoliuotų pasaulių Planetų Princų ir reziduojančiųjų aukščiausiųjų valdytojų, sistemos tarybai. Šita planetų taryba susirenka kartas nuo karto sistemos būstinėje — „Kada Dievo Sūnūs sueina draugėn.“

Kartą per savaitę, kas dešimt dienų

System Sovereign. In our local universe these sovereigns are intrusted with large executive responsibilities, unusual personal prerogatives. Not all universes, even in Orvonton, are so organized as to permit the System Sovereigns to exercise such unusually wide powers of personal discretion in the direction of system affairs. But in all the history of Nebadon these untrammelled executives have exhibited disloyalty only three times. The Lucifer rebellion in the system of Satania was the last and the most widespread of all.

45:2.2 (511.2) In Satania, even after this disastrous upheaval, absolutely no changes have been made in the technique of system administration. The present System Sovereign possesses all the power and exercises all the authority that were invested in his unworthy predecessor except for certain matters now under the supervision of the Constellation Fathers which the Ancients of Days have not yet fully restored to Lanaforge, the successor of Lucifer.

45:2.3 (511.3) The present head of Satania is a gracious and brilliant ruler, and he is a rebellion-tested sovereign. When serving as an assistant System Sovereign, Lanaforge was faithful to Michael in an earlier upheaval in the universe of Nebadon. This mighty and brilliant Lord of Satania is a tried and tested administrator. At the time of the second system rebellion in Nebadon, when the System Sovereign stumbled and fell into darkness, Lanaforge, the first assistant to the erring chief, seized the reins of government and so conducted the affairs of the system that comparatively few personalities were lost either on the headquarters worlds or on the inhabited planets of that unfortunate system. Lanaforge bears the distinction of being the only primary Lanonandek Son in all Nebadon who thus functioned loyally in the service of Michael and in the very presence of the default of his brother of superior authority and antecedent rank. Lanaforge will probably not be removed from Jerusem until all the results of the former folly have been overcome and the products of rebellion removed from Satania.

45:2.4 (511.4) While all the affairs of the isolated worlds of Satania have not been returned to his jurisdiction, Lanaforge discloses great interest in their welfare, and he is a frequent visitor on Urantia. As in other and normal systems, the Sovereign presides over the system council of world rulers, the Planetary Princes and the resident governors general of the isolated worlds. This planetary council assembles from time to time on the headquarters of the system — “When the Sons of God come together.”

45:2.5 (511.5) Once a week, every ten days on

Jeruseme, Aukščiausiasis Valdovas organizuoja konklavą, kurioje dalyvauja asmenybių, gyvenančių būstinės pasaulyje, įvairių kategorijų kokia nors viena grupė. Tai būna žavingo betarpiškumo valandos Jeruseme, ir šitos progos niekada nebūna pamiršamos. Jeruseme egzistuoja aukščiausioji brolystė tarp būtybių visų tų įvairių kategorijų ir tarp kiekvienos iš šitų grupių ir Sistemos Aukščiausiojo Valdo.

Šitos unikalios asamblėjos vyksta ant stiklo jūros, sistemos sostinės didingo susibūrimo lauko. Tai yra grynai visuomeninės ir dvasinės progos: nesvarstoma nieko, kas susiję su planetų administravimu ar net kas susiję su kylančiojo planu. Kylantieji mirtingieji tomis progomis susirenka kartu tam, kad pasidžiaugtų ir kad susitiktų su savo draugais jerusemiečiais. Tos grupės, kurių neužima Aukščiausiasis Valdovas šitų savaitinių atsipalaidavimų metu, susitinka savo būstinėse.

Jerusalem, the Sovereign holds a conclave with some one group of the various orders of personalities domiciled on the headquarters world. These are the charmingly informal hours of Jerusalem, and they are never-to-be-forgotten occasions. On Jerusalem there exists the utmost fraternity between all the various orders of beings and between each of these groups and the System Sovereign.

45:2.6 (511.6) These unique assemblages occur on the sea of glass, the great gathering field of the system capital. They are purely social and spiritual occasions; nothing pertaining to the planetary administration or even to the ascendant plan is ever discussed. Ascending mortals come together at these times merely to enjoy themselves and to meet their fellow Jerusemites. Those groups which are not being entertained by the Sovereign at these weekly relaxations meet at their own headquarters.

3. SISTEMOS VYRIAUSYBE

Vietinės sistemos vyriausiąjį vykdytoją, Sistemos Aukščiausiąjį Valdovą, visada paremia du ar trys Sūnūs Lanonandekai, kurie veikia kaip pirmasis ir antrasis padėjėjai. Bet šiuo metu Satanijos sistemą administruoja septynių Lanonandekų personalas:

1. *Sistemos Aukščiausiasis Valdovas* — Lanaforgas, pirminės kategorijos numeris 2.709 ir atsisakiusio savo įtikėjimo Liuciferio perėmėjas.

2. *Aukščiausiojo Valdo pirmasis padėjėjas* — Mansurotija, tretinių Lanonandekų numeris 17.841. Jis buvo atsiųstas į Sataniją kartu su Lanaforgu.

3. *Aukščiausiojo Valdo antrasis padėjėjas* — Sadibas, tretinės kategorijos numeris 271.402. Sadibas atvyko į Sataniją taip pat kartu su Lanaforgu.

4. *Sistemos sargas* — Holdantas, tretinio korpuso numeris 19, visų internuotų dvasių, aukštesnių už mirtingojo egzistencijos kategoriją, laikytojas ir kontrolierius. Holdantas taip pat atvyko į Sataniją su Lanaforgu.

5. *Sistemos registruotojas* — Viltonas, Satanijos Lanonandekų tarnystės sekretorius, trečiosios kategorijos numeris 374. Viltonas buvo Lanaforgo pirmosios grupės narys.

6. *Savęs padovanojimų reguliuotojas* — Fortantas, antrinių Lanonandekų rezervo numeris 319.847 ir visos visatos veiklos, perkeltos į Jerusimą po Mykolo savęs padovanojimo Urantijoje, laikinasis reguliuotojas. Fortantas yra paskirtas į Lanaforgo personalą prieš tūkstantį dešimtų Urantijos metų.

3. THE SYSTEM GOVERNMENT

45:3.1 (512.1) The chief executive of a local system, the System Sovereign, is always supported by two or three Lanonandek Sons, who function as first and second assistants. But at the present time the system of Satania is administered by a staff of seven Lanonandeks:

45:3.2 (512.2) 1. *The System Sovereign* — Lanaforge, number 2,709 of the primary order and successor to the apostate Lucifer.

45:3.3 (512.3) 2. *The first assistant Sovereign* — Mansurotia, number 17,841 of the tertiary Lanonandeks. He was dispatched to Satania along with Lanaforge.

45:3.4 (512.4) 3. *The second assistant Sovereign* — Sadib, number 271,402 of the tertiary order. Sadib also came to Satania with Lanaforge.

45:3.5 (512.5) 4. *The custodian of the system* — Holdant, number 19 of the tertiary corps, the holder and controller of all interned spirits above the order of mortal existence. Holdant likewise came to Satania with Lanaforge.

45:3.6 (512.6) 5. *The system recorder* — Vilton, secretary of the Lanonandek ministry of Satania, number 374 of the third order. Vilton was a member of the original Lanaforge group.

45:3.7 (512.7) 6. *The bestowal director* — Fortant, number 319,847 of the reserves of the secondary Lanonandeks and temporary director of all universe activities transplanted to Jerusem since Michael's bestowal on Urantia. Fortant has been attached to the staff of Lanaforge for nineteen hundred years of Urantia time.

7. *Aukštasis patarėjas* — Hanavardas, pirminių Sūnų Lanonandekų numeris 67 ir visatos patarėjų ir koordinatorių aukštojo korpuso narys. Jis veikia kaip laikinai einantis Satanijos vykdomosios tarybos pirmininko pareigas. Hanavardas yra tokios kategorijos dvyliktasis narys, kuris šitokiu būdu tarnauja Jeruseme po Liuciferio maišto.

Šita septynių Lanonandekų vykdomoji grupė sudaro išplėstą nepaprastųjų situacijų administraciją, kurios būtinumas kilo dėl Liuciferio maišto sukurtos ypatingos padėties. Jeruseme yra tikrai mažieji teismai, nes sistema yra administravimo, bet ne nuosprendžių priėmimo vienetą, bet Lanonandekų administraciją remia Jerusemo vykdomoji taryba, Satanijos aukščiausiasis patariamasis organas. Šitą tarybą sudaro dvylika narių:

1. Hanavardas, Lanonandekų pirmininkas.
2. Lanaforgas, Sistemos Aukščiausiasis Valdovas.
3. Mansurotija, Aukščiausiojo Valdovo pirmasis padėjėjas.
4. Satanijos Melkizedekų vadovas.
5. Einantis Satanijos Gyvybės Nešėjų reguliuotojo pareigas.
6. Satanijos užbaigtųjų vadovas.
7. Satanijos pirmasis Adomas, Materialiuosius Sūnus prižiūrintis vadovas.
8. Satanijos serafinių gausybių reguliuotojas.
9. Satanijos fizinių kontrolierių vadovas.
10. Sistemos Morontinės Energijos Prižiūrėtojų reguliuotojas.
11. Einantis Sistemos tarpinių būtybių reguliuotojo pareigas.
12. Einantis kylančiųjų mirtingųjų korpuso vadovo pareigas.

Periodiškai šita taryba parenka tris narius tam, kad vietinei sistemai atstovautų aukščiausiojoje taryboje visatos būstinėje, bet maištas šitą atstovavimą laikinai sustabdė. Dabar Satanija vietinės visatos būstinėje turi stebėtoją, bet nuo Mykolo savęs padovanojimo ši sistema yra atnaujinusi dešimties narių rinkimą į Edentijos įstatymų leidžiamąją valdžią.

4. KETURI IR DVIDEŠIMT PATARĖJU

45:3.8 (512.8) 7. *The high counselor* — Hanavard, number 67 of the primary Lanonandek Sons and a member of the high corps of universe counselors and co-ordinators. He functions as acting chairman of the executive council of Satania. Hanavard is the twelfth of this order so to serve on Jerusem since the Lucifer rebellion.

45:3.9 (512.9) This executive group of seven Lanonandeks constitutes the expanded emergency administration made necessary by the exigencies of the Lucifer rebellion. There are only minor courts on Jerusem since the system is the unit of administration, not adjudication, but the Lanonandek administration is supported by the Jerusem executive council, the supreme advisory body of Satania. This council consists of twelve members:

- 45:3.10 (512.10) 1. Hanavard, the Lanonandek chairman.
- 45:3.11 (512.11) 2. Lanaforge, the System Sovereign.
- 45:3.12 (512.12) 3. Mansurotia, the first assistant Sovereign.
- 45:3.13 (512.13) 4. The chief of Satania Melchizedeks.
- 45:3.14 (512.14) 5. The acting director of the Satania Life Carriers.
- 45:3.15 (512.15) 6. The chief of the Satania finaliters.
- 45:3.16 (512.16) 7. The original Adam of Satania, the supervising head of the Material Sons.
- 45:3.17 (512.17) 8. The director of the Satania seraphic hosts.
- 45:3.18 (512.18) 9. The chief of the Satania physical controllers.
- 45:3.19 (512.19) 10. The director of the system Morontia Power Supervisors.
- 45:3.20 (513.1) 11. The acting director of system midway creatures.
- 45:3.21 (513.2) 12. The acting head of the corps of ascending mortals.

45:3.22 (513.3) This council periodically chooses three members to represent the local system on the supreme council at universe headquarters, but this representation is suspended by rebellion. Satania now has an observer at the headquarters of the local universe, but since the bestowal of Michael the system has resumed the election of ten members to the Edentia legislature.

4. THE FOUR AND TWENTY COUNSELORS

Septynių angeliškųjų gyvenamųjų žiedų centre Jeruseme yra dislokuota Urantijos patariamosios tarybos būstinė, keturi ir dvidešimt patarėjų. Jonas Apreiškėjas juos vadino keturi ir dvidešimt vyresniųjų: „Ir ratu aplink sostą buvo keturi ir dvidešimt krėslų, o tuose krėsluose aš mačiau sėdinčius keturis ir dvidešimt vyresniųjų, apsirengusių baltais rūbais.“ Šis sostas šitos grupės centre yra vadovaujančiojo archangelo nuosprendžių vieta, visai Satanijai gailestingumo ir teisingumo prisikėlimo, kviečiant pagal sąrašą, sostas. Šita nuosprendžių vieta visada buvo Jeruseme, bet šie dvidešimt keturi krėsiai aplink buvo pastatyti ne daugiau kaip prieš tūkstantį devynis šimtus metų, tuoj po to, kai buvo išaukštintas Kristus Mykolas, jam suteikus visišką Nebadono nepriklausomybę. Šie keturi ir dvidešimt patarėjų yra jo asmeniniai agentai Jeruseme, ir jie turi įgaliojimus atstovauti Sūnui Šeiminkui visuose reikaluose, susijusiuose su Satanijos kvietimu pagal sąrašą ir mirtingųjų kilimo plano daugelyje kitų fazių izoliuotuose sistemos pasauliuose. Jie yra tie paskirtieji agentai, kad įvykdytų Gabrielio specialius pagedavimus ir Mykolo neįprastus mandatus.

Šitie dvidešimt keturi patarėjai buvo paimti iš Urantijos aštuonių rasių, o paskutinis iš šitos grupės buvo paimtas Mykolo kvietimo pagal sąrašą prisikėlimo metu, prieš tūkstantį devynis šimtus metų. Šią Urantijos patariamąją tarybą sudaro tokie nariai:

1. *Onagaras*, pagrindinis protas, kuris buvo iki Planetos Princo amžiuje ir kuris vadovavo savo draugams garbinant „Kvėpavimo Suteikėją.“

2. *Masantas*, to amžiaus, kada jau buvo atvykęs Planetos Princas, didysis mokytojas Urantijoje, kuris savo draugams nurodė garbinti „Didžiąją Šviesą.“

3. *Onamonalontonas*, tolimųjų laikų raudonojo žmogaus lyderis, ir tas, kuris rasę nukreipė nuo daugelio dievų garbinimo į „Didžiosios Dvasios“ garbinimą.

4. *Orlandofas*, mėlynųjų žmonių princas ir jų lyderis pripažįstant „Aukščiausiojo Valdovo“ dieviškumą.

5. *Poršunta*, išnykusios oranžinės rasės orakulas ir šitos tautos lyderis garbinant „Didįjį Mokytoją.“

6. *Singlangtonas*, pirmasis iš geltonųjų žmonių, kuris mokė ir vadovavo savo žmonėms garbinant „Vieną Tiesą“ vietoje daugelio. Prieš tūkstančius metų geltonasis žmogus žinojo tą vieną Dievą.

7. *Fontadas*, žaliųjų žmonių išvaduotojas iš tamsos ir jų lyderis garbinant „Tą Vieną Gyvybės Šaltinį.“

45:4.1 (513.4) At the center of the seven angelic residential circles on Jerusem is located the headquarters of the Urantia advisory council, the four and twenty counselors. John the Revelator called them the four and twenty elders: “And round about the throne were four and twenty seats, and upon the seats I saw four and twenty elders sitting, clothed in white raiment.” The throne in the center of this group is the judgment seat of the presiding archangel, the throne of the resurrection roll call of mercy and justice for all Satania. This judgment seat has always been on Jerusem, but the twenty-four surrounding seats were placed in position no more than nineteen hundred years ago, soon after Christ Michael was elevated to the full sovereignty of Nebadon. These four and twenty counselors are his personal agents on Jerusem, and they have authority to represent the Master Son in all matters concerning the roll calls of Satania and in many other phases of the scheme of mortal ascension on the isolated worlds of the system. They are the designated agents for executing the special requests of Gabriel and the unusual mandates of Michael.

45:4.2 (513.5) These twenty-four counselors have been recruited from the eight Urantia races, and the last of this group were assembled at the time of the resurrection roll call of Michael, nineteen hundred years ago. This Urantia advisory council is made up of the following members:

45:4.3 (513.6) 1. *Onagar*, the master mind of the pre-Planetary Prince age, who directed his fellows in the worship of “The Breath Giver.”

45:4.4 (513.7) 2. *Masant*, the great teacher of the post-Planetary Prince age on Urantia, who pointed his fellows to the veneration of “The Great Light.”

45:4.5 (513.8) 3. *Onamonalonton*, a far-distant leader of the red man and the one who directed this race from the worship of many gods to the veneration of “The Great Spirit.”

45:4.6 (513.9) 4. *Orlandof*, a prince of the blue men and their leader in the recognition of the divinity of “The Supreme Chief.”

45:4.7 (513.10) 5. *Porshunta*, the oracle of the extinct orange race and the leader of this people in the worship of “The Great Teacher.”

45:4.8 (513.11) 6. *Singlangton*, the first of the yellow men to teach and lead his people in the worship of “One Truth” instead of many. Thousands of years ago the yellow man knew of the one God.

45:4.9 (513.12) 7. *Fantad*, the deliverer of the green men from darkness and their leader in the worship of “The One Source of Life.”

8. *Orvononas*, indigo rasių švietėjas ir jų lyderis kažkada tarnaujant "Dievų Dievui."

9. *Adomas*, netekęs garbės, bet reabilituotas Urantijos planetinis tėvas, Dievo Materialusis Sūnus, kuris buvo nužemintas iki mirtingojo materialaus kūno pavidalo, bet kuris išliko po mirties, o vėliau Mykolo dekretu buvo pakeltas į šią rangą.

10. *Ieva*, Urantijos violetinės rasės motina, kuri su savo sutuoktiniu atkentėjo bausmę už pražangą ir taip pat buvo reabilituota kartu su juo ir paskirta tarnauti į šią išlikusiųjų mirtingųjų grupę.

11. *Enochas*, pirmasis iš Urantijos mirtingųjų su Minties Derintoju susiliejęs mirtingojo gyvenimo materialiam kūne metu.

12. *Mozė*, išnykusios violetinės rasės likučių išlaisvintojas ir kuris paskatino atgaivinti Visuotinio Tėvo garbinimą "Izraelio Dievo" vardu.

13. *Eljās*, nuostabaus dvasinio pasiekimo perversa siela po Materialiojo Sūnaus amžiuje.

14. *Makiventa Melkizedekas*, vienintelis iš šitos kategorijos Sūnų, kuris save padovanojo Urantijos rasėms. Nors jis vis dar tebelaikomas vienu iš Melkizedekų, bet jis tapo "Pačių Aukštųjų tarnu visiems laikams," amžiams priėmęs tarnystės užduotį kaip kylantysis mirtingasis, gyvenęs Urantijoje mirtingojo materialaus kūno pavidalu Saleme Abraomo dienomis. Šitas Melkizedekas neseniai buvo paskelbtas Urantijos Planetos Princo vicegerentu, su būstine Jeruseme, ir turintis įgaliojimus veikti Mykolo vardu, kuris yra realiai to pasaulio, kuriame patyrė savo paskutinįjį savęs padovanojimą žmogiškuoju pavidalu, Planetos Princas. Nepaisant šito, Urantiją vis tiek prižiūri vienas po kito besikeičiantys valdytojai, kurie yra iš keturių ir dvidešimties patarėjų narių.

15. *Jonas Krikštytojas*, Mykolo misijos Urantijoje skelbėjas ir, materialiam kūne, tolimas Žmogaus Sūnaus pusbrolis.

16. 1-2-3 *Pirmasis*, Kaligastijos išdavystės metu ištikimų tarpinių tvarinių Gabrielio tarnystėje vadovas, kurį Mykolas pakėlė į šią rangą tuoj po savo įžengimo į besąlygišką suverenumą.

Šitos parinktos asmenybės kurį laiką nebedalyvauja kilimo režime, Gabrielio pageidavimu, ir mes neturime supratimo, kiek laiko jos gali tarnauti šitose pareigose.

Vietos, pažymėtos 17, 18, 19, ir 20 numeriais nebūna užimtos nuolat. Jos būna užimamos

45:4.10 (513.13) 8. *Orvonon*, the enlightener of the indigo races and their leader in the onetime service of "The God of Gods."

45:4.11 (514.1) 9. *Adam*, the discredited but rehabilitated planetary father of Urantia, a Material Son of God who was relegated to the likeness of mortal flesh, but who survived and was subsequently elevated to this position by the decree of Michael.

45:4.12 (514.2) 10. *Eve*, the mother of the violet race of Urantia, who suffered the penalty of default with her mate and was also rehabilitated with him and assigned to serve with this group of mortal survivors.

45:4.13 (514.3) 11. *Enoch*, the first of the mortals of Urantia to fuse with the Thought Adjuster during the mortal life in the flesh.

45:4.14 (514.4) 12. *Moses*, the emancipator of a remnant of the submerged violet race and the instigator of the revival of the worship of the Universal Father under the name of "The God of Israel."

45:4.15 (514.5) 13. *Elijah*, a translated soul of brilliant spiritual achievement during the post-Material Son age.

45:4.16 (514.6) 14. *Machiventa Melchizedek*, the only Son of this order to bestow himself upon the Urantia races. While still numbered as a Melchizedek, he has become "forever a minister of the Most Highs," eternally assuming the assignment of service as a mortal ascender, having sojourned on Urantia in the likeness of mortal flesh at Salem in the days of Abraham. This Melchizedek has latterly been proclaimed vicegerent Planetary Prince of Urantia with headquarters on Jerusalem and authority to act in behalf of Michael, who is actually the Planetary Prince of the world whereon he experienced his terminal bestowal in human form. Notwithstanding this, Urantia is still supervised by successive resident governors general, members of the four and twenty counselors.

45:4.17 (514.7) 15. *John the Baptist*, the forerunner of Michael's mission on Urantia and, in the flesh, distant cousin of the Son of Man.

45:4.18 (514.8) 16. 1-2-3 *the First*, the leader of the loyal midway creatures in the service of Gabriel at the time of the Caligastia betrayal, elevated to this position by Michael soon after his entrance upon unconditioned sovereignty.

45:4.19 (514.9) These selected personalities are exempt from the ascension regime for the time being, on Gabriel's request, and we have no idea how long they may serve in this capacity.

45:4.20 (514.10) Seats numbers 17, 18, 19, and 20 are not permanently occupied. They are temporarily

laikinai, vienbalsiai sutarus šešiolikai nuolatinųjų narių, o laisvos jos yra laikomos kylančiųjų mirtingųjų vėlesniajam paskyrimui, kurį jie gaus dabartiniame amžiuje po Sūnaus savęs padovanojimo Urantijoje.

21, 22, 23, ir 24 numeriai yra taip pat užimami laikinai, tuo tarpu jie yra laikomi rezerve kitų ir vėlesniųjų amžių didiesiems mokytojams, kurie be jokios abejonės ateis po dabartinio amžiaus. Sūnų Arbitrų ir Sūnų Mokytojų eros ir šviesos ir gyvenimo amžiai turi būti su jauduliu laukiami Urantijoje, nepriklausomai nuo dieviškųjų Sūnų netikėtų apsilankymų, kurie gali įvykti, arba kurių gali ir nebūti.

5. MATERIALIEJI SŪNŪS

Dangiškosios gyvybės didžiuliai skyriai turi savo būstines ir milžiniškus rezervatus Jerusemė, įskaitant ir įvairias dieviškųjų Sūnų kategorijas, aukštąsias dvasias, superangelus, ir tarpinius tvarinius. Šito nuostabaus sektoriaus centrinė buveinė yra Materialiųjų Sūnų pagrindinė šventovė.

Adomų sfera yra traukos centras visiems naujai atvykusiems į Jerusemą. Tai milžiniška teritorija, susidedanti iš vieno tūkstančio centrų, nors kiekviena Materialiųjų Sūnų ir Dukrų šeima gyvena nuosavame dvare iki pat to laiko, kada jos nariai išvyksta į tarnystę erdvės evoliuciniuose pasauliuose arba kada jie pradeda kilimo į Rojų karjerą.

Šitie Materialieji Sūnūs yra lytiniu būdu reprodukuojančių būtybių aukščiausiasis tipas, kuris yra sutinkamas besivystančių visatų mokymo sferose. Ir jie iš tiesų yra materialūs; net Planetiniai Adomai ir levos yra aiškiai matomi apgyvendintų pasaulių mirtingosioms rasėms. Šitie Materialieji Sūnūs yra paskutinioji ir fizinė grandis asmenybių, nusidriekiančių žemyn nuo dieviškumo ir tobulumo viršuje iki žmogiškosios ir materialiosios egzistencijos apačioje, grandinėje. Šitie Sūnūs pasaulius aprūpina tarpininku, palaikančiu abipusišką ryšį tarp nematomų Planetos Princų ir sferų materialiųjų tvarinių.

Paskutiniojo tūkstantmečio surašymo metu Salvingtonė buvo užregistruota Nebadone 161.432.840 Materialiųjų Sūnų ir Dukrų, turinčių pilietybės statusą vietinių sistemų sostinėse. Materialiųjų Sūnų skaičius įvairiose sistemose skiriasi, o jų skaičius natūralios reprodukcijos būdu yra nuolat didinamas. Savo reprodukcinės funkcijas jie panaudoja vedini ne vien tik kontaktuojančių asmenybių asmeninių troškimų, bet ir aukštesniųjų valdančiųjų organų ir patariančiųjų tarybų nuomonės.

Šitie Materialieji Sūnūs ir Dukros yra

filled by the unanimous consent of the sixteen permanent members, being kept open for later assignment to ascending mortals from the present postbestowal Son age on Urantia.

^{45:4.21 (514.11)} Numbers 21, 22, 23, and 24 are likewise temporarily filled while being held in reserve for the great teachers of other and subsequent ages which undoubtedly will follow the present age. Eras of the Magisterial Sons and Teacher Sons and the ages of light and life are to be anticipated on Urantia, regardless of unexpected visitations of divine Sons which may or may not occur.

5. THE MATERIAL SONS

^{45:5.1 (514.12)} The great divisions of celestial life have their headquarters and immense preserves on Jerusem, including the various orders of divine Sons, high spirits, superangels, angels, and midway creatures. The central abode of this wonderful sector is the chief temple of the Material Sons.

^{45:5.2 (515.1)} The domain of the Adams is the center of attraction to all new arrivals on Jerusem. It is an enormous area consisting of one thousand centers, although each family of Material Sons and Daughters lives on an estate of its own up to the time of the departure of its members for service on the evolutionary worlds of space or until their embarkation upon the Paradise-ascension career.

^{45:5.3 (515.2)} These Material Sons are the highest type of sex-reproducing beings to be found on the training spheres of the evolving universes. And they are really material; even the Planetary Adams and Eves are plainly visible to the mortal races of the inhabited worlds. These Material Sons are the last and physical link in the chain of personalities extending from divinity and perfection above down to humanity and material existence below. These Sons provide the inhabited worlds with a mutually contactable intermediary between the invisible Planetary Prince and the material creatures of the realms.

^{45:5.4 (515.3)} At the last millennial registration on Salvington there were of record in Nebadon 161,432,840 Material Sons and Daughters of citizenship status on the local system capitals. The number of Material Sons varies in the different systems, and their number is being constantly increased by natural reproduction. In the exercise of their reproductive functions they are not guided wholly by the personal desires of the contacting personalities but also by the higher governing bodies and advisory councils.

^{45:5.5 (515.4)} These Material Sons and Daughters

Jerusemo ir su juo susietų pasaulių nuolatiniai gyventojai. Jie užima didžiulius dvarus Jeruseme ir tiesiogine prasme dalyvauja sostinės sferos vietiniame valdyme, praktiškai administruodami visus kasdienius reikalus, padedant tarpinėms būtybėms ir kylantiesiems.

Jeruseme šitiems reprodukuojantiems Sūnams leidžiama eksperimentuoti su savivaldos idealais pagal Melkizedekų pobūdį, ir jie pasiekia labai aukštą visuomenės tipą. Aukštesnės sūnystės kategorijos sferoje pasilieka sau veto teisę, tačiau beveik visais atžvilgiais Jerusemo Adomitai save valdo patys visuotiniu balsavimu ir atstovaujamąja vyriausybe. Jie tikisi, jog kada nors jiems bus suteikta tikrai visiška autonomija.

Materialiųjų Sūnų tarnystės pobūdį daugiausia apsprendžia jų amžius. Nors jie ir neturi teisės patekti į Salvingtono Melkizedekų Universitetą—būdami materialūs ir paprastai apribojami tam tikromis planetomis—nepaisant šito, kiekvienos sistemos būstinėje Melkizedekai turi stiprius mokytojų fakultetus tam, kad būtų mokomos Materialiųjų Sūnų jaunesniosios kartos. Tos švietimo ir dvasinio mokymo sistemos, kurios yra skirtos jaunesniųjų Materialiųjų Sūnų ir Dukrų vystymui, yra aukščiausia tobulumo viršūnė pagal mastą, metodą, ir praktiškumą.

6. ADOMINIS KYLANČIŲJŲ MOKYMAS

Materialieji Sūnūs ir Dukros, kartu su savo vaikais, pateikia nuostabų reginį, kuris visiems kylantiesiems mirtingiesiems niekada nenustoja kelti smalsumo ir traukti jų dėmesio. Jie yra tokie panašūs į jūsų pačių materialias lyties rases, kad jūs abu surandate daug bendrų interesų, į kuriuos nukreipiate savo mintis ir kurie užima jūsų broliškojo bendravimo laiką.

Išlikę mirtingieji didelę dalį savo laisvalaikio praleidžia sistemos būstinėje stebėdami ir studijuodami šitų vyresniųjų pusiau fizinių lyties tvarinių gyvenimo įpročius ir elgesį, kadangi šitie Jerusemo piliečiai yra mirtingųjų išlikusiųjų betarpiški rėmėjai ir mokytojai, nuo to laiko, kada jie pasiekia pilietybę būstinės pasaulyje iki išvykimo į Edentiją.

Septyniuose gyvenamuosiuose pasauliuose kylantiesiems mirtingiesiems yra su kaupu atlyginama už visus patirtinius nepriteklius, iškentėtus savo kilmės pasauliuose, nesvarbu, ar jie būtų buvę dėl paveldėjimo, aplinkybių, ar dėl karjeros materialiam kūne priešlaikinės nelaimingos pabaigos. Tai iš tikrųjų yra tiesa visais atžvilgiais, išskyrus mirtingojo lytinį gyvenimą ir su tuo susijusius prisiderinimus. Tūkstančiai mirtingųjų gyvenamuosius pasaulius pasiekia

are the permanent inhabitants of Jerusem and its associated worlds. They occupy vast estates on Jerusem and participate liberally in the local management of the capital sphere, administering practically all routine affairs with the assistance of the midwayers and the ascenders.

45:5.6 (515.5) On Jerusem these reproducing Sons are permitted to experiment with the ideals of self-government after the manner of the Melchizedeks, and they are achieving a very high type of society. The higher orders of sonship reserve the veto functions of the realm, but in nearly every respect the Jerusem Adamites govern themselves by universal suffrage and representative government. Sometime they hope to be granted virtually complete autonomy.

45:5.7 (515.6) The character of the service of the Material Sons is largely determined by their ages. While they are not eligible for admission to the Melchizedek University of Salvington — being material and ordinarily limited to certain planets — nevertheless, the Melchizedeks maintain strong faculties of teachers on the headquarters of each system for the instruction of the younger generations of Material Sons. The educational and spiritual training systems provided for the development of the younger Material Sons and Daughters are the acme of perfection in scope, technique, and practicability.

6. ADAMIC TRAINING OF ASCENDERS

45:6.1 (515.7) The Material Sons and Daughters, together with their children, present an engaging spectacle which never fails to arouse the curiosity and intrigue the attention of all ascending mortals. They are so similar to your own material sex races that you both find much of common interest to engage your thoughts and occupy your seasons of fraternal contact.

45:6.2 (515.8) Mortal survivors spend much of their leisure on the system capital observing and studying the life habits and conduct of these superior semiphysical sex creatures, for these citizens of Jerusem are the immediate sponsors and mentors of the mortal survivors from the time they attain citizenship on the headquarters world until they take leave for Edentia.

45:6.3 (516.1) On the seven mansion worlds ascending mortals are afforded ample opportunities for compensating any and all experiential deprivations suffered on their worlds of origin, whether due to inheritance, environment, or unfortunate premature termination of the career in the flesh. This is in every sense true except in the mortal sex life and its attendant adjustments. Thousands of mortals reach the mansion worlds without having benefited particularly from the

nepatyrę ypatingos naudos iš tų dalykų, kurie kyla tikrai iš vidutiniškų lytinių santykių jų gimtosiose sferose. Gyvenamųjų pasaulių patyrimas gali suteikti nedaug galimybių tam, jog šituos asmeninius nepriteklus kompensuotų. Šitiems kylantiems fizine prasme lytinis patyrimas yra praeitis, bet artimai bendraudami su Materialiaisiais Sūnumis ir Dukromis, tiek individualiai, tiek ir kaip jų šeimų nariai, šitie lytinio gyvenimo nepatyrę mirtingieji yra įgalinami savo nepritekliaus visuomeninius, intelektualius, emocinius, ir dvasinius aspektus kompensuoti. Tokiu būdu visi tie žmonės, kuriems aplinkybės ar blogas sprendimas neleido turėti palankių lytinių santykių evoliuciniuose pasauliuose, čia, sistemų sostinėse, turi visas galimybes įgyti šitą esminį mirtingojo patyrimą artimoje ir kupinoje meilės bendrijoje su sistemų sostinėse nuolat gyvenančiais dangiškaisiais Adominiais lyties tvariniais.

Nė vienas išlikęs mirtingasis, tarpinis tvarinys, ar serafimas negali pakilti į Rojų, negali pasiekti Tėvo, ir būti priimtas į Užbaigtųjų Korpusą, neperėjęs per tą išaukštintą patyrimą, pasiekdamas tėvystės ryšį su pasaulių besivystančiu vaiku arba neperėjęs per kokį nors kitą šitam analogišką ar ekvivalentišką patyrimą. Vaiko ir vieno iš tėvų ryšys yra pagrindinis esminei sampratai apie Visuotinį Tėvą ir jo visatos vaikus. Dėl to šitas patyrimas tikrai tampa nepakeičiamu visų kylančiųjų patirtiniame mokyme.

Kylantieji tvariniai ir evoliuciniai serafimai šitą tėvystės patyrimą turi patirti bendraudami su sistemos būstinių Materialiaisiais Sūnumis ir Dukromis. Tokiu būdu tokie nesidauginantys kylantieji tikrai įgauna tėvystės patyrimą padėdami Jerusemo Adomams ir levoms auginti ir mokyti jų palikuonis.

Visi išlikusieji mirtingieji, nepatyrę tėvystės evoliuciniuose pasauliuose, taip pat turi įgyti šitą būtiną mokymą, kada jie gyvena Jerusemo Materialiųjų Sūnų namuose ir kaip šitų nuostabių tėvų ir motinų tėvystės partneriai. Šitai yra tiesa, išskyrus tai, jog tokie mirtingieji savo nepriteklus galėjo kompensuoti sistemos vaikų darželiuose, esančiuose Jerusemo pereinamosios kultūros pirmajame pasaulyje.

Šitą bandomąjį Satanijos vaikų darželį užbaigtųjų pasaulyje laiko tam tikros morontinės asmenybės, šitam vaikų auklėjimo darbui yra skirta pusė planetos. Čia yra priimami ir iš naujo surenkami išlikusių mirtingųjų kai kurie vaikai, kaip antai, tie palikuonys, kurie evoliuciniuose pasauliuose žuvo anksčiau negu įgijo dvasinį statusą kaip individai. Bet kurio iš jo tikrųjų tėvų pakilimas garantuoja, jog tokiam mirtingajam sferų

disciplines derived from fairly average sex relations on their native spheres. The mansion world experience can provide little opportunity for compensating these very personal deprivations. Sex experience in a physical sense is past for these ascenders, but in close association with the Material Sons and Daughters, both individually and as members of their families, these sex-deficient mortals are enabled to compensate the social, intellectual, emotional, and spiritual aspects of their deficiency. Thus are all those humans whom circumstances or bad judgment deprived of the benefits of advantageous sex association on the evolutionary worlds, here on the system capitals afforded full opportunity to acquire these essential mortal experiences in close and loving association with the supernal Adamic sex creatures of permanent residence on the system capitals.

45:6.4 (516.2) No surviving mortal, midwayer, or seraphim may ascend to Paradise, attain the Father, and be mustered into the Corps of the Finality without having passed through that sublime experience of achieving parental relationship to an evolving child of the worlds or some other experience analogous and equivalent thereto. The relationship of child and parent is fundamental to the essential concept of the Universal Father and his universe children. Therefore does such an experience become indispensable to the experiential training of all ascenders.

45:6.5 (516.3) The ascending midway creatures and the evolutionary seraphim must pass through this parenthood experience in association with the Material Sons and Daughters of the system headquarters. Thus do such nonreproducing ascenders obtain the experience of parenthood by assisting the Jerusem Adams and Eves in rearing and training their progeny.

45:6.6 (516.4) All mortal survivors who have not experienced parenthood on the evolutionary worlds must also obtain this necessary training while sojourning in the homes of the Jerusem Material Sons and as parental associates of these superb fathers and mothers. This is true except in so far as such mortals have been able to compensate their deficiencies on the system nursery located on the first transitional-culture world of Jerusem.

45:6.7 (516.5) This probation nursery of Satania is maintained by certain morontia personalities on the finaliters' world, one half of the planet being devoted to this work of child rearing. Here are received and reassembled certain children of surviving mortals, such as those offspring who perished on the evolutionary worlds before acquiring spiritual status as individuals. The ascension of either of its natural parents insures

vaikui bus suteiktas naujas įsameninimas sistemos užbaigtųjų planetoje, ir ten jam bus leidžiama parodyti vėlesniu laisvos valios apsisprendimu, ar pasirenka ar nepasirenka jis tai, jog eitų tėvų mirtingojo kilimo keliu. Vaikai čia atrodo kaip ir jų gimtajame pasaulyje, išskyrus tai, kad nebėra lyties skirtumo. Po gyvenimo patyrimo apgyvendintuose pasauliuose nebėra mirtingojo giminės reprodukcijos.

Gyvenamųjų pasaulių studentai, kurie bandomuosiuose vaikų darželiuose užbaigtųjų pasaulyje turi vieną ar daugiau vaikų ir kurie neturi esminio tėvystės patyrimo, gali kreiptis į Melkizedeką leidimo, kuris jiems suteiks laikiną perkėlimą iš kilimo pareigų gyvenamuosiuose pasauliuose į užbaigtųjų pasaulį, kuriame jiems yra suteikiamos galimybės, kad jie veiktų kaip bendri tėvai savo pačių ir kitų vaikams. Šitoji tėvystės funkcijos tarnystė vėliau Jeruseme gali būti patvirtinta, jog įgyvendinta pusė mokymo, kurį šitiems kylantiems reikia įgyti Materialiųjų Sūnų ir Dukrų šeimose.

Patį bandomąjį vaikų darželį prižiūri vienas tūkstantis Materialiųjų Sūnų ir Dukrų porų, savanoriai iš savosios kategorijos Jeruseme kolonijos. Jiems betarpiškai padeda maždaug toks pat skaičius savanorių midsonitų tėvinių grupių, kurios čia sustoja tam, kad suteiktų tokias paslaugas pakeliui iš Satanijos midsonitų pasaulio į neapreiktą likimą savo rezervų specialiuose pasauliuose užbaigtųjų Salvingtono sferose.

7. MELKIZEDEKŲ MOKYKLOS

Melkizedekai yra to didžiulio instruktorių korpuso—iš dalies sudvasintų valinių tvarinių ir kitokių tvarinių—reguluotojai, kurie taip sėkmingai veikia Jeruseme ir su juo susietuose pasauliuose, bet ypač septyniuose gyvenamuosiuose pasauliuose. Tai yra sulaikymo planetos, kur tie mirtingieji, kuriems nepasiseka susiliesti su viduje gyvenančiais savo Derintojais gyvenimo materialiam kūne metu, yra reabilituojami laikinoje formoje tam, kad gautų tolimesnę pagalbą ir kad pasinaudotų pasiūlyta galimybe toliau siekti dvasinių laimėjimų, dėti tas pačias pastangas, kurias nutraukė priešlaikinė mirtis. Arba, jeigu, dėl kokios nors kitos priežasties, susijusios su paveldėjimo kliuviniais, nepalankiomis aplinkybėmis, arba netikėtomis sąlygomis, šitas sielos pasiekimas nebuvo užbaigtas, nesvarbu, kokia buvo priežastis, visi tie, kurie turi teisingą tikslą ir yra verti dvasios, atsiduria, kaip tokie, tęstinumo planetose, kuriose jie turi išmokyti įsisavinti amžinosios karjeros pagrindus, įgauti tokių bruožų, kurių negalėjo įgauti, arba neįgavo, per savo gyvenimą materialiam kūne.

that such a mortal child of the realms will be accorded repersonalization on the system finaliter planet and there be permitted to demonstrate by subsequent freewill choice whether or not it elects to follow the parental path of mortal ascension. Children here appear as on the nativity world except for the absence of sex differentiation. There is no reproduction of mortal kind after the life experience on the inhabited worlds.

45:6.8 (517.1) Mansion world students who have one or more children in the probationary nursery on the finaliters' world, and who are deficient in essential parental experience, may apply for a Melchizedek permit which will effect their temporary transfer from ascension duties on the mansion worlds to the finaliter world, where they are granted opportunity to function as associate parents to their own and other children. This service of parental ministry may be later accredited on Jerusem as the fulfillment of one half of the training which such ascenders are required to undergo in the families of the Material Sons and Daughters.

45:6.9 (517.2) The probation nursery itself is supervised by one thousand couples of Material Sons and Daughters, volunteers from the Jerusem colony of their order. They are immediately assisted by about an equal number of volunteer midsonite parental groups who stop off here to render this service on their way from the midsonite world of Satania to the unrevealed destiny on their special worlds of reservation among the finaliter spheres of Salvington.

7. THE MELCHIZEDEK SCHOOLS

45:7.1 (517.3) The Melchizedeks are the directors of that large corps of instructors — partially spiritualized will creatures and others — who function so acceptably on Jerusem and its associated worlds but especially on the seven mansion worlds. These are the detention planets, where those mortals who fail to achieve fusion with their indwelling Adjusters during the life in the flesh are rehabilitated in transient form to receive further help and to enjoy extended opportunity for continuing their strivings for spiritual attainment, those very efforts which were prematurely interrupted by death. Or if, for any other reason of hereditary handicap, unfavorable environment, or conspiracy of circumstances, this soul attainment was not completed, no matter what the reason, all who are true of purpose and worthy in spirit find themselves, as themselves, present on the continuing planets, where they must learn to master the essentials of the eternal career, to possess themselves of traits which they could not, or did not, acquire during the lifetime in the flesh.

Spindinčiosios Vakaro Žvaigždės (ir neįvardinti jų lygiaverčiai partneriai) dažnai tarnauja mokytojais įvairiose visatos švietimo įstaigose, įskaitant ir tas, kurias remia Melchizedekai. Taip pat iš tiesų bendradarbiauja ir Trejybės Sūnūs Mokytojai, ir šitoms augančio lavinimo mokykloms jie perteikia Rojaus tobulumo potėpius. Bet visos šitos veiklos nėra skirtos išimtinai kylančiųjų mirtingųjų vystymui; didelė jų dalis yra lygiai taip užimta Nebadono vietinių dvasinių asmenybių augančiu mokymu.

Sūnūs Melchizedekai vadovauja daugiau negu trisdešimčiai skirtingų švietimo centrų Jeruseme. Šitos lavinimo mokyklos prasideda nuo savojo aš įvertinimo koledžo ir baigiasi Jerusemo pilietybės mokyklomis, kuriose Materialieji Sūnūs ir Dukros prisijungia prie Melchizedekų ir kitų asmenybių savo didžiulėmis pastangomis tam, kad išlikusiuosius mirtinguosius parengtų prisiimti aukštas atstovaujamosios vyriausybės pareigas. Visa visata yra organizuota ir administruojama pagal *atstovavimo* planą. Atstovaujamoji vyriausybė yra savivaldos dieviškasis idealas tarp netobulų būtybių.

Kas šimtą metų visatos laiku kiekviena sistema parenka dešimt savo atstovų tam, kad dalyvautų žvaigždyno įstatymų leidžiamajame organe. Juos parenka vieno tūkstančio narių Jerusemo taryba, renkamas organas, įgaliotas atstovauti sistemos grupėms visuose tokiuose delegavimo ar paskyrimų reikaluose. Visus atstovus ar kitus delegatus parenka šita vieno tūkstančio rinkėjų taryba, ir jie turi būti Melchizedekų Administravimo Koledžo aukštosios mokyklos absolventai, lygiai taip, kaip ir visi tie, kurie sudaro šitą vieno tūkstančio rinkėjų grupę. Šita mokykla rūpinasi Melchizedekai, neseniai jiems ėmė padėti ir užbaigieji.

Jeruseme yra daug renkamų organų, ir jiems įgaliojimus balsavimo keliu kartas nuo karto suteikia trys piliečių kategorijos—Materialieji Sūnūs ir Dukros, serafimai ir jų partneriai, įskaitant tarpinius tvarinius, ir kylantieji mirtingieji. Norint būti iškeltam į atstovaujamosios garbės pareigas kandidatas jau turi būti pasižymėjęs Melchizedekų administracinėse mokyklose.

Jeruseme balsavimas tarp šitų trijų pilietybės grupių yra visuotinis, bet balsai atiduodami skirtingai pagal pripažintą ir atitinkamai įregistruotą asmeninės motos—morontinės išminties—turėjimą. Per Jerusemo rinkimus bet kokios asmenybės atiduoto balso vertė svyruoja nuo vieno iki vieno tūkstančio. Tokiu būdu Jerusemo piliečiai yra klasifikuojami pagal savo motos pasiekimą.

Kartas nuo karto Jerusemo piliečiai pasirodo

45:7.2 (517.4) The Brilliant Evening Stars (and their unnamed co-ordinates) frequently serve as teachers in the various educational enterprises of the universe, including those sponsored by the Melchizedeks. Also do the Trinity Teacher Sons collaborate, and they impart the touches of Paradise perfection to these progressive training schools. But all these activities are not exclusively devoted to the advancement of ascending mortals; many are equally occupied with the progressive training of the native spirit personalities of Nebadon.

45:7.3 (517.5) The Melchizedek Sons conduct upward of thirty different educational centers on Jerusem. These training schools begin with the college of self-evaluation and end with the schools of Jerusem citizenship, wherein the Material Sons and Daughters join with the Melchizedeks and others in their supreme effort to qualify the mortal survivors for the assumption of the high responsibilities of representative government. The entire universe is organized and administered on the *representative* plan. Representative government is the divine ideal of self-government among nonperfect beings.

45:7.4 (517.6) Every one hundred years of universe time each system selects its ten representatives to sit in the constellation legislature. They are chosen by the Jerusem council of one thousand, an elective body charged with the duty of representing the system groups in all such delegated or appointive matters. All representatives or other delegates are selected by the council of one thousand electors, and they must be graduates of the highest school of the Melchizedek College of Administration, as also are all of those who constitute this group of one thousand electors. This school is fostered by the Melchizedeks, latterly assisted by the finaliters.

45:7.5 (518.1) There are many elective bodies on Jerusem, and they are voted into authority from time to time by three orders of citizenship — the Material Sons and Daughters, the seraphim and their associates, including midway creatures, and the ascending mortals. To receive nomination for representative honor a candidate must have gained requisite recognition from the Melchizedek schools of administration.

45:7.6 (518.2) Suffrage is universal on Jerusem among these three groups of citizenship, but the vote is differentially cast in accordance with the recognized and duly registered personal possession of mota — morontia wisdom. The vote cast at a Jerusem election by any one personality has a value ranging from one up to one thousand. Jerusem citizens are thus classified in accordance with their mota achievement.

45:7.7 (518.3) From time to time Jerusem citizens

prieš Melkizedekus egzaminuotojus, kurie įvertina jų morontinės išminties laimėjimus. Tada jie vyksta į Spindinčiųjų Vakaro Žvaigždžių egzaminuojantį korpusą arba pas jų paskirtas asmenybes, kurios nustato dvasinio įžvalgumo laipsnį. Po šito jie pasirodo prieš keturis ir dvidešimt patarėjų ir jų partnerius, kurie įvertina jų patirtinį suvisuomenėjimo pasiekimo statusą. Tuomet šitie trys faktoriai yra perkeliama į atstovaujamosios vyriausybės pilietybės registrus, ir ji greitai apskaičiuoja motos būklę ir pagal tą suteikia rinkiminę kvalifikaciją.

Vadovaujant Melkizedekams, kylančiuosius mirtinguosius, ypač tuos, kurie yra uždelsę savosios asmenybės suvienijimą naujuose morontijos lygiuose, į savo globą paima Materialieji Sūnūs ir jiems suteikia intensyvių mokymą, kurio paskirtis yra tokius trūkumus ištaisyti. Nė vienas kylantis mirtingasis nepalieka sistemos būstinės ir nepradeda daug didesnės ir įvairesnės suvisuomeninimo karjeros žvaigždynė, kol šitie Materialieji Sūnūs nepatvirtina, jog yra pasiekta motos asmenybė—individualybė, suderinanti užbaigtą mirtingąją egzistenciją patirtiniame susivienijime su besiskleidžiančia morontine karjera, šitas abi deramai suliejant Minties Derintojo dvasinei virškontrolei.

[Pateikta Melkizedeko, laikinai paskirto į Urantiją.]

present themselves to the Melchizedek examiners, who certify to their attainment of morontia wisdom. Then they go before the examining corps of the Brilliant Evening Stars or their designates, who ascertain the degree of spirit insight. Next they appear in the presence of the four and twenty counselors and their associates, who pass upon their status of experiential attainment of socialization. These three factors are then carried to the citizenship registrars of representative government, who quickly compute the mota status and assign suffrage qualifications in accordance therewith.

45.7.8 (518.4) Under the supervision of the Melchizedeks the ascending mortals, especially those who are tardy in their personality unification on the new morontia levels, are taken in hand by the Material Sons and are given intensive training designed to rectify such deficiencies. No ascending mortal leaves the system headquarters for the more extensive and varied socialization career of the constellation until these Material Sons certify to the achievement of mota personality — an individuality combining the completed mortal existence in experiential association with the budding morontia career, both being duly blended by the spiritual overcontrol of the Thought Adjuster.

45.7.9 (518.5) [Presented by a Melchizedek of temporary assignment on Urantia.]

46 Dokumentas. Vietinės sistemos būstinės

⇐ 045

URANTIJOS KNYGA

047 ⇐

II DALIS. VIETINĖ VISATA

46 DOKUMENTAS. VIETINĖS SISTEMOS BŪSTINĖS

Skyrius

ĮVADAS

1. Jerusemo fiziniai aspektai
2. Jerusemo fiziniai bruožai
3. Jerusemo transliuojamos programos
4. Gyvenamosios ir administracinės teritorijos
5. Jerusemo apskritimai
6. Vykdomieji-Administraciniai kvadratai
7. Stačiakampiai — Spornagijos
8. Jerusemo trikampiai

ĮVADAS

JERUSEMAS, Satanijos būstinė, yra vietinės sistemos vidutinė sostinė, ir jeigu ne didžiulis skaičius nukrypimų, kuriuos sukėlė Liuciferio maištas ir Mykolo savęs padovanojimas Urantijoje, tai ji būtų tokia, kaip ir panašiose sferose. Jūsų vietinė sistema perėjo per tam tikrus audringus patyrimus, bet šiuo metu ji yra administruojama kuo sumaniausiai, ir, amžiams einant, disharmonijos pasekmės lėtai, bet užtikrintai yra šalinamos. Tvarka ir gera valia yra atstatomos, ir sąlygos Jeruseme vis labiau ir labiau artėja prie tokio dangiškojo statuso, kuris yra vaizduojamas jūsų pasakojimuose, nes sistemos būstinė iš tikrųjų yra tas dangus, kurį įsivaizduoja didžioji dauguma dvidešimtojo amžiaus religinių tikinčiųjų.

1. JERUSEMO FIZINIAI ASPEKTAI

Jerusemas yra suskirstytas į vieną tūkstantį platumos sektorių ir į dešimt tūkstančių ilgumos

PAPER 46 THE LOCAL SYSTEM HEADQUARTERS

SECTIONS

Introduction

1. Physical Aspects of Jerusem
2. Physical Features of Jerusem
3. The Jerusem Broadcasts
4. Residential and Administrative Areas
5. The Jerusem Circles
6. The Executive-Administrative Squares
7. The Rectangles — The Spornagia
8. The Jerusem Triangles

INTRODUCTION

46:0.1 (519.1) JERUSEM, the headquarters of Satania, is an average capital of a local system, and aside from numerous irregularities occasioned by the Lucifer rebellion and the bestowal of Michael on Urantia, it is typical of similar spheres. Your local system has passed through some stormy experiences, but it is at present being administered most efficiently, and as the ages pass, the results of disharmony are being slowly but surely eradicated. Order and good will are being restored, and the conditions on Jerusem are more and more approaching the heavenly status of your traditions, for the system headquarters is truly the heaven visualized by the majority of twentieth-century religious believers.

1. PHYSICAL ASPECTS OF JERUSEM

46:1.1 (519.2) Jerusem is divided into one thousand latitudinal sectors and ten thousand longitudinal

zonų. Ši sfera turi septynias didžiąsias sostines ir septyniadešimt mažųjų administracinių centrų. Šios septynios sekcijų sostinės yra susijusios su įvairia veikla, ir Sistemos Aukščiausiasis Valdovas aplanko kiekvieną bent kartą per metus.

Standartinė Jerusemo mylia yra lygi maždaug septynioms Urantijos mylioms. Standartinis svoris, "gradantas," yra išreiškiamas dešimtaine sistema nuo subrendusio ultimato ir sudaro jūsų svorio beveik lygiai dešimt uncijų. Satanijos diena prilygsta trimis dienoms Urantijos laiku; be vienos valandos, keturių minučių, ir penkiolikos sekundžių, o tai sudaro Jerusemo apsisukimo aplink savo ašį laiką. Sistemos metai susideda iš vieno šimto Jerusemo dienų. Sistemos laiką programoje skelbia pagrindiniai chronoldekai.

Jerusemo energija yra nuostabiai kontroliuojama ir cirkuliuoja aplink sferą zonos kanalais, kuriuos tiesiogiai maitina energetinės erdvės įkrovos ir meistriškai valdo Pagrindiniai Fiziniai Kontrolieriai. Natūralus pasipriešinimas šitų energijų perėjimui per fizinius laidumo kanalus sukelia tą karštį, kuris yra reikalingas pastovios Jerusemo temperatūros sukūrimui. Visiškos šviesos temperatūra yra palaikoma maždaug ties 70 laipsnių riba pagal Farenheito skalę, tuo tarpu per šviesos sumažėjimo periodą ji nukrenta šiek tiek žemiau 50 laipsnių.

Jerusemo apšvietimo sistemą jūs galėtumėte ne taip sunkiai suvokti. Nėra dienų ir naktų, nėra karščio ir šalčio periodų. Energijos transformuotojai turi vieną šimtą tūkstančių centrų, iš kurių išretintos energijos yra projektuojamos į viršų per planetinę atmosferą, patirdamos tam tikrus pakeitimus, kol pasiekia sferos elektrinės oro lubas; ir tada šios energijos yra atspindimos atgal ir žemyn kaip švelni, išsklaidyta, ir tolygi šviesa maždaug Urantijos saulės šviesos intensyvumo, kada saulė virš galvos šviečia dešimtą valandą ryte.

Tokiomis apšvietimo sąlygomis, šviesos spinduliai neatrodo, jog sklinda iš vienos vietos; jie tiesiog iš dangaus išsijojami, atsklisdami vienodai iš visų erdvės pusių. Šitoji šviesa yra labai panaši į materialią saulės šviesą, išskyrus tai, kad joje yra daug mažiau karščio. Todėl turėtų būti suprantama, jog erdvėje tokie būstinių pasauliai nėra šviečiantys; jeigu Jerusemas būtų labai arti Urantijos, jis nebūtų matomas.

Dujos, kurios šitą šviesos energiją atspindi iš Jerusemo viršutinės jonosferos atgal į žemę yra labai panašios į tas dujas, kurios yra Urantijos viršutiniuose oro sluoksniuose, susietuose su auriniais reiškiniais jūsų vadinamojoje šiaurės pašvaistėje, nors ją sukelia kitokios priežastys. Urantijoje būtent šitas pats dujų skydas užkerta kelią tam, kad neišsiveržtų žemiškosios radijo

zones. The sphere has seven major capitals and seventy minor administrative centers. The seven sectional capitals are concerned with diverse activities, and the System Sovereign is present in each at least once a year.

46:1.2 (519.3) The standard mile of Jerusem is equivalent to about seven Urantia miles. The standard weight, the "gradant," is built up through the decimal system from the mature ultimaton and represents almost exactly ten ounces of your weight. The Satania day equals three days of Urantia time, less one hour, four minutes, and fifteen seconds, that being the time of the axial revolution of Jerusem. The system year consists of one hundred Jerusem days. The time of the system is broadcast by the master chronoldeks.

46:1.3 (519.4) The energy of Jerusem is superbly controlled and circulates about the sphere in the zone channels, which are directly fed from the energy charges of space and expertly administered by the Master Physical Controllers. The natural resistance to the passage of these energies through the physical channels of conduction yields the heat required for the production of the equable temperature of Jerusem. The full-light temperature is maintained at about 70 degrees Fahrenheit, while during the period of light recession it falls to a little lower than 50 degrees.

46:1.4 (519.5) The lighting system of Jerusem should not be so difficult for you to comprehend. There are no days and nights, no seasons of heat and cold. The power transformers maintain one hundred thousand centers from which rarefied energies are projected upward through the planetary atmosphere, undergoing certain changes, until they reach the electric air-ceiling of the sphere; and then these energies are reflected back and down as a gentle, sifting, and even light of about the intensity of Urantia sunlight when the sun is shining overhead at ten o'clock in the morning.

46:1.5 (520.1) Under such conditions of lighting, the light rays do not seem to come from one place; they just sift out of the sky, emanating equally from all space directions. This light is very similar to natural sunlight except that it contains very much less heat. Thus it will be recognized that such headquarters worlds are not luminous in space; if Jerusem were very near Urantia, it would not be visible.

46:1.6 (520.2) The gases which reflect this light-energy from the Jerusem upper ionosphere back to the ground are very similar to those in the Urantia upper air belts which are concerned with the auroral phenomena of your so-called northern lights, although these are produced by different causes. On Urantia it is this same gas shield which prevents the escape of the terrestrial

bangos, jas atspindėdamos žemės link, kada jos atsitreikia į šį dujų sluoksnį, skrisdamos tiesiai į išorę. Tokiu būdu radijo bangos yra išlaikomos arti žemės paviršiaus, kada per orą keliauja aplink jūsų pasaulį.

Šitoks vienodas sferos apšvietimas yra palaikomas per septyniasdešimt penkis procentus Jerusemo dienos, ir tuomet prasideda palaipsnis mažėjimas, kol, minimaliausio apšvietimo metu, šviesa prilygsta maždaug jūsų mėnulio pilnačiai giedrą naktį. Tai ramybės valanda visam Jerusemui. Šituo poilsio ir jėgų atstatymo metu dirba tiktai programos priimančios stotys.

Jerusemas neryškiai šviesą gauna iš kelių netolimų saulių—kažką panašaus į spindinčią žvaigždės šviesą—bet jis nėra priklausomas nuo jų, tokių pasaulių, kaip Jerusemas, neveikia saulės audrų pulsavimai, nesusiduria jie ir su auštančios ar mirstančios saulės problema.

Tie septyni pereinamieji studijų pasauliai ir keturiasdešimt devyni palydovai yra šildomi, apšviečiami, energizuojami, ir drėkinami Jerusemo metodu.

2. JERUSEMO FIZINIAI BRUOŽAI

Jeruseme jums truks Urantijos ir kitų besivystančių pasaulių smailiaviršūnių kalnų virtinių, nes čia nėra nei žemės drebėjimų, nei lietaus, bet jums patiks gražios aukštumos ir kitokie unikalūs topografijos ir peizažo įvairavimai. Milžiniškos Jerusemo teritorijos yra išsaugotos “natūraliame būvyje,” o tokių rajonų grožis visiškai pranoksta žmogiškosios vaizduotės galias.

Yra tūkstančių tūkstančiai mažų ežerų, bet nėra nei sraunių upių, nei plačių vandenynų. Nei lietaus, nei audrų, nei pūgų nebūna nė viename iš architektūrinių pasaulių, bet yra kasdieniai kondensuotos drėgmės krituliai, kada būna žemiausia temperatūra, lydinti šviesos sumažėjimą. (Rasos susidarymo taškas tridujiniame pasaulyje yra aukštesnis negu dvirūšių dujų planetoje, tokioje, kaip Urantija.) Tiek fizinei augalų gyvybei, tiek morontinio pasaulio gyviems tvariniams reikalinga drėgmė, bet didžiąją jos dalį tiekia požeminė cirkuliacijos sistema, kuri nusidriekia per visą sferą, net iki pačių aukštumų viršūnių. Šita vandens sistema nėra ištiesai požeminė, nes yra daug kanalų, kurie tarpusavyje sujungia spindinčius Jerusemo ežerus.

Jerusemo atmosfera yra mišinys iš trejų dujų. Oras yra labai panašus į Urantijos orą, su pridėtomis tokiomis dujomis, kurios yra pritaikytos gyvybės morontinės kategorijos kvėpavimui. Šitos trečiosios dujos jokių būdu nėra nesuderinamos

broadcast waves, reflecting them earthward when they strike this gas belt in their direct outward flight. In this way broadcasts are held near the surface as they journey through the air around your world.

46:1.7 (520.3) This lighting of the sphere is uniformly maintained for seventy-five per cent of the Jerusem day, and then there is a gradual recession until, at the time of minimum illumination, the light is about that of your full moon on a clear night. This is the quiet hour for all Jerusem. Only the broadcast-receiving stations are in operation during this period of rest and rehabilitation.

46:1.8 (520.4) Jerusem receives faint light from several near-by suns — a sort of brilliant starlight — but it is not dependent on them; worlds like Jerusem are not subject to the vicissitudes of sun disturbances, neither are they confronted with the problem of a cooling or dying sun.

46:1.9 (520.5) The seven transitional study worlds and their forty-nine satellites are heated, lighted, energized, and watered by the Jerusem technique.

2. PHYSICAL FEATURES OF JERUSEM

46:2.1 (520.6) On Jerusem you will miss the rugged mountain ranges of Urantia and other evolved worlds since there are neither earthquakes nor rainfalls, but you will enjoy the beautiful highlands and other unique variations of topography and landscape. Enormous areas of Jerusem are preserved in a “natural state,” and the grandeur of such districts is quite beyond the powers of human imagination.

46:2.2 (520.7) There are thousands upon thousands of small lakes but no raging rivers nor expansive oceans. There is no rainfall, neither storms nor blizzards, on any of the architectural worlds, but there is the daily precipitation of the condensation of moisture during the time of lowest temperature attending the light recession. (The dew point is higher on a three-gas world than on a two-gas planet like Urantia.) The physical plant life and the morontia world of living things both require moisture, but this is largely supplied by the subsoil system of circulation which extends all over the sphere, even up to the very tops of the highlands. This water system is not entirely subsurface, for there are many canals interconnecting the sparkling lakes of Jerusem.

46:2.3 (520.8) The atmosphere of Jerusem is a three-gas mixture. This air is very similar to that of Urantia with the addition of a gas adapted to the respiration of the morontia order of life. This third gas in no way unfits the air for the respiration of

su tuo oru, kuriuo kvėpuoja materialių kategorijų gyvūnai ir augalai.

Transportavimo sistema yra suvienyta su cirkuliuojančiomis energijos srovėmis, šitos pagrindinės energetinės srovės yra išdėstytos intervalais kas dešimt mylių. Pritaikiusios fizinius mechanizmus planetos materialios būtybės gali judėti pirmyn nuo dviejų šimtų iki penkių šimtų mylių per valandą greičiu. Transportiniai paukščiai skrenda maždaug vieną šimtą mylių per valandą greičiu. Materialių Sūnų oro mechanizmai juda apie penkis šimtus mylių per valandą greičiu. Materialios ir ankstyvosios morontinės būtybės turi naudotis šitomis mechaninėmis transporto priemonėmis, bet dvasinės asmenybės juda panaudodamos ryšį su aukštesnėmis jėgomis ir energijos dvasiniais šaltiniais.

Jerusemas ir su juo susieti pasauliai yra apdovanoti dešimčia standartinių fizinės gyvybės skyrių, būdingų Nebadono architektūrinėms sferoms. O kadangi Jeruseme organiškos evoliucijos nėra, tai jame nėra ir konfliktuojančių gyvybės formų, nėra kovos už egzistenciją, nėra stipriausiojo išlikimo. Vietoje šito yra kūrybinis prisitaikymas, kuris pranašauja centrinės ir dieviškosios visatos amžinųjų pasaulių grožį, harmoniją, ir tobulumą. Ir visame šitame kūrybiniame tobulume labiausiai stebina fizinės ir morontinės gyvybės susimaišymas, kurį meniškai priešpastato dangiškieji meistrai ir jų bičiuliai.

Jeruseme iš tikrųjų yra išankstinis rojiškos šlovės ir grožio jutimas. Bet jūs niekada negalite tikėtis to, jog pasieksite šitų šlovingų architektūrinių pasaulių adekvatų supratimą, kad ir kaip būtų mėginama juos pavaizduoti. Jūsų pasaulyje tiek mažai yra to, su kuo būtų galima palyginti, bet net ir šiuo atveju Jerusemo realijos tiek pranoksta Urantijos realijas, kad palyginimas tampa beveik groteskinis. Kol jūs iš tikrųjų neatvyksite į Jerusimą, tol vargu ar galite turėti kokį nors panašų į tikrąjį dangiškujų pasaulių supratimą, bet ne taip jau toli yra tas laikas ateityje, kada jūsų atvykimo į sistemos sostinę patyrimas bus lyginamas su jūsų kada nors būsiančiu atvykimu į labiau nutolusias visatos, supervisatos, ir Havonos mokymo sferas.

Jerusemo gamybinis arba laboratorinis sektorius yra didžiulė sfera, kurią urantai vargu ar galėtų atpažinti, kadangi jame nėra rūkstančių kaminų; nepaisant šito, tai yra sudėtingas materialus ūkis, susietas su šitais ypatingais pasauliais, ir čia yra mechaninių metodų ir fizinių pasiekimų tobulumas, kuris nustebintų jūsų labiausiai patyrusius chemikus ir išradėjus ir net sukeltų jiems baimę keliantį susižavėjimą. Minutėlę pamąstykite, kad jūsų kelionėje į Rojų šitas pirmasis sulaikymo pasaulis yra nepalyginamai labiau materialus, o ne dvasinis.

animals or plants of the material orders.

46:2.4 (521.1) The transportation system is allied with the circulatory streams of energy movement, these main energy currents being located at ten-mile intervals. By adjustment of physical mechanisms the material beings of the planet can proceed at a pace varying from two to five hundred miles per hour. The transport birds fly at about one hundred miles an hour. The air mechanisms of the Material Sons travel around five hundred miles per hour. Material and early morontia beings must utilize these mechanical means of transport, but spirit personalities proceed by liaison with the superior forces and spirit sources of energy.

46:2.5 (521.2) Jerusem and its associated worlds are endowed with the ten standard divisions of physical life characteristic of the architectural spheres of Nebadon. And since there is no organic evolution on Jerusem, there are no conflicting forms of life, no struggle for existence, no survival of the fittest. Rather is there a creative adaptation which foreshadows the beauty, the harmony, and the perfection of the eternal worlds of the central and divine universe. And in all this creative perfection there is the most amazing intermingling of physical and of morontia life, artistically contrasted by the celestial artisans and their fellows.

46:2.6 (521.3) Jerusem is indeed a foretaste of paradisiacal glory and grandeur. But you can never hope to gain an adequate idea of these glorious architectural worlds by any attempted description. There is so little that can be compared with aught on your world, and even then the things of Jerusem so transcend the things of Urantia that the comparison is almost grotesque. Until you actually arrive on Jerusem, you can hardly entertain anything like a true concept of the heavenly worlds, but that is not so long a time in the future when your coming experience on the system capital is compared with your sometime arrival on the more remote training spheres of the universe, the superuniverse, and of Havona.

46:2.7 (521.4) The manufacturing or laboratory sector of Jerusem is an extensive domain, one which Urantians would hardly recognize since it has no smoking chimneys; nevertheless, there is an intricate material economy associated with these special worlds, and there is a perfection of mechanical technique and physical achievement which would astonish and even awe your most experienced chemists and inventors. Pause to consider that this first world of detention in the Paradise journey is far more material than spiritual. Throughout your stay on Jerusem and its

Per jūsų visą buvimą Jeruseme ir jo pereinamuosiuose pasauliuose jūs esate nepalyginamai arčiau prie savo žemiškojo gyvenimo materialių dalykų negu prie savo besivystančios dvasinės egzistencijos vėlesniojo gyvenimo.

Serafo kalnas yra aukščiausioji aukštuma Jeruseme, beveik penkiolikos tūkstančių pėdų, ir yra išvykimo vieta visiems transportiniams serafimams. Daugybė mechaninių pasiekimų yra panaudojama tam, kad būtų suteikta pradinė energija, nugalint planetos trauką ir įveikiant oro pasipriešinimą. Serafinis transportas išvyksta kas trys sekundės Urantijos laiku per visą šviesos periodą, o, kartais, ir iki gilių nakties. Transporteriai kyla maždaug dvidešimt penkių standartinių mylių per sekundę Urantijos laiku greičiu, ir standartinio skriejimo greičio nepasiekia tol, kol nuo Jerusemo nebūna nutolę daugiau negu du tūkstančius mylių.

Transportai atvyksta ant krištolinio lauko, vadinamosios stiklo jūros. Aplink šitą teritoriją yra priėmimo stotys įvairioms būtybių kategorijoms, kurios keliauja erdve serafiniu transportu. Netoli poliaus krištolinės priėmimo stoties, skirtos besilankantiems studentams, jūs galite pakilti į perlų observatoriją ir pamatyti milžinišką visos būstinės planetos reljefinį žemėlapi.

3. JERUSEMO TRANSLIUOJAMOS PROGRAMOS

Jeruseme supervisatos ir Rojaus-Havonos programos yra priimančios palaikant ryšį su Salvingtonu ir tokiu metodu, kuriame panaudojamas poliaus krištolas, stiklo jūra. Papildomai prie tų priemonių, kurios užtikrina šitą už Nebadono ribų esančių pranešimų priėmimą, yra trys skirtingos priėmimo stočių grupės. Šitos atskiros, bet trižiedės stočių grupės yra nustatytos taip, kad galėtų priimti programas iš vietinių pasaulių, iš žvaigždynų būstinių, ir iš vietinės visatos sostinės. Visos šitos programos yra automatiškai paskleidžiamos taip, kad jas gali girdėti visų tipų būtybės, kurios būna centriniame programų amfiteatre; kylančiam mirtingajam iš visų užsiėmimų Jeruseme nėra nė vieno kito, kuris taip jį įtrauktų ir taip sudomintų, kaip klausytis niekada nesibaigiančios visatos erdvės pranešimų srovės.

Šitą programą priimančią Jerusemo stotį supa milžiniškas amfiteatras, pastatytas iš žėrinčių medžiagų, didžioji jų dalis Urantijoje nėra žinoma, ir talpinantis daugiau negu penkis milijardus būtybių—materialių ir morontinių—be to, jame telpa nesuskačiuojamas kiekis dvasinių asmenybių. Visam Jerusemui maloniausia

transition worlds you are far nearer your earth life of material things than your later life of advancing spirit existence.

46:2.8 (521.5) Mount Seraph is the highest elevation on Jerusem, almost fifteen thousand feet, and is the point of departure for all transport seraphim. Numerous mechanical developments are used in providing initial energy for escaping the planetary gravity and overcoming the air resistance. A seraphic transport departs every three seconds of Urantia time throughout the light period and, sometimes, far into the recession. The transporters take off at about twenty-five standard miles per second of Urantia time and do not attain standard velocity until they are over two thousand miles away from Jerusem.

46:2.9 (521.6) Transports arrive on the crystal field, the so-called sea of glass. Around this area are the receiving stations for the various orders of beings who traverse space by seraphic transport. Near the polar crystal receiving station for student visitors you may ascend the pearly observatory and view the immense relief map of the entire headquarters planet.

3. THE JERUSEM BROADCASTS

46:3.1 (522.1) The superuniverse and Paradise-Havona broadcasts are received on Jerusem in liaison with Salvington and by a technique involving the polar crystal, the sea of glass. In addition to provisions for the reception of these extra-Nebadon communications, there are three distinct groups of receiving stations. These separate but tricircular groups of stations are adjusted to the reception of broadcasts from the local worlds, from the constellation headquarters, and from the capital of the local universe. All these broadcasts are automatically displayed so as to be discernible by all types of beings present in the central broadcast amphitheater; of all preoccupations for an ascendant mortal on Jerusem, none is more engaging and engrossing than that of listening in on the never-ending stream of universe space reports.

46:3.2 (522.2) This Jerusem broadcast-receiving station is encircled by an enormous amphitheater, constructed of scintillating materials largely unknown on Urantia and seating over five billion beings — material and morontia — besides accommodating innumerable spirit personalities. It is the favorite diversion for all Jerusem to spend their leisure at the broadcast station, there to learn

pramoga laisvalaikį praleisti programų stotyje, ten sužinoti apie visatos gerovę ir padėtį. Ir tai yra vienintelė planetinė veikla, kuri nesulėtėja ir per šviesos sumažėjimo laikotarpį.

Salvingtono pranešimai į šią programų priėmimo amfiteatrą plaukia nenutrūkstamai. Netoli esančios, Edentijos žodis iš Pačių Aukštųjų Žvaigždyno Tėvų pasiekia bent jau vieną kartą per dieną. Periodiškai reguliarios ir specialios Uversos programos yra retransliuojamos per Salvingtoną, o kada būna priiminėjami Rojaus pranešimai, tada visi gyventojai susirenka aplink stiklo jūrą, o Uversos bičiuliai prie Rojaus programos metodo prideda atspindėjimo reiškinius taip, kad visa, kas yra girdima, tampa ir matoma. Ir išlikusiems mirtingiesiems būtent tokiu būdu yra nuolat iš anksto pateikiamas besivystantis grožis ir didingumas, kada jie keliauja į vidų amžinojo jaudinančio patyrimo metu.

Jerusemo siuntimo stotis yra priešingame sferos poliuje. Visos programos individualiems pasauliams yra perduodamos iš sistemų sostinės, išskyrus Mykolų pranešimus, kurie adresatams kartais tiesiogiai yra perduodami archangelų grandine.

4. GYVENAMOSIOS IR ADMINISTRACINĖS TERITORIJOS

Ženklios Jerusemo dalys yra paskirtos gyvenamosioms teritorijoms, tuo tarpu kitos sistemos sostinės dalys yra atiduotos reikalingoms administracinėms funkcijoms, kurios apima 619 apgyvendintų sferų, pereinamosios kultūros 56 pasaulių, ir pačios sistemos sostinės reikalų priežiūrą. Jeruseme ir Nebadone šitos zonos yra suprojektuotos tokiu būdu:

1. *Apskritimai* — gyvenamosios teritorijos nevietiniams gyventojams.

2. *Kvadratai* — sistemos vykdomosios administracinės teritorijos.

3. *Keturkampiai* — žemesniosios vietinės gyvybės susitikimų vietos.

4. *Trikampiai* — vietinės ar Jerusemo administracinės teritorijos.

Toks sistemos veiklos išdėstymas apskritimais, kvadratais, keturkampiais, ir trikampiais yra bendras visoms Nebadono sistemų sostinėms. Kitoje visatoje gali vyrėti visiškai skirtingas sutvarkymas. Tai yra dalykai, kuriuos apsprendžia Sūnų Kūrėjų skirtingi planai.

Mūsų pasakojimas apie šitas gyvenamąsias ir administracines teritorijas neužsimena apie

of the welfare and state of the universe. And this is the only planetary activity which is not slowed down during the recession of light.

46:3.3 (522.3) At this broadcast-receiving amphitheater the Salvington messages are coming in continuously. Near by, the Edentia word of the Most High Constellation Fathers is received at least once a day. Periodically the regular and special broadcasts of Uversa are relayed through Salvington, and when Paradise messages are in reception, the entire population is assembled around the sea of glass, and the Uversa friends add the reflectivity phenomena to the technique of the Paradise broadcast so that everything heard becomes visible. And it is in this manner that continual foretastes of advancing beauty and grandeur are afforded the mortal survivors as they journey inward on the eternal adventure.

46:3.4 (522.4) The Jerusem sending station is located at the opposite pole of the sphere. All broadcasts to the individual worlds are relayed from the system capitals except the Michael messages, which sometimes go direct to their destinations over the archangels' circuit.

4. RESIDENTIAL AND ADMINISTRATIVE AREAS

46:4.1 (522.5) Considerable portions of Jerusem are assigned as residential areas, while other portions of the system capital are given over to the necessary administrative functions involving the supervision of the affairs of 619 inhabited spheres, 56 transitional-culture worlds, and the system capital itself. On Jerusem and in Nebadon these arrangements are designed as follows:

46:4.2 (522.6) 1. *The circles* — the nonnative residential areas.

46:4.3 (522.7) 2. *The squares* — the system executive-administrative areas.

46:4.4 (522.8) 3. *The rectangles* — the rendezvous of the lower native life.

46:4.5 (522.9) 4. *The triangles* — the local or Jerusem administrative areas.

46:4.6 (522.10) This arrangement of the system activities into circles, squares, rectangles, and triangles is common to all the system capitals of Nebadon. In another universe an entirely different arrangement might prevail. These are matters determined by the diverse plans of the Creator Sons.

46:4.7 (523.1) Our narrative of these residential and administrative areas takes no account of the vast and beautiful estates of the Material Sons of God,

Dievo Materialiųjų Sūnų, Jerusemo nuolatinų piliečių, didžiulius ir gražius dvarus, taip pat mes neminime ir gausybės kitų nuostabių dvasinių ir beveik dvasinių tvarinių kategorijų. Pavyzdžiui: Jerusemas naudojasi spirongų, kurios yra sukurtos sistemos funkcijai, efektyvia tarnystė. Šitos būtybės yra atsidavusios dvasiniam tarnavimui viršmaterialiųjų gyventojų ir atvykstančiųjų labui. Jos yra nuostabi išmintingų ir gražių būtybių grupė, ir yra aukštesniųjų morontinių tvarinių ir morontinių padėjėjų tarpiniai tarnai, dirbantys morontijos kūrinių palaikymui ir gražinimui. Jeruseme jos yra tuo, kuo Urantijoje yra tarpiniai tvariniai, tarpiniai pagalbininkai, veikiantys tarp to, kas yra materialus ir dvasinis.

Sistemų sostinės yra unikalios tuo, kad jos yra vieninteliai pasauliai, kurie beveik tobulai demonstruoja visas tris visatos egzistencijos fazes: materialią, morontinę, ir dvasinę. Nesvarbu, ar jūs esate materialiai, morontinė, ar dvasinė asmenybė, bet Jeruseme jūs jausitės kaip namuose; lygiai taip jaučiasi ir kombinuotos būtybės, tokios, kaip tarpiniai tvariniai ir Materialieji Sūnūs.

Jeruseme yra didžiuliai pastatai tiek materialaus, tiek morontinio tipo, nors grynai dvasinių zonų papuošimas yra ne mažiau subtilus ir sodrus. Jeigu tikrai aš turėčiau tokių žodžių, kuriais galėčiau jums papasakoti apie Jerusemo nuostabios fizinės įrangos morontines kopijas! Jeigu tik aš galėčiau toliau tęsti šito būstinės pasaulio dvasinės aplinkos dieviškojo grožio ir puikios tobulumo pavaizdavimą! Jūsų pati turtingiausia samprata apie grožio tobulumą ir aplinkos pilnatvę vargu ar priartėtų prie šitų grožybių. O Jerusemas yra tikrai pirmasis žingsnis pakeliui į Rojaus grožio dieviškąjį tobulumą.

5. JERUSEMO APSKRITIMAI

Gyvenamosios zonos, paskirtos pagrindinėms visatos gyvybės grupėms, yra vadinamos Jerusemo apskritimais. Tos apskritimų grupės, kurios minimos šituose pasakojimuose, yra tokios:

1. Dievo Sūnų apskritimai.
2. Angelų ir aukštesniųjų dvasių apskritimai.

3. Visatos Padėjėjų, įskaitant ir tvarinių sutrejbintus sūnus, nepaskirtus Trejybės Sūnums Mokytojams, apskritimai.

4. Pagrindinių Fizinų Kontrolierių apskritimai.

5. Paskirtų kylančiųjų mirtingųjų, įskaitant ir tarpinius tvarinius, apskritimai.

the permanent citizens of Jerusem, neither do we mention numerous other fascinating orders of spirit and near-spirit creatures. For example: Jerusem enjoys the efficient services of the spironga of design for system function. These beings are devoted to spiritual ministry in behalf of the supermaterial residents and visitors. They are a wonderful group of intelligent and beautiful beings who are the transition servants of the higher morontia creatures and of the morontia helpers who labor for the upkeep and embellishment of all morontia creations. They are on Jerusem what the midway creatures are on Urantia, midway helpers functioning between the material and the spiritual.

46:4.8 (523.2) The system capitals are unique in that they are the only worlds which exhibit well-nigh perfectly all three phases of universe existence: the material, the morontial, and the spiritual. Whether you are a material, morontia, or spirit personality, you will feel at home on Jerusem; so also do the combined beings, such as the midway creatures and the Material Sons.

46:4.9 (523.3) Jerusem has great buildings of both material and morontia types, while the embellishment of the purely spiritual zones is no less exquisite and replete. If I only had words to tell you of the morontia counterparts of the marvelous physical equipment of Jerusem! If I could only go on to portray the sublime grandeur and exquisite perfection of the spiritual appointments of this headquarters world! Your most imaginative concept of perfection of beauty and repleteness of appointment would hardly approach these grandeurs. And Jerusem is but the first step on the way to the supernal perfection of Paradise beauty.

5. THE JERUSEM CIRCLES

46:5.1 (523.4) The residential reservations assigned to the major groups of universe life are designated the Jerusem circles. Those circle groups which find mention in these narratives are the following:

46:5.2 (523.5) 1. The circles of the Sons of God.

46:5.3 (523.6) 2. The circles of the angels and higher spirits.

46:5.4 (523.7) 3. The circles of the Universe Aids, including the creature-trinitized sons not assigned to the Trinity Teacher Sons.

46:5.5 (523.8) 4. The circles of the Master Physical Controllers.

46:5.6 (523.9) 5. The circles of the assigned ascending mortals, including the midway

6. Paslaugumo kolonijų apskritimai.

7. Užbaigtųjų Korpuso apskritimai.

Kiekvieną iš šitų gyvenamųjų sugrupavimų sudaro septyni koncentriniai ir vienas po kito į viršų kylantys apskritimai. Jie visi yra sukonstruoti tuo pačiu principu, bet yra skirtingų dydžių ir išdailinti skirtingomis medžiagomis. Jie visi yra apjuosti toli nusidriekiančiomis sienomis, kurios iškyla į viršų, kad suformuotų didžiules promenadas, visiškai apsupančias kiekvieną iš septynių koncentrinų apskritimų.

1 . *Dievo Sūnų Apskritimai.* Nors Dievo Sūnūs ir turi savo bendravimo planetą, vieną iš pereinamosios kultūros pasaulių, bet Jerusime jie taip pat užima ir šitas didžiules teritorijas. Savajame pereinamosios kultūros pasaulyje kylantieji mirtingieji laisvai bendrauja su visomis kitomis dieviškosios sūnystės kategorijomis. Ten jūs asmeniškai pažinsite ir pamilsite šituos Sūnus, bet jų visuomeninis gyvenimas didžiąja dalimi ribojasi šituo specialiu pasauliu ir jo palydovais. Tačiau, Jerusemo apskritimuose galima matyti, kaip dirba šitos įvairios sūnystės grupės. O kadangi morontinio regėjimo diapazonas yra milžiniškas, tai jūs galite vaikščioti šių Sūnų promenadomis ir stebėti jų skaitlingų kategorijų įdomią veiklą.

Šitie septyni Sūnų apskritimai yra koncentriniai ir vienas po kito kylantys į viršų taip, kad kiekvienas iš išorinių ir didesnių apskritimų yra iškilęs virš vidinių ir mažesniųjų apskritimų, kiekvieną apjuosia visuomeninės promenados sienos. Šitos sienos yra pastatytos iš žėrinčio ryškumo kristalinių brangakmenių ir yra iškeltos taip, kad nuo jų iš viršaus galima matyti visus atitinkamus gyvenamuosius apskritimus. Toji daugybė vartų—nuo penkiasdešimties iki vieno šimto penkiasdešimt tūkstančių—įrengtų kiekvienoje sienoje, yra sudaryti iš vientisų perlų kristalų.

Šios Sūnų teritorijos pirmąjį apskritimą užima Sūnūs Arbitrai ir jų asmeninis personalas. Čia koncentruojasi šitų juridinių Sūnų savęs padovanojimo ir arbitrinio tarnavimo visi planai ir betarpiška veikla. Būtent per šį centrą sistemos Avonalai palaiko ryšį su visata.

Antrąjį apskritimą užima Trejybės Sūnūs Mokytojai. Šitoje šventojoje vietoje Deinalai ir jų partneriai moko naujai atvykusius pirminius Sūnus Mokytojus. Ir visame šitame darbe jiems kvalifikuotai padeda Spindinčiųjų Vakaro Žvaigždžių kai kurių lygiaverčių partnerių skyrius. Vieną Deinalų apskritimo sektorių užima tvarinių sutrejbinti sūnūs. Trejybės Sūnūs Mokytojai

creatures.

46:5.7 (523.10) 6. The circles of the courtesy colonies.

46:5.8 (523.11) 7. The circles of the Corps of the Finality.

46:5.9 (523.12) Each of these residential groupings consists of seven concentric and successively elevated circles. They are all constructed along the same lines but are of different sizes and are fashioned of differing materials. They are all surrounded by far-reaching enclosures, which mount up to form extensive promenades entirely encompassing every group of seven concentric circles.

46:5.10 (524.1) 1. *Circles of the Sons of God.* Though the Sons of God possess a social planet of their own, one of the transitional-culture worlds, they also occupy these extensive domains on Jerusalem. On their transitional-culture world the ascending mortals freely mingle with all orders of divine sonship. There you will personally know and love these Sons, but their social life is largely confined to this special world and its satellites. In the Jerusalem circles, however, these various groups of sonship may be observed at work. And since morontia vision is of enormous range, you can walk about on the Sons' promenades and overlook the intriguing activities of their numerous orders.

46:5.11 (524.2) These seven circles of the Sons are concentric and successively elevated so that each of the outer and larger circles overlooks the inner and smaller ones, each being surrounded by a public promenade wall. These walls are constructed of crystal gems of gleaming brightness and are so elevated as to overlook all of their respective residential circles. The many gates — from fifty to one hundred and fifty thousand — which penetrate each of these walls consist of single pearly crystals.

46:5.12 (524.3) The first circle of the domain of the Sons is occupied by the Magisterial Sons and their personal staffs. Here center all of the plans and immediate activities of the bestowal and adjudicational services of these juridical Sons. It is also through this center that the Avonals of the system maintain contact with the universe.

46:5.13 (524.4) The second circle is occupied by the Trinity Teacher Sons. In this sacred domain the Daynals and their associates carry forward the training of the newly arrived primary Teacher Sons. And in all of this work they are ably assisted by a division of certain co-ordinates of the Brilliant Evening Stars. The creature-trinitized sons occupy a sector of the Daynal circle. The Trinity

arčiausia priartėja prie to, jog būtų asmeniniai Visuotinio Tėvo atstovai vietinėje sistemoje; jie bent jau yra būtybės, kilusios iš Trejybės. Šitas antrasis apskritimas yra ypatingo susidomėjimo vieta visiems gyvenantiesiems Jeruseme.

Trečiasis apskritimas yra skirtas Melchizedekams. Čia gyvena ir vadovauja šitų visapusių Sūnų beveik begalinei veiklai šios kategorijos sistemų vadovai. Nuo pirmojo gyvenamojo pasaulio tolyn per visą kylančiojo mirtingojo karjerą Jeruseme, Melchizedekai yra įtėviai ir nuolat esantys patarėjai. Nebus klaidinga pasakyti, kad jų įtaka Jeruseme viešpatauja drauge su visą laiką esančia Materialiųjų Sūnų ir Dukrų veikla.

Ketvirtasis apskritimas yra Vorondadekų ir visų kitų atvykstančių ir stebinčių Sūnų kategorijų, kurioms daugiau nieko nenumatyta, namai. Šitame apskrityje savo buveinę užima Patys Aukštieji Žvaigždynų Tėvai, kada į vietinę sistemą atvyksta inspektuoti. Išminties Tobulintojai, Dieviškieji Patarėjai, ir Visuotiniai Cenzoriai visi gyvena šitame apskrityje, kada jie vykdo pareigas sistemoje.

Penktasis apskritimas yra Lanonandekų, Sistemos Aukščiausųjų Valdovų ir Planetos Princų sūnystės kategorijos buveinė. Šios trys grupės susimaišo kaip viena, kada jos būna namuose šitoje sferoje. Sistemos rezervai yra laikomi šitame apskrityje, tuo tarpu Sistemos Aukščiausiasis Valdovas turi šventovę, pastatytą ant administracinės kalvos vyriausybinių statinių grupės centre.

Šeštasis apskritimas yra laukimo vieta Gyvybės Nešėjams. Visos šitų Sūnų kategorijos susirenka čia, ir iš čia jie vyksta tolyn, kad savo užduotis vykdytų pasauliuose.

Septintasis apskritimas yra kylančiųjų sūnų, tų paskirtų mirtingųjų, kurie sistemos būstinėje gali laikinai veikti, kartu su savo serafiniais bendražygiais, susitikimų vieta. Manoma, kad visi buvę mirtingieji, turintys aukštesnį už Jerusemo piliečių statusą ir žemesnį už užbaigtųjų statusą, priklauso tai grupei, kuri savo būstinę turi šitame apskrityje.

Šitos žiedinės Sūnų teritorijos užima milžinišką plotą, o prieš vieną tūkstantį devynis šimtus metų jos centre buvo didžiulė atvira erdvė. Dabar šitą centrinį regioną užima Mykolo memorialas, užbaigtas maždaug prieš penkis šimtus metų. Prieš keturis šimtus devyniasdešimt penkerius metus, kada šita šventovė buvo šventinama, tada pats asmeniškai dalyvavo Mykolas, ir visas Jerusemas išgirdo jaudinantį pasakojimą apie Sūnaus Šeimininko savęs padovanojimą Urantijoje, kukliausioje iš Satanijos planetų. Dabar Mykolo memorialas yra centras

Teacher Sons come the nearest to being the personal representatives of the Universal Father in a local system; they are at least Trinity-origin beings. This second circle is a domain of extraordinary interest to all the peoples of Jerusem.

46:5.14 (524.5) The third circle is devoted to the Melchizedeks. Here the system chiefs reside and supervise the almost endless activities of these versatile Sons. From the first of the mansion worlds on through all the Jerusem career of ascending mortals, the Melchizedeks are foster fathers and ever-present advisers. It would not be amiss to say that they are the dominant influence on Jerusem aside from the ever-present activities of the Material Sons and Daughters.

46:5.15 (524.6) The fourth circle is the home of the Vorondadeks and all other orders of the visiting and observer Sons who are not otherwise provided for. The Most High Constellation Fathers take up their abode in this circle when on visits of inspection to the local system. Perfectors of Wisdom, Divine Counselors, and Universal Censors all reside in this circle when on duty in the system.

46:5.16 (524.7) The fifth circle is the abode of the Lanonandeks, the sonship order of the System Sovereigns and the Planetary Princes. The three groups mingle as one when at home in this domain. The system reserves are held in this circle, while the System Sovereign has a temple situated at the center of the governing group of structures on administration hill.

46:5.17 (524.8) The sixth circle is the tarrying place of the system Life Carriers. All orders of these Sons are here assembled, and from here they go forth on their world assignments.

46:5.18 (524.9) The seventh circle is the rendezvous of the ascending sons, those assigned mortals who may be temporarily functioning on the system headquarters, together with their seraphic consorts. All ex-mortals above the status of Jerusem citizens and below that of finaliters are reckoned as belonging to the group having its headquarters in this circle.

46:5.19 (525.1) These circular reservations of the Sons occupy an enormous area, and until nineteen hundred years ago there existed a great open space at its center. This central region is now occupied by the Michael memorial, completed some five hundred years ago. Four hundred and ninety-five years ago, when this temple was dedicated, Michael was present in person, and all Jerusem heard the touching story of the Master Son's bestowal on Urantia, the least of Satania. The Michael memorial is now the center of all activities embraced in the modified management

visos veiklos, apimančios visą sistemos modifikuotą valdymą, kurį sukėlė Mykolo savęs padovanojimas, įskaitant ir didžiąją dalį neseniai perkeltos Salvingtono veiklos. Memorialo personalą sudaro daugiau negu vienas milijonas asmenybių.

2. *Angelių apskritimai.* Lygiai taip, kaip Sūnų gyvenamąją teritoriją, taip ir šituos angelų apskritimus sudaro septyni koncentriniai ir vienas po kito kylantys apskritimai, kiekvienas iškyla virš vidinių teritorijų.

Pirmąjį angelų apskritimą užima Begalinės Dvasios Aukščiausiosios Asmenybės—Atsiskyrusieji Žinianešiai ir jų partneriai—kuriuos gali būti dislokuotos būstinės pasaulyje. Antrasis apskritimas yra skirtas žinianešių gausybėms, Juridiniams Patarėjams, kompanionams, inspektoriams, ir registruotojams, kada jiems gali tekti kartas nuo karto tarnauti Jeruseme. Trečiąjį apskritimą užima aukščiausiųjų kategorijų ir grupuočių tarnaujančiosios dvasios.

Ketvirtąjį apskritimą turi serafimai administratoriai, o serafimai, tarnaujantys vietinėje sistemoje, panašioje į Sataniją, sudaro «nesuskaiciuojamą angelų gausybę.» Penktąjį apskritimą užima planetiniai serafimai; tuo tarpu šeštasis pasaulis yra tarpinių tarnų namai. Septintasis apskritimas yra kai kurių neapreiktų serafimų kategorijų laukimo sfera. Visų šitų angelų grupių registruotojai negyvena kartu su savo bičiuliais, jie yra apgyvendinti Jerusemo dokumentų šventovėje. Šitoje triguboje archyvų salėje visi dokumentai yra saugomi trimis egzemplioriais. Kiekvienos sistemos būstinėje dokumentai visada yra saugomi materialiu, morontiniu, ir dvasiniu pavidalu.

Šituos septynis apskritimus supa Jerusemo demonstracinė panorama, penkių tūkstančių standartinių mylių perimetru, kuri yra skirta pavaizduoti Satanijos apgyvendintų pasaulių besivystantį statusą ir kuri yra nuolat peržiūrima taip, kad teisingai atspindėtų šiandienines sąlygas atskirose planetose. Aš neabejoju, kad šita plati promenada, žvelgianti iš viršaus į angelų apskritimus, bus pirmoji Jerusemo vieta, kuri atkreips jūsų dėmesį, kada jums bus leista turėti ilgesnį laisvalaikį savo ankstyvųjų apsilankymų metu.

Šitais eksponatais rūpinasi vietiniai Jerusemo gyventojai, bet jiems padeda kylantieji iš įvairių Satanijos pasaulių, kurie pakeliui į Edentiją laukia Jeruseme. Planetinių sąlygų ir pasaulio pažangos pavaizdavimas yra pasiekiamas daugeliu metodų, kai kurie jums yra žinomi, bet dažniausia tokiais būdais, kurie Urantijoje nežinomi. Šitie eksponatai užima šitos milžiniškos sienos išorinį kraštą. Likusioji promenados dalis yra beveik visiškai atvira, labai ir nuostabiai išpuošta.

of the system occasioned by Michael's bestowal, including most of the more recently transplanted Salvington activities. The memorial staff consists of over one million personalities.

46:5.20 (525.2) 2. *The circles of the angels.* Like the residential area of the Sons, these circles of the angels consist of seven concentric and successively elevated circles, each overlooking the inner areas.

46:5.21 (525.3) The first circle of the angels is occupied by the Higher Personalities of the Infinite Spirit who may be stationed on the headquarters world — Solitary Messengers and their associates. The second circle is dedicated to the messenger hosts, Technical Advisers, companions, inspectors, and recorders as they may chance to function on Jerusem from time to time. The third circle is held by the ministering spirits of the higher orders and groupings.

46:5.22 (525.4) The fourth circle is held by the administrator seraphim, and the seraphim serving in a local system like Satania are an "innumerable host of angels." The fifth circle is occupied by the planetary seraphim, while the sixth is the home of the transition ministers. The seventh circle is the tarrying sphere of certain unrevealed orders of seraphim. The recorders of all these groups of angels do not sojourn with their fellows, being domiciled in the Jerusem temple of records. All records are preserved in triplicate in this threefold hall of archives. On a system headquarters, records are always preserved in material, in morontia, and in spirit form.

46:5.23 (525.5) These seven circles are surrounded by the exhibit panorama of Jerusem, five thousand standard miles in circumference, which is devoted to the presentation of the advancing status of the peopled worlds of Satania and is constantly revised so as to truly represent up-to-date conditions on the individual planets. I doubt not that this vast promenade overlooking the circles of the angels will be the first sight of Jerusem to claim your attention when you are permitted extended leisure on your earlier visits.

46:5.24 (525.6) These exhibits are in charge of the native life of Jerusem, but they are assisted by the ascenders from the various Satania worlds who are tarrying on Jerusem en route to Edentia. The portrayal of planetary conditions and world progress is effected by many methods, some known to you, but mostly by techniques unknown on Urantia. These exhibits occupy the outer edge of this vast wall. The remainder of the promenade is almost entirely open, being highly and magnificently embellished.

3. *Visatos Padėjėjų apskritimuose* yra Vakarų Žvaigždžių būstinė, išsidėsčiusi milžiniškoje centrinėje erdvėje. Čia yra dislokuota Galantijos, šitos galingos superangelų grupės susieto vadovo, kuris buvo pirmasis paskirtas iš visų pakilusių Vakarų Žvaigždžių, būstinė sistemoje. Tai yra vienas gražiausių iš visų administracinių sektorių Jeruseme, nors jis yra tarp naujausių statinių. Šito centro skersmuo yra penkiasdešimt mylių. Galantijos būstinė yra monolitinis išlietas kristalas, visiškai permatomas. Šitie materialūs-morontiniai kristalai labai patinka tiek morontinėms, tiek materialioms būtybėms. Sukurtosios Vakarų Žvaigždės skleidžia savo įtaką po visą Jerusimą, nes turi tokias viršasmenybės savybes. Visas pasaulis yra prisipildęs dvasiškai malonaus kvapo, kadangi į čia iš Salvingtono buvo perkelta tokia didelė jų veiklos dalis.

4. *Pagrindinių Fizinių Kontrolierių apskritimai.* Įvairios Pagrindinių Fizinių Kontrolierių kategorijos yra koncentriškai organizuotos aplink didžiulę energijos šventovę, kurioje vadovauja sistemos energijos vadovas sąjungoje su Morontinės Energijos Prižiūrėtojų vadovu. Šita energetinė šventovė yra vienas iš dviejų sektorių Jeruseme, į kuriuos kylantieji mirtingieji ir tarpiniai tvariniai neįleidžiami. Kitas sektorius yra dematerializavimo sektorius Materialiųjų Sūnų teritorijoje, serija laboratorijų, kuriose transportiniai serafimai materialias būtybes transformuoja į tokį būvį, kuris yra visiškai panašus į morontinės egzistencijos kategoriją.

5. *Kylančiųjų mirtingųjų apskritimai.* Kylančiųjų mirtingųjų apskritimų centrinę teritoriją užima 619 planetinių memorialų grupė, atstovaujanti sistemos apgyvendintiems pasauliams, ir šitie statiniai periodiškai didžiuliu laipsniu yra pakeičiami. Būtent mirtingiesiems iš kiekvieno pasaulio yra suteikta teisė susitarti, kartas nuo karto, dėl tam tikrų pakeitimų ar papildymų savo planetiniuose memorialuose. Net ir dabar Urantijos statiniuose yra daug kas keičiama. Šių 619 šventovių centrą užima veikiantis Edentijos modelis ir jos kylančios kultūros daug pasaulių. Šito modelio skersmuo turi keturiasdešimt mylių ir jis yra Edentijos sistemos reali kopija, visiškai tiksliai atitinkanti originalą.

Kylantiems patinka jų tarnystė Jeruseme ir jie patiria malonumą stebėdami kitų grupių veiklą. Viską, kas yra atliekama šituose įvairiuose apskritimuose, gali laisvai iki galo stebėti visas Jerusimas.

Tokio pasaulio veikla turi tris skirtingus aspektus: darbą, vystymąsi, ir laisvalaikį. Kitaip sakant, tai yra: tarnystė, mokymasis, ir

46:5.25 (525.7) 3. *The circles of the Universe Aids* have the headquarters of the Evening Stars situated in the enormous central space. Here is located the system headquarters of Galantia, the associate head of this powerful group of superangels, being the first commissioned of all the ascendant Evening Stars. This is one of the most magnificent of all the administrative sectors of Jerusem, even though it is among the more recent constructions. This center is fifty miles in diameter. The Galantia headquarters is a monolithic cast crystal, wholly transparent. These material-morontia crystals are greatly appreciated by both morontia and material beings. The created Evening Stars exert their influence all over Jerusem, being possessed of such extrapersonality attributes. The entire world has been rendered spiritually fragrant since so many of their activities were transferred here from Salvington.

46:5.26 (526.1) 4. *The circles of the Master Physical Controllers.* The various orders of the Master Physical Controllers are concentrically arranged around the vast temple of power, wherein presides the power chief of the system in association with the chief of the Morontia Power Supervisors. This temple of power is one of two sectors on Jerusem where ascending mortals and midway creatures are not permitted. The other one is the dematerializing sector in the area of the Material Sons, a series of laboratories wherein the transport seraphim transform material beings into a state quite like that of the morontia order of existence.

46:5.27 (526.2) 5. *The circles of the ascending mortals.* The central area of the circles of the ascending mortals is occupied by a group of 619 planetary memorials representative of the inhabited worlds of the system, and these structures periodically undergo extensive changes. It is the privilege of the mortals from each world to agree, from time to time, upon certain of the alterations or additions to their planetary memorials. Many changes are even now being made in the Urantia structures. The center of these 619 temples is occupied by a working model of Edentia and its many worlds of ascendant culture. This model is forty miles in diameter and is an actual reproduction of the Edentia system, true to the original in every detail.

46:5.28 (526.3) Ascenders enjoy their Jerusem services and take pleasure in observing the techniques of other groups. Everything done in these various circles is open to the full observation of all Jerusem.

46:5.29 (526.4) The activities of such a world are of three distinct varieties: work, progress, and play. Stated otherwise, they are: service, study, and relaxation. The composite activities consist of

atsipalaidavimas. Sudėtinę veiklą sudaro visuomeninis bendravimas, grupinis pasilinksminimas, ir dieviškasis garbinimas. Bendravimas su skirtingomis asmenybių grupėmis, kategorijomis, kurios labai skiriasi nuo savo paties bičiulių, sudaro didžiulę švietimo vertybę.

6. *Paslaugumo kolonijų apskritimai.* Paslaugumo kolonijų septynis apskritimus pagražina trys milžiniški statiniai: didžiulė Jerusemo astronominė observatorija, gigantiška Satanijos meno galerija, ir praeities vaizdo reguliuotojų milžiniška susirinkimų salė, morantinės veiklos teatras, skirtas poilsiui ir laisvalaikiui.

Dangiškieji meistrai vadovauja spornagijoms ir parūpina gausybę kūrybinių papuošimų ir monumentalių memorialų, kurių labai daug yra kiekvienoje viešų susirinkimų vietoje. Šitų meistrų studijos yra tarp didžiausių ir gražiausių statinių iš visų neprilygstamų statinių šitame nuostabiame pasaulyje. Likusios paslaugumo kolonijos turi didžiules ir gražias būstines. Daugelis iš šitų pastatų yra pastatyti vien tikslai iš kristalinių brangakmenių. Visuose architektūriniuose pasauliuose gausu kristalų ir vadinamųjų brangiųjų metalų.

7. *Užbaigtųjų apskritimai* turi unikalų statinį centre. Ir tokia pati tuščia šventovė yra sutinkama kiekviename sistemos būstinės pasaulyje per visą Nebadoną. Šitas nuostabus rūmas Jeruseme yra užantspauduotas su Mykolo ženkle, o jame toks įrašas "Nepašvęsta septintajam dvasios etapui—amžinajam paskyrimui." Gabrielis užantspaudavo šitą paslapties šventovę, ir niekas kitas, išskyrus Mykolą, negali ir neturi teisės sulaužyti šito aukščiausiosios valdžios antspaudu, kurį uždėjo Ryškioji ir Ryto Žvaigždė. Kažkurią dieną jūs tikrai žvelgsite į šitą tylią šventovę, nors ir negalėsite įsiskverbti į jos paslaptį.

Kiti Jerusemo apskritimai. Priedo prie šitų gyvenamųjų apskritimų Jeruseme yra didžiulis skaičius papildomų paskirtų buveinių.

social intercourse, group entertainment, and divine worship. There is great educational value in mingling with diverse groups of personalities, orders very different from one's own fellows.

46:5.30 (526.5) 6. *The circles of the courtesy colonies.* The seven circles of the courtesy colonies are graced by three enormous structures: the vast astronomic observatory of Jerusem, the gigantic art gallery of Satania, and the immense assembly hall of the reversion directors, the theater of morontia activities devoted to rest and recreation.

46:5.31 (526.6) The celestial artisans direct the spornagia and provide the host of creative decorations and monumental memorials which abound in every place of public assembly. The studios of these artisans are among the largest and most beautiful of all the matchless structures of this wonderful world. The other courtesy colonies maintain extensive and beautiful headquarters. Many of these buildings are constructed wholly of crystal gems. All the architectural worlds abound in crystals and the so-called precious metals.

46:5.32 (527.1) 7. *The circles of the finaliters* have a unique structure at the center. And this same vacant temple is found on every system headquarters world throughout Nebadon. This edifice on Jerusem is sealed with the insignia of Michael, and it bears this inscription: "Undedicated to the seventh stage of spirit — to the eternal assignment." Gabriel placed the seal on this temple of mystery, and none but Michael can or may break the seal of sovereignty affixed by the Bright and Morning Star. Some day you shall look upon this silent temple, even though you may not penetrate its mystery.

46:5.33 (527.2) *Other Jerusem circles:* In addition to these residential circles there are on Jerusem numerous additional designated abodes.

6. VYKDOMIEJI-ADMINISTRACINIAI

KVADRATAI

Sistemos vykdomieji-administraciniai skyriai yra išdėstyti milžiniškais departamentiniais kvadratais, jų yra vienas tūkstantis. Kiekvienas administracinis vienetas yra padalintas į vieną šimtą poskyrių, kiekviename iš jų yra po dešimt pogrupių. Šitas vienas tūkstantis kvadratų yra sugrupuoti į dešimt didžiųjų skyrių, taip sudarydami dešimt tokių administracinių departamentų:

6. THE EXECUTIVE-ADMINISTRATIVE

SQUARES

46:6.1 (527.3) The executive-administrative divisions of the system are located in the immense departmental squares, one thousand in number. Each administrative unit is divided into one hundred subdivisions of ten subgroups each. These one thousand squares are clustered in ten grand divisions, thus constituting the following ten administrative departments:

1. Fizinio palaikymo ir materialaus pagerinimo, fizinės jėgos ir energijos sferos.

2. Arbitražinį, etikos, ir administracinio svarstymo.

3. Planetinių ir vietinių reikalų.

4. Žvaigždyno ir visatos reikalų.

5. Švietimo ir kitokios Melkizedeko veiklos.

6. Planetų ir sistemų fizinės pažangos, Satanijos veiklos mokslo sferos.

7. Morontinių reikalų.

8. Grynai dvasinės veiklos ir etikos.

9. Kylančiųjų tarnavimo.

10. Didžiosios visatos filosofijos.

Šitie statiniai yra permatomi; todėl visą sistemos veiklą gali matyti net ir atvykstantys studentai.

7. STAČIAKAMPIAI — SPORNAGIJOS

Vieną tūkstantį Jerusemo *stačiakampių* užima būstinės planetos žemesnioji vietinė gyvybė, o jų centre yra išdėstyta didžiulė žiedinė spornagijų būstinė.

Jeruseme jūs stebėsitės nuostabių spornagijų žemės ūkio laimėjimais. Čia žemė didžiąja dalimi dirbama dėl estetinio ir dekoratyvinio rezultato. Spornagijos yra būstinių pasaulių peizažo sodininkai, ir jos tiek originaliai, tiek meniškai tvarko Jerusemo atviras erdves. Įdirbdamos žemę jos panaudoja tiek gyvūnus, tiek daugybę mechaninių priemonių. Jos kaip ekspertai išmintingai panaudoja savo sferų energetines agentūras, o taip pat žemesniųjų gyvulinių kūrinų savo mažesniųjų brolių didžiulį skaičių kategorijų, kurių didelė dalis jiems yra suteikta šituose specialiuose pasauliuose. Dabar šitai gyvulinės gyvybės kategorijai didele dalimi vadovauja kylantieji tarpiniai tvariniai iš evoliucinių sferų.

Spornagijų viduje Derintojai negyvena. Jos neturi išliekančiųjų sielų, bet jos džiaugiasi ilgu gyvenimu, kartais iki keturiasdešimties ar penkiasdešimties tūkstančių standartinių metų. Jų skaičius sudaro legioną, ir jos suteikia fizinę pagalbą visoms visatos asmenybių kategorijoms, kurioms yra reikalingas materialus tarnavimas.

Nors spornagijos neturi ir nevysto

46:6.2 (527.4) 1. Physical maintenance and material improvement, the domains of physical power and energy.

46:6.3 (527.5) 2. Arbitration, ethics, and administrative adjudication.

46:6.4 (527.6) 3. Planetary and local affairs.

46:6.5 (527.7) 4. Constellation and universe affairs.

46:6.6 (527.8) 5. Education and other Melchizedek activities.

46:6.7 (527.9) 6. Planetary and system physical progress, the scientific domains of Satania activities.

46:6.8 (527.10) 7. Morontia affairs.

46:6.9 (527.11) 8. Pure spirit activities and ethics.

46:6.10 (527.12) 9. Ascendant ministry.

46:6.11 (527.13) 10. Grand universe philosophy.

46:6.12 (527.14) These structures are transparent; hence all system activities can be viewed even by student visitors.

7. THE RECTANGLES — THE SPORNAGIA

46:7.1 (527.15) The one thousand *rectangles* of Jerusem are occupied by the lower native life of the headquarters planet, and at their center is situated the vast circular headquarters of the spornagia.

46:7.2 (527.16) On Jerusem you will be amazed by the agricultural achievements of the wonderful spornagia. There the land is cultivated largely for aesthetic and ornamental effects. The spornagia are the landscape gardeners of the headquarters worlds, and they are both original and artistic in their treatment of the open spaces of Jerusem. They utilize both animals and numerous mechanical contrivances in the culture of the soil. They are intelligently expert in the employment of the power agencies of their realms as well as in the utilization of numerous orders of their lesser brethren of the lower animal creations, many of which are provided them on these special worlds. This order of animal life is now largely directed by the ascending midway creatures from the evolutionary spheres.

46:7.3 (528.1) Spornagia are not Adjuster indwelt. They do not possess survival souls, but they do enjoy long lives, sometimes to the extent of forty to fifty thousand standard years. Their number is legion, and they afford physical ministry to all orders of universe personalities requiring material service.

46:7.4 (528.2) Although spornagia neither possess

išliekančiųjų sielų, nors jos neturi ir asmenybės, bet, nežiūrint šito, jos tikrai vysto individualybę, kuri gali patirti reinkarnaciją. Kada, einant laikui, šitų unikalių tvarinių fiziniai kūnai dėl naudojimosi ir amžiaus susidėvi, tada jų kūrėjai, bendradarbiaudami su Gyvybės Nešėjais, pagamina naujus kūnus, kuriuose senosios spornagijos vėl apsigyvena.

Visoje Nebadono visatoje spornagijos yra vieninteliai tvariniai, kurie patiria tokią ar kokią nors kitą reinkarnaciją. Jos reaguoja tiktai į pirmąsias penkias pagalbines proto dvasias; jos nereaguoja į garbinimo ir išminties dvasias. Bet tas penkių pagalbinių dvasių protas prilygsta visumai arba šeštajam tikrovės lygiui, ir būtent šitas faktorius išsilaiko kaip patirtinė tapatybė.

Aš visiškai neturiu palyginimų, mėgindamas pavaizduoti šituos naudingus ir neįprastus tvarinius, nes evoliuciniuose pasauliuose nėra nė vieno gyvūno, su kuriuo būtų galima juos palyginti. Jos nėra evoliucinės būtybės, nes Gyvybės Nešėjai jas suprojektavo formos ir statuso požiūriu tokias, kokios jos yra ir šiuo metu. Jos yra dvilytės ir dauginasi pačios, nes turi patenkinti didėjančio gyventojų skaičiaus reikmes.

Galbūt geriausia, ką galėčiau pasiūlyti Urantijos protui, kas turėtų kažkiek šitų gražių ir naudingų tvarinių prigimties, tai pasakyti, kad jos turi sujungtus ištikimo arklio ir mylinčio šuns bruožus ir demonstruoja intelektą, kuris pralenkia šimpanzės aukščiausiojo tipo intelektą. Ir jos yra labai gražios, vertinant pagal Urantijos fizinius standartus. Jos labai vertina tą dėmesį, kurį joms rodo šitų architektūrinių pasaulių materialūs ir pusiau materialūs gyventojai. Jie turi regėjimą, kuris jiems leidžia atpažinti—papildomai prie materialių būtybių—morontinius kūrinius, žemesniąsias angelų kategorijas, tarpinius tvarinius, ir kai kurias dvasinių asmenybių žemesniąsias kategorijas. Jos nesuvokia Begaliniojo garbinimo, taip pat jos nesupranta ir Amžinojo reikšmės, bet jos iš tikrųjų, per meilę savo šeiminkams, įsijungia į savo sferų išorinius dvasinius pasišventimus.

Yra ir tokių, kurie tiki, jog kažkuriame visatos ateities amžiuje, šitos ištikimos spornagijos paliks gyvulinį egzistencijos lygį ir pasieks progresinio intelektualaus augimo ir net dvasinio pasiekimo vertą evoliucinį likimą.

8. JERUSEMO TRIKAMPIAI

Grynai vietiniams ir einamiesiems Jerusemo reikalams yra vadovaujama iš vieno šimto *trikampių*. Šitie vienetai sugrupuoti aplink dešimt nuostabių statinių, kuriuose yra Jerusemo vietinė administracija. Šituos trikampus supa sistemos

nor evolve survival souls, though they do not have personality, nevertheless, they do evolve an individuality which can experience reincarnation. When, with the passing of time, the physical bodies of these unique creatures deteriorate from usage and age, their creators, in collaboration with the Life Carriers, fabricate new bodies in which the old spornagia re-establish their residences.

46:7.5 (528.3) Spornagia are the only creatures in all the universe of Nebadon who experience this or any other sort of reincarnation. They are only reactive to the first five of the adjutant mind-spirits; they are not responsive to the spirits of worship and wisdom. But the five-adjutant mind equivalates to a totality or sixth reality level, and it is this factor which persists as an experiential identity.

46:7.6 (528.4) I am quite without comparisons in undertaking to describe these useful and unusual creatures as there are no animals on the evolutionary worlds comparable to them. They are not evolutionary beings, having been projected by the Life Carriers in their present form and status. They are bisexual and procreate as they are required to meet the needs of a growing population.

46:7.7 (528.5) Perhaps I can best suggest to Urantia minds something of the nature of these beautiful and serviceable creatures by saying that they embrace the combined traits of a faithful horse and an affectionate dog and manifest an intelligence exceeding that of the highest type of chimpanzee. And they are very beautiful, as judged by the physical standards of Urantia. They are most appreciative of the attentions shown them by the material and semimaterial sojourners on these architectural worlds. They have a vision which permits them to recognize — in addition to material beings — the morontia creations, the lower angelic orders, midway creatures, and some of the lower orders of spirit personalities. They do not comprehend worship of the Infinite, nor do they grasp the import of the Eternal, but they do, through affection for their masters, join in the outward spiritual devotions of their realms.

46:7.8 (528.6) There are those who believe that, in a future universe age, these faithful spornagia will escape from their animal level of existence and attain a worthy evolutionary destiny of progressive intellectual growth and even spiritual achievement.

8. THE JERUSEM TRIANGLES

46:8.1 (528.7) The purely local and routine affairs of Jerusem are directed from the one hundred *triangles*. These units are clustered around the ten marvelous structures domiciling the local administration of Jerusem. The triangles are

būstinės istorijos panoraminis pavaizdavimas. Šiuo metu šitame apskritiminiame pasakojime yra ištrinta daugiau negu dvi standartinės mylios. Šitas sektorius bus atkurtas po to, kada Satanija bus vėl priimta į žvaigždyno šeimą. Mykolo dekretais buvo sudarytos visos sąlygos šitam įvykiui, bet Dienų Senųjų tribunolas dar neužbaigė Liuciferio maišto reikalų svarstymo. Satanija negali sugrįžti į visišką Norlatiadeko bičiulystę tol, kol ji tebeturi pagrindinius maištininkus, aukštas sukurtas būtybes, kurios iš šviesos nupuolė į tamsybę.

Kada Satanija galės sugrįžti į žvaigždyno šeimą, tada iškils svarstymas dėl izoliuotų pasaulių sugrąžinimo į apgyvendintų pasaulių sistemos šeimą, kartu juos atstatant į sferų dvasinę komunią. Bet net jeigu Urantija ir būtų sugrąžinta į sistemos grandines, jus vis tiek glumintų tas faktas, kad jūsų visai sistemai yra įvestas Norlatiadeko karantinas, kuris iš dalies ją atskiria nuo visų kitų sistemų.

Bet netukus Liuciferio ir jo partnerių nuteisimas sugrąžins Satanijos sistemą į Norlatiadeko žvaigždyną, o vėliau, Urantija ir kitos izoliuotos sferos bus atstatytos į Satanijos grandines, ir vėl tokie pasauliai tikrai naudosis tarpplanetinio ryšio ir tarpsisteminio bendravimo teisėmis.

Ateis pabaiga maištininkams ir maištui. Aukščiausieji Valdovai yra gailestingi ir kantrūs, bet įstatymas dėl sąmoningai regzto blogio yra vykdomas visuotinai ir neklystamai. "Užmokestis už nuodėmę yra mirtis"—amžinas ištrynimasis.

[Pateikta Neadono Archangelo.]

surrounded by the panoramic depiction of the system headquarters history. At present there is an erasure of over two standard miles in this circular story. This sector will be restored upon the readmission of Satania into the constellation family. Every provision for this event has been made by the decrees of Michael, but the tribunal of the Ancients of Days has not yet finished the adjudication of the affairs of the Lucifer rebellion. Satania may not come back into the full fellowship of Norlatiadek so long as it harbors archrebels, high created beings who have fallen from light into darkness.

46:8.2 (529.1) When Satania can return to the constellation fold, then will come up for consideration the readmission of the isolated worlds into the system family of inhabited planets, accompanied by their restoration to the spiritual communion of the realms. But even if Urantia were restored to the system circuits, you would still be embarrassed by the fact that your whole system rests under a Norlatiadek quarantine partially segregating it from all other systems.

46:8.3 (529.2) But ere long, the adjudication of Lucifer and his associates will restore the Satania system to the Norlatiadek constellation, and subsequently, Urantia and the other isolated spheres will be restored to the Satania circuits, and again will such worlds enjoy the privileges of interplanetary communication and intersystem communion.

46:8.4 (529.3) There will come an end for rebels and rebellion. The Supreme Rulers are merciful and patient, but the law of deliberately nourished evil is universally and unerringly executed. "The wages of sin is death"—eternal obliteration.

46:8.5 (529.4) [Presented by an Archangel of Neadon.]

47 Dokumentas. Septyni gyvenamieji pasauliai

⇐ 046

URANTIJOS KNYGA

048 ⇐

II DALIS. VIETINĖ VISATA

47 DOKUMENTAS. SEPTYNI GYVENAMIEJI PASAULIAI

Skyrius

ĮVADAS

1. Užbaigtųjų pasaulis
2. Bandomieji vaikų darželiai
3. Pirmasis gyvenamasis pasaulis
4. Antrasis gyvenamasis pasaulis
5. Trečiasis gyvenamasis pasaulis
6. Ketvirtasis gyvenamasis pasaulis
7. Penktasis gyvenamasis pasaulis
8. Šeštasis gyvenamasis pasaulis
9. Septintasis gyvenamasis pasaulis
10. Jerusemo pilietybė

PAPER 47 THE SEVEN MANSION WORLDS

SECTIONS

Introduction

1. The Finaliters' World
2. The Probationary Nursery
3. The First Mansion World
4. The Second Mansion World
5. The Third Mansion World
6. The Fourth Mansion World
7. The Fifth Mansion World
8. The Sixth Mansion World
9. The Seventh Mansion World
10. Jerusem Citizenship

ĮVADAS

SŪNUS Kūrėjas, būdamas Urantijoje, pasakojo apie "daug gyvenamųjų buveinių Tėvo visatoje." Tam tikra prasme, visi penkiasdešimt šeši Jerusimą juosiantys pasauliai yra skirti kylančiųjų mirtingųjų pereinamajai kultūrai, bet pirmojo pasaulio septyni palydovai yra tiksliau žinomi kaip gyvenamieji pasauliai.

Pirmasis pereinamasis pasaulis, pats būdamas Satanijai paskirto užbaigtųjų korpuso būstine, yra išimtinai pašvęstas kylančiųjų veiklai. Dabar šitas pasaulis tarnauja kaip būstinė daugiau negu vienam šimtui tūkstančių užbaigtųjų kuopų, o kiekvienoje iš šitų grupių yra po vieną tūkstantį pašlovintų būtybių.

Kada sistema pasiekia šviesos ir gyvenimo pakopą, ir šitiems gyvenamiesiems pasauliams vienas po kito nustojant tarnauti mirtingųjų mokymo stotimis, tada juos užima vis didėjantis skaičius užbaigtųjų, kurie susirenka šitose senesnėse ir daug labiau išstobulintose sistemose.

INTRODUCTION

47:0.1 (530.1) THE Creator Son, when on Urantia, spoke of the "many mansions in the Father's universe." In a certain sense, all fifty-six of the encircling worlds of Jerusem are devoted to the transitional culture of ascending mortals, but the seven satellites of world number one are more specifically known as the mansion worlds.

47:0.2 (530.2) Transition world number one itself is quite exclusively devoted to ascendant activities, being the headquarters of the finaliter corps assigned to Satania. This world now serves as the headquarters for more than one hundred thousand companies of finaliters, and there are one thousand glorified beings in each of these groups.

47:0.3 (530.3) When a system is settled in light and life, and as the mansion worlds one by one cease to serve as mortal-training stations, they are taken over by the increasing finaliter population which accumulates in these older and more highly perfected systems.

Už šituos septynis gyvenamuosius pasaulius yra atsakingi morontiniai prižiūrėtojai ir Melchizedekai. Kiekviename pasaulyje yra laikinas valdytojas, kuris yra tiesiogiai pavaldus Jerusemo valdovams. Uversos sutaikytojai savo būstinės turi kiekviename gyvenamajame pasaulyje, tuo tarpu greta yra Juridinių Patarėjų vietinė susitikimų vieta. Praeities vaizdo reguliuotojai ir dangiškieji meistrai turi grupines būstines kiekviename iš šitų pasaulių. Spirongų veikla prasideda nuo antrojo gyvenamojo pasaulio ir tęsiasi tolyn, tuo tarpu visi septyni pasauliai, bendrai su likusiomis pereinamosios kultūros planetomis ir su būstinės pasauliu, yra gausiai aprūpinti standartinio sukūrimo spornagijomis.

1. UŽBAIGTŲJŲ PASAULIS

Nors pirmajame pereinamajame pasaulyje gyvena tikrai užbaigtieji ir išgelbėtų vaikų ir jų globėjų kai kurios grupės, bet yra pasirūpinta, jog visų klasių dvasinės būtybės, pereinantieji mirtingieji, ir besilankantys studentai pajustų svetingumą. Spornagijos, kurios veikia visuose šituose pasauliuose, yra svetingi šeiminkai visoms būtybėms, kurias jos sugeba atpažinti. Jos gali neryškiai jausti užbaigtuosius, bet jų matyti negali. Didele dalimi jie laiko juos tuo, kuo jūs savo dabartinėje fizinėje padėtyje laikote angelus.

Nors užbaigtųjų pasaulis yra nuostabaus fizinio grožio ir nepaprasto morontinio papuošimo sfera, bet didžioji dvasinė buveinė, esanti veiklos centre, užbaigtųjų šventovė, nepadedamam materialiam ar pirminiam morontiniam regėjimui yra nematoma. Bet energijos transformuotojai sugeba daugelį iš šitų realybių paversti matomomis kylantiems mirtingiesiems, ir kartas nuo karto jie iš tikrųjų šitokiu būdu veikia, kada gyvenamųjų pasaulių studentai šitoje kultūros sferoje susirenka į klasės asamblėjas.

Per visą patyrimą gyvenamuosiuose pasauliuose jūs tam tikra prasme dvasiškai jaučiate savo pašlovintą sielos brolių, pasiekusių Rojų, buvimą, bet labai atgaivina, kartas nuo karto, iš tikrųjų juos pamatyti, kada jie veikia savo būstinės buveinėje. Jūs savaime jų nepamatysite tol, kol neįgysite tikrojo dvasinio regėjimo.

Pirmajame gyvenamajame pasaulyje visi išlikusieji turi patenkinti tėvų komisijos iš savo gimtųjų planetų reikalavimus. Dabartinė Urantijos komisija susideda iš dvylikos tėvų porų, neseniai atvykusių, kurie yra sukaupę patyrimą, išauginę tris ir daugiau vaikų iki brandos amžiaus. Tarnystė šitoje komisijoje yra rotacinė, ir kaip taisyklė tikrai dešimt metų. Visi tie, kuriems šitų komisijos narių reikalavimų, susijusių su savosios tėvystės

47:0.4 (530.4) The seven mansion worlds are in charge of the morontia supervisors and the Melchizedeks. There is an acting governor on each world who is directly responsible to the Jerusem rulers. The Uversa conciliators maintain headquarters on each of the mansion worlds, while adjoining is the local rendezvous of the Technical Advisers. The reversion directors and celestial artisans maintain group headquarters on each of these worlds. The spironga function from mansion world number two onward, while all seven, in common with the other transitional-culture planets and the headquarters world, are abundantly provided with spornagia of standard creation.

1. THE FINALITERS' WORLD

47:1.1 (530.5) Although only finaliters and certain groups of salvaged children and their caretakers are resident on transitional world number one, provision is made for the entertainment of all classes of spirit beings, transition mortals, and student visitors. The spornagia, who function on all of these worlds, are hospitable hosts to all beings whom they can recognize. They have a vague feeling concerning the finaliters but cannot visualize them. They must regard them much as you do the angels in your present physical state.

47:1.2 (530.6) Though the finaliter world is a sphere of exquisite physical beauty and extraordinary morontia embellishment, the great spirit abode located at the center of activities, the temple of the finaliters, is not visible to the unaided material or early morontia vision. But the energy transformers are able to visualize many of these realities to ascending mortals, and from time to time they do thus function, as on the occasions of the class assemblies of the mansion world students on this cultural sphere.

47:1.3 (531.1) All through the mansion world experience you are in a way spiritually aware of the presence of your glorified brethren of Paradise attainment, but it is very refreshing, now and then, actually to perceive them as they function in their headquarters abodes. You will not spontaneously visualize finaliters until you acquire true spirit vision.

47:1.4 (531.2) On the first mansion world all survivors must pass the requirements of the parental commission from their native planets. The present Urantia commission consists of twelve parental couples, recently arrived, who have had mortal experience in rearing three or more children to the pubescent age. Service on this commission is rotational and is for only ten years as a rule. All who fail to satisfy these commissioners as to their

patyrimu, nepavyksta patenkinti, turi toliau tobulintis tarnaudami Materialiųjų Sūnų namuose Jeruseme arba iš dalies bandomuosiuose vaikų darželiuose užbaigtųjų pasaulyje.

Bet nepriklausomai nuo to, koks yra tėvystės patyrimas, gyvenamųjų pasaulių tėvams, kurių vaikai yra auginami bandomuosiuose vaikų darželiuose, yra suteikiamos visos galimybės bendradarbiauti su tokių vaikų morontiniais globėjais dėl vaikų auklėjimo ir mokymo. Tokiems tėvams yra leidžiama tenai atvykti keturis kartus per metus. Ir viena labiausiai jaudinančių gražių scenų per visą kylančiųjų karjerą yra stebėti, kaip gyvenamųjų pasaulių tėvai apkabina savo materialius palikuonis tomis progomis, kada jie periodiškai atvyksta į užbaigtųjų pasaulį. Nors vienas ar abu tėvai gali palikti kurį nors gyvenamąjį pasaulį anksčiau už vaiką, bet gana dažnai kurį laiką jie būna tuo pačiu metu.

Nė vienas kylantis mirtingasis negali išvengti vaikų—savo pačių ar kitų—auginimo patyrimo, nesvarbu, ar tai būtų materialiuose pasauliuose, ar vėliau užbaigtųjų pasaulyje, ar Jeruseme. Per šitą privalomą esminį patyrimą tėvas turi pereiti lygiai taip, kaip ir motina. Urantijos šiandieninės tautos turi nevykusį ir klaidingą supratimą, jog vaiko kultūra yra didžiąja dalimi motinos užduotis. Vaikams tėvo reikia lygiai tiek, kiek ir motinos, o tėvui šito tėvystės patyrimo reikia lygiai taip, kaip to reikia ir motinai.

2. BANDOMIEJI VAIKŲ DARŽELIAI

Kūdikius priimančios Satanijos mokyklos yra užbaigtųjų pasaulyje, pirmojoje Jerusemo pereinamosios kultūros sferoje. Šitos kūdikius priimančios mokyklos yra įstaigos, skirtos laiko vaikų, įskaitant ir tuos, kurie erdvės evoliuciniuose pasauliuose mirė iki savo individualaus statuso įregistravimo visatoje, auklėjimui ir mokymui. Jeigu tokio vaiko vienas kuris arba abu tėvai išlieka, tuomet likimo sargas paskiria su juo susietą cherubimą vaiko potencialios tapatybės saugotoju, patikėdamas šiam cherubimui pareigą atgabenti šitą neišvystytą sielą į Gyvenamųjų Pasaulių Mokytojų rankas morontinių pasaulių bandomuosiuose vaikų darželiuose.

Būtent šitie likę be partnerio cherubimai, kurie, kaip Gyvenamųjų Pasaulių Mokytojai, vadovaujant Melkizedekams, turi tokias plačias švietimo priemones tam, kad mokytų užbaigtųjų bandomuosius globotinius. Šitie užbaigtųjų globotiniai, šitie kylančių mirtingųjų kūdikiai, visada įsmerinami tiksliai tokio paties fizinio statuso, kokį turėjo mirties akimirka, išskyrus jų reprodukcinį potencialą. Šitas atsibudimas įvyksta

parental experience must further qualify by service in the homes of the Material Sons on Jerusem or in part in the probationary nursery on the finaliter's world.

^{47:1.5 (531.3)} But irrespective of parental experience, mansion world parents who have growing children in the probation nursery are given every opportunity to collaborate with the morontia custodians of such children regarding their instruction and training. These parents are permitted to journey there for visits as often as four times a year. And it is one of the most touchingly beautiful scenes of all the ascending career to observe the mansion world parents embrace their material offspring on the occasions of their periodic pilgrimages to the finaliter world. While one or both parents may leave a mansion world ahead of the child, they are quite often contemporary for a season.

^{47:1.6 (531.4)} No ascending mortal can escape the experience of rearing children — their own or others — either on the material worlds or subsequently on the finaliter world or on Jerusem. Fathers must pass through this essential experience just as certainly as mothers. It is an unfortunate and mistaken notion of modern peoples on Urantia that child culture is largely the task of mothers. Children need fathers as well as mothers, and fathers need this parental experience as much as do mothers.

2. THE PROBATIONARY NURSERY

^{47:2.1 (531.5)} The infant-receiving schools of Satania are situated on the finaliter world, the first of the Jerusem transition-culture spheres. These infant-receiving schools are enterprises devoted to the nurture and training of the children of time, including those who have died on the evolutionary worlds of space before the acquirement of individual status on the universe records. In the event of the survival of either or both of such a child's parents, the guardian of destiny deputizes her associated cherubim as the custodian of the child's potential identity, charging the cherubim with the responsibility of delivering this undeveloped soul into the hands of the Mansion World Teachers in the probationary nurseries of the morontia worlds.

^{47:2.2 (531.6)} It is these same deserted cherubim who, as Mansion World Teachers, under the supervision of the Melchizedeks, maintain such extensive educational facilities for the training of the probationary wards of the finaliters. These wards of the finaliters, these infants of ascending mortals, are always personalized as of their exact physical status at the time of death except for reproductive potential. This awakening occurs at

tiksliai tuo metu, kada vienas iš tėvų atvyksta į pirmąjį gyvenamąjį pasaulį. Ir tada šitiems vaikams iš tiesų yra suteikiamos visos galimybės, tokiems, kokie jie yra, pasirinkti dangiškąjį kelią lygiai taip, kaip jie būtų jį pasirinkę tuose pasauliuose, kur mirtis taip nelaiku nutraukė jų karjerą.

Darželio pasaulyje bandomieji tvariniai yra sugrupuojami pagal tai, ar jie turi Derintojus ar ne, kadangi Derintojai atvyksta, kad apsigyventų šituose materialiuose vaikuose lygiai taip, kaip ir laiko pasauliuose. Vaikai iki to amžiaus, kol atvyksta Derintojas, yra globojami šeimose po penkis nuo vienerių metų ir mažesni iki apytiksliai penkerių metų, arba iki tokio amžiaus, kada atvyksta Derintojas.

Visi vaikai, kurie besivystančiuose pasauliuose turi Minties Derintojus, bet prieš mirtį nebuvo apsisprendę dėl Rojaus karjeros, taip pat vėl iš naujo įsameninami sistemos užbaigtųjų pasaulyje, kur jie taip pat auga Materialiųjų Sūnų ir jų partnerių šeimose taip, kaip ir tie mažyliai, atvykę be Derintojų, tačiau kurie Paslaptinguosius Pagalbininkus gaus vėliau, kada pasieks reikalaujamą moralinio pasirinkimo amžių.

Vaikai ir jaunuoliai, kurių viduje gyvena Derintojai, užbaigtųjų pasaulyje taip pat yra auklėjami šeimose po penkis, jų amžius svyruoja nuo šešerių iki keturiolikos metų; apytiksliai, šitas šeimas sudaro vaikai, kurių amžius yra šešeri, aštuoneri, dešimt, dvylika, ir keturiolika metų. Bet kuriuo metu, sulaukus šešiolikos metų, jeigu jie būna galutinai apsisprendę, jie būna pervedami į pirmąjį gyvenamąjį pasaulį ir pradeda savo kilmą į Rojų. Kai kurie apsisprendžia iki šito amžiaus ir toliau vyksta į kilimo sferas, bet labai mažai vaikų, jaunesnių negu šešiolikos metų, kaip amžius skaičiuojamas pagal Urantijos standartus, bus sutinkama gyvenamuosiuose pasauliuose.

Serafimai sargai tarnauja šitiems jaunuoliams bandomuosiuose darželiuose užbaigtųjų pasaulyje lygiai taip, kaip jie dvasiškai tarnauja mirtingiesiems evoliucinėse planetose, tuo tarpu ištikimosios spornagijos rūpinasi jų fizinėmis reikmėmis. Ir tokiu būdu šitie vaikai iš tiesų auga pereinamajame pasaulyje iki to laiko, kada apsisprendžia galutinai.

Kada baigiasi materialus gyvenimas, tada, jeigu nebuvo pasirinktas kylančiojo gyvenimas, arba jeigu šitie laiko vaikai aškiei atstumia Havonos jaudinantį patyrimą, tada jų bandomąją karjerą automatiškai užbaigia mirtis. Tokie atvejai nebesvarstomi; iš tokios antrosios mirties prisikėlimo nebėra. Jie tiesiog nustoja egzistuoti, tarsi jų niekada ir nebūtų buvę.

Bet jeigu jie pasirenka Rojaus tobulumo kelią, tuomet jie nedelsiant parengiami perkėlimui į

the exact time of the parental arrival on the first mansion world. And then are these children given every opportunity, as they are, to choose the heavenly way just as they would have made such a choice on the worlds where death so untimely terminated their careers.

47:2.3 (532.1) On the nursery world, probationary creatures are grouped according to whether or not they have Adjusters, for the Adjusters come to indwell these material children just as on the worlds of time. Children of pre-Adjuster ages are cared for in families of five, ranging in ages from one year and under up to approximately five years, or that age when the Adjuster arrives.

47:2.4 (532.2) All children on the evolving worlds who have Thought Adjusters, but who before death had not made a choice concerning the Paradise career, are also repersonalized on the finaliter world of the system, where they likewise grow up in the families of the Material Sons and their associates as do those little ones who arrived without Adjusters, but who will subsequently receive the Mystery Monitors after attaining the requisite age of moral choice.

47:2.5 (532.3) The Adjuster-indwelt children and youths on the finaliter world are also reared in families of five, ranging in ages from six to fourteen; approximately, these families consist of children whose ages are six, eight, ten, twelve, and fourteen. Any time after sixteen, if final choice has been made, they translate to the first mansion world and begin their Paradise ascent. Some make a choice before this age and go on to the ascension spheres, but very few children under sixteen years of age, as reckoned by Urantia standards, will be found on the mansion worlds.

47:2.6 (532.4) The guardian seraphim attend these youths in the probationary nursery on the finaliter world just as they spiritually minister to mortals on the evolutionary planets, while the faithful spornagia minister to their physical necessities. And so do these children grow up on the transition world until such time as they make their final choice.

47:2.7 (532.5) When material life has run its course, if no choice has been made for the ascendant life, or if these children of time definitely decide against the Havona adventure, death automatically terminates their probationary careers. There is no adjudication of such cases; there is no resurrection from such a second death. They simply become as though they had not been.

47:2.8 (532.6) But if they choose the Paradise path of perfection, they are immediately made ready for

pirmąjį gyvenamąjį pasaulį, kur daugelis jų atvyksta laiku, kad prisijungtų prie savo tėvų, kylančių į Havoną. Perėjus per Havoną ir pasiekus Dievybes, šitos išgelbėtos mirtingos kilmės sielos tampa Rojaus nuolatiniais pakilusiaisiais piliečiais. Tie vaikai, kurie neturėjo vertingo ir esminio evoliucinio patyrimo mirtingųjų gimtuosiuose pasauliuose, nėra įtraukiami į Užbaigtumo Korpusą.

3. PIRMASIS GYVENAMASIS PASAULIS

Gyvenamuosiuose pasauliuose prikelti išlikusieji mirtingieji savo gyvenimą tęsia nuo ten, kur jis buvo nutrauktas, kada juos ištiko mirtis. Kada jūs iš Urantijos atvyksite į pirmąjį gyvenamąjį pasaulį, tada pamatysite didžiulį pasikeitimą, bet jeigu jūs būtumėte atvykę iš normalesnės ir pažangesnės laiko sferos, tada jūs vargu ar pastebėtumėte skirtumą, išskyrus tą faktą, kad jūs turėtumėte kitokį kūną: mėsos ir kraujo kūnas buvo paliktas gimtajame pasaulyje.

Pirmajame gyvenamajame pasaulyje visos veiklos centras yra prisikėlimo salė, milžiniška asmenybių surinkimo šventovė. Šią gigantišką statinį sudaro serafinių likimo sargų, Minties Derintojų, ir prisikėlimo archangelų centrinės susitikimų vietos. Prikeliant mirtinguosius su šitomis dangiškosiomis būtybėmis taip pat veikia ir Gyvybės Nešėjai.

Mirtingojo proto kopijos ir aktyvūs tvarinio atminties modeliai taip, kaip jie buvo iš materialių lygių transformuoti į dvasinius, yra individuali atsiskyrusių Minties Derintojų nuosavybė; šitie proto, atminties, ir tvarinio asmenybės sudvasinti faktoriai yra amžiams tokių Derintojų dalis. Tvarinio proto matrica ir pasyvūs tapatybės potencialai yra morontinėje sieloje, kuri patikėta serafinių likimo sargų globai. Ir serafimui patikėtos morontinės sielos ir Derintojui patikėtos dvasinio proto sujungimas iš naujo kaip tik ir yra tai, kas vėl surenka tvarinio asmenybę ir sudaro miegančio išlikusiojo prisikėlimą.

Jeigu mirtingos kilmės pereinamoji asmenybė šitokiu būdu niekada nebūtų vėl surenkama, tai neišlikusio mirtingojo tvarinio dvasiniai elementai amžiams liktų kažkada joje gyvenusio Derintojo individualios patirtinės dovanos neatskiriama dalimi.

Iš Naujojo Gyvenimo Šventovės išsikiša septyni spinduliniai sparnai, mirtingųjų rasių prisikėlimo salės. Kiekvienas iš šių statinių yra skirtas vienos iš septynių laiko rasių surinkimui. Kiekviename iš šių septynių sparnų yra po vieną šimtą tūkstančių prisikėlimo patalpų, kurios

translation to the first mansion world, where many of them arrive in time to join their parents in the Havona ascent. After passing through Havona and attaining the Deities, these salvaged souls of mortal origin constitute the permanent ascendant citizenship of Paradise. These children who have been deprived of the valuable and essential evolutionary experience on the worlds of mortal nativity are not mustered into the Corps of the Finality.

3. THE FIRST MANSION WORLD

47:3.1 (532.7) On the mansion worlds the resurrected mortal survivors resume their lives just where they left off when overtaken by death. When you go from Urantia to the first mansion world, you will notice considerable change, but if you had come from a more normal and progressive sphere of time, you would hardly notice the difference except for the fact that you were in possession of a different body; the tabernacle of flesh and blood has been left behind on the world of nativity.

47:3.2 (532.8) The very center of all activities on the first mansion world is the resurrection hall, the enormous temple of personality assembly. This gigantic structure consists of the central rendezvous of the seraphic destiny guardians, the Thought Adjusters, and the archangels of the resurrection. The Life Carriers also function with these celestial beings in the resurrection of the dead.

47:3.3 (533.1) The mortal-mind transcripts and the active creature-memory patterns as transformed from the material levels to the spiritual are the individual possession of the detached Thought Adjusters; these spiritized factors of mind, memory, and creature personality are forever a part of such Adjusters. The creature mind-matrix and the passive potentials of identity are present in the morontia soul intrusted to the keeping of the seraphic destiny guardians. And it is the reuniting of the morontia-soul trust of the seraphim and the spirit-mind trust of the Adjuster that reassembles creature personality and constitutes resurrection of a sleeping survivor.

47:3.4 (533.2) If a transitory personality of mortal origin should never be thus reassembled, the spirit elements of the nonsurviving mortal creature would forever continue as an integral part of the individual experiential endowment of the onetime indwelling Adjuster.

47:3.5 (533.3) From the Temple of New Life there extend seven radial wings, the resurrection halls of the mortal races. Each of these structures is devoted to the assembly of one of the seven races of time. There are one hundred thousand personal resurrection chambers in each of these seven

užsibaigia apvaliomis salėmis, kur yra surenkama klasėmis, ir kurios yra naudojamos kaip pažadinimo palatos vienam milijonui individų. Šitas sales supa patalpos, kuriose iš naujo yra surenkamos sumaišytų rasių asmenybės iš normalių poadominių pasaulių. Nepriklausomai nuo to metodo, kuris gali būti panaudotas atskiruose laiko pasauliuose, ryšium su specialiais ar naujos dieviškosios tvarkos prisikėlimais, tikros ir užbaigtos asmenybės realus ir sąmoningas surinkimas vyksta pirmosios mansonijos prisikėlimo salėse. Per visą amžinybę jūs prisiminsite giliai atmintyje įstrigusius pirmuosius įspūdžius, patirtus per šitą prisikėlimo rytą.

Iš prisikėlimo salės jūs vyksite į Melkizedekų sektorių, kur jums bus paskirta nuolatinė gyvenamoji vieta. Tada jums bus suteikta dešimt dienų asmeninės laisvės. Jūs laisvai galėsite tyrinėti savo naujųjų namų artimiausias apylinkes ir susipažinti su ta programa, kuri laukia artimiausioje ateityje. Jūs taip pat turėsite laiko tam, jog patenkintumėte savo norą pasižiūrėti į registrą ir aplankyti tuos, kuriuos mylėjote, ir kitus savo žemiškuosius draugus, kurie į šituos pasaulius galėjo patekti anksčiau. Savojo dešimties dienų laisvalaikio pabaigoje jūs pradėsite antrąjį žingsnį kelionėje į Rojų, nes gyvenamieji pasauliai yra tikros mokymo sferos, ne vien tik sulaikymo planetos.

Pirmajame gyvenamajame pasaulyje (ar kitame, jeigu statusas yra išvystytas) jūs vėl atnaujinsite intelektualų mokymąsi ir dvasinį vystymąsi tiksliai tokia lygyje, kuriame šitokį mokymąsi ir vystymąsi nutraukė mirtis. Tarplaikyje nuo planetinės mirties ar pervedimo iki prisikėlimo gyvenamajame pasaulyje, mirtingasis žmogus negauna absoliučiai nieko, išskyrus tai, jog patiria išlikimą. Jūs ten pradėsite būtent nuo to, kur sustojate čia apačioje.

Beveik visas pirmojo gyvenamojo pasaulio patyrimas yra susijęs su trūkumų šalinimu. Išlikusieji, atvykstantys į šitą pirmąjį iš sulaikymo sferų, turi tiek daug ir tokių įvairių tvarinio charakterio defektų ir mirtingojo patyrimo trūkumų, kad didžiausia sferos veiklos dalis yra nukreipta į tai, jog būtų ištaisytas ir išgydytas daugialypis paveldėjimas iš gyvenimo materialiam kūne laiko ir erdvės materialiuose evoliuciniuose pasauliuose.

Gyvenimas pirmajame gyvenamajame pasaulyje yra numatytas tam, kad mirtingieji išlikusieji būtų išvystyti bent jau iki poadominės naujos dieviškosios tvarkos statuso normaliuose evoliuciniuose pasauliuose. Dvasiškai, aišku, gyvenamojo pasaulio studentai toli pranoksta tokią tiesiog žmogiškojo dvasinio išsivystymo būseną.

Jeigu jūsų nereikia sulaikyti pirmajame gyvenamajame pasaulyje, tuomet dešimties dienų

wings terminating in the circular class assembly halls, which serve as the awakening chambers for as many as one million individuals. These halls are surrounded by the personality assembly chambers of the blended races of the normal post-Adamic worlds. Regardless of the technique which may be employed on the individual worlds of time in connection with special or dispensational resurrections, the real and conscious reassembly of actual and complete personality takes place in the resurrection halls of mansonian number one. Throughout all eternity you will recall the profound memory impressions of your first witnessing of these resurrection mornings.

47:3.6 (533.4) From the resurrection halls you proceed to the Melchizedek sector, where you are assigned permanent residence. Then you enter upon ten days of personal liberty. You are free to explore the immediate vicinity of your new home and to familiarize yourself with the program which lies immediately ahead. You also have time to gratify your desire to consult the registry and call upon your loved ones and other earth friends who may have preceded you to these worlds. At the end of your ten-day period of leisure you begin the second step in the Paradise journey, for the mansion worlds are actual training spheres, not merely detention planets.

47:3.7 (533.5) On mansion world number one (or another in case of advanced status) you will resume your intellectual training and spiritual development at the exact level whereon they were interrupted by death. Between the time of planetary death or translation and resurrection on the mansion world, mortal man gains absolutely nothing aside from experiencing the fact of survival. You begin over there right where you leave off down here.

47:3.8 (533.6) Almost the entire experience of mansion world number one pertains to deficiency ministry. Survivors arriving on this first of the detention spheres present so many and such varied defects of creature character and deficiencies of mortal experience that the major activities of the realm are occupied with the correction and cure of these manifold legacies of the life in the flesh on the material evolutionary worlds of time and space.

47:3.9 (534.1) The sojourn on mansion world number one is designed to develop mortal survivors at least up to the status of the post-Adamic dispensation on the normal evolutionary worlds. Spiritually, of course, the mansion world students are far in advance of such a state of mere human development.

47:3.10 (534.2) If you are not to be detained on mansion world number one, at the end of ten days you will enter the translation sleep and proceed to

pabaigoje, jūs pasinersite į pervedimo miegą ir vyksite į antrąjį pasaulį, ir po kiekvieno naujo dešimties dienų periodo jūs šitaip žengsite pirmyn tol, kol atvyksite į savo paskyrimo pasaulį.

Pirmojo gyvenamojo pasaulio administracijos septynių didžiųjų apskritimų centrą užima Morontinių Kompanionų, asmeninių vadovų, paskirtų kylantiems mirtingiesiems, šventovė. Šitie kompanionai yra vietinės visatos Motinos Dvasios palikuonys, ir jų Satanijos morontiniuose pasauliuose yra keletas milijonų. Be tų, kurie yra paskirti grupiniais kompanionais, jūs daug bendrausite su vertėjais, pastatų saugotojais, ir ekskursijų vadovais. Ir visi šitie kompanionai glaudžiai bendradarbiauja su tais, kurie turi reikalų su jūsų asmenybės proto ir dvasios faktorių vystymu morontiniame kūne.

Kada jūs pradėsite žengimą pirmajame gyvenamajame pasaulyje, tada vienas Morontinis Kompanionas yra paskiriamas kiekvienai vieno tūkstančio kylančiųjų mirtingųjų kuopai, bet jums žengiant pirmyn per septynias gyvenamąsias sferas, jų skaičius augs. Šitos gražios ir visapusiškos būtybės yra draugiški partneriai ir žavūs vadovai. Jie individus ar atrinktas grupes gali laisvai lydėti į bet kurią pereinamosios kultūros sferą, įskaitant ir šios sferos pasaulius palydovus. Jie yra visų kylančiųjų mirtingųjų ekskursijų vadovai ir laisvalaikio partneriai. Jie dažnai lydi išlikusiųjų grupes periodinių vizitų į Jerusėmą metu, ir bet kurią dieną, kada jūs būnate tenai, galite įeiti į sistemos sostinės registravimo centrą ir susitikti su kylančiais mirtingaisiais iš visų septynių gyvenamųjų pasaulių, kadangi jie laisvai keliauja į ten ir atgal tarp savo gyvenamųjų buveinių ir sistemos būstinės.

4. ANTRASIS GYVENAMASIS PASAULIS

Būtent šitoje sferoje jūs labiau įsitrauksite į mansoninį gyvenimą. Morontinės gyvybės sugrupavimai ima įgauti formą; darbinės grupės ir visuomeninės organizacijos pradeda veikti, bendruomenės įgauna nominalias proporcijas, o besivystantys mirtingieji atranda naujas visuomenines kategorijas ir valdymo struktūras.

Su Dvasia susilieję išlikusieji užima gyvenamuosius pasaulius kartu su susiliejusiais su Derintu kylančiais mirtingaisiais. Nors įvairios dangiškosios gyvybės kategorijos skiriasi, bet jos visos yra draugiškos ir broliškos. Visuose kilimo pasauliuose jūs nesutiksime nieko panašaus, ką būtų galima palyginti su žmogaus nepakantumu ir nepagarbia kastų sistemų diskriminacija.

Kada jūs kilsite per vienas po kito einančius gyvenamuosius pasaulius, tada juose vis daugiau

world number two, and every ten days thereafter you will thus advance until you arrive on the world of your assignment.

47:3.11 (534.3) The center of the seven major circles of the first mansion world administration is occupied by the temple of the Morontia Companions, the personal guides assigned to ascending mortals. These companions are the offspring of the local universe Mother Spirit, and there are several million of them on the morontia worlds of Satania. Aside from those assigned as group companions, you will have much to do with the interpreters and translators, the building custodians, and the excursion supervisors. And all of these companions are most co-operative with those who have to do with developing your personality factors of mind and spirit within the morontia body.

47:3.12 (534.4) As you start out on the first mansion world, one Morontia Companion is assigned to each company of one thousand ascending mortals, but you will encounter larger numbers as you progress through the seven mansion spheres. These beautiful and versatile beings are companionable associates and charming guides. They are free to accompany individuals or selected groups to any of the transition-culture spheres, including their satellite worlds. They are the excursion guides and leisure associates of all ascending mortals. They often accompany survivor groups on periodic visits to Jerusem, and on any day you are there, you can go to the registry sector of the system capital and meet ascending mortals from all seven of the mansion worlds since they freely journey back and forth between their residential abodes and the system headquarters.

4. THE SECOND MANSION WORLD

47:4.1 (534.5) It is on this sphere that you are more fully inducted into the mansonian life. The groupings of the morontia life begin to take form; working groups and social organizations start to function, communities take on formal proportions, and the advancing mortals inaugurate new social orders and governmental arrangements.

47:4.2 (534.6) Spirit-fused survivors occupy the mansion worlds in common with the Adjuster-fused ascending mortals. While the various orders of celestial life differ, they are all friendly and fraternal. In all the worlds of ascension you will find nothing comparable to human intolerance and the discriminations of inconsiderate caste systems.

47:4.3 (534.7) As you ascend the mansion worlds one by one, they become more crowded with the

ir daugiau morontinės veiklos bus atliekama besivystančių išlikusiųjų. Kada jūs eisite pirmyn, tada vis daugiau ir daugiau atpažinsite tokių Jerusemo bruožų, kurie yra pridėti prie gyvenamųjų pasaulių. Stiklo jūra atsiranda antroje mansonijoje.

Naujai sukurtas ir tinkamai pritaikytas morontinis kūnas yra įgyjamas kiekvieną kartą, kada pereinama iš vieno gyvenamojo pasaulio į kitą. Jūs miegate serafinio transportavimo metu, o atsibundate su nauju, bet neišvystytu kūnu prisikėlimo salėse labai panašiai, kaip jūs iš pradžių atvykote į pirmąjį gyvenamąjį pasaulį, išskyrus tai, jog per šituos kelionės tarp gyvenamųjų pasaulių miego periodus Minties Derintojas jūsų nebepalieka. Jūsų asmenybė lieka nepaliesta po to, kai pirmą kartą jūs atvykote iš evoliucinių pasaulių į pradinį gyvenamąjį pasaulį.

Jūsų Derintojo atmintis lieka visiškai nepaliesta, kada jūs kylate morontiniame gyvenime. Tos protinės asociacijos, kurios buvo grynai gyvulinės ir visiškai materialios, natūraliai dinga kartu su fizinėmis smegenimis, bet jūsų protiniame gyvenime viskas, kas buvo vertinga, ir kas turėjo išlikimo vertės, Derintojo buvo dubliuota, ir per visą kilimo karjerą yra išlaikoma kaip asmeninės atminties dalis. Jūs sąmoningai suvoksitė savo visus vertingus patyrimus, kada žengsite pirmyn iš vieno gyvenamojo pasaulio į kitą ir iš visatos vienos sekcijos į kitą—net į Rojų.

Nors jūs turite morontinius kūnus, bet jūs ir toliau, visuose šiuose septyniuose pasauliuose, valgotė, geriate, ir ilsitės. Jūs vartojate morontinės kategorijos maistą, materialiuose pasauliuose nežinomos gyvosios energijos karalystę. Tiek maistą, tiek vandenį morontinis kūnas įsisavina iki galo; nebelieka jokių atliekų. Pamažtykite minutėlę: Pirmasis gyvenamasis pasaulis yra labai materialio sfera, suteikianti morontinio režimo pradžią. Jūs vis dar esate beveik žmogus ir netoli tenutolės nuo mirtingosios gyvybės apriboto požiūrio, bet kiekvienas pasaulis demonstruoja ryškų žengimą į priekį. Eidami iš sferos į sferą, jūs tampate vis mažiau materialus, daugiau intelektualus, ir šiek tiek daugiau dvasinis. Dvasinė pažanga yra didžiausia paskutiniuose trijuose iš šitų septynių progresinių pasaulių.

Biologiniai nepritekliai didele dalimi buvo ištaisyti pirmajame gyvenamajame pasaulyje. Planetinio patyrimo trūkumai, susiję su lytiniu gyvenimu, šeimos ryšiais, ir tėvų funkcija, buvo arba ištaisyti, arba atidėti ateičiai, kad būtų ištaisyti drauge su Materialiųjų Sūnų šeimomis Jeruseme.

Antroji mansonija konkrečiau pasirūpina intelektualaus konflikto visų aspektų pašalinimu ir įvairaus pobūdžio protinės disharmonijos išgydymu. Siekimas suvokti morontinės motos

morontia activities of advancing survivors. As you go forward, you will recognize more and more of the Jerusem features added to the mansion worlds. The sea of glass makes its appearance on the second mansionia.

47:4.4 (534.8) A newly developed and suitably adjusted morontia body is acquired at the time of each advance from one mansion world to another. You go to sleep with the seraphic transport and awake with the new but undeveloped body in the resurrection halls, much as when you first arrived on mansion world number one except that the Thought Adjuster does not leave you during these transit sleeps between the mansion worlds. Your personality remains intact after you once pass from the evolutionary worlds to the initial mansion world.

47:4.5 (535.1) Your Adjuster memory remains fully intact as you ascend the morontia life. Those mental associations that were purely animalistic and wholly material naturally perished with the physical brain, but everything in your mental life which was worth while, and which had survival value, was counterparted by the Adjuster and is retained as a part of personal memory all the way through the ascendant career. You will be conscious of all your worth-while experiences as you advance from one mansion world to another and from one section of the universe to another—even to Paradise.

47:4.6 (535.2) Though you have morontia bodies, you continue, through all seven of these worlds, to eat, drink, and rest. You partake of the morontia order of food, a kingdom of living energy unknown on the material worlds. Both food and water are fully utilized in the morontia body; there is no residual waste. Pause to consider: Mansionia number one is a very material sphere, presenting the early beginnings of the morontia regime. You are still a near human and not far removed from the limited viewpoints of mortal life, but each world discloses definite progress. From sphere to sphere you grow less material, more intellectual, and slightly more spiritual. The spiritual progress is greatest on the last three of these seven progressive worlds.

47:4.7 (535.3) Biological deficiencies were largely made up on the first mansion world. There defects in planetary experiences pertaining to sex life, family association, and parental function were either corrected or were projected for future rectification among the Material Son families on Jerusem.

47:4.8 (535.4) Mansionia number two more specifically provides for the removal of all phases of intellectual conflict and for the cure of all varieties of mental disharmony. The effort to

prasmę, pradėtas pirmajame gyvenamajame pasaulyje, čia yra tęsiamas toliau dar atkakliau. Vystymąsi antrojoje mansonijoje būtų galima palyginti su idealių evoliucinių pasaulių intelektualiu statusu po Sūnaus Arbitro atvykimo.

master the significance of morontia mota, begun on the first mansion world, is here more earnestly continued. The development on mansonian number two compares with the intellectual status of the post-Magisterial Son culture of the ideal evolutionary worlds.

5. TREČIASIS GYVENAMASIS PASAULIS

Mansonijos trečiasis pasaulis yra Gyvenamųjų Pasaulių Mokytojų būstinė. Nors jie veikia visose septyniosiose gyvenamosiose sferose, bet savo grupės būstinę turi trečiojo pasaulio mokymo apskritymų centre. Gyvenamuosiuose ir aukštesniuose morontiniuose pasauliuose šitų instruktorių yra milijonai. Šitie išsivystę ir pašlovinti cherubimai tarnauja morontiniais mokytojais per visą atkarpą nuo gyvenamųjų pasaulių iki kylančiojo mokymo paskutiniosios sferos vietinės visatoje. Jie bus tarp paskutiniųjų, kurie jums išstas meilės kupiną sudie, kada ateis atsisveikinimo metas, tas laikas, kada jūs pasakysite viso gero—bent jau keletui amžių—savo kilmės visatai, kuomet jūs būsite įserafimuoti kelionei į supervisatos mažojo sektoriaus priėmimo pasaulius.

Gyvendami pirmajame gyvenamajame pasaulyje, jūs turite leidimą aplankyti pirmąjį iš pereinamųjų pasaulių, užbaigtųjų būstinę, ir sistemos bandomąjį vaikų darželį, kur auklėjami neišugdyti evoliuciniai vaikai. Kada jūs atvyksite į antrąją mansoniją, tada gausite leidimą periodiškai lankytis antrajame pereinamajame pasaulyje, kur yra morontinių prižiūrėtojų būstinė visai Sataniai ir lavinimo mokyklos įvairioms morontinėms kategorijoms. Kada jūs pasieksite trečiąjį gyvenamąjį pasaulį, tada jums nedelsiant bus suteiktas leidimas aplankyti trečiąją pereinamąją sferą, angeliškųjų kategorijų būstinę ir jų įvairių sisteminio lavinimo mokyklų vietą. Vizitai į Jerusimą iš šito pasaulio besivystantiems mirtingiesiems yra vis naudingesni, ir jiems kelia nuolat augantį susidomėjimą.

Trečioji mansonija yra didžiulio asmeninio ir visuomeninio pasiekimo pasaulis visiems tiems, kurie šitų apskritymų kultūros ekvivalento neįgavo iki to laiko, kada išsilaisvino iš materialaus kūno gimtuosiuose mirtingųjų pasauliuose. Šitoje sferoje yra pradedamas pozityvesnis mokymo darbas. Pirmųjų dviejų gyvenamųjų pasaulių mokymas daugiausia yra trūkumų šalinimo pobūdžio—negatyvus—tuo, kad jis yra susijęs su gyvenimo materialame kūne patyrimo papildymu. Šitame trečiajame gyvenamajame pasaulyje išlikusiesiems iš tikrųjų prasideda jų progresinė morontinė kultūra. Pagrindinis šito mokymo tikslas yra padidinti morontinės motos ir mirtingojo logikos tarpusavio ryšio supratimą, morontinės motos ir žmogiškosios filosofijos suderinimą.

5. THE THIRD MANSION WORLD

47:5.1 (535.5) *Mansonia the third is the headquarters of the Mansion World Teachers. Though they function on all seven of the mansion spheres, they maintain their group headquarters at the center of the school circles of world number three. There are millions of these instructors on the mansion and higher morontia worlds. These advanced and glorified cherubim serve as morontia teachers all the way up from the mansion worlds to the last sphere of local universe ascendant training. They will be among the last to bid you an affectionate adieu when the farewell time draws near, the time when you bid good-bye — at least for a few ages — to the universe of your origin, when you enteraphim for transit to the receiving worlds of the minor sector of the superuniverse.*

47:5.2 (535.6) *When sojourning on the first mansion world, you have permission to visit the first of the transition worlds, the headquarters of the finaliters and the system probationary nursery for the nurture of undeveloped evolutionary children. When you arrive on mansonian number two, you receive permission periodically to visit transition world number two, where are located the morontia supervisor headquarters for all Satania and the training schools for the various morontia orders. When you reach mansion world number three, you are immediately granted a permit to visit the third transition sphere, the headquarters of the angelic orders and the home of their various system training schools. Visits to Jerusalem from this world are increasingly profitable and are of ever-heightening interest to the advancing mortals.*

47:5.3 (536.1) *Mansonia the third is a world of great personal and social achievement for all who have not made the equivalent of these circles of culture prior to release from the flesh on the mortal nativity worlds. On this sphere more positive educational work is begun. The training of the first two mansion worlds is mostly of a deficiency nature — negative — in that it has to do with supplementing the experience of the life in the flesh. On this third mansion world the survivors really begin their progressive morontia culture. The chief purpose of this training is to enhance the understanding of the correlation of morontia mota and mortal logic, the co-ordination of morontia mota and human philosophy. Surviving mortals now gain practical insight into true metaphysics. This is the real*

Dabar išlikusieji mirtingieji įgauna praktinę įžvalgą į tikrąją metafiziką. Tai yra tikrasis įvadas į kosminių prasmių ir visatos tarpusavio ryšių išmintingą suvokimą. Trečiojo gyvenamojo pasaulio kultūra turi normalios apgyvendintos planetos prigimtį, esančią tokiame amžiuje, kuris eina po Sūnaus savęs padovanojimo.

6. KETVIRTASIS GYVENAMASIS PASAULIS

Kada jūs atvykstate į ketvirtąjį gyvenamąjį pasaulį, tada jūs esate gana toli pažengę morontinėje karjeroje, esate pirmyn nuėję ilgą kelią nuo pradinės materialiosios egzistencijos. Dabar jums yra suteikiamas leidimas lankytis ketvirtajame pereinamajame pasaulyje tam, kad ten susipažintumėte su superangeliais, įskaitant Spindinčiųjų Vakaro Žvaigždžių, būstine ir lavinimo mokyklomis. Ketvirtojo pereinamojo pasaulio šitų superangelų gerosios tarnystės dėka morontiniai lankytojai periodiškų apsilankymų Jerusaleme metu yra įgalinami labai smarkiai priartėti prie Dievo Sūnų įvairių kategorijų, kadangi sistemos sostinės nauji sektoriai palaipsniui atsiveria besivystantiems mirtingiesiems, kada jie nuolat lankosi būstinės pasaulyje. Šitų kylančiųjų besiplečiančiam protui naujos grožybės atsiskleidžia vis didesniu laipsniu.

Ketvirtojoje mansonijoje atskiras kylantysis suranda savo tinkamesnę vietą, kada morontinė gyvybė dirba grupėje ir veikia klasėje. Čia kylantieji išvysto programų ir kitų vietinės visatos kultūros ir pažangos fazių padidintą suvokimą.

Būtent mokymosi metu ketvirtajame pasaulyje kylantieji mirtingieji yra iš tikrųjų pirmą kartą supažindinami su morontinių tvarinių tikrojo visuomeninio gyvenimo poreikiais ir malonumais. O tai evoliuciniams tvariniams iš tikrųjų yra naujas patyrimas dalyvauti visuomeninėje veikloje, kuri nėra grindžiama nei asmeniniu išaukštinimu, nei vien tik savo savanaudiškų interesų įtvirtinimu. Įvedama nauja visuomeninė tvarka, tokia tvarka, kuri yra grindžiama supratingu abipusės pagarbos jautrumu, nesavanaudiška abipusės tarnystės meile, ir vis labiau įsisavinama motyvacija įgyvendinti bendrą ir aukščiausią likimą—garbantino ir dieviškojo tobulumo Rojaus tikslą. Visi kylantieji pradeda sąmoningai suvokti Dievo pažinimą, Dievo atskleidimą, Dievo ieškojimą, ir Dievo suradimą.

Šito ketvirtojo gyvenamojo pasaulio intelektualią ir visuomeninę kultūrą galima palyginti su protiniu ir visuomeniniu gyvenimu normaliose evoliucinėse planetose tokiame amžiuje, kuris būna atvykus Sūnui Mokytojui. Šis dvasinis statusas toli pralenkia tokią mirtingųjų dieviškąją tvarką.

introduction to the intelligent comprehension of cosmic meanings and universe interrelationships. The culture of the third mansion world partakes of the nature of the postbestowal Son age of a normal inhabited planet.

6. THE FOURTH MANSION WORLD

47:6.1 (536.2) When you arrive on the fourth mansion world, you have well entered upon the morontia career; you have progressed a long way from the initial material existence. Now are you given permission to make visits to transition world number four, there to become familiar with the headquarters and training schools of the superangels, including the Brilliant Evening Stars. Through the good offices of these superangels of the fourth transition world the morontia visitors are enabled to draw very close to the various orders of the Sons of God during the periodic visits to Jerusalem, for new sectors of the system capital are gradually opening up to the advancing mortals as they make these repeated visits to the headquarters world. New grandeurs are progressively unfolding to the expanding minds of these ascenders.

47:6.2 (536.3) On the fourth mansionia the individual ascender more fittingly finds his place in the group working and class functions of the morontia life. Ascenders here develop increased appreciation of the broadcasts and other phases of local universe culture and progress.

47:6.3 (536.4) It is during the period of training on world number four that the ascending mortals are really first introduced to the demands and delights of the true social life of morontia creatures. And it is indeed a new experience for evolutionary creatures to participate in social activities which are predicated neither on personal aggrandizement nor on self-seeking conquest. A new social order is being introduced, one based on the understanding sympathy of mutual appreciation, the unselfish love of mutual service, and the overmastering motivation of the realization of a common and supreme destiny — the Paradise goal of worshipful and divine perfection. Ascenders are all becoming self-conscious of God-knowing, God-revealing, God-seeking, and God-finding.

47:6.4 (536.5) The intellectual and social culture of this fourth mansion world is comparable to the mental and social life of the post-Teacher Son age on the planets of normal evolution. The spiritual status is much in advance of such a mortal dispensation.

7. PENKTASIS GYVENAMASIS PASAULIS

Pergabenimas į penktąjį gyvenamąjį pasaulį rodo morontinio progresuotojo milžinišką žingsnį į priekį. Patyrimas šitame pasaulyje iš tikrųjų yra Jerusemo gyvenimo išankstinis pajutimas. Čia jūs imate suprasti išteklių evoliucinių pasaulių didingą likimą, kadangi jie normaliai gali išsivystyti iki šitos pakopos savo natūralaus planetinio vystymosi metu. Šito gyvenamojo pasaulio kultūra apskritai atitinka šviesos ir gyvenimo ankstyvosios eros kultūrą normalaus evoliucinio vystymosi planetose. Ir iš šito jūs galite suprasti, kodėl yra taip sutvarkyta, jog aukštos kultūros ir labai išvystytoms būtybių rūšims, kurios kartais gyvena šituose išsivysčiusiuose evoliuciniuose pasauliuose, nereikia pereiti per vieną ar daugiau, ar net per visas, iš gyvenamųjų sferų.

Labai gerai įvaldę vietinės visatos kalbą prieš palikdami ketvirtąjį gyvenamąjį pasaulį, dabar jūs daugiau laiko skiriate Uversos kalbos tobulinimui turėdami tikslą puikiai išmokyti abi kalbas prieš tai, kada atvyksite į Jerusimą turėdami gyvenamąjį statusą. Visi kylantieji mirtingieji yra dvikalbiai, pradedant sistemos būstine ir baigiant Havoną. Ir tada reikia tiksliai išplėsti supervisatos žodyną, dar didesnis išplėtimas reikalingas gyvenant Rojuje.

Atvykus į penktąją mansoniją, pilgrimui yra suteikiamas leidimas lankytis atitinkamo numerio pereinamajame pasaulyje, Sūnų būstinėje. Čia kylantis mirtingasis asmeniškai susipažįsta su dieviškosios sūnystės įvairiomis kategorijomis. Jis buvo girdėjęs apie šitas nuostabias būtybes ir jau buvo jas sutikęs Jerusime, bet dabar jis pradeda jas pažinti iš tikrųjų.

Penktojoje mansonijoje jūs sužinosite apie žvaigždyno studijų pasaulius. Čia jūs sutinkate pirmuosius instruktorius, kurie jus pradeda ruošti vėlesniajam gyvenimui žvaigždyne. Toliau šitas parengimas tęsiamas šeštajame ir septintajame pasauliuose, tuo tarpu baigiamieji potėpiai yra suteikiami kylančiųjų mirtingųjų sektoriuje Jerusime.

Tikrasis kosminės sąmonės gimimas įvyksta penktojoje mansonijoje. Jūs pradėsite mąstyti visatos lygmeniu. Tai yra tikrai horizontų išplėtimo laikas. Kylančių mirtingųjų besivystančiam protui pradeda aiškėti, jog kažkoks didingas ir nuostabus, kažkoks dangiškas ir dieviškas likimas laukia visų tų, kurie užbaigia progresinį kilimą į Rojų, kuris buvo pradėtas taip sunkiai, bet taip džiaugsmingai ir laimingai. Maždaug šituo metu vidutinis kylantis mirtingasis pradeda rodyti bona fide patirtinį entuziazmą, susijusį su kilimu į Havoną. Mokymasis tampa savanorišku,

7. THE FIFTH MANSION WORLD

47.7.1 (537.1) Transport to the fifth mansion world represents a tremendous forward step in the life of a morontia progressor. The experience on this world is a real foretaste of Jerusem life. Here you begin to realize the high destiny of the loyal evolutionary worlds since they may normally progress to this stage during their natural planetary development. The culture of this mansion world corresponds in general to that of the early era of light and life on the planets of normal evolutionary progress. And from this you can understand why it is so arranged that the highly cultured and progressive types of beings who sometimes inhabit these advanced evolutionary worlds are exempt from passing through one or more, or even all, of the mansion spheres.

47.7.2 (537.2) Having mastered the local universe language before leaving the fourth mansion world, you now devote more time to the perfection of the tongue of Uversa to the end that you may be proficient in both languages before arriving on Jerusem with residential status. All ascending mortals are bilingual from the system headquarters up to Havona. And then it is only necessary to enlarge the superuniverse vocabulary, still additional enlargement being required for residence on Paradise.

47.7.3 (537.3) Upon arrival on mansonia number five the pilgrim is given permission to visit the transition world of corresponding number, the Sons' headquarters. Here the ascendant mortal becomes personally familiar with the various groups of divine sonship. He has heard of these superb beings and has already met them on Jerusem, but now he comes really to know them.

47.7.4 (537.4) On the fifth mansonia you begin to learn of the constellation study worlds. Here you meet the first of the instructors who begin to prepare you for the subsequent constellation sojourn. More of this preparation continues on worlds six and seven, while the finishing touches are supplied in the sector of the ascending mortals on Jerusem.

47.7.5 (537.5) A real birth of cosmic consciousness takes place on mansonia number five. You are becoming universe minded. This is indeed a time of expanding horizons. It is beginning to dawn upon the enlarging minds of the ascending mortals that some stupendous and magnificent, some supernal and divine, destiny awaits all who complete the progressive Paradise ascension, which has been so laboriously but so joyfully and auspiciously begun. At about this point the average mortal ascender begins to manifest bona fide experiential enthusiasm for the Havona ascent.

nesavanaudiška tarnystė tampa natūralia, ir garbinimas tampa spontanišku. Ima kleistis tikrasis morontinis charakteris; vystosi tikrasis morontinis tvarinys.

Study is becoming voluntary, unselfish service natural, and worship spontaneous. A real morontia character is budding; a real morontia creature is evolving.

8. ŠEŠTASIS GYVENAMASIS PASAULIS

Gyvenantiems šitoje sferoje yra leidžiama lankytis šeštajame pereinamajame pasaulyje, kur jie daugiau sužino apie supervisatos aukštąsias dvasias, nors jie nesugeba pamatyti didelės dalies iš šitų dangiškųjų būtybių. Čia jie taip pat gauna pirmąsias pamokas apie perspektyvinę dvasinę karjerą, kuri prasideda tuoj pat, kada tik yra užbaigiamas vietinės visatos morontinis mokymasis.

Sistemos Aukščiausiojo Valdovo padėjėjas dažnai lankosi šitame pasaulyje, ir čia yra pradedamas pirminis mokymas apie visatos administravimo metodą. Dabar yra mokoma pirmųjų pamokų apie visos visatos reikalus.

Tai yra nuostabus amžius kylantiesiems mirtingiesiems, ir paprastai jis liudija žmogiškojo proto ir dieviškojo Derintojo tobulą susiliejamą. Potencialiai, šitas susiliejimas galėjo įvykti ir anksčiau, bet labai dažnai tikrojo darbinio tapatumo nebūna pasiekama iki to laiko, kada yra gyvenama penktajame ar net šeštajame gyvenamajame pasaulyje.

Apie besivystančios nemirtingos sielos sąjungą su amžinuoju ir dieviškuoju Derintoju praneša serafinis pakvietimas, kurį prisikėlusiems išlikusiesiems pateikia prižiūrintysis superangelas, o oficialių įrašų archangelas pateikia tiems, kurie trečiąją dieną bus teisiami; ir tada, tokio išlikusiojo morontinių bičiulių akivaizdoje, šitie patvirtinimo žinianešiai pareiškia: "Tai yra mylimas sūnus, kuriuo aš esu labai patenkintas." Šitas paprastas ritualas pažymi kylančiojo mirtingojo įžengimą į Rojaus tarnystės amžinąją karjerą.

Nedelsiant po to, kada tik yra patvirtinamas susiliejimas su Derintoju, naujoji morontinė būtybė savo bičiuliams pirmą kartą yra pristatoma savo naujuoju vardu, ir jai būna suteikiamas keturiasdešimt dienų dvasinis pasitraukimas iš visų kasdienių darbų tam, kad pabendrautų su savimi ir kad pasirinktų kurį nors vieną iš pasirinktųjų maršrutų į Havoną ir, kad išsirinktų kurį nors vieną iš skirtingų Rojaus pasiekimo metodų.

Bet vis dar šitos nuostabios būtybės iš tiesų yra daugiau ar mažiau materialios; jos yra dar toli nuo tikrųjų dvasių; jos daugiau yra panašios į viršmirtinguosius, dvasiškai kalbant, vis dar yra truputį žemesnės už angelus. Bet jos iš tikrųjų

8. THE SIXTH MANSION WORLD

47:8.1 (537.6) Sojourners on this sphere are permitted to visit transition world number six, where they learn more about the high spirits of the superuniverse, although they are not able to visualize many of these celestial beings. Here they also receive their first lessons in the prospective spirit career which so immediately follows graduation from the morontia training of the local universe.

47:8.2 (537.7) The assistant System Sovereign makes frequent visits to this world, and the initial instruction is here begun in the technique of universe administration. The first lessons embracing the affairs of a whole universe are now imparted.

47:8.3 (538.1) This is a brilliant age for ascending mortals and usually witnesses the perfect fusion of the human mind and the divine Adjuster. In potential, this fusion may have occurred previously, but the actual working identity many times is not achieved until the time of the sojourn on the fifth mansion world or even the sixth.

47:8.4 (538.2) The union of the evolving immortal soul with the eternal and divine Adjuster is signaled by the seraphic summoning of the supervising superangel for resurrected survivors and of the archangel of record for those going to judgment on the third day; and then, in the presence of such a survivor's morontia associates, these messengers of confirmation speak: "This is a beloved son in whom I am well pleased." This simple ceremony marks the entrance of an ascending mortal upon the eternal career of Paradise service.

47:8.5 (538.3) Immediately upon the confirmation of Adjuster fusion the new morontia being is introduced to his fellows for the first time by his new name and is granted the forty days of spiritual retirement from all routine activities wherein to commune with himself and to choose some one of the optional routes to Havona and to select from the differential techniques of Paradise attainment.

47:8.6 (538.4) But still are these brilliant beings more or less material; they are far from being true spirits; they are more like supermortals, spiritually speaking, still a little lower than the angels. But they are truly becoming marvelous creatures.

tampa nuostabiais tvariniais.

Gyvenimo šeštajame pasaulyje metu gyvenamojo pasaulio studentai pasiekia tokį statusą, kuris yra palygintinas su išaukštintu išsivystymu, būdingu tiems evoliuciniams pasauliams, kurie normaliai išsivystė toliau už šviesos ir gyvenimo pradinę pakopą. Šitoje mansonijoje visuomenės organizavimas pasiekia aukštą lygį. Mirtingojo charakterio šešėlis tampa vis mažesnis ir mažesnis, kada kylama per šituos vienas po kito einančius pasaulius. Jūs tampate vis žavesni ir žavesni, kada už savęs paliecate planetinės gyvulinės prigimties primityvias liekanas. "Perėjimas per didžiulius sukrėtimus" pasitarnauja tam, kad pašlovintieji mirtingieji taptų švelnūs ir supratingi, labai užjaučiantys ir pakantūs.

9. SEPTINTASIS GYVENAMASIS PASAULIS

Patyrimas šitoje sferoje yra betarpiškos pomirtinės karjeros vainikuojantis pasiekimas. Gyvenant čia jus mokys daugelis mokytojų, kurie visi bendradarbiaus šioje užduotyje tam, jog parengtų jus gyvenimui Jeruseme. Bet kokie pastebimi skirtumai tarp tų mirtingųjų, kurie yra kilę iš izoliuotų ir uždelstų pasaulių, ir tų išlikusiųjų, kurie yra iš labiau išsivysčiusių ir apsišvietusių sferų, praktiškai yra ištrinami gyvenant septintajame gyvenamajame pasaulyje. Čia jūs būsite išlaisvinti iš visų nenusisekusio palikimo, žalingos aplinkos, ir nedvasinių planetinių tendencijų liekanų. Čia yra išraunami paskutiniai "žvėries žymės" likučiai.

Gyvenant septintojoje mansonijoje, yra suteikiamas leidimas lankytis septintajame pereinamajame pasaulyje, Visuotinio Tėvo pasaulyje. Čia jūs pradėsite naują, daug dvasingesnį nematomo Tėvo garbinimą, tokį įprotį, kurio jūs vis daugiau laikysitės per savo visą ilgą kilimo karjerą. Jūs surandate Tėvo šventovę šitame pereinamosios kultūros pasaulyje, bet Tėvo jūs nematote.

Dabar pradėdamas klasių formavimas tam, kad užbaigtumėte mokymą ir patektumėte į Jerusimą. Jūs vykote iš pasaulio į pasaulį kaip individai, bet dabar jūs rengiatės išvykti į Jerusimą grupėmis, nors, tam tikrą laiką, kylantysis gali pasirinkti pabūti septintajame gyvenamajame pasaulyje, turėdamas tikslą suteikti galimybę atsiliekančiam nariui iš žemiškosios arba mansonijos darbinės grupės jį pasivyti.

Septintosios mansonijos personalas susirenka ant stiklo jūros, kad pamatytų jūsų, turinčio gyvenamąjį statusą, išvykimą į Jerusimą. Šimtus ar tūkstančius kartų jūs tikriausiai lankėtės

47:8.7 (538.5) During the sojourn on world number six the mansion world students achieve a status which is comparable with the exalted development characterizing those evolutionary worlds which have normally progressed beyond the initial stage of light and life. The organization of society on this mansonion is of a high order. The shadow of the mortal nature grows less and less as these worlds are ascended one by one. You are becoming more and more adorable as you leave behind the coarse vestiges of planetary animal origin. "Coming up through great tribulation" serves to make glorified mortals very kind and understanding, very sympathetic and tolerant.

9. THE SEVENTH MANSION WORLD

47:9.1 (538.6) The experience on this sphere is the crowning achievement of the immediate postmortal career. During your sojourn here you will receive the instruction of many teachers, all of whom will co-operate in the task of preparing you for residence on Jerusem. Any discernible differences between those mortals hailing from the isolated and retarded worlds and those survivors from the more advanced and enlightened spheres are virtually obliterated during the sojourn on the seventh mansion world. Here you will be purged of all the remnants of unfortunate heredity, unwholesome environment, and unspiritual planetary tendencies. The last remnants of the "mark of the beast" are here eradicated.

47:9.2 (538.7) While sojourning on mansonion number seven, permission is granted to visit transition world number seven, the world of the Universal Father. Here you begin a new and more spiritual worship of the unseen Father, a habit you will increasingly pursue all the way up through your long ascending career. You find the Father's temple on this world of transitional culture, but you do not see the Father.

47:9.3 (538.8) Now begins the formation of classes for graduation to Jerusem. You have gone from world to world as individuals, but now you prepare to depart for Jerusem in groups, although, within certain limits, an ascender may elect to tarry on the seventh mansion world for the purpose of enabling a tardy member of his earthly or mansonion working group to catch up with him.

47:9.4 (539.1) The personnel of the seventh mansonion assemble on the sea of glass to witness your departure for Jerusem with residential status. Hundreds or thousands of times

Jeruseme, bet visada kaip svečias; iki tol niekada jūs tikrai nevykote į sistemos sostinę savo bičiulių grupės aplinkoje, kurie su visa mansonijos karjera amžinai atsisveikina kaip kylantieji mirtingieji. Netrukus jus pasveikins būstinės pasaulio priėmimo lauke kaip Jerusemo piliečius.

Jums labai patiks savasis žengimas pirmyn per septynis dematerializuojančius pasaulius; jie iš tikrųjų yra išmirtinimo sferos. Jūs esate beveik žmogiškas pirmajame gyvenamajame pasaulyje; tiesiog mirtingoji būtybė be materialaus kūno, žmogiškasis protas, įkurtas morontinėje formoje—morontinio pasaulio materialus kūnas, bet ne materialaus kūno ir kraujo mirtinga buveinė. Jūs iš tikrųjų pereinate iš mirtingos būsenos į nemirtingą statusą tuo metu, kada susiliegate su Derintoju, ir iki to laiko, kada būsite užbaigę Jerusemo karjerą, būsite visiškai subrendę morontijiečiai.

10. JERUSEMO PILIETYBĖ

Gyvenamųjų pasaulių absolventų naujos klasės priėmimas yra ženklas visam Jerusemui susirinkti kaip pasveikinimo komitetui. Net spornagijoms patinka šitų triumfuojančių evoliucinės kilmės kylančiųjų atvykimas, tų, kurie įveikė planetinę distanciją ir užbaigė žengimą pirmyn gyvenamuosiuose pasauliuose. Šituose džiūgavimo įvykiuose nedalyvauja tikrai fiziniai kontrolieriai ir Morontinės Energijos Prižiūrėtojai.

Jonas Apreiškėjas matė tokią viziją, kada išsivysčiusių mirtingųjų klasė iš septintojo gyvenamojo pasaulio atvyko į savo pirmąjį dangų, į Jerusemo šloves. Jis užfiksavo: “Ir aš mačiau tarsi tai būtų stiklo jūra, susimaišiusi su ugnimi; ir tie, kurie pasiekė pergalę prieš tą žvėrį, kuris iš pradžių glūdėjo juose, ir prieš jo įvaizdį, kuris vyravo gyvenamuosiuose pasauliuose, ir pagaliau prieš paskutinę žymę ir pėdsaką, stovi ant stiklo jūros, laiko Dievo arfas, ir gieda išsilaisvinimo iš mirtingojo baimės ir mirties giesmę.” (Ištobulintas komunikavimas erdvėje turi būti visuose šituose pasauliuose; ir tokių pranešimų priėmimas, nesvarbu, kur jūs bebūtumėte, yra įmanomas dėka “Dievo arfos,” sukurtos morontinės priemonės, kuri kompensuoja tai, kad neišsivystęs sensorinis mechanizmas negali būti tiesiogiai nustatytas erdvės pranešimų priėmimui.)

Paulius taip pat matė tobulėjančių mirtingųjų kylančiųjų piliečių korpą Jeruseme, nes jis rašė: “Bet jūs atvykote į Siono Kalną ir į gyvojo Dievo miestą, dangiškąją Jeruzalę ir į nesuskaičiuojamų angelų draugiją, į Mykolo didžiąją asamblėją, ir pas teisingų žmonių, kurie yra daromi tobulais, dvasias.”

you may have visited Jerusem, but always as a guest; never before have you proceeded toward the system capital in the company of a group of your fellows who were bidding an eternal farewell to the whole mansonian career as ascending mortals. You will soon be welcomed on the receiving field of the headquarters world as Jerusem citizens.

47:9.5 (539.2) You will greatly enjoy your progress through the seven dematerializing worlds; they are really demortalizing spheres. You are mostly human on the first mansion world, just a mortal being minus a material body, a human mind housed in a morontia form — a material body of the morontia world but not a mortal house of flesh and blood. You really pass from the mortal state to the immortal status at the time of Adjuster fusion, and by the time you have finished the Jerusem career, you will be full-fledged morontians.

10. JERUSEM CITIZENSHIP

47:10.1 (539.3) The reception of a new class of mansion world graduates is the signal for all Jerusem to assemble as a committee of welcome. Even the spornagia enjoy the arrival of these triumphant ascenders of evolutionary origin, those who have run the planetary race and finished the mansion world progression. Only the physical controllers and Morontia Power Supervisors are absent from these occasions of rejoicing.

47:10.2 (539.4) John the Revelator saw a vision of the arrival of a class of advancing mortals from the seventh mansion world to their first heaven, the glories of Jerusem. He recorded: “And I saw as it were a sea of glass mingled with fire; and those who had gained the victory over the beast that was originally in them and over the image that persisted through the mansion worlds and finally over the last mark and trace, standing on the sea of glass, having the harps of God, and singing the song of deliverance from mortal fear and death.” (Perfected space communication is to be had on all these worlds; and your anywhere reception of such communications is made possible by carrying the “harp of God,” a morontia contrivance compensating for the inability to directly adjust the immature morontia sensory mechanism to the reception of space communications.)

47:10.3 (539.5) Paul also had a view of the ascendant-citizen corps of perfecting mortals on Jerusem, for he wrote: “But you have come to Mount Zion and to the city of the living God, the heavenly Jerusalem, and to an innumerable company of angels, to the grand assembly of Michael, and to the spirits of just men being made perfect.”

Po to, kada mirtingieji yra pasiekę gyvenamąjį statusą sistemos būstinėje, prisikėlimų tiesiogine prasme daugiau nebepatiriama. Toji morontinė forma, kuri jums yra suteikta užbaigus gyvenamųjų pasaulių karjerą, yra tokia, kad jus lydės iki pat vietinės visatos patyrimo pabaigos. Kartas nuo karto bus daromi pakeitimai, bet jūs išsaugosite šitą pačią formą tol, kol atsisveikinsite su ja, kada tapsite pirmosios pakopos dvasia, pasiruošusia perėjimui į kylančios kultūros ir dvasinio mokymo supervisatos pasaulius.

Septynis kartus tie mirtingieji, kurie pereina per visą mansoninę karjerą, tikrai patiria suderinimo miegą ir prisikėlimo pažadinimą. Bet paskutinioji prisikėlimo salė, paskutiniojo pažadinimo patalpa, liko praeityje septintajame gyvenamajame pasaulyje. Daugiau iš tikrųjų, keičiant formą, neberekės prarasti sąmonės ar pertraukti nuolatinės asmeninės atminties.

Mirtingojo asmenybė, pradėta evoliuciniuose pasauliuose ir laikinai patalpinta į materialų kūną— kurios viduje apsigyvena Paslaptieji Pagalbininkai ir kurią apgaubia Tiesos Dvasia— nėra iki galo mobilizuota, įgyvendinta, ir suvienyta iki tos dienos, kada toks Jerusemo pilietis gauna leidimą išvykti į Edentiją ir yra paskelbiamas Nebadono morontinio korpuso tikroju nariu— susivienijusiu su Derintoju nemirtingu išlikusiuoju, kylančiuoju į Rojų, morontinio statuso asmenybe, ir Pačių Aukštųjų tikroju vaiku.

Mirtingojo mirtis yra metodas ištrūkti iš materialaus gyvenimo materialiam kūnui; o progresinio gyvenimo einant per ištaisomojo mokymo ir kultūrinio lavinimo septynis pasaulius mansonijos patyrimas išreiškia mirtingų išlikusiųjų įvadą į morontinę karjerą, į pereinamąjį gyvenimą, įsiterpiančį tarp evoliucinės materialiosios egzistencijos ir laiko kylančiųjų, kurie turi likimą pasiekti amžinybės vartus, aukštesniojo dvasinio pasiekimo.

[Parengta Spindinčiosios Vakarų Žvaigždės.]

47:10.4 (540.6) After mortals have attained residence on the system headquarters, no more literal resurrections will be experienced. The morontia form granted you on departure from the mansion world career is such as will see you through to the end of the local universe experience. Changes will be made from time to time, but you will retain this same form until you bid it farewell when you emerge as first-stage spirits preparatory for transit to the superuniverse worlds of ascending culture and spirit training.

47:10.5 (540.1) Seven times do those mortals who pass through the entire mansonian career experience the adjustment sleep and the resurrection awakening. But the last resurrection hall, the final awakening chamber, was left behind on the seventh mansion world. No more will a form-change necessitate the lapse of consciousness or a break in the continuity of personal memory.

47:10.6 (540.2) The mortal personality initiated on the evolutionary worlds and tabernacled in the flesh — indwelt by the Mystery Monitors and invested by the Spirit of Truth — is not fully mobilized, realized, and unified until that day when such a Jerusem citizen is given clearance for Edentia and proclaimed a true member of the morontia corps of Nebadon — an immortal survivor of Adjuster association, a Paradise ascender, a personality of morontia status, and a true child of the Most Highs.

47:10.7 (540.3) Mortal death is a technique of escape from the material life in the flesh; and the mansonian experience of progressive life through seven worlds of corrective training and cultural education represents the introduction of mortal survivors to the morontia career, the transition life which intervenes between the evolutionary material existence and the higher spirit attainment of the ascenders of time who are destined to achieve the portals of eternity.

47:10.8 (540.4) [Sponsored by a Brilliant Evening Star.]

48 Dokumentas. Morontinis gyvenimas

⇐ 047

URANTIJOS KNYGA

049 ⇐

II DALIS. VIETINĖ VISATA

48 DOKUMENTAS. MORONTINIS GYVENIMAS

Skyrius

ĮVADAS

1. Morontinės medžiagos
2. Morontinės energijos prižiūrėtojai
3. Morontiniai Kompanionai
4. Praeities Vaizdo Reguliuotojai
5. Gyvenamųjų Pasaulių Mokytojai
6. Morontinių Pasaulių Serafimai — Pereinamieji Tarnai
7. Morontinė Mota
8. Morontiniai Progresuotojai

ĮVADAS

DIEVAI negali transformuoti—bent jau jie netransformuoja—tokio tvarinio, kurio visa prigimtis yra gyvulinė, į išstobulintą dvasią koku nors paslaptingu kūrybinio stebuklo veiksmu. Kada Kūrėjai trokšta sukurti tobulas būtybes, tą jie daro tiesioginiu ir pirminiu kūrimu, bet jie niekada nesiima to, jog gyvulinės kilmės ir materialius tvarinius paverstų tobulomis būtybėmis vienintelio žingsnio dėka.

Morontinis gyvenimas, nusidriekiantis, kaip jis nusidriekia per vietinės visatos karjeros įvairias pakopas, yra vienintelis įmanomas kelias, kuriuo materialūs mirtingieji galėtų pasiekti dvasinio pasaulio slenkstį. Kokį stebuklą galėtų turėti mirtis, tas natūralus materialaus kūno suirimas, jog toks paprastas žingsnis iš tiesų turėtų per akimirksnį transformuoti mirtingą ir materialų protą į nemirtingą ir išstobulintą dvasią? Tokie įsitikinimai yra ne kas kita, kaip nemokšiški prietarai ir mielos pasakos.

Visada šitas morontinis perėjimas įsiterpia tarp mirtingojo statuso ir išliekančių žmogiškųjų

PAPER 48 THE MORONTIA LIFE

SECTIONS

Introduction

1. Morontia Materials
2. Morontia Power Supervisors
3. Morontia Companions
4. The Reversion Directors
5. The Mansion World Teachers
6. Morontia World Seraphim — Transition Ministers
7. Morontia Mota
8. The Morontia Progressors

INTRODUCTION

48:0.1 (541.1) THE Gods cannot — at least they do not — transform a creature of gross animal nature into a perfected spirit by some mysterious act of creative magic. When the Creators desire to produce perfect beings, they do so by direct and original creation, but they never undertake to convert animal-origin and material creatures into beings of perfection in a single step.

48:0.2 (541.2) The morontia life, extending as it does over the various stages of the local universe career, is the only possible approach whereby material mortals could attain the threshold of the spirit world. What magic could death, the natural dissolution of the material body, hold that such a simple step should instantly transform the mortal and material mind into an immortal and perfected spirit? Such beliefs are but ignorant superstitions and pleasing fables.

48:0.3 (541.3) Always this morontia transition intervenes between the mortal estate and the

būtybių vėlesniojo dvasinio statuso. Šitoji žengimo į priekį visatoje tarpinė būsena įvairiuose vietiniuose kūriniuose labai skiriasi, bet savo paskirtimi ir tikslu jos visos yra visiškai panašios. Gyvenamųjų ir aukščiausiųjų morontinių pasaulių išdėstymas Nebadone yra gana tipiškas morontinio perėjimo tvarkai šitoje Orvontono dalyje.

1. MORONTINĖS MEDŽIAGOS

Morontinės sferos yra vietinės visatos tokios sferos, kurios sujungia tvarinių egzistencijos materialų ir dvasinį lygį. Urantijoje šitas morontinis gyvenimas buvo žinomas nuo Planetos Princo ankstyvųjų dienų. Laikas nuo laiko apie šitą pereinamąją būseną mirtingiesiems būdavo papasakojama, ir šitoji samprata, iškreipta forma, surado vietą šiandieninėse religijose.

Morontinės sferos yra mirtingojo kilimo per vietinės visatos progresinius pasaulius pereinamosios fazės. Gyvenamaisiais pasauliais yra vadinami tik tie septyni pasauliai, kurie supa vietinės sistemos užbaigtųjų sferą, bet sistemos visos penkiasdešimt šešios pereinamosios buveinės, kartu su aukštesnėmis sferomis aplink žvaigždynus ir visatos būstinę, yra vadinamos morontiniais pasauliais. Šitie kūriniai turi visatos būstinės sferų fizinį grožį ir morontinį puikumą.

Visi šitie pasauliai yra architektūrinės sferos, ir jie turi lygiai dvigubai daugiau elementų negu besivystančios planetos. Tokiuose specialiai sukurtuose pasauliuose ne tik gausu sunkiųjų metalų ir kristalų, yra vienas šimtas fizinių elementų, bet lygiai taip pat jie turi unikalią energetinę organizaciją, vadinamą *morontine medžiaga*, tiksliai vieną šimtą formų. Pagrindiniai Fiziniai Kontrolieriai ir Morontinės Energijos Prižiūrėtojai sugeba taip modifikuoti materijos pirminių vienetų apsisukimus ir tuo pačiu metu taip transformuoti šituos energetinius susivienijimus, kad sukurtų šitą naują substanciją.

Vietinėse sistemose ankstyvasis morontinis gyvenimas yra labai panašus į jūsų gyvenimą dabartiniame materialiam pasaulyje, tikrai tapdamas mažiau fiziniu ir daugiau morontiniu žvaigždyno mokymosi pasauliuose. Jums žengiant pirmyn į Salvingtono sferas, jūs kylate vis į naujus dvasinius lygius.

Morontinės Energijos Prižiūrėtojai sugeba pasiekti materialios ir dvasinės energijų sąjungą, ir šituo organizuoja morontinę materializavimo formą, kuri priima valdančiąją dvasią. Kada jūs keliausite per Nebadono morontinį gyvenimą, tada tie patys kantrūs ir sumanūs Morontinės Energijos Prižiūrėtojai jums suteiks vieną po kito 570 morontinių kūnų, kiekvienas iš jų yra jūsų

subsequent spirit status of surviving human beings. This intermediate state of universe progress differs markedly in the various local creations, but in intent and purpose they are all quite similar. The arrangement of the mansion and higher morontia worlds in Nebadon is fairly typical of the morontia transition regimes in this part of Orvonton.

1. MORONTIA MATERIALS

48:1.1 (541.4) The morontia realms are the local universe liaison spheres between the material and spiritual levels of creature existence. This morontia life has been known on Urantia since the early days of the Planetary Prince. From time to time this transition state has been taught to mortals, and the concept, in distorted form, has found a place in present-day religions.

48:1.2 (541.5) The morontia spheres are the transition phases of mortal ascension through the progression worlds of the local universe. Only the seven worlds surrounding the finalizers' sphere of the local systems are called mansion worlds, but all fifty-six of the system transition abodes, in common with the higher spheres around the constellations and the universe headquarters, are called morontia worlds. These creations partake of the physical beauty and the morontia grandeur of the local universe headquarters spheres.

48:1.3 (541.6) All of these worlds are architectural spheres, and they have just double the number of elements of the evolved planets. Such made-to-order worlds not only abound in the heavy metals and crystals, having one hundred physical elements, but likewise have exactly one hundred forms of a unique energy organization called *morontia material*. The Master Physical Controllers and the Morontia Power Supervisors are able so to modify the revolutions of the primary units of matter and at the same time so to transform these associations of energy as to create this new substance.

48:1.4 (542.1) The early morontia life in the local systems is very much like that of your present material world, becoming less physical and more truly morontial on the constellation study worlds. And as you advance to the Salvington spheres, you increasingly attain spiritual levels.

48:1.5 (542.2) The Morontia Power Supervisors are able to effect a union of material and of spiritual energies, thereby organizing a morontia form of materialization which is receptive to the superimposition of a controlling spirit. When you traverse the morontia life of Nebadon, these same patient and skillful Morontia Power Supervisors will successively provide you with 570 morontia

augančios transformacijos fazė. Nuo to laiko, kada paliksite materialius pasaulius iki Salvingtone būsite patvirtinti kaip pirmojo-etapo dvasia, jūs patirsite lygiai 570 atskirų ir kylančių morontinių pakeitimų. Aštuoni iš jų įvyksta sistemoje, septyniasdešimt vienas būna žvaigždynė, o 491 pakeitimas būna gyvenant Salvingtono sferose.

Mirtingojo materialaus kūno dienomis dieviškoji dvasia gyvena jūsų viduje, beveik kaip atskira substancija—tikrovėje tai yra Visuotinio Tėvo padovanotos dvasios įsiveržimas į žmogų. Bet morontiniame gyvenime toji dvasia taps tikrąja jūsų asmenybės dalimi, ir kada jūs pereisite iš eilės per 570 augančių transformacijų, tada iš tvarinio gyvenimo materialaus būvio jūs pakilsite į dvasinį būvį.

Paulius žinojo apie morontinių pasaulių egzistavimą ir apie morontinių medžiagų realybę, kadangi jis rašė: “Danguje jie turi geresnę ir atsparesnę medžiagą.” Ir šitos morontinės medžiagos yra realios, tikros, net kaip “tame mieste, turinčiame pamatus, kurio statybininkas ir sutvėrėjas yra Dievas.” Ir kiekviena iš šitų nuostabių sferų yra “geresnė šalis, tai yra, dangiškoji šalis.”

2. MORONTINĖS ENERGIJOS PRIŽIŪRĖTOJAI

Šitos unikalios būtybės išimtinai prižiūri tą veiklą, kuri išreiškia dvasinės ir fizinės ar pusiau materialios energijų darbinį sujungimą. Jos yra išimtinai atsidadavusios morontinio žengimo pirmyn tarnystei. Nėra taip, kad jos tokia didele dalimi tarnautų mirtingiesiems pereinamojo patyrimo metu, bet vietoje šito jos žengiantiems pirmyn morontiniams tvariniams sukuria perėjimo aplinką. Jos yra morontinės energijos kanalai, kurie palaiko ir energizuoja pereinamųjų pasaulių morontinės fazes.

Morontinės Energijos Prižiūrėtojai yra vietinės visatos Motinos Dvasios palikuonys. Pagal modelį jie yra visiškai standartiniai, nors šiek tiek skiriasi pobūdžiu vietiniuose kūriniuose. Jie yra sukurti specifinei funkcijai, ir jiems nereikia jokio mokymo prieš pradėdant vykdyti savo pareigas.

Pirmojo Morontinės Energijos Prižiūrėtojo sukūrimas būna tuo pačiu metu, kada pirmasis išlikęs mirtingasis atvyksta ant kažkurio iš pirmųjų gyvenamųjų pasaulių krantų vietinėje visatoje. Jie yra sukuriami grupėmis po vieną tūkstantį, klasifikuojami šitaip:

1. Grandinių Reguliuotojai 400
2. Sistemos Koordinatoriai 200

bodies, each one a phase of your progressive transformation. From the time of leaving the material worlds until you are constituted a first-stage spirit on Salvington, you will undergo just 570 separate and ascending morontia changes. Eight of these occur in the system, seventy-one in the constellation, and 491 during the sojourn on the spheres of Salvington.

48:1.6 (542.3) In the days of the mortal flesh the divine spirit indwells you, almost as a thing apart — in reality an invasion of man by the bestowed spirit of the Universal Father. But in the morontia life the spirit will become a real part of your personality, and as you successively pass through the 570 progressive transformations, you ascend from the material to the spiritual estate of creature life.

48:1.7 (542.4) Paul learned of the existence of the morontia worlds and of the reality of morontia materials, for he wrote, “They have in heaven a better and more enduring substance.” And these morontia materials are real, literal, even as in “the city which has foundations, whose builder and maker is God.” And each of these marvelous spheres is “a better country, that is, a heavenly one.”

2. MORONTIA POWER SUPERVISORS

48:2.1 (542.5) These unique beings are exclusively concerned with the supervision of those activities which represent a working combination of spiritual and physical or semimaterial energies. They are exclusively devoted to the ministry of morontia progression. Not that they so much minister to mortals during the transition experience, but they rather make possible the transition environment for the progressing morontia creatures. They are the channels of morontia power which sustain and energize the morontia phases of the transition worlds.

48:2.2 (542.6) Morontia Power Supervisors are the offspring of a local universe Mother Spirit. They are fairly standard in design though differing slightly in nature in the various local creations. They are created for their specific function and require no training before entering upon their responsibilities.

48:2.3 (542.7) The creation of the first Morontia Power Supervisors is simultaneous with the arrival of the first mortal survivor on the shores of some one of the first mansion worlds in a local universe. They are created in groups of one thousand, classified as follows:

48:2.4 (542.8) 1. Circuit Regulators... 400

48:2.5 (542.9) 2. System Co-ordinators.. 200

3. Planetiniai Saugotojai 100
4. Kombinuoti Kontrolieriai 100
5. Ryšio Stabilizatoriai 100
6. Rinktiniai Paskirstytojai 50
7. Asocijuoti Registratoriai 50

Energijos prižiūrėtojai visada tarnauja savo gimtojoje visatoje. Juos išimtinai reguliuoja Visatos Sūnaus ir Visatos Dvasios bendroji dvasinė veikla, bet kitais atžvilgiais jie yra visiškai save valdanti grupė. Jie turi būstines vietinių sistemų kiekviename pirmajame iš gyvenamųjų pasaulių, kur jie dirba glaudžiai bendradarbiaudami tiek su fiziniais kontrolieriais, tiek su serafimais, bet, kas susiję su energijos pasireiškimu ir dvasiniu pritaikymu, tai jie veikia savajame pasaulyje.

Jie taip pat kartais dirba, ryšium su viršmaterialiais reiškiniais evoliuciniuose pasauliuose, kaip laikinojo paskyrimo tarnai. Bet jie retai kada tarnauja apgyvendintose planetose; tai pat jie nedirba ir supervisatos aukštesniuose mokymo pasauliuose, būdami iš esmės atsidavę morontinio žengimo pirmyn pereinamajam režimui vietinėje visatoje.

1. *Grandinių Reguliotojai..* Tai yra unikalių būtybės, kurios koordinuoja fizinę ir dvasinę energiją ir reguliuoja jos tekėjimą į atskirus morontinių sferų kanalus, o šitos grandinės yra išimtinai planetinės, apribotos vienu pasauliu. Morontinės grandinės skiriasi tiek nuo fizinių, tiek nuo dvasinių grandinių pereinamuosiuose pasauliuose ir papildo šitas grandines, o tam, kad būtų energizuota net ir tokia gyvenamųjų pasaulių sistema, kaip Satanija, reikia milijonų šitų reguliuotojų.

Grandinių reguliuotojai materialiose energijose sukelia tokius pakitimus, dėl kurių jas gali valdyti ir reguliuoti reguliuotojų partneriai. Šitos būtybės yra morontinės energijos generatoriai, o taip pat ir grandinių reguliuotojai. Panašiai kaip generatorius akivaizdžiai elektrą generuoja iš atmosferos, taip ir šitie gyvieji morontiniai generatoriai atrodo, jog transformuoja visur esančias erdvės energijas į tas medžiagas, kurias morontiniai prižiūrėtojai suaudžia į kylančiųjų mirtingųjų kūnus ir gyvybės veiklą.

2. *Sistemos Koordinatoriai.* Kadangi kiekvienas morontinis pasaulis turi morontinės energijos atskirą kategoriją, todėl žmonėms šitas sferas nepaprastai sunku įsivaizduoti. Bet kiekvienoje viena po kitos einančioje pereinamojoje sferoje mirtingieji suras augalinę gyvybę ir visa kita, kas yra susiję su morontine egzistencija, kuri vis labiau yra modifikuojama tam, kad atitiktų kylančiojo išlikusiojo besivystantį dvasingumą. Ir kadangi kiekvieno pasaulio energetinė sistema yra

48:2.6 (542.10) 3. Planetary Custodians.. 100

48:2.7 (543.1) 4. Combined Controllers.. 100

48:2.8 (543.2) 5. Liaison Stabilizers... 100

48:2.9 (543.3) 6. Selective Assorters....50

48:2.10 (543.4) 7. Associate Registrars...50

48:2.11 (543.5) The power supervisors always serve in their native universe. They are directed exclusively by the joint spirit activity of the Universe Son and the Universe Spirit but are otherwise a wholly self-governing group. They maintain headquarters on each of the first mansion worlds of the local systems, where they work in close association with both the physical controllers and the seraphim but function in a world of their own as regards energy manifestation and spirit application.

48:2.12 (543.6) They also sometimes work in connection with supermaterial phenomena on the evolutionary worlds as ministers of temporary assignment. But they rarely serve on the inhabited planets; neither do they work on the higher training worlds of the superuniverse, being chiefly devoted to the transition regime of morontia progression in a local universe.

48:2.13 (543.7) 1. *Circuit Regulators.* These are the unique beings who co-ordinate physical and spiritual energy and regulate its flow into the segregated channels of the morontia spheres, and these circuits are exclusively planetary, limited to a single world. The morontia circuits are distinct from, and supplementary to, both physical and spiritual circuits on the transition worlds, and it requires millions of these regulators to energize even a system of mansion worlds like that of Satania.

48:2.14 (543.8) Circuit regulators initiate those changes in material energies which render them subject to the control and regulation of their associates. These beings are morontia power generators as well as circuit regulators. Much as a dynamo apparently generates electricity out of the atmosphere, so do these living morontia dynamos seem to transform the everywhere energies of space into those materials which the morontia supervisors weave into the bodies and life activities of the ascending mortals.

48:2.15 (543.9) 2. *System Co-ordinators.* Since each morontia world has a separate order of morontia energy, it is exceedingly difficult for humans to visualize these spheres. But on each successive transition sphere, mortals will find the plant life and everything else pertaining to the morontia existence progressively modified to correspond with the advancing spiritization of the ascending survivor. And since the energy system of each world is thus individualized, these co-ordinators

šitaip individualizuota, tai šitie koordinatoriai veikia tam, kad tokias skirtingas energetines sistemas suderintų ir sulietų į darbinį vienetą susietoms bet kurios konkrečios grupės sferoms.

Kylantieji mirtingieji palaipsniui vystosi nuo to, kas yra fizinis, į tai, kas yra dvasinis, kada jie eina pirmyn iš vieno morontinio pasaulio į kitą; dėl to ir yra ši būtinybė suteikti augančius morontinių sferų lygius ir kylančią morontinių formų skalę.

Kada gyvenamųjų pasaulių kylantieji pereina iš vienos sferos į kitą, tada transportiniai serafimai juos atgabena pas sistemos koordinatorių priėmėjus išsivysčiusiame pasaulyje. Čia, šitose unikaliose šventovėse, septyniasdešimties į spindulius panašių sparnų centre, kurių viduje yra perėjimo patalpos, panašios į prisikėlimo sales pradiniam priėmimo pasaulyje žemiškosios kilmės mirtingiesiems, reikalingus pakeitimus tvarinio formoje meistriškai atlieka sistemos koordinatoriai. Šitiems pirmiesiems morontinės formos pakeitimams, kad jie būtų užbaigti, reikia maždaug septynių dienų standartiniu laiku.

3. *Planetiniai Saugotojai.* Kiekvieną morontinį pasaulį, nuo gyvenamųjų sferų iki visatos būstinės, saugo—kas susiję su morontiniais reikalais—septyniasdešimt saugotojų. Jie sudaro aukščiausios morontinės valdžios vietinę planetų tarybą. Šita taryba suteikia medžiagą morontinėms formoms visiems kylantiesiems tvariniams, kurie nusileidžia sferose, ir tvarinių formoje tvirtina tuos pakeitimus, kurie kylantįjį įgalina vykti į kitą iš eilės einančią sferą. Po to, kada jūs būsite nukeliavę per gyvenamuosius pasaulius, jūs pereisite iš vienos morontinės gyvybės fazės į kitą neprarasdami sąmonės. Būsena be sąmonės būna tikrai ankstyvųjų metamorfozių metu ir vėliau pereinant iš vienos visatos į kitą ir iš Havonos į Rojų.

4. *Kombinuoti Kontrolieriai.* Viena iš šitų didžiausių laipsniu mechaninių būtybių visada būna dislokuota morontinio pasaulio kiekvieno administracinio vieneto centre. Kombinuotas kontrolierius yra jautrus fizinei, dvasinei, ir morontinei energijoms ir veikia su jomis; ir visada su šita būtybe yra susieti du sistemų koordinatoriai, keturi grandinių reguliuotojai, vienas planetinis saugotojas, vienas ryšio stabilizatorius, ir arba asocijuotas registruotojas, arba rinktinis paskirstytojas.

5. *Ryšio Stabilizatoriai.* Jie yra morontinės energijos reguliuotojai drauge su valdos fizinėmis ir dvasinėmis jėgomis. Jie padaro įmanomu tai, kad morontinė energija būtų paverčiama į morontinę medžiagą. Visa morontinė egzistencijos organizacija priklauso nuo stabilizatorių. Jie sumažina energijos apsisukimų greitį iki tokio taško, kada gali atsirasti fizinė forma.

operate to harmonize and blend such differing power systems into a working unit for the associated spheres of any particular group.

48:2.16 (543.10) Ascending mortals gradually progress from the physical to the spiritual as they advance from one morontia world to another; hence the necessity for providing an ascending scale of morontia spheres and an ascending scale of morontia forms.

48:2.17 (543.11) When mansion world ascenders pass from one sphere to another, they are delivered by the transport seraphim to the receivers of the system co-ordinators on the advanced world. Here in those unique temples at the center of the seventy radiating wings wherein are the chambers of transition similar to the resurrection halls on the initial world of reception for earth-origin mortals, the necessary changes in creature form are skillfully effected by the system co-ordinators. These early morontia-form changes require about seven days of standard time for their accomplishment.

48:2.18 (544.1) 3. *Planetary Custodians.* Each morontia world, from the mansion spheres up to the universe headquarters, is in the custody — as regards morontia affairs — of seventy guardians. They constitute the local planetary council of supreme morontia authority. This council grants material for morontia forms to all ascending creatures who land on the spheres and authorizes those changes in creature form which make it possible for an ascender to proceed to the succeeding sphere. After the mansion worlds have been traversed, you will translate from one phase of morontia life to another without having to surrender consciousness. Unconsciousness attends only the earlier metamorphoses and the later transitions from one universe to another and from Havona to Paradise.

48:2.19 (544.2) 4. *Combined Controllers.* One of these highly mechanical beings is always stationed at the center of each administrative unit of a morontia world. A combined controller is sensitive to, and functional with, physical, spiritual, and morontial energies; and with this being there are always associated two system co-ordinators, four circuit regulators, one planetary custodian, one liaison stabilizer, and either an associate registrar or a selective assorter.

48:2.20 (544.3) 5. *Liaison Stabilizers.* These are the regulators of the morontia energy in association with the physical and spirit forces of the realm. They make possible the conversion of morontia energy into morontia material. The whole morontia organization of existence is dependent on the stabilizers. They slow down the energy revolutions to that point where physicalization can occur. But I

Bet aš neturiu tokių žodžių, kuriais galėčiau palyginti ar pailiustruoti tokių būtybių tarnavimą. Tai pranoksta žmogiškąją vaizduotę.

6. *Rinkiniai Paskirstytojai*. Kada jūs žengiate pirmyn iš morontinio pasaulio vienos klasės ar fazės į kitą, tada jūs turite būti iš naujo suderinti ar sureguliuoti žengimui į priekį, ir būtent tai yra rinkinių paskirstytojų užduotis palaikyti jus augančiame sinchroniškume su morontiniu gyvenimu.

Nors pagrindinės morontinės gyvybės ir materijos formos yra identiškos, pradedant pirmuoju gyvenamuoju pasauliu ir baigiant paskutiniąja visatos pereinamąja sfera, bet yra funkcinis žengimas pirmyn, kuris palaipsniui išsiplečia nuo materialaus iki dvasinio. Jūsų prisitaikymas prie tokio iš pagrindų vienodo, bet palaipsniui besivystančio ir dvasingėjančio kūrinių yra įgyvendinamas šituo rinkiniu perreguliuoimu. Toks suderinimas asmenybės mechanizme prilygsta naujam sukūrimui, nepaisant to, kad jūs išsaugote tą pačią morontinę formą.

Jūs galite daug kartų atsiduoti šitų egzaminatorių patikrinimui, ir kada bus užregistruotas tinkamas dvasinis pasiekimas, tada jie džiaugsmingai patvirtins jus esančius aukštesnėje pakopoje. Dėl šitų progresinių pakitimų atsiranda kitoks reagavimas į morontinę aplinką, pavyzdžiui, pasikeičia maisto poreikiai ir daugybė kitų asmeninių įpročių.

Rinkiniai Paskirstytojai taip pat labai naudingi grupuojant morontines asmenybes mokymosi, mokymo, ir kitokių projektų tikslais. Jie natūraliai pažymi tuos, kurie laikinoje bendrijoje veiks geriausiai.

7. *Asocijuoti Registruotojai*. Morontinis pasaulis turi savo registruotojus, kurie tarnauja kartu su dvasiniais registruotojais, prižiūrėdami ir saugodami dokumentus ir kitus duomenis, kurie yra vietiniai morontiniams kūriniams. Morontiniai dokumentai yra prieinami visų kategorijų asmenybėms.

Visos morontinės pereinamosios valdos yra vienodai prieinamos materialioms ir dvasinėms būtybėms. Kaip morontiniai progresuotojai jūs išlaikysite visuminį ryšį su materialiu pasauliu ir materialiomis asmenybėmis, nors jūs vis geriau matysite dvasines būtybes ir vis daugiau broliausitės su dvasinėmis būtybėmis; ir iki išvykimo iš morontinio režimo jūs būsite matę visas dvasių kategorijas, išskyrus nedaugelį aukščiausiųjų tipų, tokių, kaip Atsiskyrusieji Žinianešiai.

have no terms with which I can compare or illustrate the ministry of such beings. It is quite beyond human imagination.

48:2.21 (544.4) 6. *Selective Assorters*. As you progress from one class or phase of a morontia world to another, you must be re-keyed or advance-tuned, and it is the task of the selective sorters to keep you in progressive synchrony with the morontia life.

48:2.22 (544.5) While the basic morontia forms of life and matter are identical from the first mansion world to the last universe transition sphere, there is a functional progression which gradually extends from the material to the spiritual. Your adaptation to this basically uniform but successively advancing and spiritizing creation is effected by this selective re-keying. Such an adjustment in the mechanism of personality is tantamount to a new creation, notwithstanding that you retain the same morontia form.

48:2.23 (544.6) You may repeatedly subject yourself to the test of these examiners, and as soon as you register adequate spiritual achievement, they will gladly certify you for advanced standing. These progressive changes result in altered reactions to the morontia environment, such as modifications in food requirements and numerous other personal practices.

48:2.24 (544.7) The selective sorters are also of great service in the grouping of morontia personalities for purposes of study, teaching, and other projects. They naturally indicate those who will best function in temporary association.

48:2.25 (544.8) 7. *Associate Registrars*. The morontia world has its own recorders, who serve in association with the spirit recorders in the supervision and custody of the records and other data indigenous to the morontia creations. The morontia records are available to all orders of personalities.

48:2.26 (544.1) All morontia transition realms are accessible alike to material and spirit beings. As morontia progressors you will remain in full contact with the material world and with material personalities, while you will increasingly discern and fraternize with spirit beings; and by the time of departure from the morontia regime, you will have seen all orders of spirits with the exception of a few of the higher types, such as Solitary Messengers.

3. MORONTINIAI KOMPANIONAI

3. MORONTIA COMPANIONS

Šita gyvenamųjų ir morontinių pasaulių gausybė yra vietinės visatos Motinos Dvasios palikuonys. Per amžių amžius jie yra sukuriami grupėmis po vieną šimtą tūkstančių, ir šiuo metu Nebadone šitų unikalių būtybių yra daugiau negu septyniasdešimt milijardų.

Morontinius Kompanionus tarnystei moko Melkizedekai specialioje planetoje netoli Salvingtono; jie nesimoko centrinėse Melkizedekų mokyklose. Jie tarnauja, pradedant sistemų žemiausiais gyvenamaisiais pasauliais ir baigiant Salvingtono aukščiausiomis studijų sferomis, bet jie retai kada yra sutinkami apgyvendintuose pasauliuose. Jie tarnauja apskritai prižiūrimi Dievo Sūnų ir tiesiogiai vadovaujami Melkizedekų.

Vietinėje visatoje Morontijos Kompanionai turi dešimt tūkstančių būstinių—vietinės sistemos kiekviename pirmajame gyvenamajame pasaulyje. Jie yra beveik visiškai save valdanti kategorija, ir, apskritai, yra išmintinga ir ištikima tvarinių grupė; bet kartais, dėl kai kurių apgailėtinių dangiškųjų sukilimų, buvo žinoma, kad jie buvo nuklydę. Tūkstančiai šitų naudingų tvarinių buvo prarasta Liuciferio maišto Satanijoje laikais. Dabar jūsų vietinė sistema šitų būtybių turi pilną kvotą, praradimai dėl Liuciferio maišto buvo atstatyti tiktai visai neseniai.

Morontiniai Kompanionai yra dviejų skirtingų tipų: vienas tipas yra aktyvus, kitas tipas yra pasyvus, bet visais kitais atžvilgiais savo statusu jie yra lygūs. Jie nėra lyties tvariniai, bet vienas kitam rodo jaudinančią nuostabią meilę. Ir nors vargu ar jie turi bičiuliškumo bruožų materialiaja (žmogiškąja) prasme, bet jie yra labai artimi žmogiškosioms rasėms pagal tvarinių egzistavimo eilės tvarką. Pasaulių tarpiniai tvariniai yra artimiausi jūsų giminaičiai; toliau eina morontiniai cherubimai, ir po jų eina Morontiniai Kompanionai.

Šitie kompanionai yra jaudinančiai meilios ir nuostabiai bendraujančios būtybės. Jie turi skirtingas asmenybes, ir, kada jūs su jomis susitikssite gyvenamuosiuose pasauliuose po to, kada išmoksite juos atpažinti kaip klasę, tada greitai imsite atskirti jų individualybę. Visi mirtingieji yra panašūs vienas į kitą; tuo pačiu kiekvienas iš jūsų turi skirtingą ir atpažįstamą asmenybę.

Tam tikrą supratimą apie šitų Morontinių Kompanionų darbo prigimtį galima susidaryti pagal jų veiklos vietinėje sistemoje tokį klasifikavimą:

1. *Pilgrimų Sargai* negauna specifinių užduočių, kada jie bendrauja su morontiniais progresuotojais. Šitie kompanionai yra atsakingi už visą morontinę karjerą, ir dėl to iš tiesų yra visų kitų morontinių ir pareinamųjų tarnų darbo

48:3.1 (545.2) These hosts of the mansion and morontia worlds are the offspring of a local universe Mother Spirit. They are created from age to age in groups of one hundred thousand, and in Nebadon there are at present over seventy billion of these unique beings.

48:3.2 (545.3) Morontia Companions are trained for service by the Melchizedeks on a special planet near Salvington; they do not pass through the central Melchizedek schools. In service they range from the lowest mansion worlds of the systems to the highest study spheres of Salvington, but they are seldom encountered on the inhabited worlds. They serve under the general supervision of the Sons of God and under the immediate direction of the Melchizedeks.

48:3.3 (545.4) The Morontia Companions maintain ten thousand headquarters in a local universe — on each of the first mansion worlds of the local systems. They are almost wholly a self-governing order and are, in general, an intelligent and loyal group of beings; but every now and then, in connection with certain unfortunate celestial upheavals, they have been known to go astray. Thousands of these useful creatures were lost during the times of the Lucifer rebellion in Satania. Your local system now has its full quota of these beings, the loss of the Lucifer rebellion having only recently been made up.

48:3.4 (545.5) There are two distinct types of Morontia Companions; one type is aggressive, the other retiring, but otherwise they are equal in status. They are not sex creatures, but they manifest a touchingly beautiful affection for one another. And while they are hardly companionate in the material (human) sense, they are very close of kin to the human races in the order of creature existence. The midway creatures of the worlds are your nearest of kin; then come the morontia cherubim, and after them the Morontia Companions.

48:3.5 (545.6) These companions are touchingly affectionate and charmingly social beings. They possess distinct personalities, and when you meet them on the mansion worlds, after learning to recognize them as a class, you will soon discern their individuality. Mortals all resemble one another; at the same time each of you possesses a distinct and recognizable personality.

48:3.6 (545.7) Something of an idea of the nature of the work of these Morontia Companions may be derived from the following classification of their activities in a local system:

48:3.7 (545.8) 1. *Pilgrim Guardians* are not assigned to specific duties in their association with the morontia progressors. These companions are responsible for the whole of the morontia career and are therefore the co-ordinators of the work of

koordinatoriai.

2. *Piligrimų Priėmėjai ir Laisvi Bendrautojai*. Jie yra į gyvenamuosius pasaulius naujų atvykusiųjų bendravimo kompanionai. Vienas iš jų tikrai bus šalia tam, kad jus pasveikintų, kada atsibūsėte iš laiko pirmojo perėjimo miego pradiname gyvenamajame pasaulyje, kada iš materialaus kūno mirties jūs patirsėte prisikėlimą morontiniame gyvenime. Ir nuo to laiko, kada šitokių būdu jūs esate oficialiai pasveikintas jums atsibudus, iki tos dienos, kada vietinę visatą paliekate kaip pirmosios pakopos dvasia, šitie Morontiniai Kompanionai visą laiką būna su jumis.

Kompanionai individams nėra paskiriami nuolatiniam laikui. Kylantysis mirtingasis viename iš gyvenamųjų arba aukštesniųjų pasaulių gali turėti skirtingą kompanioną kiekviena iš kelių viena po kitos einančių progų, o toliau vėl gali ilgus laikotarpius būti be jo. Visa tai priklauso nuo poreikio, o taip pat ir nuo laisvų kompanionų pasiūlos.

3. *Dangiškųjų Lankytojų Šeimininkai*. Šitie maloningi tvariniai yra pasišventę tam, kad užimtų besilankančių studentų ir kitų dangiškųjų būtybių viršmogiškąsias grupes, kurioms gali tekti gyventi pereinamuosiuose pasauliuose. Jūs turėsite daugybę galimybių lankytis tarp bet kurios sferos, kurią jūs patirtiškai būsite įveikę, ribų. Studentai lankytojai yra leidžiami į visas apgyvendintas planetas, net ir į tas, kurios yra izoliuotos.

4. *Koordinatoriai ir Ryšio Reguluotojai*. Šitie kompanionai yra atsidavę tam, jog palengvintų morontinius santykius ir užkirstų kelią nesusipratimams. Jie yra visuomeninio elgesio ir morontinės pažangos instruktoriai, organizuojantys klasinę ir kitokią grupinę veiklą tarp kylančiųjų mirtingųjų. Jie turi didžiules teritorijas, kuriose surenka savuosius mokinius ir kartas nuo karto prašo dangiškųjų meistrų ir praeities vaizdo reguliuotojų papuošti jų programas. Žengdami į priekį jūs labai suartėsite su šiais kompanionais, ir jums vis labiau patiks abi grupės. Atsitiktinumas nulems tai, ar jūs būsite susietas su aktyviuoju ar pasyviuoju kompaniono tipu.

5. *Vertėjai žodžiu ir raštu..* Ankstyvosios mansonijos karjeroje jums dažnai teks pagalbos kreiptis į vertėjus žodžiu ir raštu. Jie žino vietinės visatos visas kalbas ir jomis visomis kalba; jie yra sferų kalbininkai.

Jūs naujų kalbų neišmoksėte automatiškai; jūs kalbos tenai mokysitės labai panašiai, kaip jos mokotės žemai čia, ir šitos nuostabios būtybės bus jūsų kalbos mokytojai. Gyvenamuosiuose pasauliuose iš pradžių jūs mokysitės Satanijos kalbos, o tada mokysitės Nebadono kalbos. Ir

all other morontia and transition ministers.

48:3.8 (546.1) 2. *Pilgrim Receivers and Free Associators*. These are the social companions of the new arrivals on the mansion worlds. One of them will certainly be on hand to welcome you when you awaken on the initial mansion world from the first transit sleep of time, when you experience the resurrection from the death of the flesh into the morontia life. And from the time you are thus formally welcomed on awakening to that day when you leave the local universe as a first-stage spirit, these Morontia Companions are ever with you.

48:3.9 (546.1) Companions are not assigned permanently to individuals. An ascending mortal on one of the mansion or higher worlds might have a different companion on each of several successive occasions and again might go for long periods without one. It would all depend on the requirements and also on the supply of companions available.

48:3.10 (546.1) 3. *Hosts to Celestial Visitors*. These gracious creatures are dedicated to the entertainment of the superhuman groups of student visitors and other celestials who may chance to sojourn on the transition worlds. You will have ample opportunity to visit within any realm you have experientially attained. Student visitors are allowed on all inhabited planets, even those in isolation.

48:3.11 (546.1) 4. *Co-ordinators and Liaison Directors*. These companions are dedicated to the facilitation of morontia intercourse and to the prevention of confusion. They are the instructors of social conduct and morontia progress, sponsoring classes and other group activities among the ascending mortals. They maintain extensive areas wherein they assemble their pupils and from time to time make requisition on the celestial artisans and the reversion directors for the embellishment of their programs. As you progress, you will come in intimate contact with these companions, and you will grow exceedingly fond of both groups. It is a matter of chance as to whether you will be associated with an aggressive or a retiring type of companion.

48:3.12 (546.1) 5. *Interpreters and Translators*. During the early mansonia career you will have frequent recourse to the interpreters and the translators. They know and speak all the tongues of a local universe; they are the linguists of the realms.

48:3.13 (546.1) You will not acquire new languages automatically; you will learn a language over there much as you do down here, and these brilliant beings will be your language teachers. The first study on the mansion worlds will be the tongue of Satania and then the language of Nebadon. And

jums mokantis šitų naujų kalbų, Morontiniai Kompanionai bus jūsų sumanūs vertėjai žodžiu ir raštu. Nė viename iš šitų pasaulių jūs niekada nesutiksite tokio lankytojo, su kuriuo pabendrauti jums negalėtų padėti kuris nors iš šitų Morontinių Kompanionų kaip vertėjas.

6. Ekskursijų ir Praeities Vaizdo Prižiūrėtojai. Šitie kompanionai jus lydės ilgesnėse kelionėse į būstinės sferą ir į pereinamosios kultūros supančius pasaulius. Jie planuoja, vykdo, ir vadovauja visoms tokioms individualioms ir grupinėms kelionėms po sistemos mokymo ir kultūros pasaulius.

7. Teritorijos ir Pastatų Saugotojai. Net materialūs ir morontiniai statiniai yra vis tobulesni ir gražesni, jums žengiant į priekį mansonijos karjeroje. Kaip individams ir kaip grupėms jums yra leista daryti kai kuriuos pakeitimus buveinėse, kurios yra paskirtos kaip būstinės per jūsų gyvenimą skirtinguose gyvenamuosiuose pasauliuose. Didelė dalis šitų sferų veiklos vyksta įvairiai pažymėtų apskritimų, kvadratų, ir trikampių atvirose aptvėrtose vietose. Dauguma gyvenamųjų pasaulių statinių yra be stogų, tai yra nuostabios konstrukcijos ir išimtinio papuošimo įreminimai. Dėl klimatinio ir kitokių fizinių sąlygų, vyraujančių architektūrinuose pasauliuose, stogai yra visiškai nereikalingi.

Šitie kylančiojo gyvenimo pereinamųjų fazių saugotojai yra aukščiausieji tvarkant morontinius reikalus. Jie buvo sukurti šitam darbui, ir tol, kol nepradės veikti Aukščiausioji Būtybė, tol visada jie tikrai liks Morontiniais Kompanionais; niekada iš tiesų jie nevykdys kitų pareigų.

Kada sistemos ir visatos įsitvirtina šviesoje ir gyvenime, tada gyvenamieji pasauliai vis mažiau veikia kaip morontinio mokymo pereinamosios sferos. Užbaigtieji vis daugiau ir daugiau įdiegia savo naują mokymo režimą, kuris atrodo yra numatytas tam, jog pervestų kosminę sąmonę iš šiandieninio didžiosios visatos lygio į ateities išorinių visatų lygį. Morontiniai Kompanionai turi likimą vis didesniu laipsniu veikti drauge su užbaigtaisiais ir daugelyje kitų sferų, šiuo metu neatskleistų Urantijoje.

Jūs galite numatyti, jog šitos būtybės galbūt daug prisidės prie to, kad jums patiktų gyvenamieji pasauliai, nesvarbu, ar jūsų gyvenimas turi būti ilgas ar trumpas. Jūs ir toliau jausite malonumą bendraudami su jais visą laiką iki Salvingtono. Jie nėra, formaliai, esminiai jūsų išlikimo patyrimo nė vienai fazei. Jūs galėtumėte pasiekti Salvingtoną ir be jų, bet jums jų labai trūktų. Jie yra jūsų kilimo karjeros vietinėje visatoje asmenybės prabanga.

while you are mastering these new tongues, the Morontia Companions will be your efficient interpreters and patient translators. You will never encounter a visitor on any of these worlds but that some one of the Morontia Companions will be able to officiate as interpreter.

48:3.14 (546.1) 6. Excursion and Reversion Supervisors. These companions will accompany you on the longer trips to the headquarters sphere and to the surrounding worlds of transition culture. They plan, conduct, and supervise all such individual and group tours about the system worlds of training and culture.

48:3.15 (546.1) 7. Area and Building Custodians. Even the material and morontia structures increase in perfection and grandeur as you advance in the mansonian career. As individuals and as groups you are permitted to make certain changes in the abodes assigned as headquarters for your sojourn on the different mansion worlds. Many of the activities of these spheres take place in the open enclosures of the variously designated circles, squares, and triangles. The majority of the mansion world structures are roofless, being enclosures of magnificent construction and exquisite embellishment. The climatic and other physical conditions prevailing on the architectural worlds make roofs wholly unnecessary.

48:3.16 (547.1) These custodians of the transition phases of ascendant life are supreme in the management of morontia affairs. They were created for this work, and pending the factualization of the Supreme Being, always will they remain Morontia Companions; never do they perform other duties.

48:3.17 (547.2) As systems and universes are settled in light and life, the mansion worlds increasingly cease to function as transition spheres of morontia training. More and more the finaliters institute their new training regime, which appears to be designed to translate the cosmic consciousness from the present level of the grand universe to that of the future outer universes. The Morontia Companions are destined to function increasingly in association with the finaliters and in numerous other realms not at present revealed on Urantia.

48:3.18 (547.3) You can forecast that these beings are probably going to contribute much to your enjoyment of the mansion worlds, whether your sojourn is to be long or short. And you will continue to enjoy them all the way up to Salvington. They are not, technically, essential to any part of your survival experience. You could reach Salvington without them, but you would greatly miss them. They are the personality luxury of your ascending career in the local universe.

Džiaugsmingas juokas ir šypsenos ekvivalentas yra tokie universalūs, kaip ir muzika. Džiaugsmo ir juoko yra morontinis ir dvasinis ekvivalentas. Kylančiojo gyvenimas yra maždaug lygiomis dalimis padalintas tarp darbo ir poilsio—kada užduotys neatliekamos.

Dangiškasis atsipalaidavimas ir viršžmogiškasis humoras labai skiriasi nuo savo žmogiškųjų analogų, bet mes iš tikrųjų įsitraukiame ir į vieną, ir kitą; ir jie iš tikrųjų mums suteikia, mūsų būsenoje, maždaug tą, ką idealus humoras gali suteikti jums Urantijoje. Morontiniai Kompanionai yra sumanūs laisvalaikio rengėjai, ir jiems labai sumaniai padeda praeities vaizdo reguliuotojai.

Jūs galbūt praeities vaizdo reguliuotojų darbą suprastumėte geriausiai, jeigu jie būtų palyginti su aukščiausiųjų tipų humoristais Urantijoje, nors tai būtų nepaprastai primityvus ir tam tikra prasme nenusisekęs būdas, kuriuo būtų mėginama perteikti supratimą apie šitų pasikeitimų ir atsipalaidavimo reguliuotojų, šitų morontinių ir dvasinių sferų išaukštinto humoro tarnų veikimą.

Aptariant dvasinį humorą, pirmiausia leiskite man jums pasakyti, kuo jis *nėra*. Dvasinio pokšto niekada nenuspalvina silpnojo ir klystančiojo nepasisekimų pabrėžimas. Taip pat jis niekada nebūna šventvagiškas teisumo ir dieviškumo šlovės atžvilgiu. Mūsų humoras apima tris bendrus suvokimo lygius:

1. *Prisiminimų pokštai*. Juokai, kylantys prisimenant kieno nors patyrimą mūsų, kovos, o kartais baimės, ir dažnai kvailo ir vaikiško nerimo praeities epizodus. Mums, šitoji humoro fazė gimsta iš gilių šaknis turinčio ir nuolatinio sugebėjimo pasiremti praeitimi ieškant tokios prisiminimų medžiagos, kuri maloniai nuspalvintų ir kitaip palengvintų sunkią dabarties našą.

2. *Šiandieninis humoras*. Didele dalimi to, kas taip dažnai mums sukelia rimtą susirūpinimą, beprasmiškumas, džiaugsmas dėl to, kada būna suprantama jog tai, kas mums sukelia rimtą asmeninį nerimą, yra nereikšminga. Mes labiausiai vertiname šitą humoro fazę tada, kada galime geriausiai išsklaidyti šiandieninį nerimą ateities tikrumo labui.

3. *Pranašiškas džiaugsmas*. Tikriausiai mirtingiesiems bus sunku įsivaizduoti šitą humoro fazę, bet mes tikrai patiriame ypatingą pasitenkinimą dėl šitokio užtikrinimo, “jog viskas drauge veikia gerovės labui”—dvasioms ir morontijiečiams, taip pat ir mirtingiesiems. Šitas dangiškojo humoro aspektas kyla iš mūsų įtikėjimo į mūsų vyresniųjų kupiną meilės globą iš viršaus ir į mūsų Aukščiausiųjų Reguliuotojų

48.4.1 (547.4) Joyful mirth and the smile-equivalent are as universal as music. There is a morontial and a spiritual equivalent of mirth and laughter. The ascendant life is about equally divided between work and play — freedom from assignment.

48.4.2 (547.5) Celestial relaxation and superhuman humor are quite different from their human analogues, but we all actually indulge in a form of both; and they really accomplish for us, in our state, just about what ideal humor is able to do for you on Urantia. The Morontia Companions are skillful play sponsors, and they are most ably supported by the reversion directors.

48.4.3 (547.6) You would probably best understand the work of the reversion directors if they were likened to the higher types of humorists on Urantia, though that would be an exceedingly crude and somewhat unfortunate way in which to try to convey an idea of the function of these directors of change and relaxation, these ministers of the exalted humor of the morontia and spirit realms.

48.4.4 (547.7) In discussing spirit humor, first let me tell you what it is *not*. Spirit jest is never tinged with the accentuation of the misfortunes of the weak and erring. Neither is it ever blasphemous of the righteousness and glory of divinity. Our humor embraces three general levels of appreciation:

48.4.5 (547.8) 1. *Reminiscent jests*. Quips growing out of the memories of past episodes in one's experience of combat, struggle, and sometimes fearfulness, and oftentimes foolish and childish anxiety. To us, this phase of humor derives from the deep-seated and abiding ability to draw upon the past for memory material with which pleasantly to flavor and otherwise lighten the heavy loads of the present.

48.4.6 (548.1) 2. *Current humor*. The senselessness of much that so often causes us serious concern, the joy at discovering the unimportance of much of our serious personal anxiety. We are most appreciative of this phase of humor when we are best able to discount the anxieties of the present in favor of the certainties of the future.

48.4.7 (548.2) 3. *Prophetic joy*. It will perhaps be difficult for mortals to envisage this phase of humor, but we do get a peculiar satisfaction out of the assurance “that all things work together for good” — for spirits and morontians as well as for mortals. This aspect of celestial humor grows out of our faith in the loving overcare of our superiors and in the divine stability of our Supreme Directors.

dieviškąjį stabilumą.

Bet sferų praeities vaizdo reguliuotojai rūpinasi ne vien tik tai tuo, jog išimtinai vaizduoja įvairių išmintingų būtybių kategorijų aukštą humorą; jie taip pat yra užsiėmę ir tuo, jog vadovauja pramogai, dvasiniam poilsiui, ir morontiniam pasilinksminimui. Ir čia jiems nuoširdžiai padeda dangiškieji meistrai.

Patys praeities vaizdo reguliuotojai nėra sukurta grupė; jie yra toks sutelktas korpusas, kuriame yra būtybės, pradedant Havonos vietiniais gyventojais ir einant žemyn per erdvės žinianešių gausybes ir tarnaujančiąsias laiko dvasias iki morontinių progresuotojų iš evoliucinių pasaulių. Jie visi yra savanoriai, atsiduodantys darbui, kuris jų bičiuliams padeda pasiekti minties pasikeitimą ir proto poilsį, nes tai labai padeda atstatyti išnaudotas energijas.

Kada kilimo pastangos energiją iš dalies išieškoja, ir tuo metu, kada yra laukiama naujų energijos įkrovų priėmimo, tada būna patiriamas atitinkamas malonumas vėl pergyvenant praėjusių dienų ir amžių įvykius. *Prisiminimai apie rasės ar kategorijos ankstesnius patyrimus atgaivina.* Ir būtent kaip tik dėl to šitie meistrai yra vadinami praeities vaizdo reguliuotojais—atmintį jie padeda sugrąžinti į ankstesniąją išsivystymo būseną arba į mažiau patyrusios būtybės statusą.

Tokios rūšies sugrįžimą į praeitį patiria visi tvariniai, išskyrus tuos, kurie yra Kūrėjai iš prigimties, dėl to energiją automatiškai atsistato patys, ir tam tikri labai specializuoti tvarinių tipai, tokie, kaip energetiniai centrai ir fiziniai kontrolieriai, kurie visada ir amžinai visose savo reakcijose yra giliai dalykiški. Šitie periodiški išlaisvinimai iš funkcinės pareigos įtampos yra įprastinė gyvenimo dalis visuose pasauliuose per visą visatą visatą, bet ne Rojaus Saloje. Būtybės, kurios yra vietinės centrinėje buveinėje, negali išsieikovoti ir, dėl to, iš naujo neenergizuojamos. Ir tokioms amžinojo Rojaus tobulumo būtybėms negali būti tokio sugrįžimo į evoliucinį patyrimą.

Didžioji mūsų dalis atėjo per žemesnes egzistencijos pakopas arba per savosios kategorijos progresinius lygius, ir tai atgaivina ir tam tikru laipsniu pralinksmina, kada pažvelgiama atgal į kai kuriuos savo ankstyvesniojo patyrimo epizodus. Tai nuramina, kada yra apmąstoma tai, kas savajai kategorijai yra sena ir kas ilgai išlieka kaip proto atminties nuosavybė. Ateitis rodo kovą ir vystymąsi; ji liudija darbą, pastangas, ir pasiekimą; bet praeitis turi jau įsisavintų ir pasiektų dalykų skiriamuosius bruožus; praeities apmąstymas leidžia atsipalaiduoti ir taip be rūpesčio peržvelgti praeitį, jog tai sukelia dvasinį džiaugsmą ir tokią

48:4.8 (548.3) But the reversion directors of the realms are not concerned exclusively with depicting the high humor of the various orders of intelligent beings; they are also occupied with the leadership of diversion, spiritual recreation and morontia entertainment. And in this connection they have the hearty co-operation of the celestial artisans.

48:4.9 (548.4) The reversion directors themselves are not a created group; they are a recruited corps embracing beings ranging from the Havona natives down through the messenger hosts of space and the ministering spirits of time to the morontia progressors from the evolutionary worlds. All are volunteers, giving themselves to the work of assisting their fellows in the achievement of thought change and mind rest, for such attitudes are most helpful in recuperating depleted energies.

48:4.10 (548.5) When partially exhausted by the efforts of attainment, and while awaiting the reception of new energy charges, there is agreeable pleasure in living over again the enactments of other days and ages. *The early experiences of the race or the order are restful to reminisce.* And that is exactly why these artists are called reversion directors — they assist in reverting the memory to a former state of development or to a less experienced status of being.

48:4.11 (548.6) All beings enjoy this sort of reversion except those who are inherent Creators, hence automatic self-rejuvenators, and certain highly specialized types of creatures, such as the power centers and the physical controllers, who are always and eternally thoroughly businesslike in all their reactions. These periodic releases from the tension of functional duty are a regular part of life on all worlds throughout the universe of universes but not on the Isle of Paradise. Beings indigenous to the central abode are incapable of depletion and are not, therefore, subject to re-energizing. And with such beings of eternal Paradise perfection there can be no such reversion to evolutionary experiences.

48:4.12 (548.7) Most of us have come up through lower stages of existence or through progressive levels of our orders, and it is refreshing and in a measure amusing to look back upon certain episodes of our early experience. There is a restfulness in the contemplation of that which is old to one's order, and which lingers as a memory possession of the mind. The future signifies struggle and advancement; it bespeaks work, effort, and achievement; but the past savors of things already mastered and achieved; contemplation of the past permits of relaxation and such a carefree review as to provoke spirit mirth

morontinę proto būseną, kuri yra ties linksmumo riba.

Net mirtingųjų humoras tampa pačiu širdingiausiu, kada vaizduoja epizodus, susijusius su tais, kurie yra truputėlį žemesniame už kieno nors dabartinį išsivystymo lygį, arba kada jis vaizduoja, kokių nors tariamai aukštesniųjų kritimą kaip auką tokiuose patyrimuose, kurių paprastai yra susiejami su tariamai žemesniaisiais. Jūs Urantijoje leidote sau su humoru supainioti daug to, kas tuo pačiu metu yra vulgaru ir nemalonu, bet, apskritai, jus reikėtų pasveikinti kaip turinčius palyginti aštrų humoro jausmą. Kai kurios iš jūsų rasių turi turtingą humoro gyslelę, ir tai joms smarkiai padeda jų žemiškoje karjeroje. Akivaizdu, kad humoro srityje jūs daug gavote iš savo Adominio paveldėjimo, daug daugiau negu kas išliko iš muzikos ar meno srities.

Visą Sataniją laisvalaikio metu, tuo metu, kada jos gyventojai gaivinančiai prisimena savosios egzistencijos žemesniąją pakopą, praeities vaizdo reguliuotojų korpuso iš Urantijos malonus humoras pakylėja dvasiškai. Dangiškojo humoro jausmą mes turime visada, net jeigu būname įsitraukę į pačias sunkiausias užduotis. Tai padeda išvengti to, kad nebūtų per daug išvystytas savojo aš sureikšminimas. Bet vadžių mes neatleidžiame laisvai, kaip jūs galėtumėte pasakyti, "linksminamės," išskyrus tuomet, kada būname laisvi nuo savųjų atitinkamų kategorijų rimtų užduočių.

Kada jaučiame pagundą savojo aš sureikšminimą padidinti, tai jei mes nustojame mąstę apie mūsų Tvėrėjų didingumo ir nuostabumo begalybę, tuomet mūsų pačių savęs šlovinimas tampa labai absurdišku, net besiribojančiu su humoristiniu. Viena iš humoro funkcijų yra padėti mums visiems pažvelgti į save ne taip rimtai. *Humoras yra dieviškasis priešnuodis prieš ego išaukštinimą.*

Atsipalaidavimo ir humoro pramogos poreikis yra didžiausias tarp tų kylančiųjų būtybių kategorijų, kurias veikia ilgalaikis stresas jų pastangų reikalaujančiame kilime. Dviems kraštutiniams gyvybės poliams humoristinės pramogos poreikis yra nedidelis. Primityvūs žmonės tam neturi sugebėjimų, o Rojaus tobulumo būtybėms jis yra visiškai nereikalingas. Havonos gausybės yra ypatingai laimingų asmenybių natūraliai džiaugsmingi ir žvalūs susibūrimai. Rojuje garbinimo kokybė būtinybę prisiminti praeities veiklą daro visiškai nebereikalinga. Bet tarp tų, kurie savo karjerą pradeda nepalyginamai žemiau negu Rojaus tobulumo tikslas, yra daug vietos praeities vaizdo reguliuotojų tarnavimui.

Kuo aukštesnės mirtingųjų rūšys, tuo didesnis stresas ir didesni sugebėjimai humorui, o

and a morontia state of mind verging on merriment.

48:4.13 (548.8) Even mortal humor becomes most hearty when it depicts episodes affecting those just a little beneath one's present developmental state, or when it portrays one's supposed superiors falling victim to the experiences which are commonly associated with supposed inferiors. You of Urantia have allowed much that is at once vulgar and unkind to become confused with your humor, but on the whole, you are to be congratulated on a comparatively keen sense of humor. Some of your races have a rich vein of it and are greatly helped in their earthly careers thereby. Apparently you received much in the way of humor from your Adamic inheritance, much more than was secured of either music or art.

48:4.14 (549.1) All Satania, during times of play, those times when its inhabitants refreshingly resurrect the memories of a lower stage of existence, is edified by the pleasant humor of a corps of reversion directors from Urantia. The sense of celestial humor we have with us always, even when engaged in the most difficult of assignments. It helps to avoid an overdevelopment of the notion of one's self-importance. But we do not give rein to it freely, as you might say, "have fun," except when we are in recess from the serious assignments of our respective orders.

48:4.15 (549.2) When we are tempted to magnify our self-importance, if we stop to contemplate the infinity of the greatness and grandeur of our Makers, our own self-glorification becomes sublimely ridiculous, even verging on the humorous. One of the functions of humor is to help all of us take ourselves less seriously. *Humor is the divine antidote for exaltation of ego.*

48:4.16 (549.3) The need for the relaxation and diversion of humor is greatest in those orders of ascendant beings who are subjected to sustained stress in their upward struggles. The two extremes of life have little need for humorous diversions. Primitive men have no capacity therefor, and beings of Paradise perfection have no need thereof. The hosts of Havona are naturally a joyous and exhilarating assemblage of supremely happy personalities. On Paradise the quality of worship obviates the necessity for reversion activities. But among those who start their careers far below the goal of Paradise perfection, there is a large place for the ministry of the reversion directors.

48:4.17 (549.4) The higher the mortal species, the greater the stress and the greater the capacity for humor as well as the necessity for it. In the spirit

taip pat ir jo poreikis. Dvasiniame pasaulyje teisinga yra priešingai: kuo aukščiau kylame, tuo praeities patyrimų pramogos poreikis yra mažesnis. Bet dvasinio gyvenimo skale einant žemyn iš Rojaus iki serafinių gausybių, vis labiau auga linksminimo misijos ir džiuginimo tarnystės poreikis. Tos būtybės, kurioms labiausiai reikia atsigavimo, periodiškai sugrįžtant į intelektualinį praėjusių patyrimų statusą, yra labiau išsivystę žmogiškųjų rūšių tipai, morontijiečiai, angelai, ir Materialieji Sūnūs, kartu su visais panašiais asmenybių tipais.

Humoras turėtų veikti kaip automatinis apsauginis vožtuvas tam, kad užkirstų kelią per didelio spaudimo susidarymui dėl tokios monotonijos, kada ilgai ir rimtai mąstoma apie savąjį aš, kartu su intensyvia kova už vystymosi pažangą ir taurius laimėjimus. Humoras taip pat veikia taip, kad sumažintų sukrėtimą dėl fakto ar tiesos netikėto poveikio, griežto ir nepalenkiamo fakto ir lanksčios ir amžinai gyvos tiesos netikėto poveikio. Mirtingojo asmenybės, niekada nebūdama tikra dėl to, su kuo gali susidurti netrukus, per humorą greitai suvokia—pamato esmę ir pasiekia įžvalgą—netikėtą situacijos pobūdį, nesvarbu, ar tai būtų faktas, ar tai būtų tiesa.

Nors Urantijos humoras yra nepaprastai primityvus ir visiškai nemeniškas, bet jis tikrai atlieka vertingą vaidmenį tiek saugodamas sveikatą, tiek išlaisvindamas iš emocinio spaudimo, tokiu būdu užkirsdamas kelią žalingai nervų įtampai ir perdaug rimtam mąstymui apie savąjį aš. Humoras ir poilsis—atsipalaidavimas—niekada nebūna reakcijos į besivystantį į priekį pasireiškimą, jie visada būna žvilgsnio į praeitį aidas, prisiminimai apie praeitį. Net Urantijoje jus ir tokius, kokie esate dabar, visada maloniai atgaivina, kada trumpam galite sulaikyti naujesnių ir aukštesnių intelektualių pastangų prasiveržimą ir sugrįžti prie savo protėvių paprastesnių užsiėmimų.

Urantijos poilsinio gyvenimo principai filosofškai yra pagrįsti, jie ir toliau yra taikomi, jums einant aukštyn per savo kylantįjį gyvenimą, žengiant per Havonos žiedus iki pat Rojaus amžinųjų krantų. Kaip kylančiosios būtybės jūs asmeniškai prisimenate kiekvieną ankstesniąją ir žemesniąją egzistenciją, o be tokių tapatybės prisiminimų iš praeities nebūtų jokio pagrindo dabarties humorui, nesvarbu, ar tai būtų mirtingojo juokas ar morontinis linksnumas. Būtent praėjusių patyrimų prisiminimas ir suteikia pagrindą dabarties pramogai ir pasilinksminimui. Ir tokiu būdu jūs naudositės savo žemiškojo humoro dangiškuoju ekvivalentu per visą savo kelią aukštyn ilgoje morontinėje, ir vėliau vis didesniu laipsniu dvasinėje, karjeroje. Ir Dievo toji dalis (Derintojas), kuri tampa kylančiojo mirtingojo asmenybės amžinąja dalimi, laiko ir erdvės kylančiųjų tvarinių džiaugsmingoms išraiškoms,

world the opposite is true: The higher we ascend, the less the need for the diversions of reversion experiences. But proceeding down the scale of spirit life from Paradise to the seraphic hosts, there is an increasing need for the mission of mirth and the ministry of merriment. Those beings who most need the refreshment of periodic reversion to the intellectual status of previous experiences are the higher types of the human species, the morontians, angels, and the Material Sons, together with all similar types of personality.

48:4.18 (549.5) Humor should function as an automatic safety valve to prevent the building up of excessive pressures due to the monotony of sustained and serious self-contemplation in association with the intense struggle for developmental progress and noble achievement. Humor also functions to lessen the shock of the unexpected impact of fact or of truth, rigid unyielding fact and flexible ever-living truth. The mortal personality, never sure as to which will next be encountered, through humor swiftly grasps — sees the point and achieves insight — the unexpected nature of the situation be it fact or be it truth.

48:4.19 (549.6) While the humor of Urantia is exceedingly crude and most inartistic, it does serve a valuable purpose both as a health insurance and as a liberator of emotional pressure, thus preventing injurious nervous tension and overserious self-contemplation. Humor and play — relaxation — are never reactions of progressive exertion; always are they the echoes of a backward glance, a reminiscence of the past. Even on Urantia and as you now are, you always find it rejuvenating when for a short time you can suspend the exertions of the newer and higher intellectual efforts and revert to the more simple engagements of your ancestors.

48:4.20 (550.1) The principles of Urantian play life are philosophically sound and continue to apply on up through your ascending life, through the circuits of Havona to the eternal shores of Paradise. As ascendant beings you are in possession of personal memories of all former and lower existences, and without such identity memories of the past there would be no basis for the humor of the present, either mortal laughter or morontia mirth. It is this recalling of past experiences that provides the basis for present diversion and amusement. And so you will enjoy the celestial equivalents of your earthly humor all the way up through your long morontia, and then increasingly spiritual, careers. And that part of God (the Adjuster) which becomes an eternal part of the personality of an ascendant mortal contributes the overtones of divinity to the joyous expressions, even spiritual laughter, of the ascending creatures

net ir dvasiniam juokui, suteikia dieviškumo atspalvių.

of time and space.

5. GYVENAMŲJŲ PASAULIŲ MOKYTOJAI

Gyvenamųjų Pasaulių Mokytojai yra apleistų bet pašlovintų cherubimų ir sanobimų korpusas. Kada laiko piligrimas pakyla iš erdvės išmėginimų pasaulio į morontinio mokymo gyvenamuosius ir su jais susietus pasaulius, tada jį lydi jo asmeninis ar grupinis serafimas, likimo sargas. Mirtingojo egzistencijos pasauliuose šiam serafimui sumaniai padeda cherubimas ir sanobimas; tačiau, kada jo mirtingasis globotinis išsilaisvina iš materialaus kūno varžtų ir pradeda kylančiojo karjerą, kada prasideda pomaterialusis arba morontinis gyvenimas, tada tarnaujančiajam serafimui daugiau nebereikia buvusių jo pagalbininkų, cherubimo ir sanobimo, tarnavimo.

Šitie tarnaujančiojo serafimo apleisti pagalbininkai dažnai yra pašaukiami į visatos būstinę, kur jie patenka į asmeninį Visatos Motinos Dvasios apkabinimą, o tada išvyksta į sistemos mokymo sferas Gyvenamųjų Pasaulių Mokytojais. Šitie mokytojai dažnai aplanko materialius pasaulius ir jų veikla apima tiek žemiausius gyvenamuosius pasaulius, tiek ir aukščiausiąsias švietimo sferas, susietas su visatos būstine. Savo pačių iniciatyva jie gali sugrįžti į ankstesnįjį bendrą darbą su tarnaujančiuoju serafimu.

Satanijoje tokių mokytojų yra milijardų milijardai, ir jų skaičius nuolat auga, nes, didžiojoje dalyje atvejų, kada serafimas žengia pirmyn į vidų kartu su susiliejusiu su Derintoju mirtinguoju, tada tiek cherubimas, tiek sanobimas yra paliekami.

Gyvenamųjų Pasaulių Mokytojus, kaip ir daugumą kitų instruktorių, paskiria Melkizedekai. Jiems apskritai vadovauja Morontiniai Kompanionai, bet kaip individams ir kaip mokytojams jiems vadovauja mokyklų ar sferų, kuriose jie gali tarnauti instruktoriais, vadovai.

Šitie išsivystę cherubimai paprastai dirba poromis taip, kaip dirbo tuo metu, kada buvo priskirti prie serafimų. Savo prigimtimi jie yra labai artimi morontinės egzistencijos tipui, ir jie yra kylančiųjų mirtingųjų mokytojai, kuriems būdingas įgimtas palankumas ir kurie labai sumaniai įgyvendina gyvenamųjų pasaulių ir morontinio švietimo sistemos programą.

Morontinio gyvenimo mokyklose šitie mokytojai vykdo individualų, grupinį, klasinį, ar masinį mokymą. Gyvenamuosiuose pasauliuose tokios mokyklos yra organizuotos trijose bendrose grupėse, kiekvienoje yra po vieną šimtą skyrių:

5. THE MANSION WORLD TEACHERS

48:5.1 (550.2) The Mansion World Teachers are a corps of deserted but glorified cherubim and sanobim. When a pilgrim of time advances from a trial world of space to the mansion and associated worlds of morontia training, he is accompanied by his personal or group seraphim, the guardian of destiny. In the worlds of mortal existence the seraphim is ably assisted by cherubim and sanobim; but when her mortal ward is delivered from the bonds of the flesh and starts out on the ascendant career, when the postmaterial or morontia life begins, the attending seraphim has no further need of the ministrations of her former lieutenants, the cherubim and sanobim.

48:5.2 (550.3) These deserted assistants of the ministering seraphim are often summoned to universe headquarters, where they pass into the intimate embrace of the Universe Mother Spirit and then go forth to the system training spheres as Mansion World Teachers. These teachers often visit the material worlds and function from the lowest mansion worlds on up to the highest of the educational spheres connected with the universe headquarters. Upon their own motion they may return to their former associative work with the ministering seraphim.

48:5.3 (550.4) There are billions upon billions of these teachers in Satania, and their numbers constantly increase because, in the majority of instances, when a seraphim proceeds inward with an Adjuster-fused mortal, both a cherubim and a sanobim are left behind.

48:5.4 (550.5) Mansion World Teachers, like most of the other instructors, are commissioned by the Melchizedeks. They are generally supervised by the Morontia Companions, but as individuals and as teachers they are supervised by the acting heads of the schools or spheres wherein they may be functioning as instructors.

48:5.5 (550.6) These advanced cherubim usually work in pairs as they did when attached to the seraphim. They are by nature very near the morontia type of existence, and they are inherently sympathetic teachers of the ascending mortals and most efficiently conduct the program of the mansion world and morontia educational system.

48:5.6 (551.1) In the schools of the morontia life these teachers engage in individual, group, class, and mass teaching. On the mansion worlds such schools are organized in three general groups of one hundred divisions each: the schools of

mąstymo mokyklos, jausmo mokyklos, ir darbo mokyklos. Kada jūs pasiekiate žvaigždyną, tada yra pridėamos etikos mokyklos, administravimo mokyklos, ir visuomeninio prisitaikymo mokyklos. Visatos būstinės pasaulyuose jūs lankysite filosofijos, dieviškumo, ir grynojo dvasingumo mokyklas.

Tie dalykai, kurių galbūt mokėtės žemėje, bet neišmokote, turi būti įsisavinti tada, kada moko šitie ištikimi ir kantrūs mokytojai. Į Rojų nėra karališkųjų kelių, kelio sutrumpinimų, ar lengvų takelių. Nepriklausomai nuo atskirų maršruto variacijų, jūs įsisavinate vienos sferos pamokas prieš tai, kada einate į kitą sferą; bent jau taip yra po to, kada jūs vieną kartą paliekate savo gimtąjį pasaulį.

Morontinės karjeros vienas iš tikslų yra iš mirtingųjų išlikusiųjų visiškai išrauti likusius gyvulinius bruožus, tokius, kaip nuolatinį darbų atidėliojimą, tyčinį melagingą dviprasmiškumą, nenuoširdumą, vengimą problemų, nesąžiningumą, ir lengvų kelių ieškojimą. Mansonijos gyvenimas jaunus morontinius mokinius anksti išmoko, kad atidėlioti joku būdu nereikia išvengti. Po gyvenimo materialame kūne, laiku kaip metodu nebegalima daugiau pasinaudoti tam, kad būtų vengiama situacijų arba kad nebūtų vykdomi nemalonūs įsipareigojimai.

Pradėdami tarnystę žemiausiose iš laukimo sferų, Gyvenamųjų Pasaulių Mokytojai eina pirmyn, kaupdami patyrimą, per sistemos ir žvaigždyno mokymo sferas į Salvingtono mokymo pasaulius. Jie nebūna kaip nors specialiai mokomi prieš Visatos Motinos Dvasios apkabinimą ar po šio apkabinimo. Jie savo darbui jau buvo išmokyti tuo metu, kada tarnavo serafiniais partneriais tuose pasaulyuose, kurie gyvenamuosiuose pasaulyuose gyvenantiems jų mokiniams yra gimtieji. Su šitais pirmyn žengiančiais mirtingaisiais jie turėjo realų patyrimą apgyvendintuose pasaulyuose. Jie yra praktiški ir užjaučiantys mokytojai, išmintingi ir supratingi instruktoriai, gabūs ir sumanūs vadovai. Jie yra išsamiai susipažinę su kilimo planais ir turi progresinės karjeros pirminių fazių didžiulį patyrimą.

Daugelis iš šitų senesniųjų mokytojų, tie, kurie ilgai tarnavo Salvingtono grandinės pasaulyuose, yra iš naujo apkabinami Visatos Motinos Dvasios, ir per šitą antrąjį apkabinimą šitie cherubimai ir sanobimai gauna serafimų statusą.

thinking, the schools of feeling, and the schools of doing. When you reach the constellation, there are added the schools of ethics, the schools of administration, and the schools of social adjustment. On the universe headquarters worlds you will enter the schools of philosophy, divinity, and pure spirituality.

48:5.7 (551.2) Those things which you might have learned on earth, but which you failed to learn, must be acquired under the tutelage of these faithful and patient teachers. There are no royal roads, short cuts, or easy paths to Paradise. Irrespective of the individual variations of the route, you master the lessons of one sphere before you proceed to another; at least this is true after you once leave the world of your nativity.

48:5.8 (551.3) One of the purposes of the morontia career is to effect the permanent eradication from the mortal survivors of such animal vestigial traits as procrastination, equivocation, insincerity, problem avoidance, unfairness, and ease seeking. The mansonian life early teaches the young morontia pupils that postponement is in no sense avoidance. After the life in the flesh, time is no longer available as a technique of dodging situations or of circumventing disagreeable obligations.

48:5.9 (551.4) Beginning service on the lowest of the tarrying spheres, the Mansion World Teachers advance, with experience, through the educational spheres of the system and the constellation to the training worlds of Salvington. They are subjected to no special discipline either before or after their embrace by the Universe Mother Spirit. They have already been trained for their work while serving as seraphic associates on the worlds native to their pupils of mansion world sojourn. They have had actual experience with these advancing mortals on the inhabited worlds. They are practical and sympathetic teachers, wise and understanding instructors, able and efficient guides. They are entirely familiar with the ascendant plans and thoroughly experienced in the initial phases of the progression career.

48:5.10 (551.5) Many of the older of these teachers, those who have long served on the worlds of the Salvington circuit, are re-embraced by the Universe Mother Spirit, and from this second embrace these cherubim and sanobim emerge with the status of seraphim.

6. MORONTINIŲ PASAULIŲ SERAFIMAI — PEREINAMIEJI TARNAI

Nors angelų visos kategorijos, nuo planetinių

6. MORONTIA WORLD SERAPHIM — TRANSITION MINISTERS

48:6.1 (551.6) While all orders of angels, from the

pagalbininkų iki aukščiausiųjų serafimų, tarnauja morontiniuose pasauliuose, bet į šitą veiklą didesne dalimi yra paskiriami pereinamieji tarnai. Šitie angelai yra serafinių tarnų šeštoji kategorija, ir jų tarnavimas yra pašvęstas tam, jog būtų palengvintas materialijų ir mirtingųjų tvarinį perėjimas iš žemiškojo gyvenimo materialiaame kūne tolyn į morontinės egzistencijos ankstyvąsias pakopas septyniuose gyvenamuosiuose pasauliuose.

Jūs turėtumėte suprasti, jog kylančiojo mirtingojo morontinis gyvenimas iš tikrųjų prasideda apgyvendintuose pasauliuose, pradedant kurti sielą, tą akimirka, kada moralinio statuso tvarinio prote apsigyvena dvasinis Derintojas. Ir visą laiką nuo šitos akimirkos, mirtingojo siela turi potencialų sugebėjimą viršmirtingajai veiklai, net kad būtų pripažinta vietinės visatos morontinių sferų aukščiausiuose lygiuose.

Tačiau, pereinamųjų serafimų veikimo jūs nesuvoksite tol, kol nepasieksite gyvenamųjų pasaulių, kur jie tam, kad vystytųsi jų mirtingieji mokiniai, dirba nenuilstamai, būdami paskirti į tarnystę tokiuose septyniuose skyriuose:

1. *Serafinių Evangelų*. Tą pačią akimirka, kai tik atgausite sąmonę gyvenamuosiuose pasauliuose, jūs iš karto sistemos dokumentuose būsite klasifikuojami kaip besivystančios dvasios. Tas tiesa, tikrovėje jūs dar nesate dvasios, bet daugiau nebesate ir mirtingieji ar materialios būtybės; jūs pradėjote ikidvasinę karjerą ir buvote deramai priimti į morontinį gyvenimą.

Gyvenamuosiuose pasauliuose serafiniai evangelai jums padės išmintingai pasirinkti iš pasirenkamų maršrutų į Edentiją, Salvingtoną, Uversą, ir Havoną. Jeigu yra keli lygiaverčiai patartini maršrutai, tai jie ir bus jums pateikti, ir jums bus leidžiama pasirinkti tą, kuris jums patinka labiausiai. Tada šitie serafimai tiems keturiems ir dvidešimčiai patarėjų Jeruseme pateikia rekomendacijas, susijusias su tuo kursu, kuris kiekvienai kylančiajai sielai būtų pats palankiausias.

Jums nėra suteikiamas savo ateities kurso neribotas pasirinkimas, bet jūs galite rinktis iš to, ką pereinamieji darbininkai ir jų vadovai išmintingai apsprendė, jog būtų tinkamiausia jūsų ateities dvasiniam pasiekimui. Dvasinis pasaulis yra valdomas remiantis pagarbos jūsų laisvos valios pasirinkimui principu, su sąlyga, jog tas kursas, kurį jums leidžiama pasirinkti, nėra žalingas jums arba nėra kenksmingas jūsų bičiuliams.

Šitie serafiniai evangelai yra pasišventę tam, kad skelbtų amžinojo žengimo į priekį evangeliją, tobulumo pasiekimo triumfą. Gyvenamuosiuose pasauliuose jie skelbia didįjį gėrio išsaugojimo ir

planetary helpers to the supreme seraphim, minister on the morontia worlds, the transition ministers are more exclusively assigned to these activities. These angels are of the sixth order of seraphic servers, and their ministry is devoted to facilitating the transit of material and mortal creatures from the temporal life in the flesh on into the early stages of morontia existence on the seven mansion worlds.

48:6.2 (551.7) You should understand that the morontia life of an ascending mortal is really initiated on the inhabited worlds at the conception of the soul, at that moment when the creature mind of moral status is indwelt by the spirit Adjuster. And from that moment on, the mortal soul has potential capacity for supermortal function, even for recognition on the higher levels of the morontia spheres of the local universe.

48:6.3 (552.1) You will not, however, be conscious of the ministry of the transition seraphim until you attain the mansion worlds, where they labor untiringly for the advancement of their mortal pupils, being assigned for service in the following seven divisions:

48:6.4 (552.2) 1. *Seraphic Evangels*. The moment you consciousness on the mansion worlds, you are classified as evolving spirits in the records of the system. True, you are not yet spirits in reality, but you are no longer mortal or material beings; you have embarked upon the prespirit career and have been duly admitted to the morontia life.

48:6.5 (552.3) On the mansion worlds the seraphic evangels will help you to choose wisely among the optional routes to Edentia, Salvington, Uversa, and Havona. If there are a number of equally advisable routes, these will be put before you, and you will be permitted to select the one that most appeals to you. These seraphim then make recommendations to the four and twenty advisers on Jerusem concerning that course which would be most advantageous for each ascending soul.

48:6.6 (552.4) You are not given unrestricted choice as to your future course; but you may choose within the limits of that which the transition ministers and their superiors wisely determine to be most suitable for your future spirit attainment. The spirit world is governed on the principle of respecting your freewill choice provided the course you may choose is not detrimental to you or injurious to your fellows.

48:6.7 (552.5) These seraphic evangels are dedicated to the proclamation of the gospel of eternal progression, the triumph of perfection attainment. On the mansion worlds they proclaim the great

viešpatavimo įstatymą. Nė vienas gėrio veiksmas niekada nebūna bergždžias; gali būti tikrai ilgai trukdoma jį įgyvendinti, bet niekada jis nebūna iki galo panaikinamas, ir amžinai savo galią jis turi proporcingai jo motyvavimo dieviškumui.

Net Urantijoje jie pataria žmogiškiems tiesos ir teismo mokytojams laikytis "vedančio į atgailą Dievo gėrio" mokymo, skelbti "Dievo meilę, kuri pašalina bet kokią baimę." Būtent taip šitos tiesos iš tiesų ir buvo skelbiamos jūsų pasaulyje:

Dievai yra mano globėjai; Aš nenuklysiu;

Petys petin jie veda mane amžinojo gyvenimo nuostabiais keliais ir šlovinga atgaiva.

Šitoje Dieviškojoje Akivaizdoje aš tikrai nejausiu alkio ir nebūsiu ištroškęs.

Ar leisiusi žemyn į netikrumo slėnį ar kilsiu aukštyn į abejonių pa- saulius,

Ar eisiu vienatvėje ar su bičiuliais, tokiais, kaip aš,

Ar triumfuosiu šviesos choruose ar klupsiu šių sferų nuošaliuose vietovėse,

Tavo geroji dvasia tikrai man patarnaus, o tavo šlovingas angelas mane paguos.

Ar nusileisiu tamsos ir pačios mirties gelmėn,

Aš tikrai neabejosiu tavimi ir tavęs nebijosiu,

Kadangi aš žinau, jog laiko ir tavojo vardo šlovės pilnatvėje

Tu prikelsi mane, kad sėdėčiau kartu su tavimi dangaus bastione.

Tokia istorija buvo pašnibždėta nakties metu berniukui piemeniui. Jis neatsiminė jos pažodžiui, bet tiek, kiek pajėgė prisiminti, jis persakė taip, kaip yra užrašyta šiandien.

Šitie serafimai yra tobulumo pasiekimo evangelijos angelai visai sistemai, o taip pat ir atskiriems kylantiesiems. Net ir dabar jaunoje Satanijos sistemoje jų mokymai ir planai sudaro nuostatas ateities amžiams, kada gyvenamieji pasauliai nebetarnaus mirtingiesiems kylantiesiems laiptais į dangaus sferas.

2 . *Rasiniai Aiškintojai*. Visos mirtingųjų būtybių rasės nėra vienodos. Tas tiesa, yra planetinis modelis, apimantis konkretaus pasaulio įvairių rasių fizines, protines, ir dvasines savybes ir tendencijas; bet taip pat yra ir skirtingi rasių tipai, ir labai konkrečios visuomeninės tendencijos apibūdina žmogiškųjų būtybių šitų skirtingų pagrindinių tipų palikuonis. Laiko pasauliuose

law of the conservation and dominance of goodness: No act of good is ever wholly lost; it may be long thwarted but never wholly annulled, and it is eternally potent in proportion to the divinity of its motivation.

48:6.8 (552.6) Even on Urantia they counsel the human teachers of truth and righteousness to adhere to the preaching of "the goodness of God, which leads to repentance," to proclaim "the love of God, which casts out all fear." Even so have these truths been declared on your world:

48:6.9 (552.7) The Gods are my caretakers; I shall not stray;

48:6.10 (552.8) Side by side they lead me in the beautiful paths and glorious refreshing of life everlasting.

48:6.11 (552.9) I shall not, in this Divine Presence, want for food nor thirst for water.

48:6.12 (552.10) Though I go down into the valley of uncertainty or ascend up into the worlds of doubt,

48:6.13 (552.11) Though I move in loneliness or with the fellows of my kind,

48:6.14 (552.12) Though I triumph in the choirs of light or falter in the solitary places of the spheres,

48:6.15 (552.13) Your good spirit shall minister to me, and your glorious angel will comfort me.

48:6.16 (552.14) Though I descend into the depths of darkness and death itself,

48:6.17 (552.15) I shall not doubt you nor fear you,

48:6.18 (552.16) For I know that in the fullness of time and the glory of your name

48:6.19 (552.17) You will raise me up to sit with you on the battlements on high.

48:6.20 (553.1) That is the story whispered in the night season to the shepherd boy. He could not retain it word for word, but to the best of his memory he gave it much as it is recorded today.

48:6.21 (553.2) These seraphim are also the evangels of the gospel of perfection attainment for the whole system as well as for the individual ascender. Even now in the young system of Satania their teachings and plans encompass provisions for the future ages when the mansion worlds will no longer serve the mortal ascenders as steppingstones to the spheres on high.

48:6.22 (553.3) 2. *Racial Interpreters*. All races of mortal beings are not alike. True, there is a planetary pattern running through the physical, mental, and spiritual natures and tendencies of the various races of a given world; but there are also distinct racial types, and very definite social tendencies characterize the offspring of these different basic types of human beings. On the

serafiniai rasiai aiškintojai prisideda prie rasių komisijos atstovų pastangų suderinti skirtingus rasių požiūrius, ir savo veiklą jie tęsia gyvenamuosiuose pasauliuose, kur tie patys skirtumai iki tam tikro laipsnio turi tendenciją išlikti. Susipainiojusioje planetoje, tokioje, kaip Urantija, šitos nuostabios būtybės vargu ar turėjo progos veikti, bet jos yra pirmojo dangaus puikūs sociologai ir išmintingi etniniai patarėjai.

Jums reikėtų susimąstyti apie teiginius “dangus” ir “dangų dangūs.” Taip, kaip dangų suvokė didžioji dalis jūsų pranašų, tai juo buvo vietinės sistemos pirmasis gyvenamasis pasaulis. Kada apaštalas kalbėjo apie tai, jog buvo “pakeltas į trečiąjį dangų,” tada jis turėjo omenyje tą patyrimą, kada jam miegant jo Derintojas atsiskyrė ir tokioje neįprastoje būsenoje atliko projekciją į trečiąjį iš septynių gyvenamųjų pasaulių. Kai kurie jūsų išminčiai matė didingesnio dangaus viziją, “dangų dangaus,” iš kurių septinkartis gyvenamųjų pasaulių patyrimas buvo ne kas kita, kaip tik pirmasis dangus; antrasis dangus yra Jerusemas; trečiasis dangus yra Edentija ir jos palydovai; ketvirtasis dangus yra Salvingtonas ir jį juosiančios mokymo sferos; penktasis dangus yra Uversa, šeštasis dangus yra Havona; ir septintasis dangus yra Rojus.

3. *Proto Planuotojai.* Šitie serafimai yra pasišventę tam, jog efektyviai grupuotų morontines būtybes ir organizuotų jų komandinį darbą gyvenamuosiuose pasauliuose. Jie yra pirmojo dangaus psichologai. Šito konkretaus skyriaus didžioji dauguma serafinių tarnų yra sukaupę ankstesnį patyrimą kaip laiko vaikų angelai sargai, bet jų globotiniams, dėl kokios nors priežasties, gyvenamuosiuose pasauliuose nepavyko įsiasmeninti ar kitaip išlikti susilieįimo su Dvasia metodo dėka.

Būtent proto planuotojų užduotis yra studijuoti Derintoją turinčių sielų, pereinančių per gyvenamuosius pasaulius, prigimtį, patyrimą, ir statusą ir padėti juos sugrupuoti užduotims ir žengimui į priekį. Bet šitie proto planuotojai nerengia intrigų, nemanipuliuoja, ar kitokiu būdu nesinaudoja sau naudinga linkme gyvenamųjų pasaulių studentų neišmanymu ar kitais apribojimais. Jie yra visiškai dori ir nuostabiai teisingi. Jie gerbia jūsų naujai gimusių morontinę valią; jie laiko jus savarankiškomis valinėmis būtybėmis, ir jie stengiasi skatinti jūsų spartų vystymąsi ir žengimą į priekį. Čia jūs akis į akį susiduriate su tikrais draugais ir supratingais patarėjais, angelais, kurie iš tikrųjų sugeba jums padėti “pamatyti save tokį, kokį jus mato kiti” ir “pažinti save tokį, kokį jus pažįsta angelai.”

Net Urantijoje, šitie serafimai moko amžinosios tiesos: Jeigu jūsų pačių protas netarnauja jums gerai, tai jūs galite pakeisti jį į

worlds of time the seraphic racial interpreters further the efforts of the race commissioners to harmonize the varied viewpoints of the races, and they continue to function on the mansion worlds, where these same differences tend to persist in a measure. On a confused planet, such as Urantia, these brilliant beings have hardly had a fair opportunity to function, but they are the skillful sociologists and the wise ethnic advisers of the first heaven.

48:6.23 (553.4) You should consider the statement about “heaven” and the “heaven of heavens.” The heaven conceived by most of your prophets was the first of the mansion worlds of the local system. When the apostle spoke of being “caught up to the third heaven,” he referred to that experience in which his Adjuster was detached during sleep and in this unusual state made a projection to the third of the seven mansion worlds. Some of your wise men saw the vision of the greater heaven, “the heaven of heavens,” of which the sevenfold mansion world experience was but the first; the second being Jerusem; the third, Edentia and its satellites; the fourth, Salvington and the surrounding educational spheres; the fifth, Uversa; the sixth, Havona; and the seventh, Paradise.

48:6.24 (553.5) 3. *Mind Planners.* These seraphim are devoted to the effective grouping of morontia beings and to organizing their teamwork on the mansion worlds. They are the psychologists of the first heaven. The majority of this particular division of seraphic ministers have had previous experience as guardian angels to the children of time, but their wards, for some reason, failed to personalize on the mansion worlds or else survived by the technique of Spirit fusion.

48:6.25 (553.6) It is the task of the mind planners to study the nature, experience, and status of the Adjuster souls in transit through the mansion worlds and to facilitate their grouping for assignment and advancement. But these mind planners do not scheme, manipulate, or otherwise take advantage of the ignorance or other limitations of mansion world students. They are wholly fair and eminently just. They respect your newborn morontia will; they regard you as independent volitional beings, and they seek to encourage your speedy development and advancement. Here you are face to face with true friends and understanding counselors, angels who are really able to help you “to see yourself as others see you” and “to know yourself as angels know you.”

48:6.26 (553.7) Even on Urantia, these seraphim teach the everlasting truth: If your own mind does not serve you well, you can exchange it for the

Jėzaus iš Nazareto protą, kuris visada tarnauja jums gerai.

4. *Morontiniai Patarėjai.* Šitie tarnai savo vardą gauna dėl to, jog yra paskirti tam, kad mokyti, reguliuoti, ir patarti išlikusiems iš žmogiškosios kilmės pasaulių mirtingiesiems, sieloms, kurios pereina į sistemos būstinės aukštesnį mokyklą. Jie yra mokytojai tų, kurie siekia skirtingų gyvenimo lygių patirtinės vienybės įžvalgos, tų, kurie mėgina integruoti prasmes ir suvienyti vertybes. Mirtingame gyvenime tai yra filosofijos funkcija, morontinėse sferose tai yra motos funkcija.

Mota yra kažkas daugiau negu aukščiausioji filosofija; lyginant su filosofija, ji yra kaip dvi akys palyginus su viena akimi; prasmėms ir vertybėms ji suteikia stereoskopinį efektą. Materialus žmogus visą matosi tarsi vien tik su viena akimi—plokščią. Gyvenamųjų pasaulių studentai pasiekia kosminę perspektyvą—gelmę—morontinio gyvenimo suvokimą užklodami ant fizinio gyvenimo suvokimo. Ir jie yra įgalinti šituos materialius ir morontinius požiūrius sufokusuoti teisingai didele dalimi dėl nenuilstančių serafinių patarėjų tarnystės, kurie taip kantriai moko gyvenamųjų pasaulių studentus ir morontinius progresuotojus. Daugelis iš aukščiausiosios serafimų kategorijos mokančiųjų patarėjų savo karjerą pradėjo laiko mirtingųjų naujai išlaisvintų sielų patarėjais.

5. *Technikai.* Tai yra tie serafimai, kurie naujiesiems kylantiesiems padeda prisitaikyti prie naujos ir santykinai keistos morontinių sferų aplinkos. Gyvenimas pereinamuosiuose pasauliuose yra grindžiamas realiu ryšiu tiek su fiziniu, tiek su morontinio lygių energijomis ir medžiagomis ir iki tam tikro laipsnio su dvasinėmis realybėmis. Kylantieji turi aklimatizuotis kiekviename naujame morontiniame lygyje, ir čia jiems labai daug padeda serafiniai technikai. Šitie serafimai veikia kaip ryšininkai su Morontinės Energijos Prižiūrėtojais ir su Pagrindiniais Fiziniais Kontrolieriais ir labai plačiai funkcionuoja kaip kylančiųjų piligrimų instruktoriai, aiškinantys apie tų energijų, kurios panaudojamos pereinamosiose sferose, pobūdį. Jie su užduotimis raižo erdvę nepaprastųjų situacijų atvejais ir atlieka daugelį kitokių įprastų ir specialių pareigų.

6. *Ragistruotojai-Mokytojai.* Šitie serafimai registruoja transakcijas ties sankirta to, kas yra dvasinis ir fizinis, ties žmonių ir angelų santykių sankirta, ir visatos žemesniųjų sferų morontinės transakcijos. Jie taip pat tarnauja instruktoriais, mokydami fakto registravimo sumanaus ir efektyvaus metodo. Išmintingai surinkti ir suderinti susietus duomenis yra tam tikras menas, ir šitas menas yra iškeliamas bendradarbiaujant su dangiškaisiais meistras, ir net ir kylantieji

mind of Jesus of Nazareth, who always serves you well.

48:6.27 (554.1)

4. *Morontia Counselors.* These ministers receive their name because they are assigned to teach, direct, and counsel the surviving mortals from the worlds of human origin, souls in transit to the higher schools of the system headquarters. They are the teachers of those who seek insight into the experiential unity of divergent life levels, those who are attempting the integration of meanings and the unification of values. This is the function of philosophy in mortal life, of mota on the morontia spheres.

48:6.28 (554.2)

Mota is more than a superior philosophy; it is to philosophy as two eyes are to one; it has a stereoscopic effect on meanings and values. Material man sees the universe, as it were, with but one eye — flat. Mansion world students achieve cosmic perspective — depth — by superimposing the perceptions of the morontia life upon the perceptions of the physical life. And they are enabled to bring these material and morontial viewpoints into true focus largely through the untiring ministry of their seraphic counselors, who so patiently teach the mansion world students and the morontia progressors. Many of the teaching counselors of the supreme order of seraphim began their careers as advisers of the newly liberated souls of the mortals of time.

48:6.29 (554.3)

5. *Technicians.* These are the seraphim who help new ascenders adjust themselves to the new and comparatively strange environment of the morontia spheres. Life on the transition worlds entails real contact with the energies and materials of both the physical and morontia levels and to a certain extent with spiritual realities. Ascenders must acclimatize to every new morontia level, and in all of this they are greatly helped by the seraphic technicians. These seraphim act as liaisons with the Morontia Power Supervisors and with the Master Physical Controllers and function extensively as instructors of the ascending pilgrims concerning the nature of those energies which are utilized on the transition spheres. They serve as emergency space traversers and perform numerous other regular and special duties.

48:6.30 (554.4)

6. *Recorder-Teachers.* These seraphim are the recorders of the borderland transactions of the spiritual and the physical, of the relationships of men and angels, of the morontia transactions of the lower universe realms. They also serve as instructors regarding the efficient and effective techniques of fact recording. There is an artistry in the intelligent assembly and co-ordination of related data, and this art is heightened in collaboration with the celestial

mirtingieji šitokių būdų būna susieti su registruojančiais serafimais.

Visų serafinių kategorijų registruotojai tam tikrą laiko dalį paskiria morontijos progresuotojų lavinimui ir mokymui. Šitie laiko faktų angelai saugotojai yra visų tų, kurie ieško faktų, idealūs mokytojai. Prieš išvykdam iš Jerusemo, jūs būsite gana gerai susipažinę su Satanijos ir jos 619 apgyvendintų pasaulių istorija, ir didelę šitos istorijos dalį perteiks šitie serafiniai registruotojai.

Visi šitie angelai yra registruotojų grandinėje, kuri nusidriekia nuo žemiausių iki aukščiausių laiko faktų ir amžinybės tiesos saugotojų. Kada nors jie išmokys jus ieškoti tiesos, o taip pat ir faktų tam, kad išplėstumėte savo sielą, o taip pat ir savo protą. Net ir dabar jūs turėtumėte mokytis laistyti savo širdies sodą, o taip pat ieškoti žinių sausų smėlynų. Formos yra bevertės, kada pamokos yra išmokstamos. Jokio viščiuko negalima išperėti be lukšto, ir bet koks lukštas nebetenka vertės, kai tas viščiukas išsiritą. Bet kartais klydimas yra toks didžiulis, kad jo ištaisyimas apreiškimo dėka būtų pražūtingas toms lėtai atsirandančioms tiesoms, kurios yra esminės, kad jis būtų sunaikintas empiriškai. Kada vaikai turi savo idealus, negriaukite jų; leiskite jiems augti. Ir nors jūs mokotės mąstyti kaip suaugusieji, bet taip pat turėtumėte mokytis melstis kaip vaikai.

Įstatymas yra pats gyvenimas, o ne jo elgesio taisyklės. Blogis yra įstatymo pamynimas, o ne pažeidimas tų elgesio taisyklių, susijusių su gyvenimu, kuris ir yra tas įstatymas. Melas nėra atpasakojimo metodo reikalas, bet kas nors iš anksto apgalvota kaip tiesos iškreipimas. Naujų paveikslų sukūrimas iš senų faktų, tėvų gyvenimo patvirtinimas iš naujo palikuonių gyvenime—šitai yra skoningas tiesos triumfas. Plauko šešėlis, sąmoningai pasuktas turint neteisingą tikslą, menkiausias suktelėjimas ar iškreipimas to, kas yra principas—visa tai sudaro melą. Bet sufaktintos tiesos, suakmenėjusios tiesos, fetišas, vadinamosios nekintančios tiesos geležinis lankas, žmogų akiai laiko uždarame nuogo fakto apskritime. Formaliai jis gali būti teisingas, kas susiję su faktu, bet gali be galo klysti tiesos požiūriu.

7. *Tarnaujantys Rezervai.* Pereinamųjų serafimų visų kategorijų didžiulis korpusas yra laikomas pirmajame gyvenamajame pasaulyje. Po likimo sargų, šitie pereinamieji tarnai iš visų serafinių kategorijų prie žmonių priartėja labiausiai, ir su jais jūs praleisite daug savo laisvalaikio akimirų. Angelai jaučia pasitenkinimą tarnaudami ir, kada nebūna paskirti į tarnystę, tada dažnai tarnauja savanoriškai. Ne vieno kylančiojo mirtingojo siela pirmą kartą buvo uždegta noro tarnauti dieviškąja ugnimi dėka asmeninės draugystės su serafinių rezervų savanoriais tarnais.

artisans, and even the ascending mortals become thus affiliated with the recording seraphim.

48:6.31 (554.5) The recorders of all the seraphic orders devote a certain amount of time to the education and training of the morontia progressors. These angelic custodians of the facts of time are the ideal instructors of all fact seekers. Before leaving Jerusem, you will become quite familiar with the history of Satania and its 619 inhabited worlds, and much of this story will be imparted by the seraphic recorders.

48:6.32 (554.6) These angels are all in the chain of recorders extending from the lowest to the highest custodians of the facts of time and the truths of eternity. Some day they will teach you to seek truth as well as fact, to expand your soul as well as your mind. Even now you should learn to water the garden of your heart as well as to seek for the dry sands of knowledge. Forms are valueless when lessons are learned. No chick may be had without the shell, and no shell is of any worth after the chick is hatched. But sometimes error is so great that its rectification by revelation would be fatal to those slowly emerging truths which are essential to its experiential overthrow. When children have their ideals, do not dislodge them; let them grow. And while you are learning to think as men, you should also be learning to pray as children.

48:6.33 (555.1) Law is life itself and not the rules of its conduct. Evil is a transgression of law, not a violation of the rules of conduct pertaining to life, which is the law. Falsehood is not a matter of narration technique but something premeditated as a perversion of truth. The creation of new pictures out of old facts, the restatement of parental life in the lives of offspring — these are the artistic triumphs of truth. The shadow of a hair's turning, premeditated for an untrue purpose, the slightest twisting or perversion of that which is principle — these constitute falseness. But the fetish of factualized truth, fossilized truth, the iron band of so-called unchanging truth, holds one blindly in a closed circle of cold fact. One can be technically right as to fact and everlastingly wrong in the truth.

48:6.34 (555.2) 7. *Ministering Reserves.* A large corps of all orders of the transition seraphim is held on the first mansion world. Next to the destiny guardians, these transition ministers draw the nearest to humans of all orders of seraphim, and many of your leisure moments will be spent with them. Angels take delight in service and, when unassigned, often minister as volunteers. The soul of many an ascending mortal has for the first time been kindled by the divine fire of the will-to-service through personal friendship with the volunteer servers of the seraphic reserves.

Iš jų išmoksime, kaip spaudimui leisti vystyti stabilumą ir užtikrintumą; kaip būti ištikimais ir nuoširdiems ir, kartu, linksmiems; kaip be nusiskundimų priimti išbandymus ir kaip be baimės žvelgti į sunkumus ir netikrumą. Jie paklaus: Jeigu jums nepasiseks, ar jūs ir vėl energingai pakilsite naujam mėginimui? Jeigu jums pasiseks, ar išlaikysite gerai subalansuotą laikyseną—stabilų ir sudvasintą požiūrį—bet kokių pastangų metu ilgoje kovoje sutraukant materialios inercijos grandines tam, kad pasiektumėte dvasinės egzistencijos laisvę?

Net ir kaip mirtingieji, taip ir šitie angelai iš tikrųjų buvo daugelio nusivylimų šaltinis, ir jie taip pat nurodys, jog kartais jūsų patys skaudžiausi nusivylimai yra tapę jūsų didžiausia palaima. Kartais pasėtas grūdas žūsta, kaip sudūžta ir jūsų nuostabiausios viltys, prieš tai, kada jos galėtų iš naujo atgimti tam, kad duotų naujo gyvenimo ir naujų galimybių vaisių. Ir iš jų išmoksime mažiau kentėti apėmus liūdesiui ir nusivylimui, pirma, kurdami mažiau asmeninių planų, susijusių su kitomis asmenybėmis, ir tada, susitaikydami su savąja dalia, kada jūs esate ištikimai įvykdę savo pareigą.

Jūs sužinosite, kad savo vargus padidinate ir sėkmės galimybes sumažinate į save žvelgdami per daug rimtai. Nieko negali būti aukščiau už darbą savojo statuso sferoje—šitame pasaulyje ar kitame. Labai svarbus yra darbas ruošiantis kitai aukštesniajai sferai, bet niekas neprilygsta to pasaulio, kuriame tuo metu jūs gyvenate, darbo svarbai. Nors svarbus yra *darbas*, bet *savasis* aš nėra svarbus. Kada jūs jaučiatės svarbus, tada prarandate energiją dėl to, jog vargina ir drasko ego didingumas, taip, kad labai mažai energijos belieka darbo atlikimui. Savojo aš sureikšminimas, ne darbo sureikšminimas, išsekina nesubrendusius tvarinius; sekina būtent savasis aš, o ne pastangos jį pasiekti. Jūs galite atlikti svarbų darbą, jeigu nesureikšminate savojo aš; jūs galite atlikti keletą dalykų lygiai taip lengvai, kaip ir vieną, jeigu save paliekate nuošalyje. Įvairovė atgaivina; monotonija yra tai, kas alina ir sekina. Diena iš dienos viskas yra vienoda—tiesiog gyvenimas arba mirties alternatyva.

7. MORONTINĖ MOTA

Morontinės motos žemesnysis lygis tiesiogiai siejasi su žmogiškosios filosofijos aukščiausiais lygiais. Pirmajame gyvenamajame pasaulyje yra praktikuojama mokyti mažiau pažengusius į priekį studentus, naudojantis lygiagrečiu metodu, t.y. vienoje skiltyje yra pateikiamos motos prasmų paprastesnės sąvokos, o priešingoje skiltyje yra cituojami analogiški mirtingojo filosofijos teiginiai.

Ne taip seniai, kada užduotį vykdžiau

48:6.35 (555.3) From them you will learn to let pressure develop stability and certainty; to be faithful and earnest and, withal, cheerful; to accept challenges without complaint and to face difficulties and uncertainties without fear. They will ask: If you fail, will you rise indomitably to try anew? If you succeed, will you maintain a well-balanced poise — a stabilized and spiritualized attitude — throughout every effort in the long struggle to break the fetters of material inertia, to attain the freedom of spirit existence?

48:6.36 (555.4) Even as mortals, so have these angels been father to many disappointments, and they will point out that sometimes your most disappointing disappointments have become your greatest blessings. Sometimes the planting of a seed necessitates its death, the death of your fondest hopes, before it can be reborn to bear the fruits of new life and new opportunity. And from them you will learn to suffer less through sorrow and disappointment, first, by making fewer personal plans concerning other personalities, and then, by accepting your lot when you have faithfully performed your duty.

48:6.37 (555.5) You will learn that you increase your burdens and decrease the likelihood of success by taking yourself too seriously. Nothing can take precedence over the work of your status sphere — this world or the next. Very important is the work of preparation for the next higher sphere, but nothing equals the importance of the work of the world in which you are actually living. But though the *work* is important, the *self* is not. When you feel important, you lose energy to the wear and tear of ego dignity so that there is little energy left to do the work. Self-importance, not work-importance, exhausts immature creatures; it is the self element that exhausts, not the effort to achieve. You can do important work if you do not become self-important; you can do several things as easily as one if you leave yourself out. Variety is restful; monotony is what wears and exhausts. Day after day is alike — just life or the alternative of death.

7. MORONTIA MOTA

48:7.1 (556.1) The lower planes of morontia mota join directly with the higher levels of human philosophy. On the first mansion world it is the practice to teach the less advanced students by the parallel technique; that is, in one column are presented the more simple concepts of mota meanings, and in the opposite column citation is made of analogous statements of mortal philosophy.

48:7.2 (556.2) Not long since, while executing an

Satanijos pirmajame gyvenamajame pasaulyje, tada turėjau progos šitą mokymo metodą stebėti; ir, nors aš negaliu imtis užduoties, kad perteikčiau motos pamokos turinį, bet man yra leidžiama užrašyti žmogiškosios filosofijos tuos dvidešimt aštuonis teiginius, kuriuos šitas morontijos mokytojas panaudojo kaip vaizdinę medžiagą, numatytą tam, jog padėtų šitiems naujesiems gyvenamųjų pasaulių gyventojams savo pirmosiose pastangose suvokti motos reikšmę ir prasmę. Šitos žmogiškosios filosofijos iliustracijos buvo tokios:

1. Specifinių gabumų demonstravimas neliudija, jog yra dvasiniai sugebėjimai. Protingumas nėra tikrojo charakterio pakaitalas.

2. Nedaug žmonių gyvena pagal įtikėjimą, kurį jie iš tiesų turi. Baimė be priežasties yra tikroji intelektualiai apgaulė, į kurią pakliūna besivystanti mirtingojo siela.

3. Įgimtų sugebėjimų negalima viršyti; į pintą niekada negalima įpilti kvortos. Dvasinės sampratos negalima mechaniškai įgrūsti į materialią atminties formą.

4. Nedaug mirtingųjų kada nors išdrįsta sukurti kažką panašaus į teigiamų asmenybės savybių visumą, kuri yra sukuriamą charakterio ir gailėstingumo sujungto tarnavimo dėka. Didžioji dauguma nusikurdintų sielų iš tiesų yra turtingos, bet jos atsisako tuo patikėti.

5. Sunkumai gali tapti didžiuliu išbandymu vidutinybei ir palaužti išsigandusius, bet jie tiktai stimuliuoja tikruosius Pačių Aukštųjų vaikus.

6. Naudotis teisėmis be piktnaudžiavimo, turėti laisvę be savivalės, turėti valdžią ir ja visiškai nesinaudoti savojo aš išaukštinimui—tai yra aukštai išsivysčiusios civilizacijos požymiai.

7. Kosmose aklų ir nenumatytų atsitikimų nebūna. Ir dangiškosios būtybės iš tiesų nepadeda tokiai žemesniajai būtybei, kuri atsisako elgtis pagal savosios tiesos šviesą.

8. Pastangos nevisada sukelia džiaugsmą, bet be išmintingų pastangų laimės nebūna.

9. Veiksmas suteikia jėgą; nuosaikumas sukelia žavesį.

10. Teisumas paliečia tiesos harmonijos stygas, ir ši melodija vibruoja per visą kosmosą, pasiekdama net Begalinįjį.

11. Silpnieji mėgaujasi rezoliucijomis, bet stiprieji veikia. Gyvenimas yra ne kas kita, kaip kasdienis darbas—padarykite jį gerai. Veiksmas yra mūsų; rezultatai yra Dievo.

12. Didžiausia kosmoso kančia yra tai, kad jis niekada nepatyrė kančios. Tiktai mirtingieji mokosi

assignment on the first mansion world of Satania, I had occasion to observe this method of teaching; and though I may not undertake to present the mota content of the lesson, I am permitted to record the twenty-eight statements of human philosophy which this morontia instructor was utilizing as illustrative material designed to assist these new mansion world sojourners in their early efforts to grasp the significance and meaning of mota. These illustrations of human philosophy were:

48:7.3 (556.3) 1. A display of specialized skill does not signify possession of spiritual capacity. Cleverness is not a substitute for true character.

48:7.4 (556.4) 2. Few persons live up to the faith which they really have. Unreasoned fear is a master intellectual fraud practiced upon the evolving mortal soul.

48:7.5 (556.5) 3. Inherent capacities cannot be exceeded; a pint can never hold a quart. The spirit concept cannot be mechanically forced into the material memory mold.

48:7.6 (556.6) 4. Few mortals ever dare to draw anything like the sum of personality credits established by the combined ministries of nature and grace. The majority of impoverished souls are truly rich, but they refuse to believe it.

48:7.7 (556.7) 5. Difficulties may challenge mediocrity and defeat the fearful, but they only stimulate the true children of the Most Highs.

48:7.8 (556.8) 6. To enjoy privilege without abuse, to have liberty without license, to possess power and steadfastly refuse to use it for self-aggrandizement — these are the marks of high civilization.

48:7.9 (556.9) 7. Blind and unforeseen accidents do not occur in the cosmos. Neither do the celestial beings assist the lower being who refuses to act upon his light of truth.

48:7.10 (556.10) 8. Effort does not always produce joy, but there is no happiness without intelligent effort.

48:7.11 (556.11) 9. Action achieves strength; moderation eventuates in charm.

48:7.12 (556.12) 10. Righteousness strikes the harmony chords of truth, and the melody vibrates throughout the cosmos, even to the recognition of the Infinite.

48:7.13 (556.13) 11. The weak indulge in resolutions, but the strong act. Life is but a day's work — do it well. The act is ours; the consequences God's.

48:7.14 (556.14) 12. The greatest affliction of the cosmos is never to have been afflicted. Mortals

išminties patirdami sukrėtimus.

13. Žvaigždės ryškiausiai yra matomos iš empirinių gelmių vienišos izoliacijos, o ne nuo apšviestų ir ekstazę keliančių kalnų viršūnių.

14. Savo partneriams sužadinkite apetitą tiesai; patarkite tikrai tada, kada patarimo yra prašoma.

15. Apsimetinėjimas yra neišmanėlio juokingos pastangos atrodyti išmintingu, bandymas tuščiai sielai atrodyti turtinga.

16. Jūs negalite dvasinės tiesos suvokti tol, kol jos nepatiriate jausminiu požiūriu, o didelė dalis tiesų, išskyrus nelaimės atvejus, tikrai nėra patiriama jausminiu požiūriu.

17. Ambicija yra pavojinga tol, kol nėra iki galo suvisuomeninta. Jūs iš tiesų nesate įgavęs nė vienos dorybės tol, kol jūsų veiksmai nepadarys jūsų tokiu, kad būtumėte jos verti.

18. Nekantrumas yra dvasinis nuodas; pyktis yra kaip akmuo stipriai sviestas į širšių lizdą.

19. Nerimo reikia atsisakyti. Sunkiausia yra išverti tokius nusivylimus, kurie niekada neateina.

20. Tikrai poetas sugeba įžvelgti poeziją kasdienės egzistencijos įprastinėje prozoje.

21. Bet kokio meno aukštoji misija yra, savo iliuzijomis, pranašauti aukštesnę visatos tikrovę, laiko emocijas kristalizuoti į amžinybės mintį.

22. Besivystanti siela nepaverčiama dieviška tuo, ką ji daro, bet tuo, ką ji stengiasi daryti.

23. Mirtis nieko nepridėjo prie intelektualios nuosavybės ar prie dvasinio apdovanojimo, bet prie patirtinio statuso ji tikrai pridėjo *išlikimo* sąmonę.

24. Amžinybės likimą akimirka po akimirkos nulemia gyvenimo laimėjimai, kurių yra siekiama diena iš dienos. Šiandienos veiksmai yra rytdienos lemtis.

25. Didingumas yra ne tiek jėgos turėjimas, kiek tos jėgos išmintingas ir dieviškas panaudojimas.

26. Žinias galima turėti tikrai jomis dalinantis su kitais; jas saugo išmintis, o suvisuomenina meilė.

27. Pažanga reikalauja individualybės vystymosi; vidutinybė stengiasi įsisprauti į standartą.

28. Bet kokio teiginio argumentuotas gynimas yra atvirksčiai proporcingas jame esančiai tiesai.

only learn wisdom by experiencing tribulation.

48.7.15 (556.15) 13. Stars are best discerned from the lonely isolation of experiential depths, not from the illuminated and ecstatic mountain tops.

48.7.16 (556.16) 14. Whet the appetites of your associates for truth; give advice only when it is asked for.

48.7.17 (557.1) 15. Affectation is the ridiculous effort of the ignorant to appear wise, the attempt of the barren soul to appear rich.

48.7.18 (557.2) 16. You cannot perceive spiritual truth until you feelingly experience it, and many truths are not really felt except in adversity.

48.7.19 (557.3) 17. Ambition is dangerous until it is fully socialized. You have not truly acquired any virtue until your acts make you worthy of it.

48.7.20 (557.4) 18. Impatience is a spirit poison; anger is like a stone hurled into a hornet's nest.

48.7.21 (557.5) 19. Anxiety must be abandoned. The disappointments hardest to bear are those which never come.

48.7.22 (557.6) 20. Only a poet can discern poetry in the commonplace prose of routine existence.

48.7.23 (557.7) 21. The high mission of any art is, by its illusions, to foreshadow a higher universe reality, to crystallize the emotions of time into the thought of eternity.

48.7.24 (557.8) 22. The evolving soul is not made divine by what it does, but by what it strives to do.

48.7.25 (557.9) 23. Death added nothing to the intellectual possession or to the spiritual endowment, but it did add to the experiential status the consciousness of *survival*.

48.7.26 (557.10) 24. The destiny of eternity is determined moment by moment by the achievements of the day by day living. The acts of today are the destiny of tomorrow.

48.7.27 (557.11) 25. Greatness lies not so much in possessing strength as in making a wise and divine use of such strength.

48.7.28 (557.12) 26. Knowledge is possessed only by sharing; it is safeguarded by wisdom and socialized by love.

48.7.29 (557.13) 27. Progress demands development of individuality; mediocrity seeks perpetuation in standardization.

48.7.30 (557.14) 28. The argumentative defense of any proposition is inversely proportional to the truth contained.

Toks yra pradedančiųjų pirmajame gyvenamajame pasaulyje darbas, tuo tarpu labiau į priekį pažengę mokiniai vėlesniuose pasauliuose pradeda įsisavinti kosminės įžvalgos ir morontinės motos aukščiausius lygius.

8. MORONTINIAI PROGRESUOTOJAI

Nuo to laiko, kada lavinimas būna užbaigtas gyvenamuosiuose pasauliuose iki dvasios statuso pasiekimo supervisatos karjeroje, kylantieji mirtingieji yra vadinami morontiniais progresuotojais. Jūsų perėjimas per šitą puikią gyvenimo ribą bus neužmirštas patyrimas, žavūs atsiminimai. Tai yra evoliuciniai vartai į dvasinį gyvenimą ir galiausiai į tvarinio tobulumo pasiekimą, kurio pagalba kylantieji pasiekia laiko tikslą—suranda Dievą Rojuje.

Visas šitas mirtingojo žengimo į priekį morontinis ir vėliau dvasinis planas, šita kruopščiai parengta visatos lavinimo mokykla kylantiems tvariniams, turi konkretų ir dievišką tikslą. Taip Kūrėjų sumanyta laiko tvariniams suteikti laipsnišką galimybę įsisavinti didžiosios visatos veikimo ir administravimo niuansus, ir šitą ilgalaikį mokymo kursą galima geriausiai įgyvendinti tada, kada išliekantis mirtingasis į viršų lipa palaipsniui ir realiai dalyvaudamas kiekviename kilimo žingsnyje.

Planas dėl mirtingojo išlikimo turi praktinį ir naudingą tikslą: jūs visą šitą dieviškąjį darbą ir atkaklų mokymą gaunate ne tik dėl to, jog galėtumėte išlikti tik tam, kad patirtumėte begalinę palaimą ir amžinąjį malonumą. Aukščiausiosios tarnystės tikslas yra paslėptas už dabartinio visatos amžiaus horizonto. Jeigu tik Dievai sumanytų jus paimti į vieną ilgą ir amžinojo džiaugsmo ekskursiją, tai jie tikrai ištisos visatos tokiu laipsniu nepaverstų viena didžiule ir sudėtinga praktinio lavinimo mokykla, nepareikalautų didžiulės dangiškojo kūrinio dalies dirbti mokytojais ir instruktoriais, o vėliau nepraleistų amžių amžiais vesdami jus, vieną po kito, per šitą gigantišką patirtinio mokymo visatos mokyklą. Parama mirtingųjų žengimo pirmyn planui atrodo, jog yra vienas iš pagrindinių dalykų šiuo metu organizuotoje visatoje, ir didžioji dauguma nesuskaičiuojamų sukurtų protinių būtybių tiesiogiai arba netiesiogiai yra įsitraukusios į šito progresinio tobulumo plano kokios nors fazės įgyvendinimą.

Keliaudami gyvosios egzistencijos kilimo pakopomis nuo mirtingojo žmogaus iki Dievybės apkabinimo, jūs iš tikrųjų gyvenate būtent tą ištobulinto tvarinio egzistencijos kiekvienos įmanomos fazės ir pakopos gyvenimą dabartiniame visatos amžiuje. Nuo mirtingojo žmogaus iki Rojaus užbaigtojo yra apimta viskas,

48:7.31 (557.15) Such is the work of the beginners on the first mansion world while the more advanced pupils on the later worlds are mastering the higher levels of cosmic insight and morontia mota.

8. THE MORONTIA PROGRESSORS

48:8.1 (557.16) From the time of graduation from the mansion worlds to the attainment of spirit status in the superuniverse career, ascending mortals are denominated morontia progressors. Your passage through this wonderful borderland life will be an unforgettable experience, a charming memory. It is the evolutionary portal to spirit life and the eventual attainment of creature perfection by which ascenders achieve the goal of time — the finding of God on Paradise.

48:8.2 (557.17) There is a definite and divine purpose in all this morontia and subsequent spirit scheme of mortal progression, this elaborate universe training school for ascending creatures. It is the design of the Creators to afford the creatures of time a graduated opportunity to master the details of the operation and administration of the grand universe, and this long course of training is best carried forward by having the surviving mortal climb up gradually and by actual participation in every step of the ascent.

48:8.3 (558.1) The mortal-survival plan has a practical and serviceable objective; you are not the recipients of all this divine labor and painstaking training only that you may survive just to enjoy endless bliss and eternal ease. There is a goal of transcendent service concealed beyond the horizon of the present universe age. If the Gods designed merely to take you on one long and eternal joy excursion, they certainly would not so largely turn the whole universe into one vast and intricate practical training school, requisition a substantial part of the celestial creation as teachers and instructors, and then spend ages upon ages piloting you, one by one, through this gigantic universe school of experiential training. The furtherance of the scheme of mortal progression seems to be one of the chief businesses of the present organized universe, and the majority of innumerable orders of created intelligences are either directly or indirectly engaged in advancing some phase of this progressive perfection plan.

48:8.4 (558.2) In traversing the ascending scale of living existence from mortal man to the Deity embrace, you actually live the very life of every possible phase and stage of perfected creature existence within the limits of the present universe age. From mortal man to Paradise finaliter embraces all that now can be — encompasses

kas tik dabar gali būti—įtraukiama viskas, kas šiandien gali būti įmanoma išmintingų, išstobulintų užbaigtųjų tvarinių būtybių gyvosioms kategorijoms. Jeigu Rojaus užbaigtųjų ateities likimas yra tarnystė naujose visatose, kurios yra tveriamos dabar, tai galima būti tikram, jog šitame naujajame ir ateities kūrinyje nebus tokių patirtinių būtybių sukurtų kategorijų, kurių gyvenimas bus visiškai kitoks negu mirtingųjų užbaigtųjų gyvenimas, kurį jie nugyveno kuriame nors pasaulyje kaip savo kylančiojo mokymo dalį, kaip vieną iš etapų savo amžius trunkančiame žengime į priekį nuo gyvulio iki angelo ir nuo angelo iki dvasios, ir nuo dvasios iki Dievo.

[Pateikta Nebadono Archangelo.]

everything presently possible to the living orders of intelligent, perfected finite creature beings. If the future destiny of the Paradise finaliters is service in new universes now in the making, it is assured that in this new and future creation there will be no created orders of experiential beings whose lives will be wholly different from those which mortal finaliters have lived on some world as a part of their ascending training, as one of the stages of their agelong progress from animal to angel and from angel to spirit and from spirit to God.

48:8.5 (558.3) [Presented by an Archangel of Nebadon.]

49 Dokumentas. Apgyvendinti pasauliai

⇐ 048

URANTIJOS KNYGA

050 ⇐

II DALIS. VIETINĖ VISATA

49 DOKUMENTAS. APGYVENDINTI PASAULIAI

Skyrius

ĮVADAS

1. Planetinė gyvybė
2. Planetų fiziniai tipai
3. Nekvėpuojančiųjų pasauliai
4. Evoliuciniai valiniai tvariniai
5. Mirtingųjų planetinės serijos
6. Išsilaisvinimas iš Žemės

PAPER 49 THE INHABITED WORLDS

SECTIONS

Introduction

1. The Planetary Life
2. Planetary Physical Types
3. Worlds of the Nonbreathers
4. Evolutionary Will Creatures
5. The Planetary Series of Mortals
6. Terrestrial Escape

ĮVADAS

VISI mirtingaisiais apgyvendinti pasauliai yra evoliuciniai kilmė ir esmė. Šitos sferos yra laiko ir erdvės mirtingųjų rasių gimimo vieta, evoliucinis lopšys. Kiekvienas kylančiosios gyvybės laiptelis yra tikra lavinimo mokykla tai egzistencijos pakopai, kuri būtent ir yra priešakyje, ir tas pasakytina ir apie žmogaus progresinio kilimo į Rojų kiekvieną etapą; lygiai taip tas pasakytina tiek ir apie pirminį mirtingojo patyrimą evoliucinėje planetoje, kiek ir apie baigiamąją Melkizedekų mokyklą visatos būstinėje, tokią mokyklą, kurią kylantieji mirtingieji ima lankyti tik prieš pat savo pervedimą į supervisatos režimą ir prieš pat pirmojo etapo dvasinę egzistenciją.

Visi apgyvendinti pasauliai dangiškajam administravimui paprastai yra sugrupuoti į vietines sistemas, ir kiekviena iš šitų vietinių sistemų yra apribota maždaug vienu tūkstančiu evoliucinių pasaulių. Šitas apribojimas remiasi Dienų Senųjų dekretu, ir jis yra susijęs su egzistuojančiomis evoliucinėmis planetomis, kuriose gyvena mirtingieji, turintys išlikimo statusą. Šitoje grupėje nėra nei tokių pasaulių, kurie galutinai įsitvirtino šviesoje ir gyvenime, nei tokių planetų, kuriose gyvybės vystymasis yra ikižmogiškojoje pakopoje.

INTRODUCTION

49:0.1 (559.1) ALL mortal-inhabited worlds are evolutionary in origin and nature. These spheres are the spawning ground, the evolutionary cradle, of the mortal races of time and space. Each unit of the ascendant life is a veritable training school for the stage of existence just ahead, and this is true of every stage of man's progressive Paradise ascent; just as true of the initial mortal experience on an evolutionary planet as of the final universe headquarters school of the Melchizedeks, a school which is not attended by ascending mortals until just before their translation to the regime of the superuniverse and the attainment of first-stage spirit existence.

49:0.2 (559.2) All inhabited worlds are basically grouped for celestial administration into the local systems, and each of these local systems is limited to about one thousand evolutionary worlds. This limitation is by the decree of the Ancients of Days, and it pertains to actual evolutionary planets whereon mortals of survival status are living. Neither worlds finally settled in light and life nor planets in the prehuman stage of life development are reckoned in this group.

Pati Satanija yra neužbaigta sistema, turinti tiksliai 619 apgyvendintų pasaulių. Šitos planetos yra numeruojamos sutinkamai su savo kaip apgyvendintų pasaulių, kaip pasaulių, kurie yra apgyvendinti valią turinčiais tvariniais, užregistravimu. Tokiu būdu Urantijai buvo duotas *Satanijos 606 numeris*, reiškiantis šitoje vietinėje sistemoje 606-tą pasaulį, kuriame tas ilgas evoliucinės gyvybės procesas pasiekė aukščiausią tašką atsiradus žmogiškosioms būtybėms. Trisdešimt šešios neapgyvendintos planetos artėja prie gyvybės-padovanojimo etapo, o kelios planetos dabar yra ruošiamos Gyvybės Nešėjams. Beveik du šimtai sferų vystosi taip, kad būtų pasirengusios gyvybės implantavimui per artimiausius keletą milijonų metų.

Nevisos planetos yra tinkamos tam, kad priglaustų mirtingąją gyvybę. Mažos planetos, turinčios sukimosi aplink savo ašį didžiulį greitį, yra visiškai netinkamos gyvybei. Satanijos keliose fizinėse sistemose planetos, skriejančios aplink centrinę saulę, gyvybei yra per daug didelės; didžiulė jų masė sukelia didžiulę traukos jėgą. Didelė dalis iš šitų milžiniškų sferų turi palydovus, kartais pusę tuzino ar daugiau, ir dažnai šitie mėnuliai savo dydžiu yra labai arti Urantijos dydžio, taip kad gyvybei jie yra beveik idealios vietos.

Satanijos seniausias apgyvendintas pasaulis, pirmasis pasaulis, yra Anova, vienas iš keturiasdešimt keturių palydovų, besisukančių aplink milžinišką tamsiąją planetą, bet apšviečiamą trijų kaimyninių saulių skirtingos šviesos. Anova yra pasiekusi progresinės civilizacijos išsivysčiusį etapą.

1. PLANETINĖ GYVYBĖ

Laiko ir erdvės visatos vystosi palaipsniui; gyvybės—žemiškosios ar dangiškosios—vystymasis nėra nei pagal norą, nei magiškai. Kosminė evoliucija nevisada gali būti suprantama (nuspėjama), bet ji tikrai niekada nebūna atsitiktinė.

Materialios gyvybės biologinis vienetas yra protoplazminė ląstelė, cheminių, elektrinių, ir kitokių pagrindinių energijų bendroji sąjunga. Cheminės formulės skiriasi kiekvienoje sistemoje, o gyvų ląstelių reproduktivumo metodas yra šiek tiek skirtingas kiekvienoje vietinėje visatoje, bet Gyvybės Nešėjai visada yra tie gyvieji katalizatoriai, kurie sukelia materialios gyvybės pirmines reakcijas; jie yra gyvosios materijos energetinių grandinių sužadintojai.

Visi vietinės sistemos pasauliai rodo neklystamą fizinį giminingumą; nežiūrint šito, kiekviena planeta turi savo gyvybės skalę, nėra

49:0.3 (559.3) Satania itself is an unfinished system containing only 619 inhabited worlds. Such planets are numbered serially in accordance with their registration as inhabited worlds, as worlds inhabited by will creatures. Thus was Urantia given the number *606 of Satania*, meaning the 606th world in this local system on which the long evolutionary life process culminated in the appearance of human beings. There are thirty-six uninhabited planets nearing the life-endowment stage, and several are now being made ready for the Life Carriers. There are nearly two hundred spheres which are evolving so as to be ready for life implantation within the next few million years.

49:0.4 (559.4) Not all planets are suited to harbor mortal life. Small ones having a high rate of axial revolution are wholly unsuited for life habitats. In several of the physical systems of Satania the planets revolving around the central sun are too large for habitation, their great mass occasioning oppressive gravity. Many of these enormous spheres have satellites, sometimes a half dozen or more, and these moons are often in size very near that of Urantia, so that they are almost ideal for habitation.

49:0.5 (559.5) The oldest inhabited world of Satania, world number one, is Anova, one of the forty-four satellites revolving around an enormous dark planet but exposed to the differential light of three neighboring suns. Anova is in an advanced stage of progressive civilization.

1. THE PLANETARY LIFE

49:1.1 (559.6) The universes of time and space are gradual in development; the progression of life — terrestrial or celestial — is neither arbitrary nor magical. Cosmic evolution may not always be understandable (predictable), but it is strictly nonaccidental.

49:1.2 (560.1) The biologic unit of material life is the protoplasmic cell, the communal association of chemical, electrical, and other basic energies. The chemical formulas differ in each system, and the technique of living cell reproduction is slightly different in each local universe, but the Life Carriers are always the living catalyzers who initiate the primordial reactions of material life; they are the instigators of the energy circuits of living matter.

49:1.3 (560.2) All the worlds of a local system disclose unmistakable physical kinship; nevertheless, each planet has its own scale of life,

dvių pasaulių, kurie būtų tiksliai tokie patys augalinis ir gyvulinis apdovanojimu. Sistemos gyvybės tipuose šitos planetinės variacijos kyla dėl Gyvybės Nešėjų sprendimų. Bet šitos būtybės nėra nei kaprizingos, nei įnoringos; visatos yra valdomos sutinkamai su įstatymu ir tvarka. Nebadono įstatymai yra dieviškieji Salvingtono mandatai, o evoliucinė gyvybės kategorija Satanijoje yra suderinta su evoliuciniu Nebadono modeliu.

Evoliucija yra žmogiškojo vystymosi taisyklė, bet pats procesas įvairiuose pasauliuose labai smarkiai skiriasi. Kartais gyvybė pradedama viename centre, kartais trijuose, kaip tai buvo Urantijoje. Pasauliuose, turinčiuose atmosferą, ji paprastai turi jūrinę kilmę, bet nevisada; daug kas priklauso nuo planetos fizinės būklės. Gyvybės Nešėjai gyvybės inicijavimo veikloje turi didžiulius įgaliojimus.

Planetinei gyvybei vystantis, augalinė forma visada būna anksčiau už gyvulinę, ir ji būna gana pilnai išsivysčiusi prieš atsiskiriant gyvuliniam modeliui. Visi gyvuliniai tipai yra išsivystę iš ankstesnės gyvos substancijos augalinės karalystės bazinių modelių; jie nėra organizuoti atskirai.

Gyvybės evoliucijos ankstyvieji etapai iš viso neatitinka jūsų šiandieninio požiūrio. *Mirtingasis žmogus nėra evoliucinis atsitiktinumas*. Yra tiksliai sistema, visuotinis įstatymas, kuris nulemia planetinės gyvybės plano atsiskleidimą erdvės sferose. Laikas ir didelis rūšių skaičiaus sukūrimas nėra lemiami poveikiai. Pelės dauginasi daug greičiau už dramblius, bet drambliai vystosi daug greičiau už peles.

Planetinės evoliucijos procesas yra tvarkingas ir kontroliuojamas. Aukštesnių organizmų išsivystymas iš žemesnių gyvybės grupių nėra atsitiktinis. Kartais evoliucinė pažanga yra laikinai uždeliama dėl to, jog žūsta tam tikros gyvybės plazmos palankios linijos, kurios buvo įdiegtos rinktinėse rūšyse. Dažnai prireikia daugybės amžių tam, kad būtų kompensuota toji žala, kurią sukėlė vieno vienintelio žmogaus paveldimo aukštesnio biologinio požymio praradimas. Šitie rinktiniai ir aukštesnieji gyvos protoplazmos paveldimi biologiniai požymiai turėtų būti su pavydu ir išmintingai saugomi, kada jau jie yra kartą atsiradę. Ir daugumoje apgyvendintų pasaulių šitie aukštesnieji gyvybės potencialai yra vertinami daug labiau negu Urantijoje.

2. PLANETŲ FIZINIAI TIPAI

Augalinės ir gyvulinės gyvybės yra standartinis ir bazinis modelis kiekvienoje sistemoje. Bet Gyvybės Nešėjai dažnai susiduria

no two worlds being exactly alike in plant and animal endowment. These planetary variations in the system life types result from the decisions of the Life Carriers. But these beings are neither capricious nor whimsical; the universes are conducted in accordance with law and order. The laws of Nebadon are the divine mandates of Salvington, and the evolutionary order of life in Satania is in consonance with the evolutionary pattern of Nebadon.

49:1.4 (560.3) Evolution is the rule of human development, but the process itself varies greatly on different worlds. Life is sometimes initiated in one center, sometimes in three, as it was on Urantia. On the atmospheric worlds it usually has a marine origin, but not always; much depends on the physical status of a planet. The Life Carriers have great latitude in their function of life initiation.

49:1.5 (560.4) In the development of planetary life the vegetable form always precedes the animal and is quite fully developed before the animal patterns differentiate. All animal types are developed from the basic patterns of the preceding vegetable kingdom of living things; they are not separately organized.

49:1.6 (560.5) The early stages of life evolution are not altogether in conformity with your present-day views. *Mortal man is not an evolutionary accident*. There is a precise system, a universal law, which determines the unfolding of the planetary life plan on the spheres of space. Time and the production of large numbers of a species are not the controlling influences. Mice reproduce much more rapidly than elephants, yet elephants evolve more rapidly than mice.

49:1.7 (560.6) The process of planetary evolution is orderly and controlled. The development of higher organisms from lower groupings of life is not accidental. Sometimes evolutionary progress is temporarily delayed by the destruction of certain favorable lines of life plasm carried in a selected species. It often requires ages upon ages to recoup the damage occasioned by the loss of a single superior strain of human heredity. These selected and superior strains of living protoplasm should be jealously and intelligently guarded when once they make their appearance. And on most of the inhabited worlds these superior potentials of life are valued much more highly than on Urantia.

2. PLANETARY PHYSICAL TYPES

49:2.1 (560.7) There is a standard and basic pattern of vegetable and animal life in each system. But the Life Carriers are oftentimes confronted with

su būtinybe šituos bazinius modelius modifikuoti tam, kad juos priderintų prie skirtingų fizinių sąlygų, su kuriomis jie susiduria daugybėje erdvės pasaulių. Jie puoselėja mirtingojo tvarinio bendrą sistemos tipą, bet yra septyni skirtingi fiziniai tipai, o taip pat šitų septynių svarbiausių skyrių tūkstančių tūkstančiai smulkesnių variacijų:

1. Atmosferiniai tipai.
2. Elementiniai tipai.
3. Gravitaciniai tipai.
4. Temperatūriniai tipai.
5. Elektriniai tipai.
6. Energizuojantys tipai.
7. Neįvardinti tipai.

Satanijos sistemoje yra visi šitie tipai ir daugybė tarpinių grupių, nors kai kurie yra atstovaujami labai negausiai.

1. *Atmosferiniai tipai.* Pasaulių, kuriuose gyvena mirtingieji, fizinius skirtumus iš esmės nulemia atmosferos prigimtis; kiti poveikiai, prisidedantys prie planetinės gyvybės skirtingumo, yra santykinai nedideli.

Dabartinė Urantijos atmosferos būklė yra beveik ideali tam, kad palaikytų kvėpuojantį žmogaus tipą, bet žmogiškasis tipas gali būti taip modifikuotas, kad jis gali gyventi tiek superatmosferinėse, tiek ir subatmosferinėse planetose. Tokie modifikavimai taip pat apima ir gyvulinę gyvybę, kuri labai smarkiai skiriasi tose įvairiose apgyvendintose sferose. Tiek sub-, tiek superatmosferiniuose pasauliuose gyvulinių kategorijų modifikavimas yra labai didžiulis.

Satanijoje iš atmosferinių tipų apie du su puse procento yra subkvėpuojantieji, apie penkis procentus yra superkvėpuojantieji, ir daugiau kaip devyniasdešimt vienas procentas yra tarpinio kvėpavimo tipas, visi kartu sudarydami devyniasdešimt aštuonis su puse procento Satanijos pasaulių.

Tokios būtybės, kaip Urantijos rasės, yra klasifikuojamos kaip tarpinio tipo kvėpuojantieji; jūs atstovaujate vidutinei arba tipinei mirtingųjų egzistencijos kvėpuojančiųjų kategorijai. Jeigu protingi tvariniai egzistuos tokiame planetoje, kurios atmosfera būtų panaši į jūsų netolimos kaimynės, Veneros, atmosferą, tai jie priklausytų superkvėpuojančiųjų grupei, tuo tarpu būtybės, gyvenančios tokiame planetoje, kurios atmosfera yra tokia išretinta, kaip jūsų išorinio kaimyno, Marso, tai jie būtų vadinami subkvėpuojančiais.

Jeigu mirtingieji gyventų planetoje, kurioje

the necessity of modifying these basic patterns to conform to the varying physical conditions which confront them on numerous worlds of space. They foster a generalized system type of mortal creature, but there are seven distinct physical types as well as thousands upon thousands of minor variants of these seven outstanding differentiations:

49:2.2 (561.1) 1. Atmospheric types.

49:2.3 (561.2) 2. Elemental types.

49:2.4 (561.3) 3. Gravity types.

49:2.5 (561.4) 4. Temperature types.

49:2.6 (561.5) 5. Electric types.

49:2.7 (561.6) 6. Energizing types.

49:2.8 (561.7) 7. Unnamed types.

49:2.9 (561.8) The Satania system contains all of these types and numerous intermediate groups, although some are very sparingly represented.

49:2.10 (561.9) 1. *The atmospheric types.* The physical differences of the worlds of mortal habitation are chiefly determined by the nature of the atmosphere; other influences which contribute to the planetary differentiation of life are relatively minor.

49:2.11 (561.10) The present atmospheric status of Urantia is almost ideal for the support of the breathing type of man, but the human type can be so modified that it can live on both the superatmospheric and the subatmospheric planets. Such modifications also extend to the animal life, which differs greatly on the various inhabited spheres. There is a very great modification of animal orders on both the sub- and the superatmospheric worlds.

49:2.12 (561.11) Of the atmospheric types in Satania, about two and one-half per cent are subbreathers, about five per cent superbreathers, and over ninety-one per cent are mid-breathers, altogether accounting for ninety-eight and one-half per cent of the Satania worlds.

49:2.13 (561.12) Beings such as the Urantia races are classified as mid-breathers; you represent the average or typical breathing order of mortal existence. If intelligent creatures should exist on a planet with an atmosphere similar to that of your near neighbor, Venus, they would belong to the superbreather group, while those inhabiting a planet with an atmosphere as thin as that of your outer neighbor, Mars, would be denominated subbreathers.

49:2.14 (561.13) If mortals should inhabit a planet devoid of air, like your moon, they would belong to

nėra oro, kaip jūsų mėnulyje, tai jie priklausytų atskirai nekvėpuojančiųjų kategorijai. Šitas tipas išreiškia radikalų arba ekstremalų prisiderinimą prie planetos aplinkos, ir yra aptariamas atskirai. Nekvėpuojantieji sudaro likusį vieną ir pusę procento Satanijos pasaulių.

2. Elementiniai tipai. Šitie skirtumai yra susiję su mirtingųjų ryšiu su vandeniu, oru, ir žeme, ir yra keturios atskiros protingos gyvybės rūšys pagal savo ryšį su gyvenamąja aplinka. Urantijos rasės yra iš sausumos kategorijos.

Jums neįmanoma įsivaizduoti tos aplinkos, kuri vyrauja kai kurių pasaulių ankstyvaisiais amžiais. Šitos neįprastos sąlygos besivystančią gyvulinę gyvybę priverčia jūrinėje brendimo aplinkoje pasilikti ilgesnį laiką negu tose planetose, kurios labai anksti suteikia palankias sausumos ir atmosferos sąlygas. Priešingai būna kai kuriuose superkvėpuojančiųjų pasauliuose, kada planeta nėra per daug didelė, tada kartais būna naudinga parūpinti tokį mirtingojo tipą, kuris atmosferoje gali judėti lengvai. Šitie oro navigatoriai kartais įsiterpia tarp vandens ir sausumos grupių, ir jie visada gyvena tam tikru laipsniu ant žemės, galiausiai išsivystydami į sausumos gyventojus. Bet kai kuriuose pasauliuose, per amžius jie ir toliau skraido net ir po to, kada būna tapę sausumos tipo būtybėmis.

Stebėti, kaip žmogiškųjų būtybių primityviųjų rasių ankstyvoji civilizacija įgauna kontūrus, tai ir stebina, ir linksmia, vienu atveju, ore ir medžių viršūnėse, ir kitu atveju, apsaugomų tropinių baseinų sekliuose vandenyse, taip pat ir tokių nepaprastų sferų rasių aušros šitų jūrinių sodų dugne, šlaituose, ir pakrantėje. Net Urantijoje buvo ilgas amžius, per kurį pirmykštis žmogus išsaugojo save ir pastūmėjo į priekį savo primityvią civilizaciją, didžiąją laiko dalį gyvendamas medžių viršūnėse, kaip tą darė ir jo ankstesni medžiuose gyvenę protėviai. Ir Urantijoje jūs vis dar tebeturite grupę miniatiūrinių žinduolių (šikšnosparnių šeimą), kurie skraido ore, o jūsų ruoniai ir banginiai, jūros gyventojai, taip pat yra žinduolių kategorijos.

Satanijoje, iš elementinių tipų, septyni procentai yra vandens, dešimt procentų yra oro, septyniadešimt procentų yra sausumos, ir trylia procentų yra mišrūs sausumos ir oro tipai. Bet šitie ankstyvųjų intelektualų tvarinių modifikavimai nėra nei žmogiškosios žuvys, nei žmogiškieji paukščiai. Jie yra žmogiškieji ir ikižmogiškieji tipai, jie nėra nei superžuvys, nei pašlovinti paukščiai, bet yra aiškiai mirtingieji.

3. Gravitaciniai tipai. Modifikuojant kūrybinį modelį, protingos būtybės yra taip sukonstruojamos, kad jos gali laisvai veikti tiek mažesnėse, tiek didesnėse už Urantiją sferose,

the separate order of nonbreathers. This type represents a radical or extreme adjustment to the planetary environment and is separately considered. Nonbreathers account for the remaining one and one-half per cent of Satania worlds.

49:2.15 (561.14) **2. The elemental types.** These differentiations have to do with the relation of mortals to water, air, and land, and there are four distinct species of intelligent life as they are related to these habitats. The Urantia races are of the land order.

49:2.16 (561.15) It is quite impossible for you to envisage the environment which prevails during the early ages of some worlds. These unusual conditions make it necessary for the evolving animal life to remain in its marine nursery habitat for longer periods than on those planets which very early provide a hospitable land-and-atmosphere environment. Conversely, on some worlds of the superbreathers, when the planet is not too large, it is sometimes expedient to provide for a mortal type which can readily negotiate atmospheric passage. These air navigators sometimes intervene between the water and land groups, and they always live in a measure upon the ground, eventually evolving into land dwellers. But on some worlds, for ages they continue to fly even after they have become land-type beings.

49:2.17 (562.1) It is both amazing and amusing to observe the early civilization of a primitive race of human beings taking shape, in one case, in the air and treetops and, in another, midst the shallow waters of sheltered tropic basins, as well as on the bottom, sides, and shores of these marine gardens of the dawn races of such extraordinary spheres. Even on Urantia there was a long age during which primitive man preserved himself and advanced his primitive civilization by living for the most part in the treetops as did his earlier arboreal ancestors. And on Urantia you still have a group of diminutive mammals (the bat family) that are air navigators, and your seals and whales, of marine habitat, are also of the mammalian order.

49:2.18 (562.2) In Satania, of the elemental types, seven per cent are water, ten per cent air, seventy per cent land, and thirteen per cent combined land-and-air types. But these modifications of early intelligent creatures are neither human fishes nor human birds. They are of the human and prehuman types, neither superfishes nor glorified birds but distinctly mortal.

49:2.19 (562.3) **3. The gravity types.** By modification of creative design, intelligent beings are so constructed that they can freely function on spheres both smaller and larger than Urantia, thus being, in measure, accommodated to the gravity of

tokiu būdu būdamas, tam tikru laipsniu, pritaikytos prie gravitacijos tokiose planetose, kurios nėra idealaus dydžio ir tankio.

Įvairūs planetiniai mirtingųjų tipai skiriasi ūgiu; vidutiniškas ūgis Nebadone yra šiek tiek mažiau negu septynios pėdos. Kai kuriuose didesniuose pasauliuose žmonių ūgis siekia tik dvi su puse pėdos. Mirtingojo ūgis svyruoja nuo tokio per vidutinišką ūgį vidutinio dydžio planetose iki maždaug dešimties pėdų mažesnėse apgyvendintose sferose. Satanijoje yra tikrai viena rasė, žemesnė negu keturių pėdų ūgio. Dvidešimt procentų Satanijos apgyvendintų pasaulių yra apgyvendinti modifikuoto gravitacinio tipo mirtingaisiais užimančiais didesnes ir mažesnes planetas.

4. *Temperatūriniai tipai.* Įmanoma sukurti gyvas būtybes, kurios yra atsparios temperatūroms tiek aukštesnėms, tiek žemesnėms už Urantijos rasių gyvybės skalę. Taip, kaip jos yra klasifikuojamos karščio reguliavimo mechanizmų atžvilgiu, yra penkios atskiros būtybių kategorijos. Šitoje skalėje Urantijos rasės turi trečią numerį. Trisdešimt procentų Satanijos pasaulių yra apgyvendinti modifikuotų temperatūrinių tipų žmonių rasėmis. Dvylika procentų pasaulių priklauso aukštesnės temperatūros skalei, aštuoniolika procentų pasaulių priklauso žemesnės temperatūros skalei, lyginant su urantais, kurie funkcionuoja vidutinės temperatūros grupėje.

5. *Elektriniai tipai.* Pasaulių elektrinis, magnetinis, ir elektroninis elgesys labai smarkiai skiriasi. Mirtingos gyvybės yra dešimt tipų, skirtingai sumodeliuotų tam, kad atlaikytų skirtingą sferų energiją. Šitie dešimt tipų taip pat šiek tiek skirtingais būdais reaguoja į įprastos saulės šviesos cheminius spindulius. Bet šitos nedidelės fizinės variacijos jokių būdu nepaveikia intelektualaus ar dvasinio gyvenimo.

Iš mirtingosios gyvybės elektrinių sugrupavimų, beveik dvidešimt trys procentai priklauso ketvirtajai klasei, Urantijos egzistencijos tipas. Šitie tipai yra pasiskirstę šitaip: 1-asis numeris, vienas procentas; 2-asis numeris, du procentai; 3-asis numeris, penki procentai; 4-asis numeris, dvidešimt trys procentai; 5-asis numeris, dvidešimt septyni procentai; 6-asis numeris, dvidešimt keturi procentai; 7-asis numeris, aštuoni procentai; 8-asis numeris, penki procentai; 9-asis numeris, trys procentai; 10-asis numeris, du procentai—suapvalintais skaičiais.

6. *Besienenergizuojantys tipai.* Nevisi pasauliai yra panašūs pagal energijos paėmimo būdą. Nevisi apgyvendinti pasauliai turi atmosferos vandenyną, tinkamą kvėpavimo dujų apykaitai, tokį, koks yra Urantijoje. Per daugelio planetų vystymosi ankstyvesnes ir vėlyvesnes stadijas,

those planets which are not of ideal size and density.

49:2.20 (562.4) The various planetary types of mortals vary in height, the average in Nebadon being a trifle under seven feet. Some of the larger worlds are peopled with beings who are only about two and one-half feet in height. Mortal stature ranges from here on up through the average heights on the average-sized planets to around ten feet on the smaller inhabited spheres. In Satania there is only one race under four feet in height. Twenty per cent of the Satania inhabited worlds are peopled with mortals of the modified gravity types occupying the larger and the smaller planets.

49:2.21 (562.5) 4. *The temperature types.* It is possible to create living beings who can withstand temperatures both much higher and much lower than the life range of the Urantia races. There are five distinct orders of beings as they are classified with reference to heat-regulating mechanisms. In this scale the Urantia races are number three. Thirty per cent of Satania worlds are peopled with races of modified temperature types. Twelve per cent belong to the higher temperature ranges, eighteen per cent to the lower, as compared with Urantians, who function in the mid-temperature group.

49:2.22 (562.6) 5. *The electric types.* The electric, magnetic, and electronic behavior of the worlds varies greatly. There are ten designs of mortal life variously fashioned to withstand the differential energy of the spheres. These ten varieties also react in slightly different ways to the chemical rays of ordinary sunlight. But these slight physical variations in no way affect the intellectual or the spiritual life.

49:2.23 (562.7) Of the electric groupings of mortal life, almost twenty-three per cent belong to class number four, the Urantia type of existence. These types are distributed as follows: number 1, one per cent; number 2, two per cent; number 3, five per cent; number 4, twenty-three per cent; number 5, twenty-seven per cent; number 6, twenty-four per cent; number 7, eight per cent; number 8, five per cent; number 9, three per cent; number 10, two per cent — in whole percentages.

49:2.24 (563.1) 6. *The energizing types.* Not all worlds are alike in the manner of taking in energy. Not all inhabited worlds have an atmospheric ocean suited to respiratory exchange of gases, such as is present on Urantia. During the earlier and the later stages of many planets, beings of your present order could not exist; and when the

jūsų dabartinės kategorijos būtybės negalėtų egzistuoti; ir kada planetos kvėpavimo faktoriai yra labai aukšti arba labai žemi, tačiau kada visos kitos sąlygos protingai gyvybei yra tinkamos, tada tokiuose pasauliuose Gyvybės Nešėjai dažnai sukuria modifikuotą mirtingosios egzistencijos formą, būtybes, kurios yra pajėgios įgyvendinti savo gyvybinio proceso pakeitimus, tiesiogiai šviesos energijos ir Pagrindinių Fizinių Kontrolierių pirminių energijos transmutacijų pagalba.

Gyvūnų ir mirtingųjų yra šeši skirtingi maitinimosi tipai. Subkvėpuojantieji naudoja pirmąjį maitinimosi tipą, jūrų gyventojai naudoja antrąjį, viduriniai kvėpuojantieji naudoja trečiąjį, kaip Urantijoje. Superkvėpuojantieji naudoja ketvirtąjį energijos paėmimo tipą, tuo tarpu nekvėpuojantieji naudoja penktąjį maitinimosi ir energijos kategoriją. Šeštasis energizavimosi metodas yra skirtas tiksliai tarpiniams tvariniams.

7. Neįvardinti tipai. Planetinė gyvybė turi didelį skaičių papildomų fizinių variacijų, bet visi šitie skirtumai yra vien tik anatominio modifikavimo, fiziologinio skirtumo, ir elektrocheminio suderinimo dalykai. Tokie skirtumai neturi nieko bendro su intelektualiu ar dvasiniu gyvenimu.

3. NEKVĖPUOJANČIŲJŲ PASAULIAI

Didžioji dauguma apgyvendintų planetų yra apgyvendinta kvėpuojančiojo tipo protingomis būtybėmis. Bet taip pat yra mirtingųjų kategorijos, kurios gali gyventi pasauliuose, kuriuose yra mažai oro arba jo nėra. Tarp Orvontono apgyvendintų pasaulių šitoks tipas sudaro mažiau negu septynis procentus. Nebadone šitas procentas yra mažesnis negu trys. Visoje Satanijoje yra tiksliai devyni tokie pasauliai.

Toks nedidelis skaičius nekvėpuojančiojo tipo apgyvendintų pasaulių Satanijoje yra dėl to, jog daug vėliau organizuota šitoji Norlatiadeko dalis vis dar turi gausybę meteorinių erdvės kūnų; o be apsauginės trinties atmosferoje šitie klajokliai pasaulius bombarduoja nepertraukiamai. Net ir kai kurias kometas sudaro gausybė meteorų spiečių, bet kaip taisyklė jie yra mažesnieji suirusios materijos kūnai.

Millijonų milijonai meteoritų kasdien įsiveržia į Urantijos atmosferą, įskriedami beveik dviejų šimtų mylių per sekundę greičiu. Nekvėpuojančiuose pasauliuose išsivysčiusios rasės turi daug ką padaryti, kad apsisaugotų nuo meteorų žalos, įrengdamos elektrines instaliacijas, kurios veikia tam, kad meteorus sunaikintų arba nukreiptų į šalį. Jiems iškyla didžiulis pavojus, kada jie surizikuoja leisti už šitų apsaugomų zonų. Šiuos pasaulius taip pat veikia

respiratory factors of a planet are very high or very low, but when all other prerequisites to intelligent life are adequate, the Life Carriers often establish on such worlds a modified form of mortal existence, beings who are competent to effect their life-process exchanges directly by means of light-energy and the firsthand power transmutations of the Master Physical Controllers.

49:2.25 (563.2) There are six differing types of animal and mortal nutrition: The subbreathers employ the first type of nutrition, the marine dwellers the second, the mid-breathers the third, as on Urantia. The superbreathers employ the fourth type of energy intake, while the nonbreathers utilize the fifth order of nutrition and energy. The sixth technique of energizing is limited to the midway creatures.

49:2.26 (563.3) *7. The unnamed types.* There are numerous additional physical variations in planetary life, but all of these differences are wholly matters of anatomical modification, physiologic differentiation, and electrochemical adjustment. Such distinctions do not concern the intellectual or the spiritual life.

3. WORLDS OF THE NONBREATHERS

49:3.1 (563.4) The majority of inhabited planets are peopled with the breathing type of intelligent beings. But there are also orders of mortals who are able to live on worlds with little or no air. Of the Orvonton inhabited worlds this type amounts to less than seven per cent. In Nebadon this percentage is less than three. In all Satania there are only nine such worlds.

49:3.2 (563.5) There are so very few of the nonbreather type of inhabited worlds in Satania because this more recently organized section of Norlatiadek still abounds in meteoric space bodies; and worlds without a protective friction atmosphere are subject to incessant bombardment by these wanderers. Even some of the comets consist of meteor swarms, but as a rule they are disrupted smaller bodies of matter.

49:3.3 (563.6) Millions upon millions of meteorites enter the atmosphere of Urantia daily, coming in at the rate of almost two hundred miles a second. On the nonbreathing worlds the advanced races must do much to protect themselves from meteor damage by making electrical installations which operate to consume or shunt the meteors. Great danger confronts them when they venture beyond these protected zones. These worlds are also subject to disastrous electrical storms of a nature

katastrofiškos elektrinės audros, kurių prigimtis Urantijoje nėra žinoma. Šitų milžiniškų energijos svyravimų metu gyventojai turi slėptis specialiuose apsauginės izoliacijos statiniuose.

Nekvėpuojančiųjų pasauliuose gyvybė radikaliai skiriasi nuo to, kas yra Urantijoje. Šitie nekvpuojantieji nevalgo maisto ir negeria vandens, kaip tą daro Urantijos rasės. Šitų ypatingų rasių nervų sistemos reakcijos, šilumą reguliuojantis mechanizmas, ir medžiagų apykaita radikaliai skiriasi nuo Urantijos mirtingųjų tokių funkcijų. Skiriasi beveik kiekvienas gyvenimo veiksmas, išskyrus reprodukciją, net ir giminės pratęsimo metodai yra kažkiek skirtingi.

Nekvėpuojančiuose pasauliuose gyvūnų rūšys radikaliai skiriasi nuo tų rūšių, kurios sutinkamos atmosferinėse planetose. Nekvpuojančios gyvybės gyvenimas skiriasi nuo egzistencijos metodo atmosferiniame pasaulyje; net ir savo išlikimu po mirties jų rasės skiriasi, būdamos kandidatais susiliesti su Dvasia. Nepaisant to, šitos būtybės gyvena ir vysto sferos veiklą, patirdamos santykinai panašius išbandymus ir džiaugsmus, kokius patiria mirtingieji, gyvenantys atmosferiniuose pasauliuose. Protu ir charakteriu nekvpuojantieji nesiskiria nuo kitų mirtingųjų tipų.

Jus nepaprastai sudomintų tai, kaip šito tipo mirtingieji tvarkosi planetoje, nes tokia būtybių rasė gyvena vienoje sferoje, kuri yra visiškai arti Urantijos.

4. EVOLIUCINIAI VALINIAI TVARINIAI

Tarp skirtingų pasaulių mirtingųjų yra didžiuliai skirtumai, net ir tarp tų, kurie priklauso tiems patiems intelektualiams ir fiziniams tipams, bet visi mirtingieji, turintys valinį orumą, yra stačiomis vaikstantys gyvūnai, dvikojai.

Pagrindinės evoliucinės rasės yra šešios: trys pirminės—raudonoji, geltonoji, ir mėlynoji; ir trys antrinės—oranžinė, žalioji, ir indigo. Didžioji dauguma apgyvendintų pasaulių turi visas šitas rases, bet daugelis planetų, kuriose gyvena žmonės su trimis smegenų pusrutuliais, turi tik tris pirmines rases. Kai kurios vietinės sistemos taip pat turi tik šitas tris rases.

Žmogiškųjų būtybių vidutinį specialių fizinių pojūčių apdovanojimą sudaro dvylika pojūčių, nors mirtingųjų su trimis smegenų pusrutuliais specialūs pojūčiai šiek tiek viršija žmonių tipų su vienu smegenų pusrutuliu ir su dviem smegenų pusrutuliais pojūčius; jie gali matyti ir girdėti daug daugiau negu Urantijos rasės.

Naujagimiai paprastai gimsta po vieną; gimimas po kelis yra išimtis, o šeimos gyvenimas

unknown on Urantia. During such times of tremendous energy fluctuation the inhabitants must take refuge in their special structures of protective insulation.

49:3.4 (563.7) Life on the worlds of the nonbreathers is radically different from what it is on Urantia. The nonbreathers do not eat food or drink water as do the Urantia races. The reactions of the nervous system, the heat-regulating mechanism, and the metabolism of these specialized peoples are radically different from such functions of Urantia mortals. Almost every act of living, aside from reproduction, differs, and even the methods of procreation are somewhat different.

49:3.5 (564.1) On the nonbreathing worlds the animal species are radically unlike those found on the atmospheric planets. The nonbreathing plan of life varies from the technique of existence on an atmospheric world; even in survival their peoples differ, being candidates for Spirit fusion. Nevertheless, these beings enjoy life and carry forward the activities of the realm with the same relative trials and joys that are experienced by the mortals living on atmospheric worlds. In mind and character the nonbreathers do not differ from other mortal types.

49:3.6 (564.2) You would be more than interested in the planetary conduct of this type of mortal because such a race of beings inhabits a sphere in close proximity to Urantia.

4. EVOLUTIONARY WILL CREATURES

49:4.1 (564.3) There are great differences between the mortals of the different worlds, even among those belonging to the same intellectual and physical types, but all mortals of will dignity are erect animals, bipeds.

49:4.2 (564.4) There are six basic evolutionary races: three primary — red, yellow, and blue; and three secondary — orange, green, and indigo. Most inhabited worlds have all of these races, but many of the three-brained planets harbor only the three primary types. Some local systems also have only these three races.

49:4.3 (564.5) The average special physical-sense endowment of human beings is twelve, though the special senses of the three-brained mortals are extended slightly beyond those of the one- and two-brained types; they can see and hear considerably more than the Urantia races.

49:4.4 (564.6) Young are usually born singly, multiple births being the exception, and the family life is

yra gana vienodas visų tipų planetose. Lyties lygybė vyrauja visuose išsivysčiusiuose pasauliuose; vyriškoji ir moteriškoji lytis yra po lygiai apdovanotos protu ir dvasiniu statusu. Mes nelaikome, jog tokia planeta paliko barbariškumo stadiją tol, kol viena lytis stengiasi tironiškai elgtis su kita. Šitas tvarinio patyrimo bruožas visada labai pagerinamas po Materialiojo Sūnaus ir Dukros atvykimo.

Metų laikų ir temperatūros kaita būna visose saulės apšviečiamose ir saulės šildomose planetose. Žemės ūkis yra visuotinis visuose atmosferiniuose pasauliuose; žemės dirbimas yra tas siekis, kuris yra bendras visų tokių planetų žengiančioms pirmyn rasėms.

Visi mirtingieji savo ankstyvosiomis dienomis dalyvauja tokioje pačioje bendroje kovoje su mikroskopiniais priešais, ką jūs dabar patiriate Urantijoje, nors galbūt ne tokiu plačiu mastu. Gyvenimo trukmė skirtingose planetose svyruoja nuo dvidešimt penkerių metų primityviuose pasauliuose iki beveik penkių šimtų metų labiau išsivysčiusiose ir senesnėse sferose.

Visoms žmogiškosioms būtybėms yra būdinga gyventi bendruomenėje, tiek gentinėje, tiek rasinėje. Šitos grupinės segregacijos yra būdingos jų prigimčiai ir sandarai. Tokias tendencijas gali keisti tikrai besivystančios civilizacijos ir palaipsnis dvasingėjimas. Apgyvendintų pasaulių visuomeninės, ekonominės, ir valdymo problemos skiriasi, priklausomai nuo planetų amžiaus ir nuo to laipsnio, koku jas paveikė vienas po kito buvusių dieviškųjų Sūnų apsigyvenimai.

Protas yra Begalinės Dvasios dovana, ir skirtingoje aplinkoje veikia labai panašiai. Mirtingųjų protas yra visiškai vienodas, nežiūrint kai kurių struktūrinių ir cheminių skirtumų, kurie apibūdina vietinių sistemų valinių tvarinių fizinę prigimtį. Nepaisant asmeninių ar fizinių planetinių skirtumų, visų šitų įvairių mirtingųjų kategorijų protinis gyvenimas yra labai panašus, ir jų iš karto po mirties prasidedanti karjera yra labai panaši.

Bet mirtingojo protas be nemirtingos sielos išlikti negali. Žmogaus protas yra mirtingas; tikrai padovanota dvasia yra nemirtinga. Išlikimas priklauso nuo dvasingėjimo Derintojo tarnystės dėka—nuo nemirtingos sielos gimimo ir evoliucijos; bent jau, neturėjo būti išsivystęs antagonizmas Derintojo misijai, įgyvendinančiai materialaus proto dvasinę transformaciją.

fairly uniform on all types of planets. Sex equality prevails on all advanced worlds; male and female are equal in mind endowment and spiritual status. We do not regard a planet as having emerged from barbarism so long as one sex seeks to tyrannize over the other. This feature of creature experience is always greatly improved after the arrival of a Material Son and Daughter.

49:4.5 (564.7) Seasons and temperature variations occur on all sunlit and sun-heated planets. Agriculture is universal on all atmospheric worlds; tilling the soil is the one pursuit that is common to the advancing races of all such planets.

49:4.6 (564.8) Mortals all have the same general struggles with microscopic foes in their early days, such as you now experience on Urantia, though perhaps not so extensive. The length of life varies on the different planets from twenty-five years on the primitive worlds to near five hundred on the more advanced and older spheres.

49:4.7 (564.9) Human beings are all gregarious, both tribal and racial. These group segregations are inherent in their origin and constitution. Such tendencies can be modified only by advancing civilization and by gradual spiritualization. The social, economic, and governmental problems of the inhabited worlds vary in accordance with the age of the planets and the degree to which they have been influenced by the successive sojourns of the divine Sons.

49:4.8 (564.10) Mind is the bestowal of the Infinite Spirit and functions quite the same in diverse environments. The mind of mortals is akin, regardless of certain structural and chemical differences which characterize the physical natures of the will creatures of the local systems. Regardless of personal or physical planetary differences, the mental life of all these various orders of mortals is very similar, and their immediate careers after death are very much alike.

49:4.9 (565.1) But mortal mind without immortal spirit cannot survive. The mind of man is mortal; only the bestowed spirit is immortal. Survival is dependent on spiritualization by the ministry of the Adjuster — on the birth and evolution of the immortal soul; at least, there must not have developed an antagonism towards the Adjuster's mission of effecting the spiritual transformation of the material mind.

5. MIRTINGŲJŲ PLANETINĖS SERIJOS

5. THE PLANETARY SERIES OF MORTALS

Tam tikra prasme bus sunku tinkamai pavaizduoti mirtingųjų planetinės serijas, dėl to, kad jūs apie jas žinote taip mažai ir dėl to, kad jų yra tiek daug variacijų. Tačiau, mirtingieji tvariniai gali būti nagrinėjami daugybe požiūrių, tarp kurių yra ir tokie:

1. Prisitaikymas prie planetinių sąlygų.
2. Smegenų tipų serijos.
3. Dvasios-priėmimo serijos.
4. Planetinių mirtingųjų epochos.
5. Tvarinio giminytės serijos.
6. Susiliejančios su Derintoju serijos.
7. Kokiais būdais palieka žemę.

Septynių supervisatų apgyvendintos sferos yra apgyvendintos mirtingaisiais, kurie tuo pačiu metu yra klasifikuojami kiekvienos iš šitų septynių apibendrintų evoliucinės tvarinio gyvybės klasių kurioje nors vienoje kategorijoje ar keliose kategorijose. Bet net ir šitokiame bendrame suklasifikavime nėra vietos tokioms būtybėms, kaip midsonitai, o taip pat ir kai kurioms kitoms protingos gyvybės formoms. Apgyvendinti pasauliai, kaip jie buvo pateikti šituose pasakojimuose, yra apgyvendinti evoliuciniais mirtingaisiais tvariniais, bet yra ir kitokios gyvybės formos.

1. *Prisitaikymas prie planetinės aplinkos.* Tvarinio gyvybės prisitaikymo prie planetinės aplinkos požiūriu yra trys bendros apgyvendintų pasaulių grupės: normalaus prisitaikymo grupė, radikalaus prisitaikymo grupė, ir eksperimentinė grupė.

Normalūs prisitaikymai prie planetinių sąlygų vyksta pagal bendrus fizinius modelius, kurie buvo aptarti anksčiau. Nekvėpuojančiųjų pasauliai tipizuoja radikalų arba kraštutinį prisitaikymą, bet į šitą grupę yra įtraukti ir kitokie tipai. Eksperimentiniai pasauliai paprastai yra idealiai pritaikyti tipiškos gyvybės formoms, ir šitose dešimtainėse planetose Gyvybės Nešėjai mėgina sukurti naudingas variacijas standartiniuose gyvybės modeliuose. Kadangi jūsų pasaulis yra eksperimentinė planeta, tai jis ženkliai skiriasi nuo savo seseriškų sferų Satanijoje; Urantijoje atsirado daug tokių gyvybės formų, kokios nėra sutinkamos kitur; lygiai taip ir jūsų planetoje nėra daug įprastų rūšių.

Nebadono visatoje, visi gyvybės modifikavimo pasauliai yra sujungti drauge serijomis, ir sudaro ypatingą visatos reikalų sferą, kurią stebi paskirti administratoriai; o visus šituos eksperimentinius pasaulius periodiškai inspektuoja visatos

49:5.1 (565.2) It will be somewhat difficult to make an adequate portrayal of the planetary series of mortals because you know so little about them, and because there are so many variations. Mortal creatures may, however, be studied from numerous viewpoints, among which are the following:

- 49:5.2 (565.3) 1. Adjustment to planetary environment.
- 49:5.3 (565.4) 2. Brain-type series.
- 49:5.4 (565.5) 3. Spirit-reception series.
- 49:5.5 (565.6) 4. Planetary-mortal epochs.
- 49:5.6 (565.7) 5. Creature-kinship serials.
- 49:5.7 (565.8) 6. Adjuster-fusion series.
- 49:5.8 (565.9) 7. Techniques of terrestrial escape.

49:5.9 (565.10) The inhabited spheres of the seven superuniverses are peopled with mortals who simultaneously classify in some one or more categories of each of these seven generalized classes of evolutionary creature life. But even these general classifications make no provision for such beings as midsoniters nor for certain other forms of intelligent life. The inhabited worlds, as they have been presented in these narratives, are peopled with evolutionary mortal creatures, but there are other life forms.

49:5.10 (565.11) 1. *Adjustment to planetary environment.* There are three general groups of inhabited worlds from the standpoint of the adjustment of creature life to the planetary environment: the normal adjustment group, the radical adjustment group, and the experimental group.

49:5.11 (565.12) Normal adjustments to planetary conditions follow the general physical patterns previously considered. The worlds of the nonbreathers typify the radical or extreme adjustment, but other types are also included in this group. Experimental worlds are usually ideally adapted to the typical life forms, and on these decimal planets the Life Carriers attempt to produce beneficial variations in the standard life designs. Since your world is an experimental planet, it differs markedly from its sister spheres in Satania; many forms of life have appeared on Urantia that are not found elsewhere; likewise are many common species absent from your planet.

49:5.12 (565.13) In the universe of Nebadon, all the life-modification worlds are serially linked together and constitute a special domain of universe affairs which is given attention by designated administrators; and all of these experimental worlds are periodically inspected by a corps of

reguliuotojų korpusas, kurio vadovas yra veteranas užbaigtasis, Satanijoje žinomas kaip Tabamantija.

2. *Smegenų tipo serijos.* Mirtingųjų vienintelis vienodas fizinis dalykas yra smegenų ir nervų sistema; nepaisant šito, smegenų mechanizmas turi tris bazines organizacijas: vieno smegenų pusrutulio, dviejų, ir trijų smegenų pusrutulių tipai. Urantai priklauso dviejų smegenų pusrutulių tipui, tam tikra prasme yra kūrybingesni, imlesni, ir labiau filosofiški už mirtinguosius su vienu smegenų pusrutuliu, bet kažkiek ne tokie dvasingi, etiški, ir garbinantys palyginus su tomis kategorijomis, kurios turi tris smegenų pusrutulius. Šitie smegenų skirtumai apibūdina net ir ikižmogiškąją gyvūnų egzistenciją.

Analogijos būdu, pagal urantijiečių galvos smegenų žievės dviejų smegenų pusrutulių tipą jūs galite šį tą suvokti apie vieno smegenų pusrutulio tipą. Kategorijų su trimis smegenų pusrutuliais trečiašias smegenis geriausiai galima suvokti kaip jūsų žemesnių arba rudimentinių smegenų formos išsivystymą, kada jos yra išvystomos iki tokio laipsnio, jog iš esmės veikia kontroliuojamos fizinę veiklą, tuo tarpu kitus du smegenų pusrutulius palikdamos aukštesniajai veiklai; vieną pusrutulį palieka intelektualioms funkcijoms, o kitą pusrutulį palieka tokiai pačiai dvasinei Minties Derintojo veiklai.

Nors rasių su vienu smegenų pusrutuliu žemiškieji pasiekimai yra šiek tiek apriboti, palyginus su dviejų smegenų pusrutulių kategorijomis, tuo tarpu grupių su trimis smegenų pusrutuliais senesnės planetos turi tokias civilizacijas, kurios urantus apstulbintų, ir kurios tam tikra prasme sugėdintų jūsų civilizaciją, jeigu jos būtų lyginamos. Mechaninio išsivystymo ir materialios civilizacijos, net ir intelektualios pažangos, požiūriu, pasauliai su dviejų smegenų pusrutulių mirtingaisiais sugeba prilygti toms sferoms, kuriose gyvena mirtingieji su trimis smegenų pusrutuliais. Bet proto aukštesniojo valdymo ir intelektualaus ir dvasinio abipusio ryšio išsivystymo požiūriu, jūs tam tikra prasme esate žemesni.

Visi tokie lyginamieji vertinimai, susiję su bet kurio pasaulio ar pasaulių grupės intelektualia pažanga ar dvasiniais pasiekimais, turėtų sąžiningai atsižvelgti į planetos amžių; daug, labai daug kas priklauso nuo amžiaus, nuo biologinių gerintojų pagalbos, ir nuo dieviškųjų Sūnų įvairių kategorijų vėlesnių misijų.

Nors žmonės su trimis smegenų pusrutuliais sugeba pasiekti šiek tiek aukštesnę planetinę evoliuciją, palyginus su tomis kategorijomis, kurios turi vieną smegenų pusrutulį ar du smegenų pusrutulius, bet jie visi turi tą patį gyvybės plazmos tipą, ir planetinę veiklą atlieka labai panašiais

universe directors whose chief is the veteran finaliter known in Satania as Tabamantia.

49:5.13 (566.1) 2. *Brain-type series.* The one physical uniformity of mortals is the brain and nervous system; nevertheless, there are three basic organizations of the brain mechanism: the one-, the two-, and the three-brained types. Urantians are of the two-brained type, somewhat more imaginative, adventurous, and philosophical than the one-brained mortals but somewhat less spiritual, ethical, and worshipful than the three-brained orders. These brain differences characterize even the prehuman animal existences.

49:5.14 (566.2) From the two-hemisphere type of the Urantian cerebral cortex you can, by analogy, grasp something of the one-brained type. The third brain of the three-brained orders is best conceived as an evolvement of your lower or rudimentary form of brain, which is developed to the point where it functions chiefly in control of physical activities, leaving the two superior brains free for higher engagements: one for intellectual functions and the other for the spiritual-counterparting activities of the Thought Adjuster.

49:5.15 (566.3) While the terrestrial attainments of the one-brained races are slightly limited in comparison with the two-brained orders, the older planets of the three-brained group exhibit civilizations that would astound Urantians, and which would somewhat shame yours by comparison. In mechanical development and material civilization, even in intellectual progress, the two-brained mortal worlds are able to equal the three-brained spheres. But in the higher control of mind and development of intellectual and spiritual reciprocation, you are somewhat inferior.

49:5.16 (566.4) All such comparative estimates concerning the intellectual progress or the spiritual attainments of any world or group of worlds should in fairness recognize planetary age; much, very much, depends on age, the help of the biologic uplifters, and the subsequent missions of the various orders of the divine Sons.

49:5.17 (566.5) While the three-brained peoples are capable of a slightly higher planetary evolution than either the one- or two-brained orders, all have the same type of life plasm and carry on planetary activities in very similar ways, much as do human beings on Urantia. These three types of mortals are distributed throughout the worlds of the local

būdais, didele dalimi taip, kaip tą daro žmogiškosios būtybės Urantijoje. Šitie trys mirtingųjų tipai yra paskleisti po vietinių sistemų pasaulius. Didžiojoje daugumoje atvejų planetinės sąlygos labai mažai ką turi bendro su Gyvybės Nešėjų sprendimais įterpti šitas skirtingas mirtingųjų kategorijas skirtinguose pasauliuose; šitaip planuoti ir tuos planus įvykdyti yra išimtinė Gyvybės Nešėjų teisė.

Kilimo karjeroje šitos trys kategorijos stovi ant lygiareikšmio pagrindo. Kiekviena kategorija turi eiti tomis pačiomis intelektualaus vystymosi pakopomis, ir kiekviena kategorija turi įsisavinti tuos pačius žengimo į priekį dvasinius išmėginimus. Sistemos valdymas ir aukštesnė žvaigždyno kontrolė šitiems skirtingiems pasauliams yra be išlygų visiškai vienoda; net ir Planetos Princų režimai yra identiški.

3. *Dvasios priėmimo serijos*. Proto modelio yra trys grupės, kiek tai yra susiję su ryšiais su dvasiniais reikalais. Šitoji klasifikacija nėra siejama su mirtingųjų kategorijomis su vienu smegenų pusrutuliu, dviem, ir trim smegenų pusrutuliais, tai pirmiausia yra siejama su liaukų chemija, konkrečiau su sandara tam tikrų liaukų, palygintinų su hipofiziu. Kai kuriuose pasauliuose rasės turi vieną liauką, kituose turi dvi, kaip urantai, tuo tarpu dar kitose sferose rasės turi tris tokius unikalius organus. Įgimtą vaizduotę ir dvasinį imlumą tikrai įtakoja šitas skirtingas cheminis apdovanojimas.

Pagal dvasinio imlumo tipus, šešiasdešimt penki procentai priklauso antrajai grupei, kaip ir Urantijos rasės. Dvylika procentų yra pirmojo tipo, natūraliai mažiau imlūs, tuo tarpu dvidešimt trys procentai yra labiau linkę į dvasingumą žemiškajame gyvenime. Bet tokie skirtumai neišlieka po natūralios mirties; visi šitie rasių skirtumai yra susiję tik su gyvenimu materialiaame kūne.

4. *Planetinių mirtingųjų epochos*. Šita klasifikacija išreiškia dieviškosios tvarkos periodus, kurie iš eilės eina vienas po kito, tuo požiūriu, kaip jie paveikia žmogaus žemiškąjį statusą ir kaip jis priima dangiškąjį tarnavimą.

Planetose gyvybę pradeda Gyvybės Nešėjai, kurie jos vystymąsi po mirtingojo žmogaus evoliucinio atsiradimo stebi iki tam tikro laiko. Prieš palikdami planetą, Gyvybės Nešėjai deramai įtvirtina Planetos Princą kaip sferos valdovą. Su tokiu valdovu atvyksta pilna kvota pavaldžių pagalbininkų ir tarnaujančių padėjėjų, ir su jo atvykimu vienu metu yra priimamas pirmasis nuosprendis gyviesiems ir mirusiesiems.

Atsiradus žmonių grupėms, šitas Planetos Princas atvyksta tam, jog paskelbtų žmogiškosios civilizacijos pradžią ir organizuotų žmogiškąją visuomenę. Jūsų susipainiojęs pasaulis joku būdu

systems. In the majority of cases planetary conditions had very little to do with the decisions of the Life Carriers to project these varied orders of mortals on the different worlds; it is a prerogative of the Life Carriers thus to plan and execute.

49:5.18 (566.6) These three orders stand on an equal footing in the ascension career. Each must traverse the same intellectual scale of development, and each must master the same spiritual tests of progression. The system administration and the constellation overcontrol of these different worlds are uniformly free from discrimination; even the regimes of the Planetary Princes are identical.

49:5.19 (566.7) 3. *Spirit-reception series*. There are three groups of mind design as related to contact with spirit affairs. This classification does not refer to the one-, two-, and three-brained orders of mortals; it refers primarily to gland chemistry, more particularly to the organization of certain glands comparable to the pituitary bodies. The races on some worlds have one gland, on others two, as do Urantians, while on still other spheres the races have three of these unique bodies. The inherent imagination and spiritual receptivity is definitely influenced by this differential chemical endowment.

49:5.20 (566.8) Of the spirit-reception types, sixty-five per cent are of the second group, like the Urantia races. Twelve per cent are of the first type, naturally less receptive, while twenty-three per cent are more spiritually inclined during terrestrial life. But such distinctions do not survive natural death; all of these racial differences pertain only to the life in the flesh.

49:5.21 (567.1) 4. *Planetary-mortal epochs*. This classification recognizes the succession of temporal dispensations as they affect man's terrestrial status and his reception of celestial ministry.

49:5.22 (567.2) Life is initiated on the planets by the Life Carriers, who watch over its development until sometime after the evolutionary appearance of mortal man. Before the Life Carriers leave a planet, they duly install a Planetary Prince as ruler of the realm. With this ruler there arrives a full quota of subordinate auxiliaries and ministering helpers, and the first adjudication of the living and the dead is simultaneous with his arrival.

49:5.23 (567.3) With the emergence of human groupings, this Planetary Prince arrives to inaugurate human civilization and to focalize human society. Your world of confusion is no

nėra Planetos Princų ankstyvųjų valdymo dienų kriterijus, nes Urantijoje būtent tokio valdymo beveik pačioje pradžioje jūsų Planetos Princas, Kaligastija, savo likimą susiejo su Sistemos Aukščiausiojo Valdovo, Liuciferio, maištu. Nuo to laiko jūsų planeta ėjo audringu kursu.

Normaliame evoliuciniame pasaulyje, rasinė pažanga pasiekia savo natūralią biologinę viršūnę Planetos Princo valdymo metu, ir labai greitai po šito Sistemos Aukščiausiasis Valdovas į šią planetą nusiunčia Materialųjį Sūnų ir Dukrą. Šitos atgabentos būtybės tarnauja biologiniais pagerintojais; jų pražanga Urantijoje dar labiau sukomplikavo jūsų planetos istoriją.

Kada žmogiškosios rasės intelektualiai ir etinė pažanga yra pasiekusi evoliucinio vystymosi ribas, tada atvyksta Rojaus Sūnus Avonolas su arbitrine užduotimi; o vėliau, kada tokio pasaulio dvasinis statusas artėja prie natūralaus pasiekimo ribos, tada planetą aplanko vienas save padovanojantis Rojaus Sūnus. Pagrindinė save padovanojančio Sūnaus misija yra įtvirtinti planetos statusą, paskleisti Tiesos Dvasią tam, kad veiktų planetoje, ir tokiu būdu parengti sąlygas visuotiniam Minties Derintojų atėjimui.

Čia, vėl, Urantija nukrypsta: Jūsų pasaulyje niekada nebuvo vykdoma arbitrinė misija, taip pat nebuvo ir Avonalo kategorijos save padovanojančio Sūnaus; jūsų planetai buvo suteikta išskirtinė garbė tapti Sūnaus Aukščiausiojo Valdovo, Nebadono Mykolo, mirtingojo gimtąja planeta.

Visų iš eilės einančių dieviškosios sūnystės kategorijų tarnavimo pasekmė yra tai, jog apgyvendinti pasauliai ir besivystančios jų rasės ima artėti prie aukščiausiojo planetinės evoliucijos taško. Dabar tokie pasauliai būna pasirengę kulminacinei misijai, Trejybės Sūnų Mokytojų atvykimui. Šita Sūnų Mokytojų epocha yra įvadas į baigiamąjį planetinį amžių—evoliucinę utopiją—į šviesos ir gyvenimo amžių.

Šita žmogiškųjų būtybių klasifikacija susilauks ypatingo dėmesio kitame dokumente.

5. *Tvarinio giminingumo serijos.* Planetos yra ne tik organizuotos vertikalios į sistemas, žvaigždynus, ir taip toliau, bet visatos administracija taip pat pasirūpina ir horizontaliu sugrupavimu pagal tipą, serijas, ir kitokius ryšius. Šitas horizontalus visatos administravimas yra daugiau susijęs su tuo, kad koordinuoja giminingos prigimties veiklą, kuri yra savarankiškai puoselėjama skirtingose sferose. Šitas visatos tvarinių giminingas klases periodiškai inspektuoja tam tikras aukštųjų asmenybių sudėtinis korpusas, kuriam vadovauja turintys ilgalaikį patyrimą užbaigtieji.

criterion of the early days of the reign of the Planetary Princes, for it was near the beginning of such an administration on Urantia that your Planetary Prince, Caligastia, cast his lot with the rebellion of the System Sovereign, Lucifer. Your planet has pursued a stormy course ever since.

49:5.24 (567.4) On a normal evolutionary world, racial progress attains its natural biologic peak during the regime of the Planetary Prince, and shortly thereafter the System Sovereign dispatches a Material Son and Daughter to that planet. These imported beings are of service as biologic uplifters; their default on Urantia further complicated your planetary history.

49:5.25 (567.5) When the intellectual and ethical progress of a human race has reached the limits of evolutionary development, there comes an Avonal Son of Paradise on a magisterial mission; and later on, when the spiritual status of such a world is nearing its limit of natural attainment, the planet is visited by a Paradise bestowal Son. The chief mission of a bestowal Son is to establish the planetary status, release the Spirit of Truth for planetary function, and thus effect the universal coming of the Thought Adjusters.

49:5.26 (567.6) Here, again, Urantia deviates: There has never been a magisterial mission on your world, neither was your bestowal Son of the Avonal order; your planet enjoyed the signal honor of becoming the mortal home planet of the Sovereign Son, Michael of Nebadon.

49:5.27 (567.7) As a result of the ministry of all the successive orders of divine sonship, the inhabited worlds and their advancing races begin to approach the apex of planetary evolution. Such worlds now become ripe for the culminating mission, the arrival of the Trinity Teacher Sons. This epoch of the Teacher Sons is the vestibule to the final planetary age — evolutionary utopia — the age of light and life.

49:5.28 (567.8) This classification of human beings will receive particular attention in a succeeding paper.

49:5.29 (567.9) 5. *Creature-kinship serials.* Planets are not only organized vertically into systems, constellations, and so on, but the universe administration also provides for horizontal groupings according to type, series, and other relationships. This lateral administration of the universe pertains more particularly to the co-ordination of activities of a kindred nature which have been independently fostered on different spheres. These related classes of universe creatures are periodically inspected by certain composite corps of high personalities presided over by long-experienced finaliters.

Šitie giminingi faktoriai pasireiškia visuose lygiuose, nes tarp nežmogiškųjų asmenybių giminingos serijos egzistuoja taip pat, kaip ir tarp mirtingųjų tvarinių—net tarp žmogiškųjų ir viršžmogiškųjų kategorijų. Vertikaliai intelektualios būtybės yra susietos dvylikoje didžiųjų grupių, kiekvienoje iš jų yra septyni pagrindiniai skyriai. Šių unikalai susietų gyvų būtybių grupių koordinavimas galbūt yra įgyvendinamas Aukščiausios Būtybės tam tikru ne visiškai suvokiamu metodu.

6. *Su Derintoju susiliejančios serijos.* Visų mirtingųjų dvasinį klasifikavimą arba sugrupavimą per jų patyrimą iki susiliejo visiškai nulemia asmenybės statuso ryšys su jos viduje gyvenančiu Paspalpinguoju Pagalbininku. Beveik devyniasdešimt procentų Nebadono apgyvendintų pasaulių yra apgyvendinti su Derintoju susiliejančiais mirtingaisiais, priešingai kaimyninei visatai, kurioje tik šiek tiek daugiau kaip pusė pasaulių yra apgyvendinti būtybėmis, kurios yra kandidatai į amžinąjį susiliejo su viduje gyvenančiu Derintoju.

7. *Kokiais būdais palieka žemę.* Apgyvendintuose pasauliuose fundamentaliai yra tik tai vienas būdas, kurio pagalba galima pradėti individualią žmogiškąją gyvybę, ir tas būna tvarinių palikuonių pradėjimo ir natūralaus gimimo dėka; bet yra daug metodų, kurių dėka žmogus savo žemiškąjį statusą palieka ir įsilieja į kylančiųjų į Rojų judančią į vidų srovę.

6. IŠSILAISVINIMAS IŠ ŽEMĖS

Visi skirtingi fiziniai tipai ir planetinių mirtingųjų visos serijos naudoja Minties Derintojų, angelų sargų, ir Begalinės Dvasios įvairių kategorijų žinianešių gausybių vienodu tarnavimu. Iš materialaus kūno pančių visi yra išvaduojami panašiu būdu natūralios mirties išlaisvinimo pagalba, ir tuomet visi vienodai vyksta į dvasinės evoliucijos ir proto vystymosi morontinius pasaulius.

Kartas nuo karto planetinės valdžios ar sistemos valdovų prašymu yra vykdomi miegančiųjų išlikusiųjų specialūs prikėlimai. Tokie prikėlimai būna bent jau kiekvieną tūkstantmetį planetiniu laiku, kada ne visi, bet "daugelis iš tų, kurie miega dulkėse, pabunda." Šitie specialūs prisikėlimai yra tokios progos, kad būtų mobilizuotos specialios kylančiųjų grupės specifinei tarnystei, kiek tą numato mirtingųjų kilimo vietinės visatos planas. Su šiais specialiais prisikėlimais yra susijusios tiek praktinės priežastys, tiek ir jausminės asociacijos.

Apgyvendinto pasaulio ankstyvaisiais amžiais į gyvenamųjų pasaulių sferas daugelis būna

49:5.30 (568.1) These kinship factors are manifest on all levels, for kinship serials exist among nonhuman personalities as well as among mortal creatures — even between human and superhuman orders. Intelligent beings are vertically related in twelve great groups of seven major divisions each. The co-ordination of these uniquely related groups of living beings is probably effected by some not fully comprehended technique of the Supreme Being.

49:5.31 (568.2) 6. *Adjuster-fusion series.* The spiritual classification or grouping of all mortals during their prefusion experience is wholly determined by the relation of the personality status to the indwelling Mystery Monitor. Almost ninety per cent of the inhabited worlds of Nebadon are peopled with Adjuster-fusion mortals in contrast with a near-by universe where scarcely more than one half of the worlds harbor beings who are Adjuster-indwelt candidates for eternal fusion.

49:5.32 (568.3) 7. *Techniques of terrestrial escape.* There is fundamentally only one way in which individual human life can be initiated on the inhabited worlds, and that is through creature procreation and natural birth; but there are numerous techniques whereby man escapes his terrestrial status and gains access to the inward moving stream of Paradise ascenders.

6. TERRESTRIAL ESCAPE

49:6.1 (568.4) All of the differing physical types and planetary series of mortals alike enjoy the ministry of Thought Adjusters, guardian angels, and the various orders of the messenger hosts of the Infinite Spirit. All alike are liberated from the bonds of flesh by the emancipation of natural death, and all alike go thence to the morontia worlds of spiritual evolution and mind progress.

49:6.2 (568.5) From time to time, on motion of the planetary authorities or the system rulers, special resurrections of the sleeping survivors are conducted. Such resurrections occur at least every millennium of planetary time, when not all but "many of those who sleep in the dust awake." These special resurrections are the occasion for mobilizing special groups of ascenders for specific service in the local universe plan of mortal ascension. There are both practical reasons and sentimental associations connected with these special resurrections.

49:6.3 (568.6) Throughout the earlier ages of an inhabited world, many are called to the mansion

pašaukiami per specialius ir tūkstantmečių prisikėlimus, bet dauguma išlikusiųjų yra iš naujo įsameninami tada, kada yra paskelbiama nauja dieviškoji tvarka, susijusi su planetinės tarnystės dieviškojo Sūnaus atėjimu.

1 . *Dieviškosios tvarkos arba grupinės kategorijos išliekantieji mirtingieji.* Kartu su pirmojo Derintojo atvykimu į apgyvendintą pasaulį taip pat pasirodo ir sargai serafimai; išsilaisvinant iš žemiškojo gyvenimo be jų apsieiti negalima. Per visą tą laikotarpį, kada miegantys išlikusieji yra be gyvybės, tada jų naujai atsirandančių ir nemirtingų sielų dvasinės vertybės ir amžinąsias realybes saugo kaip šventą patikėjamą asmeniniai arba grupiniai sargai serafimai.

Grupiniai sargai, kurie yra paskirti miegantiems išlikusiesiems, visada veikia su nuosprendžius priimančiais Sūnumis jų atėjimo pasauliuose. «Jis tikrai atsiųs savo angelus, ir jie tikrai surinks draugėn visus pasirinktuosius iš visų keturių pasaulio pusių.» Su kiekvienu serafimu, paskirtu miegančiojo mirtingojo įsameninimui iš naujo, veikia sugrįžęs Derintojas, tas pats nemirtingas Tėvo fragmentas, kuris jame gyveno jo materialaus kūno dienomis, ir tokiu būdu yra sugrąžinama tapatybė ir prikeliamas asmenybė. Kada jų subjektai miega, tada šitie laukiantys Derintojai tarnauja Dieviningtone; per šią tarpinį jie niekada neapsigyvena kito mirtingojo prote.

Nors mirtingosios egzistencijos senesniuose pasauliuose gyvena šitos labai išvystytos ir nuostabaus dvasinio tipo žmogiškosios būtybės, kurios praktiškai yra laisvos nuo morontinio gyvenimo, bet gyvulinės kilmės ankstyviesiems rasių amžiams yra būdingi primityvūs mirtingieji, kurie yra tokie nesubrendę, kad jiems susiliesti su savo Derintojais neįmanoma. Šituos mirtinguosius vėl pažadina sargai serafimai kartu su Trečiojo Šaltinio ir Centro nemirtingos dvasios individualizuota dalimi.

Tokiu būdu planetinio amžiaus miegantys išlikusieji tikrai yra įsameninami iš naujo tuo metu, kada vyksta susijęs su dieviškąja tvarka kvietimas pagal sąrašą. Bet kas susiję su sferos tomis asmenybėmis, kurių išgelbėti negalima, tai nebūna jokios nemirtingos dvasios, kad veiktų drauge su grupiniais likimo sargais, ir tai reiškia tvarinio egzistencijos pabaigą. Nors kai kurie jūsų dokumentai šituos įvykius pavaizdavo kaip vykstančius mirtingųjų mirties planetose, bet iš tikrųjų jie atsitinka gyvenamuosiuose pasauliuose.

2 . *Individualių kilimo kategorijų mirtingieji.* Žmogiškųjų būtybių individualus žengimas į priekį yra matuojamas tuo, kaip jos pasiekia einančius vienas po kito septynis kosminius apskritimus ir kaip jais keliauja (juos įsisavina). Šitie mirtingųjų žengimo pirmyn apskritimai yra intelektualių, visuomeninių, dvasinių, ir kosminės įžvalgos

spheres at the special and the millennial resurrections, but most survivors are repersonalized at the inauguration of a new dispensation associated with the advent of a divine Son of planetary service.

49:6.4 (568.7) 1. *Mortals of the dispensational or group order of survival.* With the arrival of the first Adjuster on an inhabited world the guardian seraphim also make their appearance; they are indispensable to terrestrial escape. Throughout the life-lapse period of the sleeping survivors the spiritual values and eternal realities of their newly evolved and immortal souls are held as a sacred trust by the personal or by the group guardian seraphim.

49:6.5 (568.8) The group guardians of assignment to the sleeping survivors always function with the judgment Sons on their world advents. "He shall send his angels, and they shall gather together his elect from the four winds." With each seraphim of assignment to the repersonalization of a sleeping mortal there functions the returned Adjuster, the same immortal Father fragment that lived in him during the days in the flesh, and thus is identity restored and personality resurrected. During the sleep of their subjects these waiting Adjusters serve on Divinington; they never indwell another mortal mind in this interim.

49:6.6 (569.1) While the older worlds of mortal existence harbor those highly developed and exquisitely spiritual types of human beings who are virtually exempt from the morontia life, the earlier ages of the animal-origin races are characterized by primitive mortals who are so immature that fusion with their Adjusters is impossible. The reawakening of these mortals is accomplished by the guardian seraphim in conjunction with an individualized portion of the immortal spirit of the Third Source and Center.

49:6.7 (569.2) Thus are the sleeping survivors of a planetary age repersonalized in the dispensational roll calls. But with regard to the nonsalvable personalities of a realm, no immortal spirit is present to function with the group guardians of destiny, and this constitutes cessation of creature existence. While some of your records have pictured these events as taking place on the planets of mortal death, they all really occur on the mansion worlds.

49:6.8 (569.3) 2. *Mortals of the individual orders of ascension.* The individual progress of human beings is measured by their successive attainment and traversal (mastery) of the seven cosmic circles. These circles of mortal progression are levels of associated intellectual, social, spiritual, and cosmic-insight values. Starting out in the seventh circle, mortals strive for

vertybių susieti lygiai. Pradėdami septintajame apskritime, mirtingieji siekia pirmojo, ir visi tie, kurie pasiekia trečiąjį, nedelsiant gauna jiems paskirtus asmeninius likimo sargus. Šitie mirtingieji gali būti iš naujo įsmeiginami morontiniame gyvenime nepriklausomai nuo dieviškosios tvarkos paskelbimo ar kitokių nuosprendžių.

Evoliucinio pasaulio ankstyvaisiais amžiais nedaug mirtingųjų gauna nuosprendį trečiąją dieną. Bet amžiams einant, besivystantiems mirtingiesiems vis daugiau ir daugiau paskiriama asmeninių likimo sargų, ir tokiu būdu šitų besivystančių tvarinių augantis skaičius yra iš naujo įsmeiginamas pirmajame gyvenamajame pasaulyje trečiąją dieną po natūralios mirties. Tokiomis progomis Derintojo sugrįžimas pažymi žmogiškosios sielos pažadinimą, ir tai yra mirusiojo įsmeiginimas iš naujo tiesiogine prasme, kaip ir masinio kvietimo pagal sąrašą metu pasibaigus dieviškajai tvarkai evoliuciniuose pasauliuose.

Individualių kylančiųjų yra trys grupės: Mažiau išsivystę nusileidžia pradiniam arba pirmajame gyvenamajame pasaulyje. Daugiau išsivysčiusi grupė morontinę karjerą gali pradėti bet kuriame iš tarpinių gyvenamųjų pasaulių sutinkamai su ankstesniojo planetiniu žengimu į priekį. Iš šitų kategorijų labiausiai išsivysčiusios savo morontinį patyrimą realiai pradeda septintajame gyvenamajame pasaulyje.

3 .*Nuo išbandymo priklausančių kilimo kategorijų mirtingieji.* Derintojo atvykimas visatos požiūriu reiškia tapatybę, ir visos būtybės, kurių viduje jie gyvena, yra teisingumo kviečiamųjų sąrašė. Bet evoliuciniuose pasauliuose žemiškasis gyvenimas nėra garantuotas, ir didelė dalis miršta jaunystėje prieš pasirinkdami Rojaus karjerą. Tokie vaikai ir jauni žmonės, kurių viduje yra apsigyvenę Derintojai, eina paskui vieną iš savo tėvų, kurio dvasinis statusas yra labiau išsivystęs, tokiu būdu patekdami į sistemos užbaigtųjų pasaulį (į bandomąjį darželį) trečiąją dieną, specialaus prisikėlimo metu, arba reguliaraus tūkstantmečio ir dieviškosios tvarkos kvietimo pagal sąrašą metu.

Vaikai, kurie miršta būdami per jauni tam, kad turėtų Minties Derintojus, yra įsmeiginami iš naujo vietinių sistemų užbaigtųjų pasaulyje tada, kada į gyvenamuosius pasaulius atvyksta vienas iš tėvų. Vaikas fizinę esybę įgauna mirtingojo gimimo metu, bet išlikimo atveju visi vaikai, neturintys Derintojų, yra laikoma, jog vis dar yra priskirti prie savo tėvų.

Reikiamu laiku Minties Derintojai atvyksta tam, kad apsigyventų šituose mažyliuose, tuo tarpu serafinis tarnavimas abiems grupėms iš tų kategorijų, kurių išlikimas priklauso nuo

the first, and all who have attained the third immediately have personal guardians of destiny assigned to them. These mortals may be repersonalized in the morontia life independent of dispensational or other adjudications.

49:6.9 (569.4) Throughout the earlier ages of an evolutionary world, few mortals go to judgment on the third day. But as the ages pass, more and more the personal guardians of destiny are assigned to the advancing mortals, and thus increasing numbers of these evolving creatures are repersonalized on the first mansion world on the third day after natural death. On such occasions the return of the Adjuster signals the awakening of the human soul, and this is the repersonalization of the dead just as literally as when the en masse roll is called at the end of a dispensation on the evolutionary worlds.

49:6.10 (569.5) There are three groups of individual ascenders: The less advanced land on the initial or first mansion world. The more advanced group may take up the morontia career on any of the intermediate mansion worlds in accordance with previous planetary progression. The most advanced of these orders really begin their morontia experience on the seventh mansion world.

49:6.11 (569.6) 3. *Mortals of the probationary-dependent orders of ascension.* The arrival of an Adjuster constitutes identity in the eyes of the universe, and all indwelt beings are on the roll calls of justice. But temporal life on the evolutionary worlds is uncertain, and many die in youth before choosing the Paradise career. Such Adjuster-indwelt children and youths follow the parent of most advanced spiritual status, thus going to the system finaliter world (the probationary nursery) on the third day, at a special resurrection, or at the regular millennial and dispensational roll calls.

49:6.12 (570.1) Children who die when too young to have Thought Adjusters are repersonalized on the finaliter world of the local systems concomitant with the arrival of either parent on the mansion worlds. A child acquires physical entity at mortal birth, but in the matter of survival all Adjusterless children are reckoned as still attached to their parents.

49:6.13 (570.2) In due course Thought Adjusters come to indwell these little ones, while the seraphic ministry to both groups of the probationary-dependent orders of survival is in general similar to that of the more advanced

išbandymo, yra apskritai panašus į labiau išsivysčiusio vieno iš tėvų tarnavimą arba yra ekvivalentiškas vieno iš tėvų tarnavimui, jeigu išlieka tikrai vienas. Tiems, kurie pasiekia trečiąją apskritimą, nepriklausomai nuo jų tėvų statuso, yra suteikiami asmeniniai sargai.

Panašūs bandomieji darželiai yra žvaigždyno užbaigtųjų sferose ir visatos būstinėje pirminių ir antrinių modifikuotų kylančiųjų kategorijų vaikams, kurie Derintojų neturi.

4. *Antrinių modifikuotų kilimo kategorijų mirtingieji.* Tai yra pirmyn žengiančios žmogiškosios būtybės iš tarpinių evoliucinių pasaulių. Kaip taisyklė, jos nėra apsaugotos nuo natūralios mirties, bet yra atleistos nuo žengimo per septynis gyvenamuosius pasaulius.

Mažiau išstobulintos grupės vėl atsibunda savo vietinės sistemos būstinėje, praleisdamos tikrai gyvenamuosius pasaulius. Tarpinė grupė vyksta į žvaigždyno mokymo pasaulius; ji praleidžia vietinės sistemos ištisą morontinį režimą. Dar tolimesniame dvasinio siekimo planetiniame amžiuje daug išlikusiųjų atsibunda žvaigždyno būstinėje, ir kilimą į Rojų pradeda ten.

Bet prieš tai, kada bet kuriai šitokiai grupei yra leidžiama žengti pirmyn, jos nariai turi kaip instruktoriai sugrįžti atgal į tuos pasaulius, kuriuos praleido, tuo įgydami daug patyrimo kaip mokytojai tose sferose, kurias jie praleido kaip studentai. Vėliau jie visi žengia pirmyn į Rojų nustatytais mirtingųjų žengimo į priekį maršrutais.

5. *Pirminių modifikuotų kilimo kategorijų mirtingieji.* Šitie mirtingieji priklauso evoliucinės gyvybės su Derintoju susiliejančiųjų tipui, bet dažniausia jie atstovauja žmogiškojo vystymosi baigiamosioms fazėms besivystančiame pasaulyje. Šitos pašlovintos būtybės yra atleistos nuo perėjimo per mirties vartus; jos patenka į Sūnaus nuosavybę; jos yra pervedamos iš gyvųjų ir nedelsiant pasirodo Sūnaus Aukščiausiojo Valdovo akivaizdoje vietinės visatos būstinėje.

Tai yra tokie mirtingieji, kurie su Derintoju susilieja mirtingame gyvenime, ir tokios su Derintoju susiliejusios asmenybės laisvai keliauja erdve prieš jas aprenkiant morontinėmis formomis. Šitos susiliejusios sielos vyksta tiesiogiai Derintojui gabenant į aukščiausiųjų morontinių sferų prisikėlimo sales, kur jos gauna savo pradinį apdarą lygiai taip, kaip ir kiti mirtingieji, atvykstantys iš evoliucinių pasaulių.

Šita pirminė modifikuoto kilimo kategorija gali būti taikoma individams iš bet kurios planetinės serijos, pradedant su Derintoju susiliejančiųjų pasaulių žemiausiomis ir baigiant aukščiausiomis

parent or is equivalent to that of the parent in case only one survives. Those attaining the third circle, regardless of the status of their parents, are accorded personal guardians.

49:6.14 (570.3) Similar probation nurseries are maintained on the finaliter spheres of the constellation and the universe headquarters for the Adjusterless children of the primary and secondary modified orders of ascenders.

49:6.15 (570.4) 4. *Mortals of the secondary modified orders of ascension.* These are the progressive human beings of the intermediate evolutionary worlds. As a rule they are not immune to natural death, but they are exempt from passing through the seven mansion worlds.

49:6.16 (570.5) The less perfected group reawaken on the headquarters of their local system, passing by only the mansion worlds. The intermediate group go to the constellation training worlds; they pass by the entire morontia regime of the local system. Still farther on in the planetary ages of spiritual striving, many survivors awaken on the constellation headquarters and there begin the Paradise ascent.

49:6.17 (570.6) But before any of these groups may go forward, they must journey back as instructors to the worlds they missed, gaining many experiences as teachers in those realms which they passed by as students. They all subsequently proceed to Paradise by the ordained routes of mortal progression.

49:6.18 (570.7) 5. *Mortals of the primary modified order of ascension.* These mortals belong to the Adjuster-fused type of evolutionary life, but they are most often representative of the final phases of human development on an evolving world. These glorified beings are exempt from passing through the portals of death; they are submitted to Son seizure; they are translated from among the living and appear immediately in the presence of the Sovereign Son on the headquarters of the local universe.

49:6.19 (570.8) These are the mortals who fuse with their Adjusters during mortal life, and such Adjuster-fused personalities traverse space freely before being clothed with morontia forms. These fused souls go by direct Adjuster transit to the resurrection halls of the higher morontia spheres, where they receive their initial morontia investiture just as do all other mortals arriving from the evolutionary worlds.

49:6.20 (570.9) This primary modified order of mortal ascension may apply to individuals in any of the planetary series from the lowest to the highest stages of the Adjuster-fusion worlds, but it more frequently functions on the older of these spheres

pakopomis, bet dažniau ji veikia senesnėse iš tokių sferų, po to, kada jos būna patyrusios naudos iš dieviškųjų Sūnų daugelio gyvenimų.

Pasiekus šviesos ir gyvenimo planetinę erą, daugelis vyksta į visatos morontinius pasaulius pirminės modifikuotos kategorijos pervedimo būdu. Vėliau kartu su nusistovėjusios egzistencijos išsivysčiusiais etapais, kada didžioji dauguma mirtingųjų palikdami sferą patenka į šią klasę, tada toji planeta yra laikoma, jog priklauso šiai serijai. Šitose sferose, seniai įsitvirtinusiame šviesoje ir gyvenime, natūrali mirtis tampa vis retesnė.

[Pateikta Melkizedeko iš Planetinio Administravimo Jerusemo Mokyklos.]

after they have received the benefits of numerous sojourns of the divine Sons.

49:6.21 (570.10) With the establishment of the planetary era of light and life, many go to the universe morontia worlds by the primary modified order of translation. Further along in the advanced stages of settled existence, when the majority of the mortals leaving a realm are embraced in this class, the planet is regarded as belonging to this series. Natural death becomes decreasingly frequent on these spheres long settled in light and life.

49:6.22 (571.1) [Presented by a Melchizedek of the Jerusem School of Planetary Administration.]

50 Dokumentas. Planetų Princai

⇐ 049

URANTIJOS KNYGA

051 ⇒

II DALIS. VIETINĖ VISATA

50 DOKUMENTAS. PLANETŲ PRINCAI

Skyrius

ĮVADAS

1. Princų misija
2. Planetų administravimas
3. Princo Materialusis Personalias
4. Planetinės būstinės ir mokyklos
5. Progresuojanti civilizacija
6. Planetinė kultūra
7. Atlygis už izoliaciją

PAPER 50 THE PLANETARY PRINCES

SECTIONS

Introduction

1. Mission of the Princes
2. Planetary Administration
3. The Prince's Corporeal Staff
4. The Planetary Headquarters and Schools
5. Progressive Civilization
6. Planetary Culture
7. The Rewards of Isolation

ĮVADAS

PLANETŲ Princai, nors priklauso Sūnų Lanonandekų kategorijai, bet yra taip specializuoti tarnystėje, kad paprastai jie yra laikomi atskira grupe. Po to, kada Melkizedekai juos patvirtina antriniais Lanonandekais, tada šitie vietinės visatos Sūnūs yra paskiriami į savosios kategorijos rezervą žvaigždyno būstinėje. Iš čia Sistemos Aukščiausiasis Valdovas juos paskiria į įvairias pareigas, o galiausiai jie būna paskiriami Planetos Princais ir pasiunčiami valdyti besivystančius apgyvendintus pasaulius.

Sistemos Aukščiausiajam Valdovui ženklas veikti konkrečios planetos valdovo paskyrimo reikale yra iš Gyvybės Nešėjų gautas prašymas dėl to, kad būtų pasiūstas administracinis vadovas tam, jog funkcionuotų šitoje planetoje, kurioje yra patalpinę gyvybę ir išvystę protingas evoliucines būtybes. Visos planetos, kurios yra apgyvendintos evoliuciniais mirtingaisiais tvariniais, turi joms paskirtą šitos sūnystės kategorijos valdovą.

1. PRINCŲ MISIJA

INTRODUCTION

50:0.1 (572.1) WHILE belonging to the order of Lanonandek Sons, the Planetary Princes are so specialized in service that they are commonly regarded as a distinct group. After their Melchizedek certification as secondary Lanonandeks, these local universe Sons are assigned to the reserves of their order on the constellation headquarters. From here they are assigned to various duties by the System Sovereign and eventually commissioned as Planetary Princes and sent forth to rule the evolving inhabited worlds.

50:0.2 (572.2) The signal for a System Sovereign to act in the matter of assigning a ruler to a given planet is the reception of a request from the Life Carriers for the dispatch of an administrative head to function on this planet whereon they have established life and developed intelligent evolutionary beings. All planets which are inhabited by evolutionary mortal creatures have assigned to them a planetary ruler of this order of sonship.

1. MISSION OF THE PRINCES

Planetos Princas ir jo sielos broliai padėjėjai sudaro artimiausią įsamenintą prisiartinimą (šalia įsikūnijimo), kokį tik Rojaus Amžinasis Sūnus gali suteikti laiko ir erdvės žemiesiems tvariniams. Tas tiesa, Sūnus Kūrėjas sferų tvarinius paliečia per savo dvasią, bet Planetos Princas yra paskutinioji iš asmenių Sūnų kategorijų, nusidriekiančių iš Rojaus iki žmonių vaikų. Bėgalinė Dvasia labai priartėja likimo sargų ir kitų angeliškųjų būtybių asmenyse; Visuotinis Tėvas gyvena žmogaus viduje Paslaptingojo Pagalbininko asmeniniu būvimu, bet Planetos Princas išreiškia Amžinojo Sūnaus ir jo Sūnų paskutinįją pastangą priartėti prie jųsų. Naujai apgyvendintame pasaulyje Planetos Princas yra užbaigto dieviškumo pagrindinis atstovas, kylantis iš Sūnaus Kūrėjo (Visuotinio Tėvo ir Amžinojo Sūnaus palikuonio) ir Dieviškojo Tarno (Bėgalinės Dvasios visatos Dukros).

Naujai apgyvendinto pasaulio princą supa ištikimas pagalbininkų ir padėjėjų korpusas ir didžiulis skaičius tarnaujančiųjų dvasių. Bet tokių naujų pasaulių vadovaujantis korpusas turi būti iš sistemos žemesniųjų administratorių kategorijų tam, kad natūraliai užjaustų dėl planetos problemų ir sunkumų ir suprastų planetos problemas ir sunkumus. Ir visos šitos pastangos suteikti evoliuciniams pasauliams gailėstiną vadovavimą turi padidinti polinkį į tai, kad šitos arti žmogaus esančios asmenybės gali nuklysti į šalį, iškelamos savo pačių protą aukščiau už Aukščiausųjų Valdovų valią.

Būdami vieninteliai dieviškumo atstovai atskirose planetose, šitie Sūnūs yra žiauriai išbandomi, ir Nebadonas iškentėjo kelių maištų nelaimę. Kuriant Sistemų Aukščiausiuosius Valdovus ir Planetų Princus, atsiranda sąvokos įsameninimas, kuris yra jau žymiai nutolęs nuo Visuotinio Tėvo ir Amžinojo Sūnaus, ir atsiranda didėjantis pavojus prarasti proporcijos pojūtį dėl savojo aš sureikšminimo ir didesnė galimybė tam, kad nebus tinkamai suvokta dieviškųjų būtybių didelio skaičiaus kategorijų ir jų valdžios hierarchijos vertybės ir ryšiai. Tai, kad Tėvas pats asmeniškai vietinėje visatoje nebūna, visiems šitiems Sūnams taip pat yra tikras įtikėjimo ir ištikimybės išmėginimas.

Bet tikrai nedažnai būna taip, jog šitų pasaulių princai neįvykdo savo misijų organizuodami ir administruodami apgyvendintas sferas, o jų sėkmė didele dalimi palengvina vėlesnes misijas, kurias vykdo Materialieji Sūnūs, atvykstantys tam, kad pasaulių primityviuose žmonėse įtvirtintų tvarinio gyvybės aukštesnias formas. Jų valdymas taip pat daug prisideda prie to, kad planetos būtų paruoštos Dievo Rojaus Sūnams,

50:1.1 (572.3) The Planetary Prince and his assistant brethren represent the nearest personalized approach (aside from incarnation) that the Eternal Son of Paradise can make to the lowly creatures of time and space. True, the Creator Son touches the creatures of the realms through his spirit, but the Planetary Prince is the last of the orders of personal Sons extending out from Paradise to the children of men. The Infinite Spirit comes very near in the persons of the guardians of destiny and other angelic beings; the Universal Father lives in man by the prepersonal presence of the Mystery Monitors; but the Planetary Prince represents the last effort of the Eternal Son and his Sons to draw near you. On a newly inhabited world the Planetary Prince is the sole representative of complete divinity, springing from the Creator Son (the offspring of the Universal Father and the Eternal Son) and the Divine Minister (the universe Daughter of the Infinite Spirit).

50:1.2 (572.4) The prince of a newly inhabited world is surrounded by a loyal corps of helpers and assistants and by large numbers of the ministering spirits. But the directing corps of such new worlds must be of the lower orders of the administrators of a system in order to be innately sympathetic with, and understanding of, the planetary problems and difficulties. And all of this effort to provide sympathetic rulership for the evolutionary worlds entails the increased liability that these near-human personalities may be led astray by the exaltation of their own minds over and above the will of the Supreme Rulers.

50:1.3 (572.5) Being quite alone as representatives of divinity on the individual planets, these Sons are tested severely, and Nebadon has suffered the misfortune of several rebellions. In the creation of the System Sovereigns and the Planetary Princes there occurs the personalization of a concept that has been getting farther and farther away from the Universal Father and the Eternal Son, and there is an increasing danger of losing the sense of proportion as to one's self-importance and a greater likelihood of failure to keep a proper grasp of the values and relationships of the numerous orders of divine beings and their gradations of authority. That the Father is not personally present in the local universe also imposes a certain test of faith and loyalty on all these Sons.

50:1.4 (573.1) But not often do these world princes fail in their missions of organizing and administering the inhabited spheres, and their success greatly facilitates the subsequent missions of the Material Sons, who come to engraft the higher forms of creature life on the primitive men of the worlds. Their rule also does much to prepare the planets for the Paradise Sons of God, who subsequently come to judge the worlds and to inaugurate successive dispensations.

kurie vėliau atvyksta tam, kad pasaulius teistų ir pradėtų vieną po kitos einančią kitą dieviškąją tvarką.

2. PLANETŲ ADMINISTRAVIMAS

Visi Planetų Princai yra pavaldūs visatos administracinei Gabrielio, Mykolo pagrindinio vykdytojo, jurisdikcijai, nors tiesioginės valdžios požiūriu jie yra pavaldūs Sistemos Aukščiausiuojo Valdovų vykdomiesiems mandatoms.

Planetų Princai gali bet kuriuo metu kreiptis patarimo į Melkizedekus, savo buvusius instruktorius ir rėmėjus, bet kreiptis dėl tokios pagalbos jiems nėra privaloma, o jeigu tokios paramos savanoriškai nėra prašoma, tai Melkizedekai į planetų valdymą nesikiša. Šitie pasaulių valdovai taip pat gali pasinaudoti keturių ir dvidešimties patarėjų, surenkamų iš sistemos pasaulių, kuriuose vyko savęs padovanojimais, patarimais. Šiuo metu Satanijoje šitie patarėjai yra visi vietiniai Urantijos gyventojai. Ir analogiška septyniasdešimties narių taryba yra žvaigždyno būstinėje, taip pat parinkta iš sferų evoliucinių būtybių.

Evoliucinių planetų valdymas jų ankstyvoje ir nestabilioje karjeroje didele dalimi yra autokratinis. Planetų Princai organizuoja savo specializuotas padėjėjų grupes iš savo planetinių pagalbininkų korpuso. Paprastai jie turi aukščiausiąją tarybą iš dvylikos narių, bet ji yra pasirenkama įvairiai ir skirtinguose pasauliuose sudaroma skirtingai. Planetos Princas savo padėjėjais taip pat gali turėti vieną padėjėją ar daugiau iš savo paties sūnystės grupės trečiosios kategorijos, ir kartais, kai kuriuose pasauliuose, vieną padėjėją iš savo paties kategorijos, antrinį Lanonandeką.

Pasaulio valdovo visą personalą sudaro Begalinės Dvasios asmenybės ir aukštesnių išsivysčiusių būtybių ir kylančiųjų mirtingųjų iš kitų pasaulių tam tikri tipai. Toks personalas vidutiniškai turi vieną tūkstantį narių, ir planetai vystantis, šitas pagalbininkų korpusas gali būti padidintas iki vieno šimto tūkstančių ar daugiau. Bet kuriuo metu, kada yra pajuntamas poreikis gausesniai padėjėjų skaičiui, tada Planetų Princai turi tik paprašyti savo brolius, Sistemų Aukščiausiuosius Valdovus, ir šis prašymas yra nedelsiant patenkinamas.

Planetos labai smarkiai skiriasi pobūdžiu ir organizacija ir administravimu, bet visos turi teisingumo tribunolus. Vietinės visatos juridinė sistema savo pradžią gauna iš Planetos Princo tribunolų, kuriems vadovauja jo asmeninio personalo narys; šitų teismų dekretai atspindi didžiai tėvišką ir nuoširdų požiūrį. Dėl visų problemų, kurios yra susijusios daugiau negu vien tik su planetos gyventojų valdymu, būtina kreiptis į

2. PLANETARY ADMINISTRATION

50:2.1 (573.2) All Planetary Princes are under the universe administrative jurisdiction of Gabriel, the chief executive of Michael, while in immediate authority they are subject to the executive mandates of the System Sovereigns.

50:2.2 (573.3) The Planetary Princes may at any time seek the counsel of the Melchizedeks, their former instructors and sponsors, but they are not arbitrarily required to ask for such assistance, and if such aid is not voluntarily requested, the Melchizedeks do not interfere with the planetary administration. These world rulers may also avail themselves of the advice of the four and twenty counselors, assembled from the bestowal worlds of the system. In Satania these counselors are at present all natives of Urantia. And there is an analogous council of seventy at the constellation headquarters also selected from the evolutionary beings of the realms.

50:2.3 (573.4) The rule of the evolutionary planets in their early and unsettled careers is largely autocratic. The Planetary Princes organize their specialized groups of assistants from among their corps of planetary aids. They usually surround themselves with a supreme council of twelve, but this is variously chosen and diversely constituted on the different worlds. A Planetary Prince may also have as assistants one or more of the third order of his own group of sonship and sometimes, on certain worlds, one of his own order, a secondary Lanonandek associate.

50:2.4 (573.5) The entire staff of a world ruler consists of personalities of the Infinite Spirit and certain types of higher evolved beings and ascending mortals from other worlds. Such a staff averages about one thousand, and as the planet progresses, this corps of helpers may be increased up to one hundred thousand or more. At any time need is felt for more helpers, the Planetary Princes have only to make request of their brothers, the System Sovereigns, and the petition is granted forthwith.

50:2.5 (573.6) Planets vary greatly in nature and organization and in administration, but all provide for tribunals of justice. The judicial system of the local universe has its beginnings in the tribunals of a Planetary Prince, which are presided over by a member of his personal staff; the decrees of such courts reflect a highly fatherly and discretionary attitude. All problems involving more than the regulation of the planetary inhabitants are subject

aukštesnius tribunolus, bet jo pasaulio sferos reikalai didele dalimi yra derinami sutinkamai su asmenine princo nuožiūra.

Keliaujančiosios sutaikytojų komisijos tarnauja planetų tribunolams ir juos papildo, ir šitų sutaikytojų nuosprendžiams paklūsta tiek dvasiniai, tiek fiziniai kontrolieriai. Bet joks teisminis nuosprendis niekada nebūna vykdomas savavališkai be Žvaigždyno Tėvo pritarimo, kadangi "Patys Aukštieji valdo žmonių karalystėse."

Kontrolieriai ir transformuotojai, paskirti į planetą, taip pat sugeba bendradarbiauti su angelais ir kitomis dangiškųjų būtybių kategorijomis, pastarąsias asmenybes paversdami matomomis mirtingiesiems tvariniams. Ypatingomis progomis serafiniai pagalbininkai ir net Melkizedekai sugeba pasiversti ir iš tikrųjų pasiverčia, kad juos matytų evoliucinių pasaulių gyventojai. Pagrindinė priežastis, dėl kurios kylantieji mirtingieji atgabenami iš sistemos sostinės kaip Planetos Princo personalo dalis yra ta, jog būtų palengvintas bendravimas su sferų gyventojais.

3. PRINCO MATERIALUSIS PERSONALAS

Vykdamas į jauną pasaulį, Planetos Princas iš vietinės sistemos būstinės paprastai pasiima grupę savanorių kylančiųjų būtybių. Šitie kylantieji prinčą lydi kaip patarėjai ir pagalbininkai ankstyvajame rasių pagerinimo darbe. Šitas materialiujų padėjėjų korpusas sudaro jungiamąją grandį tarp princo ir pasaulio rasių. Urantijos Princas, Kaligastija, turėjo tokį korpusą, sudarytą iš vieno šimto padėjėjų.

Tokie savanoriai pagalbininkai yra sistemos sostinės piliečiai, ir nė vienas iš jų nėra susiliejęs su viduje gyvenančiais savo Derintojais. Tokių savanorių tarnų Derintojų statusas išlieka toks pat, koks jis būna gyvenant sistemos būstinėje tuo metu, kada šitie morontiniai progresuotojai laikinai sugrįžta į savo buvusią materialiąją būseną.

Gyvybės Nešėjai, formos architektai, tokiems savanoriams suteikia naujus materialius kūnus, kuriais jie naudojami savo planetinio gyvenimo laikotarpiu. Šitos asmenybės formos, nors sferų įprastomis ligomis ir neserga, bet, kaip ir ankstyvieji morontiniai kūnai, gali patirti tam tikrus mechaninės prigimties nelaimingus atsitikimus.

Princo materialusis personalas iš planetos paprastai yra pašalinamas, sąsajoje su kitu nuosprendžio paskelbimu tuo metu, kada į sferą atvyksta antrasis Sūnus. Prieš išvykdam, savo įvairias pareigas jie paprastai perduoda savo

to appeal to the higher tribunals, but the affairs of his world domain are largely adjusted in accordance with the personal discretion of the prince.

50:2.6 (574.1) The roving commissions of conciliators serve and supplement the planetary tribunals, and both spirit and physical controllers are subject to the findings of these conciliators. But no arbitrary execution is ever carried out without the consent of the Constellation Father, for the "Most Highs rule in the kingdoms of men."

50:2.7 (574.2) The controllers and transformers of planetary assignment are also able to collaborate with angels and other orders of celestial beings in rendering these latter personalities visible to mortal creatures. On special occasions the seraphic helpers and even the Melchizedeks can and do make themselves visible to the inhabitants of the evolutionary worlds. The principal reason for bringing mortal ascenders from the system capital as a part of the staff of the Planetary Prince is to facilitate communication with the inhabitants of the realm.

3. THE PRINCE'S CORPOREAL STAFF

50:3.1 (574.3) On going to a young world, a Planetary Prince usually takes with him a group of volunteer ascending beings from the local system headquarters. These ascenders accompany the prince as advisers and helpers in the work of early race improvement. This corps of material helpers constitutes the connecting link between the prince and the world races. The Urantia Prince, Caligastia, had a corps of one hundred such helpers.

50:3.2 (574.4) Such volunteer assistants are citizens of a system capital, and none of them have fused with their indwelling Adjusters. The status of the Adjusters of such volunteer servers remains as of the residential standing on the system headquarters while these morontia progressors temporarily revert to a former material state.

50:3.3 (574.5) The Life Carriers, the architects of form, provide such volunteers with new physical bodies, which they occupy for the periods of their planetary sojourn. These personality forms, while exempt from the ordinary diseases of the realms, are, like the early morontia bodies, subject to certain accidents of a mechanical nature.

50:3.4 (574.6) The prince's corporeal staff are usually removed from the planet in connection with the next adjudication at the time of the second Son's arrival on the sphere. Before leaving, they customarily assign their various duties to their

bendriesiems palikuonims ir kai kuriems labiau išsivysčiusiems vietiniams savanoriams. Tuose pasauliuose, kuriuose šitiems princo padėjėjams yra leidžiama turėti santuokinių ryšių su vietinių rasių labiau išsivysčiusiomis grupėmis, tokie palikuonys paprastai juos pakeičia.

Planetos Princo padėjėjai retai kada turi santuokinių ryšių su pasaulio rasėmis, bet tikrai jie visada turi tokių santykių tarpusavyje. Iš tokių sąjungų atsiranda dviejų klasių būtybės: tarpinių tvarinių pirminis tipas ir tam tikrų aukščiausiųjų tipų materialios būtybės, kurios lieka priskirtomis prie princo personalo po to, kada jų tėvai iš planetos būna išgabenami Adomo ir levos atvykimo metu. Šitie vaikai nesiporuoja su mirtingųjų rasėmis, išskyrus kai kuriuos ekstremalius atvejus, ir tuomet tiktai Planetos Princo nurodymu. Tokiu atveju, jų vaikai—materialaus personalo vaikaičiai—savo statusu yra savojo laikmečio ir kartos aukščiausiosios rasės. Vėsi šitų pusiau materialių Planetos Princo padėjėjų palikuonys turi viduje gyvenančius Derintojus.

Princo dieviškosios tvarkos pabaigoje, kada ateina laikas šitam “grąžintam į ankstesniąją formą personalui,” būti sugrąžintam į sistemos būstinę tam, jog atnaujintų Rojaus karjerą, tada šitie kylantieji atvyksta pas Gyvybės Nešėjus turėdami tikslą atiduoti savo materialiuosius kūnus. Jie pasineria į pereinamąjį miegą ir atsibunda tada, kada būna išlaisvinti iš savo mirtingojo kūno ir įvilkti į morontines formas, pasiruošę serafiniam transportavimui atgal į sistemos sostinę, kur jų laukia nuo jų atskirti Derintojai. Jie nuo savosios klasės Jeruseme yra atsilikę visu dieviškosios tvarkos laikotarpiu, bet yra įgiję unikalaus ir ypatingo patyrimo, retą dalyką kylančiojo mirtingojo karjeroje.

4. PLANETINĖS BŪSTINĖS IR MOKYKLOS

Princo materialius personalas anksti organizuoja planetines mokymo ir kultūros mokyklas, kuriose yra mokoma evoliucinių rasių geriausieji atstovai ir po to pasiunčiami, kad šitų geresniųjų metodų mokytų savąją tautą. Šitos princo mokyklos yra išdėstytos planetos materialioje būstinėje.

Didelę dalį fizinio darbo, susijusio su šito būstinės miesto įkūrimu, atlieka materialius personalas. Tokie Planetos Princo ankstyvųjų laikų būstinės miestai, ar gyvenvietės, labai skiriasi nuo to, ką galėtų įsivaizduoti Urantijos mirtingasis. Jie, palyginus su vėlesniaisiais amžiais, yra paprasti, jiems yra būdingi mineraliniai išgražinimai ir santykinai išvystyta

mutual offspring and to certain superior native volunteers. On those worlds where these helpers of the prince have been permitted to mate with the superior groups of the native races, such offspring usually succeed them.

50:3.5 (574.7) These assistants to the Planetary Prince seldom mate with the world races, but they do always mate among themselves. Two classes of beings result from these unions: the primary type of midway creatures and certain high types of material beings who remain attached to the prince's staff after their parents have been removed from the planet at the time of the arrival of Adam and Eve. These children do not mate with the mortal races except in certain emergencies and then only by direction of the Planetary Prince. In such an event, their children — the grandchildren of the corporeal staff — are in status as of the superior races of their day and generation. All the offspring of these semimaterial assistants of the Planetary Prince are Adjuster indwelt.

50:3.6 (575.1) At the end of the prince's dispensation, when the time comes for this “reversion staff” to be returned to the system headquarters for the resumption of the Paradise career, these ascenders present themselves to the Life Carriers for the purpose of yielding up their material bodies. They enter the transition slumber and awaken delivered from their mortal investment and clothed with morontia forms, ready for seraphic transportation back to the system capital, where their detached Adjusters await them. They are a whole dispensation behind their Jerusem class, but they have gained a unique and extraordinary experience, a rare chapter in the career of an ascending mortal.

4. THE PLANETARY HEADQUARTERS AND SCHOOLS

50:4.1 (575.2) The prince's corporeal staff early organize the planetary schools of training and culture, wherein the cream of the evolutionary races are instructed and then sent forth to teach these better ways to their people. These schools of the prince are located at the material headquarters of the planet.

50:4.2 (575.3) Much of the physical work connected with the establishment of this headquarters city is performed by the corporeal staff. Such headquarters cities, or settlements, of the early times of the Planetary Prince are very different from what a Urantia mortal might imagine. They are, in comparison with later ages, simple, being characterized by mineral embellishment and by relatively advanced material construction. And all

materiali statyba. Ir visa tai kontrastuoja su Adominių režimu, kuris koncentruojasi aplink sodo būstinę, iš kurios jų darbas rasių labui yra dirbamas visatos Sūnų antrosios dieviškosios tvarkos metu.

Būstinės gyvenvietėje jūsų pasaulyje kiekviena žmogaus gyvenamoji buveinė buvo gausiai aprūpinta žeme. Nors toli nutolusios gentys toliau medžiojo ir maisto ieškojo, bet Princo mokyklose studentai ir mokytojai buvo žemdirbiai ir sodininkai. Laikas beveik po lygiai buvo skirstomas tarp tokių užsiėmimų:

1. *Fizinio darbo.* Žemės įdirbimo, susieto su namų statyba ir išpuošimu.

2. *Visuomeninės veiklos.* Žaidybinių vaidinimų ir kultūrinių visuomeninių susibūrimų.

3. *Švietimo pritaikymo.* Individualaus mokymo, drauge su šeimos grupiniu mokymu, kurį papildė specializuotas klasinis mokymas.

4. *Profesinio mokymo.* Santuokos ir namų ūkio mokyklų, meno ir amatų mokymo mokyklų, ir klasių, rengiančių mokytojus—pasaulietinius, kultūros, ir religijos.

5. *Dvasinės kultūros.* Mokytojų brolystės, vaikų ir jaunimo grupių švietimo, ir vietinių įsūnytų vaikų mokymo misionieriais savajai tautai.

Planetos Princas mirtingosioms būtybėms nėra matomas; tai yra įtikėjimo išbandymas tikėti jo personalo pusiau materialių būtybių tvirtinimais. Bet šitos kultūros ir mokymo mokyklos yra gerai pritaikytos prie kiekvienos planetos poreikių, ir greitai išsivysto energingas ir pagirtinas rungtyniavimas tarp žmonių rasių stengiantis patekti į šitas įvairias mokymo institucijas.

Iš tokio kultūros ir pasiekimo pasaulinio centro palaipsniui išspinduliuojama visoms tautoms gerinanti ir civilizuojanti įtaka, kuri lėtai ir užtikrintai evoliucines rases keičia. Tuo tarpu išlavinti ir sudvasinti aplinkinių tautų vaikai, kurie buvo įvaikinti ir išlavinti princo mokyklose, sugrįžta į savo gimtąsias grupes, tiek, kiek sugeba, ten įkuria naujus ir perspektyvius švietimo ir kultūros centrus, kuriuose veikla vykdoma pagal princo mokyklų planą.

Urantijoje šitie planetinės pažangos ir kultūrinio vystymosi planai buvo gerokai pažengę tolyn, ir visiškai sėkmingai vystėsi į priekį, kada visas sumanymas priėjo prie netikėtos ir kuo gėdingiausios pabaigos dėl to, jog Kaligastija prisidėjo prie Liuciferio maišto.

Tai buvo vienas iš milijonai mano sukurtųjų

of this stands in contrast with the Adamic regime centering around a garden headquarters, from which their work in behalf of the races is prosecuted during the second dispensation of the universe Sons.

50:4.3 (575.4) In the headquarters settlement on your world every human habitation was provided with abundance of land. Although the remote tribes continued in hunting and food foraging, the students and teachers in the Prince's schools were all agriculturists and horticulturists. The time was about equally divided between the following pursuits:

50:4.4 (575.5) 1. *Physical labor.* Cultivation of the soil, associated with home building and embellishment.

50:4.5 (575.6) 2. *Social activities.* Play performances and cultural social groupings.

50:4.6 (575.7) 3. *Educational application.* Individual instruction in connection with family-group teaching, supplemented by specialized class training.

50:4.7 (575.8) 4. *Vocational training.* Schools of marriage and homemaking, the schools of art and craft training, and the classes for the training of teachers — secular, cultural, and religious.

50:4.8 (575.9) 5. *Spiritual culture.* The teacher brotherhood, the enlightenment of childhood and youth groups, and the training of adopted native children as missionaries to their people.

50:4.9 (575.10) A Planetary Prince is not visible to mortal beings; it is a test of faith to believe the representations of the semimaterial beings of his staff. But these schools of culture and training are well adapted to the needs of each planet, and there soon develops a keen and laudatory rivalry among the races of men in their efforts to gain entrance to these various institutions of learning.

50:4.10 (575.11) From such a world center of culture and achievement there gradually radiates to all peoples an uplifting and civilizing influence which slowly and certainly transforms the evolutionary races. Meantime the educated and spiritualized children of the surrounding peoples who have been adopted and trained in the prince's schools are returning to their native groups and, to the best of their ability, are there establishing new and potent centers of learning and culture which they carry on according to the plan of the prince's schools.

50:4.11 (576.1) On Urantia these plans for planetary progress and cultural advancement were well under way, proceeding most satisfactorily, when the whole enterprise was brought to a rather sudden and most inglorious end by Caligastia's adherence to the Lucifer rebellion.

50:4.12 (576.2) It was one of the most profoundly

tai buvo vienas iš giliausiai mane sukrečiusių epizodų šitame maište, kada sužinojau apie vieno iš savosios sūnystės kategorijos, Kaligastijos, negailestingą išdavystę, kuris sąmoningai ir siekdamas piktų kėslų, sistemingai iškreipdavo mokymą ir nuodydavo lavinimą, suteikiamą visose tuo metu veikusiose Urantijos planetinėse mokyklose. Šitų mokyklų griuvimas buvo spartus ir visiškas.

Didelė dalis iš Princo materializuoto personalo narių kylančiųjų palikuonių liko ištikimi, pasitraukdami iš Kaligastijos gretų. Šituos ištikimuosius drąsino Urantijos perėmėjai Melkizedekai, o vėlesniaisiais laikais jų palikuonys daug padarė, kad išsaugotų planetines sampratas apie tiesą ir teisumą. Šitų ištikimų evangelų darbas padėjo užkirsti kelią visiškam dvasinės tiesos išnykimui Urantijoje. Šitos drąsios sielos ir jų palikuonys išlaikė gyvas kai kurias žinias apie Tėvo valdymą ir pasaulio rasėms išsaugojo sampratą apie dieviškųjų Sūnų įvairių kategorijų vienas po kito einančius dieviškosios tvarkos laikotarpius.

5. PROGRESUOJANTI CIVILIZACIJA

Ištikimi apgyvendintų pasaulių princai nuolat tarnauja savo pirmojo paskyrimo planetose. Rojaus Sūnūs ir jų dieviškoji tvarka gali prasidėti ir pasibaigti, bet sėkmingai tarnaujantis Planetos Princas ir toliau tarnauja savosios sferos valdovu. Jo darbas visiškai nepriklauso nuo aukštesniųjų Sūnų misijų, sumanytas tam, jog palengvintų planetinės civilizacijos vystymąsi.

Civilizacijos pažanga vargu ar yra panaši bet kuriose dviejose planetose. Mirtingojo evoliucijos atsiskleidimo niuansai yra labai skirtingi didžiuliame skaičiuje nepanašių pasaulių. Nepaisant šitų didžiulio kiekio skirtumų, kurie yra planetai vystantis fizinėje, intelektualioje, ir visuomeninėje plotmėje, visos evoliucinės sferos į priekį žengia tam tikromis gerai apibrėžtomis kryptimis.

Esant geranoriškam Planetos Princo valdymui, kurį padidina Materialieji Sūnūs ir perskiria periodiškose Rojaus Sūnų misijose, mirtingosios rasės vidutiniame laiko ir erdvės pasaulyje sėkmingai pereis per tokias septynias vystymosi epochas:

1. *Mitybos epocha.* Ikižmogiškieji tvariniai ir primityviojo žmogaus aušros rasės iš esmės rūpinasi maisto problemomis. Šitos besivystančios būtybės tas valandas, kada nemiega, praleidžia arba ieškodamos maisto, arba kovodamos, puldamos arba gindamosi. Šitų vėlesniųjų civilizacijų ankstyvųjų protėvių prote maisto paieška užima svarbiausią vietą.

It was one of the most profoundly shocking episodes of this rebellion for me to learn of the callous perfidy of one of my own order of sonship, Caligastia, who, in deliberation and with malice aforethought, systematically perverted the instruction and poisoned the teaching provided in all the Urantia planetary schools in operation at that time. The wreck of these schools was speedy and complete.

50:4.13 (576.3) Many of the offspring of the ascenders of the Prince's materialized staff remained loyal, deserting the ranks of Caligastia. These loyalists were encouraged by the Melchizedek receivers of Urantia, and in later times their descendants did much to uphold the planetary concepts of truth and righteousness. The work of these loyal evangelists helped to prevent the total obliteration of spiritual truth on Urantia. These courageous souls and their descendants kept alive some knowledge of the Father's rule and preserved for the world races the concept of the successive planetary dispensations of the various orders of divine Sons.

5. PROGRESSIVE CIVILIZATION

50:5.1 (576.4) The loyal princes of the inhabited worlds are permanently attached to the planets of their original assignment. Paradise Sons and their dispensations may come and go, but a successful Planetary Prince continues on as the ruler of his realm. His work is quite independent of the missions of the higher Sons, being designed to foster the development of planetary civilization.

50:5.2 (576.5) The progress of civilization is hardly alike on any two planets. The details of the unfoldment of mortal evolution are very different on numerous dissimilar worlds. Notwithstanding these many diversifications of planetary development along physical, intellectual, and social lines, all evolutionary spheres progress in certain well-defined directions.

50:5.3 (576.6) Under the benign rule of a Planetary Prince, augmented by the Material Sons and punctuated by the periodic missions of the Paradise Sons, the mortal races on an average world of time and space will successively pass through the following seven developmental epochs:

50:5.4 (576.7) 1. *The nutrition epoch.* The prehuman creatures and the dawn races of primitive man are chiefly concerned with food problems. These evolving beings spend their waking hours either in seeking food or in fighting, offensively or defensively. The food quest is paramount in the minds of these early ancestors of subsequent civilization.

2 . *Saugumo amžius*. Vos tik primityviam medžiotojui lieka laiko nuo maisto ieškojimo, tuomet jis laisvalaikį skiria tam, kad padidintų savo saugumą. Vis daugiau ir daugiau dėmesio yra skiriama karo metodui. Gyvenamosios buveinės yra sustiprinamos, o klanus suvienija bendra baimė ir neapykantos kurstymas svetimoms grupėms. Savisaugos siekimas visada eina po savęs aprūpinimo.

3 . *Materialaus komforto era*. Po to, kada maisto problemos iš dalies buvo išspręstos ir tam tikras saugumo laipsnis pasiektas, tada papildomas poilsis yra panaudojamas asmeninio patogumo vystymui. Patogumas varžosi su būtinybe, kad užimtų žmogiškosios veiklos arenos centrą. Tokį amžių tikrai per dažnai apibūdina tironija, nepakantumas, apsirijimas, ir girtuokliavimas. Silpnesnieji rasių elementai yra linkę į įprastų ribų peržengimą ir brutalumą. Palaipsniui šituos malonumų siekiančius silpnuosius nugalė besivystančios civilizacijos stipresni ir tiesą mylintys elementai.

4 . *Žinių ir išminties ieškojimas*. Maistas, saugumas, malonumas, ir laisvalaikis suteikia pagrindą kultūros vystymui ir žinių sklaidimui. Pastangos pasinaudoti žiniomis pagimdo išmintį, o kada kultūra būna išmokusi, kaip iš patyrimo gauti naudos ir tapti geresne, tada iš tikrųjų civilizacija yra atėjusi. Maistas, saugumas, ir materialus komfortas vis dar valdo visuomenę, bet didelė dalis žvelgiančių į priekį individų yra išalkę žinių ir troškta išminties. Kiekvienam vaikui yra suteikiama galimybė mokytis veikiant praktiškai; šitų amžių slaptazodis yra švietimas.

5 . *Filosofijos ir brolystės epocha*. Kada mirtingieji išmoka galvoti ir pradeda naudotis patyrimu, tada jie tampa filosofiški—jie ima samprotauti patys su savimi ir naudotis išmanančiu nuovokumu. Šito amžiaus visuomenė tampa etinė, ir tokios eros mirtingieji tikrai tampa moraliomis būtybėmis. Tokiame į priekį žengiančiame pasaulyje išmintingos moralios būtybės sugeba sukurti žmogiškąją brolystę. Etiškos ir moralios būtybės sugeba išmokyti, kaip gyventi pagal auksinę taisyklę.

6 . *Dvasinio siekimo amžius*. Kada besivystantys mirtingieji yra perėję per fizinio, intelektualaus, ir visuomeninio vystymosi etapus, tada anksčiau ar vėliau jie pasiekia tuos asmeninės įžvalgos lygius, kurie juos verčia ieškoti dvasinių pasitenkinimų ir kosminio supratimo. Religija užbaigia kilimą iš baimės ir prietarų emocinių sferų į kosminės išminties ir asmeninio dvasinio patyrimo aukštesnius lygius. Švietimas troškta prasmių pasiekimo, o kultūra apima kosminius ryšius ir tikrąsias vertybes. Tokie besivystantys mirtingieji yra nuoširdžiai kultūringi, tikrai išsilavinę, ir nuostabiai pažįstantys Dievą.

50:5.5 (576.8) 2. *The security age*. Just as soon as the primitive hunter can spare any time from the search for food, he turns this leisure to augmenting his security. More and more attention is devoted to the technique of war. Homes are fortified, and the clans are solidified by mutual fear and by the inculcation of hate for foreign groups. Self-preservation is a pursuit which always follows self-maintenance.

50:5.6 (577.1) 3. *The material-comfort era*. After food problems have been partially solved and some degree of security has been attained, the additional leisure is utilized to promote personal comfort. Luxury vies with necessity in occupying the center of the stage of human activities. Such an age is all too often characterized by tyranny, intolerance, gluttony, and drunkenness. The weaker elements of the races incline towards excesses and brutality. Gradually these pleasure-seeking weaklings are subjugated by the more strong and truth-loving elements of the advancing civilization.

50:5.7 (577.2) 4. *The quest for knowledge and wisdom*. Food, security, pleasure, and leisure provide the foundation for the development of culture and the spread of knowledge. The effort to execute knowledge results in wisdom, and when a culture has learned how to profit and improve by experience, civilization has really arrived. Food, security, and material comfort still dominate society, but many forward-looking individuals are hungering for knowledge and thirsting for wisdom. Every child is provided an opportunity to learn by doing; education is the watchword of these ages.

50:5.8 (577.3) 5. *The epoch of philosophy and brotherhood*. When mortals learn to think and begin to profit by experience, they become philosophical — they start out to reason within themselves and to exercise discriminative judgment. The society of this age becomes ethical, and the mortals of such an era are truly becoming moral beings. Wise moral beings are capable of establishing human brotherhood on such a progressing world. Ethical and moral beings can learn how to live in accordance with the golden rule.

50:5.9 (577.4) 6. *The age of spiritual striving*. When evolving mortals have passed through the physical, intellectual, and social stages of development, sooner or later they attain those levels of personal insight which impel them to seek for spiritual satisfactions and cosmic understandings. Religion is completing the ascent from the emotional domains of fear and superstition to the high levels of cosmic wisdom and personal spiritual experience. Education aspires to the attainment of meanings, and culture grasps at cosmic relationships and true values. Such evolving mortals are genuinely cultured, truly

7. *Šviesos ir gyvenimo era.* Tai fizinės saugos, intelektualaus išplėtimo, visuomeninės kultūros, ir dvasinio pasiekimo vienas po kito einančių amžių sužydėjimas. Šitie žmogiškieji pasiekimai dabar yra sumaišyti, susieti, ir koordinuoti kosminėje vienybėje ir nesavanaudiškoje tarnystėje. Ribinės prigimtys ir materialių gabumų sferoje nėra apribojimų, kuriuos evoliucinio pasiekimo galimybės nustatytų besivystančios kartos, kurios viena po kitos gyvena šituose laiko ir erdvės dangiškuose ir nusistovėjusiuose pasauliuose.

Savosioms sferoms tarnavę per pasaulio istorijos ir planetinės pažangos vienas po kito einančius dieviškosios tvarkos laikmečius, paskelbus šviesos ir gyvenimo eros pradžią, Planetų Princai yra pakeliami į Planetų Aukščiausiujų Valdovų rangą.

6. PLANETINĖ KULTŪRA

Urantijos izoliacija neleidžia mums imtis užduoties, jog pavaizduotume jūsų kaimynų Satanijoje gyvenimo ir aplinkos daugelį niuansų. Šituose dokumentuose mus riboja planetinis karantinas ir sistemos izoliacija. Mes turime vadovautis šitais apribojimais visose savo pastangose apšviesti Urantijos mirtinguosius, bet tiek, kiek yra leidžiama, tai jums buvo pateikta informacija apie vidutinio evoliucinio pasaulio žengimą pirmyn, ir jūs galite palyginti tokio pasaulio karjerą su dabartine Urantijos būkle.

Civilizacijos vystymasis Urantijoje ne taip jau labai ir skiriasi nuo civilizacijos vystymosi kituose pasauliuose, kurie patyrė dvasinės izoliacijos nelaimę. Tačiau, kada jis yra palyginamas su visatos ištikimais pasauliais, tada jūsų planeta atrodo nepaprastai susipainiojusi ir smarkiai atsilikusi intelektualios pažangos ir dvasinio pasiekimo visose fazėse.

Dėl jūsų planetos nelaimių urantams yra užkirstas kelias daug ką suprasti apie normalių pasaulių kultūrą. Bet jūs neturėtumėte įsivaizduoti tokių evoliucinių pasaulių, net ir pačių idealiausių, tokiomis sferomis, kuriose gyvenimas yra rožėmis klotas. Mirtingųjų rasių pradinį gyvenimą visada lydi kova. Pastangos ir sprendimai sudaro esminę dalį tam, kad būtų įgyjamos išlikimo vertybės.

Kultūra iš anksto daro prielaidą dėl proto kokybės; kultūros negalima išvystyti, jeigu neiškeliamas protas. Aukštesnis intelektas sieks kilnios kultūros ir suras kokią nors būdą, kaip tokį tikslą pasiekti. Menkesni protai aukščiausią kultūrą paniekinančiai atstums net ir tada, kada ji bus jiems pateikta paruoštu naudojimui pavidalu. Daug

educated, and exquisitely God-knowing.

50:5.10 (577.5) 7. *The era of light and life.* This is the flowering of the successive ages of physical security, intellectual expansion, social culture, and spiritual achievement. These human accomplishments are now blended, associated, and co-ordinated in cosmic unity and unselfish service. Within the limitations of finite nature and material endowments there are no bounds set upon the possibilities of evolutionary attainment by the advancing generations who successively live upon these supernal and settled worlds of time and space.

50:5.11 (577.6) After serving their spheres through successive dispensations of world history and the progressing epochs of planetary progress, the Planetary Princes are elevated to the position of Planetary Sovereigns upon the inauguration of the era of light and life.

6. PLANETARY CULTURE

50:6.1 (578.1) The isolation of Urantia renders it impossible to undertake the presentation of many details of the life and environment of your Satania neighbors. In these presentations we are limited by the planetary quarantine and by the system isolation. We must be guided by these restrictions in all our efforts to enlighten Urantia mortals, but in so far as is permissible, you have been instructed in the progress of an average evolutionary world, and you are able to compare such a world's career with the present state of Urantia.

50:6.2 (578.2) The development of civilization on Urantia has not differed so greatly from that of other worlds which have sustained the misfortune of spiritual isolation. But when compared with the loyal worlds of the universe, your planet seems most confused and greatly retarded in all phases of intellectual progress and spiritual attainment.

50:6.3 (578.3) Because of your planetary misfortunes, Urantians are prevented from understanding very much about the culture of normal worlds. But you should not envisage the evolutionary worlds, even the most ideal, as spheres whereon life is a flowery bed of ease. The initial life of the mortal races is always attended by struggle. Effort and decision are an essential part of the acquirement of survival values.

50:6.4 (578.4) Culture presupposes quality of mind; culture cannot be enhanced unless mind is elevated. Superior intellect will seek a noble culture and find some way to attain such a goal. Inferior minds will spurn the highest culture even when presented to them ready-made. Much depends, also, upon the successive missions of

kas priklauso, taip pat, ir nuo dieviškųjų Sūnų viena po kitos einančių misijų ir nuo laipsnio, kuriuo švietimą priima jų atitinkamos dieviškosios tvarkos amžiai.

Jūs neturėtumėte užmiršti, jog dėl Liuciferio maišto du šimtus tūkstančių metų Satanijos visi pasauliai yra nugrimzdę į Norlatiadeko dvasinį uždraudimą. Ir praeis amžių amžiai, kol bus panaikintos nuodėmės ir atsiskyrimo sukeltos kliūtys. Jūsų pasaulis vis dar tebeina tokiu keliu, kuris yra vingiuotas ir su nuopuoliais dėl maištininko Planetos Princo ir nusikaltusio Materialiojo Sūnaus dvigubos tragedijos. Net Kristaus Mykolo savęs padovanojimas Urantijoje nedelsiant nepašalina žemiškųjų pasekmių, kilusių dėl šitų rimtų klaidų per ankstesnį pasaulio valdymą.

the divine Sons and upon the extent to which enlightenment is received by the ages of their respective dispensations.

50:6.5 (578.5) You should not forget that for two hundred thousand years all the worlds of Satania have rested under the spiritual ban of Norlatiadek in consequence of the Lucifer rebellion. And it will require age upon age to retrieve the resultant handicaps of sin and secession. Your world still continues to pursue an irregular and checkered career as a result of the double tragedy of a rebellious Planetary Prince and a defaulting Material Son. Even the bestowal of Christ Michael on Urantia did not immediately set aside the temporal consequences of these serious blunders in the earlier administration of the world.

7. ATLYGIS UŽ IZOLIACIJĄ

Iš pirmo žvilgsnio gali pasirodyti, kad Urantijai ir su ja susijusiems izoliuotiems pasauliams labai nepasisekė, kadangi jie nebeturi tokių geradariškų ir įtakojančių viršžmogiškųjų asmenybių, kaip Planetos Princas ir Materialusis Sūnus ir Dukra. Bet šitų sferų izoliacija jų rasėms suteikia unikalią galimybę tam, jog pasireikštų įtikėjimas ir tam, jog būtų vystoma tikėjimo kosminiu patikimumu ypatinga kokybė, kuri nepriklauso nuo matymo ar bet kokio kitokio materialaus apmąstymo. Gali pasirodyti, galiausiai, jog mirtingiesiems tvariniams, kurių gimtieji pasauliai yra karantino būsenoje dėl maišto, nepaprastai pasisekė. Mes pastebėjome, kad tokiems kylantiesiems labai anksti yra patikima daugybė ypatingų paskyrimų kosminėse užduotyse, kur neabejojantis įtikėjimas ir didžiulis pasitikėjimas kitu sudaro esminį pagrindą jų įvykdymui.

Jeruseme kylantieji iš šitų izoliuotų pasaulių užima savo atskirą gyvenamąjį sektorių ir yra žinomi *agondonterij* vardu, kuris reiškia evoliucinius valią turinčius tvarinius, kurie sugeba tikėti nematydami, atkakliai siekti, būdami izoliuoti, ir triumfuoti prieš neįveikiamus sunkumus net ir tada, kada būna atskirti vieni. Šitas *agondonterij* funkcinis sugrupavimas išlieka per visą kilimą vietinėje visatoje ir keliaujant per supervisatą; jis išnyksta, gyvenant Havonoje, ir tuoj pat vėl atsiranda, pasiekus Rojų, ir aiškiai išlieka Mirtingųjų Užbaigtųjų Korpuse. Tabamantija yra *agondonteris*, turintis užbaigtojo statusą, išlikęs po mirties iš vienos iš karantinuotų sferų, kuri buvo įsitraukusi į patį pirmąjį maištą, įvykusį laiko ir erdvės visatoje.

Per visą Rojaus karjerą, atlygis eina po pastangų, kaip pasekmė eina po priežasties. Tokie atlygiai individą išskiria iš vidutiniųjų, užtikrina

7. THE REWARDS OF ISOLATION

50:7.1 (578.6) On first thought it might appear that Urantia and its associated isolated worlds are most unfortunate in being deprived of the beneficent presence and influence of such superhuman personalities as a Planetary Prince and a Material Son and Daughter. But isolation of these spheres affords their races a unique opportunity for the exercise of faith and for the development of a peculiar quality of confidence in cosmic reliability which is not dependent on sight or any other material consideration. It may turn out, eventually, that mortal creatures hailing from the worlds quarantined in consequence of rebellion are extremely fortunate. We have discovered that such ascenders are very early intrusted with numerous special assignments to cosmic undertakings where unquestioned faith and sublime confidence are essential to achievement.

50:7.2 (579.1) On Jerusem the ascenders from these isolated worlds occupy a residential sector by themselves and are known as the *agondonters*, meaning evolutionary will creatures who can believe without seeing, persevere when isolated, and triumph over insuperable difficulties even when alone. This functional grouping of the *agondonters* persists throughout the ascension of the local universe and the traversal of the superuniverse; it disappears during the sojourn in Havona but promptly reappears upon the attainment of Paradise and definitely persists in the Corps of the Mortal Finality. Tabamantia is an *agondonter* of finaliter status, having survived from one of the quarantined spheres involved in the first rebellion ever to take place in the universes of time and space.

50:7.3 (579.1) All through the Paradise career, reward follows effort as the result of causes. Such rewards set off the individual from the average,

tvarinio patyrimo skirtingumą, ir prisideda prie galutinių veiksmų visapusiškumo kolektyviniame užbaigtųjų organe.

[Pateikta Antrinio Sūnaus Lanonandeko iš Rezervinio Korpuso.]

provide a differential of creature experience, and contribute to the versatility of ultimate performances in the collective body of the finaliters.

^{50:7.4 (579.1)} [Presented by a Secondary Lanonandek Son of the Reserve Corps.]

51 Dokumentas. Planetų Adomai

⇐ 050

URANTIJOS KNYGA

052 ⇐

II DALIS. VIETINĖ VISATA

51 DOKUMENTAS. PLANETŲ ADOMAI

Skyrius

ĮVADAS

1. Dievo Materialiųjų Sūnų kilmė ir prigimtis
2. Planetų Adomų gabenimas
3. Adominės misijos
4. Šešios evoliucinės rasės
5. Rasinis susiliejimas — Adominio kraujo padovanojimas
6. Edeninis režimas
7. Suvienytas administravimas

ĮVADAS

PLANETOS Princo dieviškosios tvarkos metu, primityvūs žmogus pasiekia natūralaus evoliucinio išsivystymo ribą, ir šitoks biologinis pasiekimas duoda ženklą Sistemos Aukščiausiam Valdovui, jog į tokį pasaulį pasiųstų sūnystės antrąją kategoriją, biologinius gerintojus. Šitie Sūnūs, nes jie būna po du— Materialūs Sūnūs ir Dukra— planetoje paprastai yra žinomi kaip Adomas ir Ieva. Pirminis Satanijos Materialūs Sūnūs yra Adomas, ir tie, kurie vyksta į sistemos pasaulius biologiniais gerintojais, visada turi savosios unikalios kategorijos šito pirmojo ir originaliojo Sūnaus vardą.

Šitie Sūnūs yra Sūnaus Kūrėjo materialioji dovana apgyvendintiems pasauliams. Kartu su Planetos Princu, jie pasilieka savojo paskyrimo planetoje per tokios sferos evoliucinį kursą. Tokia užduotis planetoje, turinčioje Planetos Prinčą, nėra labai pavojinga, bet įtikėjimą išdavusioje planetoje, sferoje be dvasinio valdovo ir netekusioje tarplanetinio ryšio, tokia misija yra kupina didžiulio pavojaus.

PAPER 51 THE PLANETARY ADAMS

SECTIONS

Introduction

1. Origin and Nature of the Material Sons of God
2. Transit of the Planetary Adams
3. The Adamic Missions
4. The Six Evolutionary Races
5. Racial Amalgamation — Bestowal of the Adamic Blood
6. The Edenic Regime
7. United Administration

INTRODUCTION

51:0.1 (580.1) DURING the dispensation of a Planetary Prince, primitive man reaches the limit of natural evolutionary development, and this biologic attainment signals the System Sovereign to dispatch to such a world the second order of sonship, the biologic uplifters. These Sons, for there are two of them — the Material Son and Daughter — are usually known on a planet as Adam and Eve. The original Material Son of Satania is Adam, and those who go to the system worlds as biologic uplifters always carry the name of this first and original Son of their unique order.

51:0.2 (580.2) These Sons are the material gift of the Creator Son to the inhabited worlds. Together with the Planetary Prince, they remain on their planet of assignment throughout the evolutionary course of such a sphere. Such an adventure on a world having a Planetary Prince is not much of a hazard, but on an apostate planet, a realm without a spiritual ruler and deprived of interplanetary communication, such a mission is fraught with

Nors negalite turėti vilties, jog žinosite viską apie šitų Sūnų darbą visuose Satanijos ir kitų sistemų pasauliuose, bet kiti dokumentai daug išsamiau paaiškina įdomios poros, Adomo ir levos, kurie atvyko iš Jerusemo biologinių gerintojų korpuso tam, kad pagerintų Urantijos rases, gyvenimą ir patyrimus. Nors idealūs planai pagerinti jūsų vietinės rases sužlugo, bet vis tik Adomo misija nebuvo veltui; Urantija turėjo neišmatuojamos naudos iš Adomo ir levos dovanos, ir tarp savo bičiulių, ir tarybose danguje jų darbas nėra laikomas visiškai nesėkme.

grave danger.

51:0.3 (580.3) Although you cannot hope to know all about the work of these Sons on all the worlds of Satania and other systems, other papers depict more fully the life and experiences of the interesting pair, Adam and Eve, who came from the corps of the biologic uplifters of Jerusalem to upstep the Urantia races. While there was a miscarriage of the ideal plans for improving your native races, still, Adam's mission was not in vain; Urantia has profited immeasurably from the gift of Adam and Eve, and among their fellows and in the councils on high their work is not reckoned as a total loss.

1. DIEVO MATERIALIŲJŲ SŪNŲ KILMĖ IR PRIGIMTIS

Materialieji arba lyties Sūnūs ir Dukros yra Sūnaus Kūrėjo palikuonys; Visatos Motina Dvasia nedalyvauja kuriant šitas būtybes, kurios turi tikslą būti fiziniai pagerintojai evoliuciniuose pasauliuose.

Sūnystės materialioji kategorija nėra vienoda per visą vietinę visatą. Sūnus Kūrėjas kiekvienoje vietinėje sistemoje sukuria tiksliai vieną šitų būtybių porą; šitos pirminės poros yra skirtingos prigimtimi, bet suderintos su savo atitinkamų sistemų gyvybės modeliu. Tai yra būtina sąlyga, kadangi priešingu atveju Adomų reprodukcinis potencialas neveiktų su bet kurios konkrečios sistemos pasaulių besivystančių mirtingųjų būtybių reprodukcinio potencialu. Tas Adomas ir ta leva, kurie atvyko į Urantiją, buvo kilę iš Satanijos Materialiųjų Sūnų pirminės poros.

Materialieji Sūnūs skiriasi ūgiu nuo aštuonių iki dešimties pėdų, ir jų kūnai žėri violetinio atspalvio spinduliuojančios šviesos švytėjimu. Nors jų materialiuose kūnuose yra materialaus kraujo apytaka, bet jie taip pat yra pakraunami ir dieviškąja energija ir yra prisotinti dangiškosios šviesos. Šitie Materialieji Sūnūs (Adomai) ir Materialiosios Dukros (levos) yra lygūs vieni kitiems, skiriasi tik reprodukcine prigimtimi ir kai kuriais cheminiais komponentais. Jie yra lygūs, bet skirtingi, vyriškosios ir moteriškosios lyties—todėl vienas kitą papildantys—ir yra sukurti tokie tam, jog tarnautų poromis beveik visose užduotyse.

Materialieji Sūnūs turi dvigubą maitinimą; jie iš tikrųjų yra dualūs prigimtimi ir sandara, materializuotą energiją naudoja didele dalimi taip, kaip ją naudoja sferų fizinės būtybės, tuo tarpu jų nemirtingą egzistenciją iki galo palaiko tiesioginis ir automatinis tam tikrų sustiprinančių kosminių energijų priėmimas. Jeigu kartais jiems nepavyktų

1. ORIGIN AND NATURE OF THE MATERIAL SONS OF GOD

51:1.1 (580.4) The material or sex Sons and Daughters are the offspring of the Creator Son; the Universe Mother Spirit does not participate in the production of these beings who are destined to function as physical uplifters on the evolutionary worlds.

51:1.2 (580.5) The material order of sonship is not uniform throughout the local universe. The Creator Son produces only one pair of these beings in each local system; these original pairs are diverse in nature, being attuned to the life pattern of their respective systems. This is a necessary provision since otherwise the reproductive potential of the Adams would be nonfunctional with that of the evolving mortal beings of the worlds of any one particular system. The Adam and Eve who came to Urantia were descended from the original Satania pair of Material Sons.

51:1.3 (580.6) Material Sons vary in height from eight to ten feet, and their bodies glow with the brilliance of radiant light of a violet hue. While material blood circulates through their material bodies, they are also surcharged with divine energy and saturated with celestial light. These Material Sons (the Adams) and Material Daughters (the Eves) are equal to each other, differing only in reproductive nature and in certain chemical endowments. They are equal but differential, male and female—hence complemental—and are designed to serve on almost all assignments in pairs.

51:1.4 (581.1) The Material Sons enjoy a dual nutrition; they are really dual in nature and constitution, partaking of materialized energy much as do the physical beings of the realm, while their immortal existence is fully maintained by the direct and automatic intake of certain sustaining cosmic energies. Should they fail on some

įvykdyti kokios nors paskirtos misijos arba net įeigu sąmoningai ir tyčia maištautų, tuomet šitoji Sūnų kategorija yra izoliuojama, yra nutraukiamas ryšys su visatos šviesos ir gyvenimo šaltiniu. Po šito jie tampa iš esmės materialiomis būtybėmis, turinčiomis likimą pasirinkti materialios gyvybės kelią savosios užduoties pasaulyje, ir yra priverstos laukti visatos teisėjų nuosprendžio. Galiausiai tokių nesėkmę patyrusių ir neišmintųjų Materialiųjų Sūnų ir Dukrų planetinę karjerą užbaigs materiali mirtis.

Pirminiai arba tiesiogiai sukurti Adomas ir Ieva yra nemirtingi dėl įgimto apdovanojimo lygiai taip, kaip ir visos kitos vietinės visatos sūnystės kategorijos, bet nemirtingumo potencialo sumažėjimas yra būdingas jų sūnums ir dukroms. Šitoji pirminė pora besąlygiškai nemirtingumo negali perduoti savo sukurtiems sūnums ir dukroms. Jų palikuonių gyvybės tęstinumas priklauso nuo nepertraukiamo intelektualaus sinchroniškumo su Dvasios proto gravitacijos grandine. Nuo Satanijos sistemos pradžios dėl maišto ir pražangos buvo prarasta trylika Planetos Adomų ir 681.204 iš jų, kuriems buvo patikėtos žemesnės pareigos. Didžioji dalis šitų nuklydimų įvyko Liuciferio maišto metu.

Gyvendami sistemų sostinėse kaip nuolatiniai piliečiai, Materialieji Sūnūs net ir tada, kada vykdo nusileidžiančias misijas evoliucinėse planetose, Minties Derintojų neturi, bet būtent šitos tarnystės dėka jie įgyja patirtinį potencialą Derintojo apsigyvenimui ir Rojaus kilimo karjerai. Šitos unikalios ir nuostabiai naudingos būtybės yra jungiamosios grandys tarp dvasinių ir fizinių pasaulių. Jos yra sutelktos sistemų būstinėse, kur reprodukuojasi ir toliau gyvena kaip šios sferos materialūs piliečiai, ir iš kur yra pasiunčiamos į evoliucinius pasaulius.

Ne taip, kaip kiti sukurti planetinės tarnystės Sūnūs, sūnystės materialioji kategorija nėra, dėl savo prigimties, nematoma materialiams tvariniams, tokiems, kaip Urantijos gyventojai. Šitie Dievo Sūnūs gali būti matomi, suprantami, ir gali, savo ruožtu, iš tikrųjų bendrauti su laiko tvariniais, gali net turėti su jais palikuonių, nors šitas biologinio pagerinimo vaidmuo paprastai tenka Planetų Adomų palikuonims.

Jeruseme bet kurio Adomo ir Ievos ištikimi vaikai yra nemirtingi, bet Materialiojo Sūnaus ir Dukros palikuonys, sukurti po jų atvykimo į evoliucinę planetą tokio imuniteto nuo natūralios mirties neturi. Čia atsiranda pasikeitimas gyvybės perdavimo mechanizme, kada šitie Sūnūs yra iš naujo materializuojami reprodukinei funkcijai evoliuciniame pasaulyje. Gyvybės Nešėjai Planetos Adomams ir Ievoms sąmoningai atima galią sukurti nemirštančius sūnus ir dukras. Įeigu

mission of assignment or even consciously and deliberately rebel, this order of Sons becomes isolated, cut off from connection with the universe source of light and life. Thereupon they become practically material beings, destined to take the course of material life on the world of their assignment and compelled to look to the universe magistrates for adjudication. Material death will eventually terminate the planetary career of such an unfortunate and unwise Material Son or Daughter.

51:1.5 (581.2) An original or directly created Adam and Eve are immortal by inherent endowment just as are all other orders of local universe sonship, but a diminution of immortality potential characterizes their sons and daughters. This original couple cannot transmit unconditioned immortality to their procreated sons and daughters. Their progeny are dependent for continuing life on unbroken intellectual synchrony with the mind-gravity circuit of the Spirit. Since the inception of the system of Satania, thirteen Planetary Adams have been lost in rebellion and default and 681,204 in the subordinate positions of trust. Most of these defections occurred at the time of the Lucifer rebellion.

51:1.6 (581.3) While living as permanent citizens on the system capitals, even when functioning on descending missions to the evolutionary planets, the Material Sons do not possess Thought Adjusters, but it is through these very services that they acquire experiential capacity for Adjuster indwelling and the Paradise ascension career. These unique and wonderfully useful beings are the connecting links between the spiritual and physical worlds. They are concentrated on the system headquarters, where they reproduce and carry on as material citizens of the realm, and whence they are dispatched to the evolutionary worlds.

51:1.7 (581.4) Unlike the other created Sons of planetary service, the material order of sonship is not, by nature, invisible to material creatures like the inhabitants of Urantia. These Sons of God can be seen, understood, and can, in turn, actually mingle with the creatures of time, could even procreate with them, though this role of biologic upliftment usually falls to the progeny of the Planetary Adams.

51:1.8 (581.5) On Jerusem the loyal children of any Adam and Eve are immortal, but the offspring of a Material Son and Daughter procreated subsequent to their arrival on an evolutionary planet are not thus immune to natural death. There occurs a change in the life-transmitting mechanism when these Sons are rematerialized for reproductive function on an evolutionary world. The Life Carriers designedly deprive the Planetary Adams and Eves of the power of begetting

jie nesuklumpa, tai Adomas ir leva, vykdydami planetinę misiją, gali gyventi be apribojimo, bet tarp tam tikrų ribų jų vaikai patiria mažėjančią gyvenimo trukmę su kiekviena vėlesniąja karta.

undying sons and daughters. If they do not default, an Adam and Eve on a planetary mission can live on indefinitely, but within certain limits their children experience decreasing longevity with each succeeding generation.

2. PLANETŲ ADOMŲ GABENIMAS

Gavus žinią, jog dar vienas apgyvendintas pasaulis pasiekė fizinės evoliucijos viršūnę, Sistemos Aukščiausiasis Valdovas sistemos sostinėje sukviečia Materialiųjų Sūnų ir Dukrų korpusą; ir po tokio evoliucinio pasaulio poreikių aptarimo, iš savanorių grupės parenkami du—vyresniojo Materialiųjų Sūnų korpuso Adomas ir leva—tam, kad imtųsi šios rizikingos užduoties, kad pasinertų į gilų miegą, parengiantį įserafimavimui ir transportavimui iš savo bendros tarnystės namų į naujų galimybių ir naujų pavojų naująją sferą.

Adomai ir levos yra pusiau materialūs tvariniai ir, kaip tokie, nėra serafimo transportuojami. Sistemos sostinėje jie turi būti dematerializuoti prieš įserafimavimą dėl to, kad būtų nugabenti į paskyrimo pasaulį. Transportiniai serafimai Materialiuosiuose Sūnuose ir kituose pusiau materialiuose tvariniuose sugeba padaryti tokius pakeitimus tam, kad juos būtų galima įserafimuoti, ir tokiu būdu transportuoti erdve iš vieno pasaulio ar sistemos į kitą. Tokiam parengimui transportuoti prireikia maždaug trijų standartinių dienų, ir reikalingas Gyvybės Nešėjo bendradarbiavimas tam, kad toks dematerializuotas tvarinys būtų sugrąžintas į normalią egzistenciją, kada užbaigęs kelionę atvyksta serafinis transportas.

Nors tam, kad Adomai būtų parengiami gabenimui iš Jerusemo į evoliucinius pasaulius, šitas dematerializavimo metodas egzistuoja, bet nėra ekvivalentiško metodo, kaip juos iš tokių pasaulių paimti, nebent visa planeta turi būti ištuštinta, šituo atveju nepaprastosios situacijos dematerializavimo metodas yra pritaikomas visiems gyventojams, kurie turi būti išgelbėti. Jeigu kartais tikrai grėstų kokia nors fizinė katastrofa besivystančių rasių planetiniam gyvenimui, tai Melkizedekai ir Gyvybės Nešėjai įdiegtų dematerializavimo metodą visiems išliekantiems, ir šitos būtybės serafiniu transportu būtų išgabentos į naują pasaulį, parengtą tam, kad savo egzistenciją toliau tęstų. Žmogiškosios rasės evoliucija, kartą pradėta erdvės pasaulyje, turi tęstis visiškai nepriklausomai nuo tos planetos fizinio išlikimo, bet per evoliucinius amžius nėra suplanuota taip, jog Planetos Adomas ir leva tikrai paliktų savo pasirinktą pasaulį.

2. TRANSIT OF THE PLANETARY ADAMS

51:2.1 (582.1) Upon receipt of the news that another inhabited world has attained the height of physical evolution, the System Sovereign convenes the corps of Material Sons and Daughters on the system capital; and following the discussion of the needs of such an evolutionary world, two of the volunteering group — an Adam and an Eve of the senior corps of Material Sons — are selected to undertake the adventure, to submit to the deep sleep preparatory to being enseraphimed and transported from their home of associated service to the new realm of new opportunities and new dangers.

51:2.2 (582.2) Adams and Eves are semimaterial creatures and, as such, are not transportable by seraphim. They must undergo dematerialization on the system capital before they can be enseraphimed for transport to the world of assignment. The transport seraphim are able to effect such changes in the Material Sons and in other semimaterial beings as enable them to be enseraphimed and thus to be transported through space from one world or system to another. About three days of standard time are consumed in this transport preparation, and it requires the co-operation of a Life Carrier to restore such a dematerialized creature to normal existence upon arrival at the end of the seraphic-transport journey.

51:2.3 (582.3) While there is this dematerializing technique for preparing the Adams for transit from Jerusalem to the evolutionary worlds, there is no equivalent method for taking them away from such worlds unless the entire planet is to be emptied, in which event emergency installation of the dematerialization technique is made for the entire salvable population. If some physical catastrophe should doom the planetary residence of an evolving race, the Melchizedeks and the Life Carriers would install the technique of dematerialization for all survivors, and by seraphic transport these beings would be carried away to the new world prepared for their continuing existence. The evolution of a human race, once initiated on a world of space, must proceed quite independently of the physical survival of that planet, but during the evolutionary ages it is not otherwise intended that a Planetary Adam or Eve shall leave their chosen world.

Atvykę į savo paskyrimo planetą, Materialusis Sūnus ir Dukra yra vėl materializuojami vadovaujant Gyvybės Nešėjui. Šitas visas procesas trunka nuo dešimties iki dvidešimt aštuonių dienų Urantijos laiku. Serafinio miego be sąmonės būseną tęsiasi per visą šitą atstatymo laiką. Kada fizinio organizmo surinkimas iš naujo yra užbaigtas, tada šitie Materialieji Sūnus ir Dukros savo naujuose namuose ir savo naujuose pasauliuose būna iš esmės lygiai tokie patys, kokie jie buvo iki dematerializavimo proceso Jerusemė.

3. ADOINĖS MISIJOS

Apgyvendintuose pasauliuose Materialieji Sūnus ir Dukros stato savo pačių sodo namus, greitai jiems ima padėti jų pačių vaikai. Paprastai vieta sodui būna parinkta Planetos Princo, o jo materialusis personalas atlieka didelę dalį parengiamųjų darbų padedant vietinių rasių daugeliui aukštesniųjų tipų.

Šitie Edeno Sodai taip yra vadinami Edentijos, žvaigždyno sostinės, garbei, ir dėl to, kad jie yra modeliuojami pagal Pačių Aukštųjų Tėvų būstinės pasaulio botaninį grožį. Tokie sodo namai paprastai yra išdėstomi nuošalioje vietoje ir beveik tropinėje zonoje. Jie yra nuostabūs kūriniai vidutiniame pasaulyje. Jūs negalite nieko spręsti apie šituos gražius kultūros centrus iš fragmentiško paaiškinimo apie tokios užduoties nepavykusį vystymąsi Urantijoje.

Planetos Adomas ir Ieva, potencialiai, yra visiškai fizinio maloningumo dovana mirtingųjų rasėms. Tokios atgabentos poros pagrindinis darbas yra dauginti ir gerinti laiko vaikus. Bet bendro dauginimosi tarp sodo žmonių ir to pasaulio žmonių nebūna tuoj pat; Adomas ir Ieva lieka biologiškai atskirti nuo evoliucinių mirtingųjų per daugelį kartų, tuo metu, kada jie kuria savo pačių kategorijos stiprią rasę. Tokia yra violetinės rasės kilmė apgyvendintuose pasauliuose.

Planus dėl rasės pagerinimo parengia Planetos Princas ir jo personalas, ir juos įgyvendina Adomas ir Ieva. Ir būtent čia jų Materialusis Sūnus ir jo partnerė atsidūrė labai nepalankioje padėtyje, kada jie atvyko į Urantiją. Kaligastija pasiūlė gudrų ir veiksmingą pasipriešinimą Adominei misijai; ir nepaisant to, jog Urantijos administratoriai Melkizedekai buvo deramai įspėję tiek Adomą, tiek Ievą apie planetinius pavojus, kurie yra neatskiriami nuo maištaujančio Planetos Princo buvimo, šitas vienas iš pagrindinių maištininkų, gudraus

51:2.4 (582.4) Upon arrival at their planetary destination the Material Son and Daughter are rematerialized under the direction of the Life Carriers. This entire process takes ten to twenty-eight days of Urantia time. The unconsciousness of the seraphic slumber continues throughout this entire period of reconstruction. When the reassembly of the physical organism is completed, these Material Sons and Daughters stand in their new homes and on their new worlds to all intents and purposes just as they were before submitting to the dematerializing process on Jerusem.

3. THE ADAMIC MISSIONS

51:3.1 (582.5) On the inhabited worlds the Material Sons and Daughters construct their own garden homes, soon being assisted by their own children. Usually the site of the garden has been selected by the Planetary Prince, and his corporeal staff do much of the preliminary work of preparation with the help of many of the higher types of native races.

51:3.2 (583.1) These Gardens of Eden are so named in honor of Edentia, the constellation capital, and because they are patterned after the botanic grandeur of the headquarters world of the Most High Fathers. Such garden homes are usually located in a secluded section and in a near-tropic zone. They are wonderful creations on an average world. You can judge nothing of these beautiful centers of culture by the fragmentary account of the aborted development of such an undertaking on Urantia.

51:3.3 (583.2) A Planetary Adam and Eve are, in potential, the full gift of physical grace to the mortal races. The chief business of such an imported pair is to multiply and to uplift the children of time. But there is no immediate interbreeding between the people of the garden and those of the world; for many generations Adam and Eve remain biologically segregated from the evolutionary mortals while they build up a strong race of their order. This is the origin of the violet race on the inhabited worlds.

51:3.4 (583.3) The plans for race upstepping are prepared by the Planetary Prince and his staff and are executed by Adam and Eve. And this was where your Material Son and his companion were placed at great disadvantage when they arrived on Urantia. Caligastia offered crafty and effective opposition to the Adamic mission; and notwithstanding that the Melchizedek receivers of Urantia had duly warned both Adam and Eve concerning the planetary dangers inherent in the presence of the rebellious Planetary Prince, this archrebel, by a wily stratagem, outmaneuvered the

apgaulingo plano būdu, Edeninę porą apgavo ir įviliojo į spąstus, kad šie savo pasižadėjimą dėl globos kaip jūsų pasaulio matomi valdovai sulaužytų. Išdavikui Planetos Princui iš tikrųjų pavyko sukompromituoti jūsų Adomą ir levą, bet jam nepasisekė jų įtraukti į Liuciferio maištą.

Penktoji angelų kategorija, planetiniai pagalbininkai, yra priskiriami prie Adominės misijos, visada lydi Planetų Adomus jiems vykstant į pasaulius. Pirminio paskyrimo korpusą paprastai sudaro vienas šimtas tūkstančių. Kada Urantijos Adomo ir levos darbas buvo pradėtas prieš laiką, kada jie atsitraukė nuo nustatyto plano, tada būtent vienas iš serafinių Sodo Balsų jiems griežtai prieštaravo dėl jų smerktino elgesio. Ir jūsų pasakojimas apie šitą atsitikimą gerai iliustruoja tą būdą, kaip jūsų planetiniai pasakojimai turėjo polinkį viską, kas yra viršgamtiška, priskirti Viešpačiui Dievui. Dėl šito, urantai dažnai susipainiodavo dėl Visuotinio Tėvo prigimties, nes jo visų partnerių ir pavaldinių žodžiai ir veiksmai būdavo taip apskritai priskiriami jam. Adomo ir levos atveju, Sodo angelas buvo ne kas kitas, kaip planetinių padėjėjų vadovas, budėjęs tuo metu. Šitas serafimas, Solonija, paskelbė apie dieviškojo plano nesėkmę ir pareikalavo, jog į Urantiją sugrįžtų administratoriai Melchizedekai.

Antriniai tarpiniai tvariniai yra neatskiriami nuo Adominių misijų. Kaip ir Planetos Princo materialusis personalas, taip ir Materialiųjų Sūnų ir Dukrų palikuonys yra dviejų kategorijų: jų fiziniai vaikai ir tarpinių tvarinių antrinė kategorija. Šitie materialūs, bet paprastai nematomi planetiniai tarnai daug prisideda prie civilizacijos vystymo ir net prie to, jog pajungtų nepaklusnias mažumas, kurios gali stengtis sunaikinti visuomeninį vystymąsi ir dvasinę pažangą.

Antrinių tarpinių būtybių nereikėtų painioti su pirmine kategorija, kurios yra beveik nuo Planetos Princo atvykimo laikų. Urantijoje didžioji dalis šitų ankstesniųjų tarpinių tvarinių sukilo ir parėmė maište Kaligastiją. Ir, nuo Pentakosto dienos, yra internuoti. Daugelis iš Adominės grupės narių, kurie neišliko ištikimi planetinei administracijai, taip pat yra internuoti.

Pentakosto dieną ištikimi pirminiai ir antriniai tarpiniai tvariniai sukūrė savanorišką sąjungą, ir nuo tada visą laiką pasaulio reikaluose veikia kaip vienas vienetas. Jie tarnauja vadovaujami ištikimų tarpinių būtybių, kurios yra renkamos pakaitomis iš abiejų grupių.

Jūsų pasaulį yra aplankę sūnystės keturios kategorijos: Kaligastija, Planetos Princas; Dievo Materialieji Sūnūs Adomas ir leva; Makiventa

Edenic pair and entrapped them into a violation of the covenant of their trusteeship as the visible rulers of your world. The traitorous Planetary Prince did succeed in compromising your Adam and Eve, but he failed in his effort to involve them in the Lucifer rebellion.

51:3.5 (583.4) The fifth order of angels, the planetary helpers, are attached to the Adamic mission, always accompanying the Planetary Adams on their world adventures. The corps of initial assignment is usually about one hundred thousand. When the work of the Urantia Adam and Eve was prematurely launched, when they departed from the ordained plan, it was one of the seraphic Voices of the Garden who remonstrated with them concerning their reprehensible conduct. And your narrative of this occurrence well illustrates the manner in which your planetary traditions have tended to ascribe everything supernatural to the Lord God. Because of this, Urantians have often become confused concerning the nature of the Universal Father since the words and acts of all his associates and subordinates have been so generally attributed to him. In the case of Adam and Eve, the angel of the Garden was none other than the chief of the planetary helpers then on duty. This seraphim, Solonia, proclaimed the miscarriage of the divine plan and requisitioned the return of the Melchizedek receivers to Urantia.

51:3.6 (583.5) The secondary midway creatures are indigenous to the Adamic missions. As with the corporeal staff of the Planetary Prince, the descendants of the Material Sons and Daughters are of two orders: their physical children and the secondary order of midway creatures. These material but ordinarily invisible planetary ministers contribute much to the advancement of civilization and even to the subjection of insubordinate minorities who may seek to subvert social development and spiritual progress.

51:3.7 (583.6) The secondary midwayers should not be confused with the primary order, who date from the near times of the arrival of the Planetary Prince. On Urantia a majority of these earlier midway creatures went into rebellion with Caligastia and have, since Pentecost, been interned. Many of the Adamic group who did not remain loyal to the planetary administration are likewise interned.

51:3.8 (584.1) On the day of Pentecost the loyal primary and the secondary midwayers effected a voluntary union and have functioned as one unit in world affairs ever since. They serve under the leadership of loyal midwayers alternately chosen from the two groups.

51:3.9 (584.2) Your world has been visited by four orders of sonship: Caligastia, the Planetary Prince; Adam and Eve of the Material Sons of

Melkizedekas, “išminčius iš Salemo” Abraomo dienomis; Kristus Mykolas, kuris atvyko kaip save padovanojantis Rojaus Sūnus. Kaip būtų buvę daug veiksmingiau ir gražiau, jeigu Mykolą, Nebadono visatos aukščiausiąjį valdovą, jūsų pasaulyje būtų pasveikinęs ištikimas ir sumanus Planetos Princas ir atsidavęs ir kupinas sėkmės Materialusis Sūnus, kurių kiekvienas galėjo tiek daug padaryti, kad save padovanojančio Sūnaus misija ir gyvenimo darbas būtų dar vertingesnis! Bet neviesiems pasauliams yra taip nepasisekę, kaip Urantijai, taip pat ir Planetų Adomų misija nevisada buvo tokia sunki ir tokia pavojinga. Kada jie veikia sėkmingai, tada jie prisideda prie didžios tautos vystymo, ir toliau lieka matomi planetos reikalų vadovai net ir toli įžengus į tą amžių, kada toks pasaulis yra įsitvirtinęs šviesoje ir gyvenime.

4. ŠEŠIOS EVOLIUCINĖS RASĖS

Per apgyvendintų pasaulių ankstyvuosius amžius viešpataujanti rasė yra raudonasis žmogus, kuris paprastai būna pirmasis, pasiekęs žmogiškojo išsivystymo lygius. Tačiau, nors raudonasis žmogus ir yra planetų vyresnioji rasė, vis tik po jos einančios spalvotosios tautos mirtingojo pasirodymo amžiuje ima atsirasti labai anksti.

Ankstyvosios rasės yra tam tikra prasme pranašesnės už vėlesnes; raudonasis žmogus daug aukščiau stovi už indigo—juodąją—rasę. Gyvybės Nešėjai perduoda gyvųjų energijų visą padovanojamą pirminei arba raudonajai rasei, o kiekvienas atskiros mirtingųjų grupės vėlesnis evoliucinis pasireiškimas išreiškia variaciją pirminio apdovanojimo sąskaita. Net ir mirtingojo ūgis turi tendenciją mažėti nuo raudonojo žmogaus link indigo rasės, nors Urantijoje netikėti gigantizmo paveldėti bruožai pasirodė tarp žaliųjų ir oranžinių žmonių.

Tuose pasauliuose, kurie turi visas šešias evoliucines rases, aukštesnės rasės yra pirmoji, trečioji, ir penktoji—raudonoji, geltonoji, ir mėlynoji. Evoliucinės rasės tokiu būdu pakaitomis svyruoja savo sugebėjimu intelektualiam augimui ir dvasiniam vystymuisi, antroji, ketvirtoji, ir šeštoji rasės yra kažkiek mažiau apdovanotos. Šitos antrinės rasės yra tokios tautos, kurių kai kuriuose pasauliuose trūksta; jos yra būtent tos rasės, kurios buvo išnaikintos daugelyje kitų pasaulių. Tai yra nelaimė Urantijai, kad jūs tokia didele dalimi praradote aukštesnius mėlynuosius žmones, išskyrus tai, kiek jie yra išlikę jūsų susiliejusioje “baltojoje rasėje.” Jūsų oranžinių ir žaliųjų palikuonių praradimas nekelia tokio didžiulio susirūpinimo.

Šešių—arba trijų—spalvotųjų rasių evoliucija, nors atrodo, jog pablogina raudonojo žmogaus

God; Machiventa Melchizedek, the “sage of Salem” in the days of Abraham; and Christ Michael, who came as the Paradise bestowal Son. How much more effective and beautiful it would have been had Michael, the supreme ruler of the universe of Nebadon, been welcomed to your world by a loyal and efficient Planetary Prince and a devoted and successful Material Son, both of whom could have done so much to enhance the lifework and mission of the bestowal Son! But not all worlds have been so unfortunate as Urantia, neither has the mission of the Planetary Adams always been so difficult or so hazardous. When they are successful, they contribute to the development of a great people, continuing as the visible heads of planetary affairs even far into the age when such a world is settled in light and life.

4. THE SIX EVOLUTIONARY RACES

51:4.1 (584.3) The race of dominance during the early ages of the inhabited worlds is the red man, who ordinarily is the first to attain human levels of development. But while the red man is the senior race of the planets, the succeeding colored peoples begin to make their appearances very early in the age of mortal emergence.

51:4.2 (584.4) The earlier races are somewhat superior to the later; the red man stands far above the indigo — black — race. The Life Carriers impart the full bestowal of the living energies to the initial or red race, and each succeeding evolutionary manifestation of a distinct group of mortals represents variation at the expense of the original endowment. Even mortal stature tends to decrease from the red man down to the indigo race, although on Urantia unexpected strains of giantism appeared among the green and orange peoples.

51:4.3 (584.5) On those worlds having all six evolutionary races the superior peoples are the first, third, and fifth races — the red, the yellow, and the blue. The evolutionary races thus alternate in capacity for intellectual growth and spiritual development, the second, fourth, and sixth being somewhat less endowed. These secondary races are the peoples that are missing on certain worlds; they are the ones that have been exterminated on many others. It is a misfortune on Urantia that you so largely lost your superior blue men, except as they persist in your amalgamated “white race.” The loss of your orange and green stocks is not of such serious concern.

51:4.4 (584.6) The evolution of six — or of three — colored races, while seeming to deteriorate the

pirminius sugebėjimus, bet užtikrina tam tikras labai pageidautinas variacijas mirtingųjų tipams ir suteikia kitokiu atveju nepasiekiamą įvairių žmogiškųjų potencialų išraišką. Žmonijos pažangai šitos modifikacijos yra naudingos kaip visuma, su sąlyga, kad vėliau jas pagerins atgabenta Adominė arba violetinė rasė. Urantijoje šitas įprastas susivienijimo planas nebuvo plačiai įgyvendintas, ir dėl šito rasių evoliucijos plano žlugimo jums neįmanoma daug ko suprasti apie šitų tautų statusą vidutinėje apgyvendintoje planetoje stebint šitų ankstyvųjų rasių liekanas savajame pasaulyje.

Ankstyvosiomis rasių vystymosi dienomis raudonasis, geltonasis, ir mėlynasis žmogus turi nežymų polinkį susimaišyti; tokią pačią tendenciją susimaišyti turi ir oranžinė, žalią, ir indigo rasės.

Labiau atsilikusius žmones daugiau išsivysčiusios rasės paprastai panaudoja kaip darbininkus. Tai paaiškina vergovės atsiradimą planetose ankstyvųjų amžių laikotarpiu. Paprastai oranžinius žmones pajungia raudonieji, ir pažemina juos iki tarnų lygio—kartais išnaikina. Geltonieji ir raudonieji dažnai susibroliauja, bet nevisada. Geltonoji rasė paprastai pavergia žalią, tuo tarpu mėlynoji rasė pajungia indigo rasę. Šitos primityviųjų žmonių rasės apie savo atsilikusią bičiulių paslaugų panaudojimą priverstiniame darbe susimąsto ne daugiau, kaip urantai susimąstytų pirkdami ir parduodami arklius ir galvijus.

Daugumoje normalių pasaulių nesavanoriškas darbas netrunka ilgiau, kaip iki Planetos Princo dieviškosios tvarkos pabaigos, nors protiškai nesveiki ir visuomeninės tvarkos pažeidėjai vis dar dažnai būna verčiami atlikti nesavanorišką darbą. Bet visose normaliose sferose šita primityvios vergovės rūšis yra panaikinama tuoj po atgabentos violetinės arba Adominės rasės pasirodymo.

Šitos šešios evoliucinės rasės turi lemtį, kad būtų sumaišytos ir išaukštintos, susiliedamos su Adominių gerintojų palikuonimis. Bet iki to momento, kada šitos tautos susimaišo, menkesni ir netinkami atstovai didele dalimi būna išnaikinti. Planetos Princas ir Materialusis Sūnus, drauge su kitais deramais planetinės valdžios atstovais, nustato reprodukuojančių palikuonių tinkamumą. Urantijoje tokią radikalią programą įgyvendinti yra sunku dėl to, kad nėra kompetentingų teisėjų, kurie nustatytų jūsų pasaulio rasių individų biologinį tinkamumą arba netinkamumą. Nepaisant šitos kliūties, atrodo, kad jums reikia sugebėti susitarti dėl savo aiškiai netinkamų, defektyvių, degeneruotų, ir antisuomeninių rūšių biologinio izoliavimo.

original endowment of the red man, provides certain very desirable variations in mortal types and affords an otherwise unattainable expression of diverse human potentials. These modifications are beneficial to the progress of mankind as a whole provided they are subsequently upstepped by the imported Adamic or violet race. On Urantia this usual plan of amalgamation was not extensively carried out, and this failure to execute the plan of race evolution makes it impossible for you to understand very much about the status of these peoples on an average inhabited planet by observing the remnants of these early races on your world.

51:4.5 (585.1) In the early days of racial development there is a slight tendency for the red, the yellow, and the blue men to interbreed; there is a similar tendency for the orange, green, and indigo races to intermingle.

51:4.6 (585.2) The more backward humans are usually employed as laborers by the more progressive races. This accounts for the origin of slavery on the planets during the early ages. The orange men are usually subdued by the red and reduced to the status of servants — sometimes exterminated. The yellow and red men often fraternize, but not always. The yellow race usually enslaves the green, while the blue man subdues the indigo. These races of primitive men think no more of utilizing the services of their backward fellows in compulsory labor than Urantians would of buying and selling horses and cattle.

51:4.7 (585.3) On most normal worlds involuntary servitude does not survive the dispensation of the Planetary Prince, although mental defectives and social delinquents are often still compelled to perform involuntary labor. But on all normal spheres this sort of primitive slavery is abolished soon after the arrival of the imported violet or Adamic race.

51:4.8 (585.4) These six evolutionary races are destined to be blended and exalted by amalgamation with the progeny of the Adamic uplifters. But before these peoples are blended, the inferior and unfit are largely eliminated. The Planetary Prince and the Material Son, with other suitable planetary authorities, pass upon the fitness of the reproducing strains. The difficulty of executing such a radical program on Urantia consists in the absence of competent judges to pass upon the biologic fitness or unfitness of the individuals of your world races. Notwithstanding this obstacle, it seems that you ought to be able to agree upon the biologic disfellowshipping of your more markedly unfit, defective, degenerate, and antisocial stocks.

5. RASINIS SUSILIEJIMAS — ADOMINIO KRAUJO PADOVANOJIMAS

Kada Planetos Adomas ir Ieva atvyksta į apgyvendintą pasaulį, tada iš savo vyresnybės jie jau būna gavę išsamų mokymą apie tai, koks yra geriausias būdas pagerinti protingų būtybių egzistuojančias rases. Plano įgyvendinimas nėra vienodas; daug vietos yra palikta tarnaujančiosios poros apsisprendimui, ir klaidos nėra retos, ypač sujauktuose, maištinguose pasauliuose, tokiuose, kaip Urantija.

Paprastai violetinės tautos su planetos vietiniais gyventojais pradeda susiliesti tada, kada jų pačių grupė turi daugiau negu vieną milijoną narių. Bet tuo metu Planetos Princo personalas skelbia, jog Dievų vaikai nužengė žemyn, kaip taip ir buvo, kad taptų viena su žmonių rasėmis; ir žmonės nekantriai laukia tos dienos, kada bus paskelbta, jog tie, kurie buvo patvirtinti kaip priklausantys aukštesnės rasės giminei, gali vykti į Edeno Sodą ir ten Adomo sūnų ir dukrų būti pasirinkti kaip žmonijos naujosios ir sumaišytos kategorijos evoliuciniai tėvai ir motinos.

Normaliuose pasauliuose Planetos Adomas ir Ieva niekada neturi lytinių ryšių su evoliucinėmis rasėmis. Šitas biologinio gerinimo darbas yra Adominių palikuonių funkcija. Bet šitie Adomantai neišvyksta pas rases; princo personalas į Edeno Sodą atgabena labiau išsivysčiusius vyrus ir moteris savanoriškam susiporavimui su Adominiais palikuonimis. Ir daugumoje pasaulių yra laikoma aukščiausia garbe būti parinktam kandidatui į poravimąsi su sodo sūnumis ir dukromis.

Pirmą kartą rasių karai ir kitokios genčių kovos sumažėja, tuo tarpu pasaulio rasės vis labiau stengiasi patenkinti reikalavimus tuo požiūriu, jog būtų pripažintos ir priimtose į sodą. Geriausiu atveju, jūs galite turėti tik labai menką supratimą apie tai, kaip normalioje planetoje šita rungtyniavimo kova užima visų veiklų centrą. Šitas visas rasės pagerinimo planas Urantijoje buvo labai anksti sužlugdytas.

Violetinė rasė yra monogaminė tauta, ir kiekvienas evoliucinis vyras ar moteris, kada susijungia su Adominiais sūnumis ir dukromis, pasižada neturėti kitų lytinio bendravimo partnerių, ir savo vaikus mokyti, kad jie turėtų tik vieną partnerį. Kiekvienos tokios sąjungos vaikai yra išmokomi ir išlavinami Planetos Princo mokyklose, ir tuomet jiems yra leidžiama vykti į savo evoliucinio tėvo ar motinos rasę, tenai tuoktis su labiau išsivysčiusių mirtingųjų atrinktomis grupėmis.

Kada šita Materialiųjų Sūnų giminė yra

5. RACIAL AMALGAMATION — BESTOWAL OF THE ADAMIC BLOOD

51:5.1 (585.5) When a Planetary Adam and Eve arrive on an inhabited world, they have been fully instructed by their superiors as to the best way to effect the improvement of the existing races of intelligent beings. The plan of procedure is not uniform; much is left to the judgment of the ministering pair, and mistakes are not infrequent, especially on disordered, insurrectionary worlds, such as Urantia.

51:5.2 (585.6) Usually the violet peoples do not begin to amalgamate with the planetary natives until their own group numbers over one million. But in the meantime the staff of the Planetary Prince proclaims that the children of the Gods have come down, as it were, to be one with the races of men; and the people eagerly look forward to the day when announcement will be made that those who have qualified as belonging to the superior racial strains may proceed to the Garden of Eden and be there chosen by the sons and daughters of Adam as the evolutionary fathers and mothers of the new and blended order of mankind.

51:5.3 (585.7) On normal worlds the Planetary Adam and Eve never mate with the evolutionary races. This work of biologic betterment is a function of the Adamic progeny. But these Adamites do not go out among the races; the prince's staff bring to the Garden of Eden the superior men and women for voluntary mating with the Adamic offspring. And on most worlds it is considered the highest honor to be selected as a candidate for mating with the sons and daughters of the garden.

51:5.4 (586.1) For the first time the racial wars and other tribal struggles are diminished, while the world races increasingly strive to qualify for recognition and admission to the garden. You can at best have but a very meager idea of how this competitive struggle comes to occupy the center of all activities on a normal planet. This whole scheme of race improvement was early wrecked on Urantia.

51:5.5 (586.2) The violet race is a monogamous people, and every evolutionary man or woman uniting with the Adamic sons and daughters pledges not to take other mates and to instruct his or her children in single-matedness. The children of each of these unions are educated and trained in the schools of the Planetary Prince and then are permitted to go forth to the race of their evolutionary parent, there to marry among the selected groups of superior mortals.

51:5.6 (586.3) When this strain of the Material Sons is

pridedama prie besivystančių pasaulių, tada yra pradedama nauja ir didingesnė evoliucinės pažangos era. Po to, kada yra išliejami atgabenti sugebėjimai ir virševoliuciniai paveldimi bruožai, tada tuoj pat vienas po kito prasideda spartūs pažangos pasiekimai vystantis civilizacijai ir rasėms; per vieną šimtą tūkstančių metų padaroma didesnė pažanga negu per ankstesnės kovos vieną milijoną metų. Jūsų pasaulyje, net ir nepasisėkus įgyvendinti iš anksto nustatytų planų, buvo padaryta didžiulė pažanga nuo tų laikų, kada Adomo gyvybės plazma buvo padovanota jūsų tautoms.

Tuo tarpu, kai planetinio Edeno Sodo tiesioginės giminytės vaikai gali save padovanoti evoliucinių rasių labiau išsivysčiusiems nariams ir šituo pagerinti žmonijos biologinį lygį, tai labiau išsivysčiusių Urantijos rasių palikuonims nebus naudinga poruotis su žemesnėmis rasėmis; tokia neišmintinga kryptis sukeltų pavojų jūsų pasaulio visai civilizacijai. Nepasisėkus pasiekti rasių suderinimo Adominio metodo dėka, dabar jūs privalote savo planetoje spręsti rasių pagerinimo problemą kitokiais ir didele dalimi žmogiškaisiais prisitaikymo ir kontrolės metodais.

6. EDENINIS REŽIMAS

Daugumoje apgyvendintų pasaulių Edeno Sodai lieka nuostabiais kultūros centrais, ir per amžių amžius toliau veikia kaip planetinio vadovavimo ir praktinio reikalų tvarkymo visuomeniniai modeliai. Net ir ankstyvaisiais laikais, kada violetiniai žmonės yra santykinai atskirti, jų mokyklos priima tinkamus kandidatus iš pasaulio rasių, tuo tarpu sodo industrinis vystymasis atveria naujus kanalus komerciniams santykiams. Tokiu būdu iš tikrųjų Adomai ir levos ir jų palikuonys prisideda prie savo pasaulių kultūros staigaus išsivystymo ir evoliucinių rasių greito pagerinimo. Ir visus šituos ryšius padidina ir įtvirtina evoliucinių rasių ir Adomo sūnų susivienijimas, kas nedelsiant pakelia biologinį statusą, pagreitina intelektualų potencialą, ir padidina dvasinę iimplumą.

Normaliuose pasauliuose violetinės rasės sodo būstinė tampa pasaulio kultūros antruoju centru, ir, kartu su Planetos Princo būstinės miestu, nustato civilizacijos vystymosi spartą. Per amžius Planetos Princo miesto būstinės mokyklos ir Adomo ir levos sodo mokyklos yra šiuolaikinės. Paprastai jos būna nelabai toli viena nuo kitos, ir jos dirba kartu, harmoningai bendradarbiaudamos.

Pagalvokite, ką reikštų jūsų pasauliui, jeigu

added to the evolving races of the worlds, a new and greater era of evolutionary progress is initiated. Following this procreative outpouring of imported ability and superevolutionary traits there ensues a succession of rapid strides in civilization and racial development; in one hundred thousand years more progress is made than in a million years of former struggle. In your world, even in the face of the miscarriage of the ordained plans, great progress has been made since the gift to your peoples of Adam's life plasm.

51:5.7 (586.4) But while the pure-line children of a planetary Garden of Eden can bestow themselves upon the superior members of the evolutionary races and thereby upstep the biologic level of mankind, it would not prove beneficial for the higher strains of Urantia mortals to mate with the lower races; such an unwise procedure would jeopardize all civilization on your world. Having failed to achieve race harmonization by the Adamic technique, you must now work out your planetary problem of race improvement by other and largely human methods of adaptation and control.

6. THE EDENIC REGIME

51:6.1 (586.5) On most of the inhabited worlds the Gardens of Eden remain as superb cultural centers and continue to function as the social patterns of planetary conduct and usage age after age. Even in early times when the violet peoples are relatively segregated, their schools receive suitable candidates from among the world races, while the industrial developments of the garden open up new channels of commercial intercourse. Thus do the Adams and Eves and their progeny contribute to the sudden expansion of culture and to the rapid improvement of the evolutionary races of their worlds. And all of these relationships are augmented and sealed by the amalgamation of the evolutionary races and the sons of Adam, resulting in the immediate upstepping of biologic status, the quickening of intellectual potential, and the enhancement of spiritual receptivity.

51:6.2 (586.6) On normal worlds the garden headquarters of the violet race becomes the second center of world culture and, jointly with the headquarters city of the Planetary Prince, sets the pace for the development of civilization. For centuries the city headquarters schools of the Planetary Prince and the garden schools of Adam and Eve are contemporary. They are usually not very far apart, and they work together in harmonious co-operation.

51:6.3 (587.1) Think what it would mean on your world if somewhere in the Levant there were a world

kur nors Levante būtų pasaulinis civilizacijos centras, didis planetinės kultūros universitetas, kuris būtų be pertraukos veikęs 37.000 metų. Ir vėl, stabtelkite ir pamąstykite, kaip net ir tokio seno centro moralinis autoritetas būtų sustiprintas, jeigu nelabai toli būtų dar kita ir senesnė dangiškojo tarnavimo būstinė, kurios tradicijos panaudotų integruoto evoliucinio poveikio per 500.000 metų sukauptą jėgą. Būtent paprotys galiausiai ir paskleidžia Edeno idealus visam pasauliui.

Planetos Princo mokyklos pirmiausia rūpinasi filosofija, religija, morale, ir aukščiausiais intelektualiais ir meniniais pasiekimais. Adomo ir levos sodo mokyklos paprastai yra pasišventusios praktiniam menui, fundamentaliai intelektualiam mokymui, visuomeninei kultūrai, ekonominiam vystymuisi, prekybiniam ryšiams, fiziniam pasirengimui, ir pilietiniam valdymui. Galiausiai šitie pasauliniai centrai susivienija, bet šitas realus susijungimas kartais neįvyksta iki pirmojo Sūnaus Arbitro atvykimo laikų.

Planetos Adomo ir levos tebesitęsianti egzistencija, kartu su violetinės rasės tiesioginės giminės branduoliu, Edeninei kultūrai perduoda tą augimo stabilumą, kurio dėka ji veikia tokio pasaulio civilizaciją su tradicijos priverčiančia jėga. Šitų nemirtingų Materialiųjų Sūnų ir Dukrų asmenyje mes susiduriame su paskutine ir nepakeičiama grandimi, kuri jungia Dievą su žmogumi, sujungia beveik begalinę bedugnę tarp amžinojo Kūrėjo ir žemiausiųjų laiko ribinių asmenybių. Tai yra aukštos kilmės būtybė, kuri yra fizinis, materialus, net turintis lytį tvarinys, kaip ir Urantijos mirtingieji, toks tvarinys, kuris gali matyti ir suprasti nematomą Planetos Prinčą ir jį aiškinti šios sferos mirtingiesiems tvariniams, nes Materialieji Sūnūs ir Dukros gali matyti visas dvasinių būtybių žemesnes kategorijas; jie mato Planetos Prinčą ir jo visą personalą, matomą ir nematomą.

Einant amžiams, dėl savo palikuonių susivienijimo su žmonių rasėmis, šitą patį Materialiųjų Sūnų ir Dukrą pradedama laikyti bendrais žmonijos protėviais, dabar susimaišiusių evoliucinių rasių palikuonių bendrais tėvais. Numatyta, jog mirtingieji, kurie savo gyvenimą pradeda apgyvendintame pasaulyje, įgauna tokį patyrimą, kad suvoktų septynis tėvus:

1. Biologinį tėvą—tėvą materialiam kūne.
2. Valdos tėvą—Planetos Adomą.
3. Sferų tėvą—Sistemos Aukščiausiąjį Valdovą.
4. Patį Aukštąjį Tėvą—Žvaigždyno Tėvą.

center of civilization, a great planetary university of culture, which had functioned uninterruptedly for 37,000 years. And again, pause to consider how the moral authority of even such an ancient center would be reinforced were there situated not far-distant still another and older headquarters of celestial ministry whose traditions would exert a cumulative force of 500,000 years of integrated evolutionary influence. It is custom which eventually spreads the ideals of Eden to a whole world.

51:6.4 (587.2) The schools of the Planetary Prince are primarily concerned with philosophy, religion, morals, and the higher intellectual and artistic achievements. The garden schools of Adam and Eve are usually devoted to practical arts, fundamental intellectual training, social culture, economic development, trade relations, physical efficiency, and civil government. Eventually these world centers amalgamate, but this actual affiliation sometimes does not occur until the times of the first Magisterial Son.

51:6.5 (587.3) The continuing existence of the Planetary Adam and Eve, together with the pure-line nucleus of the violet race, imparts that stability of growth to Edenic culture by virtue of which it comes to act upon the civilization of a world with the compelling force of tradition. In these immortal Material Sons and Daughters we encounter the last and the indispensable link connecting God with man, bridging the almost infinite gulf between the eternal Creator and the lowest finite personalities of time. Here is a being of high origin who is physical, material, even a sex creature like Urantia mortals, one who can see and comprehend the invisible Planetary Prince and interpret him to the mortal creatures of the realm, for the Material Sons and Daughters are able to see all of the lower orders of spirit beings; they visualize the Planetary Prince and his entire staff, visible and invisible.

51:6.6 (587.4) With the passing of centuries, through the amalgamation of their progeny with the races of men, this same Material Son and Daughter become accepted as the common ancestors of mankind, the common parents of the now blended descendants of the evolutionary races. It is intended that mortals who start out from an inhabited world have the experience of recognizing seven fathers:

- 51:6.7 (587.5) 1. The biologic father — the father in the flesh.
- 51:6.8 (587.6) 2. The father of the realm — the Planetary Adam.
- 51:6.9 (587.7) 3. The father of the spheres — the System Sovereign.
- 51:6.10 (587.8) 4. The Most High Father — the Constellation Father.

5. Visatos Tėvą—Sūnų Kūrėją ir vietinių kūrinių aukščiausiąjį valdovą.

6. Virš- Tėvus—Dienų Senuosius, kurie valdo supervisatą.

7. Dvasios arba Havonos Tėvą—Visuotinį Tėvą, kuris gyvena Rojuje ir savo dvasią padovanoja tam, kad gyventų ir dirbtų visatų visatoje gyvenančių žemųjų tvarinių prote.

51:6.11 (587.9) 5. The universe Father — the Creator Son and supreme ruler of the local creations.

51:6.12 (587.10) 6. The super-Fathers — the Ancients of Days who govern the superuniverse.

51:6.13 (587.11) 7. The spirit or Havona Father — the Universal Father, who dwells on Paradise and bestows his spirit to live and work in the minds of the lowly creatures who inhabit the universe of universes.

7. SUVIENYTAS ADMINISTRAVIMAS

Kartas nuo karto į apgyvendintus pasaulius atvyksta Rojaus Sūnūs Avonalai atlikti juridinių veiksmų, bet pirmasis Avonolas, kuris turi atvykti su arbitrine misija, pradeda evoliucinio laiko ir erdvės pasaulio ketvirtąjį dieviškąjį tvarką. Kai kuriose planetose, kur šitą Sūnų Arbitrą priima visuotinai, jis pasilieka vienam amžiui; ir tokiu būdu planeta klesti valdant drauge trims Sūnams: Planetos Princui, Materialiajam Sūnui, ir Sūnui Arbitrui, pastarieji du yra matomi visiems valdos gyventojams.

Prieš tai, kada pirmasis Sūnus Arbitras užbaigia savo misiją, normaliam evoliuciniame pasaulyje, būna įgyvendinta Planetos Princo ir Materialiojo Sūnaus švietimo ir administracinio darbo sąjunga. Šitas planetos dvigubos priežiūros suvienijimas sukuria naują ir veiksmingą pasaulio administravimo tvarką. Išvykus Sūnui Arbitrui Planetos Adomas imasi išorinio vadovavimo sferai. Materialusis Sūnus ir Dukra tokiu būdu veikia kartu kaip planetos administratoriai tol, kol pasaulis pasiekia šviesos ir gyvenimo erą; po šito Planetos Princas yra pakeliamas į Planetos Aukščiausiojo Valdovo rangą. Per šitą išsivysčiusios evoliucijos amžių Adomas ir leva tampa tuo, ką būtų galima pavadinti pašlovintų valdų bendrais ministrais pirmininkais.

Kai tik besivystančio pasaulio naujoji ir bendroji sostinė gerai įsitvirtina, ir lygiai taip greitai, kaip greitai gali būti deramai išmokyti kompetentingi žemesnieji administratoriai, tada yra įkuriamos vietinės sostinės tolimuosiuose žemės kraštuose ir įvairiose tautose. Iki to meto, kai atvyksta kitas dieviškosios tvarkos Sūnus, šitokių žemesniųjų centrų būna organizuota nuo penkiasdešimties iki šimto.

Planetos Princas ir jo personalas toliau padeda vystyti dvasinę ir filosofinę valdų veiklą. Adomas ir leva ypatingą dėmesį skiria fiziniam, moksliniam, ir ekonominiam valdų statusui. Abi grupės savo energiją vienodai pašvenčia menų, visuomeninių santykių, ir intelektualų pasiekimų skatinimui.

7. UNITED ADMINISTRATION

51:7.1 (587.12) From time to time the Avonal Sons of Paradise come to the inhabited worlds for judicial actions, but the first Avonal to arrive on a magisterial mission inaugurates the fourth dispensation of an evolutionary world of time and space. On some planets where this Magisterial Son is universally accepted, he remains for one age; and thus the planet prospers under the joint rulership of three Sons: the Planetary Prince, the Material Son, and the Magisterial Son, the latter two being visible to all the inhabitants of the realm.

51:7.2 (588.1) Before the first Magisterial Son concludes his mission on a normal evolutionary world, there has been effected the union of the educational and administrative work of the Planetary Prince and the Material Son. This amalgamation of the dual supervision of a planet brings into existence a new and effective order of world administration. Upon the retirement of the Magisterial Son the Planetary Adam assumes the outward direction of the sphere. The Material Son and Daughter thus act jointly as planetary administrators until the settling of the world in the era of light and life; whereupon the Planetary Prince is elevated to the position of Planetary Sovereign. During this age of advanced evolution, Adam and Eve become what might be called joint prime ministers of the glorified realm.

51:7.3 (588.2) As soon as the new and consolidated capital of the evolving world has become well established, and just as fast as competent subordinate administrators can be properly trained, subcapitals are founded on remote land bodies and among the different peoples. Before the arrival of another dispensational Son, from fifty to one hundred of these subcenters will have been organized.

51:7.4 (588.3) The Planetary Prince and his staff still foster the spiritual and philosophic domains of activity. Adam and Eve pay particular attention to the physical, scientific, and economic status of the realm. Both groups equally devote their energies to the promotion of the arts, social relations, and intellectual achievements.

Iki to laiko, kada prasideda pasaulio reikalų penktoji dieviškoji tvarka, būna pasiektas nuostabus planetinės veiklos administravimas. Mirtingųjų egzistencija tokioje gerai valdomoje sferoje iš tiesų yra skatinanti ir naudinga. Ir jeigu tik urantai galėtų stebėti gyvenimą tokioje planetoje, tai jie nedelsiant pamatytų vertę tokių dalykų, kuriuos jų pasaulis prarado, apkabinęs blogį ir įsitraukęs į maištą.

[Pateikta Antrinio Lanonandeko iš Rezervinio Korpuso.]

51:7.5 (588.4) By the time of the inauguration of the fifth dispensation of world affairs, a magnificent administration of planetary activities has been achieved. Mortal existence on such a well-managed sphere is indeed stimulating and profitable. And if Urantians could only observe life on such a planet, they would immediately appreciate the value of those things which their world has lost through embracing evil and participating in rebellion.

51:7.6 (588.5) [Presented by a Secondary Lanonandek Son of the Reserve Corps.]

52 Dokumentas. Planetinės mirtingųjų epochos

⇐ 051

URANTIJOS KNYGA

053 ⇐

II DALIS. VIETINĖ VISATA

52 DOKUMENTAS. PLANETINĖS MIRTINGŲJŲ EPOCHOS

Skyrius

ĮVADAS

1. Primityvusis žmogus
2. Žmogus, atvykus Planetos Princui
3. Žmogus, atvykus Adomui
4. Žmogus, atvykus Sūnui Arbitrui
5. Žmogus, atvykus save padovanojanciam Sūnui
6. Urantijos amžius po save padovanojancio Sūnaus
7. Žmogus po Sūnaus Mokytojo pasirodymo

ĮVADAS

NUO gyvybės pradžios evoliucinėje planetoje iki jos galutinio suklestėjimo meto šviesos ir gyvenimo epochoje, pasaulio veiklos arenoje pasirodo bent jau septynios žmogiškojo gyvenimo epochos. Šituos vienas po kito einančius amžius nulemia dieviškųjų Sūnų planetinės misijos; ir vidutiniame apgyvendintame pasaulyje šitos epochos atsiranda tokia tvarka:

1. Žmogus iki Planetos Princo.
2. Žmogus, atvykus Planetos Princui.
3. Žmogus, atvykus Adomui.
4. Žmogus, atvykus Sūnui Arbitrui.
5. Žmogus, atvykus save padovanojančiam Sūnui.
6. Žmogus, atvykus Sūnui Mokytojui.
7. Šviesos ir gyvenimo Era.

Erdvės pasauliai, kada tik jie yra fiziškai tinkami gyvybei, tada yra įtraukiami į Gyvybės

PAPER 52 PLANETARY MORTAL EPOCHS

SECTIONS

Introduction

1. Primitive Man
2. Post-Planetary Prince Man
3. Post-Adamic Man
4. Post-Magisterial Son Man
5. Post-Bestowal Son Man
6. Urantia's Post-Bestowal Age
7. Post-Teacher Son Man

INTRODUCTION

52:0.1 (589.1) FROM the inception of life on an evolutionary planet to the time of its final flowering in the era of light and life, there appear upon the stage of world action at least seven epochs of human life. These successive ages are determined by the planetary missions of the divine Sons, and on an average inhabited world these epochs appear in the following order:

- 52:0.2 (589.2) 1. Pre-Planetary Prince Man.
- 52:0.3 (589.3) 2. Post-Planetary Prince Man.
- 52:0.4 (589.4) 3. Post-Adamic Man.
- 52:0.5 (589.5) 4. Post-Magisterial Son Man.
- 52:0.6 (589.6) 5. Post-Bestowal Son Man.
- 52:0.7 (589.7) 6. Post-Teacher Son Man.
- 52:0.8 (589.8) 7. The Era of Light and Life.

52:0.9 (589.9) The worlds of space, as soon as they are physically suitable for life, are placed on the

Nešėjų registrus, ir deramu laiku šitie Sūnūs būna pasiunčiami į tokias planetas turint tikslą pradėti gyvybę. Išstas laikotarpis nuo gyvybės pradėjimo iki žmogaus pasirodymo yra vadinamas ikižmogiškąja era ir būna prieš tas viena po kitos einančias mirtingojo epochas, kurios yra aptariamose šituose pasakojimuose.

1. PRIMITIVE MAN

Nuo to laiko, kada žmogus iškyla iš gyvulinio lygio—kada jis sugeba pasirinkti Kūrėjo garbinimą—iki Planetos Princo atvykimo, mirtingieji valiniai tvariniai yra vadinami *primitive* žmonėmis. Primityviųjų žmonių yra šešios pagrindinės rūšys arba rasės, ir šitos ankstyvosios tautos atsiranda viena po kitos iš eilės pagal spalvų spektro tvarką, pradedant raudonąja. Toji laiko trukmė, kurios prireikia šioje ankstyvosios gyvybės evoliucijoje, skirtinguose pasauliuose labai smarkiai skiriasi, svyruoja nuo vieno šimto penkiasdešimties tūkstančių metų iki daugiau negu vieno milijono metų Urantijos laiku.

Evoliucinės spalvotosios rasės—raudonoji, oranžinė, geltonoji, žaliaji, mėlynoji, ir indigo—ima atsirasti maždaug tuo metu, kada primitivūs žmogus pradeda vystyti paprastą kalbą ir ima panaudoti kūrybinę vaizduotę. Iki šito laiko žmogus būna gerai įpratęs stovėti stačiomis.

Primityvieji žmonės yra galingi medžiotojai ir aršūs kovotojai. Šito amžiaus dėsnių yra fizinis stipriausiojo išlikimas; valdymas šiais laikais yra vien tikta gentinis. Ankstyvųjų rasinių kovų metu daugelyje pasaulių kai kurios evoliucinės rasės yra išnaikinamos, kaip tai atsitiko Urantijoje. Tos, kurios išlieka, paprastai vėliau susimaišo su vėliau atgabenta violetine rase, Adominėmis tautomis.

Vėlesniosios civilizacijos šviesoje, šita primitiviojo žmogaus era yra ilgas, tamsus, ir kruvinas skyrius. Džiunglių etika ir pirmykščių miškų moralė nesiderina su vėliau apreikštos religijos ir aukštesnio dvasinio išsivystymo dieviškosios tvarkos standartais. Normaliuose ir neeksperimentiniuose pasauliuose šita epocha labai skiriasi nuo ilgų ir ypatingai brutalių kovų, kurios buvo būdingos šitam amžiui Urantijoje. Kada jūs būsite užbaigę savo patyrimą pirmajame pasaulyje, tada pradėsite suprasti, kodėl evoliuciniuose pasauliuose vyksta šita ilga ir skausminga kova, ir kada jūs eisite pirmyn Rojaus keliu, tada daugiau suprasite šitų akivaizdžių keistų veiksmų išmintį. Bet nepaisant žmogiškojo atsiradimo ankstyvųjų amžių visų pakilimų ir nuopolių, primitiviojo žmogaus veikla išreiškia nuostabų, net didvyrišką, skyrių laiko ir erdvės evoliucinio pasaulio analiuose.

registry of the Life Carriers, and in due time these Sons are dispatched to such planets for the purpose of initiating life. The entire period from life initiation to the appearance of man is designated the prehuman era and precedes the successive mortal epochs considered in this narrative.

1. PRIMITIVE MAN

52.1.1 (589.3) From the time of man's emergence from the animal level — when he can choose to worship the Creator — to the arrival of the Planetary Prince, mortal will creatures are called *primitive men*. There are six basic types or races of primitive men, and these early peoples successively appear in the order of the spectrum colors, beginning with the red. The length of time consumed in this early life evolution varies greatly on the different worlds, ranging from one hundred and fifty thousand years to over one million years of Urantia time.

52.1.2 (589.4) The evolutionary races of color — red, orange, yellow, green, blue, and indigo — begin to appear about the time that primitive man is developing a simple language and is beginning to exercise the creative imagination. By this time man is well accustomed to standing erect.

52.1.3 (589.5) Primitive men are mighty hunters and fierce fighters. The law of this age is the physical survival of the fittest; the government of these times is wholly tribal. During the early racial struggles on many worlds some of the evolutionary races are obliterated, as occurred on Urantia. Those who survive are usually subsequently blended with the later imported violet race, the Adamic peoples.

52.1.4 (589.6) In the light of subsequent civilization, this era of primitive man is a long, dark, and bloody chapter. The ethics of the jungle and the morals of the primeval forests are not in keeping with the standards of later dispensations of revealed religion and higher spiritual development. On normal and nonexperimental worlds this epoch is very different from the prolonged and extraordinarily brutal struggles which characterized this age on Urantia. When you have emerged from your first world experience, you will begin to see why this long and painful struggle on the evolutionary worlds occurs, and as you go forward in the Paradise path, you will increasingly understand the wisdom of these apparently strange doings. But notwithstanding all the vicissitudes of the early ages of human emergence, the performances of primitive man represent a splendid, even a heroic, chapter in the annals of an evolutionary world of time and space.

Ankstyvasis evoliucinis žmogus nėra spalvingas tvarinys. Apskritai, šitie primityvūs mirtingieji gyvena urvuose ar ant uolų. Jie taip pat stato primityvias pašiūres dideliuose medžiuose. Iki to meto, kada jie įgyja aukštą intelekto kategoriją, planetos kartais būna užtvindytos didesnių rūšių gyvūnais. Bet šitoje eroje mirtingieji anksti išmoka įkurti ir puoselėti ugnį, o augant kūrybinei vaizduotei ir gerėjant įrankiams, besivystantis žmogus greitai užkariauja didesnius ir nerangesnius gyvūnus. Ankstyvosios rasės taip pat labai plačiai panaudoja didesnius skraidančius gyvūnus. Šitie milžiniški paukščiai nenutūpdami gali nešti vieną arba du vidutinio dydžio vyrus, nuskrisdami daugiau negu penkių šimtų mylių nuotolį. Kai kuriose planetose šitie paukščiai yra labai naudingi, kadangi jie turi aukštą intelekto kategoriją, dažnai sugebėdami pasakyti daug žodžių sferų kalbomis. Šitie paukščiai yra labai protingi, labai paklusnūs, ir neįtikėtinai meilūs. Tokie keleiviniai paukščiai jau seniai yra išnykę Urantijoje, bet jūsų ankstyvieji protėviai jų paslaugomis naudojosi.

Žmogaus etinio mąstymo, moralios valios, įgavimas paprastai sutampa su ankstyvosios kalbos atsiradimu. Pasiekus žmogiškąjį lygį, atsiradus mirtingojo valiai, šitos būtybės gali laikinam apsigyvenimui savo viduje priimti dieviškuosius Derintojus, ir po mirties didelė jų dalis tinkamu laiku yra parenkama kaip išlikusieji ir archangelo patvirtinama vėlesniajam prisikėlimui ir susiliejimui su Dvasia. Archangelai visada lydi Planetų Princus, ir dieviškosios tvarkos paskelbimas šiai sferai būna tuo pačiu metu, kada atvyksta princas.

Visi mirtingieji, kurių viduje gyvena Minties Derintojai, yra potencialūs garbintojai; jie yra "nušviesti tikrosios šviesos," ir turi sugebėjimą siekti abipusio ryšio su dieviškumu. Nežiūrint šito, primityviojo žmogaus ankstyvoji arba biologinė religija didele dalimi yra nuolatinis gyvulinės baimės buvimas, o taip pat ir baimingas garbinimas to, kas yra nesuprantama, ir gentiniai prietariai. Prietarų išlikimas Urantijos rasėse vargu ar yra komplimentas jūsų evoliuciniam vystymuisi, taip pat jis nesiderina ir su jūsų šiaip jau puikiais materialios pažangos laimėjimais. Bet šita ankstyvoji baimės religija atlieka labai reikšmingą vaidmenį pažabojant šitų primityvių tvarinių aršų būdą. Ji yra civilizacijos pirmtakas ir dirva, kurioje vėliau bus sėjamos Planetos Princo ir jo personalo apreiškiamos religijos sėklos.

Nuo to laiko, kada žmogus įgauna vertikalą stovėseną, per vieno šimto tūkstančių metų laikotarpį, paprastai atvyksta Planetos Princas, kurį pasiunčia Sistemos Aukščiausiasis Valdovas, gavęs iš Gyvybės Nešėjų pranešimą, jog valia veikia, nors šitokiu būdu yra išsivystę palyginti labai nedaug individų. Primityvieji mirtingieji

52:1.5 (590.1) Early evolutionary man is not a colorful creature. In general, these primitive mortals are cave dwellers or cliff residents. They also build crude huts in the large trees. Before they acquire a high order of intelligence, the planets are sometimes overrun with the larger types of animals. But early in this era mortals learn to kindle and maintain fire, and with the increase of inventive imagination and the improvement in tools, evolving man soon vanquishes the larger and more unwieldy animals. The early races also make extensive use of the larger flying animals. These enormous birds are able to carry one or two average-sized men for a nonstop flight of over five hundred miles. On some planets these birds are of great service since they possess a high order of intelligence, often being able to speak many words of the languages of the realm. These birds are most intelligent, very obedient, and unbelievably affectionate. Such passenger birds have been long extinct on Urantia, but your early ancestors enjoyed their services.

52:1.6 (590.2) Man's acquirement of ethical judgment, moral will, is usually coincident with the appearance of early language. Upon attaining the human level, after this emergence of mortal will, these beings become receptive to the temporary indwelling of the divine Adjusters, and upon death many are duly elected as survivors and sealed by the archangels for subsequent resurrection and Spirit fusion. The archangels always accompany the Planetary Princes, and a dispensational adjudication of the realm is simultaneous with the prince's arrival.

52:1.7 (590.3) All mortals who are indwelt by Thought Adjusters are potential worshipers; they have been "lighted by the true light," and they possess capacity for seeking reciprocal contact with divinity. Nevertheless, the early or biologic religion of primitive man is largely a persistence of animal fear coupled with ignorant awe and tribal superstition. The survival of superstition in the Urantia races is hardly complimentary to your evolutionary development nor compatible with your otherwise splendid achievements in material progress. But this early fear religion serves a very valuable purpose in subduing the fiery tempers of these primitive creatures. It is the forerunner of civilization and the soil for the subsequent planting of the seeds of revealed religion by the Planetary Prince and his ministers.

52:1.8 (590.4) Within one hundred thousand years from the time man acquires erect posture, the Planetary Prince usually arrives, having been dispatched by the System Sovereign upon the report of the Life Carriers that will is functioning, even though comparatively few individuals have thus developed. Primitive mortals usually welcome

paprastai pasveikina Planetos Princą ir jo matomą personalą; iš esmės, dažnai jie žiūri į juos su baiminga pagarba ir nuolankumu, beveik garbindami, jeigu nuo šito nebūtų sulaikomi.

the Planetary Prince and his visible staff; in fact, they often look upon them with awe and reverence, almost with worshipfulness, if they are not restrained.

2. ŽMOGUS, ATVYKUS PLANETOS PRINCUI

Atvykus Planetos Princui prasideda nauja dieviškoji tvarka. Žemėje atsiranda valdymas ir pasiekiami išsivysčiusi gentinė epocha. Per šito režimo keletą tūkstančių metų yra pasiekiami didžiuliai visuomeniniai laimėjimai. Normaliomis sąlygomis per šitą amžių mirtingieji pasiekia aukštą civilizacijos lygį. Jie barbariškai nekariauja taip ilgai, kaip kariavo Urantijos rasės. Bet apgyvendintame pasaulyje maištas gyvenimą taip pakeičia, kad jūs tegalite turėti menką supratimą arba iš viso neturėti jokio suvokimo apie tokį režimą normalioje planetoje.

Šitos dieviškosios tvarkos vidutinė trukmė yra apie penkis šimtus tūkstančių metų, vienur ilgiau, kitur trumpiau. Per šitą erą planeta yra įjungama į sistemos grandines, o jos administracijai yra paskiriama visa kvota serafinių ir kitų dangiškųjų pagalbininkų. Atvyksta vis didesnis skaičius Minties Derintojų, o mirtingųjų priežiūros režimą sustiprina serafiniai sargai.

Kada į primityvų pasaulį atvyksta Planetos Princas, tada vyrauja susiformavusi baimės ir nemokšiško religija. Princas ir jo personalas pateikia pirmuosius apreiškimus apie aukštesniąją tiesą ir visatos organizaciją. Šitie pirmieji apreiškto religijos perteikimai yra labai paprasti, ir iš esmės jie būna susiję su vietinės sistemos reikalais. Tol, kol atvyksta Planetos Princas, religija yra vien tik evoliucinis procesas. Vėliau, religija vystosi palaipsnio apreiškimo dėka, o taip pat ir evoliucinio augimo dėka. Kiekviena dieviškoji tvarka, kiekviena mirtingojo epocha gauna dvasinės tiesos ir religinės etikos išplėstą pateikimą. Pasaulio gyventojų religinio imlumo sugebėjimų evoliucija didele dalimi nulemia jų dvasinio vystymosi greitį ir religinio apreiškimo laipsnį.

Šita dieviškoji tvarka liudija dvasinę aušrą, ir skirtingos rasės ir įvairios jų gentys turi tendenciją vystyti religinės ir filosofinės minties specializuotas sistemas. Čia vienodai per šitas visas rasių religijas eina dvi tendencijos: primityviųjų žmonių ankstyvoji baimė ir vėlesnieji Planetos Princo apreiškimai. Kai kuriais atžvilgiais urantai neatrodo, jog būtų visiškai išsirutulioję iš šito planetinės evoliucijos etapo. Toliau tęsdami šitas studijas, jūs daug aiškiau pamatysite, kiek toli jūsų pasaulis yra nukrypęs nuo evoliucinio žengimo pirmyn ir vystymosi vidutinio kurso.

2. POST-PLANETARY PRINCE MAN

52:2.1 (591.1) With the arrival of the Planetary Prince a new dispensation begins. Government appears on earth, and the advanced tribal epoch is attained. Great social strides are made during a few thousand years of this regime. Under normal conditions mortals attain a high state of civilization during this age. They do not struggle so long in barbarism as did the Urantia races. But life on an inhabited world is so changed by rebellion that you can have little or no idea of such a regime on a normal planet.

52:2.2 (591.2) The average length of this dispensation is around five hundred thousand years, some longer, some shorter. During this era the planet is established in the circuits of the system, and a full quota of seraphic and other celestial helpers is assigned to its administration. The Thought Adjusters come in increasing numbers, and the seraphic guardians amplify their regime of mortal supervision.

52:2.3 (591.3) When the Planetary Prince arrives on a primitive world, the evolved religion of fear and ignorance prevails. The prince and his staff make the first revelations of higher truth and universe organization. These initial presentations of revealed religion are very simple, and they usually pertain to the affairs of the local system. Religion is wholly an evolutionary process prior to the arrival of the Planetary Prince. Subsequently, religion progresses by graduated revelation as well as by evolutionary growth. Each dispensation, each mortal epoch, receives an enlarged presentation of spiritual truth and religious ethics. The evolution of the religious capacity of receptivity in the inhabitants of a world largely determines their rate of spiritual advancement and the extent of religious revelation.

52:2.4 (591.4) This dispensation witnesses a spiritual dawn, and the different races and their various tribes tend to develop specialized systems of religious and philosophic thought. There uniformly run through all of these racial religions two strains: the early fears of primitive men and the later revelations of the Planetary Prince. In some respects Urantians do not seem to have wholly emerged from this stage of planetary evolution. As you pursue this study, you will the more clearly discern how far your world departs from the average course of evolutionary progress and development.

Bet Planetos Princas nėra “Ramybės Princas.” Rasiniai mūšiai ir gentiniai karai tebesitęsia ir šitos dieviškosios tvarkos metu, bet jų dažnumas ir žiaurumas mažėja. Tai yra didis rasinio pasklidimo amžius, ir aukščiausiąjį tašką jis pasiekia intensyvaus nacionalizmo periodu. Spalva yra pagrindas gentiniams ir nacionaliniams susigrupavimams, ir skirtingos rasės dažnai išvysto atskiras kalbas. Kiekviena besiplečianti mirtingųjų grupė yra linkusi siekti izoliacijos. Tokiam atsiskyrimui yra palankios sąlygos dėl daugelio kalbų egzistavimo. Prieš susivienijant kelioms rasėms negailestingi karai kartais sunaikina ištisas tautas; ypač šitaip gali būti išnaikinti oranžiniai ir žalieji žmonės.

Vidutiniuose pasauliuose, vėlyvesniuose princo valdymo laikotarpiu gentinę organizaciją ima keisti nacionalinis gyvenimas arba tiksliau būna užklojamas ant egzistuojančių gentinių sugrupavimų. Bet princo epochos didysis visuomeninis pasiekimas yra šeimyninio gyvenimo atsiradimas. Iki šio momento, žmogaus santykiai daugiausia buvo gentiniai; dabar, ima materializuotis namai.

Tai yra lyčių lygybės įgyvendinimo dieviškoji tvarka. Kai kuriose planetose vyrai gali valdyti moteris; kitur būna priešingai. Per šią amžių normalūs pasauliai sukuria visišką lyčių lygybę, tai yra preliminarį stadiją į šeimyninio gyvenimo idealų visapusiškesnį įgyvendinimą. Tai yra šeimyninio aukso amžiaus aušra. Gentinio valdymo idėja palaipsniui užleidžia vietą nacionalinio gyvenimo ir šeimyninio gyvenimo dualiai sampratai.

Šitame amžiuje atsiranda žemės ūkis. Idėjos apie šeimą vystymasis yra nesuderinamas su medžiotojo klajoklišku ir nepastoviu gyvenimu. Palaipsniui įsitvirtina sėslaus gyvenimo ir žemės apdirbimo praktika. Gyvūnų prijaukinimas ir namų darbų vystymas žengia į priekį labai sparčiai. Pasiekus biologinės evoliucijos aukščiausią tašką, būna pasiektas ir aukštas civilizacijos lygis, bet mechaninio pobūdžio išsivystymas yra žemas; išradimai yra būdingi vėliau einančiam amžiui.

Iki šitos eros pabaigos rasės yra išgryninamos ir išvystomos iki fizinio tobulumo ir intelektualios jėgos aukšto lygio. Normalaus pasaulio vystymuisi ankstyvose stadijose labai padeda tas planas, kuris skatina labiau išsivysčiusių mirtingųjų tipų augimą, proporcingai mažindamas žemesnius tipus. Ir būtent tai, kad ankstyvosios jūsų tautos šitų dviejų tipų šitokiu būdu atskirti nesugebėjo, ir paaiškina, kodėl šiandieninėse Urantijos rasėse yra tiek daug nenormalių ir degeneruotų individų.

Princo amžiaus vienas iš didžiausiųjų laimėjimų yra apribojimas daugintis protiškai nesveikiems ir visuomeniškai netinkamiems

52:2.5 (591.5) But the Planetary Prince is not “the Prince of Peace.” Racial struggles and tribal wars continue over into this dispensation but with diminishing frequency and severity. This is the great age of racial dispersion, and it culminates in a period of intense nationalism. Color is the basis of tribal and national groupings, and the different races often develop separate languages. Each expanding group of mortals tends to seek isolation. This segregation is favored by the existence of many languages. Before the unification of the several races their relentless warfare sometimes results in the obliteration of whole peoples; the orange and green men are particularly subject to such extinction.

52:2.6 (591.6) On average worlds, during the latter part of the prince's rule, national life begins to replace tribal organization or rather to be superimposed upon the existing tribal groupings. But the great social achievement of the prince's epoch is the emergence of family life. Heretofore, human relationships have been chiefly tribal; now, the home begins to materialize.

52:2.7 (591.7) This is the dispensation of the realization of sex equality. On some planets the male may rule the female; on others the reverse prevails. During this age normal worlds establish full equality of the sexes, this being preliminary to the fuller realization of the ideals of home life. This is the dawn of the golden age of the home. The idea of tribal rule gradually gives way to the dual concept of national life and family life.

52:2.8 (592.1) During this age agriculture makes its appearance. The growth of the family idea is incompatible with the roving and unsettled life of the hunter. Gradually the practices of settled habitations and the cultivation of the soil become established. The domestication of animals and the development of home arts proceed apace. Upon reaching the apex of biologic evolution, a high level of civilization has been attained, but there is little development of a mechanical order; invention is the characteristic of the succeeding age.

52:2.9 (592.2) The races are purified and brought up to a high state of physical perfection and intellectual strength before the end of this era. The early development of a normal world is greatly helped by the plan of promoting the increase of the higher types of mortals with proportionate curtailment of the lower. And it is the failure of your early peoples to thus discriminate between these types that accounts for the presence of so many defective and degenerate individuals among the present-day Urantia races.

52:2.10 (592.3) One of the great achievements of the age of the prince is this restriction of the multiplication of mentally defective and socially

individams. Likus daug laiko iki antrųjų sūnų, Adomų, atvykimo, didžioji dauguma pasaulių savo pastangas rimtai nukreipia į rasių gryninimo užduotį, ko Urantijos žmonės daryti rimtai dar net ir nepradėjo.

Šioji rasių pagerinimo problema nebūna tokia didžiulė užduotis, kada ji yra sprendžiama per tokį ankstyvą žmogiškosios evoliucijos laikmetį. Prieš tai ėjęs kovos tarp genčių ir žiaurios konkurencijos dėl rasių išlikimo laikotarpis pašalino didžiąją daugumą nenormalių ir defektyvių palikuonių. Idiotas turi labai mažai galimybių išlikti primityvioje ir kariaujančioje gentinėje visuomeninėje organizacijoje. Būtent jūsų iš dalies išstobulintų civilizacijų netikra užuojauta puoselėja, gina, ir jamžina evoliucinės žmogiškosios giminės beviltiškai defektyvius palikuonis.

Dovanoti tuščią užuojautą degeneruotoms žmogiškosioms būtybėms, nenormaliems ir menkesniems mirtingiesiems, kurių neįmanoma išgelbėti, tai nėra nei švelnumas, nei altruizmas. Net ir pačiuose normaliausiuose evoliuciniuose pasauliuose tarp individų ir tarp didžiulio skaičiaus visuomeninių grupių egzistuoja užtekčiai skirtumų tam, kad būtų panaudojami visi tie kilnūs altruistinio jausmo ir mirtingojo nesavanaudiško tarnavimo bruožai ir be to, kad būtų jamžinami besivystančios žmonijos visuomeniškai netinkami ir moraliai degeneruoti palikuonys. Yra gausybė galimybių, kaip parodyti pakantumą ir pademonstruoti altruizmą tų nelaimingų ir vargšų individų labui, kurie savo moralinio paveldėjimo dar negrįžtamai neprarado ir savo dvasinės prigimtinės teisės amžiams nesunaikino.

3. ŽMOGUS, ATVYKUS ADOMUI

Kada pirminė evoliucinės gyvybės varomoji jėga biologiškai yra išnaudota, kada žmogus yra pasiekęs gyvulinio išsivystymo viršūnę, tada atvyksta sūnystės antroji kategorija, ir prasideda gėrio ir tarnavimo antroji dieviškoji tvarka. Taip yra visuose evoliuciniuose pasauliuose. Kada būna pasiektas, koks tikrai įmanoma aukščiausias evoliucinės gyvybės lygis, kada primityvusis žmogus biologinėje skalėje yra pakilęs tiek, kiek tikrai įmanoma, tada visada planetoje pasirodo Materialusis Sūnus ir Dukra, kuriuos pasiunčia Sistemos Aukščiausiasis Valdovas.

Atvykus Adomams, Minties Derintojų žmonėms padovanojama vis daugiau, ir nuolat vis didesnis skaičius šitų mirtingųjų pasiekia sugebėjimą tam, kad vėliau su Derintoju susilietų. Nors Adomai veikia kaip besileidžiantys Sūnūs, vis tik Derintojų jie neturi, bet jų planetiniai palikuonys—tiesioginiai ir mišrūs—tampa teisėtais kandidatais į tai, jog Paslaptinguosius Pagalbininkus, deramu laiku, priimtų. Iki to laiko,

unfit individuals. Long before the times of the arrival of the second Sons, the Adams, most worlds seriously address themselves to the tasks of race purification, something which the Urantia peoples have not even yet seriously undertaken.

52:2.11 (592.4) This problem of race improvement is not such an extensive undertaking when it is attacked at this early date in human evolution. The preceding period of tribal struggles and rugged competition in race survival has weeded out most of the abnormal and defective strains. An idiot does not have much chance of survival in a primitive and warring tribal social organization. It is the false sentiment of your partially perfected civilizations that fosters, protects, and perpetuates the hopelessly defective strains of evolutionary human stocks.

52:2.12 (592.5) It is neither tenderness nor altruism to bestow futile sympathy upon degenerated human beings, unsalvable abnormal and inferior mortals. There exist on even the most normal of the evolutionary worlds sufficient differences between individuals and between numerous social groups to provide for the full exercise of all those noble traits of altruistic sentiment and unselfish mortal ministry without perpetuating the socially unfit and the morally degenerate strains of evolving humanity. There is abundant opportunity for the exercise of tolerance and the function of altruism in behalf of those unfortunate and needy individuals who have not irretrievably lost their moral heritage and forever destroyed their spiritual birthright.

3. POST-ADAMIC MAN

52:3.1 (592.6) When the original impetus of evolutionary life has run its biologic course, when man has reached the apex of animal development, there arrives the second order of sonship, and the second dispensation of grace and ministry is inaugurated. This is true on all evolutionary worlds. When the highest possible level of evolutionary life has been attained, when primitive man has ascended as far as possible in the biologic scale, a Material Son and Daughter always appear on the planet, having been dispatched by the System Sovereign.

52:3.2 (593.1) Thought Adjusters are increasingly bestowed upon the post-Adamic men, and in constantly augmented numbers these mortals attain capacity for subsequent Adjuster fusion. While functioning as descending Sons, the Adams do not possess Adjusters, but their planetary offspring — direct and mixed — become legitimate candidates for the reception, in due time, of the Mystery Monitors. By the termination of the post-

kada baigiasi amžius po Adomo atvykimo, planeta turi visą dangiškujų tarnų kvotą; tikrai su mirtingaisiais galintys susiliėti Derintojai dar nėra padovanojami visuotinai.

Būtent pagrindinis Adominio režimo tikslas yra besivystantį žmogų paveikti taip, kad jis iš civilizacijos medžiotojo ir piemens etapo užbaigtų perėjimą į žemdirbio ir sodininko etapą, kurį vėliau papildytų miestų ir pramonės priedų civilizacijai atsiradimas. Tokios biologinių gerintojų dieviškosios tvarkos dešimties tūkstančių metų užtenka tam, kad būtų įgyvendinta nuostabi transformacija. Planetos Princo ir Materialiųjų Sūnų tokio bendros išminties valdymo dvidešimt penki tūkstančiai metų paprastai sferą subrandina Sūnaus Arbitro atėjimui.

Šitame amžiuje paprastai užbaigiama pašalinti tuos, kurie yra netinkami, ir toliau yra tęsiamas rasinio paveldėjimo gryninimas; normaliuose pasauliuose iš reprodukuojančių sferos palikuonių defektiniai žvėries polinkiai būna beveik visiškai pašalinti.

Adominiai palikuonys niekada nesusijungia su evoliucinių rasių menkesnėmis rūšimis. Dieviškasis planas taip pat nenumato, jog Planetos Adomas ir leva, asmeniškai, turėtų lytinių santykių su evoliucinėmis tautomis. Šitas rasės gerinimo projektas sudaro jų palikuonių užduotį. Bet Materialiojo Sūnaus ir Dukros palikuonys per kartų kartas yra sutelkiami prieš tai, kada būna pradedamas rasinio suvienijimo tarnavimas.

Adominės gyvybės plazmos padovanojimas mirtingosioms rasėms tuoj pat pagerina intelektualius sugebėjimus ir paspartina dvasinę pažangą. Paprastai taip pat būna ir tam tikras fizinis pagerinimas. Vidutiniame pasaulyje dieviškoji tvarka po Adomo atvykimo yra didžiųjų išradimų, energijos kontrolės, ir mechaninio išsivystymo amžius. Tai yra tokia era, kada atsiranda įvairiapusė gamyba ir gamtinių jėgų kontrolė; tai yra planetos tyrinėjimo ir jos galutinio įvaldymo aukso amžius. Didelė dalis pasaulio materialios pažangos vyksta šituo gamtos mokslų vystymosi pradžios metu, kaip tik būtent tokią epochą dabar patiria Urantija. Jūsų pasaulis nuo vidutinio planetinio tvarkaraščio atsilieka visu ir daugiau negu visu dieviškosios tvarkos laikmečiu.

Normalioje planetoje baigiantis Adominei dieviškajai tvarkai rasės praktiškai yra susimaišiusios, taip, kad iš tikrųjų galima paskelbti, kad "Dievas visas nacijas sukūrė iš to paties kraujo," ir kad jo Sūnus "visa tautas sukūrė vienos spalvos." Tokios suvienytos rasės spalva turi tam tikrą violetinės spalvos alyvinį atspalvį, sferų "baltoji" rasė.

Primityvusis žmogus didžiąja dalimi yra mėsėdis; Materialieji Sūnūs ir Dukros mėsos

Adamic age the planet is in possession of its full quota of celestial ministers; only the fusion Adjusters are not yet universally bestowed.

52:3.3 (593.2) It is the prime purpose of the Adamic regime to influence evolving man to complete the transit from the hunter and herder stage of civilization to that of the agriculturist and horticulturist, to be later supplemented by the appearance of the urban and industrial adjuncts to civilization. Ten thousand years of this dispensation of the biologic uplifters is sufficient to effect a marvelous transformation. Twenty-five thousand years of such an administration of the conjoint wisdom of the Planetary Prince and the Material Sons usually ripens the sphere for the advent of a Magisterial Son.

52:3.4 (593.3) This age usually witnesses the completion of the elimination of the unfit and the still further purification of the racial strains; on normal worlds the defective bestial tendencies are very nearly eliminated from the reproducing stocks of the realm.

52:3.5 (593.4) The Adamic progeny never amalgamate with the inferior strains of the evolutionary races. Neither is it the divine plan for the Planetary Adam or Eve to mate, personally, with the evolutionary peoples. This race-improvement project is the task of their progeny. But the offspring of the Material Son and Daughter are mobilized for generations before the racial-amalgamation ministry is inaugurated.

52:3.6 (593.5) The result of the gift of the Adamic life plasm to the mortal races is an immediate upstepping of intellectual capacity and an acceleration of spiritual progress. There is usually some physical improvement also. On an average world the post-Adamic dispensation is an age of great invention, energy control, and mechanical development. This is the era of the appearance of multiform manufacture and the control of natural forces; it is the golden age of exploration and the final subduing of the planet. Much of the material progress of a world occurs during this time of the inauguration of the development of the physical sciences, just such an epoch as Urantia is now experiencing. Your world is a full dispensation and more behind the average planetary schedule.

52:3.7 (593.6) By the end of the Adamic dispensation on a normal planet the races are practically blended, so that it can be truly proclaimed that "God has made of one blood all the nations," and that his Son "has made of one color all peoples." The color of such an amalgamated race is somewhat of an olive shade of the violet hue, the racial "white" of the spheres.

52:3.8 (593.7) Primitive man is for the most part carnivorous; the Material Sons and Daughters do

nevalgo, bet jų palikuonys po kelių kartų paprastai turi polinkį valgyti visokią maistą, nors kartais jų palikuonių ištisos grupės išlieka mėsos nevalgančiomis. Šita po-Adominių rasių duali kilmė paaiškina, kodėl tokie susimaišiusių žmonių palikuonys demonstruoja anatominius rudimentus, kurie priklauso tiek augalinį, tiek gyvulinį maistą valgančioms gyvulinėms grupėms.

Per rasinio susiliejimo dešimties tūkstančių metų laikotarpį dėl to atsirandančios rūšys turi skirtingą anatominių susimaišymo laipsnį, kai kurie palikuonys turi daugiau požymių iš savo protėvių, kurie mėsos nevalgė, kiti demonstruoja daugiau išskirtinių bruožų ir fizinių savybių, būdingų savo evoliuciniams pirmtakams, kurie mėsą valgė. Greitai didžioji dauguma šitų pasaulio rasių tampa tokomis, kurios vartoja abi maisto rūšis, maitinasi tiek gyvūnų, tiek augalų karalystės įvairiu maistu.

Epocha, atvykus Adomui, yra internacionalizmo dieviškoji tvarka. Beveik užbaigus rasinio sumaišymo užduotį, nacionalizmas išnyksta, ir žmogaus brolystė iš tiesų pradeda materializuotis. Atstovaujamas valdymas pradeda užimti monarchinės arba tėvo valdymo formos vietą. Švietimo sistema tampa pasaulinio masto, ir palaipsniui rasių kalbos užleidžia vietą violetinės tautos kalbai. Visuotinė taika ir bendradarbiavimas retai kada pasiekiami anksčiau negu rasės būna gerai susimaišiusios ir anksčiau negu jos pradeda kalbėti bendra kalba.

Poadominės eros baigiamaisiais amžiais išsivysto naujas susidomėjimas menu, muzika, ir literatūra, ir šitas pasaulinis atsibudimas yra ženklas Sūnaus Arbitro pasirodymui. Šitos eros aukščiausiasis išsivystymo taškas yra visuotinis susidomėjimas intelektualiomis realijomis, tikrąja filosofija. Religija tampa mažiau nacionalistinė, vis labiau ir labiau ji tampa planetiniu reikalu. Šitiems amžiams yra būdingi nauji tiesos apreiškimai, ir žmonių reikalus pradeda valdyti žvaigždynų Patys Aukštieji. Tiesa yra apreiškiama iki žvaigždynų administracijos lygio.

Šitą erą apibūdina didžiulis etinis išsivystymas; žmogaus brolystė yra visuomenės tikslas. Pasaulinė taika—rasinių konfliktų ir nacionalinio priešiško pabaiga—yra tas rodiklis, kuris pažymi, kad planeta yra pribrendusi tam, jog ateitų sūnystės trečioji kategorija, Sūnus Arbitras.

4. ŽMOGUS, ATVYKUS SŪNUI ARBITRUI

Normaliose ir ištikimose planetose šitas amžius prasideda tada, kada mirtingųjų rasės yra susimaišiusios ir biologiškai išsivysčiusios. Nebėra rasės ar spalvos problemų; tiesiogine prasme visos nacijos ir rasės yra vieno kraujo.

not eat meat, but their offspring within a few generations usually gravitate to the omnivorous level, although whole groups of their descendants sometimes remain nonflesh eaters. This double origin of the post-Adamic races explains how such blended human stocks exhibit anatomic vestiges belonging to both the herbivorous and carnivorous animal groups.

52:3.9 (593.8) Within ten thousand years of racial amalgamation the resultant stocks show varying degrees of anatomic blend, some strains carrying more of the marks of the nonflesh-eating ancestry, others exhibiting more of the distinguishing traits and physical characteristics of their carnivorous evolutionary progenitors. The majority of these world races soon become omnivorous, subsisting upon a wide range of viands from both the animal and vegetable kingdoms.

52:3.10 (594.1) The post-Adamic epoch is the dispensation of internationalism. With the near completion of the task of race blending, nationalism wanes, and the brotherhood of man really begins to materialize. Representative government begins to take the place of the monarchial or paternal form of rulership. The educational system becomes world-wide, and gradually the languages of the races give way to the tongue of the violet people. Universal peace and co-operation are seldom attained until the races are fairly well blended, and until they speak a common language.

52:3.11 (594.2) During the closing centuries of the post-Adamic age there develops new interest in art, music, and literature, and this world-wide awakening is the signal for the appearance of a Magisterial Son. The crowning development of this era is the universal interest in intellectual realities, true philosophy. Religion becomes less nationalistic, becomes more and more a planetary affair. New revelations of truth characterize these ages, and the Most Highs of the constellations begin to rule in the affairs of men. Truth is revealed up to the administration of the constellations.

52:3.12 (594.3) Great ethical advancement characterizes this era; the brotherhood of man is the goal of its society. World-wide peace — the cessation of race conflict and national animosity — is the indicator of planetary ripeness for the advent of the third order of sonship, the Magisterial Son.

4. POST-MAGISTERIAL SON MAN

52:4.1 (594.4) On normal and loyal planets this age opens with the mortal races blended and biologically fit. There are no race or color problems; literally all nations and races are of one blood. The brotherhood of man flourishes, and the

Žmogaus brolystė klesti, ir nacijos mokosi gyventi žemėje taikoje ir ramybėje. Toks pasaulis yra didingo ir kulminacinio intelektualaus išsivystymo išvakarėse.

Kada evoliucinis pasaulis yra šitaip subrendęs arbitriniam amžiui, tada vienas iš aukštosios kategorijos Sūnų Avonalų pasirodo su arbitrine misija. Planetos Princas ir Materialieji Sūnūs yra kilę vietinėje visatoje; Sūnus Arbitras yra kilęs iš Rojaus.

Kada Rojaus Avonalai į mirtingųjų sferas atvyksta, kad įgyvendintų juridinius veiksmus, vien tiktai tam, jog paskelbtų nuosprendį dėl naujos dieviškosios tvarkos, tada jie niekada neįsikūnija. Tačiau, kada jie atvyksta su arbitrine misija, bent jau pirmine, tada jie visada įsikūnija, nors jie nepatiria gimimo, taip pat jie ir nemiršta sferos mirtimi. Jie gali gyventi per daugelį generacijų tais atvejais, kada kai kuriose planetose pasilieka valdovais. Kada jų misijos būna įvykdytos, tada jie užbaigia savo planetinį gyvą egzistavimą ir sugrįžta į dieviškosios sūnystės savo ankstesnįjį statusą.

Kiekviena nauja dieviškoji tvarka praplečia apreiškto religijos horizontą, o Sūnūs Arbitrai praplečia tiesos apreiškimą, kad pavaizduotų vietinės visatos ir visų jos sudedamųjų dalių reikalus.

Po pirminio Sūnaus Arbitro apsilankymo, rasės greitai įgyvendina savo ekonominį išsilaisvinimą. Kasdienis darbas, reikalingas palaikyti individo savarankiškumą, užimtų dvi su puse valandos jūsų laiku. Visiškai saugu tokius etiškus ir protingus mirtinguosius išlaisvinti. Tokios išgrynintos tautos gerai žino, kaip panaudoti laisvalaikį savo ir planetos vystymuisi. Per šitą amžių toliau yra gryninamos rasinės rūšys apribojant reprodukciją tarp mažiau tinkamų ir menkai apdovanotų individų.

Rasių politinis valdymas ir visuomeninis administravimas toliau gerėja, savivalda būna visiškai gerai įtvirtinta iki šito amžiaus pabaigos. Savivalda mes laikome patį aukščiausią atstovaujamojo valdymo tipą. Tokie pasauliai iškelia ir gerbia tikrai tokius vadovus ir valdovus, kurie yra patys tinkamiausi visuomeninių ir politinių pareigų naštai.

Šitoje epochoje didžioji dauguma mirtingųjų turi viduje apsigyvenusį Derintoją. Bet vis dar dieviškųjų Pagalbininkų padovanojimas nevisada yra visuotinis. Derintojai, kurių likimas yra susilieti, dar nebūna padovanojami visiems planetiniams mirtingiesiems; vis dar būtina valios tvariniams Paslaptinguosius Padėjėjus pasirinkti.

Šitos dieviškosios tvarkos baigiamaisiais amžiais, visuomenė pradeda grįžti prie paprastesnių gyvenimo formų. Besivystančios

nations are learning to live on earth in peace and tranquillity. Such a world stands on the eve of a great and culminating intellectual development.

52:4.2 (594.5) When an evolutionary world becomes thus ripe for the magisterial age, one of the high order of Avonal Sons makes his appearance on a magisterial mission. The Planetary Prince and the Material Sons are of local universe origin; the Magisterial Son hails from Paradise.

52:4.3 (594.6) When the Paradise Avonals come to the mortal spheres on judicial actions, solely as dispensation adjudicators, they are never incarnated. But when they come on magisterial missions, at least the initial one, they are always incarnated, though they do not experience birth, neither do they die the death of the realm. They may live on for generations in those cases where they remain as rulers on certain planets. When their missions are concluded, they yield up their planetary lives and return to their former status of divine sonship.

52:4.4 (594.7) Each new dispensation extends the horizon of revealed religion, and the Magisterial Sons extend the revelation of truth to portray the affairs of the local universe and all its tributaries.

52:4.5 (594.8) After the initial visitation of a Magisterial Son the races soon effect their economic liberation. The daily work required to sustain one's independence would be represented by two and one-half hours of your time. It is perfectly safe to liberate such ethical and intelligent mortals. Such refined peoples well know how to utilize leisure for self-improvement and planetary advancement. This age witnesses the further purification of the racial stocks by the restriction of reproduction among the less fit and poorly endowed individuals.

52:4.6 (595.1) The political government and social administration of the races continue to improve, self-government being fairly well established by the end of this age. By self-government we refer to the highest type of representative government. Such worlds advance and honor only those leaders and rulers who are most fit to bear social and political responsibilities.

52:4.7 (595.2) During this epoch the majority of the world mortals are Adjuster indwelt. But even yet the bestowal of divine Monitors is not always universal. The Adjusters of fusion destiny are not yet bestowed upon all planetary mortals; it is still necessary for the will creatures to choose the Mystery Monitors.

52:4.8 (595.3) During the closing ages of this dispensation, society begins to return to more simplified forms of living. The complex nature of

civilizacijos sudėtinga prigimtis išsisemia, ir mirtingieji mokosi gyventi daug natūraliau ir veiksmingiau. Ir šitoji tendencija vis stiprėja kiekvienoje vėlesnėje epochoje. Tai meno, muzikos, ir aukštojo mokslo suklestėjimo amžius. Gamtos mokslai jau yra pasiekę savo išsivystymo viršūnę. Šito amžiaus užbaigimas, normaliame pasaulyje, liudija didingą religijos atsibudimo pilnatvę, viso pasaulio dvasinį švietimą. Ir šitoks didžiulis rasių dvasinių savybių pakilimas yra ženklas save padovanojančio Sūnaus atvykimui ir penktosios mirtingųjų epochos pradžia.

Daugelyje pasaulių būna taip, jog planeta per vieną arbitrinę misiją save padovanojančiam Sūnui nėra parengiama; šituo atveju bus antrasis, net keletas vienas po kito atvykstančių Sūnų Arbitrų, kiekvienas iš jų vystys rases iš vienos dieviškosios tvarkos į kitą tol, kol planeta bus parengta save padovanojančio Sūnaus dovanai. Antrosios ir vėlesniųjų misijų metu Sūnūs Arbitrai gali būti arba gali ir nebūti įsikūniję. Bet nesvarbu, kiek Sūnų Arbitrų gali pasirodyti—taip pat jie kaip tokie gali atvykti ir po save padovanojusio Sūnaus—kiekvieno iš jų atėjimas pažymi vienos dieviškosios tvarkos pabaigą ir kitos pradžią.

Šitie Sūnų Arbitrų dieviškosios tvarkos periodai apima apytiksliai nuo dvidešimt penkių tūkstančių iki penkiasdešimties tūkstančių metų Urantijos laiku. Kartais tokia epocha yra daug trumpesnė, ir retais atvejais net ilgesnė. Tačiau, kada ateis toji valanda, tada vienas iš tų pačių Sūnų Arbitrų gims kaip Rojaus save padovanojantis Sūnus.

5. ŽMOGUS, ATVYKUS SAVE PADOVANOJANCIAM SŪNUI

Kada apgyvendintame pasaulyje yra pasiekiamas tam tikras intelektualaus ir dvasinio vystymosi standartas, tada visada atvyksta save padovanojantis Rojaus Sūnus. Normaliuose pasauliuose jis nepasirodo materialaus kūno pavidalu tol, kol rasės nėra pasiekusios intelektualaus išsivystymo ir etinio pasiekimo aukščiausiojo lygio. Bet Urantijoje save padovanojantis Sūnus, net jų pačių Sūnus Kūrėjas, pasirodė pasibaigus Adominei dieviškajai tvarkai, bet erdvės pasauliuose tai nėra įprasta įvykių raida.

Kada pasauliai yra pribrendę sudvasinimui, tada atvyksta save padovanojantis Sūnus. Šitie Sūnūs visada priklauso Arbitrų arba Avonalų kategorijai, išskyrus tą atvejį, vienintelį kartą kiekvienoje vietinėje visatoje, kada Sūnus Kūrėjas pasirengia savo baigiamajam savęs padovanojimui kuriame nors evoliuciniame

an advancing civilization is running its course, and mortals are learning to live more naturally and effectively. And this trend increases with each succeeding epoch. This is the age of the flowering of art, music, and higher learning. The physical sciences have already reached their height of development. The termination of this age, on an ideal world, witnesses the fullness of a great religious awakening, a world-wide spiritual enlightenment. And this extensive arousal of the spiritual natures of the races is the signal for the arrival of the bestowal Son and for the inauguration of the fifth mortal epoch.

52:4.9 (595.4) On many worlds it develops that the planet is not made ready for a bestowal Son by one magisterial mission; in that event there will be a second, even a succession of Magisterial Sons, each of whom will advance the races from one dispensation to another until the planet is made ready for the gift of the bestowal Son. On the second and subsequent missions the Magisterial Sons may or may not be incarnated. But no matter how many Magisterial Sons may appear—and they may also come as such after the bestowal Son—the advent of each one marks the end of one dispensation and the beginning of another.

52:4.10 (595.5) These dispensations of the Magisterial Sons cover anywhere from twenty-five thousand to fifty thousand years of Urantia time. Sometimes such an epoch is much shorter and in rare instances even longer. But in the fullness of time one of these same Magisterial Sons will be born as the Paradise bestowal Son.

5. POST-BESTOWAL SON MAN

52:5.1 (595.6) When a certain standard of intellectual and spiritual development is attained on an inhabited world, a Paradise bestowal Son always arrives. On normal worlds he does not appear in the flesh until the races have ascended to the highest levels of intellectual development and ethical attainment. But on Urantia the bestowal Son, even your own Creator Son, appeared at the close of the Adamic dispensation, but that is not the usual order of events on the worlds of space.

52:5.2 (595.7) When the worlds have become ripe for spiritualization, the bestowal Son arrives. These Sons always belong to the Magisterial or Avonal order except in that case, once in each local universe, when the Creator Son prepares for his terminal bestowal on some evolutionary world, as occurred when Michael of Nebadon appeared on

pasaulyje, kaip tai ir įvyko, kada Nebadono Mykolas pasirodė Urantijoje tam, kad save padovanotų jūsų mirtingųjų rasėms. Tikrai vienas pasaulis beveik iš dešimties milijonų gali pasidžiaugti tokia dovana; visus kitus pasaulius dvasiškai vysto Avonalų kategorijos Rojaus Sūnaus savęs padovanojimas.

Save padovanojantis Sūnus atvyksta į aukštos švietimo kultūros pasaulį ir sutinka rasę, dvasiškai išlavintą ir parengtą priimti išvystytus mokymus ir suvokti savęs padovanojimo misiją. Tokiam amžiui yra būdinga siekti moralios kultūros ir dvasinės tiesos pasauliniu mastu. Šitos dieviškosios tvarkos metu mirtingasis trokšta įsikverbti į kosminę realybę ir bendrauti su dvasine tikrove. Tiesos apreiškimai yra praplečiami, kad aprėptų supervisatą. Atsiranda visiškai naujos švietimo ir valdymo sistemos tam, kad pakeistų primityvius ankstesniųjų laikų režimus. Gyvenimo džiaugsmas įgauna naują spalvą, o gyvenimo reakcijos pakyla į dangiškąsias tono ir tembro aukštybes.

Save padovanojantis Sūnus gyvena ir miršta pasaulio mirtingųjų rasių dvasinio vystymo labui. Jis sukuria “naują ir gyvą kelią”; jo gyvenimas yra Rojaus tiesos įkūnijimas mirtingojo kūno pavidalu, tos pačios tiesos—net Tiesos Dvasios—kurią pažinę, žmonės taps laisvi.

Urantijoje šito “naujojo ir gyvojo kelio” sukūrimas buvo tiek fakto, tiek ir tiesos dalykas. Urantijos izoliacija dėl Liuciferio maišto sustabdė tą procedūrą, kurios pagalba mirtingieji gali, po mirties, tiesiogiai patekti ant gyvenamųjų pasaulių krantų. Iki Kristaus Mykolo laikų Urantijoje visos sielos toliau miegodavo iki naujos dieviškosios tvarkos arba specialių tūkstantmečių prisikėlimų. Net Mozei nebuvo leista patekti į kitą pusę iki specialaus prisikėlimo progos, puolęs Planetos Princas, Kaligastija, prieštaravo dėl tokio išlaisvinimo. Bet visą laiką nuo Pentakosto dienos, Urantijos mirtingieji vėl gali žengti į priekį tiesiai į morontines sferas.

Po save padovanojančio Sūnaus prisikėlimo, trečiąją dieną po įsikūnijusios gyvybės užbaigimo, jis pakyla pas Visuotinį Tėvą, jam iš dešinės, gauna užtikrinimą, kad jo savęs padovanojimo misija yra priimta, ir sugrįžta pas Sūnų Kūrėją į vietinės visatos būstinę. Po šito save padovanojantis Avonalas ir Mykolas Kūrėjas pasiunčia savo bendrą dvasią, Tiesos Dvasią, į savęs padovanojimo pasaulį. Tai yra toji proga, kada “triumfuojančio Sūnaus dvasia yra išliejama visiems kūnams.” Visatos Motina Dvasia taip pat dalyvauja Tiesos Dvasios padovanojime, ir tuo pačiu metu ji išleidžia dekretą dėl Minties Derintojų padovanojimo. Po šito Derintojus gaus visi šio pasaulio normalaus proto valiniai tvariniai, kada tik jie pasieks moralinės atsakomybės, dvasinio

Urantia to bestow himself upon your mortal races. Only one world in near ten million can enjoy such a gift; all other worlds are spiritually advanced by the bestowal of a Paradise Son of the Avonal order.

52:5.3 (595.8) The bestowal Son arrives on a world of high educational culture and encounters a race spiritually trained and prepared to assimilate advanced teachings and to appreciate the bestowal mission. This is an age characterized by the world-wide pursuit of moral culture and spiritual truth. The mortal passion of this dispensation is the penetration of cosmic reality and communion with spiritual reality. The revelations of truth are extended to include the superuniverse. Entirely new systems of education and government grow up to supplant the crude regimes of former times. The joy of living takes on new color, and the reactions of life are exalted to heavenly heights of tone and timbre.

52:5.4 (596.1) The bestowal Son lives and dies for the spiritual uplift of the mortal races of a world. He establishes the “new and living way”; his life is an incarnation of Paradise truth in mortal flesh, that very truth — even the Spirit of Truth — in the knowledge of which men shall be free.

52:5.5 (596.2) On Urantia the establishment of this “new and living way” was a matter of fact as well as of truth. The isolation of Urantia in the Lucifer rebellion had suspended the procedure whereby mortals can pass, upon death, directly to the shores of the mansion worlds. Before the days of Christ Michael on Urantia all souls slept on until the dispensational or special millennial resurrections. Even Moses was not permitted to go over to the other side until the occasion of a special resurrection, the fallen Planetary Prince, Caligastia, contesting such a deliverance. But ever since the day of Pentecost, Urantia mortals again may proceed directly to the morontia spheres.

52:5.6 (596.3) Upon the resurrection of a bestowal Son, on the third day after yielding up his incarnated life, he ascends to the right hand of the Universal Father, receives the assurance of the acceptance of the bestowal mission, and returns to the Creator Son at the headquarters of the local universe. Thereupon the bestowal Avonal and the Creator Michael send their joint spirit, the Spirit of Truth, into the bestowal world. This is the occasion when the “spirit of the triumphant Son is poured out upon all flesh.” The Universe Mother Spirit also participates in this bestowal of the Spirit of Truth, and concomitant therewith there issues the bestowal edict of the Thought Adjusters. Thereafter all normal-minded will creatures of that world will receive Adjusters as soon as they attain

apsisprendimo, amžių.

Jeigu toks save padovanojantis Avonalas turėtų sugrįžti į pasaulį po savęs padovanojimo misijos, tuomet jis neįsikūnytų, bet atvyktų “šlovėje su serafinėmis gausybėmis.”

Amžius, einantis po save padovanojančio Sūnaus, gali tęstis nuo dešimties tūkstančių iki šimto tūkstančių metų. Nėra jokio savavališkai nustatyto laiko nė vienai iš šitų viena po kitos einančių dieviškosios tvarkos erų. Tai yra didžiulės etinės ir dvasinės pažangos amžius. Dėl šitų amžių dvasinės įtakos, žmogiškasis charakteris yra milžinišku laipsniu transformuojamas ir patiria fenomenalų vystymąsi. Auksinę taisyklę yra įmanoma pritaikyti taip, kad ji veiktų praktiškai. Jėzaus mokymai iš tikrųjų gali būti pritaikomi mirtingųjų pasauliui, kuris pradinį mokymą gavo iš ikipadovanojančių save Sūnų su savo dieviškąja tvarka, kilninančia charakterį ir vystančia kultūrą.

Šitos eros metu ligų ir nusikaltamumo problemos praktiškai yra išspręstos. Degeneratyvumas didele dalimi jau buvo panaikintas selekcinės reprodukcijos būdu. Ligos buvo praktiškai įveiktos Adominių palikuonių labai atspariomis savybėmis ir ankstesniųjų amžių gamtos mokslų atradimų išmintingu ir pasaulinio masto pritaikymu. Vidutinė gyvenimo trukmė, šituo laikotarpiu, žymiai viršija ekvivalentą, atitinkantį tris šimtus metų Urantijos laiku.

Per šią epochą palaipsniui silpnėja vyriausybinė priežiūra. Pradedama veikti tikroji savivalda; vis mažiau ir mažiau reikia draudžiančių įstatymų. Nacionalinio pasipriešinimo karinės šakos išnyksta; iš tikrųjų ateina tarptautinės harmonijos era. Yra daug nacijų, kurias daugiausia apsprendžia žemių išsidėstymas, bet yra tikrai viena rasė, viena kalba, ir viena religija. Mirtingųjų reikalai yra beveik, bet nevisiškai, utopiški. Tai yra iš tikrųjų didis ir šlovingas amžius!

6. URANTIJS AMŽIUS PO SAVE PADOVANOJANCIO SŪNAUS

Save padovanojantis Sūnus yra Ramybės Princas. Jis atvyksta su žinia “Ramybė žemėje ir gera valia tarp žmonių.” Normaliuose pasauliuose tai yra pasaulinės taikos dieviškoji tvarka; tautos daugiau nebesimoko kariauti. Bet tokie naudingi poveikiai nelydėjo jūsų save padovanojančio Sūnaus, Kristaus Mykolo, atvykimo. Urantija nesivysto normalia tvarka. Jūsų pasaulis nežengia kojos į planetinėje procesijoje. Jūsų Mokytojas, kada buvo žemėje, savo mokinius įspėjo, kad jo atėjimas neatneš įprasto taikos įsiviešpatavimo Urantijoje. Jis aiškiai jiems pasakė, kad bus “karų ir gandų apie karus,” ir kad tauta sukils prieš tautą.

the age of moral responsibility, of spiritual choice.

52:5.7 (596.4) If such a bestowal Avonal should return to a world after the bestowal mission, he would not incarnate but would come “in glory with the seraphic hosts.”

52:5.8 (596.5) The postbestowal Son age may extend from ten thousand to a hundred thousand years. There is no arbitrary time allotted to any of these dispensational eras. This is a time of great ethical and spiritual progress. Under the spiritual influence of these ages, human character undergoes tremendous transformations and experiences phenomenal development. It becomes possible to put the golden rule into practical operation. The teachings of Jesus are really applicable to a mortal world which has had the preliminary training of the prebestowal Sons with their dispensations of character ennoblement and culture augmentation.

52:5.9 (596.6) During this era the problems of disease and delinquency are virtually solved. Degeneracy has already been largely eliminated by selective reproduction. Disease has been practically mastered through the high resistant qualities of the Adamic strains and by the intelligent and world-wide application of the discoveries of the physical sciences of preceding ages. The average length of life, during this period, climbs well above the equivalent of three hundred years of Urantia time.

52:5.10 (597.1) Throughout this epoch there is a gradual lessening of governmental supervision. True self-government is beginning to function; fewer and fewer restrictive laws are necessary. The military branches of national resistance are passing away; the era of international harmony is really arriving. There are many nations, mostly determined by land distribution, but only one race, one language, and one religion. Mortal affairs are almost, but not quite, utopian. This truly is a great and glorious age!

6. URANTIA’S POST-BESTOWAL AGE

52:6.1 (597.2) The bestowal Son is the Prince of Peace. He arrives with the message, “Peace on earth and good will among men.” On normal worlds this is a dispensation of world-wide peace; the nations no more learn war. But such salutary influences did not attend the coming of your bestowal Son, Christ Michael. Urantia is not proceeding in the normal order. Your world is out of step in the planetary procession. Your Master, when on earth, warned his disciples that his advent would not bring the usual reign of peace on Urantia. He distinctly told them that there would be “wars and rumors of wars,” and that nation would

Kitą kartą jis sakė “Nemanykite, kad aš atėjau tam, jog žemei atneščiau ramybę.”

Net normaliuose evoliuciniuose pasauliuose žmogaus brolystės įgyvendinimas viso pasaulio mastu nėra lengvai pasiekiamas. Pasimetusioje ir sutrikdytoje planetoje, tokioje, kaip Urantija, toks pasiekimas reikalauja daug daugiau laiko ir tam reikia nepalyginamai didesnių pastangų. Be pagalbos visuomeninė evoliucija vargu ar gali pasiekti tokių palaimingų rezultatų dvasiškai izoliuotoje sferoje. Religinis apreiškimas yra esminis tam, jog Urantijoje būtų įgyvendinta brolystė. Nors Jėzus parodė kelią į dvasinės brolystės betarpišką pasiekimą, bet visuomeninės brolystės įgyvendinimas jūsų pasaulyje didele dalimi priklauso nuo tokių asmeninių transformacijų ir planetinių suderinimų pasiekimo:

1. *Visuomeninės brolystės.* Tarptautinių ir tarprasinių visuomeninių ryšių ir broliško bendravimo išplėtimo kelionių, prekybos, ir sportinio rungtyniavimo dėka. Bendros kalbos vystymo ir poliglotų skaičiaus didinimo. Studentų, mokytojų, pramonininkų, ir religinių filosofų pasikeitimo tarp rasų ir tautų

2. *Pasikeitimo intelektualiais rezultatais.* Brolystė neįmanoma tokiam pasaulyje, kurio gyventojai yra tokie primityvūs, kad jiems nepavyksta suvokti nepažaboto savanaudiškumo kvailybės. Turi vykti pasikeitimas tautine ir rasine literatūra. Kiekviena rasė turi susipažinti su visų rasų mintimi; kiekviena nacija turi žinoti visų nacijų jausmus. Nežinojimas gimdo įtarumą, o įtarumas yra nesuderinamas su esminiu atjautos ir meilės požiūriu.

3. *Etinio pabudimo.* Žmogiškojo nepakantumo amoralumą ir brolyžudiškų kivičių nuodėmingumą gali demaskuoti tikrai etinė sąmonė. Tautinio pavydėjimo ir rasinio pavydo blogį gali pasmerkti tikrai morali sąmonė. Tikrai moralios būtybės visada sieks tokios dvasinės įžvalgos, kuri yra esminė tam, kad būtų gyvenama pagal auksinę taisyklę.

4. *Politinės išminties.* Savikontrolei esminis yra emocinis subrendimas. Tikrai emocinis subrendimas užtikrins, jog tarptautinis civilizuoto nuosprendžio metodas pakeis barbarišką karo nuosprendį. Išmintingi valstybės vyrai kada nors dirbs žmonijos gerovei net ir tada, kada jie stengsis puoselėti savo tautinių ar rasinių grupių interesus. Savanaudiškas politinis nuovokumas galiausiai yra savižudiškas—naikinant visas tas ilgalaikes savybes, kurios užtikrina grupinį išlikimą planetoje.

5. *Dvasinės įžvalgos.* Žmogaus brolystė, pagaliau, yra grindžiama Dievo tėvystės suvokimu. Greičiausias būdas įgyvendinti žmogaus brolystę Urantijoje yra įvykdyti šiandieninės žmonijos dvasinę transformaciją.

rise against nation. At another time he said, “Think not that I have come to bring peace upon earth.”

52:6.2 (597.3) Even on normal evolutionary worlds the realization of the world-wide brotherhood of man is not an easy accomplishment. On a confused and disordered planet like Urantia such an achievement requires a much longer time and necessitates far greater effort. Unaided social evolution can hardly achieve such happy results on a spiritually isolated sphere. Religious revelation is essential to the realization of brotherhood on Urantia. While Jesus has shown the way to the immediate attainment of spiritual brotherhood, the realization of social brotherhood on your world depends much on the achievement of the following personal transformations and planetary adjustments:

52:6.3 (597.4) 1. *Social fraternity.* Multiplication of international and interracial social contacts and fraternal associations through travel, commerce, and competitive play. Development of a common language and the multiplication of multilinguists. The racial and national interchange of students, teachers, industrialists, and religious philosophers.

52:6.4 (597.5) 2. *Intellectual cross-fertilization.* Brotherhood is impossible on a world whose inhabitants are so primitive that they fail to recognize the folly of unmitigated selfishness. There must occur an exchange of national and racial literature. Each race must become familiar with the thought of all races; each nation must know the feelings of all nations. Ignorance breeds suspicion, and suspicion is incompatible with the essential attitude of sympathy and love.

52:6.5 (597.6) 3. *Ethical awakening.* Only ethical consciousness can unmask the immorality of human intolerance and the sinfulness of fratricidal strife. Only a moral conscience can condemn the evils of national envy and racial jealousy. Only moral beings will ever seek for that spiritual insight which is essential to living the golden rule.

52:6.6 (598.1) 4. *Political wisdom.* Emotional maturity is essential to self-control. Only emotional maturity will insure the substitution of international techniques of civilized adjudication for the barbarous arbitrament of war. Wise statesmen will sometime work for the welfare of humanity even while they strive to promote the interest of their national or racial groups. Selfish political sagacity is ultimately suicidal — destructive of all those enduring qualities which insure planetary group survival.

52:6.7 (598.2) 5. *Spiritual insight.* The brotherhood of man is, after all, predicated on the recognition of the fatherhood of God. The quickest way to realize the brotherhood of man on Urantia is to effect the spiritual transformation of present-day humanity.

Vienintelis metodas tam, jog būtų paspartinta visuomeninės evoliucijos natūrali tėkmė, yra dvasinio spaudimo iš viršaus metodo panaudojimas, tokiu būdu padidinant moralinę įžvalgą, tuo pačiu metu išplečiant kiekvieno mirtingojo sielos sugebėjimą suprasti ir mylėti kiekvieną kitą mirtingąjį. Abipusis supratimas ir broliška meilė yra transcendentiniai civilizuotojai ir galingi faktoriai įgyvendinant žmogaus brolystę pasauliniu mastu.

Jeigu jus būtų galima transplantuoti iš jūsų atsilikusio ir susipainiojusio pasaulio į kokią nors normalią planetą, dabar esančią amžiuje po save padovanojančio Sūnaus, tuomet jūs manytumėte, jog buvote atgabenti į jūsų pasakojimų rojų. Jūs vargu ar patikėtumėte, jog stebėjote žmonėmis apgyvendintos mirtingos sferos normalią evoliucinę veiklą. Šitie pasauliai yra savosios sferos dvasinėse grandinėse, ir jie naudojami visatos programų ir supervisatos atspindėjimo tarnybų visais privalumais.

7. ŽMOGUS PO SŪNAUS MOKYTOJO

PASIRODYMŲ

Kitos kategorijos Sūnūs, turintys atvykti į vidutinį evoliucinį pasaulį, yra Trejybės Sūnūs Mokytojai, dieviškieji Rojaus Trejybės Sūnūs. Vėl mes matome Urantiją nežengiančią koją kojon su savo seserimis sferomis tuo, kad jūsų Jėzus pažadėjo sugrįžti. Tą pažadą jis tikrai įvykdys, bet niekas nežino, ar jo antrasis atvykimas bus iki Sūnaus Arbitro ar Sūnaus Mokytojo pasirodymo Urantijoje ar po šio pasirodymo.

Sūnūs Mokytojai į dvasingėjančius pasaulius atvyksta grupėmis. Planetinį Sūnų Mokytojų lydi ir paremia septyniasdešimt pirminių Sūnų, dvylika antrinių Sūnų, ir trys aukščiausios ir labiausiai patyrę aukščiausios kategorijos Deinalai. Šitas korpusas tam tikrą laiką liks pasaulyje, pakankamai ilgai, kad įgyvendintų perėjimą iš evoliucinių amžių į šviesos ir gyvenimo erą—ne mažiau kaip vieną tūkstantį metų planetos laiku, o dažnai ir žymiai ilgiau. Šitos misijos dėka Trejybė prisideda prie visų dieviškųjų asmenybių, kurios tarnavo apgyvendintam pasauliui, ankstesniųjų pastangų.

Tiesos apreiškimas dabar yra išplėstas iki centrinės visatos ir iki Rojaus. Rasės tampa labai dvasingos. Išsivystė didi tauta ir artėja didis amžius. Planetos švietimo, ekonomikos, ir administravimo sistemos yra radikalai transformuojamos. Kuriamos naujos vertybės ir formuojami nauji santykiai. Dangaus karalystė pasirodo žemėje, ir Dievo šlovė pasaulyje paskleidžiama visur.

The only technique for accelerating the natural trend of social evolution is that of applying spiritual pressure from above, thus augmenting moral insight while enhancing the soul capacity of every mortal to understand and love every other mortal. Mutual understanding and fraternal love are transcendent civilizers and mighty factors in the world-wide realization of the brotherhood of man.

52:6.8 (598.3) If you could be transplanted from your backward and confused world to some normal planet now in the postbestowal Son age, you would think you had been translated to the heaven of your traditions. You would hardly believe that you were observing the normal evolutionary workings of a mortal sphere of human habitation. These worlds are in the spiritual circuits of their realm, and they enjoy all the advantages of the universe broadcasts and the reflectivity services of the superuniverse.

7. POST-TEACHER SON MAN

52:7.1 (598.4) The Sons of the next order to arrive on the average evolutionary world are the Trinity Teacher Sons, the divine Sons of the Paradise Trinity. Again we find Urantia out of step with its sister spheres in that your Jesus has promised to return. That promise he will certainly fulfill, but no one knows whether his second coming will precede or follow the appearances of Magisterial or Teacher Sons on Urantia.

52:7.2 (598.5) The Teacher Sons come in groups to the spiritualizing worlds. A planetary Teacher Son is assisted and supported by seventy primary Sons, twelve secondary Sons, and three of the highest and most experienced of the supreme order of Daynals. This corps will remain for some time on the world, long enough to effect the transition from the evolutionary ages to the era of light and life — not less than one thousand years of planetary time and often considerably longer. This mission is a Trinity contribution to the antecedent efforts of all the divine personalities who have ministered to an inhabited world.

52:7.3 (598.6) The revelation of truth is now extended to the central universe and to Paradise. The races are becoming highly spiritual. A great people has evolved and a great age is approaching. The educational, economic, and administrative systems of the planet are undergoing radical transformations. New values and relationships are being established. The kingdom of heaven is appearing on earth, and the glory of God is being shed abroad in the world.

Tai yra tokia dieviškoji tvarka, kada daugelis mirtingųjų iš gyvųjų yra pervedami. Kada Trejybės Sūnų Mokytojų era vystosi, tada laiko mirtingųjų dvasinis atsidavimas tampa vis labiau ir labiau visuotinis. Natūrali mirtis tampa vis retesnė, nes Derintojai vis daugiau susilieja su savo subjektais per gyvenimą materialiam kūne. Galiausiai planeta yra klasifikuojama kaip mirtingojo kilimo pirminė modifikuota kategorija.

Gyvenimas šitoje eroje yra malonus ir naudingas. Ilgos evoliucinės kovos degeneracija ir antisuomeninės pakraipos produktai yra realiai sunaikinti. Gyvenimo trukmė artėja prie penkių šimtų Urantijos metų, o rasės augimo reprodukcijos mastai yra išmintingai kontroliuojami. Yra susiformavusi visiškai nauja visuomenės tvarka. Tarp mirtingųjų tebėra didžiuliai skirtumai, bet visuomenės padėtis daug labiau priartėja prie visuomeninės brolystės ir dvasinės lygybės idealų. Atstovaujamoji vyriausybė nyksta, o pasaulis tvarkosi remdamasis individualios savikontrolės valdymu. Valdymo funkcija iš esmės yra nukreipta į visuomeninio administravimo ir ekonominio koordinavimo kolektyvines užduotis. Sparčiai artėja aukso amžius; matosi ilgos ir intensyvios planetinės evoliucinės kovos žemiškasis tikslas. Šių amžių atlygis netrukus turi būti įgyvendintas; Dievų išmintis netrukus turi pasireikšti.

Per šitą amžių fizinis pasaulio administravimas iš kiekvieno suaugusio individo reikalauja maždaug vienos valandos kiekvieną dieną; tai yra, vienos Urantijos valandos ekvivalento. Planeta yra glaudžiai susijusi su visatos reikalais, o jos žmonės įdėmiai išklauso naujausius pranešimus, su tokiu pačiu įdėmiu susidomėjimu, kokį jūs rodote savo dienraščių naujausiai laidai. Šitos rasės yra užsiėmusios tūkstančiais įdomių dalykų, kurie jūsų pasaulyje nėra žinomi.

Vis smarkiau, auga tikroji planetinė ištikimybė Aukščiausiąjai Būtybei. Karta po kartos, vis daugiau ir daugiau rasių eina kartu su tais, kurie praktikuoja teisingumą ir gyvena gailestingumu. Lėtai, bet užtikrintai šis pasaulis vis labiau yra įtraukiamas į džiaugsmingą Dievo Sūnų tarnystę. Fiziniai sunkumai ir materialios problemos didžiąją dalimi yra išspręstos; planeta bręsta išsivysčiusiam gyvenimui ir labiau nusistovėjusiai egzistencijai.

Kartas nuo karto per savo dieviškąją tvarką, Sūnūs Mokytojai tęsia savo atvykimus į šituos taikingus pasaulius. Iš tokio pasaulio jie neišvyksta tol, kol pamato, jog tas evoliucinis planas, kiek tai yra susiję su šia planeta, veikia sklandžiai. Nuosprendį priimančias Sūnus Arbitras paprastai lydi Sūnus Mokytojus tuo metu, kada pastarieji vykdo viena po kitos einančias misijas, tuo tarpu kitas toks Sūnus veikia tada, kada jie išvyksta, ir

52:7.4 (598.7) This is the dispensation when many mortals are translated from among the living. As the era of Trinity Teacher Sons progresses, the spiritual allegiance of the mortals of time becomes more and more universal. Natural death becomes less frequent as the Adjusters increasingly fuse with their subjects during the lifetime in the flesh. The planet eventually is classed as of the primary modified order of mortal ascension.

52:7.5 (599.1) Life during this era is pleasant and profitable. Degeneracy and the antisocial end products of the long evolutionary struggle have been virtually obliterated. The length of life approaches five hundred Urantia years, and the reproductive rate of racial increase is intelligently controlled. An entirely new order of society has arrived. There are still great differences among mortals, but the state of society more nearly approaches the ideals of social brotherhood and spiritual equality. Representative government is vanishing, and the world is passing under the rule of individual self-control. The function of government is chiefly directed to collective tasks of social administration and economic co-ordination. The golden age is coming on apace; the temporal goal of the long and intense planetary evolutionary struggle is in sight. The reward of the ages is soon to be realized; the wisdom of the Gods is about to be manifested.

52:7.6 (599.2) The physical administration of a world during this age requires about one hour each day on the part of every adult individual; that is, the equivalent of one Urantia hour. The planet is in close touch with universe affairs, and its people scan the latest broadcasts with the same keen interest you now manifest in the latest editions of your daily newspapers. These races are occupied with a thousand things of interest unknown on your world.

52:7.7 (599.3) Increasingly, true planetary allegiance to the Supreme Being grows. Generation after generation, more and more of the race step into line with those who practice justice and live mercy. Slowly but surely the world is being won to the joyous service of the Sons of God. The physical difficulties and material problems have been largely solved; the planet is ripening for advanced life and a more settled existence.

52:7.8 (599.4) From time to time throughout their dispensation, Teacher Sons continue to come to these peaceful worlds. They do not leave a world until they observe that the evolutionary plan, as it concerns that planet, is working smoothly. A Magisterial Son of judgment usually accompanies the Teacher Sons on their successive missions, while another such Son functions at the time of their departure, and these judicial actions continue

šitie juridiniai veiksmai tęsiasi iš amžiaus į amžių per visą mirtingojo laiko ir erdvės režimo trukmę.

Kiekviena pasikartojanti Trejybės Sūnų Mokytojų misija viena po kitos iškelia tokį dieviškąjį pasaulį į amžinai kylančias išminties, dvasingumo, ir kosminio spindėjimo aukštumas. Bet tokios sferos kilnūs vietiniai gyventojai dar tebėra ribiniai ir mirtingi. Niekas nėra tobulas; nepaisant šito, valdant netobulą pasaulį ir jo žmogiškųjų gyventojų gyvenime išsivysto beveik tobulumo kokybė.

Trejybės Sūnūs Mokytojai gali sugrįžti į tą patį pasaulį daug kartų. Bet anksčiau ar vėliau, pasibaigus vienai iš jų misijų, Planetos Princas yra pakeliamas į Planetos Aukščiausiojo Valdovo rangą, ir Sistemos Aukščiausiasis Valdovas pasirodo tam, kad paskelbtų, jog toks pasaulis įžengė į šviesos ir gyvenimo erą.

Būtent apie Sūnų Mokytojų galutinės misijos užbaigimą (bent jau tokia būtų normalaus pasaulio chronologija) rašė Jonas: “Aš pamačiau naują dangų ir naują žemę, ir naują Jeruzalę, nusileidžiančią nuo Dievo iš dangaus, papuoštą taip, kaip princesė pasipuošia prieš princą.”

Tai yra ta pati atnaujinta žemė, išsivysčiusi planetinė stadija, būtent ją matė senovės pranašas, kada jis rašė: “Kadangi kaip naujieji dangūs ir naujoji žemė, kuriuos aš tikrai sutversiu, iš tiesų pasiliks mano akivaizdoje, taip ir jūs, ir jūsų vaikai iš tikrųjų išliksite; ir tikrai įvyks tai, jog pereinant iš vieno naujo mėnesio į kitą ir iš vieno Sabato į kitą, visi materialūs kūnai tikrai ateis, jog garbintų mane,” sako Viešpats.

Būtent tokio amžiaus mirtingieji yra apibūdinami kaip “pasirinktoji karta, karališkoji dvasininkija, šventoji nacija, išaukštinta tauta; ir jūs tikrai toliau skleisite šiuos pagyrimus Tam, kuris pakvietė jus iš tamsos į šitą nuostabią šviesą.”

Nesvarbu, kokia ypatinga būtų atskiros planetos natūrali istorija, nėra skirtumo, ar valda buvo visiškai ištikima, ar nuspalvinta blogio atspalviu, ar nuodėmės prakeikta—nesvarbu, kokie gali būti ankstesnieji įvykiai—anksčiau ar vėliau Dievo meilė ir angelų tarnavimas priartins Trejybės Sūnų Mokytojų atėjimo dieną; o jų išvykimas, po savo paskutiniosios misijos, pradės šitą nuostabią šviesos ir gyvenimo erą.

Visi Satanijos pasauliai gali puoselėti viltį to, kuris užrašė: “Nepaisant šito, mes, sutinkamai su Jo pažadu, tikimės naujojo dangaus ir naujosios žemės, kurioje yra teisumas. Dėl to, mylimieji, matydamas, kad jūs laukiate tokių dalykų, būkite uolūs, kad Jis galėtų surasti jus ramybėje, be dėmės ir nekaltus.”

from age to age throughout the duration of the mortal regime of time and space.

52.7.9 (599.5) Each recurring mission of the Trinity Teacher Sons successively exalts such a supernal world to ever-ascending heights of wisdom, spirituality, and cosmic illumination. But the noble natives of such a sphere are still finite and mortal. Nothing is perfect; nevertheless, there is evolving a quality of near perfection in the operation of an imperfect world and in the lives of its human inhabitants.

52.7.10 (599.6) The Trinity Teacher Sons may return many times to the same world. But sooner or later, in connection with the termination of one of their missions, the Planetary Prince is elevated to the position of Planetary Sovereign, and the System Sovereign appears to proclaim the entrance of such a world upon the era of light and life.

52.7.11 (599.7) It was of the conclusion of the terminal mission of the Teacher Sons (at least that would be the chronology on a normal world) that John wrote: “I saw a new heaven and a new earth and the new Jerusalem coming down from God out of heaven, prepared as a princess adorned for the prince.”

52.7.12 (600.1) This is the same renovated earth, the advanced planetary stage, that the olden seer envisioned when he wrote: “For, as the new heavens and the new earth, which I will make, shall remain before me, so shall you and your children survive; and it shall come to pass that from one new moon to another and from one Sabbath to another all flesh shall come to worship before me,” says the Lord.”

52.7.13 (600.2) It is the mortals of such an age who are described as “a chosen generation, a royal priesthood, a holy nation, an exalted people; and you shall show forth the praises of Him who has called you out of darkness into this marvelous light.”

52.7.14 (600.3) No matter what the special natural history of an individual planet may be, no difference whether a realm has been wholly loyal, tainted with evil, or cursed by sin — no matter what the antecedents may be — sooner or later the grace of God and the ministry of angels will usher in the day of the advent of the Trinity Teacher Sons; and their departure, following their final mission, will inaugurate this superb era of light and life.

52.7.15 (600.4) All the worlds of Satania can join in the hope of the one who wrote: “Nevertheless we, according to His promise, look for a new heaven and a new earth, wherein dwells righteousness. Wherefore, beloved, seeing that you look for such things, be diligent that you may be found by Him in peace, without spot and blameless.”

Sūnų Mokytojų Korpuso išvykimas, savo pirmojo arba kurio nors vėlesniojo valdymo pabaigoje, atneša šviesos ir gyvenimo eros aušrą —peržengimą per slenkstį iš laiko į amžinybės vestibulį. Šitos šviesos ir gyvenimo eros planetinis įgyvendinimas toli pranoksta pačius optimistiškiausius lūkesčius, kuriuos puoselėjo Urantijos mirtingieji, kurie apie ateities gyvenimą neturėjo jokių toliaregiškesnių sampratų už tas, kurios yra religiniuose tikėjimuose, dangų vaizduojančiuose kaip išlikusiųjų mirtingųjų betarpišką likimą ir galutinę gyvenamąją vietą.

[Parengta Galingojo Žinianešio, laikinai priskirto prie Gabrielio personalo.]

52:7.16 (600.5) The departure of the Teacher Son corps, at the end of their first or some subsequent reign, ushers in the dawn of the era of light and life — the threshold of the transition from time to the vestibule of eternity. The planetary realization of this era of light and life far more than equals the fondest expectations of Urantia mortals who have entertained no more farseeing concepts of the future life than those embraced within religious beliefs which depict heaven as the immediate destiny and final dwelling place of surviving mortals.

52:7.17 (600.6) [Sponsored by a Mighty Messenger temporarily attached to the staff of Gabriel.]

53 Dokumentas. Liuciferio maištas

⇐ 052

URANTIJOS KNYGA

054 ⇒

II DALIS. VIETINĖ VISATA

53 DOKUMENTAS. LIUCIFERIO
MAIŠTAS

Skyrius

ĮVADAS

1. Maišto vadovai
2. Maišto priežastys
3. Liuciferio manifestas
4. Maišto pradžia
5. Konfliktų pobūdis
6. Ištikimas serafinis vadas
7. Maišto istorija
8. Žmogaus Sūnus Urantijoje
9. Dabartinis maišto statusas

ĮVADAS

LIUCIFERIS buvo Nebadono nuostabus pirminis Sūnus Lanonandekas. Tarnavimo patyrimą jis buvo sukaupęs daugelyje sistemų, buvo tarnavęs savosios grupės aukštuoju patarėju, ir buvo pasižymėjęs savo išmintimi, aštriu protu, ir sumanumu. Liuciferis savojoje kategorijoje turėjo 37 numerį, ir kada jį siuntė Melkizedekai, tada jį apibūdino kaip vieną iš vieno šimto pačių gabiausių ir nuostabiausių asmenybių tarp daugiau negu septynių šimtų tūkstančių šito tipo narių. Nuo tokios nuostabios pradžios, per blogį ir klaidą, jis apkabino nuodėmę, ir dabar Nebadone yra vienas iš trijų Sistemos Aukščiausiųjų Valdovų, kurie nusileido savojo aš raginimui ir pasidavė netikros asmeninės laisvės sofistikai—ištikimybės visatai atstūmimui ir broliškų įsipareigojimų pamynimui, aklumai, nematančiam kosminių ryšių.

Nebadono visatoje, Kristaus Mykolo sferoje, yra dešimt tūkstančių apgyvendintų pasaulių sistemų. Per visą Sūnų Lanonandekų istoriją, visuose jų darbuose šituose tūkstančiuose

PAPER 53
THE LUCIFER REBELLION

SECTIONS

Introduction

1. The Leaders of Rebellion
2. The Causes of Rebellion
3. The Lucifer Manifesto
4. Outbreak of the Rebellion
5. Nature of the Conflict
6. A Loyal Seraphic Commander
7. History of the Rebellion
8. The Son of Man on Urantia
9. Present Status of the Rebellion

INTRODUCTION

53:0.1 (601.1) LUCIFER was a brilliant primary Lanonandek Son of Nebadon. He had experienced service in many systems, had been a high counselor of his group, and was distinguished for wisdom, sagacity, and efficiency. Lucifer was number 37 of his order, and when commissioned by the Melchizedeks, he was designated as one of the one hundred most able and brilliant personalities in more than seven hundred thousand of his kind. From such a magnificent beginning, through evil and error, he embraced sin and now is numbered as one of three System Sovereigns in Nebadon who have succumbed to the urge of self and surrendered to the sophistry of spurious personal liberty — rejection of universe allegiance and disregard of fraternal obligations, blindness to cosmic relationships.

53:0.2 (601.2) In the universe of Nebadon, the domain of Christ Michael, there are ten thousand systems of inhabited worlds. In all the history of Lanonandek Sons, in all their work throughout

sistemų ir visatos būstinėje, tik tai trys Sistemų Aukščiausieji Valdovai paniekino Sūnaus Kūrėjo valdymą.

these thousands of systems and at the universe headquarters, only three System Sovereigns have ever been found in contempt of the government of the Creator Son.

1. MAIŠTO VADOVAI

Liuciferis nebuvo kylančioji būtybė; jis buvo sutvertas vietinės visatos Sūnus, ir apie jį buvo pasakyta: “Tu visais atžvilgiais buvai tobulas nuo savo sukūrimo dienos iki tavyje atsirado neteisumas.” Daug kartų jis tarėsi su Edentijos Pačiais Aukštaisiais. Ir Liuciferis valdė “ant Dievo šventojo kalno,” Jerusemo administracinio kalno, kadangi jis buvo 607 apgyvendintų pasaulių didžios sistemos vyriausiasis tvarkytojas.

Liuciferis buvo puiki būtybė, nuostabi asmenybė; tiesioginėje vietinės visatos valdžios hierarchijoje jis ėjo iš karto po žvaigždynų Pačių Aukštųjų Tėvų. Nežiūrint Liuciferio prasižengimo, pavaldūs intelektualūs tvariniai susilaikė nuo to, kad jam parodytų nepagarbą ir panieką iki Mykolo savęs padovanojimo Urantijoje. Net ir Mykolo archangelas, Mozės prisikėlimo metu “nepateikė jį kaltinančio nuosprendžio, bet paprasčiausiai tepasakė “Teisėjas peikia tave.” Tokiuose reikaluose nuosprendis priklauso Dienų Seniesiems, supervisatos valdovams.

Dabar Liuciferis yra nupuolęs ir nušalintas Satanijos Aukščiausiasis Valdovas. Apmąstymai apie savąjį aš yra labai pavojingi, net ir dangiškojo pasaulio išaukštintoms asmenybėms. Apie Liuciferį buvo pasakyta: “Pasididžiavimą savimi tu iškėlei dėl savojo grožio; savo išmintį tu sugadinai savo gabumais.” Jūsų senovės pranašas matė jo liūdną būseną, kada jis rašė: “Kaip tu nupuolei iš dangaus, o Liuciferi, ryto sūnau! Kaip tu buvai numestas žemyn, tu, kuris išdrįsai gluminti pasaulius!”

Urantijoje apie Liuciferį labai mažai buvo girdėti dėl to, kad savo pirmąjį pavaduotoją, Šėtoną, jis buvo paskyręs rūpintis savo reikalu jūsų planetoje. Šėtonas buvo tos pačios pirminės Lanonandekų grupės narys, bet jis niekada nebuvo tarnavęs Sistemos Aukščiausiuoju Valdovu; jis iki galo prisidėjo prie Liuciferio maišto. “Velnius” yra ne kas kitas, kaip Kaligastija, nušalintasis Urantijos Planetos Princas ir vienas iš Lanonandekų antrinės kategorijos Sūnų. Tuo metu, kada Mykolas buvo Urantijoje materialaus kūno pavidalu, Liuciferis, Šėtonas, ir Kaligastija susivienijo tam, kad sutrukdytų jam įgyvendinti savęs padovanojimo misiją. Bet jiems visiškai nepavyko.

Abadonas buvo Kaligastijos personalo vadovas. Jis pasekė savo šeimininku prisidėdamas prie maišto, ir nuo tol visą laiką

1. THE LEADERS OF REBELLION

53:1.1 (601.3) Lucifer was not an ascendant being; he was a created Son of the local universe, and of him it was said: “You were perfect in all your ways from the day you were created till unrighteousness was found in you.” Many times had he been in counsel with the Most Highs of Edentia. And Lucifer reigned “upon the holy mountain of God,” the administrative mount of Jerusem, for he was the chief executive of a great system of 607 inhabited worlds.

53:1.2 (601.4) Lucifer was a magnificent being, a brilliant personality; he stood next to the Most High Fathers of the constellations in the direct line of universe authority. Notwithstanding Lucifer's transgression, subordinate intelligences refrained from showing him disrespect and disdain prior to Michael's bestowal on Urantia. Even the archangel of Michael, at the time of Moses' resurrection, “did not bring against him an accusing judgment but simply said, ‘the Judge rebuke you.’” Judgment in such matters belongs to the Ancients of Days, the rulers of the superuniverse.

53:1.3 (601.5) Lucifer is now the fallen and deposed Sovereign of Satania. Self-contemplation is most disastrous, even to the exalted personalities of the celestial world. Of Lucifer it was said: “Your heart was lifted up because of your beauty; you corrupted your wisdom because of your brightness.” Your olden prophet saw his sad estate when he wrote: “How are you fallen from heaven, O Lucifer, son of the morning! How are you cast down, you who dared to confuse the worlds!”

53:1.4 (602.1) Very little was heard of Lucifer on Urantia owing to the fact that he assigned his first lieutenant, Satan, to advocate his cause on your planet. Satan was a member of the same primary group of Lanonandeks but had never functioned as a System Sovereign; he entered fully into the Lucifer insurrection. The “devil” is none other than Caligastia, the deposed Planetary Prince of Urantia and a Son of the secondary order of Lanonandeks. At the time Michael was on Urantia in the flesh, Lucifer, Satan, and Caligastia were leagued together to effect the miscarriage of his bestowal mission. But they signally failed.

53:1.5 (602.2) Abaddon was the chief of the staff of Caligastia. He followed his master into rebellion and has ever since acted as chief executive of the

veikė kaip Urantijos maištininkų pagrindinis vykdytojas. Belzabubas vadovavo neištikimiems tarpiniams tvariniams, kurie tapo išdaviko Kaligastijos jėgų sąjungininkais.

Galiausiai, visų šitų blogio personažų simboliška išraiška tapo drakonas. Po Mykolo triumfo, "Gabrielis nusileido iš Salvingtono ir uždarė drakoną (visus maišto vadovus) vienam amžiui." Apie Jerusemo angeliškuosius maištininkus yra parašyta: "Ir tuos angelus, kurie neišsaugojo savo pirminės padėties, bet paliko savo pačių gyvenamąją vietą, jis laiko tvirtose tamsos grandinėse iki didžiosios dienos nuosprendžio."

2. MAIŠTO PRIEŽASTYS

Liuciferis ir jo pirmasis padėjėjas, Šėtonas, Jeruseme buvo valdę daugiau negu penkis šimtus tūkstančių metų, kada savo širdyse jie pradėjo sistemingai nusiteikti prieš Visuotinį Tėvą ir tuometinį jo vicegerentą Sūnų, Mykolą.

Satanijos sistemoje nebuvo jokių ypatingų ar specialių sąlygų, kurios būtų išprovokavusios maištą ar būtų būvusios palankios maištui. Būtent mes esame įsitikinę, jog ši idėja kilo ir įgavo formą Liuciferio prote, ir jog tokį maištą jis būtų galėjęs sukurstyti, nesvarbu, kad ir kokioje vietoje jis būtų buvęs. Liuciferis savo planus iš pradžių pagarsino Šėtonui, bet prireikė kelių mėnesių, kad jis paveiktų savo gabaus ir nuostabaus partnerio protą. Tačiau, kada vieną kartą buvo palenkta į maišto idėjos pusę, tada jis tapo drąsiu ir atkakliu "savojo aš įtvirtinimo ir laisvės" šalininku.

Liuciferiui niekas niekada nebuvo siūlęs maišto idėjos. Savojo aš įtvirtinimo idėja, prieštaraujanti Mykolo valiai ir Visuotinio Tėvo planams, kaip jie yra išreiškiami per Mykolą, gimė ir įgavo formą jo paties prote. Jo ryšiai su Sūnumi Kūrėju buvo artimi ir visada nuoširdūs. Niekada anksčiau iki savo paties proto išaukštinimo Liuciferis nebuvo atvirai išreiškęs nepasitenkinimo visatos administravimu. Nepaisant jo tylos, daugiau kaip per vieno šimto standartinių metų laikotarpį Dienų Sąjunga Salvingtone atspindėdavo į Uversą, jog Liuciferio prote viskas yra neramioje būsenoje. Šitoji informacija taip pat buvo perduodama Sūnui Kūrėjui ir Norlatiadeko Žvaigždyno Tėvams.

Per šitą periodą Liuciferis ėmė vis kritiškiau žvelgti į visą visatos administravimo planą, bet Aukščiausiesiems Valdovams visada išpažindavo nuoširdžiausią ištikimybę. Jo pirmasis išsakytas nelojalumas pasireiškė Gabrielio apsilankymo Jeruseme proga, likus vos kelioms dienoms iki Liuciferio Laisvės Deklaracijos atviro paskelbimo. Neabejotinai artėjantis maištas Gabrielį paveikė tiek giliai, kad dėl priemonių, kurių reikėtų imtis,

Urantia rebels. Beelzebub was the leader of the disloyal midway creatures who allied themselves with the forces of the traitorous Caligastia.

53:1.6 (602.3) The dragon eventually became the symbolic representation of all these evil personages. Upon the triumph of Michael, "Gabriel came down from Salvington and bound the dragon (all the rebel leaders) for an age." Of the Jerusem seraphic rebels it is written: "And the angels who kept not their first estate but left their own habitation, he has reserved in sure chains of darkness to the judgment of the great day."

2. THE CAUSES OF REBELLION

53:2.1 (602.4) Lucifer and his first assistant, Satan, had reigned on Jerusem for more than five hundred thousand years when in their hearts they began to array themselves against the Universal Father and his then vicegerent Son, Michael.

53:2.2 (602.5) There were no peculiar or special conditions in the system of Satania which suggested or favored rebellion. It is our belief that the idea took origin and form in Lucifer's mind, and that he might have instigated such a rebellion no matter where he might have been stationed. Lucifer first announced his plans to Satan, but it required several months to corrupt the mind of his able and brilliant associate. However, when once converted to the rebel theories, he became a bold and earnest advocate of "self-assertion and liberty."

53:2.3 (602.6) No one ever suggested rebellion to Lucifer. The idea of self-assertion in opposition to the will of Michael and to the plans of the Universal Father, as they are represented in Michael, had its origin in his own mind. His relations with the Creator Son had been intimate and always cordial. At no time prior to the exaltation of his own mind did Lucifer openly express dissatisfaction about the universe administration. Notwithstanding his silence, for more than one hundred years of standard time the Union of Days on Salvington had been reflectivating to Uversa that all was not at peace in Lucifer's mind. This information was also communicated to the Creator Son and the Constellation Fathers of Norlatiadek.

53:2.4 (602.7) Throughout this period Lucifer became increasingly critical of the entire plan of universe administration but always professed wholehearted loyalty to the Supreme Rulers. His first outspoken disloyalty was manifested on the occasion of a visit of Gabriel to Jerusem just a few days before the open proclamation of the Lucifer Declaration of Liberty. Gabriel was so profoundly impressed with the certainty of the impending outbreak that he

jeigu kultų atviras maištas, jis nuvyko tiesiai į Edentiją pasitarti su Žvaigždyno Tėvais.

Labai sunku nurodyti tikslią prižastį ar tikslas priežastis, kurios galiausiai išsiliejo į Liuciferio maištą. Mes esame tikri tikrai dėl vieno dalyko, ir tai yra: Kad ir kokia buvo šito pati pradžia, bet ji kilo Liuciferio prote. Turėjo būti didžiavimasis savuoju aš, kuris vystėsi iki saviapgaulės taško taip, kad Liuciferis kurį laiką iš tiesų save įtikino, kad jo apmąstymai apie maištą iš tikrųjų yra sistemos, jeigu ne visatos, labui. Iki to meto, kada jo planai buvo išsivystę tiek, kad pasiekė neviltingą lygį, tada be jokios abejonės su savo pirminiu ir nelaimės atnešančiu pasididžiavimu jis buvo nuėjęs per daug toli, kad būtų galėjęs sustoti. Kažkuriuo metu per šitą patyrimą jis tapo nebenuoširdus, ir blogis išsivystė į sąmoningą ir tyčinę nuodėmę. Kad įvyko šitaip patvirtino šito nuostabaus vykdytojo vėlesnis elgesys. Ilgą laiką jam buvo siūloma galimybė atgailauti, bet pasiūlytą gailėtingumą priėmė tikrai kai kurie iš jo pavaldinių. Edentijos Dienų Ištikimasis, Žvaigždyno Tėvų prašymu, pats asmeniškai pateikė Mykolo planą dėl šitų liūdnai pagarsėjusių maištininkų išgelbėjimo, bet Sūnaus Kūrėjo gailėtingumas būdavo visada atstumiamas su vis didėjančia panieka ir pasibjaurėjimu.

3. LIUCIFERIO MANIFESTAS

Kad ir kokia buvo neramumo kilmė Liuciferio ir Šetono širdyse, bet galutinis prasiveržimas įgavo Liuciferio Laisvės Deklaracijos formą. Maištininkų reikalą išdėstė trys pagrindiniai punktai.

1. *Visuotinio Tėvo Tikrovė.* Liuciferis tvirtino, kad Visuotinis Tėvas realiai neegzistuoja, kad fizinė gravitacija ir erdvinė energija nuo visatos yra neatskiriamos, ir kad Tėvas yra mitas, kurį sugalvojo Rojaus Sūnūs tam, kad Tėvo vardu visatas jie galėtų valdyti. Jis neigė tai, jog asmenybė yra Visuotinio Tėvo dovana. Jis net užsiminė, jog užbaigtieji yra išvien susimokę su Rojaus Sūnumis tam, kad įsiūlytų apgavystę visai kūrinijai, kadangi sugrįžę jie niekada nepateikdavo aiškos sampratos apie Tėvo realią asmenybę, kokia ji yra matoma Rojuje. Jis spekulavo tuo, jog garbinimą vadino neišmanymu. Kaltinimas buvo radikalus, siaubingas, ir šventvagiškas. Būtent šitas niekingas užbaigtųjų užsipuolimas be jokios abejonės turėjo įtakos kylantiesiems piliečiams, tuo metu buvusiems Jeruseme, kad visiems maištininkų pasiūlymams jie tvirtai ir ryžtingai pasipriešintų.

2. *Sūnaus Kūrėjo—Mykolo—visatos valdymas.* Liuciferis reikalavo, jog vietinės sistemos turi būti autonomiškos. Jis protestavo

went direct to Edentia to confer with the Constellation Fathers regarding the measures to be employed in case of open rebellion.

53:2.5 (603.1) It is very difficult to point out the exact cause or causes which finally culminated in the Lucifer rebellion. We are certain of only one thing, and that is: Whatever these first beginnings were, they had their origin in Lucifer's mind. There must have been a pride of self that nourished itself to the point of self-deception, so that Lucifer for a time really persuaded himself that his contemplation of rebellion was actually for the good of the system, if not of the universe. By the time his plans had developed to the point of disillusionment, no doubt he had gone too far for his original and mischief-making pride to permit him to stop. At some point in this experience he became insincere, and evil evolved into deliberate and willful sin. That this happened is proved by the subsequent conduct of this brilliant executive. He was long offered opportunity for repentance, but only some of his subordinates ever accepted the proffered mercy. The Faithful of Days of Edentia, on the request of the Constellation Fathers, in person presented the plan of Michael for the saving of these flagrant rebels, but always was the mercy of the Creator Son rejected and rejected with increasing contempt and disdain.

3. THE LUCIFER MANIFESTO

53:3.1 (603.2) Whatever the early origins of trouble in the hearts of Lucifer and Satan, the final outbreak took form as the Lucifer Declaration of Liberty. The cause of the rebels was stated under three heads:

53:3.2 (603.3) 1. *The reality of the Universal Father.* Lucifer charged that the Universal Father did not really exist, that physical gravity and space-energy were inherent in the universe, and that the Father was a myth invented by the Paradise Sons to enable them to maintain the rule of the universes in the Father's name. He denied that personality was a gift of the Universal Father. He even intimated that the finaliters were in collusion with the Paradise Sons to foist fraud upon all creation since they never brought back a very clear-cut idea of the Father's actual personality as it is discernible on Paradise. He traded on reverence as ignorance. The charge was sweeping, terrible, and blasphemous. It was this veiled attack upon the finaliters that no doubt influenced the ascendant citizens then on Jerusem to stand firm and remain steadfast in resistance to all the rebel's proposals.

53:3.3 (603.4) 2. *The universe government of the Creator Son — Michael.* Lucifer contended that the local systems should be autonomous. He

prieš Mykolo, Sūnaus Kūrėjo, teisę prisiimti Nebadono aukščiausiąją valdžią hipotetinio Rojaus Tėvo vardu ir iš visų asmenybių reikalauti, kad pripažintų ištikimybę šitam nematomam Tėvui. Jis tvirtino, jog visas garbinimo planas yra gudri užmačia, skirta tam, kad būtų išaukštinti Rojaus Sūnūs. Mykolą jis sutiko pripažinti savo tėvu-Kūrėju, bet ne savo Dievu ir teisėtu valdovu.

Kuo aršiausiai jis užsipuolė Dienų Senujų —“svetimų valdovų”—teisę kištis į vietinių sistemų ir visatų reikalus. Šituos valdovus jis pasmerkė kaip tironus ir uzurpatorius. Jis ragino savo pasekėjus patikėti, jog nė vienas iš šitų valdovų negalėtų padaryti nieko, kad įsikištų į grynai vidinį valdymą, jeigu tikrai žmonės ir angelai turėtų drąsos atkakliai ginti savo teises ir drąsiai reikalauti savo teisių.

Jis tvirtino, jog Dienų Senujų vykdytojai negalėtų veikti vietinėse sistemose, jeigu tikrai savo teises į nepriklausomybę pareikštų vietinės būtybės. Jis aiškino, jog nemirtingumas nuo sistemos asmenybių yra neatskiriamas, jog prisikėlimas yra natūralus ir automatinis, ir jog visos būtybės gyventų amžinai, jeigu ne Dienų Senujų nuosprendžių įvykdytojų savavališki ir neteisingi veiksmai.

3. *Visuotinio kylančiųjų mirtingųjų mokymo plano užsipuolimas.* Liuciferis tvirtino, kad per daug laiko ir energijos yra išleikvojama tokiam planui, pagal kurį kylantieji mirtingieji taip išsamiai yra mokomi visatos administravimo principų, principų, kuriuos jis laikė neetiškais ir neprotingais. Jis pasisakė prieš amžius trunkančią programą rengiant erdvės mirtinguosius kažkokiam nežinomam likimui, ir užbaigtųjų korpuso buvimu Jeruseme rėmėsi kaip įrodymu, jog šitie mirtingieji buvo praleidę amžius ruošdamiesi kažkokiam grynai išgalvotam likimui. Su panieka jis pažymėjo, kad užbaigtųjų likimas niekuo nėra šlovingesnis, nes jie yra sugražinami į kuklias sferas, kurios yra tokios pačios kaip ir jų kilmės sferos. Jis užsiminė, kad juos suvedžiojo per didelė disciplina ir ištęstas mokymas, ir kad tikrovėje jie yra savo mirtingųjų bičiulių išdavikai, nes dabar jie bendradarbiauja šioje užmačioje, jog visą kūriniją pavergtų prasimanymai apie mitinį amžinąjį likimą kylantiems mirtingiesiems. Jis gynė savo nuomonę, jog kylantieji turėtų turėti individualaus atsiskyrimo laisvę. Jis metė iššūkį visam mirtingųjų kilimo planui ir pasmerkė visą mirtingųjų kilimo planą, kaip jį remia Dievo Rojaus Sūnūs ir pritaria Begalinė Dvasia.

Ir būtent su tokia Laisvės Deklaracija Liuciferis pradėjo savo tamsos ir mirties orgiją.

protested against the right of Michael, the Creator Son, to assume sovereignty of Nebadon in the name of a hypothetical Paradise Father and require all personalities to acknowledge allegiance to this unseen Father. He asserted that the whole plan of worship was a clever scheme to aggrandize the Paradise Sons. He was willing to acknowledge Michael as his Creator-father but not as his God and rightful ruler.

53:3.4 (603.5) Most bitterly did he attack the right of the Ancients of Days — “foreign potentates” — to interfere in the affairs of the local systems and universes. These rulers he denounced as tyrants and usurpers. He exhorted his followers to believe that none of these rulers could do aught to interfere with the operation of complete home rule if men and angels only had the courage to assert themselves and boldly claim their rights.

53:3.5 (603.6) He contended that the executioners of the Ancients of Days could be debarred from functioning in the local systems if the native beings would only assert their independence. He maintained that immortality was inherent in the system personalities, that resurrection was natural and automatic, and that all beings would live eternally except for the arbitrary and unjust acts of the executioners of the Ancients of Days.

53:3.6 (604.1) 3. *The attack upon the universal plan of ascendant mortal training.* Lucifer maintained that far too much time and energy were expended upon the scheme of so thoroughly training ascending mortals in the principles of universe administration, principles which he alleged were unethical and unsound. He protested against the agelong program for preparing the mortals of space for some unknown destiny and pointed to the presence of the finaliter corps on Jerusem as proof that these mortals had spent ages of preparation for some destiny of pure fiction. With derision he pointed out that the finaliters had encountered a destiny no more glorious than to be returned to humble spheres similar to those of their origin. He intimated that they had been debauched by overmuch discipline and prolonged training, and that they were in reality traitors to their mortal fellows since they were now co-operating with the scheme of enslaving all creation to the fictions of a mythical eternal destiny for ascending mortals. He advocated that ascenders should enjoy the liberty of individual self-determination. He challenged and condemned the entire plan of mortal ascension as sponsored by the Paradise Sons of God and supported by the Infinite Spirit.

53:3.7 (604.2) And it was with such a Declaration of Liberty that Lucifer launched his orgy of darkness and death.

4. MAIŠTO PRADŽIA

4. OUTBREAK OF THE REBELLION

Liuciferio manifestas buvo paskelbtas per kasmetinę Satanijos konklavą ant stiklo jūros, dalyvaujant susirinkusioms gausybėms Jeruseme, paskutiniąją metų dieną, maždaug prieš du šimtus tūkstančių metų, Urantijos laiku. Šėtonas paskelbė, jog garbinti galima visuotinės jėgas—fizines, intelektualias, ir dvasines—but ištikimybę galima pareikšti tikrai realiam ir šiandieniniam valdovui, Liuciferiui, “žmonių ir angelų draugui” ir “laisvės Dievui.”

Savojo aš įtvirtinimas buvo Liuciferio maišto mūšio šūkis. Jo vienas pagrindinių argumentų buvo tai, kad, jeigu savivalda yra gera ir tinka Melkizedekams ir kitoms grupėms, tai lygiai taip pat ji yra gera ir visoms protingoms kategorijoms. Jis buvo drąsus ir atkaklus gindamas “proto lygybę” ir “intelektu brolystę.” Jis tvirtino, jog visas valdymas turi ribotis vietinėmis planetomis ir jų savanoriška konfederacija į vietines sistemas. Bet kokią kitą priežiūrą jis neigė. Jis pažadėjo Planetos Princams, kad jie pasaulius valdys kaip aukščiausieji vykdytojai. Jis pasmerkė įstatymų leidžiamosios veiklos išdėstymą žvaigždyno būstinėje, o juridinių reikalų tvarkymą visatos sostinėje. Jis reikalavo, kad visos šitos valdymo funkcijos turėtų būti sutelktos sistemų sostinėse, ir ėmė steigti savo įstatymdavystės asamblėją ir organizavo savo tribunolus, vadovaujamus Šėtono. Ir jis nurodė, kad atskalūniškuose pasauliuose princai padarytų tą patį.

Prie maišto prisijungė visas Liuciferio kabinetas, ir jo nariai buvo viešai prisaikdinti kaip “išlaisvintų pasaulių ir sistemų” naujojo vadovo administracijos pareigūnai.

Nors Nebadone anksčiau buvo įvykę du maištai, bet jie vyko tolimuose žvaigždynuose. Liuciferis manė, kad tie sukilimai buvo nesėkmingi dėl to, jog didžioji dauguma protingų būtybių nenuėjo paskui savo vadovus. Jis tvirtino, kad “valdo dauguma,” kad “protas yra neklystantis.” Akivaizdžiai, toji laisvė, kuria jam leido naudotis visatos valdovai, sustiprino didelę dalį jo nusikalstamų įsitikinimų. Jis atvirai priešinosi visiems savo vyresniesiems vadovams; bet jie į jo veiklą aiškiai nekreipė jokio dėmesio. Jam buvo laisvos rankos tam, jog savo viliojančią planą įgyvendintų be jokių kliūčių ar trukdymų.

Visus gailestingus teisingumo uždelsimus Liuciferis laikė įrodymu, jog Rojaus Sūnų vyriausybė maišto sustabdyti nesugeba. Jis atvirai ignoruodavo Mykolą, Emanuelį, ir Dienų Senuosius ir tada jiems įžūliai mesdavo iššūkį, o po to pateikdavo tą faktą, jog dėl šito nekyla jokių pasekmių, ir tai įrodo šios visatos ir supervisatos vyriausybų nepajėgumą.

53:4.1 (604.3) The Lucifer manifesto was issued at the annual conclave of Satania on the sea of glass, in the presence of the assembled hosts of Jerusem, on the last day of the year, about two hundred thousand years ago, Urantia time. Satan proclaimed that worship could be accorded the universal forces — physical, intellectual, and spiritual — but that allegiance could be acknowledged only to the actual and present ruler, Lucifer, the “friend of men and angels” and the “God of liberty.”

53:4.2 (604.4) Self-assertion was the battle cry of the Lucifer rebellion. One of his chief arguments was that, if self-government was good and right for the Melchizedeks and other groups, it was equally good for all orders of intelligence. He was bold and persistent in the advocacy of the “equality of mind” and “the brotherhood of intelligence.” He maintained that all government should be limited to the local planets and their voluntary confederation into the local systems. All other supervision he disallowed. He promised the Planetary Princes that they should rule the worlds as supreme executives. He denounced the location of legislative activities on the constellation headquarters and the conduct of judicial affairs on the universe capital. He contended that all these functions of government should be concentrated on the system capitals and proceeded to set up his own legislative assembly and organized his own tribunals under the jurisdiction of Satan. And he directed that the princes on the apostate worlds do the same.

53:4.3 (604.5) The entire administrative cabinet of Lucifer went over in a body and were sworn in publicly as the officers of the administration of the new head of “the liberated worlds and systems.”

53:4.4 (605.1) While there had been two previous rebellions in Nebadon, they were in distant constellations. Lucifer held that these insurrections were unsuccessful because the majority of the intelligences failed to follow their leaders. He contended that “majorities rule,” that “mind is infallible.” The freedom allowed him by the universe rulers apparently sustained many of his nefarious contentions. He defied all his superiors; yet they apparently took no note of his doings. He was given a free hand to prosecute his seductive plan without let or hindrance.

53:4.5 (605.2) All the merciful delays of justice Lucifer pointed to as evidence of the inability of the government of the Paradise Sons to stop the rebellion. He would openly defy and arrogantly challenge Michael, Immanuel, and the Ancients of Days and then point to the fact that no action ensued as positive evidence of the impotency of the universe and the superuniverse governments.

53:4.6 (605.3)

Visų šitų neištikimybės veiksmų metu Gabrielis buvo asmeniškai ir pareiškė tikrai tiek, jog, reikiamu laiku, jis kalbės Mykolo vardu ir jog visoms būtybėms bus leista laisvai ir netrukdomai apsispręsti; jog “Sūnūs, valdantys Tėvo vardu, trokšta tikrai tokio lojalumo ir atsidavimo, kuris yra savanoriškas, nuoširdus, ir atsparus sofistikai.”

Liuciferiui buvo leista visiškai įkurti ir iš pagrindų organizuoti savo maištininkų vyriausybę prieš tai, kada Gabrielis ėmėsi kokių nors pastangų tam, jog pasisakytų prieš atsiskyrimo teisę arba imtųsi savo veiksmų, nukreiptų prieš maištininkų propagandą. Bet Žvaigždyno Tėvai šitų neištikimų asmenybių veiksmus nedelsiant apribojo Satanijos sistemos ribomis. Vis tik, šitas delsimo laikotarpis buvo didžiulis išmėginimas ir patikrinimo laikmetis visoms ištikimoms Satanijos būtybėms. Kelerius metus viskas buvo chaotiška, o gyvenamuosiuose pasauliuose buvo didžiulis pasimetimas.

5. KONFLIKTO POBŪDIS

Prasidėjus Satanijos maištui, Mykolas tarėsi su savo Rojaus broliu, Emanueliu. Pasibaigus šitam svarbiam pasitarimui, Mykolas paskelbė, kad jis vykdys tokią pačią politiką, kuri apibūdino jo požiūrį į panašius sukilimus praeityje, nesikišimo požiūrį.

Šito maišto ir ankstesniųjų dviejų maištų metu, Nebadono visatoje nebuvo absoliučios ir asmeninės aukščiausiosios valdžios. Mykolas valdė dieviškąja teise kaip Visuotinio Tėvo vicegerentas, bet dar ne savo paties asmenine teise. Jis dar nebuvo užbaigęs savęs padovanojimų karjeros; jis dar nebuvo apdovanotas “visa valdžia danguje ir žemėje.”

Nuo maišto pradžios iki tos dienos, kada jis buvo vainikuotas Nebadono suvereniu valdovu, Mykolas niekada netrukė Liuciferio maištininkų jėgoms; jiems buvo leidžiama laisvai veikti beveik du šimtus tūkstančių metų Urantijos laiku. Kristus Mykolas dabar turi visišką galią ir valdžią, kad veiktų greitai, net ir iš karto, prieš tokius neištikimybės protrūkius, bet mes abejojame, jog turėdamas šitą suverenią valdžią, jis elgtųsi kitaip, jeigu kartais įvyktų kitas toks sukilimas.

Kadangi Mykolas pasirinko sprendimą Liuciferio maišto tikruosius karo veiksmus stebėti iš tolo, tai Gabrielis sukvietė į Edentiją savo asmeninį personalą ir, pasitaręs su Pačiais Aukštaisiais, priėmė sprendimą prisiimti vadovavimą ištikimoms Satanijos gausybėms. Mykolas liko Salvingtone, tuo tarpu Gabrielis išvyko į Jerusėmą, ir įsikūrė toje sferoje, kuri yra paskirta Tėvui—tam pačiam Visuotiniam Tėvui,

53:4.6 (605.3) Gabriel was personally present throughout all these disloyal proceedings and only announced that he would, in due time, speak for Michael, and that all beings would be left free and unmolested in their choice; that the “government of the Sons for the Father desired only that loyalty and devotion which was voluntary, wholehearted, and sophistry-proof.”

53:4.7 (605.4) Lucifer was permitted fully to establish and thoroughly to organize his rebel government before Gabriel made any effort to contest the right of secession or to counterwork the rebel propaganda. But the Constellation Fathers immediately confined the action of these disloyal personalities to the system of Satania. Nevertheless, this period of delay was a time of great trial and testing to the loyal beings of all Satania. All was chaotic for a few years, and there was great confusion on the mansion worlds.

5. NATURE OF THE CONFLICT

53:5.1 (605.5) Upon the outbreak of the Satania rebellion, Michael took counsel of his Paradise brother, Immanuel. Following this momentous conference, Michael announced that he would pursue the same policy which had characterized his dealings with similar upheavals in the past, an attitude of noninterference.

53:5.2 (605.6) At the time of this rebellion and the two which preceded it there was no absolute and personal sovereign authority in the universe of Nebadon. Michael ruled by divine right, as vicegerent of the Universal Father, but not yet in his own personal right. He had not completed his bestowal career; he had not yet been vested with “all power in heaven and on earth.”

53:5.3 (605.7) From the outbreak of rebellion to the day of his enthronement as sovereign ruler of Nebadon, Michael never interfered with the rebel forces of Lucifer; they were allowed to run a free course for almost two hundred thousand years of Urantia time. Christ Michael now has ample power and authority to deal promptly, even summarily, with such outbreaks of disloyalty, but we doubt that this sovereign authority would lead him to act differently if another such upheaval should occur.

53:5.4 (605.8) Since Michael elected to remain aloof from the actual warfare of the Lucifer rebellion, Gabriel called his personal staff together on Edentia and, in counsel with the Most Highs, elected to assume command of the loyal hosts of Satania. Michael remained on Salvington while Gabriel proceeded to Jerusem, and establishing himself on the sphere dedicated to the Father — the same Universal Father whose personality

kurio asmenybe buvo suabejoję Liuciferis ir Šėtonas—susirinkusių ištikimų asmenybių gausybių akivaizdoje, jis išskleidė Mykolo vėliavą, Trejybės valdymo visoje kūrinijoje materialią emblemą, tris koncentrinis dangaus mėlio žiedus baltame fone.

Liuciferio emblema buvo balta vėliava su vienu raudonu apskritimu, kurio centre buvo juodas skritulys.

“Danguje vyko karas; Mykolo vadas ir jo angelai kovojo prieš drakoną (Liuciferį, Šėtoną, ir išdavikus princus); ir šitas drakonas ir jo maištininkai angelai kariavo, bet nenugalėjo.” Šitas “karas danguje” buvo ne fizinis mūšis, kaip tokį konfliktą galėtų suvokti Urantijoje. Pirmosiomis kovos dienomis Liuciferis nuolat kalbėdavo planetiniame amfiteatre. Gabrielis iš savosios būstinės, kuri buvo įrengta greta, be perstojo demaskuodavo maištininkų sofistiką. Tos įvairios asmenybės, kurios buvo sferoje ir dėl savojo požiūrio dvejojo, lankydavosi tai vienoje, tai kitose diskusijose, kol priimdavo galutinį sprendimą.

Bet šitas karas danguje buvo labai siaubingas ir labai realus. Nors nebuvo demonstruojama jokio barbariškumo, kuris yra toks būdingas fiziniams karo veiksmams nesubrendusiuose pasauliuose, bet šitas konfliktas buvo nepalyginamai labiau mirtinas; materialiam mūšyje grėsmė kyla materialiai gyvybei, bet karas danguje buvo kariaujamas amžinojo gyvenimo atžvilgiu.

6. IŠTIKIMAS SERAFINIS VADAS

Buvo daug kilnių ir įkvepiančių pasišventimo ir ištikimybės veiksmų, kuriuos atliko daugybė asmenybių per tą laikotarpį nuo karinių veiksmų pradžios iki naujojo sistemos valdovo ir jo personalo atvykimo. Bet iš visų šitų atsidaivimo drąsių veiksmų labiausiai kvapą gniaužiantis buvo drąsus Manotijos, Satanijos būstinės serafimų vado pavaduotojo, elgesys.

Maišto Jeruseme pradžioje serafinių gausybių vadas įsijungė į Liuciferio maištą. Tai be abejonės paaiškina, kodėl toks didelis skaičius ketvirtosios kategorijos narių, sistemos administratorių serafimų, nuklydo. Serafinį lyderį dvasiškai apakino ryški Liuciferio asmenybė; jo žavingas elgesys užkerėdavo dangiškųjų būtybių žemesniąsias kategorijas. Jos tiesiog negalėjo suvokti, kad tokia akinanti asmenybė gali klysti.

Ne taip seniai, apibūdindamas tuos patyrimus, kurie buvo susiję su Liuciferio maišto pradžia, Manotija pasakė: “Bet man pats

Lucifer and Satan had questioned — in the presence of the forgathered hosts of loyal personalities, he displayed the banner of Michael, the material emblem of the Trinity government of all creation, the three azure blue concentric circles on a white background.

53:5.5 (606.1) The Lucifer emblem was a banner of white with one red circle, in the center of which a black solid circle appeared.

53:5.6 (606.2) “There was war in heaven; Michael’s commander and his angels fought against the dragon (Lucifer, Satan, and the apostate princes); and the dragon and his rebellious angels fought but prevailed not.” This “war in heaven” was not a physical battle as such a conflict might be conceived on Urantia. In the early days of the struggle Lucifer held forth continuously in the planetary amphitheater. Gabriel conducted an unceasing exposure of the rebel sophistries from his headquarters taken up near at hand. The various personalities present on the sphere who were in doubt as to their attitude would journey back and forth between these discussions until they arrived at a final decision.

53:5.7 (606.3) But this war in heaven was very terrible and very real. While displaying none of the barbarities so characteristic of physical warfare on the immature worlds, this conflict was far more deadly; material life is in jeopardy in material combat, but the war in heaven was fought in terms of life eternal.

6. A LOYAL SERAPHIC COMMANDER

53:6.1 (606.4) There were many noble and inspiring acts of devotion and loyalty which were performed by numerous personalities during the interim between the outbreak of hostilities and the arrival of the new system ruler and his staff. But the most thrilling of all these daring feats of devotion was the courageous conduct of Manotia, the second in command of the Satania headquarters’ seraphim.

53:6.2 (606.5) At the outbreak of rebellion on Jerusem the head of the seraphic hosts joined the Lucifer cause. This no doubt explains why such a large number of the fourth order, the system administrator seraphim, went astray. The seraphic leader was spiritually blinded by the brilliant personality of Lucifer; his charming ways fascinated the lower orders of celestial beings. They simply could not comprehend that it was possible for such a dazzling personality to go wrong.

53:6.3 (606.6) Not long since, in describing the experiences associated with the onset of the Lucifer rebellion, Manotia said: “But my most

džiugiausias momentas buvo tas jaudinantis patyrimas, susijęs su Liuciferio maištu, kada, būdamas antruoju serafiniu vadu, aš atsisakiau dalyvauti rengiamame Mykolo įžeidime; o galingi maištininkai stengėsi mane sunaikinti išvien veikiančių jėgų, kurias jie buvo pasirenę, pagalba. Jeruseme įvyko milžiniškas sukilimas, bet nė vienam ištikimam serafimui žalos nebuvo padaryta.

“Kada mano tiesioginis vadovas nuklydo, tada man teko perimti vadovavimą Jerusemo angeliškosioms gausybėms kaip sistemos sujauktų serafinių reikalų nominaliam valdytojui. Moraliai mane parėmė Melkizedekai, sumaniai padėjo didžioji dauguma Materialiųjų Sūnų, mane apleido mano paties kategorijos milžiniška grupė, bet man nuostabiai pagelbėjo kylantieji mirtingieji Jeruseme.

“Kadangi dėl Liuciferio atsiskyrimo buvome automatiškai išjungti iš žvaigždyno grandinių, tai mes priklausėme nuo to lojalumo, kurį rodė mūsų informacijos rinkimo korpusas, kuris raginimus dėl pagalbos persiųsdavo į Edentiją iš netoli esančios Rantulijos sistemos; ir mes pamatėme, jog tvarkos karalystė, ištikimybės intelektas, ir tiesos dvasia savaime triumfavo prieš maištą, prieš savojo aš sureikšminimą, ir prieš vadinamąją asmeninę laisvę; mes sugebėjome laikytis tol, kol atvyko naujasis Sistemos Aukščiausiasis Valdovas, vertas to, jog pakeistų Liuciferį. Ir iškart po šito aš buvau paskirtas į Melkizedekų Urantijos administratorių korpusą, ėmęs vadovauti ištikimoms serafinėms kategorijoms išdaviko Kaligastijos pasaulyje, kuris savąją sferą buvo paskelbęs naujai projektuojamos ‘išlaisvintų pasaulių ir emancipuotų asmenybių’ sistemos nariu, sistemos, kuri buvo siūloma gėdingai pagarsėjusioje Laisvės Deklaracijoje, kurią Liuciferis išleido, kreipdamasis į ‘laisvę mylinčias, laisvai mąstančias, ir į ateitį žvelgiančias protingas būtybes iš klaidingai valdomų ir neteisingai administruojamų Satanijos pasaulių.”

Šitas angelas tebetarnauja Urantijoje, veikdamas kaip serafimų vado padėjėjas.

7. MAIŠTO ISTORIJA

Liuciferio maištas apėmė visą sistemą. Trisdešimt septyni maištaujantys Planetų Princiai savųjų pasaulių administracijas didele dalimi palenkė į pagrindinių maištininkų pusę. Tik tai Panoptijoje Planetos Princui iš tiesų nepavyko patraukti savosios tautos į savo pusę. Šitame pasaulyje, vadovaujant Melkizedekams, žmonės susitelkė tam, jog paremtų Mykolą. Eleanora, jauna moteris iš tos mirtingųjų sferos, ėmėsi vadovauti žmonių rasėms, ir nė viena siela toje konflikto draskomoje planetoje neįsiregistravo po

exhilarating moment was the thrilling adventure connected with the Lucifer rebellion when, as second seraphic commander, I refused to participate in the projected insult to Michael; and the powerful rebels sought my destruction by means of the liaison forces they had arranged. There was a tremendous upheaval on Jerusalem, but not a single loyal seraphim was harmed.

53:6.4 (606.7) “Upon the default of my immediate superior it devolved upon me to assume command of the angelic hosts of Jerusalem as the titular director of the confused seraphic affairs of the system. I was morally upheld by the Melchizedeks, ably assisted by a majority of the Material Sons, deserted by a tremendous group of my own order, but magnificently supported by the ascendant mortals on Jerusalem.

53:6.5 (606.8) “Having been automatically thrown out of the constellation circuits by the secession of Lucifer, we were dependent on the loyalty of our intelligence corps, who forwarded calls for help to Edentia from the near-by system of Rantulia; and we found that the kingdom of order, the intellect of loyalty, and the spirit of truth were inherently triumphant over rebellion, self-assertion, and so-called personal liberty; we were able to carry on until the arrival of the new System Sovereign, the worthy successor of Lucifer. And immediately thereafter I was assigned to the corps of the Melchizedek receivership of Urantia, assuming jurisdiction over the loyal seraphic orders on the world of the traitorous Caligastia, who had proclaimed his sphere a member of the newly projected system of ‘liberated worlds and emancipated personalities’ proposed in the infamous Declaration of Liberty issued by Lucifer in his call to the ‘liberty-loving, free-thinking, and forward-looking intelligences of the misruled and maladministered worlds of Satania.”

53:6.6 (607.1) This angel is still in service on Urantia, functioning as associate chief of seraphim.

7. HISTORY OF THE REBELLION

53:7.1 (607.2) The Lucifer rebellion was system wide. Thirty-seven seceding Planetary Princes swung their world administrations largely to the side of the archrebel. Only on Panoptia did the Planetary Prince fail to carry his people with him. On this world, under the guidance of the Melchizedeks, the people rallied to the support of Michael. Eleanora, a young woman of that mortal realm, grasped the leadership of the human races, and not a single soul on that strife-torn world enlisted under the Lucifer banner. And ever since have these loyal

Liuciferio vėliava. Ir nuo tada visą laiką šitie ištikimi panoptiečiai tarnauja septintajame Jerusemo pereinamajame pasaulyje prižiūrėtojais ir statybininkais Tėvo sferoje ir ją supančiuose septyniuose suėmimo pasauliuose. Panoptiečiai ne tik tarnauja tiesiogine prasme šitų pasaulių sargybiniais, bet taip pat jie vykdo ir asmeninius Mykolo nurodymus, puošdami šitas sferas kažkokiam ateities ir nežinomam panaudojimui. Šitą darbą jie atlieka tada, kada sustoja pakeliui į Edentiją.

Kaligastija per visą šitą laikotarpį Liuciferio reikalą Urantijoje gynė. Melkizedekai atskalūnui Planetos Princui sumaniai priešinosi, bet išvedžiojimai apie nežabotą laisvę ir savojo aš per didelio sureikšminimo apgaulė sudarė visas galimybes tam, jog būtų apgautos jauno ir neišsivysčiusio pasaulio primityvios tautos.

Visa propaganda dėl atsiskyrimo turėjo būti vykdoma asmeninių pastangų dėka, kadangi transliavimo tarnybų ir visų kitų tarpplanetinio komunikavimo kanalų veiklą sustabdė sistemos grandinių prižiūrėtojų veiksmai. Kada prasidėjo tikrasis sukilimas, tada visa Satanijos sistema buvo izoliuota tiek žvaigždyno, tiek visatos grandinėse. Per šitą laiką visi gaunami ir išsiunčiami pranešimai buvo siunčiami per serafinius agentus ir Atsiskyrusiuosius Žinianešius. Grandinės į puolusius pasaulius taip pat buvo nutrauktos tam, kad šituo kanalu Liuciferis negalėtų pasinaudoti savo piktybiško sąmokso tolimesniam įgyvendinimui. Ir šitos grandinės nebus atstatytos tol, kol pagrindiniai maištininkai gyvens tarp Satanijos ribų.

Tai buvo Lanonandekų maištas. Vietinės visatos sūnystės aukštesnės kategorijos prie Liuciferio atsiskyrimo neprisijungė, nors nedidelį skaičių Gyvybės Nešėjų, dislokuotų maištaujančiose planetose, neištikimų princų maištas tam tikra prasme paveikė. Nė vienas iš Sutrejbintų Sūnų nenuklydo. Melkizedekai, archangelai, ir Spindinčiosios Vakaro Žvaigždės visos liko ištikimos Mykolui ir, su Gabrieliumi, drąsiai kovojo už Tėvo valią ir Sūnaus valdymą.

Nė viena būtybė, kilusi Rojuje, neprisijungė prie neištikimybės. Kartu su Atsiskyrusiais Žinianešiais jos įsirengė būstinę Dvasios pasaulyje ir pasiliko ten vadovaujamos Edentijos Dienų Ištikimojo. Nė vienas iš sutaikytojų neatskilo, taip pat nenuklydo ir nė vienas iš Dangiškųjų Registruotojų. Bet buvo daug prarasta Morontinių Kompanionų ir Gyvenamųjų Pasaulių Mokytojų.

Iš aukščiausiosios serafimų kategorijos nebuvo prarasta nė vieno angelo, bet ženkliai grupė iš kitos kategorijos, aukštesniosios, buvo pagauta į pinksles. Panašiai nedaug angelų buvo suklaidinta ir iš trečiosios, arba prižiūrėtojų kategorijos. Bet

Panoptians served on the seventh Jerusalem transition world as the caretakers and builders on the Father's sphere and its surrounding seven detention worlds. The Panoptians not only act as the literal custodians of these worlds, but they also execute the personal orders of Michael for the embellishment of these spheres for some future and unknown use. They do this work as they tarry en route to Edentia.

53:7.2 (607.3) Throughout this period Caligastia was advocating the cause of Lucifer on Urantia. The Melchizedeks ably opposed the apostate Planetary Prince, but the sophistries of unbridled liberty and the delusions of self-assertion had every opportunity for deceiving the primitive peoples of a young and undeveloped world.

53:7.3 (607.4) All secession propaganda had to be carried on by personal effort because the broadcast service and all other avenues of interplanetary communication were suspended by the action of the system circuit supervisors. Upon the actual outbreak of the insurrection the entire system of Satania was isolated in both the constellation and the universe circuits. During this time all incoming and outgoing messages were dispatched by seraphic agents and Solitary Messengers. The circuits to the fallen worlds were also cut off, so that Lucifer could not utilize this avenue for the furtherance of his nefarious scheme. And these circuits will not be restored so long as the archrebel lives within the confines of Satania.

53:7.4 (607.5) This was a Lanonandek rebellion. The higher orders of local universe sonship did not join the Lucifer secession, although a few of the Life Carriers stationed on the rebel planets were somewhat influenced by the rebellion of the disloyal princes. None of the Trinitized Sons went astray. The Melchizedeks, archangels, and the Brilliant Evening Stars were all loyal to Michael and, with Gabriel, valiantly contended for the Father's will and the Son's rule.

53:7.5 (608.1) No beings of Paradise origin were involved in disloyalty. Together with the Solitary Messengers they took up headquarters on the world of the Spirit and remained under the leadership of the Faithful of Days of Edentia. None of the conciliators apostatized, nor did a single one of the Celestial Recorders go astray. But a heavy toll was taken of the Morontia Companions and the Mansion World Teachers.

53:7.6 (608.2) Of the supreme order of seraphim, not an angel was lost, but a considerable group of the next order, the superior, were deceived and ensnared. Likewise a few of the third or supervisor order of angels were misled. But the terrible breakdown came in the fourth group, the

siaubingai daug palūžusiųjų buvo ketvirtojoje grupėje, administratorių angelų, tų serafimų, kurie atlikti savo pareigas paprastai būna paskiriami į sistemų sostines. Manotija jų išgelbėjo beveik du trečdalius, bet šiek tiek daugiau negu trečdalis nuėjo paskui savo vadą į maištininkų gretas. Iš visų Jerusemo cherubimų, priskirtų prie administratorių angelų, buvo prarastas vienas trečdalis kartu su savo neištikimais serafimais.

Iš planetinių angeliškųjų pagalbininkų, tų, kurie buvo paskirti Materialiesiems Sūnams, buvo apgautas maždaug trečdalis, ir į spąstus buvo pagauta beveik dešimt procentų pereinamųjų tarnų. Tą Jonas matė simboliniu įvaizdžiu, kada jis rašė apie didįjį raudoną drakoną, sakydamas: "Ir jo uodega nusitėpė trečiąją dalį dangaus žvaigždžių ir sviedė jas žemyn į tamsą."

Didžiausias praradimas buvo angelų gretose, bet didžioji dauguma žemesniųjų protingų būtybių kategorijų buvo įsivėlusios į neištikimybę. Iš 681.217 Materialiųjų Sūnų, prarastų Satanijoje, devyniasdešimt penki procentai buvo Liuciferio maišto aukos. Didžiulis skaičius tarpinių tvarinių buvo prarastas tose atskirose planetose, kurių Planetų Princai parėmė Liuciferio reikalą.

Daugeliu atžvilgių šitas maištas buvo plačiausiai išplitęs ir pražūtingiausias iš visų tokių įvykių Nebadone. Į šitą sukilimą buvo įtraukta daugiau asmenybių negu į kitus du drauge sudėjus. Ir joms amžiams yra užtraukta nešlovė tuo, kad Liuciferio ir Šėtono emisarai nepagailėjo net ir kūdikių lavinimo mokyklų užbaigtųjų kultūros planetoje, vietoje lavinimo jie stengėsi sugadinti šituos besivystančius protus, gailestingai išgelbėtus iš evoliucinių pasaulių.

Kylantieji mirtingieji buvo pažeidžiami, bet maištininkų išvedžiojimams jie atsispyrė geriau negu žemesniosios dvasios. Nors daugelis iš kylančiųjų žemesniuosiuose gyvenamuosiuose pasauliuose, tie, kurie nebuvo pasiekę galutinio susiliejimo su savo Derintojais, nupuolė, bet kilimo plano išminties šlovei yra užregistruota, jog nė vienas Satanijos kylančiosios pilietybės narys, gyvenęs Jeruseme, Liuciferio sukilime nedalyvavo.

Valanda po valandos, diena po dienos visas Nebadono transliavimo stotis užtvindė iš dangiškųjų protingų būtybių visų, kokias tik galima įsivaizduoti klasių, sunerimę stebėtojai, kurie įdėmiai studijavo Satanijos maišto biuletenius ir džiūgavo, kada tie pranešimai nuolat pasakodavo apie visišką ištikimybę kylančiųjų mirtingųjų, kurie, vadovaujami savo Melkizedekų vadovybės, sėkmingai atsilaukė prieš visų subtilių blogio jėgų, kurios taip staigiai susitelkė po atsiskyrimo ir nuodėmės vėliavomis, suvienytas ir ilgalaikes pastangas.

Praėjo daugiau negu dveji metai sistemos

administrator angelų, those seraphim who are normally assigned to the duties of the system capitals. Manotia saved almost two thirds of them, but slightly over one third followed their chief into the rebel ranks. One third of all the Jerusem cherubim attached to the administrator angels were lost with their disloyal seraphim.

53:7.7 (608.3) Of the planetary angelic helpers, those assigned to the Material Sons, about one third were deceived, and almost ten per cent of the transition ministers were ensnared. In symbol John saw this when he wrote of the great red dragon, saying: "And his tail drew a third part of the stars of heaven and cast them down in darkness."

53:7.8 (608.4) The greatest loss occurred in the angelic ranks, but most of the lower orders of intelligence were involved in disloyalty. Of the 681,227 Material Sons lost in Satania, ninety-five per cent were casualties of the Lucifer rebellion. Large numbers of midway creatures were lost on those individual planets whose Planetary Princes joined the Lucifer cause.

53:7.9 (608.5) In many respects this rebellion was the most widespread and disastrous of all such occurrences in Nebadon. More personalities were involved in this insurrection than in both of the others. And it is to their everlasting dishonor that the emissaries of Lucifer and Satan spared not the infant-training schools on the finaliter cultural planet but rather sought to corrupt these developing minds in mercy salvaged from the evolutionary worlds.

53:7.10 (608.6) The ascending mortals were vulnerable, but they withstood the sophistries of rebellion better than the lower spirits. While many on the lower mansion worlds, those who had not attained final fusion with their Adjusters, fell, it is recorded to the glory of the wisdom of the ascension scheme that not a single member of the Satania ascendant citizenship resident on Jerusem participated in the Lucifer rebellion.

53:7.11 (608.7) Hour by hour and day by day the broadcast stations of all Nebadon were thronged by the anxious watchers of every imaginable class of celestial intelligence, who intently perused the bulletins of the Satania rebellion and rejoiced as the reports continuously narrated the unswerving loyalty of the ascending mortals who, under their Melchizedek leadership, successfully withstood the combined and protracted efforts of all the subtle evil forces which so swiftly gathered around the banners of secession and sin.

53:7.12 (608.8) It was over two years of system time

laiku nuo “karo danguje” pradžios iki buvo įtvirtintas Liuciferio perėmėjas. Bet pagaliau naujasis Aukščiausiasis Valdovas atvyko, nusileidęs ant stiklo jūros drauge su savo personalu. Aš buvau Gabrielio mobilizuotame rezerve Edentijoje, ir gerai prisimenu pirmąjį Lanaforgo pranešimą Norlatiadeko Žvaigždyno Tėvui. Jame buvo sakoma: “Nebuvo prarastas nė vienas Jerusemo pilietis. Kiekvienas kylantysis mirtingasis atsilaike prieš šį žiaurų išmėginimą, ir po lemiamo išbandymo iškilo triumfuodamas ir pasiekęs visišką pergalę.” Ir šis užtikrinimo pranešimas nuskriejo tolyn į Salvingtoną, Uversą, ir Rojų, kad mirtingojo kilimo išlikimo patyrimas yra didžiausias saugumas nuo maišto ir pati patikimiausia apsauga nuo nuodėmės. Šią kilnią ištikimų mirtingųjų grupę sudarė tik 187.432.811 būtybių.

Atvykus Lanaforgui, pagrindiniai maištininkai iš savo postų buvo pašalinti, ir iš jų buvo atimtos visos valdymo galios, nors jiems buvo leidžiama laisvai judėti po Jerusemą, morontines sferas, ir net į atskirus apgyvendintus pasaulius. Jie ir toliau tęsė savo apgaulingas ir gundančias pastangas tam, kad supainiotų ir klaidintų žmonių ir angelų protą. Tačiau kas susiję su jų darbu ant administracinio kalno Jeruseme, tai “jiems vietos daugiau nebebuvo.”

Nors iš Liuciferio visa administracinė valdžia Satanijoje buvo atimta, bet tuo metu ten neegzistavo jokios vietinės visatos valdžios, jokio tribunolo, kuris būtų galėjęs šitą piktybinį maištininką sulaikyti arba sunaikinti; tuo metu Mykolas nebuvo suverenų valdovas. Dienų Senieji palaikė Žvaigždyno Tėvus šiems perimant sistemos valdymą, bet vėliau jie niekada nepateikė jokio sprendimo dėl tų daugelio apeliacijų, kurios vis dar neišspręstos, kas susiję su Liuciferio, Šėtono, ir jų partnerių dabartiniu statusu ir jų atsikratymu ateityje.

Tokiu būdu šitiems pagrindiniams maištininkams iš tiesų buvo leista klajoti po visą sistemą, stengiantis toliau skleisti savojo nepasitenkinimo ir savojo aš įtvirtinimo doktrinas. Bet beveik per du šimtus tūkstančių Urantijos metų jie nesugebėjo apgauti nė vieno kito pasaulio. Jokie kiti Satanijos pasauliai nebuvo prarasti po tų trisdešimt septynių pasaulių nuopuolio, net ir tarp jaunesnių pasaulių, kurie buvo apgyvendinti po tos maišto dienos.

8. ŽMOGAUS SŪNUS URANTIJOJE

Liuciferis ir Šėtonas laisvai klajojo po Satanijos sistemą tol, kol buvo užbaigta Mykolo savęs padovanojimo misija Urantijoje. Jūsų pasaulyje jie buvo paskutinį kartą tuo laiku, kada vykdė bendrą puolimą prieš Žmogaus Sūnų.

from the beginning of the “war in heaven” until the installation of Lucifer’s successor. But at last the new Sovereign came, landing on the sea of glass with his staff. I was among the reserves mobilized on Edentia by Gabriel, and I well remember the first message of Lanaforge to the Constellation Father of Norlatiadek. It read: “Not a single Jerusem citizen was lost. Every ascendant mortal survived the fiery trial and emerged from the crucial test triumphant and altogether victorious.” And on to Salvington, Uversa, and Paradise went this message of assurance that the survival experience of mortal ascension is the greatest security against rebellion and the surest safeguard against sin. This noble Jerusem band of faithful mortals numbered just 187,432,811.

53:7.13 (609.1) With the arrival of Lanaforge the archrebels were dethroned and shorn of all governing powers, though they were permitted freely to go about Jerusem, the morontia spheres, and even to the individual inhabited worlds. They continued their deceptive and seductive efforts to confuse and mislead the minds of men and angels. But as concerned their work on the administrative mount of Jerusem, “their place was found no more.”

53:7.14 (609.2) While Lucifer was deprived of all administrative authority in Satania, there then existed no local universe power nor tribunal which could detain or destroy this wicked rebel; at that time Michael was not a sovereign ruler. The Ancients of Days sustained the Constellation Fathers in their seizure of the system government, but they have never handed down any subsequent decisions in the many appeals still pending with regard to the present status and future disposition of Lucifer, Satan, and their associates.

53:7.15 (609.3) Thus were these archrebels allowed to roam the entire system to seek further penetration for their doctrines of discontent and self-assertion. But in almost two hundred thousand Urantia years they have been unable to deceive another world. No Satania worlds have been lost since the fall of the thirty-seven, not even those younger worlds peopled since that day of rebellion.

8. THE SON OF MAN ON URANTIA

53:8.1 (609.4) Lucifer and Satan freely roamed the Satania system until the completion of the bestowal mission of Michael on Urantia. They were last on your world together during the time of their combined assault upon the Son of Man.

Anksčiau, kada Planetų Princai, “Dievo Sūnūs,” būdavo periodiškai sukviečiami, tada “Šėtonas taip pat atvykdavo,” tvirtindamas, kad jis atstovauja visiems nupuolusių Planetų Princų izoliuotiems pasauliams. Bet tokios laisvės Jeruseme jam nebebuvo suteikta po Mykolo baigiamąjo savęs padovanojimo. Po jų pastangų paveikti Mykolą, kada jis buvo savęs padovanojimo materialaus kūno pavidalu, išnyko bet kokia užuojauta Liuciferiui ir Šėtonui visoje Satanijoje, tai yra, už nuodėmės izoliuotų pasaulių ribų.

Mykolo įsikūnijimas nutraukė Liuciferio maištą visoje Satanijoje, išskyrus atskalūniškų Planetų Princų planetas. Ir tai buvo Jėzaus asmeninio patyrimo reikšmė, kaip tik prieš savo mirtį materialame kūne, kada jis vieną dieną savo mokiniams sušuko, “Ir aš mačiau Šėtoną, krentantį kaip žaibą iš dangaus.” Jis buvo atvykęs su Liuciferiu į Urantiją paskutiniam lemiamam mūšiui.

Žmogaus Sūnus buvo įsitikinęs sėkme, ir jis žinojo, kad jo triumfas jūsų pasaulyje visiems laikams nustatys jo amžiaus priešų statusą ne tik Satanijoje, bet ir kitose dviejose sistemose, į kurias buvo įsiveržusi nuodėmė. Kada jūsų Mokytojas, atsakydamas į Liuciferio pasiūlymus, ramiai ir su dievišku įsitikinimu atsakė, “Eik šalin nuo manęs, Šėtone,” tai buvo išlikimas mirtingiesiems ir saugumas angelams. Tai buvo, iš principo, tikroji Liuciferio maišto pabaiga. Tas tiesa, Uversos tribunolai dar nepriėmė vykdomojo sprendimo dėl Gabrielio apeliacijos, prašančios maištininkus sunaikinti, bet toks dekretas, be jokios abejonės, bus pateiktas, kada ateis laikas, kadangi pirmasis žingsnis, svarstant šią bylą, jau yra žengtas.

Kaligastiją Žmogaus Sūnus pripažino nominaliu Urantijos Princų beveik iki pat savo mirties meto. Sakė Jėzus: “Dabar yra nuosprendis šitam pasauliui; dabar šito pasaulio princas bus nušalintas.” Ir tuomet dar arčiau priartėjęs prie savo gyvenimo darbo užbaigimo jis paskelbė: “Dėl šito pasaulio princo yra nuspręsta.” Ir tai yra tas pats nušalintas ir praradęs garbę Princas, kurį kažkada vadino “Urantijos Dievu.”

Paskutinis Mykolo veiksmas prieš jam paliekant Urantiją buvo Kaligastijai ir Daligastijai pasiūlytas gailestingumas, bet jo kilnų pasiūlymą jie paniekinančiai atmetė. Kaligastija, jūsų atskalūniškas Planetos Princas, tebėra Urantijoje laisvas, kad tęstų savo piktybinius kėslus, bet jis nebeteri absoliučiai jokios galios tam, jog įsikverbtų į žmonių protą, negali jis prisitarti ir prie jų sielų tam, kad jas sugundytų ar nuklaidintų, nebent jos iš tikrųjų nori būti prakeiktos jo piktybinio blogio buvimu.

Iki Mykolo savęs padovanojimo šitie tamsos valdovai stengėsi Urantijoje savąją valdžią išlaikyti,

53:8.2 (609.5) Formerly, when the Planetary Princes, the “Sons of God,” were periodically assembled, “Satan came also,” claiming that he represented all of the isolated worlds of the fallen Planetary Princes. But he has not been accorded such liberty on Jerusem since Michael’s terminal bestowal. Subsequent to their effort to corrupt Michael when in the bestowal flesh, all sympathy for Lucifer and Satan has perished throughout all Satania, that is, outside the isolated worlds of sin.

53:8.3 (609.6) The bestowal of Michael terminated the Lucifer rebellion in all Satania aside from the planets of the apostate Planetary Princes. And this was the significance of Jesus’ personal experience, just before his death in the flesh, when he one day exclaimed to his disciples, “And I beheld Satan fall as lightning from heaven.” He had come with Lucifer to Urantia for the last crucial struggle.

53:8.4 (609.7) The Son of Man was confident of success, and he knew that his triumph on your world would forever settle the status of his agelong enemies, not only in Satania but also in the other two systems where sin had entered. There was survival for mortals and security for angels when your Master, in reply to the Lucifer proposals, calmly and with divine assurance replied, “Get you behind me, Satan.” That was, in principle, the real end of the Lucifer rebellion. True, the Uversa tribunals have not yet rendered the executive decision regarding the appeal of Gabriel praying for the destruction of the rebels, but such a decree will, no doubt, be forthcoming in the fullness of time since the first step in the hearing of this case has already been taken.

53:8.5 (610.1) Caligastia was recognized by the Son of Man as the technical Prince of Urantia up to near the time of his death. Said Jesus: “Now is the judgment of this world; now shall the prince of this world be cast down.” And then still nearer the completion of his lifework he announced, “The prince of this world is judged.” And it is this same dethroned and discredited Prince who was once termed “God of Urantia.”

53:8.6 (610.2) The last act of Michael before leaving Urantia was to offer mercy to Caligastia and Daligastia, but they spurned his tender proffer. Caligastia, your apostate Planetary Prince, is still free on Urantia to prosecute his nefarious designs, but he has absolutely no power to enter the minds of men, neither can he draw near to their souls to tempt or corrupt them unless they really desire to be cursed with his wicked presence.

53:8.7 (610.3) Before the bestowal of Michael these rulers of darkness sought to maintain their

ir jie atkakliai priešinosi mažesnėms ir pavaldžioms dangiškosioms asmenybėms. Bet po Pentakosto dienos šitas išdavikas Kaligastija ir jo lygiai tiek pat paniekos nusipelnęs partneris, Daligastija, yra nuolankūs prieš Rojaus Minties Derintojų ir saugančios Tiesos Dvasios, Mykolo dvasios, kuri buvo išlieta visiems materialiams kūnams, dieviškąją didybę.

Bet net ir šitomis sąlygomis, nė viena nupuolusi dvasia niekada iš tikrųjų neturėjo tokios galios tam, kad įsiveržtų į protus arba gąsdintų Dievo vaikų sielas. Nei Šėtonas, nei Kaligastija niekada negalėjo paliesti įtikėjusių Dievo Sūnų arba priartėti prie jų; įtikėjimas yra veiksmingas šarvas prieš nuodėmę ir piktybiškai sąmoningą blogį. Tai yra tiesa: "Tas, kuris yra gimęs iš Dievo, tas save apsaugo, ir nelabasis jo nepaliečia."

Apskritai, kada yra manoma, jog silpnus ir amoralius mirtinguosius veikia velniai ir demonai, tada juos tiesiog valdo nuo jų pačių neatsiejami ir žemi polinkiai, juos suvilioja jų pačių natūralus palinkimas. Per daug tikima, jog blogis yra dėl velnio veikimo, su kuriuo jis nėra susijęs. Kaligastija santykinai yra nebepajėgus nuo Kristaus nukryžiuavimo laiko.

9. DABARTINIS MAIŠTO STATUSAS

Pirmosiomis Liuciferio maišto dienomis, Mykolas pasiūlė išgelbėjimą visiems maištininkams. Visiems tiems, kurie parodys nuoširdžios atgailos įrodymą, jis pasiūlė, kada bus pasiekęs visišką visatos suverenitetą, atleidimą ir sugrąžinimą į tam tikros formos tarnystę visatoje. Nė vienas iš lyderių šito gailėstingo pasiūlymo nepriėmė. Bet tūkstančiai angelų ir žemesniųjų kategorijų dangiškųjų būtybių, įskaitant ir šimtus Materialiųjų Sūnų ir Dukrų, priėmė šį gailėstingumą, kurį paskelbė panoptijiečiai, ir buvo reabilituoti Jėzaus prisikėlimo metu prieš tūkstantį devynis šimtus metų. Nuo to laiko šitos būtybės buvo perkeltos į Tėvo pasaulį Jerusėme, kur jos turi būti laikomos, formaliai, tol, kol Uversos teismai pateiks nuosprendį byloje Gabrielis prieš Liuciferį. Bet niekas neabejoja, jog tada, kada sunaikinimo nuosprendis bus priimtas, tai šitos atgailaujančios ir išgelbėtos asmenybės bus išbrauktos iš dekreto dėl sunaikinimo. Šitos bandomosios sielos dabar triūsia kartu su panoptijiečiais Tėvo pasaulio priežiūros darbe.

Pagrindinis išdavikas niekada nėra buvęs Urantijoje nuo tų dienų, kada stengėsi nukreipti Mykolą nuo šio tikslo, kad užbaigtų savęs padovanojimą ir galutinai ir patikimai įsitvirtintų kaip Nebadono beribis valdovas. Mykolui tapus Nebadono visatos įsitvirtinusių vadovu, Uversos Dienų Senujų atstovai Liuciferį nugabeno į

authority on Urantia, and they persistently withstood the minor and subordinate celestial personalities. But since the day of Pentecost this traitorous Caligastia and his equally contemptible associate, Daligastia, are servile before the divine majesty of the Paradise Thought Adjusters and the protective Spirit of Truth, the spirit of Michael, which has been poured out upon all flesh.

53:8.8 (610.4) But even so, no fallen spirit ever did have the power to invade the minds or to harass the souls of the children of God. Neither Satan nor Caligastia could ever touch or approach the faithful sons of God; faith is an effective armor against sin and iniquity. It is true: "He who is born of God keeps himself, and the wicked one touches him not."

53:8.9 (610.5) In general, when weak and dissolute mortals are supposed to be under the influence of devils and demons, they are merely being dominated by their own inherent and debased tendencies, being led away by their own natural propensities. The devil has been given a great deal of credit for evil which does not belong to him. Caligastia has been comparatively impotent since the cross of Christ.

9. PRESENT STATUS OF THE REBELLION

53:9.1 (610.6) Early in the days of the Lucifer rebellion, salvation was offered all rebels by Michael. To all who would show proof of sincere repentance, he offered, upon his attainment of complete universe sovereignty, forgiveness and reinstatement in some form of universe service. None of the leaders accepted this merciful proffer. But thousands of the angels and the lower orders of celestial beings, including hundreds of the Material Sons and Daughters, accepted the mercy proclaimed by the Panoptians and were given rehabilitation at the time of Jesus' resurrection nineteen hundred years ago. These beings have since been transferred to the Father's world of Jerusem, where they must be held, technically, until the Uversa courts hand down a decision in the matter of Gabriel vs. Lucifer. But no one doubts that, when the annihilation verdict is issued, these repentant and salvaged personalities will be exempted from the decree of extinction. These probationary souls now labor with the Panoptians in the work of caring for the Father's world.

53:9.2 (611.1) The archdeceiver has never been on Urantia since the days when he sought to turn back Michael from the purpose to complete the bestowal and to establish himself finally and securely as the unqualified ruler of Nebadon. Upon Michael's becoming the settled head of the universe of Nebadon, Lucifer was taken into

kalėjimą, ir nuo to laiko jis yra kalinys Jerusemo pereinamųjų sferų Tėvo grupės pirmajame palydove. Ir čia kitų pasaulių ir sistemų valdovai stebi neištikimo Satanijos Aukščiausiojo Valdovo pabaigą. Paulius žinojo apie šitų maištininkų vadų statusą po Mykolo savęs padovanojimo, nes jis apie Kaligastijos vadovus rašė kaip apie “piktybinio blogio dvasines gausybes dangiškose vietose.”

Mykolas, po to, kada priėmė Nebadono aukščiausiojo suverenumo valdžią, Dienų Seniesiems pateikė peticiją, kad gautų sankciją visas asmenybes, susijusias su Liuciferio maištu, laikyti internuotas tol, kol bus pateiktas supervisatos tribunolų nuosprendis byloje Gabrielis *prieš* Liuciferį, kuri buvo įtraukta į Uversos aukščiausiojo teismo dokumentus beveik prieš du šimtus tūkstančių metų, kaip laiką skaičiuojate jūs. Kas susiję su sistemos pagrindine grupe, tai Dienų Senieji patenkino Mykolo prašymą, bet su viena išimtimi: Šėtonui buvo leista periodiškai lankytis pas atskalūniškus princus puolusiuose pasauliuose tol, kol tokie atskalūniški pasauliai priims kitą Dievo Sūnų arba tol, kol Uversos teismai turėtų pradėti Gabrielio *prieš* Liuciferį bylos svarstymą.

Šėtonas galėjo į Urantiją atvykti, kadangi jūs neturėjote pastoviai gyvenančio Sūnaus—nei Planetos Princo, nei Materialiojo Sūnaus. Makiventa Melkizedekas nuo to laiko buvo paskelbtas Urantijos Planetos Princu vicegerentu, o pradėtoji byla Gabrielis *prieš* Liuciferį davė ženklą laikinųjų planetinių režimų pradžiai visuose izoliuotuose pasauliuose. Tas yra tiesa, jog Šėtonas tikrai periodiškai lankydavo Kaligastiją ir kitus nupuolusius princus iki pat šitų apreiškimų pateikimo momento, kada įvyko pirmasis Gabrielio prašymo dėl pagrindinių maištininkų sunaikinimo svarstymas. Dabar Šėtonas yra neribotam laikui sulaikytas Jerusemo kalėjimo pasauliuose.

Nuo Mykolo baigiamojo savęs padovanojimo niekas iš visos Satanijos neišreiškė noro eiti į kalėjimo pasaulius tam, jog tarnautų internuotiems maištininkams. Ir daugiau būtybių nebebuvo laimėta apgaviko reikalui. Per tūkstantį devynis šimtus metų statusas nepakito.

Mes nelaukiame, jog dabartiniai Satanijos apribojimai būtų panaikinti anksčiau negu Dienų Senieji pagrindinius maištininkus likviduos galutinai. Sistemos grandinės nebus atstatytos tol, kol gyvens Liuciferis. Tuo tarpu, jis yra visiškai neveiklus.

Maištas Jeruseme baigėsi. Puolusiuose pasauliuose jis pasibaigia tuoj pat, kai tik atvyksta dieviškieji Sūnūs. Mes manome, jog visi maištininkai, kurie kada nors priims gailestingumą, tą jau yra padarę. Mes laukiame žaibiško

custody by the agents of the Uversa Ancients of Days and has since been a prisoner on satellite number one of the Father's group of the transition spheres of Jerusem. And here the rulers of other worlds and systems behold the end of the unfaithful Sovereign of Satania. Paul knew of the status of these rebellious leaders following Michael's bestowal, for he wrote of Caligastia's chiefs as “spiritual hosts of wickedness in the heavenly places.”

53:9.3 (611.2) Michael, upon assuming the supreme sovereignty of Nebadon, petitioned the Ancients of Days for authority to intern all personalities concerned in the Lucifer rebellion pending the rulings of the superuniverse tribunals in the case of Gabriel vs. Lucifer, placed on the records of the Uversa supreme court almost two hundred thousand years ago, as you reckon time. Concerning the system capital group, the Ancients of Days granted the Michael petition with but a single exception: Satan was allowed to make periodic visits to the apostate princes on the fallen worlds until another Son of God should be accepted by such apostate worlds, or until such time as the courts of Uversa should begin the adjudication of the case of Gabriel vs. Lucifer.

53:9.4 (611.3) Satan could come to Urantia because you had no Son of standing in residence — neither Planetary Prince nor Material Son. Machiventa Melchizedek has since been proclaimed vicegerent Planetary Prince of Urantia, and the opening of the case of Gabriel vs. Lucifer has signalized the inauguration of temporary planetary regimes on all the isolated worlds. It is true that Satan did periodically visit Caligastia and others of the fallen princes right up to the time of the presentation of these revelations, when there occurred the first hearing of Gabriel's plea for the annihilation of the archrebels. Satan is now unqualifiedly detained on the Jerusem prison worlds.

53:9.5 (611.4) Since Michael's final bestowal no one in all Satania has desired to go to the prison worlds to minister to the interned rebels. And no more beings have been won to the deceiver's cause. For nineteen hundred years the status has been unchanged.

53:9.6 (611.5) We do not look for a removal of the present Satania restrictions until the Ancients of Days make final disposition of the archrebels. The system circuits will not be reinstated so long as Lucifer lives. Meantime, he is wholly inactive.

53:9.7 (611.6) The rebellion has ended on Jerusem. It ends on the fallen worlds as fast as divine Sons arrive. We believe that all rebels who will ever accept mercy have done so. We await the flashing broadcast that will deprive these traitors of

pranešimo, kuris šitiems išdavikams atims asmenybės egzistavimą. Mes tikimės, jog Uversos nuosprendis bus paskelbtas per bausmės įvykdymo programą, kuri sunaikins šituos įkalintus maištininkus. Tuomet jūs ieškosite jų pėdsakų, bet nesurasite. "Ir tie pasauliai, kurie tave pažįsta, bus pritrenkiančiai nustebę dėl tavęs; tu buvai siaubas, bet tikrai tavęs daugiau niekada nebebus." Ir tokiu būdu visi šitie neverti išdavikai "tampa tarsi jų niekada nebūtų buvę." Visi laukia Uversos dekreto.

Bet per amžius dvasinės tamsos septyni kalėjimo pasauliai Satanijoje tapo rimtu įspėjimu visam Nebadonui, iškalbingai ir veiksmingai skelbdami didžiąją tiesą, "jog nusižengėlio kelias yra sunkus," jog kiekviena nuodėmė turi paslėptą savo pačios susinaikinimo sėklą," "jog atlygis už nuodėmę yra mirtis."

[Pateikta Manovandeto Melkizedeko, vienu metu priskirto prie Urantijos administratorių korpuso.]

personality existence. We anticipate the verdict of Uversa will be announced by the executionary broadcast which will effect the annihilation of these interned rebels. Then will you look for their places, but they shall not be found. "And they who know you among the worlds will be astonished at you; you have been a terror, but never shall you be any more." And thus shall all of these unworthy traitors "become as though they had not been." All await the Uversa decree.

53:9.8 (611.7) But for ages the seven prison worlds of spiritual darkness in Satania have constituted a solemn warning to all Nebadon, eloquently and effectively proclaiming the great truth "that the way of the transgressor is hard"; "that within every sin is concealed the seed of its own destruction"; that "the wages of sin is death."

53:9.9 (612.1) [Presented by Manovandet Melchizedek, onetime attached to the receivership of Urantia.]

54 Dokumentas. Liuciferio maišto problemos

⇐ 053

URANTIJOS KNYGA

055 ⇐

II DALIS. VIETINĖ VISATA

54 DOKUMENTAS. LIUCIFERIO MAIŠTO PROBLEAMOS

Skyrius

ĮVADAS

1. Tikroji ir netikroji laisvė
2. Laisvės vagystė
3. Teisingumo atsilikimas laike
4. Gailestingumo uždelsimas laike
5. Delsimo išmintis
6. Mėilės triumfas

PAPER 54 PROBLEMS OF THE LUCIFER REBELLION

SECTIONS

Introduction

1. True and False Liberty
2. The Theft of Liberty
3. The Time Lag of Justice
4. The Mercy Time Lag
5. The Wisdom of Delay
6. The Triumph of Love

ĮVADAS

EVOLIUCINIAM žmogui sunku iki galo suvokti ir suprasti blogio, klaidos, nuodėmės, ir piktybinio sąmoningo blogio reikšmę ir prasmę. Žmogus lėtai suvokia, jog tobulumo priešprieša netobulumui sukuria potencialų blogį; jog tiesos susidūrimas su apgaule gimdo supainiojančią klaidą; jog dieviškoji dovana rinktis laisva valia atsiranda išsiskiriančiose nuodėmės ir teisumo sferose; jog atkaklus dieviškumo siekimas veda į Dievo karalystę, priešingai negu nuolatinis atstūmimas, kuris veda į piktybinio blogio sferas.

Dievai nei sukuria blogį, nei leidžia nuodėmę ar maištą. Potencialus blogis egzistuoja laike aprėpdamas tobulumo reikšmių ir vertybių skirtingus lygius visatoje. Nuodėmė yra potenciali visose sferose, kur netobulos būtybės yra apdovanotos sugebėjimu rinktis tarp gėrio ir blogio. Būtent pats susikertantis tiesos ir netiesos, fakto ir falsifikato buvimas sudaro potencialą kilti klaidai. Sąmoningas blogio pasirinkimas sudaro nuodėmę; sąmoningas tiesos atstūmimas yra suklydimas; atkaklus nuodėmės ir suklydimo siekimas yra piktybinis blogis.

INTRODUCTION

54:0.1 (613.1) EVOLUTIONARY man finds it difficult fully to comprehend the significance and to grasp the meanings of evil, error, sin, and iniquity. Man is slow to perceive that contrastive perfection and imperfection produce potential evil; that conflicting truth and falsehood create confusing error; that the divine endowment of freewill choice eventuates in the divergent realms of sin and righteousness; that the persistent pursuit of divinity leads to the kingdom of God as contrasted with its continuous rejection, which leads to the domains of iniquity.

54:0.2 (613.2) The Gods neither create evil nor permit sin and rebellion. Potential evil is time-existent in a universe embracing differential levels of perfection meanings and values. Sin is potential in all realms where imperfect beings are endowed with the ability to choose between good and evil. The very conflicting presence of truth and untruth, fact and falsehood, constitutes the potentiality of error. The deliberate choice of evil constitutes sin; the willful rejection of truth is error; the persistent pursuit of sin and error is iniquity.

1. TIKROJI IR NETIKROJI LAISVĖ

Iš visų gluminančių problemų, kylančių dėl Luciferio maišto, nė viena nesukėlė tiek sunkumo, kiek sukėlė nesubrendusių evoliucinių mirtingųjų nesugebėjimas atskirti tikrąją laisvę nuo netikrosios.

Tikroji laisvė yra amžių ieškojimas ir evoliucinės pažangos atpildas. Netikroji laisvė yra vos pastebima laiko suklydimo ir erdvės blogio apgaulė. Ilgalaikė laisvė remiasi teisingumo tikrove —išmintimi, branda, brolyste, ir nešališkumu.

Laisvė yra kosminės egzistencijos pats save naikinantis metodas, kada jos motyvacija yra neišmintinga, besąlyginė, ir nekontroliuojama. Tikroji laisvė yra vis daugiau susiejama su tikrove ir visada atsižvelgia į visuomeninį teisingumą, kosminį nešališkumą, visatos brolystę, ir dieviškuosius įsipareigojimus.

Laisvė yra savižudiška, kada nėra susieta su materialiuoju teisingumu, intelektualiu nešališkumu, visuomeniniu pakantumu, moralia pareiga, ir dvasinėmis vertybėmis. Laisvė neegzistuoja be kosminės tikrovės, o visa asmenybės tikrovė yra tiesiog proporcinga jos ryšiams su dieviškumu

Nežabojama savivalė ir nevaldoma saviraiška prilygsta nesutramdytam savanaudiškumui, nedieviškumo viršūnei. Laisvė be drauge einančio ir nuolat augančio savojo aš nugalėjimo yra egoistinės mirtingojo vaizduotės prasimanymas. Savuoju aš motyvuota laisvė yra koncepcinė iliuzija, žiauri apgaulė. Savivalė, besislepianti laisvės apdarų maskarade, yra gėdingos vergystės pranašas.

Tikroji laisvė yra nuoširdžios savigarbos partnerė; netikroji laisvė yra žavėjimosi savuoju aš palydovė. Tikroji laisvė yra savikontrolės vaisius; netikroji laisvė yra savojo aš įtvirtinimo nuostata. Savikontrolė veda link altruistinės tarnystės; gėrėjimasis savuoju aš linksta į kitų išnaudojimą tam, kad būtų savanaudiškai išaukštintas toks klystantis individas, kuris teisų pasiekimą nori paaukoti vardan to, jog turėtų neteisingą valdžią kitų savo bičiulių tvarinių atžvilgiu.

Net išmintis yra dieviška ir saugi tikrai tada, kada ji yra kosminė apimtimi ir dvasinė motyvavimu.

Nėra didesnio suklydimo už tą saviapgaulės rūšį, kuri protingas būtybes veda į troškimą panaudoti valdžią kitų būtybių atžvilgiu turint tikslą iš šitų asmenų atimti jų prigimtines laisves. Žmogiškojo teisingumo auksinė taisyklė šaukte šaukia prieš visas tokias apgavystes, neteisingumą, savanaudiškumą, ir neteisumą.

1. TRUE AND FALSE LIBERTY

54:1.1 (613.3) Of all the perplexing problems growing out of the Lucifer rebellion, none has occasioned more difficulty than the failure of immature evolutionary mortals to distinguish between true and false liberty.

54:1.2 (613.4) True liberty is the quest of the ages and the reward of evolutionary progress. False liberty is the subtle deception of the error of time and the evil of space. Enduring liberty is predicated on the reality of justice — intelligence, maturity, fraternity, and equity.

54:1.3 (613.5) Liberty is a self-destroying technique of cosmic existence when its motivation is unintelligent, unconditioned, and uncontrolled. True liberty is progressively related to reality and is ever regardful of social equity, cosmic fairness, universe fraternity, and divine obligations.

54:1.4 (613.6) Liberty is suicidal when divorced from material justice, intellectual fairness, social forbearance, moral duty, and spiritual values. Liberty is nonexistent apart from cosmic reality, and all personality reality is proportional to its divinity relationships.

54:1.5 (613.7) Unbridled self-will and unregulated self-expression equal unmitigated selfishness, the acme of ungodliness. Liberty without the associated and ever-increasing conquest of self is a figment of egoistic mortal imagination. Self-motivated liberty is a conceptual illusion, a cruel deception. License masquerading in the garments of liberty is the forerunner of abject bondage.

54:1.6 (614.1) True liberty is the associate of genuine self-respect; false liberty is the consort of self-admiration. True liberty is the fruit of self-control; false liberty, the assumption of self-assertion. Self-control leads to altruistic service; self-admiration tends towards the exploitation of others for the selfish aggrandizement of such a mistaken individual as is willing to sacrifice righteous attainment for the sake of possessing unjust power over his fellow beings.

54:1.7 (614.2) Even wisdom is divine and safe only when it is cosmic in scope and spiritual in motivation.

54:1.8 (614.3) There is no error greater than that species of self-deception which leads intelligent beings to crave the exercise of power over other beings for the purpose of depriving these persons of their natural liberties. The golden rule of human fairness cries out against all such fraud, unfairness, selfishness, and unrighteousness. Only true and genuine liberty is compatible with

Tiktai tikroji ir nuoširdi laisvė yra suderinama su meilės valdymu ir gailestingumo tarnyste.

Kaip drįsta savavalis tvarinys pažeisti savo bičiulių teisės vardan asmeninės laisvės, kada visatos Aukščiausieji Valdovai atsitraukia su gailestinga pagarba šitoms valios išskirtinėms teisėms ir asmenybės potencialams! Nė viena būtybė, naudodamasi savo tariama asmenine laisve, neturi teisės nė iš vienos kitos būtybės atimti šitų egzistencijos privilegijų, kurias suteikė Kūrėjai ir kurias deramu būdu gerbia jų visi ištikimi partneriai, pavaldiniai, ir subjektai.

Evoliuciniam žmogui už savo materialias laisves gali tekti kovoti prieš tironus ir išnaudotojus nuodėmės ar piktybinio blogio pasaulyje arba primityvios besivystančios sferos ankstyvaisiais laikais, bet ne morontiniuose pasauliuose arba dvasinėse sferose. Karas yra ankstyvojo evoliucinio žmogaus paveldėjimas, bet normaliai besivystančios civilizacijos pasauliuose fizinis mūšis kaip rasinių nesusipratimų suregulavimo metodas jau seniai yra tapęs nešlove.

2. LAISVĖS VAGYSTĖ

Su Sūnumi ir Dvasioje iš tikrųjų Dievas sukūrė amžinąją Havoną, ir visą laiką nuo to meto turi amžinąjį modelį, kuris lygiaverčiu laipsniu dalyvauja kūrime—bendrame pasidalinime. Šitas bendro pasidalinimo modelis yra pagrindinis modelis kiekvienam iš Dievo Sūnų ir Dukrų, vykstančių į erdvę tam, kad įsitrauktų į mėginimą amžinojo tobulumo centrinę visatą dubliuoti laike.

Kiekvienos besivystančios visatos kiekvienas tvarinys, kuris trokšta vykdyti Tėvo valią, turi likimą tapti laiko-erdvės Kūrėjų partneriu šitame patirtinio tobulumo pasiekimo jaudinančiame patyrimo. Jeigu tai būtų netiesa, tuomet vargu ar Tėvas būtų apdovanojęs tokius tvarinius kūtybine laisva valia, taip pat jis negyventų ir jų viduje, praktiškai su jais eidamas į partnerystę savo paties dvasios dėka.

Liuciferio kvailystė buvo mėginimas padaryti nepadaromą, užtrumpinti laiką patirtinėje visatoje. Liuciferio nusikaltimas buvo mėginimas iš kiekvienos Satanijos asmenybės atimti jos teisę kurti, nepastebimai suvaržyti tvarinio asmeninį dalyvavimą—laisvos valios dalyvavimą—ilgoje evoliucinėje kovoje dėl to, jog būtų pasiektas šviesos ir gyvenimo statusas tiek individualiai, tiek kolektyviai. Tą darydamas, šitas kažkada buvęs jūsų sistemos Aukščiausiasis Valdovas nustatė šį laikiną savo paties valios tikslą, tiesiogiai prieštaraujantį Dievo valios amžinajam tikslui, kaip jis yra atskleidžiamas laisvos valios padovanojimu visiems asmenims tvariniams. Tokiu būdu Liuciferio maištas sukėlė pavojų, jog bus koku

the reign of love and the ministry of mercy.

54:1.9 (614.4) How dare the self-willed creature encroach upon the rights of his fellows in the name of personal liberty when the Supreme Rulers of the universe stand back in merciful respect for these prerogatives of will and potentials of personality! No being, in the exercise of his supposed personal liberty, has a right to deprive any other being of those privileges of existence conferred by the Creators and duly respected by all their loyal associates, subordinates, and subjects.

54:1.10 (614.5) Evolutionary man may have to contend for his material liberties with tyrants and oppressors on a world of sin and iniquity or during the early times of a primitive evolving sphere, but not so on the morontia worlds or on the spirit spheres. War is the heritage of early evolutionary man, but on worlds of normal advancing civilization physical combat as a technique of adjusting racial misunderstandings has long since fallen into disrepute.

2. THE THEFT OF LIBERTY

54:2.1 (614.6) With the Son and in the Spirit did God project eternal Havona, and ever since has there obtained the eternal pattern of co-ordinate participation in creation — sharing. This pattern of sharing is the master design for every one of the Sons and Daughters of God who go out into space to engage in the attempt to duplicate in time the central universe of eternal perfection.

54:2.2 (614.7) Every creature of every evolving universe who aspires to do the Father's will is destined to become the partner of the time-space Creators in this magnificent adventure of experiential perfection attainment. Were this not true, the Father would have hardly endowed such creatures with creative free will, neither would he indwell them, actually go into partnership with them by means of his own spirit.

54:2.3 (614.8) Lucifer's folly was the attempt to do the nondoable, to short-circuit time in an experiential universe. Lucifer's crime was the attempted creative disenfranchisement of every personality in Satania, the unrecognized abridgment of the creature's personal participation — freewill participation — in the long evolutionary struggle to attain the status of light and life both individually and collectively. In so doing this onetime Sovereign of your system set the temporal purpose of his own will directly athwart the eternal purpose of God's will as it is revealed in the bestowal of free will upon all personal creatures. The Lucifer rebellion thus threatened the maximum possible infringement of the freewill

tiktai įmanoma pačiu didžiausiu laipsniu pažeidžiamas Satanijos sistemos kylančiųjų ir tarnaujančiųjų pasirinkimas laisva valia—pavoju, jog iš kiekvienos iš šitų būtybių bus amžinai atimtas tas jaudinantis patyrimas įnešti koki nors asmeninį ir unikalų indėlį į tą lėtai statomą paminklą patirtinei išminčiai, kuri kada nors egzistuos kaip išstobulinta Satanijos sistema. Tokiu būdu Liuciferio manifestas, besislepiantis tarp laisvės apdarų, iš tikrųjų aiškioje proto šviesoje yra kaip ženklas, monumentaliai grasindamas užbaigti asmeninės laisvės vagystę, ir tą padaryti grasindamas tokiu mastu, kokiu per visą Nebadono istoriją buvo padaryta tik tai du kartus.

Trumpai kalbant, ką Dievas buvo davęs žmonėms ir angelams, tą Liuciferis iš jų būtų atėmęs, tai yra, dieviškąją privilegiją dalyvauti kuriant savo pačių likimą ir šitos apgyvendintų pasaulių vietinės sistemos likimą.

Nė viena būtybė visoje visatoje neturi teisėtos laisvės iš bet kokios kitos būtybės atimti tikrąją laisvę, teisę mylėti ir būti mylimai, teisę garbinti Dievą ir tarnauti savo bičiuliams.

3. TEISINGUMO ATSILIKIMAS LAIKE

Moraliems valiniams tvariniams iš evoliucinių pasaulių visada rūpi neapgalvotas klausimas, kodėl visaišminčiai Kūrėjai leidžia egzistuoti blogiui ir nuodėmei. Jie nesugeba suvokti, kad abu yra neišvengiami, jeigu tvarinys turi būti tikrai laisvas. Besivystančio žmogaus arba puikaus angelo laisva valia nėra tiesiog filosofinė sąvoka, simbolinis idealas. Žmogaus sugebėjimas pasirinkti gėrį arba blogį yra visatos tikrovė. Šitoji laisvė pasirinkti pačiam yra Aukščiausųjų Valdovų dovana, ir jie neleis nė vienai būtybei arba būtybių grupei šitos dieviškai padovanotos laisvės atimti nė iš vienos asmenybės plačiojoje visatoje—net jeigu tai ir patenkintų tokių suklaidintų ir neišmanančių būtybių norą pasinaudoti šita klaidingai pavadinta asmenine laisve.

Nors sąmoningas ir nuoširdus susitapatinimas su blogiu (nuodėme) yra tolygus neegzistavimui (sunaikinimui), bet visada tarp tokio asmeninio susitapatinimo su nuodėme laiko ir bausmės įvykdymo—automatinės pasekmės, kada taip sąmoningai apkabinamas blogis—turi įsiterpti užtektingos trukmės laiko periodas tam, kad dėl tokio individo statuso visatoje būtų galima priimti nuosprendį, kuris visiškai patenkintų visas suinteresuotas visatos asmenybes ir kuris būtų toks nešališkas ir teisingas, jog sulauktų paties nuodėmę padariusiojo pritarimo.

Bet jeigu šitas visatos maištininkas, sukilęs prieš tiesos ir gėrio tikrovę, šį nuosprendį pripažinti atsisako ir jeigu savo širdyje kaltasis žino savo pasmerkimo teisingumą, bet atsisako pateikti tokį

choice of the ascenders and servers of the system of Satania — a threat forevermore to deprive every one of these beings of the thrilling experience of contributing something personal and unique to the slowly erecting monument to experiential wisdom which will sometime exist as the perfected system of Satania. Thus does the Lucifer manifesto, masquerading in the habiliments of liberty, stand forth in the clear light of reason as a monumental threat to consummate the theft of personal liberty and to do it on a scale that has been approached only twice in all the history of Nebadon.

54:2.4 (615.1) In short, what God had given men and angels Lucifer would have taken away from them, that is, the divine privilege of participating in the creation of their own destinies and of the destiny of this local system of inhabited worlds.

54:2.5 (615.2) No being in all the universe has the rightful liberty to deprive any other being of true liberty, the right to love and be loved, the privilege of worshiping God and of serving his fellows.

3. THE TIME LAG OF JUSTICE

54:3.1 (615.3) The moral will creatures of the evolutionary worlds are always bothered with the unthinking question as to why the all-wise Creators permit evil and sin. They fail to comprehend that both are inevitable if the creature is to be truly free. The free will of evolving man or exquisite angel is not a mere philosophic concept, a symbolic ideal. Man's ability to choose good or evil is a universe reality. This liberty to choose for oneself is an endowment of the Supreme Rulers, and they will not permit any being or group of beings to deprive a single personality in the wide universe of this divinely bestowed liberty — not even to satisfy such misguided and ignorant beings in the enjoyment of this misnamed personal liberty.

54:3.2 (615.4) Although conscious and wholehearted identification with evil (sin) is the equivalent of nonexistence (annihilation), there must always intervene between the time of such personal identification with sin and the execution of the penalty — the automatic result of such a willful embrace of evil — a period of time of sufficient length to allow for such an adjudication of such an individual's universe status as will prove entirely satisfactory to all related universe personalities, and which will be so fair and just as to win the approval of the sinner himself.

54:3.3 (615.5) But if this universe rebel against the reality of truth and goodness refuses to approve the verdict, and if the guilty one knows in his heart the justice of his condemnation but refuses to

prisipažinimą, tuomet nuosprendžio įvykdymas turi būti atidėtas sutinkamai su Dienų Senųjų protingu sprendimu. Ir Dienų Senieji atsisako sunaikinti bet kokią būtybę tol, kol tiek blogio darytojas, tiek visi su juo susiję rėmėjai ir galimi užjautėjai, turi neišnykusių kokių nors moralinių vertybių ir kokių nors dvasinių realybių.

4. GAILESTINGUMO UŽDELSIMAS LAIKE

Kita problema, kurią tam tikra prasme sunku išaiškinti Norlatiadeko žvaigždynė, yra susijusi su tomis priežastimis, dėl kurių Liuciferui, Šėtonui, ir nupuolusiems princams taip ilgai iki suėmimo, įkalinimo, ir teismo buvo leidžiama daryti blogi.

Tėvai, kurie yra pagimdę ir auklėję vaikus, gali geriau suprasti, kodėl Mykolas, vienas iš tėvų Kūrėjų, taip neskuba pasmerkti ir sunaikinti savo paties Sūnų. Jėzaus pasakojimas apie sūnų paklydėlį puikiai iliustruoja, kaip mylintis tėvas gali ilgai laukti klystančio vaiko atgailos.

Pats tas faktas, jog blogį darantis tvarinys gali iš tiesų nuspręsti elgtis blogai—padaryti nuodėmę—patvirtina laisvavališkumo faktą ir visiškai pateisina bet kokios trukmės uždelsimą įgyvendinant teisingumą, su sąlyga, jog pasiūlytas gailestingumas galėtų vesti į atgailavimą ir reabilitavimą.

Didžiąją dalį tų laisvių, kurių Liuciferis siekė, jis jau turėjo; kitas jis turėjo gauti ateityje. Visos šitos brangios dovanos buvo prarastos užleidus vietą nekantrumui ir pasidavus aistrai turėti tai, ko trokšti dabar, ir turėti tai pažeidžiant visus įsipareigojimus gerbti visų kitų būtybių, sudarančių visatų visatą, teises ir laisves. Etiniai įsipareigojimai yra įgimti, dieviški, ir visuotiniai.

Mums yra žinoma daug priežasčių, kodėl Aukščiausieji Valdovai nesunaikino ar neįkalino Liuciferio maišto vadovų tuoj pat. Be jokios abejonės dar yra kitų ir galbūt svaresnių priežasčių, kurios mums nėra žinomos. Šito dėsimo įvykdyti teisingumą gailestingumo savybės asmeniškai pasiūlė Nebadono Mykolas. Jeigu ne šio tėvo-Kūrėjo meilė savo klystantiems Sūnums, tai supervisatos aukščiausiasis teisingumas būtų įvykęs. Jeigu toks epizodas, kaip Liuciferio maištas, Nebadone būtų įvykęs tuo metu, kada Mykolas buvo įsikūnijęs Urantijoje, tada tokio blogio kurstytojai galėjo būti sunaikinti tą pačią akimirką ir absoliučiai.

Aukščiausiasis teisingumas gali įvykti tą pačią akimirką, kada jo nesuvaržo dieviškasis gailestingumas. Bet gailestingumo tarnavimas laiko ir erdvės vaikams visada užtikrina šitą laiko

make such confession, then must the execution of sentence be delayed in accordance with the discretion of the Ancients of Days. And the Ancients of Days refuse to annihilate any being until all moral values and all spiritual realities are extinct, both in the evildoer and in all related supporters and possible sympathizers.

4. THE MERCY TIME LAG

54:4.1 (615.6) Another problem somewhat difficult of explanation in the constellation of Norlatiadek pertains to the reasons for permitting Lucifer, Satan, and the fallen princes to work mischief so long before being apprehended, interned, and adjudicated.

54:4.2 (616.1) Parents, those who have borne and reared children, are better able to understand why Michael, a Creator-father, might be slow to condemn and destroy his own Sons. Jesus' story of the prodigal son well illustrates how a loving father can long wait for the repentance of an erring child.

54:4.3 (616.2) The very fact that an evil-doing creature can actually choose to do wrong — commit sin — establishes the fact of free-willness and fully justifies any length delay in the execution of justice provided the extended mercy might conduce to repentance and rehabilitation.

54:4.4 (616.3) Most of the liberties which Lucifer sought he already had; others he was to receive in the future. All these precious endowments were lost by giving way to impatience and yielding to a desire to possess what one craves now and to possess it in defiance of all obligation to respect the rights and liberties of all other beings composing the universe of universes. Ethical obligations are innate, divine, and universal.

54:4.5 (616.4) There are many reasons known to us why the Supreme Rulers did not immediately destroy or intern the leaders of the Lucifer rebellion. There are no doubt still other and possibly better reasons unknown to us. The mercy features of this delay in the execution of justice were extended personally by Michael of Nebadon. Except for the affection of this Creator-father for his erring Sons, the supreme justice of the superuniverse would have acted. If such an episode as the Lucifer rebellion had occurred in Nebadon while Michael was incarnated on Urantia, the instigators of such evil might have been instantly and absolutely annihilated.

54:4.6 (616.5) Supreme justice can act instantly when not restrained by divine mercy. But the ministry of mercy to the children of time and space always provides for this time lag, this saving interval

uždelsimą, šitą gelbstintį intervalą tarp sėjos meto ir derliaus. Jeigu sėjama sėkla yra gėris, tai šitas intervalas numato charakterio išbandymą ir ugdymą, jeigu sėjama sėkla yra blogis, tai šitas gailestingas uždelimas suteikia laiko atgailai ir pasitaisyimui. Šitas laiko uždelimas, priimant nuosprendį ir įvykdant bausmę blogio darytojams, yra neatskiriamas nuo septynių supervisatų gailestingumo tarnavimo. Šitas teisingumo sulaikymas gailestingumo dėka įrodo, kad Dievas yra meilė, ir kad toks meilės Dievas valdo visas ir gailestingumu kontroliuoja visų savo tvarinių likimą ir nuosprendžius.

Gailestingumo laiko uždelimai yra pagal Kūrėjų laisvos valios mandata. Iš tokio metodo, kada su nusidėjėliais maištininkais yra elgiamasi kantriai, visata turi gauti gėrį. Nors tai yra tikrai teisinga, kad tam, kuris apmąsto ir daro blogį negali iš blogio kilti gėris, lygiai taip teisinga yra ir tai, jog visi dalykai (įskaitant ir blogį, potencialų ir pasireiškiantį) veikia drauge gėrio labui visoms būtybėms, kurios pažįsta Dievą, su meile nori vykdyti jo valią, ir kyla Rojaus link pagal jo amžinąjį planą ir dieviškąjį tikslą.

Bet šitie gailestingi uždelimai nėra begaliniai. Nepaisant ilgalaikio uždelimo (kaip laikas skaičiuojamas Urantijoje) priimant nuosprendį dėl Liuciferio maišto, mes galime pažymėti, jog per tą laiką, kada buvo pateikiamas šitas apreiškimas, Uversoje įvyko pirmasis klausymas, susijęs su Gabrielio *prieš* Liuciferį byla, ir tuoj po šito Dienų Senieji išleido mandatą, reikalaujantį, jog Šėtonas nuo šiol būtų įkalintas kalėjimo pasaulyje drauge su Liuciferiu. Tai užbaigia Šėtono galimybę toliau lankytis bet kuriame iš nupuolusių pasaulių Satanijoje. Teisingumas, gailestingumu valdomoje visatoje gali būti uždelstas, bet jis yra garantuotas.

5. DELSIMO IŠMINTIS

Iš tų daugelio priežasčių, kurias aš žinau, kodėl Liuciferis ir jo konfederatai nebuvo įkalinti arba nuteisti anksčiau, man yra leista pateikti šitas:

1. Gailestingumas reikalauja, jog kiekvienas nusidėjėlis turėtų pakankamai laiko tam, kad suformuluotų sąmoningą ir iki galo pasirinktą požiūrį savo blogų minčių ir nuodėmingų veiksmų atžvilgiu.

2. Aukščiausią teisingumą valdo Tėvo meilė; dėl to teisingumas tikrai niekada nesunaikins to, ką gailestingumas gali išgelbėti. Laikas tam, kad būtų priimtas išgelbėjimas, yra maloningai suteikiamas kiekvienam nusidėjėliui.

3. Nė vienas mylintis tėvas niekada neskubins ateinančios bausmės savo šeimos klystančiam nariui. Kantrybė negali veikti

between seedtime and harvest. If the seed sowing is good, this interval provides for the testing and upbuilding of character; if the seed sowing is evil, this merciful delay provides time for repentance and rectification. This time delay in the adjudication and execution of evildoers is inherent in the mercy ministry of the seven superuniverses. This restraint of justice by mercy proves that God is love, and that such a God of love dominates the universes and in mercy controls the fate and judgment of all his creatures.

54:4.7 (616.6) The mercy delays of time are by the mandate of the free will of the Creators. There is good to be derived in the universe from this technique of patience in dealing with sinful rebels. While it is all too true that good cannot come of evil to the one who contemplates and performs evil, it is equally true that all things (including evil, potential and manifest) work together for good to all beings who know God, love to do his will, and are ascending Paradiseward according to his eternal plan and divine purpose.

54:4.8 (616.7) But these mercy delays are not interminable. Notwithstanding the long delay (as time is reckoned on Urantia) in adjudicating the Lucifer rebellion, we may record that, during the time of effecting this revelation, the first hearing in the pending case of Gabriel vs. Lucifer was held on Uversa, and soon thereafter there issued the mandate of the Ancients of Days directing that Satan be henceforth confined to the prison world with Lucifer. This ends the ability of Satan to pay further visits to any of the fallen worlds of Satania. Justice in a mercy-dominated universe may be slow, but it is certain.

5. THE WISDOM OF DELAY

54:5.1 (617.1) Of the many reasons known to me as to why Lucifer and his confederates were not sooner interned or adjudicated, I am permitted to recite the following:

54:5.2 (617.2) 1. Mercy requires that every wrongdoer have sufficient time in which to formulate a deliberate and fully chosen attitude regarding his evil thoughts and sinful acts.

54:5.3 (617.3) 2. Supreme justice is dominated by a Father's love; therefore will justice never destroy that which mercy can save. Time to accept salvation is vouchsafed every evildoer.

54:5.4 (617.4) 3. No affectionate father is ever precipitate in visiting punishment upon an erring member of his family. Patience cannot function

nepriklausomai nuo laiko.

4. Nors blogio darymas šeimai visada yra žalingas, bet išmintis ir meilė įspėja dorus vaikus taikstytis su klystančiu broliu per tą laikotarpį, kurį mylintis tėvas suteikia dėl to, jog nuodėmingasis galėtų pamatyti savo elgesio klaidą ir priimti išgelbėjimą.

5. Nepriklausomai nuo Mykolo požiūrio į Liuciferį, nepaisant to, kad jis yra Liuciferio tėvas-Kūrėjas, tai nebuvo Sūnaus Kūrėjo sfera vykdyti visuminį teisingumą. Sistemos Aukščiausiojo Valdovo išdaviko atžvilgiu, nes tada jis dar nebuvo užbaigęs savęs padovanojimo karjeros, šituo įgydamas beribę Nebadono nepriklausomybę.

6. Dienų Senieji šituos maištininkus būtų galėję sunaikinti nedelsiant, bet jie retai kada sunaikina nusidėjėlius neišnagrinėję visko iki galo. Šituo atveju jie atsisakė panaikinti Mykolo sprendimus.

7. Akivaizdu, jog Emanuelis patarė Mykolui likti atokiau nuo maištininkų ir leisti maištui rutuliotis natūraliu savęs sunaikinimo kursu. O Dienų Sąjungos išmintis yra suvienytos Rojaus Trejybės išminties laiko atspindys.

8. Dienų Ištikimasis Edentijoje patarė Žvaigždyno Tėvams leisti maištininkams elgtis laisvai iki pat galo, kad visa užuojauta šitiems piktadariams būtų kuo greičiau išrauta iš kiekvieno dabartinio ir ateities Norlatiadeko piliečio širdies— iš kiekvieno mirtingo, morontinio, ar dvasinio tvarinio.

9. Jeruseme Orvontono Aukščiausiojo Vykdytojo asmeninis atstovas Gabrieliui patarė sudaryti visas galimybes tam, jog tuose reikaluose, kurie yra įtraukti į Liuciferio Laisvės Deklaraciją, kiekvienas gyvas tvarinys subrandintų sąmoningą pasirinkimą. Po to, kada maišto problemos buvo pateiktos, Gabrielio Rojaus patarėjas ekstremalių situacijų klausimais paaiškino, kad, jeigu tokia visiška ir laisva galimybė visiems Norlatiadeko tvariniams nebūtų suteikta, tada Rojaus karantinas, nukreiptas prieš visus tokius tvarinius, kurie savisaugos klausimu gali būti neapsisprendę ar abejoję, būtų išplėstas visam žvaigždynui. Tam, kad Norlatiadeko būtybėms kilimo į Rojų durys būtų laikomos atviros, reikėjo užtikrinti, jog maištas vystytųsi iki galo, ir visišką apsisprendimą dėl požiūrio garantuoti visoms būtybėms, kurios kokių nors būdu yra su tuo susijusios.

10. Salvingtono Dieviškasis Tarnas kaip savo trečiąją savarankišką kreipimąsi išleido mandatą, nurodantį, jog nebūtų daroma nieko, kas pusiau išgydytų, bailiai nuslopintų, arba kitokiu būdu nuslėptų siaubingą maištininkų ir maišto vaizdą. Angeliškosioms gausybėms buvo nurodyta dirbti,

independently of time.

54:5.5 (617.5) 4. While wrongdoing is always deleterious to a family, wisdom and love admonish the upright children to bear with an erring brother during the time granted by the affectionate father in which the sinner may see the error of his way and embrace salvation.

54:5.6 (617.6) 5. Regardless of Michael's attitude toward Lucifer, notwithstanding his being Lucifer's Creator-father, it was not in the province of the Creator Son to exercise summary jurisdiction over the apostate System Sovereign because he had not then completed his bestowal career, thereby attaining unqualified sovereignty of Nebadon.

54:5.7 (617.7) 6. The Ancients of Days could have immediately annihilated these rebels, but they seldom execute wrongdoers without a full hearing. In this instance they refused to overrule the Michael decisions.

54:5.8 (617.8) 7. It is evident that Immanuel counseled Michael to remain aloof from the rebels and allow rebellion to pursue a natural course of self-obliteration. And the wisdom of the Union of Days is the time reflection of the united wisdom of the Paradise Trinity.

54:5.9 (617.9) 8. The Faithful of Days on Edentia advised the Constellation Fathers to allow the rebels free course to the end that all sympathy for these evildoers should be the sooner uprooted in the hearts of every present and future citizen of Norlatiadek — every mortal, morontia, or spirit creature.

54:5.10 (617.10) 9. On Jerusem the personal representative of the Supreme Executive of Orvonton counseled Gabriel to foster full opportunity for every living creature to mature a deliberate choice in those matters involved in the Lucifer Declaration of Liberty. The issues of rebellion having been raised, the Paradise emergency adviser of Gabriel portrayed that, if such full and free opportunity were not given all Norlatiadek creatures, then would the Paradise quarantine against all such possible halfhearted or doubt-stricken creatures be extended in self-protection against the entire constellation. To keep open the Paradise doors of ascension to the beings of Norlatiadek, it was necessary to provide for the full development of rebellion and to insure the complete determination of attitude on the part of all beings in any way concerned therewith.

54:5.11 (617.11) 10. The Divine Minister of Salvington issued as her third independent proclamation a mandate directing that nothing be done to half cure, cowardly suppress, or otherwise hide the hideous visage of rebels and rebellion. The angelic hosts were directed to work for full disclosure and

kad būtų iki galo atskleista ir be apribojimų suteikta galimybė nuodėmės išraiškai kaip greičiausiam metodui, kurio dėka būtų pasiektas tobulas ir galutinis išsigydymas nuo blogio ir nuodėmės nelaimės.

11. Jeruseme buvo organizuota ekstremalių situacijų eksmirtingųjų taryba, kurią sudarė Galingieji Žinianešiai, pašlovinti mirtingieji, kurie anksčiau drauge su savo kolegomis panašiose situacijose buvo sukaukę asmeninį patyrimą. Jie perspėjo Gabrielį, jog mažiausiai tris kartus daugiau būtybių nuklys, jeigu bus mėginama imtis despotiškų arba bendrų slopinimo metodų. Visas Uversos patarėjų korpusas laikėsi tos pačios nuomonės, kada patarė Gabrieliui leisti maištui vystytis laisvai ir natūraliai, net jeigu prireiktų ir milijono metų tam, jog būtų panaikintos pasekmės.

12. Laikas, net ir laiko visatoje, yra santykinis: Jeigu vidutinę gyvenimo trukmę turintis Urantijos mirtingasis įvykdytų tokį nusikaltimą, kuris galėtų sukelti pasaulinio masto sumaištį, ir jeigu jis būtų suimtas, nuteistas, ir sunaikintas per dvi ar tris dienas nuo nusikaltimo įvykdymo, ar jums tai atrodytų ilgas laikotarpis? Ir vis tik tai būtų artimesnis palyginimas su Liuciferio gyvenimo trukme, net jeigu jo teisminis nagrinėjimas, pradėtas dabar, nebūtų užbaigtas per šimtą tūkstančių Urantijos metų. Santykinis laiko tarpsnis, Uversos požiūriu, kur yra nagrinėjama byla, gali būti išreikštas pasakant, jog Liuciferio nusikaltimas teismui yra pateiktas per dvi su puse sekundės nuo jo įvykdymo. Rojaus požiūriu, nuosprendis yra tą pačią akimirką su nusikaltimo įvykdymu.

Taip pat yra toks pat skaičius priežasčių, dėl kurių Liuciferio maištas nebuvo nutrauktas savavališkai, kurios jums būtų suprantamos iš dalies, tačiau kurių man neleidžiama nurodyti. Man leista jus informuoti, jog Uversoje mes mokome, kad yra keturiasdešimt aštuonios priežastys, dėl kurių leidžiama blogiui laisvai vystytis link savo moralinio bankroto ir dvasinio susinaikinimo. Aš neabejoju, kad dar yra lygiai tiek pat papildomų priežasčių, kurios man nėra žinomos.

6. MĖILĖS TRIUMFAS

Kad ir su kokiais sunkumais susidurtų evoliuciniai mirtingieji, stengdamiesi suprasti Liuciferio maištą, bet visiems galvojantiems mąstytojams turėtų būti aišku, jog tas metodas, kaip elgiamasi su maištininkais, yra dieviškosios meilės patvirtinimas. Meilės kupinas gailėstingumas, pasiūlytas maištininkams, iš tikrųjų atrodo, jog daugeliui nekaltų būtybių suteikė kančių ir skausmo, bet visos šitos pasimetusios asmenybės gali saugiai pasikliauti visaišminčiais

unlimited opportunity for sin-expression as the quickest technique of achieving the perfect and final cure of the plague of evil and sin.

54:5.12 (618.1) 11. An emergency council of ex-mortals consisting of Mighty Messengers, glorified mortals who had had personal experience with like situations, together with their colleagues, was organized on Jerusem. They advised Gabriel that at least three times the number of beings would be led astray if arbitrary or summary methods of suppression were attempted. The entire Uversa corps of counselors concurred in advising Gabriel to permit the rebellion to take its full and natural course, even if it should require a million years to wind up the consequences.

54:5.13 (618.2) 12. Time, even in a universe of time, is relative: If a Urantia mortal of average length of life should commit a crime which precipitated world-wide pandemonium, and if he were apprehended, tried, and executed within two or three days of the commission of the crime, would it seem a long time to you? And yet that would be nearer a comparison with the length of Lucifer's life even if his adjudication, now begun, should not be completed for a hundred thousand Urantia years. The relative lapse of time from the viewpoint of Uversa, where the litigation is pending, could be indicated by saying that the crime of Lucifer was being brought to trial within two and a half seconds of its commission. From the Paradise viewpoint the adjudication is simultaneous with the enactment.

54:5.14 (618.3) There are an equal number of reasons for not arbitrarily stopping the Lucifer rebellion which would be partially comprehensible to you, but which I am not permitted to narrate. I may inform you that on Uversa we teach forty-eight reasons for permitting evil to run the full course of its own moral bankruptcy and spiritual extinction. I doubt not that there are just as many additional reasons not known to me.

6. THE TRIUMPH OF LOVE

54:6.1 (618.4) Whatever the difficulties evolutionary mortals may encounter in their efforts to understand the Lucifer rebellion, it should be clear to all reflective thinkers that the technique of dealing with the rebels is a vindication of divine love. The loving mercy extended to the rebels does seem to have involved many innocent beings in trials and tribulations, but all these distraught personalities may securely depend upon the all-wise Judges to adjudicate their destinies in mercy

Teisėjais, kurių nuosprendis dėl jų likimo turi remtis tiek gailestingumu, tiek ir teisingumu.

Tiek Sūnų Kūrėją, tiek jo Rojaus Tėvą visuose jų reikaluose su protingomis būtybėmis valdo meilė. Neįmanoma suvokti visatos valdovų požiūrio į maištininkus ir maištą—į nuodėmę ir nuodėminguosius—daugelio aspektų neprisiminus to, jog Dievas kaip Tėvas eina pirma visų kitų Dievybės pasireiškimo fazių visuose dieviškumo reikaluose su žmonija. Taip pat reiktų prisiminti, jog visus Rojaus Sūnus Kūrėjus motyvuoja gailestingumas.

Jeigu didelės šeimos mylintis tėvas nusprendžia parodyti gailestingumą vienam iš savo vaikų, kuris yra kaltas dėl rimto nusižengimo, gali tikrai būti taip, jog parodytas gailestingumas blogai pasielgusiam savo vaikui suteiks laikinų sunkumų visiems kitiems ir gerai besielgiantiems vaikams. Tokie atsitiktinukai yra neišvengiami; tokia rizika yra neatskiriama nuo tokios tikrovės situacijos, kada yra mylintis vienas iš tėvų ir kada esama šeimyninės grupės narių. Kiekvienas šeimos narys sulaukia naudos, kada kiekvienas kitas narys elgiasi teisingai; lygiai taip kiekvienas narys turi kentėti dėl kiekvieno kito šeimos nario blogo elgesio tiesioginių laiko pasekmių. Šeimos, grupės, tautos, rasės, pasauliai, sistemos, žvaigždynai, ir visatos yra tokie susivienijimo ryšiai, kurie turi individualumą; ir dėl to iš tiesų kiekvienas bet kurios tokios grupės, didelės ar mažos, narys surenka naudos derlių ir kenčia dėl pasekmių, kada visi kiti konkrečios grupės nariai elgiasi gerai arba blogai.

Bet dėl vieno dalyko turi būti aišku: Jeigu jūs esate verčiamas kentėti dėl blogio pasekmių, kurios kilo dėl kurio nors jūsų šeimos nario, dėl kurio nors jūsų bičiulio piliečio ar bičiulio mirtingojo nuodėmės, net ir dėl maišto sistemoje ar kur nors kitur—nesvarbu, ką jūs turėtumėte iškęsti dėl savo partnerių, draugų, ar vyresnybės blogo elgesio—jūs galite būti ramus dėl amžino užtikrinimo, jog toks sielvartas yra laikina kančia. Šitokio broliško blogo elgesio grupėje jokia pasekmė niekada negali sukelti pavojaus jūsų amžinajai perspektyvai arba nė mažiausiu laipsniu negali iš jūsų atimti jūsų dieviškosios teisės kilti į Rojų ir pasiekti Dievą.

Ir yra kompensacija už šituos išmėginimus, uždelsimus, ir nusivylimus, kurie būtinai lydi maišto nuodėmę. Iš tos didelės dalies Liuciferio maišto vertingų pasekmių, kurias būtų galima įvardinti, aš tikrai atkreipsiu dėmesį į išaukštintą karjerą tų kylančiųjų mirtingųjų, Jerusemo piliečių, kurie atsispyrę nuodėmės išvedžiojimams, tapo tinkami tam, jog ateityje taptų Galingaisiais Žinianešiais, mano paties kategorijos bičiuliais. Kiekviena būtybė, kuri išlaikė išbandymą per to blogio epizodą, tuo nedelsiant pakėlė savo

as well as justice.

54:6.2 (618.5) In all their dealings with intelligent beings, both the Creator Son and his Paradise Father are love dominated. It is impossible to comprehend many phases of the attitude of the universe rulers toward rebels and rebellion — sin and sinners — unless it be remembered that God as a Father takes precedence over all other phases of Deity manifestation in all the dealings of divinity with humanity. It should also be recalled that the Paradise Creator Sons are all mercy motivated.

54:6.3 (618.6) If an affectionate father of a large family chooses to show mercy to one of his children guilty of grievous wrongdoing, it may well be that the extension of mercy to this misbehaving child will work a temporary hardship upon all the other and well-behaved children. Such eventualities are inevitable; such a risk is inseparable from the reality situation of having a loving parent and of being a member of a family group. Each member of a family profits by the righteous conduct of every other member; likewise must each member suffer the immediate time-consequences of the misconduct of every other member. Families, groups, nations, races, worlds, systems, constellations, and universes are relationships of association which possess individuality; and therefore does every member of any such group, large or small, reap the benefits and suffer the consequences of the rightdoing and the wrongdoing of all other members of the group concerned.

54:6.4 (619.1) But one thing should be made clear: If you are made to suffer the evil consequences of the sin of some member of your family, some fellow citizen or fellow mortal, even rebellion in the system or elsewhere — no matter what you may have to endure because of the wrongdoing of your associates, fellows, or superiors — you may rest secure in the eternal assurance that such tribulations are transient afflictions. None of these fraternal consequences of misbehavior in the group can ever jeopardize your eternal prospects or in the least degree deprive you of your divine right of Paradise ascension and God attainment.

54:6.5 (619.2) And there is compensation for these trials, delays, and disappointments which invariably accompany the sin of rebellion. Of the many valuable repercussions of the Lucifer rebellion which might be named, I will only call attention to the enhanced careers of those mortal ascenders, the Jerusem citizens, who, by withstanding the sophistries of sin, placed themselves in line for becoming future Mighty Messengers, fellows of my own order. Every being who stood the test of that evil episode thereby

administracinį statusą ir padidino savo dvasinę vertę.

Iš pradžių atrodė, jog Liuciferio sukilimas bus nenumaldomo skausmo nelaimė sistemai ir visatai. Palaipsniui pradėjo atsirasti nauda. Praėjus dvidešimt penkiems tūkstančiams metų sistemos laiku (dvidešimčiai tūkstančių metų Urantijos laiku), Melchizedekai pradėjo mokyti, jog gėris iš Liuciferio kvailystės ėmė prilygti patirtam blogiui. Blogio suma iki to laiko buvo tapusi beveik pastovi, toliau tebedidėjo tik kai kuriuose izoliuotuose pasauliuose, tuo tarpu naudingas poveikis ir toliau dauginosi ir plito per visą visatą ir supervisatą, net iki Havonos. Dabar Melchizedekai moko, jog gėris, kylantis iš Satanijos maišto, yra daugiau negu tūkstantį kartų didesnis už visą bendrą blogio sumą.

Bet blogio darymo toks nepaprastas ir geradariškas derlius gali būti tikrai dėl visos Liuciferio vyresnybės, pradedant Žvaigždyno Tėvais Edentijoje ir baigiant Visuotiniu Tėvu Rojuje, išmintingo, dieviško, ir gailėstingo požiūrio. Praeinantis laikas padidino pasekminį gėrį, kuris turi būti gautas iš Liuciferio kvailystės; ir kadangi tas blogis, kuris turi būti nubaustas, buvo visiškai iki galo išsivystęs per palyginus trumpą laiką, tai akivaizdu, jog visaišminčiai ir numatantys visatos valdovai tikrai prailgins tą laiką, per kurį būtų galima gauti vis daugiau naudingų pasekmių. Nepaisant tų daugelio papildomų priežasčių, dėl kurių buvo uždelstas Satanijos maištininkų suėmimas ir nuteisimas, bet vien tik šitos naudos būtų užtekę tam, jog būtų paaiškinta, kodėl šitie nuodėmingieji nebuvo įkalinti anksčiau, ir kodėl jie nebuvo nuteisti ir sunaikinti.

Trumparegis ir laiko apribotas mirtingųjų protas turėtų neskubėti kritikuoti toli numatančių ir visaišminčių visatos reikalų administratorių laiko uždelsimų.

Viena žmogiškojo mąstymo klaida, susijusi su šitomis problemomis, yra toji mintis, jog visi evoliuciniai mirtingieji besivystančioje planetoje pasirinktų žengimo į Rojų karjerą, jeigu nuodėmė nebūtų praeikusi jų pasaulio. Sugebėjimas atstumti išlikimą nėra datuojamas nuo Liuciferio maišto laiko. Mirtingasis žmogus visada turėjo laisvavalio pasirinkimo dovaną Rojaus karjeros atžvilgiu.

Kada jūs kilsite kaupdami išlikimo patyrimą, tada jūs pagilinsite savo sampratas apie visatą ir išplėsite savo horizontą apie prasmes ir vertybes; ir tokiu būdu jūs tikrai sugebėsite geriau suprasti, kodėl tokioms būtybėms, kaip Liuciferis ir Šėtonas, yra leidžiama maištą tęsti. Jūs taip pat geriau suvoksime, kaip galima gauti galutinį (jeigu ne betarpišką) gėrį iš laiko apriboto blogio. Po to, kada pasieksite Rojų, jūs iš tikrųjų būsite

immediately advanced his administrative status and enhanced his spiritual worth.

54:6.6 (619.3) At first the Lucifer upheaval appeared to be an unmitigated calamity to the system and to the universe. Gradually benefits began to accrue. With the passing of twenty-five thousand years of system time (twenty thousand years of Urantia time), the Melchizedeks began to teach that the good resulting from Lucifer's folly had come to equal the evil incurred. The sum of evil had by that time become almost stationary, continuing to increase only on certain isolated worlds, while the beneficial repercussions continued to multiply and extend out through the universe and superuniverse, even to Havona. The Melchizedeks now teach that the good resulting from the Satania rebellion is more than a thousand times the sum of all the evil.

54:6.7 (619.4) But such an extraordinary and beneficent harvest of wrongdoing could only be brought about by the wise, divine, and merciful attitude of all of Lucifer's superiors, extending from the Constellation Fathers on Edentia to the Universal Father on Paradise. The passing of time has enhanced the consequential good to be derived from the Lucifer folly; and since the evil to be penalized was quite fully developed within a comparatively short time, it is apparent that the all-wise and farseeing universe rulers would be certain to extend the time in which to reap increasingly beneficial results. Regardless of the many additional reasons for delaying the apprehension and adjudication of the Satania rebels, this one gain would have been enough to explain why these sinners were not sooner interned, and why they have not been adjudicated and destroyed.

54:6.8 (619.5) Shortsighted and time-bound mortal minds should be slow to criticize the time delays of the farseeing and all-wise administrators of universe affairs.

54:6.9 (620.1) One error of human thinking respecting these problems consists in the idea that all evolutionary mortals on an evolving planet would choose to enter upon the Paradise career if sin had not cursed their world. The ability to decline survival does not date from the times of the Lucifer rebellion. Mortal man has always possessed the endowment of freewill choice regarding the Paradise career.

54:6.10 (620.2) As you ascend in the survival experience, you will broaden your universe concepts and extend your horizon of meanings and values; and thus will you be able the better to understand why such beings as Lucifer and Satan are permitted to continue in rebellion. You will also better comprehend how ultimate (if not immediate) good can be derived from time-limited evil. After you attain Paradise, you will really be enlightened

apšviestas ir nuramintas, kada klausysitės, kaip superafiniai filosofai svarsto ir aiškina šitas gilumines visatos suderinimo problemas. Bet net ir tada, aš abejoju, kad jūs savo mintyse liksite iki galo patenkintas. Bent jau aš nebuvo, net ir kada tokiu būdu pasiekiau visatos filosofijos aukščiausiąjį tašką. Tokių sudėtingų dalykų supratimo iki galo aš nebuvo pasiekęs tol, kol nebuvo paskirtas į administracines pareigas supervisatoje, kur realiu patyrimu įgavau koncepcinį sugebėjimą, kuris buvo adekvatus tam, jog suprasčiau tokias daugialypes kosminio teisingumo ir dvasinės filosofijos problemas. Kada jūs kilsite Rojaus link, tada vis daugiau sužinosite, jog visatos administravimo daug problematiškų ypatumų galima suvokti tikrai po to, kada yra įgaunamas padidintas patirtinis sugebėjimas ir kada yra pasiekama didesnė dvasinė įžvalga. Kosminė išmintis yra esminė kosminių situacijų supratimui.

[Pateikta Galingojo Žinianešio, turinčio patirtinį išlikimą laiko visatos pirmajame maište, dabar priskirto prie Orvontono supervisatos vyriausybės ir šitą užduotį atliekančio Salvingtono Gabrielio prašymu.]

and comforted when you listen to the superaphic philosophers discuss and explain these profound problems of universe adjustment. But even then, I doubt that you will be fully satisfied in your own minds. At least I was not even when I had thus attained the acme of universe philosophy. I did not achieve a full comprehension of these complexities until after I had been assigned to administrative duties in the superuniverse, where by actual experience I have acquired conceptual capacity adequate for the comprehension of such many-sided problems in cosmic equity and spiritual philosophy. As you ascend Paradiseward, you will increasingly learn that many problematic features of universe administration can only be comprehended subsequent to the acquirement of increased experiential capacity and to the achievement of enhanced spiritual insight. Cosmic wisdom is essential to the understanding of cosmic situations.

54:6.11 (620.3) [Presented by a Mighty Messenger of experiential survival in the first system rebellion in the universes of time now attached to the superuniverse government of Orvonton and acting in this matter by request of Gabriel of Salvington.]

55 Dokumentas. Šviesos ir gyvenimo sferos

⇨ 054

URANTIJOS KNYGA

056 ⇨

II DALIS. VIETINĖ VISATA

55 DOKUMENTAS. ŠVIESOS IR GYVENIMO SFEROS

Skyrus

ĮVADAS

1. Morontinė šventovė
2. Mirtis ir pervedimas
3. Aukso amžiai
4. Administraciniai perreguliavimai
5. Materialaus vystymosi viršūnė
6. Individualus mirtingasis
7. Pirmasis arba planetinis etapas
8. Antrasis arba sistemos etapas
9. Treciasis arba žvaigždymo etapas
10. Ketvirtasis arba vietinės visatos etapas
11. Mažoji ir didžioji sektoriaus etapai
12. Septintasis arba supervisatos etapas

ĮVADAS

ŠVIESOS ir gyvenimo amžius yra laiko ir erdvės pasaulio galutinis evoliucinis pasiekimas. Nuo primityviojo žmogaus ankstyvųjų laikų, toks apgyvendintas pasaulis yra perėjęs per vienas po kito einančius planetinius amžius—amžius iki Planetos Princo atvykimo ir jam atvykus, amžių, atvykus Adomui, amžių, atvykus Sūnui Arbitrui, ir amžių, atvykus save padovanojančiam Sūnui. Ir tuomet toks pasaulis būna parengtas kulminaciniam evoliuciniam pasiekimui, nusistovėjusiam šviesos ir gyvenimo statusui, kuris yra pasiekiamas Trejybės Sūnų Mokytojų viena po kitos einančių planetinių misijų tarnavimo dėka, su jų visą laiką besiplečiančiais dieviškosios tiesos ir kosminės išminties apreiškimais. Šitose jų pastangose, kad būtų įkurtas galutinis planetinis amžius, Sūnams Mokytojams visada padeda Spindinčiosios Vakarų Žvaigždės, o kartais ir Melkizedekai.

PAPER 55

THE SPHERES OF LIGHT AND LIFE

SECTIONS

Introduction

1. The Morontia Temple
2. Death and Translation
3. The Golden Ages
4. Administrative Readjustments
5. The Acme of Material Development
6. The Individual Mortal
7. The First or Planetary Stage
8. The Second or System Stage
9. The Third or Constellation Stage
10. The Fourth or Local Universe Stage
11. The Minor and Major Sector Stages
12. The Seventh or Superuniverse Stage

INTRODUCTION

55:0.1 (621.1) THE age of light and life is the final evolutionary attainment of a world of time and space. From the early times of primitive man, such an inhabited world has passed through the successive planetary ages — the pre- and the post-Planetary Prince ages, the post-Adamic age, the post-Magisterial Son age, and the postbestowal Son age. And then is such a world made ready for the culminating evolutionary attainment, the settled status of light and life, by the ministry of the successive planetary missions of the Trinity Teacher Sons with their ever-advancing revelations of divine truth and cosmic wisdom. In these endeavors the Teacher Sons enjoy the assistance of the Brilliant Evening Stars always, and the Melchizedeks sometimes, in establishing the final planetary age.

Šita šviesos ir gyvenimo era, kurią pradeda Sūnūs Mokytojai baigdami savo paskutiniąją planetinę misiją apgyvendintuose pasauliuose tęsiasi neribotą laiką. Kiekvieną besivystantį nusistovėjusio statuso etapą Sūnų Arbitrų juridiniai veiksmai gali suskaidyti į vienas po kitos einančius naujos dieviškosios tvarkos laikotarpius; bet visi tokie juridiniai veiksmai yra grynai formalūs, jokių būdu nekeičia planetinių įvykių tėkmės.

Tikrai tos planetos, kurios pasiekia tai, jog egzistuoti pagrindinėse supervisatų grandinėse, yra garantuotos dėl nuolatinio išlikimo, bet, kiek yra mums žinoma, tai šitie pasauliai, įsitvirtinę šviesoje ir gyvenime, turi likimą egzistuoti per viso ateities laiko begalinius amžius.

Šviesos ir gyvenimo eros evoliuciniame pasaulyje yra septyni atsiskleidimo etapai, ir ryšium su šituo reikėtų pažymėti, jog susiliejusiuji su Dvasia mirtingųjų pasauliai vystosi tokia pačia kryptimi, kaip ir su Derintoju susiliejančiųjų serijos. Šitie šviesos ir gyvenimo septyni etapai yra tokie:

1. Pirmasis arba planetinis etapas.
2. Antrasis arba sistemos etapas.
3. Trečiasis arba žvaigždyno etapas.
4. Ketvirtasis arba vietinės visatos etapas.
5. Penktasis arba mažojo sektoriaus etapas.
6. Šeštasis arba didžiojo sektoriaus etapas.
7. Septintasis arba supervisatos etapas.

Šito pasakojimo pabaigoje šitie į priekį žengiančio vystymosi etapai yra pavaizduojami, kiek jie yra susiję su visatos organizavimu, tačiau bet kurio etapo planetines vertybes bet kuris pasaulis gali pasiekti visiškai nepriklausomai nuo kitų pasaulių arba nuo viršplanetinių visatos administracijos lygių išsivystymo.

1. MORONTINĖ ŠVENTOVĖ

Morontinės šventovės buvimas apgyvendinto pasaulio sostinėje yra patvirtinimas, jog tokia sfera yra priimta į nusistovėjusius šviesos ir gyvenimo amžius. Prieš Sūnūs Mokytojams tokį pasaulį paliekant savo paskutiniosios misijos pabaigoje, jie iškilmingai pradeda šitą evoliucinio pasiekimo baigiamąją epochą; jie vadovauja tą dieną, kada "šventoji šventovė nusileidžia ant žemės." Šitą įvykį, kuris signalizuoja apie šviesos ir gyvenimo aušrą, visada pagerbia, dalyvaudamas asmeniškai, toje planetoje save padovanojantis Rojaus Sūnūs, kuris atvyksta tam, kad paliudyti tą didingą dieną. Šitoje neprilygstamo grožio šventovėje, šitas save padovanojantis Rojaus

55:0.2 (621.2) This era of light and life, inaugurated by the Teacher Sons at the conclusion of their final planetary mission, continues indefinitely on the inhabited worlds. Each advancing stage of settled status may be segregated by the judicial actions of the Magisterial Sons into a succession of dispensations; but all such judicial actions are purely technical, in no way modifying the course of planetary events.

55:0.3 (621.3) Only those planets which attain existence in the main circuits of the superuniverse are assured of continuous survival, but as far as we know, these worlds settled in light and life are destined to go on throughout the eternal ages of all future time.

55:0.4 (621.4) There are seven stages in the unfoldment of the era of light and life on an evolutionary world, and in this connection it should be noted that the worlds of the Spirit-fused mortals evolve along lines identical with those of the Adjuster-fusion series. These seven stages of light and life are:

55:0.5 (621.5) 1. The first or planetary stage.

55:0.6 (621.6) 2. The second or system stage.

55:0.7 (621.7) 3. The third or constellation stage.

55:0.8 (621.8) 4. The fourth or local universe stage.

55:0.9 (621.9) 5. The fifth or minor sector stage.

55:0.10 (621.10) 6. The sixth or major sector stage.

55:0.11 (621.11) 7. The seventh or superuniverse stage.

55:0.12 (621.12) At the conclusion of this narrative these stages of advancing development are described as they relate to the universe organization, but the planetary values of any stage may be attained by any world quite independent of the development of other worlds or of the superplanetary levels of universe administration.

1. THE MORONTIA TEMPLE

55:1.1 (622.1) The presence of a morontia temple at the capital of an inhabited world is the certificate of the admission of such a sphere to the settled ages of light and life. Before the Teacher Sons leave a world at the conclusion of their terminal mission, they inaugurate this final epoch of evolutionary attainment; they preside on that day when the "holy temple comes down upon earth." This event, signaling the dawn of the era of light and life, is always honored by the personal presence of the Paradise bestowal Son of that planet, who comes to witness this great day. There in this temple of unparalleled beauty, this bestowal Son of Paradise proclaims the long-time Planetary Prince as the

Sūnus ilgalaikį Planetos Prinčą paskelbia naujuoju Planetos Aukščiausiuoju Valdovu, ir tokiam ištikimam Sūnui Lanonandekui suteikia naujas galias ir išplėstą valdžią planetiniuose reikaluose. Sistemos Aukščiausiasis Valdovas taip pat dalyvauja ir kalba, patvirtindamas šitas paskelbtas žinias.

Morontinė šventykla turi tris dalis: Pati centrinė yra save padovanojančio Rojaus Sūnaus šventoji vieta. Dešinėje yra buvusio Planetos Princo, dabar Planetos Aukščiausiojo Valdovo, vieta; ir kada jis būna šventovėje, tada šitą Sūnų Lanonandeką mato dvasingesni sferos individai. Kairėje yra šiai planetai priskirtų užbaigtųjų einančiojo vadovo pareigas vieta.

Nors planetinės šventovės buvo apibūdintos kaip “nusileidžiančios iš dangaus,” bet tikrovėje nė viena reali medžiaga nėra atgabenama iš sistemos būstinės. Kiekvienos šventovės architektūra miniatiūroje yra parengiama Sistemos sostinėje, o vėliau Morontinės Energijos Prižiūrėtojai šiuos patvirtintus planus atgabena į planetą. Čia, kartu su Pagrindiniais Fiziniais Kontrolieriais, jie ima statyti morontinę šventovę sutinkamai su tuo projektu.

Vidutinėje morontinėje šventovėje yra maždaug trys šimtai tūkstančių žiūrovų vietų. Šitie rūmai nenaudojami garbinimui, laisvalaikiui, ar programų priėmimui; jie yra skirti šitos planetos ypatingoms ceremonijoms, tokioms, kaip: bendravimui su Sistemos Aukščiausiuoju Valdovu arba su Pačiais Aukštaisiais, specialioms vizualizavimo ceremonijoms, sumanytos tam, jog būtų atskleistas dvasinių būtybių asmenybės buvimas, ir tyliam kosminiam apmąstymui. Kosminės filosofijos mokyklos čia atlieka savo baigiamuosius pratimus, ir taip pat čia šios sferos mirtingieji tikrai gauna planetinį pripažinimą už didžiulės visuomeninės tarnystės laimėjimus ir už kitus įžymius pasiekimus.

Tokia morontinė šventovė taip pat yra naudojama kaip susibūrimų vieta, kurioje yra stebimas gyvų mirtingųjų pervedimas į morontinę egzistenciją. Būtent dėl to, jog pervedimo šventovė yra sudaryta iš morontinės medžiagos, tai jos nesugriaua degančios šlovės naikinanti ugnis, kuri taip visiškai sunaikina fizinius kūnus tų mirtingųjų, kurie joje patiria galutinį susiliejimą su savo dieviškaisiais Derintojais. Dideliame pasaulyje šitos išsiskyrimo ugnys yra beveik nenutrūkstančios, o kadangi pervedimų skaičius didėja, tai pagalbinės morontinio gyvenimo šventovės yra parūpinamos skirtingose planetos vietose. Ne taip seniai aš gyvenau viename pasaulyje toli šiaurėje, kuriame veikė dvidešimt penkios morontinės šventyklos.

Prieš pasauliams pasiekiant nusistovėjusį statusą, planetose be morontinių šventovių, šitie

new Planetary Sovereign and invests such a faithful Lanonandek Son with new powers and extended authority over planetary affairs. The System Sovereign is also present and speaks in confirmation of these pronouncements.

55:1.2 (622.2) A morontia temple has three parts: Centermost is the sanctuary of the Paradise bestowal Son. On the right is the seat of the former Planetary Prince, now Planetary Sovereign; and when present in the temple, this Lanonandek Son is visible to the more spiritual individuals of the realm. On the left is the seat of the acting chief of finalizers attached to the planet.

55:1.3 (622.3) Although the planetary temples have been spoken of as “coming down from heaven,” in reality no actual material is transported from the system headquarters. The architecture of each is worked out in miniature on the system capital, and the Morontia Power Supervisors subsequently bring these approved plans to the planet. Here, in association with the Master Physical Controllers, they proceed to build the morontia temple according to specifications.

55:1.4 (622.4) The average morontia temple seats about three hundred thousand spectators. These edifices are not used for worship, play, or for receiving broadcasts; they are devoted to the special ceremonies of the planet, such as: communications with the System Sovereign or with the Most Highs, special visualization ceremonies designed to reveal the personality presence of spirit beings, and silent cosmic contemplation. The schools of cosmic philosophy here conduct their graduation exercises, and here also do the mortals of the realm receive planetary recognition for achievements of high social service and for other outstanding attainments.

55:1.5 (622.5) Such a morontia temple also serves as the place of assembly for witnessing the translation of living mortals to the morontia existence. It is because the translation temple is composed of morontia material that it is not destroyed by the blazing glory of the consuming fire which so completely obliterates the physical bodies of those mortals who therein experience final fusion with their divine Adjusters. On a large world these departure flares are almost continuous, and as the number of translations increases, subsidiary morontia life shrines are provided in different areas of the planet. Not long since I sojourned on a world in the far north whereon twenty-five morontia shrines were functioning.

55:1.6 (622.6) On presettled worlds, planets without morontia temples, these fusion flashes many

susiliejo blyksniai dažnai įvyksta planetinėje atmosferoje, kur kandidato į pervedimą materialų kūną pakelia tarpinės būtybės ir fiziniai kontrolieriai.

times occur in the planetary atmosphere, where the material body of a translation candidate is elevated by the midway creatures and the physical controllers.

2. MIRTIS IR PERVEDIMAS

Natūrali fizinė mirtis nėra mirtingojo neišvengiamybė. Didžioji dalis išsivysčiusių evoliucinių būtybių, piliečių pasauliuose, egzistuojančiuose baigiamojoje šviesos ir gyvenimo eroje, nemiršta; jie iš gyvenimo materialiaame kūne yra pervedami tiesiai į morontinę egzistenciją.

Šitas pervedimo iš materialaus gyvenimo į morontinę būseną—nemirtingos sielos susiliejo su viduje gyvenančiu Derintoju—patyrimas vis dažnėja pagal tai, kaip ši planeta evoliuciškai žengia į priekį. Iš pradžių tikrai nedidelė dalis mirtingųjų kiekviename amžiuje pasiekia dvasinės pažangos pervedimo lygius, bet atėjus vienas kitą keičiantiems Sūnų Mokytojų amžiams, vis daugiau ir daugiau susiliejo su Derintoju įvyksta iki to meto, kada pasibaigia šitų žengiančių pirmyn mirtingųjų vis ilgėjantis gyvenimas; ir iki Sūnų Mokytojų paskutiniosios misijos pabaigos, apytikriai vienas ketvirtadalis šitų nuostabių mirtingųjų yra išvaduojami iš natūralios mirties.

Toliau vystantis šviesos ir gyvenimo erai, tarpinės būtybės arba jų partneriai pajaučia galimos sielos-Derintojo sąjungos artėjantį statusą ir apie tai praneša likimo sargybiniams, kurie savo ruožtu šituos dalykus perduoda užbaigtųjų grupei, kurios jurisdikcijoje gali būti šitas mirtingasis; tada Planetos Aukščiausiasis Valdovas nurodo, jog toks mirtingasis atsisakytų visų savo planetinių pareigų, atsisveikintų su savosios kilmės pasauliu, ir atvyktų į Planetos Aukščiausiojo Valdovo vidinę šventyklą tam, kad ten lauktų morontinio perėjimo, to pervedimo blyksnio iš materialios evoliucinės sferos į iki dvasinį žengimo pirmyn morontinį lygį.

Kada tokio kandidato į susiliejamą šeimą, draugai, ir bendradarbiai yra susirinkę morontinėje šventykloje, tada jie yra paskirstomi aplink centrinę platformą, ant kurios ilsisi kandidatai į susiliejamą, tuo metu laisvai besišnekučiuodami su savo susirinkusiais draugais. Tarp jų įsiterpantis dangiškųjų asmenybių žiedas yra išdėstomas tam, kad materialius mirtinguosius apsaugotų nuo pasireiškančių energijų poveikio per tą akimirką, kada įvyksta „gyvybės blyksnis,“ kuris kandidatą į pakilimą išlaisvina iš materialaus kūno varžtų, ir tokiam evoliuciniam mirtingajam šituo padaro viską tą patį, ką natūrali mirtis padaro tiems, kurie jos pagalba yra išlaisvinami iš materialaus kūno.

Erdvioje šventovėje tuo pačiu metu gali būti surinkta daug kandidatų į susiliejamą. Ir kokia

2. DEATH AND TRANSLATION

55:2.1 (623.1) Natural, physical death is not a mortal inevitability. The majority of advanced evolutionary beings, citizens on worlds existing in the final era of light and life, do not die; they are translated directly from the life in the flesh to the morontia existence.

55:2.2 (623.2) This experience of translation from the material life to the morontia state — fusion of the immortal soul with the indwelling Adjuster — increases in frequency commensurate with the evolutionary progress of the planet. At first only a few mortals in each age attain translation levels of spiritual progress, but with the onset of the successive ages of the Teacher Sons, more and more Adjuster fusions occur before the termination of the lengthening lives of these progressing mortals; and by the time of the terminal mission of the Teacher Sons, approximately one quarter of these superb mortals are exempt from natural death.

55:2.3 (623.3) Farther along in the era of light and life the midway creatures or their associates sense the approaching status of probable soul-Adjuster union and signify this to the destiny guardians, who in turn communicate these matters to the finaliter group under whose jurisdiction this mortal may be functioning; then there is issued the summons of the Planetary Sovereign for such a mortal to resign all planetary duties, bid farewell to the world of his origin, and repair to the inner temple of the Planetary Sovereign, there to await morontia transit, the translation flash, from the material domain of evolution to the morontia level of prespirit progression.

55:2.4 (623.4) When the family, friends, and working group of such a fusion candidate have forgathered in the morontia temple, they are distributed around the central stage whereon the fusion candidates are resting, meantime freely conversing with their assembled friends. A circle of intervening celestial personalities is arranged to protect the material mortals from the action of the energies manifest at the instant of the “life flash” which delivers the ascension candidate from the bonds of material flesh, thereby doing for such an evolutionary mortal everything that natural death does for those who are thereby delivered from the flesh.

55:2.5 (623.5) Many fusion candidates may be assembled in the spacious temple at the same

nuostabi yra ta proga, kada tokiu būdu mirtingieji susirenka tam, kad paliudytų savo mylimųjų pakilimą dvasinėse liepsnose, ir koks tai yra kontrastas su tais ankstyvaisiais amžiais, kada mirtingieji savo mirusiuosius turi patikėti žemiškos stichijos prieglaudai! Tos raudojimo ir verksmo scenos, būdingos žmogiškosios evoliucijos ankstyvosioms epochoms, dabar yra pakeistos ekstaziniu džiaugsmu ir didžiausiu entuziazmu, kada šitie Dievą pažįstantys mirtingieji laikinai atsisveikina su savo mylimaisiais, kada juos iš materialių jungčių išlaisvina sudeginančio grožio ir kylančios šlovės dvasinės liepsnos. Pasauliuose, kurie yra įsitvirtinę šviesoje ir gyvenime, "laidotuvės" yra didžiausio džiaugsmo, giliausio pasitenkinimo, ir neišreiškiamos vilties įvykiai.

Šių žengiančių pirmyn mirtingųjų sielos vis daugiau prisipildo įtikėjimo, vilties, ir tikrumo. Ta dvasia, kuri vyrauja tarp susirinkusiųjų aplink pervedimo šventyklą, primena tą nuotaiką, kuri vyrauja tarp besidžiaugiančių draugų ir giminaičių, kurie gali būti susirinkę į vieno iš savo grupės narių baigiamąjį egzaminą, arba kurie gali būti susirinkę tam, kad pamatyti, kaip vienam iš jų grupės yra išreiškiama tam tikra gili pagarba. Ir būtų tikrai naudinga, jeigu tikrai mažiau išsivystę mirtingieji galėtų išmokyti žiūrėti į natūralią mirtį su tam tikru panašiu džiaugsmingumu ir lengvumu širdyje.

Mirtingieji stebėtojai po susiliejimo blyksnio iš pervestų bičiulių nebegali matyti nieko. Derintojui keliaujant tokios pervestos sielos eina į priekį tiesiai į atitinkamo morontinio mokymo pasaulio prisikėlimo salę. Šioms transakcijoms, susijusioms su gyvų žmogiškųjų būtybių pervedimu į morontinį pasaulį, vadovauja tas archangelas, kuris į tokį pasaulį buvo paskirtas tą pačią dieną, kada šis pasaulis iš pradžių įžengė į šviesos ir gyvenimo etapą.

Iki to laiko, kada pasaulis būna pasiekęs šviesos ir gyvenimo ketvirtąjį etapą, daugiau negu pusė mirtingųjų planetą palieka pervedimo iš gyvųjų dėka. Toks mirties mažėjimas tęsiasi ir tęsiasi, bet aš nežinau nė vienos tokios sistemos, kurioje apgyvendinti pasauliai, nors ir ilgai yra įsitvirtinę šviesoje ir gyvenime, visiškai nebeturėtų natūralios mirties kaip to metodo, kurio pagalba yra išsivaduojama iš materialaus kūno varžtų. Ir tol, kol tokia aukšta planetinės evoliucijos būseną nebus pasiekta visuotinai, tol vietinės visatos morontiniai mokymo pasauliai turi ir toliau tarnauti kaip švietimo ir kultūros sferos besivystančioms morontinėms būtybėms, žengiančioms į priekį. Teoriškai mirties panaikinimas yra įmanomas, bet pagal mano stebėjimus šito dar neįvyko. Tikriausiai tokį statusą bus galima pasiekti nusistovėjusio septintojo etapo viena po kitos einančių epochų toli nusidriekiančiais laikmečiais.

Nusistovėjusių sferų klestinčių amžių pervestos sielos per gyvenamuosius pasaulius

time. And what a beautiful occasion when mortals thus forgather to witness the ascension of their loved ones in spiritual flames, and what a contrast to those earlier ages when mortals must commit their dead to the embrace of the terrestrial elements! The scenes of weeping and wailing characteristic of earlier epochs of human evolution are now replaced by ecstatic joy and the sublimest enthusiasm as these God-knowing mortals bid their loved ones a transient farewell as they are removed from their material associations by the spiritual fires of consuming grandeur and ascending glory. On worlds settled in light and life, "funerals" are occasions of supreme joy, profound satisfaction, and inexpressible hope.

55:2.6 (623.6) The souls of these progressing mortals are increasingly filled with faith, hope, and assurance. The spirit permeating those gathered around the translation shrine resembles that of the joyful friends and relatives who might assemble at a graduating exercise for one of their group, or who might come together to witness the conferring of some great honor upon one of their number. And it would be decidedly helpful if less advanced mortals could only learn to view natural death with something of this same cheerfulness and lightheartedness.

55:2.7 (624.1) Mortal observers can see nothing of their translated associates subsequent to the fusion flash. Such translated souls proceed by Adjuster transit direct to the resurrection hall of the appropriate morontia-training world. These transactions concerned with the translation of living human beings to the morontia world are supervised by an archangel who was assigned to such a world on the day when it was first settled in light and life.

55:2.8 (624.2) By the time a world attains the fourth stage of light and life, more than half the mortals leave the planet by translation from among the living. Such diminishment of death continues on and on, but I know of no system whose inhabited worlds, even though long settled in life, are entirely free from natural death as the technique of escape from the bonds of flesh. And until such a high state of planetary evolution is uniformly attained, the morontia-training worlds of the local universe must continue in service as educational and cultural spheres for the evolving morontia progressors. The elimination of death is theoretically possible, but it has not yet occurred according to my observation. Perhaps such a status may be attained during the faraway stretches of the succeeding epochs of the seventh stage of settled planetary life.

55:2.9 (624.3) The translated souls of the flowering ages of the settled spheres do not pass through

nepereina. Taip pat jos negyvena, kaip studentai, sistemos ar žvaigždyno morontiniuose pasauliuose. Jos neina nė per vieną iš ankstyvesniųjų morontinio gyvenimo fazių. Tai yra vieninteliai kylantieji mirtingieji, kurie beveik išvengia morontinio perėjimo iš materialios egzistencijos į pusiau dvasinę būseną. Tokių *Sūnaus-apvaldytų* mirtingųjų pirminis patyrimas kilimo karjere yra visatos būstinės progresinių pasaulių tarnystėje. Ir iš šitų Salvingtono studijų pasaulių jie sugrįžta mokytojais į tuos pasaulius, kuriuos praleido, vėliau toliau žengdami į vidų į Rojų nustatytu mirtingojo kilimo maršrutu.

Jeigu tikrai jūs galėtumėte aplankyti tokią planetą, kuri yra pažengusiame į priekį išsivystymo etape, tuomet greitai suvoktumėte tas priežastis, kurios numato skirtingą kylančiųjų mirtingųjų priėmimą gyvenamuosiuose ir aukščiausiuose morontiniuose pasauliuose. Jūs greitai suprastumėte, jog būtybės, einančios tolyn iš tokių aukštai išvystytų sferų, yra pasirengusios atnaujinti savo kilimą į Rojų labai toli pralenkdamos vidutinius mirtinguosius, atvykstančius iš sujaukto ir atsilikusio pasaulio, tokio, kaip Urantija.

Nesvarbu, iš kokio planetinio pasiekimo lygio gali kilti į morontinius pasaulius žmogiškosios būtybės, bet septynios gyvenamosios sferos joms suteikia visas galimybes tam, kad kaip mokytojai-studentai įgytų visą patyrimą viso to, ko jie nepatyrė dėl savo gimtųjų planetų aukštai išsivysčiusio statuso.

Visata būtinai pritaiko šituos išlyginamuosius metodus, numatytus tam, kad garantuotų, jog nė iš vieno kylančiojo tikrai nebūtų atimta nieko, kas jo kilimo patyrimui yra reikšminga.

3. AUKSO AMŽIAI

Per šitą šviesos ir gyvenimo amžių pasaulis vis labiau suklesti tėviškai valdant Planetos Aukščiausiam Valdovui. Šituo metu laiko pasauliai žengia pirmyn skatinami vienos kalbos, vienos religijos, ir, normaliose sferose, vienos rasės. Bet šitas amžius nėra tobulas. Šitie pasauliai vis dar turi gerai įrengtas ligonines, sergančiųjų priežiūros namus. Vis dar tebelieka problemos, susijusios su sužeistųjų per nelaimingus atsitikimus gydymu ir su neišvengiama negalia, kuri lydi senyvo amžiaus nukaršimą ir senatvės ligas. Ligos iki galo nėra nugalėtos, taip pat ir žemės gyvūnai nėra tobulai pajungti; bet tokie pasauliai yra kaip Rojus palyginus su primityviojo žmogaus ankstyvaisiais laikais per amžių iki Planetos Princo. Jūs instinktyviai tokią sferą pavaizduotumėte—jeigu

the mansion worlds. Neither do they sojourn, as students, on the morontia worlds of the system or constellation. They do not pass through any of the earlier phases of morontia life. They are the only ascending mortals who so nearly escape the morontia transition from material existence to semispirit status. The initial experience of such *Son-seized* mortals in the ascension career is in the services of the progression worlds of the universe headquarters. And from these study worlds of Salvington they go back as teachers to the very worlds they passed by, subsequently going on inward to Paradise by the established route of mortal ascension.

55:2.10 (624.4) Could you but visit a planet in an advanced stage of development, you would quickly grasp the reasons for providing for the differential reception of ascending mortals on the mansion and higher morontia worlds. You would readily understand that beings passing on from such highly evolved spheres are prepared to resume their Paradise ascent far in advance of the average mortal arriving from a disordered and backward world like Urantia.

55:2.11 (624.5) No matter from what level of planetary attainment human beings may ascend to the morontia worlds, the seven mansion spheres afford them ample opportunity to gain in experience as teacher-students all of everything which they failed to pass through because of the advanced status of their native planets.

55:2.12 (624.6) The universe is unfailing in the application of these equalizing techniques designed to insure that no ascender shall be deprived of aught which is essential to his ascension experience.

3. THE GOLDEN AGES

55:3.1 (624.7) During this age of light and life the world increasingly prospers under the fatherly rule of the Planetary Sovereign. By this time the worlds are progressing under the momentum of one language, one religion, and, on normal spheres, one race. But this age is not perfect. These worlds still have well-appointed hospitals, homes for the care of the sick. There still remain the problems of caring for accidental injuries and the inescapable infirmities attendant upon the decrepitude of old age and the disorders of senility. Disease has not been entirely vanquished, neither have the earth animals been subdued in perfection; but such worlds are like Paradise in comparison with the early times of primitive man during the pre-Planetary Prince age. You would instinctively describe such a realm — could you be suddenly

jus netikėtai perkeltų į planetą šitame vystymosi etape—kaip dangų žemėje.

Žmogiškoji vyriausybė, sprendama materialius reikalus, per visą šitą santykinio progreso ir tobulumo amžių ir toliau veikia. Visuomeninė veikla tokio pasaulio, kuris yra pirmojo šviesos ir gyvenimo etapo amžiuje ir kurį neseniai aš aplankiau, buvo finansuojama, remiantis dešimtinės mokesčio metodu. Kiekvienas suaugęs dirbantisys—o visi darbingi piliečiai buvo užsiėmę kokia nors darbine veikla—į visuomenės išdą mokėjo dešimt procentų nuo savo pajamų ar prieaugio, ir šios lėšos buvo išmokamos tokiu būdu:

1. Trys procentai buvo išleidžiami tiesos skleidimui—mokslui, švietimui, ir filosofijai.

2. Trys procentai buvo skiriami grožiui—promogai, visuomeniniam poilsiui, ir menui.

3. Trys procentai buvo pašvenčiami gėriui—visuomeninei tarnystei, altruizmui, ir religijai.

4. Vienas procentas buvo skirtas draudimo rezervams, apsidraudžiant nuo rizikos tapti nedarbingu dėl nelaimingo atsitikimo, ligos, senatvės, ar katastrofų, kurioms negalima užkirsti kelio.

Šitos planetos gamtos turtai buvo naudojami kaip visuomeninis turtas, bendruomenės nuosavybė.

Šitame pasaulyje aukščiausioji garbė, pareiškiamą piliečiui, buvo „aukščiausiosios tarnystės“ ordinas, vienintelis pripažinimo ženklas, kuriuo yra apdovanojama morontinėje šventykloje. Šitas apdovanojimas buvo suteikiamas tiems, kurie iki to meto per ilgą laiką buvo pasiekę žymių laimėjimų kurioje nors viršmaterialaus atradimo arba planetinės visuomeninės tarnystės srityje.

Didžiąją daugumą visuomeninių ir administracinių postų užėmė drauge vyrai ir moterys. Didžioji dalis mokymo taip pat buvo atliekama kartu; lygiai taip visą teisminę globą vykdė tokios pačios susietos poros.

Šituose nuostabiuose pasauliuose vaikų gimdymo laikotarpis nėra labai ištęstas. Tai nėra geriausias dalykas, kada šeimoje vaikų amžiaus skirtumas yra per daug didelis. Esant labai panašiam amžiui, vaikai gali daug daugiau prisidėti prie savo abipusio lavinimo. Ir šituose pasauliuose panaudojant energingo siekimo rungtyniavimo sistemas įvairiapusių pasiekimų išvystytose sferose ir srityse jie yra nuostabiai mokomi įsisavinti tiesą, grožį, ir gėrį. Niekada nesibaiminkite, jog net ir tokios pašlovintos sferos turi daug blogio, realaus ir potencialaus, kuris skatina rinktis tarp tiesos ir suklydimo, gėrio ir blogio, nuodėmės ir teismo.

transported to a planet in this stage of development — as heaven on earth.

55:3.2 (625.1) Human government in the conduct of material affairs continues to function throughout this age of relative progress and perfection. The public activities of a world in the first stage of light and life which I recently visited were financed by the tithing technique. Every adult worker — and all able-bodied citizens worked at something — paid ten per cent of his income or increase to the public treasury, and it was disbursed as follows:

55:3.3 (625.2) 1. Three per cent was expended in the promotion of truth — science, education, and philosophy.

55:3.4 (625.3) 2. Three per cent was devoted to beauty — play, social leisure, and art.

55:3.5 (625.4) 3. Three per cent was dedicated to goodness — social service, altruism, and religion.

55:3.6 (625.5) 4. One per cent was assigned to the insurance reserves against the risk of incapacity for labor resultant from accident, disease, old age, or unpreventable disasters.

55:3.7 (625.6) The natural resources of this planet were administered as social possessions, community property.

55:3.8 (625.7) On this world the highest honor conferred upon a citizen was the order of “supreme service,” being the only degree of recognition ever to be granted in the morontia temple. This recognition was bestowed upon those who had long distinguished themselves in some phase of supermaterial discovery or planetary social service.

55:3.9 (625.8) The majority of social and administrative posts were held jointly by men and women. Most of the teaching was also done jointly; likewise all judicial trusts were discharged by similar associated couples.

55:3.10 (625.9) On these superb worlds the childbearing period is not greatly prolonged. It is not best for too many years to intervene between the ages of a family of children. When close together in age, children are able to contribute much more to their mutual training. And on these worlds they are magnificently trained by the competitive systems of keen striving in the advanced domains and divisions of diverse achievement in the mastery of truth, beauty, and goodness. Never fear but that even such glorified spheres present plenty of evil, real and potential, which is stimulative of the choosing between truth and error, good and evil, sin and righteousness.

Vis tik, yra tam tikra neišvengiama prievolė, kuri yra būdinga mirtingojo egzistencijai tokiose išsivysčiusiose evoliucinėse planetose. Kada toks nusistovėjęs pasaulis išsivysto toliau negu trečiasis šviesos ir gyvenimo etapas, tada visi kylantieji turi likimą, prieš pasiekdami mažąjį sektorių, gauti kokią nors laikiną užduotį tokioje planetoje, kuri žengia per ankstyvesnius evoliucijos etapus.

Kiekvienas iš šių vienas po kito einančių amžių išreiškia augančius laimėjimus visose planetinio pasiekimo fazėse. Pradiniame šviesos amžiuje tiesos apreiškimas buvo padidintas tam, kad aprėptų visatų visatos veikimą, tuo tarpu antrojo amžiaus Dievybės studijavimas yra mėginimas įsisavinti besikeičiančią sampratą apie Sūnų Kūrėjų, Dievo Septinkarčio pirmojo lygio, prigimtį, misiją, tarnavimą, ryšius, kilmę, ir likimą.

Urantijos dydžio planeta, pasiekusi visiškai gerai nusistovėjusį egzistavimą, turėtų apie vieną šimtą pavaldžių administracinių centrų. Šitiems subordinuotiems centrams vadovautų viena iš tokių kvalifikuotų administratorių grupių:

1. Jauni Materialieji Sūnūs ir Dukros, atgabenti iš sistemos būstinės tam, jog veiktų kaip valdančiųjų Adomo ir levos padėjėjai.

2. Planetos Princo pusiau mirtingo personalo palikuonys, sukurti kai kuriuose pasauliuose šioms ir kitoms panašioms užduotims.

3. Adomo ir levos tiesioginiai planetiniai palikuonys.

4. Materializuoti ir humanizuoti tarpiniai tvariniai.

5. Su Derintoju susiliejusio statuso mirtingieji, kurie, savo pačių pageidavimu, nuo pervedimo yra laikinai atleisti visatos Personalizuotų Derintojų vadovo nurodymu tam, kad planetoje galėtų toliau tarnauti tam tikruose svarbiuose administraciniuose postuose.

6. Planetinėse administravimo mokyklose specialiai parengti mirtingieji, kurie taip pat yra gavę morontinės šventovės aukščiausiosios tarnystės ordiną.

7. Tam tikros renkamos komisijos iš trijų tinkamai kvalifikuotų piliečių, kuriuos kartais renka patys piliečiai Planetos Aukščiausiojo Valdovo nurodymu sutinkamai su jų ypatingu sugebėjimu įvykdyti kokią nors konkrečią užduotį, kuri yra reikalinga tame konkrečiame planetos sektoriuje.

Urantijai, siekiant aukšto šviesos ir gyvenimo planetinio likimo, didžiulę kliūtį sudaro ligų, išsigimimo, karų, daugiaspalvių rasių, ir daugiakalbystės problemos.

55:3.11 (625.10) Nevertheless, there is a certain, inevitable penalty attaching to mortal existence on such advanced evolutionary planets. When a settled world progresses beyond the third stage of light and life, all ascenders are destined, before attaining the minor sector, to receive some sort of transient assignment on a planet passing through the earlier stages of evolution.

55:3.12 (626.1) Each of these successive ages represents advancing achievements in all phases of planetary attainment. In the initial age of light the revelation of truth was enlarged to embrace the workings of the universe of universes, while the Deity study of the second age is the attempt to master the protean concept of the nature, mission, ministry, associations, origin, and destiny of the Creator Sons, the first level of God the Sevenfold.

55:3.13 (626.2) A planet the size of Urantia, when fairly well settled, would have about one hundred subadministrative centers. These subordinate centers would be presided over by one of the following groups of qualified administrators:

55:3.14 (626.3) 1. Young Material Sons and Daughters brought from the system headquarters to act as assistants to the ruling Adam and Eve.

55:3.15 (626.4) 2. The progeny of the semimortal staff of the Planetary Prince who were procreated on certain worlds for this and other similar responsibilities.

55:3.16 (626.5) 3. The direct planetary progeny of Adam and Eve.

55:3.17 (626.6) 4. Materialized and humanized midway creatures.

55:3.18 (626.7) 5. Mortals of Adjuster-fusion status who, upon their own petition, are temporarily exempted from translation by the order of the Personalized Adjuster of universe chieftainship in order that they may continue on the planet in certain important administrative posts.

55:3.19 (626.8) 6. Specially trained mortals of the planetary schools of administration who have also received the order of supreme service of the morontia temple.

55:3.20 (626.9) 7. Certain elective commissions of three properly qualified citizens who are sometimes chosen by the citizenry by direction of the Planetary Sovereign in accordance with their special ability to accomplish some definite task which is needful in that particular planetary sector.

55:3.21 (626.10) The great handicap confronting Urantia in the matter of attaining the high planetary destiny of light and life is embraced in the problems of disease, degeneracy, war, multicolored races, and multilingualism.

Nė vienas evoliucinis pasaulis negali tikėtis žengti toliau už pirmąjį įsitvirtinimo šviesoje etapą tol, kol jame nebus likusi viena kalba, viena religija, ir viena filosofija. Kada yra viena rasė, tada toks pasiekimas yra labai palengvinamas, bet toji daugybė tautų, esančių Urantijoje, netrukdo tam, kad būtų pasiekti aukštesni etapai.

55:3.22 (626.11) No evolutionary world can hope to progress beyond the first stage of settledness in light until it has achieved one language, one religion, and one philosophy. Being of one race greatly facilitates such achievement, but the many peoples of Urantia do not preclude the attainment of higher stages.

4. ADMINISTRACINIAI PERREGULIAVIMAI

Per nusistovėjusios egzistencijos vienas po kito einančius etapus apgyvendinti pasauliai padaro nuostabią pažangą, vadovaujami išmintingų ir jautrių savanorių iš Užbaigtumo Korpuso, Rojų pasiekusių kylančiųjų, kurie atgal sugrįžo tam, kad tarnautų savo sielos broliams materialame kūne. Šitie užbaigtieji aktyviai bendradarbiauja su Trejybės Sūnumis Mokytojais, bet patys realiai dalyvauti pasaulio reikaluose nepradedą tol, kol žemėje neatsiranda morontinė šventykla.

Kada Užbaigtumo Korpusas oficialiai pradeda planetinę tarnystę, tada didžioji dauguma dangiškųjų gausybių pasitraukia. Bet serafiniai likimo sargai savo asmeninį tarnavimą pirmyn žengiantiems mirtingiesiems šviesoje tęsia; per visus nusistovėjusius amžius iš tikrųjų tokių angelų atvyksta visą laiką didesnis skaičius, kadangi vis didesnės ir didesnės žmoniškųjų būtybių grupės per planetinio gyvenimo tarpsnį pasiekia lygiaverčio mirtingojo pasiekimo trečiąjį kosminį apskritimą.

Tai yra tik tai pirmasis iš vienas po kito einančių administracinių suderinimų, kurie būna tada, kada atsiskleidžia vis nuostabesnio pasiekimo vienas po kito einantys amžiai apgyvendintuose pasauliuose, jiems pereinant nuo nusistovėjusios egzistencijos pirmojo etapo iki septintojo.

1. Šviesos ir gyvenimo pirmasis etapas. Šitame pradiniam nusistovėjusiame etape pasaulį administruoja trys valdovai:

a. Planetos Aukščiausiasis Valdovas, kuriam dabar pataria patariantysis Trejybės Sūnus Mokytojas, labai galimas dalykas, kad tai yra tokių Sūnų, veikiančių planetoje, paskutiniojo korpuso vadovas.

b. Užbaigtųjų planetinio korpuso vadovas.

c. Adomas ir Ieva, kurie kartu veikia kaip Princo-Aukščiausiojo Valdovo ir užbaigtųjų vadovo dualaus vadovavimo vienytojai.

Serafiniams sargams ir užbaigtiesiems vertėjais dirba išaukštinti ir išlaisvinti tarpiniai tvariniai. Savo baigiamosios misijos metu Trejybės Sūnų Mokytojų vienas iš paskutiniųjų

4. ADMINISTRATIVE READJUSTMENTS

55:4.1 (626.12) In the successive stages of settled existence the inhabited worlds make marvelous progress under the wise and sympathetic administration of the volunteer Corps of the Finality, ascenders of Paradise attainment who have come back to minister to their brethren in the flesh. These finalizers are active in co-operation with the Trinity Teacher Sons, but they do not begin their real participation in world affairs until the morontia temple appears on earth.

55:4.2 (626.13) Upon the formal inauguration of the planetary ministry of the Corps of the Finality, the majority of the celestial hosts withdraw. But the seraphic guardians of destiny continue their personal ministry to the progressing mortals in light; indeed such angels come in ever-increasing numbers throughout the settled ages since larger and larger groups of human beings reach the third cosmic circle of co-ordinate mortal attainment during the planetary life span.

55:4.3 (627.1) This is merely the first of the successive administrative adjustments which attend the unfolding of the successive ages of increasingly brilliant attainment on the inhabited worlds as they pass from the first to the seventh stage of settled existence.

55:4.4 (627.2) 1. *The first stage of light and life.* A world in this initial settled stage is being administered by three rulers:

55:4.5 (627.3) a. The Planetary Sovereign, presently to be advised by a counseling Trinity Teacher Son, in all probability the chief of the terminal corps of such Sons to function on the planet.

55:4.6 (627.4) b. The chief of the planetary corps of finalizers.

55:4.7 (627.5) c. Adam and Eve, who function jointly as the unifiers of the dual leadership of the Prince-Sovereign and the chief of finalizers.

55:4.8 (627.6) Acting as interpreters for the seraphic guardians and the finalizers are the exalted and liberated midway creatures. One of the last acts of the Trinity Teacher Sons on their terminal mission

veiksmų yra išlaisvinti sferų tarpinius tvarinius ir juos pakelti (arba atstatyti) į išvystytą planetinį statusą, juos paskiriant į atsakingas vietas nusistovėjusios sferos naujojoje administracijoje. Tokie pakeitimai jau buvo padaryti žmogiškojo regėjimo diapazone tam, kad įgalintų mirtinguosius atpažinti šituos iki tol buvusius nematomus ankstyvojo Adominio režimo pusbrolius. Tai tampa įmanoma dėl paskutiniųjų atradimų fizikos moksle kartu su Pagrindinių Fizinių Kontrolierių išplėstomis planetinėmis funkcijomis.

Sistemos Aukščiausiasis Valdovas turi galią tarpinius tvarinius išlaisvinti bet kuriuo metu po pirmojo nusistovėjusio etapo taip, kad jie galėtų įgauti žmogiškąją prigimtį morontijoje Gyvybės Nešėjų ir fizinių kontrolierių pagalba, ir, gavę Minties Derintojus, pradėti savo kilmą į Rojų.

Trečiajame ir vėlesniuose etapuose, kai kurie iš tarpinių tvarinių dar tebeveikia, daugiausia kaip ryšio asmenybės užbaigtiesiems, tačiau kada yra įžengiama į kiekvieną naują šviesos ir gyvenimo etapą, tada tarpinės būtybės didelė dalimi pakeičia naujos ryšininkų tarnų kategorijos; jų iš viso labai mažai belieka po šviesos ketvirtojo etapo. Septintasis etapas paliudys, kaip iš Rojaus atvyksta pirmieji absonitiniai tarnai tam, jog tarnautų vietoje kai kurių visatos tvarinių.

2. *Šviesos ir gyvenimo antrasis etapas.* Apie šitą epochą pasauliuose praneša vieno Gyvybės Nešėjo atvykimas, kuris tampa savanoriu planetinių valdovų patarėju ryšium su tolimesnėmis pastangomis gryninti ir stabilizuoti mirtingųjų rasę. Tokiu būdu iš tiesų Gyvybės Nešėjai aktyviai dalyvauja tolimesnėje žmogiškosios rasės evoliucijoje—fiziškai, visuomeniškai, ir ekonomiškai. Ir tada savo priežiūrą jie išplečia, toliau gryninant mirtingųjų palikuonis, drastiškai išnaikindami intelektualios, filosofinės, kosminės, ir dvasinės prigimties menkesnio potencialo atsilikusio išsivystymo ir sunkiai pašalinamas liekanas. Tie, kurie planuoja ir implantuoja gyvybę apgyvendintuose pasauliuose, yra visiškai kompetentingi tam, jog patartų Materialiesiems Sūnums ir Dukroms, kurie turi visišką ir neabejotiną valdžią, kad besivystančią rasę išlaisvintų nuo visų žalingų poveikių.

Nuo antrojo etapo tolyn per visą nusistovėjusios planetos karjerą Sūnūs Mokytojai tarnauja užbaigtųjų patarėjais. Tokių misijų metu jie tarnauja savanoriškai, o ne pagal paskyrimą; ir jie tarnauja išimtinai su užbaigtųjų korpusu, išskyrus tada, kada, sutikus Sistemos Aukščiausiajam Valdovui, juos galima turėti kaip Planetos Adomo ir levos patarėjus.

3. *Šviesos ir gyvenimo trečiasis etapas.* Šitos epochos metu apgyvendinti pasauliai pasiekia Dienų Senųjų, Dievo Septinkarčio

is to liberate the midwayers of the realm and to promote (or restore) them to advanced planetary status, assigning them to responsible places in the new administration of the settled sphere. Such changes have already been made in the range of human vision as enable mortals to recognize these heretofore invisible cousins of the early Adamic regime. This is made possible by the final discoveries of physical science in liaison with the enlarged planetary functions of the Master Physical Controllers.

55:4.9 (627.7) The System Sovereign has authority to release midway creatures any time after the first settled stage so that they may humanize in the morontia by the aid of the Life Carriers and the physical controllers and, after receiving Thought Adjusters, start out on their Paradise ascension.

55:4.10 (627.8) In the third and subsequent stages, some of the midwayers are still functioning, chiefly as contact personalities for the finaliters, but as each stage of light and life is entered, new orders of liaison ministers largely replace the midwayers; very few of them ever remain beyond the fourth stage of light. The seventh stage will witness the coming of the first absonite ministers from Paradise to serve in the places of certain universe creatures.

55:4.11 (627.9) 2. *The second stage of light and life.* This epoch is signaled on the worlds by the arrival of a Life Carrier who becomes the volunteer adviser of the planetary rulers regarding the further efforts to purify and stabilize the mortal race. Thus do the Life Carriers actively participate in the further evolution of the human race — physically, socially, and economically. And then they extend their supervision to the further purification of the mortal stock by the drastic elimination of the retarded and persisting remnants of inferior potential of an intellectual, philosophic, cosmic, and spiritual nature. Those who design and plant life on an inhabited world are fully competent to advise the Material Sons and Daughters, who have full and unquestioned authority to purge the evolving race of all detrimental influences.

55:4.12 (627.10) From the second stage on throughout the career of a settled planet the Teacher Sons serve as counselors to the finaliters. During such missions they serve as volunteers and not by assignment; and they serve exclusively with the finaliter corps except that, upon the consent of the System Sovereign, they may be had as advisers to the Planetary Adam and Eve.

55:4.13 (628.1) 3. *The third stage of light and life.* During this epoch the inhabited worlds arrive at a new appreciation of the Ancients of Days, the second phase of God the Sevenfold, and the

antrosios fazės, naują suvokimą, ir šitų supervisatos valdovų atstovai užmezga naujus ryšius su planetine administracija.

Nusistovėjusios egzistencijos kiekviename vienas po kito einančiame amžiuje užbaigtieji veikia su nuolat didėjančiais sugebėjimais. Tarp užbaigtųjų, Vakaro Žvaigždžių (tų superangelų), ir Trejybės Sūnų Mokytojų egzistuoja glaudūs darbiniai ryšiai.

Per šitą arba kitą amžių vienas Sūnus Mokytojas, kuriam padeda tarnaujančiųjų dvasių kvartetas, būna priskiriamas prie renkamo pagrindinio mirtingųjų vykdytojo, kuris dabar su Planetos Aukščiausiuoju Valdovu būna susietas kaip pasaulio reikalų bendras administratorius. Šitie pagrindiniai mirtingųjų vykdytojai tarnauja dvidešimt penkerius metus planetos laiku, ir būtent šitas naujasis posūkis užtikrina tai, jog per ateinančius amžius Planetos Adomas ir leva lengvai išsilaisvina iš savojo pasaulio, kuriame ilgai vykdė užduotį.

Tarnaujančiųjų dvasių kvartetą sudaro: sferos serafinis vadovas, supervisatos sekorafinis patarėjas, pervedimų archangelas, ir omniafimas, kuris veikia kaip Paskirtojo Sargybinio, dislokuoto sistemos būstinėje, asmeninis atstovas. Bet šitie patarėjai niekada nesiūlo patarimo tol, kol nėra prašomi patarti.

4. *Šviesos ir gyvenimo ketvirtasis etapas.* Trejybės Sūnų Mokytojai pasauliuose pasirodo naujuose vaidmenyse. Padedami tvarinių sutrejbintų sūnų, kurie taip ilgai buvo susieti su savąja kategorija, dabar į pasaulius jie atvyksta Planetos Aukščiausiojo Valdovo ir jo partnerių savanoriais patarėjais ir konsultantais. Tokios poros—Rojaus-Havonos būtybių sutrejbinti sūnūs ir pakilusių sutrejbinti sūnūs—išreiškia skirtingus visatos požūrius ir skirtingus asmeninius patyrimus, kurie yra labai naudingi planetiniams valdovams.

Po šito amžiaus bet kuriuo metu Planetos Adomas ir leva gali prašyti Sūnų Kūrėją Aukščiausiąjį Valdovą, kad juos atleistų iš planetinių pareigų tam, kad pradėtų savo kilimą į Rojų; arba jie gali pasilikti planetoje reguliuotojais tos naujai atsirandančios vis dvasingesnės visuomenės, sudarytos iš išsivysčiusių mirtingųjų, siekiančių suvokti užbaigtųjų filosofinius mokymus, pateikiamus Spindinčiųjų Vakaro Žvaigždžių, kurios dabar yra paskirtos šitiems pasauliams tam, kad poromis bendradarbiautų su sekonaformais iš supervisatos būstinės.

Užbaigtieji iš esmės yra įsitraukę į tai, kad pradėtų visuomenės naują ir viršmaterialią veiklą—visuomeninę, kultūrinę, filosofinę, kosminę, ir dvasinę. Tiek, kiek mes galime pastebėti, tai jie šitą tarnavimą tęs ir įžengus toli į evoliucinio

representatives of these superuniverse rulers enter into new relationships with the planetary administration.

55:4.14 (628.2) In each succeeding age of settled existence the finaliters function in ever-increasing capacities. There exists a close working connection between the finaliters, the Evening Stars (the superangels), and the Trinity Teacher Sons.

55:4.15 (628.3) During this or the following age a Teacher Son, assisted by the ministering-spirit quartette, becomes attached to the elective mortal chief executive, who now becomes associated with the Planetary Sovereign as joint administrator of world affairs. These mortal chief executives serve for twenty-five years of planetary time, and it is this new development that makes it easy for the Planetary Adam and Eve to secure release from their world of long-time assignment during the following ages.

55:4.16 (628.4) The ministering-spirit quartettes consist of: the seraphic chief of the sphere, the superuniverse secoraphic counselor, the archangel of translations, and the omniaphim who functions as the personal representative of the Assigned Sentinel stationed on the system headquarters. But these advisers never proffer counsel unless it is asked for.

55:4.17 (628.5) 4. *The fourth stage of light and life.* On the worlds the Trinity Teacher Sons appear in new roles. Assisted by the creature-trinitized sons so long associated with their order, they now come to the worlds as volunteer counselors and advisers to the Planetary Sovereign and his associates. Such couples—Paradise-Havona-trinitized sons and ascender-trinitized sons—represent differing universe viewpoints and diverse personal experiences which are highly serviceable to the planetary rulers.

55:4.18 (628.6) At any time after this age the Planetary Adam and Eve can petition the Sovereign Creator Son for release from planetary duties in order to begin their Paradise ascent; or they can remain on the planet as directors of the newly appearing order of increasingly spiritual society composed of advanced mortals striving to comprehend the philosophic teachings of the finaliters portrayed by the Brilliant Evening Stars, who are now assigned to these worlds to collaborate in pairs with the seconaphim from the headquarters of the superuniverse.

55:4.19 (628.7) The finaliters are chiefly engaged in initiating the new and supermaterial activities of society—social, cultural, philosophic, cosmic, and spiritual. As far as we can discern, they will continue this ministry far into the seventh epoch of

stabilumo septintąją epochą, kada, galbūt, jie galės išvykti tam, kad tarnautų išorinėje erdvėje; po jų išvykimo jų vietas, mūsų supratimu, gali užimti absonitinės būtybės iš Rojaus.

5. *Šviesos ir gyvenimo penktasis etapas.* Nusistovėjusios egzistencijos šito etapo nauji suderinimai yra susiję beveik vien tikai su fizinėmis sferomis ir yra Pagrindinių Fizinių Kontrolierių pirminis rūpestis.

6. *Šviesos ir gyvenimo šeštasis etapas* liudija šios sferos proto grandinių naujų funkcijų išsivystymą. Atrodo, jog kosminė išmintis tampa sudėtinė dalimi protui tarnaujant visatoje.

7. *Šviesos ir gyvenimo septintasis etapas.* Anksti septintojoje epochoje prie Planetos Aukščiausiojo Valdovo Trejybės Mokytojo patarėjo prisijungia savanoris patarėjas, pasiūstas Dienų Senujų, ir jų padaugės vėliau, kada nuo supervisatos Aukščiausiojo Vykdytojo atvyks trečiasis patarėjas.

Per šią epochą, jeigu ne anksčiau, Adomas ir leva nuo planetinių pareigų visada būna atleidžiami. Jeigu užbaigtųjų korpuse yra Materialusis Sūnus, tai jis gali būti susietas su pagrindiniu mirtingųjų vykdytoju, o kartais tai būna būtent Melkizedekas, kuris pasisiūlo tarnauti tokiose pareigose. Jeigu tarp užbaigtųjų yra tarpinė būtybė, tuomet šitos kategorijos visos likusios planetoje būtybės nuo savo pareigų tuoj pat būna atleidžiamos.

Kada tik Planetos Adomas ir leva būna atleisti nuo amžius trukusios užduoties, tada jie gali rinktis tokią karjerą:

1. Jie gali gauti planetinį išlaisvinimą ir iš visatos būstinės gali nedelsiant pradėti kilimo į Rojų karjerą, gaudami Minties Derintojus morontinio patyrimo pabaigoje.

2. Labai dažnai Planetos Adomas ir leva Derintojus gaus dar tebetarnaudami tokiame pasaulyje, kuris yra įsitvirtinęs šviesoje, tuo pačiu metu, kada Derintojus gaus kai kurie iš atgabentųjų gryniosios linijos vaikų, kurie savanoriškai sutiko tarnauti vieną planetinės tarnystės laikotarpį. Vėliau jie visi gali vykti į visatos būstinę ir ten pradėti kilimo į Rojų karjerą.

3. Planetos Adomas ir leva gali pasirinkti—kaip tą daro Materialieji Sūnūs ir Dukros iš sistemos sostinės—trumpam gyvenimui vykti tiesiai į midsonitinį pasaulį, ten priimti savo Derintojus.

4. Jie gali nuspręsti sugrįžti į sistemos būstinę, ten kažkurį laiką užimti vietas aukščiausiajame teisme, po tokios tarnystės jie priims Derintojus ir pradės kilimą į Rojų.

evolutionary stability, when, possibly, they may go forth to minister in outer space; whereupon we conjecture their places may be taken by absonite beings from Paradise.

55:4.20 (628.8) 5. *The fifth stage of light and life.* The readjustments of this stage of settled existence pertain almost entirely to the physical domains and are of primary concern to the Master Physical Controllers.

55:4.21 (628.9) 6. *The sixth stage of light and life* witnesses the development of new functions of the mind circuits of the realm. Cosmic wisdom seems to become constitutive in the universe ministry of mind.

55:4.22 (628.10) 7. *The seventh stage of light and life.* Early in the seventh epoch the Trinity Teacher counselor of the Planetary Sovereign is joined by a volunteer adviser sent by the Ancients of Days, and later on they will be augmented by a third counselor coming from the superuniverse Supreme Executive.

55:4.23 (629.1) During this epoch, if not before, Adam and Eve are always relieved of planetary duties. If there is a Material Son in the finaliter corps, he may become associated with the mortal chief executive, and sometimes it is a Melchizedek who volunteers to function in this capacity. If a midwayer is among the finaliters, all of that order remaining on the planet are immediately released.

55:4.24 (629.2) Upon obtaining release from their agelong assignment, a Planetary Adam and Eve may select careers as follows:

55:4.25 (629.3) 1. They can secure planetary release and from the universe headquarters start out immediately on the Paradise career, receiving Thought Adjusters at the conclusion of the morontia experience.

55:4.26 (629.4) 2. Very often a Planetary Adam and Eve will receive Adjusters while yet serving on a world settled in light concomitant with the receiving of Adjusters by some of their imported pure-line children who have volunteered for a term of planetary service. Subsequently they may all go to universe headquarters and there begin the Paradise career.

55:4.27 (629.5) 3. A Planetary Adam and Eve may elect — as do Material Sons and Daughters from the system capital — to go direct to the midsonite world for a brief sojourn, there to receive their Adjusters.

55:4.28 (629.6) 4. They may decide to return to the system headquarters, there for a time to occupy seats on the supreme court, after which service they will receive Adjusters and begin the Paradise

5. Jie gali nuspręsti iš savo administracinių pareigų sugrįžti į savo gimtuosius pasaulius tam, jog kurį laiką tarnautų mokytojais ir, kad perkėlimo į visatos būstinę metu jų viduje apsigyventų Derintojai.

Per visas šitas epochas atgabenti padedantys Materialieji Sūnūs ir Dukros turi milžiniškos įtakos žengiančiai į priekį visuomeninei ir ekonominei tvarkai. Potencialiai jie yra nemirtingi, bent jau iki to laiko, kada nusprendžia įgauti žmogiškąją prigimtį, priimti Derintojus, ir pradėti žengimą į Rojų.

Evoliuciniuose pasauliuose būtybė turi įgauti žmogiškąją prigimtį tam, jog priimtų Minties Derintoją. Visų Mirtingųjų Užbaigtųjų Korpuso pakilusių narių viduje yra apsigyvenę Derintojai ir su jais jie yra susilieję, išskyrus serafimus, o jų viduje Tėvas apgyvendina kitą dvasios tipą tuo metu, kada jie yra įtraukiami į šitą korpusą.

5. MATERIALAUS VYSTYMOSI VIRŠŪNĖ

Mirtingieji tvariniai, gyvenantys nuodėmės sukrėstame, blogio valdomame, savojo aš siekiančiame, izoliuotame pasaulyje, tokiam, kaip Urantija, vargu ar gali suvokti fizinį tobulumą, intelektualų pasiekimą, ir dvasinį išsivystymą, būdingą šitoms išsivysčiusioms evoliucinėms epochoms neturinčioje nuodėmės sferoje.

Tokio pasaulio, kuris yra įsitvirtinęs šviesoje ir gyvenime, išsivystę etapai išreiškia materialaus išsivystymo viršūnę. Šituose kultūringuose pasauliuose nebėra ankstesnių primityviųjų amžių tinginystės ir trinties. Skurdas ir visuomeninė nelygybė yra visiškai pašalinti, degeneravimas yra išnykęs, ir įstatymų pažeidimai pasitaiko retai. Beprotystė iš esmės nustojo egzistavusi, o silpnaprotingumas yra retenybė.

Šitų pasaulių ekonominis, visuomeninis, ir administracinis statusas yra pasiekęs aukštą ir ištobulintą lygį. Mokslas, menas, ir pramonė klesti, o visuomenė yra sklandžiai veikiantis mechanizmas, pasiekęs aukštą materialaus, intelektualaus, ir kultūrinio išsivystymo lygį. Pramonė didžiąja dalimi yra nukreipta į tai, kad tarnautų tokios nuostabios civilizacijos aukščiausiems tikslams. Tokio pasaulio ekonominis gyvenimas yra tapęs etišku.

Karas yra tapęs istoriniu dalyku, ir daugiau nebeegzistuoja armijų ar policijos pajėgų. Valdymas palaipsniui nyksta. Žmonių vykdomus įstatymus savikontrolė palaipsniui paverčia atgyvenusiais. Pilietinio valdymo ir valstybinio reguliavimo laipsnis, besivystančios civilizacijos

ascent.

55:4.29 (629.7) 5. They may choose to go from their administrative duties back to their native world to serve as teachers for a season and to become Adjuster indwelt at the time of transfer to the universe headquarters.

55:4.30 (629.8) Throughout all of these epochs the imported assisting Material Sons and Daughters exert a tremendous influence on the progressing social and economic orders. They are potentially immortal, at least until such time as they elect to humanize, receive Adjusters, and start for Paradise.

55:4.31 (629.9) On the evolutionary worlds a being must humanize to receive a Thought Adjuster. All ascendant members of the Mortal Corps of Finaliters have been Adjuster indwelt and fused except seraphim, and they are Father indwelt by another type of spirit at the time of being mustered into this corps.

5. THE ACME OF MATERIAL DEVELOPMENT

55:5.1 (629.10) Mortal creatures living on a sin-stricken, evil-dominated, self-seeking, isolated world, such as Urantia, can hardly conceive of the physical perfection, the intellectual attainment, and the spiritual development which characterize these advanced epochs of evolution on a sinless sphere.

55:5.2 (629.11) The advanced stages of a world settled in light and life represent the acme of evolutionary material development. On these cultured worlds, gone are the idleness and friction of the earlier primitive ages. Poverty and social inequality have all but vanished, degeneracy has disappeared, and delinquency is rarely observed. Insanity has practically ceased to exist, and feeble-mindedness is a rarity.

55:5.3 (629.12) The economic, social, and administrative status of these worlds is of a high and perfected order. Science, art, and industry flourish, and society is a smoothly working mechanism of high material, intellectual, and cultural achievement. Industry has been largely diverted to serving the higher aims of such a superb civilization. The economic life of such a world has become ethical.

55:5.4 (630.1) War has become a matter of history, and there are no more armies or police forces. Government is gradually disappearing. Self-control is slowly rendering laws of human enactment obsolete. The extent of civil government and statutory regulation, in an intermediate state of

tarpinėje pakopoje, yra atvirkščiai proporcingas piliečių moralei ir dvasingumui.

Mokyklos yra labai smarkiai patobulintos ir skirtos proto lavinimui ir sielos plėtojimui. Meno centrai yra nuostabūs, o muzikinės organizacijos yra puikios. Garbinimo šventovės drauge su jomis susietomis filosofijos ir patirtinės religijos mokyklomis yra grožio ir didingumo kūriniai. Šitos garbinimo asamblėjų arenos po atviru dangumi yra lygiai taip pat nuostabios savo meninio apipavidalinimo paprastumu.

Rungtyniavimo žaidimams, humorui, ir kitiems asmeninės ar grupinės veiklos aspektams yra visapusiškos ir tinkamos sąlygos. Tokiame aukštos kultūros pasaulyje rungtyniavimo veiklos ypatingas bruožas yra susijęs su individų ir grupių pastangomis pirmauti moksluose ir kosmologijos filosofijoje. Literatūra ir oratorystė klesti, o kalba yra tiek išstobulinta, kad sąvokas ji išreiškia simboliu, ir taip pat ekspresyviai išreiškia idėjas. Gyvenimas yra gaivinančiai paprastas; pagaliau žmogus suderina aukštą mechaninio išsivystymo lygį su įkvepiančiu intelektualiu pasiekimu, o juos abu nustelbė nuostabiausiu dvasiniu laimėjimu. Laimės siekimas yra džiaugsmo ir pasitenkinimo patyrimas.

6. INDIVIDUALUS MIRTINGASIS

Pasauiams toliau vystantis nusistovėjusiame šviesos ir gyvenimo statuse, visuomenė tampa vis taikingesnė. Individas, nors ne mažiau savarankiškas ir atsidavęs savo šeimai, yra tapęs altruistiškesniu ir broliškesniu.

Urantijoje, jūs tokie, kokie esate dabar, labai mažai galite suvokti šitų išstobulintų pasaulių apšviestų rasių išsivysčiusį lygį ir progresuojančią prigimtį. Šitie žmonės išreiškia evoliucinių rasių suklestėjimą. Bet tokios būtybės vis vien yra mirtingos; jos ir toliau tebekvėpuoja, valgo, miega, ir geria. Šita didi evoliucija nėra dangus, bet tai yra drąsus pranašavimas apie kilimo į Rojų dieviškuosius pasaulius.

Normaliame pasaulyje biologinis mirtingųjų rasės sveikatingumas jau seniai yra pasiekęs aukštą lygį per epochas, atvykus Adomui; ir dabar, iš amžiaus į amžių per visas nusistovėjusias eras fizinė žmogaus evoliucija tęsiasi. Tiek regėjimas, tiek klausa yra išplėsti. Bet dabar gyventojų skaičius yra tapęs pastoviu. Reprodukcinė yra reguliuojama sutinkamai su planetiniais poreikiais ir įgimtais paveldėjimo gabumais: Per šitą amžių mirtingieji planetoje yra skirstomi į grupes, kurių būna nuo penkių iki dešimties, ir žemesniosioms grupėms yra leidžiama gimdyti tikrai pusę tokio vaikų skaičiaus, kokį turi aukštesniosios grupės. Toliau vykstantis tokios nuostabios rasės

advancing civilization, is in inverse proportion to the morality and spirituality of the citizenship.

55:5.5 (630.2) Schools are vastly improved and are devoted to the training of mind and the expansion of soul. The art centers are exquisite and the musical organizations superb. The temples of worship with their associated schools of philosophy and experiential religion are creations of beauty and grandeur. The open-air arenas of worship assembly are equally sublime in the simplicity of their artistic appointment.

55:5.6 (630.3) The provisions for competitive play, humor, and other phases of personal and group achievement are ample and appropriate. A special feature of the competitive activities on such a highly cultured world concerns the efforts of individuals and groups to excel in the sciences and philosophies of cosmology. Literature and oratory flourish, and language is so improved as to be symbolic of concepts as well as to be expressive of ideas. Life is refreshingly simple; man has at last co-ordinated a high state of mechanical development with an inspiring intellectual attainment and has overshadowed both with an exquisite spiritual achievement. The pursuit of happiness is an experience of joy and satisfaction.

6. THE INDIVIDUAL MORTAL

55:6.1 (630.4) As worlds advance in the settled status of light and life, society becomes increasingly peaceful. The individual, while no less independent and devoted to his family, has become more altruistic and fraternal.

55:6.2 (630.5) On Urantia, and as you are, you can have little appreciation of the advanced status and progressive nature of the enlightened races of these perfected worlds. These people are the flowering of the evolutionary races. But such beings are still mortal; they continue to breathe, eat, sleep, and drink. This great evolution is not heaven, but it is a sublime foreshadowing of the divine worlds of the Paradise ascent.

55:6.3 (630.6) On a normal world the biologic fitness of the mortal race was long since brought up to a high level during the post-Adamic epochs; and now, from age to age throughout the settled eras the physical evolution of man continues. Both vision and hearing are extended. By now the population has become stationary in numbers. Reproduction is regulated in accordance with planetary requirements and innate hereditary endowments: The mortals on a planet during this age are divided into from five to ten groups, and the lower groups are permitted to produce only one half as many children as the higher. The continued improvement of such a magnificent race throughout the era of light and life is largely a

gerinimas per visą šviesos ir gyvenimo erą didele dalimi yra selekcinė reprodukcija, kada yra reprodukuojami tokie rasiniai palikuonys, kurie turi labiau išvystytas visuomeninės, kosminės, ir dvasinės prigimties savybes.

Derintojai ir toliau atvyksta kaip ir ankstesniųjų evoliucinių erų metu, ir epochoms praeinant, šitie mirtingieji vis labiau sugeba bendrauti su viduje gyvenančiu Tėvo fragmentu. Embrioninių ir ikidvasinių vystymosi etapų metu pagalbinės proto dvasios vis dar tebeveikia. Šventoji Dvasia ir angelų tarnystė yra net veiksmingesnės, kada vystosi viena po kitos einančios nusistovėjusio gyvenimo epochos. Šviesos ir gyvenimo ketvirtajame etape išsivystę mirtingieji atrodo, jog palaiko aktyvų sąmoningą ryšį su šios supervisatos jurisdikcijos Pagrindinės Dvasios buvimu, tuo tarpu tokio pasaulio filosofija dėmesį sutelkia į mėginimą suvokti naujus apreiškimus apie Dievą Aukščiausiąjį. Planetose, turinčiose tokį išsivystymo lygį, daugiau negu pusė žmogiškųjų gyventojų į morontinį statusą yra pervedami iš gyvųjų. Netgi šitaip, "sena miršta; žiūrėkit, viskas tampa nauja."

Mes suvokiame, jog fizinė evoliucija savo visišką išsivystymą bus pasiekusi iki šviesos ir gyvenimo eros penktosios epochos pabaigos. Mes pastebime, jog aukštesnės dvasinio išsivystymo ribas, susijusias su besivystančiu žmogaus protu, nulemia susiliejo su Derintoju lygis, kurį pasiekia apjungtos morontinės vertybės ir kosminės prasmės. Bet kai dėl išminties, tai: Nors mes nevisiškai žinome, bet manome, jog intelektualiai evoliucijai ir išminties pasiekimui niekada negali būti ribos. Septintojo etapo pasaulyje išmintis materialų potencialą gali išnaudoti, įžengti į motos įžvalgą, ir galiausiai net paragauti absonitinio grožio.

Mes matome, kad šituose labai išsivysčiusiuose ir ilgą laiką esančiuose septintajame etape pasauliuose, žmogiškosios būtybės iki savo pervedimo visiškai išmoksta vietinės visatos kalbą; ir aš aplankiau keletą labai senų planetų, kur abandonteriai senesnius mirtinguosius mokė supervisatos kalbos. Ir šituose pasauliuose aš stebėjau tą metodą, kurio pagalba absonitinės asmenybės atskleidžia užbaigtųjų buvimą morontinėje šventovėje.

Toks yra pasakojimas apie nuostabų tikslą, kurio mirtingieji siekia evoliuciniuose pasauliuose; ir visa tai vyksta net iki to, kada žmogiškosios būtybės pradeda savo morontinę karjerą; visą tokį nuostabų išsivystymą materialūs mirtingieji gali pasiekti apgyvendintuose pasauliuose, tos bekraštės ir nesuvokiamos kilimo į Rojų ir dieviškumo pasiekimo karjeros pačiame pirmajame etape.

Bet ar galite, kaip nors įsivaizduoti, kokios

matter of the selective reproduction of those racial strains which exhibit superior qualities of a social, philosophic, cosmic, and spiritual nature.

55:6.4 (630.7) The Adjusters continue to come as in former evolutionary eras, and as the epochs pass, these mortals are increasingly able to commune with the indwelling Father fragment. During the embryonic and prespiritual stages of development the adjutant mind-spirits are still functioning. The Holy Spirit and the ministry of angels are even more effective as the successive epochs of settled life are experienced. In the fourth stage of light and life the advanced mortals seem to experience considerable conscious contact with the spirit presence of the Master Spirit of superuniverse jurisdiction, while the philosophy of such a world is focused upon the attempt to comprehend the new revelations of God the Supreme. More than one half of the human inhabitants on planets of this advanced status experience translation to the morontia state from among the living. Even so, "old things are passing away; behold, all things are becoming new."

55:6.5 (631.1) We conceive that physical evolution will have attained its full development by the end of the fifth epoch of the light-and-life era. We observe that the upper limits of spiritual development associated with evolving human mind are determined by the Adjuster-fusion level of conjoint morontia values and cosmic meanings. But concerning wisdom: While we do not really know, we conjecture that there can never be a limit to intellectual evolution and the attainment of wisdom. On a seventh-stage world, wisdom can exhaust the material potentials, enter upon mota insight, and eventually even taste of absonite grandeur.

55:6.6 (631.2) We observe that on these highly evolved and long seventh-stage worlds human beings fully learn the local universe language before they are translated; and I have visited a few very old planets where abandonterai were teaching the older mortals the tongue of the superuniverse. And on these worlds I have observed the technique whereby the absonite personalities reveal the presence of the finaliters in the morontia temple.

55:6.7 (631.3) This is the story of the magnificent goal of mortal striving on the evolutionary worlds; and it all takes place even before human beings enter upon their morontia careers; all of this splendid development is attainable by material mortals on the inhabited worlds, the very first stage of that endless and incomprehensible career of Paradise ascension and divinity attainment.

55:6.8 (631.4) But can you possibly imagine what sort

rūšies evoliuciniai mirtingieji dabar atvyksta iš tų pasaulių, kurie ilgą laiką egzistuoja nusistovėjusios šviesos ir gyvenimo septintojoje epochoje? Būtent jie yra panašūs į tuos, kurie vyksta į vietinės visatos sostinės morontinius pasaulius tam, kad pradėtų savo kilimo karjerą.

Jeigu tikrai mirtingieji iš sujauktos Urantijos galėtų pažvelgti į vieną iš šitų labiau išsivysčiusių pasaulių, seniai įsitvirtinusių šviesoje ir gyvenime, tuomet jie daugiau niekada neabejotų kūrinių evoliucinio plano išmintingumu. Jeigu ateityje ir nebūtų jokio amžinojo tvarinio žengimo į priekį, vis tiek šitie nuostabūs mirtingųjų rasių evoliuciniai laimėjimai tokiuose išstobulinto pasiekimo nusistovėjusiuose pasauliuose su kaupiu pateisintų žmogaus sukūrimą laiko ir erdvės pasauliuose.

Mes dažnai pamąstome: jeigu didžioji visata kartais būtų įtvirtinta šviesoje ir gyvenime, ar nuostabūs kylantieji mirtingieji tebeturėtų likimą patekti į Užbaigtumo Korpusą? Bet šito mes nežinome.

7. PIRMASIS ARBA PLANETINIS ETAPAS

Šita epocha nusitęsia nuo morontinės šventyklos atsiradimo naujojoje planetos būstinėje iki to laiko, kada šviesoje ir gyvenime įsitvirtina visa sistema. Šią amžių pradeda Trejybės Sūnūs Mokytojai baigiantis jų vienai po kitos einančioms pasaulinėms misijoms, kada Planetos Princas yra pakeliamas į Planetos Aukščiausiojo Valdovo statusą tos sferos save padovanojančio Rojaus Sūnaus mandatu ir šiam asmeniškai dalyvaujant. Tuo pačiu metu planetiniuose reikaluose pradeda aktyviai dalyvauti užbaigtieji.

Pagal išorišką ir matomą vaizdą tokio pasaulio, įsitvirtinusio šviesoje ir gyvenime, realūs valdovai, arba reguliuotojai, yra Materialusis Sūnus ir Dukra, Planetos Adomas ir Ieva. Užbaigtieji yra nematomi, kaip nematomas taip pat yra ir Princas-Aukščiausiasis Valdovas, išskyrus tuos atvejus, kada būna morontinėje šventovėje. Todėl realūs ir tiesiogine prasme planetinio režimo vadovai yra Materialusis Sūnus ir Dukra. Būtent žinios apie tokią tvarką ir suteikė prestižą karalių ir karalienių idėjai per visas visatos valdas. O karaliai ir karalienės yra didžiulis laimėjimas, esant tokioms idealioms aplinkybėms, kada pasaulis gali turėti tokias aukštas asmenybes, kurios veiktų dar aukštesnių, bet nematomų valdovų vardu.

Kada tokią erą pasieks jūsų pasaulis, tada be jokios abejonės Makiventa Melkizedekas, dabartinis Urantijos Planetos Princo vicegerentas, užims Planetos Aukščiausiojo Valdovo postą; Jeruseme seniai manoma, kad jį lydės Urantijos

of evolutionary mortals are now coming up from worlds long existing in the seventh epoch of settled light and life? It is such as these who go on to the morontia worlds of the local universe capital to begin their ascension careers.

55:6.9 (631.5) If the mortals of distraught Urantia could only view one of these more advanced worlds long settled in light and life, they would nevermore question the wisdom of the evolutionary scheme of creation. Were there no future of eternal creature progression, still the superb evolutionary attainments of the mortal races on such settled worlds of perfected achievement would amply justify man's creation on the worlds of time and space.

55:6.10 (631.6) We often ponder: If the grand universe should be settled in light and life, would the ascending exquisite mortals still be destined to the Corps of the Finality? But we do not know.

7. THE FIRST OR PLANETARY STAGE

55:7.1 (631.7) This epoch extends from the appearance of the morontia temple at the new planetary headquarters to the time of the settling of the entire system in light and life. This age is inaugurated by the Trinity Teacher Sons at the close of their successive world missions when the Planetary Prince is elevated to the status of Planetary Sovereign by the mandate and personal presence of the Paradise bestowal Son of that sphere. Concomitant therewith the finaliters inaugurate their active participation in planetary affairs.

55:7.2 (632.1) To outward and visible appearances the actual rulers, or directors, of such a world settled in light and life are the Material Son and Daughter, the Planetary Adam and Eve. The finaliters are invisible, as also is the Prince-Sovereign except when in the morontia temple. The actual and literal heads of the planetary regime are therefore the Material Son and Daughter. It is the knowledge of these arrangements that has given prestige to the idea of kings and queens throughout the universe realms. And kings and queens are a great success under these ideal circumstances, when a world can command such high personalities to act in behalf of still higher but invisible rulers.

55:7.3 (632.2) When such an era is attained on your world, no doubt Machiventa Melchizedek, now the vicegerent Planetary Prince of Urantia, will occupy the seat of the Planetary Sovereign; and it has long been conjectured on Jerusame that he will be

Adomo ir levos sūnus ir dukra, kurie dabar yra laikomi Edentijoje kaip Norlatiadeko Pačių Aukštųjų globotiniai. Šitie Adomo vaikai galėtų šitaip tarnauti Urantijoje, sajungoje su Melchizedeku-Aukščiausiuoju Valdovu, kadangi reprodukcinės galios jiems buvo atimtos beveik prieš 37.000 metų, tuo metu, kada jie paliko savo materialius kūnus Urantijoje, ruošiantis kelionei į Edentiją.

Šitas nusistovėjęs amžius tęsiasi tolyn ir tolyn tol, kol kiekviena apgyvendinta planeta sistemoje pasiekia stabilizacijos erą; ir kada jauniausias pasaulis—paskutinytis pasiekęs šviesą ir gyvenimą—toku nusistovėjusiu laikotarpiu bus gyvenęs vieną tūkstantį metų sistemos laiku, tada ištisa sistema įžengia į stabilizuotą statusą, o atskiri pasauliai yra įvedami į šviesos ir gyvenimo eros sistemos epochą.

8. ANTRASIS ARBA SISTEMOS ETAPAS

Kada visa sistema būna įsitvirtinusi gyvenime, tada prasideda nauja valdymo tvarka. Planetos Aukščiausieji Valdovai tampa sistemos konklavos nariais, ir šitas naujasis administracinis organas, paklūstantis Žvaigždyno Tėvų veto balsui, savo valdžia yra aukščiausias. Tokia apgyvendintų pasaulių sistema tampa iš tikrųjų save valdančia. Sistemos įstatymų leidžiamoji asamblėja yra būstinės pasaulyje, ir kiekviena planeta į ją pasiunčia po dešimt savo atstovų. Teismai dabar yra įkurti sistemų sostinėse, ir tikrai apeliacijos yra siunčiamos į visatos būstinę.

Nusistovėjus sistemai, Paskirtasis Sargybinis, supervisatos Aukščiausiojo Vykdytojo atstovas, tampa sistemos aukščiausiojo teismo savanoriu patarėju ir realiai pirmininkauja naujajai įstatymus leidžiančiajai asamblėjai.

Po to, kada ištisa sistema įsitvirtina šviesoje ir gyvenime, tada Sistemos Aukščiausieji Valdovai daugiau nebesikeičia. Toks aukščiausiasis valdovas visą laiką nuolat lieka savo sistemos priešakyje. Aukščiausiuoju Valdovu padėjėjai ir toliau tebesikeičia taip, kaip ir ankstesniaisiais amžiais.

Per šią stabilizacijos epochą, iš visatos būstinės pasaulių, kur jie gyvena, pirmą kartą atvyksta midsonitai, kad dirbtų įstatymus leidžiančiųjų asamblėjų patarėjais ir nuosprendžius priimančiųjų tribunolų konsultantais. Šitie midsonitai taip pat deda tam tikras pastangas tam, kad naujas aukščiausios vertės motos prasmės įdiegtų į mokymo institucijas, kurias jie organizuoja kartu su užbaigtaisiais. Ką Materialieji Sūnūs mirtingųjų rasėms padarė biologiškai, tą midsonitiniai

accompanied by a son and daughter of the Urantia Adam and Eve who are now held on Edentia as wards of the Most Highs of Norlatiadek. These children of Adam might so serve on Urantia in association with the Melchizedek-Sovereign since they were deprived of procreative powers almost 37,000 years ago at the time they gave up their material bodies on Urantia in preparation for transit to Edentia.

55:7.4 (632.3) This settled age continues on and on until every inhabited planet in the system attains the era of stabilization; and then, when the youngest world — the last to achieve light and life — has experienced such settledness for one millennium of system time, the entire system enters the stabilized status, and the individual worlds are ushered into the system epoch of the era of light and life.

8. THE SECOND OR SYSTEM STAGE

55:8.1 (632.4) When an entire system becomes settled in life, a new order of government is inaugurated. The Planetary Sovereigns become members of the system conclave, and this new administrative body, subject to the veto of the Constellation Fathers, is supreme in authority. Such a system of inhabited worlds becomes virtually self-governing. The system legislative assembly is constituted on the headquarters world, and each planet sends its ten representatives thereto. Courts are now established on the system capitals, and only appeals are taken to the universe headquarters.

55:8.2 (632.5) With the settling of the system the Assigned Sentinel, representative of the superuniverse Supreme Executive, becomes the volunteer adviser to the system supreme court and actual presiding officer of the new legislative assembly.

55:8.3 (632.6) After the settling of an entire system in light and life the System Sovereigns will no more come and go. Such a sovereign remains perpetually at the head of his system. The assistant sovereigns continue to change as in former ages.

55:8.4 (632.7) During this epoch of stabilization, for the first time midsoniters come from the universe headquarters worlds of their sojourn to act as counselors to the legislative assemblies and advisers to the adjudicational tribunals. These midsoniters also carry on certain efforts to inculcate new mota meanings of supreme value into the teaching enterprises which they sponsor jointly with the finaliters. What the Material Sons did for the mortal races biologically, the midsonite creatures now do for these unified and glorified

tvariniai dabar atlieka šitiems suvienytiems ir pašlovintiems žmonėms amžinai besivystančiose filosofijos ir sudvasinto mąstymo sferose.

Apgyvendintuose pasauliuose Sūnūs Mokytojai tampa savanoriškais užbaigtųjų bendrininkais, ir šitie patys Sūnūs Mokytojai užbaigtuosius taip pat lydi į gyvenamuosius pasaulius, kada tos sferos daugiau nebeturi būti naudojamos kaip skirtingi priėmimo pasauliai po to, kai ištisa sistema yra nusistovėjusi gyvenime ir šviesoje; bent jau tai yra tiesa iki to laiko, kada šitaip išsivysto visas žvaigždynas. Bet Nebadone taip toli išsivysčiusių grupių nėra.

Mums neleidžiama atskleisti darbo pobūdžio tų užbaigtųjų, kurie vadovaus tokiems iš naujo perorientuotiems gyvenamiesiems pasauliams. Tačiau jums buvo pateikta informacija, kad visatose yra įvairių protingų tvarinių tipų, kurie šituose pasakojimuose nebuvo pavaizduoti.

Ir dabar, kada viena po kitos sistemos įsitvirtina šviesoje, vystantis į priekį jas sudarantiems pasauliams, ateina toks metas, kai paskutinioji sistema kokiame nors konkrečiame žvaigždyne pasiekia stabilumą, ir visatos administratoriai—Sūnus Šeimininkas, Dienų Sąjunga, ir Ryškioji ir Ryto Žvaigždė—atvyksta į žvaigždyno sostinę tam, kad Pačius Aukštuosius paskelbtų apgyvendintų pasaulių vieno šimto nusistovėjusių sistemų naujosios išstobulintos šeimos beribiais valdovais.

9. TRECIASIS ARBA ŽVAIGŽDYMO ETAPAS

Nusistovėjusių sistemų viso žvaigždyno suvienijimą lydi vykdomosios valdžios nauji persikirstymai ir visatos administracijos papildomi nauji suderinimai. Šita epocha rodo išsivysčiusį pasiekimą kiekviename apgyvendintame pasaulyje, bet ją ypač apibūdina nauji sureguliuojami žvaigždyno būstinėje, žymiai modifikavus ryšius tiek su valdytojais sistemos lygyje, tiek su vietinės visatos vyriausybe. Per šitą amžių didelė dalis žvaigždyno ir visatos veiklos yra perkeliama į sistemos sostines, o supervisatos atstovai palaiko naujus ir artimesnius ryšius su planetų, sistemų, ir visatų valdovais. Vienu metu su šitomis naujomis asociacijomis, kai kurie supervisatos administratoriai persikelia į žvaigždynų sostines Pačių Aukštųjų Tėvų savanoriais patarėjais.

Kada žvaigždynas šitokiu būdu yra įtvirtinamas šviesoje, tada įstatymų leidžiamoji funkcija nutrūksta, o vietoje jos veikia Sistemų Aukščiausiųjų Valdovų rūmai, kuriems vadovauja Patys Aukštieji. Dabar, pirmą kartą, tokios administracinės grupės su supervisatos

humans in the ever-advancing realms of philosophy and spiritualized thinking.

55:8.5 (633.1) On the inhabited worlds the Teacher Sons become voluntary collaborators with the finaliters, and these same Teacher Sons also accompany the finaliters to the mansion worlds when those spheres are no longer to be utilized as differential receiving worlds after an entire system is settled in light and life; at least this is true by the time the entire constellation has thus evolved. But there are no groups that far advanced in Nebadon.

55:8.6 (633.2) We are not permitted to reveal the nature of the work of the finaliters who will supervise such rededicated mansion worlds. You have, however, been informed that there are throughout the universes various types of intelligent creatures who have not been portrayed in these narratives.

55:8.7 (633.3) And now, as the systems one by one become settled in light by virtue of the progress of their component worlds, the time comes when the last system in a given constellation attains stabilization, and the universe administrators — the Master Son, the Union of Days, and the Bright and Morning Star — arrive on the capital of the constellation to proclaim the Most Highs the unqualified rulers of the newly perfected family of one hundred settled systems of inhabited worlds.

9. THE THIRD OR CONSTELLATION STAGE

55:9.1 (633.4) The unification of a whole constellation of settled systems is attended by new distributions of executive authority and additional readjustments of universe administration. This epoch witnesses advanced attainment on every inhabited world but is particularly characterized by readjustments on the constellation headquarters, with marked modification of relationships with both the system supervision and the local universe government. During this age many constellation and universe activities are transferred to the system capitals, and the representatives of the superuniverse assume new and more intimate relations with the planetary, system, and universe rulers. Concomitant with these new associations, certain superuniverse administrators establish themselves on the constellation capitals as volunteer advisers to the Most High Fathers.

55:9.2 (633.5) When a constellation is thus settled in light, the legislative function ceases, and the house of System Sovereigns, presided over by the Most Highs, functions instead. Now, for the first time, such administrative groups deal directly with the superuniverse government in matters pertaining to

vyriausybė tiesiogiai bendrauja tokiuose reikaluose, kurie yra susiję su ryšiais su Havona ir Rojumi. Kitais požiūriais žvaigždynas lieka susijęs su vietine visata kaip ir anksčiau. Etapas po etapo nusistovėjusiame gyvenime univitatijos toliau administruoja žvaigždyno morontinius pasaulius.

Einant amžiams, Žvaigždyno Tėvai vis labiau ir labiau perima išsamias administracines ir kontroliuojančias funkcijas, kurios anksčiau buvo koncentruojamos visatų būstinėje. Pasiekus stabilumo šeštąjį etapą, šitie suvienyti žvaigždynai bus pasiekę beveik visiškos autonomijos padėtį. Įėjimas į nusistovėjimo septintąjį etapą be jokios abejonės paliudys šitų valdovų išaukštinimą iki tikrojo didingumo, kurį pažymi jų vardai, Patys Aukštieji. Iš esmės tuomet žvaigždynai ryšius palaikys tiesiogiai su supervisatos valdovais, tuo tarpu vietinės visatos vyriausybė išsiplės, kad priimtų didžiosios visatos naujų įsipareigojimų atsakomybę.

10. KETVIRTASIS ARBA VIETINĖS VISATOS ETAPAS

Kada vietinė visata nusistovi šviesoje ir gyvenime, tada ji greitai patenka į nustatytas supervisatos grandines, ir Dienų Senieji paskelbia apie *neribotos valdžios aukščiausiosios tarybos* įkūrimą. Šitą naująjį valdymo organą sudaro vienas šimtas Dienų Ištikimųjų, o jam vadovauja Dienų Sąjunga, ir šitos aukščiausiosios tarybos pirmasis veiksmas yra pripažinti tebesitęsiančią Sūnaus Kūrėjo Šeimnininko aukščiausiąją valdžią.

Visatos administracija, kiek tai yra susiję su Gabrieliumi ir Tėvu Melkizedeku, yra visiškai nepakitusi. Šita neribotos valdžios taryba daugiausia rūpinasi naujomis problemomis ir naujomis sąlygomis, kurios kyla dėl išsivysčiusio šviesos ir gyvenimo statuso.

Asocijuotasis Inspektorius dabar mobilizuoja visus Paskirtuosius Sargybinius tam, kad sudarytų *vietinės visatos stabilizavimo korpusą*, ir prašo Tėvą Melkizedeką vadovauti korpusui drauge su juo. Ir dabar, pirmą kartą, Trejybės Įkvėptųjų Dvasių korpusas yra paskiriamas į Dienų Sąjungos tarnystę.

Visos vietinės visatos įsitvirtinimas šviesoje ir gyvenime pradeda giluminius perderinimus visoje administravimo schemeje, pradedant atskirais apgyvendintais pasauliais ir baigiant visatos būstine. Nauji ryšiai nusidriekia žemyn į žvaigždynus ir sistemas. Vietinės visatos Motina Dvasia ima palaikyti naujus ryšius su supervisatos Pagrindine Dvasia, o Gabrielis užmezga su Dienų Senaisiais tiesioginį ryšį, kuris veikia, kada Sūnus Šeimnininkas gali būti išvykęs iš būstinės pasaulio.

Havona and Paradise relationships. Otherwise the constellation remains related to the local universe as before. From stage to stage in the settled life the univitatia continue to administer the constellation morontia worlds.

55:9.3 (633.6) As the ages pass, the Constellation Fathers take over more and more of the detailed administrative or supervising functions which were formerly centered on the universe headquarters. By the attainment of the sixth stage of stabilization these unified constellations will have reached the position of well-nigh complete autonomy. Entrance upon the seventh stage of settledness will no doubt witness the exaltation of these rulers to the true dignity signified by their names, the Most Highs. To all intents and purposes the constellations will then deal directly with the superuniverse rulers, while the local universe government will expand to grasp the responsibilities of new grand universe obligations.

10. THE FOURTH OR LOCAL UNIVERSE STAGE

55:10.1 (634.1) When a universe becomes settled in light and life, it soon swings into the established superuniverse circuits, and the Ancients of Days proclaim the establishment of the *supreme council of unlimited authority*. This new governing body consists of the one hundred Faithfuls of Days, presided over by the Union of Days, and the first act of this supreme council is to acknowledge the continued sovereignty of the Master Creator Son.

55:10.2 (634.2) The universe administration, as far as concerns Gabriel and the Father Melchizedek, is quite unchanged. This council of unlimited authority is chiefly concerned with the new problems and the new conditions arising out of the advanced status of light and life.

55:10.3 (634.3) The Associate Inspector now mobilizes all Assigned Sentinels to constitute the *stabilization corps of the local universe* and asks the Father Melchizedek to share its supervision with him. And now, for the first time, a corps of the Inspired Trinity Spirits are assigned to the service of the Union of Days.

55:10.4 (634.4) The settling of an entire local universe in light and life inaugurates profound readjustments in the entire scheme of administration, from the individual inhabited worlds to the universe headquarters. New relationships extend down to the constellations and systems. The local universe Mother Spirit experiences new liaison relations with the Master Spirit of the superuniverse, and Gabriel establishes direct contact with the Ancients of Days to be effective

Per šitą amžių ir per vėliau einančius amžius Sūnūs Arbitrai ir toliau tebeveikia kaip naujos dieviškosios tvarkos skelbėjai, tuo tarpu vienas šimtas šitų Rojaus Sūnų Avonalų visatos sostinėje sudaro Ryškiosios ir Ryto Žvaigždės naują aukštąją tarybą. Vėliau, ir paprašius Sistemos Aukščiausiesiems Valdovams, vienas iš šitų Sūnų Arbitrų tampa aukščiausiuoju patarėju, dislokuotu kiekvienos vietinės sistemos būstinės pasaulyje tol, kol bus pasiekta septintojo etapo vienybė.

Per šitą epochą Trejybės Sūnūs Mokytojai tarnauja savanoriais patarėjais, ne tik Planetų Aukščiausiesiems Valdovams, bet ir grupėmis po tris jie panašiai tarnauja Žvaigždynų Tėvams. Ir pagaliau šitie Sūnūs suranda savo vietą vietinėje visatoje, nes šiuo metu jie yra atleidžiami iš vietinio kūrinio jurisdikcijos ir yra paskiriami į neribotos valdžios aukščiausiosios tarybos tarnystę.

Dabar užbaigtųjų korpusas, pirmą kartą, pripažįsta valdžios, esančios už Rojaus ribų, jurisdikciją, aukščiausiosios tarybos jurisdikciją. Iki šio laiko užbaigtieji nepripažino jokio vadovavimo, esančio šiąpus Rojaus.

Tokių nusistovėjusių visatų Sūnūs Kūrėjai didelę savo laiko dalį praleidžia Rojuje ir su juo susietuose pasauliuose, ir tardamiesi su gausiomis užbaigtųjų grupėmis, tarnaujančiomis po visą vietinį kūrinį. Šitaip Mykolo žmogus suras bendravimo pilnesnę brolystę su pašlovintais užbaigtaisiais mirtingaisiais.

Svarstymai apie šitų Sūnų Kūrėjų funkciją, susijusią su išorinėmis visatomis, kurių išankstinis formavimas vyksta dabar, yra visiškai bergždi. Bet mes visi kartas nuo karto įsitraukiame į tokius svarstymus be įrodymų. Pasiekus šitą ketvirtąjį išsivystymo etapą Sūnus Kūrėjas administraciniu požiūriu tampa laisvas; Dieviškasis Tarnas vis daugiau sulieja savo tarnavimą su supervisatos Pagrindinės Dvasios ir Begalinės Dvasios tarnavimu. Atrodo, kad vystosi nauji ir drąsūs ryšiai tarp Sūnaus Kūrėjo, Kuriančiosios Dvasios, Vakaro Žvaigždžių, Sūnų Mokytojų, ir nuolat augančio užbaigtųjų korpuso.

Jeigu kartais Mykolas kada nors Nebadoną paliktų, tuomet pagrindiniu administratoriumi neabejotinai taptų Gabrielis drauge su Tėvu Melkizedeku kaip savo partneriu. Tuo pačiu metu naujas statusas būtų suteiktas visoms nuolatinės pilietybės kategorijoms, tokioms, kaip Materialieji Sūnūs, univitatijos, midsonitai, ir su Dvasia susilieję mirtingieji. Bet kol tęsis evoliucija, tol visatos administracijoje bus reikalingi serafimai ir archangelai.

when and as the Master Son may be absent from the headquarters world.

55:10.5 (634.5) During this and subsequent ages the Magisterial Sons continue to function as dispensational adjudicators, while one hundred of these Avonal Sons of Paradise constitute the new high council of the Bright and Morning Star on the universe capital. Later on, and as requested by the System Sovereigns, one of these Magisterial Sons will become the supreme counselor stationed on the headquarters world of each local system until the seventh stage of unity is attained.

55:10.6 (634.6) During this epoch the Trinity Teacher Sons are volunteer advisers, not only to the Planetary Sovereigns, but in groups of three they similarly serve the Constellation Fathers. And at last these Sons find their place in the local universe, for at this time they are removed from the jurisdiction of the local creation and are assigned to the service of the supreme council of unlimited authority.

55:10.7 (634.7) The finaliter corps now, for the first time, acknowledges the jurisdiction of an extra-Paradise authority, the supreme council. Heretofore the finaliters have recognized no supervision this side of Paradise.

55:10.8 (634.8) The Creator Sons of such settled universes spend much of their time on Paradise and its associated worlds and in counseling the numerous finaliter groups serving throughout the local creation. In this way the man of Michael will find a fuller fraternity of association with the glorified finaliter mortals.

55:10.9 (634.9) Speculation concerning the function of these Creator Sons in connection with the outer universes now in process of preliminary assembly is wholly futile. But we all engage in such postulations from time to time. On attaining this fourth stage of development the Creator Son becomes administratively free; the Divine Minister is progressively blending her ministry with that of the superuniverse Master Spirit and the Infinite Spirit. There seems to be evolving a new and sublime relationship between the Creator Son, the Creative Spirit, the Evening Stars, the Teacher Sons, and the ever-increasing finaliter corps.

55:10.10 (635.1) If Michael should ever leave Nebadon, Gabriel would undoubtedly become chief administrator with the Father Melchizedek as his associate. At the same time new status would be imparted to all orders of permanent citizenship, such as Material Sons, univitatia, midsoniters, susatia, and Spirit-fused mortals. But as long as evolution continues, the seraphim and the archangels will be required in universe administration.

Tačiau savo svarstymuose mes esame tikri dėl dviejų dalykų: Jeigu Sūnų Kūrėjų likimas bus išorinės visatos, tai Dieviškieji Tarnai be abejonės juos lydės. Mes lygiai taip esame įsitikinę, jog Melkizedekai turi likti savosios kilmės visatose. Mes manome, kad Melkizedekams yra lemta atlikti vis atsakingesnius vaidmenis vietinės visatos vyriausybėje ir administracijoje.

55:10.11 (635.2) We are, however, satisfied regarding two features of our speculations: If the Creator Sons are destined to the outer universes, the Divine Ministers will undoubtedly accompany them. We are equally sure that the Melchizedeks are to remain with the universes of their origin. We hold that the Melchizedeks are destined to play ever-increasingly responsible parts in local universe government and administration.

11. MAŽOJO IR DIDŽIOJO SEKTORIAUS ETAPAI

Supervisatos mažieji ir didieji sektoriai nėra tiesiogiai įtraukti į tą planą, jog būtų įtvirtinti šviesoje ir gyvenime. Toks evoliucinis žengimas į priekį pirmiausia turi sąsajos su vietine visata kaip su tokiu vienetu ir apima tikrai vietinės visatos sudėtinės dalis. Supervisata įsitvirtina šviesoje ir gyvenime, kada visos ją sudarančios vietinės visatos yra šitaip išstobulintos. Bet nė viena iš septynių supervisatų nepasiekė tokio išsivystymo lygio, kuris bent jau prie šito artėtų.

Mažojo sektoriaus amžius. Tiek, kiek stebėjimai gali įsiskverbti, tai penktasis arba mažojo sektoriaus stabilizavimo etapas yra išimtinai susijęs su fiziniu statusu ir su lygiavėriū vieno šimto susietų vietinių visatų įsitvirtinimu supervisatos nustatytose grandinėse. Akivaizdu, jog niekas, išskyrus energijos centrus ir jų partnerius, nesirūpina materialaus kūrinio perdirbinimu.

Didžiojo sektoriaus amžius. Kai dėl šeštojo etapo, arba didžiojo sektoriaus stabilizavimo, tai mes tik galime samprotauti, nes nė vienas iš mūsų tokio įvykio nematė. Nepaisant šito, mes galime daug svarstyti, neturėdami įrodymų, kas susiję su administraciniais ir kitokiais perdirbinimais, kurie tikriausiai lydėtų apgyvendintų pasaulių ir jų grupių visatose tokį išsivysčiusį statusą.

Kadangi mažojo sektoriaus statusas turi reikalo su lygiaverte fizine pusiausvyra, tai mes darome išvadą, jog didžiojo sektoriaus suvienijimas bus susijęs su tam tikrais naujais intelektualaus pasiekimo lygiais, matomai su kažkokiais išsivysčiusiais pasiekimais aukščiausiu laipsniu suvokiant kosminę išmintį.

Mes darome išvadas apie naujus sureguliuojimus, kurie galbūt lydėtų evoliucinio žengimo pirmyn iki tol nepasiektų lygių įgyvendinimą, stebėdami tokių pasiekimų pasekmes atskiruose pasauliuose ir atskirų mirtingųjų, gyvenančių šitose senesnėse ir aukščiau išsivysčiusiose sferose, patyrimė.

Reikia aiškiai pasakyti, jog visatos arba

11. THE MINOR AND MAJOR SECTOR STAGES

55:11.1 (635.3) Minor and major sectors of the superuniverse do not figure directly in the plan of being settled in light and life. Such an evolutionary progression pertains primarily to the local universe as a unit and concerns only the components of a local universe. A superuniverse is settled in light and life when all of its component local universes are thus perfected. But not one of the seven superuniverses has attained a level of progression even approaching this.

55:11.2 (635.4) *The minor sector age.* As far as observations can penetrate, the fifth or minor sector stage of stabilization has exclusively to do with physical status and with the co-ordinate settling of the one hundred associated local universes in the established circuits of the superuniverse. Apparently none but the power centers and their associates are concerned in these realignments of the material creation.

55:11.3 (635.5) *The major sector age.* Concerning the sixth stage, or major sector stabilization, we can only conjecture since none of us have witnessed such an event. Nevertheless, we can postulate much concerning the administrative and other readjustments which would probably accompany such an advanced status of inhabited worlds and their universe groupings.

55:11.4 (635.6) Since the minor sector status has to do with co-ordinate physical equilibrium, we infer that major sector unification will be concerned with certain new intellectual levels of attainment, possibly some advanced achievements in the supreme realization of cosmic wisdom.

55:11.5 (635.7) We arrive at conclusions regarding the readjustments which would probably attend the realization of hitherto unattained levels of evolutionary progress by observing the results of such achievements on the individual worlds and in the experiences of individual mortals living on these older and highly developed spheres.

55:11.6 (635.8) Let it be made clear that the

supervisatos administravimo mechanizmai ir valdymo metodai niekaip negali apriboti arba uždelsti atskiros apgyvendintos planetos arba kokio nors atskiros mirtingojo tokioje sferoje evoliucinio vystymosi arba dvasinio žengimo į priekį.

Kai kuriose senesnėse visatose mes surandame pasaulius, įsitvirtinusius penktajame arba šeštajame šviesos ir gyvenimo etape—net toli įėjusius į septintąją epochą—kurių vietinės sistemos dar nėra įsitvirtinusios šviesoje. Jaunesnės planetos gali uždelsti sistemos suvienijimą, bet tai nėra mažiausiu laipsniu netrukdo senesnio ir išsivysčiusio pasaulio žengimui pirmyn. Taip pat ir aplinkos apribojimai, net ir izoliuotame pasaulyje, negali sutrukdyti atskiros mirtingojo asmeniui pasiekimui; Jėzus iš Nazareto, kaip žmogus tarp žmonių, asmeniškai pasiekė šviesos ir gyvenimo statusą daugiau kaip prieš tūkstantį devynis šimtus metų Urantijoje.

Būtent stebėjimų, kas vyksta seniai nusistovėjusiuose pasauliuose, pagalba mes padarome gana patikimas išvadas dėl to, kas įvyks, kada visa supervisata bus įsitvirtinusi šviesoje, net jeigu mes ir negalime patikimai nusakyti septynių supervisatų stabilizavimo įvykio.

12. SEPTINTASIS ARBA SUPERVISATOS

ETAPAS

Mes negalime tvirtai prognozuoti, kas atsitiktų, kada supervisata būtų įsitvirtinusi šviesoje, nes tokio įvykio niekada nėra buvę. Iš Melkizedekų mokymų, kurie niekada nebuvo paneigti, mes darome išvadą, jog laiko ir erdvės kūrinių kiekvieno vieneto visoje organizacijoje ir administracijoje būtų padaryti milžiniški pakeitimai, nusidriekiantys nuo apgyvendintų pasaulių iki supervisatos būstinės.

Apskritai yra tikima, jog didžiulis kiekis šiaip jau nepaskirtų tvarinių sutrejbintų sūnų turi būti sukiesta į nusistovėjusių supervisatų būstines ir skyrių sostines. Tai gali būti padaryta, laukiant, jog kada nors atvyks išorinės erdvės gyventojai pakeliui į vidų į Havoną ir Rojų; bet iš tikrųjų mes šito nežinome.

Jeigu ir kada supervisata turėtų įsitvirtinti šviesoje ir gyvenime, tuomet mes manome, kad dabar patariantys Aukščiausiojo Beribiai Prižiūrėtojai taptų aukščiausiuoju administraciniu organu supervisatos būstinės pasaulyje. Būtent šitos asmenybės sugeba tiesiogiai kontaktuoti su absonitiniais administratoriais, kurie tuoj pat ims aktyviai veikti nusistovėjusioje supervisatoje. Nors šitie Beribiai Prižiūrėtojai ilgą laiką veikia kaip

administrative mechanisms and governmental techniques of a universe or a superuniverse cannot in any manner limit or retard the evolutionary development or spiritual progress of an individual inhabited planet or of any individual mortal on such a sphere.

55:11.7 (635.9) In some of the older universes we find worlds settled in the fifth and the sixth stages of light and life — even far extended into the seventh epoch — whose local systems are not yet settled in light. Younger planets may delay system unification, but this does not in the least handicap the progress of an older and advanced world. Neither can environmental limitations, even on an isolated world, thwart the personal attainment of the individual mortal; Jesus of Nazareth, as a man among men, personally achieved the status of light and life over nineteen hundred years ago on Urantia.

55:11.8 (636.1) It is by observing what takes place on long-settled worlds that we arrive at fairly reliable conclusions as to what will happen when a whole superuniverse is settled in light, even if we cannot safely postulate the event of the stabilization of the seven superuniverses.

12. THE SEVENTH OR SUPERUNIVERSE

STAGE

55:12.1 (636.2) We cannot positively forecast what would occur when a superuniverse became settled in light because such an event has never factualized. From the teachings of the Melchizedeks, which have never been contradicted, we infer that sweeping changes would be made in the entire organization and administration of every unit of the creations of time and space extending from the inhabited worlds to the superuniverse headquarters.

55:12.2 (636.3) It is generally believed that large numbers of the otherwise unattached creature-trinitized sons are to be assembled on the headquarters and divisional capitals of the settled superuniverses. This may be in anticipation of the sometime arrival of outer-spacers on their way in to Havona and Paradise; but we really do not know.

55:12.3 (636.4) If and when a superuniverse should be settled in light and life, we believe that the now advisory Unqualified Supervisors of the Supreme would become the high administrative body on the headquarters world of the superuniverse. These are the personalities who are able to contact directly with the absonite administrators, who will forthwith become active in the settled superuniverse. Although these Unqualified

patarėjai ir konsultantai kūrinijos išsivysčiusiuose evoliuciniuose padaliniuose, bet jie administracinės atsakomybės neprisiims tol, kol Aukščiausiosios Būtybės valdžia netaps pačia aukščiausiąja.

Aukščiausiojo Beribiai Prižiūrėtojai, kurie plačiau veikia šitos epochos metu, nėra ribiniai, absonitiniai, galutiniai, ar begaliniai; jie yra aukštybė, ir atstovauja tikrai Dievui Aukščiausiam. Jie yra laiko-erdvės aukštybės įsameninimas, ir dėl to neveikia Havonoje. Jie veikia tikrai kaip aukščiausieji vienytojai. Jie matomai gali būti įtraukti į visatos atspindėjimo metodą, bet mes nesame dėl šito tikri.

Nė vienas iš mūsų neturi aiškios nuomonės, kas atsitiks, kada didžioji visata (šios septynios supervisatos, kaip priklausančios nuo Havonos), bus ištiesai įsitvirtinusi šviesoje ir gyvenime. Tas įvykis be jokios abejonės bus pats didingiausias visuose amžinybės analuose nuo centrinės visatos atsiradimo momento. Yra tokių, kurie mano, jog pati Aukščiausioji Būtybė iškils iš Havonos paslapties, kuri gaubia šią dvasios asmenį, ir apsigyvens septintosios supervisatos būstinėje kaip laiko ir erdvės išbulintų kūrinių visagalis ir patirtinis aukščiausiasis valdovas. Bet realiai mes šito nežinome.

[Pateikta Galingojo Žinianešio, laikinai paskirto į Archangelų Tarybą Urantijoje.]

Supervisors have long functioned as advisers and counselors in advanced evolutionary units of creation, they do not assume administrative responsibilities until the authority of the Supreme Being becomes sovereign.

55:12.4 (636.5) The Unqualified Supervisors of the Supreme, who function more extensively during this epoch, are not finite, absonite, ultimate, or infinite; they are supremacy and only represent God the Supreme. They are the personalization of time-space supremacy and therefore do not function in Havona. They function only as supreme unifiers. They may possibly be involved in the technique of universe reflectivity, but we are not certain.

55:12.5 (636.6) None of us entertain a satisfactory concept of what will happen when the grand universe (the seven superuniverses as dependent on Havona) becomes entirely settled in light and life. That event will undoubtedly be the most profound occurrence in the annals of eternity since the appearance of the central universe. There are those who hold that the Supreme Being himself will emerge from the Havona mystery enshrouding his spirit person and will become residential on the headquarters of the seventh superuniverse as the almighty and experiential sovereign of the perfected creations of time and space. But we really do not know.

55:12.6 (636.7) [Presented by a Mighty Messenger temporarily assigned to the Archangel Council on Urantia.]

56 Dokumentas. Visuotinė vienybė

⇐ 055

URANTIJS KNYGA

057 ⇐

III DALIS. URANTIJS ISTORIJA

56 DOKUMENTAS. VISUOTINĖ VIENYBĖ

Skyrius

ĮVADAS

1. Fizinis koordinavimas
2. Intelektuali vienybė
3. Dvasinis suvienijimas
4. Asmenybės suvienijimas
5. Dievybės vienybė
6. Evoliucinės Dievybės suvienijimas
7. Visuotinės evoliucinės pasekmės
8. Aukščiausiasis Suvienytojas
9. Visuotinė Absoliuti vienybė
10. Tiesa, Grožis, ir Gėris

ĮVADAS

DIEVAS yra vienybė. Dievybė yra visuotinai koordinuota. Visatų visata yra vienas milžiniškas integruotas mechanizmas, kurį absoliučiai kontroliuoja vienas begalinis protas. Visuotinės kūrinijos fizinės, intelektualios, ir dvasinės sferos yra dieviškai abipusiškai susietos. Tai, kas yra tobula ir netobula, iš tikrųjų yra tarpusavyje susieta, ir dėl to ribinis evoliucinis tvarinys gali kilti į Rojų, paklusdamas Visuotinio Tėvo mandatui: “Būkite tokie tobuli, net koks tobulas esu aš.”

Visus skirtingus kūrinijos lygius suvienija Pagrindinės Visatos Architektų planai ir administravimas. Laiko-erdvės mirtingųjų apribotiems protams visata gali pateikti daug problemų ir situacijų, kurios akivaizdžiai demonstruoja disharmoniją ir rodo veiksmingo koordinavimo nebuvimą; bet tie iš mūsų, kurie sugeba stebėti platesnius visuotinės reiškinių nusidriekimus, ir kurie yra labiau patyrę šitoje srityje nustatydami bazinę vienybę, kuri yra kūrybinės įvairovės pagrindas, ir atrasdami

PAPER 56 UNIVERSAL UNITY

SECTIONS

Introduction

1. Physical Co-ordination
2. Intellectual Unity
3. Spiritual Unification
4. Personality Unification
5. Deity Unity
6. Unification of Evolutionary Deity
7. Universal Evolutionary Repercussions
8. The Supreme Unifier
9. Universal Absolute Unity
10. Truth, Beauty, and Goodness

INTRODUCTION

56:0.1 (637.1) GOD is unity. Deity is universally co-ordinated. The universe of universes is one vast integrated mechanism which is absolutely controlled by one infinite mind. The physical, intellectual, and spiritual domains of universal creation are divinely correlated. The perfect and imperfect are truly interrelated, and therefore may the finite evolutionary creature ascend to Paradise in obedience to the Universal Father's mandate: “Be you perfect, even as I am perfect.”

56:0.2 (637.2) The diverse levels of creation are all unified in the plans and administration of the Architects of the Master Universe. To the circumscribed minds of time-space mortals the universe may present many problems and situations which apparently portray disharmony and indicate absence of effective co-ordination; but those of us who are able to observe wider stretches of universal phenomena, and who are more experienced in this art of detecting the basic unity which underlies creative diversity and of

dieviškąją vienovę, kuri visą šitą daugiskaitinį veikimą plačiai užkloja iš viršaus, gali geriau suvokti dieviškąjį ir vienintelį tikslą, demonstruojamą visuose šituose įvairiapusiųse visuotinės kūrybinės energijos pasireiškimuose.

1. FIZINIS KOORDINAVIMAS

Fizinė arba materiali kūrinija nėra begalinė, bet ji yra tobulai koordinuota. Yra jėga, energija, ir įtampa, bet kilme jos visos yra viena. Septynios supervisatos regis yra dualios; centrinė visata, trivenė; bet Rojus yra vienos struktūros. Ir Rojus yra visų materialių visatų—praeities, dabarties, ir ateities—tikrasis šaltinis. Bet šitas kosminis atsiradimas yra įvykis *amžinybėje*; jokių *laiku* — praeities, dabarties, ar ateities—nei erdvė, nei materialus kosmosas tikrai nepasklinda iš Amžinosios Salos branduolio. Kaip kosminis šaltinis, Rojus yra anksčiau už erdvę ir iki laiko; dėl to jo vediniai atrodytų, jog yra beglobiai laike ir erdvėje, jeigu jie tikrai neatsirastų per Beribį Absoliutą, savo galutinę saugyklą erdvėje ir savo apreiškėją ir reguliuotoją laike.

Beribis Absolutas palaiko fizinę visatą, tuo tarpu Dievybės Absolutas yra visos nuostabios materialios tikrovės virškontrolės priežastis; ir abu Absolutus funkciškai suvienija Visuotinis Absolutas. Šitą materialios visatos sukabinantį tarpusavio ryšį geriausiai supranta visos asmenybės—materialios, morontinės, absonitinės, ar dvasinės—stebėdamos visos bona fide materialios tikrovės traukos reagavimą į tą gravitaciją, kuri koncentruojasi apatiniame Rojuje.

Gravitacijos suvienijimas yra visuotinis ir pastovus; gryniosios energijos reagavimas yra lygiai taip visuotinis ir neišvengiamas. Grynoji energija (pirminė jėga) ir grynoji dvasia visiškai nereaguoja į gravitaciją. Šitas pirminės jėgas, esančias Absolutuose, asmeniškai kontroliuoja Visuotinis Tėvas; ir dėl to iš tiesų visa gravitacija koncentruojasi gryniosios energijos ir gryniosios dvasios Rojaus Tėvo asmeniniame buvime ir viršmaterialioje jo buveinėje.

Grynoji energija yra visų santykinių, nedvasinių funkcinių realybių protėvis, tuo tarpu grynoji dvasia yra visų bazinių energetinių sistemų dieviškosios ir iš viršaus nukreipiančiosios kontrolės potencialas. Ir šitos abi realybės, tokios įvairios, kaip jos pasireiškia per visą erdvę ir kaip yra pastebimos laiko judėjimuose, yra sukoncentruotos Rojaus Tėvo asmenyje. Jame jos yra viena—turi būti suvienytos—todėl, kad Dievas yra vienas. Tėvo asmenybė yra absoliučiai suvienyta.

Dievo Tėvo begalinėje prigimtyje neįmanoma,

discovering the divine oneness which overspreads all this functioning of plurality, better perceive the divine and single purpose exhibited in all these manifold manifestations of universal creative energy.

1. PHYSICAL CO-ORDINATION

56:1.1 (637.3) The physical or material creation is not infinite, but it is perfectly co-ordinated. There are force, energy, and power, but they are all one in origin. The seven superuniverses are seemingly dual; the central universe, triune; but Paradise is of single constitution. And Paradise is the actual source of all material universes — past, present, and future. But this cosmic derivation is an *eternity* event; at no *time* — past, present, or future — does either space or the material cosmos come forth from the nuclear Isle of Light. As the cosmic source, Paradise functions prior to space and before time; hence would its derivations seem to be orphaned in time and space did they not emerge through the Unqualified Absolute, their ultimate repository in space and their revealer and regulator in time.

56:1.2 (637.4) The Unqualified Absolute upholds the physical universe, while the Deity Absolute motivates the exquisite overcontrol of all material reality; and both Absolutes are functionally unified by the Universal Absolute. This cohesive correlation of the material universe is best understood by all personalities — material, morontia, absonite, or spiritual — by the observation of the gravity response of all bona fide material reality to the gravity centering on nether Paradise.

56:1.3 (638.1) Gravity unification is universal and unvarying; pure-energy response is likewise universal and inescapable. Pure energy (primordial force) and pure spirit are wholly preresponsive to gravity. These primal forces, inhering in the Absolutes, are personally controlled by the Universal Father; hence does all gravity center in the personal presence of the Paradise Father of pure energy and pure spirit and in his supermaterial abode.

56:1.4 (638.2) Pure energy is the ancestor of all relative, nonspirit functional realities, while pure spirit is the potential of the divine and directive overcontrol of all basic energy systems. And these realities, so diverse as manifested throughout space and as observed in the motions of time, are both centered in the person of the Paradise Father. In him they are one — must be unified — because God is one. The Father's personality is absolutely unified.

56:1.5 (638.3) In the infinite nature of God the Father

kad egzistuočių tikrovės, tokios, kaip fizinė ir dvasinė, dualumas; bet tą patį akimirksnį, kai tik pažvelgiame į šalį nuo Rojaus Tėvo asmeninių vertybių begalinių lygių ir absoliučios tikrovės, mes pastebime šitų dviejų realybių egzistavimą ir matome, kad jos visiškai reaguoja į jo asmeninį buvimą; viskas yra jame.

Tą patį akimirksnį, kai tik jūs atsitraukiate nuo Rojaus Tėvo begalinės asmenybės beribės sampratos, tuomet jūs turite postuluoti PROTĄ kaip neišvengiamą metodą, suvienijantį pirminio monoteistinio Kūrėjo asmenybės, Pirmojo Šaltinio ir Centro—AŠ ESU—šitų dualistinių pasireiškimų visatoje visą laiką besiplečiančią įvairovę.

2. INTELEKTUALI VIENYBĖ

Mintis-Tėvas dvasinę išraišką realizuoja Žodyje-Sūnuje ir tikrovės išplėtimą pasiekia per Rojų toli nusidriekusiame materialiose visatose. Amžinojo Sūnaus dvasinės išraiškos yra abipusiškai susietos su kūrinijos materialiais lygiais veikiant Begalinei Dvasiai, kurios į dvasią reaguojančio proto tarnavimo dėka, ir kurios fiziškai reguliuojančiuose proto veiksmuose, vienos su kitomis yra abipusiškai susietos Dievybės dvasinės realybės ir Dievybės materialios pasekmės.

Protas yra Begalinės Dvasios funkcinė dovana, todėl yra begalinė potencialu ir visuotinė padovanojimu. Visuotinio Tėvo pirminė mintis tampa amžina dualioje išraiškoje: Rojaus Saloje ir jam lygioje Dievybėje, dvasiniame ir Amžinajame Sūnuje. Toks amžinosios tikrovės dualumas padaro proto Dievą, Begalinę Dvasią, neišvengiamu. Protas yra nepakeičiamas bendravimo kanalas tarp dvasinės ir materialios tikrovės. Materialus evoliucinis tvarinys gali suvokti ir suprasti viduje gyvenančią dvasią tiktai proto tarnavimo dėka.

Šitas begalinis ir visuotinis protas laiko ir erdvės visatose tarnauja kaip kosminis protas; ir nors nusidriekia nuo pagalbinių proto dvasių primityvios tarnystės iki visatos pagrindinio vykdytojo nuostabaus proto, bet net ir šitas kosminis protas yra adekvačiai suvienytas Septynių Pagrindinių Dvasių priežiūroje, kurios savo ruožtu yra suderintos su laiko ir erdvės Aukščiausiuoju Protu ir yra tobulai abipusiškai susietos su viską apimančiu Begalinės Dvasios protu.

3. DVASINIS SUVIENIJIMAS

Kaip visuotinė proto gravitacija yra

there could not possibly exist duality of reality, such as physical and spiritual; but the instant we look aside from the infinite levels and absolute reality of the personal values of the Paradise Father, we observe the existence of these two realities and recognize that they are fully responsive to his personal presence; in him all things consist.

56:1.6 (638.4) The moment you depart from the unqualified concept of the infinite personality of the Paradise Father, you must postulate MIND as the inevitable technique of unifying the ever-widening divergence of these dual universe manifestations of the original monothetic Creator personality, the First Source and Center — the I AM.

2. INTELLECTUAL UNITY

56:2.1 (638.5) The Thought-Father realizes spirit expression in the Word-Son and attains reality expansion through Paradise in the far-flung material universes. The spiritual expressions of the Eternal Son are correlated with the material levels of creation by the functions of the Infinite Spirit, by whose spirit-responsive ministry of mind, and in whose physical-directive acts of mind, the spiritual realities of Deity and the material repercussions of Deity are correlated the one with the other.

56:2.2 (638.6) Mind is the functional endowment of the Infinite Spirit, therefore infinite in potential and universal in bestowal. The primal thought of the Universal Father eternalizes in dual expression: the Isle of Paradise and his Deity equal, the spiritual and Eternal Son. Such duality of eternal reality renders the mind God, the Infinite Spirit, inevitable. Mind is the indispensable channel of communication between spiritual and material realities. The material evolutionary creature can conceive and comprehend the indwelling spirit only by the ministry of mind.

56:2.3 (638.7) This infinite and universal mind is ministered in the universes of time and space as the cosmic mind; and though extending from the primitive ministry of the adjutant spirits up to the magnificent mind of the chief executive of a universe, even this cosmic mind is adequately unified in the supervision of the Seven Master Spirits, who are in turn co-ordinated with the Supreme Mind of time and space and perfectly correlated with the all-embracing mind of the Infinite Spirit.

3. SPIRITUAL UNIFICATION

56:3.1 (639.1) As the universal mind gravity is

koncentruojama Begalinės Dvasios asmeniniame buvime Rojuje, taip visuotinė dvasinė gravitacija yra koncentruojama Amžinojo Sūnaus asmeniniame buvime Rojuje. Visuotinis Tėvas yra vienas, bet laikui-erdvei jis yra atskleidžiamas dualiais gryniosios energijos ir gryniosios dvasios reiškiniams.

Rojaus dvasinės realybės lygiai taip yra viena, bet visose laiko-erdvės situacijose ir ryšiuose šitą vieną dvasią atskleidžia Amžinojo Sūnaus dvasinių asmenybių ir esybių ir Begalinės Dvasios ir susietų kūrių dvasinių asmenybių ir poveikių dualūs reiškiniai; yra dar ir trečiasis—grynai dvasinių fragmentų—Tėvo Minties Derintojų ir kitų dvasinių esybių, kurios yra ikiasmenės, padovanojimas.

Nesvarbu, kokiame visatos veiklos lygyje jūs galite susidurti su dvasiniais reiškiniais arba užmegzti ryšį su dvasiniais tvariniais, jūs galbūt žinote, jog, veikiant Dvasiai Sūnui ir Begalinei Proto Dvasiai, jie visi yra kilę iš Dievo, kuris yra dvasia. Ir šita toli nusidriekusi dvasia laiko evoliuciniuose pasauliuose kaip reiškinys veikia taip, kaip ji yra reguliuojama iš vietinių visatų būstinių. Iš šitų Sūnų Kūrėjų sostinių atvyksta Šventoji Dvasia ir Tiesos Dvasia, drauge su pagalbinių proto dvasių tarnyste, į materialių protų žemesnius ir besivystančius lygius.

Nors protas yra labiau suvienytas Pagrindinių Dvasių lygmeniu susijungdamas su Aukščiausiąja Būtybe ir kaip kosminis protas paklusdamas Absoliučiam Protui, bet dvasinis tarnavimas besivystantiems pasauliams yra labiau tiesiogiai suvienytas tose asmenybėse, kurios gyvena vietinių visatų būstinėse, ir vadovaujančių Dieviškųjų Tarnų asmenyse, kurie savo ruožtu yra beveik tobulai abipusiškai susieti su Amžinojo Sūnaus Rojaus gravitacijos grandine, kurioje vyksta visų laiko-erdvės dvasinių pasireiškimų baigiamasis suvienijimas.

Ištobulintą tvarinio egzistenciją galima pasiekti, palaikyti, ir jamžinti savimoningam protui susiliejus su ikitrejųbinės dvasinės dovanos fragmentu, kurį padovanoja kuris nors vienas iš Rojaus Trejybės asmenų. Mirtingas protas yra Amžinojo Sūnaus ir Begalinės Dvasios Sūnų ir Dukrų kūrinys, ir, kada yra susiliejęs su Minties Derintoju iš Tėvo, tada turi evoliucinių sferų trikartį dvasinį apdovanojimą. Bet šitas tris dvasines išraiškas tobulai suvienija užbaigtieji, net ir taip, kaip jos buvo amžinybėje suvienytos Visuotiniame AŠ ESU prieš tai, kada tapo Amžinojo Sūnaus ir Begalinės Dvasios Visuotiniu Tėvu.

Dvasia visada ir galutinai savo išraiška turi

centered in the Paradise personal presence of the Infinite Spirit, so does the universal spirit gravity center in the Paradise personal presence of the Eternal Son. The Universal Father is one, but to time-space he is revealed in the dual phenomena of pure energy and pure spirit.

56:3.2 (639.2) Paradise spirit realities are likewise one, but in all time-space situations and relations this single spirit is revealed in the dual phenomena of the spirit personalities and emanations of the Eternal Son and the spirit personalities and influences of the Infinite Spirit and associated creations; and there is yet a third — pure-spirit fragmentations — the Father's bestowal of the Thought Adjusters and other spirit entities which are prepersonal.

56:3.3 (639.3) No matter on what level of universe activities you may encounter spiritual phenomena or contact with spirit beings, you may know that they are all derived from the God who is spirit by the ministry of the Spirit Son and the Infinite Mind Spirit. And this far-flung spirit functions as a phenomenon on the evolutionary worlds of time as it is directed from the headquarters of the local universes. From these capitals of the Creator Sons come the Holy Spirit and the Spirit of Truth, together with the ministry of the adjutant mind-spirits, to the lower and evolving levels of material minds.

56:3.4 (639.4) While mind is more unified on the level of the Master Spirits in association with the Supreme Being and as the cosmic mind in subordination to the Absolute Mind, the spirit ministry to the evolving worlds is more directly unified in the personalities resident on the headquarters of the local universes and in the persons of the presiding Divine Ministers, who are in turn well-nigh perfectly correlated with the Paradise gravity circuit of the Eternal Son, wherein occurs final unification of all time-space spirit manifestations.

56:3.5 (639.5) Perfected creature existence can be attained, sustained, and eternalized by the fusion of self-conscious mind with a fragment of the pre-Trinity spirit endowment of some one of the persons of the Paradise Trinity. The mortal mind is the creation of the Sons and Daughters of the Eternal Son and the Infinite Spirit and, when fused with the Thought Adjuster from the Father, partakes of the threefold spirit endowment of the evolutionary realms. But these three spirit expressions become perfectly unified in the finalizers, even as they were in eternity so unified in the Universal I AM ere he ever became the Universal Father of the Eternal Son and the Infinite Spirit.

56:3.6 (639.6) Spirit must always and ultimately

būti trikartė ir Trejybės suvienyta baigiamajame realizavime. Dvasia atsiranda iš vieno šaltinio per trikartę išraišką; ir užbaigtume ji turi pasiekti ir tikrai pasiekia savo visišką realizavimą tame dieviškajame suvienijime, kuris yra patiriamas surandant Dievą—vienovę su dieviškumu—amžinybėje, ir Tėvo visuotinės minties amžinojo žodžio begalinės išraiškos kosminio proto tarnavimo pagalba.

4. ASMENYBĖS SUVIENIJIMAS

Visuotinis Tėvas yra dieviškai suvienyta asmenybė; dėl to jo visi kylantieji vaikai, kuriuos į Rojų veda Minties Derintojų, kurie pakludami Tėvo madatui, išvyko iš Rojaus tam, kad apsigyventų materialiuose mirtinguosiuose, reaguojanti varomoji jėga, lygiai taip bus visiškai suvienytos asmenybės iki to meto, kada pasieks Havoną.

Asmenybei yra įgimta stengtis suvienyti visas sudėtines realybes. Pirmojo Šaltinio ir Centro, Visuotinio Tėvo, begalinė asmenybė suvienija visus septynis sudedamuosius Begalybės Absolutus; o mirtingojo žmogaus asmenybė, būdama išskirtinė ir tiesioginė Visuotinio Tėvo dovana, lygiai taip pat turi potencialą suvienyti mirtingojo tvarinio sudedamuosius faktorius. Toks visos tvarinio asmenybės vienijantis kūrybingumas rodo, kad ji yra kilusi iš aukšto ir išskirtinio šaltinio, ir taip pat liudija jos nenutrūkstamą ryšį su šituo pačiu šaltiniu per asmenybės grandinę, kurios pagalba tvarinio asmenybė turi tiesioginį ir sustiprinantį ryšį su visų asmenybių Tėvu Rojuje.

Nepaisant to, kad Dievas yra pasireiškiantis iš Septinkarčio sferų į viršų per aukštybę ir galutinę iki Dievo Absoliuto, bet asmenybės grandinė, besikoncentruojanti Rojuje ir Dievo Tėvo asmenyje, pasirūpina, jog visos šitos dieviškosios asmenybės įvairios išraiškos būtų visiškai ir tobulai suvienytos tiek, kiek tai yra susiję su visomis tvarinių asmenybėmis visuose protingos egzistencijos lygiuose ir tobulų, ištobulintų, ir tobulėjančių visatų visose sferose.

Nors Dievas visatoms ir visatose yra visa tai, ką mes pavaizdavome, bet nežiūrint šito, jums ir visiems kitiems Dievą pažįstantiems tvariniams, jis yra vienas, jūsų Tėvas ir jų Tėvas. Asmenybei Dievas negali būti daugiskaitinis. Dievas yra Tėvas kiekvienam iš savo tvarinių, ir tiesiogine žodžio prasme bet kuriam vaikui neįmanoma turėti daugiau negu vieną tėvą.

Filosofiškai, kosmiškai, ir skirtingų pasireiškimo lygių ir vietovių požiūriu, jums galima ir neišvengiamai būtina suvokti daugiskaitinių Dievybių veikimą ir postuluoti daugiskaitinių

become threefold in expression and Trinity-unified in final realization. Spirit originates from one source through a threefold expression; and in finality it must and does attain its full realization in that divine unification which is experienced in finding God — oneness with divinity — in eternity, and by means of the ministry of the cosmic mind of the infinite expression of the eternal word of the Father's universal thought.

4. PERSONALITY UNIFICATION

56:4.1 (639.7) The Universal Father is a divinely unified personality; hence will all his ascendant children who are carried to Paradise by the rebound momentum of the Thought Adjusters, who went forth from Paradise to indwell material mortals in obedience to the Father's mandate, likewise be fully unified personalities ere they reach Havona.

56:4.2 (640.1) Personality inherently reaches out to unify all constituent realities. The infinite personality of the First Source and Center, the Universal Father, unifies all seven constituent Absolutes of Infinity; and the personality of mortal man, being an exclusive and direct bestowal of the Universal Father, likewise possesses the potential of unifying the constituent factors of the mortal creature. Such unifying creativity of all creature personality is a birthmark of its high and exclusive source and is further evidential of its unbroken contact with this same source through the personality circuit, by means of which the personality of the creature maintains direct and sustaining contact with the Father of all personality on Paradise.

56:4.3 (640.2) Notwithstanding that God is manifest from the domains of the Sevenfold up through supremacy and ultimacy to God the Absolute, the personality circuit, centering on Paradise and in the person of God the Father, provides for the complete and perfect unification of all these diverse expressions of divine personality so far as concerns all creature personalities on all levels of intelligent existence and in all the realms of the perfect, perfected, and perfecting universes.

56:4.4 (640.3) While God is to and in the universes all that we have portrayed, nevertheless, to you and to all other God-knowing creatures he is one, your Father and their Father. To personality God cannot be plural. God is Father to each of his creatures, and it is literally impossible for any child to have more than one father.

56:4.5 (640.4) Philosophically, cosmically, and with reference to differential levels and locations of manifestation, you may and perforce must conceive of the functioning of plural Deities and

Trejybių egzistavimą; bet per visą pagrindinę visatą kiekvienos garbinančios asmenybės, turinčios asmeninį ryšį garbinimo patyrimė, Dievas yra vienas; ir ta suvienyta ir asmenė Dievybė yra mūsų Rojaus gimdytojas, Dievas Tėvas, padovanojojas, saugotojas, ir visų asmenybių Tėvas, pradedant mirtinguoju žmogumi apgyvendintuose pasauliuose ir baigiant Amžinuoju Sūnumi centrinėje Šviesos Saloje.

postulate the existence of plural Trinities; but in the worshipful experience of the personal contact of every worshipping personality throughout the master universe, God is one; and that unified and personal Deity is our Paradise parent, God the Father, the bestower, conservator, and Father of all personalities from mortal man on the inhabited worlds to the Eternal Son on the central Isle of Light.

5. DIEVYBĖS VIENYBĖ

Rojaus Dievybės vienumas, nedalomumas, yra egzistencialus ir absoliutus. Dievybės yra trys amžini jasmėninimai—Visuotinis Tėvas, Amžinasis Sūnus, ir Begalinė Dvasia—bet Rojaus Trejybėje jie yra *realiai* viena Dievybė, neišskaidyta ir nedalinama.

Iš egzistencijos tikrovės pirminio Rojaus-Havonos lygio išsiskyrė du ikiabsoliutūs lygiai, ir tuoj pat Tėvas, Sūnus, ir Dvasia ėmė kurti gausų kiekį asmeninių partnerių ir pavaldinių. Ir nors sąsajoje su tuo netinka pradėti svarstyti absonitinės dievybės suvienijimo galutinybės transcendentiniuose lygiuose, bet pravartu pažvelgti į tų įvairių Dievybės jasmėninimų, kuriuose dieviškumas funkciškai pasireiškia įvairiems kūrinijos sektoriams ir protingų būtybių skirtingoms kategorijoms, suvienijančios funkcijos kai kuriuos aspektus.

Dabartinis dieviškumo veikimas supervisatose aktyviai pasireiškia veikiant Aukščiausiesiems Kūrėjams—vietinių visatų Sūnums Kūrėjams ir Dvasioms, supervisatų Dienų Seniesiems, ir Rojaus Septynioms Pagrindinėms Dvasioms. Šitos būtybės sudaro Dievo Septinkarčio tris pirmuosius lygius, vedančius į vidų link Visuotinio Tėvo, ir šita ištisa Dievo Septinkarčio sfera derinasi patirtinės dievybės pirmajame lygyje atsirandančioje Aukščiausiojoje Būtybėje.

Rojuje ir centrinėje visatoje, Dievybės vienybė yra egzistencijos faktas. Per visas besivystančias laiko ir erdvės visatas, Dievybės vienybė yra pasiekimas.

6. EVOLIUCINĖS DIEVYBĖS SUVIENIJIMAS

Kada Dievybės šie trys amžinieji asmenys veikia kaip nepadalinta Dievybė Rojaus Trejybėje, tada jie pasiekia tobulą vienybę; lygiai taip, kada jie kuria, kartu arba atskirai, tada jų Rojaus palikuonys turi tą būdingą dieviškumo vienybę. Ir šitas tikslo dieviškumas, kurį išreiškia laiko ir erdvės sferų Aukščiausieji Kūrėjai ir Valdovai, atsiranda patirtinės aukštybės aukščiausiosios

5. DEITY UNITY

56:5.1 (640.5) The oneness, the indivisibility, of Paradise Deity is existential and absolute. There are three eternal personalizations of Deity — the Universal Father, the Eternal Son, and the Infinite Spirit — but in the Paradise Trinity they are *actually* one Deity, undivided and indivisible.

56:5.2 (640.6) From the original Paradise-Havona level of existential reality, two subabsolute levels have differentiated, and thereon have the Father, Son, and Spirit engaged in the creation of numerous personal associates and subordinates. And while it is inappropriate in this connection to undertake the consideration of absonite deity unification on transcendental levels of ultimacy, it is feasible to look at some features of the unifying function of the various Deity personalizations in whom divinity is functionally manifest to the diverse sectors of creation and to the different orders of intelligent beings.

56:5.3 (640.7) The present functioning of divinity in the superuniverses is actively manifest in the operations of the Supreme Creators — the local universe Creator Sons and Spirits, the superuniverse Ancients of Days, and the Seven Master Spirits of Paradise. These beings constitute the first three levels of God the Sevenfold leading inward to the Universal Father, and this entire domain of God the Sevenfold is co-ordinating on the first level of experiential deity in the evolving Supreme Being.

56:5.4 (641.1) On Paradise and in the central universe, Deity unity is a fact of existence. Throughout the evolving universes of time and space, Deity unity is an achievement.

6. UNIFICATION OF EVOLUTIONARY DEITY

56:6.1 (641.2) When the three eternal persons of Deity function as undivided Deity in the Paradise Trinity, they achieve perfect unity; likewise, when they create, either associatively or severally, their Paradise progeny exhibit the characteristic unity of divinity. And this divinity of purpose manifested by the Supreme Creators and Rulers of the time-space domains eventuates in the unifying power

valdžios vienijančios galios potencie, kuris, visatos neasmenės energijos vienybės akivaizdoje, sudaro tikrovės įtampą, kurią galima pašalinti tikta adekvačiu susivienijimu su patirtinės Dievybės patirtinėmis asmenybės realijomis.

Aukščiausiosios Būtybės asmenybės realijos kyla iš Rojaus Dievybių, ir Havonos išorinės grandinės pagrindiniame pasaulyje susivienija su Visagalio Aukščiausiojo, kylančio iš didžiosios visatos Kūrėjų dieviškumo, galios išimtinėmis teisėmis. Dievas Aukščiausiasis kaip asmuo egzistavo Havonoje iki septynių supervisatų sukūrimo, bet jis veikė tikta dvasiniuose lygiuose. Aukštybės Visagalio galios evoliucija įvairios dieviškumo sintezės dėka atvedė į tai, jog besivystančiose visatose atsirado Dievybės naujos galios buvimas, kuris Havonoje susiderino su Aukščiausiojo dvasiniu asmeniu Aukščiausiojo Proto dėka, kuris tuo pačiu metu iš potencialo, gyvenančio Begalinės Dvasios begaliniame prote, virto Aukščiausiosios Būtybės aktyviu funkcinio protu.

Septynių supervisatų evoliucinių pasaulių materialiai mąstantys tvariniai sugeba suvokti Dievybės vienybę tikta taip, kaip ji vystosi šitoje Aukščiausiosios Būtybės galios-asmenybės sintezėje. Bet kuriame egzistencijos lygyje Dievas negali viršyti tų būtybių, kurios gyvena tokia lygyje, suvokimo potencialo. Mirtingasis žmogus turi, per tiesos suvokimą, grožio supratimą, ir gėrio garbinimą, išvystyti meilės Dievo suvokimą, o tada žengti pirmyn per kylančius dievybės lygius į Aukščiausiojo suvokimą. Dievybė, kada yra šitokių būdu suvokta kaip suvienyta galioje, tada gali būti įsameninta dvasioje tam, kad ją suprastų ir pasiektų tvariniai.

Nors kylantieji mirtingieji Visagalio galios suvokimą pasiekia supervisatų sostinėse, o Aukščiausiojo asmenybės suvokimą pasiekia išorinėse Havonos grandinėse, bet jie Aukščiausiosios Būtybės iš tikrųjų nesuranda taip, kaip turi likimą surasti Rojaus Dievybes. Net ir užbaigtieji, šeštosios pakopos dvasios, nėra suradę Aukščiausiosios Būtybės, ir nepanašu, kad ją surastų tol, kol nebus pasiekę septintojo etapo dvasinio statuso, ir kol Aukščiausiasis nebus realiai pradėjęs veikti ateities išorinėse visatose.

Tačiau kada kylantieji suranda Visuotinį Tėvą kaip Dievo Septinkarčio septintąjį lygį, tada jie yra pasiekę dievybės asmeninių ryšių su visatos tvariniais *vísų* lygį Pirmojo Asmens asmenybę.

potential of the sovereignty of experiential supremacy which, in the presence of the impersonal energy unity of the universe, constitutes a reality tension that can be resolved only through adequate unification with the experiential personality realities of experiential Deity.

56:6.2 (641.3) The personality realities of the Supreme Being come forth from the Paradise Deities and on the pilot world of the outer Havona circuit unify with the power prerogatives of the Almighty Supreme coming up from the Creator divinities of the grand universe. God the Supreme as a person existed in Havona before the creation of the seven superuniverses, but he functioned only on spiritual levels. The evolution of the Almighty power of Supremacy by diverse divinity synthesis in the evolving universes eventuated in a new power presence of Deity which co-ordinated with the spiritual person of the Supreme in Havona by means of the Supreme Mind, which concomitantly translated from the potential resident in the infinite mind of the Infinite Spirit to the active functional mind of the Supreme Being.

56:6.3 (641.4) The material-minded creatures of the evolutionary worlds of the seven superuniverses can comprehend Deity unity only as it is evolving in this power-personality synthesis of the Supreme Being. On any level of existence God cannot exceed the conceptual capacity of the beings who live on such a level. Mortal man must, through the recognition of truth, the appreciation of beauty, and the worship of goodness, evolve the recognition of a God of love and then progress through ascending deity levels to the comprehension of the Supreme. Deity, having been thus grasped as unified in power, can then be personalized in spirit to creature understanding and attainment.

56:6.4 (641.5) While ascending mortals achieve power comprehension of the Almighty on the capitals of the superuniverses and personality comprehension of the Supreme on the outer circuits of Havona, they do not actually find the Supreme Being as they are destined to find the Paradise Deities. Even the finalizers, sixth-stage spirits, have not found the Supreme Being, nor are they likely to until they have achieved seventh-stage-spirit status, and until the Supreme has become actually functional in the activities of the future outer universes.

56:6.5 (641.6) But when ascenders find the Universal Father as the seventh level of God the Sevenfold, they have attained the personality of the First Person of *all* deity levels of personal relationships with universe creatures.

7. VISUOTINĖS EVOLIUCINĖS PASEKMĖS

7. UNIVERSAL EVOLUTIONARY

REPERCUSSIONS

Tvirtą evoliucijos žengimą pirmyn laiko-erdvės visatoje lydi visą laiką besiplečiantys Dievybės atskleidimai visiems protingiems tvariniams. Evoliucinės pažangos aukščiausiojo taško pasiekimas pasaulyje, sistemoje, žvaigždynė, visatoje, supervisatoje, arba didžiojoje visatoje rodo atitinkamus dievybės funkcijos išplėtimus šioms žengiančioms pirmyn kūrinijos dalims ir šiose dalyse. Ir kiekvieną tokį vietinį dieviškumo realizavimo išplėtimą lydi padidinto dievybės pasireiškimo visiems kitiems kūrinijos sektoriams gerai apibrėžtos pasekmės. Nusitęsianti iš Rojaus į išorę, kiekviena nauja realizuota ir pasiektos evoliucijos sfera sudaro naują ir išplėstą patirtinės Dievybės atskleidimą visatų visatai.

Kada vietinės visatos sudėtinės dalys vis daugiau įsitvirtina šviesoje ir gyvenime, tada Dievas Septinkartis ima vis labiau pasireikšti. Laiko-erdvės evoliucija prasideda planetoje, vadovaujant Dievo Septinkarčio pirmajai išraiškai — Sūnaus Kūrėjo-Kuriančiosios Dvasios susivienijimui. Kada sistema įsitvirtina šviesoje, tada šitas Sūnaus-Dvasios ryšys pasiekia veikimo pilnatvę; o kada šitaip įsitvirtina visas žvaigždynas, tada Dievo Septinkarčio antroji fazė tampa aktyvesnė visoje tokioje sferoje. Vietinės visatos užbaigtą administracinę evoliuciją lydi supervisatos Pagrindinių Dvasių naujas ir labiau tiesioginis tarnavimas; ir ties šita riba taip pat prasideda tas amžinai besiplečiantis Dievo Aukščiausiojo atskleidimas ir realizavimas, kuris kulminaciją pasiekia kylančiam suvokus Aukščiausiąją Būtybę tuo metu, kada jis eina per Havonos šeštosios grandinės pasaulius.

Visuotinis Tėvas, Amžinasis Sūnus, ir Begalinė Dvasia yra egzistencialūs dievybės pasireiškimai protingiems tvariniams, ir, dėl to, panašiu būdu asmenybės ryšių su visos kūrinijos protingais ir dvasiniais tvariniais neišplečia.

Reikėtų pastebėti, jog kylantieji mirtingieji gali patirti Dievybės vienas po kito einančių lygių neasmenį buvimą likus daug laiko iki to, kada jie tampa pakankamai dvasingi ir adekvačiai išlavinti tam, jog pasiektų patirtinį asmeninį šitų Dievybių kaip asmenų būtybių suvokimą, ir jog su šitomis Dievybėmis kaip su asmenėmis būtybėmis užmegztų patirtinį asmeninį ryšį.

Kiekvieną naują evoliucinį pasiekimą tarp kūrinijos sektoriaus ribų, o taip pat kiekvieną naują dieviškumo pasireiškimą įsiveržimą į erdvę tuo pačiu metu lydi Dievybės funkcinio atskleidimo išplėtimai visuose tuo metu egzistuojančiuose ir anksčiau organizuotuose kūrinijos vienetuose. Šitas naujas įsiskverbimas į visatų ir jų sudėtinių

56:7.1 (642.1) The steady progress of evolution in the time-space universes is accompanied by ever-enlarging revelations of Deity to all intelligent creatures. The attainment of the height of evolutionary progress on a world, in a system, constellation, universe, superuniverse, or in the grand universe signalizes corresponding enlargements of deity function to and in these progressive units of creation. And every such local enhancement of divinity realization is accompanied by certain well-defined repercussions of enlarged deity manifestation to all other sectors of creation. Extending outward from Paradise, each new domain of realized and attained evolution constitutes a new and enlarged revelation of experiential Deity to the universe of universes.

56:7.2 (642.2) As the components of a local universe are progressively settled in light and life, God the Sevenfold is increasingly made manifest. Time-space evolution begins on a planet with the first expression of God the Sevenfold — the Creator Son-Creative Spirit association — in control. With the settling of a system in light, this Son-Spirit liaison attains the fullness of function; and when an entire constellation is thus settled, the second phase of God the Sevenfold becomes more active throughout such a realm. The completed administrative evolution of a local universe is attended by new and more direct ministrations of the superuniverse Master Spirits; and at this point there also begins that ever-expanding revelation and realization of God the Supreme which culminates in the ascender's comprehension of the Supreme Being while passing through the worlds of the sixth Havona circuit.

56:7.3 (642.3) The Universal Father, the Eternal Son, and the Infinite Spirit are existential deity manifestations to intelligent creatures and are not, therefore, similarly expanded in personality relations with the mind and spirit creatures of all creation.

56:7.4 (642.4) It should be noted that ascending mortals may experience the impersonal presence of successive levels of Deity long before they become sufficiently spiritual and adequately educated to attain experiential personal recognition of, and contact with, these Deities as personal beings.

56:7.5 (642.5) Each new evolutionary attainment within a sector of creation, as well as every new invasion of space by divinity manifestations, is attended by simultaneous expansions of Deity functional-revelation within the then existing and previously organized units of all creation. This new invasion of the administrative work of the

dalių administracinį darbą nevisada gali atrodyti, jog yra vykdomas tiksliai pagal čia apibūdintą metodą, nes yra įprasta išsiųsti parengiamąsias administratorių grupes tam, kad parengtų kelių administracinės virškontrolės vėlyvesnėms ir viena po kitos einančioms eroms. Net ir Dievas Galutinytis visatoms pranašauja savo transcendentinę virškontrolę per vietinės visatos, įsitvirtinusios šviesoje ir gyvenime, vėlesnius etapus.

Tai yra faktas, kada laiko ir erdvės kūriniai vis daugiau įsitvirtina savo evoliuciniame statuse, tada yra pastebimas Dievo Aukščiausiojo naujas ir pilnesnis veikimas, tuo pačiu atitinkamai pasitraukiant Dievo Septinkarčio trims pirmiesiems pasireiškimams. Jeigu ir kada didžioji visata įsitvirtins šviesoje ir gyvenime, tai kokia tada bus Dievo Septinkarčio Kūrėjo-Kūrybinių pasireiškimų funkcija ateityje, jeigu Dievas Aukščiausiasis prisiims tiesioginę kontrolę šitiems laiko ir erdvės kūriniams? Ar laiko-erdvės visatų šitie organizatoriai ir pionieriai turi būti išlaisvinti panašiai veiklai išorinėje erdvėje? Mes šito nežinome, bet daug svarstome apie šituos ir su jais susijusius dalykus.

Kada patirtinės Dievybės ribos yra išplečiamos į Beribio Absoliuto sferas, tada mes įsivaizduojame Dievo Septinkarčio veiklą šitų ateities kūrinių ankstyvųjų evoliucinių epochų metu. Mes nevysi laikomės vieningos nuomonės dėl Dienų Senųjų ir supervisatų Pagrindinių Dvasių statuso ateityje. Mes taip pat nežinome, ar Aukščiausioji Būtybė tenai veiks ar ne, taip, kaip septyniose supervisatose. Bet mes visi laikomės nuostatos, jog Mykolai, Sūnūs Kūrėjai, turi likimą veikti šitose išorinėse visatose. Kai kurie laikosi tokio požiūrio, jog ateities amžiai paliudys kažkokią artimesnę sąjungos formą tarp susietų Sūnų Kūrėjų ir Dieviškųjų Tarnų; netgi yra įmanoma, jog iš tokios Kūrėjų sąjungos gali atsirasti galutinės prigimties suvienyto kūrėjo tapatybės kažkokia nauja išraiška. Bet mes tikrai nieko nežinome apie šitas neatskleistos ateities galimybes.

Tačiau mes tikrai žinome, jog Dievas Septinkartis, laiko ir erdvės visatose, suteikia augantį prisiartinimą prie Visuotinio Tėvo, ir jog šitą evoliucinį prisiartinimą patirtiškai suvienija Dievas Aukščiausiasis. Mes galėtume spėlioti, jog toks planas turi vyrauti išorinėse visatose; iš kitos pusės, tos naujos būtybių kategorijos, kurios kada nors gali gyventi šitose visatose, gali būti pajėgios prie Dievybės prisiartinti galutiniuose lygiuose ir absonitinio metodo dėka. Trumpai sakant, mes neturime nė mažiausio supratimo, koks prisiartinimo prie dievybės metodas galės veikti išorinės erdvės ateities visatose.

Nežiūrint šito, mes manome, jog išstobulintos visatos tam tikra prasme taps kilimo į Rojų

universes and their component units may not always appear to be executed exactly in accordance with the technique herewith outlined because it is the practice to send forth advance groups of administrators to prepare the way for the subsequent and successive eras of new administrative overcontrol. Even God the Ultimate foreshadows his transcendental overcontrol of the universes during the later stages of a local universe settled in light and life.

56:7.6 (642.6) It is a fact that, as the creations of time and space are progressively settled in evolutionary status, there is observed a new and fuller functioning of God the Supreme concomitant with a corresponding withdrawing of the first three manifestations of God the Sevenfold. If and when the grand universe becomes settled in light and life, what then will be the future function of the Creator-Creative manifestations of God the Sevenfold if God the Supreme assumes direct control of these creations of time and space? Are these organizers and pioneers of the time-space universes to be liberated for similar activities in outer space? We do not know, but we speculate much concerning these and related matters.

56:7.7 (643.1) As the frontiers of experiential Deity are extended out into the domains of the Unqualified Absolute, we envision the activity of God the Sevenfold during the earlier evolutionary epochs of these creations of the future. We are not all in agreement respecting the future status of the Ancients of Days and the superuniverse Master Spirits. Neither do we know whether or not the Supreme Being will therein function as in the seven superuniverses. But we all conjecture that the Michaels, the Creator Sons, are destined to function in these outer universes. Some hold that the future ages will witness some closer form of union between the associated Creator Sons and Divine Ministers; it is even possible that such a creator union might eventuate in some new expression of associate-creator identity of an ultimate nature. But we really know nothing about these possibilities of the unrevealed future.

56:7.8 (643.2) We do know, however, that in the universes of time and space, God the Sevenfold provides a progressive approach to the Universal Father, and that this evolutionary approach is experientially unified in God the Supreme. We might conjecture that such a plan must prevail in the outer universes; on the other hand, the new orders of beings that may sometime inhabit these universes may be able to approach Deity on ultimate levels and by absonite techniques. In short, we have not the slightest concept of what technique of deity approach may become operative in the future universes of outer space.

56:7.9 (643.3) Nevertheless, we deem that the perfected superuniverses will in some way

karjeros dalimi toms būtybėms, kurioms teks gyventi šituose išoriniuose kūriniuose. Visiškai yra įmanoma, jog tame ateities amžiuje mes pamatysime išorinius erdviečius, prie Havonos artėjančius per septynias supervisatas, administruojamas Dievo Aukščiausiojo, bendradarbiaujant arba nebendradarbiaujant su septyniomis Pagrindinėmis Dvasiomis.

8. AUKŠČIAUSIASIS SUVIENYTOJAS

Aukščiausioji Būtybė turi trigubą funkciją mirtingojo žmogaus patyrimo. Pirma, ji yra laiko-erdvės dieviškumo vienytojas, Dievas Septinkartis; antra, ji yra maksimali Dievybė, kurią ribiniai tvariniai gali realiai suvokti; trečia, mirtingajam žmogui ji yra vienintelis kelias prisitarti prie transcendentinio patyrimo, kad susivienytų su absonitiniu protu, amžinąją dvasią, ir Rojaus asmenybę.

Pakilusieji užbaigtieji, gimę vietinėse visatose, išmokyti supervisatose, ir parengti centrinėje visatoje, savo asmeniniuose patyrimuose apima Dievo Septinkarčio, susivienijančio Aukščiausiąjame, laiko-erdvės dieviškumo suvokimo visą potencialą. Užbaigtieji paeiliui tarnauja supervisatose, išskyrus savo gimtąsias— tuo klodami patyrimą ant patyrimo tol, kol būna pasiekta įmanomo tvarinio patyrimo septinkarčio skirtingumo pilnatvė. Viduje gyvenančių Derintojų tarnavimo pagalba užbaigtieji yra įgalinami *surasti* Visuotinį Tėvą, tačiau būtent šituo patyrimo metodu tokie užbaigtieji ima realiai *pažinti* Aukščiausiąją Būtybę, ir jiems yra lemta tarnauti ir *atskleisti* šią Aukščiausiąją Dievybę išorinės erdvės ateities visatose ir šitoms ateities visatoms.

Turėkite omeny, viskas, ką Dievas Tėvas ir jo Rojaus Sūnūs daro mums, tą savo ruožtu ir dvasioje mes turime galimybę padaryti atsirandančiai Aukščiausiąjai Būtybei ir Aukščiausiojoje Būtybėje. Meilės, džiaugsmo, ir tarnystės patyrimas yra abipusis. Dievui Tėvui nereikia, kad jo sūnūs tikrai sugrąžintų jam viską, ką jis padovanojo jiems, bet jie iš tikrųjų savo ruožtu padovanoja (arba gali padovanoti) visa tai savo bičiuliams ir besivystančiai Aukščiausiąjai Būtybei.

Visi kuriantieji reiškiniai atspindi ankstesniąją kūrejo-dvasios veiklą. Jėzus sakė, ir tai yra tiesa tiesiogine prasme, “Sūnūs daro tikrai tą, ką jis mato Tėvą darant.” Su laiku jūs, mirtingieji, galėsite pradėti Aukščiausiojo atskleidimą savo bičiuliams, ir šią atskleidimą jūs galėsite išplėsti vis daugiau, kada kilsite link Rojaus. Amžinybėje jums gali būti leista vis didesniu laipsniu šią evoliucinių tvarinių Dievą atskleisti aukščiausiuose

become a part of the Paradise-ascension careers of those beings who may inhabit these outer creations. It is quite possible that in that future age we may witness outer-spacers approaching Havona through the seven superuniverses, administered by God the Supreme with or without the collaboration of the Seven Master Spirits.

8. THE SUPREME UNIFIER

56:8.1 (643.4) The Supreme Being has a threefold function in the experience of mortal man: First, he is the unifier of time-space divinity, God the Sevenfold; second, he is the maximum of Deity which finite creatures can actually comprehend; third, he is mortal man's only avenue of approach to the transcendental experience of consorting with absonite mind, eternal spirit, and Paradise personality.

56:8.2 (643.5) Ascendant finaliters, having been born in the local universes, nurtured in the superuniverses, and trained in the central universe, embrace in their personal experiences the full potential of the comprehension of the time-space divinity of God the Sevenfold unifying in the Supreme. Finaliters serve successively in superuniverses other than those of nativity, thereby superimposing experience upon experience until the fullness of the sevenfold diversity of possible creature experience has been encompassed. Through the ministry of the indwelling Adjusters the finaliters are enabled to *find* the Universal Father, but it is by these techniques of experience that such finaliters come really to *know* the Supreme Being, and they are destined to the service and the *revelation* of this Supreme Deity in and to the future universes of outer space.

56:8.3 (644.1) Bear in mind, all that God the Father and his Paradise Sons do for us, we in turn and in spirit have the opportunity to do for and in the emerging Supreme Being. The experience of love, joy, and service in the universe is mutual. God the Father does not need that his sons should return to him all that he bestows upon them, but they do (or may) in turn bestow all of this upon their fellows and upon the evolving Supreme Being.

56:8.4 (644.2) All creational phenomena are reflective of antecedent creator-spirit activities. Said Jesus, and it is literally true, “The Son does only those things which he sees the Father do.” In time you mortals may begin the revelation of the Supreme to your fellows, and increasingly may you augment this revelation as you ascend Paradiseward. In eternity you may be permitted to make increasing revelations of this God of evolutionary creatures on

lygiuose—net galutiniuose—kaip septintojo etapo užbaigtiesiems.

supreme levels — even ultimate — as seventh-stage finaliters.

9. VISUOTINĖ ABSOLIUTI VIENYBĖ

Beribis Absoliutas ir Dievybės Absoliutas yra suvienyti Visuotiniame Absoliute. Absoliutai yra koordinuoti Galutiniajame, sąlygoti Aukščiausiąjame, ir laiko-erdvės modifikuoti Dieve Septinkarčiame. Ikibegalinuose lygiuose yra *trys* Absoliutai, bet begalybėje jie pasirodo, jog yra *vienas*. Rojuje yra trys Dievybės įsmeninimai, bet Trejybėje jie yra *vienas*.

Pagrindinės visatos esminis filosofinis uždavinys yra toks: Ar Absoliutas (šie trys Absoliutai begalybėje kaip *vienas*) egzistavo iki Trejybės? ir, ar Absoliutas yra protėvinis Trejybei? arba, ar Trejybė yra ankstesnė už Absoliutą?

Ar Beribis Absoliutas yra toks jėgos buvimas, kuris nepriklauso nuo Trejybės? Ar Dievybės Absoliuto buvimas reiškia Trejybės neribotą funkciją? ir, ar Visuotinis Absoliutas yra Trejybės galutinė funkcija, net Trejbių Trejybė?

Iš pirmo žvilgsnio, samprata apie Absoliutą kaip ankstesnį už visus dalykus—net ir už Trejybę—atrodo, jog suteikia laikiną pasitenkinimą, atitinkantį logiškumą ir filosofinį vientisumą, tačiau bet kokią tokią išvadą paneigia Rojaus Trejybės amžinybės realybė. Mus moko, ir mes manome, jog Visuotinis Tėvas ir jo partneriai Trejybėje yra amžini prigimtimi ir egzistencija. Tuomet, yra tikrai viena vienintelė logiška filosofinė išvada, o būtent: Absoliutas, visiems visatų intelektams, yra beasmenė ir lygiavertė (Trejbių) Trejybės reakcija į visas bazines ir pirmines erdvės situacijas, intravisatines ir ekstravisatines. Visiems didžiosios visatos asmenybių intelektams Rojaus Trejybė amžinai yra kaip baigiamybė, amžinybė, aukštybė, ir galutinybė, o visais praktiniais asmeninio suvokimo ir tvarinio supratimo tikslais, kaip absoliutas.

Taip, kaip į šią problemą gali žvelgti tvarinių protai, tai jie yra vedami į Visuotinio AŠ ESU tiek kaip Trejybės, tiek kaip Absoliuto pirminės priežasties ir beribio šaltinio galutinį postulavimą. Todėl, kada mes norime turėti Absoliuto asmeninę sampratą, tada mes atsigręžiame atgal į savo idėjas ir idealus apie Rojaus Tėvą. Kada trokštame palengvinti supratimą ar padidinti suvokimą šito kitais atžvilgiais neasmenio Absoliuto, tada mes sugrįžtame prie to fakto, jog Visuotinis Tėvas yra absoliučios asmenybės egzistencialus Tėvas; Amžinasis Sūnus yra Absoliutus Asmuo, nors, patirtine prasme, nėra

9. UNIVERSAL ABSOLUTE UNITY

56:9.1 (644.3) The Unqualified Absolute and the Deity Absolute are unified in the Universal Absolute. The Absolutes are co-ordinated in the Ultimate, conditioned in the Supreme, and time-space modified in God the Sevenfold. On subinfinite levels there are *three* Absolutes, but in infinity they appear to be *one*. On Paradise there are three personalizations of Deity, but in the Trinity they *are* one.

56:9.2 (644.4) The major philosophic proposition of the master universe is this: Did the Absolute (the three Absolutes as one in infinity) exist before the Trinity? and is the Absolute ancestral to the Trinity? or is the Trinity antecedent to the Absolute?

56:9.3 (644.5) Is the Unqualified Absolute a force presence independent of the Trinity? Does the presence of the Deity Absolute connote the unlimited function of the Trinity? and is the Universal Absolute the final function of the Trinity, even a Trinity of Trinities?

56:9.4 (644.6) On first thought, a concept of the Absolute as ancestor to all things — even the Trinity — seems to afford transitory satisfaction of consistency gratification and philosophic unification, but any such conclusion is invalidated by the actuality of the eternity of the Paradise Trinity. We are taught, and we believe, that the Universal Father and his Trinity associates are eternal in nature and existence. There is, then, but one consistent philosophic conclusion, and that is: The Absolute is, to all universe intelligences, the impersonal and co-ordinate reaction of the Trinity (of Trinities) to all basic and primary space situations, intrauniversal and extrauniversal. To all personality intelligences of the grand universe the Paradise Trinity forever stands in finality, eternity, supremacy, and ultimacy and, for all practical purposes of personal comprehension and creature realization, as absolute.

56:9.5 (644.7) As creature minds may view this problem, they are led to the final postulate of the Universal I AM as the primal cause and the unqualified source of both the Trinity and the Absolute. When, therefore, we crave to entertain a personal concept of the Absolute, we revert to our ideas and ideals of the Paradise Father. When we desire to facilitate comprehension or to augment consciousness of this otherwise impersonal Absolute, we revert to the fact that the Universal Father is the existential Father of absolute personality; the Eternal Son is the Absolute Person, though not, in the experiential sense, the

Absoliuto įsameninimas. Ir tuomet mes toliau įsivaizduojame patirtines Trejybės tokias, kurios kulminaciją pasiekia Dievybės Absoliuto patirtiniu įsameninimu, tuo tarpu Visuotinį Absoliutą suvokiame kaip sudarantį aukštybės, galutinybės, ir begalybės—Trejbių Trejybės—suvienytų ir koordinuotų Dievybės susivienijimų neasmenės veiklos pasireiškiančio buvimo visatinius ir ekstravisatinius reiškinius.

Dievas Tėvas yra suvokiamas visuose lygiuose nuo ribinio iki begalinio, ir nors jo tvariniai nuo Rojaus iki evoliucinių pasaulių jį suvokia įvairiai, bet kaip begalybę jį pažįsta tikrai Amžinasis Sūnus ir Begalinė Dvasia.

Dvasinė asmenybė yra absoliuti tikrai Rojuje, ir Absoliuto samprata yra beribė tikrai begalybėje. Dievybės buvimas yra absoliutus tikrai Rojuje, ir Dievo apreiškimas visada turi būti dalinis, santykinis, ir augantis tol, kol jo galia empiriškai tampa begalinė Beribio Absoliuto erdvės potenciale, tuo tarpu jo asmenybės pasireiškimas tampa empiriškai begalinis Dievybės Absoliuto pasireiškiančiame buvime ir tuo metu, kada šituos du begalybės potencialus tikrovė suvienija į Visuotinį Absoliutą.

Bet už ikibegalybės lygių šitie trys Absoliutai yra vienas, ir šituo Dievybė realizuoja begalybę, nepriklausomai nuo to, ar bet kuri kita egzistencijos kategorija kada nors pati realizuoja begalybės sąmonę.

Egzistencialus statusas amžinybėje numato begalybės egzistencialią savimonę, nors galbūt prireiktų kitos amžinybės tam, kad būtų pasiekta patirtinių potencialų, neatskiriamų nuo begalybės amžinybės—amžinybės begalybės—saviraiška.

Ir Dievas Tėvas yra visų Dievybės pasireiškimų asmenis šaltinis ir tikrovė visiems protingiems tvariniams ir dvasinėms būtybėms per visą visatą visatą. Kaip asmenybės, dabar ar vienas po kito einančiuose visatos patyrimuose amžinojoje ateityje, nesvarbu, ar jūs pasieksite Dievą Septinkartį, suvoksites Dievą Aukščiausiąjį, surasite Dievą Galutinįjį, ar mėginsite suvokti Dievo Absoliuto sampratą, bet savo amžinam pasitenkinimui jūs pamatysite, jog užbaigdami kiekvieną jaudinantį patyrimą, jūs esate iš naujo atradę, naujuose patirtiniuose lygiuose, amžinąjį Dievą—visų visatų asmenybių Rojaus Tėvą.

Visuotinis Tėvas yra visuotinės vienybės paaikškinimas, kaip ji turi būti aukščiausiai, net ir galutinai, įgyvendinta absoliučių vertybių ir prasmų pogaletinėje vienybėje—beribėje Tikrovėje.

Pagrindiniai Jėgos Organizatoriai iškeldavę į erdvę ir jos energijas mobilizuoja tam, kad jos imtų

personalization of the Absolute. And then we go on to envisage the experiential Trinities as culminating in the experiential personalization of the Deity Absolute, while conceiving the Universal Absolute as constituting the universe and the extrauniverse phenomena of the manifest presence of the impersonal activities of the unified and co-ordinated Deity associations of supremacy, ultimacy, and infinity — the Trinity of Trinities.

56:9.6 (645.1) God the Father is discernible on all levels from the finite to the infinite, and though his creatures from Paradise to the evolutionary worlds have variously perceived him, only the Eternal Son and the Infinite Spirit know him as an infinity.

56:9.7 (645.2) Spiritual personality is absolute only on Paradise, and the concept of the Absolute is unqualified only in infinity. Deity presence is absolute only on Paradise, and the revelation of God must always be partial, relative, and progressive until his power becomes experientially infinite in the space potency of the Unqualified Absolute, while his personality manifestation becomes experientially infinite in the manifest presence of the Deity Absolute, and while these two potentials of infinity become reality-unified in the Universal Absolute.

56:9.8 (645.3) But beyond subinfinite levels the three Absolutes are one, and thereby is infinity Deity-realized regardless of whether any other order of existence ever self-realizes consciousness of infinity.

56:9.9 (645.4) Existential status in eternity implies existential self-consciousness of infinity, even though another eternity may be required to experience self-realization of the experiential potentialities inherent in an infinity eternity — an eternal infinity.

56:9.10 (645.5) And God the Father is the personal source of all manifestations of Deity and reality to all intelligent creatures and spirit beings throughout all the universe of universes. As personalities, now or in the successive universe experiences of the eternal future, no matter if you achieve the attainment of God the Sevenfold, comprehend God the Supreme, find God the Ultimate, or attempt to grasp the concept of God the Absolute, you will discover to your eternal satisfaction that in the consummation of each adventure you have, on new experiential levels, rediscovered the eternal God — the Paradise Father of all universe personalities.

56:9.11 (645.6) The Universal Father is the explanation of universal unity as it must be supremely, even ultimately, realized in the postultimate unity of absolute values and meanings — unqualified Reality.

56:9.12 (645.7) The Master Force Organizers go out into space and mobilize its energies to become

reaguoti į gravitaciją, į Visuotinio Tėvo Rojaus traukimą; o vėliau atvyksta Sūnūs Kūrėjai, kurie šitas reaguojančias į trauką jėgas organizuoja į apgyvendintas visatas, ir ten atsiranda protingi tvariniai, kurie priima į save Rojaus Tėvo dvasią ir vėliau pakyla pas Tėvą, kad taptų tokie, kaip jis visais įmanomais dieviškumo požymiais.

Rojaus kūrybinių jėgų nepertraukiamas ir besiplečiantis judėjimas per erdvę atrodo pranašauja Visuotinio Tėvo gravitacijos grybšnio visą laiką besiplečiančią sferą ir niekada nesibaigiantį dauginimą įvairių protingų būtybių, kurios sugeba mylėti Dievą ir būti jo mylimos, ir kurios, šitokiu būdu tapdamos Dievą pažįstančiomis, gali pasirinkti tai, jog taptų tokomis, kaip jis, gali priimti sprendimą siekti Rojaus ir surasti Dievą.

Visatų visata yra visiškai suvienyta. Dievas yra vienas valdžioje ir asmenybėje. Yra visų energijos lygių ir visų asmenybės fazių koordinavimas. Filosofškai ir empiriškai, sampratoje ir tikrovėje, visi daiktai ir visos būtybės koncentruojasi Rojaus Tėve. Dievas yra viskas ir visuose, ir jokie daiktai ar būtybės be jo neegzistuoja.

10. TIESA, GROŽIS, IR GĖRIS

Kada pasauliai, įsitvirtinę gyvenime ir šviesoje, vystosi pirmyn nuo pirmojo etapo į septintąją epochą, tada jie paeiliui suvokia Dievo Septinkarčio tikrovės įgyvendinimą, nusidriekiantį nuo to, kad nepaprastai yra mylimas Sūnus Kūrėjas, ir iki to, kad yra garbinamas Rojaus Tėvas. Per tokio pasaulio istorijos ilgalaiį septintąjį etapą visą laiką progresuojantys mirtingieji vis daugiau žino apie Dievą Aukščiausiąjį, tuo tarpu jie miglotai atskiria Dievo Galutiniojo nustelbiančio tarnavimo tikrovę.

Per šią šlovingą amžių visą laiką besivystančių mirtingųjų pagrindinis siekis yra ieškojimas, kaip geriau suprasti ir pilniau įgyvendinti suvokiamus Dievybės elementus—tiesą, grožį, ir gėrį. Tai išreiškia žmogaus pastangas pastebėti Dievą prote, materijoje, ir dvasioje. Ir kada mirtingasis siekia šito ieškojimo, tada jis pamato, jog vis daugiau jis pasineria į empirinį filosofijos, kosmologijos, ir dieviškumo studijavimą.

Filosofiją jūs dar kažkaip suprantate, ir dieviškumą jūs suvokiate garbinime, visuomeninėje tarnystėje, ir asmeniniame dvasiniame patyrimo, bet grožio—kosmologijos—siekimą jūs visi perdaug dažnai apribojate žmogaus primityvių meninių pastangų studijavimu. Grožis, menas, didele dalimi yra kontrastų suvienijimo dalykas. Įvairovė yra esminė grožio

gravity responsive to the Paradise pull of the Universal Father; and subsequently there come the Creator Sons, who organize these gravity-responding forces into inhabited universes and therein evolve intelligent creatures who receive unto themselves the spirit of the Paradise Father and subsequently ascend to the Father to become like him in all possible divinity attributes.

56:9.13 (645.8) The ceaseless and expanding march of the Paradise creative forces through space seems to presage the ever-extending domain of the gravity grasp of the Universal Father and the never-ending multiplication of varied types of intelligent creatures who are able to love God and be loved by him, and who, by thus becoming God-knowing, may choose to be like him, may elect to attain Paradise and find God.

56:9.14 (646.1) The universe of universes is altogether unified. God is one in power and personality. There is co-ordination of all levels of energy and all phases of personality. Philosophically and experientially, in concept and in reality, all things and beings center in the Paradise Father. God is all and in all, and no things or beings exist without him.

10. TRUTH, BEAUTY, AND GOODNESS

56:10.1 (646.2) As the worlds settled in life and light progress from the initial stage to the seventh epoch, they successively grasp for the realization of the reality of God the Sevenfold, ranging from the adoration of the Creator Son to the worship of his Paradise Father. Throughout the continuing seventh stage of such a world's history the ever-progressing mortals grow in the knowledge of God the Supreme, while they vaguely discern the reality of the overshadowing ministry of God the Ultimate.

56:10.2 (646.3) Throughout this glorious age the chief pursuit of the ever-advancing mortals is the quest for a better understanding and a fuller realization of the comprehensible elements of Deity — truth, beauty, and goodness. This represents man's effort to discern God in mind, matter, and spirit. And as the mortal pursues this quest, he finds himself increasingly absorbed in the experiential study of philosophy, cosmology, and divinity.

56:10.3 (646.4) Philosophy you somewhat grasp, and divinity you comprehend in worship, social service, and personal spiritual experience, but the pursuit of beauty — cosmology — you all too often limit to the study of man's crude artistic endeavors. Beauty, art, is largely a matter of the unification of contrasts. Variety is essential to the concept of beauty. The supreme beauty, the height of finite

sampratai. Aukščiausiasis grožis, ribinio meno viršūnė, yra Kūrėjo ir tvarinio kosminių kraštutinių platybės suvienijimo drama. Žmogus, surandantis Dievą, ir Dievas, surandantis žmogų—tvarinys, tampantis toks tobulas, koks tobulas yra Kūrėjas—tai yra dieviškasis pasiekimas to, kas yra nuostabiausiai gražu, kosminio meno aukščiausios viršūnės pasiekimas.

Todėl materializmas, ateizmas, yra bjaurumo maksimumas, to, kas yra gražu, ribinės antitezės aukščiausia viršūnė. Aukščiausiasį grožį sudaro panorama iš vieningų variacijų, kurios yra kilusios iš ikeigistencinės harmoningos tikrovės.

Minties kosmologinių lygių pasiekimą sudaro:

1. *Žingeidumas*. Alkis harmonijai ir troškulys grožiui. Atkaklūs mėginimai atrasti naujus harmoningų kosminių ryšių lygius.

2. *Estetinis suvokimas*. Meilė tam, kas yra gražu, ir visų kūrybinių pasireiškimų visuose tikrovės lygiuose meninio sąlyčio visą laiką besivystantis suvokimas.

3. *Etinis jautrumas*. Per tiesos supratimą grožio suvokimas veda į tokį jausmą, kad amžinai tinkami yra tie dalykai, kurių dėka imama suvokti dieviškąjį gėrį Dievybės ryšiuose su visomis būtybėmis; ir šitokiu būdu net ir kosmologija veda į tai, jog būtų siekiama dieviškosios tikrovės vertybių—į Dievo-sąmonę.

Pasauliai, įsitvirtinę šviesoje ir gyvenime, yra tiek iki galo atsidavę tiesos, grožio, ir gėrio suvokimui, kadangi šitos kokybinės vertybės sudaro Dievybės atskleidimą laiko ir erdvės sferoms. Amžinosios tiesos prasmės pateikia sujungtą apeliavimą į mirtingojo žmogaus intelektualią ir dvasinę prigimtį. Visuotinis grožis apima kosminės kūrinijos harmoningus ryšius ir ritmus; tai yra aiškesnis intelektualus apeliavimas, ir jis veda į materialios visatos suvienytą ir sinchronišką suvokimą. Dieviškasis gėris sudaro begalinių vertybių atskleidimą ribiniam protui, kad jo viduje jis būtų suvoktas ir iškeltas iki žmogiškojo suvokimo dvasinio lygio paties slenksčio.

Tiesa yra mokslo ir filosofijos pagrindas, sudaranti intelektualų religijos pamatą. Grožis kuria viso žmogiškojo patyrimo meną, muziką, ir prasmingus ritmus. Gėris apima etikos, moralės, ir religijos jausmą—patirtinį alkį tobulumui.

Grožio egzistavimas numato suprantančio tvarinio proto buvimą tiesiog lygiai taip tikrai, kaip ir besivystančios evoliucijos faktas pažymi Aukščiausiojo Proto viešpatavimą. Grožis yra

art, is the drama of the unification of the vastness of the cosmic extremes of Creator and creature. Man finding God and God finding man — the creature becoming perfect as is the Creator — that is the supernal achievement of the supremely beautiful, the attainment of the apex of cosmic art.

56:10.4 (646.5) Hence materialism, atheism, is the maximization of ugliness, the climax of the finite antithesis of the beautiful. Highest beauty consists in the panorama of the unification of the variations which have been born of pre-existent harmonious reality.

56:10.5 (646.6) The attainment of cosmologic levels of thought includes:

56:10.6 (646.7) 1. *Curiosity*. Hunger for harmony and thirst for beauty. Persistent attempts to discover new levels of harmonious cosmic relationships.

56:10.7 (646.8) 2. *Aesthetic appreciation*. Love of the beautiful and ever-advancing appreciation of the artistic touch of all creative manifestations on all levels of reality.

56:10.8 (646.9) 3. *Ethic sensitivity*. Through the realization of truth the appreciation of beauty leads to the sense of the eternal fitness of those things which impinge upon the recognition of divine goodness in Deity relations with all beings; and thus even cosmology leads to the pursuit of divine reality values — to God-consciousness.

56:10.9 (646.10) The worlds settled in light and life are so fully concerned with the comprehension of truth, beauty, and goodness because these quality values embrace the revelation of Deity to the realms of time and space. The meanings of eternal truth make a combined appeal to the intellectual and spiritual natures of mortal man. Universal beauty embraces the harmonious relations and rhythms of the cosmic creation; this is more distinctly the intellectual appeal and leads towards unified and synchronous comprehension of the material universe. Divine goodness represents the revelation of infinite values to the finite mind, therein to be perceived and elevated to the very threshold of the spiritual level of human comprehension.

56:10.10 (647.1) Truth is the basis of science and philosophy, presenting the intellectual foundation of religion. Beauty sponsors art, music, and the meaningful rhythms of all human experience. Goodness embraces the sense of ethics, morality, and religion — experiential perfection-hunger.

56:10.11 (647.2) The existence of beauty implies the presence of appreciative creature mind just as certainly as the fact of progressive evolution indicates the dominance of the Supreme Mind.

reiškinijos tikrovės toli nusidriekiančios įvairovės, kuri visa iškyla iš ikegzistencinės ir amžinosios vienovės, harmoningos laiko-erdvės sintezės intelektualus suvokimas.

Gėris yra dieviškojo tobulumo įvairių lygių santykinių vertybių protinis suvokimas. Gėrio suvokimas reiškia moralinio statuso protą, asmenį protą, sugebantį atskirti gėrį nuo blogio. Bet gėrio, didingumo, turėjimas yra realaus dieviškumo pasiekimo matas.

Tikrųjų ryšių suvokimas pažymi protą, sugebantį atskirti tiesą nuo suklydimo. Tiesos Dvasios dovana, kuri prasiskverbia į Urantijos žmonių protus, neklystamai reaguoja į tiesą—į gyvą dvasinį ryšį visų daiktų ir visų būtybių, kaip jos yra koordinuotos amžinajame kilime link Dievo.

Kiekvieno elektrono, kiekvienos minties, arba kiekvienos dvasios kiekvienas impulsas yra veikiantis vienetas visoje visatoje. Tiktai nuodėmė yra izoliuota, o blogis priešinas gravitacijai protiniu ir dvasiniu lygiu. Visata yra visuma; nė vienas dalykas ar būtybė neegzistuoja ir negyvena izoliacijoje. Saviraiška potencialiai yra blogis, jeigu ji yra antvisuomeninė. Tiesiogine prasme tai yra tiesa: "Nė vienas žmogus negyvena pats sau." Kosminis suvisuomeninimas sudaro aukščiausią asmenybės suvienijimo formą. Sakė Jėzus: "Tas, kuris nori būti didžiausias tarp jūsų, tegul tampa visų tarnu."

Net tiesa, grožis, ir gėris—žmogaus intelektualus požiūris į proto, materijos, ir dvasios visatą—turi būti apjungti į vieną suvienytą sampratą apie dieviškąjį ir aukščiausiąjį *idealą*. Tiek, kiek mirtingojo asmenybė žmogiškąjį patyrimą suvienija su materija, protu, ir dvasia, tiek iš tiesų šitas dieviškasis ir aukščiausiasis idealas tampa galios dėka suvienytas Aukštybėje, o tada būna įsamenintas kaip tėviškosios meilės Dievas.

Visa įžvalga apie dalių ryšius su bet kuria konkrečia visuma reikalauja supratingo suvokimo apie visų dalių ryšį su ta visuma; o visatoje tai reiškia sukurtų dalių ryšį su Kuriančiąja Visuma. Šitokiu būdu Dievybė tampa visuotinio ir amžino pasiekimo transcendentiniu, net begaliniu, tikslu.

Visuotinis grožis yra Rojaus Salos atspindžio suvokimas materialioje kūrinijoje, tuo tarpu amžinoji tiesa yra Rojaus Sūnų, kurie ne tik save padovanoja mirtingųjų rasėms, bet net ir išlieja savo Tiesos Dvasią visoms tautoms, ypatingas tarnavimas. Dieviškasis gėris daug labiau pasireiškia Begalinės Dvasios daugybės asmenybių kupiname meilės tarnavime. Bet meilė, šitų trijų savybių bendroji suma, yra tai, kada žmogus Dievą suvokia kaip savo dvasinį Tėvą.

Beauty is the intellectual recognition of the harmonious time-space synthesis of the far-flung diversification of phenomenal reality, all of which stems from pre-existent and eternal oneness.

56:10.12 (647.3) Goodness is the mental recognition of the relative values of the diverse levels of divine perfection. The recognition of goodness implies a mind of moral status, a personal mind with ability to discriminate between good and evil. But the possession of goodness, greatness, is the measure of real divinity attainment.

56:10.13 (647.4) The recognition of *true relations* implies a mind competent to discriminate between truth and error. The bestowal Spirit of Truth which invests the human minds of Urantia is unerringly responsive to truth — the living spirit relationship of all things and all beings as they are co-ordinated in the eternal ascent Godward.

56:10.14 (647.5) Every impulse of every electron, thought, or spirit is an acting unit in the whole universe. Only sin is isolated and evil gravity resisting on the mental and spiritual levels. The universe is a whole; no thing or being exists or lives in isolation. Self-realization is potentially evil if it is antisocial. It is literally true: "No man lives by himself." Cosmic socialization constitutes the highest form of personality unification. Said Jesus: "He who would be greatest among you, let him become server of all."

56:10.15 (647.6) Even truth, beauty, and goodness — man's intellectual approach to the universe of mind, matter, and spirit — must be combined into one unified concept of a divine and supreme *ideal*. As mortal personality unifies the human experience with matter, mind, and spirit, so does this divine and supreme ideal become power-unified in Supremacy and then personalized as a God of fatherly love.

56:10.16 (647.7) All insight into the relations of the parts to any given whole requires an understanding grasp of the relation of all parts to that whole; and in the universe this means the relation of created parts to the Creative Whole. Deity thus becomes the transcendental, even the infinite, goal of universal and eternal attainment.

56:10.17 (647.8) Universal beauty is the recognition of the reflection of the Isle of Paradise in the material creation, while eternal truth is the special ministry of the Paradise Sons who not only bestow themselves upon the mortal races but even pour out their Spirit of Truth upon all peoples. Divine goodness is more fully shown forth in the loving ministry of the manifold personalities of the Infinite Spirit. But love, the sum total of these three qualities, is man's perception of God as his spirit Father.

Fizinė materija yra absoliučių Dievybių Rojaus energijos-spindėjimo laiko-erdvės šešėlis. Tiesos prasmės yra Dievybės amžinojo žodžio atspindys mirtingojo intelekto—aukščiausiųjų sąvokų laiko-erdvės suvokimas. Dieviškumo gėrio vertybės yra Visuotinio, Amžinojo, ir Begaliniojo dvasinių asmenybių galeistingas tarnavimas evoliucinių sferų laiko-erdvės ribiniams tvariniams.

Šitos prasmingos dieviškumo tikrovės vertybės yra susiliejusios į Tėvo ryšį su kiekvienu asmeniu tvariniu kaip dieviškoji meilė. Jos yra suderintos Sūnuje ir jo Sūnuose kaip dieviškasis galeistingumas. Savo savybes jos demonstruoja per Dvasią ir jos dvasinius vaikus kaip dieviškąjį tarnavimą, kupino meilės galeistingumo atskleidimą laiko vaikams. Šituos tris dieviškumus pirmiausia demonstruoja Aukščiausioji Būtybė kaip galios asmenybės sintezę. Dievas Septinkartis juos įvairiai parodo dieviškųjų prasmių ir vertybių septyniuose skirtinguose susivienijimuose septyniuose kilimo lygiuose.

Ribiniam žmogui tiesa, grožis, ir gėris sudaro dieviškosios tikrovės visą atskleidimą. Kada šitas kupinas meilės Dievybės suvokimas yra dvasiškai išreiškiamas Dievą suvokiančiųjų mirtingųjų gyvenime, tada būna duodami dieviškumo vaisiai: intelektualinė ramybė, visuomeninė pažanga, moralinis pasitenkinimas, dvasinis džiaugsmas, ir kosminė išmintis. Išsivystę mirtingieji tokiame pasaulyje, kuris yra šviesos ir gyvenimo septintajame etape, sužinojo, kad meilė yra didingiausias dalykas visatoje—ir jie žino, kad Dievas yra meilė.

Meilė yra troškimas daryti gėrį kitiems.

[Pateikta Galingojo Žinianešio, besilankančio Urantijoje, Nebadono Apreiškimo Korpuso pageidavimu ir bendradarbiaujant su vienu iš Melkizedekų, Urantijos Planetos Princo vicegerentu.]

Šitas dokumentas apie Visuotinę Vienybę yra dvidešimt penktasis iš serijos perteikimų, kuriuos parengė įvairūs autoriai į grupę organizuoti Nebadono asmenybių komisijos, susidedančios iš dvylikos narių ir veikiančios vadovaujant Mantutijai Melkizedekui. Mes sudarėme šituos pasakojimus ir pateikėme juos anglų kalba, tokiu metodu, kurį patvirtino mūsų vyresnybė, Urantijos laiku 1934 metais.

56:10.18 (648.1) Physical matter is the time-space shadow of the Paradise energy-shining of the absolute Deities. Truth meanings are the mortal-intellect repercussions of the eternal word of Deity — the time-space comprehension of supreme concepts. The goodness values of divinity are the merciful ministries of the spirit personalities of the Universal, the Eternal, and the Infinite to the time-space finite creatures of the evolutionary spheres.

56:10.19 (648.2) These meaningful reality values of divinity are blended in the Father's relation with each personal creature as divine love. They are co-ordinated in the Son and his Sons as divine mercy. They manifest their qualities through the Spirit and his spirit children as divine ministry, the portrayal of loving mercy to the children of time. These three divinities are primarily manifested by the Supreme Being as power-personality synthesis. They are variously shown forth by God the Sevenfold in seven differing associations of divine meanings and values on seven ascending levels.

56:10.20 (648.3) To finite man truth, beauty, and goodness embrace the full revelation of divinity reality. As this love-comprehension of Deity finds spiritual expression in the lives of God-knowing mortals, there are yielded the fruits of divinity: intellectual peace, social progress, moral satisfaction, spiritual joy, and cosmic wisdom. The advanced mortals on a world in the seventh stage of light and life have learned that love is the greatest thing in the universe — and they know that God is love.

56:10.21 (648.4) Love is the desire to do good to others.

56:10.22 (648.5) [Presented by a Mighty Messenger visiting on Urantia, by request of the Nebadon Revelatory Corps and in collaboration with a certain Melchizedek, the vicegerent Planetary Prince of Urantia.]

56:10.23 (648.6) This paper on Universal Unity is the twenty-fifth of a series of presentations by various authors, having been sponsored as a group by a commission of Nebadon personalities numbering twelve and acting under the direction of Mantutia Melchizedek. We indited these narratives and put them in the English language, by a technique authorized by our superiors, in the year 1934 of Urantia time.

URANTIJOS KNYGA

III DALIS. URANTIJOS ISTORIJA

---

57 Dokumentas. Urantijos kilmė

⇐ 056

URANTIJOS KNYGA

058 ⇐

III DALIS. URANTIJOS ISTORIJA

57 DOKUMENTAS. URANTIJOS KILMĖ

Skyrius

ĮVADAS

1. Andronoverio ūkas
2. Pirminis ūko etapas
3. Antrinis ūko etapas
4. Trečiasis ir ketvirtasis etapai
5. Monmatijos — Urantijos saulės sistemos — kilmė
6. Saulės sistemos etapas — planetų formavimosi era
7. Meteoritų era — Ugnikalnių amžius
- Primityvioji planetos atmosfera
8. Plutos stabilizavimas
- Žemės drebejimų amžius
- Pasaulinis vandenynas ir pirmasis kontinentas

ĮVADAS

PATEIKIANT iš Jerusemo archyvų ištraukas dokumentams apie Urantijos priešistoriją ir ankstyvąją istoriją, mums yra nurodyta laiką skaičiuoti jo dabartinio vartojimo požiūriu— dabartinį keliamųjų metų kalendorių sudaro 365 dienos ir 1/4 dienos per metus. Kaip taisyklė, nebus mėginama pateikti tikslų metų, nors jie ir yra užregistruoti. Mes iš tiesų vartosime artimiausius pilnus skaičius kaip tą geresnį metodą pateikiant šituos istorinius faktus.

Kada kalbėsime apie vieno ar dviejų milijonų metų senumo įvykį, tada ketiname tokį įvykį datuoti į praeitį, skaičiuodami metus nuo krikščioniškosios eros dvidešimtojo amžiaus pirmųjų dešimtmečių. Šitokiu būdu mes šituos tolimus įvykius pavaizduosime kaip vykusius tūkstančių, milijonų, ir milijardų metų lyginiais periodais.

PAPER 57 THE ORIGIN OF URANTIA

SECTIONS

Introduction

1. The Andronover Nebula
2. The Primary Nebular Stage
3. The Secondary Nebular Stage
4. Tertiary and Quartan Stages
5. Origin of Monmatia — The Urantia Solar System
6. The Solar System Stage — The Planet-Forming Era
7. The Meteoric Era — The Volcanic Age
- The Primitive Planetary Atmosphere
8. Crustal Stabilization
- The Age of Earthquakes
- The World Ocean and the First Continent

INTRODUCTION

57:0.1 (651.1) IN PRESENTING excerpts from the archives of Jerusem for the records of Urantia respecting its antecedents and early history, we are directed to reckon time in terms of current usage — the present leap-year calendar of 365¼ days to the year. As a rule, no attempt will be made to give exact years, though they are of record. We will use the nearest whole numbers as the better method of presenting these historic facts.

57:0.2 (651.2) When referring to an event as of one or two millions of years ago, we intend to date such an occurrence back that number of years from the early decades of the twentieth century of the Christian era. We will thus depict these far-distant events as occurring in even periods of thousands, millions, and billions of years.

1. ANDRONOVERIO ŪKAS

Urantija yra kilusi iš jūsų saulės, o jūsų saulė yra viena iš daugialypių palikuonių iš Andronoverio ūko, kuris kažkada buvo organizuotas kaip Nebadono vietinės visatos fizinės energijos ir materialios materijos sudedamoji dalis. O šitas gigantiškas ūkas pats atsirado iš visuotinio erdvės jėgos užtaiso Orvontono supervisorio prieš daug laiko.

Likus daug laiko iki to meto, nuo kada yra pradedamas šitas pasakojimas, Rojaus Pirminiai Pagrindiniai Jėgos Organizatoriai visiškai kontroliavo erdvės energijas, kurios vėliau buvo organizuotos į Andronoverio ūką.

Prieš 987.000.000.000 metų jėgos organizatoriaus padėjėjas ir tuo metu laikinai vykdęs inspektorius pareigas Orvontono serijos numeris 811.307, keliaudamas iš Uversos į išorę, pranešė Dienų Seniesiems, jog erdvės sąlygos yra palankios tam, kad būtų pradėti materializavimo reiškiniai rytinio, tuo metu, Orvontono segmento viename sektoriuje.

Prieš 900.000.000.000 metų Uversos archyvai liudija, jog buvo užregistruotas leidimas, kurį išdavė Uversos Pusiausvyros Taryba supervisatos vyriausybei, kuri buvo įgaliota vieną jėgos organizatorių ir personalą pasiųsti į tą regioną, kurį buvo anksčiau nurodęs 811.307 inspektorius. Orvontono valdžia nusiuntė šitos potencialios visatos pirmąjį atradėją tam, kad įvykdytų Dienų Senųjų mandata, nurodantį organizuoti naują materialią kūriniją.

Šito leidimo įregistravimas pažymi, kad tas jėgos organizatorius ir personalas jau buvo išvykę iš Uversos į ilgą kelionę į tą rytinį erdvės sektorių, kur jie vėliau turėjo įsitraukti į tą ilgalaikę veiklą, kuri pasibaigtų naujos fizinės kūrinijos atsiradimu Orvontone.

Prieš 875.000.000.000 metų milžiniškas Andronoverio ūkas numeris 876.926 buvo tinkamai pradėtas. Tam, jog būtų pradėtas energijos viesulas, kuris galiausiai peraugo į šitą milžinišką erdvės cikloną, buvo reikalingas tiksliai jėgos organizatoriaus ir ryšių personalo buvimas. Po to, kada būna inicijuojami ūkiniai apsisukimai, tada gyvieji jėgos organizatoriai tiesiog pasitraukia statmenais kampais į besisukančio disko plokštumą, ir nuo to momento visą laiką tokios naujos fizinės sistemos progresinę ir tvarkingą evoliuciją užtikrina tos savybės, kurios yra neatskiriamos nuo energijos.

Mazdaug nuo šito laiko pasakojimas

1. THE ANDRONOVER NEBULA

57.1.1 (651.3) Urantia is of origin in your sun, and your sun is one of the multifarious offspring of the Andronover nebula, which was onetime organized as a component part of the physical power and material matter of the local universe of Nebadon. And this great nebula itself took origin in the universal force-charge of space in the superuniverse of Orvonton, long, long ago.

57.1.2 (651.4) At the time of the beginning of this recital, the Primary Master Force Organizers of Paradise had long been in full control of the space-energies which were later organized as the Andronover nebula.

57.1.3 (651.5) 987,000,000,000 years ago associate force organizer and then acting inspector number 811,307 of the Orvonton series, traveling out from Uversa, reported to the Ancients of Days that space conditions were favorable for the initiation of materialization phenomena in a certain sector of the, then, easterly segment of Orvonton.

57.1.4 (651.6) 900,000,000,000 years ago, the Uversa archives testify, there was recorded a permit issued by the Uversa Council of Equilibrium to the superuniverse government authorizing the dispatch of a force organizer and staff to the region previously designated by inspector number 811,307. The Orvonton authorities commissioned the original discoverer of this potential universe to execute the mandate of the Ancients of Days calling for the organization of a new material creation.

57.1.5 (652.1) The recording of this permit signifies that the force organizer and staff had already departed from Uversa on the long journey to that easterly space sector where they were subsequently to engage in those protracted activities which would terminate in the emergence of a new physical creation in Orvonton.

57.1.6 (652.2) 875,000,000,000 years ago the enormous Andronover nebula number 876,926 was duly initiated. Only the presence of the force organizer and the liaison staff was required to inaugurate the energy whirl which eventually grew into this vast cyclone of space. Subsequent to the initiation of such nebular revolutions, the living force organizers simply withdraw at right angles to the plane of the revolutionary disk, and from that time forward, the inherent qualities of energy insure the progressive and orderly evolution of such a new physical system.

57.1.7 (652.3) At about this time the narrative shifts to

persikelia į supervisatos asmenybių veikimą. Tikrovėje pasakojimo tikroji pradžia yra nuo šito laiko—kaip tik maždaug nuo to meto, kada Rojaus jėgos organizatoriai rengiasi pasitraukti, parengę erdvės-energijos sąlygas Orvontono supervisatos energijos reguliuotojų ir fizinių kontrolierių veikimui.

the functioning of the personalities of the superuniverse. In reality the story has its proper beginning at this point — at just about the time the Paradise force organizers are preparing to withdraw, having made the space-energy conditions ready for the action of the power directors and physical controllers of the superuniverse of Orvonton.

2. PIRMINIS ŪKO ETAPAS

Visi evoliuciniai materialūs kūriniai yra kilę iš žiedinių ir dujinių ūkų, ir visi tokie pirminiai ūkai yra žiediniai per savo dujinės egzistencijos ankstyvąjį etapą. Laikui einant, jie paprastai tampa spiraliniais, o kada jų saulių formavimo funkcija išsisemia, tada jie dažnai tampa žvaigždinėmis grupėmis arba milžiniškomis saulėmis, kurias supa skirtingas skaičius planetų, palydovų, ir mažesnių materijos grupių daug kuo primenančių jų pačių mažytę saulės sistemą.

Prieš 800.000.000.000 metų Andronoverio kūrinys buvo gerai įsitvirtinęs kaip Orvontono vienas iš didingų pirminių ūkų. Kada netolimų visatų astronomai žvelgė į išorę į šitą erdvės reiškinį, tada jie mažai ką matė, kas patrauktų jų dėmesį. Gravitacijos apskaičiavimai, atlikti gretimuose kūrinuose, rodė, kad tuo metu Andronoverio regionuose vyko erdvės materializavimai, bet tai buvo ir viskas.

Prieš 700.000.000.000 metų Andronoverio sistema ėmė įgauti gigantiškas proporcijas, ir papildomi fiziniai kontrolieriai buvo pasiųsti į devynis supančius materialius kūrinius tam, kad būtų užtikrinta parama ir suteiktas bendradarbiavimas šitos naujos materialios sistemos, kuri taip sparčiai vystėsi, energijos centrams. Šituo tolimu metu visa materija, kuri buvo perduota vėlesniems kūriniais, buvo laikoma šitame gigantiškame erdvės rate, kuris visą laiką toliau sukosi, ir pasiekęs savo maksimalų skersmenį, sukosi vis greičiau ir greičiau, tuo pačiu metu toliau tankėdamas ir susitraukdamas.

Prieš 600.000.000.000 metų buvo pasiektas Andronoverio energijos mobilizavimo periodo aukščiausias taškas; ūkas buvo pasiekęs savo maksimalią masę. Šiuo metu tai buvo gigantiškas cirkuliarinis dujų debesis, savo forma kažkuria prasme panašus į suplotą sferoidą. Tai buvo išsiskiriančios masės formavimosi ir skirtingų sukimosi greičių ankstyvasis periodas. Netrukus gravitacija ir kitokie poveikiai turėjo pradėti tokį savo darbą, kad erdvės dujas paverstų į organizuotą materiją.

2. THE PRIMARY NEBULAR STAGE

57:2.1 (652.4) All evolutionary material creations are born of circular and gaseous nebulae, and all such primary nebulae are circular throughout the early part of their gaseous existence. As they grow older, they usually become spiral, and when their function of sun formation has run its course, they often terminate as clusters of stars or as enormous suns surrounded by a varying number of planets, satellites, and smaller groups of matter in many ways resembling your own diminutive solar system.

57:2.2 (652.5) 800,000,000,000 years ago the Andronover creation was well established as one of the magnificent primary nebulae of Orvonton. As the astronomers of near-by universes looked out upon this phenomenon of space, they saw very little to attract their attention. Gravity estimates made in adjacent creations indicated that space materializations were taking place in the Andronover regions, but that was all.

57:2.3 (652.6) 700,000,000,000 years ago the Andronover system was assuming gigantic proportions, and additional physical controllers were dispatched to nine surrounding material creations to afford support and supply co-operation to the power centers of this new material system which was so rapidly evolving. At this distant date all of the material bequeathed to the subsequent creations was held within the confines of this gigantic space wheel, which continued ever to whirl and, after reaching its maximum of diameter, to whirl faster and faster as it continued to condense and contract.

57:2.4 (652.7) 600,000,000,000 years ago the height of the Andronover energy-mobilization period was attained; the nebula had acquired its maximum of mass. At this time it was a gigantic circular gas cloud in shape somewhat like a flattened spheroid. This was the early period of differential mass formation and varying revolutionary velocity. Gravity and other influences were about to begin their work of converting space gases into organized matter.

3. ANTRINIS ŪKO ETAPAS

Milžiniškas ūkas dabar palaipsniui pradeda įgauti spiralinę formą ir tampa aiškiai matomas net ir tolimų visatų astronomams. Tai yra natūrali daugumos ūkų istorija; prieš tai, kada jie pradeda išmesti saulės ir imasi visatos statybos darbo, šitie antriniai erdvės ūkai paprastai yra matomi kaip *spiraliniai reiškiniai*.

Buvę netoli tos tolimosios eros žvaigždžių tyrėjai, kada jie stebėjo šitą Andronoverio ūko metamorfozę, tada matė tiksliai tą patį, ką mato dvidešimtojo amžiaus astronomai, kai savo teleskopus jie nukreipia į erdvę ir mato dabartinio amžiaus gretimos išorinės erdvės spiralinius ūkus.

Maždaug tuo metu, kada buvo pasiekta didžiausia masė, gravitacijos kontrolė dujiniam turiniui ėmė mažėti, ir prasidėjo dujų išsiveržimo etapas, dujos į išorę skriejo srovėmis kaip dvi gigantiškos ir atskiros atšakos, kurios susidarė motininės masės priešingose pusėse. Šito milžiniško centrinio branduolio greiti apsisukimai šitoms dviems nusidriekusioms dujų srovėms suteikė spiralės išvaizdą. Šitų išsikišusių atšakų dalių vėsimas ir vėliau kondensavimasis sukūrė jų mazginę išvaizdą. Šitos tankesnės dalys buvo fizinės materijos milžiniškos sistemos ir posistemės, sukuriu skriejančios erdve ūko dujinio debesies terpėje, tuo pačiu metu jos buvo tvirtai išlaikomos motininio rato gravitacijos grybšnyje.

Bet ūkas buvo pradėjęs trauktis, o sukimosi greičio padidėjimas toliau mažino gravitacijos kontrolę; ir netrukus, išoriniai dujiniai regionai iš tikrųjų ėmė išsiveržti iš ūko branduolio tiesioginio apkabinimo, pasklisdami į erdvę netaisyklingo kontūro grandinėmis, sugrįždami į branduolio regionus tam, kad užbaigtų savo grandines, ir taip toliau. Bet tai buvo ūko vystymosi tikrai laikinas etapas. Visą laiką didėjantis sukimosi greitis netrukus turėjo į erdvę išmesti milžiniškas saulės su savarankiškoms grandinėmis.

Ir būtent taip įvyko Andronoveryje prieš amžių amžius. Energijos ratas vis augo ir augo, kol pasiekė savo išsiplėtimo maksimalų laipsnį, ir tada, kada prasidėjo susitraukimas, jis sukosi vis greičiau ir greičiau, kol, galiausiai, buvo pasiekta kritinė išcentrinė stadija ir prasidėjo didysis irimas.

Prieš 500.000.000.000 metų atsirado pirmoji Andronoverio saulė. Šita deganti juosta atsilo nuo motininės gravitacijos grybšnio ir išsiplėšė į erdvę į savarankišką kelionę kosmoso kūrinijoje. Jos orbitą nulėmė jos išsiveržimo trajektorija. Tokios

3. THE SECONDARY NEBULAR STAGE

57:3.1 (653.1) The enormous nebula now began gradually to assume the spiral form and to become clearly visible to the astronomers of even distant universes. This is the natural history of most nebulae; before they begin to throw off suns and start upon the work of universe building, these secondary space nebulae are usually observed as *spiral phenomena*.

57:3.2 (653.2) The near-by star students of that faraway era, as they observed this metamorphosis of the Andronover nebula, saw exactly what twentieth-century astronomers see when they turn their telescopes spaceward and view the present-age spiral nebulae of adjacent outer space.

57:3.3 (653.3) About the time of the attainment of the maximum of mass, the gravity control of the gaseous content commenced to weaken, and there ensued the stage of gas escapement, the gas streaming forth as two gigantic and distinct arms, which took origin on opposite sides of the mother mass. The rapid revolutions of this enormous central core soon imparted a spiral appearance to these two projecting gas streams. The cooling and subsequent condensation of portions of these protruding arms eventually produced their knotted appearance. These denser portions were vast systems and subsystems of physical matter whirling through space in the midst of the gaseous cloud of the nebula while being held securely within the gravity grasp of the mother wheel.

57:3.4 (653.4) But the nebula had begun to contract, and the increase in the rate of revolution further lessened gravity control; and ere long, the outer gaseous regions began actually to escape from the immediate embrace of the nebular nucleus, passing out into space on circuits of irregular outline, returning to the nuclear regions to complete their circuits, and so on. But this was only a temporary stage of nebular progression. The ever-increasing rate of whirling was soon to throw enormous suns off into space on independent circuits.

57:3.5 (653.5) And this is what happened in Andronover ages upon ages ago. The energy wheel grew and grew until it attained its maximum of expansion, and then, when contraction set in, it whirled on faster and faster until, eventually, the critical centrifugal stage was reached and the great breakup began.

57:3.6 (653.6) 500,000,000,000 years ago the first Andronover sun was born. This blazing streak broke away from the mother gravity grasp and tore out into space on an independent adventure in the cosmos of creation. Its orbit was determined by its

jaunos saulės greitai tampa sferinės ir pradeda savo ilgą, turtingą įvykiais karjerą kaip erdvės žvaigždės. Išskyrus paskutiniuosius ūkų branduolius, didžioji dauguma Orvontono saulių turėjo analogišką kilmę. Šitos išsiveržiančios saulės pereina per įvairius evoliucijos ir vėlesnės visatos tarnystės periodus.

Prieš 400.000.000.000 metų prasidėjo Andronoverio ūko sugavimo iš naujo periodas. Daugelis netolimų ir mažesnių saulių buvo vėl sugautos dėl to, kad motininis branduolys palaipsniui didėjo ir toliau kondensavosi. Labai greitai buvo pradėta ūko baigiamoji kondensavimosi fazė, tas periodas, kuris visada eina prieš baigiamąją energijos ir materijos šitų milžiniškų erdvės sankaujų atsiskyrimą.

Būtent praėjus vos milijonui metų nuo šitos epochos, Nebadono Mykolas, vienas iš Rojaus Sūnų Kūrėjų, šitą besiskaidantį ūką pasirinko savo jaudinančio patyrimo vieta kuriant visatą. Beveik tuoj pat buvo pradėti Salvingtono architektūriniai pasauliai ir vieno šimto žvaigždynų būstinių planetų grupės. Prireikė beveik vieno milijono metų tam, kad būtų užbaigtos šitos specialiai sukurtų pasaulių grupės. Vietinių sistemų būstinių planetos buvo pastatytos per tą laikotarpį, kuris nusidriekė nuo to meto iki maždaug to momento, kuris buvo prieš penkis milijardus metų.

Prieš 300.000.000.000 metų Andronoverio saulės grandinės buvo gerai įtvirtintos, o pati ūko sistema žengė per santykinio fizinio stabilumo laikiną periodą. Maždaug šituo laiku Mykolo personalas atvyko į Salvingtoną, ir Orvontono Uversos vyriausybė pareiškė apie Nebadono vietinės visatos fizinį pripažinimą.

Prieš 200.000.000.000 metų toliau vyko susitraukimas ir kondensavimasis, išskiriant milžinišką karštį Andronoverio centrinėje sankaujoje, arba branduolio masėje. Santykinė erdvė susidarė net ir tuose regionuose, kurie buvo netoli centrinio motininio saulės rato. Išoriniai regionai ėmė darytis labiau stabilizuoti ir geriau organizuoti; kai kurios planetos, skriejusios aplink naujai atsiradusias saules, pakankamai atvėso, kad būtų tinkamos gyvybės implantavimui. Seniausios apgyvendintos Nebadono planetos yra atsiradusios tais laikais.

Dabar užbaigtas Nebadono visatos mechanizmas pirmą kartą pradeda veikti, ir Mykolo kūrinija yra įregistruojama Uversoje kaip apgyvendinimo ir augančio mirtingojo kilimo visata.

Prieš 100.000.000.000 metų buvo pasiekta ūko kondensavimosi įtampos viršūnė; maksimalaus karščio įtampos taškas. Šitas kritinis gravitacijos-karščio kovos etapas kartais trunka per amžius, bet anksčiau ar vėliau, karštis

path of escape. Such young suns quickly become spherical and start out on their long and eventful careers as the stars of space. Excepting terminal nebular nucleuses, the vast majority of Orvonton suns have had an analogous birth. These escaping suns pass through varied periods of evolution and subsequent universe service.

57:3.7 (653.7) 400,000,000,000 years ago began the recaptive period of the Andronover nebula. Many of the near-by and smaller suns were recaptured as a result of the gradual enlargement and further condensation of the mother nucleus. Very soon there was inaugurated the terminal phase of nebular condensation, the period which always precedes the final segregation of these immense space aggregations of energy and matter.

57:3.8 (654.1) It was scarcely a million years subsequent to this epoch that Michael of Nebadon, a Creator Son of Paradise, selected this disintegrating nebula as the site of his adventure in universe building. Almost immediately the architectural worlds of Salvington and the one hundred constellation headquarters groups of planets were begun. It required almost one million years to complete these clusters of specially created worlds. The local system headquarters planets were constructed over a period extending from that time to about five billion years ago.

57:3.9 (654.2) 300,000,000,000 years ago the Andronover solar circuits were well established, and the nebular system was passing through a transient period of relative physical stability. About this time the staff of Michael arrived on Salvington, and the Uversa government of Orvonton extended physical recognition to the local universe of Nebadon.

57:3.10 (654.3) 200,000,000,000 years ago witnessed the progression of contraction and condensation with enormous heat generation in the Andronover central cluster, or nuclear mass. Relative space appeared even in the regions near the central mother-sun wheel. The outer regions were becoming more stabilized and better organized; some planets revolving around the newborn suns had cooled sufficiently to be suitable for life implantation. The oldest inhabited planets of Nebadon date from these times.

57:3.11 (654.4) Now the completed universe mechanism of Nebadon first begins to function, and Michael's creation is registered on Uversa as a universe of inhabitation and progressive mortal ascension.

57:3.12 (654.5) 100,000,000,000 years ago the nebular apex of condensation tension was reached; the point of maximum heat tension was attained. This critical stage of gravity-heat contention sometimes lasts for ages, but sooner

laimi kovą prieš gravitaciją, ir prasideda įspūdingas saulių išmėtymo laikotarpis. Ir tai rodo erdvės ūko antrojo etapo pabaigą.

or later, heat wins the struggle with gravity, and the spectacular period of sun dispersion begins. And this marks the end of the secondary career of a space nebula.

4. TREČIASIS IR KETVIRTASIS ETAPAI

Pirmasis ūko etapas yra žiedinis; antrasis yra spiralinis; trečiasis etapas yra pirmasis saulių išmėtymas, tuo tarpu ketvirtasis etapas apima antrąjį ir paskutinįjį saulių pasklidimo ciklą, motininiam branduoliui tampant sferine grupe arba atskira saule, veikiančia kaip paskutiniosios saulės sistemos centras.

Prieš 75.000.000.000 metų šitas ūkas buvo pasiekęs savo saulių šeimos stadijos aukščiausiąjį tašką. Tai buvo saulių praradimų pirmojo periodo viršūnė. Nuo to laiko didžioji dauguma šitų saulių užvaldė didžiules planetų, palydovų, tamsiųjų salų, kometų, meteorų, ir kosminių dulkių debesų sistemas.

Prieš 50.000.000.000 metų šitas pirmasis saulių pasklidimo periodas buvo užbaigtas; šis ūkas labai greitai artėjo prie savo egzistavimo trečiojo ciklo, per kurį susidarė 876.926 saulių sistemos, pabaigos.

Prieš 25.000.000.000 baigėsi šio ūko egzistavimo trečiasis ciklas, ir dėl to atsirado toli nusidriekusių žvaigždinių sistemų, kilusių iš šito tėvinio ūko, organizacija ir santykinis stabilumas. Bet fizinio susitraukimo ir padidinto karščio generavimo procesas tęsėsi ūko liekanų centrinėje masėje.

Prieš 10.000.000.000 metų prasidėjo ketvirtasis Andronoverio ciklas. Buvo pasiekta maksimali branduolio masės temperatūra; artėjo kritinis kondensavimosi taškas. Pirminis motininis branduolys patyrė konvulsijas, kada jį veikė jo paties vidinio karščio kondensavimosi įtampas ir išsilaisvinusių saulių sistemų supančios gausybės vis augančio gravitacinio traukimo apjungtas spaudimas. Branduoliniai išsiveržimai, kurie turėjo pradėti ūko saulių antrąjį ciklą, buvo neišvengiami. Netrukus turėjo prasidėti ūko egzistavimo ketvirtasis ciklas.

Prieš 8.000.000.000 metų prasidėjo galingas baigiamasis išsiveržimas. Tokio kosminio sukrėtimo metu saugios yra tikrai išorinės sistemos. Ir tai buvo ūko pabaigos pradžia. Šitas baigiamasis saulių išmetimas užtruko beveik du milijardus metų.

Prieš 7.000.000.000 metų Andronoverio paskutinis irimas pasiekė aukščiausią tašką. Tai buvo tas periodas, kada gimė didesnės

4. TERTIARY AND QUARTAN STAGES

57:4.1 (654.6) The primary stage of a nebula is circular; the secondary, spiral; the tertiary stage is that of the first sun dispersion, while the quartan embraces the second and last cycle of sun dispersion, with the mother nucleus ending either as a globular cluster or as a solitary sun functioning as the center of a terminal solar system.

57:4.2 (654.7) 75,000,000,000 years ago this nebula had attained the height of its sun-family stage. This was the apex of the first period of sun losses. The majority of these suns have since possessed themselves of extensive systems of planets, satellites, dark islands, comets, meteors, and cosmic dust clouds.

57:4.3 (654.8) 50,000,000,000 years ago this first period of sun dispersion was completed; the nebula was fast finishing its tertiary cycle of existence, during which it gave origin to 876,926 sun systems.

57:4.4 (654.9) 25,000,000,000 years ago witnessed the completion of the tertiary cycle of nebular life and brought about the organization and relative stabilization of the far-flung starry systems derived from this parent nebula. But the process of physical contraction and increased heat production continued in the central mass of the nebular remnant.

57:4.5 (655.1) 10,000,000,000 years ago the quartan cycle of Andronover began. The maximum of nuclear-mass temperature had been attained; the critical point of condensation was approaching. The original mother nucleus was convulsing under the combined pressure of its own internal-heat condensation tension and the increasing gravity-tidal pull of the surrounding swarm of liberated sun systems. The nuclear eruptions which were to inaugurate the second nebular sun cycle were imminent. The quartan cycle of nebular existence was about to begin.

57:4.6 (655.2) 8,000,000,000 years ago the terrific terminal eruption began. Only the outer systems are safe at the time of such a cosmic upheaval. And this was the beginning of the end of the nebula. This final sun disgorgement extended over a period of almost two billion years.

57:4.7 (655.3) 7,000,000,000 years ago witnessed the height of the Andronover terminal breakup. This was the period of the birth of the larger terminal suns and the apex of the local physical

paskutinės saulės ir kada buvo vietinių fizinių sukrėtimų viršūnė.

Prieš 6.000.000.000 metų buvo galutinio suirimo pabaiga, ir atsirado jūsų saulė, penkiasdešimt šeštoji Andronoverio antrojoje saulių šeimoje, skaičiuojant nuo galo. Šitas paskutinis ūko branduolio išsiveržimas sukūrė 136,702 saules, didžioji jų dauguma buvo pavieniai dangaus kūnai. Bendras saulių ir saulių sistemų skaičius, kuris kilo iš Andronoverio ūko, buvo 1.013.628. Saulės sistemos saulės numeris yra 1.013.572.

O dabar Andronoverio ūko daugiau nebėra, bet jis toliau tebegyvuoja daugybėje saulių ir jų planetinėse šeimose, kurios susidarė iš šito erdvės motininio debesies. Šito nuostabaus ūko paskutiniojo branduolio liekanos vis dar tebedega rausvu spindesiu ir toliau skleidžia saikingą šviesą ir karštį savo likusiai planetų šeimai, susidedančiai iš vieno šimto šešiasdešimt penkių pasaulių, kurie dabar sukasi aplink šitą šviesos monarchų dviejų galingų generacijų nusipelnusią pagarbos motiną.

5. MONMATIJOS — URANTIJOS SAULĖS SISTEMOS — KILMĖ

Prieš 5.000.000.000 metų jūsų saulė buvo santykinai izoliuotas degantis dangaus kūnas, prisitraukęs didžiąją dalį materijos, skriejusios netoli erdvėje, tuos neseniai buvusių sukrėtimų, kurie lydėjo jos pačios atsiradimą, likučius.

Šiandien, jūsų saulė yra pasiekusi santykinį stabilumą, bet jos vienuolikos su puse metų saulės dėmių ciklai išduoda, kad savo jaunystėje ji buvo nepastovi saulė. Jūsų saulės egzistavimo pradžioje besitęsiantis traukimas ir dėl to palaipsniui kylanti temperatūra jos paviršiuje sukėlė didžiausias konvulsijas. Šitiems titaniškiems kvėpavimams prireikdavo trijų su puse dienos tam, kad būtų užbaigtas besikeičiančio ryškumo ciklas. Šita besikeičianti būseną, šitas periodiškas pulsavimas, jūsų saulę padarė labai jautrią kai kuriems išoriniams poveikiams, su kuriais ji turėjo netrukus susidurti.

Tokiu būdu iš tikrųjų vietinės erdvės arena buvo parengta tam, jog unikalčiai atsirastų *Monmatija*, toks yra jūsų saulės planetinės šeimos, tos saulės sistemos, kuriai priklauso jūsų pasaulis, vardas. Mažiau negu vienas procentas Orvontono planetinių sistemų turi panašią kilmę.

Prieš 4.500.000.000 metų milžiniška Angonos sistema ėmė artėti prie šitos atsiskyrusios saulės. Šitos gigantiškos sistemos centras buvo erdvės tamsusis milžinas, kietas, su labai didžiule energine įkrova, ir turintis galingą gravitacinį traukimą.

disturbances.

57:4.8 (655.4) 6,000,000,000 years ago marks the end of the terminal breakup and the birth of your sun, the fifty-sixth from the last of the Andronover second solar family. This final eruption of the nebular nucleus gave birth to 136,702 suns, most of them solitary orbs. The total number of suns and sun systems having origin in the Andronover nebula was 1,013,628. The number of the solar system sun is 1,013,572.

57:4.9 (655.5) And now the great Andronover nebula is no more, but it lives on in the many suns and their planetary families which originated in this mother cloud of space. The final nuclear remnant of this magnificent nebula still burns with a reddish glow and continues to give forth moderate light and heat to its remnant planetary family of one hundred and sixty-five worlds, which now revolve about this venerable mother of two mighty generations of the monarchs of light.

5. ORIGIN OF MONMATIA — THE URANTIA SOLAR SYSTEM

57:5.1 (655.6) 5,000,000,000 years ago your sun was a comparatively isolated blazing orb, having gathered to itself most of the near-by circulating matter of space, remnants of the recent upheaval which attended its own birth.

57:5.2 (655.7) Today, your sun has achieved relative stability, but its eleven and one-half year sunspot cycles betray that it was a variable star in its youth. In the early days of your sun the continued contraction and consequent gradual increase of temperature initiated tremendous convulsions on its surface. These titanic heaves required three and one-half days to complete a cycle of varying brightness. This variable state, this periodic pulsation, rendered your sun highly responsive to certain outside influences which were to be shortly encountered.

57:5.3 (655.8) Thus was the stage of local space set for the unique origin of *Monmatia*, that being the name of your sun's planetary family, the solar system to which your world belongs. Less than one per cent of the planetary systems of Orvonton have had a similar origin.

57:5.4 (655.9) 4,500,000,000 years ago the enormous Angona system began its approach to the neighborhood of this solitary sun. The center of this great system was a dark giant of space, solid, highly charged, and possessing tremendous gravity pull.

Kada Angona prie saulės labiau priartėjo, tada, saulės pulsavimo maksimalaus išsiplėtimo momentais, dujinių medžiagų srovės būdavo iššaunamos į erdvę kaip gigantiški saulės liežuviai. Iš pradžių šitie liepsningų dujų liežuviai neišvengiamai nukrisdavo atgal į saulę, bet kuomet Angona artinosi vis labiau ir labiau, tuomet tos gigantiškos viešnios gravitacinis traukimas tapo tokiu galingu, kad šitie dujų liežuviai kai kuriose vietose atitrūkdavo, šaknys sukrisdavo atgal į saulę, tuo tarpu išorinės dalys pasilikdavo atitrūkusios, kad sudarytų savarankiškus materijos kūnus, saulės meteoritus, kurie nedelsiant imdavo skrieti aplink saulę savo pačių elipsinėmis orbitomis.

Angonos sistemai vis artėjant, iš saulės ištraukta materija vis augo ir augo: iš saulės buvo atitraukiama vis daugiau ir daugiau materijos, kad taptų savarankiškais kūnais, skriejančiais aplink esančioje erdvėje. Tokia situacija vystėsi maždaug penkis šimtus tūkstančių metų tol, kol Angona prie saulės prisiartinio arčiausia; tuomet saulė, dar tuo pačiu paveikta vienos iš savo periodiškų vidinių konvulsijų, patyrė dalinį suirimą; iš priešingų pusių ir vienu metu, su jėga buvo išsviesti milžiniški materijos tūriai. Nuo Angonos pusės buvo ištraukta milžiniška saulės dujų kolona, gana nusmailėjusi iš abiejų pusių ir ryškiai išsipūtusi centre, kuri iš saulės tiesioginės gravitacijos kontrolės visiškai ištrūko.

Šita milžiniška saulės dujų kolona, kuri buvo tokiu būdu atskirta nuo saulės, vėliau išsivystė į dvylika saulės sistemos planetų. Aidu atsiliepiantis dujų išmetimas iš priešingos saulės pusės kartu su padidėjusiu reagavimu į šito gigantiško saulės sistemos protėvio išsiveržimą, nuo to laiko kondensavosi į meteorus ir saulės sistemos erdvės dulkes, nors didelę, labai didelę šitos materijos dalį vėliau vėl iš naujo pasigriebė saulės gravitacija, kada Angonos sistema pasitraukė į tolimąją erdvę.

Nors Angonai ir pavyko atitraukti saulės sistemos protėvinę planetų materiją ir milžinišką materijos tūrį, dabar skriejančią aplink saulę kaip asteroidai ir meteorai, bet iš šitos saulės materijos sau ji neišsaugojo visiškai nieko. Besisvečiuojanti sistema neprisiartinio tiek arti, kad realiai pasivogtų bent kiek iš saulės substancijos, bet ji priskriejo pakankamai arti, kad į įsiterpiančią erdvę atitrauktų visą materiją, kuri sudaro šiandieninę saulės sistemą.

Tos penkios vidinės ir penkios išorinės planetos greitai susiformavo miniatiūroje iš vėstančių ir besikondensuojančių branduolių mažiau masyviuose ir plonėjančiuose galuose to gigantiško gravitacinio išsipūtimo, kurį Angonai pasisekė atplėšti nuo saulės, tuo tarpu Saturnas ir Jupiteris buvo suformuoti iš masyvesnių ir

57:5.5 (656.1) As Angona more closely approached the sun, at moments of maximum expansion during solar pulsations, streams of gaseous material were shot out into space as gigantic solar tongues. At first these flaming gas tongues would invariably fall back into the sun, but as Angona drew nearer and nearer, the gravity pull of the gigantic visitor became so great that these tongues of gas would break off at certain points, the roots falling back into the sun while the outer sections would become detached to form independent bodies of matter, solar meteorites, which immediately started to revolve about the sun in elliptical orbits of their own.

57:5.6 (656.2) As the Angona system drew nearer, the solar extrusions grew larger and larger; more and more matter was drawn from the sun to become independent circulating bodies in surrounding space. This situation developed for about five hundred thousand years until Angona made its closest approach to the sun; whereupon the sun, in conjunction with one of its periodic internal convulsions, experienced a partial disruption; from opposite sides and simultaneously, enormous volumes of matter were disgorged. From the Angona side there was drawn out a vast column of solar gases, rather pointed at both ends and markedly bulging at the center, which became permanently detached from the immediate gravity control of the sun.

57:5.7 (656.3) This great column of solar gases which was thus separated from the sun subsequently evolved into the twelve planets of the solar system. The repercussional ejection of gas from the opposite side of the sun in tidal sympathy with the extrusion of this gigantic solar system ancestor, has since condensed into the meteors and space dust of the solar system, although much, very much, of this matter was subsequently recaptured by solar gravity as the Angona system receded into remote space.

57:5.8 (656.4) Although Angona succeeded in drawing away the ancestral material of the solar system planets and the enormous volume of matter now circulating about the sun as asteroids and meteors, it did not secure for itself any of this solar matter. The visiting system did not come quite close enough to actually steal any of the sun's substance, but it did swing sufficiently close to draw off into the intervening space all of the material comprising the present-day solar system.

57:5.9 (656.5) The five inner and five outer planets soon formed in miniature from the cooling and condensing nucleuses in the less massive and tapering ends of the gigantic gravity bulge which Angona had succeeded in detaching from the sun, while Saturn and Jupiter were formed from the more massive and bulging central portions. The

išsipūtusių centrinių dalių. Jupiterio ir Saturno galingas gravitacinis traukimas anksti pasigriebė didžiąją materijos dalį, kuri buvo pavogta iš Angonos, kaip šitą liudija jų kai kurių palydovų skriejimas į priešingą pusę.

Jupiteris ir Saturnas, kadangi kilo iš milžiniškos superkarštų saulės dujų kolonos paties centro, todėl turėjo tiek daug labai karštos saulės materijos, kad jie švietė spindinčia šviesa ir skleidė milžinišką karščio kiekį; iš tikrųjų jos trumpą laiką po savo susiformavimo į atskirus erdvės kūnus buvo antrinės saulės. Šitos dvi didžiausios planetos saulės sistemoje išliko didelė dalimi dujinėmis iki šios dienos, dar net neatvėsusios iki visiško kondensavimosi ar sukietėjimo taško.

Kitų dešimties planetų branduoliai, susidarę dėl dujų susitraukimo, greitai pasiekė kietėjimo etapą, ir tokiu būdu ėmė prie savęs pritraukti vis daugiau meteorinės materijos, skriejusios netoli erdvėje. Šitokiu būdu saulės sistemos pasauliai turėjo dvigubą kilmę: kondensuotų dujų branduoliai vėliau padidėjo, pasigaudami milžinišką kiekį meteorų. Iš tikrųjų jie vis dar tebegauda meteorus, bet daug mažesniu kiekiu.

Planetos nesisuka aplink saulę savo motininės saulės ekvatorine plokštuma, ką jos darytų, jeigu būtų išmestos dėl saulės sukimosi. Vietoje šito jos keliauja ta plokštuma, kokia saulės masę ištraukė Angona ir kuri susiformavo dideliu kampu su saulės ekvatoriaus plokštuma.

Nors Angona saulės masės nepajėgė pasigriebti nė trupučio, bet jūsų saulė prie savo besikeičiančios planetinės šeimos tikrai šiek tiek prisidūrė iš apsilankiusios sistemos erdvėje skriejusios medžiagos. Dėl Angonos stipraus gravitacinio lauko, jai pavaldžių planetų šeima skriejo tokiomis orbitomis, kurios buvo gerokai nutolusios nuo šio tamsiojo milžino; ir tuoj po saulės sistemos protėvinės masės išstūmimo ir tuo metu, kai Angona dar buvo saulės kaimynystėje, trys iš didžiųjų Angonos sistemos planetų skriejo taip arti masyvaus saulės sistemos protėvio, kad jo gravitacinis traukimas, padidintas tos saulės traukos, buvo pakankamas tam, kad nugalėtų Angonos gravitacijos grybšnį ir visam laikui atitrauktų šitas tris priklausomas dangiškojo klajūno dalis.

Visa saulės sistemos materija, kilusi iš saulės, iš pradžių buvo apdovanota vienodos krypties orbitiniu skriejimu, ir jeigu nebūtų buvę šitų trijų svetimų erdvės kūnų įsiveržimo, tai visa saulės sistemos materija tebeturėtų tą pačią orbitinio judėjimo kryptį. Atsitiko taip, jog trys Angonos intakai atsirandančioje saulės sistemoje suteikė naujas ir svetimas reguliuojančias jėgas, o dėl šito atsirado *priešingos krypties judėjimas*.

powerful gravity pull of Jupiter and Saturn early captured most of the material stolen from Angona as the retrograde motion of certain of their satellites bears witness.

57:5.10 (656.6) Jupiter and Saturn, being derived from the very center of the enormous column of superheated solar gases, contained so much highly heated sun material that they shone with a brilliant light and emitted enormous volumes of heat; they were in reality secondary suns for a short period after their formation as separate space bodies. These two largest of the solar system planets have remained largely gaseous to this day, not even yet having cooled off to the point of complete condensation or solidification.

57:5.11 (656.7) The gas-contraction nucleuses of the other ten planets soon reached the stage of solidification and so began to draw to themselves increasing quantities of the meteoric matter circulating in near-by space. The worlds of the solar system thus had a double origin: nucleuses of gas condensation later on augmented by the capture of enormous quantities of meteors. Indeed they still continue to capture meteors, but in greatly lessened numbers.

57:5.12 (657.1) The planets do not swing around the sun in the equatorial plane of their solar mother, which they would do if they had been thrown off by solar revolution. Rather, they travel in the plane of the Angona solar extrusion, which existed at a considerable angle to the plane of the sun's equator.

57:5.13 (657.2) While Angona was unable to capture any of the solar mass, your sun did add to its metamorphosing planetary family some of the circulating space material of the visiting system. Due to the intense gravity field of Angona, its tributary planetary family pursued orbits of considerable distance from the dark giant; and shortly after the extrusion of the solar system ancestral mass and while Angona was yet in the vicinity of the sun, three of the major planets of the Angona system swung so near to the massive solar system ancestor that its gravitational pull, augmented by that of the sun, was sufficient to overbalance the gravity grasp of Angona and to permanently detach these three tributaries of the celestial wanderer.

57:5.14 (657.3) All of the solar system material derived from the sun was originally endowed with a homogeneous direction of orbital swing, and had it not been for the intrusion of these three foreign space bodies, all solar system material would still maintain the same direction of orbital movement. As it was, the impact of the three Angona tributaries injected new and foreign directional forces into the emerging solar system with the

Priešingos krypties judėjimas bet kurioje astronominėje sistemoje visada būna atsitiktinis ir visada kyla dėl svetimų erdvės kūnų susidūrimo įtakos. Tokie susidūrimai nevisada gali sukelti priešingos krypties judėjimą, bet nė vieno kūno, skriejančio priešinga kryptimi, neatsiranda niekur kitur, išskyrus tokią sistemą, kurios masės turi skirtingą kilmę.

resultant appearance of *retrograde motion*. Retrograde motion in any astronomic system is always accidental and always appears as a result of the collisional impact of foreign space bodies. Such collisions may not always produce retrograde motion, but no retrograde ever appears except in a system containing masses which have diverse origins.

6. SAULĖS SISTEMOS ETAPAS — PLANETŲ FORMAVIMOSI ERA

Po saulės sistemos atsiradimo prasidėjo palaipsniui mažėjantis saulės dalių išmetimo periodas. Per kitus penkis šimtus tūkstančių metų, saulė į aplinkinę erdvę toliau išpildavo vis mažesnius materijos tūrius. Bet per šituos ankstyvuosius nepastovių orbitų laikus, kada supantys kūnai prie saulės prisiartindavo arčiausia, tada tėvinė saulė didelę dalį šitos meteorinės materijos sugebėdavo vėl iš naujo pasigauti.

Tos planetos, kurios buvo arčiausia saulės, buvo pirmosios, kurios savo apsisukimus sulėtino kryptinės trinties dėka. Tokie gravitaciniai poveikiai taip pat prisideda prie planetinių orbitų stabilizavimo tuo metu veikdami kaip stabdžiai planetų sukimosi aplink savo ašį greičiui, versdami planetą visą laiką suktis vis lėčiau iki ašinis sukimasis sustoja, palikdami planetos vieną pusrutulį visada atsuktą į saulę ar didesnįjį kūną, kaip tą iliustruoja Merkurijaus planeta ir mėnulis, kuris į Urantiją visada yra atsukęs tą pačią pusę.

Kada mėnulio ir žemės kryptinė trintis išsilygins, tada žemė į mėnulį visada bus atsukusi tą patį pusrutulį, o diena ir mėnuo bus analogiški—trukme bus maždaug keturiasdešimt septynios dienos. Kada bus pasiektas toks orbitų stabilumas, tada kryptinės trintys pradės veikti priešinga kryptimi, daugiau nebestumdamos mėnulio tolyn nuo žemės, bet palaipsniui traukdamos palydovą prie šios planetos. Ir tada, toje tolumoje ateityje, kada mėnulis priartės iki maždaug vienuolikos tūkstančių žemės mylių, pastarosios gravitacinis veikimas sukels mėnulio suirimą, ir šitas srovinės gravitacijos sprogimas suskaldys mėnulį į mažas dalelytes, kurios gali susiburti aplink šį pasaulį kaip materijos žiedai, panašūs į Saturno žiedus, arba gali būti palaipsniui įtraukti į žemę kaip meteorai.

Jeigu erdvės kūnai yra panašūs dydžiu ir tankiu, tuomet gali įvykti susidūrimai. Bet jeigu du erdvės kūnai, turintys panašų tankį, yra santykinai nevienodo dydžio, tuomet, jeigu mažesnysis vis labiau artėja prie didesniojo, įvyks mažesniojo kūno suirimas, kada jo orbitos spindulys taps du su puse karto mažesnis už didesniojo kūno

6. THE SOLAR SYSTEM STAGE — THE PLANET-FORMING ERA

57:6.1 (657.4) Subsequent to the birth of the solar system a period of diminishing solar disgorgement ensued. Decreasingly, for another five hundred thousand years, the sun continued to pour forth diminishing volumes of matter into surrounding space. But during these early times of erratic orbits, when the surrounding bodies made their nearest approach to the sun, the solar parent was able to recapture a large portion of this meteoric material.

57:6.2 (657.5) The planets nearest the sun were the first to have their revolutions slowed down by tidal friction. Such gravitational influences also contribute to the stabilization of planetary orbits while acting as a brake on the rate of planetary-axial revolution, causing a planet to revolve ever slower until axial revolution ceases, leaving one hemisphere of the planet always turned toward the sun or larger body, as is illustrated by the planet Mercury and by the moon, which always turns the same face toward Urantia.

57:6.3 (657.6) When the tidal frictions of the moon and the earth become equalized, the earth will always turn the same hemisphere toward the moon, and the day and month will be analogous — in length about forty-seven days. When such stability of orbits is attained, tidal frictions will go into reverse action, no longer driving the moon farther away from the earth but gradually drawing the satellite toward the planet. And then, in that far-distant future when the moon approaches to within about eleven thousand miles of the earth, the gravity action of the latter will cause the moon to disrupt, and this tidal-gravity explosion will shatter the moon into small particles, which may assemble about the world as rings of matter resembling those of Saturn or may be gradually drawn into the earth as meteors.

57:6.4 (658.1) If space bodies are similar in size and density, collisions may occur. But if two space bodies of similar density are relatively unequal in size, then, if the smaller progressively approaches the larger, the disruption of the smaller body will occur when the radius of its orbit becomes less than two and one-half times the radius of the larger body. Collisions among the giants of space are

spindulį. Tarp erdvės milžinų susidūrimai yra iš tikrųjų reti, bet šitie mažesniųjų kūnų kryptinės gravitacijos sprogimai yra gana įprasti.

Krentančios žvaigždės būna spiečiuose, kadangi jos yra skeveldros didesniųjų materijos kūnų, kuriuos suardė netolimų ir dar didesnių kūnų kryptinė gravitacija. Saturno žiedai yra suardyto palydovo skeveldros. Dabar vienas iš Jupiterio mėnulių pavojingai artėja prie kryptinio suardymo kritinės zonos ir, per keletą milijonų metų, arba ji pasiglemš ši planeta, arba jis suirs dėl kryptinės gravitacijos. Saulės sistemos penktoji planeta prieš daug daug laiko skriejo nepastovia orbita, periodiškai vis labiau ir labiau artėdama prie Jupiterio, kol įžengė į suirimo dėl kryptinės gravitacijos kritinę zoną, buvo greitai fragmentuota, ir tapo šiandieninių asteroidų susitelkimu.

Prieš 4.000.000.000 metų Jupiterio ir Saturno sistemos susiformavo didele dalimi tokios, kokios yra matomos šiandien, išskyrus jų mėnulių, kurie toliau didėjo per kelis milijardus metų. Iš esmės, saulės sistemos visos planetos ir visi palydovai tebeauga dėl nuolatinio meteorų pasigavimo.

Prieš 3.500.000.000 metų kitų dešimties planetų kondensuoti branduoliai buvo gerai suformuoti, o daugumos mėnulių branduoliai buvo nepakitę, nors vėliau kai kurie mažesnieji palydovai susijungė, kad sudarytų šiandien esančius didesnius mėnulių. Šitas amžius gali būti laikomas planetų susidarymo era.

Prieš 3.000.000.000 metų saulės sistema veikė panašiai, kaip ji veikia šiandien. Jos nariai toliau augo dydžiu, kai erdvės meteorai milžiniškais kiekiais ir toliau liejosi į planetas ir į jų palydovus.

Maždaug šituo laiku jūsų saulės sistema buvo įtraukta į Nebadono fizinį registrą, ir jai buvo suteiktas Monmatijos pavadinimas.

Prieš 2.500.000.000 metų planetos labai smarkiai išaugo dydžiu. Urantija buvo gerai išvystyta sfera, turinti maždaug vieną dešimtadalį savo dabartinės masės, ir ji toliau greitai augo dėl meteoritų akrecijos.

Visa šita didžiulė veikla yra įprasta Urantijos kategorijos evoliucinio pasaulio tvėrimo dalis, ir sukuria išankstines astronomines sąlygas tam, kad būtų parengta arena tokių erdvės pasaulių fizinės evoliucijos pradžiai ruošiantis laiko gyvybės jaudinantiems patyrimams.

rare indeed, but these gravity-tidal explosions of lesser bodies are quite common.

57:6.5 (658.2) Shooting stars occur in swarms because they are the fragments of larger bodies of matter which have been disrupted by tidal gravity exerted by near-by and still larger space bodies. Saturn's rings are the fragments of a disrupted satellite. One of the moons of Jupiter is now approaching dangerously near the critical zone of tidal disruption and, within a few million years, will either be claimed by the planet or will undergo gravity-tidal disruption. The fifth planet of the solar system of long, long ago traversed an irregular orbit, periodically making closer and closer approach to Jupiter until it entered the critical zone of gravity-tidal disruption, was swiftly fragmentized, and became the present-day cluster of asteroids.

57:6.6 (658.3) 4,000,000,000 years ago witnessed the organization of the Jupiter and Saturn systems much as observed today except for their moons, which continued to increase in size for several billions of years. In fact, all of the planets and satellites of the solar system are still growing as the result of continued meteoric captures.

57:6.7 (658.4) 3,500,000,000 years ago the condensation nucleuses of the other ten planets were well formed, and the cores of most of the moons were intact, though some of the smaller satellites later united to make the present-day larger moons. This age may be regarded as the era of planetary assembly.

57:6.8 (658.5) 3,000,000,000 years ago the solar system was functioning much as it does today. Its members continued to grow in size as space meteors continued to pour in upon the planets and their satellites at a prodigious rate.

57:6.9 (658.6) About this time your solar system was placed on the physical registry of Nebadon and given its name, Monmatia.

57:6.10 (658.7) 2,500,000,000 years ago the planets had grown immensely in size. Urantia was a well-developed sphere about one tenth its present mass and was still growing rapidly by meteoric accretion.

57:6.11 (658.8) All of this tremendous activity is a normal part of the making of an evolutionary world on the order of Urantia and constitutes the astronomic preliminaries to the setting of the stage for the beginning of the physical evolution of such worlds of space in preparation for the life adventures of time.

7. METEORITŲ ERA — UGNIKALNIŲ AMŽIUS PRIMITIVEVIOJI PLANETOS ATMOSFERA

7. THE METEORIC ERA — THE VOLCANIC AGE

THE PRIMITIVE PLANETARY ATMOSPHERE

Per šituos ankstyvuosius laikus, saulės sistemos erdvės regionuose buvo spiečiai nedidelių irstančių ir besikondensuojančių kūnų, ir kadangi apsauginės sudeginančios atmosferos nebuvo, tai tokie erdvės kūnai trenkdavosi tiesiai į Urantijos paviršių. Šitie nenutrūkstantys poveikiai planetos paviršių palaikė daugiau ar mažiau įkaitintą, o tai, kartu su gravitacijos padidėjusiu veikimu, kadangi sfera vis didėjo, ėmė sukelti tokius poveikius, kurie sunkesnius elementus, tokius, kaip geležį, palaipsniui vertė slinkti vis labiau ir labiau link planetos centro.

Prieš 2.000.000.000 metų žemė aiškiai tapo didesnė už mėnulį. Visada planeta buvo didesnė už savo palydovą, bet tokio žymaus dydžių skirtumo nebuvo iki maždaug šito momento, kada žemė užgrobė milžiniškus erdvės kūnus. Tuomet Urantija buvo pasiekusi maždaug penktadalį savo šiandieninio dydžio, ir buvo pakankamai didelė, kad išlaikytų primityvią atmosferą, kuri buvo pradėjusi atsirasti dėl vidinių elementų kovos tarp įkaitinto vidaus ir vėstančios plutos.

Aiškiai išreikštas vulkaninis veikimas yra datuojamas šitais laikais. Žemės vidinį karštį ir toliau didino radioaktyviųjų ir sunkesniųjų elementų, kuriuos iš erdvės atnešdavo meteoritai, vis gilesnis ir gilesnis įsiskverbimas. Šių radioaktyviųjų elementų studijavimas atskleis, jog Urantija yra daugiau negu vieno milijardo metų amžiaus savo paviršiuje. Radžio laikrodis yra jūsų pats patikimiausias laiko matuoklis tam, kad būtų moksliškai apskaičiuotas planetos amžius, bet visi tokie apskaičiavimai yra per daug paviršutiniški, kadangi tos radioaktyvios medžiagos, kurios yra prieinamos jūsų tyrinėjimams, visos yra paimtos iš žemės paviršiaus, ir dėl to atstovauja tiems elementams, kuriuos Urantija įgijo palyginus neseniai.

Prieš 1.500.000.000 metų žemė turėjo du trečdalius savo dabartinio dydžio, tuo tarpu mėnulis artėjo prie savo dabartinės masės. Spartus žemės didėjimas, pralenkiant dydžiu mėnulį, įgalino ją pradėti lėtą pagrobimą tos nedidelės atmosferos, kurią jos palydovas iš pradžių turėjo.

Vulkaninis veikimas dabar pasiekė aukščiausią tašką. Visa žemė yra tikras ugningas pragaras, paviršius primena savo ankstesnę išlydytą būseną, prieš tai, kada sunkesnieji metalai gravitavo link centro. *Tai yra vulkaninis amžius.* Nepaisant šito, palaipsniui formuojasi pluta, susidedanti daugiausia iš santykinai lengvesnio granito. Parengiama arena tokiai planetai, kuri kada nors galės turėti gyvybę.

57.7.1 (659.9) Throughout these early times the space regions of the solar system were swarming with small disruptive and condensation bodies, and in the absence of a protective combustion atmosphere such space bodies crashed directly on the surface of Urantia. These incessant impacts kept the surface of the planet more or less heated, and this, together with the increased action of gravity as the sphere grew larger, began to set in operation those influences which gradually caused the heavier elements, such as iron, to settle more and more toward the center of the planet.

57.7.2 (659.1) 2,000,000,000 years ago the earth began decidedly to gain on the moon. Always had the planet been larger than its satellite, but there was not so much difference in size until about this time, when enormous space bodies were captured by the earth. Urantia was then about one fifth its present size and had become large enough to hold the primitive atmosphere which had begun to appear as a result of the internal elemental contest between the heated interior and the cooling crust.

57.7.3 (659.2) Definite volcanic action dates from these times. The internal heat of the earth continued to be augmented by the deeper and deeper burial of the radioactive or heavier elements brought in from space by the meteors. The study of these radioactive elements will reveal that Urantia is more than one billion years old on its surface. The radium clock is your most reliable timepiece for making scientific estimates of the age of the planet, but all such estimates are too short because the radioactive materials open to your scrutiny are all derived from the earth's surface and hence represent Urantia's comparatively recent acquirements of these elements.

57.7.4 (659.3) 1,500,000,000 years ago the earth was two thirds its present size, while the moon was nearing its present mass. Earth's rapid gain over the moon in size enabled it to begin the slow robbery of the little atmosphere which its satellite originally had.

57.7.5 (659.4) Volcanic action is now at its height. The whole earth is a veritable fiery inferno, the surface resembling its earlier molten state before the heavier metals gravitated toward the center. *This is the volcanic age.* Nevertheless, a crust, consisting chiefly of the comparatively lighter granite, is gradually forming. The stage is being set for a planet which can someday support life.

Lėtai susidaro primityvi planetos atmosfera, dabar turinti šiek tiek vandens garų, anglies monoksido, anglies dioksido, ir vandenilio chlorido, bet labai mažai arba visiškai nėra laisvo azoto arba laisvo deguonies. Pasaulio atmosfera vulkaniniame amžiuje pateikia keistą vaizdą. Priedo prie išvardintų dujų, ją smarkiai užpildo daugybė vulkaninių dujų ir, šitai oro juostai bręstant, smarkaus meteoritų lietaus, kuris nuolat atsitreikia į planetos paviršių, degimo produktai. Toks meteoritų degimas išnaudoja beveik visą atmosferinį deguonį, o meteoritų bombardavimo apimtis vis dar yra milžiniška.

Netrukus, atmosfera tapo labiau nusistovėjusi ir pakankamai atvėsus, kad sukeltų lietaus kritulius ant planetos karšto uolėto paviršiaus. Tūkstančius metų Urantija buvo įvyniota į vieną didžiulę ir ištisinę garų paklodę. Ir per šituos amžius saulė niekada nešvietė ant žemės paviršiaus.

Buvo išskirta didelė dalis atmosferos anglies, kad būtų suformuoti įvairių metalų, kurių gausu paviršiniuose planetos sluoksniuose, karbonatai. Vėliau, šitų anglies dujų daug didesnius kiekius suvartojo ankstyvoji ir visli augalinė gyvybė.

Net ir per vėlesnius periodus tebesitęsiantis lavos tekėjimas ir įkrentantys meteoritai oro deguonį beveik visiškai išsekvojo. Net ir netrukus atsirasiančio primityvaus vandenyno pirmosios nuosėdos neturėjo spalvotų akmenų ar skalūnų. Ir ilgą laiką po to, kada atsirado šitas vandenynas, atmosferoje iš tikrųjų nebuvo jokio laisvo deguonies; ir jo dideliais kiekiais neatsirado tol, kol jį vėliau sukūrė jūros dumbliai ir kitos augalinės gyvybės formos.

Vulkaninio amžiaus primityvioji planetos atmosfera suteikia mažai apsaugos nuo meteoritų lietaus susidūrimų poveikių. Milijonų milijonai meteoritų sugeba prasiskverbti pro tokią oro juostą, kad trenktųsi į planetos plutą kaip kieti kūnai. Bet laikui einant, vis mažiau ir mažiau iš jų buvo pakankamai dideli, kad pasipriešintų vėlesniųjų erų vis daugiau deguonimi prisotintos atmosferos visą laiką stiprėjančios trinties skydui.

8. PLUTOS STABILIZAVIMAS

ŽEMĖS DREBEJIMŲ AMŽIUS

PASAULINIS VANDENYNAS IR PIRMASIS

KONTINENTAS

Prieš 1.000.000.000 metų Urantijos istorija prasideda realiai. Planeta buvo pasiekusi apytiksiai savo dabartinį dydį. Ir maždaug šituos

57:7.6 (659.5) The primitive planetary atmosphere is slowly evolving, now containing some water vapor, carbon monoxide, carbon dioxide, and hydrogen chloride, but there is little or no free nitrogen or free oxygen. The atmosphere of a world in the volcanic age presents a queer spectacle. In addition to the gases enumerated it is heavily charged with numerous volcanic gases and, as the air belt matures, with the combustion products of the heavy meteoric showers which are constantly hurtling in upon the planetary surface. Such meteoric combustion keeps the atmospheric oxygen very nearly exhausted, and the rate of meteoric bombardment is still tremendous.

57:7.7 (659.6) Presently, the atmosphere became more settled and cooled sufficiently to start precipitation of rain on the hot rocky surface of the planet. For thousands of years Urantia was enveloped in one vast and continuous blanket of steam. And during these ages the sun never shone upon the earth's surface.

57:7.8 (659.7) Much of the carbon of the atmosphere was abstracted to form the carbonates of the various metals which abounded in the superficial layers of the planet. Later on, much greater quantities of these carbon gases were consumed by the early and prolific plant life.

57:7.9 (660.1) Even in the later periods the continuing lava flows and the incoming meteors kept the oxygen of the air almost completely used up. Even the early deposits of the soon appearing primitive ocean contain no colored stones or shales. And for a long time after this ocean appeared, there was virtually no free oxygen in the atmosphere; and it did not appear in significant quantities until it was later generated by the seaweeds and other forms of vegetable life.

57:7.10 (660.2) The primitive planetary atmosphere of the volcanic age affords little protection against the collisional impacts of the meteoric swarms. Millions upon millions of meteors are able to penetrate such an air belt to smash against the planetary crust as solid bodies. But as time passes, fewer and fewer prove large enough to resist the ever-stronger friction shield of the oxygen-enriching atmosphere of the later eras.

8. CRUSTAL STABILIZATION

THE AGE OF EARTHQUAKES

THE WORLD OCEAN AND THE FIRST

CONTINENT

57:8.1 (660.3) 1,000,000,000 years ago is the date of the actual beginning of Urantia history. The planet had attained approximately its present size. And

laiku ji buvo įtraukta į Nebadono fizinius registrus ir jai buvo suteiktas pavadinimas, *Urantija*.

Atmosfera, kartu su nenutrūkstamai krentančiais skystais krituliais, palengvino žemės plutos atvėsimą. Vulkaninis veikimas anksti išlygino vidinio karščio spaudimą ir plutos susitraukimą; o kada ugnikalnių ėmė greitai mažėti, tada vystantis šitai plutos vėsimo ir derinimosi epochai prasidėjo žemės drebėjimai.

Urantijos realioji geologinė istorija prasideda nuo pakankamo žemės plutos atvėsimo, tapusio pirmojo vandenyno susiformavimo priežastimi. Vandens garų kondensavimasis ant vėstančio žemės paviršiaus, kada kartą prasidėjo, tai tęsėsi tol, kol iš tikrųjų apšėmė viską. Iki šito periodo pabaigos vandenynas buvo pasaulinio dydžio, apšėmęs visą planetą, vidutiniškai daugiau negu vienos mylios giliu. Potvyniai tuomet pasireikšdavo didele dalimi taip, kaip jie yra matomi ir dabar, bet šitas primityvus vandenynas nebuvo sūrus; tai buvo iš esmės gėlo vandens danga pasauliui. Tomis dienomis, didžioji dalis chloro buvo junginiuose su įvairiais metalais, bet jo buvo pakankamai susijungusio su vandeniliu, kad šitą vandenį padarytų truputėlį rūgštoku.

Šitos tolimos eros pradžioje Urantiją reikėtų įsivaizduoti kaip vandens pilną planetą. Vėliau, gilesni ir dėl to tankesnės lavos tekėjimai išsiveržė ant dabartinio Ramiojo Vandenyno dugno, ir šita vandeniu padengto paviršiaus dalis tapo gerokai įdubusia. Pirmoji kontinentinė sausumos masė iš pasaulio vandenyno iškilo kaip kompensuojamasis susiderinimas, kad būtų išlaikyta pusiausvyra dėl palaipsniui storėjančios žemės plutos.

Prieš 950.000.000 metų Urantijos vaizdas atrodė kaip vienas didžiulis sausumos kontinentas ir vienas didžiulis vandens baseinas, Ramusis Vandenynas. Ugnikalniai vis dar yra plačiai paplitę, o žemės drebėjimai yra tiek dažni, tiek galingi. Meteoritai ir toliau bombarduoja žemę, bet jie mažėja tiek dažnumu, tiek dydžiu. Atmosfera švarėja, bet anglies dioksido kiekis tebėra didžiulis. Žemės pluta palaipsniui stabilizuojasi.

Būtent maždaug šituo laiku Urantija buvo paskirta Satanijos sistemai planetinio administravimo požiūriu ir buvo įtraukta į Norlatiadeko gyvybės registrą.

Tuomet ir prasidėjo administracinis pripažinimas tos mažos ir nereikšmingos sferos, kuri turėjo lemti tapti taja planeta, kurioje vėliau

about this time it was placed upon the physical registries of Nebadon and given its name, *Urantia*.

57:8.2 (660.4) The atmosphere, together with incessant moisture precipitation, facilitated the cooling of the earth's crust. Volcanic action early equalized internal-heat pressure and crustal contraction; and as volcanoes rapidly decreased, earthquakes made their appearance as this epoch of crustal cooling and adjustment progressed.

57:8.3 (660.5) The real geologic history of Urantia begins with the cooling of the earth's crust sufficiently to cause the formation of the first ocean. Water-vapor condensation on the cooling surface of the earth, once begun, continued until it was virtually complete. By the end of this period the ocean was world-wide, covering the entire planet to an average depth of over one mile. The tides were then in play much as they are now observed, but this primitive ocean was not salty; it was practically a fresh-water covering for the world. In those days, most of the chlorine was combined with various metals, but there was enough, in union with hydrogen, to render this water faintly acid.

57:8.4 (660.6) At the opening of this faraway era, Urantia should be envisaged as a water-bound planet. Later on, deeper and hence denser lava flows came out upon the bottom of the present Pacific Ocean, and this part of the water-covered surface became considerably depressed. The first continental land mass emerged from the world ocean in compensatory adjustment of the equilibrium of the gradually thickening earth's crust.

57:8.5 (660.7) 950,000,000 years ago Urantia presents the picture of one great continent of land and one large body of water, the Pacific Ocean. Volcanoes are still widespread and earthquakes are both frequent and severe. Meteors continue to bombard the earth, but they are diminishing in both frequency and size. The atmosphere is clearing up, but the amount of carbon dioxide continues large. The earth's crust is gradually stabilizing.

57:8.6 (660.8) It was at about this time that Urantia was assigned to the system of Satania for planetary administration and was placed on the life registry of Norlatiadek. Then began the administrative recognition of the small and insignificant sphere which was destined to be the planet whereon Michael would subsequently engage in the stupendous undertaking of mortal bestowal, would participate in those experiences which have since caused Urantia to become locally known as the "world of the cross."

57:8.7 (661.1) 900,000,000 years ago witnessed the arrival on Urantia of the first Satania scouting party sent out from Jerusalem to examine the planet and

Mykolas įsitrauks į mirtingojo savęs padovanojimo stublinančią užduotį, dalyvaus tuose patyrimuose, kurie bus tapę priežastimi tam, jog Urantija nuo to laiko vietiniu mastu būtų žinoma kaip “kryžiaus pasaulis.”

Prieš 900.000.000 metų į Urantiją atvyko pirmoji Satanijos žvalgų partija, iš Jerusemo pasiūsta tam, kad ištirtų planetą ir pateiktų pranešimą apie jos tinkamumą būti viena iš gyvybės eksperimento vietų. Šią komisiją sudarė dvidešimt keturi nariai, apimantys Gyvybės Nešėjus, Sūnus Lanonandekus, Melkizedekus, serafimus, ir kitas dangiškosios gyvybės kategorijas, kurios buvo susijusios su planetos organizavimo ir administravimo ankstyvosiomis dienomis.

Po kruopščiai atlikto planetos tyrimo, šita komisija sugrįžo į Jerusimą ir Sistemos Aukščiausiam Valdovui pateikė palankų įvertinimą, rekomenduodama Urantiją įtraukti į gyvybės eksperimento registrą. Atitinkamai jūsų pasaulis buvo užregistruotas Jeruseme kaip dešimtainė planeta, o Gyvybės Nešėjai buvo informuoti, kad jiems bus duotas leidimas įdiegti naujus mechaninio, cheminio, ir elektrinio mobilizavimo modelius, kada jie vėliau atvyks su gyvybės transplantavimo ir implantavimo mandatais.

Numatytu laiku parengimą planetiniam užėmimui užbaigė mišri komisija iš dvylikos narių Jeruseme, ir tą patvirtino komisija iš septyniasdešimties narių Edentijoje. Šiems planams, kuriuos pasiūlė patariantieji konsultantai Gyvybės Nešėjai, galiausiai pritarė Salvingtone. Tuoj po šito Nebadono programos nusikraidingo pranešimą, jog Urantija taps ta arena, kurioje Gyvybės Nešėjai vykdys savo šešiasdešimtąjį Satanijos eksperimentą, skirtą tam, jog būtų padaugintas ir pagerintas Nebadono gyvybės modelio Satanijos tipas.

Greitai po to, kada Urantijos pripažinimas buvo pirmą kartą perduotas per visatos programas visam Nebadonui, jai buvo suteiktas pilnas statusas visatoje. Tuoj po šito ji buvo įregistruota supervisatos mažojo ir didžiojo sektorių būstinių planetų dokumentuose; ir prieš pasibaigiant šitam amžiui, Urantija buvo įregistruota ir Uversos planetinės gyvybės registre.

Šitam visam amžiui buvo būdingos dažnos ir galingos audros. Ankstyvoji žemės pluta buvo nuolatinio kitimo būsenoje. Paviršiaus vėsimas kaitaliojosi su milžiniškais lavos tekėjimais. Iš šitos pirminės planetinės plutos niekur pasaulio paviršiuje negali būti surasta nieko. Tikrai per daugelį kartų viskas susimaišė su giluminės

make a report on its adaptation for a life-experiment station. This commission consisted of twenty-four members, embracing Life Carriers, Lanonandek Sons, Melchizedeks, seraphim, and other orders of celestial life having to do with the early days of planetary organization and administration.

57:8.8 (661.2) After making a painstaking survey of the planet, this commission returned to Jerusem and reported favorably to the System Sovereign, recommending that Urantia be placed on the life-experiment registry. Your world was accordingly registered on Jerusem as a decimal planet, and the Life Carriers were notified that they would be granted permission to institute new patterns of mechanical, chemical, and electrical mobilization at the time of their subsequent arrival with life transplantation and implantation mandates.

57:8.9 (661.3) In due course arrangements for the planetary occupation were completed by the mixed commission of twelve on Jerusem and approved by the planetary commission of seventy on Edentia. These plans, proposed by the advisory counselors of the Life Carriers, were finally accepted on Salvington. Soon thereafter the Nebadon broadcasts carried the announcement that Urantia would become the stage whereon the Life Carriers would execute their sixtieth Satania experiment designed to amplify and improve the Satania type of the Nebadon life patterns.

57:8.10 (661.4) Shortly after Urantia was first recognized on the universe broadcasts to all Nebadon, it was accorded full universe status. Soon thereafter it was registered in the records of the minor and the major sector headquarters planets of the superuniverse; and before this age was over, Urantia had found entry on the planetary-life registry of Uversa.

57:8.11 (661.5) This entire age was characterized by frequent and violent storms. The early crust of the earth was in a state of continual flux. Surface cooling alternated with immense lava flows. Nowhere can there be found on the surface of the world anything of this original planetary crust. It has all been mixed up too many times with extruding lavas of deep origins and admixed with subsequent deposits of the early world-wide ocean.

57:8.12 (661.6) Nowhere on the surface of the world will there be found more of the modified remnants of these ancient preocean rocks than in northeastern Canada around Hudson Bay. This extensive granite elevation is composed of stone belonging to the preoceanic ages. These rock layers have been heated, bent, twisted,

kilmės ištekanti lava ir susiliejo su ankstyvojo pasaulinio vandenyno vėlesnėmis nuosėdomis. Iš šitų senųjų ikivandenyninių uolų modifikuotų liekanų pasaulio paviršiuje tikrai niekur nebus surasta daugiau negu Kanados šiaurės rytuose aplink Hudsono įlanką. Šita didžiulė granito aukštuma yra sudaryta iš akmens, priklausančio ikivandenyniniams amžiams. Šitie uolų sluoksniai buvo įkaitinti, išlenkti, susukti, surangyti į viršų, ir vėl ir vėl iš naujo jie perėjo per šituos iškraipiančius metamorfozinius patyrimus.

Per okeaninius amžius, milžiniški klodai iš sluoksniuoto akmens be suakmenėjusių liekanų nusėdo ant šito senojo vandenyno dugno. (Klintys gali susiformuoti dėl cheminių kritulių; nevisos iš senesniųjų klinčių susidarė dėl jūrinės gyvybės nusėdimo.) Nė viename iš tokių senovinių uolų darinių tikrai nebus surasta gyvybės pėdsakų; jos neturi suakmenėjusių liekanų, išskyrus tuos atsitiktinius atvejus, kada vėlesnės nuosėdos iš vandens amžių susimaišė su šitais iki gyvybės atsiradimo senesniaisiais sluoksniais.

Žemės ankstyvoji pluta buvo labai nestabili, bet kalnai nesiformavo. Planeta, veikiamą gravitacijos spaudimo, traukėsi, kada ji formavosi. Kalnai nėra besitraukiančios sferos vėstančios plutos išsilankstymo pasekmė; jie atsiranda vėliau dėl lietaus, gravitacijos, ir erozijos veikimo.

Šitos eros kontinentinė sausumos masė didėjo tol, kol užėmė beveik dešimt procentų planetos paviršiaus. Galingi žemės drebėjimai neprasidėjo tol, kol kontinentinė sausumos masė virš vandens neiškilo gana aukštai. Kada jie kartą prasidėjo, tada jų dažnumas ir stiprumas augo per amžius. Per milijonų milijonus metų žemės drebėjimų sumažėjo, bet Urantija vis dar patiria vidutiniškai po penkiolika drebėjimų kiekvieną dieną.

Prieš 850.000.000 metų prasidėjo žemės plutos stabilizavimosi pirmoji reali epocha. Didžioji dalis sunkesniųjų metalų buvo nusileidusi link gaublio centro, vėstanti pluta nustojo nusėsti tokiu didžiuliu mastu, kaip nusėsdavo ankstesniaisiais amžiais. Nusistovėjo geresnis balansas tarp išstumtos sausumos ir vandenyno sunkesnio dugno. Poplutinės lavos tekėjimas dugne apėmė beveik visą pasaulį, ir tai kompensavo ir stabilizavo svyravimus, kilusius dėl vėsimo, susitraukimo, ir paviršiaus slinkimo.

Ugnikalnių išsiveržimai ir žemės drebėjimai toliau mažėjo savo dažnumu ir dydžiu. Atmosfera valėsi nuo ugnikalnių dujų ir vandens garų, bet anglies dvideginio procentas vis dar tebebuvo didelis.

Elektriniai sukrėtimai ore ir žemėje taip pat mažėjo. Lavos tekėjimai į paviršių iškėlė tokių elementų mišinį, kuris pajvairino plutą ir geriau

upcrumpled, and again and again have they passed through these distorting metamorphic experiences.

57:8.13 (661.7) Throughout the oceanic ages, enormous layers of fossil-free stratified stone were deposited on this ancient ocean bottom. (Limestone can form as a result of chemical precipitation; not all of the older limestone was produced by marine-life deposition.) In none of these ancient rock formations will there be found evidences of life; they contain no fossils unless, by some chance, later deposits of the water ages have become mixed with these older prelife layers.

57:8.14 (662.1) The earth's early crust was highly unstable, but mountains were not in process of formation. The planet contracted under gravity pressure as it formed. Mountains are not the result of the collapse of the cooling crust of a contracting sphere; they appear later on as a result of the action of rain, gravity, and erosion.

57:8.15 (662.2) The continental land mass of this era increased until it covered almost ten per cent of the earth's surface. Severe earthquakes did not begin until the continental mass of land emerged well above the water. When they once began, they increased in frequency and severity for ages. For millions upon millions of years earthquakes have diminished, but Urantia still has an average of fifteen daily.

57:8.16 (662.3) 850,000,000 years ago the first real epoch of the stabilization of the earth's crust began. Most of the heavier metals had settled down toward the center of the globe; the cooling crust had ceased to cave in on such an extensive scale as in former ages. There was established a better balance between the land extrusion and the heavier ocean bed. The flow of the subcrustal lava bed became well-nigh world-wide, and this compensated and stabilized the fluctuations due to cooling, contracting, and superficial shifting.

57:8.17 (662.4) Volcanic eruptions and earthquakes continued to diminish in frequency and severity. The atmosphere was clearing of volcanic gases and water vapor, but the percentage of carbon dioxide was still high.

57:8.18 (662.5) Electric disturbances in the air and in the earth were also decreasing. The lava flows had brought to the surface a mixture of elements

izoliavo planetą nuo kai kurių erdvės energijų. Ir visa tai daug prisidėjo prie to, kad būtų palengvinta žemės energijos kontrolė ir kad būtų reguliuojamas jos tekėjimas, kaip tą atskleidžia magnetinių polių veikimas.

Prieš 800.000.000 metų prasidėjo pirmoji didžiosios sausumos epocha, aktyvus kontinentų susidarymo amžius.

Nuo to meto, kada žemės hidrosfera kondensavosi, iš pradžių į pasaulio vandenyną, vėliau į Ramųjį Vandenyną, šitą pastarąjį vandens baseiną reikėtų įsivaizduoti kaip tuo laiku uždengusį devynis dešimtadalius viso žemės paviršiaus. Meteoritai, krentantys į jūrą, kaupėsi vandenyno dugne, o meteoritai, apskritai kalbant, yra sudaryti iš sunkiųjų medžiagų. Tie meteoritai, kurie krito į sausumą, buvo labai prisodrinti deguonies, vėliau buvo paveikti erozijos, ir išplauti į vandenyno baseinus. Tokiu būdu vandenyno dugnas vis labiau sunkėjo, ir prie šito svorio prisidėjo vandens kūno svoris, kai kuriose vietose siekęs dešimties mylių gylį.

Vis didėjantis Ramiojo Vandenyno slėgis į apačią toliau veikė, kad stumtų aukštyn kontinentinę sausumos masę. Europa ir Afrika pradėjo iškilti iš Ramiojo Vandenyno gelmių, kartu su tomis masėmis, kurios dabar yra vadinamos Australija, Šiaurės ir Pietų Amerika, ir Antarktidos kontinentu, tuo tarpu Ramiojo Vandenyno dugnas toliau grimzdo dėl kompensuojamojo prisiderinimo. Iki šito periodo pabaigos beveik vieną trečdalį planetos paviršiaus sudarė sausuma, ji visa buvo viename žemyne.

Šitaip padidėjus sausumos iškilimui, planetoje atsirado pirmieji klimatiniai skirtumai. Sausumos iškilimas, kosminiai debesys, ir vandenyno įtaka yra pagrindiniai faktoriai klimato svyravimui. Azijos sausumos masės pagrindas pasiekė beveik devynių mylių aukštį tuo laiku, kada sausumos susidarymas buvo pasiekęs aukščiausią tašką. Jeigu būtų buvę daug drėgmės ore, tvyrojusiame virš šitų aukštai iškilusių regionų, tuomet būtų susiformavusios milžiniškos ledo dangos; ledo amžius būtų atėjęs daug anksčiau negu jis atėjo. Tai buvo keletą šimtų milijonų metų prieš tai, kai vėl tiek daug sausumos iškilo virš vandens.

Prieš 750.000.000 metų prasidėjo pirmieji trūkinėjimai žemyninėje sausumos masėje kaip didysis šiaurės ir pietų plyšys, kuris vėliau įsileido vandenyno vandenis ir parengė kelią Šiaurės ir Pietų Amerikos kontinentų, įskaitant Grenlandiją, dreifavimui vakarų kryptimi. Ilgas rytų ir vakarų plyšys atskyrė Afriką nuo Europos ir atskėlė Australijos, Ramiojo Vandenyno Salyno, ir Antarktidos sausumos mases nuo Azijos kontinento.

Prieš 700.000.000 metų Urantija artėjo prie

which diversified the crust and better insulated the planet from certain space-energies. And all of this did much to facilitate the control of terrestrial energy and to regulate its flow, as is disclosed by the functioning of the magnetic poles.

57:8.19 (662.6) 800,000,000 years ago witnessed the inauguration of the first great land epoch, the age of increased continental emergence.

57:8.20 (662.7) Since the condensation of the earth's hydrosphere, first into the world ocean and subsequently into the Pacific Ocean, this latter body of water should be visualized as then covering nine tenths of the earth's surface. Meteors falling into the sea accumulated on the ocean bottom, and meteors are, generally speaking, composed of heavy materials. Those falling on the land were largely oxidized, subsequently worn down by erosion, and washed into the ocean basins. Thus the ocean bottom grew increasingly heavy, and added to this was the weight of a body of water at some places ten miles deep.

57:8.21 (662.8) The increasing downthrust of the Pacific Ocean operated further to upthrust the continental land mass. Europe and Africa began to rise out of the Pacific depths along with those masses now called Australia, North and South America, and the continent of Antarctica, while the bed of the Pacific Ocean engaged in a further compensatory sinking adjustment. By the end of this period almost one third of the earth's surface consisted of land, all in one continental body.

57:8.22 (662.9) With this increase in land elevation the first climatic differences of the planet appeared. Land elevation, cosmic clouds, and oceanic influences are the chief factors in climatic fluctuation. The backbone of the Asiatic land mass reached a height of almost nine miles at the time of the maximum land emergence. Had there been much moisture in the air hovering over these highly elevated regions, enormous ice blankets would have formed; the ice age would have arrived long before it did. It was several hundred millions of years before so much land again appeared above water.

57:8.23 (663.1) 750,000,000 years ago the first breaks in the continental land mass began as the great north-and-south cracking, which later admitted the ocean waters and prepared the way for the westward drift of the continents of North and South America, including Greenland. The long east-and-west cleavage separated Africa from Europe and severed the land masses of Australia, the Pacific Islands, and Antarctica from the Asiatic continent.

57:8.24 (663.2) 700,000,000 years ago Urantia was

tokių sąlygų subrandinimo, kurios būtų tinkamos gyvybės palaikymui. Kontinentinės sausumos dreifas tęsėsi toliau; vis labiau vandenynas skverbėsi į sausumą kaip ilgos į pirštus panašios jūros, parūpindamos tas seklių vandenų ir krantų saugomas įlankas, kurios yra tokios tinkamos vietos jūrinei gyvybei.

Prieš 650.000.000 metų sausumos masės tęsė savo atsiskyrimą, ir, dėl šito, toliau plėtėsi kontinentinės jūros. Ir šitie vandenys greitai pasiekė tą sūrumo laipsnį, kuris buvo esminis Urantijos gyvybei.

Būtent šitos jūros ir jų vėlesnieji perėmėjai davė pradžią Urantijos gyvybės dokumentams, kurie buvo vėliau atrasti gerai išsilaikiusiuose akmeniniuose puslapiuose, tomas po tomo, kai era keitė erą, o amžius sekė amžių. Šitos senų laikų vidinės jūros iš tikrųjų buvo evoliucijos lopšys.

[Pateikta Gyvybės Nešėjo, pirminio Urantijos Korpuso nario ir dabar reziduojančio stebėtojo.]

approaching the ripening of conditions suitable for the support of life. The continental land drift continued; increasingly the ocean penetrated the land as long fingerlike seas providing those shallow waters and sheltered bays which are so suitable as a habitat for marine life.

57:8.25 (663.3) 650,000,000 years ago witnessed the further separation of the land masses and, in consequence, a further extension of the continental seas. And these waters were rapidly attaining that degree of saltiness which was essential to Urantia life.

57:8.26 (663.4) It was these seas and their successors that laid down the life records of Urantia, as subsequently discovered in well-preserved stone pages, volume upon volume, as era succeeded era and age grew upon age. These inland seas of olden times were truly the cradle of evolution.

57:8.27 (663.5) [Presented by a Life Carrier, a member of the original Urantia Corps and now a resident observer.]

58 Dokumentas. Gyvybės įkūrimas Urantijoje

⇐ 057

URANTIJOS KNYGA

059 ⇐

III DALIS. URANTIJOS ISTORIJA

58 DOKUMENTAS. GYVYBĖS ĮKŪRIMAS URANTIJOJE

Skyrius

ĮVADAS

1. Būtinios sąlygos fizinei gyvybei
2. Urantijos atmosfera
3. Erdvinė aplinka
4. Gyvybės aušros era
5. Kontinentų dreifas
6. Pereinamasis periodas
7. Geologijos istorijos knyga

ĮVADAS

VISOJE Satanijoje yra tiksliai šešiasdešimt vienas pasaulis, panašus į Urantiją, planetos, turinčios modifikuotą gyvybę. Didžioji dalis apgyvendintų pasaulių yra apgyvendinama pagal nustatytus metodus; tokiose sferose Gyvybės Nešėjai turi mažai laisvės savo planuose dėl gyvybės implantavimo. Bet maždaug vienas pasaulis iš dešimties yra vadinamas *dešimtaine planeta* ir paskiriamas į Gyvybės Nešėjų specialų registrą; ir tokiose planetose mums yra leidžiama imtis tam tikrų gyvybės eksperimentų stengiantis pakeisti ar kiek įmanoma pagerinti gyvų būtybių standartinius visatos tipus.

1. BŪTINOS SĄLYGOS FIZINEI GYVYBEI

Prieš 600.000.000 metų Gyvybės Nešėjų komisija, išsiųsta iš Jerusemo, atvyko į Urantiją ir pradėjo studijuoti fizines sąlygas, rengiantis pradėti gyvybę Satanijos sistemos pasaulyje numeris 606. Tai turėjo būti mūsų šeši šimtai šeštasis patyrimas, kada Nebadono gyvybės modeliai pradedami Satanijoje, ir mūsų šešiasdešimtąja galimybe tam, kad būtų padaryti

PAPER 58 LIFE ESTABLISHMENT ON URANTIA

SECTIONS

Introduction

1. Physical-Life Prerequisites
2. The Urantia Atmosphere
3. Spatial Environment
4. The Life-Dawn Era
5. The Continental Drift
6. The Transition Period
7. The Geologic History Book

INTRODUCTION

58:0.1 (664.1) IN ALL Satania there are only sixty-one worlds similar to Urantia, life-modification planets. The majority of inhabited worlds are peopled in accordance with established techniques; on such spheres the Life Carriers are afforded little leeway in their plans for life implantation. But about one world in ten is designated as a *decimal planet* and assigned to the special registry of the Life Carriers; and on such planets we are permitted to undertake certain life experiments in an effort to modify or possibly improve the standard universe types of living beings.

1. PHYSICAL-LIFE PREREQUISITES

58:1.1 (664.2) 600,000,000 years ago the commission of Life Carriers sent out from Jerusem arrived on Urantia and began the study of physical conditions preparatory to launching life on world number 606 of the Satania system. This was to be our six hundred and sixth experience with the initiation of the Nebadon life patterns in Satania and our sixtieth opportunity to make changes and institute

pakeitimai ir įvestos modifikacijos baziniuose ir standartiniuose vietinės visatos gyvybės modeliuose.

Reikėtų aiškiai pasakyti, jog Gyvybės Nešėjai negali pradėti gyvybės tol, kol tokia sfera nėra pribrendusi evoliucinio ciklo pradžiai. Taip pat mes negalime užtikrinti ir greitesnio gyvybės vystymosi už tą, kurį palaiko ir priderina tos planetos fizinė pažanga.

Satanijos Gyvybės Nešėjai buvo suprojektavę natrio chlorido gyvybės modelį; dėl to link jos implantavimo nebuvo galima žengti nė vieno žingsnio tol, kol vandenyno vandenys netapo pakankamai sūriais. Urantijos protoplazmos tipas gali veikti tikai tinkamame druskingame tirpale. Visa protėvinė gyvybė—augalinė ir gyvulinė—išsivystė druskos tirpalo terpėje. Ir net daug aukščiau organizuoti sausumos gyvūnai negalėtų gyventi, jeigu šitas pats būtinas druskos tirpalas necirkuliuotų po jų kūnus kraujo srovėje, kuri kiekvieną mažytę gyvą ląstelę laisvai skalauja šitoje "sūrioje gelmėje," tiesiogine prasme į ją panardina.

Jūsų primityvieji protėviai laisvai cirkuliuoja šitame sūriame vandenyne; šiandien, šitas pats į vandenyną panašus sūrus tirpalas laisvai cirkuliuoja jūsų kūnuose, kiekvieną atskirą ląstelę maudydamas šitame cheminiame skystyje, kuris visais pagrindiniais aspektais yra palygintinas su sūriu vandeniu, kuris stimuliuoja pirmųjų gyvųjų ląstelių, funkcionavusių planetoje, pirminės protoplazminės reakcijas.

Tačiau, kada šita era prasideda, tada Urantija visais būdais vystosi link tokios būsenos, kuri yra palanki jūrinės gyvybės pirminių formų palaikymui. Lėtai, bet tvirtai fizinis vystymasis žemėje ir gretimuose erdvės regionuose rengia areną vėlesniems bandymams sukurti tokias gyvybės formas, kurios, kaip mes buvome nusprendę, geriausiai prisitaikys prie atsiskleidžiančios fizinės aplinkos—tiek sausumoje, tiek erdvėje.

Vėliau Gyvybės Nešėjų Satanijos komisija sugrįžo į Jerusėmą, bevėlydama laukti tolimesnio žemyninės sausumos masės suskilimo, kas sukurtų dar daugiau vidinių jūrų ir apsaugotų įlankų, prieš realiai pradėdama gyvybės implantavimą.

Planetoje, kur gyvybė turi jūrinę kilmę, gyvybės implantavimui idealias sąlygas užtikrina vidinių jūrų didelis skaičius, seklių vandenų ir apsaugotų įlankų ilga pakrantė; ir būtent toks žemės vandenų pasiskirstymas vystėsi sparčiai. Šitos senos vidinės jūros retai kur buvo gilesnės kaip penki ar šeši šimtai pėdų, o saulės šviesa gali prasiskverbti per vandenyno vandenį daugiau negu šešis šimtus pėdų.

Ir būtent nuo tokių jūros pakrančių, esant

modifications in the basic and standard life designs of the local universe.

58:1.2 (664.3) It should be made clear that Life Carriers cannot initiate life until a sphere is ripe for the inauguration of the evolutionary cycle. Neither can we provide for a more rapid life development than can be supported and accommodated by the physical progress of the planet.

58:1.3 (664.4) The Satania Life Carriers had projected a sodium chloride pattern of life; therefore no steps could be taken toward planting it until the ocean waters had become sufficiently briny. The Urantia type of protoplasm can function only in a suitable salt solution. All ancestral life — vegetable and animal — evolved in a salt-solution habitat. And even the more highly organized land animals could not continue to live did not this same essential salt solution circulate throughout their bodies in the blood stream which freely bathes, literally submerses, every tiny living cell in this "briny deep."

58:1.4 (664.5) Your primitive ancestors freely circulated about in the salty ocean; today, this same oceanlike salty solution freely circulates about in your bodies, bathing each individual cell with a chemical liquid in all essentials comparable to the salt water which stimulated the first protoplasmic reactions of the first living cells to function on the planet.

58:1.5 (664.6) But as this era opens, Urantia is in every way evolving toward a state favorable for the support of the initial forms of marine life. Slowly but surely physical developments on earth and in adjacent space regions are preparing the stage for the later attempts to establish such life forms as we had decided would be best adapted to the unfolding physical environment — both terrestrial and spatial.

58:1.6 (665.1) Subsequently the Satania commission of Life Carriers returned to Jerusem, preferring to await the further breakup of the continental land mass, which would afford still more inland seas and sheltered bays, before actually beginning life implantation.

58:1.7 (665.2) On a planet where life has a marine origin the ideal conditions for life implantation are provided by a large number of inland seas, by an extensive shore line of shallow waters and sheltered bays; and just such a distribution of the earth's waters was rapidly developing. These ancient inland seas were seldom over five or six hundred feet deep, and sunlight can penetrate ocean water for more than six hundred feet.

58:1.8 (665.3) And it was from such seashores of the

švelniam ir pastoviam klimatui, vėlesniajame amžiuje primityvioji augalinė gyvybė išsivystė į sausumą. Ten didžiulis anglies kiekis atmosferoje naujoms sausumos gyvybės rūšims suteikė galimybę augti greitai ir vešliai. Nors tuomet šita atmosfera augalų augimui buvo ideali, bet joje anglies dvideginio laipsnis buvo toks aukštas, kad joks gyvūnas, tuo labiau žmogus, nebūtų galėjęs gyventi ant žemės paviršiaus.

2. URANTIJOS ATMOSFERA

Planetinė atmosfera kaip pro filtrą į žemę praleidžia saulės skleidžiamos visos šviesos maždaug vieną dvimilijardinę dalį. Jeigu už tą šviesą, kuri patenka į Šiaurės Ameriką, reikėtų mokėti po du centus už vieną kilovatvalandę, tai kasmetinė sąskaita už šviesą viršytų 800 kvadrilijonų dolerių. Čikagos sąskaita už saulės šviesą per vieną dieną smarkiai viršytų 100 milijonų dolerių. Ir reikėtų prisiminti, kad iš saulės jūs gaunate ir kitas energijos formas—šviesa nėra vienintelis saulės įnašas, pasiekiantis jūsų atmosferą. Ant Urantijos liejasi milžiniškos saulės energijos, apimančios bangų ilgius, kurie yra tiek virš, tiek ir žemiau žmogiškojo matymo spektro.

Žemės atmosfera nepraleidžia didžiosios dalies saulės radiacijos, esančios spektro ultravioletinės dalies pačiame pakraštyje. Didžiąją dalį šitų trumpųjų bangų gausos sugeria ozono sluoksnis, kuris egzistuoja maždaug dešimties mylių aukštyje nuo žemės paviršiaus, ir kuris nusidriekia aukštyn į erdvę dar per kitas dešimt mylių. Tas ozonas, kuris persmelkia šitą regioną, tokiomis sąlygomis, kurios vyrauja žemės paviršiuje, sudarytų tokį sluoksnį, kurio storis siektų tiktai dešimtadalį colio; nežiūrint to, šitas santykinai mažas ir atrodantis nereikšmingu ozono kiekis Urantijos gyventojus apsaugo nuo saulės šviesoje esančių šitų pavojingų ir naikinančių ultravioletinių spinduliavimų pertekliaus. Bet jeigu šitas ozono sluoksnis būtų vos šiek tiek storesnis, tuomet jūs negautumėte labai svarbių ir sveikatai teikiančių ultravioletinių spindulių, kurie dabar pasiekia žemės paviršių ir kurie yra protėviai vienam iš pačių svarbiausių jūsų vitaminų.

Ir vis tik kai kurie iš jūsų mirtingųjų mechanistų su ribotesne vaizduote atkakliai laikosi tokio požiūrio, jog materialus kūrimas ir žmogaus evoliucija yra atsitiktinumas. Urantijos tarpinės būtybės surinko daugiau negu penkiasdešimt tūkstančių faktų iš fizikos ir chemijos, kurie, jų nuomone, yra nesuderinami su atsitiktinumo dėsniais ir kurie, jie tvirtina, neklystamai demonstruoja protingo tikslo buvimą materialiaame kūrime. Ir visa tai šalia jų katalogo su daugiau negu vienu šimtu tūkstančių surastų faktų už fizikos ir chemijos ribų, kurie, jų manymu, įrodo

mild and equable climates of a later age that primitive plant life found its way onto the land. There the high degree of carbon in the atmosphere afforded the new land varieties of life opportunity for speedy and luxuriant growth. Though this atmosphere was then ideal for plant growth, it contained such a high degree of carbon dioxide that no animal, much less man, could have lived on the face of the earth.

2. THE URANTIA ATMOSPHERE

58:2.1 (665.4) The planetary atmosphere filters through to the earth about one two-billionth of the sun's total light emanation. If the light falling upon North America were paid for at the rate of two cents per kilowatt-hour, the annual light bill would be upward of 800 quadrillion dollars. Chicago's bill for sunshine would amount to considerably over 100 million dollars a day. And it should be remembered that you receive from the sun other forms of energy — light is not the only solar contribution reaching your atmosphere. Vast solar energies pour in upon Urantia embracing wave lengths ranging both above and below the recognition range of human vision.

58:2.2 (665.5) The earth's atmosphere is all but opaque to much of the solar radiation at the extreme ultraviolet end of the spectrum. Most of these short wave lengths are absorbed by a layer of ozone which exists throughout a level about ten miles above the surface of the earth, and which extends spaceward for another ten miles. The ozone permeating this region, at conditions prevailing on the earth's surface, would make a layer only one tenth of an inch thick; nevertheless, this relatively small and apparently insignificant amount of ozone protects Urantia inhabitants from the excess of these dangerous and destructive ultraviolet radiations present in sunlight. But were this ozone layer just a trifle thicker, you would be deprived of the highly important and health-giving ultraviolet rays which now reach the earth's surface, and which are ancestral to one of the most essential of your vitamins.

58:2.3 (665.6) And yet some of the less imaginative of your mortal mechanists insist on viewing material creation and human evolution as an accident. The Urantia midwayers have assembled over fifty thousand facts of physics and chemistry which they deem to be incompatible with the laws of accidental chance, and which they contend unmistakably demonstrate the presence of intelligent purpose in the material creation. And all of this takes no account of their catalogue of more than one hundred thousand findings outside the domain of physics and chemistry which they

proto buvimą planuojant, kuriant, ir palaikant materialų kosmosą.

Jūsų saulė išlieja mirtinų spindulių tikrą potvynį, o jūsų malonus gyvenimas Urantijoje yra dėl "atsitiktinio" poveikio iš daugiau negu dviejų dešimčių matomai atsitiktinių apsauginių operacijų, panašių į šito unikalaus ozono sluoksnio veikimą.

Jeigu nebūtų šitokio atmosferos "antklodės" efekto naktį, tuomet karštis išspinduliavimu būtų prarandamas taip greitai, jog nebūtų įmanoma palaikyti gyvybės kitaip, kaip tik dirbtinių priemonių dėka.

Žemės atmosferos apatinės penkios ar šešios mylios yra troposfera; tai ir yra tas regionas, kuriame yra vėjai ir oro srovės, kurios sukelia oro reiškinius. Virš šito regiono yra vidinė jonosfera, o virš jos yra stratosfera. Kylant nuo žemės paviršiaus, iki šešių ar aštuonių mylių temperatūra stabiliai krenta, tokiame aukštyje ji siekia apie 70 laipsnių žemiau nulio pagal Farenheito skalę. Šitos temperatūros diapazonas nuo 65 iki 70 laipsnių žemiau nulio pagal Farenheitą nesikeičia kylant per kitas keturiasdešimt mylių; šita pastovios temperatūros sfera yra stratosfera. Keturiasdešimt penkių ar penkiasdešimties mylių aukštyje, temperatūra pradeda kilti, ir šitas kilimas tęsiasi tol, kol poliarinio švytėjimo lygyje, pasiekiamą 1.200 laipsnių temperatūra pagal Farenheitą, ir būtent šitas intensyvus karštis jonizuoja deguonį. Bet temperatūra tokioje išretintoje atmosferoje vargu ar gali būti lyginama su karščiu, kuris yra apskaičiuojamas žemės paviršiuje. Neužmirškite, jog pusė visos jūsų atmosferos tenka pirmosioms trimis mylioms. Žemės atmosferos aukštį pažymi didžiausias poliarinių švytėjimų aukštis—maždaug keturi šimtai mylių.

Poliarinių švytėjimų reiškiniai yra tiesiogiai susiję su saulės dėmėmis, tais saulės ciklonais, kurie sukuriais skrieja priešingomis kryptimis virš ir žemiau saulės ekvatoriaus, net ir taip, kaip tą daro žemiški tropiniai uraganai. Tokie atmosferiniai trikdymai skrieja sukuriais priešingomis kryptimis, kada susidaro virš ar žemiau ekvatoriaus.

Ta saulės dėmių energija, pakeičianti šviesos bangų dažnumus, rodo, jog šitie saulės audrų centrai veikia kaip milžiniški magnetai. Tokie magnetiniai laukai pakrautas daleles iš saulės dėmių kraterių sugeba išsviesti išorėn per erdvę į žemės išorinę atmosferą, kur jonizuojantis jų poveikis sukuria tokį nuostabų poliarinio švytėjimo reiškinį. Dėl to jūs ir galite matyti didžiausius aurinius reiškinius, kada saulės dėmės pasiekia maksimalų aktyvumą—arba tuoj po šito—kada jos labiau išsidėsto ties pusiauju.

Į šitą saulės poveikį reaguoja net kompasas

maintain prove the presence of mind in the planning, creation, and maintenance of the material cosmos.

58:2.4 (666.1) Your sun pours forth a veritable flood of death-dealing rays, and your pleasant life on Urantia is due to the "fortuitous" influence of more than two-score apparently accidental protective operations similar to the action of this unique ozone layer.

58:2.5 (666.2) Were it not for the "blanketing" effect of the atmosphere at night, heat would be lost by radiation so rapidly that life would be impossible of maintenance except by artificial provision.

58:2.6 (666.3) The lower five or six miles of the earth's atmosphere is the troposphere; this is the region of winds and air currents which provide weather phenomena. Above this region is the inner ionosphere and next above is the stratosphere. Ascending from the surface of the earth, the temperature steadily falls for six or eight miles, at which height it registers around 70 degrees below zero F. This temperature range of from 65 to 70 degrees below zero F. is unchanged in the further ascent for forty miles; this realm of constant temperature is the stratosphere. At a height of forty-five or fifty miles, the temperature begins to rise, and this increase continues until, at the level of the auroral displays, a temperature of 1200° F. is attained, and it is this intense heat that ionizes the oxygen. But temperature in such a rarefied atmosphere is hardly comparable with heat reckoning at the surface of the earth. Bear in mind that one half of all your atmosphere is to be found in the first three miles. The height of the earth's atmosphere is indicated by the highest auroral streamers — about four hundred miles.

58:2.7 (666.4) Auroral phenomena are directly related to sunspots, those solar cyclones which whirl in opposite directions above and below the solar equator, even as do the terrestrial tropical hurricanes. Such atmospheric disturbances whirl in opposite directions when occurring above or below the equator.

58:2.8 (666.5) The power of sunspots to alter light frequencies shows that these solar storm centers function as enormous magnets. Such magnetic fields are able to hurl charged particles from the sunspot craters out through space to the earth's outer atmosphere, where their ionizing influence produces such spectacular auroral displays. Therefore do you have the greatest auroral phenomena when sunspots are at their height — or soon thereafter — at which time the spots are more generally equatorially situated.

58:2.9 (666.6) Even the compass needle is

rodyklė, kadangi ji šiek tiek pasisuka į rytus, saulei kylant, ir šiek tiek pasisuka į vakarus, saulei artėjant prie laidos. Tai atsitinka kasdien, tačiau kada saulės dėmių ciklas pasiekia aukščiausią tašką, tada šitas kompasas svyravimas yra dvigubai didesnis. Šitie kompasas dieniškai svyravimai yra dėl reagavimo į viršutinės atmosferos padidintą jonizavimą, kurį sukuria saulės šviesa.

Būtent įelektrintų perduodančiųjų sluoksnių dviejų skirtingų lygių buvimas viršstratosferoje ir paaiškina jūsų radijo programų trumposiomis ir ilgosiomis bangomis perdavimą ilgais atstumais. Jūsų radijo programoms kartais trukdo siaubingos audros, kurios kartas nuo karto siautėja šitų išorinių jonosferų valdose.

3. ERDVINĖ APLINKA

Per ankstyvuosius visatos materializavimo laikus, erdvės regionus perskiria didžiuliai vandenilio debesys, tiesiog tokie astronominių dulkių telkiniai, kokie tolimojoje erdvėje dabar yra būdingi daugeliui regionų. Didelė dalis organizuotos materijos, kurią degančios saulės suskaido ir paskleidžia kaip spinduliuojančią energiją, iš pradžių buvo sukaupta šituose anksti atsirandančiuose erdvėje vandenilio debesyse. Esant tam tikroms neįprastoms sąlygoms taip pat įvyksta atomo skilimas stambesnių vandenilio masių branduoliuose. Ir visus šituos atomo susidarymo ir atomo skilimo reiškinius, kaip ir smarkiai įkaitusiuose ūkuose, lydi spinduliuojamos energijos trumpųjų erdvės spindulių potvyninių bangų atsiradimas. Šituos įvairius spinduliavimus lydi tokia erdvės energijos forma, kuri Urantijoje nėra žinoma.

Šita visatos erdvės trumpųjų spindulių energetinė įkrova yra keturis šimtus kartų didesnė už visas kitas spinduliavimo energijos formas, egzistuojančias organizuotos erdvės sferose. Trumpųjų erdvės spindulių apimtį, nesvarbu, ar jie sklįstų iš degančio ūko, įtemptų elektrinių laukų, išorinės erdvės, ar milžiniškų vandenilio dulkių debesų, modifikuoja kiekybiškai ir kokybiškai temperatūros, gravitacijos, ir elektroninio spaudimo svyravimai ir staigūs įtampos pasikeitimai temperatūroje, gravitacijoje, ir elektroniniame spaudime.

Šituos atsitiktinumus erdvės spindulių kilmėje nulemia daugelis kosminių atsitikimų, o taip pat ir skriejančios materijos orbitos, kurios svyruoja nuo modifikuotų apskritimų iki labai ištemptų elipsių. Fizinės sąlygos taip pat gali būti labai smarkiai pakeistos, nes kartais elektronas skrieja priešinga kryptimi lyginant su didesnėsios materijos skriejimo kryptimi, net ir toje pačioje fiziniėje

responsive to this solar influence since it turns slightly to the east as the sun rises and slightly to the west as the sun nears setting. This happens every day, but during the height of sunspot cycles this variation of the compass is twice as great. These diurnal wanderings of the compass are in response to the increased ionization of the upper atmosphere, which is produced by the sunlight.

58:2.10 (666.7) It is the presence of two different levels of electrified conducting regions in the superstratosphere that accounts for the long-distance transmission of your long- and short-wave radiobroadcasts. Your broadcasting is sometimes disturbed by the terrific storms which occasionally rage in the realms of these outer ionospheres.

3. SPATIAL ENVIRONMENT

58:3.1 (666.8) During the earlier times of universe materialization the space regions are interspersed with vast hydrogen clouds, just such astronomic dust clusters as now characterize many regions throughout remote space. Much of the organized matter which the blazing suns break down and disperse as radiant energy was originally built up in these early appearing hydrogen clouds of space. Under certain unusual conditions atom disruption also occurs at the nucleus of the larger hydrogen masses. And all of these phenomena of atom building and atom dissolution, as in the highly heated nebulae, are attended by the emergence of flood tides of short space rays of radiant energy. Accompanying these diverse radiations is a form of space-energy unknown on Urantia.

58:3.2 (667.1) This short-ray energy charge of universe space is four hundred times greater than all other forms of radiant energy existing in the organized space domains. The output of short space rays, whether coming from the blazing nebulae, tense electric fields, outer space, or the vast hydrogen dust clouds, is modified qualitatively and quantitatively by fluctuations of, and sudden tension changes in, temperature, gravity, and electronic pressures.

58:3.3 (667.2) These eventualities in the origin of the space rays are determined by many cosmic occurrences as well as by the orbits of circulating matter, which vary from modified circles to extreme ellipses. Physical conditions may also be greatly altered because the electron spin is sometimes in the opposite direction from that of the grosser matter behavior, even in the same

zonoje.

Milžiniški vandenilio debesys yra tikros kosminės laboratorijos, talpinančios besivystančios energijos ir besikeičiančios materijos visas fazes. Galingi energijos veiksmi vyksta taip pat ir didelių dvigubų žvaigždžių besiribojančiose dujose, kurios taip dažnai užkloja vienos kitas ir dėl to labai smarkiai susimaišo. Bet nė viena iš šitų erdvės galingų ir toli nusidriekusių energetinių veiklų neturi nė menkausio poveikio organizuotos gyvybės reikiams—gyvių ir būtybių gemalo plazmai. Šitos erdvės energetinės sąlygos tikrai yra susijusios su gyvybės įkūrimo esmine aplinka, bet vėlesniam gemalo plazmos paveldėjimo faktorių modifikavimui jos įtakos neturi, kaip turi kai kurie spinduliuojamos energijos ilgesnieji spinduliai. Gyvybės Nešėjų implantuota gyvybė yra visiškai atspari visam šitam stebinančiam visatos energijos trumpųjų erdvės spindulių potvyniui.

Visos šitos esminės kosminės sąlygos turėjo pasiekti tinkamą būseną prieš tai, kada Gyvybės Nešėjai galėjo realiai pradėti gyvybės įkūrimą Urantijoje.

4. GYVYBĖS AUŠROS ERA

Tai, kad mes esame vadinami Gyvybės Nešėjais, neturėtų jūsų gluminti. Mes sugebame nešti ir iš tiesų nešame gyvybę į planetas, bet į Urantiją gyvybės mes neatnešėme. Urantijos gyvybė yra unikali, kilusi planetoje. Šita sfera yra gyvybės modifikavimo pasaulis, visa gyvybė, kuri pasirodo čia, buvo mūsų parengta tiesiog čia, planetoje; ir nėra nė vieno kito pasaulio visoje Satanijoje, net ir visame Nebadone, kuris turėtų tokią gyvybės egzistenciją, kokią turi Urantija.

Prieš 550.000.000 metų Gyvybės Nešėjų korpusas sugrįžo į Urantiją. Bendradarbiaudami su dvasinėmis galiomis ir viršfizinėmis jėgomis mes organizavome ir inicijavome šito pasaulio pirminės gyvybės modelius ir patalpinome juos į šios sferos svetingus vandenius. Visa planetinė gyvybė (išskyrus ekstraplanetines asmenybes) iki pat Planetos Princo Kaligastijos dienų buvo kilusi iš mūsų trijų pirminių, identiškų, ir vienu ir tuo pačiu metu įvykdytų jūrinės gyvybės implantavimų. Šitie trys gyvybės implantavimai buvo pavadinti taip: *centrinis* arba Euroazijos-Afrikos, *rytinis* arba Australijos, ir *vakarinis*, apimantis Grenlandiją ir Amerikas.

Prieš 500.000.000 metų primitivi jūrinė augalinė gyvybė Urantijoje buvo gerai įsitvirtinusi. Grenlandija ir arktinis sausumos masyvas, kartu su Šiaurės ir Pietų Amerika pradėjo savo ilgą ir lėtą dreifą į vakarus. Afrika judėjo šiek tiek į pietus, sukurdamą rytų ir vakarų įdubą, Viduržemio jūros baseiną, tarp pačios savės ir motininio kūno.

physical zone.

58:3.4 (667.3) The vast hydrogen clouds are veritable cosmic chemical laboratories, harboring all phases of evolving energy and metamorphosing matter. Great energy actions also occur in the marginal gases of the great binary stars which so frequently overlap and hence extensively commingle. But none of these tremendous and far-flung energy activities of space exerts the least influence upon the phenomena of organized life — the germ plasm of living things and beings. These energy conditions of space are germane to the essential environment of life establishment, but they are not effective in the subsequent modification of the inheritance factors of the germ plasm as are some of the longer rays of radiant energy. The implanted life of the Life Carriers is fully resistant to all of this amazing flood of the short space rays of universe energy.

58:3.5 (667.4) All of these essential cosmic conditions had to evolve to a favorable status before the Life Carriers could actually begin the establishment of life on Urantia.

4. THE LIFE-DAWN ERA

58:4.1 (667.5) That we are called Life Carriers should not confuse you. We can and do carry life to the planets, but we brought no life to Urantia. Urantia life is unique, original with the planet. This sphere is a life-modification world; all life appearing hereon was formulated by us right here on the planet; and there is no other world in all Satania, even in all Nebadon, that has a life existence just like that of Urantia.

58:4.2 (667.6) 550,000,000 years ago the Life Carrier corps returned to Urantia. In co-operation with spiritual powers and superphysical forces we organized and initiated the original life patterns of this world and planted them in the hospitable waters of the realm. All planetary life (aside from extraplanetary personalities) down to the days of Caligastia, the Planetary Prince, had its origin in our three original, identical, and simultaneous marine-life implantations. These three life implantations have been designated as: the *central* or Eurasian-African, the *eastern* or Australasian, and the *western*, embracing Greenland and the Americas.

58:4.3 (668.1) 500,000,000 years ago primitive marine vegetable life was well established on Urantia. Greenland and the arctic land mass, together with North and South America, were beginning their long and slow westward drift. Africa moved slightly south, creating an east and west trough, the Mediterranean basin, between itself and the

Antarktida, Australija, ir sausuma, kurią žymi Ramiojo vandenyno salynas, atskilo pietuose ir rytuose ir nuo tos dienos nudreifavo toli.

Mes implantavome primityvią jūrinės gyvybės formą skylančios kontinentinės sausumos masės rytų-vakarų properšos apsaugotose centrinių jūrų tropinėse įlankose. Įgyvendindami tris implantavimus, turėjome tikslą užtikrinti, jog kiekvienas didžiulis sausumos masyvas šitą gyvybę nusineštų su savimi, savo šiltų vandenų jūrose, kada vėliau sausuma atsiskirs. Mes numatėme, jog sausumos gyvybės atsiradimo vėlesnėje eroje šitas dreifuojančias kontinentinės sausumos mases atskirs didžiuliai vandens vandenynai.

5. KONTINENTŲ DREIFAS

Kontinentinės sausumos dreifas tęsėsi. Žemės branduolys tapo toks tankus ir kietas, kaip plienas, veikiamas beveik 25.000 tonų į kvadratinį colį spaudimo, ir dėl milžiniško gravitacinio spaudimo, giliai viduje jis buvo ir tebėra labai karštas. Temperatūra nuo paviršiaus gilyn auga tol, kol centre ji pasiekia šiek tiek aukštesnę už saulės paviršiaus temperatūrą.

Vieno tūkstančio mylių žemės išorinį sluoksnį iš esmės sudaro skirtingų rūšių uolienos. Apačioje yra tankesni ir sunkesni metalų elementai. Per ankstyvuosius ir ikiatmosferinius amžius pasaulis savo išlydytame ir labai karštame būvyje buvo beveik skystas, todėl sunkesnieji metalai nusėdo giliai į vidų. Tie, kurie šiandien yra surandami arti paviršiaus, yra senųjų ugnikalnių išmetimai, vėliau ir ekstensyvūs lavos ištekėjimai, ir ne tokios senos meteoritų nuosėdos.

Išorinė pluta buvo maždaug keturiasdešimties mylių storio. Šitas išorinis kevalas betarpiškai rėmėsi į skirtingo storio išlydyto bazalto jūrą, išlydytos lavos judantį sluoksnį, kurį veikė aukštas spaudimas, tačiau kuris visada turėjo polinkį tekėti visur tam, kad išlygintų įvairiomis kryptimis judančius planetinius spaudimus ir šitokių būdu stabilizuotų žemės plutą.

Net ir šiandien kontinentai tebeplūduriuoja ant šitos išlydyto bazalto nekrystalizuotos pagalvinės jūros. Jeigu nebūtų šitos apsauginės sąlygos, tai galingesni žemės drebėjimai tiesiogine prasme pasaulį sudraskytų į gabalus. Žemės drebėjimus sukelia kietos išorinės plutos slinkimas ir judėjimas, o ne ugnikalniai.

Žemės plutos lavos sluoksniai, kada ataušta, suformuoja granitą. Vidutiniškas Urantijos tankis yra šiek tiek daugiau negu penkis su puse karto didesnis už vandens tankį; granito tankis yra

mother body. Antarctica, Australia, and the land indicated by the islands of the Pacific broke away on the south and east and have drifted far away since that day.

58:4.4 (668.2) We had planted the primitive form of marine life in the sheltered tropic bays of the central seas of the east-west cleavage of the breaking-up continental land mass. Our purpose in making three marine-life implantations was to insure that each great land mass would carry this life with it, in its warm-water seas, as the land subsequently separated. We foresaw that in the later era of the emergence of land life large oceans of water would separate these drifting continental land masses.

5. THE CONTINENTAL DRIFT

58:5.1 (668.3) The continental land drift continued. The earth's core had become as dense and rigid as steel, being subjected to a pressure of almost 25,000 tons to the square inch, and owing to the enormous gravity pressure, it was and still is very hot in the deep interior. The temperature increases from the surface downward until at the center it is slightly above the surface temperature of the sun.

58:5.2 (668.4) The outer one thousand miles of the earth's mass consists principally of different kinds of rock. Underneath are the denser and heavier metallic elements. Throughout the early and preatmospheric ages the world was so nearly fluid in its molten and highly heated state that the heavier metals sank deep into the interior. Those found near the surface today represent the exudate of ancient volcanoes, later and extensive lava flows, and the more recent meteoric deposits.

58:5.3 (668.5) The outer crust was about forty miles thick. This outer shell was supported by, and rested directly upon, a molten sea of basalt of varying thickness, a mobile layer of molten lava held under high pressure but always tending to flow hither and yon in equalization of shifting planetary pressures, thereby tending to stabilize the earth's crust.

58:5.4 (668.6) Even today the continents continue to float upon this noncrystallized cushiony sea of molten basalt. Were it not for this protective condition, the more severe earthquakes would literally shake the world to pieces. Earthquakes are caused by sliding and shifting of the solid outer crust and not by volcanoes.

58:5.5 (668.7) The lava layers of the earth's crust, when cooled, form granite. The average density of Urantia is a little more than five and one-half times that of water; the density of granite is less than

mažiau negu tris kartus didesnis už vandens. Žemės branduolio tankis yra dvylika kartų didesnis už vandens.

Jūros dugnas yra tankesnis už sausumos mases, ir būtent tai kontinentus išlaiko virš vandens. Kada jūros dugnas yra išstumiamas virš jūros lygio, tada didžiąja dalimi jis susideda iš bazalto, lavos tokios formos, kuri yra žymiai sunkesnė už sausumos masės granitą. Vėlgi, jeigu kontinentai nebūtų lengvesni už vandenynų dugną, tuomet gravitacija vandenynų kraštus išstumtų į sausumą, bet tokie reiškiniai nėra pastebimi.

Vandenynų svoris taip pat yra vienas iš faktorių, kuris didina spaudimą į jūros dugną. Žemesnis, bet santykinai sunkesnis vandenyno dugnas, plius viršuje esančio vandens svoris, beveik prilygsta aukštesnių, bet daug lengvesnių kontinentų svoriui. Bet visi kontinentai turi polinkį slinkti į vandenynus. Kontinentinis spaudimas vandenyno dugno lygyje yra apie 20.000 svarų į kvadratinį colį. Tai yra, tai būtų kontinentinės masės, esančios 15.000 pėdų virš vandenyno dugno, spaudimas. Vandens spaudimas vandenyno dugne yra tikrai apie 5.000 svarų į kvadratinį colį. Šitas spaudimo skirtumas turi polinkį sukelti kontinentų slinkimą į jūros dugną.

Vandenyno dugno nusėdimas per amžius iki gyvybės atsiradimo atskirą kontinentinę sausumos masę iškėlė į tokį aukštį, kad jos šoninis spaudimas rytinius, vakarinius, ir pietinius kraštus privertė slinkti žemyn, po ja esančiomis pusiau tirštos lavos vagomis, į aplinkui plytinčio Ramiojo Vandenyno vandenį. Tas tiek visiškai išlygino kontinentinį spaudimą, kad šito senojo Azijos kontinento rytinėse pakrantėse didžiulio skilimo nebuvo, bet nuo to momento visą laiką rytinė pakrantė yra pakibusi virš skalaujančio vandenyno gelmių bedugnės, grasindama nuslinkti į vandeningą kapą.

three times that of water. The earth's core is twelve times as dense as water.

58:5.6 (668.8) The sea bottoms are more dense than the land masses, and this is what keeps the continents above water. When the sea bottoms are extruded above the sea level, they are found to consist largely of basalt, a form of lava considerably heavier than the granite of the land masses. Again, if the continents were not lighter than the ocean beds, gravity would draw the edges of the oceans up onto the land, but such phenomena are not observable.

58:5.7 (668.9) The weight of the oceans is also a factor in the increase of pressure on the sea beds. The lower but comparatively heavier ocean beds, plus the weight of the overlying water, approximate the weight of the higher but much lighter continents. But all continents tend to creep into the oceans. The continental pressure at ocean-bottom levels is about 20,000 pounds to the square inch. That is, this would be the pressure of a continental mass standing 15,000 feet above the ocean floor. The ocean-floor water pressure is only about 5,000 pounds to the square inch. These differential pressures tend to cause the continents to slide toward the ocean beds.

58:5.8 (669.1) Depression of the ocean bottom during the prelife ages had upthrust a solitary continental land mass to such a height that its lateral pressure tended to cause the eastern, western, and southern fringes to slide downhill, over the underlying semiviscous lava beds, into the waters of the surrounding Pacific Ocean. This so fully compensated the continental pressure that a wide break did not occur on the eastern shore of this ancient Asiatic continent, but ever since has that eastern coast line hovered over the precipice of its adjoining oceanic depths, threatening to slide into a watery grave.

6. PEREINAMASIS PERIODAS

Prieš 450.000.000 metų įvyko *perėjimas iš augalinės gyvybės į gyvulinę*. Šitoji metamorfozė įvyko atsiskiriančių kontinentų, turinčių ilgas pakrantes, apsaugotų tropinių įlankų ir užutėkių sekliuose vandenyse. Ir šitas vystymasis, kuris visas buvo neatskiriamas nuo pirminių gyvybės modelių, vyko palaipsniui. Buvo daug pereinamųjų etapų tarp ankstyvųjų primityvios augalinės gyvybės formų ir vėlesniųjų aiškiai išreikštų gyvulinių organizmų. Net ir šiandien tebėra pereinamieji pelėsiniai grybeliai, ir vargu ar juos galima klasifikuoti kaip augalus ar kaip gyvūnus.

Nors augalinės gyvybės evoliuciją galima atsekti iki gyvulinės gyvybės, ir nors buvo surastos palaipsniui kintančios augalų ir gyvūnų serijos,

6. THE TRANSITION PERIOD

58:6.1 (669.2) 450,000,000 years ago the *transition from vegetable to animal life* occurred. This metamorphosis took place in the shallow waters of the sheltered tropic bays and lagoons of the extensive shore lines of the separating continents. And this development, all of which was inherent in the original life patterns, came about gradually. There were many transitional stages between the early primitive vegetable forms of life and the later well-defined animal organisms. Even today the transition slime molds persist, and they can hardly be classified either as plants or as animals.

58:6.2 (669.3) Although the evolution of vegetable life can be traced into animal life, and though there have been found graduated series of plants and

kurios vis daugiau veda nuo pačių paprasčiausių iki pačių sudėtingiausių ir labiausiai išsivysčiusių organizmų, bet tokių jungiamųjų grandžių jūs nesugebėsite surasti nei tarp gyvūnų karalystės didžiųjų skyrių, nei tarp aukščiausių ikižmogiškųjų gyvūnų tipų ir žmogiškųjų rasių pirminių žmonių. Šitų vadinamųjų “trūkstančių grandžių” amžinai truks dėl paprasčiausios priežasties, kadangi jos niekada ir neegzistavo.

Iš eros į erą atsiranda iš esmės naujos gyvulinės gyvybės rūšys. Jos neišsivysto dėl mažų pasikeitimų palaipsnio sukaupimo; jos atsiranda kaip visiškai subrendusios ir naujos gyvybės kategorijos, ir jos atsiranda *staiga*.

Gyvų organizmų naujų rūšių ir skirtingų kategorijų *staigus* pasirodymas yra visiškai biologinis, griežtai natūralus. Nėra nieko antgamtiško, kas būtų susiję su šiomis genetinėmis mutacijomis.

Vandenynams pasiekus tinkamą sūrumo laipsnį, atsirado gyvulinė gyvybė, ir buvo palyginti paprasta leisti sūriam vandeniui cirkuliuoti per jūrinės gyvybės gyvulinius kūnus. Tačiau kada vandenynai susitraukė, o druskos procentas smarkiai padidėjo, tada tie patys gyvūnai išvystė sugebėjimą sumažinti savo kūno skysčių druskingumą, lygiai taip, kaip ir tie organizmai, kurie išmoko gyventi gėlame vandenyje, įgavo sugebėjimą išlaikyti tinkamą natrio chlorido laipsnį savo kūnų skysčiuose naudodamiesi įgimtais druskos išsaugojimo metodais.

Jūrinės gyvybės, kuri suakmenėjusi randama uolienose, studijavimas atskleidžia šitų primityvių organizmų ankstyvasias prisiderinimo kovas. Augalai ir gyvūnai niekada nenustoja vykdyti šitų prisiderinimo eksperimentų. Aplinka keičiasi visą laiką, ir gyvi organizmai visada stengiasi patys prisitaikyti prie šitų niekada nesibaigiančių svyravimų.

Visų naujų gyvybės kategorijų fiziologinis įrenginys ir anatomicinė struktūra yra reakcija į fizinių dėsnių veikimą, bet vėlesnis apdovanojimas protu yra pagalbinių proto dvasių dovana sutinkamai su įgimtais smegenų sugebėjimais. Protas, nors nėra fizinės evoliucijos rezultatas, yra visiškai priklausomas nuo smegenų sugebėjimų, kuriuos suteikia grynai fiziniai ir evoliuciniai procesai.

Per beveik begalinius laimėjimų ir praradimų, prisiderinimų ir persitvarkymų ciklus, visi gyvi organizmai per amžių amžius tai ritasi atgal, tai vystosi į priekį. Tie, kurie pasiekia kosminę vienybę, išlieka, tuo tarpu tie, kurie šito tikslą nepasiekia, nustoja egzistuoti.

animals which progressively lead up from the most simple to the most complex and advanced organisms, you will not be able to find such connecting links between the great divisions of the animal kingdom nor between the highest of the prehuman animal types and the dawn men of the human races. These so-called “missing links” will forever remain missing, for the simple reason that they never existed.

58:6.3 (669.4) From era to era radically new species of animal life arise. They do not evolve as the result of the gradual accumulation of small variations; they appear as full-fledged and new orders of life, and they appear *suddenly*.

58:6.4 (669.5) The *sudden* appearance of new species and diversified orders of living organisms is wholly biologic, strictly natural. There is nothing supernatural connected with these genetic mutations.

58:6.5 (669.6) At the proper degree of saltiness in the oceans animal life evolved, and it was comparatively simple to allow the briny waters to circulate through the animal bodies of marine life. But when the oceans were contracted and the percentage of salt was greatly increased, these same animals evolved the ability to reduce the saltiness of their body fluids just as those organisms which learned to live in fresh water acquired the ability to maintain the proper degree of sodium chloride in their body fluids by ingenious techniques of salt conservation.

58:6.6 (669.7) Study of the rock-embraced fossils of marine life reveals the early adjustment struggles of these primitive organisms. Plants and animals never cease to make these adjustment experiments. Ever the environment is changing, and always are living organisms striving to accommodate themselves to these never-ending fluctuations.

58:6.7 (670.1) The physiologic equipment and the anatomic structure of all new orders of life are in response to the action of physical law, but the subsequent endowment of mind is a bestowal of the adjutant mind-spirits in accordance with innate brain capacity. Mind, while not a physical evolution, is wholly dependent on the brain capacity afforded by purely physical and evolutionary developments.

58:6.8 (670.2) Through almost endless cycles of gains and losses, adjustments and readjustments, all living organisms swing back and forth from age to age. Those that attain cosmic unity persist, while those that fall short of this goal cease to exist.

Didžiulės uolų sistemų grupės, kuri sudarė pasaulio išorinę pluta gyvybės aušroje arba proterozoinėje eroje, dabar nebėra daugelyje žemės paviršiaus vietų. Ir kada ji iš tiesų iškils iš po visų vėlesniųjų amžių sankaujų, tada bus surastos tikrai augalinės ir ankstyvosios primityvios gyvulinės gyvybės suakmenėjusios liekanos. Kai kurios iš šitų senesniųjų vandenyje nusėdusių uolų yra susimaišiusios su vėlesniaisiais sluoksniais, ir kartais jose yra kai kurių augalinės gyvybės ankstyvesnių formų liekanų, tuo tarpu pačiuose viršutiniuose sluoksniuose kartais gali būti surandamos ankstyvųjų jūrinių gyvulinių organizmų kai kurios primityvesnės formos. Daugelyje vietų šitie seniausieji nusėdusių uolienų sluoksniai, turintys suakmenėjusią ankstyvąją jūrinę gyvybę, tiek gyvulinę, tiek augalinę, gali būti užtinkami betarpiškai ant senesnio neatsiskyrusio akmens viršaus.

Tarp šitos eros suakmenėjusių liekanų yra dumbilai, panašūs į koralus augalai, primityvieji protozoidai, ir panašūs į pintis pereinamieji organizmai. Bet tai, kad tokių suakmenėjusių liekanų nėra ankstyvuosiuose uolienų sluoksniuose, nebūtinai įrodo, jog tuo metu, kada susidarė šitos nuosėdos, gyvybės nebuvo kitur. Per šituos ankstyvuosius laikus gyvybė buvo negausi, ir tikrai palaipsniui skynėsi sau kelią per žemės paviršių.

Šito senojo amžiaus uolienos dabar yra žemės paviršiuje, arba labai arti paviršiaus, šiandieninės sausumos viename aštundalyje. Šito pereinamojo akmens, seniausio išsisluoksniavusių uolienų sluoksnių, vidutinis storis yra maždaug viena su puse mylios. Kai kuriose vietose šitos senos uolienų sistemos siekia net keturių mylių storį, bet daug sluoksnių, kurie buvo priskirti šitai erai, priklauso vėlesniesiems periodams.

Šiaurės Amerikoje šitas senovinis ir turintis primityvią suakmenėjusią gyvybę akmens sluoksnis pasiekia paviršių Kanados rytiniuose, centriniuose, ir šiauriniuose regionuose. Taip pat driekiasi tokių uolienų trūkinėjanti grandinė, kuri nusitęsia nuo Pensilvanijos ir senųjų Adirondako kalnų tolyn į vakarus per Mičiganą, Viskonsiną, ir Minesotą. Kitos kalnų virtinės eina nuo Njufoundlendo iki Alabamos ir nuo Aliaskos iki Meksikos.

Šitos eros uolienos paviršių pasiekia tai čia, tai ten po visą pasaulį, bet jų atsiradimo nė vienoje vietoje negalima paaiškinti taip lengvai, kaip aplink Aukštutinį Ežerą ir Kolorado upės Didžiąjame Kanjone, kur šitos uolienos, turinčios primityvią suakmenėjusią gyvybę, egzistuojančios keliais sluoksniais, įrodo, jog tais tolimaisiais laikais buvo klotų antsprūdžiai ir paviršiaus svyravimai.

58.7.1 (670.3) The vast group of rock systems which constituted the outer crust of the world during the life-dawn or Proterozoic era does not now appear at many points on the earth's surface. And when it does emerge from below all the accumulations of subsequent ages, there will be found only the fossil remains of vegetable and early primitive animal life. Some of these older water-deposited rocks are commingled with subsequent layers, and sometimes they yield fossil remains of some of the earlier forms of vegetable life, while on the topmost layers occasionally may be found some of the more primitive forms of the early marine-animal organisms. In many places these oldest stratified rock layers, bearing the fossils of the early marine life, both animal and vegetable, may be found directly on top of the older undifferentiated stone.

58.7.2 (670.4) Fossils of this era yield algae, corallike plants, primitive Protozoa, and spongelike transition organisms. But the absence of such fossils in the early rock layers does not necessarily prove that living things were not elsewhere in existence at the time of their deposition. Life was sparse throughout these early times and only slowly made its way over the face of the earth.

58.7.3 (670.5) The rocks of this olden age are now at the earth's surface, or very near the surface, over about one eighth of the present land area. The average thickness of this transition stone, the oldest stratified rock layers, is about one and one-half miles. At some points these ancient rock systems are as much as four miles thick, but many of the layers which have been ascribed to this era belong to later periods.

58.7.4 (670.6) In North America this ancient and primitive fossil-bearing stone layer comes to the surface over the eastern, central, and northern regions of Canada. There is also an intermittent east-west ridge of this rock which extends from Pennsylvania and the ancient Adirondack Mountains on west through Michigan, Wisconsin, and Minnesota. Other ridges run from Newfoundland to Alabama and from Alaska to Mexico.

58.7.5 (670.7) The rocks of this era are exposed here and there all over the world, but none are so easy of interpretation as those about Lake Superior and in the Grand Canyon of the Colorado River, where these primitive fossil-bearing rocks, existing in several layers, testify to the upheavals and surface fluctuations of those faraway times.

Šitas akmens sluoksnis, suakmenėjusią gyvybę turintis seniausias klotas žemės plutoje, buvo sulamdytas, sulankstytas, ir groteskiškai susuktas dėl žemės drebėjimų ir ankstyvųjų ugnikalnių kataklizmų. Šito amžiaus lavos tekėjimai atnešė iki pat planetos paviršiaus daug geležies, vario, ir švino.

Žemėje nedaug yra tokių vietų, kur grafiškai tokia veikla yra išreikšta labiau negu Šv. Kryžiaus slėnyje Viskonsine. Šitame regione vienas po kito buvo vienas šimtas dvidešimt septyni lavos ištekėjimai ant sausumos, vėliau buvo vandens potvynis, ir dėl šito uolienos nusėdo. Nors didelės dalies iš viršutinių uolienų nuosėdų ir trūkinėjančio lavos tekėjimo šiandien nebėra, ir nors šitos sistemos dugnas yra palaidotas giliai žemėje, nepaisant šito, galima pamatyti apie šešiasdešimt penkis ar septyniasdešimt šitų susluoksniuotų praėjusių amžių dokumentų.

Šitais ankstyvaisiais amžiais, kada didelė sausumos dalis buvo arti jūros lygio, būdavo daug vienas po kitoėjusių nugrimzdimų ir iškilimų. Žemės pluta tik pradėjo savo vėlesnį santykinai stabilizuotą periodą. Ankstyvojo kontinentinio dreifo bangavimai, iškilimai ir panirimai, prisidėjo prie periodiškų didžiųjų sausumos masių užtvindymų dažnumo.

Per šituos primityviosios jūrinės gyvybės laikus, didžiulės žemyninių pakrančių teritorijos nugrimzdo į jūrą nuo kelių pėdų iki pusės mylios. Didelė dalis senesniojo smiltainio ir konglomerato susidarė iš šitų senovės krantų nuosėdinių sankaujų. Nuosėdinės uolienos, priklausančios šitam ankstyvajam išsisluoksniavimui, betarpiškai guli ant tų sluoksnių, kurie susiformavo nepalyginamai anksčiau negu atsirado gyvybė, jie siekia tą laikmetį, kada vandenynas buvo apsėmęs visą pasaulį.

Šitų pereinamųjų uolienų nuosėdų kai kuriuose viršutiniuose sluoksniuose yra nedideli kiekiai tamsių spalvų molinio skalūno arba aspidinio skalūno, rodantys organinės anglies buvimą ir paliudijantys, jog egzistavo augalinės gyvybės tokių formų protėviai, kurie užtvindė žemę per vėlesnį karbono arba anglies amžių. Šituose uolienų sluoksniuose didelė dalis vario atsirado dėl vandens nusėdimo. Šiek tiek jo yra surandama senesniųjų uolienų plyšiuose ir jis yra kai kurių senųjų apsaugotų pakrančių nejudančio pelkių vandens koncentratas. Šiaurės Amerikos ir Europos geležies rūdos kasyklos yra išdėstytos nuosėdose ir išstumtose į viršų uolienose, esančiose iš dalies senesnėse nei išsisluoksniavusiose uolienose ir iš dalies šitose gyvybės formavimosi pereinamųjų periodų vėlesnėse išsisluoksniavusiose uolienose.

Šita era liudija gyvybės išplitimą per viso pasaulio vandenį; jūrinę gyvybę Urantijoje yra

58:7.6 (670.8) This stone layer, the oldest fossil-bearing stratum in the crust of the earth, has been crumpled, folded, and grotesquely twisted as a result of the upheavals of earthquakes and the early volcanoes. The lava flows of this age brought much iron, copper, and lead up near the planetary surface.

58:7.7 (670.9) There are few places on the earth where such activities are more graphically shown than in the St. Croix valley of Wisconsin. In this region there occurred one hundred and twenty-seven successive lava flows on land with succeeding water submergence and consequent rock deposition. Although much of the upper rock sedimentation and intermittent lava flow is absent today, and though the bottom of this system is buried deep in the earth, nevertheless, about sixty-five or seventy of these stratified records of past ages are now exposed to view.

58:7.8 (671.1) In these early ages when much land was near sea level, there occurred many successive submergences and emergences. The earth's crust was just entering upon its later period of comparative stabilization. The undulations, rises and dips, of the earlier continental drift contributed to the frequency of the periodic submergence of the great land masses.

58:7.9 (671.2) During these times of primitive marine life, extensive areas of the continental shores sank beneath the seas from a few feet to half a mile. Much of the older sandstone and conglomerates represents the sedimentary accumulations of these ancient shores. The sedimentary rocks belonging to this early stratification rest directly upon those layers which date back far beyond the origin of life, back to the early appearance of the world-wide ocean.

58:7.10 (671.3) Some of the upper layers of these transition rock deposits contain small amounts of shale or slate of dark colors, indicating the presence of organic carbon and testifying to the existence of the ancestors of those forms of plant life which overran the earth during the succeeding Carboniferous or coal age. Much of the copper in these rock layers results from water deposition. Some is found in the cracks of the older rocks and is the concentrate of the sluggish swamp water of some ancient sheltered shore line. The iron mines of North America and Europe are located in deposits and extrusions lying partly in the older unstratified rocks and partly in these later stratified rocks of the transition periods of life formation.

58:7.11 (671.4) This era witnesses the spread of life throughout the waters of the world; marine life has

gerai įsitvirtinusi. Seklių ir didelių vidinių jūrų dugną palaipsniui užpildo gausi ir turtinga augalinė gyvybė, tuo tarpu pakrančių vandenyse knibždėte knibžda paprastos gyvulinės gyvybės formos.

Viską iš šito pasakojimo grafiškai perteikia pasaulinio dokumento didžiulės "akmens knygos" suakmenėjusių liekanų puslapiai. Ir šito gigantiško biogeologinio dokumento puslapiai neklystamai pasakys tiesą, jeigu tik jūs įgysite meistriškumo juos paaiškinti. Didelė dalis šitų senovės jūrų dugno dabar yra iškelta aukštai sausumoje, ir jo nuosėdos amžius po amžiaus pasakoja gyvybės kovų istoriją tomis ankstyvosiomis dienomis. Tiesiogine prasme tai yra tiesa, kai jūsų poetas pasakė, "Tos dulkės, kurias mes trypiam, juk kažkada buvo gyvos."

[Pateikta Urantijos Gyvybės Nešėjų Korpuso nario, dabar reziduojančio šioje planetoje.]

become well established on Urantia. The bottoms of the shallow and extensive inland seas are being gradually overrun by a profuse and luxuriant growth of vegetation, while the shore-line waters are swarming with the simple forms of animal life.

58:7.12 (671.5) All of this story is graphically told within the fossil pages of the vast "stone book" of world record. And the pages of this gigantic biogeologic record unfailingly tell the truth if you but acquire skill in their interpretation. Many of these ancient sea beds are now elevated high upon land, and their deposits of age upon age tell the story of the life struggles of those early days. It is literally true, as your poet has said, "The dust we tread upon was once alive."

58:7.13 (671.6) [Presented by a member of the Urantia Life Carrier Corps now resident on the planet.]

59 Dokumentas. Jūrinės gyvybės era Urantijoje

⇐ 058

URANTIJOS KNYGA

060 ⇐

III DALIS. URANTIJOS ISTORIJA

59 DOKUMENTAS. JŪRINĖS GYVYBĖS ERA URANTIJOJE

Skyrius

ĮVADAS

1. Ankstyvoji jūrinė gyvybė sekliose jūrose
Trilobitų amžius
2. Kontinentinių potvynių pirmasis etapas
Bestuburių gyvūnų amžius
3. Antrasis didžiojo potvynio etapas
Koralų periodas — Pečiakojų amžius
4. Didysis sausumos iškilimo etapas
Vegetatyvinis sausumos gyvybės periodas
Žuvų amžius
5. Plutos slinkimo etapas
Papartinių miškų karbono periodas
Varlių amžius
6. Klimato pereinamasis etapas
Seklinių augalų periodas
Biologinių sukretimų amžius

ĮVADAS

MES MANOME, jog Urantijos istorija prasidėjo maždaug prieš vieną milijardą metų ir nusitęsė per penkias pagrindines eras:

1. *Ikigyvybinė era* tęsiasi per pirmuosius keturis šimtus penkiasdešimt milijonų metų, maždaug nuo to laiko, kada planeta pasiekė dabartinį dydį, iki gyvybės įkūrimo. Jūsų tyrinėtojai šitą periodą pavadino archeozoiniu.

2. *Gyvybės aušros era*, nusitęsė per kitus vieną šimtą penkiasdešimt milijonų metų. Šita epocha įsiterpia tarp iki tol buvusio ikigyvybinio arba kataklizminio amžiaus ir vėliau einančio labiau išsivysčiusios jūrinės gyvybės periodo.

PAPER 59 THE MARINE-LIFE ERA ON URANTIA SECTIONS

Introduction

1. Early Marine Life in the Shallow Seas
The Trilobite Age
2. The First Continental Flood Stage
The Invertebrate-Animal Age
3. The Second Great Flood Stage
The Coral Period — The Brachiopod Age
4. The Great Land-Emergence Stage
The Vegetative Land-Life Period
The Age of Fishes
5. The Crustal-Shifting Stage
The Fern-Forest Carboniferous Period
The Age of Frogs
6. The Climatic Transition Stage
The Seed-Plant Period
The Age of Biologic Tribulation

INTRODUCTION

59:0.1 (672.1) WE RECKON the history of Urantia as beginning about one billion years ago and extending through five major eras:

59:0.2 (672.2) 1. *The prelife era* extends over the initial four hundred and fifty million years, from about the time the planet attained its present size to the time of life establishment. Your students have designated this period as the *Archeozoic*.

59:0.3 (672.3) 2. *The life-dawn era* extends over the next one hundred and fifty million years. This epoch intervenes between the preceding prelife or cataclysmic age and the following period of more highly developed marine life. This era is known to

Jūsų tyrinėtojams šita era yra žinoma kaip *proterozoinė*.

3. *Jūrinės gyvybės era* nusidriekia per kitus du šimtus penkiasdešimt milijonų metų, ir jums geriausiai yra žinoma kaip *paleozoinė*.

4. *Ankstyvosios sausumos gyvybės era* trunka kitus vieną šimtą milijonų metų, ir yra žinoma kaip *mezozoinė*.

5. *Žinduolių era* užima paskutiniuosius penkiasdešimt milijonų metų. Šita nesenų laikų era yra žinoma kaip *kenozoinė*.

Tokiu būdu jūrinės gyvybės era apima maždaug vieną ketvirtadalį jūsų planetinės istorijos. Ji gali būti smulkiau skirstoma į šešis ilgus periodus, kurių kiekvienam yra būdingi tam tikri gerai išreikšti procesai tiek geologinėse valdose, tiek biologinėse sferose.

Kada prasideda šita era, tada jūrų dugną, didžiulius kontinentinius šelfus, ir didelį kiekį negilių netoli krantų esančių baseinų užpildo visli augalinė gyvybė. Gyvulinės gyvybės paprastesnės ir primityvesnės formos jau yra išsivysčiusios iš anksčiau buvusių augalinių organizmų, ir ankstyvieji gyvuliniai organizmai palaipsniui skynėsi sau kelią palei įvairių sausumos masių ilgus pakrantes tol, kol daugelyje vidinių jūrų ėmė knibždėti knibždėti primityvi jūrinė gyvybė. Kadangi iš šitų ankstyvųjų organizmų tikrai nedaugelis turėjo kevalą, todėl nedaugelis išsilaikė kaip suakmenėjusios liekanos. Nepaisant šito, arena yra parengta įvadinams skyriams iš gyvybės dokumentus išsaugančios tos didžiosios „akmeninės knygos,” kuri taip metodiškai buvo rašoma per vėlesnius amžius.

Šiaurės Amerikos kontinentas yra nuostabiai turtingas suakmenėjusiomis nuosėdomis, kurios apima visą jūrinės gyvybės erą. Pačius pirmuosius ir seniausiuosius sluoksnius nuo prieš tai ėjusio periodo vėlesniųjų sluoksnių skiria didelės erozinės nuosėdos, kurios šituos du planetos vystymosi etapus aiškiai atskiria.

your researchers as the *Proterozoic*.

59:0.4 (672.4) 3. *The marine-life era* covers the next two hundred and fifty million years and is best known to you as the *Paleozoic*.

59:0.5 (672.5) 4. *The early land-life era* extends over the next one hundred million years and is known as the *Mesozoic*.

59:0.6 (672.6) 5. *The mammalian era* occupies the last fifty million years. This recent-times era is known as the *Cenozoic*.

59:0.7 (672.7) The marine-life era thus covers about one quarter of your planetary history. It may be subdivided into six long periods, each characterized by certain well-defined developments in both the geologic realms and the biologic domains.

59:0.8 (672.8) As this era begins, the sea bottoms, the extensive continental shelves, and the numerous shallow near-shore basins are covered with prolific vegetation. The more simple and primitive forms of animal life have already developed from preceding vegetable organisms, and the early animal organisms have gradually made their way along the extensive coast lines of the various land masses until the many inland seas are teeming with primitive marine life. Since so few of these early organisms had shells, not many have been preserved as fossils. Nevertheless the stage is set for the opening chapters of that great “stone book” of the life-record preservation which was so methodically laid down during the succeeding ages.

59:0.9 (672.9) The continent of North America is wonderfully rich in the fossil-bearing deposits of the entire marine-life era. The very first and oldest layers are separated from the later strata of the preceding period by extensive erosion deposits which clearly segregate these two stages of planetary development.

1. ANKSTYVOJI JŪRINĖ GYVYBĖ SEKLOSE

JŪROSE

TRILOBITŲ AMŽIUS

Iki šito santykinės ramybės žemės paviršiuje periodo aušros, gyvybė apsiriboja vidinėmis jūromis ir vandenynų pakrante; iki šiol dar neišsivystė nė viena sausumos organizmo forma. Primityvūs jūriniai gyvūnai yra gerai įsitvirtinę ir pasirengę kitam evoliuciniam etapui. Iš šito pradinio gyvulinės gyvybės etapo tipiški išlikusieji yra amebos, atsiradusios prieš tai buvusio pereinamojo periodo pabaigoje.

1. EARLY MARINE LIFE IN THE SHALLOW

SEAS

THE TRILOBITE AGE

59:1.1 (673.1) By the dawn of this period of relative quiet on the earth's surface, life is confined to the various inland seas and the oceanic shore line; as yet no form of land organism has evolved. Primitive marine animals are well established and are prepared for the next evolutionary development. Amebas are typical survivors of this initial stage of animal life, having made their appearance toward the close of the preceding

Prieš 400.000.000 metų jūrinė gyvybė, tiek augalinė, tiek gyvulinė, yra visiškai gerai išplitusi po visą pasaulį. Pasaulio klimatas tampa šiek tiek šiltesnis ir pastovesnis. Įvairių kontinentų jūrų pakrantes apsemina bendras potvynis, ypač Šiaurės ir Pietų Amerikoje. Atsiranda nauji vandenynai, o senesnieji vandens baseinai labai padidėja.

Augalinė gyvybė dabar pirmą kartą iššliaužia į sausumą ir greitai padaro ryškia pažangą prisitaikydama prie neįurinės gyvenamosios aplinkos.

Staiga ir be pereinamųjų protėvių pasirodė pirmieji daugialąsčiai gyvūnai. Trilobitai atsirado ir per amžius jie viešpatavo jūrose. Jūrinės gyvybės požiūriu tai yra trilobitų amžius.

Vėlesnėje šito laiko segmento dalyje iš jūros iškilo didelė dalis Šiaurės Amerikos ir Europos. Žemės pluta buvo laikinai stabilizuota, kalnai, arba tiksliau aukšti sausumos iškilumai, kilo palei Atlanto ir Didžiojo vandenynų pakrantes, Vakarų Indijoje, ir pietinėje Europoje. Išstis Karibų regionas buvo smarkiai iškilęs.

Prieš 390.000.000 metų sausuma buvo vis dar iškilusi. Rytinės ir vakarinės Amerikos ir vakarinės Europos kai kuriose dalyse gali būti užtinkami akmens sluoksniai, pakloti per šituos laikus, ir būtent tai yra seniausios uolienos, kuriose yra suakmenėjusių trilobitų liekanų. Buvo daug į pirštus panašių ilgų įlankų, išsikišančių į sausumos masyvus, kuriose ir nusėdo šitos uolos, turinčios suakmenėjusios gyvybės liekanų.

Per keletą milijonų metų Ramusis Vandenynas ėmė veržtis į Amerikos žemynus. Sausuma grimzdo iš esmės dėl plutos prisiderinimo, nors sausumos šoninis slinkimas, arba kontinentinis šliaužimas, taip pat buvo vienas iš faktorių.

Prieš 380.000.000 metų Azija grimzdo, o visi kiti kontinentai trumpam iškilo. Bet šitai epochai vystantis, naujai atsirandantis Atlanto Vandenynas smarkiai skverbėsi į sausumą visose gretimose pakrantėse. Šiaurės Atlanto arba Arkties jūros tada buvo sujungtos su pietiniais Golfo vandenimis. Kada šita pietinė jūra įsiliejo į Apalačių įdubą, tada jo bangos rytuose dužo į tokius aukštus kalnus kaip Alpės, bet apskritai žemynai buvo neįdomios žemumos, visiškai neturinčios jokio vaizdinio grožio.

Šių amžių nuosėdiniai klodai yra keturių rūšių:

1. Konglomeratai—materija, nusodinta netoli pakrančių linijų.

transition period.

59:1.2 (673.2) 400,000,000 years ago marine life, both vegetable and animal, is fairly well distributed over the whole world. The world climate grows slightly warmer and becomes more equable. There is a general inundation of the seashores of the various continents, particularly of North and South America. New oceans appear, and the older bodies of water are greatly enlarged.

59:1.3 (673.3) Vegetation now for the first time crawls out upon the land and soon makes considerable progress in adaptation to a nonmarine habitat.

59:1.4 (673.4) Suddenly and without gradation ancestry the first multicellular animals make their appearance. The trilobites have evolved, and for ages they dominate the seas. From the standpoint of marine life this is the trilobite age.

59:1.5 (673.5) In the later portion of this time segment much of North America and Europe emerged from the sea. The crust of the earth was temporarily stabilized; mountains, or rather high elevations of land, rose along the Atlantic and Pacific coasts, over the West Indies, and in southern Europe. The entire Caribbean region was highly elevated.

59:1.6 (673.6) 390,000,000 years ago the land was still elevated. Over parts of eastern and western America and western Europe may be found the stone strata laid down during these times, and these are the oldest rocks which contain trilobite fossils. There were many long fingerlike gulfs projecting into the land masses in which were deposited these fossil-bearing rocks.

59:1.7 (673.7) Within a few million years the Pacific Ocean began to invade the American continents. The sinking of the land was principally due to crustal adjustment, although the lateral land spread, or continental creep, was also a factor.

59:1.8 (673.8) 380,000,000 years ago Asia was subsiding, and all other continents were experiencing a short-lived emergence. But as this epoch progressed, the newly appearing Atlantic Ocean made extensive inroads on all adjacent coast lines. The northern Atlantic or Arctic seas were then connected with the southern Gulf waters. When this southern sea entered the Appalachian trough, its waves broke upon the east against mountains as high as the Alps, but in general the continents were uninteresting lowlands, utterly devoid of scenic beauty.

59:1.9 (673.9) The sedimentary deposits of these ages are of four sorts:

59:1.10 (673.10) 1. Conglomerates — matter deposited near the shore lines.

2. Smiltainis—nuosėdos, susidariusios sekliuose vandenyse, bet ten, kur bangos buvo pakankamos, kad neleistų nusėsti dumbliui.

3. Skalūnai—nuosėdos, susidariusios gilesniame ir ramesniame vandenyje.

4. Klintys—įskaitant trilobitų kriauklelių nuosėdas giliame vandenyje.

Šių laikų trilobitų suakmenėjusios liekanos turi tam tikrų bazinių bendrybių, kartu su tam tikromis gerai išreikštomis variacijomis. Ankstyvieji gyvūnai, išsivystę iš trijų pirminių gyvybės implantavimų, turėjo būdingus skiriamuosius bruožus; tie, kurie atsirado Vakarų pusrutulyje, šiek tiek skyrėsi nuo tų, kurie buvo iš Euroazinės grupės, ir nuo Australazijinio ar australiškojo-antarktinio tipo.

Prieš 370.000.000 metų įvyko didžiulis ir beveik visos Šiaurės ir Pietų Amerikos nugrimzdimas, po to nuskendo Afrika ir Australija. Tikrai Šiaurės Amerikos kai kurios dalys išliko virš šitų seklių kambro jūrų. Po penkių milijonų metų šitos jūros traukėsi prieš kylančią sausumą. Bet visi šitie sausumos nuskendimo ir sausumos iškilimo reiškiniai buvo nedramatiški, vyko lėtai per milijonus metų.

Šitos epochos sluoksniai, kuriuose yra suakmenėjusių trilobitų liekanų, pasiekia paviršių tai čia, tai ten per visus kontinentus, išskyrus centrinę Aziją. Daugelyje regionų šitos uolienos yra išsidėsčiusios horizontaliai, bet kalnuose jos yra pasvirusios ir iškraipytos dėl spaudimo ir susirangymo. Ir toks spaudimas, daugelyje vietų, pakeitė šitų nuosėdų pirminį pobūdį. Smiltainis buvo paverstas kvarcu, molinis skalūnas pavojo aspidiniu skalūnu, tuo tarpu kalkakmenis buvo paverstas marmuru.

Prieš 360.000.000 metų sausuma vis dar kilo. Šiaurės ir Pietų Amerika buvo gana smarkiai iškilusi. Ėmė iškilti Vakarų Europa ir Britų salynas, išskyrus Velso dalis, kurios buvo giliai nugrimzdusios. Per šituos amžius nebuvo jokių didelių ledo dangų. Įsivaizduojamos ledyninės nuosėdos, atsirandančios sąsajoje su šitais sluoksniais Europoje, Afrikoje, Kinijoje, ir Australijoje, yra paaiškinamos izoliuotų kalnų ledynų arba vėlesnės prigimties ledyninių nuolaužų slinktimi. Pasaulio klimatas buvo okeaninis, ne žemyninis. Pietinės jūros buvo šiltesnės tada negu dabar, ir jos buvo nusidriekusi į šiaurę per Šiaurės Ameriką iki pat ašigalio regionų. Golfo srovė tekėjo per Šiaurės Amerikos centrinę dalį, nukrypdoma į rytus, kad skalautų ir sušildytų Grenlandijos krantus, paversdama šitą ledų užklotą kontinentą tikru tropiniu Rojumi.

Jūrinė gyvybė buvo labai panaši visame pasaulyje ir susidėjo iš jūros dumblių, vienaląsčių

59:1.11 (673.11) 2. Sandstones — deposits made in shallow water but where the waves were sufficient to prevent mud settling.

59:1.12 (673.12) 3. Shales — deposits made in the deeper and more quiet water.

59:1.13 (673.13) 4. Limestone — including the deposits of trilobite shells in deep water.

59:1.14 (673.14) The trilobite fossils of these times present certain basic uniformities coupled with certain well-marked variations. The early animals developing from the three original life implantations were characteristic; those appearing in the Western Hemisphere were slightly different from those of the Eurasian group and from the Australasian or Australian-Antarctic type.

59:1.15 (674.1) 370,000,000 years ago the great and almost total submergence of North and South America occurred, followed by the sinking of Africa and Australia. Only certain parts of North America remained above these shallow Cambrian seas. Five million years later the seas were retreating before the rising land. And all of these phenomena of land sinking and land rising were undramatic, taking place slowly over millions of years.

59:1.16 (674.2) The trilobite fossil-bearing strata of this epoch outcrop here and there throughout all the continents except in central Asia. In many regions these rocks are horizontal, but in the mountains they are tilted and distorted because of pressure and folding. And such pressure has, in many places, changed the original character of these deposits. Sandstone has been turned into quartz, shale has been changed to slate, while limestone has been converted into marble.

59:1.17 (674.3) 360,000,000 years ago the land was still rising. North and South America were well up. Western Europe and the British Isles were emerging, except parts of Wales, which were deeply submerged. There were no great ice sheets during these ages. The supposed glacial deposits appearing in connection with these strata in Europe, Africa, China, and Australia are due to isolated mountain glaciers or to the displacement of glacial debris of later origin. The world climate was oceanic, not continental. The southern seas were warmer then than now, and they extended northward over North America up to the polar regions. The Gulf Stream coursed over the central portion of North America, being deflected eastward to bathe and warm the shores of Greenland, making that now ice-mantled continent a veritable tropic paradise.

59:1.18 (674.4) The marine life was much alike the world over and consisted of the seaweeds, one-

organizmų, paprasčiausių pinčių, trilobitų, ir kitų vėžiagyvių—krevečių, krabų, ir omarų. Šito periodo pabaigoje atsirado trys tūkstančiai vėžiagyvių rūšių, iš kurių išliko tik du šimtai. Šitie gyvūnai atstovauja tokiai ankstyvosios gyvybės rūšiai, kuri iki šių laikų išliko iš esmės nepakitusi.

Bet tarp gyvųjų tvarinių viešpatavo trilobitai. Jie buvo lyties gyvūnai, ir egzistavo daugelyje formų; būdami prasti plaukikai, jie tingiai plūduriuodavo vandenyje arba šliaužiodavo jūros dugnu, susiraitdami savigny, kai juos užpuldavo vėliau atsiradę jų priešai. Jie išaugdavo nuo dviejų colių iki vienos pėdos ilgio, ir išsivystė į keturias atskiras grupes: mėsėdžius, žolėdžius, mišrius, ir “purvo ėdikus.” Pastarosios grupės sugebėjimas maitintis didele dalimi neorganine materija—buvo paskutinis daugialąstis gyvūnas, kuris galėjo šitaip maitintis—paaiškina jų didžiulį pagausėjimą ir ilgą išlikimą.

Toks buvo Urantijos biogeologinis vaizdas baigiantis pasaulio istorijos tam ilgam periodui, kuris apima penkiasdešimt milijonų metų, jūsų geologų pavadintu kambro vardu.

2. KONTINENTINIŲ POTVYNIŲ PIRMASIS

ETAPAS

BESTUBURIŲ GYVŪNŲ AMŽIUS

Sausumos iškilimo ir sausumos nugrimzdymo periodiniai reiškiniai, būdingi šitiems laikams, visi buvo palaipsniai ir neįspūdingi, juos lydėjo nedideli ugnikalnių išsiveržimai arba ugnikalnių išsiveržimų iš viso nebuvo. Per visus šituos vienas po kito ėjusius sausumos iškilimus ir nusmukimus Azijos motininis kontinentas nevisiškai turėjo tokią pačią istoriją, kaip kitos sausumos dalys. Jis patyrė daug potvynių, panirdamas iš pradžių viena kryptimi, o vėliau kita, ypač savo istorijos pradžioje, bet jis neturi vienerūšių uolienų nuosėdų, kurias galima sutikti kituose žemynuose. Pastaraisiais amžiais Azija buvo stabiliausia iš visų sausumos masių.

Prieš 350.000.000 metų buvo didžiojo potvynių periodo pradžia visiems žemynams, išskyrus centrinę Aziją. Sausumos masės vieną kartą po kito būdavo užliejamos vandeniu; tikrai pakrančių aukštumos išliko virš šitų seklių, bet plačiai išplitusių vidinių jūrų su besikeičiančiomis krantų linijomis. Šitam periodui yra būdingi trys pagrindiniai potvyniai, bet dar jam nesibaigus, kontinentai vėl iškilo, bendras sausumos plotas buvo penkiolika procentų didesnis už dabartinį. Karibų regionas buvo labai smarkiai iškeltas. Europoje šitas periodas ryškiai nepasireiškė, nes sausumos svyravimai buvo mažesni, nors vulkaninis aktyvumas buvo didesnis.

celled organisms, simple sponges, trilobites, and other crustaceans — shrimps, crabs, and lobsters. Three thousand varieties of brachiopods appeared at the close of this period, only two hundred of which have survived. These animals represent a variety of early life which has come down to the present time practically unchanged.

59:1.19 (674.5) But the trilobites were the dominant living creatures. They were sexed animals and existed in many forms; being poor swimmers, they sluggishly floated in the water or crawled along the sea bottoms, curling up in self-protection when attacked by their later appearing enemies. They grew in length from two inches to one foot and developed into four distinct groups: carnivorous, herbivorous, omnivorous, and “mud eaters.” The ability of the latter group largely to subsist on inorganic matter — being the last multicelled animal that could — explains their great increase and long survival.

59:1.20 (674.6) This was the biogeologic picture of Urantia at the end of that long period of the world's history, embracing fifty million years, designated by your geologists as the *Cambrian*.

2. THE FIRST CONTINENTAL FLOOD STAGE

THE INVERTEBRATE-ANIMAL AGE

59:2.1 (674.7) The periodic phenomena of land elevation and land sinking characteristic of these times were all gradual and nonspectacular, being accompanied by little or no volcanic action. Throughout all of these successive land elevations and depressions the Asiatic mother continent did not fully share the history of the other land bodies. It experienced many inundations, dipping first in one direction and then another, more particularly in its earlier history, but it does not present the uniform rock deposits which may be discovered on the other continents. In recent ages Asia has been the most stable of all the land masses.

59:2.2 (675.1) 350,000,000 years ago saw the beginning of the great flood period of all the continents except central Asia. The land masses were repeatedly covered with water; only the coastal highlands remained above these shallow but widespread oscillatory inland seas. Three major inundations characterized this period, but before it ended, the continents again arose, the total land emergence being fifteen per cent greater than now exists. The Caribbean region was highly elevated. This period is not well marked off in Europe because the land fluctuations were less, while the volcanic action was more persistent.

Prieš 340.000.000 metų buvo kitas didžiulis sausumos skendimas, išskyrus Aziją ir Australiją. Pasaulio vandenynų vandenys bendrai susimaišė. Tai buvo didis kalkakmenio amžius, didelę dalį šito akmens nusodino išskiriantys kalkes jūros dumbliai.

Po kelių milijonų metų Amerikos kontinentų ir Europos didžiulės dalys ėmė kilti iš vandens. Vakarų pusrutulyje tikrai Ramiojo Vandenyno rankovė išliko virš Meksikos ir šiandieninių Uolinių Kalnų regionų, tačiau beveik baigiantis šitai epochai Atlanto ir Ramiojo vandenynų pakrantės vėl ėmė grimzti.

Prieš 330.000.000 metų visame pasaulyje buvo santykinės ramybės laikotarpio pradžia su didžiuliu sausumos plotu vėl iškilusiu virš vandens. Šitame žemiškos ramybės įsigalėjime vienintelė išimtis buvo didžiojo Šiaurės Amerikos ugnikalnio išsiveržimas rytiniame Kentukyje, vieno iš galingiausių pavienių ugnikalnių veikimas, kokį pasaulis kada nors patyrė. Šito ugnikalnio pelenai užklojo penkių šimtų kvadratinį mylių plotą nuo penkiolikos iki dvidešimties pėdų sluoksniu.

Prieš 320.000.000 metų buvo trečiasis didžiulis šito periodo potvynis. Šito potvynio vandenys apšėmė visą sausumą, kuri buvo paskandinta per ankstesnį potvynį, ir išsiplėtė tolyn visomis kryptimis per Amerikas ir Europą. Rytinė Šiaurės Amerika ir vakarinė Europa buvo nuo 10.000 iki 15.000 pėdų po vandeniu.

Prieš 310.000.000 metų pasaulio sausumos masyvai vėl buvo gana iškilę, išskyrus Šiaurės Amerikos pietines dalis. Meksika iškilo, šitokių būdu sukurdamą Meksikos įlanką, kuri nuo to meto visą laiką savo tapatumą išsaugojo.

Šito periodo gyvybė vystosi toliau. Pasaulis vėl tapo tylus ir santykinai ramus; klimatas išlieka švelnus ir pastovus; sausumos augalai migruoja vis toliau ir toliau nuo pakrančių. Gyvybės modeliai yra gerai išsivystę, nors šitų laikų suakmenėjusių augalų liekanų galima užtikti nedaug.

Tai buvo didysis atskirų gyvulinių organizmų evoliucijos amžius, nors didelė dalis bazinių pakitimų, tokių, kaip perėjimas nuo augalo prie gyvūno, įvyko anksčiau. Jūrinė fauna išsivystė iki tokio taško, kuriame kiekvienas gyvybės tipas žemiau stuburinių pakopų suakmenėjęs išliko tose uolienose, kurios tuo metu nusėdo. Bet visi šitie gyvūnai buvo jūriniai organizmai. Dar nebuvo atsiradęs nė vienas sausumos gyvūnas, išskyrus nedaugelį kirminų tipų, kurie rausėsi per pakrantes, taip pat ir sausumos augalai dar nebuvo išplitę po kontinentus; ore dar tebebuvo per daug anglies dvideginio, kad būtų galėję egzistuoti kvėpuojantieji oru. Iš pat pradžių, visų gyvūnų, išskyrus kai kuriuos primityvesnius,

59:2.3 (675.2) 340,000,000 years ago there occurred another extensive land sinking except in Asia and Australia. The waters of the world's oceans were generally commingled. This was a great limestone age, much of its stone being laid down by lime-secreting algae.

59:2.4 (675.3) A few million years later large portions of the American continents and Europe began to emerge from the water. In the Western Hemisphere only an arm of the Pacific Ocean remained over Mexico and the present Rocky Mountain regions, but near the close of this epoch the Atlantic and Pacific coasts again began to sink.

59:2.5 (675.4) 330,000,000 years ago marks the beginning of a time sector of comparative quiet all over the world, with much land again above water. The only exception to this reign of terrestrial quiet was the eruption of the great North American volcano of eastern Kentucky, one of the greatest single volcanic activities the world has ever known. The ashes of this volcano covered five hundred square miles to a depth of from fifteen to twenty feet.

59:2.6 (675.5) 320,000,000 years ago the third major flood of this period occurred. The waters of this inundation covered all the land submerged by the preceding deluge, while extending farther in many directions all over the Americas and Europe. Eastern North America and western Europe were from 10,000 to 15,000 feet under water.

59:2.7 (675.6) 310,000,000 years ago the land masses of the world were again well up excepting the southern parts of North America. Mexico emerged, thus creating the Gulf Sea, which has ever since maintained its identity.

59:2.8 (675.7) The life of this period continues to evolve. The world is once again quiet and relatively peaceful; the climate remains mild and equable; the land plants are migrating farther and farther from the seashores. The life patterns are well developed, although few plant fossils of these times are to be found.

59:2.9 (675.8) This was the great age of individual animal organismal evolution, though many of the basic changes, such as the transition from plant to animal, had previously occurred. The marine fauna developed to the point where every type of life below the vertebrate scale was represented in the fossils of those rocks which were laid down during these times. But all of these animals were marine organisms. No land animals had yet appeared except a few types of worms which burrowed along the seashores, nor had the land plants yet overspread the continents; there was still too much carbon dioxide in the air to permit of the existence of air breathers. Primarily, all animals except certain of the more primitive ones

egzistencija tiesiogiai arba netiesiogiai priklauso nuo augalinės gyvybės.

Trilobitai vis dar buvo labai paplitę. Šitų mažyčių gyvūnėlių egzistavo dešimtys tūkstančių modelių, ir jie buvo šiuolaikinių vėžiagyvių pirmtakai. Kai kurie trilobitai turėjo nuo dvidešimt penkių iki keturių tūkstančių mažyčių akučių; kiti turėjo neišsivysčiusias akis. Šitam periodui baigiantis, trilobitai, kartu su keliomis kitomis bestuburės gyvybės formomis, viešpatavo jūrose. Bet jie visiškai išnyko kito periodo pradžioje.

Buvo plačiai išplitę išskiriantys klintis jūros dumbliai. Ankstyvųjų koralų protėvių egzistavo tūkstančiai rūšių. Buvo gausu jūros kirminų, ir buvo daugybė rūšių medūzų, kurios nuo to laiko yra išnykusios. Išsivystę koralai ir vėlesniųjų pinčių tipai. Buvo gerai išsivystę galvakojai, ir jie išliko kaip dabartiniai perliniai moliuskai, aštuonkojai, sepijos, ir kalmarai.

Buvo daug rūšių kriauklinių gyvūnų, bet tuomet gynybos tikslams kriauklės nebuvo reikalingos tiek, kiek vėlesniaisiais amžiais. Senujų jūrų vandenyse gyveno pilvakojai moliuskai, ir jie sudarė vienakiauklius moliuskus, krantines ir kitokias sraiges. Dvikriaukliai sraiginiai moliuskai išgyveno per įsiterpusius milijonus metų ir liko didele dalimi tokie, kokie buvo anuomet, ir jie sudaro gėlių vandenų ir jūrinius moliuskus, austres, ir geldutes. Taip pat išsivystę vienakiaukliai organizmai, ir šitie moliuskai gyveno tuose senuosiuose vandenyse panašiai, kaip jie gyvena ir šiandien; jie net turėjo savo kriauklių atverčiamas, rantytas, ir kitokių rūšių apsaugines konstrukcijas.

Taip baigiasi jūrinės gyvybės antrojo didžiojo periodo, kuris jūsų geologams yra žinomas kaip *ordovikas*, evoliucinė istorija.

3. ANTRASIS DIDŽIOJO POTVYNIO ETAPAS KORALŲ PERIODAS — PEČIAKOJŲ AMŽIUS

Prieš 300.000.000 metų prasidėjo kitas didžiulis sausumos užliejimo periodas. Senovės silūro jūrų įsibrovimas į pietus ir į šiaurę parengė viską, kad būtų apsemta didžioji dalis Europos ir Šiaurės Amerikos. Sausuma nebuvo labai aukštai iškelta virš jūros taip, kad nedaug buvo nuosėdų ties kranto linija. Jūrose knibždėte knibždėjo gyvių su klintinėmis kriauklėmis, ir šitų kriauklių nusėdimas ant jūros dugno, palaipsniui formavo labai storus kalkakmenių sluoksnius. Tai buvo pirmasis plačiai išplitęs kalkakmenių nusėdimas, ir jis praktiškai apėmė visą Europą ir Šiaurės

are directly or indirectly dependent on plant life for their existence.

59:2.10 (676.1) The trilobites were still prominent. These little animals existed in tens of thousands of patterns and were the predecessors of modern crustaceans. Some of the trilobites had from twenty-five to four thousand tiny eyelets; others had aborted eyes. As this period closed, the trilobites shared domination of the seas with several other forms of invertebrate life. But they utterly perished during the beginning of the next period.

59:2.11 (676.2) Lime-secreting algae were widespread. There existed thousands of species of the early ancestors of the corals. Sea worms were abundant, and there were many varieties of jellyfish which have since become extinct. Corals and the later types of sponges evolved. The cephalopods were well developed, and they have survived as the modern pearly nautilus, octopus, cuttlefish, and squid.

59:2.12 (676.3) There were many varieties of shell animals, but their shells were not then so much needed for defensive purposes as in subsequent ages. The gastropods were present in the waters of the ancient seas, and they included single-shelled drills, periwinkles, and snails. The bivalve gastropods have come on down through the intervening millions of years much as they then existed and embrace the mussels, clams, oysters, and scallops. The valve-shelled organisms also evolved, and these brachiopods lived in those ancient waters much as they exist today; they even had hinged, notched, and other sorts of protective arrangements of their valves.

59:2.13 (676.4) So ends the evolutionary story of the second great period of marine life, which is known to your geologists as the *Ordovician*.

3. THE SECOND GREAT FLOOD STAGE THE CORAL PERIOD — THE BRACHIOPOD AGE

59:3.1 (676.5) 300,000,000 years ago another great period of land submergence began. The southward and northward encroachment of the ancient Silurian seas made ready to engulf most of Europe and North America. The land was not elevated far above the sea so that not much deposition occurred about the shore lines. The seas teemed with lime-shelled life, and the falling of these shells to the sea bottom gradually built up very thick layers of limestone. This is the first widespread limestone deposit, and it covers practically all of Europe and North America but

Ameriką, bet ties žemės paviršiumi jo yra tiktai nedaugelyje vietų. Šito senųjų uolienų sluoksnio storis vidutiniškai siekia apie vieną tūkstantį pėdų, bet nuo to laiko didžiąją dalį šitų nuosėdų labai smarkiai deformavo klodų nusėdimai, antsprūdžiai, ir pasislinkimai, ir daug buvo paversta į kvarcą, skalūnus, ir marmurą.

Šito periodo akmens sluoksniuose neužtikama ugninių uolienų arba lavos, išskyrus pietinės Europos ir rytinio Maino didžiųjų ugnikalnių uolienas ir Kvebeko lavos tekėjimus. Ugnikalnių veikimas didžiąja dalimi buvo praeityje. Tai buvo nuosėdų didingo nusėdimo vandenyje aukščiausias taškas; kalnai formavosi mažai arba iš viso nesiformavo.

Prieš 290.000.000 metų jūra iš žemynų didžiąja dalimi buvo pasitraukusi, o aplink plytėjusių vandenynų dugnas grimzdo. Sausumos masyvai mažai kuo pakito iki to laiko, kada vėl paniro į vandenį. Prasidėjo pirmieji kalnų judėjimai visuose kontinentuose, ir didžiausi iš šitų plutos iškilimų buvo Azijos Himalajai ir didieji Kaledonijos kalnai, nusidriekę nuo Airijos per Škotiją ir tolyn iki Špicbergeno.

Būtent šito amžiaus nuosėdose yra surandama didelė dalis dujų, naftos, cinko, ir švino, dujos ir nafta susidaro iš milžiniškų augalinės ir gyvulinės materijos sancaupų, nusodintų prieš tai buvusio sausumos apsėmimo metu, tuo tarpu mineralinės nuosėdos susidarė dėl vandens nejudančių pelkinių masyvių nusėdimo. Didelė dalis druskinų uolienų nuosėdų priklauso šitam periodui.

Trilobitų labai greitai mažėjo, ir arenos centrą užėmė didesni moliuskai, arba cefalopodai. Šitie gyvūnai išaugdavo iki penkiolikos pėdų ilgio ir vienos pėdos skersmens ir tapo jūrų šeimininkais. Šita gyvūnų rūšis atsirado *staiga*, ir įsiviešpatavo tarp jūrinės gyvybės.

Šito periodo metu didžiulis ugnikalnių aktyvumas buvo Europos sektoriuje. Niekada per milijonų milijonus metų nebuvo tokių galingų ir plačiai paplitusių ugnikalnių išsiveržimų, kaip tas dabar vyko aplink Viduržemio jūrabą ir ypač Britų salų kaimynystėje. Šitas lavos tekėjimas per Britų salų regioną šiandien atrodo kaip 25.000 pėdų storio besikaitaliojantys lavos ir uolų sluoksniai. Šitas uolienas nusodino periodiškai lavos tekėjimai, kurie išplito po seklios jūros dugną, tokiu būdu paskleisdami uolienų nuosėdas, o vėliau visa tai buvo iškelta aukštai virš jūros. Galingi žemės drebėjimai vyko šiaurinėje Europoje, ypač Škotijoje.

Okeaninis klimatas išliko švelnus ir vienodas, o šiltos jūros skalavo poliarinės sausumos krantus. Pečiakojų ir kitokios jūrinės gyvybės

only appears at the earth's surface in a few places. The thickness of this ancient rock layer averages about one thousand feet, but many of these deposits have since been greatly deformed by tilting, upheavals, and faulting, and many have been changed to quartz, shale, and marble.

59:3.2 (676.6) No fire rocks or lava are found in the stone layers of this period except those of the great volcanoes of southern Europe and eastern Maine and the lava flows of Quebec. Volcanic action was largely past. This was the height of great water deposition; there was little or no mountain building.

59:3.3 (676.7) 290,000,000 years ago the sea had largely withdrawn from the continents, and the bottoms of the surrounding oceans were sinking. The land masses were little changed until they were again submerged. The early mountain movements of all the continents were beginning, and the greatest of these crustal upheavals were the Himalayas of Asia and the great Caledonian Mountains, extending from Ireland through Scotland and on to Spitzbergen.

59:3.4 (677.1) It is in the deposits of this age that much of the gas, oil, zinc, and lead are found, the gas and oil being derived from the enormous collections of vegetable and animal matter carried down at the time of the previous land submergence, while the mineral deposits represent the sedimentation of sluggish bodies of water. Many of the rock salt deposits belong to this period.

59:3.5 (677.2) The trilobites rapidly declined, and the center of the stage was occupied by the larger mollusks, or cephalopods. These animals grew to be fifteen feet long and one foot in diameter and became masters of the seas. This species of animal appeared *suddenly* and assumed dominance of sea life.

59:3.6 (677.3) The great volcanic activity of this age was in the European sector. Not in millions upon millions of years had such violent and extensive volcanic eruptions occurred as now took place around the Mediterranean trough and especially in the neighborhood of the British Isles. This lava flow over the British Isles region today appears as alternate layers of lava and rock 25,000 feet thick. These rocks were laid down by the intermittent lava flows which spread out over a shallow sea bed, thus interspersing the rock deposits, and all of this was subsequently elevated high above the sea. Violent earthquakes took place in northern Europe, notably in Scotland.

59:3.7 (677.4) The oceanic climate remained mild and uniform, and the warm seas bathed the shores of the polar lands. Brachiopod and other marine-life

suakmenėjusios liekanos šitose nuosėdose gali būti užtikamos iki pat Šiaurės ašigalio. Pilvakojai, pečiakojai, pintys, rifus formuojantys koralai tebegausėjo.

Šios epochos pabaiga liudijo antrąjį silūro jūrų išplitimą su nauju pietinių ir šiaurinių vandenynų vandenų susimaišymu. Tarp jūrinės gyvybės viešpatuoja galvakojai, nors palaipsniui vystosi ir diferencijuojasi šalutinės gyvybės formos.

Prieš 280.000.000 metų kontinentai didele dalimi buvo iškilę po antrojo silūro apsėmimo. Šito nugrimzdimo uolienų nuosėdos Šiaurės Amerikoje yra žinomos kaip Niagaros kalkakmenis, nes būtent per šią uolienų klotą dabar teka Niagaros krioklys. Šitas uolienų sluoksnis nusidriekia nuo rytinių kalnų iki Misisipės slėnio regiono, bet toliau į vakarus nebesitęsia, suka į pietus. Keletas sluoksnių driekiasi per Kanadą, Pietų Amerikos dalis, Australiją ir didžiąją dalį Europos, šitos Niagaros rūšies uolienų vidutinis storis yra maždaug šeši šimtai pėdų. Betarpiškai ant Niagaros nuosėdų daugelyje regionų gali būti randama konlomeratų, molinių skalūnų, ir uolinės druskos rinkinys. Tai antrinio nusėdimo sanauja. Šita druska nusistovėjo didžiuliuose užutekiuose, kurie pakaitomis tai atsiverdavo jūrai, tai nuo jos atsiskirdavo taip, kad garavimas vyko druskai nusėdant kartu su tirpale buvusią kitą materiją. Kai kuriuose regionuose šitų druskinių uolienų dugnas yra septyniadešimtys pėdų storio.

Klimatas yra pastovus ir švelnus, ir jūrinės gyvybės suakmenėjusios liekanos nusėda arktiniuose regionuose. Bet iki šitos epochos pabaigos jūros tampa tokiomis sūriomis, kad mažai kokia gyvybė išgyvena.

Artėjant silūro paskutiniojo užliejimo pabaigai, labai smarkiai padidėja echinodermų—akmens lelijų—skaičius, kaip tą rodo krinoidinių klintakmenių nuosėdos. Trilobitai beveik išnyko, ir moliuskai tebelieka jūrų monarchai; koralinių rifų formavimasis labai pagausėja. Per šią amžių palankesnėse vietose atsiranda pirmieji primityvūs vandens skorpionai. Greitai po šito, ir *staiga*, pasirodo tikrieji skorpionai—realiai kvėpuojantys oru.

Šitie įvykiai užbaigia jūrinės gyvybės trečiąjį periodą, apimančią dvidešimt penkis milijonus metų, ir jūrų tyrinėtojams žinomą *silūro* vardu.

fossils may be found in these deposits right up to the North Pole. Gastropods, brachiopods, sponges, and reef-making corals continued to increase.

59:3.8 (677.5) The close of this epoch witnesses the second advance of the Silurian seas with another commingling of the waters of the southern and northern oceans. The cephalopods dominate marine life, while associated forms of life progressively develop and differentiate.

59:3.9 (677.6) 280,000,000 years ago the continents had largely emerged from the second Silurian inundation. The rock deposits of this submergence are known in North America as Niagara limestone because this is the stratum of rock over which Niagara Falls now flows. This layer of rock extends from the eastern mountains to the Mississippi valley region but not farther west except to the south. Several layers extend over Canada, portions of South America, Australia, and most of Europe, the average thickness of this Niagara series being about six hundred feet. Immediately overlying the Niagara deposit, in many regions may be found a collection of conglomerate, shale, and rock salt. This is the accumulation of secondary subsidences. This salt settled in great lagoons which were alternately opened up to the sea and then cut off so that evaporation occurred with deposition of salt along with other matter held in solution. In some regions these rock salt beds are seventy feet thick.

59:3.10 (677.7) The climate is even and mild, and marine fossils are laid down in the arctic regions. But by the end of this epoch the seas are so excessively salty that little life survives.

59:3.11 (677.8) Toward the close of the final Silurian submergence there is a great increase in the echinoderms—the stone lilies—as is evidenced by the crinoid limestone deposits. The trilobites have nearly disappeared, and the mollusks continue monarchs of the seas; coral-reef formation increases greatly. During this age, in the more favorable locations the primitive water scorpions first evolve. Soon thereafter, and *suddenly*, the true scorpions—actual air breathers—make their appearance.

59:3.12 (678.1) These developments terminate the third marine-life period, covering twenty-five million years and known to your researchers as the *Silurian*.

4. DIDYSIS SAUSUMOS IŠKILIMO ETAPAS

VEGETATYVINIS SAUSUMOS GYVYBĖS

PERIODAS

ŽUVŲ AMŽIUS

4. THE GREAT LAND-EMERGENCE STAGE

THE VEGETATIVE LAND-LIFE PERIOD

THE AGE OF FISHES

Per amžius trukusioje kovoje tarp sausumos ir vandens, ilgiems periodams jūra santykinai tapdavo nugalėtoja, bet sausumos pergalės laikai buvo kaip tik priešakyje. Ir žemynų judėjimai nebuvo pasislinkę taip toli, jog, kartais, praktiškai visa pasaulio sausuma buvo sujungta siauromis sąsmaukomis ir siaurais sausumos tiltais.

Kada sausuma iškyla po paskutiniojo silūro užtvindymo, tada pasibaigia svarbus pasaulio vystymosi ir gyvybės evoliucijos periodas. Tai yra naujojo amžiaus žemėje aušra. Nuogas ir nepatrauklus ankstesniųjų laikų peizažas tampa aprengtu vešlia augmenija, ir netrukus atsiras pirmieji nuostabūs miškai.

Šito amžiaus jūrinė gyvybė buvo labai įvairi dėl ankstyvos rūšių segregacijos, bet vėliau visi šitie skirtingi tipai laisvai susimaišė ir susijungė. Pečiakojus, anksti pasiekusius savo išsivystymo aukščiausią tašką, pakeitė artropodai, ir pasirodė pirmieji polipai. Bet iš visų didžiausias įvykis buvo staigus žuvų šeimos atsiradimas. Tai tapo žuvų amžiumi, tą pasaulio istorijos periodą apibūdina *stuburinių* gyvūnų tipas.

Prieš 270.000.000 metų visi kontinentai buvo iškilę virš vandens. Per milijonų milijonus metų nebuvo tokios didžiulės dalies sausumos virš vandens vienu metu, tai buvo viena didingiausių sausumos iškilimo iš vandens epochų per visą pasaulio istoriją.

Po penkių milijonų metų Šiaurės ir Pietų Amerikos, Europos, Afrikos, šiaurinės Azijos, ir Australijos sausumos teritorijos buvo trumpam apsemtos, Šiaurės Amerikoje panirimas vienu ar kitu metu buvo beveik visiškas; ir dėl to susidarė klintakmenio sluoksniai, turintys nuo 500 iki 5.000 pėdų storio. Šitos įvairios devono jūros buvo nusidriekusios iš pradžių viena kryptimi, o po to kita kryptimi taip, kad didžiulė arktinė Šiaurės Amerikos vidinė jūra surado išėjimą į Ramųjį vandenyną per šiaurinę Kaliforniją.

Prieš 260.000.000 metų, kada šita sausumos depresijos epocha artėjo prie pabaigos, Šiaurės Amerikoje iš dalies buvo išplitusios jūros, kurios tuo pačiu metu buvo susietos su Ramiojo, Atlanto, Arkties vandenynų, ir Golfo srovės vandenimis. Pirmojo devono potvynio šitų vėlesniųjų etapų nuosėdos siekia vidutiniškai vieną tūkstantį pėdų storio. Koraliniai rifai, apibūdinantys šituos laikus, rodo, kad vidinės jūros buvo skaidrios ir seklios. Tokios koralų nuosėdos yra matomos ant Ohajo upės krantų netoli Luisvilio, Kentukio valstijoje, ir siekia maždaug vieną šimtą pėdų storio, apimdamos daugiau negu du šimtus rūšių. Šitie koralų klodai nusidriekia per Kanadą ir šiaurinę Europą iki arktinių regionų.

59:4.1 (678.2) In the agelong struggle between land and water, for long periods the sea has been comparatively victorious, but times of land victory are just ahead. And the continental drifts have not proceeded so far but that, at times, practically all of the land of the world is connected by slender isthmuses and narrow land bridges.

59:4.2 (678.3) As the land emerges from the last Silurian inundation, an important period in world development and life evolution comes to an end. It is the dawn of a new age on earth. The naked and unattractive landscape of former times is becoming clothed with luxuriant verdure, and the first magnificent forests will soon appear.

59:4.3 (678.4) The marine life of this age was very diverse due to the early species segregation, but later on there was free commingling and association of all these different types. The brachiopods early reached their climax, being succeeded by the arthropods, and barnacles made their first appearance. But the greatest event of all was the sudden appearance of the fish family. This became the age of fishes, that period of the world's history characterized by the *vertebrate* type of animal.

59:4.4 (678.5) 270,000,000 years ago the continents were all above water. In millions upon millions of years not so much land had been above water at one time; it was one of the greatest land-emergence epochs in all world history.

59:4.5 (678.6) Five million years later the land areas of North and South America, Europe, Africa, northern Asia, and Australia were briefly inundated, in North America the submergence at one time or another being almost complete; and the resulting limestone layers run from 500 to 5,000 feet in thickness. These various Devonian seas extended first in one direction and then in another so that the immense arctic North American inland sea found an outlet to the Pacific Ocean through northern California.

59:4.6 (678.7) 260,000,000 years ago, toward the end of this land-depression epoch, North America was partially overspread by seas having simultaneous connection with the Pacific, Atlantic, Arctic, and Gulf waters. The deposits of these later stages of the first Devonian flood average about one thousand feet in thickness. The coral reefs characterizing these times indicate that the inland seas were clear and shallow. Such coral deposits are exposed in the banks of the Ohio River near Louisville, Kentucky, and are about one hundred feet thick, embracing more than two hundred varieties. These coral formations extend through Canada and northern Europe to the arctic regions.

Po šitų nugrimzdimų didelė dalis pakrančių buvo žymiai iškelta taip, kad ankstyvosios nuosėdos buvo padengtos dumbliu ir skalūnu. Taip pat yra raudono smiltainio sluoksnis, kuris apibūdina vieną iš devono nusodinimų, ir šitas raudonas sluoksnis tęsiasi per didelę žemės paviršiaus dalį, ir yra surandamas Šiaurės ir Pietų Amerikoje, Europoje, Rusijoje, Kinijoje, Afrikoje, ir Australijoje. Tokios raudonos nuosėdos reiškia sausringas arba pusiau sausringas sąlygas, bet šitos epochos klimatas buvo vis dar švelnus ir pastovus.

Per visą šitą periodą sausuma į pietryčius nuo Cincinačio salos išliko gerokai iškilusi virš vandens. Bet didžioji vakarinės Europos dalis, įskaitant ir Britų salas, buvo apsemta. Velse, Vokietijoje, ir kitose Europos vietose devono uolienos yra 20.000 pėdų storio.

Prieš 250.000.000 metų atsirado žuvų šeima, stuburiniai, vienas iš svarbiausių žingsnių visoje ikižmogiškojoje evoliucijoje.

Artropodai, arba vėžiagyviai, buvo pirmųjų stuburinių protėviai. Žuvų šeimos pirmtakai buvo du modifikuotų artropodų protėviai; vienas turėjo ilgą kūną, jungusį galvą ir uodegą, tuo tarpu kitas buvo be stuburo, be žandikaulio iki-žuvis. Bet šitie preliminarūs tipai buvo greitai sunaikinti, kada žuvis, pirmieji gyvūnų pasaulio stuburiniai, *staiga* atsirado iš šiaurės.

Didelė dalis iš stambiausių tikrųjų žuvų priklauso šitam amžiui, kai kurios rūšys, turinčios dantis, buvo nuo dvidešimt penkių iki trisdešimties pėdų ilgio; šiandieniniai rykliai yra tų senųjų žuvų išlikę atstovai. Turinčios plaučius ir šarvus žuvis pasiekė savo evoliucinio išsivystymo aukščiausią tašką, ir prieš pasibaigiant šitai epochai, žuvis prisitaikė tiek prie gėlo, tiek prie sūraus vandens.

Nuosėdose, kurios susidarė šitam periodui artėjant prie pabaigos, galima surasti žuvų dantų ir skeletų kaulų ištisus sluoksnius, o turtingi suakmenėję klodai yra išsidėstę išilgai Kalifornijos pakrantės, kadangi daug Ramiojo vandenyno apsaugotų įlankų nusidriekė į šito regiono sausumą.

Žemėje greitai plito sausumos augmenijos naujos kategorijos. Anksčiau nedaug augalų augo sausumoje, išskyrus pakraščius prie pat vandens. Dabar, ir *staiga*, atsirado visli *paparčių šeima* ir sparčiai išplito sausumos paviršiuje, kuris greitai kilo visose pasaulio dalyse. Greitai išsivystė medžių tipai, dviejų pėdų storio ir keturiasdešimties pėdų aukščio; vėliau, atsirado lapai, bet šitos ankstyvosios rūšys turėjo tikrai užuomazginę lapiją. Buvo daug mažesnių augalų, bet jų suakmenėjusių liekanų neužtinkama, kadangi juos paprastai sunaikindavo dar anksčiau

59:4.7 (678.8) Following these submergences, many of the shore lines were considerably elevated so that the earlier deposits were covered by mud or shale. There is also a red sandstone stratum which characterizes one of the Devonian sedimentations, and this red layer extends over much of the earth's surface, being found in North and South America, Europe, Russia, China, Africa, and Australia. Such red deposits are suggestive of arid or semiarid conditions, but the climate of this epoch was still mild and even.

59:4.8 (679.1) Throughout all of this period the land southeast of the Cincinnati Island remained well above water. But very much of western Europe, including the British Isles, was submerged. In Wales, Germany, and other places in Europe the Devonian rocks are 20,000 feet thick.

59:4.9 (679.2) 250,000,000 years ago witnessed the appearance of the fish family, the vertebrates, one of the most important steps in all prehuman evolution.

59:4.10 (679.3) The arthropods, or crustaceans, were the ancestors of the first vertebrates. The forerunners of the fish family were two modified arthropod ancestors; one had a long body connecting a head and tail, while the other was a backboneless, jawless prefish. But these preliminary types were quickly destroyed when the fishes, the first vertebrates of the animal world, made their *sudden* appearance from the north.

59:4.11 (679.4) Many of the largest true fish belong to this age, some of the teeth-bearing varieties being twenty-five to thirty feet long; the present-day sharks are the survivors of these ancient fishes. The lung and armored fishes reached their evolutionary apex, and before this epoch had ended, fishes had adapted to both fresh and salt waters.

59:4.12 (679.5) Veritable bone beds of fish teeth and skeletons may be found in the deposits laid down toward the close of this period, and rich fossil beds are situated along the coast of California since many sheltered bays of the Pacific Ocean extended into the land of that region.

59:4.13 (679.6) The earth was being rapidly overrun by the new orders of land vegetation. Heretofore few plants grew on land except about the water's edge. Now, and *suddenly*, the prolific *fern family* appeared and quickly spread over the face of the rapidly rising land in all parts of the world. Tree types, two feet thick and forty feet high, soon developed; later on, leaves evolved, but these early varieties had only rudimentary foliage. There were many smaller plants, but their fossils are not found since they were usually destroyed by the still earlier appearing bacteria.

atsiradusios bakterijos.

Kada sausuma kilo, tada Šiaurės Amerika susijungė su Europa sausumos tiltais, nusitęsusi iki Grenlandijos. Ir šiandien Grenlandija po savo lediniu užklotu turi šitų ankstyvųjų sausumos augalų liekanų.

Prieš 240.000.000 metų sausuma tiek Europos, tiek Šiaurės ir Pietų Amerikos dalyse ėmė skęsti. Šitas nugrimzdimas žymėjo paskutiniojo ir mažiausiai išplitusio iš devono potvynių pradžią. Arktinės jūros vėl pajudėjo į pietus per didžiąją dalį Šiaurės Amerikos, Atlantas apsėmė didžiulę dalį Europos ir vakarinę Aziją, tuo tarpu pietinė Ramiojo vandenyno dalis apsėmė didžiąją dalį Indijos. Šitas potvynis artinosi lėtai ir lygiai taip lėtai traukėsi. Katskilo kalnai išilgai vakarinio Hudsono upės kranto yra vienas didžiausių šitos epochos geologinių monumentų, kurie yra surandami Šiaurės Amerikos paviršiuje.

Prieš 230.000.000 metų jūros toliau traukėsi. Didelė dalis Šiaurės Amerikos buvo virš vandens, ir didžiulis ugnikalnių aktyvumas buvo Šv. Lorenzo upės regione. Karališkasis kalnas, prie Monrealio, yra vieno iš tokių ugnikalinių išgraužtas kaklelis. Šitos ištisos epochos nuosėdos yra gerai matomos Šiaurės Amerikos Apalačių kalnuose, kur Saskivhanos upė perpjovė slėnį, apnuoginusį štuos nuoseklus sluoksnius, kurie pasiekė daugiau negu 13.000 pėdų storį.

Žemynų kilimas tęsėsi, o atmosfera buvo vis labiau prisotinama deguonies. Žemėje išplito didžiuliai vieno šimto pėdų aukščio ir tų dienų ypatingų medžių paparčių miškai, tylūs miškai; nebuvo girdėti jokio garso, net lapo šnarėjimo, nes tokie medžiai lapų neturėjo.

Ir šitaip baigėsi vienas ilgiausių jūrinės gyvybės evoliucijos periodų, *žuvų amžius*. Šitas pasaulio istorijos periodas tęsėsi beveik penkiasdešimt milijonų metų; jūsų tyrinėtojams tapo žinomas *devono* vardu.

5. PLUTOS SLINKIMO ETAPAS

PAPARTINIŲ MIŠKŲ KARBONO PERIODAS

VARLIŲ AMŽIUS

Žuvų atsiradimas ankstesniojo periodo metu pažymi jūrinės gyvybės evoliucijos aukščiausiąjį tašką. Nuo šio momento sausumos gyvybės evoliucija tampa vis svarbesnė. Ir šitas periodas prasideda tokia aplinka, kuri yra beveik idealiai parengta pirmųjų sausumos gyvūnų atsiradimui.

59:4.14 (679.7) As the land rose, North America became connected with Europe by land bridges extending to Greenland. And today Greenland holds the remains of these early land plants beneath its mantle of ice.

59:4.15 (679.8) 240,000,000 years ago the land over parts of both Europe and North and South America began to sink. This subsidence marked the appearance of the last and least extensive of the Devonian floods. The arctic seas again moved southward over much of North America, the Atlantic inundated a large part of Europe and western Asia, while the southern Pacific covered most of India. This inundation was slow in appearing and equally slow in retreating. The Catskill Mountains along the west bank of the Hudson River are one of the largest geologic monuments of this epoch to be found on the surface of North America.

59:4.16 (679.9) 230,000,000 years ago the seas were continuing their retreat. Much of North America was above water, and great volcanic activity occurred in the St. Lawrence region. Mount Royal, at Montreal, is the eroded neck of one of these volcanoes. The deposits of this entire epoch are well shown in the Appalachian Mountains of North America where the Susquehanna River has cut a valley exposing these successive layers, which attained a thickness of over 13,000 feet.

59:4.17 (680.1) The elevation of the continents proceeded, and the atmosphere was becoming enriched with oxygen. The earth was overspread by vast forests of ferns one hundred feet high and by the peculiar trees of those days, silent forests; not a sound was heard, not even the rustle of a leaf, for such trees had no leaves.

59:4.18 (680.2) And thus drew to a close one of the longest periods of marine-life evolution, *the age of fishes*. This period of the world's history lasted almost fifty million years; it has become known to your researchers as the *Devonian*.

5. THE CRUSTAL-SHIFTING STAGE

THE FERN-FOREST CARBONIFEROUS

PERIOD

THE AGE OF FROGS

59:5.1 (680.3) The appearance of fish during the preceding period marks the apex of marine-life evolution. From this point onward the evolution of land life becomes increasingly important. And this period opens with the stage almost ideally set for the appearance of the first land animals.

Prieš 220.000.000 metų didelė dalis žemyninės sausumos teritorijų, įskaitant ir didžiąją dalį Šiaurės Amerikos, buvo virš vandens. Sausumoje buvo gausu turtingos augmenijos; iš tiesų tai buvo *paparčių amžius*. Atmosferoje vis dar tebebuvo anglies dvideginio, bet jo vis mažėjo.

Tuo po šito Šiaurės Amerikos centrinė dalis buvo apsemta, susidarė dvi didžiulės vidinės jūros. Tiek Atlanto, tiek Ramiojo vandenynų pakrančių aukštumos buvo išsidėsčiusios kaip tik už šiandieninių pakrančių ruožų. Šitos dvi jūros netrukus susijungė, sumaišydamos savo gyvybės skirtingas formas, ir šitos jūrinės faunos sąjunga rodė spartų ir visą pasaulį apėmusį jūrinės gyvybės smukimą ir vėlesnio sausumos gyvybės periodo pradžią.

Prieš 210.000.000 metų šilto vandens arktinės jūros buvo užliejusios didžiąją dalį Šiaurės Amerikos ir Europos. Pietų poliaus vandenys apšėmė Pietų Ameriką ir Australiją, tuo tarpu tiek Afrika, tiek Azija buvo aukštai iškilusios.

Kada jūros buvo pasiekusios aukščiausią tašką, tada *staiga* įvyko naujas evoliucinis vystymasis. Netikėtai, atsirado pirmieji sausumos gyvūnai. Buvo daug rūšių tokių gyvūnų, kurie galėjo gyventi sausumoje arba vandenyje. Šitos oru kvėpuojančios amfibijos išsivystė iš antropodų, kurių plaukimo pūslės išsivystė į plaučius.

Iš sūrių jūrų vandenų ant sausumos iššliaužė sraigės, skorpionai, ir varlės. Šiandien varlės kiaušinius vis dar deda į vandenį, o jų jaunikliai iš pradžių egzistuoja kaip mažos žuvytės, buožgalviai. Šitas periodas galėtų būti gerai žinomas kaip *varlių amžius*.

Tuo po šito iš pradžių atsirado vabzdžiai ir, kartu su vorais, skorpionais, tarakonais, svirpliais, ir skėriais, greitai pasklido po pasaulio žemynus. Laumžirgiai turėjo trisdešimt colių dydį per išskleistus sparnus. Išsivystė vienas tūkstantis tarakonų rūšių, o kai kurie užaugdavo iki keturių colių ilgio.

Dvi grupės dygiaodžių ypač gerai išsivystė, ir tikrovėje jie yra šita epochą nurodančios suakmenėjusios liekanos. Didžiuliai moliuskais mintantys rykliai taip pat labai išsivystė, ir daugiau negu penkis milijonus metų jie viešpatavo vandenynuose. Klimatas vis dar buvo švelnus ir vienodas; jūrinė gyvybė buvo mažai pakitusi. Vystėsi gėlių vandenų žuvis, o trilobitai artėjo prie išnykimo. Koralai pasitaikydavo retai, o didžiąją dalį klintakmenių darė jūrų lelijos. Statybinių kalkakmenių plonesnis sluoksnis buvo nusodintas per šitą epochą.

Didelės dalies vidinių jūrų vandenys turėjo tiek daug klinčių ir kitokių mineralų, kad labai smarkiai įtakoją daugelio jūrinių rūšių pažangą ir vystymąsi.

59:5.2 (680.4) 220,000,000 years ago many of the continental land areas, including most of North America, were above water. The land was overrun by luxurious vegetation; this was indeed the *age of ferns*. Carbon dioxide was still present in the atmosphere but in lessening degree.

59:5.3 (680.5) Shortly thereafter the central portion of North America was inundated, creating two great inland seas. Both the Atlantic and Pacific coastal highlands were situated just beyond the present shore lines. These two seas presently united, commingling their different forms of life, and the union of these marine fauna marked the beginning of the rapid and world-wide decline in marine life and the opening of the subsequent land-life period.

59:5.4 (680.6) 210,000,000 years ago the warm-water arctic seas covered most of North America and Europe. The south polar waters inundated South America and Australia, while both Africa and Asia were highly elevated.

59:5.5 (680.7) When the seas were at their height, a new evolutionary development *suddenly* occurred. Abruptly, the first of the land animals appeared. There were numerous species of these animals that were able to live on land or in water. These air-breathing amphibians developed from the arthropods, whose swim bladders had evolved into lungs.

59:5.6 (680.8) From the briny waters of the seas there crawled out upon the land snails, scorpions, and frogs. Today frogs still lay their eggs in water, and their young first exist as little fishes, tadpoles. This period could well be known as the *age of frogs*.

59:5.7 (680.9) Very soon thereafter the insects first appeared and, together with spiders, scorpions, cockroaches, crickets, and locusts, soon overspread the continents of the world. Dragon flies measured thirty inches across. One thousand species of cockroaches developed, and some grew to be four inches long.

59:5.8 (680.10) Two groups of echinoderms became especially well developed, and they are in reality the guide fossils of this epoch. The large shell-feeding sharks were also highly evolved, and for more than five million years they dominated the oceans. The climate was still mild and equable; the marine life was little changed. Fresh-water fish were developing and the trilobites were nearing extinction. Corals were scarce, and much of the limestone was being made by the crinoids. The finer building limestones were laid down during this epoch.

59:5.9 (681.1) The waters of many of the inland seas were so heavily charged with lime and other minerals as greatly to interfere with the progress

Pagaliau jūros išsivalė dėl didžiulių akmens nuosėdų, kai kuriose vietose turinčių cinko ir švino.

Šito ankstyvojo karbono amžiaus nuosėdos yra nuo 500 iki 2.000 pėdų storio, susidedančios iš smiltainio, skalūno, ir kalkakmenio. Seniausieji sluoksniai turi suakmenėjusių tiek sausumos, tiek jūros gyvūnų ir augalų, kartu su didžiuoju kiekiu žvirgždo ir vandens baseinų nuosėdų. Šituose senesniuose sluoksniuose mažai surandama pramoninės anglies. Šitos nuosėdos per visą Europą yra labai panašios į tas nuosėdas, kurios buvo nusodintos per visą Šiaurės Ameriką.

Šitos epochos pabaigoje Šiaurės Amerikos sausuma ėmė kilti. Buvo trumpa pertrauka, ir jūra vėl sugrįžo, apsemdama maždaug pusę savo ankstesniojo dugno ploto. Tai buvo trumpas potvynis, ir netrukus didžioji dalis sausumos buvo gerokai iškilusi virš vandens. Pietų Amerika vis dar buvo sujungta su Europa per Afriką.

Šita epocha paliudijo Vogezo, Juodojo Miško, ir Uralo kalnų pradžią. Kitų ir senesniųjų kalnų liekanos yra sutinkamos po visą Didžiąją Britaniją ir Europą.

Prieš 200.000.000 metų prasidėjo iš tikrųjų aktyvūs karbono periodo etapai. Per ankstesniusius dvidešimt milijonų metų iki pat šito meto formavosi ankstyvieji anglies klodai, bet dabar vyko daug didesnė anglies susidarymo veikla. Realios anglies nusodinimo epochos trukmė buvo truputėlį daugiau negu dvidešimt penki milijonai metų.

Sausuma periodiškai kildavo ir grimzdavo dėl jūros lygio pasikeitimo, kurį sukeldavo vykstantys procesai vandenynų dugne. Šita nepastovi plutos būseną—sausumos smukimas ir kilimas—kartu su pakrančių pelkių vešlia augmenija, įnešė savo indėlį, kad būtų sukurti didžiuliai anglies klodai, dėl kurių šitas periodas yra žinomas *karbono* pavadinimu. Ir klimatas vis dar buvo švelnus visame pasaulyje.

Anglies sluoksniai kaitaliojosi su skalūnu, akmens uoliena, ir konglomeratu. Šitie anglies klodai centrinėje ir rytinėje Jungtinių Valstijų dalyse skiriasi storio nuo keturiasdešimties iki penkiasdešimties pėdų. Bet didelė dalis šitų klodų buvo išplauta per vėlesnius sausumos pakilimus. Kai kuriose Šiaurės Amerikos ir Europos dalyse anglies sluoksniai yra 18.000 pėdų storio.

Medžių šaknų buvimas, kada jie augo molyje, kuris dabar yra po šiandieniniais anglies klodais, rodo, jog anglis susidarė tiksliai ten, kur ji yra dabar surandama. Anglis yra vešlios augmenijos, kuri augo klampynėse ir pelkių krantuose šitame tolimame amžiuje, vandenyje išsilaikiusios ir

and development of many marine species. Eventually the seas cleared up as the result of an extensive stone deposit, in some places containing zinc and lead.

59:5.10 (681.2) The deposits of this early Carboniferous age are from 500 to 2,000 feet thick, consisting of sandstone, shale, and limestone. The oldest strata yield the fossils of both land and marine animals and plants, along with much gravel and basin sediments. Little workable coal is found in these older strata. These depositions throughout Europe are very similar to those laid down over North America.

59:5.11 (681.3) Toward the close of this epoch the land of North America began to rise. There was a short interruption, and the sea returned to cover about half of its previous beds. This was a short inundation, and most of the land was soon well above water. South America was still connected with Europe by way of Africa.

59:5.12 (681.4) This epoch witnessed the beginning of the Vosges, Black Forest, and Ural mountains. Stumps of other and older mountains are to be found all over Great Britain and Europe.

59:5.13 (681.5) 200,000,000 years ago the really active stages of the Carboniferous period began. For twenty million years prior to this time the earlier coal deposits were being laid down, but now the more extensive coal-formation activities were in process. The length of the actual coal-deposition epoch was a little over twenty-five million years.

59:5.14 (681.6) The land was periodically going up and down due to the shifting sea level occasioned by activities on the ocean bottoms. This crustal uneasiness — the settling and rising of the land — in connection with the prolific vegetation of the coastal swamps, contributed to the production of extensive coal deposits, which have caused this period to be known as the *Carboniferous*. And the climate was still mild the world over.

59:5.15 (681.7) The coal layers alternate with shale, stone, and conglomerate. These coal beds over central and eastern United States vary in thickness from forty to fifty feet. But many of these deposits were washed away during subsequent land elevations. In some parts of North America and Europe the coal-bearing strata are 18,000 feet in thickness.

59:5.16 (681.8) The presence of roots of trees as they grew in the clay underlying the present coal beds demonstrates that coal was formed exactly where it is now found. Coal is the water-preserved and pressure-modified remains of the rank vegetation growing in the bogs and on the swamp shores of

spaudimo modifikuotos liekanos. Anglies sluoksniai dažnai turi tiek dujų, tiek naftos. Durpių klodai, senosios augalinės liekanos, pavirstę į kokią nors anglies rūšį, jeigu juos paveiktų reikalingas spaudimas ir karštis. Antracitą paveikė didesnis spaudimas ir karštis negu kitas anglies rūšis.

Šiaurės Amerikoje anglies sluoksniai įvairiuose klotuose, kurie pažymi, kiek kartų sausuma grimzdo ir kilo, svyruoja nuo dešimties kartų Ilinojuje, dvidešimties kartų Pensilvanijoje, trisdešimt penkių kartų Alabamoje, iki septyniasdešimt penkių kartų Kanadoje. Anglies klotuose yra surandama tiek gėlo vandens, tiek druskingo vandens suakmenėjusios gyvybės liekanų.

Per šią epochą Šiaurės ir Pietų Amerikos kalnai buvo aktyvūs, kilo tiek Andai, tiek Uolinių kalnų pietiniai protėviai. Didžiuliai Atlanto ir Ramiojo vandenynų aukšti pakrančių regionai pradėjo grimzti, galiausiai tapo tokie išgraužti ir nugrimzdę, jog abiejų vandenynų pakrančių zona pasitraukė apytikriai į dabartines pozicijas. Šito potvynio klodų storis vidutiniškai siekia apie vieną tūkstantį pėdų.

Prieš 190.000.000 metų Šiaurės Amerikos karbono jūra išsiplėtė vakarų kryptimi per dabartinių Uolinių kalnų regioną, pasiekdama Ramųjį Vandenyną per šiaurinę Kaliforniją. Anglis ir toliau nusodinama po Amerikų ir Europos visą teritoriją, sluoksnis po sluoksnio, kada pakrančių sausuma per šiuos pakrančių svyravimų amžius kilo ir grimzdo.

Prieš 180.000.000 metų atėjo karbono periodo pabaiga, per kurį anglis buvo susidariusi visame pasaulyje—Europoje, Indijoje, Kinijoje, Šiaurės Afrikoje, ir Amerikose. Baigiantis anglies susidarymo periodui, Šiaurės Amerika į rytus nuo Misisipės slėnio kilo, ir šitos sekcijos didžioji dalis nuo to momento visą laiką išliko iškilusi virš jūros. Šitas sausumos pakilimo periodas pažymi Šiaurės Amerikos šiuolaikinių kalnų pradžią, tiek Apalačių regione, tiek vakaruose. Ugnikalniai buvo aktyvūs Aliaskoje ir Kalifornijoje ir kalnus formuojančiuose regionuose Europoje ir Azijoje. Rytinę Ameriką ir vakarinę Europą jungė Grenlandijos žemynas.

Sausumos iškilimas ėmė keisti ankstesniųjų amžių jūrinį klimatą ir dėl to palaipsniui pradėjo formotis mažiau švelnus ir labiau besikeičiantis žemyninis klimatas.

Šių laikų augalai turėjo sporas, ir vėjas galėjo jas išnešioti toli ir plačiai. Karbono medžių kamienai paprastai būdavo septynių pėdų skersmens ir dažnai vieno šimto dvidešimt penkių pėdų aukščio. Dabartiniai paparčiai yra tikri šitų

this faraway age. Coal layers often hold both gas and oil. Peat beds, the remains of past vegetable growth, would be converted into a type of coal if subjected to proper pressure and heat. Anthracite has been subjected to more pressure and heat than other coal.

59:5.17 (681.9) In North America the layers of coal in the various beds, which indicate the number of times the land fell and rose, vary from ten in Illinois, twenty in Pennsylvania, thirty-five in Alabama, to seventy-five in Canada. Both fresh- and salt-water fossils are found in the coal beds.

59:5.18 (682.1) Throughout this epoch the mountains of North and South America were active, both the Andes and the southern ancestral Rocky Mountains rising. The great Atlantic and Pacific high coastal regions began to sink, eventually becoming so eroded and submerged that the coast lines of both oceans withdrew to approximately their present positions. The deposits of this inundation average about one thousand feet in thickness.

59:5.19 (682.2) 190,000,000 years ago witnessed a westward extension of the North American Carboniferous sea over the present Rocky Mountain region, with an outlet to the Pacific Ocean through northern California. Coal continued to be laid down throughout the Americas and Europe, layer upon layer, as the coastlands rose and fell during these ages of seashore oscillations.

59:5.20 (682.3) 180,000,000 years ago brought the close of the Carboniferous period, during which coal had been formed all over the world — in Europe, India, China, North Africa, and the Americas. At the close of the coal-formation period North America east of the Mississippi valley rose, and most of this section has ever since remained above the sea. This land-elevation period marks the beginning of the modern mountains of North America, both in the Appalachian regions and in the west. Volcanoes were active in Alaska and California and in the mountain-forming regions of Europe and Asia. Eastern America and western Europe were connected by the continent of Greenland.

59:5.21 (682.4) Land elevation began to modify the marine climate of the preceding ages and to substitute therefor the beginnings of the less mild and more variable continental climate.

59:5.22 (682.5) The plants of these times were spore bearing, and the wind was able to spread them far and wide. The trunks of the Carboniferous trees were commonly seven feet in diameter and often one hundred and twenty-five feet high. The

praėjusiųjų amžių reliktai.

Apskritai, tai buvo vystymosi epochos gėlių vandenų organizmams; ankstesnioji jūrinė gyvybė mažai kuo pasikeitė. Bet šito periodo svarbus bruožas buvo varlių ir daugelio jų pusbrolių *staigus* atsiradimas. Anglies amžiaus gyvybės bruožai buvo *paparčiai* ir *varlės*.

modern ferns are truly relics of these bygone ages.

^{59:5.23 (682.6)} In general, these were the epochs of development for fresh-water organisms; little change occurred in the previous marine life. But the important characteristic of this period was the *sudden* appearance of the frogs and their many cousins. The life features of the coal age were *ferns* and *frogs*.

6. KLIMATO PEREINAMASIS ETAPAS

SEKLINIŲ AUGALŲ PERIODAS

BIOLOGINIŲ SUKRETIMŲ AMŽIUS

Šitas periodas pažymi jūrinės gyvybės pagrindinio evoliucinio vystymosi pabaigą ir pereinamojo periodo pradžią, kuris vedė į vėlyvesnius sausumos gyvūnų amžius.

Šitas amžius buvo vienas iš didžiausių gyvybės nuskurdinimų. Tūkstančiai jūrinių rūšių žuvo, o sausumos gyvybė dar nebuvo įsitvirtinusi. Tai buvo biologinių sukrėtimų laikas, tas amžius, kada gyvybė nuo žemės paviršiaus ir iš vandenynų gelmių beveik išnyko. Jūrinės gyvybės ilgai erai artėjant prie pabaigos, žemėje buvo daugiau negu vienas šimtas tūkstančių gyvių rūšių. Šitam pereinamajam periodui baigiantis, buvo išlikę mažiau negu penki šimtai.

Šito naujo periodo ypatumai buvo ne tiek dėl žemės plutos atvėsimo ar dėl to, jog ugnikalnių veikla ilgam buvo nutrūkusi, kiek dėl paprastų ir anksčiau egzistavusių poveikių neįprasto susijungimo—jūrų sumažėjimo ir milžiniškų sausumos masių didėjančio iškilimo. Ankstesniųjų laikų švelnus jūrinis klimatas nyko, ir greitai formavosi žvarbesnis žemyninio tipo oras.

Prieš 170.000.000 metų didieji evoliuciniai pokitimai ir priderinimai vyko visame žemės paviršiuje. Sausuma kilo per visą pasaulį, kada vandenynų dugnas grimzdo. Atsirado izoliuotų kalnų virtinės. Šiaurės Amerikos rytinė dalis buvo aukščiau virš jūros; vakarinė dalis lėtai kilo. Žemynuose buvo daug didelių ir mažų druskingų ežerų ir daug vidinių jūrų, kurias su vandenynais jungė siauri sąsiauriai. Šito pereinamojo periodo klodai savo storiu svyruoja nuo 1.000 iki 7.000 pėdų.

Žemės pluta per šituos sausumos iškilimus smarkiai susilankstė. Tai buvo žemynų iškilimo laikas, išskyrus tai, jog išnyko kai kurie sausumos tiltai, įskaitant ir tuos kontinentus, kurie tokį ilgą laiką buvo sujungę Pietų Ameriką su Afrika ir Šiaurės Ameriką su Europa.

6. THE CLIMATIC TRANSITION STAGE

THE SEED-PLANT PERIOD

THE AGE OF BIOLOGIC TRIBULATION

^{59:6.1 (682.7)} This period marks the end of pivotal evolutionary development in marine life and the opening of the transition period leading to the subsequent ages of land animals.

^{59:6.2 (682.8)} This age was one of great life impoverishment. Thousands of marine species perished, and life was hardly yet established on land. This was a time of biologic tribulation, the age when life nearly vanished from the face of the earth and from the depths of the oceans. Toward the close of the long marine-life era there were more than one hundred thousand species of living things on earth. At the close of this period of transition less than five hundred had survived.

^{59:6.3 (682.9)} The peculiarities of this new period were not due so much to the cooling of the earth's crust or to the long absence of volcanic action as to an unusual combination of commonplace and pre-existing influences — restrictions of the seas and increasing elevation of enormous land masses. The mild marine climate of former times was disappearing, and the harsher continental type of weather was fast developing.

^{59:6.4 (683.1)} 170,000,000 years ago great evolutionary changes and adjustments were taking place over the entire face of the earth. Land was rising all over the world as the ocean beds were sinking. Isolated mountain ridges appeared. The eastern part of North America was high above the sea; the west was slowly rising. The continents were covered by great and small salt lakes and numerous inland seas which were connected with the oceans by narrow straits. The strata of this transition period vary in thickness from 1,000 to 7,000 feet.

^{59:6.5 (683.2)} The earth's crust folded extensively during these land elevations. This was a time of continental emergence except for the disappearance of certain land bridges, including the continents which had so long connected South America with Africa and North America with Europe.

Palaipsniui vidiniai ežerai ir jūros džiuvo visame pasaulyje. Pradėjo atsirasti izoliuoti kalnai ir regioniniai ledynai, ypač pietiniame pusrutulyje, ir daugelyje regionų šitų vietinių ledo formuočių ledynų nuosėdos gali būti randamos net tarp kai kurių viršutinių ir vėlesniųjų anglies nuosėdų. Atsirado du nauji klimatiniai faktoriai—apledėjimas ir sausringumas. Didelė dalis žemės aukštesnių regionų buvo tapę sausringais ir nualintais.

Per visus šituos klimato pasikeitimo laikus taip pat įvyko didžiulės variacijos sausumos augaluose. Iš pradžių atsirado *sėkliniai augalai*, ir jie suteikė geresnį maisto aprūpinimą vėliau pagausėjusiai sausumos gyvulinei gyvybei. Vabzdžiai pasikeitė radikaliai. Išsivystė *ramybės pakopos*, kad patenkintų sustabdyto aktyvumo poreikius žiemos arba sausros metu.

Tarp sausumos gyvūnų varlės savo išsivystymo aukščiausią tašką buvo pasiekusios ankstesniajame amžiuje ir sparčiai nyko, bet jos išgyveno, nes galėjo ilgai gyventi net ir džiūstančiuose baseinuose ir tvenkiniuose tais tolimaisiais ir nepaprastai sunkiais laikais. Per šitą varlių nykimo amžių, Afrikoje, įvyko pirmasis žingsnis varlių evoliucijoje į roplius. Ir kadangi sausumos masės vis dar buvo sujungti, tai šitas ikiroplinis tvarinys, kvėpuojantis oru, išplito po visą pasaulį. Iki šito laiko atmosfera buvo pasikeitusi tiek, kad nuostabiai pasitarnavo tam, kad palaikytų gyvūnų kvėpavimą. Būtent tuoj po to, kada pasirodė šitos ikiroplinės varlės, Šiaurės Amerika buvo laikinai izoliuota, atkirsta nuo Europos, Azijos, ir Pietų Amerikos.

Palaipsnis vandenynų vandenų atvėsimas daug prisidėjo prie vandenyno gyvybės sunaikinimo. Tų amžių jūriniai gyvūnai laikinai prisiglaudė trijose palankiose prieglaudose: dabartiniame Meksikos įlankos regione, Indijoje Gango užutėkyje, ir Viduržemio jūros baseino Sicilijos įlankoje. Ir būtent iš šitų trijų regionų naujosios jūrinės rūšys, atsiradusios, kad susidurtų su nepalankiomis sąlygomis, vėliau pasklido, kad pripildytų jūras.

Prieš 160.000.000 metų sausumą didžiąja dalimi dengė augmenija, prisitaikiusi paremti sausumos gyvulinę gyvybę, o atmosfera buvo tapusi ideali gyvūnų kvėpavimui. Šitai baigiasi jūrinės gyvybės sumažinimo periodas ir išbandantys biologinių sukrėtimų laikai, kada buvo atsikratyta visų gyvybės formų, išskyrus tas, kurios turėjo išlikimo vertės ir kurios dėl to turėjo teisę būti planetinės evoliucijos prasidedančių amžių greičiau besivystančios ir labai diferencijuotos gyvybės protėviai.

Šito biologinių sukrėtimų periodo pabaiga, jūsų tyrinėtojų žinoma *permės* vardu, taip pat pažymi ilgos *paleozoinės* eros pabaigą, kuri apima

59:6.6 (683.3) Gradually the inland lakes and seas were drying up all over the world. Isolated mountain and regional glaciers began to appear, especially over the Southern Hemisphere, and in many regions the glacial deposit of these local ice formations may be found even among some of the upper and later coal deposits. Two new climatic factors appeared — glaciation and aridity. Many of the earth's higher regions had become arid and barren.

59:6.7 (683.4) Throughout these times of climatic change, great variations also occurred in the land plants. The *seed plants* first appeared, and they afforded a better food supply for the subsequently increased land-animal life. The insects underwent a radical change. The *resting stages* evolved to meet the demands of suspended animation during winter and drought.

59:6.8 (683.5) Among the land animals the frogs reached their climax in the preceding age and rapidly declined, but they survived because they could long live even in the drying-up pools and ponds of these far-distant and extremely trying times. During this declining frog age, in Africa, the first step in the evolution of the frog into the reptile occurred. And since the land masses were still connected, this prereptilian creature, an air breather, spread over all the world. By this time the atmosphere had been so changed that it served admirably to support animal respiration. It was soon after the arrival of these prereptilian frogs that North America was temporarily isolated, cut off from Europe, Asia, and South America.

59:6.9 (683.6) The gradual cooling of the ocean waters contributed much to the destruction of oceanic life. The marine animals of those ages took temporary refuge in three favorable retreats: the present Gulf of Mexico region, the Ganges Bay of India, and the Sicilian Bay of the Mediterranean basin. And it was from these three regions that the new marine species, born to adversity, later went forth to replenish the seas.

59:6.10 (683.7) 160,000,000 years ago the land was largely covered with vegetation adapted to support land-animal life, and the atmosphere had become ideal for animal respiration. Thus ends the period of marine-life curtailment and those testing times of biologic adversity which eliminated all forms of life except such as had survival value, and which were therefore entitled to function as the ancestors of the more rapidly developing and highly differentiated life of the ensuing ages of planetary evolution.

59:6.11 (684.1) The ending of this period of biologic tribulation, known to your students as the *Permian*, also marks the end of the long *Paleozoic* era,

vieną ketvirtį planetos istorijos, du šimtus penkiasdešimt milijonų metų.

Milžiniškas gyvybės vandenyno lopšys Urantijoje savo tikslą įgyvendino. Per tuos ilgus amžius, kada sausuma buvo netinkama gyvybei, iki to meto, kada atmosferoje buvo pakankamai deguonies, kad palaikytų aukštesnius sausumos gyvūnus, tada jūra globojo ir maitino ankstyvąją sferos gyvybę. Dabar biologinė jūros reikšmė vis labiau mažėja, nes evoliucijos antrasis etapas pradeda vystytis sausumoje.

[Pateikta Nebadono Gyvybės Nešėjo, vieno iš narių iš pirminio korpuso, paskirto Urantijai.]

which covers one quarter of the planetary history, two hundred and fifty million years.

59:6.12 (684.2) The vast oceanic nursery of life on Urantia has served its purpose. During the long ages when the land was unsuited to support life, before the atmosphere contained sufficient oxygen to sustain the higher land animals, the sea mothered and nurtured the early life of the realm. Now the biologic importance of the sea progressively diminishes as the second stage of evolution begins to unfold on the land.

59:6.13 (684.3) [Presented by a Life Carrier of Nebadon, one of the original corps assigned to Urantia.]

60 Dokumentas. Urantija ankstyvosios sausumos. gyvybės eroje

⇐ 059

URANTIJOS KNYGA

061 ⇐

III DALIS. URANTIJOS ISTORIJA

60 DOKUMENTAS. URANTIJA ANKSTYVOSIOS SAUSUMOS GYVYBĖS EROJE

Skyrius

ĮVADAS

1. Ankstyvasis roplių amžius
2. Vėlesnis roplių amžius
3. Kreidos periodas
- Žydinčių augalų periodas
- Paukščių amžius
4. Kreidos periodo pabaiga

ĮVADAS

IŠSKIRTINĖS jūrinės gyvybės era pasibaigė. Sausumos iškilimas, vėstanti pluta ir vėstantys vandenynai, sumažėjusios ir dėl to pagilėjusios jūros, kartu su didžiuoju sausumos padidėjimu šiaurinėse platumose, visa tai smarkiai prisidėjo prie pasaulio klimato pakitimo visuose regionuose, esančiuose toli nuo ekvatoriaus zonos.

Ankstesniosios eros paskutinės epochos buvo iš tikrųjų varlių amžius, bet šitie sausumos stuburinių protėviai, išgyvenę labai sumažintu skaičiumi, daugiau nebeiešpatavo. Po ankstesniojo biologinių sukrėtimų periodo rūšių išmėginimų išliko labai nedaug rūšių. Net sporiniai augalai beveik išnyko.

1. ANKSTYVASIS ROPLIŲ AMŽIUS

Šito periodo erozinės nuosėdos didžiąja dalimi buvo konglomeratai, skalūnas, ir smiltainis. Gipsas ir raudoni sluoksniai per visas šitas nuosėdas tiek Amerikoje, tiek Europoje rodo, kad šitų žemynų klimatas buvo sausas. Šituos

PAPER 60 URANTIA DURING THE EARLY LAND-LIFE ERA

SECTIONS

Introduction

1. The Early Reptilian Age
2. The Later Reptilian Age
3. The Cretaceous Stage
- The Flowering-Plant Period
- The Age of Birds
4. The End of the Chalk Period

INTRODUCTION

60:0.1 (685.1) THE era of exclusive marine life has ended. Land elevation, cooling crust and cooling oceans, sea restriction and consequent deepening, together with a great increase of land in northern latitudes, all conspired greatly to change the world's climate in all regions far removed from the equatorial zone.

60:0.2 (685.2) The closing epochs of the preceding era were indeed the age of frogs, but these ancestors of the land vertebrates were no longer dominant, having survived in greatly reduced numbers. Very few types outlived the rigorous trials of the preceding period of biologic tribulation. Even the spore-bearing plants were nearly extinct.

1. THE EARLY REPTILIAN AGE

60:1.1 (685.3) The erosion deposits of this period were mostly conglomerates, shale, and sandstone. The gypsum and red layers throughout these sedimentations over both America and Europe indicate that the climate of these

sausringus rajonus veikė didžiulė erozija nuo smarkių ir periodiškų liūčių, prapliupdavusių ant aplinkinių aukštumų.

Nedaug suakmenėjusių iškasenų yra surandama šituose sluoksniuose, bet galima pastebėti daug pėdsakų, kuriuos sausumos ropliai paliko smiltainyje. Daugelyje regionų šito periodo tame vieno tūkstančio pėdų storio raudono smiltainio klode nėra jokių suakmenėjusių iškasenų. Sausumos gyvulinė gyvybė tebebuvo tik kai kuriose Afrikos dalyse.

Šitų nuosėdų storis svyruoja nuo 3.000 iki 10.000 pėdų, net siekia 18.000 pėdų Ramiojo vandenyno pakrantėje. Vėliau lava buvo priversta tekėti tarp daugelio šitų sluoksnių. Hudsono upės uolynas buvo suformuotas bazalto lavą išstumiant tarp šitų triaso sluoksnių. Ugnikalniai aktyviai veikė įvairiose pasaulio dalyse.

Šito periodo klodai gali būti surandami visoje Europoje, ypač Vokietijoje ir Rusijoje. Anglijoje naujasis raudonasis smiltainis priklauso šitai epochai. Kalkakmeniai susidarė pietinėse Alpėse dėl jūrų įsiveržimo, ir dabar gali būti matomi kaip tų regionų savotiškos dolomitinių kalkakmenių sienos, keteros, ir stulpai. Šitas sluoksnius gali būti užtinkamas visoje Afrikoje ir Australijoje. Kararinis marmuras susidarė iš tokių modifikuotų kalkakmenių. Iš šito periodo nieko nebus surandama Pietų Amerikos pietiniuose regionuose, nes šita kontinento dalis išliko po vandeniu, ir dėl to turi tikrai vandeninį arba jūrinį klotį, kuris yra susijęs su ankstesnėmis ir vėlesnėmis epochomis.

Prieš 150.000.000 metų prasidėjo pasaulio istorijos ankstyvosios sausumos gyvybės periodai. Gyvybė, apskritai, laikėsi nekaip, bet geriau negu įtemptos ir priešiškos jūrinės gyvybės eros pabaigoje.

Kada prasideda šita era, tada Šiaurės Amerikos rytinė ir centrinė dalys, Pietų Amerikos šiaurinė pusė, didžioji dalis Europos, ir visa Azija yra gerokai iškilusios virš vandens. Šiaurės Amerika pirmą kartą yra geografiškai izoliuota, bet neilgam, nes greitai iškyla Beringo sąsiaurio sausumos tiltas, sujungdamas šį kontinentą su Azija.

Didelės įdubos susidarė Šiaurės Amerikoje, lygiagrečiai su Atlanto ir Ramiojo vandenynų pakrantėmis. Pasirodė didysis rytinio Konektikuto sprūdis, galiausiai vienas šonas nugrimzdo dvi mylias. Didelę dalį šitų Šiaurės Amerikos įdubų vėliau užpildė erozinės nuosėdos, kaip ir daugelį gėlo ir sūraus vandens ežerų kalnų regionuose. Vėliau, šitas užpildytas sausumos depresijas smarkiai iškėlė lavos tekėjimai, kurie vyko po žeme. Daugelio regionų suakmenėję miškai priklauso šitam periodui.

continents was arid. These arid districts were subjected to great erosion from the violent and periodic cloudbursts on the surrounding highlands.

60:1.2 (685.4) Few fossils are to be found in these layers, but numerous sandstone footprints of the land reptiles may be observed. In many regions the one thousand feet of red sandstone deposit of this period contains no fossils. The life of land animals was continuous only in certain parts of Africa.

60:1.3 (685.5) These deposits vary in thickness from 3,000 to 10,000 feet, even being 18,000 on the Pacific coast. Lava was later forced in between many of these layers. The Palisades of the Hudson River were formed by the extrusion of basalt lava between these Triassic strata. Volcanic action was extensive in different parts of the world.

60:1.4 (685.6) Over Europe, especially Germany and Russia, may be found deposits of this period. In England the New Red Sandstone belongs to this epoch. Limestone was laid down in the southern Alps as the result of a sea invasion and may now be seen as the peculiar dolomite limestone walls, peaks, and pillars of those regions. This layer is to be found all over Africa and Australia. The Carrara marble comes from such modified limestone. Nothing of this period will be found in the southern regions of South America as that part of the continent remained down and hence presents only a water or marine deposit continuous with the preceding and succeeding epochs.

60:1.5 (686.1) 150,000,000 years ago the early land-life periods of the world's history began. Life, in general, did not fare well but did better than at the strenuous and hostile close of the marine-life era.

60:1.6 (686.2) As this era opens, the eastern and central parts of North America, the northern half of South America, most of Europe, and all of Asia are well above water. North America for the first time is geographically isolated, but not for long as the Bering Strait land bridge soon again emerges, connecting the continent with Asia.

60:1.7 (686.3) Great troughs developed in North America, paralleling the Atlantic and Pacific coasts. The great eastern-Connecticut fault appeared, one side eventually sinking two miles. Many of these North American troughs were later filled with erosion deposits, as also were many of the basins of the fresh- and salt-water lakes of the mountain regions. Later on, these filled land depressions were greatly elevated by lava flows which occurred underground. The petrified forests of many regions belong to this epoch.

Ramiojo vandenyno pakrantė, paprastai iškilusi virš vandens per kontinentinius nugrimzdimus, slinko žemyn, išskyrus Kalifornijos pietinę dalį ir didžiulę salą, kuri tuomet egzistavo ten, kur dabar yra Ramusis vandenynas. Šita senovės Kalifornijos jūra buvo turtinga jūrinė gyvybė ir tęsėsi rytų kryptimi, susijungdama su vidurio vakarų regiono senuoju jūros baseinu.

Prieš 140.000.000 metų, *staiga* ir tikrai teturėdami dviejų ikiropilinių protėvių rūšis, kurios išsivystė Afrikoje ankstesniosios epochos metu, pasirodė ropliai visiškai išsivysčiusioje formoje. Jie vystėsi sparčiai, netrukus iš jų išsivystė krokodilai, žvynuotieji ropliai, ir galiausiai tiek jūrinės gyvatės, tiek ir skraidantys ropliai. Jų pereinamieji protėviai sparčiai išnyko.

Šitie greitai besivystantys ropliniai dinozaurai netrukus tapo šito amžiaus monarchais. Jie deda kiaušinius ir iš visų gyvūnų išsiskiria savo mažomis smegenimis, turėdami smegenis, kurios sveria mažiau negu vieną svarą, turi valdyti kūną, kuris vėliau svėrė net iki keturiasdešimties tonų. Bet ankstyvieji ropliai buvo mažesni, mėsėdžiai, ir vaikščiojo kaip kengūros ant užpakalinių kojų. Jie turėjo tuščiavidurius kaip paukščių kaulus, o vėliau išsivystė tikrai trys pirštai ant jų užpakalinių kojų, ir didelė dalis jų suakmenėjusių kojų pėdsakų buvo klaidingai palaikyta gigantiškų paukščių pėdsakais. Vėliau, išsivystė žolėdžiai dinozaurai. Jie vaikščiojo keturiomis kojomis, o viena šitos grupės atšaka turėjo apsauginį šarvą.

Praėjus keliems milijonams metų, pasirodė pirmieji žinduoliai. Jie neturėjo placentos, ir greitai išnyko; neišliko nė vieno. Tai buvo eksperimentinės pastangos pagerinti žinduolių rūšis, bet Urantijoje jos žlugo.

Šito periodo jūrinė gyvybė buvo skurdi, bet greitai praturtėjo, kada išsiplėtė jūra, o šis išsiplėtimas vėl suformavo ilgas seklių vandenų pakrantes. Kadangi daugiau seklių vandenų aplink Europą ir Aziją, tai turtingiausi suakmenėjusių iškasėnų klodai turi būti surandami aplink šiuos kontinentus. Šiandien, jeigu jums tektų studijuoti šito amžiaus gyvybę, tai tyrinėkite Himalajų, Sibiro, ir Viduržemio jūros regionus, o taip pat Indiją ir Ramiojo vandenyno baseino pietinės dalies salas. Jūrinės gyvybės ryškus bruožas buvo ta gausybė gražių amonitų, kurių suakmenėjusios liekanos yra surandamos visame pasaulyje.

Prieš 130.000.000 metų jūros buvo labai mažai pasikeitusios. Sibirą ir Šiaurės Ameriką jungė Beringo sąsiaurio sausumos tiltas. Turtinga ir unikali jūrinė gyvybė pasirodė Ramiojo vandenyno Kalifornijos pakrantėje, kur daugiau negu vienas tūkstantis amonitų rūšių išsivystė iš aukštesnių galvakojų rūšių. Šito periodo gyvybės pasikeitimai buvo iš tikrųjų revoliuciniai, nepaisant

60:1.8 (686.4) The Pacific coast, usually above water during the continental submergences, went down excepting the southern part of California and a large island which then existed in what is now the Pacific Ocean. This ancient California sea was rich in marine life and extended eastward to connect with the old sea basin of the midwestern region.

60:1.9 (686.5) 140,000,000 years ago, *suddenly* and with only the hint of the two pre reptilian ancestors that developed in Africa during the preceding epoch, the reptiles appeared in full-fledged form. They developed rapidly, soon yielding crocodiles, scaled reptiles, and eventually both sea serpents and flying reptiles. Their transition ancestors speedily disappeared.

60:1.10 (686.6) These rapidly evolving reptilian dinosaurs soon became the monarchs of this age. They were egg layers and are distinguished from all animals by their small brains, having brains weighing less than one pound to control bodies later weighing as much as forty tons. But earlier reptiles were smaller, carnivorous, and walked kangaroolike on their hind legs. They had hollow avian bones and subsequently developed only three toes on their hind feet, and many of their fossil footprints have been mistaken for those of giant birds. Later on, the herbivorous dinosaurs evolved. They walked on all fours, and one branch of this group developed a protective armor.

60:1.11 (686.7) Several million years later the first mammals appeared. They were nonplacental and proved a speedy failure; none survived. This was an experimental effort to improve mammalian types, but it did not succeed on Urantia.

60:1.12 (686.8) The marine life of this period was meager but improved rapidly with the new invasion of the sea, which again produced extensive coast lines of shallow waters. Since there was more shallow water around Europe and Asia, the richest fossil beds are to be found about these continents. Today, if you would study the life of this age, examine the Himalayan, Siberian, and Mediterranean regions, as well as India and the islands of the southern Pacific basin. A prominent feature of the marine life was the presence of hosts of the beautiful ammonites, whose fossil remains are found all over the world.

60:1.13 (686.9) 130,000,000 years ago the seas had changed very little. Siberia and North America were connected by the Bering Strait land bridge. A rich and unique marine life appeared on the Californian Pacific coast, where over one thousand species of ammonites developed from the higher types of cephalopods. The life changes of this period were indeed revolutionary

to, kad jie buvo pereinais ir palaipsniai.

Šitas periodas apėmė daugiau negu dvidešimt penkis milijonus metų, ir yra žinomas *triaso* vardu.

2. VĖLESNIS ROPLIŲ AMŽIUS

Prieš 120.000.000 metų prasidėjo roplių amžiaus nauja fazė. Šito periodo didžiulis įvykis buvo dinosauro evoliucija ir nykimas. Sausumos gyvulinė gyvybė pasiekė savo didžiausią išsivystymą, dydžio požiūriu, ir iš tiesų išnyko nuo žemės paviršiaus iki šito amžiaus pabaigos. Dinosaurai išsivystė visokių dydžių, pradedant tokiais rūšimis, turėjusiomis mažiau negu dvi pėdas ilgio, ir baigiant milžiniškais nemėsėdžiais dinosaurois, septynioliasdešimt penkių pėdų ilgio, kuriems dydžiu niekada neprilygo jokie kiti gyvi tvariniai.

Didžiausi dinosaurai atsirado vakarinėje Šiaurės Amerikoje. Šitie milžiniški ropliai yra palaidoti po visus Uolinių kalnų regionus, išilgai Šiaurės Amerikos visos Atlanto vandenyno pakrantės, vakarinėje Europoje, Pietų Afrikoje, ir Indijoje, bet ne Australijoje.

Šitie masyvūs tvariniai tapo vis mažiau aktyvūs ir silpnėję, kada jie augo vis didesni ir didesni; bet jiems reikėjo tokio milžiniško kiekio maisto, ir žemėje jų buvo tiek daug, kad tiesiogine prasme jie mirdavo iš bado ir išnyko—susidoroti su tokia situacija jiems trūko intelekto.

Iki šito laiko didžioji dalis Šiaurės Amerikos rytinių regionų, kurie ilgą laiką buvo iškilę, nusmuko žemyn ir buvo nuplauta į Atlanto vandenyną taip, kad pakrantė nusidriekė į išorę keliais šimtais mylių toliau negu ji yra dabar. Žemyno vakarinė dalis vis dar buvo iškilusi, bet net ir į šiuos regionus vėliau įsiveržė tiek šaurinė jūra, tiek Ramusis vandenynas, kuris nusitęsė į rytus iki Dakotos Juodųjų kalnų regiono.

Tai buvo gėlo vandens amžius, kurį apibūdina daugybė sausumos ežerų, kaip tą rodo gausus kiekis gėlo vandens suakmenėjusių liekanų Kolorado, Montanos, ir Vajomingo vadinamuosiuose Morisono kloduose. Šių sujungtų druskingo ir gėlo vandens nuosėdų storis svyruoja nuo 2.000 iki 5.000 pėdų; bet šituose sluoksniuose yra labai mažai kalkakmenių.

Toji pati poliarinė jūra, kuri nusitęsė taip toli žemyn per Šiaurės Ameriką, lygiai taip užliejo visą Pietų Ameriką, išskyrus netrukus atsirasiančius Andų kalnus. Didžioji dalis Kinijos ir Rusijos buvo apsemta, bet didžiausias vandens įsiveržimas buvo Europoje. Būtent šito nugrimzdimo metu

notwithstanding that they were transitional and gradual.

60:1.14 (687.1) This period extended over twenty-five million years and is known as the *Triassic*.

2. THE LATER REPTILIAN AGE

60:2.1 (687.2) 120,000,000 years ago a new phase of the reptilian age began. The great event of this period was the evolution and decline of the dinosaurs. Land-animal life reached its greatest development, in point of size, and had virtually perished from the face of the earth by the end of this age. The dinosaurs evolved in all sizes from a species less than two feet long up to the huge noncarnivorous dinosaurs, seventy-five feet long, that have never since been equaled in bulk by any living creature.

60:2.2 (687.3) The largest of the dinosaurs originated in western North America. These monstrous reptiles are buried throughout the Rocky Mountain regions, along the whole of the Atlantic coast of North America, over western Europe, South Africa, and India, but not in Australia.

60:2.3 (687.4) These massive creatures became less active and strong as they grew larger and larger; but they required such an enormous amount of food and the land was so overrun by them that they literally starved to death and became extinct — they lacked the intelligence to cope with the situation.

60:2.4 (687.5) By this time most of the eastern part of North America, which had long been elevated, had been leveled down and washed into the Atlantic Ocean so that the coast extended several hundred miles farther out than now. The western part of the continent was still up, but even these regions were later invaded by both the northern sea and the Pacific, which extended eastward to the Dakota Black Hills region.

60:2.5 (687.6) This was a fresh-water age characterized by many inland lakes, as is shown by the abundant fresh-water fossils of the so-called Morrison beds of Colorado, Montana, and Wyoming. The thickness of these combined salt- and fresh-water deposits varies from 2,000 to 5,000 feet; but very little limestone is present in these layers.

60:2.6 (687.7) The same polar sea that extended so far down over North America likewise covered all of South America except the soon appearing Andes Mountains. Most of China and Russia was inundated, but the water invasion was greatest in Europe. It was during this submergence that the

susiformavo pietinės Vokietijos gražus litografinis akmuo, tie sluoksniai, kuriuose suakmenėjusios liekanos, tokios, kaip senųjų vabzdžių nuostabiausios sparnai, yra išsilaikę tarsi tik nuo vakar.

Šito amžiaus flora buvo labai panaši į ankstesniojo amžiaus. Paparčiai išliko, tuo tarpu spygliuočiai ir pušys ėmė vis labiau ir labiau panašėti į šiandienines rūšis. Šiek tiek anglies vis dar formavosi palei šiaurinius Viduržemio jūros krantus.

Jūrų sugrįžimas pagerino klimatą. Koralai išplito po Europos vandenį, įrodydami, jog klimatas vis dar buvo švelnus ir vienodas, bet jie daugiau niekada nebesirodė lėtai vėstančiose poliarinėse jūrose. Šitų laikų jūrinė gyvybė pagerėjo ir smarkiai išsivystė, ypač Europos vandenyse. Tiek koralai, tiek jūrinės lelijos laikinai pasirodė daug gausesniais kiekiais negu iki tol, bet tarp vandenyno nestuburinės gyvybės viešpatavo amonitai, jų vidutinis dydis svyravo nuo trijų iki keturių colių, nors viena rūšis pasiekė aštuonių pėdų skersmenį. Pinčių buvo visur, ir tiek sepijos, tiek austrės vystėsi toliau.

Prieš 110.000.000 metų jūrinės gyvybės potencialai skleidėsi toliau. Jūros ežys buvo viena iš nuostabusių šitos epochos mutacijų. Krabai, omari, ir šiandieninių vėžiagyvių tipai subrendo. Žuvų šeimoje įvyko akivaizdūs pakitimai, iš pradžių atsirado eršketo tipas, bet žiauriosios jūros gyvatės, kilusios iš sausumos roplių, vis dar knibždėdė knibždėjo visose jūrose, ir jos grasino sunaikinti ištisą žuvų šeimą.

Visų pirma, šitas amžius ir toliau buvo išimtinai dinozaurų amžius. Sausumoje jie tiek išplito, jog dvi rūšys buvo nuėjusios į vandenį, kad išsilaikytų per ankstesnį jūrų įsiveržimo periodą. Šitos jūros gyvatės evoliucijoje reiškia žingsnį atgal. Tuo metu, kada kai kurios naujos rūšys vystosi pirmyn, tai kai kurios kitos rūšys išlieka pastovios, o dar kitos regresuoja, sugrįždamos į ankstesniąją būseną. Ir būtent šitaip atsitiko, kada šitie du roplių tipai apleido sausumą.

Laikui einant, jūrinės gyvatės išaugo iki tokio dydžio, jog tapo labai nerangios ir galiausiai žuvo, nes neturėjo užtektinai didelių smegenų, kad pasirūpintų savo didžiulių kūnų saugumu. Jų smegenys svėrė mažiau negu dvi uncijas, nepaisant to fakto, kad šitie didžiuliai ichtiozaurai kartais išaugdavo iki penkiasdešimties pėdų ilgio, dauguma buvo daugiau negu trisdešimt penkių pėdų ilgio. Jūriniai krokodilai taip pat buvo regresavimas iš sausumos roplių tipo, bet ne taip, kaip jūros gyvatės, šitie gyvūnai padėti kiaušinių visada sugrįždavo į sausumą.

Netrukus po to, kada dvi dinozaurų rūšys

beautiful lithographic stone of southern Germany was laid down, those strata in which fossils, such as the most delicate wings of olden insects, are preserved as of but yesterday.

60:2.7 (687.8) The flora of this age was much like that of the preceding. Ferns persisted, while conifers and pines became more and more like the present-day varieties. Some coal was still being formed along the northern Mediterranean shores.

60:2.8 (687.9) The return of the seas improved the weather. Corals spread to European waters, testifying that the climate was still mild and even, but they never again appeared in the slowly cooling polar seas. The marine life of these times improved and developed greatly, especially in European waters. Both corals and crinoids temporarily appeared in larger numbers than heretofore, but the ammonites dominated the invertebrate life of the oceans, their average size ranging from three to four inches, though one species attained a diameter of eight feet. Sponges were everywhere, and both cuttlefish and oysters continued to evolve.

60:2.9 (688.1) 110,000,000 years ago the potentials of marine life were continuing to unfold. The sea urchin was one of the outstanding mutations of this epoch. Crabs, lobsters, and the modern types of crustaceans matured. Marked changes occurred in the fish family, a sturgeon type first appearing, but the ferocious sea serpents, descended from the land reptiles, still infested all the seas, and they threatened the destruction of the entire fish family.

60:2.10 (688.2) This continued to be, pre-eminently, the age of the dinosaurs. They so overran the land that two species had taken to the water for sustenance during the preceding period of sea encroachment. These sea serpents represent a backward step in evolution. While some new species are progressing, certain strains remain stationary and others gravitate backward, reverting to a former state. And this is what happened when these two types of reptiles forsook the land.

60:2.11 (688.3) As time passed, the sea serpents grew to such size that they became very sluggish and eventually perished because they did not have brains large enough to afford protection for their immense bodies. Their brains weighed less than two ounces notwithstanding the fact that these huge ichthyosaurs sometimes grew to be fifty feet long, the majority being over thirty-five feet in length. The marine crocodilians were also a reversion from the land type of reptile, but unlike the sea serpents, these animals always returned to the land to lay their eggs.

60:2.12 (688.4) Soon after two species of dinosaurs

migravo į vandenį, bergždžiai mėgindamos save apsaugoti, tada kitos dvi rūšys dėl žiaurios gyvybės konkurencijos sausumoje buvo išvartotos į orą. Bet šitie skraidantys pterozaurai nebuvo vėlyvesniųjų amžių tikrųjų paukščių protėviai. Jie išsivystė iš šuoliuojančių dinozaurų, turėjusių tuščiaidurius kaulus, o jų sparnų sandara buvo panaši į šikšnosparnio, išskleistų sparnų ilgis siekė nuo dvidešimties iki dvidešimt penkių pėdų. Šitos senovinės skraidančios reptilijos išaugdavo iki dešimties pėdų ilgio, ir jos turėjo išsiskiriančius žandikaulius, labai panašius į šiandieninių gyvačių žandikaulius. Kažkurį laiką šitie skraidantys ropliai klestėjo, bet jiems nepavyko vystytis tokia kryptimi, kad galėtų išlikti kaip oro navigatoriai. Jie atstovauja neišlikusioms paukščių protėvių rūšims.

Šituo periodu padaugėjo vėžlių, iš pradžių pasirodžiusių Šiaurės Amerikoje. Jų protėviai čia atkeliavo iš Azijos per šiaurinį sausumos tiltą.

Prieš vieną šimtą milijonų metų roplių amžius artėjo į pabaigą. Dinozaurai, nepaisant visos savo didžiulės masės, buvo tiesiog besmegeniai gyvūnai, neturintys intelekto tam, kad pasirūpintų pakankamu kiekiu maisto išmaitinti tokius milžiniškus kūnus. Ir šitaip iš tikrųjų šitie nerangūs sausumos ropliai žūdavo visą laiką vis didesniais kiekiais. Nuo šiol, evoliucija remsis smegenų augimu, ne fizine kūno mase, ir smegenų vystymasis apibūdins kiekvieną vieną po kitos einančią gyvulinės evoliucijos ir planetinės pažangos epochą.

Šitas periodas, apimantis roplių išsivystymo aukščiausią viršūnę ir nuosmukio pradžią, užtruko beveik dvidešimt penkis milijonus metų, ir yra žinomas *Juros* vardu.

3. KREIDOS PERIODAS

ŽYDINČIŲ AUGALŲ PERIODAS

PAUKŠČIŲ AMŽIUS

Didysis kreidos periodas savo pavadinimą kildina iš jūrose išplitusių kreidą gaminančių vislių foraminiferių. Šitas periodas Urantiją atveda beveik prie ilgalaikio roplių viešpatavimo pabaigos ir paliudija žydinčių augalų ir paukščių atsiradimą sausumoje. Taip pat tai yra kontinentų dreifo vakarų ir pietų kryptimis pabaigos laikas, kurį lydi milžiniški plutos deformavimai ir su tuo sutampantys labai išplitę lavos tekėjimai ir didžiulė ugnikalnių veikla.

Baigiantis ankstesniajam geologiniam periodui, didelė dalis kontinentinės sausumos buvo iškilusi virš vandens, nors vis dar nebuvo

migrated to the water in a futile attempt at self-preservation, two other types were driven to the air by the bitter competition of life on land. But these flying pterosaurs were not the ancestors of the true birds of subsequent ages. They evolved from the hollow-boned leaping dinosaurs, and their wings were of batlike formation with a spread of twenty to twenty-five feet. These ancient flying reptiles grew to be ten feet long, and they had separable jaws much like those of modern snakes. For a time these flying reptiles appeared to be a success, but they failed to evolve along lines which would enable them to survive as air navigators. They represent the nonsurviving strains of bird ancestry.

60:2.13 (688.5) Turtles increased during this period, first appearing in North America. Their ancestors came over from Asia by way of the northern land bridge.

60:2.14 (688.6) One hundred million years ago the reptilian age was drawing to a close. The dinosaurs, for all their enormous mass, were all but brainless animals, lacking the intelligence to provide sufficient food to nourish such enormous bodies. And so did these sluggish land reptiles perish in ever-increasing numbers. Henceforth, evolution will follow the growth of brains, not physical bulk, and the development of brains will characterize each succeeding epoch of animal evolution and planetary progress.

60:2.15 (688.7) This period, embracing the height and the beginning decline of the reptiles, extended nearly twenty-five million years and is known as the *Jurassic*.

3. THE CRETACEOUS STAGE

THE FLOWERING-PLANT PERIOD

THE AGE OF BIRDS

60:3.1 (688.8) The great Cretaceous period derives its name from the predominance of the prolific chalk-making foraminifers in the seas. This period brings Urantia to near the end of the long reptilian dominance and witnesses the appearance of flowering plants and bird life on land. These are also the times of the termination of the westward and southward drift of the continents, accompanied by tremendous crustal deformations and concomitant widespread lava flows and great volcanic activities.

60:3.2 (689.1) Near the close of the preceding geologic period much of the continental land was up above water, although as yet there were no

kalnų keterų. Bet tebesitęsiant kontinentinės sausumos dreifui, jis susidūrė su pirmąja didžiule kliūtimi giliame Ramiojo vandenyno dugne. Šitas geologinių jėgų susidūrimas suteikė impulsą ištisos didžiulės Šiaurinių ir pietinių kalnų grandinės, nusitęsiančios nuo Aliaskos žemyn per Meksiką iki Horno Kyšulio, susidarymui.

Tokiu būdu šitas periodas geologijos istorijoje tampa *šiūlaikinių kalnų susidarymo etapu*. Iki šito laiko buvo nedaug kalnų keterų, buvo tiesiog didžiulio pločio sausumoje iškilę kalvagūbriai. Dabar Ramiojo vandenyno pakrantės ruožas ėmė kilti, bet jis buvo išsidėstęs septynis šimtus mylių į vakarus nuo dabartinės pakrančių linijos. Sieros kalnai ėmė formotis, jų aukso turintys kvarco sluoksniai yra šitos epochos lavos tekėjimų produktas. Šiaurės Amerikos rytinėje dalyje Atlanto jūros spaudimas taip pat darė savo, kad sukeltų sausumos iškilimą.

Prieš 100.000.000 metų Šiaurės Amerikos kontinentas ir dalis Europos buvo gerokai virš vandens. Amerikos kontinentų iškraipymas tęsėsi, sukeldamas pasikeitimus Pietų Amerikos Anduose ir Šiaurės Amerikos vakarinių lygumų palaipsnį iškilimą. Didžioji Meksikos dalis nugrimzdo po jūra, o pietinis Atlantas įsiveržė į Pietų Amerikos rytinę pakrantę, galiausiai pasiekdamas dabartines pakrantes. Tuomet Atlanto ir Indijos vandenynai buvo maždaug ten, kur yra ir dabar.

Prieš 95.000.000 metų Amerikos ir Europos sausumos masės pradėjo vėl grimzti. Pietinės jūros pradėjo veržtis į Šiaurės Ameriką ir palaipsniui nusitęsė į šiaurę, kad susijungtų su Arkties vandenynu, ir tai buvo antras dydžiu kontinentų apsėmimas. Kada šita jūra galiausiai pasitraukė, tada ji žemyną paliko maždaug tokį, koks jis yra dabar. Prieš prasidedant šitam didžiuliui užtvindymui, rytinės Apalačių aukštumos buvo susmukusios beveik iki pat jūros lygio. Tie daugiaspalviai gyno molio, dabar naudojamo įvairiems molio dirbiniams, sluoksniai buvo pakloti Atlanto pakrantės regionuose per šitą amžių, vidutinis jų storis siekia maždaug 2.000 pėdų.

Didžiulė ugnikalnių veikla vyko į pietus nuo Alpių ir išilgai dabartinės Kalifornijos pakrantės ruožo kalnų. Didžiausios plutos deformacijos per milijonų milijonus metų įvyko Meksikoje. Didžiuliai pasikeitimai taip pat įvyko Europoje, Rusijoje, Japonijoje, ir Pietų Amerikos pietinėje dalyje. Klimatas vis labiau įvairėjo.

Prieš 90.000.000 metų iš šitų ankstyvųjų kreidinių jūrų pasirodė gaubtasėkliai augalai ir greitai išplito po žemynus. Šitie sausumos augalai *staiga* pasirodė kartu su figmedžiais, magnolijomis, ir tulpmedžiais. Tuoj po šito laiko plačiai išplito Europoje ir Šiaurės Amerikos

mountain peaks. But as the continental land drift continued, it met with the first great obstruction on the deep floor of the Pacific. This contention of geologic forces gave impetus to the formation of the whole vast north and south mountain range extending from Alaska down through Mexico to Cape Horn.

60:3.3 (689.2) This period thus becomes the *modern mountain-building stage* of geologic history. Prior to this time there were few mountain peaks, merely elevated land ridges of great width. Now the Pacific coast range was beginning to elevate, but it was located seven hundred miles west of the present shore line. The Sierras were beginning to form, their gold-bearing quartz strata being the product of lava flows of this epoch. In the eastern part of North America, Atlantic sea pressure was also working to cause land elevation.

60:3.4 (689.3) 100,000,000 years ago the North American continent and a part of Europe were well above water. The warping of the American continents continued, resulting in the metamorphosing of the South American Andes and in the gradual elevation of the western plains of North America. Most of Mexico sank beneath the sea, and the southern Atlantic encroached on the eastern coast of South America, eventually reaching the present shore line. The Atlantic and Indian Oceans were then about as they are today.

60:3.5 (689.4) 95,000,000 years ago the American and European land masses again began to sink. The southern seas commenced the invasion of North America and gradually extended northward to connect with the Arctic Ocean, constituting the second greatest submergence of the continent. When this sea finally withdrew, it left the continent about as it now is. Before this great submergence began, the eastern Appalachian highlands had been almost completely worn down to the water's level. The many colored layers of pure clay now used for the manufacture of earthenware were laid down over the Atlantic coast regions during this age, their average thickness being about 2,000 feet.

60:3.6 (689.5) Great volcanic actions occurred south of the Alps and along the line of the present California coast-range mountains. The greatest crustal deformations in millions upon millions of years took place in Mexico. Great changes also occurred in Europe, Russia, Japan, and southern South America. The climate became increasingly diversified.

60:3.7 (689.6) 90,000,000 years ago the angiosperms emerged from these early Cretaceous seas and soon overran the continents. These land plants *suddenly* appeared along with fig trees, magnolias, and tulip trees. Soon after this time fig trees, breadfruit trees, and palms overspread Europe

vakarinėse lygumose figmedžiai, duonmedžiai, ir palmės. Jokių naujų sausumos gyvūnų neatsirado.

Prieš 85.000.000 metų Beringo sąsiauris užsidarė, atkirsdamas šiaurinių jūrų vėstančius vandenį. Iki to laiko Atlanto-Golfo vandenų jūrinė gyvybė ir Ramiojo vandenyno gyvybė labai smarkiai skyrėsi, dėl šitų dviejų vandens baseinų temperatūrų skirtumo, kuri dabar tapo vienoda.

Kreidos ir glaukonito nuosėdos suteikė pavadinimą šitam periodui. Šitų laikų nuosėdos yra įvairiaspalvės, susidedančios iš kreidos, skalūno, smiltainio, ir nedidelio kiekio kalkakmenio, kartu su prastos rūšies anglimi arba lignitu, ir daugelyje regionų jos turi naftos. Šitų sluoksnių storis svyruoja nuo 200 pėdų, o kai kuriose vietose iki 10.000 pėdų Šiaurės Amerikos vakarinėje dalyje ir daugelyje Europos vietovių. Palei Uolinių kalnų rytinę sieną šitie klodai gali būti pastebimi kylančiose kalnų papėdėse.

Visame pasaulyje šituos sluoksnius persmelkia kreida, ir šitie poringi pusiau uoliniai sluoksniai surenka vandenį į atverstas uolienų atodangas ir jį nuleidžia žemyn, kad vandeniu aprūpintų didelę dalį šiandieninių sausringų žemės regionų.

Prieš 80.000.000 metų didžiuliai sukrėtimai vyko žemės plutoje. Kontinentinio dreifo judėjimas vakarų kryptimi artėjo prie sustojimo, ir žemyninės masės, besidriekiančios gilyn į sausumą, lėtos inercijos milžiniška energija į viršų išlankstė Ramiojo vandenyno pakrantės ruožą tiek Šiaurės, tiek Pietų Amerikoje ir sukėlė giluminius atsakomuosius pakitimus palei Ramiojo vandenyno krantus Azijoje. Šitas aplink Ramųjį vandenyną sausumos iškilimas, kurio kulminacija tapo šiandieninės kalnų grandinės susiformavimas, yra daugiau negu dvidešimt penkių tūkstančių mylių ilgio. Ir tie sukrėtimai, kurie lydėjo šitą iškilimą, buvo didžiausi paviršiaus iškraipymai, kurie vyko nuo pat to laiko, kada Urantijoje atsirado gyvybė. Lavos tekėjimai, tiek virš žemės, tiek ir po ją, buvo labai didžiuliai ir plačiai išplitę.

Prieš 75.000.000 metų pažymima kontinentų dreifo pabaiga. Nuo Aliaskos iki Rago kyšulio ilgos Ramiojo vandenyno pakrantės kalnų virtinės buvo užbaigtos, bet keturų vis dar buvo labai nedaug.

Sustabdyto žemynų dreifo atgalinės jėgos poveikis tęsė Šiaurės Amerikos vakarinių lygumų iškilimą, tuo tarpu rytuose Atlanto vandenyno pakrantės susmukę Apalačių kalnai kilo tiesiai į viršų, su mažais pokrypiais arba visai be jų.

Prieš 70.000.000 metų įvyko plutos deformavimai, susiję su Uolinių kalnų regiono

and the western plains of North America. No new land animals appeared.

^{60:3.8 (689.7)} 85,000,000 years ago the Bering Strait closed, shutting off the cooling waters of the northern seas. Theretofore the marine life of the Atlantic-Gulf waters and that of the Pacific Ocean had differed greatly, owing to the temperature variations of these two bodies of water, which now became uniform.

^{60:3.9 (689.8)} The deposits of chalk and greensand marl give name to this period. The sedimentations of these times are variegated, consisting of chalk, shale, sandstone, and small amounts of limestone, together with inferior coal or lignite, and in many regions they contain oil. These layers vary in thickness from 200 feet in some places to 10,000 feet in western North America and numerous European localities. Along the eastern borders of the Rocky Mountains these deposits may be observed in the uptilted foothills.

^{60:3.10 (690.1)} All over the world these strata are permeated with chalk, and these layers of porous semirock pick up water at upturned outcrops and convey it downward to furnish the water supply of much of the earth's present arid regions.

^{60:3.11 (690.2)} 80,000,000 years ago great disturbances occurred in the earth's crust. The western advance of the continental drift was coming to a standstill, and the enormous energy of the sluggish momentum of the hinter continental mass upcrumpled the Pacific shore line of both North and South America and initiated profound repercussional changes along the Pacific shores of Asia. This circumpacific land elevation, which culminated in present-day mountain ranges, is more than twenty-five thousand miles long. And the upheavals attendant upon its birth were the greatest surface distortions to take place since life appeared on Urantia. The lava flows, both above and below ground, were extensive and widespread.

^{60:3.12 (690.3)} 75,000,000 years ago marks the end of the continental drift. From Alaska to Cape Horn the long Pacific coast mountain ranges were completed, but there were as yet few peaks.

^{60:3.13 (690.4)} The backthrust of the halted continental drift continued the elevation of the western plains of North America, while in the east the worn-down Appalachian Mountains of the Atlantic coast region were projected straight up, with little or no tilting.

^{60:3.14 (690.5)} 70,000,000 years ago the crustal distortions connected with the maximum elevation

maksimaliu iškilimu. Didžiulis uolienų segmentas buvo išstumtas iš penkiolikos mylių gilumos į paviršių Britų Kolumbijoje; čia kambro uolienos yra išstumtos įstrižai virš kreidinių sluoksnių. Uolinių kalnų rytiniame šlaite, netoli Kanados sienos, buvo kitas įspūdingas išstūmimas ant viršaus; čia gali būti užtinkami ikigvybiniai akmenų sluoksniai, išstumti virš tuometinių nesenu kreidinių nuosėdų.

Tai buvo ugnikalnių aktyvumo amžius visame pasaulyje, dėl ko atsirado daug mažų izoliuotų ugnikalnių kraterių. Povandeniniai ugnikalniai išsiveržė paskendusio Himalajų regione. Didelė dalis Azijos likusios teritorijos, įskaitant ir Sibirą, taip pat vis dar buvo po vandeniu.

Prieš 65.000.000 metų įvyko vienas didžiausių lavos tekėjimų per visą laiką. Šitų ir ankstesniųjų lavos tekėjimų nuosėdos gali būti surandamos Amerikoje, Šiaurės ir Pietų Afrikoje, Australijoje, ir Europos kai kuriose dalyse.

Sausumos gyvūnai buvo mažai pasikeitę, bet dėl didesnio kontinentų iškilimo, ypač Šiaurės Amerikoje, jie greitai dauginosi. Šiaurės Amerika buvo šitų laikų sausumos gyvūnų evoliucijos didžioji arena, nes didesnė Europos dalis buvo po vandeniu.

Klimatas vis dar buvo šiltas ir vienodas. Arktiniuose regionuose oras buvo toks, koks yra dabartinis klimatas Šiaurės Amerikos centrinėje ir pietinėje dalyse.

Vyko didžioji augalinės gyvybės evoliucija. Tarp sausumos augalų viešpatavo gaubtasėkliai, ir pirmą kartą atsirado daugelis šiandieninių medžių, įskaitant bukmedį, beržą, ąžuolą, riešutmedį, jovarą, klevą, ir šiuolaikines palmes. Buvo gausu vaisių, žolių, ir javų, ir šitos sėklinės žolės ir medžiai augalų pasauliui buvo tuo, kuo žmogaus protėviai buvo gyvūnų pasauliui—jie pagal svarbą evoliucijoje užėmė antrąją vietą, nusileisdami tik paties žmogaus atsiradimui. *Staiga* ir be ankstesnio laipsniškumo, didžioji žydinčių augalų šeima mutavo. Ir šita naujoji flora greitai paplito po visą pasaulį.

Prieš 60.000.000 metų, nors sausumos ropliai nyko, bet dinosaurai tebebuvo sausumos monarchai, dabar ėmė viešpatauti mėsdėžių dinosaurų šokinėjančių mažesnių kengūrų rūšių judresni ir aktyvesni tipai. Bet šiek tiek anksčiau pasirodė žolėdžių dinosaurų nauji tipai, kurių spartus išplitimas buvo dėl sausumos augmenijos žolinės šeimos atsiradimo. Vieni iš šitų naujų žolėdžių dinosaurų buvo tikri keturpėdžiai, turėję dvejus ragus ir panašų į kyšulį pečių antbriaunį. Atsirado sausumos vėžlių rūšis, dvidešimties pėdų skersmens, kaip atsirado ir šiuolaikiniai krokodilai ir tikrosios šiandieninių rūšių gyvatės. Didžiuliai pakitimai vyko tarp žuvų ir kitokios jūrinės gyvybės.

of the Rocky Mountain region took place. A large segment of rock was overthrust fifteen miles at the surface in British Columbia; here the Cambrian rocks are obliquely thrust out over the Cretaceous layers. On the eastern slope of the Rocky Mountains, near the Canadian border, there was another spectacular overthrust; here may be found the prelife stone layers shoved out over the then recent Cretaceous deposits.

60:3.15 (690.6) This was an age of volcanic activity all over the world, giving rise to numerous small isolated volcanic cones. Submarine volcanoes broke out in the submerged Himalayan region. Much of the rest of Asia, including Siberia, was also still under water.

60:3.16 (690.7) 65,000,000 years ago there occurred one of the greatest lava flows of all time. The deposition layers of these and preceding lava flows are to be found all over the Americas, North and South Africa, Australia, and parts of Europe.

60:3.17 (690.8) The land animals were little changed, but because of greater continental emergence, especially in North America, they rapidly multiplied. North America was the great field of the land-animal evolution of these times, most of Europe being under water.

60:3.18 (690.9) The climate was still warm and uniform. The arctic regions were enjoying weather much like that of the present climate in central and southern North America.

60:3.19 (690.10) Great plant-life evolution was taking place. Among the land plants the angiosperms predominated, and many present-day trees first appeared, including beech, birch, oak, walnut, sycamore, maple, and modern palms. Fruits, grasses, and cereals were abundant, and these seed-bearing grasses and trees were to the plant world what the ancestors of man were to the animal world — they were second in evolutionary importance only to the appearance of man himself. *Suddenly* and without previous gradation, the great family of flowering plants mutated. And this new flora soon overspread the entire world.

60:3.20 (691.1) 60,000,000 years ago, though the land reptiles were on the decline, the dinosaurs continued as monarchs of the land, the lead now being taken by the more agile and active types of the smaller leaping kangaroo varieties of the carnivorous dinosaurs. But sometime previously there had appeared new types of the herbivorous dinosaurs, whose rapid increase was due to the appearance of the grass family of land plants. One of these new grass-eating dinosaurs was a true quadruped having two horns and a capelike shoulder flange. The land type of turtle, twenty feet across, appeared as did also the modern crocodile and true snakes of the modern type. Great changes were also occurring among the

Ankstesniųjų amžių braidžiojantys ir plaukiojantys ikipaukščiai nepatyrė sėkmės ore, nepasisekė ir skraidantiems dinozaurams. Tai buvo trumpalaikės rūšys, kurios greitai išnyko. Jos, taip pat, patyrė dinozaurų likimą, buvo sunaikintos, nes turėjo per mažai smegenų, palyginus su savo kūno dydžiu. Šitas antrasis mėginimas sukurti gyvūnus, kurie galėtų skristi atmosferoje, sužlugo, kaip sužlugo ir nesėkmingas mėginimas sukurti šitame ir ankstesniame amžiuje žinduolius.

Prieš 55.000.000 metų evoliucinį žengimą pirmyn pažymėjo *staigus* pirmųjų *tikrų paukščių*, mažyčio, panašaus į karvelį, tvarinio, kuris buvo visos paukščių gyvybės protėvis, atsiradimas. Tai buvo trečiasis skraidančiųjų tvarinių tipas, kuris pasirodė žemėje, ir jis iškilo tiesiogiai iš roplių grupės, ne iš savo amžininkų skraidančių dinozaurų ir ne iš ankstesniųjų dantis turėjusių sausumos paukščių tipų. Ir tokiu būdu, šitas periodas yra žinomas kaip *paukščių amžius*, taip pat roplių nykimo amžius.

4. KREIDOS PERIODO PABAIGA

Didysis kreidinis periodas artėjo prie pabaigos, o jo užbaigimas žymi didžiųjų jūros įsiveržimų į kontinentus pabaigą. Ypač tai pasakytina apie Šiaurės Ameriką, kur iki tol buvo lygiai dvidešimt keturi dideli potvyniai. Ir nors vėliau buvo mažesnių nugrimzdimų, bet nė vieno iš jų negalima sulyginti su plačiais ir ilgalaikiais jūrų įsiveržimais per šitą amžių ir per ankstesnius amžius. Šitie besikeičiantys periodai, kada viešpataudavo tai sausuma, tai jūra, vyko ciklais, apimančiais milijonus metų. Buvo amžiaus ilgumo ritmas, susijęs su vandenyno dugno ir žemyninės sausumos lygių kilimu ir smukimu. Ir šitie patys ritminiai plutos judėjimai nuo šio laiko tęsis per visą žemės istoriją, tik rečiau ir mažesniu laipsniu.

Šitas periodas taip pat liudija žemynų dreifo pabaigą ir šiuolaikinių Urantijos kalnų susiformavimą. Bet žemyninių masyvų spaudimas ir jų amžius trukusio dreifo sustabdyta jėga kalnų susidarymui nėra išskirtiniai poveikiai. Pagrindinis ir esminis faktorius, nulemiantis kalnų virtinės vietovę, yra iki to laiko buvusi sausumos žemuma, arba įduba, kuri per ankstesnius amžius buvo užpildyta santykinai lengvesnėmis sausumos erozijos ir jūrų dreifo nuosėdomis. Šių lengvesnių uolienų plotai kartais siekia nuo 15.000 iki 20.000 pėdų storį; todėl, kada plutą veikia spaudimas, atsiradęs dėl bet kokios priežasties, tada šitie lengvesni plotai pirmieji susilanko, susilanksto, ir kyla į viršų tam, kad suteiktų kompensuojantį prisiderinimą prie besivaržančių ir

fishes and other forms of marine life.

60:3.21 (691.2) The wading and swimming prebirds of earlier ages had not been a success in the air, nor had the flying dinosaurs. They were a short-lived species, soon becoming extinct. They, too, were subject to the dinosaur doom, destruction, because of having too little brain substance in comparison with body size. This second attempt to produce animals that could navigate the atmosphere failed, as did the abortive attempt to produce mammals during this and a preceding age.

60:3.22 (691.3) 55,000,000 years ago the evolutionary march was marked by the *sudden* appearance of the first of the *true birds*, a small pigeonlike creature which was the ancestor of all bird life. This was the third type of flying creature to appear on earth, and it sprang directly from the reptilian group, not from the contemporary flying dinosaurs nor from the earlier types of toothed land birds. And so this becomes known as the *age of birds* as well as the declining age of reptiles.

4. THE END OF THE CHALK PERIOD

60:4.1 (691.4) The great Cretaceous period was drawing to a close, and its termination marks the end of the great sea invasions of the continents. Particularly is this true of North America, where there had been just twenty-four great inundations. And though there were subsequent minor submergences, none of these can be compared with the extensive and lengthy marine invasions of this and previous ages. These alternate periods of land and sea dominance have occurred in million-year cycles. There has been an agelong rhythm associated with this rise and fall of ocean floor and continental land levels. And these same rhythmical crustal movements will continue from this time on throughout the earth's history but with diminishing frequency and extent.

60:4.2 (691.5) This period also witnesses the end of the continental drift and the building of the modern mountains of Urantia. But the pressure of the continental masses and the thwarted momentum of their agelong drift are not the exclusive influences in mountain building. The chief and underlying factor in determining the location of a mountain range is the pre-existent lowland, or trough, which has become filled up with the comparatively lighter deposits of the land erosion and marine drifts of the preceding ages. These lighter areas of land are sometimes 15,000 to 20,000 feet thick; therefore, when the crust is subjected to pressure from any cause, these lighter areas are the first to crumple up, fold, and rise upward to afford compensatory adjustment for

besipriešinančių jėgų ir spaudimo, veikiančių žemės plutoje ar po pluta. Kartais tokie sausumos išstūmimai įvyksta be susilankstymo. Bet kas susiję su Uolinių kalnų iškilimu, tai čia vyko didžiulis susilankstymas ir slinkimas į viršų, kartu su įvairių sluoksnių, tiek požeminių, tiek paviršinių, milžinišku išstūmimu.

Seniausi pasaulio kalnai yra išsidėstę Azijoje, Grenlandijoje, ir šiaurinėje Europoje tarp senesniųjų rytų-vakarų sistemos kalnų. Vidutinio senumo kalnai yra toje grupėje, kuri yra aplink Ramųjį vandenyną ir antroje Europos rytų-vakarų sistemoje, kuri susidarė maždaug tuo pačiu metu. Šitas gigantiškas iškilimas yra beveik dešimties tūkstančių mylių ilgio, nusidriekiantis nuo Europos iki Vėst Indijos sausumos iškilimų. Jauniausi kalnai yra Uolinių kalnų sistemoje, kur, per amžius, sausumos iškilimai buvo atsiradę tam, kad pakaitomis juos užlietų jūra, nors kai kurios aukštesnės sausumos vietos likdavo salomis. Po vidutinio amžiaus kalnų susiformavimo, buvo iškelta tikra kalnų aukštuma, kuri turėjo lemti, vėliau, būti išskaptuota į šiandieninius Uolinius kalnus sujungto gamtos jėgų meniškumo dėka.

Šiandieninis Šiaurės Amerikos Uolinių kalnų regionas nėra pirminis sausumos iškilimas; tas iškilimas labai seniai buvo erozijos sulygintas, tada buvo vėl iš naujo iškeltas. Dabartinių kalnų virtinės priekis yra tai, kas yra likę iš liekanų tos pirminės virtinės, kuri buvo iškelta iš naujo. Paiko Viršukalnė ir Longo Viršukalnė yra puikūs šitų kalnų aktyvumo, apimančio dvi ar daugiau negu dvi kalnų gyvenimo kartas, pavyzdžiai. Šitos dvi viršukalnės buvo iškilusios virš vandens per keletą ankstesniųjų potvynių.

Biologiniu, o taip pat ir geologiniu požiūriu tai buvo amžius, kupinas įvykių ir aktyvumo sausumoje ir po vandeniu. Jūros ežių pagausėjo, tuo tarpu koralų ir jūrinių lelijų sumažėjo. Amonitai, kurie per ankstesnįjį amžių turėjo didžiulės įtakos, taip pat sparčiai nyko. Sausumoje paparčių miškus didele dalimi pakeitė pušys ir kiti šiuolaikiniai medžiai, įskaitant gigantiškas visžales sekvojas. Šito periodo pabaigoje, tuo metu, kai placentiniai žinduoliai dar nėra atsiradę, biologinė arena yra visiškai parengta, ateinančiame amžiuje, atsirasti ankstyviesiems ateities žinduolių tipų protėviams.

Ir šitaip baigiasi pasaulio evoliucijos ilga era, trukusi nuo sausumos gyvybės aušros pasirodymo iki ne tokių senų laikų, kada atsirado žmogiškųjų rūšių ir jų tolimesniųjų atšakų betarpiški protėviai. Šitas, *kreidinis amžius*, trunka penkiasdešimt milijonų metų ir užbaigia sausumos gyvybės ikižinduolinę erą, kuri nusitęsia per vieno šimto milijonų metų periodą, ir yra žinoma kaip *mezozoinė* era.

the contending and conflicting forces and pressures at work in the earth's crust or underneath the crust. Sometimes these upthrusts of land occur without folding. But in connection with the rise of the Rocky Mountains, great folding and tilting occurred, coupled with enormous overthrusts of the various layers, both underground and at the surface.

60:4.3 (692.1) The oldest mountains of the world are located in Asia, Greenland, and northern Europe among those of the older east-west systems. The mid-age mountains are in the circumpacific group and in the second European east-west system, which was born at about the same time. This gigantic uprising is almost ten thousand miles long, extending from Europe over into the West Indies land elevations. The youngest mountains are in the Rocky Mountain system, where, for ages, land elevations had occurred only to be successively covered by the sea, though some of the higher lands remained as islands. Subsequent to the formation of the mid-age mountains, a real mountain highland was elevated which was destined, subsequently, to be carved into the present Rocky Mountains by the combined artistry of nature's elements.

60:4.4 (692.2) The present North American Rocky Mountain region is not the original elevation of land; that elevation had been long since leveled by erosion and then re-elevated. The present front range of mountains is what is left of the remains of the original range which was re-elevated. Pikes Peak and Longs Peak are outstanding examples of this mountain activity, extending over two or more generations of mountain lives. These two peaks held their heads above water during several of the preceding inundations.

60:4.5 (692.3) Biologically as well as geologically this was an eventful and active age on land and under water. Sea urchins increased while corals and crinoids decreased. The ammonites, of preponderant influence during a previous age, also rapidly declined. On land the fern forests were largely replaced by pine and other modern trees, including the gigantic redwoods. By the end of this period, while the placental mammal has not yet evolved, the biologic stage is fully set for the appearance, in a subsequent age, of the early ancestors of the future mammalian types.

60:4.6 (692.4) And thus ends a long era of world evolution, extending from the early appearance of land life down to the more recent times of the immediate ancestors of the human species and its collateral branches. This, the *Cretaceous age*, covers fifty million years and brings to a close the premammalian era of land life, which extends over a period of one hundred million years and is known as the *Mesozoic*.

[Pateikta Nebadono Gyvybės Nešėjo,
paskirto į Sataniją ir dabar veikiančio Urantijoje.]

60:4.7 (692.5) [Presented by a Life Carrier of
Nebadon assigned to Satania and now functioning
on Urantia.]

61 Dokumentas. Žinduolių era Urantijoje

⇐ 060

URANTIJOS KNYGA

062 ⇐

III DALIS. URANTIJOS ISTORIJA

61 DOKUMENTAS. ŽINDUOLIŲ ERA URANTIJOJE

Skyrius

ĮVADAS

1. Naujasis kontinentinės sausumos etapas
Ankstyvųjų žinduolių amžius
2. Nesenų potvynių etapas
Išsivysusių žinduolių amžius
3. Šiuolaikinių kalnų etapas
Drambio ir arklio amžius
4. Nesenas kontinentų iškilimo etapas
Paskutinė didžioji žinduolių migracija
5. Ankstyvasis ledynmetis
6. Primityvusis žmogus ledo amžiuje
7. Tebesitęsiantis ledo amžius

ĮVADAS

ŽINDUOLIŲ era nusidriekia nuo placentinių žinduolių atsiradimo laikų iki ledynmečio amžiaus pabaigos, apimdama šiek tiek mažiau negu penkiasdešimt milijonų metų.

Per šitą kainozoinį amžių pasaulio peizažas atrodė labai patraukliai—banguojantys kalneliai, platūs slėniai, didžiulės upės, ir didingi miškai. Du kartus per šitą laiko atkarpą Panamos sąsmauka kilo viršun ir smuko žemyn; tris kartus tą patį padarė Beringo sąsiaurio sausumos tiltas. Gyvūnų tipų buvo ir daug, ir įvairių. Medžiuose buvo pilna paukščių, ir visas pasaulis buvo gyvūnų rojus, nepaisant to, jog nenutrūkstamai vyko besivystančių gyvūnų rūšių kova dėl viešpatavimo.

Šitos penkiasdešimties milijonų metų eros penkių periodų susikaupusios nuosėdos turi viena po kitosėjusių žinduolių dinastijų suakmenėjusių

PAPER 61 THE MAMMALIAN ERA ON URANTIA SECTIONS

Introduction

1. The New Continental Land Stage
The Age of Early Mammals
2. The Recent Flood Stage
The Age of Advanced Mammals
3. The Modern Mountain Stage
Age of the Elephant and the Horse
4. The Recent Continental-Elevation Stage
The Last Great Mammalian Migration
5. The Early Ice Age
6. Primitive Man in the Ice Age
7. The Continuing Ice Age

INTRODUCTION

61:0.1 (693.1) THE era of mammals extends from the times of the origin of placental mammals to the end of the ice age, covering a little less than fifty million years.

61:0.2 (693.2) During this Cenozoic age the world's landscape presented an attractive appearance — rolling hills, broad valleys, wide rivers, and great forests. Twice during this sector of time the Panama Isthmus went up and down; three times the Bering Strait land bridge did the same. The animal types were both many and varied. The trees swarmed with birds, and the whole world was an animal paradise, notwithstanding the incessant struggle of the evolving animal species for supremacy.

61:0.3 (693.3) The accumulated deposits of the five periods of this fifty-million-year era contain the fossil records of the successive mammalian

nuosėdų dokumentus ir veda tiesiai į tuos laikus, kada realiai atsirado pats žmogus.

dynasties and lead right up through the times of the actual appearance of man himself.

1. NAUJASIS KONTINENTINĖS SAUSUMOS

ETAPAS

ANKSTYVŲJŲ ŽINDUOLIŲ AMŽIUS

Prieš 50.000.000 metų pasaulio sausumos teritorijos buvo labai menkai iškilusios virš vandens arba šiek tiek panirusios į vandenį. Šito periodo formacijų ir nuosėdų yra tiek sausumoje, tiek jūroje, bet daugiausia sausumoje. Gana ilgą laiką sausuma palaipsniui kilo, bet tuo pačiu metu buvo išplauta žemyn iki žemesniųjų lygių ir link jūrų.

Anksti per šitą periodą ir Šiaurės Amerikoje *staiga* pasirodė placentiniai žinduoliai, ir jie sudarė svarbiausią evoliucinį įvykį iki šitų laikų. Ankstesnės neplacentinių žinduolių kategorijos egzistavo iki tol, bet šitas tipas atsirado tiesiogiai ir *staiga* iš anksčiau egzistavusio roplių protėvio, kurio palikuonys išsilaikė per dinosauro nykimo laikus iki šito laiko. Placentinių žinduolių tėvas buvo mažas, labai aktyvus, mėsėdis, šokinėjančio tipo dinosauros.

Pagrindiniai žinduolių instinktai ėmė reikštis šituose primityviuose žinduolių tipuose. Žinduoliai turi milžinišką išlikimo pranašumą prieš visas kitas gyvulinės gyvybės formas tuo, kad jie gali:

1. Gimdyti santykinai subrendusius ir gerai išsivysčiusius palikuonis.
2. Maitinti, rūpintis, ir saugoti savo palikuonis su meile.
3. Panaudoti savo geriau išvystytą smegenų galią giminės pratęsimui.
4. Panaudoti didesnę vikrumą, kad pabėgtų nuo priešų.
5. Pritaikyti aukštesnį intelektą, kad prisiderintų ir adaptuotųsi prie aplinkos.

Prieš 45.000.000 metų žemynų kalnagūbriai buvo iškilę dėl visų pakrančių nugrimzdimo. Žinduolių gyvybė vystėsi greitai. Klestėjo kiaušinius dedantis mažų roplių tipas, ir vėlesniųjų kengūrų protėviai klajojo po Australiją. Netrukus atsirado mažų arklių, greitakojų raganosių, tapyrų su straubliais, primityviųjų kiaulių, voverių, lemūrų, oposumų, ir panašių į beždžiones gyvūnų keletas genčių. Jie visi buvo maži, primityvūs, ir geriausiai prisitaikę gyventi kalnų regionų miškuose. Didžiulis panašus į strutį sausumos paukštis išsivystė iki dešimties pėdų aukščio, ir dėdavo kiaušinį, kurio dydis buvo devyni su trylika colių.

1. THE NEW CONTINENTAL LAND STAGE

THE AGE OF EARLY MAMMALS

61:1.1 (693.4) 50,000,000 years ago the land areas of the world were very generally above water or only slightly submerged. The formations and deposits of this period are both land and marine, but chiefly land. For a considerable time the land gradually rose but was simultaneously washed down to the lower levels and toward the seas.

61:1.2 (693.5) Early in this period and in North America the placental type of mammals *suddenly* appeared, and they constituted the most important evolutionary development up to this time. Previous orders of nonplacental mammals had existed, but this new type sprang directly and *suddenly* from the pre-existent reptilian ancestor whose descendants had persisted on down through the times of dinosaur decline. The father of the placental mammals was a small, highly active, carnivorous, springing type of dinosaur.

61:1.3 (693.6) Basic mammalian instincts began to be manifested in these primitive mammalian types. Mammals possess an immense survival advantage over all other forms of animal life in that they can:

- 61:1.4 (693.7) 1. Bring forth relatively mature and well-developed offspring.
- 61:1.5 (693.8) 2. Nourish, nurture, and protect their offspring with affectionate regard.
- 61:1.6 (693.9) 3. Employ their superior brain power in self-perpetuation.
- 61:1.7 (693.10) 4. Utilize increased agility in escaping from enemies.
- 61:1.8 (693.11) 5. Apply superior intelligence to environmental adjustment and adaptation.

61:1.9 (694.1) 45,000,000 years ago the continental backbones were elevated in association with a very general sinking of the coast lines. Mammalian life was evolving rapidly. A small reptilian, egg-laying type of mammal flourished, and the ancestors of the later kangaroos roamed Australia. Soon there were small horses, fleet-footed rhinoceroses, tapirs with proboscises, primitive pigs, squirrels, lemurs, opossums, and several tribes of monkeylike animals. They were all small, primitive, and best suited to living among the forests of the mountain regions. A large ostrichlike land bird developed to a height of ten feet and laid

Tai buvo protėviai vėlesniųjų gigantiškų keleivinių paukščių, kurie buvo labai protingi ir kurie kažkada oru gabenó žmones.

Ankstyvieji kainozoinės eros žinduoliai gyveno sausumoje, po vandeniu, ore, ir medžių viršūnėse. Jie turėjo nuo vienos iki vienuolikos porų pieno liaukų, ir jie visi buvo padengti didžiuliu plaukų sluoksniu. Kaip ir vėliau pasirodysiančios kategorijos, jie išvystė vieną už kitos dvi eiles dantų, ir turėjo dideles smegenis, lyginant su kūno dydžiu. Bet tarp jų visų nebuvo nė vienos šiuolaikinės rūšies.

Prieš 40.000.000 metų šiaurinio pusrutulio sausumos teritorijos ėmė kilti, ir po šito vyko didžiuliai sausumos nusėdimai ir kitoks žemės aktyvumas, įskaitant lavos tekėjimus, išsiraitymus, ežerų formavimąsi, ir eroziją.

Per šitos epochos baigiamąjį laikotarpį didžioji Europos dalis buvo nugrimzdusi. Po nedidelio sausumos iškilimo kontinente buvo gausu ežerų ir įlankų. Arkties vandenynas, per Uralo įdubą, nusitęsė į pietus, kad susijungtų su Viduržemio jūra, kaip ji tuomet buvo išsiplėtusi į šiaurę, Alpių, Karpatų, Apeninų, ir Pirėnų aukštumos buvo virš vandens kaip jūros salos. Panamos sąsmauka buvo iškilusi; Atlanto ir Ramusis vandenynai buvo atskirti. Šiaurės Amerika buvo sujungta su Azija Beringo sąsiaurio sausumos tiltu ir su Europa per Grenlandiją ir Islandiją. Žemės sausumos grandinę šiaurinėse platumose nutraukė tikrai Uralo sąsiauris, kuris arktines jūras sujungė su išsiplėtusia Viduržemio jūra.

Didžiuliai kalkakmeniai, suformuoti foraminiferių, nusėdo Europos vandenyse. Šiandien šitie patys akmenys yra iškelti į 10.000 pėdų aukštį Alpėse, 16.000 pėdų aukštį Himalajuose, ir 20.000 pėdų aukštį Tibete. Šito periodo kreidinės nuosėdos yra surandamos palei Afrikos ir Australijos pakrantes, Pietų Amerikos vakariniame krante, ir ties Vest Indija.

Per visą šitą vadinamąjį *eoceno* periodą žinduolių ir kitų giminingų gyvybės formų evoliucija tęsėsi su mažais pertrūkiais ar be pertrūkių. Tuo metu Šiaurės Amerika per sausumą buvo sujungta su visais kontinentais, išskyrus Australiją, ir pasaulį palaipsniui užpildė įvairių rūšių primityvioji žinduolinė fauna.

an egg nine by thirteen inches. These were the ancestors of the later gigantic passenger birds that were so highly intelligent, and that onetime transported human beings through the air.

61:1.10 (694.2) The mammals of the early Cenozoic lived on land, under the water, in the air, and among the treetops. They had from one to eleven pairs of mammary glands, and all were covered with considerable hair. In common with the later appearing orders, they developed two successive sets of teeth and possessed large brains in comparison to body size. But among them all no modern forms existed.

61:1.11 (694.3) 40,000,000 years ago the land areas of the Northern Hemisphere began to elevate, and this was followed by new extensive land deposits and other terrestrial activities, including lava flows, warping, lake formation, and erosion.

61:1.12 (694.4) During the latter part of this epoch most of Europe was submerged. Following a slight land rise the continent was covered by lakes and bays. The Arctic Ocean, through the Ural depression, ran south to connect with the Mediterranean Sea as it was then expanded northward, the highlands of the Alps, Carpathians, Apennines, and Pyrenees being up above the water as islands of the sea. The Isthmus of Panama was up; the Atlantic and Pacific Oceans were separated. North America was connected with Asia by the Bering Strait land bridge and with Europe by way of Greenland and Iceland. The earth circuit of land in northern latitudes was broken only by the Ural Straits, which connected the arctic seas with the enlarged Mediterranean.

61:1.13 (694.5) Considerable foraminiferal limestone was deposited in European waters. Today this same stone is elevated to a height of 10,000 feet in the Alps, 16,000 feet in the Himalayas, and 20,000 feet in Tibet. The chalk deposits of this period are found along the coasts of Africa and Australia, on the west coast of South America, and about the West Indies.

61:1.14 (694.6) Throughout this so-called *Eocene* period the evolution of mammalian and other related forms of life continued with little or no interruption. North America was then connected by land with every continent except Australia, and the world was gradually overrun by primitive mammalian fauna of various types.

2. NESENŲ POTVYNIŲ ETAPAS

IŠSIVYSCIUSIŲ ŽINDUOLIŲ AMŽIUS

Šitam periodui buvo būdinga tolimesnė ir sparti placentinių žinduolių evoliucija, šitais laikais vystėsi žinduolių gyvybės pažangesnės formos.

2. THE RECENT FLOOD STAGE

THE AGE OF ADVANCED MAMMALS

61:2.1 (694.7) This period was characterized by the further and rapid evolution of placental mammals, the more progressive forms of mammalian life

Nors ankstyvieji placentiniai žinduoliai atsirado iš mėšėdžių protėvių, bet labai greitai išsivystė žolėdės atšakos, ir, netrukus, atsirado žinduolių šeimos, vartojančios tiek mėsinį, tiek augalinį maistą. Greitai besivystantiems žinduoliams pagrindinis maistas buvo gaubtasėkliai augalai, šiuolaikinė sausumos flora, įskaitant daugumą šiandieninių augalų ir medžių, buvo atsiradusi ankstesniaisiais periodais.

Prieš 35.000.000 metų prasidėjo placentinių žinduolių viešpatavimo amžius. Pietinis sausumos tiltas buvo labai didžiulis, vėl sujungęs tuometinį milžinišką Antarktidos kontinentą su Pietų Amerika, Pietų Afrika, ir Australija. Nepaisant vis masyvėjančios sausumos aukštose platumose, pasaulio klimatas išliko santykinai švelnus dėl milžiniško tropinių jūrų ploto padidėjimo, taip pat ir sausuma nebuvo pakankamai iškelta tam, kad suformuotų ledynus. Didžiuliai lavos tekėjimai vyko Grenlandijoje ir Islandijoje, kažkiek anglies buvo nusodinta tarp šitų sluoksnių.

Žymūs pasikeitimai vyko planetos faunoje. Jūrinė gyvybė buvo labai smarkiai modifikuojama; egzistavo didžioji dalis šiandieninių jūrinės gyvybės kategorijų, o foraminiferiai ir toliau vaidino svarbų vaidmenį. Vabzdžių gyvybė buvo labai panaši į ankstesniųjų erų gyvybę. Florisanto suakmenėję klodai Kolorade priklauso tų tolimųjų laikų vėlesniajam periodui. Didžioji dalis gyvenančių vabzdžių šeimų siekia šitą laikmetį, bet daug tų, kurie egzistavo tuomet, dabar yra išnykę, nors jų suakmenėjusios liekanos yra išsilaikiusios.

Sausumoje tai buvo visų pirma žinduolių atsinaujinimo ir išplitimo amžius. Iki šito periodo pabaigos iš ankstesniųjų ir primityvesniųjų žinduolių daugiau negu vienas šimtas rūšių išnyko. Net didžiuliai žinduoliai, turėję mažas smegenis, greitai žuvo. Ir nykstant dinozaurų šeimai, po truputį žemę užvaldė žinduoliai, greitai ir visiškai sunaikindami savo roplinių protėvių likučius.

Kartu su dinozaurų išnykimu, kiti ir didžiuliai pakitimai įvyko roplių šeimos įvairiose atšakose. Išlikę ankstyvųjų roplinių šeimų nariai yra vėžliai, gyvatės, ir krokodilai, kartu su pagarbos nusipelnusia varle, vieninteliu išlikusiu žmogaus ankstyvesniųjų protėvių grupės atstovu.

Įvairios žinduolių grupės kilo iš unikalaus gyvūno, dabar nebeegzistuojančio. Šitas mėšėdis tvarinys buvo tam tikra prasme tarpinis tarp katės ir ruonio; jis galėjo gyventi sausumoje ir vandenyje ir buvo labai protingas ir labai aktyvus. Europoje

developing during these times.

61:2.2 (694.8) Although the early placental mammals sprang from carnivorous ancestors, very soon herbivorous branches developed, and, ere long, omnivorous mammalian families also sprang up. The angiosperms were the principal food of the rapidly increasing mammals, the modern land flora, including the majority of present-day plants and trees, having appeared during earlier periods.

61:2.3 (695.1) 35,000,000 years ago marks the beginning of the age of placental-mammalian world domination. The southern land bridge was extensive, reconnecting the then enormous Antarctic continent with South America, South Africa, and Australia. In spite of the massing of land in high latitudes, the world climate remained relatively mild because of the enormous increase in the size of the tropic seas, nor was the land elevated sufficiently to produce glaciers. Extensive lava flows occurred in Greenland and Iceland, some coal being deposited between these layers.

61:2.4 (695.2) Marked changes were taking place in the fauna of the planet. The sea life was undergoing great modification; most of the present-day orders of marine life were in existence, and foraminifers continued to play an important role. The insect life was much like that of the previous era. The Florissant fossil beds of Colorado belong to the later years of these far-distant times. Most of the living insect families go back to this period, but many then in existence are now extinct, though their fossils remain.

61:2.5 (695.3) On land this was pre-eminently the age of mammalian renovation and expansion. Of the earlier and more primitive mammals, over one hundred species were extinct before this period ended. Even the mammals of large size and small brain soon perished. Brains and agility had replaced armor and size in the progress of animal survival. And with the dinosaur family on the decline, the mammals slowly assumed domination of the earth, speedily and completely destroying the remainder of their reptilian ancestors.

61:2.6 (695.4) Along with the disappearance of the dinosaurs, other and great changes occurred in the various branches of the saurian family. The surviving members of the early reptilian families are turtles, snakes, and crocodiles, together with the venerable frog, the only remaining group representative of man's earlier ancestors.

61:2.7 (695.5) Various groups of mammals had their origin in a unique animal now extinct. This carnivorous creature was something of a cross between a cat and a seal; it could live on land or in water and was highly intelligent and very active. In

išsivystė šunų šeimos protėviai, greitai davę pradžią daugeliui šunų rūšių. Maždaug tuo pačiu metu atsirado graužikai, įskaitant bebrus, voveres, sterblines žiurkes, peles, ir triušius, ir greitai tapo pastebima gyvybės forma, nuo to laiko šitoje šeimoje įvyko nedaug pasikeitimų. Vėlyvesnės šito periodo nuosėdos turi šunų, kačių, meškėnų, ir žebenkščių suakmenėjusių protėvinės formos liekanų.

Prieš 30.000.000 metų ėmė atsirasti šiuolaikinių rūšių žinduoliai. Anksčiau žinduoliai didžiąja dalimi gyveno aukštesnėse, buvo kalninių rūšių; *staiga* prasidėjo lygumų arba kanopinių tipo, besiganančiųjų rūšių, kaip besiskiriančių nuo nagus turinčių mėšėdžių, evoliucija. Šitie besiganantieji atsirado iš nediferencijuoto protėvio, turėjusio penkis kojos pirštus ir keturiasdešimt keturis dantis, kuris žuvo iki šito amžiaus pabaigos. Per visą šitą periodą kojų pirštų evoliucija nepažengė toliau už trijų pirštų etapą.

Arklis, nuostabus evoliucijos pavyzdys, tais laikais gyveno tiek Šiaurės Amerikoje, tiek Europoje, nors jo vystymasis nebuvo iki galo užbaigtas iki vėlesniojo ledynų amžiaus. Nors raganosių šeima atsirado šitam periodui baigiantis, bet jų didžiausias išplitimas buvo vėliau. Taip pat išsivystė mažas tvarinys, panašus į kiaulę, kuris tapo daugelio rūšių kiaulių, šernų, ir begemotų protėviu. Kupranugariai ir lamos atsirado Šiaurės Amerikoje maždaug šito periodo viduryje ir užvaldė vakarines lygumas. Vėliau, lamos migravo į Pietų Ameriką, kupranugariai nukeliavo į Europą, ir greitai abu išnyko Šiaurės Amerikoje, nors kupranugarių iki ledynų amžiaus išsilaikė nedaug.

Maždaug šituo metu svarbus dalykas įvyko Šiaurės Amerikos vakarinėje dalyje: Pirmą kartą pasirodė ankstyvieji senųjų lemūrų protėviai. Nors šitos šeimos negalima laikyti tikraisiais lemūrais, bet jų atsiradimas reiškė sukūrimą tos linijos, iš kurios vėliau atsirado tikrieji lemūrai.

Kaip ankstesniojo amžiaus sausumos gyvatės, kurios persikėlė į jūras, taip dabar ištisa placentinių žinduolių gentis apleido sausumą ir apsigyveno vandenynuose. Ir nuo to meto jie visą laiką pasiliko jūroje, sukurdami šiuolaikinius banginius, delfinus, jūros kiaules, ruonius, ir jūros liūtus.

Planetos paukščių gyvybė tebesivystė, bet su kai kuriais svarbiais evoliuciniais pasikeitimais. Egzistavo didžioji dauguma šiuolaikinių paukščių, įskaitant žuvėdras, garnius, flamingus, suopius, sakalus, erelius, pelėdas, putpeles, ir stručius.

Baigiantis šitam *oligoceno* periodui,

Europe the ancestor of the canine family evolved, soon giving rise to many species of small dogs. About the same time the gnawing rodents, including beavers, squirrels, gophers, mice, and rabbits, appeared and soon became a notable form of life, very little change having since occurred in this family. The later deposits of this period contain the fossil remains of dogs, cats, coons, and weasels in ancestral form.

61:2.8 (695.6) 30,000,000 years ago the modern types of mammals began to make their appearance. Formerly the mammals had lived for the greater part in the hills, being of the mountainous types; *suddenly* there began the evolution of the plains or hoofed type, the grazing species, as differentiated from the clawed flesh eaters. These grazers sprang from an undifferentiated ancestor having five toes and forty-four teeth, which perished before the end of the age. Toe evolution did not progress beyond the three-toed stage throughout this period.

61:2.9 (695.7) The horse, an outstanding example of evolution, lived during these times in both North America and Europe, though his development was not fully completed until the later ice age. While the rhinoceros family appeared at the close of this period, it underwent its greatest expansion subsequently. A small hoglike creature also developed which became the ancestor of the many species of swine, peccaries, and hippopotamuses. Camels and llamas had their origin in North America about the middle of this period and overran the western plains. Later, the llamas migrated to South America, the camels to Europe, and soon both were extinct in North America, though a few camels survived up to the ice age.

61:2.10 (696.1) About this time a notable thing occurred in western North America: The early ancestors of the ancient lemurs first made their appearance. While this family cannot be regarded as true lemurs, their coming marked the establishment of the line from which the true lemurs subsequently sprang.

61:2.11 (696.2) Like the land serpents of a previous age which betook themselves to the seas, now a whole tribe of placental mammals deserted the land and took up their residence in the oceans. And they have ever since remained in the sea, yielding the modern whales, dolphins, porpoises, seals, and sea lions.

61:2.12 (696.3) The bird life of the planet continued to develop, but with few important evolutionary changes. The majority of modern birds were existent, including gulls, herons, flamingoes, buzzards, falcons, eagles, owls, quails, and ostriches.

61:2.13 (696.4) By the close of this *Oligocene* period,

apėmusiam dešimt milijonų metų, augalinė gyvybė, kartu su jūrine gyvybe ir sausumos gyvūnais, buvo labai išsivysčiusi, ir žemėje buvo didelė dalimi tokia, kokia yra šiandien. Ryški specializacija atsirado vėliau, bet didžiosios dalies gyvų tvarinių protėvinės formos tuomet buvo gyvos.

3. ŠIUOLAIKINIŲ KALNŲ ETAPAS DRAMBLIO IR ARKLIO AMŽIUS

Sausumos kilimas ir jūrų atskyrimas palaipsniui keitė pasaulio orą, po truputį jį vėsindamas, bet klimatas vis dar tebebuvo švelnus. Sekvojos ir magnolijos augo Grenlandijoje, bet subtropiniai augalai pradėjo migruoti į pietus. Iki šito periodo pabaigos šitie šilto klimato augalai ir medžiai iš šiaurinių platumų didelė dalimi buvo išnykę, jų vietas užėmė šalčiai atsparesni augalai ir lapuočiai medžiai.

Labai smarkiai pagausėjo žolių rūšių, ir daugelio žinduolių rūšių dantys palaipsniui kito, kad taptų tokiais, kokius turi dabartinis besiganančiųjų tipas.

Prieš 25.000.000 metų buvo nedidelis žemės nugrimzdimas, kuris ėjo po ilgos sausumos kilimo epochos. Uolinių kalnų regionas išliko aukštai iškilęs, todėl erozinės medžiagos nusėdimas tęsėsi žemumose į rytų pusę. Sieros kalnai buvo vėl iškelti; iš esmės, nuo tol jie kilo visą laiką. Tuo metu Kalifornijos regione susidarė didysis keturių mylių vertikalus sprūdis.

Prieš 20.000.000 metų tikrai buvo žinduolių aukso amžius. Beringo sąsiaurio sausumos tiltas buvo iškilęs, ir daug gyvūnų grupių migravo iš Azijos į Šiaurės Ameriką, įskaitant keturilčius mastodonus, trumpakojus raganosius, ir kačių šeimos daug rūšių.

Pasirodė pirmieji elniai, Šiaurės Ameriką greitai užtvindė atrajojantieji—elniai, jaučiai, kupranugariai, bizonai, ir kelios rūšys raganosių—bet gigantiškos kiaulės, aukštesnės negu šešių pėdų, išnyko.

Šito ir vėlesniojo periodo milžiniški drambliai turėjo didžiules smegenis, o taip pat ir didelius kūnus, ir greitai jie išplito po visą pasaulį, išskyrus Australiją. Vienintelį kartą pasaulyje viešpatavo milžiniškas gyvūnas su tokiomis smegenimis, kurios buvo užtektingai didelės, kad užtikrintų tolimesnį egzistavimą. Susidūręs su šitų amžių labai protinga gyvybe, nė vienas dramblio dydžio gyvūnas nebūtų išgyvenęs, jeigu jis nebūtų turėjęs didžiulių ir aukštesnės kokybės smegenų. Pagal protingumą ir prisitaikymą prie dramblio priartėja

covering ten million years, the plant life, together with the marine life and the land animals, had very largely evolved and was present on earth much as today. Considerable specialization has subsequently appeared, but the ancestral forms of most living things were then alive.

3. THE MODERN MOUNTAIN STAGE AGE OF THE ELEPHANT AND THE HORSE

61:3.1 (696.5) Land elevation and sea segregation were slowly changing the world's weather, gradually cooling it, but the climate was still mild. Sequoias and magnolias grew in Greenland, but the subtropical plants were beginning to migrate southward. By the end of this period these warm-climate plants and trees had largely disappeared from the northern latitudes, their places being taken by more hardy plants and the deciduous trees.

61:3.2 (696.6) There was a great increase in the varieties of grasses, and the teeth of many mammalian species gradually altered to conform to the present-day grazing type.

61:3.3 (696.7) 25,000,000 years ago there was a slight land submergence following the long epoch of land elevation. The Rocky Mountain region remained highly elevated so that the deposition of erosion material continued throughout the lowlands to the east. The Sierras were well re-elevated; in fact, they have been rising ever since. The great four-mile vertical fault in the California region dates from this time.

61:3.4 (696.8) 20,000,000 years ago was indeed the golden age of mammals. The Bering Strait land bridge was up, and many groups of animals migrated to North America from Asia, including the four-tusked mastodons, short-legged rhinoceroses, and many varieties of the cat family.

61:3.5 (696.9) The first deer appeared, and North America was soon overrun by ruminants — deer, oxen, camels, bison, and several species of rhinoceroses — but the giant pigs, more than six feet tall, became extinct.

61:3.6 (697.1) The huge elephants of this and subsequent periods possessed large brains as well as large bodies, and they soon overran the entire world except Australia. For once the world was dominated by a huge animal with a brain sufficiently large to enable it to carry on. Confronted by the highly intelligent life of these ages, no animal the size of an elephant could have survived unless it had possessed a brain of large size and superior quality. In intelligence and adaptation the elephant is approached only by the horse and is surpassed only by man himself. Even

tiktai arklys, o jį pralenkia tiktai pats žmogus. Net ir tokiu atveju, iš penkiasdešimties dramblių rūšių, kurios egzistavo šito periodo pradžioje, išliko tiktai dvi.

Prieš 15.000.000 metų kilo Euroazijos kalnų regionai, ir visuose šituose regionuose vyko tam tikra ugnikalnių veikla, bet jos visiškai negalima lyginti su Vakarų pusrutulio lavos tekėjimais. Tokios nenusistovėjusios sąlygos vyravo visame pasaulyje.

Gibraltaro sąsiauris užsidarė, ir Ispanija buvo sujungta su Afrika senuoju sausumos tiltu, bet Viduržemio jūra tekėjo į Atlanto vandenyną siauru kanalu, einančiu per Prancūziją, kalnų keteros ir sausumos aukštumos atsirado kaip salos, iškilusios virš šitos senovinės jūros. Vėliau, šitos Europos jūros ėmė trauktis. Dar vėliau, Viduržemio jūra buvo sujungta su Indijos vandenynu, tuo tarpu baigiantis šiam periodui, Sueco regionas buvo iškeltas taip, kad Viduržemio jūra, kažkurį laiką, buvo vidinė druskinga jūra.

Islandijos sausumos tiltas nugrimzdo, ir arktiniai vandenys susimaišė su Atlanto vandenyno vandenimis. Šiaurės Amerikos Atlanto vandenyno pakrantė greitai vėso, bet Ramiojo vandenyno pakrantė išliko šiltesnė už šiandieninę. Veikė didžiulės vandenyno srovės, ir klimatui turėjo panašaus poveikio, kokį jos turi ir šiandien.

Žinduolių gyvybė vystėsi toliau. Milžiniškos arklių kaimenės prisijungė prie kupranugarių Šiaurės Amerikos vakarinėse lygumose; tai buvo tikras arklių, o taip pat ir dramblių amžius. Arklio smegenys pagal gyvūnų kokybę eina tuoj po dramblio smegenų, bet vienu atžvilgiu jos aiškiai yra menkesnės, kadangi arklys niekada iki galo neįveikė giliai įsišaknijusio polinkio bėgti, kada išsigąsta. Arkliui stinga dramblio emocinės kontrolės, nors drambliui labai trukdo jo dydis ir vikrumo stoka. Šituo periodu atsirado gyvūnas, kuris buvo kažkiek panašus tiek į dramblių, tiek į arklių, bet jį greitai išnaikino sparčiai didėjanti kačių šeima.

Urantijai įžengiant į vadinamąjį „amžių be arklių“, jūs turėtumėte stabtelėti ir pamąstyti, ką šitas gyvūnas reiškė jūsų protėviams. Žmonės iš pradžių arklius vartojo maistui, tada keliavimui, dar vėliau žemės ūkyje ir karuose. Vystantis civilizacijai arklys žmonijai tarnavo ilgą laiką ir suvaidino svarbų vaidmenį.

Šito periodo biologinis vystymasis daug prisidėjo prie to, kad būtų parengta arena vėliau atsirasiančiam žmogui. Centrinėje Azijoje pasirodė tikrieji tipai tiek primityvių beždžionių, tiek gorilų, turėję bendrą protėvį, kuris dabar yra išnykęs. Bet nė viena iš šitų rūšių tiesiogiai nėra susijusi su gyvomis būtybėmis, kurios vėliau tapo žmogiškosios rasės protėviais.

so, of the fifty species of elephants in existence at the opening of this period, only two have survived.

61:3.7 (697.2) 15,000,000 years ago the mountain regions of Eurasia were rising, and there was some volcanic activity throughout these regions, but nothing comparable to the lava flows of the Western Hemisphere. These unsettled conditions prevailed all over the world.

61:3.8 (697.3) The Strait of Gibraltar closed, and Spain was connected with Africa by the old land bridge, but the Mediterranean flowed into the Atlantic through a narrow channel which extended across France, the mountain peaks and highlands appearing as islands above this ancient sea. Later on, these European seas began to withdraw. Still later, the Mediterranean was connected with the Indian Ocean, while at the close of this period the Suez region was elevated so that the Mediterranean became, for a time, an inland salt sea.

61:3.9 (697.4) The Iceland land bridge submerged, and the arctic waters commingled with those of the Atlantic Ocean. The Atlantic coast of North America rapidly cooled, but the Pacific coast remained warmer than at present. The great ocean currents were in function and affected climate much as they do today.

61:3.10 (697.5) Mammalian life continued to evolve. Enormous herds of horses joined the camels on the western plains of North America; this was truly the age of horses as well as of elephants. The horse's brain is next in animal quality to that of the elephant, but in one respect it is decidedly inferior, for the horse never fully overcame the deep-seated propensity to flee when frightened. The horse lacks the emotional control of the elephant, while the elephant is greatly handicapped by size and lack of agility. During this period an animal evolved which was somewhat like both the elephant and the horse, but it was soon destroyed by the rapidly increasing cat family.

61:3.11 (697.6) As Urantia is entering the so-called "horseless age," you should pause and ponder what this animal meant to your ancestors. Men first used horses for food, then for travel, and later in agriculture and war. The horse has long served mankind and has played an important part in the development of human civilization.

61:3.12 (697.7) The biologic developments of this period contributed much toward the setting of the stage for the subsequent appearance of man. In central Asia the true types of both the primitive monkey and the gorilla evolved, having a common ancestor, now extinct. But neither of these species is concerned in the line of living beings which were, later on, to become the ancestors of the

Šunų šeimai atstovavo kelios grupės, ryškiausia iš jų buvo vilkų ir lapių; kačių gentis turėjo panteras ir didžiulius kardadančius tigrus, pastarieji iš pradžių atsirado Šiaurės Amerikoje. Šiuolaikinių kačių ir šunų šeimos gausėjo visame pasaulyje. Žebenkščiai, kiaunės, ūdros, ir meškėnai klestėjo ir vystėsi per visas šiaurines platumas.

Paukščiai toliau vystėsi, nors žymių pakitimų įvyko nedaug. Ropliai buvo panašūs į šiuolaikinius tipus—gyvates, krokodilus, ir vėžlius.

Taip prie pabaigos artėjo labai prasmingas ir įdomus pasaulio istorijos periodas. Šitas dramblio ir arklio amžius yra žinomas kaip *miocenas*.

4. NESENAS KONTINENTŲ IŠKILIMO ETAPAS

PASKUTINĖ DIDŽIOJI ŽINDUOLIŲ MIGRACIJA

Tai yra priešledyninio sausumos iškilimo Šiaurės Amerikoje, Europoje, ir Azijoje periodas. Topografiškai sausuma buvo smarkiai pakeista. Atsirado kalnų grandinės, upės pakeitė savo tekėjimo kryptį, o atskiri ugnikalniai išsiverždavo visame pasaulyje.

Prieš 10.000.000 metų prasidėjo toks amžius, kada plačiai išplito vietinės sausumos nuosėdos kontinentų žemumose, bet vėliau šitos nuosėdos buvo pašalintos. Šituo metu, didelė dalis Europos vis dar buvo po vandeniu, įskaitant Anglijos, Belgijos, ir Prancūzijos dalis, ir Viduržemio jūra buvo užliejusi šiaurinės Afrikos didžiąją dalį. Šiaurės Amerikoje didžiulės nuosėdos nusėdo ties kalnų papėdėmis, ežeruose, ir didžiuliuose sausumos baseinuose. Šitie klodai vidutiniškai apima tikrai apie du šimtus pėdų, yra daugiau ar mažiau spalvoti, o suakmenėjusios liekanos yra retos. Šiaurės Amerikos vakarinėje dalyje egzistavo du didžiuliai gėlo vandens ežerai. Sierų kalnai kilo; Šasta, Hudas, ir Reiniris pradėjo savo kalnų karjerą. Bet tik po vėliauėjusio ledyno amžiaus Šiaurės Amerika pradėjo slinkti link Atlanto vandenyno depresijos.

Trumpam visa pasaulio sausuma vėl buvo sujungta, išskyrus Australiją, ir įvyko paskutinis didžiulis gyvūnų migravimas, apėmęs visą pasaulį. Šiaurės Amerika buvo sujungta tiek su Pietų Amerika, tiek su Azija, ir vyko laisvas pasikeitimas gyvūnais. Azijietiški tinginiai, šarvuočiai, antilopės, ir meškos įžengė į Šiaurės

human race.

61:3.13 (697.8) The dog family was represented by several groups, notably wolves and foxes; the cat tribe, by panthers and large saber-toothed tigers, the latter first evolving in North America. The modern cat and dog families increased in numbers all over the world. Weasels, martens, otters, and raccoons thrived and developed throughout the northern latitudes.

61:3.14 (698.1) Birds continued to evolve, though few marked changes occurred. Reptiles were similar to modern types — snakes, crocodiles, and turtles.

61:3.15 (698.2) Thus drew to a close a very eventful and interesting period of the world's history. This age of the elephant and the horse is known as the *Miocene*.

4. THE RECENT CONTINENTAL-ELEVATION

STAGE THE LAST GREAT MAMMALIAN MIGRATION

61:4.1 (698.3) This is the period of preglacial land elevation in North America, Europe, and Asia. The land was greatly altered in topography. Mountain ranges were born, streams changed their courses, and isolated volcanoes broke out all over the world.

61:4.2 (698.4) 10,000,000 years ago began an age of widespread local land deposits on the lowlands of the continents, but most of these sedimentations were later removed. Much of Europe, at this time, was still under water, including parts of England, Belgium, and France, and the Mediterranean Sea covered much of northern Africa. In North America extensive depositions were made at the mountain bases, in lakes, and in the great land basins. These deposits average only about two hundred feet, are more or less colored, and fossils are rare. Two great fresh-water lakes existed in western North America. The Sierras were elevating; Shasta, Hood, and Rainier were beginning their mountain careers. But it was not until the subsequent ice age that North America began its creep toward the Atlantic depression.

61:4.3 (698.5) For a short time all the land of the world was again joined excepting Australia, and the last great world-wide animal migration took place. North America was connected with both South America and Asia, and there was a free exchange of animal life. Asiatic sloths, armadillos, antelopes, and bears entered North America, while North

Ameriką, tuo tarpu Šiaurės Amerikos kupranugariai nukeliavo į Kiniją. Raganosiai migravo po visą pasaulį, išskyrus Australiją ir Pietų Ameriką, bet Vakarų pusrutulyje jie išnyko iki šito periodo pabaigos.

Apskritai, ankstesniojo periodo gyvybė toliau vystėsi ir plito. Tarp gyvulinės gyvybės viešpatavo kačių šeima, o jūrinė gyvybė beveik nebekito. Daugelis arklų vis dar turėjo tris pirštus, bet ėmė atsirasti ir šiuolaikinės rūšys; lamos ir į žirafas panašūs kupranugariai buvo kartu su arkliais ganyklinėse lygumose. Afrikoje atsirado žirafa, turėjusi tokį patį ilgą kaklą, kokį ji turi dabar. Pietų Amerikoje vystėsi tinginiai, šarvuočiai, skruzdėdos, ir Pietų Amerikos primityviųjų beždžionių rūšys. Prieš tai, kada kontinentai buvo visiškai izoliuoti, tie masyvūs gyvūnai, mastadonai, migravo visur, išskyrus Australiją.

Prieš 5.000.000 metų arklys išsivystė toks, koks yra dabar, ir iš Šiaurės Amerikos migravo po visą pasaulį. Bet arklys buvo išnykęs savo kilmės kontinente likus daug laiko iki raudonojo žmogaus pasirodymo.

Klimatas palaipsniui vėso; sausumos augalai lėtai traukėsi į pietus. Iš pradžių būtent didėjantis šaltis šiaurėje ir stabdė gyvūnų migravimą per šiaurines sąsmaukas; vėliau šitie Šiaurės Amerikos sausumos tiltai nuskendo. Greitai po šito sausumos jungtis tarp Afrikos ir Pietų Amerikos galutinai nugrimzdo, ir Vakarų pusrutulio buvo izoliuotas didele dalimi taip, kaip jis yra izoliuotas ir šiandien. Nuo šito laiko ėmė vystytis skirtingos gyvybės rūšys Rytų ir Vakarų pusrutuliuose.

Ir šitokiu būdu iš tiesų šitas beveik dešimties milijonų metų trukmės periodas artėja prie pabaigos, ir vis dar nėra atsiradęs žmogaus protėvis. Šitas laikotarpis paprastai yra vadinamas *pliocenu*.

5. ANKSTYVASIS LEDYNMETIS

Iki ankstesniojo periodo pabaigos Šiaurės Amerikos šiaurės rytų dalies ir šiaurinės Europos sausuma buvo aukštai iškelta didžiuliam plote, Šiaurės Amerikoje didžiulės teritorijos kilo iki 30.000 ir daugiau pėdų. Anksčiau šituose šiauriniuose regionuose vyravo švelnus klimatas, o arktiniai vandenys buvo visi atviri, kad garuotų, ir jie tebebuvo be ledų beveik iki ledynmečio pabaigos.

Tuo pačiu metu su šitais sausumos iškilimais vandenynų srovės pasislinko, ir sezoniniai vėjai pakeitė savo kryptį. Galiausiai šitos sąlygos sukėlė beveik nuolatinis drėgmės kritulius dėl

American camels went to China. Rhinoceroses migrated over the whole world except Australia and South America, but they were extinct in the Western Hemisphere by the close of this period.

61:4.4 (698.6) In general, the life of the preceding period continued to evolve and spread. The cat family dominated the animal life, and marine life was almost at a standstill. Many of the horses were still three-toed, but the modern types were arriving; llamas and giraffelike camels mingled with the horses on the grazing plains. The giraffe appeared in Africa, having just as long a neck then as now. In South America sloths, armadillos, anteaters, and the South American type of primitive monkeys evolved. Before the continents were finally isolated, those massive animals, the mastodons, migrated everywhere except to Australia.

61:4.5 (698.7) 5,000,000 years ago the horse evolved as it now is and from North America migrated to all the world. But the horse had become extinct on the continent of its origin long before the red man arrived.

61:4.6 (698.8) The climate was gradually getting cooler; the land plants were slowly moving southward. At first it was the increasing cold in the north that stopped animal migrations over the northern isthmuses; subsequently these North American land bridges went down. Soon afterwards the land connection between Africa and South America finally submerged, and the Western Hemisphere was isolated much as it is today. From this time forward distinct types of life began to develop in the Eastern and Western Hemispheres.

61:4.7 (699.1) And thus does this period of almost ten million years' duration draw to a close, and not yet has the ancestor of man appeared. This is the time usually designated as the *Pliocene*.

5. THE EARLY ICE AGE

61:5.1 (699.2) By the close of the preceding period the lands of the northeastern part of North America and of northern Europe were highly elevated on an extensive scale, in North America vast areas rising up to 30,000 feet and more. Mild climates had formerly prevailed over these northern regions, and the arctic waters were all open to evaporation, and they continued to be ice-free until almost the close of the glacial period.

61:5.2 (699.3) Simultaneously with these land elevations the ocean currents shifted, and the seasonal winds changed their direction. These conditions eventually produced an almost constant

permirkusios atmosferos judėjimo virš šiaurinių sausumos aukštumų. Ant šitų iškilusių ir dėl to vėsių regionų ėmė snigti, ir tebesnigo tol, kol sniego danga pasiekė 20.000 pėdų storį. Tos teritorijos, kuriose buvo giliausio sniego dangą, drauge su aukščiu virš jūros lygio, nulėmė vėlesniojo ledynmečio spaudimo srovių centrinius taškus. Ir ledo amžius išsilaikė tiek ilgai, kiek šitie labai gausūs krituliai tebedengė šitas šiaurines aukštumas su šita milžiniška sniego mantija, kuri greitai pavirto į kietą, bet šliaužiantį ledą.

Šito periodo didžiulės ledo paklodės buvo visos išsidėsčiusios ant iškeltų sausumos aukštumų, ne kalnų regionuose, kur jos sutinkamos šiandien. Pusė ledyno ledo buvo Šiaurės Amerikoje, vienas ketvirtadalis ledo buvo Euroazijoje, ir vienas ketvirtadalis buvo kitur, iš esmės Antarktidoje. Afrika ledai paveikė mažai, bet Australija buvo beveik visa uždengta antarktinio ledo paklode.

Šito pasaulio šiauriniai regionai patyrė šešis atskirus ir aiškius ledų įsiveržimus, nors su kiekvienos atskiros ledo dangos veikla buvo susieta dešimtys judėjimų pirmyn ir atsitraukimų atgal. Ledai Šiaurės Amerikoje susikaupė dviejuose ir, vėliau, trijuose centruose. Grenlandija buvo uždengta, o Islandija buvo visiškai palaidota po ledo slinktimi. Europoje ledas įvairiu metu dengė Britų salas, išskyrus pietinės Anglijos pakrantę, ir jis išplito vakarinėje Europoje į pietus iki pat Prancūzijos.

Prieš 2.000.000 metų pirmasis Šiaurės Amerikos ledynas pradėjo slinkti į pietus. Ledo amžius dabar buvo susidarymo procese, ir šitam ledynui prireikė beveik vieno milijono metų tam, kad jis judėtų pirmyn iš šiaurinių spaudimo centrų ir atsitrauktų į juos atgal. Centrinė ledo dangą nusidriekė į pietus iki pat Kanzaso; rytinis ir vakarinis ledo centrai nebuvo tuomet tokie didžiuliai.

Prieš 1.500.000 metų pirmasis didysis ledynas traukėsi į šiaurę. Tuo tarpu, milžiniški sniego kiekiai krito ant Grenlandijos ir ant Šiaurės Amerikos šiaurės rytinės dalies, ir netrukus šita rytinė ledo masė pradėjo slinkti į pietus. Tai buvo antrasis ledo įsiveržimas.

Šitie pirmieji du ledo įsiveržimai nebuvo didžiuliai Euroazijoje. Per šituos ledo amžiaus ankstyvuosius laikotarpius Šiaurės Ameriką užtvindė mastadonai, plaukuoti mamutai, arkliai, kupranugariai, elniai, avijaučiai, bizonai, žemės tinginiai, gigantiški bebrai, kardadančiai tigrai, tinginiai tokio didumo, kaip drambliai, ir daugybė kačių ir šunų šeimų grupių. Bet nuo tol jų ėmė sparčiai mažėti dėl didėjančio ledynmečio šalčio. Baigiantis ledo amžiui dauguma šitų gyvūnų rūšių

precipitation of moisture from the movement of the heavily saturated atmosphere over the northern highlands. Snow began to fall on these elevated and therefore cool regions, and it continued to fall until it had attained a depth of 20,000 feet. The areas of the greatest depth of snow, together with altitude, determined the central points of subsequent glacial pressure flows. And the ice age persisted just as long as this excessive precipitation continued to cover these northern highlands with this enormous mantle of snow, which soon metamorphosed into solid but creeping ice.

61:5.3 (699.4) The great ice sheets of this period were all located on elevated highlands, not in mountainous regions where they are found today. One half of the glacial ice was in North America, one fourth in Eurasia, and one fourth elsewhere, chiefly in Antarctica. Africa was little affected by the ice, but Australia was almost covered with the antarctic ice blanket.

61:5.4 (699.5) The northern regions of this world have experienced six separate and distinct ice invasions, although there were scores of advances and recessions associated with the activity of each individual ice sheet. The ice in North America collected in two and, later, three centers. Greenland was covered, and Iceland was completely buried beneath the ice flow. In Europe the ice at various times covered the British Isles excepting the coast of southern England, and it overspread western Europe down to France.

61:5.5 (699.6) 2,000,000 years ago the first North American glacier started its southern advance. The ice age was now in the making, and this glacier consumed nearly one million years in its advance from, and retreat back toward, the northern pressure centers. The central ice sheet extended south as far as Kansas; the eastern and western ice centers were not then so extensive.

61:5.6 (699.7) 1,500,000 years ago the first great glacier was retreating northward. In the meantime, enormous quantities of snow had been falling on Greenland and on the northeastern part of North America, and ere long this eastern ice mass began to flow southward. This was the second invasion of the ice.

61:5.7 (699.8) These first two ice invasions were not extensive in Eurasia. During these early epochs of the ice age North America was overrun with mastodons, woolly mammoths, horses, camels, deer, musk oxen, bison, ground sloths, giant beavers, saber-toothed tigers, sloths as large as elephants, and many groups of the cat and dog families. But from this time forward they were rapidly reduced in numbers by the increasing cold of the glacial period. Toward the close of the ice

buvo išnykusios Šiaurės Amerikoje.

Toli nuo ledo sausumos ir jūrų gyvybė pasaulyje buvo mažai kuo pasikeitusi. Tarp ledo įsiveržimų klimatas buvo maždaug toks švelnus, koks yra dabar, galbūt truputėlį šiltesnis. Ledynai, galų gale, buvo vietiniai reiškiniai, nors jie išplito, apimdami milžiniškas teritorijas. Pakrantės klimatas tuo metu, kada ledynai nejudėdavo, smarkiai skyrėsi nuo to, kada milžiniški ledkalniai slinkdavo nuo Meino pakrantės į Atlanto vandenyną, praslysdami per Pudžet Saund įlanką į Ramųjį vandenyną, ir su trenksmu slinkdami tolyn per Norvegijos fiordus į Šiaurės jūrą.

6. PRIMITIVE MAN IN THE ICE AGE

Šito ledynmečio didysis įvykis buvo primityviojo žmogaus evoliucija. Šiek tiek į vakarus nuo Indijos, sausumoje, kuri dabar yra po vandeniu, ir tarp senesniųjų Šiaurės Amerikos lemūrų tipų Azijos migrantų palikuonių, *staiga* atsirado aušros žinduoliai. Šitie maži gyvūnai vaikščiojo daugiausia ant užpakalinių kojų, ir, proporcingai savo dydžiui ir lyginant su kitų gyvūnų smegenimis, jie turėjo didžiules smegenis. Šitos gyvybės kategorijos septyniasdešimtojoje kartoje *staiga* išsiskyrė nauja ir labiau išsivysčiusi gyvūnų grupė. Šitie nauji viduriniai žinduoliai—beveik dvigubai didesni ir aukštesni už savo protėvius ir turintys proporcingai padidintą smegenų galią—tik buvo gerai įsitvirtinę, kada *staiga* atsirado primatai, trečioji gyvybiškai svarbi mutacija. (Šituo pačiu metu dėl vystymosi atgal vidurinių žinduolių giminėje atsirado beždžionių protėviai; ir nuo tos dienos iki šiol žmogiškoji atšaka vystėsi pirmyn progresuojančios evoliucijos dėka, tuo tarpu beždžionių gentys išliko nepažengusios į priekį arba iš tikrųjų regresavo.)

Prieš 1.000.000 metų Urantija buvo įregistruota kaip *apgyvendintas pasaulis*. Progresuojančiųjų primatų giminės viduje mutacija *staiga* sukūrė dvi primityvias žmogiškąsias būtybes, realiuosius žmonijos protėvius.

Šitas įvykis atsitiko maždaug tuo metu, kada prasidėjo trečiasis ledyno užėjimas—toku būdu galima pastebėti, kad jūsų ankstyvieji protėviai gimė ir augo stimuliuojančioje, grūdinančioje, ir sunkioje aplinkoje. Ir vieninteliai išlikusieji iš tų Urantijos aborigenų, eskimai, net ir dabar yra linkę gyventi atšiauriame šiaurės klimate.

Žmogiškųjų būtybių nebuvo Vakarų pusrutulyje beveik iki ledyno amžiaus pabaigos. Bet tarpledyninėmis epochomis jie nukeliavo vakarų kryptimi aplink Viduržemio jūrą ir greitai išplito po Europos žemyną. Vakarinės Europos urvuose gali būti surandama žmogaus kaulų, susimaišiusių tiek su tropinių, tiek su arktinių

age the majority of these animal species were extinct in North America.

61:5.8 (700.1) Away from the ice the land and water life of the world was little changed. Between the ice invasions the climate was about as mild as at present, perhaps a little warmer. The glaciers were, after all, local phenomena, though they spread out to cover enormous areas. The coastwise climate varied greatly between the times of glacial inaction and those times when enormous icebergs were sliding off the coast of Maine into the Atlantic, slipping out through Puget Sound into the Pacific, and thundering down Norwegian fiords into the North Sea.

6. PRIMITIVE MAN IN THE ICE AGE

61:6.1 (700.2) The great event of this glacial period was the evolution of primitive man. Slightly to the west of India, on land now under water and among the offspring of Asiatic migrants of the older North American lemur types, the dawn mammals *suddenly* appeared. These small animals walked mostly on their hind legs, and they possessed large brains in proportion to their size and in comparison with the brains of other animals. In the seventieth generation of this order of life a new and higher group of animals *suddenly* differentiated. These new mid-mammals — almost twice the size and height of their ancestors and possessing proportionately increased brain power — had only well established themselves when the Primates, the third vital mutation, *suddenly* appeared. (At this same time, a retrograde development within the mid-mammal stock gave origin to the simian ancestry; and from that day to this the human branch has gone forward by progressive evolution, while the simian tribes have remained stationary or have actually retrogressed.)

61:6.2 (700.3) 1,000,000 years ago Urantia was registered as an *inhabited world*. A mutation within the stock of the progressing Primates *suddenly* produced two primitive human beings, the actual ancestors of mankind.

61:6.3 (700.4) This event occurred at about the time of the beginning of the third glacial advance; thus it may be seen that your early ancestors were born and bred in a stimulating, invigorating, and difficult environment. And the sole survivors of these Urantia aborigines, the Eskimos, even now prefer to dwell in frigid northern climes.

61:6.4 (700.5) Human beings were not present in the Western Hemisphere until near the close of the ice age. But during the interglacial epochs they passed westward around the Mediterranean and soon overran the continent of Europe. In the caves of western Europe may be found human bones mingled with the remains of both tropic and arctic

gyvūnų liekanomis, įrodančių, kad žmogus šituose regionuose gyveno per vėlesnes ledynų atslinkimo ir atsitraukimo epochas.

animals, testifying that man lived in these regions throughout the later epochs of the advancing and retreating glaciers.

7. TEBESITĘSIANTIS LEDO AMŽIUS

Ledynmečiu vyko ir kitokia veikla, bet ledo veikimas nustelbia visus kitus reiškinius šiaurinėse platumose. Jokia kita žemiškoji veikla nepalieka tokių ryškių topografinių pėdsakų. Išskirtiniai rieduliai ir paviršiaus sluoksniuotumai, tokie, kaip duburiai, ežerai, išjudinti akmenys, ir uolų miltai, yra sutinkami tik sąsajoje su tokiu gamtos reiškiniu. Šituos nuožulnius iškilimus ar paviršiaus kalvotumus, žinomus kaip ovalines kalvas, taip pat suformavo ledas. Ir ledynas, kada juda į priekį, perkelia upes ir pakeičia visą žemės paviršiaus išvaizdą. Vien tik ledynai po savęs palieka šiuos pasakiškus užnašus—dugnines, šonines, ir terminalines morenas. Šitie užnašai, ypač dugninės morenos, nusitęsia nuo rytinės pakrantės į šiaurę ir į vakarus Šiaurės Amerikoje ir yra užtikami Europoje ir Sibire.

Prieš 750.000 metų ketvirtasis ledo uždangalas, Šiaurės Amerikos centrinio ir rytinio ledo laukų sąjunga, buvo gerokai pažengusi į pietus; savo aukščiausiam taške jis pasiekė Iliojaus pietinę dalį, perkeldamas Misisipės upę penkiasdešimčia mylių į vakarus, o rytuose jis nusitęsė pietų kryptimi iki Ohajo upės ir centrinės Pensilvanijos.

Azijoje Sibiro ledo uždangalas įsiveržė į pietus toliausia, tuo tarpu Europoje judantis ledas sustojo prieš pat Alpių kalnų barjerą.

Prieš 500.000 metų, per penktąjį ledyno užėjimą, naujas įvykių vystymasis paspartino žmogaus evoliucijos kursą. *Staiga* ir vienoje kartoje iš aborigeninių žmoniškųjų palikuonių mutavo šešios spalvotosios rasės. Tai yra dvigubos svarbos data, kadangi ji taip pat pažymi ir Planetos Princo atvykimą.

Šiaurės Amerikoje judantį penktąjį ledyną sudarė visų trijų ledo centrų bendras įsiveržimas. Tačiau rytinis užapvalintas išsikišimas nusidriekė tikrai šiek tiek žemiau Šv.Lorenzo upės slėnio, o vakarinis ledo užklotas į pietus pasislinko mažai. Bet centrinis užapvalintas išsikišimas pasiekė pietus, kad uždengtų didžiąją dalį Ajovos valstijos. Europoje šitas ledo įsiveržimas nebuvo toks didžiulis, kaip ankstesnysis.

Prieš 250.000 metų prasidėjo šeštasis ir paskutinis apledėjimas. Ir nežiūrint to, kad šiaurinės aukštumos buvo pradėjusios šiek tiek skęsti, bet tai buvo tas periodas, kada didžiausia sniego danga nusėdo ant šiaurinių ledo laukų.

7. THE CONTINUING ICE AGE

61:7.1 (700.6) Throughout the glacial period other activities were in progress, but the action of the ice overshadows all other phenomena in the northern latitudes. No other terrestrial activity leaves such characteristic evidence on the topography. The distinctive boulders and surface cleavages, such as potholes, lakes, displaced stone, and rock flour, are to be found in connection with no other phenomenon in nature. The ice is also responsible for those gentle swells, or surface undulations, known as drumlins. And a glacier, as it advances, displaces rivers and changes the whole face of the earth. Glaciers alone leave behind them those telltale drifts — the ground, lateral, and terminal moraines. These drifts, particularly the ground moraines, extend from the eastern seaboard north and westward in North America and are found in Europe and Siberia.

61:7.2 (701.1) 750,000 years ago the fourth ice sheet, a union of the North American central and eastern ice fields, was well on its way south; at its height it reached to southern Illinois, displacing the Mississippi River fifty miles to the west, and in the east it extended as far south as the Ohio River and central Pennsylvania.

61:7.3 (701.2) In Asia the Siberian ice sheet made its southernmost invasion, while in Europe the advancing ice stopped just short of the mountain barrier of the Alps.

61:7.4 (701.3) 500,000 years ago, during the fifth advance of the ice, a new development accelerated the course of human evolution. *Suddenly* and in one generation the six colored races mutated from the aboriginal human stock. This is a doubly important date since it also marks the arrival of the Planetary Prince.

61:7.5 (701.4) In North America the advancing fifth glacier consisted of a combined invasion by all three ice centers. The eastern lobe, however, extended only a short distance below the St. Lawrence valley, and the western ice sheet made little southern advance. But the central lobe reached south to cover most of the State of Iowa. In Europe this invasion of the ice was not so extensive as the preceding one.

61:7.6 (701.5) 250,000 years ago the sixth and last glaciation began. And despite the fact that the northern highlands had begun to sink slightly, this was the period of greatest snow deposition on the northern ice fields.

Šito įsiveržimo metu tos trys didžiosios ledo paklodės susimaišė į vieną gigantišką ledo masę, ir šioje ledyno veikloje dalyvavo visi vakariniai kalnai. Tai buvo didžiausias iš visų ledo įsiveržimų Šiaurės Amerikoje; nuo savo spaudimo centrų ledas į pietus pasislinko per pusantro tūkstančio mylių, ir temperatūra Šiaurės Amerikoje nukrito iki žemiausios ribos.

Prieš 200.000 metų per paskutiniojo ledyno judėjimą, atsitiko epizodas, kuris didele dalimi buvo susijęs su įvykių tėkme Urantijoje—Liuciferio maištas.

Prieš 150.000 metų šeštasis ir paskutinis ledynas pasiekė savo tolimiausius taškus pietuose, vakarinė ledo paklodė perkrito tik Kanados sieną; centrinė danga nusileido į Kanzasą, Misurį, ir Ilinojų; rytinis užklotas judėjo į pietus ir uždengė didesnę Pensilvanijos ir Ohajo dalį.

Būtent šitas ledynas paskleidė daug savo liežuvių, ar užapvalintų ledo išsikišimų, kurie išskaptavo šiandieninius ežerus, didelius ir mažus. Jiems atsitraukiant, buvo sukurta Didžiųjų ežerų Šiaurės Amerikos sistema. Ir Urantijos geologai labai tiksliai nustatė šito proceso įvairius etapus ir padarė teisingas išvadas, jog šitie vandens kūnai skirtingu laiku tikrai iš pradžių liejosi į Misisipės slėnį, po to į rytus į Hudsono slėnį, ir pagaliau šiauriniu maršrutu į Šv. Lorenzo slėnį. Praėjo trisdešimt septyneri tūkstančiai metų nuo to laiko, kai sujungta Didžiųjų ežerų sistema pradėjo lietus šiandieniniu Niagaros maršrutu.

Prieš 100.000 metų, traukiantis paskutiniam ledynui, ėmė formuotis didžiuliai poliariniai ledo užklotai, o ledo susikaupimo centras pajudėjo smarkiai į šiaurę. Ir tol, kol poliariniai regionai tebebus padengti ledu, vargu ar įmanoma tai, kad ateitų kitas ledynmetis, nepriklausomai nuo sausumos iškilimų ar vandenyno srovių pasikeitimo.

Šitas paskutinis ledynas slinko pirmyn vieną šimtą tūkstančių metų, ir tiek pat jam prireikė laiko, kad užbaigtų savo pasitraukimą į šiaurę. Vidutinio klimato regionų ledai nepalietė truputėlį daugiau negu penkiasdešimt tūkstančių metų.

Atšiaurus ledyno periodas daugelį rūšių išnaikino ir daugelį kitų rūšių radikaliai pakeitė. Didelę dalį skausmingai atsijojo migravimai iš vienos vietos į kitą, ką daryti buvo būtina dėl ledo atslinkimo ir atsitraukimo. Tie gyvūnai, kurie sausuma sekė paskui ledynus pirmyn ir atgal buvo meška, bizonas, elnias, avijautis, mamutas, ir mastadonas.

Mamutas ieškojo atvirų prerijų, bet mastadonui labiau tiko miškingų regionų apsaugoti pakraščiai. Mamutas iki vėlyvųjų laikų buvo

61:7.7 (701.6) In this invasion the three great ice sheets coalesced into one vast ice mass, and all of the western mountains participated in this glacial activity. This was the largest of all ice invasions in North America; the ice moved south over fifteen hundred miles from its pressure centers, and North America experienced its lowest temperatures.

61:7.8 (701.7) 200,000 years ago, during the advance of the last glacier, there occurred an episode which had much to do with the march of events on Urantia — the Lucifer rebellion.

61:7.9 (701.8) 150,000 years ago the sixth and last glacier reached its farthest points of southern extension, the western ice sheet crossing just over the Canadian border; the central coming down into Kansas, Missouri, and Illinois; the eastern sheet advancing south and covering the greater portion of Pennsylvania and Ohio.

61:7.10 (701.9) This is the glacier that sent forth the many tongues, or ice lobes, which carved out the present-day lakes, great and small. During its retreat the North American system of Great Lakes was produced. And Urantian geologists have very accurately deduced the various stages of this development and have correctly surmised that these bodies of water did, at different times, empty first into the Mississippi valley, then eastward into the Hudson valley, and finally by a northern route into the St. Lawrence. It is thirty-seven thousand years since the connected Great Lakes system began to empty out over the present Niagara route.

61:7.11 (702.1) 100,000 years ago, during the retreat of the last glacier, the vast polar ice sheets began to form, and the center of ice accumulation moved considerably northward. And as long as the polar regions continue to be covered with ice, it is hardly possible for another glacial age to occur, regardless of future land elevations or modification of ocean currents.

61:7.12 (702.1) This last glacier was one hundred thousand years advancing, and it required a like span of time to complete its northern retreat. The temperate regions have been free from the ice for a little over fifty thousand years.

61:7.13 (702.1) The rigorous glacial period destroyed many species and radically changed numerous others. Many were sorely sifted by the to-and-fro migration which was made necessary by the advancing and retreating ice. Those animals which followed the glaciers back and forth over the land were the bear, bison, reindeer, musk ox, mammoth, and mastodon.

61:7.14 (702.1) The mammoth sought the open prairies, but the mastodon preferred the sheltered fringes of the forest regions. The mammoth, until a

pasklidęs nuo Meksikos iki Kanados; sibirietiška rūšis buvo padengta gaurais. Mastadonai gyveno Šiaurės Amerikoje, kol juos išnaikino raudonasis žmogus, panašiai, kaip baltasis žmogus vėliau išnaikino bizonus.

Šiaurės Amerikoje, per paskutinįjį apledėjimą, išnyko arklys, tapyras, lama, ir kardadantis tigras. Į jų vietas iš Pietų Amerikos atkeliavo tinginiai, šarvuočiai, ir jūros ežiai.

Priverstinis gyvybės migravimas pirmą atsilenkančio ledo vedė į tai, kad nepaprastai susimaišė ir augalai, ir gyvūnai, o pasitraukus paskutiniajam ledo įsiveržimui, didelė dalis tiek augalų, tiek gyvūnų arktinių rūšių atsidūrė beviltiškoje padėtyje aukštai kai kurių kalnų viršūnėse, kur jie buvo užkopę tam, kad išvengtų sunaikinimo nuo ledyno. Ir tokiu būdu, šiandien, šitie persikėlę augalai ir gyvūnai gali būti surandami aukštai Europos Alpėse ir net Šiaurės Amerikos Apalačių kalnuose.

Ledo amžius yra paskutinyasis užbaigtas geologinis periodas, vadinamasis *pleistoceno* periodas, trukęs daugiau negu du milijonus metų.

Prieš 35.000 metų didysis ledų amžius pasibaigė, išskyrus planetos poliarinius regionus. Šita data taip pat yra reikšminga ir tuo, kad ji yra arti to laiko, kada atvyko Materialusis Sūnus ir Dukra, ir prasidėjo Adominė dieviškoji tvarka, apytiksliai atitinkanti holoceno arba poledyninio periodo pradžą.

Šitas pasakojimas, aprėpiantis laikmetį nuo žinduolių gyvybės atsiradimo iki ledų atsitraukimo ir toliau iki istorinių laikų, sudaro maždaug penkiasdešimties milijonų metų laiko tarpsnį. Tai yra paskutinyasis—dabartinis—geologinis periodas, ir jūsų tyrinėtojams yra žinomas kaip *kainozoinė* arba šiuolaikinė era.

[Parengta Gyvenančio planetoje Gyvybės Nešėjo.]

late date, ranged from Mexico to Canada; the Siberian variety became wool covered. The mastodon persisted in North America until exterminated by the red man much as the white man later killed off the bison.

61:7.15 (702.1) In North America, during the last glaciation, the horse, tapir, llama, and saber-toothed tiger became extinct. In their places sloths, armadillos, and water hogs came up from South America.

61:7.16 (702.1) The enforced migration of life before the advancing ice led to an extraordinary commingling of plants and of animals, and with the retreat of the final ice invasion, many arctic species of both plants and animals were left stranded high upon certain mountain peaks, whither they had journeyed to escape destruction by the glacier. And so, today, these dislocated plants and animals may be found high up on the Alps of Europe and even on the Appalachian Mountains of North America.

61:7.17 (702.1) The ice age is the last completed geologic period, the so-called *Pleistocene*, over two million years in length.

61:7.18 (702.1) 35,000 years ago marks the termination of the great ice age excepting in the polar regions of the planet. This date is also significant in that it approximates the arrival of a Material Son and Daughter and the beginning of the Adamic dispensation, roughly corresponding to the beginning of the *Holocene* or postglacial period.

61:7.19 (702.1) This narrative, extending from the rise of mammalian life to the retreat of the ice and on down to historic times, covers a span of almost fifty million years. This is the last — the current — geologic period and is known to your researchers as the *Cenozoic* or recent-times era.

61:7.20 (702.1) [Sponsored by a Resident Life Carrier.]

62 Dokumentas. Pirmykščio žmogaus aušros rasės

⇐ 061

URANTIJS KNYGA

063 ⇐

III DALIS. URANTIJS ISTORIJA

62 DOKUMENTAS. PIRMYKŠČIO ŽMOGAUS AUŠROS RASĖS

Skyrius

ĮVADAS

1. Ankstyvieji lemūrų tipai
2. Aušros žinduoliai
3. Viduriniai žinduoliai
4. Primatai
5. Pirmosios žmogiškosios būtybės
6. Žmogiškojo proto evoliucija
7. Kaip apgyvendinto pasaulio pripažinimas

PAPER 62

THE DAWN RACES OF EARLY MAN

SECTIONS

Introduction

1. The Early Lemur Types
2. The Dawn Mammals
3. The Mid-Mammals
4. The Primates
5. The First Human Beings
6. Evolution of the Human Mind
7. Recognition as an Inhabited World

ĮVADAS

MAŽDAUG prieš vieną milijoną metų pasirodė tiesioginiai žmonijos protėviai trimis viena po kitosėjusiomis ir staigiomis mutacijomis, kilusiomis iš placentinių žinduolių lemūro tipo ankstyvųjų palikuonių. Šitų ankstyvųjų lemūrų dominuojantys tarpininkai kilo iš besivystančios gyvybės plazmos vakarinės arba vėlesniosios Amerikos grupės. Bet iki to laiko, kada buvo sukurta žmogiškųjų protėvių tiesioginė linija, šituos palikuonis sustiprino indėlis iš gyvybės centrinės implantacijos, išsivysčiusios Afrikoje. Rytinė gyvybės grupė mažai kuo prisidėjo arba niekuo neprisidėjo prie žmogiškųjų rūšių realaus sukūrimo.

INTRODUCTION

62:0.1 (703.1) ABOUT one million years ago the immediate ancestors of mankind made their appearance by three successive and sudden mutations stemming from early stock of the lemur type of placental mammal. The dominant factors of these early lemurs were derived from the western or later American group of the evolving life plasm. But before establishing the direct line of human ancestry, this strain was reinforced by contributions from the central life implantation evolved in Africa. The eastern life group contributed little or nothing to the actual production of the human species.

1. ANKSTYVIEJI LEMŪRŲ TIPAI

Ankstyvieji lemūrai, susiję su žmogiškųjų rūšių protėviais, nebuvo tiesiogiai susiję su gibbonų ir beždžionių, tuomet gyvenusių Euroazijoje ir šiaurinėje Afrikoje, kurių palikuonys išgyveno iki dabartinių laikų, anksčiau egzistavusiomis gentimis. Nebuvo jie ir šiuolaikinio lemūrų tipo palikuonys, nors atsirado iš tokio protėvio, kuris

1. THE EARLY LEMUR TYPES

62:1.1 (703.2) The early lemurs concerned in the ancestry of the human species were not directly related to the pre-existent tribes of gibbons and apes then living in Eurasia and northern Africa, whose progeny have survived to the present time. Neither were they the offspring of the modern type of lemur, though springing from an ancestor

buvo bendras abiems, bet kuris jau seniai išnyko.

Nors šitie ankstyvieji lemūrai išsivystė Vakarų pusrutulyje, bet žmonijos tiesioginių žinduolinių protėvių įkūrimas įvyko Azijos pietvakariuose, gyvybės centrinio implantavimo pirminėje teritorijoje, bet ties rytinių regionų pasieniu. Prieš keletą milijonų metų Šiaurės Amerikos tipo lemūrai buvo išmigravę vakarų kryptimi per Beringo sausumos tiltą, ir palaipsniui buvo nukeliaję į pietvakarius išilgai Azijos pakrantės. Galiausiai šitos migruojančios gentys pasiekė tinkamą regioną, nusidriekusį tarp tuometinės išsiplėtusios Viduržemio jūros ir Indijos pusiasalio kylančių kalnuotų regionų. Šitose teritorijose į vakarus nuo Indijos jie susijungė su kitomis palankiomis atmainomis, tokiu būdu sukurdami žmogiškosios rasės protėvius.

Einant laikui, Indijos pakrantė į pietvakarius nuo šių kalnų palaipsniui nugrimzdė, visiškai izoliavusi šito regiono gyvybę. Nebuvo jokio kito kelio patekti į šitą Mesopotamijos arba Persų pusiasalį, arba iš jo išeiti, išskyrus kelią į šiaurę, o ir jį periodiškai atkirsdavo ledynų pietiniai įsiveržimai. Ir būtent šitoje tuo metu beveik rojiškoje teritorijoje, ir iš šito žinduolių lemūrų tipo labiau išsivysčiusių palikuonių, atsirado dvi didžiulės grupės, dabartinių laikų žmogbeždžionių gentys ir šiandieninės žmogiškosios rūšys.

2. AUŠROS ŽINDUOLIAI

Šiek tiek daugiau negu prieš vieną milijoną metų *staiga* pasirodė Mesopotamijos aušros žinduoliai, placentinių žinduolių Šiaurės Amerikos lemūrų tipo tiesioginiai palikuonys. Jie buvo aktyvūs mažyčiai tvariniai, beveik trijų pėdų aukščio; ir nors jiems nebuvo įprasta vaikščioti ant užpakalinių kojų, bet jie lengvai galėjo stovėti vertikaloje padėtyje. Jie buvo plaukuoti ir vikrūs ir tauškė beždžioniška maniera, bet ne taip, kaip žmogbeždžionių gentys, jie buvo mėsėdžiai. Jie turėjo primityvų priešpriešinį nykštį, o taip pat labai naudingą sugriebiantį didįjį kojos pirštą. Nuo šito momento iki žmogiškosios rūšys palaipsniui vystė priešpriešinį nykštį, tuo tarpu jos vis labiau ėmė prarasti didžiojo kojos piršto sugriebiamąją galią. Vėlesniosios beždžionių gentys sugriebiantį kojos didįjį pirštą išsaugojo, bet niekada neišvystė žmogiškojo tipo nykščio.

Šitie aušriniai žinduoliai visiškai suaugdavo tada, kada sulaukdavo trejų ar ketverių metų amžiaus, vidutiniškai, potencialiai gyvendami apie dvidešimt metų. Kaip taisyklė, palikuonys gimdavo po vieną, nors kartais pasitaikydavo ir dvynių.

Šitos naujos rūšies nariai palyginti su savo ūgiu turėjo didžiausias smegenis iš visų gyvūnų,

common to both but long since extinct.

62:1.2 (703.3) While these early lemurs evolved in the Western Hemisphere, the establishment of the direct mammalian ancestry of mankind took place in southwestern Asia, in the original area of the central life implantation but on the borders of the eastern regions. Several million years ago the North American type lemurs had migrated westward over the Bering land bridge and had slowly made their way southwestward along the Asiatic coast. These migrating tribes finally reached the salubrious region lying between the then expanded Mediterranean Sea and the elevating mountainous regions of the Indian peninsula. In these lands to the west of India they united with other and favorable strains, thus establishing the ancestry of the human race.

62:1.3 (703.4) With the passing of time the seacoast of India southwest of the mountains gradually submerged, completely isolating the life of this region. There was no avenue of approach to, or escape from, this Mesopotamian or Persian peninsula except to the north, and that was repeatedly cut off by the southern invasions of the glaciers. And it was in this then almost paradisiacal area, and from the superior descendants of this lemur type of mammal, that there sprang two great groups, the simian tribes of modern times and the present-day human species.

2. THE DAWN MAMMALS

62:2.1 (703.5) A little more than one million years ago the Mesopotamian dawn mammals, the direct descendants of the North American lemur type of placental mammal, *suddenly* appeared. They were active little creatures, almost three feet tall; and while they did not habitually walk on their hind legs, they could easily stand erect. They were hairy and agile and chattered in monkeylike fashion, but unlike the simian tribes, they were flesh eaters. They had a primitive opposable thumb as well as a highly useful grasping big toe. From this point onward the prehuman species successively developed the opposable thumb while they progressively lost the grasping power of the great toe. The later ape tribes retained the grasping big toe but never developed the human type of thumb.

62:2.2 (704.1) These dawn mammals attained full growth when three or four years of age, having a potential life span, on the average, of about twenty years. As a rule offspring were born singly, although twins were occasional.

62:2.3 (704.2) The members of this new species had the largest brains for their size of any animal that

kurie kada nors buvo egzistavę žemėje iki tol. Jie turėjo daug tokių pačių emocijų ir instinktų, kurie vėliau apibūdino primityvų žmogų, buvo labai smalsūs ir rodydavo ryškų pasitenkinimą, kada pavykdavo atlikti bet kokią užduotį. Alkis maistui ir lytinis potraukis buvo gerai išsivystę, o konkretus lytinis atsirinkimas pasireiškė primityvios formos asistavimu ir partnerio pasirinkimu. Jie aršiai kovodavo gindami savo giminę ir buvo visiškai švelnūs šeimyniniuose ryšiuose, turėjo savęs pažeminimo jausmą, besiribojantį ties gėdos ir savigraužos riba. Jie buvo labai prieraišūs ir jaudinančiai ištikimi savo partneriui, bet jeigu aplinkybės juos išskirdavo, tuomet jie pasirinkdavo naujus partnerius.

Būdami nedidelio ūgio ir turėdami įžvalgų protą, kad suvoktų tuos pavojus, kuriuos jiems kelia gyvenimas miške, jie išvystė nepaprastą baimės jausmą, kuris juos atvedė prie tų išmintingų atsargumo priemonių, kurios labai daug prisidėjo prie jų išlikimo, tokių, kaip paprasčiausių pastogių įsirengimas aukštų medžių viršūnėse, ir tai leisdavo jiems išvengti daugelio pavojų, kurie tykodavo gyvenant ant žemės. Žmonijos polinkis į baimę prasideda kaip tik nuo tų laikų.

Šitie aušriniai žinduoliai gentinės dvasios išsiugdė daugiau negu jos kada nors buvo pademonstruota anksčiau. Jie, iš tikrųjų, buvo labai gentiški, bet vis vien nepaprastai linko muštis, kada koku nors būdu būdavo sutrikdomas jų įprastinio gyvenimo ritmas, ir jie parodydavo ūmų būdą, kada visiškai supykdamo. Tačiau jų karingas būdas pasitarnavo ir geram tikslui; labiau išsivysčiusios grupės nedvejodavo dėl to, jog sukeltų karą prieš savo menkesnius kaimynus, ir šitaip, selekcinio išlikimo būdu, rūšys buvo vis labiau gerinamos. Labai greitai jie ėmė viešpatuoti šito regiono mažesniųjų tvarinių gyvenime, o senesniųjų nemėsdžių į beždžiones panašių genčių išliko labai mažai.

Šitie maži agresyvūs gyvūnai dauginosi ir plito Mesopotamijos pusiasalyje daugiau negu vieną tūkstantį metų, nuolat gerindami fizinį tipą ir bendrą nuovokumą. Ir kai tik praėjo septyniasdešimt generacijų po to, kada šita naujoji gentis buvo kilusi iš lemūrinio protėvio aukščiausiojo tipo, tuomet atsitiko kitas epochinis įvykis—žmogiškųjų būtybių evoliucijoje Urantijoje *staiga* diferencijavosi kitos gyvybiškai svarbios pakopos protėviai.

3. VIDURINIEJI ŽINDUOLIAI

Anksti aušros žinduolių karjeroje, šitų vikrių tvarinių labiau išsivysčiusios poros gyvenamoje buveinėje medžio viršūnėje gimė dvyniai, vienas vyriškosios lyties, kitas moteriškosios lyties. Palyginus su savo protėviais, jie buvo iš tikrųjų

had theretofore existed on earth. They experienced many of the emotions and shared numerous instincts which later characterized primitive man, being highly curious and exhibiting considerable elation when successful at any undertaking. Food hunger and sex craving were well developed, and a definite sex selection was manifested in a crude form of courtship and choice of mates. They would fight fiercely in defense of their kindred and were quite tender in family associations, possessing a sense of self-abasement bordering on shame and remorse. They were very affectionate and touchingly loyal to their mates, but if circumstances separated them, they would choose new partners.

62:2.4 (704.3) Being small of stature and having keen minds to realize the dangers of their forest habitat, they developed an extraordinary fear which led to those wise precautionary measures that so enormously contributed to survival, such as their construction of crude shelters in the high treetops which eliminated many of the perils of ground life. The beginning of the fear tendencies of mankind more specifically dates from these days.

62:2.5 (704.4) These dawn mammals developed more of a tribal spirit than had ever been previously exhibited. They were, indeed, highly gregarious but nevertheless exceedingly pugnacious when in any way disturbed in the ordinary pursuit of their routine life, and they displayed fiery tempers when their anger was fully aroused. Their bellicose natures, however, served a good purpose; superior groups did not hesitate to make war on their inferior neighbors, and thus, by selective survival, the species was progressively improved. They very soon dominated the life of the smaller creatures of this region, and very few of the older noncarnivorous monkeylike tribes survived.

62:2.6 (704.5) These aggressive little animals multiplied and spread over the Mesopotamian peninsula for more than one thousand years, constantly improving in physical type and general intelligence. And it was just seventy generations after this new tribe had taken origin from the highest type of lemur ancestor that the next epoch-making development occurred — the *sudden* differentiation of the ancestors of the next vital step in the evolution of human beings on Urantia.

3. THE MID-MAMMALS

62:3.1 (704.6) Early in the career of the dawn mammals, in the treetop abode of a superior pair of these agile creatures, twins were born, one male and one female. Compared with their ancestors, they were really handsome little

gražūs mažyliai tvariniai. Ant jų kūnų buvo mažai plaukų, bet tai nebuvo trūkumas, nes jie gyveno šiltame ir pastoviam klimato.

Šitie vaikai išaugo šiek tiek didesnio negu keturių pėdų ūgio. Visais atžvilgiais jie buvo didesni už savo tėvus, turėjo ilgesnes kojas ir trumpesnes rankas. Jie turėjo beveik visiškai priešpriešius nykščius, beveik lygiai taip gerai pritaikytus įvairiapusiškam darbui, kaip ir dabartinio žmogaus nykštys. Jie vaiščiojo stovėdami vertikaliai, turėjo pėdas, kurios buvo beveik lygiai taip gerai pritaikytos vaikščiojimui, kaip ir vėlesniųjų žmonių rasių pėdos.

Jų smegenys buvo menkesnės ir mažesnės už žmoniškųjų būtybių smegenis, bet daug labiau išvystytos, ir palyginus daug didesnės už jų protėvių smegenis. Dvyniai anksti pademonstravo labiau išsivysčiusį intelektą, ir greitai buvo pripažinti aušros žinduolių visos genties vadovais, realiai pradėdami visuomeninės organizacijos primityvią formą ir primityvų ekonominį darbo pasidalijimą. Šitas brolis ir sesuo susiporavo ir greitai džiaugėsi dvidešimt vieno vaiko, panašaus į save pačius, draugija; visi buvo daugiau negu keturių pėdų ūgio ir visais atžvilgiais pranašesni už savo protėvių rūšis. Šita naujoji grupė suformavo viduriniųjų žinduolių branduolį.

Kada šitos naujosios ir labiau išsivysčiusios grupės narių skaičius išaugo, tada prasidėjo karas, negailestingas karas; o kada siaubinga kova pasibaigė, tuomet iš aušros žinduolių anksčiau egzistavusios ir protėvinės rasės gyvo nebuvo išlikusio nė vieno individo. Ne tokia gausi, bet galingesnė ir protingesnė rūšių atšaka išliko savo protėvių sąskaita.

Ir dabar, beveik penkiolika tūkstančių metų (per šešis šimtus generacijų), šitas tvarinys tapo šitos pasaulio dalies siaubu. Visi ankstesniųjų laikų dideli ir pikti gyvūnai buvo žuvę. Šitų regionų vietiniai didžiuliai žvėrys nebuvo mėsėdžiai, o kačių šeimos didesnės rūšys, liūtai ir tigrai, į šią apsaugotą žemės paviršiaus lopinėį dar nebuvo įsiveržę. Dėl to šitie vidurinieji žinduoliai trykšta drąsa ir pavergia viską, kas yra jų kūrinių kampelyje.

Palyginus su savo protėvių rūšimis, vidurinieji žinduoliai buvo pranašesni visais atžvilgiais. Net jų potenciali gyvenimo trukmė buvo ilgesnė, siekusi maždaug dvidešimt penkerius metus. Šitoje naujojoje rūšyje atsirado daug elementarių žmoniškųjų bruožų. Be įgimtų polinkių, kuriuos demonstravo jų protėviai, šitie vidurinieji žinduoliai, sugebėdavo tam tikrose atstumiančiose situacijose parodyti pasibjaurėjimą. Jie toliau išlaikė labai aiškiai matomą atsargų kaupimo instinktą; maistą jie slėpdavo vėlesniam vartojimui, ir su dideliu užsidegimu rinkdavo nugludintus apvalius akmenukus ir kai kurių rūšių apvalius

creatures. They had little hair on their bodies, but this was no disability as they lived in a warm and equable climate.

62:3.2 (705.1) These children grew to be a little over four feet in height. They were in every way larger than their parents, having longer legs and shorter arms. They had almost perfectly opposable thumbs, just about as well adapted for diversified work as the present human thumb. They walked upright, having feet almost as well suited for walking as those of the later human races.

62:3.3 (705.2) Their brains were inferior to, and smaller than, those of human beings but very superior to, and comparatively much larger than, those of their ancestors. The twins early displayed superior intelligence and were soon recognized as the heads of the whole tribe of dawn mammals, really instituting a primitive form of social organization and a crude economic division of labor. This brother and sister mated and soon enjoyed the society of twenty-one children much like themselves, all more than four feet tall and in every way superior to the ancestral species. This new group formed the nucleus of the mid-mammals.

62:3.4 (705.3) When the numbers of this new and superior group grew great, war, relentless war, broke out; and when the terrible struggle was over, not a single individual of the pre-existent and ancestral race of dawn mammals remained alive. The less numerous but more powerful and intelligent offshoot of the species had survived at the expense of their ancestors.

62:3.5 (705.4) And now, for almost fifteen thousand years (six hundred generations), this creature became the terror of this part of the world. All of the great and vicious animals of former times had perished. The large beasts native to these regions were not carnivorous, and the larger species of the cat family, lions and tigers, had not yet invaded this peculiarly sheltered nook of the earth's surface. Therefore did these mid-mammals wax valiant and subdue the whole of their corner of creation.

62:3.6 (705.5) Compared with the ancestral species, the mid-mammals were an improvement in every way. Even their potential life span was longer, being about twenty-five years. A number of rudimentary human traits appeared in this new species. In addition to the innate propensities exhibited by their ancestors, these mid-mammals were capable of showing disgust in certain repulsive situations. They further possessed a well-defined hoarding instinct; they would hide food for subsequent use and were greatly given to the collection of smooth round pebbles and certain types of round stones suitable for defensive and offensive ammunition.

akmenis, tinkamus gynybinei ir puolamajai amunicijai.

Šitie viduriniai žinduoliai pirmieji rodė aiškiai išreikštą polinkį į statybą, kaip tai yra matoma jų rungtyniavime, įsirengiant tiek būstus medžių viršūnėse, tiek daugiaurves požemines slaptavietes; jie buvo pirmosios žinduolių rūšys, kurios kada nors rūpinosi tiek medžiuose, tiek požemiuose buvusių būstų saugumu. Jie didėle dalimi apleido medžius, kaip savo gyvenamąją vietą, gyvendami ant žemės dienos metu ir miegodami medžių viršūnėse naktį.

Laikui einant, natūralus skaičiaus didėjimas galiausiai pasireiškė rimta konkurencija dėl maisto ir rungtyniavimo dėl lytinių santykių, ir visa tai išsivystė į seriją tarpusavio brolžudiškų mūšių, kurie beveik išnaikino ištisas rūšis. Šitos kovos tęsėsi tol, kol gyva liko tik viena grupė, turėjusi šiek tiek mažiau negu vieną šimtą individų. Bet taika dar kartą įsivyravo, ir šitoji vienintelė išlikusi gentis iš naujo įsirengė savo miegamuosius medžių viršūnėse ir dar kartą atnaujino įprastą ir pusiau taikingą egzistenciją.

Jūs vargu ar galite įsivaizduoti, kaip jūsų ikižmogiškieji protėviai kartas nuo karto vos per plauką išvengdavo išnaikinimo. Jeigu visos žmonijos protėvinė varlė tam tikru atveju būtų šokusi dviem coliais mažiau, tai visos evoliucijos kursas būtų buvęs žymiai pakeistas. Panaši į lemūrą tiesioginė aušrinių žinduolių rūšių motina prieš tai, kada pagimdė naujosios ir aukštesnės žinduolių kategorijos tėvą, ne mažiau kaip penkis kartus mirties išvengė tiesiog per plauką. Bet iš visų kartų arčiausia mirties ji buvo tada, kada žaibas trenkė į tą medį, kuriame būsimoji primatų dvynių motina miegojo. Šitų vidurinių žinduolių abudu tėvai buvo labai žiauriai sukrėsti ir smarkiai apdegė; šita strėlė iš dangaus iš jų septynių vaikų tris užmušė. Šitie besivystantys gyvūnai buvo beveik prietaringi. Šitoji pora, į kurios namus medžių viršūnėje trenkė žaibas, iš tikrųjų buvo vidurinių žinduolių rūšių labiau išsivysčiusios grupės lyderiai, ir, pasekdami jų pavyzdžiu, daugiau negu pusė šitos genties, apjungusios protingesnes šeimas, persikraustė maždaug už dviejų mylių nuo šitos vietovės ir ėmė statyti naujus būstus medžių viršūnėse ir naująsias priedangas ant žemės—savo laikinas slėptuves netikėto pavojaus atveju.

Šita pora, tokių gausių kovų veteranai, netrukus po to, kada įsirengė savo būstą, tapo besididžiuojančiais tėvais, sulaukusiais dvynių, pačių įdomiausių ir svarbiausių gyvūnų, kurie kada nors buvo gimę šitame pasaulyje iki šito laiko, kadangi jie buvo pirmieji iš *primatų* naujųjų rūšių, kurios sudaro kitą gyvybiškai svarbią pakopą ikižmogiškojoje evoliucijoje.

Tuo pačiu metu, kada gimė šitie primatai

62:3.7 (705.6) These mid-mammals were the first to exhibit a definite construction propensity, as shown in their rivalry in the building of both treetop homes and their many-tunneled subterranean retreats; they were the first species of mammals ever to provide for safety in both arboreal and underground shelters. They largely forsook the trees as places of abode, living on the ground during the day and sleeping in the treetops at night.

62:3.8 (705.7) As time passed, the natural increase in numbers eventually resulted in serious food competition and sex rivalry, all of which culminated in a series of internecine battles that nearly destroyed the entire species. These struggles continued until only one group of less than one hundred individuals was left alive. But peace once more prevailed, and this lone surviving tribe built anew its treetop bedrooms and once again resumed a normal and semipeaceful existence.

62:3.9 (705.8) You can hardly realize by what narrow margins your prehuman ancestors missed extinction from time to time. Had the ancestral frog of all humanity jumped two inches less on a certain occasion, the whole course of evolution would have been markedly changed. The immediate lemurlike mother of the dawn-mammal species escaped death no less than five times by mere hairbreadth margins before she gave birth to the father of the new and higher mammalian order. But the closest call of all was when lightning struck the tree in which the prospective mother of the Primates twins was sleeping. Both of these mid-mammal parents were severely shocked and badly burned; three of their seven children were killed by this bolt from the skies. These evolving animals were almost superstitious. This couple whose treetop home had been struck were really the leaders of the more progressive group of the mid-mammal species; and following their example, more than half the tribe, embracing the more intelligent families, moved about two miles away from this locality and began the construction of new treetop abodes and new ground shelters — their transient retreats in time of sudden danger.

62:3.10 (706.1) Soon after the completion of their home, this couple, veterans of so many struggles, found themselves the proud parents of twins, the most interesting and important animals ever to have been born into the world up to that time, for they were the first of the new species of *Primates* constituting the next vital step in prehuman evolution.

62:3.11 (706.2) Contemporaneously with the birth of these Primates twins, another couple — a

dvyniai, kita pora—viduriniųjų žinduolių genties ypatingai atsilikusi vyriškosios ir moteriškosios lyties pora, kuri buvo tiek protiškai, tiek fiziškai menkesnė—taip pat pagimdė dvynius. Šitie dvyniai, vienas vyriškosios lyties, kitas moteriškosios, buvo abejingi užkariavimams; jie buvo susirūpinę tiktai dėl to, kaip gauti maisto, o kadangi mėsos jie nevalgė, tai greitai prarado bet kokį interesą ieškoti grobio. Šitie atsilikę dvyniai tapo dabartinių žmoginių beždžionių genčių sukūrėjais. Jų palikuonys ieškojo šiltesnių pietinių regionų su švelniu klimatu ir su gausybe tropinių vaisių, kur didele dalimi jie toliau gyveno taip, kaip ir tuo metu, išskyrus tas atšakas, kurios poravosi su gibbonų ir beždžionių ankstyvosiomis rūšimis, ir dėl to labai smarkiai sumenko.

Ir tokiu būdu galima aiškiai matyti, jog žmogus ir beždžionė yra susiję tiktai tuo, kad jie kilo iš viduriniųjų žinduolių, iš genties, kurioje tuo pačiu metu gimė, o po to atsiskyrė dvi dvynių poros; menkesnioji pora turėjo savo lemtį sukurti šiuolaikinių rūšių beždžiones, babuinus, šimpanzes, ir gorilas; labiau išsivysčiusios poros likimas buvo toliau tęsti kilimo liniją, kuri išsivystė į patį žmogų.

Šiuolaikinis žmogus ir žmogbeždžionės iš tiesų kilo iš tos pačios genties ir rūšies, bet ne iš tų pačių tėvų. Žmogaus protėviai kilo iš šitos viduriniųjų žinduolių genties atrinktų liekanų labiau išsivysčiusių palikuonių, tuo tarpu šiuolaikinės žmogbeždžionės (išskyrus kai kuriuos iki lemūrų, gibbonų, beždžionių, ir iki kitų, panašių į beždžiones, egzistavusius tipus) yra šitos viduriniųjų žinduolių grupės pačios menkiausios poros palikuonys, tos poros, kuri išsigelbėjo tada, kada savo genties paskutiniojo žiauraus mūšio metu ji slėpėsi požeminėje maisto saugojimo slėptuvėje ilgiau negu dvi savaites, išlindo tiktai tada, kada kautynės buvo seniai pasibaigusios.

4. PRIMATAI

Grįžkime prie labiau išsivysčiusių dvynių gimimo, vieno vyriškosios giminės ir kito moteriškosios, viduriniųjų žinduolių genties dviems labiau išsivysčiusiems nariams: Šitie gyvūnai kūdikiai buvo neįprastos kategorijos; ant savo kūno jie turėjo dar mažiau plaukų už savo tėvus ir, kada buvo labai maži, jie atkakliai stengėsi vaikščioti stačiomis. Jų protėviai visada išmokdavo vaikščioti ant užpakalinių kojų, bet šitie Primatai stovėjo stačiomis iš pat pradžių. Jie išaugo didesnio negu penkių pėdų ūgio, ir jų galvos išsivystė didesnės palyginus su kitais gentainiais. Nors jie anksti išmoko vienas su kitu bendrauti ženklų ir garsų pagalba, bet savo gentainių jie niekada nesugebėjo priversti, kad šie suprastų šituos naujus simbolius.

peculiarly retarded male and female of the mid-mammal tribe, a couple that were both mentally and physically inferior — also gave birth to twins. These twins, one male and one female, were indifferent to conquest; they were concerned only with obtaining food and, since they would not eat flesh, soon lost all interest in seeking prey. These retarded twins became the founders of the modern simian tribes. Their descendants sought the warmer southern regions with their mild climates and an abundance of tropical fruits, where they have continued much as of that day except for those branches which mated with the earlier types of gibbons and apes and have greatly deteriorated in consequence.

62:3.12 (706.3) And so it may be readily seen that man and the ape are related only in that they sprang from the mid-mammals, a tribe in which there occurred the contemporaneous birth and subsequent segregation of two pairs of twins: the inferior pair destined to produce the modern types of monkey, baboon, chimpanzee, and gorilla; the superior pair destined to continue the line of ascent which evolved into man himself.

62:3.13 (706.4) Modern man and the simians did spring from the same tribe and species but not from the same parents. Man's ancestors are descended from the superior strains of the selected remnant of this mid-mammal tribe, whereas the modern simians (excepting certain pre-existent types of lemurs, gibbons, apes, and other monkeylike creatures) are the descendants of the most inferior couple of this mid-mammal group, a couple who only survived by hiding themselves in a subterranean food-storage retreat for more than two weeks during the last fierce battle of their tribe, emerging only after the hostilities were well over.

4. THE PRIMATES

62:4.1 (706.5) Going back to the birth of the superior twins, one male and one female, to the two leading members of the mid-mammal tribe: These animal babies were of an unusual order; they had still less hair on their bodies than their parents and, when very young, insisted on walking upright. Their ancestors had always learned to walk on their hind legs, but these Primates twins stood erect from the beginning. They attained a height of over five feet, and their heads grew larger in comparison with others among the tribe. While early learning to communicate with each other by means of signs and sounds, they were never able to make their people understand these new symbols.

Kada jie buvo maždaug keturiolikos metų amžiaus, tada iš genties pabėgo, patraukdami vakarų kryptimi tam, kad augintų savąją šeimą ir sukurtų naujas primatų rūšis. Ir šituos naujuosius tvarinius labai tinka vadinti *primatais*, kadangi jie yra pačios žmogiškosios šeimos tiesioginiai ir betarpiški gyvuliniai protėviai.

Tokiu būdu būtent primatai užėmė regioną, esantį Mesopotamijos pusiasalio vakarinėje pakrantėje, kaip jis anuo metu įsikišo į pietinę jūrą, tuo tarpu mažiau protingos ir artimai susijusios gentys gyveno aplink šitą pusiasalio smaigalį ir palei rytinę pakrantę.

Primatai buvo labiau žmogiški ir mažiau gyvuliški už savo viduriniųjų žinduolių pirmtakus. Šitos naujosios rūšies skeleto proporcijos buvo labai panašios į primitiviųjų žmogiškųjų rasių skeleto proporcijas. Visiškai išsivystė žmogio tipo ranka ir pėda, ir šitie tvariniai galėjo vaikščioti, net bėgti taip, kaip ir bet kurie vėlesniųjų laikų žmogiškieji palikuonys. Jie didele dalimi atsisakė gyvenimo medžiuose, nors ir toliau saugumo priemone laikė gyvenimą medžių viršūnėse naktį, nes kaip ir jų ankstesnius protėvius, juos labai smarkiai veikė baimė. Jų rankų išplėstas panaudojimas daug prisidėjo prie to, kad išvystytų jų įgimtą smegenų galią, bet jie dar neturėjo tokio proto, kurį iš tikrųjų galima būtų pavadinti žmogiškuoju.

Nors emociškai prigimtimi primatai mažai kuo skyrėsi nuo savo pirmtakų, bet visuose savo polinkiuose jie rodė daugiau žmogiškųjų tendencijų. Jie iš tikrųjų buvo puikūs ir labiau išsivystę gyvūnai, pasiekdami brandą maždaug dešimties metų amžiaus ir turėdami maždaug keturiasdešimties metų natūralią gyvenimo trukmę. Tai yra, jie būtų galėję tiek ilgai gyventi, jeigu būtų mirę natūralia mirtimi; kova dėl egzistencijos iš viso buvo per daug įtempta.

Ir dabar, praėjus beveik devyniems šimtams generacijų, apimančių maždaug dvidešimt vieną tūkstantį metų nuo aušros žinduolių kilmės, primatai *staiga* pagimdė du nuostabius tvarinius, pirmąsias tikrai žmogiškąsias būtybes.

Tokiu būdu būtent aušriniai žinduoliai, atsiradę iš Šiaurės Amerikos lemūrų tipo, pagimdė viduriniuosius žinduolius, ir šitie vidurinieji žinduoliai savo ruožtu suteikė pradžią labiau išsivysčiusiems primatams, kurie tapo primitiviosios žmogiškosios rasės tiesioginiais protėviais. Žmogaus evoliucijoje primatų gentys buvo paskutinioji gyvybiškai svarbi grandis, bet mažiau negu po penkių tūkstančių metų iš šitų nepaprastų genčių nebeliko nė vieno individo.

62:4.2 (707.1) When about fourteen years of age, they fled from the tribe, going west to raise their family and establish the new species of Primates. And these new creatures are very properly denominated *Primates* since they were the direct and immediate animal ancestors of the human family itself.

62:4.3 (707.2) Thus it was that the Primates came to occupy a region on the west coast of the Mesopotamian peninsula as it then projected into the southern sea, while the less intelligent and closely related tribes lived around the peninsula point and up the eastern shore line.

62:4.4 (707.3) The Primates were more human and less animal than their mid-mammal predecessors. The skeletal proportions of this new species were very similar to those of the primitive human races. The human type of hand and foot had fully developed, and these creatures could walk and even run as well as any of their later-day human descendants. They largely abandoned tree life, though continuing to resort to the treetops as a safety measure at night, for like their earlier ancestors, they were greatly subject to fear. The increased use of their hands did much to develop inherent brain power, but they did not yet possess minds that could really be called human.

62:4.5 (707.4) Although in emotional nature the Primates differed little from their forebears, they exhibited more of a human trend in all of their propensities. They were, indeed, splendid and superior animals, reaching maturity at about ten years of age and having a natural life span of about forty years. That is, they might have lived that long had they died natural deaths, but in those early days very few animals ever died a natural death; the struggle for existence was altogether too intense.

62:4.6 (707.5) And now, after almost nine hundred generations of development, covering about twenty-one thousand years from the origin of the dawn mammals, the Primates *suddenly* gave birth to two remarkable creatures, the first true human beings.

62:4.7 (707.6) Thus it was that the dawn mammals, springing from the North American lemur type, gave origin to the mid-mammals, and these mid-mammals in turn produced the superior Primates, who became the immediate ancestors of the primitive human race. The Primates tribes were the last vital link in the evolution of man, but in less than five thousand years not a single individual of these extraordinary tribes was left.

5. PIRMOSIOS ŽMOGIŠKOSIOS BŪTYBĖS

Nuo 1934 m. po Kr. gim. iki pirmųjų dviejų žmogiškųjų būtybių gimimo yra tiksliai 993.419 metų.

Šitie du nuostabūs tvariniai buvo tikros žmogiškosios būtybės. Jie turėjo tobulus žmogiškus nykščius, kokius turėjo daugelis jų protėvių, tuo tarpu jie turėjo tokias pačias tobulas pėdas, kokias turi šiandieninės žmonių rasės. Jie buvo vaikščiotojai ir bėgikai, ne laiptotojai; didžiojo kojų piršto sugriebiančios funkcijos nebebuvo, visiškai nebebuvo. Kada pavojus juos įvydavo į medžių viršūnes, tada jie lipdavo lygiai taip, kaip liptų šiandieniniai žmonės. Medžio kamieniu jie lipdavo kaip lokys, o ne taip, kaip liptų šimpanzė ar gorila, supdamasi šakomis į viršų.

Šitos Pirmosios žmogiškosios būtybės (ir jų palikuonys) visišką brandą pasiekdavo dvylikos metų amžiaus ir turėjo potencialią maždaug septyniasdešimt penkerių metų gyvenimo trukmę.

Daug naujų emocijų anksti atsirado šiuose žmogiškuosiuose dvyniuose. Jie jautė susižavėjimą tiek objektais, tiek kitomis būtybėmis ir demonstruodavo nemažą dalį tuštybės. Tačiau emocinio vystymosi srityje pats nuostabiausias žingsnis į priekį buvo tikrai žmogiškųjų jausmų naujos grupės staigus atsiradimas, garbinimo grupės, apimančios pagarbą iš baimės, nuolankumą, nusižeminimą, ir net primityvią dėkingumo formą. Baimė, susijungusi su gamtos reiškinių nesupratimu, netrukus suteiks pradžią primityviai religijai.

Šitie primityvieji žmonės išreikšdavo ne tik tokius jausmus, bet elementaria forma taip pat buvo ir aukštesnio lygio pergyvenimų. Jie šiek tiek pažino gailestį, gėdą, ir priekaištą ir gerai sąmoningai suvokė meilę, neapykantą, ir kerštą, taip pat buvo jautrūs ryškiai išreikštiems pavydo jausmams.

Šitie pirmieji du žmonės—dvyniai—buvo didžiulis išbandymas jų primatams tėvams. Jie buvo tokie smalsūs ir landūs, jog daug kartų vos neprarado savo gyvybės dar nesulaukę aštuonerių metų amžiaus. Nenuostabu, kol jiems sukako dvylika metų, jie turėjo daugybę randų.

Labai anksti jie išmoko bendrauti žodiniu būdu, iki to laiko, kada sulaukė dešimties metų amžiaus, jie buvo sukūrę pagerintą ženklų ir žodžių kalbą, išreiškusią beveik pusę šimto idėjų, ir buvo smarkiai pagerinę ir išplėtę savo protėvių primityvų bendravimo būdą. Kad ir kaip jie stengėsi, bet savo tėvus jie sugebėjo išmokyti tikrai keletu savo naujųjų ženklų ir simbolių.

Kada jiems buvo maždaug devyneri metai, tada vieną saulėtą dieną jie iškeliavo upe pasroviui

5. THE FIRST HUMAN BEINGS

62:5.1 (707.7) From the year A.D. 1934 back to the birth of the first two human beings is just 993,419 years.

62:5.2 (707.8) These two remarkable creatures were true human beings. They possessed perfect human thumbs, as had many of their ancestors, while they had just as perfect feet as the present-day human races. They were walkers and runners, not climbers; the grasping function of the big toe was absent, completely absent. When danger drove them to the treetops, they climbed just like the humans of today would. They would climb up the trunk of a tree like a bear and not as would a chimpanzee or a gorilla, swinging up by the branches.

62:5.3 (708.1) These first human beings (and their descendants) reached full maturity at twelve years of age and possessed a potential life span of about seventy-five years.

62:5.4 (708.2) Many new emotions early appeared in these human twins. They experienced admiration for both objects and other beings and exhibited considerable vanity. But the most remarkable advance in emotional development was the sudden appearance of a new group of really human feelings, the worshipful group, embracing awe, reverence, humility, and even a primitive form of gratitude. Fear, joined with ignorance of natural phenomena, is about to give birth to primitive religion.

62:5.5 (708.3) Not only were such human feelings manifested in these primitive humans, but many more highly evolved sentiments were also present in rudimentary form. They were mildly cognizant of pity, shame, and reproach and were acutely conscious of love, hate, and revenge, being also susceptible to marked feelings of jealousy.

62:5.6 (708.4) These first two humans — the twins — were a great trial to their Primates parents. They were so curious and adventurous that they nearly lost their lives on numerous occasions before they were eight years old. As it was, they were rather well scarred up by the time they were twelve.

62:5.7 (708.5) Very early they learned to engage in verbal communication; by the age of ten they had worked out an improved sign and word language of almost half a hundred ideas and had greatly improved and expanded the crude communicative technique of their ancestors. But try as hard as they might, they were able to teach only a few of their new signs and symbols to their parents.

62:5.8 (708.6) When about nine years of age, they journeyed off down the river one bright day and

ir surengė svarbų pasitarimą. Kiekviena dangiškoji protinga būtybė, buvusi Urantijoje, įskaitant ir mane, dalyvavo kaip šito vidurdienio slapto susitikimo stebėtoja. Šitą įsimintiną dieną jie susitarė, jog gyvens vienas su kitu ir vienas dėl kito, ir tai buvo pirmasis iš daugelio susitarimų, kurie galiausiai pasiekė kulminaciją tada, kada jie apsisprendė pabėgti nuo savo menkesniųjų gyvulių gentainių ir keliauti šiaurės kryptimi, nieko nesuvokdami, kad tokiu būdu jie turės sukurti žmonijos rasę.

Nors mes buvome labai susirūpinę dėl to, ką šitie du mažyčiai laukinukai planavo padaryti, bet buvome bejėgiai kontroliuoti jų proto veikimą; savavališkai mes neįtakojome—negalėjome įtakoti—jų sprendimų. Bet planetinio veikimo leistina apimtimi mes, Gyvybės Nešėjai, kartu su savo partneriais, suorganizavome viską, kad žmogiškieji dvyniai patrauktų į šiaurę toli nuo savo plaukuotų ir iš dalies gyvenančių medžiuose gentainių. Ir tokiu būdu, dėl savo protingo pasirinkimo, dvyniai iš tikrųjų *migravo*, o mūsų priežiūros dėka jie migravo *šiaurės kryptimi* į atokų regioną, kuriame jie išvengė biologinės degradacijos galimybės susilieję su primatų genčių menkesniais giminaičiais.

Prieš pat jiems paliekant savo gimtąjį mišką, per vieną gibbonų antpuolį jie neteko savo motinos. Nors ji ir neturėjo tokio intelekto, kokį turėjo jie, bet ji iš tikrųjų turėjo vertą aukštesnės kategorijos žinduolių meilę savo palikuonims, ir ji be baimės paaukojo savąją gyvybę, bandydama apginti šitą puikią porą. Jos pasiaukojimas nebuvo veltui, nes ji sulaukė priešus tol, kol su pastiprinimu sugrįžo tėvas ir privertė įsiveržėlius bėgti.

Netrukus po to, kada šita jauna pora savo draugus apleido, kad sukurtų žmogiškąją rasę, jų primatas tėvas tapo baisiai nelaimingas—jis buvo palaužtas sielvarto. Jis atsisakė valgyti, net ir tada, kada maistą jam atnešdavo jo kiti vaikai. Praradus savo nuostabiuosius palikuonis, jam atrodė nebeverta gyventi tarp savo įprastų draugų; taigi jis paliko gentį ir klajojo po mišką, buvo užpultas priešišku gibbonų ir sumuštas iki mirties.

6. ŽMOGIŠKOJO PROTO EVOLIUCIJA

Mes, Gyvybės Nešėjai Urantijoje, patyrėme ilgą budėjimo laikotarpį, kada stebėdami laukėme nuo tos dienos, kai pirmą kartą gyvybės plazmą įterpėme į planetinius vandenį, ir natūralu, jog pirmųjų tikrai protingų ir valią turinčių būtybių atsiradimas mums atnešė didžiulį džiaugsmą ir aukščiausią pasitenkinimą.

Mes sekėme šitų dvynių protinį vystymąsi, stebėdami, kaip veikia septynios pagalbinės proto dvasios, kurios buvo paskirtos Urantijai tuo metu, kada mes atvykome į planetą. Per visą ilgą

held a momentous conference. Every celestial intelligence stationed on Urantia, including myself, was present as an observer of the transactions of this noontide tryst. On this eventful day they arrived at an understanding to live with and for each other, and this was the first of a series of such agreements which finally culminated in the decision to flee from their inferior animal associates and to journey northward, little knowing that they were thus to found the human race.

62:5.9 (708.7) While we were all greatly concerned with what these two little savages were planning, we were powerless to control the working of their minds; we did not — could not — arbitrarily influence their decisions. But within the permissible limits of planetary function, we, the Life Carriers, together with our associates, all conspired to lead the human twins northward and far from their hairy and partially tree-dwelling people. And so, by reason of their own intelligent choice, the twins did *migrate*, and because of our supervision they migrated *northward* to a secluded region where they escaped the possibility of biologic degradation through admixture with their inferior relatives of the Primates tribes.

62:5.10 (708.8) Shortly before their departure from the home forests they lost their mother in a gibbon raid. While she did not possess their intelligence, she did have a worthy mammalian affection of a high order for her offspring, and she fearlessly gave her life in the attempt to save the wonderful pair. Nor was her sacrifice in vain, for she held off the enemy until the father arrived with reinforcements and put the invaders to rout.

62:5.11 (709.1) Soon after this young couple forsook their associates to found the human race, their Primates father became disconsolate — he was heartbroken. He refused to eat, even when food was brought to him by his other children. His brilliant offspring having been lost, life did not seem worth living among his ordinary fellows; so he wandered off into the forest, was set upon by hostile gibbons and beaten to death.

6. EVOLUTION OF THE HUMAN MIND

62:6.1 (709.2) We, the Life Carriers on Urantia, had passed through the long vigil of watchful waiting since the day we first planted the life plasm in the planetary waters, and naturally the appearance of the first really intelligent and volitional beings brought to us great joy and supreme satisfaction.

62:6.2 (709.3) We had been watching the twins develop mentally through our observation of the functioning of the seven adjutant mind-spirits assigned to Urantia at the time of our arrival on the

planetinės gyvybės evoliucinį vystymąsi šitie nepailstantys proto tarnai visą laiką registravo savo didesnę sugebėjimą kontaktuoti su vis labiau besivystančių gyvulinių tvarinių palaipsniui besiplečiančiais smegenų sugebėjimais.

Iš pradžių pirminių gyvūnų gyvybės instinktyviame ir refleksiniame elgesyje galėjo veikti tik *intuicijos dvasia*. Atsirandant aukštesniesiems tipams, *supratimo dvasia* tokius tvarinius galėjo apdovanoti spontaniška idėjų susiejimo dovana. Vėliau mes pastebėjome *drąsos dvasios* veikimą; besivystantys gyvūnai iš tikrųjų išvystė primityvią apsauginės savimonės formą. Vėliau, atsiradus žinduolių grupėms, mes pastebėjome, jog *žinių dvasia* pasireiškia didesniu laipsniu. Ir aukštesniųjų žinduolių evoliucija suteikė veikimą *patarimo dvasiai*, o tai sukėlė bandos instinkto augimą ir primityvaus visuomeninio vystymosi pradžią.

Vis didesniu laipsniu, pradėdant aušros žinduoliais, toliau einant per vidurinius žinduolius, ir primatus, mes pastebėjome augančią pirmųjų penkių pagalbinių proto dvasių tarnystę. Bet likusios dvi, aukščiausieji proto tarnai, niekada iki tol tikrai negalėjo veikti Urantijos tipo evoliuciniame prote.

[sivaizduokite mūsų džiaugsmą vieną dieną—dvyniams buvo apie dešimt metų—kada *garbinimo dvasia* užmezgė pirmąjį ryšį su dvynių moteriškuoju protu, o greitai po šito ir su vyriškuoju. Mes žinojome, jog kažkas labai giminingo žmogiškajam protui artėjo prie kulminacijos; ir kada, maždaug po metų, jie galutinai apsisprendė, dėl apmąstytos minties ir tikslingo sprendimo, pabėgti iš namų ir nukeliauti į šiaurę, tuomet tikrai *išminties dvasia* pradėjo veikti Urantijoje ir šituose dviejuose dabar pripažintuose žmogiškuosiuose protuose.

Tuo pat buvo mobilizuota nauja septynių pagalbinių proto dvasių kategorija. Mes buvome kupini lūkesčių; mes suvokėme, jog artinasi ilgai lauktoji valanda; mes žinojome, jog stovime ant ilgai užsitęsusių savo pastangų išvystyti valinius tvarinius Urantijoje įgyvendinimo slenksčio.

planet. Throughout the long evolutionary development of planetary life, these tireless mind ministers had ever registered their increasing ability to contact with the successively expanding brain capacities of the progressively superior animal creatures.

62:6.3 (709.4) At first only the *spirit of intuition* could function in the instinctive and reflex behavior of the primordial animal life. With the differentiation of higher types, the *spirit of understanding* was able to endow such creatures with the gift of spontaneous association of ideas. Later on we observed the *spirit of courage* in operation; evolving animals really developed a crude form of protective self-consciousness. Subsequent to the appearance of the mammalian groups, we beheld the *spirit of knowledge* manifesting itself in increased measure. And the evolution of the higher mammals brought the function of the *spirit of counsel*, with the resulting growth of the herd instinct and the beginnings of primitive social development.

62:6.4 (709.5) Increasingly, on down through the dawn mammals, the mid-mammals, and the Primates, we had observed the augmented service of the first five adjutants. But never had the remaining two, the highest mind ministers, been able to function in the Urantia type of evolutionary mind.

62:6.5 (709.6) Imagine our joy one day — the twins were about ten years old — when the *spirit of worship* made its first contact with the mind of the female twin and shortly thereafter with the male. We knew that something closely akin to human mind was approaching culmination; and when, about a year later, they finally resolved, as a result of meditative thought and purposeful decision, to flee from home and journey north, then did the *spirit of wisdom* begin to function on Urantia and in these two now recognized human minds.

62:6.6 (709.7) There was an immediate and new order of mobilization of the seven adjutant mind-spirits. We were alive with expectation; we realized that the long-awaited-for hour was approaching; we knew we were upon the threshold of the realization of our protracted effort to evolve will creatures on Urantia.

7. KAIP APGYVENDINTO PASAULIO

PRIPAŽINIMAS

Mums nereikėjo ilgai laukti. Per pusiaudienį, kitą dieną po dvynių pabėgimo, Urantijos planetinio priėmimo centre buvo visatos grandinės signalų pirminis bandomasis blyksnis. Aišku, mes visi buvome susijaudinę, suvokdami, jog didžiulis

7. RECOGNITION AS AN INHABITED

WORLD

62:7.1 (709.8) We did not have to wait long. At noon, the day after the runaway of the twins, there occurred the initial test flash of the universe circuit signals at the planetary reception-focus of Urantia. We were, of course, all astir with the realization

įvykis nebetoli; bet kadangi šitas pasaulis buvo gyvybės eksperimentinė stotis, tai neturėjome nė menkiausio supratimo, kaip mus informuos apie protingos gyvybės planetoje pripažinimą

Bet neilgai mums teko laukti nežinomybės. Trečiąją dieną po dvynių pabėgimo, ir prieš Gyvybės Nešėjų korpuso išvykimą, čia atvyko pirminės planetinės grandinės įkūrimo Nebadono archangelas. Tai buvo reikšminga diena Urantijoje, kada mūsų maža grupė susirinko aplink komunikavimo erdvėje planetinį polių ir iš Salvingtono gavo pirmąjį pranešimą per naujai įkurtą planetos proto grandinę. Ir šitas pirmasis pranešimas, kurį padiktavo archangelų korpuso vadovas, buvo toks:

“Gyvybės Nešėjams Urantijoje—Sveikinimai! Mes perduodame užtikrinimą dėl didžiulio pasitenkinimo Salvingtone, Edentijoje, ir Jeruseme ta proga, jog Nebadono būstinėje buvo užregistruotas signalas, liudijantis apie valios orumo proto egzistavimą Urantijoje. Buvo pastebėtas dvynių tikslingas sprendimas pabėgti į šiaurę ir savo palikuonis atskirti nuo savo menkesniųjų protėvių. Tai yra pirmasis proto—žmogiškojo tipo proto—sprendimas Urantijoje, ir tai automatiškai įkuria komunikavimo grandinę, per kurią šitas pirminis patvirtinimo pranešimas ir yra perduodamas.”

Vėliau šita naujaja grandine pasiekė sveikinimai iš Edentijos Pačių Aukštųjų, turintys reziduojantiems Gyvybės Nešėjams ir instrukcijų, uždraudžiančių mums kištis į gyvybės modelį, kurį buvome sukūrę. Mums buvo nurodyta į žmogiškojo vystymosi reikalus nesikišti. Neturėtų būti daroma išvada, jog Gyvybės Nešėjai kada nors savavališkai ir mechaniškai kišasi į planetinės evoliucijos planų natūralią tėkmę, kadangi mes nesikišame. Bet iki šito meto mums buvo leidžiama keisti aplinkos sąlygas ir apsaugoti gyvybės plazmą ypatingu būdu, ir būtent šita nepaprasta, bet visiškai natūrali, priežiūra turėjo būti nutraukta.

Ir vos tik Patys Aukštieji baigė kalbėti, kai nuostabus Liuciferio, tuometinio Satanijos sistemos valdovo, pranešimas ėmė pasiekti planetą. Dabar Gyvybės Nešėjai girdėjo savo vadovo sveikinimų žodžius ir gavo jo leidimą sugrįžti į Jerusimą. Šituo Liuciferio pranešimu buvo oficialiai priimtas Gyvybės Nešėjų darbas Urantijoje, o tai užkirto kelią bet kokiai mūsų kritikai ateityje dėl bet kokių mūsų pastangų, gerinant Nebadono gyvybės modelius, kokie yra nustatyti Satanijos sistemoje.

that a great event was impending; but since this world was a life-experiment station, we had not the slightest idea of just how we would be apprised of the recognition of intelligent life on the planet. But we were not long in suspense. On the third day after the elopement of the twins, and before the Life Carrier corps departed, there arrived the Nebadon archangel of initial planetary circuit establishment.

62.7.2 (710.1) It was an eventful day on Urantia when our small group gathered about the planetary pole of space communication and received the first message from Salvington over the newly established mind circuit of the planet. And this first message, dictated by the chief of the archangel corps, said:

62.7.3 (710.2) “To the Life Carriers on Urantia — Greetings! We transmit assurance of great pleasure on Salvington, Edentia, and Jerusem in honor of the registration on the headquarters of Nebadon of the signal of the existence on Urantia of mind of will dignity. The purposeful decision of the twins to flee northward and segregate their offspring from their inferior ancestors has been noted. This is the first decision of mind — the human type of mind — on Urantia and automatically establishes the circuit of communication over which this initial message of acknowledgment is transmitting.”

62.7.4 (710.3) Next over this new circuit came the greetings of the Most Highs of Edentia, containing instructions for the resident Life Carriers forbidding us to interfere with the pattern of life we had established. We were directed not to intervene in the affairs of human progress. It should not be inferred that Life Carriers ever arbitrarily and mechanically interfere with the natural outworking of the planetary evolutionary plans, for we do not. But up to this time we had been permitted to manipulate the environment and shield the life plasm in a special manner, and it was this extraordinary, but wholly natural, supervision that was to be discontinued.

62.7.5 (710.4) And no sooner had the Most Highs left off speaking than the beautiful message of Lucifer, then sovereign of the Satania system, began to planetize. Now the Life Carriers heard the welcome words of their own chief and received his permission to return to Jerusem. This message from Lucifer contained the official acceptance of the Life Carriers' work on Urantia and absolved us from all future criticism of any of our efforts to improve the life patterns of Nebadon as established in the Satania system.

Šitie pranešimai iš Salvingtono, Edentijos, ir Jerusemo formaliai reiškė Gyvybės Nešėjų amžius trukusios planetos priežiūros užbaigimą. Per amžius mes budėjome, padedami tikrai septynių pagalbinių proto dvasių ir Pagrindinių Fizinių Kontrolierių. Ir dabar, atsiradus planetos evoliuciniuose tvariniuose valiai, sugebėjimui pasirinkti garbinimą ir kilimą, mes suvokėme, jog mūsų darbas yra užbaigtas, ir mūsų grupė pasiruošė išvykti. Urantijai, kuri yra gyvybės modifikavimo pasaulis, buvo suteiktas leidimas toliau pasilikti du vyresnius Gyvybės Nešėjus su dvylika pagalbininkų, ir aš buvau parinktas vienu iš šitos grupės narių ir nuo to laiko visą laiką esu Urantijoje.

Lygiai prieš 993.408 metus (nuo 1934 m. po Kr.gim.), Urantija buvo oficialiai pripažinta kaip Nebadono visatoje žmogumi apgyvendinta planeta. Biologinė evoliucija dar kartą pasiekė valios orumo žmogiškuosius lygius; žmogus atvyko į Satanijos 606-ąją planetą.

[Parengta Nebadono Gyvybės Nešėjo, gyvenančio Urantijoje.]

^{62:7.6 (710.5)} These messages from Salvington, Edentia, and Jerusem formally marked the termination of the Life Carriers' agelong supervision of the planet. For ages we had been on duty, assisted only by the seven adjutant mind-spirits and the Master Physical Controllers. And now, will, the power of choosing to worship and to ascend, having appeared in the evolutionary creatures of the planet, we realized that our work was finished, and our group prepared to depart. Urantia being a life-modification world, permission was granted to leave behind two senior Life Carriers with twelve assistants, and I was chosen as one of this group and have ever since been on Urantia.

^{62:7.7 (710.6)} It is just 993,408 years ago (from the year A.D. 1934) that Urantia was formally recognized as a planet of human habitation in the universe of Nebadon. Biologic evolution had once again achieved the human levels of will dignity; man had arrived on planet 606 of Satania.

^{62:7.8 (710.7)} [Sponsored by a Life Carrier of Nebadon resident on Urantia.]

63 Dokumentas. Pirmoji žmogiškoji šeima

⇐ 062

URANTIJOS KNYGA

064 ⇐

III DALIS. URANTIJOS ISTORIJA

63 DOKUMENTAS. PIRMOJI ŽMOGIŠKOJI ŠEIMA

Skyrius

ĮVADAS

1. Andonas ir Fonta
2. Dvynių pabėgimas
3. Andono šeima
4. Andoniniai klanai
5. Andonitų pasklidimas
6. Onagaras — pirmasis Tiesos Mokytojas
7. Andono ir Fontos išlikimas

PAPER 63 THE FIRST HUMAN FAMILY

SECTIONS

Introduction

1. Andon and Fonta
2. The Flight of the Twins
3. Andon's Family
4. The Andonic Clans
5. Dispersion of the Andonites
6. Onagar — The First Truth Teacher
7. The Survival of Andon and Fonta

ĮVADAS

URANTIJA buvo užregistruota kaip apgyvendintas pasaulis, kada pirmosios dvi žmogiškosios būtybės—šie dvyniai—buvo vienuolikos metų, ir prieš tai, kada jie tapo tikrųjų žmogiškųjų būtybių antrosios kartos pirmagimiu tėvais. Ir archangelo pranešimas iš Salvingtono, šita oficialaus planetinio pripažinimo proga, baigėsi tokiais žodžiais:

“Satanijos 606-ojoje planetoje atsirado žmogaus protas, ir šitie naujosios rasės tėvai bus vadinami *Andonu* ir *Fonta*. Ir visi archangelai meldžiasi, kad šitie tvariniai būtų greitai apdovanoti Visuotinio Tėvo dvasios dovana, kuri asmeniškai apsigyventų jų viduje.”

Andonas yra Nebadono vardas, kuris reiškia “pirmąjį į Tėvą panašų tvarinį, kuris demonstruoja alkį žmogiškajam tobulumui.” Fonta pažymi “pirmąjį į Sūnų panašų tvarinį, kuris demonstruoja alkį žmogiškajam tobulumui.” Andonas ir Fonta šituos vardus sužinojo tiksliai tada, kada jie buvo jiems suteikti tuo metu, kai jie susiliejo su savo Minties Derintojais. Per visą savo mirtingąjį gyvenimą Urantijoje jie vienas kitą vadino Sonta-an ir Sonta-en, Sonta-an reiškia “motinos

INTRODUCTION

^{63:0.1 (711.1)} URANTIA was registered as an inhabited world when the first two human beings — the twins — were eleven years old, and before they had become the parents of the first-born of the second generation of actual human beings. And the archangel message from Salvington, on this occasion of formal planetary recognition, closed with these words:

^{63:0.2 (711.2)} “Man-mind has appeared on 606 of Satania, and these parents of the new race shall be called *Andon* and *Fonta*. And all archangels pray that these creatures may speedily be endowed with the personal indwelling of the gift of the spirit of the Universal Father.”

^{63:0.3 (711.3)} Andon is the Nebadon name which signifies “the first Fatherlike creature to exhibit human perfection hunger.” Fonta signifies “the first Sonlike creature to exhibit human perfection hunger.” Andon and Fonta never knew these names until they were bestowed upon them at the time of fusion with their Thought Adjusters. Throughout their mortal sojourn on Urantia they called each other Sonta-an and Sonta-en, Sonta-an meaning “loved by mother,” Sonta-en signifying

mylimas,” Sonta-en reiškia “tėvo mylimas.” Šituos vardus jie suteikė patys sau, o jų reikšmė yra svarbi jų abipusiam dėmesiui ir meilei.

“loved by father.” They gave themselves these names, and the meanings are significant of their mutual regard and affection.

1. ANDONAS IR FONTA

Daugeliu atžvilgių Andonas ir Fonta buvo nuostabiausia žmogiškųjų būtybių pora, kuri kada nors gyveno žemėje. Šita pora, tikrieji visos žmonijos tėvai, buvo visais atžvilgiais pranašesni už daugelį savo tiesioginių palikuonių, ir jie visiškai skyrėsi nuo savo visų protėvių, tiek tiesioginių, tiek tolimųjų.

Šitos pirmosios žmogiškosios poros tėvai akivaizdžiai mažai kuo skyrėsi nuo savo vidutinių gentainių, nors jie buvo tarp protingesniųjų genties narių, toje grupėje, kuri pirmoji išmoko mėtyti akmenis ir panaudoti lazdas kovojant. Jie taip pat naudojo akmenis, titnago, ir kaulo aštriai nusmailintas šukes.

Dar gyvendamas su savo tėvais, Andonas buvo pritvirtinęs aštrų titnago gabalą prie lazdos galo, šitam tikslui panaudojęs gyvūnų sausgysles, ir ne mažiau kaip tuziną kartų jis puikiai pasinaudojo tokiu ginklu, išgelbėdamas tiek savo paties gyvybę, tiek ir savo lygiai tokios pačios smalsios ir nuotykių ieškančios sesutės, kuri visuomet jį lydėdavo visose tyrinėjimo kelionėse.

Andono ir Fontos sprendimas pabėgti iš tos primatų genties rodo proto lygį, kuris buvo daug aukštesnis už menkesnį intelektą, kuris buvo būdingas tokiam dideliui skaičiui jų vėlesniųjų palikuonių, kurie nusmuko tiek, kad susiporavo su savo atsilikusiais pusbroliais iš žmogbeždžionių genčių. Bet jų neiškus jausmas, kad jie yra kažkas daugiau negu tik gyvuliai, buvo dėl to, kad jie turėjo asmenybę, ir jį didino viduje gyvenančių Minties Derintojų buvimas.

2. DVYNIŲ PABEGIMAS

Po to, kada Andonas ir Fonta nusprendė bėgti į šiaurę, kažkurį laiką juos buvo apėmusi baimė, ypač baimė įskaudinti savo tėvus ir betarpišką šeimą. Jie įsivaizdavo, kad juos gali užpulti priešiški giminaičiai, ir tokiu būdu suvokė galimybę, jog gali žūti nuo savo jau ir taip pavydžių gentainių rankų. Vaikystėje, didžiąją laiko dalį dvyniai praleido vienas kito draugijoje, ir dėl šitos priežasties tarp savo primatų genties gyvulinių pusbrolių jie niekada nebuvo per daug mėgiami. Savo padėties gentyje nepagerino įsirengę atskirą, ir daug aukštesnio lygio, būstą medyje.

Ir būtent šitame naujame būste tarp medžių

1. ANDON AND FONTA

63:1.1 (711.4) In many respects, Andon and Fonta were the most remarkable pair of human beings that have ever lived on the face of the earth. This wonderful pair, the actual parents of all mankind, were in every way superior to many of their immediate descendants, and they were radically different from all of their ancestors, both immediate and remote.

63:1.2 (711.5) The parents of this first human couple were apparently little different from the average of their tribe, though they were among its more intelligent members, that group which first learned to throw stones and to use clubs in fighting. They also made use of sharp spicules of stone, flint, and bone.

63:1.3 (711.6) While still living with his parents, Andon had fastened a sharp piece of flint on the end of a club, using animal tendons for this purpose, and on no less than a dozen occasions he made good use of such a weapon in saving both his own life and that of his equally adventurous and inquisitive sister, who unfailingly accompanied him on all of his tours of exploration.

63:1.4 (711.7) The decision of Andon and Fonta to flee from the Primates tribes implies a quality of mind far above the baser intelligence which characterized so many of their later descendants who stooped to mate with their retarded cousins of the simian tribes. But their vague feeling of being something more than mere animals was due to the possession of personality and was augmented by the indwelling presence of the Thought Adjusters.

2. THE FLIGHT OF THE TWINS

63:2.1 (712.1) After Andon and Fonta had decided to flee northward, they succumbed to their fears for a time, especially the fear of displeasing their father and immediate family. They envisaged being set upon by hostile relatives and thus recognized the possibility of meeting death at the hands of their already jealous tribesmen. As youngsters, the twins had spent most of their time in each other's company and for this reason had never been overly popular with their animal cousins of the Primates tribe. Nor had they improved their standing in the tribe by building a separate, and a very superior, tree home.

63:2.2 (712.2) And it was in this new home among the

viršūnių, vieną naktį, po to, kai juos pažadino smarki audra, ir kai iš baimės ir švelnumo jie laikė vienas kitą apkabinę, tuomet jie galutinai ir visiškai apsisprendė pabėgti iš genties gyvenamosios vietos ir iš namų medžių viršūnėse.

Jie jau buvo parengę paprastą slėptuvę medžio viršūnėje maždaug už pusės dienos kelio į šiaurę. Tai buvo jų slapta ir saugi slėpimosi vieta per pirmąją dieną palikus namus miške. Nežiūrint to, kad dvyniai jautė tą pačią primatų mirtiną baimę būti ant žemės nakties metu, bet slapta jie pabėgo į sunkią kelionę į šiaurę prieš pat prasidedant nakčiai. Nors jiems prireikė nepaprastos drąsos leisti į šią naktinę kelionę, net ir šviečiant mėnulio pilnčiai, bet jie priėjo teisingos išvados, jog šitaip mažiau tikėtina, kad jų pasiges ir ims juos vyti jų gentainiai ir giminaičiai. Ir anksčiau pasiruoštą vietą jie saugiai pasiekė tuoj po vidurnakčio.

Kelionės į šiaurę metu jie atrado atvirą titnago klotą ir, susiieškoję daugybę akmenų, turinčių tinkamą formą įvairiems poreikiams, jie prisirinko atsargų ateičiai. Šituos titnagus mėgindami suskaldyti taip, kad jie būtų geriau pritaikyti įvairiems tikslams, Andonas atrado jų kibirkštį skeliančią savybę ir suvokė ugnies užkūrimo idėją. Bet tuo metu ši sąvoka jo neužvaldė tvirtai, kadangi klimatas vis dar buvo palankus ir ugnies poreikis buvo mažas.

Bet rudens saulė vis žemėjo danguje, o jiems keliaujant į šiaurę, naktys darėsi vis vėsesnės ir vėsesnės. Jie jau prieš tai buvo priversti pasinaudoti gyvulių odomis, kad susišildytų. Iki to meto, kai nuo jų pabėgimo iš namų buvo praėjęs vienas mėnuo, Andonas savo partnerei paaiškino, kad jis mano, jog galėtų titnagu įkurti ugnį. Du mėnesius jie mėgino panaudoti titnago kibirkštį tam, jog įkurtų ugnį, bet visą laiką nesėkmingai. Kiekvieną dieną šita pora skeldavo titnagus ir stengėsi uždegti medį. Galiausiai, vieną vakarą, maždaug tuo metu, kai leidosi saulė, buvo atskleista šito metodo paslaptis, kada Fontai šovė mintis užlipti į netoliese augusį medį paimti apleistą paukščio lizdą. Lizdas buvo sausas ir labai degus, ir dėl to iš karto užsiliepsnojo, vos tik ant jo užkrito kibirkštis. Jie buvo taip nustebinti ir išgąsdinti savosios sėkmės, jog vos neprarado ugnies, bet išsaugojo ją, papildydami tinkamu kuru, ir tuomet visos žmonijos tėvai pradėjo pirmąją malkų paiešką laužui.

Tai buvo viena džiaugsmingiausių akimirų jų trumpame, bet kupiname įvykių gyvenime. Visą naktį jie sėdėjo nemiegodami ir stebėjo, kaip dega jų laužas, vargu ar suvokdami, kad jie atliko atradimą, kuris jiems leis mesti iššūkį klimatui ir šitokių būdu amžinai būti nepriklausomiems nuo savo pietinių kraštų gyvulinių giminaičių. Po trijų dienų poilsio ir pasidžiaugimo laužu, jie iškeliavo tolyn.

treetops, one night after they had been awakened by a violent storm, and as they held each other in fearful and fond embrace, that they finally and fully made up their minds to flee from the tribal habitat and the home treetops.

63:2.3 (712.3) They had already prepared a crude treetop retreat some half-day's journey to the north. This was their secret and safe hiding place for the first day away from the home forests. Notwithstanding that the twins shared the Primates' deathly fear of being on the ground at nighttime, they sallied forth shortly before nightfall on their northern trek. While it required unusual courage for them to undertake this night journey, even with a full moon, they correctly concluded that they were less likely to be missed and pursued by their tribesmen and relatives. And they safely made their previously prepared rendezvous shortly after midnight.

63:2.4 (712.4) On their northward journey they discovered an exposed flint deposit and, finding many stones suitably shaped for various uses, gathered up a supply for the future. In attempting to chip these flints so that they would be better adapted for certain purposes, Andon discovered their sparking quality and conceived the idea of building fire. But the notion did not take firm hold of him at the time as the climate was still salubrious and there was little need of fire.

63:2.5 (712.5) But the autumn sun was getting lower in the sky, and as they journeyed northward, the nights grew cooler and cooler. Already they had been forced to make use of animal skins for warmth. Before they had been away from home one moon, Andon signified to his mate that he thought he could make fire with the flint. They tried for two months to utilize the flint spark for kindling a fire but only met with failure. Each day this couple would strike the flints and endeavor to ignite the wood. Finally, one evening about the time of the setting of the sun, the secret of the technique was unraveled when it occurred to Fonta to climb a near-by tree to secure an abandoned bird's nest. The nest was dry and highly inflammable and consequently flared right up into a full blaze the moment the spark fell upon it. They were so surprised and startled at their success that they almost lost the fire, but they saved it by the addition of suitable fuel, and then began the first search for firewood by the parents of all mankind.

63:2.6 (712.6) This was one of the most joyous moments in their short but eventful lives. All night long they sat up watching their fire burn, vaguely realizing that they had made a discovery which would make it possible for them to defy climate and thus forever to be independent of their animal relatives of the southern lands. After three days' rest and enjoyment of the fire, they journeyed on.

Andono primatai protėviai dažnai iki tol kurstydavo ugnį, kurią uždegdavo žaibas, bet niekada prieš tai žemės tvariniai neturėjo tokio metodo, kurio dėka įkurtų laužą užėjus norui. Bet praėjo daug laiko, kol dvyniai sužinojo, kad sausos samanės ir kitos medžiagos ugnį palaiko lygiai taip, kaip ir paukščių lizdai.

3. ANDONO ŠEIMA

Praėjo beveik dveji metai nuo dvynių pabėgimo iš namų nakties, kol jiems gimė pirmasis vaikas. Jie pavadino jį Sontadu; ir Sontadas buvo pirmasis tvarinys, gimęs Urantijoje, kuris gimimo metu buvo suvyniotas į apsauginius apdangalus. Žmogiškoji rasė gavo pradžią, ir su šitokia nauja evoliucija atsirado instinktas tinkamai rūpintis vis labiau bejėgiais kūdikiais, kas apibūdintų intelektualios kategorijos vis didesnę proto vystymąsi palyginus su daugiau gyvuliniu tipu.

Andonas ir Fonta iš viso turėjo devyniolika vaikų, ir jie gyveno mėgaudamiesi beveik pusės šimto anūkų ir pusės tuzino proanūkių draugija. Šeima gyveno keturiose viena greta kitos buvusiose uolų pastogėse arba pusiau urvuose, iš kurių trys buvo tarpusavyje sujungti perėjimais, kuriuos minkštame kalkakmenyje iškasė su titnaginiais instrumentais, kuriuos sugalvojo Andono vaikai.

Šitie ankstyvieji andonitai rodė labai aiškiai išreikštą klaninę dvasią; jie medžiოდavo grupėmis ir niekada nenuklysdavo toli nuo savo gyvenamosios vietos. Jie atrodo suvokė, kad yra izoliuota ir unikali gyvų būtybių grupė, ir dėl šito turėtų vengti atsiskyrimo. Šitas artimos giminytės jausmas be jokios abejonės buvo dėl pagalbinio proto dvasių padidinto proto veikimo.

Andonas ir Fonta visą laiką dirbo tam, kad auklėtų ir lavintų klaną. Jie gyveno iki keturiasdešimt dviejų metų, kai per žemės drebėjimą juos abu užmušė krentanti viršuje kabojusi uola. Jų penki vaikai ir vienuolika anūkų žuvo kartu, ir beveik dvidešimt jų palikuonių buvo sunkiai sužaloti.

Žuvus tėvams, Sontadas, nepaisydamas smarkiai sužeistos pėdos, tuoj pat ėmėsi vadovauti klanui, o jam sumaniai padėjo žmona, jo vyriausioji sesuo. Jų pirmoji užduotis buvo užridenti akmenis, kad būtų gerai palaidoti žuvę tėvai, broliai, seserys, ir vaikai. Šitas laidojimo veiksmas neturi būti per daug sureikšmintas. Jų suvokimas apie išlikimą po mirties buvo labai menkas ir nekonkretus, daugiausia kylantis iš jų fantastinio ir margo sapnų gyvenimo.

Šita Andono ir Fontos šeima kartu laikėsi iki

63:2.7 (712.7) The Primates ancestors of Andon had often replenished fire which had been kindled by lightning, but never before had the creatures of earth possessed a method of starting fire at will. But it was a long time before the twins learned that dry moss and other materials would kindle fire just as well as birds' nests.

3. ANDON'S FAMILY

63:3.1 (713.1) It was almost two years from the night of the twins' departure from home before their first child was born. They named him Sontad; and Sontad was the first creature to be born on Urantia who was wrapped in protective coverings at the time of birth. The human race had begun, and with this new evolution there appeared the instinct properly to care for the increasingly enfeebled infants which would characterize the progressive development of mind of the intellectual order as contrasted with the more purely animal type.

63:3.2 (713.2) Andon and Fonta had nineteen children in all, and they lived to enjoy the association of almost half a hundred grandchildren and half a dozen great-grandchildren. The family was domiciled in four adjoining rock shelters, or semicaves, three of which were interconnected by hallways which had been excavated in the soft limestone with flint tools devised by Andon's children.

63:3.3 (713.3) These early Andonites evinced a very marked clannish spirit; they hunted in groups and never strayed very far from the homesite. They seemed to realize that they were an isolated and unique group of living beings and should therefore avoid becoming separated. This feeling of intimate kinship was undoubtedly due to the enhanced mind ministry of the adjutant spirits.

63:3.4 (713.4) Andon and Fonta labored incessantly for the nurture and uplift of the clan. They lived to the age of forty-two, when both were killed at the time of an earthquake by the falling of an overhanging rock. Five of their children and eleven grandchildren perished with them, and almost a score of their descendants suffered serious injuries.

63:3.5 (713.5) Upon the death of his parents, Sontad, despite a seriously injured foot, immediately assumed the leadership of the clan and was ably assisted by his wife, his eldest sister. Their first task was to roll up stones to effectively entomb their dead parents, brothers, sisters, and children. Undue significance should not attach to this act of burial. Their ideas of survival after death were very vague and indefinite, being largely derived from their fantastic and variegated dream life.

63:3.6 (713.6) This family of Andon and Fonta held

dvidešimtosios kartos, kada tiek konkurencija dėl maisto, tiek visuomeninė trintis tapo jų pasklidimo pradžios priežastimi.

4. ANDONINIAI KLANAI

Primityvusis žmogus—andonitai—turėjo juodas akis ir tamsios spalvos odą, tam tikra prasme tarpinę tarp geltonos ir raudonos. Melaninas yra dažanti medžiaga, kuri yra visų žmogiškųjų būtybių odoje. Tai yra pirminis andoninės odos pigmentas. Savo bendra išvaizda ir odos spalva ankstyvieji andonitai labiau panašėjo į šiandieninius eskimus negu į kitus gyvų žmogiškųjų būtybių tipus. Jie buvo pirmieji tvariniai, kurie gyvulių odas naudojo apsaugoti nuo šalčio; plaukų ant kūno jie turėjo nedaug kuo daugiau už šiandieninius žmones.

Šių ankstyvųjų žmonių gyvulinių protėvių gentinis gyvenimas buvo iš anksto numatęs įvairių visuomeninių susitarimų pradžią, ir šių būtybių emocijoms plečiantis ir smegenų pajėgumui augant, betarpiškai vystėsi visuomeninė organizacija ir naujas klaninio darbo pasidalijimas. Jie labai gerai pamėgdžiodavo, bet žaidimų instinktas išsivystė tik šiek tiek, o humoro jausmo beveik nebuvo iš viso. Primityvieji žmonės kartais šypsodavosi, bet niekada nesijuokdavo iš širdies. Humoras buvo vėlesniosios Adominės rasės palikimas. Šitos ankstyvosios žmogiškosios būtybės nebuvo tokios jautrios skausmui, taip pat ne taip smarkiai reaguodavo į nemalonias situacijas, ne taip, kaip daugelis vėliau besivystančių mirtingųjų. Fontai ir jos tiesioginiams palikuonims vaikų gimdymas nebuvo nei skausmingas, nei sekinantis išbandymas.

Jie buvo puiki gentis. Vyrai didvyriškai kovėsi už savo žmonių ir savo palikuonių saugumą; moterys buvo su meile atsidavusios savo vaikams. Bet jų patriotizmas apsiribodavo vien tikta savo tiesioginiu klanu. Jie buvo labai ištikimi savo šeimoms; be jokių dvejonų žūdavo gindami savo vaikus, bet jie nesugebėjo suvokti tokios minties, jog pamėgintų pasaulį paversti geresne vieta savo anūkams. Altruizmas dar nebuvo gimęs žmogaus širdyje, nepaisant to, kad visos tos emocijos, kurios yra esminės religijos atsiradimui, šituose Urantijos aborigenuose jau egzistavo.

Šitie ankstyvieji žmonės turėjo jaudinančią švelnumą savo draugams, ir tikrai turėjo realų, nors ir primityvų, supratimą apie draugystę. Vėlesniaisiais laikais, per nuolat kylančius mūšius su menkesnėmis gentimis, buvo įprastas reginys matyti, kaip kuris nors iš šių primityviųjų žmonių drąsiai kovodavo toliau su viena ranka, bandydamas apsaugoti ir išgelbėti savo sužeistą bičiulį karį. Daugelis iš pačių kilniausių ir kuo

together until the twentieth generation, when combined food competition and social friction brought about the beginning of dispersion.

4. THE ANDONIC CLANS

63:4.1 (713.7) Primitive man — the Andonites — had black eyes and a swarthy complexion, something of a cross between yellow and red. Melanin is a coloring substance which is found in the skins of all human beings. It is the original Andonic skin pigment. In general appearance and skin color these early Andonites more nearly resembled the present-day Eskimo than any other type of living human beings. They were the first creatures to use the skins of animals as a protection against cold; they had little more hair on their bodies than present-day humans.

63:4.2 (713.8) The tribal life of the animal ancestors of these early men had foreshadowed the beginnings of numerous social conventions, and with the expanding emotions and augmented brain powers of these beings, there was an immediate development in social organization and a new division of clan labor. They were exceedingly imitative, but the play instinct was only slightly developed, and the sense of humor was almost entirely absent. Primitive man smiled occasionally, but he never indulged in hearty laughter. Humor was the legacy of the later Adamic race. These early human beings were not so sensitive to pain nor so reactive to unpleasant situations as were many of the later evolving mortals. Childbirth was not a painful or distressing ordeal to Fonta and her immediate progeny.

63:4.3 (714.1) They were a wonderful tribe. The males would fight heroically for the safety of their mates and their offspring; the females were affectionately devoted to their children. But their patriotism was wholly limited to the immediate clan. They were very loyal to their families; they would die without question in defense of their children, but they were not able to grasp the idea of trying to make the world a better place for their grandchildren. Altruism was as yet unborn in the human heart, notwithstanding that all of the emotions essential to the birth of religion were already present in these Urantia aborigines.

63:4.4 (714.2) These early men possessed a touching affection for their comrades and certainly had a real, although crude, idea of friendship. It was a common sight in later times, during their constantly recurring battles with the inferior tribes, to see one of these primitive men valiantly fighting with one hand while he struggled on, trying to protect and save an injured fellow warrior. Many of the most noble and highly human traits of

labiausiai žmogiškų vėlesnio evoliucinio išsivystymo bruožų buvo jaudinančiai išpranašauti šituose primityviuose žmonėse.

Pirminis andoninis klanas nepertrauktą vadovavimo liniją išlaikė iki dvidešimt septintosios kartos, kada, tarp Sontado tiesioginių palikuonių nebesant vyriškosios giminės palikuonio, du besirungiantys kandidatai į klaną valdovo vietą ėmė kovoti dėl aukščiausios valdžios.

Iki to meto, kada andoniniai klanai pasklido plačiu mastu, jau buvo gerai išsivysčiusi kalba dėl to, kad jie stengėsi bendrauti tarpusavyje. Šita kalba vystėsi toliau, ir beveik kasdien ji būdavo papildoma dėl naujų išradimų ir prisitaikymų prie aplinkos, ką padarydavo šitie aktyvūs, nerimstantys, ir smalsūs žmonės. Ir šita kalba tapo Urantijos kalba, ankstyvosios žmogiškosios šeimos kalba iki vėlesniojo spalvotųjų rasių atsiradimo.

Laikui bėgant, andoninių klanų skaičius išaugo, ir besiplečiančių šeimų ryšiai ėmė sukelti trintį ir nesusipratimus. Šitų žmonių protą ėmė užvaldyti tikrai du dalykai: medžioklė dėl to, kad gauti maisto, ir kariavimas, norint atkeršyti už kaimyninių genčių kokią nors tikrą ar tariamą neteisingumą ar įžeidimą.

Šeimyniniai vaidai augo, kildavo gentiniai karai, ir būdavo patiriami rimti nuostoliai tarp pačių geriausių atstovų iš gabesnių ir labiau išsivysčiusių grupių. Kai kurie tokie nuostoliai būdavo neatitaisomi; kai kurias vertingiausias palikuonių gimines gabumų ir intelekto požiūriu šitas pasaulis prarado amžinai. Šitai ankstyvajai rasei ir jos primityviajai civilizacijai grėsė išnykimas dėl tokio nesibaigiančio klanų kariavimo.

Šitų primityvių būtybių neįmanoma priversti, kad jos ilgai drauge gyventų taikiai. Žmogus yra kovojančių gyvulių palikuonis, ir, kada yra bendraujama artimai, tai nekultūringi žmonės vieni kitus suerzina ir įžeidinėja. Gyvybės Nešėjai žino šitą polinkį tarp evoliucinių tvarinių, ir atitinkamai pasirūpina galutiniu besivystančių žmogiškųjų būtybių atskyrimu bent jau į tris, o dažniau į šešias, skirtingas ir atskiras rases.

5. ANDONITŲ PASKLIDIMAS

Ankstyvosios Andono rasės neįsiskverbė toli į Aziją, ir iš pradžių jos nenuėjo ir į Afriką. Tų laikų geografią jiems kelią rodė į šiaurę, ir šitie žmonės keliavo vis tolyn ir tolyn į šiaurę, kol juos sustabdė trečiojo ledyno lėtai slenkantis ledas.

Prieš tai, kada šita didžiulė ledo danga pasiekė Prancūziją ir Britų salas, Andono ir

subsequent evolutionary development were touchingly foreshadowed in these primitive peoples.

^{63:4.5 (714.3)} The original Andonic clan maintained an unbroken line of leadership until the twenty-seventh generation, when, no male offspring appearing among Sontad's direct descendants, two rival would-be rulers of the clan fell to fighting for supremacy.

^{63:4.6 (714.4)} Before the extensive dispersion of the Andonic clans a well-developed language had evolved from their early efforts to intercommunicate. This language continued to grow, and almost daily additions were made to it because of the new inventions and adaptations to environment which were developed by these active, restless, and curious people. And this language became the word of Urantia, the tongue of the early human family, until the later appearance of the colored races.

^{63:4.7 (714.5)} As time passed, the Andonic clans grew in number, and the contact of the expanding families developed friction and misunderstandings. Only two things came to occupy the minds of these peoples: hunting to obtain food and fighting to avenge themselves against some real or supposed injustice or insult at the hands of the neighboring tribes.

^{63:4.8 (714.6)} Family feuds increased, tribal wars broke out, and serious losses were sustained among the very best elements of the more able and advanced groups. Some of these losses were irreparable; some of the most valuable strains of ability and intelligence were forever lost to the world. This early race and its primitive civilization were threatened with extinction by this incessant warfare of the clans.

^{63:4.9 (714.7)} It is impossible to induce such primitive beings long to live together in peace. Man is the descendant of fighting animals, and when closely associated, uncultured people irritate and offend each other. The Life Carriers know this tendency among evolutionary creatures and accordingly make provision for the eventual separation of developing human beings into at least three, and more often six, distinct and separate races.

5. DISPERSION OF THE ANDONITES

^{63:5.1 (715.1)} The early Andon races did not penetrate very far into Asia, and they did not at first enter Africa. The geography of those times pointed them north, and farther and farther north these people journeyed until they were hindered by the slowly advancing ice of the third glacier.

^{63:5.2 (715.2)} Before this extensive ice sheet reached France and the British Isles, the descendants of

Fontos palikuonys buvo pasukę vakarų kryptimi per Europą ir buvo įkūrę daugiau negu vieną tūkstantį atskirų gyvenviečių palei didžiąsias upes, tekėjusias į tuo metu šiltus Šiaurės jūros vandenį.

Šitos andoninės gentys buvo ankstyvieji gyventojai prie Prancūzijos upių; jie gyveno išilgai Somės upės dešimtis tūkstančių metų. Somės upė yra ta vienintelė upė, kurios ledynai nepakeitė, tomis dienomis ji tekėjo į jūrą didele dalimi taip, kaip ji teka ir dabar. Ir tai paaiškina, kodėl tiek daug įrodymų apie andonitų palikuonis yra surandama slėnyje palei šitos upės vagą.

Šitie Urantijos aborigenai negyveno medžiuose, nors iškilus pavojui jie vis dar lipdavo į medžių viršūnes. Jie paprastai gyvendavo po pakibusių stačių uolų pastogėmis išilgai upių ir kalvų šlaitų urvuose, kas jiems sudarė sąlygas stebėti prieigas ir saugojo juos nuo stichijų. Tokiu būdu jie galėjo naudotis laužais, neperdaugiausiai patirdami nepatogumų dėl dūmų. Jie taip pat nebuvo ir tikrieji urvų gyventojai, nors vėlesniaisiais laikais vėlesnės ledo dangos pasistūmėjo toliau į pietus ir jų palikuonis suvarė į urvus. Jie buvo linkę apsisototi miško pakraštyje ir prie upės.

Jie labai anksti tapo stebėtinai protingi maskuodami savo iš dalies uždengtas pastoges ir demonstravo didžiulius sugebėjimus įrengdami iš akmenų miegamuosius kambarius, kupolo formos akmenines pašiūres, į kurias jie įšliauždavo naktį. Įėjimas į tokią pašiūrę būdavo uždarytas, užridentant prieš jį akmenį, didžiulį akmenį, kuris tam tikslui būdavo patalpinamas viduje prieš tai, kai stogo akmenys būdavo visiškai sudedami į vietas.

Andonitai buvo bebaimiai ir puikūs medžiotojai, ir maitinosi, išskyrus laukines uogas ir kai kuriuos medžių vaisius, išimtinai mėsa. Kaip Andonas buvo sugalvojęs akmeninį kirvį, taip jo palikuonys anksti atrado ir efektyviai panaudojo svaidomąjį lazda ir harpūną. Pagaliau sukuriantis instrumentus protas veikė kartu su instrumentą naudojančia ranka, ir šitie ankstyvieji žmonės buvo labai sumanūs suteikiant titnaginiams instrumentams formą. Jie nukeliaudavo toli ir įvairiomis kryptimis ieškodami titnago, panašiai, kaip šiandieniniai žmonės nukeliauja iki žemės pakraščius ieškodami aukso, platinos, ir deimantų.

Ir daugeliu kitokių būdų šitos Andono gentys rodė tokį intelekto laipsnį, kurio jų regresuojantys palikuonys nepasiekė per pusę milijono metų, nors jie vėl ir vėl iš naujo atrasdavo įvairių būdų, kaip įkurti ugnį.

Andon and Fonta had pushed on westward over Europe and had established more than one thousand separate settlements along the great rivers leading to the then warm waters of the North Sea.

63:5.3 (715.3) These Andonic tribes were the early river dwellers of France; they lived along the river Somme for tens of thousands of years. The Somme is the one river unchanged by the glaciers, running down to the sea in those days much as it does today. And that explains why so much evidence of the Andonic descendants is found along the course of this river valley.

63:5.4 (715.4) These aborigines of Urantia were not tree dwellers, though in emergencies they still betook themselves to the treetops. They regularly dwelt under the shelter of overhanging cliffs along the rivers and in hillside grottoes which afforded a good view of the approaches and sheltered them from the elements. They could thus enjoy the comfort of their fires without being too much inconvenienced by the smoke. They were not really cave dwellers either, though in subsequent times the later ice sheets came farther south and drove their descendants to the caves. They preferred to camp near the edge of a forest and beside a stream.

63:5.5 (715.5) They very early became remarkably clever in disguising their partially sheltered abodes and showed great skill in constructing stone sleeping chambers, dome-shaped stone huts, into which they crawled at night. The entrance to such a hut was closed by rolling a stone in front of it, a large stone which had been placed inside for this purpose before the roof stones were finally put in place.

63:5.6 (715.6) The Andonites were fearless and successful hunters and, with the exception of wild berries and certain fruits of the trees, lived exclusively on flesh. As Andon had invented the stone ax, so his descendants early discovered and made effective use of the throwing stick and the harpoon. At last a tool-creating mind was functioning in conjunction with an implement-using hand, and these early humans became highly skillful in the fashioning of flint tools. They traveled far and wide in search of flint, much as present-day humans journey to the ends of the earth in quest of gold, platinum, and diamonds.

63:5.7 (715.7) And in many other ways these Andon tribes manifested a degree of intelligence which their retrogressing descendants did not attain in half a million years, though they did again and again rediscover various methods of kindling fire.

MOKYTOJAS

Andoniniam pasklidimui plečiantis, klanų kultūrinis ir dvasinis statusas regresavo per beveik dešimt tūkstančių metų iki tų dienų, kada gyveno Onagaras, kuris ėmėsi vadovauti šitoms gentims, užtikrino tarp jų taiką, ir pirmą kartą, visus juos vedė į "Gyvybės Suteikėjo žmonėms ir gyvuliams" garbinimą.

Andono filosofija buvo labai paini; jis vos išvengė to, kad netaptų ugnies garbintoju dėl didžiulio pasitenkinimo, kurį pajuto atsitiktinai atradęs ugnį. Tačiau, protas jį nukreipė nuo savojo atradimo prie saulės, kaip aukštesnio ir daugiau baimingos pagarbos keliančio karščio ir šviesos šaltinio, bet jį buvo per daug toli, ir todėl jis netapo saulės garbintoju.

Andonitai anksti išsiugdė stichijos—griaustinio, žaibo, lietaus, sniego, krušos, ir ledo—baimę. Bet tomis tolimomis dienomis alkis būdavo nuolat atsinaujinantis akstinas, ir kadangi jie didžiąja dalimi maitinosi gyvūnais, tai galų gale jie sukūrė gyvūnų garbinimo formą. Andonui, didesnieji maistiniai gyvūnai buvo kūrybinės galios ir stiprinančios jėgos simboliai. Kartas nuo karto tapdavo papročiu šituos įvairius didesnius gyvūnus laikyti garbinimo objektais. Tuo metu, kada madingas būdavo konkretus gyvūnas, tada jo primityvūs kontūrai būdavo piešiami ant urvų sienų, o vėliau, nuolat vystantis menui, toks gyvulinis dievas būdavo išraižomas įvairiuose ornamentuose.

Andoniniai žmonės labai anksti suformavo įprotį nevalgyti genties garbinamo gyvūno mėsos. Netrukus, tam, kad tinkamiau būtų paveiktas jaunimo protas, jie sukūrė garbinimo ritualą, kuris būdavo atliekamas aplink vieno iš šitų garbinamų gyvulių kūną; o dar vėliau, šitas primityvus vaidinimas išsivystė į jų palikuonių labiau pakylėtą aukojimo ritualą. Ir tai yra aukojimo, kaip garbinimo dalies, kilmė. Šitą idėją Mozė išvystė hebrajų ritualuose, ir, iš principo, Apaštalas Paulius išsaugojo ją kaip doktriną apie atpirkimą už nuodėmę "kraujo praliejimo dėka."

Tai, jog šitų primityviųjų žmonių gyvenime pats svarbiausias dalykas buvo maistas, parodo malda, kurios šituos paprastus žmones mokė Onagaras, jų didysis mokytojas. O šita malda buvo tokia:

"O Gyvybės Įkvėpėjau, duok mums šią dieną mūsų kasdienio maisto, išlaisvink mus nuo ledo prakeikimo, išgelbėk mus nuo mūsų miško priešų, ir su gailestingumu priimk mus Didingame Pomirtiniame Anapus."

Onagaras turėjo būstinę senosios

63:6.1 (715.8) As the Andonic dispersion extended, the cultural and spiritual status of the clans retrogressed for nearly ten thousand years until the days of Onagar, who assumed the leadership of these tribes, brought peace among them, and for the first time, led all of them in the worship of the "Breath Giver to men and animals."

63:6.2 (716.1) Andon's philosophy had been most confused; he had barely escaped becoming a fire worshiper because of the great comfort derived from his accidental discovery of fire. Reason, however, directed him from his own discovery to the sun as a superior and more awe-inspiring source of heat and light, but it was too remote, and so he failed to become a sun worshiper.

63:6.3 (716.2) The Andonites early developed a fear of the elements — thunder, lightning, rain, snow, hail, and ice. But hunger was the constantly recurring urge of these early days, and since they largely subsisted on animals, they eventually evolved a form of animal worship. To Andon, the larger food animals were symbols of creative might and sustaining power. From time to time it became the custom to designate various of these larger animals as objects of worship. During the vogue of a particular animal, crude outlines of it would be drawn on the walls of the caves, and later on, as continued progress was made in the arts, such an animal god was engraved on various ornaments.

63:6.4 (716.3) Very early the Andonic peoples formed the habit of refraining from eating the flesh of the animal of tribal veneration. Presently, in order more suitably to impress the minds of their youths, they evolved a ceremony of reverence which was carried out about the body of one of these venerated animals; and still later on, this primitive performance developed into the more elaborate sacrificial ceremonies of their descendants. And this is the origin of sacrifices as a part of worship. This idea was elaborated by Moses in the Hebrew ritual and was preserved, in principle, by the Apostle Paul as the doctrine of atonement for sin by "the shedding of blood."

63:6.5 (716.4) That food was the all-important thing in the lives of these primitive human beings is shown by the prayer taught these simple folks by Onagar, their great teacher. And this prayer was:

63:6.6 (716.5) "O Breath of Life, give us this day our daily food, deliver us from the curse of the ice, save us from our forest enemies, and with mercy receive us into the Great Beyond."

63:6.7 (716.6) Onagar maintained headquarters on

Viduržemio jūros šiaurinėje pakrantėje, dabartinės Kaspijos jūros regione, gyvenvietėje, vadintoje Obanu, toje sustojimo vietoje, kur kelias, vedantis į šiaurę iš Mesopotamijos pietinių žemių suko į vakarus. Iš Obano į tolimas gyvenvietes jis pasiuntė mokytojus tam, kad išplatintų jo naujas doktrinas apie vieną Dievą ir jo supratimą apie pomirtinį pasaulį, kurį jis pavadino Didingu Pomirtiniu Anapus. Šitie Onagarų emisariai buvo pirmieji šio pasaulio misionieriai; taip pat jie buvo pirmieji žmogiškieji tvariniai, kurie ėmė virti mėsą, pirmieji, kurie reguliariai naudojo ugnį gamindami maistą. Jie kepė mėsą ant lazdų galiukų, o taip pat ant karštų akmenų; vėliau jie kepė didžiulius gabalus lauže, bet jų palikuonys beveik visiškai sugrįžo prie žalios mėsos vartojimo.

Onagaras gimė prieš 983.323 metus (nuo 1934 m. po Kr. gim.), ir jis gyveno iki šešiasdešimt devynerių metų amžiaus. Iki Planetos Princo atvykimo laikų šito originalaus proto ir dvasinio vadovo pasiekimų perteikimas yra jaudinantis pasakojimas, kaip šitie primityvūs žmonės buvo organizuojami į tikrą visuomenę. Jis įvedė veiksmingą gentinį valdymą, tokį, kokio vėlesnės kartos nepasiekė per daugelį tūkstantmečių. Niekada iki to laiko, kol atvyko Planetos Princas, žemėje nebuvo tokios aukštos dvasinės civilizacijos. Šitie paprasti žmonės turėjo tikrą, nors primityvią religiją, bet ją vėliau prarado jų vis labiau menkėjantys palikuonys.

Nors tiek Andonas, tiek Fonta buvo gavę Minties Derintojus, kaip ir daugelis jų palikuonių, bet būtent Onagarų laikais Minties Derintojai ir serafimai sargybiniai didžiuliais kiekiais atvykdavo į Urantiją. Tai buvo, iš tikrųjų, primityviojo žmogaus aukso amžius.

7. ANDONO IR FONTOS IŠLIKIMAS

Andonas ir Fonta, nuostabieji žmogiškosios rasės įkūrėjai, gavo pripažinimą tuo metu, kai Urantijai buvo skelbiamas nuosprendis, atvykus Planetos Princui, ir deramu laiku jie pasirodė po morontijos gyvenamųjų pasaulių mokymo, turėdami Jerusemo pilietybės statusą. Nors jiems niekada nebuvo leista sugrįžti į Urantiją, bet jie žino rasės, kurią jie įkūrė, istoriją. Jie liūdėjo dėl Kaligastijos išdavystės, nusiminė dėl Adominės nesėkmės, bet labai džiaugėsi, kada buvo gautas pranešimas, jog Mykolas jų pasaulį pasirinko savo baigiamojo savęs padovanojimo vieta.

Jeruseme tiek Andonas, tiek Fonta susiliejo su savo Minties Derintojais, kaip ir keletas jų vaikų, įskaitant Sontadą, bet didžioji dalis net jų tiesioginių palikuonių pasiekė tikrai susiliejimą su Dvasia.

the northern shores of the ancient Mediterranean in the region of the present Caspian Sea at a settlement called Oban, the tarrying place on the westward turning of the travel trail leading up northward from the Mesopotamian southland. From Oban he sent out teachers to the remote settlements to spread his new doctrines of one Deity and his concept of the hereafter, which he called the Great Beyond. These emissaries of Onagar were the world's first missionaries; they were also the first human beings to cook meat, the first regularly to use fire in the preparation of food. They cooked flesh on the ends of sticks and also on hot stones; later on they roasted large pieces in the fire, but their descendants almost entirely reverted to the use of raw flesh.

^{63:6.8 (716.7)} Onagar was born 983,323 years ago (from A.D. 1934), and he lived to be sixty-nine years of age. The record of the achievements of this master mind and spiritual leader of the pre-Planetary Prince days is a thrilling recital of the organization of these primitive peoples into a real society. He instituted an efficient tribal government, the like of which was not attained by succeeding generations in many millenniums. Never again, until the arrival of the Planetary Prince, was there such a high spiritual civilization on earth. These simple people had a real though primitive religion, but it was subsequently lost to their deteriorating descendants.

^{63:6.9 (717.1)} Although both Andon and Fonta had received Thought Adjusters, as had many of their descendants, it was not until the days of Onagar that the Adjusters and guardian seraphim came in great numbers to Urantia. This was, indeed, the golden age of primitive man.

7. THE SURVIVAL OF ANDON AND FONTA

^{63:7.1 (717.2)} Andon and Fonta, the splendid founders of the human race, received recognition at the time of the adjudication of Urantia upon the arrival of the Planetary Prince, and in due time they emerged from the regime of the mansion worlds with citizenship status on Jerusem. Although they have never been permitted to return to Urantia, they are cognizant of the history of the race they founded. They grieved over the Caligastia betrayal, sorrowed because of the Adamic failure, but rejoiced exceedingly when announcement was received that Michael had selected their world as the theater for his final bestowal.

^{63:7.2 (717.3)} On Jerusem both Andon and Fonta were fused with their Thought Adjusters, as also were several of their children, including Sontad, but the majority of even their immediate descendants only achieved Spirit fusion.

63:7.3 (717.4)

Andonas ir Fonta, netrukus po jų atvykimo į Jerusėmą, gavo leidimą iš Sistemos Aukščiausiojo Valdovo sugrįžti į pirmąjį morontinį gyvenamąjį pasaulį tam, kad tarnautų su tomis morontinėmis asmenybėmis, kurios dangiškosiame sferose pasveikina laiko piligrimus iš Urantijos. Ir jie į šitą tarnystę buvo paskirti neribotam laikui. Sąsajoje su šiais apreiškimais jie stengėsi pasiųsti sveikinimus į Urantiją, bet šitas jų pageidavimas buvo išmintingai nepatenkintas.

Ir tai yra pasakojimas apie didvyriškiausią ir nuostabiausią skyrių visoje Urantijos istorijoje, pasakojimas apie visos žmonijos unikalių tėvų evoliuciją, gyvenimo kovas, mirtį, ir amžiną išlikimą.

[Pateikta Gyvybės Nešėjo, gyvenančio Urantijoje.]

^{63:1.3 (111.4)} Andon and Fonta, shortly after their arrival on Jerusem, received permission from the System Sovereign to return to the first mansion world to serve with the morontia personalities who welcome the pilgrims of time from Urantia to the heavenly spheres. And they have been assigned indefinitely to this service. They sought to send greetings to Urantia in connection with these revelations, but this request was wisely denied them.

^{63:7.4 (717.5)} And this is the recital of the most heroic and fascinating chapter in all the history of Urantia, the story of the evolution, life struggles, death, and eternal survival of the unique parents of all mankind.

^{63:7.5 (717.6)} [Presented by a Life Carrier resident on Urantia.]

64 Dokumentas. Evoliucinės spalvotosios rasės

⇐ 063

URANTIJOS KNYGA

065 ⇐

III DALIS. URANTIJOS ISTORIJA

64 DOKUMENTAS. EVOLIUCINĖS SPALVOTOSIOS RASĖS

Skyrius

ĮVADAS

1. Andoniniai aborigenai
2. Foksholo gentys
3. Badonano gentys
4. Neandertaliečių rasės
5. Spalvotųjų rasių kilmė
6. Šešios Urantijos Sangikų rasės
7. Spalvotųjų rasių pasklidimas

ĮVADAS

TAI pasakojimas apie Urantijos rases nuo Andono ir Fontos dienų, beveik prieš vieną milijoną metų, einant artyn per Planetos Princo laikus iki ledo amžiaus pabaigos.

Žmogiškoji rasė yra beveik vieno milijono metų amžiaus, ir pasakojimo apie ją pirmoji dalis apytiksliai atitinka Urantijos laikus iki Planetos Princo atvykimo. Vėlesnioji žmonijos istorijos dalis prasideda tuo metu, kada atvyksta Planetos Princas ir kada atsiranda šešios spalvotosios rasės ir maždaug atitinka tą periodą, kurį paprastai vadina Senuoju Akmens Amžiumi.

1. ANDONINIAI ABORIGENAI

Primityvusis žmogus žemėje evoliuciškai atsirado šiek tiek mažiau negu prieš vieną milijoną metų, ir jis turėjo intensyvių patyrimą. Jis instinktyviai stengėsi išvengti susimaišymo su menkesnėmis žmogbeždžionių gentimis pavojaus. Bet jis negalėjo migruoti į rytus dėl

PAPER 64 THE EVOLUTIONARY RACES OF COLOR SECTIONS

Introduction

1. The Andonic Aborigines
2. The Foxhall Peoples
3. The Badonan Tribes
4. The Neanderthal Races
5. Origin of the Colored Races
6. The Six Sangik Races of Urantia
7. Dispersion of the Colored Races

INTRODUCTION

64:0.1 (718.1) THIS is the story of the evolutionary races of Urantia from the days of Andon and Fonta, almost one million years ago, down through the times of the Planetary Prince to the end of the ice age.

64:0.2 (718.2) The human race is almost one million years old, and the first half of its story roughly corresponds to the pre-Planetary Prince days of Urantia. The latter half of the history of mankind begins at the time of the arrival of the Planetary Prince and the appearance of the six colored races and roughly corresponds to the period commonly regarded as the Old Stone Age.

1. THE ANDONIC ABORIGINES

64:1.1 (718.3) Primitive man made his evolutionary appearance on earth a little less than one million years ago, and he had a vigorous experience. He instinctively sought to escape the danger of mingling with the inferior simian tribes. But he could not migrate eastward because of the arid

sausringų Tibeto krašto aukštumų, 30.000 pėdų virš jūros lygio; negalėjo jis judėti ir į pietus ar vakarus dėl išsiplėtusios Viduržemio jūros, kuri tuo metu tęsėsi į rytus iki Indijos vandenyno; o kada jis keliavo į šiaurę, tada jis susidūrė su atslenkančiu ledu. Bet net kada tolimesnę migraciją blokavo ledas, ir nors pasklindančios gentys tapo vis priešiškesnės, bet protingesnės grupės niekada nebepuoselėjo minties patraukti į pietus tam, kad gyventų tarp menkesnio intelekto savo plaukuotų pusbrolių, gyvenančių medžiuose.

Didelė dalis žmogaus ankstyviausių religinių emocijų kilo iš jo bejėgiškumo jausmo šitoje užtvetoje geografinės padėties aplinkoje—kalnai dešinėje, vanduo kairėje, ir ledas priekyje. Bet šitie pažangūs andonitai nebeatsigrėžė į savo menkesnius medžiuose gyvenančius giminaičius pietuose.

Šitie Andonitai vengė miškų, priešingai negu jų nežmogiškieji giminaičiai. Miškuose žmogus visada prastėdavo; žmogaus evoliucija darė pažangą tik atvirose vietovėse ir aukštesnėse platumose. Atvirų vietovių šaltis ir alkis skatina veiksmą, išradingumą, ir sumanumą. Tuo metu, kai šitos andoninės gentys ugdė šiandieninės žmogiškosios rasės pionierius šito atšiauraus šiaurinio klimato sunkumų ir nepriteklių terpėje, tai jų atsilikę pusbroliai maloniai gyveno savo ankstyvosios bendros kilmės krašto pietiniuose tropiniuose miškuose.

Šitie įvykiai buvo trečiojo ledynmečio, pirmojo pagal geologų apskaičiavimus, laikais. Pirmieji du ledynai nebuvo didžiuliai šiaurinėje Europoje.

Per ledo amžiaus didžiąją dalį Anglija sausuma buvo sujungta su Prancūzija, tuo tarpu vėliau Afrika susijungė su Europa Sicilijos sausumos tiltu. Andoninių migracijų metu buvo ištisinis sausumos kelias iš Anglijos vakaruose tolyn per Europą ir Aziją iki Javos rytuose; bet Australija vėl buvo izoliuota, o tai dar daugiau turėjo įtakos tam, kad išsivystė jos pačios ypatinga fauna.

Prieš 950.000 metų Andono ir Fontos palikuonys išmigravo toli į rytus ir į vakarus. Į vakarus jie perėjo per Europą į Prancūziją ir Angliją. Vėlesniaisiais laikais jie įsiskverbė į rytus iki pat Javos, kur visai neseniai buvo surasti jų kaulai—vadinamasis Javos žmogus—o tada jis nukeliavo tolyn iki Tasmanijos.

Tas grupes, kuriosėjo į vakarus, bendros protėvinės kilmės atsilikusios giminės užteršė mažiau negu tas grupes, kuriosėjo į rytus, ir kurios taip laisvai bendravo su savo atsilikusiais gyvuliniais pusbroliais. Šitie nesivystantys į priekį individai judėjo į pietus ir greitai susiporavo su menkesnėmis gentimis. Vėliau, vis didesnis jų

Tibetan land elevations, 30,000 feet above sea level; neither could he go south nor west because of the expanded Mediterranean Sea, which then extended eastward to the Indian Ocean; and as he went north, he encountered the advancing ice. But even when further migration was blocked by the ice, and though the dispersing tribes became increasingly hostile, the more intelligent groups never entertained the idea of going southward to live among their hairy tree-dwelling cousins of inferior intellect.

64:1.2 (718.4) Many of man's earliest religious emotions grew out of his feeling of helplessness in the shut-in environment of this geographic situation — mountains to the right, water to the left, and ice in front. But these progressive Andonites would not turn back to their inferior tree-dwelling relatives in the south.

64:1.3 (718.5) These Andonites avoided the forests in contrast with the habits of their nonhuman relatives. In the forests man has always deteriorated; human evolution has made progress only in the open and in the higher latitudes. The cold and hunger of the open lands stimulate action, invention, and resourcefulness. While these Andonic tribes were developing the pioneers of the present human race amidst the hardships and privations of these rugged northern climes, their backward cousins were luxuriating in the southern tropical forests of the land of their early common origin.

64:1.4 (718.6) These events occurred during the times of the third glacier, the first according to the reckoning of geologists. The first two glaciers were not extensive in northern Europe.

64:1.5 (718.7) During most of the ice age England was connected by land with France, while later on Africa was joined to Europe by the Sicilian land bridge. At the time of the Andonic migrations there was a continuous land path from England in the west on through Europe and Asia to Java in the east; but Australia was again isolated, which further accentuated the development of its own peculiar fauna.

64:1.6 (719.1) 950,000 years ago the descendants of Andon and Fonta had migrated far to the east and to the west. To the west they passed over Europe to France and England. In later times they penetrated eastward as far as Java, where their bones were so recently found — the so-called Java man — and then journeyed on to Tasmania.

64:1.7 (719.2) The groups going west became less contaminated with the backward stocks of mutual ancestral origin than those going east, who mingled so freely with their retarded animal cousins. These unprogressive individuals drifted southward and presently mated with the inferior tribes. Later on, increasing numbers of their

mišrių palikuonių skaičius sugrįždavo į šiaurę, kad susimaišytų su greitai plintančiais andoniniais žmonėmis, ir tokios nevykusios sąjungos labiau išsivysčiusią giminę neišvengiamai degraduodavo. Vis mažesnis skaičius primitiviųjų gyvenviečių garbino Gyvybės Suteikėją. Šitai ankstyvajai aušros civilizacijai grėsė išnykimas.

Ir taip Urantijoje buvo visą laiką. Daug vilčių teikusios civilizacijos vėliau degraduodavo ir galiausiai išnykdavo dėl tokios kvailystės, jog labiau išsivysčiusieji laisvai sau leisdavo turėti palikuonių su menkesniaisiais.

2. FOKSHOLO GENTYS

Prieš 900.000 metų Andono ir Fontos menas ir Onagarų kultūra nyko nuo žemės paviršiaus; kultūra, religija, ir net titnago apdirbimo menas buvo žemiausiame lygyje.

Tai buvo tie laikai, kada į Angliją iš pietinės Prancūzijos atvykdavo didžiuliai kiekiai menkesnių negrynakraujų grupių. Šitos gentys buvo taip smarkiai susimaišiusios su miškiniais į beždžiones panašiais tvariniais, jog vargu ar jie buvo žmonės. Jie neturėjo religijos, bet sugebėjo primitiviai apdirbti titnagą ir turėjo pakankamai proto tam, jog įkurtų ugnį.

Po jų į Europą atėjo šiek tiek labiau išsivystę ir daugiau gimdantys žmonės, kurių palikuonys greitai išplito po visą kontinentą nuo ledų šiaurėje iki Alpių ir Viduržemio jūros pietuose. Šitos gentys yra vadinamoji *haidelbergo rasė*.

Per šitą ilgą kultūros nykimo laikotarpį Foksholo gentys Anglijoje ir Badonano gentys į šiaurės vakarus nuo Indijos tebebuvo išlaikiusios kai kurias Andono tradicijas ir kai kurias Onagarų kultūros liekanas.

Foksholo gentys buvo nukeliausios į vakarus toliausia, ir joms pavyko išlaikyti didelę dalį andoninės kultūros; taip pat jos išsaugojo sugebėjimą apdirbti titnagą ir tą perteikė savo palikuonims, seniesiems eskimų protėviams.

Nors Foksholo genčių liekanos Anglijoje buvo surastos paskutinės, bet šitie andonitai iš tikrųjų buvo pirmosios žmogiškosios būtybės, gyvenusios tuose regionuose. Tuo metu sausumos tiltas vis dar jungė Prancūziją su Anglija; ir kadangi didžioji dalis Andono palikuonių ankstyvųjų gyvenviečių buvo išsidėsčiusios palei tų senųjų laikų upes ir jūrų pakrantes, tai dabar jos yra po Lamanšo ir Šiaurės jūros vandenimis, bet trys ar keturios tebėra virš vandens Anglijos pakrantėje.

mongrel descendants returned to the north to mate with the rapidly expanding Andonic peoples, and such unfortunate unions unfailingly deteriorated the superior stock. Fewer and fewer of the primitive settlements maintained the worship of the Breath Giver. This early dawn civilization was threatened with extinction.

64:1.8 (719.3) And thus it has ever been on Urantia. Civilizations of great promise have successively deteriorated and have finally been extinguished by the folly of allowing the superior freely to procreate with the inferior.

2. THE FOXHALL PEOPLES

64:2.1 (719.4) 900,000 years ago the arts of Andon and Fonta and the culture of Onagar were vanishing from the face of the earth; culture, religion, and even flintworking were at their lowest ebb.

64:2.2 (719.5) These were the times when large numbers of inferior mongrel groups were arriving in England from southern France. These tribes were so largely mixed with the forest apelike creatures that they were scarcely human. They had no religion but were crude flintworkers and possessed sufficient intelligence to kindle fire.

64:2.3 (719.6) They were followed in Europe by a somewhat superior and prolific people, whose descendants soon spread over the entire continent from the ice in the north to the Alps and Mediterranean in the south. These tribes are the so-called *Heidelberg race*.

64:2.4 (719.7) During this long period of cultural decadence the Foxhall peoples of England and the Badonan tribes northwest of India continued to hold on to some of the traditions of Andon and certain remnants of the culture of Onagar.

64:2.5 (719.8) The Foxhall peoples were farthest west and succeeded in retaining much of the Andonic culture; they also preserved their knowledge of flintworking, which they transmitted to their descendants, the ancient ancestors of the Eskimos.

64:2.6 (719.9) Though the remains of the Foxhall peoples were the last to be discovered in England, these Andonites were really the first human beings to live in those regions. At that time the land bridge still connected France with England; and since most of the early settlements of the Andon descendants were located along the rivers and seashores of that early day, they are now under the waters of the English Channel and the North Sea, but some three or four are still above water on the English coast.

Daugelis iš protingesnių ir dvasingesnių Foksholo žmonių išlaikė savo aukštesnį rasinį išsivystymą ir išsaugojo nuo išnykimo savo primityvius religinius papročius. Ir šitie žmonės, kada vėliau susiliejo su vėlesniaisiais giminių tipais, po paskutiniojo ledyno užėjimo iš Anglijos keliavo tolyn į vakarus ir išliko kaip šiandieniniai eskimai.

3. BADONANO GENTYS

Be Foksholo genčių vakaruose, kitas kovojantis kultūros centras išsilaikė rytuose. Šitoji grupė buvo išsidėsčiusi šiaurės vakarų Indijos kalnų papėdėje tarp Andono proproanūkio Badonano genčių. Šitie žmonės buvo vieninteliai Andono palikuonys, kurie neaukojo žmonių.

Šitie kalnų badonitai užėmė platų plokščiakalnį, apsuptą miškų, išraižytą upokšnių, ir turintį gausybę gyvūnų, žuvų, ir paukščių. Panašiai kaip ir kai kurie iš jų pusbrolių Tibete, jie gyveno primityviose akmeninėse pašiūrėse, grotose kalvų šlaituose, ir pusiau požeminėse perėjose.

Tuo metu, kada šiaurinės gentys ėmė vis labiau ir labiau bijoti ledo, tai tos gentys, kurios gyveno netoli savosios kilmės krašto, ėmė nepaprastai bijoti vandens. Jos matė, kaip Mesopotamijos pusiasalis palaipsniui grimzta į vandenyną, ir nors jis keletą kartų iškilo, bet šitų primityviųjų rasių tradicijos rutuliojosi taip, kad jų pagrindas buvo jūros pavojai ir periodiškų potvynių baimė. Ir šita baimė, drauge su jų patyrimu, susijusiu su upių potvyniais, paaiškina, kodėl jie ieškojo aukštumų kaip saugios vietos, kurioje galėtų gyventi.

Į rytus nuo Badonano genčių, šiaurinės Indijos Sivalikų kalnuose, gali būti surandamos suakmenėjusios liekanos, kurios labiau už visas kitas suakmenėjusias liekanas žemėje priartėja prie pereinamųjų tipų tarp žmogaus ir įvairių ikižmogiškųjų grupių.

Prieš 850.000 metų labiau išsivysčiusios Badonano gentys pradėjo naikinantį karą prieš savo menkesnius ir gyvulinius kaimynus. Trumpiau negu per vieną tūkstantį metų didžioji dauguma šitų regionų pasienyje gyvenusių gyvulinių grupių buvo arba sunaikintos, arba išvytos atgal į pietinius miškus. Šita menkesniųjų naikinimo kampanija truputį pagerino to amžiaus kalnų gentis. O šitų pagerintų badonitų giminaičių maišyti palikuonys veiksmo arenoje pasirodė kaip akivaizdžiai naujas tipas—*neandertaliečių rasė*.

4. NEANDERTALIEČIŲ RASĖS

64:2.7 (720.1) Many of the more intelligent and spiritual of the Foxhall peoples maintained their racial superiority and perpetuated their primitive religious customs. And these people, as they were later admixed with subsequent stocks, journeyed on west from England after a later ice visitation and have survived as the present-day Eskimos.

3. THE BADONAN TRIBES

64:3.1 (720.2) Besides the Foxhall peoples in the west, another struggling center of culture persisted in the east. This group was located in the foothills of the northwestern Indian highlands among the tribes of Badonan, a great-great-grandson of Andon. These people were the only descendants of Andon who never practiced human sacrifice.

64:3.2 (720.3) These highland Badonites occupied an extensive plateau surrounded by forests, traversed by streams, and abounding in game. Like some of their cousins in Tibet, they lived in crude stone huts, hillside grottoes, and semiunderground passages.

64:3.3 (720.4) While the tribes of the north grew more and more to fear the ice, those living near the homeland of their origin became exceedingly fearful of the water. They observed the Mesopotamian peninsula gradually sinking into the ocean, and though it emerged several times, the traditions of these primitive races grew up around the dangers of the sea and the fear of periodic engulfment. And this fear, together with their experience with river floods, explains why they sought out the highlands as a safe place in which to live.

64:3.4 (720.5) To the east of the Badonan peoples, in the Siwalik Hills of northern India, may be found fossils that approach nearer to transition types between man and the various prehuman groups than any others on earth.

64:3.5 (720.6) 850,000 years ago the superior Badonan tribes began a warfare of extermination directed against their inferior and animalistic neighbors. In less than one thousand years most of the borderland animal groups of these regions had been either destroyed or driven back to the southern forests. This campaign for the extermination of inferiors brought about a slight improvement in the hill tribes of that age. And the mixed descendants of this improved Badonite stock appeared on the stage of action as an apparently new people — the *Neanderthal race*.

4. THE NEANDERTHAL RACES

Neandertaliečiai buvo puikūs kovotojai, ir jie labai daug keliavo. Palaipsniui jie pasklido nuo aukštikalnių centrų šiaurės vakarų Indijoje į Prancūziją vakaruose, Kiniją rytuose, ir net į pietus į šiaurės Afriką. Jie pasaulyje viešpatavo beveik pusę milijono metų iki spalvotųjų evoliucinių rasių migracijos laikų.

Prieš 800.000 metų buvo gausu laukinių paukščių; daug rūšių elnių, o taip pat dramblių ir begemotų, klajojo po Europą. Galvijų buvo daugybė; arklių ir vilkų buvo visur. Neandertaliečiai buvo puikūs medžiotojai, ir tos gentys Prancūzijoje buvo pirmosios gentys, kurios pradėjo laikytis tokio papročio, kada geriausiems medžiotojams būdavo leidžiama rinktis moteris į žmonas.

Šiaurės elnias buvo labai naudingas šitoms neandertaliečių gentims, kurios jį naudojo maistui, apsirengimui, ir instrumentams, kadangi jos įvairiems tikslams pritaikydavo ragus ir kaulus. Jų kultūra buvo menka, bet jos labai patobulino titnago apdirbimą, kad jis beveik pasiekė Andono dienų lygį. Didžiuliai titnago gabalai, pritvirtinti prie medinių rankenų radosi vėl, ir buvo naudojami kaip kirviai ir kapliai.

Prieš 750.000 metų ketvirtoji ledo danga buvo gerokai pasislinkusi į pietus. Su savo pagerintais įrankiais neandertaliečiai padarydavo skyles lede, dengusiam šiaurines upes, ir tokiu būdu sugebėdavo nusmeigti žuvų, kurios atplaukdavo prie šitų oro skylių. Šitos gentys visada pasitraukdavo prieš atslenkant ledui, kuris šiuo metu plačiausiai įsiveržė į Europą.

Šitais laikais Sibiro ledynas pietų kryptimi pasislinko toliausia, priversdamas pirmąsį žmogų kraustytis į pietus, atgal link savosios kilmės kraštų. Bet žmogiškosios rūšys buvo taip atsiskyrusios, kad pavojus toliau susimaišyti su neprogresyviais žmogbeždžionių giminaičiais buvo labai sumažėjęs.

Prieš 700.000 metų ketvirtasis ledynas, didžiausias iš visų Europoje, traukėsi; žmonės ir gyvūnai ėmė grįžti į šiaurę. Klimatas buvo vėsus ir drėgnas, ir primityvusis žmogus vėl suklestėjo Europoje ir vakarinėje Azijoje. Palaipsniui miškai plėtėsi į šiaurę, kur taip neseniai buvo ledynas.

Žinduolių gyvybę didysis ledynas mažai tepakeitė. Šitie gyvūnai išsilaikė toje siauroje žemės juostoje, kuri buvo tarp ledo ir Alpių, o ledynui pasitraukus, vėl greitai išplito po visą Europą. Iš Afrikos, per Sicilijos sausumos tiltą, atsikraustė tiesiailčiai drambliai, plačianosiai raganosiai, hienos, ir Afrikos liūtai, ir šitie naujieji gyvūnai beveik visiškai išnaikino kardadančius tigrus ir begemotus.

64:4.1 (720.7) The Neanderthals were excellent fighters, and they traveled extensively. They gradually spread from the highland centers in northwest India to France on the west, China on the east, and even down into northern Africa. They dominated the world for almost half a million years until the times of the migration of the evolutionary races of color.

64:4.2 (720.8) 800,000 years ago game was abundant; many species of deer, as well as elephants and hippopotamuses, roamed over Europe. Cattle were plentiful; horses and wolves were everywhere. The Neanderthals were great hunters, and the tribes in France were the first to adopt the practice of giving the most successful hunters the choice of women for wives.

64:4.3 (721.1) The reindeer was highly useful to these Neanderthal peoples, serving as food, clothing, and for tools, since they made various uses of the horns and bones. They had little culture, but they greatly improved the work in flint until it almost reached the levels of the days of Andon. Large flints attached to wooden handles came back into use and served as axes and picks.

64:4.4 (721.2) 750,000 years ago the fourth ice sheet was well on its way south. With their improved implements the Neanderthals made holes in the ice covering the northern rivers and thus were able to spear the fish which came up to these vents. Ever these tribes retreated before the advancing ice, which at this time made its most extensive invasion of Europe.

64:4.5 (721.3) In these times the Siberian glacier was making its southernmost march, compelling early man to move southward, back toward the lands of his origin. But the human species had so differentiated that the danger of further mingling with its nonprogressive simian relatives was greatly lessened.

64:4.6 (721.4) 700,000 years ago the fourth glacier, the greatest of all in Europe, was in recession; men and animals were returning north. The climate was cool and moist, and primitive man again thrived in Europe and western Asia. Gradually the forests spread north over land which had been so recently covered by the glacier.

64:4.7 (721.5) Mammalian life had been little changed by the great glacier. These animals persisted in that narrow belt of land lying between the ice and the Alps and, upon the retreat of the glacier, again rapidly spread out over all Europe. There arrived from Africa, over the Sicilian land bridge, straight-tusked elephants, broad-nosed rhinoceroses, hyenas, and African lions, and these new animals virtually exterminated the saber-toothed tigers and

Prieš 650.000 metų klimatas tebebuvo švelnus. Iki tarpledyninio periodo vidurio jis tapo toks šiltas, jog Alpėse beveik nebeliko ledo ir sniego.

Prieš 600.000 metų ledas atsitraukdamas tada buvo pasiekęs savo patį šiaurinį tašką, o po kelių tūkstančių metų pertraukos, vėl ėmė penktą kartą slinkti į pietus. Bet per penkiasdešimt tūkstančių metų klimatas mažai kuo tepasikeitė. Žmogus ir Europos gyvūnai irgi nedaug kuo pasikeitė. Ankstesniojo periodo nedidelis sausringumas sumažėjo, o alpiniai ledynai nusileido toli žemyn palei upių slėnius.

Prieš 550.000 metų atslenkantis ledynas vėl žmogų ir gyvūnus nustumė į pietus. Bet šitą kartą žmogus turėjo daug vietos plačioje žemės juostoje, nusidriekiančioje šiaurės rytuose į Aziją ir esančioje tarp ledo užklotų ir tuo metu greitai besiplečiančio Viduržemio jūros tęsinio Juodosios Jūros.

Šitie ketvirtojo ir penktojo ledynų laikai liudijo neandertaliečių rasių primityviosios kultūros tolimesnį plitimą. Bet pažanga buvo tokia nedidelė, jog iš tikrųjų atrodė tarsi bandymas sukurti naują ir modifikuotą protingą gyvybę Urantijoje buvo bežlungas. Beveik ketvirtį milijono metų šitos primityvios gentys toliau klajojo, medžiodamos ir kovodamos, ir atskirais laikotarpiais kai kuriose srityse tobulėdamos, bet, apskritai, palaipsniui degraduodamos, palyginus su savo labiau išsivysčiusiais Andoniniais protėviais.

Šitais dvasinės tamsos amžiais prietaringos žmonijos kultūra nusmuko iki žemiausio lygio. Neandertaliečiai iš tiesų neturėjo religijos, kuri būtų pranokusi gėdingus prietarus. Jie mirtinai bijojo debesų, dar daugiau bijojo miglos ir rūkų. Palaipsniui vystėsi primityvi gamtos jėgų baimės religija, tuo tarpu gyvūnų garbinimas mažėjo, nes įrankių patobulinimas, kartu su laukinių gyvūnų gausa, šitiems žmonėms leido gyventi jaučiant mažesnį nerimą dėl maisto; už medžioklę atlygis lytiniais santykiais turėjo įtakos tam, kad didžiuliu laipsniu buvo pagerintas medžiojimo meistriškumas. Šita nauja baimės religija atvedė į tai, kad šitas nematomas jėgas, esančias už šitų natūralių stichijų, buvo mėginama nuraminti, ir šitai vėliau kulminacinį tašką pasiekė paaukojant žmones dėl to, kad šitoms nematomoms ir nežinomoms fizinėms jėgoms būtų suteikiamas pasitenkinimas. Ir šitas siaubingas žmonių aukojimo paprotys išsilaikė labiau atsilikusiose Urantijos tautosose iki pat dvidešimtojo amžiaus.

Šituos ankstyvuosius neandertaliečius vargu ar būtų galima pavadinti saulės garbintojais. Greičiau, jie gyveno bijodami tamsos; jie mirtinai bijojo besiantinančios nakties. Kol mėnulis nors kiek šviesdavo, tai jie dar sugebėdavo tvardyti,

the hippopotamuses.

64:4.8 (721.6) 650,000 years ago witnessed the continuation of the mild climate. By the middle of the interglacial period it had become so warm that the Alps were almost denuded of ice and snow.

64:4.9 (721.7) 600,000 years ago the ice had reached its then northernmost point of retreat and, after a pause of a few thousand years, started south again on its fifth excursion. But there was little modification of climate for fifty thousand years. Man and the animals of Europe were little changed. The slight aridity of the former period lessened, and the alpine glaciers descended far down the river valleys.

64:4.10 (721.8) 550,000 years ago the advancing glacier again pushed man and the animals south. But this time man had plenty of room in the wide belt of land stretching northeast into Asia and lying between the ice sheet and the then greatly expanded Black Sea extension of the Mediterranean.

64:4.11 (721.9) These times of the fourth and fifth glaciers witnessed the further spread of the crude culture of the Neanderthal races. But there was so little progress that it truly appeared as though the attempt to produce a new and modified type of intelligent life on Urantia was about to fail. For almost a quarter of a million years these primitive peoples drifted on, hunting and fighting, by spells improving in certain directions, but, on the whole, steadily retrogressing as compared with their superior Andonic ancestors.

64:4.12 (721.10) During these spiritually dark ages the culture of superstitious mankind reached its lowest levels. The Neanderthals really had no religion beyond a shameful superstition. They were deathly afraid of clouds, more especially of mists and fogs. A primitive religion of the fear of natural forces gradually developed, while animal worship declined as improvement in tools, with abundance of game, enabled these people to live with lessened anxiety about food; the sex rewards of the chase tended greatly to improve hunting skill. This new religion of fear led to attempts to placate the invisible forces behind these natural elements and culminated, later on, in the sacrificing of humans to appease these invisible and unknown physical forces. And this terrible practice of human sacrifice has been perpetuated by the more backward peoples of Urantia right on down to the twentieth century.

64:4.13 (722.1) These early Neanderthals could hardly be called sun worshipers. They rather lived in fear of the dark; they had a mortal dread of nightfall. As long as the moon shone a little, they managed to get along, but in the dark of the moon

bet tamsoje be mėnulio jie imdavo panikuoti, ir pradėjo aukoti geriausius savo vyrus ir moteris, stengdamiesi priversti mėnulį vėl šviesti. Jie seniai žinojo, kad saulė sugrįžta reguliariai, bet mėnulis, jų supratimu, sugrįždavo tikrai dėl to, kad jie paaukodavo savo genties bičiulius. Rasei vystantis, progresyviai keitėsi aukojimo objektas ir tikslas, bet žmogiškosios aukos paaukojimas kaip religinio ritualo dalis išsilaikė ilgai.

they grew panicky and began the sacrifice of their best specimens of manhood and womanhood in an effort to induce the moon again to shine. The sun, they early learned, would regularly return, but the moon they conjectured only returned because they sacrificed their fellow tribesmen. As the race advanced, the object and purpose of sacrifice progressively changed, but the offering of human sacrifice as a part of religious ceremonial long persisted.

5. SPALVOTŲJŲ RASIŲ KILMĖ

Prieš 500.000 metų Badonano gentys Indijos šiaurės vakarų aukštumose įsitraukė į kitą didžiulę rasinę kovą. Daugiau negu vieną šimtą metų vyko šitas negailestingas karas, ir kada šita ilgalaikė kova pasibaigė, tada buvo likę tikrai apie vieną šimtą šeimų. Bet šitie išlikusieji buvo patys protingiausi ir reikalingiausi iš visų tuo metu gyvenusių Andono ir Fontos palikuonių.

Ir dabar, tarp šitų aukštumų badonitų atsitiko naujas ir keistas dalykas. Vyras ir moteris, gyvenę tuo metu apgyvendinto aukštumos regiono šiaurės rytinėje dalyje, ėmė *staiga* gimdyti nepaprastai protingų vaikų šeimą. Tai buvo *sangikų šeima*, Urantijos visų šešių spalvotųjų rasių protėviai.

Šitie sangikai vaikai, iš viso devyniolika, ne tik buvo daug protingesni už savo bičiulius, bet ir jų oda turėjo unikalią savybę keistis į įvairius atspalvius, kada ją veikdavo saulės šviesa. Iš šitų devyniolikos vaikų penki buvo raudoni, du oranžiniai, keturi geltoni, du žali, keturi mėlyni, ir du indigo. Vaikams augant, šitos spalvos tapo ryškiau išreikštomis. Ir kada šitie jaunuoliai vėliau susiporavo su savo bičiuliais gentainiais, tada visų jų palikuonių odos spalva labiau panašėjo į jų tėvų sangikų odos spalvą.

Ir dabar, atkreipęs dėmesį į tai, jog maždaug tuo metu atvyko Planetos Princas, aš chronologinį pasakojimą pertraukiu tam, kad mes atskirai aptartume šitas šešias sangikų rases Urantijoje.

6. ŠEŠIOS URANTIJOS SANGIKŲ RASĖS

Vidutinėje evoliucinėje planetoje šešios evoliucinės spalvotosios rasės atsiranda viena po kitos; raudonasis žmogus išsivysto pirmasis, ir per amžius jis klajoja po pasaulį iki atsiranda kitos spalvotosios rasės. Visų šešių rasių atsiradimas vienu metu Urantijoje, *ir vienoje šeimoje*, buvo labiausiai neįprastas dalykas.

5. ORIGIN OF THE COLORED RACES

64:5.1 (722.2) 500,000 years ago the Badonan tribes of the northwestern highlands of India became involved in another great racial struggle. For more than one hundred years this relentless warfare raged, and when the long fight was finished, only about one hundred families were left. But these survivors were the most intelligent and desirable of all the then living descendants of Andon and Fonta.

64:5.2 (722.3) And now, among these highland Badonites there was a new and strange occurrence. A man and woman living in the northeastern part of the then inhabited highland region began *suddenly* to produce a family of unusually intelligent children. This was the *Sangik family*, the ancestors of all of the six colored races of Urantia.

64:5.3 (722.4) These Sangik children, nineteen in number, were not only intelligent above their fellows, but their skins manifested a unique tendency to turn various colors upon exposure to sunlight. Among these nineteen children were five red, two orange, four yellow, two green, four blue, and two indigo. These colors became more pronounced as the children grew older, and when these youths later mated with their fellow tribesmen, all of their offspring tended toward the skin color of the Sangik parent.

64:5.4 (722.5) And now I interrupt the chronological narrative, after calling attention to the arrival of the Planetary Prince at about this time, while we separately consider the six Sangik races of Urantia.

6. THE SIX SANGIK RACES OF URANTIA

64:6.1 (722.6) On an average evolutionary planet the six evolutionary races of color appear one by one; the red man is the first to evolve, and for ages he roams the world before the succeeding colored races make their appearance. The simultaneous emergence of all six races on Urantia, *and in one family*, was most unusual.

Ankstesniųjų Andonitų pasirodymas Urantijoje taip pat buvo kažkas nauja Satanijoje. Nė viename kitame vietinės sistemos pasaulyje nebuvo tokios valinių tvarinių rasės, kuri būtų atsiradusi anksčiau už evoliucines spalvotąsias rases.

1. *Raudonasis žmogus*. Šitie žmonės buvo puikūs žmogiškosios rasės pavyzdžiai, daugeliu atžvilgių labiau išsivystę už Andoną ir Fontą. Jie buvo labai protinga grupė ir pirmieji iš sangikų vaikų įkūrė genties civilizaciją ir valdymą. Jie visada buvo monogamiški; net jų susimaišę palikuonys retai kada praktikavo daugpatystę.

Vėlesniaisiais laikais jie turėjo rimtų ir ilgalaikių nesutarimų su savo geltonaisiais broliais Azijoje. Jiems padėjo jų anksti išrastas lankas su strėle, bet, deja, iš savo protėvių didele dalimi jie buvo paveldėję polinkį kovoti tarpusavyje, ir tai juos tiek susilpnino, jog geltonosios gentys sugebėjo juos išstumti iš Azijos žemyno.

Maždaug prieš aštuoniasdešimt penkis tūkstančius metų raudonosios rasės santykinai grynus liekanos masiškai patraukė į Šiaurės Ameriką, ir netrukus po šito Beringo sausumos sąsmauka nuskendo, šitokiu būdu juos izoliuodama. Nė vienas raudonasis žmogus niekada daugiau nebesugrįžo į Aziją. Bet visame Sibire, Kinijoje, centrinėje Azijoje, Indijoje, ir Europoje jie paliko daug savo rūšies atstovų, susimaišiusių su kitomis spalvotosiomis rasėmis.

Kada raudonasis žmogus persikraustė į Ameriką, tada jis ten atsinešė didelę dalį savo ankstyvosios kilmės mokymų ir tradicijų. Jo tiesioginiai protėviai buvo susiję su Planetos Princo būstinės pasaulio vėlyvesne veikla. Bet nedaug laiko tepraėjus po atsikraustymo į Amerikas, raudonieji žmonės šituos mokymus ėmė prarasti, ir intelektualiai ir dvasinė kultūra smuko. Labai greitai šitie žmonės tarpusavyje vėl ėmė kariauti taip aršiai, kad atrodė, jog šitie gentiniai karai greitai išnaikins šituos palyginti grynus raudonosios rasės likučius.

Dėl šito didžiulio degradavimo atrodė, jog raudonieji žmonės yra pasmerkti, kada, maždaug prieš šešiasdešimt penkis tūkstančius metų, pasirodė jų vadovas ir dvasinis išlaisvintojas Onamonalontonas. Jis pasiekė laikiną taiką tarp Amerikos raudonųjų žmonių ir atgaivino jų "Didžiosios Dvasios" garbinimą. Onamonalontonas gyveno devyniasdešimt šešerius metus, o savo būstinę turėjo tarp Kalifornijos didžiųjų visžalių sekvojų. Didelė dalis jo vėlesniųjų palikuonių išliko iki šių dienų tarp Juodosios pėdos indėnų.

Laikui einant, Onamonalontono mokymai

64:6.2 (723.1) The appearance of the earlier Andonites on Urantia was also something new in Satania. On no other world in the local system has such a race of will creatures evolved in advance of the evolutionary races of color.

64:6.3 (723.2) 1. *The red man*. These peoples were remarkable specimens of the human race, in many ways superior to Andon and Fonta. They were a most intelligent group and were the first of the Sangik children to develop a tribal civilization and government. They were always monogamous; even their mixed descendants seldom practiced plural mating.

64:6.4 (723.3) In later times they had serious and prolonged trouble with their yellow brethren in Asia. They were aided by their early invention of the bow and arrow, but they had unfortunately inherited much of the tendency of their ancestors to fight among themselves, and this so weakened them that the yellow tribes were able to drive them off the Asiatic continent.

64:6.5 (723.4) About eighty-five thousand years ago the comparatively pure remnants of the red race went en masse across to North America, and shortly thereafter the Bering land isthmus sank, thus isolating them. No red man ever returned to Asia. But throughout Siberia, China, central Asia, India, and Europe they left behind much of their stock blended with the other colored races.

64:6.6 (723.5) When the red man crossed over into America, he brought along much of the teachings and traditions of his early origin. His immediate ancestors had been in touch with the later activities of the world headquarters of the Planetary Prince. But in a short time after reaching the Americas, the red men began to lose sight of these teachings, and there occurred a great decline in intellectual and spiritual culture. Very soon these people again fell to fighting so fiercely among themselves that it appeared that these tribal wars would result in the speedy extinction of this remnant of the comparatively pure red race.

64:6.7 (723.6) Because of this great retrogression the red men seemed doomed when, about sixty-five thousand years ago, Onamonalonton appeared as their leader and spiritual deliverer. He brought temporary peace among the American red men and revived their worship of the "Great Spirit." Onamonalonton lived to be ninety-six years of age and maintained his headquarters among the great redwood trees of California. Many of his later descendants have come down to modern times among the Blackfoot Indians.

64:6.8 (723.7) As time passed, the teachings of

tapo miglotais pasakojimais. Vėl atsinaujino žiaurūs tarpusavio karai, ir niekada daugiau nuo šito didžiojo mokytojo laikų kitas vadas nebepajėgė tarp jų užtikrinti visuotinės taikos. Vis daugiau protingesnių giminės atstovų žūdavo šitose gentinėse kovose; jeigu šito nebūtų atsitikę, tai Šiaurės Amerikos kontinente šitie gabūs ir protingi raudonieji žmonės būtų sukūrę didingą civilizaciją.

Persikraustęs iš Kinijos į Ameriką, šiaurietis raudonasis žmogus niekada daugiau nebeturėjo sąsajos su kitomis pasaulio įtakomis (išskyrus eskimus) tol, kol jį vėliau atrado baltasis žmogus. Labiausiai gaila dėl to, jog raudonasis žmogus beveik visiškai prarado galimybę, kad jį biologiškai pagerintų vėlesnieji Adominiai palikuonys. Iš tikrųjų, raudonasis žmogus negalėjo valdyti baltos žmogaus, o šiam tarnauti jis nenorėjo. Esant tokioms aplinkybėms, jeigu abi rasės nesusimaišo, tai viena iš jų yra pasmerkta.

2. Oranžinis žmogus. Šitos rasės išskirtinė savybė buvo jų ypatingas noras statyti, statyti bet ką ir viską, kad ir didžiulius pylimus iš akmenų, tiesiog tam, kad pasižiūrėtų, kuri gentis gali sukrauti didžiausią pylimą. Nors jie ir nebuvo progresyvūs žmonės, bet jie daug naudos gavo iš Princo mokyklų, o ten mokytis jie siūsdavo savo atstovus.

Oranžinė rasė buvo pirmoji, kuri palei pakrantės liniją kraustėsi į pietus link Afrikos, kada Viduržemio jūra traukėsi į vakarus. Bet Afrikoje ji niekada taip ir neįsitvirtino, ir ją visiškai išnaikino vėliau atsikėlusį žaliąją rasę.

Prieš savo egzistavimo pabaigą, šita rasė prarado didžiulį kultūrinį ir dvasinį pagrindą. Bet didžiuliu laipsniu buvo atgaivintas labiau išsivystęs gyvenimas dėl išmintingo vadovavimo, kurį vykdė Poršunta, šitos nelaimingos rasės pagrindinis protas, kuris tarnavo jiems tada, kada jų būstinė buvo Armagedone maždaug prieš tris šimtus tūkstančių metų.

Paskutinis didžiulis mūšis tarp oranžinių ir žaliųjų žmonių įvyko žemutinio Nilo slėnio regione Egipte. Šita ilgalaikė kova tęsėsi beveik vieną šimtą metų, ir jos pabaigoje iš oranžinės rasės mažai kas buvo likęs gyvas. Šitų žmonių išsibarsčiusius likučius absorbavo žalieji ir vėliau atėję indigo žmonės. Bet kaip rasė oranžinis žmogus nustojo egzistuoti maždaug prieš vieną šimtą tūkstančių metų.

3. Geltonasis žmogus. Primityvios geltonųjų gentys buvo pirmosios, kurios atsisakė medžioklės, įkūrė sėslias bendruomenes, ir išvystė namų ūkį, paremtą žemdirbyste. Intelektualiai kažkuria prasme geltonieji žmonės buvo menkesni už raudonąjį žmogų, bet

Onamonalonton became hazy traditions. Internecine wars were resumed, and never after the days of this great teacher did another leader succeed in bringing universal peace among them. Increasingly the more intelligent strains perished in these tribal struggles; otherwise a great civilization would have been built upon the North American continent by these able and intelligent red men.

64:6.9 (723.8) After crossing over to America from China, the northern red man never again came in contact with other world influences (except the Eskimo) until he was later discovered by the white man. It was most unfortunate that the red man almost completely missed his opportunity of being upstepped by the admixture of the later Adamic stock. As it was, the red man could not rule the white man, and he would not willingly serve him. In such a circumstance, if the two races do not blend, one or the other is doomed.

64:6.10 (723.9) **2. The orange man.** The outstanding characteristic of this race was their peculiar urge to build, to build anything and everything, even to the piling up of vast mounds of stone just to see which tribe could build the largest mound. Though they were not a progressive people, they profited much from the schools of the Prince and sent delegates there for instruction.

64:6.11 (724.1) The orange race was the first to follow the coast line southward toward Africa as the Mediterranean Sea withdrew to the west. But they never secured a favorable footing in Africa and were wiped out of existence by the later arriving green race.

64:6.12 (724.2) Before the end came, this people lost much cultural and spiritual ground. But there was a great revival of higher living as a result of the wise leadership of Porshunta, the master mind of this unfortunate race, who ministered to them when their headquarters was at Armageddon some three hundred thousand years ago.

64:6.13 (724.3) The last great struggle between the orange and the green men occurred in the region of the lower Nile valley in Egypt. This long-drawn-out battle was waged for almost one hundred years, and at its close very few of the orange race were left alive. The shattered remnants of these people were absorbed by the green and by the later arriving indigo men. But as a race the orange man ceased to exist about one hundred thousand years ago.

64:6.14 (724.4) **3. The yellow man.** The primitive yellow tribes were the first to abandon the chase, establish settled communities, and develop a home life based on agriculture. Intellectually they were somewhat inferior to the red man, but socially and collectively they proved themselves

visuomeniškumu ir kolektyviškumu jie buvo labiau išsivystę už visas kitas sangikų rases puoselėjant rasinę civilizaciją. Kadangi jie išugdė brolybės dvasią, įvairios gentys išmoko gyventi kartu santykinai taikiai, tai jie sugebėjo išstumti raudonąją rasę, kada palaipsniui jie plito po Aziją.

Jie nukeliavo toli nuo pasaulio dvasinės būstinės įtakos ir nukrypo į didžiulę tamsą po Kaligastijos išdavystės; bet šitiems žmonėms buvo vienas nuostabus amžius, kada, maždaug prieš vieną šimtą tūkstančių metų, šitoms gentims ėmė vadovauti Singlangtonas ir paskelbė "Vienos Tiesos" garbinimą.

Geltonosios rasės atstovų santykinai didžiulio skaičiaus išlikimą sąlygojo jų tarpgentinis taikingumas. Nuo Singlangtono dienų iki šiuolaikinės Kinijos laikų, geltonoji rasė įvardijama tarp taikingesniųjų Urantijos tautų. Šita rasė gavo mažą, bet stiprų paveldėjimą iš vėliau atvykusios Adominės giminės.

4. *Žaliasis žmogus.* Žalioji rasė buvo primityviųjų žmonių viena iš mažiau gabių grupių, ir ją smarkiai susilpnino didžiuliai migravimai įvairiomis kryptimis. Iki jos pasklidimo šitos gentys, vadovaujamos Fantado, patyrė didžiulį kultūros atgimimą, maždaug prieš tris šimtus penkiasdešimt tūkstančių metų.

Žalioji rasė suskilo į tris pagrindines grupes: Šiaurinės gentis pajungė, pavergė, ir absorbavo geltonoji ir mėlynoji rasės. Rytinė grupė susivienijo su Indijos tų dienų tautomis, ir likučiai vis dar tebėra tarp jų. Pietinė nacija įžengė į Afriką, kur išnaikino savo beveik tiek pat menkus oranžinius pusbrolius.

Šitoje kovoje daugeliu atžvilgių abi grupės prilygo viena kitai, kadangi kiekviena jų turėjo gigantiškos kategorijos palikuonių, daugelis jų vadų buvo aštuonių ir devynių pėdų ūgio. Šitie žaliojo žmogaus gigantiški giminės bruožai iš esmės apsiribojo tik šita pietine arba egiptietiška nacija.

Vėliau nugalėtojų žaliųjų žmonių liekanas absorbavo indigo rasė, paskutinią iš spalvotųjų žmonių rasių, kuri išsivystė ir emigravo iš rasių pasklidimo pirminio sangikų centro.

5. *Mėlynasis žmogus.* Mėlynieji žmonės buvo didi tauta. Jie anksti išrado ietį, ir po to parengė modernios civilizacijos daugelio menų pagrindus. Mėlynasis žmogus turėjo raudonojo žmogaus smegenų galią, apjungtą su geltonojo žmogaus siela ir jausmu. Adominiai palikuonys iš visų vėliau išlikusių spalvotųjų rasių pirmenybę teikė jiems.

superior to all of the Sangik peoples in the matter of fostering racial civilization. Because they developed a fraternal spirit, the various tribes learning to live together in relative peace, they were able to drive the red race before them as they gradually expanded into Asia.

64:6.15 (724.5) They traveled far from the influences of the spiritual headquarters of the world and drifted into great darkness following the Caligastia apostasy; but there occurred one brilliant age among this people when Singlangton, about one hundred thousand years ago, assumed the leadership of these tribes and proclaimed the worship of the "One Truth."

64:6.16 (724.6) The survival of comparatively large numbers of the yellow race is due to their intertribal peacefulness. From the days of Singlangton to the times of modern China, the yellow race has been numbered among the more peaceful of the nations of Urantia. This race received a small but potent legacy of the later imported Adamic stock.

64:6.17 (724.7) 4. *The green man.* The green race was one of the less able groups of primitive men, and they were greatly weakened by extensive migrations in different directions. Before their dispersion these tribes experienced a great revival of culture under the leadership of Fantad, some three hundred and fifty thousand years ago.

64:6.18 (724.8) The green race split into three major divisions: The northern tribes were subdued, enslaved, and absorbed by the yellow and blue races. The eastern group were amalgamated with the Indian peoples of those days, and remnants still persist among them. The southern nation entered Africa, where they destroyed their almost equally inferior orange cousins.

64:6.19 (724.9) In many ways both groups were evenly matched in this struggle since each carried strains of the giant order, many of their leaders being eight and nine feet in height. These giant strains of the green man were mostly confined to this southern or Egyptian nation.

64:6.20 (725.1) The remnants of the victorious green men were subsequently absorbed by the indigo race, the last of the colored peoples to develop and emigrate from the original Sangik center of race dispersion.

64:6.21 (725.2) 5. *The blue man.* The blue men were a great people. They early invented the spear and subsequently worked out the rudiments of many of the arts of modern civilization. The blue man had the brain power of the red man associated with the soul and sentiment of the yellow man. The Adamic descendants preferred them to all of the later persisting colored races.

Ankstyvieji mėlynieji žmonės atsiliepė į Princo Kaligastijos personalo mokytojų įtikinėjimus, ir šitų išdavikiškų vadovų vėlesnieji iškreipti mokymai juos visiškai supainiojo. Kaip ir kitos primityviosios rasės, jie niekada iki galo neatsigavo po to sukrėtimo, kurį sukėlė Kaligastijos išdavystė, taip pat jie niekada iki galo neįveikė ir savo polinkio kariauti tarpusavyje.

Praėjus maždaug penkiems šimtams metų po Kaligastijos nuopuolio įvyko plačiai išplitęs primityvios rūšies—bet vis tiek realus ir naudingas—mokymosi ir religijos atgimimas. Orlandofas tapo mėlynosios rasės didžiuoju mokytoju, ir daugelį iš šitų genčių vėl atvedė į tikrojo Dievo, pavadinto „Aukščiausiuoju Vadovu,“ garbinimą. Tai buvo mėlynojo žmogaus didžiausia pažanga iki tų vėlesniųjų laikų, kada šitą rasę taip smarkiai pagerino Adominės rasės papildymas.

Senjojo Akmens Amžiaus tyrinėjimai Europoje ir studijavimas didele dalimi buvo susiję su šitų senųjų mėlynųjų žmonių įrankių, kaulų, ir meno dirbinių iškasimu, kadangi Europoje jie išliko iki pastarųjų laikų. Vadinamoji Urantijos *baltoji rasė* yra palikuonys tokių mėlynųjų žmonių, kaip juos iš pradžių modifikavo nežymus susimaišymas su geltonaisiais ir raudonaisiais žmonėmis, ir kaip vėliau juos labai smarkiai pagerino asimiliuota violetinės rasės didžioji dalis.

6. *Indigo rasė*. Kaip iš visų sangikų tautų raudonieji žmonės buvo labiausiai išsivystę, taip juodieji žmonės buvo labiausiai atsilikę. Jie paskutiniai išėmigravo iš savųjų namų, buvusių aukštumose. Jie nukeliavo į Afriką, užėmė žemyną, ir nuo to meto visą laiką gyveno ten, išskyrus tuomet, kada, per amžius, juos prievarta išveždavo vergais.

Izoliuota Afrikoje, indigo rasė, kaip ir raudonasis žmogus, gavo mažai arba visai negavo rasės pagerinimo, kuris būtų buvęs dėl Adominių palikuonių suliejimo. Atskirai viena Afrikoje, indigo rasė mažai kuo tepažengė pirmyn iki Orvonono dienų, kada jie patyrė didžiulį dvasinį pabudimą. Nors vėliau jie beveik visiškai užmiršo „Dievų Dievą,“ kurį skelbė Orvononas, bet jie iki galo neprarado troškimo garbinti Nežinomąjį; bent jau jie garbinimo formą tebeturėjo prieš keletą tūkstančių metų.

Nepaisant savo atsilikimo, šitos indigo gentys dangiškųjų jėgų akimis turėjo lygiai tokį patį statusą, kaip ir bet kuri kita žemiškoji rasė.

Tai buvo smarkių kovų tarp įvairių rasių amžiai, bet netoli Planetos Princo būstinės labiau apsišvietusios ir daug ilgiau mokytos grupės drauge gyveno santykinai harmoningai, nors pasaulio rasės ir nepasiekė jokių didžiulių kultūros

64:6.22 (725.3) The early blue men were responsive to the persuasions of the teachers of Prince Caligastia's staff and were thrown into great confusion by the subsequent perverted teachings of those traitorous leaders. Like other primitive races they never fully recovered from the turmoil produced by the Caligastia betrayal, nor did they ever completely overcome their tendency to fight among themselves.

64:6.23 (725.4) About five hundred years after Caligastia's downfall a widespread revival of learning and religion of a primitive sort — but none the less real and beneficial — occurred. Orlandof became a great teacher among the blue race and led many of the tribes back to the worship of the true God under the name of the “Supreme Chief.” This was the greatest advance of the blue man until those later times when this race was so greatly upstepped by the admixture of the Adamic stock.

64:6.24 (725.5) The European researches and explorations of the Old Stone Age have largely to do with unearthing the tools, bones, and artcraft of these ancient blue men, for they persisted in Europe until recent times. The so-called *white races* of Urantia are the descendants of these blue men as they were first modified by slight mixture with yellow and red, and as they were later greatly upstepped by assimilating the greater portion of the violet race.

64:6.25 (725.6) 6. *The indigo race*. As the red men were the most advanced of all the Sangik peoples, so the black men were the least progressive. They were the last to migrate from their highland homes. They journeyed to Africa, taking possession of the continent, and have ever since remained there except when they have been forcibly taken away, from age to age, as slaves.

64:6.26 (725.7) Isolated in Africa, the indigo peoples, like the red man, received little or none of the race elevation which would have been derived from the infusion of the Adamic stock. Alone in Africa, the indigo race made little advancement until the days of Orvonon, when they experienced a great spiritual awakening. While they later almost entirely forgot the “God of Gods” proclaimed by Orvonon, they did not entirely lose the desire to worship the Unknown; at least they maintained a form of worship up to a few thousand years ago.

64:6.27 (725.8) Notwithstanding their backwardness, these indigo peoples have exactly the same standing before the celestial powers as any other earthly race.

64:6.28 (725.9) These were ages of intense struggles between the various races, but near the headquarters of the Planetary Prince the more enlightened and more recently taught groups lived together in comparative harmony, though no great

užkariavimų iki to laiko, kada įvyko rimtas šito režimo žlugimas dėl kilusio Liuciferio maišto.

Kartas nuo karto visos šitos skirtingos tautos patirdavo kultūrinį ir dvasinį atgimimą. Mansantas buvo didis mokytojas Planetos Princo dienomis. Bet paminimi tikrai tokie įžymūs lyderiai ir mokytojai, kurie ryškiai paveikė ir įkvėpė visą rasę. Laikui einant, skirtinguose regionuose iškilo daug mažesnių mokytojų; ir visi drauge jie daug prisidėjo prie visumos tų apsauginių poveikių, kurie užkirto kelią kultūrinės civilizacijos visiškam sužlugimui, ypač per ilgus ir tamsius amžius tarp Kaligastijos maišto ir Adomo atvykimo.

Yra daug rimtų ir svarių priežasčių, kad būtų įgyvendinamas toks planas, kada erdvės pasaulyuose yra vystomos arba trys, arba šešios rasės. Nors Urantijos mirtingieji gali ir nepajėgti iki galo suvokti visų šitų priežasčių, bet mes atkreiptume dėmesį į žemiau išvardintas:

1. Įvairovė yra būtina tam, kad plačiai veiktu natūrali atranka, diferencijuotas labiau išsivysčiusių rūšių išlikimas.

2. Stipresnės ir geresnės rasės atsiranda tada, kada susimaišo skirtingos tautos, kada jos būna labiau išsivysčiusių paveldėjimo faktorių nešėjos. Ir Urantijos rasės būtų turėjusios naudos iš tokio ankstyvo susivienijimo, su sąlyga, jog tokią bendrą rasę vėliau būtų efektyviai pagerinęs visiškas susijungimas su labiau išsivysčiusia Adomine rase. Bandymas tokį eksperimentą padaryti Urantijoje esant dabartinėms rasinėms sąlygoms būtų dideliu laipsniu pražūtingas.

3. Rasinė įvairovė sveikai stimuliuoja lenktyniavimą.

4. Rasių statuso skirtumai ir kiekvienoje rasėje esančių grupių statuso skirtumai yra esminiai tam, kad vystytųsi žmogaus tolerancija ir altruizmas.

5. Žmogiškosios rasės homogeniškumas nėra pageidautinas tol, kol besivystančio pasaulio tautos pasiekia santykinai aukštus dvasinio išsivystymo lygius.

7. SPALVOTŲJŲ RASIŲ PASKLIDIMAS

Kada sangikų šeimos spalvotieji palikuonys pradėjo daugintis, ir, jiems ieškant galimybės išsiplėsti į gretimas teritorijas, tada penktasis ledynas, trečiasis pagal geologinį skaičiavimą, buvo toli pasislinkęs pietų kryptimi per Europą ir Aziją. Šitas ankstyvasis spalvotas rasės nepaprastai išbandė ledyno, atslinkusio iš jų

cultural conquest of the world races had been achieved up to the time of the serious disruption of this regime by the outbreak of the Lucifer rebellion.

64:6.29 (726.1) From time to time all of these different peoples experienced cultural and spiritual revivals. Mansant was a great teacher of the post-Planetary Prince days. But mention is made only of those outstanding leaders and teachers who markedly influenced and inspired a whole race. With the passing of time, many lesser teachers arose in different regions; and in the aggregate they contributed much to the sum total of those saving influences which prevented the total collapse of cultural civilization, especially during the long and dark ages between the Caligastia rebellion and the arrival of Adam.

64:6.30 (726.2) There are many good and sufficient reasons for the plan of evolving either three or six colored races on the worlds of space. Though Urantia mortals may not be in a position fully to appreciate all of these reasons, we would call attention to the following:

64:6.31 (726.3) 1. Variety is indispensable to opportunity for the wide functioning of natural selection, differential survival of superior strains.

64:6.32 (726.4) 2. Stronger and better races are to be had from the interbreeding of diverse peoples when these different races are carriers of superior inheritance factors. And the Urantia races would have benefited by such an early amalgamation provided such a conjoint people could have been subsequently effectively upstepped by a thoroughgoing admixture with the superior Adamic stock. The attempt to execute such an experiment on Urantia under present racial conditions would be highly disastrous.

64:6.33 (726.5) 3. Competition is healthfully stimulated by diversification of races.

64:6.34 (726.6) 4. Differences in status of the races and of groups within each race are essential to the development of human tolerance and altruism.

64:6.35 (726.7) 5. Homogeneity of the human race is not desirable until the peoples of an evolving world attain comparatively high levels of spiritual development.

7. DISPERSION OF THE COLORED RACES

64:7.1 (726.8) When the colored descendants of the Sangik family began to multiply, and as they sought opportunity for expansion into adjacent territory, the fifth glacier, the third of geologic count, was well advanced on its southern drift over Europe and Asia. These early colored races were extraordinarily tested by the rigors and hardships

kilmės vietos, amžiaus atšiaurumas ir sunkumai. Azijoje šitas ledynas buvo toks didžiulis, jog migracija į rytinę Aziją nutrūko tūkstančiams metų. Ir iki pat vėlyvesniojo Viduržemio jūros atsitraukimo, kuris buvo dėl Arabijos iškilimo, jiems nebuvo įmanoma pasiekti Afrikos.

Tokiu būdu beveik vieną šimtą tūkstančių metų šitos sangikų tautos plito aplink kalnų papėdes ir daugiau ar mažiau maišėsi tarpusavyje, nežiūrint savitos, bet natūralios antipatijos, kuri anksti pasireiškė tarp skirtingų rasių.

Per tą laikotarpį, kuris buvo tarp Planetos Princo ir Adomo laikų, Indija tapo labiausiai kosmopolitinių gyventojų, kurie kada nors gali būti sutikti ant žemės paviršiaus, namais. Bet, nelaimėi, šitame mišinyje buvo tokia didelė dalis žaliosios, oranžinės, ir indigo rasių. Šioms antrinėms sangikų tautoms gyvenimas pietiniuose kraštuose buvo lengvesnis ir priimtinesnis, ir didelė jų dalis vėliau migravo į Afriką. Pirminės sangikų tautos, labiau išsivysčiusios rasės, tropikų vengė, raudonasis žmogus kėlėsi į šiaurės rytus į Aziją, arti už jo ėjo geltonasis žmogus, tuo tarpu mėlynoji rasė keliavo šiaurės vakarų kryptimi į Europą.

Raudonieji žmonės anksti pradėjo migruoti į šiaurės rytus, paskui besitraukiantį ledą, apeidami Indijos kalnus ir užimdami visą šiaurės rytų Aziją. Juos labai arti sekė geltonosios gentys, kurios vėliau juos išstūmė iš Azijos į Šiaurės Ameriką.

Kada raudonosios rasės santykinai grynakraujai likučiai Aziją apleido, tada tebuvo vienuolika genčių, ir jose buvo šiek tiek daugiau kaip septyni tūkstančiai vyrų, moterų, ir vaikų. Šitas gentis lydėjo trys mažos maišytų protėvių grupės, didžiausia iš jų buvo oranžinės ir mėlynosios rasių derinys. Šitos trys grupės su raudonoju žmogumi niekada iki galo nesusibrolavo, ir anksti nusikraustė pietų kryptimi į Meksiką ir Centrinę Ameriką, kur vėliau prie jų prisijungė nedidelė grupė iš susimaišiusių geltonųjų ir raudonųjų. Šitos tautos šeimų turėjo visos tarpusavyje ir sukūrė naują ir suvienytą rasę, tokią, kuri buvo daug mažiau karinga už grynakraujus raudonuosius žmones. Per penkis tūkstančius metų šita suvienyta rasė suskilo į tris grupes, įkurdama atitinkamai Meksikos, Centrinės Amerikos, ir Pietų Amerikos civilizacijas. Pietų Amerikos atšaka tikrai gavo nedidelę dalelę Adomo kraujo priemaišos.

Ankstyvieji raudonieji ir geltonieji žmonės tam tikru laipsniu susimaišė Azijoje, ir šitos sąjungos palikuonys nusikraustė į rytus ir išilgai pietinės pakrantės, ir, galiausiai, sparčiai auganti geltonoji rasė juos išstūmė į pusiasalius ir į netoli buvusias jūros salas. Jie yra šiandieniniai rudieji žmonės.

of the glacial age of their origin. This glacier was so extensive in Asia that for thousands of years migration to eastern Asia was cut off. And not until the later retreat of the Mediterranean Sea, consequent upon the elevation of Arabia, was it possible for them to reach Africa.

64:7.2 (726.9) Thus it was that for almost one hundred thousand years these Sangik peoples spread out around the foothills and mingled together more or less, notwithstanding the peculiar but natural antipathy which early manifested itself between the different races.

64:7.3 (726.10) Between the times of the Planetary Prince and Adam, India became the home of the most cosmopolitan population ever to be found on the face of the earth. But it was unfortunate that this mixture came to contain so much of the green, orange, and indigo races. These secondary Sangik peoples found existence more easy and agreeable in the southlands, and many of them subsequently migrated to Africa. The primary Sangik peoples, the superior races, avoided the tropics, the red man going northeast to Asia, closely followed by the yellow man, while the blue race moved northwest into Europe.

64:7.4 (727.1) The red men early began to migrate to the northeast, on the heels of the retreating ice, passing around the highlands of India and occupying all of northeastern Asia. They were closely followed by the yellow tribes, who subsequently drove them out of Asia into North America.

64:7.5 (727.2) When the relatively pure-line remnants of the red race forsook Asia, there were eleven tribes, and they numbered a little over seven thousand men, women, and children. These tribes were accompanied by three small groups of mixed ancestry, the largest of these being a combination of the orange and blue races. These three groups never fully fraternized with the red man and early journeyed southward to Mexico and Central America, where they were later joined by a small group of mixed yellows and reds. These peoples all intermarried and founded a new and amalgamated race, one which was much less warlike than the pure-line red men. Within five thousand years this amalgamated race broke up into three groups, establishing the civilizations respectively of Mexico, Central America, and South America. The South American offshoot did receive a faint touch of the blood of Adam.

64:7.6 (727.3) To a certain extent the early red and yellow men mingled in Asia, and the offspring of this union journeyed on to the east and along the southern seacoast and, eventually, were driven by the rapidly increasing yellow race onto the peninsulas and near-by islands of the sea. They

Geltonoji rasė tebeužėmė rytinės Azijos centrinius regionus. Iš visų tų šešių spalvotųjų rasių geltonųjų išliko didžiausias skaičius. Nors geltonieji žmonės kartas nuo karto įsitraukdavo į rasinius karus, bet jie nekariavo tokių nenutrūkstančių ir nuožmių išnaikinančių karų, kokius kariavo raudonieji, žalieji, ir oranžiniai žmonės. Šitos trys rasės didžiąja dalimi išnaikino save pačios iki to laiko, kada galiausiai jas visas sunaikino jų priešai iš kitų rasių.

Kadangi penktasis ledynas neišsiplėtė taip toli į pietus Europoje, tai šitoms sangikų tautoms buvo iš dalies atviras kelias migruoti į šiaurės vakarus; o ledui pasitraukus, mėlynieji žmonės, kartu su keleta kitų mažų rasinių grupių, kėlėsi į vakarus Andono genčių senaisiais keliais. Jie įsiveržė į Europą viena po kitosėjusiomis bangomis, užimdami didžiąją dalį žemyno.

Europoje jie greitai susidūrė su savo ankstyvojo ir bendrojo protėvio Andono palikuonimis neandertaliečiais. Šituos senuosius Europos neandertaliečius ledynas buvo anksčiau nustūmęs į pietus ir į rytus, ir šitokiu būdu jie buvo tokioje padėtyje, kad netrukus turėjo susitikti ir absorbuoti sangikų genčių įsiveržiančius pusbrolius.

Apskritai ir pirmiausia reikėtų pastebėti, jog sangikų gentys buvo protingesnės, ir daugeliu atžvilgių daug labiau išsivysčiusios, už ankstyvųjų Andoninių žmonių, gyvenusių lygumose, degradavusius palikuonis; ir šitų sangikų genčių susimaišymas su neandertaliečių tautomis tuoj pat pagerino senesniąją rasę. Būtent dėl sangikų, o iš esmės dėl mėlynojo žmogaus, kraujo įliejimo ir buvo tas didžiulis neandertaliečių tautų pagerinimas, kurį išreiškė vis protingesnių genčių viena po kitosėjusios bangos, kurios nusirito per Europą iš rytų.

Per kitą tarpledyninį periodą šita naujoji neandertaliečių rasė išplito nuo Anglijos iki Indijos. Mėlynosios rasės likučiai, likę senajame Persų pusiasalyje, vėliau susivienijo su kai kuriomis kitomis, daugiausia su geltonąja rasę; o iš to atsiradęs mišinys, kurį vėliau kažkiek pagerino Adomo violetinė rasė, išliko kaip šiandieninių arabų tamsiaodės klajoklių gentys.

Visose pastangose tam, kad būtų identifikuoti šiandieninių tautų sangikų protėviai, reikia atsižvelgti į vėlesnį rasinių palikuonių pagerinimą Adominiu krauju.

Labiau išsivysčiusios rasės ieškojo šiaurinio arba vidutinio klimato, tuo tarpu oranžinė, žaliąji, ir indigo rasės viena po kitos patraukė į Afriką per naujai iškilusį sausumos tiltą, kuris vakarų kryptimi atsitraukiančią Viduržemio jūrą atskyrė nuo Indijos vandenyno.

are the present-day brown men.

64:7.7 (727.4) The yellow race has continued to occupy the central regions of eastern Asia. Of all the six colored races they have survived in greatest numbers. While the yellow men now and then engaged in racial war, they did not carry on such incessant and relentless wars of extermination as were waged by the red, green, and orange men. These three races virtually destroyed themselves before they were finally all but annihilated by their enemies of other races.

64:7.8 (727.5) Since the fifth glacier did not extend so far south in Europe, the way was partially open for these Sangik peoples to migrate to the northwest; and upon the retreat of the ice the blue men, together with a few other small racial groups, migrated westward along the old trails of the Andon tribes. They invaded Europe in successive waves, occupying most of the continent.

64:7.9 (727.6) In Europe they soon encountered the Neanderthal descendants of their early and common ancestor, Andon. These older European Neanderthals had been driven south and east by the glacier and thus were in position quickly to encounter and absorb their invading cousins of the Sangik tribes.

64:7.10 (727.7) In general and to start with, the Sangik tribes were more intelligent than, and in most ways far superior to, the deteriorated descendants of the early Andonic plainsmen; and the mingling of these Sangik tribes with the Neanderthal peoples led to the immediate improvement of the older race. It was this infusion of Sangik blood, more especially that of the blue man, which produced that marked improvement in the Neanderthal peoples exhibited by the successive waves of increasingly intelligent tribes that swept over Europe from the east.

64:7.11 (727.8) During the following interglacial period this new Neanderthal race extended from England to India. The remnant of the blue race left in the old Persian peninsula later amalgamated with certain others, primarily the yellow; and the resultant blend, subsequently somewhat upstepped by the violet race of Adam, has persisted as the swarthy nomadic tribes of modern Arabs.

64:7.12 (728.1) All efforts to identify the Sangik ancestry of modern peoples must take into account the later improvement of the racial strains by the subsequent admixture of Adamic blood.

64:7.13 (728.2) The superior races sought the northern or temperate climes, while the orange, green, and indigo races successively gravitated to Africa over the newly elevated land bridge which separated the westward retreating Mediterranean from the Indian Ocean.

Paskutiniai iš sangikų tautų, kuri išmigravo iš savo rasinio kilmės centro, buvo indigo žmogus. Maždaug tuo metu, kada žaliasis žmogus naikino oranžinę rasę Egipte ir šitaip elgdamasis labai smarkiai silpnino save, tada prasidėjo didysis juodasis ekzodas į pietus per Palestiną išilgai pakrantės; ir vėliau, kada šitos fiziškai stiprios indigo tautos išplito Egipte, tada jos išnaikino žaliajį žmogų tiesiog savo didesnio skaičiaus jėga. Šitos indigo rasės absorbavo oranžinio žmogaus likučius ir didelę dalį žaliojo žmogaus palikuonių, ir kai kurias indigo gentis šitas rasis susivienijimas žymiai pagerino.

Ir toku būdu pasirodo, jog Egipte iš pradžių viešpatavo oranžinis žmogus, tada viešpatavo žaliasis žmogus, po jo dominavo indigo (juodasis) žmogus, dar vėliau dominavo indigo, mėlynojo, ir modifikuotų žaliųjų žmonių mišri rasė. Bet dar likus daug laiko iki Adomo atvykimo, Europos mėlynieji žmonės ir Arabijos mišrios rasės indigo rasę išstūmė iš Egipto ir toli į Afrikos kontinento pietus.

Sangikų migravimams artėjant į pabaigą, žalioji ir oranžinė rasės yra išnykusios, raudonasis žmogus valdo Šiaurės Ameriką, geltonasis žmogus vyrauja rytinėje Azijoje, mėlynasis žmogus viešpatuoja Europoje, o indigo rasė yra nukeliavusi į Afriką. Indija prigludžia antrinių sangikų rasių mišinį, o rudasis žmogus, raudonojo ir geltonojo mišinys, gyvena salose prie Azijos pakrantės. Suvienyta rasė, turinti žymiai didesnę potencialą, užima Pietų Amerikos aukštumas. Grynesnieji Andonitai gyvena Europos tolimiausiuose šiauriniuose regionuose ir Islandijoje, Grenlandijoje, ir Šiaurės Amerikos šiaurės rytuose.

Per tuos laikotarpius, kada ledynas į priekį pasislinkdavo toliausia, tada pačiuose vakaruose gyvenusios Andono gentys būdavo arti to, kad jas nustumtų į jūrą. Jos metų metais gyveno dabartinės Anglijos salos siauroje pietinėje nerijoje. Ir būtent šitas besikartojantis ledyno atslinkimas, juos privertė leisti į jūrą, kada pagaliau pasirodė šeštasis ir paskutinis ledynas. Jie buvo pirmieji jūros keliautojai. Jie pasidarė valtis ir leidosi ieškoti naujų žemių, kuriose, jie vylėsi, galėtų nebūti šitų gąsdinančių ledo įsiveržimų. Ir kai kurie iš jų pasiekė Islandiją, kiti Grenlandiją, bet didžioji dauguma mirė iš alkio ir troškulo atviroje jūroje.

Šiek tiek daugiau negu prieš aštuoniasdešimt tūkstančių metų, tuoj po to, kada raudonasis žmogus įžengė į Šiaurės Amerikos šiaurės vakarus, šiaurės jūrų užšalimas ir vietinio ledo laukų atslinkimas į Grenlandiją šituos Urantijos aborigenų palikuonis eskimus išstūmė ieškotis geresnio krašto, naujų namų; ir jiems pasisekė, saugiai perkirto siaurus sąsiaurius, kurie tuomet

64:7.14 (728.3) The last of the Sangik peoples to migrate from their center of race origin was the indigo man. About the time the green man was killing off the orange race in Egypt and greatly weakening himself in so doing, the great black exodus started south through Palestine along the coast; and later, when these physically strong indigo peoples overran Egypt, they wiped the green man out of existence by sheer force of numbers. These indigo races absorbed the remnants of the orange man and much of the stock of the green man, and certain of the indigo tribes were considerably improved by this racial amalgamation.

64:7.15 (728.4) And so it appears that Egypt was first dominated by the orange man, then by the green, followed by the indigo (black) man, and still later by a mongrel race of indigo, blue, and modified green men. But long before Adam arrived, the blue men of Europe and the mixed races of Arabia had driven the indigo race out of Egypt and far south on the African continent.

64:7.16 (728.5) As the Sangik migrations draw to a close, the green and orange races are gone, the red man holds North America, the yellow man eastern Asia, the blue man Europe, and the indigo race has gravitated to Africa. India harbors a blend of the secondary Sangik races, and the brown man, a blend of the red and yellow, holds the islands off the Asiatic coast. An amalgamated race of rather superior potential occupies the highlands of South America. The purer Andonites live in the extreme northern regions of Europe and in Iceland, Greenland, and northeastern North America.

64:7.17 (728.6) During the periods of farthest glacial advance the westernmost of the Andon tribes came very near being driven into the sea. They lived for years on a narrow southern strip of the present island of England. And it was the tradition of these repeated glacial advances that drove them to take to the sea when the sixth and last glacier finally appeared. They were the first marine adventurers. They built boats and started in search of new lands which they hoped might be free from the terrifying ice invasions. And some of them reached Iceland, others Greenland, but the vast majority perished from hunger and thirst on the open sea.

64:7.18 (728.7) A little more than eighty thousand years ago, shortly after the red man entered northwestern North America, the freezing over of the north seas and the advance of local ice fields on Greenland drove these Eskimo descendants of the Urantia aborigines to seek a better land, a new home; and they were successful, safely crossing the narrow straits which then separated Greenland

Grenlandiją skyrė nuo Šiaurės Amerikos šiaurės rytų sausumos masių. Jie žemyną pasiekė praėjus maždaug dviems tūkstančiams šimtui metų po to, kada raudonasis žmogus atsikraustė į Aliaską. Vėliau kai kurie mėlynojo žmogaus susimaišę palikuonys nukeliavo į vakarus ir susivienijo su vėlesniųjų laikų eskimais, ir šita sąjunga buvo šiek tiek naudinga eskimų gentims.

Maždaug prieš penkis tūkstančius metų įvyko atsitiktinis susitikimas tarp indėnų genties ir vienos atskiros eskimų grupės Hudsono įlankos pietrytinėje pakrantėje. Šitoms dviem gentims bendrauti vienai su kita buvo sunku, bet labai greitai jos turėjo mišrių šeimų, o šito pasekmė buvo ta, kad šituos eskimus galiausiai absorbavo daug didesnis kiekis raudonųjų žmonių. Ir tai yra vienintelis Šiaurės Amerikos raudonojo žmogaus ryšys su bet kokia kita žmogaus rūšimi iki pat to laiko, kai maždaug prieš vieną tūkstantį metų baltasis žmogus pirmasis atsitiktinai išsilaipino Atlanto vandenyno pakrantėje.

Šitoms ankstyvųjų amžių kovoms buvo būdingas drąsumas, narsumas, ir net didvyriškumas. Ir mums visiems gaila, kad jūsų ankstyvųjų protėvių tų kilnių ir tvirtų bruožų tokia didelė dalis buvo prarasta ir nebuvo perteikta vėlesniųjų laikų rasėms. Nors mes suvokiame besivystančios civilizacijos daugelio subtilumų vertybę, bet mums stinga jūsų ankstyvųjų protėvių nuostabaus atkaklumo ir didingo atsidavimo, kurie dažnai buvo artimi kilnumui ir didingumui.

[Pateikta Gyvybės Nešėjo, gyvenančio Urantijoje.]

from the northeastern land masses of North America. They reached the continent about twenty-one hundred years after the red man arrived in Alaska. Subsequently some of the mixed stock of the blue man journeyed westward and amalgamated with the later-day Eskimos, and this union was slightly beneficial to the Eskimo tribes.

64:7.19 (728.8) About five thousand years ago a chance meeting occurred between an Indian tribe and a lone Eskimo group on the southeastern shores of Hudson Bay. These two tribes found it difficult to communicate with each other, but very soon they intermarried with the result that these Eskimos were eventually absorbed by the more numerous red men. And this represents the only contact of the North American red man with any other human stock down to about one thousand years ago, when the white man first chanced to land on the Atlantic coast.

64:7.20 (729.1) The struggles of these early ages were characterized by courage, bravery, and even heroism. And we all regret that so many of those sterling and rugged traits of your early ancestors have been lost to the later-day races. While we appreciate the value of many of the refinements of advancing civilization, we miss the magnificent persistency and superb devotion of your early ancestors, which oftentimes bordered on grandeur and sublimity.

64:7.21 (729.2) [Presented by a Life Carrier resident on Urantia.]

65 Dokumentas. Evoliucijos kontrolė iš viršaus

⇨ 064

URANTIJOS KNYGA

066 ⇨

III DALIS. URANTIJOS ISTORIJA

65 DOKUMENTAS. EVOLIUCIJOS KONTROLĖ IŠ VIRŠAUS

Skyrius

ĮVADAS

1. Gyvybės Nešėjų funkcijos
2. Evoliucijos panorama
3. Evoliucijos skatinimas
4. Urantijos jaudinantis patyrimas
5. Gyvybės evoliucijos vingiai
6. Evoliuciniai gyvybės metodai
7. Evoliuciniai proto lygiai
8. Evoliucija laike ir erdvėje

PAPER 65 THE OVERCONTROL OF EVOLUTION

SECTIONS

Introduction

1. Life Carrier Functions
2. The Evolutionary Panorama
3. The Fostering of Evolution
4. The Urantia Adventure
5. Life-Evolution Vicissitudes
6. Evolutionary Techniques of Life
7. Evolutionary Mind Levels
8. Evolution in Time and Space

ĮVADAS

BAZINĖ evoliucinė materiali gyvybė—ikiprotinė gyvybė—yra Pagrindinių Fizinių Kontrolierių sudarymas ir Septynių Pagrindinių Dvasių tarnystė, suteikianti gyvybę, kartu su paskirtų Gyvybės Nešėjų aktyviu veikimu. Dėl tokio trigubo suderinto kūrybiškumo veikimo išsivysto organizmo fizinis pajėgumas protui—materialiems mechanizmomams, intelektualiai reaguojantiems į išorinės aplinkos poveikius ir, vėliau, į vidinius poveikius, akstinus, kylančius pačiame organizmo prote.

Tuomet, yra trys skirtingi gyvybės sukūrimo ir vystymosi lygiai:

1. Fizinės energijos sfera—protinio sugebėjimo sukūrimas.
2. Pagalbinų proto dvasių proto tarnavimas—paveikiantis sielos sugebėjimą.
3. Mirtingojo proto apdovanojimas dvasia—aukščiausiasis taškas yra pasiekiamas Minties

INTRODUCTION

65:0.1 (730.1) BASIC evolutionary material life — premind life — is the formulation of the Master Physical Controllers and the life-impartment ministry of the Seven Master Spirits in conjunction with the active ministration of the ordained Life Carriers. As a result of the co-ordinate function of this threefold creativity there develops organismal physical capacity for mind — material mechanisms for intelligent reaction to external environmental stimuli and, later on, to internal stimuli, influences taking origin in the organismal mind itself.

65:0.2 (730.2) There are, then, three distinct levels of life production and evolution:

65:0.3 (730.3) 1. The physical-energy domain — mind-capacity production.

65:0.4 (730.4) 2. The mind ministry of the adjutant spirits — impinging upon spirit capacity.

65:0.5 (730.5) 3. The spirit endowment of mortal mind — culminating in Thought Adjuster bestowal.

Derintojo padovanojimu.

Organizmų, reaguojančių į aplinką, mechaniniai-nemokomi lygiai yra fizinių kontrolierių sferos. Pagalbinės proto dvasios aktyvina ir reguliuoja adaptuojamus arba nemechaninius-mokomus proto tipus—tuos organizmų reagavimo mechanizmus, kurie sugeba mokytis iš patyrimo. Ir kaip tokiu būdu pagalbinės proto dvasios manipuliuoja proto potencialais, lygiai taip Gyvybės Nešėjai savo pačių nuožiūra kontroliuoja evoliucinių procesų aplinkos aspektus iki pat to laiko, kada atsiranda žmogaus valia—sugebėjimas pažinti Dievą ir apsisprendimo galia jį garbinti.

Būtent integruotas Gyvybės Nešėjų, Fizinių Kontrolierių, ir pagalbinių proto dvasių veikimas ir sąlygoja organinės evoliucijos kursą apgyvendintuose pasauliuose. Ir štai kodėl evoliucija—Urantijoje ar kur nors kitur—visada yra tikslinė ir niekada nebūna atsitiktinė.

1. GYVYBĖS NEŠĖJŲ FUNKCIJOS

Gyvybės Nešėjai yra apdovanoti asmenybės metamorfozės potencialais, kuriuos turi tik nedaugelis tvarinių kategorijų. Šitie vietinės visatos Sūnūs sugeba veikti trijose skirtingose būties fazėse. Paprastai savo pareigas jie atlieka kaip vidurinės fazės sūnūs, toks yra jų kilmės statusas. Bet Gyvybės Nešėjas būdamas tokioje egzistencijos pakopoje galbūt negalėtų veikti elektrocheminėse sferose kaip fizinių energijų ir materialių dalelių surinkėjas į gyvos egzistencijos vienetus.

Gyvybės Nešėjai sugeba veikti ir iš tikrųjų veikia tokiuose trijuose lygiuose:

1. Fiziniame elektrochemijos lygyje.
2. Kvazimorontinės egzistencijos įprastoje vidurinėje fazėje.
3. Išsivysčiusiame pusiau dvasiniame lygyje.

Kada Gyvybės Nešėjai pasiruošia dalyvauti gyvybės implantavime ir po to, kada tokiai užduočiai būna pasirinkę vietas, tada jie sukviečia Gyvybės Nešėjų transmutavimo archangelų komisiją. Šią grupę sudaro dešimties skirtingų kategorijų asmenybės, įskaitant fizinius kontrolierius ir jų partnerius, o jai vadovauja archangelų vadovas, kuris šitose pareigose veikia gavęs Gabrielio mandatą ir Dienų Senujų sutikimą. Kada šitos būtybės yra tinkamai įjungiamos į grandines, tada jos sugeba Gyvybės Nešėjus taip modifikuoti, kad jie nedelsiant būtų įgalinami veikti elektrochemijos fiziniuose lygiuose.

65:0.6 (730.6) The mechanical-nonteachable levels of organismal environmental response are the domains of the physical controllers. The adjutant mind-spirits activate and regulate the adaptative or nonmechanical-teachable types of mind — those response mechanisms of organisms capable of learning from experience. And as the spirit adjutants thus manipulate mind potentials, so do the Life Carriers exercise considerable discretionary control over the environmental aspects of evolutionary processes right up to the time of the appearance of human will — the ability to know God and the power of choosing to worship him.

65:0.7 (730.7) It is the integrated functioning of the Life Carriers, the physical controllers, and the spirit adjutants that conditions the course of organic evolution on the inhabited worlds. And this is why evolution — on Urantia or elsewhere — is always purposeful and never accidental.

1. LIFE CARRIER FUNCTIONS

65:1.1 (730.5) The Life Carriers are endowed with potentials of personality metamorphosis which but few orders of creatures possess. These Sons of the local universe are capable of functioning in three diverse phases of being. They ordinarily perform their duties as mid-phase Sons, that being the state of their origin. But a Life Carrier in such a stage of existence could not possibly function in the electrochemical domains as a fabricator of physical energies and material particles into units of living existence.

65:1.2 (730.6) Life Carriers are able to function and do function on the following three levels:

65:1.3 (730.7) 1. The physical level of electrochemistry.

65:1.4 (730.8) 2. The usual mid-phase of quasi-morontial existence.

65:1.5 (730.9) 3. The advanced semispiritual level.

65:1.6 (731.1) When the Life Carriers make ready to engage in life implantation, and after they have selected the sites for such an undertaking, they summon the archangel commission of Life Carrier transmutation. This group consists of ten orders of diverse personalities, including the physical controllers and their associates, and is presided over by the chief of archangels, who acts in this capacity by the mandate of Gabriel and with the permission of the Ancients of Days. When these beings are properly encircuited, they can effect such modifications in the Life Carriers as will enable them immediately to function on the physical levels of electrochemistry.

Po to, kada gyvybės modeliai yra sudaryti, o materialios organizacijos yra tinkamai užbaigtos, tada ima veikti su gyvybės paskleidimu susijusios viršmaterialiosios jėgos, ir gyvybė ima egzistuoti. Po šito Gyvybės Nešėjai yra nedelsiant sugražinami į savo įprastą asmenybės egzistencijos viduriniąją fazę, kurioje jie gali valdyti gyvus vienetus ir manevruoti besivystančius organizmus, nors iš jų ir yra atimtas bet koks sugebėjimas organizuoti—kurti—gyvos materijos naujus modelius.

Po to, kada organinė evoliucija yra pasiekusi tam tikrą etapą, o aukščiausiuose besivystančiuose organizmuose yra atsiradusi žmogiškojo tipo laisva valia, tada Gyvybės Nešėjai privalo arba planetą palikti, arba duoti atsižadėjimo priesaiką; tai yra, jie privalo pasižadėti, jog susilaikys nuo bet kokių mėginimų toliau įtakoti organišką evoliuciją. Ir kada tokią priesaiką savanoriškai duoda tie Gyvybės Nešėjai, kurie nusprendė ateityje pasilikti planetoje patarėjais tiems, kuriems bus patikėta rūpintis naujai atsiradusiais valios tvariniais, tada sukviečiama dvylikos narių komisija, kuriai vadovauja Vakarų Žvaigždžių vadovas, veikiantis Sistemos Aukščiausiojo Valdovo įgaliojimu ir Gabrielio leidimu; ir tada nedelsiant šitie Gyvybės Nešėjai būna transmutuojami į asmenybės egzistencijos trečiąją fazę—pusiau dvasinį būties lygį. Ir aš Urantijoje veikiu šioje trečiojoje egzistencijos fazėje nuo Andono ir Fontos laikų.

Mes laukiame to laiko, kada visata gali būti įsivertinusi šviesoje ir gyvenime, tos galimos ketvirtosios būties pakopos, kurioje mes būsime visiškai dvasiniai, bet mums niekada nebuvo atskleista, koku būdu mes galėtume pasiekti šią trokštamą ir išsivysčiusią būseną.

2. EVOLIUCIJOS PANORAMA

Istorija apie žmogaus pakilimą iš jūros dumblių į žemiškojo kūrinio valdymo lygį yra iš tiesų jaudinantis pasakojimas apie biologinę kovą ir proto išlikimą. Žmogaus pirminiai protėviai tiesiogine prasme buvo vandenyno dugno dumbblas ir maurai senujų vidinių jūrų ilgų pakrančių ramiose ir šilto vandens įlankose ir užutėkiuose, tuose pačiuose vandenyse, kuriuose Gyvybės Nešėjai implantavo gyvybę Urantijoje trijose skirtingose vietose.

Šiandien yra išlikę labai mažai jūrinės augalinės gyvybės ankstyvųjų tipų, kurie dalyvavo šituose epochiniuose pasikeitimuose, dėl kurių atsirado panašūs į gyvūną tarpiniai organizmai. Pintis yra vienas iš šių ankstyvųjų išlikusių tarpinių tipų, tų organizmų, per kuriuos vyko *palaipsnis* perėjimas nuo augalinės gyvybės prie gyvulinės. Šitos ankstyvosios perėjimo formos,

65:1.7 (731.2) After the life patterns have been formulated and the material organizations have been duly completed, the supermaterial forces concerned in life propagation become forthwith active, and life is existent. Whereupon the Life Carriers are immediately returned to their normal mid-phase of personality existence, in which estate they can manipulate the living units and maneuver the evolving organisms, even though they are shorn of all ability to organize — create — new patterns of living matter.

65:1.8 (731.3) After organic evolution has run a certain course and free will of the human type has appeared in the highest evolving organisms, the Life Carriers must either leave the planet or take renunciation vows; that is, they must pledge themselves to refrain from all attempts further to influence the course of organic evolution. And when such vows are voluntarily taken by those Life Carriers who choose to remain on the planet as future advisers to those who shall be intrusted with the fostering of the newly evolved will creatures, there is summoned a commission of twelve, presided over by the chief of the Evening Stars, acting by authority of the System Sovereign and with permission of Gabriel; and forthwith these Life Carriers are transmuted to the third phase of personality existence — the semispiritual level of being. And I have functioned on Urantia in this third phase of existence ever since the times of Andon and Fonta.

65:1.9 (731.4) We look forward to a time when the universe may be settled in light and life, to a possible fourth stage of being wherein we shall be wholly spiritual, but it has never been revealed to us by what technique we may attain this desirable and advanced estate.

2. THE EVOLUTIONARY PANORAMA

65:2.1 (731.5) The story of man's ascent from seaweed to the lordship of earthly creation is indeed a romance of biologic struggle and mind survival. Man's primordial ancestors were literally the slime and ooze of the ocean bed in the sluggish and warm-water bays and lagoons of the vast shore lines of the ancient inland seas, those very waters in which the Life Carriers established the three independent life implantations on Urantia.

65:2.2 (731.6) Very few species of the early types of marine vegetation that participated in those epochal changes which resulted in the animallike borderland organisms are in existence today. The sponges are the survivors of one of these early midway types, those organisms through which the *gradual* transition from the vegetable to the animal took place. These early transition forms, while not

nors ir nebuvo tapačios šiandieninėms pintims, bet į jas buvo labai panašios; jos buvo tikri ribos organizmai—nei augaliniai, nei gyvuliniai—bet galiausiai jos atvedė į tikrų gyvulinės gyvybės formų atsiradimą.

Bakterijos, labai primityvios kilmės paprasti augaliniai organizmai, yra labai mažai pasikeitusios nuo ankstyvosios aušros gyvybės; jų parazitiniame elgesyje yra net pastebimas tam tikro laipsnio regresavimas. Didelė dalis grybelių taip pat išreiškia regresinį judėjimą evoliucijoje, jie yra augalai, praradę gebėjimą gaminti chlorofilą ir tapę daugiau ar mažiau parazitiniai. Didžioji dauguma ligas sukeliančių bakterijų ir jų padėjų virusų iš tikrųjų priklauso šitai grupei pasikeitusių parazitinių grybelių. Per tarpinius amžius visa didžiulė augalinės gyvybės karalystė išsivystė iš tų protėvių, iš kurių taip pat kilo ir bakterijos.

Greitai atsirado gyvulinės gyvybės aukštesnis protozojų tipas, ir atsirado *staiga*. Iš tų tolimųjų laikų ameba, tipiškas vienaląstis gyvulinis organizmas, išsilaikė labai mažai kuo pasikeitusi. Šiandien ji šėlsta panašiai, kaip šėldavo ir tuomet, kada buvo paskutinis ir didžiausias pasiekimas gyvybės evoliucijoje. Šitas smulkiausias tvarinys ir jo pirmuonys pusbroliai gyvūnų sukūrimui yra tuo pačiu, kuo bakterijos yra augalų karalystei; jie išreiškia ankstyvosios evoliucijos pirmųjų žingsnių išlikimą, diferencijuojantis gyvybei, kartu ir *nepasisėkusį vėlesnį vystymąsi*.

Netrukus ankstyvieji vienaląsčiai gyvūnų tipai susivienijo į bendruomenes, iš pradžių kaip dumbliai, o vėliau hidros ir medūzų lygiu. Dar vėliau atsirado jūrinės žvaigždės, akmeninės lelijos, jūros ežiai, holoturijos, šimtakojai, vabzdžiai, vorai, vėžiagyviai ir artimai susijusios sliekų ir dėlių grupės, greitai po jų atsirado moliuskai—austrės, aštuonkojai, ir sraigės. Atsiradavo ir žūdavo šimtų šimtų tarpinių rūšių; minimos tikrai tos, kurios išliko po ilgos ilgos kovos. Tokie nesivystantys pavyzdžiai, kartu su vėliau atsirandančia žuvų šeima, šiandien atstovauja ankstyvųjų ir žemesniųjų gyvūnų stacionariems tipams, gyvybės medžio šakoms, kurioms nepavyko progresuoti.

Tokiu būdu buvo parengta arena pirmųjų stuburinių gyvūnų, žuvų, atsiradimui. Iš šitos žuvų šeimos kilo dvi unikalios modifikacijos, varlė ir salamandra. Ir būtent varlė gyvulinėje gyvybėje pradėjo tą seriją progresinių diferencijavimų, kurie galiausiai aukščiausią tašką pasiekė paties žmogaus atsiradimu.

Varlė yra vienas iš ankstyviausių išliekančios žmonijos rasės protėvių, bet jai taip pat nepavyko vystytis į priekį, ji šiandien yra išlikusi didele dalimi tokia, kokia buvo tais tolimaisiais

identical with modern sponges, were much like them; they were true borderline organisms — neither vegetable nor animal — but they eventually led to the development of the true animal forms of life.

65:2.3 (732.1) The bacteria, simple vegetable organisms of a very primitive nature, are very little changed from the early dawn of life; they even exhibit a degree of retrogression in their parasitic behavior. Many of the fungi also represent a retrograde movement in evolution, being plants which have lost their chlorophyll-making ability and have become more or less parasitic. The majority of disease-causing bacteria and their auxiliary virus bodies really belong to this group of renegade parasitic fungi. During the intervening ages all of the vast kingdom of plant life has evolved from ancestors from which the bacteria have also descended.

65:2.4 (732.2) The higher protozoan type of animal life soon appeared, and appeared *suddenly*. And from these far-distant times the ameba, the typical single-celled animal organism, has come on down but little modified. He disports himself today much as he did when he was the last and greatest achievement in life evolution. This minute creature and his protozoan cousins are to the animal creation what bacteria are to the plant kingdom; they represent the survival of the first early evolutionary steps in life differentiation together with *failure of subsequent development*.

65:2.5 (732.3) Before long the early single-celled animal types associated themselves in communities, first on the plan of the Volvox and presently along the lines of the Hydra and jellyfish. Still later there evolved the starfish, stone lilies, sea urchins, sea cucumbers, centipedes, insects, spiders, crustaceans, and the closely related groups of earthworms and leeches, soon followed by the mollusks — the oyster, octopus, and snail. Hundreds upon hundreds of species intervened and perished; mention is made only of those which survived the long, long struggle. Such nonprogressive specimens, together with the later appearing fish family, today represent the stationary types of early and lower animals, branches of the tree of life which failed to progress.

65:2.6 (732.4) The stage was thus set for the appearance of the first backboneed animals, the fishes. From this fish family there sprang two unique modifications, the frog and the salamander. And it was the frog which began that series of progressive differentiations in animal life that finally culminated in man himself.

65:2.7 (732.5) The frog is one of the earliest of surviving human-race ancestors, but it also failed to progress, persisting today much as in those remote times. The frog is the only species

laikais. Varlė yra vienintelė ankstyvųjų aušros rasių protėvių rūšis, kuri gyvena žemėje dabar. Žmogiškoji rasė neturi išlikusių protėvių tarp varlės ir eskimų.

Iš varlių atsirado ropliai, didžiulė gyvūnų šeima, kuri didžiąja dalimi yra išnykusi, bet iš kurios, prieš jai išnykstant, kilo ištisa paukščių šeima ir daugelis žinduolių kategorijų.

Galbūt didžiausias atskiras šuolis per visą ikižmogiškąją evoliuciją buvo atliktas tada, kada roplys tapo paukščiu. Šiandieninės paukščių rūšys—ereliai, antys, karveliai, ir stručiai—labai seniai visos kilo iš milžiniškų roplių.

Roplių karalystei, kuri kilo iš varlių šeimos, šiandien atstovauja keturi išlikę skyriai: du nesivystantys, gyvačių ir driežų, kartu su savo pusbroliais aligatoriais ir vėžliais; vienas iš dalies besivystantis, paukščių šeima, ir ketvirtasis, žinduolių protėviai ir žmogiškųjų rūšių kilmės tiesioginė linija. Nežiūrint to, kad jie seniai išnyko, bet išnykusių roplių masyvumas atsispindėjo drambliuose ir mastodonuose, tuo tarpu jų savotiškas formas įamžino šokinėjančios kengūros.

Urantijoje atsirado tikrai keturiolika didžiulių tipų, žuvis buvo paskutinis tipas, ir po paukščių ir žinduolių neišsivystė nė viena nauja klasė.

Būtent iš vikraus mažo mėšėdžio roplinio dinosauro, bet turinčio santykinai didelės smegenis *staiga* kilo placentiniai žinduoliai. Šitie žinduoliai vystėsi greitai ir skirtingai, iš jų atsirado ne tikrai įprastos šiandieninės rūšys, bet taip pat išsivystė ir jūriniai tipai, tokie, kaip banginiai ir ruoniniai, ir oro skrajūnai, tokie, kaip šikšnosparnių šeima.

Tokiu būdu žmogus atsirado iš aukštesniųjų žinduolių, išsivysčiusių iš esmės iš gyvybės *vakarinio implantavimo* senosiose rytų-vakarų apsaugotose jūrose. Gyvieji organizmai iš *rytinės ir centrinės grupių* anksti palankiai vystėsi link gyvulinės egzistencijos ikižmogiškųjų lygių pasiekimo. Bet amžiams einant, patalpintos gyvybės rytinis sutelkimas nepasiekė patenkinamo protingos ikižmogiškosios būsenos lygio, patyręs pasikartojusius ir neatstatomus gyvybės plazmos aukščiausiųjų tipų tokius praradimus, kad jis amžiams neteko galios atstatyti žmogiškuosius potencialus.

Kadangi šitoje rytinėje grupėje potencialo išvystyti protą kokybė buvo taip ryškiai menkesnė už kitų dviejų grupių, tai Gyvybės Nešėjai, sutikus jų vyresnybei, aplinkos sąlygas paveikė taip, jog šitas besivystančios gyvybės menkesnės ikižmogiškąsias rūšis dar labiau apribotų. Pagal

ancestor of the early dawn races now living on the face of the earth. The human race has no surviving ancestry between the frog and the Eskimo.

65:2.8 (732.6) The frogs gave rise to the Reptilia, a great animal family which is virtually extinct, but which, before passing out of existence, gave origin to the whole bird family and the numerous orders of mammals.

65:2.9 (732.7) Probably the greatest single leap of all prehuman evolution was executed when the reptile became a bird. The bird types of today — eagles, ducks, pigeons, and ostriches — all descended from the enormous reptiles of long, long ago.

65:2.10 (732.8) The kingdom of reptiles, descended from the frog family, is today represented by four surviving divisions: two nonprogressive, snakes and lizards, together with their cousins, alligators and turtles; one partially progressive, the bird family, and the fourth, the ancestors of mammals and the direct line of descent of the human species. But though long departed, the massiveness of the passing Reptilia found echo in the elephant and mastodon, while their peculiar forms were perpetuated in the leaping kangaroos.

65:2.11 (733.1) Only fourteen phyla have appeared on Urantia, the fishes being the last, and no new classes have developed since birds and mammals.

65:2.12 (733.2) It was from an agile little reptilian dinosaur of carnivorous habits but having a comparatively large brain that the placental mammals *suddenly* sprang. These mammals developed rapidly and in many different ways, not only giving rise to the common modern varieties but also evolving into marine types, such as whales and seals, and into air navigators like the bat family.

65:2.13 (733.3) Man thus evolved from the higher mammals derived principally from the *western implantation* of life in the ancient east-west sheltered seas. The *eastern* and *central groups* of living organisms were early progressing favorably toward the attainment of prehuman levels of animal existence. But as the ages passed, the eastern focus of life emplacement failed to attain a satisfactory level of intelligent prehuman status, having suffered such repeated and irretrievable losses of its highest types of germ plasm that it was forever shorn of the power to rehabilitate human potentialities.

65:2.14 (733.4) Since the quality of the mind capacity for development in this eastern group was so definitely inferior to that of the other two groups, the Life Carriers, with the consent of their superiors, so manipulated the environment as further to circumscribe these inferior prehuman strains of evolving life. To all outward appearances

visus išorinius bruožus šitų menkesniųjų tvarinių grupių pašalinimas atrodė atsitiktinis, bet tikrovėje jis buvo visiškai tikslingas.

Vėliau evoliuciškai atsiskleidžiant intelektui, žmogiškųjų rūšių protėviai lemūrai buvo daug daugiau išsivystę Šiaurės Amerikoje negu kituose regionuose; ir dėl to jie buvo nukreipiami, jog migruotų iš vakarinės gyvybės implantavimo arenos per Beringo sausumos tiltą ir išilgai pakrantės į pietvakarių Aziją, kur jie toliau vystėsi ir save pagerino, pasipildydami kai kuriomis rūšimis iš centrinės gyvybės grupės. Tokiu būdu žmogus išsivystė iš kai kurių vakarinės ir centrinės gyvybės rūšių, bet centriniuose ir beveik rytiniuose regionuose.

Tokiu būdu gyvybė, kuri buvo implantuota Urantijoje, vystėsi iki ledo amžiaus, kada iš pradžių atsirado pats žmogus ir pradėjo savo kupiną įvykių planetinę karjerą. Ir šitas primityviojo žmogaus pasirodymas žemėje per ledo amžių nebuvo tiesiog atsitiktinumas; taip buvo suplanuota. Ledynų eros ypatingas atšiaurumas ir klimato sunkumai visais atžvilgiais buvo pritaikyti tokiam tikslui, jog padėtų sukurti žmogiškosios būtybės užsigrūdinusį tipą su milžinišku sugebėjimu išlikti.

3. EVOLIUCIJOS SKATINIMAS

Vargu ar bus įmanoma šiandieniniam žmogiškajam protui išaiškinti ankstyvojo evoliucinio žengimo į priekį daugelį keistų ir akivaizdžiai groteskiškų įvykių. Tikslingas planas veikė per visas šitas gyvų būtybių tariamai keistas evoliucijas, bet mums neleidžiama laisvai kištis į gyvybės modelių vystymąsi po to, kada kartą jie pradėjo veikti.

Gyvybės Nešėjai gali pasinaudoti bet kokia natūralia priemone, ir gali panaudoti bet kurią arba visas palankias sąlygas, kurios padės padidinti gyvybės eksperimento besivystantį žengimą pirmyn, bet mums neleidžiama mechaniškai kištis į arba laisvai manipuluoti augalų ar gyvūnų evoliucijos eigą ir kryptį.

Jūs esate informuoti, jog Urantijos mirtingieji evoliucionavo per primityvios varlės vystymąsi, ir jog šitie kylantieji palikuonys, potencialiai buvę vienoje atskiroje varlėje, vienu atveju vos išvengė sunaikinimo. Bet nereikėtų daryti išvados, jog žmonijos evoliuciją šitas nelaimingas atsitikimas būtų nutraukęs. Būtent tuo momentu mes stebėjome ir globojome ne mažiau kaip vieną tūkstantį skirtingų ir per atstumą išdėstytų mutuojančių gyvybės tipų, kurie būtų buvę nukreipti į įvairius ikižmogiškojo vystymosi modelius. Šita konkreti protėvinė varlė atstovavo mūsų trečiajai selekcijai, pirmosios dvi

the elimination of these inferior groups of creatures was accidental, but in reality it was altogether purposeful.

65:2.15 (733.5) Later in the evolutionary unfolding of intelligence, the lemur ancestors of the human species were far more advanced in North America than in other regions; and they were therefore led to migrate from the arena of western life implantation over the Bering land bridge and down the coast to southwestern Asia, where they continued to evolve and to benefit by the addition of certain strains of the central life group. Man thus evolved out of certain western and central life strains but in the central to near-eastern regions.

65:2.16 (733.6) In this way the life that was planted on Urantia evolved until the ice age, when man himself first appeared and began his eventful planetary career. And this appearance of primitive man on earth during the ice age was not just an accident; it was by design. The rigors and climatic severity of the glacial era were in every way adapted to the purpose of fostering the production of a hardy type of human being with tremendous survival endowment.

3. THE FOSTERING OF EVOLUTION

65:3.1 (733.7) It will hardly be possible to explain to the present-day human mind many of the queer and apparently grotesque occurrences of early evolutionary progress. A purposeful plan was functioning throughout all of these seemingly strange evolutions of living things, but we are not allowed arbitrarily to interfere with the development of the life patterns after they have once been set in operation.

65:3.2 (733.8) Life Carriers may employ every possible natural resource and may utilize any and all fortuitous circumstances which will enhance the developmental progress of the life experiment, but we are not permitted mechanically to intervene in, or arbitrarily to manipulate the conduct and course of, either plant or animal evolution.

65:3.3 (733.9) You have been informed that Urantia mortals evolved by way of primitive frog development, and that this ascending strain, carried in potential in a single frog, narrowly escaped extinction on a certain occasion. But it should not be inferred that the evolution of mankind would have been terminated by an accident at this juncture. At that very moment we were observing and fostering no less than one thousand different and remotely situated mutating strains of life which could have been directed into various different patterns of prehuman development. This particular ancestral frog represented our third selection, the

ankstesniosios gyvybės atmainos žuvo, nepaisant mūsų visų pastangų jas išsaugoti.

Net ir Andono ir Fontos praradimas prieš jiems susilaukiant palikuonių, nors žmogiškąją evoliuciją būtų uždelsęs, bet nebūtų jos sustabdęs. Po Andono ir Fontos atsiradimo ir iki to laiko, kada gyvulinės gyvybės mutuojuantys žmogiškieji potencialai buvo išseikvoti, tada išsivystė ne mažiau kaip septyni tūkstančiai palankių rūšių, kurios būtų pasiekusios kokios nors rūšies žmogiškojo tipo išsivystymą. Ir didelę dalį iš šitų geresniųjų palikuonių vėliau asimiliavo įvairios besiplečiančių žmogiškųjų rūšių atšakos.

Likus daug laiko iki Materialiojo Sūnaus ir Dukros, biologinių gerintojų, atvykimo į planetą, besivystančių gyvulinių rūšių žmogiškieji potencialai buvo išseikvoti. Šitą gyvulinės gyvybės biologinę būseną Gyvybės Nešėjams atskleidžia pagalbinių proto dvasių mobilizavimo trečiosios fazės reiškinys, kuris įvyksta automatiškai vienu metu su visos gyvulinės gyvybės išseikvotu sugebėjimu sukurti ikižmogiškųjų individų mutacinius potencialus.

Žmonija Urantijoje savo mirtingojo vystymosi problemas turi spręsti su tais žmogiškaisiais palikuonimis, kokius ji turi—iš ikižmogiškųjų šaltinių daugiau nebeatsiras jokių rasių per visą ateities laiką. Bet šitas faktas neužkerta galimybės tam, kad būtų pasiekti nepalyginamai aukštesni žmogiškojo išsivystymo lygiai išmintingai globojant tuos evoliucinius potencialus, kurie mirtingųjų rasėse vis dar tebėra. Tą, ką mes, Gyvybės Nešėjai, darome, globodami ir saugodami gyvybės rūšis iki to meto, kada atsiranda žmogiškoji valia, tą po šito įvykio ir vėliau, kada iš aktyvaus dalyvavimo evoliucijoje mes pasitraukiame, žmogus turi daryti pats. Apskritai, žmogaus evoliucinis likimas yra jo paties rankose, ir mokslinė išmintis anksčiau ar vėliau turi pakeisti nekontroliuojamos natūralios atrankos ir atsitiktinio išlikimo chaotišką veikimą.

Ir aptariant evoliucijos skatinimą, nekenktų pažymėti, jog tolimojoje ateityje, kada jūs galbūt kada nors galite būti priskirtas prie Gyvybės Nešėjų korpuso, tada jūs turėsite daug ir pakankamų galimybių pasiūlyti patarimų, ir įgyvendinti bet kokią įmanomą gyvybės valdymo ir transplantavimo planų ir metodų patobulinimą. Būkite kantrūs! Jeigu jūs turite gerų idėjų, jeigu jūsų protas žino daug metodų, kaip geriau administruoti bet kurią visuotinių sferų dalį, tuomet per ateinančius amžius jums tikrai bus suteikta galimybė juos pateikti savo partneriams ir bičiuliams administratoriams.

two prior life strains having perished in spite of all our efforts toward their conservation.

65:3.4 (734.1) Even the loss of Andon and Fonta before they had offspring, though delaying human evolution, would not have prevented it. Subsequent to the appearance of Andon and Fonta and before the mutating human potentials of animal life were exhausted, there evolved no less than seven thousand favorable strains which could have achieved some sort of human type of development. And many of these better stocks were subsequently assimilated by the various branches of the expanding human species.

65:3.5 (734.2) Long before the Material Son and Daughter, the biologic uplifters, arrive on a planet, the human potentials of the evolving animal species have been exhausted. This biologic status of animal life is disclosed to the Life Carriers by the phenomenon of the third phase of adjutant spirit mobilization, which automatically occurs concomitantly with the exhaustion of the capacity of all animal life to give origin to the mutant potentials of prehuman individuals.

65:3.6 (734.3) Mankind on Urantia must solve its problems of mortal development with the human stocks it has — no more races will evolve from prehuman sources throughout all future time. But this fact does not preclude the possibility of the attainment of vastly higher levels of human development through the intelligent fostering of the evolutionary potentials still resident in the mortal races. That which we, the Life Carriers, do toward fostering and conserving the life strains before the appearance of human will, man must do for himself after such an event and subsequent to our retirement from active participation in evolution. In a general way, man's evolutionary destiny is in his own hands, and scientific intelligence must sooner or later supersede the random functioning of uncontrolled natural selection and chance survival.

65:3.7 (734.4) And in discussing the fostering of evolution, it would not be amiss to point out that, in the long future ahead, when you may sometime be attached to a corps of Life Carriers, you will have abundant and ample opportunity to offer suggestions and make any possible improvements in the plans and technique of life management and transplantation. Be patient! If you have good ideas, if your minds are fertile with better methods of administration for any part of the universal domains, you are certainly going to have an opportunity to present them to your associates and fellow administrators in the ages to come.

4. URANTIJOS JAUDINANTIS PATYRIMAS

4. THE URANTIA ADVENTURE

Neignoraukite ir to fakto, jog Urantija mums buvo paskirta kaip gyvybės eksperimento pasaulis. Šitoje planetoje mes atlikome savo šešiasdešimtą bandymą modifikuoti, ir, jeigu įmanoma, pagerinti Nebadono gyvybės modelių Satanijos variantą, ir tai yra užregistruota, jog mums pavyko pasiekti daug naudingų standartinių gyvybės modelių modifikacijų. Konkrečiai, Urantijoje mes parengėme ir sėkmingai pademonstravome ne mažiau kaip dvidešimt aštuonis gyvybės modifikavimo aspektus, kurie bus panaudoti visame Nebadone per visą ateities laiką.

Bet nė viename pasaulyje gyvybės įkūrimas niekada nebūna eksperimentinis ta prasme, jog siekiama išmėginti kažką, kas yra nepatikrinta ir nežinoma. Gyvybės evoliucija yra toks metodas, kuris visą laiką vystosi į priekį, diferencijuojasi, ir varijuoja, bet niekada nebūna neapmąstytas, nevaldomas, o taip pat visiškai eksperimentinis, atsitiktinumo prasme.

Daug žmogiškosios gyvybės bruožų suteikia gausybę įrodymų tam, jog mirtingosios egzistencijos reiškinys buvo išmintingai suplanuotas, jog organinė evoliucija nėra tiesiog kosminis atsitiktinumas. Kada būna sužeidžiama gyva ląstelė, tada ji turi sugebėjimą išskirti tam tikras chemines medžiagas, kurios turi galią taip stimuliuoti ir suaktyvinti gretimas normalias ląsteles, kad šios nedelsiant pradeda išskirti tam tikras medžiagas, kurios palengvina žaizdos gijimo procesą; ir tuo pačiu metu šitos normalios ir nepažeistos ląstelės ima daugintis—jos iš tikrųjų pradeda veikti, sukurdamos naujas ląsteles tam, kad pakeistų bet kokias ląsteles bičiules, kurios galėjo būti sunaikintos dėl nelaimingo atsitikimo.

Šitoks cheminis veikimas ir reakcija, susiję su žaizdos gijimu ir ląstelės reprodukcija, pažymi, jog Gyvybės Nešėjai pasirinko tokią formulę, kurią sudaro daugiau negu vienas šimtas tūkstančių įmanomų cheminių reakcijų ir biologinių pasekmių fazių ir ypatybių. Gyvybės Nešėjai savo laboratorijose atliko daugiau negu pusę milijono specifinių eksperimentų iki to laiko, kada galiausiai Urantijos gyvybės eksperimentui apsisistojo ties šita formule.

Kada Urantijos mokslininkai daugiau sužinos apie šituos gydančiuosius chemikalus, tada sužeidimus jie galės gydyti efektyviau, ir netiesiogiai jie daugiau sužinos apie tai, kaip įveikti kai kurias rimtas ligas.

Nuo to momento, kada gyvybė buvo įkurta Urantijoje, Gyvybės Nešėjai šitą gijimo metodą, koks jis buvo įdiegtas kitame Satanijos pasaulyje, patobulino tuo, kad jis labiau sumažina skausmą ir geriau valdo gretimų sveikų ląstelių sugebėjimą daugintis.

65:4.1 (734.5) Do not overlook the fact that Urantia was assigned to us as a life-experiment world. On this planet we made our sixtieth attempt to modify and, if possible, improve the Satania adaptation of the Nebadon life designs, and it is of record that we achieved numerous beneficial modifications of the standard life patterns. To be specific, on Urantia we worked out and have satisfactorily demonstrated not less than twenty-eight features of life modification which will be of service to all Nebadon throughout all future time.

65:4.2 (735.1) But the establishment of life on no world is ever experimental in the sense that something untried and unknown is attempted. The evolution of life is a technique ever progressive, differential, and variable, but never haphazard, uncontrolled, nor wholly experimental, in the accidental sense.

65:4.3 (735.2) Many features of human life afford abundant evidence that the phenomenon of mortal existence was intelligently planned, that organic evolution is not a mere cosmic accident. When a living cell is injured, it possesses the ability to elaborate certain chemical substances which are empowered so to stimulate and activate the neighboring normal cells that they immediately begin the secretion of certain substances which facilitate healing processes in the wound; and at the same time these normal and uninjured cells begin to proliferate — they actually start to work creating new cells to replace any fellow cells which may have been destroyed by the accident.

65:4.4 (735.3) This chemical action and reaction concerned in wound healing and cell reproduction represents the choice of the Life Carriers of a formula embracing over one hundred thousand phases and features of possible chemical reactions and biologic repercussions. More than half a million specific experiments were made by the Life Carriers in their laboratories before they finally settled upon this formula for the Urantia life experiment.

65:4.5 (735.4) When Urantia scientists know more of these healing chemicals, they will become more efficient in the treatment of injuries, and indirectly they will know more about controlling certain serious diseases.

65:4.6 (735.5) Since life was established on Urantia, the Life Carriers have improved this healing technique as it has been introduced on another Satania world, in that it affords more pain relief and exercises better control over the proliferation capacity of the associated normal cells.

Urantijos gyvybės eksperimentas turėjo daug unikalių bruožų, bet tuos du nuostabius epizodus sudarė Andoninės rasės atsiradimas anksčiau už šešių spalvotųjų rasių evoliuciją ir vėlesnis sangikų mutantų atsiradimas tuo pačiu metu vienoje atskiroje šeimoje. Urantija yra pirmasis pasaulis Satanijoje, kur tos šešios spalvotosios rasės kilo iš tos pačios žmogiškosios šeimos. Paprastai jos atsiranda iš skirtingų palikuonių, ikižmogiškiems gyvuliniais palikuonims savo viduje savarankiškai mutuojančioms, ir kaip taisyklė žemėje jos atsiranda atskirai po vieną ir viena po kitos per ilgus laiko periodus, pradedant raudonuoju žmogumi ir pereinant per visas spalvas iki indigo.

Kita nuostabi procedūros variacija buvo vėlyvas Planetos Princo atvykimas. Kaip taisyklė, planetoje princas pasirodo maždaug valios išsivystymo laiku; ir jeigu tokio plano būtų prisilaikyta, tada Kaligastija į Urantiją būtų galėjusi atvykti net ir tuo metu, kada gyveno Andonas ir Fonta, o ne beveik penkiais šimtais tūkstančių metų vėliau, tuo pačiu metu, kada atsirado šešios sangikų rasės.

Įprastame apgyvendintame pasaulyje Planetos Princas būtų buvęs atsiųstas Gyvybės Nešėjų pageidavimu Andono ir Fontos pasirodymo metu, arba šiek tiek vėliau. Bet Urantija, numatyta kaip gyvybės modifikavimo planeta, buvo iš anksto parengta tam, kad stebėtojai Melkizedekai, iš viso dvylika, būtų pasiųsti Gyvybės Nešėjų patarėjais ir planetos prižiūrėtojais tol, kol vėliau atvyks Planetos Princas. Šitie Melkizedekai atvyko tuo metu, kada Andonas ir Fonta priėmė tokius sprendimus, kurie įgalino Minties Derintojus apsigyventi jų mirtinguose protuose.

Urantijoje Gyvybės Nešėjų pastangos pagerinti Satanijos gyvybės modelius turėjo būtina sukurti daug akivaizdžiai nereikalingų pereinamosios gyvybės formų. Bet ir tų laimėjimų, kurie jau yra pasiekti, užtenka tam, kad pateisintų standartinių gyvybės modelių Urantijos modifikacijas.

Mes stengėmės pasiekti, jog Urantijos evoliucinėje gyvybėje valia pasireikštų anksti, ir mums tai pavyko. Normaliai valia atsiranda tada, kada spalvotosios rasės būna egzistavusios ilgą laiką, paprastai ji iš pradžių atsiranda tarp labiau išsivysčiusių raudonojo žmogaus tipų. Jūsų pasaulis yra vienintelė planeta Satanijoje, kur žmogiškojo tipo valia atsirado tokioje rasėje, kuri buvo anksčiau už spalvotąsias rases.

Bet stengdamiesi dėl to, jog būtų parūpintas tas paveldėjimo faktorių derinys ir suvienijimas, kuris pagaliau atvedė į žmogiškosios rasės žinduolinių protėvių atsiradimą, mes susidūrėme su būtinybe leisti atsirasti šimtams tūkstančių kitų

65:4.7 (735.6) There were many unique features of the Urantia life experiment, but the two outstanding episodes were the appearance of the Andonic race prior to the evolution of the six colored peoples and the later simultaneous appearance of the Sangik mutants in a single family. Urantia is the first world in Satania where the six colored races sprang from the same human family. They ordinarily arise in diversified strains from independent mutations within the prehuman animal stock and usually appear on earth one at a time and successively over long periods of time, beginning with the red man and passing on down through the colors to indigo.

65:4.8 (735.7) Another outstanding variation of procedure was the late arrival of the Planetary Prince. As a rule, the prince appears on a planet about the time of will development; and if such a plan had been followed, Caligastia might have come to Urantia even during the lifetimes of Andon and Fonta instead of almost five hundred thousand years later, simultaneously with the appearance of the six Sangik races.

65:4.9 (735.8) On an ordinary inhabited world a Planetary Prince would have been granted on the request of the Life Carriers at, or sometime after, the appearance of Andon and Fonta. But Urantia having been designated a life-modification planet, it was by preagreement that the Melchizedek observers, twelve in number, were sent as advisers to the Life Carriers and as overseers of the planet until the subsequent arrival of the Planetary Prince. These Melchizedeks came at the time Andon and Fonta made the decisions which enabled Thought Adjusters to indwell their mortal minds.

65:4.10 (736.1) On Urantia the endeavors of the Life Carriers to improve the Satania life patterns necessarily resulted in the production of many apparently useless forms of transition life. But the gains already accrued are sufficient to justify the Urantia modifications of the standard life designs.

65:4.11 (736.2) It was our intention to produce an early manifestation of will in the evolutionary life of Urantia, and we succeeded. Ordinarily, will does not emerge until the colored races have long been in existence, usually first appearing among the superior types of the red man. Your world is the only planet in Satania where the human type of will has appeared in a precolored race.

65:4.12 (736.3) But in our effort to provide for that combination and association of inheritance factors which finally gave rise to the mammalian ancestors of the human race, we were confronted with the necessity of permitting hundreds and

ir santykinai nenaudingų paveldėjimo faktorių derinių ir suvienijimų. Didelė dalis dėl mūsų pastangų atsiradusių šitų šalutinių produktų, kurie gali atrodyti keisti, tikrai patrauks jūsų žvilgsnį, kada jūs gilinsitės į planetos praeitį, ir aš galiu gerai suprasti, kokie mįslingi gali atrodyti ribotam žmogaus požiūriui kai kurie iš šitų dalykų.

5. GYVYBĖS EVOLIUCIJOS VINGIAI

Gyvybės Nešėjams buvo labai gaila dėl to, jog mūsų ypatingas pastangas modifikuoti protinę gyvybę Urantijoje taip apsunkino tragiški iškrypimai, kurių mes negalėjome kontroliuoti: Kaligastijos išdavystė ir Adominė pražanga.

Bet per visą šitą biologinę jaudinančią patirtį mes patyrėme didžiausią nusivylimą tada, kada tam tikra primityvi augalinė gyvybė pasuko atgal į parazitinių bakterijų ikichlorofilinius lygius tokiu plačiu ir nelauktu mastu. Šita nenumatyta aplinkybė augalinės gyvybės evoliucijoje sukėlė daug kankinančių ligų tarp aukštesniųjų žinduolių, ypač tarp labiau pažeidžiamų žmoniškųjų rūšių. Kada mes susidūrėme su tokia gluminančia padėtimi, tada kažkaip nekreipėme dėmesio į tuos sunkumus, nes žinojome, jog vėlesnis Adominės gyvybės plazmos papildymas dėl to atsirasiančios sumaišytos rasės atsparumą sustiprins taip smarkiai, jog iš esmės joms suteiks imunitetą nuo visų ligų, kurias sukelia augalinio tipo organizmas. Tačiau mūsų viltims buvo lemta žlugti dėl tos nelaimės, kurią sukėlė Adominė pražanga.

Visatų visata, įskaitant ir šitą mažytį pasaulį, vadinamą Urantija, nėra valdoma tiesiog dėl to, jog gautų mūsų pritarmą, ar kad tiesiog mums suteiktų patogumą, tuo labiau ji nėra valdoma dėl to, kad nusileistų mūsų užgaidoms ir patenkintų mūsų smalsumą. Tos išmintingos ir visagalės būtybės, kurios yra atsakingos už visatos valdymą, be jokios abejonės žino tiksliai, ką jos sumanė; ir tokiu būdu Gyvybės Nešėjams tinka, o mirtingųjų protams reikia įsitraukti į kantrų laukimą ir nuoširdų bendradarbiavimą su išminties valdymu, galios viešpatavimu, ir pažangos žengimu.

Aišku, už sukrėtimus yra tam tikri kompensavimai, tokie, kaip Mykolo savęs padovanojimas Urantijoje. Bet nepriklausomai nuo visų tokių svarstymų, šitos planetos vėlesnieji dangiškieji prižiūrėtojai išreiškia visišką įsitikinimą dėl to, jog žmogiškosios rasės evoliucija galiausiai triumfuos ir mūsų pirminiai planai ir gyvybės modeliai galutinai pasiteisins.

thousands of other and comparatively useless combinations and associations of inheritance factors to take place. Many of these seemingly strange by-products of our efforts are certain to meet your gaze as you dig back into the planetary past, and I can well understand how puzzling some of these things must be to the limited human viewpoint.

5. LIFE-EVOLUTION VICISSITUDES

65:5.1 (736.4) It was a source of regret to the Life Carriers that our special efforts to modify intelligent life on Urantia should have been so handicapped by tragic perversions beyond our control: the Caligastia betrayal and the Adamic default.

65:5.2 (736.5) But throughout all of this biologic adventure our greatest disappointment grew out of the reversion of certain primitive plant life to the prechlorophyll levels of parasitic bacteria on such an extensive and unexpected scale. This eventuality in plant-life evolution caused many distressful diseases in the higher mammals, particularly in the more vulnerable human species. When we were confronted with this perplexing situation, we somewhat discounted the difficulties involved because we knew that the subsequent admixture of the Adamic life plasm would so reinforce the resisting powers of the resulting blended race as to make it practically immune to all diseases produced by the vegetable type of organism. But our hopes were doomed to disappointment owing to the misfortune of the Adamic default.

65:5.3 (736.6) The universe of universes, including this small world called Urantia, is not being managed merely to meet our approval nor just to suit our convenience, much less to gratify our whims and satisfy our curiosity. The wise and all-powerful beings who are responsible for universe management undoubtedly know exactly what they are about; and so it becomes Life Carriers and behooves mortal minds to enlist in patient waiting and hearty co-operation with the rule of wisdom, the reign of power, and the march of progress.

65:5.4 (736.7) There are, of course, certain compensations for tribulation, such as Michael's bestowal on Urantia. But irrespective of all such considerations, the later celestial supervisors of this planet express complete confidence in the ultimate evolutionary triumph of the human race and in the eventual vindication of our original plans and life patterns.

6. EVOLIUCINIAI GYVYBĖS METODAI

Neįmanoma, vienu ir tuo pačiu metu, nustatyti judančio objekto tikslios buvimo vietos ir greičio; bet koks mėginimas išmatuoti bet kurį iš šių parametrų neišvengiamai veda į tai, jog pasikeičia kitas parametras. Su tokiu pačiu paradoksu susiduria ir mirtingasis žmogus, kada jis imasi atlikti protoplazmos cheminę analizę. Chemikas gali paaiškinti *negyvos* protoplazmos chemiją, bei jis negali pažinti *gyvos* protoplazmos nei fizinės organizacijos, nei dinamiško veikimo. Mokslininkas visą laiką tikrai vis artės ir artės prie gyvybės paslapčių, bet jis niekada jų neatskleis, ir vien tikrai dėl tos vienintelės priežasties, kad jis turi protoplazmą nužudyti tam, kad ją tyrinėtų. Negyva protoplazma sveria tiek pat, kiek ir gyva, bet tai nėra tas pats.

Gyvi daiktai ir būtybės turi pirminę prisitaikymo dovaną. Kiekvienoje *gyvoje* augalo arba gyvūno ląstelėje, kiekviename *gyvame* organizme—materialiame ar dvasiniame—yra nepasotinamas troškimas siekti visą laiką didėjančio tobulumo, kaip prisitaikyti prie aplinkos, kaip organizmui adaptuotis, ir kaip padidinti gyvybės realizavimą. Šitos amžinos visų gyvų daiktų pastangos parodo, kad juose yra įgimtas tobulumo siekimas.

Augalų evoliucijoje svarbiausias žingsnis buvo tai, jog išsivystė sugebėjimas gaminti chlorofilą, ir antras didžiausias pasiekimas buvo sporų evoliucija į sudėtinę sėklą. Spora yra puiki reprodukuojanti priemonė, bet jai stinga įvairovės ir visapusiškumo potencialų, kurie yra būdingi sėklai.

Vienas iš naudingiausių ir sudėtingiausių epizodų aukštesniųjų tipų gyvūnų evoliucijoje buvo tai, jog cirkuliuojančiose kraujo ląstelėse geležis išvystė sugebėjimą atlikti dvigubą deguonies nešėjo ir anglies dvideginio pašalintojo vaidmenį. Ir šitas raudonųjų kraujo ląstelių veikimas iliustruoja, kaip besivystantys organizmai sugeba savo funkcijas pritaikyti prie įvairujančios arba besikeičiančios aplinkos. Aukštesnieji gyvūnai, įskaitant ir žmogų, savo audinius prisotina deguonimi, veikiant raudonųjų kraujo ląstelių geležiai, kuri deguonį nuneša į gyvas ląsteles ir lygiai taip efektyviai pašalina anglies dvideginį. Bet galima ir kitus metalus priversti, kad tarnautų tam pačiam tikslui. Sepija šiai funkcijai panaudoja varį, o jūrinės ascidijos tam panaudoja vanadį.

Tokių biologinių prisitaikymų tąsą iliustruoja aukštesniųjų Urantijos žinduolių dantų evoliucija; tolimieji žmogaus protėviai turėjo trisdešimt šešis dantis, ir tada aušros žmogus ir jo artimieji giminės pradėjo adaptacinį prisitaikymą link trisdešimt dviejų dantų. Dabar žmogiškosios rūšys lėtai gravituoja link dvidešimt aštuonių dantų.

6. EVOLUTIONARY TECHNIQUES OF LIFE

65:6.1 (737.1) It is impossible accurately to determine, simultaneously, the exact location and the velocity of a moving object; any attempt at measurement of either inevitably involves change in the other. The same sort of a paradox confronts mortal man when he undertakes the chemical analysis of protoplasm. The chemist can elucidate the chemistry of *dead* protoplasm, but he cannot discern either the physical organization or the dynamic performance of *living* protoplasm. Ever will the scientist come nearer and nearer the secrets of life, but never will he find them and for no other reason than that he must kill protoplasm in order to analyze it. Dead protoplasm weighs the same as living protoplasm, but it is not the same.

65:6.2 (737.2) There is original endowment of adaptation in living things and beings. In every *living* plant or animal cell, in every *living* organism — material or spiritual — there is an insatiable craving for the attainment of ever-increasing perfection of environmental adjustment, organismal adaptation, and augmented life realization. These interminable efforts of all living things evidence the existence within them of an innate striving for perfection.

65:6.3 (737.3) The most important step in plant evolution was the development of chlorophyll-making ability, and the second greatest advance was the evolution of the spore into the complex seed. The spore is most efficient as a reproductive agent, but it lacks the potentials of variety and versatility inherent in the seed.

65:6.4 (737.4) One of the most serviceable and complex episodes in the evolution of the higher types of animals consisted in the development of the ability of the iron in the circulating blood cells to perform in the double role of oxygen carrier and carbon dioxide remover. And this performance of the red blood cells illustrates how evolving organisms are able to adapt their functions to varying or changing environment. The higher animals, including man, oxygenate their tissues by the action of the iron of the red blood cells, which carries oxygen to the living cells and just as efficiently removes the carbon dioxide. But other metals can be made to serve the same purpose. The cuttlefish employs copper for this function, and the sea squirt utilizes vanadium.

65:6.5 (737.5) The continuation of such biologic adjustments is illustrated by the evolution of teeth in the higher Urantia mammals; these attained to thirty-six in man's remote ancestors, and then began an adaptative readjustment toward thirty-two in the dawn man and his near relatives. Now the human species is slowly gravitating toward

Evoliucijos procesas šioje planetoje vis dar tebevyksta aktyviai ir prisitaikdamas.

Bet daugelis tariamai paslaptinių gyvų organizmų prisitaikymų yra grynai cheminiai, visiškai fiziniai. Bet kurią laiką akimirka, bet kokios žmogiškosios būtybės kraujo srovėje egzistuoja galimybė daugiau negu 15.000.000 cheminių reakcijų tarp visų hormonų, kuriuos pagamina tužinas vidinės sekrecijos liaukų.

Augalinės gyvybės žemesniosios formos visiškai reaguoja į fizinę, cheminę, ir elektrinę aplinką. Bet gyvybės skalei augant, vienas po kito pradeda veikti septynios pagalbinės proto dvasios, tarnaujančios protui, ir protas tampa vis labiau prisitaikantis, kūrybingas, koordinuojantis, ir viešpataujantis. Gyvūnų sugebėjimas prisitaikyti prie oro, vandens, ir sausumos nėra viršgamtinė dovana, bet tai yra viršfizinis prisitaikymas.

Vien tik fizika ir chemija negali paaiškinti, kaip žmogiškoji būtybė išsivystė iš senovės jūrų pirmąsios protoplazmos. Sugebėjimas išmokyti, atmintis, ir skirtingas reagavimas į aplinką, yra proto dovana. Fizikos dėsniai nereaguoja į mokymą; jie yra nekeičiami ir nekintantys. Cheminių reakcijų nekeičia išsilavinimas; jos yra vienodos ir tikros. Išskyrus Beribio Absoliuto buvimą, elektrinės ir cheminės reakcijos yra iš anksto nuspėjamos. Bet protas gali pasinaudoti patyrimu, gali mokytis iš reakcinių elgesio įpročių, reaguodamas į dirginimų pasikartojimą.

Ikiprotiniai organizmai reaguoja į aplinkos dirgiklius, bet tie organizmai, kurie reaguoja į proto tarnavimą, gali patys derinti ir manipuliuoti ir pačią tą aplinką.

Fiziniai smegenys ir su jomis susijusi nervų sistema turi įgimtą sugebėjimą reaguoti į proto tarnavimą lygiai taip, kaip asmenybės besivystantis protas turi tam tikrą įgimtą sugebėjimą priimti dvasią, ir dėl to turi dvasinio žengimo į priekį ir pasiekimo potencialus. Intelektuali, visuomeninė, moralinė, ir dvasinė evoliucija priklauso nuo septynių pagalbinų proto dvasių ir jų viršfizinų partnerių proto tarnavimo.

7. EVOLIUCINIAI PROTO LYGIAI

Tos septynios pagalbinės proto dvasios yra visapusiški proto tarnai vietinės visatos žemesnėms protingoms būtybėms. Šita proto kategorija tarnauja iš vietinės visatos būstinės arba iš kurio nors pasaulio, susieto su ja, bet žemesniam proto veikimui yra įtakingai vadovaujama iš sistemų sostinių.

twenty-eight. The process of evolution is still actively and adaptatively in progress on this planet.

65:6.6 (737.6) But many seemingly mysterious adjustments of living organisms are purely chemical, wholly physical. At any moment of time, in the blood stream of any human being there exists the possibility of upward of 15,000,000 chemical reactions between the hormone output of a dozen ductless glands.

65:6.7 (737.7) The lower forms of plant life are wholly responsive to physical, chemical, and electrical environment. But as the scale of life ascends, one by one the mind ministries of the seven adjutant spirits become operative, and the mind becomes increasingly adjustive, creative, co-ordinative, and dominative. The ability of animals to adapt themselves to air, water, and land is not a supernatural endowment, but it is a superphysical adjustment.

65:6.8 (738.1) Physics and chemistry alone cannot explain how a human being evolved out of the primeval protoplasm of the early seas. The ability to learn, memory and differential response to environment, is the endowment of mind. The laws of physics are not responsive to training; they are immutable and unchanging. The reactions of chemistry are not modified by education; they are uniform and dependable. Aside from the presence of the Unqualified Absolute, electrical and chemical reactions are predictable. But mind can profit from experience, can learn from reactive habits of behavior in response to repetition of stimuli.

65:6.9 (738.2) Preintelligent organisms react to environmental stimuli, but those organisms which are reactive to mind ministry can adjust and manipulate the environment itself.

65:6.10 (738.3) The physical brain with its associated nervous system possesses innate capacity for response to mind ministry just as the developing mind of a personality possesses a certain innate capacity for spirit receptivity and therefore contains the potentials of spiritual progress and attainment. Intellectual, social, moral, and spiritual evolution are dependent on the mind ministry of the seven adjutant spirits and their superphysical associates.

7. EVOLUTIONARY MIND LEVELS

65:7.1 (738.4) The seven adjutant mind-spirits are the versatile mind ministers to the lower intelligent existences of a local universe. This order of mind is ministered from the local universe headquarters or from some world connected therewith, but there is influential direction of lower-mind function from the system capitals.

Evoliuciniame pasaulyje daug, labai daug kas priklauso nuo šitų septynių padėjėjų darbo. Bet jie yra proto tarnai; jie nėra susiję su fizine evoliucija, Gyvybės Nešėjų sritimi. Ir vis tik, šitų dvasinių apdovanojimų tobula integracija su Gyvybės Nešėjų atsiskleidžiančio ir neatskiriamo režimo nustatyta ir natūralia procedūra yra toji priežastis, dėl kurios mirtingasis nesugeba pamatyti, proto reiškinyje, nieko daugiau, išskyrus gamtos ranką ir natūralių procesų užbaigtą darbą, nors kartais jūs kažkiek pasimetate, aiškindami viską, kas turi ryšio su natūraliomis proto reakcijomis, kiek jis yra susietas su materija. Ir jeigu Urantija daugiau vystytųsi sutinkamai su pirminiais planais, tuomet jūs net ir dar mažiau pastebėtumėte tai, kas proto reiškinyje patrauktų jūsų dėmesį.

Septynios pagalbinės proto dvasios yra labiau panašios į grandines negu į esybes, ir paprastuose pasauliuose jos būna įjungtos į grandines su kitais pagalbiniais procesais per visą vietinę visatą. Tačiau, gyvybės eksperimento planetose jos yra santykinai izoliuotos. Ir Urantijoje, dėl gyvybės modelių unikalios prigimties, žemesniosioms pagalbinėms proto dvasioms užmegzti ryšį su evoliuciniais organizmais buvo nepalyginamai sunkiau negu tai būtų buvę tuo atveju, jeigu būtų buvęs padovanotas labiau sustandartintas gyvybės tipas.

Be to, septynios pagalbinės proto dvasios su gyvulinio vystymosi žengiančiais pirmyn etapais yra nepalyginamai geriau sinchronizuotos vidutiniame evoliuciniame pasaulyje negu jos buvo sinchronizuotos Urantijoje. Išskyrus vienintelę išimtį, pagalbinės proto dvasios užmegzdamos ryšį su Urantijos organizmų besivystančiu protu patyrė didžiausių sunkumų, kokių joms neteko patirti per savo visą veikimo laiką Nebadono visatoje. Šitame pasaulyje vystėsi daug reiškinių ties riba formų—organizmo reagavimo mechaninių nemokomų ir nemechaninių mokomų tipų gluminančių derinių.

Septynios pagalbinės proto dvasios neužmezga ryšio su organizmų, reaguojančių į aplinką, grynai mechaninėmis kategorijomis. Tokie gyvų organizmų ikiprotingai reagavimai yra susiję grynai su energetinių centrų, fizinių kontrolierių, ir jų partnerių energijos sferomis.

Tokio potencialo įgijimas, kada sugebama mokyti iš patyrimo, pažymi pagalbinių proto dvasių veikimo pradžią, ir jos veikia, pradėdant primityvių ir nematomų egzistencijų žemiausiais protais ir baigiant aukščiausiais tipais žmogiškųjų būtybių evoliucinėje skalėje. Jos yra tas šaltinis ir modelis šiaip jau daugiau ar mažiau paslaptinam elgesiui ir ne iki galo suprastam greitam proto reagavimui į materialią aplinką. Šitie ištikimi ir visada patikimi poveikiai turi tikrai ilgai preliminariai

65:7.2 (738.5) On an evolutionary world much, very much, depends on the work of these seven adjutants. But they are mind ministers; they are not concerned in physical evolution, the domain of the Life Carriers. Nevertheless, the perfect integration of these spirit endowments with the ordained and natural procedure of the unfolding and inherent regime of the Life Carriers is responsible for the mortal inability to discern, in the phenomenon of mind, aught but the hand of nature and the outworking of natural processes, albeit you are occasionally somewhat perplexed in explaining all of everything connected with the natural reactions of mind as it is associated with matter. And if Urantia were operating more in accordance with the original plans, you would observe even less to arrest your attention in the phenomenon of mind.

65:7.3 (738.6) The seven adjutant spirits are more circuitlike than entitylike, and on ordinary worlds they are encircuited with other adjutant functionings throughout the local universe. On life-experiment planets, however, they are relatively isolated. And on Urantia, owing to the unique nature of the life patterns, the lower adjutants experienced far more difficulty in contacting with the evolutionary organisms than would have been the case in a more standardized type of life endowment.

65:7.4 (738.7) Again, on an average evolutionary world the seven adjutant spirits are far better synchronized with the advancing stages of animal development than they were on Urantia. With but a single exception, the adjutants experienced the greatest difficulty in contacting with the evolving minds of Urantia organisms that they had ever had in all their functioning throughout the universe of Nebadon. On this world there developed many forms of border phenomena — confusional combinations of the mechanical-nonteachable and the nonmechanical-teachable types of organismal response.

65:7.5 (739.1) The seven adjutant spirits do not make contact with the purely mechanical orders of organismal environmental response. Such preintelligent responses of living organisms pertain purely to the energy domains of the power centers, the physical controllers, and their associates.

65:7.6 (739.2) The acquisition of the potential of the ability to *learn* from experience marks the beginning of the functioning of the adjutant spirits, and they function from the lowliest minds of primitive and invisible existences up to the highest types in the evolutionary scale of human beings. They are the source and pattern for the otherwise more or less mysterious behavior and incompletely understood quick reactions of mind to the material environment. Long must these faithful

tarnauti iki to laiko, kada gyvulinis protas pasiekia dvasinio imlumo žmogiškuosius lygius.

Patiriančiojo proto evoliucijoje pagalbinės proto dvasios veikia išimtinai iki šeštosios fazės, garbinimo dvasios, lygio. Šitame lygyje įvyksta tas neišvengiamas tarnavimo vienos dalies dalinis užklojimas kita dalimi—toks reiškiny, kada tas, kas yra aukštesnis, eina žemyn tam, kad susiderintų su tuo, kas yra žemesnis, laukiant, jog vėliau bus pasiekti išsivystymo tobulesni lygiai. Ir vis tiek dar papildomas dvasinis tarnavimas lydi septintosios ir paskutiniosios pagalbinės proto dvasios, išminties dvasios, veikimą. Per visą dvasinio pasaulio tarnavimą individas niekada nepatiria dvasinio bendradarbiavimo staigių perėjimų; šitie pasikeitimai visada yra palaipsniai ir abipusiai.

Visada fizinio (elektrocheminio) ir protinio reagavimo į aplinkos dirgiklius sferos turėtų būti atskiriamos, ir savo ruožtu, jos turi būti suvokiamos kaip tokie reiškiniai, kurie yra skirtingi nuo dvasinės veiklos. Fizinės, protinės, ir dvasinės gravitacijos sferos yra kosminės tikrovės atskiros valdos, nepaisant labai glaudžių tarpusavio ryšių.

8. EVOLIUCIJA LAIKE IR ERDVĖJE

Laikas ir erdvė yra sujungti neatskiriamai; tai yra įgimtas susivienijimas. Laiko uždelsimas yra neišvengiamas, esant tam tikroms erdvės sąlygoms.

Jeigu jus glumina tai, jog prireikia tiek daug laiko tam, kad būtų įgyvendinti gyvybės vystymosi evoliuciniai pasikeitimai, tai aš norėčiau pasakyti, kad mes gyvybės procesų atsiskleidimo negalime paspartinti kiek nors labiau negu tą įgyvendinti leidžia planetos fizinės metamorfozės. Mes turime aptarnauti planetos natūralų, fizinį vystymąsi; mes absoliučiai nekontroliuojame geologinės evoliucijos. Jeigu tikrai fizinės sąlygos leistų, tai mes galėtume pasirūpinti, kad gyvybės evoliucija būtų užbaigta žymiai trumpiau negu per vieną milijoną metų. Bet visi mes esame pavaldūs Rojaus Aukščiausiesiems Valdovams, o Rojuje laikas neegzistuoja.

Individui laiko matavimo standartas yra jo gyvenimo trukmė. Šitokiu būdu visus tvarinius sąlygoja laikas, ir dėl to jie iš tikrųjų mano, kad evoliucija yra per ilgai ištemptas procesas. Tiems iš mūsų, kurių gyvenimo trukmės neriboja laikinoji egzistencija, neatrodo, jog evoliucija būtų tokia ištempta transakcija. Rojuje, kur laikas neegzistuoja, visi šitie dalykai yra *dabartiniai* Begalybės prote ir Amžinybės veiksmuose.

and always dependable influences carry forward their preliminary ministry before the animal mind attains the human levels of spirit receptivity.

65:7.7 (739.3) The adjutants function exclusively in the evolution of experiencing mind up to the level of the sixth phase, the spirit of worship. At this level there occurs that inevitable overlapping of ministry — the phenomenon of the higher reaching down to co-ordinate with the lower in anticipation of subsequent attainment of advanced levels of development. And still additional spirit ministry accompanies the action of the seventh and last adjutant, the spirit of wisdom. Throughout the ministry of the spirit world the individual never experiences abrupt transitions of spirit co-operation; always are these changes gradual and reciprocal.

65:7.8 (739.4) Always should the domains of the physical (electrochemical) and the mental response to environmental stimuli be differentiated, and in turn must they all be recognized as phenomena apart from spiritual activities. The domains of physical, mental, and spiritual gravity are distinct realms of cosmic reality, notwithstanding their intimate interrelations.

8. EVOLUTION IN TIME AND SPACE

65:8.1 (739.5) Time and space are indissolubly linked; there is an innate association. The delays of time are inevitable in the presence of certain space conditions.

65:8.2 (739.6) If spending so much time in effecting the evolutionary changes of life development occasions perplexity, I would say that we cannot time the life processes to unfold any faster than the physical metamorphoses of a planet will permit. We must wait upon the natural, physical development of a planet; we have absolutely no control over geologic evolution. If the physical conditions would allow, we could arrange for the completed evolution of life in considerably less than one million years. But we are all under the jurisdiction of the Supreme Rulers of Paradise, and time is nonexistent on Paradise.

65:8.3 (739.7) The individual's yardstick for time measurement is the length of his life. All creatures are thus time conditioned, and therefore do they regard evolution as being a long-drawn-out process. To those of us whose life span is not limited by a temporal existence, evolution does not seem to be such a protracted transaction. On Paradise, where time is nonexistent, these things are all *present* in the mind of Infinity and the acts of Eternity.

Kaip proto evoliucija priklauso nuo, ir yra uždeliama, fizinių sąlygų lėto vystymosi, taip ir dvasinis procesas priklauso nuo protinio išsivystymo ir neišvengiamai yra uždeliamas dėl intelektualaus atsilikimo. Bet tai nereiškia, jog dvasinė evoliucija priklauso nuo išsilavinimo, kultūros, ar išminties. Siela gali atsirasti nepriklausomai nuo intelektualios kultūros, bet negali atsirasti, kada nėra protinio sugebėjimo ir troškimo—pasirinkimo išlikti ir sprendimo siekti visą laiką augančio tobulumo—vykdyti dangiškojo Tėvo valią. Nors išlikimas gali ir nepriklausyti nuo žinių ir išminties, bet žengimas į priekį nuo to tikrai priklauso.

Kosminėse evoliucijos laboratorijose protas visada viešpatauja materijos atžvilgiu, o dvasia visą laiką yra abipusiškai susieta su protu. Nesugebėjimas sinchronizuoti ir koordinuoti šitų skirtingų sugebėjimų gali sukelti laiko uždelimus, bet, jeigu individas iš tikrųjų pažįsta Dievą ir trokšta jį surasti ir tapti tokiau, kaip jis, tada išlikimas yra užtikrintas nepriklausomai nuo laiko kliūčių. Fizinė būklė gali apriboti protą, o protinis iškrypimas gali uždelsti dvasinį pasiekimą, bet nė vienas iš šitų kliuvinių negali palaužti valios, kuri iš visos širdies priėmė sprendimą.

Kada fizinės sąlygos yra pribrendusios, tada gali įvykti *staigus* protinis vystymasis; kada proto būseną yra palanki, tada gali įvykti *staigios* dvasinės transformacijos; kada dvasinės vertybės suvokiamos deramai, tada yra pastebimos kosminės prasmės, ir tokia asmenybė vis labiau yra paleidžiama iš laiko varžtų ir išlaisvinama iš erdvės apribojimų.

[Parengta Nebadono Gyvybės Nešėjo, gyvenančio Urantijoje.]

65:8.4 (739.8) As mind evolution is dependent on, and delayed by, the slow development of physical conditions, so is spiritual progress dependent on mental expansion and unfailingly delayed by intellectual retardation. But this does not mean that spiritual evolution is dependent on education, culture, or wisdom. The soul may evolve regardless of mental culture but not in the absence of mental capacity and desire — the choice of survival and the decision to achieve ever-increasing perfection — to do the will of the Father in heaven. Although survival may not depend on the possession of knowledge and wisdom, progression most certainly does.

65:8.5 (740.1) In the cosmic evolutionary laboratories mind is always dominant over matter, and spirit is ever correlated with mind. Failure of these diverse endowments to synchronize and co-ordinate may cause time delays, but if the individual really knows God and desires to find him and become like him, then survival is assured regardless of the handicaps of time. Physical status may handicap mind, and mental perversity may delay spiritual attainment, but none of these obstacles can defeat the whole-souled choice of will.

65:8.6 (740.2) When physical conditions are ripe, *sudden* mental evolutions may take place; when mind status is propitious, *sudden* spiritual transformations may occur; when spiritual values receive proper recognition, then cosmic meanings become discernible, and increasingly the personality is released from the handicaps of time and delivered from the limitations of space.

65:8.7 (740.3) [Sponsored by a Life Carrier of Nebadon resident on Urantia.]

66 Dokumentas. Urantijos Planetos Princas

⇐ 065

URANTIJOS KNYGA

067 ⇐

III DALIS. URANTIJOS ISTORIJA

66 DOKUMENTAS. URANTIJOS PLANETOS PRINCAS

Skyrius

ĮVADAS

1. Princas Kaligastija
2. Princo personalas
3. Dalamatija — Princo miestas
4. Šios šimtinės pirmosios dienos
5. Šios šimtinės organizacija
6. Princo valdymas
7. Gyvenimas Dalamatijoje
8. Kaligastijos nelaimės

ĮVADAS

SŪNAUS Lanonandeko atėjimas į vidutinį pasaulį liudija, kad valia, sugebėjimas pasirinkti amžinojo išlikimo kelią, išsivystė primityvaus žmogaus prote. Bet į Urantiją Planetos Princas atvyko praėjus maždaug pusei milijono metų po to, kada buvo atsiradusi žmogiškoji valia.

Maždaug prieš penkis šimtus tūkstančių metų ir kartu su šešių spalvotųjų arba sangikų rasių pasirodymu, į Urantiją atvyko Kaligastija, Planetos Princas. Princo atvykimo metu žemėje buvo maždaug pusė milijardo primityvių žmogiškųjų būtybių, ir jos buvo pasklidusios po visą Europą, Aziją, ir Afriką. Princo būstinė, įkurta Mesopotamijoje, buvo maždaug pasaulio gyventojų centre.

1. PRINCAS KALIGASTIJA

Kaligastija buvo Sūnus Lanonandekas, antrinės kategorijos 9.344 numeris. Jis turėjo

PAPER 66 THE PLANETARY PRINCE OF URANTIA

SECTIONS

Introduction

1. Prince Caligastia
2. The Prince's Staff
3. Dalamatia — The City of the Prince
4. Early Days of the One Hundred
5. Organization of the One Hundred
6. The Prince's Reign
7. Life in Dalamatia
8. Misfortunes of Caligastia

INTRODUCTION

66:0.1 (741.1) THE advent of a Lanonandek Son on an average world signifies that will, the ability to choose the path of eternal survival, has developed in the mind of primitive man. But on Urantia the Planetary Prince arrived almost half a million years after the appearance of human will.

66:0.2 (741.2) About five hundred thousand years ago and concurrent with the appearance of the six colored or Sangik races, Caligastia, the Planetary Prince, arrived on Urantia. There were almost one-half billion primitive human beings on earth at the time of the Prince's arrival, and they were well scattered over Europe, Asia, and Africa. The Prince's headquarters, established in Mesopotamia, was at about the center of world population.

1. PRINCE CALIGASTIA

66:1.1 (741.3) Caligastia was a Lanonandek Son, number 9,344 of the secondary order. He was

vietinės visatos reikalų administravimo bendrą patyrimą, ir, vėlesniaisiais amžiais, konkrečiai patyrė, kaip reikia tvarkyti Satanijos vietinę sistemą.

Iki to meto, kada Liuciferis ėmė valdyti Satanijoje, Kaligastija buvo paskirtas į Gyvybės Nešėjų patarėjų tarybą Jeruseme. Liuciferis pakėlė Kaligastiją, suteikdamas jam savo asmeninio personalo nario rangą, ir šis sėkmingai atliko penkias viena po kitos ėjusias garbės ir pasitikėjimo užduotis.

Kaligastija labai seniai siekė gauti paskyrimą į Planetos Princo pareigas, bet kaskart, kada tik jo prašymą reikėdavo patvirtinti žvaigždyno tarybose, jis nesulaukdavo Žvaigždyno Tėvų pritarimo. Atrodė, jog Kaligastija ypač trokšta, kad jį pasiųstų kaip planetos valdovą į dešimtainį arba gyvybės modifikavimo pasaulį. Jo prašymas kelis kartus buvo atmestas, kol galiausiai jis buvo paskirtas į Urantiją.

Kaligastija išvyko iš Jerusemo į jam patikėto pasaulio valdas turėdamas pavydėtinus duomenis, kaip ištikimai ir atsidavusiai tarnauti savosios visatos, kurioje gimė ir gyveno, gerovei, nežiūrint jam būdingo tam tikro nekantrumo, kurį sustiprino polinkis nesutikti su nustatyta tvarka kai kuriuose antraeiluose dalykuose.

Aš buvau Jeruseme tada, kada šaunusis Kaligastija išvyko iš sistemos sostinės. Nė vienas kitas planetos princas niekada nebuvo pradėjęs pasaulio valdymo karjeros, turėdamas turtingesnę pasiruošimo patyrimą arba geresnę perspektyvą, kaip šitą pradėjo Kaligastija tą reikšmingą dieną prieš pusę milijono metų. Vienas dalykas yra akivaizdus: kada aš vykdžiau savo užduotį, pasakodamas apie tą įvykį vietinės visatos programoje, tada aš nė akimirką nepuoselėjau net ir mažiausios minties, jog šitas kilnus Lanonandekas taip greitai išduos planetinės globos šventą pasitikėjimą ir taip siaubingai suterš visatos sūnystės savosios išaukštintos kategorijos dorą vardą. Aš iš tikrųjų maniau, jog visoje Satanijoje Urantija buvo tarp tų penkių ar šešių planetų, kurioms labiausiai pasisekė ta prasme, kad ji prie pasaulio reikalų vairo turės tokį patyrusį, šviesų, ir originalų protą. Tada aš nesuvokiau, jog Kaligastija ėmė klasingai įsimylėti pats save, tada aš iki galo nesupratau asmenybės išpuikimo niuansų.

2. PRINCO PERSONALAS

Urantijos Planetos Princas į savo misiją nebuvo išsiųstas vienas, jį lydėjo įprastas padėjėjų ir administracinių pagalbininkų korpusas.

experienced in the administration of the affairs of the local universe in general and, during later ages, with the management of the local system of Satania in particular.

66:1.2 (741.4) Prior to the reign of Lucifer in Satania, Caligastia had been attached to the council of the Life Carrier advisers on Jerusem. Lucifer elevated Caligastia to a position on his personal staff, and he acceptably filled five successive assignments of honor and trust.

66:1.3 (741.5) Caligastia very early sought a commission as Planetary Prince, but repeatedly, when his request came up for approval in the constellation councils, it would fail to receive the assent of the Constellation Fathers. Caligastia seemed especially desirous of being sent as planetary ruler to a decimal or life-modification world. His petition had several times been disapproved before he was finally assigned to Urantia.

66:1.4 (741.6) Caligastia went forth from Jerusem to his trust of world dominion with an enviable record of loyalty and devotion to the welfare of the universe of his origin and sojourn, notwithstanding a certain characteristic restlessness coupled with a tendency to disagree with the established order in certain minor matters.

66:1.5 (741.7) I was present on Jerusem when the brilliant Caligastia departed from the system capital. No prince of the planets ever embarked upon a career of world rulership with a richer preparatory experience or with better prospects than did Caligastia on that eventful day one-half million years ago. One thing is certain: As I executed my assignment of putting the narrative of that event on the broadcasts of the local universe, I never for one moment entertained even in the slightest degree any idea that this noble Lanonandek would so shortly betray his sacred trust of planetary custody and so horribly stain the fair name of his exalted order of universe sonship. I really regarded Urantia as being among the five or six most fortunate planets in all Satania in that it was to have such an experienced, brilliant, and original mind at the helm of world affairs. I did not then comprehend that Caligastia was insidiously falling in love with himself; I did not then so fully understand the subtleties of personality pride.

2. THE PRINCE'S STAFF

66:2.1 (742.1) The Planetary Prince of Urantia was not sent out on his mission alone but was accompanied by the usual corps of assistants and administrative helpers.

Šitai grupei vadovavo Daligastija, Planetos Princo partneris-padėjėjas. Daligastija taip pat buvo antrinės kategorijos Sūnus Lanonandekas, kuris toje kategorijoje turėjo 319.407 numerį. Jis turėjo padėjėjo rangą tuo metu, kada buvo paskirtas Kaligastijos partneriu.

Planetinį personalą sudarė didžiulis skaičius angeliškųjų bendradarbių ir gausybė kitų dangiškųjų būtybių, paskirtų tam, kad vystytų žmogiškųjų rasių interesus ir skatintų jų gerovę. Bet jūsų požiūriu, iš visų grupių pati įdomiausia buvo Princo personalo materialūs nariai—kartais vadinti *Kaligastijos šimtaine*.

Šią vieną šimtą iš naujo materializuotų Princo personalo narių Kaligastija atrinko iš daugiau negu 785.000 kylančiųjų Jerusemo piliečių, kurie patys pasisiūlė dalyvauti Urantijos jaudinančiame patyrimo. Kiekvienas iš to vieno šimto pasirinktųjų buvo iš skirtingos planetos, o iš Urantijos nebuvo nė vieno.

Šitie jerusemiečiai savanoriai į Urantiją serafiniu transportu buvo atgabenti tiesiai iš sistemos sostinės, ir juos atgabenus, jie liko įserafimuoti iki to laiko, kada jiems buvo parūpintos ypatingos planetinės tarnystės dualios prigimties asmenybės formos, tikrieji kūnai, susidedantys iš mėsos ir kraujo, o taip pat suderinti ir su sistemos gyvybės grandinėmis.

Likus kažkiek laiko iki šitų vieno šimto Jerusemo piliečių atvykimo, abu prižiūrintys Gyvybės Nešėjai, gyvenantys Urantijoje, prieš tai patobulinę savo planus, pasiuntė į Jerusimą ir Edentiją prašymus leisti transplantuoti gyvybės plazmą iš atrinktų vieno šimto išlikusių Andono ir Fontos palikuonių į tuos materialius kūnus, kurie turi būti suprojektuoti Princo personalo fiziniams nariams. Pageidavimą patenkino Jeruseme ir patvirtino Edentijoje.

Sutinkamai su tuo, Gyvybės Nešėjai atrinko penkiasdešimt vyrų ir penkiasdešimt moterų iš Andono ir Fontos palikuonių, atstovaujančių tos unikalios rasės geriausiems išlikusiems palikuonims. Su viena ar dviem išimtimis šitie Andonitai, prisidėję prie šios rasės vystymo, vienas su kitu buvo nepažįstami. Prie Princo planetinės būstinės slenksčio jie buvo surinkti iš viena nuo kitos toli buvusių vietovių, koordinuotai vadovaujant Minties Derintojams ir padedant serafimams. Čia šitas vienas šimtas žmogiškųjų subjektų buvo perduoti iš Avalono atvykusiai labai kvalifikuotai savanorių komisijai, kuri vadovavo tam darbui, kada iš šitų Andono palikuonių buvo materialiai ištraukta dalis gyvybės plazmos. Tada šita gyvybi medžiaga buvo perkelta į materialius kūnus, sukonstruotus tam, kad būtų panaudoti tam vienam šimtui Princo personalo jerusemiečių narių. Tuo tarpu, šitie naujai atvykę sistemos

66:2.2 (742.2) At the head of this group was Daligastia, the associate-assistant of the Planetary Prince. Daligastia was also a secondary Lanonandek Son, being number 319,407 of that order. He ranked as an assistant at the time of his assignment as Caligastia's associate.

66:2.3 (742.3) The planetary staff included a large number of angelic co-operators and a host of other celestial beings assigned to advance the interests and promote the welfare of the human races. But from your standpoint the most interesting group of all were the corporeal members of the Prince's staff — sometimes referred to as *the Caligastia one hundred*.

66:2.4 (742.4) These one hundred rematerialized members of the Prince's staff were chosen by Caligastia from over 785,000 ascendant citizens of Jerusem who volunteered for embarkation on the Urantia adventure. Each one of the chosen one hundred was from a different planet, and none of them were from Urantia.

66:2.5 (742.5) These Jerusemite volunteers were brought by seraphic transport direct from the system capital to Urantia, and upon arrival they were held enseraphimed until they could be provided with personality forms of the dual nature of special planetary service, literal bodies consisting of flesh and blood but also attuned to the life circuits of the system.

66:2.6 (742.6) Sometime before the arrival of these one hundred Jerusem citizens, the two supervising Life Carriers resident on Urantia, having previously perfected their plans, petitioned Jerusem and Edentia for permission to transplant the life plasm of one hundred selected survivors of the Andon and Fonta stock into the material bodies to be projected for the corporeal members of the Prince's staff. The request was granted on Jerusem and approved on Edentia.

66:2.7 (742.7) Accordingly, fifty males and fifty females of the Andon and Fonta posterity, representing the survival of the best strains of that unique race, were chosen by the Life Carriers. With one or two exceptions these Andonite contributors to the advancement of the race were strangers to one another. They were assembled from widely separated places by co-ordinated Thought Adjuster direction and seraphic guidance at the threshold of the planetary headquarters of the Prince. Here the one hundred human subjects were given into the hands of the highly skilled volunteer commission from Avalon, who directed the material extraction of a portion of the life plasm of these Andon descendants. This living material was then transferred to the material bodies constructed for the use of the one hundred Jerusemite members of the Prince's staff. Meantime, these newly arrived citizens of the

sostinės piliečiai buvo laikomi serafinio transportavimo miego būsenoje.

Šitos transakcijos, kartu su specialių kūnų tikru sukūrimu tai Kaligastijos šimtainei, pagimdė daug legendų, kurių didelė dalis vėliau susimaišė su vėlesniaisiais pasakojimais apie Adomo ir levos pasirodymą planetoje.

Jasmeninant iš naujo, visas procesas, pradedant serafinio transporto, atgabenusio tą vieną šimtą Jerusemo savanorių, atvykimu ir baigiant tuo laiku, kada jie atgavo sąmonę, tapo trigubomis sferų būtybėmis, užtruko lygiai dešimt dienų.

3. DALAMATIJA — PRINCO MIESTAS

Planetos Princo būstinė buvo išdėstyta tų laikų Persų įlankos regione, tame rajone, kuris atitinka vėlesnę Mesopotamiją.

Tų laikų Mesopotamijos klimatas ir kraštovaizdis buvo visais atžvilgiais labai palankūs Princo personalo ir jų pagalbininkų užduotims, tuometinės sąlygos labai skyrėsi nuo vėliau kartais įsivyravusių. Toks palankus klimatas buvo būtina natūralios aplinkos dalis, kuri buvo sumanyta tam, kad priverstų primityvius urantus pradėti kažkiek vystyti kultūrą ir civilizaciją. Šitų amžių ta vienintelė didžioji užduotis buvo transformuoti žmogų iš medžiotojo į piemenį, puoselėjant viltį, kad vėliau jis išsivystys į taikų, prie namų prisirišusį fermerį.

Planetos Princo būstinė Urantijoje buvo tipinis centras, koks būna jaunoje ir besivystančioje sferoje. Princo gyvenvietės branduolys buvo labai paprastas, bet gražus miestas, kurį supo keturiasdešimties pėdų aukščio siena. Šitas pasaulio kultūros centras buvo pavadintas Dalamatija Daligastijos garbei.

Miestas buvo padalintas į dešimt sektorių, kurių centre buvo fizinio personalo dešimties tarybų būstinių rūmai. Pačiame miesto centre buvo nematomojo Tėvo šventykla. Princo ir jo pagalbininkų administracinė būstinė buvo išdėstyta dvylikoje salių, betarpiškai sugrupuotų aplink pačią šventovę.

Visi Dalamatijos pastatai buvo vienaaukščiai, išskyrus tarybos būstinę, kuri buvo dviaukštė, ir centrinę visų Tėvo šventovę, kuri buvo maža, bet trijų aukštų.

Miestas demonstravo geriausią tų ankstyvųjų laikų statybinių medžiagų—plytų—panaudavimo praktiką. Labai mažai buvo panaudota akmens ar medžio. Dalamatijos pavyzdžiu aplinkinės tautos

system capital were held in the sleep of seraphic transport.

66:2.8 (742.8) These transactions, together with the literal creation of special bodies for the Caligastia one hundred, gave origin to numerous legends, many of which subsequently became confused with the later traditions concerning the planetary installation of Adam and Eve.

66:2.9 (743.1) The entire transaction of repersonalization, from the time of the arrival of the seraphic transports bearing the one hundred Jerusalem volunteers until they became conscious, threefold beings of the realm, consumed exactly ten days.

3. DALAMATIA — THE CITY OF THE PRINCE

66:3.1 (743.2) The headquarters of the Planetary Prince was situated in the Persian Gulf region of those days, in the district corresponding to later Mesopotamia.

66:3.2 (743.3) The climate and landscape in the Mesopotamia of those times were in every way favorable to the undertakings of the Prince's staff and their assistants, very different from conditions which have sometimes since prevailed. It was necessary to have such a favoring climate as a part of the natural environment designed to induce primitive Urantians to make certain initial advances in culture and civilization. The one great task of those ages was to transform man from a hunter to a herder, with the hope that later on he would evolve into a peace-loving, home-abiding farmer.

66:3.3 (743.4) The headquarters of the Planetary Prince on Urantia was typical of such stations on a young and developing sphere. The nucleus of the Prince's settlement was a very simple but beautiful city, enclosed within a wall forty feet high. This world center of culture was named Dalamatia in honor of Daligastia.

66:3.4 (743.5) The city was laid out in ten subdivisions with the headquarters mansions of the ten councils of the corporeal staff situated at the centers of these subdivisions. Centermost in the city was the temple of the unseen Father. The administrative headquarters of the Prince and his associates was arranged in twelve chambers immediately grouped about the temple itself.

66:3.5 (743.6) The buildings of Dalamatia were all one story except the council headquarters, which were two stories, and the central temple of the Father of all, which was small but three stories in height.

66:3.6 (743.7) The city represented the best practices of those early days in building material — brick. Very little stone or wood was used. Home building and village architecture among the surrounding

labai pagerino namų statybą ir kaimo architektūrą.

Netoli Princo būstinės gyveno žmogiškųjų būtybių visos spalvos ir sluoksniai. Ir būtent iš šitų netoli gyvenusių genčių buvo paimti pirmieji studentai į Princo mokyklas. Nors šitos ankstyvosios Dalamatijos mokyklos buvo primityvios, bet jos pasirūpino viskuo, ką buvo galima suteikti to primityvaus amžiaus vyrams ir moterims.

Princo fizinį personalą nuolat supo labiau išsivystę individai iš aplinkinių genčių ir, kada šitie studentai būdavo išmokomi ir įkvėpiami, tada juos išsiųsdavo atgal kaip savo atitinkamų tautų mokytojus ir vadovus.

4. ŠIOS ŠIMTINĖS PIRMOSIOS DIENOS

Princo personalo atvykimas padarė gilų įspūdį. Nors prireikė beveik tūkstantmečio tam, kad šitoji žinia pasklistų į tolimus kraštus, bet tas gentis, kurios gyveno netoli Mesopotamijos būstinės, vieno šimto naujų Urantijos gyventojų mokymai ir elgesys padarė įspūdingą įtaką. Ir didelė dalis jūsų vėliau atsiradusios mitologijos kilo iš iškraipytų legendų apie šitas pirmąsias dienas, kada šitie Princo personalo nariai buvo iš naujo įjasmeninti Urantijoje kaip viršžmogiai.

Tokių ne iš šitos planetos mokytojų gerai įtakai rimta kliūtis yra mirtingųjų polinkis juos laikyti dievais, bet išskyrus savo atsiradimo žemėje metodą, Kaligastijos šimtinė—penkiasdešimt vyrų ir penkiasdešimt moterų—nesinaudojo nei viršgamtiniais metodais, nei viršžmogiškais manipuliavimais.

Bet materialusis personalas vis tiek buvo viršžmogiškas. Savo misiją Urantijoje jis pradėjo kaip nepaprastos trigubos būtybės:

1. Jos buvo fizinės ir santykinai žmogiškos, nes jose buvo įkūnyta vienos iš žmogiškųjų rasių reali gyvybės plazma, Urantijos Andoninė gyvybės plazma.

Šitas vienas šimtas Princo personalo narių buvo po lygiai padalinti pagal lytį ir pagal savo ankstesnįjį mirtingojo statusą. Šitos grupės kiekvienas asmuo galėjo tapti vienu iš tėvų kažkokiai naujai fizinių būtybių kategorijai, bet jiems buvo išsamiai išaiškinta, jog tapti vienu iš tėvų gali tiksliai esant tam tikroms sąlygoms. Įprasta, jog Planetos Princo materialusis personalas susilaukia palikuonių kažkuriuo laiku prieš užbaigdamas savo specialią planetinę tarnystę. Paprastai tai būna tuo metu, arba tuoj po to, kada atvyksta Planetos Adomas ir Ieva.

peoples were greatly improved by the Dalamatian example.

66:3.7 (743.8) Near the Prince's headquarters there dwelt all colors and strata of human beings. And it was from these near-by tribes that the first students of the Prince's schools were recruited. Although these early schools of Dalamatia were crude, they provided all that could be done for the men and women of that primitive age.

66:3.8 (743.9) The Prince's corporeal staff continuously gathered about them the superior individuals of the surrounding tribes and, after training and inspiring these students, sent them back as teachers and leaders of their respective peoples.

4. EARLY DAYS OF THE ONE HUNDRED

66:4.1 (743.10) The arrival of the Prince's staff created a profound impression. While it required almost a thousand years for the news to spread abroad, those tribes near the Mesopotamian headquarters were tremendously influenced by the teachings and conduct of the one hundred new sojourners on Urantia. And much of your subsequent mythology grew out of the garbled legends of these early days when these members of the Prince's staff were repersonalized on Urantia as supermen.

66:4.2 (744.1) The serious obstacle to the good influence of such extraplanetary teachers is the tendency of mortals to regard them as gods, but aside from the technique of their appearance on earth the Caligastia one hundred — fifty men and fifty women — did not resort to supernatural methods nor superhuman manipulations.

66:4.3 (744.2) But the corporeal staff were nonetheless superhuman. They began their mission on Urantia as extraordinary threefold beings:

66:4.4 (744.3) 1. They were corporeal and relatively human, for they embodied the actual life plasm of one of the human races, the Andonic life plasm of Urantia.

66:4.5 (744.4) These one hundred members of the Prince's staff were divided equally as to sex and in accordance with their previous mortal status. Each person of this group was capable of becoming coparental to some new order of physical being, but they had been carefully instructed to resort to parenthood only under certain conditions. It is customary for the corporeal staff of a Planetary Prince to procreate their successors sometime prior to retiring from special planetary service. Usually this is at, or shortly after, the time of the arrival of the Planetary Adam and

Todėl šitos ypatingos būtybės turi menką supratimą arba iš viso neturi jokie supratimo apie tai, kokio tipo materialūs tvariniai gimtų iš jų lytinės sąjungos. Ir niekada jie šito iš tikrųjų nesužinojo; prieš ateinant laikui žengti tokį žingsnį, kad būtų tęsiamas jų darbas pasaulyje, visą režimą pamynė maištas, ir tie, kurie vėliau atliko tėvystės vaidmenį, buvo atkirsti nuo sistemos gyvybės srovių.

Savo odos spalva ir kalba šitie materializuoti Kaligastijos personalo nariai buvo tokie, kaip ir Andoninė rasė. Jie maistą valgė taip, kaip ji valgė ir sferos mirtingieji, bet su tokiu skirtumu: šitos grupės iš naujo atkurtus kūnus visiškai patenkindavo nemėsinė dieta. Tai buvo vienas iš motyvų, nulėmusių jų gyvenimą šiltame regione, kuriame buvo gausu vaisių ir riešutų. Gyvenimo būdas, besiremiantis nemėsiška dieta, atsirado Kaligastijos šimtinės laikais, nes šitas paprotys išplito plačiai ir paveikė daugelio aplinkinių genčių, grupių, kurios kilo iš kažkada išimtinai valgusių mėsą evoliucinių rasių, valgymo įpročius.

2. Šimtinė buvo materialios, bet viršžmogiškos būtybės, kurios Urantijoje buvo iš naujo surinktos kaip aukštos ir ypatingos kategorijos unikalūs vyrai ir moterys.

Šitos grupės nariai, nors ir turėjo laikiną Jerusemo pilietybę, bet su savo Minties Derintojais dar buvo nesusilieję; ir kada jie pasisiūlė ir buvo paimti į planetinę tarnystę kartu su sūnystės besileidžiančiomis kategorijomis, tada jų Derintojai buvo atskirti. Bet šitie Jerusemitai buvo viršžmogiškos būtybės—jie turėjo kylančiojo augimo sielas. Mirtingojo gyvenimo materialiam kūne metu siela yra embrioninėje būsenoje; ji gimsta (prikeliama) morontiniame gyvenime ir auga palaipsniui einant per morontinius pasaulius. Ir tokiu būdu Kaligastijos šimtinės sielos buvo išplėstos septynių gyvenamųjų pasaulių augančių patyrimu iki Jerusemo pilietybės statuso.

Sutinkamai su instrukcijomis, personalo nariai susilaikė nuo lytinės reprodukcijos, bet jie iš tikrųjų išsamiai studijavo savo asmeninę sandarą ir atidžiai tyrinėjo intelektualaus (proto) ir morontinio (sielos) ryšio visas įmanomas fazes. Ir būtent trisdešimt trečiaisiais savo gyvenimo metais Dalamatijoje, likus daug laiko iki sienos užbaigimo, Dano grupės antrasis numeris ir septintasis numeris atsitiktinai atrado tokį reiškinį, kuris lydi jų pačių morontinių savojo aš susijungimą (kaip spėjama nelytinį ir nematerialų); ir dėl šito jaudinančio patyrimo atsirado pirmasis iš pirminių tarpinių tvarinių. Šita nauja būtybė buvo visiškai matoma planetinio personalo nariams ir jų dangiškiesiems partneriams, bet buvo nematoma įvairių žmogiškųjų genčių vyrams ir moterims.

Eve.

66:4.6 (744.5) These special beings therefore had little or no idea as to what type of material creature would be produced by their sexual union. And they never did know; before the time for such a step in the prosecution of their world work the entire regime was upset by rebellion, and those who later functioned in the parental role had been isolated from the life currents of the system.

66:4.7 (744.6) In skin color and language these materialized members of Caligastia's staff followed the Andonic race. They partook of food as did the mortals of the realm with this difference: The re-created bodies of this group were fully satisfied by a nonflesh diet. This was one of the considerations which determined their residence in a warm region abounding in fruits and nuts. The practice of subsisting on a nonflesh diet dates from the times of the Caligastia one hundred, for this custom spread near and far to affect the eating habits of many surrounding tribes, groups of origin in the once exclusively meat-eating evolutionary races.

66:4.8 (744.7) 2. The one hundred were material but superhuman beings, having been reconstituted on Urantia as unique men and women of a high and special order.

66:4.9 (744.8) This group, while enjoying provisional citizenship on Jerusem, were as yet unfused with their Thought Adjusters; and when they volunteered and were accepted for planetary service in liaison with the descending orders of sonship, their Adjusters were detached. But these Jerusemites were superhuman beings — they possessed souls of ascendant growth. During the mortal life in the flesh the soul is of embryonic estate; it is born (resurrected) in the morontia life and experiences growth through the successive morontia worlds. And the souls of the Caligastia one hundred had thus expanded through the progressive experiences of the seven mansion worlds to citizenship status on Jerusem.

66:4.10 (744.9) In conformity to their instructions the staff did not engage in sexual reproduction, but they did painstakingly study their personal constitutions, and they carefully explored every imaginable phase of intellectual (mind) and morontia (soul) liaison. And it was during the thirty-third year of their sojourn in Dalamatia, long before the wall was completed, that number two and number seven of the Danite group accidentally discovered a phenomenon attendant upon the liaison of their morontia selves (supposedly nonsexual and nonmaterial); and the result of this adventure proved to be the first of the primary midway creatures. This new being was wholly visible to the planetary staff and to their celestial associates but was not visible to the men and

Planetos Princo nurodymu visi fizinio personalo nariai ėmėsi panašių būtybių kūrimo, ir visiems pavyko, pasinaudojant Dano grupės pionierių poros instrukcijomis. Tokiu būdu iš tikrųjų Princo personalas galiausiai sukūrė pradinį 50.000 pirminių tarpinių būtybių korpusą.

Šitie tarpinio tipo tvariniai labai daug pasitarnavo tvarkant pasaulio būstinės reikalus. Jie buvo nematomi žmogiškosioms būtybėms, bet Dalamatijos primityvieji gyventojai buvo mokomi apie šitas nematomas pusiau dvasias, ir šitiems besivystantiems mirtingiesiems per amžius jie sudarė dvasinio pasaulio visumą.

3. Kaligastijos šimtinės kiekvienas narys buvo asmeniškai nemirtingas, arba nemirštantis. Per jų materialias formas cirkuliavo sistemos gyvybės srovių priešnuodiniai papildiniai; ir jeigu jie nebūtų pradėję ryšio su gyvybės grandinėmis dėl maišto, tuomet jie būtų gyvenę neribotai iki kito Dievo Sūnaus atvykimo arba iki vėlesnio jų išlaisvinimo tam, kad galėtų atnaujinti nutrauktą kelionę į Havoną ir Rojų.

Šitie Satanijos gyvybės srovių priešnuodiniai papildiniai atsirasdavo iš gyvybės medžio vaisiaus, Edentijos motininio medelio, kurį į Urantiją atsiuntė Norlatiadeko Patys Aukštieji tuo metu, kada atvyko Kaligastija. Dalamatijos dienomis šitas medis augo nematomojo Tėvo šventovės centriniame kieme, ir būtent šio gyvybės medžio vaisius materialias ir šiaip jau mirtingas Princo personalo būtybes įgalino gyventi neribotą laiką tol, kol jie turėjo priėjimą prie jo.

Tuo metu, kai jis neturėjo jokios vertės evoliucinėms rasėms, tai šitokio supermaisto visiškai užteko tam, kad nuolatinė gyvybė būtų palaikoma Kaligastijos šimtainei, o taip pat ir tam vienam šimtui modifikuotų Andonitų, kurie buvo susieti su personalo nariais.

Dėl šito reikėtų paaiškinti, jog tuo metu, kada tas vienas šimtas Andonitų savo žmogiškojo pradžios plazmą suteikė Princo personalo nariams, tada Gyvybės Nešėjai į jų mirtingus kūnus įvedė sistemos grandinių papildinius; ir tokiu būdu jie buvo įgalinti gyventi kartu su personalu, amžius po amžiaus, ignoruojant fizinę mirtį.

Galiausiai šitam vienam šimtui Andonitų buvo pranešta apie jų indėlį sukuriant savo vadovų naujas formas, ir Andono genčių šitas pats vienas šimtas vaikų buvo laikomi būstinėje kaip Princo materialaus personalo asmeniniai palydovai.

women of the various human tribes. Upon authority of the Planetary Prince the entire corporeal staff undertook the production of similar beings, and all were successful, following the instructions of the pioneer Danite pair. Thus did the Prince's staff eventually bring into being the original corps of 50,000 primary midwayers.

66:4.11 (745.1) These mid-type creatures were of great service in carrying on the affairs of the world's headquarters. They were invisible to human beings, but the primitive sojourners at Dalamatia were taught about these unseen semispirits, and for ages they constituted the sum total of the spirit world to these evolving mortals.

66:4.12 (745.2) 3. The Caligastia one hundred were personally immortal, or undying. There circulated through their material forms the antidotal complements of the life currents of the system; and had they not lost contact with the life circuits through rebellion, they would have lived on indefinitely until the arrival of a subsequent Son of God, or until their sometime later release to resume the interrupted journey to Havona and Paradise.

66:4.13 (745.3) These antidotal complements of the Satania life currents were derived from the fruit of the tree of life, a shrub of Edentia which was sent to Urantia by the Most Highs of Norlatiadek at the time of Caligastia's arrival. In the days of Dalamatia this tree grew in the central courtyard of the temple of the unseen Father, and it was the fruit of the tree of life that enabled the material and otherwise mortal beings of the Prince's staff to live on indefinitely as long as they had access to it.

66:4.14 (745.4) While of no value to the evolutionary races, this supersustenance was quite sufficient to confer continuous life upon the Caligastia one hundred and also upon the one hundred modified Andonites who were associated with them.

66:4.15 (745.5) It should be explained in this connection that, at the time the one hundred Andonites contributed their human germ plasm to the members of the Prince's staff, the Life Carriers introduced into their mortal bodies the complement of the system circuits; and thus were they enabled to live on concurrently with the staff, century after century, in defiance of physical death.

66:4.16 (745.6) Eventually the one hundred Andonites were made aware of their contribution to the new forms of their superiors, and these same one hundred children of the Andon tribes were kept at headquarters as the personal attendants of the Prince's corporeal staff.

5. ŠIOS ŠIMTINĖS ORGANIZACIJA

5. ORGANIZATION OF THE ONE HUNDRED

Šita šimtinė buvo organizuota tarnystei dešimtyje autonominių tarybų, kurių kiekvienoje buvo po dešimt narių. Kada dvi ar daugiau iš šitų dešimties tarybų susirinkdavo į bendrą sesiją, tada tokiems bendriems susirinkimams pirmininkaudavo Daligastija. Šitos dešimt grupių buvo sudarytos šitaip:

1. *Maisto ir materialios gerovės taryba.* Šitai tarybai vadovavo Angas. Šitas sumanus korpusas žmogiškosioms rūšims padėjo pasirūpinti maistu, vandeniu, drabužiais, ir materialiu vystymu. Jie mokė kasti šulinius, panaudoti šaltinius, ir drėkinti žemę. Tuos, kurie buvo iš kalnų regionų ir iš šiaurės, jie mokė geresnių būdų, kaip išdirbti odas drabužiams, o vėliau meno ir mokslo mokytojai įvedė audimą.

Buvo pasiekta didžiulė pažanga maisto išsaugojimo srityje. Maistas buvo išsaugomas jį verdant, džiovinant, ir rūkant; tokiu būdu jis tapo seniausią nuosavybę. Žmogus buvo mokomas kaupti atsargas dėl bado pavojų, kurie periodiškai pasaulyje išnaikindavo daugybę žmonių.

2. *Gyvūnų prijaikinimo ir panaudojimo valdyba.* Šita taryba buvo atsidėjusi užduočiai atrinkti ir auginti tokius gyvūnus, kurie būtų tinkamiausi tam, jog padėtų žmogiškosioms būtybėms, gabenant nešulius ir pačius žmones, aprūpintų maistu, o vėliau pasitarnautų įdirbant žemę. Šitam sumaniam korpusui vadovavo Bonas.

Keletas naudingų gyvūnų tipų, dabar išmirusių, buvo prijaukinti kartu su kai kuriais kitais, kurie kaip naminiai gyvuliai išliko iki šitų dienų. Iki to žmogus ilgą laiką gyveno drauge su šunimi, o mėlynajam žmogui jau buvo pavykę prisijaukinti dramblių. Karvė rūpestingos selekcijos dėka buvo tiek pagerinta, jog tapo vertingu maisto šaltiniu; sviestas ir sūris tapo įprastais žmogaus dietos produktais. Žmonės buvo išmokyti panaudoti jaučius nešulių gabenimui, bet arklys buvo prijaukintas vėliau. Šito korpuso nariai pirmiausia išmokė žmones panaudoti ratą tam, kad būtų palengvintas vilkimas.

Būtent tomis dienomis ir buvo pirmą kartą panaudoti pašto karveliai, kuriuos pasiimdavo į ilgas keliones, turint tikslą pasiųsti pranešimus arba pagalbos šauksmą. Bono grupei pasisekė ištrenuoti milžiniškus fandorus kaip keleivinius paukščius, bet jie išnyko daugiau negu prieš trisdešimt tūkstančių metų.

3. *Patarėjai plėšriųjų gyvūnų įveikimo klausimais.* To neužteko, kad ankstyvasis žmogus pabandytų kai kuriuos gyvūnus prisijaukinti, bet jis taip pat turi išmokti ir apsisaugoti, kad jo nesunaikintų likusi priešiško gyvūnų pasaulio dalis. Šitai grupei vadovavo Danas.

66:5.1 (745.7) The one hundred were organized for service in ten autonomous councils of ten members each. When two or more of these ten councils met in joint session, such liaison gatherings were presided over by Daligastia. These ten groups were constituted as follows:

66:5.2 (745.8) 1. *The council on food and material welfare.* This group was presided over by Ang. Food, water, clothes, and the material advancement of the human species were fostered by this able corps. They taught well digging, spring control, and irrigation. They taught those from the higher altitudes and from the north improved methods of treating skins for use as clothing, and weaving was later introduced by the teachers of art and science.

66:5.3 (746.1) Great advances were made in methods of food storage. Food was preserved by cooking, drying, and smoking; it thus became the earliest property. Man was taught to provide for the hazards of famine, which periodically decimated the world.

66:5.4 (746.2) 2. *The board of animal domestication and utilization.* This council was dedicated to the task of selecting and breeding those animals best adapted to help human beings in bearing burdens and transporting themselves, to supply food, and later on to be of service in the cultivation of the soil. This able corps was directed by Bon.

66:5.5 (746.3) Several types of useful animals, now extinct, were tamed, together with some that have continued as domesticated animals to the present day. Man had long lived with the dog, and the blue man had already been successful in taming the elephant. The cow was so improved by careful breeding as to become a valuable source of food; butter and cheese became common articles of human diet. Men were taught to use oxen for burden bearing, but the horse was not domesticated until a later date. The members of this corps first taught men to use the wheel for the facilitation of traction.

66:5.6 (746.4) It was in these days that carrier pigeons were first used, being taken on long journeys for the purpose of sending messages or calls for help. Bon's group were successful in training the great fandors as passenger birds, but they became extinct more than thirty thousand years ago.

66:5.7 (746.5) 3. *The advisers regarding the conquest of predatory animals.* It was not enough that early man should try to domesticate certain animals, but he must also learn how to protect himself from destruction by the remainder of the hostile animal world. This group was captained by Dan.

Senoji miesto siena buvo skirta tam, jog apsaugotų nuo įniršusių žvėrių, o taip pat užkirstų kelią priešiškausi nusiteikusių žmonių netikėtiems antpuoliams. Tie, kurie gyveno be sienų ir miškuose, priklausė nuo gyvenamosios vietos medžiuose, akmeninių slėptuvių, ir nuo laužų deginimo naktį. Dėl to buvo visiškai natūralu, kad šitie mokytojai skyrė daug laiko mokydami savo mokinius, kaip pagerinti žmogaus gyvenamąjį būstą. Panaudojus geresnius būdus ir pritaikius spąstus, buvo padaryta didžiulė pažanga pajungiant gyvūnus.

4. *Žinių skleidimo ir išsaugojimo fakultetas.* Šita grupė organizavo ir reguliavo tų ankstyvųjų amžių grynai švietimo pastangas. Jai vadovavo Fadas. Fado mokymo metodus sudarė užimtumo priežiūra drauge mokant ir pagerintų darbo metodų. Fadas sudarė pirmąją abėcėlę ir įvedė rašomąją sistemą. Šita abėcėlė turėjo dvidešimt penkias raides. Šitie ankstyvieji žmonės kaip medžiagą rašymui vartojo medžio žieves, molio lenteles, akmenis plokšteles, į pergamentą panašią formą, pagamintą iš išmuštos didesnių gyvūnų odos, ir primityvios į popierių panašios formos medžiagą, pagamintą iš vapsvų lizdų. Dalamatijos biblioteka, sunaikinta netrukus po Kaligastijos išdavystės, turėjo daugiau negu du milijonus atskirų užrašų, ir buvo žinoma kaip „Fado namas.“

Mėlynasis žmogus buvo linkęs į abėcėlinį rašymą, ir toje srityje pasiekė didžiausios pažangos. Raudonasis žmogus privalumą teikė piešinių rašto vartojimui, tuo tarpu geltonosios rasės linko į tai, kad vartotų žodžių ir idėjų simbolius; didele dalimi tokius, kokius jos vartoja ir dabar. Bet abėcėlę ir dar daugiau dalykų pasaulis vėliau prarado per pasimetimą, kuris lydėjo maištą. Kaligastijos išdavystė sužlugdė pasaulio viltį, jog bus visuotinė kalba, bent jau per nenusakomus amžius.

5. *Gamybos ir prekybos komisija.* Šita taryba dirbo tam, jog padėtų vystyti gamybai gentyse ir skatintų prekybą tarp įvairių taikingų grupių. Jos lyderis buvo Nodas. Šitas korpusas skatino kiekvieną primityvios gamybos formą. Jie tiesiogiai prisidėjo prie gyvenimo lygio pakėlimo, aprūpindami daugeliu naujų plataus vartojimo prekių, kad patrauktų primityvių žmonių vaizduotę. Jie smarkiai išplėtė prekybą pagerinta druska, kurią gamino mokslo ir meno taryba.

Būtent šitos apšviestos grupės, išlavintos Dalamatijos mokyklose, ėmė naudoti pirmąjį komercinį kreditą. Iš centrinės kreditų biržos jie gaudavo piniginių ženklų, kurie būdavo priimami vietoje realių barterio objektų. Pasaulis šitų verslo metodų nepagerino per šimtus tūkstančių metų.

66:5.8 (746.6) The purpose of an ancient city wall was to protect against ferocious beasts as well as to prevent surprise attacks by hostile humans. Those living without the walls and in the forest were dependent on tree dwellings, stone huts, and the maintenance of night fires. It was therefore very natural that these teachers should devote much time to instructing their pupils in the improvement of human dwellings. By employing improved techniques and by the use of traps, great progress was made in animal subjugation.

66:5.9 (746.7) 4. *The faculty on dissemination and conservation of knowledge.* This group organized and directed the purely educational endeavors of those early ages. It was presided over by Fad. The educational methods of Fad consisted in supervision of employment accompanied by instruction in improved methods of labor. Fad formulated the first alphabet and introduced a writing system. This alphabet contained twenty-five characters. For writing material these early peoples utilized tree barks, clay tablets, stone slabs, a form of parchment made of hammered hides, and a crude form of paperlike material made from wasps' nests. The Dalamatia library, destroyed soon after the Caligastia disaffection, comprised more than two million separate records and was known as the "house of Fad."

66:5.10 (746.8) The blue man was partial to alphabet writing and made the greatest progress along such lines. The red man preferred pictorial writing, while the yellow races drifted into the use of symbols for words and ideas, much like those they now employ. But the alphabet and much more was subsequently lost to the world during the confusion attendant upon rebellion. The Caligastia defection destroyed the hope of the world for a universal language, at least for untold ages.

66:5.11 (747.1) 5. *The commission on industry and trade.* This council was employed in fostering industry within the tribes and in promoting trade between the various peace groups. Its leader was Nod. Every form of primitive manufacture was encouraged by this corps. They contributed directly to the elevation of standards of living by providing many new commodities to attract the fancy of primitive men. They greatly expanded the trade in the improved salt produced by the council on science and art.

66:5.12 (747.2) It was among these enlightened groups educated in the Dalamatia schools that the first commercial credit was practiced. From a central exchange of credits they secured tokens which were accepted in lieu of the actual objects of barter. The world did not improve upon these business methods for hundreds of thousands of years.

6. *Apreikštos religijos koledžas.* Šito organo veikla vyko lėtai. Urantijos civilizacija tiesiogine prasme grūdinosi tarp būtinybės priekalo ir baimės kūjo. Bet šita grupė buvo pasiekusi ženklios pažangos stengdamasi dėl to, kad baimę tvariniui (vėlių garbinimą) pakeistų baimė Kūrėjui, kol jų pastangas nutraukė vėlesnis susipainiojimas, kuris buvo dėl atsiskiriančio sukilimo. Šitos tarybos vadovas buvo Hapas.

Nė vienas Princo personalo narys apreiškimo nepateikdavo, kad nekomplikuotų evoliucijos; apreiškimą jie pateikė tikai tada, kada evoliucinės jėgos buvo visiškai išsekusios. Bet Hapas iš tikrųjų nusileido miesto gyventojų troškimui nustatyti tam tikrą religinės tarnystės formą. Jo grupė dalamatijiečiams pateikė septynias garbinimo giesmes, o taip pat davė jiems kasdienio dėkojimo frazę ir pagaliau juos išmokė "Tėvo maldos," kuri buvo tokia:

"Visų Tėve, kurio Sūnui mes reiškiame pagarbą, pažvelk į mus žemyn palankiai. Išlaisvink mus iš bet kokios baimės, išskyrus baimę tau. Padaryk taip, jog mumis džiaugtųsi mūsų dieviškieji mokytojai ir tiesą amžiams įterpk į mūsų lūpas. Išlaisvink mus iš prievartos ir pykčio, išmokyk mus gerbti savo vyresnius ir tai, kas priklauso mūsų artimiesiems. Suteik mums šiais metais žalias ganyklas ir vaisingas kaimenes, kad jos džiugintų mūsų širdis. Mes meldžiame, kad greičiau ateitų pažadėtasis pagerintojas, ir mes tikrai vykdysime tavo valią šitame pasaulyje, kaip kiti tą daro pasauliuose anapus."

Nors gerinant rasę Princo personalas apsiribojo natūraliomis priemonėmis ir įprastais metodais, bet jis pažadėjo naujos rasės Adominę dovaną kaip vėlesniojo evoliucinio augimo tikslą pasiekus biologinio išsivystymo viršūnę.

7. *Sveikatos ir gyvybės saugotojai.* Šita taryba rūpinosi sanitarijos įvedimu ir primityvios higienos skatinimu, o jai vadovavo Lutas.

Jos nariai mokė daug to, kas buvo prarasta per vėlesniųjų amžių pasimetimą ir niekada nebuvo iš naujo atrasta iki dvidešimtojo amžiaus. Jie žmoniją mokė, jog virimas, troškinimas, ir kepimas buvo tos priemonės, kurios užkerta kelią ligoms; taip pat, jog toks virimas labai smarkiai sumažina kūdikių mirtingumą ir palengvina tai, kad juos būtų galima anksčiau atjunkyti nuo žindymo.

Didelę dalį Luto sveikatos saugotojų ankstyvųjų mokymų žemės gentys išsaugojo iki pat Mozės dienų, nors jie buvo labai smarkiai iškraipyti ir labai daug pakeisti.

Didžiulė kliūtis skatinant higieną tarp šitų

66:5.13 (747.3) 6. *The college of revealed religion.* This body was slow in functioning. Urantia civilization was literally forged out between the anvil of necessity and the hammers of fear. But this group had made considerable progress in their attempt to substitute Creator fear for creature fear (ghost worship) before their labors were interrupted by the later confusion attendant upon the secession upheaval. The head of this council was Hap.

66:5.14 (747.4) None of the Prince's staff would present revelation to complicate evolution; they presented revelation only as the climax of their exhaustion of the forces of evolution. But Hap did yield to the desire of the inhabitants of the city for the establishment of a form of religious service. His group provided the Dalamatians with the seven chants of worship and also gave them the daily praise-phrase and eventually taught them "the Father's prayer," which was:

66:5.15 (747.5) "Father of all, whose Son we honor, look down upon us with favor. Deliver us from the fear of all save you. Make us a pleasure to our divine teachers and forever put truth on our lips. Deliver us from violence and anger; give us respect for our elders and that which belongs to our neighbors. Give us this season green pastures and fruitful flocks to gladden our hearts. We pray for the hastening of the coming of the promised uplifter, and we would do your will on this world as others do on worlds beyond."

66:5.16 (747.6) Although the Prince's staff were limited to natural means and ordinary methods of race improvement, they held out the promise of the Adamic gift of a new race as the goal of subsequent evolutionary growth upon the attainment of the height of biologic development.

66:5.17 (747.7) 7. *The guardians of health and life.* This council was concerned with the introduction of sanitation and the promotion of primitive hygiene and was led by Lut.

66:5.18 (747.8) Its members taught much that was lost during the confusion of subsequent ages, never to be rediscovered until the twentieth century. They taught mankind that cooking, boiling and roasting, was a means of avoiding sickness; also that such cooking greatly reduced infant mortality and facilitated early weaning.

66:5.19 (747.9) Many of the early teachings of Lut's guardians of health persisted among the tribes of earth on down to the days of Moses, even though they became much garbled and were greatly changed.

66:5.20 (748.1) The great obstacle in the way of

neišprususių tautų buvo tai, jog daugelio ligų tikrosios priežastys buvo per daug mažos, kad būtų matomos paprasta akimi, o taip pat ir tai, kad jie visi į ugnį žiūrėjo prietaringai. Prireikė tūkstančių metų juos įtikinti, kad liekanas deginti. Tuo tarpu dabar jie buvo raginami puvančias atliekas užkasti po žeme. Šitos epochos didžiulis sanitarijos išsivystymas buvo pasiektas dėl to, jog buvo skleidžiamos žinios apie saulės šviesos gydančias ir ligas naikinančias savybes.

Iki to meto, kada pasirodė Princas, maudymasis buvo išskirtinai religinis ritualas. Iš tikrųjų buvo sunku įtikinti primityvius žmones prausti savo kūnus savosios sveikatos labui. Galiausiai Lutas įtikino religinius mokytojus įtraukti apsiplovimą vandeniu kaip apsisvalymo ritualo dalį, kad būtų praktikuojamas sąsajoje su pusiaudienio pasišventimais, kartą per savaitę, garbinant visų Tėvą.

Šitie sveikatos saugotojai taip pat mėgino įvesti rankos paspaudimą vietoje to, kad būtų pasikeičiama seilėmis arba geriamas kraujas kaip asmeninės draugystės patvirtinimas ir kaip grupinės ištikimybės ženklas. Tačiau kada iš vyresniųjų vadovų mokymų priverstinio spaudimo jos išsiverždavo, tada šitos primityvios tautos netrukdamo sugrįžti prie savo ankstesniųjų sveikatą griaujančių ir ligas sukeliančių nemokšiškų ir prietaringų įpročių.

8. *Planetos meno ir mokslo taryba.* Šitas korpusas daug padarė, kad pagerintų ankstyvojo žmogaus gamybos metodus ir išaukštintų jo sampratą apie grožį. Jam vadovavo Mekas.

Menas ir mokslas buvo žemo lygio visame pasaulyje, bet Dalamatijoje buvo mokoma fizikos ir chemijos pradmenų. Buvo išvystyta keramika, pagerintas visas taikomasis menas, ir buvo labai išaukštinti žmogiškojo grožio idealai. Tačiau muzikos pažanga buvo labai menka tol, kol pasirodė violetinė rasė.

Šitie primityvūs žmonės, nepaisant savo mokytojų nuolatinių raginimų, nesutikdavo eksperimentuoti su garo energija; jie iš tikrųjų niekada nesugebėjo įveikti savo didžiulės baimės suspausto garo sprogstamajai jėgai. Tačiau, galiausiai jie buvo įtikinti dirbti su metalais ir ugnimi, nors ankstyvajam žmogui raudonai įkaitusio metalo gabalas buvo siaubą keliantis objektas.

Mekas daug padarė, kad išvystytų Andonitų kultūrą ir patobulintų mėlynojo žmogaus meną. Mėlynojo žmogaus susimaišymas su Andono palikuonimis sukūrė meniškai veiklai talentingą tipą, ir daug šito tipo žmonių tapo nuostabiais skulptoriais. Jie nedirbo su akmeniu ar marmuru, bet jų darbai iš molio, sukietinti degimo dėka, puošė Dalamatijos sodus.

promoting hygiene among these ignorant peoples consisted in the fact that the real causes of many diseases were too small to be seen by the naked eye, and also because they all held fire in superstitious regard. It required thousands of years to persuade them to burn refuse. In the meantime they were urged to bury their decaying rubbish. The great sanitary advance of this epoch came from the dissemination of knowledge regarding the health-giving and disease-destroying properties of sunlight.

66:5.21 (748.2) Before the Prince's arrival, bathing had been an exclusively religious ceremonial. It was indeed difficult to persuade primitive men to wash their bodies as a health practice. But finally induced the religious teachers to include cleansing with water as a part of the purification ceremonies to be practiced in connection with the noontime devotions, once a week, in the worship of the Father of all.

66:5.22 (748.3) These guardians of health also sought to introduce handshaking in substitution for saliva exchange or blood drinking as a seal of personal friendship and as a token of group loyalty. But when out from under the compelling pressure of the teachings of their superior leaders, these primitive peoples were not slow in reverting to their former health-destroying and disease-breeding practices of ignorance and superstition.

66:5.23 (748.4) 8. *The planetary council on art and science.* This corps did much to improve the industrial technique of early man and to elevate his concepts of beauty. Their leader was Mek.

66:5.24 (748.5) Art and science were at a low ebb throughout the world, but the rudiments of physics and chemistry were taught the Dalamatians. Pottery was advanced, decorative arts were all improved, and the ideals of human beauty were greatly enhanced. But music made little progress until after the arrival of the violet race.

66:5.25 (748.6) These primitive men would not consent to experiment with steam power, notwithstanding the repeated urgings of their teachers; never could they overcome their great fear of the explosive power of confined steam. They were, however, finally persuaded to work with metals and fire, although a piece of red-hot metal was a terrorizing object to early man.

66:5.26 (748.7) Mek did a great deal to advance the culture of the Andonites and to improve the art of the blue man. A blend of the blue man with the Andon stock produced an artistically gifted type, and many of them became master sculptors. They did not work in stone or marble, but their works of clay, hardened by baking, adorned the gardens of Dalamatia.

Didžiulės pažangos pasiekė taikomasis menas, kurio didžioji dalis buvo prarasta ilgais ir tamsiais maišto amžiais, iš naujo jis buvo atrastas tikrai naujaisiais laikais.

9. *Išvystytų gentinių ryšių valdytojai.* Tai buvo tokia grupė, kuriai buvo patikėtas darbas, išvystyti žmogiškąją visuomenę iki valstybės susiformavimo lygio. Jų vadovas buvo Tutas.

Šitie valdytojai daug prisidėjo prie to, kad prasidėtų vedybos tarp žmonių iš skirtingų genčių. Jie skatino asistavimą ir vedybas po atitinkamų apmąstymų ir galimybės iki galo susipažinti. Grynai karingi karo šokiai tapo subtiliais ir ėmė tarnauti vertingiems visuomeniniams poreikiams; šitos ankstyvosios gentys buvo pamalonintos nedidele dalele humoro. Nedaug iš šitų papročių išliko po vėliau įvykusio atsiskiriamojo planetos maišto.

Tutas ir jo partneriai dirbo tam, jog skatintų taikios prigimties grupinius susivienijimus, reguliuotų ir humanizuotų karo veiksmus, koordinuotų tarpgentinius ryšius, ir pagerintų gentinį valdymą. Dalamatijos apylinkėse vystėsi labiau į priekį pažengusi kultūra, ir šitie pagerinti visuomeniniai santykiai labai praverė tam, kad būtų paveiktos tolimesnės gentys. Bet tas civilizacijos modelis, kuris vyravo Princo būstinėje, labai skyrėsi nuo tos barbariškos visuomenės, kuri vystėsi kitur, lygiai taip, kaip dvidešimtojo amžiaus visuomenė Keiptaune, Pietų Afrikoje, yra visiškai nepanaši į žemaūgių bušmenų, gyvenančių į šiaurę, primityvią kultūrą.

10. *Gentinio koordinavimo ir rasinio bendradarbiavimo aukščiausiasis teismas.* Šitai aukščiausiajai tarybai vadovavo Vanas, ir ji buvo apeliacinis teismas visoms kitoms devynioms specialioms komisijoms, kurioms buvo patikėta žmogiškųjų reikalų priežiūra. Šita taryba turėjo plačius įgaliojimus, jai buvo patikėti visi žemiškieji reikalai, kurie nebuvo konkrečiai paskirti likusioms grupėms. Šitą atrinktą korpusą patvirtino Edentijos Žvaigždyno Tėvai prieš tai, kada jie buvo įgalioti priimti Urantijos aukščiausiojo teismo funkcijas.

6. PRINCO VALDYMAS

Pasaulio kultūros laipsnis yra matuojamas vietinių būtybių visuomeniniu palikimu, o kultūros plėtimosi greitį visiškai nulemia gyventojų sugebėjimas suvokti naujas ir išvystytas idėjas.

Vergavimas tradicijai sukuria stabilumą ir bendradarbiavimą, sentimentaliai sujungdamas praeitį su dabartimi, bet lygiai taip jis pažaboja iniciatyvą ir paverčia asmenybės kūrybines galias.

66:5.27 (748.8) Great progress was made in the home arts, most of which were lost in the long and dark ages of rebellion, never to be rediscovered until modern times.

66:5.28 (748.9) 9. *The governors of advanced tribal relations.* This was the group intrusted with the work of bringing human society up to the level of statehood. Their chief was Tut.

66:5.29 (748.10) These leaders contributed much to bringing about intertribal marriages. They fostered courtship and marriage after due deliberation and full opportunity to become acquainted. The purely military war dances were refined and made to serve valuable social ends. Many competitive games were introduced, but these ancient folk were a serious people; little humor graced these early tribes. Few of these practices survived the subsequent disintegration of planetary insurrection.

66:5.30 (749.1) Tut and his associates labored to promote group associations of a peaceful nature, to regulate and humanize warfare, to co-ordinate intertribal relations, and to improve tribal governments. In the vicinity of Dalamatia there developed a more advanced culture, and these improved social relations were very helpful in influencing more remote tribes. But the pattern of civilization prevailing at the Prince's headquarters was quite different from the barbaric society evolving elsewhere, just as the twentieth-century society of Capetown, South Africa, is totally unlike the crude culture of the diminutive Bushmen to the north.

66:5.31 (749.2) 10. *The supreme court of tribal co-ordination and racial co-operation.* This supreme council was directed by Van and was the court of appeals for all of the other nine special commissions charged with the supervision of human affairs. This council was one of wide function, being intrusted with all matters of earthly concern which were not specifically assigned to the other groups. This selected corps had been approved by the Constellation Fathers of Edentia before they were authorized to assume the functions of the supreme court of Urantia.

6. THE PRINCE'S REIGN

66:6.1 (749.3) The degree of a world's culture is measured by the social heritage of its native beings, and the rate of cultural expansion is wholly determined by the ability of its inhabitants to comprehend new and advanced ideas.

66:6.2 (749.4) Slavery to tradition produces stability and co-operation by sentimentally linking the past with the present, but it likewise stifles initiative and enslaves the creative powers of the personality.

Visas pasaulis buvo pakliuvęs į tradicijomis supančiotų papročių aklavietę, kada atvyko Kaligastijos šimtinė ir ėmė skelbti individualios iniciatyvos naująją evangeliją ano meto visuomeninių grupių viduje. Bet šitas naudingas valdymas buvo taip greitai nutrauktas, kad rasės niekada nebuvo visiškai išlaisvintos iš papročių vergystės; paprotys vis dar pernelyg valdo Urantijoje.

Kaligastijos šimtinė—Satanijos gyvenamųjų pasaulių absolventai—gerai išmanė Jerusemo meną ir kultūrą, bet tokios žinios yra beveik bevertės barbarų planetoje, kurioje gyvena primityvūs žmonės. Šitos išmintingos būtybės tą labai gerai suvokė, kad nesiimtų *staigios* transformacijos arba, kad, masiškai, nepakylėtų tų dienų primityvių rasių. Jos gerai suprato žmogiškųjų rūšių neskubią evoliuciją, ir jos išmintingai susilaikė nuo radikalių mėginimų pakeisti žmogaus gyvenimo būdą žemėje.

Kiekviena iš tų dešimties planetinių komisijų ėmėsi *palaipsniui* ir natūraliai vystyti joms patikėtas sritis. Jų planas numatė pritraukti aplinkinių genčių geriausius protus ir, juos išlavinus, išsiųsti atgal į savo tautas visuomeninio vystymo emisarais.

Svetimos rasės emisarai niekada nebuvo siunčiami į tokią rasę, išskyrus tokius atvejus, kada būdavo tos tautos specialus pageidavimas. Tie, kurie dirbo tam, jog būtų gerinama ir vystoma konkreti gentis ar rasė, visada būdavo kilę iš tos genties ar rasės. Šimtinė nemėgindavo primesti net labiau išsivysčiusių rasių įpročių ir papročių kitai genčiai. Visada jie kantriai dirbo, kad pakeltų ir išvystytų kiekvienos rasės laiko išmėgintus papročius. Urantijos paprasti žmonės atsinešdavo savo visuomeninius papročius į Dalamatiją ne tam, kad pasikeistų juos į naujus ir geresnius, bet kad jie vystytųsi palaikydami ryšius su aukštesne kultūra ir bendraudami su labiau išsivysčiusiais protais. Šitas procesas buvo lėtas, bet labai efektyvus.

Grynai natūralią biologinės evoliucijos atranką Dalamatijos mokytojai mėgino papildyti sąmoninga visuomenine atranka. Jie nesusardė žmogiškosios visuomenės, bet tikrai žymiai paspartino jos normalią ir natūralią evoliuciją. Jų motyvas buvo vystymasis evoliucijos keliu, o ne revoliucija apreiškimo keliu. Žmogiškajai rasei prireikė amžių tam, jog įgytų tą menką religiją ir moralę, kokią ji turėjo, ir šitie superžmonės buvo išmintingi, kad iš žmonijos neatimtų šitos nedidelės pažangos, tuo sukeldami susipainiojimą ir nusivylimą, kaip atsitinka visada, kada apšviestos ir aukštesnės būtybės imasi pakelti atsilikusias rases, suteikdamos joms per didelį mokymą ir per daug apšviestas.

Kada krikščionys misionieriai eina į pačią

The whole world was caught in the stalemate of tradition-bound mores when the Caligastia one hundred arrived and began the proclamation of the new gospel of individual initiative within the social groups of that day. But this beneficent rule was so soon interrupted that the races never have been wholly liberated from the slavery of custom; fashion still unduly dominates Urantia.

66:6.3 (749.5) The Caligastia one hundred — graduates of the Satania mansion worlds — well knew the arts and culture of Jerusalem, but such knowledge is nearly valueless on a barbaric planet populated by primitive humans. These wise beings knew better than to undertake the *sudden* transformation, or the en masse uplifting, of the primitive races of that day. They well understood the slow evolution of the human species, and they wisely refrained from any radical attempts at modifying man's mode of life on earth.

66:6.4 (749.6) Each of the ten planetary commissions set about *slowly* and naturally to advance the interests intrusted to them. Their plan consisted in attracting the best minds of the surrounding tribes and, after training them, sending them back to their people as emissaries of social uplift.

66:6.5 (749.7) Foreign emissaries were never sent to a race except upon the specific request of that people. Those who labored for the uplift and advancement of a given tribe or race were always natives of that tribe or race. The one hundred would not attempt to impose the habits and mores of even a superior race upon another tribe. Always they patiently worked to uplift and advance the time-tried mores of each race. The simple folk of Urantia brought their social customs to Dalamatia, not to exchange them for new and better practices, but to have them uplifted by contact with a higher culture and by association with superior minds. The process was slow but very effectual.

66:6.6 (750.1) The Dalamatia teachers sought to add conscious social selection to the purely natural selection of biologic evolution. They did not derange human society, but they did markedly accelerate its normal and natural evolution. Their motive was progression by evolution and not revolution by revelation. The human race had spent ages in acquiring the little religion and morals it had, and these supermen knew better than to rob mankind of these few advances by the confusion and dismay which always result when enlightened and superior beings undertake to uplift the backward races by overteaching and overenlightenment.

66:6.7 (750.2) When Christian missionaries go into the heart of Africa, where sons and daughters are

Afrikos širdį, kur sūnus ir dukras jų tėvai kontroliuoja ir valdo per visą tėvų gyvenimo laiką, tada jie tikrai įneša sumaištį ir bet kokio autoriteto žlugdymą, stengdamiesi, per vienos kartos gyvenimą, pakeisti tokią gyvenseną, mokydami, kad šitie vaikai būtų laisvi nuo bet kokio tėvų suvaržymo sulaukę dvidešimt vienerių metų amžiaus.

7. GYVENIMAS DALAMATIJOJE

Princo būstinė, nors nuostabiai graži ir suprojektuota taip, kad sukeltų to amžiaus primityviųjų žmonių baimingą pagarbą, buvo visiškai kukli. Pastatai nebuvo ypatingai dideli, nes šitų atvykusių mokytojų motyvas buvo skatinti, kad pagaliau ateityje būtų vystomas žemės ūkis, iš pradžių pradėjus auginti gyvulius. Miesto teritorijoje, apsuptoje sienos, žemės buvo pakankamai ganykloms ir daržininkystei, kad išmaitintų maždaug dvidešimt tūkstančių gyventojų.

Centrinės garbinimo šventovės ir superžmonių prižiūrinių grupių dešimties tarybų būstinių interjeras iš tikrųjų buvo nuostabūs meno darbai. Ir nors gyvenamieji pastatai buvo tvarkingumo ir švarumo etalonas, bet viskas buvo labai paprasta ir visiškai primityvu lyginant su vėlesniųjų laikų išsivystymu. Šitoje kultūros būstinėje nebuvo naudojama jokių metodų, kurie Urantijoje nebuvo atsiradę natūraliai.

Princo materialusis personalas turėjo paprastas ir pavyzdines buveines, kurias jie prižiūrėjo kaip namus, sumanytus tam, jog įkvėptų ir palankiai veiktų studentus stebėtojus, gyvenančius pasaulio visuomeniniame centre ir švietimo būstinėje.

Konkreči šeimos gyvenimo tvarka ir vienos šeimos gyvenimas drauge vienoje santykinai pastovioje gyvenamojoje vietoje kyla iš šitų Dalamatijos laikų, ir iš esmės dėl šios šimtinės ir jos mokinių rodomo pavyzdžio ir mokymų. Šeima kaip visuomeninis vienetas niekada nesivystė sėkmingai iki to meto, kada Dalamatijos supervyrai ir supermoterys atvedė žmoniją į tai, kad ji imtų mylėti ir puoselėti savo anūkus ir anūkų vaikus. Laukinis žmogus myli savo vaiką, bet civilizuotas žmogus taip pat myli ir savo anūką.

Princo personalas gyveno drauge kaip tėvai ir motinos. Tas tiesa, jie neturėjo savo vaikų, bet šie penkiasdešimt Dalamatijos tėviškųjų namų visada glaudė ne mažiau kaip penkis šimtus įsūnytų mažylių, surinktų iš Andoninių ir sangikų rasių labiau išsivysčiusių šeimų; daugelis iš šitų vaikų buvo našlaičiai. Jiems buvo palankiai suteikiama šitų supertėvų disciplina ir mokymas; ir tuomet, po trejų metų mokymosi Princo mokyklose (jie

supposed to remain under the control and direction of their parents throughout the lifetime of the parents, they only bring about confusion and the breakdown of all authority when they seek, in a single generation, to supplant this practice by teaching that these children should be free from all parental restraint after they have attained the age of twenty-one.

7. LIFE IN DALAMATIA

66.7.1 (750.3) The Prince's headquarters, though exquisitely beautiful and designed to awe the primitive men of that age, was altogether modest. The buildings were not especially large as it was the motive of these imported teachers to encourage the eventual development of agriculture through the introduction of animal husbandry. The land provision within the city walls was sufficient to provide for pasturage and gardening for the support of a population of about twenty thousand.

66.7.2 (750.4) The interiors of the central temple of worship and the ten council mansions of the supervising groups of supermen were indeed beautiful works of art. And while the residential buildings were models of neatness and cleanliness, everything was very simple and altogether primitive in comparison with later-day developments. At this headquarters of culture no methods were employed which did not naturally belong on Urantia.

66.7.3 (750.5) The Prince's corporeal staff presided over simple and exemplary abodes which they maintained as homes designed to inspire and favorably impress the student observers sojourning at the world's social center and educational headquarters.

66.7.4 (750.6) The definite order of family life and the living of one family together in one residence of comparatively settled location date from these times of Dalamatia and were chiefly due to the example and teachings of the one hundred and their pupils. The home as a social unit never became a success until the supermen and superwomen of Dalamatia led mankind to love and plan for their grandchildren and their grandchildren's children. Savage man loves his child, but civilized man loves also his grandchild.

66.7.5 (750.7) The Prince's staff lived together as fathers and mothers. True, they had no children of their own, but the fifty pattern homes of Dalamatia never sheltered less than five hundred adopted little ones assembled from the superior families of the Andonic and Sangik races; many of these children were orphans. They were favored with the discipline and training of these superparents; and then, after three years in the schools of the Prince

įstodavo mokytis nuo trylikos metų ir mokymąsi baigdavo penkiolikos metų amžiaus), jie galėdavo vesti ir buvo pasirengę gauti užduotis kaip Princo emisarai vykti į savo atitinkamų rasių gentis, kurioms taip reikia tokio mokymo.

Fadas parengė Dalamatijos mokymo planą, kuris buvo įgyvendinamas kaip gamybinė mokykla, kurioje mokiniai mokėsi dirbdami ir lavinosi kasdien atlikdami naudingas užduotis. Šitas lavinimo planas neignoravo mąstymo ir jausmo, vystant charakterį; bet pirmenybę teikė fiziniam parengimui. Mokymasis buvo individualus ir kolektyvinis. Mokinius mokė tiek vyrai, tiek moterys, tiek abu tuo pačiu metu. Pusė šio grupinio mokymo buvo skirta atskirai berniukams ir atskirai mergaitėms; kita pusė buvo bendra. Mokiniai fizinio darbo įgūdžių buvo mokomi kaip individai ir buvo suvisuomeninami grupėmis arba klasėmis. Jie buvo mokomi broliautis su jaunesniųjų grupėmis, su vyresniųjų grupėmis, ir su suaugusiais, o taip pat atlikti grupinį darbą su vienmečiais. Jie taip pat buvo supažindinami su tokiais susivienijimais, kaip šeimos grupės, žaidimų komandos, ir mokyklos klasės.

Tarp vėlesniųjų studentų, kurie buvo mokomi Mesopotamijoje, kad dirbtų su savo atitinkamomis rasėmis, buvo Andonitai iš vakarinės Indijos aukštumų kartu su raudonųjų žmonių ir mėlynųjų žmonių atstovais; dar vėliau buvo priimtas nedidelis skaičius geltonosios rasės narių.

Ankstyvosioms rasėms Hapas pateikė moralinį įstatymą. Šitas kodeksas buvo žinomas kaip "Tėvo Valia" ir jį sudarė tokie septyni priesakai:

1. Nejausk baimės ir netarnauk jokiam kitam Dievui, išskyrus visų Tėvą.
2. Paklusk Tėvo Sūnui, pasaulio valdovui, ir rodyk pagarbą jo viršžmogiškiems padėjėjams.
3. Nemeluok, kada esi pakviestas prieš žmonių teisėjus.
4. Nežudyk vyrų, moterų, ar vaikų.
5. Nevok mantos ir galvijų iš savo artimo.
6. Neliesk savo draugo žmonos.
7. Nerodyk nepagarbos savo tėvams ar genties vyresniesiems.

Toks buvo Dalamatijos įstatymas beveik prieš tris šimtus tūkstančių metų. Ir daugelis iš tų akmenų, ant kurių šis įstatymas buvo išraižytas, dabar guli po vandeniu prie Mesopotamijos ir Persijos krantų. Tapo įpročiu vieną iš šitų priesakų turėti galvoje kiekvieną savaitės dieną,

(they entered from thirteen to fifteen), they were eligible for marriage and ready to receive their commissions as emissaries of the Prince to the needy tribes of their respective races.

66:7.6 (751.1) Fad sponsored the Dalamatia plan of teaching that was carried out as an industrial school in which the pupils learned by doing, and through which they worked their way by the daily performance of useful tasks. This plan of education did not ignore thinking and feeling in the development of character; but it gave first place to manual training. The instruction was individual and collective. The pupils were taught by both men and women and by the two acting conjointly. One half of this group instruction was by sexes; the other half was coeducational. Students were taught manual dexterity as individuals and were socialized in groups or classes. They were trained to fraternize with younger groups, older groups, and adults, as well as to do teamwork with those of their own ages. They were also familiarized with such associations as family groups, play squads, and school classes.

66:7.7 (751.2) Among the later students trained in Mesopotamia for work with their respective races were Andonites from the highlands of western India together with representatives of the red men and the blue men; still later a small number of the yellow race were also received.

66:7.8 (751.3) Hap presented the early races with a moral law. This code was known as "The Father's Way" and consisted of the following seven commands:

- 66:7.9 (751.4) 1. You shall not fear nor serve any God but the Father of all.
- 66:7.10 (751.5) 2. You shall not disobey the Father's Son, the world's ruler, nor show disrespect to his superhuman associates.
- 66:7.11 (751.6) 3. You shall not speak a lie when called before the judges of the people.
- 66:7.12 (751.7) 4. You shall not kill men, women, or children.
- 66:7.13 (751.8) 5. You shall not steal your neighbor's goods or cattle.
- 66:7.14 (751.9) 6. You shall not touch your friend's wife.
- 66:7.15 (751.10) 7. You shall not show disrespect to your parents or to the elders of the tribe.

66:7.16 (751.11) This was the law of Dalamatia for almost three hundred thousand years. And many of the stones on which this law was inscribed now lie beneath the waters off the shores of Mesopotamia and Persia. It became the custom to hold one of these commands in mind for each

panaudojant jį sveikinantį arba kaip atsidėkojimą valgio metu.

Tų dienų laiko matas buvo mėnulio mėnuo, šitas periodas buvo skaičiuojamas kaip dvidešimt aštuonios dienos. Tai, išskyrus dieną ir naktį, buvo vienintelis laiko skaičiavimas, kuris buvo žinomas ankstyvosioms tautoms. Septynių dienų savaitę įvedė Dalamatijos mokytojai, ir ji atsirado dėl to fakto, kad septyni sudarė dvidešimt aštuonių ketvirtąją dalį. Skaičiaus septyni reikšmė supervisorio be jokios abejonės jiems suteikė galimybę dvasinį elementą įtraukti į įprastą laiko skaičiavimą. Bet savaitės periodas neturi jokios natūralios kilmės.

Teritorija aplink miestą buvo gana tankiai apgyvendinta vieno šimto mylių spinduliu. Betarpiškai aplink miestą šimtai Princo mokyklų absolventų užsiėmė gyvulininkyste ir kitaip praktiškai taikė tuos mokymus, kuriuos buvo gavę iš jo personalo ir jo personalo didelio skačiaus žmogiškųjų padėjėjų. Kai kurie užsiėmė žemdirbyste ir sodininkyste.

Žmonijai nebuvo paskirtas sunkus žemdirbio darbas kaip bausmė už tariamą nuodėmę. "Sunkiai dirbdamas tu tikrai valgysi šių laukų vaisių" nebuvo bausmės nuosprendis, paskelbtas dėl to, kad žmogus dalyvavo Liuciferio maišto kvailystėse vadovaujant išdavikui Kaligastijai. Žemės apdirbimas yra neatskiriamas nuo besivystančios civilizacijos sukūrimo evoliuciniuose pasauliuose, ir šitas nurodymas buvo Planetos Princo ir jo personalo viso mokymo šerdis per visus tuos tris šimtus tūkstančių metų, kurie įsiterpė tarp jų atvykimo į Urantiją ir tų tragiškųjų dienų, kada Kaligastija savo likimą susiejo su maištininku Liuciferiu. Žemės įdirbimas yra ne praeikimas; vietoje šito tai yra aukščiausias palaiminimas visiems tiems, kuriems tokiu būdu yra leidžiama patirti pačią žmogiškiausiąją iš visų žmogiškųjų veiklos sričių.

Maištui prasidėjus, Dalamatija turėjo beveik šešis tūkstančius gyventojų. Šitą skaičių sudaro nuolatiniai studentai, bet į jį nėra įtraukti svečiai ir stebėtojai, kurių visada būdavo daugiau negu vienas tūkstantis. Bet jūs galite turėti menką supratimą arba iš viso jo neturėti apie tai, kokia nuostabi pažanga buvo pasiekta tais tolimaisiais laikais; praktiškai visus tų laikų nuostabius žmogaus laimėjimus nušlavė tas siaubingas sąmyšis ir didžiausias dvasinis tamsumas, kuris buvo po Kaligastijos išdavystės ir maišto katastrofos.

8. KALIGASTIJOS NELAIMES

Apžvelgdami ilgą Kaligastijos karjerą, mes užtikiname tikrai vienintelį jo elgesio bruožą, kuris galėjo patraukti dėmesį: jis buvo

day of the week, using it for salutations and mealtime thanksgiving.

66:7.17 (751.12) The time measurement of these days was the lunar month, this period being reckoned as twenty-eight days. That, with the exception of day and night, was the only time reckoning known to the early peoples. The seven-day week was introduced by the Dalamatia teachers and grew out of the fact that seven was one fourth of twenty-eight. The significance of the number seven in the superuniverse undoubtedly afforded them opportunity to introduce a spiritual reminder into the common reckoning of time. But there is no natural origin for the weekly period.

66:7.18 (751.13) The country around the city was quite well settled within a radius of one hundred miles. Immediately surrounding the city, hundreds of graduates of the Prince's schools engaged in animal husbandry and otherwise carried out the instruction they had received from his staff and their numerous human helpers. A few engaged in agriculture and horticulture.

66:7.19 (751.14) Mankind was not consigned to agricultural toil as the penalty of supposed sin. "In the sweat of your face shall you eat the fruit of the fields" was not a sentence of punishment pronounced because of man's participation in the follies of the Lucifer rebellion under the leadership of the traitorous Caligastia. The cultivation of the soil is inherent in the establishment of an advancing civilization on the evolutionary worlds, and this injunction was the center of all teaching of the Planetary Prince and his staff throughout the three hundred thousand years which intervened between their arrival on Urantia and those tragic days when Caligastia threw in his lot with the rebel Lucifer. Work with the soil is not a curse; rather is it the highest blessing to all who are thus permitted to enjoy the most human of all human activities.

66:7.20 (752.1) At the outbreak of the rebellion, Dalamatia had a resident population of almost six thousand. This number includes the regular students but does not embrace the visitors and observers, who always numbered more than one thousand. But you can have little or no concept of the marvelous progress of those faraway times; practically all of the wonderful human gains of those days were wiped out by the horrible confusion and abject spiritual darkness which followed the Caligastia catastrophe of deception and sedition.

8. MISFORTUNES OF CALIGASTIA

66:8.1 (752.2) In looking back over the long career of Caligastia, we find only one outstanding feature of his conduct that might have challenged attention;

ultraindividualistas. Jis turėjo polinkį paremti beveik kiekvieną protestuojančiąją pusę, ir paprastai jis simpatizavo tiems, kurie kritiką išreiškė švelnia forma. Mes matome, jog iš pradžių jis ėmė jausti maištingumą tada, kada jam kas nors vadovaudavo, švelniai priešindavosi bet kokiai priežiūros formai. Nors šiek tiek ir įsižeisdavo dėl vyresniųjų patarimo ir kažkuria prasme būdavo sunkiai valdomas, kada jam vadovaudavo aukštesnė valdžia, nepaisant šito, kada tik ateidavo išmėginimas, tada jis visada būdavo ištikimas visatos valdovams ir paklusnus Žvaigždyno Tėvų mandatams. Niekada nebuvo pastebėta jokios jo realios kaltės iki to laiko, kada Urantiją jis gėdingai išdavė.

Vertėtų pažymėti, jog tiek Liuciferis, tiek Kaligastija buvo kantriai mokomi ir su meile perspėjami dėl savo polinkių į kritiką ir pasipuikavimą savuoju aš subtilaus vystymo ir su tuo susijusio savojo aš jausmo per didelio sureikšminimo. Bet visi šitie mėginimai padėti būdavo neteisingai suprantami kaip nepagrįsta kritika ir kaip nepateisinamas kišimasis į asmeninę laisvę. Tiek Kaligastija, tiek Liuciferis manė, kad jų draugiškus patarėjus skatino tie patys smerktini motyvai, kurie ėmė valdyti jų pačių iškreiptą mąstymą ir klaidingai nukreiptus siekius. Apie savo nesavanaudžius patarėjus jie sprendė pagal savo pačių besivystantį egoizmą.

Nuo Princo Kaligastijos atvykimo, planetos civilizacija vystėsi į priekį visiškai normaliu keliu beveik tris šimtus tūkstančių metų. Nežiūrint to, kad ji buvo gyvybės modifikavimo sfera ir dėl to veikiamą evoliucijos vingių didelio skaičiaus nukrypimų ir neįprastų epizodų, Urantija savo planetinėje karjeroje visai neblogai žengė į priekį iki Liuciferio maišto laikų ir tuo pačiu metu įvykusios Kaligastijos išdavystės. Šita katastrofiška klaida, o taip pat ir vėlesnioji Adomo ir levos nesėkmė, įgyvendinant savo planetinę misiją, neabejotinai pakeitė visą vėlesniąją istoriją.

Urantijos Princas nugrimzdo į tamsą Liuciferio maišto metu, tokiu būdu nublokšdamas planetą į ilgalaikį pasimetimą. Vėliau žvaigždynų valdovų ir kitos visatos valdžios suderintais veiksmais aukščiausioji valdžia iš jo buvo atimta. Jis patyrė izoliuotos Urantijos neišvengiamus vingius iki pat to meto, kada į planetą atvyko Adomas, ir tam tikru laipsniu prisidėjo prie to, jog nebūtų įgyvendintas planas pagerinti mirtingąsias rases įliejant naujosios violetinės rasės—Adomo ir levos palikuonių—gyvybės kraujo.

Puolusio Princo galią trukdyti žmogiškiems reikalams milžinišku laipsniu pažabojo Makiventos Melkizedeko mirtingasis įsikūnijimas Abraomo dienomis; ir vėliau Mykolo gyvenimo materialiam kūne metu iš šito išdaviko

he was ultraindividualistic. He was inclined to take sides with almost every party of protest, and he was usually sympathetic with those who gave mild expression to implied criticism. We detect the early appearance of this tendency to be restless under authority, to mildly resent all forms of supervision. While slightly resentful of senior counsel and somewhat restive under superior authority, nonetheless, whenever a test had come, he had always proved loyal to the universe rulers and obedient to the mandates of the Constellation Fathers. No real fault was ever found in him up to the time of his shameful betrayal of Urantia.

^{66:8.2 (752.3)} It should be noted that both Lucifer and Caligastia had been patiently instructed and lovingly warned respecting their critical tendencies and the subtle development of their pride of self and its associated exaggeration of the feeling of self-importance. But all of these attempts to help had been misconstrued as unwarranted criticism and as unjustified interference with personal liberties. Both Caligastia and Lucifer judged their friendly advisers as being actuated by the very reprehensible motives which were beginning to dominate their own distorted thinking and misguided planning. They judged their unselfish advisers by their own evolving selfishness.

^{66:8.3 (752.4)} From the arrival of Prince Caligastia, planetary civilization progressed in a fairly normal manner for almost three hundred thousand years. Aside from being a life-modification sphere and therefore subject to numerous irregularities and unusual episodes of evolutionary fluctuation, Urantia progressed very satisfactorily in its planetary career up to the times of the Lucifer rebellion and the concurrent Caligastia betrayal. All subsequent history has been definitely modified by this catastrophic blunder as well as by the later failure of Adam and Eve to fulfill their planetary mission.

^{66:8.4 (752.5)} The Prince of Urantia went into darkness at the time of the Lucifer rebellion, thus precipitating the long confusion of the planet. He was subsequently deprived of sovereign authority by the co-ordinate action of the constellation rulers and other universe authorities. He shared the inevitable vicissitudes of isolated Urantia down to the time of Adam's sojourn on the planet and contributed something to the miscarriage of the plan to uplift the mortal races through the infusion of the lifeblood of the new violet race — the descendants of Adam and Eve.

^{66:8.5 (753.1)} The power of the fallen Prince to disturb human affairs was enormously curtailed by the mortal incarnation of Machiventa Melchizedek in the days of Abraham; and subsequently, during the life of Michael in the flesh, this traitorous

Princo buvo galutinai atimta visa valdžia Urantijoje.

Asmenio velnio doktrina Urantijoje, nors ji ir turėjo šią tokį pagrindą dėl to, kad planetoje buvo išdavikiškas ir piktybiškai nuodėmingas Kaligastija, bet vis tiek ji buvo visiškai išgalvota savo mokymais, kad toks "velnias" gali paveikti normalų žmogiškąjį protą prieš jo laisvą ir natūralų pasirinkimą. Net iki Mykolo savęs padovanojimo Urantijoje, nei Kaligastija, nei Daligastija niekada negalėjo išnaudoti mirtingųjų arba priversti bet kurį normalų individą, ką nors daryti prieš žmogiškąją valią. Moraliniuose reikaluose žmogaus valia yra aukščiausia; net ir viduje gyvenantys Minties Derintojai atsisako priversti žmogų sugalvoti bent vieną mintį ar atlikti bent vieną veiksmą prieš paties žmogaus valios pasirinkimą.

Ir dabar šitas sferos maištininkas, kuriam atimta visa valdžia kenkti savo buvusiems pavaldiniams, laukia galutinio, Uversos Dienų Senųjų, nuosprendžio visiems tiems, kurie dalyvavo Liuciferio maište.

[Pateikė Nebadono Melkizedekas.]

Prince was finally shorn of all authority on Urantia.

66:8.6 (753.2) The doctrine of a personal devil on Urantia, though it had some foundation in the planetary presence of the traitorous and iniquitous Caligastia, was nevertheless wholly fictitious in its teachings that such a "devil" could influence the normal human mind against its free and natural choosing. Even before Michael's bestowal on Urantia, neither Caligastia nor Daligastia was ever able to oppress mortals or to coerce any normal individual into doing anything against the human will. The free will of man is supreme in moral affairs; even the indwelling Thought Adjuster refuses to compel man to think a single thought or to perform a single act against the choosing of man's own will.

66:8.7 (753.3) And now this rebel of the realm, shorn of all power to harm his former subjects, awaits the final adjudication, by the Uversa Ancients of Days, of all who participated in the Lucifer rebellion.

66:8.8 (753.4) [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

67 Dokumentas. Planetos maištas

⇐ 066

URANTIJOS KNYGA

068 ⇐

III DALIS. URANTIJOS ISTORIJA

67 DOKUMENTAS. PLANETOS
MAIŠTAS

Skyrius

ĮVADAS

1. Kaligastijos išdavystė
2. Maišto pradžia
3. Septyneri lemiami metai
4. Kaligastijos šimtinė po maišto
5. Tiesioginės maišto pasekmės
6. Tvirtasis Vanas
7. Nuodemės toli siekiančios pasekmės
8. Maišto žmogiškasis didvyris

ĮVADAS

Tų problemų, kurios yra susijusios su žmogaus egzistencija Urantijoje, neįmanoma suprasti, nežinant kai kurių svarbių epochų praeities, ypačiai planetos maišto ir pasekmių. Nors šitas sukilimas neturėjo rimto poveikio evoliucijos biologiniam vystymuisi, bet jis tikrai labai smarkiai pakeitė visuomeninės evoliucijos ir dvasinio vystymosi kursą. Šita naikinanti katastrofa giliai paveikė visą planetos viršfizinę istoriją.

1. KALIGASTIJOS IŠDAVYSTĖ

Tris šimtus tūkstančių metų Kaligastija buvo vadovavęs Urantijai iki to meto, kada Šėtonas, Liuciferio padėjėjas, atvyko su vienu iš savo periodinių inspektuojančių vizitų. Ir kada Šėtonas pasirodė planetoje, tada jo išvaizda jokių būdu nebuvo panaši į jūsų karikatūras, kurios vaizduoja jo piktybinį didingumą. Jis buvo ir dabar yra nuostabaus talento Sūnus Lanonandekas. "Ir

PAPER 67
THE PLANETARY REBELLION

SECTIONS

Introduction

1. The Caligastia Betrayal
2. The Outbreak of Rebellion
3. The Seven Crucial Years
4. The Caligastia One Hundred after Rebellion
5. Immediate Results of Rebellion
6. Van — The Steadfast
7. Remote Repercussions of Sin
8. The Human Hero of the Rebellion

INTRODUCTION

^{67:0.1 (754.1)} THE problems associated with human existence on Urantia are impossible of understanding without a knowledge of certain great epochs of the past, notably the occurrence and consequences of the planetary rebellion. Although this upheaval did not seriously interfere with the progress of organic evolution, it did markedly modify the course of social evolution and of spiritual development. The entire superphysical history of the planet was profoundly influenced by this devastating calamity.

1. THE CALIGASTIA BETRAYAL

^{67:1.1 (754.2)} For three hundred thousand years Caligastia had been in charge of Urantia when Satan, Lucifer's assistant, made one of his periodic inspection calls. And when Satan arrived on the planet, his appearance in no way resembled your caricatures of his nefarious majesty. He was, and still is, a Lanonandek Son of great brilliance. "And no marvel, for Satan himself

nieko čia keisto, kadangi pats Šėtonas yra šviesos nuostabus tvarinys.”

Šito inspektavimo metu Šėtonas informavo Kaligastiją apie Liuciferio tuo metu pasiūlytą “Laisvės Deklaraciją,” ir kaip mes dabar žinome, paskelbus maištą, Princas sutiko išduoti planetą. Ištikimos visatos asmenybės į Princą Kaligastiją žiūri su ypatinga panieka dėl šitos pasitikėjimo išdavystės, kuri buvo iš anksto apgalvota. Sūnus Kūrėjas šitą mintį išreiškė tada, kada pasakė: “Tu esi toks, kaip ir tavo vadovas, Liuciferis, ir tu nuodėmingai įamžinai jo sąmoningą piktybinį blogį. Jis iš pat pradžių buvo savojo aš išaukštinimo falsifikuotojas, nes jis gyveno netiesoje.”

Vietinės visatos visame administraciniame darbe joks aukštas pasitikėjimas nelaikomas šventesniu, kaip pasitikėjimas, išreikštas Planetos Princui, kuris prisiima atsakomybę už naujai apgyvendinto pasaulio besivystančių mirtingųjų gerovę ir vadovavimą. Ir iš visų blogio formų, nė viena forma taip negriauna asmenybės statuso, kaip pasitikėjimo išdavimas ir neištikimybė pasitikėjimą išreiškiantiems draugams. Padarydamas šitą sąmoningą nuodėmę, Kaligastija taip visiškai iškreipė savo asmenybę, kad nuo to laiko jo protas niekada nebesugebėjo pusiausvyros atstatyti iki galo.

Į nuodėmę galima pažvelgti įvairiais aspektais, bet visatos filosofiniu požiūriu nuodėmė yra tokia asmenybės nuostata, kuri sąmoningai priešinasi kosminei tikrovei. Suklydimu galima laikyti tikrovės klaidingą supratimą arba iškreipimą. Blogis yra visatos realybių dalinis suvokimas, arba neteisingas prisiderinimas prie jų. Bet nuodėmė yra sąmoningas priešinimasis dieviškajai tikrovei — sąmoningas pasirinkimas priešintis dvasiniam žengimui į priekį — tuo tarpu piktybinį blogį sudaro atviras ir atkaklus priešinimasis pripažintai tikrovei ir pažymi tokį asmenybės degradavimo laipsnį, kuris ribojasi su kosmine beprotybe.

Suklydimas rodo intelektualaus skvarbumo stoką; blogis rodo išminties trūkumą; nuodėmė pažymi apgailėtiną dvasinį skurdą; bet piktybinis blogis liudija nykstančią asmenybės kontrolę.

Ir kada nuodėmė taip dažnai pasirenkama ir taip dažnai kartojama, tada ji gali tapti įpročiu. Nusidedantieji iš įpročio lengvai gali tapti piktybiškais, gali tapti nuoširdžiais maištininkais prieš visatą ir prieš jos visas dieviškąsias realybes. Nors gali būti atleidžiama visokio pobūdžio nuodėmės, bet mes abejojame, ar užkietėjęs piktadarys kada nors galės nuoširdžiai patirti atgailą dėl savo blogų darbų arba priimti atleidimą už savo nuodėmes.

2. MAIŠTO PRADŽIA

is a brilliant creature of light.”

67.1.2 (754.3) In the course of this inspection Satan informed Caligastia of Lucifer's then proposed “Declaration of Liberty,” and as we now know, the Prince agreed to betray the planet upon the announcement of the rebellion. The loyal universe personalities look with peculiar disdain upon Prince Caligastia because of this premeditated betrayal of trust. The Creator Son voiced this contempt when he said: “You are like your leader, Lucifer, and you have sinfully perpetuated his iniquity. He was a falsifier from the beginning of his self-exaltation because he abode not in the truth.”

67.1.3 (754.4) In all the administrative work of a local universe no high trust is deemed more sacred than that reposed in a Planetary Prince who assumes responsibility for the welfare and guidance of the evolving mortals on a newly inhabited world. And of all forms of evil, none are more destructive of personality status than betrayal of trust and disloyalty to one's confiding friends. In committing this deliberate sin, Caligastia so completely distorted his personality that his mind has never since been able fully to regain its equilibrium.

67.1.4 (754.5) There are many ways of looking at sin, but from the universe philosophic viewpoint sin is the attitude of a personality who is knowingly resisting cosmic reality. Error might be regarded as a misconception or distortion of reality. Evil is a partial realization of, or maladjustment to, universe realities. But sin is a purposeful resistance to divine reality — a conscious choosing to oppose spiritual progress — while iniquity consists in an open and persistent defiance of recognized reality and signifies such a degree of personality disintegration as to border on cosmic insanity.

67.1.5 (755.1) Error suggests lack of intellectual keenness; evil, deficiency of wisdom; sin, abject spiritual poverty; but iniquity is indicative of vanishing personality control.

67.1.6 (755.2) And when sin has so many times been chosen and so often been repeated, it may become habitual. Habitual sinners can easily become iniquitous, become wholehearted rebels against the universe and all of its divine realities. While all manner of sins may be forgiven, we doubt whether the established iniquiter would ever sincerely experience sorrow for his misdeeds or accept forgiveness for his sins.

2. THE OUTBREAK OF REBELLION

Tuoj po Šetono inspekcijos ir kada planetos administracija buvo didžiųjų dalykų Urantijoje įgyvendinimo išvakarėse, vieną dieną, kada šiauriniuose kontinentuose buvo viduržiemis, Kaligastija ilgai tarėsi su savo partneriu Daligastija, ir pastarasis po šito tas dešimt Urantijos tarybų sukvietė į nepaprastą sesiją. Šita asamblėja prasidėjo tokiu pareiškimu, jog Princas Kaligastija ketino netrukus pasiskelbti absoliučiu Urantijos valdovu ir pareikalavo, kad visos administracinės grupės atsistatydintų ir į Daligastijos kaip įgalotinio rankas perduotų visas savo funkcijas ir galias, laukiant planetinės vyriausybės reorganizavimo ir vėlesnio šitų administracinės valdžios įstaigų perskirstymo.

Po šito pritrenkiančio reikalavimo Vanas, koordinavimo aukščiausiosios tarybos pirmininkas, pateikė nuostabų kreipimąsi. Šitas įžymus administratorius ir sumanus juristas gėdos ženklą pažymėjo Kaligastijos siūlomą kursą kaip veiksma, besiribojantį su planetos maištu, ir prašė konferencijos dalyvių susilaikyti nuo bet kokio dalyvavimo iki to meto, kada kreipimasis bus perduotas Liuciferui, Satanijos sistemos valdovui; ir jis sulaukė viso personalo paramos. Dėl to, kreipimasis buvo nugabentas į Jerusimą, ir tuoj pat iš ten pasiekė nurodymai, kuriais remiantis Kaligastija buvo paskirtas aukščiausiuoju valdovu Urantijoje ir kurie reikalavo absoliučios ir neabejotinos ištikimybės jo mandatams. Ir būtent atsakydamas į šitą stebinantį pranešimą, kilnis Vanas pateikė savo įžymųjį septynių valandų trukmės kreipimąsi, kuriame jis oficialiai apkaltino Daligastiją, Kaligastiją, ir Liuciferį tuo, kad jie niekina Nebadono visatos aukščiausiąją valdžią; ir jis kreipėsi į Edentijos Pačius Aukštuosius paramos ir patvirtinimo.

Tuo tarpu sistemos grandinės buvo nutrauktos; Urantija buvo izoliuota. Kiekviena dangiškosios gyvybės grupė planetoje staiga ir be jokio perspėjimo atsidūrė izoliacijoje, buvo visiškai atkirsta nuo bet kokios išorinės paramos ir patarimo.

Daligastija oficialiai Kaligastiją paskelbė "Urantijos Dievu ir aukščiausiu už visus." Šitai paskelbus dalyviams, reikalai buvo aiškiai išreikšti, ir kiekviena grupė susibūrė atskirai ir pradėjo svarstymus, diskusijas, kurios turėjo tikslą galiausiai nulemti kiekvienos viršžmogiškosios asmenybės planetoje likimą.

Serafimai ir cherubimai ir kitos dangiškosios būtybės buvo įtrauktos į šitos žiaurios kovos, šito ilgalaikio ir nuodėmingo konflikto diskusijas. Daug viršžmogiškųjų grupių, kurioms pasitaikė būti Urantijoje jos izoliacijos metu, buvo čia užlaikytos ir, kaip serafimai ir jų partneriai, buvo priverstos pasirinkti tarp nuodėmės ir teisumo—tarp

67:2.1 (755.3) Shortly after Satan's inspection and when the planetary administration was on the eve of the realization of great things on Urantia, one day, midwinter of the northern continents, Caligastia held a prolonged conference with his associate, Daligastia, after which the latter called the ten councils of Urantia in session extraordinary. This assembly was opened with the statement that Prince Caligastia was about to proclaim himself absolute sovereign of Urantia and demanded that all administrative groups abdicate by resigning all of their functions and powers into the hands of Daligastia as trustee, pending the reorganization of the planetary government and the subsequent redistribution of these offices of administrative authority.

67:2.2 (755.4) The presentation of this astounding demand was followed by the masterly appeal of Van, chairman of the supreme council of co-ordination. This distinguished administrator and able jurist branded the proposed course of Caligastia as an act bordering on planetary rebellion and appealed to his conferees to abstain from all participation until an appeal could be taken to Lucifer, the System Sovereign of Satania; and he won the support of the entire staff. Accordingly, appeal was taken to Jerusalem, and forthwith came back the orders designating Caligastia as supreme sovereign on Urantia and commanding absolute and unquestioning allegiance to his mandates. And it was in reply to this amazing message that the noble Van made his memorable address of seven hours' length in which he formally drew his indictment of Daligastia, Caligastia, and Lucifer as standing in contempt of the sovereignty of the universe of Nebadon; and he appealed to the Most Highs of Edentia for support and confirmation.

67:2.3 (755.5) Meantime the system circuits had been severed; Urantia was isolated. Every group of celestial life on the planet found itself suddenly and without warning isolated, utterly cut off from all outside counsel and advice.

67:2.4 (755.6) Daligastia formally proclaimed Caligastia "God of Urantia and supreme over all." With this proclamation before them, the issues were clearly drawn; and each group drew off by itself and began deliberations, discussions destined eventually to determine the fate of every superhuman personality on the planet.

67:2.5 (755.7) Seraphim and cherubim and other celestial beings were involved in the decisions of this bitter struggle, this long and sinful conflict. Many superhuman groups that chanced to be on Urantia at the time of its isolation were detained here and, like the seraphim and their associates, were compelled to choose between sin and

Liuciferio valios ir nematomojo Tėvo valios.

Šitoji kova truko daugiau negu septynerius metus. Tol, kol kiekviena su tuo susijusi asmenybė nepriėmė galutinio sprendimo, Edentijos valdžia nesikišo ir netrukdė. Tiksliai tuomet iš tiesų Vanas ir jo ištikimi pagalbininkai buvo išteisinti ir išvaduoti iš užsitęsusio neramumo ir nepakenčiamos nežinomybės.

3. SEPTYNERI LEMIAMI METAI

Pranešimą apie maišto Jeruseme, Satanijos sostinėje, pradžią transliavo Melkizedekų taryba. Nepaprastųjų užduočių Melkizedekai buvo nedelsiant pasiūti į Jerusėmą, o Gabrielis pasisiūlė veikti kaip Sūnaus Kūrėjo, kurio valdžiai buvo mestas iššūkis, atstovas. Po to, kada pogramoje buvo perduotas maišto Satanijoje faktas, tada sistema buvo izoliuota, buvo atskirta, nuo kitų seserų sistemų. Vyko "karas danguje," Satanijos būstinėje, ir jis apėmė kiekvieną vietinės sistemos planetą.

Urantijoje keturiasdešimt fizinio personalo narių iš vieno šimto (įskaitant ir Vaną) prie maišto prisidėti atsisakė. Didelė dalis personalo žmogiškųjų padėjėjų (modifikuotų ir kitokių) taip pat buvo drąsūs ir kilnūs Mykolo ir jo visatos valdymo gynėjai. Siaubingai daug asmenybių buvo prarasta tarp serafimų ir cherubimų. Beveik pusė administratorių ir pereinamųjų serafimų, paskirtų į planetą, prisijungė prie savojo vadovo ir Daligastijos, paremdami Liuciferio reikalą. Keturiasdešimt tūkstančių šimtas devyniolika pirminių tarpinių būtybių susijungė su Kaligastija, bet likusios tokios būtybės savo pareigai išliko ištikimos.

Išdavikas Princas surinko neištikimas tarpines būtybes ir kitas maištininkų asmenybių grupes ir suorganizavo jas tam, kad vykdytų jo nurodymus, tuo tarpu Vanas subūrė ištikimas tarpines būtybes ir kitas lojalias grupes ir pradėjo didį mūšį už planetinio personalo ir kitų izoliuotų dangiškųjų asmenybių išgelbėjimą.

Per šiuos kovos laikus lojalistai gyveno siena neaptvertoje ir menkai apsaugotoje gyvenvietėje keletą mylių į rytus nuo Dalamatijos, bet jų gyvenamuosius būstus saugojo diena ir naktį budrūs ir nuolat stebintys ištikimi tarpiniai tvariniai, ir jie turėjo neįkainojamą gyvybės medį.

Prasidėjus maištui, ištikimi cherubimai ir serafimai, padedami trijų ištikimų tarpinių tvarinių, gyvybės medį ėmė saugoti, ir šito energetinio augalo vaisius ir lapus leido valgyti tiksliai tiems keturiasdešimčiai personalo lojalistų ir su jais

righteousness — between the ways of Lucifer and the will of the unseen Father.

67:2.6 (756.1) For more than seven years this struggle continued. Not until every personality concerned had made a final decision, would or did the authorities of Edentia interfere or intervene. Not until then did Van and his loyal associates receive vindication and release from their prolonged anxiety and intolerable suspense.

3. THE SEVEN CRUCIAL YEARS

67:3.1 (756.2) The outbreak of rebellion on Jerusem, the capital of Satania, was broadcast by the Melchizedek council. The emergency Melchizedeks were immediately dispatched to Jerusem, and Gabriel volunteered to act as the representative of the Creator Son, whose authority had been challenged. With this broadcast of the fact of rebellion in Satania the system was isolated, quarantined, from her sister systems. There was "war in heaven," the headquarters of Satania, and it spread to every planet in the local system.

67:3.2 (756.3) On Urantia forty members of the corporeal staff of one hundred (including Van) refused to join the insurrection. Many of the staff's human assistants (modified and otherwise) were also brave and noble defenders of Michael and his universe government. There was a terrible loss of personalities among seraphim and cherubim. Almost one half of the administrator and transition seraphim assigned to the planet joined their leader and Daligastia in support of the cause of Lucifer. Forty thousand one hundred and nineteen of the primary midway creatures joined hands with Caligastia, but the remainder of these beings remained true to their trust.

67:3.3 (756.4) The traitorous Prince marshaled the disloyal midway creatures and other groups of rebel personalities and organized them to execute his bidding, while Van assembled the loyal midways and other faithful groups and began the great battle for the salvation of the planetary staff and other marooned celestial personalities.

67:3.4 (756.5) During the times of this struggle the loyalists dwelt in an unwallled and poorly protected settlement a few miles to the east of Dalamatia, but their dwellings were guarded day and night by the alert and ever-watchful loyal midway creatures, and they had possession of the priceless tree of life.

67:3.5 (756.6) Upon the outbreak of rebellion, loyal cherubim and seraphim, with the aid of three faithful midways, assumed the custody of the tree of life and permitted only the forty loyalists of the staff and their associated modified mortals to

susijusiems modifikuotiems mirtingiesiems. Tokių modifikuotų personalo partnerių Andonitų buvo penkiasdešimt šeši, neištikimo personalo šešiolika palydovų Andonitų atsisakė maištauti su savo šeimininkais.

Per visus tuos septynerius lemiamus Kaligastijos maišto metus, Vanas buvo visiškai atsidavęs savo ištikimos žmonių, tarpinių būtybių, ir angelų armijos tarnavimo darbui. Dvasinė įžvalga ir moralinis tvirtumas, kurie įgalino Vaną išlaikyti tokią ištikimybės visatos vyriausybei nepalaužiamą nuostatą, buvo aiškaus mąstymo, išmintingo samprotavimo, logiško sprendimo, nuoširdaus motyvavimo, nesavanaudiško tikslo, protingos ištikimybės, patirtinės atminties, drausmingo charakterio, ir jo asmenybės neabejotino pasišventimo vykdyti Tėvo Rojuje valią pasekmė.

Šitas septynerių metų laukimas buvo vidinių apmąstymų ir savosios vidinės drausmės laikas. Tokios krizės visatos reikaluose rodo, jog dvasiniame pasirinkime protas kaip faktorius turi milžiniškos įtakos. Švietimas, lavinimas, ir patyrimas yra faktoriai visiems evoliuciniams moraliams tvariniams, priimant didžiąją dalį gyvybiškai svarbių sprendimų. Bet viduje gyvenančiai dvasiai visiškai įmanoma užmegzti tiesioginį ryšį su tomis galiomis, kurios nulemia žmogiškosios asmenybės sprendimus tam, kad įgalintų visiškai pasišventusią tvarinio valią įvykdyti ištikimo atsidavimo Tėvo Rojuje valiai ir būdai nuostabius veiksmus. Ir kaip tik tai atsitiko Amadono, modifikuoto žmogiškojo Vano partnerio patyrimė.

Amadonas yra įžymus Liuciferio maišto žmogiškasis didvyris. Šitas Andono ir Fontos vyriškasis palikuonis buvo vienas iš to vieno šimto, suteiklusio gyvybės plazmą Princo personalui, ir visą laiką nuo tos akimirkos jis buvo priskirtas prie Vano kaip jo partneris ir žmogiškasis padėjėjas. Amadonas nusprendė likti kartu su savo vadovu per visą ilgą ir varginančią kovą. Ir tai buvo įkvepiantis vaizdas stebėti šitą evoliucinių rasių vaiką, kurio nepaveikė Daligastijos išvedžiojimai, tuo metu, kada per tuos septynerius kovos metus jis ir jo ištikimi partneriai su nepalaužiamu tvirtumu priešinosi nuostabiojo Kaligastijos visiems apgaulingiems mokymams.

Kaligastija, turėdamas intelekto maksimumą ir didžiulį patyrimą visatos reikaluose, nuklydo— apkabino nuodėmę. Amadonas, turėdamas intelekto minimumą ir visiškai neturėdamas visatos patyrimo, liko tvirtas visatos tarnystėje ir ištikimybėje savo partneriui. Vanas panaudojo tiek protą, tiek dvasią nuostabiai ir efektyviai sujungdamas intelektualų ryžtą ir dvasinę įžvalgą, šituo pasiekdamas aukščiausios pasiekiamos kategorijos asmenybės realizavimo patirtinį lygį. Protas ir dvasia, kada yra suvienyti iki galo, turi

partake of the fruit and leaves of this energy plant. There were fifty-six of these modified Andonite associates of the staff, sixteen of the Andonite attendants of the disloyal staff refusing to go into rebellion with their masters.

67:3.6 (756.7) Throughout the seven crucial years of the Caligastia rebellion, Van was wholly devoted to the work of ministry to his loyal army of men, midwayers, and angels. The spiritual insight and moral steadfastness which enabled Van to maintain such an unshakable attitude of loyalty to the universe government was the product of clear thinking, wise reasoning, logical judgment, sincere motivation, unselfish purpose, intelligent loyalty, experiential memory, disciplined character, and the unquestioning dedication of his personality to the doing of the will of the Father in Paradise.

67:3.7 (756.8) This seven years of waiting was a time of heart searching and soul discipline. Such crises in the affairs of a universe demonstrate the tremendous influence of mind as a factor in spiritual choosing. Education, training, and experience are factors in most of the vital decisions of all evolutionary moral creatures. But it is entirely possible for the indwelling spirit to make direct contact with the decision-determining powers of the human personality so as to empower the fully consecrated will of the creature to perform amazing acts of loyal devotion to the will and the way of the Father in Paradise. And this is just what occurred in the experience of Amadon, the modified human associate of Van.

67:3.8 (757.1) Amadon is the outstanding human hero of the Lucifer rebellion. This male descendant of Andon and Fonta was one of the one hundred who contributed life plasm to the Prince's staff, and ever since that event he had been attached to Van as his associate and human assistant. Amadon elected to stand with his chief throughout the long and trying struggle. And it was an inspiring sight to behold this child of the evolutionary races standing unmoved by the sophistries of Daligastia while throughout the seven-year struggle he and his loyal associates resisted with unyielding fortitude all of the deceptive teachings of the brilliant Caligastia.

67:3.9 (757.2) Caligastia, with a maximum of intelligence and a vast experience in universe affairs, went astray — embraced sin. Amadon, with a minimum of intelligence and utterly devoid of universe experience, remained steadfast in the service of the universe and in loyalty to his associate. Van utilized both mind and spirit in a magnificent and effective combination of intellectual determination and spiritual insight, thereby achieving an experiential level of personality realization of the highest attainable

potencialą tam, jog sukurtų viršžmogiškąsias vertybes, net ir morontines realybes.

Galima be galo pasakoti apie tų tragiškų dienų sukrečiančius įvykius. Bet pagaliau galutinį sprendimą priėmė paskutinioji asmenybė, ir tada, bet tik tai tada, iš tikrųjų atvyko vienas iš Edentijos Pačių Aukštųjų drauge su nepaprastųjų užduočių Melkizedekais tam, kad paimtų valdžią Urantijoje. Kaligastijos panoraminiai valdymo dokumentai Jeruseme buvo sunaikinti, ir buvo paskelbta planetinio reabilitavimo bandomoji era.

4. KALIGASTIJOS ŠIMTINĖ PO MAIŠTO

Kada buvo atliktas galutinis patikrinimas pagal sąrašą, tada buvo nustatyta, jog Princo fizinio personalo nariai susigrupavo tokiu būdu: Vanas ir jo visas koordinavimo teismas liko ištikimas. Angas ir trys nariai iš maisto tarybos išliko. Gyvulininkystės valdyba visa įsitraukė į maištą, kaip ir visi patarėjai gyvūnų nugalėjimo klausimais. Fadas ir penki nariai iš švietimo fakulteto buvo išgelbėti. Nodas ir visa gamybos ir prekybos komisija prisijungė prie Kaligastijos. Hapas ir apreištosios religijos visas koledžas liko ištikimi kartu su Vanu ir jo kilnia grupe. Lutas ir visa sveikatos valdyba buvo prarasti. Meno ir mokslo taryba liko visa ištikima, bet Tutas ir gentinio valdymo komisija visi nuklydo. Tokiu būdu keturiasdešimt iš tos šimtinės buvo išgelbėti, kad vėliau būtų perkelti į Jerusemą, kur jie atnaujino savo kelionę į Rojų.

Tie šešiasdešimt planetinio personalo narių, kurie įsitraukė į maištą, savo vadu pasirinko Nodą. Jie atsidavę dirbo maištininkui Princui, bet greitai pamatė, kad iš jų buvo atimtas sistemos gyvybės grandinių maitinimas. Jie suvokė tą faktą, kad jie buvo degraduoti į mirtingųjų būtybių statusą. Jie iš tikrųjų buvo viršžmogiškieji, bet, tuo pačiu metu, materialūs ir mirtingi. Mėgindamas padidinti jų skaičių, Daligastija įsakė nedelsiant pradėti lytinę reprodukciją, visiškai gerai žinodamas, kad tie šešiasdešimt pirminių narių ir keturiasdešimt keturi modifikuoti jų padėjėjai Andonitai buvo pasmerkti patirti išnykimą dėl mirties, anksčiau ar vėliau. Žlugus Dalamatijai, neištikimas personalas migravo į šiaurę ir į rytus. Jų palikuonys ilgai buvo žinomi kaip noditai, o jų gyvenamoji vieta buvo žinoma kaip "Nodo žemė."

Šių nepaprastų supervyrų ir supermoterų, atsidūrusių sunkioje padėtyje dėl maišto ir netrukus pradėjusių poruotis su žemės sūnumis ir dukromis, buvimas lengvai pagimdė tuos tradicinius pasakojimus apie dievus, nusileidusius

order. Mind and spirit, when fully united, are potential for the creation of superhuman values, even morontia realities.

67:3.10 (757.3) There is no end to the recital of the stirring events of these tragic days. But at last the final decision of the last personality was made, and then, but only then, did a Most High of Edentia arrive with the emergency Melchizedeks to seize authority on Urantia. The Caligastia panoramic reign-records on Jerusem were obliterated, and the probationary era of planetary rehabilitation was inaugurated.

4. THE CALIGASTIA ONE HUNDRED AFTER REBELLION

67:4.1 (757.4) When the final roll was called, the corporeal members of the Prince's staff were found to have aligned themselves as follows: Van and his entire court of co-ordination had remained loyal. Ang and three members of the food council had survived. The board of animal husbandry were all swept into rebellion as were all of the animal-conquest advisers. Fad and five members of the educational faculty were saved. Nod and all of the commission on industry and trade joined Caligastia. Hap and the entire college of revealed religion remained loyal with Van and his noble band. Lut and the whole board of health were lost. The council of art and science remained loyal in its entirety, but Tut and the commission on tribal government all went astray. Thus were forty out of the one hundred saved, later to be transferred to Jerusem, where they resumed their Paradise journey.

67:4.2 (757.5) The sixty members of the planetary staff who went into rebellion chose Nod as their leader. They worked wholeheartedly for the rebel Prince but soon discovered that they were deprived of the sustenance of the system life circuits. They awakened to the fact that they had been degraded to the status of mortal beings. They were indeed superhuman but, at the same time, material and mortal. In an effort to increase their numbers, Daligastia ordered immediate resort to sexual reproduction, knowing full well that the original sixty and their forty-four modified Andonite associates were doomed to suffer extinction by death, sooner or later. After the fall of Dalamatia the disloyal staff migrated to the north and the east. Their descendants were long known as the Nodites, and their dwelling place as "the land of Nod."

67:4.3 (758.1) The presence of these extraordinary supermen and superwomen, stranded by rebellion and presently mating with the sons and daughters of earth, easily gave origin to those traditional stories of the gods coming down to mate with

į žemę, kad susiporuotų su mirtingaisiais. Ir tokiu būdu atsirado gausybė mitinės prigimties legendų, tačiau grindžiamų maišto dienų faktais, kurie vėliau buvo panaudoti liaudies pasakose ir padavimuose įvairiose tautose, kurių protėviai turėjo šitokių ryšių su noditais ir jų palikuonimis.

Personalo nariai maištininkai, netekę dvasinio maitinimosi, galų gale mirė natūralia mirtimi. Ir ta didelė dalis vėliau atsiradusio žmogiškųjų rasių stabų garbinimo kilo dėl to troškimo įamžinti šitų labai gerbiamų Kaligastijos laikų būtybių atminimą.

Kada vieno šimto narių personalas atvyko į Urantiją, tada jie laikinai buvo atskirti nuo savo Minties Derintojų. Tuoj pat, kada tik atvyko globėjai Melchizedekai, ištikimos asmenybės (išskyrus Vaną) buvo sugrąžintos į Jerusimą ir vėl susijungė su savo laukiančiais Derintojais. Mes nežinome tų šešiasdešimties personalo narių maištininkų likimo; jų Derintojai vis dar tebelaukia Jerusime. Šitie reikalai, be abejonės, liks tokioje padėtyje, kokioje yra dabar, tol, kol visas Liuciferio maištas susilauks galutinio nuosprendžio ir kada bus nuspręsta dėl visų dalyvių likimo.

Tokioms būtybėms, kaip angelams ir tarpiniams tvariniams, buvo labai sunku suvokti, kad tokie nuostabūs ir patikimi valdovai, kaip Kaligastija ir Daligastija, nuklydo—padarydami išdavystės nuodėmę. Tos būtybės, kurios nupuolė į nuodėmę—prisijungė prie maišto nesąmoningai ar iš anksto neapmąsčiusios—buvo suklaidintos savo vyresnybės, apgautos savo vadovų, kuriais pasitikėjo. Lygiai taip buvo lengva pasiekti primityviai mąstančių evoliucinių mirtingųjų paramą.

Didžioji dauguma visų žmogiškųjų ir viršžmogiškųjų būtybių, kurios buvo Liuciferio maišto Jerusime aukos, ir įvairios suklaidintos planetos seniai po šito nuoširdžiai atgailavo dėl savo kvailystės; ir mes iš tikrųjų manome, kad visi tokie nuoširdūs atgailautojai bus tam tikru būdu reabilituoti ir atstatyti į kažkurią fazę visatos tarnystėje, kada Dienų Senieji galutinai užbaigs Satanijos maišto reikalą nagrinėjimą, kurį jie taip neseniai pradėjo.

5. TIESIOGINĖS MAIŠTO PASEKMĖS

Dalamatijoje ir aplink ją maždaug per penkiasdešimties tūkstančių metų laikotarpį po maišto sukurstymo įsivyravo didžiulis pasimetimas. Buvo mėginama visiškai ir radikaliai reorganizuoti visą pasaulį; revoliucija pakeitė evoliuciją kaip kultūrinio vystymosi ir rasinio pagerinimo politiką. Labiau išsivystę ir iš dalies parengti gyventojai Dalamatijoje ir netoli jos, staigiai išvystė savo kultūrinį lygį, tačiau kada

mortals. And thus originated the thousand and one legends of a mythical nature, but founded on the facts of the postrebellion days, which later found a place in the folk tales and traditions of the various peoples whose ancestors had participated in these contacts with the Nodites and their descendants.

67:4.4 (758.2) The staff rebels, deprived of spiritual sustenance, eventually died a natural death. And much of the subsequent idolatry of the human races grew out of the desire to perpetuate the memory of these highly honored beings of the days of Caligastia.

67:4.5 (758.3) When the staff of one hundred came to Urantia, they were temporarily detached from their Thought Adjusters. Immediately upon the arrival of the Melchizedek receivers the loyal personalities (except Van) were returned to Jerusem and were reunited with their waiting Adjusters. We know not the fate of the sixty staff rebels; their Adjusters still tarry on Jerusem. Matters will undoubtedly rest as they now are until the entire Lucifer rebellion is finally adjudicated and the fate of all participants decreed.

67:4.6 (758.4) It was very difficult for such beings as angels and midwayers to conceive of brilliant and trusted rulers like Caligastia and Daligastia going astray — committing traitorous sin. Those beings who fell into sin — they did not deliberately or premeditatedly enter upon rebellion — were misled by their superiors, deceived by their trusted leaders. It was likewise easy to win the support of the primitive-minded evolutionary mortals.

67:4.7 (758.5) The vast majority of all human and superhuman beings who were victims of the Lucifer rebellion on Jerusem and the various misled planets have long since heartily repented of their folly; and we truly believe that all such sincere penitents will in some manner be rehabilitated and restored to some phase of universe service when the Ancients of Days finally complete the adjudication of the affairs of the Satania rebellion, which they have so recently begun.

5. IMMEDIATE RESULTS OF REBELLION

67:5.1 (758.6) Great confusion reigned in Dalamatia and thereabout for almost fifty years after the instigation of rebellion. The complete and radical reorganization of the whole world was attempted; revolution displaced evolution as the policy of cultural advancement and racial improvement. Among the superior and partially trained sojourners in and near Dalamatia there appeared a sudden advancement in cultural status, but

šituos naujus ir radikalius būdus buvo pamėginta taikyti tolimesnėse tautose, tada iš karto kilo neapsakomas sąmyšis ir rasinis pragaras. Tų laikų pusiau išsivystę primityvūs žmonės greitai laisvę pavertė į leidimą viskam.

Labai greitai, prasidėjus maištui, visas maištininkų personalas įsijungė į energingą miesto gynimą nuo pusiau laukinių ordų, kurios apgulė jo sienas, ir tai buvo laisvės doktrinos, kurios per anksti jos buvo mokomos, pasekmė. Ir likus daug metų iki to laiko, kada ši nuostabi būstinė atsidūrė po pietinėmis bangomis, suklaidintos ir neteisingai mokomos gentys, gyvenusios toli nuo Dalamatijos, šį nuostabų miestą buvo nusiaubusios per pusiau barbarišką antpuolį, maištaujančią personalą ir jo padėjėjus išvydamos į šiaurę.

Kaligastijos planas tuoj pat pertvarkyti žmonių visuomenę pagal savo individualios laisvės ir grupinių laisvių idėjas, greitai ir daugiau ar mažiau visiškai žlugo. Visuomenė sparčiai grimzdo atgal į senąjį biologinį lygį, ir visur prasidėjo evoliucinė kova nelabai toli tepažengusi nuo ten, kur ji buvo Kaligastijos režimo pradžioje, šitas sukilimas, palikęs pasaulį sumaištyje, sukėlė siaubingą chaosą.

Nuo maišto pradžios praėjus vienam šimtui šešiasdešimt dviems metams Dalamatiją užliejo potvynio banga, ir planetos būstinė nuskendo po jūros vandenimis, ir šitoji žemė daugiau nebeiškilo, kol beveik visi tų nuostabių amžių šitos kilnios kultūros likučiai buvo nušluoti nuo žemės paviršiaus.

Tuo metu, kada pasaulio pirmoji sostinė buvo apsemta, joje gyveno Urantijos sangikų rasių žemiausieji tipai, persivertėliai, kurie jau buvo Tėvo šventovę pavertę į šventyklą, skirtą Nogui, netikram šviesos ir ugnies dievui.

6. TVIRTASIS VANAS

Vano pasekėjai anksti pasitraukė į aukštumas į vakarus nuo Indijos, kur jų negalėjo užpulti susipainiojusios rasės iš žemumų, ir iš šitos nuošalios vietos jie planavo pasaulio reabilitavimą kaip ir jų ankstyvieji pirmtakai badonitai kažkada visai to nežinodami dirbo žmonijos gerovei tiesiog prieš pat atsirandant sangikų gentims.

Prieš atvykstant globėjams Melkizedekams, Vanas žmogiškųjų reikalų administravimą perdavė į dešimties komisijų, kurių kiekvienoje buvo po keturis narius, rankas, lygiai į tokias pačias grupes, kokios buvo Princo režimo komisijos.

when these new and radical methods were attempted on the outlying peoples, indescribable confusion and racial pandemonium was the immediate result. Liberty was quickly translated into license by the half-evolved primitive men of those days.

67.5.2 (758.7) Very soon after the rebellion the entire staff of sedition were engaged in energetic defense of the city against the hordes of semisavages who besieged its walls as a result of the doctrines of liberty which had been prematurely taught them. And years before the beautiful headquarters went down beneath the southern waves, the misled and mistaught tribes of the Dalamatia hinterland had already swept down in semisavage assault on the splendid city, driving the secession staff and their associates northward.

67.5.3 (759.1) The Caligastia scheme for the immediate reconstruction of human society in accordance with his ideas of individual freedom and group liberties, proved a swift and more or less complete failure. Society quickly sank back to its old biologic level, and the forward struggle began all over, starting not very far in advance of where it was at the beginning of the Caligastia regime, this upheaval having left the world in confusion worse confounded.

67.5.4 (759.2) One hundred and sixty-two years after the rebellion a tidal wave swept up over Dalamatia, and the planetary headquarters sank beneath the waters of the sea, and this land did not again emerge until almost every vestige of the noble culture of those splendid ages had been obliterated.

67.5.5 (759.3) When the first capital of the world was engulfed, it harbored only the lowest types of the Sangik races of Urantia, renegades who had already converted the Father's temple into a shrine dedicated to Nog, the false god of light and fire.

6. VAN — THE STEADFAST

67.6.1 (759.4) The followers of Van early withdrew to the highlands west of India, where they were exempt from attacks by the confused races of the lowlands, and from which place of retirement they planned for the rehabilitation of the world as their early Badonite predecessors had once all unwittingly worked for the welfare of mankind just before the days of the birth of the Sangik tribes.

67.6.2 (759.5) Before the arrival of the Melchizedek receivers, Van placed the administration of human affairs in the hands of ten commissions of four each, groups identical with those of the Prince's regime. The senior resident Life Carriers

Gyvenantieji planetoje vyresnieji Gyvybės Nešėjai ėmėsi laikinai vadovauti šitai keturiasdešimties narių tarybai, kuri veikė per visus septynerius laukimo metus. Panašios amadonitų grupės prisiėmė šitas pareigas tada, kada tie trisdešimt devyni ištikimi personalo nariai sugrįžo į Jerusėmą.

Šitie *amadonitai* kilo iš 144 ištikimų Andonitų grupės, kuriai priklausė Amadonas, ir kurie tapo žinomi jo vardu. Šitą grupę sudarė trisdešimt devyni vyrai ir vienas šimtas penkios moterys. Iš šito skaičiaus penkiasdešimt šeši turėjo nemirtingumo statusą, ir visi (išskyrus Amadoną) buvo pervesti kartu su šio personalo ištikimaisiais nariais. Likusieji iš šitos kilnios grupės toliau gyveno žemėje iki savo mirtingųjų dienų pabaigos, vadovaujami Vano ir Amadono. Jie buvo tas biologinis raugas, kuris dauginosi ir toliau tiekė vadovus pasauliui per ilgus tamsiuosius pomaištinės eros amžius.

Vanas buvo paliktas Urantijoje iki Adomo laikų, liko nominaliu vadovu visoms viršmogiškosioms asmenybėms, veikusioms planetoje. Jis ir Amadonas savo gyvybę palaikė gyvybės medžio dėka kartu su specializuota Melkizedekų gyvybine globa daugiau negu vieną šimtą penkiasdešimt tūkstančių metų.

Urantijos reikalus ilgą laiką tvarkė planetinių globėjų taryba, dvylika Melkizedekų, kurią patvirtino vyresniojo žvaigždyno valdovo, Norlatiadeko Paties Aukštojo Tėvo, mandatas. Susieta su globėjais Melkizedekais buvo patariamoji taryba, kurią sudarė: puolusio Princo vienas iš ištikimų padėjėjų, du gyvenantieji Gyvybės Nešėjai, besistažuojantis Sutrejbintas Sūnus, savanoris Sūnus Mokytojas, Avalono Spindinčioji Vakarų Žvaigždė (periodiškai), serafimų ir cherubimų vadovai, patarėjai iš dviejų kaimyninių planetų, pavaldžios angeliškosios gyvybės pagrindinis vadovas, ir Vanas, tarpinių tvarinių vyriausiasis vadas. Ir šitokiu būdu Urantija buvo valdoma ir administruojama iki Adomo atvykimo. Nenuostabu, jog drąsusis ir ištikimasis Vanas buvo paskirtas į planetos globėjų tarybą, kuri taip ilgai administravo Urantijos reikalus.

Dvylika Urantijos globėjų Melkizedekų atliko didvyrišką darbą. Jie išsaugojo civilizacijos likučius, o jų planetinę politiką ištikimai vykdė Vanas. Po maišto per vieną tūkstantį metų jis turėjo daugiau negu tris šimtus penkiasdešimt išsivysčiusių grupių, pasklidusių po visą pasaulį. Tokius civilizacijos priešakinius postus didžiąja dalimi sudarė ištikimų Andonitų palikuonys, šiek tiek susimaišę su sangikų rasėmis, konkrečiai su mėlynaisiais žmonėmis, ir su noditais.

Nepaisant siaubingo degradavimo dėl maišto,

assumed temporary leadership of this council of forty, which functioned throughout the seven years of waiting. Similar groups of Amadonites assumed these responsibilities when the thirty-nine loyal staff members returned to Jerusalem.

67:6.3 (759.6) These *Amadonites* were derived from the group of 144 loyal Andonites to which Amadon belonged, and who have become known by his name. This group comprised thirty-nine men and one hundred and five women. Fifty-six of this number were of immortality status, and all (except Amadon) were translated along with the loyal members of the staff. The remainder of this noble band continued on earth to the end of their mortal days under the leadership of Van and Amadon. They were the biologic leaven which multiplied and continued to furnish leadership for the world down through the long dark ages of the postrebellion era.

67:6.4 (759.7) Van was left on Urantia until the time of Adam, remaining as titular head of all superhuman personalities functioning on the planet. He and Amadon were sustained by the technique of the tree of life in conjunction with the specialized life ministry of the Melchizedeks for over one hundred and fifty thousand years.

67:6.5 (759.8) The affairs of Urantia were for a long time administered by a council of planetary receivers, twelve Melchizedeks, confirmed by the mandate of the senior constellation ruler, the Most High Father of Norlatiadek. Associated with the Melchizedek receivers was an advisory council consisting of: one of the loyal aids of the fallen Prince, the two resident Life Carriers, a Trinitized Son in apprenticeship training, a volunteer Teacher Son, a Brilliant Evening Star of Avalon (periodically), the chiefs of seraphim and cherubim, advisers from two neighboring planets, the director general of subordinate angelic life, and Van, the commander in chief of the midway creatures. And thus was Urantia governed and administered until the arrival of Adam. It is not strange that the courageous and loyal Van was assigned a place on the council of planetary receivers which for so long administered the affairs of Urantia.

67:6.6 (760.1) The twelve Melchizedek receivers of Urantia did heroic work. They preserved the remnants of civilization, and their planetary policies were faithfully executed by Van. Within one thousand years after the rebellion he had more than three hundred and fifty advanced groups scattered abroad in the world. These outposts of civilization consisted largely of the descendants of the loyal Andonites slightly admixed with the Sangik races, particularly the blue men, and with the Nodites.

67:6.7 (760.2) Notwithstanding the terrible setback of

žemėje buvo daug gerų palikuonių, turėjusių biologinę perspektyvą. Vadovaujant globėjams Melchizedekams, Vanas ir Amadonas tęsė savo darbą, padėdami žmogiškosios rasės natūraliai evoliucijai, skatindami žmogaus fizinę evoliuciją tol, kol ji pasiekė tą kulminacinį tašką, kuris garantavo Materialiojo Sūnaus ir Dukros pasiuntimą į Urantiją.

Vanas ir Amadonas pasiliko žemėje dar šiek tiek po Adomo ir levos atvykimo. Praėjus keleriems metams po atvykimo, jie buvo pervesti į Jerusėmą, kur Vanas buvo vėl susietas su jo laukiančiu Derintoju. Dabar Vanas tarnauja Urantijos labui, ir tuo pačiu metu laukia įsakymo eiti pirmyn ilgame ilgame kelyje į Rojaus tobulumą ir į formuojamo Mirtingųjų Užbaigtųjų Korpuso neatskleistą likimą.

Vertėtų pastebėti, jog, kada Vanas kreipėsi į Edentijos Pačius Aukštuosius po to, kai Liuciferis parėmė Kaligastiją Urantijoje, tada Žvaigždyno Tėvai nedelsiant pasiuntė sprendimą, paremiantį Vano požiūrio kiekvieną argumentą. Šitas nuosprendis jo nepasiekė, nes planetinio ryšio grandinės buvo nutrauktos tuo metu, kada jis buvo perduodamas. Tik tai neseniai buvo nustatyta, jog šitą realų nurodymą laikė perdavimo energijos vienas siųstuvas, kuriame jis buvo užsilikęs visą laiką nuo tada, kai Urantija buvo izoliuota. Jeigu ne šitas atradimas, kuris buvo padarytas Urantijos tarpinių būtybių tyrimų dėka, tai šito sprendimo paskelbimo būtų reikėję laukti tol, kol Urantija bus atstatyta į žvaigždyno grandines. Ir šitas akivaizdus tarpplanetinio ryšio sutrikdymas buvo įmanomas dėl to, kad energijos siųstuvai gali priimti ir perduoti informaciją, bet patys negali ryšio inicijuoti.

Vano oficialus statusas Satanijos juridiniuose dokumentuose nebuvo realiai ir galutinai įtvirtintas tol, kol šitas Edentijos Tėvų nurodymas nebuvo registruotas Jerusėme.

rebellion there were many good strains of biologic promise on earth. Under the supervision of the Melchizedek receivers, Van and Amadon continued the work of fostering the natural evolution of the human race, carrying forward the physical evolution of man until it reached that culminating attainment which warranted the dispatch of a Material Son and Daughter to Urantia.

67:6.8 (760.3) Van and Amadon remained on earth until shortly after the arrival of Adam and Eve. Some years thereafter they were translated to Jerusem, where Van was reunited with his waiting Adjuster. Van now serves in behalf of Urantia while awaiting the order to go forward on the long, long trail to Paradise perfection and the unrevealed destiny of the assembling Corps of Mortal Finality.

67:6.9 (760.4) It should be recorded that, when Van appealed to the Most Highs of Edentia after Lucifer had sustained Caligastia on Urantia, the Constellation Fathers dispatched an immediate decision sustaining Van on every point of his contention. This verdict failed to reach him because the planetary circuits of communication were severed while it was in transit. Only recently was this actual ruling discovered lodged in the possession of a relay energy transmitter where it had been marooned ever since the isolation of Urantia. Without this discovery, made as the result of the investigations of the Urantia midwayers, the release of this decision would have awaited the restoration of Urantia to the constellation circuits. And this apparent accident of interplanetary communication was possible because energy transmitters can receive and transmit intelligence, but they cannot initiate communication.

67:6.10 (760.5) The technical status of Van on the legal records of Satania was not actually and finally settled until this ruling of the Edentia Fathers was recorded on Jerusem.

7. NUODEMĖS TOLI SIEKIANCIOS PASEKMĖS

Tvarinio sąmoningo ir atkaklaus šviesos atstūmimo asmeninės (įcentrinės) pasekmės yra tiek neišvengiamos, tiek individualios, ir yra susijusios tiksliai su Dievybe ir su tuo asmeniu tvariniu. Tokį sielą naikinantį piktybinio blogio derlių savo viduje nuima piktybiškai blogą valią turintis tvarinys.

Bet ne taip yra su išorinėmis nuodėmės pasekmėmis: apkabintos nuodėmės neasmeninės (išcentrinės) pasekmės yra tiek neišvengiamos, tiek kolektyvinės, ir turi įtakos kiekvienam tvariniui, veikiančiam tokių įvykių poveikio sferoje.

7. REMOTE REPERCUSSIONS OF SIN

67:7.1 (760.6) The personal (centripetal) consequences of the creature's willful and persistent rejection of light are both inevitable and individual and are of concern only to Deity and to that personal creature. Such a soul-destroying harvest of iniquity is the inner reaping of the iniquitous will creature.

67:7.2 (761.1) But not so with the external repercussions of sin: The impersonal (centrifugal) consequences of embraced sin are both inevitable and collective, being of concern to every creature functioning within the affect-range of such events.

Per penkiasdešimt tūkstančių metų po planetos administracijos žlugimo, žemiškieji reikalai buvo taip sujaukti ir atsilikę, kad žmogiškoji rasė buvo labai mažai teišvysčiusi savo bendrą evoliucinę būklę, kokia egzistavo Kaligastijos atvykimo metu prieš tris šimtus penkiasdešimt tūkstančių metų. Kai kuriais aspektais pažanga buvo pasiekta, kitose srityse daug kas buvo prarasta.

Nuodėmė savo pasekmėmis niekada nebūna grynai vietinė. Visatos administraciniai sektoriai yra kaip organizmas; sunkią vienos asmenybės padėtį tam tikru laipsniu turi pasidalinti visi. Nuodėmei, kuri yra asmens požiūris į tikrovę, yra lemta duoti neišvengiamus neigiamus vaisius bet kuriame susietame visatos vertybių lygyje ir visuose susietuose visatos vertybių lygiuose. Bet klaidingo mąstymo, blogio darymo, ar nuodėmingo planavimo visos pasekmės yra patiriamos tikrai aktualaus veikimo lygyje. Visatos įstatymo pažeidimas gali būti pražūtingas fizinėje sferoje, rimtai nepažeisdamas proto arba nepakenkdamas dvasiniam patyrimui. Nuodėmė turi pražūtingas pasekmes asmenybės išlikimui tikrai tada, kada ji yra visos būtybės požiūris, kada ji tampa proto pasirinkimu ir sielos noru.

Blogio ir nuodėmės pasekmės pasireiškia materialioje ir visuomeninėje sferoje, o kartais gali net sulėtinti dvasinį žengimą į priekį kai kuriuose visatos tikrovės lygiuose, bet iš tiesų bet kurios būtybės nuodėmė niekada iš kitos būtybės neatima asmenybės išlikimo dieviškosios teisės įgyvendinimo. Amžinasis išlikimas gali atsidurti pavojuje tikrai dėl paties individo proto sprendimų ir sielos pasirinkimo.

Nuodėmė Urantijoje labai mažai ką padarė dėl to, jog uždelstų biologinę evoliuciją, bet ji iš tikrųjų paveikė taip, kad mirtingosioms rasėms atimtų Adominio palikimo visą naudą. Nuodėmė milžinišku laipsniu uždelsia intelektualų vystymąsi, moralinį augimą, visuomeninę pažangą, ir masinį dvasinį pasiekimą. Bet ji neužkerta kelio aukščiausiam dvasiniam pasiekimui, kurį gali įgyvendinti bet kuris individas, nusprendęs pažinti Dievą ir nuoširdžiai vykdyti jo dieviškąją valią.

Kaligastija sukilo, Adomas ir Ieva iš tiesų nusizengė, bet dėl šių klaidų nė vienas mirtingasis, gimęs po to Urantijoje, nenukentėjo savo asmeniniame dvasiniame patyrimo. Kiekvienas mirtingasis, gimęs Urantijoje po Kaligastijos maišto, buvo tam tikra prasme nubaustas laiko atžvilgiu, bet tokių sielų ateities gerovė niekada nė mažiausiu laipsniu nebuvo pastatyta į pavojų amžinybės atžvilgiu. Nė vienas asmuo niekada nėra verčiamas kentėti gyvybiškai svarbių dvasinių nepriteklių dėl kito nuodėmės. Nuodėmė yra visiškai asmeninė tiek, kiek tai yra susiję su moraline kalte ar dvasinėmis pasekmėmis, nepaisant jos toli nusidriekiančių

67.7.3 (761.2) By fifty thousand years after the collapse of the planetary administration, earthly affairs were so disorganized and retarded that the human race had gained very little over the general evolutionary status existing at the time of Caligastia's arrival three hundred and fifty thousand years previously. In certain respects progress had been made; in other directions much ground had been lost.

67.7.4 (761.3) Sin is never purely local in its effects. The administrative sectors of the universes are organismal; the plight of one personality must to a certain extent be shared by all. Sin, being an attitude of the person toward reality, is destined to exhibit its inherent negativistic harvest upon any and all related levels of universe values. But the full consequences of erroneous thinking, evil-doing, or sinful planning are experienced only on the level of actual performance. The transgression of universe law may be fatal in the physical realm without seriously involving the mind or impairing the spiritual experience. Sin is fraught with fatal consequences to personality survival only when it is the attitude of the whole being, when it stands for the choosing of the mind and the willing of the soul.

67.7.5 (761.4) Evil and sin visit their consequences in material and social realms and may sometimes even retard spiritual progress on certain levels of universe reality, but never does the sin of any being rob another of the realization of the divine right of personality survival. Eternal survival can be jeopardized only by the decisions of the mind and the choice of the soul of the individual himself.

67.7.6 (761.5) Sin on Urantia did very little to delay biologic evolution, but it did operate to deprive the mortal races of the full benefit of the Adamic inheritance. Sin enormously retards intellectual development, moral growth, social progress, and mass spiritual attainment. But it does not prevent the highest spiritual achievement by any individual who chooses to know God and sincerely do his divine will.

67.7.7 (761.6) Caligastia rebelled, Adam and Eve did default, but no mortal subsequently born on Urantia has suffered in his personal spiritual experience because of these blunders. Every mortal born on Urantia since Caligastia's rebellion has been in some manner time-penalized, but the future welfare of such souls has never been in the least eternity-jeopardized. No person is ever made to suffer vital spiritual deprivation because of the sin of another. Sin is wholly personal as to moral guilt or spiritual consequences, notwithstanding its far-flung repercussions in administrative, intellectual, and social domains.

pasekmių administracinėje, intelektualioje, ir visuomeninėje sferose.

Nors mes negalime išmatuoti tos išminties, kuri leidžia vykti tokioms katastrofoms, bet galime visada pastebėti tokių vietinių neramumų, atspindimų į išorę visai visatai, naudingas pasekmes.

8. MAIŠTO ŽMOGIŠKASIS DIDVYRIS

Liuciferio maištui pasipriešino daug drąsių būtybių įvairiuose Satanijos pasauliuose; bet Salvingtono dokumentai Amadoną vaizduoja kaip visos sistemos žymiausią figūrą, kada jis didingai pasipriešino kurstymui ir liko nepalenkiamai ištikimas Vanui—jie abu buvo nepalaužiamai ištikimi nematomojo Tėvo ir jo Sūnaus Mykolo aukščiausiąjai valdžiai.

Šitų svarbių įvykių metu aš buvau dislokuotas Edentijoje, ir dabar dar jaučiu tą džiugų jaudulį, kurį patyriau, įdėmiai klausydamas Salvingtono programų, kurios diena iš dienos pasakojo apie šito kažkada buvusio pusiau laukinio, kilusio iš Andoninės rasės eksperimentinių ir pirminių palikuonių, rodomą neįtikėtiną tvirtumą, beribį pasišventimą, ir nuostabią ištikimybę.

Iš Edentijos aukštyn per Salvingtoną ir net tolyn iki Uversos, per septynerius ilgus metus kiekvieno pavaldaus dangiškojo tvartinio pirmasis klausimas, susijęs su Satanijos maištu, amžinai ir nuolat būdavo: “Kaip Urantijos Amadonas, ar dar jis laikosi nepajudinamai?”

Jeigu Liuciferio maištas pastatė vietinę visatą ir jos puolusius pasaulius į nepatogią padėtį, jeigu šito Sūnaus ir jo suklaidintų padėjėjų praradimas laikinai sutrikdė Norlatiadeko žvaigždyno pažangą, tuomet pasverkite šito toli pasklidusio pranešimo apie šito vieno gamtos vaiko ir jo 143 ryžtingų draugų grupės, tvirtai ginančių visatos valdymo ir administravimo aukštesnes idėjas, įkvepiantį veikimo efektą, savo neištikimų ir priešiškų vadovų tokio milžiniško ir priešiško spaudimo akivaizdoje. Ir leiskite man jus užtikrinti, jog Nebadono visatoje ir Orvontono supervisatoje tas jau padarė gero daugiau negu Liuciferio maišto viso blogio ir skriaudos bendra suma.

Ir visa tai yra nuostabiai jaudinantis ir dieviškai puikus apšvietimas, rodantis, kokia yra Tėvo visuotinio plano išmintis mobilizuoti Mirtingųjų Užbaigtųjų Korpusą Rojuje ir priimti į šitą paslaptingą ateities tarnų milžinišką grupę kylančiojo progresavimo mirtinguosius iš įprasto molio—kaip tik tokius mirtinguosius, kaip

67:7.8 (761.7) While we cannot fathom the wisdom that permits such catastrophes, we can always discern the beneficial outworking of these local disturbances as they are reflected out upon the universe at large.

8. THE HUMAN HERO OF THE REBELLION

67:8.1 (761.8) The Lucifer rebellion was withstood by many courageous beings on the various worlds of Satania; but the records of Salvington portray Amadon as the outstanding character of the entire system in his glorious rejection of the flood tides of sedition and in his unswerving devotion to Van — they stood together unmoved in their loyalty to the supremacy of the invisible Father and his Son Michael.

67:8.2 (762.1) At the time of these momentous transactions I was stationed on Edentia, and I am still conscious of the exhilaration I experienced as I perused the Salvington broadcasts which told from day to day of the unbelievable steadfastness, the transcendent devotion, and the exquisite loyalty of this onetime semisavage springing from the experimental and original stock of the Andonic race.

67:8.3 (762.2) From Edentia up through Salvington and even on to Uversa, for seven long years the first inquiry of all subordinate celestial life regarding the Satania rebellion, ever and always, was: “What of Amadon of Urantia, does he still stand unmoved?”

67:8.4 (762.3) If the Lucifer rebellion has handicapped the local system and its fallen worlds, if the loss of this Son and his misled associates has temporarily hampered the progress of the constellation of Norlatiadek, then weigh the effect of the far-flung presentation of the inspiring performance of this one child of nature and his determined band of 143 comrades in standing steadfast for the higher concepts of universe management and administration in the face of such tremendous and adverse pressure exerted by his disloyal superiors. And let me assure you, this has already done more good in the universe of Nebadon and the superuniverse of Orvonton than can ever be outweighed by the sum total of all the evil and sorrow of the Lucifer rebellion.

67:8.5 (762.4) And all this is a beautifully touching and superbly magnificent illumination of the wisdom of the Father's universal plan for mobilizing the Corps of Mortal Finality on Paradise and for recruiting this vast group of mysterious servants of the future largely from the common clay of the mortals of ascending progression — just such

nepalaužiamasis Amadonas.

[Pateikta Neadono Melkizedeko.]

mortals as the impregnable Amadon.

^{67:8.6 (762.5)} [Presented by a Melchizedek of Neadon.]

68 Dokumentas. Civilizacijos aušra

⇐ 067

URANTIJOS KNYGA

069 ⇐

III DALIS. URANTIJOS ISTORIJA

68 DOKUMENTAS. CIVILIZACIJOS
AUŠRA

Skyrius

ĮVADAS

1. Apsauginis visuomeninimas
2. Visuomeniniai progresavimo faktoriai
3. Velių baimės visuomeninantis poveikis
4. Papročių evoliucija
5. Žemės panaudojimo metodai —
pragyvenimo priemonės
6. Kultūros evoliucija

ĮVADAS

PRADEDAME pasakoti apie žmogiškųjų rūšių ilgą ilgą kovą į priekį nuo tokios būsenos, kuri buvo mažai kuo geresnė už gyvulio egzistenciją, per įsiterpiančius amžius, ir artyn į vėlesnius laikus, kada žmonijos aukščiausiose rasėse atsirado tikroji, nors ir netobula, civilizacija.

Civilizacija yra rasinis įgijimas; biologiškai ji nėra įgimta; dėl to visi vaikai turi būti auklėjami kultūringoje aplinkoje, nors kiekviena vėlesnioji jaunimo karta išsilavinimą turi gauti iš naujo. Civilizacijos aukščiausiosios savybės—mokslinės, filosofinės, ir religinės—nėra perduodamos tiesioginio paveldėjimo keliu iš vienos kartos į kitą. Šitie kultūros pasiekimai yra išsaugomi tikrai apšviestos visuomeninio palikimo apsaugos dėka.

Visuomeninę bendradarbiavimo kategorijos evoliuciją pradėjo Dalamatijos mokytojai, ir tris šimtus tūkstančių metų žmonija buvo lavinama grupinės veiklos dvasioje. Mėlynasis žmogus iš šitų ankstyvųjų visuomeninių mokymų naudos gavo daugiausia iš visų, raudonasis žmogus jos gavo tam tikru laipsniu, o juodajam žmogui ji buvo

PAPER 68

THE DAWN OF CIVILIZATION

SECTIONS

Introduction

1. Protective Socialization
2. Factors in Social Progression
3. Socializing Influence of Ghost Fear
4. Evolution of the Mores
5. Land Techniques — Maintenance Arts
6. Evolution of Culture

INTRODUCTION

68:0.1 (763.1) THIS is the beginning of the narrative of the long, long forward struggle of the human species from a status that was little better than an animal existence, through the intervening ages, and down to the later times when a real, though imperfect, civilization had evolved among the higher races of mankind.

68:0.2 (763.2) Civilization is a racial acquirement; it is not biologically inherent; hence must all children be reared in an environment of culture, while each succeeding generation of youth must receive anew its education. The superior qualities of civilization — scientific, philosophic, and religious — are not transmitted from one generation to another by direct inheritance. These cultural achievements are preserved only by the enlightened conservation of social inheritance.

68:0.3 (763.3) Social evolution of the co-operative order was initiated by the Dalamatia teachers, and for three hundred thousand years mankind was nurtured in the idea of group activities. The blue man most of all profited by these early social teachings, the red man to some extent, and the black man least of all. In more recent times the

mažiausiai naudinga. Artimesniaisiais laikais geltonoji rasė ir baltoji rasė pademonstravo didžiausią visuomeninį išsivystymą Urantijoje.

yellow race and the white race have presented the most advanced social development on Urantia.

1. APSAUGINIS VISUOMENINIMAS

Kada žmonės bendrauja artimai, tada dažnai jie išmoka to, kad vienas kitą pamėgtų, bet primityviojo žmogaus broliškojo jausmo dvasia ir troškimas palaikyti visuomeninius ryšius su kitais žmonėmis neužliedavo savaime. Vietoje šito ankstyvosios rasės iš tikrųjų daugiau mokėsi iš liūdnio patyrimo, kad "stiprybė yra sąjungoje," ir būtent šitos natūralios broliškos simpatijos stoka ir dabar kliudo Urantijoje žmogaus brolystę įgyvendinti tuoj pat.

Susivienijimas anksti tapo išlikimo kaina. Atskirai vienas žmogus buvo bejėgis, jeigu jis neturėjo genties ženklo, patvirtinančio, kad jis priklausė tokiai grupei, kuri tikrai atkeršys už bet kokią jo užpuolimą. Net ir Kaino dienomis buvo pražūtinga vykti į svetimą teritoriją vienam, neturint kokio nors grupinės asociacijos ženklo. Civilizacija yra tapusi žmogaus draudimu nuo prievartinės mirties, tuo tarpu atpildas yra mokamas paklūstant visuomenės įstatymo dideliu skaičiumi reikalavimų.

Tokiu būdu primityviąją visuomenę sukūrė būtinybė sąveikauti tarpusavyje ir susivienijimo teikiamas padidintas saugumas. Ir žmogiškoji visuomenė išsivystė per amžių trukmės ciklus kaip šitos baimės būti izoliuotu pasekmė ir priverstinio bendradarbiavimo dėka.

Primityvios žmogiškosios būtybės anksti suvokė, jog grupės yra kažkas daug daugiau ir stipriau negu vien tik jas sudarančių atskirų individų suma. Vienas šimtas žmonių, susivienijusių ir dirbančių sutartinai, gali pajudinti didžiulį akmenį; pora dešimčių gerai treniruotų tvarkos saugotojų gali pažaboti piktą minią. Ir tokiu būdu gimė visuomenė, ne iš to, jog tiesiog buvo sujungti atskiri nariai, bet vietoje šito kaip protingų bendradarbiaujančių narių *organizavimo* pasekmė. Bet bendradarbiavimas nėra žmogaus natūralus bruožas; iš pradžių bendradarbiauti jis išmoka iš baimės, o tada vėliau, dėl to, jog suvokia, kad tai yra naudingiausia susidorojant su laiko sunkumais ir apsisaugant nuo tariamų amžinybės pavojų.

Tos tautos, kurios tokiu būdu anksti organizavosi į primityviąją visuomenę, daug veiksmingiau pasinaudodavo gamta, o taip pat geriau apsigindavo nuo kitų žmonių; jos turėjo didesnes išlikimo galimybes; todėl civilizacija Urantijoje tvirtai žengė į priekį, nepaisant daugybės nuosmukių. Ir būtent tik dėl to, jog susivienijus padidėjo išlikimo galimybė, daugybei žmogaus padarytų klaidų žmogiškosios civilizacijos nepavyko sustabdyti arba sužlugdyti.

1. PROTECTIVE SOCIALIZATION

68:1.1 (763.4) When brought closely together, men often learn to like one another, but primitive man was not naturally overflowing with the spirit of brotherly feeling and the desire for social contact with his fellows. Rather did the early races learn by sad experience that "in union there is strength"; and it is this lack of natural brotherly attraction that now stands in the way of immediate realization of the brotherhood of man on Urantia.

68:1.2 (763.5) Association early became the price of survival. The lone man was helpless unless he bore a tribal mark which testified that he belonged to a group which would certainly avenge any assault made upon him. Even in the days of Cain it was fatal to go abroad alone without some mark of group association. Civilization has become man's insurance against violent death, while the premiums are paid by submission to society's numerous law demands.

68:1.3 (763.6) Primitive society was thus founded on the reciprocity of necessity and on the enhanced safety of association. And human society has evolved in age-long cycles as a result of this isolation fear and by means of reluctant co-operation.

68:1.4 (763.7) Primitive human beings early learned that groups are vastly greater and stronger than the mere sum of their individual units. One hundred men united and working in unison can move a great stone; a score of well-trained guardians of the peace can restrain an angry mob. And so society was born, not of mere association of numbers, but rather as a result of the *organization* of intelligent co-operators. But co-operation is not a natural trait of man; he learns to co-operate first through fear and then later because he discovers it is most beneficial in meeting the difficulties of time and guarding against the supposed perils of eternity.

68:1.5 (764.1) The peoples who thus early organized themselves into a primitive society became more successful in their attacks on nature as well as in defense against their fellows; they possessed greater survival possibilities; hence has civilization steadily progressed on Urantia, notwithstanding its many setbacks. And it is only because of the enhancement of survival value in association that man's many blunders have thus far failed to stop or destroy human civilization.

Kad šiuolaikinė kultūringa visuomenė yra gana nesenas reiškinys, tą gerai iliustruoja šiandien išlikusios tokios primityvios visuomeninės sąlygos, kurios apibūdina Australijos vietinius gyventojus ir Afrikos bušmenus ir pigmėjus. Šitose atsilikusiose tautose galima šį tą pamatyti iš pirmųkščio grupinio priešiško, įtarumo, ir kitų labai antvisuomeniškų bruožų, kurie buvo tokie būdingi visoms primityviosioms rasėms. Šitos senųjų laikų nevisuomeniškų tautų apgailėtinos liekanos iškalbingai įrodo tą faktą, jog natūralus individualistinis žmogaus polinkis negali sėkmingai konkuruoti su pajėgesnėmis ir galingesnėmis visuomeninio progresavimo organizacijomis. Šitos atsilikusios ir įtarios antvisuomeninės rasės, kurios kas keturiasdešimt ar penkiasdešimt mylių šneka skirtinga tarpe, iliustruoja, kokiame pasaulyje jūs dabar gyventumėte, jeigu ne sujungti Planetos Princo fizinio personalo mokymai ir rasinių gerintojų Adominių grupių vėlesnieji darbai.

Šiuolaikinė frazė „atgal į gamtą“ yra nemokšiško klaidžiojimas, tikėjimas, jog kažkada tikrovėje egzistavo išgalvotas „aukso amžius.“ Vienintelis pagrindas aukso amžiaus legendai yra Dalamatijos ir Edeno istorinis faktas. Bet šitos pagerintos visuomenės buvo toli nutolusios nuo utopinių svajonių įgyvendinimo.

2. VISUOMENINIAI PROGRESAVIMO FAKTORIAI

Civilizuota visuomenė atsirado dėl žmogaus pirmųkščių pastangų įveikti jam nepatinkančią *izoliaciją*. Bet nebūtinai tai rodo abipusį prielankumą, ir kai kurių primityvių grupių dabartinė maištinga padėtis akivaizdžiai iliustruoja, ką patyrė pirmųkštės gentys. Tačiau, nors bet kokios civilizacijos individai gali vienas su kitu konfliktuoti ir kovoti vienas prieš kitą, ir nors pati civilizacija gali pasirodyti kaip besistengianti ir kovojanti nenuosekli masė, bet iš tikrųjų tai rodo nuoširdžias pastangas, o ne mirtiną stagnacijos monotoniją.

Nors intelekto lygis daug prisidėjo prie kultūrinės pažangos spartos, bet visuomenė iš esmės yra sumanyta tam, kad sumažintų rizikos elementą individo gyvenime, ir į priekį ji vystydavosi tiek greitai, kiek gyvenime jai pavykdavo sumažinti skausmą ir padidinti malonumo elementą. Tokiu būdu iš tiesų visas visuomeninis organizmas lėtai toliau žengia pirmyn į likimo tikslą—išnykimą arba išlikimą—priklausomai nuo to, ar šitas tikslas yra savęs išlaikymas ar savęs patenkinimas. Savęs išlaikymas visuomenę pagimdo, tuo tarpu besaikis savęs patenkinimas civilizaciją sunaikina.

68:1.6 (764.2) That contemporary cultural society is a rather recent phenomenon is well shown by the present-day survival of such primitive social conditions as characterize the Australian natives and the Bushmen and Pygmies of Africa. Among these backward peoples may be observed something of the early group hostility, personal suspicion, and other highly antisocial traits which were so characteristic of all primitive races. These miserable remnants of the nonsocial peoples of ancient times bear eloquent testimony to the fact that the natural individualistic tendency of man cannot successfully compete with the more potent and powerful organizations and associations of social progression. These backward and suspicious antisocial races that speak a different dialect every forty or fifty miles illustrate what a world you might now be living in but for the combined teaching of the corporeal staff of the Planetary Prince and the later labors of the Adamic group of racial uplifters.

68:1.7 (764.3) The modern phrase, “back to nature,” is a delusion of ignorance, a belief in the reality of the onetime fictitious “golden age.” The only basis for the legend of the golden age is the historic fact of Dalamatia and Eden. But these improved societies were far from the realization of utopian dreams.

2. FACTORS IN SOCIAL PROGRESSION

68:2.1 (764.4) Civilized society is the result of man's early efforts to overcome his dislike of *isolation*. But this does not necessarily signify mutual affection, and the present turbulent state of certain primitive groups well illustrates what the early tribes came up through. But though the individuals of a civilization may collide with each other and struggle against one another, and though civilization itself may appear to be an inconsistent mass of striving and struggling, it does evidence earnest striving, not the deadly monotony of stagnation.

68:2.2 (764.5) While the level of intelligence has contributed considerably to the rate of cultural progress, society is essentially designed to lessen the risk element in the individual's mode of living, and it has progressed just as fast as it has succeeded in lessening pain and increasing the pleasure element in life. Thus does the whole social body push on slowly toward the goal of destiny — extinction or survival — depending on whether that goal is self-maintenance or self-gratification. Self-maintenance originates society, while excessive self-gratification destroys civilization.

Visuomenė rūpinasi savęs pratęsimu, savęs išlaikymu, ir savęs patenkinimu, bet žmogiškasis savojo aš realizavimas yra vertas to, kad taptų daugelio kultūrinių grupių tiesioginiu tikslu.

Tokios visuomeninės organizacijos išsivystymą, koks dabar egzistuoja Urantijoje, vargu ar pakanka aiškinti remiantis natūraliu žmogaus bandos instinktu. Nors šitas įgimtas polinkis į bandą yra žmogiškosios visuomenės pagrindas, bet didelė dalis žmogaus visuomeniškumo yra įgyjama. Du didžiuliai poveikiai, kurie prisidėjo prie pirmųjų žmogiškųjų būtybių susivienijimo, buvo alkis maistui ir lytinis potraukis; šituos instinktyvius poreikius turi ir žmogus, ir gyvulinis pasaulis. Kitos dvi emocijos, kurios žmogiškąsias būtybes subūrė draugėn ir juos *laikė* kartu, buvo tuštybė ir baimė, ypačiai, vėlių baimė.

Istorija yra ne kas kita, kaip amžius trukusios žmogaus kovos dėl maisto metraštis. *Primityvusis žmogus galvodavo tik tai, kada būdavo alkanas*; maisto taupymas buvo pirmasis savęs atsižadėjimas, savęs drausminimas. Augant visuomenei, alkis maistui nustojo būti vienintelė paskata tarpusavio susivienijimui. Didelis kiekis kitokio pobūdžio alkio rūšių, įvairių poreikių tenkinimas, vedė į glaudesnę žmonijos susijungimą. Bet šiandien dėl perdėto tariamų žmogaus poreikių augimo visuomenė yra nestabili. Dvidešimtojo amžiaus Vakarų civilizacija dejuoja nualinta, slegiama milžiniškos prabangos naštos ir žmogiškųjų aistrų ir troškimų nekontroliuojamo dauginimo. Dabar šiuolaikinė visuomenė patiria vieną iš pavojingiausių fazių įtampą savo toli nusidriekusi tarpusavio bendravimo ir labai sudėtingos tarpusavio priklausomybės sferoje.

Alkio, tuštybės, ir vėlių baimės spaudimą visuomenė jautė nuolat, bet lytinis patenkinimas buvo laikinas ir nereguliarus. Vien tik tai lytinis akstinas neprivertė primityviųjų vyrų ir moterų priimti sunkios šeimos išsaugojimo naštos. Pirmą kartą šeima buvo įkurta vyrų lytinio neramumo pagrindu, kada jis neturėjo dažno patenkinimo, ir remiantis moters pasišventusia motinos meile, kurią tam tikru laipsniu ji išreiškia kaip ir visų kitų aukštesniųjų gyvūnų patelės. Bejėgio kūdikio buvimas anksti nulėmė pasiskirstymą tarp vyriškos ir moteriškos veiklos rūšių; moteris turėjo gyventi pastovioje vietoje, kur ji turėjo įdirbti žemę. Ir nuo anksčiausių laikų namais visada buvo laikoma ta vieta, kur gyvena moteris.

Tokiu būdu moteris anksti tapo tokia, be kurios negalėjo apsieiti besivystančios visuomenės planas, ne tiek dėl praeinančios lytinės aistros, kiek dėl *maisto poreikio*; ji buvo svarbus partneris išlaikant šeimą. Ji buvo maisto

68:2.3 (764.6) Society is concerned with self-perpetuation, self-maintenance, and self-gratification, but human self-realization is worthy of becoming the immediate goal of many cultural groups.

68:2.4 (765.1) The herd instinct in natural man is hardly sufficient to account for the development of such a social organization as now exists on Urantia. Though this innate gregarious propensity lies at the bottom of human society, much of man's sociability is an acquirement. Two great influences which contributed to the early association of human beings were food hunger and sex love; these instinctive urges man shares with the animal world. Two other emotions which drove human beings together and *held* them together were vanity and fear, more particularly ghost fear.

68:2.5 (765.2) History is but the record of man's agelong food struggle. *Primitive man only thought when he was hungry*; food saving was his first self-denial, self-discipline. With the growth of society, food hunger ceased to be the only incentive for mutual association. Numerous other sorts of hunger, the realization of various needs, all led to the closer association of mankind. But today society is top-heavy with the overgrowth of supposed human needs. Occidental civilization of the twentieth century groans wearily under the tremendous overload of luxury and the inordinate multiplication of human desires and longings. Modern society is enduring the strain of one of its most dangerous phases of far-flung interassociation and highly complicated interdependence.

68:2.6 (765.3) Hunger, vanity, and ghost fear were continuous in their social pressure, but sex gratification was transient and spasmodic. The sex urge alone did not impel primitive men and women to assume the heavy burdens of home maintenance. The early home was founded upon the sex restlessness of the male when deprived of frequent gratification and upon that devoted mother love of the human female, which in measure she shares with the females of all the higher animals. The presence of a helpless baby determined the early differentiation of male and female activities; the woman had to maintain a settled residence where she could cultivate the soil. And from earliest times, where woman was has always been regarded as the home.

68:2.7 (765.4) Woman thus early became indispensable to the evolving social scheme, not so much because of the fleeting sex passion as in consequence of *food requirement*; she was an essential partner in self-maintenance. She was a

parūpintoja, nešulinis gyvulys, ir kompanionė, kuri be aršaus pasipriešinimo atlaikė didžiulius įžeidinėjimus, ir priedo prie visų šitų trokštamų savybių, ji buvo visada šalia esanti lytinio patenkinimo priemonė.

Beveik visa ko, kas civilizacijoje turi ilgalaikės vertės, šaknys yra šeimoje. Šeima buvo pirmoji sėkminga taikinga grupė, vyras ir moteris mokėsi, kaip sureguliuoti savo antagonizmus, tuo pačiu metu savo vaikus mokė taikių užsiėmimų.

Santuokos funkcija evoliucijoje yra rasės išlikimo apdraudimas, ne vien tik asmeninės laimės įgyvendinimas; tikrasis šeimos siekis ir yra savęs išlaikymas ir savęs pratęsimas. Savęs patenkinimas yra epizodinis ir nėra esminis, išskyrus tokį akstiną, kuris užtikrina lytinį ryšį. Gamta reikalauja išlikimo, bet civilizacijos pasiekimai toliau didina santuokos malonumus ir pasitenkinimą šeimyninio gyvenimo dėka.

Jeigu tuštybė būtų išplėsta iki tiek, kad aprėptų pasipuikavimą, ambiciją, ir garbę, tada mes galėtume pamatyti ne tik tai, kaip šitos tendencijos prisideda prie žmogiškųjų susivienijimų formavimo, bet ir tai, kaip jos žmones išlaiko drauge, kadangi tokios emocijos nebetenka prasmės be auditorijos, kuriai būtų demonstruojamos. Greitai tuštybė susijungė su kitais jausmais ir impulsais, kuriems buvo reikalinga visuomeninė arena, kad save galėtų pademonstruoti ir patenkinti. Šita emocijų grupė suteikė ankstyvąją pradžią visam menui, ritualams, ir visų formų sporto žaidynėms ir konkursams.

Tuštybė įnešė milžinišką indėlį į tai, jog visuomenė atsirastų, bet šitų apreiškimų metu, iš tiesos kelio iškrypę tuščiagarbės kartos siekiai grasina paskandinti ir nugramzdinti dideliu laipsniu specializuotos civilizacijos visą sudėtingą statinį. Malonumų poreikis seniai pakeitė alkio numalšinimo poreikį; teisėti visuomenės savęs išlaikymo tikslai sparčiai virsta į savęs patenkinimo žemas ir grėsmingas formas. Savęs išlaikymas sukuria visuomenę; nežabotas savęs patenkinimas visuomenę neišvengiamai sunaikina.

food provider, a beast of burden, and a companion who would stand great abuse without violent resentment, and in addition to all of these desirable traits, she was an ever-present means of sex gratification.

68:2.8 (765.5) Almost everything of lasting value in civilization has its roots in the family. The family was the first successful peace group, the man and woman learning how to adjust their antagonisms while at the same time teaching the pursuits of peace to their children.

68:2.9 (765.6) The function of marriage in evolution is the insurance of race survival, not merely the realization of personal happiness; self-maintenance and self-perpetuation are the real objects of the home. Self-gratification is incidental and not essential except as an incentive insuring sex association. Nature demands survival, but the arts of civilization continue to increase the pleasures of marriage and the satisfactions of family life.

68:2.10 (765.7) If vanity be enlarged to cover pride, ambition, and honor, then we may discern not only how these propensities contribute to the formation of human associations, but how they also hold men together, since such emotions are futile without an audience to parade before. Soon vanity associated with itself other emotions and impulses which required a social arena wherein they might exhibit and gratify themselves. This group of emotions gave origin to the early beginnings of all art, ceremonial, and all forms of sportive games and contests.

68:2.11 (766.1) Vanity contributed mightily to the birth of society; but at the time of these revelations the devious strivings of a vainglorious generation threaten to swamp and submerge the whole complicated structure of a highly specialized civilization. Pleasure-want has long since superseded hunger-want; the legitimate social aims of self-maintenance are rapidly translating themselves into base and threatening forms of self-gratification. Self-maintenance builds society; unbridled self-gratification unfailingly destroys civilization.

3. VELIŲ BAIMĖS VISUOMENINANTIS

POVEIKIS

Primityvūs troškimai sukūrė pirminę visuomenę, bet vėlių baimė ją išlaikė draugėje ir jos egzistavimui suteikė tokį aspektą, kuris buvo už žmogiškojo spektro ribų. Įprasta baimė savo kilme buvo fiziologinė: fizinio skausmo baimė, baimė, jog bus nenumalšintas alkis, arba baimė,

3. SOCIALIZING INFLUENCE OF GHOST

FEAR

68:3.1 (766.2) Primitive desires produced the original society, but ghost fear held it together and imparted an extrahuman aspect to its existence. Common fear was physiological in origin: fear of physical pain, unsatisfied hunger, or some earthly calamity; but ghost fear was a new and sublime

jog įvyks kažkokia žemiška nelaimė; bet vėlių baimė buvo nauja ir išaukštinta siaubo rūšis.

Galbūt pats didžiausias atskiras faktorius žmogiškosios visuomenės evoliucijoje buvo sapnai, kuriuose buvo vėlės. Nors primityviam protui didžioji dauguma sapnų sukeldavo didžiulį nerimą, bet vėlių sapnai ankstyviesiems žmonėms iš tikrųjų keldavo siaubą; stumdami šituos prietaringus sapnuotojus į vienas kito glėbį, į savanorišką ir nuoširdų susivienijimą tam, kad drauge apsisaugotų nuo neaiškių ir nematomų įsivaizduojamų dvasinio pasaulio pavojų. Vėlių sapnai buvo vienas iš anksčiausiai atsirandančių skirtumų tarp gyvulinio proto ir žmogiškojo proto. Gyvuliai neišsivaizduoja išlikimo po mirties.

Išskyrus šitą vėlių faktorių, visa visuomenė buvo sukurta remiantis fundamentaliais poreikiais ir baziniais biologiniais akstiniais. Bet vėlių baimė civilizacijoje įvedė naują faktorių, tokią baimę, kuri toli nutolsta nuo individo elementarių poreikių, ir kuri išskyla net ir daug aukščiau virš tų siekių, kurie išlaiko grupę. Baimė atsiskyrusių mirusiojo vėlių į šviesą ištraukė naują ir stebinančią baimės formą, pasibaisėtiną ir galingą siaubą, kuris prisidėjo prie to, jog ankstyvųjų amžių palaidas visuomenines kategorijas kaip su bizūnu paverstų drausmingesnėmis ir geriau kontroliuojamomis senųjų laikų primityviomis grupėmis. Šitas beprasmiškas prietaringumas, kurio šiočia tokia dalis dar ir dabar tebeegzistuoja, žmonių protus parengė tam, jog einant per prietaringą baimę tam, kas yra nerealų ir viršgamtišką, vėliau atrastų "Baimę Viešpačiui, kas yra išminties pradžia." Evoliucijos nepagrįstos baimės yra sumanytos tam, kad būtų pakeistos Dievybei reiškiamą gilumine pagarba, kurią įkvepia apreiškimas. Ankstyvas vėlių baimės kultas tapo stipriu visuomeniniu ryšiu, ir visą laiką nuo tos tolimesnės dienos žmonija daugiau ar mažiau dėjo pastangas siekti dvasingumo.

Alkis ir meilė subūrė žmones draugėn, tuštumbė ir vėlių baimė juos laikė drauge. Bet šitos emocijos atskirai, be ramybės skatinančių apreiškimų įtakos, negali atsispirti žmogiškųjų tarpusavio susivienijimų įtarumo ir susierzinimų įtampai. Be viršžmogiškųjų šaltinių paramos visuomenės įtampa, pasiekusi tam tikrą ribą, sprogo, ir tie patys visuomeninio sutelkimo motyvai— alkis, meilė, tuštumbė, ir baimė—sukursto sąmokslą tam, jog žmoniją įstumtų į karą ir kraujo praliejimą.

Žmogiškosios rasės polinkis į ramybę nėra natūralus apdovanojimas; jis kyla iš apreiškstos religijos mokymų, iš žengiančių į priekį rasių sukaupto patyrimo, bet ypatingai iš Jėzaus, Ramybės Princo, mokymų.

sort of terror.

68:3.2 (766.3) Probably the greatest single factor in the evolution of human society was the ghost dream. Although most dreams greatly perturbed the primitive mind, the ghost dream actually terrorized early men, driving these superstitious dreamers into each other's arms in willing and earnest association for mutual protection against the vague and unseen imaginary dangers of the spirit world. The ghost dream was one of the earliest appearing differences between the animal and human types of mind. Animals do not visualize survival after death.

68:3.3 (766.4) Except for this ghost factor, all society was founded on fundamental needs and basic biologic urges. But ghost fear introduced a new factor in civilization, a fear which reaches out and away from the elemental needs of the individual, and which rises far above even the struggles to maintain the group. The dread of the departed spirits of the dead brought to light a new and amazing form of fear, an appalling and powerful terror, which contributed to whipping the loose social orders of early ages into the more thoroughly disciplined and better controlled primitive groups of ancient times. This senseless superstition, some of which still persists, prepared the minds of men, through superstitious fear of the unreal and the supernatural, for the later discovery of "the fear of the Lord which is the beginning of wisdom." The baseless fears of evolution are designed to be supplanted by the awe for Deity inspired by revelation. The early cult of ghost fear became a powerful social bond, and ever since that far-distant day mankind has been striving more or less for the attainment of spirituality.

68:3.4 (766.5) Hunger and love drove men together; vanity and ghost fear held them together. But these emotions alone, without the influence of peace-promoting revelations, are unable to endure the strain of the suspicions and irritations of human interassociations. Without help from superhuman sources the strain of society breaks down upon reaching certain limits, and these very influences of social mobilization — hunger, love, vanity, and fear — conspire to plunge mankind into war and bloodshed.

68:3.5 (766.6) The peace tendency of the human race is not a natural endowment; it is derived from the teachings of revealed religion, from the accumulated experience of the progressive races, but more especially from the teachings of Jesus, the Prince of Peace.

4. PAPROČIŲ EVOLIUCIJA

Visos šiuolaikinės visuomeninės institucijos kyla iš jūsų laukinių protėvių primityvių papročių evoliucijos; šiandieninė nusistovėjusi tvarka yra modifikuoti ir išplėsti vakarykščiai papročiai. Kuo įprotis yra individui, tuo paprotys yra grupei, o grupės papročiai išsivysto į liaudies ar genties tradicijas—masinius papročius. Iš šitų ankstyvųjų ištakų savo nepastebimą kilmę gauna visos šiandieninės žmogiškosios visuomenės institucijos.

Reikia turėti omeny, jog papročiai susidarė stengiantis grupės gyvenimą suderinti su masės egzistavimo sąlygomis; papročiai buvo žmogaus pirmoji visuomeninė institucija. Ir visos šitokios gentinės reakcijos kilo dėl to, kad buvo siekiama išvengti skausmo ir pažeminimo, nors tuo pačiu metu buvo stengiamasi patirti malonumą ir valdžią. Liaudiškų papročių kilmė, kaip ir kalbų kilmė, visada yra nesąmoninga ir nenumatyta, ir dėl to visada yra apgaubta paslapties.

Vėlių baimė primityvų žmogų skatino įsivaizduoti tai, kas yra viršgamtiška, ir tokiu būdu tvirtai paklojo pagrindus etikos ir religijos tiems galingiems visuomeniniams poveikiams, kurie savo ruožtu iš kartos į kartą išsaugojo nepažeistas visuomenės apeigas ir papročius. Tas vienintelis dalykas, kuris anksti sukūrė ir kristalizavo papročius, buvo tikėjimas, kad mirusieji pavydi tų papročių, kurių jie laikėsi būdami gyvi ir mirdami; dėl to jie siaubingai baudžia tuos gyvus mirtinguosius, kurie išdrįso atsainiai paniekti tas gyvenimo taisykles, kurias jie gerbė, kada gyveno materialiam kūne. Visa tai geriausiai iliustruoja šiandieninės geltonosios rasės nuolankumas savo protėviams. Vėliau, besivystanti primityvi religija, smarkiai sustiprino vėlių baimę, stabilizuodama papročius, bet besivystanti civilizacija žmoniją vis labiau išlaisvindavo iš baimės gniaužtų ir prietarų vergovės.

Iki Dalamatijos mokytojų išlaisvinančių ir liberalizuojančių mokymų, senovinis žmogus buvo papročių ir ritualų bejėgė auka; primityvų laukini supo begaliniai ritualai. Viską, ką jis darė nuo to laiko, kada atsibudavo ryte, iki to momento, kai naktį užmigdavo urve, buvo privaloma šitaip daryti—sutinkamai su genties liaudiškais papročiais. Jis buvo papročių tironijos vergas; jo gyvenime nebuvo nieko laisvo, spontaniško, arba originalaus. Nebuvo natūralaus žengimo į priekį link aukštesnės intelektualios, moralinės, ar visuomeninės egzistencijos.

Ankstyvąjį žmogų papročiai sugriebę laikė labai tvirtai; laukinis buvo tikras papročių vergas; bet laikas nuo laiko iškildavo tokie žmonės, kurie išdrįsdavo pasiūlyti naujų mąstymo būdų ir

4. EVOLUTION OF THE MORES

68:4.1 (767.1) All modern social institutions arise from the evolution of the primitive customs of your savage ancestors; the conventions of today are the modified and expanded customs of yesterday. What habit is to the individual, custom is to the group; and group customs develop into folkways or tribal traditions — mass conventions. From these early beginnings all of the institutions of present-day human society take their humble origin.

68:4.2 (767.2) It must be borne in mind that the mores originated in an effort to adjust group living to the conditions of mass existence; the mores were man's first social institution. And all of these tribal reactions grew out of the effort to avoid pain and humiliation while at the same time seeking to enjoy pleasure and power. The origin of folkways, like the origin of languages, is always unconscious and unintentional and therefore always shrouded in mystery.

68:4.3 (767.3) Ghost fear drove primitive man to envision the supernatural and thus securely laid the foundations for those powerful social influences of ethics and religion which in turn preserved inviolate the mores and customs of society from generation to generation. The one thing which early established and crystallized the mores was the belief that the dead were jealous of the ways by which they had lived and died; therefore would they visit dire punishment upon those living mortals who dared to treat with careless disdain the rules of living which they had honored when in the flesh. All this is best illustrated by the present reverence of the yellow race for their ancestors. Later developing primitive religion greatly reinforced ghost fear in stabilizing the mores, but advancing civilization has increasingly liberated mankind from the bondage of fear and the slavery of superstition.

68:4.4 (767.4) Prior to the liberating and liberalizing instruction of the Dalamatia teachers, ancient man was held a helpless victim of the ritual of the mores; the primitive savage was hedged about by an endless ceremonial. Everything he did from the time of awakening in the morning to the moment he fell asleep in his cave at night had to be done just so — in accordance with the folkways of the tribe. He was a slave to the tyranny of usage; his life contained nothing free, spontaneous, or original. There was no natural progress toward a higher mental, moral, or social existence.

68:4.5 (767.5) Early man was mightily gripped by custom; the savage was a veritable slave to usage; but there have arisen ever and anon those variations from type who have dared to inaugurate

geresnių gyvenimo metodų. Nepaisant šito, primityvaus žmogaus inercija yra biologinis avarinis stabdys tam, kad jis perdaug staigiai neįpultų į perdaug greitai besivystančios civilizacijos griauančią neteisingą prisitaikymą.

Bet šitie papročiai nėra absoliutus blogis; jų evoliucija turėtų tęstis. Imtis juos iš viso modifikuoti radikaliai revoliucijos būdu civilizacijos egzistavimui yra beveik pražūtinga. Paprotys buvo ta tęstinumo gija, kuri civilizaciją išsaugojo. Žmogiškosios istorijos kelias yra nuklotas atmetusių papročių ir pasenusių visuomeninių įpročių liekanomis, bet neišliko nė viena civilizacija, kuri savo papročių atsisakė, išskyrus tada, kada ji pasiėmė geresnius ir tinkamesnius papročius.

Visuomenės išlikimas iš esmės priklauso nuo jos papročių pažangios evoliucijos. Papročių evoliucijos procesas atsiranda iš troškimo eksperimentuoti; pateikiamos naujos idėjos — prasideda konkurencija. Besivystanti civilizacija turi pažangią idėją ir toliau egzistuoja; laikas ir aplinkybės galiausiai atsirenka tai, kad išliktų tinkamiausia grupė. Bet tai nereiškia, jog kiekvienas atskiras ir izoliuotas pasikeitimas žmogiškosios visuomenės sudėtyje buvo į gera. Ne! tikrai ne! Nes Urantijos civilizacijos ilgoje kovoje už pažangą buvo daug daug atsitraukimų atgal.

new ways of thinking and improved methods of living. Nevertheless, the inertia of primitive man constitutes the biologic safety brake against precipitation too suddenly into the ruinous maladjustment of a too rapidly advancing civilization.

68:4.6 (767.6) But these customs are not an unmitigated evil; their evolution should continue. It is nearly fatal to the continuance of civilization to undertake their wholesale modification by radical revolution. Custom has been the thread of continuity which has held civilization together. The path of human history is strewn with the remnants of discarded customs and obsolete social practices; but no civilization has endured which abandoned its mores except for the adoption of better and more fit customs.

68:4.7 (767.7) The survival of a society depends chiefly on the progressive evolution of its mores. The process of custom evolution grows out of the desire for experimentation; new ideas are put forward — competition ensues. A progressing civilization embraces the progressive idea and endures; time and circumstance finally select the fitter group for survival. But this does not mean that each separate and isolated change in the composition of human society has been for the better. No! indeed no! for there have been many, many retrogressions in the long forward struggle of Urantia civilization.

5. ŽEMĖS PANAUDOJIMO METODAI — PRAGYVENIMO PRIEMONĖS

Žemė yra visuomenės scena, žmonės yra aktoriai. Ir visą laiką žmogus savo veiksmus privalo derinti taip, kad jie atitiktų situaciją žemėje. Papročių evoliucija visada priklauso nuo žemės-žmogaus proporcijos. Tai yra tiesa, kad ir kaip tą būtų sunku suvokti. Žmogaus žemės panaudojimo metodai, arba išgyvenimo priemonės, plius jo gyvenimo lygis, priylgsta liaudiškų įpročių, papročių, bendrai sumai. O žmogaus prisiderinimo prie gyvenimo reikmių suma priylgsta jo kultūrinei civilizacijai.

Ankstyvosios žmogiškosios kultūros iškilo palei Rytų pusrutulio upes, o civilizacijos žengime į priekį buvo keturi didžiuliai etapai. Jie buvo tokie:

1. *Subūrimo etapas.* Priverstinis maisto poreikis, alkis, atvedė prie pirmosios gamybinės organizacijos formos, prie primityvių maisto rinkimo grandinių. Kartais tokia maisto paieškos grandinė, kada išeidavo rinkti maisto genama alkio, būdavo dešimties mylių ilgio. Tai buvo kultūros primityvus nomadinis etapas, ir dabar tokio gyvenimo būdo laikosi Afrikos bušmenai.

5. LAND TECHNIQUES — MAINTENANCE ARTS

68:5.1 (768.1) Land is the stage of society; men are the actors. And man must ever adjust his performances to conform to the land situation. The evolution of the mores is always dependent on the land-man ratio. This is true notwithstanding the difficulty of its discernment. Man's land technique, or maintenance arts, plus his standards of living, equal the sum total of the folkways, the mores. And the sum of man's adjustment to the life demands equals his cultural civilization.

68:5.2 (768.2) The earliest human cultures arose along the rivers of the Eastern Hemisphere, and there were four great steps in the forward march of civilization. They were:

68:5.3 (768.3) 1. *The collection stage.* Food coercion, hunger, led to the first form of industrial organization, the primitive food-gathering lines. Sometimes such a line of hunger march would be ten miles long as it passed over the land gleaning food. This was the primitive nomadic stage of culture and is the mode of life now followed by the African Bushmen.

2. *Medžioklės etapas.* Ginklinių įrankių išradimas įgalino žmogų tapti medžiotu ir tokiu būdu žymiai išsilaisvinti iš maisto vergovės. Mąstantis Andonitas, kuris aršiamė mūšyje smarkiai susižeidė savo kumštį, iš naujo atrado idėją, kaip ilgą lazda panaudoti vietoje rankos, ir kaip vietoje kumščio panaudoti prie jos galo sausgyslėmis pririštą gabalėlį kieto titnago. Daug genčių prie šitos rūšies atradimo priėjo savarankiškai, ir šitos įvairios plaktukų formos žmonijos civilizacijoje išreiškė vieną iš didžiųjų žingsnių pirmyn. Šiandien kai kurie Australijos čiaabuviai nedaug tepažengė į priekį už šitos pakopos.

Mėlynieji žmonės tapo puikiais medžiotais ir spąstų spendėjais; užtvėrdami upes jie sugaudavo gausybę žuvų, perteklių sudžiovindavo žiemos atsargoms. Daug paprastų žabangų ir spąstų buvo naudojami laukinių paukščių ir gyvūnų gaudymui, bet primityvesnės rasės didesnių gyvūnų nemedžiodavo.

3. *Ganyklinis etapas.* Šita civilizacijos fazė tapo įmanoma gyvūnų prisijaukinimo dėka. Arabai ir Afrikos čiaabuviai yra tarp tų tautų, kurios ne taip seniai pradėjo verstis gyvulių ganymu.

Piemenų gyvenimas dar labiau išvadavo iš maisto vergovės; žmogus išmoko gyventi iš savo kapitalo procentų, iš kaimenės padidinimo; o tai suteikė daugiau laisvalaikio kultūrai ir vystymuisi.

Iki piemenų buvusi visuomenė buvo lyčių bendradarbiavimo visuomenė, bet gyvulininkystės paplitimas moterį nustūmė į visuomeninės vergovės dugną. Ankstesniaisiais laikais būtent vyro pareiga buvo užtikrinti gyvulinio maisto, moterų rūpestis buvo parūpinti augalinio maisto. Todėl, kada žmogus įžengė į savo egzistencijos ganyklinę erą, tada moters orumas labai smuko. Ji vis tiek turi sunkiai dirbti, kad parūpintų augalinio maisto, tuo tarpu vyrui užtenka nueiti prie savo bandų, kad gausiai aprūpintų gyvuliniu maistu. Tokiu būdu vyras tapo sąlyginai nepriklausomu nuo moters; per visą ganyklinį amžių moters statusas nuolat smuko. Baigiantis šitai erai ji buvo labai mažai kuo daugiau už žmogiškąjį gyvulį, privalantį dirbti ir gimdyti žmogiškuosius palikuonis, didele dalimi taip, kaip iš gyvulių bandos buvo tikimasi, kad jie dirbs ir atsives jauniklių. Ganyklinių amžių vyrai jautė didžiulę meilę savo galvijams; tuo labiau gaila, kad jie nepajėgė išvystyti gilesnės meilės savo žmonoms.

4. *Žemdirbystės etapas.* Šita era prasidėjo su kultūrinus augalus, ir ji išreiškia materialios civilizacijos aukščiausiąjį tipą. Tiek Kaligastija, tiek Adomas atkakliai stengėsi išmokyti sodininkystės ir augalininkystės. Adomas ir Ieva buvo sodininkai,

68:5.4 (768.4) 2. *The hunting stage.* The invention of weapon tools enabled man to become a hunter and thus to gain considerable freedom from food slavery. A thoughtful Andonite who had severely bruised his fist in a serious combat rediscovered the idea of using a long stick for his arm and a piece of hard flint, bound on the end with sinews, for his fist. Many tribes made independent discoveries of this sort, and these various forms of hammers represented one of the great forward steps in human civilization. Today some Australian natives have progressed little beyond this stage.

68:5.5 (768.5) The blue men became expert hunters and trappers; by fencing the rivers they caught fish in great numbers, drying the surplus for winter use. Many forms of ingenious snares and traps were employed in catching game, but the more primitive races did not hunt the larger animals.

68:5.6 (768.6) 3. *The pastoral stage.* This phase of civilization was made possible by the domestication of animals. The Arabs and the natives of Africa are among the more recent pastoral peoples.

68:5.7 (768.7) Pastoral living afforded further relief from food slavery; man learned to live on the interest of his capital, the increase in his flocks; and this provided more leisure for culture and progress.

68:5.8 (768.8) Prepastoral society was one of sex co-operation, but the spread of animal husbandry reduced women to the depths of social slavery. In earlier times it was man's duty to secure the animal food, woman's business to provide the vegetable edibles. Therefore, when man entered the pastoral era of his existence, woman's dignity fell greatly. She must still toil to produce the vegetable necessities of life, whereas the man need only go to his herds to provide an abundance of animal food. Man thus became relatively independent of woman; throughout the entire pastoral age woman's status steadily declined. By the close of this era she had become scarcely more than a human animal, consigned to work and to bear human offspring, much as the animals of the herd were expected to labor and bring forth young. The men of the pastoral ages had great love for their cattle; all the more pity they could not have developed a deeper affection for their wives.

68:5.9 (769.1) 4. *The agricultural stage.* This era was brought about by the domestication of plants, and it represents the highest type of material civilization. Both Caligastia and Adam endeavored to teach horticulture and agriculture. Adam and Eve were gardeners, not shepherds, and

ne piemenys, ir tomis dienomis sodininkavimas buvo išvystyta kultūra. Augalų auginimas spinduliuoja kilninantį poveikį visoms Žmonijos rasėms

Žemdirbystė daugiau negu keturgubai padidino žemės-žmogaus proporciją pasaulyje. Ji gali derintis su ankstesniojo kultūrinio etapo piemenų užsiėmimu. Kada šitie trys etapai vienas kitą užkloja, tada vyrai medžioja, o moterys dirba žemę.

Visada buvo trintis tarp gyvulius auginusių ir žemdirbių. Medžiotojas ir kerdžius buvo karingi, pasirengę kariauti; žemdirbys yra labiau taiką mylintis tipas. Bendravimas su gyvuliais numato kovą ir jėgą; bendravimas su augalais palaipsniui ugdo kantrybę, ramybę, ir taiką. Žemės ūkis ir pramonės gamyba yra veiklos formos taikos sąlygomis. Bet jų abiejų, kaip pasaulio visuomeninės veiklos formų, silpnoji pusė yra ta, kad joms stinga sujaudinimo ir nuotykių.

Žmogiškoji visuomenė vystėsi iš medžioklės pakopos per gyvulių augintojų pakopą į žemdirbystės teritorinę pakopą. Ir šitos besivystančios civilizacijos kiekviename etape vis mažiau ir mažiau buvo klajokliškos gyvensenos, žmogus vis daugiau ir daugiau ėmė gyventi namuose.

Ir dabar pramonė iš tikrųjų papildo žemės ūkį, ir dėl to atsiranda didesnė urbanizacija ir gyventojų klasių nežemdirbių grupių pagausėjimas. Bet industrinė era negali tikėtis to, jog išliks, jeigu jos vadovai nesuvoks, kad net ir patys aukščiausi visuomeniniai laimėjimai visada turi remtis į tvirtą žemės ūkio pagrindą.

6. KULTŪROS EVOLIUCIJA

Žmogus yra žemės tvarinys, gamtos vaikas; nesvarbu, kiek atkakliai jis bemėgintų išsivaduoti nuo žemės, galų gale jam šito padaryti tikrai nepasiseks. "Dulkė esi, į dulkę ir pavirsi" tiesiogine prasme yra teisinga kalbant apie visą žmoniją. Pagrindinė žmogaus kova buvo, ir yra, ir visada tikrai bus, dėl žemės. Primityvių žmogiškųjų būtybių pirmieji visuomeniniai susivienijimai buvo tuo tikslu, jog laimėtų šituos mūšius dėl žemės. Žemės-žmogaus proporcija sudaro visos visuomeninės civilizacijos pagrindą.

Žmogaus intelektas, amatų ir mokslo pagalba, padidino žemės derlių; tuo pačiu metu natūralus palikuonių pagausėjimas kažkuria prasme buvo pradėtas kontroliuoti, ir tokiu būdu buvo parūpintos priemonės ir laisvalaikis tam, kad būtų sukurta kultūringa civilizacija.

Žmogiškąją visuomenę valdo toks dėsnis,

gardening was an advanced culture in those days. The growing of plants exerts an ennobling influence on all races of mankind.

68:5.10 (769.2) Agriculture more than quadrupled the land-man ratio of the world. It may be combined with the pastoral pursuits of the former cultural stage. When the three stages overlap, men hunt and women till the soil.

68:5.11 (769.3) There has always been friction between the herders and the tillers of the soil. The hunter and herder were militant, warlike; the agriculturist is a more peace-loving type. Association with animals suggests struggle and force; association with plants instills patience, quiet, and peace. Agriculture and industrialism are the activities of peace. But the weakness of both, as world social activities, is that they lack excitement and adventure.

68:5.12 (769.4) Human society has evolved from the hunting stage through that of the herders to the territorial stage of agriculture. And each stage of this progressive civilization was accompanied by less and less of nomadism; more and more man began to live at home.

68:5.13 (769.5) And now is industry supplementing agriculture, with consequently increased urbanization and multiplication of nonagricultural groups of citizenship classes. But an industrial era cannot hope to survive if its leaders fail to recognize that even the highest social developments must ever rest upon a sound agricultural basis.

6. EVOLUTION OF CULTURE

68:6.1 (769.6) Man is a creature of the soil, a child of nature; no matter how earnestly he may try to escape from the land, in the last reckoning he is certain to fail. "Dust you are and to dust shall you return" is literally true of all mankind. The basic struggle of man was, and is, and ever shall be, for land. The first social associations of primitive human beings were for the purpose of winning these land struggles. The land-man ratio underlies all social civilization.

68:6.2 (769.7) Man's intelligence, by means of the arts and sciences, increased the land yield; at the same time the natural increase in offspring was somewhat brought under control, and thus was provided the sustenance and leisure to build a cultural civilization.

68:6.3 (769.8) Human society is controlled by a law

kuris numato, kad gyventojų skaičius kinta tiesiog proporcingai žemės panaudojimo metodams ir atvirkščiai proporcingai konkrečiam gyvenimo lygiui. Per visus šituos ankstyvuosius amžius, net labiau negu šiandien, pasiūlos ir paklausos dėsnis, kas susiję su žmonėmis ir žeme, nulėmė ir vieno, ir kito apskaičiuotą vertę. Per tuos laikus, kada žemės būdavo perteklius—neužimtos teritorijos—žmonių poreikis būdavo didžiulis, ir dėl to žmogiškosios gyvybės vertė būdavo dideliu laipsniu padidinta; dėl to gyvybės praradimas būdavo didesnė nelaimė. Per tuos periodus, kada žemės trūkdavo, o susivienijusių gyventojų skaičius būdavo per didelis, tada žmogaus gyvybė būdavo santykinai nupiginta taip, kad karas, badas, ir mirtinos infekcinės ligos keldavo mažesnę nerimą.

Kada žemės derlius sumažėja, arba gyventojų skaičius padidėja, tada neišvengiamai kova vėl atsinaujina; į paviršių iškyla žmogiškosios prigimties pačios blogiausios savybės. Gausėnis žemės derlius, amatų išsivystymas, ir gyventojų skaičiaus sumažėjimas visa tai turi polinkį puoselėti žmogiškosios prigimties geresniosios pusės vystymą.

Visuomenė, gyvenanti pakraščiuose, vysto žmonijos nekvalifikuotąją pusę; vaizduojamieji menai ir mokslinė pažanga, kartu su dvasine kultūra, geriausiai klestėjo didesniuose gyvenamuosiuose centruose, kada visa tai paremdavo žemės ūkio ir pramonės gyventojai, kuriuos šiek tiek veikė žmogaus-žemės santykis. Miestai visada padidina savo gyventojų sugebėjimus linkstančius į gėrį arba į blogį.

Šeimos dydžiui visada turėjo įtakos pragyvenimo lygis. Kuo aukštesnis lygis, tuo mažesnė šeima, iki pasiekiamas nusistovėjęs statuso arba palaipsnio išnykimo taškas.

Per visus amžius pragyvenimo lygis lėmė išliekančiųjų gyventojų kokybę, kaip kontrastą vien tik kiekybei. Vietinės klasės pragyvenimo lygis pagimdė naujas visuomenines kastas, naujus papročius. Kada pragyvenimo lygis tapdavo per daug sudėtingas arba per daug prabangus, tada jis greitai tapdavo pražūtingas. Kasta yra aštrios konkurencijos, kurią sukuria visuomeninis spaudimas dėl didelio gyventojų tankio, tiesioginė pasekmė.

Ankstyvosios rasės dažnai griebdavosi metodo, numatančio gyventojų skaičių apriboti; visos primityvios gentys nužudydavo išsigimusius ir paliegusius vaikus. Kūdikėlės mergaitės dažnai būdavo nužudomos, kol buvo pradėta žmonas pirkti. Kartais tik gimusius vaikelius pasmaugdavo, bet dažniausia išmesdavo. Paprastai dvynių tėvas reikalaudavo, kad vienas iš jų būtų nužudytas, nes, buvo tikima, jog kelių vaikų gimimas yra arba dėl magijos arba dėl neištikimybės. Tačiau, kaip

which decrees that the population must vary directly in accordance with the land arts and inversely with a given standard of living. Throughout these early ages, even more than at present, the law of supply and demand as concerned men and land determined the estimated value of both. During the times of plentiful land — unoccupied territory — the need for men was great, and therefore the value of human life was much enhanced; hence the loss of life was more horrifying. During periods of land scarcity and associated overpopulation, human life became comparatively cheapened so that war, famine, and pestilence were regarded with less concern.

68:6.4 (770.1) When the land yield is reduced or the population is increased, the inevitable struggle is renewed; the very worst traits of human nature are brought to the surface. The improvement of the land yield, the extension of the mechanical arts, and the reduction of population all tend to foster the development of the better side of human nature.

68:6.5 (770.2) Frontier society develops the unskilled side of humanity; the fine arts and true scientific progress, together with spiritual culture, have all thrived best in the larger centers of life when supported by an agricultural and industrial population slightly under the land-man ratio. Cities always multiply the power of their inhabitants for either good or evil.

68:6.6 (770.3) The size of the family has always been influenced by the standards of living. The higher the standard the smaller the family, up to the point of established status or gradual extinction.

68:6.7 (770.4) All down through the ages the standards of living have determined the quality of a surviving population in contrast with mere quantity. Local class standards of living give origin to new social castes, new mores. When standards of living become too complicated or too highly luxurious, they speedily become suicidal. Caste is the direct result of the high social pressure of keen competition produced by dense populations.

68:6.8 (770.5) The early races often resorted to practices designed to restrict population; all primitive tribes killed deformed and sickly children. Girl babies were frequently killed before the times of wife purchase. Children were sometimes strangled at birth, but the favorite method was exposure. The father of twins usually insisted that one be killed since multiple births were believed to be caused either by magic or by infidelity. As a rule, however, twins of the same sex were spared. While these taboos on twins were once well-nigh

taisyklė, tos pačios lyties dvynių pasigailėdavo. Nors šitokie tabu dvyniams kažkada buvo beveik visuotiniai, bet niekada jie nebuvo Andonitų papročių dalis; šitos tautos dvynius laikė geros sėkmės ženklais.

Daug rasių išmoko aborto metodo, ir šita praktika labai paplito po to, kai buvo įvestas tabu vaikų gimimui tarp nevedusiųjų. Ilgai vyravo paprotys, pagal kurį mergina savo palikuonį privalėjo užmušti, bet tarp labiau civilizuotų grupių šitie nesantuokiniai vaikai tapdavo merginos motinos globotiniais. Laikantis tiek abortų, tiek kūdikių nužudymo praktikos daug primityvių klanų iš esmės buvo išnaikinta. Bet nežiūrint papročių diktato, labai mažai vaikų buvo išnaikinta po to, kada jie vieną kartą buvo pamaitinti krūtimi—motinos meilė yra perdaug stipri.

Net dvidešimtajame amžiuje yra išlikusios šitos primityvios gyventojų skaičiaus kontrolės liekanos. Australijoje yra gentis, kurioje motinos atsisako auginti daugiau negu du ar tris vaikus. Dar neseniai viena kanibalistinė gentis suvalgydavo kas penktą gimusį vaiką. Madagaskare kai kurios gentys vis dar naikina visus vaikus, gimusius tam tikromis nelaimingomis dienomis, kas sudaro maždaug dvidešimt penkis procentus visų gimusių kūdikių.

Pasaulio požiūriu, per didelis gyventojų skaičius niekada nebuvo rimta problema praeityje, bet jeigu karų sumažėja, o mokslas vis daugiau valdo žmonių ligas, tai gali tapti rimta problema artimoje ateityje. Tokiu metu pasaulio vadovybei tai taps didžiuoju išminties išbandymu. Ar Urantijos valdovai turės įžvalgos ir drąsos tam, kad skatintų vidutinės arba stabilizuotos žmogiškosios būtybės dauginimąsi vietoje tų kraštutinumų, kada vystosi viršnormalūs žmonės ir kada milžinišku laipsniu auga grupės, kuriose yra menkesni už normalius žmonės? Turėtų būti puoselėjamas normalus žmogus; jis yra civilizacijos stuburas ir mutuojančių rasės genijų šaltinis. Menkesnį už normalų žmogų visuomenė turėtų kontroliuoti; jų neturėtų būti gimdoma daugiau negu reikalinga administruoti žemesnius pramonės lygius, tas užduotis, kurioms atlikti yra reikalingas aukštesnio už gyvulio lygį intelektas, tačiau kurios pateikia tokius žemo lygio reikalavimus, kad žmonijos aukštesniesiems tipams jos atrodytų tikra vergovė ir baudžiava.

[Pateikta Melkizedeko, kažkada dislokuoto Urantijoje.]

universal, they were never a part of the Andonite mores; these peoples always regarded twins as omens of good luck.

68:6.9 (770.6) Many races learned the technique of abortion, and this practice became very common after the establishment of the taboo on childbirth among the unmarried. It was long the custom for a maiden to kill her offspring, but among more civilized groups these illegitimate children became the wards of the girl's mother. Many primitive clans were virtually exterminated by the practice of both abortion and infanticide. But regardless of the dictates of the mores, very few children were ever destroyed after having once been suckled — maternal affection is too strong.

68:6.10 (770.7) Even in the twentieth century there persist remnants of these primitive population controls. There is a tribe in Australia whose mothers refuse to rear more than two or three children. Not long since, one cannibalistic tribe ate every fifth child born. In Madagascar some tribes still destroy all children born on certain unlucky days, resulting in the death of about twenty-five per cent of all babies.

68:6.11 (770.8) From a world standpoint, overpopulation has never been a serious problem in the past, but if war is lessened and science increasingly controls human diseases, it may become a serious problem in the near future. At such a time the great test of the wisdom of world leadership will present itself. Will Urantia rulers have the insight and courage to foster the multiplication of the average or stabilized human being instead of the extremes of the supernormal and the enormously increasing groups of the subnormal? The normal man should be fostered; he is the backbone of civilization and the source of the mutant geniuses of the race. The subnormal man should be kept under society's control; no more should be produced than are required to administer the lower levels of industry, those tasks requiring intelligence above the animal level but making such low-grade demands as to prove veritable slavery and bondage for the higher types of mankind.

68:6.12 (771.1) [Presented by a Melchizedek sometime stationed on Urantia.]

69 Dokumentas. Primityvosios žmogiškosios, institucijos

⇐ 068

URANTIJOS KNYGA

070 ⇐

III DALIS. URANTIJOS ISTORIJA

69 DOKUMENTAS. PRIMITYVIOSIOS ŽMOGIŠKOSIOS, INSTITUCIJOS

PAPER 69 PRIMITIVE HUMAN INSTITUTIONS

Skyrius

SECTIONS

ĮVADAS

1. Pagrindinės žmogiškosios institucijos
2. Gamybos aušra
3. Darbo pasidalijimas
4. Prekybos pradžia
5. Kapitalo pradžia
6. Ugnis civilizacijos atžvilgiu
7. Gyvunų panaudojimas
8. Vergovė kaip civilizacijos faktorius
9. Privati nuosavybė

Introduction

1. Basic Human Institutions
2. The Dawn of Industry
3. The Specialization of Labor
4. The Beginnings of Trade
5. The Beginnings of Capital
6. Fire in Relation to Civilization
7. The Utilization of Animals
8. Slavery as a Factor in Civilization
9. Private Property

ĮVADAS

EMOCINIU požiūriu, savo gyvulinius protėvius žmogus pranoksta savo sugebėjimu suvokti humorą, meną, ir religiją. Visuomeniniu požiūriu, savo aukštesnį lygį jis demonstruoja tuo, kad pasigamina įrankį, sugeba bendrauti, ir kuria institucijas.

Kada žmogiškosios būtybės ilgai išlaiko visuomenines grupes, tada tokios sancaupos visada sukuria tam tikras veiklos kryptis, kurios aukščiausiąjį tašką pasiekia institucijų sukūrimu. Kaip parodė patirtis, didžioji dauguma žmogaus institucijų darbą palengvino, nors tuo pačiu įnešė tam tikrą indėlį į grupės saugumo padidinimą.

Civilizuotas žmogus labai didžiuojasi savo įkurtų institucijų pobūdžiu, stabilumu, ir tęstinumu, bet visos žmogiškosios institucijos yra tiesiog sukaupę praeities tokių papročiai, kokius juos išsaugojo tabu ir kuriems iškilumo suteikė religija. Toks palikimas tampa tradicijomis, o tradicijos galiausiai pavirsta įprastiniais susitarimais.

INTRODUCTION

69:0.1 (772.1) EMOTIONALLY, man transcends his animal ancestors in his ability to appreciate humor, art, and religion. Socially, man exhibits his superiority in that he is a toolmaker, a communicator, and an institution builder.

69:0.2 (772.2) When human beings long maintain social groups, such aggregations always result in the creation of certain activity trends which culminate in institutionalization. Most of man's institutions have proved to be laborsaving while at the same time contributing something to the enhancement of group security.

69:0.3 (772.3) Civilized man takes great pride in the character, stability, and continuity of his established institutions, but all human institutions are merely the accumulated mores of the past as they have been conserved by taboos and dignified by religion. Such legacies become traditions, and traditions ultimately metamorphose into conventions.

1. PAGRINDINĖS ŽMOGIŠKOSIOS INSTITUCIJOS

Visos žmogiškosios institucijos tarnauja tam tikram visuomeniniam poreikiui, praeities ar dabarties, nepaisant to, kad per didelis jų išvystymas neišvengiamai sumažina individo vertę tuo, kad asmenybė yra užgožiama ir iniciatyva yra sumažinama. Žmogus savo institucijas turėtų valdyti vietoje to, kad leistųsi būti valdomas šitų besivystančios civilizacijos kūrinų.

Žmogiškosios institucijos sudaro tris bendras klases:

1. *Savojo aš aprūpinimo institucijos.* Šitos institucijos apima tokias veiklos rūšis, kurios kyla dėl alkio maistui ir su tuo susijusiais savojo aš išsaugojimo instinktais. Jos apima gamybą, nuosavybę, grobikišką karą, ir visus visuomenę reguliuojančius mechanizmus. Anksčiau ar vėliau baimės instinktas padeda tam, jog šitos išlikimo institucijos būtų sukurtos tabu, susitarimų, ir religinių sankcijų dėka. Bet baimė, nemokšiškumas, ir prietaringumas suvaidino žymų vaidmenį visų žmogiškųjų institucijų pradinio atsiradimo ir vėlesniojo vystymosi metu.

2. *Savojo aš pratęsimo institucijos.* Tai yra visuomenės institucijos, atsirandančios dėl rasių lytinio poreikio, motinystės instinkto, ir labiau išvystytų švelnių jausmų. Jos sudaro namų ir mokyklos, šeimos gyvenimo, švietimo, etikos, ir religijos visuomeninę apsaugą. Jos apima vedybinius papročius, gynybinius karus, ir namų statybą.

3. *Savojo aš patenkinimo institucijos.* Tai yra tokie papročiai, kurie kyla iš polinkio į tuštybę ir iš pasipuikavimo jausmų; ir jie sudaro drabužių ir asmeninio pasipuošimo papročius, visuomeninius papročius, karus dėl šlovės, šokius, pasilinksminimus, žaidimus, ir kitas jutiminio patenkinimo fazes. Bet civilizacija niekada neišvystė atskirų savojo aš patenkinimo institucijų.

Šitos trys visuomeninės veiklos grupės tarpusavyje yra glaudžiai susijusios ir tiksliai priklausančios viena nuo kitos. Urantijoje jos išreiškia sudėtingą organizaciją, kuri veikia kaip atskiras visuomeninis mechanizmas.

2. GAMYBOS AUŠRA

Primityvi gamyba augo lėtai kaip apsidraudimas nuo bado baisių. Žmogus savo egzistencijoje anksti pradėjo mokytis iš kai kurių gyvūnų, kurie tada, kada būdavo gausus derlius, maisto atsargų atsidėdavo toms dienoms, kada maisto stigs.

1. BASIC HUMAN INSTITUTIONS

69:1.1 (772.4) All human institutions minister to some social need, past or present, notwithstanding that their overdevelopment unfailingly detracts from the worth-whileness of the individual in that personality is overshadowed and initiative is diminished. Man should control his institutions rather than permit himself to be dominated by these creations of advancing civilization.

69:1.2 (772.5) Human institutions are of three general classes:

69:1.3 (772.6) 1. *The institutions of self-maintenance.* These institutions embrace those practices growing out of food hunger and its associated instincts of self-preservation. They include industry, property, war for gain, and all the regulative machinery of society. Sooner or later the fear instinct fosters the establishment of these institutions of survival by means of taboo, convention, and religious sanction. But fear, ignorance, and superstition have played a prominent part in the early origin and subsequent development of all human institutions.

69:1.4 (772.7) 2. *The institutions of self-perpetuation.* These are the establishments of society growing out of sex hunger, maternal instinct, and the higher tender emotions of the races. They embrace the social safeguards of the home and the school, of family life, education, ethics, and religion. They include marriage customs, war for defense, and home building.

69:1.5 (772.8) 3. *The institutions of self-gratification.* These are the practices growing out of vanity proclivities and pride emotions; and they embrace customs in dress and personal adornment, social usages, war for glory, dancing, amusement, games, and other phases of sensual gratification. But civilization has never evolved distinctive institutions of self-gratification.

69:1.6 (772.9) These three groups of social practices are intimately interrelated and minutely interdependent the one upon the other. On Urantia they represent a complex organization which functions as a single social mechanism.

2. THE DAWN OF INDUSTRY

69:2.1 (773.2) Primitive industry slowly grew up as an insurance against the terrors of famine. Early in his existence man began to draw lessons from some of the animals that, during a harvest of plenty, store up food against the days of scarcity.

Prieš pirmąsio taupumo ir primityviųjų amatų aušrą vidutinės genties dalia buvo nepriteklus ir tikra kančia. Ankstyvasis žmogus dėl maisto turėjo rungtis su visu gyvūnų pasauliu. Konkurencijos gravitacija visada žmogų traukia žemyn į žvėries lygį; skurdas yra jo natūrali ir tironiška būseną. Turtas nėra natūrali dovana; jis atsiranda darbo, žinių, ir organizacijos dėka.

Primityvusis žmogus greitai suvokė susivienijimo privalumus. Susivienijimas atvedė į organizaciją, o pirmoji organizacijos pasekmė buvo darbo pasidalijimas, kuris betarpiškai taupė laiką ir medžiagas. Šitas darbo specializavimas atsirado dėl to, jog buvo prisitaikoma prie spaudimo—einant mažiausio pasipriešinimo keliu. Primityvieji laukiniai niekada nedirbo jokio tikro darbo linkmai ir noriai. Jiems prisiderinimas buvo dėl priverstinio būtinumo.

Primityvusis žmogus nemėgo sunkaus darbo, ir jis neskubėdavo, nebent būtų susidūręs su rimtu pavojumi. Laiko elementas darbe, mintis atlikti konkrečią užduotį per tam tikrą laiko limitą, yra išimtinai šiuolaikinė samprata. Senovės žmonės niekada neskubėdavo. Būtent įtemptos kovos už egzistavimą ir nuolat besivystančio pragyvenimo lygio šie dvigubi reikalavimai ankstyvojo žmogaus neaktyvias rases natūraliai stūmė į pramonės kelią.

Fizinis darbas, kūrybinės pastangos, žmogų atskiria nuo žvėries, kurio pastangos daugiausia yra instinktyvios. Būtinybė dirbti yra žmogaus didžiausia palaima. Princo personalo visi nariai dirbo; jie padarė daug, kad fizinį darbą Urantijoje sutaurintų. Adomas buvo sodininkas; hebrajų Dievas dirbo—jis buvo visų daiktų kūrėjas ir parėmėjas. Hebrajai buvo pirmoji gentis, kuri aukščiausiu laipsniu vertino darbštumą; jie buvo pirmoji tauta, išleidusi dekretą, jog “Kas nedirba, tas nevalgo.” Bet daugelis pasaulio religijų sugrįžo prie ankstesniojo nieko neveikimo idealo. Jupiteris buvo pramogautojas, o Buda tapo nedirbančiu pasišventusiuju apmąstymams.

Sangikų gentys buvo pakankamai darbščios, kada gyveno ne tropikuose. Bet tarp tinginių, atsidavusių magijai, ir darbo apaštaltų—tų, kurie naudojos įžvalga—vyko ilga ilga kova.

Pirmasis žmogiškasis įžvalgumas buvo nukreiptas į ugnies, vandens, ir maisto išsaugojimą. Bet primityvusis žmogus buvo natūraliai gimęs azartinis lošikas; jis visada norėjo ką nors gauti veltui; ir tais ankstyvaisiais laikais toji sėkmė, kuri kildavo dėl kantrios veiklos, per daug dažnai būdavo priskiriama kerams. Magija labai lėtai užleido vietą įžvalgumui, atsisakymui savojo aš, ir darbštumui.

69:2.2 (773.3) Before the dawn of early frugality and primitive industry the lot of the average tribe was one of destitution and real suffering. Early man had to compete with the whole animal world for his food. Competition-gravity ever pulls man down toward the beast level; poverty is his natural and tyrannical estate. Wealth is not a natural gift; it results from labor, knowledge, and organization.

69:2.3 (773.4) Primitive man was not slow to recognize the advantages of association. Association led to organization, and the first result of organization was division of labor, with its immediate saving of time and materials. These specializations of labor arose by adaptation to pressure — pursuing the paths of lessened resistance. Primitive savages never did any real work cheerfully or willingly. With them conformity was due to the coercion of necessity.

69:2.4 (773.5) Primitive man disliked hard work, and he would not hurry unless confronted by grave danger. The time element in labor, the idea of doing a given task within a certain time limit, is entirely a modern notion. The ancients were never rushed. It was the double demands of the intense struggle for existence and of the ever-advancing standards of living that drove the naturally inactive races of early man into avenues of industry.

69:2.5 (773.6) Labor, the efforts of design, distinguishes man from the beast, whose exertions are largely instinctive. The necessity for labor is man's paramount blessing. The Prince's staff all worked; they did much to ennoble physical labor on Urantia. Adam was a gardener; the God of the Hebrews labored — he was the creator and upholder of all things. The Hebrews were the first tribe to put a supreme premium on industry; they were the first people to decree that “he who does not work shall not eat.” But many of the religions of the world reverted to the early ideal of idleness. Jupiter was a reveler, and Buddha became a reflective devotee of leisure.

69:2.6 (773.7) The Sangik tribes were fairly industrious when residing away from the tropics. But there was a long, long struggle between the lazy devotees of magic and the apostles of work — those who exercised foresight.

69:2.7 (773.8) The first human foresight was directed toward the preservation of fire, water, and food. But primitive man was a natural-born gambler; he always wanted to get something for nothing, and all too often during these early times the success which accrued from patient practice was attributed to charms. Magic was slow to give way before foresight, self-denial, and industry.

3. DARBO PASIDALIJIMAS

Primityvioje visuomenėje darbo pasidalijimą nulėmė iš pradžių natūralios, o tada visuomeninės, aplinkybės. Pirminė darbo pasidalijimo tvarka buvo tokia:

1. *Pasidalijimas, grindžiamas lytimi.* Moters darbą nulėmė pasirinktinis vaikų buvimas; moterys natūraliai kūdikius myli labiau negu juos myli vyrai. Tokiu būdu moterys ėmė dirbti kasdienius darbus, tuo tarpu vyrai tapo medžiotoju ir kovotoju, turėdamas aiškiai atskirtus darbo ir poilsio laikotarpius.

Per amžius visą laiką veikė tabu, kurie moterį laikė griežtai savosios veiklos sferoje. Vyras su kuo didžiausiu egoizmu pasirinko priimtinesnį darbą, o kasdienius sunkius ir nuobodžius darbus paliko moteriai. Vyrai visada buvo gėda dirbti moters darbą, bet moteris niekada neparodė jokio nenoro atlikti vyro darbą. Bet kaip keistai beatrodytų, tiek vyrai, tiek moterys visada dirbdavo kartu statydami ir įrengdami namus.

2. *Modifikavimas pagal amžių ir ligas.* Šitie skirtumai nulėmė kitą darbo paskirstymo lygį: seni žmonės ir luošiai buvo anksti nukreipiami gaminti įrankius ir ginklus. Vėliau jie buvo paskirti atlikti drėkinimo darbus.

3. *Diferencijavimas, pagrįstas religija.* Šamanai buvo pirmosios būtybės, kurios buvo išlaisvintos nuo sunkaus fizinio darbo, jie buvo pirmoji profesionalų klasė. Kalviai sudarė mažą grupę, kuri konkuravo su šamanais kaip magais. Jų sugebėjimai dirbant su metalais vertė žmones jų bijoti. «Baltieji kalviai» ir «juodieji kalviai» pagimdė ankstyvuosius tikėjimus baltąja ir juodąja magija. O vėliau šis tikėjimas buvo įtrauktas į gerų ir blogų vėlių, gerų ir blogų dvasių prietarus.

Kalviai buvo pirmoji nereliginė grupė, turėjusi ypatingų privilegijų. Karo metu jie buvo laikomi neutraliais, ir šitas papildomas laisvalaikis juos išvystė iki to, kad jie tapo, kaip klasė, primityviosios visuomenės politikais. Bet dėl didžiulio piktnaudžiavimo šitomis privilegijomis kalvių ėmė neapkęsti visuotiniai, ir šamanai negaišo laiko, kad šią neapykantą savo konkurentams paremtų. Šitose pirmosiose mokslo ir religijos varžybose, nugalėjo religija (prietarai). Kada kalviai buvo išstumti iš kaimų, tada jie atidarė pirmąsias užėigas, viešbutinio tipo namus, gyvenviečių pakraščiuose.

4. *Šeimininkas ir vergas.* Naujas darbo pasidalijimas iškilo dėl nugalėtojo ryšio su nugalėtoju, ir tai reiškė žmogiškosios vergijos pradžią.

3. THE SPECIALIZATION OF LABOR

69:3.1 (773.9) The divisions of labor in primitive society were determined first by natural, and then by social, circumstances. The early order of specialization in labor was:

69:3.2 (774.1) 1. *Specialization based on sex.* Woman's work was derived from the selective presence of the child; women naturally love babies more than men do. Thus woman became the routine worker, while man became the hunter and fighter, engaging in accentuated periods of work and rest.

69:3.3 (774.2) All down through the ages the taboos have operated to keep woman strictly in her own field. Man has most selfishly chosen the more agreeable work, leaving the routine drudgery to woman. Man has always been ashamed to do woman's work, but woman has never shown any reluctance to doing man's work. But strange to record, both men and women have always worked together in building and furnishing the home.

69:3.4 (774.3) 2. *Modification consequent upon age and disease.* These differences determined the next division of labor. The old men and cripples were early set to work making tools and weapons. They were later assigned to building irrigation works.

69:3.5 (774.4) 3. *Differentiation based on religion.* The medicine men were the first human beings to be exempted from physical toil; they were the pioneer professional class. The smiths were a small group who competed with the medicine men as magicians. Their skill in working with metals made the people afraid of them. The "white smiths" and the "black smiths" gave origin to the early beliefs in white and black magic. And this belief later became involved in the superstition of good and bad ghosts, good and bad spirits.

69:3.6 (774.5) Smiths were the first nonreligious group to enjoy special privileges. They were regarded as neutrals during war, and this extra leisure led to their becoming, as a class, the politicians of primitive society. But through gross abuse of these privileges the smiths became universally hated, and the medicine men lost no time in fostering hatred for their competitors. In this first contest between science and religion, religion (superstition) won. After being driven out of the villages, the smiths maintained the first inns, public lodgings, on the outskirts of the settlements.

69:3.7 (774.6) 4. *Master and slave.* The next differentiation of labor grew out of the relations of the conqueror to the conquered, and that meant the beginning of human slavery.

5. *Diferencijavimas, pagrįstas skirtingais fiziniais ir protiniais gabumais.* Tolimesnį darbo pasidalijimą skatino įgimti žmonių skirtumai; visos žmogiškosios būtybės negimsta lygios.

Pirmieji specialistai gamyboje buvo titnago gabaliukų atskelėjai ir akmens mūrininkai; po jų ėjo kalviai. Vėliau išsivystė grupinė specializacija; ištisos šeimos ir klanai atsidavė kokios nors rūšies darbui. Viena iš seniausiųjų kastų, be genties šamanų, žynių kasta, kilo dėl to, jog buvo prietaringai išaukštinta tokia šeima, kurios nariai meistriškai gamino kardus.

Pirmieji grupiniai specialistai gamyboje buvo akmens druskos eksportuotojai ir puodžiai. Moterys gamindavo paprastus molio indus, o vyrai ornamentuotus dirbinius. Kai kuriose gentyse siūdavo ir ausdavo moterys, kitose gentyse tą darydavo vyrai.

Pirmieji prekyautojai buvo moterys; jos buvo panaudojamos kaip šnipės, kurioms komercija buvo šalutinė sritis. Netrukus prekyba išsiplėtė, moterys dirbo tarpininkėmis—pagal vienetinį apmokėjimą. Tada ėjo pirklių klasė, kuri už savo paslaugas gaudavo komisinius, pelną. Grupinio barterio augimas išsivystė į komerciją; ir po keitimosi prekėmis atsirado keitimasis kvalifikuota darbo jėga.

4. PREKYBOS PRADŽIA

Lygiai taip, kaip vedybos pagal kontraktą ėjo po prievartinių vedybų, taip prekyba mainais ėjo po grobikiškų užpuolimų. Bet tarp tyliųjų mainų ir vėlesniosios prekybos šiuolaikiniais biržos metodais įsiterpė ilgas piratavimo laikotarpis.

Pirmuosius mainus vykdė ginkluoti prekyautojai, kurie savo prekes palikdavo neutralioje vietoje. Moterys organizavo pirmuosius turgus; jos buvo seniausi prekyautojai, ir tai buvo dėl to, kad jos buvo nešulių nešikės; vyrai buvo kariūnai. Labai anksti buvo sukurtas prekystalis, tokia siena, kuri buvo pakankamai plati, kad prekyaujantiems neleistų vienam kito pasiekti su ginklu.

Fetišas buvo panaudojamas tam, kad saugotų paprastųjų mainų prekių partijas. Tokios turgaus vietos būdavo apsaugotos nuo vagystės; nebūdavo paimama nieko kaip nors kitaip, kaip tik mainais arba nusiperkant; saugant fetišui, prekes laikyti visada būdavo saugu. Ankstyvieji prekyautojai būdavo skrupulingai sąžiningi savo pačių genties viduje, bet manė, jog visiškai tinka apgaudinėti tolimus atvykėlius. Net ir ankstyvieji hebrajai pripažino atskirą etikos kodeksą bendraudami su pagonimis.

69:3.8 (774.7) 5. *Differentiation based on diverse physical and mental endowments.* Further divisions of labor were favored by the inherent differences in men; all human beings are not born equal.

69:3.9 (774.8) The early specialists in industry were the flint flakers and stone masons; next came the smiths. Subsequently group specialization developed; whole families and clans dedicated themselves to certain sorts of labor. The origin of one of the earliest castes of priests, apart from the tribal medicine men, was due to the superstitious exaltation of a family of expert swordmakers.

69:3.10 (774.9) The first group specialists in industry were rock salt exporters and potters. Women made the plain pottery and men the fancy. Among some tribes sewing and weaving were done by women, in others by the men.

69:3.11 (774.10) The early traders were women; they were employed as spies, carrying on commerce as a side line. Presently trade expanded, the women acting as intermediaries — jobbers. Then came the merchant class, charging a commission, profit, for their services. Growth of group barter developed into commerce; and following the exchange of commodities came the exchange of skilled labor.

4. THE BEGINNINGS OF TRADE

69:4.1 (775.1) Just as marriage by contract followed marriage by capture, so trade by barter followed seizure by raids. But a long period of piracy intervened between the early practices of silent barter and the later trade by modern exchange methods.

69:4.2 (775.2) The first barter was conducted by armed traders who would leave their goods on a neutral spot. Women held the first markets; they were the earliest traders, and this was because they were the burden bearers; the men were warriors. Very early the trading counter was developed, a wall wide enough to prevent the traders reaching each other with weapons.

69:4.3 (775.3) A fetish was used to stand guard over the deposits of goods for silent barter. Such market places were secure against theft; nothing would be removed except by barter or purchase; with a fetish on guard the goods were always safe. The early traders were scrupulously honest within their own tribes but regarded it as all right to cheat distant strangers. Even the early Hebrews recognized a separate code of ethics in their dealings with the gentiles.

Per amžius tęsėsi paprastieji mainai, kol vyrai ėmė susitikinėti, neginkluoti, šventoje turgaus vietoje. Šitos pačios turgaus aikštės tapo pirmosiomis prieglaudos vietomis, ir kai kuriose šalyse vėliau buvo žinomos kaip "prieglobsčio miestai." Bet koks bėglys, pasiekęs turgaus vietą, būdavo saugus ir apsaugotas nuo bet kokio užpuolimo.

Pirmieji svorio vienetai buvo kviečių ir kitokių javų grūdai. Pirmoji atsiskaitymo priemonė buvo žuvis arba ožka. Vėliau mainų vienetu tapo karvė.

Šiuolaikinis raštas atsirado iš ankstyvųjų prekybinių užrašų; pirmoji žmogaus literatūra buvo skatinęs prekybą dokumentas, druskos reklama. Didelė dalis iš ankstyvesniųjų karų buvo kariaujami dėl gamtinių telkinių, tokių, kaip titnago, druskos, ir metalų. Pirmoji oficiali tarpentinė sutartis buvo dėl druskos kłodo priklausymo kelioms gentims. Šitos vietos, dėl kurių buvo sudarytos sutartys, suteikė galimybę draugiškai ir taikiai pasikeisti idėjomis ir bendrauti įvairioms gentims.

Raštas vystėsi eidamas per tokius etapus, kaip «pranešimo lazdelė», sumazgytos virvės, užrašymas piešiniu, hieroglifai, ir vumpų diržai, iki ankstyvosios simbolių abėcėlės. Pranešimo pasiuntimas išsivystė nuo primityvaus dūmų signalo per bėgikus, jojikus ant gyvūnų iki geležinkelio ir lėktuvų, o taip pat telegrafo, telefono, ir radijo ryšio.

Naujas idėjas ir geresnius metodus senovės prekybininkai išnešiodavo po visą apgyvendintą pasaulį. Komercija, susijusi su kelionėmis, vedė į tyrinėjimus ir atradimus. Ir visa tai atvedė į transporto sukūrimą. Komercija buvo didžiulė civilizuotoja, skatindama kryžminį kultūrų vystymąsi.

5. KAPITALO PRADŽIA

Kapitalas yra darbas, kuris yra panaudojamas kaip atsisakymas nuo dabarties vardan ateities. Taupymas išreiškia palaikymo formą ir išlikimo apsidraudimą. Maisto atsargų kaupimas ir saugojimas išvystė savikontrolę ir sukūrė pirmąsias kapitalo ir darbo problemas. Tas žmogus, kuris turėjo maisto, su sąlyga, kad jis galėjo jį apsaugoti nuo plėšikų, turėjo ryškų pranašumą prieš tą žmogų, kuris maisto neturėjo.

Ankstyvasis bankininkas buvo genties drąsuolis. Jis laikė grupės turtus kaip įnašą, tuo tarpu visas klanas gindavo jo būstą užpuolimo atveju. Tokiu būdu individo kapitalo ir grupės turto sukaupimas tuoj pat atvedė į karinę organizaciją. Iš pradžių tokios atsargumo priemonės buvo

69:4.4 (775.4) For ages silent barter continued before men would meet, unarmed, on the sacred market place. These same market squares became the first places of sanctuary and in some countries were later known as "cities of refuge." Any fugitive reaching the market place was safe and secure against attack.

69:4.5 (775.5) The first weights were grains of wheat and other cereals. The first medium of exchange was a fish or a goat. Later the cow became a unit of barter.

69:4.6 (775.6) Modern writing originated in the early trade records; the first literature of man was a trade-promotion document, a salt advertisement. Many of the earlier wars were fought over natural deposits, such as flint, salt, and metals. The first formal tribal treaty concerned the intertribalizing of a salt deposit. These treaty spots afforded opportunity for friendly and peaceful interchange of ideas and the intermingling of various tribes.

69:4.7 (775.7) Writing progressed up through the stages of the "message stick," knotted cords, picture writing, hieroglyphics, and wampum belts, to the early symbolic alphabets. Message sending evolved from the primitive smoke signal up through runners, animal riders, railroads, and airplanes, as well as telegraph, telephone, and wireless communication.

69:4.8 (775.8) New ideas and better methods were carried around the inhabited world by the ancient traders. Commerce, linked with adventure, led to exploration and discovery. And all of these gave birth to transportation. Commerce has been the great civilizer through promoting the cross-fertilization of culture.

5. THE BEGINNINGS OF CAPITAL

69:5.1 (775.9) Capital is labor applied as a renunciation of the present in favor of the future. Savings represent a form of maintenance and survival insurance. Food hoarding developed self-control and created the first problems of capital and labor. The man who had food, provided he could protect it from robbers, had a distinct advantage over the man who had no food.

69:5.2 (775.10) The early banker was the valorous man of the tribe. He held the group treasures on deposit, while the entire clan would defend his hut in event of attack. Thus the accumulation of individual capital and group wealth immediately led to military organization. At first such precautions were designed to defend property against foreign

sumanytos tam, jog apgintų nuosavybę nuo svetimų užpuolikų, bet vėliau tapo papročiu karinė organizaciją laikyti tam, kad būtų panaudota antpuoliams prieš kaimyninių genčių nuosavybę ir turtą.

Pagrindiniai akstinai, kurie atvedė į kapitalo kaupimą, buvo:

1. *Alkis—susietas su įžvalgumu.* Maisto taupymas ir išsaugojimas reiškė galią ir patogumą tiems, kurie turėjo užtektinai *įžvalgumo* apsirūpinti tokiu būdu, jog būtų patenkinti poreikiai ateityje. Maisto atsargos buvo adekvatus apsidraudimas nuo bado ir nelaimių. Ir visa primityviųjų papročių sankaupa buvo iš tikrųjų sumanyta tam, jog žmogui padėtų dabartį pajungti ateičiai.

2. *Meilė šeimai* — troškimas pasirūpinti jos narių poreikiais. Kapitalas reiškia nuosavybės taupymą nežiūrint šios dienos poreikių spaudimo, kad būtų apsidrausta, jeigu kiltų poreikiai ateityje. Šioji ateities poreikių dalis gali būti susijusi su palikuonimis.

3. *Tuštzybė* — noras pademonstruoti savo sukauptą nuosavybę. Papildomi drabužiai buvo vienas pirmųjų išsiskyrimo ženklų. Nuo seno žmogus puikavosi kolekcionavimo tuštzybe.

4. *Padėtis* — troškimas nusipirkti visuomeninį ir politinį prestižą. Anksti atsirado komercializuoti kilmingieji, į kuriuos priėmimas priklausė nuo kokios nors ypatingos tarnystės atlikimo valdovams arba būdavo suteikiamas atvirai už mokesčių pinigais.

5. *Valdžia* — siekimas būti šeimnininku. Turto skolinimas buvo naudojamas kaip pavergimo priemonė, tais senaisiais laikais paskolos metinės palūkanos būdavo šimtas procentų. Pinigų skolinėjai paverė save karaliais, sukurdami nuolatinę skolininkų armiją. Vergai tapo viena iš seniausiųjų turto kaupimo formų, o senovės dienomis skolos vergovė išsiplėtė iki kūno valdymo net ir po mirties.

6. *Mirusiųjų vėlių baimė* — užmokestis žyniui už apsaugą. Žmonės anksti pradėjo duoti mirties dovanas žyniams, turėdami omenyje, kad jų turima nuosavybė būtų panaudota tam, jog palengvintų jų žengimą pirmyn kitame gyvenime. Tokiu būdu žyniai tapo labai turtingi; jie buvo pagrindiniai senovės kapitalistai.

7. *Lytinis potraukis* — troškimas nusipirkti vieną arba daugiau žmonių. Žmogaus pirmoji prekybos forma buvo atsiskaitymas moterimis; tai buvo likus daug laiko iki prekybos arkliais. Tačiau niekada mainai lyties vergais tikrai visuomenės nevystė; tokia veikla buvo ir yra rasinė gėda, nes vienu ir tuo pačiu metu ji trukdė šeimyninio gyvenimo vystymuisi ir teršė labiau išsivysčiusių tautų gerą biologinę būklę.

raiders, but later on it became the custom to keep the military organization in practice by inaugurating raids on the property and wealth of neighboring tribes.

69:5.3 (776.1) The basic urges which led to the accumulation of capital were:

69:5.4 (776.2) 1. *Hunger* — associated with foresight. Food saving and preservation meant power and comfort for those who possessed sufficient foresight thus to provide for future needs. Food storage was adequate insurance against famine and disaster. And the entire body of primitive mores was really designed to help man subordinate the present to the future.

69:5.5 (776.3) 2. *Love of family* — desire to provide for their wants. Capital represents the saving of property in spite of the pressure of the wants of today in order to insure against the demands of the future. A part of this future need may have to do with one's posterity.

69:5.6 (776.4) 3. *Vanity* — longing to display one's property accumulations. Extra clothing was one of the first badges of distinction. Collection vanity early appealed to the pride of man.

69:5.7 (776.5) 4. *Position* — eagerness to buy social and political prestige. There early sprang up a commercialized nobility, admission to which depended on the performance of some special service to royalty or was granted frankly for the payment of money.

69:5.8 (776.6) 5. *Power* — the craving to be master. Treasure lending was carried on as a means of enslavement, one hundred per cent a year being the loan rate of these ancient times. The moneylenders made themselves kings by creating a standing army of debtors. Bond servants were among the earliest form of property to be accumulated, and in olden days debt slavery extended even to the control of the body after death.

69:5.9 (776.7) 6. *Fear of the ghosts of the dead* — priest fees for protection. Men early began to give death presents to the priests with a view to having their property used to facilitate their progress through the next life. The priesthoods thus became very rich; they were chief among ancient capitalists.

69:5.10 (776.8) 7. *Sex urge* — the desire to buy one or more wives. Man's first form of trading was woman exchange; it long preceded horse trading. But never did the barter in sex slaves advance society; such traffic was and is a racial disgrace, for at one and the same time it hindered the development of family life and polluted the biologic fitness of superior peoples.

8. *Daugybė savojo aš patenkinimo formų.* Kai kurie siekė turtą, nes jie suteikė valdžią; kiti sunkiai dirbo dėl nuosavybės, nes ji reiškė patogumus. Ankstyvasis žmogus (ir kai kurie vėlesniųjų laikų žmonės) buvo linkęs savo resursus išleisti prabangai. Primityvias rases domino apsvaiginančios ir narkotinės medžiagos.

Civilizacijai vystantis, žmonės įgavo naujų paskatų taupyti; prie pirminio alkio maistui greitai prisidėjo ir nauji poreikiai. Skurdas tapo tokiu pasibjaurėtinu, jog buvo manoma, kad tikrai turtuoliai po mirties patekdavo tiesiai į dangų. Nuosavybė tapo tiek aukštai vertinama, jog buvo laikoma, kad pakanka surengti pretenzingą pokylį tam, jog nuo žmogaus vardo būtų nuplauta nešlovė.

Turto sukaupimas anksti tapo visuomeninio išskirtinumo ženklu. Kai kuriose gentyse individai kaupdavo nuosavybę metų metais tam, kad padarytų įspūdį, jį sudegindami kokios nors šventės metu arba veltui išdalindami savo gentainiams. Tas juos padarydavo didžiais vyrais. Net ir šiuolaikinės tautos jaučia pasitenkinimą dalindamos dideliais kiekiais Kalėdų dovanas, tuo tarpu turtuoliai finansuoja milžiniškas filantropines ir švietimo institucijas. Žmogaus metodai keičiasi, bet jo polinkis išlieka visai nepakitęs.

Bet būtų visiškai teisinga pastebėti, jog ne vienas senovės turingas žmogus daug savo turto išdalino iš baimės, kad jį gali užmušti tie, kurie jo turtą troško neteisėtai. Turtingi vyrai neretai paaukodavo dešimtis vergų tam, jog turtui parodytų panieką.

Nors kapitalas ir turėjo polinkį žmogų išlaisvinti, bet visuomeninę ir industrinę organizaciją jis labai sukomplikavo. Nedorų kapitalistų piktnaudžiavimas kapitalu nepanaikina to fakto, kad jis yra šiuolaikinės industrinės visuomenės pagrindas. Kapitalo ir išradimų dėka šiuolaikinė karta naudojasi didesniu laisvės laipsniu palyginus su visomis kitomis kartomis, kurios kada nors iki tol gyveno žemėje. Šitai yra pateikiama kaip faktas, o ne kaip nemąstančių ir savanaudiškų kapitalo saugotojų daugelio piktnaudžiavimo atvejų pateisinimas.

6. UGNIS CIVILIZACIJOS ATŽVILGIU

Primityvioji visuomenė su savo keturiais skyriais—gamybiniu, reguliuojančiu, religiniu, ir kariniu—formavosi per ugnies, gyvulių, vergų, ir nuosavybės pakopas.

Ugnies uždegimas, iš karto vieninteliu šuoliu, amžiams atskyrė žmogų nuo gyvulio; tai yra pagrindinis žmogaus išradimas arba atradimas. Ugnis įgalino žmogų pasilikti nakčiai ant žemės,

69:5.11 (776.9) 8. *Numerous forms of self-gratification.* Some sought wealth because it conferred power; others toiled for property because it meant ease. Early man (and some later-day ones) tended to squander his resources on luxury. Intoxicants and drugs intrigued the primitive races.

69:5.12 (776.10) As civilization developed, men acquired new incentives for saving; new wants were rapidly added to the original food hunger. Poverty became so abhorred that only the rich were supposed to go direct to heaven when they died. Property became so highly valued that to give a pretentious feast would wipe a dishonor from one's name.

69:5.13 (777.1) Accumulations of wealth early became the badge of social distinction. Individuals in certain tribes would accumulate property for years just to create an impression by burning it up on some holiday or by freely distributing it to fellow tribesmen. This made them great men. Even modern peoples revel in the lavish distribution of Christmas gifts, while rich men endow great institutions of philanthropy and learning. Man's technique varies, but his disposition remains quite unchanged.

69:5.14 (777.2) But it is only fair to record that many an ancient rich man distributed much of his fortune because of the fear of being killed by those who coveted his treasures. Wealthy men commonly sacrificed scores of slaves to show disdain for wealth.

69:5.15 (777.3) Though capital has tended to liberate man, it has greatly complicated his social and industrial organization. The abuse of capital by unfair capitalists does not destroy the fact that it is the basis of modern industrial society. Through capital and invention the present generation enjoys a higher degree of freedom than any that ever preceded it on earth. This is placed on record as a fact and not in justification of the many misuses of capital by thoughtless and selfish custodians.

6. FIRE IN RELATION TO CIVILIZATION

69:6.1 (777.4) Primitive society with its four divisions — industrial, regulative, religious, and military — rose through the instrumentality of fire, animals, slaves, and property.

69:6.2 (777.5) Fire building, by a single bound, forever separated man from animal; it is the basic human invention, or discovery. Fire enabled man to stay on the ground at night as all animals are afraid of

nes visi gyvūnai jos bijo. Ugnis skatino vakaro visuomeninius santykius; ji ne tik saugojo nuo šalčio ir žvėrių, bet taip pat buvo naudojama kaip apsauga nuo vėlių. Iš pradžių ji buvo naudojama daugiau dėl šviesos, o ne dėl šilumos; daug atsilikusių genčių atsisako miegoti, jeigu liepsna nedega visą naktį.

Ugnis buvo didžiulė civilizuotoja, suteikdama žmogui pirmąją priemonę, kad jis būtų altruistas be praradimų, įgalindama jį atiduoti rusenančias anglis kaimynui nenusiskriaudžiant savęs. Namų ugnis, kuria rūpinosi motina arba vyriausioji duktė, buvo pirmasis lavintojas, kuriam buvo reikalinga priežiūra ir patikimumas. Ankstyvieji namai nebuvo pastatas, bet šeima susirinkdavo aplink ugnį, šeimos židinį. Kada sūnus sukdavo naujus namus, tada iš šeimos židinio jis parsinešdavo nuodėgulių.

Nors Andonas, ugnies atradėjas, vengė ją laikyti garbinimo objektu, bet daugelis jo palikuonių ugnį laikė fetišu arba dvasia. Jiems nepavyko pasinaudoti ugnies sanitarine nauda, nes jie nedegindavo šiukšlių. Primityvieji žmonės ugnies bijojo ir visada stengėsi laikyti ją pagarboje, iš čia smilkalų ir pelenų barstymo atsiradimas. Jokiomis aplinkybėmis senovės žmonės nespjauavo į ugnį, taip pat jie niekada nepraeidavo tarp žmogaus ir degančios ugnies. Net geležies piritus ir titnago gabaliukus, naudojamus įskelti ugnį, ankstyvoji žmonija laikė šventais.

Buvo nuodėmė užgesinti liepsną; jeigu pirkelė užsidegdavo, tai jai buvo netrukdoma sudegti. Šventovių ir šventyklų ugnys buvo šventos, ir joms niekada nebuvo leidžiama užgesti, išskyrus tuomet, kai kasmet būdavo įkuriamą naują ugnį, kaip buvo toks paprotys, arba po kokios nors nelaimės. Moterys buvo renkamos žynėmis, nes jos buvo namų ugnies saugotojos.

Ankstyvieji mitai apie tai, kaip ugnis atėjo žemyn nuo dievų, kilo iš stebėjimų, kaip ugnį sukelia žaibas. Šitos viršgamtinės kilmės mintys atvedė tiesiai į ugnies garbinimą, o ugnies garbinimas atvedė prie "perėjimo per ugnį" papročio, kuris buvo praktikuojamas iki pat Mozės laikų. Ir dabar tebėra išlikusi samprata apie perėjimą per ugnį po mirties. Ugnies mitas buvo didžiulis suvaržymas ankstyvaisiais laikais, ir dabar dar tebeegzistuoja parsų simbolizme.

Ugnis atvedė į maisto gaminimą verdant, ir "žaliaėdžiai" tapo paniekos terminu. O virimas sumažino gyvybinės energijos, reikalingos maisto virškinimui, sunaudojimą, ir tokiu būdu ankstyvajam žmogui paliko kažkiek jėgų visuomenei kultūrai, tuo tarpu gyvulininkystė, sumažindama pastangas, būtinas tam, jog būtų apsirūpinta maistu, suteikė laiko visuomenei veiklai.

Vertėtų prisiminti, jog ugnis atvėrė duris

it. Fire encouraged eventide social intercourse; it not only protected against cold and wild beasts but was also employed as security against ghosts. It was at first used more for light than heat; many backward tribes refuse to sleep unless a flame burns all night.

69:6.3 (777.6) Fire was a great civilizer, providing man with his first means of being altruistic without loss by enabling him to give live coals to a neighbor without depriving himself. The household fire, which was attended by the mother or eldest daughter, was the first educator, requiring watchfulness and dependability. The early home was not a building but the family gathered about the fire, the family hearth. When a son founded a new home, he carried a firebrand from the family hearth.

69:6.4 (777.7) Though Andon, the discoverer of fire, avoided treating it as an object of worship, many of his descendants regarded the flame as a fetish or as a spirit. They failed to reap the sanitary benefits of fire because they would not burn refuse. Primitive man feared fire and always sought to keep it in good humor, hence the sprinkling of incense. Under no circumstances would the ancients spit in a fire, nor would they ever pass between anyone and a burning fire. Even the iron pyrites and flints used in striking fire were held sacred by early mankind.

69:6.5 (777.8) It was a sin to extinguish a flame; if a hut caught fire, it was allowed to burn. The fires of the temples and shrines were sacred and were never permitted to go out except that it was the custom to kindle new flames annually or after some calamity. Women were selected as priests because they were custodians of the home fires.

69:6.6 (778.1) The early myths about how fire came down from the gods grew out of the observations of fire caused by lightning. These ideas of supernatural origin led directly to fire worship, and fire worship led to the custom of "passing through fire," a practice carried on up to the times of Moses. And there still persists the idea of passing through fire after death. The fire myth was a great bond in early times and still persists in the symbolism of the Parsees.

69:6.7 (778.2) Fire led to cooking, and "raw eaters" became a term of derision. And cooking lessened the expenditure of vital energy necessary for the digestion of food and so left early man some strength for social culture, while animal husbandry, by reducing the effort necessary to secure food, provided time for social activities.

69:6.8 (778.3) It should be remembered that fire

metalo darbams, o vėliau atvedė į garo energijos atradimą ir į šiandieninę elektros panaudojimą.

opened the doors to metalwork and led to the subsequent discovery of steam power and the present-day uses of electricity.

7. GYVUNŲ PANAUDOJIMAS

Pradžiai reikia pasakyti, kad visas gyvūnų pasaulis buvo žmogaus priešas; žmogiškosios būtybės buvo priverstos išmokyti apsisaugoti nuo žvėrių. Iš pradžių žmogus valgė gyvūnus, bet vėliau išmoko juos prisijaukinti ir priversti juos tarnauti jam.

Gyvūnų prijauginimas įvyko atsitiktinai. Laukiniai bandas medžiojo panašiai, kaip Amerikos indėnai medžiojo bizonus. Apsupę bandą jie galėjo gyvulius kontroliuoti, tokiu būdu galėjo juos paskersti tada, kada buvo reikalingas maistas. Vėliau buvo padaryti aptvarai, ir būdavo pagausiamos ištisos bandos.

Kai kuriuos gyvūnus buvo lengva prijaukinti, bet kaip ir dramblys, didelė jų dalis nelaisvėje nesidaugino. Dar vėliau buvo sužinota, jog kai kurios gyvūnų rūšys pasiduoda žmogui ir nelaisvėje dauginasi. Tokiu būdu prijauginimas buvo vystomas selekcinio auginimo dėka, tokios veiklos, kuri nuo Dalamatijos laikų padarė didžiulę pažangą, dėka.

Šuo buvo pirmasis prijaukintas gyvūnas, o sunkus prijauginimo patyrimas prasidėjo tada, kada vienas šuo, po to, kai visą dieną sekiojo paskui medžiotoją, iš esmės su medžiotu nuėjo į jo namus. Per amžius šunys buvo naudojami maistui, medžioklėje, transportavimui, ir bendravimui. Iš pradžių šunys tikrai kaukė, bet vėliau jie išmoko loti. Šuns aštri uoslė atvedė prie tokios sampratos, kad jie gali matyti dvasias, ir tokiu būdu kilo šuns fetišo kultas. Sargybinių šunų panaudojimas pirmą kartą leido visam klanui miegoti naktį. Tada atsirado paprotys sargybinius šunis panaudoti tam, jog saugotų namus nuo dvasių, o taip pat ir nuo materialių priešų. Kada šuo lodavo, tada artindavosi žmogus arba žvėris, tačiau kada šuo staugdavo, tada netoli būdavo dvasios. Net ir dabar daugelis tebetiki, kad šuns staugimas naktį pranašauja mirtį.

Kada vyras buvo medžiotojas, tada jis buvo pakankamai malonus moteriai, bet po gyvūnų prisijaukinimo, kartu su Kaligastijos supainiojimu, daugelis genčių su savo moterimis elgėsi gėdingai. Jos su moterimis elgėsi labai jau panašiai, kaip elgėsi ir su savo gyvuliais. Vyro brutalus elgesys su moterimi sudaro vieną tamsiausių skirsnų žmonijos istorijoje.

7. THE UTILIZATION OF ANIMALS

69:7.1 (778.4) To start with, the entire animal world was man's enemy; human beings had to learn to protect themselves from the beasts. First, man ate the animals but later learned to domesticate and make them serve him.

69:7.2 (778.5) The domestication of animals came about accidentally. The savage would hunt herds much as the American Indians hunted the bison. By surrounding the herd they could keep control of the animals, thus being able to kill them as they were required for food. Later, corrals were constructed, and entire herds would be captured.

69:7.3 (778.6) It was easy to tame some animals, but like the elephant, many of them would not reproduce in captivity. Still further on it was discovered that certain species of animals would submit to man's presence, and that they would reproduce in captivity. The domestication of animals was thus promoted by selective breeding, an art which has made great progress since the days of Dalamatia.

69:7.4 (778.7) The dog was the first animal to be domesticated, and the difficult experience of taming it began when a certain dog, after following a hunter around all day, actually went home with him. For ages dogs were used for food, hunting, transportation, and companionship. At first dogs only howled, but later on they learned to bark. The dog's keen sense of smell led to the notion it could see spirits, and thus arose the dog-fetish cults. The employment of watchdogs made it first possible for the whole clan to sleep at night. It then became the custom to employ watchdogs to protect the home against spirits as well as material enemies. When the dog barked, man or beast approached, but when the dog howled, spirits were near. Even now many still believe that a dog's howling at night betokens death.

69:7.5 (778.8) When man was a hunter, he was fairly kind to woman, but after the domestication of animals, coupled with the Caligastia confusion, many tribes shamefully treated their women. They treated them altogether too much as they treated their animals. Man's brutal treatment of woman constitutes one of the darkest chapters of human history.

8. VERGOVE KAIP CIVILIZACIJOS

8. SLAVERY AS A FACTOR IN CIVILIZATION

FAKTORIUS

Primityvusis žmogus niekada nedvejojo dėl to, kad savo bičiulius pavergtų. Moteris buvo pirmoji vergė, šeimos vergė. Vyras piemuotė moterį pavergė kaip savo menkesnį lytinį partnerį. Tokios rūšies lytinė vergovė tiesiogiai kilo dėl vyro sumažėjusios priklausomybės nuo moters.

Ne taip seniai pavergimas buvo likimas tų karo belaisvių, kurie atsisakydavo priimti nugalėtojo religiją. Ankstyvaisiais laikais belaisviai būdavo arba suvalgomi, nukankinami iki mirties, verčiami kautis vienas prieš kitą, paaukojami dvasioms, arba pavergiami. Vergovė buvo didžiulė pažanga, palyginus su masiniu išžudymu arba kanibalizmu.

Pavergimas buvo žingsnis į priekį su karo belaisviais pasielgiant gailėstingai. Ajos pasala, kada buvo išžudyti visi vyrai, moterys, ir vaikai, pasigailėjus tikrai karaliaus, kad būtų patenkinta nugalėtojo tuštumbė, yra tikrasis barbariškų žudynių, kurias praktikuoja net ir tariamai civilizuotos tautos, vaizdas. Ogo, Bašano karaliaus, užpuolimas buvo lygiai tiek pat brutalus ir nuniokojantis. Hebrajai savo priešus „visiškai sunaikindavo,” visą jų nuosavybę paimdavo kaip karo grobį. Jie visiems miestams uždėdavo skausmo duoklę „išnaikindami visus vyrus.” Bet daugelis šiuolaikinių genčių, kurios turėjo mažiau gėtinio egoizmo, jau seniai praktikavo geresniųjų belaisvių priėmimą į gentį.

Medžiotojas, toks, kaip Amerikos raudonasis žmogus, į vergovę neimdavo. Jis belaisvius arba priimdavo į savo gentį, arba nužudydavo. Vergovė nebuvo paplitusi tarp ganyklinių tautų, nes joms reikėjo mažai darbininkų. Kare kerdžiai paprastai išžudydavo visus vyrus belaisvius, o į vergovę paimdavo tikrai moteris ir vaikus. Mozės kodekse buvo konkretūs nurodymai, kaip šitas moteris belaisves padaryti žmonomis. Jeigu jos nepatenkindavo, tai jas buvo galima išvartyti, bet hebrajams tokių atstumtų žmonių nebuvo leidžiama parduoti kaip vergių—civilizacijoje tai buvo bent jau vienas žingsnis į priekį. Nors hebrajų visuomeniniai standartai buvo primityvūs, bet jie buvo nepalyginamai aukštesni už kaimyninių genčių visuomeninius standartus.

Bandų augintojai buvo pirmieji kapitalistai; jų bandos reiškė kapitalą, ir jie gyveno iš procentų—natūralaus prieaugio. Ir šito turto jie nebuvo linkę patikėti nei vergams, nei moterims. Bet vėliau jie ėmė belaisviais vyrus ir vertė juos dirbti žemę. Tokia yra baudžiavos—žmogaus, pritvirtinto prie žemės—ankstyvoji kilmė. Afrikiečius galima buvo lengvai išmokyti dirbti žemę; dėl to jie tapo didžiąja vergų rase.

Vergovė buvo būtina grandis žmogiškosios

69:8.1 (778.9) Primitive man never hesitated to enslave his fellows. Woman was the first slave, a family slave. Pastoral man enslaved woman as his inferior sex partner. This sort of sex slavery grew directly out of man's decreased dependence upon woman.

69:8.2 (789.1) Not long ago enslavement was the lot of those military captives who refused to accept the conqueror's religion. In earlier times captives were either eaten, tortured to death, set to fighting each other, sacrificed to spirits, or enslaved. Slavery was a great advancement over massacre and cannibalism.

69:8.3 (789.2) Enslavement was a forward step in the merciful treatment of war captives. The ambush of Ai, with the wholesale slaughter of men, women, and children, only the king being saved to gratify the conqueror's vanity, is a faithful picture of the barbaric slaughter practiced by even supposedly civilized peoples. The raid upon Og, the king of Bashan, was equally brutal and effective. The Hebrews "utterly destroyed" their enemies, taking all their property as spoils. They put all cities under tribute on pain of the "destruction of all males." But many of the contemporary tribes, those having less tribal egotism, had long since begun to practice the adoption of superior captives.

69:8.4 (789.3) The hunter, like the American red man, did not enslave. He either adopted or killed his captives. Slavery was not prevalent among the pastoral peoples, for they needed few laborers. In war the herders made a practice of killing all men captives and taking as slaves only the women and children. The Mosaic code contained specific directions for making wives of these women captives. If not satisfactory, they could be sent away, but the Hebrews were not allowed to sell such rejected consorts as slaves — that was at least one advance in civilization. Though the social standards of the Hebrews were crude, they were far above those of the surrounding tribes.

69:8.5 (789.4) The herders were the first capitalists; their herds represented capital, and they lived on the interest — the natural increase. And they were disinclined to trust this wealth to the keeping of either slaves or women. But later on they took male prisoners and forced them to cultivate the soil. This is the early origin of serfdom — man attached to the land. The Africans could easily be taught to till the soil; hence they became the great slave race.

69:8.6 (789.5) Slavery was an indispensable link in

civilizacijos grandinėje. Tai buvo tiltas, kuriuo visuomenė perėjo nuo chaoso ir veltėdystės prie tvarkos ir civilizuotos veiklos; ji privertė atsilikusias ir tingias tautas dirbti, ir tokiu būdu suteikti turtą ir laisvalaikį labiau pažengusių į priekį šeiminių visuomeniniam vystymuisi.

Vergovės institucija žmogų privertė išrasti reguliuojantį primityvios visuomenės mechanizmą; tai suteikė pradžią valdymui. Vergovei reikalingas stiprus reguliavimas, ir per Europos Viduriniuosius Amžius ji praktiškai išnyko, nes feodalai kontroliuoti vergų nepajėgė. Senovės atsilikusios gentys, kaip ir šiandieniniai Australijos vietiniai gyventojai, vergų niekada neturėjo.

Tas tiesa, vergovė buvo engianti, bet būtent priespaudos mokyklose žmogus mokėsi darbštumo. Galiausiai vergai ėmė naudotis labiau išsivysčiusios visuomenės vaisiais, kuriuos jie taip nenoriai buvo padėję sukurti. Vergovė sukuria kultūrinio ir visuomeninio pasiekimo organizaciją, bet greitai visuomenę ji klastingai užpuola iš vidaus kaip rimčiausia iš visų naikinančių visuomeninių ligų.

Šiuolaikiniai mechaniniai išradimai vergovę pavertė atgyvenusia. Vergovė, lygiai taip, kaip ir poligamija, praeina, nes ji nenaudinga. Bet visada buvo pragaistinga išlaisvinti didžiulį vergų kiekį staiga; vargo kyla mažiau, kada jie emancipuojami palaipsniui.

Šiandien žmonės nėra visuomeniniai vergai, bet tūkstančiai leidžiasi, kad juos kaip skola pavergtų ambicijos. Nesavanoriška vergovė užleido vietą naujai ir pagerintai modifikuotos pramoninės priklausomybės formai.

Nors visuomenės idealas yra visuotinė laisvė, bet dykinėjimas niekada neturėtų būti toleruojamas. Visi darbingi asmenys turėtų būti verčiami atlikti bent tokį darbo kiekį, kuris yra reikalingas savęs išlaikymui.

Šiuolaikinė visuomenė suka atgal. Vergovė beveik išnyko; prijaikintais gyvūnais naudojamas vis mažiau. Civilizacija, ieškodama stiprybės, grįžta prie ugnies—neorganinio pasaulio. Žmogus iš laukinių stadijos ištrūko ugnies, gyvulių, ir vergovės dėka; šiandien jis grįžta atgal, atsisakydamas vergų darbo ir gyvulių pagalbos, tuo tarpu siekdamas išplėsti naujas paslaptis ir turto ir valdžios šaltinius iš gamtos jėgų saugyklos.

9. PRIVATI NUOSAVYBĖ

Nors primityvioji visuomenė iš esmės buvo bendruomeninė, bet primityvusis žmogus nesilaikė šiuolaikinių komunizmo doktrinų. Šitų

the chain of human civilization. It was the bridge over which society passed from chaos and indolence to order and civilized activities; it compelled backward and lazy peoples to work and thus provide wealth and leisure for the social advancement of their superiors.

69:8.7 (789.6) The institution of slavery compelled man to invent the regulative mechanism of primitive society; it gave origin to the beginnings of government. Slavery demands strong regulation and during the European Middle Ages virtually disappeared because the feudal lords could not control the slaves. The backward tribes of ancient times, like the native Australians of today, never had slaves.

69:8.8 (789.7) True, slavery was oppressive, but it was in the schools of oppression that man learned industry. Eventually the slaves shared the blessings of a higher society which they had so unwillingly helped create. Slavery creates an organization of culture and social achievement but soon insidiously attacks society internally as the gravest of all destructive social maladies.

69:8.9 (789.8) Modern mechanical invention rendered the slave obsolete. Slavery, like polygamy, is passing because it does not pay. But it has always proved disastrous suddenly to liberate great numbers of slaves; less trouble ensues when they are gradually emancipated.

69:8.10 (789.1) Today, men are not social slaves, but thousands allow ambition to enslave them to debt. Involuntary slavery has given way to a new and improved form of modified industrial servitude.

69:8.11 (789.2) While the ideal of society is universal freedom, idleness should never be tolerated. All able-bodied persons should be compelled to do at least a self-sustaining amount of work.

69:8.12 (789.3) Modern society is in reverse. Slavery has nearly disappeared; domesticated animals are passing. Civilization is reaching back to fire — the inorganic world — for power. Man came up from savagery by way of fire, animals, and slavery; today he reaches back, discarding the help of slaves and the assistance of animals, while he seeks to wrest new secrets and sources of wealth and power from the elemental storehouse of nature.

9. PRIVATE PROPERTY

69:9.1 (789.4) While primitive society was virtually communal, primitive man did not adhere to the modern doctrines of communism. The

ankstyvųjų laikų komunizmas buvo ne tiesiog teorija ar visuomeninė doktrina; tai buvo paprastas ir praktinis automatiškas prisiderinimas. Komunizmas užkirto kelią skurdui ir nepritekliams; šitos senovės gentys beveik nežinojo, kas yra išmaldos prašymas ir prostitucija.

Primityvusis komunizmas ypatingai nevienodino žmonių, kad jie būtų neturtingi, taip pat jis neaukštino ir vidutinybės, bet jis iš tikrųjų skatino pasyvumą ir veltėdystę; ir iš tikrųjų jis pažabojo darbštumą ir sunaikino ambicingumą. Komunizmas buvo pastoliai be kurių negalėjo apsieiti primityvios visuomenės augimas, bet jis užleido vietą aukštesnės visuomeninės tvarkos evoliucijai, nes jis prieštaravo keturiems stipriems žmoniškiesiems polinkiams:

1. *Šeimai.* Žmogus ne vien tikta siekia kaupti nuosavybę; jis trokšta, kad jo kapitalą paveldėtų palikuonys. Bet pirmą kartą bendruomeninėje visuomenėje žmogaus kapitalas, jam mirus, būdavo arba tuoj pat sunaudojamas, arba paskirstomas tarp grupės narių. Nebuvo nuosavybės paveldėjimo—paveldėjimo mokestis buvo vienas šimtas procentų. Vėlesnieji kapitalo kaupimo ir nuosavybės paveldėjimo papročiai buvo ryškus visuomeninis žingsnis į priekį. Ir tai yra tiesa, nepaisant vėlesniųjų didžiulių piktnaudžiavimų, kurie lydėjo netinkamą kapitalo panaudojimą.

2. *Religinės tendencijos.* Primityvusis žmogus taip pat norėjo taupyti nuosavybę tam, jog sukauptų pradinį pagrindą, su kuriuo pradėtų gyvenimą kitoje egzistencijoje. Šitas motyvas paaiškina, kodėl taip ilgai klestėjo paprotys su žmogumi palaidoti ir jam priklausančius asmeninius daiktus. Senovės žmonės tikėjo, kad tikrai turtingi išlieka po mirties nedelsiant pajusdami kokį nors malonumą ir orumą. Apreikštosios religijos mokytojai, ypač krikščionybės mokytojai, buvo pirmieji, kurie skelbė, kad vargšai gali patirti išgelbėjimą vienodai su turtingaisiais.

3. *Laisvės ir poilsio troškimui.* Ankstyvesnėmis visuomeninės evoliucijos dienomis individo uždarbio proporcingas paskirstymas tarp grupės narių iš tiesų buvo tam tikra vergijos forma; darbininkas buvo paverstas tinginio vergu. Tai buvo savižudiška komunizmo silpnybė: Nedirbantieji nuolat gyveno darbščiujų sąskaita. Net ir dabartiniais laikais nedirbantieji priklauso nuo valstybės (taupiujų mokesčių mokėtojų), kad ji pasirūpintų jais. Tie, kurie kapitalo neturi, vis dar tikisi, kad juos maitins tie, kurie kapitalo turi.

4. *Saugumo ir valdžios akstinui.* Komunizmą galiausiai sunaikino progresyvių ir sėkmę patyrusių individų apgaulinga veikla, kurie griebėsi įvairių gudrybių, stengdamiesi išsivaduoti iš savo

communism of these early times was not a mere theory or social doctrine; it was a simple and practical automatic adjustment. Communism prevented pauperism and want; begging and prostitution were almost unknown among these ancient tribes.

69:9.2 (780.5) Primitive communism did not especially level men down, nor did it exalt mediocrity, but it did put a premium on inactivity and idleness, and it did stifle industry and destroy ambition. Communism was indispensable scaffolding in the growth of primitive society, but it gave way to the evolution of a higher social order because it ran counter to four strong human proclivities:

69:9.3 (780.6) 1. *The family.* Man not only craves to accumulate property; he desires to bequeath his capital goods to his progeny. But in early communal society a man's capital was either immediately consumed or distributed among the group at his death. There was no inheritance of property — the inheritance tax was one hundred per cent. The later capital-accumulation and property-inheritance mores were a distinct social advance. And this is true notwithstanding the subsequent gross abuses attendant upon the misuse of capital.

69:9.4 (780.7) 2. *Religious tendencies.* Primitive man also wanted to save up property as a nucleus for starting life in the next existence. This motive explains why it was so long the custom to bury a man's personal belongings with him. The ancients believed that only the rich survived death with any immediate pleasure and dignity. The teachers of revealed religion, more especially the Christian teachers, were the first to proclaim that the poor could have salvation on equal terms with the rich.

69:9.5 (780.8) 3. *The desire for liberty and leisure.* In the earlier days of social evolution the apportionment of individual earnings among the group was virtually a form of slavery; the worker was made slave to the idler. This was the suicidal weakness of communism: The improvident habitually lived off the thrifty. Even in modern times the improvident depend on the state (thrifty taxpayers) to take care of them. Those who have no capital still expect those who have to feed them.

69:9.6 (780.9) 4. *The urge for security and power.* Communism was finally destroyed by the deceptive practices of progressive and successful individuals who resorted to diverse subterfuges in an effort to escape enslavement to the shiftless

genčių vangių veltėdžių pavergimo. Bet iš pradžių visas kaupimas buvo slaptas; elementarus nesaugumas užkirtė kelią išoriniam kapitalo kaupimui. Ir net vėlesniaisiais laikais buvo labai pavojinga sukaupti per daug turto; karalius tikrai sufabrikudavo kokią nors kaltinimą, jog turtingas žmogaus nuosavybę konfiskuotų, o kada turtingas žmogus mirdavo, tai laidotuvis nevykdavo tol, kol šeima didžiulę sumą paaukodavo visuomenės gerovei arba karaliui, paveldėjimo mokestį.

Ankstyviausiaisiais amžiais moterys buvo bendruomenės nuosavybė, o motina vadovavo šeimai. Ankstyvieji vadai savo nuosavybėje turėjo visą žemę ir buvo visų moterų savininkai; vedyboms buvo reikalingas genties valdovo sutikimas. Komunizmui nykstant, moteris imta laikyti asmeniškai, ir palaipsniui namuose ėmė valdyti tėvas. Tokiu būdu atsirado namai, o vyraujančius poligامينius papročius palaipsniui keitė monogaminiai. (Poligamija yra moters vergovės išlikęs elementas santuokoje. Monogamija yra laisvas nuo vergovės idealas neprilygstamoje sąjungoje tarp vieno vyro ir vienos moters šeimos sukūrimo, palikuonių auginimo, abipusės kultūros, ir savojo aš tobulinimo nuostabioje institucijoje.)

Iš pradžių, visa nuosavybė, įskaitant įrankius ir ginklus, priklausė apskritai visai gentčiai. Privačią nuosavybę iš pradžių sudarė tie daiktai, kurie būdavo paliečiami asmeniškai. Jeigu atvykęs atsigerdavo iš puoduko, tai nuo tol puodukas būdavo jo. Po šito, bet kokia vieta, kur būdavo praliejamas kraujas, tapdavo sužeistojo asmens arba grupės nuosavybe.

Tokiu būdu privati nuosavybė iš pat pradžių buvo gerbiama, nes buvo manoma, kad ji turi savyje dalį savininko asmenybės. Tokio pobūdžio prietarai buvo saugi garantija, jog į nuosavybę bus žiūrima sąžiningai; nereikėjo jokios policijos tam, jog būtų saugomi asmeniniai daiktai. Nebuvo vagysčių grupės viduje, nors žmonės nedvejodami pasisavindavo kitų genčių daiktus. Nuosavybės ryšiai nesibaigdavo mirtimi; pradžioje, asmeniniai daiktai būdavo sudeginami, vėliau, laidojami su mirusiuoju, o dar vėliau, juos paveldėdavo likusi šeima arba gentis.

Pirmieji asmeniniai papuošalai atsirado iš talismanų nešiojimo. Tuštybė, priedo vėlių baimė, vedė pirmykštį žmogų į tai, kad jis pasipriešintų bet kokiam mėginimui atimti iš jo mėgstamus talismanus, tokia nuosavybė buvo vertinama labiau negu pirmojo būtinumo daiktai.

Vieta miegui buvo viena iš ankstyviausiųjų žmogaus nuosavybės rūšių. Vėliau vietas pašiūrėms paskirdavo genties vadai, kurie valdė visą grupės patikėtą nekilnojamąjį turtą. Netrukus laužo vieta suteikdavo teisę į nuosavybę; o dar vėliau šulinyje sudarė nuosavybės teisę į greta

idlers of their tribes. But at first all hoarding was secret; primitive insecurity prevented the outward accumulation of capital. And even at a later time it was most dangerous to amass too much wealth; the king would be sure to trump up some charge for confiscating a rich man's property, and when a wealthy man died, the funeral was held up until the family donated a large sum to public welfare or to the king, an inheritance tax.

69:9.7 (781.1) In earliest times women were the property of the community, and the mother dominated the family. The early chiefs owned all the land and were proprietors of all the women; marriage required the consent of the tribal ruler. With the passing of communism, women were held individually, and the father gradually assumed domestic control. Thus the home had its beginning, and the prevailing polygamous customs were gradually displaced by monogamy. (Polygamy is the survival of the female-slavery element in marriage. Monogamy is the slave-free ideal of the matchless association of one man and one woman in the exquisite enterprise of home building, offspring rearing, mutual culture, and self-improvement.)

69:9.8 (781.2) At first, all property, including tools and weapons, was the common possession of the tribe. Private property first consisted of all things personally touched. If a stranger drank from a cup, the cup was henceforth his. Next, any place where blood was shed became the property of the injured person or group.

69:9.9 (781.3) Private property was thus originally respected because it was supposed to be charged with some part of the owner's personality. Property honesty rested safely on this type of superstition; no police were needed to guard personal belongings. There was no stealing within the group, though men did not hesitate to appropriate the goods of other tribes. Property relations did not end with death; early, personal effects were burned, then buried with the dead, and later, inherited by the surviving family or by the tribe.

69:9.10 (781.4) The ornamental type of personal effects originated in the wearing of charms. Vanity plus ghost fear led early man to resist all attempts to relieve him of his favorite charms, such property being valued above necessities.

69:9.11 (781.5) Sleeping space was one of man's earliest properties. Later, homesites were assigned by the tribal chiefs, who held all real estate in trust for the group. Presently a fire site conferred ownership; and still later, a well constituted title to the adjacent land.

esančią žemę.

Vandens duobės ir šuliniai buvo tarp pirmųjų privačios nuosavybės daiktų. Ištiesa fetišų praktika buvo panaudota vandens duobių, šulinių, medžių, javų, ir medaus apsaugai. Po to, kada išnyko tikėjimas fetišais, buvo sukurti įstatymai tam, jog apsaugotų asmeninius daiktus. Bet įstatymai dėl medžiojamų žvėrių ir paukščių, teisė medžioti, buvo daug anksčiau negu atsirado žemės įstatymai. Amerikos raudonasis žmogus niekada nesuprato privačios žemės nuosavybės; jis negalėjo suvokti baltojo žmogaus požiūrio.

Privačią nuosavybę anksti imta žymėti šeimos ženklais, ir tai yra šeimos herbo ankstyvoji kilmė. Nekilnojamąjį turtą buvo galima atiduoti dvasių apsaugai. Žyniai „pašventindavo“ žemės plotą, ir tuomet jis būdavo saugomas magiškujų tabu, kurie būdavo pastatomi tame plote. Buvo sakoma, kad jo savininkai turi „žynio suteiktą teisę.“ Hebrajai labai gerbė tokius šeimyninius žemės žymenis: „Tebus prakeiktas tas, kuris paims savo artimo žemės žymenį.“ Ant šitų akmenų žymeklių buvo žynio inicialai. Net ir medžiai, kada būdavo pasodinami, tapdavo privačia nuosavybe.

Ankstyvosiomis dienomis privatus būdavo tiktai derlius; bet vėlesnieji derliai suteikdavo nuosavybės teisę į žemę; tokiu būdu žemdirbystė buvo privačios žemės nuosavybės pradžia. Individams iš pradžių būdavo suteikiama nuosavybės teisė iki mirties, jam mirus, žemė vėl sugrįždavo į genties priklausomybę. Pati pirmoji teisė į žemę, kurią gentis suteikė individams, buvo kapai—šeimyninė laidojimo vieta. Vėlesniaisiais laikais žemė priklausė tiems, kurie ją aptverdavo. Bet miestai visada pasilikdavo tam tikrą žemės rezervą viešosioms ganykloms ir apgulties atvejams; šitokia „bendruomeninė žemė“ buvo ankstesniosios kolektyvinės nuosavybės formos išsilaikymas.

Galiausiai valstybė ėmė skirti nuosavybę individui, pasilikdama sau teisę ją apmokestinti. Užsitikrinę savo teises į nuosavybę, žemvaldžiai galėjo rinkti rentą, ir žemė tapo pajamų šaltiniu—kapitalu. Pagaliau žemė tikrai tapo perdavimo kitam objektu, ją parduodant, atiduodant, įkeičiant, ir prarandant teisę į ją.

Privati nuosavybė atnešė didesnę laisvę ir padidintą stabilumą; bet privačiai žemės nuosavybei visuomeninė sankcija būdavo suteikiama tiktai po to, kada bendruomenės kontrolė ir valdymas sužlugdavo, ir tuoj po to viena paskui kitą atsirado vergų, baudžiauninkų, ir bežemių klasės. Bet mašinų tobulinimas palaipsniui žmones išvaduoja iš vergiškai sunkaus darbo.

Teisė į nuosavybę nėra absoliuti; tai grynai visuomeninė teisė. Bet visas valdymas, įstatymai,

69:9.12 (781.6) Water holes and wells were among the first private possessions. The whole fetish practice was utilized to guard water holes, wells, trees, crops, and honey. Following the loss of faith in the fetish, laws were evolved to protect private belongings. But game laws, the right to hunt, long preceded land laws. The American red man never understood private ownership of land; he could not comprehend the white man's view.

69:9.13 (781.7) Private property was early marked by family insignia, and this is the early origin of family crests. Real estate could also be put under the watchcare of spirits. The priests would "consecrate" a piece of land, and it would then rest under the protection of the magic taboos erected thereon. Owners thereof were said to have a "priest's title." The Hebrews had great respect for these family landmarks: "Cursed be he who removes his neighbor's landmark." These stone markers bore the priest's initials. Even trees, when initialed, became private property.

69:9.14 (782.1) In early days only the crops were private, but successive crops conferred title; agriculture was thus the genesis of the private ownership of land. Individuals were first given only a life tenureship; at death land reverted to the tribe. The very first land titles granted by tribes to individuals were graves — family burying grounds. In later times land belonged to those who fenced it. But the cities always reserved certain lands for public pasturage and for use in case of siege; these "commons" represent the survival of the earlier form of collective ownership.

69:9.15 (782.2) Eventually the state assigned property to the individual, reserving the right of taxation. Having made secure their titles, landlords could collect rents, and land became a source of income — capital. Finally land became truly negotiable, with sales, transfers, mortgages, and foreclosures.

69:9.16 (782.3) Private ownership brought increased liberty and enhanced stability; but private ownership of land was given social sanction only after communal control and direction had failed, and it was soon followed by a succession of slaves, serfs, and landless classes. But improved machinery is gradually setting men free from slavish toil.

69:9.17 (782.4) The right to property is not absolute; it is purely social. But all government, law, order, civil

tvarka, pilietinės teisės, visuomeninės laisvės, susitarimai, ramybė, ir laimė, kaip visa tai turi šiuolaikinės tautos, susiformavo privačios nuosavybės pagrindu.

Dabartinė visuomeninė tvarka nebūtinai yra teisinga—dieviška arba šventa—bet žmonija pasielgs teisingai pakeitimus darydama palaipsniui. Tai, ką jūs turite, yra nepalyginamai geriau už bet kurią sistemą, kuri buvo žinoma jūsų protėviams. Keisdami visuomeninę tvarką įsitikinkite, kad ją keičiate į geresniąją. Nesiduokite įtikinami eksperimentuoti su savo protėvių atmetomis formulėmis. Eikite į priekį, o ne atgal! Tegul evoliucija tęsiasi! Neženkite žingsnio atgal.

[Pateikta Nebadono Melkizedeko.]

rights, social liberties, conventions, peace, and happiness, as they are enjoyed by modern peoples, have grown up around the private ownership of property.

^{69:9.18 (782.5)} The present social order is not necessarily right — not divine or sacred — but mankind will do well to move slowly in making changes. That which you have is vastly better than any system known to your ancestors. Make certain that when you change the social order you change for the better. Do not be persuaded to experiment with the discarded formulas of your forefathers. Go forward, not backward! Let evolution proceed! Do not take a backward step.

^{69:9.19 (782.6)} [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

70 Dokumentas. Žmogiškojo valdymo evoliucija

⇐ 069

URANTIJS KNYGA

071 ⇨

III DALIS. URANTIJS ISTORIJA

70 DOKUMENTAS. ŽMOGIŠKOJO VALDymo EVOLIUCIJA

Skyrius

ĮVADAS

1. Karo genezė
2. Visuomeninė karo vertė
3. Ankstyvieji žmogiškieji susivienijimai
4. Klanai ir gentys
5. Valdymo ištakos
6. Monarchinis valdymas
7. Primityvieji klubai ir draugijos
8. Visuomeninės klasės
9. Žmogiškosios teisės
10. Teisingumo evoliucija
11. Istatymai ir teismai
12. Pilietinės valdžios paskyrimas

ĮVADAS

VOS SPĖJO žmogus iš dalies išspręsti savo pragyvenimo problemas, kada jis susidūrė su užduotimi, kaip sureguliuoti žmogiškuosius santykius. Gamybiniam vystymui reikėjo įstatymų, tvarkos, ir visuomeninio prisitaikymo; privati nuosavybė atvedė į valdymo būtinybę.

Evoliuciniame pasaulyje antagonizmai yra natūralūs; taiką užtikrina tikrai tam tikros rūšies visuomeninė reguliuojanti sistema. Visuomeninis reguliavimas yra neatskiriamas nuo visuomeninės organizacijos; susivienijimas numato kokią nors kontroliuojančią valdžią. Valdymas priverčia derinti genčių, klanų, šeimų, ir individų prieštaravimus.

Valdymas išsivysto nesąmoningai; jis vystosi bandymų ir klaidų būdu. Jis iš tikrųjų turi išliekamąją vertę; todėl tampa tradicinis. Anarchija vargą didino; dėl to valdymas, santykinis įstatymas

PAPER 70 THE EVOLUTION OF HUMAN GOVERNMENT

SECTIONS

Introduction

1. The Genesis of War
2. The Social Value of War
3. Early Human Associations
4. Clans and Tribes
5. The Beginnings of Government
6. Monarchial Government
7. Primitive Clubs and Secret Societies
8. Social Classes
9. Human Rights
10. Evolution of Justice
11. Laws and Courts
12. Allocation of Civil Authority

INTRODUCTION

70:0.1 (783.1) NO SOONER had man partially solved the problem of making a living than he was confronted with the task of regulating human contacts. The development of industry demanded law, order, and social adjustment; private property necessitated government.

70:0.2 (783.2) On an evolutionary world, antagonisms are natural; peace is secured only by some sort of social regulative system. Social regulation is inseparable from social organization; association implies some controlling authority. Government compels the co-ordination of the antagonisms of the tribes, clans, families, and individuals.

70:0.3 (783.3) Government is an unconscious development; it evolves by trial and error. It does have survival value; therefore it becomes traditional. Anarchy augmented misery; therefore

ir tvarka, formavosi arba tebesiformuoja lėtai. Kovos už egzistenciją prievartiniai reikalavimai tiesiogine prasme žmogiškąją rasę vedė pažangos keliu į civilizaciją.

government, comparative law and order, slowly emerged or is emerging. The coercive demands of the struggle for existence literally drove the human race along the progressive road to civilization.

1. KARO GENEZĖ

Karas yra besivystančio žmogaus natūrali būseną ir paveldėjimas; taika yra visuomeninis matuoklis, matuojantis civilizacijos išsivystymą. Iki to meto, kada besivystančios rasės buvo iš dalies suvisuomenintos, žmogus buvo nepaprastai didelis individualistas, ypatingai įtarus, ir neįtikėtinai linkęs konfliktuoti. Prievarta yra gamtos dėsnis, gamtos vaikui priešiškas yra automatiška reakcija, tuo tarpu karas yra ne kas kita, kaip tokie patys veiksmai, atliekami kolektyviai. Ir kur tik, ir kada tik civilizacijos sudėtinės dalys įsitempia dėl visuomenės vystymosi komplikacijų, tuomet nedelsiant ir pragaištingai sugrįžtama prie šitų ankstyvųjų žmogiškųjų metodų, kada susierzinimai tarp žmogiškųjų susivienijimų būdavo reguliuojami prievartos keliu.

Karas yra gyvulinė reakcija į nesusipratimus ir susierzinimus; taika lydi visų tokių problemų ir sunkumų civilizuotą sprendimą. Sangikų rasės, kartu su vėlesniaisiais degradavusiais Adomitais ir noditais, buvo visos agresyvios. Andonitai buvo anksti išmokyti auksinės taisyklės, ir, net šiandien, jų palikuonys eskimai gyvena didele dalimi remdamiesi šituo kodeksu; jie labai laikosi papročių, ir jie beveik visiškai neturi prieštaravimų, kuriuos reiktų spręsti prievarta.

Andonas savo vaikus mokė nesutarimus spręsti kiekvienam mušant medį su lazda, tuo pačiu metu, keikiant tą medį; kurio lazda sulūš pirmiausia, tas ir bus nugalėtojas. Vėlesnieji Andonitai ginčus spręsdavo surengę viešą pasirodymą, kurio metu nesutariantieji vienas iš kito juokdavosi ir šaipydavosi, tuo tarpu žiūrovai nusprendavo plojimais, kuris iš jų yra nugalėtojas.

Tačiau negalėjo būti tokio reiškimo, kaip karas, tol, kol visuomenė nebuvo išsivysčiusi pakankamai toli, kad būtų praktiškai patyrusi taikos periodų ir būtų pritarusi karinei praktinei veiklai. Pati karo samprata reikalauja tam tikro laipsnio organizacijos.

Atsiradus visuomeninėms grupėms, individualus susierzinimas ėmė grimzti grupiniuose jausmuose, o šitai skatino taiką genties viduje, bet tarpgentinės taikos sąskaita. Tokiu būdu iš pradžių taika prasidėjo grupės viduje, arba gentyje, kuri visada nemėgo ir nekenė kitų grupių, svetimųjų. Ankstyvasis žmogus pralieti svetimą kraują laikė garbe.

1. THE GENESIS OF WAR

70:1.1 (783.4) War is the natural state and heritage of evolving man; peace is the social yardstick measuring civilization's advancement. Before the partial socialization of the advancing races man was exceedingly individualistic, extremely suspicious, and unbelievably quarrelsome. Violence is the law of nature, hostility the automatic reaction of the children of nature, while war is but these same activities carried on collectively. And wherever and whenever the fabric of civilization becomes stressed by the complications of society's advancement, there is always an immediate and ruinous reversion to these early methods of violent adjustment of the irritations of human interassociations.

70:1.2 (783.5) War is an animalistic reaction to misunderstandings and irritations; peace attends upon the civilized solution of all such problems and difficulties. The Sangik races, together with the later deteriorated Adamites and Nodites, were all belligerent. The Andonites were early taught the golden rule, and, even today, their Eskimo descendants live very much by that code; custom is strong among them, and they are fairly free from violent antagonisms.

70:1.3 (783.6) Andon taught his children to settle disputes by each beating a tree with a stick, meanwhile cursing the tree; the one whose stick broke first was the victor. The later Andonites used to settle disputes by holding a public show at which the disputants made fun of and ridiculed each other, while the audience decided the winner by its applause.

70:1.4 (783.7) But there could be no such phenomenon as war until society had evolved sufficiently far to actually experience periods of peace and to sanction warlike practices. The very concept of war implies some degree of organization.

70:1.5 (784.1) With the emergence of social groupings, individual irritations began to be submerged in the group feelings, and this promoted intratribal tranquillity but at the expense of intertribal peace. Peace was thus first enjoyed by the in-group, or tribe, who always disliked and hated the out-group, foreigners. Early man regarded it a virtue to shed alien blood.

Bet net ir šito iš pradžių pasiekti nepavyko. Kada senovės vadai mėgindavo nesusipratimus pašalinti, tada dažnai pamatydavo, jog būtina, bent jau vieną kartą per metus, leisti gentines kovas akmenimis. Klanas pasidalindavo į dvi grupes ir įsitraukdavo į visą dieną trunkantį mūšį. Ir tai buvo daroma ne dėl to, jog tam buvo kokia nors priežastis, o tiesiog dėl pramogos; jiems iš tikrųjų patiko kovoti.

Karo veiksmai išlieka, kadangi žmogus yra žmogiškas, išsivystęs iš gyvūno, o visi gyvūnai yra linkę kautis. Tarp pirmųjų karo priežasčių buvo tokios:

1. *Alkis*, kuris atvedė į antpuolius dėl maisto. Žemės trūkumas visada sukeldavo karą, o šitų kovų metu ankstyvosios taikios gentys praktiškai būdavo išnaikintos.

2. *Moterų trūkumas* — mėginimas palengvinti namų pagalbos stygių. Moterų vogimas visada sukeldavo karą.

3. *Tuštybė* — troškimas pademonstruoti gentinį narsumą. Labiau išsivysčiusios grupės kovodavo tam, kad savo gyvenimo būdą primestų menkesnėms tautoms.

4. *Vergai* — rekrūtų poreikis didesnės darbo jėgos gretoms.

5. *Kerštas* būdavo karo priežastis tada, kada viena gentis manydavo, jog dėl gentainio mirties yra kalta kaimyninė gentis. Gedulas tęsdavosi tol, kol namo būdavo parnešama galva. Keršto karas buvo pagarboje dar santykinai visiškai nesenais laikais.

6. *Pramoga* — tų ankstyvųjų laikų jauni vyrai į karą žiūrėjo kaip į pramogą. Jeigu nekildavo rimto ir pakankamo preteksto karui, kada taika imdavo varginti, tada kaimyninės gentys būdavo įpratusios išeiti į pusiau draugišką mūšį, įsitraukti į greitą mūšį kaip į šventę, pasimėgauti netikra kova.

7. *Religija* — noras priversti kitus atsiversti į jų kultą. Visos primityviosios religijos karui pritardavo. Tikrai pastaraisiais laikais religija ėmė karui nebepritarti. Deja, pirmieji šventikai paprastai būdavo susivieniję su karine valdžia. Vienas iš visų amžių didžiųjų žingsnių link taikos buvo mėginimas atskirti bažnyčią ir valstybę.

Visada šitos senovės gentys sukeldavo karą savo dievų paliepimu, savo vadų ar šamanų nurodymu. Hebrajai tikėjo tokiu „mūšių Dievu“; ir jų pasakojimas apie antpuolį prieš midianitus yra tipiškas pasakojimas apie senovės genčių karų nuožmų žiaurumą; šitas antpuolis, kada buvo išžudyti visi vyrai, o vėliau visi vyriškosios lyties vaikai ir visos moterys, praradusios nekaltybę,

70:1.6 (784.2) But even this did not work at first. When the early chiefs would try to iron out misunderstandings, they often found it necessary, at least once a year, to permit the tribal stone fights. The clan would divide up into two groups and engage in an all-day battle. And this for no other reason than just the fun of it; they really enjoyed fighting.

70:1.7 (784.3) Warfare persists because man is human, evolved from an animal, and all animals are bellicose. Among the early causes of war were:

70:1.8 (784.4) 1. *Hunger*, which led to food raids. Scarcity of land has always brought on war, and during these struggles the early peace tribes were practically exterminated.

70:1.9 (784.5) 2. *Woman scarcity* — an attempt to relieve a shortage of domestic help. Woman stealing has always caused war.

70:1.10 (784.6) 3. *Vanity* — the desire to exhibit tribal prowess. Superior groups would fight to impose their mode of life upon inferior peoples.

70:1.11 (784.7) 4. *Slaves* — need of recruits for the labor ranks.

70:1.12 (784.8) 5. *Revenge* was the motive for war when one tribe believed that a neighboring tribe had caused the death of a fellow tribesman. Mourning was continued until a head was brought home. The war for vengeance was in good standing right on down to comparatively modern times.

70:1.13 (784.9) 6. *Recreation* — war was looked upon as recreation by the young men of these early times. If no good and sufficient pretext for war arose, when peace became oppressive, neighboring tribes were accustomed to go out in semifriendly combat to engage in a foray as a holiday, to enjoy a sham battle.

70:1.14 (784.10) 7. *Religion* — the desire to make converts to the cult. The primitive religions all sanctioned war. Only in recent times has religion begun to frown upon war. The early priesthoods were, unfortunately, usually allied with the military power. One of the great peace moves of the ages has been the attempt to separate church and state.

70:1.15 (784.11) Always these olden tribes made war at the bidding of their gods, at the behest of their chiefs or medicine men. The Hebrews believed in such a “God of battles”; and the narrative of their raid on the Midianites is a typical recital of the atrocious cruelty of the ancient tribal wars; this assault, with its slaughter of all the males and the later killing of all male children and all women who

būtų padaręs garbę genties vado papročiams prieš du šimtus tūkstančių metų. Ir visa tai buvo padaryta “Viešpaties Izraelio Dievo” vardu.

Tai yra pasakojimas apie visuomenės evoliuciją—natūralų rasių problemų sprendimą—kada žmogus pats kuria savo likimą žemėje. Dievybė tokių žiaurumų nekursto, nežiūrind to, jog žmogus turi polinkį atsakomybę perkelti savo dievams.

Karinis gailestingumas žmoniją pasiekė palaipsniui. Net ir tada, kada hebrajus valdė moteris, Debora, toks pat žiaurumas tebebuvo išlikęs plačiu mastu. Jos generolas, pasiekė pergalę prieš pagonis, kai “visa kariuomenė žuvo nuo kardo; nebuvo palikta nė vieno.”

Labai anksti rasės istorijoje buvo panaudoti užnuodyti ginklai. Buvo praktikuojami įvairaus pobūdžio suluošinimai. Saulius nedvejodamas pareikalavo vieno šimto filistiniečių apyvarpių kraičio, kurį Dovydas turėjo užmokėti už savo dukterį Mikalą.

Ankstyvieji karai būdavo kariaujami tarp genčių kaip tarp visumos, bet vėlesniaisiais laikais, kada du individai iš skirtingų genčių sukeldavo ginčą, tada vietoje to, kad kautųsi abi gentys, dvikovoje kovodavo tiedu nesutariantys. Taip pat tapo papročiu dviem armijoms viską nulemti pagal dviejų atstovų, parinktų iš kiekvienos pusės, kovos baigtį, kaip, pavyzdžiui, tarp Dovydo ir Galijoto.

Pirmasis karo padailinimas buvo belaisvių ėmimas. Kitas žingsnis į priekį buvo tai, jog kariniai veiksmai nebuvo vykdomi prieš moteris, o po šito ėjo kare nedalyvaujančiųjų pripažinimas. Greitai atsirado karinės kastos ir reguliariosios armijos tam, kad žengtų koja kojon su augančiu mūšio sudėtingumu. Tokiems kareiviams anksti buvo uždrausta bendrauti su moterimis, o moterys jau seniai buvo nustojusios kariauti, nors jos visada maitino ir slaugė kareivius ir juos ragino eiti į mūšį.

Karo paskelbimo praktika reiškė didžiulę pažangą. Tokios ketinimų kariauti deklaracijos rodė sąžiningumo jausmo atsiradimą, o po šito ėjo palaipsnis “civilizuotų” karo veiksmų taisyklių vystymasis. Labai anksti tapo papročiu nekariauti arti religinių vietų, o dar vėliau, nekariauti tam tikromis šventomis dienomis. Kitas žingsnis buvo teisės į prieglobstį bendras pripažinimas; politiniai bėgliai gaudavo apsaugą.

Tokiu būdu iš tiesų karo veiksmai palaipsniui išsivystė nuo primityviojo žmogaus medžiojimo iki vėlesniųjų laikų “civilizuotų” nacijų kažkuria prasme daugiau tvarkingos sistemos. Bet visuomeninis taikingas požiūris priešiško

were not virgins, would have done honor to the mores of a tribal chieftain of two hundred thousand years ago. And all this was executed in the “name of the Lord God of Israel.”

70:1.16 (784.12) This is a narrative of the evolution of society — the natural outworking of the problems of the races — man working out his own destiny on earth. Such atrocities are not instigated by Deity, notwithstanding the tendency of man to place the responsibility on his gods.

70:1.17 (784.13) Military mercy has been slow in coming to mankind. Even when a woman, Deborah, ruled the Hebrews, the same wholesale cruelty persisted. Her general in his victory over the gentiles caused “all the host to fall upon the sword; there was not one left.”

70:1.18 (785.1) Very early in the history of the race, poisoned weapons were used. All sorts of mutilations were practiced. Saul did not hesitate to require one hundred Philistine foreskins as the dowry David should pay for his daughter Michal.

70:1.19 (785.2) Early wars were fought between tribes as a whole, but in later times, when two individuals in different tribes had a dispute, instead of both tribes fighting, the two disputants engaged in a duel. It also became a custom for two armies to stake all on the outcome of a contest between a representative chosen from each side, as in the instance of David and Goliath.

70:1.20 (785.3) The first refinement of war was the taking of prisoners. Next, women were exempted from hostilities, and then came the recognition of noncombatants. Military castes and standing armies soon developed to keep pace with the increasing complexity of combat. Such warriors were early prohibited from associating with women, and women long ago ceased to fight, though they have always fed and nursed the soldiers and urged them on to battle.

70:1.21 (785.4) The practice of declaring war represented great progress. Such declarations of intention to fight betokened the arrival of a sense of fairness, and this was followed by the gradual development of the rules of “civilized” warfare. Very early it became the custom not to fight near religious sites and, still later, not to fight on certain holy days. Next came the general recognition of the right of asylum; political fugitives received protection.

70:1.22 (785.5) Thus did warfare gradually evolve from the primitive man hunt to the somewhat more orderly system of the later-day “civilized” nations. But only slowly does the social attitude of amity displace that of enmity.

požiūrį keičia iš tikrųjų tikslai .palaipsniui.

2. VISUOMENINĖ KARO VERTĖ

Praeities amžiais karas sukeldavo visuomeninius pasikeitimus ir palengvindavo pritarimą naujoms idėjoms, ko natūraliai nebūtų įvykę per dešimt tūkstančių metų. Toji siaubinga kaina, kuri buvo sumokėta už šituos tam tikrus karo privalumus, buvo tai, jog visuomenė laikinai buvo nusviesta atgal į laukinių statusą; civilizuotas mąstymas turėjo atsitraukti. Karas yra stiprūs vaistai, labai brangūs ir patys pavojingiausi; nors dažnai išgydantys kai kuriuos visuomeninius sutrikimus, bet kartais jie sunaikina ir patį pacientą, sugriauna visuomenę.

Dėl nuolatinės nacionalinės gynybos būtinybės atsiranda naujų ir išsivysčiusių visuomeninių pasikeitimų. Šiandien, visuomenė naudojami gausybę naudingų išradimų, kurie iš pradžių buvo grynai kariniai, ir ji net yra įsiskolinusi karui už šokį, kurio viena iš ankstyvųjų formų buvo tai, kas buvo karinis pratimas.

Karas turėjo visuomeninės vertės praeities civilizacijoms, nes jis:

1. Įvedė discipliną, privertė bendradarbiauti.
2. Suteikė atlygį už tvirtumą ir drąsą.
3. Ugdė ir sutvirtino nacionalizmą.
4. Išnaikino silpnas ir netinkamas tautas.
5. Išsklaidė primityvios lygybės ir selektyviai susluoksniuotos visuomenės iliuziją.

Karas turėjo tam tikros evoliucinės ir selektyvios vertės, bet panašiai, kaip ir vergovės, kada nors reikės jo atsisakyti, kada civilizacija palaipsniui vystysis į priekį. Senieji karai skatino keliavimą ir kultūrinius ryšius; dabar šituos poreikius geriau patenkina šiuolaikiniai transporto ir ryšių metodai. Senovės karai nacijas stiprino, bet šiuolaikinės kovos civilizuotą kultūrą griauna. Senovės karo veiksmai baigdavosi menkesniųjų tautų išnaikinimu; šiuolaikinio konflikto galutinė pasekmė yra rinktinis geriausiųjų žmoniškųjų palikuonių sunaikinimas. Ankstyvieji karai skatino organizaciją ir sumanumą, bet dabar šitie dalykai yra tapę šiuolaikinės pramonės tikslais. Praeities amžiais karas buvo visuomeninis fermentas, kuris civilizaciją stūmė pirmyn; dabar šitą rezultatą galima geriau pasiekti užsispyrimo ir išradimų būdu. Senovės karo veiksmai rėmė mūšių Dievo idėją, bet šiandieniniam žmogui yra pasakyta, jog Dievas yra meilė. Praeityje karas pasitarnavo daugeliui vertingų tikslų, jis buvo tie pastoliai, be kurių nebuvo galima apsieiti kuriant civilizaciją, bet

2. THE SOCIAL VALUE OF WAR

70:2.1 (785.6) In past ages a fierce war would institute social changes and facilitate the adoption of new ideas such as would not have occurred naturally in ten thousand years. The terrible price paid for these certain war advantages was that society was temporarily thrown back into savagery; civilized reason had to abdicate. War is strong medicine, very costly and most dangerous; while often curative of certain social disorders, it sometimes kills the patient, destroys the society.

70:2.2 (785.7) The constant necessity for national defense creates many new and advanced social adjustments. Society, today, enjoys the benefit of a long list of useful innovations which were at first wholly military and is even indebted to war for the dance, one of the early forms of which was a military drill.

70:2.3 (785.8) War has had a social value to past civilizations because it:

- 70:2.4 (785.9) 1. Imposed discipline, enforced co-operation.
- 70:2.5 (785.10) 2. Put a premium on fortitude and courage.
- 70:2.6 (785.11) 3. Fostered and solidified nationalism.
- 70:2.7 (785.12) 4. Destroyed weak and unfit peoples.
- 70:2.8 (785.13) 5. Dissolved the illusion of primitive equality and selectively stratified society.

70:2.9 (785.14) War has had a certain evolutionary and selective value, but like slavery, it must sometime be abandoned as civilization slowly advances. Olden wars promoted travel and cultural intercourse; these ends are now better served by modern methods of transport and communication. Olden wars strengthened nations, but modern struggles disrupt civilized culture. Ancient warfare resulted in the decimation of inferior peoples; the net result of modern conflict is the selective destruction of the best human stocks. Early wars promoted organization and efficiency, but these have now become the aims of modern industry. During past ages war was a social ferment which pushed civilization forward; this result is now better attained by ambition and invention. Ancient warfare supported the concept of a God of battles, but modern man has been told that God is love. War has served many valuable purposes in the past, it has been an indispensable scaffolding in the building of civilization, but it is rapidly becoming culturally bankrupt — incapable

greitai kultūros požiūriu jis bankrutuoja— nesugebėdamas atnešti dividendų, kurie visuomenei būtų tokie naudingi, kad juos būtų galima lyginti su tais siaubingais nuostoliais, kurie būna tada, kada griebiamasi karo.

Kažkada daktarai tikėjo, jog kraujo nuleidimas gydo nuo daugelio ligų, bet nuo to laiko jie atrado geresnių vaistų nuo didžiosios dalies tokių ligų. Ir todėl karo tarptautinis kraujo nuleidimas turi iš tiesų užleisti vietą atrandamiems geresniems metodams, kaip gydyti nacijų negalavimus.

Urantijos nacijos jau pradėjo gigantišką kovą tarp nacionalistinio militarizmo ir industrializmo, ir daugeliu atvejų šitas konfliktas yra analogiškas amžius trukusiai kovai tarp kerdžiaus-medžiotojo ir žemdirbio. Bet jeigu industrializmas triumfuos prieš militarizmą, tai jis turi vengti jį tykančių pavojų. Besiskleidžiančiai Urantijos pramonei yra pražūtingi tokie pavojai:

1. Stiprus polinkis į militarizmą, dvasinis aklumas.
2. Turto-valdžios garbinimas, vertybių iškreipimas.
3. Prabangos ydos, kultūrinis nesubrendimas.
4. Didėjantys veltėdystės pavojai, abejingumas tarnystei.
5. Nepageidautinas rasinio minkštumo augimas, biologinis menkėjimas.
6. Sustandartintos industrinės vergovės, asmenybės stagnacijos, pavojus. Darbas yra kilninant, bet nuobodus, monotoniškas darbas yra atbukinant.

Militarizmas yra autokratinis ir žiaurus— laukinis. Jis skatina visuomeninę organizaciją tarp nugalėtojų, bet suskaldo nugalėtuosius. Industrializmas yra civilizuotesnis, ir toks jis turėtų būti vystomas ir toliau, kad būtų skatinama iniciatyva ir padrašinamas individualumas. Visuomenė visais įmanomais būdais turėtų puoselėti originalumą.

Nepadarykite tokios klaidos, jog imtumėte karą šlovinti; vietoje šito suvokite, ką jis visuomenei yra atnešęs, kad tiksliau įsivaizduotumėte, ką turi pateikti jo pakaitalai tam, kad civilizacija vystytųsi toliau. Ir jeigu tokių adekvačių pakaitalų nėra pateikiama, tada galite būti tikri, jog karams pabaigos dar ilgai nebus.

Žmogus niekada nepriims taikos kaip normalaus gyvenimo būdo iki to laiko, kada jis giliai ir daug kartų įsitikins, kad jo materialiai gerovei geriausia yra taika, ir kada visuomenė išmintingai parūpins taikingų pakaitalų tam, kad patenkintų šią įgimtą polinkį periodiškai duoti laisvę

of producing dividends of social gain in any way commensurate with the terrible losses attendant upon its invocation.

70:2.10 (786.1) At one time physicians believed in bloodletting as a cure for many diseases, but they have since discovered better remedies for most of these disorders. And so must the international bloodletting of war certainly give place to the discovery of better methods for curing the ills of nations.

70:2.11 (786.2) The nations of Urantia have already entered upon the gigantic struggle between nationalistic militarism and industrialism, and in many ways this conflict is analogous to the agelong struggle between the herder-hunter and the farmer. But if industrialism is to triumph over militarism, it must avoid the dangers which beset it. The perils of budding industry on Urantia are:

- 70:2.12 (786.3) 1. The strong drift toward materialism, spiritual blindness.
- 70:2.13 (786.4) 2. The worship of wealth-power, value distortion.
- 70:2.14 (786.5) 3. The vices of luxury, cultural immaturity.
- 70:2.15 (786.6) 4. The increasing dangers of indolence, service insensitivity.
- 70:2.16 (786.7) 5. The growth of undesirable racial softness, biologic deterioration.
- 70:2.17 (786.8) 6. The threat of standardized industrial slavery, personality stagnation. Labor is ennobling but drudgery is benumbing.

70:2.18 (786.9) Militarism is autocratic and cruel — savage. It promotes social organization among the conquerors but disintegrates the vanquished. Industrialism is more civilized and should be so carried on as to promote initiative and to encourage individualism. Society should in every way possible foster originality.

70:2.19 (786.10) Do not make the mistake of glorifying war; rather discern what it has done for society so that you may the more accurately visualize what its substitutes must provide in order to continue the advancement of civilization. And if such adequate substitutes are not provided, then you may be sure that war will long continue.

70:2.20 (786.11) Man will never accept peace as a normal mode of living until he has been thoroughly and repeatedly convinced that peace is best for his material welfare, and until society has wisely provided peaceful substitutes for the gratification of that inherent tendency periodically to let loose a

kolektyviniam impulsui, kuris yra sumanytas tam, jog išlaisvintų tas nuolat besikaupiančias emocijas ir energijas, kurios priklauso žmogiškųjų rūšių savaime reakcijoms.

Bet nors prabėgomis, karą reikėtų gerbti kaip patyrimo mokyklą, kuri privertė įžūlių individualistų rasę paklusti labai koncentruotai valdžiai—vyriausiajam vadui. Senamadiškas karas iš tikrųjų atrinko iš prigimties didžius vyrus, kad jie būtų vadai, bet šiuolaikinis karas šito daugiau nebedaro. Tam, kad visuomenė atrastų lyderius, dabar ji turi atsigręžti į taikos užkariavimus: pramonę, mokslą, ir visuomeninius pasiekimus.

3. ANKSTYVIEJI ŽMOGIŠKIEJI

SUSIVENIJIMAI

Pačioje primityviausioje visuomenėje *orda* yra viskas; net ir vaikai yra jos bendra nuosavybė. Besivystanti šeima pakeitė ordą vaikų auginimo sferoje, tuo tarpu atsirandantys klanai ir gentys jos vietą užėmė kaip visuomeninis vienetas.

Lytinis alkis ir motinos meilė sukuria šeimą. Bet tikrojo valdymo nebūna tol, kol ima formuotis superšeimų grupės. Ordoje, iki to meto, kada ėmė formuotis šeimos, vadais būdavo neformaliai išrinkti individai. Afrikos bušmenai niekada neišsivystė toliau už šitą primityvią stadiją; ordoje jie vadų neturi.

Šeimos kraujo ryšiais susijungė į klanus, giminaičių sankaupas; o vėliau šitie išsivystė į gentis, teritorines bendruomenes. Karo veiksmai ir išorinis spaudimas privertė gentis organizuotis pagal giminiškus klanus, tačiau būtent komercija ir prekyba šitas ankstyvasias ir primityvias grupes išlaikė draugėje esant tam tikram vidinės taikos laipsniui.

Urantijoje tarptautinės prekybos organizacijos taiką skatins nepalyginamai daugiau negu įsivaizduojamo taikos planavimo visokie sentimentalūs išvedžiojimai. Prekybos ryšius palengvino kalbos vystymasis ir pagerinti komunikavimo metodai, o taip pat geresnis transportas.

Bendros kalbos nebuvimas visada trukdė taikingų grupių augimui, bet pinigai tapo šiuolaikinės prekybos visuotine kalba. Šiuolaikinę visuomenę didele dalimi draugėje išlaiko pramoninė rinka. Naudos motyvas yra stiprus civilizatorius, kada jį padidina troškimas tarnauti.

Ankstyvaisiais amžiais kiekvieną gentį supo didėjančios baimės ir įtarumo koncentriniai apskritimai; todėl kažkada buvo paprotys užmušti visus svetimus, vėliau, juos pavergti. Senoji

collective drive designed to liberate those ever-accumulating emotions and energies belonging to the self-preservation reactions of the human species.

70:2.21 (786.12) But even in passing, war should be honored as the school of experience which compelled a race of arrogant individualists to submit themselves to highly concentrated authority — a chief executive. Old-fashioned war did select the innately great men for leadership, but modern war no longer does this. To discover leaders society must now turn to the conquests of peace: industry, science, and social achievement.

3. EARLY HUMAN ASSOCIATIONS

70:3.1 (787.1) In the most primitive society the *horde* is everything; even children are its common property. The evolving family displaced the horde in child rearing, while the emerging clans and tribes took its place as the social unit.

70:3.2 (787.2) Sex hunger and mother love establish the family. But real government does not appear until superfamily groups have begun to form. In the prefamily days of the horde, leadership was provided by informally chosen individuals. The African Bushmen have never progressed beyond this primitive stage; they do not have chiefs in the horde.

70:3.3 (787.3) Families became united by blood ties in clans, aggregations of kinsmen; and these subsequently evolved into tribes, territorial communities. Warfare and external pressure forced the tribal organization upon the kinship clans, but it was commerce and trade that held these early and primitive groups together with some degree of internal peace.

70:3.4 (787.4) The peace of Urantia will be promoted far more by international trade organizations than by all the sentimental sophistry of visionary peace planning. Trade relations have been facilitated by development of language and by improved methods of communication as well as by better transportation.

70:3.5 (787.5) The absence of a common language has always impeded the growth of peace groups, but money has become the universal language of modern trade. Modern society is largely held together by the industrial market. The gain motive is a mighty civilizer when augmented by the desire to serve.

70:3.6 (787.6) In the early ages each tribe was surrounded by concentric circles of increasing fear and suspicion; hence it was once the custom to kill all strangers, later on, to enslave them. The old

draugystės idėja reiškė priėmimą į klaną; ir buvo tikima, jog klando narystė išlieka po mirties—viena iš ankstyviausių sampratų apie amžinąjį gyvenimą.

Priėmimo į gentį ritualas buvo toks, jog reikėdavo gerti vienam kito kraują. Kai kuriose grupėse vietoje kraujo gėrimo būdavo pasikeičiama seilėmis, ir tokia yra draugiško bučinio papročio senovinė prigimtis. Ir visos susivienijimo ceremonijos, nesvarbu, ar tai būtų buvusios vedybos ar priėmimas į klaną, visada baigdavosi vaišėmis.

Vėlesniaisiais laikais, būdavo naudojamas kraujas, atskiestas raudonu vynu, ir galiausiai būdavo geriamas vien tik vynas tam, kad būtų užbaigiama priėmimo į klaną ceremonija, kurią pažymėdavo susilietimas vyno taurėmis ir užbaigdavo gėrimo išgėrimas. Hebrajai naudojo šito priėmimo ritualo modifikuotą formą. Jų arabų protėviai naudojo priesaiką, kurią kandidatas duodavo laikydamas savo ranką uždėtą ant vietinio gentainio lyties organo. Hebrajai su priimtais svetimaisiais elgdavosi nuoširdžiai ir draugiškai. “Tas svetimasis, kuris gyvena su jumis, bus toks pat, kaip ir gimęs tarp jūsų, ir jūs mylėsite jį kaip save.”

“Draugystė svečiui” buvo laikino svetingumo ryšys. Kada atvykę svečiai ruošdavosi išvykti, tada lėkštė būdavo perlaužiama pusiau, viena pusė būdavo atiduodama išvykstančiam draugui, taip, kad ji pasitarnautų kaip tinkama rekomendacija trečiajai pusei, kuri galėtų apsilankyti vėliau. Buvo įprasta, jog svečiai savo ruožtu atsilygintų papasakodami apie keliones ir nuotykius. Senųjų laikų istorijų pasakotojai tapo tokie populiarūs, kad galiausiai papročiai jiems uždraudė veikti per medžioklės ar derliaus nuėmimo sezonus.

Pirmosios taikos sutartys buvo “kraujo ryšiai.” Dviejų kariaujančių genčių taikos ambasadoriai susitikdavo, pareikšdavo savo pagarbą, ir tada įdurdavo į odą, kol imdavo kraujuoti, o po šito jie čiulpdavo vienas kito kraują ir paskelbdavo taiką.

Ankstyviausias taikos misijas sudarė vyrų delegacijos, kurios atsivesdavo parinktas merginas savo buvusių priešų lytiniam patenkinimui, lytinis potraukis būdavo panaudojamas tam, kad būtų pažabotas potraukis kariauti. Šitaip pagerbta gentis atvykdavo su atsakomuoju vizitu, pasiūlydama savo merginų; po šito nusistovėdavo tvirta taika. Ir greitai buvo leistos vedybos tarp genčių vadų šeimos narių.

4. KLANAI IR GENTYS

Pirmoji taikos grupė buvo šeima, vėliau klanas, gentis, o dar vėliau nacija, kuri galiausiai

idea of friendship meant adoption into the clan; and clan membership was believed to survive death — one of the earliest concepts of eternal life.

70:3.7 (787.7) The ceremony of adoption consisted in drinking each other's blood. In some groups saliva was exchanged in the place of blood drinking, this being the ancient origin of the practice of social kissing. And all ceremonies of association, whether marriage or adoption, were always terminated by feasting.

70:3.8 (787.8) In later times, blood diluted with red wine was used, and eventually wine alone was drunk to seal the adoption ceremony, which was signified in the touching of the wine cups and consummated by the swallowing of the beverage. The Hebrews employed a modified form of this adoption ceremony. Their Arab ancestors made use of the oath taken while the hand of the candidate rested upon the generative organ of the tribal native. The Hebrews treated adopted aliens kindly and fraternally. “The stranger that dwells with you shall be as one born among you, and you shall love him as yourself.”

70:3.9 (787.9) “Guest friendship” was a relation of temporary hospitality. When visiting guests departed, a dish would be broken in half, one piece being given the departing friend so that it would serve as a suitable introduction for a third party who might arrive on a later visit. It was customary for guests to pay their way by telling tales of their travels and adventures. The storytellers of olden times became so popular that the mores eventually forbade their functioning during either the hunting or harvest seasons.

70:3.10 (788.1) The first treaties of peace were the “blood bonds.” The peace ambassadors of two warring tribes would meet, pay their respects, and then proceed to prick the skin until it bled; whereupon they would suck each other's blood and declare peace.

70:3.11 (788.2) The earliest peace missions consisted of delegations of men bringing their choice maidens for the sex gratification of their onetime enemies, the sex appetite being utilized in combating the war urge. The tribe so honored would pay a return visit, with its offering of maidens; whereupon peace would be firmly established. And soon intermarriages between the families of the chiefs were sanctioned.

4. CLANS AND TRIBES

70:4.1 (788.3) The first peace group was the family, then the clan, the tribe, and later on the nation,

tapo šiuolaikine teritorine valstybe. Tas faktas, jog šiandieninės taingos grupės jau seniai pranoksta kraujo ryšius ir sudaro nacijas, suteikia daug vilties, nepaisant to fakto, kad Urantijos nacijos vis dar išleidžia didžiules pinigų sumas pasiruošimams karui.

Klanai buvo kraujo ryšio grupės genties viduje, ir jie egzistavo dėl tam tikrų bendrų interesų, tokių, kaip:

1. Kilmė iš bendro protėvio praeityje.
2. Ištikimybė bendram religiniam totemui.
3. Šnekėjimas ta pačia tarme.
4. Bendra gyvenamoji vieta.
5. Tų pačių priešų baimė.
6. Bendras karinis patyrimas.

Klanų vadai visada buvo pavaldūs genties vadui, ankstyvasis gentinis valdymas buvo laisva klanų konfederacija. Vietiniai Australijos gyventojai niekada neišvystė gentinės formos valdymo.

Klanų taikos vadai paprastai būdavo iš motinos linijos; gentiniai karo vadai įkūrė tėvo liniją. Gentinių vadų ir pirmųjų karalių teismus sudarė klanų vadai, kuriuos būdavo įprasta keletą kartų per metus pakviesti pas karalių. Tai ji įgalino geriau juos stebėti ir užsitikrinti geresnį jų bendradarbiavimą. Klanai labai naudingai pasitarnavo vietinėje savivaldoje, bet jie labai smarkiai uždelė didelių ir stiprių nacijų augimą.

5. VALDYMO IŠTAKOS

Kiekviena žmogiškoji institucija turėjo pradžią, ir civilinis valdymas yra besivystančios evoliucijos produktas, lygiai taip, kaip vedybos, gamyba, ir religija. Nuo ankstyvųjų klanų ir primityviųjų genčių palaipsniui vystėsi žmogiškojo valdymo vienas kitą keičiantys tipai, kurie atsiradavo ir išnykdavo iki pat tokių visuomeninio ir pilietinio reguliavimo formų, kurios apibūdina dvidešimtojo amžiaus antrąjį trečdalį.

Palaipsniui atsirandant šeimos vienetams, valdymo pagrindai buvo sukurti klanų organizacijoje, šeimų iš tų pačių protėvių grupuotėse. Pirmasis tikras valdymo organas buvo *senolių taryba*. Šią reguliuojančiąją grupę sudarė seni vyrai, kurie buvo pasižymėję koku nors sumaniu būdu. Išmintį ir patyrimą ėmė anksti vertinti net ir barbariškas žmogus, ir prasidėjo

which eventually became the modern territorial state. The fact that the present-day peace groups have long since expanded beyond blood ties to embrace nations is most encouraging, despite the fact that Urantia nations are still spending vast sums on war preparations.

70:4.2 (788.4) The clans were blood-tie groups within the tribe, and they owed their existence to certain common interests, such as:

- 70:4.3 (788.5) 1. Tracing origin back to a common ancestor.
- 70:4.4 (788.6) 2. Allegiance to a common religious totem.
- 70:4.5 (788.7) 3. Speaking the same dialect.
- 70:4.6 (788.8) 4. Sharing a common dwelling place.
- 70:4.7 (788.9) 5. Fearing the same enemies.
- 70:4.8 (788.10) 6. Having had a common military experience.

70:4.9 (788.11) The clan headmen were always subordinate to the tribal chief, the early tribal governments being a loose confederation of clans. The native Australians never developed a tribal form of government.

70:4.10 (788.12) The clan peace chiefs usually ruled through the mother line; the tribal war chiefs established the father line. The courts of the tribal chiefs and early kings consisted of the headmen of the clans, whom it was customary to invite into the king's presence several times a year. This enabled him to watch them and the better secure their co-operation. The clans served a valuable purpose in local self-government, but they greatly delayed the growth of large and strong nations.

5. THE BEGINNINGS OF GOVERNMENT

70:5.1 (788.7) Every human institution had a beginning, and civil government is a product of progressive evolution just as much as are marriage, industry, and religion. From the early clans and primitive tribes there gradually developed the successive orders of human government which have come and gone right on down to those forms of social and civil regulation that characterize the second third of the twentieth century.

70:5.2 (788.8) With the gradual emergence of the family units the foundations of government were established in the clan organization, the grouping of consanguineous families. The first real governmental body was the *council of the elders*. This regulative group was composed of old men who had distinguished themselves in some efficient manner. Wisdom and experience were

ilgas senolių viešpatavimo amžius. Šitas amžiaus oligarchijos valdymas palaipsniui peraugo į patriarchalinę idėją.

Ankstyvoji senolių taryba turėjo visų valdymo funkcijų: vykdomosios, įstatymdavystės, ir teisminės, potencialą. Kada taryba aiškino tuometinius papročius, tada ji būdavo teismas; kada nustatinėdavo naujus visuomeninių papročių metodus, tada ji būdavo įstatymdavė; tiek, kiek ji siekė, kad tokie dekretai ir aktai būtų įgyvendinami, tada ji būdavo vykdančysis organas. Tarybos pirmininkas buvo vienas iš vėliau atsiradusio genties vado pirmtakų.

Kai kurios gentys turėjo moterų tarybas, o kartas nuo karto moterys valdė daugelyje genčių. Kai kurios raudonojo žmogaus gentys išsaugojo Onamonalontono mokymą paklusdamos vieningam „septynių tarybos“ valdymui.

Žmonijai buvo sunku išmokyti to, kad nei taikos, nei karo problemų negali išspręsti besivaidijanti visuomenė. Primityvieji „tauškalai“ retai kada būdavo naudingi. Rasė anksti sužinojo, kad bet kokia armija, kuriai vadovauja klanų vadų grupė, neturėjo jokių vilčių pasipriešinti stipriai vieno žmogaus vadovaujamai armijai. Karas visada buvo karalių kūrėjas.

Iš pradžių karo vadai būdavo parenkami tikrai karinei tarnybai, ir taikos laikotarpiais dalies savo valdžios jie atsisakydavo, kada jų pareigos būdavo daugiau visuomeninio pobūdžio. Bet palaipsniui jie ėmė brautis ir į taikos periodus, turėdami polinkį ir toliau valdyti nuo vieno karo iki kito karo. Jie dažnai pasistengdavo, kad po vieno karo neužilgo prasidėtų kitas. Šitie pirmieji karo vadai taikos nemėgo.

Vėlesniaisiais laikais kai kurie vadai būdavo parenkami ne karinei, o kitokiai tarnybai, parenkami dėl nepaprastų fizinių duomenų arba nuostabių asmeninių sugebėjimų. Raudonieji žmonės dažnai turėdavo vadų poras—genties, arba taikos vadus, ir paveldinčius postą karo vadus. Taikos sąlygomis valdovai taip pat buvo teisėjai ir mokytojai.

Kai kurioms ankstyvosioms bendruomenėms vadovavo šamanai, kurie dažnai atlikdavo ir vadų funkcijas. Vienas žmogus veikdavo kaip žynys, daktaras, ir vyriausiasis vykdytojas. Gana dažnai ankstyvieji karališkieji ženklai buvo kilę iš žynių drabužių simbolių ir emblemų.

Ir būtent einant tokiais žingsniais, palaipsniui atsirado valdymo vykdomoji atšaka. Klanų ir genčių tarybos tebeveikė kaip patarėjai ir kaip vėliau atsiradusių įstatymdavystės ir teisminės atšakų pirmtakai. Šiandien įvairiose gentyse Afrikoje visos šitos primitivios valdymo formos tebeegzistuoja.

early appreciated even by barbaric man, and there ensued a long age of the domination of the elders. This reign of the oligarchy of age gradually grew into the patriarchal idea.

70:5.3 (789.1) In the early council of the elders there resided the potential of all governmental functions: executive, legislative, and judicial. When the council interpreted the current mores, it was a court; when establishing new modes of social usage, it was a legislature; to the extent that such decrees and enactments were enforced, it was the executive. The chairman of the council was one of the forerunners of the later tribal chief.

70:5.4 (789.10) Some tribes had female councils, and from time to time many tribes had women rulers. Certain tribes of the red man preserved the teaching of Onamonalonton in following the unanimous rule of the “council of seven.”

70:5.5 (789.11) It has been hard for mankind to learn that neither peace nor war can be run by a debating society. The primitive “palavers” were seldom useful. The race early learned that an army commanded by a group of clan heads had no chance against a strong one-man army. War has always been a kingmaker.

70:5.6 (789.12) At first the war chiefs were chosen only for military service, and they would relinquish some of their authority during peacetimes, when their duties were of a more social nature. But gradually they began to encroach upon the peace intervals, tending to continue to rule from one war on through to the next. They often saw to it that one war was not too long in following another. These early war lords were not fond of peace.

70:5.7 (789.13) In later times some chiefs were chosen for other than military service, being selected because of unusual physique or outstanding personal abilities. The red men often had two sets of chiefs — the sachems, or peace chiefs, and the hereditary war chiefs. The peace rulers were also judges and teachers.

70:5.8 (789.14) Some early communities were ruled by medicine men, who often acted as chiefs. One man would act as priest, physician, and chief executive. Quite often the early royal insignias had originally been the symbols or emblems of priestly dress.

70:5.9 (789.15) And it was by these steps that the executive branch of government gradually came into existence. The clan and tribal councils continued in an advisory capacity and as forerunners of the later appearing legislative and judicial branches. In Africa, today, all these forms of primitive government are in actual existence

among the various tribes.

6. MONARCHINIS VALDYMAS

Efektīvus valstybės valdymas atsirado tikrai tada, kada pasirodė vadas, turintis visišką vykdomąją valdžią. Žmogus suvokė, jog veiksmingas valdymas gali būti tikrai tada, kada valdžia yra suteikiama asmenybei, o ne tada, kada pasiūloma idėja.

Valdymo sistema išaugo iš sampratos apie šeimos valdžią arba turtą. Kada patriarchalinis karaliukas tapdavo tikru karaliumi, tada jis kartais būdavo vadinamas "savo tautos tėvu." Vėliau buvo manoma, jog karaliai yra kilę iš didvyrių. O dar vėliau vado valdymas tapo paveldimu dėl tikėjimo dieviškąja karalių kilme.

Paveldimas karaliaus rangas apsaugojo nuo anarchijos, kuri anksčiau sukeldavo tokią sumaištį laikotarpiu tarp karaliaus mirties ir jo perėmėjo išrinkimo. Šeima turėjo biologinį vadovą; klanas turėjo parinktą natūralų lyderį; gentis, o vėliau valstybė neturėjo natūralaus lyderio, ir tai buvo papildoma priežastis, kad vadų-karalių valdymas būtų padarytas paveldimu. Karališkujų šeimų ir aristokratijos idėja taip pat rėmėsi "vardo nuosavybės" papročiais klanuose.

Galiausiai į karalių tęstinumą buvo žiūrima kaip į viršgamtinį, buvo manoma, kad karališkasis kraujas nusitęsia iki tų praeities laikų, kada buvo materializuotas Princo Kaligastijos personalas. Tokiu būdu karaliai tapo fetišinėmis asmenybėmis, ir jų buvo nepaprastai bijomasi, ėmė atsirasti karaliaus dvaro ypatinga kalbos forma. Net ir neseniai laikais buvo tikima, jog karaliaus palietimas išgydo ligą, o kai kurios Urantijos tautos vis dar mano, kad jų valdovai turi dieviškąją kilmę.

Ankstyvasis fetišas karalius labai dažnai būdavo laikomas atskirtas; buvo manoma, kad jis yra per daug šventas, jog būtų galima jį pamatyti, išskyrus švenčių dienas ir šventas dienas. Paprastai būdavo parenkamas jį įsmeninantis atstovas, ir tokia yra ministrų pirmininkų kilmė. Pirmasis kabineto pareigūnas buvo maisto administratorius; greitai atsirado ir kiti. Valdovai neužilgo ėmė skirti atstovus, atsakingus už komerciją ir religiją; ir kabineto vystymasis buvo tiesioginis žingsnis į vykdomosios valdžios nuasmeninimą. Šitie ankstyvųjų karalių pagalbininkai tapo pripažintais kilmingaisiais, o karaliaus žmona palaipsniui pakilo iki karalienės garbės lygio, kada moteris imta laikyti aukštesnėje pagarboje.

Neskrupulingi valdovai įgavo didžiulę valdžią atradus nuodus. Ankstyvoji karaliaus dvaro magija buvo labai žiauri; karaliaus priešai mirdavo greitai. Bet net ir pats despotiškiausias tironas turėdavo

6. MONARCHIAL GOVERNMENT

70:6.1 (789.8) Effective state rule only came with the arrival of a chief with full executive authority. Man found that effective government could be had only by conferring power on a personality, not by endowing an idea.

70:6.2 (789.9) Rulership grew out of the idea of family authority or wealth. When a patriarchal kinglet became a real king, he was sometimes called "father of his people." Later on, kings were thought to have sprung from heroes. And still further on, rulership became hereditary, due to belief in the divine origin of kings.

70:6.3 (789.10) Hereditary kingship avoided the anarchy which had previously wrought such havoc between the death of a king and the election of a successor. The family had a biologic head; the clan, a selected natural leader; the tribe and later state had no natural leader, and this was an additional reason for making the chief-kings hereditary. The idea of royal families and aristocracy was also based on the mores of "name ownership" in the clans.

70:6.4 (790.1) The succession of kings was eventually regarded as supernatural, the royal blood being thought to extend back to the times of the materialized staff of Prince Caligastia. Thus kings became fetish personalities and were inordinately feared, a special form of speech being adopted for court usage. Even in recent times it was believed that the touch of kings would cure disease, and some Urantia peoples still regard their rulers as having had a divine origin.

70:6.5 (790.2) The early fetish king was often kept in seclusion; he was regarded as too sacred to be viewed except on feast days and holy days. Ordinarily a representative was chosen to impersonate him, and this is the origin of prime ministers. The first cabinet officer was a food administrator; others shortly followed. Rulers soon appointed representatives to be in charge of commerce and religion; and the development of a cabinet was a direct step toward depersonalization of executive authority. These assistants of the early kings became the accepted nobility, and the king's wife gradually rose to the dignity of queen as women came to be held in higher esteem.

70:6.6 (790.3) Unscrupulous rulers gained great power by the discovery of poison. Early court magic was diabolical; the king's enemies soon died. But even the most despotic tyrant was

paklusti kai kuriems apribojimams; bent jau jį varžė nuolatinė baimė, kad ir jį gali nužudyti. Šamanai, magai, ir žyniai visada buvo stipri kontrolė karaliams. Vėliau, suvaržančios įtakos turėjo žemvaldžiai, aristokratija. Ir kartas nuo karto klanai ir gentys tiesiog sukdavo ir savo despotus ir tironus nuversdavo. Nuverstieji valdovai, kada būdavo nuteisiami mirti, dažnai gaudavo galimybę pasirinkti savižudybę, kas davė pradžią senovės visuomeniniam papročiu nusižudyti susidarius tam tikroms aplinkybėms.

7. PRIMITIVEVIEJI KLUBAI IR DRAUGIJOS

Kraujo giminystė nulėmė pirmąsias visuomenines grupes; susivienijimas plėtė giminę klaną. Tarpgeratinės vedybos buvo kitas žingsnis, išplečiantis grupę, o dėl šito atsiradusi sudėtinė gentis buvo pirmasis tikras politinis organas. Kitas visuomeninio vystymosi žingsnis buvo religinių kultų ir politinių klubų evoliucija. Pirmiausia jie atsirado kaip slaptosios draugijos ir iš pradžių buvo visiškai religiniai; vėliau jie tapo reguliuojančiais. Pradžioje jie buvo vyrų klubai; vėliau atsirado moterų grupės. Netrukus jie pasidalino į dvi klases: visuomeninius-politinius ir religinius-mistinius.

Šių draugijų slaptumui buvo daug priežasčių, tokių kaip:

1. Baimė užsitraukti valdovų nepasitenkinimą dėl kai kurių tabu pažeidimo.
2. Tam, jog būtų atliekami mažumos religiniai ritualai.
3. Turint tikslą, išsaugoti vertingas "dvasines" arba prekybos paslaptis.
4. Tam, jog būtų patiriami kažkokie ypatingi kerai ar magija.

Jau pats šių draugijų paslaptumas visiems nariams suteikdavo prieš likusius genties narius tą galią, kurią duoda paslaptis. Paslaptumas taip pat patenkina tuštybę; naujai priimti nariai buvo tų dienų visuomenės aristokratija. Po priėmimo berniukai medžiodavo su vyrais; tuo tarpu iki to jie rinkdavo daržoves su moterimis. Ir būdavo didžiausias pažeminimas, genties gėda, kada nepavykdavo išlaikyti lyties brandos išbandymų, ir tokiu būdu priverstinai likti už vyrų draugijos ribų, kartu su moterimis ir vaikais, ir būti laikomu moterišku. Be to, tiems, kurių nepriimdavo, būdavo neleidžiama vesti.

Primityvieji žmonės labai anksti pradėjo mokyti paauglišką jaunimą lytinio susilaikymo. Tapo papročiu berniukus atskirti nuo tėvų

subject to some restrictions; he was at least restrained by the ever-present fear of assassination. The medicine men, witch doctors, and priests have always been a powerful check on the kings. Subsequently, the landowners, the aristocracy, exerted a restraining influence. And ever and anon the clans and tribes would simply rise up and overthrow their despots and tyrants. Deposed rulers, when sentenced to death, were often given the option of committing suicide, which gave origin to the ancient social vogue of suicide in certain circumstances.

7. PRIMITIVE CLUBS AND SECRET SOCIETIES

70:7.1 (790.4) Blood kinship determined the first social groups; association enlarged the kinship clan. Inter-marriage was the next step in group enlargement, and the resultant complex tribe was the first true political body. The next advance in social development was the evolution of religious cults and the political clubs. These first appeared as secret societies and originally were wholly religious; subsequently they became regulative. At first they were men's clubs; later women's groups appeared. Presently they became divided into two classes: sociopolitical and religio-mystical.

70:7.2 (790.5) There were many reasons for the secrecy of these societies, such as:

70:7.3 (790.6) 1. Fear of incurring the displeasure of the rulers because of the violation of some taboo.

70:7.4 (790.7) 2. In order to practice minority religious rites.

70:7.5 (790.8) 3. For the purpose of preserving valuable "spirit" or trade secrets.

70:7.6 (790.9) 4. For the enjoyment of some special charm or magic.

70:7.7 (790.10) The very secrecy of these societies conferred on all members the power of mystery over the rest of the tribe. Secrecy also appeals to vanity; the initiates were the social aristocracy of their day. After initiation the boys hunted with the men; whereas before they had gathered vegetables with the women. And it was the supreme humiliation, a tribal disgrace, to fail to pass the puberty tests and thus be compelled to remain outside the men's abode with the women and children, to be considered effeminate. Besides, noninitiates were not allowed to marry.

70:7.8 (791.1) Primitive people very early taught their adolescent youths sex control. It became the custom to take boys away from parents from

laikotarpiui nuo lytinės brandos iki vedybų, jų lavinimas ir parengimas buvo patikimas vyrų slaptosioms draugijoms. Ir viena iš pagrindinių šitų klubų funkcijų buvo kontroliuoti paauglius jaunus vyrus, tokiu būdu užkertant kelią nesantuokiniam vaikams.

Komercinė prostitucija prasidėjo tada, kada šitie vyrų klubai ėmė mokėti pinigus už pasinaudojimą moterimis iš kitų genčių. Bet ankstesnės grupės visiškai neturėjo jokio lytinio palaidumo.

Priėmimo į lytinę brandą ceremonija paprastai išsitiesdavo per penkerių metų laikotarpį. Savęs kankinimas ir skausmingas pjaušymas sudarė didelę šitų ritualų dalį. Apipjaustymas iš pradžių buvo praktikuojamas kaip ritualas priimant į vieną iš šitų slaptųjų brolių. Genties ženklai ant kūno buvo išpjaujami kaip priėmimo į lytinę brandą dalis; tatuiruotė atsirado kaip tokios narystės ženklas. Toks kankinimas, kartu su didele dalimi nepriteklių, buvo sumanytas tam, kad šituos jaunuolius užgrūdintų, kad jiems perteiktų gyvenimo tikrovę ir neišvengiamus jo sunkumus. Vėliau šitą tikslą geriau įgyvendino atsiradusios atletinės žaidynės ir fizinės varžybos.

Bet slaptosios draugijos iš tikrųjų turėjo tikslą pagerinti jaunuolių moralę: lytinės brandos ritualų vienas iš pagrindinių tikslų buvo perteikti berniukui nuostatą, kad jis neturi liesti kitų vyrų žmonių.

Po šitų griežtos drausmės ir mokymo metų ir tiesiog prieš pat vedybas, jauni vyrai paprastai būdavo paleidžiami trumpam laisvalaikio ir laisvės periodui, po kurio jie sugrįždavo tam, kad vestų ir visą gyvenimą paklustų gentiniams tabu. Ir šitas senovinis paprotys išliko iki šiandieninių laikų kaip kvaila "išsidūkimo" samprata.

Daugelis vėlesniųjų genčių leido formuotis moterų slaptiesiems klubams, kurie turėjo tikslą paaugles mergaites parengti moterystei ir motinystei. Po priėmimo merginos galėjo tuoktis ir joms būdavo leidžiama dalyvauti "nuotakų žvalgytuvėse," kas tais laikais prilygo pasirodymui visuomenėje. Anksti ėmė egzistuoti moterų, davusių įžadus nesituokti, ordinai.

Netrukus atsirado vieši klubai, kada grupės nevedusių vyrų ir grupės nepriskirtų moterų suformavo savo atskiras organizacijas. Šitie susivienijimai buvo iš tikrųjų pirmosios mokyklos. Ir nors vyrų ir moterų klubai dažnai turėjo polinkį persekioti vieni kitus, bet kai kurios išsivysčiusios gentys, po bendravimo su Dalamatijos mokytojais, eksperimentavo su bendru mokymu, turėdami mokyklas internatus abiem lytims.

Slaptosios draugijos prie visuomenės kastų

puberty to marriage, their education and training being intrusted to the men's secret societies. And one of the chief functions of these clubs was to keep control of adolescent young men, thus preventing illegitimate children.

70:7.9 (791.2) Commercialized prostitution began when these men's clubs paid money for the use of women from other tribes. But the earlier groups were remarkably free from sex laxity.

70:7.10 (791.3) The puberty initiation ceremony usually extended over a period of five years. Much self-torture and painful cutting entered into these ceremonies. Circumcision was first practiced as a rite of initiation into one of these secret fraternities. The tribal marks were cut on the body as a part of the puberty initiation; the tattoo originated as such a badge of membership. Such torture, together with much privation, was designed to harden these youths, to impress them with the reality of life and its inevitable hardships. This purpose is better accomplished by the later appearing athletic games and physical contests.

70:7.11 (791.4) But the secret societies did aim at the improvement of adolescent morals; one of the chief purposes of the puberty ceremonies was to impress upon the boy that he must leave other men's wives alone.

70:7.12 (791.5) Following these years of rigorous discipline and training and just before marriage, the young men were usually released for a short period of leisure and freedom, after which they returned to marry and to submit to lifelong subjection to the tribal taboos. And this ancient custom has continued down to modern times as the foolish notion of "sowing wild oats."

70:7.13 (791.6) Many later tribes sanctioned the formation of women's secret clubs, the purpose of which was to prepare adolescent girls for wifedom and motherhood. After initiation girls were eligible for marriage and were permitted to attend the "bride show," the coming-out party of those days. Women's orders pledged against marriage early came into existence.

70:7.14 (791.7) Presently nonsecret clubs made their appearance when groups of unmarried men and groups of unattached women formed their separate organizations. These associations were really the first schools. And while men's and women's clubs were often given to persecuting each other, some advanced tribes, after contact with the Dalamatia teachers, experimented with coeducation, having boarding schools for both sexes.

70:7.15 (791.8) Secret societies contributed to the building up of social castes chiefly by the

sukūrimo prisidėjo iš esmės tuo, kad priėmimo į jas pobūdis buvo paslaptingas. Pradžioje šitų draugijų nariai nešiojo kaukes, kad smalsuolius atbaidytų nuo savųjų gedulo apeigų—protėvių garbinimo. Vėliau šitas ritualas išsivystė į pseudo seansą, kurio metu, buvo manoma, jog pasirodydavo vėlės. Senovinės “naujojo gimimo” draugijos naudojosi ženklais ir vartojo specialią slaptą kalbą; jos taip pat atsižadėdavo tam tikro maisto ir gėrimų. Jos veikė kaip naktinė policija ir kitokiais būdais dalyvavo plačioje visuomeninės veiklos sferoje.

Visi slaptieji susivienijimai vertė prisiekti, reikalavo konfidencialumo, ir mokė laikyti paslaptį. Šitie ordinaai kėlė baimingą pagarbą ir valdė masę, jie taip pat veikė kaip budrumo draugijos, tuo pačiu praktikuodamos linčo teismą. Jie buvo pirmieji šnipai, kada gentys kariaudavo, ir pirmoji slaptieji policija taikos metais. Jie geriausiai priversdavo neskrupulingus karalius jaudintis dėl savo vietos. Tam, kad juos neutralizuotų, karaliai globojo savo pačių slaptąją policiją.

Šitos draugijos pagimdė pirmąsias politines partijas. Pirmasis valdymas partijos pagrindu buvo “stiprieji” prieš “silpnuosius.” Senovės laikais administracijos pakeitimas įvykdavo tikrai po pilietinio karo, įtikinamo įrodymo, jog silpnieji tapo stipriausiais.

Šituos klubus pirkliai nusamdydavo tam, jog surinktų skolas, o valdovai samdydavo tam, kad surinktų mokesčius. Ilgą laiką vyko kova prieš mokesčius, viena seniausių formų buvo dešimtinė, viena dešimtoji medžioklės arba grobio dalis. Mokesčiai iš pradžių buvo renkami karaliaus namų išlaikymui, bet buvo pastebėta, kad juos lengviau surinkti tada, kada jie būna užmaskuoti kaip aukojimas šventyklos reikmėms.

Ateityje šitie slaptieji susivienijimai peraugo į pirmąsias labdaros organizacijas, o vėliau išsivystė į ankstyvasias religines draugijas—bažnyčių pirmtakus. Galiausiai kai kurios iš šitų draugijų tapo tarpgentinėmis, pirmosiomis tarptautinėmis brolijomis.

8. VISUOMENINĖS KLASĖS

Žmogiškųjų būtybių protinė ir fizinė nelygybė garantuoja, jog atsiras visuomeninės klasės. Vieninteliai pasauliai be visuomeninių sluoksnių yra patys primityviausieji pasauliai ir labiausiai išsivystę pasauliai. Beauštanti civilizacija dar nebuvo pradėjusi visuomeninių lygių diferencijavimo, tuo tarpu pasaulis, įsitvirtinęs šviesoje ir gyvenime, šituos žmonijos skyrius, kurie yra taip būdingi visiems tarpiniams evoliuciniams etapams, didele dalimi panaikino.

Kada visuomenė iš laukinio etapo perėjo į

mysterious character of their initiations. The members of these societies first wore masks to frighten the curious away from their mourning rites — ancestor worship. Later this ritual developed into a pseudo seance at which ghosts were reputed to have appeared. The ancient societies of the “new birth” used signs and employed a special secret language; they also forswore certain foods and drinks. They acted as night police and otherwise functioned in a wide range of social activities.

70:7.16 (792.1) All secret associations imposed an oath, enjoined confidence, and taught the keeping of secrets. These orders awed and controlled the mobs; they also acted as vigilance societies, thus practicing lynch law. They were the first spies when the tribes were at war and the first secret police during times of peace. Best of all they kept unscrupulous kings on the anxious seat. To offset them, the kings fostered their own secret police.

70:7.17 (792.2) These societies gave rise to the first political parties. The first party government was “the strong” vs. “the weak.” In ancient times a change of administration only followed civil war, abundant proof that the weak had become strong.

70:7.18 (792.3) These clubs were employed by merchants to collect debts and by rulers to collect taxes. Taxation has been a long struggle, one of the earliest forms being the tithe, one tenth of the hunt or spoils. Taxes were originally levied to keep up the king's house, but it was found that they were easier to collect when disguised as an offering for the support of the temple service.

70:7.19 (792.4) By and by these secret associations grew into the first charitable organizations and later evolved into the earlier religious societies — the forerunners of churches. Finally some of these societies became intertribal, the first international fraternities.

8. SOCIAL CLASSES

70:8.1 (792.5) The mental and physical inequality of human beings insures that social classes will appear. The only worlds without social strata are the most primitive and the most advanced. A dawning civilization has not yet begun the differentiation of social levels, while a world settled in light and life has largely effaced these divisions of mankind, which are so characteristic of all intermediate evolutionary stages.

70:8.2 (792.6) As society emerged from savagery to

barbarišką, tada jos žmogiškieji komponentai turėjo polinką grupotis į klases dėl tokių bendrų priežasčių:

1. *Natūralių* — ryšys, giminystė, ir vedybos; pirmieji visuomeniniai skirtumai buvo pagrįsti lytimi, amžiumi, ir krauju—giminyse su vadu.

2. *Asmeninių* — sugebėjimo, ištvermės, sumanumo, ir atkaklumo pripažinimas; iš karto po šito ėjo kalbos meistriškumo, žinių, ir bendro protingumo pripažinimas.

3. *Atsitiktinių* — dėl karo ir emigracijos žmonių grupės buvo išskiriamos. Klasinei evoliucijai labai didžiulės įtakos turėjo užkariavimai, nugalėtojo santykis su nugalėtoju, tuo tarpu vergovė pradėjo pirmą bendrą visuomenės susiskirstymą į laisvus ir pavergtus.

4. *Ekonominių* — turtingų ir vargšų. Turtas ir vergų turėjimas buvo genetinis pagrindas vienai visuomenės klasei.

5. *Geografinių* — klasės atsirado dėl miestų ar gyvenviečių susiformavimo. Miestas ir kaimas atitinkamai įnešė savo indėlį į tai, kad atsiskirtų kerdžius-žemdirbys ir prekiautojas-gamybininkas su savo skirtingais požiūriais ir reakcijomis.

6. *Visuomeninių* — klasės palaipsniui formavosi pagal žmonių suteiktą skirtingų grupių visuomeninės reikšmės įvertinimą. Tarp tokios rūšies anksčiausių padalinių buvo nubrėžtos ribos tarp žynių-mokytojų, valdovų-karžygių, kapitalistų- prekiautojų, paprastų darbininkų, ir vergų. Vergas niekada negalėjo tapti kapitalistu, nors kartais samdomas dirbantysis į kapitalistų gretas patekti galėjo.

7. *Profesinių* — profesijoms plečiantis, atsirado polinkis įkurti kastą ir gildiją. Dirbantieji susiskirstė į tris grupes: profesionalias klases, įskaitant šamanus, tada kvalifikuotus dirbančiuosius, o po šitų nekvalifikuotus fizinius darbininkus.

8. *Religinių* — ankstyvieji kulto klubai klanų ir genčių viduje sukūrė savo pačių klases, o žynių religingumas ir misticizmas jau seniai juos buvo išskyrę į visuomenės atskirą grupę.

9. *Rasinių* — dviejų arba daugiau rasių buvimas vienoje konkrečioje nacijoje arba teritoriniame vienetą paprastai sukuria spalvotąsias kastas. Pirminė Indijos kastų sistema buvo pagrįsta spalva, kaip ir senovės Egipte.

10. *Amžiaus* — jaunimo ir brandos. Gentyje berniuką prižiūrėdavo jo tėvas tol, kol tėvas būdavo gyvas, tuo tarpu mergaitė būdavo paliekama motinos globai iki ištekdavo.

barbarism, its human components tended to become grouped in classes for the following general reasons:

70:8.3 (792.7) 1. *Natural* — contact, kinship, and marriage; the first social distinctions were based on sex, age, and blood — kinship to the chief.

70:8.4 (792.8) 2. *Personal* — the recognition of ability, endurance, skill, and fortitude; soon followed by the recognition of language mastery, knowledge, and general intelligence.

70:8.5 (792.9) 3. *Chance* — war and emigration resulted in the separating of human groups. Class evolution was powerfully influenced by conquest, the relation of the victor to the vanquished, while slavery brought about the first general division of society into free and bond.

70:8.6 (792.10) 4. *Economic* — rich and poor. Wealth and the possession of slaves was a genetic basis for one class of society.

70:8.7 (792.11) 5. *Geographic* — classes arose consequent upon urban or rural settlement. City and country have respectively contributed to the differentiation of the herder-agriculturist and the trader-industrialist, with their divergent viewpoints and reactions.

70:8.8 (792.12) 6. *Social* — classes have gradually formed according to popular estimate of the social worth of different groups. Among the earliest divisions of this sort were the demarcations between priest-teachers, ruler-warriors, capitalist-traders, common laborers, and slaves. The slave could never become a capitalist, though sometimes the wage earner could elect to join the capitalistic ranks.

70:8.9 (793.1) 7. *Vocational* — as vocations multiplied, they tended to establish castes and guilds. Workers divided into three groups: the professional classes, including the medicine men, then the skilled workers, followed by the unskilled laborers.

70:8.10 (793.2) 8. *Religious* — the early cult clubs produced their own classes within the clans and tribes, and the piety and mysticism of the priests have long perpetuated them as a separate social group.

70:8.11 (793.3) 9. *Racial* — the presence of two or more races within a given nation or territorial unit usually produces color castes. The original caste system of India was based on color, as was that of early Egypt.

70:8.12 (793.4) 10. *Age* — youth and maturity. Among the tribes the boy remained under the watchcare of his father as long as the father lived, while the girl was left in the care of her mother until married.

Be lanksčių ir besikeičiančių visuomeninių klasių besivystanti civilizacija apsieiti negali, bet, kada *klasė* tampa *kasta*, kada visuomeniniai lygiai sustabarėja, tada visuomenės stabilumo padidinimą užtikrina asmeninės iniciatyvos sumažinimas. Visuomenės kasta išsprendžia problemą, kur kiekvienam surasti vietą visuomeninėje gamyboje, bet ji taip pat labai smarkiai stabdo individualų vystymąsi ir praktiškai užkerta kelią visuomeniniam bendradarbiavimui.

Klasės visuomenėje, natūraliai susiformavusios, išliks tol, kol žmogus palaipsniui pasieks, kad jos evoliuciškai išnyktų, protingai manipuluojant į priekį žengiančios civilizacijos biologinius, intelektualius, ir dvasinius resursus, tokius, kaip:

1. Biologinį rasinių palikuonių atnaujinimą—menkaverčių žmoniškųjų palikuonių selekcinį išnaikinimą. Tai padės panaikinti didelę dalį mirtingųjų nelygybės formų.

2. Padidintos smegenų galios, kuri atsiras dėl tokio biologinio pagerinimo, šviečiamąjį mokymą.

3. Religinį mirtingojo giminystės ir brolystės jausmų paspartinimą.

Bet tokios priemonės savo tikruosius vaisius galės duoti tikrai tolimaisiais ateities tūkstantmečiais, nors dėl šitų kultūrinės pažangos paspartintų faktorių proto, išmintingo, ir *kantraus* valdymo reikšmingas visuomenės pagerinimas bus pasiektas nedelsiant. Religija yra galingas svirtas, išvedantis civilizaciją iš chaoso, bet ji yra bejėgė be sveiko ir normalaus proto pagrindo, kuris tvirtai remiasi į sveiką ir normalų paveldėjimą.

9. ŽMOGIŠKOSIOS TEISĖS

Gamta žmogui nesuteikia jokių teisių, duoda tikrai gyvenimą ir pasaulį, kuriame jį reikia nugyventi; gamta nesuteikia net ir teisės gyventi, kaip būtų galima suvokti, įsivaizduojant, kas akivaizdžiai atsitiktų, jeigu beginklis žmogus pirmykščiame miške susidurtų akis į akį su alkanu tigru. Visuomenės didžiausia dovana žmogui yra saugumas.

Palaipsniui visuomenė įtvirtino savo teises, ir, šiuo metu, jos yra tokios:

1. Tikrumas dėl aprūpinimo maistu.

2. Karinė gynyba—saugumas, grindžiamas pasirengimu.

3. Vidinės taikos išsaugojimas—kelio užkirtimas asmeninei prievartai ir visuomeninei netvarkai.

70:8.13 (793.5) Flexible and shifting social classes are indispensable to an evolving civilization, but when *class* becomes *caste*, when social levels petrify, the enhancement of social stability is purchased by diminishment of personal initiative. Social caste solves the problem of finding one's place in industry, but it also sharply curtails individual development and virtually prevents social co-operation.

70:8.14 (793.6) Classes in society, having naturally formed, will persist until man gradually achieves their evolutionary obliteration through intelligent manipulation of the biologic, intellectual, and spiritual resources of a progressing civilization, such as:

70:8.15 (793.7) 1. Biologic renovation of the racial stocks — the selective elimination of inferior human strains. This will tend to eradicate many mortal inequalities.

70:8.16 (793.8) 2. Educational training of the increased brain power which will arise out of such biologic improvement.

70:8.17 (793.9) 3. Religious quickening of the feelings of mortal kinship and brotherhood.

70:8.18 (793.10) But these measures can bear their true fruits only in the distant millenniums of the future, although much social improvement will immediately result from the intelligent, wise, and *patient* manipulation of these acceleration factors of cultural progress. Religion is the mighty lever that lifts civilization from chaos, but it is powerless apart from the fulcrum of sound and normal mind resting securely on sound and normal heredity.

9. HUMAN RIGHTS

70:9.1 (793.11) Nature confers no rights on man, only life and a world in which to live it. Nature does not even confer the right to live, as might be deduced by considering what would likely happen if an unarmed man met a hungry tiger face to face in the primitive forest. Society's prime gift to man is security.

70:9.2 (793.12) Gradually society asserted its rights and, at the present time, they are:

70:9.3 (793.13) 1. Assurance of food supply.

70:9.4 (793.14) 2. Military defense — security through preparedness.

70:9.5 (793.15) 3. Internal peace preservation — prevention of personal violence and social disorder.

4. Lytinė kontrolė—vedybos, šeimos institucija.

5. Nuosavybė—teisė turėti.

6. Varžymosi skatinimas tarp individų ir grupių.

7. Pasirūpinimas jaunimo lavinimu ir mokymu.

8. Prekybos ir komercijos skatinimas—gamybės vystymas.

9. Darbo sąlygų ir atlygio pagerinimas.

10. Religinio išpažinimo laisvės garantija, turinti tikslą, kad visuomenės visos kitos veiklos formos galėtų būti išaukštintos dvasinės motyvacijos dėka.

Kada teisės yra tokios senos, kad nebėra žinių apie jų kilmę, tada jos dažnai yra vadinamos *prigimtinėmis teisėmis*. Bet žmogaus teisės iš tikrųjų nėra prigimtinės; jos yra visiškai visuomeninės. Jos yra santykinės ir visą laiką kintančios, būdamos ne daugiau kaip žaidimo taisyklės—pripažinti suderinimai tokių ryšių, kurie valdo visą laiką kintančius žmogiškosios konkurencijos reiškinius.

Kas viename amžiuje gali būti laikoma tinkama, tai kitame amžiuje šitaip gali būti ir nemanoma. Tai, jog egzistuoja išlikęs didžiulis skaičius defektyvių ir degeneruotų žmonių, yra ne dėl to, kad jie turi kokią nors prigimtinę teisę tokiu būdu varginti dvidešimtojo amžiaus visuomenę, bet paprasčiausiai dėl to, kad šio amžiaus visuomenė, papročiai, šitaip liepia.

Nedaug žmogaus teisių buvo pripažįstama Europos Viduriniais Amžiais; tada kiekvienas žmogus priklausė kažkam kitam, o teisėmis buvo tikrai privilegijos arba palankumas, suteiktas valstybės arba bažnyčios. Ir maištavimas prieš tokį suklydimą buvo lygiai tiek pat klaidingas dėl to, kad vedė į tikėjimą, jog visi žmonės gimsta lygūs.

Silpnieji ir menkesnieji visada kovodavo dėl lygių teisių; jie visada reikalavo, kad valstybė priverstų stipriuosius ir aukštesnius patenkinti jų reikmes ir kitokiais būdais kompensuoti tuos nepriteklius, kurie labai dažnai yra jų pačių abejingumo ir veltėdžiavimo natūrali pasekmė.

Bet šitas lygybės idealas yra civilizacijos kūdikis; gamtoje jis nesutinkamas. Net ir pati kultūra įtikinamai pademonstruoja žmonių įgimtą nelygybę savo pačių labai nevienodais sugebėjimais kultūrą suvokti. Staigus ir neevoliucinis tariamai prigimtinių lygybės įgyvendinimas civilizuotą žmogų greitai nusviestų atgal į primityviųjų amžių primityvius papročius. Visuomenė nesugeba pasiūlyti lygių teisių visiems,

70:9.6 (794.1) 4. Sex control — marriage, the family institution.

70:9.7 (794.2) 5. Property — the right to own.

70:9.8 (794.3) 6. Fostering of individual and group competition.

70:9.9 (794.4) 7. Provision for educating and training youth.

70:9.10 (794.5) 8. Promotion of trade and commerce — industrial development.

70:9.11 (794.6) 9. Improvement of labor conditions and rewards.

70:9.12 (794.7) 10. The guarantee of the freedom of religious practices to the end that all of these other social activities may be exalted by becoming spiritually motivated.

70:9.13 (794.8) When rights are old beyond knowledge of origin, they are often called *natural rights*. But human rights are not really natural; they are entirely social. They are relative and ever changing, being no more than the rules of the game — recognized adjustments of relations governing the ever-changing phenomena of human competition.

70:9.14 (794.9) What may be regarded as right in one age may not be so regarded in another. The survival of large numbers of defectives and degenerates is not because they have any natural right thus to encumber twentieth-century civilization, but simply because the society of the age, the mores, thus decrees.

70:9.15 (794.10) Few human rights were recognized in the European Middle Ages; then every man belonged to someone else, and rights were only privileges or favors granted by state or church. And the revolt from this error was equally erroneous in that it led to the belief that all men are born equal.

70:9.16 (794.11) The weak and the inferior have always contended for equal rights; they have always insisted that the state compel the strong and superior to supply their wants and otherwise make good those deficiencies which all too often are the natural result of their own indifference and indolence.

70:9.17 (794.12) But this equality ideal is the child of civilization; it is not found in nature. Even culture itself demonstrates conclusively the inherent inequality of men by their very unequal capacity therefor. The sudden and nonevolutionary realization of supposed natural equality would quickly throw civilized man back to the crude usages of primitive ages. Society cannot offer equal rights to all, but it can promise to administer

bet ji gali pažadėti kiekvieno skirtingas teises administruoti sąžiningai ir vienodai. Būtent tai yra visuomenės reikalas ir pareiga gamtos vaikui suteikti sąžiningą ir taikingą galimybę užsiimti savęs išlaikymu, dalyvauti giminės pratęsimu, tuo pačiu metu tam tikru laipsniu patenkinti savąjį aš, ir visų trijų suma sudaro žmogiškąją laimę.

the varying rights of each with fairness and equity. It is the business and duty of society to provide the child of nature with a fair and peaceful opportunity to pursue self-maintenance, participate in self-perpetuation, while at the same time enjoying some measure of self-gratification, the sum of all three constituting human happiness.

10. TEISINGUMO EVOLIUCIJA

Natūralus teisingumas yra žmogaus sukurta teorija; tai nėra tikrovė. Gamtoje, teisingumas yra grynai teorinis, visiškai fikcija. Gamta suteikia tikrai vienos rūšies teisingumą—neišvengiamą pasekmių ir priežasčių atitikimą.

Teisingumas, kaip jį suvokia žmogus, reiškia gauti savo teises, ir, dėl to, tai buvo progresinės evoliucijos reikalas. Teisingumo samprata gali būti svarbiausia dvasia apdovanotam protui, bet erdvės pasaulyje ji neatsiranda tokia, kad būtų visiškai išsivysčiusi.

Primityvusis žmogus visus reiškinius priskyrė asmeniui. Mirties atveju, laukinis klausdavo ne *nuo ko* žuvo, bet *kas* nužudė? Dėl to netyčinė žmogžudystė nebuvo suvokiama, ir, baudžiant už nusikaltimą, visiškai nebuvo atsižvelgiama į nusikaltėlio motyvą, nuosprendis būdavo priimamas sutinkamai su padarytu sužalojimu.

Ankstyviausioje primityvioje visuomenėje viešoji nuomonė veikė tiesiogiai; įstatymų sergėtojai buvo nereikalingi. Primityviame gyvenime nebuvo privatumo. Žmogaus kaimynai buvo atsakingi už jo elgesį; todėl jie turėjo teisę kišti nosį į jo asmeninius reikalus. Visuomenė buvo reguliuojama remiantis teorija, jog grupės nariai turėtų domėtis kiekvieno individo elgesiu ir tam tikru laipsniu turėtų jį kontroliuoti.

Labai nuo seno buvo tikima, jog vėlės administruoja teisingumą per šamanus ir žynius; taip šitos kategorijos tapo pirmaisiais kriminaliniais tardytojais ir teisės pareigūnais. Jų ankstyvuosius metodus, išaiškinant nusikaltimą, sudarė išmėginimų nuodais, ugnimi, ir skausmu panaudojimas. Šitie žiaurūs išbandymai buvo ne daugiau kaip primityvūs teisminiai metodai; nebūtinai jie ginčą išspręsdavo teisingai. Pavyzdžiui: Kada būdavo panaudojami nuodai, jeigu kaltinamasis vemdavo, tuomet jis būdavo nekaltas.

Senasis Testamentas aprašo vieną iš tokių sunkių išmėginimų, santuokinės kaltės patikrinimą: jeigu vyras įtardavo savo žmoną neištikimybėje jam, tai jis nuveddavo ją pas žynį ir pareikšdavo savo įtarinėjimus, po šito žynys paruošdavo mišinį iš švento vandens ir sąšlavų nuo šventyklos grindų. Po atitinkamos ceremonijos, įskaitant gąsdinančius užkeikimus,

10. EVOLUTION OF JUSTICE

70:10.1 (794.13) Natural justice is a man-made theory; it is not a reality. In nature, justice is purely theoretic, wholly a fiction. Nature provides but one kind of justice — inevitable conformity of results to causes.

70:10.2 (794.14) Justice, as conceived by man, means getting one's rights and has, therefore, been a matter of progressive evolution. The concept of justice may well be constitutive in a spirit-endowed mind, but it does not spring full-fledgedly into existence on the worlds of space.

70:10.3 (794.15) Primitive man assigned all phenomena to a person. In case of death the savage asked, not *what* killed him, but *who*? Accidental murder was not therefore recognized, and in the punishment of crime the motive of the criminal was wholly disregarded; judgment was rendered in accordance with the injury done.

70:10.4 (795.1) In the earliest primitive society public opinion operated directly; officers of law were not needed. There was no privacy in primitive life. A man's neighbors were responsible for his conduct; therefore their right to pry into his personal affairs. Society was regulated on the theory that the group membership should have an interest in, and some degree of control over, the behavior of each individual.

70:10.5 (795.2) It was very early believed that ghosts administered justice through the medicine men and priests; this constituted these orders the first crime detectors and officers of the law. Their early methods of detecting crime consisted in conducting ordeals of poison, fire, and pain. These savage ordeals were nothing more than crude techniques of arbitration; they did not necessarily settle a dispute justly. For example: When poison was administered, if the accused vomited, he was innocent.

70:10.6 (795.3) The Old Testament records one of these ordeals, a marital guilt test: If a man suspected his wife of being untrue to him, he took her to the priest and stated his suspicions, after which the priest would prepare a concoction consisting of holy water and sweepings from the temple floor. After due ceremony, including threatening curses, the accused wife was made to

apkaltintoji žmona būdavo priverčiama išgerti tą šlykštų tariai magišką gėrimą. Jeigu ji būdavo kalta, "tas vanduo, kuris užtraukia prakeikimą, įsilies į ją ir taps kartus, o jos pilvas ištins, ir jos šlaunys išpus, ir ta moteris bus prakeikta savo tautoje." Jeigu, kaip nors atsitiktinai, kuri nors moteris galėdavo išgerti šitą purvino gėrimo porciją ir neparodyti fizinės negalios požymių, tai ji būdavo išsteisinama dėl kaltinimų, kuriuos buvo pareiškęs jos vyras.

Šiuos nusikaltimo išaiškinimo žiaurios būdus vienu ar kitu metu praktikavo beveik visos besivystančios gentys. Dvikova yra šiuolaikinė liekana iš to, kas buvo kaltės nustatymas sunkaus išbandymo dėka.

Nėra nieko keisto, jog prieš tris tūkstančius metų hebrajai ir kitos pusiau civilizuotos gentys praktikavo teisingumo įgyvedinimo tokius primityvius būdus, bet labiausiai stebina tai, jog mąstantys žmonės tokį barbarizmo relikvą vėliau palikdavo šventųjų raštų rinkinio puslapiuose. Analizuojantis mąstymas turėtų paaiškinti, kad nė viena dieviškoji būtybė mirtingajam žmogui niekada nebuvo suteikusi tokių neteisingų mokymų, susijusių su įtariamos santuokinės neištikimybės išaiškinimu ir nuosprendžio paskelbimu.

Visuomenė anksti ėmė naudoti keršto požiūrį: akis už akį, gyvybė už gyvybę. Visos besivystančios gentys pripažino šitą kraujo keršto teisę. Kerštas tapo primityvaus gyvenimo tikslu, bet religija nuo tų laikų šiuos senuosius gentinius papročius labai smarkiai pakeitė. Apreikštų religijų mokytojai visuomet skelbė: "Kerštas yra mano," sako Viešpats." Nužudymai iš keršto ankstyvaisiais laikais iš viso mažai kuo skyrėsi nuo šiandieninių žmogžudysčių nerašyto įstatymo pretekstu.

Savižudybė buvo įprastas keršto būdas. Jeigu kas nors būdavo nepajėgus atkeršyti pats būdamas gyvas, tai jis mirdavo turėdamas tokį tikėjimą, jog būdamas vėlė, jis galės sugrįžti ir išlieti įniršį savo priešui. Ir kadangi šis tikėjimas buvo labai paplitęs, tai pagrasinimo žmogžudyste prie priešo durų paprastai užtekdavo tam, kad jį priverstų paklusti. Primityvusis žmogus savo gyvybės nevertino labai brangiai; savižudybė dėl smulkmenų buvo įprasta, bet dalamatijiečių mokymai šitą įprotį smarkiai sumažino, tuo tarpu ne tokiais tolimais laikais laisvalaikis, patogumai, religija, ir filosofija susivienijo tam, kad gyvenimą paverstų saldesniu ir labiau trokštamu. Tačiau, bado streikai yra šito senųjų laikų keršijimo metodo šiuolaikinis analogas.

Vienas iš ankstyviausių išsivysčiusios gentinės teisės formulavimų buvo susijęs su tuo, jog kraujo konfliktas imta laikyti genties reikalu. Bet keista, jog net ir tada vyras savo žmoną galėjo

drink the nasty potion. If she was guilty, "the water that causes the curse shall enter into her and become bitter, and her belly shall swell, and her thighs shall rot, and the woman shall be accursed among her people." If, by any chance, any woman could quaff this filthy draught and not show symptoms of physical illness, she was acquitted of the charges made by her jealous husband.

70:10.7 (795.4) These atrocious methods of crime detection were practiced by almost all the evolving tribes at one time or another. Dueling is a modern survival of the trial by ordeal.

70:10.8 (795.5) It is not to be wondered that the Hebrews and other semicivilized tribes practiced such primitive techniques of justice administration three thousand years ago, but it is most amazing that thinking men would subsequently retain such a relic of barbarism within the pages of a collection of sacred writings. Reflective thinking should make it clear that no divine being ever gave mortal man such unfair instructions regarding the detection and adjudication of suspected marital unfaithfulness.

70:10.9 (795.6) Society early adopted the paying-back attitude of retaliation: an eye for an eye, a life for a life. The evolving tribes all recognized this right of blood vengeance. Vengeance became the aim of primitive life, but religion has since greatly modified these early tribal practices. The teachers of revealed religion have always proclaimed, "'Vengeance is mine,' says the Lord." Vengeance killing in early times was not altogether unlike present-day murders under the pretense of the unwritten law.

70:10.10 (795.7) Suicide was a common mode of retaliation. If one were unable to avenge himself in life, he died entertaining the belief that, as a ghost, he could return and visit wrath upon his enemy. And since this belief was very general, the threat of suicide on an enemy's doorstep was usually sufficient to bring him to terms. Primitive man did not hold life very dear; suicide over trifles was common, but the teachings of the Dalamatians greatly lessened this custom, while in more recent times leisure, comforts, religion, and philosophy have united to make life sweeter and more desirable. Hunger strikes are, however, a modern analogue of this old-time method of retaliation.

70:10.11 (796.1) One of the earliest formulations of advanced tribal law had to do with the taking over of the blood feud as a tribal affair. But strange to relate, even then a man could kill his wife without punishment provided he had fully paid for her. The

užmušti ir likti nenubaustas, su sąlyga, jeigu už ją jis buvo iki galo užmokėjęs. Tačiau, šiandieniniai eskimai vis dar laikosi papročio, jog bausmę už nusikaltimą, net už žmogžudystę, paskelbia ir įvykdo nukentėjusioji šeima.

Kitas žingsnis į priekį buvo baudų įvedimas už tabu sulaužymą, bausmių sąlyga. Šitos baudos sudarė pirmąsias visuomenines pajamas. Praktika, užmokant "kraujo pinigus," taip pat tapo madinga kaip pakaitalas kraujo kreštui. Už tokią žalą paprastai būdavo užmokama moterimis arba galvijais; dar buvo toli iki tikrųjų baudų, piniginės kompensacijos, mokesčio kaip bausmės už nusikaltimą. Ir kadangi bausmės idėja iš esmės buvo kompensacija, tai viskam, įskaitant ir žmogaus gyvybę, galiausiai buvo nustatyta kaina, kurią buvo galima sumokėti už padarytą žalą. Hebrajai buvo pirmieji, kurie panaikino paprotį mokėti kraujo pinigus. Mozė mokė, kad jie neturėtų "jausti pasitenkinimo dėl žmogžudžio gyvybės, kuris kaltas dėl mirties; jis tikrai turi būti nubaustas mirtimi."

Teisingumą tokiu būdu iš pradžių atseikėdavo šeima, tada klanas, o vėliau gentis. Tikrojo teisingumo taikymas prasideda tada, kada kerštas iš privačių ir giminių grupių atimamas ir atiduodamas į visuomeninės grupės, valstybės, rankas.

Kažkada bausmė sudeginti gyvą buvo įprasta praktika. Ją pripažino dauguma senųjų valdovų, įskaitant Hamurabį ir Mozę, pastarasis nurodė, kad už daugelį nusikaltimų, ypač už sunkius lytinio pobūdžio nusikaltimus, turėtų būti baudžiama sudeginant ant laužo. Jeigu "šventiko dukra" ar kito žymaus piliečio dukra imdavosi viešos prostitucijos, tai hebrajai laikėsi papročio "sudeginti ją ant laužo."

Išdavystė—savo gentainių "pardavimas" arba išdavimas—buvo pirmasis nusikaltimas, už kurį baudavo mirtimi. Už galvijų vogimą būdavo visuotinai baudžiama mirties bausme be teismo ir nagrinėjimo, ir dar neseniai už arklių vogimą būdavo baudžiama panašiai. Bet laikui bėgant, žmonės suvokė, kad užkertant kelią nusikaltimams bausmės griežtumas nėra tiek veiksmingas, kiek yra veiksminga ta nuostata, jog bausmė tikrai bus ir greitai.

Kada visuomenė nebesugeba nubausti už nusikaltimus, tada grupinis pasipiktinimas paprastai pasireiškia linčo teismu; neliečiamos vietos suteikimas buvo ta priemonė, kaip išvengti šito staiga grupinio pykčio. Linčas ir dvikova išreiškia individo nenorą sprendimą dėl asmeninės žalos atlyginimo perduoti valstybei.

Eskimos of today, however, still leave the penalty for a crime, even for murder, to be decreed and administered by the family wronged.

70:10.12 (796.2) Another advance was the imposition of fines for taboo violations, the provision of penalties. These fines constituted the first public revenue. The practice of paying "blood money" also came into vogue as a substitute for blood vengeance. Such damages were usually paid in women or cattle; it was a long time before actual fines, monetary compensation, were assessed as punishment for crime. And since the idea of punishment was essentially compensation, everything, including human life, eventually came to have a price which could be paid as damages. The Hebrews were the first to abolish the practice of paying blood money. Moses taught that they should "take no satisfaction for the life of a murderer, who is guilty of death; he shall surely be put to death."

70:10.13 (796.3) Justice was thus first meted out by the family, then by the clan, and later on by the tribe. The administration of true justice dates from the taking of revenge from private and kin groups and lodging it in the hands of the social group, the state.

70:10.14 (796.4) Punishment by burning alive was once a common practice. It was recognized by many ancient rulers, including Hammurabi and Moses, the latter directing that many crimes, particularly those of a grave sex nature, should be punished by burning at the stake. If "the daughter of a priest" or other leading citizen turned to public prostitution, it was the Hebrew custom to "burn her with fire."

70:10.15 (796.5) Treason — the "selling out" or betrayal of one's tribal associates — was the first capital crime. Cattle stealing was universally punished by summary death, and even recently horse stealing has been similarly punished. But as time passed, it was learned that the severity of the punishment was not so valuable a deterrent to crime as was its certainty and swiftness.

70:10.16 (796.6) When society fails to punish crimes, group resentment usually asserts itself as lynch law; the provision of sanctuary was a means of escaping this sudden group anger. Lynching and dueling represent the unwillingness of the individual to surrender private redress to the state.

11. ISTATYMAI IR TEISMAI

11. LAWS AND COURTS

Nustatyti ribas tarp papročių ir įstatymų yra tiek pat sunku, kaip ir tiksliai pažymėti, kada, auštant, naktį pakeičia diena. Papročiai yra atsirandantys įstatymai ir priežiūros taisyklės. Kada neapibrėžti papročiai yra seniai įsitvirtinę, tada jie turi polinkį išsikristalizuoti į tikslus įstatymus, konkrečias taisykles, ir aiškiai apibrėžtus visuomeninius susitarimus.

Įstatymas iš pradžių visada yra negatyvus ir draudžiantis; besivystančiose civilizacijose jis vis daugiau tampa pozityvus ir nukreipiantis. Ankstyvoji visuomenė veikė negatyviai, suteikdama individui teisę gyventi, visiems pateikdama įsakymą, "nežudyk." Teisių arba laisvių suteikimas kiekvienam individui sudaro laisvių apribojimą visiems kitiems; ir tas įgyvendinama tabu, primityvus įstatymo, pagalba. Pati tabu idėja yra savaime negatyvi, kadangi primityvioji visuomenė savo organizacija iš viso buvo negatyvi, o pirminį teisingumo administravimą sudarė šitų tabu įgyvendinimas. Bet iš pradžių šitie įstatymai buvo taikomi tikrai saviems gentainiams, kaip tą rodo vėlesniųjų laikų hebrajai, kurie turėjo kitokį etikos kodeksą bendraudami su pagonimis.

Priesaika atsirado Dalamatijos dienomis stengiantis užtikrinti, kad liudijimai būtų teisingesni. Tokias priesaikas sudarė prakeikimo sau pačiam ištarimas. Anksčiau nė vienas individas neliudydavo prieš savo gimtąją grupę.

Gentinių papročių įžeidimas buvo nusikaltimas, tų tabu, kuriuos sankcionavo vėlės, pažeidimas buvo nuodėmė, ir ilgą laiką vyravo susipainiojimas dėl nesugebėjimo atskirti nusikaltimo nuo nuodėmės.

Savojo aš interesas nustatė tabu nužudymo atžvilgiu, visuomenė šį tabu sankcionavo kaip tradicinius papročius, tuo tarpu religija šį paprotį pašventino kaip moralinį įstatymą, ir tokiu būdu iš tikrųjų visų trijų susivienijimas žmogaus gyvybei suteikė daugiau saugumo ir šventumo. Ankstyvaisiais laikais visuomenė nebūtų išsilaikiusi draugėje, jeigu teisių nebūtų sankcionavusi religija; prietariai buvo moralinė ir visuomeninė sergstinti jėga per ilgus evoliucinius amžius. Visi senovės žmonės tvirtindavo, kad jų senuosius įstatymus, tabu, jų protėviams buvo suteikę dievai.

Įstatymas yra ilgo žmogiškojo patyrimo susistemintas užrašymas, iškristalizuota ir legalizuota visuomeninė nuomonė. Papročiai buvo sukaupto patyrimo žaliava, iš kurios vėliau valdantieji protai suformulavo rašytinius įstatymus. Senovės teisėjas neturėjo įstatymų. Kada jis skelbdavo nuosprendį, tada jis tiesiog pasakydavo "Toks yra paprotys."

Nuoroda į precedentą teismo sprendimuose

70:11.1 (796.7) It is just as difficult to draw sharp distinctions between mores and laws as to indicate exactly when, at the dawning, night is succeeded by day. Mores are laws and police regulations in the making. When long established, the undefined mores tend to crystallize into precise laws, concrete regulations, and well-defined social conventions.

70:11.2 (796.8) Law is always at first negative and prohibitive; in advancing civilizations it becomes increasingly positive and directive. Early society operated negatively, granting the individual the right to live by imposing upon all others the command, "you shall not kill." Every grant of rights or liberty to the individual involves curtailment of the liberties of all others, and this is effected by the taboo, primitive law. The whole idea of the taboo is inherently negative, for primitive society was wholly negative in its organization, and the early administration of justice consisted in the enforcement of the taboos. But originally these laws applied only to fellow tribesmen, as is illustrated by the later-day Hebrews, who had a different code of ethics for dealing with the gentiles.

70:11.3 (797.1) The oath originated in the days of Dalamatia in an effort to render testimony more truthful. Such oaths consisted in pronouncing a curse upon oneself. Formerly no individual would testify against his native group.

70:11.4 (797.2) Crime was an assault upon the tribal mores, sin was the transgression of those taboos which enjoyed ghost sanction, and there was long confusion due to the failure to segregate crime and sin.

70:11.5 (797.3) Self-interest established the taboo on killing, society sanctified it as traditional mores, while religion consecrated the custom as moral law, and thus did all three conspire in rendering human life more safe and sacred. Society could not have held together during early times had not rights had the sanction of religion; superstition was the moral and social police force of the long evolutionary ages. The ancients all claimed that their olden laws, the taboos, had been given to their ancestors by the gods.

70:11.6 (797.4) Law is a codified record of long human experience, public opinion crystallized and legalized. The mores were the raw material of accumulated experience out of which later ruling minds formulated the written laws. The ancient judge had no laws. When he handed down a decision, he simply said, "It is the custom."

70:11.7 (797.5) Reference to precedent in court decisions represents the effort of judges to adapt

išreiškia teisėjų pastangas rašytinius įstatymus pritaikyti prie besikeičiančių visuomenės sąlygų. Tai užtikrina vis didėjančį prisitaikymą prie kintančių visuomeninių sąlygų, kartu sudarant tradicinio tęstinumo įspūdį.

Ginčai dėl nuosavybės būdavo sprendžiami įvairiais būdais, tokiais kaip:

1. Sunaikinant nuosavybę, dėl kurios ginčijamasi.
2. Jėga—pretendentai ją išsikovojo.
3. Trečiųjų sprendimu—nusprendavo trečioji pusė.
4. Kreipiantis į senolius—vėliau į teismus.

Pirmieji teismai buvo reguliuojami kumštiniai susirėmimai; teisėjai buvo tikrai stebintys ginčo sprendėjai arba arbitrai. Jie stebėdavo, kad kova vyktų pagal patvirtintas taisykles. Pradedant teismo kovą, kiekviena pusė teisėjui įteikdavo įnašą, kuris padengdavo išlaidas ir baudą po to, kai viena pusė nugalėdavo kitą. "Kas stiprus, tas teisus." Vėliau, fizinius smūgius pakeitė žodiniai argumentai.

Visa primityvaus teisingumo idėja buvo ne tiek teisinga, kiek kontroliuojanti ginčą, ir tokiu būdu užkertanti kelią viešai netvarkai ir asmeninei prievartai. Bet primityvusis žmogus ne tiek daug įsiviešdavo dėl to, kas dabar būtų laikoma neteisingumu; buvo savaime suprantama, kad tie, kurie turi valdžią, ją gali panaudoti savanaudiškai. Nepaisant šito, bet kokios civilizacijos statusą labai tiksliai apsprendžia teismų skrupulingumas ir nešališkumas ir teisėjų sąžiningumas.

12. PILIETINĖS VALDŽIOS PASKYRIMAS

Valdymo evoliucijoje didžiulė kova vyko dėl valdžios koncentracijos. Iš patirties visatos administratoriai žino, kad evoliucines tautas apgyvendintuose pasauliuose geriausiai reguliuoja atstovaujamojo tipo pilietinis valdymas, kada yra išlaikomas tinkamas valdžios balansas tarp gerai koordinuotų vykdomosios, įstatymų leidžiamosios, ir teisminės atšakų.

Nors primityvioji valdžia buvo grindžiama stiprumu, fizine galia, bet idealus valdymas yra atstovaujamoji sistema, kurioje vadovavimas remiasi sugebėjimu, bet barbariškumo dienomis visur buvo per daug karų, kad atstovaujamajam valdymui būtų leista funkcionuoti veiksmingai. Ilgoje kovoje tarp valdžios padalinimo ir valdymo vienybės, nugalėjo diktatorius. Senolių primityvios tarybos ankstyvoji ir nekonkreči valdžia palaipsniui

written laws to the changing conditions of society. This provides for progressive adaptation to altering social conditions combined with the impressiveness of traditional continuity.

70:11.8 (797.6) Property disputes were handled in many ways, such as:

- 70:11.9 (797.7) 1. By destroying the disputed property.
- 70:11.10 (797.8) 2. By force — the contestants fought it out.
- 70:11.11 (797.9) 3. By arbitration — a third party decided.
- 70:11.12 (797.10) 4. By appeal to the elders — later to the courts.

70:11.13 (797.11) The first courts were regulated fistic encounters; the judges were merely umpires or referees. They saw to it that the fight was carried on according to approved rules. On entering a court combat, each party made a deposit with the judge to pay the costs and fine after one had been defeated by the other. "Might was still right." Later on, verbal arguments were substituted for physical blows.

70:11.14 (797.12) The whole idea of primitive justice was not so much to be fair as to dispose of the contest and thus prevent public disorder and private violence. But primitive man did not so much resent what would now be regarded as an injustice; it was taken for granted that those who had power would use it selfishly. Nevertheless, the status of any civilization may be very accurately determined by the thoroughness and equity of its courts and by the integrity of its judges.

12. ALLOCATION OF CIVIL AUTHORITY

70:12.1 (797.13) The great struggle in the evolution of government has concerned the concentration of power. The universe administrators have learned from experience that the evolutionary peoples on the inhabited worlds are best regulated by the representative type of civil government when there is maintained proper balance of power between the well-co-ordinated executive, legislative, and judicial branches.

70:12.2 (798.1) While primitive authority was based on strength, physical power, the ideal government is the representative system wherein leadership is based on ability, but in the days of barbarism there was entirely too much war to permit representative government to function effectively. In the long struggle between division of authority and unity of command, the dictator won. The early and diffuse powers of the primitive council of elders were

buvo koncentruojama absoliutaus monarcho asmenyje. Atsiradus tikriesiems karaliams, senolių grupės išliko kaip pusiau įstatymdavystės, pusiau juridiniai patariantieji organai; vėliau, atsirado lygiaverčio statuso įstatymdavystės organai, ir galiausiai atskirai nuo įstatymus leidžiančių organų buvo sukurti priimančios nuosprendžius aukščiausieji teismai.

Karalius buvo papročių, pirmųjų arba nerašytų įstatymų, įgyvendintojas. Vėliau jis versdavo vykdyti įstatyminius aktus, viešosios nuomonės kristalizavimą. Liaudies asamblėja kaip visuomenės nuomonės reiškėja, nors ir lėtai beatsirandanti, reiškė didžiulį visuomenės žingsnį į priekį.

Ankstyvuosius karalius labai smarkiai varžė papročiai—tradicija arba visuomeninė nuomonė. Pastaraisiais laikais kai kurios Urantijos nacijos šiuos papročius susistemino į valdymo dokumentinę bazę.

Urantijos mirtingieji turi teisę į laisvę; jie turėtų sukurti savo valdymo sistemas; jie turėtų priimti savo konstitucijas ar kitokias pilietinės valdžios ir administracinės procedūros chartijas. Ir šitą padarę, pagrindiniais vykdytojais jie turėtų parinkti savo pačius kompetentingiausius ir vertingiausius asmenis. Į įstatymdavystės organus jie turėtų išrinkti tik tai tokius atstovus, kurie intelektualiai ir moraliai yra tinkami tam, jog įgyvendintų tokias šventas pareigas. Aukštųjų ir aukščiausiųjų tribunolų teisėjais turėtų būti parenkami tik tie tokie asmenys, kurie yra apdovanoti įgimtais sugebėjimais ir kurie sukaupė išmintį didžiulio patyrimo dėka.

Jeigu žmonės nori išlaikyti savo laisvę, tai jie privalo po to, kada yra pasirinkę savo laisvės chartiją, užtikrinti jos išmintingą, protingą, ir bebaimą interpretavimą tokiu būdu, kad būtų užkirstas kelias:

1. Vykdomosios arba įstatymdavystės atšakų neteisėtam valdžios uzurpavimui.
2. Nemokšų ir prietaringų kurstytojų machinacijoms.
3. Mokslinės pažangos trukdymui.
4. Aklavietei, kada viešpatuoja vidutinybė.
5. Piktybiškų mažumų viešpatavimui.
6. Ambicingų ir gudrių potencialių diktatorių kontrolei.
7. Pražūtingam žlugdymui, kuri sukelia paniką.
8. Išnaudojimui, kurį vykdo nesąžiningieji.
9. Piliečių pavergimui valstybės mokesčiais.

gradually concentrated in the person of the absolute monarch. After the arrival of real kings the groups of elders persisted as quasi-legislative-judicial advisory bodies; later on, legislatures of coordinate status made their appearance, and eventually supreme courts of adjudication were established separate from the legislatures.

70:12.3 (798.2) The king was the executor of the mores, the original or unwritten law. Later he enforced the legislative enactments, the crystallization of public opinion. A popular assembly as an expression of public opinion, though slow in appearing, marked a great social advance.

70:12.4 (798.3) The early kings were greatly restricted by the mores — by tradition or public opinion. In recent times some Urantia nations have codified these mores into documentary bases for government.

70:12.5 (798.4) Urantia mortals are entitled to liberty; they should create their systems of government; they should adopt their constitutions or other charters of civil authority and administrative procedure. And having done this, they should select their most competent and worthy fellows as chief executives. For representatives in the legislative branch they should elect only those who are qualified intellectually and morally to fulfill such sacred responsibilities. As judges of their high and supreme tribunals only those who are endowed with natural ability and who have been made wise by replete experience should be chosen.

70:12.6 (798.5) If men would maintain their freedom, they must, after having chosen their charter of liberty, provide for its wise, intelligent, and fearless interpretation to the end that there may be prevented:

70:12.7 (798.6) 1. Usurpation of unwarranted power by either the executive or legislative branches.

70:12.8 (798.7) 2. Machinations of ignorant and superstitious agitators.

70:12.9 (798.8) 3. Retardation of scientific progress.

70:12.10 (798.9) 4. Stalemate of the dominance of mediocrity.

70:12.11 (798.10) 5. Domination by vicious minorities.

70:12.12 (798.11) 6. Control by ambitious and clever would-be dictators.

70:12.13 (798.12) 7. Disastrous disruption of panics.

70:12.14 (798.13) 8. Exploitation by the unscrupulous.

70:12.15 (798.14) 9. Taxation enslavement of the citizenry by the state.

10. Nesugebėjimui užtikrinti visuomeninį ir ekonominį teisingumą.

11. Bažnyčios ir valstybės sąjungai.

12. Asmeninės laisvės praradimui.

Tai yra konstitucinių organų, vadovaujančių atstovaujamosios valdžios mechanizmui, tikslai ir siekiai evoliuciniame pasaulyje.

Žmonijos kova dėl to, jog būtų patobulintas valdymas Urantijoje, yra susijusi su administravimo kanalų tobulinimu, su jų pritaikymu prie nuolat besikeičiančių laikmečio poreikių, su valdymo sferoje valdžios padalinimo gerinimu, o tada su parinkimu tokių vadovų, kurie yra iš tikrųjų išmintingi. Nors yra dieviškoji ir ideali valdymo forma, tokios apreiškėti negalima, bet ją vyrams ir moterims privalu atrasti palaipsniui ir įtempto darbo dėka kiekvienoje planetoje visose laiko ir erdvės visatose.

[Pateikta Nebadono Melkizedeko.]

70:12.16 (798.15) 10. Failure of social and economic fairness.

70:12.17 (798.16) 11. Union of church and state.

70:12.18 (798.17) 12. Loss of personal liberty.

70:12.19 (798.18) These are the purposes and aims of constitutional tribunals acting as governors upon the engines of representative government on an evolutionary world.

70:12.20 (799.1) Mankind's struggle to perfect government on Urantia has to do with perfecting channels of administration, with adapting them to ever-changing current needs, with improving power distribution within government, and then with selecting such administrative leaders as are truly wise. While there is a divine and ideal form of government, such cannot be revealed but must be slowly and laboriously discovered by the men and women of each planet throughout the universes of time and space.

70:12.21 (799.2) [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

71 Dokumentas. Valstybės išsivystymas

⇐ 070

URANTIJOS KNYGA

072 ⇐

III DALIS. URANTIJOS ISTORIJA

71 DOKUMENTAS. VALSTYBĖS IŠSIVYSTYMAS

Skyrius

ĮVADAS

1. Embrioninė valstybė
2. Atstovaujamojo valdymo evoliucija
3. Valstybingumo idealai
4. Besivystanti civilizacija
5. Konkurencijos evoliucija
6. Pelną akstinas
7. Švietimas
8. Valstybingumo pobūdis

ĮVADAS

VALSTYBĖ yra civilizacijos naudinga evoliucija; ji išreiškia visuomenės grynąjį pelną, kuris lieka, atskaičius karo nuniokojimus ir kančias. Net ir valstybės valdymo menas yra paprasčiausiai sankaupinis metodas, nukreiptas į tai, kad būtų sureguliuota jėgos priešprieša tarp kovojančių genčių ir nacijų.

Šiuolaikinė valstybė yra toji institucija, kuri išliko po ilgos kovos dėl valdžios grupėje. Galiausiai galingesnioji jėga įsiviešpatavo, ir ji sukūrė realų tvarinį—valstybę—kartu su moraliniu mitu, jog piliečiai absoliučiai įsipareigoja gyventi ir mirti už valstybę. Bet valstybės kilmė nėra dieviška; ji net nebuvo sukurta valinių išmintingų žmogiškuoju veiksmu; ji yra grynai evoliucinė institucija, ir savo kilme buvo visiškai automatinė.

1. EMBRIONINE VALSTYBĖ

Valstybė yra teritorinė visuomeninė

PAPER 71 DEVELOPMENT OF THE STATE

SECTIONS

Introduction

1. The Embryonic State
2. The Evolution of Representative Government
3. The Ideals of Statehood
4. Progressive Civilization
5. The Evolution of Competition
6. The Profit Motive
7. Education
8. The Character of Statehood

INTRODUCTION

71:0.1 (800.1) THE state is a useful evolution of civilization; it represents society's net gain from the ravages and sufferings of war. Even statecraft is merely the accumulated technique for adjusting the competitive contest of force between the struggling tribes and nations.

71:0.2 (800.2) The modern state is the institution which survived in the long struggle for group power. Superior power eventually prevailed, and it produced a creature of fact — the state — together with the moral myth of the absolute obligation of the citizen to live and die for the state. But the state is not of divine genesis; it was not even produced by volitionally intelligent human action; it is purely an evolutionary institution and was wholly automatic in origin.

1. THE EMBRYONIC STATE

71:1.1 (800.3) The state is a territorial social

reguliuojanti organizacija, ir stipriausią, efektyviausią, ir ilgalaikę valstybę sudaro viena nacija, kurios žmonės turi bendrą kalbą, papročius, ir institucijas.

Ankstyvosios valstybės buvo mažos, ir visos atsirado dėl užkariavimų. Jos neatsirado savanoriškuose susivienijimuose. Daug jų įkūrė užkariautojai nomadai, kurie netikėtai užpuлдavo taikius gyvulių augintojus ar sėslius žemdirbius, kad juos nugalėtų ir pavergtų. Tokios valstybės, atsiradusios kaip užkariavimų pasekmė, nori nenori, susiskirstė į sluoksnius: klasės buvo neišvengiamos, o klasiniai mūšiai visą laiką buvo selekcinio pobūdžio.

Amerikos raudonųjų žmonių šiaurinės gentys niekada nebuvo pasiekusios tikrojo valstybingumo. Jos niekada nebuvo pažengusios toliau negu laisva genčių konfederacija, labai primityvi valstybės forma. Arčiausia prie jos buvo irokėzų federacija, bet šita šešių nacijų grupė niekada neveikė kaip tikra valstybė ir nesugebėjo išlikti, kadangi neturėjo kai kurių esminių dalykų, būdingų šiuolaikiniam nacionaliniam gyvenimui, tokių, kaip:

1. Privačios nuosavybės įgijimo ir paveldėjimo.
2. Miestų plius žemės ūkio ir gamybos.
3. Naudingų naminių gyvūnų.
4. Praktiškos šeimos organizacijos. Šitie raudonieji žmonės laikėsi matriachato, o palikimas priklausydavo sūnėnams.
5. Konkrečios teritorijos.
6. Stipraus vykdomosios valdžios vadovo.
7. Belaisvių pavergimo—jie arba juos priimdavo į gentį, arba nužudydavo.
8. Lemiamų užkariavimų.

Raudonieji žmonės buvo per daug demokratiški; jie turėjo gerą valdymą, bet jis žlugo. Galiausiai jie būtų išvystę valstybę, jeigu nebūtų per anksti susidūrę su baltojo žmogaus labiau išsivysčiusia civilizacija, kuri naudojo graikų ir romėnų valdymo metodus.

Sėkminga romėnų valstybė rėmėsi:

1. Patriarchatu
2. Žemdirbyste ir gyvūnų prijaikinimu.
3. Gyventojų sutankinimu—miestais.
4. Privačia nuosavybe ir žeme.
5. Vergove—piliečių klasėmis.

regulative organization, and the strongest, most efficient, and enduring state is composed of a single nation whose people have a common language, mores, and institutions.

71:1.2 (800.4) The early states were small and were all the result of conquest. They did not originate in voluntary associations. Many were founded by conquering nomads, who would swoop down on peaceful herders or settled agriculturists to overpower and enslave them. Such states, resulting from conquest, were, perforce, stratified; classes were inevitable, and class struggles have ever been selective.

71:1.3 (800.5) The northern tribes of the American red men never attained real statehood. They never progressed beyond a loose confederation of tribes, a very primitive form of state. Their nearest approach was the Iroquois federation, but this group of six nations never quite functioned as a state and failed to survive because of the absence of certain essentials to modern national life, such as:

- 71:1.4 (800.6) 1. Acquirement and inheritance of private property.
- 71:1.5 (800.7) 2. Cities plus agriculture and industry.
- 71:1.6 (800.8) 3. Helpful domestic animals.
- 71:1.7 (800.9) 4. Practical family organization. These red men clung to the mother-family and nephew inheritance.
- 71:1.8 (800.10) 5. Definite territory.
- 71:1.9 (800.11) 6. A strong executive head.
- 71:1.10 (800.12) 7. Enslavement of captives — they either adopted or massacred them.
- 71:1.11 (800.13) 8. Decisive conquests.

71:1.12 (800.14) The red men were too democratic; they had a good government, but it failed. Eventually they would have evolved a state had they not prematurely encountered the more advanced civilization of the white man, who was pursuing the governmental methods of the Greeks and the Romans.

71:1.13 (801.1) The successful Roman state was based on:

- 71:1.14 (801.2) 1. The father-family.
- 71:1.15 (801.3) 2. Agriculture and the domestication of animals.
- 71:1.16 (801.4) 3. Condensation of population — cities.
- 71:1.17 (801.5) 4. Private property and land.
- 71:1.18 (801.6) 5. Slavery — classes of citizenship.

6. Silpnų ir atsilikusių tautų nukariavimu ir reorganizavimu.

7. Konkrečia teritorija su keliais.

8. Asmeniniais ir stipriais valdovais.

Romėnų civilizacijos didžiulė silpnoji vieta ir vienas iš faktorių, galutinai sužlugdžiusių imperiją, buvo tariamai liberali ir pažangi nuostata, išvaduojanti iš tėvų globos jaunuolius, sulaukusius dvidešimt vienerių metų amžiaus, ir besąlygiškas mergaitės išlaisvinimas taip, kad ji turėjo laisvę ištekti už savo pasirinkto vyro arba palikti namus tam, jog taptų amoralė. Visuomenei žalos atnešė ne tiek pačios šitos reformos, kiek jų priėmimo staigus ir platus pobūdis. Romos žlugimas parodo, ko galima tikėtis, kada valstybė ima perdaug greitai plėstis, o viduje patiria nuosmukį.

Embrioninė valstybė tapo įmanoma sumažėjus kraujo ryšiui ir padidėjus teritoriniam ryšiui, o tokias gentines federacijas paprastai tvirtai sucementuodavo užkariavimai. Nors suverenitetas, kuris iškyla virš visų nereikšmingų kovų ir grupinių skirtumų, yra būdingas tikrajai valstybei, bet, vis tik, daug klasių ir kastų išlieka vėlesnėse valstybės organizacijose kaip praeities dienų klanų ir genčių liekanos. Vėlesnės ir didesnės teritorinės valstybės ilgai ir žiauriai kovojo su šitomis mažesnėmis to paties kraujo klando grupėmis, gentinis valdymas buvo būtina perėjimo forma nuo šeimos valdžios į valstybės valdžią. Vėlesniaisiais laikais daug klanų išaugo iš prekybinių ir kitokių gamybinių susivienijimų.

Jeigu valstybės suvienijimas žlunga, tai vėl nusiritama atgal į tokias sąlygas, kada buvo ikivalstybiniai valdymo metodai, kaip, pavyzdžiui, Europos viduramžių feodalizmas. Per šituos tamsiuosius amžius teritorinė valstybė sužlugo, ir vėl buvo sugrįžta prie smulkių feodalinių grupių, vėl atsirado klando ir genčių etapų vystymasis. Panašios pusiau valstybės egzistuoja net ir dabar Azijoje ir Afrikoje, bet nevisos jos yra evoliucinis sugrįžimas atgal; didelė jų dalis yra ateities valstybių embrioniniai branduoliai.

2. ATSTOVAUJAMOJO VALDYMO EVOLIUCIJA

Demokratija, nors yra idealas, bet yra civilizacijos, ne evoliucijos produktas. Neskubėkite! rinkitės atsargiai! nes demokratijos pavojai yra:

1. Vidutinybės šlovinimas.

2. Menkos moralės ir menkų principų ir nemokšų valdovų pasirinkimas.

71:1.19 (801.1) 6. Conquest and reorganization of weak and backward peoples.

71:1.20 (801.8) 7. Definite territory with roads.

71:1.21 (801.9) 8. Personal and strong rulers.

71:1.22 (801.10) The great weakness in Roman civilization, and a factor in the ultimate collapse of the empire, was the supposed liberal and advanced provision for the emancipation of the boy at twenty-one and the unconditional release of the girl so that she was at liberty to marry a man of her own choosing or to go abroad in the land to become immoral. The harm to society consisted not in these reforms themselves but rather in the sudden and extensive manner of their adoption. The collapse of Rome indicates what may be expected when a state undergoes too rapid extension associated with internal degeneration.

71:1.23 (801.11) The embryonic state was made possible by the decline of the blood bond in favor of the territorial, and such tribal federations were usually firmly cemented by conquest. While a sovereignty that transcends all minor struggles and group differences is the characteristic of the true state, still, many classes and castes persist in the later state organizations as remnants of the clans and tribes of former days. The later and larger territorial states had a long and bitter struggle with these smaller consanguineous clan groups, the tribal government proving a valuable transition from family to state authority. During later times many clans grew out of trades and other industrial associations.

71:1.24 (801.12) Failure of state integration results in retrogression to prestate conditions of governmental techniques, such as the feudalism of the European Middle Ages. During these dark ages the territorial state collapsed, and there was a reversion to the small castle groups, the reappearance of the clan and tribal stages of development. Similar semistates even now exist in Asia and Africa, but not all of them are evolutionary reversions; many are the embryonic nucleuses of states of the future.

2. THE EVOLUTION OF REPRESENTATIVE GOVERNMENT

71:2.1 (801.13) Democracy, while an ideal, is a product of civilization, not of evolution. Go slowly! select carefully! for the dangers of democracy are:

71:2.2 (801.14) 1. Glorification of mediocrity.

71:2.3 (801.15) 2. Choice of base and ignorant rulers.

3. Nesugebėjimas suvokti visuomeninės evoliucijos fundamentalių faktų.

4. Visuotinės balsavimo teisės pavojus neišsilavinusios ir tingios daugumos rankose.

5. Vergavimas visuomenės nuomonei; dauguma nevisada yra teisi.

Visuomenės nuomonė, bendra nuomonė, visada stabdė visuomenės vystymąsi; nepaisant šito, ji yra vertinga, kadangi, nors ir sulėtindama visuomeninę evoliuciją, bet ji iš tiesų išsaugo civilizaciją. Visuomenės nuomonės švietimas yra vienintelis patikimas ir tikras būdas, kaip paspartinti civilizaciją; jėga yra naudinga tikrai laikinai, o kultūrinis augimas vis labiau spartės, kada kulkos užleis vietą balsavimui. Visuomenės nuomonė, papročiai, yra pagrindinė ir stichinė energija visuomenės evoliucijoje ir valstybės vystymesi, bet tam, kad taptų valstybinės svarbos, savo išraiška ji turi būti neprievartinė.

Visuomenės išsivystymo lygį tiesiogiai nulemia tas laipsnis, kuriuo visuomenės nuomonė išreikšta neprievartiniu būdu sugeba kontroliuoti asmeninį elgesį ir valstybės reguliavimą. Tikrai civilizuotas valdymas atsirado tada, kada visuomenės nuomonei buvo suteiktos asmeninės balsavimo teisės galios. Liaudies rinkimai nevisada gali išspręsti reikalus teisingai, bet jie išreiškia teisingą kelią net ir klaidingo pasirinkimo atveju. Evoliucija ne iš karto pasiekia aukščiausiojo laipsnio tobulumą, vietoje šito ji suteikia palyginamąjį ir besivystantį palaipsnį praktinį prisiderinimą.

Atstovaujamojo valdymo praktinės ir efektyvios formos evoliucijoje yra dešimt laiptelių, arba etapų, ir jie yra tokie:

1. *Asmens laisvė*. Vergovė, baudžiava, ir visos žmogiškojo pavergimo formos turi išnykti.

2. *Proto laisvė*. Kol laisva tauta nėra lavinama —mokoma galvoti protingai ir planuoti išmintingai —tol laisvė paprastai pridaro daugiau žalos negu atneša naudos.

3. *Įstatymo valdymas*. Laisvė gali egzistuoti tikrai tada, kada žmogiškųjų valdovų norus ir užgaidas pakeičia įstatymo įgyvendinimas pagal priimtą fundamentalų įstatymą.

4. *Žodžio laisvė*. Atstovaujamasis valdymas neįsivaizduojamas be žmogiškųjų siekių ir nuomonių išraiškos visų formų laisvės.

5. *Nuosavybės saugumas*. Joks valdymas negalės ilgai išsilaikyti, jeigu jis nepajėgs užtikrinti teisės tam tikra forma turėti asmeninę nuosavybę. Žmogus trokšta teisės panaudoti, valdyti, dovanoti, parduoti, išnuomoti, ir palikti kaip palikimą savo

71:2.4 (801.16) 3. Failure to recognize the basic facts of social evolution.

71:2.5 (801.17) 4. Danger of universal suffrage in the hands of uneducated and indolent majorities.

71:2.6 (801.18) 5. Slavery to public opinion; the majority is not always right.

71:2.7 (802.1) Public opinion, common opinion, has always delayed society; nevertheless, it is valuable, for, while retarding social evolution, it does preserve civilization. Education of public opinion is the only safe and true method of accelerating civilization; force is only a temporary expedient, and cultural growth will increasingly accelerate as bullets give way to ballots. Public opinion, the mores, is the basic and elemental energy in social evolution and state development, but to be of state value it must be nonviolent in expression.

71:2.8 (802.2) The measure of the advance of society is directly determined by the degree to which public opinion can control personal behavior and state regulation through nonviolent expression. The really civilized government had arrived when public opinion was clothed with the powers of personal franchise. Popular elections may not always decide things rightly, but they represent the right way even to do a wrong thing. Evolution does not at once produce superlative perfection but rather comparative and advancing practical adjustment.

71:2.9 (802.3) There are ten steps, or stages, to the evolution of a practical and efficient form of representative government, and these are:

71:2.10 (802.4) 1. *Freedom of the person*. Slavery, serfdom, and all forms of human bondage must disappear.

71:2.11 (802.5) 2. *Freedom of the mind*. Unless a free people are educated — taught to think intelligently and plan wisely — freedom usually does more harm than good.

71:2.12 (802.6) 3. *The reign of law*. Liberty can be enjoyed only when the will and whims of human rulers are replaced by legislative enactments in accordance with accepted fundamental law.

71:2.13 (802.7) 4. *Freedom of speech*. Representative government is unthinkable without freedom of all forms of expression for human aspirations and opinions.

71:2.14 (802.8) 5. *Security of property*. No government can long endure if it fails to provide for the right to enjoy personal property in some form. Man craves the right to use, control, bestow, sell, lease, and bequeath his personal property.

asmeninę nuosavybę.

6. *Teisė pateikti peticijas.* Atstovaujamas valdymas prisiima piliečių teisę, kad jie bus išgirsti. Teisė pateikti peticiją yra neatskiriama nuo laisvo piliečio.

7. *Teisė valdyti.* Neužtenka būti išgirstam; peticijos galia turi išsivystyti į realų poveikį vyriausybei.

8. *Visuotinė balsavimo teisė.* Atstovaujamas valdymas reiškia protingą, sumanų, ir visuotinį elektoratą. Tokio valdymo pobūdį visada nulems tų, kurie jį sudaro, charakteris ir kompetencija. Civilizacijai vystantis, balsavimo teisė, nors išlikdama visuotinė abiem lytims, bus efektyviai modifikuota, pergrupuota, ir kitaip diferencijuota.

9. *Visuomenės tarnų kontrolė.* Joks pilietinis valdymas nebus naudingas ir efektyvus, jeigu piliečiai neturės ir nepanaudos išmintingų būdų, kuriais reguliuotų ir kontroliuotų pareigūnus ir visuomenės tarnus.

10. *Išmintingi ir išlavinti atstovai.* Demokratijos išlikimas priklauso nuo sėkmingo atstovaujamojo valdymo; ir tą sąlygoja tokia praktika, kada į valstybinius postus renkami tik tie asmenys, kurie yra profesionaliai parengti, intelektualiai kompetentingi, visuomeniškai ištikimi, ir moraliai tinkami. Tik tie esant tokioms sąlygoms tautos vyriausybė, išrinkta tautos, ir tautai gali išsilaikyti.

71:2.15 (802.9) 6. *The right of petition.* Representative government assumes the right of citizens to be heard. The privilege of petition is inherent in free citizenship.

71:2.16 (802.10) 7. *The right to rule.* It is not enough to be heard; the power of petition must progress to the actual management of the government.

71:2.17 (802.11) 8. *Universal suffrage.* Representative government presupposes an intelligent, efficient, and universal electorate. The character of such a government will ever be determined by the character and caliber of those who compose it. As civilization progresses, suffrage, while remaining universal for both sexes, will be effectively modified, regrouped, and otherwise differentiated.

71:2.18 (802.12) 9. *Control of public servants.* No civil government will be serviceable and effective unless the citizenry possess and use wise techniques of guiding and controlling officeholders and public servants.

71:2.19 (802.13) 10. *Intelligent and trained representation.* The survival of democracy is dependent on successful representative government; and that is conditioned upon the practice of electing to public offices only those individuals who are technically trained, intellectually competent, socially loyal, and morally fit. Only by such provisions can government of the people, by the people, and for the people be preserved.

3. VALSTYBINGUMO IDEALAI

Valdymo politinė arba administracinė forma turi mažai reikšmės, su sąlyga, jeigu ji suteikia pilietinės pažangos pagrindinius dalykus—laisvę, saugumą, išsilavinimą, ir visuomeninį koordinavimą. Visuomeninės evoliucijos kursą nulemia ne tai, kokia yra valstybė, bet būtent tai, ką ji daro. Pagaliau nė viena valstybė negali pranokti savo pačios piliečių moralinių vertybių, kurių pavyzdys ir yra jų pasirinkti vadovai. Nemokšiškas ir savanaudiškas tikrai sužlugdys net ir aukščiausio tipo valdymą.

Kad ir kaip tai būtų apgailėtina, bet nacionalinis egoizmas buvo esminis visuomeniniam išlikimui. Iki pat šiuolaikinių laikų išrinktosios tautos doktrina buvo pagrindinis faktorius, sutvirtinantis gentį ir formuojantis naciją. Bet nė viena valstybė negali pasiekti idealių funkcionavimo lygių iki to meto, kol nėra įveiktos visos nepakantumo formos; jos visą laiką yra nepalankios žmogaus žengimui į priekį. Ir nepakantumą geriausia įveikti mokslo, prekybos, poilsio, ir religijos derinimu.

3. THE IDEALS OF STATEHOOD

71:3.1 (803.1) The political or administrative form of a government is of little consequence provided it affords the essentials of civil progress — liberty, security, education, and social co-ordination. It is not what a state is but what it does that determines the course of social evolution. And after all, no state can transcend the moral values of its citizenry as exemplified in their chosen leaders. Ignorance and selfishness will insure the downfall of even the highest type of government.

71:3.2 (803.2) Much as it is to be regretted, national egotism has been essential to social survival. The chosen people doctrine has been a prime factor in tribal welding and nation building right on down to modern times. But no state can attain ideal levels of functioning until every form of intolerance is mastered; it is everlastingly inimical to human progress. And intolerance is best combated by the co-ordination of science, commerce, play, and religion.

Ideali valstybė funkcionuoja, kada ją veikia trys galingi ir suderinti postūmiai:

1. Meilės ištikimybė, kilusi iš žmogiškosios brolystės suvokimo.

2. Protingas patriotizmas, grindžiamas išmintingais idealais.

3. Kosminė įžvalga, aiškinama planetinių faktų, poreikių, ir tikslų požiūriu.

Idealoje valstybėje įstatymų skaičius yra nedidelis, ir jie yra perėję iš negatyvaus tabu amžiaus į individualios laisvės pozityvų vystymąsi, atsirandantį dėl padidintos savikontrolės. Išaukštinta valstybė ne tik verčia savo piliečius dirbti, bet taip pat juos įtraukia į naudingą ir kilninantį vis augančio poilsio panaudojimą, kuris atsiranda dėl to, kad besivystantis mašinų amžius išlaisvina iš sunkaus darbo. Laisvalaikis turi sukurti, o taip pat ir suvartoti.

Nė viena visuomenė nebūna pažengusi toli į priekį, jeigu ji leidžia tinginiauti arba yra pakanti skurdui. Bet skurdo ir priklausomybės niekada nebus įmanoma pašalinti, jeigu defektyvūs ir degeneruoti palikuonys bus laisvai remiami ir jeigu jiems bus leidžiama daugintis be jokių apribojimų.

Morali visuomenė turėtų siekti tikslo išsaugoti savo piliečių savigarbą ir suteikti kiekvienam normaliam individui adekvačias galimybes saviraiškai. Toks visuomeninio pasiekimo planas sukurtų aukščiausios kategorijos kultūringą visuomenę. Visuomeninę evoliuciją turėtų skatinti tokia valdymo priežiūra, kuri reguliuojamąją kontrolę naudoja mažiausiu laipsniu. Ta valstybė yra geriausia, kuri koordinuoja daugiausia, o valdo mažiausia.

Valstybingumo idealai turi būti pasiekiami evoliuciniu būdu, palaipsniui pilietinės sąmonės augimu, pareigos ir privilegijos tarnauti visuomenei suvokimu. Iš pradžių žmonės valdymo našta prisiima kaip pareigą po to, kada pasibaigia politinių pasidavėlių administravimas, bet vėliau tokios tarnystės jie siekia kaip privilegijos, kaip didžiausios garbės. Bet kokio civilizacijos lygio statusą teisingai atspindi jos piliečių, kurie savo noru prisiima valstybės valdymo pareigas, kompetentingumo laipsnis.

Tikroje sandraugoje miestų ir provincijų valdymo reikalus tvarko ekspertai, ir jie yra tvarkomi lygiai taip, kaip yra tvarkomos ir visos kitos žmonių ekonominių ir komercinių susivienijimų formos.

Išsivysčiusiose valstybėse, politinė tarnystė yra gerbiama kaip aukščiausias piliečių atsidavimas. Išmintingiausių ir kilniausių piliečių didžiausias siekis yra nusipelnyti pilietinio pripažinimo, būti išrinktam arba paskirtam į kokį nors atsakingą valdymo postą, ir tiems, kurie

71:3.3 (803.3) The ideal state functions under the impulse of three mighty and co-ordinated drives:

71:3.4 (803.4) 1. Love loyalty derived from the realization of human brotherhood.

71:3.5 (803.5) 2. Intelligent patriotism based on wise ideals.

71:3.6 (803.6) 3. Cosmic insight interpreted in terms of planetary facts, needs, and goals.

71:3.7 (803.7) The laws of the ideal state are few in number, and they have passed out of the negativistic taboo age into the era of the positive progress of individual liberty consequent upon enhanced self-control. The exalted state not only compels its citizens to work but also entices them into profitable and uplifting utilization of the increasing leisure which results from toil liberation by the advancing machine age. Leisure must produce as well as consume.

71:3.8 (803.8) No society has progressed very far when it permits idleness or tolerates poverty. But poverty and dependence can never be eliminated if the defective and degenerate stocks are freely supported and permitted to reproduce without restraint.

71:3.9 (803.9) A moral society should aim to preserve the self-respect of its citizenry and afford every normal individual adequate opportunity for self-realization. Such a plan of social achievement would yield a cultural society of the highest order. Social evolution should be encouraged by governmental supervision which exercises a minimum of regulative control. That state is best which co-ordinates most while governing least.

71:3.10 (803.10) The ideals of statehood must be attained by evolution, by the slow growth of civic consciousness, the recognition of the obligation and privilege of social service. At first men assume the burdens of government as a duty, following the end of the administration of political spoilsmen, but later on they seek such ministry as a privilege, as the greatest honor. The status of any level of civilization is faithfully portrayed by the caliber of its citizens who volunteer to accept the responsibilities of statehood.

71:3.11 (803.11) In a real commonwealth the business of governing cities and provinces is conducted by experts and is managed just as are all other forms of economic and commercial associations of people.

71:3.12 (803.12) In advanced states, political service is esteemed as the highest devotion of the citizenry. The greatest ambition of the wisest and noblest of citizens is to gain civil recognition, to be elected or appointed to some position of governmental trust, and such governments confer their highest honors

tarnauja valstybinėje ir visuomeninėje tarnystėje, tokios vyriausybės suteikia aukščiausio pripažinimo apdovanojimus. Po jų išvardinta tvarka apdovanojimai yra suteikiami filosofams, švietėjams, mokslininkams, pramonininkams, ir kariškiams. Tėvams deramai atlygina jų vaikų pasiekimai, o grynai religiniai vadovai, būdami dvasinės karalystės ambasadoriai, savo tikruosius apdovanojimus gauna kitame pasaulyje.

4. BESIVYSTANTI CIVILIZACIJA

Ekonomika, visuomenė, ir valdymas turi vystytis dėl to, kad išliktų. Statinė padėtis evoliuciniame pasaulyje rodo smukimą; išlieka tik tai tos institucijos, kurios juda pirmyn su evoliucine srove.

Pažangią besiplečiančios civilizacijos programą sudaro:

1. Individualių laisvių išsaugojimas.
2. Šeimos apsauga.
3. Ekonominio saugumo skatinimas.
4. Kelio užkirtimas ligoms.
5. Privalomas švietimas.
6. Privalomas įdarbinimas.
7. Naudingas laisvalaikio panaudojimas.
8. Rūpinimasis nelaimingaisiais.
9. Rasės pagerinimas.
10. Mokslo ir meno skatinimas.
11. Filosofijos—išminties—skatinimas.

12. Kosminės įžvalgos—dvasingumo—plėtimas.

Ir šita pažanga civilizacijos veiklos srityse tiesiogiai veda į mirtingojo pastangas įgyvendinti aukščiausius žmogiškuosius ir dieviškuosius tikslus—žmogaus brolystės visuomeninį pasiekimą ir Dievo-sąmonės asmeninį statusą, kuris atsiskleidžia kiekvieno individo aukščiausio laipsnio troškimu vykdyti Tėvo danguje valią.

Tikros brolystės atsiradimas pažymi, jog prasidėjo tokia visuomeninė tvarka, kurioje visi žmonės patiria palaimą nešdami vienas kito našta; jie iš tikrųjų trokšta gyventi laikydamiesi auksinės taisyklės. Bet tokia ideali visuomenė negali egzistuoti, kada arba silpnieji, arba nedorieji lūkuriuoja, kad neteisingai ir nedorai pasinaudotų tais, kurių pagrindinis stimulus yra pasišventimas tarnauti tiesai, grožiui, ir gėriui. Esant tokiai situacijai praktiškas yra tikrai vienas kelias:

of recognition for service upon their civil and social servants. Honors are next bestowed in the order named upon philosophers, educators, scientists, industrialists, and militarists. Parents are duly rewarded by the excellency of their children, and purely religious leaders, being ambassadors of a spiritual kingdom, receive their real rewards in another world.

4. PROGRESSIVE CIVILIZATION

71:4.1 (804.1) Economics, society, and government must evolve if they are to remain. Static conditions on an evolutionary world are indicative of decay; only those institutions which move forward with the evolutionary stream persist.

71:4.2 (804.2) The progressive program of an expanding civilization embraces:

71:4.3 (804.3) 1. Preservation of individual liberties.

71:4.4 (804.4) 2. Protection of the home.

71:4.5 (804.5) 3. Promotion of economic security.

71:4.6 (804.6) 4. Prevention of disease.

71:4.7 (804.7) 5. Compulsory education.

71:4.8 (804.8) 6. Compulsory employment.

71:4.9 (804.9) 7. Profitable utilization of leisure.

71:4.10 (804.10) 8. Care of the unfortunate.

71:4.11 (804.11) 9. Race improvement.

71:4.12 (804.12) 10. Promotion of science and art.

71:4.13 (804.13) 11. Promotion of philosophy — wisdom.

71:4.14 (804.14) 12. Augmentation of cosmic insight — spirituality.

71:4.15 (804.15) And this progress in the arts of civilization leads directly to the realization of the highest human and divine goals of mortal endeavor — the social achievement of the brotherhood of man and the personal status of God-consciousness, which becomes revealed in the supreme desire of every individual to do the will of the Father in heaven.

71:4.16 (804.16) The appearance of genuine brotherhood signifies that a social order has arrived in which all men delight in bearing one another's burdens; they actually desire to practice the golden rule. But such an ideal society cannot be realized when either the weak or the wicked lie in wait to take unfair and unholy advantage of those who are chiefly actuated by devotion to the service of truth, beauty, and goodness. In such a situation only one course is practical: The "golden

Gyvenantieji pagal "auksinę taisyklę" gali įkurti pažangią visuomenę, kurioje jie gyvens remdamiesi savo idealais, tuo pačiu metu deramai apsigindami nuo savo intelektualiai ir moraliai tamsių draugų, kurie gali stengtis arba pasinaudoti jų taikingais polinkiais, arba į priekį besiveržiančią jų civilizaciją sugriauti.

Idealizmas niekada negali išlikti besivystančioje planetoje, jeigu kiekvienoje kartoje šitie idealistai leidžiasi sunaikinami žmonijos žemesniosios kategorijos. Ir štai koks yra didysis idealizmo išmėginimas: Ar išsivysčiusi visuomenė gali palaikyti tokį karinio parengimo laipsnį, kuris ją apsaugotų nuo bet kokio karingų kaimynų užpuolimo, nepasiduodama pagundai šita karine jėga pasinaudoti puolamosiose operacijose prieš kitas tautas siekdama savanaudiškos naudos ar nacionalinio išaukštinimo tikslų? Nacionalinis išlikimas reikalauja parengties, o užkirsti kelią parengties ydingam peraugimui į agresiją gali tikrai vienintelis religinis idealizmas. Tikrai meilė, brolystė, sugeba užkirsti kelią tam, jog stiprusis neengtų silpnojo.

5. KONKURENCIJOS EVOLIUCIJA

Konkurencija yra esminė visuomenės pažangai, bet konkurencija, nereguluojama, pagimdo prievartą. Dabartinėje visuomenėje konkurencija palaipsniui išstumia karą tuo, kad ji nulemia individo vietą pramonėje, o taip pat apsprendžia ir pačių pramonės šakų išlikimą. (Žmogžudystė ir karas savo statusu skiriasi papročių požiūriu, žmogžudystę nuo savo ankstyvųjų dienų visuomenė draudė, tuo tarpu karo žmonija apskritai niekada nebuvo uždraudusi.)

Ideali valstybė apsiima visuomenės elgesį reguliuoti tikrai tiek, kad iš konkurencijos tarp individų būtų pašalinta prievarta ir kad būtų užkirstas kelias neteislingumui asmeninės iniciatyvos atžvilgiu. Štai kokia yra didžioji valstybingumo problema: Kaip jūs galite garantuoti taiką ir ramybę pramonėje, mokesčių sumokėjimą tam, kad būtų paremta valstybės galia, ir tuo pačiu metu užkirsti kelią tokiai mokesčių sistemai, kuri tampa kliūtimi pramonės vystymuisi, o valstybė virsta parazitu ir tironu?

Per bet kurio pasaulio ankstyvuosius amžius, besivystančiai civilizacijai konkurencija yra esminė. Žmogaus evoliucijai žengiant į priekį, bendradarbiavimas tampa vis efektyvesnis. Išsivysčiusiose civilizacijose bendradarbiavimas yra veiksmingesnis už konkurenciją. Ankstyvąjį žmogų konkurencija skatina. Ankstyvąją evoliuciją apibūdina tai, jog išlieka biologiškai tinkami, bet vėlesnės civilizacijos geriau vysto išmintingas bendradarbiavimas, supratingas draugiškumas, ir

rulers" may establish a progressive society in which they live according to their ideals while maintaining an adequate defense against their benighted fellows who might seek either to exploit their pacific predilections or to destroy their advancing civilization.

71:4.17 (804.17) Idealism can never survive on an evolving planet if the idealists in each generation permit themselves to be exterminated by the baser orders of humanity. And here is the great test of idealism: Can an advanced society maintain that military preparedness which renders it secure from all attack by its war-loving neighbors without yielding to the temptation to employ this military strength in offensive operations against other peoples for purposes of selfish gain or national aggrandizement? National survival demands preparedness, and religious idealism alone can prevent the prostitution of preparedness into aggression. Only love, brotherhood, can prevent the strong from oppressing the weak.

5. THE EVOLUTION OF COMPETITION

71:5.1 (805.1) Competition is essential to social progress, but competition, unregulated, breeds violence. In current society, competition is slowly displacing war in that it determines the individual's place in industry, as well as decreeing the survival of the industries themselves. (Murder and war differ in their status before the mores, murder having been outlawed since the early days of society, while war has never yet been outlawed by mankind as a whole.)

71:5.2 (805.2) The ideal state undertakes to regulate social conduct only enough to take violence out of individual competition and to prevent unfairness in personal initiative. Here is a great problem in statehood: How can you guarantee peace and quiet in industry, pay the taxes to support state power, and at the same time prevent taxation from handicapping industry and keep the state from becoming parasitical or tyrannical?

71:5.3 (805.3) Throughout the earlier ages of any world, competition is essential to progressive civilization. As the evolution of man progresses, co-operation becomes increasingly effective. In advanced civilizations co-operation is more efficient than competition. Early man is stimulated by competition. Early evolution is characterized by the survival of the biologically fit, but later civilizations are the better promoted by intelligent co-operation, understanding fraternity, and spiritual

dvasinė brolystė.

Tas tiesa, konkurencija pramonėje reikalauja daug išlaidų ir yra labai neefektyvi, bet nereikėtų pritarti nė vienam mėginimui šitą ekonomiškai nuostolingą eigą pašalinti, jeigu tokie pertvarkymai nors ir mažiausiu laipsniu pažeidžia bet kurią iš pagrindinių individo laisvių.

6. PELNO AKSTINAS

Šiandieninė siekianti pelno ekonomika yra pasmerkta, jeigu pelno akstinių nepapildys tarnystės akstinai. Negailestinga konkurencija, pagrįsta siauro mąstymo savuoju interesu, galiausiai griauja net ir tai, ką mėgina išsaugoti. Išskirtinis ir tik sau tarnaujantis pelno akstinas yra nesuderinamas su krikščionybės idealais—tuo labiau nesuderinamas su Jėzaus mokymais.

Ekonomikoje, pelno motyvacija tarnystės motyvacijai yra tuo, kuo meilei yra baimė religijoje. Bet pelno motyvo nereikia sunaikinti arba pašalinti staiga; jis verčia daugelį šiaip jau tingių mirtingųjų intensyviai dirbti. Tačiau, nebūtina, kad šitas visuomeninės energijos sužadintojas amžinai savo tikslais būtų savanaudiškas.

Ekonominės veiklos pelno motyvas iš viso yra žemas ir visiškai nevertas išsivysčiusios visuomenės kategorijos; nepaisant šito, jis yra nepakeičiamas faktorius visose ankstyvesnėse civilizacijos fazėse. Pelno motyvacijos nereikia iš žmonių atimti iki to laiko, kol jų tvirtai neužvaldė aukštesni nekomercinių motyvų tipai ekonominiuose siekiuose ir visuomeninėje tarnystėje—aukščiausios išminties, intriguojančios brolystės, ir dvasinio pasiekimo nuostabumo transcendentiniai akstinai.

7. ŠVIETIMAS

Tvirta valstybė remiasi kultūra, joje viešpatauja idealai, ir jos varomoji jėga yra tarnystė. Švietimo tikslas turėtų būti meistriškumo įgijimas, siekimas išminties, savojo aš suvokimas, ir dvasinių vertybių pasiekimas.

Idealoje valstybėje švietimas tęsiasi visą gyvenimą, ir kartais jos piliečių pagrindiniu siekiu tampa filosofija. Tokios sandraugos piliečiai siekia pagilinti išmintį kaip įžvalgą į tai, kas yra žmogiškųjų santykių reikšmė, tikrovės prasmės, vertybių kilnumas, gyvenimo tikslai, ir kosminio likimo šlovė.

Urantai turėtų gauti naujos ir daug kultūringesnės visuomenės suvokimą. Švietimas tikrai pakils į naujos vertės lygius nykstant grynai

brotherhood.

71:5.4 (805.4) True, competition in industry is exceedingly wasteful and highly ineffective, but no attempt to eliminate this economic lost motion should be countenanced if such adjustments entail even the slightest abrogation of any of the basic liberties of the individual.

6. THE PROFIT MOTIVE

71:6.1 (805.5) Present-day profit-motivated economics is doomed unless profit motives can be augmented by service motives. Ruthless competition based on narrow-minded self-interest is ultimately destructive of even those things which it seeks to maintain. Exclusive and self-serving profit motivation is incompatible with Christian ideals — much more incompatible with the teachings of Jesus.

71:6.2 (805.6) In economics, profit motivation is to service motivation what fear is to love in religion. But the profit motive must not be suddenly destroyed or removed; it keeps many otherwise slothful mortals hard at work. It is not necessary, however, that this social energy arouser be forever selfish in its objectives.

71:6.3 (805.7) The profit motive of economic activities is altogether base and wholly unworthy of an advanced order of society; nevertheless, it is an indispensable factor throughout the earlier phases of civilization. Profit motivation must not be taken away from men until they have firmly possessed themselves of superior types of nonprofit motives for economic striving and social serving — the transcendent urges of superlative wisdom, intriguing brotherhood, and excellency of spiritual attainment.

7. EDUCATION

71:7.1 (806.1) The enduring state is founded on culture, dominated by ideals, and motivated by service. The purpose of education should be acquirement of skill, pursuit of wisdom, realization of selfhood, and attainment of spiritual values.

71:7.2 (806.2) In the ideal state, education continues throughout life, and philosophy sometime becomes the chief pursuit of its citizens. The citizens of such a commonwealth pursue wisdom as an enhancement of insight into the significance of human relations, the meanings of reality, the nobility of values, the goals of living, and the glories of cosmic destiny.

71:7.3 (806.3) Urantians should get a vision of a new and higher cultural society. Education will jump to new levels of value with the passing of the purely

pelnu motyvuotos ekonomikos sistemai. Švietimas per ilgai buvo vietinio pobūdžio, militaristinis, aukštinantis ego, ir siekiantis sėkmės; galiausiai jis privalo tapti pasauliniu, idealistiniu, suvokiančiu savąjį aš, ir turinčiu kosminį suvokimą.

Neseniai švietimas išsiveržė iš dvasininkijos kontrolės ir pateko į teisininkų ir verslininkų kontrolę. Galiausiai jis turi būti perduotas filosofams ir mokslininkams. Mokytojai turi būti laisvos būtybės, tikrieji lyderiai, kad pagaliau filosofija, išminties ieškojimas, galėtų tapti pagrindiniu švietimo siekiu.

Švietimas yra gyvenimo reikalas; jis turi tęstis per visą gyvenimą tam, kad žmonija galėtų palaipsniui patirti mirtingojo išminties kylančius lygius, kurie yra:

1. Žinios apie daiktus.
2. Prasmių suvokimas.
3. Vertybių supratimas.
4. Darbo kilnumas—pareiga.
5. Tikslų motyvacija—moralė.
6. Meilė tarnystei—charakteris.
7. Kosminė įžvalga—dvasinis įžvalgumas.

Ir tada, šitų pasiekimų dėka, daugelis pakils į mirtingojo proto pasiekimo galutinybę, Dievo-sąmonę.

8. VALSTYBINGUMO POBŪDIS

Bet kokio žmogiškojo valdymo vienintelis šventas bruožas yra valstybės institutų padalinimas į vykdomosios, įstatymdavystės, ir teisminės funkcijų tris sferas. Visata yra administruojama pagal funkcijų ir valdžios atskyrimo planą. Be šitos veiksmingo visuomeninio reguliavimo arba pilietinio valdymo dieviškosios sampratos, mažai ką reiškia, kokią valstybės formą tauta gali pasirinkti tam, jog piliečiams užtikrintų nuolatinį vystymąsi į padidintos savikontrolės ir didesnės visuomeninės tarnystės tikslą. Tautos intelektualų įžvalgumą, ekonominę išmintį, visuomeninį protingumą, ir moralinę ištvermę patikimai atspindi valstybės institutas.

Valstybingumo evoliucija nulemia vystymąsi iš vieno lygio į kitą, tokia tvarka:

1. Sukuriamas vykdomosios, įstatymų leidžiamosios, ir teisminės atšakų trigubas valdymas.
2. Visuomeninės, politinės, ir religinės veiklos

profit-motivated system of economics. Education has too long been localistic, militaristic, ego exalting, and success seeking; it must eventually become world-wide, idealistic, self-realizing, and cosmic grasping.

71:7.4 (806.4) Education recently passed from the control of the clergy to that of lawyers and businessmen. Eventually it must be given over to the philosophers and the scientists. Teachers must be free beings, real leaders, to the end that philosophy, the search for wisdom, may become the chief educational pursuit.

71:7.5 (806.5) Education is the business of living; it must continue throughout a lifetime so that mankind may gradually experience the ascending levels of mortal wisdom, which are:

- 71:7.6 (806.6) 1. The knowledge of things.
- 71:7.7 (806.7) 2. The realization of meanings.
- 71:7.8 (806.8) 3. The appreciation of values.
- 71:7.9 (806.9) 4. The nobility of work — duty.
- 71:7.10 (806.10) 5. The motivation of goals — morality.
- 71:7.11 (806.11) 6. The love of service — character.
- 71:7.12 (806.12) 7. Cosmic insight — spiritual discernment.

71:7.13 (806.13) And then, by means of these achievements, many will ascend to the mortal ultimate of mind attainment, God-consciousness.

8. THE CHARACTER OF STATEHOOD

71:8.1 (806.14) The only sacred feature of any human government is the division of statehood into the three domains of executive, legislative, and judicial functions. The universe is administered in accordance with such a plan of segregation of functions and authority. Aside from this divine concept of effective social regulation or civil government, it matters little what form of state a people may elect to have provided the citizenry is ever progressing toward the goal of augmented self-control and increased social service. The intellectual keenness, economic wisdom, social cleverness, and moral stamina of a people are all faithfully reflected in statehood.

71:8.2 (806.15) The evolution of statehood entails progress from level to level, as follows:

- 71:8.3 (806.16) 1. The creation of a threefold government of executive, legislative, and judicial branches.

- 71:8.4 (806.17) 2. The freedom of social, political, and

laisvė.

3. Visų vergovės ir žmogiškojo pavergimo formų panaikinimas.

4. Piliečiams suteikiama galimybė kontroliuoti mokesčių lygį.

5. Visuotinės švietimo sistemos sukūrimas—mokymasis išsitiesia nuo lopšio iki kapo.

6. Tinkamas suderinimas tarp vietinės ir nacionalinės valdžios.

7. Mokslo skatinimas ir ligų nugalėjimas.

8. Deramas lyčių lygybės pripažinimas ir suderinta vyrų ir moterų veikla namuose, mokykloje, ir bažnyčioje, su moterų specializuota tarnyste pramonėje ir valdyme.

9. Sekinančios vergovės panaikinimas, išradus mašinas ir vėliau įsisavinus mašinų amžių.

10. Tarmių pašalinimas—visuotinės kalbos triumfas.

11. Karo pabaiga—nacionalinių ir rasinių skirtumų tarptautinis nagrinėjimas kontinentiniuose nacijų teismuose, kuriems vadovauja aukščiausiasis planetinis tribunolas, kuris automatiškai pasipildo periodiškai pasitraukiančiais į atsargą kontinentinių teismų vadovais. Kontinentiniai teismai turi valdžios galią; pasaulinis teismas yra patariamasis—moralinis.

12. Pasaulinio masto noras siekti išminties—filosofijos išaukštinimas. Pasaulinės religijos išsivystymas, kas taps pranašaujančiu ženklu prieš tai, kada planeta įžengs į šviesos ir gyvenimo ankstyvasias fazes.

Tai yra pažangaus valdymo būtinos sąlygos ir idealaus valstybingumo skiriamieji požymiai. Urantijai toli iki šitų išaukštintų idealų įgyvendinimo, bet civilizuotos rasės pradžių padarė—žmonija žengia link aukštesniųjų evoliucinių tikslų.

[Parengta Neadono Melkizedeko.]

religious activities.

71:8.5 (807.1) 3. The abolition of all forms of slavery and human bondage.

71:8.6 (807.2) 4. The ability of the citizenry to control the levying of taxes.

71:8.7 (807.3) 5. The establishment of universal education — learning extended from the cradle to the grave.

71:8.8 (807.4) 6. The proper adjustment between local and national governments.

71:8.9 (807.5) 7. The fostering of science and the conquest of disease.

71:8.10 (807.6) 8. The due recognition of sex equality and the co-ordinated functioning of men and women in the home, school, and church, with specialized service of women in industry and government.

71:8.11 (807.7) 9. The elimination of toiling slavery by machine invention and the subsequent mastery of the machine age.

71:8.12 (807.8) 10. The conquest of dialects — the triumph of a universal language.

71:8.13 (807.9) 11. The ending of war — international adjudication of national and racial differences by continental courts of nations presided over by a supreme planetary tribunal automatically recruited from the periodically retiring heads of the continental courts. The continental courts are authoritative; the world court is advisory — moral.

71:8.14 (807.10) 12. The world-wide vogue of the pursuit of wisdom — the exaltation of philosophy. The evolution of a world religion, which will presage the entrance of the planet upon the earlier phases of settlement in light and life.

71:8.15 (807.11) These are the prerequisites of progressive government and the earmarks of ideal statehood. Urantia is far from the realization of these exalted ideals, but the civilized races have made a beginning — mankind is on the march toward higher evolutionary destinies.

71:8.16 (807.12) [Sponsored by a Melchizedek of Neadon.]

72 Dokumentas. Kaimyninės planetos valdymas

⇐ 071

URANTIJOS KNYGA

073 ⇐

III DALIS. URANTIJOS ISTORIJA

72 DOKUMENTAS. KAIMYNINĖS PLANETOS VALDYMAS

Skyrius

ĮVADAS

1. Kontinentinė nacija
2. Politinė organizacija
3. Šeimos gyvenimas
4. Švietimo sistema
5. Gamybinė organizacija
6. Senatvės draudimas
7. Mokesčiai
8. Specialūs koledžai
9. Visuotinio balsavimo planas
10. Kova prieš nusikalstamumą
11. Karinis pasirengimas
12. Kitos nacijos

ĮVADAS

LEIDUS Lanaforgui ir pritarus Edentijos Patiems Aukštiesiems, aš esu įgaliotas kai ką papasakoti apie labiausiai išsivysčiusios žmonijos rasės, gyvenančios netolimoje planetoje, priklausančioje Satanijos sistemai, visuomeninį, moralinį, ir politinį gyvenimą.

Iš visų Satanijos pasaulių, kurie buvo izoliuoti dėl dalyvavimo Liuciferio maište, šita planeta patyrė istoriją, labiausiai panašią į Urantijos. Šių dviejų sferų panašumas be abejonės paaiškina, kodėl buvo suteiktas leidimas pateikti šitą nepaprastą pasakojimą, kadangi labai neįprasta sistemos valdovams duoti sutikimą vienoje planetoje pasakoti apie kitos planetos reikalus.

Šita planeta, kaip ir Urantija, nuklydo dėl Planetos Princo neištikimybės, sąsajoje su

PAPER 72 GOVERNMENT ON A NEIGHBORING PLANET SECTIONS

Introduction

1. The Continental Nation
2. Political Organization
3. The Home Life
4. The Educational System
5. Industrial Organization
6. Old-Age Insurance
7. Taxation
8. The Special Colleges
9. The Plan of Universal Suffrage
10. Dealing with Crime
11. Military Preparedness
12. The Other Nations

INTRODUCTION

72:0.1 (808.1) BY PERMISSION of Lanaforge and with the approval of the Most Highs of Edentia, I am authorized to narrate something of the social, moral, and political life of the most advanced human race living on a not far-distant planet belonging to the Satania system.

72:0.2 (808.2) Of all the Satania worlds which became isolated because of participation in the Lucifer rebellion, this planet has experienced a history most like that of Urantia. The similarity of the two spheres undoubtedly explains why permission to make this extraordinary presentation was granted, for it is most unusual for the system rulers to consent to the narration on one planet of the affairs of another.

72:0.3 (808.3) This planet, like Urantia, was led astray by the disloyalty of its Planetary Prince in

Liuciferio maištu. Ji priėmė Materialųjį Sūnų neužilgo po to, kada Adomas atvyko į Urantiją, ir šitas Sūnus taip pat sužlugdė savo misiją, palikdamas sferą izoliuotą, kadangi jos mirtingosioms rasėms niekada nebuvo padovanotas Sūnus Arbitras.

connection with the Lucifer rebellion. It received a Material Son shortly after Adam came to Urantia, and this Son also defaulted, leaving the sphere isolated, since a Magisterial Son has never been bestowed upon its mortal races.

1. KONTINENTINĖ NACIJA

Nepaisant visų šitų planetinių kliūčių, labai aukšta civilizacija vystosi izoliuotame kontinente, kurio dydis prilygsta Australijai. Šita nacija turi apie 140 milijonų žmonių. Jos tautą sudaro mišri rasė, daugiausia mėlynoji ir geltonoji, violetinės rasės turinti šiek tiek didesnę proporciją negu vadinamoji baltoji rasė Urantijoje. Šios skirtingos rasės dar nėra iki galo susimaišiusios, bet jos broliaujasi ir bendrauja labai glaudžiai. Šitame kontinente vidutinė gyvenimo trukmė dabar yra devyniasdešimt metų, penkiolika procentų ilgesnė už bet kurios kitos tautos šitoje planetoje vidutinę gyvenimo trukmę.

Šitos nacijos pramoninis mechanizmas turi tam tikrą didžiulį privalumą, kuris yra dėl kontinento unikalios topografijos. Aukšti kalnai, ant kurių smarkiai lyja aštuonis mėnesius per metus, yra išsidėstę pačiame šalies centre. Šitokia gamtinė aplinka yra palanki hidroenergijos panaudojimui ir labai smarkiai palengvina kontinento vakarinio sausringiesnio ketvirtadalio drėkinimą.

Šitie žmonės patys save išsilaiko, tai yra, jie gali neribotą laiką gyventi nieko neimportuodami iš aplinkinių nacijų. Jų gamtiniai išteklių yra gausūs, o moksliniais metodais jie išmoko kompensuoti būtiniausių daiktų trūkumą. Jie gyvai prekiauja vietinėje rinkoje, bet užsienio prekyba yra nereikšminga dėl jų mažiau išsivysčiusių kaimynų visuotinio priešiško.

Šita kontinentinė nacija, apskritai, vystėsi pagal planetos evoliucinį kursą. Išsivystymas iš gentinės pakopos iki stiprių valdovų ir karalių atsiradimo užtruko tūkstančius metų. Absoliučius monarchus keitė daug įvairių valdymo formų—nepavykusios respublikos, bendruomeninės valstybės, o diktatoriai keisdavo vienas kitą be pabaigos. Toks vystymasis tęsėsi tol, kol maždaug prieš penkis šimtus metų, politinio bruzdėjimo periodu, vienas iš nacijos galingųjų triumvirato diktatorių savo nuostata pakeitė. Jis savo noru sutiko atsisakyti valdžios, su sąlyga, jog vienas iš likusių valdovų, nedoresnis iš tų dviejų, taip pat paliks savo diktatoriaus vietą. Šitaip kontinento aukščiausioji valdžia buvo atiduota į vieno valdovo rankas. Suvienyta valstybė, vadovaujant stipriai monarchinei valdžiai, vystėsi daugiau negu vieną šimtą metų, per kuriuos buvo

1. THE CONTINENTAL NATION

72:1.1 (808.4) Notwithstanding all these planetary handicaps a very superior civilization is evolving on an isolated continent about the size of Australia. This nation numbers about 140 million. Its people are a mixed race, predominantly blue and yellow, having a slightly greater proportion of violet than the so-called white race of Urantia. These different races are not yet fully blended, but they fraternize and socialize very acceptably. The average length of life on this continent is now ninety years, fifteen per cent higher than that of any other people on the planet.

72:1.2 (808.5) The industrial mechanism of this nation enjoys a certain great advantage derived from the unique topography of the continent. The high mountains, on which heavy rains fall eight months in the year, are situated at the very center of the country. This natural arrangement favors the utilization of water power and greatly facilitates the irrigation of the more arid western quarter of the continent.

72:1.3 (808.6) These people are self-sustaining, that is, they can live indefinitely without importing anything from the surrounding nations. Their natural resources are replete, and by scientific techniques they have learned how to compensate for their deficiencies in the essentials of life. They enjoy a brisk domestic commerce but have little foreign trade owing to the universal hostility of their less progressive neighbors.

72:1.4 (808.7) This continental nation, in general, followed the evolutionary trend of the planet: The development from the tribal stage to the appearance of strong rulers and kings occupied thousands of years. The unconditional monarchs were succeeded by many different orders of government — abortive republics, communal states, and dictators came and went in endless profusion. This growth continued until about five hundred years ago when, during a politically fermenting period, one of the nation's powerful dictator-triumvirs had a change of heart. He volunteered to abdicate upon condition that one of the other rulers, the baser of the remaining two, also vacate his dictatorship. Thus was the sovereignty of the continent placed in the hands of one ruler. The unified state progressed under strong monarchical rule for over one hundred years,

sukurta nuostabi laisvės chartija.

Vėlesnis perėjimas iš monarchijos į atstovaujamojo valdymo formą buvo palaipsnis, karaliai, likę tiesiog kaip nominalūs vadovai, atliekantys visuomeninį arba sentimentalų vaidmenį, galiausiai išnyko, kada pasibaigė palikuonių vyriškoji linija. Dabartinė respublika egzistuoja tik du šimtus metų, per kuriuos vyko nuolatinis vystymasis link tų valdymo metodų, apie kuriuos bus pasakojama, naujausi pasiekimai pramonės ir politikos srityse buvo pasiekti per paskutinįjį dešimtmetį.

2. POLITINĖ ORGANIZACIJA

Šita kontinentinė nacija dabar turi atstovaujamąjį valdymą su centre išsidėsčiusia nacionaline sostine. Centrinį valdymą sudaro stipri federacija, kurioje yra vienas šimtas santykinai laisvų valstijų. Šitos valstijos savo gubernatorius ir įstatymų leidėjus išrenka dešimčiai metų, ir nė vienas iš jų negali būti perrinktas. Valstijų teisėjus visam gyvenimui skiria gubernatoriai, o juos patvirtina jų įstatymus leidžiantys organai, kuriuos sudaro po vieną atstovą nuo kiekvieno šimto tūkstančių gyventojų.

Priklausomai nuo miesto dydžio, egzistuoja penki skirtingi metropolinio valdymo tipai, bet nė vienam miestui neleidžiama turėti daugiau negu vieną milijoną gyventojų. Apskritai, šitos municipalinio valdymo schemos yra labai paprastos, tiesioginės, ir ekonomiškos. Aukščiausių tipų piliečiai aktyviai siekia dirbti miesto administravimo tame nedideliame skaičiuje kontorų.

Federalinis valdymas apima tris lygiavertes atšakas: vykdomąją, įstatymus leidžiamąją, ir teisminę. Federacijos vyriausiasis vykdytojas yra renkamas kas šešeri metai visuotiniu balsavimu. Jis negali būti vėl perrinktas, išskyrus tada, kada prašymą pateikia bent jau septyniasdešimt penki įstatymus leidžiantieji valstijų organai, pritarus atitinkamų valstijų gubernatoriams, ir tada tiksliai vienai kadencijai. Jam pataria superkabinetas, kurį sudaro visi gyvi buvusieji vyriausieji vykdytojai.

Įstatymų leidžiamąjį organą sudaro treji rūmai:

1. *Aukštesnieji rūmai* yra renkami pramonės, profesinių, žemės ūkio, ir kitų dirbančiųjų grupių, balsuojančių sutinkamai su savo ekonomine funkcija.

2. *Žemesnieji rūmai* yra renkami tam tikrų visuomenės organizacijų, apimančių visuomenines, politines, ir filosofines grupes, neįtrauktas į pramoninę ar profesinę veiklą. Visi

during which there evolved a masterful charter of liberty.

72.1.5 (809.1) The subsequent transition from monarchy to a representative form of government was gradual, the kings remaining as mere social or sentimental figureheads, finally disappearing when the male line of descent ran out. The present republic has now been in existence just two hundred years, during which time there has been a continuous progression toward the governmental techniques about to be narrated, the last developments in industrial and political realms having been made within the past decade.

2. POLITICAL ORGANIZATION

72.2.1 (809.2) This continental nation now has a representative government with a centrally located national capital. The central government consists of a strong federation of one hundred comparatively free states. These states elect their governors and legislators for ten years, and none are eligible for re-election. State judges are appointed for life by the governors and confirmed by their legislatures, which consist of one representative for each one hundred thousand citizens.

72.2.2 (809.3) There are five different types of metropolitan government, depending on the size of the city, but no city is permitted to have more than one million inhabitants. On the whole, these municipal governing schemes are very simple, direct, and economical. The few offices of city administration are keenly sought by the highest types of citizens.

72.2.3 (809.4) The federal government embraces three co-ordinate divisions: executive, legislative, and judicial. The federal chief executive is elected every six years by universal territorial suffrage. He is not eligible for re-election except upon the petition of at least seventy-five state legislatures concurred in by the respective state governors, and then but for one term. He is advised by a supercabinet composed of all living ex-chief executives.

72.2.4 (809.5) The legislative division embraces three houses:

72.2.5 (809.6) 1. The *upper house* is elected by industrial, professional, agricultural, and other groups of workers, balloting in accordance with economic function.

72.2.6 (809.7) 2. The *lower house* is elected by certain organizations of society embracing the social, political, and philosophic groups not included in industry or the professions. All citizens in good

padorios reputacijos piliečiai dalyvauja abiejų klasių atstovų rinkimuose, bet jie yra skirtingai sugrupuojami, priklausomai nuo to, ar rinkimai vyksta į aukštesniusius, ar žemesnius rūmus.

3. *Trečioji rūmai* — senolių valstybės veikėjų — apima valstybinės tarnybos veteranus ir įtraukia didelę dalį pasižymėjusiųjų asmenų, kuriuos pasiūlo vyriausiasis vykdytojas, regioniniai vykdytojai (pavaldūs federaliniam), aukščiausiojo teismo vadovas, ir įstatymdavystės kitų dviejų rūmų vadovai. Šioje grupėje yra ne daugiau kaip vienas šimtas narių, ir juos paprasta balsų dauguma išrenka patys senoliai valstybės pareigūnai. Narystė yra iki gyvenimo pabaigos, o kada atsiranda laisva vieta, tada asmuo iš kandidatų sąrašo, gavęs didžiausią skaičių balsų, yra atitinkamai šitokiu būdu išrenkamas. Šito organo veiklos spektras yra grynai patariamasis, bet jis yra stiprus visuomenės nuomonės reguliatorius, ir turi didžiulės įtakos visoms valdymo šakoms.

Labai didelę federalinio administracinio darbo dalį atlieka dešimt regioninių valdžios skyrių (pavaldžių federalinei valdžiai), kiekvieną iš jų sudaro dešimties valstijų asociacija. Šitie regioniniai skyriai yra tikrai vykdomieji ir administraciniai, neturi nei įstatymų leidžiamosios, nei teisminės funkcijų. Šiuos dešimt regioninių vykdytojų vyriausiasis vykdytojas paskiria asmeniškai, ir jų tarnybos kadencija sutampa su jo kadencija — šešeri metai. Federalinis aukščiausiasis teismas tvirtina šių dešimties regioninių vykdytojų paskyrimą, ir nors jų gali iš naujo ir nebepaskirti, bet pasitraukiantis į atsargą vykdytojas automatiškai tampa savo perėmėjo partneriu ir patarėju. Šiaip jau, šitie regioniniai vadovai renka administracinių pareigūnų savo pačių kabinetus.

Šioje nacijoje teisminę nagrinėjimą vykdo dvi pagrindinės teismų sistemos — pilietiniai teismai ir visuomeniniai-ekonominiai teismai. Pilietiniai teismai veikia tokiuose trijuose lygiuose:

1. *Žemosios instancijos teismai*, priklausantys municipalinei ir vietinei jurisdikcijai, kurių nuosprendžius galima apskųsti aukštesiems valstijų teismams.

2. *Valstijų aukščiausieji teismai*, kurių nuosprendžiai yra galutiniai visose bylose, kurios nėra susijusios su federaliniu valdymu arba pavojumi piliečių teisėms ir laisvėms. Regioniniai vykdytojai turi įgaliojimus bet kokią bylą iš karto perduoti federalinio aukščiausiojo teismo nagrinėjimui.

3. *Federalinis aukščiausiasis teismas* — aukštasis tribunolas, nagrinėjantis bendranacionalinius ginčus ir apeliacines bylas, kurias perduoda valstijų teismai. Šitą aukščiausiąjį

standing participate in the election of both classes of representatives, but they are differently grouped, depending on whether the election pertains to the upper or lower house.

72:2.7 (809.8) 3. The *third house* — the elder statesmen — embraces the veterans of civic service and includes many distinguished persons nominated by the chief executive, by the regional (subfederal) executives, by the chief of the supreme tribunal, and by the presiding officers of either of the other legislative houses. This group is limited to one hundred, and its members are elected by the majority action of the elder statesmen themselves. Membership is for life, and when vacancies occur, the person receiving the largest ballot among the list of nominees is thereby duly elected. The scope of this body is purely advisory, but it is a mighty regulator of public opinion and exerts a powerful influence upon all branches of the government.

72:2.8 (810.1) Very much of the federal administrative work is carried on by the ten regional (subfederal) authorities, each consisting of the association of ten states. These regional divisions are wholly executive and administrative, having neither legislative nor judicial functions. The ten regional executives are the personal appointees of the federal chief executive, and their term of office is concurrent with his — six years. The federal supreme tribunal approves the appointment of these ten regional executives, and while they may not be reappointed, the retiring executive automatically becomes the associate and adviser of his successor. Otherwise, these regional chiefs choose their own cabinets of administrative officials.

72:2.9 (810.2) This nation is adjudicated by two major court systems — the law courts and the socioeconomic courts. The law courts function on the following three levels:

72:2.10 (810.3) 1. *Minor courts* of municipal and local jurisdiction, whose decisions may be appealed to the high state tribunals.

72:2.11 (810.4) 2. *State supreme courts*, whose decisions are final in all matters not involving the federal government or jeopardy of citizenship rights and liberties. The regional executives are empowered to bring any case at once to the bar of the federal supreme court.

72:2.12 (810.5) 3. *Federal supreme court* — the high tribunal for the adjudication of national contentions and the appellate cases coming up from the state courts. This supreme tribunal consists of twelve

teismą sudaro dvylika asmenų, kurių amžius yra tarp keturiasdešimties ir septyniasdešimt penkerių metų, kurie yra dirbę dvejus ar daugiau metų kokios nors valstijos teisme ir kuriuos į šią aukštą postą paskyrė pagrindinis vykdytojas, pritarus daugumai superkabineto narių ir įstatymų leidimo asamblėjos tretiesiems rūmams. Šitas aukščiausiasis teisminis organas visus nuosprendžius priima bent jau dviem trečdaliais balsų.

Visuomeniniai-ekonominiai teismai veikia tokiose trijose kategorijose:

1. *Tėvų teismai*, susiję su šeimos ir visuomeninės sistemos įstatymų leidimo ir vykdymo skyriais.

2. *Švietimo teismai* — teisminiai organai, susiję su valstijų ir regioninių mokyklų sistemomis ir susieti su švietimo administracinio mechanizmo vykdomąja ir įstatymų leidžiamąja atšakomis.

3. *Gamybiniai teismai* — jurisdikciniai teismai, kuriems yra suteikti visi įgaliojimai spręsti visus ekonominius ginčus.

Federalinis aukščiausiasis teismas visuomeninių-ekonominių bylų nenagrinėja, išskyrus tuos atvejus, kada nacionalinio valdymo įstatymus leidžiančioji trečioji atšaka, senolių valstybės pareigūnų rūmai, pasisako už tai trimis ketvirtadaliais balsų. Kitais atvejais, tėvų, švietimo, ir gamybinių aukštųjų teismų visi nuosprendžiai yra galutiniai.

3. ŠEIMOS GYVENIMAS

Šitame kontinente dviems šeimoms gyventi po vienu stogu yra įstatymo pažeidimas. Ir kadangi grupinės gyvenamosios vietos yra uždraustos įstatymu, tai didžioji dauguma daugiabučių pastatų buvo nugriauta. Bet nevedusieji vis dar gyvena klubuose, viešbučiuose, ar kituose grupinio gyvenimo vietose. Mažiausias namų sklypas privalo turėti penkiasdešimt tūkstančių kvadratinų pėdų žemės. Visa žemė ir kita nuosavybė naudojama namų poreikiams yra neapmokestinama, kada namų sklypas yra didesnis už minimalų iki dešimties kartų.

Šitos tautos šeimos gyvenimas labai smarkiai pagerėjo per paskutinį amžių. Tėvai, tiek tėvas, tiek motina, privalo lankyti vaiko kultūros tėvų mokyklas. Net ir žemdirbiai, kurie gyvena mažose kaimo gyvenvietėse, šitoje veikloje dalyvauja neakivaizdžiai, mokymams atvykdami į artimiausius centrus kartą per dešimt dienų—kas dvi savaites, nes jų savaitę sudaro penkios dienos.

men over forty and under seventy-five years of age who have served two or more years on some state tribunal, and who have been appointed to this high position by the chief executive with the majority approval of the supercabinet and the third house of the legislative assembly. All decisions of this supreme judicial body are by at least a two-thirds vote.

72:2.13 (810.6) The socioeconomic courts function in the following three divisions:

72:2.14 (810.7) 1. *Parental courts*, associated with the legislative and executive divisions of the home and social system.

72:2.15 (810.8) 2. *Educational courts* — the juridical bodies connected with the state and regional school systems and associated with the executive and legislative branches of the educational administrative mechanism.

72:2.16 (810.9) 3. *Industrial courts* — the jurisdictional tribunals vested with full authority for the settlement of all economic misunderstandings.

72:2.17 (810.10) The federal supreme court does not pass upon socioeconomic cases except upon the three-quarters vote of the third legislative branch of the national government, the house of elder statesmen. Otherwise, all decisions of the parental, educational, and industrial high courts are final.

3. THE HOME LIFE

72:3.1 (811.1) On this continent it is against the law for two families to live under the same roof. And since group dwellings have been outlawed, most of the tenement type of buildings have been demolished. But the unmarried still live in clubs, hotels, and other group dwellings. The smallest homesite permitted must provide fifty thousand square feet of land. All land and other property used for home purposes are free from taxation up to ten times the minimum homesite allotment.

72:3.2 (811.2) The home life of this people has greatly improved during the last century. Attendance of parents, both fathers and mothers, at the parental schools of child culture is compulsory. Even the agriculturists who reside in small country settlements carry on this work by correspondence, going to the near-by centers for oral instruction once in ten days — every two weeks, for they maintain a five-day week.

Kiekvienoje šeimoje vidutinis vaikų skaičius yra penki, ir juos visiškai kontroliuoja tėvai arba, jeigu vienas iš tėvų arba abu miršta, globėjai, kuriuos paskiria tėvų teismai. Bet kuri šeima laiko didžiule garbe, kada jos globai yra patikimas visiškas našlaitis. Tėvai laiko konkursinius egzaminus, ir našlaitis yra atiduodamas tai šeimai, kuri pademonstruoja geriausius tėviškuosius sugebėjimus.

Šitie žmonės šeimą laiko savo civilizacijos pagrindiniu institutu. Tikimasi, jog vaiko švietimo ir charakterio ugdymo vertingiausią dalį turi užtikrinti tėvai ir šeima, o tėvas vaiko kultūrai skiria beveik tiek pat dėmesio, kiek ir motina.

Visą lytinį švietimą namuose suteikia tėvai arba teisėti globėjai. Moralinį mokymą suteikia mokytojai mokyklos dirbtuvėse per poilsio pertraukas, bet ne taip yra su religiniu auklėjimu, kuris, manoma, yra išimtinė tėvų teisė, į religiją žiūrima kaip į neatskiriamą šeimos gyvenimo dalį. Grynai religinis mokymas viešai suteikiamas tik tai filosofijos šventyklose, šita tauta neturi tokių išskirtinai religinių institucijų, kokios yra Urantijos bažnyčios. Jų filosofijoje, religija yra siekimas pažinti Dievą ir savo bičiuliams rodyti meilę jiems tarnaujant, bet tokia religinė padėtis kitoms nacijoms šitoje planetoje nėra būdinga. Religija tarp šitų žmonių yra toks išskirtinis šeimos reikalas, kad nėra viešų vietų, kurios būtų skirtos vien tik religiniams susibūrimams. Politiškai, bažnyčia ir valstybė, kaip urantai turi polinkį sakyti, yra visiškai atskirtos, bet yra keistas religijos ir filosofijos dalinis susiliejimas.

Dar prieš dvidešimt metų dvasiniai mokytojai (palygintini su Urantijos pastorais), kurie periodiškai aplankydavo kiekvieną šeimą tam, kad paegzaminuotų vaikus norėdami įsitikinti, ar tėvai juos moko tinkamai, buvo vyriausybės priežiūroje. Dabar šitiems dvasiniams patarėjams ir tikrintojams vadovauja naujai sukurtas Dvasinės Pažangos Fondas, institucija, kurią remia savanoriški paaukojimai. Galbūt šita institucija gali toliau ir nebesivystyti tol, kol atvyks Rojaus Sūnus Arbitras.

Įstatymiškai vaikai yra pavaldūs tėvams tol, kol sulaukia penkiolikos metų, kada jiems iškilmingai pirmą kartą yra suteikiamos pilietinės pareigos. Po šito, kas penkeri metai per penkis iš eilės einančius periodus šitoms amžiaus grupėms yra organizuojamos panašios viešos ceremonijos, kurių metu jų įsipareigojimai tėvams yra sumažinami, tuo tarpu prisiimamos naujos pilietinės ir visuomeninės pareigos valstybei. Balsavimo teisė yra suteikiama sulaukus

72:3.3 (811.3) The average number of children in each family is five, and they are under the full control of their parents or, in case of the demise of one or both, under that of the guardians designated by the parental courts. It is considered a great honor for any family to be awarded the guardianship of a full orphan. Competitive examinations are held among parents, and the orphan is awarded to the home of those displaying the best parental qualifications.

72:3.4 (811.4) These people regard the home as the basic institution of their civilization. It is expected that the most valuable part of a child's education and character training will be secured from his parents and at home, and fathers devote almost as much attention to child culture as do mothers.

72:3.5 (811.5) All sex instruction is administered in the home by parents or by legal guardians. Moral instruction is offered by teachers during the rest periods in the school shops, but not so with religious training, which is deemed to be the exclusive privilege of parents, religion being looked upon as an integral part of home life. Purely religious instruction is given publicly only in the temples of philosophy, no such exclusively religious institutions as the Urantia churches having developed among this people. In their philosophy, religion is the striving to know God and to manifest love for one's fellows through service for them, but this is not typical of the religious status of the other nations on this planet. Religion is so entirely a family matter among these people that there are no public places devoted exclusively to religious assembly. Politically, church and state, as Urantians are wont to say, are entirely separate, but there is a strange overlapping of religion and philosophy.

72:3.6 (811.6) Until twenty years ago the spiritual teachers (comparable to Urantia pastors), who visit each family periodically to examine the children to ascertain if they have been properly instructed by their parents, were under governmental supervision. These spiritual advisers and examiners are now under the direction of the newly created Foundation of Spiritual Progress, an institution supported by voluntary contributions. Possibly this institution may not further evolve until after the arrival of a Paradise Magisterial Son.

72:3.7 (811.7) Children remain legally subject to their parents until they are fifteen, when the first initiation into civic responsibility is held. Thereafter, every five years for five successive periods similar public exercises are held for such age groups at which their obligations to parents are lessened, while new civic and social responsibilities to the state are assumed. Suffrage is conferred at twenty, the right to marry without parental consent is not bestowed until twenty-five, and children

dvidešimties metų, teisė vesti be tėvų sutikimo nesuteikiama iki dvidešimt penkerių metų, o vaikai, sulaukę trisdešimties metų, privalo namus palikti.

Vedybų ir skyrybų įstatymai yra vienodi visoje nacijoje. Vedybos iki dvidešimties metų—pilietinės balsavimo teisės suteikimo amžiaus—neleidžiamos. Leidimas vedyboms yra suteikiamas tik tai praėjus vieneriems metams po išreikšto ketinimo ir po to, kai tiek nuotaka, tiek jaunikis pateikia pažymėjimus, įrodančius, jog tėvų mokyklose jie gavo tinkamą mokymą apie vedybinio gyvenimo pareigas.

Skyrybų procedūra yra gana paprasta, bet išsiskyrimo dekretų, kuriuos priima tėvų teismai, negalima gauti, kol nepraėjo vieneri metai po pareiškimo skyryboms įregistravimo, o šitoje planetoje metai yra žymiai ilgesni už Urantijos metus. Nepaisant jų liberalių skyrybų įstatymų, dabartinis skyrybų skaičius sudaro tik tai vieną dešimtadalį Urantijos civilizuotų rasių skyrybų skaičiaus.

4. ŠVIETIMO SISTEMA

Šitos nacijos švietimo sistema yra privaloma, ir abi lytys mokosi kartu ikikoleidžinėse mokyklose, kurias moksleivis lanko nuo penkerių metų amžiaus iki aštuoniolikos. Šitos mokyklos labai skiriasi nuo Urantijos mokyklų. Nėra klasių kambarių, vienu ir tuo pačiu metu mokomasi tik vieno dalyko, o po pirmųjų trejų metų visi mokiniai tampa mokytojų padėjėjais, mokydami jaunesnius už save. Knygos yra panaudojamos tik tai tam, jog būtų gauta informacija, kuri padės spręsti problemas, kylančias mokyklos cechuose ir mokyklos fermose. Daugelis baldų, naudojamų kontinente ir didžioji dauguma mechaninių priemonių—dabar yra didysis išradimų ir mechanizacijos amžius—yra pagaminti šitose mokyklose. Prie kiekvieno cecho yra darbo biblioteka, kur moksleivis gali pasinaudoti reikalingomis informacinėmis knygomis. Per visą švietimo laikotarpį didžiulėse fermose, esančiose prie kiekvienos mokyklos, taip pat yra mokoma žemės ūkio ir sodininkystės.

Silpnapročiai yra mokomi tik tai žemės ūkio ir gyvulių auginimo darbo, ir visam gyvenimui yra apgyvendinami specialiose globos kolonijose, kur jie yra atskiriami pagal lytį, kad būtų užkertamas kelias susilaukti palikuonių, kuriuos turėti visiems silpnapročiams draudžiama. Šitos apribojančios priemonės galioja septyniasdešimt penkerius metus; nuosprendžius dėl patalpinimo į nepilnapročių kolonijas priima tėvų teismai.

Kasmet visi ima vieno mėnesio atostogas. Ikikoleidžinės mokyklos dirba devynis mėnesius per metus, kuriuos sudaro dešimt mėnesių, atostogos yra praleidžiamos su tėvais ar draugais

must leave home on reaching the age of thirty.

72:3.8 (812.1) Marriage and divorce laws are uniform throughout the nation. Marriage before twenty — the age of civil enfranchisement — is not permitted. Permission to marry is only granted after one year's notice of intention, and after both bride and groom present certificates showing that they have been duly instructed in the parental schools regarding the responsibilities of married life.

72:3.9 (812.2) Divorce regulations are somewhat lax, but decrees of separation, issued by the parental courts, may not be had until one year after application therefor has been recorded, and the year on this planet is considerably longer than on Urantia. Notwithstanding their easy divorce laws, the present rate of divorces is only one tenth that of the civilized races of Urantia.

4. THE EDUCATIONAL SYSTEM

72:4.1 (812.3) The educational system of this nation is compulsory and coeducational in the precollege schools that the student attends from the ages of five to eighteen. These schools are vastly different from those of Urantia. There are no classrooms, only one study is pursued at a time, and after the first three years all pupils become assistant teachers, instructing those below them. Books are used only to secure information that will assist in solving the problems arising in the school shops and on the school farms. Much of the furniture used on the continent and the many mechanical contrivances — this is a great age of invention and mechanization — are produced in these shops. Adjacent to each shop is a working library where the student may consult the necessary reference books. Agriculture and horticulture are also taught throughout the entire educational period on the extensive farms adjoining every local school.

72:4.2 (812.4) The feeble-minded are trained only in agriculture and animal husbandry, and are committed for life to special custodial colonies where they are segregated by sex to prevent parenthood, which is denied all subnormals. These restrictive measures have been in operation for seventy-five years; the commitment decrees are handed down by the parental courts.

72:4.3 (812.5) Everyone takes one month's vacation each year. The precollege schools are conducted for nine months out of the year of ten, the vacation being spent with parents or friends in travel. This

keliaujant. Šitas keliavimas yra suaugusiųjų lavinimo programos dalis ir tęsiasi visą gyvenimą, fondai, skirti padengti tokias išlaidas, yra kaupiami tokiais pat būdais, kaip kaupiamos lėšos, kurios yra naudojamos senatvės draudimui.

Vienas ketvirtadalis mokykloje praleidžiamo laiko yra skiriamas žaidimams—sportinėms varžyboms—šitose varžybose mokiniai dalyvauja progresine tvarka, pradėdami vietiniais, vėliau valstijos ir regioniniais, ir baigia nacionaliniais sugebėjimų ir meistriškumo išmėginimais. Lygiai taip, oratorystės ir muzikos konkursai, o taip pat mokslo ir filosofijos konkursai, patraukia studentų dėmesį nuo žemesnių visuomeninių pakopų iki pat varžytuvių dėl nacionalinių laurų.

Mokyklos valdymas yra nacionalinio valdymo kopija su savo trimis tarpusavyje susietomis atšakomis, mokytojų personalas veikia kaip trečioji arba patariamoji įstatymdavystės atšaka. Šitame kontinente pagrindinė švietimo užduotis yra paruošti kiekvieną mokinį save išlaikančiu piliečiu.

Kiekvienas vaikas, baigęs ikikoledžinę mokyklą aštuoniolikos metų amžiaus, yra sumanus meistras. Tada pradedamas knygų studijavimas ir siekimas specialių žinių suaugusiųjų mokyklose arba koledžuose. Kada puikus studentas savo programą užbaigia anksčiau numatyto laiko, tada jam yra suteikiama laiko ir priemonių dovana, kad jis galėtų įgyvendinti, kokį nors jam patinkantį savo sumanytą projektą. Visa švietimo sistema yra numatyta tokia, kad tinkamai parengtų individą.

5. GAMYBINĖ ORGANIZACIJA

Šitos tautos pramonės padėtis yra toli nuo jos idealų; kapitalas ir darbas vis dar turi savų problemų, tačiau abu ima prisiderinti prie nuoširdaus bendradarbiavimo plano. Šitame unikaliame kontinente darbininkai vis daugiau tampa visų ekonomikos koncernų akcininkais; kiekvienas išmintingas dirbantysis palaipsniui tampa mažu kapitalistu.

Visuomeninis antagonizmas silpsta, o gera valia sparčiai auga. Neiškilo jokių rimtų ekonominių problemų dėl vergovės panaikinimo (daugiau negu prieš vieną šimtą metų), kadangi šitas suderinimas buvo įgyvendinamas palaipsniui, kasmet išlaisvinant po du procentus vergų. Tie vergai, kurie sėkmingai išlaikė intelektualius, moralinius, ir fizinius patikrinimus, gavo pilietybę; daugelis iš šių labiau išsivysčiusių vergų buvo karo belaisviai arba šių belaisvių vaikai. Maždaug prieš penkiasdešimt metų jie deportavo paskutiniuosius iš savo menkesniųjų vergų, o visai neseniai jie ėmėsi uždavinio sumažinti savo degeneruotų ir ydingų klasių kiekį.

travel is a part of the adult-education program and is continued throughout a lifetime, the funds for meeting such expenses being accumulated by the same methods as those employed in old-age insurance.

72:4.4 (812.6) One quarter of the school time is devoted to play — competitive athletics — the pupils progressing in these contests from the local, through the state and regional, and on to the national trials of skill and prowess. Likewise, the oratorical and musical contests, as well as those in science and philosophy, occupy the attention of students from the lower social divisions on up to the contests for national honors.

72:4.5 (812.7) The school government is a replica of the national government with its three correlated branches, the teaching staff functioning as the third or advisory legislative division. The chief object of education on this continent is to make every pupil a self-supporting citizen.

72:4.6 (813.1) Every child graduating from the precollege school system at eighteen is a skilled artisan. Then begins the study of books and the pursuit of special knowledge, either in the adult schools or in the colleges. When a brilliant student completes his work ahead of schedule, he is granted an award of time and means wherewith he may execute some pet project of his own devising. The entire educational system is designed to adequately train the individual.

5. INDUSTRIAL ORGANIZATION

72:5.1 (813.2) The industrial situation among this people is far from their ideals; capital and labor still have their troubles, but both are becoming adjusted to the plan of sincere co-operation. On this unique continent the workers are increasingly becoming shareholders in all industrial concerns; every intelligent laborer is slowly becoming a small capitalist.

72:5.2 (813.3) Social antagonisms are lessening, and good will is growing apace. No grave economic problems have arisen out of the abolition of slavery (over one hundred years ago) since this adjustment was effected gradually by the liberation of two per cent each year. Those slaves who satisfactorily passed mental, moral, and physical tests were granted citizenship; many of these superior slaves were war captives or children of such captives. Some fifty years ago they deported the last of their inferior slaves, and still more recently they are addressing themselves to the task of reducing the numbers of their degenerate and vicious classes.

Šitie žmonės neseniai sukūrė naujus metodus gamybiniais ginčams sureguliuoti ir ekonominiams pažeidimams ištaisyti, ir jie yra daug tobulesni palyginus su anksčiau naudotais tokių problemų sprendimo būdais. Prievarta, kuria remiantis būtų galima sureguliuoti asmeninius ar gamybinius nesutarimus, yra uždrausta įstatymu. Darbo užmokestis, pelnas, ir kitos ekonominės problemos nėra griežtai reguliuojamos, bet apskritai tą kontroliuoja gamybinius įstatymus priimančias organas, tuo tarpu visi ginčai, kylantys gamyboje, yra sprendžiami gamybiniuose teismuose.

Gamybiniai teismai atsirado tik prieš trisdešimt metų, bet veikia labai sėkmingai. Naujausias pasiekimas šioje srityje numato, jog nuo šiol gamybiniai teismai pripažįsta teisėtą kompensaciją, kuri apima tris grupes:

1. Teisėtą palūkanų dydį investuojamam kapitalui.
2. Protingo dydžio darbo užmokestį už kvalifikaciją, panaudojamą gamybinėse operacijose.
3. Sąžiningą ir teisingą užmokestį už fizinį darbą.

Šių tipų kompensacijos pirmiausia yra išmokamos pagal kontraktą, o uždarbiui smunkant, jos taip pat proporcingai yra palaipsniui mažinamos. Ir po šito visos pajamos, viršijančios nustatytą užmokestį, yra laikomos dividendais ir yra paskirstomos į visas tris grupes: kapitalo, kvalifikuotų darbuotojų, ir nekvalifikuotų darbininkų.

Kas dešimt metų regioniniai vykdytojai suderina ir dekretu patvirtina kasdienio apmokamo darbo teisėtą valandas. Dabar pramonė dirba penkias dienas per savaitę, keturios darbo dienos ir viena poilsio diena. Šitie žmonės kiekvieną darbo dieną dirba po šešias valandas ir, kaip ir studentai, devynis mėnesius per metus, turinčius dešimt mėnesių. Atostogos paprastai praleidžiamos keliaujant, o transportavimo būdai pastaruoju metu tiek išsivystė, kad keliauja visa tauta. Klimatas kelionėms yra palankus maždaug aštuonis mėnesius per metus, ir jie šiomis galimybėmis naudojami tiek, kiek įmanoma.

Prieš du šimtus metų gamyboje absoliučiai viešpatavo pelno akstinai, bet šiandien jį sparčiai keičia kitos, aukštesnės varomosios jėgos. Konkurencija šitame kontinente yra aštri, bet didelė dalimi ji buvo perkelta iš gamybos į žaidimus, meistriškumą, mokslinius laimėjimus, ir intelektualius pasiekimus. Ji kuo aktyviausiai pasireiškia tarnystėje visuomenei ir ištikimybėje valstybei. Šioje tautoje visuomeninė tarnystė sparčiai tampa pagrindiniu siekimo tikslu. Kontinento turtingiausias žmogus kasdien šešias valandas dirba savo mechaninių dirbtuvių

72:5.3 (813.4) These people have recently developed new techniques for the adjustment of industrial misunderstandings and for the correction of economic abuses which are marked improvements over their older methods of settling such problems. Violence has been outlawed as a procedure in adjusting either personal or industrial differences. Wages, profits, and other economic problems are not rigidly regulated, but they are in general controlled by the industrial legislatures, while all disputes arising out of industry are passed upon by the industrial courts.

72:5.4 (813.5) The industrial courts are only thirty years old but are functioning very satisfactorily. The most recent development provides that hereafter the industrial courts shall recognize legal compensation as falling in three divisions:

72:5.5 (813.6) 1. Legal rates of interest on invested capital.

72:5.6 (813.7) 2. Reasonable salary for skill employed in industrial operations.

72:5.7 (813.8) 3. Fair and equitable wages for labor.

72:5.8 (813.9) These shall first be met in accordance with contract, or in the face of decreased earnings they shall share proportionally in transient reduction. And thereafter all earnings in excess of these fixed charges shall be regarded as dividends and shall be prorated to all three divisions: capital, skill, and labor.

72:5.9 (813.10) Every ten years the regional executives adjust and decree the lawful hours of daily gainful toil. Industry now operates on a five-day week, working four and playing one. These people labor six hours each working day and, like students, nine months in the year of ten. Vacation is usually spent in travel, and new methods of transportation having been so recently developed, the whole nation is travel bent. The climate favors travel about eight months in the year, and they are making the most of their opportunities.

72:5.10 (813.11) Two hundred years ago the profit motive was wholly dominant in industry, but today it is being rapidly displaced by other and higher driving forces. Competition is keen on this continent, but much of it has been transferred from industry to play, skill, scientific achievement, and intellectual attainment. It is most active in social service and governmental loyalty. Among this people public service is rapidly becoming the chief goal of ambition. The richest man on the continent works six hours a day in the office of his machine shop and then hastens over to the local branch of

kontoroje, ir po to skuba į valstybingumo mokyklos vietas skyrių, kur jis siekia įgyti kvalifikaciją, reikalingą visuomeninei tarnystei.

Šitame kontinente fizinį darbą pradėdama vis labiau gerbti, ir visi darbingi piliečiai, vyresni negu aštuoniolikos metų amžiaus, dirba arba namuose ar fermose, ar kokioje nors pripažintoje gamybos šakoje, ar viešuosius darbus, kuriais būna užimami laikinai neturintieji darbo, arba dar priverstinio darbo korpuse šachtose.

Šitie žmonės taip pat pradeda remti naują visuomenės pasibjaurėjimo formą—pasibjaurėjimą tiek tinginyse, tiek ir nepelnytu turtu. Lėtai, bet užtikrintai jie įsisavina savo techniką. Kažkada jie taip kovojo dėl politinės laisvės, o vėliau taip siekė ir ekonominės laisvės. Dabar jie ima naudotis tiek viena, tiek ir kita laisve, tuo tarpu priedo jie pradeda vertinti sąžiningai uždirbtą laisvalaikį, kuris gali būti skirtas didesnei saviraiškai.

6. SENATVĖS DRAUDIMAS

Šita nacija imasi ryžtingų pastangų pakeisti savigarbą griauinantį labdaros tipą oriomis valstybinio draudimo saugumo garantijomis senatvėje. Šita nacija garantuoja švietimą kiekvienam vaikui, ir darbą užtikrina kiekvienam žmogui; dėl to tokį draudimo planą, susijusį su sergančių ir senų žmonių apsauga, ji gali sėkmingai įgyvendinti.

Šitoje tautoje visi asmenys iš apmokamos veiklos turi pasitraukti sulaukę šešiasdešimt penkerių metų, nebent jie gauna leidimą iš valstijos įgaliotinio darbo klausimais, kuris leis jiems dirbti toliau, kol jie sulauks septyniasdešimties metų. Šitas amžiaus apribojimas nėra taikomas valstybės tarnautojams arba filosofams. Fiziškai suluošinti arba nuolatiniai invalidai į išeinančiųjų į pensiją sąrašą gali būti įtraukiami bet kokio amžiaus teismo nutarimu, kurį kartu pasirašo ir regioninės valdžios įgaliotinis pensijų klausimais.

Senatvės pensijų fondai yra gaunami iš keturių šaltinių:

1. Kiekvieną mėnesį vienos dienos uždarbį federalinė valdžia rekvizuoja šitam tikslui, o šitoje šalyje dirba kiekvienas.

2. Palikimai—daug turtingų piliečių palieka lėšas šitam tikslui.

3. Priverstinio darbo valstybinėse kasyklose uždarbis. Po to, kada dirbantieji priverstinius darbus apsirūpina patys ir atideda įnašus savajai pensijai, tada jų užmokesčio už darbą visas likutis yra pervedamas į šitą pensijų fondą.

the school of statesmanship, where he seeks to qualify for public service.

72.5.11 (814.1) Labor is becoming more honorable on this continent, and all able-bodied citizens over eighteen work either at home and on farms, at some recognized industry, on the public works where the temporarily unemployed are absorbed, or else in the corps of compulsory laborers in the mines.

72.5.12 (814.2) These people are also beginning to foster a new form of social disgust — disgust for both idleness and unearned wealth. Slowly but certainly they are conquering their machines. Once they, too, struggled for political liberty and subsequently for economic freedom. Now are they entering upon the enjoyment of both while in addition they are beginning to appreciate their well-earned leisure, which can be devoted to increased self-realization.

6. OLD-AGE INSURANCE

72.6.1 (814.3) This nation is making a determined effort to replace the self-respect-destroying type of charity by dignified government-insurance guarantees of security in old age. This nation provides every child an education and every man a job; therefore can it successfully carry out such an insurance scheme for the protection of the infirm and aged.

72.6.2 (814.4) Among this people all persons must retire from gainful pursuit at sixty-five unless they secure a permit from the state labor commissioner which will entitle them to remain at work until the age of seventy. This age limit does not apply to government servants or philosophers. The physically disabled or permanently crippled can be placed on the retired list at any age by court order countersigned by the pension commissioner of the regional government.

72.6.3 (814.5) The funds for old-age pensions are derived from four sources:

72.6.4 (814.6) 1. One day's earnings each month are requisitioned by the federal government for this purpose, and in this country everybody works.

72.6.5 (814.7) 2. Bequests — many wealthy citizens leave funds for this purpose.

72.6.6 (814.8) 3. The earnings of compulsory labor in the state mines. After the conscript workers support themselves and set aside their own retirement contributions, all excess profits on their labor are turned over to this pension fund.

4. Pajamos iš gamtinių išteklių. Kontinente visus gamtos turtus kaip visuomenės patikėtą nuosavybę laiko federalinė vyriausybė, ir iš jo gaunamos pajamos yra naudojamos visuomeniniams tikslams, tokiems, kaip susirgimų profilaktikai, talentų švietimui, ir ypatingai perspektyvių individų išlaidoms padengti valstybingumo mokyklose. Pusė pajamų iš gamtinių resursų atitenka senatvės pensijų fondui.

Nors valstijos ir regioniniai draudimo fondai siūlo daugelį draudimo formų, bet senatvės pensijas visiškai tvarko federalinė valdžia per tuos dešimtį regioninių skyrių.

Šitie valstybiniai fondai jau ilgą laiką yra tvarkomi sąžiningai. Po išdavystės ir žmogžudystės, sunkiausios bausmės, kurias paskiria teismai, yra už visuomenės pasitikėjimo išdavimą. Visuomeninė ir politinė neištikimybė dabar yra laikoma kaip baisiausia iš visų nusikaltimų.

7. MOKESČIAI

Federalinė valdžia yra paternalistinė tiktai administruodama senatvės pensijas ir skatindama talentą ir kūrybinį originalumą; valstijų vyriausybės truputį daugiau rūpinasi atskiru piliečiu, tuo tarpu labiau tėviškos arba socialistinės yra vietinės vyriausybės. Miestas (arba kai kurie jo struktūriniai padaliniai) rūpinasi tokiais reikalais, kaip sveikata, sanitarija, statybų reguliavimas, aplinkos tvarkymas, aprūpinimas vandeniu, apšvietimas, šildymas, poilsis, muzika, ir ryšiai.

Visose gamybos šakose pirmiausia dėmesys yra kreipiamas į sveikatą; kai kurios fizinės gerovės fazės yra laikomos pramonės ir bendruomenės išimtinėmis teisėmis, bet individo ir šeimos sveiktos problemos yra vien tiktai asmeninis rūpestis. Į mediciną, kaip ir į visus kitus grynai asmeninius reikalus, vyriausybė planuoja vis mažiau kištis.

Miestai neturi apmokestinimo galios, negali jie ir skolintis. Jie pašalpas kiekvienam gyventojui gauna iš valstybės išdo, ir tokias pajamas privalo papildyti iš uždarbių, gaunamų socialistinėse įmonėse ir iš licenzijų įvairiai komercinei veiklai.

Greito pervežimo priemonės, kurios iš esmės įgalina smarkiai išplėsti miesto ribas, kontroliuoja municipalitetas. Miesto gaisrines remia gaisrų prevencijos ir draudimo fondai, o visi pastatai mieste ar kaime yra atsparūs ugniai—tokie jie yra daugiau negu septyniadešimt penkeri metai.

72:6.7 (814.9) 4. The income from natural resources.

All natural wealth on the continent is held as a social trust by the federal government, and the income therefrom is utilized for social purposes, such as disease prevention, education of geniuses, and expenses of especially promising individuals in the statesmanship schools. One half of the income from natural resources goes to the old-age pension fund.

72:6.8 (814.10) Although state and regional actuarial

foundations supply many forms of protective insurance, old-age pensions are solely administered by the federal government through the ten regional departments.

72:6.9 (814.11) These government funds have long

been honestly administered. Next to treason and murder, the heaviest penalties meted out by the courts are attached to betrayal of public trust. Social and political disloyalty are now looked upon as being the most heinous of all crimes.

7. TAXATION

72:7.1 (815.1) The federal government is paternalistic

only in the administration of old-age pensions and in the fostering of genius and creative originality; the state governments are slightly more concerned with the individual citizen, while the local governments are much more paternalistic or socialistic. The city (or some subdivision thereof) concerns itself with such matters as health, sanitation, building regulations, beautification, water supply, lighting, heating, recreation, music, and communication.

72:7.2 (815.2) In all industry first attention is paid to

health; certain phases of physical well-being are regarded as industrial and community prerogatives, but individual and family health problems are matters of personal concern only. In medicine, as in all other purely personal matters, it is increasingly the plan of government to refrain from interfering.

72:7.3 (815.3) Cities have no taxing power, neither

can they go in debt. They receive per capita allowances from the state treasury and must supplement such revenue from the earnings of their socialistic enterprises and by licensing various commercial activities.

72:7.4 (815.4) The rapid-transit facilities, which make

it practical greatly to extend the city boundaries, are under municipal control. The city fire departments are supported by the fire-prevention and insurance foundations, and all buildings, in city or country, are fireproof — have been for over seventy-five years.

Municipalitetų skiriamų tvarkos prižiūrėtojų nėra; policijos pajėgas išlaiko valstijos vyriausybės. Į šitą skyrių priimami beveik vien tiksliai nevedę vyrai tarp dvidešimt penkerių ir penkiasdešimties metų amžiaus. Didžioji dauguma valstijų yra nustačiusios gana didelius viengungių mokesčius, kurie yra pervedami visiems vyrams, įstojusiems į valstybės policiją. Vidutinėje valstijoje policijos pajėgos dabar sudaro vieną dešimtadalį to dydžio, kuris buvo prieš penkiasdešimt metų.

Vieno šimto santykinai laisvų suverenių valstijų apmokestinimo sistema yra mažai kuo panaši arba iš viso skirtinga, nes ekonominės ir kitos sąlygos labai skiriasi įvairiose kontinento dalyse. Kiekviena valstija turi dešimt pagrindinių konstitucinių nuostatų, kurių keisti negalima, išskyrus tuos atvejus, kada sutinka federalinis aukščiausiasis teismas, ir vienas iš šitų straipsnių draudžia bet kokią nuosavybę bet kuriais metais apmokestinti daugiau negu vienu procentu jos vertės, namų sklypai, nesvarbu mieste ar kaime, nuo šio mokesčio yra atleisti.

Federalinė vyriausybė negali skolintis, o bet kuriai valstijai, prieš imant paskolą, išskyrus karo tikslams, per referendumą reikia gauti tris ketvirtadalius balsų. Kadangi federalinė vyriausybė paskolų imti negali, tai karo atveju Nacionalinė Gynybos Taryba yra įgaliota nustatyti valstijoms piniginius įnašus, o taip pat ir tai, kiek būtų reikalinga žmonių ir medžiagų resursų. Bet jokios skolos grąžinimo negalima ištęsti ilgesniam negu dvidešimt penkerių metų laikotarpiui.

Pajamos, kurios išlaiko federalinę vyriausybę, yra gaunamos iš tokių penkių šaltinių:

1. *Importo mokesčių.* Visų rūšių importas yra apmokestinamas pagal tarifą, kuris yra numatytas tam, jog šiame kontinente palaikytų tokį pragyvenimo lygį, kuris yra daug aukštesnis už bet kurios kitos nacijos pragyvenimo lygį planetoje. Šituos tarifus nustato aukščiausiasis gamybinis teismas po to, kada abeji pramonės kongreso rūmai ratifikuoja ekonomikos reikalų pagrindinio vykdytojo rekomendacijas, o jį paskiria abeji įstatymdavystės organai. Aukštesniusius pramonės rūmus renka dirbantieji, žemesniusius rūmus renka kapitalas.

2. *Autorinių honorarų.* Federalinė vyriausybė skatina išradimus ir originalią kūrybą dešimtyje regioninių laboratorijų, padėdama įvairių rūšių talentams—menininkams, rašytojams, ir mokslininkams—ir saugodama jų patentus. Savo ruožtu vyriausybė ima pusę pelno, kuris yra gaunamas už visus tokius įgyvendintus išradimus ir kūrinius, ar jie būtų susiję su technika, knygomis, menu, augalais, ar gyvūnais.

3. *Paveldėjimo mokesčio.* Federalinė

72:7.5 (815.5) There are no municipally appointed peace officers; the police forces are maintained by the state governments. This department is recruited almost entirely from the unmarried men between twenty-five and fifty. Most of the states assess a rather heavy bachelor tax, which is remitted to all men joining the state police. In the average state the police force is now only one tenth as large as it was fifty years ago.

72:7.6 (815.6) There is little or no uniformity among the taxation schemes of the one hundred comparatively free and sovereign states as economic and other conditions vary greatly in different sections of the continent. Every state has ten basic constitutional provisions which cannot be modified except by consent of the federal supreme court, and one of these articles prevents levying a tax of more than one per cent on the value of any property in any one year, homesites, whether in city or country, being exempted.

72:7.7 (815.7) The federal government cannot go in debt, and a three-fourths referendum is required before any state can borrow except for purposes of war. Since the federal government cannot incur debt, in the event of war the National Council of Defense is empowered to assess the states for money, as well as for men and materials, as it may be required. But no debt may run for more than twenty-five years.

72:7.8 (815.8) Income to support the federal government is derived from the following five sources:

72:7.9 (815.9) 1. *Import duties.* All imports are subject to a tariff designed to protect the standard of living on this continent, which is far above that of any other nation on the planet. These tariffs are set by the highest industrial court after both houses of the industrial congress have ratified the recommendations of the chief executive of economic affairs, who is the joint appointee of these two legislative bodies. The upper industrial house is elected by labor, the lower by capital.

72:7.10 (816.1) 2. *Royalties.* The federal government encourages invention and original creations in the ten regional laboratories, assisting all types of geniuses — artists, authors, and scientists — and protecting their patents. In return the government takes one half the profits realized from all such inventions and creations, whether pertaining to machines, books, artistry, plants, or animals.

72:7.11 (816.2) 3. *Inheritance tax.* The federal

vyriausybė surenka paveldėjimo mokstį, svyruojantį nuo vieno iki penkiasdešimties procentų, priklausomai nuo turto, o taip pat ir nuo kitų sąlygų.

4. *Karinės įrangos.* Vyriausybė gauna dideles pajamas, nuomodama karinę ir karinio laivyno įrangą komerciniams ir poilsio tikslams.

5. *Gamtinių išteklių.* Pajamos iš gamtinių resursų, kada specifiniams tikslams, kuriems lėšas numato federalinės valstybės chartija, tiek lėšų nereikia, tada yra pervedamos į nacionalinį iždą.

Federalinius asignavimus, išskyrus karo fondus, kuriuos nustato Nacionalinės Gynybos Taryba, skiria aukštesnysis įstatymų leidžiamasis organas, jiems pritaria žemesnieji rūmai, patvirtina vyriausiasis vykdytojas, ir galiausiai įteisina federalinė biudžeto komisija, susidedanti iš vieno šimto narių. Šitos komisijos narius pasiūlo valstijų gubernatoriai, o išrenka valstijų įstatymdavystės organai dvidešimt ketverių metų laikotarpiui, vienas ketvirtadalis yra renkamas kas šešeri metai. Kas šešeri metai šitas organas trijų ketvirtadalių balsų dauguma savo vadovu išsirenka vieną iš narių, ir šitaip jis tampa federalinio izdo direktoriumi-kontrolieriumi.

8. SPECIALŪS KOLEDŽAI

Papildomai prie pagrindinės privalomosios švietimo programos, skirtos vaikams nuo penkerių iki aštuoniolikos metų, yra išlaikomos tokios specialios mokyklos:

1. *Valstybės valdymo mokyklos.* Šitos mokyklos yra trijų kategorijų: nacionalinės, regioninės, ir valstijų. Nacijos valstybinės įstaigos yra grupuojamos į keturis skyrius. Valstybinių aukštų postų pirmasis skyrius iš esmės yra susijęs su nacionaline administracija, ir visi šitos grupės įstaigose dirbantieji privalo būti baigę tiek regioninę, tiek nacionalinę valstybės valdymo mokyklą. Asmenys, užbaigę bet kurią iš dešimties regioninių valstybės valdymo mokyklų, gali gauti politinę, renkamąją, arba skiriamąją vietą antrojoje grupėje; jų postai yra susiję su pareigomis regioninėje administracijoje ir valstijų vyriausybėje. Trečiasis skyrius apima valstijos pareigas, ir iš tokių pareigūnų yra reikalaujama turėti tikrai valstybės valdymo valstijos laipsnį. Ketvirtojo ir paskutiniojo skyriaus įstaigų dirbantieji neprivalo turėti valstybės valdymo laipsnių; į šituos postus yra vien tikrai skiriama. Jiems priklauso antraeiliai padėjėjų, sekretorių, ir techninių darbuotojų postai, kuriuos užima įvairūs profesionalūs darbuotojai, dirbantys valstybinio administravimo grandyse.

government levies a graduated inheritance tax ranging from one to fifty per cent, depending on the size of an estate as well as on other conditions.

72:7.12 (816.3) 4. *Military equipment.* The government earns a considerable sum from the leasing of military and naval equipment for commercial and recreational usages.

72:7.13 (816.4) 5. *Natural resources.* The income from natural resources, when not fully required for the specific purposes designated in the charter of federal statehood, is turned into the national treasury.

72:7.14 (816.5) Federal appropriations, except war funds assessed by the National Council of Defense, are originated in the upper legislative house, concurred in by the lower house, approved by the chief executive, and finally validated by the federal budget commission of one hundred. The members of this commission are nominated by the state governors and elected by the state legislatures to serve for twenty-four years, one quarter being elected every six years. Every six years this body, by a three-fourths ballot, chooses one of its number as chief, and he thereby becomes director-controller of the federal treasury.

8. THE SPECIAL COLLEGES

72:8.1 (816.6) In addition to the basic compulsory education program extending from the ages of five to eighteen, special schools are maintained as follows:

72:8.2 (816.7) 1. *Statesmanship schools.* These schools are of three classes: national, regional, and state. The public offices of the nation are grouped in four divisions. The first division of public trust pertains principally to the national administration, and all officeholders of this group must be graduates of both regional and national schools of statesmanship. Individuals may accept political, elective, or appointive office in the second division upon graduating from any one of the ten regional schools of statesmanship; their trusts concern responsibilities in the regional administration and the state governments. Division three includes state responsibilities, and such officials are only required to have state degrees of statesmanship. The fourth and last division of officeholders are not required to hold statesmanship degrees, such offices being wholly appointive. They represent minor positions of assistantship, secretaryships, and technical trusts which are discharged by the various learned professions functioning in governmental administrative capacities.

Žemesniųjų ir valstijos teismų teisėjai turi valstijų valstybės valdymo mokyklų laipsnius. Tų teismų, kurie nagrinėja visuomeninius, švietimo, ir gamybos reikalus, teisėjai turi laipsnius, suteiktus regioninių mokyklų. Federalinio aukščiausiojo teismo teisėjai privalo turėti visų šitų valstybės valdymo mokyklų laipsnius.

2. *Filosofijos mokyklos.* Šitos mokyklos veikia prie filosofijos šventyklų, ir su religija yra susietos daugiau ar mažiau kaip visuomeninė veikla.

3. *Mokslo institucijos.* Šitos techninės mokyklos yra daugiau susijusios su gamyba negu su švietimo sistema, ir yra suskirstytos į penkiolika skyrių.

4. *Profesinio mokymo mokyklos.* Šitos specialios institucijos techninį mokymą suteikia įvairioms mokslinėms profesijoms, jų yra dvylika.

5. *Karo ir karinio laivyno mokyklos.* Netoli nacionalinės būstinės ir dvidešimt penkiuose pajūrio kariniuose centruose yra išsidėsčiusios šitos institucijos, skirtos savanorių piliečių nuo aštuoniolikos iki trisdešimties metų amžiaus kariniam mokymui. Stojantiems į šias mokyklas jaunesniems negu dvidešimt penkerių metų amžiaus reikalingas tėvų sutikimas.

9. VISUOTINIO BALSAVIMO PLANAS

Nors kandidatais į visus valstybinius postus gali būti tik tie, kurie yra baigę valstijos, regionines, ar federalines valstybės valdymo mokyklas, bet pažangūs šitos nacijos vadovai pamatė rimtą silpną vietą savo plane, kuris numato visuotinę balsavimo teisę, ir maždaug prieš penkiasdešimt metų priėmė konstitucinę nuostatą dėl modifikuotos balsavimo schemos, kuriai būdingi tokie bruožai:

1. Kiekvienas vyras ir kiekviena moteris, sulaukę dvidešimties metų ir vyresni, turi po vieną balsą. Sulaukę šio amžiaus visi piliečiai turi tapti dviejų balsavimo grupių nariais: Pirmajai grupei jie priklauso pagal savo ekonominę veiklą—gamybinę, profesinę, žemės ūkio, arba komercinę; į antrąją grupę jie patenka pagal savo politinius, filosofinius, ir visuomeninius polinkius. Tokiu būdu visi dirbantieji priklauso kokiai nors ekonominei balsavimo grupei, o šitos gildijos, kaip ir neekonominės asociacijos, yra reguliuojamos panašiai, kaip yra reguliuojamas nacionalinis valdymas su savo trimis valdžios atšakomis. Užsiregistravimo šitose grupėse negalima keisti dvylika metų.

2. Pasiūlius valstijų gubernatoriams arba regioniniams vykdytojams ir regioninių aukščiausiųjų tarybų mandatu, asmenims, kurie

72:8.3 (816.8) Judges of the minor and state courts hold degrees from the state schools of statesmanship. Judges of the jurisdictional tribunals of social, educational, and industrial matters hold degrees from the regional schools. Judges of the federal supreme court must hold degrees from all these schools of statesmanship.

72:8.4 (817.1) 2. *Schools of philosophy.* These schools are affiliated with the temples of philosophy and are more or less associated with religion as a public function.

72:8.5 (817.2) 3. *Institutions of science.* These technical schools are co-ordinated with industry rather than with the educational system and are administered under fifteen divisions.

72:8.6 (817.3) 4. *Professional training schools.* These special institutions provide the technical training for the various learned professions, twelve in number.

72:8.7 (817.4) 5. *Military and naval schools.* Near the national headquarters and at the twenty-five coastal military centers are maintained those institutions devoted to the military training of volunteer citizens from eighteen to thirty years of age. Parental consent is required before twenty-five in order to gain entrance to these schools.

9. THE PLAN OF UNIVERSAL SUFFRAGE

72:9.1 (817.5) Although candidates for all public offices are restricted to graduates of the state, regional, or federal schools of statesmanship, the progressive leaders of this nation discovered a serious weakness in their plan of universal suffrage and about fifty years ago made constitutional provision for a modified scheme of voting which embraces the following features:

72:9.2 (817.6) 1. Every man and woman of twenty years and over has one vote. Upon attaining this age, all citizens must accept membership in two voting groups: They will join the first in accordance with their economic function — industrial, professional, agricultural, or trade; they will enter the second group according to their political, philosophic, and social inclinations. All workers thus belong to some economic franchise group, and these guilds, like the noneconomic associations, are regulated much as is the national government with its threefold division of powers. Registration in these groups cannot be changed for twelve years.

72:9.3 (817.7) 2. Upon nomination by the state governors or by the regional executives and by the mandate of the regional supreme councils,

atnešė didžiulės naudos visuomenei arba kurie pademonstravo nepaprastą išmintį valstybinėje tarnyboje, gali būti suteikiami papildomi balsai ne dažniau kaip kas penkeri metai ir negali viršyti devynių tokių superbalsų. Tokiam daugiau balsų turinčiam rinkėjui maksimalus balsų skaičius yra dešimt. Mokslininkai, išradėjai, mokytojai, filosofai, ir dvasiniai vadovai taip pat yra tokiu būdu pripažįstami ir pageriami padidinta politinė valdžia. Šitas išskirtines pilietines privilegijas suteikia valstijų ir regioninės aukščiausiosios tarybos panašiai, kaip laipsnius suteikia specialūs koledžai, o gavusieji didžiuojasi, kad tokio pilietinio pripažinimo simboliais gali papildyti, kartu su kitais laipsniais, savo asmeninių pasiekimų sąrašą.

3. Visi asmenys, nuteisti priverstiniais darbais kasyklose, ir visi valstybės tarnautojai, kuriuos išlaiko mokesčių mokėtojai, tokios tarnybos laikotarpiu, balsavimo teisės neturi. Tai negalioja pagyvenusiems asmenims, kurie gali būti išėję į pensiją, sulaukę šešiasdešimt penkerių metų amžiaus.

4. Yra penkios balsavimo teisės kategorijos, priklausomai nuo vidutinių kasmet sumokamų mokesčių už kiekvieną penkerių metų laikotarpį. Mokantiems didelius mokesčius leidžiama turėti papildomai iki penkių balsų. Šitas apdovanojimas visiškai nepriklauso nuo kokio nors kito pripažinimo, bet jokių būdu nė vienas asmuo negali turėti daugiau kaip dešimt balsų.

5. Tuo metu, kada buvo priimtas šitas balsavimo teisės planas, teritorinis balsavimo metodas buvo pakeistas ekonominės arba funkcinės sistemos naudai. Dabar visi piliečiai balsuoja kaip gamybinės, visuomeninės, ar profesinės grupės nariai, nepriklausomai nuo savo gyvenamosios vietos. Tokiu būdu rinkėjus sudaro tvirtos, suvienytos, ir protingos grupės, kurios į valstybinius aukštus postus ir pareigas išrenka tikrai savo geriausius narius. Šitoje funkcinio arba grupinio balsavimo teisės schemoje yra tikrai viena išimtis: Federalinis vyriausiasis vykdytojas yra renkamas kas šešeri metai visos nacijos balsavimu, ir nė vienas pilietis neturi daugiau vieno balso.

Tokiu būdu, išskyrus pagrindinio vykdytojo rinkimus, balsavimas vyksta profesinėse, intelektualiose, ir visuomeninėse piliečių grupėse. Ideali valstybė yra organiška, ir kiekviena laisva ir protinga piliečių grupė išreiškia gyvybiškai svarbų ir veikiantį organą, kuris yra didesnio valstybinio organizmo viduje.

Valstybės valdymo mokyklos turi įgaliojimus pradėti teismines procedūras valstijų teismuose dėl balsavimo teisės panaikinimo bet kokiam individui, kuris yra protiškai nesveikas, tingniau, yra abejingas, ar nusikaltėlis. Šitie žmonės

individuals who have rendered great service to society, or who have demonstrated extraordinary wisdom in government service, may have additional votes conferred upon them not oftener than every five years and not to exceed nine such superfranchises. The maximum suffrage of any multiple voter is ten. Scientists, inventors, teachers, philosophers, and spiritual leaders are also thus recognized and honored with augmented political power. These advanced civic privileges are conferred by the state and regional supreme councils much as degrees are bestowed by the special colleges, and the recipients are proud to attach the symbols of such civic recognition, along with their other degrees, to their lists of personal achievements.

72:9.4 (817.8) 3. All individuals sentenced to compulsory labor in the mines and all governmental servants supported by tax funds are, for the periods of such services, disenfranchised. This does not apply to aged persons who may be retired on pensions at sixty-five.

72:9.5 (817.9) 4. There are five brackets of suffrage reflecting the average yearly taxes paid for each half-decade period. Heavy taxpayers are permitted extra votes up to five. This grant is independent of all other recognition, but in no case can any person cast over ten ballots.

72:9.6 (818.1) 5. At the time this franchise plan was adopted, the territorial method of voting was abandoned in favor of the economic or functional system. All citizens now vote as members of industrial, social, or professional groups, regardless of their residence. Thus the electorate consists of solidified, unified, and intelligent groups who elect only their best members to positions of governmental trust and responsibility. There is one exception to this scheme of functional or group suffrage: The election of a federal chief executive every six years is by nation-wide ballot, and no citizen casts over one vote.

72:9.7 (818.2) Thus, except in the election of the chief executive, suffrage is exercised by economic, professional, intellectual, and social groupings of the citizenry. The ideal state is organic, and every free and intelligent group of citizens represents a vital and functioning organ within the larger governmental organism.

72:9.8 (818.3) The schools of statesmanship have power to start proceedings in the state courts looking toward the disenfranchisement of any defective, idle, indifferent, or criminal individual. These people recognize that, when fifty per cent of a nation is inferior or defective and possesses the

suvokia, jog kada penkiasdešimt procentų visos nacijos yra menkaverčiai ar silpnapročiai ir turi balsavimo teisę, tada tokia nacija yra pasmerkta. Jie mano, kad vidutinybės viešpatavimas sukelia bet kokios valstybės žlugimą. Balsavimas yra privalomas, yra skiriamos didžiulės baudos tiems, kurie nebalsuoja.

10. KOVA PRIEŠ NUSIKALSTAMUMĄ

Šitos tautos kovos prieš nusikalstamumą, psichinius susirgimus, ir degeneravimą, metodai, nors kai kuriais atvejais yra patrauklūs, bet šiaip jau, be jokios abejonės, didžiąją daugumą urantų šokiruos. Paprastai nusikaltėliai ir nepilnapročiai yra patalpinami, pagal lytis, skirtingose žemės ūkio kolonijose, ir save daugiau negu išlaiko. Didesnius nusikaltėlius recidyvistus ir nepagydomus bepročius teismai nuteisia mirčiai nuodingųjų dujų kameroje. Be žmogžudysčių daug nusikaltimų, įskaitant ir aukšto valstybinio posto išdavystę, taip pat užtraukia mirties bausmę, o teisingumo bausmė yra patikima ir greita.

Šitie žmonės iš teisės neigiamos eros pereina į teigiamą. Neseniai jie nuėjo tiek toli, kad nusikaltimams kelią užkirsti mėgina tuo, jog tuos, kurie, manoma, kad yra potencialūs žmogžudžiai ir pavojingi nusikaltėliai, nuteisia įkalinimui kolonijose iki gyvos galvos. Jeigu tokie nuteistieji vėliau parodo, jog tapo normalesni, tada jie gali būti paleidžiami lygtinai arba jie gali būti amnestuojami. Šitame kontinente žmogžudysčių skaičius, palyginus su jų skaičiumi kitose nacijose, sudaro tikrai vieną procentą.

Pastangų užkirsti kelią nusikaltėlių ir nepilnapročių auginimui buvo imtasi daugiau negu prieš vieną šimtą metų, ir jau dabar jos davė vilties teikiančių rezultatų. Nepilnapročiams nėra jokių kalėjimų arba ligoninių. Dėl vienos priežasties, čia tokios grupės sudaro tikrai maždaug dešimt procentų tokių grupių skaičiaus, kuris yra Urantijoje.

11. KARINIS PASIRENGIMAS

Baigusieji federalines karines mokyklas gali būti Nacionalinės Gynybos Tarybos prezidento paskirti "civilizacijos sargybiniais" gaudami vieną iš septynių laipsnių, sutinkamai su sugebėjimais ir patyrimu. Šią tarybą sudaro dvidešimt penki nariai, kuriuos paskiria aukščiausieji tėvų, švietimo, ir gamybiniai teismai, patvirtina federalinis aukščiausiasis teismas, o jai pagal pareigas vadovauja jungtinių karinių reikalų štabo vadas. Tokie nariai tarnauja tol, kol sulaukia septyniasdešimties metų amžiaus.

Tie kursai, kuriuose mokosi tokie jaunesnieji

ballot, such a nation is doomed. They believe the dominance of mediocrity spells the downfall of any nation. Voting is compulsory, heavy fines being assessed against all who fail to cast their ballots.

10. DEALING WITH CRIME

72:10.1 (818.4) The methods of this people in dealing with crime, insanity, and degeneracy, while in some ways pleasing, will, no doubt, in others prove shocking to most Urantians. Ordinary criminals and the defectives are placed, by sexes, in different agricultural colonies and are more than self-supporting. The more serious habitual criminals and the incurably insane are sentenced to death in the lethal gas chambers by the courts. Numerous crimes aside from murder, including betrayal of governmental trust, also carry the death penalty, and the visitation of justice is sure and swift.

72:10.2 (818.5) These people are passing out of the negative into the positive era of law. Recently they have gone so far as to attempt the prevention of crime by sentencing those who are believed to be potential murderers and major criminals to life service in the detention colonies. If such convicts subsequently demonstrate that they have become more normal, they may be either paroled or pardoned. The homicide rate on this continent is only one per cent of that among the other nations.

72:10.3 (818.6) Efforts to prevent the breeding of criminals and defectives were begun over one hundred years ago and have already yielded gratifying results. There are no prisons or hospitals for the insane. For one reason, there are only about ten per cent as many of these groups as are found on Urantia.

11. MILITARY PREPAREDNESS

72:11.1 (818.7) Graduates of the federal military schools may be commissioned as "guardians of civilization" in seven ranks, in accordance with ability and experience, by the president of the National Council of Defense. This council consists of twenty-five members, nominated by the highest parental, educational, and industrial tribunals, confirmed by the federal supreme court, and presided over ex officio by the chief of staff of co-ordinated military affairs. Such members serve until they are seventy years of age.

72:11.2 (819.1) The courses pursued by such

karininkai, trunka ketverius metus ir būtinai yra susiję su kokio nors verslo ar profesijos įsisavinimu. Karinis mokymas visada yra susiejamas su tokiu gamybiniu, moksliniu, arba profesiniu apmokymu. Kada karinis mokymas užbaigiamas, tada individas, per šituos ketverių metų kursus, būna gavęs pusę to išsilavinimo, kokį suteikia bet kuri speciali mokykla, kurioje mokslas taip pat trunka ketverius metus. Tokiu būdu yra išvengiama profesionalios karinės klasės sukūrimo, kada didžiulis skaičius vyrų gauna šitą galimybę save išlaikyti, tuo pačiu metu užsitikrindamas pirmąją pusę techninio arba profesinio parengimo.

Karinė tarnyba taikos metu yra visiškai savanoriška, ir visų rūšių tarnyba trunka ketverius metus, kurios metu papildomai prie karinės taktikos įsisavinimo kiekvienas vyras studijuoja kokią nors specialią sritį. Muzikinis parengimas yra vienas iš pagrindinių dalykų centrinėje karo mokykloje ir tose dvidešimt penkiose mokymo stovyklose, išdėstytose palei kontinento periferiją. Gamybos nuosmukio laikotarpiais daugelis tūkstančių bedarbių automatiškai yra panaudojami stiprinant kontinento karinę gynybą sausumoje, jūroje, ir ore.

Nors šitie žmonės turi galingą karo instituciją kaip gynybą nuo aplinkinių priešiškų tautų įsiveržimo, bet jų garbei reikėtų pažymėti, kad jie daugiau negu per vieną šimtą metų šitų karinių resursų nepanaudojo gynybiniame kare. Jie tapo civilizuoti iki tokio lygio, kad sugeba aktyviai apginti civilizaciją nepasiduodami pagundai savo karines galias panaudoti agresijos metu. Nekilo jokių pilietinių karų nuo pat suvienytos kontinento valstybės sukūrimo, bet per paskutiniuosius du amžius šitie žmonės buvo priversti kariauti devyniuose žiauriuose gynybiniuose konfliktuose, trys iš jų buvo prieš galingas pasaulinių jėgų konfederacijas. Nors šitoji nacija palaiko deramą gynybinį lygį, kad atremtų priešiškų kaimynų užpuolimus, bet ji daug daugiau dėmesio skiria tam, kad būtų ruošiami valstybės veikėjai, mokslininkai, ir filosofai.

Taikos su kitomis valstybėmis laikotarpiu, visi judantys gynybiniai mechanizmai yra labai aktyviai panaudojami prekybai, komercijai, ir poilsiui. Kada paskelbiamas karas, tada yra mobilizuojama visa nacija. Karo veiksmų laikmečiu visose pramonės šakose įvedami kariniai atskaitymai, o visų karinių departamentų vadai tampa vyriausiojo vykdytojo kabineto nariais.

12. KITOS NACIJOS

Nors šitos unikalios tautos visuomenė ir valdymas daugeliu atžvilgių yra labiau išsivystę už

commissioned officers are four years in length and are invariably correlated with the mastery of some trade or profession. Military training is never given without this associated industrial, scientific, or professional schooling. When military training is finished, the individual has, during his four years' course, received one half of the education imparted in any of the special schools where the courses are likewise four years in length. In this way the creation of a professional military class is avoided by providing this opportunity for a large number of men to support themselves while securing the first half of a technical or professional training.

72:11.3 (819.2) Military service during peacetime is purely voluntary, and the enlistments in all branches of the service are for four years, during which every man pursues some special line of study in addition to the mastery of military tactics. Training in music is one of the chief pursuits of the central military schools and of the twenty-five training camps distributed about the periphery of the continent. During periods of industrial slackness many thousands of unemployed are automatically utilized in upbuilding the military defenses of the continent on land and sea and in the air.

72:11.4 (819.3) Although these people maintain a powerful war establishment as a defense against invasion by the surrounding hostile peoples, it may be recorded to their credit that they have not in over one hundred years employed these military resources in an offensive war. They have become civilized to that point where they can vigorously defend civilization without yielding to the temptation to utilize their war powers in aggression. There have been no civil wars since the establishment of the united continental state, but during the last two centuries these people have been called upon to wage nine fierce defensive conflicts, three of which were against mighty confederations of world powers. Although this nation maintains adequate defense against attack by hostile neighbors, it pays far more attention to the training of statesmen, scientists, and philosophers.

72:11.5 (819.4) When at peace with the world, all mobile defense mechanisms are quite fully employed in trade, commerce, and recreation. When war is declared, the entire nation is mobilized. Throughout the period of hostilities military pay obtains in all industries, and the chiefs of all military departments become members of the chief executive's cabinet.

12. THE OTHER NATIONS

72:12.1 (819.5) Although the society and government of this unique people are in many respects

Urantijos nacijų visuomenę ir valdymą, bet vertėtų pareikšti, kad kituose kontinentuose (planetoje jų yra vienuolika) valdymas yra aiškiai menkesnis už labiau išsivysčiusių Urantijos nacijų.

Kaip tik dabar šita labiau išsivysčiusi vyriausybė planuoja užmegzti ryšius ambasadoriaus lygiu su menkesnėmis tautomis, ir pirmą kartą iškilo didis religinis lyderis, kuris pasisako už misionierių pasiuntimą į šitas aplinkines nacijas. Mes bijome, kad jie netrukus gali padaryti tokią klaidą, kurią padarė tiek daug kitų, kada stengėsi savo aukštesnę kultūrą ir religiją primesti kitoms rasėms. Kokį nuostabų dalyką būtų galima padaryti šitame pasaulyje, jeigu tik tai šitoji išvystytos kultūros kontinentinė nacija geriausias žmones iš kaimyninių tautų pasikviestų pas save, o po to, juos išlavinusi, pasiųstų atgal kaip kultūros emisarius pas savo tamsius sielos brolius! Aišku, jeigu kartais Sūnus Arbitras netrukus pasirodytų šitoje išsivysčiusioje nacijoje, tuomet šitame pasaulyje greitai galėtų įvykti didingų dalykų.

Šitas pasakojimas apie kaimyninės planetos reikalus yra parengtas gavus specialų leidimą siekiant tikslo vystyti civilizaciją ir spartinti valdymo evoliuciją Urantijoje. Apie daug ką būtų galima papasakoti daugiau, kas be jokios abejonės sudomintų ir suintriguotų urantus, bet šitas pasakojimas išnaudojo mums leistino mandato ribas.

Tačiau, urantai turėtų įsidėmėti tai, kad jų seseriška sfera Satanijos šeimoje nėra gavusi tos naudos, kurią suteikia Rojaus Sūnų arbitrinė arba savęs padovanojimo misijos. Urantijos įvairių tautų vienos nuo kitos taip pat neskiria tokie kultūros skirtumai, kokie skiria kontinentinę naciją nuo kitų nacijų planetoje.

Tiesos Dvasios išliejimas suteikia dvasinį pagrindą didžiųjų pasiekimų įgyvendinimui pasaulio, kuriame įvyko savęs padovanojimo misija, žmogiškosios rasės labui. Dėl to Urantija yra nepalyginamai geriau parengta daug greitesniam planetinio valdymo įgyvendinimui su savo įstatymais, mechanizmais, simboliais, susitarimais, ir kalba—visa tai turėtų taip smarkiai prisidėti prie to, kad visame pasaulyje įsivyrautų taika, paremta įstatymu, ir galėtų vesti į kada nors išaušiantį dvasinio siekimo realų amžių; ir toks amžius yra planetinis slenkstis į utopinius šviesos ir gyvenimo amžius.

[Pateikta Nebadono Melkizedeko.]

superior to those of the Urantia nations, it should be stated that on the other continents (there are eleven on this planet) the governments are decidedly inferior to the more advanced nations of Urantia.

72:12.2 (819.6) Just now this superior government is planning to establish ambassadorial relations with the inferior peoples, and for the first time a great religious leader has arisen who advocates the sending of missionaries to these surrounding nations. We fear they are about to make the mistake that so many others have made when they have endeavored to force a superior culture and religion upon other races. What a wonderful thing could be done on this world if this continental nation of advanced culture would only go out and bring to itself the best of the neighboring peoples and then, after educating them, send them back as emissaries of culture to their benighted brethren! Of course, if a Magisterial Son should soon come to this advanced nation, great things could quickly happen on this world.

72:12.3 (820.1) This recital of the affairs of a neighboring planet is made by special permission with the intent of advancing civilization and augmenting governmental evolution on Urantia. Much more could be narrated that would no doubt interest and intrigue Urantians, but this disclosure covers the limits of our permissive mandate.

72:12.4 (820.2) Urantians should, however, take note that their sister sphere in the Satania family has benefited by neither magisterial nor bestowal missions of the Paradise Sons. Neither are the various peoples of Urantia set off from each other by such disparity of culture as separates the continental nation from its planetary fellows.

72:12.5 (820.3) The pouring out of the Spirit of Truth provides the spiritual foundation for the realization of great achievements in the interests of the human race of the bestowal world. Urantia is therefore far better prepared for the more immediate realization of a planetary government with its laws, mechanisms, symbols, conventions, and language — all of which could contribute so mightily to the establishment of world-wide peace under law and could lead to the sometime dawning of a real age of spiritual striving; and such an age is the planetary threshold to the utopian ages of light and life.

72:12.6 (820.4) [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

73 Dokumentas. Edeno Sodas

⇐ 072

URANTIJOS KNYGA

074 ⇐

III DALIS. URANTIJOS ISTORIJA

73 DOKUMENTAS. EDENO SODAS

Skyrius

IVADAS

1. Noditai ir amadonitai
2. Sodo planavimas
3. Sodo vieta
4. Sodo įrengimas
5. Sodo namai
6. Gyvybės medis
7. Edeno dalia

PAPER 73

THE GARDEN OF EDEN

SECTIONS

Introduction

1. The Nodites and the Amadonites
2. Planning for the Garden
3. The Garden Site
4. Establishing the Garden
5. The Garden Home
6. The Tree of Life
7. The Fate of Eden

IVADAS

KULTŪRINIS nuosmukis ir dvasinis skurdas, kilę dėl Kaligastijos išdavystės, ir kaip pasekmė dėl to atsiradęs visuomeninis susipainiojimas, turėjo nedidelį poveikį Urantijos tautų fizinei ar biologinei būklei. Organinė evoliucija sparčiai žengė į priekį visiškai nepriklausomai nuo kultūrinio ir moralinio smukimo, kuris taip greitai prasidėjo po Kaligastijos ir Daligastijos neištikimybės. Ir planetinėje istorijoje atėjo toks laikas, maždaug prieš keturiasdešimt tūkstančių metų, kada budintys Gyvybės Nešėjai pastebėjo, jog, grynai biologiniu požiūriu, Urantijos rasių besivystantis žengimas į priekį artėjo prie savo aukščiausiojo taško. Globėjai Melchizedekai, šitai nuomonei pritardę, iš karto sutiko paremti Gyvybės Nešėjų petičiją Edentijos Patiems Aukštiesiems, prašančios, kad Urantija būtų patikrinta tuo tikslu, jog būtų duotas leidimas išsiųsti biologinius pagerintojus, Materialųjį Sūnų ir Dukrą.

Šitas prašymas buvo adresuotas Edentijos Patiems Aukštiesiems, nes jie tiesiogiai vadovavo daugeliui Urantijos reikalų nuo pat Kaligastijos nuopuolio ir laikino valdžios panaikinimo Jeruseme.

INTRODUCTION

73:0.1 (821.1) THE cultural decadence and spiritual poverty resulting from the Caligastia downfall and consequent social confusion had little effect on the physical or biologic status of the Urantia peoples. Organic evolution proceeded apace, quite regardless of the cultural and moral setback which so swiftly followed the disaffection of Caligastia and Daligastia. And there came a time in the planetary history, almost forty thousand years ago, when the Life Carriers on duty took note that, from a purely biologic standpoint, the developmental progress of the Urantia races was nearing its apex. The Melchizedek receivers, concurring in this opinion, readily agreed to join the Life Carriers in a petition to the Most Highs of Edentia asking that Urantia be inspected with a view to authorizing the dispatch of biologic uplifters, a Material Son and Daughter.

73:0.2 (821.2) This request was addressed to the Most Highs of Edentia because they had exercised direct jurisdiction over many of Urantia's affairs ever since Caligastia's downfall and the temporary vacation of authority on Jerusame.

Tabamantija, dešimtainių arba eksperimentinių pasaulių aukščiausiasis prižiūrėtojas, atvyko patikrinti planetos, ir susipažinęs su rasine pažanga, kaip ir dera rekomendavo, kad Urantijai būtų suteikti Materialieji Sūnūs. Po šito patikrinimo praėjus šiek tiek mažiau negu vienam šimtui metų, Adomas ir Ieva, vietinės sistemos Materialusis Sūnus ir Dukra, atvyko ir pradėjo tą sunkią užduotį, mėginami supainiotus reikalus išpainioti tokioje planetoje, kurios vystymasis dėl maišto buvo uždelstas ir kuri buvo dvasiškai izoliuota.

1. NODITAI IR AMADONITAI

Normalioje planetoje Materialiojo Sūnaus atvykimas paprastai paskelbtų išradimų, materialios pažangos, ir intelektualaus švietimo didžiojo amžiaus priartėjimą. Era, atvykus Adomui, yra didžiosios daugumos pasaulių didysis mokslinis amžius, bet ne taip yra Urantijoje. Nors planetoje gyveno fiziškai tinkamos rasės, bet tos gentys buvo giliai nugrimzdusios į barbariškumą ir moralinį sąstingį.

Po maišto praėjus dešimčiai tūkstančių metų, iš esmės visi Princo administracijos laimėjimai buvo išnykę; pasaulio rasių būklė buvo vos šiek tiek geresnė už tą padėtį, jeigu šitas suklaidintas Sūnus iš viso niekada nebūtų atvykęs į Urantiją. Tikrai tarp noditų ir amadonitų buvo išlikusios Dalamatijos ir Planetos Princo kultūros tradicijos.

Noditai buvo Princo personalo maištininkų narių palikuonys, jų vardas kilo nuo jų pirmojo vadovo, Nodo, kažkada buvusio Dalamatijos gamybos ir prekybos komisijos pirmininku, vardo. *Amadonitai* buvo palikuonys tų Andonitų, kurie liko ištikimi Vanui ir Amadonui. „Amadonitas“ yra daugiau kultūrinės ir religinės, o ne rasinės paskirties terminas, rasiniu požiūriu amadonitai iš esmės buvo *Andonitai*. „Noditas“ yra tiek kultūrinis, tiek ir rasinis terminas, nes patys noditai sudarė Urantijos aštuntąją rasę.

Tarp noditų ir amadonitų egzistavo tradicinis priešiškas. Šitie vaidai nuolat iškildavo į paviršių, kada tik šitų dviejų grupių palikuonys mėgindavo imtis kokio nors bendro reikalo. Net ir vėliau, Edeno reikaluose, jiems buvo nepaprastai sunku dirbti drauge taikiai.

Tuoju po Dalamatijos sugriovimo Nodo pasekėjai suskilo į tris pagrindines grupes. Centrinė grupė liko betarpiškai toje vietovėje, kur buvo jų tikrieji namai netoli tos vietos, kur vandenys sukaupia Persų įlanka. Rytinė grupė migravo į Elamo aukštumų rajonus kaip tik į rytus nuo

73:0.3 (821.3) Tabamantia, sovereign supervisor of the series of decimal or experimental worlds, came to inspect the planet and, after his survey of racial progress, duly recommended that Urantia be granted Material Sons. In a little less than one hundred years from the time of this inspection, Adam and Eve, a Material Son and Daughter of the local system, arrived and began the difficult task of attempting to untangle the confused affairs of a planet retarded by rebellion and resting under the ban of spiritual isolation.

1. THE NODITES AND THE AMADONITES

73:1.1 (821.4) On a normal planet the arrival of the Material Son would ordinarily herald the approach of a great age of invention, material progress, and intellectual enlightenment. The post-Adamic era is the great scientific age of most worlds, but not so on Urantia. Though the planet was peopled by races physically fit, the tribes languished in the depths of savagery and moral stagnation.

73:1.2 (821.5) Ten thousand years after the rebellion practically all the gains of the Prince's administration had been effaced; the races of the world were little better off than if this misguided Son had never come to Urantia. Only among the Nodites and the Amadonites was there persistence of the traditions of Dalamatia and the culture of the Planetary Prince.

73:1.3 (821.6) The *Nodites* were the descendants of the rebel members of the Prince's staff, their name deriving from their first leader, Nod, onetime chairman of the Dalamatia commission on industry and trade. The *Amadonites* were the descendants of those Andonites who chose to remain loyal with Van and Amadon. „Amadonite“ is more of a cultural and religious designation than a racial term; racially considered the Amadonites were essentially *Andonites*. „Nodite“ is both a cultural and racial term, for the Nodites themselves constituted the eighth race of Urantia.

73:1.4 (822.1) There existed a traditional enmity between the Nodites and the Amadonites. This feud was constantly coming to the surface whenever the offspring of these two groups would try to engage in some common enterprise. Even later, in the affairs of Eden, it was exceedingly difficult for them to work together in peace.

73:1.5 (822.2) Shortly after the destruction of Dalamatia the followers of Nod became divided into three major groups. The central group remained in the immediate vicinity of their original home near the headwaters of the Persian Gulf. The eastern group migrated to the highland regions of Elam just east of the Euphrates valley.

Eufrato slėnio. Vakarinė grupė apsisistojo Viduržemio jūros Sirijos šiaurės rytų pakrantėse ir gretimoje teritorijoje.

Šitie noditai laisvai poravosi su sangikų rasėmis ir paliko gabių palikuonių. Ir kai kurie maištininkų dalamatijiečių palikuonys vėliau prisijungė prie Vano ir jam ištikimų pasekėjų tuose kraštuose, kurie buvo į šiaurę nuo Mesopotamijos. Čia, Vano ežero apylinkėse ir pietiniame Kaspijos jūros regione, noditai bendravo ir susimaišė su amadonitais, ir jie buvo įtraukti tarp “senovės galingųjų žmonių.”

Iki atvykstant Adomui ir levai, šitos grupės—noditai ir amadonitai—buvo labiausiai išsivysčiusios ir kultūringiausios rasės žemėje.

The western group was situated on the northeastern Syrian shores of the Mediterranean and in adjacent territory.

73:1.6 (822.3) These Nodites had freely mated with the Sangik races and had left behind an able progeny. And some of the descendants of the rebellious Dalamatians subsequently joined Van and his loyal followers in the lands north of Mesopotamia. Here, in the vicinity of Lake Van and the southern Caspian Sea region, the Nodites mingled and mixed with the Amadonites, and they were numbered among the “mighty men of old.”

73:1.7 (822.4) Prior to the arrival of Adam and Eve these groups — Nodites and Amadonites — were the most advanced and cultured races on earth.

2. SODO PLANAVIMAS

Iki Tabamantijos inspekcijos atvykimo likus maždaug vienam šimtui metų, Vanas ir jo pagalbininkai iš aukštumose buvusios pasaulinės etikos ir kultūros būstinės skelbė pažadėtojo Dievo Sūnaus, rasinio pagerintojo, tiesos mokytojo, ir po išdaviko Kaligastijos verto perėmėjo atėjimą. Nors didžioji dauguma ano meto pasaulio gyventojų mažai domėjosi arba iš viso nesidomėjo tokia pranašyste, bet tie, kurie betarpiškai bendravo su Vanu ir Amadonu, į tokius mokymus žiūrėjo rimtai ir pradėjo rengtis pažadėtojo Sūnaus realiam priėmimui.

Vanas savo artimiausiems pagalbininkams papasakojo apie Materialiuosius Sūnus Jeruseme; ką apie juos buvo sužinojęs iki to meto, kai kažkada atvyko į Urantiją. Jis gerai žinojo, kad šitie Adominiai Sūnūs visada gyvena paprastose, bet nuostabiose sodo buveinėse, ir pasiūlė, prieš aštuoniasdešimt trejus metus iki Adomo ir levos atvykimo, kad visi pasišvęstų tam, jog skelbtų jų atėjimą ir parengtų sodo buveines jų priėmimui.

Iš savosios būstinės aukštumose ir iš šešiasdešimt vienos toli viena nuo kitos išsimėčiusios gyvenvietės, Vanas ir Amadonas surinko daugiau negu trijų tūkstančių norinčių ir entuziastingų darbininkų korpusą, kurie, iškilingame susibūrime, pasišventė šitai misijai, kad pasiruoštų pažadėtojo—bent jau laukiamo—Sūnaus priėmimui.

Vanas savo savanorius suskirstė į vieną šimtą kuopų, kiekviena turėjo savo kapitoną ir padėjėją, kuris jo asmeniniame personale buvo ryšių pareigūnas, o Amadoną pasiliko savo pavaduotoju. Šitos visos komisijos pradėjo kruopštų parengiamąjį darbą, o komitetas, atsakingas už Sodo vietovę, išvyko ieškoti idealios vietos.

Nors iš Kaligastijos ir Daligastijos buvo

2. PLANNING FOR THE GARDEN

73:2.1 (822.5) For almost one hundred years prior to Tabamantia's inspection, Van and his associates, from their highland headquarters of world ethics and culture, had been preaching the advent of a promised Son of God, a racial uplifter, a teacher of truth, and the worthy successor of the traitorous Caligastia. Though the majority of the world's inhabitants of those days exhibited little or no interest in such a prediction, those who were in immediate contact with Van and Amadon took such teaching seriously and began to plan for the actual reception of the promised Son.

73:2.2 (822.6) Van told his nearest associates the story of the Material Sons on Jerusem; what he had known of them before ever he came to Urantia. He well knew that these Adamic Sons always lived in simple but charming garden homes and proposed, eighty-three years before the arrival of Adam and Eve, that they devote themselves to the proclamation of their advent and to the preparation of a garden home for their reception.

73:2.3 (822.7) From their highland headquarters and from sixty-one far-scattered settlements, Van and Amadon recruited a corps of over three thousand willing and enthusiastic workers who, in solemn assembly, dedicated themselves to this mission of preparing for the promised — at least expected — Son.

73:2.4 (822.8) Van divided his volunteers into one hundred companies with a captain over each and an associate who served on his personal staff as a liaison officer, keeping Amadon as his own associate. These commissions all began in earnest their preliminary work, and the committee on location for the Garden sallied forth in search of the ideal spot.

73:2.5 (822.9) Although Caligastia and Daligastia had

atimta didelė dalis jų galių daryti blogį, bet jie darė viską, kas tik įmanoma, kad sužlugdytų Sodo parengimo darbą ir kad šiam darbui trukdytų. Bet jų blogio užmačias didžiule dalimi atrėmė ištikima veikla beveik dešimties tūkstančių tarpinių būtybių, kurios nenuilstamai dirbo tam, jog šitas sumanymas vystytųsi į priekį.

3. SODO VIETA

Komitetas, atsakingas už vietos parinkimą, buvo išvykęs maždaug trejus metus. Jis rekomendavo tris įmanomas vietas: Pirmoji vieta buvo sala Persų įlankoje, antroji vieta buvo vietovė tarp upių, vėliau panaudota antrajam Sodui, trečioji vieta buvo ilgas siauras pusiasalis—beveik sala—nusidriekianti į vakarus iš Viduržemio jūros rytinės pakrantės.

Komitetas beveik vienbalsiai pasisakė už trečiąją variantą. Buvo pasirinkta šita vieta, ir prireikė dvejų metų tam, jog pasaulio kultūros būstinė, įskaitant ir gyvybės medį, būtų perkelta į šią Viduržemio jūros pusiasalį. Kada atvyko Vanas ir jo kuopa, tada visos pusiasalio gyventojų grupės, išskyrus vieną, paliko jį taikiai.

Šito Viduržemio jūros pusiasalio klimatas buvo sveikas, o temperatūra buvo pastovi; šitoks pastovus oras buvo dėl supančių kalnų ir dėl to, kad šita vietovė buvo iš tiesų sala sausumos jūroje. Nors aplink esančiose aukštumose lydavo gausiai, bet tikrajame Edene lydavo retai. Tačiau kiekvieną naktį, iš plataus tinklo dirbtinių drėkinimo kanalų „pakildavo rūkas,“ kad atgaivintų Sodo augmeniją.

Šito sausumos masyvo pakrantės ruožas buvo gerokai iškilęs, o sąsmauka, sujungianti su žemynu, siauriausioje vietoje tebuvo dvidešimt septynių mylių pločio. Didžioji upė, drėkinusi Sodą, leidosi žemyn iš pusiasalio aukštesniųjų žemių ir tekėjo į rytus per pusiasalio neriją į žemumą, o iš ten per Mesopotamijos žemumas į jūrą, esančią už jų. Upę maitino keturi intakai, kurių pradžia buvo Edeno pusiasalio pakrantės kalvose, ir būtent jos yra tos upės, kuri „ištekėjo iš Edeno,“ tos „keturios ištakos“ ir kurias vėliau supainiojo su tų upių, kurios juosė antrąjį sodą, atšakomis.

Kalnuose, kurie supo Sodą, buvo gausu brangakmenių ir brangiųjų metalų, nors į juos buvo labai mažai kreipiama dėmesio. Dominuojančia idėja turėjo būti sodininkystės šlovinimas ir žemdirbystės išaukštinimas.

Sodui parinkta vieta buvo galbūt gražiausias tokio pobūdžio kampelis visame pasaulyje, o klimatas tada buvo idealus. Niekur kitur nebuvo

been deprived of much of their power for evil, they did everything possible to frustrate and hamper the work of preparing the Garden. But their evil machinations were largely offset by the faithful activities of the almost ten thousand loyal midway creatures who so tirelessly labored to advance the enterprise.

3. THE GARDEN SITE

73:3.1 (823.1) The committee on location was absent for almost three years. It reported favorably concerning three possible locations: The first was an island in the Persian Gulf; the second, the river location subsequently occupied as the second garden; the third, a long narrow peninsula — almost an island — projecting westward from the eastern shores of the Mediterranean Sea.

73:3.2 (823.2) The committee almost unanimously favored the third selection. This site was chosen, and two years were occupied in transferring the world's cultural headquarters, including the tree of life, to this Mediterranean peninsula. All but a single group of the peninsula dwellers peaceably vacated when Van and his company arrived.

73:3.3 (823.3) This Mediterranean peninsula had a salubrious climate and an equable temperature; this stabilized weather was due to the encircling mountains and to the fact that this area was virtually an island in an inland sea. While it rained copiously on the surrounding highlands, it seldom rained in Eden proper. But each night, from the extensive network of artificial irrigation channels, a “mist would go up” to refresh the vegetation of the Garden.

73:3.4 (823.4) The coast line of this land mass was considerably elevated, and the neck connecting with the mainland was only twenty-seven miles wide at the narrowest point. The great river that watered the Garden came down from the higher lands of the peninsula and flowed east through the peninsular neck to the mainland and thence across the lowlands of Mesopotamia to the sea beyond. It was fed by four tributaries which took origin in the coastal hills of the Edenic peninsula, and these are the “four heads” of the river which “went out of Eden,” and which later became confused with the branches of the rivers surrounding the second garden.

73:3.5 (823.5) The mountains surrounding the Garden abounded in precious stones and metals, though these received very little attention. The dominant idea was to be the glorification of horticulture and the exaltation of agriculture.

73:3.6 (823.6) The site chosen for the Garden was probably the most beautiful spot of its kind in all the world, and the climate was then ideal. Nowhere

tokios vietos, kuri būtų galėjusi lygiai taip tobulai tapti tokiu botaninės išraiškos rojumi. Šioje susitikimų vietoje ėmė rinktis Urantijos civilizacijos grietinėlė. Už jo ribų, pasaulį supo tamsa, nemokšiškas, ir laukiniškumas. Edenas buvo vienintelis šviesus lopinėlis Urantijoje; jis savaime buvo žavumo sapnas, ir netrukus jis tapo nuostabaus ir išstobulinto kraštovaizdžio šlovės poema.

4. SODO ĮRENGIMAS

Kada Materialieji Sūnūs, biologiniai gerintojai, pradeda savo gyvenimą evoliuciniame pasaulyje, tada jų gyvenamoji vieta dažnai yra vadinama Edeno Sodu, kadangi jai yra būdingas Edentijos, žvaigždyno sostinės, floros grožis ir botaninis nuostabumas. Vanas gerai žinojo šituos papročius ir atitinkamai pasirūpino tuo, jog visas pusiasalis būtų perduotas Sodui. Buvo numatyta taip, jog ganyklos ir gyvulių auginimas bus gretimose žemyninėje žemėje. Iš gyvūnų pasaulio, šitame parke turėjo būti tiktai paukščiai ir įvairios prijaugintos rūšys. Vanas mokė, jog Edenas turi būti sodas, ir tiktai sodas. Jo teritorijoje jokie gyvūnai niekada neturi būti skerdžiami. Visą mėsą, kurią valgė Sodo įrengėjai per visus jo įrenginėjimo metus, atgabendavo iš laikomų bandų, kurios buvo saugomos žemyninėje teritorijoje.

Pirmoji užduotis buvo pastatyti plytų sieną skersai pusiasalio sąsmaukos. Kada ji bus užbaigta, tada tikrajam peizažo gražinimo ir namų statybos darbai niekas netrukdytų.

Buvo sukurtas zoologijos sodas pastačius žemesnę sieną tiesiog išorėje už pagrindinės sienos; įsiterpanti erdvė, kurią užėmė įvairiausių rūšių laukiniai žvėrys, pasitarnavo kaip papildoma apsauga nuo priešiško antpuolio. Šitas žvėrynas buvo padalintas į dvyliką didžiulių skyrių, o tarp šitų grupių sienomis aptverti takai vedė prie dvylikos Sodo vartų, upė ir greta jos esančios ganyklos užėmė centrinę teritoriją.

Įrengiant Sodą buvo pasinaudota tiktai savanoriais darbininkais; niekada nebuvo pasinaudota samdiniais. Jie rengė Sodą ir ganė bandas, skirtas savo maitinimuisi; maistą taip pat gaudavo ir iš netoli gyvenusių tikinčiųjų. Ir šitas didis planas buvo įgyvendintas iki galo nežiūrint tų sunkumų, kurie tais neramiais laikais lydėjo pasimetusio statuso pasaulį.

Bet atsirado priežastis didžiuliui nusivylimui, kada Vanas, nežinodamas, kaip greitai gali atvykti laukiami Sūnus ir Dukra, pasiūlė, kad taip pat ir jaunoji karta turėtų būti išmokyta to darbo, jog galėtų šitą reikalą tęsti tuo atveju, jeigu jų

else was there a location which could have lent itself so perfectly to becoming such a paradise of botanic expression. In this rendezvous the cream of the civilization of Urantia was forgoing. Without and beyond, the world lay in darkness, ignorance, and savagery. Eden was the one bright spot on Urantia; it was naturally a dream of loveliness, and it soon became a poem of exquisite and perfected landscape glory.

4. ESTABLISHING THE GARDEN

73:4.1 (823.7) When Material Sons, the biologic uplifters, begin their sojourn on an evolutionary world, their place of abode is often called the Garden of Eden because it is characterized by the floral beauty and the botanic grandeur of Edentia, the constellation capital. Van well knew of these customs and accordingly provided that the entire peninsula be given over to the Garden. Pasturage and animal husbandry were projected for the adjoining mainland. Of animal life, only the birds and the various domesticated species were to be found in the park. Van's instructions were that Eden was to be a garden, and only a garden. No animals were ever slaughtered within its precincts. All flesh eaten by the Garden workers throughout all the years of construction was brought in from the herds maintained under guard on the mainland.

73:4.2 (824.1) The first task was the building of the brick wall across the neck of the peninsula. This once completed, the real work of landscape beautification and home building could proceed unhindered.

73:4.3 (824.2) A zoological garden was created by building a smaller wall just outside the main wall; the intervening space, occupied by all manner of wild beasts, served as an additional defense against hostile attacks. This menagerie was organized in twelve grand divisions, and walled paths led between these groups to the twelve gates of the Garden, the river and its adjacent pastures occupying the central area.

73:4.4 (824.3) In the preparation of the Garden only volunteer laborers were employed; no hirelings were ever used. They cultivated the Garden and tended their herds for support; contributions of food were also received from near-by believers. And this great enterprise was carried through to completion in spite of the difficulties attendant upon the confused status of the world during these troublous times.

73:4.5 (824.4) But it was a cause for great disappointment when Van, not knowing how soon the expected Son and Daughter might come, suggested that the younger generation also be trained in the work of carrying on the enterprise in

atvykimas būtų uždelstas. Iš Vano pusės tai atrodė kaip įtikėjimo stokos pripažinimas ir tai pridarė nemažai rūpesčių, nes daugelis dezertyravo; bet Vanas toliau tęsė savo pasirengimo planą; tuo tarpu vietoje dezertyrų priėmė jaunesnius savanorius.

case their arrival should be delayed. This seemed like an admission of lack of faith on Van's part and made considerable trouble, caused many desertions; but Van went forward with his plan of preparedness, meantime filling the places of the deserters with younger volunteers.

5. SODO NAMAI

Edeno pusiasalio centre buvo nuostabi Visuotinio Tėvo akmeninė šventovė, Sodo šventoji šventykla. Į šiaurę buvo įkurta administracinė būstinė; į pietus buvo pastatyti namai darbininkams ir jų šeimoms; į vakarus buvo paruoštas žemės sklypas laukiamo Sūnaus švietimo sistemos siūlomoms mokykloms; tuo tarpu "Edeno rytuose" buvo pastatyti gyvenamieji namai, skirti pažadėtajam Sūnui ir jo tiesioginiams palikuonims. Architektūriniai planai Edenui numatė namų ir daug žemės vienam milijonui žmoniškųjų būtybių.

Adomo atvykimo metu, nors Sodas buvo užbaigtas tikrai vienu ketvirtadaliu, bet jis turėjo tūkstančius mylių drėkinimo griovių ir daugiau negu dvylika tūkstančių mylių grįstų takų ir kelių. Įvairiuose sektoriuose buvo šiek tiek daugiau negu penki tūkstančiai pastatų iš plytų, o medžių ir gėlių buvo beveik be skaičiaus. Didžiausias namų skaičius, sudarantis grupę parke, buvo septyni. Ir nors Sodo pastatai buvo paprasti, bet jie buvo labai meniški. Keliai ir takeliai buvo gerai įrengti, o aplinka buvo nuostabi.

Sodo sanitarinės sąlygos nepalyginamai pranoko viską, ką Urantijoje šitoje srityje buvo mėginta daryti anksčiau. Edeno geriamojo vandens sveikosios savybės buvo išsaugomos laikantis griežtų sanitarijos taisyklių, numatytų jo grynumui apsaugoti. Iš pradžių dėl šitų taisyklių ignoravimo kildavo daug nemalonumų, bet palaipsniui Vanas savo pagalbininkams įdiegė tai, kaip svarbu neleisti jokiai daiktui įkristi į Sodo vandens atsargas.

Iki to laiko, kada vėliau buvo įrengta nutekamųjų vandenų pašalinimo sistema, visokias atliekas ir pūvančias medžiagas edenitai rūpestingai užkasdavo. Amadono inspektoriai kiekvieną dieną tikrindavo ieškodami priežasčių, galinčių sukelti ligas. Urantai žmoniškųjų ligų profilaktikos svarbą suvokė vėl tik devynioliktojo ir dvidešimtojo amžių vėlyvaisiais laikais. Iki Adominio valdymo žlugimo buvo iš plytų pastatyta dengta kanalizacijos sistema, kuri ėjo po sienomis ir viską ištuštinavo į Edeno upę beveik už vienos mylios nuo išorinės arba mažesnės Sodo sienos.

Iki Adomo atvykimo Edene augo dauguma

5. THE GARDEN HOME

^{73:5.1 (824.5)} At the center of the Edenic peninsula was the exquisite stone temple of the Universal Father, the sacred shrine of the Garden. To the north the administrative headquarters was established; to the south were built the homes for the workers and their families; to the west was provided the allotment of ground for the proposed schools of the educational system of the expected Son, while in the "east of Eden" were built the domiciles intended for the promised Son and his immediate offspring. The architectural plans for Eden provided homes and abundant land for one million human beings.

^{73:5.2 (824.6)} At the time of Adam's arrival, though the Garden was only one-fourth finished, it had thousands of miles of irrigation ditches and more than twelve thousand miles of paved paths and roads. There were a trifle over five thousand brick buildings in the various sectors, and the trees and plants were almost beyond number. Seven was the largest number of houses composing any one cluster in the park. And though the structures of the Garden were simple, they were most artistic. The roads and paths were well built, and the landscaping was exquisite.

^{73:5.3 (824.7)} The sanitary arrangements of the Garden were far in advance of anything that had been attempted theretofore on Urantia. The drinking water of Eden was kept wholesome by the strict observance of the sanitary regulations designed to conserve its purity. During these early times much trouble came about from neglect of these rules, but Van gradually impressed upon his associates the importance of allowing nothing to fall into the water supply of the Garden.

^{73:5.4 (825.1)} Before the later establishment of a sewage-disposal system the Edenites practiced the scrupulous burial of all waste or decomposing material. Amadon's inspectors made their rounds each day in search for possible causes of sickness. Urantians did not again awaken to the importance of the prevention of human diseases until the later times of the nineteenth and twentieth centuries. Before the disruption of the Adamic regime a covered brick-conduit disposal system had been constructed which ran beneath the walls and emptied into the river of Eden almost a mile beyond the outer or lesser wall of the Garden.

^{73:5.5 (825.2)} By the time of Adam's arrival most of

tos pasaulio dalies augalų. Jau buvo žymiai pagerinta didžioji dalis vaisių, javų, ir riešutų. Dauguma šiuolaikinių daržovių ir javų pirmiausia buvo auginama čia, bet maistinių augalų dešimtys rūšių vėliau buvo pasauliui prarastos.

Maždaug penki procentai Sodo teritorijos buvo įdirbama intensyviai, penkiolika procentų buvo kultivuojama iš dalies, likusi teritorija buvo palikta daugiau ar mažiau natūralios būklės laukiant pasirodančio Adomo, buvo manoma, jog geriausia užbaigti parką sutinkamai su jo idėjomis.

Ir tokiu būdu Edeno Sodas buvo iš tikrųjų parengtas tam, jog priimtų pažadėtąjį Adomą ir jo žmoną. Ir šitas Sodas būtų padaręs garbę ištobulintu administravimu ir normalia kontrole valdomam pasauliui. Adomas ir Ieva buvo labai patenkinti bendru Edeno planu, nors savo pačių asmeninės gyvenamosios buveinės interjerą jie žymiu mastu pakeitė.

Nors išpuošimo darbas nebuvo iki galo užbaigtas iki Adomo atvykimo meto, bet šita vieta jau buvo biologinio grožio perlas; ir jo gyvenimo Edene pirmosiomis dienomis visas Sodas įgavo naują formą ir naujas grožio ir nuostabumo proporcijas. Niekada iki šito meto, o taip pat ir po to Urantijoje nebuvo tokio gražaus ir sodraus sodininkystės ir žemdirbystės pademonstravimo.

6. GYVYBĖS MEDIS

Sodo šventovės centre Vanas pasodino ilgai saugotą gyvybės medį, kurio lapai buvo skirti "nacijų gydymui," ir kurio vaisius taip ilgai jį išlaikė gyvą žemėje. Vanas gerai žinojo, kad Adomas ir Ieva taip pat bus priklausomi nuo šitos Edentijos dovanos, kad palaikytų savo gyvybę po to, kada kartą Urantijoje pasirodys materialios formos pavidalu.

Sistemų sostinėse Materialiesiems Sūnums gyvybės palaikymui gyvybės medžio nereikia. Tiksliai tada, kada jie iš naujo būna įsmeigami planetoje, tada jie priklauso nuo šito fizinio nemirtingumo priedo.

"Gėrio ir blogio pažinimo medis" gali būti vaizdinė kalbos dalis, simbolinis pavadinimas, apimantis gausybę žmogiškųjų patyrimų, bet "gyvybės medis" nebuvo mitas; jis buvo realus, ir Urantijoje buvo ilgą laiką. Kada Edentijos Patys Aukštieji patvirtino Kaligastijos paskyrimą Urantijos Planetos Princu ir tą vieną šimtą Jerusemo piliečių jo administraciniu personalu, tada į planetą jie pasiuntė, su Melkizedekų pagalba, Edentijos krūmelį, ir Urantijoje šitas augalas išaugo į gyvybės medį. Šita neprotingos gyvybės forma yra vietinė žvaigždyno būstinių

the plants of that section of the world were growing in Eden. Already had many of the fruits, cereals, and nuts been greatly improved. Many modern vegetables and cereals were first cultivated here, but scores of varieties of food plants were subsequently lost to the world.

73:5.6 (825.3) About five per cent of the Garden was under high artificial cultivation, fifteen per cent partially cultivated, the remainder being left in a more or less natural state pending the arrival of Adam, it being thought best to finish the park in accordance with his ideas.

73:5.7 (825.4) And so was the Garden of Eden made ready for the reception of the promised Adam and his consort. And this Garden would have done honor to a world under perfected administration and normal control. Adam and Eve were well pleased with the general plan of Eden, though they made many changes in the furnishings of their own personal dwelling.

73:5.8 (825.5) Although the work of embellishment was hardly finished at the time of Adam's arrival, the place was already a gem of botanic beauty; and during the early days of his sojourn in Eden the whole Garden took on new form and assumed new proportions of beauty and grandeur. Never before this time nor after has Urantia harbored such a beautiful and replete exhibition of horticulture and agriculture.

6. THE TREE OF LIFE

73:6.1 (825.6) In the center of the Garden temple Van planted the long-guarded tree of life, whose leaves were for the "healing of the nations," and whose fruit had so long sustained him on earth. Van well knew that Adam and Eve would also be dependent on this gift of Edentia for their life maintenance after they once appeared on Urantia in material form.

73:6.2 (825.7) The Material Sons on the system capitals do not require the tree of life for sustenance. Only in the planetary repersonalization are they dependent on this adjunct to physical immortality.

73:6.3 (825.8) The "tree of the knowledge of good and evil" may be a figure of speech, a symbolic designation covering a multitude of human experiences, but the "tree of life" was not a myth; it was real and for a long time was present on Urantia. When the Most Highs of Edentia approved the commission of Caligastia as Planetary Prince of Urantia and those of the one hundred Jerusem citizens as his administrative staff, they sent to the planet, by the Melchizedeks, a shrub of Edentia, and this plant grew to be the tree of life on Urantia. This form of nonintelligent

sferoms, ji taip pat yra sutinkama vietinių visatų ir supervisatų būstinių pasauliuose, o taip pat ir Havonos sferose, bet nesutinkama sistemų sostinėse.

Šitas superaugalas kaupė ir laikė tam tikras erdvės energijas, kurios buvo priešnuodis gyvūnų egzistencijos senėjimą sukeliantiems elementams. Gyvybės medžio vaisius buvo kaip supercheminis akumulatorius, paslaptinai išlaisvinantis gyvybės pratęsimo visatos jėgą jį suvalgius. Šitoji gyvybės palaikymo forma buvo visiškai bevėrtė įprastoms evoliucinėms būtybėms Urantijoje, bet ji buvo skirta išimtinai Kaligastijos personalo vienam šimtui materializuotų narių ir tam vienam šimtui modifikuotų Andonitų, kurie savo gyvybės plazmą buvo suteikę Princo personalui, o jiems, savo ruožtu, buvo suteiktas tas gyvybės papildinys, kuris įgalino juos naudotis gyvybės medžio vaisiumi tam, kad jų priešingu atveju mirtingoji egzistencija būtų tęsiama neribotą laiką.

Princo valdymo dienomis medis augo iš žemės Tėvo šventovės centriniame apskritimo formos kieme. Prasidėjus maištui, Vanas ir jo pagalbininkai savo laikinojoje stovykloje jį vėl iš naujo išaugino iš pačios jo šerdies. Šią Edentijos krūmą vėliau jie pernešė į savo slaptavietę aukštumoje, kur tiek Vanui, tiek Amadonui jis tarnavo daugiau negu vieną šimtą penkiasdešimt tūkstančių metų.

Kada Vanas ir jo pagalbininkai ruošė Sodą Adomui ir Ilevai, tada Edentijos medį jie persodino Edeno Sode, kur, dar kartą, jis augo kitos šventovės, skirtos Tėvui, centriniame apvaliame kieme. Ir Adomas su Ileva periodiškai valgė jo vaisius tam, kad palaikytų savo fizinės gyvybės dualią formą.

Kada Materialiojo Sūnaus planai sužlugo, tada Adomui ir jo šeimai medžio šerdies iš Sodo nebuvo leista pasiimti. Kada noditai įsiveržė į Edeną, tada jiems buvo pasakyta, kad jie taps kaip "dievai, jeigu valgys šio medžio vaisių." Dideliam savo nustebimui, jie rado jį nesaugomą. Jie metų metais laisvai valgė šį vaisių, bet jis nieko nepadėjo; jie visi buvo sferų materialūs mirtingieji; jie neturėjo tos dovanos, kuri veikė kaip papildinys šio medžio vaisiui. Jie niršo dėl savo nesugebėjimo gauti naudos iš gyvybės medžio, ir kilus vienam iš tarpusavio karų tiek šventovę, tiek medį sunaikino gaisras; tiksliai akmeninė siena tebestovėjo tol, kol vėliau Sodas nuskendo. Taip buvo sunaikinta antroji Tėvo šventovė.

Ir dabar visi materialūs kūnai Urantijoje privalo eiti natūraliu gyvybės ir mirties keliu. Adomas ir Ileva, jų vaikai, ir jų vaikų vaikai, kartu su savo

life is native to the constellation headquarters spheres, being also found on the headquarters worlds of the local and superuniverses as well as on the Havona spheres, but not on the system capitals.

73:6.4 (826.1) This superplant stored up certain space-energies which were antidotal to the age-producing elements of animal existence. The fruit of the tree of life was like a superchemical storage battery, mysteriously releasing the life-extension force of the universe when eaten. This form of sustenance was wholly useless to the ordinary evolutionary beings on Urantia, but specifically it was serviceable to the one hundred materialized members of Caligastia's staff and to the one hundred modified Andonites who had contributed of their life plasm to the Prince's staff, and who, in return, were made possessors of that complement of life which made it possible for them to utilize the fruit of the tree of life for an indefinite extension of their otherwise mortal existence.

73:6.5 (826.2) During the days of the Prince's rule the tree was growing from the earth in the central and circular courtyard of the Father's temple. Upon the outbreak of the rebellion it was regrown from the central core by Van and his associates in their temporary camp. This Edentia shrub was subsequently taken to their highland retreat, where it served both Van and Amadon for more than one hundred and fifty thousand years.

73:6.6 (826.3) When Van and his associates made ready the Garden for Adam and Eve, they transplanted the Edentia tree to the Garden of Eden, where, once again, it grew in a central, circular courtyard of another temple to the Father. And Adam and Eve periodically partook of its fruit for the maintenance of their dual form of physical life.

73:6.7 (826.4) When the plans of the Material Son went astray, Adam and his family were not permitted to carry the core of the tree away from the Garden. When the Nodites invaded Eden, they were told that they would become as "gods if they partook of the fruit of the tree." Much to their surprise they found it unguarded. They ate freely of the fruit for years, but it did nothing for them; they were all material mortals of the realm; they lacked that endowment which acted as a complement to the fruit of the tree. They became enraged at their inability to benefit from the tree of life, and in connection with one of their internal wars, the temple and the tree were both destroyed by fire; only the stone wall stood until the Garden was subsequently submerged. This was the second temple of the Father to perish.

73:6.8 (826.5) And now must all flesh on Urantia take the natural course of life and death. Adam, Eve, their children, and their children's children,

pagalbininkais, visi mirė laiko tėkmėje, tokiu būdu tapdami pavaldžiais vietinės visatos kilimo planui, pagal kurį po materialios mirties ateina prisikėlimas gyvenamajame pasaulyje.

7. EDENO DALIA

Po to, kada Adomas paliko pirmąjį sodą, jį pakaitomis buvo užėmę noditai, kutitai, ir suntitai. Vėliau jis tapo šiaurinių noditų gyvenamąja vieta, kurie priešinosi bendradarbiavimui su Adomitais. Beveik keturis tūkstančius metų po to, kai Adomas paliko Sodą, pusiasalyje buvo išplitę šitie žemesniosios kategorijos noditai, kada, dėl to, kad aktyviai veikė aplinkiniai ugnikalniai ir dėl to, kad nuskendo Sicilijos sausumos tiltas į Afriką, Viduržemio jūros rytinis dugnas nugrimzdo, nusinešdamas po vandeniu ir visą Edeno pusiasalį. Kartu su šituo didžiuliu nugrimzdimu labai smarkiai buvo iškelta Viduržemio jūros rytinė pakrantė. Ir tai buvo paties gražiausio natūralaus kūrinio, kurį kada nors buvo turėjusi Urantija, pabaiga. Nugrimzdimas nebuvo staigus, praėjo keli šimtai metų, kol visas pusiasalis nuskendo galutinai.

Mes negalime šito Sodo išnykimo sieti su tuo, jog tai koku nors būdu yra dieviškųjų planų neįvykdymo pasekmė arba Adomo ir levos klaidų pasekmė. Mes Edeno nuskendimo nelaikome niekuo kitu, kaip tik natūraliu atsitikimu, bet mums iš tikrųjų atrodo, jog Sodo nuskendimo laikas buvo priderintas prie to meto, kada violetinės rasės rezervai buvo sukaupti tam, kad imtųsi pasaulio tautų atgaivinimo darbo.

Melkizedekai Adomui patarė rasinio pagerinimo ir sumaišymo programos nepradėti tol, kol jo paties šeima neturės pusės milijono narių. Niekada nebuvo planuojama, jog Sodas turėtų būti Adomitų nuolatiniai namai. Jie turėjo tapti naujojo gyvenimo emisarais visam pasauliui, jie turėjo būti susitelkę nesavanaudiškam savęs padovanojimui vargstančioms žemės rasėms.

Melkizedekų instrukcijos Adomui numatė, kad jis turėjo įkurti rasines, kontinentines, ir regionines būstines, kurioms būtų vadovavę jo tiesioginiai sūnūs ir dukros, tuo tarpu jis ir leva turėjo savo laiką paskirstyti taip, kad lankytųsi šitose įvairiose pasaulio sostinėse kaip apėmusios visą pasaulį biologinio pagerinimo, intelektualaus vystymo, ir moralinio atgaivinimo tarnystės patarėjai ir koordinatoriai.

[Pateikta Solonijos, serafinio "Balso Sode."]

together with their associates, all perished in the course of time, thus becoming subject to the ascension scheme of the local universe wherein mansion world resurrection follows material death.

7. THE FATE OF EDEN

73:7.1 (826.6) After the first garden was vacated by Adam, it was occupied variously by the Nodites, Cutites, and the Suntites. It later became the dwelling place of the northern Nodites who opposed co-operation with the Adamites. The peninsula had been overrun by these lower-grade Nodites for almost four thousand years after Adam left the Garden when, in connection with the violent activity of the surrounding volcanoes and the submergence of the Sicilian land bridge to Africa, the eastern floor of the Mediterranean Sea sank, carrying down beneath the waters the whole of the Edenic peninsula. Concomitant with this vast submergence the coast line of the eastern Mediterranean was greatly elevated. And this was the end of the most beautiful natural creation that Urantia has ever harbored. The sinking was not sudden, several hundred years being required completely to submerge the entire peninsula.

73:7.2 (827.1) We cannot regard this disappearance of the Garden as being in any way a result of the miscarriage of the divine plans or as a result of the mistakes of Adam and Eve. We do not regard the submergence of Eden as anything but a natural occurrence, but it does seem to us that the sinking of the Garden was timed to occur at just about the date of the accumulation of the reserves of the violet race for undertaking the work of rehabilitating the world peoples.

73:7.3 (827.2) The Melchizedeks counseled Adam not to initiate the program of racial uplift and blending until his own family had numbered one-half million. It was never intended that the Garden should be the permanent home of the Adamites. They were to become emissaries of a new life to all the world; they were to mobilize for unselfish bestowal upon the needy races of earth.

73:7.4 (827.3) The instructions given Adam by the Melchizedeks implied that he was to establish racial, continental, and divisional headquarters to be in charge of his immediate sons and daughters, while he and Eve were to divide their time between these various world capitals as advisers and co-ordinators of the world-wide ministry of biologic uplift, intellectual advancement, and moral rehabilitation.

73:7.5 (827.4) [Presented by Solonia, the seraphic "voice in the Garden."]

74 Dokumentas. Adomas ir Ieva

⇐ 073

URANTIJOS KNYGA

075 ⇐

III DALIS. URANTIJOS ISTORIJA

74 DOKUMENTAS. ADOMAS IR IEVA

Skyrius

IVADAS

1. Adomas ir Ieva Jeruseme
2. Adomo ir Ievos atvykimas
3. Adomas ir Ieva susipažista su planeta
4. Pirmoji suirutė
5. Adomo administracija
6. Adomo ir Ievos šeimos gyvenimas
7. Gyvenimas Sode
8. Legenda apie sukūrimą

PAPER 74

ADAM AND EVE

SECTIONS

Introduction

1. Adam and Eve on Jerusem
2. Arrival of Adam and Eve
3. Adam and Eve Learn about the Planet
4. The First Upheaval
5. Adam's Administration
6. Home Life of Adam and Eve
7. Life in the Garden
8. The Legend of Creation

IVADAS

ADOMAS IR IEVA į Urantiją atvyko prieš 37.848 metus, skaičiuojant nuo 1934 m. po Kr. gim. Jie atvyko kaip tik per patį sezono vidurį, kada Sodas žydėjo labiausiai. Pusiaudienį ir niekam nepranešus, du serafiniai transportuotojai, lydimi Jerusemo personalo, kuriems buvo patikėta biologinių pagerintųjų transportavimas į Urantiją, lėtai nusileido ant besisukančios planetos paviršiaus netoli Visuotinio Tėvo šventovės. Adomo ir Ievos materialių kūnų atkūrimo darbas buvo atliekamas prie šitos naujai sukurto šventyklos esančioje aptvortoje teritorijoje. Ir nuo jų atvykimo laiko praėjo dešimt dienų, kol jie vėl buvo atkurti dualistinės žmogiškosios formos pavidalu, kad būtų pristatyti pasaulio naujaisiais valdovais. Sąmonę jie atgavo vieną ir tą pačią akimirką. Materialieji Sūnūs ir Dukros visada tarnauja drauge. Jų tarnystės esmė yra ta, jog visais laikais visose vietose niekada neatsiskirtu. Jie yra sukurti dirbti poromis; retai kada jie veikia po vieną.

INTRODUCTION

74:0.1 (828.1) ADAM AND EVE arrived on Urantia, from the year A.D. 1934, 37,848 years ago. It was in midseason when the Garden was in the height of bloom that they arrived. At high noon and unannounced, the two seraphic transports, accompanied by the Jerusem personnel intrusted with the transportation of the biologic uplifters to Urantia, settled slowly to the surface of the revolving planet in the vicinity of the temple of the Universal Father. All the work of rematerializing the bodies of Adam and Eve was carried on within the precincts of this newly created shrine. And from the time of their arrival ten days passed before they were re-created in dual human form for presentation as the world's new rulers. They regained consciousness simultaneously. The Material Sons and Daughters always serve together. It is the essence of their service at all times and in all places never to be separated. They are designed to work in pairs; seldom do they function alone.

1. ADOMAS IR IEVA JERUSEME

1. ADAM AND EVE ON JERUSEM

Urantijos Planetos Adomas ir Ieva buvo Jerusemo Materialiųjų Sūnų vyresniojo korpuso nariai, turėdami bendrą numerį 14.311. Jie priklausė trečiajai fizinei serijai, ir buvo šiek tiek aukštesni nei aštuonių pėdų.

Tuo metu, kada Adomas buvo parinktas vykti į Urantiją, jis su savo partnere dirbo Jerusemo bandymų ir išmėginimų fizinėje laboratorijoje. Daugiau negu penkiolika tūkstančių metų jie vadovavo eksperimentinės energijos skyriui, tiriančiam, kaip ji yra taikoma modifikuojant gyvas formas. Dar daug anksčiau, jie dirbo mokytojais pilietybės mokyklose, skirtose naujai atvykusiems į Jerusemą. Ir visa tai reikia prisiminti, sąsajoje su pasakojimu apie jų vėlesnę elgesį Urantijoje.

Kada buvo paskelbtas kvietimas, raginantis savanorius su Adominės užduoties misija vykti į Urantiją, tada savanoriais pasisiūlė visos vyresnysis Materialiųjų Sūnų ir Dukrų korpusas. Melkizedekai egzaminuotojai, pritarus Lanaforgui ir Edentijos Patiems Aukštiesiems, galiausiai pasirinko Adomą ir Ievą, kurie vėliau atvyko tam, jog atliktų Urantijos biologinių pagerintojų funkciją.

Liuciferio maišto metu Adomas ir Ieva liko Mykolui ištikimi; nepaisant šito, ši pora buvo pakviesta prieš Sistemos Aukščiausiąjį Valdovą ir jo visą kabinetą patikrinimui ir instruktažui. Su Urantijos reikalais jie buvo supažindinti smulkiai iki niuansų; jiems buvo duoti išsamūs nurodymai, kokių planų turi būti prisilaikoma priiimant valdymo atsakomybę tokiaame konfliktyje draskomame pasaulyje. Jie kartu davė ištikimybės priesaiką Edentijos Patiems Aukštiesiems ir Salvingtono Mykolui. Ir jiems buvo kaip pridera patarta laikyti save pavaldžiais globėjų Melkizedekų Urantijos korpusui tol, kol šitas valdantis organas pamatys, kad jiems patikėtame pasaulyje valdymo dera atsisakyti.

Šita Jerusemo pora Satanijos sostinėje ir kitur paliko vieną šimtą palikuonių—penkiasdešimt sūnų ir penkiasdešimt dukrų—nuostabių tvarinių, kurie išvengė progresavimo nuosmukių ir kurie visi ištikimai vykdė įvairias atsakingas užduotis visoje tuo metu, kada jų tėvai išvyko į Urantiją. Ir jie visi buvo susirinkę į gražią Materialiųjų Sūnų šventovę ir dalyvavo atsisveikinimo renginyje, kuris buvo susijęs su savęs padovanojimo priėmimo paskutinėmis ceremonijomis. Šitie vaikai tėvus palydėjo į jų kategorijos dematerializavimo būstinę ir buvo paskutiniai, kurie atsisveikino ir palinkėjo jiems dieviškojo greičio, kada šie užmigo asmenybės sąmonės praradimo miegu, kuris būna prieš parengimą serafiniam transportavimui. Šeimos susitikime vaikai kažkiek laiko praleido drauge, džiaugdamiesi, kad jų tėvai greitai turi tapti 606-sios planetos Satanijos sistemoje matomais

74:1.1 (828.2) The Planetary Adam and Eve of Urantia were members of the senior corps of Material Sons on Jerusem, being jointly number 14,311. They belonged to the third physical series and were a little more than eight feet in height.

74:1.2 (828.3) At the time Adam was chosen to come to Urantia, he was employed, with his mate, in the trial-and-testing physical laboratories of Jerusem. For more than fifteen thousand years they had been directors of the division of experimental energy as applied to the modification of living forms. Long before this they had been teachers in the citizenship schools for new arrivals on Jerusem. And all this should be borne in mind in connection with the narration of their subsequent conduct on Urantia.

74:1.3 (828.4) When the proclamation was issued calling for volunteers for the mission of Adamic adventure on Urantia, the entire senior corps of Material Sons and Daughters volunteered. The Melchizedek examiners, with the approval of Lanaforge and the Most Highs of Edentia, finally selected the Adam and Eve who subsequently came to function as the biologic uplifters of Urantia.

74:1.4 (828.5) Adam and Eve had remained loyal to Michael during the Lucifer rebellion; nevertheless, the pair were called before the System Sovereign and his entire cabinet for examination and instruction. The details of Urantia affairs were fully presented; they were exhaustively instructed as to the plans to be pursued in accepting the responsibilities of rulership on such a strife-torn world. They were put under joint oaths of allegiance to the Most Highs of Edentia and to Michael of Salvington. And they were duly advised to regard themselves as subject to the Urantia corps of Melchizedek receivers until that governing body should see fit to relinquish rule on the world of their assignment.

74:1.5 (829.1) This Jerusem pair left behind them on the capital of Satania and elsewhere, one hundred offspring — fifty sons and fifty daughters — magnificent creatures who had escaped the pitfalls of progression, and who were all in commission as faithful stewards of universe trust at the time of their parents' departure for Urantia. And they were all present in the beautiful temple of the Material Sons attendant upon the farewell exercises associated with the last ceremonies of the bestowal acceptance. These children accompanied their parents to the dematerialization headquarters of their order and were the last to bid them farewell and divine speed as they fell asleep in the personality lapse of consciousness which precedes the preparation for seraphic transport. The children spent some time together at the family rendezvous rejoicing that their parents were

vadovais, tikrovėje vieninteliais valdovais.

Ir tokiu būdu iš tikrųjų Adomas ir leva paliko Jerusimą, jo piliečiams audringai pritariant ir linkint sėkmės. Jie išvyko į savo naujas pareigas tinkamai parengti ir iki galo instruktuoti dėl kiekvieno poelgio ir pavojaus, su kuriuo reikės susidurti Urantijoje.

2. ADOMO IR IEVOS ATVYKIMAS

Adomas ir leva užmigo Jerusime, o kada jie atsibudo Tėvo šventovėje Urantijoje prieš milžinišką minią, susirinkusią jų pasveikinti, tada tiesiai prieš juos stovėjo dvi būtybės, apie kurias jie buvo daug girdėję. Vanas ir jo ištikimasis padėjėjas Amadonas. Šitie du Kaligastijos maišto didvyriai buvo pirmieji, kurie juos pasveikino jų namuose.

Edeno kalba buvo Andoninė tarmė, kuria šnekėjo Amadonas. Vanas ir Amadonas šią kalbą buvo žymiai patobulinę, sukurdami naują dvidešimt keturių raidžių abėcėlę, ir jie vylėsi pamatyti, kaip ji tampa Urantijos kalba, kada Edeno kultūra išplis po visą pasaulį. Adomas ir leva buvo visiškai įsisavinę šią žmogiškąją tarmę prieš išvykdami iš Jerusimo, taip, kad šitas Andono sūnus išgirdo, kaip išaukštintas jo pasaulio valdovas į jį kreipėsi jo paties kalba.

Ir tą dieną buvo didžiulis susijaudinimas ir džiaugsmas visame Edene, kada bėgikai išlėkė, kiek kojos neša, į pašto karvelių, surinktų iš arti ir toli, karvelides, šaukdami: "Paleiskite paukščius; tegul jie nuneša žinią, jog pažadėtasis Sūnus atvyko." Šimtai tikinčiųjų gyvenviečių ištikimai, metų metais, laikė šitų namuose išaugintų karvelių atsargas tikrai šitai progai.

Kada žinia apie Adomo atvykimą pasklido po kitus kraštus, tada tūkstančiai netolimų gentainių priėmė Vano ir Amadono mokymus, tuo tarpu mėnesių mėnesiais piligrimai tebeplūdo į Edeną, kad pasveikintų Adomą ir levą ir išreikštų pagarbą savo nematomam Tėvui.

Netrukus po jų atsibudimo, Adomas ir leva buvo palydėti į oficialaus sutikimo vietą ant didžiojo piliakalnio į šiaurę nuo šventovės. Šita natūrali kalva buvo padidinta ir parengta tam, jog pasaulio naujieji valdovai iškilmingai pradėtų eiti savo pareigas. Čia, pusiaudienį, Urantijos sutikimo komitetas pasveikino Satanijos sistemos Sūnų ir Dukrą. Šito komiteto pirmininkas buvo Amadonas, o jį sudarė dvylika narių, po vieną atstovą iš kiekvienos iš šešių Sangikų rasių; laikinai einantis tarpinių būtybių vadovo pareigas; Anana, ištikima dukra ir noditų atstovė; Nojus, Sodo architekto

soon to become the visible heads, in reality the sole rulers, of planet 606 in the system of Satania.

74:1.6 (829.2) And thus did Adam and Eve leave Jerusem amidst the acclaim and well-wishing of its citizens. They went forth to their new responsibilities adequately equipped and fully instructed concerning every duty and danger to be encountered on Urantia.

2. ARRIVAL OF ADAM AND EVE

74:2.1 (829.3) Adam and Eve fell asleep on Jerusem, and when they awakened in the Father's temple on Urantia in the presence of the mighty throng assembled to welcome them, they were face to face with two beings of whom they had heard much, Van and his faithful associate Amadon. These two heroes of the Caligastia secession were the first to welcome them in their new garden home.

74:2.2 (829.4) The tongue of Eden was an Andonic dialect as spoken by Amadon. Van and Amadon had markedly improved this language by creating a new alphabet of twenty-four letters, and they had hoped to see it become the tongue of Urantia as the Edenic culture would spread throughout the world. Adam and Eve had fully mastered this human dialect before they departed from Jerusem so that this son of Andon heard the exalted ruler of his world address him in his own tongue.

74:2.3 (829.5) And on that day there was great excitement and joy throughout Eden as the runners went in great haste to the rendezvous of the carrier pigeons assembled from near and far, shouting: "Let loose the birds; let them carry the word that the promised Son has come." Hundreds of believer settlements had faithfully, year after year, kept up the supply of these home-reared pigeons for just such an occasion.

74:2.4 (829.6) As the news of Adam's arrival spread abroad, thousands of the near-by tribesmen accepted the teachings of Van and Amadon, while for months and months pilgrims continued to pour into Eden to welcome Adam and Eve and to do homage to their unseen Father.

74:2.5 (829.7) Soon after their awakening, Adam and Eve were escorted to the formal reception on the great mound to the north of the temple. This natural hill had been enlarged and made ready for the installation of the world's new rulers. Here, at noon, the Urantia reception committee welcomed this Son and Daughter of the system of Satania. Amadon was chairman of this committee, which consisted of twelve members embracing a representative of each of the six Sangik races; the acting chief of the midwayers; Annan, a loyal daughter and spokesman for the Nodites; Noah,

sūnus ir statytojas ir velionio tėvo planų vykdytojas; ir tie du reziduojantys Gyvybės Nešėjai.

Kitas veiksmas, kurį atliko vyresnysis Melchizedekas, Urantijos globėjų tarybos vadovas, buvo atsakomybės dėl planetinės globos perdavimas Adomui ir Ievai. Materialusis Sūnus ir Dukra prisiekė ištikimybę Norlatiadeko Patiems Aukštiesiems ir Nebadono Mykolui, ir Vanas juos paskelbė Urantijos valdovais, ir šituo jis pats atsisakė nominalios valdžios, kurią turėjo daugiau negu vieną šimtą penkiasdešimt tūkstančių metų globėjų Melchizedekų veiksmų dėka.

Ir šita proga, jų oficialaus priėmimo į pasaulio valdovus metu, Adomas ir Ieva buvo aprengti karališkais drabužiais. Nevisas Dalamatijos veiklos sritis pasaulis buvo praradęs; Edeno laikais vis dar buvo audžiama.

Tada buvo išklausyta archangelo deklaracija, ir programoje Gabrielio balsas paskelbė nutarimą dėl šaukimo pagal sąrašą antrojo nuosprendžio Urantijai ir dėl malonės ir gailėstingumo antrosios dieviškosios tvarkos miegančiųjų išlikusiųjų prisikėlimo Satanijos 606-ojoje planetoje. Princo dieviškoji tvarka baigėsi, Adomo amžius, trečioji planetinė epocha, atsiveria tarp paprasto grožio scenų; ir naujieji Urantijos valdovai savo valdymą pradeda esant regis palankioms sąlygoms nežiūrint pasaulinio masto pasimetimo, kurį sukėlė jų pirmtako planetos valdžioje bendradarbiavimo stoka.

3. ADOMAS IR IEVA SUSIPAŽISTA SU PLANETA

Ir dabar, savo pareigas jiems pradėjus eiti oficialiai, Adomas ir Ieva skausmingai pajuto savo planetos izoliaciją. Nesigirdėjo įprastų programų, taip pat nebuvo ir jokių užplanetinio ryšio grandinių. Jų bičiuliai iš Jerusemo buvo išvykę į tokius pasaulius, kurie vystėsi sklandžiai su gerai įsitvirtinusi Planetos Princu ir patyrusiu personalu, kurie buvo pasirengę juos sutikti ir su jais kompetentingai bendradarbiauti jų pirminio patyrimo tokiuose pasauliuose metu. Bet Urantijoje maištas buvo pakeitęs viską. Čia Planetos Princo buvimas buvo labai jaučiamas, ir nors iš jo buvo atimta didžioji dalis galių, kad jis negalėtų daryti blogio, bet jis vis dar buvo pajėgus tam, jog Adomo ir levos užduotį padarytų sunkią ir tam tikru laipsniu pavojingą. Būtent rimti ir nusiivylę Sūnus ir Dukra iš Jerusemo vaikščiojo po Sodą naktį, šviečiant mėnulio pilnačiai, aptarinėdami planus kitai dienai.

Taip baigėsi pirmoji Adomo ir levos diena Urantijoje, Kaligastijos išdavystės supainioje

the son of the architect and builder of the Garden and executive of his deceased father's plans; and the two resident Life Carriers.

74:2.6 (830.1) The next act was the delivery of the charge of planetary custody to Adam and Eve by the senior Melchizedek, chief of the council of receivership on Urantia. The Material Son and Daughter took the oath of allegiance to the Most Highs of Norlatiadek and to Michael of Nebadon and were proclaimed rulers of Urantia by Van, who thereby relinquished the titular authority which for over one hundred and fifty thousand years he had held by virtue of the action of the Melchizedek receivers.

74:2.7 (831.2) And Adam and Eve were invested with kingly robes on this occasion, the time of their formal induction into world rulership. Not all of the arts of Dalamatia had been lost to the world; weaving was still practiced in the days of Eden.

74:2.8 (830.3) Then was heard the archangels' proclamation, and the broadcast voice of Gabriel decreed the second judgment roll call of Urantia and the resurrection of the sleeping survivors of the second dispensation of grace and mercy on 606 of Satania. The dispensation of the Prince has passed; the age of Adam, the third planetary epoch, opens amidst scenes of simple grandeur; and the new rulers of Urantia start their reign under seemingly favorable conditions, notwithstanding the world-wide confusion occasioned by lack of the co-operation of their predecessor in authority on the planet.

3. ADAM AND EVE LEARN ABOUT THE PLANET

74:3.1 (830.4) And now, after their formal installation, Adam and Eve became painfully aware of their planetary isolation. Silent were the familiar broadcasts, and absent were all the circuits of extraplanetary communication. Their Jerusalem fellows had gone to worlds running along smoothly with a well-established Planetary Prince and an experienced staff ready to receive them and competent to co-operate with them during their early experience on such worlds. But on Urantia rebellion had changed everything. Here the Planetary Prince was very much present, and though shorn of most of his power to work evil, he was still able to make the task of Adam and Eve difficult and to some extent hazardous. It was a serious and disillusioned Son and Daughter of Jerusalem who walked that night through the Garden under the shining of the full moon, discussing plans for the next day.

74:3.2 (830.5) Thus ended the first day of Adam and Eve on isolated Urantia, the confused planet of the

planetoje, ir jie vaikštinėjo ir šnekėjosi iki gilos nakties, savo pirmosios nakties žemėje—ir jie buvo tokie vieniši.

Adomo antroji diena žemėje praėjo besitariant su planetos globėjais ir konsultacine taryba. Iš Melkizedekų, ir jų padėjų, Adomas ir leva sužinojo daugiau smulkmenų apie Kaligastijos sukilimą ir to maišto pasekmes pasaulio pažangai. Ir, apskritai, tai buvo nuliūdinanti istorija, šitas ilgas pasakojimas apie klaidingą pasaulio reikalų tvarkymą. Jie sužinojo visus faktus apie Kaligastijos visuomeninės evoliucijos proceso paspartinimo plano visišką žlugimą. Jie taip pat iki galo suvokė tą kvailystę, kada mėginama siekti planetinės pažangos nepriklausomai nuo dieviškojo vystymosi plano. Ir taip pasibaigė liūdna, bet apšviečianti diena—antroji diena Urantijoje.

Trečioji diena buvo paskirta Sodo apžiūrai. Nuo didžiulių keleivinių paukščių—fandorų—Adomas ir leva žvalgėsi žemyn į Sodo didžiules platybes, kada paukščiai juos oru nešė virš šitos, gražiausios vietos žemėje. Šita apžiūros diena baigėsi milžinišku banketu, pagerbiant visus tuos, kurie dirbo tam, jog sukurtų šitą Edeninio grožio ir nuostabumo sodą. Ir vėl, savo trečiosios dienos vėlyvą naktį, Sūnus ir jo partnerė vaikštinėjo po sodą ir šnekėjosi apie savo problemų didumą.

Ketvirtąją dieną Adomas ir leva kreipėsi į Sodo susirinkimą. Nuo inauguracinio piliakalnio jie aiškino žmonėms savo planus, kaip reabilituoti pasaulį, ir apžvelgė tuos būdus, kurių pagalba jie mėgins sugrąžinti Urantijos visuomeninę kultūrą iš žemų lygių, į kuriuos ji buvo nusmukusi dėl nuodėmės ir maišto. Tai buvo didi diena, ir ji baigėsi vaišėmis vyrų ir moterų tarybai, kurie buvo atrinkti, kad imtųsi pareigų pasaulio reikalų naujojoje administracijoje. Atkreipkite dėmesį! su vyrais šitoje grupėje taip pat buvo ir moterys, ir toks dalykas žemėje buvo pirmą kartą nuo Dalamatijos laikų. Tai buvo nuostabi naujovė matyti levą, moterį, besidalijančią su vyru pasaulio reikalų garbe ir atsakomybe. Ir šitaip pasibaigė ketvirtoji diena žemėje.

Penktoji diena buvo užimta laikinosios vyriausybės sudarymu, administracijos, kuri turėjo veikti tol, kol globėjai Melkizedekai išvyks iš Urantijos.

Šeštoji diena buvo skirta žmonių ir gyvūnų didelio skaičiaus rūšių apžiūrai. Edene išilgai sienų rytų kryptimi, Adomas ir leva ištisą dieną su palyda, apžiūrino planetos gyvūnų pasaulį ir ėmė geriau suprasti, ką privalu daryti, kad iš pakrikimo atsirastų tvarka tokiame pasaulyje, kuriame

Caligastia betrayal; and they walked and talked far into the night, their first night on earth — and it was so lonely.

74:3.3 (830.6) Adam's second day on earth was spent in session with the planetary receivers and the advisory council. From the Melchizedeks, and their associates, Adam and Eve learned more about the details of the Caligastia rebellion and the result of that upheaval upon the world's progress. And it was, on the whole, a disheartening story, this long recital of the mismanagement of world affairs. They learned all the facts regarding the utter collapse of the Caligastia scheme for accelerating the process of social evolution. They also arrived at a full realization of the folly of attempting to achieve planetary advancement independently of the divine plan of progression. And thus ended a sad but enlightening day — their second on Urantia.

74:3.4 (831.1) The third day was devoted to an inspection of the Garden. From the large passenger birds — the fandors — Adam and Eve looked down upon the vast stretches of the Garden while being carried through the air over this, the most beautiful spot on earth. This day of inspection ended with an enormous banquet in honor of all who had labored to create this garden of Edenic beauty and grandeur. And again, late into the night of their third day, the Son and his mate walked in the Garden and talked about the immensity of their problems.

74:3.5 (831.2) On the fourth day Adam and Eve addressed the Garden assembly. From the inaugural mount they spoke to the people concerning their plans for the rehabilitation of the world and outlined the methods whereby they would seek to redeem the social culture of Urantia from the low levels to which it had fallen as a result of sin and rebellion. This was a great day, and it closed with a feast for the council of men and women who had been selected to assume responsibilities in the new administration of world affairs. Take note! women as well as men were in this group, and that was the first time such a thing had occurred on earth since the days of Dalamatia. It was an astounding innovation to behold Eve, a woman, sharing the honors and responsibilities of world affairs with a man. And thus ended the fourth day on earth.

74:3.6 (831.3) The fifth day was occupied with the organization of the temporary government, the administration which was to function until the Melchizedek receivers should leave Urantia.

74:3.7 (831.4) The sixth day was devoted to an inspection of the numerous types of men and animals. Along the walls eastward in Eden, Adam and Eve were escorted all day, viewing the animal life of the planet and arriving at a better understanding as to what must be done to bring

gyvena tokia įvairovė gyvų tvarinių.

Tie, kurie šitos kelionės metu lydėjo Adomą, buvo labai nustebinti, matydami, jog taip giliai jis suprato jam rodomų tūkstančių gyvūnų prigimtį ir elgesį. Tą patį akimirką, kai tik pažvelgdavo į gyvūną, jis apibūdindavo jo prigimtį ir elgseną. Adomas galėjo pasakyti vardus, atskleidžiančius visų materialių matomų tvarinių kilmę, prigimtį, ir funkciją. Tie, kurie jį vedžiojo šioje apžiūros kelionėje, nežinojo, jog naujasis pasaulio valdovas buvo vienas labiausiai patyrusių anatomų visoje Satanijoje; ir leva buvo lygiai tiek pat profesionali. Adomas savo pagalbininkus nustebino ir tuo, jog apibūdindavo gausybę gyvų būtybių, kurios buvo perdaug mažos, kad jas pamatytų žmogaus akis.

Kada jų gyvenimo žemėje šeštoji diena baigėsi, tada Adomas ir leva pirmą kartą ilsėjosi savo naujuosiuose namuose “Edeno rytuose.” Pirmosios šešios jaudinančio patyrimo Urantijoje dienos buvo labai užimtos, ir jie su dideliu malonumu laukė ištisos dienos laisvės nuo bet kokios veiklos.

Bet aplinkybės padiktavo kitaip. Ką tik praėjusios dienos patyrimas, kada Adomas taip protingai ir taip išsamiai aptarinėjo Urantijos gyvulinę gyvybę, o taip pat jo puikus inauguracinis kreipimasis ir jo nuostabi elgsena, taip buvo pavergę Sodo gyventojų širdis ir užvaldę jų protus, kad jie ne tik visa širdimi linko pripažinti naujai atvykusius Jerusemo Sūnų ir Dukrą savo valdovais, bet didžioji dauguma buvo pasiruošusi pulti ant žemės ir garbinti juos kaip deivus.

4. PIRMOJI SUIRUTĖ

Tą naktį, naktį po šeštosios dienos, tuo metu, kada Adomas ir leva miegojo, centriniame Edeno sektoriuje šalia Tėvo šventovės vystėsi keisti dalykai. Ten, nušviesti mėnulio švelnių spindulių, šimtai pagautų entuziazmo ir susijaudinusių vyrų ir moterų ištisomis valandomis klausėsi savo vadovų aistringų argumentų. Jų ketinimai buvo geri, bet jie tiesiog nesugebėjo suprasti savo naujųjų valdovų broliškos ir demokratiškos elgsenos paprastumo. Ir dar likus daug laiko iki aušros, pasaulio reikalų naujieji ir laikinieji tvarkytojai priėjo praktiškai vieningos nuomonės, jog Adomas ir jo partnerė iš viso buvo perdaug kuklūs ir nepretenzingi. Jie nusprendė, jog į žemę kūno formos pavidalu nusileido Dieviškumas, jog Adomas ir leva tikrovėje yra dievai ar bent jau taip netoli tokio statuso, kad yra verti nuolankaus garbinimo.

Tų stebinančių įvykių, kurie atsitiko per Adomo ir levos pirmąsias šešias dienas žemėje, buvo iš tiesų per daug net ir pasaulio geriausių

order out of the confusion of a world inhabited by such a variety of living creatures.

74:3.8 (831.5) It greatly surprised those who accompanied Adam on this trip to observe how fully he understood the nature and function of the thousands upon thousands of animals shown him. The instant he glanced at an animal, he would indicate its nature and behavior. Adam could give names descriptive of the origin, nature, and function of all material creatures on sight. Those who conducted him on this tour of inspection did not know that the world's new ruler was one of the most expert anatomists of all Satania; and Eve was equally proficient. Adam amazed his associates by describing hosts of living things too small to be seen by human eyes.

74:3.9 (831.6) When the sixth day of their sojourn on earth was over, Adam and Eve rested for the first time in their new home in “the east of Eden.” The first six days of the Urantia adventure had been very busy, and they looked forward with great pleasure to an entire day of freedom from all activities.

74:3.10 (831.7) But circumstances dictated otherwise. The experience of the day just past in which Adam had so intelligently and so exhaustively discussed the animal life of Urantia, together with his masterly inaugural address and his charming manner, had so won the hearts and overcome the intellects of the Garden dwellers that they were not only wholeheartedly disposed to accept the newly arrived Son and Daughter of Jerusem as rulers, but the majority were about ready to fall down and worship them as gods.

4. THE FIRST UPHEAVAL

74:4.1 (832.1) That night, the night following the sixth day, while Adam and Eve slumbered, strange things were transpiring in the vicinity of the Father's temple in the central sector of Eden. There, under the rays of the mellow moon, hundreds of enthusiastic and excited men and women listened for hours to the impassioned pleas of their leaders. They meant well, but they simply could not understand the simplicity of the fraternal and democratic manner of their new rulers. And long before daybreak the new and temporary administrators of world affairs reached a virtually unanimous conclusion that Adam and his mate were altogether too modest and unassuming. They decided that Divinity had descended to earth in bodily form, that Adam and Eve were in reality gods or else so near such an estate as to be worthy of reverent worship.

74:4.2 (832.2) The amazing events of the first six days of Adam and Eve on earth were entirely too much for the unprepared minds of even the

žmonių neparuoštiems protams; jų galvos svaigo, juos tiesiog užvaldė pasiūlymas per patį pusiaudienį atnešti šią kilnią porą į Tėvo šventovę tam, kad kiekvienas galėtų žemai nusilenkti, pagarbiai garbindamas, ir parkristi ant žemės, nusižeminančiai atsiduodamas. Ir Sodo gyventojų ketinimai iš tikrųjų buvo nuoširdūs.

Vanas protestavo. Amadono nebuvo, jis vadovavo garbės sargybai, kuri liko su Adomu ir leva visą naktį. Bet Vano protestas buvo ryžtingai atmestas. Jam buvo pasakyta, kad jis taip pat yra per daug kuklus, per daug be pretenzijų, kad jis pats yra netoli tokio dievo, priešingu atveju, kaip gi jam būtų pavykę tiek ilgai išgyventi žemėje ir kaip gi jam būtų pasisekę sukelti tokį didį įvykį, kaip Adomo atėjimą? Ir kada susijaudinę edenitai buvo bepačiumpą jį ir benešą ant piliakalnio garbinimui, tada Vanas prasibrovė pro minią, ir, galėdamas bendrauti su tarpinėmis būtybėmis, labai greitai pasiuntė jų vadovą pas Adomą.

Buvo beauštanti jų septintoji diena žemėje, kada Adomas ir leva išgirdo pritrenkiančią žinią apie šitų gero norinčių, bet suklaidintų mirtingųjų pasiūlymą; ir tada, nors keleiviniai paukščiai greitai moja sparnais nešdami juos į šventovę, bet tarpinės būtybės, sugėdamos atlikti tokius dalykus, nugabeno Adomą ir levą į Tėvo šventovę. Buvo šitos septintosios dienos ankstyvas rytas, kada nuo piliakalnio, kur juos neseniai sutiko, Adomas ėmė aiškinti dieviškosios sūnystės kategorijas, ir šitiems žemiškiems protams paaiškino, jog garbinti galima tikrai Tėvą ir tuos, kuriuos jis nurodo. Adomas labai aiškiai pareiškė, kad jis priims bet kokią garbę ir pritars visokiai pagarbai, bet garbinimo nepriims niekada!

Tai buvo svarbi diena, ir tiesiog prieš pat pusiaudienį, maždaug tuo laiku, kai atvyko serafinis žinianešys, atnešdamas Jerusemo patvirtinimą, jog pasaulio valdovai pradėjo eiti pareigas, Adomas ir leva, pasitraukdami nuo minios, parodė į Tėvo šventovę ir tarė: "Dabar jūs eikite prie Tėvo nematomo buvimo materialios emblemos ir žemai nusilenkite, garbindami tą, kuris sutvėrė mus visus ir kuris palaiko mus gyvus. Ir tebūnie šitas veiksmas nuoširdus pažadas, kad jums niekada vėl nekils pagundos garbinti nieko kito, tikrai Dievą." Jie visi pasielgė taip, kaip nurodė Adomas. Materialusis Sūnus ir Dukra stovėjo, nulenkę galvas, ant piliakalnio vieni, tuo tarpu žmonės parkrito ant žemės aplink šventovę.

Ir tai buvo Sabato dienos tradicijos atsiradimas. Edene visada septintoji diena buvo skiriama vidurdienio susirinkimui prie šventovės; ilgą laiką laikėsi paprotys šią dieną pašvęsti savojo aš kultūrai. Laikas nuo ryto iki pusiaudienio buvo skiriamas fiziniam pagerinimui, pusiaudienis

world's best men; their heads were in a whirl; they were swept along with the proposal to bring the noble pair up to the Father's temple at high noon in order that everyone might bow down in respectful worship and prostrate themselves in humble submission. And the Garden dwellers were really sincere in all of this.

74:4.3 (832.3) Van protested. Amadon was absent, being in charge of the guard of honor which had remained behind with Adam and Eve overnight. But Van's protest was swept aside. He was told that he was likewise too modest, too unassuming; that he was not far from a god himself, else how had he lived so long on earth, and how had he brought about such a great event as the advent of Adam? And as the excited Edenites were about to seize him and carry him up to the mount for adoration, Van made his way out through the throng and, being able to communicate with the midwayers, sent their leader in great haste to Adam.

74:4.4 (832.4) It was near the dawn of their seventh day on earth that Adam and Eve heard the startling news of the proposal of these well-meaning but misguided mortals; and then, even while the passenger birds were swiftly winging to bring them to the temple, the midwayers, being able to do such things, transported Adam and Eve to the Father's temple. It was early on the morning of this seventh day and from the mount of their so recent reception that Adam held forth in explanation of the orders of divine sonship and made clear to these earth minds that only the Father and those whom he designates may be worshiped. Adam made it plain that he would accept any honor and receive all respect, but worship never!

74:4.5 (832.5) It was a momentous day, and just before noon, about the time of the arrival of the seraphic messenger bearing the Jerusalem acknowledgment of the installation of the world's rulers, Adam and Eve, moving apart from the throng, pointed to the Father's temple and said: "Go you now to the material emblem of the Father's invisible presence and bow down in worship of him who made us all and who keeps us living. And let this act be the sincere pledge that you never will again be tempted to worship anyone but God." They all did as Adam directed. The Material Son and Daughter stood alone on the mount with bowed heads while the people prostrated themselves about the temple.

74:4.6 (832.6) And this was the origin of the Sabbath-day tradition. Always in Eden the seventh day was devoted to the noontide assembly at the temple; long it was the custom to devote this day to self-culture. The forenoon was devoted to physical improvement, the noontime to spiritual worship,

buvo skiriamas dvasiniam garbinimui, popietė buvo skiriama proto kultūrai, tuo tarpu vakaras buvo praleidžiamas visuomeniškai linksminantis. Edene tai niekuomet nebuvo įstatymas, bet buvo paprotys tol, kol žemėje valdė Adominė administracija.

5. ADOMO ADMINISTRACIJA

Po Adomo atvykimo globėjai Melkizedekai savo pareigas ėjo toliau beveik septynerius metus, bet pagaliau atėjo tas laikas, kada pasaulio reikalų administravimą jie perdavė Adomui ir sugrįžo į Jerusėmą.

Atsisveikinimas su globėjais užtruko ištisą dieną, o vakare atskirai po vieną Melkizedekai davė Adomui ir levai atsisveikinimo patarimų ir linkėjo sėkmės. Adomas keletą kartų savo patarėjų buvo prašęs pasilikti žemėje kartu su juo, bet šitie prašymai buvo atmesti. Atėjo laikas, kada Materialieji Sūnūs turi prisiimti visišką atsakomybę už pasaulio reikalų tvarkymą. Ir tokiu būdu, vidurnaktį, Satanijos serafiniai transportuotojai paliko planetą su keturiolika būtybių ir išvyko į Jerusėmą, Vano ir Amadono pervedimas įvyko tuo pačiu metu, kai išvyko tie dvylika Melkizedekų.

Kažkurį laiką Urantijoje viskas klostosi visiškai gerai, ir atrodo, jog Adomas galiausiai sugebės sukurti tam tikrą planą, kaip palaipsniui skatinti Edeninės civilizacijos išplėtimą. Naudodamasis Melkizedekų patarimais, jis ėmė puoselėti amatus norėdamas vėliau išvystyti prekybinius ryšius su išoriniu pasauliu. Kada Edenas buvo sugriautas, tada ten buvo daugiau negu vienas šimtas primityvios gamybos veikiančių įmonių, ir platūs prekybiniai ryšiai buvo užmegzti su netoli gyvenusiomis gentimis.

Per amžių amžius Adomas ir leva buvo mokomi pasaulio pagerinimo metodų, kad pasirengtų savo specializuotam indėliui į evoliucinės civilizacijos vystymą; bet dabar jie betarpiškai susidūrė su rimtomis problemomis, tokiomis, kaip taikos ir tvarkos sukūrimas laukinių, barbarų, ir pusiau civilizuotų žmoniškųjų būtybių pasaulyje. Be žemės gyventojų geriausiųjų atstovų, surinktų Sode, tik keletas grupių, išsimėčiusių tai šen, tai ten, buvo iš viso bent kiek pasirošusios priimti Adominę kultūrą.

Adomas ėmėsi didvyriškų ir ryžtingų pastangų, kad sukurtų pasaulio valdymą, bet kiekviename žingsnyje jis susidurdavo su užsispyrusiu pasipriešinimu. Adomas jau buvo įgyvendinęs grupinio valdymo sistemą visame Edene ir visas šitas grupes buvo suvienijęs į Edeno lygą. Bet nemalonumai, rimti nemalonumai, prasidėjo tada, kada jis išėjo už Sodo ribų ir pamėgino šitas idėjas pritaikyti ten

the afternoon to mind culture, while the evening was spent in social rejoicing. This was never the law in Eden, but it was the custom as long as the Adamic administration held sway on earth.

5. ADAM'S ADMINISTRATION

74:5.1 (833.1) For almost seven years after Adam's arrival the Melchizedek receivers remained on duty, but the time finally came when they turned the administration of world affairs over to Adam and returned to Jerusem.

74:5.2 (833.2) The farewell of the receivers occupied the whole of a day, and during the evening the individual Melchizedeks gave Adam and Eve their parting advice and best wishes. Adam had several times requested his advisers to remain on earth with him, but always were these petitions denied. The time had come when the Material Sons must assume full responsibility for the conduct of world affairs. And so, at midnight, the seraphic transports of Satania left the planet with fourteen beings for Jerusem, the translation of Van and Amadon occurring simultaneously with the departure of the twelve Melchizedeks.

74:5.3 (833.3) All went fairly well for a time on Urantia, and it appeared that Adam would, eventually, be able to develop some plan for promoting the gradual extension of the Edenic civilization. Pursuant to the advice of the Melchizedeks, he began to foster the arts of manufacture with the idea of developing trade relations with the outside world. When Eden was disrupted, there were over one hundred primitive manufacturing plants in operation, and extensive trade relations with the near-by tribes had been established.

74:5.4 (833.4) For ages Adam and Eve had been instructed in the technique of improving a world in readiness for their specialized contributions to the advancement of evolutionary civilization; but now they were face to face with pressing problems, such as the establishment of law and order in a world of savages, barbarians, and semicivilized human beings. Aside from the cream of the earth's population, assembled in the Garden, only a few groups, here and there, were at all ready for the reception of the Adamic culture.

74:5.5 (833.5) Adam made a heroic and determined effort to establish a world government, but he met with stubborn resistance at every turn. Adam had already put in operation a system of group control throughout Eden and had federated all of these companies into the Edenic league. But trouble, serious trouble, ensued when he went outside the Garden and sought to apply these ideas to the outlying tribes. The moment Adam's associates

pasklidusiose gentyse. Nuo pat tos akimirkos, kada Adomo partneriai pradėjo dirbti už Sodo ribų, jie susidūrė su Kaligastijos ir Daligastijos tiesioginiu ir gerai suplanuotu pasipriešinimu. Puolęs Princas buvo nušalintas nuo savo pareigų kaip pasaulio valdovas, bet iš planetos nebuvo pašalintas. Jis vis dar tebebuvo planetoje ir galėjo, bent jau iki tam tikro laipsnio, priešintis visiems Adomo planams atgaivinti žmogiškąją visuomenę. Adomas mėgino rases įspėti dėl Kaligastijos, bet užduotį labai apsunkino tai, kad jo pagrindinis priešas mirtingojo akiai buvo nematomas.

Net ir tarp edenitų buvo tokių supainiotų protų, kurie linko į Kaligastijos mokymą apie nežabotą asmeninę laisvę; ir Adomui jie sukeldavo be galo daug rūpesčių; visada jie sužlugdydavo geriausiai parengtus planus dėl tvarkingo žengimo į priekį ir esminio vystymosi. Galiausiai jis buvo priverstas savo programos, numatančios greitą visuomeninimą, atsisakyti; jis sugrįžo prie Vano organizacijos metodo, padalindamas edenitus į kuopas, turinčias po vieną šimtą narių, kurioms vadovavo kapitonai, o jų padėjėjai vadovavo grupėms, susidedančioms iš dešimties narių.

Adomas ir leva atvyko tam, jog kurtų atstovaujamąjį valdymą vietoje monarchinio, bet visoje žemėje jie nesurado nieko, ką būtų buvę galima pavadinti valdymu. Laikinais Adomas atsisakė visų pastangų įkurti atstovaujamąjį valdymą, ir iki Edeno režimo žlugimo, jam pavyko įkurti beveik vieną šimtą toli pasklidusių prekybinių ir visuomeninių centrų, kur jo vardu valdė stiprūs individai. Šių centrų didžiąją daugumą buvo anksčiau organizavę Vanas ir Amadonas.

Ambasadorių pasiuntimas iš vienos genties į kitą ateina iš Adomo laikų. Valdymo evoliucijoje tai buvo didžiulis žingsnis į priekį.

6. ADOMO IR IEVOS ŠEIMOS GYVENIMAS

Adominės šeimos sklypą sudarė šiek tiek daugiau negu penkios kvadratinės mylios. Betarpiškai už šito šeimyninio sklypo, buvo pasirūpinta vieta, kur turėtų gyventi daugiau negu trys šimtai tūkstančių grynosių linijos palikuonių. Bet buvo pastatyta tik tai pirmoji projektuojamų pastatų serija. Adominei šeimai šitų anksčiau parengtų vietų nepraaugus, visas Edeno planas buvo sužlugdytas, ir Sodas buvo apleistas.

Adomsonas buvo violetinės rasės pirmagimis Urantijoje, po to gimė jo sesuo ir levasonas, antrasis Adomo ir levos sūnus. Iki to laiko, kada išvyko Melkizedekai, leva buvo penkių vaikų motina—trijų sūnų ir dviejų dukterų. Kiti du buvo dvyniai. Ji pagimdė šešiasdešimt tris vaikus, trisdešimt dvi dukras ir trisdešimt vieną sūnų,

began to work outside the Garden, they met the direct and well-planned resistance of Caligastia and Daligastia. The fallen Prince had been deposed as world ruler, but he had not been removed from the planet. He was still present on earth and able, at least to some extent, to resist all of Adam's plans for the rehabilitation of human society. Adam tried to warn the races against Caligastia, but the task was made very difficult because his archenemy was invisible to the eyes of mortals.

74:5.6 (833.6) Even among the Edenites there were those confused minds that leaned toward the Caligastia teaching of unbridled personal liberty; and they caused Adam no end of trouble; always were they upsetting the best-laid plans for orderly progression and substantial development. He was finally compelled to withdraw his program for immediate socialization; he fell back on Van's method of organization, dividing the Edenites into companies of one hundred with captains over each and with lieutenants in charge of groups of ten.

74:5.7 (834.1) Adam and Eve had come to institute representative government in the place of monarchial, but they found no government worthy of the name on the face of the whole earth. For the time being Adam abandoned all effort to establish representative government, and before the collapse of the Edenic regime he succeeded in establishing almost one hundred outlying trade and social centers where strong individuals ruled in his name. Most of these centers had been organized aforetime by Van and Amadon.

74:5.8 (834.2) The sending of ambassadors from one tribe to another dates from the times of Adam. This was a great forward step in the evolution of government.

6. HOME LIFE OF ADAM AND EVE

74:6.1 (834.3) The Adamic family grounds embraced a little over five square miles. Immediately surrounding this homesite, provision had been made for the care of more than three hundred thousand of the pure-line offspring. But only the first unit of the projected buildings was ever constructed. Before the size of the Adamic family outgrew these early provisions, the whole Edenic plan had been disrupted and the Garden vacated.

74:6.2 (834.4) Adamson was the first-born of the violet race of Urantia, being followed by his sister and Eveson, the second son of Adam and Eve. Eve was the mother of five children before the Melchizedeks left — three sons and two daughters. The next two were twins. She bore sixty-three children, thirty-two daughters and thirty-

prieš nuopolį. Kada Adomas ir leva paliko Sodą, tada jų šeimą sudarė keturios kartos, turinčios 1.647 grynosios linijos palikuonis. Po to, kada paliko Sodą, jie susilaukė keturiasdešimt dviejų vaikų, be dviejų palikuonių iš bendros tėvystės su žemės mirtingųjų gimine. Į šitą skaičių nėra įtraukta Adominė tėvystė noditams ir evoliucinėms rasėms.

Adominiai vaikai negėrė pieno iš gyvūnų, kada nustodavo žįsti motinos krūtį sulaukę vienerių metų amžiaus. Leva galėjo panaudoti didžiulės riešutų įvairovės pieną ir daugelio vaisių sultis, ir gerai žinodama šitokio maisto rūšių chemiją ir energiją, ji tinkamai jas derino, maitindama savo vaikus, kol jiems išdygdavo dantys.

Nors Edene tiesiogiai už Adominio sektoriaus ribų maistas buvo verdamas visuotinai, bet Adomo namuose nebuvo verdama. Jie sau maistą—vaisius, riešutus, ir javus—susirasdavo visiškai paruoštą, kada jis sunokdavo. Jie valgė vieną kartą per dieną, tuoj po pusiaudienio. Adomas ir leva taip pat įsisavindavo “šviesą ir energiją” tiesiogiai iš tam tikrų kosminių spinduliavimų, tam panaudodami gyvybės medžio veikimą.

Adomo ir levos kūnai skleidė šviesos tviskėjimą, bet jie visada vilkėjo drabužius, sutinkamai su savo pagalbininkų papročiu. Nors dienos metu jie dėvėjo labai nedaug drabužių, bet, atėjus vakarui, jie apsisiausdavo nakties drabužių. Tradicinė aureolė, apjuosianti tariamai religingų ir šventųjų žmonių galvas, yra kilusi iš Adomo ir levos laikų. Kadangi jų kūnų skleidžiamą šviesą visiškai uždengė drabužiai, tai buvo matomas tiksliai iš jų galvų spinduliuojantis švytėjimas. Adomsono palikuonys visada šitoku būdu išreiškėdavo savo sampratą apie individus, kurie, buvo manoma, yra nepaprasti savo dvasiniu išsivystymu.

Adomas ir leva galėjo vienas su kitu ir su savo tiesioginiais palikuonimis bendrauti maždaug per penkiasdešimties mylių atstumą. Šitas pasikeitimas mintimis buvo įgyvendinamas jautrių dujinių ertmių dėka, kurios buvo išdėstytos prie pat jų smegenų struktūrų. Šito mechanizmo dėka jie galėjo pasiųsti ir priimti minties vibracijas. Bet šitoji galia buvo sustabdyta tą pačią akimirką, vos tik protas pasidavė blogio disonansui ir griovimui.

Adomo vaikai lankė savo pačių mokyklas, kol jiems sueidavo šešiolika metų, jaunesnius vaikus mokė vyresnieji. Mažesnieji veiklos pobūdį keisdavo kas trisdešimt minučių, vyresnieji ji keisdavo kas valandą. Ir tai aiškiai buvo naujas reiškinys Urantijoje šituos Adomo ir levos vaikus stebėti, kada jie žaisdavo, linksmus ir trykštančius aktyvumu vien tik iš smagumo. Šiandieninių rasių žaidimas ir humoras yra didele dalimi kilę iš Adominės giminės. Visi Adomitai buvo nuostabiai muzikalūs, o taip pat turėjo subtilų humoro

one sons, before the default. When Adam and Eve left the Garden, their family consisted of four generations numbering 1,647 pure-line descendants. They had forty-two children after leaving the Garden besides the two offspring of joint parentage with the mortal stock of earth. And this does not include the Adamic parentage to the Nodite and evolutionary races.

74:6.3 (834.5) The Adamic children did not take milk from animals when they ceased to nurse the mother's breast at one year of age. Eve had access to the milk of a great variety of nuts and to the juices of many fruits, and knowing full well the chemistry and energy of these foods, she suitably combined them for the nourishment of her children until the appearance of teeth.

74:6.4 (834.6) While cooking was universally employed outside of the immediate Adamic sector of Eden, there was no cooking in Adam's household. They found their foods — fruits, nuts, and cereals — ready prepared as they ripened. They ate once a day, shortly after noontime. Adam and Eve also imbibed “light and energy” direct from certain space emanations in conjunction with the ministry of the tree of life.

74:6.5 (834.7) The bodies of Adam and Eve gave forth a shimmer of light, but they always wore clothing in conformity with the custom of their associates. Though wearing very little during the day, at eventide they donned night wraps. The origin of the traditional halo encircling the heads of supposed pious and holy men dates back to the days of Adam and Eve. Since the light emanations of their bodies were so largely obscured by clothing, only the radiating glow from their heads was discernible. The descendants of Adamson always thus portrayed their concept of individuals believed to be extraordinary in spiritual development.

74:6.6 (834.8) Adam and Eve could communicate with each other and with their immediate children over a distance of about fifty miles. This thought exchange was effected by means of the delicate gas chambers located in close proximity to their brain structures. By this mechanism they could send and receive thought oscillations. But this power was instantly suspended upon the mind's surrender to the discord and disruption of evil.

74:6.7 (835.1) The Adamic children attended their own schools until they were sixteen, the younger being taught by the elder. The little folks changed activities every thirty minutes, the older every hour. And it was certainly a new sight on Urantia to observe these children of Adam and Eve at play, joyous and exhilarating activity just for the sheer fun of it. The play and humor of the present-day races are largely derived from the Adamic stock. The Adamites all had a great appreciation of music as well as a keen sense of humor.

jausmą.

Vidutinis susižadėjusiųjų amžius buvo aštuoniolika metų, ir šitie jaunuoliai tuomet pradėdavo dvejų metų mokymosi kursą besiruošdami priimti santuokines pareigas. Vesti jie galėjo sulaukę dvidešimties metų amžiaus; ir po vedybų jie pradėdavo savo gyvenimo darbą arba pradėdavo specialų pasiruošimą jam.

Kai kurių vėlesniųjų nacijų praktika leisti karališkoms šeimoms, tariamai kilusioms iš dievų, apvesdinti brolių su seserimi, kyla iš Adominių palikuonių tradicijų—vesti, kaip jiems buvo būtina, vienas kitą. Sodo pirmosios ir antrosios kartų vedybinius ritualus visada atlikdavo Adomas ir Ieva.

7. GYVENIMAS SODE

Adomo vaikai, išskyrus ketverius metus, kada jie lankydavo mokyklą vakarinėje dalyje, gyveno ir dirbo “Edeno rytuose.” Jie buvo lavinami intelektualiai, kol jiems sueidavo šešiolika metų, pagal Jerusemo mokyklų metodiką. Nuo šešiolikos iki dvidešimties jie buvo mokomi Urantijos mokyklose kitoje Sodo pusėje, čia taip pat tarnaudami mokytojais žemesnėse klasėse.

Sodo vakarų mokyklinės sistemos pagrindinis tikslas buvo *visuomeninimas*. Pertraukos iki pusiaudienio būdavo skiriamos praktinei sodininkystei ir žemdirbystei, pusiaudienio pertraukos būdavo skiriamos žaidybiniams rungtyniavimui. Vakaraus vykdavo visuomeninis bendravimas ir asmeninės draugystės vystymas. Religinis ir lytinis lavinimas buvo laikomi šeimos sritimis, tėvų pareiga.

Mokymas šitose mokyklose apėmė aiškinimą, susijusį su:

1. Sveikata ir kūno priežiūra.
2. Auksine taisykle, visuomeninių santykių standartu.
3. Individo teisių sąsaja su grupės teisėmis ir įsipareigojimais bendruomenei.
4. Įvairių žemės rasių istorija ir kultūra.
5. Metodais, vystančiais ir gerinančiais pasaulinę prekybą.
6. Prieštarų pareigų ir emocijų derinimu.
7. Žaidimų, humoro, ir rungtyniavimo, pakeičiančių fizinę kovą, kultivavimu.

Šios mokyklos, iš esmės bet kokia Sodo

74:6.8 (835.2) The average age of betrothal was eighteen, and these youths then entered upon a two years' course of instruction in preparation for the assumption of marital responsibilities. At twenty they were eligible for marriage; and after marriage they began their lifework or entered upon special preparation therefor.

74:6.9 (835.3) The practice of some subsequent nations of permitting the royal families, supposedly descended from the gods, to marry brother to sister, dates from the traditions of the Adamic offspring — mating, as they must needs, with one another. The marriage ceremonies of the first and second generations of the Garden were always performed by Adam and Eve.

7. LIFE IN THE GARDEN

74:7.1 (835.4) The children of Adam, except for four years' attendance at the western schools, lived and worked in the “east of Eden.” They were trained intellectually until they were sixteen in accordance with the methods of the Jerusalem schools. From sixteen to twenty they were taught in the Urantia schools at the other end of the Garden, serving there also as teachers in the lower grades.

74:7.2 (835.5) The entire purpose of the western school system of the Garden was *socialization*. The forenoon periods of recess were devoted to practical horticulture and agriculture, the afternoon periods to competitive play. The evenings were employed in social intercourse and the cultivation of personal friendships. Religious and sexual training were regarded as the province of the home, the duty of parents.

74:7.3 (835.6) The teaching in these schools included instruction regarding:

- 74:7.4 (835.7) 1. Health and the care of the body.
- 74:7.5 (835.8) 2. The golden rule, the standard of social intercourse.
- 74:7.6 (835.9) 3. The relation of individual rights to group rights and community obligations.
- 74:7.7 (835.10) 4. History and culture of the various earth races.
- 74:7.8 (835.11) 5. Methods of advancing and improving world trade.
- 74:7.9 (835.12) 6. Co-ordination of conflicting duties and emotions.
- 74:7.10 (835.13) 7. The cultivation of play, humor, and competitive substitutes for physical fighting.

74:7.11 (835.14) The schools, in fact every activity of

veikla, visada buvo atviros lankytojams. Neginkluoti stebėtojai buvo laisvai įleidžiami į Edeną trumpiems apsilankymams. Norėdamas gyventi Sode, urantijietis privalėjo būti „įsūnytas.“ Jam paaiškino Adomo įsikūnijimo planą ir tikslą, tada jis pareiškė savo ketinimą dalyvauti šitoje misijoje, ir tuomet deklaravo savo ištikimybę Adomo visuomeniniam valdymui ir dvasinei aukščiausiai Visuotinio Tėvo valdžiai.

Sodo įstatymai rėmėsi Dalamatijos senesniaisiais kodeksais ir buvo paskelbti septyniuose skyriuose:

1. Sveikatos ir sanitarijos įstatymai.
2. Sodo visuomeninės taisyklės.
3. Prekybos ir komercijos kodeksas.
4. Sąžiningo žaidimo ir rungtyniavimo įstatymai.
5. Namų gyvenimo įstatymai.
6. Aukštinės taisyklės pilietiniai kodeksai.
7. Aukščiausiojo moralinio valdymo septyni įsakymai.

Edeno moralinis įstatymas mažai kuo skyrėsi nuo Dalamatijos septynių įsakymų. Bet Adomitai mokė daugelio papildomų priežasčių šiems įsakymams; pavyzdžiui, kas susiję su įsakymu, nukreiptu prieš žmogžudystę, tai Minties Derintojo gyvenimas viduje buvo pateikiamas kaip papildoma priežastis tam, kad žmogaus gyvybė nebūtų sunaikinama. Jie mokė, jog „kas tik pralies žmogaus kraują, tas ir pats žus nuo žmogaus, nes Dievas žmogų sutvėrė pagal savo atvaizdą.“

Vieša garbinimo valanda Edene buvo pusiaudienis; saulėlydis buvo garbinimo valanda šeimoje. Adomas darė viską, kas tik įmanoma, kad atpratintų edenitus nuo sustabarėjusių maldų naudojimo, mokydamas, jog veiksminga malda turi būti visiškai individuali, kad ji būtų „sielos troškimas“; bet edenitai ir toliau naudojo maldas ir formas, perteiktas iš Dalamatijos laikų. Adomas taip pat dėjo daug pastangų tam, kad religinių ritualų metu žemės vaisius būtų aukojamas vietoje kraujo aukų, bet iki Sodo žlugimo jam pavyko pasiekti tik nedidelės pažangos.

Adomas stengėsi rases išmokyti lyčių lygybės. Tai, kad leva dirbo greta savo vyro, visiems gyventojams Sode padarė gilų įspūdį. Adomas visiškai aiškiai juos mokė, jog moteris, lygiai su vyru, suteikia tuos gyvybės faktorius, kurie susijungia, kad suformuotų naują būtybę. Iki to laiko, visa žmonija manė, kad visas palikuonių sukūrimas buvo „tėvo kirkšnyje.“ Į motiną jie žiūrėjo tiesiog kaip į priemonę išnešioti negimusįjį ir prižiūrėti naujagimį.

the Garden, were always open to visitors. Unarmed observers were freely admitted to Eden for short visits. To sojourn in the Garden a Urantian had to be “adopted.” He received instructions in the plan and purpose of the Adamic bestowal, signified his intention to adhere to this mission, and then made declaration of loyalty to the social rule of Adam and the spiritual sovereignty of the Universal Father.

74:7.12 (836.1) The laws of the Garden were based on the older codes of Dalamatia and were promulgated under seven heads:

- 74:7.13 (836.2) 1. The laws of health and sanitation.
- 74:7.14 (836.3) 2. The social regulations of the Garden.
- 74:7.15 (836.4) 3. The code of trade and commerce.
- 74:7.16 (836.5) 4. The laws of fair play and competition.
- 74:7.17 (836.6) 5. The laws of home life.
- 74:7.18 (836.7) 6. The civil codes of the golden rule.
- 74:7.19 (836.8) 7. The seven commands of supreme moral rule.

74:7.20 (836.9) The moral law of Eden was little different from the seven commandments of Dalamatia. But the Adamites taught many additional reasons for these commands; for instance, regarding the injunction against murder, the indwelling of the Thought Adjuster was presented as an additional reason for not destroying human life. They taught that “whoso sheds man’s blood by man shall his blood be shed, for in the image of God made he man.”

74:7.21 (836.10) The public worship hour of Eden was noon; sunset was the hour of family worship. Adam did his best to discourage the use of set prayers, teaching that effective prayer must be wholly individual, that it must be the “desire of the soul”; but the Edenites continued to use the prayers and forms handed down from the times of Dalamatia. Adam also endeavored to substitute the offerings of the fruit of the land for the blood sacrifices in the religious ceremonies but had made little progress before the disruption of the Garden.

74:7.22 (836.11) Adam endeavored to teach the races sex equality. The way Eve worked by the side of her husband made a profound impression upon all dwellers in the Garden. Adam definitely taught them that the woman, equally with the man, contributes those life factors which unite to form a new being. Theretofore, mankind had presumed that all procreation resided in the “loins of the father.” They had looked upon the mother as being merely a provision for nurturing the unborn and nursing the newborn.

Adomas savo amžininkus mokė visko, ką jie galėjo suvokti, bet tokių dalykų buvo palyginti nedaug. Nepaisant šito, protingesnės žemės rasės su didžiuliu užsidegimu laukė to laiko, kada joms bus leista tuoktis su violetinės rasės aukštesniojo lygio vaikais. Ir koks skirtingas būtų tapęs Urantijos pasaulis, jeigu šitas didis rasių pagerinimo planas būtų buvęs įgyvendintas! Net ir tokiu atveju, koks buvo, tas mažytis kraujo kiekis, kurį iš atgabentos rasės atsitiktinai gavo evoliucinės tautos, joms vis tiek atnešė milžiniškos naudos.

Ir šitaip Adomas iš tikrųjų dirbo pasaulio, kuriame gyvena, gerovei ir pagerinimui. Bet tai buvo sunki užduotis vesti šitas maišytas ir negrynakraujes tautas geresniu keliu.

8. LEGENDA APIE SUKŪRIMĄ

Urantijos sukūrimo per šešias dienas istorija buvo paremta pasakojimu, jog Adomas ir Ieva kaip tik šešias dienas praleido pirmą kartą susipažindami su Sodū. Šita aplinkybė suteikė beveik šventą sankciją savaitės laiko periodui, kurį iš pradžių buvo įvedę dalamatijiečiai. Tai, kad Adomas šešias dienas praleido tyrinėdamas Sodą ir sudarydamas preliminarinius planus jo organizavimui, nebuvo parengta iš anksto; tas buvo ruošiamas diena po dienos. Septintosios dienos pasirinkimas garbinimui buvo visiškai atsitiktinis dėl tų faktų, kurie čia yra pateikti.

Legenda apie pasaulio sutvėrimą per šešias dienas atsirado vėliau, tiksliau, praėjus daugiau negu trisdešimčiai tūkstančių metų po šito. Viena pasakojimo aplinkybė, staigus saulės ir mėnulio pasirodymas, galėjo kilti iš pasakojimų apie kažkada staigų pasaulio atsiradimą, staiga išnyrus iš tankaus erdvės debesies, kurį sudarė miniatiūrinių dalelių materija, kuri buvo ilgam užgožusi tiek saulę, tiek mėnulį.

Istorija apie levos sukūrimą iš Adomo šonkaulio yra supainiota santrauka apie Adominį atvykimą ir dangiškąją chirurginę operaciją, kada buvo keičiamos gyvos medžiagos, ryšium su Planetos Princo materialaus personalo atvykimu daugiau kaip prieš keturis šimtus penkiasdešimt tūkstančių metų iki to laiko.

Didžiajai daugumai pasaulio tautų turėjo įtakos tas pasakojimas, jog Adomas ir Ieva turėjo fizinės formos, kurios jiems buvo sukurtos po jų atvykimo į Urantiją. Tikėjimas, jog žmogus buvo sukurtas iš molio, buvo beveik visuotinis Rytų Pusrutulyje; šitą pasakojimą galima atsekti nuo Filipinų salų aplink pasaulį iki Afrikos. Ir daugelis grupių priėmė šitą pasakojimą apie žmogaus atsiradimą iš molio kažkokia specialaus sutvėrimo forma vietoje ankstesnio tikėjimo į palaipsnį

74:7.23 (836.12) Adam taught his contemporaries all they could comprehend, but that was not very much, comparatively speaking. Nevertheless, the more intelligent of the races of earth looked forward eagerly to the time when they would be permitted to intermarry with the superior children of the violet race. And what a different world Urantia would have become if this great plan of uplifting the races had been carried out! Even as it was, tremendous gains resulted from the small amount of the blood of this imported race which the evolutionary peoples incidentally secured.

74:7.24 (836.13) And thus did Adam work for the welfare and uplift of the world of his sojourn. But it was a difficult task to lead these mixed and mongrel peoples in the better way.

8. THE LEGEND OF CREATION

74:8.1 (836.14) The story of the creation of Urantia in six days was based on the tradition that Adam and Eve had spent just six days in their initial survey of the Garden. This circumstance lent almost sacred sanction to the time period of the week, which had been originally introduced by the Dalamatians. Adam's spending six days inspecting the Garden and formulating preliminary plans for organization was not prearranged; it was worked out from day to day. The choosing of the seventh day for worship was wholly incidental to the facts herewith narrated.

74:8.2 (837.1) The legend of the making of the world in six days was an afterthought, in fact, more than thirty thousand years afterwards. One feature of the narrative, the sudden appearance of the sun and moon, may have taken origin in the traditions of the onetime sudden emergence of the world from a dense space cloud of minute matter which had long obscured both sun and moon.

74:8.3 (837.2) The story of creating Eve out of Adam's rib is a confused condensation of the Adamic arrival and the celestial surgery connected with the interchange of living substances associated with the coming of the corporeal staff of the Planetary Prince more than four hundred and fifty thousand years previously.

74:8.4 (837.3) The majority of the world's peoples have been influenced by the tradition that Adam and Eve had physical forms created for them upon their arrival on Urantia. The belief in man's having been created from clay was well-nigh universal in the Eastern Hemisphere; this tradition can be traced from the Philippine Islands around the world to Africa. And many groups accepted this story of man's clay origin by some form of special creation in the place of the earlier beliefs in

sukūrimą—evoliuciją.

Toli nuo Dalamatijos ir Edeno įtakos žmonija linko į tikėjimą, kad žmogaus rasė vystėsi palaipsniui. Evoliucijos faktas nėra šiuolaikinis atradimas; senovės žmonės suprato žmogaus vystymosi palaipsnį ir evoliucinį pobūdį. Senovės graikai tą suvokė aiškiai, nežiūrint jų artumo Mesopotamijai. Nors įvairios žemės rasės savo sampratose apie evoliuciją apgailėtinais susipainiojo, nepaisant šito, daugelis primityviųjų genčių tikėjo ir mokė, kad jos yra įvairių gyvūnų palikuonys. Primityviosios tautos savo “totemais” pasirinkdavo tuos gyvūnus, kurie tariamai buvo jų protėviai. Kai kurios Šiaurės Amerikos indėnų gentys tikėjo, kad jie yra kilę iš bebrų ir kojotų. Kai kurios Afrikos gentys moko, kad jos yra kilusios iš hienos, viena malajų gentis mano, jog kilo iš lemūrų, viena grupė Naujojoje Gvinėjoje mano, kad atsirado iš papūgos.

Babiloniečiai, dėl tiesioginio ryšio su Adomitų civilizacijos liekanomis, išplėtė ir pagražino žmogaus sukūrimo istoriją; jie mokė, kad jis yra kilęs tiesiogiai iš dievų. Jie laikėsi rasės aristokratinės kilmės požiūrio, kuris buvo nesuderinamas net ir su sukūrimo iš molio doktrina.

Senajame Testamente pasaulio sukūrimo paaiškinimas atsirado praėjus daug laiko po Mozės; jis niekada hebrajų nemokė tokios iškraipytos istorijos. Bet izraelitams jis tikrai pateikė paprastą ir glaustą pasakojimą apie pasaulio sukūrimą, tikėdamasis tuo sustiprinti savo raginimą garbinti Kūrėją, Visuotinį Tėvą, kurį jis vadino Viešpačiu Izraelio Dievu.

Savo ankstyvuosiuose mokymuose Mozė labai išmintingai nemėgino sugrįžti į Adomo laikus, ir kadangi Mozė buvo hebrajų aukščiausiasis mokytojas, tai pasakojimai apie Adomą glaudžiai persipynė su pasakojimais apie sukūrimą. Tai, kad ankstyvesnieji pasakojimai pripažino civilizaciją iki Adomo, aiškiai parodo tas faktas, jog vėlesnieji redaktoriai, norėdami ištrinti visas užuominas apie žmoniškuosius reikalus iki Adomo laikų, išleido iš akiračio ir neištrynė pasakojimo nuorodos, jog Kainas išvyko į “Nodo žemę,” kur susirado sau žmoną.

Daug laiko po to, kada hebrajai buvo pasiekę Palestiną, jie neturėjo rašytinės kalbos bendram naudojimui. Kaip panaudoti abėcėlę jie išmoko iš kaimyninių filistiniečių, kurie buvo politiniai pabėgėliai iš labiau išsivysčiusios Kretos civilizacijos. Hebrajai rašė mažai maždaug iki 900 m. pr. Kr., ir neturėdami rašytinės kalbos iki tokio vėlyvo meto, jie turėjo keletą skirtingų paplitusių pasakojimų apie pasaulio sukūrimą, bet po babiloniečių nelaisvės, jie labiau linko į tai, kad priimtų modifikuotą Mesopotamijos versiją.

progressive creation — evolution.

74:8.5 (837.4) Away from the influences of Dalamatia and Eden, mankind tended toward the belief in the gradual ascent of the human race. The fact of evolution is not a modern discovery; the ancients understood the slow and evolutionary character of human progress. The early Greeks had clear ideas of this despite their proximity to Mesopotamia. Although the various races of earth became sadly mixed up in their notions of evolution, nevertheless, many of the primitive tribes believed and taught that they were the descendants of various animals. Primitive peoples made a practice of selecting for their “totems” the animals of their supposed ancestry. Certain North American Indian tribes believed they originated from beavers and coyotes. Certain African tribes teach that they are descended from the hyena, a Malay tribe from the lemur, a New Guinea group from the parrot.

74:8.6 (837.5) The Babylonians, because of immediate contact with the remnants of the civilization of the Adamites, enlarged and embellished the story of man's creation; they taught that he had descended directly from the gods. They held to an aristocratic origin for the race which was incompatible with even the doctrine of creation out of clay.

74:8.7 (837.6) The Old Testament account of creation dates from long after the time of Moses; he never taught the Hebrews such a distorted story. But he did present a simple and condensed narrative of creation to the Israelites, hoping thereby to augment his appeal to worship the Creator, the Universal Father, whom he called the Lord God of Israel.

74:8.8 (837.7) In his early teachings, Moses very wisely did not attempt to go back of Adam's time, and since Moses was the supreme teacher of the Hebrews, the stories of Adam became intimately associated with those of creation. That the earlier traditions recognized pre-Adamic civilization is clearly shown by the fact that later editors, intending to eradicate all reference to human affairs before Adam's time, neglected to remove the telltale reference to Cain's emigration to the “land of Nod,” where he took himself a wife.

74:8.9 (838.1) The Hebrews had no written language in general usage for a long time after they reached Palestine. They learned the use of an alphabet from the neighboring Philistines, who were political refugees from the higher civilization of Crete. The Hebrews did little writing until about 900 B.C., and having no written language until such a late date, they had several different stories of creation in circulation, but after the Babylonian captivity they inclined more toward accepting a modified Mesopotamian version.

Žydų pasakojimas susiformavo apie Mozę, ir kadangi jis stengėsi Abraomo giminės liniją atsekti iki Adomo, tai žydai laikėsi nuostatos, jog Adomas buvo pirmasis žmogus iš visos žmonijos. Jahvė buvo kūrėjas, o kadangi Adomas turėjo būti pirmasis žmogus, dėl to jis turėjo pasaulį sukurti prieš tai, kada sutvėrė Adomą. Ir tada į istoriją buvo įvestas pasakojimas apie šešias Adomo dienas, ir šito pasekmė buvo tokia, jog praėjus maždaug tūkstančiui metų po Mozės gyvenimo žemėje pasakojimas apie pasaulio sukūrimą per šešias dienas buvo užrašytas, o vėliau jam buvo priskirta ir autorystė.

Kada žydų žyniai sugrįžo į Jeruzalę, tada jie buvo jau visiškai užbaigę savojo pasakojimo apie daiktų pradžią užrašymą. Netrukus jie pareiškė, kad šitas pasakojimas yra neseniai atrasta istorija apie pasaulio sukūrimą, užrašyta Mozės. Bet tuometiniai hebrajai maždaug apie 500 m. pr. Kr. šitų užrašymų nelaikė dieviškaisiais apreiškimais; jie į šituos užrašymus žiūrėjo panašiai, kaip vėlesnės tautos žiūrėjo į mitologinius pasakojimus.

Šitas netikras dokumentas, kuris buvo laikomas Mozės mokymais, buvo pateiktas Ptolomėjaus, Egipto graiko karaliaus, dėmesiui, kuris pasirūpino, kad septyniasdešimties mokslininkų komisija jį išverstų į graikų kalbą jo naujai bibliotekai Aleksandrijoje. Ir tokiu būdu šitas paaiškinimas atsirado tarp tų rašinių, kurie vėliau tapo hebrajų ir krikščioniškų religijų „šventųjų raštų“ vėlesniųjų rinkinių dalimi. Ir susitapatindamos su šitomis teologinėmis sistemomis, tokios sampratos ilgą laiką turėjo giluminės įtakos daugelio Vakarų tautų filosofijai.

Krikščionybės mokytojai apsaugojo nuo išnykimo tikėjimą, jog žmogiškoji rasė yra sukurta pagal aukščiausiosios valdžios dekretą; ir visa tai tiesiogiai vedė į hipotezės susiformavimą apie kažkada buvusį utopinės palaimos aukso amžių ir teoriją apie žmogaus arba superžmogaus nuopoli, kas leido paaiškinti tokią neutopinę visuomenės padėtį. Tokie požiūriai į gyvybę ir žmogaus vietą visatoje geriausiu atveju buvo nuvilniantys, kadangi jie rėmėsi tikėjimu į regresą, o ne tikėjimu į žengimą pirmyn, o taip pat omenyje turėjo kerštaujančią Dievybę, kuri įnirš išliejo ant žmogiškosios rasės kaip atpildą už suklydimus, kuriuos kažkada yra padarę kai kurie planetos administratoriai.

„Aukso amžius“ yra mitas, bet Edenas buvo iš tikrųjų, ir Sodo civilizacija buvo tikrai sugriauta. Adomas ir leva Sode tvarkėsi vieną šimtą septyniolika metų, kada, dėl levos nekantrumo ir Adomo sprendimų klaidų, jie išdrįso nusisukti nuo nustatyto kelio, labai greitai užsitraukdami nelaimę sau ir žlugdantį uždelsimą visos Urantijos besivystančiam žengimui į priekį.

74:8.10 (838.2) Jewish tradition became crystallized about Moses, and because he endeavored to trace the lineage of Abraham back to Adam, the Jews assumed that Adam was the first of all mankind. Yahweh was the creator, and since Adam was supposed to be the first man, he must have made the world just prior to making Adam. And then the tradition of Adam's six days got woven into the story, with the result that almost a thousand years after Moses' sojourn on earth the tradition of creation in six days was written out and subsequently credited to him.

74:8.11 (838.3) When the Jewish priests returned to Jerusalem, they had already completed the writing of their narrative of the beginning of things. Soon they made claims that this recital was a recently discovered story of creation written by Moses. But the contemporary Hebrews of around 500 B.C. did not consider these writings to be divine revelations; they looked upon them much as later peoples regard mythological narratives.

74:8.12 (838.4) This spurious document, reputed to be the teachings of Moses, was brought to the attention of Ptolemy, the Greek king of Egypt, who had it translated into Greek by a commission of seventy scholars for his new library at Alexandria. And so this account found its place among those writings which subsequently became a part of the later collections of the "sacred scriptures" of the Hebrew and Christian religions. And through identification with these theological systems, such concepts for a long time profoundly influenced the philosophy of many Occidental peoples.

74:8.13 (838.5) The Christian teachers perpetuated the belief in the fiat creation of the human race, and all this led directly to the formation of the hypothesis of a onetime golden age of utopian bliss and the theory of the fall of man or superman which accounted for the nonutopian condition of society. These outlooks on life and man's place in the universe were at best discouraging since they were predicated upon a belief in retrogression rather than progression, as well as implying a vengeful Deity, who had vented wrath upon the human race in retribution for the errors of certain onetime planetary administrators.

74:8.14 (838.6) The "golden age" is a myth, but Eden was a fact, and the Garden civilization was actually overthrown. Adam and Eve carried on in the Garden for one hundred and seventeen years when, through the impatience of Eve and the errors of judgment of Adam, they presumed to turn aside from the ordained way, speedily bringing disaster upon themselves and ruinous retardation upon the developmental progression of all Urantia.

[Perteikė Solonija, serafinis “balsas Sode.”]

74:8.15 (838.7) [Narrated by Solonia, the seraphic
“voice in the Garden.”]

75 Dokumentas. Adomo ir Ievos pražanga

⇐ 074

URANTIJOS KNYGA

076 ⇐

III DALIS. URANTIJOS ISTORIJA

75 DOKUMENTAS. ADOMO IR IEVOS PRAŽANGA

Skyrius

ĮVADAS

1. Urantijos problema
2. Kaligastijos samokslas
3. Ievos viliojimas
4. Pražangos suvokimas
5. Pražangos pasekmės
6. Adomas ir Ieva palieka Sodą
7. Adomo ir Ievos degradavimas
8. Vadinamasis žmogaus nuopuolis

PAPER 75

THE DEFAULT OF ADAM AND EVE

SECTIONS

Introduction

1. The Urantia Problem
2. Caligastia's Plot
3. The Temptation of Eve
4. The Realization of Default
5. Repercussions of Default
6. Adam and Eve Leave the Garden
7. Degradation of Adam and Eve
8. The So-Called Fall of Man

ĮVADAS

PO daugiau kaip vieną šimtą metų trukusių pastangų Urantijoje, Adomas už Sodo ribų galėjo matyti labai nedaug pažangos; neatrodė, jog visas pasaulis didele dalimi vystytųsi į priekį. Rasės pagerinimo įgyvendinimas atrodė, jog yra tolimoje ateityje, ir padėtis atrodė tokia beviltiška, jog situacijos palengvinimui reikėjo kažko tokio, ko nebuvo numatyta pirminiuose planuose. Bent jau tokia mintis dažnai dingtelėdavo Adomui, ir apie tai jis daug kartų kalbėjosi su Ieva. Adomas ir jo partnerė buvo ištikimi, bet jie buvo izoliuoti nuo saviškių, o jų pasaulio apgailėtina padėtis juos prislėgė labai skaudžiai.

INTRODUCTION

75:0.1 (839.1) AFTER more than one hundred years of effort on Urantia, Adam was able to see very little progress outside the Garden; the world at large did not seem to be improving much. The realization of race betterment appeared to be a long way off, and the situation seemed so desperate as to demand something for relief not embraced in the original plans. At least that is what often passed through Adam's mind, and he so expressed himself many times to Eve. Adam and his mate were loyal, but they were isolated from their kind, and they were sorely distressed by the sorry plight of their world.

1. URANTIJOS PROBLEMA

Adomo misija eksperimentinėje, maišto draskomoje, ir izoliuotoje Urantijoje buvo sunkiai įveikiama užduotis. Ir Materialusis Sūnus ir Dukra greitai suvokė savo planetinės užduoties sunkumą ir sudėtingumą. Nepaisant šito, jie drąsiai ėmėsi užduoties spręsti daugybę savo problemų. Bet, kada jie ėmėsi visų svarbiausio darbo, kad

1. THE URANTIA PROBLEM

75:1.1 (839.2) The Adamic mission on experimental, rebellion-seared, and isolated Urantia was a formidable undertaking. And the Material Son and Daughter early became aware of the difficulty and complexity of their planetary assignment. Nevertheless, they courageously set about the task of solving their manifold problems. But when

defektyvius ir degeneratus pašalintų iš žmogiškosios giminės, tada jie visiškai prarado drąsą. Jie nematė jokios išeities iš šios dilemos ir negalėjo pasitarti su savo vyresnybe nei iš Jerusemo, nei iš Edentijos. Čia jie buvo izoliuoti, ir diena po dienos susidurdavo su kokiomis nors naujomis ir komplikuotomis painiavomis, su kokiomis nors problemomis, kurios atrodė, jog yra neišsprendžiamos.

Esant normalioms sąlygoms Planetos Adomo ir levos pirmasis darbas būtų rasių suderinimas ir sumaišymas. Bet Urantijoje toks projektas atrodė beveik beviltiškas, nes tos rasės, nors biologiškai ir buvo tinkamos, bet niekada nebuvo išlaisvintos nuo savo protiškai atsilikusių ir defektyvių palikuonių.

Adomas ir leva atsidūrė tokioje sferoje, kuri buvo visiškai nepasiruošusi žmogiškosios brolystės paskelbimui, tokiam pasaulyje, kuris grąbaliojosi apgailėtinoje dvasinėje tamsybėje ir kuris buvo prakeiktas pasimetimu, kurį dar daugiau supainiojo ankstesnės administracijos misijos sužlugdymas. Protas ir moralė buvo žemo lygio, ir vietoje to, kad pradėtų įgyvendinti religinės vienybės užduotį, jie turi visą darbą pradėti iš naujo, atversdami gyventojus į pačias paprasčiausias religinio tikėjimo formas. Vietoje vienos kalbos, kurią būtų galima vartoti visiems, jie surado pasaulinę painiavą, kurią sudarė šimtų šimtai vietinių tarmių. Nė vienas planetinės tarnystės Adomas niekada nebuvo atgabentas į sunkesnę pasaulį; atrodė, jog šitos kliūtys tvariniui yra neįveikiamos, o problemos yra neišsprendžiamos.

Jie buvo izoliuoti, ir tas milžiniškas vienišumo jausmas, kuris juos slėgė, dar labiau padidėjo, kada neužilgo globėjai Melkizedekai išvyko. Tikrai netiesiogiai, angeliškųjų kategorijų dėka, jie galėjo bendrauti su bet kokia būtybe už planetos ribų. Palaipsniui jų drąsa blėso, jų nuotaika prastėjo, ir kartais jų įtikėjimas beveik susvyruodavo.

Ir tai yra tikrasis vaizdas, parodantis šitų dviejų kilnių sielų siaubą, kada jos aptarinėjo tas užduotis, su kuriomis susidūrė. Jos abi aiškiai suprato tas milžiniškas problemas, kurias turi spręsti vykdydamos savo užduotį planetoje.

Galbūt nė vienas Nebadono Materialusis Sūnus niekada nebuvo susidūręs su tokia sunkia ir tariamai beviltiška užduotimi, su kokia susidūrė Adomas ir leva Urantijos apgailėtinoje padėtyje. Bet jiems būtų kada nors pasisekę, jeigu jie būtų buvę toliaregiškesni ir *kantresni*. Jie abu, ypač leva, buvo iš viso nekantrūs; jie nenorėjo imtis ilgo ilgo sunkaus kantrybės išmėginimo. Jie norėjo pamatyti kokius nors rezultatus nedelsiant, ir jie pamatė, bet tokiu būdu pasiekti rezultatai buvo

they addressed themselves to the all-important work of eliminating the defectives and degenerates from among the human strains, they were quite dismayed. They could see no way out of the dilemma, and they could not take counsel with their superiors on either Jerusem or Edentia. Here they were, isolated and day by day confronted with some new and complicated tangle, some problem that seemed to be unsolvable.

75.1.2 (839.3) Under normal conditions the first work of a Planetary Adam and Eve would be the co-ordination and blending of the races. But on Urantia such a project seemed just about hopeless, for the races, while biologically fit, had never been purged of their retarded and defective strains.

75.1.3 (839.4) Adam and Eve found themselves on a sphere wholly unprepared for the proclamation of the brotherhood of man, a world groping about in abject spiritual darkness and cursed with confusion worse confounded by the miscarriage of the mission of the preceding administration. Mind and morals were at a low level, and instead of beginning the task of effecting religious unity, they must begin all anew the work of converting the inhabitants to the most simple forms of religious belief. Instead of finding one language ready for adoption, they were confronted by the world-wide confusion of hundreds upon hundreds of local dialects. No Adam of the planetary service was ever set down on a more difficult world; the obstacles seemed insuperable and the problems beyond creature solution.

75.1.4 (839.5) They were isolated, and the tremendous sense of loneliness which bore down upon them was all the more heightened by the early departure of the Melchizedek receivers. Only indirectly, by means of the angelic orders, could they communicate with any being off the planet. Slowly their courage weakened, their spirits drooped, and sometimes their faith almost faltered.

75.1.5 (840.1) And this is the true picture of the consternation of these two noble souls as they pondered the tasks which confronted them. They were both keenly aware of the enormous undertaking involved in the execution of their planetary assignment.

75.1.6 (840.2) Probably no Material Sons of Nebadon were ever faced with such a difficult and seemingly hopeless task as confronted Adam and Eve in the sorry plight of Urantia. But they would have sometime met with success had they been more farseeing and *patient*. Both of them, especially Eve, were altogether too impatient; they were not willing to settle down to the long, long endurance test. They wanted to see some immediate results, and they did, but the results

katastrofiškai tiek jiems patiems, tiek ir jų pasauliui.

thus secured proved most disastrous both to themselves and to their world.

2. KALIGASTIJOS SAMOKSLAS

Kaligastija dažnai lankydavosi Sode ir daug kartų diskutavo su Adomu ir Ieva, bet jie tvirtai atsisakė prieš visas jo kompromisines ir trumpiausio kelio avantiūristines užmačias. Prieš save jie matė pakankamai daug maišto pasekmių, kurios sukūrė veiksmingą imunitetą nuo visų tokių įžeidžiančių pasiūlymų. Daligastijos pasiūlymai nepaveikė net ir jaunųjų Adomo palikuonių. Ir, žinoma, nei Kaligastija, nei jo padėjėjas neturėjo galios tam, kad paveiktų kurį nors individą prieš jo valią, tuo labiau, kad įtikintų Adomo vaikus pasielgti blogai.

Būtina prisiminti, jog Kaligastija vis dar buvo formalus Urantijos Planetos Princas, nuklydęs, bet, nepaisant šito, vietinės visatos aukštasis Sūnus. Jis nebuvo galutinai nušalintas iki Kristaus Mykolo laikų Urantijoje.

Bet puolęs Princas buvo atkaklus ir ryžtingas. Netrukus jis atsisakė minties paveikti Adomą ir nusprendė pamėginti apgaulingą flanginį puolimą prieš Ievą. Tas nelabasis priėjo išvados, jog vienintelė viltis pasiekti sėkmę yra gudriai panaudoti tinkamus asmenis, priklausančius noditų grupės aukščiausiam sluoksniui, kažkada buvusių jo materialaus personalo padėjėjų palikuonis. Ir atitinkamai buvo parengti planai violetinės rasės motiną pagauti į spąstus.

Ievai nebuvo kilusi net ir mažiausia mintis, kada nors padaryti ką nors, kas būtų priešiška Adomo planams arba kas sukeltų pavojų jų planetinės pareigos įvykdymui. Žinodami moters polinkį siekti greitų rezultatų, vietoje to, kad įžvalgiai būtų numatomos pasekmės daug tolimesnėje ateityje, Melkizedekai, prieš išvykdami, ypač įspėjo Ievą dėl ypatingų pavojų, kurie kyla dėl jų izoliuotos padėties planetoje, ir ją ypač perspėjo niekada neatsiskirti nuo savo vyro, tai yra, nesiimti jokių asmeninių arba slaptų būdų tam, kad palengvintų jų bendrą užduotį. Ieva šitų nurodymų kuo rūpestingiausiai laikėsi daugiau negu vieną šimtą metų, ir jai nebuvo ir minties, jog galėtų kilti koks nors pavojus dėl vis labiau tampančių asmeniniais ir slaptais vieno noditų vado, vardu Serapatatija, apsilankymų. Visa pažintis vystėsi taip palaipsniui ir natūraliai, kad ji buvo užklupta visiškai netikėtai.

Sodo gyventojai palaikė ryšius su noditais nuo pat pirmųjų Edeno dienų. Iš šitų Kaligastijos personalo suklupusių narių maišytų palikuonių jie sulaukė daug naudingos paramos ir bendradarbiavimo, ir dėl jų Edeno režimas dabar turėjo patirti savo visišką sugriovimą ir galutinį

2. CALIGASTIA'S PLOT

75:2.1 (840.3) Caligastia paid frequent visits to the Garden and held many conferences with Adam and Eve, but they were adamant to all his suggestions of compromise and short-cut adventures. They had before them enough of the results of rebellion to produce effective immunity against all such insinuating proposals. Even the young offspring of Adam were uninfluenced by the overtures of Daligastia. And of course neither Caligastia nor his associate had power to influence any individual against his will, much less to persuade the children of Adam to do wrong.

75:2.2 (840.4) It must be remembered that Caligastia was still the titular Planetary Prince of Urantia, a misguided but nevertheless high Son of the local universe. He was not finally deposed until the times of Christ Michael on Urantia.

75:2.3 (840.5) But the fallen Prince was persistent and determined. He soon gave up working on Adam and decided to try a wily flank attack on Eve. The evil one concluded that the only hope for success lay in the adroit employment of suitable persons belonging to the upper strata of the Nodite group, the descendants of his onetime corporeal-staff associates. And the plans were accordingly laid for entrapping the mother of the violet race.

75:2.4 (840.6) It was farthest from Eve's intention ever to do anything which would militate against Adam's plans or jeopardize their planetary trust. Knowing the tendency of woman to look upon immediate results rather than to plan farsightedly for more remote effects, the Melchizedeks, before departing, had especially enjoined Eve as to the peculiar dangers besetting their isolated position on the planet and had in particular warned her never to stray from the side of her mate, that is, to attempt no personal or secret methods of furthering their mutual undertakings. Eve had most scrupulously carried out these instructions for more than one hundred years, and it did not occur to her that any danger would attach to the increasingly private and confidential visits she was enjoying with a certain Nodite leader named Serapatatia. The whole affair developed so gradually and naturally that she was taken unawares.

75:2.5 (840.7) The Garden dwellers had been in contact with the Nodites since the early days of Eden. From these mixed descendants of the defaulting members of Caligastia's staff they had received much valuable help and co-operation, and through them the Edenic regime was now to

sunaikinimą.

meet its complete undoing and final overthrow.

3. IEVOS VILIOJIMAS

Adomas ką tik buvo užbaigęs savo pirmąjį šimtą metų žemėje, kada Serapatatija, mirus tėvui, ėmė vadovauti Noditų genčių vakarinei, arba Sirijos, konfederacijai. Serapatatija buvo rudaodis vyras, kažkada buvusio Dalamatijos sveikatos komisijos vadovo ir tų senovės dienų mėlynosios rasės vienos nuostabaus proto moters puikus palikuonis. Per visus tuos amžius šita giminės linija buvo išlaikiusi valdžią ir turėjo didžiulės įtakos vakarinių noditų gentyse.

Serapatatija keletą kartų viešėjo Sode, ir jam Adomo reikalo teismus padarė gilų įspūdį. Ir netrukus po to, kada ėmė vadovauti Sirijos noditams, jis paskelbė savo ketinimą prisijungti prie to darbo, kurį Adomas ir leva atlieka Sode. Didžioji dauguma jo žmonių šitoje programoje prisijungė prie jo, ir Adomą nudžiugino toji žinia, kad pati stipriausia ir pati protingiausia iš visų kaimyninių genčių beveik visa parėmė pasaulio pagerinimo programą; iš tikrųjų tai aiškiai teikė vilties. Ir netrukus po šio reikšmingo įvykio, Serapatatiją ir jo naująjį personalą savo pačių namuose priėmė Adomas ir leva.

Serapatatija tapo vienu iš pačių gabiausių ir sumaniausių tarp visų Adomo padėjėjų. Visuose savo veiksmuose jis buvo visiškai sąžiningas ir be galo nuoširdus; jis niekada nesuvokė, net ir vėliau, jog tomis aplinkybėmis jis buvo panaudotas kaip klastingojo Kaligastijos įrankis.

Netrukus, Serapatatija tapo Edeno komisijos ryšiams su gentimis pirmininko pavaduotoju, ir daug planų buvo pradėta įgyvendinti ryžtingiau, kad į Sodo reikalo pusę būtų patrauktos tolimosios gentys.

Jis daug diskutavo su Adomu ir leva—ypač su leva—ir jie aptarė daugybę planų, kaip savo metodus pagerinti. Vieną dieną, šnekantis su leva, Serapatatijai kilo mintis, jog būtų labai naudinga, jeigu tuo metu, kada yra laukiama didelio kiekio violetinės rasės papildymo, būtų galima ką nors padaryti nedelsiant tam, kad gentys, kurioms taip reikalinga pagalba, būtų vystomos. Serapatatija tvirtino, kad, jeigu noditai, kaip pažangiausia ir daugiausia bendradarbiaujanti rasė, galėtų turėti vadą, jiems pagimdytą ir turintį dalinę kilmę iš violetinės giminės, tai būtų galingas ryšys, kuris šitas tautas su Sodu susietų daug glaudžiau. Ir visa tai buvo svarstoma rimtai ir nuoširdžiai, jog tai būtų pasaulio gerovės labui, kadangi šitas vaikas, kuris būtų išaugintas ir išlavintas Sode, turėtų didžiulės įtakos savojo tėvo tautai visam laikui.

3. THE TEMPTATION OF EVE

75:3.1 (841.1) Adam had just finished his first one hundred years on earth when Serapatatia, upon the death of his father, came to the leadership of the western or Syrian confederation of the Nodite tribes. Serapatatia was a brown-tinted man, a brilliant descendant of the onetime chief of the Dalamatia commission on health mated with one of the master female minds of the blue race of those distant days. All down through the ages this line had held authority and wielded a great influence among the western Nodite tribes.

75:3.2 (841.2) Serapatatia had made several visits to the Garden and had become deeply impressed with the righteousness of Adam's cause. And shortly after assuming the leadership of the Syrian Nodites, he announced his intention of establishing an affiliation with the work of Adam and Eve in the Garden. The majority of his people joined him in this program, and Adam was cheered by the news that the most powerful and the most intelligent of all the neighboring tribes had swung over almost bodily to the support of the program for world improvement; it was decidedly heartening. And shortly after this great event, Serapatatia and his new staff were entertained by Adam and Eve in their own home.

75:3.3 (841.3) Serapatatia became one of the most able and efficient of all of Adam's lieutenants. He was entirely honest and thoroughly sincere in all of his activities; he was never conscious, even later on, that he was being used as a circumstantial tool of the wily Caligastia.

75:3.4 (841.4) Presently, Serapatatia became the associate chairman of the Edenic commission on tribal relations, and many plans were laid for the more vigorous prosecution of the work of winning the remote tribes to the cause of the Garden.

75:3.5 (841.5) He held many conferences with Adam and Eve — especially with Eve — and they talked over many plans for improving their methods. One day, during a talk with Eve, it occurred to Serapatatia that it would be very helpful if, while awaiting the recruiting of large numbers of the violet race, something could be done in the meantime immediately to advance the needy waiting tribes. Serapatatia contended that, if the Nodites, as the most progressive and co-operative race, could have a leader born to them of part origin in the violet stock, it would constitute a powerful tie binding these peoples more closely to the Garden. And all of this was soberly and honestly considered to be for the good of the world since this child, to be reared and educated in the Garden, would exert a great influence for good

Vėl reikėtų pabrėžti, jog visi Serapatatijos pasiūlymai iš viso buvo sąžiningi ir visiškai nuoširdūs. Jis nė karto niekada neįtarė, kad juo naudojasi Kaligastija ir Daligastija. Serapatatija buvo visiškai ištikimas tam planui, kad būtų sukurtas stiprus violetinės rasės rezervas iki to laiko, kada bus mėginama pagerinti pasimetusias Urantijos tautas viso pasaulio mastu. Bet tam prireiktų šimtmečių, kol tai būtų užbaigta, o jis buvo nekantrus; norėjo pamatyti kokius nors rezultatus tuoj pat—kažką dar savo paties gyvenimo metu. Jis paaiškino levai, kad Adomas dažnai būna nusivylęs ta maža dalele, kuri buvo padaryta pasaulio pagerinimo kryptimi.

Daugiau negu penkerius metus šitie planai buvo brandinami slaptomis. Pagaliau jie buvo pasiekę tokį tašką, kada leva nusileido tam, jog paslapčia susitikų su Kanu, draugiškųjų noditų kaimyninės kolonijos šviesiausiu protu ir aktyviausiu vadovu. Kanas jautė didžiulį prielankumą Adomo valdymui; iš tikrųjų, jis buvo nuoširdus dvasinis vadovas tų kaimyninių noditų, kurie pritarė draugiškiems ryšiams su Sodu.

Lemtingas susitikimas įvyko rudens vakaro metu po saulėlydžio, netoli Adomo namų. Leva iki to laiko niekada nebuvo susitikusi su gražiuoju ir entuziastinguoju Kanu—o jis buvo Princo personalo tolimųjų palikuonių aukštesnio fizinio išsivystymo ir nuostabaus intelekto išlikęs žavingas pavyzdys. Ir Kanas taip pat giliai tikėjo Serapatatijos projekto teisumu. (Už Sodo ribų buvo įprastas dalykas turėti daug lytinių partnerių.)

Paveikta meilikavimo, entuziazmo, ir didžiulio asmeninio įtikinėjimo, leva iš karto sutiko padaryti tai, apie ką buvo daug diskutuota, savo pačios mažą pasaulio gelbėjimo planą pridėti prie didesnio ir daug toliau siekiančio dieviškojo plano. Prieš tai, kada ji iki galo suvokė, kas čia vyksta, lemtingas žingsnis jau buvo žengtas. Tas buvo padaryta.

4. PRAŽANGOS SUVOKIMAS

Planetos dangiškoji gyvybė buvo susijaudinusi. Adomas suprato, jog kažkas yra ne taip, ir jis paprašė levos kartu su juo nueiti į Sodą nuošaliau. Ir dabar, pirmą kartą, Adomas išgirdo visą pasakojimą apie ilgai puoselėtą planą dėl pagreitinto pasaulio pagerinimo, tuo pačiu metu veikiant dviem kryptimis: dieviškąjį planą vykdančią kartu su Serapatatijos sumanymu.

Ir kada šitaip Materialusis Sūnus ir Dukra šnekėjosi mėnulio apšviestame Sode, tada “balsas Sode” jiems papriekaištavo dėl

over his father's people.

75:3.6 (841.6) It should again be emphasized that Serapatatia was altogether honest and wholly sincere in all that he proposed. He never once suspected that he was playing into the hands of Caligastia and Daligastia. Serapatatia was entirely loyal to the plan of building up a strong reserve of the violet race before attempting the world-wide upstepping of the confused peoples of Urantia. But this would require hundreds of years to consummate, and he was impatient; he wanted to see some immediate results — something in his own lifetime. He made it clear to Eve that Adam was oftentimes discouraged by the little that had been accomplished toward uplifting the world.

75:3.7 (841.7) For more than five years these plans were secretly matured. At last they had developed to the point where Eve consented to have a secret conference with Cano, the most brilliant mind and active leader of the near-by colony of friendly Nodites. Cano was very sympathetic with the Adamic regime; in fact, he was the sincere spiritual leader of those neighboring Nodites who favored friendly relations with the Garden.

75:3.8 (842.1) The fateful meeting occurred during the twilight hours of the autumn evening, not far from the home of Adam. Eve had never before met the beautiful and enthusiastic Cano — and he was a magnificent specimen of the survival of the superior physique and outstanding intellect of his remote progenitors of the Prince's staff. And Cano also thoroughly believed in the righteousness of the Serapatatia project. (Outside of the Garden, multiple mating was a common practice.)

75:3.9 (842.2) Influenced by flattery, enthusiasm, and great personal persuasion, Eve then and there consented to embark upon the much-discussed enterprise, to add her own little scheme of world saving to the larger and more far-reaching divine plan. Before she quite realized what was transpiring, the fatal step had been taken. It was done.

4. THE REALIZATION OF DEFAULT

75:4.1 (842.3) The celestial life of the planet was astir. Adam recognized that something was wrong, and he asked Eve to come aside with him in the Garden. And now, for the first time, Adam heard the entire story of the long-nourished plan for accelerating world improvement by operating simultaneously in two directions: the prosecution of the divine plan concomitantly with the execution of the Serapatatia enterprise.

75:4.2 (842.4) And as the Material Son and Daughter thus communed in the moonlit Garden, “the voice in the Garden” reproved them for disobedience.

nepaklusnumo. Ir tas balsas buvo ne kieno nors kito, o mano paties paskelbimas Edeno porai, kad jie sulaužė Sodo susitarimą; kad jie nepakluso Melkizedekų instrukcijoms; kad jie pažeidė pasitikėjimo priesaiką, kurią buvo davę visatos valdovui.

leva sutiko dalyvauti gėrio ir blogio praktikoje. Gėris yra dieviškųjų planų įgyvendinimas; nuodėmė yra sąmoningas dieviškosios valios pažeidimas; blogis yra netinkamas planų pritaikymas ir blogas metodų suderinimas, kas sukelia visatos disharmoniją ir planetos pasimetimą.

Kiekvieną kartą, kai tik Sodo pora valgydavo gyvybės medžio vaisių, jie būdavo perspėjami archangelo sargo, jog susilaikytų ir nepasiduotų Kaligastijos pasiūlymams sujungti gėrį ir blogį. Tokiu būdu jie būdavo įspėjami: "Tą dieną, kada sumaišysite gėrį ir blogį, jūs tikrai tapsite tokie, kaip ir šios sferos mirtingieji; jūs tikrai mirsite."

leva apie šitą dažnai kartojamą perspėjimą papasakojo Kanui jų slapto susitikimo metu ta lemtinga proga, bet Kanas, nežinodamas tokių įspėjimų svarbos arba reikšmės, ją nuramino, kad vyrai ir moterys, turintys gerų motyvų ir teisingų ketinimų, negali padaryti jokio blogio; kad ji ne tik nemirs, bet dar ir gyvens iš naujo jų palikuonio asmenyje, kuris išaugs, kad pasaulį palaimintų ir stabilizuotų.

Nors šitas projektas, keičiantis dieviškąjį planą, buvo suvoktas ir įvykdytas visiškai nuoširdžiai ir turint tiksliai aukščiausius motyvus, susijusius su pasaulio gerove, bet jis buvo blogis, nes buvo klaidingas būdas siekiant teisingo tikslo, nes jis nukrypo nuo teisingo kelio, to dieviškojo plano.

Tas tiesa, levai patiko Kano išvaizda, ir ji suvokė viską, ką siūlė jos suvedžiotas žadėdamas "naujų ir padidintų žinių apie žmogiškuosius reikalus ir pagreitintą žmogiškosios prigimties supratimą kaip Adominės prigimties suvokimo papildinį."

Aš kalbėjausi su violetinės rasės tėvu ir motina tą naktį Sode, nes tai buvo mano pareiga tomis liūdnomis aplinkybėmis. Aš iki galo išklausiau pasakojimą apie visa tai, kas atvedė į Motinos levos pražangą, ir abiems daviau patarimų ir rekomendacijų, susijusių su dabartine padėtimi. Kai kuriais patarimais jie pasinaudojo; kai kuriuos patarimus jie ignoravo. Šitas pasikalbėjimas jūsų dokumentuose yra užrašytas taip, "Viešpats Dievas kreipėsi į Adomą ir levą Sode ir paklausė, 'Kur jūs?'" Būtent vėlesniosios kartos laikėsi praktikos viską, kas neįprasta ir nepaprasta, ar tai būtų gamtiška ar dvasiška, tiesiogiai priskirti Dievų asmeniui įsikūlimui.

And that voice was none other than my own announcement to the Edenic pair that they had transgressed the Garden covenant; that they had disobeyed the instructions of the Melchizedeks; that they had defaulted in the execution of their oaths of trust to the sovereign of the universe.

75:4.3 (842.5) Eve had consented to participate in the practice of good and evil. Good is the carrying out of the divine plans; sin is a deliberate transgression of the divine will; evil is the misadaptation of plans and the maladjustment of techniques resulting in universe disharmony and planetary confusion.

75:4.4 (842.6) Every time the Garden pair had partaken of the fruit of the tree of life, they had been warned by the archangel custodian to refrain from yielding to the suggestions of Caligastia to combine good and evil. They had been thus admonished: "In the day that you commingle good and evil, you shall surely become as the mortals of the realm; you shall surely die."

75:4.5 (842.7) Eve had told Cano of this oft-repeated warning on the fateful occasion of their secret meeting, but Cano, not knowing the import or significance of such admonitions, had assured her that men and women with good motives and true intentions could do no evil; that she should surely not die but rather live anew in the person of their offspring, who would grow up to bless and stabilize the world.

75:4.6 (842.8) Even though this project of modifying the divine plan had been conceived and executed with entire sincerity and with only the highest motives concerning the welfare of the world, it constituted evil because it represented the wrong way to achieve righteous ends, because it departed from the right way, the divine plan.

75:4.7 (843.1) True, Eve had found Cano pleasant to the eyes, and she realized all that her seducer promised by way of "new and increased knowledge of human affairs and quickened understanding of human nature as supplemental to the comprehension of the Adamic nature."

75:4.8 (843.2) I talked to the father and mother of the violet race that night in the Garden as became my duty under the sorrowful circumstances. I listened fully to the recital of all that led up to the default of Mother Eve and gave both of them advice and counsel concerning the immediate situation. Some of this advice they followed; some they disregarded. This conference appears in your records as "the Lord God calling to Adam and Eve in the Garden and asking, 'Where are you?'" It was the practice of later generations to attribute everything unusual and extraordinary, whether natural or spiritual, directly to the personal intervention of the Gods.

5. PRAŽANGOS PASEKMĖS

levos nusivylimas tikrai buvo vertas užuojautos. Adomas suvokė visą pavojingą padėtį ir, nors buvo giliai sukrėstas ir prislėgtos nuotaikos, bet savo klystančiai partnerei jautė tikrai gailestį ir užuojautą.

Būtent iš nevilties, kada suvokė nesėkmę, Adomas, praėjus dienai po levos klaidingo žingsnio, susirado Laotą, nuostabią noditų moterį, kuri vadovavo mokykloms Sodo vakarinėje dalyje, ir levos beprotystę pakartojo sąmoningai. Bet nesupraskite klaidingai; Adomas nebuvo apgautas; jis tiksliai žinojo, ką daro; jis sąmoningai pasirinko tokį patį, kaip levos likimą. Jis savo partnerę mylėjo viršmirtingojo meile, ir ta mintis, kad jam gali tekti likti Urantijoje vienam, be jos, buvo daugiau negu jis galėjo išverti.

Kada Sodo gyventojai sužinojo, kas atsitiko levai, tada įniršę tapo nebevaldomi; jie paskelbė karą greta esančiai noditų gyvenvietei. Jie išlėkė per Edeno vartus ir nusileido žemyn prieš tuos nepasirengusius žmones, visus juos išžudė—nė vieno vyro, moters, ar vaiko nebuvo pasigailėta. Ir Kanas, dar negimusio Kaino tėvas, taip pat žuvo.

Suvokęs, kas atsitiko, Serapatatija buvo apimtas pasibaisėjimo ir praradęs nuovoką iš baimės ir sąžinės graužaties. Kitą dieną jis nusiskandino didžiojoje upėje.

Adomo vaikai einančią iš proto savo motiną mėgino guosti tuo metu, kada jų tėvas atsiskyręs vienvėję klajojo trisdešimt dienų. Šito laikotarpio pabaigoje sugrįžo racionalus mąstymas, ir Adomas sugrįžo į namus ir ėmė planuoti ateities veiksmus.

Suklaidintų tėvų beprotystės pasekmės taip dažnai patiria jų nekalti vaikai. Adomo ir levos sąžiningus ir kilnius sūnus ir dukras užvaldė nepaaiškinamas liūdesys dėl neįtikėtinos tragedijos, kuri juos užgriuvo taip netikėtai ir taip negailestingai. Net ir po penkiasdešimties metų vyresnieji vaikai tikrai neatsigavo iš tų tragiškų dienų sielvarto ir liūdesio, ypatingai iš to trisdešimties dienų periodo siaubo, kada jų tėvo nebuvo namuose, tuo tarpu iš proto einanti jų motina visiškai nieko nežinojo apie jo buvimo vietą ar likimą.

Ir tos pačios trisdešimt dienų levai buvo kaip ilgi sielvarto ir kančių metai. Niekada iš tikrųjų šita kilni siela neatsigavo iš tų pasekmių, kurias sukėlė protinės kančios ir tas kankinantis dvasinio sielvarto laikotarpis. Jokie kiti jų vėlesni nepritekliai ir materialūs sunkumai niekuomet negalėjo levos

5. REPERCUSSIONS OF DEFAULT

75:5.1 (843.3) Eve's disillusionment was truly pathetic. Adam discerned the whole predicament and, while heartbroken and dejected, entertained only pity and sympathy for his erring mate.

75:5.2 (843.4) It was in the despair of the realization of failure that Adam, the day after Eve's misstep, sought out Laotta, the brilliant Nodite woman who was head of the western schools of the Garden, and with premeditation committed the folly of Eve. But do not misunderstand; Adam was not beguiled; he knew exactly what he was about; he deliberately chose to share the fate of Eve. He loved his mate with a supermortal affection, and the thought of the possibility of a lonely vigil on Urantia without her was more than he could endure.

75:5.3 (843.5) When they learned what had happened to Eve, the infuriated inhabitants of the Garden became unmanageable; they declared war on the near-by Nodite settlement. They swept out through the gates of Eden and down upon these unprepared people, utterly destroying them — not a man, woman, or child was spared. And Cano, the father of Cain yet unborn, also perished.

75:5.4 (843.6) Upon the realization of what had happened, Serapatatia was overcome with consternation and beside himself with fear and remorse. The next day he drowned himself in the great river.

75:5.5 (843.7) The children of Adam sought to comfort their distracted mother while their father wandered in solitude for thirty days. At the end of that time judgment asserted itself, and Adam returned to his home and began to plan for their future course of action.

75:5.6 (843.8) The consequences of the follies of misguided parents are so often shared by their innocent children. The upright and noble sons and daughters of Adam and Eve were overwhelmed by the inexplicable sorrow of the unbelievable tragedy which had been so suddenly and so ruthlessly thrust upon them. Not in fifty years did the older of these children recover from the sorrow and sadness of those tragic days, especially the terror of that period of thirty days during which their father was absent from home while their distracted mother was in complete ignorance of his whereabouts or fate.

75:5.7 (843.9) And those same thirty days were as long years of sorrow and suffering to Eve. Never did this noble soul fully recover from the effects of that excruciating period of mental suffering and spiritual sorrow. No feature of their subsequent deprivations and material hardships ever began to

atmintyje prilygti toms vienišumo ir nepakenčiamos nežinios baisioms dienoms ir siaubingoms naktims. Ji sužinojo apie Serapatatijos beprotišką poelgį ir nežinojo, ar jos sutuoktinis iš sielvarto nusižudė ar buvo pašalintas iš šio pasaulio nubaudžiant už jos klaidingą žingsnį. Ir kada Adomas sugrįžo, tada leva patyrė džiaugsmo ir dėkingumo pasitenkinimą, kurio niekada neištrinė jų sunkios tarnystės ilgas ir sunkus bendras gyvenimas.

Laikas ėjo, bet Adomas nebuvo tikras dėl jų pažeidimo pobūdžio iki to meto, kada, praėjus septyniasdešimčiai dienų po levos pražangos, į Urantiją sugrįžo globėjai Melchizedekai ir pasaulio reikalų tvarkymą paėmė į savo jurisdikciją. Ir tada jis suvokė, kad jų misija sužlugo.

Tačiau brendo dar ir kiti nemalonumai: Žinia apie netoli Edeno buvusios noditų gyvenvietės išžudymą netruko pasiekti Serapatatijos gimtąsias gentis šiaurėje, ir netrukus gausybė karių ėmė rinktis, kad žygiuotų prieš Sodą. Ir tai buvo ilgo ir žiauraus karo tarp Adomitų ir noditų pradžia, nes šitie karo veiksmai tęsėsi dar ilgai po to, kada Adomas ir jo pasekėjai emigravo į antrąją sodą Eufrato slėnyje. Buvo didžiulė ir ilgalaikė “neapykanta tarp to vyro ir šios moters, tarp jo sėklos ir jos sėklos.”

6. ADOMAS IR IEVA PALIEKA SODĄ

Kada Adomas sužinojo, jog noditai žygiuoja, tada patarimo kreipėsi į Melchizedekus, bet jie atsisakė jam patarti, tik pasakė, jog darytų taip, kaip jam atrodo tinkamiausia ir pažadėjo savo draugišką bendradarbiavimą tiek, kiek įmanoma, nesvarbu, kokią sprendimą jis bipriimtų. Melchizedekams buvo uždrausta kištis į asmeninius Adomo ir levos planus.

Adomas žinojo, kad jį ir levą ištiko nesėkmė; tą jam sakė globėjų Melchizedekų buvimas, nors jis vis dar nieko nežinojo apie jų abiejų asmeninį statusą arba likimą ateityje. Jis visą naktį tarėsi su maždaug vienu tūkstančiu dviem šimtais ištikimų pasekėjų, kurie pasižadėjo būti su savo vadu, ir kitos dienos pusiaudienį šitie pilgrimai išėjo iš Edeno ieškoti naujų namų. Adomas nenorėjo kariauti ir dėl to nusprendė pirmąjį sodą noditams atiduoti be pasipriešinimo.

Edeno karavaną trečiąją dieną po išvykimo iš Sodo sustabdė serafinio transporto atvykimas iš Jerusemo. Ir pirmą kartą Adomui ir levai buvo pasakyta, kas atsitiks jų vaikams. Tuo metu, kada transportuotojai stovėjo greta, tiems vaikams, kurie buvo pasiekę pasirinkimo amžių (dvidešimt metų) buvo leista rinktis pasilikti Urantijoje su savo tėvais arba tapti Norlatiadeko Pačių Aukštųjų

compare in Eve's memory with those terrible days and awful nights of loneliness and unbearable uncertainty. She learned of the rash act of Serapatatia and did not know whether her mate had in sorrow destroyed himself or had been removed from the world in retribution for her misstep. And when Adam returned, Eve experienced a satisfaction of joy and gratitude that never was effaced by their long and difficult life partnership of toiling service.

75:5.8 (844.1) Time passed, but Adam was not certain of the nature of their offense until seventy days after the default of Eve, when the Melchizedek receivers returned to Urantia and assumed jurisdiction over world affairs. And then he knew they had failed.

75:5.9 (844.2) But still more trouble was brewing: The news of the annihilation of the Nodite settlement near Eden was not slow in reaching the home tribes of Serapatatia to the north, and presently a great host was assembling to march on the Garden. And this was the beginning of a long and bitter warfare between the Adamites and the Nodites, for these hostilities kept up long after Adam and his followers emigrated to the second garden in the Euphrates valley. There was intense and lasting “enmity between that man and the woman, between his seed and her seed.”

6. ADAM AND EVE LEAVE THE GARDEN

75:6.1 (844.3) When Adam learned that the Nodites were on the march, he sought the counsel of the Melchizedeks, but they refused to advise him, only telling him to do as he thought best and promising their friendly co-operation, as far as possible, in any course he might decide upon. The Melchizedeks had been forbidden to interfere with the personal plans of Adam and Eve.

75:6.2 (844.4) Adam knew that he and Eve had failed; the presence of the Melchizedek receivers told him that, though he still knew nothing of their personal status or future fate. He held an all-night conference with some twelve hundred loyal followers who pledged themselves to follow their leader, and the next day at noon these pilgrims went forth from Eden in quest of new homes. Adam had no liking for war and accordingly elected to leave the first garden to the Nodites unopposed.

75:6.3 (844.5) The Edenic caravan was halted on the third day out from the Garden by the arrival of the seraphic transports from Jerusem. And for the first time Adam and Eve were informed of what was to become of their children. While the transports stood by, those children who had arrived at the age of choice (twenty years) were given the option of remaining on Urantia with their parents or of

globotiniams. Du trečdaliai pasirinko išvykimą į Edentiją; maždaug trečdalis nusprendė likti su savo tėvais. Visi vaikai, kurie buvo jaunesni už pasirinkimo amžių, buvo nugabenti į Edentiją. Niekas nebūtų galėjęs stebėti Materialiojo Sūnaus ir Dukros skausmingo išsiskyrimo su savo vaikais ir nesuvokti, kad nusidėjėlio kelias yra sunkus. Šitie Adomo ir levos palikuonys dabar yra Edentijoje; mes nežinome, kaip jie bus panaudojami.

Karavano, kuris ruošėsi judėti tolyn, buvo liūdnas liūdnas. Ar galėjo kas nors būti tragiščiau! Atvykti į pasaulį su tokiomis didelėmis viltimis, taip palankiai būti sutiktiems, ir po to nešlovėje bėgti iš Edeno, tikrai tam, kad būtų prarasta daugiau negu trys ketvirtadaliai savo vaikų, dar net ir nesuradus naujos gyvenamosios vietos!

7. ADOMO IR IEVOS DEGRADAVIMAS

Kada Edeno karavano buvo sustabdytas, būtent tada Adomui buvo pranešta apie jų nuodėmės pobūdį ir suteikta informacija, susijusi su jų likimu. Gabrielis pasirodė tam, kad paskelbtų nuosprendį. Ir nuosprendis buvo šitoks: Urantijos Planetos Adomas ir leva yra pripažįstami nesugebėję įvykdyti misijos; jie sulaužė susitarimą dėl globos kaip šito apgyvendinto pasaulio valdovai.

Nors prislėgti kaltės jausmo, Adomas ir leva labai nudžiugo dėl šio pranešimo, kad jų teisėjai Salvingtone panaikino jiems visus kaltinimus, kurie įvardijami kaip "visatos vyriausybės paniekimas." Jie nebuvo laikomi kaltais dėl maišto.

Edeno pora buvo informuota, kad ji pati save degradavo į šios sferos mirtingųjų statusą; kad nuo šiol jie turi elgtis kaip Urantijos vyrai ir moteris, pasaulio rasių ateitį laikydami savo pačių ateitimi.

Likus daug laiko iki Adomo ir levos išvykimo iš Jerusemo, jų instruktoriai jiems buvo iki galo išaiškinę bet kokio esminio nukrypimo nuo dieviškųjų planų pasekmes. Aš asmeniškai ir daug kartų buvau juos įspėjęs, tiek prieš jiems atvykstant į Urantiją, tiek atvykus, jog pažeminimas į mirtingojo materialaus kūno statusą bus tikrai garantuota pasekmė, tikrai įvyksianti bausmė, kuri neišvengiamai lydės pražangą jiems vykdant savo planetinę misiją. Bet reikia iš esmės suvokti sūnystės materialios kategorijos nemirtingumo statusą tam, jog būtų aiškiai suprantamos tos pasekmės, kurios lydėjo Adomo ir levos pražangą.

1. Adomas ir leva, kaip ir jų bičiuliai Jeruseme, nemirtingą statusą palaikė dėka

becoming wards of the Most Highs of Norlatiadek. Two thirds chose to go to Edentia; about one third elected to remain with their parents. All children of prechoice age were taken to Edentia. No one could have beheld the sorrowful parting of this Material Son and Daughter and their children without realizing that the way of the transgressor is hard. These offspring of Adam and Eve are now on Edentia; we do not know what disposition is to be made of them.

75:6.4 (844.6) It was a sad, sad caravan that prepared to journey on. Could anything have been more tragic! To have come to a world in such high hopes, to have been so auspiciously received, and then to go forth in disgrace from Eden, only to lose more than three fourths of their children even before finding a new abiding place!

7. DEGRADATION OF ADAM AND EVE

75:7.1 (845.1) It was while the Edenic caravan was halted that Adam and Eve were informed of the nature of their transgressions and advised concerning their fate. Gabriel appeared to pronounce judgment. And this was the verdict: The Planetary Adam and Eve of Urantia are adjudged in default; they have violated the covenant of their trusteeship as the rulers of this inhabited world.

75:7.2 (845.2) While downcast by the sense of guilt, Adam and Eve were greatly cheered by the announcement that their judges on Salvington had absolved them from all charges of standing in "contempt of the universe government." They had not been held guilty of rebellion.

75:7.3 (845.3) The Edenic pair were informed that they had degraded themselves to the status of the mortals of the realm; that they must henceforth conduct themselves as man and woman of Urantia, looking to the future of the world races for their future.

75:7.4 (845.4) Long before Adam and Eve left Jerusem, their instructors had fully explained to them the consequences of any vital departure from the divine plans. I had personally and repeatedly warned them, both before and after they arrived on Urantia, that reduction to the status of mortal flesh would be the certain result, the sure penalty, which would unfailingly attend default in the execution of their planetary mission. But a comprehension of the immortality status of the material order of sonship is essential to a clear understanding of the consequences attendant upon the default of Adam and Eve.

75:7.5 (845.5) 1. Adam and Eve, like their fellows on Jerusem, maintained immortal status through

intelektualaus susivienijimo su Dvasios protinės gravitacijos grandine. Kada šitas gyvybiškai svarbus palaikymas yra nutraukiamas dėl protinio atsiskyrimo, tada, nepriklausomai nuo tvarinio egzistencijos dvasinio lygio, nemirtingumo statusas yra prarandamas. Mirtingojo statusas, po kurio eina fizinis suirimas, buvo neišvengiama Adomo ir levos intelektualios pražangos pasekmė.

2. Urantijos Materialusis Sūnus ir Dukra, taip pat būdami įsameninti šito pasaulio mirtingųjų materialių kūnų pavidalu, toliau priklausė nuo dvigubos cirkuliuojančios sistemos palaikymo, viena sistema buvo kilusi iš jų fizinės prigimties, kita sistema buvo kilusi iš superenergijos, saugomos gyvybės medžio vaisiuje. Archangelas sargas Adomą ir levą visada iš tikrųjų įspėdavo, kad pasitikėjimą pamynus statusas bus pažemintas, ir po jų pražangos jiems nebebuvo leista naudotis šituo energijos šaltiniu.

Kaligastijai iš tikrųjų pavyko Adomą ir levą pagauti į spąstus, bet jis neįgyvendino savo tikslo iki galo, kad įtrauktų juos į atvirą maištą prieš visatos vyriausybę. Tai, ką jie padarė, iš tikrųjų buvo blogis, bet jie niekada nebuvo kalti dėl tiesos paniekinimo, taip pat jie ir sąmoningai neįsitraukė į maištą prieš Visuotinio Tėvo ir jo Sūnaus Kūrėjo teisų valdymą.

8. VADINAMASIS ŽMOGAUS NUOPOLIS

Adomas ir leva iš materialiosios sūnystės aukšto statuso iš tiesų nupuolė žemyn į mirtingojo žmogaus žemą statusą. Bet tai nebuvo žmogaus nuopolis. Nepaisant Adominės pražangos tiesioginių pasekmių, žmogiškoji rasė buvo pagerinta. Nors dieviškasis planas, numatęs Urantijos tautoms suteikti violetinę rasę, sužlugo, bet mirtingosios rasės turėjo milžiniškos naudos ir iš to riboto indėlio, kurį Adomas ir jo palikuonys įnešė į Urantijos rases.

Nebuvo jokio „žmogaus nuopolio.“ Žmogiškosios rasės istorija yra progresuojančios evoliucijos istorija, ir tas Adomo savęs padovanojimas pasaulio tautas labai smarkiai pagerino, palyginus su jų ankstesniaja biologine būseną. Dabar Urantijos labiausiai išsivystę palikuonys turi savyje paveldėjimo faktorių net iš keturių atskirų šaltinių: Andonitų, sangikų, noditų, ir Adomitų.

Adomas neturėtų būti laikomas žmogiškosios rasės prakeikimo priežastimi. Nors jis iš tikrųjų ir neįvykdė dieviškojo plano, nors iš tikrųjų ir sulaužė savo sutartį su Dievybe, nors jis ir jo partnerė iš tikrųjų ir buvo pažeminti tvarinių statuse, nepaisant viso šito, jų indėlis į žmogiškosios rasės civilizacijos išvystymą Urantijoje iš tiesų yra didelis.

intellectual association with the mind-gravity circuit of the Spirit. When this vital sustenance is broken by mental disjunction, then, regardless of the spiritual level of creature existence, immortality status is lost. Mortal status followed by physical dissolution was the inevitable consequence of the intellectual default of Adam and Eve.

75:7.6 (845.6) 2. The Material Son and Daughter of Urantia, being also personalized in the similitude of the mortal flesh of this world, were further dependent on the maintenance of a dual circulatory system, the one derived from their physical natures, the other from the superenergy stored in the fruit of the tree of life. Always had the archangel custodian admonished Adam and Eve that default of trust would culminate in degradation of status, and access to this source of energy was denied them subsequent to their default.

75:7.7 (845.7) Caligastia did succeed in trapping Adam and Eve, but he did not accomplish his purpose of leading them into open rebellion against the universe government. What they had done was indeed evil, but they were never guilty of contempt for truth, neither did they knowingly enlist in rebellion against the righteous rule of the Universal Father and his Creator Son.

8. THE SO-CALLED FALL OF MAN

75:8.1 (845.8) Adam and Eve did fall from their high estate of material sonship down to the lowly status of mortal man. But that was not the fall of man. The human race has been uplifted despite the immediate consequences of the Adamic default. Although the divine plan of giving the violet race to the Urantia peoples miscarried, the mortal races have profited enormously from the limited contribution which Adam and his descendants made to the Urantia races.

75:8.2 (846.1) There has been no “fall of man.” The history of the human race is one of progressive evolution, and the Adamic bestowal left the world peoples greatly improved over their previous biologic condition. The more superior stocks of Urantia now contain inheritance factors derived from as many as four separate sources: Andonite, Sangik, Nodite, and Adamic.

75:8.3 (846.2) Adam should not be regarded as the cause of a curse on the human race. While he did fail in carrying forward the divine plan, while he did transgress his covenant with Deity, while he and his mate were most certainly degraded in creature status, notwithstanding all this, their contribution to the human race did much to advance civilization on Urantia.

Vertinant Adominės misijos rezultatus jūsų pasaulyje, teisingumas reikalauja, jog būtų atsižvelgta į planetos padėtį. Adomas susidūrė beveik su beviltiška užduotimi, kada, kartu su savo gražiąja partnere, jis buvo atgabentas iš Jerusemo į šitą tamsią ir pasimetusią planetą. Bet jeigu jie būtų pasinaudoję Melkizedekų ir jų padėjėjų patarimu, ir *jeigu jie būtų buvę kantrūs*, tai jiems galų gale būtų pasisekė. Bet leva klausėsi gudrios propagandos apie asmeninę laisvę ir planetinę veiksmo laisvę. Ji leidosi įtraukiama į eksperimentavimą su materialiosios sūnystės kategorijos gyvybės plazma tuo, kad jai patiktą gyvybės plazmą ji sutiko per anksti sumaišyti su Gyvybės Nešėjų pirminio projekto tuometinės susimaišiusios kategorijos gyvybės plazma, kuri anksčiau buvo sujungta su reprodukuojančių būtybių, kažkada priskirtų Planetos Princo personalui, gyvybės plazma.

Niekada, per visą savo kilmą į Rojų, jūs nelaimėsite nieko, mėgindami nekantriai apgauti nustatytą ir dieviškąjį planą nedideliais sutrumpinimais, asmeniniais išradimais, ar kitomis gerinimo priemonėmis tobulumo kelyje, tobulumo keliui, ir amžinojo tobulumo kelio labui.

Apskritai, tikriausiai nebuvo širdį labiau draskančio išminties žlugimo nė vienoje kitoje Nebadono planetoje. Bet nėra nieko stebėtino, kad padaromos tokios klaidos evoliucinių visatų reikaluose. Mes esame gigantiško kūrinio dalis, ir todėl nėra nieko keisto, kad viskas, kas vyksta, nėra tobula; mūsų visata nebuvo sukurta tobula. Tobulumas yra mūsų amžinasis tikslas, o ne mūsų kilmė.

Jeigu tai būtų mechaninė visata, jeigu Pirmasis Didysis Šaltinis ir Centras būtų tiktai jėga, ir nebūtų taip pat ir asmenybė, jeigu visa kūrinija būtų fizinės materijos milžiniška sanauja, kurią valdytų tikslūs dėsniai, kuriuos apibūdina nekintantys energijos veiksmai, tada tobulumas galėtų rasti, net ir nepaisant visatos statuso neužbaigtumo. Nebūtų jokių nesutarimų; nebūtų jokios trinties. Bet mūsų santykinio tobulumo ir netobulumo besivystančioje visatoje mes džiūgaujame, kad yra įmanomas nesutarimas ir nesusipratimas, nes šituo yra paliudijamas asmenybės faktas ir veiksmas visatoje. Ir jeigu mūsų kūrinija yra tokia egzistencija, kurioje valdo asmenybė, tuomet jūs galite būti tikri, jog yra galimybės asmenybei išlikti, vystytis, ir pasiekti; mes galime būti tikri dėl asmenybės augimo, patyrimo, ir jaudinančios užduoties. Kokia yra šlovinga visata, tuo, kad ji yra asmeninė ir besivystanti, o ne tiesiog mechaninė arba net pasyviai tobula!

Pateikta Solonijos, serafinio "balso Sode."]

75:8.4 (846.3) In estimating the results of the Adamic mission on your world, justice demands the recognition of the condition of the planet. Adam was confronted with a well-nigh hopeless task when, with his beautiful mate, he was transported from Jerusem to this dark and confused planet. But had they been guided by the counsel of the Melchizedeks and their associates, and *had they been more patient*, they would have eventually met with success. But Eve listened to the insidious propaganda of personal liberty and planetary freedom of action. She was led to experiment with the life plasm of the material order of sonship in that she allowed this life trust to become prematurely commingled with that of the then mixed order of the original design of the Life Carriers which had been previously combined with that of the reproducing beings once attached to the staff of the Planetary Prince.

75:8.5 (846.4) Never, in all your ascent to Paradise, will you gain anything by impatiently attempting to circumvent the established and divine plan by short cuts, personal inventions, or other devices for improving on the way of perfection, to perfection, and for eternal perfection.

75:8.6 (846.5) All in all, there probably never was a more disheartening miscarriage of wisdom on any planet in all Nebadon. But it is not surprising that these missteps occur in the affairs of the evolutionary universes. We are a part of a gigantic creation, and it is not strange that everything does not work in perfection; our universe was not created in perfection. Perfection is our eternal goal, not our origin.

75:8.7 (846.6) If this were a mechanistic universe, if the First Great Source and Center were only a force and not also a personality, if all creation were a vast aggregation of physical matter dominated by precise laws characterized by unvarying energy actions, then might perfection obtain, even despite the incompleteness of universe status. There would be no disagreement; there would be no friction. But in our evolving universe of relative perfection and imperfection we rejoice that disagreement and misunderstanding are possible, for thereby is evidenced the fact and the act of personality in the universe. And if our creation is an existence dominated by personality, then can you be assured of the possibilities of personality survival, advancement, and achievement; we can be confident of personality growth, experience, and adventure. What a glorious universe, in that it is personal and progressive, not merely mechanical or even passively perfect!

75:8.8 (846.7) [Presented by Solonia, the seraphic "voice in the Garden."]

76 Dokumentas. Antrasis Sodas

⇐ 075

URANTIJOS KNYGA

077 ⇐

III DALIS. URANTIJOS ISTORIJA

76 DOKUMENTAS. ANTRASIS SODAS

Skyrius

ĮVADAS

1. Edenitai įžengia į Mesopotamiją
2. Kainas ir Abelis
3. Gyvenimas Mesopotamijoje
4. Violetinė rasė
5. Adomo ir Ievos mirtis
6. Adomo ir Ievos išlikimas

ĮVADAS

KADA Adomas nusprendė pirmąjį sodą palikti noditams be pasipriešinimo, tada jis ir jo pasekėjai negalėjo eiti į vakarus, nes edenitai neturėjo valčių, tinkamų tokiai jūrinei kelionei. Jie negalėjo eiti į šiaurę; šiauriniai noditai jau žygiavo prieš Edeną. Jie bijojo eiti į pietus; to regiono kalvose knibždėte knibždėjo priešiški genčiai. Vienintelis atviras kelias buvo į rytus, ir taip jie keliavo į rytus link tuometinių palankių regionų tarp Tigrio ir Eufrato upių. Ir didelė dalis iš tų, kurie pasiliko, vėliau iškeliavo į rytus, kad prisijungtų prie Adomitų jų naujuosiuose slėnio namuose.

Kainas ir Sansa abu gimė prieš tai, kada Adominis karavanas pasiekė tikslą tarp šių upių Mesopotamijoje. Laota, Sansos motina, mirė gimdydama savo dukrą; leva kankinasi daug, bet išliko gyva dėl stipresnės sveikatos. leva priglaudė Sansą, Laotos vaiką, prie savo krūtinės, ir ji buvo auginama kartu su Kainu. Kada Sansa suaugo, ji buvo didžiulių gabumų moteris. Ji tapo Sargano, šiaurės mėlynųjų rasių vado, žmona, ir įnešė savo indėlį į tų laikų mėlynųjų žmonių vystymąsi.

PAPER 76

THE SECOND GARDEN

SECTIONS

Introduction

1. The Edenites Enter Mesopotamia
2. Cain and Abel
3. Life in Mesopotamia
4. The Violet Race
5. Death of Adam and Eve
6. Survival of Adam and Eve

INTRODUCTION

76:0.1 (847.1) WHEN Adam elected to leave the first garden to the Nodites unopposed, he and his followers could not go west, for the Edenites had no boats suitable for such a marine adventure. They could not go north; the northern Nodites were already on the march toward Eden. They feared to go south; the hills of that region were infested with hostile tribes. The only way open was to the east, and so they journeyed eastward toward the then pleasant regions between the Tigris and Euphrates rivers. And many of those who were left behind later journeyed eastward to join the Adamites in their new valley home.

76:0.2 (847.2) Cain and Sansa were both born before the Adamic caravan had reached its destination between the rivers in Mesopotamia. Laotta, the mother of Sansa, perished at the birth of her daughter; Eve suffered much but survived, owing to superior strength. Eve took Sansa, the child of Laotta, to her bosom, and she was reared along with Cain. Sansa grew up to be a woman of great ability. She became the wife of Sargan, the chief of the northern blue races, and contributed to the advancement of the blue men of those times.

1. EDENITAI ĮŽENGIA Į MESOPOTAMIJĄ

Adomo karavanui prireikė beveik ištisų metų tam, kad pasiektų Eufrato upę. Ji buvo patvinusi, dėl to stovykloje lygumose į vakarus nuo upės jie išbuvo beveik šešias savaites prieš persikeldami per upę į žemę tarp tų upių, turėjusių tapti antruoju sodu.

Kada antrojo sodo žemėje gyvenusius žmones pasiekė žinia, jog Edeno Sodo karalius ir aukštasis šventikas žygiuoja prieš juos, tada jie paskubomis pabėgo į rytinius kalnus. Kada Adomas atvyko, tai visą pageidaujamą teritoriją rado tuščią. Ir čia, šitoje naujojoje vietoje, Adomas ir jo pagalbininkai ėmėsi darbo statyti naujus namus ir kurti naują kultūros ir religijos centrą.

Šita vieta Adomui buvo žinoma kaip vienas iš trijų pirminių variantų, kuriuos buvo parinkęs Vano ir Amadono pasiūlytas komitetas, atsakingas už Sodo vietų parinkimą. Tais laikais pačios tos abi upės buvo gera gamtinė gynyba, o netoli į šiaurę nuo antrojo sodo Eufratas ir Tigris vienas prie kito priartėjo taip, kad gynybinė siena, nusitęsianti penkiasdešimt šešias mylias galėjo būti pastatyta tam, kad apsaugotų teritoriją į pietus ir tarp šių upių.

Įsikūrus naujajame Edene, reikėjo prisitaikyti prie primityvaus gyvenimo būdo; atrodė, kad ta žemė iš tikrųjų yra praeikta. Gamta dar kartą diktavo savo sąlygas. Dabar Adomitai buvo priversti, tam, kad išgyventų, sunkiai plušėti neparengtoje žemėje ir susidoroti su gyvenimo realybėmis gamtos priešiško ir mirtingojo egzistencijos nesuderinamumo sąlygomis. Pirmąjį sodą jie surado iš dalies parengtą, bet antrąjį sodą turėjo susikurti savo pačių rankų darbu ir "nuo veido žliaugiant prakaitui."

2. KAINAS IR ABELIS

Po Kaino gimimo praėjus mažiau negu dvejiems metams, gimė Abelis, pirmasis Adomo ir levos vaikas, gimęs antrajame sode. Kada Abelis sulaukė dvylikos metų, tada jis nusprendė tapti kerdžiumi; Kainas buvo pasirinkęs žemdirbystę.

Tais laikais buvo paprotys šventikams aukoti daiktus, esančius šalia. Piemenys atgindavo savo kaimenes, fermeriai atnešdavo laukų vaisių; ir sutinkamai su šituo papročiu, Kainas ir Abelis lygiai taip periodiškai aukodavo šventikams. Abu berniukai daug kartų buvo susiginčiję dėl to, kurio užsiėmimas yra santykinai vertingesnis, ir Abelis netruko pastebėti, jog pirmenybė buvo teikiama jo aukojamiems gyvuliams. Iš tiesų Kainas

1. THE EDENITES ENTER MESOPOTAMIA

76:1.1 (847.3) It required almost a full year for the caravan of Adam to reach the Euphrates River. Finding it in flood tide, they remained camped on the plains west of the stream almost six weeks before they made their way across to the land between the rivers which was to become the second garden.

76:1.2 (847.4) When word had reached the dwellers in the land of the second garden that the king and high priest of the Garden of Eden was marching on them, they had fled in haste to the eastern mountains. Adam found all of the desired territory vacated when he arrived. And here in this new location Adam and his helpers set themselves to work to build new homes and establish a new center of culture and religion.

76:1.3 (847.5) This site was known to Adam as one of the three original selections of the committee assigned to choose possible locations for the Garden proposed by Van and Amadon. The two rivers themselves were a good natural defense in those days, and a short way north of the second garden the Euphrates and Tigris came close together so that a defense wall extending fifty-six miles could be built for the protection of the territory to the south and between the rivers.

76:1.4 (847.6) After getting settled in the new Eden, it became necessary to adopt crude methods of living; it seemed entirely true that the ground had been cursed. Nature was once again taking its course. Now were the Adamites compelled to wrest a living from unprepared soil and to cope with the realities of life in the face of the natural hostilities and incompatibilities of mortal existence. They found the first garden partially prepared for them, but the second had to be created by the labor of their own hands and in the "sweat of their faces."

2. CAIN AND ABEL

76:2.1 (848.1) Less than two years after Cain's birth, Abel was born, the first child of Adam and Eve to be born in the second garden. When Abel grew up to the age of twelve years, he elected to be a herder; Cain had chosen to follow agriculture.

76:2.2 (848.2) Now, in those days it was customary to make offerings to the priesthood of the things at hand. Herders would bring of their flocks, farmers of the fruits of the fields; and in accordance with this custom, Cain and Abel likewise made periodic offerings to the priests. The two boys had many times argued about the relative merits of their vocations, and Abel was not slow to note that preference was shown for his animal sacrifices. In

bergždžiai apeliavo į pirmojo Edeno tradicijas, į tai, kad anksčiau pirmenybė būdavo teikiama laukų vaisiams. Bet Abelis šito nepripažindavo, ir jis tyčiodavosi iš savo vyresniojo brolio, kai tas suglumdavo.

Pirmojo Edeno dienomis Adomas iš tikrųjų mėgino atpratinti nuo gyvūnų aukojimo, taip, kad Kainas turėjo pateisinamą precedentą savo tvirtinimams. Bet antrojo Edeno religinį gyvenimą organizuoti buvo sunku. Adomą užgriuvo tūkstančiai problemų, susijusių su statybos darbais, gynyba, ir žemės ūkiu. Būdamas smarkiai prislėgtas dvasiškai, jis garbinimo ir švietimo organizaciją patikėjo tiems noditų kilmės atstovams, kurie šiose pareigose tarnavo ir pirmajame sode; net ir per tokį trumpą laiką atliekantys apeigas noditai šventikai sugrįžo prie standartų ir taisyklių, kurios vyravo iki Adomo.

Abu berniukai niekada gerai nesutarė, o šitas aukojimų reikalas dar daugiau prisidėjo prie tarp jų augančios neapykantos. Abelis žinojo, kad jis yra tiek Adomo, tiek levos sūnus, ir niekada nepraleisdavo progos priminti Kainui, jog Adomas nėra jo tėvas. Kainas nebuvo grynai violetinis, nes jo tėvas buvo iš noditų rasės, vėliau susimaišiusios su mėlynuoju žmogumi ir su raudonoju žmogumi ir su Andonitų aborigenų palikuonimis. Ir visa tai, drauge su Kaino paveldėtu natūraliu agresyvumu, vertė jį brandinti vis labiau augančią neapykantą savo jaunesniajam broliui.

Berniukai buvo atitinkamai aštuoniolikos ir dvidešimties metų amžiaus, kada įtampa tarp jų buvo galutinai pašalinta, vieną dieną, kada Abelio patyčios jo karingajam broliui sukėlė tokį įniršį, jog Kainas puolė jį įsiutęs ir nužudė.

Stebint Abelio elgesį galima pastebėti, kokią reikšmę turi aplinka ir lavinimas kaip charakterio ugdymo faktoriai. Abelis turėjo idealų paveldėjimą, o paveldėjimas sudaro bet kokio charakterio pagrindą; bet menkesnės aplinkos poveikis visiškai neutralizavo šitą nuostatų paveldėjimą. Abelį, ypač kada jis buvo jaunesnis, labai smarkiai paveikė nepalanki aplinka. Jis būtų tapęs visiškai kitokiu asmeniu, jeigu būtų gyvenęs iki dvidešimt penkerių ar trisdešimties metų; tada būtų pasireiškęs jo nuostabus paveldėjimas. Tuo metu, kada gera aplinka negali daug kuo prisidėti prie to, jog iš tikrųjų būtų įveikti charakterio blogo paveldėjimo trūkumai, tai bloga aplinka gali labai veiksmingai sugadinti nuostatų paveldėjimą, bent jau jaunystės metais. Gera visuomeninė aplinka ir tinkamas švietimas yra nepakeičiama dirva ir atmosfera tam, kad iš gero paveldėjimo būtų gauta kuo daugiau.

Apie Abelio mirtį tėvai sužinojo, kada jo šuo kaimenes parginė be savojo šeimininko. Adomui ir levai, Kainas netrukus ėmė tapti savo pačių

vain did Cain appeal to the traditions of the first Eden, to the former preference for the fruits of the fields. But this Abel would not allow, and he taunted his older brother in his discomfiture.

76:2.3 (848.3) In the days of the first Eden, Adam had indeed sought to discourage the offering of animal sacrifice so that Cain had a justifiable precedent for his contentions. It was, however, difficult to organize the religious life of the second Eden. Adam was burdened with a thousand and one details associated with the work of building, defense, and agriculture. Being much depressed spiritually, he intrusted the organization of worship and education to those of Nodite extraction who had served in these capacities in the first garden; and in even so short a time the officiating Nodite priests were reverting to the standards and rulings of pre-Adamic times.

76:2.4 (848.4) The two boys never got along well, and this matter of sacrifices further contributed to the growing hatred between them. Abel knew he was the son of both Adam and Eve and never failed to impress upon Cain that Adam was not his father. Cain was not pure violet as his father was of the Nodite race later admixed with the blue and the red man and with the aboriginal Andonic stock. And all of this, with Cain's natural bellicose inheritance, caused him to nourish an ever-increasing hatred for his younger brother.

76:2.5 (848.5) The boys were respectively eighteen and twenty years of age when the tension between them was finally resolved, one day, when Abel's taunts so infuriated his bellicose brother that Cain turned upon him in wrath and slew him.

76:2.6 (848.6) The observation of Abel's conduct establishes the value of environment and education as factors in character development. Abel had an ideal inheritance, and heredity lies at the bottom of all character; but the influence of an inferior environment virtually neutralized this magnificent inheritance. Abel, especially during his younger years, was greatly influenced by his unfavorable surroundings. He would have become an entirely different person had he lived to be twenty-five or thirty; his superb inheritance would then have shown itself. While a good environment cannot contribute much toward really overcoming the character handicaps of a base heredity, a bad environment can very effectively spoil an excellent inheritance, at least during the younger years of life. Good social environment and proper education are indispensable soil and atmosphere for getting the most out of a good inheritance.

76:2.7 (849.1) The death of Abel became known to his parents when his dogs brought the flocks home without their master. To Adam and Eve, Cain was

beprotystės niūriu priminė, ir jie pritarė jo sprendimui Edeną palikti.

Kaino gyvenimas Mesopotamijoje nebuvo per daug laimingas, kadangi jis tapo tokiu neįprastu pražangos simboliu. Nebuvo taip, kad jo draugai jam būtų buvę nedraugiški, bet nebuvo ir taip, kad jis nežinotų, jog pasąmonėje dėl jo buvimo jie jautė apmaudą. Bet Kainas suvokė, kadangi jis neturi genties ženklų, tai jį užmuštų pirmasis atsitiktinai sutiktas kaimyninės genties narys. Baimė, ir šioks toks sąžinės graužimas, jį atvedė į atgailą. Kaino viduje niekada nebuvo apsigyvenęs Derintojas, jis visada priešinosi šeimos drausmei ir savo tėvo religijai niekino. Bet dabar jis atėjo pas levą, savo motiną, ir paprašė jos dvasinės pagalbos ir patarimo, ir kada jis nuoširdžiai ieškojo dieviškosios paramos, tada jo viduje apsigyveno Derintojas. Ir šitas Derintojas, gyvenantis viduje ir žvelgiantis į išorę, Kainui suteikė ryškų pranašumo privalumą, dėl kurio jis atsidūrė vienoje gretose su Adomo gentimi, kurios taip smarkiai buvo bijomasi.

Ir taip Kainas išvyko į Nodo žemę, į rytus nuo senojo Edeno. Jis tapo savo tėvo tautos vienos grupės didžiu vadu, ir iš tikrųjų, tam tikru laipsniu, įgyvendino Serapatatijos pranašavimus, nes jis iš tiesų per visą savo gyvenimą skatino taiką tarp noditų šitos dalies ir Adomitų. Kainas vedė Remoną, savo tolimąją pusseserę, o jų pirmasis sūnus, Enochas, tapo elamitų noditų vadu. Ir šimtus metų elamitai ir Adomitai gyveno taikiai.

3. GYVENIMAS MESOPOTAMIJOJE

Laikui einant antrajame sode, pražangos pasekmės tapo vis akivaizdesnės, Adomas ir leva labai ilgėjosi savo buvusių grožio ir ramybės namų, o taip pat ir savo vaikų, kurie buvo išgabenti į Edentiją. Iš tikrųjų buvo skaudu stebėti šią nuostabią porą, pažemintą iki šios sferos įprasto materialaus kūno statuso; bet savo pažemintame statuse jie elgėsi kilniai ir tvirtai.

Adomas išmintingai daugiausia laiko praleisdavo mokydamas savo vaikus ir jų draugus pilietinio administravimo, švietimo metodu, ir religinio atsidavimo. Jeigu ne šita toli siekianti įžvalga, tai po jo mirties būtų prasidėjęs chaosas. Iš tikrųjų, Adomo mirtis jo tautos gyvenime mažai ką pakeitė. Bet likus daug laiko iki Adomo ir levos mirties, jie pastebėjo, kad jų vaikai ir pasekėjai palaipsniui išmoko užmiršti savo šlovės dienas Edene. Ir didžiai daugumai jų pasekėjų buvo daug geriau, kad Edeno žavesį jie iš tikrųjų užmiršo; šitaip nebuvo panašu, kad jiems teks

fast becoming the grim reminder of their folly, and they encouraged him in his decision to leave the garden.

76:2.8 (849.2) Cain's life in Mesopotamia had not been exactly happy since he was in such a peculiar way symbolic of the default. It was not that his associates were unkind to him, but he had not been unaware of their subconscious resentment of his presence. But Cain knew that, since he bore no tribal mark, he would be killed by the first neighboring tribesmen who might chance to meet him. Fear, and some remorse, led him to repent. Cain had never been indwelt by an Adjuster, had always been defiant of the family discipline and disdainful of his father's religion. But he now went to Eve, his mother, and asked for spiritual help and guidance, and when he honestly sought divine assistance, an Adjuster indwelt him. And this Adjuster, dwelling within and looking out, gave Cain a distinct advantage of superiority which classed him with the greatly feared tribe of Adam.

76:2.9 (849.3) And so Cain departed for the land of Nod, east of the second Eden. He became a great leader among one group of his father's people and did, to a certain degree, fulfill the predictions of Serapatatia, for he did promote peace between this division of the Nodites and the Adamites throughout his lifetime. Cain married Remona, his distant cousin, and their first son, Enoch, became the head of the Elamite Nodites. And for hundreds of years the Elamites and the Adamites continued to be at peace.

3. LIFE IN MESOPOTAMIA

76:3.1 (849.4) As time passed in the second garden, the consequences of default became increasingly apparent. Adam and Eve greatly missed their former home of beauty and tranquillity as well as their children who had been deported to Edentia. It was indeed pathetic to observe this magnificent couple reduced to the status of the common flesh of the realm; but they bore their diminished estate with grace and fortitude.

76:3.2 (849.5) Adam wisely spent most of the time training his children and their associates in civil administration, educational methods, and religious devotions. Had it not been for this foresight, pandemonium would have broken loose upon his death. As it was, the death of Adam made little difference in the conduct of the affairs of his people. But long before Adam and Eve passed away, they recognized that their children and followers had gradually learned to forget the days of their glory in Eden. And it was better for the majority of their followers that they did forget the

patirti per didelį nepasitenkinimą dėl savo mažiau palankios aplinkos.

Adomitų pilietiniai valdovai pagal giminytės liniją buvo kilę iš pirmojo sodo sūnų. Adomo pirmasis sūnus, Adomsonas (Adomas iš Adomo), įkūrė violetinės rasės antrinį centrą į šiaurę nuo antrojo Edeno. Adomo antrasis sūnus, levasonas, tapo puikiu lyderiu ir administratoriumi; jis buvo savo tėvo didysis pagalbininkas. Levasonas gyveno ne tiek ilgai, kiek Adomas, o jo vyriausiasis sūnus, Jansadas, tapo Adomo perėmėju kaip Adomitų genčių vadas.

Religiniai valdovai, arba dvasininkija, prasideda nuo Seto, vyriausiojo iš išlikusių gyvų Adomo ir levos sūnų, gimusių antrajame sode. Jis gimė praėjus vienam šimtui dvidešimt devyneriems metams po Adomo atvykimo į Urantiją. Setas visiškai pasinėrė į tokį darbą, kad keltų savo tėvo pasekėjų dvasinį statusą, tapo naujojo šventikų sluoksnio vadovu antrajame sode. Jo sūnus, Enosas, sukūrė naują garbinimo formą, o jo anūkas, Kenanas, sukūrė užsienio misionierių tarnybą aplinkinėms gentims, artimoms ir tolimoms.

Setitų dvasininkija buvo tripusės pakraipos, apėmusi religiją, sveikatą, ir švietimą. Šitos kategorijos dvasininkai buvo mokomi atlikti religines apeigas, tarnauti gydytojais ir sanitarijos inspektorais, ir būti mokytojais sodo mokyklose.

Adomo karavanas iš pirmojo sodo į šitą žemę tarp upių buvo atsivežęs šimtų augalų ir javų rūšių sėklų ir svogūnėlių; jie taip pat buvo atginę didžiules kaimenes ir po nedidelį skaičių gyvūnų iš visų prijaukintų rūšių. Dėl šito jie turėjo didžiulį pranašumą prieš aplinkines gentis. Jie naudojo didelę dalimi privalumų iš aukštesniosios pirminio Sodo kultūros.

Iki pat išvykimo iš pirmojo sodo, Adomas ir jo šeima visą laiką maitinosi vaisiais, grūdais, ir riešutais. Pakeliui į Mesopotamiją jie pirmą kartą valgė maistingų žolių ir daržovių. Antrajame sode neužilgo buvo pradėta valgyti mėsą, bet mėsa niekada netapo Adomo ir levos reguliarios mitybos dalimi. Taip pat nei Adomsonas, nei levasonas, nei kiti pirmojo sodo pirmosios kartos vaikai mėsos valgyti nepradėjo.

Adomitai aplinkines tautas labai smarkiai pralenkė savo kultūriniais pasiekimais ir intelektualiu išsivystymu. Jie sukūrė trečiąją abėcėlę ir kitokiais būdais klojo pamatus didelei daliai to, kas buvo meno, mokslo, ir literatūros pirmtakas. Čia, žemėse tarp Tigrio ir Eufrato, jie išlaikė rašymo, metalo apdirbimo, keramikos, ir

grandeur of Eden; they were not so likely to experience undue dissatisfaction with their less fortunate environment.

76:3.3 (849.6) The civil rulers of the Adamites were derived hereditarily from the sons of the first garden. Adam's first son, Adamson (Adam ben Adam), founded a secondary center of the violet race to the north of the second Eden. Adam's second son, Eveson, became a masterly leader and administrator; he was the great helper of his father. Eveson lived not quite so long as Adam, and his eldest son, Jansad, became the successor of Adam as the head of the Adamite tribes.

76:3.4 (849.7) The religious rulers, or priesthood, originated with Seth, the eldest surviving son of Adam and Eve born in the second garden. He was born one hundred and twenty-nine years after Adam's arrival on Urantia. Seth became absorbed in the work of improving the spiritual status of his father's people, becoming the head of the new priesthood of the second garden. His son, Enos, founded the new order of worship, and his grandson, Kenan, instituted the foreign missionary service to the surrounding tribes, near and far.

76:3.5 (850.1) The Sethite priesthood was a threefold undertaking, embracing religion, health, and education. The priests of this order were trained to officiate at religious ceremonies, to serve as physicians and sanitary inspectors, and to act as teachers in the schools of the garden.

76:3.6 (850.2) Adam's caravan had carried the seeds and bulbs of hundreds of plants and cereals of the first garden with them to the land between the rivers; they also had brought along extensive herds and some of all the domesticated animals. Because of this they possessed great advantages over the surrounding tribes. They enjoyed many of the benefits of the previous culture of the original Garden.

76:3.7 (850.3) Up to the time of leaving the first garden, Adam and his family had always subsisted on fruits, cereals, and nuts. On the way to Mesopotamia they had, for the first time, partaken of herbs and vegetables. The eating of meat was early introduced into the second garden, but Adam and Eve never partook of flesh as a part of their regular diet. Neither did Adamson nor Eveson nor the other children of the first generation of the first garden become flesh eaters.

76:3.8 (850.4) The Adamites greatly excelled the surrounding peoples in cultural achievement and intellectual development. They produced the third alphabet and otherwise laid the foundations for much that was the forerunner of modern art, science, and literature. Here in the lands between the Tigris and Euphrates they maintained the arts

audimo menus ir sukūrė tokį architektūros tipą, kuris nebuvo pranoktas per tūkstančius metų.

Violetinių tautų šeimos gyvenimas, pagal tuos laikus, buvo idealus. Vaikai turėjo lankyti mokymo kursų žemdirbystės, amatų, ir gyvulių auginimo srityse arba kitokių atveju buvo lavinami tam, kad atliktų trigubą setitų pareigą; būti dvasininku, gydytoju, ir mokytoju.

Ir kada galvojate apie setitų dvasininkiją, nepainiokite šitų didžiadvasių ir kilnių sveikatos ir religijos mokytojų, tų tikrųjų švietėjų, su vėlesniųjų genčių ir aplinkinių nacijų žemagabriaus ir komerciniais šventikų sluoksniais. Jų religinės sampratos apie Dievybę ir visatą buvo išvystytos ir daugiau ar mažiau tikslios, jų sveikatos nuostatos, jų laikmečiui, buvo nuostabios, ir jų švietimo metodų nuo to laiko niekas niekada nepranoko.

4. VIOLETINĖ RASĖ

Adomas ir Ieva buvo violetinės žmonių rasės, devintosios žmogiškosios rasės, pasirodžiusios Urantijoje, sukūrėjai. Adomas ir jo palikuonys buvo mėlynų akių, ir violetinės tautos turėjo šviesią odą ir šviesių atspalvių plaukus—geltonus, rausvus, ir rudus.

Ieva gimdydama skausmo nejausdavo; jo nejausdavo ir ankstyvosios evoliucinės rasės. Tikrai susimaišiusios rasės, kilusios iš evoliucinio žmogaus sąjungos su noditais, o vėliau su Adomitais, kentėjo aštrius gimdymo skausmus.

Adomas ir Ieva, kaip ir jų sielos broliai Jeruseme, energiją gaudavo iš dvigubo maitinimo, gyvybę palaikė tiek maistas, tiek šviesa, papildyta tam tikromis viršfizinėmis energijomis, kurios Urantijoje nėra atskleistos. Jų palikuonys Urantijoje savo tėvų energijos paėmimo ir šviesos apytakos dovanos nepaveldėjo. Jie turėjo vienintelę apytaką, žmogui būdingą kraujo apytaką. Savo prigimtimi jie aiškiai buvo mirtingieji, kad ir ilgaamžiai, nors su kiekviena nauja karta gyvenimo trukmė krypo link žmogiškosios normos.

Adomas ir Ieva ir jų pirmosios kartos vaikai maistui nenaudojo gyvūnų mėsos. Jie maitinosi vien tik „medžių vaisiais.“ Po pirmosios kartos, visi Adomo palikuonys pradėjo valgyti pieno produktus, bet daugelis iš jų tebesilaikė nemėsinės dietos. Didelė dalis pietinių genčių, su kuriomis jie vėliau susijungė, mėsos taip pat nevalgė. Vėliau dauguma šitų vegetariškų genčių migravo į rytus ir išliko iki dabar, susiliejusios su Indijos tautomis.

Adomo ir Ievos tiek fizinis, tiek dvasinis

of writing, metalworking, pottery making, and weaving and produced a type of architecture that was not excelled in thousands of years.

76:3.9 (850.5) The home life of the violet peoples was, for their day and age, ideal. Children were subjected to courses of training in agriculture, craftsmanship, and animal husbandry or else were educated to perform the threefold duty of a Sethite: to be priest, physician, and teacher.

76:3.10 (850.6) And when thinking of the Sethite priesthood, do not confuse those high-minded and noble teachers of health and religion, those true educators, with the debased and commercial priesthoods of the later tribes and surrounding nations. Their religious concepts of Deity and the universe were advanced and more or less accurate, their health provisions were, for their time, excellent, and their methods of education have never since been surpassed.

4. THE VIOLET RACE

76:4.1 (850.7) Adam and Eve were the founders of the violet race of men, the ninth human race to appear on Urantia. Adam and his offspring had blue eyes, and the violet peoples were characterized by fair complexions and light hair color — yellow, red, and brown.

76:4.2 (850.8) Eve did not suffer pain in childbirth; neither did the early evolutionary races. Only the mixed races produced by the union of evolutionary man with the Nodites and later with the Adamites suffered the severe pangs of childbirth.

76:4.3 (851.1) Adam and Eve, like their brethren on Jerusem, were energized by dual nutrition, subsisting on both food and light, supplemented by certain superphysical energies unrevealed on Urantia. Their Urantia offspring did not inherit the parental endowment of energy intake and light circulation. They had a single circulation, the human type of blood sustenance. They were designedly mortal though long-lived, albeit longevity gravitated toward the human norm with each succeeding generation.

76:4.4 (851.2) Adam and Eve and their first generation of children did not use the flesh of animals for food. They subsisted wholly upon “the fruits of the trees.” After the first generation all of the descendants of Adam began to partake of dairy products, but many of them continued to follow a nonflesh diet. Many of the southern tribes with whom they later united were also nonflesh eaters. Later on, most of these vegetarian tribes migrated to the east and survived as now admixed in the peoples of India.

76:4.5 (851.3) Both the physical and spiritual visions

regėjimas buvo nepalyginamai labiau išsivystęs už šiandieninių tautų. Jų specialūs jutimo organai buvo daug aštresni, ir jie galėjo matyti tarpines būtybes ir angelų gausybes, Melkizedekus, ir puolusį Prinčą Kaligastiją, kuris keletą kartų buvo atvykęs į diskusijas su savo kilniu perėmėju. Jų sugebėjimas matyti šitas dangiškašias būtybes išsilaikė daugiau negu vieną šimtą metų po jų prasižengimo. Jų vaikuose šitie ypatingi jutimo organai nebuvo taip ryškiai išreikšti, ir jie turėjo polinkį silpnėti su kiekviena kita karta.

Adominių vaikų viduje paprastai apsigyvendavo Derintojai, kadangi jie visi turėjo neabejotiną išlikimo potencialą. Šitų labiau išsivysčiusių palikuonių baimė neveikė taip, kaip ji veikė evoliucijos vaikus. Šiandieninės Urantijos rasės tebeturi tiek daug baimės, kadangi jūsų protėviai gavo tiek mažai Adomo gyvybės plazmos, nes taip anksti sužlugo planas dėl rasių fizinio pagerinimo.

Materialiųjų Sūnų ir jų palikuonių kūno ląstelės yra nepalyginamai atsparesnės ligoms, palyginus su tos planetos vietinių evoliucinių būtybių ląstelėmis. Vietinių rasių kūno ląstelės yra panašios į šios sferos gyvus ligas sukeliančius mikroskopinius ir ultramikroskopinius organizmus. Šitie faktai paaiškina, kodėl Urantijos tautos turi tiek daug stengtis, kad mokslinių pastangų būdu užkirstų kelią tokiai daugybei fizinių sutrikimų. Jūs būtumėte nepalyginamai atsparesni ligoms, jeigu jūsų rasės turėtų daugiau Adominės gyvybės plazmos.

Įsikūrus antrajame sode prie Eufrato, Adomas nusprendė po savęs palikti kiek įmanoma daugiau savo gyvybės plazmos, kad po jo mirties atneštų pasauliui naudos. Todėl, leva buvo paskirta vadovauti rasių pagerinimo komisijai iš dvylikos narių, ir prieš tai, kai numirė Adomas, šita komisija buvo parinkusi aukščiausiojo tipo Urantijoje 1.682 moteris, ir šios moterys buvo apvaisintos Adomine gyvybės plazma. Jų visi vaikai, išskyrus 112, išaugo iki brandos, taip, kad pasaulis šitokiu būdu turėjo naudos, pasipildydamas 1.570 labiau išsivysčiusių vyrų ir moterų. Nors šitos kandidatės į motinas buvo parinktos iš visų aplinkinių genčių ir atstovavo daugumai rasių žemėje, bet didžioji dauguma buvo parinktos iš noditų aukštesniųjų palikuonių, ir davė ankstyvąją pradžią galingai anditų rasei. Šitie vaikai gimė ir buvo auginami savo motinų genčių aplinkoje.

5. ADOMO IR IEVOS MIRTIS

Nedaug laiko praėjus po antrojo Edeno įkūrimo, Adomas ir leva buvo deramu būdu informuoti, kad jų atgaila buvo priimta, ir, nors jie

of Adam and Eve were far superior to those of the present-day peoples. Their special senses were much more acute, and they were able to see the midwayers and the angelic hosts, the Melchizedeks, and the fallen Prince Caligastia, who several times came to confer with his noble successor. They retained the ability to see these celestial beings for over one hundred years after the default. These special senses were not so acutely present in their children and tended to diminish with each succeeding generation.

76:4.6 (851.4) The Adamic children were usually Adjuster indwelt since they all possessed undoubted survival capacity. These superior offspring were not so subject to fear as the children of evolution. So much of fear persists in the present-day races of Urantia because your ancestors received so little of Adam's life plasm, owing to the early miscarriage of the plans for racial physical uplift.

76:4.7 (851.5) The body cells of the Material Sons and their progeny are far more resistant to disease than are those of the evolutionary beings indigenous to the planet. The body cells of the native races are akin to the living disease-producing microscopic and ultramicroscopic organisms of the realm. These facts explain why the Urantia peoples must do so much by way of scientific effort to withstand so many physical disorders. You would be far more disease resistant if your races carried more of the Adamic life.

76:4.8 (851.6) After becoming established in the second garden on the Euphrates, Adam elected to leave behind as much of his life plasm as possible to benefit the world after his death. Accordingly, Eve was made the head of a commission of twelve on race improvement, and before Adam died this commission had selected 1,682 of the highest type of women on Urantia, and these women were impregnated with the Adamic life plasm. Their children all grew up to maturity except 112, so that the world, in this way, was benefited by the addition of 1,570 superior men and women. Though these candidate mothers were selected from all the surrounding tribes and represented most of the races on earth, the majority were chosen from the highest strains of the Nodites, and they constituted the early beginnings of the mighty Andite race. These children were born and reared in the tribal surroundings of their respective mothers.

5. DEATH OF ADAM AND EVE

76:5.1 (851.7) Not long after the establishment of the second Eden, Adam and Eve were duly informed that their repentance was acceptable, and that,

buvo pasmerkti kentėti savojo pasaulio mirtingųjų dalią, bet jie tikrai turėtų būti priimti į Urantijos miegančiųjų išlikusiųjų gretas. Jie visiškai tikėjo šita prisikėlimo ir atgimimo evangelija, kurią Melchizedeks taip jaudinančiai jiems paskelbė. Jų nusižengimas buvo sprendimo klaida, o ne sąmoningo ir tyčinio maišto nuodėmė.

Adomas ir leva, kaip Jerusemo piliečiai, Minties Derintojų neturėjo, taip pat Derintojai nebuvo apsigyvenę jų viduje, kada jie veikė Urantijoje pirmajame sode. Bet tuoj po to, kada jie buvo pažeminti į mirtingųjų statusą, jie pajuto, kad jų viduje yra naujas buvimas, ir suvokė, kad žmogiškasis statusas, kartu su nuoširdžia atgaila, padarė įmanoma tai, jog Derintojai apsigyventų jų viduje. Būtent šitas supratimas, kad juose apsigyveno Derintojai, labai stiprino Adomą ir levą per visą likusį jų gyvenimą; jie žinojo, jog kaip Satanijos Materialieji Sūnūs jie buvo žlugę, bet taip pat jie žinojo, kad Rojaus karjera vis dar buvo jiems atvira kaip visatos kylantiesiems sūnams.

Adomas žinojo apie prisikėlimą, paskelbus naują dieviškąją tvarką, kuris įvyko tuo pačiu metu, kada jis atvyko į planetą, ir jis tikėjo, kad jį ir jo partnerę iš naujo įsamenins galbūt ryšium su sūnystės kitos kategorijos atėjimu. Jis nežinojo, kad Mykolas, šitos visatos valdovas, turi taip greitai pasirodyti Urantijoje; jis tikėjosi, jog kitas Sūnus, kuris turės atvykti, bus Avonalo kategorijos. Net ir šitokiu atveju, Adomui ir levai visada buvo paguoda mąstyti apie vienintelį pranešimą, kurį jie kada nors buvo gavę iš Mykolo, taip pat jis buvo ir tai, ką jiems buvo sunku suprasti. Šitame pranešime, tarp kitų draugystės ir paguodos išsireiškimų, buvo pasakyta: "Aš atsižvelgiau į jūsų pražangos aplinkybes, aš prisiminiau jūsų širdžių troškimą visą laiką būti ištikimiems manojo Tėvo valiai, ir jūs tikrai būsite pašaukti iš mirtingojo miego glėbio, kada aš atvyksiu į Urantiją, jeigu pavaldūs manosios sferos Sūnūs nepasisų pakviesti jūsų iki to laiko."

Ir Adomui ir levai tai buvo didžiulė paslaptis. Šitame pranešime jie galėjo suprasti užmaskuotą pažadą dėl galimo specialaus prisikėlimo, ir tokia galimybė juos labai džiugino, bet jie negalėjo suvokti užuominos prasmės, kad jie galėtų ilsėtis iki prisikėlimo laiko, susijusio su Mykolo asmeniniu pasirodymu Urantijoje. Ir tokiu būdu Edeno pora visada skelbė, jog kada nors ateis Dievo Sūnus, ir savo mylimiesiems jie perdavė šią tikėjimą, bent jau trokštamą viltį, kad jų suklydimų ir sielvarto pasaulis gali būti toji sfera, kurioje šitos visatos valdovas nuspręs veikti kaip save padovanojantis Rojaus Sūnus. Atrodė, jog tai nerealų, bet Adomas laikėsi tos minties, jog konfliktų draskoma Urantija, galų gale, gali būti pats laimingiausias

while they were doomed to suffer the fate of the mortals of their world, they should certainly become eligible for admission to the ranks of the sleeping survivors of Urantia. They fully believed this gospel of resurrection and rehabilitation which the Melchizedeks so touchingly proclaimed to them. Their transgression had been an error of judgment and not the sin of conscious and deliberate rebellion.

76:5.2 (852.1) Adam and Eve did not, as citizens of Jerusem, have Thought Adjusters, nor were they Adjuster indwelt when they functioned on Urantia in the first garden. But shortly after their reduction to mortal status they became conscious of a new presence within them and awakened to the realization that human status coupled with sincere repentance had made it possible for Adjusters to indwell them. It was this knowledge of being Adjuster indwelt that greatly heartened Adam and Eve throughout the remainder of their lives; they knew that they had failed as Material Sons of Satania, but they also knew that the Paradise career was still open to them as ascending sons of the universe.

76:5.3 (852.2) Adam knew about the dispensational resurrection which occurred simultaneously with his arrival on the planet, and he believed that he and his companion would probably be repersonalized in connection with the advent of the next order of sonship. He did not know that Michael, the sovereign of this universe, was so soon to appear on Urantia; he expected that the next Son to arrive would be of the Avonal order. Even so, it was always a comfort to Adam and Eve, as well as something difficult for them to understand, to ponder the only personal message they ever received from Michael. This message, among other expressions of friendship and comfort, said: "I have given consideration to the circumstances of your default, I have remembered the desire of your hearts ever to be loyal to my Father's will, and you will be called from the embrace of mortal slumber when I come to Urantia if the subordinate Sons of my realm do not send for you before that time."

76:5.4 (852.3) And this was a great mystery to Adam and Eve. They could comprehend the veiled promise of a possible special resurrection in this message, and such a possibility greatly cheered them, but they could not grasp the meaning of the intimation that they might rest until the time of a resurrection associated with Michael's personal appearance on Urantia. And so the Edenic pair always proclaimed that a Son of God would sometime come, and they communicated to their loved ones the belief, at least the longing hope, that the world of their blunders and sorrows might possibly be the realm whereon the ruler of this universe would elect to function as the Paradise bestowal Son. It seemed too good to be true, but

pasaulis visoje Satanijos sistemoje, tokia planeta, kuriai pavydės visas Nebadonas.

Adomas gyveno 530 metų; jis mirė nuo to, ką būtų galima pavadinti senatve. Jo fizinis mechanizmas paprasčiausiai susidėvėjo; irimo procesas palaipsniui aplenkdamas atstatymo procesą, ir atėjo neišvengiama pabaiga. Ieva buvo mirusi prieš devyniolika metų dėl nusilpusios širdies. Jie abu buvo palaidoti dieviškosios tarnystės šventovės, kuri pagal jų planus buvo pastatyta tuoj po to, kada buvo užbaigta kolonijos siena, centre. Ir taip gimė tradicija pasižymėjusius ir religingus vyrus ir moteris laidoti po garbinimo vietų grindimis.

Urantijos viršmaterialus valdymas, vadovaujant Melkizedekams, tęsėsi, bet tiesioginis fizinis ryšys su evoliucinėmis rasėmis buvo nutrauktas. Nuo tolimesnės praeities laikų, kada atvyko Planetos Princo materialusis personalas, einant artyn, per Vano ir Amadono laikus iki Adomo ir Ievos atvykimo, planetoje gyveno visatos vyriausybės fiziniai atstovai. Bet su Adomo pražanga šitoks režimas, užtrukęs daugiau negu keturis šimtus penkiasdešimt tūkstančių metų, pasibaigė. Dvasinėje sferoje, angeliškieji pagalbininkai ir toliau kovoja drauge su Minties Derintojais, abi grupės didvyriškai dirba individo išgelbėjimo labui; bet žemės mirtingiesiems nebuvo paskelbtas nė vienas išsamus planas dėl toli siekiančios pasaulio gerovės iki Makiventos Melkizedeko atvykimo, Abraomo laikais, kuris su Dievo Sūnaus galia, kantrybe, ir valdžia iš tikrųjų paklojo pamatus nelaimingos Urantijos tolimesniam vystymuisi ir dvasiniam atgimimui.

Tačiau, nelaimė nebuvo vienintelė Urantijos dalis; šitai planetai taip pat ir labiausiai pasisekė visoje Nebadono vietinėje visatoje. Urantai visa tai turėtų laikyti laimėjimu, jeigu jų protėvių suklydimai ir jų ankstyvųjų pasaulio valdovų klaidos taip nugramzdino šią planetą į tokią beviltišką pasimetimo būseną, dar daugiau sukėlė netvarkos blogiu ir nuodėme, jog visas šitas tamsos fonas taip patiko Nebadono Mykolui, kad jis pasirinko šią pasaulį taja arena, kurioje apreikštų Tėvo danguje mylinčią asmenybę. Būtent ne Urantijai buvo reikalingas Sūnus Kūrėjas tam, jog supainioti reikalai būtų tvarkingai išspręsti; bet vietoje šito būtent blogis ir nuodėmė Urantijoje Sūnui Kūrėjui suteikė daug kontrastingesnį foną, kuriame jis galėjo apreikšti Rojaus Tėvo beribę meilę, gailestingumą, ir kantrybę.

Adam did entertain the thought that strife-torn Urantia might, after all, turn out to be the most fortunate world in the system of Satania, the envied planet of all Nebadon.

76:5.5 (852.4) Adam lived for 530 years; he died of what might be termed old age. His physical mechanism simply wore out; the process of disintegration gradually gained on the process of repair, and the inevitable end came. Eve had died nineteen years previously of a weakened heart. They were both buried in the center of the temple of divine service which had been built in accordance with their plans soon after the wall of the colony had been completed. And this was the origin of the practice of burying noted and pious men and women under the floors of the places of worship.

76:5.6 (852.5) The supermaterial government of Urantia, under the direction of the Melchizedeks, continued, but direct physical contact with the evolutionary races had been severed. From the distant days of the arrival of the corporeal staff of the Planetary Prince, down through the times of Van and Amadon to the arrival of Adam and Eve, physical representatives of the universe government had been stationed on the planet. But with the Adamic default this regime, extending over a period of more than four hundred and fifty thousand years, came to an end. In the spiritual spheres, angelic helpers continued to struggle in conjunction with the Thought Adjusters, both working heroically for the salvage of the individual; but no comprehensive plan for far-reaching world welfare was promulgated to the mortals of earth until the arrival of Machiventa Melchizedek, in the times of Abraham, who, with the power, patience, and authority of a Son of God, did lay the foundations for the further uplift and spiritual rehabilitation of unfortunate Urantia.

76:5.7 (853.1) Misfortune has not, however, been the sole lot of Urantia; this planet has also been the most fortunate in the local universe of Nebadon. Urantians should count it all gain if the blunders of their ancestors and the mistakes of their early world rulers so plunged the planet into such a hopeless state of confusion, all the more confounded by evil and sin, that this very background of darkness should so appeal to Michael of Nebadon that he selected this world as the arena wherein to reveal the loving personality of the Father in heaven. It is not that Urantia needed a Creator Son to set its tangled affairs in order; it is rather that the evil and sin on Urantia afforded the Creator Son a more striking background against which to reveal the matchless love, mercy, and patience of the Paradise Father.

6. ADOMO IR IEVOS IŠLIKIMAS

6. SURVIVAL OF ADAM AND EVE

Adomas ir leva atgulė mirtingojo poilsio, turėdami stiprų tikėjimą tais pažadais, kuriuos jiems davė Melchizedekai, kad jie kada nors atsikels iš mirties miego tam, jog atnaujintų gyvenimą gyvenamuosiuose pasauliuose, pasauliuose, kur jiems viskas taip pažįstama iš tų dienų, kai nebuvo išvykę į savo misiją Urantijoje violetinės rasės materialaus kūno pavidalu.

Jie neilgai ilsėjosi šios sferos mirtingųjų nesąmoningo miego užmarštyje. Trečiąją dieną po Adomo mirties, antrąją po jo pagarbaus palaidojimo, Lanaforgo įsakymai, kuriuos parėmė laikinai veikiantis Edentijos Pats Aukštasis ir patvirtino, Mykolo vardu, Dienų Sąjunga Salvingtone, buvo įteikti į Gabrielio rankas, nurodantys pagal sąrašą atlikti specialų prisikėlimą pasižymėjusių išlikusiųjų po Adominės pražangos Urantijoje. Ir sutinkamai su šituo specialaus prisikėlimo mandatu, Urantijos serijos dvidešimt šeštuoju numeriu, Adomas ir leva buvo vėl įasmeninti ir vėl surinkti Satanijos gyvenamųjų pasaulių prisikėlimo salėse kartu su 1.316 savo bičiulių iš pirmojo sodo patyrimo. Daug kitų ištikimų sielų jau buvo pervestos Adomo atvykimo metu, kurį lydėjo naujos dieviškosios tvarkos nuosprendžio paskelbimas tiek miegantiesiems išlikusiems, tiek ir gyviems tinkamiems kylantiesiems.

Adomas ir leva greitai perėjo per besivystančio kilimo pasaulius, kol jie pasiekė Jerusemo pilietybę, dar kartą tapdami savo gimtosios planetos gyventojais, bet šitą kartą kaip visatos asmenybių skirtingos kategorijos nariai. Jie paliko Jerusimą, būdami nuolatiniiais piliečiais —Dievo sūnumis; jie sugrįžo kylančiais piliečiais—žmogaus sūnumis. Jie buvo nedelsiant paskirti į Urantijos tarnybą sistemos sostinėje, vėliau buvo priimti tarp keturių ir dvidešimties patarėjų, kurie sudaro dabartinį Urantijos patariamąjį-kontroliuojantį organą.

Ir tokiu būdu baigiasi pasakojimas apie Urantijos Planetos Adomą ir levą, pasakojimas apie išbandymą, tragediją, ir triumfą, bent jau asmeninį triumfą gero norintiems, bet apgautiems jūsų Materialiesiems Sūnui ir Dukrai ir be jokios abejonės, galiausiai, pasakojimas apie galutinį triumfą jų pasauliui ir maišto iškankintiems ir blogio išsekintiems jo gyventojams. Viską susumavus, Adomas ir leva įnešė didžiulį įnašą į spartų civilizacijos vystymą ir žmogiškosios rasės pagreitintą biologinę pažangą. Žemėje jie paliko didžią kultūrą, bet buvo neįmanoma, jog tokia išsivysčiusi civilizacija išliktų, kada Adominis palikimas anksti nusilpo ir galiausiai išnyko. Būtent tauta sukuria civilizaciją; civilizacija tautos nesukuria.

[Pateikta Solonijos, serafinio “balso Sode.”]

76:6.1 (853.2) Adam and Eve went to their mortal rest with strong faith in the promises made to them by the Melchizedeks that they would sometime awake from the sleep of death to resume life on the mansion worlds, worlds all so familiar to them in the days preceding their mission in the material flesh of the violet race on Urantia.

76:6.2 (853.3) They did not long rest in the oblivion of the unconscious sleep of the mortals of the realm. On the third day after Adam's death, the second following his reverent burial, the orders of Lanaforge, sustained by the acting Most High of Edentia and concurred in by the Union of Days on Salvington, acting for Michael, were placed in Gabriel's hands, directing the special roll call of the distinguished survivors of the Adamic default on Urantia. And in accordance with this mandate of special resurrection, number twenty-six of the Urantia series, Adam and Eve were repersonalized and reassembled in the resurrection halls of the mansion worlds of Satania together with 1,316 of their associates in the experience of the first garden. Many other loyal souls had already been translated at the time of Adam's arrival, which was attended by a dispensational adjudication of both the sleeping survivors and of the living qualified ascenders.

76:6.3 (853.4) Adam and Eve quickly passed through the worlds of progressive ascension until they attained citizenship on Jerusem, once again to be residents of the planet of their origin but this time as members of a different order of universe personalities. They left Jerusem as permanent citizens — Sons of God; they returned as ascendant citizens — sons of man. They were immediately attached to the Urantia service on the system capital, later being assigned membership among the four and twenty counselors who constitute the present advisory-control body of Urantia.

76:6.4 (854.1) And thus ends the story of the Planetary Adam and Eve of Urantia, a story of trial, tragedy, and triumph, at least personal triumph for your well-meaning but deluded Material Son and Daughter and undoubtedly, in the end, a story of ultimate triumph for their world and its rebellion-tossed and evil-harassed inhabitants. When all is summed up, Adam and Eve made a mighty contribution to the speedy civilization and accelerated biologic progress of the human race. They left a great culture on earth, but it was not possible for such an advanced civilization to survive in the face of the early dilution and the eventual submergence of the Adamic inheritance. It is the people who make a civilization; civilization does not make the people.

76:6.5 (852.1) [Presented by Solonia, the seraphic “voice in the Garden.”]

77 Dokumentas. Tarpiniai Tvariniai

⇐ 076

URANTIJOS KNYGA

078 ⇐

III DALIS. URANTIJOS ISTORIJA

77 DOKUMENTAS. TARPINIAI TVARINIAI

Skyrius

ĮVADAS

1. Pirminės Tarpinės Būtybės
2. Noditų rasė
3. Babelio bokštas
4. Noditų civilizacijos centrai
5. Adomsonas ir Rata
6. Antrinės Tarpinės Būtybės
7. Tarpiniai tvariniai maištininkai
8. Suvienyti tarpiniai tvariniai
9. Urantijos nuolatiniai piliečiai

ĮVADAS

DIDŽIOJI dalis Nebadono apgyvendintų pasaulių turi vieną arba daugiau grupių būtybių, egzistuojančių gyvybės veikimo lygyje maždaug pusiaukelėje tarp tų sferų mirtingųjų ir angeliškųjų kategorijų; dėl to jos yra vadinamos *tarpiniais* tvariniais. Jos atrodo, kad yra laiko atsitiktinumas, bet jos yra taip plačiai išplitusios ir yra tokios vertingos padėjėjos, kad nuo to laiko mes į jas visada žiūrime kaip į vieną pagrindinių kategorijų mūsų bendroje planetinėje tarnystėje.

Urantijoje veikia dvi skirtingos tarpinių būtybių kategorijos: pirminių arba vyresniųjų korpusas, kuris atsirado dar Dalamatijos dienomis, ir antrinių, arba jaunesniųjų grupė, kuri kilo Adomo laikais.

1. PIRMINĖS TARPINĖS BŪTYBĖS

Pirminės tarpinės būtybės kilo iš unikalaus susivienijimo tarp to, kas yra dvasinis ir materialus Urantijoje. Mes žinome apie panašių tvarinių

PAPER 77 THE MIDWAY CREATURES

SECTIONS

Introduction

1. The Primary Midwayers
2. The Nodite Race
3. The Tower of Babel
4. Nodite Centers of Civilization
5. Adamson and Ratta
6. The Secondary Midwayers
7. The Rebel Midwayers
8. The United Midwayers
9. The Permanent Citizens of Urantia

INTRODUCTION

77:0.1 (855.1) MOST of the inhabited worlds of Nebadon harbor one or more groups of unique beings existing on a life-functioning level about midway between those of the mortals of the realms and of the angelic orders; hence are they called *midway* creatures. They appear to be an accident of time, but they occur so widely and are so valuable as helpers that we have all long since accepted them as one of the essential orders of our combined planetary ministry.

77:0.2 (855.2) On Urantia there function two distinct orders of midwayers: the primary or senior corps, who came into being back in the days of Dalamatia, and the secondary or younger group, whose origin dates from the times of Adam.

1. THE PRIMARY MIDWAYERS

77:1.1 (855.3) The primary midwayers have their genesis in a unique interassociation of the material and the spiritual on Urantia. We know of the

egzistavimą kituose pasauliuose ir kitose sistemose, bet jie atsirado skirtingu būdu.

Visada tinka prisiminti, kad besivystančioje planetoje vienas po kito einantys Dievo Sūnų savęs padovanojimai sukelia žymius pakeitimus sferų dvasinėje srityje ir kartais taip modifikuoja dvasinių ir materialių agentūrų tarpusavio sąjungą planetoje, jog sukuria tokias situacijas, kurias iš tikrųjų sunku suprasti. Princo Kaligastijos personalo vieno šimto materialių narių statusas iliustruoja kaip tik tokį unikalų tarpusavio susivienijimą: Kaip kylantieji Jerusemo morontiniai piliečiai jie buvo viršmaterialūs tvariniai be reprodukuojančiųjų savybių. Kaip nusileidę planetiniai tarnai Urantijoje jie buvo turintys lytį materialūs tvariniai, galintys turėti materialių palikuonių (kaip kai kurie iš jų vėliau ir turėjo). Ko mes negalime pakankamai gerai paaiškinti yra tai, kaip šitoji šimtinė galėjo atlikti tėvų vaidmenį viršmaterialiu lygiu, bet būtent kaip tik taip ir atsitiko. Dėl viršmaterialaus (nelytinio) ryšio tarp fizinio personalo vyro ir moters atsirado pirminių tarpinių būtybių pirmagimis.

Tuoj pat buvo pastebėta, jog šitos kategorijos tvarinys, tarpinis tarp mirtingųjų ir angeliškųjų lygių, bus labai naudingas, įgyvendinant Princo būstinės reikalus, ir materialaus personalo kiekvienai porai buvo atitinkamai duotas leidimas sukurti po vieną panašią būtybę. Tokių pastangų dėka atsirado penkiasdešimties tarpinių būtybių pirmoji grupė.

Po šitos unikalios grupės darbo metus trukusių stebėjimų, Planetos Princas suteikė leidimą tarpinių būtybių reprodukavimui be apribojimo. Šitas planas buvo įgyvendinamas tol, kol tebebuvo galia kurti, ir dėl to buvo sukurtas 50.000 būtybių pirminis korpusas.

Pusės metų laikotarpis įsiterpdavo tarp kiekvieno tarpinio tvarinio sukūrimo, ir kada po vieną tūkstantį tokių būtybių gimė kiekvienai porai, tada jų daugiau nebegimė niekada. Ir nėra paaiškinimo, kuris būtų pateiktas, kodėl šita galia buvo išseikvota pasirodžius tūkstantajam palikuoniui. Kad ir kiek kartų būdavo eksperimentuojama toliau, vis tiek visada būdavo patiriama tik tai nesėkmė.

Šitie tvariniai sudarė Princo administracijos informacijos rinkimo korpusą. Jie skraidydavo visur, studijuodami ir stebėdami pasaulio rases ir suteikdami kitokias neįkainojamas paslaugas Princui ir jo personalui jų darbe įtakojant žmogiškąją visuomenę, kuri buvo toli nuo planetinės būstinės.

Šitas režimas tęsėsi iki tų tragiškųjų dienų, kada prasidėjo planetinis maištas, kuris įtraukė į

existence of similar creatures on other worlds and in other systems, but they originated by dissimilar techniques.

77:1.2 (855.4) It is well always to bear in mind that the successive bestowals of the Sons of God on an evolving planet produce marked changes in the spiritual economy of the realm and sometimes so modify the workings of the interassociation of spiritual and material agencies on a planet as to create situations indeed difficult of understanding. The status of the one hundred corporeal members of Prince Caligastia's staff illustrates just such a unique interassociation: As ascendant morontia citizens of Jerusem they were supermaterial creatures without reproductive prerogatives. As descendant planetary ministers on Urantia they were material sex creatures capable of procreating material offspring (as some of them later did). What we cannot satisfactorily explain is how these one hundred could function in the parental role on a supermaterial level, but that is exactly what happened. A supermaterial (nonsexual) liaison of a male and a female member of the corporeal staff resulted in the appearance of the first-born of the primary midwayers.

77:1.3 (855.5) It was immediately discovered that a creature of this order, midway between the mortal and angelic levels, would be of great service in carrying on the affairs of the Prince's headquarters, and each couple of the corporeal staff was accordingly granted permission to produce a similar being. This effort resulted in the first group of fifty midway creatures.

77:1.4 (855.6) After a year of observing the work of this unique group, the Planetary Prince authorized the reproduction of midwayers without restriction. This plan was carried out as long as the power to create continued, and the original corps of 50,000 was accordingly brought into being.

77:1.5 (856.1) A period of one-half year intervened between the production of each midwayer, and when one thousand such beings had been born to each couple, no more were ever forthcoming. And there is no explanation available as to why this power was exhausted upon the appearance of the one thousandth offspring. No amount of further experimentation ever resulted in anything but failure.

77:1.6 (856.2) These creatures constituted the intelligence corps of the Prince's administration. They ranged far and wide, studying and observing the world races and rendering other invaluable services to the Prince and his staff in the work of influencing human society remote from the planetary headquarters.

77:1.7 (856.3) This regime continued until the tragic days of the planetary rebellion, which ensnared a

spąstus šiek tiek daugiau negu keturis penktadalius pirminių tarpinių būtybių. Ištikimas korpusas pradėjo tarnauti globėjams Melkizedekams, iki Adomo dienų veikdamas formaliai vadovaujant Vanui.

2. NODITŲ RASĖ

Nors tai yra pasakojimas apie Urantijos tarpinių tvarinių kilmę, prigimtį, ir veikimą, bet bendra giminytė tarp šitų dviejų kategorijų—pirminių ir antrinių—būtinai verčia nutraukti pasakojimą apie pirmines tarpines būtybes ties šita vieta tam, kad būtų atsepta kilmės linija, siekianti Princo Kaligastijos fizinio personalo maištininkus narius nuo planetinio maišto dienų iki Adomo laikų. Būtent šita paveldėjimo linija antrojo sodo ankstyvosiomis dienomis suteikė pusę protėvių tarpinių būtybių antrinei kategorijai.

Princo personalo fiziniai nariai buvo sukurti lyties tvariniais tuo tikslu, kad dalyvautų tokių palikuonių sukūrimo plane, kurie įkūnytų jų ypatingos kategorijos apjungtas savybes, suvienytas su Andono genčių atrinktų palikuonių savybėmis, ir visa tai buvo daroma tikintis, jog vėliau pasirodys Adomas. Gyvybės Nešėjai buvo suplanavę naują mirtingojo tipą, apimančią bendrą Princo palikuonių sąjungą su Adomo ir levos palikuonimis iš pirmosios kartos. Tokiu būdu jie buvo parengę planą, numatantį planetinių tvarinių naują kategoriją, kuri, jie tikėjosi, taps žmogiškosios visuomenės mokytojais-valdovais. Tokios būtybės buvo sumanytos visuomeninės, o ne pilietinės aukščiausiosios valdžios labui. Bet kadangi šitas projektas beveik visiškai sužlugo, tai mes niekada nesužinosime, kokios kilniaširdiškos vadovybės aristokratijos ir neprilygstamos kultūros tokiu būdu neteko Urantija. Nes kada fizinis personalas vėliau dauginosi, tai tas vyko prasidėjus maištui, ir po to, kada jie neteko savo ryšio su sistemos gyvybės srovėmis.

Era, kuri buvo prasidėjus maištui, Urantijoje tapo liudininke daugelio neįprastų atsitikimų. Didinga civilizacija—Dalamatijos kultūra—dužo į šukes. “Tomis dienomis žemėje gyveno nefilimai (noditai), ir kada šitie dievų sūnūs į žmonas ėmė žmonių dukras, o jos gimdė jiems, tai jų vaikai buvo ‘senovės galingieji vyrai,’ ‘garsūs vyrai.’” Nors vargu ar jie buvo “dievų sūnūs,” bet personalą ir jų ankstyvuosius palikuonis tokiais laikė tų tolimųjų dienų evoliuciniai mirtingieji; legendose net ir jų ūgis būdavo padidinamas. Tokia, tuomet, yra beveik visuotinės liaudies pasakos apie dievus, nusileidusius į žemę ir čia su žmonių dukromis pradėjusius senąją didvyrių rasę, kilmę. O visos šitos legendos buvo dar labiau supainiotos dėl vėliau atsiradusių Adomitų rasės susimaišymų

little over four fifths of the primary midwayers. The loyal corps entered the service of the Melchizedek receivers, functioning under the titular leadership of Van until the days of Adam.

2. THE NODITE RACE

77:2.1 (856.4) While this is the narrative of the origin, nature, and function of the midway creatures of Urantia, the kinship between the two orders — primary and secondary — makes it necessary to interrupt the story of the primary midwayers at this point in order to follow out the line of descent from the rebel members of the corporeal staff of Prince Caligastia from the days of the planetary rebellion to the times of Adam. It was this line of inheritance which, in the early days of the second garden, furnished one half of the ancestry for the secondary order of midway creatures.

77:2.2 (856.5) The physical members of the Prince's staff had been constituted sex creatures for the purpose of participating in the plan of procreating offspring embodying the combined qualities of their special order united with those of the selected stock of the Andon tribes, and all of this was in anticipation of the subsequent appearance of Adam. The Life Carriers had planned a new type of mortal embracing the union of the conjoint offspring of the Prince's staff with the first-generation offspring of Adam and Eve. They had thus projected a plan envisioning a new order of planetary creatures whom they hoped would become the teacher-rulers of human society. Such beings were designed for social sovereignty, not civil sovereignty. But since this project almost completely miscarried, we shall never know what an aristocracy of benign leadership and matchless culture Urantia was thus deprived of. For when the corporeal staff later reproduced, it was subsequent to the rebellion and after they had been deprived of their connection with the life currents of the system.

77:2.3 (856.6) The postrebellion era on Urantia witnessed many unusual happenings. A great civilization — the culture of Dalamatia — was going to pieces. “The Nephilim (Nodites) were on earth in those days, and when these sons of the gods went in to the daughters of men and they bore to them, their children were the ‘mighty men of old,’ the ‘men of renown.’” While hardly “sons of the gods,” the staff and their early descendants were so regarded by the evolutionary mortals of those distant days; even their stature came to be magnified by tradition. This, then, is the origin of the well-nigh universal folk tale of the gods who came down to earth and there with the daughters of men begot an ancient race of heroes. And all this legend became further confused with the race

antrajame sode.

Kadangi Princo personalo tas vienas šimtas fizinių narių turėjo Andonitų žmogiškųjų palikuonių gyvybės plazmos, tai natūraliai buvo tikimasi, kad, jeigu jie pradės lytinę reprodukciją, tai jų palikuonys bus visiškai panašūs į palikuonis iš kitų Andonitų tėvų. Bet, kada tie šešiasdešimt personalo maištininkų, Nodo pasekėjų, iš tikrųjų pradėjo lytinę reprodukciją, tai jų vaikai pasirodė, jog yra nepalyginamai labiau iššivystę beveik visais atžvilgiais tiek už Andonitų, tiek ir už sangikų tautas. Šitas nelauktas nuostabumas apibūdino ne tik fizines ir intelektualias savybes, bet taip pat ir dvasinį pajėgumą.

Šitie mutantiniai bruožai, atsiradę noditų pirmojoje kartoje, buvo dėl to, jog Andoninės gyvybės plazmos paveldėjimo faktorių konfigūracija ir cheminiai sudedamieji elementai buvo pasikeitę. Šituos pasikeitimus sukėlė tai, jog persanalo narių kūnuose buvo Satanijos sistemos galingos gyvybės palaikymo grandinės. Šitos gyvybės grandinės specializuoto Urantijos modelio chromosomas privertė reorganizuotis daugiau pagal nustatyto Nebadono gyvybės pasireišimo sustandartintus Satanijos specializacijos modelius. Šitos gyvybės plazmos metamorfozės metodas veikiant sistemos gyvybės srovėms turi panašumo į tuos procesus, kurių dėka Urantijos mokslininkai keičia augalų ir gyvūnų gemalo plazmą panaudodami rentgeno spindulius.

Tokiu būdu iš tiesų noditų kilmė yra susijusi su tam tikromis ypatingomis ir netikėtomis modifikacijomis, atsirandančiomis gyvybės plazmoje, kurią Avalono chirurgai iš kūnus suteikusių Andonitų perkėlė į fizinio personalo narių kūnus.

Reikėtų prisiminti, jog tam vienam šimtui Andonitų gyvybės plazmos suteikėjų savo ruožtu buvo įdiegtas gyvybės medžio organinis papildinys, taip, kad Satanijos gyvybės srovės tokiu pat būdu apgaubė ir jų kūnus. Tie keturiasdešimt keturi modifikuoti Andonitai, kurie kartu su personalu įsitraukė į maištą, taip pat lytiškai bendravo tarpusavyje ir labai daug prisidėjo prie noditų tautos geresniųjų giminės palikuonių.

Šitos dvi grupės, apėmusios 104 individus, kurie turėjo modifikuotą Andonitų gyvybės plazmą, sudaro noditų aštuntosios rasės, kuri turėjo atsirasti Urantijoje, protėvius. Ir šitas naujas žmogiškosios gyvybės bruožas Urantijoje išreiškia kitą fazę to, kaip veikia pirminis planas, pagal kurį šita planeta yra panaudojama kaip gyvybės modifikavimo pasaulis, išskyrus tai, jog tai buvo vienas iš nenumatytų įvykių.

Šie grynosios linijos noditai buvo nuostabi rasė, bet palaipsniui jie susimaišė su žemės

mixture of the later appearing Adamites in the second garden.

77:2.4 (857.1) Since the one hundred corporeal members of the Prince's staff carried germ plasm of the Andonic human strains, it would naturally be expected that, if they engaged in sexual reproduction, their progeny would altogether resemble the offspring of other Andonite parents. But when the sixty rebels of the staff, the followers of Nod, actually engaged in sexual reproduction, their children proved to be far superior in almost every way to both the Andonite and the Sangik peoples. This unexpected excellence characterized not only physical and intellectual qualities but also spiritual capacities.

77:2.5 (857.2) These mutant traits appearing in the first Nodite generation resulted from certain changes which had been wrought in the configuration and in the chemical constituents of the inheritance factors of the Andonic germ plasm. These changes were caused by the presence in the bodies of the staff members of the powerful life-maintenance circuits of the Satania system. These life circuits caused the chromosomes of the specialized Urantia pattern to reorganize more after the patterns of the standardized Satania specialization of the ordained Nebadon life manifestation. The technique of this germ plasm metamorphosis by the action of the system life currents is not unlike those procedures whereby Urantia scientists modify the germ plasm of plants and animals by the use of X rays.

77:2.6 (857.3) Thus did the Nodite peoples arise out of certain peculiar and unexpected modifications occurring in the life plasm which had been transferred from the bodies of the Andonite contributors to those of the corporeal staff members by the Avalon surgeons.

77:2.7 (857.4) It will be recalled that the one hundred Andonite germ plasm contributors were in turn made possessors of the organic complement of the tree of life so that the Satania life currents likewise invested their bodies. The forty-four modified Andonites who followed the staff into rebellion also mated among themselves and made a great contribution to the better strains of the Nodite people.

77:2.8 (857.5) These two groups, embracing 104 individuals who carried the modified Andonite germ plasm, constitute the ancestry of the Nodites, the eighth race to appear on Urantia. And this new feature of human life on Urantia represents another phase of the outworking of the original plan of utilizing this planet as a life-modification world, except that this was one of the unforeseen developments.

77:2.9 (857.6) The pure-line Nodites were a magnificent race, but they gradually mingled with

evoliucinėmis tautomis, ir jau seniai labai sumenkėjo. Praėjus dešimčiai tūkstančių metų nuo maišto pradžios, jie smuko iki tokio lygio, kad jų vidutinė gyvenimo trukmė buvo nedaug ką ilgesnė už evoliucinių rasių vidutinę gyvenimo trukmę.

Kada archeologai iškasa noditų palikuonių vėlesniųjų šumerų įrašus molinėse lentelėse, tada jie suranda šumerų karalių sąrašus, apimančius kelis tūkstančius metų; ir kuo šie įrašai senesni, tuo atskirų karalių valdymo trukmė ilgėja nuo maždaug dvidešimt penkerių ar trisdešimties metų iki šimto penkiasdešimties ir daugiau metų. Šitų senesniųjų karalių toks valdymo trukmės ilgėjimas pažymi, jog kai kurie iš ankstyvųjų noditų valdovų (tiesioginiai Princo personalo palikuonys) iš tiesų gyveno ilgiau negu jų vėlesnieji perėmėjai ir taip pat parodo pastangas tas dinastijas atsekti iki Dalamatijos laikų.

Tokie įrašai apie ilgaamžius individus taip pat yra dėl mėnesių ir metų kaip laiko periodų supainiojimo. Tą galima taip pat pastebėti biblinėje Abraomo genealogijoje ir ankstyvuosiuose kiniečių įrašuose. Dvidešimt aštuonių dienų mėnesio, arba laikotarpio, supainiojimas su vėliau įvestais daugiau negu trijų šimtų penkiasdešimties dienų metais yra toji priežastis, dėl kurios atsirado pasakojimai apie tokią ilgą žmogaus gyvenimo trukmę. Yra įrašų apie tokį žmogų, kuris gyveno daugiau negu devynis šimtus „metų.“ Šitas laikotarpis išreiškia nepilnus septyniasdešimt metų, o per amžius tokia trukmė buvo laikoma labai ilga, vėliau toks gyvenimo tarpsnis būdavo apibūdinamas kaip „trys dvidešimtys metų ir dešimt.“

Laiko skaičiavimas remiantis dvidešimt aštuonių dienų mėnesiu išsilaikė ilgą laiką po Adomo dienų. Tačiau, kada egiptiečiai ėmėsi reformuoti kalendorių, maždaug prieš septynis tūkstančius metų, tada jie tą atliko su didžiuliu tikslumu, įvesdami 365 dienų metus.

3. BABELIO BOKŠTAS

Po Dalamatijos nuskendimo noditai pasitraukė į šiaurę ir į rytus, neužilgo įkūrė savosios rasės ir kultūros būstinę naują Dilmuno miestą. Ir praėjus maždaug penkiasdešimčiai tūkstančių metų po Nodo mirties, kada Princo personalo palikuonys pasiekė per didelį skaičių, kad galėtų išsimaitinti tose žemėse, kurios betarpiškai supo jų naująjį Dilmuno miestą, ir po to, kada jie ėmė tuoktis su Andonitų ir sangikų gentimis, besiribojančiomis su jų teritorijomis, tada jų vadovams kilo mintis, jog reikia kažką daryti, kad būtų išsaugota jų rasinė vienybė. Todėl buvo sukviesta genčių taryba, ir po ilgų svarstymų buvo priimtas Babloto, Nodo palikuonio, planas.

the evolutionary peoples of earth, and before long great deterioration had occurred. Ten thousand years after the rebellion they had lost ground to the point where their average length of life was little more than that of the evolutionary races.

77:2.10 (857.7) When archaeologists dig up the clay-tablet records of the later-day Sumerian descendants of the Nodites, they discover lists of Sumerian kings running back for several thousand years; and as these records go further back, the reigns of the individual kings lengthen from around twenty-five or thirty years up to one hundred and fifty years and more. This lengthening of the reigns of these older kings signifies that some of the early Nodite rulers (immediate descendants of the Prince's staff) did live longer than their later-day successors and also indicates an effort to stretch the dynasties back to Dalamatia.

77:2.11 (857.8) The records of such long-lived individuals are also due to the confusion of months and years as time periods. This may also be observed in the Biblical genealogy of Abraham and in the early records of the Chinese. The confusion of the twenty-eight-day month, or season, with the later introduced year of more than three hundred and fifty days is responsible for the traditions of such long human lives. There are records of a man who lived over nine hundred "years." This period represents not quite seventy years, and such lives were regarded for ages as very long, "threescore years and ten" as such a life span was later designated.

77:2.12 (858.1) The reckoning of time by the twenty-eight-day month persisted long after the days of Adam. But when the Egyptians undertook to reform the calendar, about seven thousand years ago, they did it with great accuracy, introducing the year of 365 days.

3. THE TOWER OF BABEL

77:3.1 (858.2) After the submergence of Dalamatia the Nodites moved north and east, presently founding the new city of Dilmun as their racial and cultural headquarters. And about fifty thousand years after the death of Nod, when the offspring of the Prince's staff had become too numerous to find subsistence in the lands immediately surrounding their new city of Dilmun, and after they had reached out to intermarry with the Andonite and Sangik tribes adjoining their borders, it occurred to their leaders that something should be done to preserve their racial unity. Accordingly a council of the tribes was called, and after much deliberation the plan of Bablot, a descendant of

Bablota pasiūlė pastatyti rasinio pašlovinimo pretenzingą šventovę tuometinės jų užimamos teritorijos centre. Šita šventovė privalėjo turėti tokį bokštą, kokio pasaulis dar nebuvo matęs. Jis turėjo būti monumentinis memorialas jų nykstančiai didybei. Buvo daug tokių, kurie norėjo, jog toks monumentas būtų pastatytas Dilmune, bet kiti tvirtino, kad toks didingas statinys turėtų stovėti saugiamoje nuotolyje nuo jūros pavojų, prisimindami pasakojimus apie savo pirmosios sostinės, Dalamatijos, apsigėmimą.

Bablota planavo, kad naujieji pastatai turėtų tapti noditų kultūros ir civilizacijos ateities centro branduoliu. Jo nuomonė galiausiai įsivyravo, ir statyba buvo pradėta pagal jo planus. Naujasis miestas turėjo būti pavadintas *Bablotu*, bokšto architekto ir statytojo vardu. Šita vietovė vėliau tapo žinoma kaip Babloda ir galiausiai kaip Babelis.

Bet noditų nuomonė dėl šitos užduoties ir tikslų vis dar buvo kažkuria prasme susiskaidžiusi. Taip pat ir jų vadovai iki galo nebuvo sutarę nei dėl statybos planų, nei dėl pastatų panaudojimo po to, kada bus pastatyti. Po ketverių su puse darbo metų kilo didžiulės diskusijos dėl bokšto statymo tikslo ir motyvų. Prieštaravimai tiek paaštrėjo, kad visas darbas buvo nutrauktas. Maisto gabentojai išnešiojo žinias apie nesutarimus, ir didžiulis skaičius genčių ėmė rinktis į statybos vietą. Buvo pasiūlyti trys skirtingi požiūriai dėl bokšto statybos tikslo.

1. Gausiausia grupė, beveik pusė, troško pamatyti bokštą, pastatytą kaip noditų istorijos ir rasinio pranašumo memorialą. Jie manė, kad jis turėtų būti didingas ir įspūdingas statinys, kuris kels tikrą susižavėjimą visoms ateities kartoms.

2. Antroji gausumu frakcija norėjo, kad bokštas būtų pastatytas tam, jog įamžintų Dilmuno kultūrą. Jie numatė, kad Bablota taps didingu komercijos, meno, ir gamybos centru.

3. Mažiausioji grupė manė, jog bokšto pastatymas suteikia galimybę atlikti atgailą už savo protėvių beprotystę, kad dalyvavo Kaligastijos maište. Jie laikėsi nuomonės, jog bokštas būtų skirtas visų Tėvo garbinimui, kad iš viso naujojo miesto tikslas turėtų būti toks: užimti Dalamatijos vietą—tapti kultūros ir religijos centru aplinkiniams barbarams.

Greitai buvo balsuota prieš religinę grupę. Dauguma atmetė tą mokymą, kad jų protėviai buvo kalti dėl maišto; jie įsižeidė dėl tokios rasinės

Nod, was endorsed.

77:3.2 (858.3) Bablot proposed to erect a pretentious temple of racial glorification at the center of their then occupied territory. This temple was to have a tower the like of which the world had never seen. It was to be a monumental memorial to their passing greatness. There were many who wished to have this monument erected in Dilmun, but others contended that such a great structure should be placed a safe distance from the dangers of the sea, remembering the traditions of the engulfment of their first capital, Dalamatia.

77:3.3 (858.4) Bablot planned that the new buildings should become the nucleus of the future center of the Nodite culture and civilization. His counsel finally prevailed, and construction was started in accordance with his plans. The new city was to be named *Bablot* after the architect and builder of the tower. This location later became known as Bablod and eventually as Babel.

77:3.4 (858.5) But the Nodites were still somewhat divided in sentiment as to the plans and purposes of this undertaking. Neither were their leaders altogether agreed concerning either construction plans or usage of the buildings after they should be completed. After four and one-half years of work a great dispute arose about the object and motive for the erection of the tower. The contentions became so bitter that all work stopped. The food carriers spread the news of the dissension, and large numbers of the tribes began to forgather at the building site. Three differing views were propounded as to the purpose of building the tower:

77:3.5 (858.6) 1. The largest group, almost one half, desired to see the tower built as a memorial of Nodite history and racial superiority. They thought it ought to be a great and imposing structure which would challenge the admiration of all future generations.

77:3.6 (858.7) 2. The next largest faction wanted the tower designed to commemorate the Dilmun culture. They foresaw that Bablot would become a great center of commerce, art, and manufacture.

77:3.7 (859.1) 3. The smallest and minority contingent held that the erection of the tower presented an opportunity for making atonement for the folly of their progenitors in participating in the Caligastia rebellion. They maintained that the tower should be devoted to the worship of the Father of all, that the whole purpose of the new city should be to take the place of Dalamatia — to function as the cultural and religious center for the surrounding barbarians.

77:3.8 (859.2) The religious group were promptly voted down. The majority rejected the teaching that their ancestors had been guilty of rebellion; they resented such a racial stigma. Having

stigmos. Atmetę vieną iš trijų požiūrių ginče ir nepavykus susitarti dėl kitų dviejų diskusijų būdu, jie pradėjo kovoti. Religininkai, nelinkę kautis, pabėgo į namus pietuose, tuo tarpu jų bičiuliai kovėsi tol, kol beveik vieni kitus išnaikino.

Maždaug prieš dvylika tūkstančių metų buvo pamėginta antrą kartą pastatyti Babelio bokštą. Anditų (noditų ir Adomitų) mišrios rasės ėmėsi užduoties pastatyti naują šventovę ant pirmojo statinio griuvėsių, bet šitas statinys neturėjo pakankamos atramos; jis nugriuvo nuo savo paties pretenzingo svorio. Šitas regionas ilgą laiką buvo žinomas kaip Babelio žemė.

4. NODITŲ CIVILIZACIJOS CENTRAI

Noditų pasklidimas buvo mirtino konflikto dėl Babelio bokšto tiesioginė pasekmė. Šitas vidaus karas labai išretino grynesniųjų noditų skaičių, ir daugeliu atvejų jis buvo kaltas dėl to, kad jie nesukūrė didžios ikiadominės civilizacijos. Nuo šio laiko noditų kultūros nuosmukis tęsėsi ilgiau negu vieną šimtą dvidešimt tūkstančių metų, kol ją pagerino Adominis įliejimas. Bet net ir Adomo laikais noditai vis dar tebebuvo gabi tauta. Didelė dalis jų maišytų palikuonių buvo tarp tų, kurie statė Sodą, ir Vano kelių grupių vadovai buvo noditai. Kai kurie iš pačių gabiausių protų, tarnavusių Adomo personalo nariais, buvo šitos rasės atstovai.

Trys didieji centrai iš tokių keturių buvo įkurti tuo pat po Babloto konflikto:

1. *Vakarų arba Sirijos noditai*. Nacionalistinių arba rasinių memorialistų likučiai nukeliavo į šiaurę, susijungė su Andonitais tam, kad įkurtų vėlesnius noditų centrus į šiaurės vakarus nuo Mesopotamijos. Tai buvo didžiausia pasklidusių noditų grupė, ir jie įnešė didžiulį indėlį į tai, kad vėliau atsirastų asirų palikuonys.

2. *Rytų arba elamitai noditai*. Kultūros ir komercijos gynėjai dideliais kiekiais migravo rytų kryptimi į Elamą ir ten susijungė su mišriomis sangikų gentimis. Elamitai maždaug prieš trisdešimt-keturiasdešimt tūkstančių metų didele dalimi buvo įgavę sangikų prigimties, nors jie ir toliau išlaikė aukštesnę civilizaciją palyginus su aplinkinių barbarų civilizacija.

Po antrojo sodo įkūrimo buvo įprasta šitą netoli esančią noditų gyvenvietę vadinti "Nodo žeme"; ir per santykinės taikos tarp šitos noditų grupės ir Adomitų ilgą laikotarpį, abi rasės labai smarkiai susimaišė, kadangi ėmė vis labiau įsigalėti paprotys Dievo Sūnums (Adomitams) tuoktis su žmonių (noditų) dukromis.

disposed of one of the three angles to the dispute and failing to settle the other two by debate, they fell to fighting. The religionists, the noncombatants, fled to their homes in the south, while their fellows fought until well-nigh obliterated.

77:3.9 (859.3) About twelve thousand years ago a second attempt to erect the tower of Babel was made. The mixed races of the Andites (Nodites and Adamites) undertook to raise a new temple on the ruins of the first structure, but there was not sufficient support for the enterprise; it fell of its own pretentious weight. This region was long known as the land of Babel.

4. NODITE CENTERS OF CIVILIZATION

77:4.1 (859.4) The dispersion of the Nodites was an immediate result of the internecine conflict over the tower of Babel. This internal war greatly reduced the numbers of the purer Nodites and was in many ways responsible for their failure to establish a great pre-Adamic civilization. From this time on Nodite culture declined for over one hundred and twenty thousand years until it was upstepped by Adamic infusion. But even in the times of Adam the Nodites were still an able people. Many of their mixed descendants were numbered among the Garden builders, and several of Van's group captains were Nodites. Some of the most capable minds serving on Adam's staff were of this race.

77:4.2 (859.5) Three out of the four great Nodite centers were established immediately following the Bablot conflict:

77:4.3 (859.6) 1. *The western or Syrian Nodites*. The remnants of the nationalistic or racial memorialists journeyed northward, uniting with the Andonites to found the later Nodite centers to the northwest of Mesopotamia. This was the largest group of the dispersing Nodites, and they contributed much to the later appearing Assyrian stock.

77:4.4 (859.7) 2. *The eastern or Elamite Nodites*. The culture and commerce advocates migrated in large numbers eastward into Elam and there united with the mixed Sangik tribes. The Elamites of thirty to forty thousand years ago had become largely Sangik in nature, although they continued to maintain a civilization superior to that of the surrounding barbarians.

77:4.5 (859.8) After the establishment of the second garden it was customary to allude to this near-by Nodite settlement as "the land of Nod"; and during the long period of relative peace between this Nodite group and the Adamites, the two races were greatly blended, for it became more and more the custom for the Sons of God (the Adamites) to intermarry with the daughters of men

3. *Centriniai arba noditai iki šumerų.* Nedidelė grupė prie Tigrio ir Eufrato upių žiočių savo rasinį vientisumą išlaikė didesne dalimi. Jie išliko tūkstančius metų ir galiausiai iš jų kilo tie noditai protėviai, kurie, susilieję su Adomitais, sukūrė istorinių laikų šumerų tautas.

Ir visa tai paaiškina, kaip veiksmo arenoje Mesopotamijoje taip netikėtai ir paslaptinai atsirado šumerai. Tyrinėtojai niekada nesugebės išsiaiškinti šitų genčių atsiradimo ir atsekti jų iki šumerų pradžios, kurie kilo prieš du šimtus tūkstančių metų po Dalamatijos paskendimo. Be jokio savosios kilmės pėdsako kokioje nors pasaulio vietoje, šitos senovinės gentys staiga iškyla civilizacijos horizonte su visiškai susiformavusia ir aukštesne kultūra, turinčia šventyklas, metalo apdirbimą, žemės ūkį, gyvulius, keramiką, audimą, komercinę teisę, civilinius kodeksus, religines ceremonijas, ir senąją rašymo sistemą. Jie jau seniai buvo praradę Dalamatijos abėcėlę, ir šios istorinės eros pradžioje jie pritaikė ypatingą rašymo sistemą, sukurtą Dilmune. Šumerų kalba, nors praktiškai prarasta pasauliui, buvo ne semitų; ji turėjo daug bendro su vadinamosiomis arijų kalbomis.

Šumerų palikti išsamūs įrašai apibūdina nuostabią gyvenvietę, kuri buvo išsidėsčiusi Persų įlankoje netoli ankstesniojo Dilmuno miesto. Egiptiečiai šitą senovinės šlovės miestą vadino Dilmatu, tuo tarpu vėlesnieji Adomizuoti šumerai tiek pirmąjį, tiek antrąjį noditų miestą painiojo su Dalamatija, ir visus tris vadino Dilmunu. Ir archeologai jau surado šitas senovines šumerų molio lenteles, kurios pasakoja apie šitą žemiškąjį rojų, "kur Dievai pirmą kartą palaimino žmoniją civilizuoto ir kultūringo gyvenimo pavyzdžiu." Ir šitos lentelės, apibūdinančios Dilmuną, žmonių ir Dievo rojų, dabar ramiai guli ant daugelio muziejų dulkėtų lentynų.

Šumerai gerai žinojo apie pirmąjį ir antrąjį Edeną, bet, nepaisant didžiulio skaičiaus vedybų su Adomitais, nuo jų į šiaurę gyvenusius sodo gyventojus ir toliau laikė svetima rase. Šumerų didžiavimasis senesne noditų kultūra atvedė juos prie to, kad jie ignoravo šias vėlesnės šlovės perspektyvas pirmenybę suteikdami Dilmuno miesto grožiui ir rojiškoms tradicijoms.

4. *Šiaurės noditai ir Adomitai—vanitai.* Šita grupė iškilo iki Babloto konflikto. Šie patys šiauriausi noditai buvo palikuonys tų, kurie apleido Nodo vadovaujamus pasekėjus ir prisijungė prie Vano ir Amadono.

Kai kurie ankstyvieji Vano pagalbininkai vėliau

(the Nodites).

77:4.6 (860.1) 3. *The central or pre-Sumerian Nodites.* A small group at the mouth of the Tigris and Euphrates rivers maintained more of their racial integrity. They persisted for thousands of years and eventually furnished the Nodite ancestry which blended with the Adamites to found the Sumerian peoples of historic times.

77:4.7 (860.2) And all this explains how the Sumerians appeared so suddenly and mysteriously on the stage of action in Mesopotamia. Investigators will never be able to trace out and follow these tribes back to the beginning of the Sumerians, who had their origin two hundred thousand years ago after the submergence of Dalamatia. Without a trace of origin elsewhere in the world, these ancient tribes suddenly loom upon the horizon of civilization with a full-grown and superior culture, embracing temples, metalwork, agriculture, animals, pottery, weaving, commercial law, civil codes, religious ceremonial, and an old system of writing. At the beginning of the historical era they had long since lost the alphabet of Dalamatia, having adopted the peculiar writing system originating in Dilmun. The Sumerian language, though virtually lost to the world, was not Semitic; it had much in common with the so-called Aryan tongues.

77:4.8 (860.3) The elaborate records left by the Sumerians describe the site of a remarkable settlement which was located on the Persian Gulf near the earlier city of Dilmun. The Egyptians called this city of ancient glory Dilmāt, while the later Adamized Sumerians confused both the first and second Nodite cities with Dalamatia and called all three Dilmun. And already have archaeologists found these ancient Sumerian clay tablets which tell of this earthly paradise "where the Gods first blessed mankind with the example of civilized and cultured life." And these tablets, descriptive of Dilmun, the paradise of men and God, are now silently resting on the dusty shelves of many museums.

77:4.9 (860.4) The Sumerians well knew of the first and second Edens but, despite extensive intermarriage with the Adamites, continued to regard the garden dwellers to the north as an alien race. Sumerian pride in the more ancient Nodite culture led them to ignore these later vistas of glory in favor of the grandeur and paradisiacal traditions of the city of Dilmun.

77:4.10 (860.5) 4. *The northern Nodites and Amadonites — the Vanites.* This group arose prior to the Bablot conflict. These northernmost Nodites were descendants of those who had forsaken the leadership of Nod and his successors for that of Van and Amadon.

77:4.11 (860.6) Some of the early associates of Van

įsikūrė prie ežero, kuris tebevadinamas jo vardu, ir jų tradicijos susiformavo šioje vietovėje. Araratas tapo jų šventuoju kalnu, vėlesniesiems vanitams jis turėjo didelę dalimi panašią prasmę, kokią hebrajams turėjo Sinajaus kalnas. Prieš dešimt tūkstančių metų asirų protėviai vanitai mokė, kad jų septynių įsakymų moralinį įstatymą Dievai perteikė Vanui ant Ararato kalno. Jie tvirtai tikėjo, kad Vanas ir jo pagalbininkas Amadonas buvo gyvi paimti iš planetos tuo metu, kada jie ant šio kalno buvo įsitraukę į garbinimą.

Ararato kalnas buvo šiaurinės Mesopotamijos šventasis kalnas, ir kadangi didelė dalis jų legendų apie šituos laikus yra susijusi su babiloniečių padavimu apie potvynį, todėl nieko nuostabaus, kad Ararato kalnas ir regionas aplink jį buvo įpinti į vėlesnį žydų padavimą apie Nojų ir visuotinį tvaną.

Maždaug 35.000 m. pr. Kr. Adomsonas atvyko į vieną iš senųjų vanitų gyvenviečių, buvusių toliausiai rytuose, kad įkurtų savo civilizacijos centrą.

5. ADOMSONAS IR RATA

Pavaizdavę antrinių tarpinių būtybių protėvių pirmtakus noditus, šiame pasakojime dabar aptarsime jų protėvių Adominę pusę, nes antriniai tarpiniai tvariniai taip pat yra Adomsono, violetinės rasės Urantijoje pirmagimio, anūkai.

Adomsonas buvo toje Adomo ir levos vaikų grupėje, kuri nusprendė pasilikti žemėje su savo tėvu ir motina. Šitas vyriausiasis Adomo sūnus iš Vano ir Amadono buvo dažnai girdėjęs pasakojimą apie jų namus aukštumose šiaurėje, ir kažkiek laiko praėjus po antrojo sodo įkūrimo, jis pasiryžo surasti šitą savo jaunystės svajonių žemę.

Šiuo metu Adomsonui buvo 120 metų, ir jis buvo pirmojo sodo grynosios linijos trisdešimt dviejų vaikų tėvas. Jis norėjo pasilikti su savo tėvais ir padėti jiems įkurti antrąjį sodą, bet jį labai smarkiai nuliūdino tai, kad jis prarado savo partnerę ir jų vaikus, kurie visi nusprendė vykti į Edentiją kartu su kitais Adominiais vaikais, kurie visi apsisprendė tapti Pačių Aukštųjų globotiniais.

Adomsonas nenorėjo apleisti savo tėvų Urantijoje, jis nebuvo linkęs bėgti nuo sunkumų arba pavojų, bet bendravimas antrajame sode toli gražu jo nepatenkino. Jis įnešė didžiulį indėlį į pradinės gynybinės ir statybinės veiklos išvystymą, bet nusprendė išvykti į šiaurę, kada tik pasitaikys pirmoji proga. Ir nors jo atsisveikinimas

subsequently settled about the shores of the lake which still bears his name, and their traditions grew up about this locality. Ararat became their sacred mountain, having much the same meaning to later-day Vanites that Sinai had to the Hebrews. Ten thousand years ago the Vanite ancestors of the Assyrians taught that their moral law of seven commandments had been given to Van by the Gods upon Mount Ararat. They firmly believed that Van and his associate Amadon were taken alive from the planet while they were up on the mountain engaged in worship.

77:4.12 (860.7) Mount Ararat was the sacred mountain of northern Mesopotamia, and since much of your tradition of these ancient times was acquired in connection with the Babylonian story of the flood, it is not surprising that Mount Ararat and its region were woven into the later Jewish story of Noah and the universal flood.

77:4.13 (860.8) About 35,000 B.C. Adamson visited one of the easternmost of the old Vanite settlements to found his center of civilization.

5. ADAMSON AND RATA

77:5.1 (861.1) Having delineated the Nodite antecedents of the ancestry of the secondary midwayers, this narrative should now give consideration to the Adamic half of their ancestry, for the secondary midwayers are also the grandchildren of Adamson, the first-born of the violet race of Urantia.

77:5.2 (861.2) Adamson was among that group of the children of Adam and Eve who elected to remain on earth with their father and mother. Now this eldest son of Adam had often heard from Van and Amadon the story of their highland home in the north, and sometime after the establishment of the second garden he determined to go in search of this land of his youthful dreams.

77:5.3 (861.3) Adamson was 120 years old at this time and had been the father of thirty-two pure-line children of the first garden. He wanted to remain with his parents and assist them in upbuilding the second garden, but he was greatly disturbed by the loss of his mate and their children, who had all elected to go to Edentia along with those other Adamic children who chose to become wards of the Most Highs.

77:5.4 (861.4) Adamson would not desert his parents on Urantia, he was disinclined to flee from hardship or danger, but he found the associations of the second garden far from satisfying. He did much to forward the early activities of defense and construction but decided to leave for the north at the earliest opportunity. And though his departure

buvo iš esmės malonus, bet Adomas ir Ieva labai sielojosi netekdami savo vyriausiojo sūnaus, kuris vyko į šventimą ir priešišką pasaulį, ir jie baiminosi, kad jis niekada nebesugrįš.

Dvidešimt septynių pasekėjų būrys kartu su Adamsonu išvyko į šiaurę ieškoti šitų žmonių iš jo vaikystės fantazijų. Šiek tiek daugiau negu po trejų metų Adamsono komanda iš tikrųjų surado savo kelionės objektą, o tarp šitų žmonių jis surado nuostabią ir gražią moterį, dvidešimties metų amžiaus, kuri tvirtino esanti Princo personalo paskutinioji gryniosios linijos palikuonė. Šita moteris, Rata, sakė, kad jos visi protėviai buvo Princo puolusio personalo dviejų narių palikuonys. Ji buvo paskutinioji iš savo rasės neturinti gyvų brolių ar seserų. Ji buvo beveik nusprendusi nesituokti, buvo beveik apsisprendusi numirti be palikuonių, bet savo širdį atidavė didingajam Adamsonui. Ir kada ji išgirdo pasakojimą apie Edeną, kaip iš tikrųjų išsipildė Vano ir Amadono pranašavimai, ir kada ji klausėsi pasakojimo apie Sodo pražangą, tada ją apėmė vienintelė mintis—ištekti už Adomo šito sūnaus ir paveldėtojo. Ir netrukus šita pati mintis kilo ir Adamsonui. Šiek tiek daugiau kaip po trijų mėnesių jie susituokė.

Adamsonas ir Rata turėjo šeimą iš šešiasdešimt septynių vaikų. Jie suteikė kilmę pasaulio vadovybės didžiajai linijai, bet jie padarė kažką ir daugiau. Vertėtų prisiminti, jog šitos abi būtybės iš tikrųjų buvo viršžmogiškos. Kas ketvirtas jiems gimęs vaikas buvo unikalios kategorijos. Dažnai ji buvo nematoma. Tokio dalyko niekada nėra buvę pasaulio istorijoje. Rata buvo smarkiai sunerimusi—net prietaringa—bet Adamsonas gerai žinojo apie pirminių tarpinių būtybių egzistavimą, ir jis priėjo išvados, jog kažkas panašaus vystosi ir jo akivaizdoje. Kada gimė antrasis keistai besielgiantis palikuonis, tada jis nusprendė juos suporuoti, kadangi vienas iš jų buvo vyriškosios lyties, kitas moteriškosios lyties, ir tai yra antrinės kategorijos tarpinių būtybių kilmė. Per vieno šimto metų laikotarpį, prieš pasibaigiant šitam reiškiniiui, jų gimė beveik du tūkstančiai.

Adamsonas gyveno 396 metus. Daug kartų jis sugrįždavo aplankyti tėvo ir motinos. Kas septyneri metai jis ir Rata vykdavo į pietus, į antrąjį sodą, ir tuo metu tarpinės būtybės informuodavo jį apie jo tautos gyvenimą. Adamsono gyvenimo metu jie atliko didžiulę tarnystę kurdami naują ir nepriklausomą pasaulio centrą tiesai ir teismui.

Tokiu būdu Adamsonas ir Rata savo dispozicijoje turėjo šitą nuostabių pagalbininkų korpusą, kuris su jais dirbo per visą jų ilgą gyvenimą padėdami jiems propaguoti išvystytą tiesą ir skleisti dvasinio, intelektualaus, ir fizinio gyvenimo aukštesnius standartus. Ir šių pastangų

was wholly pleasant, Adam and Eve were much grieved to lose their eldest son, to have him go out into a strange and hostile world, as they feared, never to return.

77:5.5 (861.5) A company of twenty-seven followed Adamson northward in quest of these people of his childhood fantasies. In a little over three years Adamson's party actually found the object of their adventure, and among these people he discovered a wonderful and beautiful woman, twenty years old, who claimed to be the last pure-line descendant of the Prince's staff. This woman, Ratta, said that her ancestors were all descendants of two of the fallen staff of the Prince. She was the last of her race, having no living brothers or sisters. She had about decided not to mate, had about made up her mind to die without issue, but she lost her heart to the majestic Adamson. And when she heard the story of Eden, how the predictions of Van and Amadon had really come to pass, and as she listened to the recital of the Garden default, she was encompassed with but a single thought — to marry this son and heir of Adam. And quickly the idea grew upon Adamson. In a little more than three months they were married.

77:5.6 (861.6) Adamson and Ratta had a family of sixty-seven children. They gave origin to a great line of the world's leadership, but they did something more. It should be remembered that both of these beings were really superhuman. Every fourth child born to them was of a unique order. It was often invisible. Never in the world's history had such a thing occurred. Ratta was greatly perturbed — even superstitious — but Adamson well knew of the existence of the primary midwayers, and he concluded that something similar was transpiring before his eyes. When the second strangely behaving offspring arrived, he decided to mate them, since one was male and the other female, and this is the origin of the secondary order of midwayers. Within one hundred years, before this phenomenon ceased, almost two thousand were brought into being.

77:5.7 (862.1) Adamson lived for 396 years. Many times he returned to visit his father and mother. Every seven years he and Ratta journeyed south to the second garden, and meanwhile the midwayers kept him informed regarding the welfare of his people. During Adamson's life they did great service in upbuilding a new and independent world center for truth and righteousness.

77:5.8 (862.2) Adamson and Ratta thus had at their command this corps of marvelous helpers, who labored with them throughout their long lives to assist in the propagation of advanced truth and in the spread of higher standards of spiritual, intellectual, and physical living. And the results of

pasekmių stengiantis pagerinti pasaulį niekada iki galo neužtemdė vėlesnis regresas.

Adomsonitai aukštą kultūrą išlaikė beveik septynis tūkstančius metų nuo Adomsono ir Ratos laikų. Vėliau jie susimaišė su kaimyniniais noditais ir Andonitais ir taip pat buvo įtraukti tarp „galingųjų senovės žmonių.“ Ir kai kurie to amžiaus pasiekimai išliko, kad taptų nematoma dalimi to kultūros potencialo, kuris vėliau pražydė Europos civilizacijoje.

Šitas civilizacijos centras buvo išsidėstęs regione į rytus nuo Kaspijos jūros pietinės dalies, arti Kopetdago. Netoli į šiaurę Turkestano kalnų papėdėje yra liekanų to, kas kažkada buvo violetinės rasės adomsonitų būstinė. Šitose aukštumų vietovėse, išsidėsčiusiose siauroje ir senovinėje derlingoje juostoje, esančioje Kopeto kalnų virtinės žemesnėse papėdėse, įvairiais periodais pakaitomis iškilo keturios skirtingos kultūros, kurias atitinkamai puoselėjo Adomsono palikuonių keturios skirtingos grupės. Antroji iš šių grupių migravo į vakarus, į Graikiją ir į Viduržemio jūros salas. Adomsono palikuonių likučiai migravo į šiaurę ir į vakarus, kad įeitų į Europą su paskutiniosios anditų bangos susimaišiusiais palikuonimis, atėjusiais iš Mesopotamijos, ir jie taip pat yra įvardijami tarp anditų arijų įsiveržėlių į Indiją.

6. ANTRINĖS TARPINĖS BŪTYBĖS

Tuo metu, kai pirminiai tarpiniai tvariniai buvo beveik viršžmogiškosios kilmės, tai antrinė kategorija yra palikuonys iš gryniosios Adominės giminės, kuri susijungė su sužmogintu palikuonimi iš tokių protėvių, kurie buvo tėvai vyresniajam korpusui.

Tarp Adomsono vaikų buvo tik šešiolika tokių ypatingų antrinių tarpinių būtybių protėvių. Šitie unikalūs vaikai buvo pasiskirstę pagal lytį po lygiai, ir kiekviena pora kas septyniasdešimt dienų lytinių ir nelytinių santykių apjungto metodo dėka galėjo sukurti vieną tarpinę būtybę. Ir žemėje tokio reiškinio niekada negalėjo būti anksčiau, o taip pat jo niekada nebebuvo ir nuo to laiko vėliau.

Šitie šešiolika vaikų gyveno ir numirė (nežiūrint savo asmeninių savybių) kaip šios sferos mirtingieji, bet jų elektriškai energizuoti palikuonys gyvena ir toliau, ir jų neveikia mirtingojo materialaus kūno apribojimai.

Kiekviena iš aštuonių porų galiausiai sukūrė po 248 tarpines būtybes, ir tokiu būdu iš tikrųjų pradėjo egzistuoti pirmasis antrinių tarpinių būtybių korpusas—turėjęs 1.984 narius. Antrinių tarpinių būtybių yra aštuoni pogrupiai. Jie yra įvardijami

this effort at world betterment never did become fully eclipsed by subsequent retrogressions.

77:5.9 (862.3) The Adamsonites maintained a high culture for almost seven thousand years from the times of Adamson and Ratta. Later on they became admixed with the neighboring Nodites and Andonites and were also included among the “mighty men of old.” And some of the advances of that age persisted to become a latent part of the cultural potential which later blossomed into European civilization.

77:5.10 (862.4) This center of civilization was situated in the region east of the southern end of the Caspian Sea, near the Kopet Dag. A short way up in the foothills of Turkestan are the vestiges of what was onetime the Adamsonite headquarters of the violet race. In these highland sites, situated in a narrow and ancient fertile belt lying in the lower foothills of the Kopet range, there successively arose at various periods four diverse cultures respectively fostered by four different groups of Adamson's descendants. It was the second of these groups which migrated westward to Greece and the islands of the Mediterranean. The residue of Adamson's descendants migrated north and west to enter Europe with the blended stock of the last Andite wave coming out of Mesopotamia, and they were also numbered among the Andite-Aryan invaders of India.

6. THE SECONDARY MIDWAYERS

77:6.1 (862.5) While the primary midwayers had a well-nigh superhuman origin, the secondary order are the offspring of the pure Adamic stock united with a humanized descendant of ancestors common to the parentage of the senior corps.

77:6.2 (862.6) Among the children of Adamson there were just sixteen of the peculiar progenitors of the secondary midwayers. These unique children were equally divided as regards sex, and each couple was capable of producing a secondary midwayer every seventy days by a combined technique of sex and nonsex liaison. And such a phenomenon was never possible on earth before that time, nor has it ever occurred since.

77:6.3 (862.7) These sixteen children lived and died (except for their peculiarities) as mortals of the realm, but their electrically energized offspring live on and on, not being subject to the limitations of mortal flesh.

77:6.4 (862.8) Each of the eight couples eventually produced 248 midwayers, and thus did the original secondary corps — 1,984 in number — come into existence. There are eight subgroups of secondary midwayers. They are designated as A-

kaip A-B-C pirmasis, antrasis, trečiasis, ir taip toliau. Ir tada yra D-E-F pirmasis, antrasis, ir taip toliau.

Po Adomo pražangos pirminiai tarpiniai tvariniai sugrįžo į globėjų Melkizedekų tarnystę, tuo tarpu antrinė grupė buvo priskirta prie Adomsono centro iki jo mirties. Trisdešimt trys iš šitų antrinių tarpinių būtybių, savosios organizacijos vadovai Adomsono mirties metu, stengėsi visą kategoriją perduoti į Melkizedekų tarnystę, tokiu būdu susijungdami su pirminiu korpusu. Bet nepavykus šito įgyvendinti, jie savo kompanionus paliko ir visi drauge perėjo į planetinių globėjų tarnystę.

Po Adomsono mirties antrinių tarpinių būtybių liekanos tapo keista, neorganizuota, ir niekam nepriskirta jėga Urantijoje. Nuo to laiko iki Makiventos Melkizedeko dienų jie egzistavo netvarkingai ir neorganizuotai. Šitas Melkizedekas pradėjo juos iš dalies valdyti, bet jie vis dar pridarydavo daug nemalonumų iki Kristaus Mykolo laikų. Ir jo gyvenimo žemėje metu jie visi galutinai apsisprendė dėl savo ateities likimo, tada ištikima dauguma perėjo į pirminių tarpinių būtybių pavaldumą.

7. TARPINIAI TVARINIAI MAIŠTININKAI

Pirminių tarpinių tvarinių didžioji dalis nuklydo į nuodėmę Liuciferio maišto metu. Kada planetinio maišto nuostoliai buvo suskaičiuoti, tada tarp kitų praradimų buvo nustatyta, jog iš 50.000 pirminių tarpinių tvarinių, 40.119 prisijungė prie Kaligastijos atsiskyrimo.

Antrinių tarpinių būtybių pirminis skaičius buvo 1.984, ir iš šito skaičiaus 873 nepanoro paklusti Mykolo valdymui ir buvo deramai internuotos ryšium su Urantijos planetinio nuosprendžio paskelbimu Pentakosto dieną. Niekas negali prognozuoti šitų puolusių tvarinių ateities.

Abi tarpinių būtybių grupės dabar yra suimtos ir laukia, kol bus priimtas galutinis nuosprendis dėl sistemos maišto reikalų. Bet žemėje jie padarė daug keistų dalykų iki dabartinės planetinės dieviškosios tvarkos pradžios.

Šitie neištikimi tarpiniai tvariniai tam tikromis aplinkybėmis galėjo tapti matomais mirtingiesiems, ir ypač tai pasakytina apie Belzebubo, atskalūniškųjų antrinių tarpinių tvarinių vadovo, partnerius. Bet šitų unikalių tvarinių nereikėtų painioti su kai kuriais maištininkais cherubimais ir serafimais, kurie taip pat buvo žemėje iki pat Kristaus mirties ir prisikėlimo momento. Kai kurie senesnieji raštininkai šituos

B-C the first, second, third, and so on. And then there are D-E-F the first, second, and so on.

77:6.5 (862.9) After the default of Adam the primary midwayers returned to the service of the Melchizedek receivers, while the secondary group were attached to the Adamson center until his death. Thirty-three of these secondary midwayers, the chiefs of their organization at the death of Adamson, endeavored to swing the whole order over to the service of the Melchizedeks, thus effecting a liaison with the primary corps. But failing to accomplish this, they deserted their companions and went over in a body to the service of the planetary receivers.

77:6.6 (863.1) After the death of Adamson the remainder of the secondary midwayers became a strange, unorganized, and unattached influence on Urantia. From that time to the days of Machiventa Melchizedek they led an irregular and unorganized existence. They were partially brought under control by this Melchizedek but were still productive of much mischief up to the days of Christ Michael. And during his sojourn on earth they all made final decisions as to their future destiny, the loyal majority then enlisting under the leadership of the primary midwayers.

7. THE REBEL MIDWAYERS

77:7.1 (863.2) The majority of the primary midwayers went into sin at the time of the Lucifer rebellion. When the devastation of the planetary rebellion was reckoned up, among other losses it was discovered that of the original 50,000, 40,119 had joined the Caligastia secession.

77:7.2 (863.3) The original number of secondary midwayers was 1,984, and of these 873 failed to align themselves with the rule of Michael and were duly interned in connection with the planetary adjudication of Urantia on the day of Pentecost. No one can forecast the future of these fallen creatures.

77:7.3 (863.4) Both groups of rebel midwayers are now held in custody awaiting the final adjudication of the affairs of the system rebellion. But they did many strange things on earth prior to the inauguration of the present planetary dispensation.

77:7.4 (863.5) These disloyal midwayers were able to reveal themselves to mortal eyes under certain circumstances, and especially was this true of the associates of Beelzebub, the leader of the apostate secondary midwayers. But these unique creatures must not be confused with certain of the rebel cherubim and seraphim who also were on earth up to the time of Christ's death and resurrection. Some of the older writers designated

maištininkus tarpinius tvarinius vadino blogosiomis dvasiomis ir demonais, o neištikimus serafimus vadino blogaisiais angelais.

Nė viename pasaulyje blogosios dvasios negali apsėsti nė vieno mirtingojo proto po Rojaus Sūnaus savęs padovanojimo gyvenimo. Bet iki Kristaus Mykolo dienų Urantijoje—prieš visuotinį Minties Derintojų atvykimą ir Mokytojo dvasios išliejimą visiems materialiams kūnams—šitie maištininkai tarpiniai tvariniai sugebėdavo realiai paveikti kai kurių menkesniųjų mirtingųjų protą, ir tam tikra prasme valdyti jų veiksmus. Tai buvo pasiekama labai panašiu būdu, kaip veikia ir ištikimi tarpiniai tvariniai, kada jie tarnauja kaip sumanūs sargybiniai, užmezgantys ryšį su likimo Urantijos rezervinio korpuso žmogiškuoju protu tais periodais, kada Derintojas, tiesą sakant, yra palikęs asmenybę tuomet, kada jis bendrauja su viršžmogiškosiomis asmenybėmis.

Tai yra ne vien tik vaizdinė kalbos priemonė, kada dokumentas teigia: “Ir jie atvedė prie Jo visokius paliegėlių, tokių, kurie buvo velnių apsėsti, ir tokių, kurie buvo lunatikai.” Jėzus žinojo ir atpažindavo tą skirtumą tarp pamišimo ir demoniško apsėdimo, nors tų žmonių prote, kurie gyveno jo laikais ir jo kartoje, šitos būsenos buvo smarkiai supainiotos.

Net ir iki Pentakosto dienos nė viena maištininkė dvasia negalėjo valdyti normalaus žmogiškojo proto, o po šitos dienos nebėra galimybės paveikti net ir menkesniųjų mirtingųjų proto. Tariamasis velnių išvartymas po Tiesos Dvasios atvykimo buvo tikėjimo į demoniškąjį apsėdimą supainiojimas su isterija, pamišimu, ir silpnaprotyškumu. Bet vien tik dėl to, kad Mykolo savęs padovanojimas visus žmonių protus Urantijoje amžiams išlaisvino iš demoniškojo apsėdimo galimybės, nemanykite, jog toks dalykas nebuvo realybė ankstesniaisiais amžiais.

Šiuo metu visa maištininkų tarpinių būtybių grupė yra laikoma suimta Edentijos Pačių Aukštųjų įsakymu. Daugiau jie nebeklajoja šitame nelaimės prislėgtame pasaulyje. Nepriklausomai nuo Minties Derintojų buvimo, Tiesos Dvasios išliejimas ant visų materialinių kūnų amžiams užkirto kelią bet kokios rūšies arba bet kokio tipo neištikimoms dvasioms vėl kada nors įsiskverbti net ir į pačius silpniausius žmogiškuosius protus. Nuo Pentakosto dienos niekada nebegali vėl būti tokio dalyko, kaip demoniškas apsėdimas.

8. SUVIENYTI TARPINIAI TVARINIAI

Paskutinį kartą skelbiant nuosprendį šitam pasauliui, kada Mykolas pasiėmė miegančiuosius laiko išlikusiuosius, tada tarpinės būrybės buvo paliktos čia, paliktos tam, jog padėtų dirbti dvasinį ir pusiau dvasinį darbą planetoje. Dabar jos veikia

these rebellious midway creatures as evil spirits and demons, and the apostate seraphim as evil angels.

77:7.5 (863.6) On no world can evil spirits possess any mortal mind subsequent to the life of a Paradise bestowal Son. But before the days of Christ Michael on Urantia — before the universal coming of the Thought Adjusters and the pouring out of the Master's spirit upon all flesh — these rebel midwayers were actually able to influence the minds of certain inferior mortals and somewhat to control their actions. This was accomplished in much the same way as the loyal midway creatures function when they serve as efficient contact guardians of the human minds of the Urantia reserve corps of destiny at those times when the Adjuster is, in effect, detached from the personality during a season of contact with superhuman intelligences.

77:7.6 (863.7) It is no mere figure of speech when the record states: “And they brought to Him all sorts of sick people, those who were possessed by devils and those who were lunatics.” Jesus knew and recognized the difference between insanity and demoniacal possession, although these states were greatly confused in the minds of those who lived in his day and generation.

77:7.7 (863.8) Even prior to Pentecost no rebel spirit could dominate a normal human mind, and since that day even the weak minds of inferior mortals are free from such possibilities. The supposed casting out of devils since the arrival of the Spirit of Truth has been a matter of confounding a belief in demoniacal possession with hysteria, insanity, and feeble-mindedness. But just because Michael's bestowal has forever liberated all human minds on Urantia from the possibility of demoniacal possession, do not imagine that such was not a reality in former ages.

77:7.8 (864.1) The entire group of rebel midwayers is at present held prisoner by order of the Most Highs of Edentia. No more do they roam this world on mischief bent. Regardless of the presence of the Thought Adjusters, the pouring out of the Spirit of Truth upon all flesh forever made it impossible for disloyal spirits of any sort or description ever again to invade even the most feeble of human minds. Since the day of Pentecost there never again can be such a thing as demoniacal possession.

8. THE UNITED MIDWAYERS

77:8.1 (864.2) At the last adjudication of this world, when Michael removed the slumbering survivors of time, the midway creatures were left behind, left to assist in the spiritual and semispiritual work on the planet. They now function as a single corps,

kaip vieningas korpusas, kuriame yra abi kategorijas ir kuris turi 10.992 narius. *Urantijos Suvienytoms Tarpinėms Būtybėms* šiuo metu pakaitomis vadovauja kiekvienos kategorijos vyresnysis narys. Toks valdymas buvo įdiegtas nuo jų susivienijimo į vieną grupę tuoj po Pentakosto.

Vyresnės arba pirminės kategorijos nariai apskritai yra žinomi pagal numerius; jiems dažnai yra suteikiami vardai, tokie, kaip 1-2-3 pirmasis, 4-5-6 pirmasis, ir taip toliau. Urantijoje Adominiai tarpiniai tvariniai yra pavadinami pagal abėcėlę tam, kad būtų atskirti nuo skaičiais pavadintų pirminių tarpinių būtybių.

Abi kategorijos yra nematerialios būtybės, kas susiję su maitinimusi ir energetiniu pasikrovimu, bet jos turi daug žmogiškųjų bruožų ir gali mėgautis jūsų humoru ir suprasti jį, o taip pat ir jūsų garbinimą. Kada jos būna priskirtos prie mirtingųjų, tada jas užvaldo žmogiškojo darbo, poilsio, ir pramogavimo dvasia. Bet tarpinės būtybės nemiega, taip pat jos neturi ir reproduktivumo galių. Tam tikra prasme antrinė grupė skiriasi pagal vyriškumo ir moteriškumo bruožus, ir dažnai apie jas kalbama, kaip apie „jį“ ir „ją“. Jos dažnai dirba tokiomis poromis.

Tarpinės būtybės nėra žmonės, taip pat jos nėra ir angelai, bet antrinės tarpinės būtybės, prigimtimi, yra arčiau žmogaus negu angelo; jos, tam tikra prasme, yra iš jūsų rasių ir, dėl to, yra labai supratingos ir užjaučiančios savo ryšiuose su žmogiškosiomis būtybėmis; jos yra neįkainojamos serafimams, dirbantiems įvairioms žmonijos rasėms ir su įvairiomis žmonijos rasėmis, ir be abiejų kategorijų neapsieina tie serafimai, kurie mirtingiesiems tarnauja asmeniniais sargais.

Urantijos Suvienytos Tarpinės Būtybės tarnystei su planetiniais serafimais yra organizuotos sutinkamai su savo įgimtais sugebėjimais ir įgytais įgūdžiais, į tokias grupes:

1. *Tarpinės būtybės žinianešiai*. Šitos grupės nariai turi vardus; jie sudaro mažą korpusą, ir evoliuciniame pasaulyje labai padeda greito ir patikimo asmeninio ryšio tarnystėje.

2. *Planetos sargybiniai*. Tarpiniai tvariniai yra erdvės pasaulių saugotojai, sargybiniai. Jie atlieka svarbias stebėtojų pareigas, stebėdami visus gausius reiškinius ir komunikavimo tipus, kurie yra svarbūs viršgamtinėms būtybėms. Jie patuliuoja planetos nematomose erdvės valdose.

3. *Kontaktuojančios asmenybės*. Ryšiuose, kurie užmezgami su materialių pasaulių mirtingosiomis būtybėmis, tokiuose, kaip ir su šiuo subjektu, per kurį buvo perduoti šitie pranešimai,

embracing both orders and numbering 10,992. *The United Midwayers of Urantia* are at present governed alternately by the senior member of each order. This regime has obtained since their amalgamation into one group shortly after Pentecost.

77:8.2 (864.3) The members of the older or primary order are generally known by numerals; they are often given names such as 1-2-3 the first, 4-5-6 the first, and so on. On Urantia the Adamic midwayers are designated alphabetically in order to distinguish them from the numerical designation of the primary midwayers.

77:8.3 (864.4) Both orders are nonmaterial beings as regards nutrition and energy intake, but they partake of many human traits and are able to enjoy and follow your humor as well as your worship. When attached to mortals, they enter into the spirit of human work, rest, and play. But midwayers do not sleep, neither do they possess powers of procreation. In a certain sense the secondary group are differentiated along the lines of maleness and femaleness, often being spoken of as “he” or “she.” They often work together in such pairs.

77:8.4 (864.5) Midwayers are not men, neither are they angels, but secondary midwayers are, in nature, nearer man than angel; they are, in a way, of your races and are, therefore, very understanding and sympathetic in their contact with human beings; they are invaluable to the seraphim in their work for and with the various races of mankind, and both orders are indispensable to the seraphim who serve as personal guardians to mortals.

77:8.5 (864.6) The United Midwayers of Urantia are organized for service with the planetary seraphim in accordance with innate endowments and acquired skills, in the following groups:

77:8.6 (864.7) 1. *Midway messengers*. This group bear names; they are a small corps and are of great assistance on an evolutionary world in the service of quick and reliable personal communication.

77:8.7 (864.8) 2. *Planetary sentinels*. Midwayers are the guardians, the sentinels, of the worlds of space. They perform the important duties of observers for all the numerous phenomena and types of communication which are of import to the supernatural beings of the realm. They patrol the invisible spirit realm of the planet.

77:8.8 (865.1) 3. *Contact personalities*. In the contacts made with the mortal beings of the material worlds, such as with the subject through whom these communications were transmitted,

visada yra panaudojami tarpiniai tvariniai. Jie yra esminis faktorius tokiame ryšyje tarp dvasinio ir materialaus lygių.

4. *Pažangos pagalbininkai.* Jie iš tarpinių būtybių yra daugiau dvasiniai, ir jie būna paskirstomi kaip pagalbininkai įvairioms serafimų kategorijoms, kurios veikia planetoje specialiose grupėse.

Tarpinės būtybės savo sugebėjimais užmegzti ryšius su serafimais viršuje ir su savo žmogiškaisiais pusbroliais apačioje labai skiriasi. Pavyzdžiui, pirminėms tarpinėms būtybėms yra labai sunku tiesiogiai kontaktuoti su materialiomis jėgomis. Jos yra daug arčiau angeliškojo tipo būtybių, ir dėl to paprastai būna paskiriamos dirbti su dvasinėmis jėgomis, gyvenančiomis planetoje, ir tarnauti dvasinėms jėgoms, gyvenančioms planetoje. Jie veikia kaip kompanionai ir vadovai dangiškiesiems lankytojams ir gyvenantiems studentams, tuo tarpu antriniai tvariniai beveik išimtinai yra paskirti į šios sferos materialių būtybių tarnystę.

Tie 1.111 ištikimų antrinių tarpinių tvarinių atlieka svarbias misijas žemėje. Palyginus su savo pirminiais partneriais, jie aiškiai yra materialūs. Jie egzistuoja tik šiek tiek už mirtingojo matymo ribų ir turi pakankamą prisitaikymo diapazoną, kad, jiems panorėjus, užmegztų fizinį ryšį su tuo, ką žmonės vadina "materialiais daiktais." Šitie unikalūs tvariniai turi tam tikrų konkrečių galių laiko ir erdvės daiktams, taip pat ir šios sferos gyvūnams.

Didelę dalį labiau matomų reiškinių, priskirtų angelams, įgyvendino antriniai tarpiniai tvariniai. Kada Jėzaus evangelijos ankstyvuosius mokytojus to meto neišmanėliai religiniai lyderiai įmetė į kalėjimą, tada tikras "Viešpaties angelas" "naktį atidarė kalėjimo duris ir iš ten juos išvedė." Bet Petro išlaisvinimo atveju, po to, kada Erodo įsakymu buvo nužudytas Jokūbas, būtent antrinė tarpinė būtybė padarė tą darbą, kuris buvo priskirtas angelui.

Šiandien jų pagrindinis darbas yra tas nesuvokiamas asmeninis ryšys su tais vyrais ir moterimis, kurie sudaro likimo planetinį rezervą korpusą. Būtent tai ir buvo šitos antrinės grupės, kuriai sumaniai padėjo kai kurie pirminio korpuso nariai, darbas, kuris suderino asmenybes ir aplinkybes Urantijoje, kas galiausiai privertė planetos dangiškuosius prižiūrėtojus kreiptis su šitais prašymais, dėl ko ir buvo suteikti leidimai serijai apreiškimų, kurių vieną dalį sudaro ir šitas perteikimas. Bet reikėtų aiškiai pasakyti, jog tarpiniai tvariniai nedalyvauja bjauriuose spektakliuose, kurie turi bendrą "spiritizmo" pavadinimą. Šiuo metu Urantijoje tarpinės būtybės, kurios visos turi garbingą reputaciją, nėra susijusios su vadinamaisiais "mediumo"

the midway creatures are always employed. They are an essential factor in such liaisons of the spiritual and the material levels.

77:8.9 (865.2) 4. *Progress helpers.* These are the more spiritual of the midway creatures, and they are distributed as assistants to the various orders of seraphim who function in special groups on the planet.

77:8.10 (865.3) Midwayers vary greatly in their abilities to make contact with the seraphim above and with their human cousins below. It is exceedingly difficult, for instance, for the primary midwayers to make direct contact with material agencies. They are considerably nearer the angelic type of being and are therefore usually assigned to working with, and ministering to, the spiritual forces resident on the planet. They act as companions and guides for celestial visitors and student sojourners, whereas the secondary creatures are almost exclusively attached to the ministry of the material beings of the realm.

77:8.11 (865.4) The 1,111 loyal secondary midwayers are engaged in important missions on earth. As compared with their primary associates, they are decidedly material. They exist just outside the range of mortal vision and possess sufficient latitude of adaptation to make, at will, physical contact with what humans call "material things." These unique creatures have certain definite powers over the things of time and space, not excepting the beasts of the realm.

77:8.12 (865.5) Many of the more literal phenomena ascribed to angels have been performed by the secondary midway creatures. When the early teachers of the gospel of Jesus were thrown into prison by the ignorant religious leaders of that day, an actual "angel of the Lord" "by night opened the prison doors and brought them forth." But in the case of Peter's deliverance after the killing of James by Herod's order, it was a secondary midwayer who performed the work ascribed to an angel.

77:8.13 (865.6) Their chief work today is that of unperceived personal-liaison associates of those men and women who constitute the planetary reserve corps of destiny. It was the work of this secondary group, ably seconded by certain of the primary corps, that brought about the co-ordination of personalities and circumstances on Urantia which finally induced the planetary celestial supervisors to initiate those petitions that resulted in the granting of the mandates making possible the series of revelations of which this presentation is a part. But it should be made clear that the midway creatures are not involved in the sordid performances taking place under the general designation of "spiritualism." The midwayers at present on Urantia, all of whom are of honorable

reiškiniams; ir jos, paprastai, neleidžia mirtingiesiems pamatyti savo kartais būtinos fizinės veiklos ar kitokių ryšių su materialiuoju pasauliu taip, kaip tą jaučia žmogiškieji jutimo organai.

standing, are not connected with the phenomena of so-called "mediumship"; and they do not, ordinarily, permit humans to witness their sometimes necessary physical activities or other contacts with the material world, as they are perceived by human senses.

9. URANTIJOS NUOLATINIAI PILIEČIAI

Tarpinės būtybės galima laikyti nuolatinį gyventojų pirmąją grupę, kuri sutinkama įvairių kategorijų pasauliuose per visas visas, kaip kontrastą evoliuciniams kylantiems, tokiems, kaip mirtingieji tvariniai ir angeliškosios gausybės. Tokie nuolatiniai piliečiai yra sutinkami įvairiuose etapuose kylant į Rojų.

Ne taip, kaip dangiškųjų būtybių įvairios kategorijos, kurios yra paskiriamos *tarnauti* planetoje, tarpinės būtybės gyvena apgyvendintame pasaulyje. Serafimai atvyksta ir išvyksta, bet tarpiniai tvariniai pasilieka ir pasilieka, nors jie, būdami tos planetos vietiniai gyventojai, vis vien yra tarnai, ir jie užtikrina tai, jog tęstųsi tas režimas, kuris harmonizuoja ir sujungia serafinių gausybių besikeičiančias administracijas.

Kaip tikrieji Urantijos gyventojai, tarpinės būtybės turi giminingą susidomėjimą šitos sferos likimu. Jie yra ryžtingas susivienijimas, atkakliai dirbantis savo gimtosios planetos pažangos labui. Jų ryžtą išreiškia jų kategorijos devizas: "Ko imasi Suvienyti Tarpiniai Tvariniai, tą Suvienyti Tvariniai ir padaro."

Nors jų sugebėjimas keliauti energijos grandinėmis kiekvieną tarpinę būtybę įgalina iškelti iš planetos, bet kiekviena iš jų yra pasižadėjusi iš planetos neišvykti iki to laiko, kada jas visatos valdžia kada nors atleis nuo pareigų vykdymo. Tarpiniai tvariniai yra priskirti prie planetos iki to laiko, kada būna pasiekiami šviesos ir gyvenimo amžiai. Išskyrus 1-2-3 pirmąjį, nė vienas ištikimas tarpinis tvarinys niekada nebuvo išvykęs iš Urantijos.

1-2-3 pirmasis, vyriausiasis iš pirminės kategorijos, buvo atleistas nuo tiesioginių planetinių pareigų tuoj po Pentakosto. Šitas kilnis tarpinis tvarinys tvirtai laikėsi su Vanu ir Amadonu per planetos maišto tragiškąsias dienas, ir jo bebaimis vadovavimas prisidėjo prie šitos kategorijos aukų skaičiaus sumažinimo. Dabar jis tarnauja Jeruseme kaip dvidešimt keturių patarėjų narys, vieną kartą po Pentakosto jau veikęs kaip Urantijos generalinis valdytojas.

Tarpinės būtybės yra susietos su planeta, bet panašiai, kaip mirtingieji šnekasi su keliauninkais iš toli, ir tokiu būdu sužino apie tolimes vietas planetoje, taip ir tarpinės būtybės kalbasi su dangiškaisiais keliauninkais tam, kad sužinotų

9. THE PERMANENT CITIZENS OF URANTIA

77:9.1 (865.7) Midwayers may be regarded as the first group of the permanent inhabitants to be found on the various orders of worlds throughout the universes in contrast with evolutionary ascenders like the mortal creatures and the angelic hosts. Such permanent citizens are encountered at various points in the Paradise ascent.

77:9.2 (866.1) Unlike the various orders of celestial beings who are assigned to *minister* on a planet, the midwayers *live* on an inhabited world. The seraphim come and go, but the midway creatures remain and will remain, albeit they are nonetheless ministers for being natives of the planet, and they provide the one continuing regime which harmonizes and connects the changing administrations of the seraphic hosts.

77:9.3 (866.2) As actual citizens of Urantia, the midwayers have a kinship interest in the destiny of this sphere. They are a determined association, persistently working for the progress of their native planet. Their determination is suggested by the motto of their order: "What the United Midwayers undertake, the United Midwayers do."

77:9.4 (866.3) Although their ability to traverse the energy circuits makes planetary departure feasible to any midwayer, they have individually pledged themselves not to leave the planet prior to their sometime release by the universe authorities. Midwayers are anchored on a planet until the ages of settled light and life. With the exception of 1-2-3 the first, no loyal midway creatures have ever departed from Urantia.

77:9.5 (866.4) 1-2-3 the first, the eldest of the primary order, was released from immediate planetary duties shortly after Pentecost. This noble midwayer stood steadfast with Van and Amadon during the tragic days of the planetary rebellion, and his fearless leadership was instrumental in reducing the casualties in his order. He serves at present on Jerusem as a member of the twenty-four counselors, having already functioned as governor general of Urantia once since Pentecost.

77:9.6 (866.5) Midwayers are planet bound, but much as mortals talk with travelers from afar and thus learn about remote places on the planet, so do midwayers converse with celestial travelers to learn about the far places of the universe. So do

apie tolimesias vietas visatoje. Taip jie iš tikrųjų susipažįsta su šita sistema ir visata, net su Orvontonu ir kitais seseriškais kūriniais, ir taip jie iš tiesų prengia save tvarinio egzistencijos aukštesniųjų lygių pilietybei.

Nors tarpiniai tvariniai buvo sukurti iki galo išvystytai—nepatyrė jokio augimo ar vystymosi iš nebrandos stadijos—bet jie nenustoja augę išmintimi ir patyrimu. Kaip ir mirtingieji, jie yra evoliuciniai tvariniai, ir jie turi kultūrą, kuri yra bona fide evoliucinis pasiekimas. Urantijos tarpinių būtybių korpuse yra daug didžiųjų protų ir stipriųjų dvasių.

Platesniu aspektu Urantijos civilizacija yra Urantijos mirtingųjų ir Urantijos tarpinių būtybių bendras produktas, ir tai yra tiesa, nepaisant to, jog dabar tarp šitų dviejų kultūros lygių yra skirtumas, kuris nebus kompensuotas iki šviesos ir gyvenimo amžių.

Tarpinių būtybių kultūra, būdama nemirtingų planetos piliečių produktas, yra santykinai atspari tiems laikiniams vingiams, kurie užgriūna žmogiškąją civilizaciją. Žmonių kartos užmiršta; tarpinių būtybių korpusas prisimena, ir toji atmintis yra jūsų apgyvendinto pasaulio tradicijų lobynas. Tokiu būdu planetos kultūra toje planetoje iš tikrųjų išlieka per amžius, ir tinkamomis aplinkybėmis tokie brangūs praeities įvykių prisiminimai yra panaudojami, net kaip ir pasakojimas apie Jėzaus gyvenimą ir mokymus Urantijos tarpinių būtybių buvo pateiktas savo materialiesiems pusbroliams.

Tarpiniai tvariniai yra sumanūs tarnai, kurie kompensuoja tą bedugnę tarp tų materialių ir dvasinių Urantijos reikalų, kurie atsirado mirus Adamui ir Ievai. Jie yra jūsų vyresnieji sielos broliai, draugai toje ilgoje kovoje, kad Urantijoje būtų pasiektas nusistovėjęs šviesos ir gyvenimo statusas. Suvienytos Tarpinės Būtybės yra maištu išmėgintas korpusas, ir jos ištikimai vaidins savo rolę planetos evoliucijoje iki to meto, kada šitas pasaulis pasieks amžių tikslą, iki tos tolimesios dienos, kada iš tikrųjų žemėje įsivyras taika, ir tikrovėje žmonių širdis užvaldys geroji valia.

Dėl šito vertingo darbo, kurį atlieka šitie tarpiniai tvariniai, mes priėjome išvados, kad jie iš tikrųjų yra esminė dalis šios sferos dvasinėje srityje. O tose planetose, kur reikalų nesugadino maištas, ten serafimams jie suteikia dar didesnę pagalbą.

Visa aukštųjų dvasių, angeliškųjų gausybių, ir tarpinių būtybių organizacija yra entuziastingai pasišventusi tam, kad įgyvendintų Rojaus planą dėl evoliucinių mirtingųjų progresinio kilimo ir tobulumo pasiekimo, vieną iš visatos dangiškųjų veiklos sričių—nuostabų išlikimo planą, atnešantį Dievą žemyn žmogui ir tada, dangiškosios rūšies

they become conversant with this system and universe, even with Orvonton and its sister creations, and so do they prepare themselves for citizenship on the higher levels of creature existence.

77:9.7 (866.6) While the midwayers were brought into existence fully developed — experiencing no period of growth or development from immaturity — they never cease to grow in wisdom and experience. Like mortals they are evolutionary creatures, and they have a culture which is a bona fide evolutionary attainment. There are many great minds and mighty spirits among the Urantia midway corps.

77:9.8 (866.7) In the larger aspect the civilization of Urantia is the joint product of the Urantia mortals and the Urantia midwayers, and this is true despite the present differential between the two levels of culture, a differential which will not be compensated prior to the ages of light and life.

77:9.9 (866.8) The midway culture, being the product of an immortal planetary citizenry, is relatively immune to those temporal vicissitudes which beset human civilization. The generations of men forget; the corps of midwayers remembers, and that memory is the treasure house of the traditions of your inhabited world. Thus does the culture of a planet remain ever present on that planet, and in proper circumstances such treasured memories of past events are made available, even as the story of the life and teachings of Jesus has been given by the midwayers of Urantia to their cousins in the flesh.

77:9.10 (867.1) Midwayers are the skillful ministers who compensate that gap between the material and spiritual affairs of Urantia which appeared upon the death of Adam and Eve. They are likewise your elder brethren, comrades in the long struggle to attain a settled status of light and life on Urantia. The United Midwayers are a rebellion-tested corps, and they will faithfully enact their part in planetary evolution until this world attains the goal of the ages, until that distant day when in fact peace does reign on earth and in truth is there good will in the hearts of men.

77:9.11 (867.2) Because of the valuable work performed by these midwayers, we have concluded that they are a truly essential part of the spirit economy of the realms. And where rebellion has not marred a planet's affairs, they are of still greater assistance to the seraphim.

77:9.12 (867.3) The entire organization of high spirits, angelic hosts, and midway fellows is enthusiastically devoted to the furtherance of the Paradise plan for the progressive ascension and perfection attainment of evolutionary mortals, one of the supernal businesses of the universe — the superb survival plan of bringing God down to man

partnerystės dėka, nunešantį žmogų į viršų pas Dievą ir tolyn į tarnystės amžinybę ir dieviškumo pasiekimą—vienodą mirtingajam ir tarpinei būtybei.

[Pateikta Neadono Archangelo.]

and then, by a sublime sort of partnership, carrying man up to God and on to eternity of service and divinity of attainment — alike for mortal and midwayer.

77:9.13 (867.4) [Presented by an Archangel of Neadon.]

78 Dokumentas. Violetinė rasė laikmečiu. po Adomo

⇨ 077

URANTIJOS KNYGA

079 ⇨

III DALIS. URANTIJOS ISTORIJA

78 DOKUMENTAS. VIOLETINĖ RASĖ
LAIKMEČIU
PO ADOMO

Skyrius

ĮVADAS

1. Rasinis ir kultūrinis pasiskirstymas
2. Adomitai antrajame Sode
3. Adomitų ankstyvosios ekspansijos
4. Anditai
5. Anditų migravimai
6. Paskutiniai anditų pasklidimai
7. Potvyniai Mesopotamijoje
8. Šumerai — paskutiniai iš anditų

ĮVADAS

ANTRASIS Edenas buvo civilizacijos lopšys beveik trisdešimt tūkstančių metų. Čia, Mesopotamijoje, Adominės tautos pamokslavo, savo palikuonis siuntė į žemės pakraščius, ir vėliau, kada susivienijo su noditų ir sangikų gentimis, tapo žinomos anditų vardu. Iš šito regiono išėjo tie vyrai ir moterys, kurie pradėjo istorinių laikų įvykius ir kurie tokiu milžinišku greičiu paspartino kultūros vystymąsi Urantijoje.

Šitas dokumentas vaizduoja violetinės rasės planetinę istoriją, nuo to laiko, kuris buvo tuoj po Adomo pražangos, maždaug 35.000 m. pr. Kr., ir nusidriekiančią artyn per jos susijungimą su noditų ir sangikų rasėmis, maždaug 15.000 m. pr. Kr., tam, jog būtų suformuotos anditų tautos, ir iki jos galutinio išnykimo savo gimtojoje Mesopotamijoje, maždaug prieš 2.000 m. pr. Kr.

1. RASINIS IR KULTURINIS PASISKIRSTYMAS

PAPER 78

THE VIOLET RACE AFTER THE
DAYS OF ADAM

SECTIONS

Introduction

1. Racial and Cultural Distribution
2. The Adamites in the Second Garden
3. Early Expansions of the Adamites
4. The Andites
5. The Andite Migrations
6. The Last Andite Dispersions
7. The Floods in Mesopotamia
8. The Sumerians — Last of the Andites

INTRODUCTION

78:0.1 (868.1) THE second Eden was the cradle of civilization for almost thirty thousand years. Here in Mesopotamia the Adamic peoples held forth, sending out their progeny to the ends of the earth, and latterly, as amalgamated with the Nodite and Sangik tribes, were known as the Andites. From this region went those men and women who initiated the doings of historic times, and who have so enormously accelerated cultural progress on Urantia.

78:0.2 (868.2) This paper depicts the planetary history of the violet race, beginning soon after the default of Adam, about 35,000 B.C., and extending down through its amalgamation with the Nodite and Sangik races, about 15,000 B.C., to form the Andite peoples and on to its final disappearance from the Mesopotamian homelands, about 2000 B.C.

1. RACIAL AND CULTURAL DISTRIBUTION

Nors rasių protas ir moralė buvo žemo lygio tuo metu, kada atvyko Adomas, bet fizinės evoliucijos visiškai nepaveikė kritiška padėtis dėl Kaligastijos maišto. Adomo indėlis į rasių biologinį išsivystymą, nepaisant to, jog užduotis iš dalies sužlugdo, Urantijos žmonėms atnešė milžiniškos naudos.

Adomas ir leva taip pat didele dalimi prisidėjo ir prie to, kas turėjo vertės žmonijos visuomeniniam, moraliniam, ir intelektualiam žengimui į priekį, jų palikuonių buvimas civilizacijos vystymąsi paspartino milžinišku laipsniu. Bet prieš trisdešimt penkis tūkstančius metų pasaulis iš viso turėjo mažai kultūros. Šiokie tokie civilizacijos centrai egzistavo tai čia, tai ten, bet didžioji Urantijos dalis buvo nugrimzdusi į laukiniškumą. Rasinis ir kultūrinis pasiskirstymas buvo toks:

1. *Violetinė rasė—Adomitai ir adomsonitai.* Pagrindinis Adomitų kultūros centras buvo antrasis sodas, išsidėstęs Tigrio ir Eufrato upių trikampyje; tai iš tikrųjų buvo Vakarų ir Indijos civilizacijos lopšys. Violetinės rasės antrinis arba šiaurinis centras buvo adomsonitų būstinė, įsikūrusi į rytus nuo Kaspijos jūros pietinės pakrantės netoli Kopetdago kalnų. Iš šitų dviejų centrų į aplinkines žemes pasklido kultūra ir gyvybės plazma, kuri tuoj pat paspartino visų rasių vystymąsi.

2. *Noditai iki šumerų ir kiti noditai.* Mesopotamijoje, netoli šių upių žiočių, taip pat buvo Dalamatijos laikų senosios kultūros likučiai. Einant tūkstantmečiams, šioji grupė visiškai susimaišė su Adomitais iš šiaurės, bet ji niekada neprarado savo noditinių tradicijų. Įvairias kitas noditų grupes, kurios buvo apsistojusios Levante, apskritai, asimiliavo vėliau išsiplėtusi violetinė rasė.

3. *Andonitai* turėjo penkias ar šešias gana tipiškas gyvenvietes į šiaurę ir į rytus nuo Adomsono būstinės. Taip pat jie buvo išsibarstę ir po visą Turkestaną, tuo tarpu jų atskiros kolonijos išsilaikė visoje Euroazijoje, ypač kalnų regionuose. Šitie aborigenai vis dar buvo išlaikę Euroazijos kontinento šiaurinės žemės, kartu su Islandija ir Grenlandija, bet mėlynasis žmogus juos jau seniai buvo išstūmęs iš Europos žemumų, o besiplečianti geltonoji rasė juos buvo išvijusi iš tolimesnės Azijos upių slėnių.

4. *Raudonasis žmogus* užėmė Amerikas, kai pats buvo išvytas iš Azijos likus daugiau negu penkiasdešimčiai tūkstančių metų iki Adomo atvykimo.

5. *Geltonoji rasė.* Kinų tautos buvo gerai

78:1.1 (868.3) Although the minds and morals of the races were at a low level at the time of Adam's arrival, physical evolution had gone on quite unaffected by the exigencies of the Caligastia rebellion. Adam's contribution to the biologic status of the races, notwithstanding the partial failure of the undertaking, enormously upstepped the people of Urantia.

78:1.2 (868.4) Adam and Eve also contributed much that was of value to the social, moral, and intellectual progress of mankind; civilization was immensely quickened by the presence of their offspring. But thirty-five thousand years ago the world at large possessed little culture. Certain centers of civilization existed here and there, but most of Urantia languished in savagery. Racial and cultural distribution was as follows:

78:1.3 (868.5) 1. *The violet race — Adamites and Adamsonites.* The chief center of Adamite culture was in the second garden, located in the triangle of the Tigris and Euphrates rivers; this was indeed the cradle of Occidental and Indian civilizations. The secondary or northern center of the violet race was the Adamsonite headquarters, situated east of the southern shore of the Caspian Sea near the Kopet mountains. From these two centers there went forth to the surrounding lands the culture and life plasm which so immediately quickened all the races.

78:1.4 (868.6) 2. *Pre-Sumerians and other Nodites.* There were also present in Mesopotamia, near the mouth of the rivers, remnants of the ancient culture of the days of Dalamatia. With the passing millenniums, this group became thoroughly admixed with the Adamites to the north, but they never entirely lost their Nodite traditions. Various other Nodite groups that had settled in the Levant were, in general, absorbed by the later expanding violet race.

78:1.5 (869.1) 3. *The Andonites* maintained five or six fairly representative settlements to the north and east of the Adamson headquarters. They were also scattered throughout Turkestan, while isolated islands of them persisted throughout Eurasia, especially in mountainous regions. These aborigines still held the northlands of the Eurasian continent, together with Iceland and Greenland, but they had long since been driven from the plains of Europe by the blue man and from the river valleys of farther Asia by the expanding yellow race.

78:1.6 (869.2) 4. *The red man* occupied the Americas, having been driven out of Asia over fifty thousand years before the arrival of Adam.

78:1.7 (869.3) 5. *The yellow race.* The Chinese

įsitvirtinę rytinės Azijos valdovai. Jų labiausiai išvystytos gyvenvietės buvo įkurtos į šiaurės vakarus nuo šiuolaikinės Kinijos, regionuose, besiribojančiuose su Tibetu.

6 . *Mėlynoji rasė*. Mėlynieji žmonės buvo pasklidę po visą Europą, bet jų kultūros geresnieji centrai buvo išsidėstę tuometiniuose derlinguose Viduržemio jūros baseino slėniuose ir šiaurės vakarų Europoje. Neandertaliečių absorbavimas buvo labai smarkiai uždelęs mėlynojo žmogaus kultūros vystymąsi, bet kitais atžvilgiais jis buvo agresyviausias, labiausiai linkęs rizikuoti, ir smalsiausias iš visų Euroazijos evoliucinių tautų.

7 . *Ikidravidinė Indija*. Sudėtingas rasių mišinys Indijoje—turintis kiekvieną žemės rasę, bet ypač žaliają, oranžinę, ir juodąją—išlaikė tokią kultūrą, kuri buvo šiek tiek labiau išvystyta už gretimų regionų kultūrą.

8 . *Sacharos civilizacija*. Labiau išsivystę indigo rasės atstovai savo pažangiausias gyvenvietes turėjo ten, kur dabar yra didžioji Sacharos dykuma. Šita indigo-juodoji grupė turėjo daug giminingų požymių iš išnykusių oranžinės ir žaliosios rasių.

9 . *Viduržemio jūros baseinas*. Labiausiai susimaišiusi rasė už Indijos ribų užėmė tą vietovę, kuri dabar yra Viduržemio jūros baseinas. Čia mėlynieji žmonės iš šiaurės ir sachariečiai iš pietų susitiko ir susimaišė su noditais ir Adomitais iš rytų.

Toks buvo pasaulio vaizdas iki violetinės rasės didžiosios ekspansijos pradžios, maždaug prieš dvidešimt penkis tūkstančius metų. Ateities civilizacijos viltis buvo susieta su antruoju sodu tarp tų Mesopotamijos upių. Čia Azijos pietvakariuose egzistavo didžios civilizacijos potencialas, galimybė pasauliui paskleisti idėjas ir idealus, kurie buvo išlikę dar nuo Dalamatijos dienų ir Edeno laikų.

Adomas ir Ieva paliko nedidelį kiekį, bet pajėgių palikuonių, ir dangiškieji stebėtojai Urantijoje laukė su nerimu, kad išsiaiškintų, kaip elgsis šitie suklydusio Materialiojo Sūnaus ir Dukros palikuonys.

2. ADOMITAI ANTRAJAME SODE

Tūkstančius metų Adomo sūnūs plūšėjo palei Mesopotamijos upes, spręsdami drėkinimo ir potvynių kontrolės problemas pietinėje pusėje, tobulindami gynybą šiaurinėje dalyje, ir mėgindami išsaugoti savo tradicijas iš pirmojo Edeno šlovės.

Didvyriškumas, vadovaujant antrajam sodui, sudaro vieną iš labiausiai stebinančių ir

peoples were well established in control of eastern Asia. Their most advanced settlements were situated to the northwest of modern China in regions bordering on Tibet.

78:1.8 (869.4) 6. *The blue race*. The blue men were scattered all over Europe, but their better centers of culture were situated in the then fertile valleys of the Mediterranean basin and in northwestern Europe. Neanderthal absorption had greatly retarded the culture of the blue man, but he was otherwise the most aggressive, adventurous, and exploratory of all the evolutionary peoples of Eurasia.

78:1.9 (869.5) 7. *Pre-Dravidian India*. The complex mixture of races in India — embracing every race on earth, but especially the green, orange, and black — maintained a culture slightly above that of the outlying regions.

78:1.10 (869.6) 8. *The Sahara civilization*. The superior elements of the indigo race had their most progressive settlements in what is now the great Sahara desert. This indigo-black group carried extensive strains of the submerged orange and green races.

78:1.11 (869.7) 9. *The Mediterranean basin*. The most highly blended race outside of India occupied what is now the Mediterranean basin. Here blue men from the north and Saharans from the south met and mingled with Nodites and Adamites from the east.

78:1.12 (869.8) This was the picture of the world prior to the beginnings of the great expansions of the violet race, about twenty-five thousand years ago. The hope of future civilization lay in the second garden between the rivers of Mesopotamia. Here in southwestern Asia there existed the potential of a great civilization, the possibility of the spread to the world of the ideas and ideals which had been salvaged from the days of Dalamatia and the times of Eden.

78:1.13 (869.9) Adam and Eve had left behind a limited but potent progeny, and the celestial observers on Urantia waited anxiously to find out how these descendants of the erring Material Son and Daughter would acquit themselves.

2. THE ADAMITES IN THE SECOND GARDEN

78:2.1 (869.10) For thousands of years the sons of Adam labored along the rivers of Mesopotamia, working out their irrigation and flood-control problems to the south, perfecting their defenses to the north, and attempting to preserve their traditions of the glory of the first Eden.

78:2.2 (869.11) The heroism displayed in the leadership of the second garden constitutes one of

įkvepiančių Urantijos istorijos epų. Šitos puikios sielos niekada iki galo neprarado iš akiračio Adominės misijos tikslo, todėl jos drąsiai ir priešinosi aplinkinių ir menkesnių genčių poveikiui, nors jos nuolat noriai siūsdavo savo geriausius sūnus ir dukras emisarais į žemės rases. Kartais tokia ekspansija išsekindavo jų pačių kultūrą, bet visada šitos aukštesnės tautos savąjį lygį susigražindavo.

Adomitų civilizacija, visuomenė, ir kultūrinis statusas buvo nepalyginamai aukštesnio lygio už Urantijos evoliucinių rasių bendrą lygį. Su ja galima buvo palyginti tik tai civilizaciją, kuri buvo senosiose Vano ir Amadono ir adomsonitų gyvenvietėse. Bet antrojo Edeno civilizacija buvo dirbtinė struktūra—*jį nebuvo išvystyta*— ir dėl to buvo pasmerkta smukti tol, kol pasiekė natūralų evoliucinį lygį.

Adomas po savęs paliko didžią intelektualią ir dvasinę kultūrą, bet ji nebuvo išvystyta machaninių priemonių srityje, kadangi kiekvieną civilizaciją riboja prieinami natūralūs ištekliai, įgimti talentai, ir pakankamas kiekis laisvalaikio tam, kad būtų užtikrintas išradingumo gerų rezultatų pasiekimas. Violetinės rasės civilizacija rėmėsi Adomo buvimu ir pirmojo Edeno tradicijomis. Po Adomo mirties ir kada einant tūkstantmečiams šitos tradicijos blėso, tada Adomitų kultūros lygis visą laiką smuko tol, kol aplinkinių tautų ir natūraliai besivystantys violetinės rasės kultūriniai sugebėjimai pasiekė abipusio poveikio pusiausvyros būseną.

Bet Adomitai maždaug 19.000 m. pr. Kr. buvo tikra nacija, turėjusi keturis su puse milijono žmonių, o milijonai jos palikuonių jau buvo įsilieję į aplinkines tautas.

3. ADOMITŲ ANKSTYVOSIOS EKSPANSIJOS

Violetinė rasė Edeno taikingumo tradicijas išsaugojo per daugelį tūkstantmečių, ir tai paaiškina, kodėl jie ilgai delsė užkariauti teritorijas. Kada jie kentėjo nuo per didelio gyventojų skaičiaus, vietoje to, kad sukeltų karą tam, jog užgrobūt didesnę teritoriją, jie savo gyventojų perteklių siuntė į kitas rases mokytojais. Šių ankstyvųjų migravimų kultūrinis poveikis nebuvo ilgalaikis, bet Adomitų mokytojų, prekybininkų, ir tyrinėtojų asimiliavimas aplinkines tautas sustiprino biologiškai.

Kai kurie Adomitai anksti nukeliavo į vakarus į Nilo slėnį; kiti įsiskverbė į rytus į Aziją, bet šitų buvo mažuma. Masinis judėjimas vėlesnėmis dienomis labai išplito į šiaurę, o iš ten į vakarus. Didžiąja dalimi, tai buvo palaipsnis, bet nenutrūkstamas stūmimasis į šiaurę, didesnis

the amazing and inspiring epics of Urantia's history. These splendid souls never wholly lost sight of the purpose of the Adamic mission, and therefore did they valiantly fight off the influences of the surrounding and inferior tribes while they willingly sent forth their choicest sons and daughters in a steady stream as emissaries to the races of earth. Sometimes this expansion was depleting to the home culture, but always these superior peoples would rehabilitate themselves.

78:2.3 (870.1) The civilization, society, and cultural status of the Adamites were far above the general level of the evolutionary races of Urantia. Only among the old settlements of Van and Amadon and the Adamsonites was there a civilization in any way comparable. But the civilization of the second Eden was an artificial structure — *it had not been evolved* — and was therefore doomed to deteriorate until it reached a natural evolutionary level.

78:2.4 (870.2) Adam left a great intellectual and spiritual culture behind him, but it was not advanced in mechanical appliances since every civilization is limited by available natural resources, inherent genius, and sufficient leisure to insure inventive fruition. The civilization of the violet race was predicated on the presence of Adam and on the traditions of the first Eden. After Adam's death and as these traditions grew dim through the passing millenniums, the cultural level of the Adamites steadily deteriorated until it reached a state of reciprocal balance with the status of the surrounding peoples and the naturally evolving cultural capacities of the violet race.

78:2.5 (870.3) But the Adamites were a real nation around 19,000 B.C., numbering four and a half million, and already they had poured forth millions of their progeny into the surrounding peoples.

3. EARLY EXPANSIONS OF THE ADAMITES

78:3.1 (870.4) The violet race retained the Edenic traditions of peacefulness for many millenniums, which explains their long delay in making territorial conquests. When they suffered from population pressure, instead of making war to secure more territory, they sent forth their excess inhabitants as teachers to the other races. The cultural effect of these earlier migrations was not enduring, but the absorption of the Adamite teachers, traders, and explorers was biologically invigorating to the surrounding peoples.

78:3.2 (870.5) Some of the Adamites early journeyed westward to the valley of the Nile; others penetrated eastward into Asia, but these were a minority. The mass movement of the later days was extensively northward and thence westward. It was, in the main, a gradual but unremitting

skaičius vykdavo į šiaurę, o tada sukdavo į vakarus, aplink Kaspijos jūrą, ir į Europą.

Maždaug prieš dvidešimt penkis tūkstančius metų didelė dalis iš grynakraujų Adomitų į šiaurę jau buvo nužengusi toli. Ir kada jie skverbėsi į šiaurę, tada jie vis mažiau ir mažiau beturėjo Adominio kraujo, kol iki to laiko, kai užėmė Turkestaną, jie buvo visiškai susimaišę su kitomis rasėmis, ypač su noditais. Labai nedidelė dalis iš violetinių tautų gryniosios linijos kada nors buvo įsiveržusi giliai į Europą ar Aziją.

Maždaug nuo 30.000 m. pr. Kr. iki 10.000 m. pr. Kr. epochinės svarbos rasiniai susimaišymai vyko visoje pietvakarinėje Azijoje. Turkestano kalnų gyventojai buvo fiziškai tvirti ir energingi žmonės. Į šiaurės vakarus nuo Indijos išliko didelė dalis Vano dienų kultūros. Dar šiauriau nuo šitų gyvenviečių išliko geriausi iš ankstyvųjų anditų. Ir savo kultūra ir charakteriu šitas abi labiau išsivysčiusias rases asimiliavo į šiaurę judantys Adomitai. Šitas susivienijimas atvedė į tai, jog buvo priimta daug naujų idėjų; jis palengvino civilizacijos žengimą į priekį ir labai smarkiai išvystė meno, mokslo, ir visuomeninės kultūros visas fazes.

Kada ankstyvosios Adominės migracijos periodas pasibaigė, maždaug 15.000 m. pr. Kr., tada Adomo palikuonių Europoje ir centrinėje Azijoje jau buvo daugiau negu bet kur kitur pasaulyje, net ir Mesopotamijoje. Europos mėlynosios rasės buvo didele dalimi infiltruotos. Žemės, dabar vadinamas Rusija ir Turkestanu, per visą jų pietinį nusidriekimą užėmė didžiuliai kiekiai Adomitų, susimaišiusių su noditais, Andonitais, ir raudonaisiais ir geltonaisiais sangikais. Pietų Europą ir Viduržemio jūros pakrantę užėmė mišrios rasės iš Andonitų ir sangikų tautų—oranžinės, žaliosios, ir indigo—su mažu kiekiu jlietų Adomitų palikuonių. Mažąją Aziją ir centrinės-rytinės Europos žemes turėjo gentys, kuriose dominavo Andonitai.

Susimaišiusi spalvotoji rasė, apie šitą laiką smarkiai sustiprinta atvykėlių iš Mesopotamijos, įsitvirtino Egipte ir ruošėsi perimti Eufrato slėnio nykstančią kultūrą. Juodosios tautos judėjo tolyn į pietus į Afriką ir, kaip ir raudonoji rasė, iš esmės buvo izoliuotos.

Sacharos civilizaciją sunaikino sausra, o Viduržemio jūros baseino kultūrą sunaikino potvynis. Mėlynosios rasės aukštos kultūros, dar, neišvystė. Andonitai vis dar buvo išsibarstę po visą Arktiką ir po centrinės Azijos regionus. Žalioji ir oranžinė rasės iki to laiko kaip rasės buvo išnaikintos. Indigo rasė judėjo į pietus Afrikoje, kad ten pradėtų savo lėtą ir ilgalaikį rasinį degradavimą.

Indijos tautos buvo inertiškos, jų civilizacija

northward push, the greater number making their way north and then circling westward around the Caspian Sea into Europe.

78:3.3 (870.6) About twenty-five thousand years ago many of the purer elements of the Adamites were well on their northern trek. And as they penetrated northward, they became less and less Adamic until, by the times of their occupation of Turkestan, they had become thoroughly admixed with the other races, particularly the Nodites. Very few of the pure-line violet peoples ever penetrated far into Europe or Asia.

78:3.4 (870.7) From about 30,000 to 10,000 B.C. epoch-making racial mixtures were taking place throughout southwestern Asia. The highland inhabitants of Turkestan were a virile and vigorous people. To the northwest of India much of the culture of the days of Van persisted. Still to the north of these settlements the best of the early Andonites had been preserved. And both of these superior races of culture and character were absorbed by the northward-moving Adamites. This amalgamation led to the adoption of many new ideas; it facilitated the progress of civilization and greatly advanced all phases of art, science, and social culture.

78:3.5 (871.1) As the period of the early Adamic migrations ended, about 15,000 B.C., there were already more descendants of Adam in Europe and central Asia than anywhere else in the world, even than in Mesopotamia. The European blue races had been largely infiltrated. The lands now called Russia and Turkestan were occupied throughout their southern stretches by a great reservoir of the Adamites mixed with Nodites, Andonites, and red and yellow Sangiks. Southern Europe and the Mediterranean fringe were occupied by a mixed race of Andonite and Sangik peoples — orange, green, and indigo — with a sprinkling of the Adamite stock. Asia Minor and the central-eastern European lands were held by tribes that were predominantly Andonite.

78:3.6 (871.2) A blended colored race, about this time greatly reinforced by arrivals from Mesopotamia, held forth in Egypt and prepared to take over the disappearing culture of the Euphrates valley. The black peoples were moving farther south in Africa and, like the red race, were virtually isolated.

78:3.7 (871.3) The Saharan civilization had been disrupted by drought and that of the Mediterranean basin by flood. The blue races had, as yet, failed to develop an advanced culture. The Andonites were still scattered over the Arctic and central Asian regions. The green and orange races had been exterminated as such. The indigo race was moving south in Africa, there to begin its slow but long-continued racial deterioration.

78:3.8 (871.4) The peoples of India lay stagnant, with

nesivystė; geltonasis žmogus savo valdas sujungė centrinėje Azijoje; rudasis žmogus dar nebuvo pradėjęs kurti savosios civilizacijos netoli esančiose Ramiojo vandenyno salose.

Šitie rasiniai pasiskirstymai, susiję su didžiuliais klimatiniais pasikeitimais, parengė pasaulio sceną Urantijos civilizacijos anditų eros pradžiai. Šitie ankstyvieji migravimai išsitiesė per dešimties tūkstančių metų laikotarpį nuo 25.000 iki 15.000 m. pr. Kr. Vėlesnieji arba anditų migravimai tęsėsi maždaug nuo 15.000 iki 6.000 m. pr. Kr.

Ankstyvesnėms Adomitų bangoms pereiti per Euroaziją prireikė tiek daug laiko, kad jų kultūra didele dalimi buvo prarasta to perėjimo metu. Tiksliai vėlesnieji anditai migravo pakankamu greičiu, jog Edeno kultūrą išsaugotų, kad ir koks būtų buvęs didžiulis atstumas nuo Mesopotamijos.

4. ANDITAI

Anditų rasės buvo grynosios linijos violetinės rasės ir noditų plius evoliucinių tautų pirminiai susimaišymai. Apskritai, apie anditus reikėtų galvoti kaip apie tokius, kurie turi nepalyginamai didesnį procentą Adominio kraujo negu šiuolaikinės rasės. Iš esmės, anditų terminas yra vartojamas pavadinti tas tautas, kurių rasis paveldėjimas nuo vienos aštuntosios iki vienos šeštosios buvo violetinis. Šiuolaikiniai urantai, net ir šiaurinės baltosios rasės, turi daug mažesnę Adomo kraujo procentą.

Ankstyviausios anditų tautos kilo gretimuose su Mesopotamija regionuose daugiau negu prieš dvidešimt penkis tūkstančius metų, ir susidėjo iš Adomitų ir noditų mišinio. Antrąjį sodą supo koncentriniai žiedai, turėję vis mažiau violetinio kraujo, ir būtent ties šito rasinio susimaišymo katilo periferija ir gimė anditų rasė. Vėliau, kada migruojantys Adomitai ir noditai įžengė į tuometinius derlingus Turkestano regionus, neužilgo jie susimaišė su labiau išsivysčiusiais vietiniais gyventojais, o iš to atsiradęs rasis mišinys anditų tipą išplėtė šiaurės kryptimi.

Anditai buvo geriausi iš visų susimaišusių žmoniškųjų palikuonių, kurie Urantijoje atsirado nuo grynosios linijos violetinių tautų laikų. Jie iš išsilaukusių Adomitų ir noditų rasių likučių apjungė didžiąją dalį geriausiųjų tipų ir, vėliau, kai kuriuos geltonųjų, mėlynųjų, ir žaliųjų žmonių geriausiuosius palikuonis.

Šitie ankstyvieji anditai nebuvo arijai, jie buvo anksčiau už arijus. Jie nebuvo baltieji, jie buvo anksčiau už baltuosius. Jie nebuvo nei vakarietiška, nei rytietiška tauta. Tačiau būtent anditų palikimas vadinamųjų baltųjų rasių

a civilization that was unprogressing; the yellow man was consolidating his holdings in central Asia; the brown man had not yet begun his civilization on the near-by islands of the Pacific.

78:3.9 (871.5) These racial distributions, associated with extensive climatic changes, set the world stage for the inauguration of the Andite era of Urantia civilization. These early migrations extended over a period of ten thousand years, from 25,000 to 15,000 B.C. The later or Andite migrations extended from about 15,000 to 6000 B.C.

78:3.10 (871.6) It took so long for the earlier waves of Adamites to pass over Eurasia that their culture was largely lost in transit. Only the later Andites moved with sufficient speed to retain the Edenic culture at any great distance from Mesopotamia.

4. THE ANDITES

78:4.1 (871.7) The Andite races were the primary blends of the pure-line violet race and the Nodites plus the evolutionary peoples. In general, Andites should be thought of as having a far greater percentage of Adamic blood than the modern races. In the main, the term Andite is used to designate those peoples whose racial inheritance was from one-eighth to one-sixth violet. Modern Urantians, even the northern white races, contain much less than this percentage of the blood of Adam.

78:4.2 (871.8) The earliest Andite peoples took origin in the regions adjacent to Mesopotamia more than twenty-five thousand years ago and consisted of a blend of the Adamites and Nodites. The second garden was surrounded by concentric circles of diminishing violet blood, and it was on the periphery of this racial melting pot that the Andite race was born. Later on, when the migrating Adamites and Nodites entered the then fertile regions of Turkestan, they soon blended with the superior inhabitants, and the resultant race mixture extended the Andite type northward.

78:4.3 (872.1) The Andites were the best all-round human stock to appear on Urantia since the days of the pure-line violet peoples. They embraced most of the highest types of the surviving remnants of the Adamite and Nodite races and, later, some of the best strains of the yellow, blue, and green men.

78:4.4 (872.2) These early Andites were not Aryan; they were pre-Aryan. They were not white; they were pre-white. They were neither an Occidental nor an Oriental people. But it is Andite inheritance that gives to the polyglot mixture of the so-called

daugiakalbiame mišiniui suteikė tą apibendrintą vienuarūšiškumą, kuris buvo pavadintas kaukazoidiniu.

Violetinės rasės grynesnieji palikuonys buvo išlaikę Adominę tradiciją siekti taikos, tai paaiškina, kodėl ankstyvesnieji rasiniai judėjimai savo pobūdžiu buvo taikingesni migravimai. Tačiau, kada Adomitai susijungė su noditų palikuonimis, kurie iki to laiko buvo tapę karinga rase, tada jų palikuonys anditai tapo, savo laikmečio, pačiais sumaniausiais ir įžvalgiausiais kariais, kokie tik kada nors buvo gyvenę Urantijoje. Nuo to laiko mesopotamijiečių judėjimai savo pobūdžiu tapo vis karingesni ir panašėjo į tikrus užkariavimus.

Šitie anditai mėgo pavojus ir riziką; jie turėjo klajoklišką polinkį. Didesnis kiekis sangikų ar Adomitų giminės kraujo jiems turėjo stabilizuojančio poveikio. Bet net ir šitokiu atveju, vėlesnieji jų palikuonys niekada nesustojo tol, kol nebuvo apkeliavę aplink planetą ir nebuvo atradę paskutiniojo tolimo kontinento.

5. ANDITŲ MIGRAVIMAI

Dvidešimt tūkstančių metų laikėsi antrojo sodo kultūra, bet ji nuolat smuko maždaug iki 15.000 m. pr. Kr., kada setitų dvasininkijos atgimimas ir Amosado vadovavimas atvėrė nuostabią erą. Civilizacijos masinės bangos, kurios vėliau išplito po visą Euroaziją,ėjo tuoj pat po Sodo didžiojo renesanso, kuris buvo dėl Adomitų didžiulio susilieimo su aplinkiniais mišriais noditais tam, jog suformuotų anditus.

Šitie anditai pradėjo naują žengimą per visą Euroaziją ir Šiaurės Afriką. Anditų kultūra viešpatavo nuo Mesopotamijos iki Sinkiang, o nuolatinį migravimą link Europos visą laiką subalansuodavo nauji atvykėliai iš Mesopotamijos. Bet vargu ar teisinga kalbėti apie anditus, kaip apie rasę pačioje Mesopotamijoje iki to meto, kada beveik prasidėjo Adomo mišrių palikuonių baigiamieji migravimai. Iki šito laiko net ir antrajame sode rasės susimaišė tiek, kad jų daugiau nebebuvo galima laikyti Adomitais.

Turkestano civilizaciją nuolat atgaivindavo ir atšviežindavo nauji atvykėliai iš Mesopotamijos, ypač vėlesnieji anditai raiteliai. Vadinamoji indoeuropiečių kalba formavosi Turkestano aukštumose; tai buvo to regiono Andoninės tarmės ir adomsonitų ir vėlesniųjų anditų kalbos mišinys. Daug šiuolaikinių kalbų kilo iš šitos ankstyvosios kalbos, kuria šnekėjo šitos centrinės Azijos gentys, kurios užkariavo Europą, Indiją, ir Mesopotamijos žemumų šiaurines vietas. Šita senovinė kalba vakarų kalboms suteikė visą tą

white races that generalized homogeneity which has been called Caucasoid.

78:4.5 (872.3) The purer strains of the violet race had retained the Adamic tradition of peace-seeking, which explains why the earlier race movements had been more in the nature of peaceful migrations. But as the Adamites united with the Nodite stocks, who were by this time a belligerent race, their Andite descendants became, for their day and age, the most skillful and sagacious militarists ever to live on Urantia. Thenceforth the movements of the Mesopotamians grew increasingly military in character and became more akin to actual conquests.

78:4.6 (872.4) These Andites were adventurous; they had roving dispositions. An increase of either Sangik or Andonite stock tended to stabilize them. But even so, their later descendants never stopped until they had circumnavigated the globe and discovered the last remote continent.

5. THE ANDITE MIGRATIONS

78:5.1 (872.5) For twenty thousand years the culture of the second garden persisted, but it experienced a steady decline until about 15,000 B.C., when the regeneration of the Sethite priesthood and the leadership of Amosad inaugurated a brilliant era. The massive waves of civilization which later spread over Eurasia immediately followed the great renaissance of the Garden consequent upon the extensive union of the Adamites with the surrounding mixed Nodites to form the Andites.

78:5.2 (872.6) These Andites inaugurated new advances throughout Eurasia and North Africa. From Mesopotamia through Sinkiang the Andite culture was dominant, and the steady migration toward Europe was continuously offset by new arrivals from Mesopotamia. But it is hardly correct to speak of the Andites as a race in Mesopotamia proper until near the beginning of the terminal migrations of the mixed descendants of Adam. By this time even the races in the second garden had become so blended that they could no longer be considered Adamites.

78:5.3 (872.7) The civilization of Turkestan was constantly being revived and refreshed by the newcomers from Mesopotamia, especially by the later Andite cavalymen. The so-called Aryan mother tongue was in process of formation in the highlands of Turkestan; it was a blend of the Andonic dialect of that region with the language of the Adamsonites and later Andites. Many modern languages are derived from this early speech of these central Asian tribes who conquered Europe, India, and the upper stretches of the

panašumą, kuris yra vadinamas indoeuropietišku.

Iki 12.000 m. pr. Kr. trys ketvirtadaliai viso pasaulio anditų palikuonių gyveno šiaurės ir rytų Europoje, ir kada vyko vėlesnis ir paskutinis išvykimas iš Mesopotamijos, tada iš šitų paskutiniųjų emigracijos bangų Europą pasiekė šešiasdešimt penki procentai.

Anditai migravo ne tik į Europą, bet ir į šiaurinę Kiniją ir Indiją, tuo tarpu daug grupių įsiskverbė į tolimiausius žemės kraštus kaip misionieriai, mokytojai, ir prekybininkai. Jie įnešė reikšmingą indėlį į Sacharos sangikų tautų šiaurines grupes. Bet tik nedidelė dalis mokytojų ir prekybininkų Afrikoje prasiskverbė į pietus toliau už Nilo aukštupį. Vėliau, susimaišę anditai ir egiptiečiai judėjo palei rytines ir vakarines Afrikos pakrantes gerokai žemiau ekvatoriaus, bet Madagaskaro jie nepasiekė.

Šitie anditai buvo vadinamieji dravidai, o vėliau tai buvo arijai, kurie užkariavo Indiją; ir jų buvimas centrinėje Azijoje smarkiai pagerino Uralo-Altajaus genčių protėvius. Daugelis iš šitos rasės nukeliavo į Kiniją abiem keliais per Sinkiangą ir Tibetą ir teigiamomis savybėmis papildė vėlesnius kinų palikuonis. Kartas nuo karto mažos grupelės pasiekdavo Japoniją, Formosą, Malaiziją, ir pietinę Kiniją, nors labai mažai pateko į pietinę Kiniją sausumos keliu.

Vienas šimtas trisdešimt du žmonės iš šitos rasės, plaukdami nedideliais laiveliais iš Japonijos galiausiai pasiekė Pietų Ameriką ir vedybų su Andų vietiniais gyventojais dėka davė pradžią vėlesniųjų inkų valdovų protėviams. Jie perplaukė Ramųjį vandenyną nedideliais etapais, apsistodami daugelyje salų, kurios jiems pasitaikydavo pakeliui. Polinezijos salų grupėje tuo metu salų buvo daugiau ir jos buvo didesnės negu dabar, ir šitie anditai jūrininkai, kartu su tais, kurie plaukė drauge, keliaudami biologiškai modifikavo vietines grupes. Dėl anditų įsiskverbimo daug klestinčių civilizacijos centrų išaugo tose dabar paskendusiose žemėse. Vėlykų sala ilgą laiką buvo vienos iš šitų išnykusių grupių religinis ir administracinis centras. Bet iš tų anditų, kurie plaukė per Ramųjį vandenyną labai seniai, niekas kitas, išskyrus tuos vieną šimtą trisdešimt du, niekada nepasiekė Amerikų žemynų žemių.

Anditų migraciniai užkariavimai tęsėsi iki pat jų galutinio pasklidimo, nuo 8.000 m. pr. Kr. iki 6.000 m. pr. Kr. Kada jie pasklisdavo iš Mesopotamijos, tada nuolat eikvodavo savo gimtųjų kraštų biologinius rezervus, nors žymiai sustiprindavo aplinkines tautas. Ir kiekvienai nacijai, į kurią jie nukeliaudavo, atnešdavo humorą, meną, polinkį rizikuoti, muziką, ir gamybą. Jie sumaniai prisijaukino gyvūnus ir puikiai išmanė

Mesopotamian plains. This ancient language gave the Occidental tongues all of that similarity which is called Aryan.

78:5.4 (872.8) By 12,000 B.C. three quarters of the Andite stock of the world was resident in northern and eastern Europe, and when the later and final exodus from Mesopotamia took place, sixty-five per cent of these last waves of emigration entered Europe.

78:5.5 (873.1) The Andites not only migrated to Europe but to northern China and India, while many groups penetrated to the ends of the earth as missionaries, teachers, and traders. They contributed considerably to the northern groups of the Saharan Sangik peoples. But only a few teachers and traders ever penetrated farther south in Africa than the headwaters of the Nile. Later on, mixed Andites and Egyptians followed down both the east and west coasts of Africa well below the equator, but they did not reach Madagascar.

78:5.6 (873.2) These Andites were the so-called Dravidian and later Aryan conquerors of India; and their presence in central Asia greatly upstepped the ancestors of the Turanians. Many of this race journeyed to China by way of both Sinkiang and Tibet and added desirable qualities to the later Chinese stocks. From time to time small groups made their way into Japan, Formosa, the East Indies, and southern China, though very few entered southern China by the coastal route.

78:5.7 (873.3) One hundred and thirty-two of this race, embarking in a fleet of small boats from Japan, eventually reached South America and by intermarriage with the natives of the Andes established the ancestry of the later rulers of the Incas. They crossed the Pacific by easy stages, tarrying on the many islands they found along the way. The islands of the Polynesian group were both more numerous and larger then than now, and these Andite sailors, together with some who followed them, biologically modified the native groups in transit. Many flourishing centers of civilization grew up on these now submerged lands as a result of Andite penetration. Easter Island was long a religious and administrative center of one of these lost groups. But of the Andites who navigated the Pacific of long ago none but the one hundred and thirty-two ever reached the mainland of the Americas.

78:5.8 (873.4) The migratory conquests of the Andites continued on down to their final dispersions, from 8000 to 6000 B.C. As they poured out of Mesopotamia, they continuously depleted the biologic reserves of their homelands while markedly strengthening the surrounding peoples. And to every nation to which they journeyed, they contributed humor, art, adventure, music, and manufacture. They were skillful domesticators of animals and expert agriculturists. For the time

žemdirbystę. Laikiniai, bent jau, jų buvimas paprastai pagerindavo senesniųjų rasių religinius tikėjimus ir moralines nuostatas. Ir tokiu būdu Mesopotamijos kultūra tyliai pasklido po Europą, Indiją, Kiniją, šiaurės Afriką, ir Ramiojo vandenyno salas.

being, at least, their presence usually improved the religious beliefs and moral practices of the older races. And so the culture of Mesopotamia quietly spread out over Europe, India, China, northern Africa, and the Pacific Islands.

6. PASKUTINIEJI ANDITŲ PASKLIDIMAI

Paskutinės trys anditų bangos išsiliejo iš Mesopotamijos laikotarpiu tarp 8.000 ir 6.000 m. pr. Kr. Šitas tris didžiules kultūrinės bangas Mesopotamijoje sukėlė aukštikalnių genčių spaudimas iš rytų ir žemumose gyvenusių žmonių grąsinimai iš vakarų. Eufrato slėnio ir gretimos teritorijos gyventojai savo paskutiniojo migravimo metu išvyko keliomis kryptimis:

Šešiasdešimt penki procentai pateko į Europą Kaspijos jūra, kad užkariautų ir susivienytų su naujai atsirandančia baltąja rase— mėlynųjų žmonių ir ankstesniųjų anditų mišiniu.

Dešimt procentų, įskaitant ir didžiulę setitų šventikų grupę, judėjo į rytus per elamitų aukštumas į Irano plokščiakalnį ir į Turkestaną. Daugelis jų palikuonių vėliau buvo išstumti į Indiją su savo sielos broliais arijais iš šiaurinių regionų.

Dešimt procentų Mesopotamijos gyventojų, migrudami į šiaurę pasuko į rytus, įėjo į Sinkiangą, kur jie susimaišė su anditais-geltonaisiais gyventojais. Šitos rasinės sąjungos didžioji dalis darbingų palikuonių vėliau įžengė į Kiniją ir daug prisidėjo prie to, jog būtų nedelsiant pagerinta geltonosios rasės šiaurinė atšaka.

Dešimt procentų iš šitų bėgančių anditų perėjo per Arabiją ir įžengė į Egiptą.

Penki procentai anditų, pati ta labiausiai išvystyta kultūra, kuri buvo pakrančių regione palei Tigrio ir Eufrato žiotis, kurie nesusituokė su menkesnių kaimyninių genčių nariais, atsisakė palikti savo namus. Šitoje grupėje buvo didelė dalis išlikusių labiau išsivysčiusių noditų ir Adomitų palikuonių.

Anditai buvo beveik visiškai palikę šitą regioną iki 6.000 m. pr. Kr., nors jų palikuonys, didžiąja dalimi susimaišę su aplinkinėmis sangikų rasėmis ir Andonitais iš Mažosios Azijos, buvo ten, kad daug vėliau kautųsi mūšiuose su šiauriniais ir rytiniais įsiveržėliais.

Antrojo sodo kultūros amžių užbaigė vis didėjanti aplinkinių menkesniųjų palikuonių infiltracija. Civilizacija persikėlė į vakarus prie Nilo ir į Viduržemio jūros salas, kur ji ir toliau klestėjo ir vystėsi dar ilgai po to, kai jos šaltinis

6. THE LAST ANDITE DISPERSIONS

78:6.1 (873.5) The last three waves of Andites poured out of Mesopotamia between 8000 and 6000 B.C. These three great waves of culture were forced out of Mesopotamia by the pressure of the hill tribes to the east and the harassment of the plainsmen of the west. The inhabitants of the Euphrates valley and adjacent territory went forth in their final exodus in several directions:

78:6.2 (873.6) Sixty-five per cent entered Europe by the Caspian Sea route to conquer and amalgamate with the newly appearing white races — the blend of the blue men and the earlier Andites.

78:6.3 (873.7) Ten per cent, including a large group of the Sethite priests, moved eastward through the Elamite highlands to the Iranian plateau and Turkestan. Many of their descendants were later driven into India with their Aryan brethren from the regions to the north.

78:6.4 (874.1) Ten per cent of the Mesopotamians turned eastward in their northern trek, entering Sinkiang, where they blended with the Andite-yellow inhabitants. The majority of the able offspring of this racial union later entered China and contributed much to the immediate improvement of the northern division of the yellow race.

78:6.5 (874.2) Ten per cent of these fleeing Andites made their way across Arabia and entered Egypt.

78:6.6 (874.3) Five per cent of the Andites, the very superior culture of the coastal district about the mouths of the Tigris and Euphrates who had kept themselves free from intermarriage with the inferior neighboring tribesmen, refused to leave their homes. This group represented the survival of many superior Nodite and Adamite strains.

78:6.7 (874.4) The Andites had almost entirely evacuated this region by 6,000 B.C., though their descendants, largely mixed with the surrounding Sangik races and the Andonites of Asia Minor, were there to give battle to the northern and eastern invaders at a much later date.

78:6.8 (874.5) The cultural age of the second garden was terminated by the increasing infiltration of the surrounding inferior stocks. Civilization moved westward to the Nile and the Mediterranean islands, where it continued to thrive and advance

Mesopotamijoje buvo sumenkęs. Ir šitas nekontroliuojamas menkesniųjų tautų įsiliejimas parėngė kelią tam, jog vėliau visą Mesopotamiją užkariautų šiauriniai barbarai, kurie išvijo gabius palikuonių likučius. Net ir vėlesniaisiais metais kultūringuosius likučius vis dar piktino šitų nemokšų ir nerangių įsibrovėlių buvimas.

long after its fountainhead in Mesopotamia had deteriorated. And this unchecked influx of inferior peoples prepared the way for the later conquest of all Mesopotamia by the northern barbarians who drove out the residual strains of ability. Even in later years the cultured residue still resented the presence of these ignorant and uncouth invaders.

7. POTVYNAI MESOPOTAMIJOJE

Upių gyventojai buvo įpratę prie to, jog tam tikru laiku upės užliedavo savo krantus; šitie periodiški potvyniai būdavo jų gyvenimo kasmetiniai įvykiai. Bet dėl vis augančių geologinių pakitimų šiaurinėje dalyje, Mesopotamijos slėniui ėmė gręsti nauji pavojai.

Per tūkstantmečius po pirmojo Edeno nuskendimo kalnai ties Viduržemio jūros rytine pakrante ir kalnai Mesopotamijos šiaurės vakaruose ir šiaurės rytuose tebekilo. Šitas aukštumų kilimas labai smarkiai paspartėjo apie 5.000 m. pr. Kr., ir tai, drauge su labai smarkiai išaugusiu sniego iškritimu šiauriniuose kalnuose, kiekvieną pavasarį sukeldavo neregėtus potvynius visame Eufrato slėnyje. Šitie pavasariniai potvyniai vis labiau plėtėsi taip, kad galiausiai upės regiono gyventojai buvo išvaryti į rytuose buvusias aukštumas. Beveik tūkstantį metų dešimtys miestų iš esmės buvo ištuštėję dėl šitų didžiulių potvynių.

Beveik po penkių tūkstančių metų, kada hebrajų šventikai babiloniečių nelaisvėje mėgino atsekti žydų tautos pėdsakus iki Adomo, tada jiems pasirodė labai sunku iš atskirų dalių sudėlioti istoriją į vieną vietą; ir vienam iš jų kilo mintis tokias pastangas nutraukti, leisti visam pasauliui nuskęsti savo blogyje Nojaus tvano metu, ir tokiu būdu būti geresnėje padėtyje tam, jog Abraomo pėdsakus atsektų tiesiai iki vieno iš trijų išlikusių Nojaus sūnų.

Pasakojimai apie tokį laiką, kada vanduo apsėmė visą žemės paviršių, yra visuotiniai. Daugelis rasių turi pasakojimą apie pasaulio tvaną koku nors praeities amžių laiku. Biblinis pasakojimas apie Nojų, arką, ir tvaną yra hebrajų šventikų išsigalvojimas, kada jie buvo babiloniečių nelaisvėje. Niekada nebuvo visuotinio potvynio nuo to laiko, kada gyvybė buvo įkurta Urantijoje. Vienintelį kartą vanduo buvo apsėmęs visą žemės paviršių archeozojiniame amžiuje anksčiau negu ėmė atsirasti sausuma.

Bet Nojus iš tikrųjų gyveno; jis buvo vyndarys iš Aramo, tai buvo gyvenvietė prie upės netoli Jericho. Metų metais jis registruodavo raštu tas dienas, kada kildavo upės vanduo. Iš jo labai šaipėsi, kada jis vykdavo aukštyn ir žemyn upės

7. THE FLOODS IN MESOPOTAMIA

78:7.1 (874.6) The river dwellers were accustomed to rivers overflowing their banks at certain seasons; these periodic floods were annual events in their lives. But new perils threatened the valley of Mesopotamia as a result of progressive geologic changes to the north.

78:7.2 (874.7) For thousands of years after the submergence of the first Eden the mountains about the eastern coast of the Mediterranean and those to the northwest and northeast of Mesopotamia continued to rise. This elevation of the highlands was greatly accelerated about 5000 B.C., and this, together with greatly increased snowfall on the northern mountains, caused unprecedented floods each spring throughout the Euphrates valley. These spring floods grew increasingly worse so that eventually the inhabitants of the river regions were driven to the eastern highlands. For almost a thousand years scores of cities were practically deserted because of these extensive deluges.

78:7.3 (874.8) Almost five thousand years later, as the Hebrew priests in Babylonian captivity sought to trace the Jewish people back to Adam, they found great difficulty in piecing the story together; and it occurred to one of them to abandon the effort, to let the whole world drown in its wickedness at the time of Noah's flood, and thus to be in a better position to trace Abraham right back to one of the three surviving sons of Noah.

78:7.4 (875.1) The traditions of a time when water covered the whole of the earth's surface are universal. Many races harbor the story of a world-wide flood some time during past ages. The Biblical story of Noah, the ark, and the flood is an invention of the Hebrew priesthood during the Babylonian captivity. There has never been a universal flood since life was established on Urantia. The only time the surface of the earth was completely covered by water was during those Archeozoic ages before the land had begun to appear.

78:7.5 (875.2) But Noah really lived; he was a wine maker of Aram, a river settlement near Erech. He kept a written record of the days of the river's rise from year to year. He brought much ridicule upon himself by going up and down the river valley

slėniu, ragindamas, kad visi namai būtų iš medžio, plaukiantys kaip valtys, ir kad šeimos gyvuliai būtų įvedami kiekvieną naktį, kada artindavosi potvynio sezonas. Jis kasmet nueidavo į prie upės buvusias kaimynines gyvenvietes ir perspėdavo jas, kad po tiek dienų bus potvynis. Galiausiai užėjo tokie metai, kada kasmetinius potvynius labai smarkiai sustiprino neįprastai gausios liūtys taip, kad vandenys nuplovė ištisą kaimą; tik tai Nojus ir jo šeima išsigelbėjo savo name-laive.

Šitie potvyniai užbaigė anditų civilizacijos žlugimą. Pasibaigus šitam potvynių periodui, antrojo sodo daugiau nebeliko. Tik tai pietuose ir tarp šumerų iš tikrųjų išliko kai kurių ankstesnės šlovės pėdsakų.

Šių, vienos iš seniausių civilizacijų, liekanų galima surasti šituose Mesopotamijos regionuose ir į šiaurės rytus ir šiaurės vakarus. Bet dar senesnės Dalamatijos dienų liekanos egzistuoja po Persų įlankos vandenimis, o pirmasis Edenas guli nuskendęs po Viduržemio jūros rytine dalimi.

8. ŠUMERAI — PASKUTINIEJI IŠ ANDITŲ

Kada paskutinysis anditų pasklidimas sulaužė Mesopotamijos civilizacijos biologinį stuburą, tada šitos labiau išsivysčiusios rasės nedidelė mažuma išliko savo gimtojoje žemėje netoli šių upių žiočių. Tai buvo šumerai, ir iki 6.000 m. pr. Kr. jie savo kilme didžiąja dalimi buvo tapę anditais, nors jų kultūra savo pobūdžiu labiau buvo vien tik noditų, ir jie laikėsi Dalamatijos senųjų tradicijų. Nepaisant šito, šitie pakrančių regionų šumerai buvo paskutinieji iš anditų Mesopotamijoje. Bet iki šito vėlyvo laiko Mesopotamijos rasės buvo jau labai smarkiai susimaišiusios, kaip tą liudija kaukolių tipai surandami tos eros kapuose.

Būtent potvynių laikais taip smarkiai suklestėjo Šuša. Pirmasis ir žemutinis miestas buvo apsemtas taip, kad antrasis arba aukštutinis miestas pakeitė žemutinį kaip centras to meto būdingiems amatams. Vėliau potvyniams mažėjant keramikos pramonės centru tapo Uras. Maždaug prieš septynis tūkstančius metų Uras buvo Persų įlankoje, nuo to laiko upės nuosėdos suformavo sausumą iki dabartinių ribų. Šitos gyvenvietės nuo potvynių kentėjo mažiau dėl geriau atliekamų kontrolės darbų ir išsiplečiančių upių žiočių.

Eufrato ir Tigrio slėnių taikūs javų augintojus jau seniai gąsdino Turkestano ir Irano plokščiakalnių barbarų antpuoliai. Bet dabar bendrą įsiveržimą į Euftrato slėnį sukėlė tai, jog

advocating that all houses be built of wood, boat fashion, and that the family animals be put on board each night as the flood season approached. He would go to the neighboring river settlements every year and warn them that in so many days the floods would come. Finally a year came in which the annual floods were greatly augmented by unusually heavy rainfall so that the sudden rise of the waters wiped out the entire village; only Noah and his immediate family were saved in their houseboat.

78.7.6 (875.3) These floods completed the disruption of Andite civilization. With the ending of this period of deluge, the second garden was no more. Only in the south and among the Sumerians did any trace of the former glory remain.

78.7.7 (875.4) The remnants of this, one of the oldest civilizations, are to be found in these regions of Mesopotamia and to the northeast and northwest. But still older vestiges of the days of Dalamatia exist under the waters of the Persian Gulf, and the first Eden lies submerged under the eastern end of the Mediterranean Sea.

8. THE SUMERIANS — LAST OF THE ANDITES

78.8.1 (875.5) When the last Andite dispersion broke the biologic backbone of Mesopotamian civilization, a small minority of this superior race remained in their homeland near the mouths of the rivers. These were the Sumerians, and by 6000 B.C. they had become largely Andite in extraction, though their culture was more exclusively Nodite in character, and they clung to the ancient traditions of Dalamatia. Nonetheless, these Sumerians of the coastal regions were the last of the Andites in Mesopotamia. But the races of Mesopotamia were already thoroughly blended by this late date, as is evidenced by the skull types found in the graves of this era.

78.8.2 (875.6) It was during the floodtimes that Susa so greatly prospered. The first and lower city was inundated so that the second or higher town succeeded the lower as the headquarters for the peculiar artcrafts of that day. With the later diminution of these floods, Ur became the center of the pottery industry. About seven thousand years ago Ur was on the Persian Gulf, the river deposits having since built up the land to its present limits. These settlements suffered less from the floods because of better controlling works and the widening mouths of the rivers.

78.8.3 (875.7) The peaceful grain growers of the Euphrates and Tigris valleys had long been harassed by the raids of the barbarians of Turkestan and the Iranian plateau. But now a

kalnų ganyklose sausros vis didėjo. Ir šitas įsiveržimas buvo dar rimtesnis, nes šitie aplinkiniai kerdžiai ir medžiotojai turėjo daug prijaukintų arklių. Būtent tai, kad jie turėjo arklių, ir suteikė jiems milžinišką karinį pranašumą prieš savo turtingus kaimynus pietuose. Po trumpo laiko jie užėmė visą Mesopotamiją, išstumdami paskutiniąsias kultūros bangas, kurios nusirito per visą Europą, vakarų Aziją, ir šiaurės Afriką.

Šių Mesopotamijos užkariautojų gretose buvo didelė dalis geresniųjų anditų palikuonių iš Turkestano susimaišiusių šiaurinių rasių, įskaitant ir kai kuriuos šiaurinius Adomsono palikuonis. Šitos mažiau išsivysčiusios, bet energingesnės gentys iš šiaurės greitai ir noriai asimiliavo Mesopotamijos civilizacijos liekanas ir netrukus išsivystė į tas mišrias tautas, kurios buvo surastos Eufrato slėnyje istorinių analų pradžioje. Jos greitai atgaivino Mesopotamijos nykstančios civilizacijos daugelį aspektų, pasiimdamos slėnio genčių amatus ir didelę dalį šumerų kultūros. Jos net mėgino statyti trečiąjį Babelio bokštą, o vėliau šį terminą pasiėmė savo nacijos pavadinimu.

Kada šitie barbarai raiteliai iš šiaurės rytų išplito po visą Eufrato slėnį, tada jie neužkariavo tų anditų liekanų, kurios gyveno ties upės žiotimis Persų įlankoje. Šie šumerai sugebėjo apsiginti turėdami aukštesnį intelektą, geresnius ginklus, ir platų tinklą karinių kanalų, kurie buvo tarpusavyje sujungtų tvenkinių drėkinimo schemos papildanti dalis. Jie buvo vieninga tauta, nes turėjo vienodą grupinę religiją. Tokiu būdu jie galėjo išlaikyti savo rasinį ir nacionalinį vientisumą praėjus daug laiko po to, kada jų kaimynai šiaurės vakaruose buvo suskaidyti į izoliuotus miestus-valstybes. Nė viena iš šitų miestų grupių vieningų šumerų nugalėti nesugebėjo.

Ir įsiveržėliai iš šiaurės greitai išmoko pasitikėti ir įvertinti šiuos taikius šumerus kaip gabius mokytojus ir administratorius. Juos labai gerbė ir jų ieškojo kaip meno ir amatų mokytojų, kaip prekybos reguliuotojų, ir kaip pilietinių valdovų visos tautos, gyvenusios į šiaurę ir nuo Egipto vakaruose iki Indijos rytuose.

Ankstyvajai šumerų konfederacijai suirus, vėlesniuosius miestus-valstybes valdė setitų šventikų atsimetėliai palikuonys. Tik tai tada, kada šitie žyniai užkariavo kaimyninius miestus, jie iš tiesų pasivadino karaliais. Vėlesnieji miestų karaliai dėl pavydo dievybei nesugebėjo suformuoti stiprių konfederacijų iki Sargono dienų. Kiekvienas miestas tikėjo, kad jų municipalinis dievas yra aukštesnis už visus kitus dievus, ir dėl to jie

concerted invasion of the Euphrates valley was brought about by the increasing drought of the highland pastures. And this invasion was all the more serious because these surrounding herdsmen and hunters possessed large numbers of tamed horses. It was the possession of horses which gave them a tremendous military advantage over their rich neighbors to the south. In a short time they overran all Mesopotamia, driving forth the last waves of culture which spread out over all of Europe, western Asia, and northern Africa.

78:8.4 (876.1) These conquerors of Mesopotamia carried in their ranks many of the better Andite strains of the mixed northern races of Turkestan, including some of the Adamson stock. These less advanced but more vigorous tribes from the north quickly and willingly assimilated the residue of the civilization of Mesopotamia and presently developed into those mixed peoples found in the Euphrates valley at the beginning of historic annals. They quickly revived many phases of the passing civilization of Mesopotamia, adopting the arts of the valley tribes and much of the culture of the Sumerians. They even sought to build a third tower of Babel and later adopted the term as their national name.

78:8.5 (876.2) When these barbarian cavalymen from the northeast overran the whole Euphrates valley, they did not conquer the remnants of the Andites who dwelt about the mouth of the river on the Persian Gulf. These Sumerians were able to defend themselves because of superior intelligence, better weapons, and their extensive system of military canals, which were an adjunct to their irrigation scheme of interconnecting pools. They were a united people because they had a uniform group religion. They were thus able to maintain their racial and national integrity long after their neighbors to the northwest were broken up into isolated city-states. No one of these city groups was able to overcome the united Sumerians.

78:8.6 (876.3) And the invaders from the north soon learned to trust and prize these peace-loving Sumerians as able teachers and administrators. They were greatly respected and sought after as teachers of art and industry, as directors of commerce, and as civil rulers by all peoples to the north and from Egypt in the west to India in the east.

78:8.7 (876.4) After the breakup of the early Sumerian confederation the later city-states were ruled by the apostate descendants of the Sethite priests. Only when these priests made conquests of the neighboring cities did they call themselves kings. The later city kings failed to form powerful confederations before the days of Sargon because of deity jealousy. Each city believed its municipal god to be superior to all other gods, and therefore

atsisakydavo paklusti vienam valdovui.

Šią miesto žynių silpno valdymo ilgą laikotarpį nutraukė Sargonas, žynys iš Kišo, kuris pasiskelbė karaliumi ir pradėjo visos Mesopotamijos ir gretimų žemių užkariavimą. Ir kuriam laikui, miestai-valstybės nustojo egzistuoti, miestai-valstybės, kurias valdė žyniai ir kurios priklausė nuo žynių, kiekvienas iš šių miestų turėjo savo vietinį dievą ir savo paties ritualus.

Šitai Kišo konfederacijai suirus, tarp šių slėnio miestų prasidėjo ilgas laikotarpis nuolatinių karų dėl aukščiausiosios valdžios. Ir valdžia įvairiai pereinavo iš vienų rankų į kitas tarp Šumero, Akado, Kišo, Jerecho, Uro, ir Šušos.

Maždaug 2.500 m. pr. Kr. šumerai patyrė didžiulį pralaimėjimą nuo šiaurinių suity ir guity. Lagašas, šumerų sostinė, pastatyta ant potvynių susiėmusių pylimų, krito. Erechas išsilaikė trisdešimt metų po Akado žlugimo. Iki to meto, kada ėmė valdyti Hamurabis, šumerus asimiliavo šiaurės semitų gretos, ir Mesopotamijos anditai iš istorijos puslapių išnyko.

Nuo 2.500 iki 2.000 m. pr. Kr. nuo Atlanto vandenyno iki Ramiojo vandenyno veržėsi klajokliai. Neritai buvo Andonitų ir anditų susimaišiusių rasių Mesopotamijos palikuonių Kaspijos grupės baigiamasis protrūkis. Ko nepadarė barbarai, kad būtų sugriauta Mesopotamija, tą pavyko užbaigti vėlesniems klimato pasikeitimams.

Štai tokia yra laikmečiu po Adomo violetinės rasės ir jų gimtosios žemės tarp Tigrio ir Eufrato istorija. Senovės civilizacija galiausiai žlugo dėl labiau išsivysčiusių tautų emigracijos ir jų menkesniųjų kaimynų imigracijos. Bet dar likus daug laiko iki to meto, kada barbarų raiteliai užkariavo slėnį, didelė dalis Sodo kultūros buvo pasklidusi į Aziją, Afriką, ir Europą tam, kad ten sukurtų tuos fermentus, kurių dėka atsirado dvidešimtojo amžiaus Urantijos civilizacija.

[Pateikta Neadono Archangelo.]

they refused to subordinate themselves to a common leader.

78:8.8 (876.5) The end of this long period of the weak rule of the city priests was terminated by Sargon, the priest of Kish, who proclaimed himself king and started out on the conquest of the whole of Mesopotamia and adjoining lands. And for the time, this ended the city-states, priest-ruled and priest-ridden, each city having its own municipal god and its own ceremonial practices.

78:8.9 (876.6) After the breakup of this Kish confederation there ensued a long period of constant warfare between these valley cities for supremacy. And the rulership variously shifted between Sumer, Akkad, Kish, Erech, Ur, and Susa.

78:8.10 (877.1) About 2,500 B.C. the Sumerians suffered severe reverses at the hands of the northern Suites and Guites. Lagash, the Sumerian capital built on flood mounds, fell. Erech held out for thirty years after the fall of Akkad. By the time of the establishment of the rule of Hammurabi the Sumerians had become absorbed into the ranks of the northern Semites, and the Mesopotamian Andites passed from the pages of history.

78:8.11 (877.2) From 2,500 to 2,000 B.C. the nomads were on a rampage from the Atlantic to the Pacific. The Nerites constituted the final eruption of the Caspian group of the Mesopotamian descendants of the blended Andonite and Andite races. What the barbarians failed to do to effect the ruination of Mesopotamia, subsequent climatic changes succeeded in accomplishing.

78:8.12 (877.3) And this is the story of the violet race after the days of Adam and of the fate of their homeland between the Tigris and Euphrates. Their ancient civilization finally fell due to the emigration of superior peoples and the immigration of their inferior neighbors. But long before the barbarian cavalymen conquered the valley, much of the Garden culture had spread to Asia, Africa, and Europe, there to produce the ferments which have resulted in the twentieth-century civilization of Urantia.

78:8.13 (877.4) [Presented by an Archangel of Neadon.]

79 Dokumentas. Anditų ekspansija Rytuose

⇐ 078

URANTIJOS KNYGA

080 ⇐

III DALIS. URANTIJOS ISTORIJA

79 DOKUMENTAS. ANDITŲ EKSPANSIJA RYTUOSE

Skyrius

ĮVADAS

1. Turkestano anditai
2. Anditai užkariauja Indiją
3. Dravidų Indiją
4. Arijų įsiveržimas į Indiją
5. Raudonasis žmogus ir geltonasis žmogus
6. Kiniečių civilizacijos aušra
7. Anditai įžengia į Kiniją
8. Velesne kiniečių civilizacija

ĮVADAS

AZIJA yra žmogiškosios rasės gimtinė. Būtent šito kontinento pietiniame pusiasalyje gimė Andonas ir Fonta; kalnuose, kur dabar yra Afganistanas, jų palikuonis Badonanas įkūrė primityvų kultūros centrą, kuris išsilaikė daugiau negu pusę milijono metų. Čia žmogiškosios rasės šitame rytiniame telkinyje sangikų tautos atsiskyrė nuo Andoninių palikuonių, ir Azija tapo jų pirmaisiais namais, jų pirmąją medžioklės teritoriją, jų pirmuoju mūšio lauku. Pietvakarių Azija matė viena kitą keitusias dalamatijiečių, noditų, Adomitų, ir anditų civilizacijas, ir iš šitų regionų šiuolaikinės civilizacijos potencialai pasklido po pasaulį.

1. TURKESTANO ANDITAI

Daugiau negu dvidešimt penkis tūkstančius metų, artyn beveik iki 2.000 m. pr. Kr., Euroazijos šerdyje daugiausia, nors ir vis mažiau, gyveno anditai. Turkestano žemumose anditai pasuko

PAPER 79 ANDITE EXPANSION IN THE ORIENT SECTIONS

Introduction

1. The Andites of Turkestan
2. The Andite Conquest of India
3. Dravidian India
4. The Aryan Invasion of India
5. Red Man and Yellow Man
6. Dawn of Chinese Civilization
7. The Andites Enter China
8. Later Chinese Civilization

INTRODUCTION

79:0.1 (878.1) ASIA is the homeland of the human race. It was on a southern peninsula of this continent that Andon and Fonta were born; in the highlands of what is now Afghanistan, their descendant Badonan founded a primitive center of culture that persisted for over one-half million years. Here at this eastern focus of the human race the Sangik peoples differentiated from the Andonic stock, and Asia was their first home, their first hunting ground, their first battlefield. Southwestern Asia witnessed the successive civilizations of Dalamatians, Nodites, Adamites, and Andites, and from these regions the potentials of modern civilization spread to the world.

1. THE ANDITES OF TURKESTAN

79:1.1 (878.2) For over twenty-five thousand years, on down to nearly 2000 B.C., the heart of Eurasia was predominantly, though diminishingly, Andite. In the lowlands of Turkestan the Andites made the

vakarų link, apeidami aplink vidinius ežerus, į Europą, tuo tarpu iš šito regiono kalnų jie išmigravo į rytus. Rytų Turkestanas (Sinkiangas) ir, mažesniu laipsniu, Tibetas buvo senovės vartai, per kuriuos pereinavo Mesopotamijos tautos persikeldamos per kalnus ir patekdavo į geltonųjų žmonių šiaurinės žemes. Anditų skverbimasis į Indiją vyko iš Turkestano aukštumų į Pendžabą, ir iš Irano ganyklų per Beludžistaną. Šitie ankstyvieji migravimai jokių būdu nebuvo užkariavimai; jie daugiau buvo tebesitęsiantis anditų dreifas į vakarus Indiją ir Kiniją.

Maždaug penkiolika tūkstančių metų mišrios anditų kultūros centrai išsilaikė Tarimo upės baseine Sinkiange ir į pietus Tibeto kalnų regionuose, kur anditai ir Andonitai buvo plačiai susimaišę. Tarimo slėnis buvo tikrosios anditų kultūros vieta labiausiai nutolusi į rytus. Čia jie statė savo gyvenvietes ir užmezgė prekybinius ryšius su pažangiais kiniečiais rytuose ir su Andonitais šiaurėje. Tomis dienomis Tarimo regionas buvo derlinga žemė; lietaus buvo daug. Rytuose Gobė buvo atvira žolė apaugusi žemė, kur piemenys palaipsniui ėmė verstis žemdirbyste. Šita civilizacija išnyko, kada lietaus vėjai pasislinko į pietryčius, bet tomis dienomis ji varžėsi su pačia Mesopotamija.

Iki 8.000 m. pr. Kr. centrinės Azijos kalnų regionų palaipsniui augantis sausringumas anditus ėmė stumti prie upių žemupių ir jūros pakrančių. Šitas sausros didėjimas ne tik išstūmė juos į Nilo, Eufrato, Indo, ir Geltonosios upių slėnius, bet anditų civilizacijoje sukūrė naują dalyką. Ėmė gausiai atsirasti nauja žmonių klasė, prekiautojai.

Kada klimato sąlygos migruojantiems anditams medžioklę padarė nebenaudinga, tada jie nenuėjo senesniųjų rasių evoliuciniu keliu, kad taptų kerdžiais. Atsirado komercija ir miestai. Iš Egipto per Mesopotamiją ir Turkestaną prie Kinijos ir Indijos upių labiau civilizuotos gentys pradėjo rinktis miestuose, skirtuose gamybai ir prekybai. Andonija tapo centrinės Azijos komerciniu metropoliu, buvusiu netoli šiandieninio Ašchabado miesto. Prekyba akmenimis, metalais, medžiu, ir keramika vystėsi tiek sausumoje, tiek vandenyje.

Bet dėl nuolat augančios sausros palaipsniui prasidėjo didysis anditų kraustymasis iš tų žemių, kurios buvo į pietus ir į rytus nuo Kaspijos jūros. Migracijos banga ėmė keisti kryptį iš šiaurės į pietus, ir babiloniečiai raiteliai ėmė veržtis į Mesopotamiją.

Didėjantis sausringumas centrinėje Azijoje toliau įtakoją gyventojų skaičiaus mažėjimą ir darė

westward turning around the inland lakes into Europe, while from the highlands of this region they infiltrated eastward. Eastern Turkestan (Sinkiang) and, to a lesser extent, Tibet were the ancient gateways through which these peoples of Mesopotamia penetrated the mountains to the northern lands of the yellow men. The Andite infiltration of India proceeded from the Turkestan highlands into the Punjab and from the Iranian grazing lands through Baluchistan. These earlier migrations were in no sense conquests; they were, rather, the continual drifting of the Andite tribes into western India and China.

79:1.2 (878.3) For almost fifteen thousand years centers of mixed Andite culture persisted in the basin of the Tarim River in Sinkiang and to the south in the highland regions of Tibet, where the Andites and Andonites had extensively mingled. The Tarim valley was the easternmost outpost of the true Andite culture. Here they built their settlements and entered into trade relations with the progressive Chinese to the east and with the Andonites to the north. In those days the Tarim region was a fertile land; the rainfall was plentiful. To the east the Gobi was an open grassland where the herders were gradually turning to agriculture. This civilization perished when the rain winds shifted to the southeast, but in its day it rivaled Mesopotamia itself.

79:1.3 (878.4) By 8000 B.C. the slowly increasing aridity of the highland regions of central Asia began to drive the Andites to the river bottoms and the seashores. This increasing drought not only drove them to the valleys of the Nile, Euphrates, Indus, and Yellow rivers, but it produced a new development in Andite civilization. A new class of men, the traders, began to appear in large numbers.

79:1.4 (879.1) When climatic conditions made hunting unprofitable for the migrating Andites, they did not follow the evolutionary course of the older races by becoming herders. Commerce and urban life made their appearance. From Egypt through Mesopotamia and Turkestan to the rivers of China and India, the more highly civilized tribes began to assemble in cities devoted to manufacture and trade. Adonia became the central Asian commercial metropolis, being located near the present city of Ashkhabad. Commerce in stone, metal, wood, and pottery was accelerated on both land and water.

79:1.5 (879.2) But ever-increasing drought gradually brought about the great Andite exodus from the lands south and east of the Caspian Sea. The tide of migration began to veer from northward to southward, and the Babylonian cavalymen began to push into Mesopotamia.

79:1.6 (879.3) Increasing aridity in central Asia further operated to reduce population and to render these

šituos žmones mažiau karingais; ir kada mažėjantys lietaus krituliai šiaurėje privertė klajoklius Andonitus išsikraustyti į pietus, tada buvo milžiniškas anditų išėjimas iš Turkestano. Tai yra baigiamasis vadinamųjų arijų judėjimas į Levantą ir Indiją. Jis pabaigė Adomo sumaišytų palikuonių ilgalaikį pasklidimą, kurio metu kiekvieną Azijos tautą ir didžiąją dalį Ramiojo vandenyno salose gyvenusiųjų tautų šitos labiau išsivysčiusios rasės tam tikru laipsniu pagerino.

Tokiu būdu, tuo metu, kada jie pasklido rytų pusrutulyje, anditai prarado savo gimtuosius namus Mesopotamijoje ir Turkestane, nes būtent šitas milžiniškas Andonitų judėjimas į pietus praskiedė anditus centrinėje Azijoje beveik iki išnykimo ribos.

Bet net ir dvidešimtajame amžiuje po Kristaus tebėra anditų kraujo pėdsakų turaniečių ir tibetiečių tautose, kaip tą paliudija šituose regionuose kartais sutinkami blondinų tipai. Ankstyvieji kinų analai yra užregistravę klajoklių, turėjusių rausvus plaukus, buvimą į šiaurę nuo taikių gyvenviečių prie Geltoniosios upės, ir tebėra išlikusių paveikslų, kurie neklystamai rodo, jog labai seniai tiek anditų tipo blondinai, tiek mongoliškojo tipo brunetai gyveno Tarimo baseine.

Centrinės Azijos anditų išnykusio karinio genijaus paskutinis didysis pasireiškimas buvo 1.200 m. po Kr. gim., kada mongolai, vadovaujami Čengis Chano, pradėjo Azijos žemyno didesniosios dalies užkariavimą. Ir panašiai, kaip senovės anditai, šitie karžygiai skelbė «vieno Dievo danguje» egzistavimą. Jų imperijos ankstyvas žlugimas ilgam uždelsė kultūrinius ryšius tarp Vakarų ir Rytų ir smarkiai apsunkino monoteistinės sampratos augimą Azijoje.

2. ANDITAI UŽKARIAUJA INDIJĄ

Indija yra vienintelė vietovė, kur susimaišė visos Urantijos rasės, anditų įsiveržimas pridėjo paskutiniuosius palikuonis. Kalnuose į šiaurės vakarus nuo Indijos gimė sangikų rasės, ir be išimties kiekvienos iš šitų rasių nariai įsiskverbė į Indijos subkontinentą savo ankstyvosiomis dienomis, po savęs palikdami patį įvairiausių rasių mišinį, koks tik kada nors egzistavo Urantijoje. Migruojančioms rasėms Senovės Indija buvo kaip sulaikantis baseinas. Anksčiau pusiasalio pagrindas buvo šiek tiek siauresnis negu yra dabar, didžioji dalis Gango ir Indo deltos yra suformuota per paskutiniuosius penkiasdešimt tūkstančių metų.

Ankstyviausieji rasiniai mišiniai Indijoje buvo migruojančių raudonosios ir geltonosios rasių susiliejimas su aborigenais Andonitais. Šita grupė

people less warlike; and when the diminishing rainfall to the north forced the nomadic Andonites southward, there was a tremendous exodus of Andites from Turkestan. This is the terminal movement of the so-called Aryans into the Levant and India. It culminated that long dispersal of the mixed descendants of Adam during which every Asiatic and most of the island peoples of the Pacific were to some extent improved by these superior races.

79:1.7 (879.4) Thus, while they dispersed over the Eastern Hemisphere, the Andites were dispossessed of their homelands in Mesopotamia and Turkestan, for it was this extensive southward movement of Andonites that diluted the Andites in central Asia nearly to the vanishing point.

79:1.8 (879.5) But even in the twentieth century after Christ there are traces of Andite blood among the Turanian and Tibetan peoples, as is witnessed by the blond types occasionally found in these regions. The early Chinese annals record the presence of the red-haired nomads to the north of the peaceful settlements of the Yellow River, and there still remain paintings which faithfully record the presence of both the blond-Andite and the brunet-Mongolian types in the Tarim basin of long ago.

79:1.9 (879.6) The last great manifestation of the submerged military genius of the central Asiatic Andites was in A.D. 1200, when the Mongols under Genghis Khan began the conquest of the greater portion of the Asiatic continent. And like the Andites of old, these warriors proclaimed the existence of "one God in heaven." The early breakup of their empire long delayed cultural intercourse between Occident and Orient and greatly handicapped the growth of the monotheistic concept in Asia.

2. THE ANDITE CONQUEST OF INDIA

79:2.1 (879.7) India is the only locality where all the Urantia races were blended, the Andite invasion adding the last stock. In the highlands northwest of India the Sangik races came into existence, and without exception members of each penetrated the subcontinent of India in their early days, leaving behind them the most heterogeneous race mixture ever to exist on Urantia. Ancient India acted as a catch basin for the migrating races. The base of the peninsula was formerly somewhat narrower than now, much of the deltas of the Ganges and Indus being the work of the last fifty thousand years.

79:2.2 (879.8) The earliest race mixtures in India were a blending of the migrating red and yellow races with the aboriginal Andonites. This group was later

vėliau susilpnėjo absorbavus didžiąją dalį išnykusių rytinių žaliųjų tautų, o taip pat ir oranžinės rasės didžiulius kiekius, ją šiek tiek pagerino ribotas susiliejimas su mėlynuoju žmogumi, bet ji labai smarkiai nukentėjo dėl to, jog asimiliavo didžiulį kiekį indigo rasės. Tačiau vadinamieji Indijos vietiniai gyventojai vargu ar atstovauja šitiems ankstyviesiems žmonėms; jie daugiau sudaro patį menkiausią pietinį ir rytinį pakraštį, kurio niekada iki galo neabsorbavo nei ankstyvieji anditai, nei vėliau pasirodę jų pusbroliai arijai.

Iki 20.000 m. pr. Kr. vakarų Indijos gyventojai jau buvo gavę Adominio kraujo, ir niekada Urantijos istorijoje nėra viena kita tauta nebuvo apjungusi tiek daug skirtingų rasių. Bet gaila tikrai to, jog vyravo antriniai sangikų palikuonys, ir tikra nelaimė buvo tai, kad šitame senajame rasiniame lydinyje didele dalimi nebuvo nei mėlynojo, nei raudonojo žmogaus; didesnė pirminių sangikų palikuonių dalis būtų įnešusi labai didelį indėlį pagerinant tai, kas galėjo būti net ir didingesnė civilizacija. Viskas vystėsi taip, jog raudonasis žmogus naikino pats save Amerikose, mėlynasis žmogus ieškojo nuotykių Europoje, o ankstyvieji Adomo palikuonys (ir didžioji dalis vėlesniųjų) rodė nedidelį norą susilieti su tamsesnėmis spalvotosiomis tautomis, nesvarbu ar tai būtų buvę Indijoje, Afrikoje, ar kur kitur.

Maždaug 15.000 m. pr. Kr. dėl augančio gyventojų skaičiaus spaudimo visame Turkestane ir Irane prasidėjo pirmasis iš tikrųjų masinis anditų migravimas link Indijos. Daugiau kaip penkiolika amžių šitos labiau išsivysčiusios tautos vykdavo per Beludžistano kalnus, išplisdamos po Indo ir Gango slėnius ir pamažu judėdamos pietų link į Dekano plokščiakalnį. Šitas anditų spaudimas iš šiaurės vakarų daug menkesnes gentis pietuose ir rytuose išstūmė į Birmą ir į pietų Kiniją, bet nepakankamai, kad įsiveržėlius apsaugotų nuo rasinio išnykimo.

Tai, kad Indija nepasiekė hegemonijos Euroazijoje, didele dalimi buvo dėl topografijos; gyventojų skaičiaus spaudimas iš šiaurės tikrai privertė didžiąją dalį žmonių slinkti į pietus į Dekano plokščiakalnį, iš visų pusių apsuptą jūros, kur gyventojų vis gausėjo. Jeigu ten būtų buvusios gretimos žemės emigracijai, tuomet menkesnes gentis būtų išstūmę visomis kryptimis, ir labiau išsivysčiusi rasė būtų pasiekusi aukštesnę civilizaciją.

Kaip ten bebūtų, bet šitie ankstyvieji anditai užkariautojai iš visų jėgų mėgino išsaugoti savo tapatumą ir sustabdyti tą bangą, kuri galėjo paskandinti rasę, sukurdami griežtus apribojimus dėl vedybų su kitų genčių atstovais. Nepaisant šito, anksčiau negu 10.000 m. pr. Kr. šitie anditai buvo asimiliuoti, bet dėl šito asimiliavimo buvo

weakened by absorbing the greater portion of the extinct eastern green peoples as well as large numbers of the orange race, was slightly improved through limited admixture with the blue man, but suffered exceedingly through assimilation of large numbers of the indigo race. But the so-called aborigines of India are hardly representative of these early people; they are rather the most inferior southern and eastern fringe, which was never fully absorbed by either the early Andites or their later appearing Aryan cousins.

79:2.3 (880.1) By 20,000 B.C. the population of western India had already become tinged with the Adamic blood, and never in the history of Urantia did any one people combine so many different races. But it was unfortunate that the secondary Sangik strains predominated, and it was a real calamity that both the blue and the red man were so largely missing from this racial melting pot of long ago; more of the primary Sangik strains would have contributed very much toward the enhancement of what might have been an even greater civilization. As it developed, the red man was destroying himself in the Americas, the blue man was disporting himself in Europe, and the early descendants of Adam (and most of the later ones) exhibited little desire to admix with the darker colored peoples, whether in India, Africa, or elsewhere.

79:2.4 (880.2) About 15,000 B.C. increasing population pressure throughout Turkestan and Iran occasioned the first really extensive Andite movement toward India. For over fifteen centuries these superior peoples poured in through the highlands of Baluchistan, spreading out over the valleys of the Indus and Ganges and slowly moving southward into the Deccan. This Andite pressure from the northwest drove many of the southern and eastern inferiors into Burma and southern China but not sufficiently to save the invaders from racial obliteration.

79:2.5 (880.3) The failure of India to achieve the hegemony of Eurasia was largely a matter of topography; population pressure from the north only crowded the majority of the people southward into the decreasing territory of the Deccan, surrounded on all sides by the sea. Had there been adjacent lands for emigration, then would the inferiors have been crowded out in all directions, and the superior stocks would have achieved a higher civilization.

79:2.6 (880.4) As it was, these earlier Andite conquerors made a desperate attempt to preserve their identity and stem the tide of racial engulfment by the establishment of rigid restrictions regarding intermarriage. Nonetheless, the Andites had become submerged by 10,000 B.C., but the whole mass of the people had been markedly improved

labai smarkiai pagerinta didžiulė masė žmonių.

Rasinis mišinys visada yra pranašesnis tuo, kad jis yra palankus kultūros įvairiapusiškumui ir prisideda prie civilizacijos vystymo, bet, jeigu viešpatauja rasinių palikuonių menkaverčiai elementai, tuomet tokie pasiekimai bus trumpalaikiai. Poliglotinė kultūra gali būti išsaugota tik tai tada, jeigu labiau išsivysčiusių palikuonių gimsta pakankamai daugiau negu menkaverčių. Menkaverčių palikuonių neribotas dauginimasis, mažėjant labiau išsivysčiusių palikuonių reprodukcijai, kultūringai civilizacijai neišvengiamai yra pražūtingas.

Jeigu anditų užkariautojų būtų buvę tris kartus daugiau negu jų buvo iš tikrųjų, arba jeigu jie būtų išstūmę ar išnaikinę bent jau menkiausiai tinkamą vieną trečdalį mišrių oranžinių-žaliųjų-indigo gyventojų, tada Indija tikrai būtų tapusi vienu iš kultūringos civilizacijos pirmaujančių centrų ir be abejonės būtų pritraukusi daugiau mesopotamijiečių vėlesniųjų bangų, kurios nutekėjo į Turkestaną, o iš ten šiaurės kryptimi į Europą.

3. DRAVIDŲ INDIJA

Indijos užkariautojų anditų susimaišymas su vietinėmis rūšimis galiausiai pasibaigė tuo, jog atsirado mišri tauta, kuri buvo vadinama dravidais. Ankstesnieji ir grynesnieji dravidai turėjo didžiulį potencialą kultūriniam pasiekimui, kuris nuolat silpo, kada vis labiau mažėjo jų paveldėjimas iš anditų. Ir būtent tai pasmerkė besiskleidžiančią Indijos civilizaciją beveik prieš dvyliką tūkstančių metų. Bet net ir šitas nedidelis Adomo kraujo kiekio įliejimas žymiai pagreitino visuomeninį vystymąsi. Šitie maišyti palikuonys tuoj pat sukūrė pačią įvairiapusiškiausią civilizaciją, kokia tik tuo metu egzistavo žemėje.

Neužilgo po Indijos užkariavimo, dravidai anditai prarado savo rasinį ir kultūrinį ryšį su Mesopotamija, bet vėlesnis jūrinių kelių ir karavanų maršrutų atsivėrimas atkūrė šituos ryšius; ir niekada per paskutiniuosius dešimt tūkstančių metų Indija nebuvo iki galo praradusi sąsajų su Mesopotamija vakaruose ir Kinija rytuose, nors dėl kalnų barjerų buvo palanku palaikyti ryšius su vakarais.

Indijos tautų aukštesnė kultūra ir religiniai polinkiai siekia ankstyvųjų dravidų viešpatavimo laikus ir, iš dalies, yra dėl to, kad į Indiją atvyko tiek daug setitų dvasininkų, ir su ankstyvaisiais anditų, ir su vėlesniaisiais arijų įsiveržimais. Monoteizmo gija, einanti per Indijos religinę istoriją, tokiu būdu kyla iš Adomitų mokymų antrajame sode.

by this absorption.

79:2.7 (880.5) Race mixture is always advantageous in that it favors versatility of culture and makes for a progressive civilization, but if the inferior elements of racial stocks predominate, such achievements will be short-lived. A polyglot culture can be preserved only if the superior stocks reproduce themselves in a safe margin over the inferior. Unrestrained multiplication of inferiors, with decreasing reproduction of superiors, is unfailingly suicidal of cultural civilization.

79:2.8 (880.6) Had the Andite conquerors been in numbers three times what they were, or had they driven out or destroyed the least desirable third of the mixed orange-green-indigo inhabitants, then would India have become one of the world's leading centers of cultural civilization and undoubtedly would have attracted more of the later waves of Mesopotamians that flowed into Turkestan and thence northward to Europe.

3. DRAVIDIAN INDIA

79:3.1 (881.1) The blending of the Andite conquerors of India with the native stock eventually resulted in that mixed people which has been called Dravidian. The earlier and purer Dravidians possessed a great capacity for cultural achievement, which was continuously weakened as their Andite inheritance became progressively attenuated. And this is what doomed the budding civilization of India almost twelve thousand years ago. But the infusion of even this small amount of the blood of Adam produced a marked acceleration in social development. This composite stock immediately produced the most versatile civilization then on earth.

79:3.2 (881.2) Not long after conquering India, the Dravidian Andites lost their racial and cultural contact with Mesopotamia, but the later opening up of the sea lanes and the caravan routes re-established these connections; and at no time within the last ten thousand years has India ever been entirely out of touch with Mesopotamia on the west and China to the east, although the mountain barriers greatly favored western intercourse.

79:3.3 (881.3) The superior culture and religious leanings of the peoples of India date from the early times of Dravidian domination and are due, in part, to the fact that so many of the Sethite priesthood entered India, both in the earlier Andite and in the later Aryan invasions. The thread of monotheism running through the religious history of India thus stems from the teachings of the Adamites in the second garden.

Dar 16.000 m. pr. Kr. vieno šimto setitų dvasininkų grupė atvyko į Indiją ir beveik pasiekė tos daugiakalbės tautos vakarinės dalies religinį užkariavimą. Bet jų religija neišsilaikė. Per penkis tūkstančius metų jų mokymai apie Rojaus Trejybę degradavo į ugnies dievo trivienį simbolį.

Bet daugiau negu septynis tūkstančius metų, iki pat anditų migravimų pabaigos, Indijos gyventojų religinis statusas buvo nepalyginamai aukštesnis už bendrą pasaulio religinį statusą. Tais laikais Indija teikė vilčių tam, jog sukurtų pirmaujančią pasaulyje kultūros, religijos, filosofijos, ir prekybos civilizaciją. Ir jeigu anditų nebūtų visiškai asimiliavusios tautos iš pietų, tai šitas tikslas tikriausiai būtų įgyvendintas.

Dravidų kultūros centrai buvo išdėstyti upių slėniuose, daugiausia Indo ir Gango slėniuose, ir Dekano plokščiakalnyje palei tris didžiąsias upes, tekančias per rytinius Gatus į jūrą. Gyvenvietės palei vakarinių Gatų jūros pakrantę dėl savo pranašumo turi būti dėkingos jūriniam ryšiams su Šumeru.

Dravidai buvo tarp ankstyviausiųjų tautų, kurios statė miestus ir įsitraukė į platų eksporto ir importo verslą tiek sausuma, tiek jūra. Iki 7.000 m. pr. Kr. kupranugarių vilkstinės reguliariai vykdavo į tolimąją Mesopotamiją; Dravidų jūrinė prekyba stūmėsi palei pakrantę per Arabijos jūrą į šumerų miestus Persų įlankoje, o prekiausieji Bengalijos įlankoje pasiekdavo net ir Malaiziją. Šitie jūrininkai ir pirkiai iš Šumero pasiėmė abėcėlę, drauge su rašymo menu.

Šitie komerciniai ryšiai smarkiai prisidėjo prie tolimesnės kosmopolitinės kultūros įvairovės, kuri pagimdė didelę dalį miesto gyvenimo subtilybių ir net prabangą. Kada vėliau atsiradę arijai įsiveržė į Indiją, tada tarp dravidų jie neatpažino savo pusbrolių anditų, kuriuos buvo asimiliavusios sangikų rasės, bet jie iš tiesų surado gerai išvystytą civilizaciją. Nepaisant biologinių apribojimų, šitie dravidai įkūrė aukštesnę civilizaciją. Ji pasklido per visą Indiją ir išsilaikė iki modernių laikų Dekano plokščiakalnyje.

4. ARIJŲ ĮSIVERŽIMAS Į INDIJĄ

Antrasis anditų įsiveržimas į Indiją buvo arijų veržimasis beveik penkių šimtų metų laikotarpiu trečiojo tūkstantmečio prieš Kristų viduryje. Šita migracija pažymėjo anditų galutinį išvykimą iš savosios gimtinės Turkestane.

Ankstyvieji arijų centrai buvo išsibarstę po

79:3.4 (881.4) As early as 16,000 B.C. a company of one hundred Sethite priests entered India and very nearly achieved the religious conquest of the western half of that polyglot people. But their religion did not persist. Within five thousand years their doctrines of the Paradise Trinity had degenerated into the triune symbol of the fire god.

79:3.5 (881.6) But for more than seven thousand years, down to the end of the Andite migrations, the religious status of the inhabitants of India was far above that of the world at large. During these times India bid fair to produce the leading cultural, religious, philosophic, and commercial civilization of the world. And but for the complete submergence of the Andites by the peoples of the south, this destiny would probably have been realized.

79:3.6 (881.6) The Dravidian centers of culture were located in the river valleys, principally of the Indus and Ganges, and in the Deccan along the three great rivers flowing through the Eastern Ghats to the sea. The settlements along the seacoast of the Western Ghats owed their prominence to maritime relationships with Sumeria.

79:3.7 (881.7) The Dravidians were among the earliest peoples to build cities and to engage in an extensive export and import business, both by land and sea. By 7000 B.C. camel trains were making regular trips to distant Mesopotamia; Dravidian shipping was pushing coastwise across the Arabian Sea to the Sumerian cities of the Persian Gulf and was venturing on the waters of the Bay of Bengal as far as the East Indies. An alphabet, together with the art of writing, was imported from Sumeria by these seafarers and merchants.

79:3.8 (881.8) These commercial relationships greatly contributed to the further diversification of a cosmopolitan culture, resulting in the early appearance of many of the refinements and even luxuries of urban life. When the later appearing Aryans entered India, they did not recognize in the Dravidians their Andite cousins submerged in the Sangik races, but they did find a well-advanced civilization. Despite biologic limitations, the Dravidians founded a superior civilization. It was well diffused throughout all India and has survived on down to modern times in the Deccan.

4. THE ARYAN INVASION OF INDIA

79:4.1 (882.1) The second Andite penetration of India was the Aryan invasion during a period of almost five hundred years in the middle of the third millennium before Christ. This migration marked the terminal exodus of the Andites from their homelands in Turkestan.

79:4.2 (882.2) The early Aryan centers were scattered

Indijos šiaurinę dalį, daugiausia šiaurės vakaruose. Šitie įsiveržėliai niekada šalies neužkariavo iki galo, ir vėliau šitas atsainumas jiems tapo pražūtingu, kadangi dėl jų mažesnio kiekio juos absorbavo pietų dravidai, kurie vėliau išplito po visą pusiasalį, išskyrus Himalajų provincijas.

Arijai padarė mažą rasinį poveikį Indijai, išskyrus šiaurines provincijas. Dekano plokščiakalnyje jų įtaka buvo daugiau kultūrinė ir religinė negu rasinė. Vadinamųjų arijų didesnis kraujo išsilaikymas šiaurinėje Indijoje yra ne tik dėl jų didesnio skaičiaus šituose regionuose, bet taip pat ir dėl to, kad juos sustiprino vėlesnieji užkariautojai, prekybininkai, ir misionieriai. Iki pat pirmojo amžiaus prieš Kristų buvo nuolatinis arijų kraujo įliejimas į Pendžabą, paskutinis įtekėjimas buvo tuomet, kada vyko helenistinių tautų kampanijos.

Gango lygumoje arijai ir dravidai galiausiai susimaišė tam, kad sukurtų aukštai išvystytą kultūrą, ir šitą centrą vėliau sustiprino atvykėliai iš šiaurės rytų, atsikraustę iš Kinijos.

Laikas nuo laiko Indijoje klestėjo daug tipų visuomeninių organizacijų, pradedant pusiau demokratinėmis arijų sistemomis ir baigiant despotiškėmis ir monarchinėmis valdymo formomis. Bet pats būdingiausias visuomenės bruožas buvo stambių visuomenės kastų, kurias įvedė arijai, mėgindami įamžinti rasinę tapatybę, išsilaikymas. Šita išvystyta kastų sistema buvo išsaugota iki šiandieninių laikų.

Iš keturių didžiųjų kastų visos, išskyrus pirmąją, buvo sukurtos bergždžiai stengiantis užkirsti kelią užkariautojų arijų rasiniam susivienijimui su menkesniais jų užkariautais pavaldiniais. Bet pirmoji kasta, mokytojai-šventikai, gauna pradžią iš setitų; dvidešimtojo amžiaus po Kristaus brahmanai yra antrojo sodo šventikų tiesioginiai kultūros palikuonys, nors jų mokymai smarkiai skiriasi nuo jų žymiųjų pirmtakų mokymų.

Kada arijai įžengė į Indiją, tada jie kartu atnešė savo sampratą apie Dievybę, kokios jos buvo išsaugotos ilgalaikėse antrojo sodo religijos tradicijose. Bet brahmanai šventikai niekada nepajėgė pasipriešinti pagoniškam judėjimui, kuris atsirado dėl staigaus sąlyčio su Dekano menkesnėmis religijomis po arijų rasinio išnykimo. Tokiu būdu milžinišką gyventojų daugumą supančiojo menkesnių religijų pavergiantys prietariai; ir būtent dėl šito Indija nepajėgė sukurti aukštos civilizacijos, kuri buvo pranašauta ankstesniaisiais laikais.

over the northern half of India, notably in the northwest. These invaders never completed the conquest of the country and subsequently met their undoing in this neglect since their lesser numbers made them vulnerable to absorption by the Dravidians of the south, who subsequently overran the entire peninsula except the Himalayan provinces.

79:4.3 (882.3) The Aryans made very little racial impression on India except in the northern provinces. In the Deccan their influence was cultural and religious more than racial. The greater persistence of the so-called Aryan blood in northern India is not only due to their presence in these regions in greater numbers but also because they were reinforced by later conquerors, traders, and missionaries. Right on down to the first century before Christ there was a continuous infiltration of Aryan blood into the Punjab, the last influx being attendant upon the campaigns of the Hellenistic peoples.

79:4.4 (882.4) On the Gangetic plain Aryan and Dravidian eventually mingled to produce a high culture, and this center was later reinforced by contributions from the northeast, coming from China.

79:4.5 (882.5) In India many types of social organizations flourished from time to time, from the semidemocratic systems of the Aryans to despotic and monarchial forms of government. But the most characteristic feature of society was the persistence of the great social castes that were instituted by the Aryans in an effort to perpetuate racial identity. This elaborate caste system has been preserved on down to the present time.

79:4.6 (882.6) Of the four great castes, all but the first were established in the futile effort to prevent racial amalgamation of the Aryan conquerors with their inferior subjects. But the premier caste, the teacher-priests, stems from the Sethites; the Brahmans of the twentieth century after Christ are the lineal cultural descendants of the priests of the second garden, albeit their teachings differ greatly from those of their illustrious predecessors.

79:4.7 (882.7) When the Aryans entered India, they brought with them their concepts of Deity as they had been preserved in the lingering traditions of the religion of the second garden. But the Brahman priests were never able to withstand the pagan momentum built up by the sudden contact with the inferior religions of the Deccan after the racial obliteration of the Aryans. Thus the vast majority of the population fell into the bondage of the enslaving superstitions of inferior religions; and so it was that India failed to produce the high civilization which had been foreshadowed in earlier times.

Šeštojo amžiaus prieš Kristų dvasinis pakilimas Indijoje neišsilaikė, jis išnyko dar net prieš mohamedonų įsiveržimą. Tačiau kurią nors dieną didingesnis Gautama galės iškilti tam, kad vestų Indiją ieškoti gyvojo Dievo, ir tada pasaulis pamatys, kaip yra realizuojamas kultūrinis potencialas tokios įvairiapusės tautos, kuri dėl nesivystančios dvasinės vizijos atbukinančios įtakos taip ilgai buvo komos būsenoje.

Kultūra iš tiesų remiasi į biologinį pagrindą, bet vien tik kasta negalėjo išlaikyti arijų kultūros, nes religija, tikroji religija, yra tos aukštesnės energijos, kuri traukia žmones sukurti aukštesnę civilizaciją, grindžiamą žmogaus brolyste, nepakeičiamas šaltinis.

5. RAUDONASIS ŽMOGUS IR GELTONASIS

ŽMOGUS

Tuo metu, kada Indijos istorija yra anditų užkariavimo ir galiausiai asimiliavimosi senesnėse evoliucinėse tautose istorija, tai pasakojimas apie rytinę Aziją yra labiau susijęs su pasakojimu apie pirminius sangikus, ypač apie raudonąjį žmogų ir geltonąjį žmogų. Šitos dvi rasės didele dalimi išvengė to susiliejimo su menkaverčiais neandertaliečių palikuonimis, kuris taip smarkiai sutrukdė mėlynojo žmogaus vystymuisi Europoje, tokiu būdu išsaugodamos pirminio sangikų tipo aukštesnį potencialą.

Nors ankstyvieji neandertaliečiai buvo išplitę per visą Euroazijos plotį, bet rytinį sparną dar daugiau užkrėtė nepilnaverčiai gyvuliniai palikuonys. Šituos subžmogiškuosius tipus penktasis ledynas išstūmė į pietus, tas pats ledo užklotas, kuris taip ilgai blokavo sangikų migraciją į rytinę Aziją. Ir kada raudonasis žmogus migravo į šiaurės rytus, apeidamas Indijos kalnų regionus, tada jis atrado šiaurės rytų Aziją be šitų subžmogiškųjų tipų. Raudonosios rasės gentinę organizaciją suformavo anksčiau už bet kurias kitas tautas, ir jos buvo pirmosios, išmigravusios iš sangikų susitelkimo vietos centrinėje Azijoje. Menkesnius neandertaliečių palikuonis išnaikino arba išstūmė iš žemyninės dalies vėliau migravusios geltonųjų gentys. Bet raudonasis žmogus buvo aukščiausiasis valdovas rytinėje Azijoje beveik vieną šimtą tūkstančių metų, kol pasirodė geltonosios gentys.

Daugiau negu prieš tris šimtus tūkstančių metų geltonosios rasės pagrindinė masė įėjo į Kiniją iš pietų kaip pakrančių migrantai. Kiekvieną tūkstantmetį jie vis toliau ir toliau skverbėsi į sausumą, bet su savo migruojančiais Tibeto sielos broliais ryšius užmezgė tikrai santykinai neseniai laikais.

79:4.8 (882.8) The spiritual awakening of the sixth century before Christ did not persist in India, having died out even before the Mohammedan invasion. But someday a greater Gautama may arise to lead all India in the search for the living God, and then the world will observe the fruition of the cultural potentialities of a versatile people so long comatose under the benumbing influence of an unprogressing spiritual vision.

79:4.9 (883.1) Culture does rest on a biologic foundation, but caste alone could not perpetuate the Aryan culture, for religion, true religion, is the indispensable source of that higher energy which drives men to establish a superior civilization based on human brotherhood.

5. RED MAN AND YELLOW MAN

79:5.1 (883.2) While the story of India is that of Andite conquest and eventual submergence in the older evolutionary peoples, the narrative of eastern Asia is more properly that of the primary Sangiks, particularly the red man and the yellow man. These two races largely escaped that admixture with the debased Neanderthal strain which so greatly retarded the blue man in Europe, thus preserving the superior potential of the primary Sangik type.

79:5.2 (883.3) While the early Neanderthals were spread out over the entire breadth of Eurasia, the eastern wing was the more contaminated with debased animal strains. These subhuman types were pushed south by the fifth glacier, the same ice sheet which so long blocked Sangik migration into eastern Asia. And when the red man moved northeast around the highlands of India, he found northeastern Asia free from these subhuman types. The tribal organization of the red races was formed earlier than that of any other peoples, and they were the first to migrate from the central Asian focus of the Sangiks. The inferior Neanderthal strains were destroyed or driven off the mainland by the later migrating yellow tribes. But the red man had reigned supreme in eastern Asia for almost one hundred thousand years before the yellow tribes arrived.

79:5.3 (883.4) More than three hundred thousand years ago the main body of the yellow race entered China from the south as coastwise migrants. Each millennium they penetrated farther and farther inland, but they did not make contact with their migrating Tibetan brethren until comparatively recent times.

Augantis gyventojų skaičius privertė į šiaurę migruojančią geltonąją rasę pradėti skverbtis į raudonojo žmogaus medžioklės teritorijas. Šitas įsiveržimas, kartu su natūraliu rasiniu antagonizmu, pasiekė kulminaciją augančiais karo veiksmiais, ir tokiu būdu prasidėjo lemiamą kovą už tolimesniosios Azijos derlingas žemes.

Pasakojimas apie šitą amžių trukusią kovą tarp raudonosios ir geltonosios rasių yra Urantijos istorijos epas. Daugiau kaip du šimtus tūkstančių metų šitos dvi labiau išsivysčiusios rasės kariavo žiaurų ir nenutrūkstamą karą. Pirmųjų kovų metu raudonieji žmonės apskritai sekėsi, jų vykdomi antpuoliai geltonųjų gyvenvietėse paskleisdavo sumaištį. Bet geltonasis žmogus buvo sumanus mokinyš karo veiksmų srityje, ir jis anksti pademonstravo ženklų sugebėjimą gyventi taikiai su savo tėvynainiais; kinai buvo pirmieji, kurie suprato, kad stiprybė yra sąjungoje. Raudonosios gentys tebetęsė tarpusavio konfliktus, ir netrukus jos ėmė patirti nuolatinius pralaimėjimus nuo negailestingų ir agresyvių kinų, kurie toliau tęsė savo nesustabdomą žygį į šiaurę.

Prieš vieną šimtą tūkstančių metų smarkiai išnaikintos raudonosios rasės gentys besikaudamos traukėsi, kada joms už nugaros slinko paskutiniojo ledyno besitraukiantis ledas, ir kada perėjimas sausuma į rytus, per Beringo sąsmauką, tapo įmanomas, tada šitos gentys nedelsė, kad apleistų nesvetingus Azijos kontinento krantus. Praėjo aštuoniasdešimt penki tūkstančiai metų nuo tada, kada paskutinieji iš grynųjų raudonųjų žmonių paliko Aziją, bet ilgalaikė kova savo genetinę žymę paliko geltonajai rasei nugalėtojais. Šiaurės Kinijos tautos, kartu su Sibiro Andonitais, asimiliavo didelę dalį raudonųjų palikuonių, ir tuo didele dalimi turėjo naudos sau.

Savo gimtuosius Azijos kraštus apleidę likus maždaug penkiasdešimčiai tūkstančių metų iki Adomo atvykimo, Šiaurės Amerikos indėnai niekada neturėjo ryšių net ir su Adomo ir levos palikuonimis anditais. Anditų migravimo amžiuje raudonųjų rasės gryniesiems palikuonys plito po visą Šiaurės Ameriką kaip klajoklių gentys, kaip medžiotojai, kurie nedideliu laipsniu užsiėmė žemės ūkiu. Šitos rasės ir kultūrinės grupės išliko beveik visiškai izoliuotos nuo likusios pasaulio dalies nuo pat savo atvykimo į Amerikas iki pirmojo krikščioniškosios eros tūkstantmečio pabaigos, kada jas atrado Europos baltosios rasės. Iki to laiko artimiausi baltiesiems žmonėms, kuriuos raudonųjų žmonių šiaurinės gentys buvo kada nors mačiusios, buvo eskimai.

Raudonoji ir geltonoji rasės yra vieninteliai žmogiškieji palikuonys, kurie aukštą civilizacijos lygį pasiekė be anditų įtakos. Seniausia Amerikos indėnų kultūra buvo Onamonalontono centras Kalifornijoje, bet jis buvo seniai išnykęs iki 35.000 m. pr. Kr. Vėlesnės ir ilgiau išsilaikiusias

79:5.4 (883.5) Growing population pressure caused the northward-moving yellow race to begin to push into the hunting grounds of the red man. This encroachment, coupled with natural racial antagonism, culminated in increasing hostilities, and thus began the crucial struggle for the fertile lands of farther Asia.

79:5.5 (883.6) The story of this agelong contest between the red and yellow races is an epic of Urantia history. For over two hundred thousand years these two superior races waged bitter and unrelenting warfare. In the earlier struggles the red men were generally successful, their raiding parties spreading havoc among the yellow settlements. But the yellow man was an apt pupil in the art of warfare, and he early manifested a marked ability to live peaceably with his compatriots; the Chinese were the first to learn that in union there is strength. The red tribes continued their internecine conflicts, and presently they began to suffer repeated defeats at the aggressive hands of the relentless Chinese, who continued their inexorable march northward.

79:5.6 (883.7) One hundred thousand years ago the decimated tribes of the red race were fighting with their backs to the retreating ice of the last glacier, and when the land passage to the West, over the Bering isthmus, became passable, these tribes were not slow in forsaking the inhospitable shores of the Asiatic continent. It is eighty-five thousand years since the last of the pure red men departed from Asia, but the long struggle left its genetic imprint upon the victorious yellow race. The northern Chinese peoples, together with the Andonite Siberians, assimilated much of the red stock and were in considerable measure benefited thereby.

79:5.7 (884.1) The North American Indians never came in contact with even the Andite offspring of Adam and Eve, having been dispossessed of their Asiatic homelands some fifty thousand years before the coming of Adam. During the age of Andite migrations the pure red strains were spreading out over North America as nomadic tribes, hunters who practiced agriculture to a small extent. These races and cultural groups remained almost completely isolated from the remainder of the world from their arrival in the Americas down to the end of the first millennium of the Christian era, when they were discovered by the white races of Europe. Up to that time the Eskimos were the nearest to white men the northern tribes of red men had ever seen.

79:5.8 (884.2) The red and the yellow races are the only human stocks that ever achieved a high degree of civilization apart from the influences of the Andites. The oldest Amerindian culture was the Onamonalonton center in California, but this had long since vanished by 35,000 B.C. In Mexico,

civilizacijos Meksikoje, Centrinėje Amerikoje, ir Pietų Amerikos kalnuose įkūrė tokia rasė, kurioje vyravo raudonieji, bet joje buvo žymi priemaiša geltonųjų, oranžinių, ir mėlynujų palikuonių.

Šitos civilizacijos buvo sangikų evoliuciniai produktai, nepaisant to, jog anditų kraujo pėdsakai pasiekė Peru. Išskyrus eskimus Šiaurės Amerikoje ir nedidelį skaičių Polinezijos anditų Pietų Amerikoje, vakarų pusrutulio tautos neturėjo ryšių su likusio pasaulio dalimi iki pirmojo tūkstantmečio po Kristaus pabaigos. Pagal Melkizedekų pirminį planą dėl Urantijos rasių pagerinimo buvo numatyta, jog vienas milijonas Adomo gryniosios linijos palikuonių turėtų vykti tam, kad pagerintų Amerikų raudonuosius žmones.

6. KINIEČIŲ CIVILIZACIJOS AUŠRA

Po kurio laiko išvijus raudonąjį žmogų į Šiaurės Ameriką, besiplečiantys kinai Andonitus iš rytinės Azijos upių slėnių išstūmė į šiaurę į Sibirą ir į vakarus į Turkestaną, kur jie greitai turėjo susitikti su labiau išsivysčiusia anditų kultūra.

Birmoje ir Indokinijos pusiasalyje Indijos ir Kinijos kultūros susimaišė ir susiliejo, sukurdamos tų regionų viena po kitos einančias civilizacijas. Čia išnykusi žalioji rasė išsilaikė didesne proporcija negu bet kur kitur pasaulyje.

Daug skirtingų rasių užėmė Ramiojo vandenyno salas. Apskritai, pietines ir tuomet daug didesnes salas užėmė tautos, kurios turėjo didžiulį procentą žaliosios ir indigo rasių kraujo. Šiaurinėse salose buvo Andonitai ir, vėliau, tokios rasės, kuriose buvo didelės proporcijos geltonųjų ir raudonųjų palikuonių kraujo. Japonų tautos protėviai nebuvo išstumti iš žemyno iki 12.000 m. pr. Kr., kada juos išvarė šiaurės kinų genčių galingas puolimas palei pietinę pakrantę. Jų paskutinis išvykimas buvo ne tiek dėl gyventojų skaičiaus spaudimo, kiek dėl genties vado, kurį jie ėmė laikyti dieviškuoju asmeniu, iniciatyvos.

Kaip Indijos ir Levanto tautos, taip ir geltonojo žmogaus gentys nugalėtojos savo ankstyviausius centrus įkūrė palei pakrantę ir išilgai upių. Vėlesniaisiais metais pakrančių gyvenvietėms atėjo sunkūs laikai, nes dėl didėjančių potvynių ir besikeičiančių upių vagų žemumų miestuose nebebuvo galima gyventi.

Prieš dvidešimt tūkstančių metų kinų protėviai buvo pastatę primityvios kultūros ir švietimo tuziną stiprių centrų, ypač palei Geltonąją ir Jangdzės

Central America, and in the mountains of South America the later and more enduring civilizations were founded by a race predominantly red but containing a considerable admixture of the yellow, orange, and blue.

79:5.9 (884.3) These civilizations were evolutionary products of the Sangiks, notwithstanding that traces of Andite blood reached Peru. Excepting the Eskimos in North America and a few Polynesian Andites in South America, the peoples of the Western Hemisphere had no contact with the rest of the world until the end of the first millennium after Christ. In the original Melchizedek plan for the improvement of the Urantia races it had been stipulated that one million of the pure-line descendants of Adam should go to upstep the red men of the Americas.

6. DAWN OF CHINESE CIVILIZATION

79:6.1 (884.4) Sometime after driving the red man across to North America, the expanding Chinese cleared the Andonites from the river valleys of eastern Asia, pushing them north into Siberia and west into Turkestan, where they were soon to come in contact with the superior culture of the Andites.

79:6.2 (884.5) In Burma and the peninsula of Indo-China the cultures of India and China mixed and blended to produce the successive civilizations of those regions. Here the vanished green race has persisted in larger proportion than anywhere else in the world.

79:6.3 (884.6) Many different races occupied the islands of the Pacific. In general, the southern and then more extensive islands were occupied by peoples carrying a heavy percentage of green and indigo blood. The northern islands were held by Andonites and, later on, by races embracing large proportions of the yellow and red stocks. The ancestors of the Japanese people were not driven off the mainland until 12,000 B.C., when they were dislodged by a powerful southern-coastwise thrust of the northern Chinese tribes. Their final exodus was not so much due to population pressure as to the initiative of a chieftain whom they came to regard as a divine personage.

79:6.4 (885.1) Like the peoples of India and the Levant, victorious tribes of the yellow man established their earliest centers along the coast and up the rivers. The coastal settlements fared poorly in later years as the increasing floods and the shifting courses of the rivers made the lowland cities untenable.

79:6.5 (885.2) Twenty thousand years ago the ancestors of the Chinese had built up a dozen strong centers of primitive culture and learning,

upes. Ir dabar šituos centrus ėmė stiprinti labiau išsivysčiusių mišrių tautų iš Sinkiang ir Tibeto nuolatinės srovės atvykimas. Migracija iš Tibeto į Jangdzės slėnį nebuvo tokia masinė, kokia buvo šiaurėje, nebuvo ir Tibeto centrai tokie išvystyti, kaip jie buvo išvystyti Tarimo baseine. Bet abu judėjimai tam tikrą kiekį anditų kraujo nunešė rytų kryptimi į gyvenvietes prie upių.

Senovinės geltonosios rasės aukštesnis lygis buvo dėl keturių faktorių:

1. *Genetinio*. Ne taip, kaip jų mėlynieji pusbroliai Europoje, tiek raudonoji, tiek geltonoji rasės didžiąja dalimi išvengė susimaišymo su menkaverčiais žmonių palikuonimis. Šiauriniams kinams, kuriuos jau sustiprino nedideli kiekiai labiau išsivysčiusių raudonųjų ir Andoninių palikuonių, netrukus naudos turėjo atnešti žymi dalis anditų kraujo įliejimo. Pietiniams kinams šiuo požiūriu ne taip gerai sekėsi, ir jie ilgą laiką kentėjo nuo to, jog buvo absorbavę žaliąją rasę, nors vėliau jie turėjo būti dar labiau susilpninti infiltravus gausybę menkesniųjų tautų, kurias iš Indijos išstūmė dravidų-anditų įsiveržimas. Ir šiandien Kinijoje yra aiškus skirtumas tarp šiaurinių ir pietinių rasių.

2. *Visuomeninio*. Geltonoji rasė anksti suvokė tarpusavio taikos vertę. Jų vidinis taikingumas tiek prisidėjo prie gyventojų skaičiaus padidėjimo, kad užtikrino jų civilizacijos išplitimą tarp daugelio milijonų žmonių. Nuo 25.000 iki 5.000 m. pr. Kr. labiausiai išvystyta masinė civilizacija Urantijoje buvo centrinėje ir šiaurinėje Kinijoje. Geltonasis žmogus buvo pirmasis, kuris pasiekė rasinį solidarumą—pirmasis, kuris pasiekė plataus masto kultūrinę, visuomeninę, ir politinę civilizaciją.

Kinai, gyvenę 15.000 m. pr. Kr., buvo agresyvūs militaristai; jų nebuvo susilpninusi per didelė pagarba praeičiai, ir turėdami mažiau negu dvylika milijonų gyventojų, jie suformavo kompaktinį organizmą, kuris kalbėjo bendra kalba. Per šitą amžių jie sukūrė tikrą naciją, daug vieningesnę ir homogeniškesnę negu jų politinės sąjungos istoriniais laikais.

3. *Dvasinio*. Per anditų migravimų amžių kinai buvo tarp dvasingesniųjų žemės tautų. Dėl to, jog ilgai laikėsi Vienos Tiesos garbinimo, kurį paskelbė Singlangtonas, jie buvo pranokę didžiąją dalį kitų rasių. Pažangios ir išvystytos religijos stimulus dažnai būna lemiamas faktorius vystant kultūrą; taip, kaip Indija merdėjo, taip Kiniją energingai ir greitai į priekį vedė religijos, kurioje tiesa buvo sudievinta kaip aukščiausioji Dievybė, gyvybingas akstinas.

Šitas tiesos garbinimas skatino gamtos dėsnių ir žmonijos potencialų nagrinėjimą ir

especially along the Yellow River and the Yangtze. And now these centers began to be reinforced by the arrival of a steady stream of superior blended peoples from Sinkiang and Tibet. The migration from Tibet to the Yangtze valley was not so extensive as in the north, neither were the Tibetan centers so advanced as those of the Tarim basin. But both movements carried a certain amount of Andite blood eastward to the river settlements.

79:6.6 (885.3) The superiority of the ancient yellow race was due to four great factors:

79:6.7 (885.4) 1. *Genetic*. Unlike their blue cousins in Europe, both the red and yellow races had largely escaped mixture with debased human stocks. The northern Chinese, already strengthened by small amounts of the superior red and Andonic strains, were soon to benefit by a considerable influx of Andite blood. The southern Chinese did not fare so well in this regard, and they had long suffered from absorption of the green race, while later on they were to be further weakened by the infiltration of the swarms of inferior peoples crowded out of India by the Dravidian-Andite invasion. And today in China there is a definite difference between the northern and southern races.

79:6.8 (885.5) 2. *Social*. The yellow race early learned the value of peace among themselves. Their internal peaceableness so contributed to population increase as to insure the spread of their civilization among many millions. From 25,000 to 5000 B.C. the highest mass civilization on Urantia was in central and northern China. The yellow man was first to achieve a racial solidarity—the first to attain a large-scale cultural, social, and political civilization.

79:6.9 (885.6) The Chinese of 15,000 B.C. were aggressive militarists; they had not been weakened by an overreverence for the past, and numbering less than twelve million, they formed a compact body speaking a common language. During this age they built up a real nation, much more united and homogeneous than their political unions of historic times.

79:6.10 (885.7) 3. *Spiritual*. During the age of Andite migrations the Chinese were among the more spiritual peoples of earth. Long adherence to the worship of the One Truth proclaimed by Singlangton kept them ahead of most of the other races. The stimulus of a progressive and advanced religion is often a decisive factor in cultural development; as India languished, so China forged ahead under the invigorating stimulus of a religion in which truth was enshrined as the supreme Deity.

79:6.11 (885.8) This worship of truth was provocative of research and fearless exploration of the laws of

bebaimį tyrinėjimą. Kinai dar prieš šešis tūkstančius metų vis dar troško žinių ir energingai siekė tiesos.

4. *Geografinio*. Kiniją rytuose saugo kalnai, o vakaruose saugo Ramusis vandenynas. Tik tai šiaurėje yra atviras kelias užpuolimui, o nuo raudonojo žmogaus dienų iki Andonitų vėlesniųjų palikuonių atėjimo, šiaurėje negyveno nė viena agresyvi rasė.

Ir jeigu ne kalnų kliūtys ir vėlesnis dvasinės kultūros nuosmukis, tai be abejonės geltonoji rasė būtų prie savęs pritraukusi didesnę dalį migracijos iš Turkestano ir tikrai būtų greitai ėmusi viešpatauti pasaulio civilizacijoje.

7. ANDITAI ĮŽENGIA Į KINIJĄ

Maždaug prieš penkiolika tūkstančių metų anditai didžiuliais kiekiais ėjo Ti Tao tarpekliu ir pasklido Kansiu provincijos kinų gyvenvietėse Geltonosios upės aukštupio slėnyje. Netrukus jie įsikverbė į rytus, į Honaną, kur buvo išsidėsčiusios pačios pažangiausios gyvenvietės. Šitą infiltraciją iš vakarų maždaug per pusę sudarė Andonitai ir anditai.

Šiauriniai kultūros centrai palei Geltonąją upę visada buvo pažangesni už pietines gyvenvietes prie Jangdzės upės. Per keletą tūkstančių metų po šitų labiau išsivysčiusių mirtingųjų atvykimo net ir mažais kiekiais, gyvenvietės palei Geltonąją upę smarkiai vystėsi į priekį, pralenkdamos kaimus prie Jangdzės upės, ir pasiekė pirmąją padėtį prieš savo sielos brolius iš pietų, ir nuo to momento šitą padėtį išlaikė visą laiką.

Daug visapusiškesnė rasė buvo sukurta ne dėl to, kad buvo tiek daug anditų, ir ne dėl to, kad jų kultūra buvo aukštesnė, bet dėl to, kad jie su jais susivienijo. Šiauriniai kinai gavo kaip tik užtektinai anditų palikuonių kraujo tam, kad galėtų lengvai skatinti savo iš prigimties gabius protus, bet nepakankamai tam, jog uždegtų juos nerimstančiu, tyrinėjančiu smalsumu, kuris yra toks būdingas šiaurinėms baltosioms rasėms. Šitas labiau apribotas anditų palikimo įliejimas mažiau trikėdė sangikų tipo įgimtą stabilumą.

Vėlesnės anditų bangos atsinešė kai kuriuos Mesopotamijos kultūros pasiekimus; ypatingai tą tinka pasakyti apie migracijos paskutiniąsias bangas iš vakarų. Jos labai smarkiai pagerino šiaurinių kinų ekonominius ir švietimo metodus; ir nors jų įtaka geltonosios rasės religinei kultūrai buvo trumpalaikė, bet jų vėlesnieji palikuonys daug prisidėjo prie vėlesniojo dvasinio žadinimo. Bet anditų pasakojimai apie Edeno ir Dalamatijos

nature and the potentials of mankind. The Chinese of even six thousand years ago were still keen students and aggressive in their pursuit of truth.

79:6.12 (885.9) 4. *Geographic*. China is protected by the mountains to the west and the Pacific to the east. Only in the north is the way open to attack, and from the days of the red man to the coming of the later descendants of the Andites, the north was not occupied by any aggressive race.

79:6.13 (886.1) And but for the mountain barriers and the later decline in spiritual culture, the yellow race undoubtedly would have attracted to itself the larger part of the Andite migrations from Turkestan and unquestionably would have quickly dominated world civilization.

7. THE ANDITES ENTER CHINA

79:7.1 (886.2) About fifteen thousand years ago the Andites, in considerable numbers, were traversing the pass of Ti Tao and spreading out over the upper valley of the Yellow River among the Chinese settlements of Kansu. Presently they penetrated eastward to Honan, where the most progressive settlements were situated. This infiltration from the west was about half Andonite and half Andite.

79:7.2 (886.3) The northern centers of culture along the Yellow River had always been more progressive than the southern settlements on the Yangtze. Within a few thousand years after the arrival of even the small numbers of these superior mortals, the settlements along the Yellow River had forged ahead of the Yangtze villages and had achieved an advanced position over their brethren in the south which has ever since been maintained.

79:7.3 (886.4) It was not that there were so many of the Andites, nor that their culture was so superior, but amalgamation with them produced a more versatile stock. The northern Chinese received just enough of the Andite strain to mildly stimulate their innately able minds but not enough to fire them with the restless, exploratory curiosity so characteristic of the northern white races. This more limited infusion of Andite inheritance was less disturbing to the innate stability of the Sangik type.

79:7.4 (886.5) The later waves of Andites brought with them certain of the cultural advances of Mesopotamia; this is especially true of the last waves of migration from the west. They greatly improved the economic and educational practices of the northern Chinese; and while their influence upon the religious culture of the yellow race was short-lived, their later descendants contributed much to a subsequent spiritual awakening. But the

grožį tikrai turėjo įtakos kinų pasakojimams; ankstyvosios kiniečių legendos įvardija “dievų žemę” vakaruose.

Kinų tauta nepradėjo statyti miestų ir neįsitraukė į gamybą iki 10.000 m. pr. Kr., po to, kada pasikeitė klimatas Turkestane ir kada atvyko vėlesnieji migrantai anditai. Šito naujo kraujo įliejimas ne tiek įnešė indėlį į geltonojo žmogaus civilizacijos vystymą, kiek jis paskatino labiau išsivysčiusių kiniečių rūšių paslėptų tendencijų tolimesnį ir greitą vystymąsi. Nuo Honano iki Šensi išsivysčiusios civilizacijos potencialai ėmė virsti tikrove. Metalų apdirbimas ir visos amatų rūšys kilo iš tų laikų.

Panašumai tarp kinų ir Mesopotamijos kai kurių ankstyvųjų laiko skaičiavimo, astronomijos, ir valdymo administravimo metodų buvo dėl komercinių ryšių tarp šitų dviejų vienas nuo kito toli esančių centrų. Kinų pirkliai sausumos maršrutais keliaudavo per Turkestaną į Mesopotamiją net šumerų laikais. Nebuvo šitas pasikeitimas iš tikrųjų tik vienpusis—žymios naudos iš jo turėjo ir Eufrato slėnis, kaip ir Gango lygumoje gyvenusios tautos. Bet klimato pasikeitimai ir klajoklių įsiveržimai trečiajame tūkstantmetyje prieš Kristų smarkiai sumažino prekybą, vykusią centrinės Azijos karavanų keliuose.

8. VELESNE KINIEČIŲ CIVILIZACIJA

Nors raudonasis žmogus kentėjo nuo per daug dažnų karų, bet galima visiškai tvirtai pasakyti, jog valstybingumo vystymasis tarp kinų buvo uždelstas dėl to, kad jie plačiai užkariavo Aziją. Jie turėjo didžiulį rasinio solidarumo potencialą, bet jis tinkamai neišsivystė, nes nebuvo nuolatinio varomojo akstino, kurį sukelia išorinės agresijos nuolatinė grėsmė.

Užbaigus rytinės Azijos užkariavimą, senoji karinė valstybė palaipsniui suiro—praeities karai buvo užmiršti. Iš tos epinės kovos su raudonąja rase išliko tikrai neryškūs pasakojimai apie senovės varžytuves su lankininkų tautomis. Kinai anksti atsigręžė į žemdirbystę, kuri toliau vystė jų polinkį į taikingumą, tuo tarpu toks gyventojų skaičius, kuriam buvo pakankamai žemės tam, kad užsiimtų žemės ūkiu, dar daugiau prisidėjo prie augančio šalies taikingumo.

Sąmoningas praeities pasiekimų (kažkiek sumažėjusių dabartiniu metu) suvokimas, tokios tautos, kuri daugiausia užsiima žemdirbyste, konservatyvumas, ir gerai išvystytas šeimos gyvenimas prilygo giluminės pagarbos reiškimo

Andite traditions of the beauty of Eden and Dalamatia did influence Chinese traditions; early Chinese legends place “the land of the gods” in the west.

79:7.5 (886.6) The Chinese people did not begin to build cities and engage in manufacture until after 10,000 B.C., subsequent to the climatic changes in Turkestan and the arrival of the later Andite immigrants. The infusion of this new blood did not add so much to the civilization of the yellow man as it stimulated the further and rapid development of the latent tendencies of the superior Chinese stocks. From Honan to Shensi the potentials of an advanced civilization were coming to fruit. Metalworking and all the arts of manufacture date from these days.

79:7.6 (886.7) The similarities between certain of the early Chinese and Mesopotamian methods of time reckoning, astronomy, and governmental administration were due to the commercial relationships between these two remotely situated centers. Chinese merchants traveled the overland routes through Turkestan to Mesopotamia even in the days of the Sumerians. Nor was this exchange one-sided — the valley of the Euphrates benefited considerably thereby, as did the peoples of the Gangetic plain. But the climatic changes and the nomadic invasions of the third millennium before Christ greatly reduced the volume of trade passing over the caravan trails of central Asia.

8. LATER CHINESE CIVILIZATION

79:8.1 (887.1) While the red man suffered from too much warfare, it is not altogether amiss to say that the development of statehood among the Chinese was delayed by the thoroughness of their conquest of Asia. They had a great potential of racial solidarity, but it failed properly to develop because the continuous driving stimulus of the ever-present danger of external aggression was lacking.

79:8.2 (887.2) With the completion of the conquest of eastern Asia the ancient military state gradually disintegrated — past wars were forgotten. Of the epic struggle with the red race there persisted only the hazy tradition of an ancient contest with the archer peoples. The Chinese early turned to agricultural pursuits, which contributed further to their pacific tendencies, while a population well below the land-man ratio for agriculture still further contributed to the growing peacefulness of the country.

79:8.3 (887.3) Consciousness of past achievements (somewhat diminished in the present), the conservatism of an overwhelmingly agricultural people, and a well-developed family life equaled the birth of ancestor veneration, culminating in the

protėviams atsiradimui, kuris aukščiausią tašką pasiekė virsdamas papročiu žmonėms iš praeities reikšti tokią gilią pagarbą, jog šita pagarpa buvo ties garbinimo riba. Labai panašus požiūris vyravo tarp baltųjų rasių Europoje maždaug penkis šimtus metų po graikų-romėnų civilizacijos suirimo.

Tikėjimas „Viena Tiesa,“ ir jos garbinimas, kaip to mokė Singlangtonas, niekada iki galo neišnyko; bet, laikui bėgant, naujos ir aukštesnės tiesos ieškojimą užgožė augantis polinkis giliai gerbti tai, kas jau buvo nusistovėję. Pamažu geltonosios rasės genijus vietoje to, kad siektų to, kas yra nežinoma, buvo nukreiptas į tai, jog išsaugotų tai, kas yra žinoma. Ir būtent dėl šitos priežasties sustabarėjo tai, kas buvo pasaulio sparčiausiai besivystanti civilizacija.

Tarp 4.000 ir 500 m. pr. Kr. buvo užbaigtas geltonosios rasės politinis suvienijimas iš naujo, bet Jangdzės ir Geltonosios upės kultūrinė sąjunga jau buvo įgyvendinta. Šitas politinis vėlesniųjų gentinių grupių susivienijimas iš naujo nebuvo be konflikto, bet visuomenės nuomonė apie karą išliko prasta; protėvių garbinimas, augančios tarmės, ir per tūkstančių tūkstančius metų jokio raginimo imtis karinių akcijų šią tautą buvo pavertę ultrataikia.

Nepaisant to, jog žlugo viltys anksti sukurti išsivysčiusį valstybingumą, bet geltonoji rasė iš tiesų besivystydama judėjo į priekį civilizacijos pasiekimo srityse, ypač žemdirbystės ir sodininkystės sferose. Tam, kad būtų sprendžiamos hidrotechninės problemos, su kuriomis susidūrė Šensi ir Honano žemdirbiai, buvo reikalingas grupinis bendradarbiavimas. Tokie drėkinimo ir dirvos apsaugos sunkumai nemaža dalimi prisidėjo prie to, jog buvo vystoma tarpusavio priklausomybė, o tai skatino taiką tarp žemę dirbančiųjų grupių.

Netrukus rašto išvystymas, kartu su mokyklų įkūrimu, prisidėjo prie žinių platinimo tokiu mastu, kuriam iki tol niekas neprilygo. Bet ideografinio rašto sistemos sudėtingas pobūdis apribojo išsimokiusiųjų klasių skaičių, nepaisant to, jog anksti atsirado spausdinimas. Ir pirmiausia, sparčiai tęsėsi visuomeninio standartavimo ir religinio-filosofinio dogmatavimo procesas. Protėvių garbinimo religinį vystymąsi dar labiau komplikavo gamtos garbinimą sudarančių prietarų potvynis, bet realios sampratos apie Dievą ilgalaikes ilkanas išsaugojo didingas Šang-ti garbinimas.

Protėvių garbinimo didžiausia silpnoji vieta yra ta, kad jis skatina tokią filosofiją, kuri žvelgia į praeitį. Kad ir kaip būtų išmintinga kaupti išmintį iš praeities, bet kvailystė manyti, jog praeitis yra išskirtinis tiesos šaltinis. Tiesa yra santykinė ir besiplečianti; ji visada gyvena dabartyje,

custom of so honoring the men of the past as to border on worship. A very similar attitude prevailed among the white races in Europe for some five hundred years following the disruption of Greco-Roman civilization.

79:8.4 (887.4) The belief in, and worship of, the “One Truth” as taught by Singlangton never entirely died out; but as time passed, the search for new and higher truth became overshadowed by a growing tendency to venerate that which was already established. Slowly the genius of the yellow race became diverted from the pursuit of the unknown to the preservation of the known. And this is the reason for the stagnation of what had been the world’s most rapidly progressing civilization.

79:8.5 (887.5) Between 4000 and 500 B.C. the political reunification of the yellow race was consummated, but the cultural union of the Yangtze and Yellow river centers had already been effected. This political reunification of the later tribal groups was not without conflict, but the societal opinion of war remained low; ancestor worship, increasing dialects, and no call for military action for thousands upon thousands of years had rendered this people ultrapeaceful.

79:8.6 (887.6) Despite failure to fulfill the promise of an early development of advanced statehood, the yellow race did progressively move forward in the realization of the arts of civilization, especially in the realms of agriculture and horticulture. The hydraulic problems faced by the agriculturists in Shensi and Honan demanded group co-operation for solution. Such irrigation and soil-conservation difficulties contributed in no small measure to the development of interdependence with the consequent promotion of peace among farming groups.

79:8.7 (887.7) Soon developments in writing, together with the establishment of schools, contributed to the dissemination of knowledge on a previously unequaled scale. But the cumbersome nature of the ideographic writing system placed a numerical limit upon the learned classes despite the early appearance of printing. And above all else, the process of social standardization and religio-philosophic dogmatization continued apace. The religious development of ancestor veneration became further complicated by a flood of superstitions involving nature worship, but lingering vestiges of a real concept of God remained preserved in the imperial worship of Shang-ti.

79:8.8 (888.1) The great weakness of ancestor veneration is that it promotes a backward-looking philosophy. However wise it may be to glean wisdom from the past, it is folly to regard the past as the exclusive source of truth. Truth is relative and expanding; it *lives* always in the present,

pasiekdama naują išraišką kiekvienoje žmonių kartoje—net ir kiekvieno žmogaus gyvenime.

Didžioji stiprybė garbinant protėvius yra ta vertybė, kad toks požiūris yra suteikiamas šeimai. Stebinantis kinų kultūros stabilumas ir gyvybingumas yra dėl tos nepaprastai svarbios padėties, kuri yra suteikiama šeimai, nes civilizacija tiesiogiai priklauso nuo efektyvaus šeimos veikimo; o Kinijoje šeima pasiekė visuomeninio svarbumo, net religinio reikšmingumo, lygį, prie kurio priartėjo nedaugelis kitų tautų.

Augantis protėvių garbinimo kultas, kuris reikalavo sūnaus atsidavimo ir ištikimybės šeimai, užtikrino, kad būtų suformuoti aukštesnio lygio šeimos santykiai ir tvirtos šeimyninės grupės, ir visa tai skatino civilizacijos išsaugojimo tokius faktorius:

1. Nuosavybės ir turto apsaugą.

2. Didesnį negu vienos kartos patyrimo sukaupimą.

3. Sumanų vaikų švietimą praeities menų ir mokslų srityse.

4. Stipraus pareigos jausmo, moralės padidimo, ir etinio jautrumo padidimo išvystymą.

Kinų civilizacijos formavimosi periodas, pradedant anditų atvykimu, tęsiasi iki didžiojo etinio, moralinio, ir pusiau religinio pabudimo šeštajame amžiuje prieš Kristų. Ir kinų pasakojimai išsaugo miglotus padavimus apie evoliucinę praeitį; perėjimą iš matriarchalinės šeimos į patriarchalinę šeimą, žemdirbystės sukūrimą, architektūros išsivystymą, pramonės pradžią—apie visa tai pasakojama paeiliui. Ir šitas pasakojimas, daug tiksliau negu bet koks kitas panašus paaiškinimas, pateikia tą vaizdą, kaip iš barbariškumo lygių nuostabiai iškilo labiau išsivysčiusi tauta. Per tą laiką ji vystėsi nuo primityvios žemdirbių visuomenės į aukštesnę visuomeninę organizaciją, apimančią miestus, amatus, metalo apdirbimą, prekybą, valdymą, raštą, matematiką, meną, mokslą, ir knygų spausdinimą.

Ir tokiu būdu geltonosios rasės senovės civilizacija išsilaikė per amžius. Beveik keturiasdešimt tūkstančių metų praėjo nuo to laiko, kada kinų kultūroje buvo žengti pirmieji svarbūs žingsniai, ir nors buvo daug atsitraukimų, bet Hano sūnų civilizacija arčiausia iš visų kitų priartėjo prie to, kad pateiktų vientisą tęstinio vystymosi į priekį vaizdą iki pat dvidešimtojo amžiaus laikų. Baltųjų rasių mechaniniai ir religiniai pasiekimai buvo aukštesnės kategorijos, bet jie kinų niekada neperlenkė ištikimybės šeimai, grupinės etikos, ar asmeninės moralės sferose.

achieving new expression in each generation of men — even in each human life.

79:8.9 (888.2) The great strength in a veneration of ancestry is the value that such an attitude places upon the family. The amazing stability and persistence of Chinese culture is a consequence of the paramount position accorded the family, for civilization is directly dependent on the effective functioning of the family; and in China the family attained a social importance, even a religious significance, approached by few other peoples.

79:8.10 (888.3) The filial devotion and family loyalty exacted by the growing cult of ancestor worship insured the building up of superior family relationships and of enduring family groups, all of which facilitated the following factors in the preservation of civilization:

79:8.11 (888.4) 1. Conservation of property and wealth.

79:8.12 (888.5) 2. Pooling of the experience of more than one generation.

79:8.13 (888.6) 3. Efficient education of children in the arts and sciences of the past.

79:8.14 (888.7) 4. Development of a strong sense of duty, the enhancement of morality, and the augmentation of ethical sensitivity.

79:8.15 (888.8) The formative period of Chinese civilization, opening with the coming of the Andites, continues on down to the great ethical, moral, and semireligious awakening of the sixth century before Christ. And Chinese tradition preserves the hazy record of the evolutionary past; the transition from mother- to father-family, the establishment of agriculture, the development of architecture, the initiation of industry — all these are successively narrated. And this story presents, with greater accuracy than any other similar account, the picture of the magnificent ascent of a superior people from the levels of barbarism. During this time they passed from a primitive agricultural society to a higher social organization embracing cities, manufacture, metalworking, commercial exchange, government, writing, mathematics, art, science, and printing.

79:8.16 (888.9) And so the ancient civilization of the yellow race has persisted down through the centuries. It is almost forty thousand years since the first important advances were made in Chinese culture, and though there have been many retrogressions, the civilization of the sons of Han comes the nearest of all to presenting an unbroken picture of continual progression right on down to the times of the twentieth century. The mechanical and religious developments of the white races have been of a high order, but they have never excelled the Chinese in family loyalty,

Šita senovės kultūra daug prisidėjo prie žmogiškosios laimės; milijonai žmogiškųjų būtybių gyveno ir mirė, palaiminti jos pasiekimų. Per amžius šita didi civilizacija rėmėsi praeities laurais, bet net ir dabar ji iš naujo bunda, kad pažvelgtų į mirtingojo egzistencijos transcendentinius tikslus, kad dar kartą įsitrauktų į nepertraukiamą kovą už niekada nesibaigiančią pažangą.

[Pateikta Nebadono Archangelo.]

group ethics, or personal morality.

79:8.17 (888.10) This ancient culture has contributed much to human happiness; millions of human beings have lived and died, blessed by its achievements. For centuries this great civilization has rested upon the laurels of the past, but it is even now reawakening to envision anew the transcendent goals of mortal existence, once again to take up the unremitting struggle for never-ending progress.

79:8.18 (888.11) [Presented by an Archangel of Nebadon.]

80 Dokumentas. Anditų ekspansija Vakaruose

⇐ 079

URANTIJS KNYGA

081 ⇐

III DALIS. URANTIJS ISTORIJA

80 DOKUMENTAS. ANDITŲ EKSPANSIJA VAKARUOSE

Skyrius

ĮVADAS

1. Adomitai įžengia į Europą
2. Klimatiniai ir geologiniai pasikeitimai
3. Kromanjonietis mėlynasis žmogus
4. Anditų įsiveržimai į Europą
5. Anditai užkariauja Šiaurės Europą
6. Anditai palei Nilą
7. Viduržemio jūros salų anditai
8. Dunojaus andonitai
9. Trys baltųjų rasės

PAPER 80 ANDITE EXPANSION IN THE OCCIDENT

SECTIONS

Introduction

1. The Adamites Enter Europe
2. Climatic and Geologic Changes
3. The Cro-Magnoid Blue Man
4. The Andite Invasions of Europe
5. The Andite Conquest of Northern Europe
6. The Andites along the Nile
7. Andites of the Mediterranean Isles
8. The Danubian Andonites
9. The Three White Races

ĮVADAS

NORS Europos mėlynasis žmogus pats nepasiekė didžiosios kultūrinės civilizacijos, bet jis iš tikrųjų suteikė tą biologinį pagrindą, kuris, kada jo Adomizuoti palikuonys susiliejo su vėlesniaisiais įsiveržėliais anditais, sukūrė vieną iš pajėgiausių rūšių aktyvios civilizacijos pasiekimui, kuri kada nors buvo pasirodžiusi Urantijoje nuo violetinės rasės ir jos perėmėjų anditų laikų.

Šiuolaikinės baltosios tautos turi Adominės rasės, kuri susimaišė su sangikų rasėmis, šiek tiek su raudonąja ir geltonąja, bet ypač su mėlynąja, išlikusių bruožų. Visos baltosios rasės turi žymų procentą pirminių Andonitų palikuonių kraujo ir dar didesnę procentą ankstyvųjų noditų palikuonių kraujo.

1. ADOMITAI ĮŽENGIA Į EUROPA

INTRODUCTION

80:0.1 (889.1) ALTHOUGH the European blue man did not of himself achieve a great cultural civilization, he did supply the biologic foundation which, when its Adamized strains were blended with the later Andite invaders, produced one of the most potent stocks for the attainment of aggressive civilization ever to appear on Urantia since the times of the violet race and their Andite successors.

80:0.2 (889.2) The modern white peoples incorporate the surviving strains of the Adamic stock which became admixed with the Sangik races, some red and yellow but more especially the blue. There is a considerable percentage of the original Andonite stock in all the white races and still more of the early Nodite strains.

1. THE ADAMITES ENTER EUROPE

Prieš tai, kada paskutiniai anditai buvo išstumti iš Eufrato slėnio, didelė dalis jų sielos brolių buvo įžengusi į Europą kaip keliauninkai, mokytojai, prekybininkai, ir karžygiai. Ankstyvosiomis violetinės rasės dienomis Viduržemio jūros įdubą saugojo Gibraltaro sąsmauka ir Sicilijos sausumos tiltas. Kažkokia dalis žmogaus pačios ankstyvosios jūrinės prekybos buvo sukurta šituose vidiniuose ežeruose, kur mėlynieji žmonės iš šiaurės ir sachariečiai iš pietų susitiko su noditais ir Adomitais iš rytų.

Viduržemio jūros rytinėje dauboje noditai buvo įkūrę savo plačios kultūros vieną iš židinių, ir iš šitų centrų įsiveržė kažkiek į pietinę Europą, bet ypač į šiaurės Afriką. Plačiaveidžiai noditai-Andonitai sriečiai labai anksti įdiegė keramiką ir žemdirbystę, apsistoję savo gyvenvietėse lėtai kylančioje Nilo deltoje. Jie taip pat atsigabeno avių, ožkų, galvijų, ir kitų prijaukintų gyvulių, ir įdiegė labai pagerintus metalo apdirbimo metodus, tuo metu Sirija tapo šitos pramonės centru.

Daugiau negu trisdešimt tūkstančių metų į Egiptą nenutrūkstamai migravo mesopotamijiečiai, kurie tuo pačiu atsinešė savo meną ir kultūrą, kad praturtintų Nilo slėnio meną ir kultūrą. Bet Sacharos tautų masinis atvykimas labai smarkiai sumenkino ankstyvąją civilizaciją palei Nilą, taip, kad maždaug prieš penkiolika tūkstančių metų Egipto kultūra nusmuko iki savo žemiausio lygio.

Bet ankstesniaisiais laikais beveik niekas netrukdė Adomitų migravimui į vakarus. Sachara buvo atvira, žole apaugusi ganykla, kurioje gyveno daug kerdžių ir žemdirbių. Šitie sachariečiai niekada neužsiėmė gamyba, nestatė jie ir miestų. Jie buvo indigo-juodoji grupė, kuri labai daug turėjo išnykusių žaliosios ir oranžinės rasių palikuonių kraujo. Bet jie gavo labai ribotą kiekį violetinės rasės palikimo prieš tai, kada sausumos iškilimas ir vandens pritvinkę besikeičiantys vėjai išsklaidė šitos klestinčios ir taikios civilizacijos likučius.

Adomo kraujo teko didžiai daugumai žmogiškųjų rasių, bet vienos jo gavo daugiau negu kitos. Indijos sumaišytos rasės ir tamsesnės Afrikos tautos Adomitams nebuvo patrauklios. Jie būtų laisvai susimaišę su raudonuju žmogumi, jeigu jis nebūtų buvęs tokioje tolimoje Amerikoje, ir jie turėjo nuoširdų polinkį į geltonąjį žmogų, bet prie jo lygiai taip buvo sunku priartėti tolimoje Azijoje. Todėl, kada juos skatino veikti rizikinga drąsa arba altruizmas arba kada jie buvo išvyti iš Eufrato slėnio, tada jie labai natūraliai rinkosi sąjungą su Europos mėlynosiomis rasėmis.

80:1.1 (889.3) Before the last Andites were driven out of the Euphrates valley, many of their brethren had entered Europe as adventurers, teachers, traders, and warriors. During the earlier days of the violet race the Mediterranean trough was protected by the Gibraltar isthmus and the Sicilian land bridge. Some of man's very early maritime commerce was established on these inland lakes, where blue men from the north and the Saharans from the south met Nodites and Adamites from the east.

80:1.2 (889.4) In the eastern trough of the Mediterranean the Nodites had established one of their most extensive cultures and from these centers had penetrated somewhat into southern Europe but more especially into northern Africa. The broad-headed Nodite-Andonite Syrians very early introduced pottery and agriculture in connection with their settlements on the slowly rising Nile delta. They also imported sheep, goats, cattle, and other domesticated animals and brought in greatly improved methods of metalworking, Syria then being the center of that industry.

80:1.3 (889.5) For more than thirty thousand years Egypt received a steady stream of Mesopotamians, who brought along their art and culture to enrich that of the Nile valley. But the ingress of large numbers of the Sahara peoples greatly deteriorated the early civilization along the Nile so that Egypt reached its lowest cultural level some fifteen thousand years ago.

80:1.4 (889.6) But during earlier times there was little to hinder the westward migration of the Adamites. The Sahara was an open grazing land overspread by herders and agriculturists. These Saharans never engaged in manufacture, nor were they city builders. They were an indigo-black group which carried extensive strains of the extinct green and orange races. But they received a very limited amount of the violet inheritance before the upthrust of land and the shifting water-laden winds dispersed the remnants of this prosperous and peaceful civilization.

80:1.5 (890.1) Adam's blood has been shared with most of the human races, but some secured more than others. The mixed races of India and the darker peoples of Africa were not attractive to the Adamites. They would have mixed freely with the red man had he not been far removed in the Americas, and they were kindly disposed toward the yellow man, but he was likewise difficult of access in faraway Asia. Therefore, when actuated by either adventure or altruism, or when driven out of the Euphrates valley, they very naturally chose union with the blue races of Europe.

Mėlynieji žmonės, tuo metu viešpatavę Europoje, neturėjo jokių religinių papročių, kurie būtų buvę atstumiantys ankstyviesiems migruojantiems Adomitams, ir tarp violetinės ir mėlynosios rasių buvo didžiulė lytinė trauka. Geriausieji mėlynieji vyrai manė, jog tai yra didžiulė garbė, kad jiems leistų vesti Adomitų atstoves. Kiekvienas mėlynasis vyras puoselėjo troškimą tapti tokiu sumaniu ir artistišku, kad užkariautų kurios nors Adomitės moters meilę, o labiau išsivysčiusios mėlynosios moters aukščiausiu siekiu buvo sulaukti palankumo iš Adomito vyro.

Palaipsniui šitie migruojantys Edeno sūnūs susijungė su mėlynosios rasės labiausiai išsivysčiusiais tipais, jų kultūrą pagyvindami, tuo pačiu negailestingai išnaikindami užsilikusius neandertaliečių palikuonių likučius. Šitas rasių suliejimo metodas, apjungtas su menkesniųjų palikuonių išnaikinimu, sukūrė labiau išsivysčiusių mėlynųjų žmonių tuziną ar daugiau gyvybingesnių ir pažangesnių grupių, iš kurių vieną jūs pavadinate kromanjoniečiais.

Dėl šitų ir dėl kitų priežasčių, iš kurių ne pati menkiausia buvo palankesni migracijos keliai, Mesopotamijos kultūros ankstyvosios bangos sau kelią skynėsi beveik išimtinai į Europą. Ir būtent šitos sąlygos nulėmė šiuolaikinės europietiškos civilizacijos pirmtakus.

2. KLIMATINIAI IR GEOLOGINIAI PASIKEITIMAI

Ankstyvąją violetinės rasės ekspansiją į Europą nutraukė kai kurie netikėti klimato ir geologiniai pasikeitimai. Kartu su šiaurinių ledo laukų atsitraukimu vandens vėjai iš vakarų pasislinko į šiaurę Sacharos didžiuosius atvirų ganyklų regionus palaipsniui paversdami į nederlingą dykumą. Šitoji sausra žemaūgius brunetus, tamsių akių, bet pailgo veido didžiojo Sacharos plokščiakalnio gyventojus išsklaidė.

Grynesnieji indigo rasės atstovai migravo pietų kryptimi į centrinės Afrikos miškus, kur nuo tol ir pasiliko visam laikui. Labiau sumaišytos grupės pasklido trimis kryptimis: labiau išsivysčiusios vakarinės gentys migravo į Ispaniją, ir iš ten į gretimus Europos kraštus, suformuodamos vėlesniųjų Viduržemio jūros pailgaveidžių brunetų rasių branduolį. Mažiausiai išsivysčiusi dalis į rytus nuo Sacharos plokščiakalnio išsikraustė į Arabiją, ir iš ten per šiaurinę Mesopotamiją ir Indiją į tolimąjį Ceiloną. Centrinė grupė judėjo į šiaurę ir rytus, į Nilo slėnį ir Palestiną.

Būtent šitas antrinis sangikų pagrindas

80:1.6 (890.2) The blue men, then dominant in Europe, had no religious practices which were repulsive to the earlier migrating Adamites, and there was great sex attraction between the violet and the blue races. The best of the blue men deemed it a high honor to be permitted to mate with the Adamites. Every blue man entertained the ambition of becoming so skillful and artistic as to win the affection of some Adamite woman, and it was the highest aspiration of a superior blue woman to receive the attentions of an Adamite.

80:1.7 (890.3) Slowly these migrating sons of Eden united with the higher types of the blue race, invigorating their cultural practices while ruthlessly exterminating the lingering strains of Neanderthal stock. This technique of race blending, combined with the elimination of inferior strains, produced a dozen or more virile and progressive groups of superior blue men, one of which you have denominated the Cro-Magnons.

80:1.8 (890.4) For these and other reasons, not the least of which was more favorable paths of migration, the early waves of Mesopotamian culture made their way almost exclusively to Europe. And it was these circumstances that determined the antecedents of modern European civilization.

2. CLIMATIC AND GEOLOGIC CHANGES

80:2.1 (890.5) The early expansion of the violet race into Europe was cut short by certain rather sudden climatic and geologic changes. With the retreat of the northern ice fields the water-laden winds from the west shifted to the north, gradually turning the great open pasture regions of Sahara into a barren desert. This drought dispersed the smaller-statured brunets, dark-eyed but long-headed dwellers of the great Sahara plateau.

80:2.2 (890.6) The purer indigo elements moved southward to the forests of central Africa, where they have ever since remained. The more mixed groups spread out in three directions: The superior tribes to the west migrated to Spain and thence to adjacent parts of Europe, forming the nucleus of the later Mediterranean long-headed brunet races. The least progressive division to the east of the Sahara plateau migrated to Arabia and thence through northern Mesopotamia and India to faraway Ceylon. The central group moved north and east to the Nile valley and into Palestine.

80:2.3 (890.7) It is this secondary Sangik substratum

suteikia tam tikro laipsnio giminingumą tarp šiandieninių tautų, išsibrasčiusių nuo Dekano plokščiakalnio per Iraną, Mesopotamiją, ir palei abu Viduržemio jūros krantus.

Maždaug tuo metu, kada Afrikoje vyko šitie klimatiniai pasikeitimai, tada Anglija atsiskyrė nuo kontinento, o Danija iškilo iš jūros, tuo tarpu Gibraltaro sąsmauka, sauganti Viduržemio jūros vakarinį baseiną, išnyko dėl žemės drebėjimo, greitai iškeldama šitą vidinį ežerą iki Atlanto vandenyno lygio. Netrukus Sicilijos sausumos tiltas nugrimzdo, sukurdamas vieną Viduržemio jūrą ir sujungdamas ją su Atlanto vandenynu. Šitas gamtos kataklizmas užtvindė dešimtis žmonių gyvenviečių ir pareikalavo didžiausio gyvybių skaičiaus, kokį tik kada nors pasaulio istorijoje buvo nusinešęs potvynis.

Šitas Viduržemio baseino užliejimas tuoj pat sustabdė Adomitų veržimąsi į vakarus, tuo tarpu didžiulis sachariečių antplūdis dėl vis didėjančio jų kiekio vertė juos ieškoti išėjimo į šiaurę ir rytus nuo Edeno. Kada Adomo palikuonys keliavo iš Tigrio ir Eufrato slėnių į šiaurę, tada jie sutiko kalnų barjerus ir tuomet išsiplėtusią Kaspijos jūrą. Ir per daugelį kartų Adomitai medžiojo, augino gyvulius, ir dirbo žemę aplink savo gyvenvietes, pabirusias po visą Turkestaną. Po truputį šita nuostabi tauta savo teritoriją plėtė į Europą. Bet dabar Adomitai į Europą įžengia iš rytų ir suranda mėlynojo žmogaus kultūrą tūkstančius metų atsilikusią nuo Azijos kultūros, nes šitas regionas beveik visiškai neturėjo ryšių su Mesopotamija.

3. KROMANJONIETIS MĖLYNASIS ŽMOGUS

Mėlynojo žmogaus senosios kultūros centrai buvo išsidėstę palei visas Europos upes, bet tikrai Soma tebeteka ta pačia vaga, kuria ji tekėjo ir iki ledynmečio.

Nors apie mėlynąjį žmogų mes kalbame kaip apie tokį, kuris įsiskverbė į Europos žemyną, bet ten buvo dešimtys rasinių tipų. Net ir prieš trisdešimt penkis tūkstančius metų Europos mėlynosios rasės jau buvo smarkiai susimaišiusi tauta, turinti tiek raudonojo, tiek geltonojo žmogaus kraujo, tuo tarpu Atlanto vandenyno pakrantėse ir šiandieninės Rusijos regionuose jos absorbavo žymų kiekį Andonitų kraujo, o pietuose jos turėjo ryšių su Sacharos tautomis. Bet tai būtų beviltiška mėginti išvardinti tą daugybę rasinių grupių.

Šito ankstyvojo poadominio periodo Europos civilizacija buvo mėlynųjų žmonių gyvybingumo ir meistriško unikalus suliejimas su Adomitų kūrybine vaizduote. Mėlynieji žmonės buvo nepaprastai energinga rasė, bet jie milžinišku

that suggests a certain degree of kinship among the modern peoples scattered from the Deccan through Iran, Mesopotamia, and along both shores of the Mediterranean Sea.

80:2.4 (890.8) About the time of these climatic changes in Africa, England separated from the continent, and Denmark arose from the sea, while the isthmus of Gibraltar, protecting the western basin of the Mediterranean, gave way as the result of an earthquake, quickly raising this inland lake to the level of the Atlantic Ocean. Presently the Sicilian land bridge submerged, creating one sea of the Mediterranean and connecting it with the Atlantic Ocean. This cataclysm of nature flooded scores of human settlements and occasioned the greatest loss of life by flood in all the world's history.

80:2.5 (891.1) This engulfment of the Mediterranean basin immediately curtailed the westward movements of the Adamites, while the great influx of Saharans led them to seek outlets for their increasing numbers to the north and east of Eden. As the descendants of Adam journeyed northward from the valleys of the Tigris and Euphrates, they encountered mountainous barriers and the then expanded Caspian Sea. And for many generations the Adamites hunted, herded, and tilled the soil around their settlements scattered throughout Turkestan. Slowly this magnificent people extended their territory into Europe. But now the Adamites enter Europe from the east and find the culture of the blue man thousands of years behind that of Asia since this region has been almost entirely out of touch with Mesopotamia.

3. THE CRO-MAGNOID BLUE MAN

80:3.1 (891.2) The ancient centers of the culture of the blue man were located along all the rivers of Europe, but only the Somme now flows in the same channel which it followed during preglacial times.

80:3.2 (891.3) While we speak of the blue man as pervading the European continent, there were scores of racial types. Even thirty-five thousand years ago the European blue races were already a highly blended people carrying strains of both red and yellow, while on the Atlantic coastlands and in the regions of present-day Russia they had absorbed a considerable amount of Andonite blood and to the south were in contact with the Saharan peoples. But it would be fruitless to attempt to enumerate the many racial groups.

80:3.3 (891.4) The European civilization of this early post-Adamic period was a unique blend of the vigor and art of the blue men with the creative imagination of the Adamites. The blue men were a race of great vigor, but they greatly deteriorated the

laipsniu nusmukdė Adomitų kultūrinį ir dvasinį statusą. Pastariesiems buvo labai sunku savo religiją perduoti kromanjoniečiams dėl to, kad tiek daug jų buvo linkę apgaudinėti ir ištvirkauti su panelėmis. Dešimt tūkstančių metų religija Europoje buvo žemame lygyje palyginus su Indijos ir Egipto pasiekimais.

Mėlynieji žmonės buvo tobulai sąžiningi visuose savo reikaluose ir visiškai neturėjo sumaišytų Adomitų seksualinių ydų. Jie gerbė merginos padėtį, ir poligamijos laikėsi tikai tada, kada dėl karų kildavo vyrų trūkumas.

Šitos kromanjoniečių tautos buvo bebaimė ir įžvalgi rasė. Jos turėjo veiksmingą vaiko auklėjimo sistemą. Šitoje veikloje dalyvaudavo abu tėvai, ir dideliu laipsniu būdavo panaudojama vyresniųjų vaikų pagalba. Kiekvienas vaikas būdavo rūpestingai mokomas, kaip prižiūrėti urvą, meno, ir kaip apdirbti titnągą. Jaunos moterys buvo gerai pasirengusios namų darbams ir primityviai žemdirbystei, tuo tarpu vyrai buvo sumanūs medžiotojai ir bebaimiai kariai.

Mėlynieji žmonės buvo medžiotojai, žvejai, ir maisto rinkėjai; jie buvo puikūs valčių gamintojai. Jie pasidarydavo akmens kirvius, kirsdavo medžius, rėsdavo pirkeles iš rąstų, iš dalies žemiau žemės paviršiaus, o stogą uždengdavo gyvūnų odomis. Ir dabai dar tebėra tokių tautų, kurios vis dar stato panašias pirkeles Sibire. Apskritai pietiniai kromanjoniečiai gyveno urvuose ir grotose.

Neretai atšiaurią žiemą jų sargybiniai, stovėdami naktinėje sargyboje prie įėjimo į urvą, mirtinai sušaldavo. Jie buvo drąsūs, bet pirmiausia jie buvo menininkai; Adominis mišinys staiga paspartino kūrybinę vaizduotę. Mėlynojo žmogaus meno viršūnė buvo maždaug prieš penkiolika tūkstančių metų, iki to laiko, kada į šiaurę iš Afrikos per Ispaniją atvyko tamsiaodės rasės.

Maždaug prieš penkiolika tūkstančių metų Alpių miškai plito labai plačiu mastu. Europos medžiotojus į upių slėnius ir jūros pakrantes stūmė tos pačios klimatinės jėgos, kurios turtingas pasaulio medžioklės teritorijas buvo pavertusios į sausas ir nederlingas dykumas. Kada lietaus vėjai persikėlė į šiaurę, tada didžiulės atviros Europos žemės, kuriose buvo ganyklos, pavirto miškais. Šitie didžiuliai ir palyginti staigūs klimato pasikeitimai privertė Europos rases iš medžiotojų atviroje erdvėje tapti kerdžiais, ir tam tikru laipsniu žvejais ir žemdirbiais.

Šitie pasikeitimai, nors ir skatino kultūros vystymąsi, bet sukėlė tam tikrą biologinę degradaciją. Per ankstesniąją medžioklės erą labiau išsivysčiusių genčių nariai vesdavo karo belaisvių labiau išsivysčiusių tipų atstovus ir būtinai sunaikindavo tuos, kurie, jų manymu, buvo

cultural and spiritual status of the Adamites. It was very difficult for the latter to impress their religion upon the Cro-Magnoids because of the tendency of so many to cheat and to debauch the maidens. For ten thousand years religion in Europe was at a low ebb as compared with the developments in India and Egypt.

80:3.4 (891.5) The blue men were perfectly honest in all their dealings and were wholly free from the sexual vices of the mixed Adamites. They respected maidenhood, only practicing polygamy when war produced a shortage of males.

80:3.5 (891.6) These Cro-Magnon peoples were a brave and farseeing race. They maintained an efficient system of child culture. Both parents participated in these labors, and the services of the older children were fully utilized. Each child was carefully trained in the care of the caves, in art, and in flint making. At an early age the women were well versed in the domestic arts and in crude agriculture, while the men were skilled hunters and courageous warriors.

80:3.6 (891.7) The blue men were hunters, fishers, and food gatherers; they were expert boatbuilders. They made stone axes, cut down trees, erected log huts, partly below ground and roofed with hides. And there are peoples who still build similar huts in Siberia. The southern Cro-Magnons generally lived in caves and grottoes.

80:3.7 (892.1) It was not uncommon during the rigors of winter for their sentinels standing on night guard at cave entrances to freeze to death. They had courage, but above all they were artists; the Adamic mixture suddenly accelerated creative imagination. The height of the blue man's art was about fifteen thousand years ago, before the days when the darker-skinned races came north from Africa through Spain.

80:3.8 (892.2) About fifteen thousand years ago the Alpine forests were spreading extensively. The European hunters were being driven to the river valleys and to the seashores by the same climatic coercion that had turned the world's happy hunting grounds into dry and barren deserts. As the rain winds shifted to the north, the great open grazing lands of Europe became covered by forests. These great and relatively sudden climatic modifications drove the races of Europe to change from open-space hunters to herders, and in some measure to fishers and tillers of the soil.

80:3.9 (892.3) These changes, while resulting in cultural advances, produced certain biologic retrogressions. During the previous hunting era the superior tribes had intermarried with the higher types of war captives and had unvaryingly destroyed those whom they deemed inferior. But

menkesni. Tačiau, kada jie pradėjo įkurti gyvenvietes ir užsiiminėti žemdirbyste ir prekyba, tada daug vidutinių belaisvių jie ėmė palikti gyvus kaip vergus. Ir būtent šitų vergų palikuonys vėliau taip smarkiai pablogino visą kromanjoniečių tipą. Šitas kultūros nuosmukis tęsėsi tol, kol ji gavo gaivų impulsą iš rytų, kada per Europą nusirito paskutinis ir masinis mesopotamijiečių įsiveržimas, sparčiai absorbuodamas kromanjoniečių tipą ir kultūrą ir pradėdamas baltųjų rasių civilizaciją.

4. ANDITŲ ĮSIVERŽIMAI Į EUROPA

Nors anditai į Europą liejosi nuolatine srove, bet buvo septyni pagrindiniai įsiveržimai, paskutiniai atvykimai buvo ant arklių trimis didžiulėmis bangomis. Kai kurie iš jų įžengė į Europą per Egėjo jūros salas ir Dunojaus slėnį, bet didžioji dalis ankstesniųjų ir grynesniųjų palikuonių migravo į šiaurės vakarų Europą šiauriniu maršrutu per Volgos ir Dono pakrančių ganyklas.

Tarp trečiojo ir ketvirtojo įsiveržimų Andonitų orda įžengė į Europą iš šiaurės, atkeliavusi iš Sibiro Rusijos upėmis ir Baltijos jūra. Juos tuoj pat asimiliavo šiaurinių anditų gentys.

Grynesniosios violetinės rasės ankstesnės ekspansijos buvo nepalyginamai taikingesnės negu jų vėlesniųjų pusiau kariškų ir mėgstančių užkariavimus palikuonių anditų ekspansijos. Adomitai buvo taikūs; noditai buvo karingi. Šitų rasių sąjunga, kada vėliau susimaišė su sangikų rasėmis, sukūrė gabius, agresyvius anditus, kurie vykdė tikruosius karinius užkariavimus.

Bet arklys buvo tas evoliucinis faktorius, kuris nulėmė anditų viešpatavimą vakaruose. Arklys pasklindantiems anditams suteikė iki tol neegzistavusį judrumo pranašumą ir įgalino raitelių anditų paskutiniąsias grupes greitai žengti į priekį aplink Kaspijos jūrą, kad išplistų po visą Europą. Visos ankstesnės anditų bangos judėjo taip lėtai, jog turėjo polinkį sunykti bet kurioje vietoje toli nukeliavus nuo Mesopotamijos. Bet šitos vėlesniosios bangos judėjo taip greitai, kad Europą jos pasiekė vientisomis grupėmis, tam tikru laipsniu vis dar tebeišlaikydamos aukštesnę kultūrą.

Visas apgyvendintas pasaulis, už Kinijos ir Eufrato regiono ribų, buvo pasiekęs labai ribotos kultūrinės pažangos per dešimt tūkstančių metų, kada ant arklio tvirtai sėdintys anditų raiteliai pasirodė šeštajame ir septintajame tūkstantmečiuose prieš Kristų. Kada jie migravo į vakarus per Rusijos lygumas, absorbuodami geriausius mėlynojo žmogaus palikuonis ir

as they commenced to establish settlements and engage in agriculture and commerce, they began to save many of the mediocre captives as slaves. And it was the progeny of these slaves that subsequently so greatly deteriorated the whole Cro-Magnon type. This retrogression of culture continued until it received a fresh impetus from the east when the final and en masse invasion of the Mesopotamians swept over Europe, quickly absorbing the Cro-Magnon type and culture and initiating the civilization of the white races.

4. THE ANDITE INVASIONS OF EUROPE

80:4.1 (892.4) While the Andites poured into Europe in a steady stream, there were seven major invasions, the last arrivals coming on horseback in three great waves. Some entered Europe by way of the islands of the Aegean and up the Danube valley, but the majority of the earlier and purer strains migrated to northwestern Europe by the northern route across the grazing lands of the Volga and the Don.

80:4.2 (892.5) Between the third and fourth invasions a horde of Andonites entered Europe from the north, having come from Siberia by way of the Russian rivers and the Baltic. They were immediately assimilated by the northern Andite tribes.

80:4.3 (892.6) The earlier expansions of the purer violet race were far more pacific than were those of their later semimilitary and conquest-loving Andite descendants. The Adamites were pacific; the Nodites were belligerent. The union of these stocks, as later mingled with the Sangik races, produced the able, aggressive Andites who made actual military conquests.

80:4.4 (892.7) But the horse was the evolutionary factor which determined the dominance of the Andites in the Occident. The horse gave the dispersing Andites the hitherto nonexistent advantage of mobility, enabling the last groups of Andite cavalymen to progress quickly around the Caspian Sea to overrun all of Europe. All previous waves of Andites had moved so slowly that they tended to disintegrate at any great distance from Mesopotamia. But these later waves moved so rapidly that they reached Europe as coherent groups, still retaining some measure of higher culture.

80:4.5 (893.1) The whole inhabited world, outside of China and the Euphrates region, had made very limited cultural progress for ten thousand years when the hard-riding Andite horsemen made their appearance in the sixth and seventh millenniums before Christ. As they moved westward across the Russian plains, absorbing the best of the blue man and exterminating the worst, they became

išnaikindami prasčiausius, tada jie susiliejo į vieną tautą. Tai buvo vadinamųjų šiaurinių rasių protėviai, skandinavų, vokiečių, ir anglo-saksų tautų protėviai.

Prireikė nedaug laiko tam, jog anditai visiškai absorbuotų labiau išsivysčiusias mėlynųjų palikuonių rūšis per visą šiaurinę Europą. Tikrai Laplandijoje (ir tam tikru laipsniu Bretanėje) senesnieji anditai iš tiesų išsaugojo bent jau tapatumo panašumą.

5. ANDITAI UŽKARIAUJA ŠIAURĖS EUROPA

Šiaurinės Europos gentis nuolat pastiprindavo ir pagerindavo nuolatinę migrantų srovę iš Mesopotamijos per Turkestano-pietinės Rusijos regionus, ir kada anditų raitelių paskutinės bangos nusirito per Europą, tada žmonių, turinčių anditų kraujo, tame regione jau buvo daugiau negu jų buvo galima surasti visame likusiame pasaulyje.

Tris tūkstančius metų šiaurės anditų karinė būstinė buvo Danijoje. Iš šito centrinio taško viena po kitos kildavo užkariavimų bangos, kurios vis mažiau turėjo anditų ir vis daugiau baltųjų, kadangi praeinantys amžiai paliudijo užkariautojų iš Mesopotamijos galutinį susiliejimą su nukariautomis tautomis.

Nors mėlynąjį žmogų buvo absorbavę šiaurėje ir galiausiai jis nusileido baltiesiems raiteliams, kurie įsiskverbė į pietus, bet maišytos baltosios rasės besiveržiančios gentys susidūrė su kromanjoniečių atkakliu ir ilgalaikiu pasipriešinimu, vis tik aukštesnis intelektas ir visą laiką augantys biologiniai rezervai įgalino juos išnaikinti senesniąją rasę.

Lemiamos kovos tarp baltojo žmogaus ir mėlynojo žmogaus vyko Somos upės slėnyje. Čia mėlynosios rasės geriausias žiedas aršiai priešinosi į pietus judantiems anditams, ir daugiau negu penkis šimtus metų šitie kromanjoniečiai savo teritorijas gynė sėkmingai, kol nusileido baltųjų įsiveržėlių labiau išvystytai karinei strategijai. Toras, šiaurinių armijų vadas, pasiekęs pergalę baigiamajame mūšyje prie Somos upės, tapo šiaurinių baltųjų genčių didvyriu, o vėliau kai kurios iš jų garbino jį kaip kažkokį dievą.

Mėlynojo žmogaus stipriausi atramos taškai, kurie išsilaikė ilgiausia, buvo pietinėje Prancūzijoje, bet paskutinis didžiulis karinis pasipriešinimas buvo nuslopintas palei Somos upę. Vėlesnis užkariavimas tęsėsi skverbiantis prekybai, gyventojų skaičiaus išplitimu palei upes, ir nuolatinėmis vedybomis su labiau

blended into one people. These were the ancestors of the so-called Nordic races, the forefathers of the Scandinavian, German, and Anglo-Saxon peoples.

80:4.6 (893.2) It was not long before the superior blue strains had been fully absorbed by the Andites throughout all northern Europe. Only in Lapland (and to a certain extent in Brittany) did the older Andonites retain even a semblance of identity.

5. THE ANDITE CONQUEST OF NORTHERN EUROPE

80:5.1 (893.3) The tribes of northern Europe were being continuously reinforced and upstepped by the steady stream of migrants from Mesopotamia through the Turkestan-south Russian regions, and when the last waves of Andite cavalry swept over Europe, there were already more men with Andite inheritance in that region than were to be found in all the rest of the world.

80:5.2 (893.4) For three thousand years the military headquarters of the northern Andites was in Denmark. From this central point there went forth the successive waves of conquest, which grew decreasingly Andite and increasingly white as the passing centuries witnessed the final blending of the Mesopotamian conquerors with the conquered peoples.

80:5.3 (893.5) While the blue man had been absorbed in the north and eventually succumbed to the white cavalry raiders who penetrated the south, the advancing tribes of the mixed white race met with stubborn and protracted resistance from the Cro-Magnons, but superior intelligence and ever-augmenting biologic reserves enabled them to wipe the older race out of existence.

80:5.4 (893.6) The decisive struggles between the white man and the blue man were fought out in the valley of the Somme. Here, the flower of the blue race bitterly contested the southward-moving Andites, and for over five hundred years these Cro-Magnoids successfully defended their territories before succumbing to the superior military strategy of the white invaders. Thor, the victorious commander of the armies of the north in the final battle of the Somme, became the hero of the northern white tribes and later on was revered as a god by some of them.

80:5.5 (893.7) The strongholds of the blue man which persisted longest were in southern France, but the last great military resistance was overcome along the Somme. The later conquest progressed by commercial penetration, population pressure along the rivers, and by continued intermarriage with the superiors, coupled with the ruthless extermination

išsivysčiusiais atstovais, kartu negailestingai naikinant menkesniusius.

Kada anditų genties senolių taryba priimdavo nuosprendį, sakantį, kad menkesnis belaisvis yra netinkamas, tada iškilingo ritualo metu jį atiduodavo šamanams žyniams, kurie jį palydėdavo iki upės ir atlikdavo ritualą, įvedantį į "laimingą pomirtinį gyvenimą"—paskandindavo. Šitokių būdu baltieji įsiveržėliai į Europą išnaikino visas sutiktas tautas, kurių negalėjo greitai asimiliuoti į savąsias gretas, ir šitokių būdu iš tikrųjų mėlynasis žmogus priėjo prie pabaigos—ir greitai.

Kromanjonietis mėlynasis žmogus biologinį pagrindą suteikė šiuolaikinėms Europos rasėms, bet jis išliko tik tai toks, kaip jį asimiliavo jo gimtųjų žemių vėlesni ir energingesni užkariautojai. Mėlynieji palikuonys suteikė daug sveikų bruožų ir daug fizinio gyvybingumo Europos baltosioms rasėms, bet mišrių Europos tautų humoras ir vaizduotė kilo iš anditų. Šita anditų-mėlynųjų sąjunga, iš kurios atsirado šiaurinės baltosios rasės, nedelsiant sukėlė anditų civilizacijos nuosmukį, laikino pobūdžio uždelsimą. Galų gale, šitų šiaurinių barbarų paslėptas pranašumas pasireiškė ir aukščiausią tašką pasiekė šiandieninėje Europos civilizacijoje.

Iki 5.000 m. pr. Kr. besivystančios baltosios rasės viešpatavo visoje šiaurės Europoje, įskaitant šiaurinę Vokietiją, šiaurinę Prancūziją, ir Britų salas. Centrinę Europą kažkurį laiką valdė mėlynasis žmogus ir apskritaveidžiai Andonitai. Pastarieji daugiausia gyveno Dunojaus slėnyje ir anditai jų niekada iki galo neištūmė.

6. ANDITAI PALEI NILĄ

Nuo paskutiniojo anditų migravimo laikų, kultūra smuko Eufrato slėnyje, ir pagrindinis civilizacijos centras persikėlė į Nilo slėnį. Egiptas tapo Mesopotamijos perėmėju kaip labiausiai išsivysčiusios grupės žemėje būstinė.

Nilo slėnis ėmė kentėti nuo potvynių neužilgo iki to, kada su jais susidūrė Mesopotamijos slėnis, bet nepatirdamas tokių nuostolių. Šitą ankstyvą kliūtį daugiau negu kompensavo migrantų anditų nuolatinė srovė, taip, kad Egipto kultūra, nors iš tikrųjų kilusi iš Eufrato regiono, atrodė, jog išsiveržia į priekį. Bet 5.000 m. pr. Kr. per potvynių periodą Mesopotamijoje, Egipte buvo septynios skirtingos žmoniškųjų būtybių grupės; jos visos, išskyrus vieną, atėjo iš Mesopotamijos.

Kada vyko paskutinysis masinis migravimas iš Eufrato slėnio, tada Egiptui pasisekė tuo, kad jis tiek daug gavo pačių talentingiausių menininkų ir

of the inferiors.

80:5.6 (893.8) When the tribal council of the Andite elders had adjudged an inferior captive to be unfit, he was, by elaborate ceremony, committed to the shaman priests, who escorted him to the river and administered the rites of initiation to the "happy hunting grounds" — lethal submergence. In this way the white invaders of Europe exterminated all peoples encountered who were not quickly absorbed into their own ranks, and thus did the blue man come to an end — and quickly.

80:5.7 (893.9) The Cro-Magnoid blue man constituted the biologic foundation for the modern European races, but they have survived only as absorbed by the later and virile conquerors of their homelands. The blue strain contributed many sturdy traits and much physical vigor to the white races of Europe, but the humor and imagination of the blended European peoples were derived from the Andites. This Andite-blue union, resulting in the northern white races, produced an immediate lapse of Andite civilization, a retardation of a transient nature. Eventually, the latent superiority of these northern barbarians manifested itself and culminated in present-day European civilization.

80:5.8 (894.1) By 5000 B.C. the evolving white races were dominant throughout all of northern Europe, including northern Germany, northern France, and the British Isles. Central Europe was for some time controlled by the blue man and the round-headed Andonites. The latter were mainly situated in the Danube valley and were never entirely displaced by the Andites.

6. THE ANDITES ALONG THE NILE

80:6.1 (894.2) From the times of the terminal Andite migrations, culture declined in the Euphrates valley, and the immediate center of civilization shifted to the valley of the Nile. Egypt became the successor of Mesopotamia as the headquarters of the most advanced group on earth.

80:6.2 (894.3) The Nile valley began to suffer from floods shortly before the Mesopotamian valleys but fared much better. This early setback was more than compensated by the continuing stream of Andite immigrants, so that the culture of Egypt, though really derived from the Euphrates region, seemed to forge ahead. But in 5000 B.C., during the flood period in Mesopotamia, there were seven distinct groups of human beings in Egypt; all of them, save one, came from Mesopotamia.

80:6.3 (894.4) When the last exodus from the Euphrates valley occurred, Egypt was fortunate in gaining so many of the most skillful artists and

amatininkų. Šitie amatininkai anditai atsidūrė visiškai įprastoje aplinkoje, nes jie buvo labai gerai susipažinę su upės gyvenimu, jos potvyniais, drėkinimo darbais, ir sausros sezonais. Jiems patiko Nilo slėnio apsaugota padėtis; čia prieš juos buvo vykdoma daug mažiau antpuolių ir puldinėjimų palyginus su tais laikais, kada jie gyveno palei Eufratą. Ir jie daug kuo praturtino egiptiečių meistriškumą apdirbant metalą. Čia jie naudojo geležies rūdą, atgabenamą iš Sinajaus kalno, o ne iš regionų prie Juodosios jūros.

Egiptiečiai savo miesto dievybes labai anksti surinko į sudėtingą nacionalinę dievų sistemą. Jie išvystė plačią teologiją ir taip pat turėjo tokį patį platų, bet slegiantį žynių sluoksnį. Keletas skirtingų vadų mėgino atgaivinti setitų ankstyvųjų religinių mokymų liekanas, bet šitos pastangos buvo trumpalaikės. Anditai pastatė Egipte pirmuosius statinius iš akmens. Pirmąją ir pačią gražiausią piramidę iš akmenų pastatė anditų architektūros genijus Imhotepas, kura jis buvo ministras pirmininkas. Ankstesnieji pastatai buvo pastatyti iš plytų, ir nors iki tol įvairiose pasaulio dalyse buvo pastatyta daug statinių iš akmens, bet Egipte tai buvo pirmasis. Tačiau statybos menas nuo šito didžiojo architekto laikų nuolat smuko.

Šią nuostabią kultūros erą nutraukė tarpusavio karas palei Nilą, ir šalyje greitai išplito, kaip anksčiau Mesopotamijoje, menkesnės gentys iš nesvetingos Arabijos ir juodųjų gentys iš pietų. Ir dėl to visuomenės pažanga nuolat menkėjo daugiau negu penkis šimtus metų.

7. VIDURŽEMIO JŪROS SALŲ ANDITAI

Per kultūros nuosmukį Mesopotamijoje kažkurį laiką aukštesnė civilizacija išsilaikė rytinės Viduržemio jūros salose.

Maždaug 12.000 m. pr. Kr. anditų nuostabi gentis migravo į Kretą. Tai buvo vienintelė sala, kurioje taip anksti įsikūrė tokia labiau išsivysčiusi grupė, ir tai buvo maždaug prieš du tūkstančius metų iki to laiko, kada šitų jūrininkų palikuonys pasklido po kaimynines salas. Šią grupę sudarė siauraveidžiai, mažesnio ūgio anditai, kurie praėityje vedė vanitų atšakos šiaurinius noditus. Visi jie buvo žemesnio negu šešių pėdų ūgio, ir juos tiesiogine prasme iš žemyno išstūmė jų didesni ir menkesni bičiuliai. Šitie emigrantai, išvykę į Kretą, buvo labai sumanūs dirbdami tekstilės, metalų, keramikos, vandentiekio, ir akmens kaip statybinės medžiagos panaudojimo srityse. Jie ėmė rašyti ir gyveno kaip kerdžiai ir

artisans. These Andite artisans found themselves quite at home in that they were thoroughly familiar with river life, its floods, irrigations, and dry seasons. They enjoyed the sheltered position of the Nile valley; they were there much less subject to hostile raids and attacks than along the Euphrates. And they added greatly to the metalworking skill of the Egyptians. Here they worked iron ores coming from Mount Sinai instead of from the Black Sea regions.

80:6.4 (894.5) The Egyptians very early assembled their municipal deities into an elaborate national system of gods. They developed an extensive theology and had an equally extensive but burdensome priesthood. Several different leaders sought to revive the remnants of the early religious teachings of the Sethites, but these endeavors were short-lived. The Andites built the first stone structures in Egypt. The first and most exquisite of the stone pyramids was erected by Imhotep, an Andite architectural genius, while serving as prime minister. Previous buildings had been constructed of brick, and while many stone structures had been erected in different parts of the world, this was the first in Egypt. But the art of building steadily declined from the days of this great architect.

80:6.5 (894.6) This brilliant epoch of culture was cut short by internal warfare along the Nile, and the country was soon overrun, as Mesopotamia had been, by the inferior tribes from inhospitable Arabia and by the blacks from the south. As a result, social progress steadily declined for more than five hundred years.

7. ANDITES OF THE MEDITERRANEAN ISLES

80:7.1 (895.1) During the decline of culture in Mesopotamia there persisted for some time a superior civilization on the islands of the eastern Mediterranean.

80:7.2 (895.2) About 12,000 B.C. a brilliant tribe of Andites migrated to Crete. This was the only island settled so early by such a superior group, and it was almost two thousand years before the descendants of these mariners spread to the neighboring isles. This group were the narrow-headed, smaller-statured Andites who had intermarried with the Vanite division of the northern Nodites. They were all under six feet in height and had been literally driven off the mainland by their larger and inferior fellows. These emigrants to Crete were highly skilled in textiles, metals, pottery, plumbing, and the use of stone for building material. They engaged in writing and carried on as herders and agriculturists.

žemdirbiai.

Praėjus maždaug dviems tūkstančiams metų po Kretos gyvenvietės sukūrimo Adomsono aukštaūgių palikuonių grupė per šiaurines salas pasiekė Graikiją, atvykusi beveik tiesiai iš savo gimtųjų vietų kalnuose į šiaurę nuo Mesopotamijos. Šituos graikų protėvius į vakarus atvedė Satas, Adomsono ir Ratos tiesioginis palikuonis.

Tą grupę, kuri galiausiai įsikūrė Graikijoje, sudarė trys šimtai septyniasdešimt penki atrinkti ir labiau išsivystę žmonės, kurie ir buvo adomsonitų antrosios civilizacijos pabaiga. Šitie vėlesnieji Adomsono sūnūs tuomet turėjo patį vertingiausią atsirandančių baltųjų rasių paveldėjimą. Jie buvo aukštos intelektualios kategorijos ir, fiziniu požiūriu, patys gražiausi žmonės nuo pirmojo Edeno dienų.

Netrukus Graikija ir Egėjo jūros salų regionas tapo prekybos, meno, ir kultūros centru Vakaruose vietoje Mesopotamijos ir Egipto. Bet kaip buvo ir Egipte, taip ir vėl iš esmės visas Egėjo pasaulio menas ir mokslas buvo kilę iš Mesopotamijos, išskyrus graikų pirmtakų adomsonitų kultūrą. Šitų pastarųjų žmonių visas menas ir gabumai yra tiesioginis paveldėjimas iš Adomsono, pirmojo Adomo ir levos sūnaus, ir jo nepaprastos antrosios žmonos, kilusios iš Princo Kaligastijos personalo nepertrauktos linijos grynųjų noditų, palikuonių. Nieko nuostabaus, jog graikai turėjo mitologinių pasakojimų apie tai, kad jie yra tiesiogiai kilę iš dievų ir viršžmogiškųjų būtybių.

Egėjo regionas perėjo per penkis skirtingus kultūros etapus. Kiekvienas iš jų buvo vis mažiau dvasingas už ankstesnįjį, ir geitai paskutinioji šlovinga meno era išnyko dėl sparčiai besidauginančių Dunojaus vergų, kuriuos atsivežė vėlesnės graikų kartos, vidutinybės palikuonių svorio.

Būtent šitame amžiuje Kretoje Kaino palikuonių *motinos kultas* pasiekė didžiausią populiarumą. Šitas kultas šlovino levą garbindamas "didžiąją motiną." levos atvaizdų buvo visur. Visoje Kretoje ir Mažojoje Azijoje buvo pastatyta tūkstančiai viešų šventyklų. Ir šitas motinos kultas išsilaikė iki pat Kristaus laikų, vėliau buvo įtrauktas į ankstyvąją krikščionybę Jėzaus žemiškosios motinos Marijos išoriniu šlovinimu ir garbinimu.

Maždaug iki 6.500 m. pr. Kr. anditų dvasinis palikimas labai nusmuko. Adomo palikuonys buvo plačiai išsklaidyti ir juos iš tiesų asimiliavo senesnės ir kiekiu didesnės žmogiškosios rasės. Ir šitas anditų civilizacijos smukimas, drauge su jų religinių standartų išnykimu, tas dvasiškai

80:7.3 (895.3) Almost two thousand years after the settlement of Crete a group of the tall descendants of Adamson made their way over the northern islands to Greece, coming almost directly from their highland home north of Mesopotamia. These progenitors of the Greeks were led westward by Sato, a direct descendant of Adamson and Ratta.

80:7.4 (895.4) The group which finally settled in Greece consisted of three hundred and seventy-five of the selected and superior people comprising the end of the second civilization of the Adamsonites. These later sons of Adamson carried the then most valuable strains of the emerging white races. They were of a high intellectual order and, physically regarded, the most beautiful of men since the days of the first Eden.

80:7.5 (895.5) Presently Greece and the Aegean Islands region succeeded Mesopotamia and Egypt as the Occidental center of trade, art, and culture. But as it was in Egypt, so again practically all of the art and science of the Aegean world was derived from Mesopotamia except for the culture of the Adamsonite forerunners of the Greeks. All the art and genius of these latter people is a direct legacy of the posterity of Adamson, the first son of Adam and Eve, and his extraordinary second wife, a daughter descended in an unbroken line from the pure Nodite staff of Prince Caligastia. No wonder the Greeks had mythological traditions that they were directly descended from gods and superhuman beings.

80:7.6 (895.6) The Aegean region passed through five distinct cultural stages, each less spiritual than the preceding, and ere long the last glorious era of art perished beneath the weight of the rapidly multiplying mediocre descendants of the Danubian slaves who had been imported by the later generations of Greeks.

80:7.7 (895.7) It was during this age in Crete that the *mother cult* of the descendants of Cain attained its greatest vogue. This cult glorified Eve in the worship of the "great mother." Images of Eve were everywhere. Thousands of public shrines were erected throughout Crete and Asia Minor. And this mother cult persisted on down to the times of Christ, becoming later incorporated in the early Christian religion under the guise of the glorification and worship of Mary the earth mother of Jesus.

80:7.8 (895.8) By about 6500 B.C. there had occurred a great decline in the spiritual heritage of the Andites. The descendants of Adam were widely dispersed and had been virtually swallowed up in the older and more numerous human races. And this decadence of Andite

nuskurdintas rases paliko apverktinoje padėtyje.

Iki 5.000 m. pr. Kr. Adomo palikuonių trys gryniausios giminės rūšys buvo Šumere, šiaurinėje Europoje, ir Graikijoje. Visą Mesopotamiją palaipsniui smukdė iš Arabijos atsikraustančių maišytų ir tamsesnių rasių srovė. Ir šitų menkesniųjų tautų atvykimas toliau prisidėjo prie to, kad anditų biologinės ir kultūrinės liekanos pasklido užsienyje. Iš visos pjautuvo formos derlingos žemės labiau linkusios rizikuoti tautos migravo vakarų pusėn į salas. Šitie migrantai augino tiek javus, tiek daržoves, ir kartu jie atsigabeno ir prijaukintų gyvūnų.

Apie 5.000 m. pr. Kr. didžiulė gausybė išsivysčiusių mesopotamijiečių išvyko iš Eufrato slėnio ir įsikūrė Kipro saloje; šitą civilizaciją maždaug po dviejų tūkstančių metų nušlavė barbarų ordos iš šiaurės.

Kita didžiulė kolonija įsikūrė prie Viduržemio jūros netoli tos vietos, kur vėliau įsikurs Kartagena. O iš šiaurės Afrikos didžiulis anditų skaičius įžengė į Ispaniją ir vėliau Šveicarijoje susimaišė su savo sielos broliais, kurie anksčiau buvo atkeliavę į Italiją iš Egėjo jūros salų.

Kada po Mesopotamijos kultūros smukimo, nusmuko ir Egipto kultūra, tada daugelis gabesnių ir labiau išsivysčiusių šeimų pabėgo į Kretą, tokiu būdu smarkiai pakeldamos šitą jau išsivysčiusią civilizaciją. Ir kada vėliau menkesniųjų grupių atvykimas iš Egipto Kretos civilizacijai sukėlė pavojų, tada kultūringesnės šeimos migravo toliau vakarų kryptimi į Graikiją.

Graikai buvo ne tikai didieji mokytojai ir menininkai, bet jie taip pat buvo ir pasaulio didžiausi prekybininkai ir kolonizatoriai. Iki to meto, kada juos nustelbė menkavertiškumo antplūdis, kuris galiausiai apėmė jų meną ir prekybą, jie sugebėjo įsteigti tiek daug kultūros avanpostų vakaruose, jog didžiulis kiekis graikų ankstyvosios civilizacijos pasiekimų išsilaikė pietinės Europos vėlyvesnėse tautose, ir šitų adomsonitų daugelis mišrių palikuonių buvo įjungti į gretimų žemių gentis.

8. DUNOJAUS ANDONITAI

Euftrato slėnio anditų tautos migravo šiaurės kryptimi į Europą, kad susimaišytų su mėlynaisiais žmonėmis, ir vakarų kryptimi į Viduržemio jūros regionus, kad susimaišytų su mišrių sachariečių ir pietinių mėlynųjų žmonių likučiais. Ir šitas dvi baltosios rasės atšakas atskyrė, ir dabar atskiria,

civilization, together with the disappearance of their religious standards, left the spiritually impoverished races of the world in a deplorable condition.

80:7.9 (896.1) By 5000 B.C. the three purest strains of Adam's descendants were in Sumeria, northern Europe, and Greece. The whole of Mesopotamia was being slowly deteriorated by the stream of mixed and darker races which filtered in from Arabia. And the coming of these inferior peoples contributed further to the scattering abroad of the biologic and cultural residue of the Andites. From all over the fertile crescent the more adventurous peoples poured westward to the islands. These migrants cultivated both grain and vegetables, and they brought domesticated animals with them.

80:7.10 (896.2) About 5000 B.C. a mighty host of progressive Mesopotamians moved out of the Euphrates valley and settled upon the island of Cyprus; this civilization was wiped out about two thousand years subsequently by the barbarian hordes from the north.

80:7.11 (896.3) Another great colony settled on the Mediterranean near the later site of Carthage. And from north Africa large numbers of Andites entered Spain and later mingled in Switzerland with their brethren who had earlier come to Italy from the Aegean Islands.

80:7.12 (896.4) When Egypt followed Mesopotamia in cultural decline, many of the more able and advanced families fled to Crete, thus greatly augmenting this already advanced civilization. And when the arrival of inferior groups from Egypt later threatened the civilization of Crete, the more cultured families moved on west to Greece.

80:7.13 (896.5) The Greeks were not only great teachers and artists, they were also the world's greatest traders and colonizers. Before succumbing to the flood of inferiority which eventually engulfed their art and commerce, they succeeded in planting so many outposts of culture to the west that a great many of the advances in early Greek civilization persisted in the later peoples of southern Europe, and many of the mixed descendants of these Adamsonites became incorporated in the tribes of the adjacent mainlands.

8. THE DANUBIAN ANDONITES

80:8.1 (896.6) The Andite peoples of the Euphrates valley migrated north to Europe to mingle with the blue men and west into the Mediterranean regions to mix with the remnants of the commingled Saharans and the southern blue men. And these two branches of the white race were, and now are,

plačiaveidžiai kalniečiai, išlikę iš ankstesniųjų Andonitų genčių, kurios šituose centriniuose regionuose gyveno jau ilgą laiką.

Šitie Andono palikuonys buvo pasklidę didžiojoje dalyje kalnuotų regionų centrinėje ir pietrytinėje Europoje. Juos dažnai sustiprindavo atvykėliai iš Mažosios Azijos, kurios regioną jie buvo užėmę gana tvirtai. Senieji hetitai betarpiškai kilo iš Andonitų palikuonių; tai rasei buvo būdinga šviesi oda ir platus veidas. Šitas palikuonių kraujas tekėjo Abraomo protėviuose ir didele dalimi prisidėjo prie to, jog atsirastų tokia veido išvaizda, kokia buvo būdinga jo vėlesniesiems žydų palikuonims, kurių kultūra ir religija nors ir buvo kilusios iš anditų, bet jie kalbėjo visiškai skirtinga kalba. Jų kalba buvo aiškiai Andonitų.

Tos gentys, kurios gyveno namuose, pastatytuose ant polių ar rąstų atramų prie ežerų Italijoje, Šveicarijoje, ir pietinėje Europoje, buvo plečiantys savąsias ribas migrantai iš Afrikos, Egėjo jūros, ir, ypač, nuo Dunojaus upės.

Dunojiečiai buvo anditai, žemdirbiai ir kerdžiai, atvykę į Europą per Balkanų pusiasalį ir palaipsniui Dunojaus slėniu judantys į šiaurę. Jie gamino keramikos dirbinius ir dirbo žemę, beveldami gyventi slėniuose. Labiausia į šiaurę nutolusi dunojiečių gyvenvietė buvo ties Lježu Belgijoje. Šitos gentys greitai degradavo, kada jos tolo nuo savosios kultūros centro ir šaltinio. Geriausi keramikos gaminiai buvo pagaminti ankstyvesnėse gyvenvietėse.

Dėl misionierių iš Kretos veiklos dunojiečiai ėmė garbinti motiną. Vėliau šitos gentys susivienijo su Andonitų jūrininkų grupėmis, kurie laivais atplaukė nuo Mažosios Azijos krantų ir kurie taip pat buvo motinos garbintojai. Tokiu būdu didelėje dalyje centrinės Europos anksti įsikūrė šitie mišrūs baltųjų rasių plačiaveidžiai tipai, kurie praktikavo motinos garbinimą ir mirusiojo sudeginimo religinį ritualą, nes tai buvo moters kultą išpažįstančiųjų paprotys savo mirusiuosius sudeginti akmenų pirkelėse.

9. TRYS BALTŲJŲ RASĖS

Europoje artėjant anditų migravimų pabaigai rasinį susimaišymą apibendrino tokios trys baltųjų rasės:

1 . *Šiaurinė baltoji rasė*. Šitą vadinamąją šiaurinę rasę daugiausia sudarė mėlynasis žmogus plius anditai, bet ji taip pat turėjo žymų kiekį ir Andonitų kraujo, kartu su mažesne dalimi sangikų raudonojo ir geltonojo kraujo. Tokiu būdu šiaurinė baltoji rasė apėmė šias keturias labiausiai pageidautinas žmoniškųjų palikuonių rūšis. Bet

widely separated by the broad-headed mountain survivors of the earlier Andonite tribes which had long inhabited these central regions.

80:8.2 (896.7) These descendants of Andon were dispersed through most of the mountainous regions of central and southeastern Europe. They were often reinforced by arrivals from Asia Minor, which region they occupied in considerable strength. The ancient Hittites stemmed directly from the Andonite stock; their pale skins and broad heads were typical of that race. This strain was carried in Abraham's ancestry and contributed much to the characteristic facial appearance of his later Jewish descendants who, while having a culture and religion derived from the Andites, spoke a very different language. Their tongue was distinctly Andonite.

80:8.3 (897.1) The tribes that dwelt in houses erected on piles or log piers over the lakes of Italy, Switzerland, and southern Europe were the expanding fringes of the African, Aegean, and, more especially, the Danubian migrations.

80:8.4 (897.2) The Danubians were Andonites, farmers and herders who had entered Europe through the Balkan peninsula and were moving slowly northward by way of the Danube valley. They made pottery and tilled the land, preferring to live in the valleys. The most northerly settlement of the Danubians was at Liege in Belgium. These tribes deteriorated rapidly as they moved away from the center and source of their culture. The best pottery is the product of the earlier settlements.

80:8.5 (897.3) The Danubians became mother worshipers as the result of the work of the missionaries from Crete. These tribes later amalgamated with groups of Andonite sailors who came by boats from the coast of Asia Minor, and who were also mother worshipers. Much of central Europe was thus early settled by these mixed types of the broad-headed white races which practiced mother worship and the religious rite of cremating the dead, for it was the custom of the mother cultists to burn their dead in stone huts.

9. THE THREE WHITE RACES

80:9.1 (897.4) The racial blends in Europe toward the close of the Andite migrations became generalized into the three white races as follows:

80:9.2 (897.5) 1. *The northern white race*. This so-called Nordic race consisted primarily of the blue man plus the Andite but also contained a considerable amount of Andonite blood, together with smaller amounts of the red and yellow Sangik. The northern white race thus encompassed these four most desirable human

didžiausias paveldėjimas buvo iš mėlynojo žmogaus. Tipiškas ankstyvasis šiaurietis buvo pailgo veido, aukštas, ir blondinas. Bet jau seniai šita rasė labai smarkiai susimaišė su visomis kitomis baltųjų tautų atšakomis.

Europos primityvi kultūra, kurią rado įsiveržiantys šiauriečiai, buvo regresuojančių dunojiečių, susilieusių su mėlynuoju žmogumi, kultūra. Šiauriečių-danų ir dunojiečių-anditų kultūros susitiko ir susiliejo prie Reino upės, kaip tą paliudija dviejų rasinių grupių egzistavimas šiandien Vokietijoje.

Šiauriečiai toliau prekiaavo gintaru nuo Baltijos krantų, užmezgę intensyvių prekybinius ryšius su Dunojaus slėnio plačiaveidžiais gyventojais per Brenerio tarpekį. Dėl tokių išsiplėtusių ryšių su dunojiečiais šitie šiauriečiai ėmė garbinti motiną, ir keletą tūkstančių metų mirusiųjų deginimas buvo beveik visuotinis visoje Skandinavijoje. Tai paaiškina, kodėl ankstesniųjų baltųjų rasių, nors ir palaidotų po visą Europą, palaikų nesurandama—surandami tikrai jų pelenai akmens ir molio urnose. Šitie baltieji žmonės taip pat statė gyvenamuosius būstus; jie niekada negyveno urvuose. Ir tai vėl paaiškina, kodėl yra tiek mažai baltojo žmogaus ankstyvosios kultūros įrodymų, tuo tarpu anksčiau gyvenęs kromanjoniečių tipas gerai išsilaikė ten, kur jis buvo saugiai palaidotas urvuose ir grotose. Tarsi, vieną dieną šiaurinėje Europoje yra regresuojančių dunojiečių ir mėlynojo žmogaus primityvi kultūra, o kitą dieną yra staiga atsirandančio ir daug pranašesnio baltojo žmogaus kultūra.

2. *Centrinė baltoji rasė.* Nors šitoje grupėje yra mėlynujų, geltonųjų, ir anditų palikuonių kraujo, bet joje vyrauja Andonitai. Šitie žmonės yra plačiaveidžiai, tamsios odos, ir kresno sudėjimo. Jie yra kaip tarp šiaurinių ir Viduržemio jūros rasių varomas pleištas, su plačiu pagrindu Azijoje, o smailiau įsiskverbiantis į rytinę Prancūziją.

Anditai beveik dvidešimt tūkstančių metų Andonitus stūmė vis toliau ir toliau į šiaurę nuo centrinės Azijos. Iki 3.000 m. pr. Kr. didėjanti sausra šituos Andonitus varė atgal į Turkestaną. Šitas Andonitų stūmimas į pietus tęsėsi daugiau negu tūkstantį metų ir, suskilę prie Kaspijos ir Juodosios jūrų, jie įsiveržė į Europą tiek per Balkanus, tiek per Ukrainą. Šitame įsiveržime buvo Adomsono palikuonių likusios grupės, o per šio įsiveržimo laikotarpio antrąją pusę buvo žymus skaičius Irano anditų, o taip pat daug setitų šventikų palikuonių.

Iki 2.500 m. pr. Kr. Andonitų vakarinis dūris pasiekė Europą. Ir šitas Turkestano kalnų barbarų užplūdimas į Mesopotamiją, Mažąją Aziją, ir Dunojaus baseiną tapo rimčiausiu ir ilgiausiu iš visų iki to meto buvusių kultūros nuosmukių. Šitie

stocks. But the largest inheritance was from the blue man. The typical early Nordic was long-headed, tall, and blond. But long ago this race became thoroughly mixed with all of the branches of the white peoples.

80:9.3 (897.6) The primitive culture of Europe, which was encountered by the invading Nordics, was that of the retrograding Danubians blended with the blue man. The Nordic-Danish and the Danubian-Andonite cultures met and mingled on the Rhine as is witnessed by the existence of two racial groups in Germany today.

80:9.4 (897.7) The Nordics continued the trade in amber from the Baltic coast, building up a great commerce with the broadheads of the Danube valley via the Brenner Pass. This extended contact with the Danubians led these northerners into mother worship, and for several thousands of years cremation of the dead was almost universal throughout Scandinavia. This explains why remains of the earlier white races, although buried all over Europe, are not to be found — only their ashes in stone and clay urns. These white men also built dwellings; they never lived in caves. And again this explains why there are so few evidences of the white man's early culture, although the preceding Cro-Magnon type is well preserved where it has been securely sealed up in caves and grottoes. As it were, one day in northern Europe there is a primitive culture of the retrogressing Danubians and the blue man and the next that of a suddenly appearing and vastly superior white man.

80:9.5 (897.8) 2. *The central white race.* While this group includes strains of blue, yellow, and Andite, it is predominantly Andonite. These people are broad-headed, swarthy, and stocky. They are driven like a wedge between the Nordic and Mediterranean races, with the broad base resting in Asia and the apex penetrating eastern France.

80:9.6 (898.1) For almost twenty thousand years the Andonites had been pushed farther and farther to the north of central Asia by the Andites. By 3000 B.C. increasing aridity was driving these Andonites back into Turkestan. This Andonite push southward continued for over a thousand years and, splitting around the Caspian and Black seas, penetrated Europe by way of both the Balkans and the Ukraine. This invasion included the remaining groups of Adamson's descendants and, during the latter half of the invasion period, carried with it considerable numbers of the Iranian Andites as well as many of the descendants of the Sethite priests.

80:9.7 (898.2) By 2500 B.C. the westward thrust of the Andonites reached Europe. And this overrunning of all Mesopotamia, Asia Minor, and the Danube basin by the barbarians of the hills of Turkestan constituted the most serious and lasting

įsiveržėliai iš tikrųjų andonizavo centrinės Europos rasių charakterį, kuris nuo tol visą laiką išliko tipiška alpinis.

3 . *Pietinė baltoji rasė.* Šią brunetų Viduržemio jūros rasę sudarė anditų ir mėlynojo žmogaus mišinys, su mažesne Andonitų kraujo dalimi negu šiaurėje. Šita grupė taip pat absorbavo žymią dalį antrinių sangikų kraujo per sachariečius. Vėlesniais laikais į šią pietinę baltosios rasės atšaką įsiliejo stiprūs anditų elementai iš rytinės Viduržemio jūros pakrantės.

Tačiau, Viduržemio jūros pakrantėse anditų nebuvo tiek daug iki klajoklių didžiųjų įsiveržimų laikų 2.500 m. pr. Kr. Sausumos kelionės ir prekyba buvo beveik nutrauktos per šituos amžius, kada klajokliai veržėsi į Viduržemio jūros rytinius rajonus. Šitas sausumos kelionių sutrikdymas sukėlė didžiulį jūrinių kelionių ir jūrinės prekybos vystymąsi; Viduržemio jūroje prekyba klestėjo maždaug prieš keturis su puse tūkstančio metų. Ir dėl tokio jūrinio kelio išsivystymo anditų palikuonys staiga išplito per visą Viduržemio jūros baseino pakrančių teritoriją.

Šitie rasiniai susimaišymai paklojo pagrindą pietinės Europos rasei, labiausiai sumaišytai iš visų. Ir nuo tų dienų šita rasė dar labiau susimaišė, daugiausia su Arabijos mėlynosiomis-geltonosiomis-anditų tautomis. Šita Viduržemio rasė, iš tiesų, yra taip laisvai susimaišiusi su aplinkinėmis tautomis, kad jos tikrai nebegalima išskirti kaip atskiros tipo, bet apskritai jos atstovai yra nedideli, pailgaveidžiai, ir brunetai.

Šiaurėje anditai karais ir vedybomis išnaikino mėlynuosius žmones, bet pietuose jų išliko didesnis skaičius. Baskai ir berberai atstovauja šitos rasės dviems išlikusioms atšakoms, bet net ir šitos tautos buvo smarkiai susimaišiusios su sachariečiais.

Toks buvo rasių susimaišymo vaizdas centrinėje Europoje apie 3.000 m. pr. Kr. Nepaisant dalinės Adominės pražangos, aukštesnieji tipai tikrai susimaišė.

Tai buvo naujojo akmens amžiaus laikai, iš dalies persipinančys su ateinančiu bronzos amžiumi. Skandinavijoje tai buvo bronzos amžius, susietas su motinos garbinimu. Pietinėje Prancūzijoje ir Ispanijoje tai buvo naujasis akmens amžius, susijęs su saulės garbinimu. Tai buvo tas laikmetis, kada buvo statomos apskritimo formos ir be stogų saulės šventovės. Europos baltosios rasės buvo energingos statybininkės, su malonumu pastatančios didingus akmenis kaip garbinimo ženklus saulei, labai panašiai, kaip jų vėlesniųjų dienų palikuonys padarė prie

of all cultural setbacks up to that time. These invaders definitely Andonized the character of the central European races, which have ever since remained characteristically Alpine.

80:9.8 (898.3) 3. *The southern white race.* This brunet Mediterranean race consisted of a blend of the Andite and the blue man, with a smaller Andonite strain than in the north. This group also absorbed a considerable amount of secondary Sangik blood through the Saharans. In later times this southern division of the white race was infused by strong Andite elements from the eastern Mediterranean.

80:9.9 (898.4) The Mediterranean coastlands did not, however, become permeated by the Andites until the times of the great nomadic invasions of 2500 B.C. Land traffic and trade were nearly suspended during these centuries when the nomads invaded the eastern Mediterranean districts. This interference with land travel brought about the great expansion of sea traffic and trade; Mediterranean sea-borne commerce was in full swing about forty-five hundred years ago. And this development of marine traffic resulted in the sudden expansion of the descendants of the Andites throughout the entire coastal territory of the Mediterranean basin.

80:9.10 (898.5) These racial mixtures laid the foundations for the southern European race, the most highly mixed of all. And since these days this race has undergone still further admixture, notably with the blue-yellow-Andite peoples of Arabia. This Mediterranean race is, in fact, so freely admixed with the surrounding peoples as to be virtually indiscernible as a separate type, but in general its members are short, long-headed, and brunet.

80:9.11 (898.6) In the north the Andites, through warfare and marriage, obliterated the blue men, but in the south they survived in greater numbers. The Basques and the Berbers represent the survival of two branches of this race, but even these peoples have been thoroughly admixed with the Saharans.

80:9.12 (898.7) This was the picture of race mixture presented in central Europe about 3000 B.C. In spite of the partial Adamic default, the higher types did blend.

80:9.13 (898.8) These were the times of the New Stone Age overlapping the oncoming Bronze Age. In Scandinavia it was the Bronze Age associated with mother worship. In southern France and Spain it was the New Stone Age associated with sun worship. This was the time of the building of the circular and roofless sun temples. The European white races were energetic builders, delighting to set up great stones as tokens to the sun, much as did their later-day descendants at Stonehenge. The vogue of sun worship indicates that this was a great period of agriculture in

Stounhendžo. Saulės garbinimo mada rodo, kad tai buvo didis žemdirbystės periodas pietinėje Europoje.

Šitos palyginti nesenos saulės garbinimo eros prietarai net ir dabar yra išlikę Bretanės liaudies papročiuose. Nors sukrikščioninti jau daugiau kaip tūkstantį penkis šimtus metų, šitie bretonai vis dar tebeturi naujojo akmens amžiaus kerų, apsaugančių nuo blogos akies. Jie tebelaiiko perkūno akmenis kaminuose kaip apsaugą nuo žaibo. Bretonai niekada nesusimaišė su Skandinavijos šiauriečiais. Jie yra pirmųjų Andonitų gyventojų vakarinėje Europoje išlikusieji palikuonys, susimaišę su Viduržemio jūros pakrantės rūšių palikuonimis.

Bet tai yra klaidingas įsitikinimas baltąsias tautas klasifikuoti kaip šiaurines, alpinės, ir Viduržemio jūros pakrantės. Iš viso buvo per daug susimaišymų, kad būtų galimas šitoks sugrupavimas. Vieni metu buvo visiškai gerai išreikštas baltosios rasės susiskirstymas į tokias klases, bet nuo to laiko įvyko plačiai paplitęs tarpusavio susimaišymas, ir daugiau šitų grupių nebeįmanoma identifikuoti su koku nors aiškumu. Net 3.000 m. pr. Kr. senovės visuomeninės grupės nebebuvo iš vienos rasės daugiau negu yra šiandieniniai Šiaurės Amerikos gyventojai.

Šita Europos kultūra penkis tūkstančius metų ir toliau vystėsi ir tam tikru laipsniu tarpusavyje maišėsi. Bet kalbos barjeras užkirtė kelią įvairių Vakarų tautų tarpusavio sąveikai iki galo. Per paskutinįjį amžių šita kultūra turėjo ir tebeturi geriausią galimybę susiliesti tarp Šiaurės Amerikos kosmopolitinių gyventojų; ir šito kontinento ateitį nulems kokybė tų rasinių faktorių, kuriems bus leidžiama įsiliesti į kontinento šiandieninius ir ateities gyventojus, o taip pat ir tas visuomeninės kultūros lygis, kuris yra palaikomas.

[Pateikta Nebadono Archangelo.]

southern Europe.

80:9.14 (899.1) The superstitions of this comparatively recent sun-worshipping era even now persist in the folkways of Brittany. Although Christianized for over fifteen hundred years, these Bretons still retain charms of the New Stone Age for warding off the evil eye. They still keep thunderstones in the chimney as protection against lightning. The Bretons never mingled with the Scandinavian Nordics. They are survivors of the original Andonite inhabitants of western Europe, mixed with the Mediterranean stock.

80:9.15 (899.2) But it is a fallacy to presume to classify the white peoples as Nordic, Alpine, and Mediterranean. There has been altogether too much blending to permit such a grouping. At one time there was a fairly well-defined division of the white race into such classes, but widespread intermingling has since occurred, and it is no longer possible to identify these distinctions with any clarity. Even in 3000 B.C. the ancient social groups were no more of one race than are the present inhabitants of North America.

80:9.16 (899.3) This European culture for five thousand years continued to grow and to some extent intermingle. But the barrier of language prevented the full reciprocation of the various Occidental nations. During the past century this culture has been experiencing its best opportunity for blending in the cosmopolitan population of North America; and the future of that continent will be determined by the quality of the racial factors which are permitted to enter into its present and future populations, as well as by the level of the social culture which is maintained.

80:9.17 (899.4) [Presented by an Archangel of Nebadon.]

81 Dokumentas. Šiuolaikinės civilizacijos vystymasis

⇐ 080

URANTIJOS KNYGA

082 ⇐

III DALIS. URANTIJOS ISTORIJA

81 DOKUMENTAS. ŠIUOLAIKINĖS
CIVILIZACIJOS VYSTYMASIS

Skyrius

ĮVADAS

1. Civilizacijos lopšys
2. Civilizacijos priemonės
3. Miestai, gamyba, ir prekyba
4. Mišrios rasės
5. Kultūrinė visuomenė
6. Civilizacijos išsaugojimas

ĮVADAS

NEPRIKLAUSOMAI nuo neįgyvendintų planų dėl pasaulio pagerinimo, numatytų Kaligastijos ir Adomo misijose, pakilimų ir nuosmukių, žmogiškųjų rūšių pagrindinė organinė evoliucija ir toliau rases nešė pirmyn žmogiškosios pažangos ir rasinio vystymosi skalėje. Evoliuciją galima uždelsti, bet jos negalima sustabdyti.

Violetinės rasės, nors kiekiu ir mažesnės negu buvo planuota, įtaka sukėlė tokį civilizacijos vystymąsi, kuris nuo Adomo dienų, nepalyginamai pranoko tą žmonijos pažangą, kuri buvo pasiekta per jos visą ankstesnę beveik milijono metų egzistenciją.

1. CIVILIZACIJOS LOPŠYS

Maždaug trisdešimt penkis tūkstančius metų laikmečiu po Adomo, civilizacijos lopšys buvo pietvakarių Azijoje, nusidriekęs nuo Nilo slėnio į rytus ir šiek tiek į šiaurę skersai šiaurinės Arabijos, per Mesopotamiją ir tolyn į Turkestaną. Ir toje teritorijoje civilizacijos sukūrimui lemiamas

PAPER 81
DEVELOPMENT OF MODERN
CIVILIZATION

SECTIONS

Introduction

1. The Cradle of Civilization
2. The Tools of Civilization
3. Cities, Manufacture, and Commerce
4. The Mixed Races
5. Cultural Society
6. The Maintenance of Civilization

INTRODUCTION

81:0.1 (900.1) REGARDLESS of the ups and downs of the miscarriage of the plans for world betterment projected in the missions of Caligastia and Adam, the basic organic evolution of the human species continued to carry the races forward in the scale of human progress and racial development. Evolution can be delayed but it cannot be stopped.

81:0.2 (900.2) The influence of the violet race, though in numbers smaller than had been planned, produced an advance in civilization which, since the days of Adam, has far exceeded the progress of mankind throughout its entire previous existence of almost a million years.

1. THE CRADLE OF CIVILIZATION

81:1.1 (900.3) For about thirty-five thousand years after the days of Adam, the cradle of civilization was in southwestern Asia, extending from the Nile valley eastward and slightly to the north across northern Arabia, through Mesopotamia, and on into Turkestan. And *climate* was the decisive factor in

faktorius buvo *klimatas*.

Būtent didieji klimato ir geologiniai pasikeitimai šiaurės Afrikoje ir vakarų Azijoje ir užbaigė Adomitų ankstyvuosius migravimus, užtvėrdami jiems kelią į Europą išsiplėtusia Viduržemio jūra ir migracijos srovę nukreipdami šiaurės ir rytų kryptimis į Turkestaną. Iki to laiko, kada šitie sausumos iškilimai ir su tuo susiję klimato pasikeitimai baigėsi, maždaug 15.000 m. pr. Kr., civilizacija buvo patekusi į pasaulinio masto aklavietę, išskyrus anditų kultūrinį fermentavimąsi ir biologinius rezervus, kuriems kelią į rytus vis dar buvo užtvėrę kalnai Azijoje, o į vakarus judėti trukdė vis besiplečiantys miškai Europoje.

Klimato evoliucija dabar netrukus turi užbaigti tai, ko padaryti nepavyko visoms kitoms pastangoms, tai yra, priversti Euroazijos žmogų atsisakyti medžioklės dėl pažangesnių užsiėmimų gyvulininkystėje ir žemdirbystėje. Evoliucija gali būti lėta, bet ji yra nepaprastai efektyvi.

Kadangi ankstyvieji žemdirbiai taip visur panaudodavo vergus, tai į fermerį anksčiau iš aukšto žiūrėjo tiek medžiotojas, tiek piemuo. Per amžius buvo manoma, kad žemę dirbti yra žema; iš čia kilo ir toji mintis, kad žemę dirbti yra prakeikimas, tuo tarpu tai yra didingiausias iš visų palaiminimų. Net Kaino ir Abelio dienomis ganyklinės gyvybės aukos buvo vertinamos labiau už žemdirbystės aukas.

Žmogus paprastai iš medžiotojo išsivystydavo į žemdirbį, pereidamas per piemens erą, tas taip pat tiko ir anditams, bet dažniau klimatinės būtinybės evoliucinis spaudimas priversdavo ištisas gentis iš medžiotojų pereiti tiesiai į sėkmingai dirbančius žemdirbius. Bet šitas tiesioginio perėjimo nuo medžioklės prie žemdirbystės reiškinys buvo tikrai tuose regionuose, kur buvo didžiulio laipsnio rasis susimaišymas su violetinės rasės palikuonimis.

Evoliucinės tautos (ypač kinai) anksti išmoko sėti sėklas ir auginti javus, pastebėję, kaip dygsta sėklos, kada jos atsitiktinai sudrėkdavo, arba kurios būdavo padedamos į kapus kaip maistas mirusiesiems. Bet per visą pietvakarių Aziją, palei derlingų upių vagas ir greta esančias lygumas, anditai įgyvendino pagerintus žemdirbystės metodus, paveldėtus iš savo protėvių, kurie žemdirbystę ir sodininkystę buvo pavertę savo pagrindiniu užsiėmimu tarp antrojo sodo ribų.

Per tūkstančius metų Adomo palikuonys augino kviečius ir miežius, kaip jų auginimas buvo patobulintas Sode, visose kalnų vietovėse iki pat šiaurinės Mesopotamijos sienos. Čia Adomo ir Adomsono palikuonys susitikdavo, prekiaudavo, ir bendraudavo vieni su kitais.

Būtent dėl šitų priverstinių gyvenimo sąlygų

the establishment of civilization in that area.

81:1.2 (900.4) It was the great climatic and geologic changes in northern Africa and western Asia that terminated the early migrations of the Adamites, barring them from Europe by the expanded Mediterranean and diverting the stream of migration north and east into Turkestan. By the time of the completion of these land elevations and associated climatic changes, about 15,000 B.C., civilization had settled down to a world-wide stalemate except for the cultural ferments and biologic reserves of the Andites still confined by mountains to the east in Asia and by the expanding forests in Europe to the west.

81:1.3 (900.5) Climatic evolution is now about to accomplish what all other efforts had failed to do, that is, to compel Eurasian man to abandon hunting for the more advanced callings of herding and farming. Evolution may be slow, but it is terribly effective.

81:1.4 (900.6) Since slaves were so generally employed by the earlier agriculturists, the farmer was formerly looked down on by both the hunter and the herder. For ages it was considered menial to till the soil; wherefore the idea that soil toil is a curse, whereas it is the greatest of all blessings. Even in the days of Cain and Abel the sacrifices of the pastoral life were held in greater esteem than the offerings of agriculture.

81:1.5 (900.7) Man ordinarily evolved into a farmer from a hunter by transition through the era of the herder, and this was also true among the Andites, but more often the evolutionary coercion of climatic necessity would cause whole tribes to pass directly from hunters to successful farmers. But this phenomenon of passing immediately from hunting to agriculture only occurred in those regions where there was a high degree of race mixture with the violet stock.

81:1.6 (901.1) The evolutionary peoples (notably the Chinese) early learned to plant seeds and to cultivate crops through observation of the sprouting of seeds accidentally moistened or which had been put in graves as food for the departed. But throughout southwest Asia, along the fertile river bottoms and adjacent plains, the Andites were carrying out the improved agricultural techniques inherited from their ancestors, who had made farming and gardening the chief pursuits within the boundaries of the second garden.

81:1.7 (901.2) For thousands of years the descendants of Adam had grown wheat and barley, as improved in the Garden, throughout the highlands of the upper border of Mesopotamia. The descendants of Adam and Adamson here met, traded, and socially mingled.

81:1.8 (901.3) It was these enforced changes in living

pasikeitimų ir atsirado tokia didžiulė žmogiškosios rasės proporcija, kuri savo dietoje vartojo tiek augalinį, tiek gyvulinį maistą. O kviečių, ryžių, ir daržovių dietos suderinimas su ganomų gyvulių mėsa reiškė didžiulį žingsnį į priekį stiprinant šitų senųjų tautų sveikatą ir gyvybingumą.

conditions which caused such a large proportion of the human race to become omnivorous in dietetic practice. And the combination of the wheat, rice, and vegetable diet with the flesh of the herds marked a great forward step in the health and vigor of these ancient peoples.

2. CIVILIZACIJOS PRIEMONĖS

Kultūros augimas remiasi civilizacijos priemonių vystymu. Ir tos priemonės, kurias žmogus naudojo tam, kad pakiltų iš laukinio pakopos, buvo veiksmingos tiksliai tokiu laipsniu, koku laipsniu jos žmogaus energiją išlaisvino tam, kad jis vykdytų aukštesnes užduotis.

Jūs tie, kurie dabar gyvenate pastarųjų dienų aplinkoje, kada ima skleistis kultūra ir kada prasideda pažanga visuomeniniuose reikaluose, kurie realiai turite šiek tiek laisvo laiko, kada galite *pagalvoti* apie visuomenę ir civilizaciją, tada turite neišleisti iš akiračio to fakto, kad jūsų ankstyvieji protėviai turėjo mažai arba neturėjo laisvalaikio, kuris galėtų būti paskirtas giliems apmąstymams ir samprotavimams apie visuomenę.

Žmogiškojoje civilizacijoje pirmieji keturi didieji žingsniai į priekį buvo:

1. Ugnies sutramdymas.
2. Gyvūnų prisijaukinimas.
3. Belaisvių pavertimas vergais.
4. Privati nuosavybė.

Nors ugnis, pirmasis didysis atradimas, galiausiai atrakino mokslo pasaulio duris, bet šiuo požiūriu primityviajam žmogui ji turėjo nedidelės vertės. Jis atsisakė įprastus reiškinius paaiškinti natūraliomis priežastimis.

Paklausus, iš kur atsirado ugnis, paprasta istorija apie Andoną ir titną greitai buvo pakeista legenda, kaip kažkoks Prometėjas ją pavogė iš dangaus. Senovės žmonės ieškojo viršgamtinio paaiškinimo visiems gamtos reiškiniams, kurie pranoko jų asmeninio suvokimo ribas; ir daugelis šiuolaikinių žmonių daro tą patį iki šiol. Vadinamųjų gamtinių reiškinių nuasmeninimui prireikė amžių, ir tai dar nėra užbaigta. Bet nuoširdus, sąžiningas, ir bebaimis tikrųjų priežasčių ieškojimas pagimdė šiuolaikinį mokslą: Jis astrologiją pavertė astronomija, alchemiją išvystė į chemiją, ir magiją padarė medicina.

Amžiuje iki mašinų vienintelis būdas, kuriuo žmogus galėjo padaryti darbą jo pats nedirbdamas buvo panaudojus gyvulį. Gyvulių prijaukinimas jam suteikė gyvus instrumentus, kurių išmintingas panaudojimas parengė dirvą tiek žemdirbystei, tiek transportui. Ir be šitų gyvūnų

2. THE TOOLS OF CIVILIZATION

81:2.1 (901.4) The growth of culture is predicated upon the development of the tools of civilization. And the tools which man utilized in his ascent from savagery were effective just to the extent that they released man power for the accomplishment of higher tasks.

81:2.2 (901.5) You who now live amid latter-day scenes of budding culture and beginning progress in social affairs, who actually have some little spare time in which to *think* about society and civilization, must not overlook the fact that your early ancestors had little or no leisure which could be devoted to thoughtful reflection and social thinking.

81:2.3 (901.6) The first four great advances in human civilization were:

- 81:2.4 (901.7) 1. The taming of fire.
- 81:2.5 (901.8) 2. The domestication of animals.
- 81:2.6 (901.9) 3. The enslavement of captives.
- 81:2.7 (901.10) 4. Private property.

81:2.8 (901.11) While fire, the first great discovery, eventually unlocked the doors of the scientific world, it was of little value in this regard to primitive man. He refused to recognize natural causes as explanations for commonplace phenomena.

81:2.9 (901.12) When asked where fire came from, the simple story of Andon and the flint was soon replaced by the legend of how some Prometheus stole it from heaven. The ancients sought a supernatural explanation for all natural phenomena not within the range of their personal comprehension; and many moderns continue to do this. The depersonalization of so-called natural phenomena has required ages, and it is not yet completed. But the frank, honest, and fearless search for true causes gave birth to modern science: It turned astrology into astronomy, alchemy into chemistry, and magic into medicine.

81:2.10 (901.13) In the premachine age the only way in which man could accomplish work without doing it himself was to use an animal. Domestication of animals placed in his hands living tools, the intelligent use of which prepared the way for both agriculture and transportation. And without these

žmogus nebūtų galėjęs iškilti iš primityvaus būvio iki vėlesnės civilizacijos lygių.

Didžioji dalis gyvūnų, geriausiai tinkamų prijaikinimui, buvo Azijoje, ypač centriniuose regionuose ir iki pietvakarinių regionų. Tai buvo viena priežastis, kodėl civilizacija toje vietovėje vystėsi greičiau negu kitose pasaulio dalyse. Didelė dalis šitų gyvūnų iki to meto buvo prijaukinti du kartus, ir anditų amžiuje jie buvo iš naujo prijaukinti dar kartą. Bet šuo buvo likęs su medžiotojais visą tą laiką nuo to momento prieš daug daug metų, kada jį priėmė mėlynasis žmogus.

Turkestano anditai buvo pirmosios tautos, kurios plačiai prijaukino arklį, ir tai yra antroji priežastis, kodėl jų kultūra taip ilgai buvo vyraujanti. Iki 5.000 m. pr. Kr. Mesopotamijos, Turkestano, ir Kinijos fermeriai buvo pradėję auginti avis, ožkas, karves, kupranugarius, arklius, vištas, ir dramblius. Nešuliams gabenti jie naudojo jaučius, kupranugarius, arklius, ir jakus. Vienu metu žmogus ir pats buvo nešulių gyvulys. Kažkada vienas mėlynosios rasės valdovas savo kolonijoje turėjo vieną šimtą tūkstančių vyrų nešulių nešikų.

Vergovės ir žemės privačios nuosavybės institutai atėjo drauge su žemdirbyste. Vergovė pakėlė šeimininko pragyvenimo lygį ir suteikė daugiau laisvalaikio visuomeninei kultūrai.

Laukinis yra gamtos vergas, bet mokslinė civilizacija žmonijai palaipsniui suteikia vis daugiau laisvės. Gyvulių, ugnies, vėjo, vandens, elektros, ir kitų neatrastų energijos šaltinių dėka žmogus išsilaisvino, ir toliau laisvinsis, iš būtinybės nepaliaujamai sunkiai dirbti. Nepriklausomai nuo praeinančių rūpesčių, kuriuos sukelia mašinų išradimų išplitimas, galutinė nauda, kuri turi būti gauta dėl tokių mechaninių išradimų, yra neįkainojama. Civilizacija niekada negali klestėti, tuo labiau jos negalima sukurti tol, kol žmogus neturi *laisvalaikio* tam, kad mąstyti, planuoti, ir įsivaizduoti naujus ir geresnius metodus, kaip nuveikti darbus.

Iš pradžių žmogus tiesiog įsitaisė sau pastogę, gyveno po išsikišusiomis uolomis arba apsisistodavo urvuose. Vėliau jis pritaikė tokias natūralias medžiagas, kaip medį ir akmenį, tam, kad sukurtų šeimos pirkelę. Pagaliau jis įžengė į namų statybos kūrybinį etapą, išmoko pagaminti plytas ir kitokias statybines medžiagas.

Turkestano kalnų tautos buvo pirmosios iš labiau šiuolaikinių rasių, kurios statėsi namus iš medžio, namus, kurie buvo visiškai panašūs į Amerikos pionierių gyventojų pirmąsias iš rąstų suręstas pirkles. Visur tose lygumose žmogaus būstai buvo statomi iš plytų; vėliau, iš degtų plytų.

animals man could not have risen from his primitive estate to the levels of subsequent civilization.

81:2.11 (902.1) Most of the animals best suited to domestication were found in Asia, especially in the central to southwest regions. This was one reason why civilization progressed faster in that locality than in other parts of the world. Many of these animals had been twice before domesticated, and in the Andite age they were retamed once again. But the dog had remained with the hunters ever since being adopted by the blue man long, long before.

81:2.12 (902.2) The Andites of Turkestan were the first peoples to extensively domesticate the horse, and this is another reason why their culture was for so long predominant. By 5000 B.C. the Mesopotamian, Turkestan, and Chinese farmers had begun the raising of sheep, goats, cows, camels, horses, fowls, and elephants. They employed as beasts of burden the ox, camel, horse, and yak. Man was himself at one time the beast of burden. One ruler of the blue race once had one hundred thousand men in his colony of burden bearers.

81:2.13 (902.3) The institutions of slavery and private ownership of land came with agriculture. Slavery raised the master's standard of living and provided more leisure for social culture.

81:2.14 (902.4) The savage is a slave to nature, but scientific civilization is slowly conferring increasing liberty on mankind. Through animals, fire, wind, water, electricity, and other undiscovered sources of energy, man has liberated, and will continue to liberate, himself from the necessity for unrelenting toil. Regardless of the transient trouble produced by the prolific invention of machinery, the ultimate benefits to be derived from such mechanical inventions are inestimable. Civilization can never flourish, much less be established, until man has *leisure* to think, to plan, to imagine new and better ways of doing things.

81:2.15 (902.5) Man first simply appropriated his shelter, lived under ledges or dwelt in caves. Next he adapted such natural materials as wood and stone to the creation of family huts. Lastly he entered the creative stage of home building, learned to manufacture brick and other building materials.

81:2.16 (902.6) The peoples of the Turkestan highlands were the first of the more modern races to build their homes of wood, houses not at all unlike the early log cabins of the American pioneer settlers. Throughout the plains human dwellings were made of brick; later on, of burned bricks.

Senesnės paupių rasės savo trobeles statydavosi, įsmeigdamos aukštus polius į žemę apskritimu; tada viršūnes sujungdavo, padarydamos pirkelai karkaso rėmus, kurie skersai būdavo perpinami nendrėmis, visas kūrinys primindavo didžiulį apverstą krepšį. Tada šitą statinį iš išorės buvo galima apdrėbti moliu, ir, kada jis saulėje išdžiūdavo, tada tapdavo labai naudingu būstu, atspariu įvairiems orams.

Būtent iš šitų pirmųjų trobelių savarankiškai kilo vėlesnė mintis pinti įvairių rūšių krepšius. Vienoje grupėje mintis padaryti molinių indų kilo tada, kada buvo pastebėta, kokį rezultatą duoda drėgno molio užtepimas ant tokių polių karkaso. Molio dirbinių užgrūdinimo degimu galimybė buvo atrasta tada, kada viena iš tokių moliu dengtų primitivių trobelių atsitiktinai sudegė. Senovės dienų veiklos rūšys daug kartų kildavo iš atsitiktinių įvykių, kurie lydėdavo ankstyvųjų tautų kasdienį gyvenimą. Bent jau tai buvo beveik visiška tiesa, kalbant apie žmonijos evoliucinį vystymąsi iki Adomo atvykimo.

Nors keramiką pirmą kartą įvedė Princo personalas maždaug prieš pusę milijono metų, bet molinių indų gaminimas buvo nutrūkęs daugiau negu vieną šimtą penkiasdešimt tūkstančių metų. Tik tai Persijos įlankos pakrantės noditai, gyvenę iki šumerų, tebedirbo molinius indus. Keramiką buvo atgaivinta Adomo laikais. Šito meno platinimas buvo tuo pačiu metu, kada plėtėsi dykumų teritorijos Afrikoje, Arabijoje, ir centrinėje Azijoje, ir iš Mesopotamijos, viena po kitos einančiomis tobulėjančio metodo bangomis jis pasklido po rytų pusrutulį.

Šitas anditų amžiaus civilizacijas nevisada galima nustatyti pagal jų keramikos ar kitų menų etapus. Žmogiškosios evoliucijos sklandų kursą milžinišku laipsniu sukomplikavo tiek Dalamatijos, tiek Edeno režimai. Dažnai pasirodo, jog vėlesnės vazos ir namų apyvokos daiktai yra menkesni už grynesnių anditų tautų ankstesnius produktus.

3. MIESTAI, GAMYBA, IR PREKYBA

Dėl klimatinio sąlygų pasikeitimo Turkestano turtingų, atvirų žolė apaugusių medžioklės ir ganyklų teritorijų sunaikinimas, prasidėjęs apie 12.000 m. pr. Kr., šitų regionų žmones privertė imtis naujų veiklos formų ir primitivios gamybos. Vieni ėmė auginti naminius gyvulius, kiti tapo žemdirbiais arba iš vandens gaunamo maisto surinkėjais, bet aukštesnio tipo anditų intelektai pasirinko prekybą ir gamybą. Tai net tapo ir papročiu ištisoms gentims pasišvęsti vienos veiklos rūšies vystymui. Nuo Nilo slėnio iki

81:2.17 (902.7) The older river races made their huts by setting tall poles in the ground in a circle; the tops were then brought together, making the skeleton frame for the hut, which was interlaced with transverse reeds, the whole creation resembling a huge inverted basket. This structure could then be daubed over with clay and, after drying in the sun, would make a very serviceable weatherproof habitation.

81:2.18 (902.8) It was from these early huts that the subsequent idea of all sorts of basket weaving independently originated. Among one group the idea of making pottery arose from observing the effects of smearing these pole frameworks with moist clay. The practice of hardening pottery by baking was discovered when one of these clay-covered primitive huts accidentally burned. The arts of olden days were many times derived from the accidental occurrences attendant upon the daily life of early peoples. At least, this was almost wholly true of the evolutionary progress of mankind up to the coming of Adam.

81:2.19 (903.1) While pottery had been first introduced by the staff of the Prince about one-half million years ago, the making of clay vessels had practically ceased for over one hundred and fifty thousand years. Only the gulf coast pre-Sumerian Nodites continued to make clay vessels. The art of pottery making was revived during Adam's time. The dissemination of this art was simultaneous with the extension of the desert areas of Africa, Arabia, and central Asia, and it spread in successive waves of improving technique from Mesopotamia out over the Eastern Hemisphere.

81:2.20 (903.2) These civilizations of the Andite age cannot always be traced by the stages of their pottery or other arts. The smooth course of human evolution was tremendously complicated by the regimes of both Dalamatia and Eden. It often occurs that the later vases and implements are inferior to the earlier products of the purer Andite peoples.

3. CITIES, MANUFACTURE, AND COMMERCE

81:3.1 (903.3) The climatic destruction of the rich, open grassland hunting and grazing grounds of Turkestan, beginning about 12,000 B.C., compelled the men of those regions to resort to new forms of industry and crude manufacturing. Some turned to the cultivation of domesticated flocks, others became agriculturists or collectors of water-borne food, but the higher type of Andite intellects chose to engage in trade and manufacture. It even became the custom for entire tribes to dedicate themselves to the development

Hindukušo kalnų grandinės ir nuo Gango iki Geltonosios upės pagrindiniu labiau išsivysčiusių tautų verslu tapo žemės dirbimas, su prekyba kaip šalutine veikla.

Prekybos padidėjimas ir išaugęs įvairių prekybinių prekių gaminimas iš žaliavų buvo tiesioginė įtaka tam, jog susikurtų tos ankstyvosios ir pusiau taikios bendruomenės, kurios buvo tokios įtakingos skleidžiant kultūrą ir civilizacijos pasiekimus. Iki intensyvios pasaulio prekybos eros, visuomeninės bendruomenės buvo gentinės — išsiplėtusios šeimyninės grupės. Prekyba suartino skirtingas žmoniškųjų būtybių rūšis, tokiu būdu prisidėdama prie greitesnio kultūros sukryžminimo.

Maždaug prieš dvylika tūkstančių metų aušo nepriklausomų miestų aušra. Ir šiuos primityvios prekybos ir gamybos miestus visuomet supo žemdirbystės ir galvijų auginimo zonos. Nors tai yra tiesa, jog gamybą skatino pragyvenimo lygio kilimas, bet jūs neturėtumėte susidaryti klaidingos nuomonės apie ankstyvojo miestieiško gyvenimo įmantrumus. Ankstyvosios rasės nebuvo per daug tvarkingos ir švarios, ir vidutinė primityvi bendruomenė tiesiog dėl purvo ir šiukšlių sancaupų pakildavo nuo vienos iki dviejų pėdų kas dvidešimt penkerius metus. Kai kurie senieji miestai taip pat labai greitai kilo virš aplinkui buvusios žemės, nes juose stovėjusios nedegto purvo pirkelės buvo trumpalaikės, ir buvo paprotys naujus būstus statyti tiesiai ant senojo būsto griuvėsių.

Platus metalų panaudojimas buvo ankstyvųjų pramonės ir prekybos miestų eros bruožas. Jūs jau suradote bronzos kultūrą Turkestane, kuri buvo iki 9.000 m. pr. Kr., ir anditai taip pat anksti išmoko apdirbti geležį, auksą, ir varį. Bet sąlygos buvo visiškai skirtingos toli nuo labiau išsivysčiusių civilizacijos centrų. Nebuvo atskirų periodų, tokių, kaip akmens, bronzos, ir geležies amžių; visi trys egzistavo tuo pačiu metu skirtingose vietovėse.

Auksas buvo pirmasis metalas, kurio ieškojo žmogus; jį buvo lengva apdirbti, ir iš pradžių jis buvo naudojamas tik kaip papuošalas. Po to buvo imtas naudoti varis, bet pradėtas naudoti plačiai tik tada, kada buvo sumaišytas su alavu, kad sudarytų kietesnę bronzą. Vario sumaišymą su alavu, kad pasidarytų bronzą, atrado vienas iš Turkestano adomsonitų, kurių vario šachtos atsitiktinai buvo išsidėsčiusios išilgai alavo klodų.

Atsiradus primityviai gamybai ir pramonės pradmenims, prekyba greitai tapo pačiu galingiausiu poveikiu skleidžiant kultūrinę civilizaciją. Prekybinių kelių atsiradimas sausumoje ir jūroje smarkiai palengvino keliavimą ir kultūrų susimaišymą, o taip pat ir civilizacijų susiliejimą. Iki 5.000 m. pr. Kr. arklys buvo plačiai

of a single industry. From the valley of the Nile to the Hindu Kush and from the Ganges to the Yellow River, the chief business of the superior tribes became the cultivation of the soil, with commerce as a side line.

81:3.2 (903.4) The increase in trade and in the manufacture of raw materials into various articles of commerce was directly instrumental in producing those early and semipeaceful communities which were so influential in spreading the culture and the arts of civilization. Before the era of extensive world trade, social communities were tribal — expanded family groups. Trade brought into fellowship different sorts of human beings, thus contributing to a more speedy cross-fertilization of culture.

81:3.3 (903.5) About twelve thousand years ago the era of the independent cities was dawning. And these primitive trading and manufacturing cities were always surrounded by zones of agriculture and cattle raising. While it is true that industry was promoted by the elevation of the standards of living, you should have no misconception regarding the refinements of early urban life. The early races were not overly neat and clean, and the average primitive community rose from one to two feet every twenty-five years as the result of the mere accumulation of dirt and trash. Certain of these olden cities also rose above the surrounding ground very quickly because their unbaked mud huts were short-lived, and it was the custom to build new dwellings directly on top of the ruins of the old.

81:3.4 (903.6) The widespread use of metals was a feature of this era of the early industrial and trading cities. You have already found a bronze culture in Turkestan dating before 9000 B.C., and the Andites early learned to work in iron, gold, and copper, as well. But conditions were very different away from the more advanced centers of civilization. There were no distinct periods, such as the Stone, Bronze, and Iron Ages; all three existed at the same time in different localities.

81:3.5 (904.1) Gold was the first metal to be sought by man; it was easy to work and, at first, was used only as an ornament. Copper was next employed but not extensively until it was admixed with tin to make the harder bronze. The discovery of mixing copper and tin to make bronze was made by one of the Adamsonites of Turkestan whose highland copper mine happened to be located alongside a tin deposit.

81:3.6 (904.2) With the appearance of crude manufacture and beginning industry, commerce quickly became the most potent influence in the spread of cultural civilization. The opening up of the trade channels by land and by sea greatly facilitated travel and the mixing of cultures as well as the blending of civilizations. By 5000 B.C. the

naudojamas visuose civilizuotuose ir pusiau civilizuotuose kraštuose. Šitos vėlesnės rasės turėjo ne tik prijuokintą arklių, bet taip pat ir įvairių rūšių vežimų ir dviejų ratų kinkinių. Per amžius iki to laiko, buvo naudojamas ratas, bet dabar taip sumontuoti vežimai buvo panaudojami visuotinai tiek prekyboje, tiek kare.

Keliaujantis prekybininkas ir klajojantis tyrinėtojas istorinės civilizacijos vystymuisi padarė daugiau negu visi kiti poveikiai kartu paimti. Kariniai užkariavimai, kolonizavimas, ir misionieriškos misijos, kurias puoselėjo vėlesniosios religijos, taip pat buvo kultūros skleidimo faktoriai; bet jie visi buvo antraeiliai palyginus su prekybiniais ryšiais, kuriuos visą laiką spartino greitai besivystančios veiklos taikomieji menai ir mokslai.

Adominių rūšių palikuonių įliejimas į žmogiškąsias rases ne tik pagreitino civilizacijos spartą, bet taip pat smarkiai skatino jų polinkį rizikuoti ir tyrinėti, taip, kad didžiąją dalį Eurazijos ir šiaurinės Azijos greitai užėmė sparčiai gausėjantys anditų mišrūs palikuonys.

4. MIŠRIOS RASĖS

Pasiekus istorinių laikų aušrą, visoje Euroazijoje, šiaurinėje Afrikoje, ir Ramiojo vandenyno salose gyvena sumaišytos žmonių rasės. Ir šiandieninės rasės yra kilusios iš Urantijos penkių pagrindinių žmogiškųjų rasių palikuonių daugiakarčio susimaišymo.

Kiekvienai iš Urantijos rasių buvo būdingos tam tikros išskiriančios fizinės savybės. Adonitai ir noditai buvo pailgaveidžiai; Andonitai buvo plačiaveidžiai. Sangikų rasės buvo apskritaveidės, geltonieji ir mėlynieji žmonės turėjo polinkį į plačiaveidiškumą. Mėlynosios rasės, kada susimaišė su Andonitų rūšimis, tapo aiškiai plačiaveidėmis. Antriniai sangikai buvo nuo apskritaveidžių iki pailgaveidžių.

Nors šitie kaukolės matmenys yra naudingi iššifruojant rasinę kilmę, bet griaučiai kaip visuma yra nepalyginamai patikimesni. Ankstyvajame Urantijos rasių vystymosi etape iš pradžių buvo penki skirtingi skeleto struktūros tipai.

1. Andoninis, Urantijos aborigenų.
2. Pirminių sangikų, raudonasis, geltonasis, ir mėlynasis.
3. Antrinių sangikų, oranžinis, žaliasis, ir indigo.
4. Noditų, dalamatijiečių palikuonys.

horse was in general use throughout civilized and semicivilized lands. These later races not only had the domesticated horse but also various sorts of wagons and chariots. Ages before, the wheel had been used, but now vehicles so equipped became universally employed both in commerce and war.

81:3.7 (904.3) The traveling trader and the roving explorer did more to advance historic civilization than all other influences combined. Military conquests, colonization, and missionary enterprises fostered by the later religions were also factors in the spread of culture; but these were all secondary to the trading relations, which were ever accelerated by the rapidly developing arts and sciences of industry.

81:3.8 (904.4) Infusion of the Adamic stock into the human races not only quickened the pace of civilization, but it also greatly stimulated their proclivities toward adventure and exploration to the end that most of Eurasia and northern Africa was presently occupied by the rapidly multiplying mixed descendants of the Andites.

4. THE MIXED RACES

81:4.1 (904.5) As contact is made with the dawn of historic times, all of Eurasia, northern Africa, and the Pacific Islands is overspread with the composite races of mankind. And these races of today have resulted from a blending and reblending of the five basic human stocks of Urantia.

81:4.2 (904.6) Each of the Urantia races was identified by certain distinguishing physical characteristics. The Adamites and Nodites were long-headed; the Andonites were broad-headed. The Sangik races were medium-headed, with the yellow and blue men tending to broad-headedness. The blue races, when mixed with the Andonite stock, were decidedly broad-headed. The secondary Sangiks were medium- to long-headed.

81:4.3 (904.7) Although these skull dimensions are serviceable in deciphering racial origins, the skeleton as a whole is far more dependable. In the early development of the Urantia races there were originally five distinct types of skeletal structure:

- 81:4.4 (904.8) 1. Andonic, Urantia aborigines.
- 81:4.5 (904.9) 2. Primary Sangik, red, yellow, and blue.
- 81:4.6 (904.10) 3. Secondary Sangik, orange, green, and indigo.
- 81:4.7 (904.11) 4. Nodites, descendants of the

5. Adomity, violetinė rasė.

Kada šitos penkios didžiosios rasinės grupės plačiai maišėsi, tada nuolatinis susimaišymas turėjo polinkį užtemdyti Andonitų tipą sangikų paveldėjimo dominavimu. Laplandai ir eskimai yra Andonitų ir sangikų mėlynųjų rasių mišinys. Jų skeletai priartėja arčiausiai prie to, kas yra išsaugota iš aborigeninio andoninio tipo. Bet Adomitai ir noditai su kitomis rasėmis taip susimaišė, kad juos galima būtų nustatyti tikrai kaip apibendrintą kaukazoido kategoriją.

Todėl, apskritai, kada paskutiniųjų dvidešimties tūkstančių metų žmogiškosios liekanos bus iškasamos iš žemės, tada bus neįmanoma aiškiai atskirti tų penkių pirminių tipų. Tokių skeleto struktūrų studijavimas atskleis, jog žmonija dabar yra suskirstyta į apytiksliai tris klases:

1. *Kaukazoidinė*— noditų ir Adominių rasių palikuonių anditų mišinį, kurį toliau modifikavo pirminių ir (šiek tiek) antrinių sangikų priemaišos ir žymus andoninis hibridizavimas. Į šią grupę yra įtrauktos Vakarų baltosios rasės, drauge su kai kuriomis Indijos ir Uralo-Altajaus tautomis. Šitoje atšakoje vienijantis faktorius yra anditų palikimo didesnis ar mažesnis santykis.

2. *Mongoloidinė*— pirminių sangikų tipą, įskaitant pirmines raudonųjų, geltonųjų, ir mėlynųjų rases. Kinai ir Amerindai priklauso šitai grupei. Europoje mongoloido tipą modifikavo antrinių sangikų ir andoninis mišinys; dar daugiau modifikavo anditų įsiliejimas. Į šią klasifikaciją yra įtrauktos malajų ir kitos Indonezijos tautos, nors antrinių sangikų kraujo jos turi didesnę procentą.

3. *Negroidinė*— antrinių sangikų tipą, kuris iš pradžių apėmė oranžinę, žaliąją, ir indigo rases. Tai yra tas tipas, kurį geriausiai iliustruoja negrai, ir jis yra sutinkamas visoje Afrikoje, Indijoje, ir Indonezijoje, kur gyvena antrinių sangikų rasės.

Šiaurės Kinijoje yra tam tikras kaukazoido ir mongoloido tipų mišinys; Levante kaukazoidas ir negroidas susimaišė; Indijoje, kaip ir Pietų Amerikoje, yra visi trys tipai. Ir šitų trijų išlikusių tipų griaučių duomenys vis dar tebėra nepasikeitę ir padeda identifikuoti šiandieninių žmoniškųjų rasių protėvius.

5. KULTŪRINĖ VISUOMENĖ

Biologinė evoliucija ir kultūrinė civilizacija nebūtinai yra tarpusavyje susijusios; organinė evoliucija bet kuriame amžiuje gali netrukdomai

Dalamatians.

81:4.8 (904.12) 5. Adamites, the violet race.

81:4.9 (904.13) As these five great racial groups extensively intermingled, continual mixture tended to obscure the Andonite type by Sangik hereditary dominance. The Lapps and the Eskimos are blends of Andonite and Sangik-blue races. Their skeletal structures come the nearest to preserving the aboriginal Andonic type. But the Adamites and the Nodites have become so admixed with the other races that they can be detected only as a generalized Caucasoid order.

81:4.10 (905.1) In general, therefore, as the human remains of the last twenty thousand years are unearthed, it will be impossible clearly to distinguish the five original types. Study of such skeletal structures will disclose that mankind is now divided into approximately three classes:

81:4.11 (905.2) 1. *The Caucasoid* — the Andite blend of the Nodite and Adamic stocks, further modified by primary and (some) secondary Sangik admixture and by considerable Andonic crossing. The Occidental white races, together with some Indian and Turanian peoples, are included in this group. The unifying factor in this division is the greater or lesser proportion of Andite inheritance.

81:4.12 (905.3) 2. *The Mongoloid* — the primary Sangik type, including the original red, yellow, and blue races. The Chinese and Amerinds belong to this group. In Europe the Mongoloid type has been modified by secondary Sangik and Andonic mixture; still more by Andite infusion. The Malayan and other Indonesian peoples are included in this classification, though they contain a high percentage of secondary Sangik blood.

81:4.13 (905.4) 3. *The Negroid* — the secondary Sangik type, which originally included the orange, green, and indigo races. This is the type best illustrated by the Negro, and it will be found through Africa, India, and Indonesia wherever the secondary Sangik races located.

81:4.14 (905.5) In North China there is a certain blending of Caucasoid and Mongoloid types; in the Levant the Caucasoid and Negroid have intermingled; in India, as in South America, all three types are represented. And the skeletal characteristics of the three surviving types still persist and help to identify the later ancestry of present-day human races.

5. CULTURAL SOCIETY

81:5.1 (905.6) Biologic evolution and cultural civilization are not necessarily correlated; organic evolution in any age may proceed unhindered in

vystytis į priekį per patį kultūros nuosmukį. Tačiau kada bus apžvelgiami žmogiškosios istorijos ilgi laikotarpiai, tada bus pastebima, kad galiausiai evoliucija ir kultūra yra susietos taip, kaip priežastis ir pasekmė. Evoliucija gali vystytis be kultūros, bet kultūrinė civilizacija neklesti be atitinkamo ankstesniojo rasinio išsivystymo pagrindo. Adomas ir Ieva neįvedė nė vieno civilizacijos atributo, kuris būtų buvęs svetimas žmogiškosios visuomenės vystymuisi, bet Adominis kraujas iš tikrųjų padidino rasių įgimtus sugebėjimus ir iš tikrųjų paspartino ekonominio vystymosi ir pramonės pažangos žingsnį. Adomo savęs padovanojimas pagerino rasių smegenų pajėgumą, tuo smarkiai paspartindamas natūralios evoliucijos procesus.

Žemdirbystės, gyvulių prijaikinimo, ir pagerintos architektūros dėka žmonija palaipsniui nugalėjo tai, kas buvo blogiausia nenutrūkstamoje kovoje gyventi, ir ėmė svarstyti, kuo pasaldinti gyvenimo procesą; ir tai buvo siekimo pradžia visą laiką turėti aukštesnį materialų patogumų standartą. Gamybės ir pramonės dėka žmogus palaipsniui padidina mirtingojo gyvenimo malonumų turinį.

Bet kultūrinė visuomenė nėra paveldėtos teisės didis ir geradariškas klubas, kuriame žmonės gimsta su laisva naryste ir visiška lygybe. Vietoje šito tai yra išaukštinta ir visą laiką besivystanti žemės darbininkų gildija, į savo gretas priimanti tik tai šių sunkiai dirbančiųjų kilminguosius, kurie stengiasi pasaulį paversti geresne vieta, kurioje jų vaikai ir jų vaikų vaikai galės gyventi ir vystytis vėlesniaisiais amžiais. Ir šita civilizacijos gildija reikalauja didžiulio stojamojo mokesčio, verčia laikytis griežtos ir rūšios drausmės, skiria sunkias bausmes visiems sektantams ir nepritaikėliams, tuo tarpu ji suteikia labai nedaug asmeninių teisių ar privilegijų, išskyrus tai, jog padidina saugumą nuo bendrų pavojų ir rasinės pražūties.

Visuomeninis susivienijimas yra išlikimo apsidraudimo forma, kurią žmogiškosios būtybės suvokė kaip esančią naudingą; dėl to didžioji dauguma individų noriai sumoka savojo aš paaukojimo ir asmeninės laisvės suvaržymo kainą, kurios iš savo narių reikalauja visuomenė už šitą padidintą grupinę apsaugą. Trumpai sakant, šiandieninis visuomeninis mechanizmas yra mėginimų ir klaidų draudimo planas, sumanytas tam, jog suteiktų tam tikrą garantijos ir apsaugos laipsnį, kad nebūtų sugrįžta prie tų baisių ir antvisuomeninių sąlygų, kurios buvo būdingos žmogiškosios rasės ankstyviesiems patyrimams.

Tokiu būdu visuomenė tampa bendradarbiaujančiu organizmu tam, jog užtikrintų pilietinę laisvę institucijų dėka, ekonominę laisvę

the very midst of cultural decadence. But when lengthy periods of human history are surveyed, it will be observed that eventually evolution and culture become related as cause and effect. Evolution may advance in the absence of culture, but cultural civilization does not flourish without an adequate background of antecedent racial progression. Adam and Eve introduced no art of civilization foreign to the progress of human society, but the Adamic blood did augment the inherent ability of the races and did accelerate the pace of economic development and industrial progression. Adam's bestowal improved the brain power of the races, thereby greatly hastening the processes of natural evolution.

81:5.2 (905.7) Through agriculture, animal domestication, and improved architecture, mankind gradually escaped the worst of the incessant struggle to live and began to cast about to find wherewith to sweeten the process of living; and this was the beginning of the striving for higher and ever higher standards of material comfort. Through manufacture and industry man is gradually augmenting the pleasure content of mortal life.

81:5.3 (906.1) But cultural society is no great and beneficent club of inherited privilege into which all men are born with free membership and entire equality. Rather is it an exalted and ever-advancing guild of earth workers, admitting to its ranks only the nobility of those toilers who strive to make the world a better place in which their children and their children's children may live and advance in subsequent ages. And this guild of civilization exacts costly admission fees, imposes strict and rigorous disciplines, visits heavy penalties on all dissenters and nonconformists, while it confers few personal licenses or privileges except those of enhanced security against common dangers and racial perils.

81:5.4 (906.2) Social association is a form of survival insurance which human beings have learned is profitable; therefore are most individuals willing to pay those premiums of self-sacrifice and personal-liberty curtailment which society exacts from its members in return for this enhanced group protection. In short, the present-day social mechanism is a trial-and-error insurance plan designed to afford some degree of assurance and protection against a return to the terrible and antisocial conditions which characterized the early experiences of the human race.

81:5.5 (906.3) Society thus becomes a co-operative scheme for securing civil freedom through institutions, economic freedom through capital and

kapitalo ir išradimų dėka, visuomeninę laisvę kultūros dėka, ir laisvę nuo prievartos viešosios tvarkos palaikymo dėka.

Galia netampa teisumu, bet ji tikrai priverčia įgyvendinti kiekvienos vėlesniosios kartos bendrai pripažintas teises. Pirminė valdymo misija yra teisės apibrėžimas, klasinių skirtumų teisingas ir sąžiningas reguliavimas, ir galimybių lygybės įgyvendinimas sutinkamai su įstatymų taisyklėmis. Kiekviena žmogiškoji teisė yra susijusi su visuomenine pareiga; grupinė teisė yra draudimo mechanizmas, kuris neišvengiamai reikalauja, jog griežta įmoka už grupinę tarnystę būtų sumokėta iki galo. O grupinės teisės, taip pat ir individų teisės, turi būti saugomos, įskaitant ir lytinių polinkių reguliavimą.

Laisvė, pavaldi grupės reguliavimui, yra visuomeninės evoliucijos teisėtas tikslas. Laisvė be apribojimo yra tuščia ir užgaidi nepastovių ir maištingų žmogiškųjų protų svajonė.

6. CIVILIZACIJOS IŠSAUGOJIMAS

Nors biologinė evoliucija visą laiką vystėsi į viršų, bet didelė dalis kultūrinės evoliucijos iš Eufrato slėnio išėjo bangomis, kurios, laikui einant, viena po kitos silpnėjo, kol galiausiai visi gryniosios linijos Adominiai palikuonys buvo pasklidę, kad praturtintų Azijos ir Europos civilizacijas. Rasės susimaišė ne iki galo, bet jų civilizacijos iš tiesų susimaišė žymiu laipsniu. Kultūra palaipsniui tikrai plito po visą pasaulį. Ir šitą civilizaciją privalu išlaikyti ir puoselėti, kadangi šiandien neegzistuoja jokių naujų kultūros šaltinių, nėra anditų, kad suteiktų gyvybingumą ir stimuliuotų civilizacijos evoliucijos lėtą pažangą.

Toji civilizacija, kuri dabar vystosi Urantijoje, iškilo iš tokių faktorių ir remiasi tokiais faktoriais, kaip:

1 . *Gamtinės aplinkybės.* Materialios civilizacijos prigimtį ir laipsnį didele dalimi apsprendžia prieinami gamtiniai resursai. Klimatas, oras, ir daugybė fizinių sąlygų yra faktoriai kultūros evoliucijoje.

Prasidedant anditų erai, visame pasaulyje tebuvo tikrai dvi atviros didžiulės ir turtingos medžioklės teritorijos. Viena buvo Šiaurės Amerikoje, ir joje buvo išplitę Amerindai; kita buvo į šiaurę nuo Turkestano, ir ją iš dalies užėmė andoninė-geltonoji rasė. Rasė ir klimatas buvo lemiami faktoriai aukštesnės kultūros evoliucijoje pietvakarių Azijoje. Anditai buvo didi tauta, bet lemiamas faktorius, nulėmęs jų civilizacijos kursą, buvo didėjantis sausringumas Irane, Turkestane, ir Sinkiange, kuris juos *privertė* išrasti ir priimti naujus ir išvystytus metodus, kaip išsimaitinti iš

invention, social liberty through culture, and freedom from violence through police regulation.

81:5.6 (906.4) Might does not make right, but it does enforce the commonly recognized rights of each succeeding generation. The prime mission of government is the definition of the right, the just and fair regulation of class differences, and the enforcement of equality of opportunity under the rules of law. Every human right is associated with a social duty; group privilege is an insurance mechanism which unfailingly demands the full payment of the exacting premiums of group service. And group rights, as well as those of the individual, must be protected, including the regulation of the sex propensity.

81:5.7 (906.5) Liberty subject to group regulation is the legitimate goal of social evolution. Liberty without restrictions is the vain and fanciful dream of unstable and flighty human minds.

6. THE MAINTENANCE OF CIVILIZATION

81:6.1 (906.6) While biologic evolution has proceeded ever upward, much of cultural evolution went out from the Euphrates valley in waves, which successively weakened as time passed until finally the whole of the pure-line Adamic posterity had gone forth to enrich the civilizations of Asia and Europe. The races did not fully blend, but their civilizations did to a considerable extent mix. Culture did slowly spread throughout the world. And this civilization must be maintained and fostered, for there exist today no new sources of culture, no Andites to invigorate and stimulate the slow progress of the evolution of civilization.

81:6.2 (906.7) The civilization which is now evolving on Urantia grew out of, and is predicated on, the following factors:

81:6.3 (906.8) 1. Natural circumstances. The nature and extent of a material civilization is in large measure determined by the natural resources available. Climate, weather, and numerous physical conditions are factors in the evolution of culture.

81:6.4 (907.1) At the opening of the Andite era there were only two extensive and fertile open hunting areas in all the world. One was in North America and was overspread by the Amerinds; the other was to the north of Turkestan and was partly occupied by an Andonic-yellow race. The decisive factors in the evolution of a superior culture in southwestern Asia were race and climate. The Andites were a great people, but the crucial factor in determining the course of their civilization was the increasing aridity of Iran, Turkestan, and Sinkiang, which forced them to invent and adopt

savo vis mažėjančio derlingumo žemių.

Žemynų konfigūracija ir kitos kraštų išsidėstymo padėtys turi didžiulės įtakos nulemiant taiką ar karą. Taip vystytis ilgą laiką ir netrukdomai labai mažai urantų kada nors turėjo tokią palankią galimybę, kokią turėjo Šiaurės Amerikos tautos—iš esmės iš visų pusių apsaugotos milžiniškų vandenynų.

2. *Gamybos priemonės.* Kultūra niekada nevystoma skurdo sąlygomis; civilizacijos pažangai esminis yra poilsis. Individualų moralinės ir dvasinės vertės charakterį galima išugdyti ir neturint materialaus turto, bet kultūrinė civilizacija yra kilusi tikrai iš tų materialaus klestėjimo sąlygų, kurios skatina laisvalaikį, suderintą su ambicija.

Primityvaisiais laikais gyvenimas Urantijoje buvo rimtas ir svarbus dalykas. Ir būtent dėl to, kad būtų išvengta šios nenutrūkstančios kovos ir nesibaigiančio sunkaus darbo, žmonija nuolat turėjo polinkį judėti link palankaus tropikų klimato. Nors šitos šiltesnės gyvenamosios zonos kažkiek sušvelnino intensyvią kovą dėl egzistencijos, bet tos rasės ir gentys, kurios tokiu būdu ieškojo palengvinimo, retai kada savo neuždirbtą poilsį panaudodavo civilizacijos vystymui. Visuomeninė pažanga visada kildavo iš minčių ir planų tų rasių, kurios, savo išmintingu sunkiu darbu, išmoko, kaip iš žemės pragyventi mažesnių pastangų ir trumpesnės darbo dienos dėka, ir tokiu būdu galėjo naudotis dorai uždirbta ir naudinga poilsio atsarga.

3. *Mokslinės žinios.* Civilizacijos materialūs aspektai turi palaukti tol, kol bus sukaupiti moksliniai duomenys. Daug laiko praėjo po to, kada buvo išrastas lankas ir strėlė ir kada gyvulius imta naudoti jėgos tikslais, kol žmogus išmoko pažaboti vėją ir vandenį, o po jų ėmė naudoti garą ir elektrą. Bet palaipsniui civilizacijos priemonės tobulėjo. Po audimo, keramikos, gyvūnų prijaikinimo, ir metalo apdirbimo amžiaus atėjo rašto ir spausdinimo amžius.

Žinios yra jėga. Išradimai visada būna prieš kultūros vystymosi paspartėjimą pasauliniu mastu. Mokslas ir išradimai daugiausia naudos turėjo iš spausdinimo mašinos, o visos šitos kultūrinės ir išradimų veiklos tarpusavio veikimas milžiniškai paspartino kultūros vystymosi greitį.

Mokslas žmogų išmoko kalbėti nauja matematikos kalba, ir jo mintis lavina sutinkamai su griežtu tikslumu. Ir mokslas taip pat stabilizuoja filosofiją, panaikindamas klaidas, tuo tarpu jis išgrynina religiją, sunaikindamas prietarus.

new and advanced methods of wresting a livelihood from their decreasingly fertile lands.

81:6.5 (907.2) The configuration of continents and other land-arrangement situations are very influential in determining peace or war. Very few Urantians have ever had such a favorable opportunity for continuous and unmolested development as has been enjoyed by the peoples of North America — protected on practically all sides by vast oceans.

81:6.6 (907.3) 2. *Capital goods.* Culture is never developed under conditions of poverty; leisure is essential to the progress of civilization. Individual character of moral and spiritual value may be acquired in the absence of material wealth, but a cultural civilization is only derived from those conditions of material prosperity which foster leisure combined with ambition.

81:6.7 (907.4) During primitive times life on Urantia was a serious and sober business. And it was to escape this incessant struggle and interminable toil that mankind constantly tended to drift toward the salubrious climate of the tropics. While these warmer zones of habitation afforded some remission from the intense struggle for existence, the races and tribes who thus sought ease seldom utilized their unearned leisure for the advancement of civilization. Social progress has invariably come from the thoughts and plans of those races that have, by their intelligent toil, learned how to wrest a living from the land with lessened effort and shortened days of labor and thus have been able to enjoy a well-earned and profitable margin of leisure.

81:6.8 (907.5) 3. *Scientific knowledge.* The material aspects of civilization must always await the accumulation of scientific data. It was a long time after the discovery of the bow and arrow and the utilization of animals for power purposes before man learned how to harness wind and water, to be followed by the employment of steam and electricity. But slowly the tools of civilization improved. Weaving, pottery, the domestication of animals, and metalworking were followed by an age of writing and printing.

81:6.9 (907.6) Knowledge is power. Invention always precedes the acceleration of cultural development on a world-wide scale. Science and invention benefited most of all from the printing press, and the interaction of all these cultural and inventive activities has enormously accelerated the rate of cultural advancement.

81:6.10 (907.7) Science teaches man to speak the new language of mathematics and trains his thoughts along lines of exacting precision. And science also stabilizes philosophy through the elimination of error, while it purifies religion by the destruction of superstition.

4. *Žmogiškieji resursai.* Skleidžiant civilizaciją be žmogaus neįmanoma apsieiti. Kada visos sąlygos yra vienodos, tada didelė tauta nustelbs mažesniosios rasės civilizaciją. Todėl, jeigu gyventojų skaičius nepasiekia tam tikro lygio, tuomet yra užkertamas kelias nacionalinio tikslo įgyvendinimui iki galo, bet gyventojų skaičiui didėjant, pasiekiamas toks taškas, kada tolimesnis augimas tampa pražūtingu. Gyventojų gausėjimas viršijantis normalaus žmogaus-žemės santykio optimalumą reiškia arba pragyvenimo lygio smukimą, arba tiesioginį teritorinių sienų išplėtimą taikiu įsiskverbimu arba kariniu užkariavimu, prievartine okupacija.

Kartais jus pritrenkia karo nuniokojimai, bet turėtumėte suvokti, jog yra būtina sukurti didžiulį kiekį mirtingųjų tam, kad būtų suteiktos plačios galimybės visuomeniniam ir moraliniam vystymuisi; su tokiu gimstamumu planetoje greitai iškyla per didelio gyventojų skaičiaus rimta problema. Didžioji dauguma apgyvendintų pasaulių yra maži. Urantija yra vidutinė, gal truputėlį mažesnė už vidutinę. Nacionalinio gyventojų skaičiaus optimalus stabilizavimas kelia kultūrą ir užkerta kelią karui. Ir tokia nacija, kuri žino, kada jai nustoti augus, yra išmintinga.

Bet tas žemynas, kuris turi turtingiausius gamtinius išteklius ir labiausiai išvystytą mechaninę įrangą, nepasieks didelės pažangos, jeigu jo tautos intelektas smuks. Žinias galima įgyti išsilavinimu, bet išmintį, be kurios negali apsieiti tikroji kultūra, gali užtikrinti tikrai patyrimas ir tie vyrai ir moterys, kurie yra protingi iš prigimties. Tokios tautos žmonės sugeba mokytis iš patyrimo, jie gali tapti iš tiesų išmintingais.

5. *Materialių resursų efektyvumas.* Daug kas priklauso nuo išminties, kaip panaudoti gamtinius išteklius, moksline žinias, gamybos priemones, ir žmogiškuosius sugebėjimus. Ankstyvojoje civilizacijoje pagrindinis faktorius buvo ta *jėga*, kurią demonstravo išmintingi visuomenės valdovai; primityviajam žmogui civilizaciją tiesiogine prasme užkrovė jo labiau išsivystę amžininkai. Šitą pasaulį didele dalimi valdė gerai organizuotos ir labiau išsivysčiusios mažumos.

Jėga netampa teisumu, bet jėga padaro tą, kas yra ir kas buvo istorijoje. Tikrai neseniai Urantija pasiekė tokį lygį, kada visuomenė yra pasirengusi apsvarstyti jėgos ir teisės etiką.

6. *Kalbos efektyvumas.* Civilizacijos pasklidimas neįmanomas be kalbos. Gyvos ir besivystančios kalbos užtikrina civilizuoto mąstymo ir planavimo plitimą. Ankstyvaisiais amžiais svarbūs laimėjimai buvo pasiekti kalbos evoliucijoje. Šiandien, yra tolimesnio lingvistinio vystymosi didžiulis poreikis tam, kad būtų palengvinta besivystančios minties išraiška.

81:6.11 (907.8) 4. *Human resources.* Man power is indispensable to the spread of civilization. All things equal, a numerous people will dominate the civilization of a smaller race. Hence failure to increase in numbers up to a certain point prevents the full realization of national destiny, but there comes a point in population increase where further growth is suicidal. Multiplication of numbers beyond the optimum of the normal man-land ratio means either a lowering of the standards of living or an immediate expansion of territorial boundaries by peaceful penetration or by military conquest, forcible occupation.

81:6.12 (908.1) You are sometimes shocked at the ravages of war, but you should recognize the necessity for producing large numbers of mortals so as to afford ample opportunity for social and moral development; with such planetary fertility there soon occurs the serious problem of overpopulation. Most of the inhabited worlds are small. Urantia is average, perhaps a trifle undersized. The optimum stabilization of national population enhances culture and prevents war. And it is a wise nation which knows when to cease growing.

81:6.13 (908.2) But the continent richest in natural deposits and the most advanced mechanical equipment will make little progress if the intelligence of its people is on the decline. Knowledge can be had by education, but wisdom, which is indispensable to true culture, can be secured only through experience and by men and women who are innately intelligent. Such a people are able to learn from experience; they may become truly wise.

81:6.14 (908.3) 5. *Effectiveness of material resources.* Much depends on the wisdom displayed in the utilization of natural resources, scientific knowledge, capital goods, and human potentials. The chief factor in early civilization was the *force* exerted by wise social masters; primitive man had civilization literally thrust upon him by his superior contemporaries. Well-organized and superior minorities have largely ruled this world.

81:6.15 (908.4) Might does not make right, but might does make what is and what has been in history. Only recently has Urantia reached that point where society is willing to debate the ethics of might and right.

81:6.16 (908.5) 6. *Effectiveness of language.* The spread of civilization must wait upon language. Live and growing languages insure the expansion of civilized thinking and planning. During the early ages important advances were made in language. Today, there is great need for further linguistic development to facilitate the expression of evolving thought.

Kalba išsivystė iš grupinių susivienijimų, kiekviena vietinė grupė išvystė savo pačios keitimosi žodžiais sistemą. Kalba išaugo iš gestų, ženklų, šūksnių, imituojančių garsų, intonacijos, ir vėlesnių abėcėlių balsių sustiprinto ištarimo. Kalba yra žmogaus didingiausia ir naudingiausia mąstymo priemonė, bet ji niekada neklestėjo iki to meto, kol visuomeninės grupės neturėjo laisvalaikio. Polinkis žaisti su kalba vysto naujus žodžius—žargoną. Jeigu žargoną ima vartoti dauguma, tada jo vartojimas sudaro kalbą. Tarmių atsiradimą iliustruoja mėgavimasis “kūdikio šneka” šeimyninėje grupėje.

Skirtingos kalbos visą laiką buvo didžiulė kliūtis taikos užtikrinimui. Tarmių įveikimas turi eiti anksčiau už kultūros išplitimą visoje rasėje, visame žemyne, arba visame pasaulyje. Visuotinė kalba skatina taiką, užtikrina kultūrą, ir padidina laimę. Net ir tada, kada pasaulio kalbų skaičius sumažėja iki kelių, tai, kad jas įsisavina pagrindinės kultūringos tautos, turi galingos įtakos tam, jog būtų pasiekta taika ir suklestėjimas pasauliniu mastu.

Nors Urantijoje tarptautinės kalbos sukūrimo kryptimi buvo pasiekta labai nedidelė pažanga, bet buvo daug padaryta kuriant tarptautinę prekybą. Ir visus šituos tarptautinius ryšius reikėtų puoselėti, ar jie būtų susiję su kalba, prekyba, menu, mokslu, varžybmomis, ar religija.

7 .Mechaninių prietaisų veiksmingumas. Civilizacijos vystymasis yra tiesiogiai susijęs su instrumentų, mašinų, ir paskirstymo kanalų sukūrimu ir turėjimu. Patobulinti įrankiai, išmoningos ir efektyvios mašinos nulemia besivaržančių grupių išlikimą besivystančios civilizacijos arenoje.

Ankstyvosiomis dienomis vienintelė energija, taikoma žemės apdirbimui, buvo žmogaus jėga. Vyko ilgas pasipriešinimas, kol žmogų pakeitė jaučiai, nes dėl šito žmonės neteko darbo. Pastaruoju metu, mašinos pradėjo pakeisti žmones, ir kiekvienas toks žingsnis į priekį tiesiogiai prisideda prie visuomenės pažangos, nes jis išlaisvina žmogaus energiją vertingesnių užduočių įgyvendinimui.

Mokslas, vadovaujant išminčiai, gali tapti žmogaus didžiuoju visuomeniniu išvaduotoju. Mechaninis amžius gali tapti katastrofišku tikrai tokiai nacijai, kurios intelektualus lygis yra per daug žemas tam, jog atrastų tuos išmintingus būdus ir racionalius metodus, kad sėkmingai pritaikytų prie laikinų sunkumų, kylančių dėl to, jog dėl per daug greito našių mašinų naujų tipų išradimo staiga darbą praranda didžiulis skaičius žmonių.

8 . Deglo nešėjų charakteris. Visuomeninis

81:6.17 (908.6) Language evolved out of group associations, each local group developing its own system of word exchange. Language grew up through gestures, signs, cries, imitative sounds, intonation, and accent to the vocalization of subsequent alphabets. Language is man's greatest and most serviceable thinking tool, but it never flourished until social groups acquired some leisure. The tendency to play with language develops new words — slang. If the majority adopt the slang, then usage constitutes it language. The origin of dialects is illustrated by the indulgence in “baby talk” in a family group.

81:6.18 (908.7) Language differences have ever been the great barrier to the extension of peace. The conquest of dialects must precede the spread of a culture throughout a race, over a continent, or to a whole world. A universal language promotes peace, insures culture, and augments happiness. Even when the tongues of a world are reduced to a few, the mastery of these by the leading cultural peoples mightily influences the achievement of world-wide peace and prosperity.

81:6.19 (908.8) While very little progress has been made on Urantia toward developing an international language, much has been accomplished by the establishment of international commercial exchange. And all these international relations should be fostered, whether they involve language, trade, art, science, competitive play, or religion.

81:6.20 (909.1) **7. Effectiveness of mechanical devices.** The progress of civilization is directly related to the development and possession of tools, machines, and channels of distribution. Improved tools, ingenious and efficient machines, determine the survival of contending groups in the arena of advancing civilization.

81:6.21 (909.2) In the early days the only energy applied to land cultivation was man power. It was a long struggle to substitute oxen for men since this threw men out of employment. Latterly, machines have begun to displace men, and every such advance is directly contributory to the progress of society because it liberates man power for the accomplishment of more valuable tasks.

81:6.22 (909.3) Science, guided by wisdom, may become man's great social liberator. A mechanical age can prove disastrous only to a nation whose intellectual level is too low to discover those wise methods and sound techniques for successfully adjusting to the transition difficulties arising from the sudden loss of employment by large numbers consequent upon the too rapid invention of new types of laborsaving machinery.

81:6.23 (909.4) **8. Character of torchbearers.** Social

paveldėjimas įgalina žmogų atsiremti į visus savo pirmtakus, kurie, kuo tik galima, prisidėjo prie kultūros ir žinių visumos. Šitame darbe, perduodant kultūros deglą kitai kartai, šeima visada bus pagrindinė institucija. Po to eina laisvalaikis ir visuomeninis gyvenimas, o mokykla eina paskutinioji, bet be kurios lygiai taip neįmanoma apsieiti sudėtingoje ir aukštu laipsniu organizuotoje visuomenėje.

Vabzdžiai gimsta visiškai išlavinti ir parengti gyvenimui—iš tikrųjų, labai siaura ir visiškai instinktyvi egzistencija. Žmogiškasis kūnas gimsta be išsilavinimo; dėl to žmogus turi tą galią, kada, valdydamas jaunesniosios kartos šviečiamąjį lavinimą, gali smarkiai modifikuoti civilizacijos evoliucinį kursą.

Didžiausi dvidešimtojo amžiaus poveikiai, prisidedantys prie civilizacijos puoselėjimo ir kultūros vystymo, yra žymus kelionių po pasaulį išplitimas ir neprilygstami patobulinimai ryšio priemonių srityje. Bet švietimo tobulinimas atsiliko nuo besiplečiančios visuomeninės struktūros; taip pat ir šiuolaikinis etikos suvokimas nesivystė taip, kaip visuomenė vystėsi grynesne intelektualia ir moksline kryptimi. Ir šiuolaikinė civilizacija visiškai nesivysto dvasiškai ir šeimos institucijos išsaugojimo srityje.

9. *Rasiniai idealai.* Vienos kartos idealai parengia likimo kelius tiesioginiams palikuonims. Visuomeninių deglių nešėjų kokybė nulems, ar civilizacija žengs į priekį ar atgal. Vienos kartos šeimos, bažnyčios, ir mokyklos institutai iš anksto apsprendžia vėliau einančios kitos kartos charakterio pakraipą. Rasės arba nacijos moralinis ir dvasinis pagreitis didele dalimi nulemia tos civilizacijos kultūros greitį.

Idealai iškelia visuomeninės srovės šaltinį. Ir nė viena srovė nė truputėlio neiškils aukščiau už savo šaltinį, nesvarbu, koks gali būti naudojamas spaudimo metodas ar direktyvinė kontrolė. Kultūrinės civilizacijos net ir pačių materialiausių aspektų varomąją jėgą sudaro mažiausiai materialūs visuomenės pasiekimai. Intelektas civilizacijos mechanizmą gali valdyti, išmintis jį gali reguliuoti, bet dvasinis idealizmas yra toji energija, kuri iš tikrųjų kelia ir vysto žmogiškąją kultūrą nuo vieno pasiekimo lygio į kitą.

Iš pradžių gyvenimas buvo kova dėl egzistencijos; dabar jis yra kova dėl pragyvenimo standarto; vėliau jis bus kova dėl mąstymo kokybės, artėjantis žmogiškosios egzistencijos žemiškasis tikslas.

10. *Specialistų koordinavimas.* Civilizaciją milžinišku laipsniu išvystė ankstyvas darbo

inheritance enables man to stand on the shoulders of all who have preceded him, and who have contributed aught to the sum of culture and knowledge. In this work of passing on the cultural torch to the next generation, the home will ever be the basic institution. The play and social life comes next, with the school last but equally indispensable in a complex and highly organized society.

81:6.24 (909.5) Insects are born fully educated and equipped for life — indeed, a very narrow and purely instinctive existence. The human baby is born without an education; therefore man possesses the power, by controlling the educational training of the younger generation, greatly to modify the evolutionary course of civilization.

81:6.25 (909.6) The greatest twentieth-century influences contributing to the furtherance of civilization and the advancement of culture are the marked increase in world travel and the unparalleled improvements in methods of communication. But the improvement in education has not kept pace with the expanding social structure; neither has the modern appreciation of ethics developed in correspondence with growth along more purely intellectual and scientific lines. And modern civilization is at a standstill in spiritual development and the safeguarding of the home institution.

81:6.26 (909.7) 9. *The racial ideals.* The ideals of one generation carve out the channels of destiny for immediate posterity. The *quality* of the social torchbearers will determine whether civilization goes forward or backward. The homes, churches, and schools of one generation predetermine the character trend of the succeeding generation. The moral and spiritual momentum of a race or a nation largely determines the cultural velocity of that civilization.

81:6.27 (909.8) Ideals elevate the source of the social stream. And no stream will rise any higher than its source no matter what technique of pressure or directional control may be employed. The driving power of even the most material aspects of a cultural civilization is resident in the least material of society's achievements. Intelligence may control the mechanism of civilization, wisdom may direct it, but spiritual idealism is the energy which really uplifts and advances human culture from one level of attainment to another.

81:6.28 (910.1) At first life was a struggle for existence; now, for a standard of living; next it will be for quality of thinking, the coming earthly goal of human existence.

81:6.29 (910.2) 10. *Co-ordination of specialists.* Civilization has been enormously advanced by the

pasidalijimas ir dėl to vėliau atsiradusi specializacija. Dabar civilizacija priklauso nuo efektyvaus specialistų koordinavimo. Visuomenei vystantis, privalu surasti tam tikrus metodus, kaip įvairūs specialistai turėtų sąveikauti tarpusavyje.

Visuomenės, meno, technikos, ir pramonės specialistai ir toliau kels ir plės savo meistriškumą ir sumanumą. Ir šitas sugebėjimų skirtumas ir darbo nepanašumas galiausiai susilpnins ir suardys žmogiškąją visuomenę, jeigu nebus sukurtos efektyvios koordinavimo ir bendradarbiavimo priemonės. Bet tas intelektas, kuris sugeba pasiekti tokio kūrybingumo ir tokios specializacijos, turėtų būti visiškai pajėgus išrasti adekvačius kontrolės ir suderinimo metodus visoms problemoms, kylančioms dėl spartaus išradimų augimo ir pagreitinato kultūros plitimo tempo.

11. *Įdarbinimo vietų suradimas.* Kitas visuomeninio vystymosi amžius įkūnys geresnį ir efektyvesnį visą laiką augančios ir besiplečiančios specializacijos kooperavimą ir bendradarbiavimą. Ir kada darbas tampa vis įvairesnis, tada turi būti surastas kažkoks būdas, kurio pagalba individas būtų nukreipiamas į tinkamą įdarbinimą. Mašinos nėra vienintelė Urantijos civilizuotų tautų nedarbo priežastis. Ekonomikos sudėtingumas ir nuolatinis pramonės ir profesinis specializavimo augimas sukuria papildomas įdarbinimo problemas.

Nepakanka išmokyti žmones dirbti; sudėtingoje visuomenėje taip pat turi būti pasirūpinama efektyviais įdarbinimo metodais. Prieš išmokant gyventojus labai specializuotų pragyvenimą suteikiančių metodų, juos reikėtų išmokyti vieno ar daugiau bendro pobūdžio darbų, profesijų, ar užsiėmimų, kuriais jie galėtų pasinaudoti, kada būna laikinai atleisti iš savo specializuoto darbo. Nė viena civilizacija negali išlikti ilgą laiką išlaikydama didžiules klases nedirbančiųjų. Su laiku, net ir patys geriausi gyventojai bus suluošinti ir demoralizuoti, priimdami paramą iš visuomenės išdo. Net ir privati labdara tampa pražūtinga, kada ilgą laiką suteikiama darbingiems gyventojams.

Tokia labai smarkiai specializuota visuomenė nebeužsigrąžti prie senovės tautų senovinės bendruomeninės ir feodalinės gyvensenos. Tas yra tiesa, didelė dalis bendros tarnystės gali būti tinkamai ir naudingai suvisuomeninta, bet labai išsilavinusias ir ultraspecializuotas žmogiškąsias būtybes geriausia valdyti koku nors išmintingo bendradarbiavimo būdu. Modernizuotas koordinavimas ir broliškas reguliavimas sukurs ilgalaikiškesnį bendradarbiavimą už senesnių ir primityvesnių komunizmo arba diktatoriškai reguliuojamų institucijų, grindžiamų jėga, sukuriama bendradarbiavimą.

12. *Noras bendradarbiauti.* Viena didžiausių

early division of labor and by its later corollary of specialization. Civilization is now dependent on the effective co-ordination of specialists. As society expands, some method of drawing together the various specialists must be found.

81:6.30 (910.3) Social, artistic, technical, and industrial specialists will continue to multiply and increase in skill and dexterity. And this diversification of ability and dissimilarity of employment will eventually weaken and disintegrate human society if effective means of co-ordination and co-operation are not developed. But the intelligence which is capable of such inventiveness and such specialization should be wholly competent to devise adequate methods of control and adjustment for all problems resulting from the rapid growth of invention and the accelerated pace of cultural expansion.

81:6.31 (910.4) 11. *Place-finding devices.* The next age of social development will be embodied in a better and more effective co-operation and co-ordination of ever-increasing and expanding specialization. And as labor more and more diversifies, some technique for directing individuals to suitable employment must be devised. Machinery is not the only cause for unemployment among the civilized peoples of Urantia. Economic complexity and the steady increase of industrial and professional specialism add to the problems of labor placement.

81:6.32 (910.5) It is not enough to train men for work; in a complex society there must also be provided efficient methods of place finding. Before training citizens in the highly specialized techniques of earning a living, they should be trained in one or more methods of commonplace labor, trades or callings which could be utilized when they were transiently unemployed in their specialized work. No civilization can survive the long-time harboring of large classes of unemployed. In time, even the best of citizens will become distorted and demoralized by accepting support from the public treasury. Even private charity becomes pernicious when long extended to able-bodied citizens.

81:6.33 (910.6) Such a highly specialized society will not take kindly to the ancient communal and feudal practices of olden peoples. True, many common services can be acceptably and profitably socialized, but highly trained and ultraspecialized human beings can best be managed by some technique of intelligent co-operation. Modernized co-ordination and fraternal regulation will be productive of longer-lived co-operation than will the older and more primitive methods of communism or dictatorial regulative institutions based on force.

81:6.34 (910.7) 12. *The willingness to co-operate.* One

kliūčių žmogiškosios visuomenės pažangai yra konfliktas tarp didesnių, labiau suvisuomenintų žmogiškųjų grupių interesų ir gerovės ir mažesnių, priešingai mąstančių žmonijos asocialių susivienijimų interesų ir gerovės, nekalbant jau apie antvisuomeniškai mąstančius atskirus individus.

Nė viena nacionalinė civilizacija neišsilaikys ilgai, jeigu jos švietimo metodai ir religijos idealai neįkvėps aukšto tipo išmintingo patriotizmo ir nacionalinio atsidavimo. Be tokio tipo išmintingo patriotizmo ir kultūrinio solidarumo visos nacijos turi tendenciją suirti dėl provincialaus pavydo ir vietinių egoistinių interesų.

Pasaulinio masto civilizacijos išsaugojimas priklauso nuo to, kaip žmogiškosios būtybės išmoka taikiai ir draugiškai sugyventi kartu. Be efektyvaus koordinavimo, industrinei civilizacijai iškyla grėsmė dėl ultraspecializacijos pavojų: monotonijos, siaurumo, ir polinkio sukelti nepasitikėjimą ir pavydą.

13. *Efektīvūs ir išmintingas vadovavimas.* Civilizacijoje daug kas, labai daug kas priklauso nuo įkvėpiančios ir efektyvios kolektyviškumo dvasios. Keliant didžiulį krovinį, dešimt žmonių turi tik šiek tiek daugiau naudos už vieną žmogų, jeigu jo jie nekelia drauge—visi vienu metu. Ir toks komandinis darbas—visuomeninis bendradarbiavimas—priklauso nuo vadovavimo. Praeities ir dabarties kultūrinės civilizacijos rėmėsi piliečių protingu bendradarbiavimu su išmintingais ir pažangiais vadovais; ir tol, kol žmogus neišsivystys į aukštesnius lygius, tol civilizacija ir toliau priklausys nuo išmintingo ir energingo vadovavimo.

Aukštai išvystytos civilizacijos gimsta išmintingai tarpusavyje susiejant materialų turtą, intelektualų didingumą, moralines vertybes, visuomeninį protingumą, ir kosminę įžvalgą.

14. *Visuomeninės permainos.* Visuomenė nėra dieviška institucija; ji yra besivystančios evoliucijos reiškinys; ir visuomenės vystymasis visada yra uždeliamas, kada jos vadovai visuomeninėje organizacijoje neskuba įvykdyti tokių permainų, kurios yra esminės, žengiant koją kojon su to amžiaus moksliniais pasiekimais. Nepaisant viso šito, nereikia niekinti to, kas yra sena, vien tik dėl to, kad tai yra sena, lygiai taip pat nevertėtų be išlygų pritarti minčiai vien tik dėl to, kad ji yra naujoviška ir nauja.

Žmogus turėtų nebijoti eksperimentuoti su visuomenės mechanizmais. Bet šituos rizikingus žingsnius kultūriniame prisiderinime visada turėtų kontroliuoti tie, kurie yra iki galo susipažinę su visuomeninės evoliucijos istorija; ir visada tokiems novatoriams turėtų patarti išmintis tų, kurie turėjo praktinio patyrimo svarstomo visuomeninio ar ekonominio eksperimento srityje. Nė vienos

of the great hindrances to the progress of human society is the conflict between the interests and welfare of the larger, more socialized human groups and of the smaller, contrary-minded asocial associations of mankind, not to mention antisocially-minded single individuals.

81:6.35 (910.8) No national civilization long endures unless its educational methods and religious ideals inspire a high type of intelligent patriotism and national devotion. Without this sort of intelligent patriotism and cultural solidarity, all nations tend to disintegrate as a result of provincial jealousies and local self-interests.

81:6.36 (911.1) The maintenance of world-wide civilization is dependent on human beings learning how to live together in peace and fraternity. Without effective co-ordination, industrial civilization is jeopardized by the dangers of ultraspecialization: monotony, narrowness, and the tendency to breed distrust and jealousy.

81:6.37 (911.2) 13. *Effective and wise leadership.* In civilization much, very much, depends on an enthusiastic and effective load-pulling spirit. Ten men are of little more value than one in lifting a great load unless they lift together — all at the same moment. And such teamwork — social co-operation — is dependent on leadership. The cultural civilizations of the past and the present have been based upon the intelligent co-operation of the citizenry with wise and progressive leaders; and until man evolves to higher levels, civilization will continue to be dependent on wise and vigorous leadership.

81:6.38 (911.3) High civilizations are born of the sagacious correlation of material wealth, intellectual greatness, moral worth, social cleverness, and cosmic insight.

81:6.39 (911.4) 14. *Social changes.* Society is not a divine institution; it is a phenomenon of progressive evolution; and advancing civilization is always delayed when its leaders are slow in making those changes in the social organization which are essential to keeping pace with the scientific developments of the age. For all that, things must not be despised just because they are old, neither should an idea be unconditionally embraced just because it is novel and new.

81:6.40 (911.5) Man should be unafraid to experiment with the mechanisms of society. But always should these adventures in cultural adjustment be controlled by those who are fully conversant with the history of social evolution; and always should these innovators be counseled by the wisdom of those who have had practical experience in the domains of contemplated social or economic

didžiulės visuomeninės ar ekonominės permainos negalima imtis staiga. Laikas yra esminis faktorius visų rūšių žmogiškiems prisiderinimams—fiziniams, visuomeniniams, ar ekonominiams. Tikslai moraliniai ir dvasiniai suderinimai gali įvykti staiga, ir net ir jiems reikia kažkiek laiko, kad iki galo pasireikštų jų materialios ir visuomeninės pasekmės. Rasės idealai yra pagrindinė atrama ir garantija kritiniais laikotarpiais, kada civilizacija pereina iš vieno lygio į kitą.

15. *Kelio užkirtimas žlugimui pereinamuju laikotarpiu.* Visuomenė yra per amžius truncančių bandymų ir suklaidymų palikuonis; ji yra tai, kas išliko po selektyvių prisiderinimų ir po to vėl naujų prisiderinimų, žmonijai per amžius kylant iš planetinio gyvulinio lygio į žmogiškuosius lygius per vieną po kito einančius etapus. Didžiulis pavojus bet kokiai civilizacijai—bet kokiui momentu—yra žlugimo pavojus tada, kada yra pereinama nuo nusistovėjusių praeities metodų prie naujų ir geresnių, bet neišmėgintų ateities procedūrų.

Vadovavimas yra gyvybiškai svarbus pažangai. Be išminties, išvalgos, ir numatymo į priekį neapsieina nacijų ilgalaikiškumas. Civilizacijai niekada iš tikrųjų nekyla grėsmės tol, kol nepradedama nykti gabus vadovavimas. O tokių išmintingų vadovų skaičius niekada neviršijo vieno procento visų gyventojų skaičiaus.

Ir būtent šitais evoliucinių kopėčių laipteliais civilizacija užlipo iki tos vietos, kur galėjo inicijuoti šituos galingus poveikius, kurių kulminaciniu tašku tapo sparčiai plintanti dvidešimtojo amžiaus kultūra. Ir tikslai laikydamasis šitų esminių principų žmogus gali tikėtis išsaugoti šiandienines civilizacijas, tuo pačiu pasirūpindamas jų tolimesniu vystymu ir garantuotu išlikimu.

Tai yra pasakojimo esmė apie ilgą ilgą žemės tautų kovą dėl to, jog būtų sukurta civilizacija nuo Adomo laikų. Šiandieninė kultūra yra šitos įtemptos evoliucijos galutinė pasekmė. Iki spausdinto žodžio atradimo, vystymasis buvo santykinai lėtas, kadangi nauja karta negalėjo taip greitai pasinaudoti savo pirmtakų pasiekimais. Bet dabar žmogiškoji visuomenė neria į priekį, veikiama visų amžių, per kuriuos civilizacija sau kelią prasiskynė kovodama, sukaupto pagreičio jėgos.

[Parengta Nebadono Archangelo.]

experiment. No great social or economic change should be attempted suddenly. Time is essential to all types of human adjustment — physical, social, or economic. Only moral and spiritual adjustments can be made on the spur of the moment, and even these require the passing of time for the full outworking of their material and social repercussions. The ideals of the race are the chief support and assurance during the critical times when civilization is in transit from one level to another.

81:6.41 (911.6) 15. *The prevention of transitional breakdown.* Society is the offspring of age upon age of trial and error; it is what survived the selective adjustments and readjustments in the successive stages of mankind's agelong rise from animal to human levels of planetary status. The great danger to any civilization — at any one moment — is the threat of breakdown during the time of transition from the established methods of the past to those new and better, but untried, procedures of the future.

81:6.42 (911.7) Leadership is vital to progress. Wisdom, insight, and foresight are indispensable to the endurance of nations. Civilization is never really jeopardized until able leadership begins to vanish. And the quantity of such wise leadership has never exceeded one per cent of the population.

81:6.43 (911.8) And it was by these rungs on the evolutionary ladder that civilization climbed to that place where those mighty influences could be initiated which have culminated in the rapidly expanding culture of the twentieth century. And only by adherence to these essentials can man hope to maintain his present-day civilizations while providing for their continued development and certain survival.

81:6.44 (912.1) This is the gist of the long, long struggle of the peoples of earth to establish civilization since the age of Adam. Present-day culture is the net result of this strenuous evolution. Before the discovery of printing, progress was relatively slow since one generation could not so rapidly benefit from the achievements of its predecessors. But now human society is plunging forward under the force of the accumulated momentum of all the ages through which civilization has struggled.

81:6.45 (912.2) [Sponsored by an Archangel of Nebadon.]

82 Dokumentas. Santuokos evoliucija

⇨ 081

URANTIJOS KNYGA

083 ⇨

III DALIS. URANTIJOS ISTORIJA

82 DOKUMENTAS. SANTUOKOS
EVOLIUCIJA

Skyrius

ĮVADAS

1. Poravimosi instinktas
2. Ribojantys tabu
3. Ankstyvieji vedybiniai papročiai
4. Vedybos, esant nuosavybės papročiams
5. Endogamija ir eksogamija
6. Rasiniai mišiniai

PAPER 82

THE EVOLUTION OF MARRIAGE

SECTIONS

Introduction

1. The Mating Instinct
2. The Restrictive Taboos
3. Early Marriage Mores
4. Marriage under the Property Mores
5. Endogamy and Exogamy
6. Racial Mixtures

ĮVADAS

SANTUOKA—poravimasis—kyla iš dvilytiškumo. Santuoka yra žmogaus reaguojantis prisiderinimas prie tokio dvilytiškumo, tuo tarpu šeimyninis gyvenimas yra visuminė pasekmė, kylanti iš visų tokių evoliucinių ir prisitaikančių prisiderinimų. Vedybos yra ilgalaikės; jos nėra neatskiriamos nuo biologinės evoliucijos, bet jos yra visos visuomeninės evoliucijos pagrindas, ir dėl šito jos yra garantuotos, jog kokia nors forma egzistuos ir toliau. Santuoka suteikė šeimos židinį, o šeimos židinyje yra visos ilgos ir atkaklios evoliucinės kovos vainikuojanti šlovė.

Nors religinės, visuomeninės, ir švietimo institucijos visos yra esminės kultūrinės civilizacijos išlikimui, bet *pagrindinis civilizuotojas yra šeima*. Vaikas didžiosios dalies gyvenimo pagrindinių dalykų išmoka iš savo šeimos ir artimųjų.

Senujų laikų žmonės neturėjo labai turtingos visuomeninės civilizacijos, bet ir tokią, kokią turėjo, jie patikimai ir veiksmingai perduodavo kitai kartai. Ir jūs turėtumėte suvokti tai, kad didžioji dalis praeities civilizacijų vystėsi toliau, patirdamos patį minimumą kitų institucijų įtakos, nes savo funkciją veiksmingai atlikdavo šeima. Šiandien

INTRODUCTION

82.0.1 (913.1) MARRIAGE — mating — grows out of bisexuality. Marriage is man's reactional adjustment to such bisexuality, while the family life is the sum total resulting from all such evolutionary and adaptative adjustments. Marriage is enduring; it is not inherent in biologic evolution, but it is the basis of all social evolution and is therefore certain of continued existence in some form. Marriage has given mankind the home, and the home is the crowning glory of the whole long and arduous evolutionary struggle.

82.0.2 (913.2) While religious, social, and educational institutions are all essential to the survival of cultural civilization, *the family is the master civilizer*. A child learns most of the essentials of life from his family and the neighbors.

82.0.3 (913.3) The humans of olden times did not possess a very rich social civilization, but such as they had they faithfully and effectively passed on to the next generation. And you should recognize that most of these civilizations of the past continued to evolve with a bare minimum of other institutional influences because the home was effectively

žmogiškosios rasės turi turtingą visuomeninį ir kultūrinį palikimą, ir jį reikėtų išmintingai ir veiksmingai perduoti ateinančioms kartoms. Šeimą privalo išlaikyti kaip lavinimo instituciją.

functioning. Today the human races possess a rich social and cultural heritage, and it should be wisely and effectively passed on to succeeding generations. The family as an educational institution must be maintained.

1. PORAVIMOSI INSTINKTAS

Nepaisant asmenybės prarajos tarp vyrų ir moterų, lytinio potraukio užtenka tam, kad būtų užtikrintas jų suartėjimas rūšių reprodukcijai. Šitas instinktas veiksmingai veikė daug anksčiau negu žmonės patyrė didelę dalį to, kas vėliau buvo pavadinta meile, atsidavimu, ir vedybine ištikimybė. Poravimasis yra įgimtas polinkis, o vedybos yra jo evoliucinė visuomeninė pasekmė.

Lytinis susidomėjimas ir troškimas nebuvo viešpatuojančios aistros primityviose tautose; jos šitą laiką tiesiog savaime suprantamu dalyku. Visas reprodukcinis patyrimas neturėjo jokių vaizduotės pagražinimų. Daug labiau civilizuotų tautų viską įtraukianti lytinė aistra iš esmės yra dėl rasinių susimaišymų, ypač ten, kur evoliucinę prigimtį skatino noditų ir Adomitų asociatyvus įsivaizdavimas ir grožio suvokimas. Bet šitą anditų palikimą evoliucinės rasės asimiliavo tokiais ribotais kiekiais, kad jie neužtikrino pakankamos savikontrolės gyvulinėms aistroms, kurias tokiu būdu sužadino ir sustiprino aštresnės lytinės sąmonės ir stipresnių poravimosi akstinių padovanojimas. Iš evoliucinių rasių, raudonasis žmogus turėjo aukščiausią lytinį kodeksą.

Lytinis reguliavimas, sąsajoje su vedybomis, pažymi:

1. Civilizacijos santykinę pažangą. Civilizacija vis daugiau reikalavo, kad lytinis potraukis būtų patenkinamas naudinga pakraipa ir sutinkamai su papročiais.

2. Anditų rasinio palikimo kiekį bet kurioje tautoje. Tokiose grupėse lytinis potraukis ėmė išreikšti tiek tai, kas yra aukščiausia, tiek ir tai, kas yra žemiausia, tiek fizinėje, tiek emocinėje prigimtyje.

Sangikų rasės turėjo normalią gyvulinę aistrą, bet jų įsivaizdavimas arba priešingos lyties grožio ir fizinio patrauklumo suvokimas buvo menkas. To, kas yra vadinama lytiniu potraukiu, praktiškai neturi net ir šiandieninės primityvios rasės; šitos nesusimaišiusios tautos turi aiškų poravimosi instinktą, bet nepakankamą lytinį potraukį tam, kad sukeltų rimtų problemų, kurioms reikėtų visuomeninės kontrolės.

Poravimosi instinktas yra žmogiškųjų būtybių viena iš pagrindinių varomųjų jėgų; tai yra vienintelis jausmas, kuris, prisidengęs

1. THE MATING INSTINCT

82:1.1 (913.4) Notwithstanding the personality gulf between men and women, the sex urge is sufficient to insure their coming together for the reproduction of the species. This instinct operated effectively long before humans experienced much of what was later called love, devotion, and marital loyalty. Mating is an innate propensity, and marriage is its evolutionary social repercussion.

82:1.2 (913.5) Sex interest and desire were not dominating passions in primitive peoples; they simply took them for granted. The entire reproductive experience was free from imaginative embellishment. The all-absorbing sex passion of the more highly civilized peoples is chiefly due to race mixtures, especially where the evolutionary nature has been stimulated by the associative imagination and beauty appreciation of the Nodites and Adamites. But this Andite inheritance was absorbed by the evolutionary races in such limited amounts as to fail to provide sufficient self-control for the animal passions thus quickened and aroused by the endowment of keener sex consciousness and stronger mating urges. Of the evolutionary races, the red man had the highest sex code.

82:1.3 (913.6) The regulation of sex in relation to marriage indicates:

82:1.4 (913.7) 1. The relative progress of civilization. Civilization has increasingly demanded that sex be gratified in useful channels and in accordance with the mores.

82:1.5 (914.1) 2. The amount of Andite stock in any people. Among such groups sex has become expressive of both the highest and the lowest in both the physical and emotional natures.

82:1.6 (914.2) The Sangik races had normal animal passion, but they displayed little imagination or appreciation of the beauty and physical attractiveness of the opposite sex. What is called sex appeal is virtually absent even in present-day primitive races; these unmixed peoples have a definite mating instinct but insufficient sex attraction to create serious problems requiring social control.

82:1.7 (914.3) The mating instinct is one of the dominant physical driving forces of human beings; it is the one emotion which, in the guise of

individualaus pasitenkinimo forma, savanaudį žmogų veiksmingai apgauna, kad jis rasės gerovę ir giminės pratęsimą iškeltų daug aukščiau virš individo komforto ir virš asmeninės laisvės nuo atsakomybės.

Kaip institutas, vedybos, nuo pat savo pradžios iki šiandieninių laikų, pavaizduoja savojo aš pratęsimo biologinės tendencijos visuomeninę evoliuciją. Besivystančių žmonių rūšių pratęsimą garantuoja šito rasinio poravimosi instinkto buvimas, toks akstinas, kuris yra netiksliai vadinamas lytiniu potraukiu. Šitas didysis biologinis akstinas tampa impulsų centru su juo susijusiems visų rūšių instinktams, jausmams, ir papročiams—fiziniais, intelektualiniams, moraliniams, ir visuomeniniams.

Laukiniams, apsirūpinimas maistu buvo priverstinis motyvas, bet, kada civilizacija užtikrina užtektingai maisto, tada lytinis akstinas dažnai tampa vyraujančiu impulsu, ir dėl to visada turi būti visuomeniškai reguliuojamas. Gyvūnuose, instinktinis periodiškumas polinkį poruotis kontroliuoja, bet kadangi žmogus tokia didele dalimi yra pati save kontroliuojanti būtybė, tai lytinis troškimas iš viso nėra periodiškas, dėl to iš tikrųjų visuomenė individui turi įvesti savikontrolę.

Nė vienas žmogiškasis jausmas ar impulsas, kada nepažabojamas arba į kurį per daug pasineriama, negali pridaryti tiek daug žalos ir sukelti tiek daug vargo, kiek tą gali padaryti šitas galingas lytinis potraukis. Šito impulso išmintingas patikėjimas visuomenės reguliavimui yra pats aukščiausias bet kokios civilizacijos realumo išmėginimas. Savikontrolė, vis didesnis ir didesnis savikontrolės laipsnis, yra nuolat augantis besivystančios žmonijos poreikis. Slaptumas, nenuoširdumas, ir apgaudinėjimas lytines problemas gali užgožti, bet visa tai nepateikia sprendimų, taip pat tai nevysto ir etikos.

2. RIBOJANTYS TABU

Santuokos istorija yra tiesiog lytinės kontrolės istorija, taikant visuomeninių, religinių, ir pilietinių suvaržymų spaudimą. Gamta vargu ar pripažįsta individus, ji nežino vadinamosios moralės; ji vien tik ir išskirtinai yra suinteresuota rūšių reprodukcija. Gamta priverstinai reikalauja reprodukcijos, bet dėl pasekmių kylančias problemas abejingai palieka spręsti visuomenei, šitaip sukurdamą visą laiką esančią ir pagrindinę problemą evoliucinei žmonijai. Šią visuomeninę konfliktą sudaro nesibaigiantis karas tarp pagrindinių instinktų ir besivystančios etikos.

Ankstyvosios rasės turėjo nedidelį lytinių santykių reguliavimą arba jo iš viso neturėjo. Dėl šitokios lytinės laisvės neegzistavo jokios

individual gratification, effectively tricks selfish man into putting race welfare and perpetuation high above individual ease and personal freedom from responsibility.

82:1.8 (914.4) As an institution, marriage, from its early beginnings down to modern times, pictures the social evolution of the biologic propensity for self-perpetuation. The perpetuation of the evolving human species is made certain by the presence of this racial mating impulse, an urge which is loosely called sex attraction. This great biologic urge becomes the impulse hub for all sorts of associated instincts, emotions, and usages — physical, intellectual, moral, and social.

82:1.9 (914.5) With the savage, the food supply was the impelling motivation, but when civilization insures plentiful food, the sex urge many times becomes a dominant impulse and therefore ever stands in need of social regulation. In animals, instinctive periodicity checks the mating propensity, but since man is so largely a self-controlled being, sex desire is not altogether periodic; therefore does it become necessary for society to impose self-control upon the individual.

82:1.10 (914.6) No human emotion or impulse, when unbridled and overindulged, can produce so much harm and sorrow as this powerful sex urge. Intelligent submission of this impulse to the regulations of society is the supreme test of the actuality of any civilization. Self-control, more and more self-control, is the ever-increasing demand of advancing mankind. Secrecy, insincerity, and hypocrisy may obscure sex problems, but they do not provide solutions, nor do they advance ethics.

2. THE RESTRICTIVE TABOOS

82:2.1 (914.7) The story of the evolution of marriage is simply the history of sex control through the pressure of social, religious, and civil restrictions. Nature hardly recognizes individuals; it takes no cognizance of so-called morals; it is only and exclusively interested in the reproduction of the species. Nature compellingly insists on reproduction but indifferently leaves the consequential problems to be solved by society, thus creating an ever-present and major problem for evolutionary mankind. This social conflict consists in the unending war between basic instincts and evolving ethics.

82:2.2 (914.8) Among the early races there was little or no regulation of the relations of the sexes. Because of this sex license, no prostitution

prostitucijos. Šiandien, pigmėjai ir kitos atsilikusios grupės santuokos institucijos neturi; šitų tautų tyrinėjimai atskleidžia tuos paprastus poravimosi papročius, kurių laikėsi primitivios rasės. Bet visas senovines tautas visada reikėtų tyrinėti ir vertinti jų pačių laikais egzistavusių papročių moralinių standartų šviesoje.

Tačiau, laisva meilė niekada neturėjo gero vertinimo aukštesniame negu laukinių lygyje. Nuo to momento, kada ėmė formotis visuomeninės grupės, pradėjo vystytis vedybų kodeksai ir vedybiniai suvaržymai. Tokiu būdu poravimasis vystėsi pereidamas per gausybę laikinųjų formų, pradedant beveik visiška lytine laisve ir baigiant dvidešimtojo amžiaus santykinai visiško lytinio suvaržymo standartais.

Per gentinio vystymosi ankstyviausius etapus papročiai ir suvaržantys tabu buvo labai primitivūs, bet jie iš tiesų lytis išlaikė atskirtas—tai prisidėjo prie ramybės, tvarkos, ir darbštumo—ir ilga santuokos ir šeimos evoliucija buvo prasidėjusi. Lyčių papročiai rengtis, puoštis, ir laikytis religinių ritualų kilo iš šitų ankstyvųjų tabu, kurie apibrėžė lyties laisvių spektrą, ir tokiu būdu galiausiai sukūrė sampratą apie ydą, nusikaltimą, ir nuodėmę. Bet ilgą laiką vyravo toks paprotys, kad jokių lytinių suvaržymų buvo nesilaikoma didžiųjų švenčių dienomis, ypač Gegužės Pirmąją.

Moterims visada būdavo taikomi griežtesni tabu negu vyrams. Ankstyvieji papročiai netekėjusiai moteriai suteikdavo tokį patį lytinės laisvės laipsnį, kaip ir vyrams, bet iš žmonių visada būdavo reikalaujama, kad savo vyrams jos būtų ištikimos. Primitiviosios vedybos nedaug kuo apribodavo vyro lytinės laisvės, bet jos iš tikrųjų uždėdavo tolimesnį lytinės laisvės tabu žmonai. Ištekėjusios moterys visuomet turėdavo kokį nors ženklą, kuris jas išskirdavo kaip atskirą klasę, kaip antai, šukuoseną, drabužius, vualį, nuošalumą, papuošalus, ir žiedus.

3. ANKSTYVIEJI VEDYBINIAI PAPROČIAI

Santuoka yra visuomeninio organizmo institucinis reagavimas į vyro nenutrūkstanto potraukio į reprodukciją—savojo aš propagavimo—visą laiką esančią biologinę įtampą. Poravimasis yra visuotinai natūralus, ir visuomenei išsivysčius iš paprastos į sudėtingą, taip pat vyko ir atitinkama poravimosi papročių evoliucija, vedybinio instituto genezė. Kur tik visuomeninė evoliucija išsivystė iki tokios pakopos, kurioje sukuriami papročiai, ten santuoka bus sutinkama kaip besivystantis institutas.

Visada buvo ir bus vedybų dvi sferos: papročiai, tie įstatymai, kurie reguliuoja poravimosi išorinius aspektus, ir iš kitos pusės vyrų ir moterų

existed. Today, the Pygmies and other backward groups have no marriage institution; a study of these peoples reveals the simple mating customs followed by primitive races. But all ancient peoples should always be studied and judged in the light of the moral standards of the mores of their own times.

82:2.3 (915.1) Free love, however, has never been in good standing above the scale of rank savagery. The moment societal groups began to form, marriage codes and marital restrictions began to develop. Mating has thus progressed through a multitude of transitions from a state of almost complete sex license to the twentieth-century standards of relatively complete sex restriction.

82:2.4 (915.2) In the earliest stages of tribal development the mores and restrictive taboos were very crude, but they did keep the sexes apart — this favored quiet, order, and industry — and the long evolution of marriage and the home had begun. The sex customs of dress, adornment, and religious practices had their origin in these early taboos which defined the range of sex liberties and thus eventually created concepts of vice, crime, and sin. But it was long the practice to suspend all sex regulations on high festival days, especially May Day.

82:2.5 (915.3) Women have always been subject to more restrictive taboos than men. The early mores granted the same degree of sex liberty to unmarried women as to men, but it has always been required of wives that they be faithful to their husbands. Primitive marriage did not much curtail man's sex liberties, but it did render further sex license taboo to the wife. Married women have always borne some mark which set them apart as a class by themselves, such as hairdress, clothing, veil, seclusion, ornamentation, and rings.

3. EARLY MARRIAGE MORES

82:3.1 (915.4) Marriage is the institutional response of the social organism to the ever-present biologic tension of man's unremitting urge to reproduction — self-propagation. Mating is universally natural, and as society evolved from the simple to the complex, there was a corresponding evolution of the mating mores, the genesis of the marital institution. Wherever social evolution has progressed to the stage at which mores are generated, marriage will be found as an evolving institution.

82:3.2 (915.5) There always have been and always will be two distinct realms of marriage: the mores, the laws regulating the external aspects of mating,

slapti ir asmeniniai santykiai. Visada individas maištavo prieš lytinius suvaržymus, kuriuos jam primesdavo visuomenė; ir būtent dėl šitos priežasties yra šita amžius trunkanti lytinė problema: Savęs aprūpinimas yra individualus, bet jį įgyvendina grupė; giminės pratęsimas yra visuomeninis, bet jį užtikrina individualus impulsas.

Papročiai, kada jie yra gerbiami, turi didžiulės galios tam, jog apribotų ir kontroliuotų lytinį potraukį, kaip tą patvirtina visos rasės. Vedybų standartai visada buvo papročių galios ir pilietinio valdymo funkcinio vientisumo tikrasis indikatorius. Bet ankstyvieji lytiniai ir poravimosi papročiai buvo nenuoseklių ir primityvių suvaržymų masė. Tėvai, vaikai, giminaičiai, ir visuomenė—jie visi turėjo prieštarinių interesų vedybinėse taisyklėse. Bet nepaisant viso šito, tos rasės, kurios santuokai teikė didžiulės svarbos ir ją praktikavo, natūraliai išsivystė į aukštesnius lygius ir išliko didesniais kiekiais.

Primityviaisiais laikais vedybos buvo toji kaina už visuomeninę padėtį; žmonos turėjimas buvo išskirtinumo ženklas. Laukinis savo vedybų dieną laikė pažymintį jo įžengimą į atsakomybę ir brandą. Viename amžiuje, į santuoką buvo žiūrima kaip į visuomeninę pareigą; kitame amžiuje, kaip į religinį įsipareigojimą, o dar kitame, kaip į politinį reikalavimą valstybę aprūpinti piliečiais.

Daug ankstyvųjų genčių reikalaudavo įžulaus svetimo turto pagrobimo tam, jog būtų įrodytas pasirengimas vedyboms; vėliau tautos tokius grobiamuosius anpuolius pakeitė atletikos rungtynėmis ir varžybiniais žaidimais. Tokių varžybų nugalėtojai būdavo apdovanojami pirmuoju prizu—sezono nuotakų pasirinkimu. Galvų medžiotojas jaunuolis negalėdavo vesti tol, kol jis neturėdavo bent jau vienos galvos, nors kartais tokias kaukoles buvo galima ir nusipirkti. Kada žmonių pirkimas mažėjo, tada jas laimėdavo mįslių konkursuose, toks paprotys vis dar tebeegzistuoja daugelyje juodojo žmogaus grupių.

Civilizacijai vystantis, kai kurios gentys žiaurios vyrų ištvermės išbandymus, susijusius su santuoka, atidavė į moterų rankas; tokiu būdu jos galėjo pasirinkti patinkančius vyrus. Šitie vedybiniai išmėginimai apėmė sumanumą medžioklėje, kovoje, ir sugebėjimą aprūpinti šeimą. Ilgą laiką iš jauniko buvo reikalaujama ateiti į jaunosios šeimą bent jau vieneriems metams, čia gyventi ir dirbti ir įrodyti, kad jis yra vertas tos žmonos, kurios ir siekia.

Žmonos kvalifikacija buvo jos sugebėjimas nudirbti sunkų darbą ir gimdyti vaikus. Iš jos buvo reikalaujama atlikti tam tikrą žemės ūkio darbą per tam tikrą laiką. Ir jeigu ji vaiką pagimdėdavo iki vedybų, tuomet ji būdavo vertinama dar daugiau;

and the otherwise secret and personal relations of men and women. Always has the individual been rebellious against the sex regulations imposed by society; and this is the reason for this age-long sex problem: Self-maintenance is individual but is carried on by the group; self-perpetuation is social but is secured by individual impulse.

82:3.3 (915.6) The mores, when respected, have ample power to restrain and control the sex urge, as has been shown among all races. Marriage standards have always been a true indicator of the current power of the mores and the functional integrity of the civil government. But the early sex and mating mores were a mass of inconsistent and crude regulations. Parents, children, relatives, and society all had conflicting interests in the marriage regulations. But in spite of all this, those races which exalted and practiced marriage naturally evolved to higher levels and survived in increased numbers.

82:3.4 (915.7) In primitive times marriage was the price of social standing; the possession of a wife was a badge of distinction. The savage looked upon his wedding day as marking his entrance upon responsibility and manhood. In one age, marriage has been looked upon as a social duty; in another, as a religious obligation; and in still another, as a political requirement to provide citizens for the state.

82:3.5 (916.1) Many early tribes required feats of stealing as a qualification for marriage; later peoples substituted for such raiding forays, athletic contests and competitive games. The winners in these contests were awarded the first prize — choice of the season's brides. Among the head-hunters a youth might not marry until he possessed at least one head, although such skulls were sometimes purchasable. As the buying of wives declined, they were won by riddle contests, a practice that still survives among many groups of the black man.

82:3.6 (916.2) With advancing civilization, certain tribes put the severe marriage tests of male endurance in the hands of the women; they thus were able to favor the men of their choice. These marriage tests embraced skill in hunting, fighting, and ability to provide for a family. The groom was long required to enter the bride's family for at least one year, there to live and labor and prove that he was worthy of the wife he sought.

82:3.7 (916.3) The qualifications of a wife were the ability to perform hard work and to bear children. She was required to execute a certain piece of agricultural work within a given time. And if she had borne a child before marriage, she was all the more valuable; her fertility was thus assured.

šitaip būdavo patvirtinamas jos vaisingumas.

Tas faktas, kad senosios tautos manė, jog būti nevedusiu yra nešlovė, netgi nuodėmė, tai paaiškina vedybų tarp vaikų kilmę; kadangi kiekvienas turėjo būti vedęs, tai kuo anksčiau, tuo geriau. Taip pat buvo bendras tikėjimas, jog nevedę asmenys negali į dvasios žemę, ir tai buvo tolesnis vaikų vedybų skatinimas, netgi gimimo metu, o kartais ir prieš gimimą, priklausomai nuo lyties. Senovės žmonės tikėjo, kad net ir mirusieji turi būti vedę. Pirmieji piršliai būdavo samdomi tam, kad derėtųsi dėl vedybų su mirusiais individualais. Vienas iš tėvų pasirūpindavo tais tarpininkais, kad jie mirusį sūnų sutuoktų su kitos šeimos mirusia dukra.

Vėlesnėse tautose, įprastu amžiumi vedyboms būdavo lytinė branda, bet tas vystėsi tiesiog proporcingai civilizacijos pažangai. Visuomeninėje evoliucijoje anksti atsirado tiek vyrų, tiek moterų ypatingos ir susilaikančios nuo lytinio santykiavimo kategorijos. Jas pirmieji sukūrė ir palaikė tokie individai, kurie daugiau ar mažiau neturėjo normalaus lytinio potraukio.

Daugelis genčių valdančiosios grupės nariams leido lytiškai santykiuoti su nuotaka prieš pat ją perduodant savo vyrui. Kiekvienas iš šių vyrų tai merginai padovanodavo dovaną, ir taip atsirado vedybinių dovanų dovanojimo paprotys. Kai kuriose grupėse būdavo tikimasi, kad jauna moteris užsidirbs sau kraitį, kurį sudarydavo tos dovanos, kurias ji gaudavo kaip atlygį už savo lytines paslaugas nuotakos demonstravimo vietoje.

Kai kurios gentys apvesdindavo jaunus vyrus su našlėmis arba su vyresnėmis moterimis, o kada jie vėliau likdavo našliai, tada jiems leisdavo vesti jaunas mergaites, tokiu būdu būdavo užtikrinama, kaip jie tą aiškino, jog abu tėvai nebus kvailiai, kaip tą jie suvokdavo, jog taip atsitiks, jeigu bus leidžiama turėti vedybinių santykių dviems jaunuoliams. Kitos gentys apribodavo vedybinius santykius tarp to paties amžiaus grupių. Būtent vedybų apribojimas tam tikro amžiaus grupėse pirmą kartą pagimdė mintis apie kraujomaišą. (Indijoje net ir dabar nėra amžiaus apribojimų vedyboms.)

Esant tam tikriems papročiams, moteris labai bijodavo našlystės, našles arba užmušdavo, arba joms leisdavo nusižudyti prie savo vyro kapo, nes buvo manoma, kad jos su savo sutuoktiniu turi vykti į dvasios žemę. Likusi gyva žmona būdavo beveik neišvengiamai apkaltinama dėl savo vyro mirties. Kai kurios gentys jas sudegindavo gyvas. Jeigu našlė toliau gyvendavo, tai jos gyvenimas būdavo nuolatinis gedulas ir nepakenčiamas visuomeninis suvaržymas, kadangi naujai santuokai būdavo apskritai nepritariama.

82:3.8 (916.4) The fact that ancient peoples regarded it as a disgrace, or even a sin, not to be married, explains the origin of child marriages; since one must be married, the earlier the better. It was also a general belief that unmarried persons could not enter spiritland, and this was a further incentive to child marriages even at birth and sometimes before birth, contingent upon sex. The ancients believed that even the dead must be married. The original matchmakers were employed to negotiate marriages for deceased individuals. One parent would arrange for these intermediaries to effect the marriage of a dead son with a dead daughter of another family.

82:3.9 (916.5) Among later peoples, puberty was the common age of marriage, but this has advanced in direct proportion to the progress of civilization. Early in social evolution peculiar and celibate orders of both men and women arose; they were started and maintained by individuals more or less lacking normal sex urge.

82:3.10 (916.6) Many tribes allowed members of the ruling group to have sex relations with the bride just before she was to be given to her husband. Each of these men would give the girl a present, and this was the origin of the custom of giving wedding presents. Among some groups it was expected that a young woman would earn her dowry, which consisted of the presents received in reward for her sex service in the bride's exhibition hall.

82:3.11 (916.7) Some tribes married the young men to the widows and older women and then, when they were subsequently left widowers, would allow them to marry the young girls, thus insuring, as they expressed it, that both parents would not be fools, as they conceived would be the case if two youths were allowed to mate. Other tribes limited mating to similar age groups. It was the limitation of marriage to certain age groups that first gave origin to ideas of incest. (In India there are even now no age restrictions on marriage.)

82:3.12 (916.8) Under certain mores widowhood was greatly to be feared, widows being either killed or allowed to commit suicide on their husbands' graves, for they were supposed to go over into spiritland with their spouses. The surviving widow was almost invariably blamed for her husband's death. Some tribes burned them alive. If a widow continued to live, her life was one of continuous mourning and unbearable social restriction since remarriage was generally disapproved.

Senovėje daugelis veiksmų, kurie dabar yra laikomi amoraliais, būdavo skatinami. Primityviosios žmonos neretai labai didžiudavosi savo vyrų santykiais su kitomis moterimis. Mergaičių skaistybė būdavo didžiulė kliūtis vedyboms; vaiko pagimdytas iki vedybų labai smarkiai padidindavo troškimą turėti tą merginą žmona, nes vyras būdavo tikras, jog turės vaisingą partnerę.

Daugelis primityviųjų genčių leisdavo bandomąsias vedybas tol, kol moteris pastodavo, tada įvykdavo įprastų vedybų ceremoniją; kitose grupėse vedybos būdavo nešvenčiamos tol, kol negimdavo pirmasis vaikas. Jeigu žmona būdavo nevaisinga, tada ją turėdavo išsipirkti jos tėvai, ir santuoka būdavo anuliuojama. Papročiai reikalavo, jog kiekviena pora turėtų vaikų.

Šitos primityvios bandomosios vedybos buvo visiškai nepanašios į palaidumą; jos buvo tiesiog nuoširdus vaisingumo patikrinimas. Susitariantys individai vesdavo visam laikui, kai tik tai būdavo patvirtintas vaisingumas. Kada veda šiuolaikinės poros, mintyje turėdamos palankių skyrybų galimybę, jeigu jos nebus visiškai patenkintos savo vedybiniu gyvenimu, tai tikrovėje jos susitaria dėl tam tikros bandomųjų vedybų formos, ir tokios formos, kurios statusas yra nepalyginamai žemesnis už jų mažiau civilizuotų protėvių nuoširdžiai rizikingų veiksmų statusą.

4. VEDYBOS, ESANT NUOSAVYBĖS

PAPROČIAMS

Vedybos visada buvo glaudžiai susijusios tiek su nuosavybe, tiek su religija. Nuosavybė buvo vedybų stabilizatorius; religija, moralizuotojas.

Primityviosios vedybos buvo investicija, ekonominė spekuliacija; tai buvo daugiau verslo dalykas negu flirto romanas. Senovės žmonės vesdavo dėl grupės naudos ir gerovės; todėl jų vedybas planuodavo ir organizuodavo grupė, jų tėvai ir senoliai. O tai, kad nuosavybės papročiai buvo veiksmingi stabilizuojant santuokos institutą, rodo tas faktas, jog vedybos buvo ilgalaikiškesnės ankstyvosiose gentyse negu jos yra daugelyje šiuolaikinių tautų.

Civilizacijai vystantis ir papročiams toliau pripažįstant privačią nuosavybę, vagystė tapo dideliu nusikaltimu. Neištikimybė buvo pripažįstama viena iš vagystės formų, vyro nuosavybės teisių pažeidimu; dėl to ji nėra konkrečiai paminima ankstyvuosiuose įsakymuose ir papročiuose. Iš pradžių moteris buvo savo tėvo nuosavybė, kuris savo teises perdavė jos vyrui, ir visi teisėti lytiniai santykiai kilo

82:3.13 (917.1) In olden days many practices now regarded as immoral were encouraged. Primitive wives not infrequently took great pride in their husbands' affairs with other women. Chastity in girls was a great hindrance to marriage; the bearing of a child before marriage greatly increased a girl's desirability as a wife since the man was sure of having a fertile companion.

82:3.14 (917.2) Many primitive tribes sanctioned trial marriage until the woman became pregnant, when the regular marriage ceremony would be performed; among other groups the wedding was not celebrated until the first child was born. If a wife was barren, she had to be redeemed by her parents, and the marriage was annulled. The mores demanded that every pair have children.

82:3.15 (917.3) These primitive trial marriages were entirely free from all semblance of license; they were simply sincere tests of fecundity. The contracting individuals married permanently just as soon as fertility was established. When modern couples marry with the thought of convenient divorce in the background of their minds if they are not wholly pleased with their married life, they are in reality entering upon a form of trial marriage and one that is far beneath the status of the honest adventures of their less civilized ancestors.

4. MARRIAGE UNDER THE PROPERTY

MORES

82:4.1 (917.4) Marriage has always been closely linked with both property and religion. Property has been the stabilizer of marriage; religion, the moralizer.

82:4.2 (917.5) Primitive marriage was an investment, an economic speculation; it was more a matter of business than an affair of flirtation. The ancients married for the advantage and welfare of the group; wherefore their marriages were planned and arranged by the group, their parents and elders. And that the property mores were effective in stabilizing the marriage institution is borne out by the fact that marriage was more permanent among the early tribes than it is among many modern peoples.

82:4.3 (917.6) As civilization advanced and private property gained further recognition in the mores, stealing became the great crime. Adultery was recognized as a form of stealing, an infringement of the husband's property rights; it is not therefore specifically mentioned in the earlier codes and mores. Woman started out as the property of her father, who transferred his title to her husband, and all legalized sex relations grew out of these pre-

iš šitų iki to meto egzistavusių nuosavybės teisių. Senasis Testamentas su moterimis elgiasi kaip su nuosavybės forma; Koranas moko apie jų menkesnę lygį. Vyras turėjo teisę savo žmoną paskolinti draugui ar svečiui, ir šitas paprotys kai kuriose šalyse dar tebeegzistuoja.

Šiuolaikinis lytinis pavydas nėra įgimtas; tai yra besivystančių papročių produktas. Primityvusis vyras savo žmonos nepavydėjo; jis tikrai saugojo savo nuosavybę. Ta priežastis, dėl kurios žmona turėjo griežčiau negu jos vyras atsiskaityti už savo lytinį elgesį buvo dėl to, kad jos vedybinė neištikimybė siejosi su palikuonimi ir įpėdinyste. Labai anksti, civilizacijai žengiant pirmyn, nesantuokinis vaikas pateko į nepagarbą. Iš pradžių už neištikimybę būdavo baudžiama tikrai moteris; vėliau, papročiai taip pat reikalavo kūno bausmės ir jos partneriui, ir per ilgus amžius įžeistas vyras arba saugotojas tėvas turėjo visišką teisę užmušti vyriškosios lyties pažeidėją. Šiuolaikinės tautos išsaugojo tuos papročius, kurie leidžia vadinamuosius garbės nusikaltimus remiantis nerašytais įstatymais.

Kadangi skaistybės tabu kilo kaip nuosavybės papročių aspektas, tai iš pradžių jis buvo taikomas išteklėjusioms moterims, bet ne netekėjusioms mergaitėms. Vėlesniaisiais metais, skaistybės daugiau reikalavo tėvas, o ne siekiantysis merginos rankos; nekalta mergina būdavo komercinis turtas tėvui—galima būdavo prašyti didesnės kainos. Kada skaistybės poreikis vis augo, tada atsirado paprotys tėvui sumokėti nuotakos mokesį pripažįstant tarnystę tinkamai išauklėjus skaisčią nuotaką būsimajam vyrui. Kada vieną kartą prasidėjusi, šita moteriškosios pusės skaistybės idėja tiek užvaldė rases, jog tapo įprasta mergaitės tiesiogine prasme uždaryti, tikrovėje jas įkalinti metų metais tam, kad būtų užtikrinta jų nekaltybė. Ir šitokių būdu ne tokių senų laikų standartai ir nekaltybės patikrinimai automatiškai pagimdė profesionalių prostitučių klases; jomis buvo tos atstumtos nuotakos, tos moterys, kurias jaunikių motinos pripažindavo, jog nebėra nekalto.

5. ENDOGAMIJA IR EKSOGAMIJA

Labai anksti laukiniai pastebėjo, kad rasių susimaišymas palikuonių kokybę pagerina. Tai nebuvo dėl to, jog palikuonys iš tos pačios genties tėvų visada būdavo blogi, bet dėl to, jog palikuonys iš skirtingų genčių tėvų visada būdavo santykinai geresni; todėl papročiai turėjo polinkį kristalizuotis į lytinių santykių tarp artimų giminių suvaržymą. Buvo pripažinta, jog palikuonys iš skirtingų genčių tėvų labai smarkiai padidina selekcinę galimybę evoliuciniam įvairavimui ir vystymuisi. Individuali, gimę iš skirtingų genčių tėvų, būdavo įvairiapusiškesni ir turėjo didesnę sugebėjimą išlikti

existent property rights. The Old Testament deals with women as a form of property; the Koran teaches their inferiority. Man had the right to lend his wife to a friend or guest, and this custom still obtains among certain peoples.

82:4.4 (917.7) Modern sex jealousy is not innate; it is a product of the evolving mores. Primitive man was not jealous of his wife; he was just guarding his property. The reason for holding the wife to stricter sex account than the husband was because her marital infidelity involved descent and inheritance. Very early in the march of civilization the illegitimate child fell into disrepute. At first only the woman was punished for adultery; later on, the mores also decreed the chastisement of her partner, and for long ages the offended husband or the protector father had the full right to kill the male trespasser. Modern peoples retain these mores, which allow so-called crimes of honor under the unwritten law.

82:4.5 (917.8) Since the chastity taboo had its origin as a phase of the property mores, it applied at first to married women but not to unmarried girls. In later years, chastity was more demanded by the father than by the suitor; a virgin was a commercial asset to the father — she brought a higher price. As chastity came more into demand, it was the practice to pay the father a bride fee in recognition of the service of properly rearing a chaste bride for the husband-to-be. When once started, this idea of female chastity took such hold on the races that it became the practice literally to cage up girls, actually to imprison them for years, in order to assure their virginity. And so the more recent standards and virginity tests automatically gave origin to the professional prostitute classes; they were the rejected brides, those women who were found by the grooms' mothers not to be virgins.

5. ENDOGAMY AND EXOGAMY

82:5.1 (918.1) Very early the savage observed that race mixture improved the quality of the offspring. It was not that inbreeding was always bad, but that outbreeding was always comparatively better; therefore the mores tended to crystallize in restriction of sex relations among near relatives. It was recognized that outbreeding greatly increased the selective opportunity for evolutionary variation and advancement. The outbred individuals were more versatile and had greater ability to survive in a hostile world; the inbreeders, together with their mores, gradually disappeared. This was all a slow

priešiškame pasaulyje; palikuonys iš tos pačios genties tėvų, drauge su savo papročiais, palaipsniui išnyko. Visa tai vystėsi palaipsniui; sąmoningai tokių problemų laukiniai nesuvokė. Bet vėlesnės ir labiau išsivysčiusios tautos tą suprato, ir jos taip pat pastebėjo, kad bendras nusilpimas kartais būdavo dėl didžiulio poravimosi genčių viduje.

Nors gerų palikuonių tarpusavio poravimasis kartais pagerindavo stiprias gentis, bet labai akivaizdūs blogų pasekmių atvejai, kada palikuonių sulaukdavo vienos giminės silpnapročiai, žmogaus protą didesniu laipsniu paveikė priverstinai, ir šito pasekmės buvo tokios, jog besivystantys papročiai vis daugiau suformuluodavo tabu prieš visas vedybas tarp artimų giminaičių.

Religija ilgą laiką buvo veiksmingas barjeras prieš vedybas su kitų genčių gentainiais; daugelis religinių mokymų draudė vedybas už tikėjimo ribų. Moteris paprastai linko į vedybas genties viduje; vyrai linko į vedybas už genties ribų. Nuosavybė visada darė įtaką santuokai, ir kartais, mėginant apsaugoti nuosavybę klando viduje, atsirasdavo papročiai, verčiantys moteris rinktis vyrus iš savo tėvo genties. Tokio pobūdžio reikalavimai atvedė prie to, jog labai išplito pusbrolių ir pusseserių vedybos. Vidinis poravimasis taip pat buvo praktikuojamas ir dėl to, kad būtų išsaugotos amato paslaptys; sumanūs darbininkai savo amato žinias stengdavosi išlaikyti šeimos viduje.

Labiau išsivysčiusios grupės, kada būdavo izoliuotos, visada sugrįždavo prie santuokos tarp artimų giminių. Noditai daugiau negu vieną šimtą penkiasdešimt tūkstančių metų buvo viena iš didžiųjų grupių, kuriose vedybos buvo tarp savosios grupės narių. Vėlesniųjų dienų vidinių vedybų papročius mišinišku laipsniu paveikė violetinės rasės tradicijos, kurioje iš pradžių buvo, būtinai, vedybos tarp brolio ir sesers. O brolio ir sesers santuoka buvo įprasta senovės Egipte, Sirijoje, Mesopotamijoje, ir visose žemėse, kurias kažkada buvo užėmę anditai. Egiptiečiai ilgą laiką praktikavo brolio ir sesers vedybas, mėgindami išlaikyti karališkąjį kraują gryną, tas paprotys net ir ilgiau išsilaikė Persijoje. Tarp mesopotamijiečių, iki Abraomo laikų, vedybos tarp pusbrolių ir pusseserių buvo privalomos; pusbroliai ir pusseserės turėjo pirmumo teisę vesti pusseseres ir pusbrolius. Pats Abraomas vedė savo pusseserę, bet vėlesnieji žydų papročiai tokias sąjungas uždraudė.

Pirmasis atsitraukimas nuo brolio ir sesers vedybų įvyko maždaug tada, kada atsirado daugiapatystės papročiai, nes sesuo-žmona įžūliai valdydavo kitą žmoną ar žmonas. Kai kurių genčių papročiai draudė santuoką su mirusio brolio našle, bet reikalavo, kad gyvas brolis turėtų vaikų vietoje savo mirusio brolio. Nėra jokio

development; the savage did not consciously reason about such problems. But the later and advancing peoples did, and they also made the observation that general weakness sometimes resulted from excessive inbreeding.

82:5.2 (918.2) While the inbreeding of good stock sometimes resulted in the upbuilding of strong tribes, the spectacular cases of the bad results of the inbreeding of hereditary defectives more forcibly impressed the mind of man, with the result that the advancing mores increasingly formulated taboos against all marriages among near relatives.

82:5.3 (918.3) Religion has long been an effective barrier against outmarriage; many religious teachings have proscribed marriage outside the faith. Woman has usually favored the practice of in-marriage; man, outmarriage. Property has always influenced marriage, and sometimes, in an effort to conserve property within a clan, mores have arisen compelling women to choose husbands within their fathers' tribes. Rulings of this sort led to a great multiplication of cousin marriages. In-mating was also practiced in an effort to preserve craft secrets; skilled workmen sought to keep the knowledge of their craft within the family.

82:5.4 (918.4) Superior groups, when isolated, always reverted to consanguineous mating. The Nodites for over one hundred and fifty thousand years were one of the great in-marriage groups. The later-day in-marriage mores were tremendously influenced by the traditions of the violet race, in which, at first, matings were, perforce, between brother and sister. And brother and sister marriages were common in early Egypt, Syria, Mesopotamia, and throughout the lands once occupied by the Andites. The Egyptians long practiced brother and sister marriages in an effort to keep the royal blood pure, a custom which persisted even longer in Persia. Among the Mesopotamians, before the days of Abraham, cousin marriages were obligatory; cousins had prior marriage rights to cousins. Abraham himself married his half sister, but such unions were not allowed under the later mores of the Jews.

82:5.5 (919.1) The first move away from brother and sister marriages came about under the plural-wife mores because the sister-wife would arrogantly dominate the other wife or wives. Some tribal mores forbade marriage to a dead brother's widow but required the living brother to beget children for his departed brother. There is no biologic instinct

biologinio instinkto prieš vedybas tarp bet kokio laipsnio giminių; tokie suvaržymai yra vien tiktai tabu reikalas.

Vedybos tarp kitų genčių narių galiausiai ėmė dominuoti, nes šitam pirmenybę teikė vyras; gauti žmoną iš svetur reiškė didesnę laisvę nuo žmonos giminaičių. Kuo geriau pažįsti, tuo mažiau gerbi; taigi, kada poruojantis ėmė viešpatauti individualaus pasirinkimo elementas, tada tapo papročiu partnerius pasirinkti už genties ribų.

Galiosiausiai daugelis genčių santuoką klanu viduje uždraudė, kitos gentys vedybas apribojo tam tikrose kastose. Tabu prieš santuoką su savo paties totemo moterimi suteikė akstiną papročiu moteris vogti iš kaimyninių genčių. Vėliau, santuoka būdavo labiau reguliuojama pagal gyvenamąją vietovę negu pagal giminybę. Santuokos tarp tos pačios genties narių evoliucijoje buvo daug žingsnių, kol buvo pereita į šiuolaikines vedybas ne su giminaičiais. Net ir vėliau, kada paprastais žmonėms santuoką tarp giminaičių tabu uždraudė, tai vadams ir karaliams artimus giminaičius vesti buvo leidžiama dėl to, jog karališkasis kraujas išliktų sukoncentruotas ir grynas. Papročiai valdovams paprastai suteikdavo tam tikrų laisvių lytinių santykių srityje.

Vėlesniųjų anditų tautų buvimas daug prisidėjo prie to, jog sangikų rasės jautė vis didesnę norą tuoktis už savo genčių ribų. Bet vedybos tarp narių iš kitų genčių įsivyravo tiktai tada, kada kaimyninės grupės išmoko gyventi drauge santykinai taikiai.

Pačios vedybos tarp narių iš kitų genčių taiką skatino; vedybos tarp genčių mažino priešišumą. Tarpgentinės santuokos vedė į genčių koordinavimą ir į karines sąjungas; jos ėmė dominuoti, nes suteikė padidintą jėgą; jos buvo nacijos kūrėjos. Tarpgentinės vedybas taip pat labai smarkiai skatino ir besivystantys prekybiniai ryšiai; kelionės ir tyrinėjimai prisidėjo prie vedybinių ryšių išplėtimo ir smarkiai palengvino rasinių kultūrų susikryžminimą.

Šiaip jau rasinių vedybinių papročių nepaaiškinami nenuoseklumai didele dalimi yra dėl šito tarpgentinių vedybų papročio, kurį lydėjo žmonių vogimas ir jų pirkimas iš svetimų genčių, ir visa tai baigėsi atskirų gentinių papročių apjungimu. Tai, kad šitie tabu, susiję su santuoka genties viduje, buvo visuomeniniai, ne biologiniai, gerai parodo tabu vedyboms tarp giminių, apėmusių daugelį žmonos arba vyro giminaičių, kurie visiškai neturėjo jokio kraujo ryšio.

against any degree of in-marriage; such restrictions are wholly a matter of taboo.

82:5.6 (919.2) Outmarriage finally dominated because it was favored by the man; to get a wife from the outside insured greater freedom from in-laws. Familiarity breeds contempt; so, as the element of individual choice began to dominate mating, it became the custom to choose partners from outside the tribe.

82:5.7 (919.3) Many tribes finally forbade marriages within the clan; others limited mating to certain castes. The taboo against marriage with a woman of one's own totem gave impetus to the custom of stealing women from neighboring tribes. Later on, marriages were regulated more in accordance with territorial residence than with kinship. There were many steps in the evolution of in-marriage into the modern practice of outmarriage. Even after the taboo rested upon in-marriages for the common people, chiefs and kings were permitted to marry those of close kin in order to keep the royal blood concentrated and pure. The mores have usually permitted sovereign rulers certain licenses in sex matters.

82:5.8 (919.4) The presence of the later Andite peoples had much to do with increasing the desire of the Sangik races to mate outside their own tribes. But it was not possible for out-mating to become prevalent until neighboring groups had learned to live together in relative peace.

82:5.9 (919.5) Outmarriage itself was a peace promoter; marriages between the tribes lessened hostilities. Outmarriage led to tribal co-ordination and to military alliances; it became dominant because it provided increased strength; it was a nation builder. Outmarriage was also greatly favored by increasing trade contacts; adventure and exploration contributed to the extension of the mating bounds and greatly facilitated the cross-fertilization of racial cultures.

82:5.10 (919.6) The otherwise inexplicable inconsistencies of the racial marriage mores are largely due to this outmarriage custom with its accompanying wife stealing and buying from foreign tribes, all of which resulted in a compounding of the separate tribal mores. That these taboos respecting in-marriage were sociologic, not biologic, is well illustrated by the taboos on kinship marriages, which embraced many degrees of in-law relationships, cases representing no blood relation whatsoever.

6. RASINIAI MIŠINIAI

6. RACIAL MIXTURES

Šiandien pasaulyje grynųjų rasių nėra. Ankstyvosios ir pirmosios spalvotosios evoliucinės rasės turi tikrai dvi atstovaujamąs rases, išlikusias pasaulyje: geltonąjį žmogų ir juodąjį žmogų; ir net šitos dvi rasės yra labai daug susimaišiusios su išnykusiomis spalvotosiomis tautomis. Nors vadinamoji baltoji rasė didžiąja dalimi yra kilusi iš senovės mėlynojo žmogaus, bet daugiau ar mažiau ją papildė visos kitos rasės, panašiai, kaip ir Amerikų raudonąjį žmogų.

Iš šešių spalvotųjų sangikų rasių, trys buvo pirminės ir trys buvo antrinės. Nors pirminės rasės—mėlynoji, raudonoji, ir geltonoji—daugeliu atžvilgių buvo pranašesnės už tris antrines rases, bet reikėtų prisiminti, kad šitos antrinės rasės turėjo daug pageidautinų bruožų, kurie būtų žymiai pagerinę pirmines tautas, jeigu būtų buvę asimiliuoti jų geresnieji palikuonys.

Dabartiniai prietarai prieš “metisus,” “hibridus,” ir “mišrūnus” yra dėl to, kad šiuolaikinis rasinis susikryžminimas yra, didžiąja dalimi, tarp atitinkamų rasių smarkiai sumenkusių palikuonių. Jūs taip pat sulaukiate menkaverčių palikuonių, kada tuokiasi tos pačios rasės degeneruotos rūšys.

Jeigu šiandienines Urantijos rases būtų galima išlaisvinti nuo degraduotų, antisuomeninių, silpnapročių, ir netinkamų egzempliorių žemiausiųjų sluoksnių naštos, tada būtų mažai prieštaravimų dėl riboto rasių susivienijimo. Ir jeigu tokie rasiniai susimaišymai įvyktų tarp kelių rasių labiausiai išsivysčiusių tipų, tai dėl to būtų prieštaraujama dar mažiau.

Labiau išsivysčiusių ir nepanašių palikuonių hibridizavimas yra naujų ir gyvybingesnių palikuonių sukūrimo paslaptis. Ir tą galima taikyti augalams, gyvūnams, ir žmogaus rūšims. Hibridizavimas išplečia fizinę ir protinę jėgą ir padidina vaisingumą. Įvairių tautų vidutinių ar labiau išsivysčiusių sluoksnių rasinis susimaišymas smarkiai padidina *kūrybinį* potencialą, ką rodo dabartiniai Šiaurės Amerikos Jungtinių Valstijų gyventojai. Kada vedybiniai ryšiai būna tarp žemesniųjų ar menkesniųjų sluoksnių, tada kūrybingumas yra sumažinamas, kaip tą rodo pietinės Indijos dabartinės tautos.

Rasių suliejimas labai daug prisideda prie to, jog staiga atsiranda *nauji* požymiai, ir jeigu toks hibridizavimas yra sąjunga tarp labiau išsivysčiusių palikuonių, tuomet šitie naujieji požymiai taip pat bus *labiau išsivystę* bruožai.

Tol, kol dabartinės rasės bus taip perkrautos menkesniais ir degeneruotais palikuonimis, tol rasių susimaišymas dideliu mastu būtų kuo labiausiai pražūtingas, bet prieštaravimai dėl tokių eksperimentų daugiausia remiasi visuomeniniais ir kultūriniais prietaisais, o ne biologiniais

82:6.1 (919.7) There are no pure races in the world today. The early and original evolutionary peoples of color have only two representative races persisting in the world, the yellow man and the black man; and even these two races are much admixed with the extinct colored peoples. While the so-called white race is predominantly descended from the ancient blue man, it is admixed more or less with all other races much as is the red man of the Americas.

82:6.2 (919.8) Of the six colored Sangik races, three were primary and three were secondary. Though the primary races — blue, red, and yellow — were in many respects superior to the three secondary peoples, it should be remembered that these secondary races had many desirable traits which would have considerably enhanced the primary peoples if their better strains could have been absorbed.

82:6.3 (920.1) Present-day prejudice against “half-castes,” “hybrids,” and “mongrels” arises because modern racial crossbreeding is, for the greater part, between the grossly inferior strains of the races concerned. You also get unsatisfactory offspring when the degenerate strains of the same race intermarry.

82:6.4 (920.2) If the present-day races of Urantia could be freed from the curse of their lowest strata of deteriorated, antisocial, feeble-minded, and outcast specimens, there would be little objection to a limited race amalgamation. And if such racial mixtures could take place between the highest types of the several races, still less objection could be offered.

82:6.5 (920.3) Hybridization of superior and dissimilar stocks is the secret of the creation of new and more vigorous strains. And this is true of plants, animals, and the human species. Hybridization augments vigor and increases fertility. Race mixtures of the average or superior strata of various peoples greatly increase *creative* potential, as is shown in the present population of the United States of North America. When such matings take place between the lower or inferior strata, creativity is diminished, as is shown by the present-day peoples of southern India.

82:6.6 (920.4) Race blending greatly contributes to the sudden appearance of *new* characteristics, and if such hybridization is the union of superior strains, then these new characteristics will also be *superior* traits.

82:6.7 (920.5) As long as present-day races are so overloaded with inferior and degenerate strains, race intermingling on a large scale would be most detrimental, but most of the objections to such experiments rest on social and cultural prejudices rather than on biological considerations. Even

svarstymais. Net ir tarp menkesniųjų rūšių palikuonių, hibridai dažnai yra geresni už savo protėvius. Hibridizavimas rūšis pagerina *dominuojančių genų* dėka. Tarprasinis susimaišymas didina tikimybę, jog hibridas turės didesnę skaičių pageidaujamų *dominantų*.

Per praėjusį šimtą metų rasinio hibridizavimo Urantijoje buvo daugiau negu per tūkstantmečius. Didžiulės disharmonijos pavojus dėl žmogiškųjų rūšių sukryžminimo yra labai smarkiai perdėtas. Pagrindinės “metisų” problemos kyla dėl visuomeninių prietarų.

Pitkerno salų eksperimentas sumaišant baltąją rasę su polineziečių rase gerai pavyko, nes baltieji vyrai ir Polinezijos moterys buvo kilę iš gana gerų rasinių palikuonių. Baltosios, raudonosios, ir geltonosios rasių labiausiai išsivysčiusių tipų sukryžminimas tuoj pat sukurtų daug naujų ir biologiškai veiksmingų bruožų. Šitos trys tautos priklauso pirminėms sangikų rasėms. Baltosios ir juodosios rasių sumaišymai tokių pageidautinų tiesioginių rezultatų neduoda, bet ir palikuonys mulatai nėra tokie nepageidaujami, kokiais juos stengėsi padaryti visuomeniniai ir rasiniai prietarai. Fiziniu požiūriu, tokie baltai-juodi hibridai yra nuostabūs žmonijos pavyzdžiai, nepaisant savo nežymaus nepilnavertiškumo kai kuriais kitais atžvilgiais.

Kada pirminė sangikų rasė susivienija su antrine sangikų rase, tada pastaroji yra žymiai pagerinama pirmosios sąskaita. Ir savo gerąsias savybes atiduodant nedideliu laipsniu—išsitęsiančiu per ilgus laiko periodus—gali kilti nedaug rimtų prieštaravimų dėl tokio pirminių rasių pasiaukojančio indėlio gerinant antrines grupes. Biologiniu požiūriu, antriniai sangikai tam tikrais atžvilgiais buvo labiau išsivystę už pirmines rases.

Galų gale, žmogiškosioms rūšims tikrąjį pavojų privalu įžvelgti dėl to, kada be apribojimų dauginasi įvairių civilizuotų tautų menkesnieji ir degeneruoti palikuonys, o ne bet kokiame tariamame pavojuje dėl savo rasinio kryžminimosi.

[Pateikta Serafimų Vadovo, dislokuoto Urantijoje.]

among inferior stocks, hybrids often are an improvement on their ancestors. Hybridization makes for species improvement because of the role of the *dominant genes*. Racial intermixture increases the likelihood of a larger number of the desirable *dominants* being present in the hybrid.

82:6.8 (920.6) For the past hundred years more racial hybridization has been taking place on Urantia than has occurred in thousands of years. The danger of gross disharmonies as a result of crossbreeding of human stocks has been greatly exaggerated. The chief troubles of “half-breeds” are due to social prejudices.

82:6.9 (920.7) The Pitcairn experiment of blending the white and Polynesian races turned out fairly well because the white men and the Polynesian women were of fairly good racial strains. Interbreeding between the highest types of the white, red, and yellow races would immediately bring into existence many new and biologically effective characteristics. These three peoples belong to the primary Sangik races. Mixtures of the white and black races are not so desirable in their immediate results, neither are such mulatto offspring so objectionable as social and racial prejudice would seek to make them appear. Physically, such white-black hybrids are excellent specimens of humanity, notwithstanding their slight inferiority in some other respects.

82:6.10 (920.8) When a primary Sangik race amalgamates with a secondary Sangik race, the latter is considerably improved at the expense of the former. And on a small scale — extending over long periods of time — there can be little serious objection to such a sacrificial contribution by the primary races to the betterment of the secondary groups. Biologically considered, the secondary Sangiks were in some respects superior to the primary races.

82:6.11 (921.1) After all, the real jeopardy of the human species is to be found in the unrestrained multiplication of the inferior and degenerate strains of the various civilized peoples rather than in any supposed danger of their racial interbreeding.

82:6.12 (921.2) [Presented by the Chief of Seraphim stationed on Urantia.]

83 Dokumentas. Santuokos institutas

⇐ 082

URANTIJOS KNYGA

084 ⇐

III DALIS. URANTIJOS ISTORIJA

83 DOKUMENTAS. SANTUOKOS
INSTITUTAS

Skyrius

ĮVADAS

1. Santuoka kaip visuomeninis institutas
2. Asistavimas ir sužadėtuvės
3. Pirkimas ir kraitis
4. Vedybų ritualas
5. Daugiskaitinės vedybos
6. Tikroji monogamija — porinės vedybos
7. Vedybinio ryšio nutraukimas
8. Santuokos idealizavimas

ĮVADAS

TAI yra pasakojimas apie santuokos instituto ankstyvąją pradžią. Jis nuo palaidų ir nevaržomų bandos poravimųsi per daugybę variacijų ir prisitaikymų nenukrypstamai vystėsi, net iki atsiradimo tokių vedybinių standartų, kurie galiausiai pasiekė aukščiausiąją tašką įgyvendinant poros vedybinius ryšius, vieno vyro ir vienos moters sąjungą tam, kad būtų sukurta aukščiausiosios visuomeninės kategorijos šeima.

Santuoka daug kartų buvo pavojuje, o vedybiniai papročiai labai daug pasinaudojo tiek nuosavybės, tiek religijos parama; bet tikroji įtaka, kuri amžiams saugo santuoką ir iš jos atsiradusią šeimą, yra tas paprastas ir įgimtas biologinis faktas, jog vyrai ir moterys neabejotinai negyvens vienas be kito, nesvarbu, ar jie būtų patys primityviausi laukiniai, ar patys kultūringiausi mirtingieji.

Būtent dėl lytinio potraukio savanaudis žmogus yra sugundomas, jog taptų kažkuo daugiau negu gyvuliu. Lytinis ryšys, kuris yra grindžiamas savanaudiškumu ir savęs patenkinimu, turi ir tam tikrų savęs atsižadėjimo

PAPER 83

THE MARRIAGE INSTITUTION

SECTIONS

Introduction

1. Marriage as a Societal Institution
2. Courtship and Betrothal
3. Purchase and Dowry
4. The Wedding Ceremony
5. Plural Marriages
6. True Monogamy — Pair Marriage
7. The Dissolution of Wedlock
8. The Idealization of Marriage

INTRODUCTION

83:0.1 (922.1) THIS is the recital of the early beginnings of the institution of marriage. It has progressed steadily from the loose and promiscuous matings of the herd through many variations and adaptations, even to the appearance of those marriage standards which eventually culminated in the realization of pair matings, the union of one man and one woman to establish a home of the highest social order.

83:0.2 (922.2) Marriage has been many times in jeopardy, and the marriage mores have drawn heavily on both property and religion for support; but the real influence which forever safeguards marriage and the resultant family is the simple and innate biologic fact that men and women positively will not live without each other, be they the most primitive savages or the most cultured mortals.

83:0.3 (922.3) It is because of the sex urge that selfish man is lured into making something better than an animal out of himself. The self-regarding and self-gratifying sex relationship entails the certain consequences of self-denial and insures

pasekmių ir užtikrina altruistinių pareigų ir daugelio rasei naudingų šeimyninių įsipareigojimų prisiėmimą. Šituo lytinis gyvenimas buvo nepripažintas ir neįtartas laukinio civilizuojuojas, nes šitas pats lytinis impulsas automatiškai ir neklystamai *verčia žmogų galvoti ir galiausiai veda jį į meilę*.

1. SANTUOKA KAIP VISUOMENINIS INSTITUTAS

Santuoka yra visuomenės mechanizmas, sumanytas tam, kad reguliuotų ir kontroliuotų tuos daugelį žmoniškųjų santykių, kurie atsiranda dėl fizinio dvilytiškumo fakto. Kaip toks institutas, santuoka veikia dviem kryptimis:

1. Reguliuoja asmeninius lytinius santykius.

2. Reguliuoja palikuonis, paveldėjimą, tęstinumą, ir visuomeninę tvarką, kas yra jos senesnioji ir pirminė funkcija.

Šeima, kuri atsiranda iš santuokos, yra pati santuokos instituto stabilizuotoja, drauge su nuosavybės papročiais. Kiti potencialūs santuokos stabilumo faktoriai yra pasipuikavimas, tuštynė, riteriškumas, pareiga, ir religiniai įsitikinimai. Bet nors santuokai gali būti pritariama ar nepritariama danguje, bet vargu ar jos yra sudaromos danguje. Žmogiškoji šeima yra aiškiai žmogiškasis institutas, evoliucinis išsivystymas. Santuoka yra visuomeninis institutas, ne bažnyčios sritis. Tas tiesa, religija turėtų jas galingai veikti, bet neturėtų imtis jų kontroliuoti ir reguliuoti.

Primityvi santuoka pirmiausia buvo gamybinis institutas; net ir šiandieniniais laikais ji dažnai būna visuomeninis arba verslo reikalas. Dėl to poveikio, kuris atsirado, susimaišius su anditų palikuonimis, ir dėl besivystančios civilizacijos papročių, palaipsniui santuoka tampa abipuse, romantiška, tėviška, poetiška, kupina meilės, etinė, ir net idealistinė. Tačiau, pasirinkimas ir vadinamoji romantinė meilė primityviuose vedybiniuose ryšiuose buvo minimalaus lygio. Ankstyviausiais laikais vyras ir žmona nebuvo ilgą laiką kartu; jie netgi dažnai drauge nevalgydavo. Bet tarp senovės žmonių asmeninis susižavėjimas nebuvo stipriai siejamas su lytiniu potraukiu; jie vienas kitą pamėgdavo didele dalimi dėl to, jog gyveno ir dirbo kartu.

2. ASISTAVIMAS IR SUŽADĖTUVĖS

Primityviausias vedybas visada suplanuodavo berniuko ir mergaitės tėvai. Pereinamąjį etapą tarp

the assumption of altruistic duties and numerous race-benefiting home responsibilities. Herein has sex been the unrecognized and unsuspected civilizer of the savage; for this same sex impulse automatically and unerringly *compels man to think and eventually leads him to love*.

1. MARRIAGE AS A SOCIETAL INSTITUTION

83:1.1 (922.4) Marriage is society's mechanism designed to regulate and control those many human relations which arise out of the physical fact of bisexuality. As such an institution, marriage functions in two directions:

83:1.2 (922.5) 1. In the regulation of personal sex relations.

83:1.3 (922.6) 2. In the regulation of descent, inheritance, succession, and social order, this being its older and original function.

83:1.4 (922.7) The family, which grows out of marriage, is itself a stabilizer of the marriage institution together with the property mores. Other potent factors in marriage stability are pride, vanity, chivalry, duty, and religious convictions. But while marriages may be approved or disapproved on high, they are hardly made in heaven. The human family is a distinctly human institution, an evolutionary development. Marriage is an institution of society, not a department of the church. True, religion should mightily influence it but should not undertake exclusively to control and regulate it.

83:1.5 (922.8) Primitive marriage was primarily industrial; and even in modern times it is often a social or business affair. Through the influence of the mixture of the Andite stock and as a result of the mores of advancing civilization, marriage is slowly becoming mutual, romantic, parental, poetical, affectionate, ethical, and even idealistic. Selection and so-called romantic love, however, were at a minimum in primitive mating. During early times husband and wife were not much together; they did not even eat together very often. But among the ancients, personal affection was not strongly linked to sex attraction; they became fond of one another largely because of living and working together.

2. COURTSHIP AND BETROTHAL

83:2.1 (923.1) Primitive marriages were always planned by the parents of the boy and girl. The transition stage between this custom and the

šito papročio ir laisvo pasirinkimo laikų užėmė vedybų tarpininkas arba profesionalus piršlys. Tokiais piršliais pirmiausia buvo kirpėjai, vėliau jais buvo šventikai. Iš pradžių santuoka buvo grupės reikalas; vėliau ji buvo šeimos dalykas; tikrai neseniai ji tapo asmeniniu jaudinančiu patyrimu.

Prievarta, ne potraukis, toks buvo požiūris į primityviasias vedybas. Ankstyvaisiais laikais moteris neturėjo lytinio šaltumo, tikrai lytinį nepilnavertiškumą, kokį įdiegdavo papročiai. Kaip antpuoliai buvo anksčiau už prekybą, taip vedybos, kada nuotaka būdavo pagrobiamą, buvo anksčiau už vedybas pagal kontraktą. Kai kurios moterys slapta pritardavo pagrobimui dėl to, jog išvengtų savosios genties vyresniųjų vyrų valdymo; jos geriau sutikdavo pakliūti į savo bendraamžių vyrų iš kitos genties rankas. Šitas pseudogrobimas buvo pereinamasis etapas tarp grobimo prievarta ir vėlesniojo asistavimo sužavint.

Ankstyvoji vedybinio ritualo rūšis buvo inscenizuotas pabėgimas, tam tikros rūšies pabėgimo, kuris kažkada buvo įprastas dalykas, repeticija. Vėliau, humoristinis pagrobimas tapo įprastų vestuvinių ritualų dalimi. Šiuolaikinės merginos apsimestinis priešinimasis "pagrobimui," susilaikymas nuo atvirų kalbų apie vedybas, visa tai yra senųjų papročių liekanos. Nuotakos pernešimas per slenkstį yra kilęs iš daugelio senųjų tradicijų, tarp jų, ir iš žmonių vogimo laikų.

Ilgą laiką vedybiniame gyvenime moteris visiškai laisvės neturėjo, bet išmintingesnės moterys šitą suvaržymą visada sugebėdavo apeiti gudriai pasinaudodamos savo nuovoka. Vyras paprastai būdavo aktyvioji pusė asistavimo laiku, bet nevisada. Kartais formaliai, o taip pat ir užmaskuotai, vedybas inicijuoja moteris. Ir civilizacijai vystantis, moterys ėmė vis daugiau reikštis visose asistavimo ir santuokos fazėse.

Pasaulio rasėms meilės, romantikos, ir asmeninio pasirinkimo didėjimas asistavimo iki vedybų metu yra anditų indėlis. Santykiai tarp lyčių vystosi palankiai; daugelis besivystančių tautų tuos senesnius naudos ir nuosavybės motyvus palaipsniui ėmė pakeisti kažkiek idealizuotomis lytinio potraukio sampratomis. Renkantis gyvenimo partnerius, lytinis impulsas ir meilės jausmai pradeda pakeisti šaltą išskaičiavimą.

Sužadėtuvių iš pradžių prilygo vedyboms; o ankstyvosiose tautose lytiniai santykiai per susižadėjimo laikotarpį buvo įprasti. Pastaraisiais laikais, religija nustatė lytinius tabu laikotarpiui nuo sužadėtuvių iki vedybų.

times of free choosing was occupied by the marriage broker or professional matchmaker. These matchmakers were at first the barbers; later, the priests. Marriage was originally a group affair; then a family matter; only recently has it become an individual adventure.

83:2.2 (923.2) Coercion, not attraction, was the approach to primitive marriage. In early times woman had no sex aloofness, only sex inferiority as inculcated by the mores. As raiding preceded trading, so marriage by capture preceded marriage by contract. Some women would connive at capture in order to escape the domination of the older men of their tribe; they preferred to fall into the hands of men of their own age from another tribe. This pseudo elopement was the transition stage between capture by force and subsequent courtship by charming.

83:2.3 (923.3) An early type of wedding ceremony was the mimic flight, a sort of elopement rehearsal which was once a common practice. Later, mock capture became a part of the regular wedding ceremony. A modern girl's pretensions to resist "capture," to be reticent toward marriage, are all relics of olden customs. The carrying of the bride over the threshold is reminiscent of a number of ancient practices, among others, of the days of wife stealing.

83:2.4 (923.4) Woman was long denied full freedom of self-disposal in marriage, but the more intelligent women have always been able to circumvent this restriction by the clever exercise of their wits. Man has usually taken the lead in courtship, but not always. Woman sometimes formally, as well as covertly, initiates marriage. And as civilization has progressed, women have had an increasing part in all phases of courtship and marriage.

83:2.5 (923.5) Increasing love, romance, and personal selection in premarital courtship are an Andite contribution to the world races. The relations between the sexes are evolving favorably; many advancing peoples are gradually substituting somewhat idealized concepts of sex attraction for those older motives of utility and ownership. Sex impulse and feelings of affection are beginning to displace cold calculation in the choosing of life partners.

83:2.6 (923.6) The betrothal was originally equivalent to marriage; and among early peoples sex relations were conventional during the engagement. In recent times, religion has established a sex taboo on the period between betrothal and marriage.

3. PIRKIMAS IR KRAITIS

3. PURCHASE AND DOWRY

Senovės žmonės nepasitikėjo meile ir pažadais; jie manė, jog ilgalaikės sąjungos turi garantuoti tam tikras apčiuopiamas užstatas, nuosavybę. Dėl šitos priežasties, žmonos pirkimo kaina, buvo manoma, yra bauda arba įnašas, kurį vyras buvo pasmerktas prarasti, jeigu įvyktų skyrybos arba jeigu ją paliktų jis. Kada tik nuotakos pirkimo kaina būdavo sumokama, tada daugelis genčių leisdavo ant jos kūno išdeginti vyro ženklą. Afrikiečiai savo žmonas dar tebeperka. Žmoną iš meilės, arba baltojo žmogaus žmoną, jie lygina su kate, nes ji nieko nekainuoja.

Nuotakų demonstravimai būdavo tos progos, kada aprėdytos ir išpuoštos dukros būdavo viešai parodomos stengiantis, kad jos gautų aukštesnę kainą kaip žmonos. Bet jos nebūdavo parduodamos kaip gyvuliai—vėlesnėse gentyse tokios žmonos perduoti kitiems nebuvo galima. Taip pat ir jos pirkimas niekada nebuvo tiesiog šaltakraujė piniginė transakcija; perkant žmoną paslauga atitikdavo užmokestį grynais. Jeigu kitais požiūriais pageidautinas vyras už savo žmoną sumokėti negalėdavo, tuomet merginos tėvas jį galėdavo įsūnyti kaip sūnų, ir tada jis galėdavo vesti. O jeigu sau žmonos ieškodavo vargšas vyras ir godaus tėvo reikalaujamos kainos sumokėti negalėdavo, tuomet senoliai dažnai tą tėvą paspausdavo, ir toks veiksmas jo reikalavimus sumažindavo, nes priešingu atveju mergina su būsimoju vyru galėdavo pabėgti.

Vystantis civilizacijai, tėvams nebeatiko atrodyti tokiais, jog savo dukras parduoda, ir šitokiu būdu, nors ir toliau imdavo nuotakos pirkimo užmokestį, bet jie ėmė laikytis tokio papročio, kada porai dovanodavo vertingų dovanų, kurios apytiksliai prilygdavo pirkimo sumai. Ir vėliau už nuotaką nustojus mokėti, šitos dovanos tapo nuotakos kraičiu.

Kraičio prasmė buvo sudaryti įspūdį, jog nuotaka yra nepriklausoma, suteikti mintį, kad toli pažengta nuo tų laikų, kada žmonos buvo vergės ir kada gyvenimo kompanionės buvo nuosavybė. Vyras negalėjo išsiskirti su turėjusia kraičio žmona nesugrąžinęs kraičio vertės iki galo. Kai kuriose gentyse tiek nuotakos, tiek ir jaunikio tėvai sumokėdavo abipusį įnašą, kurio netekdavo, jeigu vienas kuris iš vedusiųjų palikdavo kitą, tikrovėje tai buvo vedybinis užstatas. Tuo pereinamuoju laikotarpiu, kada buvo pereinama nuo pirkimo prie kraičio, jeigu žmona būdavo perkama, tai vaikai priklausydavo tėvui; jeigu ne, tada jie priklausydavo žmonos šeimai.

4. VEDYBŲ RITUALAS

83:3.1 (923.7) The ancients mistrusted love and promises; they thought that abiding unions must be guaranteed by some tangible security, property. For this reason, the purchase price of a wife was regarded as a forfeit or deposit which the husband was doomed to lose in case of divorce or desertion. Once the purchase price of a bride had been paid, many tribes permitted the husband's brand to be burned upon her. Africans still buy their wives. A love wife, or a white man's wife, they compare to a cat because she costs nothing.

83:3.2 (924.1) The bride shows were occasions for dressing up and decorating daughters for public exhibition with the idea of their bringing higher prices as wives. But they were not sold as animals — among the later tribes such a wife was not transferable. Neither was her purchase always just a cold-blooded money transaction; service was equivalent to cash in the purchase of a wife. If an otherwise desirable man could not pay for his wife, he could be adopted as a son by the girl's father and then could marry. And if a poor man sought a wife and could not meet the price demanded by a grasping father, the elders would often bring pressure to bear upon the father which would result in a modification of his demands, or else there might be an elopement.

83:3.3 (924.2) As civilization progressed, fathers did not like to appear to sell their daughters, and so, while continuing to accept the bride purchase price, they initiated the custom of giving the pair valuable presents which about equaled the purchase money. And upon the later discontinuance of payment for the bride, these presents became the bride's dowry.

83:3.4 (924.3) The idea of a dowry was to convey the impression of the bride's independence, to suggest far removal from the times of slave wives and property companions. A man could not divorce a dowered wife without paying back the dowry in full. Among some tribes a mutual deposit was made with the parents of both bride and groom to be forfeited in case either deserted the other, in reality a marriage bond. During the period of transition from purchase to dowry, if the wife were purchased, the children belonged to the father; if not, they belonged to the wife's family.

4. THE WEDDING CEREMONY

Vedybų ritualas atsirado dėl to, kad vedybos iš pradžių buvo bendruomenės reikalas, ne vien tikrai dviejų individų apsisprendimo kulminacija. Vedybiniai ryšiai buvo grupės rūpestis, o taip pat ir asmeninė funkcija.

Magija, ritualai, ir ceremonijos senovės žmonės supo visą gyvenimą, ir vedybos nebuvo išimtis. Kada civilizacija vystėsi, kada į vedybas buvo pradėta žiūrėti rimčiau, tada vedybiniai ritualai tapdavo vis pretenzingesni. Iš pradžių vedybos buvo nuosavybės interesus išreiškiantis faktorius, net kaip tas yra ir šiandien, ir dėl to buvo reikalingas juridinis ritualas, tuo tarpu kiek įmanoma platesnis viešumas buvo reikalingas dėl vėliau gimstančių vaikų. Primityvusis žmogus neturėjo dokumentų; todėl vedybinį ritualą turėjo matyti daug asmenų.

Iš pradžių vedybų ritualas buvo panašesnis į sužadėtuves ir jį sudarė tikrai viešas paskelbimas dėl ketinimo gyventi kartu; vėliau jį sudarė formalus pavalgymas drauge. Kai kuriose gentyse tėvai tiesiog nuvedavo savo dukrą pas vyrą; kitais atvejais vienintelė ceremonija buvo oficialus pasikeitimas dovanomis, po kurio nuotakos tėvas ją perduodavo jauniui. O daugelyje Levanto tautų buvo paprotys apsieiti be visų tokių formalumų, ir vedybos prasidėdavo lytiniais santykiais. Raudonasis žmogus buvo pirmasis, kuris išvystė labiau pakylėtas vedybų ceremonijas.

Buvo labai bijomasi neturėti vaikų, o kadangi nevaisingumas buvo priskiriamas dvasių intrigoms, tai siekimas užtikrinti vaisingumą taip pat atvedė į vedybų susiejimą su tam tikrais magiškais ar religiniais ritualais. Ir šiose pastangose tam, kad būtų užtikrintos laimingos ir vaisingos vedybos, būdavo panaudojama daug kerų; net būdavo tariamasi su astrologais tam, kad būtų nustatytos susitariančiųjų šalių gimimo žvaigždės. Vienu metu turtingų žmonių vedybose įprastas atributas buvo žmonių aukojimai.

Būdavo ieškoma laimingų dienų, palankiausiai būdavo vertinamas ketvirtadienis, o tos vedybos, kurios būdavo švenčiamos esant mėnulio pilnačiai, buvo manoma, jog turi būti ypač sėkmingos. Daugelio Artimųjų Rytų tautų paprotys buvo mėtyti grūdus į jaunavedžius; tai buvo magiškas ritualas, kuris, buvo tikimasi, užtikrina vaisingumą. Kai kurios Rytų tautos šiam tikslui vartodavo ryžius.

Visada buvo manoma, jog priešinantis vėlėms ir blogoms dvasioms geriausios priemonės yra ugnis ir vanduo; todėl paprastai per vestuves būdavo altoriaus ugnis ir uždegtos žvakės, o taip pat buvo šlakstoma ir šventu krikšto vandeniu. Ilgą laiką buvo įprasta nustatyti klaidingą vestuvių dieną, o tada šitą įvykį netikėtai atidėti dėl to, kad vėlės ir dvasios būtų suklaidintos.

83:4.1 (924.4) The wedding ceremony grew out of the fact that marriage was originally a community affair, not just the culmination of a decision of two individuals. Mating was of group concern as well as a personal function.

83:4.2 (924.5) Magic, ritual, and ceremony surrounded the entire life of the ancients, and marriage was no exception. As civilization advanced, as marriage became more seriously regarded, the wedding ceremony became increasingly pretentious. Early marriage was a factor in property interests, even as it is today, and therefore required a legal ceremony, while the social status of subsequent children demanded the widest possible publicity. Primitive man had no records; therefore must the marriage ceremony be witnessed by many persons.

83:4.3 (924.6) At first the wedding ceremony was more on the order of a betrothal and consisted only in public notification of intention of living together; later it consisted in formal eating together. Among some tribes the parents simply took their daughter to the husband; in other cases the only ceremony was the formal exchange of presents, after which the bride's father would present her to the groom. Among many Levantine peoples it was the custom to dispense with all formality, marriage being consummated by sex relations. The red man was the first to develop the more elaborate celebration of weddings.

83:4.4 (924.7) Childlessness was greatly dreaded, and since barrenness was attributed to spirit machinations, efforts to insure fecundity also led to the association of marriage with certain magical or religious ceremonies. And in this effort to insure a happy and fertile marriage, many charms were employed; even the astrologers were consulted to ascertain the birth stars of the contracting parties. At one time the human sacrifice was a regular feature of all weddings among well-to-do people.

83:4.5 (925.1) Lucky days were sought out, Thursday being most favorably regarded, and weddings celebrated at the full of the moon were thought to be exceptionally fortunate. It was the custom of many Near Eastern peoples to throw grain upon the newlyweds; this was a magical rite which was supposed to insure fecundity. Certain Oriental peoples used rice for this purpose.

83:4.6 (925.2) Fire and water were always considered the best means of resisting ghosts and evil spirits; hence altar fires and lighted candles, as well as the baptismal sprinkling of holy water, were usually in evidence at weddings. For a long time it was customary to set a false wedding day and then suddenly postpone the event so as to put the ghosts and spirits off the track.

Jaunavedžių erzinimas ir išdaigų krėtimas per medaus mėnesį visa tai yra reliktai iš tų tolimosios praeities laikų, kada buvo manoma, jog geriausia dvasių akivaizdoje atrodyti vargšu ir prislėgtu tam, kad nebūtų sukeltas jų pavydas. Nuotakos nuometas yra reliktas iš anų laikų, kada buvo manoma, jog būtina slėpti nuotaką taip, kad vėlės negalėtų jos atpažinti, o taip pat slėpti ir jos grožį nuo šiaip jau pavydžių dvasių žvilgsnio. Nuotakos kojos neturėjo paliesti žemės prieš pat ceremoniją. Net ir dvidešimtajame amžiuje tebėra įprasta pagal krikščioniškus papročius patiesti kilimus nuo vestuvinio ekipažo iki bažnyčios altoriaus.

Viena iš seniausių vedybinių ritualų formų buvo šventiko suteikiamas palaiminimas vestuviniam guoliui, kad būtų užtikrintas šios sąjungos vaisingumas; šitai buvo daroma likus daug laiko iki to, kada atsirado pirmosios oficialios vedybinės ceremonijos. Per šią vedybinių papročių evoliucijos laikotarpį į vestuves atėję svečiai turėdavo naktį perėti per tą vietą, kur buvo miegama, tokiu būdu tapdami teisėtais liudininkais, jog vedybos yra iki galo įvykusios.

Atsitiktinumo elementas, jog nežiūrint visų ikivedybinių išbandymų, kai kurios santuokos būdavo nenusisėkusios, primityvų žmogų vertė ieškoti garantijų, kurios jį apsaugotų nuo nepavykusių vedybų; jį atvedė į tai, kad jis ėmė ieškoti žynių ir magijos pagalbos. Ir šitoks judėjimas aukščiausiąją tašką pasiekė tada, kada buvo pradėta tuoktis betarpiškai dabartinėje bažnyčioje. Bet ilgą laiką santuoka apskritai buvo suvokiama kaip susitariančiųjų pusių tėvų—vėliau pačių porų—sprendimai; tuo tarpu per paskutiniuosius penkis šimtus metų bažnyčia ir valstybė pasiėmė sau teisę ir dabar drįsta be įgaliojimų priimti sprendimus dėl santuokos.

5. DAUGISKAITINĖS VEDYBOS

Ankstyvojoje vedybų istorijoje netekėjusios moterys priklausė genties vyrams. Vėliau, vienu ir tuo pačiu metu viena moteris turėjo tikrai vieną vyrą. Šita *vienu ir tuo pačiu metu vieno vyro* praktika buvo pirmasis žingsnis nuo palaidų bandos lytinių santykių. Tuo metu, kada moteriai buvo leidžiama turėti tikrai vieną vyrą, tai jos vyras panorėjęs galėjo tokius laikinus santykius nutausti. Bet šitie laisvai reguliuojami susivienijimai buvo pirmasis žingsnis į gyvenimą poromis skirtingai nuo gyvenimo banda. Šitame vedybų vystymosi etape vaikai paprastai priklausydavo motinai.

Kitas žingsnis vedybinių santykių evoliucijoje buvo *grupinės vedybos*. Šita bendruomeninė vedybų fazė turėjo įsiterpti į besiskleidžiantį šeimos gyvenimą, kadangi vedybiniai papročiai

83:4.7 (925.3) The teasing of newlyweds and the pranks played upon honeymooners are all relics of those far-distant days when it was thought best to appear miserable and ill at ease in the sight of the spirits so as to avoid arousing their envy. The wearing of the bridal veil is a relic of the times when it was considered necessary to disguise the bride so that ghosts might not recognize her and also to hide her beauty from the gaze of the otherwise jealous and envious spirits. The bride's feet must never touch the ground just prior to the ceremony. Even in the twentieth century it is still the custom under the Christian mores to stretch carpets from the carriage landing to the church altar.

83:4.8 (925.4) One of the most ancient forms of the wedding ceremony was to have a priest bless the wedding bed to insure the fertility of the union; this was done long before any formal wedding ritual was established. During this period in the evolution of the marriage mores the wedding guests were expected to file through the bedchamber at night, thus constituting legal witness to the consummation of marriage.

83:4.9 (925.5) The luck element, that in spite of all premarital tests certain marriages turned out bad, led primitive man to seek insurance protection against marriage failure; led him to go in quest of priests and magic. And this movement culminated directly in modern church weddings. But for a long time marriage was generally recognized as consisting in the decisions of the contracting parents — later of the pair — while for the last five hundred years church and state have assumed jurisdiction and now presume to make pronouncements of marriage.

5. PLURAL MARRIAGES

83:5.1 (925.6) In the early history of marriage the unmarried women belonged to the men of the tribe. Later on, a woman had only one husband at a time. This practice of *one-man-at-a-time* was the first step away from the promiscuity of the herd. While a woman was allowed but one man, her husband could sever such temporary relationships at will. But these loosely regulated associations were the first step toward living pairwise in distinction to living herdwise. In this stage of marriage development children usually belonged to the mother.

83:5.2 (925.7) The next step in mating evolution was the *group marriage*. This communal phase of marriage had to intervene in the unfolding of family life because the marriage mores were not yet

dar nebuvo pakankamai stiprūs, kad porų susivienijimai taptų pastovūs. Brolio ir sesers santuoka priklausė šitai grupei; vienos šeimos penki broliai vedavo kitos šeimos penkias seseris. Visame pasaulyje bendruomeninių vedybų laisvesnės formos palaipsniui išsivystė į įvairius grupinių vedybų tipus. Ir šituos grupinius susivienijimus dideliu laipsniu reguliavo totemo papročiai. Palaipsniui ir užtikrintai vystėsi šeimyninis gyvenimas, nes lytinis ir vedybinis reguliavimas buvo palankus pačios genties išlikimui, užtikrindamas didesnę vaikų skaičiaus išlikimą.

Labiau išsivysčiusiose gentyse grupinės vedybos palaipsniui vietą užleido poligamijos—poliginijos ir poliandrijos—praktikai. Bet poliandrija niekada nebuvo apskritai paplitusi, paprastai apsiribodavo karalienėmis ir turtingomis moterimis; dar daugiau, tai paprastai būdavo šeimos reikalas, viena žmona keliems broliams. Kastos ir ekonominiai apribojimai kartais šitą paversdavo būtinybe, jog keli vyrai turėdavo pasitenkinti viena žmona. Net ir tada toji moteris ištekėdavo už vieno vyro, kiti būdavo laisvai toleruojami kaip bendrųjų palikuonių “dėdės.”

Žydų paprotys, reikalaujantis, jog vyras vestų savo mirusio brolio našlę tam, kad “išaugintų sėklą vietoje brolio,” buvo toks paprotys, kuris buvo išplitęs daugiau negu per pusę senovės pasaulio. Tai buvo liekana iš tų laikų, kada vedybos buvo daugiau šeimos reikalas, o ne asmeninis susivienijimas.

Poliginijos institutas skirtingais laikais pripažino keturias žmonių rūšis:

1. Ritualinės arba legalios žmonos.
2. Meilės ir sutikimo žmonos.
3. Sugyventinės, sutartinės žmonos.
4. Vergės žmonos.

Tikroji poliginija, kur visos žmonos turėtų lygų statusą ir visi vaikai būtų lygūs, pasitaikydavo retai. Paprastai, net ir daugiskaitinėse vedybose, namuose viešpataudavo pagrindinė žmona, partnerė pagal statusą. Ji yra vienintelė dalyvavusi ritualinėse vedybų ceremonijose, ir tikrai tokios pirktos arba kraičiu apmokėtos žmonos vaikai galėjo paveldėti turtą, nebent specialiai būtų kitaip susitarta su žmona pagal statusą.

Žmona pagal statusą nebūtinai būdavo mylima žmona; ankstyvaisiais laikais paprastai ji nebūdavo tokia. Meilės žmona, arba mylimoji, nepasirodė tol, kol rasės nebuvo žymiai daugiau išsivysčiusios, ypač po evoliucinių genčių susimaišymo su noditais ir Adomitais.

Tabu žmona—viena žmona pagal legalų statusą—sukūrė sugyventinių papročius. Pagal

strong enough to make pair associations permanent. The brother and sister marriages belonged to this group; five brothers of one family would marry five sisters of another. All over the world the looser forms of communal marriage gradually evolved into various types of group marriage. And these group associations were largely regulated by the totem mores. Family life slowly and surely developed because sex and marriage regulation favored the survival of the tribe itself by insuring the survival of larger numbers of children.

83:5.3 (926.1) Group marriages gradually gave way before the emerging practices of polygamy — polygyny and polyandry — among the more advanced tribes. But polyandry was never general, being usually limited to queens and rich women; furthermore, it was customarily a family affair, one wife for several brothers. Caste and economic restrictions sometimes made it necessary for several men to content themselves with one wife. Even then, the woman would marry only one, the others being loosely tolerated as “uncles” of the joint progeny.

83:5.4 (926.2) The Jewish custom requiring that a man consort with his deceased brother's widow for the purpose of “raising up seed for his brother,” was the custom of more than half the ancient world. This was a relic of the time when marriage was a family affair rather than an individual association.

83:5.5 (926.3) The institution of polygyny recognized, at various times, four sorts of wives:

83:5.6 (926.4) 1. The ceremonial or legal wives.

83:5.7 (926.5) 2. Wives of affection and permission.

83:5.8 (926.6) 3. Concubines, contractual wives.

83:5.9 (926.7) 4. Slave wives.

83:5.10 (926.8) True polygyny, where all the wives are of equal status and all the children equal, has been very rare. Usually, even with plural marriages, the home was dominated by the head wife, the status companion. She alone had the ritual wedding ceremony, and only the children of such a purchased or dowered spouse could inherit unless by special arrangement with the status wife.

83:5.11 (926.9) The status wife was not necessarily the love wife; in early times she usually was not. The love wife, or sweetheart, did not appear until the races were considerably advanced, more particularly after the blending of the evolutionary tribes with the Nodites and Adamites.

83:5.12 (926.10) The taboo wife — one wife of legal status — created the concubine mores. Under

šitos papročius vyras galėjo turėti tikrai vieną žmoną, bet lytinių santykių jis galėjo turėti su neribotu skaičiumi sugyventinių. Sugyventinių turėjimas buvo pakopa į monogamiją, pirmasis žingsnis tolyn nuo atviros poliginijos. Žydų, romėnų, ir kinų sugyventinės labai dažnai būdavo žmonos tarnaitės. Vėliau, kaip tas buvo tarp žydų, į legalią žmoną buvo žiūrima kaip į motiną visiems vaikams, gimusiems nuo jos vyro.

Senieji tabu lytiniam santykiams su nėščia arba krūtimi maitinančia žmona turėjo didžiulį polinkį skatinti poliginiją. Primityviosios moterys susendavo labai anksti dėl dažnų gimdymų ir sunkaus darbo. (Tokios pervargusios žmonos įstengdavo egzistuoti vien tikrai dėl to, jog kiekvieną mėnesį jos būdavo savaitei izoliuojamos, kada nesilaikdavo vaiko). Tokia žmona dažnai pavargdavo nuo vaikų gimdymo ir prašydavo savo vyrą pasiimti antrą ir jaunesnę žmoną, kuri sugebėtų padėti tiek gimdydama vaikus, tiek atlikdama namų darbus. Dėl to senesnės žmonos paprastai su džiaugsmu sutikdavo naująsias žmonas; nieko panašaus į lytinį pavydą neegzistavo.

Žmonų skaičių apribodavo tikrai vyro sugebėjimas jas aprūpinti. Turtingi ir gabūs vyrai norėdavo daug vaikų, o kadangi kūdikių mirtingumas buvo labai didelis, tai reikėjo turėti žmonių būrį tam, kad būtų sukurta didžiulė šeima. Didelė dalis šitų daugiskaitinių žmonių buvo tiesiog darbininkės, vergės žmonos.

Žmogiškieji papročiai vystosi, bet labai lėtai. Haremo tikslas buvo sukaupti stiprų ir iš daugelio narių organą, kurį sudarytų kraujo giminystė sosto paramai. Vienas vadas vieną kartą buvo įtikintas, kad jis neturėtų laikyti haremo, kad jis turėtų apsiriboti viena žmona; taigi jis iš karto paleido savo haremą. Nepatenkintos žmonos sugrįžo į savo namus, ir jų įžeisti giminaičiai įniršę įpuolė pas vadą ir su juo iš karto susidorojo.

6. TIKROJI MONOGAMIJA — PORINĖS

VEDYBOS

Monogamija yra monopolija; ji yra gera tiems, kurie pasiekia tokios pageidaujamos būsenos, bet ji turi tendenciją sudaryti biologinių sunkumų tiems, kuriems ne taip pasisekė. Bet visiškai nepriklausomai nuo poveikio individui, monogamija neabejotinai yra geriausia vaikams.

Ankstyviausioji monogamija buvo dėl aplinkybių poveikio, skurdo. Monogamija yra kultūrinė ir visuomeninė, dirbtinė ir nenatūrali, tai yra, nenatūrali evoliuciniam žmogui. Ji buvo visiškai natūrali grynesniems noditams ir Adomitams ir turėjo didžiulės kultūrinės vertės

these mores a man might have only one wife, but he could maintain sex relations with any number of concubines. Concubinage was the steppingstone to monogamy, the first move away from frank polygyny. The concubines of the Jews, Romans, and Chinese were very frequently the handmaidens of the wife. Later on, as among the Jews, the legal wife was looked upon as the mother of all children born to the husband.

83:5.13 (926.11) The olden taboos on sex relations with a pregnant or nursing wife tended greatly to foster polygyny. Primitive women aged very early because of frequent childbearing coupled with hard work. (Such overburdened wives only managed to exist by virtue of the fact that they were put in isolation one week out of each month when they were not heavy with child.) Such a wife often grew tired of bearing children and would request her husband to take a second and younger wife, one able to help with both childbearing and the domestic work. The new wives were therefore usually hailed with delight by the older spouses; there existed nothing on the order of sex jealousy.

83:5.14 (926.12) The number of wives was only limited by the ability of the man to provide for them. Wealthy and able men wanted large numbers of children, and since the infant mortality was very high, it required an assembly of wives to recruit a large family. Many of these plural wives were mere laborers, slave wives.

83:5.15 (927.1) Human customs evolve, but very slowly. The purpose of a harem was to build up a strong and numerous body of blood kin for the support of the throne. A certain chief was once convinced that he should not have a harem, that he should be contented with one wife; so he promptly dismissed his harem. The dissatisfied wives went to their homes, and their offended relatives swept down on the chief in wrath and did away with him then and there.

6. TRUE MONOGAMY — PAIR MARRIAGE

83:6.1 (927.2) Monogamy is monopoly; it is good for those who attain this desirable state, but it tends to work a biologic hardship on those who are not so fortunate. But quite regardless of the effect on the individual, monogamy is decidedly best for the children.

83:6.2 (927.3) The earliest monogamy was due to force of circumstances, poverty. Monogamy is cultural and societal, artificial and unnatural, that is, unnatural to evolutionary man. It was wholly natural to the purer Nodites and Adamites and has been of great cultural value to all advanced races.

visoms išsivysčiusioms rasėms.

Kaldeno gentys pripažino žmonos teisę reikalauti iš savo sutuoktinio ikivedybinio pasižadėjimo neimti antrosios žmonos arba sugyventinės; tiek graikai, tiek romėnai pirmenybę teikė monogaminei santuokai. Protėvių garbinimas visada skatino monogamiją, kaip tą skatino ir krikščionių klaidingas požiūris santuoką laikyti sakramentu. Net ir pragyvenimo lygio kilimas nuolat bylojo prieš daugiskaitines žmonas. Iki Mykolo atėjimo į Urantiją iš esmės visos civilizuotos pasaulis buvo pasiekęs teorinės monogamijos lygį. Bet šita pasyvi monogamija nereiškė, jog žmonija tapo įpratinta praktikuoti porines vedybas.

Nors siekiant idealių porinių vedybų monogaminio tikslo, kuris, galiausiai, yra kažkas panašaus į monopolinį lytinį susivienijimą, visuomenė neturėtų iš akiračio išleisti nepavydėtinos padėties tų nelaimingų vyrų ir moterų, kuriems nepavyko surasti vietos šitoje naujoje ir pagerintoje visuomeninėje tvarkoje, net ir padarius viską, kas tik įmanoma, kad būtų laikomasi jos reikalavimų. Nepasisekimas surasti vedybinį partnerį konkurencinėje visuomeninėje arenoje gali būti dėl neįveikiamų sunkumų arba daugybės apribojimų, kuriuos primetė egzistuojantys papročiai. Tas tiesa, monogamija yra ideali tiems, kurie joje gyvena, bet ji neišvengiamai turi sukelti didelių sunkumų tiems, kurie yra palikti už jos ribų vienvietės egzistavimo šaltyje.

Visada mažuma tų, kuriems nepavyko, turėjo kentėti dėl to, kad dauguma galėtų žengti į priekį remiantis besivystančios civilizacijos besivystančiais papročiais; bet visada toji dauguma, kuriai yra rodomas palankumas, turėtų nuoširdžiai ir rūpestingai žvelgti į savo bičiulius, kuriems ne taip pasisekė ir kurie turi sumokėti nesėkmės kainą, netapę tos idealios lytinės partnerystės gretų nariais, kuri leidžia patirti visų biologinių potraukių patenkinimą remiantis besivystančios visuomeninės evoliucijos aukščiausiųjų papročių leidimu.

Monogamija visada buvo, yra dabar, ir amžinai bus žmogiškosios lytinės evoliucijos idealistinis tikslas. Šitą tikrųjų porinių vedybų idealą sudaro savojo aš atsisakymas, ir dėl to jis taip dažnai žlunga, kadangi viena arba abi susitariančios pusės stokoja tos visų žmogiškųjų vertybių viršūnės, griežtos savikontrolės.

Monogamija yra tas matas, kuris matuoja visuomeninės civilizacijos vystymąsi, skirtingai nuo grynai biologinės evoliucijos. Monogamija nebūtinai yra biologinė arba natūrali, tačiau be jos negali apsieiti visuomeninės civilizacijos betarpiškas išsaugojimas ir tolesnis vystymas. Ji įnešė savo indėlį į jausmų subtilumą, moralinio

83:6.3 (927.4) The Chaldean tribes recognized the right of a wife to impose a premarital pledge upon her spouse not to take a second wife or concubine; both the Greeks and the Romans favored monogamous marriage. Ancestor worship has always fostered monogamy, as has the Christian error of regarding marriage as a sacrament. Even the elevation of the standard of living has consistently militated against plural wives. By the time of Michael's advent on Urantia practically all of the civilized world had attained the level of theoretical monogamy. But this passive monogamy did not mean that mankind had become habituated to the practice of real pair marriage.

83:6.4 (927.5) While pursuing the monogamic goal of the ideal pair marriage, which is, after all, something of a monopolistic sex association, society must not overlook the unenviable situation of those unfortunate men and women who fail to find a place in this new and improved social order, even when having done their best to co-operate with, and enter into, its requirements. Failure to gain mates in the social arena of competition may be due to insurmountable difficulties or multitudinous restrictions which the current mores have imposed. Truly, monogamy is ideal for those who are in, but it must inevitably work great hardship on those who are left out in the cold of solitary existence.

83:6.5 (927.6) Always have the unfortunate few had to suffer that the majority might advance under the developing mores of evolving civilization; but always should the favored majority look with kindness and consideration on their less fortunate fellows who must pay the price of failure to attain membership in the ranks of those ideal sex partnerships which afford the satisfaction of all biologic urges under the sanction of the highest mores of advancing social evolution.

83:6.6 (927.7) Monogamy always has been, now is, and forever will be the idealistic goal of human sex evolution. This ideal of true pair marriage entails self-denial, and therefore does it so often fail just because one or both of the contracting parties are deficient in that acme of all human virtues, rugged self-control.

83:6.7 (927.8) Monogamy is the yardstick which measures the advance of social civilization as distinguished from purely biologic evolution. Monogamy is not necessarily biologic or natural, but it is indispensable to the immediate maintenance and further development of social civilization. It contributes to a delicacy of

charakterio išgryninimą, ir dvasinį augimą, kurie visiškai neįmanomi poligamijoje. Moteris niekada negali tapti idealia motina, kada visą laiką yra priversta dalyvauti varžybose dėl savo vyro meilės jausmų.

Porinės vedybos teikia privalumą tam artimam supratimui ir veiksmingam bendradarbiavimui ir skatina tą artimą supratimą ir veiksmingą bendradarbiavimą, koks yra geriausias tėvų laimei, vaikų gerovei, ir visuomeniniam efektyvumui. Vedybos, kurios prasidėjo nuo grubios jėgos, palaipsniui vystosi į savojo aš kultūros, savikontrolės, saviraiškos, ir savojo aš pratęsimo nuostatų institutą.

7. VEDYBINIO RYŠIO NUTRAUKIMAS

Vedybinių papročių ankstyvojoje evoliucijoje santuoka buvo laisva sąjunga, kurią buvo galima nutraukti, pareiškus norą, o vaikai visada likdavo su motina; motinos-vaiko ryšys yra instinktyvus ir veikia nepaisant papročių išsivystymo pakopos.

Primityviose tautose tikrai apie pusę vedybų būdavo sėkmingos. Pati dažniausia išsiskyrimo priežastis būdavo nevaisingumas, dėl kurio visada būdavo kaltinama žmona; ir būdavo tikima, jog bevaikės žmonos dvasios pasaulyje tampa gyvatėmis. Esant primityvesniems papročiams, skyrybas būdavo galima gauti vien tikrai vyrui nusprendus, ir kai kuriose tautose šitie standartai išsilaikė iki pat dvidešimtojo amžiaus.

Papročiams vystantis, kai kurios gentys išvystė dvi santuokos formas; įprastą, kuri leisdavo skirtis, ir šventikų vedybas, kurios neleisdavo skirtis. Žmonų pirkimo ir žmonų kraičio pradžia, įvedus nuosavybės baudą dėl nepasisekusių vedybų, daug prisidėjo prie išsiskyrimų sumažinimo. Ir, iš tikrųjų, daugelį šiuolaikinių sąjungų stabilizuoja šitas senovinis nuosavybės faktorius.

Visuomeninis spaudimas dėl padėties bendruomenėje ir nuosavybės privilegijos visada buvo pajėgios tam, jog išlaikytų vedybinius tabu ir papročius. Per amžius santuoka padarė didžiulę pažangą ir šiuolaikiniame pasaulyje ji remiasi į išvystytą pagrindą, nepaisant to, kad plačiai išplitęs nepasitenkinimas ją grėsmingai užsipoila tose tautose, kur individualus pasirinkimas— naujoji laisvė—egzistuoja kuo plačiausiai. Nors tokie prisiderinimo sunkumai dėl staiga paspartėjusios visuomeninės evoliucijos iškyla labiau išsivysčiusiose rasėse, bet mažiau išsivysčiusiose tautose, veikiant senesniesiems papročiams, santuoka tebeklesti ir palaipsniui vystosi į priekį.

Santuokoje senesnio ir ilgai vyravusio

sentiment, a refinement of moral character, and a spiritual growth which are utterly impossible in polygamy. A woman never can become an ideal mother when she is all the while compelled to engage in rivalry for her husband's affections.

83:6.8 (928.1) Pair marriage favors and fosters that intimate understanding and effective co-operation which is best for parental happiness, child welfare, and social efficiency. Marriage, which began in crude coercion, is gradually evolving into a magnificent institution of self-culture, self-control, self-expression, and self-perpetuation.

7. THE DISSOLUTION OF WEDLOCK

83:7.1 (928.2) In the early evolution of the marital mores, marriage was a loose union which could be terminated at will, and the children always followed the mother; the mother-child bond is instinctive and has functioned regardless of the developmental stage of the mores.

83:7.2 (928.3) Among primitive peoples only about one half the marriages proved satisfactory. The most frequent cause for separation was barrenness, which was always blamed on the wife; and childless wives were believed to become snakes in the spirit world. Under the more primitive mores, divorce was had at the option of the man alone, and these standards have persisted to the twentieth century among some peoples.

83:7.3 (928.4) As the mores evolved, certain tribes developed two forms of marriage: the ordinary, which permitted divorce, and the priest marriage, which did not allow for separation. The inauguration of wife purchase and wife dowry, by introducing a property penalty for marriage failure, did much to lessen separation. And, indeed, many modern unions are stabilized by this ancient property factor.

83:7.4 (928.5) The social pressure of community standing and property privileges has always been potent in the maintenance of the marriage taboos and mores. Down through the ages marriage has made steady progress and stands on advanced ground in the modern world, notwithstanding that it is threateningly assailed by widespread dissatisfaction among those peoples where individual choice — a new liberty — figures most largely. While these upheavals of adjustment appear among the more progressive races as a result of suddenly accelerated social evolution, among the less advanced peoples marriage continues to thrive and slowly improve under the guidance of the older mores.

83:7.5 (928.6) The new and sudden substitution of the

nuosavybės motyvo naujas ir staigus pakeitimas idealesniu, bet nepaprastai individualiu meilės motyvu, santuokos institutą neišvengiamai pavertė laikinai nestabiliu. Žmogaus santuokos motyvai visada toli pranokdavo tikrąją santuokos moralę, ir devynioliktajame ir dvidešimtajame amžiuose Vakarų vertybių idealas staiga nepalyginamai pranoko į savąjį aš sukoncentruotus ir tik iš dalies kontroliuojamus rasių lytinius impulsus. Bet kokioje visuomenėje didelis skaičius nevedusių žmonių rodo laikiną papročių nuosmukį arba keitimąsi.

Vedybų tikrasis išmėginimas, per visus amžius, buvo tas nuolatinis intymumas, kuris yra neišvengiamas visame šeimos gyvenime. Du išleptinti ir sugadinti jaunuoliai, išauklėti taip, jog visada tikėtusi nuolaidžiavimo ir tuštybės ir visiško ego patekinimo, vargu ar gali tikėtis didžiulės sėkmės santuokoje ir šeimos kūrime—savojo aš suvaržymo, kompromiso, pasišventimo, ir nesavanaudiško atsidavimo vaikų kultūrai visą gyvenimą trunkančioje partnerystėje.

Didžiulis laipsnis įsivaizdavimų ir išsigalvotos romantikos, kada pradedama meilintis, didelė dalimi yra kaltas dėl augančios skrybų tendencijos šiuolaikinėse Vakarų tautose, o viską dar labiau sukomplikuoja moters didesnė asmeninė laisvė ir išaugusi ekonominė nepriklausomybė. Lengvos skrybės, kada jos būna dėl savikontrolės stokos arba dėl asmenybės nesugebėjimo normaliai prisiderinti, veda kaip tikties atgal į tuos primityvius visuomenės etapus, iš kurių žmogus taip neseniai išsivystė, ir kaip tikties tokio didžiulio asmeninio vargo ir rasių kentėjimo dėka.

Bet tol, kol visuomenė vaikų ir jaunimo deramai neauklės, tol, kol visuomeninė tvarka nesuteiks tinkamo ikivedybinio mokymo, ir tol, kol toks neišmintingas ir nesubrendęs jaunimo idealizmas bus tas teisėjas tuokiantis, lygiai tol vyraus skrybos. Ir lygiai tiek, kiek visuomeninė grupė nesuteikia tinkamo vedybinio pasirengimo jaunimui, lygiai tokiu pačiu laipsniu skrybos turi veikti kaip visuomeninės apsaugos vožtuvai, užkertantis kelią dar blogesnėms situacijoms besivystančių papročių greito augimo amžiais.

Senovės žmonės, atrodo, jog į vedybas žiūrėjo lygiai rimtai, kaip į jas rimtai žiūri kai kurie šiandieniniai žmonės. Ir neatrodo, kad dabartiniais laikais daugelis skubotų ir nesėkmingų vedybų yra didelis pagerinimas tos senovinės praktikos, kada jauni vyrai ir moterys buvo rengiami vedybiniais ryšiams. Šiuolaikinės visuomenės didžiulis nenuoseklumas yra meilės išaukštinimas ir vedybų idealizavimas, nors nei vieno, nei kito kuo visapusiškiausiam patikrinimui nėpritariama.

more ideal but extremely individualistic love motive in marriage for the older and long-established property motive, has unavoidably caused the marriage institution to become temporarily unstable. Man's marriage motives have always far transcended actual marriage morals, and in the nineteenth and twentieth centuries the Occidental ideal of marriage has suddenly far outrun the self-centered and but partially controlled sex impulses of the races. The presence of large numbers of unmarried persons in any society indicates the temporary breakdown or the transition of the mores.

83:7.6 (928.7) The real test of marriage, all down through the ages, has been that continuous intimacy which is inescapable in all family life. Two pampered and spoiled youths, educated to expect every indulgence and full gratification of vanity and ego, can hardly hope to make a great success of marriage and home building — a lifelong partnership of self-effacement, compromise, devotion, and unselfish dedication to child culture.

83:7.7 (929.1) The high degree of imagination and fantastic romance entering into courtship is largely responsible for the increasing divorce tendencies among modern Occidental peoples, all of which is further complicated by woman's greater personal freedom and increased economic liberty. Easy divorce, when the result of lack of self-control or failure of normal personality adjustment, only leads directly back to those crude societal stages from which man has emerged so recently and as the result of so much personal anguish and racial suffering.

83:7.8 (929.2) But just so long as society fails to properly educate children and youths, so long as the social order fails to provide adequate premarital training, and so long as unwise and immature youthful idealism is to be the arbiter of the entrance upon marriage, just so long will divorce remain prevalent. And in so far as the social group falls short of providing marriage preparation for youths, to that extent must divorce function as the social safety valve which prevents still worse situations during the ages of the rapid growth of the evolving mores.

83:7.9 (929.3) The ancients seem to have regarded marriage just about as seriously as some present-day people do. And it does not appear that many of the hasty and unsuccessful marriages of modern times are much of an improvement over the ancient practices of qualifying young men and women for mating. The great inconsistency of modern society is to exalt love and to idealize marriage while disapproving of the fullest examination of both.

8. SANTUOKOS IDEALIZAVIMAS

Vedybos, kurios aukščiausią tašką pasiekia sukūrus šeimą, iš tikrųjų yra žmogaus labiausiai išaukštintas institutas, bet iš esmės jos yra žmogiškos; jos niekada neturėjo būti vadinamos sakramentu. Setitų šventikai pavertė vedybas religiniu ritualu; bet per tūkstančius metų po Edeno, vedybiniai ryšiai toliau buvo grynai visuomeninis ir pilietinis institutas.

Žmogiškųjų susivienijimų lyginimas su dieviškaisiais susivienijimais yra didžiausiu laipsniu nevykęs. Vyro ir žmonos sąjunga santuokos-šėimos ryšyje yra evoliucinių pasaulių mirtingųjų materialus veikimas. Tas tiesa, iš tikrųjų, vyro ir žmonos nuoširdžiomis žmogiškosiomis pastangomis, nukreiptomis link pažangos, galima pasiekti didžiulį dvasinį išsivystymą, bet tai nereiškia, kad santuoka būtinai yra šventa. Dvasinė pažanga lydi nuoširdų uolumą ir kitose žmogiškųjų pastangų srityse.

Santuokos iš tiesų negalima lyginti nei su Derintojo ryšiu su žmogumi, nei su Kristaus Mokolo ir jo žmogiškųjų sielos brolių brolyste. Vargu ar kokiame nors taške šitie ryšiai yra palygintini su vyro ir žmonos susivienijimu. Ir didžiausiu laipsniu apgailėtina yra tai, kad šitų ryšių klaidingas žmogiškasis supratimas sukėlė tiek daug painiavos dėl santuokos statuso.

Taip pat yra apgailėtina ir tai, jog kai kurios mirtingųjų grupės santuoką suvokė taip, kad ji yra įgyvendinama dieviškuoju veiksmu. Tokie tikėjimai tiesiogiai veda į tokią sampratą, jog vedybinis statusas yra nepanaikinamas, nežiūrint kokios būtų aplinkybės arba kokie būtų susitariančiųjų pusių norai. Bet pats santuokos nutraukimo faktas rodo, jog Dievybė nėra susijusi su tokiomis sąjungomis. Jeigu Dievas kartą sujungė bet kokius du daiktus ar asmenis draugėn, tai jie išliks tokiu būdu sujungti iki tokio laiko, kada dieviškoji valia jiems suteiks leidimą išsiskirti. Bet, kas susiję su santuoka, kuri yra žmogiškasis institutas, tai kas gi išdrįs nuspręsti, pasakyti, kurios santuokos yra tokios sąjungos, kurioms pritarė visatos prižiūrėtojai, priešingai toms vedyboms, kurios savo prigimtimi ir kilme yra grynai žmogiškosios?

Nepaisant šito, sferose danguje santuokos idealas egzistuoja. Kiekvienos vietinės sistemos sostinėje Dievo Materialieji Sūnūs ir Dukros iš tiesų atskleidžia idealo viršūnę vyro ir žmonos sąjungos vedybiniuose ryšiuose ir turint tikslą gimdyti ir auklėti palikuonis. Galų gale, ideali mirtingųjų santuoka yra *žmogiškai* šventa.

Santuoka visada buvo ir tebėra žmogaus

8. THE IDEALIZATION OF MARRIAGE

83:8.1 (929.4) Marriage which culminates in the home is indeed man's most exalted institution, but it is essentially human; it should never have been called a sacrament. The Sethite priests made marriage a religious ritual; but for thousands of years after Eden, mating continued as a purely social and civil institution.

83:8.2 (929.5) The likening of human associations to divine associations is most unfortunate. The union of husband and wife in the marriage-home relationship is a material function of the mortals of the evolutionary worlds. True, indeed, much spiritual progress may accrue consequent upon the sincere human efforts of husband and wife to progress, but this does not mean that marriage is necessarily sacred. Spiritual progress is attendant upon sincere application to other avenues of human endeavor.

83:8.3 (929.6) Neither can marriage be truly compared to the relation of the Adjuster to man nor to the fraternity of Christ Michael and his human brethren. At scarcely any point are such relationships comparable to the association of husband and wife. And it is most unfortunate that the human misconception of these relationships has produced so much confusion as to the status of marriage.

83:8.4 (929.7) It is also unfortunate that certain groups of mortals have conceived of marriage as being consummated by divine action. Such beliefs lead directly to the concept of the indissolubility of the marital state regardless of the circumstances or wishes of the contracting parties. But the very fact of marriage dissolution itself indicates that Deity is not a conjoining party to such unions. If God has once joined any two things or persons together, they will remain thus joined until such a time as the divine will decrees their separation. But, regarding marriage, which is a human institution, who shall presume to sit in judgment, to say which marriages are unions that might be approved by the universe supervisors in contrast with those which are purely human in nature and origin?

83:8.5 (930.1) Nevertheless, there is an ideal of marriage on the spheres on high. On the capital of each local system the Material Sons and Daughters of God do portray the height of the ideals of the union of man and woman in the bonds of marriage and for the purpose of procreating and rearing offspring. After all, the ideal mortal marriage is *humanly* sacred.

83:8.6 (930.2) Marriage always has been and still is

laikino idealumo aukščiausioji svajonė. Nors šita graži svajonė retai kada yra įgyvendinama iki galo, bet ji toliau egzistuoja kaip šlovingas idealas, besivystančią žmoniją visą laiką toliau viliodama link didesnių siekių žmogiškosios laimės labui. Bet jaunos vyrus ir moteris reikėtų kai ko mokyti apie vedybinę realybę iki to laiko, kada jie pasineria į šeimyninio gyvenimo tarpusavio ryšių griežtus reikalavimus; jaunatvišką idealizmą reikėtų sumažinti ikivedybinio nusivylimo tam tikru laipsniu.

Tačiau, nereikia slopinti jaunimo idealizuojamos santuokos jausmo; tokios svajonės yra būsimos šeimyninio gyvenimo tikslo įsivaizdavimas. Šita nuostata yra tiek skatinanti, tiek naudinga, su sąlyga, jeigu ji netrukdo suvokti praktiškų ir kasdinių vedybinių reikalavimų ir vėlesnio šeimyninio gyvenimo.

Pastaraisiais laikais santuokos idealai pasiekė didžiulės pažangos; kai kuriose tautose moteris praktiškai turi lygias teises su savo sutuoktiniu. Iš principo, bent jau, šeima tampa ištikima partneryste, turinčia tikslą auginti palikuonis laikantis lytinės ištikimybės. Bet net ir šitoji naujesnė santuokos versija neturi išdrįsti siekti tiek toli, kad suteiktų visos asmenybės ir individualybės abipusę monopoliją. Vedybos nėra vien tikslas individualistinis idealas; tai yra vyro ir žmonos besivystanti visuomeninė partnerystė, egzistuojanti ir veikianti pagal nūdienos papročius, suvaržyta tabu, ir įgyvendinama visuomenės įstatymais ir taisyklėmis.

Dvidešimtojo amžiaus santuoka pasiekė aukštą lygį palyginus su praeities amžių santuoka, nepaisant to, kad šeimos institutą dabar rimtai išbando tos problemos, kurios taip netikėtai užgriuvo visuomeninę organizaciją dėl to, jog staiga buvo išplėstos žmonos laisvės, tos teisės, kurių ji taip ilgai neturėjo praeities kartų papročių uždelstos evoliucijos metu.

[Pateikta Serafimų Vadovo, dislokuoto Urantijoje.]

man's supreme dream of temporal ideality. Though this beautiful dream is seldom realized in its entirety, it endures as a glorious ideal, ever luring progressing mankind on to greater strivings for human happiness. But young men and women should be taught something of the realities of marriage before they are plunged into the exacting demands of the interassociations of family life; youthful idealization should be tempered with some degree of premarital disillusionment.

83:8.7 (930.3) The youthful idealization of marriage should not, however, be discouraged; such dreams are the visualization of the future goal of family life. This attitude is both stimulating and helpful providing it does not produce an insensitivity to the realization of the practical and commonplace requirements of marriage and subsequent family life.

83:8.8 (930.4) The ideals of marriage have made great progress in recent times; among some peoples woman enjoys practically equal rights with her consort. In concept, at least, the family is becoming a loyal partnership for rearing offspring, accompanied by sexual fidelity. But even this newer version of marriage need not presume to swing so far to the extreme as to confer mutual monopoly of all personality and individuality. Marriage is not just an individualistic ideal; it is the evolving social partnership of a man and a woman, existing and functioning under the current mores, restricted by the taboos, and enforced by the laws and regulations of society.

83:8.9 (930.5) Twentieth-century marriages stand high in comparison with those of past ages, notwithstanding that the home institution is now undergoing a serious testing because of the problems so suddenly thrust upon the social organization by the precipitate augmentation of woman's liberties, rights so long denied her in the tardy evolution of the mores of past generations.

83:8.10 (930.6) [Presented by the Chief of Seraphim stationed on Urantia.]

84 Dokumentas. Santuoka ir šeimyninis gyvenimas

⇐ 083

URANTIJOS KNYGA

085 ⇐

III DALIS. URANTIJOS ISTORIJA

84 DOKUMENTAS. SANTUOKA IR ŠEIMYNINIS GYVENIMAS

Skyrius

ĮVADAS

1. Primityvūs poriniai susivienijimai
2. Ankstyvoji matriarchalinė šeima
3. Šeima, viešpataujant tėvui
4. Moters padėtis ankstyvojoje visuomenėje
5. Moters, besivystančių papročių laikotarpiu
6. Vyro ir moters partnerystė
7. Šeimyninio gyvenimo idealai
8. Savęs patenkinimo pavojai

ĮVADAS

MATERIALI būtinybė sukūrė santuoką, lytinis alkis ją papuošė, religija ją sankcionavo ir išaukštino, valstybė jos reikalavo ir ją reguliavo, tuo tarpu vėlesniaisiais laikais besivystanti meilė santuoką ima pateisinti ir šlovinti kaip civilizacijos naudingiausio ir drąsiausio instituto, šeimos, protėvį ir kūrėją. Ir šeimos sukūrimas turėtų būti visų švietimo pastangų centras ir esmė.

Lytinis susiporavimas yra grynai savojo aš jamžinimo aktas, susijęs su savojo aš patenkinimo besikeičiančiu laipsniu; vedybos, šeimos sukūrimas, didelė dalimi yra savęs išsaugojimo dalykas ir jos pažymi visuomenės evoliuciją. Pati visuomenė yra šeimyninių vienetų bendras statinys. Individai yra labai laikini kaip planetiniai faktoriai—visuomenės evoliucijoje tiksliai šeimos yra ilgalaikės agentūros. Šeima yra tas kanalas, per kurį kultūros ir žinių upė teka iš vienos kartos į kitą.

Šeima iš esmės yra sociologinis institutas. Santuoka išsivystė iš bendradarbiavimo savąjį aš

PAPER 84 MARRIAGE AND FAMILY LIFE

SECTIONS

Introduction

1. Primitive Pair Associations
2. The Early Mother-Family
3. The Family under Father Dominance
4. Woman's Status in Early Society
5. Woman under the Developing Mores
6. The Partnership of Man and Woman
7. The Ideals of Family Life
8. Dangers of Self-Gratification

INTRODUCTION

84:0.1 (931.1) MATERIAL necessity founded marriage, sex hunger embellished it, religion sanctioned and exalted it, the state demanded and regulated it, while in later times evolving love is beginning to justify and glorify marriage as the ancestor and creator of civilization's most useful and sublime institution, the home. And home building should be the center and essence of all educational effort.

84:0.2 (931.2) Mating is purely an act of self-perpetuation associated with varying degrees of self-gratification; marriage, home building, is largely a matter of self-maintenance, and it implies the evolution of society. Society itself is the aggregated structure of family units. Individuals are very temporary as planetary factors — only families are continuing agencies in social evolution. The family is the channel through which the river of culture and knowledge flows from one generation to another.

84:0.3 (931.3) The home is basically a sociologic institution. Marriage grew out of co-operation in

aprūpinant ir iš partnerystės savąjį aš pratęsiant; savojo aš patenkinimo elementas didele dalimi buvo neesminis. Nepaisant šito, šeima iš tikrųjų apima visas tris esmines žmogiškosios egzistencijos funkcijas, tuo tarpu gyvenimo pratęsimas ją padaro fundamentaliu žmogiškuoju institutu, o lytiniai santykiai ją atskiria nuo visų kitų visuomeninės veiklos rūšių.

1. PRIMITIVE PAIR ASSOCIATIONS

Vedybos nebuvo sukurtos remiantis lytiniais santykiais; jie buvo neesminiai. Vedybų nereikėjo primityviam žmogui, kuris savo lytinį apetitą patenkindavo laisvai, neapsunkindamas savęs pareigomis, susijusiomis su žmona, vaikais, ir šeima.

Moteris, dėl fizinio ir emocinio priedauro savo palikuoniui, yra priklausoma nuo bendradarbiavimo su vyru, ir tai ją stumia į vedybinės apsaugos prieglobstį. Bet nebuvo jokio tiesioginio biologinio akstino, kuris verstų vedybų siekti vyrą— tuo labiau, kuris jį išlaikytų vedusį. Vyrui vedybos tapo patrauklios ne dėl meilės, bet dėl alkio maistui, kuris laukinį vyrą iš pradžių pritraukė prie moters ir primityvios pastogės, kurioje buvo ir jos vaikai.

Vedybų priežastis nebuvo ir įsipareigojimų, susijusių su lytiniais santykiais, sąmoningas suvokimas. Primityvus žmogus nesuvokė ryšio tarp lytinio pasitenkinimo ir vėliau gimstančio vaiko. Kartą buvo visuotinai tikima, jog pastoti gali ir nekaltą merginą. Laukiniai anksti suvokė tą mintį, jog kūdikiai yra sutveriami dvasios žemėje; buvo tikima, jog nėštumas yra dėl to, jog į moterį patenka dvasia, besivystanti vėlė. Taip pat buvo tikima, kad nekaltos merginos arba netekėjusios moters nėštumą gali sukelti tiek dieta, tiek bloga akis, tuo tarpu vėlesnieji tikėjimai gyvybės pradžią siejo su kvėpavimu ir saulės šviesa.

Daugelis ankstyvųjų tautų vėles siejo su jūra; dėl to nekaltoms merginoms buvo labai smarkiai ribojamas maudymasis; jaunos moterys maudytis jūros potvynio metu bijojo nepalyginamai labiau negu lytiškai santykiauti. Deformuoti arba pirmalaikiai kūdikiai, buvo manoma, kad yra gyvulių jaunikliai, kurie į moters kūną pateko dėl to, kad buvo nerūpestingai maudomasi arba dėl blogos dvasios veiklos. Laukiniai, žinoma, nieko negalvodami, tokius palikuonis ką tik jiems gimus pasmaugdavo.

Pirmasis žingsnis švietimo srityje buvo žengtas su tikėjimu, jog lytiniai santykiai atveria kelią tam, kad nėštumą sukelianti vėlė įeitų į moterį. Nuo to laiko žmogus suvokė, kad tėvas ir motina lygiomis dalimis paaukvoja gyvuosius paveldėjimo faktorius, kurie pradeda palikuonį. Bet

self-maintenance and partnership in self-perpetuation, the element of self-gratification being largely incidental. Nevertheless, the home does embrace all three of the essential functions of human existence, while life propagation makes it the fundamental human institution, and sex sets it off from all other social activities.

1. PRIMITIVE PAIR ASSOCIATIONS

84:1.1 (931.4) Marriage was not founded on sex relations; they were incidental thereto. Marriage was not needed by primitive man, who indulged his sex appetite freely without encumbering himself with the responsibilities of wife, children, and home.

84:1.2 (931.5) Woman, because of physical and emotional attachment to her offspring, is dependent on co-operation with the male, and this urges her into the sheltering protection of marriage. But no direct biologic urge led man into marriage — much less held him in. It was not love that made marriage attractive to man, but food hunger which first attracted savage man to woman and the primitive shelter shared by her children.

84:1.3 (931.6) Marriage was not even brought about by the conscious realization of the obligations of sex relations. Primitive man comprehended no connection between sex indulgence and the subsequent birth of a child. It was once universally believed that a virgin could become pregnant. The savage early conceived the idea that babies were made in spiritland; pregnancy was believed to be the result of a woman's being entered by a spirit, an evolving ghost. Both diet and the evil eye were also believed to be capable of causing pregnancy in a virgin or unmarried woman, while later beliefs connected the beginnings of life with the breath and with sunlight.

84:1.4 (932.1) Many early peoples associated ghosts with the sea; hence virgins were greatly restricted in their bathing practices; young women were far more afraid of bathing in the sea at high tide than of having sex relations. Deformed or premature babies were regarded as the young of animals which had found their way into a woman's body as a result of careless bathing or through malevolent spirit activity. Savages, of course, thought nothing of strangling such offspring at birth.

84:1.5 (932.2) The first step in enlightenment came with the belief that sex relations opened up the way for the impregnating ghost to enter the female. Man has since discovered that father and mother are equal contributors of the living inheritance factors which initiate offspring. But even in the

net ir dvidešimtajame amžiuje daug tėvų vis dar stengiasi savo vaikus laikyti didesnėje ar mažesnėje nežinomybėje, kas susiję su žmogiškosios gyvybės kilme.

Tam tikros paprastos rūšies šeimą užtikrina tas faktas, kad reprodukuojanti funkcija būtinai apima motinos-vaiko ryšį. Motinos meilė yra instinktyvi; ji neatsirado dėl papročių, kaip atsirado vedybos. Visų žinduolių motinos meilė yra vietinės visatos pagalbinių proto dvasių neatskiriamas padovanojimas, ir savo stiprumu ir atsidaivimu visada yra tiesiog proporcingas rūšių bejėgės kūdikystės trukmei.

Motinos ir vaiko ryšys yra natūralus, stiprus, ir instinktyvus, ir toks, kuris, dėl to, primityvias moteris vertė nusileisti daugeliui keistų sąlygų ir iškęsti neapsakomus sunkumus. Šita dėmesinga motinos meilė yra supančiojantis jausmas, kuris moterį visada pastatydavo į tokią milžinišką laipsniu nepalankią padėtį jos visose kovose su vyru. Net ir šitokiu atveju, žmogiškųjų rūšių motiniškas instinktas nėra visagalis; jį gali nuslopinti ambicija, savanaudiškumas, ir religiniai įsitikinimai.

Nors motinos-vaiko susivienijimas nėra nei santuoka, nei šeima, bet jis buvo tas branduolys, iš kurio kilo ir santuoka, ir šeima. Buvo žengtas didžiulis žingsnis pirmyn vedybinių ryšių evoliucijoje tada, kada šita laikina partnerystė trukdavo pakankamai ilgai, kad būtų išauginti iš jos atsiradę palikuonys, nes tai ir buvo šeimos kūrimas.

Nepaisant šitų ankstyvųjų porų antagonizmų, nepaisant šito susivienijimo laisvumo, šita vyro-moters partnerystė labai smarkiai pagerino išlikimo galimybes. Vienas vyras ir viena moteris, bendradarbiaudami, net ir už šeimos ir palikuonių ribų, daugeliu atvejų yra daug pranašesni už du vyrus ir dvi moteris. Šitas lyčių suporavimas padidino išlikimą ir buvo žmogiškosios visuomenės pati pradžia. Darbo pasidalinimas tarp lyčių taip pat prisidėjo prie patogumo ir padidino laimę.

2. ANKSTYVOJI MATRIARCHALINĖ ŠEIMA

Moters periodišką kraujavimą ir tolesnį jos kraujo netekimą gimdymo metu anksti įdiegė mintį, jog kraujas yra vaiko kūrėjas (net dvasios buveinė), ir pagimdė sampratą apie žmogiškųjų santykių kraujo ryšį. Ankstyvaisiais laikais visa kilmė buvo nustatoma pagal moteriškąją liniją, nes tik apie šitą paveldėjimo pusę buvo galima spręsti kažkiek aiškiai.

Primityvioji šeima, atsirandanti iš instinktyvaus biologinio kraujo ryšio tarp motinos ir vaiko, neišvengiamai buvo motinos šeima; ir

twentieth century many parents still endeavor to keep their children in more or less ignorance as to the origin of human life.

84:1.6 (932.3) A family of some simple sort was insured by the fact that the reproductive function entails the mother-child relationship. Mother love is instinctive; it did not originate in the mores as did marriage. All mammalian mother love is the inherent endowment of the adjutant mind-spirits of the local universe and is in strength and devotion always directly proportional to the length of the helpless infancy of the species.

84:1.7 (932.4) The mother and child relation is natural, strong, and instinctive, and one which, therefore, constrained primitive women to submit to many strange conditions and to endure untold hardships. This compelling mother love is the handicapping emotion which has always placed woman at such a tremendous disadvantage in all her struggles with man. Even at that, maternal instinct in the human species is not overpowering; it may be thwarted by ambition, selfishness, and religious conviction.

84:1.8 (932.5) While the mother-child association is neither marriage nor home, it was the nucleus from which both sprang. The great advance in the evolution of mating came when these temporary partnerships lasted long enough to rear the resultant offspring, for that was homemaking.

84:1.9 (932.6) Regardless of the antagonisms of these early pairs, notwithstanding the looseness of the association, the chances for survival were greatly improved by these male-female partnerships. A man and a woman, co-operating, even aside from family and offspring, are vastly superior in most ways to either two men or two women. This pairing of the sexes enhanced survival and was the very beginning of human society. The sex division of labor also made for comfort and increased happiness.

2. THE EARLY MOTHER-FAMILY

84:2.1 (932.7) The woman's periodic hemorrhage and her further loss of blood at childbirth early suggested blood as the creator of the child (even as the seat of the soul) and gave origin to the blood-bond concept of human relationships. In early times all descent was reckoned in the female line, that being the only part of inheritance which was at all certain.

84:2.2 (932.8) The primitive family, growing out of the instinctive biologic blood bond of mother and child, was inevitably a mother-family; and many tribes

daugelis genčių tokios tvarkos laikėsi ilgą laiką. Matriarchatas buvo vienintelis įmanomas perėjimas iš tos pakopos, kai grupinės vedybos vyko bandoje, į vėlesnę ir pagerintą poligaminę ir monogaminę patriarchalinę šeimos gyvenimą. Matriarchalinė šeima buvo natūrali ir biologinė; patriarchalinė šeima yra visuomeninė, ekonominė, ir politinė. Matriarchalinės šeimos išsilaikymas tarp Šiaurės Amerikos raudonųjų žmonių yra viena iš pagrindinių priežasčių, kodėl šiaip jau pažangūs irokėzai niekada nesukūrė tikros valstybės.

Pagal matriarchalinės šeimos papročius žmonos motina namuose turėjo praktiškai aukščiausiąją valdžią; šeimos reikaluose net žmonos broliai ir jų sūnūs buvo aktyvesni negu jos vyrai. Tėvui dažnai iš naujo suteikdavo savo paties vaikų vardus.

Ankstyviausios rasės tėvui teikė mažai svarbos, į vaiką žiūrėdavo kaip ateinantį vien tik tai iš motinos. Jie tikėjo, kad vaikai į tėvą buvo panašūs dėl artimo bendravimo, arba dėl to, kad jie šitaip buvo „pažymėti“, nes jų motina troško, kad jie būtų panašūs į tėvą. Vėliau, kada įvyko posūkis nuo matriarchato į patriarchatą, tada visus nuopelnus dėl vaiko prisiėmė tėvas, ir didelė dalis tabu nėščiai moteriai vėliau buvo išplėsti, kad apimtų ir jos vyrą. Būsimasis tėvas nustodavo dirbęs, kada artėdavo gimdymo metas, o gimdymo metu jis guldavosi į lovą, kartu su žmona, ir gulėdavo nuo trijų iki aštuonių dienų. Žmona galėdavo kitą dieną keltis ir įsitraukti į sunkų darbą, bet vyras likdavo lovoje, kad priiminėtų sveikinimus; visa tai buvo dalis ankstyvųjų papročių, sumanytų tam, kad įtvirtintų tėvo teisę į vaiką.

Iš pradžių, buvo įprasta, jog vyras eitų gyventi su savo žmonos giminaičiais, bet vėlesniaisiais laikais, kada vyras išmokėdavo arba atidirbdavo nuotakos kainą, tada jis galėjo savo žmoną ir vaikus pasiimti, ir parsivesti atgal pas savo giminaičius. Perėjimas nuo matriarchato prie patriarchato paaiškina šiaip jau beprasmius tam tikrų rūšių draudimus santuokai tarp pusbrolių ir pusseserių, nors tarp tokios pat giminystės kitų atstovų vedybos nebuvo draudžiamos.

Medžioklės papročiams nykstant, kada bandos laikymas žmogui suteikė apsirūpinimo maistu pagrindinio šaltinio kontrolę, tada matriarchatas labai greitai priartėjo prie savo pabaigos. Jis žlugo tiesiog dėl to, kad nebepajėgė sėkmingai varžytis su naujesne patriarchaline šeima. Valdžia, priklausiusi motinos giminaičių vyriškiams, nebegalėjo varžytis su valdžia, sukoncentruota vyro-tėvo rankose. Moteris nebuvo pajėgi suderinti vaikų gimdymo, nuolatinio valdžios panaudojimo, ir didėjančios galios namuose užduočių. Atsiradęs žmonos vogimas, o vėliau ir

long held to this arrangement. The mother-family was the only possible transition from the stage of group marriage in the horde to the later and improved home life of the polygamous and monogamous father-families. The mother-family was natural and biologic; the father-family is social, economic, and political. The persistence of the mother-family among the North American red men is one of the chief reasons why the otherwise progressive Iroquois never became a real state.

84:2.3 (933.1) Under the mother-family mores the wife's mother enjoyed virtually supreme authority in the home; even the wife's brothers and their sons were more active in family supervision than was the husband. Fathers were often renamed after their own children.

84:2.4 (933.2) The earliest races gave little credit to the father, looking upon the child as coming altogether from the mother. They believed that children resembled the father as a result of association, or that they were "marked" in this manner because the mother desired them to look like the father. Later on, when the switch came from the mother-family to the father-family, the father took all credit for the child, and many of the taboos on a pregnant woman were subsequently extended to include her husband. The prospective father ceased work as the time of delivery approached, and at childbirth he went to bed, along with the wife, remaining at rest from three to eight days. The wife might arise the next day and engage in hard labor, but the husband remained in bed to receive congratulations; this was all a part of the early mores designed to establish the father's right to the child.

84:2.5 (933.3) At first, it was the custom for the man to go to his wife's people, but in later times, after a man had paid or worked out the bride price, he could take his wife and children back to his own people. The transition from the mother-family to the father-family explains the otherwise meaningless prohibitions of some types of cousin marriages while others of equal kinship are approved.

84:2.6 (933.4) With the passing of the hunter mores, when herding gave man control of the chief food supply, the mother-family came to a speedy end. It failed simply because it could not successfully compete with the newer father-family. Power lodged with the male relatives of the mother could not compete with power concentrated in the husband-father. Woman was not equal to the combined tasks of childbearing and of exercising continuous authority and increasing domestic power. The oncoming of wife stealing and later wife purchase hastened the passing of the

žmonos pirkimas paspartino matriarchalinės šeimos išnykimą.

Tas stulbinantis perėjimas iš matriarchato į patriarchatą yra vienas iš radikaliausių ir iki galo ratu apsisukusių prisiderinimų, kokius tik kada nors buvo įvykdžiusi žmogiškoji rasė. Šitas pasikeitimas iš karto atvedė į didesnę visuomeninį aktyvumą ir padidintą šeimos jaudinantį patyrimą.

3. ŠEIMA, VIEŠPATAUJANT TĖVUI

Galbūt motinystės instinktas atvedė moterį į santuoką, bet būtent didesnė vyro jėga, kartu su papročių įtaka, iš tikrųjų ją privertė likti santuokoje. Piemenų gyvenimas turėjo polinkį sukurti naują papročių sistemą, šeimyninio gyvenimo patriarchalinį tipą; ir esant piemenų ir ankstyvųjų žemdirbių papročiams šeimyninės vienybės pagrindas buvo neabejotina ir savavališka tėvo valdžia. Visa visuomenė, ar ji būtų nacionalinė, ar šeimyninė, perėjo per patriarchalinės tvarkos autokratinės valdžios etapą.

Ribotas dėmesys, rodomas moteriai Senojo Testamento eroje, yra tikrasis piemenų papročių atspindys. Hebrajų patriarchai visi buvo gyvulių augintojai, kaip tą liudija pasakymas, „Viešpats yra mano Ganytojas.“

Bet praėjusiais amžiais vyras dėl savo prastos nuomonės apie moterį nebuvo kaltesnis už pačią moterį. Primityviaisiais laikais ji nepasiekė visuomeninio pripažinimo, nes ji neveikė ekstremaliomis sąlygomis; ji neatliko ryškių žygdarbių ir nebuvo krizinių situacijų didvyrė. Egzistencijos kovoje motinystė buvo aiški kliūtis; motinos meilė moterims sudarydavo kliūčių ginant gentį.

Taip pat primityviosios moterys nesąmoningai sukūrė savo priklausomybę nuo vyro, reikšdamos susižavėjimą jo karingumu ir jėga ir jam plodamos. Šitas kario išaukštinimas iškėlė vyriškąjį ego, tuo tarpu moteriškąjį ego jis lygiai tiek pat prislėgė ir padarė ją labiau priklausoma; karinė uniforma vis dar sukelia stiprių moteriškų emocijų.

Labiau išsivysčiusiose rasėse, moterys nėra tokios stambios arba tokios stiprios, kaip vyrai. Moteris, būdama silpnesnė, dėl to tapo taktiškesnė; ji anksti išmoko pasinaudoti savosios lyties kerais. Ji tapo dėmesingesnė ir konservatyvesnė negu vyras, nors šiek tiek ne tokia gili. Vyras pranoko moterį mūšio lauke ir medžioklėje, bet namuose moteris paprastai sumanumu pranokdavo bent jau pačius primityviausius vyrus.

Kerdžius savo gyvuliais rūpindavosi dėl

mother-family.

84:2.7 (933.5) The stupendous change from the mother-family to the father-family is one of the most radical and complete right-about-face adjustments ever executed by the human race. This change led at once to greater social expression and increased family adventure.

3. THE FAMILY UNDER FATHER DOMINANCE

84:3.1 (933.6) It may be that the instinct of motherhood led woman into marriage, but it was man's superior strength, together with the influence of the mores, that virtually compelled her to remain in wedlock. Pastoral living tended to create a new system of mores, the patriarchal type of family life; and the basis of family unity under the herder and early agricultural mores was the unquestioned and arbitrary authority of the father. All society, whether national or familial, passed through the stage of the autocratic authority of a patriarchal order.

84:3.2 (934.1) The scant courtesy paid womankind during the Old Testament era is a true reflection of the mores of the herdsmen. The Hebrew patriarchs were all herdsmen, as is witnessed by the saying, "The Lord is my Shepherd."

84:3.3 (934.2) But man was no more to blame for his low opinion of woman during past ages than was woman herself. She failed to get social recognition during primitive times because she did not function in an emergency; she was not a spectacular or crisis hero. Maternity was a distinct disability in the existence struggle; mother love handicapped women in the tribal defense.

84:3.4 (934.3) Primitive women also unintentionally created their dependence on the male by their admiration and applause for his pugnacity and virility. This exaltation of the warrior elevated the male ego while it equally depressed that of the female and made her more dependent; a military uniform still mightily stirs the feminine emotions.

84:3.5 (934.4) Among the more advanced races, women are not so large or so strong as men. Woman, being the weaker, therefore became the more tactful; she early learned to trade upon her sex charms. She became more alert and conservative than man, though slightly less profound. Man was woman's superior on the battlefield and in the hunt; but at home woman has usually outgeneraled even the most primitive of men.

84:3.6 (934.5) The herdsman looked to his flocks for

maisto, bet per visus šituos piemenų amžius moteris vis tiek turėjo aprūpinti augaliniu maistu. Primityvusis žmogus nenorėjo dirbti žemės; iš viso žemė buvo per daug taiki, per daug nenuotykinga. Buvo taip pat senas prietaras, jog moterys gali išauginti geresnių derlių; jos buvo motinos. Daugelyje atsilikusių genčių šiandien vyrai verda mėsą, moterys verda daržoves, ir kada Australijos primityvios gentys būna kelionėje, tada moterys niekada neprisiliečia prie sumedžiotų paukščių ar žvėrių, tuo tarpu vyrai nepasilenktų ir šaknies iškasti.

Moteris visada turėjo dirbti; bent jau iki pat šiandieninių laikų moteris buvo tikrasis gamintojas. Vyrai paprastai pasirinkdavo lengviausią kelią, ir šitoji nelygybė egzistavo per ištisą žmogiškosios rasės istoriją. Moteris visada buvo naštos nešėja, nešdama šeimos nuosavybę ir prižiūradama vaikus, šitaip palikdama vyro rankas laisvas kovoms arba medžioklei.

Moters pirmasis išlaisvinimas atėjo tada, kada vyras sutiko dirbti žemę, sutiko atlikti tai, kas iki tol, buvo manoma, yra moteriškas darbas. Buvo žengtas didžiulis žingsnis į priekį tada, kada daugiau nebebuvo žudomi vyrai belaisviai, kada jie buvo paverčiami vergais žemdirbiais. Tai atvedė į moters išlaisvinimą, taip, kad ji galėjo daugiau laiko paskirti namų ūkinio kūrimui ir vaiko kultūrai.

Mažų vaikų aprūpinimas pienu atvedė į tai, jog kūdikio maitinimas krūtimi būdavo nutraukiamas anksčiau, todėl motinos šitaip išlaisvintos iš savo kartais laikino nevaisingumo ėmė gimdyti daugiau vaikų, tuo tarpu karvės pieno ir ožkos pieno vartojimas labai smarkiai sumažino kūdikių mirtingumą. Prieš tai, kada visuomenė pasiekė bandų auginimo pakopą, motinos kūdikius maitindavo krūtimi tol, kol jie sulaukdavo ketverių ar penkerių metų amžiaus.

Mažėjant primityviems karams labai smarkiai sumažėjo nelygybė tarp darbo pasidalijimo, pagrįsto lytimi. Bet moterys vis dar turėjo dirbti tikrąjį darbą, tuo tarpu vyrai atliko sargybinio pareigą. Jokia stovykla, joks kaimas negalėjo būti paliktas nesaugomas dieną ar naktį, bet net ir šita užduotį palengvino šuns prijaukinimas. Apskritai, žemdirbystės atsiradimas pakėlė moters prestižą ir visuomeninę padėtį, bent jau tai buvo tiesa iki to laiko, kada pats vyras tapo žemdirbiu. Ir kai tik vyras pats ėmėsi dirbti žemę, iš karto prasidėjo didžiulis žemdirbystės metodų gerinimas, nusitęsęs tolyn, per vieną po kitos einančias kartas. Medžioklėje ir kare vyras įsivainavo organizacijos reikšmę, ir šituos būdus jis įdiegė į savo veiklą, o vėliau, kada perėmė didelę dalį moters darbo, tada smarkiai pagerino jos darbo neorganizuotus metodus.

sustenance, but throughout these pastoral ages woman must still provide the vegetable food. Primitive man shunned the soil; it was altogether too peaceful, too unadventurous. There was also an old superstition that women could raise better plants; they were mothers. In many backward tribes today, the men cook the meat, the women the vegetables, and when the primitive tribes of Australia are on the march, the women never attack game, while a man would not stoop to dig a root.

84:3.7 (934.6) Woman has always had to work; at least right up to modern times the female has been a real producer. Man has usually chosen the easier path, and this inequality has existed throughout the entire history of the human race. Woman has always been the burden bearer, carrying the family property and tending the children, thus leaving the man's hands free for fighting or hunting.

84:3.8 (934.7) Woman's first liberation came when man consented to till the soil, consented to do what had theretofore been regarded as woman's work. It was a great step forward when male captives were no longer killed but were enslaved as agriculturists. This brought about the liberation of woman so that she could devote more time to homemaking and child culture.

84:3.9 (934.8) The provision of milk for the young led to earlier weaning of babies, hence to the bearing of more children by the mothers thus relieved of their sometimes temporary barrenness, while the use of cow's milk and goat's milk greatly reduced infant mortality. Before the herding stage of society, mothers used to nurse their babies until they were four and five years old.

84:3.10 (934.9) Decreasing primitive warfare greatly lessened the disparity between the division of labor based on sex. But women still had to do the real work while men did picket duty. No camp or village could be left unguarded day or night, but even this task was alleviated by the domestication of the dog. In general, the coming of agriculture has enhanced woman's prestige and social standing; at least this was true up to the time man himself turned agriculturist. And as soon as man addressed himself to the tilling of the soil, there immediately ensued great improvement in methods of agriculture, extending on down through successive generations. In hunting and war man had learned the value of organization, and he introduced these techniques into industry and later, when taking over much of woman's work, greatly improved on her loose methods of labor.

4. MOTERS PADĖTIS ANKSTYVOJOJE

VISUOMENĖJE

Apskritai kalbant, bet kokiam amžiuje moters padėtis yra santuokos kaip visuomeninio instituto evoliucinės pažangos teisingas kriterijus; tuo tarpu pačios santuokos pažanga yra protingai tikslus matas, registruojantis žmogiškosios civilizacijos išsivystymą.

Moters padėtis visada buvo visuomeninis paradoksas; ji visada buvo gudri vyrų valdytoja; ji visada vyro stipresnį lytinį potraukį panaudodavo savo ineresams ir savo pačios vystymui. Subtiliai manipuliudama savo lyties kerais, ji dažnai sugebėdavo panaudoti savo galią, kuria valdydavo vyrą, net ir tada, kada jis laikė ją žeminančioje vergijoje.

Ankstyvoji moteris vyrui nebuvo draugė, mylimoji, meilužė, ir partnerė, bet vietoje šito ji buvo nuosavybės dalis, tarnaitė, ar vergė ir, vėliau, ekonominė partnerė, pramogų objektas, ir vaikų gimdytoja. Nežiūrint šito, esant tinkamiems ir patenkinamiems lytiniais santykiams visada buvo pasirinkimo ir bendradarbiavimo elementas iš moters pusės, o išmintingoms moterims tas visada suteikdavo galimybę žymia dalimi įtakoti savo tiesioginę ir asmeninę padėtį, nepriklausomai nuo savosios kaip lyties visuomeninės padėties. Bet vyro nepasitikėjimas ir įtarumas nesumažėjo dėl to fakto, jog moterys buvo visą laiką verčiamos griebtis gudrumo besistengdamos savo vergovę palengvinti.

Abiems lytims labai sunku buvo suprasti vienai kitą. Vyrui suprasti moterį buvo sunku, jis į ją žvelgė su neišmanėliško nepasitikėjimo ir baimingo susižavėjimo keistu mišiniu, jeigu ne su įtarumu ir panieka. Daug gentinių ir rasinių legendų dėl šito kaltino levą, Pandorą, ar kai kurias kitas moteriškosios lyties atstoves. Šitie pasakojimai visada būdavo iškreipiami taip, jog moterį priverstų atrodyti tokia, kuri vyrui atneša blogį; ir visa tai išreiškia kažkada buvusį visuotinį nepasitikėjimą moterimi. Tarp tų priežasčių, kurios būdavo pateikiamos paremti dvasininkijos celibatą, pagrindinė buvo moters menkesnis statusas. Tas faktas, jog dauguma tariamų raganų buvo moterys, šitos lyties senosios reputacijos nepataisė.

Ilgą laiką vyrai moteris laikė keistomis, net nenormaliomis. Jie net tikėjo, kad moterys sielų neturi; dėl to joms neduodavo vardų. Ankstyvaisiais laikais egzistavo didžiulė baimė dėl pirmojo lytinio santykiavimo su moterimi; dėl to atsirado toks paprotys, kad su nekalta mergina pirmasis lytiškai santykiaudavo šventikas. Buvo manoma, jog pavojingas yra net ir moters šešėlis.

Kažkada apskritai buvo manoma, jog vaiko

4. WOMAN'S STATUS IN EARLY SOCIETY

84:4.1 (935.1) Generally speaking, during any age woman's status is a fair criterion of the evolutionary progress of marriage as a social institution, while the progress of marriage itself is a reasonably accurate gauge registering the advances of human civilization.

84:4.2 (935.2) Woman's status has always been a social paradox; she has always been a shrewd manager of men; she has always capitalized man's stronger sex urge for her own interests and to her own advancement. By trading subtly upon her sex charms, she has often been able to exercise dominant power over man, even when held by him in abject slavery.

84:4.3 (935.3) Early woman was not to man a friend, sweetheart, lover, and partner but rather a piece of property, a servant or slave and, later on, an economic partner, plaything, and childbearer. Nonetheless, proper and satisfactory sex relations have always involved the element of choice and co-operation by woman, and this has always given intelligent women considerable influence over their immediate and personal standing, regardless of their social position as a sex. But man's distrust and suspicion were not helped by the fact that women were all along compelled to resort to shrewdness in the effort to alleviate their bondage.

84:4.4 (935.4) The sexes have had great difficulty in understanding each other. Man found it hard to understand woman, regarding her with a strange mixture of ignorant mistrust and fearful fascination, if not with suspicion and contempt. Many tribal and racial traditions relegate trouble to Eve, Pandora, or some other representative of womankind. These narratives were always distorted so as to make it appear that the woman brought evil upon man; and all this indicates the onetime universal distrust of woman. Among the reasons cited in support of a celibate priesthood, the chief was the baseness of woman. The fact that most supposed witches were women did not improve the olden reputation of the sex.

84:4.5 (935.5) Men have long regarded women as peculiar, even abnormal. They have even believed that women did not have souls; therefore were they denied names. During early times there existed great fear of the first sex relation with a woman; hence it became the custom for a priest to have initial intercourse with a virgin. Even a woman's shadow was thought to be dangerous.

84:4.6 (935.6) Childbearing was once generally

gimdydas moterį padaro pavojinga ir nešvaria. Ir daugelio genčių papročiai reikalavo, jog po vaiko gimdymo motiną būtina apvalyti didžiulių ceremonijų pagalba. Išskyrus tas grupes, kuriose vyrai patys dalyvaudavo kartu gulėdami lovoje, būsimoji motina būdavo atstumiamą, paliekama viena. Senovės žmonės netgi vengė, kad vaikas gimtų namuose. Galų gale, padėti motinai gimdymo metu būdavo leidžiama senoms moterims, ir iš šitos praktikos kilo pribuvėjos profesija. Gimdymo metu, būdavo pasakojama ir daroma gausybė kvailų dalykų tam, kad gimdydas būtų palengvinamas. Buvo paprotys naujagimį apšlakstyti švęstu vandeniu tam, kad būtų užkirstas kelias vėlės įsiterpimui.

Tarp nesusimaišiusių genčių, vaiko gimdydas buvo palyginus lengvas, užtrunkantis tikrai dvi ar tris valandas; retai kada toks lengvas gimdydas būna tarp maišytų rasių. Jeigu moteris mirdavo gimdymo metu, ypač gimdydama dvynius, tai buvo tikima, kad ji buvo kalta dėl neištikimybės su dvasia. Vėliau labiau išsivysčiusios gentys į mirtį gimdymo metu žiūrėdavo kaip į dangaus valią, tokios moterys, buvo manoma, jog mirė už kilnų reikalą.

Vadinamasis moterų kuklumas, susijęs su jų apranga ir asmens demonstravimu, atsirado iš mirtinos baimės būti pastebėti menstruacinio periodo metu. Šitaip būti pastebėti buvo laikoma didžiule nuodėme, tabu pažeidimu. Pagal senųjų laikų papročius, kiekviena moteris, nuo paauglystės iki vaikų gimdymo laikotarpio pabaigos, kiekvieną mėnesį privalėjo turėti vienos ištisos savaitės visišką šeimyninį ir visuomeninį karantiną. Viskas, ką ji galėtų paliesti, ant ko galėtų atsistėti, ar atsigulti, buvo laikoma „suteptu.“ Ilgą laiką egzistavo paprotys merginą žiauriai primušti po kiekvieno mėnesinių periodo, stengiantis iš jos kūno išvaryti blogąsias dvasias. Tačiau, kada moteris pasiekdavo tokį amžių, kad gimdyti nebegalėdavo, tada su ja paprastai būdavo elgiamasi dėmesingiau, suteikiant jai daugiau teisių ir privilegijų. Visa tai turint omeny, nėra nieko keisto, kad į moterį būdavo žiūrima iš viršaus. Net ir graikai laikėsi tokios nuomonės, kad menstruacijų metu moteris yra viena iš trijų didžiųjų teršimo priežasčių, kitos dvi priežastys buvo kiauliena ir česnakas.

Kad ir kokios kvailios buvo šitos senos sampratos, bet jos padarė ir šiek tiek gero, nes sunkiai persidirbančioms moterims, bent jau tol, kol buvo jaunos, kiekvieną mėnesį suteikdavo vieną savaitę pageidaujamam poilsiui ir naudingam pamąstymui. Tokiu būdu jos galėjo savo protą lavinti, kad galėtų bendrauti su savo partneriais vyrais likusį laiką. Šitas moterų karantinas vyrus taip pat apsaugojo nuo per didelio pasinėrimo į lytinius santykius, šituo netiesiogiai prisidėdamas prie gyventojų skaičiaus apribojimo ir savikontrolės padidavimo.

looked upon as rendering a woman dangerous and unclean. And many tribal mores decreed that a mother must undergo extensive purification ceremonies subsequent to the birth of a child. Except among those groups where the husband participated in the lying-in, the expectant mother was shunned, left alone. The ancients even avoided having a child born in the house. Finally, the old women were permitted to attend the mother during labor, and this practice gave origin to the profession of midwifery. During labor, scores of foolish things were said and done in an effort to facilitate delivery. It was the custom to sprinkle the newborn with holy water to prevent ghost interference.

84:4.7 (935.7) Among the unmixed tribes, childbirth was comparatively easy, occupying only two or three hours; it is seldom so easy among the mixed races. If a woman died in childbirth, especially during the delivery of twins, she was believed to have been guilty of spirit adultery. Later on, the higher tribes looked upon death in childbirth as the will of heaven; such mothers were regarded as having perished in a noble cause.

84:4.8 (936.1) The so-called modesty of women respecting their clothing and the exposure of the person grew out of the deadly fear of being observed at the time of a menstrual period. To be thus detected was a grievous sin, the violation of a taboo. Under the mores of olden times, every woman, from adolescence to the end of the childbearing period, was subjected to complete family and social quarantine one full week each month. Everything she might touch, sit upon, or lie upon was “defiled.” It was for long the custom to brutally beat a girl after each monthly period in an effort to drive the evil spirit out of her body. But when a woman passed beyond the childbearing age, she was usually treated more considerately, being accorded more rights and privileges. In view of all this it was not strange that women were looked down upon. Even the Greeks held the menstruating woman as one of the three great causes of defilement, the other two being pork and garlic.

84:4.9 (936.2) However foolish these olden notions were, they did some good since they gave overworked females, at least when young, one week each month for welcome rest and profitable meditation. Thus could they sharpen their wits for dealing with their male associates the rest of the time. This quarantine of women also protected men from over-sex indulgence, thereby indirectly contributing to the restriction of population and to the enhancement of self-control.

Didžiulis žingsnis į priekį buvo žengtas tada, kada iš vyro buvo atimta teisė savo žmoną užmušti jam panorėjus. Lygiai taip pat, tai buvo žingsnis pirmyn, kada moteriai galėjo priklausyti vestuvinės dovanos. Vėliau ji gavo legalią teisę turėti, valdyti nuosavybę, ir net jos atsisakyti, bet ji ilgą laiką neturėjo teisės eiti pareigų nei bažnyčioje, nei valstybėje. Su moterimi visada buvo elgiama daugiau ar mažiau kaip su nuosavybe, iki pat dvidešimtojo amžiaus ir dvidešimtajame amžiuje po Kristaus. Ji dar nebuvo išsivadavusi iš vyro kontroliuojamo uždaro pasaulinio mastu. Net ir išsivysčiusiose tautose, vyro mėginimas moterį apsaugoti visada buvo nebylus savojo pranašumo deklarasavimas.

Bet primityviosios moterys nejautė sau gailėsčio, kaip tas būdinga ne taip seniai išvaduotoms jų sesėms. Galų gale, jos buvo gana laimingos ir patenkintos; jos nedrįso įsivaizduoti geresnio arba kitokio egzistavimo būdo.

5. MOTERYS, BESIVYSTANČIŲ PAPROČIŲ LAIKOTARPIU

Giminės pratęsimas moteris yra lygi vyrui, bet savęs aprūpinimo partnerystėje ji sunkiai dirba aiškiai prastesnėmis sąlygomis, ir už tą priverstinį motinystės suvaržymą jai gali atlyginti tikta besivystančios civilizacijos apšviesti papročiai ir vis didėjantis vyro įgyto teisingumo jausmas.

Visuomenei vystantis, moterys pasiekė aukštesnes lytinio bendravimo normas, nes jos daugiau kentėjo nuo pasekmių, kada lytiniam papročiams buvo nusižengiama. Vyro lytinio elgesio normos vystosi labai lėtai vien tikta to teisingumo, kurio reikalauja civilizacija, jausmo dėka. Gamta nieko nežino apie teisingumą—gimdymo skausmus verčia kentėti vienas moteris.

Lyčių lygybės šiuolaikinė idėja yra graži ir verta besivystančios civilizacijos, bet gamtoje šito nėra. Kada yra kas stiprus, tas teisus, tada vyras sėdi moteriai ant sprando; kada daugiau įsivyrąja teisingumo, taikingumo ir sąžiningumo, tada ji palaipsniui išsilaisvina iš vergovės ir tamsos. Moters visuomeninė padėtis apskritai keičiasi atvirkščiai proporcingai militarizmo laipsniui bet kokioje nacijoje arba bet kokiame amžiuje.

Bet vyras ne sąmoningai ar tyčia atėmė moters teises ir tada palaipsniui ir nenoriai sugrąžino jas, visa tai buvo nesąmoningas ir neplanuotas visuomeninės evoliucijos epizodas. Kada iš tikrųjų atėjo laikas moteriai pasinaudoti naujomis teisėmis, tada jas ji gaudavo, ir gaudavo visas visiškai nepriklausomai nuo vyro sąmoningo požiūrio. Lėtai, bet tvirtai papročiai keičiasi taip,

84:4.10 (936.3) A great advance was made when a man was denied the right to kill his wife at will. Likewise, it was a forward step when a woman could own the wedding gifts. Later, she gained the legal right to own, control, and even dispose of property, but she was long deprived of the right to hold office in either church or state. Woman has always been treated more or less as property, right up to and in the twentieth century after Christ. She has not yet gained world-wide freedom from seclusion under man's control. Even among advanced peoples, man's attempt to protect woman has always been a tacit assertion of superiority.

84:4.11 (936.4) But primitive women did not pity themselves as their more recently liberated sisters are wont to do. They were, after all, fairly happy and contented; they did not dare to envision a better or different mode of existence.

5. WOMAN UNDER THE DEVELOPING MORES

84:5.1 (936.5) In self-perpetuation woman is man's equal, but in the partnership of self-maintenance she labors at a decided disadvantage, and this handicap of enforced maternity can only be compensated by the enlightened mores of advancing civilization and by man's increasing sense of acquired fairness.

84:5.2 (936.6) As society evolved, the sex standards rose higher among women because they suffered more from the consequences of the transgression of the sex mores. Man's sex standards are only tardily improving as a result of the sheer sense of that fairness which civilization demands. Nature knows nothing of fairness — makes woman alone suffer the pangs of childbirth.

84:5.3 (936.7) The modern idea of sex equality is beautiful and worthy of an expanding civilization, but it is not found in nature. When might is right, man lords it over woman; when more justice, peace, and fairness prevail, she gradually emerges from slavery and obscurity. Woman's social position has generally varied inversely with the degree of militarism in any nation or age.

84:5.4 (937.1) But man did not consciously nor intentionally seize woman's rights and then gradually and grudgingly give them back to her; all this was an unconscious and unplanned episode of social evolution. When the time really came for woman to enjoy added rights, she got them, and all quite regardless of man's conscious attitude. Slowly but surely the mores change so as to

kad užtikrintų tuos visuomeninius pasikeitimus, kurie yra civilizacijos nuolatinės evoliucijos dalis. Besivystantys papročiai po truputį užtikrino vis geresnę elgesį su moterimis; tos gentys, kurios ir toliau su jomis elgėsi žiauriai, neišgyveno.

Adomitai ir noditai moterims rodė padidintą dėmesį, o tos grupės, kurioms įtakos turėjo migruojantys anditai, turėjo polinkį pasiduoti Edeno mokymams, kas susiję su moters vieta visuomenėje.

Ankstyvieji kinai ir graikai su moterimis elgėsi geriau negu didžioji dauguma aplinkinių tautų. Bet hebrajai jomis labai nepasitikėjo. Vakaruose moters kilimas buvo sunkus esant Pauliaus doktrinoms, kurios buvo priskirtos krikščionybei, nors krikščionybė tikrai vystė papročius, primesdama griežtesnius lytinius įsipareigojimus vyrui. Moters padėtis yra tik truputėlį geresnė už beviltišką, kada ją ypatingai pažemina mohamedonizmas, o jos dalia yra dar blogesnė keletos kitų Rytų religijų mokymuose.

Mokslas, ne religija, moterį iš tikrųjų emancipavo; būtent šiuolaikinis fabrikas didžiąja dalimi ją išlaisvino iš namų įkalinimo. Vyro fiziniai sugebėjimai daugiau nebebuvo svarbiausias dalykas naujajame fizinio aprūpinimo mechanizme; mokslas tiek pakeitė gyvenimo sąlygas, kad vyro jėga daugiau nebebuvo tokia pranašesnė už moters jėgą.

Šitie pasikeitimai turėjo polinkį moterį išlaisvinti iš namų vergovės ir jos statusą tiek pakeitė, kad dabar ji turi asmeninės laisvės ir lytinio apsisprendimo tokį laipsnį, kuris iš esmės prilygsta vyro laipsniui. Kažkada moters vertę sudarė jos sugebėjimas pagaminti maistą, bet išradimai ir turtas ją įgalino sukurti naują pasaulį, kuriame reikia veikti—grakštumo ir kerų sferas. Tokiu būdu pramonė laimėjo nesąmoningą ir netyčinę kovą dėl moters visuomeninio ir ekonominio išlaisvinimo. Ir vėl evoliucijai pavyko padaryti tą, ko net apreiškimui nepasisėkė užbaigti.

Apšviestų tautų reakcija į neteisingus papročius, valdančius moters padėtį visuomenėje, iš tikrųjų buvo kaip švytuoklė savo kraštutinėje padėtyje. Industrializuotose rasėse ji gavo beveik visas teises ir yra atleista nuo daugelio pareigų, kaip, pavyzdžiui, karinės tarnybos. Kiekvienas kovos už egzistenciją palengvinimas turėjo įtakos moters išlaisvinimui, ir ji patyrė tiesioginės naudos iš kiekvieno žingsnio link monogamijos. Silpnesnieji visada gauna neproporcingai daugiau naudos iš kiekvieno papročių suderinimo palaipsniui besivystančioje visuomenės evoliucijoje.

Porinių vedybų idealuose, moteris pagaliau

provide for those social adjustments which are a part of the persistent evolution of civilization. The advancing mores slowly provided increasingly better treatment for females; those tribes which persisted in cruelty to them did not survive.

84:5.5 (937.1) The Adamites and Nodites accorded women increased recognition, and those groups which were influenced by the migrating Andites have tended to be influenced by the Edenic teachings regarding women's place in society.

84:5.6 (937.1) The early Chinese and the Greeks treated women better than did most surrounding peoples. But the Hebrews were exceedingly distrustful of them. In the Occident woman has had a difficult climb under the Pauline doctrines which became attached to Christianity, although Christianity did advance the mores by imposing more stringent sex obligations upon man. Woman's estate is little short of hopeless under the peculiar degradation which attaches to her in Mohammedanism, and she fares even worse under the teachings of several other Oriental religions.

84:5.7 (937.1) Science, not religion, really emancipated woman; it was the modern factory which largely set her free from the confines of the home. Man's physical abilities became no longer a vital essential in the new maintenance mechanism; science so changed the conditions of living that man power was no longer so superior to woman power.

84:5.8 (937.1) These changes have tended toward woman's liberation from domestic slavery and have brought about such a modification of her status that she now enjoys a degree of personal liberty and sex determination that practically equals man's. Once a woman's value consisted in her food-producing ability, but invention and wealth have enabled her to create a new world in which to function — spheres of grace and charm. Thus has industry won its unconscious and unintended fight for woman's social and economic emancipation. And again has evolution succeeded in doing what even revelation failed to accomplish.

84:5.9 (937.1) The reaction of enlightened peoples from the inequitable mores governing woman's place in society has indeed been pendulumlike in its extremeness. Among industrialized races she has received almost all rights and enjoys exemption from many obligations, such as military service. Every easement of the struggle for existence has redounded to the liberation of woman, and she has directly benefited from every advance toward monogamy. The weaker always makes disproportionate gains in every adjustment of the mores in the progressive evolution of society.

84:5.10 (937.1) In the ideals of pair marriage, woman

laimėjo pripažinimą, orumą, nepriklausomybę, lygybę, ir išsilavinimą; bet ar ji bus verta viso šito naujo ir beprecedentinio pasiekimo? Ar šiuolaikinė moteris atsakys į šitą didį visuomeninio išlaisvinimo pasiekimą tingumu, abejingumu, vaikų neturėjimu, ir neištikimybe? Šiandien, dvidešimtajame amžiuje, moteris patiria savo ilgos egzistencijos pasaulyje lemiamą išbandymą!

Rasės reprodukcijoje moteris yra lygi vyro partnerė, dėl to ji yra lygiai tiek pat svarbi rasinei evoliucijai vystantis į priekį; todėl evoliucija vis didesne dalimi veikė ta kryptimi, jog įgyvendintų moterų teises. Bet moterų teisės joku būdu nėra vyrų teisės. Moteris negali kiek nors daugiau klestėti vyro teisių sąskaita, kaip ir vyras negali klestėti moters teisių sąskaita.

Kiekviena lytis turi savo pačios savitas egzistencijos sferas, drauge su savo pačios teisėmis tos sferos viduje. Jeigu moteris tiesiogine prasme stengiasi pasinaudoti visomis vyro teisėmis, tuomet, anksčiau ar vėliau, negailestinga ir bejausmė konkurencija be jokios abejonės pakeis tą riteriškumą ir ypatingą dėmesį, kuriuo dabar naudojasi daug moterų ir kurį jos taip neseniai išsikovojo iš vyrų.

Civilizacija niekada negali panaikinti tos elgesio bedugnės, kuri yra tarp skirtingų lyčių. Iš amžiaus į amžių papročiai keičiasi, bet instinktai nesikeičia niekada. Įgimta motiniška meilė niekada neleis emancipuotai moteriai tapti rimta konkurente vyrui pramonėje. Amžinai kiekviena lytis bus aukščiausia savo pačios sferoje, sferose, kurias nulėmė biologinis diferencijavimas ir protinis nepanašumas.

Kiekviena lytis visada turės savo pačios atskirą sferą, nors kartas nuo karto viena sfera įsiterps į kitą. Tikrai visuomeniniu požiūriu vyrai ir moterys tikrai varžysis lygiomis sąlygomis.

6. VYRO IR MOTERS PARTNERYSTĖ

Potraukis reprodukuotis neabejotinai suburia vyrus ir moteris draugėn giminės pratęsimui, bet, tik jis vienas, negarantuoja, kad jie pasiliks kartu tam, jog abipusiškai bendradarbiautų—sukurtų šeimą.

Kiekviename sėkmingame žmogiškajame institute yra asmeninio pobūdžio antagonizmų, kurie yra priderinti prie praktiškai veikiančios harmonijos, ir šeimos kūrimas nėra išimtis. Vedybos, šeimos sukūrimo pagrindas, yra aukščiausias pasireiškimas to antagonistinio bendradarbiavimo, kuris dažnai apibūdina gamtos ir visuomenės ryšius. Konfliktas yra

has finally won recognition, dignity, independence, equality, and education; but will she prove worthy of all this new and unprecedented accomplishment? Will modern woman respond to this great achievement of social liberation with idleness, indifference, barrenness, and infidelity? Today, in the twentieth century, woman is undergoing the crucial test of her long world existence!

84:5.11 (938.1) Woman is man's equal partner in race reproduction, hence just as important in the unfolding of racial evolution; therefore has evolution increasingly worked toward the realization of women's rights. But women's rights are by no means men's rights. Woman cannot thrive on man's rights any more than man can prosper on woman's rights.

84:5.12 (938.2) Each sex has its own distinctive sphere of existence, together with its own rights within that sphere. If woman aspires literally to enjoy all of man's rights, then, sooner or later, pitiless and emotionless competition will certainly replace that chivalry and special consideration which many women now enjoy, and which they have so recently won from men.

84:5.13 (938.3) Civilization never can obliterate the behavior gulf between the sexes. From age to age the mores change, but instinct never. Innate maternal affection will never permit emancipated woman to become man's serious rival in industry. Forever each sex will remain supreme in its own domain, domains determined by biologic differentiation and by mental dissimilarity.

84:5.14 (938.4) Each sex will always have its own special sphere, albeit they will ever and anon overlap. Only socially will men and women compete on equal terms.

6. THE PARTNERSHIP OF MAN AND WOMAN

84:6.1 (938.5) The reproductive urge unfailingly brings men and women together for self-perpetuation but, alone, does not insure their remaining together in mutual co-operation — the founding of a home.

84:6.2 (938.6) Every successful human institution embraces antagonisms of personal interest which have been adjusted to practical working harmony, and homemaking is no exception. Marriage, the basis of home building, is the highest manifestation of that antagonistic co-operation which so often characterizes the contacts of nature and society. The conflict is inevitable.

neišvengiamas. Poravimasis yra įgimtas; jis yra natūralus. Bet vedybos nėra biologinės; jos yra visuomeninės. Aistra užtikrina, kad vyras ir moteris sueis draugėn, bet draugėje juos išlaiko silpnėsnis tėviškas instinktas ir visuomeniniai papročiai.

Vyras ir moteris, praktiniu požiūriu, yra tos pačios rūšies du skirtingi porūšiai, kurie gyvena artimai ir intymiai bendraudami. Jų požiūriai ir visas kompleksas gyvenimiškų reakcijų yra iš principo skirtingi; jie yra visiškai nepajėgūs iki galo ir realiai suvokti vienas kito. Visiškas supratimas tarp lyčių yra nepasiekiamas.

Moterys atrodo, jog turi didesnę intuiciją negu vyrai, bet taip pat atrodo, kad jos yra kažkuria prasme mažiau logiškos. Tačiau, moteris visada buvo žmonijos moralinio standarto nešėja ir dvasinis vadovas. Ta ranka, kuri supa lopšį, vis dar bičiuliaujasi su likimu.

Prigimties, reagavimo, požiūrio, ir mąstymo skirtumai tarp vyrų ir moterų, ne tik tai, kad neturėtų kelti susirūpinimo, bet turėtų būti laikomi labai naudingi žmonijai, tiek individualiai, tiek kolektyviai. Daugelis visatos tvarinių kategorijų yra sukurtos asmenybės pasireiškimo dualiose fazėse. Tarp mirtingųjų, Materialiųjų Sūnų, ir midsonitų, šitą skirtumą apibūdina vyriškoji lytis ir moteriškoji lytis; tarp serafimų, cherubimų, ir Morontinių Kompanionų, ji pažymi pozityvus arba aktyvus ir negatyvus arba pasyvus. Tokie dualistiniai susivienijimai labai smarkiai padidina visapusiškumą ir nugali įgimtus apribojimus, net kaip tą daro ir kai kurie trivieniai susivienijimai Rojaus-Havonos sistemoje.

Vyrams ir moterims reikia vieniems kitų per savo morontinę ir dvasinę, o taip pat ir mirtingųjų karjerą. Požiūrio skirtumai tarp vyro ir moters išlieka net už pirmojo gyvenimo ribų ir per visą kilimą vietinėje visatoje ir supervisatoje. Ir net Havonoje, tie pilgrimai, kurie kažkada buvo vyrai ir moterys, ir toliau padės vieni kitiems kylant į Rojų. Niekada, net ir Užbaigtųjų Korpuse, tvarinys nepatirs tokių didžiulių metamorfozių, kurios ištrintų asmenybės tuos bruožus, kuriuos žmonės vadina vyriškąja lytimi ir moteriškąja lytimi; visada šitos dvi žmonijos pagrindinės variacijos tikrai ir toliau intriguos, stimuliuos, skatins, ir padės viena kitai; visada jos bus abipusiškai priklausomos nuo bendradarbiavimo sprendžiant sudėtingas visatos problemas ir įveikiant daugialypius kosminius sunkumus.

Nors abi lytys niekada negali tikėtis, jog viena kitą supras iki galo, bet jos veiksmingai viena kitą papildo, ir nors bendradarbiavimas dažnai yra daugiau ar mažiau asmeniškai antagonistinis, bet jis yra pajėgus visuomenę išsaugoti ir reprodukuoti. Santuoka yra toks institutas, kuris sumanytas tam, jog suderintų skirtumus tarp lyčių,

Mating is inherent; it is natural. But marriage is not biologic; it is sociologic. Passion insures that man and woman will come together, but the weaker parental instinct and the social mores hold them together.

84:6.3 (938.7) Male and female are, practically regarded, two distinct varieties of the same species living in close and intimate association. Their viewpoints and entire life reactions are essentially different; they are wholly incapable of full and real comprehension of each other. Complete understanding between the sexes is not attainable.

84:6.4 (938.8) Women seem to have more intuition than men, but they also appear to be somewhat less logical. Woman, however, has always been the moral standard-bearer and the spiritual leader of mankind. The hand that rocks the cradle still fraternizes with destiny.

84:6.5 (938.9) The differences of nature, reaction, viewpoint, and thinking between men and women, far from occasioning concern, should be regarded as highly beneficial to mankind, both individually and collectively. Many orders of universe creatures are created in dual phases of personality manifestation. Among mortals, Material Sons, and midsonites, this difference is described as male and female; among seraphim, cherubim, and Morontia Companions, it has been denominated positive or aggressive and negative or retiring. Such dual associations greatly multiply versatility and overcome inherent limitations, even as do certain triune associations in the Paradise-Havona system.

84:6.6 (939.1) Men and women need each other in their morontial and spiritual as well as in their mortal careers. The differences in viewpoint between male and female persist even beyond the first life and throughout the local and superuniverse ascensions. And even in Havona, the pilgrims who were once men and women will still be aiding each other in the Paradise ascent. Never, even in the Corps of the Finality, will the creature metamorphose so far as to obliterate the personality trends that humans call male and female; always will these two basic variations of humankind continue to intrigue, stimulate, encourage, and assist each other; always will they be mutually dependent on co-operation in the solution of perplexing universe problems and in the overcoming of manifold cosmic difficulties.

84:6.7 (939.2) While the sexes never can hope fully to understand each other, they are effectively complementary, and though co-operation is often more or less personally antagonistic, it is capable of maintaining and reproducing society. Marriage is an institution designed to compose sex differences, meanwhile effecting the continuation

tuo pačiu metu įgyvendindamas civilizacijos tęstinumą ir užtikrindamas rasės reprodukciją.

Santuoka yra visų žmogiškųjų institutų motina, nes ji tiesiogiai veda į šeimos sukūrimą ir šeimos išlaikymą, o tai yra visuomenės struktūrinis pagrindas. Šeima yra gyvybiškai susieta su savęs išsaugojimo mechanizmu; ji yra pagrindinė rasių pratęsimo viltis veikiant civilizacijos papročiams, nors tuo pačiu metu ji kuo efektyviausiai suteikia tam tikras visiškai geras savęs patenkinimo formas. Šeima yra žmogaus didžiausias grynai žmogiškasis pasiekimas, sujungianti, kaip ji tą iš tiesų ir daro, vyro ir moters biologinių ryšių evoliuciją su vyro ir žmonos visuomeniniais ryšiais.

7. ŠEIMYBINIO GYVENIMO IDEALAI

Lytiniai santykiai yra instinktyvūs, vaikai yra natūrali pasekmė, ir šitokių būdu automatiškai ima egzistuoti šeima. Kokias šeimas turi rasė ar nacija, tokia yra ir visuomenė. Jeigu šeimos yra geros, tai visuomenė lygiai taip pat yra gera. Žydų ir kinų tautų didžiulis kultūrinis stabilumas glūdi jų šeimyninių grupių stiprybėje.

Moters instinktas mylėti ir rūpintis vaikais padarė taip, kad ją pavertė ta suinteresuota puse, kuri skatina vedybas ir primityvų šeimyninį gyvenimą. Vėlesniųjų papročių ir visuomeninių susitarimų spaudimas vyrą privertė kurti šeimą; jis neskubėjo rodyti susidomėjimo vedybomis ir šeimos sukūrimu, kadangi lytinis aktas jam neužkrauna jokių biologinių pasekmių.

Lytinis susivienijimas yra natūralus, bet vedybos yra visuomeninės, ir visada jas reguliavo papročiai. Papročiai (religiniai, moraliniai, ir etiniai), kartu su nuosavybe, garbe, ir kilnumu, stabilizuoja santuokos ir šeimos institutus. Kada tik susvyruoja papročiai, tada susvyruoja ir šeimos-santuokos instituto stabilumas. Dabar santuoka pereina iš nuosavybės etapo į asmeninę erą. Anksčiau vyras moterį saugojo, nes ji buvo jo kilnojamas turtas, ir dėl tos pačios priežasties ji pakludavo jam. Nesvarbu, kokie bebūtų šitos sistemos nuopelnai, bet ji iš tiesų užtikrino stabilumą. Dabar, moteris daugiau nebelaikoma nuosavybe, ir atsiranda nauji papročiai tam, kad stabilizuotų santuokos-šeimos institutą:

1. Naujas religijos vaidmuo—tas mokymas, jog tėvų patyrimas yra esminis, idėja, kad gimdomi kosminiai piliečiai, praplėstas supratimas apie privilegiją gimdyti palikuonis—suteikti sūnus Tėvui.

2. Naujas mokslo vaidmuo—vaikų gimdymas vis daugiau ir daugiau tampa savanorišku, pavaldžiu vyro kontrolei. Senovėje supratimo stoka užtikrino, jog vaikai atsirastų visiškai neturint

of civilization and insuring the reproduction of the race.

84:6.8 (939.3) Marriage is the mother of all human institutions, for it leads directly to home founding and home maintenance, which is the structural basis of society. The family is vitally linked to the mechanism of self-maintenance; it is the sole hope of race perpetuation under the mores of civilization, while at the same time it most effectively provides certain highly satisfactory forms of self-gratification. The family is man's greatest purely human achievement, combining as it does the evolution of the biologic relations of male and female with the social relations of husband and wife.

7. THE IDEALS OF FAMILY LIFE

84:7.1 (939.4) Sex mating is instinctive, children are the natural result, and the family thus automatically comes into existence. As are the families of the race or nation, so is its society. If the families are good, the society is likewise good. The great cultural stability of the Jewish and of the Chinese peoples lies in the strength of their family groups.

84:7.2 (939.5) Woman's instinct to love and care for children conspired to make her the interested party in promoting marriage and primitive family life. Man was only forced into home building by the pressure of the later mores and social conventions; he was slow to take an interest in the establishment of marriage and home because the sex act imposes no biologic consequences upon him.

84:7.3 (939.6) Sex association is natural, but marriage is social and has always been regulated by the mores. The mores (religious, moral, and ethical), together with property, pride, and chivalry, stabilize the institutions of marriage and family. Whenever the mores fluctuate, there is fluctuation in the stability of the home-marriage institution. Marriage is now passing out of the property stage into the personal era. Formerly man protected woman because she was his chattel, and she obeyed for the same reason. Regardless of its merits this system did provide stability. Now, woman is no longer regarded as property, and new mores are emerging designed to stabilize the marriage-home institution:

84:7.4 (939.7) 1. The new role of religion — the teaching that parental experience is essential, the idea of procreating cosmic citizens, the enlarged understanding of the privilege of procreation — giving sons to the Father.

84:7.5 (940.1) 2. The new role of science — procreation is becoming more and more voluntary, subject to man's control. In ancient times lack of understanding insured the appearance of children

jokio noro jų turėti.

3. Naujas malonumo pagundų veikimas—tai įveda naują faktorių į rasinį išlikimą; senovės žmogus leisdavo nepageidaujamiems vaikams numirti; šiuolaikiniai žmonės juos gimdyti atsisako.

4. Tėvų instinkto padidėjimas. Dabar kiekviena karta yra linkusi iš rasės reprodukcinės srovės pašalinti tuos individus, kurie turi nepakankamai stiprų tėvų instinktą tam, kad gimdytų vaikus, būsimuosius kitos kartos tėvus.

Bet šeima kaip institutas, partnerystė tarp vieno vyro ir vienos moters, konkretesnius kontūrus įgauna Dalamatijos laikais, maždaug prieš pusę milijono metų, Andono ir jo tiesioginių palikuonių monogaminės praktikos buvo atsisakyta likus daug laiko iki to meto. Tačiau, šeimyninis gyvenimas iki noditų ir vėlesniųjų Adomitų laikų nebuvo toks, kuriuo būtų galima pasigirti. Adomas ir Ieva tvirtai paveikė visą žmoniją; pirmą kartą pasaulio istorijoje buvo galima matyti, kaip vyrai ir moterys dirbo vieni šalia kitų Sode. Edenio idealas, visa šeima sodininkų vaidmenyje, buvo nauja idėja Urantijoje.

Ankstyvoji šeima sudarė giminingą darbo grupę, įskaitant vergus, visus gyvenančius vienoje gyvenamojoje vietoje. Vedybinis ir šeimyninis gyvenimas nevisada buvo tapatus, bet neišvengiamai buvo glaudžiai susijęs. Moteris visada norėjo atskiros šeimos, ir galiausiai ji savo pasiekė.

Meilė palikuoniui yra beveik visuotinė ir aiškiai turi išlikimo vertės. Senovės žmonės visada motinos interesus aukodavo vaiko gerovės labui; eskimė motina net ir dabar vietoje to, kad savo kūdikį prautų, jį tebelaižo. Bet primityviosios motinos maitindavo ir rūpindavosi savo vaikais tikrai tol, kol jie buvo labai maži; kaip ir gyvuliai, jos atsisiskirdavo nuo jų, vos tik jie užaugdavo. Ilgalaikiai ir nuolatiniai žmogiškieji susivienijimai niekada nebuvo kuriami vien tik biologinės meilės pagrindu. Gyvuliai myli savo vaikus; žmogus—civilizuotas žmogus—myli savo vaikų vaikus. Kuo aukštesnė civilizacija, tuo didesnis tėvų džiaugsmas dėl vaikų žengimo į priekį ir sėkmės; tokiu būdu ima egzistuoti naujas ir aukštesnis *vardo garbės* suvokimas.

Senosiose tautose didelės šeimos nebūtinai buvo meilės pagrindu. Buvo norima daug vaikų, nes:

1. Jie buvo vertingi darbininkai.
2. Jie buvo senatvės draudimas.
3. Dukros buvo parduodamos.

in the absence of all desire therefor.

84:7.6 (940.2) 3. The new function of pleasure lures — this introduces a new factor into racial survival; ancient man exposed undesired children to die; moderns refuse to bear them.

84:7.7 (940.3) 4. The enhancement of parental instinct — each generation now tends to eliminate from the reproductive stream of the race those individuals in whom parental instinct is insufficiently strong to insure the procreation of children, the prospective parents of the next generation.

84:7.8 (940.4) But the home as an institution, a partnership between one man and one woman, dates more specifically from the days of Dalamatia, about one-half million years ago, the monogamous practices of Andon and his immediate descendants having been abandoned long before. Family life, however, was not much to boast of before the days of the Nodites and the later Adamites. Adam and Eve exerted a lasting influence on all mankind; for the first time in the history of the world men and women were observed working side by side in the Garden. The Edenic ideal, the whole family as gardeners, was a new idea on Urantia.

84:7.9 (940.5) The early family embraced a related working group, including the slaves, all living in one dwelling. Marriage and family life have not always been identical but have of necessity been closely associated. Woman always wanted the individual family, and eventually she had her way.

84:7.10 (940.6) Love of offspring is almost universal and is of distinct survival value. The ancients always sacrificed the mother's interests for the welfare of the child; an Eskimo mother even yet licks her baby in lieu of washing. But primitive mothers only nourished and cared for their children when very young; like the animals, they discarded them as soon as they grew up. Enduring and continuous human associations have never been founded on biologic affection alone. The animals love their children; man — civilized man — loves his children's children. The higher the civilization, the greater the joy of parents in the children's advancement and success; thus the new and higher realization of *name* pride comes into existence.

84:7.11 (940.7) The large families among ancient peoples were not necessarily affectional. Many children were desired because:

- 84:7.12 (940.8) 1. They were valuable as laborers.
- 84:7.13 (940.9) 2. They were old-age insurance.
- 84:7.14 (940.10) 3. Daughters were salable.

4. Šeimos garbė reikalavo vardo pratęsimo.

5. Sūnūs suteikdavo apsaugą ir gynybą.

6. Vėlių baimė sukėlė baimę būti vienam.

7. Kai kurios religijos reikalavo palikuonių.

Protėvių garbintojai manė, jog nesugebėjimas turėti sūnų yra aukščiausia nelaimė visam laikui ir per amžinybę. Jie daugiausia už viską troško turėti sūnų tam, kad atliktų pareigas pomirtinėse šventėse, kad pasiūlytų reikalaujamų aukų vėlės žengimui pirmyn per dvasių žemę.

Senovės laukiniai, labai anksti iš vaikų pradėdavo reikalauti drausmės; ir vaikas anksti suprato, jog nepaklusnumas reiškė nemalonumus arba net mirtį lygiai taip, kaip tas atsitikdavo gyvuliams. Būtent civilizacijos siekimas vaiką apsaugoti nuo kvailio elgesio natūralių pasekmių tokia didele dalimi yra šiuolaikinio nepaklusnumo priežastis.

Eskimų vaikai klesti, juos taip mažai drausminant ir pataisant, tiesiog dėl to, kad jie yra natūraliai paklusnūs mažyčiai gyvūneliai; ir raudonojo, ir geltonojo žmogaus vaikai yra beveik tiek pat lengvai sukalbami. Bet rasėse, turinčiose anditų kraujo, vaikai nėra tokie ramūs; šitiems išradingesniems ir labiau rizikuojantiems vaikams reikia daugiau mokymo ir drausmės. Šiuolaikinės vaikų auklėjimo problemos yra sunkesnės dėl to, jog yra:

1. Didelis rasės susimaišymo laipsnis.

2. Dirbtinis ir paviršutiniškas švietimas.

3. Negalėjimas vaikui įgauti kultūros pamėgdžijant tėvus—tokią didelę laiko dalį tėvų nebūna šeimyniniame portrete.

Šeimyninės drausmės senosios idėjos buvo biologinės, atsiradusios iš supratimo, kad tėvai yra vaiko būties kūrėjai. Besivystantys šeimyninio gyvenimo idealai veda į sampratą, jog vaiko pagimdydamas, vietoje to, jog suteiktų tam tikras tėviškas teises, užkrauna aukščiausią žmogiškosios egzistencijos atsakomybę.

Civilizacija į tėvus žiūri kaip į tuos, kurie prisiima visas pareigas, o į vaiką žvelgia kaip į tą, kuris turi visas teises. Vaiko pagarba savo tėvams kyla ne dėl žinojimo, jog vaikai turi įsipareigojimų savo tėvams, bet vystosi natūraliai jų rūpesčio, mokymo, ir meilės dėka, ir visa tai pasireiškia su meile, kada vaikui padedama laimėti gyvenimo mūšį. Tikrieji tėvai yra įsitraukę į nuolatinę paslaugos tarnystę, kurią išmintingas vaikas ima suvokti ir įvertinti.

Šiandieninėje industrinėje ir miestų eroje

84:7.15 (940.11) 4. Family pride required extension of name.

84:7.16 (940.12) 5. Sons afforded protection and defense.

84:7.17 (940.13) 6. Ghost fear produced a dread of being alone.

84:7.18 (940.14) 7. Certain religions required offspring.

84:7.19 (940.15) Ancestor worshipers view the failure to have sons as the supreme calamity for all time and eternity. They desire above all else to have sons to officiate in the post-mortem feasts, to offer the required sacrifices for the ghost's progress through spiritland.

84:7.20 (941.1) Among ancient savages, discipline of children was begun very early; and the child early realized that disobedience meant failure or even death just as it did to the animals. It is civilization's protection of the child from the natural consequences of foolish conduct that contributes so much to modern insubordination.

84:7.21 (941.2) Eskimo children thrive on so little discipline and correction simply because they are naturally docile little animals; the children of both the red and the yellow men are almost equally tractable. But in races containing Andite inheritance, children are not so placid; these more imaginative and adventurous youths require more training and discipline. Modern problems of child culture are rendered increasingly difficult by:

84:7.22 (941.3) 1. The large degree of race mixture.

84:7.23 (941.4) 2. Artificial and superficial education.

84:7.24 (941.5) 3. Inability of the child to gain culture by imitating parents — the parents are absent from the family picture so much of the time.

84:7.25 (941.6) The olden ideas of family discipline were biologic, growing out of the realization that parents were creators of the child's being. The advancing ideals of family life are leading to the concept that bringing a child into the world, instead of conferring certain parental rights, entails the supreme responsibility of human existence.

84:7.26 (941.7) Civilization regards the parents as assuming all duties, the child as having all the rights. Respect of the child for his parents arises, not in knowledge of the obligation implied in parental procreation, but naturally grows as a result of the care, training, and affection which are lovingly displayed in assisting the child to win the battle of life. The true parent is engaged in a continuous service-ministry which the wise child comes to recognize and appreciate.

84:7.27 (941.8) In the present industrial and urban era

vedybos vystosi sutinkamai su naujomis ekonominėmis tendencijomis. Šeimyninis gyvenimas ėmė vis labiau brangti, tuo tarpu vaikai, kurie buvo turtas, tapo ekonomine prievole. Bet pačios civilizacijos saugumas priklauso nuo vienos kartos augančio noro investuoti į kitos kartos ir ateities kartų gerovę. Ir bet koks mėginimas tėvų atsakomybę perkelti valstybei ar bažnyčiai bus savižudiškas civilizacijos gerovei ir vystymuisi.

Vedybos, su vaikais ir dėl to atsirandančiu šeimyniniu gyvenimu, žmogiškojoje prigimtyje skatina pačius aukščiausius potencialus ir tuo pačiu metu suteikia idealų kelią, kad būtų išreikštos mirtingojo asmenybės šitos sužadintos savybės. Šeima užtikrina žmogiškųjų rūšių biologinį pratęsimą. Šeima yra natūrali visuomeninė arena, kurioje kraujo brolystės etika gali suvokti augantys vaikai. Šeima yra brolystės fundamentalus vienetas, kuriame tėvai ir vaikai išmoka kantrybės, altruizmo, pakantumo, ir susilaikymo pamokų, kurios yra tokios esminės tam, kad būtų įgyvendinta brolystė tarp visų žmonių.

Žmogiškoji visuomenė būtų labai smarkiai pagerinta, jeigu civilizuotos rasės didesniu mastu sugrįžtų prie anditų šeimyninės tarybos praktikos. Jie nesilaikė patriarchalinės ar autokratinės šeimos valdymo formos. Jie buvo labai broliški ir bendraujantys, laisvai ir atvirai svarstė šeimyninio pobūdžio kiekvieną pasiūlymą ir nurodymą. Jie buvo idealiai broliški savo visu šeimyniniu valdymu. Idealoje šeimoje tiek vaikų, tiek ir tėvų meilę padidina broliškas atsidasavimas.

Šeimyninis gyvenimas yra tikrosios moralės šaltinis, protėvis tokiai sąmonei, kuri yra ištikima pareigai. Šeimyninio gyvenimo primesti susivienijimai stabilizuoja asmenybę ir skatina jos augimą versdami būtinai prisiderinti prie kitų ir skirtingų asmenybių. Bet netgi ir dar daugiau, tikroji šeima—gera šeima—atskleidžia ją sukūrusiems tėvams Kūrėjo požiūrį į savo vaikus, tuo tarpu tuo pačiu metu tokie tikri tėvai savo vaikams pavaizduoja pirmąjį iš ilgos serijos vis augančių atskleidimų apie visų visatos vaikų Rojiškojo tėvo meilę.

8. SAVĖS PATENKINIMO PAVOJAI

Didžiulis pavojus šeimyniniam gyvenimui yra gąsdinanti savęs patenkinimo, šiuolaikinių malonumų manijos, kylanti banga. Pirminis akstinas vedyboms buvo ekonominis; lytinis potraukis buvo antrinis. Vedybos, pagrįstos savęs aprūpinimu, vedė į giminės pratęsimą ir tuo pačiu užtikrino vieną labiausiai trokštamų savęs patenkinimo formų. Jos yra vienintelis

the marriage institution is evolving along new economic lines. Family life has become more and more costly, while children, who used to be an asset, have become economic liabilities. But the security of civilization itself still rests on the growing willingness of one generation to invest in the welfare of the next and future generations. And any attempt to shift parental responsibility to state or church will prove suicidal to the welfare and advancement of civilization.

84:7.28 (941.9)

Marriage, with children and consequent family life, is stimulative of the highest potentials in human nature and simultaneously provides the ideal avenue for the expression of these quickened attributes of mortal personality. The family provides for the biologic perpetuation of the human species. The home is the natural social arena wherein the ethics of blood brotherhood may be grasped by the growing children. The family is the fundamental unit of fraternity in which parents and children learn those lessons of patience, altruism, tolerance, and forbearance which are so essential to the realization of brotherhood among all men.

84:7.29 (941.10)

Human society would be greatly improved if the civilized races would more generally return to the family-council practices of the Andites. They did not maintain the patriarchal or autocratic form of family government. They were very brotherly and associative, freely and frankly discussing every proposal and regulation of a family nature. They were ideally fraternal in all their family government. In an ideal family filial and parental affection are both augmented by fraternal devotion.

84:7.30 (942.1)

Family life is the progenitor of true morality, the ancestor of the consciousness of loyalty to duty. The enforced associations of family life stabilize personality and stimulate its growth through the compulsion of necessitous adjustment to other and diverse personalities. But even more, a true family — a good family — reveals to the parental procreators the attitude of the Creator to his children, while at the same time such true parents portray to their children the first of a long series of ascending disclosures of the love of the Paradise parent of all universe children.

8. DANGERS OF SELF-GRATIFICATION

84:8.1 (942.2)

The great threat against family life is the menacing rising tide of self-gratification, the modern pleasure mania. The prime incentive to marriage used to be economic; sex attraction was secondary. Marriage, founded on self-maintenance, led to self-perpetuation and concomitantly provided one of the most desirable forms of self-gratification. It is the only institution of

žmogiškosios visuomenės institutas, kuris apima visas tris iš didžiųjų paskatų gyventi.

Iš pradžių, nuosavybė buvo savęs aprūpinimo pagrindinis institutas, tuo tarpu vedybos veikė kaip uniklaus giminės pratęsimo institutas. Nors pasitenkinimas dėl maisto, poilsis, ir humoras, drauge su periodiškais lytiniais santykiais, buvo savęs patenkinimo priemonė, bet vis tiek reikia konstatuoti, jog besivystantys papročiai nesukūrė kokio nors atskiro savęs patenkinimo instituto. Ir būtent dėl to, kad nebuvo sukurta patiriamų malonumų specializuotų metodų, tai visi žmogiškieji institutai taip iki galo vaikosi šitų malonumų. Nuosavybės kaupimas tampa tokiu instrumentu, kuris didina visas savojo aš patenkinimo formas, tuo tarpu į santuoką labai dažnai žiūrima tiktai kaip į malonumų priemonę. Ir šitas per didelis susižavėjimas, šita plačiai išplitusi malonumų manija, dabar sudaro didžiausią pavojų, kuris kada nors buvo pakibęs virš visuomeninio šeimyninio gyvenimo evoliucinio instituto, virš namų.

Violetinė rasė į žmonijos patyrimą įtraukė naują ir tikrai netobulai suvoktą būdingą bruožą— instinktą žaidimams, apjungtą su humoro jausmu. Šiek tiek jo turėjo sangikai ir Andonitai, bet Adominiai palikuonys šitą primityvų polinkį iškėlė į *malonumo potencialą*, naują ir pašlovintą savęs patenkinimo formą. Pagrindinė savęs patenkinimo rūšis, be alčio numalšinimo, yra lytinis pasitenkinimas, ir šitą jauslinio malonumo formą milžinišku laipsniu išaukštino sangikų ir anditų susimaišymas.

Iškyla tikras pavojus, kada susijungia poadominėms rasėms būdingas neramumas, smalsumas, nuotykių siekimas, ir malonumų neribojimas. Sielos alčio negalima numalšinti fiziniais malonumais; meilės šeimai ir vaikams negalima padidinti neišmintingu malonumo siekimu. Net jeigu jūs ir naudojate meno, spalvos, garso, ritmo, muzikos, ir asmens papuošimo resursus, jūs negalite turėti vilties, kad šituo pakelsite sielą arba pamaitinsite dvasią. Tuštybė ir mada negali pasitarnauti šeimos kūrimui ir vaikų kultūrai; garbė ir varžymasis yra bejėgiai padidinti ateinančių kartų išlikimo savybes.

Besivystančios dangiškosios būtybės visos naudoja poilsio ir praeities vaizdo reguliuotojų tarnystę. Visos pastangos, nukreiptos į sveiką pramogą ir į poilsio pagerinimą, yra geros; gaivinantis miegas, poilsis, laisvalaikis, ir visos pasilinksminimo priemonės, kurios užkerta kelią monotonijos nuoboduliui, yra vertos dėmesio. Rungtyniavimo žaidimai, istorijų pasakojimai, ir net gero maisto skonis gali būti savojo aš patenkinimo formos. (Kada druską vartojate tam, kad paskanintumėte maistą, tada pamąstykite apie tai, jog beveik milijoną metų žmogus sūrumą galėjo

human society which embraces all three of the great incentives for living.

84:8.2 (942.3) Originally, property was the basic institution of self-maintenance, while marriage functioned as the unique institution of self-perpetuation. Although food satisfaction, play, and humor, along with periodic sex indulgence, were means of self-gratification, it remains a fact that the evolving mores have failed to build any distinct institution of self-gratification. And it is due to this failure to evolve specialized techniques of pleasurable enjoyment that all human institutions are so completely shot through with this pleasure pursuit. Property accumulation is becoming an instrument for augmenting all forms of self-gratification, while marriage is often viewed only as a means of pleasure. And this overindulgence, this widely spread pleasure mania, now constitutes the greatest threat that has ever been leveled at the social evolutionary institution of family life, the home.

84:8.3 (942.4) The violet race introduced a new and only imperfectly realized characteristic into the experience of humankind — the play instinct coupled with the sense of humor. It was there in measure in the Sangiks and Andonites, but the Adamic strain elevated this primitive propensity into the *potential of pleasure*, a new and glorified form of self-gratification. The basic type of self-gratification, aside from appeasing hunger, is sex gratification, and this form of sensual pleasure was enormously heightened by the blending of the Sangiks and the Andites.

84:8.4 (942.5) There is real danger in the combination of restlessness, curiosity, adventure, and pleasure-abandon characteristic of the post-Andite races. The hunger of the soul cannot be satisfied with physical pleasures; the love of home and children is not augmented by the unwise pursuit of pleasure. Though you exhaust the resources of art, color, sound, rhythm, music, and adornment of person, you cannot hope thereby to elevate the soul or to nourish the spirit. Vanity and fashion cannot minister to home building and child culture; pride and rivalry are powerless to enhance the survival qualities of succeeding generations.

84:8.5 (942.6) Advancing celestial beings all enjoy rest and the ministry of the reversion directors. All efforts to obtain wholesome diversion and to engage in uplifting play are sound; refreshing sleep, rest, recreation, and all pastimes which prevent the boredom of monotony are worth while. Competitive games, storytelling, and even the taste of good food may serve as forms of self-gratification. (When you use salt to savor food, pause to consider that, for almost a million years, man could obtain salt only by dipping his food in ashes.)

pasiekti tikrai padažydamas maistą į pelenus.)

Tegu žmogus džiaugiasi gyvenimu; tegu žmogiškoji rasė suranda malonumą tūkstančiais būdų; tegu evoliucinė žmonija tyrinėja visas teisėtas savęs patenkinimo formas, ilgos biologinės kovos žengiant į priekį vaisius. Žmogus tikrai nusipelnė kai kurių šiandieninių džiaugsmų ir malonumų. Bet tikrai neišleiskite iš akių likimo tikslo! Malonumai iš tikrųjų pražudo, jeigu jiems pavyksta sunaikinti nuosavybę, kuri yra tapusi savojo aš išsaugojimo institutu; ir savojo aš patenkinimas iš tikrųjų tampa pražūtingu, jeigu jis žlugdo santuoką, degraduoja šeimyninį gyvenimą, ir griaua namus—žmogaus aukščiausią evoliucinį pasiekimą ir vienintelę civilizacijos išlikimo viltį.

[Pateikta Serafimų, dislokuotų Urantijoje, Vadovo.]

84:8.6 (943.1) Let man enjoy himself; let the human race find pleasure in a thousand and one ways; let evolutionary mankind explore all forms of legitimate self-gratification, the fruits of the long upward biologic struggle. Man has well earned some of his present-day joys and pleasures. But look you well to the goal of destiny! Pleasures are indeed suicidal if they succeed in destroying property, which has become the institution of self-maintenance; and self-gratifications have indeed cost a fatal price if they bring about the collapse of marriage, the decadence of family life, and the destruction of the home — man's supreme evolutionary acquirement and civilization's only hope of survival.

84:8.7 (943.2) [Presented by the Chief of Seraphim stationed on Urantia.]

85 Dokumentas. Garbinimo kilmė

⇐ 084

URANTIJOS KNYGA

086 ⇐

III DALIS. URANTIJOS ISTORIJA

85 DOKUMENTAS. GARBINIMO
KILMĖ

Skyrius

ĮVADAS

1. Akmenų ir kalvų garbinimas
2. Augalų ir medžių garbinimas
3. Gyvūnų garbinimas
4. Stichijų garbinimas
5. Dangaus kūnų garbinimas
6. Žmogaus garbinimas
7. Garbinimo ir Išminties Pagalbinės Proto Dvasios

PAPER 85
THE ORIGINS OF WORSHIP

SECTIONS

Introduction

1. Worship of Stones and Hills
2. Worship of Plants and Trees
3. The Worship of Animals
4. Worship of the Elements
5. Worship of the Heavenly Bodies
6. Worship of Man
7. The Adjutants of Worship and Wisdom

ĮVADAS

PRIMITYVIOJI religija turėjo biologinę kilmę, natūralų evoliucinį išsivystymą, šalia moralinių susivienijimų ir greta visų dvasinių poveikių. Aukštesnieji gyvūnai turi baimę, bet neturi iliuzijų, dėl to neturi religijos. Žmogus savo primityviasias religijas sukuria iš baimės ir savo iliuzijų dėka.

Žmogiškųjų rūšių evoliucijoje, garbinimas savo primityviu pasireiškimu atsiranda dar likus daug laiko iki to meto, kada žmogaus protas būna pajėgus suformuluoti sudėtingesnes sampratas apie gyvenimą dabar ir po šio gyvenimo, ką būtų verta pavadinti religija. Ankstyvoji religija savo prigimtimi buvo visiškai intelektualiai ir visiškai rėmėsi asociatyvinėmis aplinkybėmis. Garbinimo objektai buvo visi sugestyvūs; juos sudarė gamtos objektai, kurie buvo šalia arba kurie įgaudavo labai grėsmingą pavidalą kasdieniame naivių primityvių urantijiečių patyrimė.

Kada kartą religija išsivystė tiek, jog gamtos garbinimą pranoko, tada ji įgavo dvasinės kilmės šaknis, bet nežiūrint šito ją visada sąlygojo

INTRODUCTION

85:0.1 (944.1) PRIMITIVE religion had a biologic origin, a natural evolutionary development, aside from moral associations and apart from all spiritual influences. The higher animals have fears but no illusions, hence no religion. Man creates his primitive religions out of his fears and by means of his illusions.

85:0.2 (944.2) In the evolution of the human species, worship in its primitive manifestations appears long before the mind of man is capable of formulating the more complex concepts of life now and in the hereafter which deserve to be called religion. Early religion was wholly intellectual in nature and was entirely predicated on associational circumstances. The objects of worship were altogether suggestive; they consisted of the things of nature which were close at hand, or which loomed large in the commonplace experience of the simple-minded primitive Urantians.

85:0.3 (944.3) When religion once evolved beyond nature worship, it acquired roots of spirit origin but was nevertheless always conditioned by the social

visuomeninė aplinka. Vystantis gamtos garbinimui, žmogaus sąmonės sąsąjūdžio darbas pasiskirstė viršmirtingame pasaulyje: ten buvo gamtos dvasios ežerams, medžiams, kriokliams, lietuvi, ir šimtams kitų įprastų žemiškųjų reiškinių.

Vieną ar kitą metų mirtingasis žmogus garbino viską, kas buvo ant žemės paviršiaus, įskaitant ir save patį. Jis taip pat garbino beveik viską, ką buvo galima įsivaizduoti dangaus skliaute ir po žemės paviršiumi. Primityvusis žmogus bijojo visų jėgų pasireiškimų; jis garbino kiekvieną gamtos reiškinį, kurio nesuvokė. Galingų gamtinių jėgų, tokių, kaip audros, potvyniai, žemės drebėjimai, žemės nuošliaužos, ugnikalniai, ugnis, karštis, ir šaltis, stebėjimai darė didžiulį įspūdį besiplečiančiam žmogaus protui. Nepaaiškinami gyvenimo reiškiniai vis dar tebevadunami "Dievo veiksmais" ir "Apvaizdos paslaptingu veikimu."

environment. As nature worship developed, man's concepts envisioned a division of labor in the supermortal world; there were nature spirits for lakes, trees, waterfalls, rain, and hundreds of other ordinary terrestrial phenomena.

85:0.4 (944.4) At one time or another mortal man has worshiped everything on the face of the earth, including himself. He has also worshiped about everything imaginable in the sky and beneath the surface of the earth. Primitive man feared all manifestations of power; he worshiped every natural phenomenon he could not comprehend. The observation of powerful natural forces, such as storms, floods, earthquakes, landslides, volcanoes, fire, heat, and cold, greatly impressed the expanding mind of man. The inexplicable things of life are still termed "acts of God" and "mysterious dispensations of Providence."

1. AKMENŲ IR KALVŲ GARBINIMAS

Pirmasis objektas, kurį besivystantis žmogus ėmė garbinti, buvo akmuo. Kateri tauta Indijos pietuose tebegarbina akmenį, kaip ir daugelis kitų genčių šiaurės Indijoje. Jokūbas miegojo ant akmens, nes garbino jį; jis net jį patėpė, kad taptų šventu. Rachel slėpė daug šventų akmenų savo palapinėje.

Ankstyvajam žmogui įspūdį darė pirmiausia akmenys, nes buvo nepaprasti dėl to, kad taip netikėtai atsirasdavo įdirbamo lauko ar ganyklos paviršiuje. Žmonės nesugebėjo atsižvelgti nei į eroziją, nei į apverčiamos dirvos pasekmę. Ankstyvosios tautos akmenys taip pat darė stiprų įspūdį dėl jų dažno panašumo į gyvūnus. Civilizuoto žmogaus dėmesį patraukia daugybė akmeninių susiformavimų kalnuose, kurie tokie panašūs į gyvūnų snukius ir net į žmonių veidus. Bet patį giliausią poveikį turėjo meteoritų akmenys, kuriuos primityvieji žmonės pastebėdavo greitai neriančius atmosferoje liepsnojančio grožio pavidalu. Krentanti žvaigždė ankstyvajam žmogui kėlė didingą baimę, ir jis lengvai patikėjo, kad tos degančios juostos žymėjo dvasios kelią jai einant į žemę. Nėra nieko keisto, kad žmonės ėmė garbinti tokius reiškinius, ypač, kada vėliau jie surasdavo meteoritus. Ir tai vedė į didesnį visų kitų akmenų garbinimą. Bengalijoje daugelis garbina meteorą, kuris nukrito į žemę 1880 metais po Kr. gim.

Visi senovės klanai ir gentys turėjo savo šventus akmenis, ir didžioji dauguma šiuolaikinių tautų išreiškia kokį nors garbinimo laipsnį tam tikroms akmenų rūšims—savo brangakmeniams. Indijoje buvo garbinama penkių akmenų grupė; Graikijoje tai buvo trisdešimties akmenų grupė, raudonieji žmonės paprastai garbindavo apskritimo pavidalo akmenis. Romėnai visada į

1. WORSHIP OF STONES AND HILLS

85:1.1 (944.5) The first object to be worshiped by evolving man was a stone. Today the Kateri people of southern India still worship a stone, as do numerous tribes in northern India. Jacob slept on a stone because he venerated it; he even anointed it. Rachel concealed a number of sacred stones in her tent.

85:1.2 (944.6) Stones first impressed early man as being out of the ordinary because of the manner in which they would so suddenly appear on the surface of a cultivated field or pasture. Men failed to take into account either erosion or the results of the overturning of soil. Stones also greatly impressed early peoples because of their frequent resemblance to animals. The attention of civilized man is arrested by numerous stone formations in the mountains which so much resemble the faces of animals and even men. But the most profound influence was exerted by meteoric stones which primitive humans beheld hurtling through the atmosphere in flaming grandeur. The shooting star was awesome to early man, and he easily believed that such blazing streaks marked the passage of a spirit on its way to earth. No wonder men were led to worship such phenomena, especially when they subsequently discovered the meteors. And this led to greater reverence for all other stones. In Bengal many worship a meteor which fell to earth in A.D. 1880.

85:1.3 (945.1) All ancient clans and tribes had their sacred stones, and most modern peoples manifest a degree of veneration for certain types of stones — their jewels. A group of five stones was revered in India; in Greece it was a cluster of thirty; among the red men it was usually a circle of stones. The Romans always threw a stone into the air when invoking Jupiter. In India even to this

orą mesdavo akmenį, kada kviesdavosi Jupiterį. Indijoje net ir šiomis dienomis akmuo gali būti panaudotas kaip liudininkas. Kai kuriuose regionuose akmuo gali būti naudojamas kaip įstatymo talismanas, ir jo prestižo dėka įstatymo pažeidėjas gali būti atvesdintas į teismą. Bet paprasti mirtingieji Dievybę nevisada tapatina su garbinimo ceremonijos objektu. Neretai tokie fetišai yra tiesiog realaus garbinamo objekto simboliai.

Senieji žmonės jautė ypatingą pagarbą skylėms akmenyse. Tokios poringos uolienos, buvo manoma, jog nepaprastai veiksmingai gydo ligas. Ausys nebūdavo perduriamos, kad galima būtų nešioti akmenis, bet akmenys būdavo įdedami į vidų taip, kad ausų skylės liktų atviros. Net ir dabartiniais laikais prietaringi žmonės monetose daro skyles. Afrikoje vietiniai gyventojai kelia daug triukšmo dėl savo akmenų fetišų. Iš tikrųjų, visose atsilikusiose gentyse ir tautose akmenys tebėra prietaringai garbinami. Akmens garbinimas yra net ir dabar paplitęs po visą pasaulį. Paminklinis akmuo yra išlikęs simbolis tų atvaizdų ir stabų, kurie būdavo ištašomi akmenyje dėl tikėjimo į mirusiųjų bičiulių vėles ir dvasias.

Po akmenų garbinimo ėjo kalvų garbinimas, ir pirmosios kalvos, kurias buvo imta garbinti, buvo didžiulės akmenų formacijos. Netrukus atsirado paprotys tikėti, jog dievai gyvena kalnuose, taip, kad žemės aukšti iškilimai būdavo garbinami dėl šitos papildomos priežasties. Laikui einant, atskiri kalnai būdavo susiejami su atskirais dievais, ir dėl to tapo šventais. Neišmanantys ir prietaringi aborigenai tikėjo, kad urvai veda į požeminį pasaulį, su savo blogomis dvasiomis ir demonais, priešingai kalnams, kurie buvo tapatinami su vėlesnėmis sampratomis apie geras dvasias ir dievybes.

2. AUGALŲ IR MEDŽIŲ GARBINIMAS

Iš pradžių augalai kėlė baimę, o vėliau juos imta garbinti dėl iš jų išgaunamų svaiginančiųjų sulčių. Primityvusis žmogus tikėjo, kad apsvaigimas žmogų padaro dievišku. Buvo manoma, jog visame šitame patyrimo yra kažkas neįprasta ir šventa. Net ir dabartiniais laikais alkoholis yra žinomas kaip "spiritas-dvasia."

Ankstyvasis žmogus į dygstančius grūdus žvelgė su baimė ir prietaringa pagarba. Apaštalas Paulius nebuvo pirmasis, kuris galias dvasines pamokas gavo iš dygstančio grūdo ir kuris religinius tikėjimus grindė dygstančiu grūdu.

Medžių garbinimo kultai priklauso prie seniausių religinių grupių. Visos ankstyvosios vedybos vykdavo po medžiais, ir kada moterys norėdavo vaikų, tada jas kartais būdavo galima užtikti miške, kada jos su meile būdavo

day a stone can be used as a witness. In some regions a stone may be employed as a talisman of the law, and by its prestige an offender can be haled into court. But simple mortals do not always identify Deity with an object of reverent ceremony. Such fetishes are many times mere symbols of the real object of worship.

85:1.4 (945.2) The ancients had a peculiar regard for holes in stones. Such porous rocks were supposed to be unusually efficacious in curing diseases. Ears were not perforated to carry stones, but the stones were put in to keep the ear holes open. Even in modern times superstitious persons make holes in coins. In Africa the natives make much ado over their fetish stones. In fact, among all backward tribes and peoples stones are still held in superstitious veneration. Stone worship is even now widespread over the world. The tombstone is a surviving symbol of images and idols which were carved in stone in connection with beliefs in ghosts and the spirits of departed fellow beings.

85:1.5 (945.3) Hill worship followed stone worship, and the first hills to be venerated were large stone formations. It presently became the custom to believe that the gods inhabited the mountains, so that high elevations of land were worshiped for this additional reason. As time passed, certain mountains were associated with certain gods and therefore became holy. The ignorant and superstitious aborigines believed that caves led to the underworld, with its evil spirits and demons, in contrast with the mountains, which were identified with the later evolving concepts of good spirits and deities.

2. WORSHIP OF PLANTS AND TREES

85:2.1 (945.4) Plants were first feared and then worshiped because of the intoxicating liquors which were derived therefrom. Primitive man believed that intoxication rendered one divine. There was supposed to be something unusual and sacred about such an experience. Even in modern times alcohol is known as "spirits."

85:2.2 (945.5) Early man looked upon sprouting grain with dread and superstitious awe. The Apostle Paul was not the first to draw profound spiritual lessons from, and predicate religious beliefs on, the sprouting grain.

85:2.3 (945.6) The cults of tree worship are among the oldest religious groups. All early marriages were held under the trees, and when women desired children, they would sometimes be found out in the forest affectionately embracing a sturdy

apsikabinusios tvirtą ažuolą. Daugelį augalų ir medžių garbindavo dėl jų tikrų ar išsigalvotų medicininių galių. Laukinis tikėjo, jog visi cheminiai reiškiniai buvo dėl tiesioginės viršgamtinių jėgų veiklos.

Idėjos apie medžių dvasias smarkiai skyrėsi skirtingose gentyse ir rasėse. Kai kuriuose medžiuose būdavo apsigyvenusios gerosios dvasios; kituose gyvendavo apgaulingos ir žiaurios dvasios. Suomia tikėjo, kad didžiojoje daugumoje medžių gyveno gerosios dvasios. Šveicarai ilgai nepasitikėjo medžiais, tikėdami, kad juose yra suktos dvasios. Indijos ir rytinės Rusijos gyventojai mano, kad medžių dvasios yra žiaurios. Petagoniečiai vis dar garbina medžius, kaip tą darė ir ankstyvieji semitai. Daug laiko praėjus po to, kada hebrajai medžius garbinti nustojo, jie ir toliau garbino savo įvairias dievybes giriose. Išskyrus Kiniją, kažkada egzistavo visuotinis *gyvybės medžio* kultas.

Tikėjimas, jog vandenį arba brangiuosius metalus po žemės paviršiumi galima surasti medine skelta šakele yra senųjų medžių kultų reliktas. Gegužės medis, Kalėdų eglė, ir prietaringas įprotis pastuksenti į medį yra medžio garbinimo ir vėlesniųjų laikų medžio kultų kai kurių senųjų papročių įamžinimas.

Daugelis iš šitų ankstyviausių gamtos garbinimo formų susiliejo su vėliau atsiradusiais garbinimo būdais, bet ankstyviausieji garbinimo tipai, kuriuos sužadino pagalbinės proto dvasios, veikė daug laiko iki to meto, kada žmonijos atsibundanti nauja religinė prigimtis ėmė iki galo reaguoti į dvasinių poveikių akstinus.

3. GYVŪNŲ GARBINIMAS

Primityvusis žmogus turėjo ypatingą ir draugišką jausmą aukščiausiesiems gyvūnams. Jo protėviai su jais gyveno ir net su jais poravosi. Pietinėje Azijoje anksti buvo tikima, jog žmonių sielos sugrįžta į žemę gyvūnų forma. Šitas tikėjimas buvo dar anksčiau praktikuoto gyvūnų garbinimo liekana.

Ankstyvieji žmonės gerbė gyvūnus už jų jėgą ir gudrumą. Jie manė, jog kai kurių gyvūnų aštri uoslė ir toli matančios akys rodo, kad jiems vadovauja dvasia. Visi gyvūnai vienu ar kitu metu buvo garbinami vienos ar kitos rasės. Tarp tokių garbinimo objektų buvo tvariniai, kurie buvo laikomi pusiau žmonėmis ir pusiau gyvūnais, tokie, kaip kentaurai ir undinės.

Hebrajai garbino gyvates iki pat karaliaus Ezeikijos laikų, o indusai dar tebebalaiko draugiškus ryšius su savo namų gyvatėmis. Kinų drakono garbinimas yra išlikęs iš gyvačių kulto. Gyvatės išmintis buvo graikų medicinos simbolis,

oak. Many plants and trees were venerated because of their real or fancied medicinal powers. The savage believed that all chemical effects were due to the direct activity of supernatural forces.

85:2.4 (945.7) Ideas about tree spirits varied greatly among different tribes and races. Some trees were indwelt by kindly spirits; others harbored the deceptive and cruel. The Finns believed that most trees were occupied by kind spirits. The Swiss long mistrusted the trees, believing they contained tricky spirits. The inhabitants of India and eastern Russia regard the tree spirits as being cruel. The Patagonians still worship trees, as did the early Semites. Long after the Hebrews ceased tree worship, they continued to venerate their various deities in the groves. Except in China, there once existed a universal cult of the *tree of life*.

85:2.5 (946.1) The belief that water or precious metals beneath the earth's surface can be detected by a wooden divining rod is a relic of the ancient tree cults. The Maypole, the Christmas tree, and the superstitious practice of rapping on wood perpetuate certain of the ancient customs of tree worship and the later-day tree cults.

85:2.6 (946.2) Many of these earliest forms of nature veneration became blended with the later evolving techniques of worship, but the earliest mind-adjutant-activated types of worship were functioning long before the newly awakening religious nature of mankind became fully responsive to the stimulus of spiritual influences.

3. THE WORSHIP OF ANIMALS

85:3.1 (946.3) Primitive man had a peculiar and fellow feeling for the higher animals. His ancestors had lived with them and even mated with them. In southern Asia it was early believed that the souls of men came back to earth in animal form. This belief was a survival of the still earlier practice of worshipping animals.

85:3.2 (946.4) Early men revered the animals for their power and their cunning. They thought the keen scent and the farseeing eyes of certain creatures betokened spirit guidance. The animals have all been worshiped by one race or another at one time or another. Among such objects of worship were creatures that were regarded as half human and half animal, such as centaurs and mermaids.

85:3.3 (946.5) The Hebrews worshiped serpents down to the days of King Hezekiah, and the Hindus still maintain friendly relations with their house snakes. The Chinese worship of the dragon is a survival of the snake cults. The wisdom of the

ir jį kaip emblemą vis dar tebevartoja ir šiuolaikiniai gydytojai. Gyvačių kerėjimo menas buvo perteikiamas nuo pat *meilės gyvatei kulto* dienų, kada moterys šamanės, kurios dėl kasdienių gyvatės įkandimų įgaudavo imunitetą, tikrovėje, tapdavo tikromis gyvačių nuodų nuodomanėmis, ir prastai jausdavosi be šito nuodo.

Vabzdžių ir kitų gyvūnų garbinimą skatino vėliau klaidingai išaiškinta auksinė taisyklė— kitiems (kiekvienai gyvybės formai) daryk tą, ką norėtum, jog kiti darytų tau. Kažkada senovės žmonės tikėjo, kad visus vėjus sukelia paukščių sparnai, ir dėl to visų sparnuotų tvarinių ir bijojo, ir juos garbino. Senovės skandinavai manė, kad užtemimus sukelia vilkas, kuris praryja dalį saulės ar mėnulio. Indusai dažnai Višnu vaizduoja su arklio galva. Neretai gyvūno simbolis yra vietoje užmiršto dievo arba išnykusio kulto. Anksti evoliucinėje religijoje ėriukas tapo tipišku aukojamu gyvūnu, o balandis tapo taikos ir meilės simboliu.

Religijoje, simbolizmas gali būti arba geras, arba blogas tiesiog tokiu laipsniu, koku laipsniu simbolis pakeičia arba nepakeičia pirminę garbinimo idėją. Ir simbolizmo nereikia painioti su tiesioginiu stabų garbinimu, kada tiesiogiai ir realiai yra garbinamas tas materialus objektas.

4. STICHIJŲ GARBINIMAS

Žmonija garbino žemę, orą, vandenį, ir ugnį. Primityviosios rasės giliai gerbė šaltinius ir garbino upes. Net ir dabar Mongolijoje klesti įtakingas upės kultas. Krikštas tapo religiniu ritualu Babilone, o graikai praktikavo kasmetinį ritualinį maudymąsi. Senovės žmonėms buvo lengva įsivaizduoti, jog dvasios gyvena kunkuliuojančiuose šaltiniuose, trykštančiuose fontanuose, tekančiuose upėse, ir siautėjančiuose liūtyse. Šitiems naiviams protams judantys vandenys darė stiprų įspūdį, sukeldami tikėjimą, kad vanduo atgimsta dvasios ir viršgamtinės jėgos dėka. Kartais skęstančiam žmogui nebūdavo laiku suteikiama pagalba, pajojus įžeisti kokį nors upės dievą.

Įvairiais amžiais įvairias tautas kaip religiniai akstinai veikė daugelis dalykų ir gausybė įvykių. Vaivorykštę dar tebegarbina daugelis Indijos kalnuose gyvenančių tautų. Tiek Indijoje, tiek Afrikoje manoma, jog vaivorykštė yra gigantiška dangiškoji gyvatė. Hebrajai ir krikščionys ją laiko “vilčių lanku.” Lygiai taip pat, poveikiai, kurie yra laikomi gerais vienoje pasaulio dalyje, gali būti laikomi blogais kituose regionuose. Rytų vėjas yra dievas Pietų Amerikoje, nes jis atneša liūtį; Indijoje jis yra velnias, nes jis atneša dulkes ir sukelia sausrą. Senovės beduinai tikėjo, kad smėlio viesulus sukelia gamtos dvasia, ir net

serpent was a symbol of Greek medicine and is still employed as an emblem by modern physicians. The art of snake charming has been handed down from the days of the female shamans of the *snake love cult*, who, as the result of daily snake bites, became immune, in fact, became genuine venom addicts and could not get along without this poison.

85:3.4 (946.6) The worship of insects and other animals was promoted by a later misinterpretation of the golden rule — doing to others (every form of life) as you would be done by. The ancients once believed that all winds were produced by the wings of birds and therefore both feared and worshiped all winged creatures. The early Nordics thought that eclipses were caused by a wolf that devoured a portion of the sun or moon. The Hindus often show Vishnu with a horse's head. Many times an animal symbol stands for a forgotten god or a vanished cult. Early in evolutionary religion the lamb became the typical sacrificial animal and the dove the symbol of peace and love.

85:3.5 (946.7) In religion, symbolism may be either good or bad just to the extent that the symbol does or does not displace the original worshipful idea. And symbolism must not be confused with direct idolatry wherein the material object is directly and actually worshiped.

4. WORSHIP OF THE ELEMENTS

85:4.1 (946.8) Mankind has worshiped earth, air, water, and fire. The primitive races venerated springs and worshiped rivers. Even now in Mongolia there flourishes an influential river cult. Baptism became a religious ceremonial in Babylon, and the Creeks practiced the annual ritual bath. It was easy for the ancients to imagine that the spirits dwelt in the bubbling springs, gushing fountains, flowing rivers, and raging torrents. Moving waters vividly impressed these simple minds with beliefs of spirit animation and supernatural power. Sometimes a drowning man would be refused succor for fear of offending some river god.

85:4.2 (947.1) Many things and numerous events have functioned as religious stimuli to different peoples in different ages. A rainbow is yet worshiped by many of the hill tribes of India. In both India and Africa the rainbow is thought to be a gigantic celestial snake; Hebrews and Christians regard it as “the bow of promise.” Likewise, influences regarded as beneficent in one part of the world may be looked upon as malignant in other regions. The east wind is a god in South America, for it brings rain; in India it is a devil because it brings dust and causes drought. The ancient Bedouins believed that a nature spirit

Mozės laikais tikėjimas į gamtos dvasias buvo pakankamai stiprus, kad hebrajų teologijoje užtikrintų jų išsilaikymą ugnies, vandens, ir oro angelais.

Debesų, lietaus, ir krušos bijodavo ir juos garbino daugybė genčių ir didelė dalis ankstyvųjų gamtos kultų. Audros su griauštinu ir žaibu ankstyvajam žmogui keldavo milžinišką baimingą pagarbą. Šitie stichijos neramumai jį veikė tiek, kad griauštinį jis laikė supykusio dievo balsu. Ugnies garbinimas ir žaibo baimė buvo tarpusavyje susiję, ir buvo išplitę daugelyje ankstyvųjų grupių.

Baimės persmelktas primityviųjų mirtingųjų protas ugnį sumaišė su magija. Tas, kuris yra atsidavęs magijos valiai, savo magiškų formuluočių praktikoje ryškiai prisimins vieną teigiamą atsitiktinį rezultatą, tuo tarpu jis abejingai užmiršta dvi dešimtis neigiamų rezultatų, visiškų nesėkmių. Ugnies garbinimas aukščiausiąją viršūnę pasiekė Persijoje, kur jis išsilaikė ilgai. Kai kurios gentys ugnį garbino kaip pačią dievybę; kitos ją garbino kaip savo garbinamų dievybių išvalančios ir išgryninančios dvasios liepsnojantį simbolį. Nekaltos merginos buvo įpareigojamos stebėti šventą ugnį, ir dvidešimtajame amžiuje žvakės tebedega kaip daugelio religinių ritualų dalis.

5. DANGAUS KŪNŲ GARBINIMAS

Uolų, kalvų, medžių, ir gyvūnų garbinimas natūraliai vystėsi aukštyn per baimės kupiną stichijų garbinimą į saulės, mėnulio, ir žvaigždžių sudievinimą. Indijoje ir kitur žvaigždės buvo laikomos didžiųjų žmonių, kurie išėjo iš materialaus kūno gyvenimo, pašlovintomis sielomis. Žvaigždžių kultą išpažinę kaldeniečiai save laikė dangaus tėvo ir žemės motinos vaikais.

Mėnulio garbinimas ėjo anksčiau už saulės garbinimą. Mėnulio garbinimas aukščiausią tašką pasiekė medžioklės eroje, tuo tarpu saulės garbinimas pagrindiniu religiniu ritualu tapo vėlesniaisiais žemdirbystės amžiais. Saulės garbinimas iš pradžių plačiai išplito Indijoje, ir ten jis išsilaikė ilgiausia. Persijoje saulės garbinimas sukėlė vėlesnio Mitros kulto atsiradimą. Daugelis tautų saulę laikė savo karalių protėviu. Kaldeniečiai saulę pastatė į "visatos septynių žiedų" centrą. Vėlesnės civilizacijos pagerbė saulę jos vardą suteikdamos pirmajai savaitės dienai.

Saulės dievas turėjo būti iš nekaltų merginų gimusių likimo sūnų, kurie kartas nuo karto, buvo manoma, turi būti padovanojami išrinktosioms rasėms kaip išgelbėtojai, mistinis tėvas. Šituos viršgamtinius kūdikius visada įdėdavo į kokią nors

produced the sand whirls, and even in the times of Moses belief in nature spirits was strong enough to insure their perpetuation in Hebrew theology as angels of fire, water, and air.

85:4.3 (947.2) Clouds, rain, and hail have all been feared and worshiped by numerous primitive tribes and by many of the early nature cults. Windstorms with thunder and lightning overawed early man. He was so impressed with these elemental disturbances that thunder was regarded as the voice of an angry god. The worship of fire and the fear of lightning were linked together and were widespread among many early groups.

85:4.4 (947.3) Fire was mixed up with magic in the minds of primitive fear-ridden mortals. A devotee of magic will vividly remember one positive chance result in the practice of his magic formulas, while he nonchalantly forgets a score of negative results, out-and-out failures. Fire reverence reached its height in Persia, where it long persisted. Some tribes worshiped fire as a deity itself; others revered it as the flaming symbol of the purifying and purging spirit of their venerated deities. Vestal virgins were charged with the duty of watching sacred fires, and in the twentieth century candles still burn as a part of the ritual of many religious services.

5. WORSHIP OF THE HEAVENLY BODIES

85:5.1 (947.4) The worship of rocks, hills, trees, and animals naturally developed up through fearful veneration of the elements to the deification of the sun, moon, and stars. In India and elsewhere the stars were regarded as the glorified souls of great men who had departed from the life in the flesh. The Chaldean star cultists considered themselves to be the children of the sky father and the earth mother.

85:5.2 (947.5) Moon worship preceded sun worship. Veneration of the moon was at its height during the hunting era, while sun worship became the chief religious ceremony of the subsequent agricultural ages. Solar worship first took extensive root in India, and there it persisted the longest. In Persia sun veneration gave rise to the later Mithraic cult. Among many peoples the sun was regarded as the ancestor of their kings. The Chaldeans put the sun in the center of "the seven circles of the universe." Later civilizations honored the sun by giving its name to the first day of the week.

85:5.3 (947.6) The sun god was supposed to be the mystic father of the virgin-born sons of destiny who ever and anon were thought to be bestowed as saviors upon favored races. These supernatural infants were always put adrift upon

šventą upę, kad plauktų pasroviui tam, jog kokių nors nepaprastu būdu būtų išgelbėti, po šito jie išaugdavo, kad taptų stebuklingomis asmenybėmis ir savo tautų išlaisvintojais.

some sacred river to be rescued in an extraordinary manner, after which they would grow up to become miraculous personalities and the deliverers of their peoples.

6. ŽMOGAUS GARBINIMAS

Išgarbinęs viską, kas yra žemės paviršiuje ir viršuje danguje, žmogus nedvejodamas tokią garbę suteikė sau pradėjęs garbinti save. Naiviai mąstantis laukinis nemato aiškaus skirtumo tarp žvėrių, žmonių, ir dievų.

Ankstyvasis žmogus visus neįprastus asmenis laikė viršžmogiškais, ir jis tokių būtybių taip bijojo, kad į jas žiūrėjo su kupina siaubo pagarba; tam tikru laipsniu jis tiesiogine prasme juos garbino. Net gimus dvyniams buvo manoma, jog tai yra didelė sėkmė arba didelė nelaimė. Lunatikus, epileptikus, ir silpnapročius dažnai garbindavo jų normalūs bičiuliai, kurie tikėjo, kad tokių nenormalių būtybių viduje gyvena dievai. Buvo garbinami žyniai, karaliai, ir pranašai; į senovės šventuosius buvo žiūrima kaip į dievybių įkvėptuosius.

Kada mirdavo genčių vadai, tada jie būdavo *sudievinami*. Vėliau, kada įžymios sielos išeidavo, tada jos būdavo paverčiamos *šventomis*. Be pagalbos evoliucija niekada nesukūrė aukštesnių dievų už pašlovintas, išaukštintas, ir išvystytas mirusiųjų žmonių dvasias. Ankstyvojoje evoliucijoje religija sukuria savo pačios dievus. Apreiškimo procese religiją formuluoja Dievai. Evoliucinė religija savo dievus sukuria pagal mirtingojo žmogaus atvaizdą ir panašumą; apreiškiama religija stengiasi mirtingąjį žmogų vystyti ir transformuoti iki Dievo atvaizdo ir panašumo.

Vėles dievus, kurie yra tariamai žmogiškosios kilmės, reikėtų atskirti nuo gamtos dievų, nes gamtos garbinimas iš tiesų sukūrė panteoną— gamtos dvasias, iškeltas iki dievų padėties. Gamtos kultai ir toliau vystėsi kartu su vėliau atsirandančiais vėlių kultais, ir vieni kitus įtakojo. Daugelis religinių sistemų turėjo dvigubą dievybės sampratą, gamtos dievus ir vėles dievus; kai kurios teologijos šias sąvokas supainiojančiai perpynė, kaip tą iliustruoja Toras, vėlė herojus, kuris taip pat buvo ir žaibo šeimininkas.

Bet žmogaus garbinimas aukščiausiąją viršūnę pasiekė tada, kada žemiškieji valdovai iš savo pavaldinių tokio garbinimo reikalavo, ir kad pagrįstų tokius reikalavimus, jie tvirtino, jog yra kilę iš dievybių.

6. WORSHIP OF MAN

85:6.1 (948.1) Having worshiped everything else on the face of the earth and in the heavens above, man has not hesitated to honor himself with such adoration. The simple-minded savage makes no clear distinction between beasts, men, and gods.

85:6.2 (948.2) Early man regarded all unusual persons as superhuman, and he so feared such beings as to hold them in reverential awe; to some degree he literally worshiped them. Even having twins was regarded as being either very lucky or very unlucky. Lunatics, epileptics, and the feeble-minded were often worshiped by their normal-minded fellows, who believed that such abnormal beings were indwelt by the gods. Priests, kings, and prophets were worshiped; the holy men of old were looked upon as inspired by the deities.

85:6.3 (948.3) Tribal chiefs died and were *deified*. Later, distinguished souls passed on and were *sainted*. Unaided evolution never originated gods higher than the glorified, exalted, and evolved spirits of deceased humans. In early evolution religion creates its own gods. In the course of revelation the Gods formulate religion. Evolutionary religion creates its gods in the image and likeness of mortal man; revelatory religion seeks to evolve and transform mortal man into the image and likeness of God.

85:6.4 (948.4) The ghost gods, who are of supposed human origin, should be distinguished from the nature gods, for nature worship did evolve a pantheon — nature spirits elevated to the position of gods. The nature cults continued to develop along with the later appearing ghost cults, and each exerted an influence upon the other. Many religious systems embraced a dual concept of deity, nature gods and ghost gods; in some theologies these concepts are confusingly intertwined, as is illustrated by Thor, a ghost hero who was also master of the lightning.

85:6.5 (948.5) But the worship of man by man reached its height when temporal rulers commanded such veneration from their subjects and, in substantiation of such demands, claimed to have descended from deity.

7. GARBINIMO IR IŠMINTIES PAGALBINĖS

7. THE ADJUTANTS OF WORSHIP AND

PROTO DVASIOS

Gamtos garbinimas gali atrodyti, jog primityvių vyrų ir moterų prote atsirado natūraliai ir spontaniškai, šitaip ir buvo; bet visą šitą laiką šituose pačiuose primityviuose protuose veikė šeštoji pagalbinė proto dvasia, kuri šitoms tautoms buvo padovanota kaip žmogiškosios evoliucijos šitos fazės reguliuojantis poveikis. Ir šita dvasia nuolat skatino žmogiškųjų rūšių potraukį garbinti, nesvarbu, kad ir koks primityvus būtų jo pirmasis pasireiškimas. Garbinimo dvasia suteikė aiškią pradžią žmogaus impulsui garbinti, nepaisant to, jog gyvūnų baimė motyvavo garbinimo išraišką, ir kad šito garbinimo ankstyvoji praktika koncentravosi ties gamtos objektais.

Jūs turite prisiminti, kad jausmas, o ne mąstymas buvo nukreipiantis ir kontroliuojantis poveikis per visą evoliucinį vystymąsi. Primityviam protui yra mažas skirtumas tarp bijojimo, saugojimosi, gerbimo, ir garbinimo.

Kada garbinimo potraukį išreiškia ir reguliuoja išmintis—meditacinis ir patirtinis mąstymas—tada jis pradeda išsivystyti į tikros religijos reiškinių. Kada septintoji pagalbinė proto dvasia, išminties dvasia, pasiekia efektyvų veikimą, tada žmogus garbindamas ima nusigręžti nuo gamtos ir gamtinių objektų ir atsisukti į gamtos Dievą ir į amžinąjį visų gamtinių daiktų Kūrėją.

[Pateikta Nebadono Spindinčiosios Vakaro Žvaigždės.]

WISDOM

85:7.1 (948.6) Nature worship may seem to have arisen naturally and spontaneously in the minds of primitive men and women, and so it did; but there was operating all this time in these same primitive minds the sixth adjutant spirit, which had been bestowed upon these peoples as a directing influence of this phase of human evolution. And this spirit was constantly stimulating the worship urge of the human species, no matter how primitive its first manifestations might be. The spirit of worship gave definite origin to the human impulse to worship, notwithstanding that animal fear motivated the expression of worshipfulness, and that its early practice became centered upon objects of nature.

85:7.2 (948.7) You must remember that feeling, not thinking, was the guiding and controlling influence in all evolutionary development. To the primitive mind there is little difference between fearing, shunning, honoring, and worshiping.

85:7.3 (948.8) When the worship urge is admonished and directed by wisdom — meditative and experiential thinking — it then begins to develop into the phenomenon of real religion. When the seventh adjutant spirit, the spirit of wisdom, achieves effective ministration, then in worship man begins to turn away from nature and natural objects to the God of nature and to the eternal Creator of all things natural.

85:7.4 (949.1) [Presented by a Brilliant Evening Star of Nebadon.]

86 Dokumentas. Religijos ankstyvoji evoliucija

⇐ 085

URANTIJS KNYGA

087 ⇐

III DALIS. URANTIJS ISTORIJA

86 DOKUMENTAS. RELIGIJOS ANKSTYVOJI EVOLIUCIJA

Skyrius

ĮVADAS

1. Atsitiktinumas: sėkmė ir nesėkmė
2. Atsitiktinumo įsameninimas
3. Mirtis — nesuprantamoji
4. Išlikimo po mirties samprata
5. Samprata apie velę-sielą
6. Velių-Dvasių aplinka
7. Primityviosios religijos funkcija

ĮVADAS

RELIGIJOS evoliucija iš ankstesniojo ir primityvaus potraukio garbinti nepriklauso nuo apreiškimo. Tam, jog būtų užtikrintas toks vystymasis, visiškai pakanka normalaus žmogiškojo proto veikimo, kada yra visuotinės dvasinės dovanos šeštosios ir septintosios pagalbinių proto dvasių reguliuojantis poveikis.

Žmogaus ankstyviausioji ikireliginė gamtos jėgų baimė palaipsniui tapo religinė, kada žmogiškoji sąmonė gamtą suasmenino, sudvasino, ir galiausiai sudievinė. Dėl to primityvaus tipo religija buvo besivystančio gyvulinio proto psichologinės inercijos natūrali biologinė pasekmė po to, kada toks protas ėmė puoselėti sampratas apie tai, kas yra viršgamtiška.

1. ATSITIKTINUMAS: SEKMĖ IR NESĖKMĖ

Šalia natūralaus potraukio garbinti, ankstyvosios evoliucinės religijos kilmės šaknys siekia žmogiškąjį atsitiktinumo patyrimą— vadinamąjį pasisekimą, įprastus atsitikimus.

PAPER 86

EARLY EVOLUTION OF RELIGION

SECTIONS

Introduction

1. Chance: Good Luck and Bad Luck
2. The Personification of Chance
3. Death — The Inexplicable
4. The Death-Survival Concept
5. The Ghost-Soul Concept
6. The Ghost-Spirit Environment
7. The Function of Primitive Religion

INTRODUCTION

86:0.1 (950.1) THE evolution of religion from the preceding and primitive worship urge is not dependent on revelation. The normal functioning of the human mind under the directive influence of the sixth and seventh mind-adjutants of universal spirit bestowal is wholly sufficient to insure such development.

86:0.2 (950.2) Man's earliest prereligious fear of the forces of nature gradually became religious as nature became personalized, spiritized, and eventually deified in human consciousness. Religion of a primitive type was therefore a natural biologic consequence of the psychologic inertia of evolving animal minds after such minds had once entertained concepts of the supernatural.

1. CHANCE: GOOD LUCK AND BAD LUCK

86:1.1 (950.3) Aside from the natural worship urge, early evolutionary religion had its roots of origin in the human experiences of chance — so-called luck, commonplace happenings. Primitive man

Primityvusis žmogus, tam, kad išsimaitintų, medžiojo. Medžioklės rezultatai visą laiką turi skirtis, ir dėl to atsiranda toks patyrimas, kurį žmogus aiškina kaip *sėkmę* ir *nesėkmę*. Nepasisėkimas buvo galingas faktorius vyrų ir moterų gyvenime, kurie nuolat gyveno ties pavojingos ir kupinos rūpesčių egzistencijos bedugnės kraštu.

Laukinio ribotas intelektualus horizontas taip sutelkia dėmesį į atsitiktinumą, kad jo gyvenime nuolatiniai faktoriai tampa atsitikimas. Primityvieji urantai kovojo dėl egzistavimo, o ne dėl pragyvenimo lygio; jie gyveno žūties gyvenimą, kuriame atsitiktinumas vaidino svarbų vaidmenį. Virš šitų laukinių nuolatinis siaubas dėl nežinomos ir nematomos nelaimės buvo pakibęs kaip neviltingos debesis, kuris veiksmingai temdė kiekvieną malonumą; jie gyveno jausdami nuolatinę baimę, jog padarys kažką, kas atneš nelaimę. Prietaringi laukiniai visą laiką bijojo ilgalaikės sėkmės; jie į tokią gerą sėkmę žvelgė kaip į tam tikrą nelaimės šauklį.

Šita visą laiką esanti baimė, jog gali nepasisėkti, buvo paralyžuojanti. Kam įtemptai dirbti ir dėl to sulaukti nesėkmės—už kažką negauti nieko—kada galima plaukti pasroviui ir sulaukti sėkmės—gauti kažką už nieką? Nemažstantys žmonės sėkmę užmiršta—laiko ją savaime suprantama—bet jie skausmingai prisimena nesėkmę.

Ankstyvasis žmogus gyveno jausdamas neužtikintumą ir nuolatinę baimę dėl atsitiktinumo—nesėkmės. Gyvenimas buvo jaudinantis atsitiktinumo žaidimas; egzistencija buvo azartinis lošimas. Nieko nuostabaus, kad iš dalies civilizuoti žmonės vis dar tebetiki atsitiktinumu ir aiškiai išreiškia polinkį į azartinius žaidimus. Primityvusis žmogus svyravo tarp dviejų galingų interesų: tarp aistros gauti kažką už nieką ir baimės nieko negauti už kažką. Ir šituo egzistencijos azartiniu žaidimu ankstyvojo laukinio protas buvo labai susidomėjęs ir aukščiausiu laipsniu susižavėjęs.

Vėliau piemenys laikėsi tokių pačių pažiūrų dėl atsitiktinumo ir atsitikimo, tuo tarpu dar vėliau žemdirbiai vis sąmoningiau ėmė suvokti, kad jėgoms tiesioginės įtakos turi daugelis dalykų, kuriuos žmogus mažai kontroliuoja arba iš viso nekontroliuoja. Žemdirbys tapo sausros, potvynių, krušos, audrų, parazitų, ir augalų ligų, o taip pat ir karščio ir šalčio auka. Ir kadangi visi šitie natūralūs poveikiai turėjo įtakos individo klestėjimui, tai jie buvo laikomi sėkme arba nesėkme.

Šita atsitiktinumo ir pasisekimo samprata stipriai persmelkė visų senovės tautų filosofiją. Net ir neseniais laikais Saliamono Išmintimi buvo pasakyta: „Aš atsiskau ir pamačiau, jog lenktynės nevisada laimi greičiausias, o mūšyje nevisada nugalė stipriausias, ir duona nevisada

was a food hunter. The results of hunting must ever vary, and this gives certain origin to those experiences which man interprets as *good luck* and *bad luck*. Mischance was a great factor in the lives of men and women who lived constantly on the ragged edge of a precarious and harassed existence.

86:1.2 (950.4) The limited intellectual horizon of the savage so concentrates the attention upon chance that luck becomes a constant factor in his life. Primitive Urantians struggled for existence, not for a standard of living; they lived lives of peril in which chance played an important role. The constant dread of unknown and unseen calamity hung over these savages as a cloud of despair which effectively eclipsed every pleasure; they lived in constant dread of doing something that would bring bad luck. Superstitious savages always feared a run of good luck; they viewed such good fortune as a certain harbinger of calamity.

86:1.3 (950.5) This ever-present dread of bad luck was paralyzing. Why work hard and reap bad luck — nothing for something — when one might drift along and encounter good luck — something for nothing? Unthinking men forget good luck — take it for granted — but they painfully remember bad luck.

86:1.4 (950.6) Early man lived in uncertainty and in constant fear of chance — bad luck. Life was an exciting game of chance; existence was a gamble. It is no wonder that partially civilized people still believe in chance and evince lingering predispositions to gambling. Primitive man alternated between two potent interests: the passion of getting something for nothing and the fear of getting nothing for something. And this gamble of existence was the main interest and the supreme fascination of the early savage mind.

86:1.5 (951.1) The later herders held the same views of chance and luck, while the still later agriculturists were increasingly conscious that crops were immediately influenced by many things over which man had little or no control. The farmer found himself the victim of drought, floods, hail, storms, pests, and plant diseases, as well as heat and cold. And as all of these natural influences affected individual prosperity, they were regarded as good luck or bad luck.

86:1.6 (951.2) This notion of chance and luck strongly pervaded the philosophy of all ancient peoples. Even in recent times in the Wisdom of Solomon it is said: “I returned and saw that the race is not to the swift, nor the battle to the strong, neither bread to the wise, nor riches to men of understanding, nor favor to men of skill; but fate and chance befall

atitenka išmintingam, ir turtai nevisada atitenka supratingiems žmonėms, o sumanus nevisada sulaukia palankumo; bet likimas ir atsitiktinumas yra skirtas jiems visiems. Nes žmogus nežino savo likimo; kaip žuvis pagauna blogio tinklas, ir kaip paukščius sugauna spąstai, taip ir žmonių sūnus sugauna blogio metas, kada juos užgriūna netikėtai.”

2. ATSITIKTINUMO ĮASMENINIMAS

Laukinio protui nerimas buvo natūrali būseną. Kada vyrai ir moterys tampa didžiulio nerimo aukomis, tada jie tiesiog sugrįžta į savo tolimųjų protėvių natūralią būseną; o kada nerimas tampa iš tiesų skausmingu, tada jis trukdo veiklai ir neišvengiamai sukelia evoliucinius pakeitimus ir biologinius prisitaikymus. Žengiančiai į priekį evoliucijai skausmas ir kentėjimas yra esminiai dalykai.

Kova dėl egzistencijos yra tokia skausminga, jog kai kurios atsilikusios gentys dar ir dabar kaukia ir rauda dėl kiekvieno naujo saulėtekio. Primityvusis žmogus nuolat klausdavo “Kas mane kankina?” Nesurasdamas savo vargų materialaus šaltinio, jis apsistojo ties dvasiniu paaiškinimu. Ir taip gimė religija iš baimės tam, kas yra paslaptinė, iš baimingos pagarbos tam, kas yra nematoma, iš siaubo tam, kas yra nežinoma. Iš pradžių dėl atsitiktinumo, o vėliau dėl paslapties, šitokiu būdu gamtos baimė tapo vienu iš faktorių kovoje už egzistavimą.

Primityvusis protas buvo logiškas, bet turėjo nedaug idėjų, kad galėtų protingai nustatyti ryšius; laukinio protas buvo neapšviestas, visiškai neišprusęs. Jeigu vienas įvykis ėjo po kito, tai, laukinio supratimu, jie buvo priežastis ir pasekmė. Ką civilizuotas žmogus laiko prietaru, tas laukiniam buvo tiesiog visiškai nežinomas dalykas. Žmonija palaipsniui sužinojo, kad nebūtinai yra koks nors ryšys tarp tikslų ir pasekmių. Žmogiškosios būtybės tikrai pradeda suvokti, kad egzistencijos reakcijos atsiranda tarp veiksmų ir jų pasekmių. Laukinis stengiasi įsmeiginti viską, kas yra neapčiuopiama ir abstraktu, ir tokiu būdu tiek gamta, tiek atsitiktinumas yra įsmeiginami kaip vėlės—dvasios, o vėliau yra įsmeiginami kaip dievai.

Žmogus natūraliai yra linkęs tikėti tuo, kas, jo nuomone, jam yra geriausia, tuo, kas jį tiesiogiai ar netiesiogiai domina; savo paties interesas didele dalimi užgožia logiką. Skirtumas tarp laukinio proto ir civilizuotų žmonių proto yra daugiau turinio, o ne prigimties skirtumas, daugiau laipsnio, o ne kokybės skirtumas.

Bet ir toliau tuos dalykus, kuriuos sunku suvokti, priskirti viršgamtinėms priežastims yra ne daugiau kaip tingumas ir patogus būdas vengti

them all. For man knows not his fate; as fishes are taken in an evil net, and as birds are caught in a snare, so are the sons of men snared in an evil time when it falls suddenly upon them.”

2. THE PERSONIFICATION OF CHANCE

86:2.1 (951.3) Anxiety was a natural state of the savage mind. When men and women fall victims to excessive anxiety, they are simply reverting to the natural estate of their far-distant ancestors; and when anxiety becomes actually painful, it inhibits activity and unfailingly institutes evolutionary changes and biologic adaptations. Pain and suffering are essential to progressive evolution.

86:2.2 (951.4) The struggle for life is so painful that certain backward tribes even yet howl and lament over each new sunrise. Primitive man constantly asked, “Who is tormenting me?” Not finding a material source for his miseries, he settled upon a spirit explanation. And so was religion born of the fear of the mysterious, the awe of the unseen, and the dread of the unknown. Nature fear thus became a factor in the struggle for existence first because of chance and then because of mystery.

86:2.3 (951.5) The primitive mind was logical but contained few ideas for intelligent association; the savage mind was uneducated, wholly unsophisticated. If one event followed another, the savage considered them to be cause and effect. What civilized man regards as superstition was just plain ignorance in the savage. Mankind has been slow to learn that there is not necessarily any relationship between purposes and results. Human beings are only just beginning to realize that the reactions of existence appear between acts and their consequences. The savage strives to personalize everything intangible and abstract, and thus both nature and chance become personalized as ghosts — spirits — and later on as gods.

86:2.4 (951.6) Man naturally tends to believe that which he deems best for him, that which is in his immediate or remote interest; self-interest largely obscures logic. The difference between the minds of savage and civilized men is more one of content than of nature, of degree rather than of quality.

86:2.5 (951.7) But to continue to ascribe things difficult of comprehension to supernatural causes is nothing less than a lazy and convenient way of

visų formų įtempto intelektualaus darbo. Pasisekimas yra tiesiog terminas, sukurtas tam, jog pažymėtų tai, kas yra nepaaiškinama bet kuriame žmogiškosios egzistencijos amžiuje; jis pavadina tuos reiškinius, kurių žmonės suvokti negali arba nenori. Atsitiktinumas yra toks žodis, kuris pažymi, kad žmogus yra per daug neišmanantis arba per daug tingus, kad apibrėžtų priežastis. Žmonės natūralų vyksmą laiko atsitiktinumu arba nesėkme tik tai, kada jie neturi smalsumo ir vaizutės, kada rasėms stinga iniciatyvos ir jaudinančio patyrimo. Gyvenimo reiškinių tyrinėjimas anksčiau ar vėliau sugriauna žmogaus tikėjimą atsitiktinumu, pasisekimu, ir vadinamosiomis nesėkmėmis, visa tai pakeisdamas dėsnių ir tvarkos visata, kurioje prieš kiekvieną pasekmę eina konkreti priežastis. Tokiu būdu egzistencijos baimę pakeičia gyvenimo džiaugsmas.

Laukinis į visą gamtą žiūrėjo kaip į gyvą, kaip priklausančią kažkam. Civilizuotas žmogus tebespardo ir tebekeikia tuos negyvus objektus, kurie pasitaiko jo kelyje ir už kurių jis užkliūna. Primityvusis žmogus niekada nieko nelaikė atsitiktiniu; visada viskas buvo iš anksto parengta. Primityviajam žmogui likimo sfera, atsitiktinumo pasireiškimas, dvasinis pasaulis, buvo lygiai tiek pat neorganizuotas ir netvarkingas, kokia neorganizuota ir netvarkinga buvo ir primityvioji visuomenė. Į sėkmę ir nesėkmę buvo žiūrima kaip į įnoringą ir impulsyvią dvasinio pasaulio reakciją, vėliau kaip į dievų užgaidą.

Bet nevisos religijos išsivystė iš animizmo. Kartu su animizmu egzistavo ir kitos sampratos apie viršgamtiškumą, ir šitie tikėjimai taip pat vedė į garbinimą. Natūralizmas nėra religija—jis yra religijos palikuonis.

3. MIRTIS — NESUPRANTAMOJI

Mirtis besivystančiam žmogui buvo didžiausias sukrėtimas, atsitiktinumo ir paslapties labiausiai gluminantis derinys. Ne gyvenimo šventumas, bet mirties sukrėtimas kėlė baimę ir šitaip veiksmingai skatino religiją. Laukinių tautose mirtis paprastai būdavo prievartinė, tokiu būdu neprievartinė mirtis tapo dar paslaptingesnė. Kaip natūrali gyvenimo pabaiga ir kurios yra tikimasi mirtis nebuvo aiški primityviųjų žmonių sąmonei, ir žmogui prireikė ištisų amžių, kad jis suvoktų jos neišvengiamumą.

Ankstyvasis žmogus gyvenimą laikė savaime suprantamu dalyku, tuo tarpu į mirtį jis žiūrėjo kaip į tam tikros rūšies bausmę. Visos rasės turi legendų apie žmones, kurie nemiršta, likučius tų pasakojimų apie ankstyvąjį požiūrį į mirtį. Jau žmogiškasis protas turėjo miglotą sampratą apie neaiškų ir neorganizuotą dvasinį pasaulį, apie tokią

avoiding all forms of intellectual hard work. Luck is merely a term coined to cover the inexplicable in any age of human existence; it designates those phenomena which men are unable or unwilling to penetrate. Chance is a word which signifies that man is too ignorant or too indolent to determine causes. Men regard a natural occurrence as an accident or as bad luck only when they are destitute of curiosity and imagination, when the races lack initiative and adventure. Exploration of the phenomena of life sooner or later destroys man's belief in chance, luck, and so-called accidents, substituting therefor a universe of law and order wherein all effects are preceded by definite causes. Thus is the fear of existence replaced by the joy of living.

86:2.6 (952.1) The savage looked upon all nature as alive, as possessed by something. Civilized man still kicks and curses those inanimate objects which get in his way and bump him. Primitive man never regarded anything as accidental; always was everything intentional. To primitive man the domain of fate, the function of luck, the spirit world, was just as unorganized and haphazard as was primitive society. Luck was looked upon as the whimsical and temperamental reaction of the spirit world; later on, as the humor of the gods.

86:2.7 (952.2) But all religions did not develop from animism. Other concepts of the supernatural were contemporaneous with animism, and these beliefs also led to worship. Naturalism is not a religion — it is the offspring of religion.

3. DEATH — THE INEXPLICABLE

86:3.1 (952.3) Death was the supreme shock to evolving man, the most perplexing combination of chance and mystery. Not the sanctity of life but the shock of death inspired fear and thus effectively fostered religion. Among savage peoples death was ordinarily due to violence, so that nonviolent death became increasingly mysterious. Death as a natural and expected end of life was not clear to the consciousness of primitive people, and it has required age upon age for man to realize its inevitability.

86:3.2 (952.4) Early man accepted life as a fact, while he regarded death as a visitation of some sort. All races have their legends of men who did not die, vestigial traditions of the early attitude toward death. Already in the human mind there existed the nebulous concept of a hazy and unorganized spirit world, a domain whence came all that is

sferą, iš kurios kilo viskas, ko negalima suprasti žmogiškajame gyvenime, ir šitą ilgą nepaaiškinamų reiškinių sąrašą papildė ir mirtis.

Visos žmonių ligos ir natūrali mirtis iš pradžių buvo tikima, jog yra dėl dvasios įtakos. Net ir šiandieniniais laikais kai kurios civilizuotos rasės mano, kad ligas sukelia "priešas" ir kad išgyjimas priklauso nuo religinių ritualų. Vėlesnės ir sudėtingesnės teologinės sistemos mirtį vis dar tebepriskiria dvasinio pasaulio veikimui, visa tai atvedė į tokias doktrinas, kaip pirmoji nuodėmė ir žmogaus nuopuolis.

Būtent savo bejėgiškumo prieš galingas gamtos jėgas suvokimas, kartu pripažįstant žmogiškąjį silpnumą mirties ir ligos akivaizdoje, laukinį privertė pagalbos kreiptis į viršmaterialų pasaulį, kurį jis miglotai įsivaizdavo kaip šitų paslaptingų gyvenimo vingių šaltinį.

4. IŠLIKIMO PO MIRTIES SAMPRATA

Samprata apie mirtingojo asmenybės viršmaterialią fazę gimė dėl nesąmoningos ir grynai atsitiktinės kasdienių gyvenimo įvykių asociacijos, plius dėl vėlių susapnavimo. Vienu metu mirusį vadą susapnavus keliems jo genties nariams atrodė, jog tai buvo įtikinamas įrodymas, kad senasis vadas kažkokia forma iš tikrųjų sugrįžo. Visa tai buvo labai realus dalykas laukiniam, kuris pabudavo iš tokių sapnų išmuštas prakaito, drebedamas, ir šaukdamas.

Tai, kad tikėjimas į pomirtinę egzistenciją yra kilęs iš sapnų, paaiškina polinkį nematomus dalykus visada įsivaizduoti matomais. Ir netrukus šita nauja samprata apie ateities gyvenimą dėl vėlės susapnavimo ėmė efektyviai veikti kaip vaistas nuo mirties baimės drauge su biologiniu savaugos instinktu.

Ankstyvasis žmogus taip pat buvo susirūpinęs dėl savo kvėpavimo, ypač šaltame klimate, kada iškvepiant jis atrodydavo kaip debesis. Gyvybės kvėpavimas buvo laikomas tuo reiškiniu, kuris skyrė gyvuosius nuo mirusiųjų. Jis žinojo, kad kvėpavimas gali palikti kūną, o jo sapnai apie įvairių keistų dalykų atlikimą tuo metu, kol jis miega, įtikino jį, kad su žmogiškąja būtybe yra susieta kažkas tokio, kas yra nematerialu. Pati primityviausioji idėja apie žmogiškąją sielą, vėlę, kilo iš minties-sistemos apie kvėpavimą-sapną.

Galiausiai laukinis save suvokė kaip dvigubą — kūną ir kvėpavimą. Kvėpavimas be kūno prilygo dvasiai, vėlei. Nors turėdamos labai aiškią žmogiškąją prigimtį, vėlės, arba dvasios, buvo laikomos viršžmogiškomis. Ir šitas tikėjimas, jog egzistuoja bekūnės dvasios atrodė, jog paaiškina,

inexplicable in human life, and death was added to this long list of unexplained phenomena.

86:3.3 (952.5) All human disease and natural death was at first believed to be due to spirit influence. Even at the present time some civilized races regard disease as having been produced by "the enemy" and depend upon religious ceremonies to effect healing. Later and more complex systems of theology still ascribe death to the action of the spirit world, all of which has led to such doctrines as original sin and the fall of man.

86:3.4 (952.6) It was the realization of impotency before the mighty forces of nature, together with the recognition of human weakness before the visitations of sickness and death, that impelled the savage to seek for help from the supermaterial world, which he vaguely visualized as the source of these mysterious vicissitudes of life.

4. THE DEATH-SURVIVAL CONCEPT

86:4.1 (952.7) The concept of a supermaterial phase of mortal personality was born of the unconscious and purely accidental association of the occurrences of everyday life plus the ghost dream. The simultaneous dreaming about a departed chief by several members of his tribe seemed to constitute convincing evidence that the old chief had really returned in some form. It was all very real to the savage who would awaken from such dreams reeking with sweat, trembling, and screaming.

86:4.2 (953.1) The dream origin of the belief in a future existence explains the tendency always to imagine unseen things in the terms of things seen. And presently this new dream-ghost-future-life concept began effectively to antidote the death fear associated with the biologic instinct of self-preservation.

86:4.3 (953.2) Early man was also much concerned about his breath, especially in cold climates, where it appeared as a cloud when exhaled. The *breath of life* was regarded as the one phenomenon which differentiated the living and the dead. He knew the breath could leave the body, and his dreams of doing all sorts of queer things while asleep convinced him that there was something immaterial about a human being. The most primitive idea of the human soul, the ghost, was derived from the breath-dream idea-system.

86:4.4 (953.3) Eventually the savage conceived of himself as a double — body and breath. The breath minus the body equaled a spirit, a ghost. While having a very definite human origin, ghosts, or spirits, were regarded as superhuman. And this belief in the existence of disembodied spirits

kodėl atsitinka tai, kas yra neįprasta, nepaprasta, reta, ir nepaaiškinama.

Primityvioji doktrina apie išlikimą po mirties nebūtinai buvo tikėjimas į nemirtingumą. Būtybės, kurios nesugebėdavo suskaičiuoti daugiau kaip iki dvidešimties, vargu ar galėjo suvokti begalybę ir amžinybę; vietoje šito jos galvojo apie vienas po kito einančius įsikūnijimus.

Oranžinė rasė buvo ypatingai linkusi tikėti į transmigraciją ir reinkarnaciją. Mintis apie naują įsikūnijimą atsirado stebint vaikų ir tėvų vidinių ir išorinių bruožų panašumą. Paprotys vaikams suteikti senelių ir kitų protėvių vardus buvo dėl tikėjimo į reinkarnaciją. Kai kurios vėlesnės rasės tikėjo, kad žmogus miršta nuo trijų iki septynių kartų. Šitą tikėjimą (likusį iš Adomo mokymų apie morontinius gyvenamuosius pasaulius), ir apreikštos religijos daug kitų liekanų, galima surasti kitais atžvilgiais absurdiškose dvidešimtojo amžiaus barbarų doktrinosė.

Ankstyvasis žmogus neturėjo minčių apie pragarą ar bausmę ateityje. Laukiniai į ateities gyvenimą žiūrėjo lygiai taip, kaip į dabartinį, tik be visų nesėkmių. Vėliau, imta suvokti atskirą likimą geroms vėlėms ir blogoms vėlėms—rojų ir pragarą. Bet kadangi daug primityviųjų rasių tikėjo, kad žmogus į kitą gyvenimą patenka vos tik palieka šitą gyvenimą, tai jie nepuoselėjo minties apie senatvę ir pasiligojimą. Pasenę geriau sutiko, kad juos nužudytų iki to laiko, kada jie bus per daug nusilpę.

Beveik kiekviena grupė turėjo skirtingą supratimą apie vėlės sielos likimą. Graikai tikėjo, kad silpni žmonės turi turėti silpnas sielas, taigi jie sugalvojo Pragarą, vietą, kur tiko priimti tokias anemiškas sielas; taip pat buvo manoma, jog šitų neenergingų atstovų šešėliai buvo trumpesni. Ankstyvieji anditai manė, kad jų vėlės sugrįžta į gimtuosius protėvių kraštus. Kinai ir egiptiečiai kažkada tikėjo, kad siela ir kūnas pasilieka drauge. Toks tikėjimas tarp egiptiečių pasireiškė rūpestingu kapaviečių įrengimu ir pastangomis konservuoti kūną. Net ir šiuolaikinės tautos stengiasi sustabdyti mirusiojo irimą. Hebrajai sugalvojo, kad individo vaiduokliška kopija nusileidžia žemyn į Šeolą; ji nebegali sugrįžti į gyvųjų žemę. Jie iš tiesų žengė šitą svarbų žingsnį į priekį mokyme apie sielos evoliuciją.

seemed to explain the occurrence of the unusual, the extraordinary, the infrequent, and the inexplicable.

86:4.5 (953.4) The primitive doctrine of survival after death was not necessarily a belief in immortality. Beings who could not count over twenty could hardly conceive of infinity and eternity; they rather thought of recurring incarnations.

86:4.6 (953.5) The orange race was especially given to belief in transmigration and reincarnation. This idea of reincarnation originated in the observance of hereditary and trait resemblance of offspring to ancestors. The custom of naming children after grandparents and other ancestors was due to belief in reincarnation. Some later-day races believed that man died from three to seven times. This belief (residual from the teachings of Adam about the mansion worlds), and many other remnants of revealed religion, can be found among the otherwise absurd doctrines of twentieth-century barbarians.

86:4.7 (953.6) Early man entertained no ideas of hell or future punishment. The savage looked upon the future life as just like this one, minus all ill luck. Later on, a separate destiny for good ghosts and bad ghosts — heaven and hell — was conceived. But since many primitive races believed that man entered the next life just as he left this one, they did not relish the idea of becoming old and decrepit. The aged much preferred to be killed before becoming too infirm.

86:4.8 (953.7) Almost every group had a different idea regarding the destiny of the ghost soul. The Greeks believed that weak men must have weak souls; so they invented Hades as a fit place for the reception of such anemic souls; these unrobust specimens were also supposed to have shorter shadows. The early Andites thought their ghosts returned to the ancestral homelands. The Chinese and Egyptians once believed that soul and body remained together. Among the Egyptians this led to careful tomb construction and efforts at body preservation. Even modern peoples seek to arrest the decay of the dead. The Hebrews conceived that a phantom replica of the individual went down to Sheol; it could not return to the land of the living. They did make that important advance in the doctrine of the evolution of the soul.

5. SAMPRATA APIE VELE-SIELĄ

Nematerialioji žmogaus dalis buvo vadinama įvairiai: vėlė, dvasia, šešėlis, šmėkla, vaiduoklis, ir pastaruoju metu *siela*. Siela buvo ankstyvojo žmogaus vizijos antrininkas; ji buvo visais atžvilgiais lygiai tokia pati, kaip ir pats mirtingasis,

5. THE GHOST-SOUL CONCEPT

86:5.1 (953.8) The nonmaterial part of man has been variously termed ghost, spirit, shade, phantom, specter, and latterly *soul*. The soul was early man's dream double; it was in every way exactly like the mortal himself except that it was not

išskyrus tai, kad ji nereagavo į prisilietimą. Tikėjimas į vizijos antrinius tiesiogiai vedė į tokią sampratą, jog visi daiktai, gyvi ir negyvi, turi sielą, taip pat ir žmonės. Šita samprata turėjo polinkį ilgą laiką išsilaikyti tikėjimuose į gamtos dvasias; eskimai dar ir dabar tebemanoma, jog gamtoje viskas turi dvasią.

Vėlės sielą buvo galima išgirsti ir pamatyti, bet ne paliesti. Palaipsniui rasės vizijų gyvenimas tiek išvystė ir išplėtė šito besivystančio dvasinio pasaulio veiklą, kad galiausiai į mirtį buvo žiūrima kaip į "vėlės atsiskyrimą." Visos primityviosios gentys, išskyrus tas, kurios buvo tik šiek tiek aukščiau už gyvulius, išvystė tam tikrą sampratą apie sielą. Besivystanti civilizacija šitą prietaringą sielos sampratą sunaikina, ir žmogaus naują sampratą apie sielą kaip Dievą pažįstančio mirtingojo proto ir jame gyvenančios dieviškosios dvasios, Minties Derintojo, bendrą kūrinių visiškai priklauso nuo apreiškimo ir asmeninio religinio patyrimo.

Ankstyvieji mirtingieji paprastai nesugebėdavo atskirti viduje gyvenančios dvasios ir evoliucinės prigimties sielos. Laukinis buvo labai susipainiojęs, nežinodamas, ar vėlės siela kūnui yra sava, ar ji yra išorinis veiksnys, turintis tą kūną. Kadangi susipainiojęs nebuvo racionali mintis, tai laukinių požiūris į sielas, vėles, ir dvasias buvo labai nenuoseklus.

Buvo manoma, jog siela su kūnu yra susieta taip, kaip kvapas yra susietas su gėle. Senovės žmonės tikėjo, kad siela gali palikti kūną įvairiais būdais, kaip antai:

1. Įprastai ir trumpam apalpus.
2. Miego metu, natūraliai sapnuojant.
3. Komos ir nesąmonės būsenoje, susijusioje su ligomis ir nelaimingais atsitikimais.
4. Mirštant, išsiskyrimas visam laikui.

Laukiniai į čiaudėjimą žiūrėjo kaip į nesėkmingą sielos mėginimą išsiveržti iš kūno. Nemiegodamas ir budėdamas kūnas sugebėdavo sutrukdyti sielos mėginimui pabėgti. Vėliau, čiaudėjimą visada palydėdavo koks nors religinis išsireiškimas, toks, kaip "Telaimina tave Dievas!"

Anksti evoliucijoje buvo manoma, kad miegas įrodo, jog vėlės siela iš kūno gali būti išėjusi, ir buvo tikima, kad ją galima sugrąžinti ištarus ar sušukus miegančiojo vardą. Esant kitoms nesąmoningos būsenos formoms, buvo manoma, jog siela yra labiau nutolusi, galbūt mėgina ištrūkti visam laikui - artindama mirtį. Į sapnus buvo žiūrima kaip į sielos patyrimus miego metu, kada ji trumpam yra palikusi kūną. Laukinis tiki, kad jo sapnai yra tiek pat realūs, kaip ir bet kuri kita jo patyrimo dalis tada, kada jis nemiega. Senovės

responsive to touch. The belief in dream doubles led directly to the notion that all things animate and inanimate had souls as well as men. This concept tended long to perpetuate the nature-spirit beliefs; the Eskimos still conceive that everything in nature has a spirit.

86:5.2 (954.1) The ghost soul could be heard and seen, but not touched. Gradually the dream life of the race so developed and expanded the activities of this evolving spirit world that death was finally regarded as "giving up the ghost." All primitive tribes, except those little above animals, have developed some concept of the soul. As civilization advances, this superstitious concept of the soul is destroyed, and man is wholly dependent on revelation and personal religious experience for his new idea of the soul as the joint creation of the God-knowing mortal mind and its indwelling divine spirit, the Thought Adjuster.

86:5.3 (954.2) Early mortals usually failed to differentiate the concepts of an indwelling spirit and a soul of evolutionary nature. The savage was much confused as to whether the ghost soul was native to the body or was an external agency in possession of the body. The absence of reasoned thought in the presence of perplexity explains the gross inconsistencies of the savage view of souls, ghosts, and spirits.

86:5.4 (954.3) The soul was thought of as being related to the body as the perfume to the flower. The ancients believed that the soul could leave the body in various ways, as in:

- 86:5.5 (954.4) 1. Ordinary and transient fainting.
- 86:5.6 (954.5) 2. Sleeping, natural dreaming.
- 86:5.7 (954.6) 3. Coma and unconsciousness associated with disease and accidents.
- 86:5.8 (954.7) 4. Death, permanent departure.

86:5.9 (954.8) The savage looked upon sneezing as an abortive attempt of the soul to escape from the body. Being awake and on guard, the body was able to thwart the soul's attempted escape. Later on, sneezing was always accompanied by some religious expression, such as "God bless you!"

86:5.10 (954.9) Early in evolution sleep was regarded as proving that the ghost soul could be absent from the body, and it was believed that it could be called back by speaking or shouting the sleeper's name. In other forms of unconsciousness the soul was thought to be farther away, perhaps trying to escape for good — impending death. Dreams were looked upon as the experiences of the soul during sleep while temporarily absent from the body. The savage believes his dreams to be just as real as any part of his waking experience. The

žmonės miegančiuosius žadindavo palaipsniui, kad siela turėtų laiko sugrįžti į kūną.

Per visus amžius žmonės su baiminga pagarba žiūrėjo į nakties meto vaiduoklius, ir hebrajai nebuvo išimtis. Jie iš tikrųjų tikėjo, kad Dievas su jais kalbasi sapnuose, nepaisant Mozės perspėjimų, nukreiptų prieš tokią mintį. Ir Mozė buvo teisus, nes paprasti sapnai nėra tie metodai, kuriuos dvasinio pasaulio asmenybės panaudoja tada, kada jos stengiasi užmegzti ryšį su materialiomis būtybėmis.

Senovės žmonės tikėjo, kad sielos gali įeiti į gyvūnus ir net į negyvus objektus. Toks tikėjimas aukščiausią laipsnį pasiekė vilkolakio idėjose apie susitapatinimą su gyvūnais. Žmogus gali būti įstatymų besilaikantis gyventojas dienos metu, bet, kada jis užmiega, tada jo siela gali įeiti į vilką arba į kokią nors kitą gyvūną, šmižinėjantį ir naktį nusiaubiantį viską aplinkui.

Primityvieji žmonės manė, kad siela yra susijusi su kvėpavimu, ir kad jos savybės galima įdiegti arba perkelti kvėpavimu. Drąsuolis vadas kvėpuodavo naujagimiui, tuo jam perteikdamas drąsą. Ankstyvųjų krikščionių Šventosios Dvasios padovanojimo ritualo metu būdavo kvėpuojama į kandidatus. Psalminkas sakė: "Viešpaties žodžiu buvo sukurti dangūs, o visa gausybė, esanti juose, buvo sutverta jo burnos kvėpavimu." Ilgą laiką buvo paprotys, kada vyriausiasis sūnus mėgindavo sugauti savo mirštančiojo tėvo paskutinį iškvėpimą.

Vėliau, lygiai taip, kaip ir kvėpavimo, imta bijoti šešėlio ir žiūrėti į jį su gilia pagarba. Savo paties atvaizdas vandenyje kartais buvo laikomas įrodymu, jog egzistuoja antrininkas, o į veidrodžius buvo žiūrima su prietaringa baimė. Net ir dabar daug civilizuotų žmonių mirties atveju veidrodį nusuka į sieną. Kai kurios atsilikusios gentys tebetiki, jog paveikslas, piešinys, modelis, ar atvaizdas pašalina iš kūno visą sielą arba jos dalį; dėl to jie yra draudžiami.

Apskritai buvo manoma, jog siela yra susitapatinusi su kvėpavimu, bet įvairios tautos laikėsi nuomonės, kad siela taip pat gyvena galvoje, plaukuose, širdyje, kepenyse, kraujyje, ir riebaluose. "Abelio kraujo šauksmas iš žemės" išreiškia vienu metu buvusį tikėjimą, kad vėlė būna kraujyje. Semitai mokė, jog siela gyvena kūno riebaluose, ir daugelyje tautų valgyti gyvūnų riebalus buvo tabu. Galvų, kaip ir skalpų, medžioklė buvo tas metodas, kurio pagalba buvo sugaunama priešo siela. Pastaraisiais laikais akys buvo laikomos sielos langais.

Tie, kurie laikėsi trijų ar keturių sielų doktrinos, tikėjo, kad vienos sielos netekimas reiškė nepatogumą, dviejų sielų praradimas reiškė ligą,

ancients made a practice of awaking sleepers gradually so that the soul might have time to get back into the body.

86:5.11 (954.10) All down through the ages men have stood in awe of the apparitions of the night season, and the Hebrews were no exception. They truly believed that God spoke to them in dreams, despite the injunctions of Moses against this idea. And Moses was right, for ordinary dreams are not the methods employed by the personalities of the spiritual world when they seek to communicate with material beings.

86:5.12 (954.11) The ancients believed that souls could enter animals or even inanimate objects. This culminated in the werewolf ideas of animal identification. A person could be a law-abiding citizen by day, but when he fell asleep, his soul could enter a wolf or some other animal to prowl about on nocturnal depredations.

86:5.13 (955.1) Primitive men thought that the soul was associated with the breath, and that its qualities could be imparted or transferred by the breath. The brave chief would breathe upon the newborn child, thereby imparting courage. Among early Christians the ceremony of bestowing the Holy Spirit was accompanied by breathing on the candidates. Said the Psalmist: "By the word of the Lord were the heavens made and all the host of them by the breath of his mouth." It was long the custom of the eldest son to try to catch the last breath of his dying father.

86:5.14 (955.2) The shadow came, later on, to be feared and revered equally with the breath. The reflection of oneself in the water was also sometimes looked upon as proof of the double self, and mirrors were regarded with superstitious awe. Even now many civilized persons turn the mirror to the wall in the event of death. Some backward tribes still believe that the making of pictures, drawings, models, or images removes all or a part of the soul from the body; hence such are forbidden.

86:5.15 (955.3) The soul was generally thought of as being identified with the breath, but it was also located by various peoples in the head, hair, heart, liver, blood, and fat. The "crying out of Abel's blood from the ground" is expressive of the onetime belief in the presence of the ghost in the blood. The Semites taught that the soul resided in the bodily fat, and among many the eating of animal fat was taboo. Head hunting was a method of capturing an enemy's soul, as was scalping. In recent times the eyes have been regarded as the windows of the soul.

86:5.16 (955.4) Those who held the doctrine of three or four souls believed that the loss of one soul meant discomfort, two illness, three death. One

trijų sielų netekimas reiškė mirtį. Viena siela gyveno kvėpavime, viena siela gyveno galvoje, viena siela gyveno plaukuose, viena siela gyveno širdyje. Sergantiems būdavo patariama vaikščioti lauke, viliantis, kad juos palikusių sielų bus sugautos. Buvo manoma, jog pasiligojusio žmogaus sergančią sielą didieji šamanai gali pakeisti nauja siela, "nauju gimimu."

Badonano vaikai išvystė tikėjimą į dvi sielas, kvėpavimą ir šešėlį. Ankstyvosios noditų rasės manė, kad žmogų sudarė du asmenys, siela ir kūnas. Šitą žmogaus egzistencijos filosofiją vėliau išreiškė graikų požiūris. Patys graikai tikėjo į tris sielas; augalinė siela gyveno skrandyje, gyvulinė siela gyveno širdyje, intelektualinė siela gyveno galvoje. Eskimai tiki, jog žmogus turi tris dalis: kūną, sielą, ir vardą.

6. VELIŲ-DVASIŲ APLINKA

Žmogus natūralią aplinką paveldėjo, visuomeninę aplinką įgavo, ir vėlių aplinką įsivaizdavo. Valstybė yra žmogaus reakcija į natūralią aplinką, šeima yra jo reagavimas į visuomeninę aplinką, bažnyčia yra jo reakcija į iliuzorinę vėlių aplinką.

Žmonijos istorijoje labai anksti buvo visuotinai patikėta vėlių ir dvasių įsivaizduojamo pasaulio realybėmis, ir šitas naujai įsivaizduojamas dvasių pasaulis primityvioje visuomenėje tapo jėga. Šito naujojo faktoriaus atsiradimas žmogaus mąstyme ir veikloje visos žmonijos protinį ir moralinį gyvenimą pakeitė visam laikui.

Į šitą pagrindinę iliuzijos ir neišmanymo prielaidą mirtingojo baimė sudėjo viską iš vėlesniųjų prietarų ir primityviųjų tautų religijos. Tai buvo žmogaus vienintelė religija iki pat apreiškimo laikų, ir šiandien daugelis pasaulio rasių turi tiktai šitokią primityvią evoliucinę religiją.

Evoliucijai žengiant į priekį, sėkmė buvo siejama su geromis dvasiomis, o nesėkmė buvo asocijuojama su blogomis dvasiomis. Priverstinio prisitaikymo prie besikeičiančios aplinkos sunkumas buvo laikomas nesėkme, dvasių vėlių nepasitenkinimu. Primityvusis žmogus iš savo įgimto potraukio garbinti ir klaidingos sampratos apie atsitiktinumą palaipsniui išvystė religiją. Tam, kad įveiktų šituos atsitiktinumų pasireiškimus, civilizuotas žmogus pasitelkia apsidraudimo schemas; šiuolaikinis mokslas vietoje netikrų dvasių ir įnoringų dievų siūlo registratorių su matematiniu apskaičiavimu.

Kiekviena nauja karta iš savo protėvių kvailų prietarų juokiasi, nors ji pati ir toliau laikosi tų minties ir garbinimo sofizmų, kurie kels šypsena apsišvietusiems palikuonims.

soul lived in the breath, one in the head, one in the hair, one in the heart. The sick were advised to stroll about in the open air with the hope of recapturing their strayed souls. The greatest of the medicine men were supposed to exchange the sick soul of a diseased person for a new one, the "new birth."

86:5.17 (955.5) The children of Badonan developed a belief in two souls, the breath and the shadow. The early Nodite races regarded man as consisting of two persons, soul and body. This philosophy of human existence was later reflected in the Greek viewpoint. The Greeks themselves believed in three souls; the vegetative resided in the stomach, the animal in the heart, the intellectual in the head. The Eskimos believe that man has three parts: body, soul, and name.

6. THE GHOST-SPIRIT ENVIRONMENT

86:6.1 (955.6) Man inherited a natural environment, acquired a social environment, and imagined a ghost environment. The state is man's reaction to his natural environment, the home to his social environment, the church to his illusory ghost environment.

86:6.2 (955.7) Very early in the history of mankind the realities of the imaginary world of ghosts and spirits became universally believed, and this newly imagined spirit world became a power in primitive society. The mental and moral life of all mankind was modified for all time by the appearance of this new factor in human thinking and acting.

86:6.3 (955.8) Into this major premise of illusion and ignorance, mortal fear has packed all of the subsequent superstition and religion of primitive peoples. This was man's only religion up to the times of revelation, and today many of the world's races have only this crude religion of evolution.

86:6.4 (955.9) As evolution progressed, good luck became associated with good spirits and bad luck with bad spirits. The discomfort of enforced adaptation to a changing environment was regarded as ill luck, the displeasure of the spirit ghosts. Primitive man slowly evolved religion out of his innate worship urge and his misconception of chance. Civilized man provides schemes of insurance to overcome these chance occurrences; modern science puts an actuary with mathematical reckoning in the place of fictitious spirits and whimsical gods.

86:6.5 (956.1) Each passing generation smiles at the foolish superstitions of its ancestors while it goes on entertaining those fallacies of thought and worship which will give cause for further smiling on

Bet pagaliau primityviojo žmogaus protą užvaldė tokios mintys, kurios pranoko visus jo įgimtus biologinius potraukius; pagaliau žmogus netrukus turėjo pradėti vystyti gyvenimo meną, paremtą kažkuo daugiau negu reakcija į materialius akstinus. Ėmė atsirasti primityvios filosofinės gyvenimo politikos pradmenys. Netrukus turėjo atsirasti viršgamtinis gyvenimo standartas, nes, jeigu dvasios vėlė yra supykusi, tai aplankys nesėkmė, jeigu ji yra patenkinta, tai aplankys sėkmė, tuomet ir žmogaus elgesys turi būti atitinkamai reguliuojamas. Pagaliau išsivystė samprata, kas yra gera ir kas yra bloga; ir visa tai buvo likus daug laiko iki bet kokio apreiškimo žemėje.

Atsiradus šioms sampratoms, buvo pradėta ilga ir laiką švaistanti kova, kaip įsiteikti amžinai nepatenkintoms dvasioms, evoliucinės religinės baimės vergiški pančiai, tas ilgalaikis žmogaus pastangų tuščias eikvojimas paminklams, šventykloms, aukojimams, ir šventikams. Tai buvo siaubinga ir gąsdinanti kaina, kurią teko sumokėti, bet ji buvo viso šito verta, nes žmogus šito dėka pasiekė natūralų suvokimą, kas yra santykinis gėris ir blogis; gimė žmogiškoji etika!

7. PRIMITIVEVOSIOS RELIGIJOS FUNKCIJA

Laukinis jautė poreikį apsidrausti, ir dėl to jis noriai mokėjo savo kankinantį užmokestį baimė, prietarais, siaubu, ir dovanomis žyniui už tai, kad ji magiškai apdraustų nuo nesėkmės. Primityvioji religija buvo tiesiog apsidraudimo užmokestis nuo pavojų, tykančių miške; civilizuotas žmogus moka materialų draudimo įnašą nuo nelaimingų atsitikimų gamyboje ir šiuolaikinės gyvensenos kritinių situacijų atveju.

Šiuolaikinė visuomenė draudimo verslą perkelia iš šventikų į religijos sferos į ekonomikos sritį. Religija vis daugiau rūpinasi gyvenimo apdraudimu po mirties. Šiuolaikiniai žmonės, bent jau tie, kurie mąsto, nebemoka tuščiai tam, kad valdytų sėkmę. Religija palaipsniui kyla į aukštesnį filosofinį lygį kaip kontrastas savo ankstesniajai apdraudimo nuo nesėkmės funkcijai.

Bet šitos senovės idėjos apie religiją užkirto kelią tam, jog žmonės taptų fatalistais ir beviltiškais pesimistais; jie tikėjo, kad jie gali bent jau kažką padaryti, jog paveiktų likimą. Vėlių baimės religija teigė žmonėms, kad jie turi *reguluoti savo elgesį*, kad yra viršmaterialus pasaulis, kuris valdo žmogaus likimą.

Šiuolaikinės civilizuotos rasės tik pradeda

the part of enlightened posterity.

86:6.6 (956.2) But at last the mind of primitive man was occupied with thoughts which transcended all of his inherent biologic urges; at last man was about to evolve an art of living based on something more than response to material stimuli. The beginnings of a primitive philosophic life policy were emerging. A supernatural standard of living was about to appear, for, if the spirit ghost in anger visits ill luck and in pleasure good fortune, then must human conduct be regulated accordingly. The concept of right and wrong had at last evolved; and all of this long before the times of any revelation on earth.

86:6.7 (956.3) With the emergence of these concepts, there was initiated the long and wasteful struggle to appease the ever-displeased spirits, the slavish bondage to evolutionary religious fear, that long waste of human effort upon tombs, temples, sacrifices, and priesthoods. It was a terrible and frightful price to pay, but it was worth all it cost, for man therein achieved a natural consciousness of relative right and wrong; human ethics was born!

7. THE FUNCTION OF PRIMITIVE RELIGION

86:7.1 (956.4) The savage felt the need of insurance, and he therefore willingly paid his burdensome premiums of fear, superstition, dread, and priest gifts toward his policy of magic insurance against ill luck. Primitive religion was simply the payment of premiums on insurance against the perils of the forests; civilized man pays material premiums against the accidents of industry and the exigencies of modern modes of living.

86:7.2 (956.5) Modern society is removing the business of insurance from the realm of priests and religion, placing it in the domain of economics. Religion is concerning itself increasingly with the insurance of life beyond the grave. Modern men, at least those who think, no longer pay wasteful premiums to control luck. Religion is slowly ascending to higher philosophic levels in contrast with its former function as a scheme of insurance against bad luck.

86:7.3 (956.6) But these ancient ideas of religion prevented men from becoming fatalistic and hopelessly pessimistic; they believed they could at least do something to influence fate. The religion of ghost fear impressed upon men that they must *regulate their conduct*, that there was a supermaterial world which was in control of human destiny.

86:7.4 (956.7) Modern civilized races are just

išsivaduoti iš vėlių baimės aiškindamos sėkmę ir egzistencijos įprastą nelygybę. Žmonija ima išsilaisvinti iš vėlės-dvasios pančių aiškinant nesėkmę. Bet nors žmonės ir atsisako klaidingos doktrinos apie gyvenimo vingių dvasinės priežastis, vis tik jie demonstruoja stebinančią norą pasiduoti beveik lygiai tokiam pat klaidingam mokymui, kuris juos verčia visą žmonių nelygybę aiškinti politiniu piktnaudžiavimu, visuomeniniu neteisingumu, ir pramonės konkurencija. Bet nauji įstatymai, auganti filantropija, ir tolimesnis pramonės reorganizavimas, kad ir kokie jie būtų geri, nepakeis įgimtų savybių ir gyvenimo atsitiktinumų. Tikrai faktų suvokimas ir išmintingas manipuliavimas gamtos dėsnių terpėje įgalins žmogų gauti tai, ko jis nori, ir išvengti to, ko jis nenori. Mokslinės žinios, vedančios į mokslinį veiksmą, yra vieninteliai vaistai nuo vadinamųjų atsitiktinių nesėkmių.

Pramoninė gamyba, karas, vergovė, ir pilietinis valdymas atsirado reaguojant į žmogaus visuomeninę evoliuciją jo natūralioje aplinkoje; panašiai atsirado ir religija kaip jo reakcija į įsivaizduojamą vėlių pasaulio iliuzorinę aplinką. Religija buvo savęs palaikymo evoliucinis išsivystymas, ir jai tą padaryti pavyko, nepaisant to, kad iš pradžių ji buvo grindžiama klaidinga samprata ir buvo visiškai nelogiška.

Primityvioji religija žmogiškojo proto dirvą parengė, klaidingos baimės galinga ir pagarbą keliančia jėga, viršgamtinės kilmės bona fide dvasinės jėgos, Minties Derintojo, padovanojimui. Ir dieviškieji Derintojai nuo to momento visą laiką dirba tam, kad Dievo baimę pakeistų į Dievo meilę. Evoliucija gali būti lėta, bet ji yra neklystančiai veiksminga.

[Pateikta Nebadono Vakaro Žvaigždės.]

emerging from ghost fear as an explanation of luck and the commonplace inequalities of existence. Mankind is achieving emancipation from the bondage of the ghost-spirit explanation of ill luck. But while men are giving up the erroneous doctrine of a spirit cause of the vicissitudes of life, they exhibit a surprising willingness to accept an almost equally fallacious teaching which bids them attribute all human inequalities to political misadaptation, social injustice, and industrial competition. But new legislation, increasing philanthropy, and more industrial reorganization, however good in and of themselves, will not remedy the facts of birth and the accidents of living. Only comprehension of facts and wise manipulation within the laws of nature will enable man to get what he wants and to avoid what he does not want. Scientific knowledge, leading to scientific action, is the only antidote for so-called accidental ills.

86:7.5 (957.1) Industry, war, slavery, and civil government arose in response to the social evolution of man in his natural environment; religion similarly arose as his response to the illusory environment of the imaginary ghost world. Religion was an evolutionary development of self-maintenance, and it has worked, notwithstanding that it was originally erroneous in concept and utterly illogical.

86:7.6 (957.2) Primitive religion prepared the soil of the human mind, by the powerful and awesome force of false fear, for the bestowal of a bona fide spiritual force of supernatural origin, the Thought Adjuster. And the divine Adjusters have ever since labored to transmute God-fear into God-love. Evolution may be slow, but it is unerringly effective.

86:7.7 (957.3) [Presented by an Evening Star of Nebadon.]

87 Dokumentas. Vėlių kultai

⇐ 086

URANTIJOS KNYGA

088 ⇐

III DALIS. URANTIJOS ISTORIJA

87 DOKUMENTAS. VĖLIŲ KULTAI

Skyrius

IVADAS

1. Vėlių baimė
2. Vėlių nuraminimas
3. Protėvių garbinimas
4. Geros ir blogos dvasinės vėlės
5. Besivystantis vėlių kultas
6. Prievarta ir dvasių išvaymas
7. Kulto prigimtis

PAPER 87

THE GHOST CULTS

SECTIONS

Introduction

1. Ghost Fear
2. Ghost Placation
3. Ancestor Worship
4. Good and Bad Spirit Ghosts
5. The Advancing Ghost Cult
6. Coercion and Exorcism
7. Nature of Cultism

IVADAS

VĖLIŲ kultas išsivystė kaip atsvara nesėkmės pavojams; jo primityvūs religiniai ritualai kilo iš nesėkmės baimės ir iš nepaprastos mirusiųjų baimės. Nė viena iš šitų ankstyvųjų religijų neturėjo nieko bendro su Dievybės pažinimu arba su garbinimu to, kas yra viršžmogiška; jų ritualai daugiausia buvo neigiami, sumanyti tam, jog išvengtų vėlių, išvytų jas, arba jas pažabotų. Vėlių kultas buvo nei daugiau, nei mažiau kaip apsidraudimas nuo nelaimės; jis neturėjo nieko bendro su tokiu investavimu, kada ateityje tikimasi didesnio pelno.

Žmogus ilgai ir žiauriai kovojo su vėlių kultu. Žmogiškojoje istorijoje nėra sukurta nieko kito, kas sukeltų didesnį apgailestavimą, kokį sukelia šitos apgailėtinos vėlių-dvasių baimės vergovės vaizdas. Būtent atsiradus šitai pačiai baimei pasidėjo žmonijos religinės evoliucijos žengimas aukštyn. Žmogiškoji vaizduotė, palikusi savojo aš krantus, inkaro nebeišmes tol, kol nepasieks sampratos apie tikrąją Dievybę, realųjį Dievą.

INTRODUCTION

87:0.1 (958.1) THE ghost cult evolved as an offset to the hazards of bad luck; its primitive religious observances were the outgrowth of anxiety about bad luck and of the inordinate fear of the dead. None of these early religions had much to do with the recognition of Deity or with reverence for the superhuman; their rites were mostly negative, designed to avoid, expel, or coerce ghosts. The ghost cult was nothing more nor less than insurance against disaster; it had nothing to do with investment for higher and future returns.

87:0.2 (958.2) Man has had a long and bitter struggle with the ghost cult. Nothing in human history is designed to excite more pity than this picture of man's abject slavery to ghost-spirit fear. With the birth of this very fear mankind started on the upgrade of religious evolution. Human imagination cast off from the shores of self and will not again find anchor until it arrives at the concept of a true Deity, a real God.

1. VĖLIŲ BAIMĖ

1. GHOST FEAR

Mirties buvo bijomasi, nes mirtis reiškė kitos vėlės išlaisvinimą iš savo fizinio kūno. Senovės žmonės darė viską, kas įmanoma, jog užkirstų kelią mirčiai, jog išvengtų to vargo, kovojant su nauja vėle. Jie visada labai troško priversti vėlę palikti mirties areną, kad ji pradėtų kelionę į mirusiųjų žemę. Vėlės labiausiai buvo bijomasi tariamu perėjimo periodu nuo jos pasirodymo mirties metu iki jos vėlesnio išvykimo į vėlių gimtinę, kas buvo neaiški ir primityvi samprata apie pseudo dangų.

Nors laukinis vėlėms suteikė viršgamtinės galias, bet vargu ar jis suvokė, kad jos turi viršgamtinį intelektą. Buvo panaudojama daug triukų ir apgaulių mėginant suklaidinti ir apgauti vėles; civilizuotas žmogus didelę dalį tikėjimo vis dar sieja su viltimi, jog išoriškas pamaldumo pasireiškimas tam tikru būdu apgaus visažinę Dievybę.

Primityvieji žmonės bijojo ligų, nes matė, jog dažnai jos buvo mirties pranašas. Jeigu genties šamanams sergančio gentainio išgydyti nepavykdavo, tai ligonį paprastai iškraustydavo iš šeimos pirkelės į mažesnę arba palikdavo po atviro dangumi, kad numirtų vienas. Namelis, kuriame kas nors numirdavo, paprastai būdavo sugriauamas; o jeigu ne, tai jo visada vengdavo, ir šitoji baimė ankstyvajam žmogui užkirto kelią statyti tvirtus būstus. Ji taip pat neleido įkurti nuolatinių kaimų ir miestų.

Kada mirdavo klanų narys, tada laukiniai sėdėdavo ir šnekėdavosi visą naktį; jie bijojo, kad taip pat numirs, jeigu užmigs netoli lavono. Užsikrėtimas nuo lavono sustiprino baimę mirusiajam, ir visos tautos, vienu ar kitu metu, laikėsi sudėtingų apvalymo ritualų, numatytų tam, kad apvalytų individą po kontakto su mirusiuoju. Senovės žmonės tikėjo, kad lavonas turi būti šviesoje; niekada nebuvo leidžiama mirusiojo kūno palikti tamsoje. Dvidešimtajame amžiuje, žvakės tebėra deginamos mirties patalpoje, ir žmonės vis dar nemiegodami sėdi prie mirusiojo. Vadinamasis civilizuotas žmogus iš savo gyvenimo filosofijos dar nevisiškai pašalina baimę mirusiųjų kūnams.

Bet nepaisant visos šitos baimės, žmonės vis tiek vėles stengėsi apgauti. Jeigu pirkelė, kurioje mirdavo žmogus, nebūdavo sunaikinama, tai lavoną iškeldavo per skylę sienoje, niekada neišnešdavo per duris. Šitų priemonių būdavo imamas tam, kad vėlę supainiotų, kad neleistų jai čia laukti, ir, kad būtų apsidrausta nuo jos sugrįžimo. Po laidotuvių gedintieji taip pat sugrįždavo kitu keliu, kad vėlė neatsektų. Grįžimas atgal ir dešimtys kitų taktinių būdų būdavo panaudojami tam, jog būtų apsidrausta nuo vėlės sugrįžimo nuo kapo. Kad apgautų vėles skirtingų lyčių atstovai pasikeisdavo drabužiais. Buvo

87.1.1 (958.3) Death was feared because death meant the liberation of another ghost from its physical body. The ancients did their best to prevent death, to avoid the trouble of having to contend with a new ghost. They were always anxious to induce the ghost to leave the scene of death, to embark on the journey to deadland. The ghost was feared most of all during the supposed transition period between its emergence at the time of death and its later departure for the ghost homeland, a vague and primitive concept of pseudo heaven.

87.1.2 (958.4) Though the savage credited ghosts with supernatural powers, he hardly conceived of them as having supernatural intelligence. Many tricks and stratagems were practiced in an effort to hoodwink and deceive the ghosts; civilized man still pins much faith on the hope that an outward manifestation of piety will in some manner deceive even an omniscient Deity.

87.1.3 (958.5) The primitives feared sickness because they observed it was often a harbinger of death. If the tribal medicine man failed to cure an afflicted individual, the sick man was usually removed from the family hut, being taken to a smaller one or left in the open air to die alone. A house in which death had occurred was usually destroyed; if not, it was always avoided, and this fear prevented early man from building substantial dwellings. It also militated against the establishment of permanent villages and cities.

87.1.4 (958.6) The savages sat up all night and talked when a member of the clan died; they feared they too would die if they fell asleep in the vicinity of a corpse. Contagion from the corpse substantiated the fear of the dead, and all peoples, at one time or another, have employed elaborate purification ceremonies designed to cleanse an individual after contact with the dead. The ancients believed that light must be provided for a corpse; a dead body was never permitted to remain in the dark. In the twentieth century, candles are still burned in death chambers, and men still sit up with the dead. So-called civilized man has hardly yet completely eliminated the fear of dead bodies from his philosophy of life.

87.1.5 (959.1) But despite all this fear, men still sought to trick the ghost. If the death hut was not destroyed, the corpse was removed through a hole in the wall, never by way of the door. These measures were taken to confuse the ghost, to prevent its tarrying, and to insure against its return. Mourners also returned from a funeral by a different road, lest the ghost follow. Backtracking and scores of other tactics were practiced to insure that the ghost would not return from the grave. The sexes often exchanged clothes in order to deceive the ghost. Mourning costumes were designed to disguise survivors; later on, to show

sukurti gedulo kostiumai tam, kad užmaskuotų išlikusius gyvuosius; vėliau, kad parodytų pagarbą mirusiajam ir tokiu būdu vėlėms įtikyti.

respect for the dead and thus appease the ghosts.

2. VELIŲ NURAMINIMAS

Religijoje nuraminimo negatyvi programa buvo daug anksčiau už dvasios prievartinio pajungimo ir nuolankaus meldimo pozityvią programą. Žmogiškojo garbinimo pirmieji veiksmai buvo gynybos, o ne gilaus gerbimo reiškiniai. Šiuolaikinis žmogus mano, kad apsidrausti nuo gaisro yra išmintinga; taip ir laukiniam aukščiausioji išmintis buvo pasirūpinti apsidraudimu nuo vėlės atnešamų nesėkmių. Pastangos, kuriomis buvo užtikrinama šita apsauga, sudarė vėlių kulto metodus ir ritualus.

Kažkada buvo manoma, jog didžiausias vėlės troškimas yra tai, kad ji būtų greitai „nuraminta“ tam, kad nekliudomai galėtų išeiti į pomirtinį pasaulį. Bet koks klaidingas veiksmas arba procedūros pažeidimas, kada gyvieji atlieka vėlės nuraminimo ritualą, garantuotai turėjo uždelsti jos išėjimą į vėlių šalį. Buvo tikima, jog vėlei tas nepatinka, o supykusi vėlė, buvo manoma, turėjo būti nelaimės, nepasisekimo, ar vargo šaltinis.

Laidojimo ceremonija kilo iš žmogaus pastangų priversti vėlės sielą išeiti į savo būsimojo namus, o laidotuvių pamokslas iš pradžių buvo numatytas tam, jog naujai vėlei suteiktą informaciją, kaip ten patekti. Buvo paprotys aprūpinti vėlę maistu ir drabužiais kelionei, šitie daiktai būdavo įdedami į kapą arba paliekami šalia jo. Laukinis tikėjo, jog tam, kad „vėlė būtų nuraminta“—būtų priversta pasišalinti nuo kapo aplinkos—reikia nuo trijų dienų iki vienerių metų. Eskimai tebetiki, kad siela tris dienas lieka su kūnu.

Po mirties buvo laikomasi tylos arba gedulo tam, kad vėlė nebūtų vėl priviliota atgal į namus. Savęs kankinimas—žaizdos—buvo įprasta gedulo forma. Daugelis pažengusių į priekį mokytojų mėgino tą sustabdyti, bet jiems nepasisekė. Pasninkavimas ir kitos savojo aš atsižadėjimo formos, buvo manoma, jog patinka vėlėms, kurios mėgavosi gyvųjų diskomfortu, kada slėpdavosi netoli tuo pareinamuoju laikotarpiu iki tikrai išvykdavo į mirusiųjų žemę.

Gedulo ilgi ir dažni neveiklos periodai buvo viena iš didžiausių kliūčių civilizacijos vystymuisi. Kiekvienais metais savaitės ir net mėnesiai tiesiogine prasme būdavo švaistomi veltui šitam neproduktyviam ir bereikšmiam gedėjimui. Tas faktas, kad laidotuvių proga būdavo samdomi profesionalūs gedėtojai, rodo, jog gedulas buvo ritualas, o ne liūdesio įrodymas. Šiuolaikiniai žmonės gali gedėti mirusiojo iš pagarbos ir iš

2. GHOST PLACATION

87:2.1 (959.2) In religion the negative program of ghost placation long preceded the positive program of spirit coercion and supplication. The first acts of human worship were phenomena of defense, not reverence. Modern man deems it wise to insure against fire; so the savage thought it the better part of wisdom to provide insurance against ghost bad luck. The effort to secure this protection constituted the techniques and rituals of the ghost cult.

87:2.2 (959.3) It was once thought that the great desire of a ghost was to be quickly “laid” so that it might proceed undisturbed to deadland. Any error of commission or omission in the acts of the living in the ritual of laying the ghost was sure to delay its progress to ghostland. This was believed to be displeasing to the ghost, and an angered ghost was supposed to be a source of calamity, misfortune, and unhappiness.

87:2.3 (959.4) The funeral service originated in man's effort to induce the ghost soul to depart for its future home, and the funeral sermon was originally designed to instruct the new ghost how to get there. It was the custom to provide food and clothes for the ghost's journey, these articles being placed in or near the grave. The savage believed that it required from three days to a year to “lay the ghost” — to get it away from the vicinity of the grave. The Eskimos still believe that the soul stays with the body three days.

87:2.4 (959.5) Silence or mourning was observed after a death so that the ghost would not be attracted back home. Self-torture — wounds — was a common form of mourning. Many advanced teachers tried to stop this, but they failed. Fasting and other forms of self-denial were thought to be pleasing to the ghosts, who took pleasure in the discomfort of the living during the transition period of lurking about before their actual departure for deadland.

87:2.5 (959.6) Long and frequent periods of mourning inactivity were one of the great obstacles to civilization's advancement. Weeks and even months of each year were literally wasted in this nonproductive and useless mourning. The fact that professional mourners were hired for funeral occasions indicates that mourning was a ritual, not an evidence of sorrow. Moderns may mourn the dead out of respect and because of bereavement,

skausmo, bet senovės žmonės tą darė iš *baimės*.

Mirusiųjų vardai niekada nebūdavo ištariami. Iš tikrųjų dažnai jie būdavo išmetami iš kalbos. Šitie vardai tapdavo tabu, ir šitokiu būdu kalbos būdavo nuolat nuskurdimos. Galiausiai tai sukėlė simbolinės kalbos ir netiesioginio išsireiškimo, tokio, kaip „vardas arba diena, kurios niekas niekada nemini,“ paplitimą.

Senovės gyventojai taip troško atsikratyti nuo vėlės, kad jai siūlė viską, ko tik buvo galima trokšti gyvenimo metu. Vėlės norėjo žmonių ir tarnų; pasiturintis laukinis tikėjosi, kad, jam mirus, būtų gyva palaidota bent jau viena vergė žmona. Vėliau tai tapo papročiu našlei nusižudyti prie savo vyro kapo. Kada mirdavo vaikas, tada motina, teta, ar senelė dažnai būdavo pasmaugiamos tam, kad suaugusi vėlė galėtų lydėti ir rūpintis vaiko vėle. Ir tie, kurie tokiu būdu atiduodavo savo gyvybę, paprastai tą darydavo noriai; iš tikrųjų, jeigu jie būtų gyvenę, pažeisdami paprotį, tai jų baimė dėl vėlės įniršio iš jų būtų atėmusi tą nedaugelį malonumų, kuriuos gyvenime patirdavo primityvūs žmonės.

Buvo įprasta pasiųsti didžiulį skaičių pavaldinių tam, kad lydėtų mirusį vadą; kada mirdavo šeimininkas, tada vergai būdavo nužudomi tam, kad galėtų jam patarnauti vėlių žemėje. Borneo salos gyventojai vis dar parūpina kurjerį kompanioną; vergas nuduriamas ietimi tam, kad jo vėlė keliautų kartu su savo mirusiu šeimininku. Buvo tikima, jog nužudytųjų vėlės labai džiaugiasi turėdamos vergais savo žudikų vėles; šitokia samprata žmones skatino medžioti galvas.

Buvo manoma, jog vėlėms patinka maisto kvapas; kažkada maisto aukojimas per laidotuvių vaišes buvo visuotinis. Primityvioji malda, prieš valgį, buvo gabalėlis maisto, įmestas į ugnį, turint tikslą įsiteikti dvasioms, tuo pačiu metu sumurmant magišką formulę.

Buvo tikima, jog mirusieji turi naudotis įrankių ir ginklų, kurie priklausė jiems gyviems, vėlėmis. Sulaužyti daiktą reiškė „jį užmušti,“ tokiu būdu išlaisvinant jo vėlę, kad ji eitų tarnauti vėlių žemėje. Turtas taip pat būdavo aukojamas jį sudeginant ar užkasant. Senovinių laidotuvių iššvaistymai būdavo milžiniški. Vėlesnės rasės darydavo popierinius modelius ir šituose mirties aukojimuose tikruosius objektus ir asmenis pakeisdavo piešiniais. Civilizacijoje tai buvo didžiulis žingsnis į priekį, kada nuosavybę paveldėdavo giminaičiai, o ne sudegindavo ir užkasdavo. Irokėzai indėnai padarė daug reformų, kad laidotuvių metu turto būtų švaistoma mažiau. Ir šita turto apsauga įgalino juos tapti galingiausiais iš šiaurinių raudonųjų žmonių. Šiuolaikinis žmogus neturėtų bijoti vėlių, bet paprotys yra stiprus, ir vis dar daug žemiško turto

but the ancients did this because of *fear*.

87:2.6 (959.7) The names of the dead were never spoken. In fact, they were often banished from the language. These names became taboo, and in this way the languages were constantly impoverished. This eventually produced a multiplication of symbolic speech and figurative expression, such as “the name or day one never mentions.”

87:2.7 (960.1) The ancients were so anxious to get rid of a ghost that they offered it everything which might have been desired during life. Ghosts wanted wives and servants; a well-to-do savage expected that at least one slave wife would be buried alive at his death. It later became the custom for a widow to commit suicide on her husband's grave. When a child died, the mother, aunt, or grandmother was often strangled in order that an adult ghost might accompany and care for the child ghost. And those who thus gave up their lives usually did so willingly; indeed, had they lived in violation of custom, their fear of ghost wrath would have denuded life of such few pleasures as the primitives enjoyed.

87:2.8 (960.2) It was customary to dispatch a large number of subjects to accompany a dead chief; slaves were killed when their master died that they might serve him in ghostland. The Borneans still provide a courier companion; a slave is speared to death to make the ghost journey with his deceased master. Ghosts of murdered persons were believed to be delighted to have the ghosts of their murderers as slaves; this notion motivated men to head hunting.

87:2.9 (960.3) Ghosts supposedly enjoyed the smell of food; food offerings at funeral feasts were once universal. The primitive method of saying grace was, before eating, to throw a bit of food into the fire for the purpose of appeasing the spirits, while mumbling a magic formula.

87:2.10 (960.4) The dead were supposed to use the ghosts of the tools and weapons that were theirs in life. To break an article was to “kill it,” thus releasing its ghost to pass on for service in ghostland. Property sacrifices were also made by burning or burying. Ancient funeral wastes were enormous. Later races made paper models and substituted drawings for real objects and persons in these death sacrifices. It was a great advance in civilization when the inheritance of kin replaced the burning and burying of property. The Iroquois Indians made many reforms in funeral waste. And this conservation of property enabled them to become the most powerful of the northern red men. Modern man is not supposed to fear ghosts, but custom is strong, and much terrestrial wealth is still consumed on funeral rituals and death ceremonies.

išnaudojama laidotuvių ritualams ir mirties ceremonijoms.

3. PROTĖVIŲ GARBINIMAS

Besivystantis vėlių kultas protėvių garbinimą padarė neišvengiamu, kadangi jis tapo jungiamąja grandimi tarp įprastų vėlių ir aukštesnių dvasių, besivystančių dievų. Ankstyvieji dievai buvo tiesiog nusipelnę šlovės mirę žmonės.

Iš pradžių protėvių garbinimas buvo daugiau baimė negu garbinimas, bet tokie tikėjimai iš tikrųjų konkrečiai prisidėjo prie tolesnio vėlių baimės ir garbinimo paplitimo. Tie, kurie buvo atsidavę ankstyviesiems protėvių-vėlių kultams, bijojo net žiovauti, kad bloga vėlė tokiu momentu neįeitų į jų kūną.

Vaikų įvaikinimo paprotys buvo tam, kad būtų užsitikrinama, jog kažkas pasirūpins paaugimais po mirties, kad siela būtų rami ir žengtų į priekį. Laukinis gyvenimas bijodamas savo bičiulių vėlių, o savo laisvalaikį praleisdavo rūpindamasis savo paties vėlės saugiu elgesiu po mirties.

Didžioji dauguma genčių įvedė visų sielų atminimo šventes bent vieną kartą per metus. Romėnai kiekvienais metais turėjo dvyliką vėlių švenčių ir su jomis susietų ritualų. Pusė dienų per metus būdavo skiriama kokiam nors ritualui, susijusiam su šiais senoviniais kultais. Vienas Romos imperatorius tokią praktiką mėgino reformuoti, sumažindamas švenčių dienų skaičių iki 135 per metus.

Vėlių kultas visą laiką vystėsi. Kaip vėlės buvo įsivaizduojamos pereinančiomis iš neužbaigtos egzistencijos fazės į aukštesnę fazę, taip ir kultas galų gale iš tikrųjų vystėsi į dvasių ir, net dievų, garbinimą. Bet nežiūrint įvairių tikėjimų į labiau išsivysčiusias dvasias, kažkada į vėles tikėjo visos gentys.

4. GEROS IR BLOGOS DVASINĖS VĖLĖS

Vėlių baimė buvo viso pasaulio religijos šaltinis; ir per amžius daugelis genčių laikėsi senojo tikėjimo į vieną vėlių klasę. Jos mokė, kad žmogų lydi sėkmė tada, kada vėlė yra patenkinta, o nesėkmė lydi tada, kada vėlė būna supykusi.

Vėlių baimės kultui plečiantis, atsirado aukštesniojo tipo dvasių pripažinimas, dvasių, kurios nebuvo konkrečiai tapatinamos su koku nors atskiru žmogumi. Tai buvo aukščiausios ir pašlovinčios dvasios, kurios į priekį buvo pažengusios toliau už vėlių pasaulio sferas ir pasiekusios dvasių pasaulio aukštesnius

3. ANCESTOR WORSHIP

87:3.1 (960.5) The advancing ghost cult made ancestor worship inevitable since it became the connecting link between common ghosts and the higher spirits, the evolving gods. The early gods were simply glorified departed humans.

87:3.2 (960.6) Ancestor worship was originally more of a fear than a worship, but such beliefs did definitely contribute to the further spread of ghost fear and worship. Devotees of the early ancestor-ghost cults even feared to yawn lest a malignant ghost enter their bodies at such a time.

87:3.3 (960.7) The custom of adopting children was to make sure that someone would provide offerings after death for the peace and progress of the soul. The savage lived in fear of the ghosts of his fellows and spent his spare time planning for the safe conduct of his own ghost after death.

87:3.4 (960.8) Most tribes instituted an all-souls' feast at least once a year. The Romans had twelve ghost feasts and accompanying ceremonies each year. Half the days of the year were dedicated to some sort of ceremony associated with these ancient cults. One Roman emperor tried to reform these practices by reducing the number of feast days to 135 a year.

87:3.5 (961.1) The ghost cult was in continuous evolution. As ghosts were envisioned as passing from the incomplete to the higher phase of existence, so did the cult eventually progress to the worship of spirits, and even gods. But regardless of varying beliefs in more advanced spirits, all tribes and races once believed in ghosts.

4. GOOD AND BAD SPIRIT GHOSTS

87:4.1 (961.2) Ghost fear was the fountainhead of all world religion; and for ages many tribes clung to the old belief in one class of ghosts. They taught that man had good luck when the ghost was pleased, bad luck when he was angered.

87:4.2 (961.3) As the cult of ghost fear expanded, there came about the recognition of higher types of spirits, spirits not definitely identifiable with any individual human. They were graduate or glorified ghosts who had progressed beyond the domain of ghostland to the higher realms of spiritland.

lygius.

Samprata apie dviejų rūšių dvasines vėles lėtai, bet užtikrintai vystėsi visame pasaulyje. Šitam naujam dualiam spiritizmui nereikėjo plisti iš genties į gentį; jis iškilo savarankiškai visame pasaulyje. Idėjos jėga, veikdama besivystantį evoliucinį protą, remiasi ne savo realumu ar racionalumu, bet vietoje šito savo *vaizdingumu* ir tuo, kad ją galima visuotiniu mastu greitai ir paprastai pritaikyti.

Dar vėliau žmogaus vaizduotė ėmė įsivaizduoti tiek geras, tiek blogas dvasias; kai kurios vėlės niekada neišsivystė iki gerų dvasių lygio. Ankstyvasis vėlių baimės monospiritizmas palaipsniui vystėsi į dualų spiritizmą, į naują sampratą apie žemiškųjų reikalų nematomą valdymą. Pagaliau sėkmė ir nesėkmė buvo pavaizduojamos tokios, kurios turi savo atitinkamus kontrolierius. Ir iš šitų dviejų klasių, toji grupė, kuri atneša nesėkmę, buvo tikima, jog yra aktyvesnė ir gausesnė.

Kada galų gale doktrina apie geras ir blogas dvasias subrendo, tada ji tapo plačiausiai paplitusi ir labiausiai išsilaikiusi iš visų religinių tikėjimų. Šitas dualizmas buvo didžiulis religinis-filosofinis žengimas į priekį, nes jis įgalino žmogų paaiškinti tiek sėkmę, tiek nesėkmę, tuo pačiu metu tikint į viršmirtingas būtybes, kurių elgesys iki tam tikro laipsnio buvo nuoseklus. Dvasias buvo galima paaiškinti kaip esančias geras arba blogas; nebuvo manoma, kad jos yra vien tiktai temperamentinės būtybės, kokiomis buvo suvokiamos pačių primityviausiųjų religijų ankstyvosios monospiritizmo vėlės. Pagaliau žmogus galėjo suvokti tokias viršmirtingas jėgas, kurių elgesys buvo nuoseklus, ir tai buvo vienas svarbiausių tiesos atradimų per visą religijos evoliucijos istoriją ir žmogiškosios filosofijos vystymąsi.

Tačiau, evoliucinė religija sumokėjo siaubingą kainą už dualistinio spiritizmo sampratą. Žmogaus ankstyvoji filosofija dvasios pastovumą sugebėjo suderinti su žemiškosios dalies vingiais tiktai postuludama dviejų rūšių dvasias, vienos dvasios buvo geros, o kitos dvasios buvo blogos. Ir nors šitas tikėjimas iš tiesų leido žmogui atsitiktinius pasikeitimus suderinti su samprata apie nesikeičiančias viršmirtingas jėgas, bet nuo to laiko šita doktrina religininkams visą laiką apsunkino kosminės vienovės suvokimą. Apskritai evoliucinės religijos dievams buvo priešpastatomos tamsos jėgos.

Visa tai yra tragedija dėl to, jog, kada šitos idėjos ėmė atsirasti žmogaus primityviame prote, tada visame pasaulyje iš tikrųjų nebuvo jokių blogų arba neharmoningų dvasių. Tokia apgailestina padėtis susidarė tiktai po Kaligastijos maišto ir išsilaikė tiktai iki Pentakosto. Gėrio ir blogio kaip

87:4.3 (961.4) The notion of two kinds of spirit ghosts made slow but sure progress throughout the world. This new dual spiritism did not have to spread from tribe to tribe; it sprang up independently all over the world. In influencing the expanding evolutionary mind, the power of an idea lies not in its reality or reasonableness but rather in its *vividness* and the universality of its ready and simple application.

87:4.4 (961.5) Still later the imagination of man envisioned the concept of both good and bad supernatural agencies; some ghosts never evolved to the level of good spirits. The early monospiritism of ghost fear was gradually evolving into a dual spiritism, a new concept of the invisible control of earthly affairs. At last good luck and bad luck were pictured as having their respective controllers. And of the two classes, the group that brought bad luck were believed to be the more active and numerous.

87:4.5 (961.6) When the doctrine of good and bad spirits finally matured, it became the most widespread and persistent of all religious beliefs. This dualism represented a great religio-philosophic advance because it enabled man to account for both good luck and bad luck while at the same time believing in supermortal beings who were to some extent consistent in their behavior. The spirits could be counted on to be either good or bad; they were not thought of as being completely temperamental as the early ghosts of the monospiritism of most primitive religions had been conceived to be. Man was at last able to conceive of supermortal forces that were consistent in behavior, and this was one of the most momentous discoveries of truth in the entire history of the evolution of religion and in the expansion of human philosophy.

87:4.6 (961.7) Evolutionary religion has, however, paid a terrible price for the concept of dual spiritism. Man's early philosophy was able to reconcile spirit constancy with the vicissitudes of temporal fortune only by postulating two kinds of spirits, one good and the other bad. And while this belief did enable man to reconcile the variables of chance with a concept of unchanging supermortal forces, this doctrine has ever since made it difficult for religionists to conceive of cosmic unity. The gods of evolutionary religion have generally been opposed by the forces of darkness.

87:4.7 (962.1) The tragedy of all this lies in the fact that, when these ideas were taking root in the primitive mind of man, there really were no bad or disharmonious spirits in all the world. Such an unfortunate situation did not develop until after the Caligastic rebellion and only persisted until Pentecost. The concept of good and evil as

kosminių lygiaverčių dalykų samprata yra, net ir dvidešimtajame amžiuje, labai gyvybinga žmogiškojoje filosofijoje; didžioji dauguma pasaulio religijų vis dar tebenešioja atsirandančių vėlių kultų seniai praėjusių dienų kultūrinį apgamą.

cosmic co-ordinates is, even in the twentieth century, very much alive in human philosophy; most of the world's religions still carry this cultural birthmark of the long-gone days of the emerging ghost cults.

5. BESIVYSTANTIS VĖLIŲ KULTAS

Primityvusis žmogus į dvasias ir vėles žvelgė kaip į turinčias beveik beribes teises, bet neturinčias jokių pareigų; buvo manoma, jog dvasios į žmogų žvelgia kaip į turintį daugybę pareigų ir neturintį jokių teisių. Buvo tikima, kad dvasios į žmogų žvelgia su panieka, kaip į tokį, kuris nuolat nesugeba atlikti savo dvasinių pareigų. Žmonija turėjo bendrą tikėjimą, jog vėlės renka nuolatinių mokesčių už tarnavimą, kaip užmokesčių už tai, kad nesikištų į žmogiškuosius reikalus, ir net menkiausia nesėkmė buvo aiškinama vėlių veikimu. Ankstyvieji žmonės buvo taip įsibaiminę dėl to, kad gali nepastebėti ir neišreikšti pagarbos reikalingiems dievams, jog po to, kada papaukodavo visoms žinomoms dvasioms, tada jie dar kartą aukodavo „nežinomiems dievams,” tiesiog dėl to, jog būtų visiškai saugūs.

Ir dabar po paprasto vėlių kulto atsirado labiau išsivysčiusio ir santykinai sudėtingesnio dvasios-vėlės kulto taikymas, tarnavimas aukštesnėms dvasioms ir garbinimas aukštesnių dvasių, kaip jos susiformavo žmogaus primityvioje vaizduotėje. Religinis ritualas turėjo neatsilikti nuo dvasinės evoliucijos ir pažangos. Išplėstas kultas buvo ne kas kita, kaip savęs palaikymo menas, praktikuojamas, sąsajoje su tikėjimu į viršgamtines būtybes, prisitaikymas prie dvasių aplinkos. Gamybinės ir karinės organizacijos buvo prisiderinimai prie natūralių ir visuomeninių aplinkos sąlygų. Ir kaip santuoka atsirado tam, kad patenkintų dviejų lyčių poreikius, taip iš tiesų ir religinė organizacija išsivystė reaguodama į tikėjimą į aukštesnes dvasines jėgas ir į dvasines būtybes. Religiją sudaro žmogaus prisiderinimas prie savo iliuzijų, puoselėjamų dėl atsitiktinumo paslapties. Dvasių baimė ir vėlesnis jų garbinimas buvo pasirinkti kaip apsidraudimas nuo nelaimės, kaip klestėjimo draudiminiai polisai.

Laukinis geras dvasias įsivaizduoja kaip tvarkančias savo reikalus, iš žmogiškųjų būtybių mažai ko reikalaujančias. Būtent blogoms vėlėms ir dvasioms reikia palaikyti gerą nuotaiką. Dėl to, primityviosios tautos daugiau dėmesio kreipė į blogas vėles negu į geras dvasias.

Buvo manoma, jog žmogaus klestėjimas turi ypač sukelti blogų dvasių pavydą, ir jos keršija žmogiškosios veiklos sferoje ir nužiūrėdamos *bloga akimi*. Toji kulto dalis, kuri buvo susijusi su dvasios vengimu, buvo labai susirūpinusi dėl blogos akies intrigų. Blogos akies baimė išplito

5. THE ADVANCING GHOST CULT

87:5.1 (962.2) Primitive man viewed the spirits and ghosts as having almost unlimited rights but no duties; the spirits were thought to regard man as having manifold duties but no rights. The spirits were believed to look down upon man as constantly failing in the discharge of his spiritual duties. It was the general belief of mankind that ghosts levied a continuous tribute of service as the price of noninterference in human affairs, and the least mischance was laid to ghost activities. Early humans were so afraid they might overlook some honor due the gods that, after they had sacrificed to all known spirits, they did another turn to the “unknown gods,” just to be thoroughly safe.

87:5.2 (962.3) And now the simple ghost cult is followed by the practices of the more advanced and relatively complex spirit-ghost cult, the service and worship of the higher spirits as they evolved in man's primitive imagination. Religious ceremonial must keep pace with spirit evolution and progress. The expanded cult was but the art of self-maintenance practiced in relation to belief in supernatural beings, self-adjustment to spirit environment. Industrial and military organizations were adjustments to natural and social environments. And as marriage arose to meet the demands of bisexuality, so did religious organization evolve in response to the belief in higher spirit forces and spiritual beings. Religion represents man's adjustment to his illusions of the mystery of chance. Spirit fear and subsequent worship were adopted as insurance against misfortune, as prosperity policies.

87:5.3 (962.4) The savage visualizes the good spirits as going about their business, requiring little from human beings. It is the bad ghosts and spirits who must be kept in good humor. Accordingly, primitive peoples paid more attention to their malevolent ghosts than to their benign spirits.

87:5.4 (962.5) Human prosperity was supposed to be especially provocative of the envy of evil spirits, and their method of retaliation was to strike back through a human agency and by the technique of the *evil eye*. That phase of the cult which had to do with spirit avoidance was much concerned with

beveik visame pasaulyje. Gražios moterys buvo uždengiamos šydu, kad būtų apsaugotos nuo blogos akies; vėliau daugelis moterų, kurios troško, kad apie jas manytų, jog yra gražios, ėmė naudotis šita praktika. Dėl šitos blogų dvasių baimės, retai kada vaikai būdavo išleidžiami į lauką, kada sutemdavo, o ankstyvosiose maldose visada būdavo prašoma "išvaduok mus nuo blogos akies."

Korane ištisas skyrius yra skirtas blogai akiai ir magiškiems burtazodžiams, ir žydai visu tuo iki galo tikėjo. Atsirado ištisas falo kultas kaip apsaugojimas nuo blogos akies. Reprodukcijos organai, buvo manoma, yra vienintelis fetišas, kuris ją gali padaryti bejėge. Bloga akis pagimdė pirmuosius prietarus, susijusius su priešgimdyminiu vaikų pažymėjimu, motinystės žyme, ir šitas kultas vienu metu buvo beveik visuotinis.

Pavydas yra giliai įsišaknijęs žmogaus bruozas; todėl iš tikrųjų primityvusis žmogus jį priskyrė ir savo ankstyviesiems dievams. O kadangi žmogus kažkada taikė vėlių apgaudinėjimą, tai netrukus jis pradėjo apgaudinėti dvasias. Jis sakė: "Jeigu dvasios mums pavydi grožio ir klestėjimo, tai mes patys save subjaurosime, o apie savo sėkmę kalbėsime atsainiai." Dėl to ankstyvasis nusižeminimas nebuvo ego sumažinimas, bet vietoje šito tai buvo bandymas sumėtyti pėdsakus ir apgauti pavydžias dvasias.

Dėl to, kad dvasios nepavydėtų žmogui klestėjimo, būdavo labai smarkiai iškeikiamas koks nors mėgstamas daiktas ar labai mylimas asmuo. Šitaip atsirado paprotys mažinti savo paties ar savo šeimos atžvilgiu taikomų komplimentų reikšmę, ir galiausiai jis išsivystė į civilizuotą kuklumą, santūrumą, ir mandagumą. Laikantis to paties motyvo, tapo madinga atrodyti negražiu. Grožis sukeldavo dvasių pavydą; jis rodė nuodėmingą žmogiškąjį išdidumą. Laukiniai ieškojo bjauraus vardo. Šitas kulto aspektas buvo didžiulė kliūtis meno vystymui, ir jis ilgą laiką pasaulį laikė niūrų ir bjaurų.

Esant dvasių kultui, gyvenimas geriausiu atveju buvo azartinis žaidimas, dvasių valdymo pasekmė. Žmogaus ateitis buvo jo pastangų, darbo, ar talento pasekmė tik tiek, kiek juos buvo galima panaudoti tam, kad dvasios būtų paveiktos. Dvasių nuraminimo ritualai buvo didžiulė našta, kuri gyvenimą padarė įtemptu ir iš esmės nepakenčiamu. Amžius po amžiaus ir karta po kartos, rasė po rasės stengėsi pagerinti šitą supervėlės doktriną, bet kol kas dar nė viena karta neišdrįso jos atmesti iki galo.

Dvasių ketinimai ir norai buvo studijuojami ženklų, pranašysčių, ir simbolių pagalba. Ir šitie dvasių pranešimai buvo aiškinami būrimo,

the machinations of the evil eye. The fear of it became almost world-wide. Pretty women were veiled to protect them from the evil eye; subsequently many women who desired to be considered beautiful adopted this practice. Because of this fear of bad spirits, children were seldom allowed out after dark, and the early prayers always included the petition, "deliver us from the evil eye."

87:5.5 (962.6) The Koran contains a whole chapter devoted to the evil eye and magic spells, and the Jews fully believed in them. The whole phallic cult grew up as a defense against the evil eye. The organs of reproduction were thought to be the only fetish which could render it powerless. The evil eye gave origin to the first superstitions respecting prenatal marking of children, maternal impressions, and the cult was at one time well-nigh universal.

87:5.6 (963.1) Envy is a deep-seated human trait; therefore did primitive man ascribe it to his early gods. And since man had once practiced deception upon the ghosts, he soon began to deceive the spirits. Said he, "If the spirits are jealous of our beauty and prosperity, we will disfigure ourselves and speak lightly of our success." Early humility was not, therefore, debasement of ego but rather an attempt to foil and deceive the envious spirits.

87:5.7 (963.2) The method adopted to prevent the spirits from becoming jealous of human prosperity was to heap vituperation upon some lucky or much loved thing or person. The custom of depreciating complimentary remarks regarding oneself or family had its origin in this way, and it eventually evolved into civilized modesty, restraint, and courtesy. In keeping with the same motive, it became the fashion to look ugly. Beauty aroused the envy of spirits; it betokened sinful human pride. The savage sought for an ugly name. This feature of the cult was a great handicap to the advancement of art, and it long kept the world somber and ugly.

87:5.8 (963.3) Under the spirit cult, life was at best a gamble, the result of spirit control. One's future was not the result of effort, industry, or talent except as they might be utilized to influence the spirits. The ceremonies of spirit propitiation constituted a heavy burden, rendering life tedious and virtually unendurable. From age to age and from generation to generation, race after race has sought to improve this superghost doctrine, but no generation has ever yet dared to wholly reject it.

87:5.9 (963.4) The intention and will of the spirits were studied by means of omens, oracles, and signs. And these spirit messages were interpreted by

pranašavimo, magijos, sunkaus išbandymo, ir astrologijos pagalba. Visas kultas buvo toks planas, kuris buvo skirtas nuraminti, patenkinti, ir nupirkti dvasias šito užmaskuoto kyšio dėka.

Ir tokiu būdu susiformavo nauja ir išplėsta pasaulio filosofija, kurią sudarė:

1. *Pareiga* — tie dalykai, kuriuos atlikti yra privaloma tam, kad dvasių požiūris būtų palankus, bent jau neutralus.

2. *Gėris* — teisinga elgsena ir ritualai, sumanyti tam, kad aktyviai palenktų dvasias į savo interesų pusę.

3. *Tiesa* — teisingas dvasių supratimas ir teisingas požiūris į dvasias, ir dėl to teisingas požiūris į gyvenimą ir mirtį.

Būtent ne vien tikrai iš smalsumo senovės žmonės stengėsi sužinoti ateitį; jie norėjo išvengti nesėkmės. Pranašavimas buvo paprasčiausias mėginimas išvengti nemalonumų. Tais laikais buvo manoma, jog sapnai yra pranašiški, tuo tarpu viskas, kas buvo neįprasta, buvo laikoma ženklų. Ir net šiandien civilizuotos rasės užsispyrusiai tiki į ženklus, simbolius, ir kitokius prietarų likučius iš senovės besivystančio vėlių kulto. Lėtai, labai lėtai žmogus atsikrato šitų metodų, kurių dėka jis taip palaipsniui ir skausmingai lipo evoliucinio gyvenimo laiptais.

divination, soothsaying, magic, ordeals, and astrology. The whole cult was a scheme designed to placate, satisfy, and buy off the spirits through this disguised bribery.

87:5.10 (963.5) And thus there grew up a new and expanded world philosophy consisting in:

87:5.11 (963.6) 1. *Duty* — those things which must be done to keep the spirits favorably disposed, at least neutral.

87:5.12 (963.7) 2. *Right* — the correct conduct and ceremonies designed to win the spirits actively to one's interests.

87:5.13 (963.8) 3. *Truth* — the correct understanding of, and attitude toward, spirits, and hence toward life and death.

87:5.14 (963.9) It was not merely out of curiosity that the ancients sought to know the future; they wanted to dodge ill luck. Divination was simply an attempt to avoid trouble. During these times, dreams were regarded as prophetic, while everything out of the ordinary was considered an omen. And even today the civilized races are cursed with the belief in signs, tokens, and other superstitious remnants of the advancing ghost cult of old. Slow, very slow, is man to abandon those methods whereby he so gradually and painfully ascended the evolutionary scale of life.

6. PRIEVARTA IR DVASIŲ IŠVARYMAS

Kada žmonės tikėjo tikrai į vėles, tada religinis ritualas buvo labiau asmeninis, mažiau organizuotas, bet, kada buvo imta pripažinti aukštesnės dvasias, tada, turint su jomis reikalų, buvo reikalingas „aukštesnių dvasinių metodų“ panaudojimas. Šitas mėginimas pagerinti ir išvystyti metodus, kaip dvasias palenkti į savo pusę, tiesiogiai vedė į tai, jog buvo kuriamos apsaugojimo nuo dvasių priemonės. Žmogus iš tikrųjų jautėsi bejėgis prieš nekontroliuojamas jėgas, veikiančias žemiškajame gyvenime, ir jo nepilnavertiškumo jausmas jį skatino surasti kokią nors kompensuojantį prisiderinimą, kokią nors būdą tam, jog išlygintų galimybes šitoje vieno pusėje žmogaus kovoje prieš kosmosą.

Ankstyvosiomis kulto dienomis, žmogaus pastangos turėti įtakos vėlių veiksmams apsiribojo permaldavimu, mėginimu nesėkmę nuspirti papirkimu. Kada vėlių kulto evoliucija išsivystė į gerą, o taip pat ir į blogų dvasių sampratą, tada šitie ritualai kryo į pozityvesnio pobūdžio pastangas, į pastangas sėkmę pritraukti. Žmogaus religija daugiau nebebuvo vien tikrai negatyvi, taip pat ir jis pats nenutraukė savo pastangų, nukreiptų į tai, jog pasiektų pasisekimą; netrukus jis ėmė kurti planus, kurių pagalba galėtų

6. COERCION AND EXORCISM

87:6.1 (963.10) When men believed in ghosts only, religious ritual was more personal, less organized, but the recognition of higher spirits necessitated the employment of “higher spiritual methods” in dealing with them. This attempt to improve upon, and to elaborate, the technique of spirit propitiation led directly to the creation of defenses against the spirits. Man felt helpless indeed before the uncontrollable forces operating in terrestrial life, and his feeling of inferiority drove him to attempt to find some compensating adjustment, some technique for evening the odds in the one-sided struggle of man versus the cosmos.

87:6.2 (964.1) In the early days of the cult, man's efforts to influence ghost action were confined to propitiation, attempts by bribery to buy off ill luck. As the evolution of the ghost cult progressed to the concept of good as well as bad spirits, these ceremonies turned toward attempts of a more positive nature, efforts to win good luck. Man's religion no longer was completely negativistic, nor did he stop with the effort to win good luck; he shortly began to devise schemes whereby he could compel spirit co-operation. No longer does

priversti dvasias bendradarbiauti. Religininkas daugiau nebesijautė bejėgis prieš savo paties išgalvotų dvasinių vaiduoklių nenutrūkstamus reikalavimus; laukinis pradėjo išrasti priemones, kurių pagalba jis galėjo priversti dvasią veikti ir priversti dvasią, kad ji padėtų.

Žmogaus pirmosios pastangos ginantis buvo nukreiptos prieš vėles. Amžiams einant, gyvieji ėmė išgalvoti būdų, kaip pasipriešinti mirusiesiems. Buvo sugalvota daug būdų vėlėms gąsdinti ir jas nubaidyti, iš jų galima būtų paminėti tokius:

1. Galvos nukirtimą ir kūno surišimą kape.
2. Mirusiojo namo apmėtyimą akmenimis.
3. Lavono kastravimą arba kojų sulaužymą.
4. Palaidojimą po akmenimis, viena iš priežasčių, kodėl atsirado šiolaikiniai antkapiai.
5. Kremavimą, vėlesniųjų dienų išradimą tam, kad užkirstų kelią vėlių sukeliamoms nelaimėms.
6. Kūno įmetimą į jūrą.
7. Kūno palikimą tam, kad suėstų laukiniai žvėrys.

Buvo manoma, jog vėles turi neraminti ir gąsdinti triukšmas; šaukimas, skambučiai, ir būgnai jas nubaidydavo nuo gyvųjų; ir šitie senoviniai būdai vis dar tebėra madingi, kada prie mirusiojo "nemiegama." Smirdantys kvapai būdavo sumaišomi tam, kad atbaidytų nepageidaujamas dvasias. Būdavo padaromi siaubingi dvasių atvaizdai tam, kad jos greitai pabėgtų, kada pastebės pačios save. Buvo tikima, kad šunys gali atpažinti vėlių prisiartinimą, ir, kad jie perspėdavo savo kaukimu; gaidžiai imdvo giedoti, kada jos būdavo arti. Gaidžio kaip vėjo rodyklės panaudojimas yra atsiradęs iš šito prietaro.

Vanduo buvo laikomas geriausiu apsisaugojimu nuo vėlių. Visas kitas formas pranoko šventas vanduo, vanduo, kuriame savo kojas būdavo nusimazgoję žyniai. Tiek ugnis, tiek vanduo, buvo tikima, jog vėlėms sudaro nenugalimus barjerus. Romėnai apnešdavo vandenį aplink lavoną tris kartus; dvidešimtajame amžiuje kūnas yra apšlakstomas šventu vandeniu, o rankų plovimas kapinėse vis dar tebėra žydų ritualas. Krikštas buvo vėlesniojo vandens ritualo požymis; primitivusis maudymasis buvo religinė ceremonija. Tikrai neseniais laikais maudymasis tapo sanitarine praktika.

Bet žmogus nesustojo ties tuo, jog vėles vijo; religinių ritualų ir kitokios praktikos dėka jis netrukus pamėgino priversti dvasias veikti. Dvasių išvargimas buvo vienos dvasios panaudojimas

the religionist stand defenseless before the unceasing demands of the spirit phantasms of his own devising; the savage is beginning to invent weapons wherewith he may coerce spirit action and compel spirit assistance.

87:6.3 (964.2) Man's first efforts at defense were directed against the ghosts. As the ages passed, the living began to devise methods of resisting the dead. Many techniques were developed for frightening ghosts and driving them away, among which may be cited the following:

- 87:6.4 (964.3) 1. Cutting off the head and tying up the body in the grave.
- 87:6.5 (964.4) 2. Stoning the death house.
- 87:6.6 (964.5) 3. Castration or breaking the legs of the corpse.
- 87:6.7 (964.6) 4. Burying under stones, one origin of the modern tombstone.
- 87:6.8 (964.7) 5. Cremation, a later-day invention to prevent ghost trouble.
- 87:6.9 (964.8) 6. Casting the body into the sea.
- 87:6.10 (964.9) 7. Exposure of the body to be eaten by wild animals.

87:6.11 (964.10) Ghosts were supposed to be disturbed and frightened by noise; shouting, bells, and drums drove them away from the living; and these ancient methods are still in vogue at "wakes" for the dead. Foul-smelling concoctions were utilized to banish unwelcome spirits. Hideous images of the spirits were constructed so that they would flee in haste when they beheld themselves. It was believed that dogs could detect the approach of ghosts, and that they gave warning by howling; that cocks would crow when they were near. The use of a cock as a weather vane is in perpetuation of this superstition.

87:6.12 (964.11) Water was regarded as the best protection against ghosts. Holy water was superior to all other forms, water in which the priests had washed their feet. Both fire and water were believed to constitute impassable barriers to ghosts. The Romans carried water three times around the corpse; in the twentieth century the body is sprinkled with holy water, and hand washing at the cemetery is still a Jewish ritual. Baptism was a feature of the later water ritual; primitive bathing was a religious ceremony. Only in recent times has bathing become a sanitary practice.

87:6.13 (964.12) But man did not stop with ghost coercion; through religious ritual and other practices he was soon attempting to compel spirit action. Exorcism was the employment of one spirit

tam, kad būtų valdoma arba išvaroma kita dvasia, ir šitos taktikos taip pat būdavo laikomasi gąsdinant vėles ir dvasias. Dualistinio spiritizmo samprata apie geras ir blogas jėgas žmogui suteikė puikią galimybę pamėginti priešpastatyti vienas kitomis, nes, jeigu stipresnis žmogus galėjo nugalėti silpnesnį žmogų, tai tikrai stipri dvasia galėjo valdyti menkesnę vėlę. Primityvus prakeikimas buvo prievartinė praktika, numatyta tam, jog menkesnės dvasios pajustų baimingą pagarbą. Vėliau šitas paprotys išsiplėtė į prakeikimų sakymą priešams.

Ilgą laiką buvo tikima, kad, sugrįžus prie senesniųjų papročių, dvasias ir pusiau dievus galima priversti atlikti norimus veiksmus. Šiuolaikinis žmogus irgi prasikalsta dėl tų pačių dalykų. Jūs kreipiatės vienas į kitą įprasta, kasdiene kalba, bet, kada meldžiatės, tada vartojate kitos kartos senesnį stilių, vadinamąjį iškilingą stilių.

Šita doktrina taip pat paaiškina, kodėl sugrįžo daug religinių lytinio pobūdžio ritualų, tokių, kaip šventyklų prostitucija. Šitie sugrįžimai prie primityviųjų papročių, buvo manoma, jog užtikrina apsisaugojimą nuo daugelio nelaimių. Ir šitose naiviose tautose visa tokia veikla visiškai neturėjo nieko tokio, ką šiuolaikinis žmogus pavadintų paleistuvyste.

Po šito ėjo ritualinių įžadų praktika, kurią neužilgo turėjo pakeisti religiniai pasižadėjimai ir šventos priesaikos. Didžiąją dalį šitų priesaikų lydėdavo savęs kankinimai ir savęs sužalojimai; vėliau jas lydėjo pasninkavimas ir meldimasis. Vėliau į savęs atsižadėjimą buvo žiūrima kaip į tikrai priverčiančią jėgą, ypač tai buvo pasakytina apie susilaikymą nuo lytinio gyvenimo. Ir tokiu būdu savo religinėje praktikoje primityvusis žmogus anksti išvystė ryškiai išreikštą asketizmą, tikėjimą, jog savęs kankinimas ir savęs atsižadėjimas kaip ritualai sugeba veiksmingai priversti nenorinčias dvasias palankiai reaguoti į visus tokius kentėjimus ir atsižadėjimus.

Šiuolaikinis žmogus daugiau nebemėgina dvasių versti atvirai, nors jis vis dar rodo polinkį su Dievybe derėtis. Ir jis vis dar tebeprisiekinėja, barbena į medį, sukryžiuoja pirštus, ir nusispjovimą palydi, kokia nors pasenusia fraze; kažkada tai buvo magiškas užkeikimas.

7. KULTO PRIGIMTIS

Visuomeninės organizacijos kulto tipas išsilaikė, nes jis užtikrino simbolizmą tam, jog būtų išsaugoti ir skatinami moraliniai sentimentai ir religinė ištikimybė. Kultas išaugo iš "senovės šeimų" tradicijų ir buvo įamžintas kaip pripažintas institutas; visos šeimos turėjo tam tikros rūšies kultą. Kiekvienas įkvepiantis idealas griebiasi kokio

to control or banish another, and these tactics were also utilized for frightening ghosts and spirits. The dual-spiritism concept of good and bad forces offered man ample opportunity to attempt to pit one agency against another, for, if a powerful man could vanquish a weaker one, then certainly a strong spirit could dominate an inferior ghost. Primitive cursing was a coercive practice designed to overawe minor spirits. Later this custom expanded into the pronouncing of curses upon enemies.

87:6.14 (965.1) It was long believed that by reverting to the usages of the more ancient mores the spirits and demigods could be forced into desirable action. Modern man is guilty of the same procedure. You address one another in common, everyday language, but when you engage in prayer, you resort to the older style of another generation, the so-called solemn style.

87:6.15 (965.2) This doctrine also explains many religious-ritual reversions of a sex nature, such as temple prostitution. These reversions to primitive customs were considered sure guards against many calamities. And with these simple-minded peoples all such performances were entirely free from what modern man would term promiscuity.

87:6.16 (965.3) Next came the practice of ritual vows, soon to be followed by religious pledges and sacred oaths. Most of these oaths were accompanied by self-torture and self-mutilation; later on, by fasting and prayer. Self-denial was subsequently looked upon as being a sure coercive; this was especially true in the matter of sex suppression. And so primitive man early developed a decided austerity in his religious practices, a belief in the efficacy of self-torture and self-denial as rituals capable of coercing the unwilling spirits to react favorably toward all such suffering and deprivation.

87:6.17 (965.4) Modern man no longer attempts openly to coerce the spirits, though he still evinces a disposition to bargain with Deity. And he still swears, knocks on wood, crosses his fingers, and follows expectoration with some trite phrase; once it was a magical formula.

7. NATURE OF CULTISM

87:7.1 (965.5) The cult type of social organization persisted because it provided a symbolism for the preservation and stimulation of moral sentiments and religious loyalties. The cult grew out of the traditions of "old families" and was perpetuated as an established institution; all families have a cult of some sort. Every inspiring ideal grasps for some

nors išliekančio simbolizmo—tam, kad pasireikštų kultūroje, ieško kokio nors metodo, kuris užtikrintų išlikimą ir padidintų jo realizavimą—ir kultas pasiekia šitą tikslą skatindamas ir patenkindamas jausmus.

Nuo civilizacijos aušros kiekvienas patraukiantis judėjimas visuomeninėje kultūroje arba religiniame žengime į priekį sukūrė ritualą, simbolinį ceremonialą. Kuo daugiau šitas ritualas buvo nesąmoningas vystymasis, tuo stipresnėje įtakoje jis laikė jam atsidavusiuosius. Kultas išsaugojo jausmus ir patenkino emocijas, bet visada jis buvo didžiausia kliūtis visuomeniniam pertvarkymui ir dvasinei pažangai.

Nepaisant to, kad kultas visada stabdė visuomeninę pažangą, bet gaila, jog tiek daug šiuolaikinių tikinčiųjų į moralines normas ir dvasinius idealus neturi adekvataus simbolizmo—neturi jokio abipusės paramos kulto—nieko tokio, kam būtų galima *priklausyti*. Tačiau religinis kultas negali būti sukonstruotas; jis turi išaugti. Ir kultai nebus tapatūs dviejose grupėse, nebent jų ritualai bus sustandartinti valdžios nurodymu.

Ankstyvasis krikščionybės kultas buvo pats veiksmingiausias, priimtinausias, ir ilgalaikiškiausias iš visų ritualų, kurie kada nors buvo įsivaizduoti ir sumanyti, bet didelė jo vertė dalis buvo sunaikinta moksliniame amžiuje sunaikinus tiek daug jo pirminių pagrindinių principų. Krikščionybės kultas gyvybingumą prarado tada, kada buvo prarasta didelė dalis fundamentalių idėjų.

Praeityje, tiesa greitai augo ir laisvai plėtėsi, kada tas kultas buvo lankstus, kada simbolizmas buvo besiplečiantis. Tiesos gausa ir priderinamas kultas buvo palankūs sparčiam visuomenės vystymuisi. Beprasmiš kultas religiją iškreipia tada, kada jis mėgina užimti filosofijos vietą ir pavergti protą; tikrasis kultas vystosi.

Nepaisant trūkumų ir kliūčių, kiekvienas naujas tiesos apreiškimas pagimdavo naują kultą, ir net Jėzaus religijos naujas pateikimas turi išvystyti naują ir tinkamą simbolizmą. Šiuolaikinis žmogus savo naujoms ir besiplečiančioms idėjoms, idealams, ir sanklodoms turi surasti kokį nors adekvatų simbolizmą. Šitas padidintas simbolis turi kilti iš religinio gyvenimo, dvasinio patyrimo. Ir šitas labiau išsivysčiusios civilizacijos aukštesnis simbolizmas turi būti grindžiamas samprata apie Dievo Tėvystę ir savyje talpinti galingą žmogaus brolystės idealą.

Senieji kultai buvo per daug egocentriniai; naujieji kultai turi gimi iš praktinės meilės. Naujasis kultas, kaip ir senasis, turi puoselėti jautrumą, patenkinti jausmus, ir skatinti ištikimybę; bet jis turi daryti daugiau: Jis turi skatinti dvasinę pažangą, išplėsti kosmines prasmes, didinti moralines vertybes, drąsinti visuomeninį

perpetuating symbolism — seeks some technique for cultural manifestation which will insure survival and augment realization — and the cult achieves this end by fostering and gratifying emotion.

87.7.2 (965.6) From the dawn of civilization every appealing movement in social culture or religious advancement has developed a ritual, a symbolic ceremonial. The more this ritual has been an unconscious growth, the stronger it has gripped its devotees. The cult preserved sentiment and satisfied emotion, but it has always been the greatest obstacle to social reconstruction and spiritual progress.

87.7.3 (965.7) Notwithstanding that the cult has always retarded social progress, it is regrettable that so many modern believers in moral standards and spiritual ideals have no adequate symbolism — no cult of mutual support — nothing to *belong* to. But a religious cult cannot be manufactured; it must grow. And those of no two groups will be identical unless their rituals are arbitrarily standardized by authority.

87.7.4 (965.8) The early Christian cult was the most effective, appealing, and enduring of any ritual ever conceived or devised, but much of its value has been destroyed in a scientific age by the destruction of so many of its original underlying tenets. The Christian cult has been devitalized by the loss of many fundamental ideas.

87.7.5 (965.9) In the past, truth has grown rapidly and expanded freely when the cult has been elastic, the symbolism expansile. Abundant truth and an adjustable cult have favored rapidity of social progression. A meaningless cult vitiates religion when it attempts to supplant philosophy and to enslave reason; a genuine cult grows.

87.7.6 (966.1) Regardless of the drawbacks and handicaps, every new revelation of truth has given rise to a new cult, and even the restatement of the religion of Jesus must develop a new and appropriate symbolism. Modern man must find some adequate symbolism for his new and expanding ideas, ideals, and loyalties. This enhanced symbol must arise out of religious living, spiritual experience. And this higher symbolism of a higher civilization must be predicated on the concept of the Fatherhood of God and be pregnant with the mighty ideal of the brotherhood of man.

87.7.7 (966.2) The old cults were too egocentric; the new must be the outgrowth of applied love. The new cult must, like the old, foster sentiment, satisfy emotion, and promote loyalty; but it must do more: It must facilitate spiritual progress, enhance cosmic meanings, augment moral values, encourage social development, and stimulate a

vystymąsi, ir skatinti asmeninio religinio gyvenimo aukštą tipą. Naujasis kultas turi siūlyti gyvenimo aukščiausius tikslus, kurie yra tiek laikini, tiek ir amžini—visuomeniniai ir dvasiniai.

Nė vienas kultas negali ilgai išsilaikyti ir prisidėti prie visuomeninės civilizacijos ir individualaus dvasinio pasiekimo pažangos, jeigu jis nėra grindžiamas biologine, visuomenine, ir religine šeimoms svarba. Išliekantis kultas turi simbolizuoti tai, kas nenutrūkstamo ketimosi akivaizdoje yra pastovu; jis turi šlovinti tai, kas nuolat besikeičiančių visuomeninių metamorfozių srovę suvienija. Jis turi pripažinti tikrąsias prasmes, išaukštinti gražius santykius, ir šlovinti tikrojo kilnumo gerąsias vertybes.

Bet didžiulis sunkumas ieškant naujo ir patenkinančio simbolizmo kyla dėl to, jog šiuolaikiniai žmonės, kaip grupė, laikosi mokslinio požiūrio, vengia prietarų, ir bjaurisi nemokšišku, nors kaip individai jie visi trokšta paslapties ir garbina tai, kas yra nežinoma. Nė vienas kultas negali išsilaikyti, jeigu jis neįprasmins kokios nors meistriškos paslapties ir neslėps kokio nors verto siekti nepasiekiamo dalyko. Priedo, naujasis simbolizmas turi būti ne tik reikšmingas grupei, bet taip pat prasmingas ir individui. Bet kokio naudingo simbolizmo formos turi būti tokios, kurias individas galėtų įsisavinti savo paties iniciatyva, ir kuriomis jis taip pat galėtų pasinaudoti kartu su savo bičiuliais. Jeigu tikrai naujasis kultas galėtų būti dinamiškas, o ne statiškas, tada jis tikrai į žmonijos vystymąsi galėtų įnešti tam tikrą vertingą indėlį, tiek žemiškąjį, tiek dvasinį.

Bet kultas—ritualų, šūkių, ar tikslų simbolizmas—neveiks, jeigu jis bus per daug sudėtingas. Ir turėtų būti reikalaujama pasišventimo, ištikimybės atsako. Kiekviena veiksminga religija būtinai sukuria atitinkamą simbolizmą, ir jos pasekėjai gerai padarytų, jeigu užkirstų kelią tokio ritualo išsikristalizavimui į varžančius, deformuojančius, ir slopinančius stereotipinius ritualus, kurie visam visuomeniniam, moraliniam, ir dvasiniam vystymuisi gali tikrai sukliudyti ir jį uždelsti. Nė vienas kultas negali išsilaikyti, jeigu moralinį augimą jis stabdo ir neskatina dvasinio vystymosi. Kultas yra tie skeleto griaučiai, ant kurių auga gyvas ir dinamiškas asmeninio dvasinio patyrimo kūnas—tikroji religija.

[Pateikta Nebadono Spindinčiosios Vakaro Žvaigždės.]

high type of personal religious living. The new cult must provide supreme goals of living which are both temporal and eternal — social and spiritual.

87.7.8 (966.3) No cult can endure and contribute to the progress of social civilization and individual spiritual attainment unless it is based on the biologic, sociologic, and religious significance of the *home*. A surviving cult must symbolize that which is permanent in the presence of unceasing change; it must glorify that which unifies the stream of ever-changing social metamorphosis. It must recognize true meanings, exalt beautiful relations, and glorify the good values of real nobility.

87.7.9 (966.4) But the great difficulty of finding a new and satisfying symbolism is because modern men, as a group, adhere to the scientific attitude, eschew superstition, and abhor ignorance, while as individuals they all crave mystery and venerate the unknown. No cult can survive unless it embodies some masterful mystery and conceals some worthful unattainable. Again, the new symbolism must not only be significant for the group but also meaningful to the individual. The forms of any serviceable symbolism must be those which the individual can carry out on his own initiative, and which he can also enjoy with his fellows. If the new cult could only be dynamic instead of static, it might really contribute something worth while to the progress of mankind, both temporal and spiritual.

87.7.10 (966.5) But a cult — a symbolism of rituals, slogans, or goals — will not function if it is too complex. And there must be the demand for devotion, the response of loyalty. Every effective religion unerringly develops a worthy symbolism, and its devotees would do well to prevent the crystallization of such a ritual into cramping, deforming, and stifling stereotyped ceremonials which can only handicap and retard all social, moral, and spiritual progress. No cult can survive if it retards moral growth and fails to foster spiritual progress. The cult is the skeletal structure around which grows the living and dynamic body of personal spiritual experience — true religion.

87.7.11 (966.6) [Presented by a Brilliant Evening Star of Nebadon.]

88 Dokumentas. Fetiškai, talismanai, ir magija

⇐ 087

URANTIJOS KNYGA

089 ⇐

III DALIS. URANTIJOS ISTORIJA

88 DOKUMENTAS. FETIŠAI,
TALISMANAI, IR MAGIJA

Skyrius

ĮVADAS

1. Tikėjimas į fetišus
2. Fetišų evoliucija
3. Totemizmas
4. Magija
5. Magiški talismanai
6. Magijos praktika

ĮVADAS

SAMPRATA apie dvasios įėjimą į negyvą objektą, gyvūną, ar žmogiškąją būtybę yra labai senovinis ir garbingas tikėjimas, išsilaikęs nuo religinės evoliucijos pradžios. Šita doktrina apie dvasios turėjimą yra nei daugiau, nei mažiau kaip *fetišizmas*. Laukinis nebūtinai garbina fetišą; jis labai logiškai garbina ir giliai gerbia tame objekte gyvenančią dvasią.

Iš pradžių, buvo tikima, jog fetišo dvasia yra mirusiojo žmogaus vėlė; vėliau, buvo manoma, kad fetišuose gyvena aukštesnės dvasios. Ir šitaip fetišų kultas galiausiai įkūnijo visas primityvias idėjas apie vėles, sielas, dvasias, ir demonus.

1. TIKĖJIMAS Į FETIŠUS

Primityvusis žmogus visada norėjo bet ką, kas yra nepaprasta, paversti fetišu; todėl atsitiktinumų dėka atsirado daug fetišų. Žmogus serga, kažkas įvyksta, ir jis pasveiksta. Tą patį tinka pasakyti ir apie daugelio vaistų ir atsitiktinių metodų reputaciją gydant ligas. Objektai, susiję su

PAPER 88

FETISHES, CHARMS, AND MAGIC

SECTIONS

Introduction

1. Belief in Fetishes
2. Evolution of the Fetish
3. Totemism
4. Magic
5. Magical Charms
6. The Practice of Magic

INTRODUCTION

88:0.1 (967.1) THE concept of a spirit's entering into an inanimate object, an animal, or a human being, is a very ancient and honorable belief, having prevailed since the beginning of the evolution of religion. This doctrine of spirit possession is nothing more nor less than *fetishism*. The savage does not necessarily worship the fetish; he very logically worships and reverences the spirit resident therein.

88:0.2 (967.2) At first, the spirit of a fetish was believed to be the ghost of a dead man; later on, the higher spirits were supposed to reside in fetishes. And so the fetish cult eventually incorporated all of the primitive ideas of ghosts, souls, spirits, and demon possession.

1. BELIEF IN FETISHES

88:1.1 (967.3) Primitive man always wanted to make anything extraordinary into a fetish; chance therefore gave origin to many. A man is sick, something happens, and he gets well. The same thing is true of the reputation of many medicines and the chance methods of treating disease. Objects connected with dreams were likely to be

sapnais, buvo panašu, jog bus paversti fetišais. Fetišais tapo ugnikalniai, bet ne kalnai, kometos, bet ne žvaigždės. Ankstyvasis žmogus manė, jog krentančios žvaigždės ir meteoritai pažymi, jog į žemę atvyksta ypatingos apsilankančios dvasios.

Pirmieji fetišai buvo akmenukai, turėję neįprastų žymių, ir nuo to momento žmogus visą laiką ieškojo "šventų akmenų"; karoliukų vėrinys kažkada buvo šventų akmenukų rinkinys, talismanų sanauka. Daug genčių turėjo akmenis fetišus, bet nedaugelis išliko taip, kaip išliko Kaabos ir Skouno akmenys. Ugnis ir vanduo taip pat buvo tarp ankstyvųjų fetišų, o ugnies garbinimas, kartu su tikėjimu į šventą vandenį, vis dar tebeegzistuoja.

Fetišai medžiai atsirado vėliau, bet kai kuriose gentyse išlikęs gamtos garbinimas atvedė į tikėjimą į talismanus, kuriuose gyvena kokios nors rūšies gamtos dvasia. Kada fetišais tapo augalai ir vaisiai, tada juos valgyti buvo uždrausta. Obuolys buvo tarp pirmųjų, patekusių į šią kategoriją; jo niekada nevalgė Levantino tautos.

Jeigu gyvūnas ėsdavo žmogaus mėsą, tuomet jis tapdavo fetišu. Šitokiu būdu šuo tapo parsų šventuoju gyvūnu. Jeigu fetišas yra gyvūnas ir jame nuolat gyvena vėlė, tuomet fetišizmas gali turėti poveikio reinkarnacijai. Daugeliu atvejų laukiniai gyvūnams pavydėdavo; jie nesijautė pranašesni už gyvūnus ir dažnai jiems būdavo suteikiami mėgstamiausių žvėrių vardai.

Kada gyvūnai tapo fetišais, tada atsirado tabu gyvūnų fetišų mėsos valgymui. Beždžionės, dėl savo panašumo į žmogų, anksti tapo gyvūnais fetišais; vėliau buvo panašiai žiūrima į gyvates, paukščius, ir kiaules. Vienu metu fetišas buvo karvė, pienas buvo tabu, tuo tarpu išmatos buvo labai gerbiamos. Gyvatė buvo garbinama Palestinoje, ypač ją garbino finikiečiai, kurie, kartu su žydais, manė, kad ji yra blogųjų dvasių reiškėja. Net ir daugelis šiuolaikinių žmonių tiki talismanų roplių galiomis. Gyvatei buvo reiškiamas didžiulė pagarba, pradedant nuo Arabijos, einant tolyn per Indiją iki raudonųjų žmonių moki genties gyvatės šokio.

Kai kurios savaitės dienos buvo fetišai. Per amžius buvo manoma, jog penktadienis yra nesėkminga diena, o skaičius tryliką yra blogio skaičius. Sėkmingi skaitmenys trys ir septyni atėjo iš vėlesniųjų apreiškimų; keturi buvo primityviojo žmogaus pasisekimo skaitmuo, ir jis kilo anksti, atradus keturias kompasų kryptis. Buvo manoma, jog nesėkmę atneša galvijų ar kitokios nuosavybės skaičiavimas; senovės gyventojai visada priešinosi gyventojų surašymui, "žmonių suskaičiavimui."

Primityvusis žmogus lytinių santykių nepavertė netinkamu fetišu; reprodukcinė funkcija susilaukė tikrai riboto dėmesio. Laukinis buvo

converted into fetishes. Volcanoes, but not mountains, became fetishes; comets, but not stars. Early man regarded shooting stars and meteors as indicating the arrival on earth of special visiting spirits.

88:1.2 (967.4) The first fetishes were peculiarly marked pebbles, and "sacred stones" have ever since been sought by man; a string of beads was once a collection of sacred stones, a battery of charms. Many tribes had fetish stones, but few have survived as have the Kaaba and the Stone of Scone. Fire and water were also among the early fetishes, and fire worship, together with belief in holy water, still survives.

88:1.3 (967.5) Tree fetishes were a later development, but among some tribes the persistence of nature worship led to belief in charms indwelt by some sort of nature spirit. When plants and fruits became fetishes, they were taboo as food. The apple was among the first to fall into this category; it was never eaten by the Levantine peoples.

88:1.4 (967.6) If an animal ate human flesh, it became a fetish. In this way the dog came to be the sacred animal of the Parsees. If the fetish is an animal and the ghost is permanently resident therein, then fetishism may impinge on reincarnation. In many ways the savages envied the animals; they did not feel superior to them and were often named after their favorite beasts.

88:1.5 (967.7) When animals became fetishes, there ensued the taboos on eating the flesh of the fetish animal. Apes and monkeys, because of resemblance to man, early became fetish animals; later, snakes, birds, and swine were also similarly regarded. At one time the cow was a fetish, the milk being taboo while the excreta were highly esteemed. The serpent was revered in Palestine, especially by the Phoenicians, who, along with the Jews, considered it to be the mouthpiece of evil spirits. Even many moderns believe in the charm powers of reptiles. From Arabia on through India to the snake dance of the Moqui tribe of red men the serpent has been revered.

88:1.6 (968.1) Certain days of the week were fetishes. For ages Friday has been regarded as an unlucky day and the number thirteen as an evil numeral. The lucky numbers three and seven came from later revelations; four was the lucky number of primitive man and was derived from the early recognition of the four points of the compass. It was held unlucky to count cattle or other possessions; the ancients always opposed the taking of a census, "numbering the people."

88:1.7 (968.2) Primitive man did not make an undue fetish out of sex; the reproductive function received only a limited amount of attention. The savage was

natūraliai protaujantis, nebuvo nei nešvankus, nei gašlus.

Seilės buvo stiprus fetišas; apspjovus žmogų, buvo galima išvaryti velnius. Būti apspjautam vyresniojo amžiumi arba aukštesnio padėtimi reiškė aukščiausią komplimentą. Į žmogaus kūno dalis buvo žiūrima kaip į potencialius fetišus, ypač į plaukus ir nagus. Vadų rankų pirštų ilgi nagai buvo labai vertinami, ir jų apkirpimas buvo stiprus fetišas. Tikėjimas į kaukoles fetišus didele dalimi paaiškina, kodėl vėliau vyko galvų medžiojimas. Bambagyslė buvo labai vertingas fetišas; net ir šiandien į ją šitaip žiūrima Afrikoje. Žmonijos pirmasis žaislas buvo išsaugota bambagyslė. Papuošta perlais, kaip tai būdavo dažnai daroma, ji buvo pirmieji žmogaus karoliai.

Kuproti ir luoši vaikai, buvo manoma, yra fetišai; buvo tikima, kad lunatikai yra pakvairė. Primityvusis žmogus negalėjo atskirti genijaus nuo bepročio; idiotai arba būdavo primušami iki mirties, arba garbinami kaip asmenybės fetišai. Isterija vis labiau ėmė patvirtinti liaudies tikėjimą į raganavimą; epileptikai dažnai būdavo žyniai arba šamanai; girtuokliavimas buvo laikomas dvasios apsėdimo forma; kada laukinis girtaudavo, tada į savo plaukus jis įdėdavo lapą, parodydamas, kad jis už savo veiksmus neatsako. Nuodai ir svaigalai tapo fetišais; buvo manoma, kad jie yra apsėsti.

Daugelis žmonių į genijus žiūrėjo kaip į asmenybės fetišus, apsėstus gerų dvasių. Ir šitie talentingi žmonės greitai išmoko pasinaudoti apgaule ir triukais tam, kad patenkintų savo pačių egoistinius interesus. Buvo manoma, jog žmogus fetišas yra daugiau negu žmogiškoji būtybė; jis buvo dieviškas, net ir neklystantis. Tokiu būdu vadai, karaliai, žyniai, pranašai, ir bažnyčios valdovai galiausiai įgavo didžiulės galios ir naudojosi neribota valdžia.

2. FETIŠŲ EVOLIUCIJA

Buvo manoma, jog vėlės buvo linkusios apsigyventi kokuose nors objektuose, kurie joms priklausė tada, kada jos gyveno materialioje kūne. Šitas tikėjimas paaiškina daugelio šiuolaikinių relikvijų veiksmingumą. Senovės žmonės visada giliai gerbė savo valdovų kaulus, ir į šventųjų ir didvyrių griaučių palaikus daugelis vis dar tebežiūri su prietaringa keliančia baimę pagarba. Net ir šiandien, vyksta piligrimų kelionės aplankyti didžiųjų žmonių kapų.

Tikėjimas į relikvijas išsivystė iš senovės fetišų kulto. Šiuolaikinių religijų relikvijos išreiškia mėginimą laukinio fetišą racionalizuoti ir tokiu būdu jį iškelti iki oraus ir respektabilaus lygio šiuolaikinėse religinėse sistemose. Tikėjimas į

natural minded, not obscene or prurient.

88:1.8 (968.3) Saliva was a potent fetish; devils could be driven out by spitting on a person. For an elder or superior to spit on one was the highest compliment. Parts of the human body were looked upon as potential fetishes, particularly the hair and nails. The long-growing fingernails of the chiefs were highly prized, and the trimmings thereof were a powerful fetish. Belief in skull fetishes accounts for much of later-day head-hunting. The umbilical cord was a highly prized fetish; even today it is so regarded in Africa. Mankind's first toy was a preserved umbilical cord. Set with pearls, as was often done, it was man's first necklace.

88:1.9 (968.4) Hunchbacked and crippled children were regarded as fetishes; lunatics were believed to be moon-struck. Primitive man could not distinguish between genius and insanity; idiots were either beaten to death or revered as fetish personalities. Hysteria increasingly confirmed the popular belief in witchcraft; epileptics often were priests and medicine men. Drunkenness was looked upon as a form of spirit possession; when a savage went on a spree, he put a leaf in his hair for the purpose of disavowing responsibility for his acts. Poisons and intoxicants became fetishes; they were deemed to be possessed.

88:1.10 (968.5) Many people looked upon geniuses as fetish personalities possessed by a wise spirit. And these talented humans soon learned to resort to fraud and trickery for the advancement of their selfish interests. A fetish man was thought to be more than human; he was divine, even infallible. Thus did chiefs, kings, priests, prophets, and church rulers eventually wield great power and exercise unbounded authority.

2. EVOLUTION OF THE FETISH

88:2.1 (968.6) It was a supposed preference of ghosts to indwell some object which had belonged to them when alive in the flesh. This belief explains the efficacy of many modern relics. The ancients always revered the bones of their leaders, and the skeletal remains of saints and heroes are still regarded with superstitious awe by many. Even today, pilgrimages are made to the tombs of great men.

88:2.2 (968.7) Belief in relics is an outgrowth of the ancient fetish cult. The relics of modern religions represent an attempt to rationalize the fetish of the savage and thus elevate it to a place of dignity and respectability in the modern religious systems. It is

fetišus ir į magiją yra laikomas pagoniškumu, bet tariamai yra priimtina tikėti į relikvijas ir stebuklus.

Židinys—ugnies vieta—tapo daugiau ar mažiau fetišu, šventąja vieta. Šventovės ir šventyklos iš pradžių buvo vietos fetišai, nes ten buvo laidojami mirusieji. Hebrajų fetišą pirkelę Mozė iškėlė į tokią padėtį, kad joje atsirado superfetišas, tuomet egzistavusi samprata apie Dievo įstatymą. Bet izraeliečiai niekada neatsisakė būdingo tik kanaanitams tikėjimo į akmens altorių: “Ir šitas akmuo, kurį aš pastačiau kaip koloną, bus Dievo namai.” Jie iš tikrųjų tikėjo, kad jų Dievo dvasia gyvena tokiuose akmeniniuose altoriuose, kurie tikrovėje buvo fetišai.

Seniausieji atvaizdai būdavo daromi tam, kad būtų išsaugota žymiausių mirusiųjų išvaizda ir atminimas; jie iš tikrųjų buvo paminklai. Stabai buvo fetišizmo išstobulinimas. Primityvieji žmonės tikėjo, kad pašventinimo ceremonija priversdavo dvasią įeiti į atvaizdą; lygiai taip, kada tam tikri objektai būdavo palaiminami, tada jie tapdavo talismanais.

Mozė, papildydamas senovės Dalamatijos moralinio kodekso antrąjį įsakymą, pabandė tarp hebrajų suvaldyti fetišų garbinimą. Jis rūpestingai nurodė, kad jie nedarytų kokios nors rūšies tokių atvaizdų, kuriuos būtų galima pašventinti kaip fetišą. Jis aiškiai pareiškė: “Nedarykite stabų arba ko nors panašaus į tai, kas yra aukštai danguje, arba, kas yra žemėje apačioje, arba, kas yra žemės vandenyse.” Nors šitas įsakymas padarė daug, kad sutrukdytų meno vystymąsi tarp žydų, bet fetišų garbinimą jis tikrai sumažino. Bet Mozė buvo per daug išmintingas, kad senuosius fetišus mėgintų pakeisti staiga, ir dėl to jis sutiko, jog į arką, kuri tuo pačiu buvo karo altorius ir religinė šventykla kartu su įsakymų ritinėliais būtų įdedamos ir kai kurios relikvijos.

Galiausiai fetišais tapo žodžiai, ypač tokie, kurie buvo laikomi Dievo žodžiais; šitokiu būdu daugelio religijų šventosios knygos tapo fetišiniais kalėjimais, įkalinančiais žmogaus dvasinę vaizduotę. Pačios tos Mozės pastangos, nukreiptos prieš fetišus, tapo aukščiausiu fetišu; jo įsakymas vėliau buvo panaudotas tam, kad apkvailintų meną ir, kad trukdytų džiaugtis ir žavėtis tuo, kas yra gražu.

Senovėje valdžios žodis fetišas buvo baimę keliantis *dogma*, pats siaubingiausias iš visų tironų, kurie žmogų pavergia. Dogmatinis fetišas mirtingąjį žmogų atves į tai, kad jis pats save išduos aklo prisirišimo, fanatizmo, prietarų, nepakantumo, ir pačių žvėriškiausių barbariškų žiaurumų gnaužtams. Šiuolaikinė pagarba išminčiai ir tiesai yra ne kas kita, kaip nesenais išsilaisvinimas iš polinkio kurti fetišus ir kopimas į aukštesniusius galvojimo ir protavimo lygius. Kai

heathenish to believe in fetishes and magic but supposedly all right to accept relics and miracles.

88:2.3 (969.1) The hearth — fireplace — became more or less of a fetish, a sacred spot. The shrines and temples were at first fetish places because the dead were buried there. The fetish hut of the Hebrews was elevated by Moses to that place where it harbored a superfetish, the then existent concept of the law of God. But the Israelites never gave up the peculiar Canaanite belief in the stone altar: “And this stone which I have set up as a pillar shall be God’s house.” They truly believed that the spirit of their God dwelt in such stone altars, which were in reality fetishes.

88:2.4 (969.2) The earliest images were made to preserve the appearance and memory of the illustrious dead; they were really monuments. Idols were a refinement of fetishism. The primitives believed that a ceremony of consecration caused the spirit to enter the image; likewise, when certain objects were blessed, they became charms.

88:2.5 (969.3) Moses, in the addition of the second commandment to the ancient Dalamatian moral code, made an effort to control fetish worship among the Hebrews. He carefully directed that they should make no sort of image that might become consecrated as a fetish. He made it plain, “You shall not make a graven image or any likeness of anything that is in heaven above, or on the earth beneath, or in the waters of the earth.” While this commandment did much to retard art among the Jews, it did lessen fetish worship. But Moses was too wise to attempt suddenly to displace the olden fetishes, and he therefore consented to the putting of certain relics alongside the law in the combined war altar and religious shrine which was the ark.

88:2.6 (969.4) Words eventually became fetishes, more especially those which were regarded as God’s words; in this way the sacred books of many religions have become fetishistic prisons incarcerating the spiritual imagination of man. Moses’ very effort against fetishes became a supreme fetish; his commandment was later used to stultify art and to retard the enjoyment and adoration of the beautiful.

88:2.7 (969.5) In olden times the fetish word of authority was a fear-inspiring *doctrine*, the most terrible of all tyrants which enslave men. A doctrinal fetish will lead mortal man to betray himself into the clutches of bigotry, fanaticism, superstition, intolerance, and the most atrocious of barbarous cruelties. Modern respect for wisdom and truth is but the recent escape from the fetish-making tendency up to the higher levels of thinking and reasoning. Concerning the accumulated fetish writings which various religionists hold as *sacred*

dėl sukaupytų fetišų raštų, į kuriuos religininkai žiūri kaip į *šventas knygas*, tai ne tik tai tikima, jog, kas yra užrašyta toje knygoje, yra tiesa, bet taip pat tikima, jog toje knygoje yra visa tiesa. Jeigu vienoje iš tokių knygų kartais kalbama apie žemę, kad ji yra plokščia, tuomet, per daugelį kartų, šiaip jau protingi vyrai ir moterys atsisako pripažinti aiškų įrodymą, jog planeta yra apvali.

Tas paprotys, kada viena iš tokių šventų knygų atverčiama tam, kad akis galėtų atsitiktinai žvilgtelėti į pirmą pasitaikiusią pastraipą, kurios laikymasis gali nulemti svarbius gyvenimo sprendimus ar projektus, yra nei daugiau, nei mažiau kaip atviras fetišizmas. Duoti priesaiką, uždėjus ranką ant „šventos knygos“ arba prisiekti koku nors aukščiausios pagarbos objektu, yra rafinuoto fetišizmo forma.

Bet jis iš tiesų išreiškia realią evoliucinę pažangą vystantis nuo baimės, jaučiamos fetišui, kada buvo apipjaustomi laukinių vado nagai, iki nuostabaus laiškų, įstatymų, legendų, alegorijų, mitų, eilėraščių, ir kronikų rinkinio garbinimo, kas galiausiai atspindi išsijotą daugelio amžių išmintį, bent jau iki to laiko ir to įvykio, kada jie būna surenkami kaip „šventoji knyga.“

Kad žodžiai taptų fetišais, jie turėjo būti laikomi įkvepiančiais, ir kreipimasis į tariamai dieviškai įkvėptus raštus vedė tiesiai į bažnyčios *valdžios* sukūrimą, tuo tarpu pilietinių formų evoliucija vedė į valstybės *valdžios* įgyvendinimą.

3. TOTEMIZMAS

Fetišizmas perėjo per visus primityvius kultus, pradedant nuo ankstyviausiojo tikėjimo į šventus akmenis, per stabus, kanibalizmą, ir gamtos garbinimą, ir baigiant totemizmu.

Totemizmas yra visuomeninių ir religinių apeigų suderinimas. Iš pradžių buvo manoma, jog pagarba tariamos biologinės kilmės gyvūnui totemui suteikia garantiją tam, kad bus apsirūpinta maistu. Totemai vienu ir tuo pačiu metu buvo grupės ir jos narių dievo simboliai. Toks dievas buvo klando įsmejinimas. Totemizmas buvo viena iš fazių mėginant suvisuomeninti šiaip jau asmeninę religiją. Totemas galiausiai išsivystė į įvairių šiuolaikinių tautų vėliavą, arba nacionalinį simbolį.

Fetišas krepšys, šamano krepšys, buvo maišelėlis, į kurį būdavo sudedamas keliantis pagarbą asortimentas, kurį sudarydavo daiktai, pripildyti vėlių, ir senovės šamanas niekada neleidavo savo krepšiui, savo galios simboliui, paliesti žemės. Civilizuotos tautos dvidešimtajame amžiuje žiūri, kad jų vėliavos, nacionalinės sąmonės emblemos, lygiai taip

books, it is not only believed that what is in the book is true, but also that every truth is contained in the book. If one of these sacred books happens to speak of the earth as being flat, then, for long generations, otherwise sane men and women will refuse to accept positive evidence that the planet is round.

88:2.8 (969.6) The practice of opening one of these sacred books to let the eye chance upon a passage, the following of which may determine important life decisions or projects, is nothing more nor less than arrant fetishism. To take an oath on a “holy book” or to swear by some object of supreme veneration is a form of refined fetishism.

88:2.9 (969.7) But it does represent real evolutionary progress to advance from the fetish fear of a savage chief's fingernail trimmings to the adoration of a superb collection of letters, laws, legends, allegories, myths, poems, and chronicles which, after all, reflect the winnowed moral wisdom of many centuries, at least up to the time and event of their being assembled as a “sacred book.”

88:2.10 (970.1) To become fetishes, words had to be considered inspired, and the invocation of supposed divinely inspired writings led directly to the establishment of the *authority* of the church, while the evolution of civil forms led to the fruition of the *authority* of the state.

3. TOTEMISM

88:3.1 (970.2) Fetishism ran through all the primitive cults from the earliest belief in sacred stones, through idolatry, cannibalism, and nature worship, to totemism.

88:3.2 (970.3) Totemism is a combination of social and religious observances. Originally it was thought that respect for the totem animal of supposed biologic origin insured the food supply. Totems were at one and the same time symbols of the group and their god. Such a god was the clan personified. Totemism was one phase of the attempted socialization of otherwise personal religion. The totem eventually evolved into the flag, or national symbol, of the various modern peoples.

88:3.3 (970.4) A fetish bag, a medicine bag, was a pouch containing a reputable assortment of ghost-impregnated articles, and the medicine man of old never allowed his bag, the symbol of his power, to touch the ground. Civilized peoples in the twentieth century see to it that their flags, emblems of national consciousness, likewise never touch the ground.

niekada neliestų žemės.

Į žynių ir karalių ženklus galiausiai buvo pradėta žiūrėti kaip į fetišus, ir aukščiausio statuso fetišas perėjo per daugelį vystymosi etapų nuo klanų iki genčių, nuo suzereniteto iki suvereniteto, nuo totemų iki vėliavų. Fetišai karaliai valdė “dieviškąja teise,” ir kilo daug kitų valdymo formų. Žmonės taip pat padarė fetišą iš demokratijos, paprastų žmogaus idėjų, kada jos kolektyviai yra pavadinamos “visuomenės nuomone,” egzaltavimo ir garbinimo. Vieno žmogaus nuomonė, kada paimama atskirai, nelaikoma, jog būtų daug ko verta, tačiau, kada daug žmonių kolektyviai veikia kaip demokratija, tada šitas pats vidutinybės sprendimas yra laikomas teisingumo arbitru ir teismo standartu.

4. MAGIJA

Civilizuotas žmogus ima energingai spręsti realios aplinkos problemas mokslo pagalba; laukinis žmogus iliuzinės vėlių aplinkos realias problemas mėgino spręsti magijos pagalba. Magija buvo tas metodas, kuriuo būdavo manipuliuojama aplinka tariamų dvasių, kurių intrigomis būdavo be pabaigos aiškinama tai, kas nepaaiškinama; tai buvo menas, kaip panaudojant fetišus arba kitas ir galingesnes dvasias pasiekti, jog dvasia bendradarbiautų savanoriškai, o nenorinčią dvasią priversti, kad ji pagalbą suteiktų.

Magijos, raganavimo, ir burtininkavimo tikslas buvo dvigubas:

1. Išpranašauti ateitį.
2. Palankiai paveikti aplinką.

Mokslo siekiai yra tapatūs magijos siekiams. Žmonija iš magijos į mokslą vystosi ne apmąstymų ir samprotavimų dėka, bet vietoje šito ji vystosi ilgo patyrimo dėka, palaipsniui ir skausmingai. Žmogus palaipsniui atsiremia į tiesą, pradėdamas nuo suklydimo, vystydamasis suklydime, ir galiausiai pasiekdamas tiesos slenkstį. Tikrai atėjęs moksliniam metodui jis tikrai pažvelgė į priekį. Bet primityvusis žmogus turėjo eksperimentuoti arba žūti.

Ankstyvųjų prietarų pakerėjimas buvo vėlesniojo mokslinio žingeidumo motina. Šitie primityvieji prietarai turėjo vis augantį dinamišką jausmą—baimę plius žingeidumą; senovės magija buvo vis didėjanti varomoji galia. Šitie prietarai buvo atsirandantis žmogaus troškimas sužinoti ir valdyti planetos aplinką.

Magija laukinį pavergė taip stipriai, nes natūralios mirties sampratos jis negalėjo suvokti. Vėlesnė idėja apie pirminę nuodėmę didele dalimi padėjo susilpninti magijos įtaką rasei tuo, kad ji

88:3.4 (970.5) The insignia of priestly and kingly office were eventually regarded as fetishes, and the fetish of the state supreme has passed through many stages of development, from clans to tribes, from suzerainty to sovereignty, from totems to flags. Fetish kings have ruled by “divine right,” and many other forms of government have obtained. Men have also made a fetish of democracy, the exaltation and adoration of the common man’s ideas when collectively called “public opinion.” One man’s opinion, when taken by itself, is not regarded as worth much, but when many men are collectively functioning as a democracy, this same mediocre judgment is held to be the arbiter of justice and the standard of righteousness.

4. MAGIC

88:4.1 (970.6) Civilized man attacks the problems of a real environment through his science; savage man attempted to solve the real problems of an illusory ghost environment by magic. Magic was the technique of manipulating the conjectured spirit environment whose machinations endlessly explained the inexplicable; it was the art of obtaining voluntary spirit co-operation and of coercing involuntary spirit aid through the use of fetishes or other and more powerful spirits.

88:4.2 (970.7) The object of magic, sorcery, and necromancy was twofold:

- 88:4.3 (970.8) 1. To secure insight into the future.
- 88:4.4 (970.9) 2. Favorably to influence environment.

88:4.5 (970.10) The objects of science are identical with those of magic. Mankind is progressing from magic to science, not by meditation and reason, but rather through long experience, gradually and painfully. Man is gradually backing into the truth, beginning in error, progressing in error, and finally attaining the threshold of truth. Only with the arrival of the scientific method has he faced forward. But primitive man had to experiment or perish.

88:4.6 (970.11) The fascination of early superstition was the mother of the later scientific curiosity. There was progressive dynamic emotion — fear plus curiosity — in these primitive superstitions; there was progressive driving power in the olden magic. These superstitions represented the emergence of the human desire to know and to control planetary environment.

88:4.7 (971.1) Magic gained such a strong hold upon the savage because he could not grasp the concept of natural death. The later idea of original sin helped much to weaken the grip of magic on

paiškinio natūralią mirtį. Vienu metu buvo visiškai įprasta nužudyti dešimt nekaltų asmenų už jų tariamą atsakomybę dėl vienos natūralios mirties. Tai yra viena priežastis, kodėl senovės tautų gyventojų skaičius nedidėjo sparčiau, ir tai tebėra tiesa kalbant apie kai kurias Afrikos gentis. Apkaltintas asmuo paprastai prisipažindavo, jog yra kaltas, net ir tada, kada tai jam reikšdavo mirtį.

Laukiniui magija yra natūrali. Jis tiki, kad priešą iš tiesų galima sunaikinti buriant su jo plaukų kuokšteliais ar nagų nuopjovomis. Mirtis nuo gyvačių įkandimų būdavo priskiriama burtininko magijai. Su magija kovoti yra sunku dėl to fakto, jog mirti galima iš baimės. Primityviosios tautos magijos taip bijojo, kad iš tiesų iš baimės būdavo mirštama, o tokių pasekmių užtekdavo tam, jog šitas klaidingas tikėjimas būtų sustiprintas. Nepasisekimo atveju visada būdavo koks nors patikimas paaiškinimas; nepavykusi magija pasitaisydavo didesnės magijos pagalba.

5. MAGIŠKI TALISMANAI

Kadangi bet kas, kas yra susijęs su kūnu, galėjo tapti fetišu, tai ankstyviausioji magija reikalo turėjo su plaukais ir nagais. Tas slaptumas atliekant gamtinius reikalus kilo iš baimės, jog priešas gali užvaldyti kažką, kas išėjo iš kūno, ir tą panaudoti pakenkiančioje magijoje; dėl to visos išmatos iš kūno būdavo rūpestingai užkasamos. Būdavo susilaikoma nuo viešo nusispjovimo, kadangi bijota, jog seiles bus galima panaudoti kenkiančioje magijoje; nusispjovimas visada būdavo uždengiamas. Net maisto likučiai, drabužiai, ir papuošalai galėjo tapti magijos instrumentais. Laukinis ant stalo niekada nepalikdavo jokių savo valgio likučių. Ir visa tai būdavo daroma iš baimės, kad jo priešai šiais daiktais gali pasinaudoti magiškose apeigose, o ne dėl to, jog būtų suvokiama tokio papročio kokia nors higieninė svarba.

Magiški talismanai būdavo daromi iš įvairiausių daiktų: žmogaus kūno, tigro nagų, krokodilo dantų, nuodingų augalų sėklų, gyvatės nuodų, ir žmogaus plaukų. Labai didelės magiškos jėgos turėjo mirusiojo kaulai. Magijoje galėjo būti panaudojamos net dulkės nuo kojų atspaudų. Senovės žmonės buvo giliai įtikėję į meilės talismanus. Kraujas ir kitos kūniškos sekrecijos formos galėjo užtikrinti magišką meilės poveikį.

Buvo manoma, jog magijoje yra veiksmingi atvaizdai. Buvo daromi atvaizdai, ir kada su jais buvo elgiamasi gerai arba blogai, tada buvo tikima, kad lygiai toks pat poveikis yra padaromas ir realiam asmeniui. Prietaringas žmogus pirktamas pakramtydavo gabalėlį kieto medžio tam, kad suminkštintų pardavėjo širdį.

the race in that it accounted for natural death. It was at one time not at all uncommon for ten innocent persons to be put to death because of supposed responsibility for one natural death. This is one reason why ancient peoples did not increase faster, and it is still true of some African tribes. The accused individual usually confessed guilt, even when facing death.

88:4.8 (971.2) Magic is natural to a savage. He believes that an enemy can actually be killed by practicing sorcery on his shingled hair or fingernail trimmings. The fatality of snake bites was attributed to the magic of the sorcerer. The difficulty in combating magic arises from the fact that fear can kill. Primitive peoples so feared magic that it did actually kill, and such results were sufficient to substantiate this erroneous belief. In case of failure there was always some plausible explanation; the cure for defective magic was more magic.

5. MAGICAL CHARMS

88:5.1 (971.3) Since anything connected with the body could become a fetish, the earliest magic had to do with hair and nails. Secrecy attendant upon body elimination grew up out of fear that an enemy might get possession of something derived from the body and employ it in detrimental magic; all excreta of the body were therefore carefully buried. Public spitting was refrained from because of the fear that saliva would be used in deleterious magic; spittle was always covered. Even food remnants, clothing, and ornaments could become instruments of magic. The savage never left any remnants of his meal on the table. And all this was done through fear that one's enemies might use these things in magical rites, not from any appreciation of the hygienic value of such practices.

88:5.2 (971.4) Magical charms were concocted from a great variety of things: human flesh, tiger claws, crocodile teeth, poison plant seeds, snake venom, and human hair. The bones of the dead were very magical. Even the dust from footprints could be used in magic. The ancients were great believers in love charms. Blood and other forms of bodily secretions were able to insure the magic influence of love.

88:5.3 (971.5) Images were supposed to be effective in magic. Effigies were made, and when treated ill or well, the same effects were believed to rest upon the real person. When making purchases, superstitious persons would chew a bit of hard wood in order to soften the heart of the seller.

Juodos karvės pienas buvo labai magiškas; taip pat labai magiškos buvo juodos katės. Valdžios lazda ar skeptras buvo magiški, kartu su būgnais, varpais, ir mazgais. Visi senovės objektai buvo magiški talismanai. Į naujos aukštesnės civilizacijos papročius buvo žiūrima nepalankiai dėl jų tariamai blogos magiškos prigimties. Ilgą laiką taip buvo žiūrima į rašymą, spausdinimą, ir paveikslus.

Primityvusis žmogus tikėjo, kad vardams, ypač dievų vardams, turi būti rodoma pagarba. Vardas buvo laikomas esybe, faktoriumi, kuris yra atskirtas nuo fizinės asmenybės; jam buvo reiškiamas vienoda pagarba kaip ir sielai ir šešėliui. Vardai būdavo užstatomi už paskolas; žmogus negalėdavo naudotis savo vardu tol, kol jo neišpirkdavo sugrąžinęs gautą paskolą. Dabartinėmis dienomis kiekvienas savo vardą pasirašo ant skolos dokumento. Magijoje individo vardas netrukus tapo svarbus. Laukinis turėjo du vardus; svarbus vardas buvo laikomas perdaug šventu, kad būtų vartojamas įprastinėmis progomis; todėl atsirado antrasis arba kasdienis vardas—pravardė. Jis niekada nepasakydavo savo tikrojo vardo svetimiesiems. Bet koks neįprastos prigimties patyrimas jį versdavo savo vardą pakeisti; kartais tas buvo daroma stengiantis išgydyti ligą arba sustabdyti nesėkmes. Laukinis galėjo sau gauti naują vardą, nusipirkdamas jį iš genties vado; žmonės vis dar tebeinvestuoja į titulus ir laipsnius. Bet pačiose primityviausiose gentyse, tokiose, kaip Afrikos bušmenai, individualių vardų nėra.

6. MAGIJOS PRAKTIKA

Magija būdavo praktikuojama naudojantis burtų lazdele, “kerėjimo” ritualu, ir užkalbėjimais, o atliekantysis ritualą paprastai dirbdavo neapsirengęs. Tarp primityviųjų magų buvo daugiau moterų negu vyrų. Magijoje “kerėjimas” reiškia paslaptį, ne gydymą. Laukinis niekada savęs negydė; jis niekada nenaudojo vaistų, išskyrus tuomet, kada patardavo magijos specialistai. Ir dvidešimtojo amžiaus šamanai yra tipiškai senovės magai.

Magija turėjo tiek viešą, tiek privatų aspektą. Magija, kurią atlikdavo burtininkas, šamanas, arba žynys, turėjo būti visos genties gerovei. Raganos, užkalbėtojai, ir kerėtojai užsiiminėdavo privačia magija, asmenine ir savanaudiška magija, kuri būdavo panaudojama kaip priverstinis metodas, kuris užtraukia blogį priešiui. Samprata apie dualistinį spiritizmą, apie geras ir blogas dvasias, pagimdė vėlesnius tikėjimus į baltąją ir juodąją magiją. Ir religijai vystantis, magijos terminas buvo taikomas tokiam dvasių veikimui, kuris buvo už individo kulto ribų, ir taip pat ji buvo siejama su senesniaisiais tikėjimais į vėles.

88:5.4 (971.6) The milk of a black cow was highly magical; so also were black cats. The staff or wand was magical, along with drums, bells, and knots. All ancient objects were magical charms. The practices of a new or higher civilization were looked upon with disfavor because of their supposedly evil magical nature. Writing, printing, and pictures were long so regarded.

88:5.5 (971.7) Primitive man believed that names must be treated with respect, especially names of the gods. The name was regarded as an entity, an influence distinct from the physical personality; it was esteemed equally with the soul and the shadow. Names were pawned for loans; a man could not use his name until it had been redeemed by payment of the loan. Nowadays one signs his name to a note. An individual's name soon became important in magic. The savage had two names; the important one was regarded as too sacred to use on ordinary occasions, hence the second or everyday name — a nickname. He never told his real name to strangers. Any experience of an unusual nature caused him to change his name; sometimes it was in an effort to cure disease or to stop bad luck. The savage could get a new name by buying it from the tribal chief; men still invest in titles and degrees. But among the most primitive tribes, such as the African Bushmen, individual names do not exist.

6. THE PRACTICE OF MAGIC

88:6.1 (972.1) Magic was practiced through the use of wands, “medicine” ritual, and incantations, and it was customary for the practitioner to work unclothed. Women outnumbered the men among primitive magicians. In magic, “medicine” means mystery, not treatment. The savage never doctored himself; he never used medicines except on the advice of the specialists in magic. And the voodoo doctors of the twentieth century are typical of the magicians of old.

88:6.2 (972.2) There was both a public and a private phase to magic. That performed by the medicine man, shaman, or priest was supposed to be for the good of the whole tribe. Witches, sorcerers, and wizards dispensed private magic, personal and selfish magic which was employed as a coercive method of bringing evil on one's enemies. The concept of dual spiritism, good and bad spirits, gave rise to the later beliefs in white and black magic. And as religion evolved, magic was the term applied to spirit operations outside one's own cult, and it also referred to older ghost beliefs.

Žodžių kombinacijos, šūksnių ir užkalbėjimų ritualai, buvo labai magiški. Kai kurie užkalbėjimai galiausiai išsivystė į maldas. Netrukus, buvo imta praktuoti imituojančiąją magiją; maldos ėmė virsti į vaidinimą; magiški šokiai buvo ne kas kita, kaip dramatinės maldos. Palaipsniui magiją pakeitė malda kaip aukojimo ritualo dalis.

Gestas, būdamas senesnis už šneką, buvo šventesnis ir magiškesnis, o pamėgdžiojimas buvo tikima, jog turi stiprią magiškąją galią. Raudonieji žmonės dažnai šokdavo bizono šokį, kurio metu vienas iš šokančiųjų vaidindavo bizoną, ir jo sugavimas garantuodavo besiantinančios medžioklės sėkmę. Gegužės Pirmosios lytinis šventimas buvo tiesiog pamėgdžiojanti magija, daranti užuominą į augalinio pasaulio lytines aistras. Lėlę kaip magišką talismaną iš pradžių naudojo nevaisinga žmona.

Magija buvo evoliucinio religijos medžio šalutinė šaka, kuri galiausiai davė mokslinio amžiaus vaisių. Tikėjimas į astrologiją atvedė į astronomijos išsivystymą; tikėjimas į filosofo akmenį atvedė į metalų įsisavinimą, tuo tarpu tikėjimas į magiškus skaičius sukūrė matematikos mokslą.

Tačiau toks pasaulis, kuriame yra tokia gausa talismanų, didele dalimi sunaikino bet kokią asmeninę ambiciją ir iniciatyvą. Į papildomo darbo arba uolumo vaisius buvo žiūrima kaip į magiškus. Jeigu vieno žmogaus lauke grūdų užderėdavo daugiau negu pas jo kaimyną, tai jį galėdavo pakviesti pas vadą ir apkaltinti perviliojus šituos papildomus grūdus iš tingaus kaimyno lauko. Iš tikrųjų, barbariškumo laikais buvo pavojinga žinoti labai daug; visada buvo galimybė būti nubaustam mirtimi kaip juodajam magui.

Palaipsniui mokslas iš gyvenimo šalina azartinio lošimo elementą. Bet jeigu šiuolaikiniai švietimo metodai kartais sužlugtų, tada beveik nedelsiant būtų sugrįžtama į primityvius tikėjimus į magiją. Šitie prietariai vis dar tebėra daugelio vadinamųjų civilizuotų žmonių protuose. Kalba turi daugybę sustabarėjimų, kurie įrodo, kad žmogiškoji rasė ilgą laiką buvo nugrimzdusi į magiškus prietarus, tokie žodžiai yra užkerėtas, po nelaiminga žvaigžde, apsėdimas, įkvėpimas, išleisti dvasią, išradingumas, perkūno trenktas, ir apstulbintas. Ir išmintingos žmogiškosios būtybės vis dar tiki geru atsitiktinumu, bloga akimi, ir astrologija.

Senovės magija buvo šiuolaikinio mokslo kokonas, savo laiku be jos nebuvo galima apsieiti, bet dabar ji daugiau nebėra naudinga. Ir tokiu būdu nemokšiški prietarų iliuzijos kėlė nerimą primityvių žmonių protui tol, kol galėjo atsirasti mokslo sąvokos. Šiandien, Urantija yra šitos intelektualios evoliucijos prieblandos zonoje. Viena pasaulio pusė su didžiuliu entuziazmu siekia tiesos šviesos

88:6.3 (972.3) Word combinations, the ritual of chants and incantations, were highly magical. Some early incantations finally evolved into prayers. Presently, imitative magic was practiced; prayers were acted out; magical dances were nothing but dramatic prayers. Prayer gradually displaced magic as the associate of sacrifice.

88:6.4 (972.4) Gesture, being older than speech, was the more holy and magical, and mimicry was believed to have strong magical power. The red men often staged a buffalo dance in which one of their number would play the part of a buffalo and, in being caught, would insure the success of the impending hunt. The sex festivities of May Day were simply imitative magic, a suggestive appeal to the sex passions of the plant world. The doll was first employed as a magic talisman by the barren wife.

88:6.5 (972.5) Magic was the branch off the evolutionary religious tree which eventually bore the fruit of a scientific age. Belief in astrology led to the development of astronomy; belief in a philosopher's stone led to the mastery of metals, while belief in magic numbers founded the science of mathematics.

88:6.6 (972.6) But a world so filled with charms did much to destroy all personal ambition and initiative. The fruits of extra labor or of diligence were looked upon as magical. If a man had more grain in his field than his neighbor, he might be haled before the chief and charged with enticing this extra grain from the indolent neighbor's field. Indeed, in the days of barbarism it was dangerous to know very much; there was always the chance of being executed as a black artist.

88:6.7 (972.7) Gradually science is removing the gambling element from life. But if modern methods of education should fail, there would be an almost immediate reversion to the primitive beliefs in magic. These superstitions still linger in the minds of many so-called civilized people. Language contains many fossils which testify that the race has long been steeped in magical superstition, such words as spellbound, ill-starred, possessions, inspiration, spirit away, ingenuity, entrancing, thunderstruck, and astonished. And intelligent human beings still believe in good luck, the evil eye, and astrology.

88:6.8 (973.1) Ancient magic was the cocoon of modern science, indispensable in its time but now no longer useful. And so the phantasms of ignorant superstition agitated the primitive minds of men until the concepts of science could be born. Today, Urantia is in the twilight zone of this intellectual evolution. One half the world is grasping eagerly for the light of truth and the facts

ir mokslinių atradimų faktų, tuo tarpu kita pusė yra nugrimzdusi į senųjų prietarų ir vos užmaskuotos magijos glėbį.

[Pateikta Nebadono Spindinčiosios Vakaro Žvaigždės.]

of scientific discovery, while the other half languishes in the arms of ancient superstition and but thinly disguised magic.

^{88:6.9 (973.2)} [Presented by a Brilliant Evening Star of Nebadon.]

89 Dokumentas. Nuodėmė, auka, ir atpirkimas

⇐ 088

URANTIJOS KNYGA

090 ⇐

III DALIS. URANTIJOS ISTORIJA

89 DOKUMENTAS. NUODĖMĖ, AUKA, IR ATPIRKIMAS

Skyrius

ĮVADAS

1. Tabu
2. Nuodėmės samprata
3. Atsizadėjimas ir nusizėminimas
4. Aukos kilmė
5. Paaukojimai ir kanibalizmas
6. Žmonių aukojimo evoliucija
7. Žmonių aukojimo modifikavimas
8. Išpirkimas ir susitarimas
9. Aukojimai ir sakramentai
10. Nuodėmės atleidimas

PAPER 89

SIN, SACRIFICE, AND ATONEMENT

SECTIONS

Introduction

1. The Taboo
2. The Concept of Sin
3. Renunciation and Humiliation
4. Origins of Sacrifice
5. Sacrifices and Cannibalism
6. Evolution of Human Sacrifice
7. Modifications of Human Sacrifice
8. Redemption and Covenants
9. Sacrifices and Sacraments
10. Forgiveness of Sin

ĮVADAS

PRIMITYVUSIS žmogus save laikė skolingų dvasioms, tokiu, kuriam yra reikalingas nuodėmės atpirkimas. Taip, kaip į tą žvelgė laukiniai, tai tos dvasios tikrai būtų galėjusios jiems užtraukti daug daugiau nesėkmių. Laikui einant, šita samprata išsivystė į nuodėmės ir išgelbėjimo doktriną. Į sielą buvo žiūrima kaip ateinančią į pasaulį esant pražangai—pirminei nuodėmei. Siela turi būti išpirkta iš nuodėmės; turi būti parūpintas atpirkimo ožys. Galvų medžiotojas, šalia to, jog praktikavo kaukolės garbinimo kultą, vietoje savo paties gyvybės galėjo pateikti pakaitalą, atpirkimo žmogų.

Laukinį anksti užvaldė mintis, jog dvasios patiria aukščiausią pasitenkinimą tada, kada mato žmogaus vargą, kančią, ir pažeminimą. Iš pradžių, žmogus nerimavo dėl veikimo nuodėmių, bet vėliau jį ėmė jaudinti neveikimo nuodėmės. Ir visa vėlyvesnioji aukojimo sistema formavosi aplink šitas dvi idėjas. Šitas naujas ritualas buvo susijęs su tuo, kad būtų laikomasi nuraminančiojo aukojimo ceremonijų. Primityvusis žmogus tikėjo,

INTRODUCTION

89:0.1 (974.1) PRIMITIVE man regarded himself as being in debt to the spirits, as standing in need of redemption. As the savages looked at it, in justice the spirits might have visited much more bad luck upon them. As time passed, this concept developed into the doctrine of sin and salvation. The soul was looked upon as coming into the world under forfeit — original sin. The soul must be ransomed; a scapegoat must be provided. The head-hunter, in addition to practicing the cult of skull worship, was able to provide a substitute for his own life, a scapeman.

89:0.2 (974.2) The savage was early possessed with the notion that spirits derive supreme satisfaction from the sight of human misery, suffering, and humiliation. At first, man was only concerned with sins of commission, but later he became exercised over sins of omission. And the whole subsequent sacrificial system grew up around these two ideas. This new ritual had to do with the observance of the propitiation ceremonies of

kad tam, jog būtų pasiektas dievų palankumas, privalu padaryti kažką ypatingo; tiksliai išsivysčiusi civilizacija pripažįsta tokį Dievą, kuris visą laiką yra ramus ir geranoriškas. Nuraminimas buvo apsidraudimas nuo nesėkmės, kuri gali tuoj pat atsitikti, o ne investavimas į ateities palaimą. Ir išvengimo, išvairymo, prievartos, ir ramino ritualai visi susilieja vienas su kitu.

1. TABU

Laikydamasis tabu žmogus stengėsi išsisukti nuo nesėkmės, ko nors vengdamas, jis stengėsi neįžeisti dvasių vėlių. Tabu iš pradžių buvo nereliginiai, bet jie anksti įgavo vėlių ar dvasių pritarimą, ir, kada buvo šitaip sustiprinti, tada jie tapo įstatymdaviais ir institucijų kūrėjais. Tabu yra ritualinių normų šaltinis ir primityvios savikontrolės protėvis. Jie buvo ankstyviausioji visuomeninio reguliavimo forma ir ilgą laiką vienintelė reguliavimo forma; jie vis dar tebėra visuomeninės reguliuojančios struktūros pagrindinis vienetasis.

Pagarba, kurią laukinio prote žadino šitie draudimai, tiksliai prilygo jo baimei toms jėgoms, kurios turėjo priversti vykdyti šituos draudimus. Tabu iš pradžių kilo dėl atsitiktinio patyrimo, susijusio su nepasisekimu; vėliau juos pasiūlė vadai ir šamanai—žmonės fetišai, kuriems, buvo manoma, vadovauja dvasių vėlės, net koks nors dievas. Primityviojo žmogaus prote baimė dėl dvasios keršto ateityje yra tokia didelė, jog kartais, kada būna pažeidęs tabu, jis miršta iš baimės, ir dėl tokio dramatiško epizodo tabu dar labiau sustiprina savo poveikį išlikusiųjų protui.

Tarp ankstyviausių draudimų buvo apribojimai pasisavinti moteris ir kitokią nuosavybę. Religijai imant vaidinti svarbesnį vaidmenį tabu evoliucijoje, į uždraustą daiktą buvo žiūrima kaip į nešvarų, vėliau, kaip į nešventą. Hebrajų raštuose yra gausu paminėjimų apie švarius ir nešvarius, šventus ir nešventus daiktus, bet jų tikėjimai į šitokius dalykus buvo nepalyginamai daug mažiau gremėzdžiški ir ne taip išplėsti, kaip daugelio kitų tautų tikėjimai.

Dalamatijos ir Edeno septyni įsakymai, o taip pat ir hebrajų dešimt įsakymų buvo konkretūs tabu, visi jie buvo išreikšti tokia pačia neigiama forma, kokia buvo išreikšti ir patys senoviškiausi draudimai. Bet šitie naujesnieji kodeksai buvo iš tikrųjų išlaisvinantys tuo, kad jie pakeitė tūkstančius anksčiau egzistavusių tabu. Ir dar daugiau negu tai, šitie vėlesnieji įsakymai už paklusnumą aiškiai kažką žadėjo.

Ankstyvieji tabu maistui kilo iš fetišizmo ir totemizmo. Kiaulė buvo šventa finikiečiams, karvė buvo šventa indusams. Egiptiečių tabu kiaulienai išsaugojo hebrajų ir islamo tikėjimai. Vienas iš

sacrifice. Primitive man believed that something special must be done to win the favor of the gods; only advanced civilization recognizes a consistently even-tempered and benevolent God. Propitiation was insurance against immediate ill luck rather than investment in future bliss. And the rituals of avoidance, exorcism, coercion, and propitiation all merge into one another.

1. THE TABOO

89:1.1 (974.3) Observance of a taboo was man's effort to dodge ill luck, to keep from offending the spirit ghosts by the avoidance of something. The taboos were at first nonreligious, but they early acquired ghost or spirit sanction, and when thus reinforced, they became lawmakers and institution builders. The taboo is the source of ceremonial standards and the ancestor of primitive self-control. It was the earliest form of societal regulation and for a long time the only one; it is still a basic unit of the social regulative structure.

89:1.2 (974.4) The respect which these prohibitions commanded in the mind of the savage exactly equaled his fear of the powers who were supposed to enforce them. Taboos first arose because of chance experience with ill luck; later they were proposed by chiefs and shamans — fetish men who were thought to be directed by a spirit ghost, even by a god. The fear of spirit retribution is so great in the mind of a primitive that he sometimes dies of fright when he has violated a taboo, and this dramatic episode enormously strengthens the hold of the taboo on the minds of the survivors.

89:1.3 (974.5) Among the earliest prohibitions were restrictions on the appropriation of women and other property. As religion began to play a larger part in the evolution of the taboo, the article resting under ban was regarded as unclean, subsequently as unholy. The records of the Hebrews are full of the mention of things clean and unclean, holy and unholy, but their beliefs along these lines were far less cumbersome and extensive than were those of many other peoples.

89:1.4 (975.1) The seven commandments of Dalamatia and Eden, as well as the ten injunctions of the Hebrews, were definite taboos, all expressed in the same negative form as were the most ancient prohibitions. But these newer codes were truly emancipating in that they took the place of thousands of pre-existent taboos. And more than this, these later commandments definitely promised something in return for obedience.

89:1.5 (975.2) The early food taboos originated in fetishism and totemism. The swine was sacred to the Phoenicians, the cow to the Hindus. The Egyptian taboo on pork has been perpetuated by

tabu maistui variantų buvo tikėjimas, kad, jeigu nėščia moteris taip daug galvos apie kokį nors maistą, tai jos vaikas, kada gims, bus to maisto atspindys. Tokie valgiai šiam vaikui būtų tabu.

Greitai tabu tapo valgymo maniera, ir tokiu būdu atsirado senovinis ir šiuolaikinis etiketas prie stalo. Kastų sistemos ir visuomeniniai sluoksniai yra senųjų draudimų liekanos. Tabu buvo labai veiksmingi visuomenei formuojantis, bet jie buvo siaubingai varginantys; negatyvi-draudžianti sistema išsaugojo ne tik naudingus ir konstruktyvius reguliavimus, bet taip pat ir atgyvenusius, pasenusius, ir nenaudingus tabu.

Tačiau jokia civilizuota visuomenė, galinti kritikuoti primityvų žmogų, nebūtų atsiradusi, jeigu nebūtų buvę šitų toli siekusių ir įvairiapusių tabu, ir šitie tabu niekada nebūtų išsilaikę, jeigu jų nebūtų parėmusi primityvioji religija. Žmogaus evoliucijoje daugelis esminių faktorių pareikalavo labai brangios kainos, pareikalavo didžiausių pastangų, pasiaukojimo, ir savęs atsižadėjimo, bet šitie savikontrolės pasiekimai buvo tikrieji kopėčių laipteliai, kuriais žmogus lipo civilizacijos kylančiomis kopėčiomis.

2. NUODEMĖS SAMPRATA

Atsitiktinumo baimė ir siaubas dėl nesėkmės tiesiogine prasme žmogų vertė išgalvoti primityviąją religiją kaip tariamą apsidraudimą nuo tokių nelaimių. Nuo magijos ir vėlių, per dvasias ir fetišus religija vystėsi į tabu. Kiekviena primityvi gentis turėjo savo medį su uždraustu vaisiumi, tiesiogine prasme obuoliu, bet perkeltine prasme medį sudarė tūkstantis šakų, gausiai apkibusių įvairių rūšių tabu. Ir tas uždraustas medis visada sakė: "Nedaryk."

Laukinio protui išsivysčius iki tokio lygio, kada jis įsivaizdavo tiek geras, tiek blogas dvasias, ir kada tabu sulaukė rimtos paramos iš besivystančios religijos, tada arena buvo parengta tam, kad atsirastų nauja *nuodėmės* samprata. Pasaulyje nuodėmės idėja buvo visuotinai įtvirtinta dar iki to meto, kada ją pateikė apreiškta religija. Būtent tikrai nuodėmės sampratos dėka primityviam protui natūrali mirtis tapo logiška. Nuodėmė buvo tabu sulaužymas, o mirtis buvo bausmė už nuodėmę.

Nuodėmė buvo ritualinė, o ne racionali; veiksmas, o ne mintis. Ir visą šitokią sampratą apie nuodėmę skatino senieji pasakojimai apie Dilmuną ir apie mažojo rojaus žemėje dienas. Pasakojimas apie Adomą ir Edeno Sodą taip pat suteikė pagrindo svajonei apie kažkada buvusį rasių aušroje "auksinį amžių." Ir visa tai patvirtino tas idėjas, kurios vėliau buvo išreikštos tikėjime, jog žmogus buvo ypatingai sutvertas, jog savo

the Hebraic and Islamic faiths. A variant of the food taboo was the belief that a pregnant woman could think so much about a certain food that the child, when born, would be the echo of that food. Such viands would be taboo to the child.

89:1.6 (975.3) Methods of eating soon became taboo, and so originated ancient and modern table etiquette. Caste systems and social levels are vestigial remnants of olden prohibitions. The taboos were highly effective in organizing society, but they were terribly burdensome; the negative-ban system not only maintained useful and constructive regulations but also obsolete, outworn, and useless taboos.

89:1.7 (975.4) There would, however, be no civilized society to sit in criticism upon primitive man except for these far-flung and multifarious taboos, and the taboo would never have endured but for the upholding sanctions of primitive religion. Many of the essential factors in man's evolution have been highly expensive, have cost vast treasure in effort, sacrifice, and self-denial, but these achievements of self-control were the real rungs on which man climbed civilization's ascending ladder.

2. THE CONCEPT OF SIN

89:2.1 (975.5) The fear of chance and the dread of bad luck literally drove man into the invention of primitive religion as supposed insurance against these calamities. From magic and ghosts, religion evolved through spirits and fetishes to taboos. Every primitive tribe had its tree of forbidden fruit, literally the apple but figuratively consisting of a thousand branches hanging heavy with all sorts of taboos. And the forbidden tree always said, "Thou shalt not."

89:2.2 (975.6) As the savage mind evolved to that point where it envisaged both good and bad spirits, and when the taboo received the solemn sanction of evolving religion, the stage was all set for the appearance of the new conception of *sin*. The idea of sin was universally established in the world before revealed religion ever made its entry. It was only by the concept of sin that natural death became logical to the primitive mind. Sin was the transgression of taboo, and death was the penalty of sin.

89:2.3 (975.7) Sin was ritual, not rational; an act, not a thought. And this entire concept of sin was fostered by the lingering traditions of Dilmun and the days of a little paradise on earth. The tradition of Adam and the Garden of Eden also lent substance to the dream of a onetime "golden age" of the dawn of the races. And all this confirmed the ideas later expressed in the belief that man had his origin in a special creation, that he started his

karjerą jis pradėjo būdamas tobulas, ir, jog tabu sulaužymas—nuodėmė—nutrenkė jį žemyn, į savo vėlesnę apgailėtiną padėtį.

Tabu nuolatinis pažeidinėjimas tapo yda; pirminis įstatymas ydą pavertė nusikaltimu; religija ją padarė nuodėme. Ankstyvosiose gentyse tabu sulaužymas buvo kartu nusikaltimas ir nuodėmė. Bendruomenės nelaimė visada buvo laikoma bausme už gentinę nuodėmę. Tiems, kurie tikėjo, kad klestėjimas ir teisumas žengė kartu, akivaizdus klestėjimas tų, kurie buvo amoralūs ir blogi, sukeldavo tiek daug nerimo, jog buvo reikalinga išgalvoti pragarus kaip bausmę tabu pažeidinėjams; šitų bausmės vietų ateityje skaičius svyravo nuo vienos iki penkių.

Išpažinties ir atleidimo idėja primityviojoje religijoje atsirado anksti. Žmonės viešame susiėjime prašydavo atleidimo už nuodėmes, kurias jie ketino padaryti kitą savaitę. Išpažintis buvo tiesiog atleidimo apeiga, taip pat ir viešas pareiškimas dėl susitepimo, ritualinis šaukimas „nešvarus, nešvarus!“ Po šito vykdavo visos ritualinės apvalymo apeigos. Visos senovės tautos laikėsi tokių beprasmių ceremonijų. Daugelis akivaizdžiai higieniškų papročių ankstyvosiose gentyse didele dalimi buvo apeiginiai.

3. ATSIŽADĖJIMAS IR NUSIŽEMINIMAS

Atsižadėjimas buvo kitas žingsnis religinėje evoliucijoje; pasninkavimas buvo įprasta praktika. Netrukus tapo papročiu atsisakyti daugelio fizinio malonumo formų, ypač lytinio pobūdžio. Pasninko ritualas buvo įleidęs gilią šaknis daugelyje senųjų religijų, ir buvo perduotas praktiškai visoms šiuolaikinėms teologinėms minties sistemoms.

Maždaug tuo metu, kada žmogus barbaras ėmė atsikratyti švaistūniško papročio deginti ir laidoti nuosavybę kartu su mirusiuoju, kada tik ėmė formuotis rasių ekonominė struktūra, tada atsirado šita naujoji religinio atsižadėjimo doktrina, ir dešimtys tūkstančių nuoširdžių sielų pradėjo puoselėti skurdą. Nuosavybė buvo laikoma dvasiniu kliuviniu. Sampratos apie materialios nuosavybės dvasinius pavojus buvo labai paplitusios Filono ir Pauliaus laikais, ir nuo to meto jos visą laiką turėjo žymios įtakos Europos filosofijai.

Skurdas buvo tiesiog kūno marinimo ritualo dalis, kuri, deja, buvo įtraukta į daugelio religijų raštus ir mokymus, ypač krikščionybės. Kankynė už nuodėmę yra šito dažnai kvailo atsižadėjimo ritualo negatyvi forma. Bet visa tai laukinį mokė *savikontrolės*, ir visuomenės evoliucijoje tai buvo vertingas žengimas į priekį. Savęs atsižadėjimas ir savikontrolė buvo du iš didžiausių visuomeninių pasiekimų, gautų iš ankstyvosios

career in perfection, and that transgression of the taboos — sin — brought him down to his later sorry plight.

89:2.4 (976.1) The habitual violation of a taboo became a vice; primitive law made vice a crime; religion made it a sin. Among the early tribes the violation of a taboo was a combined crime and sin. Community calamity was always regarded as punishment for tribal sin. To those who believed that prosperity and righteousness went together, the apparent prosperity of the wicked occasioned so much worry that it was necessary to invent hells for the punishment of taboo violators; the numbers of these places of future punishment have varied from one to five.

89:2.5 (976.2) The idea of confession and forgiveness early appeared in primitive religion. Men would ask forgiveness at a public meeting for sins they intended to commit the following week. Confession was merely a rite of remission, also a public notification of defilement, a ritual of crying “unclean, unclean!” Then followed all the ritualistic schemes of purification. All ancient peoples practiced these meaningless ceremonies. Many apparently hygienic customs of the early tribes were largely ceremonial.

3. RENUNCIATION AND HUMILIATION

89:3.1 (976.3) Renunciation came as the next step in religious evolution; fasting was a common practice. Soon it became the custom to forgo many forms of physical pleasure, especially of a sexual nature. The ritual of the fast was deeply rooted in many ancient religions and has been handed down to practically all modern theologic systems of thought.

89:3.2 (976.4) Just about the time barbarian man was recovering from the wasteful practice of burning and burying property with the dead, just as the economic structure of the races was beginning to take shape, this new religious doctrine of renunciation appeared, and tens of thousands of earnest souls began to court poverty. Property was regarded as a spiritual handicap. These notions of the spiritual dangers of material possession were widespreadly entertained in the times of Philo and Paul, and they have markedly influenced European philosophy ever since.

89:3.3 (976.5) Poverty was just a part of the ritual of the mortification of the flesh which, unfortunately, became incorporated into the writings and teachings of many religions, notably Christianity. Penance is the negative form of this oftentimes foolish ritual of renunciation. But all this taught the savage *self-control*, and that was a worth-while advancement in social evolution. Self-denial and self-control were two of the greatest social gains

evoliucinės religijos. Savikontrolė žmogui suteikė naują gyvenimo filosofiją; ji mokė jį meno, kaip padidinti gyvenimo trupmeną mažinant asmeninių poreikių vardiklį vietoje to, kad visą laiką būtų mėginama didinti savanaudiško pasitenkinimo skaitiklį.

Šitos senosios savąjį aš drausminančios idėjos apėmė plakimą rimbų ir visokių rūšių fizinį kankinimą. Motinos kulto žyniai buvo ypač aktyvūs mokydami fizinio kentėjimo vertybių, patys rodydami pavyzdį sutikdami, kad juos iškastruotų. Hebrajai, indusai, ir budistai buvo nuoširdžiai atsidavę šitai fizinio pažeminimo doktrinai.

Per visus senovės laikus žmonės šitais būdais iš savo dievų ieškojo papildomo kredito atsižadėjimo sąskaitų knygoje. Kažkada buvo įprasta emocinio streso būsenoje duoti atsižadėjimo ir savęs kankinimo įžadus. Su laiku šitie įžadai ėmė įgauti susitarimų su dievais formą, ir, šita prasme, išreiškė tikrą evoliucinę pažangą tuo, jog dievai turėjo padaryti kažką konkrečiau už šitą savęs kankinimą ir kūno marinimą. Įžadai buvo tiek neigiami, tiek teigiami. Šitokio žalingo ir kraštutinio pobūdžio pasižadėjimai šiandien geriausiai yra matomi kai kuriose grupėse Indijoje.

Visiškai natūralu, kad atsižadėjimo ir nusizeminimo kultas turėjo dėmesį atkreipti į lytinį pasitenkinimą. Susilaikymo kultas kaip ritualas atsirado tarp kareivių prieš prasidedant mūšiams; vėlesniaisiais laikais jis tapo „šventųjų“ papročiu. Šitas kultas su vedybomis taikstėsi tikrai kaip su mažesniu blogiu negu sangulavimas. Daugelį iš pasaulio didžiausių religijų šitas senovinis kultas paveikė neigiamai, bet nė vienos neįtakėjo taip stipriai, kaip įtakėjo krikščionybė. Apaštalas Paulius buvo atsidavęs šitam kultui, ir jo asmenines pažiūras atspindi tie mokymai, kuriuos jis įtvirtino krikščionybės teologijoje: „Vyrai geriau moters nepaliesi.“ „Aš norėčiau, jog visi vyrai būtų tokie ramūs, kaip aš.“ „Dėl to aš sakau netekėjusioms ir našlėms, geriau joms gyventi taip, kaip gyvenu aš.“ Paulius gerai žinojo, jog šitie mokymai nėra Jėzaus evangelijos dalis, ir jo šitą suvokimą iliustruoja jo pareiškimas: „Šitą aš sakau leisdamas, o ne įsakydamas.“ Bet šitas kultas Paulių atvedė į tai, kad į moteris jis žiūrėjo iš aukšto. Ir labiausiai apgailėtina yra dėl to, kad jo asmeninės nuostatos ilgą laiką įtakėjo vienos iš didžiųjų pasaulio religijų mokymus. Jeigu šito palapinių meistro-mokytojo patarimams būtų tiesiogine prasme ir visuotinai paklūstama, tuomet žmonių rasė priėtų prie staigaus ir nešlovingo galo. Dar daugiau, bet kokios religijos įtraukimas į lytinio susilaikymo kultą tiesiogiai veda į karą prieš santuoką ir šeimą, visuomenės tikrąjį pagrindą ir esminį žmogiškosios pažangos institutą. Ir nėra nieko keisto, jog visi tokie tikėjimai skatino dvasininkijos celibato atsiradimą įvairių tautų

from early evolutionary religion. Self-control gave man a new philosophy of life; it taught him the art of augmenting life's fraction by lowering the denominator of personal demands instead of always attempting to increase the numerator of selfish gratification.

89:3.4 (976.6) These olden ideas of self-discipline embraced flogging and all sorts of physical torture. The priests of the mother cult were especially active in teaching the virtue of physical suffering, setting the example by submitting themselves to castration. The Hebrews, Hindus, and Buddhists were earnest devotees of this doctrine of physical humiliation.

89:3.5 (976.7) All through the olden times men sought in these ways for extra credits on the self-denial ledgers of their gods. It was once customary, when under some emotional stress, to make vows of self-denial and self-torture. In time these vows assumed the form of contracts with the gods and, in that sense, represented true evolutionary progress in that the gods were supposed to do something definite in return for this self-torture and mortification of the flesh. Vows were both negative and positive. Pledges of this harmful and extreme nature are best observed today among certain groups in India.

89:3.6 (977.1) It was only natural that the cult of renunciation and humiliation should have paid attention to sexual gratification. The continence cult originated as a ritual among soldiers prior to engaging in battle; in later days it became the practice of "saints." This cult tolerated marriage only as an evil lesser than fornication. Many of the world's great religions have been adversely influenced by this ancient cult, but none more markedly than Christianity. The Apostle Paul was a devotee of this cult, and his personal views are reflected in the teachings which he fastened onto Christian theology: "It is good for a man not to touch a woman." "I would that all men were even as I myself." "I say, therefore, to the unmarried and widows, it is good for them to abide even as I." Paul well knew that such teachings were not a part of Jesus' gospel, and his acknowledgment of this is illustrated by his statement, "I speak this by permission and not by commandment." But this cult led Paul to look down upon women. And the pity of it all is that his personal opinions have long influenced the teachings of a great world religion. If the advice of the tentmaker-teacher were to be literally and universally obeyed, then would the human race come to a sudden and inglorious end. Furthermore, the involvement of a religion with the ancient continence cult leads directly to a war against marriage and the home, society's veritable foundation and the basic institution of human progress. And it is not to be wondered at that all such beliefs fostered the formation of celibate priesthoods in the many religions of various

daugelyje religijų.

Kada nors žmogus turėtų išmokyti, kaip naudotis laisve be savivalės, kaip maitintis be apsigalvymo, ir kaip pajusti malonumą be paleistuvavimo. Savikontrolė yra geresnė elgesio reguliavimo žmogiškoji politika už kraštutinį atsisąžadėjimą. Ir Jėzus savo pasekėjams niekada neskleidė šitokių neprotingų pažiūrų.

4. AUKOS KILMĖ

Auka, kaip dalis religinio atsidavimo, panašiai, kaip ir kiti garbinimo ritualai, neturėjo paprastos ir vienintelės kilmės. Polinkis nusilenkti žemai prieš galią ir nusižemėjimui parkristi ant žemės garbinančiai dievinant paslapties akivaizdoje yra ženklas to, kaip šuo vizgina uodegą savajam šeimininkui. Ir tik vienas žingsnis skiria garbinimo impulsą nuo pasiaukojimo veiksmo. Primityvusis žmogus savo pasiaukojimo vertę matavo tuo skausmu, kurį jis kentėjo. Kada pasiaukojimo idėja pirmą kartą buvo priskirta religinei apeigai, tada auka nebuvo laikoma tai, kas nesukeldavo skausmo. Pirmosios aukos buvo tokie veiksmai, kaip plaukų rovimas, kūno įpjovimas, galūnių sužalojimas, dantų išmušimas, ir pirštų nupjovimas. Civilizacijai vystantis, šitos primityvios sampratos apie auką buvo pakeltos į savęs atsisąžadėjimo, asketiškumo, pasninkavimo, skurdo, ir vėlesnės krikščioniškojo apvalymo per liūdėsį, kančią, ir kūno marinimą doktrinos lygį.

Anksti religijos evoliucijoje egzistavo dvi aukos sampratos: dovanų aukojimo idėja, kuri žymėjo atsidėkiojimo požiūrį, ir skolos auka, kurią sudarė išpirkos idėja. Vėliau išsivystė pakaitalo samprata.

Dar vėliau žmogus suvokė, kad ir kokio pobūdžio būtų jo auka, ji gali veikti kaip priemonė perduoti pranešimą dievams; ji gali būti kaip malonus kvapas dievybės nosyje. Taip atsirado smilkalai ir kiti estetiški aukojimo ritualų aspektai, kurie išsivystė į aukojimo šventes, su laiku tapusias vis labiau įmantriomis ir išpuoštomis.

Kada religija vystėsi, tada senesnius vengimo, nuraminimo, ir išvairymo metodus pakeitė aukojimo ritualai, skirti tam, kad būtų palenkiamas į savąją pusę ir permaldaujama.

Ankstyviausias supratimas apie auką buvo supratimas apie mokesį už neutralumą, kuriuo apmokestindavo protėvinės dvasios; tikrai vėliau iš tikrųjų išsivystė atpirkimo idėja. Kada žmogus nutolo nuo sampratos apie rasės evoliucinę kilmę, kada per amžius pasakojimai apie Planetos Princo laikus ir Adomo gyvenimą buvo filtruojami, tada samprata apie nuodėmę ir apie pirminę

peoples.

89:3.7 (977.2) Someday man should learn how to enjoy liberty without license, nourishment without gluttony, and pleasure without debauchery. Self-control is a better human policy of behavior regulation than is extreme self-denial. Nor did Jesus ever teach these unreasonable views to his followers.

4. ORIGINS OF SACRIFICE

89:4.1 (977.3) Sacrifice as a part of religious devotions, like many other worshipful rituals, did not have a simple and single origin. The tendency to bow down before power and to prostrate oneself in worshipful adoration in the presence of mystery is foreshadowed in the fawning of the dog before its master. It is but one step from the impulse of worship to the act of sacrifice. Primitive man gauged the value of his sacrifice by the pain which he suffered. When the idea of sacrifice first attached itself to religious ceremonial, no offering was contemplated which was not productive of pain. The first sacrifices were such acts as plucking hair, cutting the flesh, mutilations, knocking out teeth, and cutting off fingers. As civilization advanced, these crude concepts of sacrifice were elevated to the level of the rituals of self-abnegation, asceticism, fasting, deprivation, and the later Christian doctrine of sanctification through sorrow, suffering, and the mortification of the flesh.

89:4.2 (977.4) Early in the evolution of religion there existed two conceptions of the sacrifice: the idea of the gift sacrifice, which connoted the attitude of thanksgiving, and the debt sacrifice, which embraced the idea of redemption. Later there developed the notion of substitution.

89:4.3 (977.5) Man still later conceived that his sacrifice of whatever nature might function as a message bearer to the gods; it might be as a sweet savor in the nostrils of deity. This brought incense and other aesthetic features of sacrificial rituals which developed into sacrificial feasting, in time becoming increasingly elaborate and ornate.

89:4.4 (978.1) As religion evolved, the sacrificial rites of conciliation and propitiation replaced the older methods of avoidance, placation, and exorcism.

89:4.5 (978.2) The earliest idea of the sacrifice was that of a neutrality assessment levied by ancestral spirits; only later did the idea of atonement develop. As man got away from the notion of the evolutionary origin of the race, as the traditions of the days of the Planetary Prince and the sojourn of Adam filtered down through time, the concept of sin and of original sin became widespread, so that

nuodėmę plačiai išplito, taip, kad auka už atsitiktinę ir asmeninę nuodėmę išsivystė į doktriną apie auką už rasinės nuodėmės atpirkimą. Atpirkimas aukos dėka buvo visaapimanti apsidraudimo priemonė, kuri užgožė nepažįstamo dievo net pasipiktinimą ir pavydą.

Primityvusis žmogus, apsuptas tokio didžiulio kiekio greitai įsižeidžiančių dvasių ir godžių dievų, tiesiogiai susidūrė su tokia gausybe kreditorių dievybių, jog tam, kad jį būtų galima ištraukti iš dvasinės skolos, per visą jo gyvenimą jam buvo reikalingi visi žyniai, ritualai, ir aukojimai. Pagal pirminės nuodėmės, arba rasinės kaltės, doktriną, kiekvienas asmuo savo gyvenimą pradėdavo būdamas rimtai įsiskolinęs dvasinėms jėgoms.

Dovanos ir kyšiai yra duodami žmonėms; tačiau, kada visa tai yra siūloma dievams, tada tai būna apibūdinama kaip atsidavimas, pavertimas šventu, arba tai vadinama aukomis. Atsižadėjimas buvo nuraminimo negatyvi forma; aukos davimas tapo teigiama forma. Nuraminimo veiksmą sudarė pagyrimas, šlovinimas, pataikavimas, ir net linksminimas. Ir būtent senovės nuraminimo kulto šitų teigiamų papročių liekanos sudaro šiuolaikinės dieviškojo garbinimo formas. Šiandieninės garbinimo formos yra tiesiog šitų senovinių teigiamo nuraminimo aukojimo metodų ritualizavimas.

Gyvulių aukojimas primityviajam žmogui reiškė daug daugiau negu tai kada nors galėtų reikšti šiuolaikinėms rasėms. Šitie barbarai gyvūnus laikė savo tikrais ir artimais giminaičiais. Laikui einant, žmogus aukodamas tapo apsukrus, nustojo aukoti savo darbinus gyvulius. Iš pradžių iš viso to, ką turėjo, jis aukodavo tai, kas buvo *geriausia*, įskaitant ir savo prijaukintus gyvulius.

Tai nebuvo tuščias pasigyrimas, kada vienas Egipto valdovas pareiškė, kad jis paaukojo: 113.433 vergus, 493.386 galvijų galvas, 88 laivus, 2.756 auksinius atvaizdus, 331.702 ąsočius medaus ir aliejaus, 228.380 ąsočių vyno, 680.714 žąsų, 6.744.428 kepalus duonos, ir 5.740.352 maišelius monetų. Ir tam, kad šitą padarytų, jis turėjo žiauriai apmokestinti sunkiai dirbančius savo pavaldinius.

Galų gale vien tikrai būtinybė šituos pusiau laukinius vertė valgyti savo paaukojamų materialiąją dalį, kada dievai buvo pasidžiaugę šitų aukojamų daiktų sielomis. Ir šitą paprotį pateisino senovės švento valgio pretekstas, bendruomenės pamaldos pagal šiuolaikinį paprotį.

5. PAAUKOJIMAI IR KANIBALIZMAS

Dabartinės idėjos apie ankstyvąjį kanibalizmą yra visiškai klaidingos; tai buvo dalis ankstyvosios visuomenės papročių. Nors šiuolaikinei civilizacijai

sacrifice for accidental and personal sin evolved into the doctrine of sacrifice for the atonement of racial sin. The atonement of the sacrifice was a blanket insurance device which covered even the resentment and jealousy of an unknown god.

89:4.6 (978.3) Surrounded by so many sensitive spirits and grasping gods, primitive man was face to face with such a host of creditor deities that it required all the priests, ritual, and sacrifices throughout an entire lifetime to get him out of spiritual debt. The doctrine of original sin, or racial guilt, started every person out in serious debt to the spirit powers.

89:4.7 (978.4) Gifts and bribes are given to men; but when tendered to the gods, they are described as being dedicated, made sacred, or are called sacrifices. Renunciation was the negative form of propitiation; sacrifice became the positive form. The act of propitiation included praise, glorification, flattery, and even entertainment. And it is the remnants of these positive practices of the olden propitiation cult that constitute the modern forms of divine worship. Present-day forms of worship are simply the ritualization of these ancient sacrificial techniques of positive propitiation.

89:4.8 (978.5) Animal sacrifice meant much more to primitive man than it could ever mean to modern races. These barbarians regarded the animals as their actual and near kin. As time passed, man became shrewd in his sacrificing, ceasing to offer up his work animals. At first he sacrificed the *best* of everything, including his domesticated animals.

89:4.9 (978.6) It was no empty boast that a certain Egyptian ruler made when he stated that he had sacrificed: 113,433 slaves, 493,386 head of cattle, 88 boats, 2,756 golden images, 331,702 jars of honey and oil, 228,380 jars of wine, 680,714 geese, 6,744,428 loaves of bread, and 5,740,352 sacks of corn. And in order to do this he must needs have sorely taxed his toiling subjects.

89:4.10 (978.7) Sheer necessity eventually drove these semisavages to eat the material part of their sacrifices, the gods having enjoyed the soul thereof. And this custom found justification under the pretense of the ancient sacred meal, a communion service according to modern usage.

5. SACRIFICES AND CANNIBALISM

89:5.1 (978.8) Modern ideas of early cannibalism are entirely wrong; it was a part of the mores of early society. While cannibalism is traditionally horrible

kanibalizmas tradiciškai kelia siaubą, bet primityviojoje visuomenėje jis buvo visuomeninės ir religinės struktūros dalis. Kanibalizmo praktiką diktavo grupės interesai. Ji atsirado spaudžiant būtinybei ir išliko dėl vergavimo prietarams ir neišmanymui. Tai buvo visuomeninis, ekonominis, religinis, ir karinis paprotys.

Ankstyvasis žmogus buvo kanibalas; jam patiko žmogaus mėsa, ir todėl jis aukojo ją kaip dovaną dvasioms ir savo primityviesiems dievams. Kadangi vėlių dvasios buvo tiesiog pakeisti žmonės ir kadangi maistas buvo didžiausias žmogaus poreikis, tuomet maistas lygiai taip turėjo būti ir dvasios didžiausias poreikis.

Kanibalizmas kažkada buvo beveik visuotinis tarp besivystančių rasių. Sangikai buvo visi kanibalai, bet Andonitai iš pradžių nebuvo kanibalai, tokie nebuvo nei noditai, nei Adomitai, tokie nebuvo ir anditai tol, kol labai smarkiai susimaišė su evoliucinėmis rasėmis.

Skonis žmogaus mėsai auga. Prasidėjęs dėl alkio, ėjęs per draugystę, kerštą, ar religinius ritualus, žmogaus mėsos valgymas tampa įprastiniu kanibalizmu. Žmogaus valgymas atsirado dėl nepakankamo maisto kiekio, nors retai kada tai buvo pagrindinė priežastis. Tačiau eskimai ir ankstyvieji Andonitai retai kada buvo kanibalai, išskyrus bado laikus. Raudonieji žmonės, ypač Centrinėje Amerikoje, buvo kanibalai. Kažkada tai buvo bendras paprotys, kada primityviosios motinos savo vaikus nužudydavo ir suvalgydavo tam, kad atstatytų tas jėgas, kurių netekdavo gimdydamos, o Kvinzlande vis dar dažnai pirmasis vaikas tokiu būdu yra nužudomas ir suvalgomas. Pastaraisiais metais daugelyje Afrikos genčių buvo tyčia griebiamasi kanibalizmu kaip karo priemonės, tam tikros rūšies gąsdinimo, kuriuo būtų terorizuojami jų kaimynai.

Dalis kanibalizmo kilo dėl kažkada buvusių aukštesnio lygio palikuonių degeneravimo, bet jis daugiausia vyravo tarp evoliucinių rasių. Žmonių valgymas atsirasdavo tada, kada žmonės jausdavo didžiulę ir aršią neapykantą savo priešams. Žmogaus mėsos valgymas tapo iškilmingos keršto ceremonijos dalimi; buvo tikima, kad šitokiu būdu galima sunaikinti priešo vėlę arba ją sulieti su valgančiojo vėle. Kažkada buvo plačiai paplitęs tikėjimas, jog burtininkai savo galias pasiekia valgydami žmogaus mėsa.

Kai kurios žmonių valgytojų grupės valgydavo tik savo genties narius, pseudodvasinis vidinis susimaišymas, kuris turėjo pabrėžti gentinį solidarumą. Bet iš keršto jie taip pat valgydavo ir priešus, manydami, kad iš jų pasisavins stiprybę. Buvo manoma, jog draugo ar gentainio sielai yra garbė, jeigu jo kūnas būtų suvalgytas, nors priešui

to modern civilization, it was a part of the social and religious structure of primitive society. Group interests dictated the practice of cannibalism. It grew up through the urge of necessity and persisted because of the slavery of superstition and ignorance. It was a social, economic, religious, and military custom.

89:5.2 (979.1) Early man was a cannibal; he enjoyed human flesh, and therefore he offered it as a food gift to the spirits and his primitive gods. Since ghost spirits were merely modified men, and since food was man's greatest need, then food must likewise be a spirit's greatest need.

89:5.3 (979.2) Cannibalism was once well-nigh universal among the evolving races. The Sangiks were all cannibalistic, but originally the Andonites were not, nor were the Nodites and Adamites; neither were the Andites until after they had become grossly admixed with the evolutionary races.

89:5.4 (979.3) The taste for human flesh grows. Having been started through hunger, friendship, revenge, or religious ritual, the eating of human flesh goes on to habitual cannibalism. Man-eating has arisen through food scarcity, though this has seldom been the underlying reason. The Eskimos and early Andonites, however, seldom were cannibalistic except in times of famine. The red men, especially in Central America, were cannibals. It was once a general practice for primitive mothers to kill and eat their own children in order to renew the strength lost in childbearing, and in Queensland the first child is still frequently thus killed and devoured. In recent times cannibalism has been deliberately resorted to by many African tribes as a war measure, a sort of frightfulness with which to terrorize their neighbors.

89:5.5 (979.4) Some cannibalism resulted from the degeneration of once superior stocks, but it was mostly prevalent among the evolutionary races. Man-eating came on at a time when men experienced intense and bitter emotions regarding their enemies. Eating human flesh became part of a solemn ceremony of revenge; it was believed that an enemy's ghost could, in this way, be destroyed or fused with that of the eater. It was once a widespread belief that wizards attained their powers by eating human flesh.

89:5.6 (979.5) Certain groups of man-eaters would consume only members of their own tribes, a pseudospiritual inbreeding which was supposed to accentuate tribal solidarity. But they also ate enemies for revenge with the idea of appropriating their strength. It was considered an honor to the soul of a friend or fellow tribesman if his body were

būti šitokiu būdu suvalgytam buvo ne daugiau kaip bausmė. Laukinio protas nepretendavo į tai, kad išliktų nuoseklus.

Kai kuriose gentyse pasenę tėvai stengdavosi, kad juos suvalgytų vaikai; kitose gentyse buvo įprasta susilaikyti nuo artimų giminių valgymo; jų kūnus parduodavo arba pakeisdavo į svetimų kūnus. Buvo didžiulė prekyba moterimis ir vaikais, kurie būdavo nupenimi nužudymui. Kada ligos ar karas nesugebėdavo kontroliuoti gyventojų skaičiaus, tada perteklių be jokių ceremonijų suvalgydavo.

Kanibalizmas ėmė palaipsniui nykti dėl tokių poveikių:

1. Kartais jis tapdavo bendruomenės ritualu, kolektyvinės atsakomybės prisiėmimu dėl mirties bausmės paskyrimo savo gentainiui. Kraujo kaltė daugiau nebėra nusikaltimas, kada joje dalyvauja visi, visuomenė. Azijoje paskutiniai kanibalizmo atvejai buvo tokie, kada buvo suvalgyti nusikaltėliai, kuriems buvo įvykdyta mirties bausmė.

2. Labai anksti jis tapo religiniu ritualu, bet auganti vėlių baimė nevisada veikė taip, kad žmonių valgyimą mažintų.

3. Galiausiai tai išsivystė iki tokio lygio, kada buvo valgomos tikrai tam tikros kūno dalys arba organai, tos dalys, kurių viduje tariamai buvo siela arba dvasios dalelės. Kraujo gėrimas tapo įprastu, ir buvo įprasta sumaišyti "valgomas" kūno dalis su vaistais.

4. Tą galėjo daryti tik vyrai; moterims valgyti žmogieną buvo uždrausta.

5. Vėliau tą daryti galėjo tikrai vadai, žyniai, ir šamanai.

6. Tada tai tapo tabu labiau išsivysčiusiose gentyse. Tabu žmonių valgymui atsirado Dalamatijoje ir palaipsniui pasklido po visą pasaulį. Noditai skatino kremavimą kaip kovos prieš kanibalizmą priemonę, kadangi kažkada buvo įprastas paprotys iškasti palaidotus kūnus ir juos suvalgyti.

7. Žmogaus aukojimas paskelbė galą kanibalizmui. Žmogaus kūnas, tapęs aukštųjų žmonių, vadų, maistu, galiausiai buvo paliktas dar aukštesnėms dvasioms; ir tokiu būdu žmogiškosios aukos aukojimas efektyviai užkirto kelią kanibalizmui, išskyrus labiausiai atsilikusias gentis. Kada žmonių aukojimas buvo įtvirtintas iki galo, tada žmonių valgymas tapo tabu; žmogaus kūnas tapo maistu tikrai dievams; žmogus galėjo suvalgyti tik mažytį ritualinį gabaliuką, sakramentą.

Galiosiausiai aukojimų tikslais apskritai buvo imta naudoti gyvūnų pakaitalus, ir net labiau atsilikusiose gentyse šunų valgymas smarkiai

eaten, while it was no more than just punishment to an enemy thus to devour him. The savage mind made no pretensions to being consistent.

89:5.7 (979.6) Among some tribes aged parents would seek to be eaten by their children; among others it was customary to refrain from eating near relations; their bodies were sold or exchanged for those of strangers. There was considerable commerce in women and children who had been fattened for slaughter. When disease or war failed to control population, the surplus was unceremoniously eaten.

89:5.8 (979.7) Cannibalism has been gradually disappearing because of the following influences:

89:5.9 (979.8) 1. It sometimes became a communal ceremony, the assumption of collective responsibility for inflicting the death penalty upon a fellow tribesman. The blood guilt ceases to be a crime when participated in by all, by society. The last of cannibalism in Asia was this eating of executed criminals.

89:5.10 (979.9) 2. It very early became a religious ritual, but the growth of ghost fear did not always operate to reduce man-eating.

89:5.11 (979.10) 3. Eventually it progressed to the point where only certain parts or organs of the body were eaten, those parts supposed to contain the soul or portions of the spirit. Blood drinking became common, and it was customary to mix the "edible" parts of the body with medicines.

89:5.12 (980.1) 4. It became limited to men; women were forbidden to eat human flesh.

89:5.13 (980.2) 5. It was next limited to the chiefs, priests, and shamans.

89:5.14 (980.3) 6. Then it became taboo among the higher tribes. The taboo on man-eating originated in Dalamatia and slowly spread over the world. The Nodites encouraged cremation as a means of combating cannibalism since it was once a common practice to dig up buried bodies and eat them.

89:5.15 (980.4) 7. Human sacrifice sounded the death knell of cannibalism. Human flesh having become the food of superior men, the chiefs, it was eventually reserved for the still more superior spirits; and thus the offering of human sacrifices effectively put a stop to cannibalism, except among the lowest tribes. When human sacrifice was fully established, man-eating became taboo; human flesh was food only for the gods; man could eat only a small ceremonial bit, a sacrament.

89:5.16 (980.5) Finally animal substitutes came into general use for sacrificial purposes, and even among the more backward tribes dog-eating

sumažino žmonių valgymą. Šuo buvo pirmasis prijaukintas gyvūnas, ir jis buvo labai vertinamas tiek kaip gyvūnas, tiek kaip maistas.

greatly reduced man-eating. The dog was the first domesticated animal and was held in high esteem both as such and as food.

6. ŽMONIŲ AUKOJIMO EVOLIUCIJA

Žmonių aukojimas buvo netiesioginė kanibalizmo pasekmė, o taip pat ir išsivadavimas iš jo. Parūpinimas dvasių palydos į dvasių pasaulį taip pat vedė į tai, jog sumažėjo žmonių valgymas, nes niekada nebuvo papročio šitas paaukotas aukas suvalgyti. Nė viena rasė nebuvo visiškai laisva nuo žmonių aukojimo kokia nors forma ir koku nors metu, nors Andonitai, noditai, ir Adomitai kanibalizmu buvo užsikrėtę mažiausia.

Žmonių aukojimas iš tikrųjų buvo visuotinis; jis išsilaikė kinų, indusų, egiptiečių, hebrajų, mesopotamiečių, graikų, romėnų, ir daugelio kitų tautų religiniuose papročiuose, net iki pastarųjų laikų jis išliko atsilikusiose Afrikos ir Australijos gentyse. Vėlesnieji Amerikos indėnai turėjo civilizaciją, atsiradusią iš kanibalizmo, ir, dėl to, buvo pasinėję į žmonių aukojimą, ypač Centrinėje ir Pietų Amerikoje. Kaldeniečiai buvo tarp pirmųjų, kurie atsisakė žmonių aukojimo paprastomis progomis, šitas aukas pakeisdami gyvūnais. Maždaug prieš du tūkstančius metų minkštąsirdis japonų imperatorius įvedė molinius atvaizdus tam, kad jie užimtų aukojamų žmonių vietą, bet tik tai mažiau negu prieš tūkstantį metų šitie aukojimai baigėsi šiaurinėje Europoje. Kai kuriose atsilikusiose gentyse, vis dar tebevyksta savanorių žmonių aukojimas, tam tikros rūšies religinė arba ritualinė savižudybė. Kartą šamanas įsakė paaukoti vienos genties labai gerbiamą seną vyrą. Žmonės sukilo; jie atsisakė paklusti. Tuo tarpu senasis žmogus turėjo savo sūnų, kuris jį greitai nužudė; senovės žmonės iš tikrųjų tikėjo šitokių papročių.

Nėra tragiškesnio ir labiau jaudinančio patyrimo užrašyto dokumentuose, kurie pasakoja apie širdį draskančius susidūrimus tarp senovinių ir laiko išgarbintų religinių papročių ir besivystančios civilizacijos priešingų reikalavimų, koks yra hebrajų pasakojimas apie Džeftą ir jo vienintelę dukterį. Kaip buvo apskritai įprasta, šitas gero norintis žmogus davė kvailą priesaiką, sudarė sandėrį su "kovos dievu," sutikdamas sumokėti tam tikrą kainą už pergalę prieš savo priešus. Ir šitoji kaina buvo paaukoti tą, kuris pirmasis išeis iš jo namų, kad pasitiktų jį, sugrįžtantį namo. Džeftas manė, kad vienas iš jo patikimų vergų šitaip bus šalia jo, kad pasveikintų jį, bet atsitiko taip, kad jo duktė, jo vienintelis vaikas, išėjo į lauką jo pasveikinti jam pargrįžus namo. Ir tokiu būdu, net ir tokiais nesenais laikais ir tariamai civilizuotoje tautoje, šitą gražią merginą, po dviejų mėnesių, skirtų apraudoti jos likimą, jos tėvas, ir, pritarus jo gentainiams bičiuliams, iš

6. EVOLUTION OF HUMAN SACRIFICE

89:6.1 (980.6) Human sacrifice was an indirect result of cannibalism as well as its cure. Providing spirit escorts to the spirit world also led to the lessening of man-eating as it was never the custom to eat these death sacrifices. No race has been entirely free from the practice of human sacrifice in some form and at some time, even though the Andonites, Nodites, and Adamites were the least addicted to cannibalism.

89:6.2 (980.7) Human sacrifice has been virtually universal; it persisted in the religious customs of the Chinese, Hindus, Egyptians, Hebrews, Mesopotamians, Greeks, Romans, and many other peoples, even on to recent times among the backward African and Australian tribes. The later American Indians had a civilization emerging from cannibalism and, therefore, steeped in human sacrifice, especially in Central and South America. The Chaldeans were among the first to abandon the sacrificing of humans for ordinary occasions, substituting therefor animals. About two thousand years ago a tenderhearted Japanese emperor introduced clay images to take the place of human sacrifices, but it was less than a thousand years ago that these sacrifices died out in northern Europe. Among certain backward tribes, human sacrifice is still carried on by volunteers, a sort of religious or ritual suicide. A shaman once ordered the sacrifice of a much respected old man of a certain tribe. The people revolted; they refused to obey. Whereupon the old man had his own son dispatch him; the ancients really believed in this custom.

89:6.3 (980.8) There is no more tragic and pathetic experience on record, illustrative of the heart-tearing contentions between ancient and time-honored religious customs and the contrary demands of advancing civilization, than the Hebrew narrative of Jephthah and his only daughter. As was common custom, this well-meaning man had made a foolish vow, had bargained with the "god of battles," agreeing to pay a certain price for victory over his enemies. And this price was to make a sacrifice of that which first came out of his house to meet him when he returned to his home. Jephthah thought that one of his trusty slaves would thus be on hand to greet him, but it turned out that his daughter and only child came out to welcome him home. And so, even at that late date and among a supposedly civilized people, this beautiful maiden, after two months to mourn her fate, was actually offered as a human sacrifice by her father, and with the

tikrųjų paaukojo kaip žmogiškąją auką. Ir visa tai buvo padaryta nepaisant Mozės griežtų nurodymų, pasisakančių prieš žmogaus aukojimą. Bet vyrai ir moterys yra įpratę duoti kvailas ir nereikalingas priesaikas, o senovės žmonės tokius pasižadėjimus laikė labai šventais.

Senovėje, kada buvo pradedamas statyti naujas bent kiek reikšmingesnis pastatas, buvo įprasta nužudyti žmogų kaip „pamatų auką.“ Taip būdavo pasirūpinama vėlės dvasia tam, kad statinį stebėtų ir saugotų. Kada kinai rengdavosi išlieti varpą, tada pagal paprotį reikėdavo paaukoti bent jau vieną merginą tuo tikslu, jog būtų pagerintas varpo skambesys; parinktoji mergina būdavo gyva įmetama į išlydytą metalą.

Ilgą laiką daugelis grupių laikėsi papročio gyvus vergus įmūryti į svarbias sienas. Vėlesniaisiais laikais šiaurinės Europos gentys gyvų asmenų palaidojimą naujų pastatų sienose pakeitė praeivio šešėlio palaidojimu sienoje. Kinai sienoje laidojo tuos darbininkus, kurie mirdavo tuo metu, kada ją statė.

Apgailėtinas karalius Palestinoje, statydamas Jericho sienas, „jos pamatuose paguldė Abiramą, savo pirmagimį, o vartus joje pastatė ant savo jauniausiojo sūnaus, Segubo.“ Tokiais nesenais laikais, ne tik, kad šitas tėvas iš tiesų du savo sūnus gyvus įmūrijo į miesto vartų pamatų duobes, bet ir jo veiksmas yra užfiksuotas kaip „atitinkantis Viešpaties žodį.“ Mozė šituos aukojimus į pamatus buvo uždraudęs, bet izraelitai prie jų sugrįžo netrukus po jo mirties. Dvidešimtojo amžiaus ritualas įdėti niekučių ir atminimo ženklų į naujo pastato kertinį akmenį primena primityviuosius aukojimus į pamatus.

Ilgą laiką daugelis tautų laikėsi papročio pirmuosius vaisius paskirti dvasioms. Ir šitokio papročio laikymasis, dabar daugiau ar mažiau simbolinis, yra liekanos tų ankstyvųjų ritualų, kurių metu būdavo aukojami žmonės. Pirmagimio paaukojimo idėja buvo plačiai paplitusi tarp senovės žmonių, ypač tarp finikiečių, kurie šito atsisakė paskutinieji. Aukojimo metu būdavo sakoma: „gyvybė už gyvybę.“ Dabar jūs sakote mirties atveju, „dulkė buvai, į dulkę ir pavirtai.“

Nors Abraomo, priversto paaukoti savo sūnų Izaoką, reginys ir šokiruoja civilizuotus jausmus, tačiau tų laikų žmonėms jis nebuvo nauja ar keista idėja. Ilgą laiką vyravo paprotys, kada tėvai, didžiulio emocinio streso metu, paaukodavo savo pirmagimius sūnus. Daugelis tautų turi pasakojimą, analogišką šitai istorijai, nes kažkada egzistavo po visą pasaulį paplitęs ir gilus tikėjimas, jog būtina pasiūlyti žmogaus auką, kada atsitikdavo kažkas nepaprasto arba ypatingo.

approval of his fellow tribesmen. And all this was done in the face of Moses' stringent rulings against the offering of human sacrifice. But men and women are addicted to making foolish and needless vows, and the men of old held all such pledges to be highly sacred.

89:6.4 (981.1) In olden times, when a new building of any importance was started, it was customary to slay a human being as a “foundation sacrifice.” This provided a ghost spirit to watch over and protect the structure. When the Chinese made ready to cast a bell, custom decreed the sacrifice of at least one maiden for the purpose of improving the tone of the bell; the girl chosen was thrown alive into the molten metal.

89:6.5 (981.2) It was long the practice of many groups to build slaves alive into important walls. In later times the northern European tribes substituted the walling in of the shadow of a passerby for this custom of entombing living persons in the walls of new buildings. The Chinese buried in a wall those workmen who died while constructing it.

89:6.6 (981.3) A petty king in Palestine, in building the walls of Jericho, “laid the foundation thereof in Abiram, his first-born, and set up the gates thereof in his youngest son, Segub.” At that late date, not only did this father put two of his sons alive in the foundation holes of the city's gates, but his action is also recorded as being “according to the word of the Lord.” Moses had forbidden these foundation sacrifices, but the Israelites reverted to them soon after his death. The twentieth-century ceremony of depositing trinkets and keepsakes in the cornerstone of a new building is reminiscent of the primitive foundation sacrifices.

89:6.7 (981.4) It was long the custom of many peoples to dedicate the first fruits to the spirits. And these observances, now more or less symbolic, are all survivals of the early ceremonies involving human sacrifice. The idea of offering the first-born as a sacrifice was widespread among the ancients, especially among the Phoenicians, who were the last to give it up. It used to be said upon sacrificing, “life for life.” Now you say at death, “dust to dust.”

89:6.8 (981.5) The spectacle of Abraham constrained to sacrifice his son Isaac, while shocking to civilized susceptibilities, was not a new or strange idea to the men of those days. It was long a prevalent practice for fathers, at times of great emotional stress, to sacrifice their first-born sons. Many peoples have a tradition analogous to this story, for there once existed a world-wide and profound belief that it was necessary to offer a human sacrifice when anything extraordinary or unusual happened.

7. ŽMONIŲ AUKOJIMO MODIFIKAVIMAS

7. MODIFICATIONS OF HUMAN SACRIFICE

Mozė mėgino nutraukti žmonių aukojimą, pakaitalu įvesdamas išpirką. Jis sudarė sistemingą planą, kurio dėka jo tauta išvengė blogiausių pasekmių dėl savo skubotų ir kvailų priesaikų. Žemę, nuosavybę, ir vaikus buvo galima išpirkti pagal nustatytus mokesčius, kuriuos reikėjo sumokėti žyniams. Tos grupės, kurios nustojo aukoti savo pirmagimius, greitai laiku įgavo didžiulį pranašumą prieš mažiau išsivysčiusius kaimynus, kurie šituos žiaurius veiksmus tęsė toliau. Daugelis šitokių atsilikusių genčių ne tik buvo smarkiai susilpnintos, šitaip prarasdamos savo sūnus, bet dažnai net nutrūkdavo ir vadovavimo genčiai perėmimas.

Išnykstančio vaiko aukojimo pasekmė buvo paprotys krauju ištepti namo durų staktos šulą tam, kad būtų apsaugotas pirmagimis. Dažnai tai būdavo daroma per metų vieną iš šventųjų švenčių, ir šitas ritualas vienu metu buvo apėmęs didžiąją pasaulio dalį nuo Meksikos iki Egipto.

Net ir po to, kada didžioji dauguma grupių ritualinio vaiko žudymo atsisakė, buvo paprotys kūdikį palikti vieną, toli negyvenamoje vietoje ar nedideliame laivelyje ant vandens. Jeigu tas vaikas išgyvendavo, tada buvo manoma, jog dievai įsikišo tam, kad jį išsaugotų, kaip tai buvo pasakojimuose apie Sargoną, Mozę, Sairą, ir Romulą. Vėliau atsirado paprotys paskirti pirmagimius sūnus kaip šventus arba aukotinus, jiems leisdavo užaugti, o tada vietoje mirties juos išstremdavo; tokia buvo kolonizavimo kilmė. Romėnai šito papročio laikėsi savo kolonizavimo plane.

Didelė dalis keistų lytinio palaidumo sąsajų su primityviu garbinimu atsirado dėl žmonių aukojimo. Senaisiais laikais, jeigu moteris sutikdavo galvą medžiotojui, tai ji galėdavo savo gyvybę išsipirkti, sutikdama lytiškai santykiuoti. Vėliau, pašvęsta dievams mergina kaip auka galėdavo pasirinkti, jog savo gyvybę išsipirktų, visam gyvenimui savo kūną paskirdama šventai lytinei tarnystei šventykloje; šitokiu būdu ji galėdavo užsidirbti pinigų išpirkai. Senovės žmonės manė, jog tai yra labai išaukštinantis dalykas turėti lytinių santykių su moterimi, kuri šitokiu būdu išperka savo gyvybę. Bendrauti su šitomis šventomis merginomis buvo religinis ritualas, ir priedo, visas šitas ritualas suteikdavo priimtą pasiteisinimą dėl įprasto lytinio pasitenkinimo. Tai buvo subtili saviapgaulės rūšis, kuria su malonumu naudojosi tiek merginos, tiek jų partneriai. Evoliucinio civilizacijos vystymosi metu papročiai visada slenka iš paskos, šitokiu būdu suteikdami leidimą besivystančių rasių ankstyvesnei ir panašesnei į laukinių lytinei praktikai.

89:7.1 (981.6) Moses attempted to end human sacrifices by inaugurating the ransom as a substitute. He established a systematic schedule which enabled his people to escape the worst results of their rash and foolish vows. Lands, properties, and children could be redeemed according to the established fees, which were payable to the priests. Those groups which ceased to sacrifice their first-born soon possessed great advantages over less advanced neighbors who continued these atrocious acts. Many such backward tribes were not only greatly weakened by this loss of sons, but even the succession of leadership was often broken.

89:7.2 (982.1) An outgrowth of the passing child sacrifice was the custom of smearing blood on the house doorposts for the protection of the first-born. This was often done in connection with one of the sacred feasts of the year, and this ceremony once obtained over most of the world from Mexico to Egypt.

89:7.3 (982.2) Even after most groups had ceased the ritual killing of children, it was the custom to put an infant away by itself, off in the wilderness or in a little boat on the water. If the child survived, it was thought that the gods had intervened to preserve him, as in the traditions of Sargon, Moses, Cyrus, and Romulus. Then came the practice of dedicating the first-born sons as sacred or sacrificial, allowing them to grow up and then exiling them in lieu of death; this was the origin of colonization. The Romans adhered to this custom in their scheme of colonization.

89:7.4 (982.3) Many of the peculiar associations of sex laxity with primitive worship had their origin in connection with human sacrifice. In olden times, if a woman met head-hunters, she could redeem her life by sexual surrender. Later, a maiden consecrated to the gods as a sacrifice might elect to redeem her life by dedicating her body for life to the sacred sex service of the temple; in this way she could earn her redemption money. The ancients regarded it as highly elevating to have sex relations with a woman thus engaged in ransoming her life. It was a religious ceremony to consort with these sacred maidens, and in addition, this whole ritual afforded an acceptable excuse for commonplace sexual gratification. This was a subtle species of self-deception which both the maidens and their consorts delighted to practice upon themselves. The mores always drag behind in the evolutionary advance of civilization, thus providing sanction for the earlier and more savagelike sex practices of the evolving races.

Galiausiai šventovių paleistuvystė išplito po visą pietinę Europą ir Aziją. Visos tautos tuos pinigus, kuriuos uždirbdavo šventyklų prostitutės, laikė šventais—didžiule dovana, kurią reikia padovanoti dievams. Aukščiausio tipo moterys plūdo į šventyklų lytinį turgų ir savo uždarbius paskirdavo įvairios rūšies šventoms tarnyboms ir visuomeninės gerovės darbams. Daugelis moterų iš geresniųjų klasių susikraudavo sau kraitį iš laikinų lytinių paslaugų šventyklose, ir didžioji dalis vyrų buvo linkę tokias moteris turėti savo žmonomis.

8. IŠPIRKIMAS IR SUSITARIMAS

Išperkančios aukos ir šventyklų prostitucija tikrovėje buvo žmonių aukojimo pakeitimai. Po šito atėjo netikras dukterų paaukojimas. Šitą ritualą sudarė kraujo nuleidimas, su pasišventimu viso gyvenimo skaistybei, ir tai buvo moralinė reakcija į senesniąją šventyklos paleistuvystę. Ne tokiais senais laikais nekaltos mergaitės pasišvėsdavo tam, kad šventykloje saugotų šventą ugnį.

Galiausiai žmonės suvokė tokią mintį, jog kurios nors kūno dalies paaukojimas galėtų būti vietoje senesniojo ir viso žmogaus paaukojimo. Fizinis suluošinimas taip pat buvo manoma, jog yra priimtinas pakaitalas. Buvo aukojami plaukai, nagai, kraujas, ir net kojų ir rankų pirštai. Senoviniai vėlesnieji ir beveik visuotiniai apipjaustymo ritualai buvo tokio kulto pasekmė, kada buvo aukojamos dalys; jie buvo grynai aukojamojo pobūdžio, jokios minties apie higieną jiems nebuvo suteikiama. Vyrų būdavo apipjaustomi; moterims perdurdavo ausis.

Vėliau tapo papročiu pirštus surišti drauge, o ne nupjauti. Galvos nuskutimas ir plaukų nukirpimas lygiai taip pat buvo religinio pasišventimo formos. Pavertimas eunuchais iš pradžių buvo žmonių aukojimo idėjos modifikavimas. Nosies ir lūpos pervėrimas vis dar tebėra praktikuojamas Afrikoje, o tatuiruotė yra ankstesniojo primityvaus kūno pjaustymo tam, kad liktų randai, meninė evoliucija.

Galiausiai aukojimo paprotys, dėl besivystančių mokymų, buvo susietas su susitarimo idėja. Pagaliau, dievus imta suvokti tokius, kurie sudaro tikrus susitarimus su žmogumi; ir tai buvo svarbus žingsnis stabilizuojant religiją. Įstatymas, susitarimas, užima atsitiktinumo, baimės, ir prietarų vietą.

Žmogus niekada negalėjo net ir svajoti, kad sudarytų sutartį su Dievybe tol, kol jo supratimas apie Dievą nepasiekė tokio lygio, kada visatos kontrolierius imta įsivaizduoti kaip patikimus. Ir žmogaus ankstyvoji idėja apie Dievą buvo tokia antropomorfinė, kad jis nesugebėjo suvokti

89:7.5 (982.4) Temple harlotry eventually spread throughout southern Europe and Asia. The money earned by the temple prostitutes was held sacred among all peoples — a high gift to present to the gods. The highest types of women thronged the temple sex marts and devoted their earnings to all kinds of sacred services and works of public good. Many of the better classes of women collected their dowries by temporary sex service in the temples, and most men preferred to have such women for wives.

8. REDEMPTION AND COVENANTS

89:8.1 (982.5) Sacrificial redemption and temple prostitution were in reality modifications of human sacrifice. Next came the mock sacrifice of daughters. This ceremony consisted in bloodletting, with dedication to lifelong virginity, and was a moral reaction to the older temple harlotry. In more recent times virgins dedicated themselves to the service of tending the sacred temple fires.

89:8.2 (982.6) Men eventually conceived the idea that the offering of some part of the body could take the place of the older and complete human sacrifice. Physical mutilation was also considered to be an acceptable substitute. Hair, nails, blood, and even fingers and toes were sacrificed. The later and well-nigh universal ancient rite of circumcision was an outgrowth of the cult of partial sacrifice; it was purely sacrificial, no thought of hygiene being attached thereto. Men were circumcised; women had their ears pierced.

89:8.3 (983.1) Subsequently it became the custom to bind fingers together instead of cutting them off. Shaving the head and cutting the hair were likewise forms of religious devotion. The making of eunuchs was at first a modification of the idea of human sacrifice. Nose and lip piercing is still practiced in Africa, and tattooing is an artistic evolution of the earlier crude scarring of the body.

89:8.4 (983.2) The custom of sacrifice eventually became associated, as a result of advancing teachings, with the idea of the covenant. At last, the gods were conceived of as entering into real agreements with man; and this was a major step in the stabilization of religion. Law, a covenant, takes the place of luck, fear, and superstition.

89:8.5 (983.3) Man could never even dream of entering into a contract with Deity until his concept of God had advanced to the level whereon the universe controllers were envisioned as dependable. And man's early idea of God was so anthropomorphic that he was unable to conceive

Dievybės kaip patikimos tol, kol jis pats netapo santykinai patikimu, moraliu, ir etišku.

Bet idėja apie susitarimą su dievais pagaliau iš tiesų atsirado. *Evoliucinis žmogus galiausiai įgijo tokį moralinį orumą, kad su savo dievais jis išdrįso derėtis.* Ir šitaip aukų siūlymo reikalas palaipsniui išsivystė į žmogaus filosofinio derėjimosi su Dievu žaidimą. Ir visa tai reiškė naują priemonę, kaip apsidrausti nuo nesėkmės arba, greičiau, pagerintą metodą, kaip apčiuopiamiau nusipirkti klestėjimą. Nepuoselėkite klaidingos minties, jog šitos ankstyvosios aukos buvo nemokamos dovanos dievams, spontaniškas dėkingumo arba atsidėkojimo pasiūlymas; jos nebuvo tikrojo garbinimo išraiška.

Maldų primityviosios formos buvo nei daugiau, nei mažiau kaip derėjimasis su dvasiomis, ginčas su dievais. Tai buvo tam tikros rūšies barteris, kuriame maldavimas ir įtikinėjimas buvo keičiami į kažką apčiuopiamesnį ir brangesnį. Besivystanti rasių prekyba sukūrė komercijos dvasią ir išvystė derėjimosi gudrumą; ir dabar šitie aspektai ėmė atsirasti žmogaus garbinimo metoduose. O kadangi vieni žmonės derėdavosi geriau už kitus, todėl buvo manoma, jog kai kurie žmonės meldžiasi geriau už kitus. Teisingo žmogaus malda buvo laikoma didžiulėje pagarboje. Teisingas žmogus buvo tas, kuris buvo visiškai atsiskaitęs su dvasiomis, kuris kiekvieną ritualinį įsipareigojimą dievams buvo įvykdęs iki galo.

Ankstyvosios maldos vargu ar buvo garbinimas; tai buvo derėjimasis prašant sveikatos, turto, ir gyvybės. Ir einant amžiams daugeliu atžvilgių maldos nedaug kuo tepasikeitė. Jos vis dar tebėra skaitomos iš maldaknygių, sukalbamos formaliai, ir surašomos tam, kad būtų pritvirtinamos ant ratų ir pakabinamos ant medžių, kur vėjų pūtimas išlaisvins žmogų nuo to, kad jam nereiktų vargti kvėpuojant pačiam.

of a dependable Deity until he himself became relatively dependable, moral, and ethical.

89:8.6 (983.4) But the idea of making a covenant with the gods did finally arrive. *Evolutionary man eventually acquired such moral dignity that he dared to bargain with his gods.* And so the business of offering sacrifices gradually developed into the game of man's philosophic bargaining with God. And all this represented a new device for insuring against bad luck or, rather, an enhanced technique for the more definite purchase of prosperity. Do not entertain the mistaken idea that these early sacrifices were a free gift to the gods, a spontaneous offering of gratitude or thanksgiving; they were not expressions of true worship.

89:8.7 (983.5) Primitive forms of prayer were nothing more nor less than bargaining with the spirits, an argument with the gods. It was a kind of bartering in which pleading and persuasion were substituted for something more tangible and costly. The developing commerce of the races had inculcated the spirit of trade and had developed the shrewdness of barter; and now these traits began to appear in man's worship methods. And as some men were better traders than others, so some were regarded as better prayers than others. The prayer of a just man was held in high esteem. A just man was one who had paid all accounts to the spirits, had fully discharged every ritual obligation to the gods.

89:8.8 (983.6) Early prayer was hardly worship; it was a bargaining petition for health, wealth, and life. And in many respects prayers have not much changed with the passing of the ages. They are still read out of books, recited formally, and written out for emplacement on wheels and for hanging on trees, where the blowing of the winds will save man the trouble of expending his own breath.

9. AUKOJIMAI IR SAKRAMENTAI

Žmonių aukojimas, per visą Urantijos ritualų evoliuciją, vystėsi nuo kraugeriškojo žmonių valgymo reikalo į aukštesnius ir simboliškesnius lygius. Ankstyvieji aukojimo ritualai pagimdė vėlesnes sakramento ceremonijas. Artimesniaisiais laikais vien tik tai žynys suvalgydavo kanibalinės aukos gabalėlį arba išgerdavo lašelį žmogaus kraujo, o tada visi valgydavo gyvūną pakaitalą. Šitos ankstyvosios išpirkos, atpirkimo, ir susitarimų idėjos išsivystė į vėlesniųjų dienų sakramentines apeigas. Ir visa šita apeigų evoliucija turėjo milžinišką visuomeninantį poveikį.

Ryšium su Dievo Motinos kultu, Meksikoje ir

9. SACRIFICES AND SACRAMENTS

89:9.1 (983.7) The human sacrifice, throughout the course of the evolution of Urantian rituals, has advanced from the bloody business of man-eating to higher and more symbolic levels. The early rituals of sacrifice bred the later ceremonies of sacrament. In more recent times the priest alone would partake of a bit of the cannibalistic sacrifice or a drop of human blood, and then all would partake of the animal substitute. These early ideas of ransom, redemption, and covenants have evolved into the later-day sacramental services. And all this ceremonial evolution has exerted a mighty socializing influence.

89:9.2 (984.1) In connection with the Mother of God

kitur, paplotėliai ir vyno sakramentas galiausiai buvo vartojami vietoje ankstesniųjų žmonių aukų mėsos ir kraujo. Hebrajai ilgą laiką laikėsi šito ritualo kaip savo Perėjimo šventės ceremonijų dalies, ir būtent iš šitų apeigų kilo vėlesnė krikščioniškoji sakramento versija.

Senovinės visuomeninės brolijos rėmėsi kraujo gėrimo ritualu; ankstyvoji žydų brolystė būdavo sutvirtinama aukojamu krauju. Paulius rengėsi sukurti naują krikščioniškąjį kultą remiantis „amžinojo susitarimo krauju.“ Ir nors mokymais apie kraują ir aukojimą jis krikščionybę be reikalo apsunkino, bet kartą ir visiems laikams jis tikrai padarė galą tokioms atpirkimo doktrinoms, kada buvo aukojami žmonės ar gyvūnai. Jo teologiniai kompromisai rodo, kad net ir apreiškimas turi nusileisti palaipsniui evoliucijos kontrolei. Pagal Paulių, Kristus tapo paskutiniąja auka, kurios visiems turi užtekti; dabar dieviškasis Teisėjas yra iki galo ir amžiams patenkintas.

Ir šitaip, po ilgų amžių aukojimo kultas išsivystė į sakramento kultą. Tokiu būdu šiuolaikinių religijų sakramentai yra tų sukrečiančių ankstyvųjų žmonių aukojimo ceremonijų ir dar senesnių kanibalinų ritualų teisėti paveldėtojai. Vis dar daugelis tebesiremia krauju, kad būtų pasiektas išgelbėjimas, bet jis bent jau įgavo perkeltinę, simbolinę, ir mistinę prasmę.

cult, in Mexico and elsewhere, a sacrament of cakes and wine was eventually utilized in lieu of the flesh and blood of the older human sacrifices. The Hebrews long practiced this ritual as a part of their Passover ceremonies, and it was from this ceremonial that the later Christian version of the sacrament took its origin.

89:9.3 (984.2) The ancient social brotherhoods were based on the rite of blood drinking; the early Jewish fraternity was a sacrificial blood affair. Paul started out to build a new Christian cult on “the blood of the everlasting covenant.” And while he may have unnecessarily encumbered Christianity with teachings about blood and sacrifice, he did once and for all make an end of the doctrines of redemption through human or animal sacrifices. His theologic compromises indicate that even revelation must submit to the graduated control of evolution. According to Paul, Christ became the last and all-sufficient human sacrifice; the divine Judge is now fully and forever satisfied.

89:9.4 (984.3) And so, after long ages the cult of the sacrifice has evolved into the cult of the sacrament. Thus are the sacraments of modern religions the legitimate successors of those shocking early ceremonies of human sacrifice and the still earlier cannibalistic rituals. Many still depend upon blood for salvation, but it has at least become figurative, symbolic, and mystic.

10. NUODĖMĖS ATLEIDIMAS

Kad Dievas yra palankus, tokią sąmonę žmogus pasiekė tikrai per aukojimą. Šiuolaikinis žmogus turi sukurti naujus metodus, kaip pasiekti išgelbėjimo savimone. Mirtingojo prote išsilaiko nuodėmės sąmonė, bet minties modeliai apie išgelbėjimą joje yra susidėvėję ir pasenę. Dvasinio poreikio tikrovė išlieka, bet intelektualiai pažanga sunaikino senuosius kelius, kuriais būtų galima užtikrinti ramybę ir paguodą protui ir sielai.

Nuodėmę būtina iš naujo apibrėžti kaip sąmoningą neištikimybę Dievybei. Yra neištikimybės laipsniai: dalinė neryžtingumo ištikimybė; suskaidyta konfliktiškumo ištikimybė; mirštanti abejingumo ištikimybė; ir ištikimybės mirtis, kurią rodo pasišventimas bedieviams idealams.

Kaltės pojūtis ar jausmas yra papročių laužymo sąmonė; nebūtinai tai yra nuodėmė. Nėra tikros nuodėmės, kada nėra sąmoningos neištikimybės Dievybei.

Galimybė kaltės jausmą suvokti yra transcendentinio savitumo ženklas žmonijai. Jis žmogaus nepažymi, kad yra blogas, bet vietoje

10. FORGIVENESS OF SIN

89:10.1 (984.4) Ancient man only attained consciousness of favor with God through sacrifice. Modern man must develop new techniques of achieving the self-consciousness of salvation. The consciousness of sin persists in the mortal mind, but the thought patterns of salvation therefrom have become outworn and antiquated. The reality of the spiritual need persists, but intellectual progress has destroyed the olden ways of securing peace and consolation for mind and soul.

89:10.2 (984.5) *Sin must be redefined as deliberate disloyalty to Deity.* There are degrees of disloyalty: the partial loyalty of indecision; the divided loyalty of conflict; the dying loyalty of indifference; and the death of loyalty exhibited in devotion to godless ideals.

89:10.3 (984.6) The sense or feeling of guilt is the consciousness of the violation of the mores; it is not necessarily sin. There is no real sin in the absence of conscious disloyalty to Deity.

89:10.4 (984.7) The possibility of the recognition of the sense of guilt is a badge of transcendent distinction for mankind. It does not mark man as

šito jį išskiria kaip tokį tvarinį, kuris turi potencialų didingumą ir amžinai augančią šlovę. Toks nevertumo jausmas yra pirminis akstinas, kuris turėtų greitai ir užtikrintai nuvesti į tuos įtikėjimo užkariavimus, kurie mirtingojo protą perveda į moralaus kilnumo, kosminės įžvalgos, ir dvasinio gyvenimo nuostabius lygius; tokiu būdu visos žmogiškosios egzistencijos prasmės tikrai yra pakeičiamos iš laikinųjų į amžinąsias, ir visos vertybės yra pakeliamos iš žmogiškųjų į dieviškąsias.

Nuodėmės išpažinimas yra ryžtingas neištikimybės išsižadėjimas, bet jokių būdu jis nesuselvina tokios neištikimybės laiko-erdvės pasekmių. Bet išpažinimas—nuoširdus nuodėmės prigimties suvokimas—yra būtinas religiniam augimui ir dvasiniam žengimui į priekį.

Nuodėmės atleidimas, kurį suteikia Dievybė, yra ištikimybės ryšių atnaujinimas, kuris ateina po to periodo, kada žmogus sąmoningai suvokia apie tokių ryšių nutrūkimą dėl sąmoningo maišto. Atleidimo nereikia ieškoti, jį tereikia priimti kaip ištikimybės ryšių tarp tvarinio ir Kūrėjo atstatymo sąmoningą suvokimą. Ir visi ištikimi Dievo sūnūs yra laimingi, mylintys tarnystę, ir kildami į Rojų visą laiką žengia į priekį.

[Pateikta Nebadono Spindinčiosios Vakaro Žvaigždės.]

mean but rather sets him apart as a creature of potential greatness and ever-ascending glory. Such a sense of unworthiness is the initial stimulus that should lead quickly and surely to those faith conquests which translate the mortal mind to the superb levels of moral nobility, cosmic insight, and spiritual living; thus are all the meanings of human existence changed from the temporal to the eternal, and all values are elevated from the human to the divine.

89:10.5 (984.8) The confession of sin is a manful repudiation of disloyalty, but it in no wise mitigates the time-space consequences of such disloyalty. But confession — sincere recognition of the nature of sin — is essential to religious growth and spiritual progress.

89:10.6 (985.1) The forgiveness of sin by Deity is the renewal of loyalty relations following a period of the human consciousness of the lapse of such relations as the consequence of conscious rebellion. The forgiveness does not have to be sought, only received as the consciousness of re-establishment of loyalty relations between the creature and the Creator. And all the loyal sons of God are happy, service-loving, and ever-progressive in the Paradise ascent.

89:10.7 (985.2) [Presented by a Brilliant Evening Star of Nebadon.]

90 Dokumentas. Šamanizmas — kerėtojai ir žyniai

⇐ 089

URANTIJOS KNYGA

091 ⇐

III DALIS. URANTIJOS ISTORIJA

90 DOKUMENTAS. ŠAMANIZMAS — KERĖTOJAI IR ŽYNAI

Skyrius

ĮVADAS

1. Pirmieji šamanai — kerėtojai
2. Šamanistiniai ritualai
3. Ligos ir mirties šamaninė teorija
4. Medicina, vadovaujant šamanams
5. Žyniai ir ritualai

ĮVADAS

RELIGINIŲ ritualų evoliucija vystėsi nuo dvasių nuraminimo, vengimo, išvairo, privertimo, susitaikymo, ir palenkimo į savo pusę iki aukojimo, atpirkimo, ir išgelbėjimo. Religinų ritualų metodai vystėsi nuo primityvių kultūrų formų per fetišus iki magijos ir stebuklų, ir kada ritualas tapo sudėtingesnis, reaguodamas į žmogaus vis sudėtingėjančias sampratas apie viršmaterialiąsias sferas, tada jame turėjo neišvengiamai įsiviešpatauti kerėtojai, šamanai, ir žyniai.

Besivystančiose primityviojo žmogaus sampratoje dvasinis pasaulis galiausiai buvo laikomas nereaguojančiu į paprastus mirtinguosius. Tikrai išskirtiniai žmonės sugebėdavo pasiekti, kad juos išgirstų dievai; tikrai nepaprastas vyras arba moteris galėdavo pasiekti, kad jį ar ją išgirstų dvasios. Tokiu būdu religija įžengia į naują fazę, į tokį etapą, kuriame palaipsniui ji tampa antraeile; tarp religininko ir garbinamo objekto visada iš tiesų įsiterpia kerėtojas, šamanas, arba žynys. Ir šiandien didžioji dalis Urantijos organizuoto religinio tikėjimo sistemų žengia per šią evoliucinio vystymosi lygį.

PAPER 90 SHAMANISM — MEDICINE MEN AND PRIESTS

SECTIONS

Introduction

1. The First Shamans — The Medicine Men
2. Shamanistic Practices
3. The Shamanic Theory of Disease and Death
4. Medicine under the Shamans
5. Priests and Rituals

INTRODUCTION

90:0.1 (986.1) THE evolution of religious observances progressed from placation, avoidance, exorcism, coercion, conciliation, and propitiation to sacrifice, atonement, and redemption. The technique of religious ritual passed from the forms of the primitive cult through fetishes to magic and miracles; and as ritual became more complex in response to man's increasingly complex concept of the supermaterial realms, it was inevitably dominated by medicine men, shamans, and priests.

90:0.2 (986.2) In the advancing concepts of primitive man the spirit world was eventually regarded as being unresponsive to the ordinary mortal. Only the exceptional among humans could catch the ear of the gods; only the extraordinary man or woman would be heard by the spirits. Religion thus enters upon a new phase, a stage wherein it gradually becomes secondhanded; always does a medicine man, a shaman, or a priest intervene between the religionist and the object of worship. And today most Urantia systems of organized religious belief are passing through this level of evolutionary development.

Evoliucinė religija gimsta iš paprastos ir visagalės baimės, tos baimės, kuri užvaldo žmogiškąjį protą, kada susiduriama su tuo, kas yra nežinoma, nepaaiškinama, ir nesuvokiama. Galiausiai religija pasiekia visiškai paprastą suvokimą apie visagalę meilę, tą meilę, kuri nesustabdomai persmelkia visą žmogiškąją sielą, kada yra pažadinta tam, jog suprastų Visuotinio Tėvo begalinę meilę visatos sūnams. Bet tarp religinės evoliucijos pradžios ir pabaigos, įsiterpia išdrįsusių atsistoti tarp žmogaus ir Dievo tarpininkais, aiškintojais, ir užtarėjais ilgi šamanų amžiai.

1. PIRMIEJI ŠAMANAI — KERETOJAI

Šamanas buvo turintis rangą kerėtojas, ritualinis žmogus fetišas, ir pagrindinė asmenybė visuose evoliucinės religijos ritualuose. Daugelyje grupių šamanai buvo aukštesni už karo vadą, pažymėdami bažnyčios viešpatavimo pradžią valstybėje. Šamanas kartais veikdavo kaip žynys ir net kaip žynys-karalius. Kai kurios vėlesnės gentys turėjo tiek ankstyvesnius šamanus-kerėtojus (aiškiaregius), tiek vėliau atsiradusius šamanus-žynius. Ir daugeliu atvejų šamano pareigos tapo paveldimomis.

Kadangi senovėje bet kas, kas buvo nenormalu, buvo aiškinama dvasių apsidimu, tai bet koks ryškus protinis ar fizinis nenormalumas buvo laikomas pakankamu požymiu, jog tai yra kerėtojas. Daugelis iš šitų vyrų buvo epileptikai, daugelis iš šių moterų buvo isterikės, ir didelė dalimi šitais dviem tipais galima paaiškinti senovinį įkvėpimą, o taip pat ir dvasių ir velnių apsidimą. Gana daug iš šitų ankstyviausių žynių priklausė tokiai klasei, kuri nuo to laiko buvo vadinama paranojinė.

Nors jie ir galėjo naudoti apgaulę mažesniuose dalykuose, bet didžioji dalis šamanų tikėjo tuo, kad yra apsėsti dvasių. Moterys, kurios sugebėdavo pasiekti traso būseną arba katalepsinį priepuolį, tapdavo galingomis šamanėmis; vėliau, tokios moterys tapdavo žynėmis ir dvasių mediumais. Jų katalepsiniai priepuoliai paprastai apimdavo tariamą bendravimą su mirusiųjų vėlėmis. Daugelis moterų šamanių taip pat buvo ir profesionalios šokėjos.

Bet nevisi šamanai buvo patys save apgavę; daug buvo gudrių ir sumanių apgavikų. Profesijai vystantis toliau, buvo reikalingas naujokas, kuris dešimt metų tarnautų mokiniu, sunkiai dirbdamas ir atsižadėdamas malonumų tam, kad taptų

90:0.3 (986.3) Evolutionary religion is born of a simple and all-powerful fear, the fear which surges through the human mind when confronted with the unknown, the inexplicable, and the incomprehensible. Religion eventually achieves the profoundly simple realization of an all-powerful love, the love which sweeps irresistibly through the human soul when awakened to the conception of the limitless affection of the Universal Father for the sons of the universe. But in between the beginning and the consummation of religious evolution, there intervene the long ages of the shamans, who presume to stand between man and God as intermediaries, interpreters, and intercessors.

1. THE FIRST SHAMANS — THE MEDICINE MEN

90:1.1 (986.4) The shaman was the ranking medicine man, the ceremonial fetishman, and the focus personality for all the practices of evolutionary religion. In many groups the shaman outranked the war chief, marking the beginning of the church domination of the state. The shaman sometimes functioned as a priest and even as a priest-king. Some of the later tribes had both the earlier shaman-medicine men (seers) and the later appearing shaman-priests. And in many cases the office of shaman became hereditary.

90:1.2 (986.5) Since in olden times anything abnormal was ascribed to spirit possession, any striking mental or physical abnormality constituted qualification for being a medicine man. Many of these men were epileptic, many of the women hysteric, and these two types accounted for a good deal of ancient inspiration as well as spirit and devil possession. Quite a few of these earliest of priests were of a class which has since been denominated paranoiac.

90:1.3 (987.1) While they may have practiced deception in minor matters, the great majority of the shamans believed in the fact of their spirit possession. Women who were able to throw themselves into a trance or a cataleptic fit became powerful shamanesses; later, such women became prophets and spirit mediums. Their cataleptic trances usually involved alleged communications with the ghosts of the dead. Many female shamans were also professional dancers.

90:1.4 (987.2) But not all shamans were self-deceived; many were shrewd and able tricksters. As the profession developed, a novice was required to serve an apprenticeship of ten years of hardship and self-denial to qualify as a medicine

kerėtoju. Šamanai sukūrė profesinę apsirengimo madą ir laikėsi paslaptingo elgesio. Dažnai jie vartodavo narkotikus tam, kad išprovokuotų tam tikras fizinės būsenas, kurios paveiktų ir mistifikuotų gentinius. Paprasti žmonės rankų vikrumą, atliekant apgaulingus triukus, laikė viršgamtiniu dalyku, ir pilvakalbystę pirmiausia panaudojo gudrūs žyniai. Daugelis senųjų šamanų atsitiktinai susidūrė su hipnoze; kiti sukeldavo autohipnozę ilgą laiką intensyviai žvelgdami į savo bambas.

Nors daugelis griebdavosi tokių triukų ir apgavysčių, bet jų kaip klasės reputacija priklausė nuo akivaizdžių pasiekimų. Kada šamanas savosios užduoties neįvykdavo, jeigu jis negalėdavo pateikti įtikinamo pasiteisinimo, tada jį arba degraduodavo, arba nužudydavo. Tokiu būdu sąžiningi šamanai žūdavo anksti; išlikdavo tik tai gudrūs aktoriai.

Būtent šamanizmas gentinius reikalus iš senųjų ir stipriųjų rankų nukreipė išskirtinai į gudriųjų, protingųjų, ir įžvalgiųjų rankas.

2. ŠAMANISTINIAI RITUALAI

Dvasių iškvietimas buvo labai tiksli ir labai sudėtinga procedūra, palygintina su šiandieniais bažnytiniais ritualais, atliekamais senąja kalba. Žmogiškoji rasė labai anksti ėmė ieškoti viršžmogiškosios pagalbos, *apreiškimo*; ir žmonės tikėjo, kad šamanas iš tikrųjų tokius apreiškimus gauna. Nors šamanai savo darbe naudojo didžiulę įtaigos galią, bet beveik visą laiką tai buvo neigiamai įtaiga; tik tai pastaraisiais laikais imta naudoti teigiamos įtaigos metoda. Ankstyvajame savosios profesijos vystymosi etape šamanai pradėjo specializuotis tokiose srityse, kaip lietaus sukūrimo, ligų gydymo, ir nusikaltimų išaiškinimo. Tačiau, ligų gydymas nebuvo šamanistinio kerėtojo pagrindinė funkcija; vietoje šito, jo funkcija buvo žinoti ir kontroliuoti gyvenimo pavojus.

Senovinė juodoji magija, tiek religinė, tiek pasaulietinė, buvo pavadinta baltąja magija, kada ją praktikuodavo žyniai, aiškiaregiai, šamanai, arba kerėtojai. Juodąją magiją praktikuojantys būdavo vadinami raganiais, magais, burtininkais, apžavėtojais, nekromantais, dvasių iškvietėjais, ir pranašautojais. Laikui bėgant, visi tokie netikri ryšiai su tuo, kas yra viršmaterialu, buvo klasifikuoti kaip raganavimas arba šamanizmas.

Raganavimą sudarė toji *magija*, kurią vykdė ankstesnės, neįprastos, ir nepripažintos dvasios; šamanizmas reikalų turėjo su tais *stebuklais*, kuriuos darė genties įprastos dvasios ir pripažinti dievai. Vėlesniaisiais laikais raganius buvo siejamas su velniu, ir tokiu būdu buvo parengta

man. The shamans developed a professional mode of dress and affected a mysterious conduct. They frequently employed drugs to induce certain physical states which would impress and mystify the tribesmen. Sleight-of-hand feats were regarded as supernatural by the common folk, and ventriloquism was first used by shrewd priests. Many of the olden shamans unwittingly stumbled onto hypnotism; others induced autohypnosis by prolonged staring at their navels.

90:1.5 (987.3) While many resorted to these tricks and deceptions, their reputation as a class, after all, stood on apparent achievement. When a shaman failed in his undertakings, if he could not advance a plausible alibi, he was either demoted or killed. Thus the honest shamans early perished; only the shrewd actors survived.

90:1.6 (987.4) It was shamanism that took the exclusive direction of tribal affairs out of the hands of the old and the strong and lodged it in the hands of the shrewd, the clever, and the farsighted.

2. SHAMANISTIC PRACTICES

90:2.1 (987.5) Spirit conjuring was a very precise and highly complicated procedure, comparable to present-day church rituals conducted in an ancient tongue. The human race very early sought for superhuman help, for *revelation*; and men believed that the shaman actually received such revelations. While the shamans utilized the great power of suggestion in their work, it was almost invariably negative suggestion; only in very recent times has the technique of positive suggestion been employed. In the early development of their profession the shamans began to specialize in such vocations as rain making, disease healing, and crime detecting. To heal diseases was not, however, the chief function of a shamanic medicine man; it was, rather, to know and to control the hazards of living.

90:2.2 (987.6) Ancient black art, both religious and secular, was called white art when practiced by either priests, seers, shamans, or medicine men. The practitioners of the black art were called sorcerers, magicians, wizards, witches, enchanters, necromancers, conjurers, and soothsayers. As time passed, all such purported contact with the supernatural was classified either as witchcraft or shamancraft.

90:2.3 (987.7) Witchcraft embraced the *magic* performed by earlier, irregular, and unrecognized spirits; shamancraft had to do with *miracles* performed by regular spirits and recognized gods of the tribe. In later times the witch became associated with the devil, and thus was the stage

arena daugeliui palyginti nesenų religinio nepakantumo pasireiškimų. Daugeliui primityviųjų genčių raganavimas buvo religija.

Šamanai buvo didžiuliai tikintieji į atsitiktinumo misiją, kaip dvasių valios apreiškėją; jie dažnai mesdavo burtus, kad priimtų sprendimą. Šito polinkio mesti burtus išsilaikymą iliustruoja ne tik tai daugelis azartinių žaidimų, bet taip pat ir gerai žinomų "skaičiuočių" rimai. Kažkada, tas asmuo, ties kuriuo pasibaigdavo skaičiavimas, turėdavo mirti; dabar, jis yra tik *tai* kai kuriuose vaikiškuose žaidimuose. Tai, kas buvo rimtas dalykas primityviajam žmogui, išliko tik kaip šiuolaikinio vaiko pramoga.

Kerėtojai labai smarkiai pasitikėjo ženklais ir simboliais, tokiais, kaip "Kada išgirsite šnarėjimą šilkmedžių viršūnėse, tada pradėkite veikti." Labai anksti rasės istorijoje šamanai savo dėmesį atkreipė į žvaigždes. Visame pasaulyje buvo imta tikėti ir praktikuoti primityvią astrologiją; sapnų aiškinimas taip pat plačiai išplito. Po viso šito netrukus atsirado tos temperamentingos šamanės, kurios pareikšdavo, jog sugeba bendrauti su mirusiųjų dvasiomis.

Lietaus sukėlėjai, arba oro šamanai, nors atsirado senovėje, bet per amžius išsilaikė iki šių laikų. Ankstyviesiems žemdirbiams didžiulė sausra reiškė mirtį; oro kontrolė didele dalimi buvo senosios magijos objektas. Civilizuotam žmogui vis dar tebėra įprasta pokalbio tema apie orą. Visos senosios tautos tikėjo šamano kaip lietaus sukėlėjo galia, bet buvo įprasta jį nužudyti, kada sukelti lietaus jam nepavykdavo, nebent jis galėdavo pateikti įtikinamą pasiteisinimą, paaiškinantį tokią nesėkmę.

Imperatoriai astrologus iš tikrųjų nuolat išvarydavo, bet jie visada sugrįždavo dėl to, kad liaudis jų galiomis tikėjo. Jų išvyti buvo neįmanoma, ir net šešioliktajame amžiuje po Kristaus Vakarų bažnyčios ir valstybės valdovai buvo astrologijos globėjai. Tūkstančiai tariamai išmintingų žmonių vis dar tebetiki, jog kažkas gali būti gimęs po laiminga ar nelaiminga žvaigžde; jog dangiškųjų kūnų išsidėstymas šalia nulemia įvairių žemiškųjų reikalų baigtį. Ateities pranašautojus vis dar tebegloboja lengvatikiai.

Graikai tikėjo orakulo patarimo veiksmingumu, kinai naudojo magiją kaip apsaugojimą nuo demonų, šamanizmas klestėjo Indijoje, ir jis vis dar atvirai tebeegzistuoja centrinėje Azijoje. Didelėje pasaulio dalyje jo buvo atsisakyta tik pastaraisiais laikais.

Kartas nuo karto iškildavo tikrieji pranašai ir mokytojai tam, kad šamanizmą pasmerktų ir demaskuotų. Per paskutiniuosius šimtą metų net

set for the many comparatively recent exhibitions of religious intolerance. Witchcraft was a religion with many primitive tribes.

90:2.4 (987.8) The shamans were great believers in the mission of chance as revelatory of the will of the spirits; they frequently cast lots to arrive at decisions. Modern survivals of this proclivity for casting lots are illustrated, not only in the many games of chance, but also in the well-known "counting-out" rhymes. Once, the person counted out must die; now, he is only *it* in some childish game. That which was serious business to primitive man has survived as a diversion of the modern child.

90:2.5 (988.1) The medicine men put great trust in signs and omens, such as, "When you hear the sound of a rustling in the tops of the mulberry trees, then shall you bestir yourself." Very early in the history of the race the shamans turned their attention to the stars. Primitive astrology was a world-wide belief and practice; dream interpreting also became widespread. All this was soon followed by the appearance of those temperamental shamanesses who professed to be able to communicate with the spirits of the dead.

90:2.6 (988.2) Though of ancient origin, the rain makers, or weather shamans, have persisted right on down through the ages. A severe drought meant death to the early agriculturists; weather control was the object of much ancient magic. Civilized man still makes the weather the common topic of conversation. The olden peoples all believed in the power of the shaman as a rain maker, but it was customary to kill him when he failed, unless he could offer a plausible excuse to account for the failure.

90:2.7 (988.3) Again and again did the Caesars banish the astrologers, but they invariably returned because of the popular belief in their powers. They could not be driven out, and even in the sixteenth century after Christ the directors of Occidental church and state were the patrons of astrology. Thousands of supposedly intelligent people still believe that one may be born under the domination of a lucky or an unlucky star; that the juxtaposition of the heavenly bodies determines the outcome of various terrestrial adventures. Fortunetellers are still patronized by the credulous.

90:2.8 (988.4) The Greeks believed in the efficacy of oracular advice, the Chinese used magic as protection against demons, shamanism flourished in India, and it still openly persists in central Asia. It is an only recently abandoned practice throughout much of the world.

90:2.9 (988.5) Ever and anon, true prophets and teachers arose to denounce and expose shamanism. Even the vanishing red man had

nykstantis raudonasis žmogus turėjo tokį pranašą, Šonį Tenskvatavą, kuris numatė saulės užtemimą 1808 metais ir pasmerkė baltojo žmogaus ydas. Per visus ilgus evoliucinės istorijos amžius įvairiose gentyse ir rasėse atsirado daug tikrų mokytojų. Ir jie visą laiką ir toliau pasirodys tam, kad miestų iššūkį bet kurio amžiaus šamanams ar žyniams, kurie priešinasi bendram švietimui ir mėgina trukdyti mokslinei pažangai.

Įvairiais būdais ir nesąžiningais metodais senovės šamanai kūrė savo kaip Dievo balsų ir apvaizdos sargų reputaciją. Naujagimius jie apšlakstydavo vandeniu ir suteikdavo jiems vardus; jie apipjaustydavo vyriškosios lyties organus. Jie vadovaudavo visoms laidojimo ceremonijoms ir skelbdavo atitinkamus pranešimus apie mirusiųjų sėkmingą atvykimą į dvasios šalį.

Šamanaujantys žyniai ir kerėtojai dažnai tapdavo labai turtingi, kaupdami įvairius atsilyginimus, kurie tariamai būdavo paaukojami dvasioms. Neretai šamanas sukaupdavo iš esmės visą savosios genties materialų turtą. Mirus turtingam žmogui, buvo įprasta jo nuosavybę lygiomis dalimis padalinti tarp šamano ir kokios nors visuomeninės institucijos arba labdaros. Šito papročio vis dar yra laikomasi kai kuriose vietose Tibete, kuriame viena pusė vyriškosios lyties gyventojų priklauso šitai negaminančiųjų klasei.

Šamanai gražiai rengdavosi ir paprastai turėdavo kelias žmonas; jie buvo pirminė aristokratija, kuriai nebuvo taikomi jokie gentiniai apribojimai. Labai dažnai jų protas buvo menkas ir žema moralė. Jie su savo konkurentais susidorodavo pavadindami juos raganiais ar burtininkais, ir labai dažnai įgaudavo tokią įtaką ir galią, jog galėdavo valdyti vadus ar karalius.

Primityvusis žmogus šamaną laikė neišvengiamu blogiu; jis jo bijojo, bet nemylėjo. Ankstyvasis žmogus gerbė žinias; jis jautė pagarbą ir atsilygindavo už išmintį. Šamanas daugiausia buvo apgavikas, bet šamanizmo garbinimas gerai parodo tą kainą, kurią evoliucijoje rasėms reikėjo mokėti už išmintį.

3. LIGOS IR MIRTIES ŠAMANINĖ TEORIJA

Kadangi senovės žmogus save ir savo materialią aplinką laikė betarpiškai reaguojančiais į vėlių užgaidas ir dvasių fantazijas, dėl to nėra nieko keisto, kad jo religija turėjo būti taip plačiai susijusi su materialiais dalykais. Šiuolaikinis žmogus savo materialias problemas sprendžia tiesiogiai; jis supranta, kad materija reaguoja į

such a prophet within the past hundred years, the Shawnee Tenskwatawa, who predicted the eclipse of the sun in 1806 and denounced the vices of the white man. Many true teachers have appeared among the various tribes and races all through the long ages of evolutionary history. And they will ever continue to appear to challenge the shamans or priests of any age who oppose general education and attempt to thwart scientific progress.

90:2.10 (988.6) In many ways and by devious methods the olden shamans established their reputations as voices of God and custodians of providence. They sprinkled the newborn with water and conferred names upon them; they circumcised the males. They presided over all burial ceremonies and made due announcement of the safe arrival of the dead in spiritland.

90:2.11 (988.7) The shamanic priests and medicine men often became very wealthy through the accretion of their various fees which were ostensibly offerings to the spirits. Not infrequently a shaman would accumulate practically all the material wealth of his tribe. Upon the death of a wealthy man it was customary to divide his property equally with the shaman and some public enterprise or charity. This practice still obtains in some parts of Tibet, where one half the male population belongs to this class of nonproducers.

90:2.12 (989.1) The shamans dressed well and usually had a number of wives; they were the original aristocracy, being exempt from all tribal restrictions. They were very often of low-grade mind and morals. They suppressed their rivals by denominating them witches or sorcerers and very frequently rose to such positions of influence and power that they were able to dominate the chiefs or kings.

90:2.13 (989.2) Primitive man regarded the shaman as a necessary evil; he feared him but did not love him. Early man respected knowledge; he honored and rewarded wisdom. The shaman was mostly fraud, but the veneration for shamanism well illustrates the premium put upon wisdom in the evolution of the race.

3. THE SHAMANIC THEORY OF DISEASE AND DEATH

90:3.1 (989.3) Since ancient man regarded himself and his material environment as being directly responsive to the whims of the ghosts and the fancies of the spirits, it is not strange that his religion should have been so exclusively concerned with material affairs. Modern man attacks his material problems directly; he

išmintingas proto manipuliacijas. Primityvusis žmogus lygiai taip pat troško pakeisti ir net valdyti fizinių sferų gyvybę ir energijas; o kadangi jo ribotas kosmoso suvokimas atvedė jį į tikėjimą, jog vėlės, dvasios, ir dievai yra asmeniškai ir betarpiškai susiję su gyvybės ir materijos išsamiu valdymu, dėl to jis logiškai savo pastangas nukreipė į tai, kad išsikovotų šitų viršžmogiškųjų agentūrų palankumą ir paramą.

Žvelgiant šituo požiūriu, galima suprasti didelę dalį to, kas senovės kultuose yra nepaaiškinama ir neracionalu. Kulto ritualai buvo primityviojo žmogaus mėginimas valdyti materialų pasaulį, kuriame jis pats atsidūrė. Ir didelę dalį savo pastangų jis nukreipė į tai, jog būtų prailgintas gyvenimas ir užtikrinta sveikata. Kadangi visos ligos ir pati mirtis iš pat pradžių buvo laikomos dvasiniais reiškiniiais, todėl buvo neišvengiama, jog šamanai, nors ir veikdami kaip kerėtojai ir žyniai, taip pat turėjo dirbti gydytojais ir chirurgais.

Primityvų protą gali apriboti faktų trūkumas, bet net ir tokiu atveju jis yra logiškas. Kada mąstantys žmonės mato ligą ir mirtį, tada jie ima aiškintis šitų bausmių priežastis, ir pagal savo supratimą, šamanai ir žyniai pasiūlė tokias ligų teorijas:

1 . *Vėlių—tiesioginis dvasių poveikis.* Ankstyviausioji hipotezė, pateikta tam, kad paaiškintų ligą ir mirtį, buvo tokia, jog ligą sukeldavo dvasios išviliodamos sielą iš kūno; jeigu jai sugrįžti nepavykdavo, tuomet ištikdavo mirtis. Senovės žmonės taip bijodavo ligą sukeliančių vėlių piktybinio poveikio, kad ligonius dažnai palikdavo net ir be maisto ar vandens. Nepaisant to, jog šitie tikėjimai rėmėsi klaidingu pagrindu, bet jie iš tiesų veiksmingai izoliavo sergančius individus ir užkirto kelią užkrečiamų ligų išplitimui.

2 . *Prievaratos—akivaizdžios priežastys.* Kai kurių nelaimingų atsitikimų ir mirties priežastis buvo taip lengva nustatyti, kad jos anksti buvo pašalintos iš vėlių veikimo kategorijos. Mirtys ir žaizdos, kurias sukeldavo karai, gyvūno užpuolimas, ir kitos greitai nustatomos priežastys, būdavo laikomos natūraliais dalykais. Bet ilgą laiką buvo tikima, kad dvasios vis tik buvo kaltos dėl užsitęsusio sveikimo arba net ir dėl "natūralios" priežasties sukeltos žaizdos užkrėtimo. Jeigu nebuvo galima nustatyti matomo natūralaus faktoriaus, tuomet kaltomis dėl ligos ir mirties vėl buvo laikomos dvasios.

Šiandien Afrikoje ir kitur gali būti sutinkamos tautos, kurios ką nors nužudo kiekvieną kartą, kada tik įvyksta neprievartinė mirtis. Jų kerėtojai parodo kaltuosius. Jeigu motina miršta gimdydama, tai tas vaikas tuoj pat pasmaugiamas

recognizes that matter is responsive to the intelligent manipulation of mind. Primitive man likewise desired to modify and even to control the life and energies of the physical domains; and since his limited comprehension of the cosmos led him to the belief that ghosts, spirits, and gods were personally and immediately concerned with the detailed control of life and matter, he logically directed his efforts to winning the favor and support of these superhuman agencies.

90:3.2 (989.4) Viewed in this light, much of the inexplicable and irrational in the ancient cults is understandable. The ceremonies of the cult were primitive man's attempt to control the material world in which he found himself. And many of his efforts were directed to the end of prolonging life and insuring health. Since all diseases and death itself were originally regarded as spirit phenomena, it was inevitable that the shamans, while functioning as medicine men and priests, should also have labored as doctors and surgeons.

90:3.3 (989.5) The primitive mind may be handicapped by lack of facts, but it is for all that logical. When thoughtful men observe disease and death, they set about to determine the causes of these visitations, and in accordance with their understanding, the shamans and the scientists have propounded the following theories of affliction:

90:3.4 (989.6) 1. *Ghosts — direct spirit influences.* The earliest hypothesis advanced in explanation of disease and death was that spirits caused disease by enticing the soul out of the body; if it failed to return, death ensued. The ancients so feared the malevolent action of disease-producing ghosts that ailing individuals would often be deserted without even food or water. Regardless of the erroneous basis for these beliefs, they did effectively isolate afflicted individuals and prevent the spread of contagious disease.

90:3.5 (989.7) 2. *Violence — obvious causes.* The causes for some accidents and deaths were so easy to identify that they were early removed from the category of ghost action. Fatalities and wounds attendant upon war, animal combat, and other readily identifiable agencies were considered as natural occurrences. But it was long believed that the spirits were still responsible for delayed healing or for the infection of wounds of even "natural" causation. If no observable natural agent could be discovered, the spirit ghosts were still held responsible for disease and death.

90:3.6 (990.1) Today, in Africa and elsewhere may be found primitive peoples who kill someone every time a nonviolent death occurs. Their medicine men indicate the guilty parties. If a mother dies in childbirth, the child is immediately strangled — a

—gyvybė už gyvybę.

3. *Magijos—priešų poveikis.* Buvo manoma, jog didelę dalį negalavimų sukelia užkerėjimas, blogos akies poveikis, ir magiškas lanko nukreipimas. Vienu metu į ką nors rodyti pirštu iš tikrųjų buvo pavojinga; ir dar vis tebemanoma, jog rodyti pirštu yra nemandagu. Neaiškos ligos ir mirties atveju senovės žmonės atlikdavo oficialų skrodimą, prapjaudavo kūną, ir sutardavo dėl mirties priežasties; priešingu atveju kaltė dėl mirties būdavo suverčiama raganavimui, todėl išskildavo būtinybė nužudyti dėl šito kaltą raganių. Šitie senoviniai lavonų skrodimai išgelbėdavo gyvybę ne vienam tariamam raganiui. Kai kuriose gentyse buvo tikima, jog gentainis galėjo mirti dėl savo paties raganavimo, tokiu atveju dėl šito niekas nebūdavo apkaltinamas.

4. *Nuodėmės—bausmė už tabu sulaužymą.* Santykinai neseniais laikais buvo tikima, jog liga yra bausmė už nuodėmę, asmeninę ar rasinę. Tokiose tautose, kurios yra pasiekusios šią evoliucijos lygį, vyraujanti teorija yra tokia, jog niekas negali susirgti, jeigu nepažeidė tabu. Tokiems tikėjimams yra būdinga ligų ir kančių laikyti „Visagalio strėlėmis viduje.“ Kinai ir mesopotamai ilgą laiką ligas laikė blogų demonų veiklos pasekme, nors kaldeniečiai kančios priežastimi taip pat laikė ir žvaigždes. Šita ligų teorija kaip dieviškojo įniršio pasekmė, vis dar tebevyrauja didelėje dalyje tariamai civilizuotų urantų grupių.

5. *Natūralaus priežastingumo.* Žmonija labai lėtai skverbėsi į priežasties ir pasekmės tarpusavio ryšių materialias paslaptis energijos, materijos, ir gyvybės fizinėse sferose. Senovės graikai, išsaugoję pasakojimus apie Adomsono mokymus, buvo tarp pirmųjų, kurie suvokė, jog visos ligos yra natūralių priežasčių pasekmė. Mokslinės eros vystymasis palaipsniui ir tvirtai sugriauna amžius trukusias žmogaus teorijas apie ligas ir mirtį. Karštinė buvo vienas iš pirmųjų žmogaus negalavimų, pašalintų iš viršgamtinių sutrikimų kategorijos, ir mokslo era vis daugiau traukė neišmanymo pančius, kurie taip ilgai buvo įkalinę žmogiškąjį protą. Supratimas apie senatvę ir užsikrėtimą palaipsniui ištrina žmogaus baimę vėlėms, dvasioms, ir dievams kaip asmeniniams kaltininkams dėl žmogiškojo vargo ir mirtingojo kančios.

Evoliucija savo tikslą būtinai pasiekia: Ji žmogų pripildo ta prietaringa baime tam, kas yra nežinoma, ir prisotina siaubu tam, kas yra nematoma, ir tai yra pastoliai sampratai apie Dievą. Ir paliudijęs išsivysčiusio suvokimo apie Dievybę atsiradimą, apreiškimo koordinuoto veikimo dėka, šitas pats evoliucijos metodas tada neišvengiamai išjudina tas minties jėgas, kurios negailestingai sunaikins tuos pastolius, kurie savo

life for a life.

90:3.7 (990.2) 3. *Magic — the influence of enemies.* Much sickness was thought to be caused by bewitchment, the action of the evil eye and the magic pointing bow. At one time it was really dangerous to point a finger at anyone; it is still regarded as ill-mannered to point. In cases of obscure disease and death the ancients would hold a formal inquest, dissect the body, and settle upon some finding as the cause of death; otherwise the death would be laid to witchcraft, thus necessitating the execution of the witch responsible therefor. These ancient coroners' inquests saved many a supposed witch's life. Among some it was believed that a tribesman could die as a result of his own witchcraft, in which event no one was accused.

90:3.8 (990.3) 4. *Sin — punishment for taboo violation.* In comparatively recent times it has been believed that sickness is a punishment for sin, personal or racial. Among peoples traversing this level of evolution the prevailing theory is that one cannot be afflicted unless one has violated a taboo. To regard sickness and suffering as "arrows of the Almighty within them" is typical of such beliefs. The Chinese and Mesopotamians long regarded disease as the result of the action of evil demons, although the Chaldeans also looked upon the stars as the cause of suffering. This theory of disease as a consequence of divine wrath is still prevalent among many reputedly civilized groups of Urantians.

90:3.9 (990.4) 5. *Natural causation.* Mankind has been very slow to learn the material secrets of the interrelationship of cause and effect in the physical domains of energy, matter, and life. The ancient Greeks, having preserved the traditions of Adamson's teachings, were among the first to recognize that all disease is the result of natural causes. Slowly and certainly the unfolding of a scientific era is destroying man's age-old theories of sickness and death. Fever was one of the first human ailments to be removed from the category of supernatural disorders, and progressively the era of science has broken the fetters of ignorance which so long imprisoned the human mind. An understanding of old age and contagion is gradually obliterating man's fear of ghosts, spirits, and gods as the personal perpetrators of human misery and mortal suffering.

90:3.10 (990.5) Evolution unerringly achieves its end: It imbues man with that superstitious fear of the unknown and dread of the unseen which is the scaffolding for the God concept. And having witnessed the birth of an advanced comprehension of Deity, through the co-ordinate action of revelation, this same technique of evolution then unerringly sets in motion those forces of thought which will inexorably obliterate

vaidmenį yra atlikę.

the scaffolding, which has served its purpose.

4. MEDICINA, VADOVAUJANT ŠAMANAMS

Senovės žmonių visas gyvenimas buvo susijęs su apsisaugojimu; jų religija nemažų laipsniu buvo toks metodas, kuris užkirto kelią ligoms. Ir nepaisant savo teorijų klaidingumo, jie taikydavo jas iš visos širdies; jie turėjo neprilygstamą tikėjimą savo gydymo metodais; o tai, savaime, yra stiprus vaistas.

Pagaliau, tas tikėjimas, reikalingas pasveikimui, kada šitą kvailą pagalbą suteikdavo vienas iš šitų senovės šamanų, iš esmės nesiskyrė nuo to tikėjimo, reikalingo pasveikti, kada gydo, kokie nors vėlesniųjų dienų jo perėmėjai, kurie užsiima nemoksliniu ligų gydymu,

Primityvesnės gentys labai smarkiai bijodavo sergančiųjų ir ilgus amžius jų skrupulingai vengdavo, juos gėdingai ignoruodavo. Didžiulis humanizmo šuolis buvo tai, kada šamanavimo evoliucija pagimdė žynius ir kerėtojus, kurie sutiko ligas gydyti. Tada tapo įprasta visam klanui užplūsti į sergančiojo kambarį tam, kad rėkimu padėtų šamanui išvyti ligos vėles. Buvo įprasta, jog moteris buvo diagnozę nustatanti šamanė, tuo tarpu vyras užsiėmė gydymu. Įprastas ligos diagnozavimo metodas buvo kokio nors gyvūno vidurių patikrinimas.

Liga buvo gydoma skandavimu, kauksmu, rankų uždėjimu, kvėpavimu į ligonį, ir daugeliu kitokių būdų. Vėlesniaisiais laikais paplito miegojimas šventykloje, jo metu tariamai būdavo sveikstama. Galiausiai šamanai pamėgino tikrąją chirurgiją, sąsajoje su miegu šventykloje; tarp pirmųjų operacijų buvo kaukolės trepanavimo operacija tam, kad išleisti į lauką galvos skausmo dvasią. Šamanai išmoko gydyti lūžius ir išnarinimus, atverti furunkulus ir pūlinius; šamanės tapo nusimanančiomis pribuvėjomis.

Įprastas gydymo būdas buvo patrinti kokių nors magišku daiktu infekuotą ar pažeistą vietą ant kūno, išmesti talismaną, ir tariamai būti išgydytam. Buvo tikima, jeigu kas nors atsitiktinai pakels išmestą talismaną, tas nedelsiant gaus infekciją arba žaizdą. Dar buvo likę daug laiko iki to meto, kai buvo imta naudoti vaistažolės ir kitus tikrus vaistus. Masažas atsirado sąsajoje su užkalbėjimais, dvasios ištrynimu iš kūno, o anksčiau už jį buvo stengiamasi vaistus įtrinti į kūną, net ir taip, kaip ir šiuolaikiniai žmonės stengiasi įtrinti į kūną skystus tepalus. Taurių statymas ir pažeistų vietų čiulpimas, kartu su kraujo nuleidimu, buvo manoma, jog padeda atsikratyti ligų sukeliančios dvasios.

4. MEDICINE UNDER THE SHAMANS

90:4.1 (990.6) The entire life of ancient men was prophylactic; their religion was in no small measure a technique for disease prevention. And regardless of the error in their theories, they were wholehearted in putting them into effect; they had unbounded faith in their methods of treatment, and that, in itself, is a powerful remedy.

90:4.2 (991.1) The faith required to get well under the foolish ministrations of one of these ancient shamans was, after all, not materially different from that which is required to experience healing at the hands of some of his later-day successors who engage in the nonscientific treatment of disease.

90:4.3 (991.2) The more primitive tribes greatly feared the sick, and for long ages they were carefully avoided, shamefully neglected. It was a great advance in humanitarianism when the evolution of shamancraft produced priests and medicine men who consented to treat disease. Then it became customary for the entire clan to crowd into the sickroom to assist the shaman in howling the disease ghosts away. It was not uncommon for a woman to be the diagnosing shaman, while a man would administer treatment. The usual method of diagnosing disease was to examine the entrails of an animal.

90:4.4 (991.3) Disease was treated by chanting, howling, laying on of hands, breathing on the patient, and many other techniques. In later times the resort to temple sleep, during which healing supposedly took place, became widespread. The medicine men eventually essayed actual surgery in connection with temple slumber; among the first operations was that of trephining the skull to allow a headache spirit to escape. The shamans learned to treat fractures and dislocations, to open boils and abscesses; the shamanesses became adept at midwifery.

90:4.5 (991.4) It was a common method of treatment to rub something magical on an infected or blemished spot on the body, throw the charm away, and supposedly experience a cure. If anyone should chance to pick up the discarded charm, it was believed he would immediately acquire the infection or blemish. It was a long time before herbs and other real medicines were introduced. Massage was developed in connection with incantation, rubbing the spirit out of the body, and was preceded by efforts to rub medicine in, even as moderns attempt to rub liniments in. Cupping and sucking the affected parts, together with bloodletting, were thought to be of value in getting rid of a disease-producing spirit.

Kadangi vanduo buvo stiprus fetišas, tai jis buvo naudojamas daugelio susirgimų gydymui. Ilgą laiką buvo tikima, jog tą dvasią, kuri sukelia ligą, galima pašalinti prakaitavimu. Garo vonios buvo labai vertinamos; natūralūs karšti šaltiniai greitai suklestėjo kaip primityvūs kurortai. Ankstyvasis Žmogus nustatė, jog šiluma pašalina skausmą; jis naudojo saulės šviesą, šviežius gyvūnų organus, karštą molį, ir karštus akmenis, ir didelė dalis šitų metodų ir dabar tebėra naudojami. Buvo naudojamas ritmas, mėginant paveikti dvasias; tamtamai buvo išplitę visuotinai.

Kai kurios tautos manė, jog ligą sukelia blogio sąmokslas tarp dvasių ir gyvūnų. Tai pagimdė tikėjimą, jog egzistuoja geras augalinis vaistas nuo kiekvienos gyvūno sukeltos ligos. Raudonieji žmonės ypač buvo atsidavę augalų teorijai apie visuotinius vaistus; jie visada kraujo lašą įlašindavo į šaknų duobutę, kuri lieka, išrovus augalą.

Pasninkavimas, laikymasis dietos, ir atitraukiamieji vaistai dažnai būdavo naudojami kaip gydymosi priemonės. Žmogaus išskyros, būdamos aiškiai magiškos, buvo labai vertinamos; tokiu būdu kraujas ir šlapimas buvo tarp ankstyviausiųjų vaistų, ir greitai prie jų buvo pridėtos šaknys ir įvairios druskos. Šamanai tikėjo, kad ligos dvasias iš kūno galima išvartyti smirdančiu kvapu ir neskaniais vaistais. Vidurių valymas labai anksti tapo įprastiniu gydymu, o žalio kokoso ir chinino vertingumas buvo tarp ankstyviausiųjų farmacinių atradimų.

Graikai buvo pirmieji, kurie išvystė tikrai racionalių sergančiųjų gydymo būdus. Tiek graikai, tiek egiptiečiai savo medicinos žinias gavo iš Eufrato slėnio. Aliejus ir vynas buvo labai seni vaistai žaizdoms gydyti; kastoro aliejų ir opiumą naudojo šumerai. Didelė dalis iš šitų senovinių ir veiksmingų slaptų vaistų savo galią prarado tada, kada jie tapo žinomi; slaptumas visada buvo pagrindinis dalykas apgaulės ir prietarų sėkmingam naudojimui. Tikrai faktai ir tiesa siekia suvokimo visiškos šviesos ir džiaugiasi mokslinio tyrinėjimo spindėjimu ir švietimu.

5. ŽYNIAI IR RITUALAI

Ritualo esmė yra jo atlikimo tobulumas; tarp laukinių jis turi būti praktikuojamas su didžiuliu tikslumu. Būtent, kada ritualas yra atliekamas pagal visas taisykles, tikrai tada ta ceremonija turi priverčiamąją galią dvasioms. Jeigu ritualas yra atliktas klaidingai, tada jis tikrai sukelia dievų pyktį ir įsižeidimą. Dėl to, nuo to meto, kada žmogaus lėtai besivystantis protas suvokė, jog *ritualo atlikimo metodas* turi lemiamos įtakos jo

90:4.6 (991.5) Since water was a potent fetish, it was utilized in the treatment of many ailments. For long it was believed that the spirit causing the sickness could be eliminated by sweating. Vapor baths were highly regarded; natural hot springs soon blossomed as primitive health resorts. Early man discovered that heat would relieve pain; he used sunlight, fresh animal organs, hot clay, and hot stones, and many of these methods are still employed. Rhythm was practiced in an effort to influence the spirits; the tom-toms were universal.

90:4.7 (991.6) Among some people disease was thought to be caused by a wicked conspiracy between spirits and animals. This gave rise to the belief that there existed a beneficent plant remedy for every animal-caused disease. The red men were especially devoted to the plant theory of universal remedies; they always put a drop of blood in the root hole left when the plant was pulled up.

90:4.8 (991.7) Fasting, dieting, and counterirritants were often used as remedial measures. Human secretions, being definitely magical, were highly regarded; blood and urine were thus among the earliest medicines and were soon augmented by roots and various salts. The shamans believed that disease spirits could be driven out of the body by foul-smelling and bad-tasting medicines. Purging very early became a routine treatment, and the values of raw cocoa and quinine were among the earliest pharmaceutical discoveries.

90:4.9 (992.1) The Greeks were the first to evolve truly rational methods of treating the sick. Both the Greeks and the Egyptians received their medical knowledge from the Euphrates valley. Oil and wine was a very early medicine for treating wounds; castor oil and opium were used by the Sumerians. Many of these ancient and effective secret remedies lost their power when they became known; secrecy has always been essential to the successful practice of fraud and superstition. Only facts and truth court the full light of comprehension and rejoice in the illumination and enlightenment of scientific research.

5. PRIESTS AND RITUALS

90:5.1 (992.2) The essence of the ritual is the perfection of its performance; among savages it must be practiced with exact precision. It is only when the ritual has been correctly carried out that the ceremony possesses compelling power over the spirits. If the ritual is faulty, it only arouses the anger and resentment of the gods. Therefore, since man's slowly evolving mind conceived that the *technique of ritual* was the decisive factor in its

veiksmingumui, buvo neišvengiama, kad ankstyvieji šamanai turi anksčiau ar vėliau tapti dvasininkija, parengta vadovauti ypač tiksliai ritualų praktikavimui. Ir tokiu būdu per dešimtis tūkstančių metų begaliniai ritualai varžė visuomenę ir prakeikė civilizaciją, buvo nepakeliamas našta kiekvienam gyvenimo veiksmui, kiekvienai rasinei užduočiai.

Ritualas yra papročio sušventinimo metodas; ritualas sukuria ir išlaiko mitus, o taip pat prisideda prie visuomeninių ir religinių papročių išsaugojimo. Ir dar, patį ritualą pagimdė mitai. Ritualai iš pradžių dažnai būna visuomeniniai, vėliau tampa ekonominiais ir galiausiai įgauna religinio ceremoninio šventumą ir orumą. Ritualą galima atlikti asmeniškai arba grupėje—arba ir asmeniškai, ir grupėje - kaip tą iliustruoja malda, šokis, ir drama.

Žodžiai tampa ritualo dalimi; kaip, pavyzdžiui, terminų *amen* ir *selah* vartojimas. Įprotis keiktis, vulgariybės, išreiškia ankstesnio ritualinio šventų vardų kartojimo netinkamą vartojimą. Piligrimų keliavimas į šventas vietas yra labai senovinis ritualas. Vėliau šis ritualas išsivystė į įmantrias apvalymo, atleidimo, ir iššventinimo ceremonijas. Priėmimo į primityvių genčių slaptąsias draugijas ceremonijos iš tikrųjų buvo primityvios religinės apeigos. Senovės paslaptinių kultų garbinimo metodas buvo ne kas kita, kaip tiesiog vienas ilgas sukauptų religinių ritualų atlikimas. Galiausiai ritualas išsivystė į visuomeninių ceremonijų ir religinio garbinimo šiuolaikinius tipus, apeigas, kuriose yra malda, giedojimas, atsakomasis skaitymas, ir kitokie individualūs ir grupiniai dvasiniai ritualai.

Dvasininkai kilo iš šamanų, perėję per orakulų, aiškiaregių, giedotojų, šokėjų, oro sukėlėjų, religinių relikvijų saugotojų, šventyklų saugotojų, ir įvykių pranašautojų etapus, pasiekę tikrųjų religinio garbinimo reguliuotojų statusą. Galiausiai šios pareigos tapo paveldimomis; atsirado nuolatinė dvasininkų kasta.

Religijai vystantis, dvasininkai ėmė specializuotis pagal savo įgimtą talentą arba ypatingus polinkius. Vieni tapo giedotojais, kiti maldininkais, dar kiti aukotojais; vėliau atsirado oratoriai—pamokslininkai. Ir kada religija pavirto institucija, tada šitie dvasininkai ėmė tvirtinti, jog „saugo raktus nuo dangaus.“

Dvasininkai visą laiką stengėsi paprastiems žmonėms padaryti įspūdį ir sukelti baimingą pagarbą, religinį ritualą atlikdami senovine kalba ir įvairiais magiškais perėjimais; ir tiek mistifikuoti garbintojus, kad tokiu būdu sustiprintų savo pačių pamaldumą ir autoritetą. Visame šitame slypi didžiulis pavojus, nes ritualas turi polinkį tapti religijos pakaitalu.

Šventikai daug padarė, jog uždelstų mokslinį

efficacy, it was inevitable that the early shamans should sooner or later evolve into a priesthood trained to direct the meticulous practice of the ritual. And so for tens of thousands of years endless rituals have hampered society and cursed civilization, have been an intolerable burden to every act of life, every racial undertaking.

90:5.2 (992.3) Ritual is the technique of sanctifying custom; ritual creates and perpetuates myths as well as contributing to the preservation of social and religious customs. Again, ritual itself has been fathered by myths. Rituals are often at first social, later becoming economic and finally acquiring the sanctity and dignity of religious ceremonial. Ritual may be personal or group in practice — or both — as illustrated by prayer, dancing, and drama.

90:5.3 (992.4) Words become a part of ritual, such as the use of terms like *amen* and *selah*. The habit of swearing, profanity, represents a prostitution of former ritualistic repetition of holy names. The making of pilgrimages to sacred shrines is a very ancient ritual. The ritual next grew into elaborate ceremonies of purification, cleansing, and sanctification. The initiation ceremonies of the primitive tribal secret societies were in reality a crude religious rite. The worship technique of the olden mystery cults was just one long performance of accumulated religious ritual. Ritual finally developed into the modern types of social ceremonials and religious worship, services embracing prayer, song, responsive reading, and other individual and group spiritual devotions.

90:5.4 (992.5) The priests evolved from shamans up through oracles, diviners, singers, dancers, weathermakers, guardians of religious relics, temple custodians, and foretellers of events, to the status of actual directors of religious worship. Eventually the office became hereditary; a continuous priestly caste arose.

90:5.5 (992.6) As religion evolved, priests began to specialize according to their innate talents or special predilections. Some became singers, others prayers, and still others sacrificers; later came the orators — preachers. And when religion became institutionalized, these priests claimed to “hold the keys of heaven.”

90:5.6 (992.7) The priests have always sought to impress and awe the common people by conducting the religious ritual in an ancient tongue and by sundry magical passes so to mystify the worshipers as to enhance their own piety and authority. The great danger in all this is that the ritual tends to become a substitute for religion.

90:5.7 (993.1) The priesthoods have done much to

vystymąsi ir trukdytų dvasiniam žengimui į priekį, bet jie prisidėjo prie civilizacijos stabilizavimo ir tam tikrų kultūros rūšių išskėlimo. Tačiau didelė dalis šiuolaikinių šventikų nustojo veikti kaip Dievo garbinimo ritualo reguliuotojai, savo dėmesį nukreipę į teologiją—bandymą apibrėžti Dievą.

Nepaneigiama yra tai, kad šventikai buvo kaip girnų akmuo ant rasių sprando, bet tikrieji religiniai lyderiai buvo nejkainojami, rodydami kelią į aukštesnes ir geresnes realybes.

[Pateikta Nebadono Melchizedeko.]

delay scientific development and to hinder spiritual progress, but they have contributed to the stabilization of civilization and to the enhancement of certain kinds of culture. But many modern priests have ceased to function as directors of the ritual of the worship of God, having turned their attention to theology — the attempt to define God.

90:5.8 (993.2) It is not denied that the priests have been a millstone about the neck of the races, but the true religious leaders have been invaluable in pointing the way to higher and better realities.

90:5.9 (993.3) [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

91 Dokumentas. Maldos evoliucija

⇐ 090

URANTIJOS KNYGA

092 ⇐

III DALIS. URANTIJOS ISTORIJA

91 DOKUMENTAS. MALDOS EVOLIUCIJA

Skyrius

ĮVADAS

1. Primityvioji malda
2. Besivystanti malda
3. Malda ir antrasis aš
4. Etinė malda
5. Maldos visuomeninės pasekmės
6. Maldos kompetencija
7. Mistiizmas, ekstazė, ir įkvėpimas
8. Meldimasis kaip asmeninis patyrimas
9. Veiksmingos maldos sąlygos

ĮVADAS

MALDA, kaip religijos priemonė, išsivystė iš ankstesnių nereliginių išsireiškimų monologo ir dialogo forma. Primityviajam žmogui pasiekus savimonės lygį atsirado kitokios sąmonės neišvengiamas padarinys, visuomeninės reakcijos ir Dievo suvokimo dualus potencialas.

Ankstyviausios maldų formos nebuvo adresuojamos Dievybei. Šitie išsireiškimai buvo labai panašūs į tai, ką jūs pasakytumėte savo draugui, imdamiesi kokios nors svarbios užduoties, „Palinkėk man sėkmės.“ Primityvų žmogų buvo pavgusi magija; atsitiktinumas, geras ir blogas, buvo įleidęs šaknis į visas gyvenimo sritis. Iš pradžių šitie prašymai, kad aplankytų sėkmė, buvo monologai—tiesiog magiją atliekančio žmogaus tam tikros rūšies mąstymas garsiai. Vėliau, šitie tikintieji į atsitiktinumą užsitikrindavo savo draugų ir šeimų paramą, o netrukus buvo atliekama tam tikros formos ceremonija, kuri įtraukdavo visą klaną ar gentį.

Kada išsivystė sampratos apie vėles ir

PAPER 91 THE EVOLUTION OF PRAYER

SECTIONS

Introduction

1. Primitive Prayer
2. Evolving Prayer
3. Prayer and the Alter Ego
4. Ethical Praying
5. Social Repercussions of Prayer
6. The Province of Prayer
7. Mysticism, Ecstasy, and Inspiration
8. Praying as a Personal Experience
9. Conditions of Effective Prayer

INTRODUCTION

91:0.1 (994.1) PRAYER, as an agency of religion, evolved from previous nonreligious monologue and dialogue expressions. With the attainment of self-consciousness by primitive man there occurred the inevitable corollary of other-consciousness, the dual potential of social response and God recognition.

91:0.2 (994.2) The earliest prayer forms were not addressed to Deity. These expressions were much like what you would say to a friend as you entered upon some important undertaking, “Wish me luck.” Primitive man was enslaved to magic; luck, good and bad, entered into all the affairs of life. At first, these luck petitions were monologues — just a kind of thinking out loud by the magic server. Next, these believers in luck would enlist the support of their friends and families, and presently some form of ceremony would be performed which included the whole clan or tribe.

91:0.3 (994.3) When the concepts of ghosts and

dvasias, tada šitie prašymai buvo adresuojami viršžmogiškosioms būtybėms, o suvokus dievus, tokie išsireiškimai pasiekė nuoširdžios maldos lygius. Pavyzdžiui, kai kuriose Australijos gentyse primityvios religinės maldos buvo anksčiau už jų tikėjimą į dvasias ir viršžmogiškąsias asmenybes.

Indijoje toda gentyje dabar laikomasi papročio melstis ne kam nors konkrečiam vienam, bet tiesiog taip, kaip tą darė ankstyvosios tautos prieš religinės sąmonės laikus. Tikrai, toda genties atveju, tai reiškia jos narių degeneruojančios religijos grįžimą į šitą primityvų lygį. Šiandieniniai toda genties pienininkų žynių ritualai nėra religinė ceremonija, kadangi šitos neasmeninės maldos neįneša jokio indėlio į kokių nors visuomeninių, moralinių, ar dvasinių vertybių išsaugojimą arba padidinimą.

Ikireliginis meldimasis buvo melaneziečių mana ritualų, Afrikos pigmėjų uda tikėjimų, ir Šiaurės Amerikos indėnų manitų prietarų dalis. Afrikos bagandos gentys tikrai neseniai pakilo iš maldos mana lygio. Ir šitame ankstyvajame evoliuciniame susipainiojime žmonės meldėsi dievams—vietiniams ir nacionaliniams - fetišams, amuletams, vėlėms, valdovams, ir paprastiems žmonėms.

1. PRIMITYVIOJI MALDA

Ankstyvosios evoliucinės religijos funkcija yra išsaugoti ir padidinti esmines visuomenines, moralines, ir dvasines vertybes, kurios ima palaipsniui formotis. Žmonija šitos religijos misijos laikosi nesąmoningai, bet ją daugiausia įgyvendina maldos dėka. Meldimasis išreiškia nesąmoningą, bet vis vien asmeninį arba kolektyvinį, bet kokios grupės siekį užtikrinti (įgyvendinti) šitą aukštesniųjų vertybių išsaugojimą. Jeigu ne maldos sauganti galia, tai visos šventosios dienos greitai sugrįžtų į paprastų poilsio dienų statusą.

Religija ir jos priemonės, kurių pagrindinė yra malda, susivienija tikrai su tokiomis vertybėmis, kurios turi bendrą visuomeninį pripažinimą, grupės pritarimą. Dėl to, kada primityvusis žmogus pamėgino patenkinti savo žemus moralinius jausmus arba pasiekti nesutramdytas egoistines ambicijas, tada jis neteko religijos nuraminimo arba maldos pagalbos. Jeigu individas siekdavo įvykdyti bet ką, kas buvo antivuomeniška, tuomet jis būdavo priverstas siekti nereliginės magijos pagalbos, kreiptis į burtininkus, ir tokiu būdu netekdavo maldos paramos. Dėl to, malda labai anksti tapo galingu visuomeninės evoliucijos, moralinės pažangos, ir dvasinio pasiekimo skatintoja.

Bet primityvus protas nebuvo nei logiškas, nei

spirits evolved, these petitions became superhuman in address, and with the consciousness of gods, such expressions attained to the levels of genuine prayer. As an illustration of this, among certain Australian tribes primitive religious prayers antedated their belief in spirits and superhuman personalities.

91:0.4 (994.4) The Toda tribe of India now observes this practice of praying to no one in particular, just as did the early peoples before the times of religious consciousness. Only, among the Todas, this represents a regression of their degenerating religion to this primitive level. The present-day rituals of the dairymen priests of the Todas do not represent a religious ceremony since these impersonal prayers do not contribute anything to the conservation or enhancement of any social, moral, or spiritual values.

91:0.5 (994.5) Prereligious praying was part of the mana practices of the Melanesians, the ouden beliefs of the African Pygmies, and the manitou superstitions of the North American Indians. The Baganda tribes of Africa have only recently emerged from the mana level of prayer. In this early evolutionary confusion men pray to gods — local and national — to fetishes, amulets, ghosts, rulers, and to ordinary people.

1. PRIMITIVE PRAYER

91:1.1 (994.6) The function of early evolutionary religion is to conserve and augment the essential social, moral, and spiritual values which are slowly taking form. This mission of religion is not consciously observed by mankind, but it is chiefly effected by the function of prayer. The practice of prayer represents the unintended, but nonetheless personal and collective, effort of any group to secure (to actualize) this conservation of higher values. But for the safeguarding of prayer, all holy days would speedily revert to the status of mere holidays.

91:1.2 (995.1) Religion and its agencies, the chief of which is prayer, are allied only with those values which have general social recognition, group approval. Therefore, when primitive man attempted to gratify his baser emotions or to achieve unmitigated selfish ambitions, he was deprived of the consolation of religion and the assistance of prayer. If the individual sought to accomplish anything antisocial, he was obliged to seek the aid of nonreligious magic, resort to sorcerers, and thus be deprived of the assistance of prayer. Prayer, therefore, very early became a mighty promoter of social evolution, moral progress, and spiritual attainment.

91:1.3 (995.2) But the primitive mind was neither

nuoseklus. Ankstyvieji žmonės nesuvokė, kad materialūs dalykai nėra maldos sfera. Šitos naiviai mąstančios sielos manė, jog maistas, pastogė, lietus, medžioklės laimikis, ir kiti materialūs dalykai visuomeninę gerovę padidina, ir dėl to jie ėmė melsti šitokių fizinių palaiminimų. Nors tai buvo maldos iškreipimas, bet ji skatino pastangas tam, jog šitie materialūs tikslai būtų įgyvendinti visuomeniniais ir etiniais veiksmais. Toks maldos pardavinėjimas, nors tautos dvasines vertybes ir sumenkindamas, vis vien tiesiogiai vystė jų ekonominius, visuomeninius, ir etinius papročius.

Malda yra monologas tikrai paties primityviausio tipo prote. Ji anksti tampa dialogu ir greitai išsiplečia iki grupinio garbinimo lygio. Malda rodo, jog primityviosios religijos ikimagiškieji užkalbėjimai yra išsivystę iki tokio lygio, kuriame žmogaus protas suvokia tikrovę tokių geranoriškų jėgų arba būtybių, kurios sugeba į aukštesnį laipsnį pakelti visuomenines vertybes ir padidinti moralinius idealus, ir dar daugiau, jog šitie poveikiai yra viršžmogiški ir skiriasi nuo savimoningo žmogaus ir jo bičiulių mirtingųjų ego. Todėl, tikroji malda neatsiranda tol, kol religinės tarnystės veikimas nėra įsivaizduojamas kaip *asmeninis*.

Malda mažai kuo yra susijusi su animizmu, bet tokie tikėjimai gali egzistuoti drauge su atsirandančiais religiniais jausmais. Daugeliu atvejų, religija ir animizmas turėjo visiškai atskirus atsiradimo šaltinius.

Tiems mirtingiesiems, kurie neišsilaisvino iš primityvių baimės pančių, yra realus pavojus, kad visos maldos gali juos atvesti į nesveiką nuodėmės jausmą, į nepateisinamus įsitikinimus dėl kaltės, tikros ar įsivaizduojamos. Bet dabartiniais laikais nepanašu, jog daugelis skirs pakankamai laiko maldoms, kad tas juos atvestų į šitą žalingą prislegiantį apmąstymą apie savo nevertingumą ir nuodėmingumą. Tuos pavojus, kurie kyla dėl maldos iškreipimo ir iškrypimo, sudaro neišmanymas, prietarai, sustabarėjimas, negyvybingumas, materializmas, ir fanatizmas.

2. BESIVYSTANTI MALDA

Pirmosios maldos buvo paprasčiausi žodiniai pageidavimai, nuoširdžių troškimų pareiškimas. Vėliau malda tapo metodu, kaip pasiekti dvasios bendradarbiavimą. Ir tada ji pakilo į aukštesnį veikimą, kad padėtų religijai išsaugoti visas tikrąsias vertybes.

Tiek malda, tiek magija atsirado kaip žmogaus prisiderinančių reakcijų į Urantijos aplinką pasekmė. Bet be šito apibendrinto ryšio, jos mažai ką turėjo bendro. Malda visada pažymėdavo besimeldžiančiojo ego teigiamą

logical nor consistent. Early men did not perceive that material things were not the province of prayer. These simple-minded souls reasoned that food, shelter, rain, game, and other material goods enhanced the social welfare, and therefore they began to pray for these physical blessings. While this constituted a perversion of prayer, it encouraged the effort to realize these material objectives by social and ethical actions. Such a prostitution of prayer, while debasing the spiritual values of a people, nevertheless directly elevated their economic, social, and ethical mores.

91:1.4 (995.3) Prayer is only monologous in the most primitive type of mind. It early becomes a dialogue and rapidly expands to the level of group worship. Prayer signifies that the premagical incantations of primitive religion have evolved to that level where the human mind recognizes the reality of beneficent powers or beings who are able to enhance social values and to augment moral ideals, and further, that these influences are superhuman and distinct from the ego of the self-conscious human and his fellow mortals. True prayer does not, therefore, appear until the agency of religious ministry is visualized as *personal*.

91:1.5 (995.4) Prayer is little associated with animism, but such beliefs may exist alongside emerging religious sentiments. Many times, religion and animism have had entirely separate origins.

91:1.6 (995.5) With those mortals who have not been delivered from the primitive bondage of fear, there is a real danger that all prayer may lead to a morbid sense of sin, unjustified convictions of guilt, real or fancied. But in modern times it is not likely that many will spend sufficient time at prayer to lead to this harmful brooding over their unworthiness or sinfulness. The dangers attendant upon the distortion and perversion of prayer consist in ignorance, superstition, crystallization, devitalization, materialism, and fanaticism.

2. EVOLVING PRAYER

91:2.1 (995.6) The first prayers were merely verbalized wishes, the expression of sincere desires. Prayer next became a technique of achieving spirit co-operation. And then it attained to the higher function of assisting religion in the conservation of all worth-while values.

91:2.2 (995.7) Both prayer and magic arose as a result of man's adjustive reactions to Urantian environment. But aside from this generalized relationship, they have little in common. Prayer has always indicated positive action by the praying ego; it has been always psychic and sometimes

veiksma; ji visada būdavo psichinė ir kartais ji būdavo ir dvasinė. Magija paprastai pažymėdavo mėginimą manipuluoti tikrovę nepaveikiant manipulatoriaus, magijos praktikuotojo, ego. Nepaisant savo nepriklausomos kilmės, magija ir malda savo vystymosi vėlesnėse pakopose dažnai būdavo persipynusios. Tikrai kartais magija, išaukštinama savo tikslą, pakildavo iš magiškų formulių per ritualus ir užkalbėjimus iki tikrosios maldos slenksčio. Tikrai kartais malda tapdavo tokia materialistine, jog degeneruodavo į pseudomagišką metodą, kuris vengdavo pastangų, reikalingų Urantijos problemų sprendimui.

Kada žmogus suprato, jog malda negalima dievų priversti, tada ji tapo labiau panaši į prašymą, siekimą sulaukti palankumo. Bet tikrovėje pati tikriausia malda yra komunija tarp žmogaus ir jo Sutvėrėjo.

Aukojimų idėjos atsiradimas bet kokioje religijoje neišvengiamai sumažina tikrosios maldos didesnį veiksmingumą tuo, jog žmonės stengiasi aukoti savo materialų turtą vietoje to, kad paaukotų savo pačių valią tam, kad pasišvęstų vykdyti Dievo valią.

“Kada religija neturi asmenio Dievo, tada jos maldos yra pervedamos į teologijos ir filosofijos lygius. Kada tokios religijos aukščiausioji samprata apie Dievą yra samprata apie neasmenę Dievybę, kaip tai yra panteistiniame idealizme, nors ji ir suteikia pagrindą tam tikroms mistinės komunijos formoms, bet ji tampa pražūtinga tikrosios maldos, kuri visada reiškia žmogaus komuniją su asmene ir aukštesne būtybe, veiksmingumui.

Ankstyvesniaisiais rasinės evoliucijos laikais ir net dabartiniu metu, vidutinio mirtingojo kasdieniame patyrimo, malda yra labai panaši į tokį reiškinį, kada žmogus bendrauja su savo paties pasauline. Bet taip pat yra ir tokia maldos sfera, kurioje intelektualiai aktyvus ir dvasiškai besivystantis individas pasiekia didesnį ar mažesnį ryšį su žmogiškojo proto virššamonės lygiais, su ta sfera, kurioje gyvena Minties Derintojas. Priedo, tikroji malda turi aiškią dvasinę fazę, kuri yra susijusi su tuo, kaip ją priima ir suvokia visatos dvasinės jėgos, ir kuri yra visiškai kitokia negu bet koks žmogiškasis ir intelektualus bendravimas.

Malda daug prisideda prie besivystančio žmogiškojo proto religinių jausmų vystymo. Ji yra galingas faktorius, kuris veikia taip, kad užkirstų kelią asmenybės izoliacijai.

Malda yra vienintelis metodas, kuris yra susijęs su rasinės evoliucijos natūraliomis religijomis, ir kuris taip pat sudaro etinio tobulumo aukštesniųjų religijų, apreiškimo religijų, patirtinių vertybių dalį.

spiritual. Magic has usually signified an attempt to manipulate reality without affecting the ego of the manipulator, the practitioner of magic. Despite their independent origins, magic and prayer often have been interrelated in their later stages of development. Magic has sometimes ascended by goal elevation from formulas through rituals and incantations to the threshold of true prayer. Prayer has sometimes become so materialistic that it has degenerated into a pseudomagical technique of avoiding the expenditure of that effort which is requisite for the solution of Urantian problems.

91:2.3 (996.1) When man learned that prayer could not coerce the gods, then it became more of a petition, favor seeking. But the truest prayer is in reality a communion between man and his Maker.

91:2.4 (996.2) The appearance of the sacrifice idea in any religion unfailingly detracts from the higher efficacy of true prayer in that men seek to substitute the offerings of material possessions for the offering of their own consecrated wills to the doing of the will of God.

91:2.5 (996.3) When religion is divested of a personal God, its prayers translate to the levels of theology and philosophy. When the highest God concept of a religion is that of an impersonal Deity, such as in pantheistic idealism, although affording the basis for certain forms of mystic communion, it proves fatal to the potency of true prayer, which always stands for man's communion with a personal and superior being.

91:2.6 (996.4) During the earlier times of racial evolution and even at the present time, in the day-by-day experience of the average mortal, prayer is very much a phenomenon of man's intercourse with his own subconscious. But there is also a domain of prayer wherein the intellectually alert and spiritually progressing individual attains more or less contact with the superconscious levels of the human mind, the domain of the indwelling Thought Adjuster. In addition, there is a definite spiritual phase of true prayer which concerns its reception and recognition by the spiritual forces of the universe, and which is entirely distinct from all human and intellectual association.

91:2.7 (996.5) Prayer contributes greatly to the development of the religious sentiment of an evolving human mind. It is a mighty influence working to prevent isolation of personality.

91:2.8 (996.6) Prayer represents one technique associated with the natural religions of racial evolution which also forms a part of the experiential values of the higher religions of ethical excellence, the religions of revelation.

3. MALDA IR ANTRASIS AŠ

Vaikai, kada iš pradžių mokosi, kaip pasinaudoti kalba, tada yra linkę galvoti garsiai, savo mintis reikšti žodžiais, net jeigu šalia ir nėra nieko, kas juos išgirstų. Su kūrybinės vaizduotės aušra jie rodo polinkį šnekėtis su įsivaizduojamais pašnekovais. Šitaip besiskleidžiantis ego siekia palaikyti bendravimą su įsivaizduojamu *antruoju* aš. Šiuo metodu vaikas anksti išmoka paversti savo monologinius pokalbius į pseudo dialogus, kuriuose šitas antrasis aš duoda atsakymus į jo žodinį mąstymą ir jo norų išraišką. Didelė dalis suaugusiojo žmogaus mąstymo mintyse vyksta pokalbio forma.

Ankstyvoji ir primityvioji maldos forma buvo labai panaši į pusiau magiškus kartojimus šiandieninėje toda gentyje, į maldas, kurios nebuvo adresuojamos kam nors konkrečiai. Bet atsiradus idėjai apie antrąjį aš, toks meldimosi metodas turi polinkį išsivystyti į bendravimo dialogu tipą. Su laiku šita antrojo aš sąvoka yra iškeliama į dieviškojo orumo aukštesnį statusą, ir atsiranda malda kaip religijos priemonė. Šitam primityviam meldimosi tipui yra lemta vystytis per daugelį fazių ir per ilgus amžius prieš tai, kada jis pasiekia išmintingos ir tikrai etiškos maldos lygį.

Taip, kaip šitą suvokia besimeldžiančiųjų mirtingųjų naujos kartos, antrasis aš vystosi per vėles, fetišus, ir dvasias iki politeistinių dievų, ir galiausiai iki Vieno Dievo, tokios dieviškosios būtybės, kuri įkūnija besimeldžiančiojo ego aukščiausius idealus ir labiausiai išaukštintus troškimus. Nuo tos akimirkos, kada būna suvokiamas antrasis aš, iki to momento, kada atsiranda samprata apie dieviškąjį ir dangiškąjį Tėvą, malda visada yra visuomeninanti, moralizuojanti, ir dvasinanti praktika.

Paprasta įtikėjimo malda paliudija galingą evoliuciją žmogiškajame patyrimo, ir jos pagalba senovės pokalbiai su primityvios religijos antrojo aš įsivaizduojamu simboliu buvo iškelti iki komunijos lygio su Begaliniojo dvasia ir iki visos išmintingos kūrinių amžinojo Dievo ir Rojaus Tėvo tikrovės bona fide sąmonės lygio.

Be viso šito, kas yra viršasmėniška meldimosi patyrimo, reikėtų prisiminti, jog etinė malda yra nuostabus būdas pakelti kiekvieno ego ir sustiprinti save geresniam gyvenimui ir aukštesniam pasiekimui. Malda skatina žmogiškąjį ego pagalbos ieškoti iš abiejų pusių: materialios paramos skatina ieškoti mirtingojo patyrimo sąmoniniame rezervuare, įkvėpimo ir

3. PRAYER AND THE ALTER EGO

91:3.1 (996.7) Children, when first learning to make use of language, are prone to think out loud, to express their thoughts in words, even if no one is present to hear them. With the dawn of creative imagination they evince a tendency to converse with imaginary companions. In this way a budding ego seeks to hold communion with a fictitious *alter ego*. By this technique the child early learns to convert his monologue conversations into pseudo dialogues in which this alter ego makes replies to his verbal thinking and wish expression. Very much of an adult's thinking is mentally carried on in conversational form.

91:3.2 (996.8) The early and primitive form of prayer was much like the semimagical recitations of the present-day Toda tribe, prayers that were not addressed to anyone in particular. But such techniques of praying tend to evolve into the dialogue type of communication by the emergence of the idea of an alter ego. In time the alter-ego concept is exalted to a superior status of divine dignity, and prayer as an agency of religion has appeared. Through many phases and during long ages this primitive type of praying is destined to evolve before attaining the level of intelligent and truly ethical prayer.

91:3.3 (997.1) As it is conceived by successive generations of praying mortals, the alter ego evolves up through ghosts, fetishes, and spirits to polytheistic gods, and eventually to the One God, a divine being embodying the highest ideals and the loftiest aspirations of the praying ego. And thus does prayer function as the most potent agency of religion in the conservation of the highest values and ideals of those who pray. From the moment of the conceiving of an alter ego to the appearance of the concept of a divine and heavenly Father, prayer is always a socializing, moralizing, and spiritualizing practice.

91:3.4 (997.2) The simple prayer of faith evidences a mighty evolution in human experience whereby the ancient conversations with the fictitious symbol of the alter ego of primitive religion have become exalted to the level of communion with the spirit of the Infinite and to that of a bona fide consciousness of the reality of the eternal God and Paradise Father of all intelligent creation.

91:3.5 (997.3) Aside from all that is superself in the experience of praying, it should be remembered that ethical prayer is a splendid way to elevate one's ego and reinforce the self for better living and higher attainment. Prayer induces the human ego to look both ways for help: for material aid to the subconscious reservoir of mortal experience, for inspiration and guidance to the superconscious

vadovavimo skatina ieškoti viršsąmoninėse sferose, kuriose yra ryšys tarp materialaus ir dvasinio, ryšys su Paslaptinguoju Pagalbininku.

Malda visada buvo ir visada bus dvigubas žmogiškasis patyrimas: psichologinė procedūra, tarpusavyje susijusi su dvasiniu metodu. Ir šitų dviejų maldos funkcijų niekada negalima iki galo atskirti.

Apšviesta malda turi suvokti ne tikrai išorinį ir asmenį Dievą, bet taip pat ir vidinį ir neasmenį Dieviškumą, viduje gyvenantį Derintoją. Visiškai tinka, jog žmogus, kada meldžiasi, tada jis turėtų stengtis suvokti Visuotinio Tėvo Rojuje sampratą; bet veiksmingesnis būdas turint pačius praktiškiausius tikslus bus atsigręžti į šalia esančio antrojo aš sampratą, lygiai taip, kaip tą daryti buvo įpratęs primityvus protas, ir tada suvokti, jog šitoji idėja apie antrąjį aš iš paprasčiausio įsivaizdavimo išsivystė į Dievo tiesą, gyvenančią mirtingajame žmoguje Derintojo aktuali buvimu, taip, kad žmogus gali, tarsi, akis į akį šnekėtis su realiu ir tikru ir dievišku antruoju aš, kuris gyvena jo viduje ir yra gyvojo Dievo, Visuotinio Tėvo, pats tas buvimas ir pati ta esmė.

4. ETINĖ MALDA

Jokia malda negali būti etinė, kada prašytojas siekia savanaudiško pranašumo prieš savo bičiulius. Savanaudiškas ir materialistinis meldimasis yra nesuderinamas su etinėmis religijomis, kurios yra grindžiamos nesavanaudiška ir dieviškąja meile. Bet koks toks neetinis meldimasis sugrįžta į primityvius pseudomagijos lygius ir yra nevertas besivystančių civilizacijų ir apšviestų religijų. Savanaudiškas meldimasis pažeidžia bet kokios etikos dvasią, grindžiamą kupinu meilės teisingumu.

Malda niekada neturi būti taip pardavinėjama, jog taptų pakaitalu veiksmui. Bet koks etinis meldimasis yra akstinas veikti ir veda į vis labiau augančias pastangas siekti idealistinių tikslų, kurių siekia aukštesnis savašis aš.

Visose savo maldose būkite *dori*; nesitikėkite iš Dievo, kad jis rodytų šališkumą, kad jus mylėtų labiau už kitus savo vaikus, jūsų draugus, kaimynus, net priešus. Bet natūralių arba evoliucinių religijų malda iš pradžių nebūna etiška, kaip šitas būna vėliau apreikštose religijose. Bet koks meldimasis, individualus ar bendruomeninis, gali būti arba egoistinis, arba altruistinis. Tai yra, malda gali koncentruotis į savąjį aš arba į kitus. Kada maldos pagalba nieko nesiekama tam, kuris meldžiasi, arba jo bičiuliams, tada tokia sielos būsena linksta į tikrojo garbinimo lygius. Egoistinė maldą sudaro išpažintys ir prašymai ir dažnai ją sudaro prašymai materialaus palankumo. Malda

borders of the contact of the material with the spiritual, with the Mystery Monitor.

91:3.6 (997.4) Prayer ever has been and ever will be a twofold human experience: a psychologic procedure interassociated with a spiritual technique. And these two functions of prayer can never be fully separated.

91:3.7 (997.5) Enlightened prayer must recognize not only an external and personal God but also an internal and impersonal Divinity, the indwelling Adjuster. It is altogether fitting that man, when he prays, should strive to grasp the concept of the Universal Father on Paradise; but the more effective technique for most practical purposes will be to revert to the concept of a near-by alter ego, just as the primitive mind was wont to do, and then to recognize that the idea of this alter ego has evolved from a mere fiction to the truth of God's indwelling mortal man in the factual presence of the Adjuster so that man can talk face to face, as it were, with a real and genuine and divine alter ego that indwells him and is the very presence and essence of the living God, the Universal Father.

4. ETHICAL PRAYING

91:4.1 (997.6) No prayer can be ethical when the petitioner seeks for selfish advantage over his fellows. Selfish and materialistic praying is incompatible with the ethical religions which are predicated on unselfish and divine love. All such unethical praying reverts to the primitive levels of pseudo magic and is unworthy of advancing civilizations and enlightened religions. Selfish praying transgresses the spirit of all ethics founded on loving justice.

91:4.2 (997.7) Prayer must never be so prostituted as to become a substitute for action. All ethical prayer is a stimulus to action and a guide to the progressive striving for idealistic goals of superself-attainment.

91:4.3 (998.1) In all your praying be *fair*; do not expect God to show partiality, to love you more than his other children, your friends, neighbors, even enemies. But the prayer of the natural or evolved religions is not at first ethical, as it is in the later revealed religions. All praying, whether individual or communal, may be either egoistic or altruistic. That is, the prayer may be centered upon the self or upon others. When the prayer seeks nothing for the one who prays nor anything for his fellows, then such attitudes of the soul tend to the levels of true worship. Egoistic prayers involve confessions and petitions and often consist in requests for material favors. Prayer is somewhat more ethical

yra šiek tiek etiškesnė tada, kada apima atleidimą ir siekia išminties padidinti savikontrolei.

Tuo metu, kada nesavanaudiškas maldos tipas stiprina ir ramina, tai materialistinis meldimasis yra nulemtas, kad atneštų nepasitenkinimą ir nusivylimą, nes vis nauji moksliniai atradimai rodo, jog žmogus gyvena fizinėje dėsno ir tvarkos visatoje. Individo arba rasės vaikystę apibūdina primityvus, savanaudiškas, ir materialistinis meldimasis. Ir, iki tam tikro laipsnio, visi tokie prašymai yra veiksmingi tuo, kad neabejotinai veda į tas pastangas ir mėginimus, kurie padeda gauti atsakymus į tokias maldas. Tikroji įtikėjimo malda visada padeda gyvenimo būdą pagerinti, net jeigu tokie prašymai ir nėra verti dvasinio pripažinimo. Bet dvasiškai išsivystęs asmuo turėtų būti labai atsargus, mėgindamas primityvų arba nesubrendusį protą nuo tokių maldų atitraukti.

Prisiminkite, net jeigu malda ir nepakeičia Dievo, bet labai dažnai ji įgyvendina didžiulius ir ilgalaikius pasikeitimus tame asmenyje, kuris meldžiasi su įtikėjimu ir didele viltimi. Besivystančių rasių vyrams ir moterims malda didelė dalimi kėlė proto rimtį, linksmumą, ramybę, drąsą, savojo aš įvaidymą, ir dorą mąstymą.

5. MALDOS VISUOMENINĖS PASEKMĖS

Garbinant protėvius, malda veda į protėvių idealų kultivavimą. Bet malda, kaip Dievybės garbinimo aspektas, pranoksta bet kokią tokią praktiką, nes ji veda į dieviškųjų idealų kultivavimą. Kaip samprata apie maldos antrąjį aš tampa aukščiausia ir dieviška, taip ir žmogaus idealai yra atitinkamai iškelti nuo tiesiog žmogiškųjų lygių į dangiškuosius ir dieviškuosius, ir viso tokio meldimosi pasekmė yra žmogiškojo charakterio tobulinimas ir žmogiškosios asmenybės giluminis suvienijimas.

Bet nevisada reikia, jog malda būtų individuali. Grupinis arba kongregacinis meldimasis yra labai veiksmingas tuo, kad jis yra labai suvisuomeninantis savo pasekmėmis. Kada grupė įsitraukia į bendruomeninę maldą siekdama moralinės paramos ir dvasinio pakėlimo, tada toks atsidavimas atsispindi tuose individuose, kurie sudaro šią grupę; jie visi dėl to, kad dalyvauja, tampa geresni. Toks atsidavęs meldimasis gali padėti net visam miestui arba visai nacijai. Išpažintis, atgaila, ir malda individus, miestus, ir ištisas nacijas atvedė į galingas reformų pastangas ir drąsių pasiekimų žygdarbius.

Jeigu jūs tikrai norite įveikti įprotį kritikuoti kokį nors draugą, tai greičiausias ir patikimiausias būdas pasiekti tokio požiūrio pasikeitimą yra

when it deals with forgiveness and seeks wisdom for enhanced self-control.

91:4.4 (998.2) While the nonselfish type of prayer is strengthening and comforting, materialistic praying is destined to bring disappointment and disillusionment as advancing scientific discoveries demonstrate that man lives in a physical universe of law and order. The childhood of an individual or a race is characterized by primitive, selfish, and materialistic praying. And, to a certain extent, all such petitions are efficacious in that they unvaryingly lead to those efforts and exertions which are contributory to achieving the answers to such prayers. The real prayer of faith always contributes to the augmentation of the technique of living, even if such petitions are not worthy of spiritual recognition. But the spiritually advanced person should exercise great caution in attempting to discourage the primitive or immature mind regarding such prayers.

91:4.5 (998.3) Remember, even if prayer does not change God, it very often effects great and lasting changes in the one who prays in faith and confident expectation. Prayer has been the ancestor of much peace of mind, cheerfulness, calmness, courage, self-mastery, and fair-mindedness in the men and women of the evolving races.

5. SOCIAL REPERCUSSIONS OF PRAYER

91:5.1 (998.4) In ancestor worship, prayer leads to the cultivation of ancestral ideals. But prayer, as a feature of Deity worship, transcends all other such practices since it leads to the cultivation of divine ideals. As the concept of the alter ego of prayer becomes supreme and divine, so are man's ideals accordingly elevated from mere human toward supernal and divine levels, and the result of all such praying is the enhancement of human character and the profound unification of human personality.

91:5.2 (998.5) But prayer need not always be individual. Group or congregational praying is very effective in that it is highly socializing in its repercussions. When a group engages in community prayer for moral enhancement and spiritual uplift, such devotions are reactive upon the individuals composing the group; they are all made better because of participation. Even a whole city or an entire nation can be helped by such prayer devotions. Confession, repentance, and prayer have led individuals, cities, nations, and whole races to mighty efforts of reform and courageous deeds of valorous achievement.

91:5.3 (998.6) If you truly desire to overcome the habit of criticizing some friend, the quickest and surest way of achieving such a change of attitude is to

įtvirtinti įprotį už tą asmenį kiekvieną savo gyvenimo dieną melstis. Bet tokių maldų visuomeninės pasekmės didele dalimi priklauso nuo dviejų sąlygų:

1. Tas asmuo, už kurį yra meldžiamasi, turėtų žinoti, kad už jį yra meldžiamasi.

2. Tas asmuo, kuris meldžiasi, turėtų užmegzti artimą draugingą ryšį su tuo asmeniu, už kurį jis meldžiasi.

Malda yra tas metodas, kurio dėka, anksčiau ar vėliau, kiekviena religija tampa suinstitutinta. Ir su laiku malda būna susieta su daugeliu antraeilių agentūrų, kai kurios iš jų yra naudingos, kitos yra aiškiai žalingos, tokios, kaip šventikai, šventosios knygos, garbinimo ritualai, ir ceremonialai.

Bet didesnio dvasinio švytėjimo protai turėtų būti kantresni su tais mažiau apdovanotais protais ir pakantesni tiems mažiau apdovanotiems protams, kurie trokšta simbolizmo tam, jog savo silpną dvasinę įžvalgą sutelktų. Stiprieji neturi žiūrėti į silpnuosius su panieka. Tie, kurie yra Dievo-sąmonėje be simbolizmo, neturi atimti kilnaus simbolio tarnavimo iš tų, kuriems sunku garbinti Dievybę ir giliai gerbti tiesą, grožį, ir gėrį be formos ir ritualo. Garbindami maldoje, didžioji dauguma mirtingųjų įsivaizduoja savo maldos objekto-tikslo kokį nors simbolį.

6. MALDOS KOMPETENCIJA

Besimeldžiančiojo fizinei aplinkai malda negali turėti nė mažiausio tiesioginio poveikio, jeigu ji nesiderina su šios sferos asmenų dvasinių jėgų ir materialijų prižiūrėtojų valia ir veikimu. Nors yra labai konkretus apribojimas, kuris yra taikomas maldoje reiškiamo prašymo kompetencijai, bet tų, kurie meldžiasi, *įtikėjimui* tokie apribojimai tokiu pat laipsniu nėra taikomi.

Malda nėra toks metodas, kuriuo būtų gydomos tikros ir organinės ligos, bet ji milžinišku laipsniu yra prisidėjusi prie geros sveikatos išsaugojimo ir didelio skaičiaus protinių, emocinių, ir nervinių negalavimų išgydymo. Ir net ir tikros bakterinės ligos atveju, malda daug kartų padidino kitų gydomųjų procedūrų veiksmingumą. Malda iš tikrųjų ne vieną suirzusį ir besiskundžiantį invalidą paverė nepaprastos kantrybės pavyzdžiu ir padarė jį įkvėpimu visiems kitiems kenčiantiems žmonėms.

Kad ir kaip būtų sunku mokslines abejones, susijusias su maldos veiksmingumu, suderinti su visą laiką esančiu akstinu siekti pagalbos ir vadovavimo iš dieviškųjų šaltinių, niekada nepamirškite, jog nuoširdaus įtikėjimo malda yra galinga jėga, skatinanti asmeninę laimę,

establish the habit of praying for that person every day of your life. But the social repercussions of such prayers are dependent largely on two conditions:

91:5.4 (998.7) 1. The person who is prayed for should know that he is being prayed for.

91:5.5 (999.1) 2. The person who prays should come into intimate social contact with the person for whom he is praying.

91:5.6 (999.2) Prayer is the technique whereby, sooner or later, every religion becomes institutionalized. And in time prayer becomes associated with numerous secondary agencies, some helpful, others decidedly deleterious, such as priests, holy books, worship rituals, and ceremonials.

91:5.7 (999.3) But the minds of greater spiritual illumination should be patient with, and tolerant of, those less endowed intellects that crave symbolism for the mobilization of their feeble spiritual insight. The strong must not look with disdain upon the weak. Those who are God-conscious without symbolism must not deny the grace-ministry of the symbol to those who find it difficult to worship Deity and to revere truth, beauty, and goodness without form and ritual. In prayerful worship, most mortals envision some symbol of the object-goal of their devotions.

6. THE PROVINCE OF PRAYER

91:6.1 (999.4) Prayer, unless in liaison with the will and actions of the personal spiritual forces and material supervisors of a realm, can have no direct effect upon one's physical environment. While there is a very definite limit to the province of the petitions of prayer, such limits do not equally apply to the *faith* of those who pray.

91:6.2 (999.5) Prayer is not a technique for curing real and organic diseases, but it has contributed enormously to the enjoyment of abundant health and to the cure of numerous mental, emotional, and nervous ailments. And even in actual bacterial disease, prayer has many times added to the efficacy of other remedial procedures. Prayer has turned many an irritable and complaining invalid into a paragon of patience and made him an inspiration to all other human sufferers.

91:6.3 (999.6) No matter how difficult it may be to reconcile the scientific doubtings regarding the efficacy of prayer with the ever-present urge to seek help and guidance from divine sources, never forget that the sincere prayer of faith is a mighty force for the promotion of personal

individualią savikontrolę, visuomeninę harmoniją, moralinę pažangą, ir dvasinį pasiekimą.

Malda, net ir kaip grynai žmogiškoji praktika, dialogas su besimeldžiančiojo antruoju aš, sudaro veiksmingą metodą, kaip panaudoti žmogiškosios prigimties tas rezervines galias, kurios yra laikomos ir saugomos žmogiškojo proto sąmonės sferose. Malda yra sveika psichologinė praktika, šalia savo religinės prasmės ir dvasinės reikšmės. Tai yra žmogiškojo patyrimo faktas, jog dauguma žmonių, jeigu bus pakankamai sunkioje padėtyje, tai koku nors būdu mels pagalbos iš kokio nors šaltinio.

Nebūkite tokie tingūs, jog savo sunkumus prašytumėte išspręsti Dievą, bet niekada nedvejokite prašyti iš jo išminties ir dvasinės stiprybės, kuri jus vestų ir palaikytų, tuo metu, kada jūs pats ryžtingai ir drąsiai spręsite iškilusias problemas.

Malda buvo nepakeičiamas faktorius vystant ir saugant religinę civilizaciją, ir dabar ji vis dar turi įnešti galingą indėlį į tolimesnį visuomenės vystymąsi ir dvasingumą, jeigu tikrai tie, kurie meldžiasi, tą darys mokslinių faktų, filosofinės išminties, intelektualaus nuoširdumo, ir dvasinio įtikėjimo šviesoje. Melskitės taip, kaip Jėzus mokė savo mokinius—nuoširdžiai, nesavanaudiškai, sąžiningai, ir be abejonių.

Tačiau to, kuris meldžiasi, maldos veiksmingumas asmeniniame dvasiniame patyrimo jokių būdu nepriklauso nuo tokio garbintojo intelektualaus supratingumo, filosofinės įžvalgos, visuomeninio lygio, kultūrinio statuso, arba kitų mirtingojo įgyjamų dalykų. Įtikėjimo malda lydintys psichiniai ir dvasiniai reiškiniai yra betarpiški, asmeniniai, ir patirtiniai. Nėra jokio kito metodo, kurio pagalba kiekvienas žmogus, nepriklausomai nuo visų kitų mirtingojo pasiekimų, galėtų taip efektyviai ir betarpiškai priartėti prie slenkščio tos sferos, kurioje jis gali bendrauti su savo Sutvėrėju, kur tvarinys kontaktuoja su Kūrėjo tikrove, su viduje gyvenančiu Minties Derintoju.

7. MISTICIZMAS, EKSTAZĖ, IR ĮKVĖPIMAS

Misticizmas, kaip Dievo buvimo sąmonės ugdymo metodas, iš viso yra pagirtinas, bet, kada tokia praktika atveda į visuomeninę izoliaciją ir aukščiausiu laipsniu pasiekia religinį fanatizmą, tada tokia praktika yra verta pasmerkimo. Iš viso labai jau dažnai tai, ką pernelyg susijaudinęs mistikas laiko dieviškuoju įkvėpimu, yra jo paties sąmonės pasireiškimas. Mirtingojo proto ryšį su jo viduje gyvenančiu Derintoju, nors dažnai ir palaiko atsidavęs meditavimas, bet jį dažniau palengvina nuoširdus ir kupinas meilės tarnavimas

happiness, individual self-control, social harmony, moral progress, and spiritual attainment.

91:6.4 (999.7) Prayer, even as a purely human practice, a dialogue with one's alter ego, constitutes a technique of the most efficient approach to the realization of those reserve powers of human nature which are stored and conserved in the unconscious realms of the human mind. Prayer is a sound psychologic practice, aside from its religious implications and its spiritual significance. It is a fact of human experience that most persons, if sufficiently hard pressed, will pray in some way to some source of help.

91:6.5 (999.8) Do not be so slothful as to ask God to solve your difficulties, but never hesitate to ask him for wisdom and spiritual strength to guide and sustain you while you yourself resolutely and courageously attack the problems at hand.

91:6.6 (999.9) Prayer has been an indispensable factor in the progress and preservation of religious civilization, and it still has mighty contributions to make to the further enhancement and spiritualization of society if those who pray will only do so in the light of scientific facts, philosophic wisdom, intellectual sincerity, and spiritual faith. Pray as Jesus taught his disciples — honestly, unselfishly, with fairness, and without doubting.

91:6.7 (1000.1) But the efficacy of prayer in the personal spiritual experience of the one who prays is in no way dependent on such a worshiper's intellectual understanding, philosophic acumen, social level, cultural status, or other mortal acquirements. The psychic and spiritual concomitants of the prayer of faith are immediate, personal, and experiential. There is no other technique whereby every man, regardless of all other mortal accomplishments, can so effectively and immediately approach the threshold of that realm wherein he can communicate with his Maker, where the creature contacts with the reality of the Creator, with the indwelling Thought Adjuster.

7. MYSTICISM, ECSTASY, AND INSPIRATION

91:7.1 (1000.2) Mysticism, as the technique of the cultivation of the consciousness of the presence of God, is altogether praiseworthy, but when such practices lead to social isolation and culminate in religious fanaticism, they are all but reprehensible. Altogether too frequently that which the overwrought mystic evaluates as divine inspiration is the uprisings of his own deep mind. The contact of the mortal mind with its indwelling Adjuster, while often favored by devoted meditation, is more frequently facilitated by wholehearted and loving

nesavanaudiškai padedant savo bičiuliams tvariniams.

Praeities amžių didieji religiniai mokytojai ir pranašai nebuvo kraštutiniai mistikai. Jie buvo Dievą pažįstantys vyrai ir moterys, kurie geriausiai tarnavo savo Dievui nesavanaudiškai tarnaudami savo bičiuliams mirtingiesiems. Jėzus savo apaštalus dažnai išsivedavo tam, kad trumpus periodus jie pabūtų atskirai vieni ir atsiduotų meditavimui ir maldai, bet jis pasirūpino, kad didžiąją laiko dalį jie tarnautų bendraudami su miniomis. Žmogaus sielai reikia dvasinės mankštos, o taip pat ir dvasinio maisto.

Religinė ekstazė yra leistina, kada kyla iš sveiko šaltinio, bet tokie patyrimai dažniau yra grynai emocinių poveikių pasekmė, o ne gilaus dvasinio charakterio pasireiškimas. Religinį asmenį kiekvienos ryškios psichologinės nuojautos ir kiekvieno intensyvaus emocinio patyrimo neturi laikyti dieviškuoju apreiškimu arba dvasiniu bendravimu. Tikra dvasinė ekstazė paprastai yra susijusi su didžiule išorine ramybe ir beveik tobula emocine kontrole. Bet tikrasis pranašingas regėjimas yra viršpsichologinė nuojauta. Tokie apsireiškimai nėra pseudohaliucinacijos, taip pat jie nėra ir į transo būseną panašios ekstazės.

Žmogiškasis protas gali veikti reaguodamas į vadinamąjį įkvėpimą, kada jis yra jautrus arba pasąmonės poveikiams, arba viršsąmonės jaudikliams. Bet kuriuo iš šitų atvejų individui atrodo, jog toks sąmonės turinio išplėtimas yra daugiau ar mažiau iš šalies. Nežabotą mistinį entuziazmą ir bujojanti religinė ekstazė nėra tikrasis įkvėpimo patvirtinimas, menamai dieviškasis patvirtinimas.

Praktiškai patikrinti visus šiuos keistus misticizmo, ekstazės, ir įkvėpimo religinius patyrimus reikia pamatyti, ar šitie reiškiniai individui padeda:

1. Jaustis daug geriau ir puikiau fizinės sveikatos požiūriu.

2. Veikti daug sumaniau ir praktiškiau savo protinėje veikloje.

3. Daug labiau ir džiaugsmingiau visuomeninti savo religinį patyrimą.

4. Daug labiau sudvasinti savo kasdienį gyvenimą, ištikimai atliekant paprastas mirtingojo egzistencijos kasdienės pareigas.

5. Padidinti savo meilę tiesai, grožiui, ir gėriui ir labiau vertinti tiesą, grožį, ir gėrį.

6. Apsaugoti dabartiniu metu pripažįstamas visuomenines, moralines, etines, ir dvasines vertybes.

service in unselfish ministry to one's fellow creatures.

91:7.2 (1000.3) The great religious teachers and the prophets of past ages were not extreme mystics. They were God-knowing men and women who best served their God by unselfish ministry to their fellow mortals. Jesus often took his apostles away by themselves for short periods to engage in meditation and prayer, but for the most part he kept them in service-contact with the multitudes. The soul of man requires spiritual exercise as well as spiritual nourishment.

91:7.3 (1000.4) Religious ecstasy is permissible when resulting from sane antecedents, but such experiences are more often the outgrowth of purely emotional influences than a manifestation of deep spiritual character. Religious persons must not regard every vivid psychologic presentiment and every intense emotional experience as a divine revelation or a spiritual communication. Genuine spiritual ecstasy is usually associated with great outward calmness and almost perfect emotional control. But true prophetic vision is a superpsychologic presentiment. Such visitations are not pseudo hallucinations, neither are they trancelike ecstasies.

91:7.4 (1000.5) The human mind may perform in response to so-called inspiration when it is sensitive either to the uprisings of the subconscious or to the stimulus of the superconscious. In either case it appears to the individual that such augmentations of the content of consciousness are more or less foreign. Unrestrained mystical enthusiasm and rampant religious ecstasy are not the credentials of inspiration, supposedly divine credentials.

91:7.5 (1000.6) The practical test of all these strange religious experiences of mysticism, ecstasy, and inspiration is to observe whether these phenomena cause an individual:

91:7.6 (1000.7) 1. To enjoy better and more complete physical health.

91:7.7 (1000.8) 2. To function more efficiently and practically in his mental life.

91:7.8 (1000.9) 3. More fully and joyfully to socialize his religious experience.

91:7.9 (1000.10) 4. More completely to spiritualize his day-by-day living while faithfully discharging the commonplace duties of routine mortal existence.

91:7.10 (1001.1) 5. To enhance his love for, and appreciation of, truth, beauty, and goodness.

91:7.11 (1001.2) 6. To conserve currently recognized social, moral, ethical, and spiritual values.

7. Padidinti savo dvasinę įžvalgą—Dievo-sąmonę.

Bet malda neturi realaus ryšio su šitais religiniais patyrimais. Kada malda tampa per daug estetiška, kada ją sudaro beveik išskirtinai gražūs ir palaimingi apmąstymai apie rojišką dieviškumą, tada ji praranda didelę dalį savo visuomeninančio poveikio ir ima linkti į misticizmą ir į jai atsidavusiųjų izoliaciją. Yra tam tikras pavojus, susijęs su per dideliu individualiu meldimusi, kurį ištaiso ir kuriam kelią užkerta grupės malda, meldimasis bendruomenėje.

8. MELDIMASIS KAIP ASMENINIS

PATYRIMAS

Maldai yra būdingas tikro spontaniškumo aspektas, nes primityvusis žmogus ėmė melstis daug laiko prieš tai, kada jis turėjo bent kokią aiškią sampratą apie Dievą. Ankstyvasis žmogus buvo įpratęs melstis dviejose skirtingose situacijose: Kada jis buvo nepaprastame varge, tada jis patirdavo impulsą prašyti pagalbos; ir kada jis džiūgaudavo, tada jis pasinerdavo į impulsyvų džiaugsmo reiškimą.

Malda nėra magijos evoliucija; kiekviena iš jų atsirado atskirai. Magija buvo mėginimas Dievybę priderinti prie sąlygų; malda yra bandymas asmenybę priderinti prie Dievybės valios. Tikroji malda yra tiek morali, tiek religinė; magija nėra nei morali, nei religinė.

Malda gali tapti nusistovėjusiu papročiu, daugelis meldžiasi, nes meldžiasi ir kiti. Dar kiti meldžiasi, nes bijo, jog gali atsitikti kažkas siaubingo, jeigu jie nepasiūlys savosios nuolatinės nuolankios maldos.

Kai kuriems individams malda yra ramus dėkingumo išreiškimas; kitiems ji yra pagyrimo, visuomeninio atsidavimo grupinė išraiška; kartais ji yra kito žmogaus religijos pamėgdžiojimas, tuo tarpu kada tikrai meldžiamasi, tada ji yra tvartinio dvasinės prigimties nuoširdus ir turintis pasitikėjimą bendravimas su Kūrėjo dvasios visur esančiu buvimu.

Malda gali būti Dievo-sąmonės spontaniška išraiška ar teologinių formulų beprasmis kartojimas. Ji gali būti Dievą-pažįstančios sielos ekstazinis garbinimas arba baimės persmelkto mirtingojo vergiškas nusilenkimas. Kartais ji yra dvasinio troškimo patetinė išraiška, o kartais ji būna dievobaimingų frazių rėksmingas šūkalojimas. Malda gali būti džiaugsmingas garbinimas arba nuolankus atleidimo meldimas.

Malda gali būti vaikiškas maldavimas to, kas yra neįmanoma, arba subrendęs prašymas

91:7.12 (1001.3) 7. To increase his spiritual insight — God-consciousness.

91:7.13 (1001.4) But prayer has no real association with these exceptional religious experiences. When prayer becomes overmuch aesthetic, when it consists almost exclusively in beautiful and blissful contemplation of paradisiacal divinity, it loses much of its socializing influence and tends toward mysticism and the isolation of its devotees. There is a certain danger associated with overmuch private praying which is corrected and prevented by group praying, community devotions.

8. PRAYING AS A PERSONAL EXPERIENCE

91:8.1 (1001.5) There is a truly spontaneous aspect to prayer, for primitive man found himself praying long before he had any clear concept of a God. Early man was wont to pray in two diverse situations: When in dire need, he experienced the impulse to reach out for help; and when jubilant, he indulged the impulsive expression of joy.

91:8.2 (1001.6) Prayer is not an evolution of magic; they each arose independently. Magic was an attempt to adjust Deity to conditions; prayer is the effort to adjust the personality to the will of Deity. True prayer is both moral and religious; magic is neither.

91:8.3 (1001.7) Prayer may become an established custom; many pray because others do. Still others pray because they fear something direful may happen if they do not offer their regular supplications.

91:8.4 (1001.8) To some individuals prayer is the calm expression of gratitude; to others, a group expression of praise, social devotions; sometimes it is the imitation of another's religion, while in true praying it is the sincere and trusting communication of the spiritual nature of the creature with the anywhere presence of the spirit of the Creator.

91:8.5 (1001.9) Prayer may be a spontaneous expression of God-consciousness or a meaningless recitation of theologic formulas. It may be the ecstatic praise of a God-knowing soul or the slavish obeisance of a fear-ridden mortal. It is sometimes the pathetic expression of spiritual craving and sometimes the blatant shouting of pious phrases. Prayer may be joyous praise or a humble plea for forgiveness.

91:8.6 (1001.10) Prayer may be the childlike plea for the impossible or the mature entreaty for moral

moralinio augimo ir dvasinės galios. Gali būti prašoma kasdienės duonos arba prašymas gali įkūnyti troškimą iš visos širdies surasti Dievą ir vykdyti jo valią. Tai gali būti visiškai savanaudiškas prašymas arba tikras ir nuostabus gestas nesavanaudiškos brolystės įgyvendinimo kryptimi.

Malda gali būti piktas keršto kvietimas arba savo priešų gailestingas užtarimas. Ji gali būti vilties išraiška pakeisti Dievą arba galingas metodas pakeisti savąjį aš. Ji gali būti prarasto nusidėjėlio pataikaujantis meldimas prieš tariamai griežtą Teisėją arba gyvo ir gailestingo dangiškojo Tėvo išlaisvinto sūnaus džiaugsminga išraiška.

Šiuolaikinį žmogų glumina ta mintis, jog reikalus galima aptarti su Dievu grynai asmeniniu būdu. Daugelis apleido reguliarių meldimų; jie meldžiasi tikrai nepaprastai prispausti—ekstremaliuose situacijose. Žmogus neturėtų bijoti šnekėtis su Dievu, bet tikrai dvasingas vaikas imtų įtikinėti, arba išdrįstų keisti, Dievą.

Bet tikrasis meldimasis iš tiesų pasiekia realybę. Net ir kylančios oro srovės nepadės nė vienam paukščiui kilti, jeigu jis neišskleis savųjų sparnų. Malda žmogų išaukština, nes ji yra žengimo į priekį metodas panaudojant visatos kylančias dvasines sroves.

Tikroji malda padeda dvasiniam augimui, pakeičia požiūrį, ir suteikia tą pasitenkinimą, kuris kyla iš komunijos su dieviškumu. Ji yra spontaniškas Dievo-sąmonės protrūkis.

Dievas atsako į žmogaus maldą suteikdamas jam išplėstą tiesos apreiškimą, aukštesnio lygio grožio suvokimą, ir padidintą gėrio sampratą. Malda yra subjektyvus gestas, bet žmogiškojo patyrimo dvasiniuose lygiuose ji kontaktuoja su galingomis objektyviomis realybėmis; ji yra prasmingas žmogaus siekimas viršžmogiškųjų vertybių. Ji yra pajėgiausias dvasinio augimo akstinas.

Maldai žodžiai nėra esminiai; jie tiesiog yra protinis kanalas, kuriuo gali tekti tekėti dvasinio meldimosi upei. Maldos žodžio vertė yra grynai individą įtaigaujanti asmeniniame pasišventime ir visuomenę įtaigaujanti grupiniame pasišventime. Dievas atsako į sielos nuostatą, ne į žodžius.

Malda nėra toks metodas, kurio dėka konflikto išvengiama, bet vietoje šito ji yra akstinas augimui pačioje to konflikto akivaizdoje. Melskite tikrai vertybių, ne daiktų; augimo, ne pasitenkinimo.

growth and spiritual power. A petition may be for daily bread or may embody a wholehearted yearning to find God and to do his will. It may be a wholly selfish request or a true and magnificent gesture toward the realization of unselfish brotherhood.

91:8.7 (1001.11) Prayer may be an angry cry for vengeance or a merciful intercession for one's enemies. It may be the expression of a hope of changing God or the powerful technique of changing one's self. It may be the cringing plea of a lost sinner before a supposedly stern Judge or the joyful expression of a liberated son of the living and merciful heavenly Father.

91:8.8 (1001.12) Modern man is perplexed by the thought of talking things over with God in a purely personal way. Many have abandoned regular praying; they only pray when under unusual pressure — in emergencies. Man should be unafraid to talk to God, but only a spiritual child would undertake to persuade, or presume to change, God.

91:8.9 (1002.1) But real praying does attain reality. Even when the air currents are ascending, no bird can soar except by outstretched wings. Prayer elevates man because it is a technique of progressing by the utilization of the ascending spiritual currents of the universe.

91:8.10 (1002.2) Genuine prayer adds to spiritual growth, modifies attitudes, and yields that satisfaction which comes from communion with divinity. It is a spontaneous outburst of God-consciousness.

91:8.11 (1002.3) God answers man's prayer by giving him an increased revelation of truth, an enhanced appreciation of beauty, and an augmented concept of goodness. Prayer is a subjective gesture, but it contacts with mighty objective realities on the spiritual levels of human experience; it is a meaningful reach by the human for superhuman values. It is the most potent spiritual-growth stimulus.

91:8.12 (1002.4) Words are irrelevant to prayer; they are merely the intellectual channel in which the river of spiritual supplication may chance to flow. The word value of a prayer is purely autosuggestive in private devotions and sociosuggestive in group devotions. God answers the soul's attitude, not the words.

91:8.13 (1002.5) Prayer is not a technique of escape from conflict but rather a stimulus to growth in the very face of conflict. Pray only for values, not things; for growth, not for gratification.

9. VEIKSMINGOS MALDOS SĄLYGOS

9. CONDITIONS OF EFFECTIVE PRAYER

Jeigu jūs norėtumėte melstis veiksmingai, tuomet turėtumėte atsiminti šiuos dėsnius, kurie nulemia prašymų sėkmę:

1. Tam, kad jūsų malda būtų pajėgi, jūs turite nuoširdžiai ir drąsiai žvelgti į visatos tikrovės problemas. Jūs turite turėti kosminės ištvermės.

2. Jūs turite būti dorai išnaudojęs žmogiškąjį potencialą žmogiškajam prisiderinimui. Jūs turėjote būti darbštus.

3. Jūs privalote kiekvieną proto norą ir kiekvieną sielos troškimą pašvęsti dvasinio augimo transformuojančiam apkabinimui. Jūs turėjote patirti prasmų išplėtimą ir vertybių išaukštinimą.

4. Jūs privalote iš visos širdies pasirinkti dieviškąją valią. Jūs turite apleis ti negyva neryžtingumo centrą.

5. Jūs ne tik suvokiate Tėvo valią ir nusprendžiate ją vykdyti, bet jūs jau įgyvendinate beribį pasišventimą, ir dinamišką atsidavimą, aktualiam Tėvo valios vykdymui.

6. Savo maldoje jūs išskirtinai prašysite dieviškosios išminties tam, kad spręstumėte konkrečias žmogiškąsias problemas, kurias sutiksite kildami į Rojų—siekdami dieviškojo tobulumo.

7. Ir jūs turite turėti įtikėjimą—gyvą įtikėjimą.

[Pateikta Urantijos Tarpinių Būtybių Vadovo.]

91:9.1 (1002.6) If you would engage in effective praying, you should bear in mind the laws of prevailing petitions:

91:9.2 (1002.7) 1. You must qualify as a potent prayer by sincerely and courageously facing the problems of universe reality. You must possess cosmic stamina.

91:9.3 (1002.8) 2. You must have honestly exhausted the human capacity for human adjustment. You must have been industrious.

91:9.4 (1002.9) 3. You must surrender every wish of mind and every craving of soul to the transforming embrace of spiritual growth. You must have experienced an enhancement of meanings and an elevation of values.

91:9.5 (1002.10) 4. You must make a wholehearted choice of the divine will. You must obliterate the dead center of indecision.

91:9.6 (1002.11) 5. You not only recognize the Father's will and choose to do it, but you have effected an unqualified consecration, and a dynamic dedication, to the actual doing of the Father's will.

91:9.7 (1002.12) 6. Your prayer will be directed exclusively for divine wisdom to solve the specific human problems encountered in the Paradise ascension — the attainment of divine perfection.

91:9.8 (1002.13) 7. And you must have faith — living faith.

91:9.9 (1002.14) [Presented by the Chief of the Urantia Midwayers.]

92 Dokumentas. Vėlesnė religijos evoliucija

⇐ 091

URANTIJOS KNYGA

093 ⇐

III DALIS. URANTIJOS ISTORIJA

92 DOKUMENTAS. VĖLESNĖ
RELIGIJOS EVOLIUCIJA

Skyrius

ĮVADAS

1. Evoliucinės religijos prigimtis
2. Religija ir papročiai
3. Evoliucinės religijos prigimtis
4. Apreiškimo dovana
5. Didieji religiniai vadovai
6. Sudėtinės religijos
7. Tolesnė religijos evoliucija

ĮVADAS

ŽMOGUS natūralios kilmės religiją kaip savo evoliucinio patyrimo dalį turėjo likus daug laiko iki tada, kada Urantijoje buvo pateikti kokie nors sistemingi apreiškimai. Bet šita *natūralios* kilmės religija, savaime, buvo žmogaus viršgyvulių sugebėjimų padarinys. Evoliucinė religija lėtai kilo per žmogaus patirtinės karjeros tūkstantmečius dėl tokių poveikių, kurie laukinį, barbarą, ir civilizuotą žmogų veikė iš vidaus:

1. *Garbinimo pagalbinės proto dvasios* — gyvūno sąmonėje viršgyvulių potencialų suvokti tikrovę atsiradimo. Tai gali būti pavadinta pirminiu žmogiškuoju instinktu suvokti Dievybę.

2. *Išminties pagalbinės proto dvasios* — garbinančiame prote tendencijos pasireiškimo jo garbinimą nukreipti į aukštesnius išraiškos kanalus ir link nuolat besiplečiančių sampratų apie Dievybės realybės.

3. *Šventosios Dvasios* — tai yra pirminės

PAPER 92
THE LATER EVOLUTION OF
RELIGION

SECTIONS

Introduction

1. The Evolutionary Nature of Religion
2. Religion and the Mores
3. The Nature of Evolutionary Religion
4. The Gift of Revelation
5. The Great Religious Leaders
6. The Composite Religions
7. The Further Evolution of Religion

INTRODUCTION

92:0.1 (1003.1) MAN possessed a religion of natural origin as a part of his evolutionary experience long before any systematic revelations were made on Urantia. But this religion of *natural* origin was, in itself, the product of man's superanimal endowments. Evolutionary religion arose slowly throughout the millenniums of mankind's experiential career through the ministry of the following influences operating within, and impinging upon, savage, barbarian, and civilized man:

92:0.2 (1003.2) 1. *The adjutant of worship* — the appearance in animal consciousness of superanimal potentials for reality perception. This might be termed the primordial human instinct for Deity.

92:0.3 (1003.3) 2. *The adjutant of wisdom* — the manifestation in a worshipful mind of the tendency to direct its adoration in higher channels of expression and toward ever-expanding concepts of Deity reality.

92:0.4 (1003.4) 3. *The Holy Spirit* — this is the initial

viršproto dovanos, ir ji būtinai atsiranda visose bona fide žmogiškosiose asmenybėse. Šitas tarnavimas tokiam protui, kuris trokšta garbinti ir trokšta išminties, sukuria sugebėjimą pačiam suvokti žmogiškojo išlikimo postulatą tiek kaip teologinę koncepciją, tiek ir kaip aktualų ir realų asmenybės patyrimą.

Šių trijų dieviškųjų tarnavimų koordinuoto veikimo visiškai užtenka tam, jog būtų pradėta ir toliau vystoma evoliucinė religija. Šituos poveikius vėliau padidina Minties Derintojai, serafimai, ir Tiesos Dvasia, kurie visi religinį vystymąsi pagreitina. Šitos agentūros Urantijoje veikė ilgą laiką, ir čia jos veiks tol, kol šitoji planeta liks apgyvendinta sfera. Didelė dalis šitų dieviškųjų agentūrų potencialo dar niekada neturėjo galimybės išraiškai; daug bus apreikšta per ateinančius amžius, kada mirtingųjų religija kils, lygis po lygio, link morontinės vertybės ir dvasinės tiesos dangiškųjų aukštumų.

1. EVOLIUCINĖS RELIGIJOS PRIGIMTIS

Religijos evoliucija buvo atsekta nuo ankstyvosios baimės ir vėlių artyn per daugelį vienas po kitos einančių vystymosi etapų, įskaitant ir tas pastangas, kada iš pradžių mėginama dvasias priversti paklusti, vėliau mėginama jas įtikinti. Gentiniai fetišai virto totemais ir gentiniais dievais; magiškos formuliuotės tapo šiuolaikinėmis maldomis. Apipjaustymas, iš pradžių buvęs aukojimas, tapo higienos procedūra.

Per visą laukinę rasių vaikystę religija vystėsi nuo gamtos garbinimo aukštyn per vėlių garbinimą į fetišizmą. Su civilizacijos aušra žmogiškoji rasė palaikė labiau mistinius ir daugiau simbolinius tikėjimus, tuo tarpu dabar, artėjant brandai, žmonija bręsta tikrosios religijos suvokimui, net ir pačios tiesos apreikimo pradžiai.

Religija atsiranda kaip biologinė proto reakcija į dvasinius tikėjimus ir į aplinką; būtent ji bus paskutinis dalykas, kuris žus arba pasikeis bet kurioje rasėje. Religija yra visuomenės prisiderinimas, bet kuriame amžiuje, prie to, kas yra paslaptis. Kaip visuomeninis institutas ji apima ritualus, simbolius, kultus, raštus, altorius, šventoves, ir šventyklas. Šventasis vanduo, relikvijos, fetišai, magiški daiktai, drabužiai, vardai, būgnai, ir dvasininkai yra būdingi visoms religijoms. Ir grynai evoliucinės religijos neįmanoma iki galo išlaisvinti nei nuo magijos, nei nuo raganavimo.

Paslaptis ir galia visada skatino religinius

supermind bestowal, and it unfailingly appears in all bona fide human personalities. This ministry to a worship-craving and wisdom-desiring mind creates the capacity to self-realize the postulate of human survival, both in theologic concept and as an actual and factual personality experience.

92:0.5 (1003.5) The co-ordinate functioning of these three divine ministrations is quite sufficient to initiate and prosecute the growth of evolutionary religion. These influences are later augmented by Thought Adjusters, seraphim, and the Spirit of Truth, all of which accelerate the rate of religious development. These agencies have long functioned on Urantia, and they will continue here as long as this planet remains an inhabited sphere. Much of the potential of these divine agencies has never yet had opportunity for expression; much will be revealed in the ages to come as mortal religion ascends, level by level, toward the supernal heights of morontia value and spirit truth.

1. THE EVOLUTIONARY NATURE OF RELIGION

92:1.1 (1003.6) The evolution of religion has been traced from early fear and ghosts down through many successive stages of development, including those efforts first to coerce and then to cajole the spirits. Tribal fetishes grew into totems and tribal gods; magic formulas became modern prayers. Circumcision, at first a sacrifice, became a hygienic procedure.

92:1.2 (1003.7) Religion progressed from nature worship up through ghost worship to fetishism throughout the savage childhood of the races. With the dawn of civilization the human race espoused the more mystic and symbolic beliefs, while now, with approaching maturity, mankind is ripening for the appreciation of real religion, even a beginning of the revelation of truth itself.

92:1.3 (1004.1) Religion arises as a biologic reaction of mind to spiritual beliefs and the environment; it is the last thing to perish or change in a race. Religion is society's adjustment, in any age, to that which is mysterious. As a social institution it embraces rites, symbols, cults, scriptures, altars, shrines, and temples. Holy water, relics, fetishes, charms, vestments, bells, drums, and priesthoods are common to all religions. And it is impossible entirely to divorce purely evolved religion from either magic or sorcery.

92:1.4 (1004.2) Mystery and power have always

jausmus ir baimes, tuo tarpu jų vystymui emocijos visą laiką veikė kaip galingas sąlygojantis faktorius. Baimė visą laiką buvo pagrindinis religinis akstinas. Baimė modeliuoja evoliucinės religijos deivus ir motyvuoja primityvių tikinčiųjų religinius ritualus. Civilizacijai vystantis, baimę ima modifikuoti garbinimas, susižavėjimas, pagarba, ir užuojauta, o toliau ją sąlygoja sąžinės graužatis ir atgailavimas.

Viena Azijos tauta mokė, jog “Dievas yra didžiulė baimė”; tai yra grynai evoliucinės religijos pasekmė. Jėzus, religinio gyvenimo aukščiausio tipo apreiškimas, paskelbė, jog “Dievas yra meilė.”

2. RELIGIJA IR PAPROČIAI

Religija yra pats griežčiausias ir mažiausiai pasiduodantis iš visų žmogiškųjų institutų, bet, nors ir vangiai, ji vis tik prisitaiko prie besikeičiančios visuomenės. Galiausiai, evoliucinė religija iš tiesų atspindi besikeičiančius papročius, kuriuos, savo ruožtu, galėjo paveikti apreiškotos religijos. Lėtai, užtikrintai, bet nenoriai iš tikrųjų religija (garbinimas) eina paskui atsibundančią išmintį—žinias, kurias reguliuoja patirtinis protas ir apšviečia dieviškasis apreiškimas.

Religija laikosi papročių; tai, kas *buvo*, yra sena ir tariamai šventa. Dėl šitos priežasties, o ne dėl kokios nors kitos, akmenis įrankiai ilgai išsilaikė seniai prasidėjus bronzos ir geležies amžiui. Yra žinomas toks teiginys: “Ir jeigu man tikrai darysite altorių iš akmens, tai tikrai nedarykite jo iš tašyto akmens, nes, jeigu jam padaryti panaudosite savo instrumentus, tai būsite jį užteršę.” Net ir šiandien, indusai, uždegdami altoriaus ugnį naudojami primityviomis ugnies lazdelėmis. Vystantis evoliucinei religijai, naujovė visada būdavo laikoma šventvagyste. Sakramentą turi sudaryti ne naujas ir perdirbtas maistas, bet pats primityviausias maistas: “Mėsa, kepta ant laužo, ir be mielių duona, paduodama su karčiomis žolėmis.” Visi visuomeninių papročių tipai ir net teisinės procedūros laikosi senųjų formų.

Kada šiuolaikinis žmogus stebisi, jog įvairių religijų raštuose yra pateikiama tokia didelė dalis to, ką būtų galima laikyti nepadorumu, tada jis turėtų stabtelėti ir susimąstyti, jog praeinančios kartos bijojo pašalinti tai, kas, jų protėvių nuomone, buvo šventa ir neliečiama. Didelė dalis to, ką viena karta galėtų laikyti nepadorumu, tą ankstesnės kartos laikė savo priimtų papročių dalimi, net patvirtintais religiniais ritualais. Didžiulę dalį religinio prieštaravimo sukeldavo niekada nesibaigiantys mėginimai suderinti senus, bet kritikuotinus papročius su naujai išsivysčiusiu protu, surasti tariamai patikimas teorijas, kurios

stimulated religious feelings and fears, while emotion has ever functioned as a powerful conditioning factor in their development. Fear has always been the basic religious stimulus. Fear fashions the gods of evolutionary religion and motivates the religious ritual of the primitive believers. As civilization advances, fear becomes modified by reverence, admiration, respect, and sympathy and is then further conditioned by remorse and repentance.

92:1.5 (1004.3) One Asiatic people taught that “God is a great fear”; that is the outgrowth of purely evolutionary religion. Jesus, the revelation of the highest type of religious living, proclaimed that “God is love.”

2. RELIGION AND THE MORES

92:2.1 (1004.4) Religion is the most rigid and unyielding of all human institutions, but it does tardily adjust to changing society. Eventually, evolutionary religion does reflect the changing mores, which, in turn, may have been affected by revealed religion. Slowly, surely, but grudgingly, does religion (worship) follow in the wake of wisdom — knowledge directed by experiential reason and illuminated by divine revelation.

92:2.2 (1004.5) Religion clings to the mores; that which *was* is ancient and supposedly sacred. For this reason and no other, stone implements persisted long into the age of bronze and iron. This statement is of record: “And if you will make me an altar of stone, you shall not build it of hewn stone, for, if you use your tools in making it, you have polluted it.” Even today, the Hindus kindle their altar fires by using a primitive fire drill. In the course of evolutionary religion, novelty has always been regarded as sacrilege. The sacrament must consist, not of new and manufactured food, but of the most primitive of viands: “The flesh roasted with fire and unleavened bread served with bitter herbs.” All types of social usage and even legal procedures cling to the old forms.

92:2.3 (1004.6) When modern man wonders at the presentation of so much in the scriptures of different religions that may be regarded as obscene, he should pause to consider that passing generations have feared to eliminate what their ancestors deemed to be holy and sacred. A great deal that one generation might look upon as obscene, preceding generations have considered a part of their accepted mores, even as approved religious rituals. A considerable amount of religious controversy has been occasioned by the never-ending attempts to reconcile olden but reprehensible practices with newly advanced

pateisintų senųjų ir susidėvėjusių papročių religinį išsilaikymą.

Bet tai yra tiesiog kvaila mėginti perdaug staigiai pagreitinti religinį vystymąsi. Rasė arba nacija iš išsivysčiusios religijos gali įsisavinti tik tai, kas yra protingai harmonizuota ir suderinta su jos dabartiniu evoliuciniu statusu, plius, kas atitinka jos sugebėjimą adaptuoti. Visuomeninės, klimatinės, politinės, ir ekonominės sąlygos visos turi įtakos nulemiant religinės evoliucijos kursą ir vystymąsi. Visuomenės moralės nenulemia religija, tai yra, evoliucinė religija; vietoje šito būtent religijos formoms diktuoja rasinė moralė.

Žmonių rasės tikrai paviršutiniškai priima keistą ir naują religiją; jos iš tikrųjų priderina ją prie savo papročių ir senųjų tikėjimo būdų. Tą gerai iliustruoja pavyzdys iš Naujosios Zelandijos vienos genties, kurios šventikai, po to, kada oficialiai priėmė krikščionybę, skelbė, jog tiesiogiai iš Gabrielio gavo apreiškimų, kurie sako, jog pati ta gentis tapo Dievo išrinktąja tauta, ir nurodė, kad jai yra leidžiama laisvai pasinerti į palaidus lytinius santykius ir į daugelį kitų savo senųjų ir smerktinų papročių. Ir tuoj pat visi naujai atversti krikščionys perėjo prie šitos naujos ir mažiau reiklios krikščionybės versijos.

Religija vienu ar kitu metu leido pasireikšti visokiausios rūšies prieštarigam ir nenuosekliam elgesiui, kažkada pritarė praktiškai viskam, kas dabar yra laikoma amoralium arba nuodėmingu dalyku. Sąžinė, nepamokyta patyrimo dėka ir neparemta proto dėka, niekada nebuvo ir niekada negali būti patikimas ir neklystantis žmogaus elgesio vadovas. Sąžinė nėra dieviškasis balsas, kalbantis žmogaus sielai. Ji yra tiesiog egzistencijos bet kurios laikmečio pakopos papročių moralinio ir etinio turinio visuma; ji tiesiog išreiškia žmogiškai suvoktą reakcijos idealą bet kuriame pateiktų aplinkybių rinkinyje.

3. EVOLIUCINĖS RELIGIJOS PRIGIMTIS

Žmogiškosios religijos studijavimas yra praėjusių amžių visuomeninių sluoksnių, turinčių suakmenėjusių liekanų, tyrinėjimas. Antropomorfinių dievų papročiai yra žmonių, kurie iš pradžių suvokė tokias dievybes, moralės teisingas atspindėjimas. Senovės religijos ir mitologija patikimai pavaizduoja tautų, kurios seniai dingo užmarštyje, tikėjimus ir tradicijas. Šitos senųjų kultų apeigos išsilaiko kartu su naujesniais ekonominiais papročiais ir visuomenine evoliucija ir, žinoma, atrodo visiškai beprasmės. Tokio kulto liekanos išreiškia praeities rasinių religijų tikrąjį paveikslą. Visada prisiminkite,

reason, to find plausible theories in justification of creedal perpetuation of ancient and outworn customs.

92:2.4 (1004.7) But it is only foolish to attempt the too sudden acceleration of religious growth. A race or nation can only assimilate from any advanced religion that which is reasonably consistent and compatible with its current evolutionary status, plus its genius for adaptation. Social, climatic, political, and economic conditions are all influential in determining the course and progress of religious evolution. Social morality is not determined by religion, that is, by evolutionary religion; rather are the forms of religion dictated by the racial morality.

92:2.5 (1005.1) Races of men only superficially accept a strange and new religion; they actually adjust it to their mores and old ways of believing. This is well illustrated by the example of a certain New Zealand tribe whose priests, after nominally accepting Christianity, professed to have received direct revelations from Gabriel to the effect that this selfsame tribe had become the chosen people of God and directing that they be permitted freely to indulge in loose sex relations and numerous other of their olden and reprehensible customs. And immediately all of the new-made Christians went over to this new and less exacting version of Christianity.

92:2.6 (1005.2) Religion has at one time or another sanctioned all sorts of contrary and inconsistent behavior, has at some time approved of practically all that is now regarded as immoral or sinful. Conscience, untaught by experience and unaided by reason, never has been, and never can be, a safe and unerring guide to human conduct. Conscience is not a divine voice speaking to the human soul. It is merely the sum total of the moral and ethical content of the mores of any current stage of existence; it simply represents the humanly conceived ideal of reaction in any given set of circumstances.

3. THE NATURE OF EVOLUTIONARY RELIGION

92:3.1 (1005.3) The study of human religion is the examination of the fossil-bearing social strata of past ages. The mores of the anthropomorphic gods are a truthful reflection of the morals of the men who first conceived such deities. Ancient religions and mythology faithfully portray the beliefs and traditions of peoples long since lost in obscurity. These olden cult practices persist alongside newer economic customs and social evolutions and, of course, appear grossly inconsistent. The remnants of the cult present a true picture of the racial religions of the past. Always remember, the cults are formed, not to

kultai yra formuojami ne tam, kad atrastų tiesą, bet vietoje šito tam, kad skleistų savo tikėjimus.

Religija visada didele dalimi buvo apeigų, ritualų, normų laikymosi, ceremonijų, ir dogmų dalykas. Paprastai ją pagadindavo neišvengiamai pražūtingas suklydimas, išrinktosios tautos iliuzija. Principinės religinės užkalbėjimo, įkvėpimo, apreiškimo, nuraminimo, atgailavimo, atpirkimo, užtarimo, aukojimo, maldos, išpažinties, garbinimo, išlikimo po mirties, sakramento, ritualo, išpirkimo, išgelbėjimo, susitarimo, nešvarumo, apvalymo, pranašavimo, pirminės nuodėmės idėjos—visos jos savo pradžia gauna iš ankstyvųjų laikų pirmykštės vėlių baimės.

Primityvioji religija yra nei daugiau, nei mažiau kaip kova už materialų egzistavimą, pratęstą pomirtiniame gyvenime. Tokio tikėjimo laikymasis reiškė, jog kova už savąjį aš palaikymą yra perkeliama į įsivaizduojamo vėlių-dvasių pasaulio sferą. Tačiau, kada kyla pagunda kritikuoti evoliucinę religiją, tada būkite atsargūs. Prisiminkite, jog tai yra tas, *kas įvyko*; tai yra istorinis faktas. Ir tada prisiminkite, jog bet kokios idėjos galia glūdi ne jos tikrume arba tiesoje, bet vietoje šito jos apeliavimo į žmogų išraiškingume.

Evoliucinė religija nenumato tokių nuostatų, jog galėtų keistis ar būti peržiūrėta; ne taip, kaip mokslas, ji nenumato savo pačios progresuojančio pataisymo. Evoliucinė religija reikalauja pagarbos, nes jos pasekėjai tiki, kad ji yra *Tiesa*; „įtikėjimas, kartą perduotas šventiesiems“ privalo, teoriškai, būti tiek galutinis, tiek neklystantis. Kultas priešinas vystymuisi, nes tikroji pažanga garantuotai pakeis arba sunaikins ir patį kultą; dėl to peržiūrėjimas visada jam turi būti primetamas jėga.

Tiktai du poveikiai gali modifikuoti ir patobulinti natūralios religijos dogmas; lėtai besivystančių papročių spaudimas ir periodiškai epochinių apreiškimų apšvietimas. Ir nėra nieko keisto, jog pažanga buvo lėta; senovės dienomis, būti pažangiam arba išradinam reiškė būti nužudytam kaip burtininkui. Kultas vystosi lėtai per kartų epochas ir amžiaus trukmės ciklus. Bet jis tikrai juda į priekį. Evoliucinis tikėjimas į vėles paklojo pamatus apreišktoji religijos filosofijai, kuri galiausiai sunaikins prietaringumą, kuris ir pagimdė evoliucinę religiją.

Religija trukdė visuomenės vystymuisi daugeliu būdų, tačiau be religijos nebūtų buvusios nei ilgalaikės moralės, nei etikos, nebūtų buvusios ir dėmesio vertos civilizacijos. Religija pagimdė didelę dalį nereliginės kultūros: Skulptūra atsirado iš statų darymo, architektūra kilo iš šventyklų statybos, poezija gimė iš užkalbėjimų, muzika atsirado iš giedojimo garbinant, drama kilo iš vaidinimų nukreipiant dvasias, ir šokis gimė iš sezoninių garbinimo švenčių.

discover truth, but rather to promulgate their creeds.

92:3.2 (1005.4) Religion has always been largely a matter of rites, rituals, observances, ceremonies, and dogmas. It has usually become tainted with that persistently mischief-making error, the chosen-people delusion. The cardinal religious ideas of incantation, inspiration, revelation, propitiation, repentance, atonement, intercession, sacrifice, prayer, confession, worship, survival after death, sacrament, ritual, ransom, salvation, redemption, covenant, uncleanness, purification, prophecy, original sin — they all go back to the early times of primordial ghost fear.

92:3.3 (1005.5) Primitive religion is nothing more nor less than the struggle for material existence extended to embrace existence beyond the grave. The observances of such a creed represented the extension of the self-maintenance struggle into the domain of an imagined ghost-spirit world. But when tempted to criticize evolutionary religion, be careful. Remember, that is *what happened*; it is a historical fact. And further recall that the power of any idea lies, not in its certainty or truth, but rather in the vividness of its human appeal.

92:3.4 (1006.1) Evolutionary religion makes no provision for change or revision; unlike science, it does not provide for its own progressive correction. Evolved religion commands respect because its followers believe it is *The Truth*; “the faith once delivered to the saints” must, in theory, be both final and infallible. The cult resists development because real progress is certain to modify or destroy the cult itself; therefore must revision always be forced upon it.

92:3.5 (1006.2) Only two influences can modify and uplift the dogmas of natural religion: the pressure of the slowly advancing mores and the periodic illumination of epochal revelation. And it is not strange that progress was slow; in ancient days, to be progressive or inventive meant to be killed as a sorcerer. The cult advances slowly in generation epochs and age-long cycles. But it does move forward. Evolutionary belief in ghosts laid the foundation for a philosophy of revealed religion which will eventually destroy the superstition of its origin.

92:3.6 (1006.3) Religion has handicapped social development in many ways, but without religion there would have been no enduring morality nor ethics, no worth-while civilization. Religion enmothered much nonreligious culture: Sculpture originated in idol making, architecture in temple building, poetry in incantations, music in worship chants, drama in the acting for spirit guidance, and dancing in the seasonal worship festivals.

Nors dėmesys ir atkreipiamas į tą faktą, jog religija buvo esminis dalykas vystant ir išsaugant civilizaciją, bet reikėtų pažymėti, jog natūrali religija taip pat didele dalimi prisidėjo ir prie to, kad suluošintų ir apsunkintų tą pačią civilizaciją, kurią šiaip jau ji skatino ir palaikė. Religija trukdė pramonės veiklai ir ekonominiam vystymuisi; ji švaistė darbo jėgą ir išlaidavo pinigus; nevisada ji buvo naudinga šeimai; ji neadekvačiai skatino taiką ir gerą valią; kartais ji ignoravo švietimą ir stabdė mokslą; ji pernelyg nuskurdino gyvybę dėl tariamo mirties praturtinimo. Evoliucinė religija, žmogiškoji religija, iš tikrųjų buvo kalta dėl visų šitų ir dar dėl daug daugiau klaidų, suklydimų, ir apsirikimų; nepaisant šito, ji tikrai palaikė kultūringą etiką, civilizuotą moralę, ir visuomeninį suvienijimą, ir padarė įmanomu tai, jog šituos daugelį evoliucinių trūkumų pašalintų vėlesnė apreiškioji religija.

Evoliucinė religija buvo žmogaus pats brangiausias, bet nepalyginamai veiksmingiausias institutas. Žmogiškoji religija gali būti pateisinama tiktai evoliucinės civilizacijos šviesoje. Jeigu žmogus nebūtų gyvulinės evoliucijos tobulėjantis padarinys, tada toks religinio vystymosi kelias neturėtų pateisinimo.

Religija palengvino kapitalo kaupimą; ji skatino tam tikrų rūšių darbą; dvasininkų laisvalaikis skatino meną ir žinias; rasė, galiausiai, laimėjo daug dėl visų šitų etinio metodo suklydimų. Šamanai, sąžiningi ir nesąžiningi, buvo siaubingai brangūs, bet jie buvo verti visos tos kainos. Mokslininkai ir pats mokslas iškilo iš parazitinės dvasininkijos. Religija skatino civilizaciją ir suteikė visuomeninį tęstinumą; ji buvo visų laikų moralinės policijos jėga. Religija suteikė tą žmogiškąją drausmę ir savikontrolę, kurios padarė įmanoma *išmintį*. Religija yra veiksmingas evoliucijos rimbas, kuris negailestingai veja tingią ir kenčiančią žmoniją iš savo intelektualios inercijos natūralios būsenos į priekį ir į viršų, į aukštesnius proto ir išminties lygius.

Ir šitas gyvulinio kilimo šventas paveldėjimas, evoliucinė religija, turi tęstis visą laiką tam, kad ji perdirbtų ir sukilintų apreiškto religijos nuolatinę cenzūrą ir tikrojo mokslo ugninis žaizdras.

4. APREIŠKIMO DOVANA

Apreiškimas yra besivystantis, bet visada yra žengiantis pirmyn. Per pasaulio istorijos amžius, religijos apreiškimai yra visą laiką besiplečiantys ir kiekvieną kartą vis labiau apšviečiantys. Būtent apreiškimo misija yra išrūšiuoti ir išvalyti viena po kitos einančias evoliucines religijas. Tačiau, jeigu

92:3.7 (1006.4) But while calling attention to the fact that religion was essential to the development and preservation of civilization, it should be recorded that natural religion has also done much to cripple and handicap the very civilization which it otherwise fostered and maintained. Religion has hampered industrial activities and economic development; it has been wasteful of labor and has squandered capital; it has not always been helpful to the family; it has not adequately fostered peace and good will; it has sometimes neglected education and retarded science; it has unduly impoverished life for the pretended enrichment of death. Evolutionary religion, human religion, has indeed been guilty of all these and many more mistakes, errors, and blunders; nevertheless, it did maintain cultural ethics, civilized morality, and social coherence, and made it possible for later revealed religion to compensate for these many evolutionary shortcomings.

92:3.8 (1006.5) Evolutionary religion has been man's most expensive but incomparably effective institution. Human religion can be justified only in the light of evolutionary civilization. If man were not the ascendant product of animal evolution, then would such a course of religious development stand without justification.

92:3.9 (1006.6) Religion facilitated the accumulation of capital; it fostered work of certain kinds; the leisure of the priests promoted art and knowledge; the race, in the end, gained much as a result of all these early errors in ethical technique. The shamans, honest and dishonest, were terribly expensive, but they were worth all they cost. The learned professions and science itself emerged from the parasitical priesthoods. Religion fostered civilization and provided societal continuity; it has been the moral police force of all time. Religion provided that human discipline and self-control which made *wisdom* possible. Religion is the efficient scourge of evolution which ruthlessly drives indolent and suffering humanity from its natural state of intellectual inertia forward and upward to the higher levels of reason and wisdom.

92:3.10 (1006.7) And this sacred heritage of animal ascent, evolutionary religion, must ever continue to be refined and ennobled by the continuous censorship of revealed religion and by the fiery furnace of genuine science.

4. THE GIFT OF REVELATION

92:4.1 (1007.1) Revelation is evolutionary but always progressive. Down through the ages of a world's history, the revelations of religion are ever-expanding and successively more enlightening. It is the mission of revelation to sort and censor the successive religions of evolution. But if revelation

apreiškimas turi išaukštinti ir išvystyti evoliucijos religijas, tada tokie dieviškieji apreiškimai iš tiesų turi pavaizduoti tokius mokymus, kurie nėra per daug nutolę nuo minties ir reakcijų to amžiaus, kuriame jie yra ir pateikiami. Tokiu būdu apreiškimas visada turi būti ir yra iš tikrųjų susietas su evoliucija. Apreiškimo religiją visada turi riboti žmogaus imlumo sugebėjimas.

Bet nepriklausomai nuo savo ryšio arba kilmės, apreiškimo religijos visada yra apibūdinamos tikėjimu į kokią nors galutinės vertybės Dievybę ir į kokią nors sampratą apie asmenybės tapatybės išlikimą po mirties.

Evoliucinė religija yra jausminė, ne loginė. Ji yra žmogaus reakcija į tikėjimą į hipotetinį vėlių-dvasių pasaulį—žmogiškasis tikėjimo refleksas, kurį sužadina suvokimas ir baimė to, kas yra nežinoma. Apreiškimo religiją siūlo realus dvasinis pasaulis; tai yra viršintelektualaus kosmoso reagavimas į mirtingojo alkį tikėti į visuotines Dievybes, ir jomis pasikliauti. Evoliucinė religija pavaizduoja žmonijos, ieškančios tiesos, aplinkinius ieškojimus aklomis; apreiškiama religija yra pati ta tiesa.

Buvo daug religinio apreiškimo įvykių, tačiau tikrai penki buvo epochinės svarbos. Jie buvo tokie:

1 .*Dalamatijos mokymai.* Urantijoje pirmą kartą teisingą sampratą apie Pirmąjį Šaltinį ir Centrą paskelbė Princo Kaligastijos personalo vienas šimtas materialų kūną turinčių narių. Šitas besiplečiantis Dievybės apreiškimas tęsėsi daugiau negu tris šimtus tūkstančių metų tol, kol jį netikėtai nutraukė planetos atsiskyrimas ir mokymo režimo suirimas. Išskyrus Vano darbą, Dalamatijos apreiškimo poveikis praktiškai buvo prarastas visam pasauliui. Net ir noditai šitą tiesą buvo užmiršę iki to meto, kada atvyko Adomas. Iš visų rasių, gavusių šios šimtinės mokymų, raudonieji žmonės juos išsaugojo ilgiausia, bet Amerindėnų religijoje Didžiosios Dvasios idėja buvo ne kas kita, kaip tik miglota samprata, kada ryšys su krikščionybe ją smarkiai nuskaidrino ir sustiprino.

2 .*Edeno mokymai.* Adomas ir Ieva vėl pavaizdavo visų Tėvo sampratą evoliucinėms tautoms. Pirmojo Edeno žlugimas sustabdė Adominio apreiškimo kursą dar jam iki galo visiškai ir neprasidėjus. Bet nutrauktus Adomo mokymus tęsė dvasininkai setitai, ir kai kurios iš šitų tiesų niekada nebuvo visiškai prarastos pasauliui. Setitų mokymai pakeitė visą Levanto religinės evoliucijos kryptį. Bet iki 2.500 m. pr. Kr. žmonija didele dalimi buvo praradusi šį apreiškimą, kuris buvo atsiradęs Edeno dienomis.

3 .*Melkizedekas iš Salemo.* Šitas nepaprastųjų misijų Nebadono Sūnus pradėjo

is to exalt and upstep the religions of evolution, then must such divine visitations portray teachings which are not too far removed from the thought and reactions of the age in which they are presented. Thus must and does revelation always keep in touch with evolution. Always must the religion of revelation be limited by man's capacity of receptivity.

92.4.2 (1007.2) But regardless of apparent connection or derivation, the religions of revelation are always characterized by a belief in some Deity of final value and in some concept of the survival of personality identity after death.

92.4.3 (1007.3) Evolutionary religion is sentimental, not logical. It is man's reaction to belief in a hypothetical ghost-spirit world — the human belief-reflex, excited by the realization and fear of the unknown. Revelatory religion is propounded by the real spiritual world; it is the response of the superintellectual cosmos to the mortal hunger to believe in, and depend upon, the universal Deities. Evolutionary religion pictures the circuitous gropings of humanity in quest of truth; revelatory religion is that very truth.

92.4.4 (1007.4) There have been many events of religious revelation but only five of epochal significance. These were as follows:

92.4.5 (1007.5) 1. *The Dalamatian teachings.* The true concept of the First Source and Center was first promulgated on Urantia by the one hundred corporeal members of Prince Caligastia's staff. This expanding revelation of Deity went on for more than three hundred thousand years until it was suddenly terminated by the planetary secession and the disruption of the teaching regime. Except for the work of Van, the influence of the Dalamatian revelation was practically lost to the whole world. Even the Nodites had forgotten this truth by the time of Adam's arrival. Of all who received the teachings of the one hundred, the red men held them longest, but the idea of the Great Spirit was but a hazy concept in Amerindian religion when contact with Christianity greatly clarified and strengthened it.

92.4.6 (1007.6) 2. *The Edenic teachings.* Adam and Eve again portrayed the concept of the Father of all to the evolutionary peoples. The disruption of the first Eden halted the course of the Adamic revelation before it had ever fully started. But the aborted teachings of Adam were carried on by the Sethite priests, and some of these truths have never been entirely lost to the world. The entire trend of Levantine religious evolution was modified by the teachings of the Sethites. But by 2500 B.C. mankind had largely lost sight of the revelation sponsored in the days of Eden.

92.4.7 (1007.7) 3. *Melchizedek of Salem.* This emergency Son of Nebadon inaugurated the third

trečiąją tiesos apreiškimą Urantijoje. Jo mokymų principiniai priesakai buvo *pasitikėjimas* ir *įtikėjimas*. Jis mokė pasitikėti Dievo visagaliu geradariškumu, ir skelbė, jog įtikėjimas yra tas veiksmas, kurio dėka žmonės užsitarnauja Dievo palankumą. Palaipsniui jo mokymai susimaišė su įvairių evoliucinių religijų tikėjimais ir ritualais ir galiausiai išsivystė į tas teologines sistemas, kurios buvo Urantijoje prasidedant pirmajam tūkstantmečiui po Kristaus.

4. *Jėzus iš Nazareto*. Kristus Mykolas ketvirtą kartą pateikė Urantijai Dievo kaip Visuotinio Tėvo sampratą, ir šitas mokymas apskritai išsilaikė nuo to meto visą laiką. Jo mokymo esmė buvo *meilė* ir *tarnavimas*, kupinas meilės garbinimas, kurį tvarinys sūnus išreiškia savanoriškai pripažindamas Dievo savo Tėvo kupiną meilės tarnavimą, ir reaguodamas į Dievo savo Tėvo kupiną meilės tarnavimą; laisvanoriška tarnystė, kurią tokie tvariniai sūnūs dovanoja savo sielos broliams džiaugsmingai suvokdami, kad šitoje tarnystėje jie lygiai taip pat tarnauja ir Dievui Tėvui.

5. *Urantijos dokumentai*. Šie dokumentai, iš kurių vieną sudaro ir šitas dokumentas, yra pats naujausias tiesos pateikimas Urantijos mirtingiesiems. Šitie dokumentai skiriasi nuo visų ankstesniųjų apreiškimų, nes jie nėra vienos atskiros visatos asmenybės darbas, bet daugelio būtybių sudėtinis pateikimas. Bet nė vienas apreiškimas, kuriame nėra siekiama Visuotinio Tėvo, niekada negali būti pilnutinis. Visi kiti dangiškieji pagalbos suteikimai yra ne daugiau kaip daliniai, laikini, ir iš esmės pritaikyti vietinėms sąlygoms laike ir erdvėje. Nors tokie pareiškimai, kaip šis, matomai gali sumažinti visų kitų apreiškimų betarpišką įtaką ir autoritetą, bet į Urantiją atėjo tas metas, kada yra tikslinga pateikti tokius atvirus pareiškimus, net ir rizikuojant, jog ateityje šito, paties naujausiojo iš tiesos apreiškimų poveikis ir autoritetas Urantijos mirtingųjų rasėms bus susilpnintas.

5. DIDIEJI RELIGINIAI VADOVAI

Evoliucinėje religijoje, dievai yra suvokiami, kad egzistuoja žmogaus atvaizdo pavidalu; apreiškimo religijoje, žmonės yra mokomi, kad jie yra Dievo sūnūs—net ir sumodeliuoti pagal dieviškumo ribinį atvaizdą; susintetintuose tikėjimuose, kuriuos sudaro apreiškimo mokymai ir evoliucijos produktai, Dievo samprata yra mišinys iš:

1. Anksčiau egzistavusių evoliucinių kultūrų idėjų.
2. Apreiškotos religijos kilnių idealų.

revelation of truth on Urantia. The cardinal precepts of his teachings were *trust* and *faith*. He taught trust in the omnipotent beneficence of God and proclaimed that faith was the act by which men earned God's favor. His teachings gradually commingled with the beliefs and practices of various evolutionary religions and finally developed into those theologic systems present on Urantia at the opening of the first millennium after Christ.

92:4.8 (1008.1) 4. *Jesus of Nazareth*. Christ Michael presented for the fourth time to Urantia the concept of God as the Universal Father, and this teaching has generally persisted ever since. The essence of his teaching was *love* and *service*, the loving worship which a creature son voluntarily gives in recognition of, and response to, the loving ministry of God his Father; the freewill service which such creature sons bestow upon their brethren in the joyous realization that in this service they are likewise serving God the Father.

92:4.9 (1008.2) 5. *The Urantia Papers*. The papers, of which this is one, constitute the most recent presentation of truth to the mortals of Urantia. These papers differ from all previous revelations, for they are not the work of a single universe personality but a composite presentation by many beings. But no revelation short of the attainment of the Universal Father can ever be complete. All other celestial ministrations are no more than partial, transient, and practically adapted to local conditions in time and space. While such admissions as this may possibly detract from the immediate force and authority of all revelations, the time has arrived on Urantia when it is advisable to make such frank statements, even at the risk of weakening the future influence and authority of this, the most recent of the revelations of truth to the mortal races of Urantia.

5. THE GREAT RELIGIOUS LEADERS

92:5.1 (1008.3) In evolutionary religion, the gods are conceived to exist in the likeness of man's image; in revelatory religion, men are taught that they are God's sons — even fashioned in the finite image of divinity; in the synthesized beliefs compounded from the teachings of revelation and the products of evolution, the God concept is a blend of:

- 92:5.2 (1008.4) 1. The pre-existent ideas of the evolutionary cults.
- 92:5.3 (1008.5) 2. The sublime ideals of revealed religion.

3. Didžiųjų religinių vadovų, žmonijos pranašų ir mokytojų, asmeninių požiūrių.

Daugumą didžiųjų religinių epochų pradėjo įžymių asmenybių gyvenimas ir mokymai; didžiąją dalį vertų moralinių istorijos judėjimų pradėjo vadovai. Ir žmonės visada turėjo polinkį garbinti lyderį, net ir jo mokymų sąskaita; garbinti jo asmenybę, nors iš akiračio ir prarasdami jo skelbiamas tiesas. Ir tai nėra be pagrindo; evoliucinio žmogaus širdyje yra instinktyvus ilgesys kreiptis pagalbos iš viršaus ir anapus. Šitas troškimas yra sumodeliuotas tam, kad būtų nekantriai laukiama Planetos Princo ir vėlesniųjų Materialiųjų Sūnų pasirodymo žemėje. Urantijoje žmogus neteko šitų viršžmogiškųjų vadovų ir valdovų, ir dėl to jis iš tiesų nuolat stengiasi kompensuoti šitą praradimą apgaubdamas savo žmogiškuosius vadovus legendomis, susijusiomis su viršgamtinė kilmė ir stebuklinga karjera.

Daugelis rasių savo vadus laikė gimusiais iš nekaltų merginų; jų karjera yra laisvai apipinama stebuklingais epizodais, ir kiekviena grupė visada laukia jų sugrįžimo. Centrinėje Azijoje gentainiai vis dar tikisi Čengiz Chano sugrįžimo; Tibete, Kinijoje, ir Indijoje tokia asmenybė yra Buda; islame toks yra Mohamedas; tarp Amerindų toks buvo Hesunaninas Onamonalontonas; hebrajams tai buvo, apskritai, Adomo kaip materialaus valdovo sugrįžimas. Babilone dievas Mardukas buvo Adomo legendos, Dievo sūnaus idėjos, įamžinimas, jungiamoji grandis tarp žmogaus ir Dievo. Po Adomo pasirodymo žemėje, vadinamieji Dievo sūnūs pasaulio rasėse buvo įprastas reiškinys.

Bet nežiūrint tos prietaringos baimės, su kuria į juos dažnai būdavo žiūrima, vis vien šitie mokytojai buvo asmenybių žemiškieji atramos taškai, nuo kurių priklausė apreiškotos tiesos svirtys tam, kad būtų vystoma žmonijos moralė, filosofija, ir religija.

Per to vieno milijono metų Urantijos žmonijos istoriją religinių vadovų buvo šimtų šimtų, pradedant Onagaru ir baigiant guru Nanku. Per šitą laiką buvo daug religinės tiesos ir dvasinio įtikėjimo potvynių ir atoslūgių, ir kiekvienas Urantijos religijos renesansas, praeityje, buvo tapatinamas su kokio nors religinio vadovo gyvenimu ir mokymais. Analizuojant nesenų laikų mokytojus, gali būti naudinga juos sugrupuoti į pagrindines tokias septynias Urantijos epochas, kurios buvo laikmečiu po Adomo:

1 . *Setitų periodas*. Setitų dvasininkai, atgaivinti vadovaujant Amosadui, tapo didžiaisiais mokytojais laikmečiu po Adomo. Jie veikė visose anditų žemėse, ir jų įtaka išsilaiškė ilgiausia tarp graikų, šumerų, ir indusų. Tarp pastarųjų jie išliko

92:5.4 (1008.6) 3. The personal viewpoints of the great religious leaders, the prophets and teachers of mankind.

92:5.5 (1008.7) Most great religious epochs have been inaugurated by the life and teachings of some outstanding personality; leadership has originated a majority of the worth-while moral movements of history. And men have always tended to venerate the leader, even at the expense of his teachings; to revere his personality, even though losing sight of the truths which he proclaimed. And this is not without reason; there is an instinctive longing in the heart of evolutionary man for help from above and beyond. This craving is designed to anticipate the appearance on earth of the Planetary Prince and the later Material Sons. On Urantia man has been deprived of these superhuman leaders and rulers, and therefore does he constantly seek to make good this loss by enshrouding his human leaders with legends pertaining to supernatural origins and miraculous careers.

92:5.6 (1008.8) Many races have conceived of their leaders as being born of virgins; their careers are liberally sprinkled with miraculous episodes, and their return is always expected by their respective groups. In central Asia the tribesmen still look for the return of Genghis Khan; in Tibet, China, and India it is Buddha; in Islam it is Mohammed; among the Amerinds it was Hesunanin Onamonalonton; with the Hebrews it was, in general, Adam's return as a material ruler. In Babylon the god Marduk was a perpetuation of the Adam legend, the son-of-God idea, the connecting link between man and God. Following the appearance of Adam on earth, so-called sons of God were common among the world races.

92:5.7 (1009.1) But regardless of the superstitious awe in which they were often held, it remains a fact that these teachers were the temporal personality fulcrums on which the levers of revealed truth depended for the advancement of the morality, philosophy, and religion of mankind.

92:5.8 (1009.2) There have been hundreds upon hundreds of religious leaders in the million-year human history of Urantia from Onagar to Guru Nanak. During this time there have been many ebbs and flows of the tide of religious truth and spiritual faith, and each renaissance of Urantian religion has, in the past, been identified with the life and teachings of some religious leader. In considering the teachers of recent times, it may prove helpful to group them into the seven major religious epochs of post-Adamic Urantia:

92:5.9 (1009.3) 1. *The Sethite period*. The Sethite priests, as regenerated under the leadership of Amosad, became the great post-Adamic teachers. They functioned throughout the lands of the Andites, and their influence persisted longest

iki dabartinių laikų kaip indusų tikėjimo brahmanai. Setitai ir jų pasekėjai niekada nebuvo iki galo praradę Trejybės sampratos, apreiškotos Adomo.

2. *Melkizedeko misionierių era.* Tų mokytojų, kuriuos pasiuntė Makiventa Melkizedekas, kada jis gyveno ir mokė Saleme maždaug prieš du tūkstančius metų iki Kristaus, pastangų dėka Urantijos religija buvo atgaivinta nemažu laipsniu. Šitie misionieriai skelbė įtikėjimą kaip tą kainą už Dievo palankumą, ir jų mokymai, nors tiesiogiai nesukūrė jokios religijos, bet nežiūrint šito, suformavo tuos pamatus, ant kurių vėlesnieji tiesos mokytojai turėjo kurti Urantijos religijas.

3. *Po Melkizedeko era.* Nors tiek Amenemopas, tiek Ichnatonas mokė šituo laikmečiu, bet žymiausias po Melkizedeko eros religijos genijus buvo Levanto beduinų vienos iš grupių lyderis ir hebrajų religijos įkūrėjas—Mozė. Mozė mokė monoteizmo. Jis sakė: “Klausyk, o Izraeli, Viešpats mūsų Dievas yra vienas Dievas.” “Viešpats yra Dievas. Nieko nėra be jo.” Iš savo tautos jis atkakliai stengėsi išrauti vėlių kulto liekanas, reikalaujamas net mirties bausmės jį praktikuojantiems. Mozės monoteizmą jo pasekėjai suklautojo, bet vėlesniaisiais laikais jie tikrai sugrįžo prie didelės dalies jo mokymų. Mozės didingumas glūdi jo išmintyje ir įžvalgume. Kiti žmonės turėjo didingesnes sampratas apie Dievą, bet nė vienam žmogui niekada taip nepasisėkė priversti tokio didelio skaičiaus žmonių atsisąjūti į tokį išvystytą tikėjimą.

4. *Šeštasis amžius prieš Kristų.* Daug žmonių kilo tam, kad skelbtų tiesą šitame viename iš didingiausių religinio pabudimo amžių, kuris kada nors egzistavo Urantijoje. Tarp tokių turėtų būti pažymėti Gautama, Konfucijus, Lao-tse, Zoroastra, ir džainizmo mokytojai. Gautamos mokymai plačiai paplito Azijoje, ir jį kaip Budą garbina milijonai. Konfucijus kinių moralei buvo tuo, kuo Platonas buvo graikų filosofijai, ir nors abiejų mokymai religiją paveikė, bet, griežtai kalbant, nė vienas iš jų nebuvo religijos mokytojas; Lao-tse daugiau Dievo įžvelgė dao mokymuose negu Konfucijus įžvelgė humanizme ar Platonas idealizme. Zoroastra, nors buvo smarkiai paveiktas vyraujančios sampratos apie dualistinį dvasinį pasaulį, apie tai, kas yra gėris ir blogis, bet tuo pačiu metu aiškiai išaukštino vienos amžinosios Dievybės ir galutinės šviesos pergalės prieš tamsą idėją.

5. *Pirmasis amžius po Kristaus.* Kaip religinis mokytojas Jėzus iš Nazareto savo veiklą pradėjo nuo kulto, kurį buvo sukūręs Jonas Krikštytojas, ir, kiek tik jis galėjo, tiekėjo tolyn nuo pasninkavimų ir

among the Greeks, Sumerians, and Hindus. Among the latter they have continued to the present time as the Brahmins of the Hindu faith. The Sethites and their followers never entirely lost the Trinity concept revealed by Adam.

92:5.10 (1009.4) 2. *Era of the Melchizedek missionaries.* Urantia religion was in no small measure regenerated by the efforts of those teachers who were commissioned by Machiventa Melchizedek when he lived and taught at Salem almost two thousand years before Christ. These missionaries proclaimed faith as the price of favor with God, and their teachings, though unproductive of any immediately appearing religions, nevertheless formed the foundations on which later teachers of truth were to build the religions of Urantia.

92:5.11 (1009.5) 3. *The post-Melchizedek era.* Though Amenemope and Ikhnaton both taught in this period, the outstanding religious genius of the post-Melchizedek era was the leader of a group of Levantine Bedouins and the founder of the Hebrew religion — Moses. Moses taught monotheism. Said he: “Hear, O Israel, the Lord our God is one God.” “The Lord he is God. There is none beside him.” He persistently sought to uproot the remnants of the ghost cult among his people, even prescribing the death penalty for its practitioners. The monotheism of Moses was adulterated by his successors, but in later times they did return to many of his teachings. The greatness of Moses lies in his wisdom and sagacity. Other men have had greater concepts of God, but no one man was ever so successful in inducing large numbers of people to adopt such advanced beliefs.

92:5.12 (1009.6) 4. *The sixth century before Christ.* Many men arose to proclaim truth in this, one of the greatest centuries of religious awakening ever witnessed on Urantia. Among these should be recorded Gautama, Confucius, Lao-tse, Zoroaster, and the Jainist teachers. The teachings of Gautama have become widespread in Asia, and he is revered as the Buddha by millions. Confucius was to Chinese morality what Plato was to Greek philosophy, and while there were religious repercussions to the teachings of both, strictly speaking, neither was a religious teacher; Lao-tse envisioned more of God in Tao than did Confucius in humanity or Plato in idealism. Zoroaster, while much affected by the prevalent concept of dual spiritism, the good and the bad, at the same time definitely exalted the idea of one eternal Deity and of the ultimate victory of light over darkness.

92:5.13 (1010.1) 5. *The first century after Christ.* As a religious teacher, Jesus of Nazareth started out with the cult which had been established by John the Baptist and progressed as far as he could

formų. Be Jėzaus, Paulius iš Tarsos ir Filonas iš Aleksandrijos buvo didžiausi šios eros mokytojai. Jų sampratos apie religiją suvaidino svarbiausią vaidmenį turinčio Kristaus vardą tikėjimo evoliucijoje.

6. *Šeštasis amžius po Kristaus.* Mohamedas įkūrė tokią religiją, kuri buvo labiau išsivysčiusi už daugelį to meto tikėjimų. Jis protestavo prieš svetimšalių tikėjimų visuomeninius reikalavimus ir prieš savo tautos religinio gyvenimo padrikumą.

7. *Penkioliktasis amžius po Kristaus.* Šitas laikotarpis matė du religinius judėjimus: krikščionybės vienybės žlugimą Vakaruose ir naujos religijos sintezę Rytuose. Europoje įsitvirtinusi krikščionybė buvo pasiekusi tokį nelankstumo laipsnį, kuris tolimesnį augimą darė nesuderinamą su vienybe. Rytuose islamo, induizmo, ir budizmo susimaišiusius mokymus Nanakas ir jo pasekėjai sujungė į sikhizmą, vieną iš labiausiai išsivysčiusių Azijos religijų.

Be jokios abejonės Urantijos ateitį apibūdins religinės tiesos—Dievo Tėvystės ir visų tvarinių brolystės—mokytojų pasirodymas. Bet reikia tikėtis, jog šitų ateities pranašų tvirtos ir nuoširdžios pastangos bus mažiau nukreiptos į tarp religinių barjerų stiprinimą, o daugiau į religinės dvasinio garbinimo brolystės didinimą tarp tų daugybės pasekėjų, išpažįstančių skirtingas intelektualias teologines doktrinas, kurios taip apibūdina Satanijos Urantiją.

away from fasts and forms. Aside from Jesus, Paul of Tarsus and Philo of Alexandria were the greatest teachers of this era. Their concepts of religion have played a dominant part in the evolution of that faith which bears the name of Christ.

92:5.14 (1010.2) 6. *The sixth century after Christ.*

Mohammed founded a religion which was superior to many of the creeds of his time. His was a protest against the social demands of the faiths of foreigners and against the incoherence of the religious life of his own people.

92:5.15 (1010.3) 7. *The fifteenth century after Christ.*

This period witnessed two religious movements: the disruption of the unity of Christianity in the Occident and the synthesis of a new religion in the Orient. In Europe institutionalized Christianity had attained that degree of inelasticity which rendered further growth incompatible with unity. In the Orient the combined teachings of Islam, Hinduism, and Buddhism were synthesized by Nanak and his followers into Sikhism, one of the most advanced religions of Asia.

92:5.16 (1010.4)

The future of Urantia will doubtless be characterized by the appearance of teachers of religious truth — the Fatherhood of God and the fraternity of all creatures. But it is to be hoped that the ardent and sincere efforts of these future prophets will be directed less toward the strengthening of interreligious barriers and more toward the augmentation of the religious brotherhood of spiritual worship among the many followers of the differing intellectual theologies which so characterize Urantia of Satania.

6. SUDETINĖS RELIGIJOS

Urantijos dvidešimtojo amžiaus religijos pateikia įdomią medžiagą tyrinėjant žmogaus garbinimo impulso visuomeninę evoliuciją. Didelė dalis tikėjimų labai mažai kuo pasikeitė nuo vėlių kulto dienų. Afrikos pigmėjai kaip klasė neturi religinio reagavimo, nors kai kurie iš jų šiek tiek tiki į dvasinę aplinką. Šiandien jie yra kaip tik ten, kur buvo primityvusis žmogus tada, kada prasidėjo religijos evoliucija. Primityviosios religijos pagrindinis tikėjimas buvo išlikimas po mirties. Asmenio Dievo garbinimo idėja rodo pažengusį pirmyn evoliucinį išsivystymą, ir net pirmąjį apreiškimo etapą. Dajakai suformavo tikrai pačias primityviausias religines apeigas. Palyginus neseniai eskimai ir Amerindėnai turėjo menką sampratą apie Dievą; jie tikėjo į vėles ir turėjo tam tikros rūšies neaiškią sampratą apie išlikimą po mirties. Šiandieniniai vietiniai Australijos gyventojai turi tikrai vėlių baimę, tamsos baimę, ir primityvų protėvių garbinimą. Zulusai kaip tik vysto vėlių baimės ir aukojimų religiją. Daugelis Afrikos

6. THE COMPOSITE RELIGIONS

92:6.1 (1010.5)

Twentieth-century Urantia religions present an interesting study of the social evolution of man's worship impulse. Many faiths have progressed very little since the days of the ghost cult. The Pygmies of Africa have no religious reactions as a class, although some of them believe slightly in a spirit environment. They are today just where primitive man was when the evolution of religion began. The basic belief of primitive religion was survival after death. The idea of worshiping a personal God indicates advanced evolutionary development, even the first stage of revelation. The Dyaks have evolved only the most primitive religious practices. The comparatively recent Eskimos and Amerinds had very meager concepts of God; they believed in ghosts and had an indefinite idea of survival of some sort after death. Present-day native Australians have only a ghost fear, dread of the dark, and a crude ancestor veneration. The Zulus are just evolving a religion of ghost fear and sacrifice. Many African tribes, except through missionary work of Christians and

genčių, išskyrus tas, kur dirbo krikščionių ir musulmonų misionieriai, dar nėra išsivystę toliau už religijos evoliucijos fetišų etapą. Bet kai kurios grupės jau ilgą laiką laikosi monoteizmo idėjos, panašiai kaip vienu metu trakijiečiai, kurie taip pat tikėjo į nemirtingumą.

Urantijoje evoliucinė religija ir apreikšta religija vystosi viena greta kitos, nors jos susilieja ir suauga į skirtingas teologines sistemas, kurios egzistuoja pasaulyje šitų dokumentų pateikimo metu. Šitos religijos, dvidešimtojo amžiaus Urantijos religijos, gali būti išvardijamos šitaip:

1. Induizmas — pati seniausioji.
2. Hebrajų religija.
3. Budizmas.
4. Konfucijaus mokymai.
5. Daoistiniai tikėjimai.
6. Zoroastrizmas.
7. Sintoizmas.
8. Džainizmas.
9. Krikščionybė.
10. Islamas.
11. Sikhizmas — pati naujausioji.

Senujų laikų labiausiai išsivysčiusios religijos buvo judaizmas ir induizmas, ir dėl to kiekviena iš jų turėjo didžiulės įtakos Rytų ir Vakarų religiniam vystymuisi. Tiek indusai, tiek hebrajai tikėjo, kad jų religijos yra įkvėptos ir apreikštos, ir jie tikėjo, kad visos kitos religijos yra to vieno tikrojo tikėjimo sumenkusios formos.

Indija yra padalinta tarp indusų, sikų, musulmonų, ir džainistų tikėjimų, kiekvienas iš jų vaizduoja Dievą, žmogų, ir visatą taip, kaip juos skirtingai supranta. Kinija laikosi dao ir Konfucijaus mokymų; Japonijoje yra garbinamas sinto.

Didieji tarptautiniai, tarprasiniai tikėjimai yra hebrajų, budistų, krikščionių, ir islamo tikėjimai. Budizmas yra išplitęs nuo Ceilono ir Birmos per Tibetą ir Kiniją iki Japonijos. Jis pademonstravo prisitaikymą prie daugelio tautų papročių ir jam prilygsta tikrai krikščionybė.

Hebrajų religija sudaro filosofinį perėjimą nuo politeizmo prie monoteizmo; tai yra evoliucinė grandis tarp evoliucinių religijų ir apreikšimo religijų. Hebrajai buvo vienintelė vakarų tauta, kuri perėjo visą vystymąsi nuo savo ankstyvųjų evoliucinių dievų išpažinimo iki pat apreikšimo Dievo. Bet šitoji tiesa niekada nebuvo plačiai paplitusi iki Isajo laikų, kuris dar kartą mokė

Mohammedans, are not yet beyond the fetish stage of religious evolution. But some groups have long held to the idea of monotheism, like the onetime Thracians, who also believed in immortality.

92:6.2 (1010.6) On Urantia, evolutionary and revelatory religion are progressing side by side while they blend and coalesce into the diversified theologic systems found in the world in the times of the inditement of these papers. These religions, the religions of twentieth-century Urantia, may be enumerated as follows:

- 92:6.3 (1011.1) 1. Hinduism — the most ancient.
- 92:6.4 (1011.2) 2. The Hebrew religion.
- 92:6.5 (1011.3) 3. Buddhism.
- 92:6.6 (1011.4) 4. The Confucian teachings.
- 92:6.7 (1011.5) 5. The Taoist beliefs.
- 92:6.8 (1011.6) 6. Zoroastrianism.
- 92:6.9 (1011.7) 7. Shinto.
- 92:6.10 (1011.8) 8. Jainism.
- 92:6.11 (1011.9) 9. Christianity.
- 92:6.12 (1011.10) 10. Islam.
- 92:6.13 (1011.11) 11. Sikhism — the most recent.

92:6.14 (1011.12) The most advanced religions of ancient times were Judaism and Hinduism, and each respectively has greatly influenced the course of religious development in Orient and Occident. Both Hindus and Hebrews believed that their religions were inspired and revealed, and they believed all others to be decadent forms of the one true faith.

92:6.15 (1011.13) India is divided among Hindu, Sikh, Mohammedan, and Jain, each picturing God, man, and the universe as these are variously conceived. China follows the Taoist and the Confucian teachings; Shinto is revered in Japan.

92:6.16 (1011.14) The great international, interracial faiths are the Hebraic, Buddhist, Christian, and Islamic. Buddhism stretches from Ceylon and Burma through Tibet and China to Japan. It has shown an adaptability to the mores of many peoples that has been equaled only by Christianity.

92:6.17 (1011.15) The Hebrew religion encompasses the philosophic transition from polytheism to monotheism; it is an evolutionary link between the religions of evolution and the religions of revelation. The Hebrews were the only western people to follow their early evolutionary gods straight through to the God of revelation. But this truth never became widely accepted until the days of Isaiah,

mišrios sampratos apie rasinę dievybę, sujungtą su Visuotiniu Kūrėju: “O Gausybių Viešpatie, Izraelio Dieve, tu esi Dievas, tik tu vienas; tu sukūrei dangų ir žemę!” Vienu metu Vakarų civilizacijos išlikimo viltis rėmėsi didingomis hebrajų sampratomis apie gėrį ir išvystytomis helenistinėmis sampratomis apie grožį.

Krikščionybės religija yra religija apie Jėzaus gyvenimą ir mokymus, paremta judaizmo teologija, toliau modifikuota, asimiliavus kai kuriuos zoroastrizmo mokymus ir graikų filosofiją, ir pirmiausia suformuluota trijų individų: Filono, Petro, ir Pauliaus. Nuo Pauliaus laikų ji perėjo per daugelį evoliucijos fazių ir yra tapusi taip smarkiai suvakarietinta, jog daugelis neeuropietiškų tautų visiškai natūraliai į krikščionybę žvelgia kaip į svetimo Dievo svetimą apreiškimą ir svetimšaliams.

Islamas yra religinė-kultūrinė jungtis tarp Šiaurės Afrikos, Levanto, ir pietryčių Azijos. Būtent žydų teologija, sąsajoje su vėlesniaisiais krikščioniškais mokymais, islamą paverė monoteistiniu. Mohamedo pasekėjai suklupdavo ties išvystytais mokymais apie Trejybę; jie negalėjo suvokti doktrinos apie tris dieviškąsias asmenybes ir vieną Dievybę. Visada yra sunku priversti evoliucinius protus *staiga* priimti išvystytą apreišką tiesą. Žmogus yra evoliucinis tvarinys ir didžiąja dalimi religiją turi gauti evoliuciniu metodu.

Vienu metu protėvių garbinimas religijos evoliucijoje tikrai buvo pažangus dalykas, bet tiek stebina, tiek liūdina tai, jog šita primityvi samprata tebeegzistuoja Kinijoje, Japonijoje, ir Indijoje šalia tokio didelio kiekio santykinai labiau išvystytų dalykų, kaip antai, budizmo ir induizmo. Vakaruose, protėvių garbinimas išsivystė į nacionalinių dievų garbinimą ir į pagarbą tautos didvyriams. Dvidešimtajame amžiuje šita didvyrų garbinimo nacionalinė religija pasireiškia įvairiais radikalais ir nacionalistiniais sekuliarizmais, kurie yra būdingi daugeliui Vakarų rasių ir nacijų. Panašus požiūris yra sutinkamas angliškai kalbančių tautų didžiuosiuose universitetuose ir didesnėse industrinėse bendruomenėse. Nuo šitų sampratų mažai kuo skiriasi idėja, jog religija yra ne kas kita, kaip “gero gyvenimo bendras ieškojimas.” “Nacionalinės religijos” yra ne daugiau kaip sugrįžimas prie ankstyvojo Romos imperatoriaus garbinimo ir prie sinto —valstybės garbinimo imperatoriškosios šeimos įvaizdžiu.

7. TOLESNĖ RELIGIJOS EVOLIUCIJA

Religija niekada negali tapti moksliniu faktu. Filosofija, iš tikrųjų, gali remtis moksliniu pagrindu,

who once again taught the blended idea of a racial deity combined with a Universal Creator: “O Lord of Hosts, God of Israel, you are God, even you alone; you have made heaven and earth.” At one time the hope of the survival of Occidental civilization lay in the sublime Hebraic concepts of goodness and the advanced Hellenic concepts of beauty.

92:6.18 (1011.16) The Christian religion is the religion about the life and teachings of Christ based upon the theology of Judaism, modified further through the assimilation of certain Zoroastrian teachings and Greek philosophy, and formulated primarily by three individuals: Philo, Peter, and Paul. It has passed through many phases of evolution since the time of Paul and has become so thoroughly Occidentalized that many non-European peoples very naturally look upon Christianity as a strange revelation of a strange God and for strangers.

92:6.19 (1011.17) Islam is the religio-cultural connective of North Africa, the Levant, and southeastern Asia. It was Jewish theology in connection with the later Christian teachings that made Islam monotheistic. The followers of Mohammed stumbled at the advanced teachings of the Trinity; they could not comprehend the doctrine of three divine personalities and one Deity. It is always difficult to induce evolutionary minds *suddenly* to accept advanced revealed truth. Man is an evolutionary creature and in the main must get his religion by evolutionary techniques.

92:6.20 (1012.1) Ancestor worship onetime constituted a decided advance in religious evolution, but it is both amazing and regrettable that this primitive concept persists in China, Japan, and India amidst so much that is relatively more advanced, such as Buddhism and Hinduism. In the Occident, ancestor worship developed into the veneration of national gods and respect for racial heroes. In the twentieth century this hero-venerating nationalistic religion makes its appearance in the various radical and nationalistic secularisms which characterize many races and nations of the Occident. Much of this same attitude is also found in the great universities and the larger industrial communities of the English-speaking peoples. Not very different from these concepts is the idea that religion is but “a shared quest of the good life.” The “national religions” are nothing more than a reversion to the early Roman emperor worship and to Shinto — worship of the state in the imperial family.

7. THE FURTHER EVOLUTION OF RELIGION

92:7.1 (1012.2) Religion can never become a scientific fact. Philosophy may, indeed, rest on a scientific

bet religija visą laiką liks arba evoliucine, arba apreiškta, arba bus abiejų galimu deriniu, kaip pasaulyje yra ir šiandien.

Naujos religijos negali būti išrastos; jos yra arba išvystomos, arba kitokiu atveju jos yra *staiga apreiškiamos*. Visos naujos evoliucinės religijos yra tiesiog senųjų tikėjimų besivystančios išraiškos, naujos adaptacijos, ir priderinimai. Tas, kas yra sena, nenustoja egzistuoti; tas yra suliejama su tuo, kas yra nauja, net ir taip, kaip ir sikhizmas išsiskleidė ir sužydėjo iš induizmo, budizmo, islamo, ir kitų šiuolaikinių kultų dirvos ir formų. Primityvioji religija buvo labai demokratiška; laukinis greitas buvo skolintis ir skolinti. Tikta su apreiškta religija iš tikrųjų atsirado autokratinis ir netolerantiškas teologinis egoizmas.

Toji daugybė Urantijos religijų yra geros tokiu laipsniu, koku laipsniu jos žmogų veda į Dievą ir koku laipsniu žmogui suteikia suvokimą apie Dievą. Bet kuriai religininkų grupei yra kvailystė savo tikėjimą suvokti kaip *Tiesą*; tokie požiūriai rodo daugiau teologinį aklumą, o ne tikėjimo tvirtumą. Nėra Urantijoje tokios religijos, kuri negalėtų sau naudingai studijuoti ir asimiliuoti geriausias iš tiesų, esančių kiekviename kitame tikėjime, nes jie visi turi tiesos. Religininkams būtų daug geriau, jeigu jie tai, kas yra geriausia jų artimųjų gyvame dvasiniame tikėjime, pasiskolintų, o ne smerktų tai, kas yra blogiausia jų tebeegzistuojančiuose prietaruose ir pasenusiuose ritualuose.

Šitos visos religijos atsirado dėl žmogaus skirtingo intelektualaus reagavimo į tapatų dvasinį vadovavimą jam. Jie niekada negali tikėtis pasiekti tikėjimų, dogmų, ir ritualų vienovės—jie yra intelektualūs; bet jie gali įgyvendinti, ir kada nors įgyvendins, tokią vienybę, tikrai garbindami visų Tėvą, nes tai yra dvasinis dalykas, ir tai yra amžiams tiesa, dvasioje visi žmonės yra lygūs.

Primityvi religija didele dalimi sąmoningai suvokė materialias vertybes, bet civilizacija iškelia religines vertybes, nes tikroji religija yra savojo aš pašventimas prasmingų ir aukščiausiųjų vertybių tarnystei. Religijai vytantis, etika tampa moralės filosofija, o moralė tampa savojo aš drausminimu pagal aukščiausiųjų prasmų ir aukščiausiųjų vertybių—dieviškųjų ir dvasinių idealų—standartus. Ir tokiu būdu religija tampa spontanišku ir neprilygstamu atsidavimu, gyvuoju meilės ištikimybės patyrimu.

Religijos kokybę pažymi:

1. Lygmens vertybės—ištikimybė.
2. Prasmų gėlmė—individo jautrumas šitų aukščiausiųjų vertybių idealistiniam suvokimui.
3. Pasišventimo intensyvumas—atsidavimo šitoms dieviškosioms vertybėms laipsnis.

basis, but religion will ever remain either evolutionary or revelatory, or a possible combination of both, as it is in the world today.

92-7.2 (1012.3) New religions cannot be invented; they are either evolved, or else they are *suddenly revealed*. All new evolutionary religions are merely advancing expressions of the old beliefs, new adaptations and adjustments. The old does not cease to exist; it is merged with the new, even as Sikhism budded and blossomed out of the soil and forms of Hinduism, Buddhism, Islam, and other contemporary cults. Primitive religion was very democratic; the savage was quick to borrow or lend. Only with revealed religion did autocratic and intolerant theologic egotism appear.

92-7.3 (1012.4) The many religions of Urantia are all good to the extent that they bring man to God and bring the realization of the Father to man. It is a fallacy for any group of religionists to conceive of their creed as *The Truth*; such attitudes bespeak more of theological arrogance than of certainty of faith. There is not a Urantia religion that could not profitably study and assimilate the best of the truths contained in every other faith, for all contain truth. Religionists would do better to borrow the best in their neighbors' living spiritual faith rather than to denounce the worst in their lingering superstitions and outworn rituals.

92-7.4 (1012.5) All these religions have arisen as a result of man's variable intellectual response to his identical spiritual leading. They can never hope to attain a uniformity of creeds, dogmas, and rituals — these are intellectual; but they can, and some day will, realize a unity in true worship of the Father of all, for this is spiritual, and it is forever true, in the spirit all men are equal.

92-7.5 (1012.6) Primitive religion was largely a material-value consciousness, but civilization elevates religious values, for true religion is the devotion of the self to the service of meaningful and supreme values. As religion evolves, ethics becomes the philosophy of morals, and morality becomes the discipline of self by the standards of highest meanings and supreme values — divine and spiritual ideals. And thus religion becomes a spontaneous and exquisite devotion, the living experience of the loyalty of love.

92-7.6 (1013.1) The quality of a religion is indicated by:

92-7.7 (1013.2) 1. Level of values — loyalties.

92-7.8 (1013.3) 2. Depth of meanings — the sensitization of the individual to the idealistic appreciation of these highest values.

92-7.9 (1013.4) 3. Consecration intensity — the degree of devotion to these divine values.

4. Nesupančiotas asmenybės žengimas į priekį šituo kosminiu idealistinio dvasinio gyvenimo keliu, sūnystės su Dievu ir niekada nesibaigiančios progresinės pilietybės visatoje įgyvendinimas.

Religinės prasmės vystosi savojo aš sąmonėje, kada vaikas savo mintis apie visagalybę perkelia iš savo tėvų į Dievą. Ir tokio vaiko visas religinis patyrimas didele dalimi priklauso nuo to, ar tėvų-vaiko santykiuose viešpatavo baimė ar meilė. Vergams visada buvo labai sunku baimę savo šeiminkui perkelti į meilės Dievui sampratą. Civilizacija, mokslas, ir išsivysčiusios religijos žmoniją turi išlaisvinti iš šitos baimės, kuri kilo iš siaubingos baimės gamtos reiškiniams. Ir tokiu būdu didesnis apšvietimas išlavintus mirtinguosius išvaduotų iš bet kokios priklausomybės nuo tarpininkų komunikacijos su Dievybe.

Šitie tarpiniai stabų garbinimo dvejonių etapai, kada buvo pereinama nuo garbinimo to, kas yra žmogiška ir matoma, į tai, kas yra dieviška ir nematoma, yra neišvengiami, bet juos turėtų sutrumpinti viduje gyvenančios dvasios padedančios tarnystės sąmonė. Ir vis tik, žmogų labai giliai veikė ne tik tai jo sampratos apie Dievybę, bet taip pat ir tų herojų, kuriuos jis pasirinko garbinti, charakteris. Ir labiausiai gaila, jog tie, kurie ėmė garbinti dieviškąjį ir prisikėlusįjį Kristų, nepastebėjo žmogaus—narsaus ir drąsaus didvyrio—Jošua, Juozapo sūnaus.

Šiuolaikinis žmogus adekvačiai sąmoningai suvokia religiją, bet jo garbinimo papročius supainiojo ir diskreditavo paspartintos visuomeninės metamorfozės ir beprecedentinis mokslo išsivystymas. Mąstantys vyrai ir moterys nori, jog religija būtų pertvarkyta iš naujo, ir šitas reikalavimas privers religiją iš naujo įvertinti save pačią.

Šiuolaikinis žmogus susidūrė su užduotimi, kaip per vienos kartos gyvenimą iš naujo suderinti žmogiškųjų vertybių daugiau negu jų buvo suderinta per du tūkstančius metų. Ir visa tai įtakoja visuomeninį požiūrį į religiją, nes religija yra gyvenimo būdas, o taip pat ir mąstymo metodas.

Tikroji religija turi visą laiką būti, vienu ir tuo pačiu metu, amžinasis pagrindas ir kelrodė žvaigždė visoms išliekančioms civilizacijoms.

[Pateikta Nebadono Melkizedeko.]

92:7.10 (1013.5) 4. The unfettered progress of the personality in this cosmic path of idealistic spiritual living, realization of sonship with God and never-ending progressive citizenship in the universe.

92:7.11 (1013.6) Religious meanings progress in self-consciousness when the child transfers his ideas of omnipotence from his parents to God. And the entire religious experience of such a child is largely dependent on whether fear or love has dominated the parent-child relationship. Slaves have always experienced great difficulty in transferring their master-fear into concepts of God-love. Civilization, science, and advanced religions must deliver mankind from those fears born of the dread of natural phenomena. And so should greater enlightenment deliver educated mortals from all dependence on intermediaries in communion with Deity.

92:7.12 (1013.7) These intermediate stages of idolatrous hesitation in the transfer of veneration from the human and the visible to the divine and invisible are inevitable, but they should be shortened by the consciousness of the facilitating ministry of the indwelling divine spirit. Nevertheless, man has been profoundly influenced, not only by his concepts of Deity, but also by the character of the heroes whom he has chosen to honor. It is most unfortunate that those who have come to venerate the divine and risen Christ should have overlooked the man — the valiant and courageous hero — Joshua ben Joseph.

92:7.13 (1013.8) Modern man is adequately self-conscious of religion, but his worshipful customs are confused and discredited by his accelerated social metamorphosis and unprecedented scientific developments. Thinking men and women want religion redefined, and this demand will compel religion to re-evaluate itself.

92:7.14 (1013.9) Modern man is confronted with the task of making more readjustments of human values in one generation than have been made in two thousand years. And this all influences the social attitude toward religion, for religion is a way of living as well as a technique of thinking.

92:7.15 (1013.10) True religion must ever be, at one and the same time, the eternal foundation and the guiding star of all enduring civilizations.

92:7.16 (1013.11) [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

93 Dokumentas. Makiventa Melkizedekas

⇐ 092

URANTIJOS KNYGA

094 ⇐

III DALIS. URANTIJOS ISTORIJA

93 DOKUMENTAS. MAKIVENTA
MELKIZEDEKAS

Skyrius

ĮVADAS

1. Makiventos įsikunijimas
2. Salemo išmincius
3. Melkizedeko mokymai
4. Salemo religija
5. Abraomo pasirinkimas
6. Melkizedeko susitarimas su Abraomu
7. Melkizedeko misionieriai
8. Melkizedeko išvykimas
9. Po Melkizedeko išvykimo
10. Makiventos Melkizedeko dabartinis statusas

PAPER 93
MACHIVENTA MELCHIZEDEK

SECTIONS

Introduction

1. The Machiventa Incarnation
2. The Sage of Salem
3. Melchizedek's Teachings
4. The Salem Religion
5. The Selection of Abraham
6. Melchizedek's Covenant with Abraham
7. The Melchizedek Missionaries
8. Departure of Melchizedek
9. After Melchizedek's Departure
10. Present Status of Machiventa Melchizedek

ĮVADAS

MELKIZEDEKAI yra plačiai žinomi kaip nepaprastųjų užduočių Sūnūs, nes vietinės visatos pasaulyuose jie įsitraukia į stebinantį veiklos diapazoną. Kada iškyla bet kokia nepaprasta problema, arba kada mėginama padaryti ką nors neįprasto, tada gana dažnai šitokios užduoties imasi būtent Melkizedekas. Sūnų Melkizedekų sugebėjimas veikti nepaprastose situacijose ir visatos įvairiuose lygiuose, net ir asmenybės pasireiškimo fiziniame lygyje, yra būdingas jų kategorijai. Tam tikru laipsniu tikrai Gyvybės Nešėjai turi šitokią metamorfozinę asmenybės veikimo diapazoną.

Urantijoje visatos sūnystės Melkizedekų kategorija buvo nepaprastai aktyvi. Dvylikos narių korpusas tarnavo drauge su Gyvybės Nešėjais. Kitas dvylikos narių korpusas tapo jūsų pasaulio globėjais tuoj po Kaligastijos maišto ir valdymą tęsė iki Adomo ir Ievos laikų. Šitie dvylika Melkizedekų į Urantiją sugrįžo ir tada, kada

INTRODUCTION

93:0.1 (1014.1) THE Melchizedeks are widely known as emergency Sons, for they engage in an amazing range of activities on the worlds of a local universe. When any extraordinary problem arises, or when something unusual is to be attempted, it is quite often a Melchizedek who accepts the assignment. The ability of the Melchizedek Sons to function in emergencies and on widely divergent levels of the universe, even on the physical level of personality manifestation, is peculiar to their order. Only the Life Carriers share to any degree this metamorphic range of personality function.

93:0.2 (1014.2) The Melchizedek order of universe sonship has been exceedingly active on Urantia. A corps of twelve served in conjunction with the Life Carriers. A later corps of twelve became receivers for your world shortly after the Caligastia secession and continued in authority until the time of Adam and Eve. These twelve Melchizedeks

prasižengė Adomas ir leva, ir po to jie toliau valdė kaip globėjai iki tos dienos, kada Jėzus iš Nazareto, kaip Žmogaus Sūnus, tapo nominaliu Urantijos Planetos Princu.

returned to Urantia upon the default of Adam and Eve, and they continued thereafter as planetary receivers on down to the day when Jesus of Nazareth, as the Son of Man, became the titular Planetary Prince of Urantia.

1. MAKIVENTOS ĮSIKUNIJIMAS

Apreikštai tiesai grėsė išnykimas per tuos tūkstantmečius, kurie ėjo po Adominės misijos žlugimo Urantijoje. Nors intelektualiai žengdamos į priekį, žmogiškosios rasės po truputį ėmė prarasti dvasinį pagrindą. Maždaug 3.000 m. pr. Kr. žmonių sąmonėje samprata apie Dievą buvo labai neaiški.

Tie dvylika globėjų Melkizedekų žinojo apie jų planetoje greitai įvyksiančią Mykolo savęs padovanojimo misiją, bet nežinojo, kaip greitai tas atsitiks; dėl to jie susirinko į rimtą pasitarimą ir kreipėsi į Edentijos Pačius Aukštuosius, jog būtų imtasi kokių nors priemonių tam, kad tiesos šviesa Urantijoje būtų išsaugota. Šitas prašymas buvo atmestas, nurodžius, jog "reikalų tvarkymas Satanijos 606-ojoje planetoje yra iki galo globėjų Melkizedekų rankose." Tada šie globėjai pagalbos kreipėsi į Tėvą Melkizedeką, bet jie tikėtai sulaukė atsakymo, kad tiesos stiprinimą jie turėtų tęsti savo pačių nuožiūra tol, "kol atvyks save padovanojantis Sūnus," kuris "sugrąžins planetines teises iš beteisiškumo ir neuztikrintumo būsenos."

Ir būtent dėl to, kad jie turėjo pasikliauti vien tik savo resursais, Makiventa Melkizedekas, vienas iš tų dvylikos planetinių globėjų, savanoriškai pasisiūlė padaryti tai, kas iki tol buvo padaryta tik tai šešis kartus per visą Nebadono istoriją: žemėje įsikūnyti laikinuoju šios sferos žmogumi, padovanoti save kaip nepaprastųjų užduočių Sūnų, tarnaujantį pasauliui. Leidimą šitai užduočiai suteikė Salvingtono valdžia, o realus Makiventos Melkizedeko įsikūnijimas buvo atliktas netoli tos vietos, kuri vėliau turėjo tapti Salemo miestu, Palestinoje. Šito Sūnaus Melkizedeko visą materializavimo procedūrą atliko šie planetiniai globėjai, bendradarbiaudami su Gyvybės Nešėjais, su kai kuriais iš Pagrindinių Fizinių Kontrolierių, ir su kitomis dangiškosiomis asmenybėmis, gyvenančiomis Urantijoje.

2. SALEMO IŠMINCIUS

Iki Jėzaus gimimo likus 1.973 metams, Urantijos rasėms buvo padovanotas Makiventa. Jo atėjimas buvo neišraiškingas; žmogaus akys jo materializavimo nematė. Tą įsimintiną dieną mirtingasis žmogus jį pirmą kartą pamatė tada,

1. THE MACHIVENTA INCARNATION

93:1.1 (1014.3) Revealed truth was threatened with extinction during the millenniums which followed the miscarriage of the Adamic mission on Urantia. Though making progress intellectually, the human races were slowly losing ground spiritually. About 3000 B.C. the concept of God had grown very hazy in the minds of men.

93:1.2 (1014.4) The twelve Melchizedek receivers knew of Michael's impending bestowal on their planet, but they did not know how soon it would occur; therefore they convened in solemn council and petitioned the Most Highs of Edentia that some provision be made for maintaining the light of truth on Urantia. This plea was dismissed with the mandate that "the conduct of affairs on 606 of Satania is fully in the hands of the Melchizedek custodians." The receivers then appealed to the Father Melchizedek for help but only received word that they should continue to uphold truth in the manner of their own election "until the arrival of a bestowal Son," who "would rescue the planetary titles from forfeiture and uncertainty."

93:1.3 (1014.5) And it was in consequence of having been thrown so completely on their own resources that Machiventa Melchizedek, one of the twelve planetary receivers, volunteered to do that which had been done only six times in all the history of Nebadon: to personalize on earth as a temporary man of the realm, to bestow himself as an emergency Son of world ministry. Permission was granted for this adventure by the Salvington authorities, and the actual incarnation of Machiventa Melchizedek was consummated near what was to become the city of Salem, in Palestine. The entire transaction of the materialization of this Melchizedek Son was completed by the planetary receivers with the co-operation of the Life Carriers, certain of the Master Physical Controllers, and other celestial personalities resident on Urantia.

2. THE SAGE OF SALEM

93:2.1 (1015.1) It was 1,973 years before the birth of Jesus that Machiventa was bestowed upon the human races of Urantia. His coming was unspectacular; his materialization was not witnessed by human eyes. He was first observed

kada jis įėjo į Amdono, šumerų kilmės kaldeniečio piemens palapinę. Ir jo misijos pagarsinimą įkūnijo paprastas pareiškimas, kurį jis išsakė šitam piemeniui, "Aš esu Melkizedekas, El Elijono, Paties Aukštojo, vieno ir vienintelio Dievo dvasininkas."

Kada piemuio iš nuostabos atsitokėjo, ir po to, kada atvykėlį apibėrė daugybė klausimų, tada jis pakvietė Melkizedeką pavakarieniauti, ir tai buvo pirmas kartas, kada per savo ilgą karjerą visatoje Makiventa valgė materialų maistą, tą maistą, kuris turėjo jį palaikyti per visus materialios būtybės devyniasdešimt ketverius metus.

Ir tą naktį, jiems besišnekant po žvaigždėmis, Melkizedekas pradėjo savąją misiją, jog apreiškštų tiesą apie Dievo tikrovę, plačiai modamas ranka, jis atsisuko į Amdoną ir tarė: "El Elijonas, Pats Aukštasis, yra dieviškasis šio dangaus skliauto žvaigždžių ir net šitos pačios žemės, kurioje mes gyvename, sutvėrėjas, o taip pat jis yra ir aukščiausiasis Dievas danguje."

Per keletą metų Melkizedekas aplink save subūrė grupę mokinių, pasekėjų, ir tikinčiųjų, kurie sudarė vėlesniosios Salemo bendruomenės branduolį. Netrukus per visą Palestiną jis buvo žinomas kaip El Elijono, Paties Aukštojo, dvasininkas, ir kaip Salemo išminčius. Kai kurios aplinkinės gentys jį laikė Salemo šeichu, arba karaliumi. Salemas buvo toji vieta, kuri po Melkizedeko išvykimo tapo Jebaus miestu, vėliau pavadintu Jeruzale.

Savo išvaizda, Melkizedekas buvo panašus į tuometines maišytas noditų ir šumerų tautas, buvo beveik šešių pėdų ūgio ir atrodė valdingas. Jis šnekėjo kaldeniečių kalba ir puse tuzino kitų kalbų. Savo apsirengimu jis labai panašėjo į kanaanitų žynius, išskyrus tai, kad ant krūtinės nešiojo emblemą iš trijų koncentrinų žiedų, Rojaus Trejybės simbolį Satanijoje. Jo visos tarnystės metu šitą ženklą iš trijų koncentrinų žiedų jo pasekėjai laikė tokiu šventu, kad niekada nedrįso jo panaudoti, ir greitai, praėjus kelioms kartoms, jis buvo užmirštas.

Nors Makiventa gyveno pagal šios sferos žmonių papročius, bet jis niekada nevedė, taip pat jis nebūtų galėjęs palikti savo palikuonių žemėje. Jo fizinis kūnas, nors ir buvo panašus į žmogiškąjį vyriškosios lyties kūną, bet tikrovėje jis buvo tų specialiai sukonstruotų kūnų, kuriais naudojosi Princo Kaligastijos personalo toji šimtinė materializuotų narių, kategorijos, išskyrus tai, kad jame nebuvo gyvybės plazmos nė iš vienos žmogiškosios rasės. Nebuvo Urantijoje ir gyvybės medžio. Jeigu Makiventa žemėje būtų likęs bet kuriam ilgam laikotarpiui, tai jo fizinis

by mortal man on that eventful day when he entered the tent of Amdon, a Chaldean herder of Sumerian extraction. And the proclamation of his mission was embodied in the simple statement which he made to this shepherd, "I am Melchizedek, priest of El Elyon, the Most High, the one and only God."

93:2.2 (1015.2) When the herder had recovered from his astonishment, and after he had plied this stranger with many questions, he asked Melchizedek to sup with him, and this was the first time in his long universe career that Machiventa had partaken of material food, the nourishment which was to sustain him throughout his ninety-four years of life as a material being.

93:2.3 (1015.3) And that night, as they talked out under the stars, Melchizedek began his mission of the revelation of the truth of the reality of God when, with a sweep of his arm, he turned to Amdon, saying, "El Elyon, the Most High, is the divine creator of the stars of the firmament and even of this very earth on which we live, and he is also the supreme God of heaven."

93:2.4 (1015.4) Within a few years Melchizedek had gathered around himself a group of pupils, disciples, and believers who formed the nucleus of the later community of Salem. He was soon known throughout Palestine as the priest of El Elyon, the Most High, and as the sage of Salem. Among some of the surrounding tribes he was often referred to as the sheik, or king, of Salem. Salem was the site which after the disappearance of Melchizedek became the city of Jebus, subsequently being called Jerusalem.

93:2.5 (1015.5) In personal appearance, Melchizedek resembled the then blended Nodite and Sumerian peoples, being almost six feet in height and possessing a commanding presence. He spoke Chaldean and a half dozen other languages. He dressed much as did the Canaanite priests except that on his breast he wore an emblem of three concentric circles, the Satania symbol of the Paradise Trinity. In the course of his ministry this insignia of three concentric circles became regarded as so sacred by his followers that they never dared to use it, and it was soon forgotten with the passing of a few generations.

93:2.6 (1015.6) Though Machiventa lived after the manner of the men of the realm, he never married, nor could he have left offspring on earth. His physical body, while resembling that of the human male, was in reality on the order of those especially constructed bodies used by the one hundred materialized members of Prince Caligastia's staff except that it did not carry the life plasm of any human race. Nor was there available on Urantia the tree of life. Had Machiventa remained for any long period on earth, his physical mechanism would have gradually deteriorated; as

mechanizmas būtų palaipsniui sumenkęs; dėl to, savo padovanojimo misiją jis užbaigė per devyniasdešimt ketverius metus, likus daug laiko iki to meto, kada jo materialus kūnas būtų pradėjęs irti.

Šitas įsikūnijęs Makiventa gavo Minties Derintoją, kuris apsigyveno šioje viršžmogiškojoje asmenybėje kaip laiko pagalbininkas ir kūno mokytojas, tokiu būdu įgydamas tą patyrimą ir praktinį susipažinimą su Urantijos problemomis ir su tuo metodu, kurio dėka apsigyvenama įsikūnijančio sūnaus viduje, kas įgalino šitą Tėvo dvasią taip drąsiai veikti vėlesniojo Dievo Sūnaus, Mykolo, žmogiškajame prote, kada jis žemėje pasirodė mirtingojo materialaus kūno pavidalu. Ir tai yra vienintelis Minties Derintojas, kuris kada nors veikė dviejuose protuose Urantijoje, bet abu protai buvo tiek dieviški, tiek ir žmogiški.

Įsikūnijimo materialiam kūnui metu, Makiventa palaikė visapusišką ryšį su savaisiais vienuolika bičiulių iš planetos saugotojų korpuso, bet jis negalėjo bendrauti su dangiškųjų asmenybių kitomis kategorijomis. Be savo ryšio su globėjais Melkizedekais, jokių kitų ryšių su viršžmogiškosiomis protingomis būtybėmis jis nepalaikė daugiau už žmogiškąją būtybę.

3. MELKIZEDEKO MOKYMAI

Praėjus dešimtmečiui, Melkizedekas organizavo savo mokyklas Saleme, modeliudamas jas pagal senąją sistemą, kurią išvystė antrojo Edeno pirmieji setitų dvasininkai. Net ir idėja apie dešimtinės mokėjimo sistemą, kurią įvedė jo vėliau atverstas Abraomas, taip pat buvo kilusi iš išsilaukusių pasakojimų apie senųjų setitų metodus.

Melkizedekas mokė vieno Dievo, visuotinės Dievybės, sampratos, bet jis leido žmonėms šitą mokymą susieti su Norlatiadeko Žvaigždyno Tėvu, kurį jis vadino El Elijonu—Pačiu Aukštuoju. Melkizedekas nieko nepasakojo apie Liuciferio statusą ir reikalų padėtį Jeruseme. Lanaforgas, Sistemos Valdovas, mažai turėjo reikalų su Urantija tol, kol nebuvo užbaigta Mykolo savęs padovanojimo misija. Didžiajai daugumai Salemo studentų Edentija buvo rojus ir Pats Aukštasis buvo Dievas.

Trijų koncentrinų žiedų simbolį, kurį Melkizedekas pasirinko savęs padovanojimo misijos ženklui, didžioji dauguma žmonių aiškino kaip simbolizuojantį žmonių, angelų, ir Dievo tris karalystes. Ir jiems buvo leidžiama ir toliau šitaip tikėti; labai mažai pasekėjų sužinojo, jog šitie trys žiedai simbolizuoja dieviškosios paramos ir vadovavimo Rojaus Trejybės begalybę, amžinybę, ir visuotinybę; net ir Abraomas šitą simbolį greičiau laikė išreiškiančiu Edentijos tuos tris

it was, he terminated his bestowal mission in ninety-four years long before his material body had begun to disintegrate.

93:2.7 (1016.1) This incarnated Melchizedek received a Thought Adjuster, who indwelt his superhuman personality as the monitor of time and the mentor of the flesh, thus gaining that experience and practical introduction to Urantian problems and to the technique of indwelling an incarnated Son which enabled this spirit of the Father to function so valiantly in the human mind of the later Son of God, Michael, when he appeared on earth in the likeness of mortal flesh. And this is the only Thought Adjuster who ever functioned in two minds on Urantia, but both minds were divine as well as human.

93:2.8 (1016.2) During the incarnation in the flesh, Machiventa was in full contact with his eleven fellows of the corps of planetary custodians, but he could not communicate with other orders of celestial personalities. Aside from the Melchizedek receivers, he had no more contact with superhuman intelligences than a human being.

3. MELCHIZEDEK'S TEACHINGS

93:3.1 (1016.3) With the passing of a decade, Melchizedek organized his schools at Salem, patterning them on the olden system which had been developed by the early Sethite priests of the second Eden. Even the idea of a tithing system, which was introduced by his later convert Abraham, was also derived from the lingering traditions of the methods of the ancient Sethites.

93:3.2 (1016.4) Melchizedek taught the concept of one God, a universal Deity, but he allowed the people to associate this teaching with the Constellation Father of Norlatiadek, whom he termed El Elyon — the Most High. Melchizedek remained all but silent as to the status of Lucifer and the state of affairs on Jerusem. Lanaforge, the System Sovereign, had little to do with Urantia until after the completion of Michael's bestowal. To a majority of the Salem students Edentia was heaven and the Most High was God.

93:3.3 (1016.5) The symbol of the three concentric circles, which Melchizedek adopted as the insignia of his bestowal, a majority of the people interpreted as standing for the three kingdoms of men, angels, and God. And they were allowed to continue in that belief; very few of his followers ever knew that these three circles were emblematic of the infinity, eternity, and universality of the Paradise Trinity of divine maintenance and direction; even Abraham rather regarded this symbol as standing for the

Pačius Aukštuosius, kadangi jis buvo mokomas, jog tie trys Patys Aukštieji veikia kaip vienas. Tiek, kiek Melkizedekas mokė sampratos apie Trejybę, kurią simbolizavo jo ženklas, tai jis paprastai ją susiedavo su Norlatiadeko žvaigždyno tais trimis valdovais Vorondadekais.

Eiliniams savo pasekėjams jis nebandė pateikti savo tokių mokymų, kurie pranoktų Edentijos Pačių Aukštųjų—Urantijos Dievų—valdymo faktą. Bet kai kuriuos pasekėjus, Melkizedekas mokė išvystytos tiesos, pateikdamas vietinės visatos valdymą ir organizaciją, tuo tarpu savo nuostabų mokinį Nordaną Kenitą ir grupę atkaklių savo studentų jis mokė supervisatos ir net Havonos tiesų.

Katro šeimos nariai, su kuriais Melkizedekas gyveno daugiau negu trisdešimt metų, žinojo didelę dalį šitų aukštesniųjų tiesų ir jas ilgai išlaikė savo giminėje, net iki tų dienų, kada gimė jų žymus palikuonis Mozė, kuriam, pasakojant iš kartos į kartą, tokiu būdu iš jo tėvo pusės, o taip pat ir iš kitų šaltinių iš motinos pusės, buvo perteiktas toks nuostabus pasakojimas apie Melkizedeko laikus.

Melkizedekas savo pasekėjus mokė visko, ką jie galėjo suprasti ir įsisavinti. Net ir daugelis šiuolaikinių religinių idėjų apie dangų ir žemę, apie žmogų, Dievą, ir angelus nėra labai nutolę nuo šitų Melkizedeko mokymų. Bet šitas didis mokytojas viską pajungė vieno Dievo, visatos Dievybės, dangiškojo Kūrėjo, dieviškojo Tėvo doktrinai. Šitas mokymas buvo akcentuojamas, apeliuojant į žmogaus poreikį garbinti ir ruošiant kelią Mykolo kaip šito paties Visuotinio Tėvo Sūnaus vėlesniam pasirodymui.

Melkizedekas mokė, jog kada nors ateityje kitas Dievo Sūnus ateis materialaus kūno pavidalu, kaip yra atėjęs ir jis, bet jis bus pagimdytas moters; ir štai kodėl daugybė vėlesniųjų mokytojų laikėsi nuomonės, kad Jėzus yra dvasininkas arba dvasinis tarnas, “per amžius toks, kaip ir Melkizedeko kategorija.”

Ir tokiu būdu Melkizedekas iš tikrųjų parengė kelią ir sukūrė monoteistinę pasaulinės tendencijos etapą tikrojo Rojaus Sūnaus savęs padovanojimui, kilusiam iš to vieno Dievo, kurį jis taip vaizdingai pavaizdavo kaip visų Tėvą ir kurį jis atskleidė Abraomui kaip tokį Dievą, kuris priims žmogų esant paprastai sąlygai, asmeniniam įtikėjimui. Ir Mykolas, kada pasirodė žemėje, tada patvirtino viską, ką Melkizedekas buvo mokęs apie Rojaus Tėvą.

4. SALEMO RELIGIJA

Salemo garbinimo ceremonijos buvo labai

three Most Highs of Edentia, as he had been instructed that the three Most Highs functioned as one. To the extent that Melchizedek taught the Trinity concept symbolized in his insignia, he usually associated it with the three Vorondadek rulers of the constellation of Norlatiadek.

93:3.4 (1016.6) To the rank and file of his followers he made no effort to present teaching beyond the fact of the rulership of the Most Highs of Edentia — Gods of Urantia. But to some, Melchizedek taught advanced truth, embracing the conduct and organization of the local universe, while to his brilliant disciple Nordan the Kenite and his band of earnest students he taught the truths of the superuniverse and even of Havona.

93:3.5 (1016.7) The members of the family of Katro, with whom Melchizedek lived for more than thirty years, knew many of these higher truths and long perpetuated them in their family, even to the days of their illustrious descendant Moses, who thus had a compelling tradition of the days of Melchizedek handed down to him on this, his father's side, as well as through other sources on his mother's side.

93:3.6 (1016.8) Melchizedek taught his followers all they had capacity to receive and assimilate. Even many modern religious ideas about heaven and earth, of man, God, and angels, are not far removed from these teachings of Melchizedek. But this great teacher subordinated everything to the doctrine of one God, a universe Deity, a heavenly Creator, a divine Father. Emphasis was placed upon this teaching for the purpose of appealing to man's adoration and of preparing the way for the subsequent appearance of Michael as the Son of this same Universal Father.

93:3.7 (1017.1) Melchizedek taught that at some future time another Son of God would come in the flesh as he had come, but that he would be born of a woman; and that is why numerous later teachers held that Jesus was a priest, or minister, “forever after the order of Melchizedek.”

93:3.8 (1017.2) And thus did Melchizedek prepare the way and set the monotheistic stage of world tendency for the bestowal of an actual Paradise Son of the one God, whom he so vividly portrayed as the Father of all, and whom he represented to Abraham as a God who would accept man on the simple terms of personal faith. And Michael, when he appeared on earth, confirmed all that Melchizedek had taught concerning the Paradise Father.

4. THE SALEM RELIGION

93:4.1 (1017.3) The ceremonies of the Salem worship

paprastos. Kiekvienas asmuo, kuris pasirašydavo arba pasižymėdavo Melkizedeko bažnyčios molinių lentelių sąrašuose, turėdavo prisiminti tokį tikėjimą ir įsipareigodavo jo laikytis:

1. Aš tikiu į El Elijoną, Patį Aukštąjį Dievą, vienintelį Visuotinį Tėvą ir visų Sukūrėją.

2. Aš priimu Melkizedeko susitarimą su Pačiu Aukštuju, kuris padovanoja Dievo palankumą dėl mano įtikėjimo, o ne dėl aukojimo ir aukų sudeginimo.

3. Aš pasižadu laikytis Melkizedeko septynių įsakymų ir gerąją naujieną apie šitą susitarimą su Pačiais Aukštaisiais pasakoti visiems žmonėms.

Ir tai buvo visas Salemo bendruomenės tikėjimas. Bet net ir toks trumpas ir paprastas tikėjimo deklaravimas buvo vis tiek per daug sudėtingas ir per daug išvystytas tų laikų žmonėms. Jie tiesiog negalėjo suvokti minties, jog palankumą galima gauti už nieką — įtikėjimo dėka. Jie buvo per daug pasinėrę į tikėjimą, jog žmogus gimė būdamas dievams skolingas. Per daug ilgai ir per daug uoliai jie aukodavo ir dovanodavo dovanas žyniams, kad pajėgtų suvokti gerąją naujieną, jog išgelbėjimas, dieviškasis palankumas, buvo nemokama dovana visiems tiems, kurie tiki Melkizedeko susitarimu. Bet Abraomas tikrai iš dalies tikėjo, ir net tai jam buvo „užskaityta kaip teisumas.“

Tie septyni įsakymai, kuriuos skelbė Melkizedekas, buvo sumodeliuoti pagal senovės Dalamatijos aukščiausiąjį įstatymą ir labai panašėjo į tuos septynis įsakymus, kurių buvo mokoma pirmajame ir antrajame Edenuose. Salemo religijos įsakymai buvo tokie:

1. Netarnauk jokiai kitam Dievui, išskyrus tikrai dangaus ir žemės Patį Aukštąjį Kūrėją.

2. Nesuabejok dėl to, jog tikrai įtikėjimas yra vienintelė sąlyga amžinajam išgelbėjimui.

3. Melagingai neliudyk.

4. Nežudyk.

5. Nevok.

6. Nesvetimauk.

7. Nerodyk nepagarbos savo tėvams ir vyresniesiems.

Nors bendruomenėje nebuvo leidžiama aukoti, bet Melkizedekas gerai žinojo, kaip sunku giliai įsišaknijusius papročius išrauti staiga, ir dėl to vietoje ankstesniojo kūno ir kraujo aukojimo šitiems žmonėms išmintingai pasiūlė duonos ir vyno sakramento pakaitalą. Yra užrašyta, „Melkizedekas, Salemo karalius, įvedė duoną ir vyną.“ Bet net ir šita atsargi naujovė nebuvo

were very simple. Every person who signed or marked the clay-tablet rolls of the Melchizedek church committed to memory, and subscribed to, the following belief:

93:4.2 (1017.4) 1. I believe in El Elyon, the Most High God, the only Universal Father and Creator of all things.

93:4.3 (1017.5) 2. I accept the Melchizedek covenant with the Most High, which bestows the favor of God on my faith, not on sacrifices and burnt offerings.

93:4.4 (1017.6) 3. I promise to obey the seven commandments of Melchizedek and to tell the good news of this covenant with the Most High to all men.

93:4.5 (1017.7) And that was the whole of the creed of the Salem colony. But even such a short and simple declaration of faith was altogether too much and too advanced for the men of those days. They simply could not grasp the idea of getting divine favor for nothing — by faith. They were too deeply confirmed in the belief that man was born under forfeit to the gods. Too long and too earnestly had they sacrificed and made gifts to the priests to be able to comprehend the good news that salvation, divine favor, was a free gift to all who would believe in the Melchizedek covenant. But Abraham did believe halfheartedly, and even that was “counted for righteousness.”

93:4.6 (1017.8) The seven commandments promulgated by Melchizedek were patterned along the lines of the ancient Dalamatian supreme law and very much resembled the seven commands taught in the first and second Edens. These commands of the Salem religion were:

93:4.7 (1017.9) 1. You shall not serve any God but the Most High Creator of heaven and earth.

93:4.8 (1017.10) 2. You shall not doubt that faith is the only requirement for eternal salvation.

93:4.9 (1017.11) 3. You shall not bear false witness.

93:4.10 (1017.12) 4. You shall not kill.

93:4.11 (1017.13) 5. You shall not steal.

93:4.12 (1018.1) 6. You shall not commit adultery.

93:4.13 (1018.2) 7. You shall not show disrespect for your parents and elders.

93:4.14 (1018.3) While no sacrifices were permitted within the colony, Melchizedek well knew how difficult it is to suddenly uproot long-established customs and accordingly had wisely offered these people the substitute of a sacrament of bread and wine for the older sacrifice of flesh and blood. It is of record, “Melchizedek, king of Salem, brought forth bread and wine.” But even this cautious

visiškai pavykusi; tos visos įvairios gentys turėjo pagalbinių centrų Salemo pakraščiuose, kur jie aukodavo ir degindavo aukas. Net ir Abraomas pasinaudojo tokiu barbarišku papročiu po savo pergalės prieš Kedorlaomera; jis tiesiog negalėjo nusiraminti tol, kol nepaaukojo įprastinės aukos. Ir Melkizedekui niekada iš tikrųjų nepavyko iš savo pasekėjų, net ir iš Abraomo, religinės praktikos iki galo išrauti šio polinkio aukoti.

Kaip ir Jėzus, Melkizedekas griežtai laikėsi savęs padovanojimo misijos įgyvendinimo. Jis nemėgino papročių reformuoti, pakeisti pasaulio įpročių, jis nesistengė propaguoti net ir išvystytų sanitarijos normų ar mokslinių tiesų. Jis atvyko tam, jog įvykdytų dvi užduotis: žemėje išlaikytų gyvą vieno Dievo tiesą ir paruoštų kelią to Visuotinio Tėvo Rojaus Sūnaus vėlesniajai savęs padovanojimo misijai mirtingojo pavidalu.

Melkizedekas elementarios apreikštos tiesos Saleme mokė devyniasdešimt ketverius metus, ir per šitą laiką Salemo mokyklą Abraomas lankė tris atskirus kartus. Galiausiai jis atsivertė į Salemo mokymus, tapdamas vienu iš nuostabiausių Melkizedeko mokinių ir pagrindinių rėmėjų.

5. ABRAOMO PASIRINKIMAS

Nors kalbėti apie "išrinktąją tautą" gali būti klaida, bet Abraomą laikyti pasirinktu individu nebūna klaida. Melkizedekas iš tiesų Abraomui užkrovė atsakomybę palaikyti gyvą vieno Dievo tiesą kaip besiskiriančią nuo vyravusio tikėjimo į daugelį dievybių.

Palestinos pasirinkimas Makiventos veiklai iš dalies buvo grindžiamas noru užmegzti ryšius su kokia nors žmogiškąja šeima, kurioje yra įkūnyti vadovavimo potencialai. Melkizedeko įsikūnijimo metu žemėje buvo daug šeimų lygiai taip gerai pasirengusių priimti Salemo doktriną, kaip ir Abraomo šeima. Buvo lygiai taip apdovanotų šeimų tarp raudonųjų žmonių, tarp geltonųjų žmonių, ir tarp anditų palikuonių į vakarus ir į šiaurę. Bet, vėl, nė viena iš šitų vietovių nebuvo taip palankiai išsidėsčiusi būsimajam Mykolo pasirodymui žemėje, kaip Viduržemio jūros rytinė pakrantė. Melkizedeko misiją Palestinoje ir vėlesnį Mykolo pasirodymą hebrajų tautoje didele dalimi nulėmė geografinė, tas faktas, jog Palestina buvo išsidėsčiusi tuo metu egzistavusios pasaulio prekybos, keliavimo, ir civilizacijos centre.

Kažkurį laiką globėjai Melkizedekai tyrinėjo

innovation was not altogether successful; the various tribes all maintained auxiliary centers on the outskirts of Salem where they offered sacrifices and burnt offerings. Even Abraham resorted to this barbarous practice after his victory over Chedorlaomer; he simply did not feel quite at ease until he had offered a conventional sacrifice. And Melchizedek never did succeed in fully eradicating this proclivity to sacrifice from the religious practices of his followers, even of Abraham.

93:4.15 (1018.4) Like Jesus, Melchizedek attended strictly to the fulfillment of the mission of his bestowal. He did not attempt to reform the mores, to change the habits of the world, nor to promulgate even advanced sanitary practices or scientific truths. He came to achieve two tasks: to keep alive on earth the truth of the one God and to prepare the way for the subsequent mortal bestowal of a Paradise Son of that Universal Father.

93:4.16 (1018.5) Melchizedek taught elementary revealed truth at Salem for ninety-four years, and during this time Abraham attended the Salem school three different times. He finally became a convert to the Salem teachings, becoming one of Melchizedek's most brilliant pupils and chief supporters.

5. THE SELECTION OF ABRAHAM

93:5.1 (1018.6) Although it may be an error to speak of "chosen people," it is not a mistake to refer to Abraham as a chosen individual. Melchizedek did lay upon Abraham the responsibility of keeping alive the truth of one God as distinguished from the prevailing belief in plural deities.

93:5.2 (1018.7) The choice of Palestine as the site for Machiventa's activities was in part predicated upon the desire to establish contact with some human family embodying the potentials of leadership. At the time of the incarnation of Melchizedek there were many families on earth just as well prepared to receive the doctrine of Salem as was that of Abraham. There were equally endowed families among the red men, the yellow men, and the descendants of the Andites to the west and north. But, again, none of these localities were so favorably situated for Michael's subsequent appearance on earth as was the eastern shore of the Mediterranean Sea. The Melchizedek mission in Palestine and the subsequent appearance of Michael among the Hebrew people were in no small measure determined by geography, by the fact that Palestine was centrally located with reference to the then existent trade, travel, and civilization of the world.

93:5.3 (1018.8) For some time the Melchizedek

Abraomo protėvius, ir jie buvo įsitikinę, jog kažkurioje kartoje gims palikuonys, kurių savybės bus intelektas, iniciatyva, išmintis, ir nuoširdumas. Tero, Abraomo tėvo, vaikai šituos lūkesčius atitiko visais atžvilgiais. Būtent šitoji galimybė užmegzti ryšius su šitais įvairiapusiais Tero vaikais turėjo didelės reikšmės tam, jog Makiventa pasirodė Saleme, o ne Egipte, Kinijoje, Indijoje, arba šiaurinėse gentyse.

Teras ir visa jo šeima buvo pusiau atsivertę į Salemo religiją, kuri buvo propaguojama Kaldėjoje; apie Melkizedeką jie sužinojo iš Ovido, finikiečių mokytojo, kuris Salemo doktrinas skelbė Ure, pamokslavimų. Jie išėjo iš Uro, ketindami vykti tiesiai į Salemą, bet Nahoras, Abraomo brolis, nematęs Melkizedeko, didelio entuziazmo nerodė ir įtikino juos palaukti Harane. Ir nuo jų atvykimo į Palestiną praėjo daug laiko iki to meto, kada jie sutiko sunaikinti *visus* savo atsineštus naminius dievus; jie nesiskubino atsisakyti daugelio Mesopotamijos dievų dėl vieno Salemo Dievo.

Praėjus kelioms savaitėms po Abraomo tėvo, Tero, mirties, Melkizedekas pasiuntė vieną iš savo studentų, Jaramą Hetitą, kad šis tiek Abraomui, tiek Nahorui perduotų tokį pakvietimą: "Ateikite į Salemą, kur jūs tikrai išgirsite mūsų mokymus apie amžinojo Kūrėjo tiesą, ir jūsų abiejų brolių apšviesti palikuonys palaimins visą pasaulį." Dabar Melkizedeko evangeliją Nahoras buvo priėmęs ne iki galo; jis pasiliko ir pastatė stiprų miestą-valstybę, kuri turėjo jo vardą, bet Lotas, Abraomo sūnėnas, nusprendė vykti į Salemą kartu su savo dėde.

Atvykę į Salemą, Abraomas ir Lotas pasirinko kalvotą įtvirtinimą netoli miesto, kur jie galėjo apsiginti nuo šiaurinių genčių daugelio netikėtų antpuolių. Tuo metu hetitai, asiriečiai, filistiniečiai, ir kitos grupės nuolat puldinėdavo centrinės ir pietinės Palestinos gentis. Iš savo įtvirtinimo kalvose Abraomas ir Lotas dažnai nukeliaudavo į Salemą.

Neužilgo po to, kada jie įsikūrė netoli Salemo, Abraomas ir Lotas nukeliavo į Nilo slėnį, kad apsirūpintų maisto atsargomis, nes tuo metu Palestinoje buvo sausra. Per šį trumpą gyvenimo Egipte laikotarpį Abraomas sužinojo, jog Egipto sostą užima jo tolimas giminaitis, ir šitam karaliui jis atliko du labai sėkmingus karinius žygius. Per pastarąjį gyvenimo prie Nilo laikotarpį jis ir jo žmona Sara gyveno kaip karaliaus dvariečiai, ir jam išvykstant iš Egipto, jis gavo jam priklausiusią karinių kampanijų grobio dalį.

Abraomui reikėjo didžiulio ryžto tam, jog

receivers had been observing the ancestors of Abraham, and they confidently expected offspring in a certain generation who would be characterized by intelligence, initiative, sagacity, and sincerity. The children of Terah, the father of Abraham, in every way met these expectations. It was this possibility of contact with these versatile children of Terah that had considerable to do with the appearance of Machiventa at Salem, rather than in Egypt, China, India, or among the northern tribes.

93:5.4 (1019.1) Terah and his whole family were halfhearted converts to the Salem religion, which had been preached in Chaldea; they learned of Melchizedek through the preaching of Ovid, a Phoenician teacher who proclaimed the Salem doctrines in Ur. They left Ur intending to go directly through to Salem, but Nahor, Abraham's brother, not having seen Melchizedek, was lukewarm and persuaded them to tarry at Haran. And it was a long time after they arrived in Palestine before they were willing to destroy *all* of the household gods they had brought with them; they were slow to give up the many gods of Mesopotamia for the one God of Salem.

93:5.5 (1019.2) A few weeks after the death of Abraham's father, Terah, Melchizedek sent one of his students, Jaram the Hittite, to extend this invitation to both Abraham and Nahor: "Come to Salem, where you shall hear our teachings of the truth of the eternal Creator, and in the enlightened offspring of you two brothers shall all the world be blessed." Now Nahor had not wholly accepted the Melchizedek gospel; he remained behind and built up a strong city-state which bore his name; but Lot, Abraham's nephew, decided to go with his uncle to Salem.

93:5.6 (1019.3) Upon arriving at Salem, Abraham and Lot chose a hilly fastness near the city where they could defend themselves against the many surprise attacks of northern raiders. At this time the Hittites, Assyrians, Philistines, and other groups were constantly raiding the tribes of central and southern Palestine. From their stronghold in the hills Abraham and Lot made frequent pilgrimages to Salem.

93:5.7 (1019.4) Not long after they had established themselves near Salem, Abraham and Lot journeyed to the valley of the Nile to obtain food supplies as there was then a drought in Palestine. During his brief sojourn in Egypt Abraham found a distant relative on the Egyptian throne, and he served as the commander of two very successful military expeditions for this king. During the latter part of his sojourn on the Nile he and his wife, Sarah, lived at court, and when leaving Egypt, he was given a share of the spoils of his military campaigns.

93:5.8 (1019.5) It required great determination for

atsisakytų Egipto rūmų garbės ir sugrįžtų prie dvasingesnio darbo, kurį pradėjo Makiventa. Bet Makiventą giliai gerbė net ir Egipte, ir kada faraonas išgirdo visą pasakojimą, tada jis energingai paragino Abraomą sugrįžti prie savo priesaikos Salemo reikalui įgyvendinimo.

Abraomas turėjo karališkų ambicijų, ir pakeliui iš Egipto jis išdėstė Lotui savo planą pavergti visą Kanaaną ir jo tautą padaryti pavaldžią Salemui. Lotas buvo labiau linkęs į verslą; taigi, po vėliau kilusio nesutarimo, jis nuvyko į Sodomą, kad užsiimtų prekyba ir gyvulių auginimu. Lotui nepatiko nei karinis, nei piemens gyvenimas.

Su šeima sugrįžęs į Salemą, Abraomas pradėjo brandinti savo karinius planus. Netrukus jis buvo pripažintas Salemo teritorijos civiliniu valdovu, ir į savo vadovaujamą konfederaciją, jis buvo įjungęs septynias aplinkines gentis. Iš tikrųjų, Melchizedekui labai sunkiai pavyko sulaukyti Abraomą, kuris liepsnojo didžiuliu noru vykti į aplinkines gentis ir apjungti jas su kardu, kad tokiu būdu būtų galima jas daug greičiau atvesti į Salemo tiesų pažinimą.

Melchizedekas su visomis aplinkinėmis gentimis palaikė taikius santykius; jis nebuvo militaristas ir jo niekada neužpuolė nė viena iš tų kariuomenių, kada jos marširuodavo pirmyn ir atgal. Jis visiškai sutiko su tuo, jog Abraomas sukurtų gynybinę politiką Salemui, tokią, kokia vėliau ir buvo įgyvendinta, bet jis nepritarė savo mokinio ambicingiems užkariavimo planams; taigi įvyko draugiškas santykių nutraukimas, Abraomas išvyko į Hebroną tam, kad įkurtų savo karinę sostinę.

Abraomas, dėl savo artimų ryšių su įžymiuoju Melchizedeku, turėjo didžiulį pranašumą prieš aplinkinius karaliukus; Melchizedeką jie visi garbino ir Abraomo nepaprastai bijojo. Abraomas žinojo apie šitą baimę ir tikrai laukė tinkamos progos savo kaimynus užpulti, ir šitas pretekstas atsirado tada, kada kai kurie iš šitų valdovų išdrįso nusiaubti jo sūnėno Loto, kuris gyveno Sodome, nuosavybę. Išgirdęs apie tai, Abraomas, vadovaudamas savo suvienytoms septynioms gentims, išžygiavo mušti prieš. Šitą kartą smūgi sudavė jo paties 318 gvardijos narių vadovaujama kariuomenė, kurią sudarė daugiau kaip 4.000 karių.

Kada Melchizedekas sužinojo, jog Abraomas paskelbė karą, tada jis iškeliavo tam, kad atkalbėtų jį, bet savo buvusį mokinį jis pasivijo tikrai tuo metu, kada šis buvo pakeliui į namus, nugalėjęs mūšyje. Abraomas atkakliai tvirtino, kad pergalę prieš jo priešus jam atnešė Salemo Dievas, ir jis išsireikalavo, kad į Salemo išdą iš jo paimtų grobio dešimtinę. Kitus devyniasdešimt procentų jis paėmė savo sostinei Hebronui.

Abraham to forgo the honors of the Egyptian court and return to the more spiritual work sponsored by Machiventa. But Melchizedek was revered even in Egypt, and when the full story was laid before Pharaoh, he strongly urged Abraham to return to the execution of his vows to the cause of Salem.

93:5.9 (1019.6) Abraham had kingly ambitions, and on the way back from Egypt he laid before Lot his plan to subdue all Canaan and bring its people under the rule of Salem. Lot was more bent on business; so, after a later disagreement, he went to Sodom to engage in trade and animal husbandry. Lot liked neither a military nor a herder's life.

93:5.10 (1019.7) Upon returning with his family to Salem, Abraham began to mature his military projects. He was soon recognized as the civil ruler of the Salem territory and had confederated under his leadership seven near-by tribes. Indeed, it was with great difficulty that Melchizedek restrained Abraham, who was fired with a zeal to go forth and round up the neighboring tribes with the sword that they might thus more quickly be brought to a knowledge of the Salem truths.

93:5.11 (1019.8) Melchizedek maintained peaceful relations with all the surrounding tribes; he was not militaristic and was never attacked by any of the armies as they moved back and forth. He was entirely willing that Abraham should formulate a defensive policy for Salem such as was subsequently put into effect, but he would not approve of his pupil's ambitious schemes for conquest; so there occurred a friendly severance of relationship, Abraham going over to Hebron to establish his military capital.

93:5.12 (1020.1) Abraham, because of his close connection with the illustrious Melchizedek, possessed great advantage over the surrounding petty kings; they all revered Melchizedek and unduly feared Abraham. Abraham knew of this fear and only awaited an opportune occasion to attack his neighbors, and this excuse came when some of these rulers presumed to raid the property of his nephew Lot, who dwelt in Sodom. Upon hearing of this, Abraham, at the head of his seven confederated tribes, moved on the enemy. His own bodyguard of 318 officered the army, numbering more than 4,000, which struck at this time.

93:5.13 (1020.2) When Melchizedek heard of Abraham's declaration of war, he went forth to dissuade him but only caught up with his former disciple as he returned victorious from the battle. Abraham insisted that the God of Salem had given him victory over his enemies and persisted in giving a tenth of his spoils to the Salem treasury. The other ninety per cent he removed to his capital at Hebron.

Po šito Sidimo mūšio, Abraomas tapo antrosios konfederacijos iš vienuolikos genčių lyderiu, ir ne tik mokėjo dešimtinę Melkizedekui, bet ir pasirūpino, jog ir visi kiti tose apylinkėse darytų tą patį. Dėl jo diplomatinės ryšių su Sodomos karaliumi, kartu ir dėl tos baimės, su kuria į jį buvo apskritai žiūrima, Sodomos karalius ir kiti prisijungė prie Hebrono karinės konfederacijos; Abraomas iš tiesų buvo toli pažengęs link to, kad įkurtų galingą valstybę Palestinoje.

6. MELKIZEDEKO SUSITARIMAS SU ABRAOMU

Abraomas įsivaizdavo viso Kanaano užkariavimą. Jo pasiryžimą silpnino tikrai tas faktas, jog tokiam sumanymui Melkizedekas leidimo neduos. Bet Abraomas buvo beveik nusprendęs pradėti įgyvendinti šią kampaniją, kada jį ėmė graužti mintis, kad jis neturi sūnaus, kuris paveldėtų šitos siūlomos karalystės valdymą. Jis susitarė dėl kito susitikimo su Melkizedeku; ir būtent šio pokalbio metu Salemo dvasininkas, matomas Dievo Sūnus, įtikino Abromą savo plano dėl materialaus užkariavimo ir žemiškojo valdymo atsisakyti varan dangaus karalystės dvasinės sampratos.

Melkizedekas Abromui išaiškino kovos su amoritų konfederacija nevaisingumą, bet lygiai taip pat jis paaiškino, jog šitie atsilikę klanai savo kvailais papročiais tikrai naikina patys save, taip, kad po keletos kartų jie bus tiek nusilpę, jog Abromo palikuonys, kurių skaičius per tą laiką bus labai smarkiai išaugęs, galės juos lengvai nugalėti.

Ir Melkizedekas Saleme sudarė su Abromu oficialią sutartį. Jis Abromui tarė: „Pažvelk dabar aukštyn į dangų ir suskaičiuok žvaigždes, jeigu sugebėsi; tiek daug iš tikrųjų bus ir tavųjų palikuonių.“ Ir Abromas tikėjo Melkizedeku, „ir jam tai buvo užskaityta kaip teisumas.“ Ir tada Melkizedekas Abromui papasakojo istoriją apie Kanaano užėmimą, kurį ateityje įvykdys jo palikuonys po savo gyvenimo Egipte.

Šita Makiventos sutartis su Abromu reiškia didįjį Urantijos susitarimą tarp dievybės ir žmonijos, pagal kurį Dievas sutinka padaryti *viską*; žmogus sutinka tikrai *tikėti* Dievo pažadais ir laikytis jo nurodymų. Iki to laiko buvo tikima, jog išgelbėjimą gali užtikrinti tikrai darbai—aukos ir aukojimai; dabar, Melkizedekas vėl atnešė į Urantiją gerąją naujieną, jog išgelbėjimas, Dievo palankumas, turi būti gautas *įtikėjimu*. Bet šita paprasto įtikėjimo į Dievą evangelija buvo per daug sudėtinga; vėliau semitų gentainiai buvo linkę

93:5.14 (1020.3) After this battle of Siddim, Abraham became leader of a second confederation of eleven tribes and not only paid tithes to Melchizedek but saw to it that all others in that vicinity did the same. His diplomatic dealings with the king of Sodom, together with the fear in which he was so generally held, resulted in the king of Sodom and others joining the Hebron military confederation; Abraham was really well on the way to establishing a powerful state in Palestine.

6. MELCHIZEDEK'S COVENANT WITH ABRAHAM

93:6.1 (1020.4) Abraham envisaged the conquest of all Canaan. His determination was only weakened by the fact that Melchizedek would not sanction the undertaking. But Abraham had about decided to embark upon the enterprise when the thought that he had no son to succeed him as ruler of this proposed kingdom began to worry him. He arranged another conference with Melchizedek; and it was in the course of this interview that the priest of Salem, the visible Son of God, persuaded Abraham to abandon his scheme of material conquest and temporal rule in favor of the spiritual concept of the kingdom of heaven.

93:6.2 (1020.5) Melchizedek explained to Abraham the futility of contending with the Amorite confederation but made it equally clear that these backward clans were certainly committing suicide by their foolish practices so that in a few generations they would be so weakened that the descendants of Abraham, meanwhile greatly increased, could easily overcome them.

93:6.3 (1020.6) And Melchizedek made a formal covenant with Abraham at Salem. Said he to Abraham: “Look now up to the heavens and number the stars if you are able; so numerous shall your seed be.” And Abraham believed Melchizedek, “and it was counted to him for righteousness.” And then Melchizedek told Abraham the story of the future occupation of Canaan by his offspring after their sojourn in Egypt.

93:6.4 (1020.7) This covenant of Melchizedek with Abraham represents the great Urantian agreement between divinity and humanity whereby God agrees to do *everything*; man only agrees to *believe* God's promises and follow his instructions. Heretofore it had been believed that salvation could be secured only by works — sacrifices and offerings; now, Melchizedek again brought to Urantia the good news that salvation, favor with God, is to be had by *faith*. But this gospel of simple faith in God was too advanced;

sugrįžti prie ankstesniųjų aukų ir nuodėmės atpirkimo kraujo praliejimu.

Nedaug laiko praėjus po šitos sutarties sudarymo, sutinkamai su Melkizedeko pažadu gimė Izaokas, Abraomo sūnus. Po Izaoko gimimo, Abraomas labai rimtai pažvelgė į savo susitarimą su Melkizedeku, nuvyko į Salemą tam, kad jis būtų išdėstytas raštiškai. Būtent viešai ir oficialiai prisiimdamas šitą įsipareigojimą savo vardą jis pakeitė iš Abramo į Abraomą.

Didžioji dauguma Salemo tikinčiųjų praktikavo apipjaustymą, nors Melkizedekas to daryti niekada neliepė. Nors Abraomas visada labai priešinosi apipjaustymui, bet šita proga jis nusprendė šį įvykį sureikšminti, oficialiai pritardamas šitam ritualui kaip Salemo susitarimo patvirtinimo ženklui.

Būtent po šito tikro ir viešo savo asmeninių ambicijų atsisakymo vardan Melkizedeko didesnių planų jam Mamrės lygumose pasirodė trys dangiškosios būtybės. Šis įvykis yra faktas, nepaisant to, kad jis buvo siejamas su vėliau išgalvotais pasakojimais, susijusiais su realiu Sodomos ir Gomoros sunaikinimu. Ir šitos legendos apie tų dienų atsitikimus parodo, kokia buvo atsilikusi net ir tokių nesenų laikų moralė ir etika.

Sudarius iškilmingą sutartį, buvo pasiektas visiškas susitaikymas tarp Abraomo ir Melkizedeko. Abraomas vėl tapo Salemo kolonijos civiliniu ir kariniu vadovu, kuris aukščiausio pakilimo metu turėjo daugiau negu vieną šimtą tūkstančių nuolatinį dešimtinės mokėtojų pagal Melkizedeko brolijos sąrašus. Abraomas žymiai patobulino Salemo šventyklą ir parūpino naujas palapines visai mokyklai. Jis ne tik išplėtė dešimtinės sistemą, bet taip pat ir įgyvendino pagerintą mokyklos užsiėmimų organizavimo metodiką, be to, daug prisidėjo prie geresnio misionierių propagandos skyriaus valdymo. Jis taip pat daug padarė, kad pagerintų bandas ir Salemo pienininkystės projektų pertvarkymą. Abraomas buvo gudrus ir sumanus verslininkas, turtingas žmogus tų laikų požiūriu; jis nebuvo perdėtai religingas, bet jis buvo visiškai nuoširdus, ir jis iš tiesų tikėjo Makiventa Melkizedeku.

7. MELKIZEDEKO MISIONIERIAI

Melkizedekas kelerius metus tęsė savo studentų mokymą ir rengė misionierius, kurie įsiskverbė į visas aplinkines gentis, ypač Egipte, Mesopotamijoje, ir Mažojoje Azijoje. Ir einant dešimtmečiams, šitie mokytojai nukeliaudavo

the Semitic tribesmen subsequently preferred to go back to the older sacrifices and atonement for sin by the shedding of blood.

^{93:6.5 (1021.1)} It was not long after the establishment of this covenant that Isaac, the son of Abraham, was born in accordance with the promise of Melchizedek. After the birth of Isaac, Abraham took a very solemn attitude toward his covenant with Melchizedek, going over to Salem to have it stated in writing. It was at this public and formal acceptance of the covenant that he changed his name from Abram to Abraham.

^{93:6.6 (1021.2)} Most of the Salem believers had practiced circumcision, though it had never been made obligatory by Melchizedek. Now Abraham had always so opposed circumcision that on this occasion he decided to solemnize the event by formally accepting this rite in token of the ratification of the Salem covenant.

^{93:6.7 (1021.3)} It was following this real and public surrender of his personal ambitions in behalf of the larger plans of Melchizedek that the three celestial beings appeared to him on the plains of Mamre. This was an appearance of fact, notwithstanding its association with the subsequently fabricated narratives relating to the natural destruction of Sodom and Gomorrah. And these legends of the happenings of those days indicate how retarded were the morals and ethics of even so recent a time.

^{93:6.8 (1021.4)} Upon the consummation of the solemn covenant, the reconciliation between Abraham and Melchizedek was complete. Abraham again assumed the civil and military leadership of the Salem colony, which at its height carried over one hundred thousand regular tithe payers on the rolls of the Melchizedek brotherhood. Abraham greatly improved the Salem temple and provided new tents for the entire school. He not only extended the tithing system but also instituted many improved methods of conducting the business of the school, besides contributing greatly to the better handling of the department of missionary propaganda. He also did much to effect improvement of the herds and the reorganization of the Salem dairying projects. Abraham was a shrewd and efficient business man, a wealthy man for his day; he was not overly pious, but he was thoroughly sincere, and he did believe in Machiventa Melchizedek.

7. THE MELCHIZEDEK MISSIONARIES

^{93:7.1 (1021.5)} Melchizedek continued for some years to instruct his students and to train the Salem missionaries, who penetrated to all the surrounding tribes, especially to Egypt, Mesopotamia, and Asia Minor. And as the decades

toliau ir toliau nuo Salemo, su savimi atsinešdami Makiventos tikėjimo ir įtikėjimo į Dievą evangeliją.

Adomsono palikuonys, susitelkę aplink Vano ežerą, su noru klausėsi Salemo kulto hetitų mokytojų. Iš šito vienu metu buvusio anditų centro, mokytojai buvo pasiųsti tiek į Europos, tiek į Azijos tolimuosius regionus. Salemo misionieriai įsiskverbė į visą Europą, net į Britų salas. Viena grupė nukeliavo per Farerų salas iki Islandijos Andonitų, tuo tarpu kita grupė keliavo per Kiniją ir rytinėse salose pasiekė japonus. Gyvenimas ir patyrimas tų vyrų ir moterų, kurie išdrįso iškelti iš Salemo, Mesopotamijos, ir Vano ežero tam, kad apšviestų Rytų pusrutulio gentis, pateikia didvyrišką skyrių žmogiškosios rasės analuose.

Bet toji užduotis buvo tokia didžiulė, o gentys buvo tokios atsilikusios, kad rezultatai buvo neaiškūs ir nekonkretūs. Iš vienos kartos į kitą Salemo evangelija tai šen, tai ten surasdavo dirvą, bet išskyrus Palestiną, niekada ištikimybės vieno Dievo idėjai nesugebėdavo išsaugoti ilgą laiką visa gentis ar rasė. Likus daug laiko iki Jėzaus atėjimo, ankstyvųjų Salemo misionierių mokymai apskritai nugrimzdo į senesnius ir labiau išplitusius visuotinius prietarus ir tikėjimus. Pirminę Melkizedeko evangeliją beveik visiškai absorbavo Didžiosios Motinos, Saulės, ir kitų senovės kultų tikėjimai.

Jūs, kurie šiandien naudojate spausdinto žodžio privalumais, mažai ką suprantate, kaip šiais senovės laikais buvo sunku išsaugoti tiesą; kaip lengva iš akiračio prarasti naują doktriną vienai kartai keičiant kitą kartą. Visada buvo polinkis naują doktriną absorbuoti į senesni religinio mokymo ir magijos taikymo organizmą. Naują apreiškimą visada užkrečia senesni evoliuciniai tikėjimai.

8. MELKIZEDEKO IŠVYKIMAS

Būtent netrukus po Sodomos ir Gomoros sunaikinimo Makiventa nusprendė užbaigti nepaprastosios padėties savęs padovanojimo misiją Urantijoje. Melkizedeko sprendimui užbaigti savo gyvenimą materialiam kūne įtakos turėjo daug sąlygų, iš kurių pagrindinė buvo aplinkinių genčių ir net betarpiškų pagalbininkų augantis polinkis jį laikyti pusiau dievu, žiūrėti į jį kaip į viršgamtinę būtybę, kokia iš tikrųjų jis ir buvo; bet jie pradėjo jį perdėti garbinti ir su didžiule prietaringa baime. Papildomai prie šitų priežasčių, Melkizedekas iš savo žemiškosios veiklos arenos norėjo išvykti, likus pakankamai daug laiko iki Abraomo mirties tam, kad vieno ir vienintelio Dievo tiesa būtų stipriai įtvirtinta jo pasekėjų

passed, these teachers journeyed farther and farther from Salem, carrying with them Machiventa's gospel of belief and faith in God.

93:7.2 (1021.6) The descendants of Adamson, clustered about the shores of the lake of Van, were willing listeners to the Hittite teachers of the Salem cult. From this onetime Andite center, teachers were dispatched to the remote regions of both Europe and Asia. Salem missionaries penetrated all Europe, even to the British Isles. One group went by way of the Faroes to the Andonites of Iceland, while another traversed China and reached the Japanese of the eastern islands. The lives and experiences of the men and women who ventured forth from Salem, Mesopotamia, and Lake Van to enlighten the tribes of the Eastern Hemisphere present a heroic chapter in the annals of the human race.

93:7.3 (1022.1) But the task was so great and the tribes were so backward that the results were vague and indefinite. From one generation to another the Salem gospel found lodgment here and there, but except in Palestine, never was the idea of one God able to claim the continued allegiance of a whole tribe or race. Long before the coming of Jesus the teachings of the early Salem missionaries had become generally submerged in the older and more universal superstitions and beliefs. The original Melchizedek gospel had been almost wholly absorbed in the beliefs in the Great Mother, the Sun, and other ancient cults.

93:7.4 (1022.2) You who today enjoy the advantages of the art of printing little understand how difficult it was to perpetuate truth during these earlier times; how easy it was to lose sight of a new doctrine from one generation to another. There was always a tendency for the new doctrine to become absorbed into the older body of religious teaching and magical practice. A new revelation is always contaminated by the older evolutionary beliefs.

8. DEPARTURE OF MELCHIZEDEK

93:8.1 (1022.3) It was shortly after the destruction of Sodom and Gomorrah that Machiventa decided to end his emergency bestowal on Urantia. Melchizedek's decision to terminate his sojourn in the flesh was influenced by numerous conditions, chief of which was the growing tendency of the surrounding tribes, and even of his immediate associates, to regard him as a demigod, to look upon him as a supernatural being, which indeed he was; but they were beginning to reverence him unduly and with a highly superstitious fear. In addition to these reasons, Melchizedek wanted to leave the scene of his earthly activities a sufficient length of time before Abraham's death to insure that the truth of the one and only God would

protuose. Todėl vieną naktį Makiventa pasišalino į savo palapinę Saleme, savo partneriams palinkėjęs labos nakties, o kada jie ryte atėjo jo pakviesti, ten jo nebebuvo, nes jo bičiuliai buvo jį pasiėmę.

9. PO MELKIZEDEKO IŠVYKIMO

Tai buvo didžiulis išbandymas Abraomui, kada Melkizedekas taip staiga išnyko. Nors savo pasekėjus jis buvo iki galo įspėjęs, kad jis turės kada nors išeiti taip, kaip ir buvo atėjęs, bet jie negalėjo susitaikyti su savo nuostabaus vadovo netektimi. Didžioji organizacija, sukurta Saleme, beveik išnyko, nors būtent pasakojimais apie tas dienas Mozė rėmėsi tada, kada hebrajų vergus vedė iš Egipto.

Melkizedeko netektis labai nuliūdino Abraomą, kad šio liūdesio jis niekada iki galo neįveikė. Iš Hebrono jis buvo išvykęs, kada atsisakė savo siekio sukurti materialią karalystę; ir dabar, praradęs dvasinės karalystės kūrimo partnerį, jis išvyko iš Salemo į pietus, kad apsigyventų netoli savo interesų vietos Gerare.

Abraomas po Melkizedeko išvykimo buvo išsigandęs ir nedrąsus. Atvykęs į Gerarą, jis savo tapatybę slėpė, taip, kad Abimelekas pasisavino jo žmoną. (Tuoj po vedybų su Sara, vieną naktį Abraomas nugirdo sąmokslininkus, besirengiančius jį nužudyti tam, kad gautų jo nuostabią žmoną. Šitoji baimė virto siaubu šiaip jau drąsiam ir narsiam lyderiui; visą gyvenimą jis bijojo, kad paslėptomis kas nors jį nužudys tam, kad gautų Sarą. Ir tai paaiškina, kodėl trimis atskirais atvejais šitas drąsus vyras pademonstravo tikrą bailumą.)

Bet Abraomą tai neilgam atgrasė nuo savo kaip Melkizedeko perėmėjo misijos vykdymo. Netrukus atsivertusiųjų jis turėjo tarp filistiniečių ir tarp Abimeleko žmonių, su jais sudarė sutartį ir, savo ruožtu, užsikrėtė didele dalimi jų prietarų, ypač pirmagimio sūnaus paaugimo papročiu. Tokiu būdu Abraomas vėl iš tiesų tapo didžiuoju vadovu Palestinoje. Jį garbino visos grupės ir gerbė visi karaliai. Jis buvo visų aplinkinių genčių dvasinis vadovas, ir jo įtaka buvo juntama kurį laiką ir po jo mirties. Paskutiniaisiais savo gyvenimo metais jis dar kartą sugrįžo į Hebroną, į savo ankstesnės veiklos areną ir tą vietą, kur jis dirbo drauge su Melkizedeku. Abraomo paskutinis veiksmas buvo patikimų tarnų pasiuntimas į savo brolio, Nahoro, miestą, Mesopotamijos pasienyje tam, kad atgabentų moterį iš savo paties giminės kaip žmoną savo sūnui Izaokui. Ilgą laiką Abraomo giminė laikėsi papročio vesti pusseseres. Ir Abraomas numirė,

become strongly established in the minds of his followers. Accordingly Melchizedek retired one night to his tent at Salem, having said good night to his human companions, and when they went to call him in the morning, he was not there, for his fellows had taken him.

9. AFTER MELCHIZEDEK'S DEPARTURE

93:9.1 (1022.4) It was a great trial for Abraham when Melchizedek so suddenly disappeared. Although he had fully warned his followers that he must sometime go as he had come, they were not reconciled to the loss of their wonderful leader. The great organization built up at Salem nearly disappeared, though the traditions of these days were what Moses built upon when he led the Hebrew slaves out of Egypt.

93:9.2 (1022.5) The loss of Melchizedek produced a sadness in the heart of Abraham that he never fully overcame. Hebron he had abandoned when he gave up the ambition of building a material kingdom; and now, upon the loss of his associate in the building of the spiritual kingdom, he departed from Salem, going south to live near his interests at Gerar.

93:9.3 (1022.6) Abraham became fearful and timid immediately after the disappearance of Melchizedek. He withheld his identity upon arrival at Gerar, so that Abimelech appropriated his wife. (Shortly after his marriage to Sarah, Abraham one night had overheard a plot to murder him in order to get his brilliant wife. This dread became a terror to the otherwise brave and daring leader; all his life he feared that someone would kill him secretly in order to get Sarah. And this explains why, on three separate occasions, this brave man exhibited real cowardice.)

93:9.4 (1023.1) But Abraham was not long to be deterred in his mission as the successor of Melchizedek. Soon he made converts among the Philistines and of Abimelech's people, made a treaty with them, and, in turn, became contaminated with many of their superstitions, particularly with their practice of sacrificing first-born sons. Thus did Abraham again become a great leader in Palestine. He was held in reverence by all groups and honored by all kings. He was the spiritual leader of all the surrounding tribes, and his influence continued for some time after his death. During the closing years of his life he once more returned to Hebron, the scene of his earlier activities and the place where he had worked in association with Melchizedek. Abraham's last act was to send trusty servants to the city of his brother, Nahor, on the border of Mesopotamia, to secure a woman of his own people as a wife for his son Isaac. It had long been

turėdamas tvirtą tokį įtikėjimą į Dievą, apie kurį jis sužinojo iš Melkizedeko išnykusiose Salemo mokyklose.

Naujai kartai buvo sunku suvokti Melkizedeko istoriją; nepraėjus ir penkiems šimtams metų daugelis visą pasakojimą laikė mitu. Izaokas gana tiksliai laikėsi savo tėvo mokymų ir maitinosi Salemo bendruomenės evangeliją, bet Jokūbui buvo sunkiau suvokti šitų pasakojimų reikšmę. Juozapas tvirtai tikėjo Melkizedeku, ir didžiąja dalimi dėl to, broliai jį laikė svajotoju. Juozapui buvo suteikta garbė daugiausia dėl jo prosenelio Abraomo atminimo. Juozapui buvo pasiūlyta vadovauti Egipto armijoms, bet tvirtai tikėdamas pasakojimais apie Melkizedeką ir vėlesniaisiais Abraomo ir Izaoko mokymais, jis nusprendė tarnauti civiliniu administratoriumi, būdamas įsitikinęs, jog tokiu būdu galės geriau dirbti dangaus karalystės išvystymo labui.

Melkizedeko mokymas buvo pilnas ir prisotintas, bet tų dienų įrašai atrodo neįtikėtini ir fantastiški vėlesniems hebrajų šventikams, nors daugelis iš jų kažkokį supratimą apie šitas transakcijas turėjo, bent jau iki tų laikų, kada Babilone masiškai buvo pradėta redaguoti Senojo Testamento tekstą.

Ką Senojo Testamento įrašai pavaizduoja kaip pokalbius tarp Abraomo ir Dievo, tikrovėje buvo pasikalbėjimai tarp Abraomo ir Melkizedeko. Vėlesnieji raštininkai Melkizedeko terminą laikė sinonimišku Dievui. Įrašas apie tokį didelį skaičių Abraomo ir Saros susitikimų su "Viešpaties angelu" yra susijęs su dideliu skaičiumi jų susitikimų su Melkizedeku.

Hebrajų pasakojimai apie Izaoką, Jokūbą, ir Juozapą yra daug patikimesni už jų pasakojimus apie Abraomą, nors juose taip pat yra daug nukrypimų nuo faktų, pakeitimų, kuriuos sąmoningai ir nesąmoningai šių įrašų sudarymo metu padarė hebrajų šventikai Babilono nelaisvėje. Ketura nebuvo Abraomo žmona; kaip ir Hagara ji buvo tik sugyventinė. Visa Abraomo nuosavybė atiteko Izaokui, teisėtos žmonos Saros sūnui. Abraomas nebuvo toks senas, kaip pažymi įrašai, ir jo žmona buvo daug jaunesnė. Jų amžius buvo pakeistas tyčia tam, kad būtų pateiktas vėlesnis tariamai stebuklingas Izaoko gimimas.

Žydų nacionalinį ego labai smarkiai pamynė Babilono nelaisvė. Priešindamiesi nacionaliniam nepilnavertiškumui jie metėsi į kitą nacionalinio ir rasinio egoizmo kraštutinumą, kuriuo jie iškraipė ir sugadino savo pasakojimus mėgindami save iškelti virš visų rasių kaip Dievo išrinktąją tautą; ir nuo tada jie ėmė rūpestingai redaguoti visus savo įrašus turėdami tikslą iškelti Abraomą ir kitus savo

the custom of Abraham's people to marry their cousins. And Abraham died confident in that faith in God which he had learned from Melchizedek in the vanished schools of Salem.

93:9.5 (1023.2) It was hard for the next generation to comprehend the story of Melchizedek; within five hundred years many regarded the whole narrative as a myth. Isaac held fairly well to the teachings of his father and nourished the gospel of the Salem colony, but it was harder for Jacob to grasp the significance of these traditions. Joseph was a firm believer in Melchizedek and was, largely because of this, regarded by his brothers as a dreamer. Joseph's honor in Egypt was chiefly due to the memory of his great-grandfather Abraham. Joseph was offered military command of the Egyptian armies, but being such a firm believer in the traditions of Melchizedek and the later teachings of Abraham and Isaac, he elected to serve as a civil administrator, believing that he could thus better labor for the advancement of the kingdom of heaven.

93:9.6 (1023.3) The teaching of Melchizedek was full and replete, but the records of these days seemed impossible and fantastic to the later Hebrew priests, although many had some understanding of these transactions, at least up to the times of the en masse editing of the Old Testament records in Babylon.

93:9.7 (1023.4) What the Old Testament records describe as conversations between Abraham and God were in reality conferences between Abraham and Melchizedek. Later scribes regarded the term Melchizedek as synonymous with God. The record of so many contacts of Abraham and Sarah with "the angel of the Lord" refers to their numerous visits with Melchizedek.

93:9.8 (1023.5) The Hebrew narratives of Isaac, Jacob, and Joseph are far more reliable than those about Abraham, although they also contain many diversions from the facts, alterations made intentionally and unintentionally at the time of the compilation of these records by the Hebrew priests during the Babylonian captivity. Keturah was not a wife of Abraham; like Hagar, she was merely a concubine. All of Abraham's property went to Isaac, the son of Sarah, the status wife. Abraham was not so old as the records indicate, and his wife was much younger. These ages were deliberately altered in order to provide for the subsequent alleged miraculous birth of Isaac.

93:9.9 (1023.6) The national ego of the Jews was tremendously depressed by the Babylonian captivity. In their reaction against national inferiority they swung to the other extreme of national and racial egotism, in which they distorted and perverted their traditions with the view of exalting themselves above all races as the chosen people of God; and hence they carefully edited all their

nacionalinius vadovus aukštai virš kitų asmenų, neišskiriant ir paties Melkizedeko. Dėl to hebrajų raštininkai sunaikino visus, kokius tik galėjo surasti, įrašus apie šituos svarbius laikus, palikdami tikrai pasakojimą apie Abraomą ir Melkizedeko susitikimą po Sidimo mūšio, kuris, jų nuomone, Abraomą apgaubė didžiule garbe.

Ir tokiu būdu, išleidę iš akiračio Melkizedeką, jie taip pat iš akiračio prarado ir šito nepaprastųjų užduočių Sūnaus mokymą, kas susiję su pažadėto save padovanojančio Sūnaus dvasine misija; iš akiračio prarado šitos misijos prigimtį taip visiškai ir galutinai, jog labai nedaug jų palikuonių sugebėjo arba norėjo pripažinti ir priimti Mykolą, kada jis pasirodė žemėje ir materialaus kūno pavidalu, kaip tą ir buvo išpranašavęs Makiventa.

Bet vienas iš Hebrajų Knygos užrašytojų Melkizedeko misiją suprato, nes yra užrašyta: “Šitas Melkizedekas, Paties Aukštojo dvasininkas, taip pat buvo ir taikos karalius; be tėvo, be motinos, be palikuonio, neturėdamas nei dienų pradžios, nei gyvenimo pabaigos, bet sutvertas kaip Dievo Sūnus, jis lieka dvasininku per amžius.” Šitas autorius Melkizedeko misiją pavadino tokio tipo, kaip ir vėlesnis Mykolo savęs padovanojimas, teigdamas, kad Jėzus buvo “dvasininkas per amžius Melkizedeko nurodymu.” Nors šitas palyginimas iš viso nėra vykęs, bet tiesiogine prasme tai yra tiesa, jog laikinąjį titulą Urantijai Kristus iš tiesų gavo “dvylikos globėjų Melkizedekų nurodymu,” budėjusių tuo metu, kada jis vykdė savęs padovanojimo misiją šiame pasaulyje.

10. MAKIVENTOS MELKIZEDEKO DABARTINIS STATUSAS

Makiventos įsikūnijimo metais Urantijos globėjai Melkizedekai veikė kaip vienuolikos narių taryba. Kada Makiventa priėjo išvados, kad jo misija kaip nepaprastųjų užduočių Sūnaus yra užbaigta, tada jis apie tai pranešė savo vienuolikai partnerių, ir jie nedelsiant parengė tą metodą, kurio pagalba jis buvo išlaisvintas iš materialaus kūno ir saugiai sugrąžintas į savo pirminį Melkizedeko statusą. Ir trečiąją dieną po jo išnykimo iš Salemo jis pasirodė tarp savo vienuolikos bičiulių, vykdančių užduotį Urantijoje, ir atnaujino savo pertrauktą karjerą kaip vienas iš 606 planetos Satanijos sistemoje globėjų.

Makiventa savęs padovanojimo misiją kaip materialaus kūno ir kraujo tvarinys nutraukė lygiai taip staiga ir be ceremonijų, kaip ir ją buvo pradėjęs. Nei jo pasirodymo, nei išnykimo nelydėjo

records for the purpose of raising Abraham and their other national leaders high up above all other persons, not excepting Melchizedek himself. The Hebrew scribes therefore destroyed every record of these momentous times which they could find, preserving only the narrative of the meeting of Abraham and Melchizedek after the battle of Siddim, which they deemed reflected great honor upon Abraham.

93:9.10 (1024.1) And thus, in losing sight of Melchizedek, they also lost sight of the teaching of this emergency Son regarding the spiritual mission of the promised bestowal Son; lost sight of the nature of this mission so fully and completely that very few of their progeny were able or willing to recognize and receive Michael when he appeared on earth and in the flesh as Machiventa had foretold.

93:9.11 (1024.2) But one of the writers of the Book of Hebrews understood the mission of Melchizedek, for it is written: “This Melchizedek, priest of the Most High, was also king of peace; without father, without mother, without pedigree, having neither beginning of days nor end of life but made like a Son of God, he abides a priest continually.” This writer designated Melchizedek as a type of the later bestowal of Michael, affirming that Jesus was “a minister forever on the order of Melchizedek.” While this comparison was not altogether fortunate, it was literally true that Christ did receive provisional title to Urantia “upon the orders of the twelve Melchizedek receivers” on duty at the time of his world bestowal.

10. PRESENT STATUS OF MACHIVENTA MELCHIZEDEK

93:10.1 (1024.3) During the years of Machiventa’s incarnation the Urantia Melchizedek receivers functioned as eleven. When Machiventa considered that his mission as an emergency Son was finished, he signalized this fact to his eleven associates, and they immediately made ready the technique whereby he was to be released from the flesh and safely restored to his original Melchizedek status. And on the third day after his disappearance from Salem he appeared among his eleven fellows of the Urantia assignment and resumed his interrupted career as one of the planetary receivers of 606 of Satania.

93:10.2 (1024.4) Machiventa terminated his bestowal as a creature of flesh and blood just as suddenly and unceremoniously as he had begun it. Neither his appearance nor departure were accompanied by any unusual announcement or demonstration;

joks neįprastas pareiškimas ar pasireiškimas; nebuvo ir prisikėlimo, kada kviečiama pagal sąrašą, jo pasirodymu Urantijoje taip pat nebuvo pažymėta dieviškosios tvarkos planetoje pabaiga; jis vykdė savęs padovanojimą nepaprastosios situacijos metu. Bet Makiventa savo gyvenimo žmogiškųjų būtybių kūne neužbaigė tol, kol jo nuo tolesnio užduoties vykdymo deramai neatleido Tėvas Melkizedekas ir kol jam nebuvo pranešta, kad jo savęs padovanojimo misija nepaprastoje situacijoje sulaukė Nebadono vyriausiojo vykdytojo, Salvingtono Gabrielio, pritarimo.

Makiventa Melkizedekas ir toliau labai domėjosi tų žmonių, kurie tikėjo jo mokymais, kada jis buvo įsikūnijęs, palikuonių reikalais. Bet Abraomo palikuonys per Izaoką, kada tuokėsi su gentainiais iš kenitų, buvo vienintelė linija, kuri ilgą laiką puoselėjo vienaip ar kitaip aiškią Salemo mokymų sampratą.

Šitas pats Melkizedekas per tuos devyniolika vėlesniųjų amžių toliau tęsė savo bendradarbiavimą su daugeliu pranašų ir aiškiaregių, šitokiu būdu stengdamasis Salemo tiesas išlaikyti gyvas tol, kol ateis laikas žemėje pasirodyti Mykolui.

Makiventa toliau tarnavo kaip vienas iš planetinių globėjų iki Mykolo triumfo Urantijoje laikų. Vėliau jis buvo priskirtas prie Urantijos tarnybos Jeruseme, kaip vienas iš keturių ir dvidešimties reguliuotojų, tikrai neseniai jis buvo pakeltas į Sūnaus Kūrėjo asmeninio ambasadoriaus Jeruseme rangą, turėdamas Urantijos Planetos Princo Vicegerento rangą. Būtent toks yra mūsų įsitikinimas, kol Urantija išliks apgyvendinta planeta, tol Makiventa Melkizedekas nebus iki galo sugrąžintas į savosios kategorijos sūnystės pareigas, bet amžinai liks, kalbant laiko požūriu, planetos globėju, atstovaujančiu Kristui Mykolui.

Kadangi jo savęs padovanojimas Urantijoje buvo nepaprastosios situacijos misija, tai tie įrašai neatskleidžia, kokia galėtų būti Makiventos ateitis. Gali būti taip, jog Nebadono Melkizedekų korpusas visam laikui prarado vieną iš savo narių. Neseniai perduoti nurodymai iš Edentijos Pačių Aukštųjų, o vėliau patvirtinti Uversos Dienų Senujų, leidžia manyti, kad šitas save padovanojęs Melkizedekas tikrai užims puolusio Planetos Princo, Kaligastijos, vietą. Jeigu mūsų nuomonė šiuo požūriu yra teisinga, tuomet visiškai įmanoma, jog Makiventa Melkizedekas gali vėl pats pasirodyti Urantijoje ir tam tikru pakeistu būdu atnaujinti nušalinto Planetos Princo vaidmenį arba priešingu atveju gali pasirodyti žemėje tam, jog veikėtų kaip Planetos Princas vicegerentas, atstovaujantis Kristui Mykolui, kuris dabar realiai turi Urantijos Planetos Princo rangą. Nors mums toli nėra aišku, koks gali būti Makiventos likimas, nepaisant

neither resurrection roll call nor ending of planetary dispensation marked his appearance on Urantia; his was an emergency bestowal. But Machiventa did not end his sojourn in the flesh of human beings until he had been duly released by the Father Melchizedek and had been informed that his emergency bestowal had received the approval of the chief executive of Nebadon, Gabriel of Salvington.

93:10.3 (1024.5) Machiventa Melchizedek continued to take a great interest in the affairs of the descendants of those men who had believed in his teachings when he was in the flesh. But the progeny of Abraham through Isaac as intermarried with the Kenites were the only line which long continued to nourish any clear concept of the Salem teachings.

93:10.4 (1024.6) This same Melchizedek continued to collaborate throughout the nineteen succeeding centuries with the many prophets and seers, thus endeavoring to keep alive the truths of Salem until the fullness of the time for Michael's appearance on earth.

93:10.5 (1025.1) Machiventa continued as a planetary receiver up to the times of the triumph of Michael on Urantia. Subsequently, he was attached to the Urantia service on Jerusem as one of the four and twenty directors, only just recently having been elevated to the position of personal ambassador on Jerusem of the Creator Son, bearing the title Vicegerent Planetary Prince of Urantia. It is our belief that, as long as Urantia remains an inhabited planet, Machiventa Melchizedek will not be fully returned to the duties of his order of sonship but will remain, speaking in the terms of time, forever a planetary minister representing Christ Michael.

93:10.6 (1025.2) As his was an emergency bestowal on Urantia, it does not appear from the records what Machiventa's future may be. It may develop that the Melchizedek corps of Nebadon have sustained the permanent loss of one of their number. Recent rulings handed down from the Most Highs of Edentia, and later confirmed by the Ancients of Days of Uversa, strongly suggest that this bestowal Melchizedek is destined to take the place of the fallen Planetary Prince, Caligastia. If our conjectures in this respect are correct, it is altogether possible that Machiventa Melchizedek may again appear in person on Urantia and in some modified manner resume the role of the dethroned Planetary Prince, or else appear on earth to function as vicegerent Planetary Prince representing Christ Michael, who now actually holds the title of Planetary Prince of Urantia. While it is far from clear to us as to what Machiventa's

šito, neseniai įvykę įvykiai suteikia didelį pagrindą manyti, kad tie išankstiniai svarstymai yra netoli tiesos.

Mes gerai suprantame, kaip savo triumfo Urantijoje dėka, Mykolas tapo tiek Kaligastijos, tiek Adomo perėmėju; kaip jis tapo planetiniu Taikos Princu ir antruoju Adomu. Ir dabar mes matome, kaip šitam Melkizedekui yra suteikiamas Urantijos Planetos Princo Vicegerento rangas. Ar jis taip pat bus paskirtas ir Urantijos Materialiojo Sūnaus Vicegerentu? Arba, ar yra kokia nors galimybė, jog įvyks nenumatytas ir precedento neturintis įvykis, jog kada nors į planetą Mykolo atstovais, turinčiais Urantijos antrojo Adomo vicegerentų teises, sugrįš Adomas ir leva arba kurie nors iš jų palikuonių?

Ir visi šitie svarstymai yra siejami su tuo įsitikinimu, jog ateityje pasirodys tiek Sūnus Arbitras, tiek Trejybės Sūnus Mokytojas, kartu su aiškiu Sūnaus Kūrėjo pažadu, kada nors sugrįžti, padaryti Urantiją, planetą, kuri nėra užtikrinta dėl savosios ateities, viena įdomiausių ir labiausiai intriguojančių sferų visoje Nebadono visatoje. Visiškai yra įmanoma, jog kuriame nors ateities amžiuje, kada Urantija artės prie šviesos ir gyvenimo eros, kada nuosprendis dėl Liuciferio maišto ir Kaligastijos maišto bus pagaliau priimtas, tada Urantijoje mes galėsime pamatyti, tuo pačiu metu, Makiventą, Adomą, levą, ir Kristų Mykolą, o taip pat arba Sūnų Arbitrą, arba net ir Trejybės Sūnus Mokytojus.

Mūsų kategorija ilgą laiką laikėsi tokios nuomonės, jog Makiventos dalyvavimas Urantijos reguliuotojų, keturių ir dvidešimties patarėjų, korpuse Jeruseme, yra pakankamas įrodymas tam, jog patvirtintų mūsų įsitikinimą, kad jis turi lemti lydėti Urantijos mirtinguosius per visą žengimo pirmyn ir kilimo planą visatoje, net iki Rojaus Užbaigtųjų Korpuso. Mes žinome, jog Adomas ir leva turi tokią lemtį lydėti savo žemės bičiulius kelionėje į Rojų, kada Urantija bus įsitvirtinusi šviesoje ir gyvenime.

Mažiau negu prieš vieną tūkstantį metų tas pats Makiventa Melkizedekas, vienu metu buvęs Salemo išminčius, buvo nematomas Urantijoje vieną šimtą metų, veikdamas kaip reziduojantis šios planetos valdytojas; ir jeigu dabartinė planetinių reikalų tvarkymo sistema tęstųsi, tuomet jis turėtų vėl sugrįžti tokiose pačiose pareigose šiek tiek daugiau negu po vieno tūkstančio metų.

Tai yra pasakojimas apie Makiventą Melkizedeką, vieną unikaliausių iš visų figūrų, kurios kada nors buvo susijusios su Urantijos istorija, ir asmenybę, kuriai gali būti nulemta suvaidinti svarbų vaidmenį jūsų nestandartinio ir neįprasto pasaulio ateities patyrimo.

destiny may be, nevertheless, events which have so recently taken place strongly suggest that the foregoing conjectures are probably not far from the truth.

93:10.7 (1025.3) We well understand how, by his triumph on Urantia, Michael became the successor of both Caligastia and Adam; how he became the planetary Prince of Peace and the second Adam. And now we behold the conferring upon this Melchizedek of the title Vicegerent Planetary Prince of Urantia. Will he also be constituted Vicegerent Material Son of Urantia? Or is there a possibility that an unexpected and unprecedented event is to take place, the sometime return to the planet of Adam and Eve or certain of their progeny as representatives of Michael with the titles vicegerents of the second Adam of Urantia?

93:10.8 (1025.4) And all these speculations associated with the certainty of future appearances of both Magisterial and Trinity Teacher Sons, in conjunction with the explicit promise of the Creator Son to return sometime, make Urantia a planet of future uncertainty and render it one of the most interesting and intriguing spheres in all the universe of Nebadon. It is altogether possible that, in some future age when Urantia is approaching the era of light and life, after the affairs of the Lucifer rebellion and the Caligastia secession have been finally adjudicated, we may witness the presence on Urantia, simultaneously, of Machiventa, Adam, Eve, and Christ Michael, as well as either a Magisterial Son or even Trinity Teacher Sons.

93:10.9 (1025.5) It has long been the opinion of our order that Machiventa's presence on the Jerusalem corps of Urantia directors, the four and twenty counselors, is sufficient evidence to warrant the belief that he is destined to follow the mortals of Urantia on through the universe scheme of progression and ascension even to the Paradise Corps of the Finality. We know that Adam and Eve are thus destined to accompany their earth fellows on the Paradise adventure when Urantia has become settled in light and life.

93:10.10 (1025.6) Less than a thousand years ago this same Machiventa Melchizedek, the onetime sage of Salem, was invisibly present on Urantia for a period of one hundred years, acting as resident governor general of the planet; and if the present system of directing planetary affairs should continue, he will be due to return in the same capacity in a little over one thousand years.

93:10.11 (1026.1) This is the story of Machiventa Melchizedek, one of the most unique of all characters ever to become connected with the history of Urantia and a personality who may be destined to play an important role in the future experience of your irregular and unusual world.

[Pateikta Neadono Melkizedeko.]

93:10.12 (1026.1) [Presented by a Melchizedek of
Neadon.]

94 Dokumentas. Melkizedeko mokymai mokymai. Rytuose

⇐ 093

URANTIJOS KNYGA

095 ⇐

III DALIS. URANTIJOS ISTORIJA

94 DOKUMENTAS. MELKIZEDEKO MOKYMAI MOKYMAI RYTUOSE

Skrysius

ĮVADAS

1. Salemo mokymai Vedų Indijoje
2. Brahmanizmas
3. Brahmaninė filosofija
4. Induizmo religija
5. Kova už Tiesą Kinijoje
6. Lao-Tse ir Konfucijus
7. Gautama Sidharta
8. Budistų tikejimas
9. Budizmo paplitimas
10. Religija Tibete
11. Budistų filosofija
12. Dievo samprata budizme

ĮVADAS

SALEMO religijos ankstyvieji mokytojai įsiskverbė į pačias nuošaliausias Afrikos ir Euroazijos gentis, visą laiką skelbdami Makiventos evangeliją apie žmogaus įtikėjimą į vieną visuotinį Dievą ir pasitikėjimą juo kaip vienintelę kainą už dieviškąjį palankumą. Melkizedeko susitarimas su Abraomu buvo modelis visai ankstyvajai misionieriškai veiklai, kuri pasklido iš Salemo ir kitų centrų. Urantijoje niekada nebuvo entuziastingesnių ir energingesnių bet kokios religijos misionierių už šituos kilnius vyrus ir moteris, kurie Melkizedeko mokymus nunešė per visą Rytų pusrutulį. Šitie misionieriai buvo surinkti iš daugelio tautų ir rasių, ir jie plačiai paskleidė savo mokymus per vietinius atsivertėlius tarpininkus. Įvairiose pasaulio vietose jie įkūrė mokymo centrus, kuriuose Salemo religijos mokė vietinius gyventojus ir tada šituos mokinius

PAPER 94 THE MELCHIZEDEK TEACHINGS IN THE ORIENT

SECTIONS

Introduction

1. The Salem Teachings in Vedic India
2. Brahmanism
3. Brahmanic Philosophy
4. The Hindu Religion
5. The Struggle for Truth in China
6. Lao-Tse and Confucius
7. Gautama Siddhartha
8. The Buddhist Faith
9. The Spread of Buddhism
10. Religion in Tibet
11. Buddhist Philosophy
12. The God Concept of Buddhism

INTRODUCTION

94:0.1 (1027.1) THE early teachers of the Salem religion penetrated to the remotest tribes of Africa and Eurasia, ever preaching Machiventa's gospel of man's faith and trust in the one universal God as the only price of obtaining divine favor. Melchizedek's covenant with Abraham was the pattern for all the early propaganda that went out from Salem and other centers. Urantia has never had more enthusiastic and aggressive missionaries of any religion than these noble men and women who carried the teachings of Melchizedek over the entire Eastern Hemisphere. These missionaries were recruited from many peoples and races, and they largely spread their teachings through the medium of native converts. They established training centers in different parts of the world where they taught the natives the Salem religion and then commissioned these

pasiųsdavo, kad jie dirbtų mokytojais savo pačių tautoje.

pupils to function as teachers among their own people.

1. SALEMO MOKYMAI VEDŲ INDIJOJE

Melkizedeko dienomis, Indija buvo kosmopolitinė šalis, kuri neseniai buvo patekusi į politinę ir religinę arijų-anditų, kurie buvo įsiveržę iš šiaurės ir vakarų, priklausomybę. Šį kartą arijai plačiai pasklido tikrai po pusiasalio šiaurinę ir vakarinę dalis. Šitie naujieji vedas išpažįstantys atvykėliai kartu atsinešė ir daugybę savo gentinių dievybių. Jų religinės garbinimo formos labai atitiko jų ankstesniųjų anditų protėvių ritualinius papročius tuo, jog tėvas vis dar tebevykdė žynio, o motina žynės vaidmenis, o šeimos židiny vis dar tebebuvo naudojamas kaip altorius.

Vedų kultas tuo metu vystėsi ir keitėsi vadovaujant mokytojų-žynių brahmanų kastai, kuri palaipsniui pradėjo perimti besiplečiančio garbinimo ritualo kontrolę. Kažkada buvusių trisdešimt trijų arijų dievybių suvienijimas buvo gerokai pažengęs į priekį, kada Salemo misionieriai įsikverbė į Indijos šiaurę.

Šitų arijų politeizmas reiškė jų ankstesnio monoteizmo degeneravimą, kurį sukėlė jų susiskaldymas į gentinius vienetus, kiekviena gentis turėjo savo garbinamą dievą. Šitas anditų Mesopotamijos pirminio monoteizmo ir trejybės išsivystymas vėl iš naujo patyrė sintezės stadiją pirmaisiais amžiais antrajame tūkstantmetyje prieš Kristų. Tie daugelis dievų buvo organizuoti į panteoną, vadovaujamą Djauso-tėvo, dangaus viešpaties; Indros, šėlstančio atmosferos viešpaties; ir Agni, trigalvio ugnies dievo, žemės viešpaties ir ankstesnės sampratos apie Trejybę išlikusio simbolio.

Konkretūs henoteistiniai įvykiai grindė kelią išvystytam monoteizmui. Agni, pati seniausioji dievybė, dažnai būdavo išaukštinama kaip viso panteono tėvas-galva. Dievybės-tėvo principas, kartais vadinamas Pradžiapati, kartais įvardijamas kaip Brahma, išnyko teologinėje kovoje, kurią brahmanai žyniai vėliau kovojo prieš Salemo mokytojus. *Brahmanas* buvo suvokiamas kaip energijos-dieviškumo principas, sužadinantis visą Vedų panteoną.

Salemo misionieriai skelbė Melkizedeko mokymą apie vieną Dievą, dangaus Patį Aukštąjį. Šitas pavaizdavimas nebuvo toks, jog visiškai nesiderintų su išskylančia samprata apie Tėvą-Brahmą kaip visų dievų šaltinį, bet Salemo doktrina buvo neritualinė ir dėl to tiesiogiai prieštaravo brahmanų dvasininkijos dogmoms, tradicijoms, ir mokymams. Brahmanai žyniai

1. THE SALEM TEACHINGS IN VEDIC INDIA

94:1.1 (1027.2) In the days of Melchizedek, India was a cosmopolitan country which had recently come under the political and religious dominance of the Aryan-Andite invaders from the north and west. At this time only the northern and western portions of the peninsula had been extensively permeated by the Aryans. These Vedic newcomers had brought along with them their many tribal deities. Their religious forms of worship followed closely the ceremonial practices of their earlier Andite forebears in that the father still functioned as a priest and the mother as a priestess, and the family hearth was still utilized as an altar.

94:1.2 (1027.3) The Vedic cult was then in process of growth and metamorphosis under the direction of the Brahman caste of teacher-priests, who were gradually assuming control over the expanding ritual of worship. The amalgamation of the onetime thirty-three Aryan deities was well under way when the Salem missionaries penetrated the north of India.

94:1.3 (1027.4) The polytheism of these Aryans represented a degeneration of their earlier monotheism occasioned by their separation into tribal units, each tribe having its venerated god. This devolution of the original monotheism and trinitarianism of Andite Mesopotamia was in process of resynthesis in the early centuries of the second millennium before Christ. The many gods were organized into a pantheon under the triune leadership of Dyaus pitar, the lord of heaven; Indra, the tempestuous lord of the atmosphere; and Agni, the three-headed fire god, lord of the earth and the vestigial symbol of an earlier Trinity concept.

94:1.4 (1027.5) Definite henoteistic developments were paving the way for an evolved monotheism. Agni, the most ancient deity, was often exalted as the father-head of the entire pantheon. The deity-father principle, sometimes called Prajapati, sometimes termed Brahma, was submerged in the theologic battle which the Brahman priests later fought with the Salem teachers. *The Brahman* was conceived as the energy-divinity principle activating the entire Vedic pantheon.

94:1.5 (1028.1) The Salem missionaries preached the one God of Melchizedek, the Most High of heaven. This portrayal was not altogether disharmonious with the emerging concept of the Father-Brahma as the source of all gods, but the Salem doctrine was nonritualistic and hence ran directly counter to the dogmas, traditions, and teachings of the Brahman priesthood. Never would the Brahman

niekada nebūtų galėję priimti Salemo mokymo apie išgelbėjimą įtikėjimo dėka, Dievo palankumą be ritualų laikymosi ir be aukojimo ceremonijų.

Melkizedeko evangelijos apie pasitikėjimą Dievu ir išgelbėjimą įtikėjimo dėka atmetimas Indijai reiškė gyvybiškai svarbų posūkį. Salemo misionieriai buvo didele dalimi prisidėję prie to, kad būtų prarastas tikėjimas į visus senovės Vedų dievus, bet lyderiai, vedizmo žyniai, Melkizedeko mokymą apie vieną Dievą ir vieną paprastą įtikėjimą atsisakė priimti.

Brahmanai, mėgindami kovoti prieš Salemo mokytojus, atrinko savo laikmečio šventus rašymus, ir šita kompiliacija, kaip vėliau buvo pertvarkyta, pasiekė dabartinius laikus kaip Rig-Vedos, viena iš seniausiųjų šventųjų knygų. Vėliau buvo antrosios, trečiosios, ir ketvirtosios Vedos, kada brahmanai bandė kristalizuoti, formalizuoti, ir nustatyti garbinimo ir aukojimo savuosius ritualus tų laikų tautoms. Kada jie buvo geriausio turinio, tada šitie užrašymai sampratos grožiu ir matymo tiesa prilygsta bet kokiam kitam panašaus pobūdžio raštų rinkiniui. Tačiau, kada šitą aukštesniąją religiją užkrėtė tūkstančių tūkstančiai pietinės Indijos prietarų, kultų, ir ritualų, tada ji vis didesniu laipsniu keitėsi į pačią margiausią teologijos sistemą, kokią tik kada nors buvo sukūręs mirtingasis žmogus. Vedų tyrinėjimas atskleis kai kurias pačias aukščiausias ir kai kurias pačias žemiausias sampratas apie Dievybę, kurios kada nors buvo sukurtos.

2. BRAHMANIZMAS

Kada Salemo misionieriai skverbėsi pietų kryptimi į dravidų Dekaną, tada jie susidūrė su augančia kastų sistema, arijų planu, kaip užkirsti kelią rasinės tapatybės praradimui antrinių sangikų tautų kylančio potvynio akivaizdoje. Kadangi brahmanų žynių kasta buvo šitos sistemos pati ta esmė, tai šitokia visuomeninė tvarka labai uždelsė Salemo mokytojų pažangą. Šitoji kastų sistema arijų rasės neišsaugojo, bet jai iš tiesų pavyko įamžinti brahmanus, kurie, savo ruožtu, išlaikė savo religinę hegemoniją Indijoje iki šių laikų.

Ir dabar, silpstant vedizmui dėl aukštesnės tiesos atstūmimo, arijų kultą ėmė veikti vis didėjantys įsiveržimai iš Dekano. Desperatiškai stengdamiesi užkirsti kelią rasinio išnykimo ir religinės užmaršties potvyniui, brahmanų kasta siekė save iškelti virš visų kitų. Jie mokė, kad paaukojimas dievybei savaime yra pats veiksmingiausias dalykas, kad tai yra pati galingiausia jėga. Jie skelbė, kad iš dviejų pagrindinių dieviškųjų visatos principų, vienas yra Brahmanas dievybė, o kitas yra brahmanų dvasininkija. Nė vienoje kitoje Urantijos tautoje

priests accept the Salem teaching of salvation through faith, favor with God apart from ritualistic observances and sacrificial ceremonials.

94:1.6 (1028.2) The rejection of the Melchizedek gospel of trust in God and salvation through faith marked a vital turning point for India. The Salem missionaries had contributed much to the loss of faith in all the ancient Vedic gods, but the leaders, the priests of Vedism, refused to accept the Melchizedek teaching of one God and one simple faith.

94:1.7 (1028.3) The Brahmins culled the sacred writings of their day in an effort to combat the Salem teachers, and this compilation, as later revised, has come on down to modern times as the Rig-Veda, one of the most ancient of sacred books. The second, third, and fourth Vedas followed as the Brahmins sought to crystallize, formalize, and fix their rituals of worship and sacrifice upon the peoples of those days. Taken at their best, these writings are the equal of any other body of similar character in beauty of concept and truth of discernment. But as this superior religion became contaminated with the thousands upon thousands of superstitions, cults, and rituals of southern India, it progressively metamorphosed into the most variegated system of theology ever developed by mortal man. An examination of the Vedas will disclose some of the highest and some of the most debased concepts of Deity ever to be conceived.

2. BRAHMANISM

94:2.1 (1028.4) As the Salem missionaries penetrated southward into the Dravidian Deccan, they encountered an increasing caste system, the scheme of the Aryans to prevent loss of racial identity in the face of a rising tide of the secondary Sangik peoples. Since the Brahman priest caste was the very essence of this system, this social order greatly retarded the progress of the Salem teachers. This caste system failed to save the Aryan race, but it did succeed in perpetuating the Brahmins, who, in turn, have maintained their religious hegemony in India to the present time.

94:2.2 (1028.5) And now, with the weakening of Vedism through the rejection of higher truth, the cult of the Aryans became subject to increasing inroads from the Deccan. In a desperate effort to stem the tide of racial extinction and religious obliteration, the Brahman caste sought to exalt themselves above all else. They taught that the sacrifice to deity in itself was all-efficacious, that it was all-compelling in its potency. They proclaimed that, of the two essential divine principles of the universe, one was Brahman the deity, and the other was the Brahman priesthood. Among no

nebuvo to, kad žyniai iš tikrųjų išdrįstų save iškelti net ir aukščiau už savo dievus, sau pasiskirti tą garbę, kuri priklauso jų dievams. Bet jie su tokiais jėžūliais tvirtinimais nuėjo tiek absurdiškai toli, jog visa nepatikima sistema sugriuvo nuo primityvių kultų, kurie užtvindė iš aplinkinių ir mažiau išsivysčiusių civilizacijų. Pati milžiniška Vedų dvasininkija merdėjo ir skendo inercijos ir pesimizmo purvinyje, kurį visoje Indijoje sukėlė savo pačios savanaudiškas ir neišmintingas per didelis pasitikėjimas.

Per didelis susikoncentravimas į savąjį aš neišvengiamai atvedė į tokią baimę dėl savojo aš neevoliucinio jamžinimo begaliniam rate vienas po kito einančių įsikūnijimų kaip žmogus, gyvūnas, ar augalas. Ir iš visų užkrečiančių tikėjimų, kurie galėjo būti primesti tam, kas galėjo būti atsirandančiu monoteizmu, nė vienas nebuvo toks bukinantis, kaip šitas tikėjimas į transmigraciją — sielos reinkarnacijos doktriną — kuri buvo atnešta iš dravidų Dekano. Šitas tikėjimas į alinantį ir monotonišką pasikartojančių reinkarnacijų ratą iš kovojančių mirtingųjų atėmė jų ilgai puoselėtą viltį surasti tą išsilaisvinimą ir dvasinį vystymąsi mirtyje, kas buvo ankstesniųjų Vedų tikėjimo dalis.

Tuo po šito filosofiskai silpninančio mokymo buvo išgalvota doktrina apie amžinąjį pabėgimą nuo savojo aš, pasineriant į visuotinę ramybę ir absoliučios sąjungos su Brahmanu, visos kūrinijos viršsiela, ramybę. Mirtingojo troškimas ir žmogiškasis siekis buvo veiksmingai pagrobti ir iš esmės sunaikinti. Daugiau negu du tūkstančius metų geriausieji Indijos protai stengėsi išsivaduoti iš visų troškimų, ir tokiu būdu durys buvo plačiai atvertos tam, kad patektų tie vėlesnieji kultai ir mokymai, kurie tikrai supančiojo daugelio indų tautų sielas dvasinio beviltiškumo grandinėmis. Iš visų civilizacijų, vedų-arijų civilizacija užmokėjo siaubingiausią kainą už Salemo evangelijos atstūmimą.

Vien tik tai kasta negalėjo išsaugoti arijų religinės-kultūrinės sistemos, ir Dekano menkesnėms religijoms skverbiantis į šiaurę, išsivystė nusivylimo ir beviltiškumo amžius. Būtent šitomis tamsiomis dienomis kilo gyvybės neatėmimo kultas, ir jis nuo to meto išsilaikė iki šiol. Didelė dalis naujų kultų buvo atvirai ateistiniai, tvirtinantys, jog tokį išsigelbėjimą, koks tik yra įmanomas, galima pasiekti tik paties žmogaus pastangomis be kieno nors pagalbos. Bet šitos nevykusios filosofijos didelėje dalyje nuostatų galima pastebėti Melchizedeko ir net Adominių mokymų iškraipytų likučių.

Tai buvo tie laikai, kada buvo sudaromi vėlesnieji induizmo tikėjimo, brahmanų, ir upanišadų raštai. Atstūmę asmeninės religijos mokymus per įtikėjimo asmeninį patyrimą su vienu Dievu, ir užteršti menkėjančios vertės ir

other Urantia peoples did the priests presume to exalt themselves above even their gods, to relegate to themselves the honors due their gods. But they went so absurdly far with these presumptuous claims that the whole precarious system collapsed before the debasing cults which poured in from the surrounding and less advanced civilizations. The vast Vedic priesthood itself floundered and sank beneath the black flood of inertia and pessimism which their own selfish and unwise presumption had brought upon all India.

94:2.3 (1029.1) The undue concentration on self led certainly to a fear of the nonevolutionary perpetuation of self in an endless round of successive incarnations as man, beast, or weeds. And of all the contaminating beliefs which could have become fastened upon what may have been an emerging monotheism, none was so stultifying as this belief in transmigration — the doctrine of the reincarnation of souls — which came from the Dravidian Deccan. This belief in the weary and monotonous round of repeated transmigrations robbed struggling mortals of their long-cherished hope of finding that deliverance and spiritual advancement in death which had been a part of the earlier Vedic faith.

94:2.4 (1029.2) This philosophically debilitating teaching was soon followed by the invention of the doctrine of the eternal escape from self by submergence in the universal rest and peace of absolute union with Brahman, the oversoul of all creation. Mortal desire and human ambition were effectually ravished and virtually destroyed. For more than two thousand years the better minds of India have sought to escape from all desire, and thus was opened wide the door for the entrance of those later cults and teachings which have virtually shackled the souls of many Hindu peoples in the chains of spiritual hopelessness. Of all civilizations, the Vedic-Aryan paid the most terrible price for its rejection of the Salem gospel.

94:2.5 (1029.3) Caste alone could not perpetuate the Aryan religio-cultural system, and as the inferior religions of the Deccan permeated the north, there developed an age of despair and hopelessness. It was during these dark days that the cult of taking no life arose, and it has ever since persisted. Many of the new cults were frankly atheistic, claiming that such salvation as was attainable could come only by man's own unaided efforts. But throughout a great deal of all this unfortunate philosophy, distorted remnants of the Melchizedek and even the Adamic teachings can be traced.

94:2.6 (1029.4) These were the times of the compilation of the later scriptures of the Hindu faith, the Brahmanas and the Upanishads. Having rejected the teachings of personal religion through the personal faith experience with the one God,

silpninančių kultų ir tikėjimų potvyniu iš Dekano, su savo antropomorfizmais ir reinkarnacijomis, šventikai brahmanai energingai pasisakė prieš štuos teršiančius tikėjimus; buvo konkrečiai stengiamasi ieškoti ir surasti *realią tikrovę*. Brahmanai pradėjo deantropomorfizuoti indų sampratą apie dievybę, bet šitaip elgdamiesi jie padarė rimtą klaidą, kada sampratą apie Dievą nuasmenino, ir jie iškilo, ne su Rojaus Tėvo didingu ir dvasiniu idealu, bet su tolimesniu metafizine visaapimančio Absoliuto idėja.

Stengdamiesi išsaugoti save brahmanai buvo atstūmę Melchizedeką tą vieną Dievą, ir dabar jie liko su Brahmano hipoteze, su tuo neaiškiu ir apgaulingu filosofiniu aš, su neasmeniu ir nepajėgiu *tu*, kuris Indijos dvasinį gyvenimą paliko bejėgį ir sugniuždytą nuo tos nevykusios dienos iki dvidešimtojo amžiaus.

Būtent upanišadų užrašymo laikais Indijoje iškilo budizmas. Bet nepaisant jo sėkmės per tūkstantį metų, jis negalėjo varžytis su vėlesniu induizmu; nežiūrint aukštesnės moralės, jo ankstyvasis Dievo pavaizdavimas buvo net ir mažiau apibrėžtas negu induizme, kuris pasiūlė mažesnę skaičių ir asmenų dievybių. Galiausiai budizmas šiaurės Indijoje pasidavė prieš karingojo islamo puolimą, su savo aiškiai suformuluota Alacho kaip visatos Aukščiausiojo Dievo samprata.

3. BRAHMANINĖ FILOSOFIJA

Nors brahmanizmo aukščiausioji fazė vargu ar buvo religija, bet jis iš tikrųjų buvo vienas iš kilniausių mirtingojo proto pasiekimų filosofijos ir metafizikos srityje. Pradėjęs žygį tam, jog atrastų galutinę tikrovę, Indijos protas nesustojo tol, kol nebuvo apmąstęs beveik visų teologijos aspektų, išskyrus esminę dualistinę religijos sampratą: visų visatos tvarinių Visuotinio Tėvo egzistenciją ir šitų pačių tvarinių kilimo patyrimo visatoje faktą, kada jie stengiasi pasiekti amžinąjį Tėvą, kuris jiems liepė būti tokiems tobuliems, net koks tobulas yra jis.

Tų laikų protai brahmano sampratos dėka iš tiesų pasičiupo idėją apie kažkokį viską permelkiantį Absoliutą, nes šitas postulatas vienu ir tuo pačiu metu buvo tapatinamas su kuriančia energija ir kosmine reakcija. Brahmanas buvo suprantamas kaip neapibrėžiamas, kurį pajėgu suvokti tikrai vieną po kitos neigiant visas ribines savybes. Tai buvo aiškiai tikėjimas į kažkokią

and having become contaminated with the flood of debasing and debilitating cults and creeds from the Deccan, with their anthropomorphisms and reincarnations, the Brahmanic priesthood experienced a violent reaction against these vitiating beliefs; there was a definite effort to seek and to find *true reality*. The Brahmins set out to deanthropomorphize the Indian concept of deity, but in so doing they stumbled into the grievous error of depersonalizing the concept of God, and they emerged, not with a lofty and spiritual ideal of the Paradise Father, but with a distant and metaphysical idea of an all-encompassing Absolute.

94:2.7 (1029.5) In their efforts at self-preservation the Brahmins had rejected the one God of Melchizedek, and now they found themselves with the hypothesis of Brahman, that indefinite and illusive philosophic self, that impersonal and impotent *it* which has left the spiritual life of India helpless and prostrate from that unfortunate day to the twentieth century.

94:2.8 (1029.6) It was during the times of the writing of the Upanishads that Buddhism arose in India. But despite its successes of a thousand years, it could not compete with later Hinduism; despite a higher morality, its early portrayal of God was even less well-defined than was that of Hinduism, which provided for lesser and personal deities. Buddhism finally gave way in northern India before the onslaught of a militant Islam with its clear-cut concept of Allah as the supreme God of the universe.

3. BRAHMANIC PHILOSOPHY

94:3.1 (1030.1) While the highest phase of Brahmanism was hardly a religion, it was truly one of the most noble reaches of the mortal mind into the domains of philosophy and metaphysics. Having started out to discover final reality, the Indian mind did not stop until it had speculated about almost every phase of theology excepting the essential dual concept of religion: the existence of the Universal Father of all universe creatures and the fact of the ascending experience in the universe of these very creatures as they seek to attain the eternal Father, who has commanded them to be perfect, even as he is perfect.

94:3.2 (1030.2) In the concept of Brahman the minds of those days truly grasped at the idea of some all-pervading Absolute, for this postulate was at one and the same time identified as creative energy and cosmic reaction. Brahman was conceived to be beyond all definition, capable of being comprehended only by the successive negation of all finite qualities. It was definitely a belief in an

absoliučią, net ir begalinę, būtybę, bet šita samprata didele dalimi neturėjo asmenybės savybių ir dėl to jos nebuvo galima patirti atskiriems religininkams.

Brahmanas-Narajana buvo suvokiamas kaip Absoliutas, tas begalinis TAI YRA, potencialaus kosmoso pirminė kūrybinė jėga, Visuotinis AŠ, egzistuojantis kaip statinis ir potencialus per visą amžinybę. Jeigu tų dienų filosofai dievybės sampratoje būtų sugebėję žengti dar vieną žingsnį pirmyn, jeigu jie būtų galėję Brahmaną suvokti kaip suvienijantį ir kūrybinį, kaip asmenybę, prie kurios gali priartėti sutvertos ir besivystančios būtybės, tada toks mokymas galėjo būti pačiu labiausiai išvystytu Dievybės pavaizdavimu Urantijoje, nes jis būtų aprėpęs visuminės dievybės veikimo pirmuosius penkis lygius ir galbūt būtų numatęs likusius du.

Kai kuriose fazėse samprata apie tą Vieną Visuotinę Viršdvasią kaip visų tvarinių egzistencijos susumuojančią visumą Indijos filosofus atvedė labai arti prie Aukščiausiosios Būtybės tiesos, bet šita tiesa jiems neatnešė jokios naudos, nes jie nepajėgė išvystyti jokio proto ar racionalaus asmeninio požiūrio, kaip pasiekti savo teorinio monoteistinio Brahmano-Narajanos tikslą.

Karmos priežastingumo nenutrūkstantis principas yra, vėl, labai artimas tiesai apie visų laiko-erdvės veiksmų pasekmių sintezę Aukščiausiosios Dievybės akivaizdoje; bet šitas postulatas niekada nenumatė atskiram religininkui lygiavėčio asmeninio Dievybės pasiekimo, o tikrai užtikrino, kad Visuotinė Viršdvasia galiausiai praris visas asmenybės.

Taip pat brahmanizmo filosofija labai priartėjo ir prie to, jog suvoktų, kad viduje yra apsigyvenę Minties Derintojai, kas atvedė tikrai į šitos tiesos iškreipimą dėl jos klaidingo supratimo. Tas mokymas, jog siela yra Brahmano apsigyvenimas viduje, būtų nutiesęs kelią išvystyti religijai, jeigu šitos sampratos nebūtų visiškai sugadinęs tikėjimas, kad nėra jokios žmogiškosios individualybės be viduje gyvenančios Visuotinės Individualybės.

Doktrinoje apie savojo aš sielos susiliejamą su Viršsiela, Indijos teologai neužtikrino išlikimo kažkam, kas yra žmogiška, kažkam, kas yra nauja ir unikalu, kažkam, kas gimsta iš žmogaus valios ir Dievo valios sąjungos. Mokymas apie sielos sugrįžimą pas Brahmaną yra labai panašus į tą tiesą apie Derintojo sugrįžimą į Visuotinio Tėvo krūtinę, bet kažkas yra skirtinga nuo Derintojo, kuris taip pat išlieka po mirties, morontiniame etape jis ir mirtingojo asmenybė vienas kitą papildo. Ir šitos gyvybiškos sampratos fatališkai trūko brahmaninėje filosofijoje.

absolute, even an infinite, being, but this concept was largely devoid of personality attributes and was therefore not experiential by individual religionists.

94:3.3 (1030.3) Brahman-Narayana was conceived as the Absolute, the infinite IT IS, the primordial creative potency of the potential cosmos, the Universal Self existing static and potential throughout all eternity. Had the philosophers of those days been able to make the next advance in deity conception, had they been able to conceive of the Brahman as associative and creative, as a personality approachable by created and evolving beings, then might such a teaching have become the most advanced portraiture of Deity on Urantia since it would have encompassed the first five levels of total deity function and might possibly have envisioned the remaining two.

94:3.4 (1030.4) In certain phases the concept of the One Universal Oversoul as the totality of the summation of all creature existence led the Indian philosophers very close to the truth of the Supreme Being, but this truth availed them naught because they failed to evolve any reasonable or rational personal approach to the attainment of their theoretic monotheistic goal of Brahman-Narayana.

94:3.5 (1030.5) The karma principle of causality continuity is, again, very close to the truth of the repercussional synthesis of all time-space actions in the Deity presence of the Supreme; but this postulate never provided for the co-ordinate personal attainment of Deity by the individual religionist, only for the ultimate engulfment of all personality by the Universal Oversoul.

94:3.6 (1030.6) The philosophy of Brahmanism also came very near to the realization of the indwelling of the Thought Adjusters, only to become perverted through the misconception of truth. The teaching that the soul is the indwelling of the Brahman would have paved the way for an advanced religion had not this concept been completely vitiated by the belief that there is no human individuality apart from this indwelling of the Universal One.

94:3.7 (1030.7) In the doctrine of the merging of the self-soul with the Oversoul, the theologians of India failed to provide for the survival of something human, something new and unique, something born of the union of the will of man and the will of God. The teaching of the soul's return to the Brahman is closely parallel to the truth of the Adjuster's return to the bosom of the Universal Father, but there is something distinct from the Adjuster which also survives, the morontial counterpart of mortal personality. And this vital concept was fatally absent from Brahmanic philosophy.

Brahmaninė filosofija priartėjo prie daugelio visatos faktų ir prisiartinio prie daugelio kosminių tiesų, bet ji per daug dažnai tapdavo klaidos auka, nesugebėjusi pamatyti skirtumų tarp kelių tikrovės lygių, tokių, kaip absoliutus, transcendentinis, ir ribinis. Ji neatsižvelgė į tai, jog tas, kas gali būti ribinis-iliuzinis absoliučiam lygyje, tas gali būti absoliučiai realus ribiniame lygyje. Ir ji taip pat visiškai nesuvokė Visuotinio Tėvo esminės asmenybės, su kuria galima užmegzti asmeninį ryšį visuose lygiuose, pradedant evoliucinio tvarinio ribotu patyrimu su Dievu, einant aukštyn iki Amžinojo Sūnaus begalinio patyrimo su Rojaus Tėvu.

94:3.8 (1031.1) Brahmanic philosophy has approximated many of the facts of the universe and has approached numerous cosmic truths, but it has all too often fallen victim to the error of failing to differentiate between the several levels of reality, such as absolute, transcendental, and finite. It has failed to take into account that what may be finite-illusory on the absolute level may be absolutely real on the finite level. And it has also taken no cognizance of the essential personality of the Universal Father, who is personally contactable on all levels from the evolutionary creature's limited experience with God on up to the limitless experience of the Eternal Son with the Paradise Father.

4. INDUIZMO RELIGIJA

Einant amžiams Indijoje, gyventojai tam tikru laipsniu sugrįžo prie senovės Vedų ritualų, kaip juos buvo pakeitę Melkizedeko misionierių mokymai ir vėliau įtvirtinę brahmaniški žyniai. Šita, pati seniausia ir labiausiai kosmopolitinė iš visų pasaulio religijų, patyrė tolimesnius pakeitimus, reaguodama į budizmą ir džainizmą ir į vėliau atsiradusią islamo ir krikščionybės įtaką. Bet iki to meto, kada pasirodė Jėzaus mokymai, jie buvo jau tiek suvakarietinti, kad tapo "baltojo žmogaus religija," todėl keista ir svetima induso protui.

Induizmo teologija, šiuo metu, vaizduoja dievybės ir dieviškumo keturis besileidžiančius lygius:

1. *Brahmaną*, Absoliutą, Begalinį, šitą TAI YRA.

2. *Trimurti*, induizmo aukščiausiąją trejybę. Šitame susivienijime *Brahma*, pirmasis narys, yra suvokiamas kaip pats save sukūręs iš Brahmano — begalybės. Jeigu jis nebūtų tapatinamas su panteistiniu Begaliniu, tai *Brahma* galėtų tapti pagrindu Visuotinio Tėvo sampratai. *Brahma* taip pat yra tapatinamas ir su likimu.

Antrojo ir trečiojo narių, Šivos ir Višnu, garbinimas atsirado pirmajame tūkstantmetyje po Kristaus; *Šiva* yra gyvybės ir mirties viešpats, vaisingumo dievas, ir sunaikinimo šeimininkas. *Višnu* yra ypač populiarius dėl to tikėjimo, kad jis periodiškai įsikūnija žmogiškuoju pavidalu. Šitokiu būdu, indų vaizduotėje Višnu tampa realiu ir gyvu. Kai kas Šivą ir Višnu, kiekvieną iš jų, laiko aukščiausiu už visus kitus.

3. *Vedinių ir pavidalinių dievybių*. Didelė dalis arijų senovės dievų, tokių, kaip Agni, Indra, Soma, išsilaikė kaip antriniai dievai po trijų Trimurti narių.

4. THE HINDU RELIGION

94:4.1 (1031.2) With the passing of the centuries in India, the populace returned in measure to the ancient rituals of the Vedas as they had been modified by the teachings of the Melchizedek missionaries and crystallized by the later Brahman priesthood. This, the oldest and most cosmopolitan of the world's religions, has undergone further changes in response to Buddhism and Jainism and to the later appearing influences of Mohammedanism and Christianity. But by the time the teachings of Jesus arrived, they had already become so Occidentalized as to be a "white man's religion," hence strange and foreign to the Hindu mind.

94:4.2 (1031.3) Hindu theology, at present, depicts four descending levels of deity and divinity:

94:4.3 (1031.4) 1. *The Brahman*, the Absolute, the Infinite One, the IT IS.

94:4.4 (1031.5) 2. *The Trimurti*, the supreme trinity of Hinduism. In this association *Brahma*, the first member, is conceived as being self-created out of the Brahman — infinity. Were it not for close identification with the pantheistic Infinite One, *Brahma* could constitute the foundation for a concept of the Universal Father. *Brahma* is also identified with fate.

94:4.5 (1031.6) The worship of the second and third members, *Siva* and *Vishnu*, arose in the first millennium after Christ. *Siva* is lord of life and death, god of fertility, and master of destruction. *Vishnu* is extremely popular due to the belief that he periodically incarnates in human form. In this way, *Vishnu* becomes real and living in the imaginations of the Indians. *Siva* and *Vishnu* are each regarded by some as supreme over all.

94:4.6 (1031.7) 3. *Vedic and post-Vedic deities*. Many of the ancient gods of the Aryans, such as Agni, Indra, Soma, have persisted as secondary to the

Atsirado didelis skaičius papildomų dievų nuo ankstyvųjų Vedų Indijos dienų, ir šitie taip pat buvo įtraukti į induizmo panteoną.

4 . *Pusdievių*: viršžmogiai, pusdieviai, didvyriai, demonai, vėlės, blogos dvasios, fėjos, pabaisos, goblinai, ir vėlesniųjų laikų kultų šventieji.

Nors induizmas ilgą laiką negalėjo Indijos žmonėms įkvėpti naujo gyvenimo, bet tuo pačiu metu jis paprastai buvo tolerantiška religija. Jo stiprybė yra dėl to, kad jis pasirodė, jog yra labiausiai prisitaikanti, amorfinė religija, kokia tik buvo atsiradusi Urantijoje. Ji gali patirti beveik neribotą skaičių pakitimų ir turėti lanksčių prisitaikymų nepaprastą spektrą, pradedant aukštais ir pusiau monoteistiniais pasvarstymais apie intelektualų Brahmaną ir baigiant neišmanančių tikinčiųjų žemų ir prislėgtų klasių nežabotą fetišizmu ir primityvių kultų ritualais.

Induizmas išsilaikė, nes iš esmės jis yra Indijos pagrindinės visuomeninės sanklodos neatskirama dalis. Jis neturi didžiulės hierarchijos, kurią būtų galima trikdyti arba sunaikinti; jis yra įpintas į tautos gyvenimo modelį. Jo sugebėjimas prisitaikyti prie besikeičiančių sąlygų pranoksta visus kitus kultus, ir jis demonstruoja pakantų požiūrį į daugelį kitų religijų ir kai kuriuos jų elementus yra pasirengęs perimti. Tvirtinama, jog Gautama Buda ir net pats Kristus yra Višnu įsikūnijimai.

Šiandien, Indijoje, yra didžiulis poreikis tam, jog būtų pavaizduota Jėzusoninė evangelija— Dievo Tėvystė ir visų žmonių sūnystė ir iš to kylanti brolystė, kuri yra įgyvendinama asmeniškai kupinos meilės pagalbos dėka ir tarnystės visuomenei dėka. Indijoje egzistuoja filosofiniai rėmai, yra kulto struktūra; stinga tiktai gyvybė įkvepiančios kibirkšties, kuri yra dinamiška meilė, pavaizduota Žmogaus Sūnaus pirminėje evangelijoje, neturinčioje Vakarų dogmų ir doktrinų, kurios turėjo polinkį Mykolo savęs padovanojimo gyvenimą paversti baltojo žmogaus religija.

5. KOVA UŽ TIESĄ KINIJOJE

Kada Salemo misionieriai perėjo per Aziją, paskleisdami doktriną apie Patį Aukštąjį Dievą ir išgelbėjimą įtikėjimo dėka, tada jie absorbavo didelę dalį filosofijos ir religinių minčių iš tų įvairių šalių, per kurias perėjo skersai. Bet tie mokytojai, kuriuos pasiuntė Melkizedekas ir jo pasekėjai, nenusižengė jiems parodytam pasitikėjimui, jie iš tikrųjų įsiskverbė į Euroazijos kontinento visas tautas, ir būtent antrojo tūkstantmečio prieš Kristų viduryje jie atvyko į Kiniją. Si Fuke, daugiau negu vieną šimtą metų, salemitai turėjo savo būstinę, ten išlavino kinų mokytojus, kurie mokė visuose

three members of the Trimurti. Numerous additional gods have arisen since the early days of Vedic India, and these have also been incorporated into the Hindu pantheon.

94:4.7 (1031.8) 4. *The demigods*: supermen, semigods, heroes, demons, ghosts, evil spirits, sprites, monsters, goblins, and saints of the later-day cults.

94:4.8 (1031.9) While Hinduism has long failed to vivify the Indian people, at the same time it has usually been a tolerant religion. Its great strength lies in the fact that it has proved to be the most adaptive, amorphous religion to appear on Urantia. It is capable of almost unlimited change and possesses an unusual range of flexible adjustment from the high and semimontheistic speculations of the intellectual Brahman to the arrant fetishism and primitive cult practices of the debased and depressed classes of ignorant believers.

94:4.9 (1032.1) Hinduism has survived because it is essentially an integral part of the basic social fabric of India. It has no great hierarchy which can be disturbed or destroyed; it is interwoven into the life pattern of the people. It has an adaptability to changing conditions that excels all other cults, and it displays a tolerant attitude of adoption toward many other religions, Gautama Buddha and even Christ himself being claimed as incarnations of Vishnu.

94:4.10 (1032.2) Today, in India, the great need is for the portrayal of the Jesusonian gospel — the Fatherhood of God and the sonship and consequent brotherhood of all men, which is personally realized in loving ministry and social service. In India the philosophical framework is existent, the cult structure is present; all that is needed is the vitalizing spark of the dynamic love portrayed in the original gospel of the Son of Man, divested of the Occidental dogmas and doctrines which have tended to make Michael's life bestowal a white man's religion.

5. THE STRUGGLE FOR TRUTH IN CHINA

94:5.1 (1032.3) As the Salem missionaries passed through Asia, spreading the doctrine of the Most High God and salvation through faith, they absorbed much of the philosophy and religious thought of the various countries traversed. But the teachers commissioned by Melchizedek and his successors did not default in their trust; they did penetrate to all peoples of the Eurasian continent, and it was in the middle of the second millennium before Christ that they arrived in China. At See Fuch, for more than one hundred years, the Salemites maintained their headquarters, there

geltonosios rasės kraštuose.

Būtent kaip šito mokymo tiesioginė pasekmė Kinijoje iškilo ankstyviausia daoizmo forma, milžinišku laipsniu besiskirianti religija nuo tos religijos, kuri šitą pavadinimą turi ir šiandien. Ankstyvasis arba protodaoizmas buvo darinys iš tokių faktorių:

1. Singlangtono mokymo liekanų, kurios išsaugojo sampratą apie Šan-di, Dangaus Dievą. Singlangtono laikais kinų tauta tapo iš esmės monoteistine; jie savo garbinimą sutelkė ties Viena Tiesa, kuri vėliau buvo žinoma kaip Dangaus Dvasia, visatos valdovė. Ir geltonoji rasė šitos ankstyvosios sampratos apie Dievybę niekada iki galo neprarado, nors vėlesniaisiais amžiais į jų religiją nepastebimai įsliugė daug antraeilių dievų ir dvasių.

2. Salemo religijos apie Kūrėją Dievybę Patį Aukštąjį, kuris yra pasirengęs padovanoti savo palankumą žmonijai, atsiliepdamas į žmogaus įtikėjimą. Bet neabejotinas dalykas yra tai, jog iki to meto, kada Melkizedeko misionieriai įsiskverbė į geltonosios rasės žemes, jų pirminis mokymas žymiai skyrėsi nuo paprastų Salemo doktrinų Makiventos laikais.

3. Indijos filosofų sampratos apie Brahmaną—Absoliutą, drauge su noru išvengti viso blogio. Galbūt didžiausią išorinę įtaką į rytus paplitusiai Salemo religijai padarė Vedų tikėjimo Indijos mokytojai, kurie savo supratimą apie Brahmaną—Absoliutą—įvedė į salemiečių gelbėtojišką mintį.

Šitas sudėtinis tikėjimas tuose kraštuose, kur gyveno geltonoji ir rudoji rasės, išplito kaip pagrindinė įtaka religinės-filosofinės minties srityje. Japonijoje šitas protodaoizmas buvo žinomas kaip sintoizmas, ir šitoje šalyje, esančioje labai toli nuo Palestinos Salemo, tautos sužinojo apie Makiventos Melkizedeko, kuris gyveno žemėje tam, kad žmonija neužmirštų Dievo vardo, įsikūnijimą.

Kinijoje visi šitie tikėjimai vėliau buvo supainioti ir apjungti su nuolat augančiu protėvių garbinimo kultu. Bet niekada nuo Singlangtono laikų kinai nebuvo patekę į beviltišką dvasininkijos vergovę. Geltonoji rasė buvo pirmoji, kuri iš barbariškų pančių iškilo į tvarkingą civilizaciją, nes ji buvo pirmoji, kuri pasiekė tam tikrą laipsnį išsivadavimo iš beviltiškos dievų baimės, net mirusiųjų vėlių ji nebijojo tiek, kiek jų bijojo kitos rasės. Kinija patyrė pralaimėjimą dėl to, jog nesugebėjo žengti į priekį toliau už savo ankstyvąjį išsilaisvinimą iš žynių; ji padarė beveik tolygiai pragaištingą klaidą, imdama garbinti protėvius.

training Chinese teachers who taught throughout all the domains of the yellow race.

94:5.2 (1032.4) It was in direct consequence of this teaching that the earliest form of Taoism arose in China, a vastly different religion than the one which bears that name today. Early or proto-Taoism was a compound of the following factors:

94:5.3 (1032.5) 1. The lingering teachings of Singlangton, which persisted in the concept of Shang-ti, the God of Heaven. In the times of Singlangton the Chinese people became virtually monotheistic; they concentrated their worship on the One Truth, later known as the Spirit of Heaven, the universe ruler. And the yellow race never fully lost this early concept of Deity, although in subsequent centuries many subordinate gods and spirits insidiously crept into their religion.

94:5.4 (1032.6) 2. The Salem religion of a Most High Creator Deity who would bestow his favor upon mankind in response to man's faith. But it is all too true that, by the time the Melchizedek missionaries had penetrated to the lands of the yellow race, their original message had become considerably changed from the simple doctrines of Salem in the days of Machiventa.

94:5.5 (1032.7) 3. The Brahman-Absolute concept of the Indian philosophers, coupled with the desire to escape all evil. Perhaps the greatest extraneous influence in the eastward spread of the Salem religion was exerted by the Indian teachers of the Vedic faith, who injected their conception of the Brahman — the Absolute — into the salvationistic thought of the Salemites.

94:5.6 (1033.1) This composite belief spread through the lands of the yellow and brown races as an underlying influence in religio-philosophic thought. In Japan this proto-Taoism was known as Shinto, and in this country, far-distant from Salem of Palestine, the peoples learned of the incarnation of Machiventa Melchizedek, who dwelt upon earth that the name of God might not be forgotten by mankind.

94:5.7 (1033.2) In China all of these beliefs were later confused and compounded with the ever-growing cult of ancestor worship. But never since the time of Singlangton have the Chinese fallen into helpless slavery to priestcraft. The yellow race was the first to emerge from barbaric bondage into orderly civilization because it was the first to achieve some measure of freedom from the abject fear of the gods, not even fearing the ghosts of the dead as other races feared them. China met her defeat because she failed to progress beyond her early emancipation from priests; she fell into an almost equally calamitous error, the worship of ancestors.

Bet salemiečiai dirbo ne veltui. Būtent ant jų evangelijos pamatų savo mokymus sukūrė šeštojo amžiaus didieji Kinijos filosofai. Lao-tse ir Konfucijaus laikų moralinė atmosfera ir dvasiniai jausmai iškilo iš ankstesniojo amžiaus Salemo misionierių mokymų.

6. LAO-TSE IR KONFUCIJUS

Likus maždaug šešioms šimtams metų iki Mykolo atvykimo, Melkizedekui, praėjus daug laiko nuo tada, kada jis paliko materialų kūną, atrodė, kad jo mokymo žemėje grynumui nepelnytai kyla pavojus, kad jį apskritai absorbuos senesnieji Urantijos tikėjimai. Kurį laiką atrodė, kad jo kaip Mykolo pirmtako misija gali sužlugti. Ir šeštajame amžiuje prieš Kristų, dvasinių veiksmų, iš kurių nevisi yra suprantami net ir planetiniams prižiūrėtojams, nepaprasto koordinavimo dėka, Urantija patyrė vieną iš neįprasčiausių daugiapusės religinės tiesos pateikimų. Kelių žmogiškųjų mokytojų dėka Salemo evangelija buvo iš naujo perteikta ir atgaivinta, ir tokia, kokia ji buvo pateikta tada, didele dalimi išsilaikė iki šito užrašymo laikų.

Šitą unikalų dvasinės pažangos amžių apibūdino didžiųjų religijos, moralės, ir filosofijos mokytojų atsiradimas visame civilizuotame pasaulyje. Kinijoje, tie du įžymūs mokytojai buvo Lao-tse ir Konfucijus.

Lao-tse rėmėsi betarpiškai Salemo tradicijų sampratomis, kada jis paskelbė, jog Dao yra visos kūrinijos Vienintelė Pirmoji Priežastis. Lao buvo didžios dvasinės įžvalgos žmogus. Jis mokė, kad “žmogaus amžinasis tikslas yra amžinai trunkanti sąjunga su Dao, Aukščiausiuoju Dievu ir Visuotiniu Karaliumi.” Jo galutinio priežastingumo suvokimas buvo labai įžvalgus, nes jis rašė: “Vienybė kyla iš Absoliutaus Dao, o iš Vienybės atsiranda kosminė Dualybė, ir iš tokios Dualybės gimsta Trejybė, o Trejybė yra visos tikrovės pirminis šaltinis.” “Visa tikrovė yra amžinai lygsvaroje tarp kosmoso potencialų ir aktualų, o šituos amžinai suderina dieviškumo dvasia.”

Lao-tse taip pat pateikė vieną iš ankstyviausių doktrinų apie atsilyginimą už blogį gėriu; “Gėris sukuria gėrį, bet tam, kas iš tikrųjų yra geras, gėrį taip pat sukuria ir blogis.”

Jis mokė apie tvarinio sugrįžimą pas Kūrėją, ir gyvybę pavaizdavo kaip asmenybės iškilimą iš kosminių potencialų, tuo tarpu mirtis buvo kaip šitos tvarinio asmenybės sugrįžimas namo. Jo samprata apie tikrą įtikėjimą buvo neįprasta, ir jis taip pat jį lygino su “mažo vaiko požiūriu.”

Jo supratimas apie amžinąjį Dievo tikslą buvo

94:5.8 (1033.3) But the Salemites did not labor in vain. It was upon the foundations of their gospel that the great philosophers of sixth-century China built their teachings. The moral atmosphere and the spiritual sentiments of the times of Lao-tse and Confucius grew up out of the teachings of the Salem missionaries of an earlier age.

6. LAO-TSE AND CONFUCIUS

94:6.1 (1033.4) About six hundred years before the arrival of Michael, it seemed to Melchizedek, long since departed from the flesh, that the purity of his teaching on earth was being unduly jeopardized by general absorption into the older Urantia beliefs. It appeared for a time that his mission as a forerunner of Michael might be in danger of failing. And in the sixth century before Christ, through an unusual co-ordination of spiritual agencies, not all of which are understood even by the planetary supervisors, Urantia witnessed a most unusual presentation of manifold religious truth. Through the agency of several human teachers the Salem gospel was restated and revitalized, and as it was then presented, much has persisted to the times of this writing.

94:6.2 (1033.5) This unique century of spiritual progress was characterized by great religious, moral, and philosophic teachers all over the civilized world. In China, the two outstanding teachers were Lao-tse and Confucius.

94:6.3 (1033.6) *Lao-tse* built directly upon the concepts of the Salem traditions when he declared Tao to be the One First Cause of all creation. Lao was a man of great spiritual vision. He taught that man's eternal destiny was “everlasting union with Tao, Supreme God and Universal King.” His comprehension of ultimate causation was most discerning, for he wrote: “Unity arises out of the Absolute Tao, and from Unity there appears cosmic Duality, and from such Duality, Trinity springs forth into existence, and Trinity is the primal source of all reality.” “All reality is ever in balance between the potentials and the actuals of the cosmos, and these are eternally harmonized by the spirit of divinity.”

94:6.4 (1033.7) Lao-tse also made one of the earliest presentations of the doctrine of returning good for evil: “Goodness begets goodness, but to the one who is truly good, evil also begets goodness.”

94:6.5 (1033.8) He taught the return of the creature to the Creator and pictured life as the emergence of a personality from the cosmic potentials, while death was like the returning home of this creature personality. His concept of true faith was unusual, and he too likened it to the “attitude of a little child.”

94:6.6 (1034.1) His understanding of the eternal

aiškus, nes jis sakė: “Absoliuti Dievybė nesistengia, bet ji laimi visada; ji neverčia žmonijos jėga, bet visada yra pasirengusi reaguoti į jų tikruosius troškimus; Dievo valia yra amžina kantrybė ir amžina savo išraiškos neišvengiamumu.” Ir apie tikrą religininką jis sakė, išreikšdamas tiesą, jog didesne palaima yra duoti negu imti: “Geras žmogus siekia ne pasilaikyti tiesą sau pačiam, bet vietoje šito jis mėgina šiuos turtus padovanoti savo bičiuliams, nes būtent tai ir yra tiesos įgyvendinimas. Absoliutaus Dievo valia visada suteikia naudos, niekada negriauna; tikro tikinčiojo tikslas yra veikti visada, bet niekada neversti.”

Lao mokymas apie nespriešinimą ir tas skirtumas, kurį jis nurodė tarp *veikimo* ir *vertimo*, vėliau buvo iškreiptas į tokius tikėjimus “nieko nematyti, nedaryti, ir negalvoti.” Bet taip klaidingai Lao niekada nemokė, nors jo nespriešinimo nuostata ir buvo vienas iš faktorių toliau vystant kinų tautų polinkį į taikingumą.

Bet Urantijos dvidešimtojo amžiaus populiarius daoizmas labai mažai ką turi bendro su tais kilniais jausmais ir kosminėmis sampratomis, išreikštomis senojo filosofo, kuris mokė tiesos, kaip jis ją suvokė, ir kuri buvo tikia: Tas įtikėjimas į Absoliutų Dievą yra šaltinis tos dieviškosios energijos, kuri pertvarkys pasaulį, ir kurios dėka žmogus pakyla į dvasinę sąjungą su Dao, visatų Amžinąja Dievybe ir Kūrėju Absoliutu.

Konfucijus (Kung Fu-tze) buvo Lao jaunesnis bendraamžininkas šeštojo amžiaus Kinijoje. Konfucijus savo doktrinas grindė geltonosios rasės ilgos istorijos geresnės moralės tradicijomis, ir jį taip pat kažkiek paveikė išlikusių pasakojimų apie Salemo misionierius liekanos. Jo pagrindinis kūrinys buvo senovės filosofų išmintingų pasisakymų rinkinys. Tuo metu, kada jis buvo gyvas, jis buvo atstumtas mokytojas, bet nuo to meto jo rašymai ir mokymai visą laiką turėjo didžiulės įtakos Kinijoje ir Japonijoje. Konfucijus metė iššūkį šamanams tuo, kad magiją pakeitė morale. Bet jis persistengė; jis *tvarką* pavertė nauju fetišu ir sukūrė pagarbą protėvių elgesiui, kuris kinų tebėra labai garbinamas ir šitų dokumentų užrašymo metu.

Konfucijaus moralės skelbimas rėmėsi teorija, jog žemiškasis kelias yra dangiškojo kelio iškreiptas šešėlis; jog žemiškosios civilizacijos tikrasis modelis yra amžinosios dangaus tvarkos veidrodinis atspindys. Potenciali Dievo samprata konfucijizme buvo beveik visiškai pajungta tam akcentui, kuris yra suteikiamas Danguaus Keliui, kosmoso modeliui.

Lao mokymus prarado visi, išskyrus nedidelį skaičių jo pasekėjų Rytuose, bet Konfucijaus

purpose of God was clear, for he said: “The Absolute Deity does not strive but is always victorious; he does not coerce mankind but always stands ready to respond to their true desires; the will of God is eternal in patience and eternal in the inevitability of its expression.” And of the true religionist he said, in expressing the truth that it is more blessed to give than to receive: “The good man seeks not to retain truth for himself but rather attempts to bestow these riches upon his fellows, for that is the realization of truth. The will of the Absolute God always benefits, never destroys; the purpose of the true believer is always to act but never to coerce.”

94:6.7 (1034.2) Lao's teaching of nonresistance and the distinction which he made between *action* and *coercion* became later perverted into the beliefs of “seeing, doing, and thinking nothing.” But Lao never taught such error, albeit his presentation of nonresistance has been a factor in the further development of the pacific predilections of the Chinese peoples.

94:6.8 (1034.3) But the popular Taoism of twentieth-century Urantia has very little in common with the lofty sentiments and the cosmic concepts of the old philosopher who taught the truth as he perceived it, which was: That faith in the Absolute God is the source of that divine energy which will remake the world, and by which man ascends to spiritual union with Tao, the Eternal Deity and Creator Absolute of the universes.

94:6.9 (1034.4) *Confucius* (Kung Fu-tze) was a younger contemporary of Lao in sixth-century China. Confucius based his doctrines upon the better moral traditions of the long history of the yellow race, and he was also somewhat influenced by the lingering traditions of the Salem missionaries. His chief work consisted in the compilation of the wise sayings of ancient philosophers. He was a rejected teacher during his lifetime, but his writings and teachings have ever since exerted a great influence in China and Japan. Confucius set a new pace for the shamans in that he put morality in the place of magic. But he built too well; he made a new fetish out of *order* and established a respect for ancestral conduct that is still venerated by the Chinese at the time of this writing.

94:6.10 (1034.5) The Confucian preachment of morality was predicated on the theory that the earthly way is the distorted shadow of the heavenly way; that the true pattern of temporal civilization is the mirror reflection of the eternal order of heaven. The potential God concept in Confucianism was almost completely subordinated to the emphasis placed upon the Way of Heaven, the pattern of the cosmos.

94:6.11 (1034.6) The teachings of Lao have been lost to all but a few in the Orient, but the writings of

darbai nuo to meto visą laiką sudarė kultūros moralinio statinio pagrindą beveik trečdaliui urantų. Šitie konfucijizmo moraliniai priesakai, nors ir jamžino visa tai, kas buvo geriausia iš praeities, bet kažkuria prasme buvo priešiški pačiai tai kinų tyrinėjimo dvasiai, kuri ir buvo atvedusi į tuos pasiekimus, kurie buvo taip garbinami. Šių doktrinų įtaką nesėkmingai mėgino nurungti tiek Chin Shih Huang Ti imperatoriškos pastangos, tiek Mao Ti mokymai, kurie skelbė brolystę, grindžiamą ne etine pareiga, bet Dievo meile. Jis siekė atgaivinti senovinį naujos tiesos ieškojimą, bet jo mokymai žlugo dėl energingo Konfucijaus mokinių pasipriešinimo.

Kaip ir daugelį kitų dvasinių ir moralės mokytojų, tiek Konfucijų, tiek Lao-tse jų pasekėjai galiausiai sudievinavo dvasiškai tamsiais Kinijos amžiais, kurie įsiterpė tarp tikėjimo į daoizmą nuosmukio ir iškrypimo ir budistų misionierių atvykimo iš Indijos. Per šituos dvasinio smukimo amžius geltonosios rasės religija degeneravo į apgailėtiną teologiją, kurioje knibždėjo gausybė velnių, drakonų, ir blogų dvasių, visa tai rodė, jog sugrįžta neapšviesto mirtingojo proto baimės. Ir Kinija, kažkada dėl išsivysčiusios religijos buvusi žmogiškosios visuomenės priešakyje, tada atsiliko dėl laikino nesugebėjimo vystyti tikruoju žengimo į priekį keliu, kada yra išvystoma toji Dievo-sąmonė, be kurios negali apsieiti ne tik atskiro individo, bet taip pat ir supainiotų ir sudėtingų civilizacijų, kurios apibūdina kultūros ir visuomenės išsivystymą evoliucinėje laiko ir erdvės planetoje, tikrasis žengimas į priekį.

7. GAUTAMA SIDHARTA

Bendraamžininkas su Lao-tse ir Konfucijumi Kinijoje, kitas didis tiesos mokytojas iškilo Indijoje. Gautama Sidharta gimė šeštajame amžiuje prieš Kristų šiaurinėje Indijos provincijoje Nepale. Jo pasekėjai vėliau padarė taip, jog atrodytų, kad jis buvo pasakiškai turtingo valdovo sūnus, bet, tikrovėje, jis buvo nežymaus vado, kuris su gyventojų leidimu valdė nedidelį ir nuošalų kalnų slėnį pietiniuose Himalajuose, tiesioginis įpėdinis.

Po šešerių metų, tuščiai praktikavęs jogą, Gautama suformulavo tas teorijas, kurios išaugo į budizmo filosofiją. Sidharta ryžtingai, bet nesėkmingai kovojo prieš augančią kastų sistemą. Šitas jaunas pranašas princas buvo iškiliai nuoširdus ir unikalai nesavanaudiškas, kas labai patiko tų laikų žmonėms. Jis susilpnino paprotį, jog individualaus išsigelbėjimo būtų ieškoma fizinėse kančiose ir asmeniniame skausme. Ir jis išsiuntė savo pasekėjus tam, kad jo evangeliją

Confucius have ever since constituted the basis of the moral fabric of the culture of almost a third of Urantians. These Confucian precepts, while perpetuating the best of the past, were somewhat inimical to the very Chinese spirit of investigation that had produced those achievements which were so venerated. The influence of these doctrines was unsuccessfully combated both by the imperial efforts of Ch'in Shih Huang Ti and by the teachings of Mo Ti, who proclaimed a brotherhood founded not on ethical duty but on the love of God. He sought to rekindle the ancient quest for new truth, but his teachings failed before the vigorous opposition of the disciples of Confucius.

94:6.12 (1034.7) Like many other spiritual and moral teachers, both Confucius and Lao-tse were eventually deified by their followers in those spiritually dark ages of China which intervened between the decline and perversion of the Taoist faith and the coming of the Buddhist missionaries from India. During these spiritually decadent centuries the religion of the yellow race degenerated into a pitiful theology wherein swarmed devils, dragons, and evil spirits, all betokening the returning fears of the unenlightened mortal mind. And China, once at the head of human society because of an advanced religion, then fell behind because of temporary failure to progress in the true path of the development of that God-consciousness which is indispensable to the true progress, not only of the individual mortal, but also of the intricate and complex civilizations which characterize the advance of culture and society on an evolutionary planet of time and space.

7. GAUTAMA SIDDHARTHA

94:7.1 (1035.1) Contemporary with Lao-tse and Confucius in China, another great teacher of truth arose in India. Gautama Siddhartha was born in the sixth century before Christ in the north Indian province of Nepal. His followers later made it appear that he was the son of a fabulously wealthy ruler, but, in truth, he was the heir apparent to the throne of a petty chieftain who ruled by sufferance over a small and secluded mountain valley in the southern Himalayas.

94:7.2 (1035.2) Gautama formulated those theories which grew into the philosophy of Buddhism after six years of the futile practice of Yoga. Siddhartha made a determined but unavailing fight against the growing caste system. There was a lofty sincerity and a unique unselfishness about this young prophet prince that greatly appealed to the men of those days. He detracted from the practice of seeking individual salvation through physical affliction and personal pain. And he exhorted his

neštų po visą pasaulį.

Esant tokiai aplinkai, kada Indijoje buvo praktikuojami painiojantys ir kraštutiniai kultai, Gautamos normalesni ir nuosaikesni mokymai buvo kaip gaivinanti paguoda. Jis pasmerkė dievus, žynius, ir jų aukojimus, bet jis taip pat nesuvokė To Visuotiniojo *asmenybės*. Netikėdamas, kad egzistuoja individualios žmogiškosios sielos, Gautama, aišku, didvyriškai kovojo prieš įsišaknijusį tikėjimą į sielų transmigravimą. Jis ėmėsi kilnaus mėginimo išlaisvinti žmones iš baimės, kad jie jaustųsi jaukiai ir kaip namuose didžiojoje visatoje, bet jam nepavyko parodyti jiems kelio į kylančiųjų mirtingųjų tikruosius ir dangiškuosius namus — į Rojų — ir į amžinosios egzistencijos besiplečiančią tarnystę.

Gautama buvo tikras pranašas, ir jeigu jis būtų atkreipęs dėmesį į atsiskyrėlio Godado pamokymus, tuomet atgaivintos Salemo evangelijos, skelbusios išsigelbėjimą įtikėjimu, įkvėpimo dėka jis būtų pakėlęs visą Indiją. Godadas buvo kilęs iš tokios šeimos, kuri niekada nebuvo praradusi Melkizedeko misionierių tradicijų.

Benare Gautama įkūrė savo mokyklą, ir būtent jos veikimo antraisiais metais vienas mokinyš, Bautanas, savo mokytojų atskleidė Salemo misionierių pasakojimus apie Melkizedeko susitarimą su Abraomu; ir nors Sidharta neturėjo labai aiškios sampratos apie Visuotinį Tėvą, bet jis ėmė laikytis pažangaus požiūrio apie išsigelbėjimą įtikėjimo dėka — paprasto tikėjimo dėka. Jis šitą paskelbė savo pasekėjams ir ėmė siųsti savo studentus grupėmis po šešiasdešimt, kad Indijos žmonėms skelbtų “džiugią naujieną apie laisvą išsigelbėjimą; kad visi žmonės, aukšti ir žemi, gali pasiekti palaimą įtikėjimu į teisumą ir teisingumą.”

Gautamos žmona tikėjo savo vyro evangelija ir buvo moterų vienuolių ordino įkūrėja. Jo sūnus tapo jo perėmėju ir šį kultą smarkiai išplėtė; jis suvokė naują išsigelbėjimo idėją įtikėjimo dėka, bet vėlesniaisiais metais jis ėmė abejoti Salemo evangelija apie dieviškąjį palankumą vien tik dėl įtikėjimo, ir senyvame amžiuje, mirštant jo žodžiai buvo “Patys pasirenkite savo pačių išgelbėjimą.”

Gautamos visuotinio išgelbėjimo evangelija, kada ji buvo skelbiama, kai buvo aukščiausio lygio, be aukojimų, kankinimų, ritualų, ir žynių, tada ji buvo revoliucinė ir stebinanti to laikmečio doktrina. Ir stebėtinai arti ji priartėjo prie to, kad būtų atgaivinta Salemo evangelija. Ji suteikė pagalbą milijonams nusivylusių sielų, ir nežiūrint savo groteskiško iškrypimo vėlesniaisiais amžiais, ji vis dar tebelieka viltimi milijonams žmogiškųjų būtybių.

Sidharta mokė nepalyginamai daugiau tiesos negu jos išliko šiuolaikiniuose kultuose, turinčiuose

followers to carry his gospel to all the world.

94:7.3 (1035.3) Amid the confusion and extreme cult practices of India, the saner and more moderate teachings of Gautama came as a refreshing relief. He denounced gods, priests, and their sacrifices, but he too failed to perceive the *personality* of the One Universal. Not believing in the existence of individual human souls, Gautama, of course, made a valiant fight against the time-honored belief in transmigration of the soul. He made a noble effort to deliver men from fear, to make them feel at ease and at home in the great universe, but he failed to show them the pathway to that real and supernal home of ascending mortals — Paradise — and to the expanding service of eternal existence.

94:7.4 (1035.4) Gautama was a real prophet, and had he heeded the instruction of the hermit Godad, he might have aroused all India by the inspiration of the revival of the Salem gospel of salvation by faith. Godad was descended through a family that had never lost the traditions of the Melchizedek missionaries.

94:7.5 (1035.5) At Benares Gautama founded his school, and it was during its second year that a pupil, Bautan, imparted to his teacher the traditions of the Salem missionaries about the Melchizedek covenant with Abraham; and while Siddhartha did not have a very clear concept of the Universal Father, he took an advanced stand on salvation through faith — simple belief. He so declared himself before his followers and began sending his students out in groups of sixty to proclaim to the people of India “the glad tidings of free salvation; that all men, high and low, can attain bliss by faith in righteousness and justice.”

94:7.6 (1035.6) Gautama's wife believed her husband's gospel and was the founder of an order of nuns. His son became his successor and greatly extended the cult; he grasped the new idea of salvation through faith but in his later years wavered regarding the Salem gospel of divine favor through faith alone, and in his old age his dying words were, “Work out your own salvation.”

94:7.7 (1036.1) When proclaimed at its best, Gautama's gospel of universal salvation, free from sacrifice, torture, ritual, and priests, was a revolutionary and amazing doctrine for its time. And it came surprisingly near to being a revival of the Salem gospel. It brought succor to millions of despairing souls, and notwithstanding its grotesque perversion during later centuries, it still persists as the hope of millions of human beings.

94:7.8 (1036.2) Siddhartha taught far more truth than has survived in the modern cults bearing his

jo vardą. Šiuolaikinis budizmas mažai kuo beprimena Gautamos Sidhartos mokymus, kaip ir krikščionybė mažai kuo beprimena Jėzaus iš Nazareto mokymus.

8. BUDISTŲ TIKEJIMAS

Panorėjus tapti budistu, užtekdamas tiesiog viešai pareikšti apie savo tikėjimą, garsiai pakartojus žodžius iš Paguodos: "Buda man suteikia paguodą; Mokymai man suteikia paguodą; Brolystė man suteikia paguodą."

Budizmas kilo iš istorinio asmens, ne iš mito. Gautamos pasekėjai jį vadino Šasta, kuris reiškia globėją arba mokytoją. Nors jis ir netvirtino, kad jis pats ar jo mokymai turi viršžmogiškąją kilmę, bet jo mokiniai anksti jį pradėjo vadinti *apšviestuoju*, Buda; vėliau Šakjamuniu Buda.

Gautamos pirminė evangelija buvo paremta keturiomis kilniomis tiesomis:

1. Kilniomis kančios tiesomis.
2. Kančios priežastimis.
3. Kančios sunaikinimu.
4. Keliu, vedančiu į kančios sunaikinimą.

Su kančios doktrina ir išsivadavimu iš jos buvo glaudžiai susijusi Aštuonkarčio Kelio filosofija: teisingų pažiūrų, siekių, kalbos, elgesio, gyvensenos, pastangų, dėmesingumo, ir apmąstymų. Gautama neturėjo ketinimų stengtis sunaikinti visas pastangas, siekius, ir troškimus, tam, kad būtų išsivadauta iš kančios; greičiau jo mokymas buvo iš tiesų skirtas tam, jog mirtingajam žmogui parodytų, kad bergždžia visas viltis ir troškimus siesti su visiškai žemiškais tikslais ir materialiais siekiais. Buvo kalbama ne tiek apie tai, jog reikėtų vengti savo bičiulių meilės, kiek apie tai, jog tikras tikintysis turėtų taip pat žvelgti toliau negu šito materialaus pasaulio ryšiai, į amžinosios ateities realybes.

Gautamos pamokslas turėjo penkis moralinius įsakymus:

1. Nežudyk.
2. Nevok.
3. Nebūk nedoras.
4. Nemeluok.
5. Negerk svaiginančiųjų gėrimų.

Buvo keletas papildomų arba antrinių įsakymų, kurių tikintieji galėjo ir nesilaikyti.

name. Modern Buddhism is no more the teachings of Gautama Siddhartha than is Christianity the teachings of Jesus of Nazareth.

8. THE BUDDHIST FAITH

94:8.1 (1036.3) To become a Buddhist, one merely made public profession of the faith by reciting the Refuge: "I take my refuge in the Buddha; I take my refuge in the Doctrine; I take my refuge in the Brotherhood."

94:8.2 (1036.4) Buddhism took origin in a historic person, not in a myth. Gautama's followers called him Sasta, meaning master or teacher. While he made no superhuman claims for either himself or his teachings, his disciples early began to call him *the enlightened one*, the Buddha; later on, Sakyamuni Buddha.

94:8.3 (1036.5) The original gospel of Gautama was based on the four noble truths:

94:8.4 (1036.6) 1. The noble truths of suffering.

94:8.5 (1036.7) 2. The origins of suffering.

94:8.6 (1036.8) 3. The destruction of suffering.

94:8.7 (1036.9) 4. The way to the destruction of suffering.

94:8.8 (1036.10) Closely linked to the doctrine of suffering and the escape therefrom was the philosophy of the Eightfold Path: right views, aspirations, speech, conduct, livelihood, effort, mindfulness, and contemplation. It was not Gautama's intention to attempt to destroy all effort, desire, and affection in the escape from suffering; rather was his teaching designed to picture to mortal man the futility of pinning all hope and aspirations entirely on temporal goals and material objectives. It was not so much that love of one's fellows should be shunned as that the true believer should also look beyond the associations of this material world to the realities of the eternal future.

94:8.9 (1036.11) The moral commandments of Gautama's preachment were five in number:

94:8.10 (1036.12) 1. You shall not kill.

94:8.11 (1036.13) 2. You shall not steal.

94:8.12 (1036.14) 3. You shall not be unchaste.

94:8.13 (1036.15) 4. You shall not lie.

94:8.14 (1036.16) 5. You shall not drink intoxicating liquors.

94:8.15 (1036.17) There were several additional or secondary commandments, whose observance was optional with believers.

Sidharta vargu ar tikėjo į žmogiškosios asmenybės nemirtingumą; jo filosofija tiksliai suteikė tam tikros rūšies funkciją tęstinumą. Jis niekada aiškiai neapibrėžė to, ką būtent jis turi omeny, mokydamas apie nirvaną. Tas faktas, kad teoriškai ji gali būti patiriama mirtingojo egzistencijos metu, rodytų, kad į ją nebuvo žiūrima kaip į visiškai sunaikintą būseną. Nirvana buvo suprantama kaip aukščiausiojo apšvietimo ir dangiškiosios palaimos būseną, kurioje visi pančiai, pririšantys žmogų prie materialaus pasaulio, yra nutraukti; patiriamas išsivadavimas iš mirtingojo gyvenimo troškimų ir išsilaisvinimas iš bet kokio pavojaus, jog visą laiką vėl bus patiriama inkarnacija.

Pagal Gautamos pirminius mokymus, išsigelbėjimas yra pasiekiamas žmogiškųjų pastangų dėka, be dieviškosios pagalbos; čia nėra vietos išgelbstinčiam įtikėjimui arba maldoms, nukreiptoms į viršžmogiškąsias jėgas. Gautama, stengdamasis sumažinti Indijos prietarus, ėmėsi pastangų nukreipti žmones nuo réksmingų tvirtinimų apie magišką išgelbėjimą. Ir šitai darydamas, jis paliko plačiai atvertas duris savo perėmėjams jo mokymus interpretuoti klaidingai ir skelbti, kad visos žmogiškosios pastangos ko nors siekti yra bjaurios ir skausmingas. Jo pasekėjai neįvertino to fakto, kad aukščiausioji laimė yra susijusi su tuo, kad išmintingai ir entuziastingai būtų siekiama vertingų tikslų, ir kad tokie pasiekimai kosminėje saviraiškoje ir sudaro tikrąjį žengimą į priekį.

Didžiąją Sidhartos mokymų tiesą sudarė jo skelbimas apie absoliutaus teisingumo visatą. Jis mokė geriausios bedievės filosofijos, kurią kada nors buvo sugalvojęs mirtingasis žmogus; tai buvo idealus humanizmas, ir jis, kuo veiksmingiausiai pašalino bet kokį pagrindą prietarams, magiškiems ritualams, ir vėlių ar demonų baimei.

Budizmo pirminės evangelijos didžiausioji silpnybė buvo ta, kad ji nesukūrė nesavanaudiškos visuomeninės tarnystės religijos. Budistinė brolystė buvo, ilgą laiką, ne tikinčiųjų brolystė, bet greičiau ji buvo studentų, besirengiančių tapti mokytojais, bendrija. Gautama jiems uždraudė imti pinigų ir tuo siekė užkirsti kelią hierarchinių polinkių augimui. Pats Gautama buvo labai visuomeniškas; iš tikrųjų, jo gyvenimas buvo daug didingesnis už jo pamokslus.

9. BUDIZMO PAPLITIMAS

Budizmas klestėjo, nes jis išgelbėjimą siūlė per tikėjimą į Budą, tą apšviestąjį. Melkizedeko tiesas jis išreiškė daugiau negu bet kuri kita religinė sistema, esanti visoje rytų Azijoje. Bet kaip religija budizmas nepaplitęs plačiai tol, kol jo

94:8.16 (1036.18) Siddhartha hardly believed in the immortality of the human personality; his philosophy only provided for a sort of functional continuity. He never clearly defined what he meant to include in the doctrine of Nirvana. The fact that it could theoretically be experienced during mortal existence would indicate that it was not viewed as a state of complete annihilation. It implied a condition of supreme enlightenment and supernal bliss wherein all fetters binding man to the material world had been broken; there was freedom from the desires of mortal life and deliverance from all danger of ever again experiencing incarnation.

94:8.17 (1037.1) According to the original teachings of Gautama, salvation is achieved by human effort, apart from divine help; there is no place for saving faith or prayers to superhuman powers. Gautama, in his attempt to minimize the superstitions of India, endeavored to turn men away from the blatant claims of magical salvation. And in making this effort, he left the door wide open for his successors to misinterpret his teaching and to proclaim that all human striving for attainment is distasteful and painful. His followers overlooked the fact that the highest happiness is linked with the intelligent and enthusiastic pursuit of worthy goals, and that such achievements constitute true progress in cosmic self-realization.

94:8.18 (1037.2) The great truth of Siddhartha's teaching was his proclamation of a universe of absolute justice. He taught the best godless philosophy ever invented by mortal man; it was the ideal humanism and most effectively removed all grounds for superstition, magical rituals, and fear of ghosts or demons.

94:8.19 (1037.3) The great weakness in the original gospel of Buddhism was that it did not produce a religion of unselfish social service. The Buddhist brotherhood was, for a long time, not a fraternity of believers but rather a community of student teachers. Gautama forbade their receiving money and thereby sought to prevent the growth of hierarchal tendencies. Gautama himself was highly social; indeed, his life was much greater than his preachment.

9. THE SPREAD OF BUDDHISM

94:9.1 (1037.4) Buddhism prospered because it offered salvation through belief in the Buddha, the enlightened one. It was more representative of the Melchizedek truths than any other religious system to be found throughout eastern Asia. But

nepradėjo ginti žemos kastos monarchas Asokas, kuris, po Ichnatono Egipte, buvo vienas iš nuostabiausių pilietinių valdovų laikotarpyje tarp Melkizedeko ir Mykolo. Asokas sukūrė didžią Indijos imperiją savo budistų misionierių propagandos dėka. Per dvidešimt penkerių metų laikotarpį jis išmokė ir išsiuntė daugiau negu septyniolika tūkstančių misionierių į tuo metu žinomo viso pasaulio tolimiausius pakraščius. Per vienos kartos gyvenimą jis pavertė budizmą viešpatuojančia religija pusėje pasaulio. Ji greitai įsitvirtino Tibete, Kašmire, Ceilone, Birmoje, Javoje, Siame, Korėjoje, Kinijoje, ir Japonijoje. Ir apskritai kalbant, tai buvo nepalyginamai labiau išsivysčiusi religija už tas, kurias ji pakeitė arba pagerino.

Budizmo išplitimas iš savo tėvynės Indijos po visą Aziją yra vienas iš labiausiai jaudinančių pasakojimų apie nuoširdžių religininkų dvasinį atsidavimą ir misionierišką atkaklumą. Gautamos evangelijos mokytojai ne tik drąsiai pasitiko pavojus sausumos karavanų maršrutuose, bet ir rizikavo savo gyvybėmis Kinijos jūrose, kada su savo misija jie keliavo per Azijos kontinentą, savojo įtikėjimo mokymą nešdami visoms tautoms. Bet šitas budizmas jau nebebuvo ta paprasta Gautamos doktrina; tai buvo sustebuklinta evangelija, kuri jį pavertė vienu iš dievų. Ir kuo toliau budizmas plito nuo savo aukštikalnių namų Indijoje, tuo labiau jis virto nebepanašiu į Gautamos mokymus, ir tuo labiau jis ėmė panašėti į tas religijas, kurias buvo pats pakeitęs.

Budizmą, vėliau, smarkiai paveikė daoizmas Kinijoje, sintoizmas Japonijoje, ir krikščionybė Tibete. Praėjus tūkstančiui metų, Indijoje budizmas tiesiog suvyto ir sunyko. Jis tapo brahmanizuotu ir vėliau apgailėtinai pasidavė islamui, tuo tarpu likusioje didesnėje Rytų dalyje jis degradavo iki tokio ritualo, kurio Gautama Sidharta niekada nebūtų pripažinęs.

Pietuose Sidhartos mokymų fundamentalistinis tipas išliko Ceilone, Birmoje, ir Indokinijos pusiasalyje. Tai yra hinajano budizmo atšaka, kuri remiasi ankstyvąja arba asocialia doktrina.

Bet net ir iki žlugimo Indijoje, Gautamos pasekėjų grupės Kinijoje ir šiaurės Indijoje buvo pradėjusios vystyti mahajanos mokymą apie "Didįjį Kelią" į išgelbėjimą, skirtingai nuo pietų puristų, kurie laikėsi hinajanos, arba "Mažojo Kelio." Ir šitie mahajaniečiai atsipalaidavo nuo visuomeninių apribojimų, kurie yra neatskiriami nuo budistų doktrinos, ir nuo to meto šita šiaurinė budizmo atšaka tebesivysto Kinijoje ir Japonijoje.

Buddhism did not become widespread as a religion until it was espoused in self-protection by the low-caste monarch Asoka, who, next to Ikhnaton in Egypt, was one of the most remarkable civil rulers between Melchizedek and Michael. Asoka built a great Indian empire through the propaganda of his Buddhist missionaries. During a period of twenty-five years he trained and sent forth more than seventeen thousand missionaries to the farthest frontiers of all the known world. In one generation he made Buddhism the dominant religion of one half the world. It soon became established in Tibet, Kashmir, Ceylon, Burma, Java, Siam, Korea, China, and Japan. And generally speaking, it was a religion vastly superior to those which it supplanted or upstepped.

94:9.2 (1037.5) The spread of Buddhism from its homeland in India to all of Asia is one of the thrilling stories of the spiritual devotion and missionary persistence of sincere religionists. The teachers of Gautama's gospel not only braved the perils of the overland caravan routes but faced the dangers of the China Seas as they pursued their mission over the Asiatic continent, bringing to all peoples the message of their faith. But this Buddhism was no longer the simple doctrine of Gautama; it was the miraculized gospel which made him a god. And the farther Buddhism spread from its highland home in India, the more unlike the teachings of Gautama it became, and the more like the religions it supplanted, it grew to be.

94:9.3 (1038.1) Buddhism, later on, was much affected by Taoism in China, Shinto in Japan, and Christianity in Tibet. After a thousand years, in India Buddhism simply withered and expired. It became Brahmanized and later abjectly surrendered to Islam, while throughout much of the rest of the Orient it degenerated into a ritual which Gautama Siddhartha would never have recognized.

94:9.4 (1038.2) In the south the fundamentalist stereotype of the teachings of Siddhartha persisted in Ceylon, Burma, and the Indo-China peninsula. This is the Hinayana division of Buddhism which clings to the early or asocial doctrine.

94:9.5 (1038.3) But even before the collapse in India, the Chinese and north Indian groups of Gautama's followers had begun the development of the Mahayana teaching of the "Great Road" to salvation in contrast with the purists of the south who held to the Hinayana, or "Lesser Road." And these Mahayanists cast loose from the social limitations inherent in the Buddhist doctrine, and ever since has this northern division of Buddhism continued to evolve in China and Japan.

Budizmas šiandien yra gyva, auganti religija, nes jai pavyksta išsaugoti savo pasekėjų daugelį aukščiausiųjų moralinių vertybių. Ji skatina ramumą ir savikontrolę, didina nuoširdumą ir laimę, ir daug daro, kad užkirstų kelią liūdesiui ir gedėjimui. Tie, kurie tiki šita filosofija, gyvena daug geresnį gyvenimą už tuos, kurie ja netiki.

94:9.6 (1038.4) Buddhism is a living, growing religion today because it succeeds in conserving many of the highest moral values of its adherents. It promotes calmness and self-control, augments serenity and happiness, and does much to prevent sorrow and mourning. Those who believe this philosophy live better lives than many who do not.

10. RELIGIJA TIBETE

Tibete gali būti sutinkamas keisčiausias Melkizedeko mokymų derinys, sujungtas su budizmu, induizmu, daoizmu, ir krikščionybe. Kada budistai misionieriai atvyko į Tibetą, tada jie susidūrė su primityviuoju laukiniškumu, labai panašiu į tą, kokį krikščionys misionieriai rado Europos šiaurinėse gentyse.

Šitie primityviai mąstantys tibetiečiai nenorėjo iki galo atsisakyti savo senovinės magijos ir talismanų. Dabartinių tibetiečių religinių ritualų tyrinėjimai atskleidžia labai smarkiai išsivysčiusią brolystę tarp nuskustomis galvomis šventikų, kurie naudoja įmantrų ritualą, kuriame yra varpeliai, skandavimas, smilkalai, procesijos, rožinis, atvaizdai, talismanai, paveikslai, šventas vanduo, spalvingi drabužiai, ir sudėtingi chorai. Jie turi griežtas dogmas ir sustabarėjusius tikėjimus, mistines apeigas ir specialius pasninkavimus. Jų hierarchiją sudaro vienuoliai, vienuolės, abatai, ir Vyriausiasis Lama. Jie meldžiasi angelams, šventiesiems, Šventajai Motinai, ir dievams. Jie praktikuoja išpažintį ir tiki į skaistykla. Jų vienuolynai yra didžiuliai, o jų katedros yra nuostabios. Jie laikosi šventų ritualų begalinio kartojimo ir tiki, jog tokios ceremonijos suteikia išgelbėjimą. Maldos tekstai yra pritvirtinti prie rato, ir jam sukantis, jie tiki, kad prašymai tampa veiksmingi. Nė vienoje kitoje šių laikų tautoje negalima surasti tiek daug pasiskolinimų iš tokio didelio skaičiaus kitų religijų; ir tokia sancaupinė liturgija neišvengiamai tampa be galo gremėzdška ir nepakeliamai slegianti.

Tibetiečiai ką nors turi iš visų pagrindinių pasaulio religijų, išskyrus Jėzusonietiškos evangelijos paprastus mokymus: sūnystę su Dievu, brolystę su žmogumi, ir visą laiką kylantį pilietybės lygį amžinojoje visatoje.

94:10.1 (1038.5) In Tibet may be found the strangest association of the Melchizedek teachings combined with Buddhism, Hinduism, Taoism, and Christianity. When the Buddhist missionaries entered Tibet, they encountered a state of primitive savagery very similar to that which the early Christian missionaries found among the northern tribes of Europe.

94:10.2 (1038.6) These simple-minded Tibetans would not wholly give up their ancient magic and charms. Examination of the religious ceremonials of present-day Tibetan rituals reveals an overgrown brotherhood of priests with shaven heads who practice an elaborate ritual embracing bells, chants, incense, processions, rosaries, images, charms, pictures, holy water, gorgeous vestments, and elaborate choirs. They have rigid dogmas and crystallized creeds, mystic rites and special fasts. Their hierarchy embraces monks, nuns, abbots, and the Grand Lama. They pray to angels, saints, a Holy Mother, and the gods. They practice confessions and believe in purgatory. Their monasteries are extensive and their cathedrals magnificent. They keep up an endless repetition of sacred rituals and believe that such ceremonials bestow salvation. Prayers are fastened to a wheel, and with its turning they believe the petitions become efficacious. Among no other people of modern times can be found the observance of so much from so many religions; and it is inevitable that such a cumulative liturgy would become inordinately cumbersome and intolerably burdensome.

94:10.3 (1038.7) The Tibetans have something of all the leading world religions except the simple teachings of the Jesusonian gospel: sonship with God, brotherhood with man, and ever-ascending citizenship in the eternal universe.

11. BUDISTŲ FILOSOFIJA

Budizmas į Kiniją pateko pirmajame tūkstantmetyje po Kristaus, ir jis labai tiko prie geltonosios rasės religinių papročių. Garbindami protėvius, jie ilgą laiką meldėsi mirusiesiems; dabar jie taip pat galėjo melstis ir už juos. Greitai budizmas susivienijo su byrančio daoizmo

11. BUDDHIST PHILOSOPHY

94:11.1 (1038.8) Buddhism entered China in the first millennium after Christ, and it fitted well into the religious customs of the yellow race. In ancestor worship they had long prayed to the dead; now they could also pray for them. Buddhism soon amalgamated with the lingering ritualistic practices

ritualinių papročių likučiais. Šita nauja sintetinė religija su savo garbinimo šventyklomis ir aiškiu religiniu ritualu greitai tapo Kinijos, Korėjos, ir Japonijos tautų visuotinai priimtu kultu.

Nors kai kuriais atžvilgiais gaila, jog budizmas išplito po pasaulį tada, kada Gautamos pasekėjai buvo taip iškraipę kulto mokymus ir tradicijas, kad iš jo buvo padarę dievišką būtybę, nepaisant šito, mitas apie jo žmogiškąjį gyvenimą, pagražintą daugybe stebuklų, pasirodė labai patrauklus budizmo šiaurinės arba mahajanos evangelijos pasekėjams.

Kai kurie vėlesnieji jo pasekėjai mokė, kad Šakjamunio Budos dvasia periodiškai sugrįžta į žemę kaip gyvasis Buda, šitaip atverdami kelią beribiam Budos atvaizdų, šventyklų, ritualų, ir apsišaukėlių "gyvųjų Budų" jamžinimui. Tokiu būdu didžiojo Indijos protestanto religija galiausiai iš tiesų buvo supančiota tais pačiais ceremoniniais papročiais ir ritualiniais užkalbėjimais, prieš kuriuos jis taip aršiai kovojo ir kuriuos taip didvyriškai pasmerkė.

Budistų filosofijos didžiulis žingsnis į priekį buvo tai, kad ji suvokė visos tiesos santykinumą. Budistai šitos hipotezės mehanizmo dėka skirtumus savo pačių religiniuose raštuose, o taip pat ir tuos skirtumus, kurie egzistavo tarp jų pačių raštų ir daugelio kitų, galėjo sutaikyti ir suderinti. Buvo mokoma, jog maža tiesa yra mažam protui, didelė tiesa yra dideliui protui.

Šita filosofija taip pat tvirtino, jog Budos (dieviškoji) prigimtis gyvena visų žmonių viduje; jog žmogus, savo pastangų dėka, gali pasiekti tai, kad šitas vidinis dieviškumas būtų įgyvendintas. Ir šitas mokymas yra vienas iš aiškiausių pateikimų apie viduje gyvenančių Derintojų tiesą, kurį kada nors buvo pateikusi kokia nors Urantijos religija.

Bet didžiulis Sidhartos pirminės evangelijos trūkumas, taip, kaip ją aiškino jo pasekėjai, buvo tai, kad ji bandė žmogiškąjį aš visiškai išvaduoti iš visų mirtingojo prigimties apribojimų, izoliuodama tą savąjį aš nuo objektyvios tikrovės. Tikroji kosminė saviraiška kyla dėl susitapatinimo su kosmine tikrove ir su energijos, proto, ir dvasios, susietų erdvės ir sąlygojamų laiko, ribiniu kosmosu.

Tačiau nors tas budizmo ceremonijas ir išorines apeigas labai smarkiai užteršė tų kraštų, į kuriuos jis atkeliavo, ceremonijos ir apeigos, bet šito degradavimo nebuvo didžiųjų mąstytojų, kurie, kartas nuo karto, priimdavo šitą minties ir tikėjimo sistemą, filosofiniame gyvenime. Per daugiau negu du tūkstančius metų, didelė dalis geriausių Azijos protų savo pastangas sukoncentravo tam,

of disintegrating Taoism. This new synthetic religion with its temples of worship and definite religious ceremonial soon became the generally accepted cult of the peoples of China, Korea, and Japan.

94:11.2 (1039.1) While in some respects it is unfortunate that Buddhism was not carried to the world until after Gautama's followers had so perverted the traditions and teachings of the cult as to make of him a divine being, nonetheless this myth of his human life, embellished as it was with a multitude of miracles, proved very appealing to the auditors of the northern or Mahayana gospel of Buddhism.

94:11.3 (1039.2) Some of his later followers taught that Sakyamuni Buddha's spirit returned periodically to earth as a living Buddha, thus opening the way for an indefinite perpetuation of Buddha images, temples, rituals, and impostor "living Buddhas." Thus did the religion of the great Indian protestant eventually find itself shackled with those very ceremonial practices and ritualistic incantations against which he had so fearlessly fought, and which he had so valiantly denounced.

94:11.4 (1039.3) The great advance made in Buddhist philosophy consisted in its comprehension of the relativity of all truth. Through the mechanism of this hypothesis Buddhists have been able to reconcile and correlate the divergencies within their own religious scriptures as well as the differences between their own and many others. It was taught that the small truth was for little minds, the large truth for great minds.

94:11.5 (1039.4) This philosophy also held that the Buddha (divine) nature resided in all men; that man, through his own endeavors, could attain to the realization of this inner divinity. And this teaching is one of the clearest presentations of the truth of the indwelling Adjusters ever to be made by a Urantian religion.

94:11.6 (1039.5) But a great limitation in the original gospel of Siddhartha, as it was interpreted by his followers, was that it attempted the complete liberation of the human self from all the limitations of the mortal nature by the technique of isolating the self from objective reality. True cosmic self-realization results from identification with cosmic reality and with the finite cosmos of energy, mind, and spirit, bounded by space and conditioned by time.

94:11.7 (1039.6) But though the ceremonies and outward observances of Buddhism became grossly contaminated with those of the lands to which it traveled, this degeneration was not altogether the case in the philosophical life of the great thinkers who, from time to time, embraced this system of thought and belief. Through more than two thousand years, many of the best minds

kad išsiaiškintų absoliučios tiesos ir Absoliuto tiesos problemą.

Aukštos sampratos apie Absoliutą evoliucija buvo pasiekta daugelio minties kanalų pagalba ir samprotavimo vingiuotų kelių dėka. Šitos doktrinos apie begalybę kilimas į viršų nebuvo taip aiškiai apibrėžtas, kaip buvo aiškiai apibrėžta Dievo sampratos evoliucija hebrajų teologijoje. Nepaisant šito, buvo tam tikri bendri lygiai, kuriuos budistų protai pasiekė, juose gyveno, ir perėjo per juos pakeliui į visatų Pirminio Šaltinio įsivaizdavimą:

1. *Legenda apie Gautamą.* Sampratos pagrindas buvo istorinis faktas apie Sidhartos, Indijos pranašo princo, gyvenimą ir mokymus. Šita legenda pavirto į mitą, kada ji keliavo per amžius ir per plačius Azijos kraštus tol, kol ji pranoko idėjos lygį apie Gautamą kaip apšviestąjį ir ėmė įgauti papildomų bruožų.

2. *Tie daugelis Budų.* Buvo išmąstyta, jeigu Gautama buvo atėjęs pas Indijos tautas, tuomet, tolimojoje praeityje ir tolimojoje ateityje, žmonijos rasės turėjo būti, ir neabejotinai bus, palaimintos kitų tiesos mokytojų pasirodymu. Dėl to atsirado mokymas apie tai, jog buvo daug Budų, neribotas ir begalinis skaičius, jog net ir bet kas galėtų siekti tapti vienu iš jų — pasiekti vieno iš Budų dieviškumą.

3. *Absolutus Buda.* Iki to laiko, kada Budų skaičius ėmė artėti prie begalybės, tų laikų protams tapo būtina iš naujo suvienyti šitą sunkiai valdomą sampratą. Dėl to buvo pradėta mokyti, jog visi Budos buvo ne kas kita, kaip kažkokios aukštesnės esmės, kažkokios begalinės ir beribės egzistencijos Vienintelio Amžinojo, kažkokio visos tikrovės Absoliutaus Šaltinio pasireiškimas. Nuo to laiko, Dievybės Budizmo samprata, savo aukščiausiąja forma, atsiskiria nuo Gautamos Sidhartos žmogiškojo asmens ir išsilaisvina iš antropomorfinių apribojimų, kurie jį laikė už pavadėlio. Šita galutinė samprata apie Amžinąjį Budą gali būti visiškai tapatinama su Absoliutu, kartais net ir su begaliniu AŠ ESU.

Nors šita idėja apie Absoliučią Dievybę niekada nesulaukė didelio liaudies palankumo Azijos tautose, bet ji iš tiesų įgalino tų kraštų intelektualus savo filosofiją suvienodinti ir savo kosmologiją suderinti. Budos Absoliuto samprata kartais būna labiau asmenė, kartais būna visiškai beasmenė — net ir begalinė kuriančioji jėga. Tokios sampratos, nors filosofijai ir padeda, bet nėra gyvybiškai svarbios religiniam vystymuisi. Net ir antropomorfinis Jahvė turi didesnės religinės vertės negu be galo tolimas budizmo Absolutas ar brahmanizmas.

of Asia have concentrated upon the problem of ascertaining absolute truth and the truth of the Absolute.

94:11.8 (1039.7) The evolution of a high concept of the Absolute was achieved through many channels of thought and by devious paths of reasoning. The upward ascent of this doctrine of infinity was not so clearly defined as was the evolution of the God concept in Hebrew theology. Nevertheless, there were certain broad levels which the minds of the Buddhists reached, tarried upon, and passed through on their way to the envisioning of the Primal Source of universes:

94:11.9 (1039.8) 1. *The Gautama legend.* At the base of the concept was the historic fact of the life and teachings of Siddhartha, the prophet prince of India. This legend grew in myth as it traveled through the centuries and across the broad lands of Asia until it surpassed the status of the idea of Gautama as the enlightened one and began to take on additional attributes.

94:11.10 (1040.1) 2. *The many Buddhas.* It was reasoned that, if Gautama had come to the peoples of India, then, in the remote past and in the remote future, the races of mankind must have been, and undoubtedly would be, blessed with other teachers of truth. This gave rise to the teaching that there were many Buddhas, an unlimited and infinite number, even that anyone could aspire to become one — to attain the divinity of a Buddha.

94:11.11 (1040.2) 3. *The Absolute Buddha.* By the time the number of Buddhas was approaching infinity, it became necessary for the minds of those days to reunify this unwieldy concept. Accordingly it began to be taught that all Buddhas were but the manifestation of some higher essence, some Eternal One of infinite and unqualified existence, some Absolute Source of all reality. From here on, the Deity concept of Buddhism, in its highest form, becomes divorced from the human person of Gautama Siddhartha and casts off from the anthropomorphic limitations which have held it in leash. This final conception of the Buddha Eternal can well be identified as the Absolute, sometimes even as the infinite I AM.

94:11.12 (1040.3) While this idea of Absolute Deity never found great popular favor with the peoples of Asia, it did enable the intellectuals of these lands to unify their philosophy and to harmonize their cosmology. The concept of the Buddha Absolute is at times quasi-personal, at times wholly impersonal — even an infinite creative force. Such concepts, though helpful to philosophy, are not vital to religious development. Even an anthropomorphic Yahweh is of greater religious value than an infinitely remote Absolute of Buddhism or Brahmanism.

Kartais apie Absoliutą buvo mąstoma taip, kad jis yra begalinio AŠ ESU viduje. Bet šitie svarstymai buvo prasta paguoda išalkusioms masėms, kurios troško išgirsti pažado žodžius, išgirsti paprastą Salemo evangeliją, jog įtikėjimas į Dievą užtikrins dieviškąjį palankumą ir amžinąjį išlikimą.

12. DIEVO SAMPRATA BUDIZME

Budizmo kosmologijoje pati silpniausioji vieta buvo dviguba: ji užkrėtė didelė dalis Indijos ir Kinijos prietarų ir jis Gautamą sukilnino, iš pradžių kaip apšviestąjį, o vėliau kaip Amžinąjį Budą. Lygiai taip, kaip krikščionybė nukentėjo, absorbavusi didelę dalį klaidingos žmogiškosios filosofijos, taip iš tikrųjų ir budizmas turi savo žmogiškąjį apgamą. Bet Gautamos mokymai per praėjusius du su puse tūkstantmečio vystėsi toliau. Budos sampratą, apsišvietęs budistas, su Gautamos žmogiškąja asmenybe susieja ne daugiau, kaip apsišvietęs krikščionis Jehovos sampratą sutapatina su Horibo dvasiniu demonu. Dėl terminologijos skurdumo, taip pat ir dėl sentimentalios senujų pavadinimų išsaugojimo, dažnai nebegalima suprasti religinių sampratų evoliucijos tikrosios reikšmės.

Palaipsniui budizme ėmė formuotis Dievo samprata kaip priešpastatymas Absoliutui. Jos pradžia siekia tuos ankstyvuosius laikus, kada atsiskyrė Mažojo Kelio ir Didžiojo Kelio pasekėjai. Būtent pastarojoje budizmo atšakoje galutinai subrendo dualistinė Dievo ir Absoliuto koncepcija. Žingsnis po žingsnio, amžius po amžiaus, Dievo samprata vystėsi tol, kol, su Rionino, Honeno Šonino, ir Šinrano mokymais Japonijoje, šita samprata galiausiai buvo vainikuota tikėjimu į Amidą Budą.

Šitie tikintieji yra mokomi, jog siela, patyrusi mirtį, gali pasirinkti gyvenimą Rojuje prieš patekdama į nirvaną, egzistencijos galutinybę. Skelbiama, jog šitas naujas išgelbėjimas yra pasiekiamas įtikėjimu į Amidą, Rojaus Dievo vakaruose, dieviškąjį gailestingumą ir kupiną meilės globą. Savo filosofijoje amidistai tiki Begaline Realybe, kuri pranoksta bet kokią ribinį mirtingojo supratimą; savo religijoje, jie laikosi tikėjimo į visagailestingąjį Amidą, kuris visą pasaulį myli taip, jog neleidžia, kad nors ir vienas mirtingasis, kuris šaukiasi jo vardo tikru įtikėjimu ir tyra širdimi, dangiškosios Rojaus laimės nepasiektų.

Budizmo didžioji stiprybė yra ta, kad jo pasekėjai turi laisvę rinktis tiesą iš visų religijų; tokia pasirinkimo laisvė retai kada buvo būdinga

94:11.13 (1040.4) At times the Absolute was even thought of as contained within the infinite I AM. But these speculations were chill comfort to the hungry multitudes who craved to hear words of promise, to hear the simple gospel of Salem, that faith in God would assure divine favor and eternal survival.

12. THE GOD CONCEPT OF BUDDHISM

94:12.1 (1040.5) The great weakness in the cosmology of Buddhism was twofold: its contamination with many of the superstitions of India and China and its sublimation of Gautama, first as the enlightened one, and then as the Eternal Buddha. Just as Christianity has suffered from the absorption of much erroneous human philosophy, so does Buddhism bear its human birthmark. But the teachings of Gautama have continued to evolve during the past two and one-half millennia. The concept of Buddha, to an enlightened Buddhist, is no more the human personality of Gautama than the concept of Jehovah is identical with the spirit demon of Horeb to an enlightened Christian. Paucity of terminology, together with the sentimental retention of olden nomenclature, is often provocative of the failure to understand the true significance of the evolution of religious concepts.

94:12.2 (1040.6) Gradually the concept of God, as contrasted with the Absolute, began to appear in Buddhism. Its sources are back in the early days of this differentiation of the followers of the Lesser Road and the Greater Road. It was among the latter division of Buddhism that the dual conception of God and the Absolute finally matured. Step by step, century by century, the God concept has evolved until, with the teachings of Ryonin, Honen Shonin, and Shinran in Japan, this concept finally came to fruit in the belief in Amida Buddha.

94:12.3 (1041.1) Among these believers it is taught that the soul, upon experiencing death, may elect to enjoy a sojourn in Paradise prior to entering Nirvana, the ultimate of existence. It is proclaimed that this new salvation is attained by faith in the divine mercies and loving care of Amida, God of the Paradise in the west. In their philosophy, the Amidists hold to an Infinite Reality which is beyond all finite mortal comprehension; in their religion, they cling to faith in the all-merciful Amida, who so loves the world that he will not suffer one mortal who calls on his name in true faith and with a pure heart to fail in the attainment of the supernal happiness of Paradise.

94:12.4 (1041.2) The great strength of Buddhism is that its adherents are free to choose truth from all religions; such freedom of choice has seldom

kokiam nors Urantijos tikėjimui. Šituo požiūriu Japonijoje sin sekta tapo viena pažangiausių religinių grupių pasaulyje; ji atgaivino Gautamos pasekėjų senovės misionierių dvasią ir ėmė siųsti mokytojus į kitas tautas. Šitas noras pasinaudoti tiesa iš bet kokių ir visų šaltinių iš tikrųjų yra verta dėmesio tendencija, atsirandanti tarp religinių tikinčiųjų dvidešimtojo amžiaus po Kristaus pirmojoje pusėje.

Pats budizmas patiria dvidešimtojo amžiaus renesansą. Ryšių su krikščionybe dėka budizmo visuomeniniai aspektai buvo labai smarkiai išplėtoti. Brolijos šventikų vienuolių širdyse vėl buvo atgaivintas troškimas mokytis, o švietimo išplitimas visame šitame tikėjime tikrai sukels naują vystymąsi religijos evoliucijoje.

Šitų dokumentų užrašymo metu, didelė Azijos dalis deda viltis į budizmą. Ar šitas kilnus tikėjimas, kuris taip drąsiai žengė per tamsiuosius paeities amžius, vėl priims išplėtotų kosminių realybių tiesą, net ir taip, kaip didžiojo mokytojo Indijoje mokiniai kažkada klausėsi jo naujosios tiesos skelbimo? Ar šitas senovės tikėjimas dar kartą reaguos į naujų sampratų apie Dievą ir Absoliutą, kurių jis taip ilgai ieškojo, pateikimo gaivinančius akstinus?

Visa Urantija laukia, kada bus skelbiama kilninanti Mykolo žinia, kurios neapsunkintų doktrinos ir dogmos, kurios susikaupė per devyniolikos amžių ryšius su evoliucinės kilmės religijomis. Toji valanda ateina, kada budizmui, krikščionybei, induizmui, ir net visų tikėjimų tautoms, būtų pateikta ne evangelija apie Jėzų, bet gyvoji, dvasinė Jėzaus evangelijos tikrovė.

[Pateikta Neadono Melkizedeko.]

characterized a Urantian faith. In this respect the Shin sect of Japan has become one of the most progressive religious groups in the world; it has revived the ancient missionary spirit of Gautama's followers and has begun to send teachers to other peoples. This willingness to appropriate truth from any and all sources is indeed a commendable tendency to appear among religious believers during the first half of the twentieth century after Christ.

94:12.5 (1041.3) Buddhism itself is undergoing a twentieth-century renaissance. Through contact with Christianity the social aspects of Buddhism have been greatly enhanced. The desire to learn has been rekindled in the hearts of the monk priests of the brotherhood, and the spread of education throughout this faith will be certainly provocative of new advances in religious evolution.

94:12.6 (1041.4) At the time of this writing, much of Asia rests its hope in Buddhism. Will this noble faith, that has so valiantly carried on through the dark ages of the past, once again receive the truth of expanded cosmic realities even as the disciples of the great teacher in India once listened to his proclamation of new truth? Will this ancient faith respond once more to the invigorating stimulus of the presentation of new concepts of God and the Absolute for which it has so long searched?

94:12.7 (1041.5) All Urantia is waiting for the proclamation of the ennobling message of Michael, unencumbered by the accumulated doctrines and dogmas of nineteen centuries of contact with the religions of evolutionary origin. The hour is striking for presenting to Buddhism, to Christianity, to Hinduism, even to the peoples of all faiths, not the gospel about Jesus, but the living, spiritual reality of the gospel of Jesus.

94:12.8 (1041.6) [Presented by a Melchizedek of Neadon.]

95 Dokumentas. Melkizedeko mokymai mokymai. Levante

⇐ 094

URANTIJOS KNYGA

096 ⇐

III DALIS. URANTIJOS ISTORIJA

95 DOKUMENTAS. MELKIZEDEKO MOKYMAI MOKYMAI LEVANTE

Skyrius

ĮVADAS

1. Salemo religija Mesopotamijoje
2. Ankstyvoji Egipto religija
3. Moralinių sampratų evoliucija
4. Amenemopo mokymai
5. Nuostabūs Ichnatonas
6. Salemo doktrinos Irane
7. Salemo mokymai Arabijoje

ĮVADAS

KAIP Indija pagimdė daugelį rytinės Azijos religijų ir filosofijų, taip Levantas buvo Vakarų pasaulio tikėjimų gimtinė. Salemo misionieriai pasklido po visą pietvakarinę Aziją, per Palestiną, Mesopotamiją, Egiptą, Iraną, ir Arabiją, visur skelbdami Makiventos Melkizedeko evangelijos gerą naujieną. Kai kuriuose iš šitų kraštų jų mokymai davė vaisių; kituose kraštuose jiems sekėsi permainingai. Kartais jiems nepasisekdavo dėl išminties stokos, kartais jiems nepavykdavo dėl nuo jų nepriklausančių aplinkybių.

1. SALEMO RELIGIJA MESOPOTAMIJOJE

Iki 2.000 m. pr. Kr. Mesopotamijos religijos setitų mokymus buvo tiesiog beveik praradusios, ir joms didelė dalimi įtaką darė įsiveržėlių dviejų grupių primityvūs tikėjimai: beduinų semitų, kurie čia pateko iš vakarinės dykumos, ir barbarų raitelių, kurie buvo nusileidę iš šiaurės.

PAPER 95 THE MELCHIZEDEK TEACHINGS IN THE LEVANT

SECTIONS

Introduction

1. The Salem Religion in Mesopotamia
2. Early Egyptian Religion
3. Evolution of Moral Concepts
4. The Teachings of Amenemope
5. The Remarkable Ikhnaton
6. The Salem Doctrines in Iran
7. The Salem Teachings in Arabia

INTRODUCTION

95:0.1 (1042.1) AS INDIA gave rise to many of the religions and philosophies of eastern Asia, so the Levant was the homeland of the faiths of the Occidental world. The Salem missionaries spread out all over southwestern Asia, through Palestine, Mesopotamia, Egypt, Iran, and Arabia, everywhere proclaiming the good news of the gospel of Machiventa Melchizedek. In some of these lands their teachings bore fruit; in others they met with varying success. Sometimes their failures were due to lack of wisdom, sometimes to circumstances beyond their control.

1. THE SALEM RELIGION IN MESOPOTAMIA

95:1.1 (1042.2) By 2000 B.C. the religions of Mesopotamia had just about lost the teachings of the Sethites and were largely under the influence of the primitive beliefs of two groups of invaders, the Bedouin Semites who had filtered in from the western desert and the barbarian horsemen who had come down from the north.

Bet ankstyvųjų Adomitų tautų paprotys pagerbti savaitės septintąją dieną niekada nebuvo iki galo išnykęs Mesopotamijoje. Tikrai, Melkizedeko eros metu, septintoji diena buvo laikoma pati nelaimingiausia. Ją buvo persmelkę tabu; nebuvo galima išvykti kelionėn, virti maisto, ar įkurti ugnies blogio septintąją dieną. Žydai atgal į Palestiną nusinešė didelę dalį Mesopotamijos tabu, susijusi su tuo, kaip babiloniečiai laikėsi septintosios dienos, Sabatumo.

Nors Salemo mokytojai daug padarė, kad Mesopotamijos religijos būtų pagerintos ir išvystytos, bet jiems nepasisekė įvairių tautų atvesti į tai, kad jos nuolat pripažintų vieną Dievą. Toks mokymas buvo vystymas per daugiau negu vieną šimtą penkiasdešimt metų, o tada palaipsniui užleido kelią senesniam tikėjimui į daugybę dievybių.

Salemo mokytojai labai smarkiai sumažino Mesopotamijos dievų skaičių, vienu metu pagrindinių dievybių skaičių apribojo iki septynių: Belo, Šamašo, Nabo, Ano, Ejo, Marduko, ir Sino. Kada naujasis mokymas buvo pasiekęs aukščiausią tašką, tada iš šių dievų jie tris išskėlė į aukštybę, turinčią valdžią visiems kitiems, Babilono triadą: Belą, Eją, ir Aną, žemės, jūros, ir dangaus dievus. Dar kitos triados iškilo kitose vietovėse, visos primenančios anditų ir šumerų mokymus apie trejybę ir grindžiamus salemitų tikėjimu į Melkizedeko trijų apskritimų ženklą.

Niekada iš tikrųjų Salemo mokytojai iki galo nepranoko Ištaros, dievų motinos ir lytinio vaisingumo dvasios, populiarumo. Jie daug padarė, kad šitos deivės garbinimą sukilintų, bet babiloniečiai ir jų kaimynai niekada iki galo neatsisakė užmaskuotų lytinio garbinimo formų. Visoje Mesopotamijoje visos moterys laikėse visuotinio papročio atsiduoti, bent jau vieną kartą jaunystėje, nepažįstamiesiems; buvo manoma, jog tokio atsidavimo reikalauja Ištara, ir buvo tikima, kad nuo šitos lytinės aukos labai didelė dalimi priklauso vaisingumas.

Melkizedeko mokymo ankstyvojo plitimo rezultatai buvo puikūs tol, kol Nabodadas, mokyklos vadovas Kiše, nenusprendė imtis plataus puolimo prieš vyraujančius šventyklos prostitucijos papročius. Bet savo pastangomis Salemo misionieriams šitos visuomeninės reformos įgyvendinti nepavyko, ir po šitos nesėkmės nuolaužomis buvo palaidoti jų visi kiti svarbesnieji dvasiniai ir filosofiniai mokymai.

Tuo po šito Salemo evangelijos pralaimėjimo smarkiai išplito Ištaros kultas, toks ritualas, kuris jau iki to meto buvo įsiveržęs į Palestiną kaip Aštoreta, į Egiptą buvo įsiveržęs kaip Izidė, į Graikiją, kaip Afroditė, ir į šiaurines gentis pateko kaip Astartė. Ir būtent dėl šito Ištaros garbinimo

95:1.2 (1042.3) But the custom of the early Adamite peoples in honoring the seventh day of the week never completely disappeared in Mesopotamia. Only, during the Melchizedek era, the seventh day was regarded as the worst of bad luck. It was taboo-ridden; it was unlawful to go on a journey, cook food, or make a fire on the evil seventh day. The Jews carried back to Palestine many of the Mesopotamian taboos which they had found resting on the Babylonian observance of the seventh day, the Shabbatum.

95:1.3 (1042.4) Although the Salem teachers did much to refine and uplift the religions of Mesopotamia, they did not succeed in bringing the various peoples to the permanent recognition of one God. Such teaching gained the ascendancy for more than one hundred and fifty years and then gradually gave way to the older belief in a multiplicity of deities.

95:1.4 (1042.5) The Salem teachers greatly reduced the number of the gods of Mesopotamia, at one time bringing the chief deities down to seven: Bel, Shamash, Nabu, Anu, Ea, Marduk, and Sin. At the height of the new teaching they exalted three of these gods to supremacy over all others, the Babylonian triad: Bel, Ea, and Anu, the gods of earth, sea, and sky. Still other triads grew up in different localities, all reminiscent of the trinity teachings of the Andites and the Sumerians and based on the belief of the Salemites in Melchizedek's insignia of the three circles.

95:1.5 (1042.6) Never did the Salem teachers fully overcome the popularity of Ishtar, the mother of gods and the spirit of sex fertility. They did much to refine the worship of this goddess, but the Babylonians and their neighbors had never completely outgrown their disguised forms of sex worship. It had become a universal practice throughout Mesopotamia for all women to submit, at least once in early life, to the embrace of strangers; this was thought to be a devotion required by Ishtar, and it was believed that fertility was largely dependent on this sex sacrifice.

95:1.6 (1043.1) The early progress of the Melchizedek teaching was highly gratifying until Nabodad, the leader of the school at Kish, decided to make a concerted attack upon the prevalent practices of temple harlotry. But the Salem missionaries failed in their effort to bring about this social reform, and in the wreck of this failure all their more important spiritual and philosophic teachings went down in defeat.

95:1.7 (1043.2) This defeat of the Salem gospel was immediately followed by a great increase in the cult of Ishtar, a ritual which had already invaded Palestine as Ashtoreth, Egypt as Isis, Greece as Aphrodite, and the northern tribes as Astarte. And it was in connection with this revival of the worship

atgimimo Babilono žyniai vėl iš naujo ėmė stebėti žvaigždes; astrologija patyrė savo paskutinį didį mesopotamišką atgimimą, ateities pranašavimas tapo mada, ir per šimtmečius dvasininkija ėmė vis labiau išsigimti.

Melkizedekas savo pasekėjus buvo įspėjęs skleisti mokymą apie vienintelį Dievą, visų Tėvą ir Sutvėrėją, ir skelbti tikrai evangeliją apie dieviškąjį palankumą vien tik įtikėjimo dėka. Bet dažnai naujos tiesos mokytojai darydavo klaidą, mėgindami siekti per daug, mėgindami lėtą evoliuciją pakeisti staigia revoliucija. Melkizedeko misionieriai Mesopotamijoje moralinį standartą tiems žmonėms pakėlė per aukštai; jie stengėsi pasiekti per daug, ir jų kilnus reikalas baigėsi pralaimėjimu. Jie buvo pasiūstę skelbti konkrečią evangeliją, skelbti tiesą apie Visuotinio Tėvo tikrovę, bet jie įsitraukė į akivaizdžiai vertingą papročių pertvarkymo reikalą, ir šitokiu būdu jų didžioji misija nuėjo šalutiniu keliu ir buvo realiai prarasta, nepatenkinusi troškimų, ir užmiršta.

Po vienos kartos Salemo būstinė Kiše priėjo prie pabaigos, o tikėjimo į vieną Dievą propaganda iš esmės nutrūko visoje Mesopotamijoje. Bet Salemo mokyklų likučiai išsilaikė. Nedidelės grupelės, išsiblaškusios tai šen, tai ten, toliau tikėjo į vieną Kūrėją ir kovojo prieš Mesopotamijos žynių stambeldystę ir amoralumą.

Būtent to laikotarpio, kurisėjo po jų mokymo atmetimo, Salemo misionieriai parašė didelę dalį Senojo Testamento Psalmių, išskaptuodami jas akmenyje, kur nelaisvės metais jas surado vėlesniųjų laikų hebrajų šventikai, o vėliau jas įtraukė į himnų, priskiriamų žydų autorystei, rinkinį. Šitos gražios psalmės iš Babilono nebuvo parašytos Belo-Marduko šventyklose; jos buvo ankstyvesniųjų Salemo misionierių palikuonių darbas; ir jos yra pritrenkiantis kontrastas babiloniečių šventikų magiškiems konglomeratams. Jobo Knyga visiškai gerai atspindi Salemo mokyklos mokymus Kiše ir visoje Mesopotamijoje.

Didelė dalis Mesopotamijos religinės kultūros į hebrajų literatūrą ir liturgiją prasiskynė kelią per Egiptą Amenemopo ir Ichnatono darbo dėka. Egiptiečiai nuostabiai išsaugojo mokymus apie visuomeninius įsipareigojimus, kurie buvo kilę iš ankstesniųjų anditų mesopotamijiečių ir kuriuos tokia didele dalimi prarado vėlesnieji babiloniečiai, kurie užėmė Eufrato slėnį.

2. ANKSTYVOJI EGIPTO RELIGIJA

Pirminiai Melkizedeko mokymai iš tikrųjų giliausias šaknis įleido Egipte, iš kur vėliau jie išplito į Europą. Nilo slėnio evoliucinė religija buvo

of Ishtar that the Babylonian priests turned anew to stargazing; astrology experienced its last great Mesopotamian revival, fortunetelling became the vogue, and for centuries the priesthood increasingly deteriorated.

95:1.8 (1043.3) Melchizedek had warned his followers to teach about the one God, the Father and Maker of all, and to preach only the gospel of divine favor through faith alone. But it has often been the error of the teachers of new truth to attempt too much, to attempt to supplant slow evolution by sudden revolution. The Melchizedek missionaries in Mesopotamia raised a moral standard too high for the people; they attempted too much, and their noble cause went down in defeat. They had been commissioned to preach a definite gospel, to proclaim the truth of the reality of the Universal Father, but they became entangled in the apparently worthy cause of reforming the mores, and thus was their great mission sidetracked and virtually lost in frustration and oblivion.

95:1.9 (1043.4) In one generation the Salem headquarters at Kish came to an end, and the propaganda of the belief in one God virtually ceased throughout Mesopotamia. But remnants of the Salem schools persisted. Small bands scattered here and there continued their belief in the one Creator and fought against the idolatry and immorality of the Mesopotamian priests.

95:1.10 (1043.5) It was the Salem missionaries of the period following the rejection of their teaching who wrote many of the Old Testament Psalms, inscribing them on stone, where later-day Hebrew priests found them during the captivity and subsequently incorporated them among the collection of hymns ascribed to Jewish authorship. These beautiful psalms from Babylon were not written in the temples of Bel-Marduk; they were the work of the descendants of the earlier Salem missionaries, and they are a striking contrast to the magical conglomerations of the Babylonian priests. The Book of Job is a fairly good reflection of the teachings of the Salem school at Kish and throughout Mesopotamia.

95:1.11 (1043.6) Much of the Mesopotamian religious culture found its way into Hebrew literature and liturgy by way of Egypt through the work of Amenemope and Ichnaton. The Egyptians remarkably preserved the teachings of social obligation derived from the earlier Andite Mesopotamians and so largely lost by the later Babylonians who occupied the Euphrates valley.

2. EARLY EGYPTIAN RELIGION

95:2.1 (1043.7) The original Melchizedek teachings really took their deepest root in Egypt, from where they subsequently spread to Europe. The

vystoma periodiškai, atvykstant Eufrato slėnio labiau išsivysčiusiems noditų, Adomitų, ir vėlesniųjų anditų tautų palikuonims. Laikas nuo laiko didelė dalis Egipto pilietinių administratorių buvo šumerai. Kaip Indija tomis dienomis priglaudė pasaulio didžiausią rasių mišinį, taip Egiptas puoselėjo labiausiai sumaišytą religinės filosofijos tipą, kokį tik galima būtų surasti Urantijoje, ir iš Nilo slėnio jis paplito į daugelį pasaulio dalių. Žydai didelę dalį savo sampratos apie pasaulio sukūrimą gavo iš babiloniečių, bet dieviškosios Apvaizdos sampratą jie gavo iš egiptiečių.

Daugiau dėl politinių ir moralinių tendencijų, o ne dėl filosofinių ir religinių pakraipų Egiptas labiau linko į Salemo, o ne į Mesopotamijos mokymą. Kiekvienas genties vadas Egipte, po to, kada užbaigdavo kovą dėl valdžios, siekdavo įamžinti savo dinastijos valdžią, paskelbdamas savo genties dievą pirmine dievybe ir visų kitų dievų sukūrėju. Šitokiu būdu palaipsniui egiptiečiai priprato prie superdievo idėjos, tramplino į vėlesnę doktriną apie visuotinę Dievybę kūrėją. Monoteizmo idėja Egipte bangavo pirmyn atgal daugelį amžių, tikėjimas į vieną Dievą visada sulaukdavo paramos, bet niekada iki galo nenustelbdavo besivystančios politeizmo sampratos.

Per amžius Egipto tautos buvo atsidavusios gamtos dievų garbinimui; tiksliau, kiekviena iš keturių dešimčių atskirų genčių iš tiesų turėjo savo ypatingą grupinį dievą, viena gentis garbino jautį, kita gentis garbino liūtą, trečia gentis garbino aviną, ir taip toliau. Dar anksčiau jos buvo totemo gentys, labai panašiai kaip Amerindai.

Su laiku egiptiečiai pastebėjo, kad mirusiųjų kūnai, patalpinti į kapų duobes, neišmūrytas plytomis, išsilaikydavo — užsibalzamuodavo — veikiant sodos prisigėrusiam smėliui, tuo tarpu palaidotieji plytiniuose rūsiuose suirdavo. Šitie stebėjimai atvedė prie tokių eksperimentų, dėl kurių rezultatų vėliau buvo imta mirusiuosius balzamuoti. Egiptiečiai tikėjo, jog kūno išsaugojimas palengvina perėjimą per ateities gyvenimą. Tam, kad individą būtų galima tinkamai identifikuoti tolimojoje ateityje po kūno suirimo, jie į kapą kartu su lavonu įdėdavo mirusiojo statulą ir jo atvaizdą išraižydavo ant karsto. Šių mirusiojo statulų darymas labai išvystė Egipto meną.

Per amžius egiptiečiai buvo atsidavę tikėjimui į kapavietes kaip į kūno apsaugą ir į dėl šito patiriamo malonaus išlikimo po mirties apsaugą. Vėlesnioji magiškų papročių evoliucija, nors ir labai apsunkino gyvenimą nuo lopšio iki kapo, bet ir labai veiksmingai juos išlaisvino iš kapaviečių religijos. Žyniai ant karstų išraižydavo magiškų tekstus, kurie, buvo tikima, jog yra apsauga nuo to,

evolutionary religion of the Nile valley was periodically augmented by the arrival of superior strains of Nodite, Adamite, and later Andite peoples of the Euphrates valley. From time to time, many of the Egyptian civil administrators were Sumerians. As India in these days harbored the highest mixture of the world races, so Egypt fostered the most thoroughly blended type of religious philosophy to be found on Urantia, and from the Nile valley it spread to many parts of the world. The Jews received much of their idea of the creation of the world from the Babylonians, but they derived the concept of divine Providence from the Egyptians.

95:2.2 (1044.1) It was political and moral, rather than philosophic or religious, tendencies that rendered Egypt more favorable to the Salem teaching than Mesopotamia. Each tribal leader in Egypt, after fighting his way to the throne, sought to perpetuate his dynasty by proclaiming his tribal god the original deity and creator of all other gods. In this way the Egyptians gradually got used to the idea of a supergod, a steppingstone to the later doctrine of a universal creator Deity. The idea of monotheism wavered back and forth in Egypt for many centuries, the belief in one God always gaining ground but never quite dominating the evolving concepts of polytheism.

95:2.3 (1044.2) For ages the Egyptian peoples had been given to the worship of nature gods; more particularly did each of the two-score separate tribes have a special group god, one worshipping the bull, another the lion, a third the ram, and so on. Still earlier they had been totem tribes, very much like the Amerinds.

95:2.4 (1044.3) In time the Egyptians observed that dead bodies placed in brickless graves were preserved — embalmed — by the action of the soda-impregnated sand, while those buried in brick vaults decayed. These observations led to those experiments which resulted in the later practice of embalming the dead. The Egyptians believed that preservation of the body facilitated one's passage through the future life. That the individual might properly be identified in the distant future after the decay of the body, they placed a burial statue in the tomb along with the corpse, carving a likeness on the coffin. The making of these burial statues led to great improvement in Egyptian art.

95:2.5 (1044.4) For centuries the Egyptians placed their faith in tombs as the safeguard of the body and of consequent pleasurable survival after death. The later evolution of magical practices, while burdensome to life from the cradle to the grave, most effectually delivered them from the religion of the tombs. The priests would inscribe the coffins with charm texts which were believed

kad "iš žmogaus nebūtų išimta širdis požeminiame pasaulyje." Netrukus buvo sukauptas šitų įvairių magiškų tekstų rinkinys ir išsaugotas kaip "Mirusiųjų knyga." Bet Nilo slėnyje magiškas ritualas labai anksti įsikverbė į sąžinės ir charakterio sferas iki tokio laipsnio, kokį nedažnai pasiekdavo tų dienų ritualai. Ir vėliau nuo šitų etinių ir moralinių idealų, o ne nuo įmantrių kapaviečių, priklausė išgelbėjimas.

Šitų laikų prietarus gerai parodo bendras tikėjimas į seilių efektyvumą kaip į gydomąjį veiksnį, į tokią idėją, kuri atsirado Egipte, o iš ten pasklido į Arabiją ir Mesopotamiją. Legendiniame Horo mūšyje su Setu, jaunesnysis dievas neteko akies, bet po to, kada Setas buvo nugalėtas, šitą akį atstatė išmintingasis dievas Totas, kuris apspjovė žaizdą ir ją užgydė.

Egiptiečiai ilgą laiką tikėjo, kad žvaigždės, mirgančios naktiniame danguje, reiškia nusipelnusių mirusiųjų sielų išlikimą; jie manė, kad kitus išlikusiuosius sugeria saulė. Tam tikrą laikotarpį, saulės garbinimas tapo viena iš protėvių garbinimo rūšių. Didžiosios piramidės nuožulnis įėjimas buvo pasuktas tiesiai į Poliarinę žvaigždę tam, kad karaliaus siela, kada išeis iš kapo, galėtų kilti tiesiai į nejudančių žvaigždžių stacionarius ir nusistovėjusius žvaigždynus, tariamą karalių gyvenamąją buveinę.

Kada matėsi, kaip netiesioginiai saulės spinduliai skverbiasi į žemę per plyšį debesyse, tai buvo tikima, jog tai rodo nuleidžiamus dangiškuosius laiptus, kuriais gali pakilti karalius ir kitos teisios sielos. "Karalius Pepis savo spinduliavimą nuleido po savo kojomis kaip laiptus, kuriais galėtų pakilti pas savo motiną."

Kada Melkizedekas pasirodė materialaus kūno pavidalu, tada egiptiečiai turėjo tokią religiją, kuri buvo nepalyginamai labiau išvystyta už aplinkinių tautų religiją. Jie tikėjo, kad išėjusi iš kūno siela, jeigu yra tinkamai apginkluota magiškais formuluočiais, gali išvengti trukdančių blogųjų dvasių ir gali nukeliauti į Ozyrio nuosprendžių salę, kur, jeigu nėra kalta dėl "žmogūdystės, apiplėšimo, klastojimo, svetimavimo, vagystės, ir savanaudiškumo," tai bus priimta į palaimos sferas. Jeigu šita siela bus pasverta ant svarstyklių ir pripažinta nepakankamo lygio, tuomet ji bus nusiųsta į pragarą, pas Praryjančiąją. Ir tai buvo, santykinai, išvystyta samprata apie ateities gyvenimą, palyginus su daugelio aplinkinių tautų tikėjimais.

Samprata apie pomirtinio gyvenimo teismą už nuodėmes, padarytas per žmogaus gyvenimą materialiam kūne žemėje, į hebrajų teologiją pateko iš Egipto. Žodis teismas per visą Hebrajų Psalmių Knygą paminėtas tiktai vieną kartą, ir tą konkrečią psalmę parašė egiptietis.

to be protection against a "man's having his heart taken away from him in the nether world." Presently a diverse assortment of these magical texts was collected and preserved as The Book of the Dead. But in the Nile valley magical ritual early became involved with the realms of conscience and character to a degree not often attained by the rituals of those days. And subsequently these ethical and moral ideals, rather than elaborate tombs, were depended upon for salvation.

95:2.6 (1044.5) The superstitions of these times are well illustrated by the general belief in the efficacy of spittle as a healing agent, an idea which had its origin in Egypt and spread therefrom to Arabia and Mesopotamia. In the legendary battle of Horus with Set the young god lost his eye, but after Set was vanquished, this eye was restored by the wise god Thoth, who spat upon the wound and healed it.

95:2.7 (1044.6) The Egyptians long believed that the stars twinkling in the night sky represented the survival of the souls of the worthy dead; other survivors they thought were absorbed into the sun. During a certain period, solar veneration became a species of ancestor worship. The sloping entrance passage of the great pyramid pointed directly toward the Pole Star so that the soul of the king, when emerging from the tomb, could go straight to the stationary and established constellations of the fixed stars, the supposed abode of the kings.

95:2.8 (1045.1) When the oblique rays of the sun were observed penetrating earthward through an aperture in the clouds, it was believed that they betokened the letting down of a celestial stairway whereon the king and other righteous souls might ascend. "King Pepi has put down his radiance as a stairway under his feet whereon to ascend to his mother."

95:2.9 (1045.2) When Melchizedek appeared in the flesh, the Egyptians had a religion far above that of the surrounding peoples. They believed that a disembodied soul, if properly armed with magic formulas, could evade the intervening evil spirits and make its way to the judgment hall of Osiris, where, if innocent of "murder, robbery, falsehood, adultery, theft, and selfishness," it would be admitted to the realms of bliss. If this soul were weighed in the balances and found wanting, it would be consigned to hell, to the Devouress. And this was, relatively, an advanced concept of a future life in comparison with the beliefs of many surrounding peoples.

95:2.10 (1045.3) The concept of judgment in the hereafter for the sins of one's life in the flesh on earth was carried over into Hebrew theology from Egypt. The word judgment appears only once in the entire Book of Hebrew Psalms, and that particular psalm was written by an Egyptian.

3. MORALINIŲ SAMPRATŲ EVOLIUCIJA

Nors Egipto kultūra ir religija iš esmės kilo iš anditų Mesopotamijos ir vėlesnėms civilizacijoms didelė dalimi buvo perduota per hebrajus ir graikus, bet didelė, labai didelė egiptiečių visuomeninio ir etinio idealizmo dalis atsirado Nilo slėnyje kaip grynai evoliucinis išsivystymas. Nepaisant to, kad didelė dalis tiesos ir kultūros buvo paimta iš anditų, bet Egipte moralinė kultūra kaip grynai žmogiškasis reiškinyi iki Mykolo savęs padovanojimo buvo išsivysčiusi labiau negu panašaus natūralaus metodo dėka ji buvo išvystyta bet kurioje kitoje konkrečioje vietovėje.

Moralinė evoliucija priklauso ne vien tikai nuo apreiškimo. Aukšti moraliniai kriterijai gali kilti ir iš paties žmogaus patyrimo. Žmogus gali net išvystyti dvasines vertybes ir įgauti kosminės įžvalgos iš savojo asmeninio patirtinio gyvenimo, nes jo viduje gyvena dieviškoji dvasia. Tokį natūralų sąžinės ir charakterio vystymąsi taip pat padidino ir periodiškai tiesos mokytojų atvykimai, senovės laikais, pasiekę iš antrojo Edeno, vėliau, pasirodę iš Melkizedeko būstinės Saleme.

Prieš tūkstančius metų iki to laiko, kada Salemo evangelija įsiskverbė į Egiptą, moralūs jo vadovai mokė teisingumo, dorumo, ir vengti godumo. Prieš tris tūkstančius metų iki buvo parašyti hebrajų raštai, egiptiečiai turėjo devizą: "Tvirtas yra tas žmogus, kurio matas yra teisumas; kuris žengia, vadovaudamasis juo." Jie mokė ramumo, nuosaikumo, ir taktiškumo. Vienas iš didžiųjų šitos epochos mokytojų skelbė: "Daryk gerai ir elkis teisingai su visais." Šito amžiaus Egipto triada buvo Tiesa-Teisingumas-Teisumas. Iš visų grynai žmogiškųjų Urantijos religijų nė viena niekada nepranoko Nilo slėnio šito kažkada buvusio humanizmo visuomeninių idealų ir moralinio grožio.

Šių besivystančių etinių idėjų ir moralinių idealų dirvoje klestėjo išlikusios Salemo religijos doktrinos. Sampratos apie gėrį ir blogį surado parengtą atsakymą tautos širdyje, kuri tikėjo, kad "Gyvybė yra suteikiama ramiesiems, o mirtis duodama kaltiesiems." "Nuramintas yra tas, kurio veiksmai sukelia meilę; nusikaltęs yra tas, kurio veiksmai sukelia neapykantą." Per amžius Nilo slėnio gyventojai gyveno vadovaudamiesi šitais besivystančiais etiniais ir visuomeniniais standartais iki to meto, kada pirmą kartą ėmė taikyti vėlesniasias sampratas apie tai, kas yra teisinga ir kas yra klaidinga—kas yra gera ir kas yra bloga.

Egiptas buvo intelektualus ir moralus, bet neperdaug dvasingas. Per šešis tūkstančius metų tarp egiptiečių iškilo tikai keturi didieji pranašai.

3. EVOLUTION OF MORAL CONCEPTS

95:3.1 (1045.4) Although the culture and religion of Egypt were chiefly derived from Andite Mesopotamia and largely transmitted to subsequent civilizations through the Hebrews and Greeks, much, very much, of the social and ethical idealism of the Egyptians arose in the valley of the Nile as a purely evolutionary development. Notwithstanding the importation of much truth and culture of Andite origin, there evolved in Egypt more of moral culture as a purely human development than appeared by similar natural techniques in any other circumscribed area prior to the bestowal of Michael.

95:3.2 (1045.5) Moral evolution is not wholly dependent on revelation. High moral concepts can be derived from man's own experience. Man can even evolve spiritual values and derive cosmic insight from his personal experiential living because a divine spirit indwells him. Such natural evolutions of conscience and character were also augmented by the periodic arrival of teachers of truth, in ancient times from the second Eden, later on from Melchizedek's headquarters at Salem.

95:3.3 (1045.6) Thousands of years before the Salem gospel penetrated to Egypt, its moral leaders taught justice, fairness, and the avoidance of avarice. Three thousand years before the Hebrew scriptures were written, the motto of the Egyptians was: "Established is the man whose standard is righteousness; who walks according to its way." They taught gentleness, moderation, and discretion. The message of one of the great teachers of this epoch was: "Do right and deal justly with all." The Egyptian triad of this age was Truth-Justice-Righteousness. Of all the purely human religions of Urantia none ever surpassed the social ideals and the moral grandeur of this onetime humanism of the Nile valley.

95:3.4 (1045.7) In the soil of these evolving ethical ideas and moral ideals the surviving doctrines of the Salem religion flourished. The concepts of good and evil found ready response in the hearts of a people who believed that "Life is given to the peaceful and death to the guilty." "The peaceful is he who does what is loved; the guilty is he who does what is hated." For centuries the inhabitants of the Nile valley had lived by these emerging ethical and social standards before they ever entertained the later concepts of right and wrong — good and bad.

95:3.5 (1046.1) Egypt was intellectual and moral but not overly spiritual. In six thousand years only four great prophets arose among the Egyptians.

Kažkurį laiką jie sekė Amenemopu; Ochbaną jie nužudė; Ichnatoną priėmė, bet ne iš visos širdies vienos trumpos kartos laikotarpiui; Mozę jie atmetė. Ir vėl iš tiesų būtent politinės, o ne religinės aplinkybės, Abraomui ir, vėliau, Juozapui, palengvino didžiuliu laipsniu įtakoti visą Egiptą Salemo mokymų apie vieną Dievą labui. Tačiau, kada Salemo misionieriai pirmą kartą įžengė į Egiptą, tada jie surado šitą labai etinę evoliucinę kultūrą, kuri buvo susimaišiusi su modifikuotomis Mesopotamijos imigrantų moralinėmis normomis. Šitie ankstyvieji Nilo slėnio mokytojai buvo pirmieji, kurie paskelbė, jog sąžinė yra Dievo mandatas, Dievybės balsas.

4. AMENEMOPO MOKYMAI

Tinkamu laiku Egipte išaugo mokytojas, kurį daugelis vadino “žmogaus sūnumi,” o kiti jį vadino Amenemopu. Šitas pranašas sąžinę iškėlė į aukščiausiojo teisėjo lygį priimant sprendimą tarp gėrio ir blogio, mokė, jog už nuodėmę yra bausmė, ir skelbė išgelbėjimą kreipiantis į saulės dievybę.

Amenemopas mokė, jog turtai ir materialūs gausa yra Dievo dovana, ir šita samprata giliai persmelkė vėliau atsiradusią hebrajų filosofiją. Šitas kilnus mokytojas tikėjo, jog Dievo-sąmonė yra bet kokie elgesio lemiamas faktorius, jog kiekviena akimirka turėtų būti nugyventa taip, kad būtų suvokiamas Dievo buvimas ir atsakomybė jam. Šito išminčiaus mokymai vėliau buvo išversti į hebrajų kalbą ir tapo šitos tautos šventąja knyga likus daug laiko iki to meto, kada buvo užrašytas Senasis Testamentas. Šito gerojo žmogaus pagrindinis mokymas buvo susijęs su pamokymais, kuriuos jis suteikė savo sūnui, apie teisingumą ir sąžiningumą atsakingose valdymo pareigose, ir šitas taurus požiūris iš tolimosios praeities suteiktų garbę bet kokiam šiuolaikiniam valstybės pareigūnui.

Šitas Nilo išminčius mokė, jog “turtai patys įgauna sparnus ir išskrenda” —jog visi žemiškieji dalykai išnyksta. Jo didžioji malda buvo “išsivaduoti iš baimės.” Jis visus ragino nusigręžti nuo “žmonių žodžių” ir atsisukti į “Dievo veiksmus.” Iš esmės jis mokė: žmogus teigia, bet sprendžia Dievas. Jo mokymai, išversti į hebrajų kalbą, nulėmė Senojo Testamento Patarlių Knygos filosofiją. Išversti į graikų kalbą, jie nuspalvino visą vėlesniąją heleninę religinę filosofiją. Išminties Knygos egzempliorių turėjo vėliau gyvenęs Aleksandrijos filosofas, Filonas.

Amenemopas stengėsi apsaugoti evoliucinę etiką ir apreiškimo moralę, ir savo rašiniuose juos perdavė tiek hebrajams, tiek graikams. Jis nebuvo to amžiaus didžiausias religijos mokytojas, bet

Amenemope they followed for a season; Okhban they murdered; Ikhnaton they accepted but halfheartedly for one short generation; Moses they rejected. Again was it political rather than religious circumstances that made it easy for Abraham and, later on, for Joseph to exert great influence throughout Egypt in behalf of the Salem teachings of one God. But when the Salem missionaries first entered Egypt, they encountered this highly ethical culture of evolution blended with the modified moral standards of Mesopotamian immigrants. These early Nile valley teachers were the first to proclaim conscience as the mandate of God, the voice of Deity.

4. THE TEACHINGS OF AMENEMOPE

95:4.1 (1046.2) In due time there grew up in Egypt a teacher called by many the “son of man” and by others Amenemope. This seer exalted conscience to its highest pinnacle of arbitrament between right and wrong, taught punishment for sin, and proclaimed salvation through calling upon the solar deity.

95:4.2 (1046.3) Amenemope taught that riches and fortune were the gift of God, and this concept thoroughly colored the later appearing Hebrew philosophy. This noble teacher believed that God-consciousness was the determining factor in all conduct; that every moment should be lived in the realization of the presence of, and responsibility to, God. The teachings of this sage were subsequently translated into Hebrew and became the sacred book of that people long before the Old Testament was reduced to writing. The chief preachment of this good man had to do with instructing his son in uprightness and honesty in governmental positions of trust, and these noble sentiments of long ago would do honor to any modern statesman.

95:4.3 (1046.4) This wise man of the Nile taught that “riches take themselves wings and fly away” — that all things earthly are evanescent. His great prayer was to be “saved from fear.” He exhorted all to turn away from “the words of men” to “the acts of God.” In substance he taught: Man proposes but God disposes. His teachings, translated into Hebrew, determined the philosophy of the Old Testament Book of Proverbs. Translated into Greek, they gave color to all subsequent Hellenic religious philosophy. The later Alexandrian philosopher, Philo, possessed a copy of the Book of Wisdom.

95:4.4 (1046.5) Amenemope functioned to conserve the ethics of evolution and the morals of revelation and in his writings passed them on both to the Hebrews and to the Greeks. He was not the

buvo pats įtakingiausias tuo, kad nuspalvino dviejų gyvybiškai svarbių grandžių—hebrajų, tarp kurių išsivystė Vakarų religinio tikėjimo viršūnė, ir graikų, kurie gryną filosofinę mintį išvystė iki jos aukščiausiųjų europietiškų aukštumų—vėlesniąją mintį.

Hebrajų Išminties Knygoje penkioliktasis, septynioliktasis, dvidešimtis skyriai, ir nuo dvidešimt antrojo skyriaus, septynioliktojo sueiliavimo, iki dvidešimt ketvirtojo skyriaus, dvidešimt antrojo sueiliavimo, yra paimti beveik pažodiniai tekstai iš Amenemopo Išminties Knygos. Hebrajų Psalmių Knygos pirmoji psalmė yra parašyta Amenemopo ir yra Ichnatono mokymų šerdis.

5. NUOSTABUSIS ICHNATONAS

Amenemopo mokymai tarp egiptiečių palaipsniui ėmė silpti, kada dėl egiptiečio salemito daktaro įtakos, viena moteris iš karališkosios šeimos palaikė Melkizedeko mokymus. Šita moteris įtikino savo sūnų, Ichnatoną, Egipto faraoną, priimti šitas doktrinas apie Vieną Dievą.

Nuo tada, kada Melkizedekas išnyko iš materialaus kūno, nė viena žmogiškoji būtybė iki to laiko neturėjo tokios stebėtinai aiškos sampratos apie Salemo apreikštą religiją, kokią turėjo Ichnatonas. Kai kuriais aspektais šitas jaunas Egipto karalius yra vienas iš nuostabiausių asmenų žmonijos istorijoje. Per šitą vis augančios dvasinės depresijos Mesopotamijoje laikmetį, jis saugojo doktriną apie El Elijoną, Tą Vieną Dievą, Egipte, tokiu būdu palaikydamas monoteistinį kanalą, kuris buvo gyvybiškai svarbus tuo metu būsimam Mykolo savęs padovanojimo religiniam pagrindui. Ir būtent suvokiant šitą dvasinį veiksmą, šalia kitų priežasčių, vaikelis Jėzus buvo nugabentas į Egiptą, kur kai kurie Ichnatono dvasiniai parėmėjai pamatė jį ir tam tikru laipsniu suprato jo dieviškosios misijos Urantijoje kai kuriuos aspektus.

Mozė, didingiausia figūra laikotarpyje tarp Melkizedeko ir Jėzaus, buvo hebrajų rasės ir Egipto karališkosios šeimos bendra dovana pasauliui; ir jeigu Ichnatonas būtų turėjęs Mozės visapusiškumą ir sugebėjimus, jeigu jis būtų pademonstravęs tokį politinį talentą, kuris būtų prilygęs jo stebinančiam religiniam vadovavimui, tai Egiptas būtų tapęs to amžiaus didžiąja monoteistine nacija; ir jeigu taip būtų įvykę, tai galimas dalykas, kad Jėzus didesnę savo mirtingojo gyvenimo dalį būtų praleidęs Egipte.

Niekada per visą istoriją nė vienas kitas karalius taip metodiškai nevedė visos nacijos nuo

greatest of the religious teachers of this age, but he was the most influential in that he colored the subsequent thought of two vital links in the growth of Occidental civilization — the Hebrews, among whom evolved the acme of Occidental religious faith, and the Greeks, who developed pure philosophic thought to its greatest European heights.

95:4.5 (1046.6) In the Book of Hebrew Proverbs, chapters fifteen, seventeen, twenty, and chapter twenty-two, verse seventeen, to chapter twenty-four, verse twenty-two, are taken almost verbatim from Amenemope's Book of Wisdom. The first psalm of the Hebrew Book of Psalms was written by Amenemope and is the heart of the teachings of Ichnaton.

5. THE REMARKABLE IKHNATON

95:5.1 (1047.1) The teachings of Amenemope were slowly losing their hold on the Egyptian mind when, through the influence of an Egyptian Salemite physician, a woman of the royal family espoused the Melchizedek teachings. This woman prevailed upon her son, Ichnaton, Pharaoh of Egypt, to accept these doctrines of One God.

95:5.2 (1047.2) Since the disappearance of Melchizedek in the flesh, no human being up to that time had possessed such an amazingly clear concept of the revealed religion of Salem as Ichnaton. In some respects this young Egyptian king is one of the most remarkable persons in human history. During this time of increasing spiritual depression in Mesopotamia, he kept alive the doctrine of El Elyon, the One God, in Egypt, thus maintaining the philosophic monotheistic channel which was vital to the religious background of the then future bestowal of Michael. And it was in recognition of this exploit, among other reasons, that the child Jesus was taken to Egypt, where some of the spiritual successors of Ichnaton saw him and to some extent understood certain phases of his divine mission to Urantia.

95:5.3 (1047.3) Moses, the greatest character between Melchizedek and Jesus, was the joint gift to the world of the Hebrew race and the Egyptian royal family; and had Ichnaton possessed the versatility and ability of Moses, had he manifested a political genius to match his surprising religious leadership, then would Egypt have become the great monotheistic nation of that age; and if this had happened, it is barely possible that Jesus might have lived the greater portion of his mortal life in Egypt.

95:5.4 (1047.4) Never in all history did any king so methodically proceed to swing a whole nation from

politeizmo į monoteizmą, kaip tą darė šitas nepaprastasis Ichnatonas. Su stebinančiu ryžtingumu šitas jaunas valdovas nutraukė ryšius su praeitimi, pakeitė savo vardą, paliko savo kapitalą, pastatė visiškai naują miestą, ir sukūrė naują meną ir literatūrą visai tautai. Bet jis ėjo per daug greitai; jis sukūrė per daug, daugiau negu galėjo išlikti po jo mirties. Be to, jam nepavyko užtikrinti materialaus stabilumo ir klestėjimo savo tautai, kuri prieš jo religinius mokymus vieningai protestavo, kada vėliau egiptiečius užliejo nelaimių ir priespaudos bangos.

Jeigu šitas vyras, kuris turėjo stebėtinai aiškių matymą ir nepaprastą tikslo siekimą, būtų turėjęs ir Mozės politinę išmintį, tuomet jis būtų pakeitęs visą religijos evoliucijos ir tiesos apreiškimo istoriją Vakarų pusrutulyje. Per visą savo gyvenimą jis sugebėjo pažaboti žynių veiklą, jis juos apskritai diskreditavo, bet savo kultū jie laikėsi slapta ir griebėsi aktyvių veiksmų, kai tik tai jaunas karalius pasitraukė iš valdžios; ir jie tuoj pat visus vėlesnius Egipto vargus susiejo su jo valdymo metais įvestu monoteizmu.

Labai išmintingai Ichnatonas stengėsi monoteizmą įtvirtinti saulės-dievo priedangoje. Šitas sprendimas pereiti prie Visuotinio Tėvo garbinimo, asimiliuojant visus dievus į saulės garbinimą, kilo, patarus salemitų daktarui. Ichnatonas paėmė tuo metu egzistavusio tikėjimo į Atoną apibendrintas doktrinas, susietas su Dievybės tėvyste ir motinyste, ir sukūrė tokią religiją, kuri pripažino glaudų garbinimo ryšį tarp žmogaus ir Dievo.

Ichnatonas buvo pakankamai išmintingas, kad palaikytų išorinį Atono, saulės-dievo, garbinimą, tuo tarpu savo bičiuliams jis vadovavo užmaskuotai garbinant Vieną Dievą, Atono sutvėrėją ir aukščiausiąjį visų Tėvą. Šitas jaunas mokytojas-karalius buvo daug rašantis rašytojas, buvo traktato, pavadinto „Vienintelis Dievas“, autorius, knygos, kurioje buvo trisdešimt vienas skyrius ir kurią šventikai, sugrįžę į valdžią, visiškai sunaikino. Ichnatonas taip pat parašė vieną šimtą trisdešimt septynis himnus, iš jų dvylika dabar yra išsaugoti Senojo Testamento Psalmių Knygoje, priskirti hebrajų autorystei.

Kasdieniam gyvenime Ichnatono religijos aukščiausiasis žodis buvo „teisumas,“ ir netrukus sampratą apie teisų poelgį jis išplėtė, aprėpdamas tarptautinę, o taip pat ir nacionalinę etiką. Tai buvo stebinančio asmeninio pamaldumo karta, ir tarp intelektualiausių vyrų ir moterų buvo būdingas nuoširdus siekimas surasti Dievą ir jį pažinti. Tais laikais visuomeninė padėtis arba turtai nė vienam egiptiečiui nesuteikdavo jokio privalumo įstatymo atžvilgiu. Egipto šeimyninis gyvenimas daug prisidėjo prie to, kad išsaugotų ir išvystytų moralią

polytheism to monotheism as did this extraordinary Ichnaton. With the most amazing determination this young ruler broke with the past, changed his name, abandoned his capital, built an entirely new city, and created a new art and literature for a whole people. But he went too fast; he built too much, more than could stand when he had gone. Again, he failed to provide for the material stability and prosperity of his people, all of which reacted unfavorably against his religious teachings when the subsequent floods of adversity and oppression swept over the Egyptians.

95:5.5 (1047.5) Had this man of amazingly clear vision and extraordinary singleness of purpose had the political sagacity of Moses, he would have changed the whole history of the evolution of religion and the revelation of truth in the Occidental world. During his lifetime he was able to curb the activities of the priests, whom he generally discredited, but they maintained their cults in secret and sprang into action as soon as the young king passed from power; and they were not slow to connect all of Egypt's subsequent troubles with the establishment of monotheism during his reign.

95:5.6 (1047.6) Very wisely Ichnaton sought to establish monotheism under the guise of the sun-god. This decision to approach the worship of the Universal Father by absorbing all gods into the worship of the sun was due to the counsel of the Salemite physician. Ichnaton took the generalized doctrines of the then existent Aton faith regarding the fatherhood and motherhood of Deity and created a religion which recognized an intimate worshipful relation between man and God.

95:5.7 (1048.1) Ichnaton was wise enough to maintain the outward worship of Aton, the sun-god, while he led his associates in the disguised worship of the One God, creator of Aton and supreme Father of all. This young teacher-king was a prolific writer, being author of the exposition entitled “The One God,” a book of thirty-one chapters, which the priests, when returned to power, utterly destroyed. Ichnaton also wrote one hundred and thirty-seven hymns, twelve of which are now preserved in the Old Testament Book of Psalms, credited to Hebrew authorship.

95:5.8 (1048.2) The supreme word of Ichnaton's religion in daily life was “righteousness,” and he rapidly expanded the concept of right doing to embrace international as well as national ethics. This was a generation of amazing personal piety and was characterized by a genuine aspiration among the more intelligent men and women to find God and to know him. In those days social position or wealth gave no Egyptian any advantage in the eyes of the law. The family life of Egypt did much to preserve and augment moral culture and

kultūrą, ir buvo įkvėpimas vėlesniajam žydų nuostabiui šeimyniniam gyvenimui Palestinoje.

Ichnatono evangelijos fatališkoji silpnybė buvo jos didžiausia tiesa, tas mokymas, kad Atonas yra ne tik Egipto sutvėrėjas, bet taip pat ir “viso pasaulio, žmogaus ir žvėrių, ir visų svetimų kraštų, net Sirijos ir Kušo, be šitos Egipto žemės, sutvėrėjas. Jis visus pastato į savo vietas ir pasirūpina visų reikmėmis.” Šitokios sampratos apie Dievybę buvo išvystytos ir išaukštintos, bet jos nebuvo nacionalistinės. Tokie internacionalumo jausmai religijoje nepadidino Egipto armijos moralės mūšio lauke, tuo tarpu jie suteikė veiksmingų ginklų žyniams, kad juos panaudotų prieš jaunąjį karalių ir jo naująją religiją. Jis turėjo tokią sampratą apie Dievybę, kuri buvo nepalyginamai labiau išvystyta už vėlesniųjų hebrajų sampratą, bet ji buvo per daug išvystyta, kad galėtų atlikti nacijos kūrėjo vaidmenį.

Nors Ichnatonui mirus, monoteistinis idealas nukentėjo, bet vieno Dievo idėja išliko daugelio grupių protuose. Ichnatono žentas nuėjo kartu su žyniais, sugrįžo prie senųjų dievų garbinimo, pasikeisdamas savo vardą į Tutanchamono. Sostinė sugrįžo į Tebą, ir krašte ėmė smarkiai gausėti žynių, galiausiai jie užvaldė vieną septintadalį viso Egipto; o netrukus vienas iš tos pačios žynių kategorijos įsidrąsino užgrobti ir karūną.

Bet monoteistinės bangos žyniai iki galo nugalėti negalėjo. Vis didesniu laipsniu jie buvo verčiami savo dievus apjungti ir rašyti su brūkšneliu; dievų šeima traukėsi vis daugiau ir daugiau. Ichnatonas intensyviai šviečiantį dangaus diską buvo susiejęs su kūrėju Dievu, ir šita idėja tebedegė žmonių širdyse, net ir žynių, daug laiko praėjus po jaunojo reformatoriaus mirties. Monoteizmo samprata Egipte ir pasaulyje niekada nebuvo išnykusi iš žmonių širdžių. Ji išsilaikė net iki to laiko, kada atvyko to paties dieviškojo Tėvo, to vienintelio Dievo, kurį Ichnatonas taip atkakliai skelbė, kad garbintų visas Egiptas, Sūnus Kūrėjas.

Ichnatono doktrinos silpnumą sudarė tas faktas, kad jis siūlė tokią išvystytą religiją, jog iki galo jo mokymus pajėgė suvokti tikrai išsilavinę egiptiečiai. Paprasti žemdirbiai jo evangelijos niekada nesuvokė ir, dėl to, buvo pasirengę sugrįžti su žyniais prie Izidės ir jos vyro Ozyrio, kuris tariamai stebuklingai prisikėlė po to, kada jį žiauriai nužudė Setas, tamsos ir blogio dievas, senovinio garbinimo.

Egiptiečiams mokymas apie visų žmonių nemirtingumą buvo per daug išvystytas. Prisikėlimas buvo pažadėtas tikrai karaliams ir turtingiesiems; dėl to iš tikrųjų jie taip rūpestingai balzamuodavo ir išsaugodavo kūnus kapavietėse

was the inspiration of the later superb family life of the Jews in Palestine.

95:5.9 (1048.3) The fatal weakness of Ikhnaton's gospel was its greatest truth, the teaching that Aton was not only the creator of Egypt but also of the “whole world, man and beasts, and all the foreign lands, even Syria and Kush, besides this land of Egypt. He sets all in their place and provides all with their needs.” These concepts of Deity were high and exalted, but they were not nationalistic. Such sentiments of internationality in religion failed to augment the morale of the Egyptian army on the battlefield, while they provided effective weapons for the priests to use against the young king and his new religion. He had a Deity concept far above that of the later Hebrews, but it was too advanced to serve the purposes of a nation builder.

95:5.10 (1048.4) Though the monotheistic ideal suffered with the passing of Ikhnaton, the idea of one God persisted in the minds of many groups. The son-in-law of Ikhnaton went along with the priests, back to the worship of the old gods, changing his name to Tutankhamen. The capital returned to Thebes, and the priests waxed fat upon the land, eventually gaining possession of one seventh of all Egypt; and presently one of this same order of priests made bold to seize the crown.

95:5.11 (1048.5) But the priests could not fully overcome the monotheistic wave. Increasingly they were compelled to combine and hyphenate their gods; more and more the family of gods contracted. Ikhnaton had associated the flaming disc of the heavens with the creator God, and this idea continued to flame up in the hearts of men, even of the priests, long after the young reformer had passed on. Never did the concept of monotheism die out of the hearts of men in Egypt and in the world. It persisted even to the arrival of the Creator Son of that same divine Father, the one God whom Ikhnaton had so zealously proclaimed for the worship of all Egypt.

95:5.12 (1048.6) The weakness of Ikhnaton's doctrine lay in the fact that he proposed such an advanced religion that only the educated Egyptians could fully comprehend his teachings. The rank and file of the agricultural laborers never really grasped his gospel and were, therefore, ready to return with the priests to the old-time worship of Isis and her consort Osiris, who was supposed to have been miraculously resurrected from a cruel death at the hands of Set, the god of darkness and evil.

95:5.13 (1049.1) The teaching of immortality for all men was too advanced for the Egyptians. Only kings and the rich were promised a resurrection; therefore did they so carefully embalm and preserve their bodies in tombs against the day of

iki nuosprendžio dienos. Bet tokia išgelbėjimo ir prisikėlimo demokratija, kokios mokė Ichnatonas, galiausiai įsivyravo net iki tokio laipsnio, jog egiptiečiai vėliau tikėjo nekalbančiųjų gyvūnų išlikimu.

Nors šito Egipto valdovo pastangos priversti savo žmones garbinti vieną Dievą žlugo, bet reikėtų pažymėti, kad jo darbo pasekmės per amžius išliko tiek Palestinoje, tiek Graikijoje, ir kad Egiptas tokiu būdu tapo taja grandimi, kuri sujungtą Nilo evoliucinę kultūrą ir Eufrato apreišką religiją perdavė visoms vėlesniosioms Vakarų tautoms.

Šitos didingos moralinio vystymosi ir dvasinio augimo eros šlovė Nilo slėnyje labai greitai ėmė nykti maždaug tuo metu, kada ėmė formotis hebrajų nacionalinis gyvenimas, ir po savo gyvenimo Egipte šitie beduinai didelę dalį šitų mokymų nusinešė su savimi ir daugelį Ichnatono doktrinų įamžino savojoje rasinėje religijoje.

6. SALEMO DOKTRINOS IRANE

Iš Palestinos kai kurie Melkizedeko misionieriai per Mesopotamiją nuėjo tolyn ir į didįjį Irano plokščiakalnį. Daugiau negu penkis šimtus metų Salemo mokytojai sėkmingai darbavosi Irane, ir visa nacija linko į Melkizedeko religiją, kuomet dėl valdovų pasikeitimo staiga užgriuvo žiaurūs persekiojimai, kurie praktiškai užbaigė Salemo kulto monoteistinius mokymus. Abraomo susitarimo doktrina Persijoje iš esmės buvo išnaikinta, kada, šitame didingame moralinio renesanso amžiuje, šeštajame prieš Kristų, pasirodė Zoroastra tam, kad atgaivintų ruseinančias Salemo evangelijos žarijas.

Šitas naujos religijos įkūrėjas buvo energingas ir drąsus jaunuolis, kuris, savo pirmosios piligriminės kelionės į Urą Mesopotamijoje metu, susipažino su pasakojimais apie Kaligastijos ir Liuciferio maištą —drauge su didele dalimi kitų pasakojimų —kurie visi padarė didžiulį poveikį jo religinei prigimčiai. Todėl, dėl vieno sapno, kurį jis susapnavo būdamas Ure, jis ėmė ruoštis grįžti į savo namus šiaurėje tam, kad pakeistų savosios tautos religiją. Jis buvo užsikrėtęs hebrajų idėja apie teisingumo Dievą, Mozės samprata apie dieviškumą. Jo sąmonėje buvo aiški Aukščiausiojo Dievo idėja, o visus kitus dievus jis priskyrė velniams, pažemino juos į demonų, apie kuriuos buvo girdėjęs Mesopotamijoje, gretas. Jis išgirdo pasakojimą apie Septynias Pagrindines Dvasias, nes šis pasakojimas buvo išlikęs Ure, ir, dėl to, jis sukūrė septynių aukščiausių dievų galaktiką su Ahura-

judgment. But the democracy of salvation and resurrection as taught by Ichnaton eventually prevailed, even to the extent that the Egyptians later believed in the survival of dumb animals.

^{95:5.14 (1049.2)} Although the effort of this Egyptian ruler to impose the worship of one God upon his people appeared to fail, it should be recorded that the repercussions of his work persisted for centuries both in Palestine and Greece, and that Egypt thus became the agent for transmitting the combined evolutionary culture of the Nile and the revelatory religion of the Euphrates to all of the subsequent peoples of the Occident.

^{95:5.15 (1049.3)} The glory of this great era of moral development and spiritual growth in the Nile valley was rapidly passing at about the time the national life of the Hebrews was beginning, and consequent upon their sojourn in Egypt these Bedouins carried away much of these teachings and perpetuated many of Ichnaton's doctrines in their racial religion.

6. THE SALEM DOCTRINES IN IRAN

^{95:6.1 (1049.4)} From Palestine some of the Melchizedek missionaries passed on through Mesopotamia and to the great Iranian plateau. For more than five hundred years the Salem teachers made headway in Iran, and the whole nation was swinging to the Melchizedek religion when a change of rulers precipitated a bitter persecution which practically ended the monotheistic teachings of the Salem cult. The doctrine of the Abrahamic covenant was virtually extinct in Persia when, in that great century of moral renaissance, the sixth before Christ, Zoroaster appeared to revive the smouldering embers of the Salem gospel.

^{95:6.2 (1049.5)} This founder of a new religion was a virile and adventurous youth, who, on his first pilgrimage to Ur in Mesopotamia, had learned of the traditions of the Caligastia and the Lucifer rebellion — along with many other traditions — all of which had made a strong appeal to his religious nature. Accordingly, as the result of a dream while in Ur, he settled upon a program of returning to his northern home to undertake the remodeling of the religion of his people. He had imbibed the Hebraic idea of a God of justice, the Mosaic concept of divinity. The idea of a supreme God was clear in his mind, and he set down all other gods as devils, consigned them to the ranks of the demons of which he had heard in Mesopotamia. He had learned of the story of the Seven Master Spirits as the tradition lingered in Ur, and, accordingly, he created a galaxy of seven supreme gods with Ahura-Mazda at its head. These subordinate gods he associated with the idealization of Right Law,

Mazda jos priešakyje. Šituos pavaldžius dievus jis susiejo su Teisingo Įstatymo, Geros Minties, Kilnaus Valdymo, Švento Charakterio, Sveikatos, ir Nemirtingumo idealizavimu.

Ir šita naujoji religija buvo veiksmo—darbo—ne maldų ir ritualų religija. Jos Dievas buvo aukščiausiosios išminties būtybė ir civilizacijos globėja; tai buvo karinga religinė filosofija, kuri išdrįso kovoti prieš blogį, neveiklumą, ir atsilikimą.

Zoroastra nemokė ugnies garbinimo, bet stengėsi liepsną panaudoti kaip visuotinio ir aukščiausio viešpatavimo tyros ir išmintingos Dvasios simbolį. (Gaila, bet tai yra tiesa, kad vėlesnieji jo pasekėjai iš tiesų tiek gerbė, tiek ir garbino šitą simbolinę ugnį.) Galiausiai, atsivertus į šį tikėjimą Irano princui, šita naujoji religija buvo skleidžiama kardu. Ir Zoroastra didvyriškai žuvo mūšyje už tai, kas, jo įsitikinimu, buvo “šviesos Viešpaties tiesa.”

Zoroastrizmas yra vienintelis Urantijos tikėjimas, kuriame išsilaikė Dalamatijos ir Edeno mokymai apie Septynias Pagrindines Dvasias. Nors ir neišvystė sampratos apie Trejybę, bet jis iš tiesų tam tikru būdu priartėjo prie sampratos apie Dievą Septinkartį. Pirminis zoroastrizmas nebuvo grynas dualizmas; nors ankstyvieji mokymai iš tikrųjų blogį vaizdavo kaip lygiavertį gėriui laike, bet amžinybė tikrai jį paskandina galutiniojo gėrio tikrovėje. Tikrai vėlesniaisiais laikais iš tikrųjų imta tikėti, jog gėris ir blogis varžosi vienodomis sąlygomis.

Žydų pasakojimai apie dangų ir pragarą ir doktrina apie velnius, kaip užrašyta hebrajų raštuose, nors ir rėmėsi išsilaikiusiais pasakojimais apie Liuciferį ir Kaligastiją, bet iš esmės buvo paimti iš zoroastrizmo tuo laiku, kada žydus politiškai ir kultūriškai valdė persai. Zoroastra, kaip ir egiptiečiai, mokė apie “teismo dieną,” bet šitą įvykį jis siejo su pasaulio pabaiga.

Net ir tai religijai, kuri Persijoje ėjo po zoroastrizmo, jis turėjo didelės įtakos. Kada Irano žyniai Zoroastros mokymus siekė atmesti, tada jie atgaivino senovinį Mitros garbinimą. Ir mitraizmas pasklido per Levanto ir Viduržemio jūros regionus, kažkiek laiko buvo tiek judaizmo, tiek ir krikščionybės bendraamžininkas. Tokiu būdu Zoroastros mokymai paeiliui įtakojo tris didžiausias religijas: judaizmą ir krikščionybę ir, per šitas abi, mohamedonizmą.

Bet tai yra tolimas šauksmas iš Zoroastros iškilų mokymų ir kilnių psalmių jo evangelijos šiuolaikiniams iškraipymams, kuriuos padarė persai, jautę didžiulę baimę mirusiesiems, drauge su tikėjimu į išvedžiojimus, iki kurių Zoroastra niekada nenusileido.

Good Thought, Noble Government, Holy Character, Health, and Immortality.

95:6.3 (1049.6) And this new religion was one of action — work — not prayers and rituals. Its God was a being of supreme wisdom and the patron of civilization; it was a militant religious philosophy which dared to battle with evil, inaction, and backwardness.

95:6.4 (1049.7) Zoroaster did not teach the worship of fire but sought to utilize the flame as a symbol of the pure and wise Spirit of universal and supreme dominance. (All too true, his later followers did both reverence and worship this symbolic fire.) Finally, upon the conversion of an Iranian prince, this new religion was spread by the sword. And Zoroaster heroically died in battle for that which he believed was the “truth of the Lord of light.”

95:6.5 (1050.1) Zoroastrianism is the only Urantian creed that perpetuates the Dalamatian and Edenic teachings about the Seven Master Spirits. While failing to evolve the Trinity concept, it did in a certain way approach that of God the Sevenfold. Original Zoroastrianism was not a pure dualism; though the early teachings did picture evil as a time co-ordinate of goodness, it was definitely eternity-submerged in the ultimate reality of the good. Only in later times did the belief gain credence that good and evil contended on equal terms.

95:6.6 (1050.2) The Jewish traditions of heaven and hell and the doctrine of devils as recorded in the Hebrew scriptures, while founded on the lingering traditions of Lucifer and Caligastia, were principally derived from the Zoroastrians during the times when the Jews were under the political and cultural dominance of the Persians. Zoroaster, like the Egyptians, taught the “day of judgment,” but he connected this event with the end of the world.

95:6.7 (1050.3) Even the religion which succeeded Zoroastrianism in Persia was markedly influenced by it. When the Iranian priests sought to overthrow the teachings of Zoroaster, they resurrected the ancient worship of Mithra. And Mithraism spread throughout the Levant and Mediterranean regions, being for some time a contemporary of both Judaism and Christianity. The teachings of Zoroaster thus came successively to impress three great religions: Judaism and Christianity and, through them, Mohammedanism.

95:6.8 (1050.4) But it is a far cry from the exalted teachings and noble psalms of Zoroaster to the modern perversions of his gospel by the Parsees with their great fear of the dead, coupled with the entertainment of beliefs in sophistries which Zoroaster never stooped to countenance.

Šitas didis žmogus buvo vienas iš tos unikalios grupės, kuri netikėtai iškilo šeštajame amžiuje prieš Kristų tam, kad palaikytų Salemo šviesą, kad ji visiškai ir galutinai neužgestų, nes ji taip blankiai degė, rodydama žmogui jo tamsiame pasaulyje šviesos kelią, vedantį į amžinai trunkantį gyvenimą.

7. SALEMO MOKYMAI ARABIJOJE

Melkizedeko mokymai apie vieną Dievą buvo įtvirtinti Arabijos dykumoje santykinai neseniai. Kaip Graikijoje, taip ir Arabijoje Salemo misionieriams nepasisekė dėl to, kad jie klaidingai suprato Makiventos nurodymus dėl per daug didelės organizacijos. Bet jų savaip supastas jo perspėjimas susilaikyti nuo bet kokių pastangų šitą evangeliją skleisti karine jėga ar civiline prievarta jų šitokiu būdu nesustabdė.

Net Kinijoje ar Romoje Melkizedeko mokymai iš tiesų nežlugo tiek, kiek šitame dykumos regione taip labai netoli nuo paties Salemo. Praėjus daug laiko po to, kada didžioji dalis Rytų ir Vakarų tautų tapo atitinkamai budistais ir krikščionimis, Arabijos dykuma tebebuvo tokia, kokia ji buvo per tūkstančius metų. Kiekviena gentis garbino savo senuosius fetišus, o daugelis atskirų šeimų turėjo savo namų dievus. Ilgai tęsėsi kova tarp babiloniečių Ištar, hebrajų Jahvės, iranėčių Ahuros, ir krikščionių Viešpaties Jėzaus Kristaus Tėvo. Niekada nė viena samprata nesugebėjo iki galo pakeisti kitų.

Tai šen, tai ten per visą Arabiją buvo šeimų ir klanų besilaikančių vieno Dievo miglotos idėjos. Tokios grupės brangino pasakojimus apie Melkizedeką, Abraomą, Mozę, ir Zoroastrą. Buvo daug centrų, kurie būtų sureagavę į Jėzusoninę evangeliją, bet krikščionių misionieriai, veikę dykumų kraštuose, buvo bėkompromisinė ir nenuolaidžiaujanti grupė, priešingai kompromisams pripažinusiems ir išradintiems misionieriams, kurie veikė Viduržemio jūros pakrantės šalyse. Jeigu Jėzaus pasekėjai būtų rimčiau atsižvelgę į jo nurodymą „eiti po visą pasaulį ir skelbti evangeliją,“ ir jeigu savo pamoksluose jie būtų buvę nuolaidesni, ne tokie griežti su savo sugalvotais šalutiniais visuomeniniais reikalavimais, tada daugelis kraštų būtų mielai priėmę dailidės sūnaus paprastą evangeliją, tarp jų ir Arabija.

Nepaisant to fakto, jog didieji Levanto monoteizmo tikėjimai nesugebėjo įleisti šaknų į Arabiją, šitas dykumų kraštas sugebėjo sukurti tokį tikėjimą, kuris, nors ne toks reiklus savo visuomeniniais reikalavimais, vis tiek buvo monoteistinis.

Primityvūs ir neorganizuoti dykumos tikėjimai

95:6.9 (1050.5) This great man was one of that unique group that sprang up in the sixth century before Christ to keep the light of Salem from being fully and finally extinguished as it so dimly burned to show man in his darkened world the path of light leading to everlasting life.

7. THE SALEM TEACHINGS IN ARABIA

95:7.1 (1050.6) The Melchizedek teachings of the one God became established in the Arabian desert at a comparatively recent date. As in Greece, so in Arabia the Salem missionaries failed because of their misunderstanding of Machiventa's instructions regarding overorganization. But they were not thus hindered by their interpretation of his admonition against all efforts to extend the gospel through military force or civil compulsion.

95:7.2 (1050.7) Not even in China or Rome did the Melchizedek teachings fail more completely than in this desert region so very near Salem itself. Long after the majority of the peoples of the Orient and Occident had become respectively Buddhist and Christian, the desert of Arabia continued as it had for thousands of years. Each tribe worshiped its olden fetish, and many individual families had their own household gods. Long the struggle continued between Babylonian Ishtar, Hebrew Yahweh, Iranian Ahura, and Christian Father of the Lord Jesus Christ. Never was one concept able fully to displace the others.

95:7.3 (1051.1) Here and there throughout Arabia were families and clans that held on to the hazy idea of the one God. Such groups treasured the traditions of Melchizedek, Abraham, Moses, and Zoroaster. There were numerous centers that might have responded to the Jesusonian gospel, but the Christian missionaries of the desert lands were an austere and unyielding group in contrast with the compromisers and innovators who functioned as missionaries in the Mediterranean countries. Had the followers of Jesus taken more seriously his injunction to "go into all the world and preach the gospel," and had they been more gracious in that preaching, less stringent in collateral social requirements of their own devising, then many lands would gladly have received the simple gospel of the carpenter's son, Arabia among them.

95:7.4 (1051.2) Despite the fact that the great Levantine monotheisms failed to take root in Arabia, this desert land was capable of producing a faith which, though less demanding in its social requirements, was nonetheless monotheistic.

95:7.5 (1051.3) There was only one factor of a tribal,

teturėjo tikrai vieną gentinės, rasinės, arba nacionalinės prigimties aspektą, ir tai buvo ypatinga ir bendra pagarba, kurią beveik visos Arabijos gentys norėjo išreikšti tam tikram juodo akmens fetišui vienoje iš Mekos šventyklų. Šitas bendro ryšio ir garbinimo taškas vėliau atvedė į islamo religijos sukūrimą. Kuo Jahvė, ugnikalnio dvasia, buvo žydams semitams, tuo Kaabos akmuo tapo jų pusbroliams arabams.

Islamo stiprybė buvo jo aiškiai nustatytas ir gerai apibrėžtas Alacho kaip vienos ir vienintelės Dievybės pateikimas; jo silpnoji vieta buvo karinės jegos panaudojimas jo skelbimui, kartu su moters pažeminimu. Bet jis atkakliai laikėsi to, jog pateiktą Vieną Visuotinę visų Dievybę, "kuri pažįsta nematomus ir matomus. Ji yra gailestinga ir užjaučianti." "Iš tikrųjų Dievas turi daugybę gėrio visiems žmonėms." "Ir kada aš susergu, tada mane pagydo būtent jis." "Nes, kada tik šnekasi drauge trys, tada Dievas dalyvauja ketvirtas," nes, argi jis nėra "pirmasis ir paskutinyasis, taip pat matomas ir pasislėpęs"?

[Pateikta Nebadono Melkizedeko.]

racial, or national nature about the primitive and unorganized beliefs of the desert, and that was the peculiar and general respect which almost all Arabian tribes were willing to pay to a certain black stone fetish in a certain temple at Mecca. This point of common contact and reverence subsequently led to the establishment of the Islamic religion. What Yahweh, the volcano spirit, was to the Jewish Semites, the Kaaba stone became to their Arabic cousins.

95:7.6 (1051.4) The strength of Islam has been its clear-cut and well-defined presentation of Allah as the one and only Deity; its weakness, the association of military force with its promulgation, together with its degradation of woman. But it has steadfastly held to its presentation of the One Universal Deity of all, "who knows the invisible and the visible. He is the merciful and the compassionate." "Truly God is plenteous in goodness to all men." "And when I am sick, it is he who heals me." "For whenever as many as three speak together, God is present as a fourth," for is he not "the first and the last, also the seen and the hidden"?

95:7.7 (1051.5) [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

96 Dokumentas. Jahvė — hebrajų Dievas

⇐ 095

URANTIJS KNYGA

097 ⇨

III DALIS. URANTIJS ISTORIJA

96 DOKUMENTAS. JAHVĖ —
HEBRAJŲ DIEVAS

Skyrius

ĮVADAS

1. Dievybės samprata tarp semitų
2. Semitų tautos
3. Neprilygstamasis Mozė
4. Jahvės skelbimas
5. Mozės mokymai
6. Dievo samprata po Mozės mirties
7. Psalmės ir Jobo knyga

PAPER 96

YAHWEH — GOD OF THE HEBREWS

SECTIONS

Introduction

1. Deity Concepts among the Semites
2. The Semitic Peoples
3. The Matchless Moses
4. The Proclamation of Yahweh
5. The Teachings of Moses
6. The God Concept after Moses' Death
7. Psalms and the Book of Job

ĮVADAS

SUVOKDAMAS Dievybę, žmogus pirmiausia į savo suvokimą įtraukia visus dievus, tada visus svetimus dievus pajungia savosios genties dievybei, ir galiausiai atmeta visus, išskyrus galutinės ir aukščiausiosios vertės vieną Dievą. Žydai visus dievus sintezavo į savo labiau išaukštintą Izraelio Viešpaties Dievo sampratą. Indusai savo įvairias dievybes panašiai sujungė į „vieną dievų dvasingumą,“ pavaizduotą Rig-Vedoje, tuo tarpu mesopotamijiečiai savo dievus suvedė į labiau centralizuotą sampratą apie Bel-Marduką. Šitos monoteizmo idėjos brendo visame pasaulyje netrukus po to, kada Makiventa Melkizedekas pasirodė Saleme Palestinoje. Bet Melkizedeko samprata apie Dievybę buvo nepanaši į evoliucinę įtraukimo, subordinavimo, ir pašalinimo filosofiją; ji rėmėsi išskirtinai *kuriančiąja jėga* ir labai greitai turėjo poveikio Mesopotamijos, Indijos, ir Egipto aukščiausiosioms sampratoms apie dievybę.

Salemo religiją giliai gerbė kaip tradiciją kenitų ir kelios kitos gentys. Ir tai buvo vienas iš Melkizedeko įsikūnijimo tikslų: Kad vieno Dievo religija turėtų būti puoselėjama taip, jog būtų paruoštas kelias to vienintelio Dievo vieno iš Sūnų

INTRODUCTION

96:0.1 (1052.1) IN CONCEIVING of Deity, man first includes all gods, then subordinates all foreign gods to his tribal deity, and finally excludes all but the one God of final and supreme value. The Jews synthesized all gods into their more sublime concept of the Lord God of Israel. The Hindus likewise combined their multifarious deities into the “one spirituality of the gods” portrayed in the Rig-Veda, while the Mesopotamians reduced their gods to the more centralized concept of Bel-Marduk. These ideas of monotheism matured all over the world not long after the appearance of Machiventa Melchizedek at Salem in Palestine. But the Melchizedek concept of Deity was unlike that of the evolutionary philosophy of inclusion, subordination, and exclusion; it was based exclusively on *creative power* and very soon influenced the highest deity concepts of Mesopotamia, India, and Egypt.

96:0.2 (1052.2) The Salem religion was revered as a tradition by the Kenites and several other Canaanite tribes. And this was one of the purposes of Melchizedek's incarnation: That a religion of one God should be so fostered as to

savęs padovanojimui žemėje. Vargu ar Mykolas galėtų atvykti į Urantiją iki to meto, kol čia neegzistuoja tikinti į Visuotinį Tėvą tauta, kurioje jis galėtų pasirodyti.

Salemo religija išsilaikė tarp kenitų Palestinoje kaip jų tikėjimas, ir šitą religiją, kada vėliau priėmė hebrajai, iš pradžių, įtakojo egiptiečių moraliniai mokymai; vėliau, veikė babiloniečių teologinė mintis; ir galiausiai, įtakos turėjo iraniečių sampratos apie gėrį ir blogį. Iš esmės hebrajų religija yra grindžiama susitarimu tarp Abraomo ir Makiventos Melkizedeko, evoliuciškai ji yra daugelio unikalių situacinių aplinkybių padarinys, bet kultūros požiūriu ji yra daug ką laisvai pasiskolinusi iš viso Levanto regiono religijos, moralės, ir filosofijos. Būtent per hebrajų religiją didelė dalis Egipto, Mesopotamijos, ir Irano moralės ir religinės minties buvo perduota Vakarų tautoms.

prepare the way for the earth bestowal of a Son of that one God. Michael could hardly come to Urantia until there existed a people believing in the Universal Father among whom he could appear.

96:0.3 (1052.3) The Salem religion persisted among the Kenites in Palestine as their creed, and this religion as it was later adopted by the Hebrews was influenced, first, by Egyptian moral teachings; later, by Babylonian theologic thought; and lastly, by Iranian conceptions of good and evil. Factually the Hebrew religion is predicated upon the covenant between Abraham and Melchizedek, evolutionally it is the outgrowth of many unique situational circumstances, but culturally it has borrowed freely from the religion, morality, and philosophy of the entire Levant. It is through the Hebrew religion that much of the morality and religious thought of Egypt, Mesopotamia, and Iran was transmitted to the Occidental peoples.

1. DIEVYBĖS SAMPRATA TARP SEMITŲ

Ankstyvieji semitai laikėsi nuomonės, jog dvasia gyvena visuose daiktuose. Buvo gyvūnijos ir augalijos pasaulių dvasios; metinės dvasios, palikuonių viešpats; ugnies, vandens, ir oro dvasios; tikras dvasių panteonas, kurio reikėjo bijoti ir kurį reikėjo garbinti. Ir Melkizedeko mokymas apie Visuotinį Kūrėją niekada iki galo nesunaikino tikėjimo į šitas pavaldžias dvasias arba gamtos deivus.

Hebrajų progresavimas nuo politeizmo per henoteizmą į monoteizmą nebuvo nepertrauktas ir nuolatinis koncepcinis vystymasis. Savo sampratų apie Dievybę evoliucijoje jie patyrė daug nuosmukių, nors bet kurios vienos epochos metu skirtingose semitų tikinčiųjų grupėse egzistavo įvairios Dievo sampratos. Kartas nuo karto jų sampratomis apie Dievą būdavo taikoma daugybė terminų, ir tam, kad būtų užkirstas kelias susipainiojimams, šitie įvairūs Dievybės pavadinimai bus apibrėžti taip, kaip jie yra susiję su žydų teologijos evoliucija:

1. *Jahvé* buvo dievas Palestinos pietinėms gentims, kurios šią dievybės sampratą susiejo su Horebo kalnu, Sinajaus ugnikalniu. Jahvé buvo tiesiog vienas iš šimtų ir tūkstančių gamtos deivų, kurie pritraukė semitų genčių ir tautų dėmesį ir reikalavo garbinimo.

2. *El Elijonas*. Per amžius po Melkizedeko gyvenimo Saleme jo doktrina apie Dievybę išsilaikė įvairių versijų išraiška, bet apskritai ją išreiškė El Elijono, dangaus Paties Aukštojo Dievo terminas. Daugelis semitų, įskaitant ir betarpiškus Abraomo palikuonis, įvairiais laikotarpiais garbino tiek Jahvę, tiek El Elijoną.

1. DEITY CONCEPTS AMONG THE SEMITES

96:1.1 (1052.4) The early Semites regarded everything as being indwelt by a spirit. There were spirits of the animal and vegetable worlds; annual spirits, the lord of progeny; spirits of fire, water, and air; a veritable pantheon of spirits to be feared and worshiped. And the teaching of Melchizedek regarding a Universal Creator never fully destroyed the belief in these subordinate spirits or nature gods.

96:1.2 (1052.5) The progress of the Hebrews from polytheism through henotheism to monotheism was not an unbroken and continuous conceptual development. They experienced many retrogressions in the evolution of their Deity concepts, while during any one epoch there existed varying ideas of God among different groups of Semite believers. From time to time numerous terms were applied to their concepts of God, and in order to prevent confusion these various Deity titles will be defined as they pertain to the evolution of Jewish theology:

96:1.3 (1053.1) 1. *Yahweh* was the god of the southern Palestinian tribes, who associated this concept of deity with Mount Horeb, the Sinai volcano. Yahweh was merely one of the hundreds and thousands of nature gods which held the attention and claimed the worship of the Semitic tribes and peoples.

96:1.4 (1053.2) 2. *El Elyon*. For centuries after Melchizedek's sojourn at Salem his doctrine of Deity persisted in various versions but was generally connoted by the term El Elyon, the Most High God of heaven. Many Semites, including the immediate descendants of Abraham, at various times worshiped both Yahweh and El Elyon.

3. *El Šadai*. Sunku paaiškinti, ką išreiškė El Šadai. Šita Dievo idėja buvo sudėtinė, kilusi iš Amenemopo Išminties Knygos mokymų, modifikuota Ichnatono doktrinos apie Atoną, ir toliau paveikta Melkizedeko mokymų, įkūnytų El Elijono sampratoje. Tačiau kada El Šadai samprata įsiskverbė į hebrajų protus, tada ją visiškai nuspalvino Jahvės tikėjimai, išpažinti dykumoje.

Viena iš viešpataujančių idėjų apie šitos eros religiją buvo egiptiečių samprata apie dieviškąją Apvaizdą, mokymas apie tai, jog materialus klestėjimas yra atlygis už tarnavimą El Šadai.

4. *Elis*. Visoje šitoje terminijos painiavoje ir sampratos neaiškume, daugelis pamaldžių tikinčiųjų nuoširdžiai stengėsi garbinti visas šitas besivystančias dieviškumo idėjas, ir čia atsirado paprotys šitą sudėtinę Dievybę vadinti Elio vardu. Ir šitas terminas aprėpė dar kitus beduinų gamtos dievus.

5. *Elohimas*. Kiše ir Ure ilgą laiką išsilaikė šumerų-kaldeno grupės, kurios mokė trivienio Dievo sampratos, pagrįstos pasakojimais apie Adomo ir Melkizedeko laikus. Šitoji doktrina buvo atnešta į Egiptą, kur čia šita Trejybė buvo garbinama Elohimu vardu, arba vienaskaitoje kaip Eloahas. Egipto filosofai ir vėliau hebrajų kilmės Aleksandrijos mokytojai mokė šitos daugiskaitinių Dievų vienybės, ir daugelis Mozės patarėjų tremties metu tikėjo į šitą Trejybę. Bet trinario Elohimu samprata niekada netapo hebrajų teologijos tikrąja dalimi, kol jie nepateko į babiloniečių politinę įtaką.

6. *Įvairūs vardai*. Semitai nemėgo ištarti savosios Dievybės vardo, ir dėl to jie kartas nuo karto vartodavo įvairius pavadinimus, kaip antai: Dievo Dvasia, Viešpats, Viešpaties Angelas, Visagalis, Tas Vienintelis Šventasis, Pats Aukštasis, Adonai, Dienų Senasis, Viešpats Izraelio Dievas, Dangaus ir Žemės Kūrėjas, Kyrios, Jahas, Gausybių Viešpats, ir Tėvas Danguje.

Jehovė yra terminas, kuris pastaraisiais laikais buvo vartojamas pažymėti užbaigtą Jahvės sampratą, kuri galiausiai išsivystė per ilgalaikę hebrajų patirtį. Bet Jehovės vardas imtas vartoti tikrai praėjus pusantro tūkstančio metų po Jėzaus laikų.

Maždaug iki 2.000 m. pr. Kr. Sinajaus Kalnas buvo su pertraukomis veikiantis ugnikalnis, retsykiais išsiveržimai įvykdavo net izraelitų gyvenimo šitame regione laikais. Ugnis ir dūmai, kartu su kurtinančiais sprogimais, lydėjusiais šito ugninio kalno išsiveržimus, darė įspūdį ir kėlė pagarbą baimę beduinams, gyvusiems aplinkiniuose regionuose, ir tai juos vertė labai

96:1.5 (1053.3) 3. *El Shaddai*. It is difficult to explain what El Shaddai stood for. This idea of God was a composite derived from the teachings of Amenemope's Book of Wisdom modified by Ikhnaton's doctrine of Aton and further influenced by Melchizedek's teachings embodied in the concept of El Elyon. But as the concept of El Shaddai permeated the Hebrew mind, it became thoroughly colored with the Yahweh beliefs of the desert.

96:1.6 (1053.4) One of the dominant ideas of the religion of this era was the Egyptian concept of divine Providence, the teaching that material prosperity was a reward for serving El Shaddai.

96:1.7 (1053.5) 4. *El*. Amid all this confusion of terminology and haziness of concept, many devout believers sincerely endeavored to worship all of these evolving ideas of divinity, and there grew up the practice of referring to this composite Deity as El. And this term included still other of the Bedouin nature gods.

96:1.8 (1053.6) 5. *Elohim*. In Kish and Ur there long persisted Sumerian-Chaldean groups who taught a three-in-one God concept founded on the traditions of the days of Adam and Melchizedek. This doctrine was carried to Egypt, where this Trinity was worshiped under the name of Elohim, or in the singular as Eloah. The philosophic circles of Egypt and later Alexandrian teachers of Hebraic extraction taught this unity of pluralistic Gods, and many of Moses' advisers at the time of the exodus believed in this Trinity. But the concept of the trinitarian Elohim never became a real part of Hebrew theology until after they had come under the political influence of the Babylonians.

96:1.9 (1053.7) 6. *Sundry names*. The Semites disliked to speak the name of their Deity, and they therefore resorted to numerous appellations from time to time, such as: The Spirit of God, The Lord, The Angel of the Lord, The Almighty, The Holy One, The Most High, Adonai, The Ancient of Days, The Lord God of Israel, The Creator of Heaven and Earth, Kyrios, Jah, The Lord of Hosts, and The Father in Heaven.

96:1.10 (1053.8) *Jehovah* is a term which in recent times has been employed to designate the completed concept of Yahweh which finally evolved in the long Hebrew experience. But the name Jehovah did not come into use until fifteen hundred years after the times of Jesus.

96:1.11 (1054.1) Up to about 2000 B.C., Mount Sinai was intermittently active as a volcano, occasional eruptions occurring as late as the time of the sojourn of the Israelites in this region. The fire and smoke, together with the thunderous detonations associated with the eruptions of this volcanic mountain, all impressed and awed the Bedouins of the surrounding regions and caused them greatly

smarkiai bijoti Jahvės. Vėliau šita Horebo Kalno dvasia tapo hebrajų semitų dievu, ir galiausiai jie ėmė tikėti, kad jis yra aukščiausias už visus kitus dievus.

Kanaanitai jau ilgą laiką buvo garbinę Jahvę, ir nors daugelis kenių daugiau ar mažiau tikėjo į El Elijoną, Salemo regiono superdievą, bet didžioji dauguma kanaanitų laisvai laikėsi senųjų gentinių dievybių garbinimo. Jie visiškai nenorėjo atsisakyti savo nacionalinių dievybių dėl tarptautinio, tuo labiau dėl tapplanetinio, Dievo. Jie negalvojo apie visuotinę dievybę, ir dėl to šitos gentys ir toliau garbino savąsias gentines dievybes, įskaitant Jahvę ir sidabrinus ir auksinius veršelius, kurie simbolizavo beduinų piemenų sampratą apie Sinajaus ugnikalnio dvasią.

Siriečiai, nors ir garbino savuosius dievus, bet taip pat tikėjo į hebrajų Jahvę, nes jų pranašai Sirijos karaliui pasakė: „Jūsų dievai yra kalnų dievai; dėl to jie nugalėjo mus; bet leisk mums prieš juos kovoti lygumoje, ir tikrai mes būsimė už juos stipresni.“

Žmogaus kultūrai vystantis, mažesnieji dievai tampa pavaldžiais aukščiausiajai dievybei; didysis Jupiteris išsilaiko tikrai kaip sušukimas. Monoteistai savo pavaldžius dievus laiko dvasiomis, demonais, lemtimis, nereidėmis, fejomis, aitvarais, nykštukais, šmėklomis, ir piktąja akimi. Hebrajai perėjo per henoteizmą ir ilgą laiką tikėjo, kad egzistuoja ne tik Jahvė, bet ir kiti dievai, bet jie vis daugiau laikėsi požiūrio, kad šitos svetimos dievybės yra pavaldžios Jahvei. Jie sutiko su tuo, jog Chemosas, amoritų dievas, egzistuoja, bet laikėsi požiūrio, kad jis yra pavaldus Jahvei.

Jahvės idėja patyrė patį didžiausią vystymąsi iš visų mirtingųjų teorijų apie Dievą. Jos progresinę evoliuciją galima būtų lyginti tikrai su Budos sampratos metamorfoze Azijoje, kuri galiausiai atvedė į Visuotinio Absoliuto sampratą, kaip ir samprata apie Jahvę galiausiai atvedė į Visuotinio Tėvo sampratą. Tačiau kaip istorinį faktą, reikėtų suprasti, kad, nors žydai tokiu būdu keitė savo požiūrį į Dievybę nuo Horibo kalno gentinio dievo iki vėlesniųjų laikų mylinčio ir gailestino Tėvo Kūrėjo, bet jie nepakeitė jo vardo; jie visą laiką ir toliau šią besivystančią Dievybės sampratą vadino Jahve.

to fear Yahweh. This spirit of Mount Horeb later became the god of the Hebrew Semites, and they eventually believed him to be supreme over all other gods.

96:1.12 (1054.2) The Canaanites had long revered Yahweh, and although many of the Kenites believed more or less in El Elyon, the supergod of the Salem religion, a majority of the Canaanites held loosely to the worship of the old tribal deities. They were hardly willing to abandon their national deities in favor of an international, not to say an interplanetary, God. They were not universal-deity minded, and therefore these tribes continued to worship their tribal deities, including Yahweh and the silver and golden calves which symbolized the Bedouin herders' concept of the spirit of the Sinai volcano.

96:1.13 (1054.3) The Syrians, while worshiping their gods, also believed in Yahweh of the Hebrews, for their prophets said to the Syrian king: "Their gods are gods of the hills; therefore they were stronger than we; but let us fight against them on the plain, and surely we shall be stronger than they."

96:1.14 (1054.4) As man advances in culture, the lesser gods are subordinated to a supreme deity; the great Jove persists only as an exclamation. The monotheists keep their subordinate gods as spirits, demons, fates, Nereids, fairies, brownies, dwarfs, banshees, and the evil eye. The Hebrews passed through henotheism and long believed in the existence of gods other than Yahweh, but they increasingly held that these foreign deities were subordinate to Yahweh. They conceded the actuality of Chemosh, god of the Amorites, but maintained that he was subordinate to Yahweh.

96:1.15 (1054.5) The idea of Yahweh has undergone the most extensive development of all the mortal theories of God. Its progressive evolution can only be compared with the metamorphosis of the Buddha concept in Asia, which in the end led to the concept of the Universal Absolute even as the Yahweh concept finally led to the idea of the Universal Father. But as a matter of historic fact, it should be understood that, while the Jews thus changed their views of Deity from the tribal god of Mount Horeb to the loving and merciful Creator Father of later times, they did not change his name; they continued all the way along to call this evolving concept of Deity, Yahweh.

2. SEMITŲ TAUTOS

Rytų semitai buvo gerai organizuoti ir gerai vadovaujami raiteliai, kurie įsiveržė į derlingo pusmėnulio rytinius regionus ir ten susivienijo su babiloniečiais. Kaldeniečiai, gyvenę netoli Uro, buvo vieni labiausiai išsivysčiusių rytinių semitų.

2. THE SEMITIC PEOPLES

96:2.1 (1054.6) The Semites of the East were well-organized and well-led horsemen who invaded the eastern regions of the fertile crescent and there united with the Babylonians. The Chaldeans near Ur were among the most advanced of the eastern

Finikiečiai buvo susimaišiusių semitų labiau išsivysčiusi ir gerai organizuota grupė, kuriai priklausė Palestinos vakarinis sektorius išilgai Viduržemio jūros pakrantės. Rasiniu požiūriu semitai buvo tarp labiausiai susimaišiusių Urantijos tautų ir turėjo paveldėjimo faktorių beveik iš visų devynių pasaulio rasių.

Labai dažnai, arabų semitai kovodami skynėsi sau kelią į šiaurinę Pažadėtąją Žemę, žemę, kurioje „tekėjo pienas ir medus,“ bet kiekvieną kartą juos išstumdavo geriau organizuoti ir daug labiau civilizuoti šiauriniai semitai ir hetitai. Vėliau, nepaprastai žiauraus bado metu, šitie klajojantys beduinai dideliais kiekiais įžengė į Egiptą kaip samdomi darbininkai Egipto viešuosiuose darbuose tikrai tam, kad patirtų karčią pavergimo patirtį, dirbdami Nilo slėnio paprastų ir engiamų darbininkų sunkų kasdienį darbą.

Būtent tikrai po Makiventos Melkizedeko ir Abraomo laikų kai kurios semitų gentys, dėl savo ypatingų religinių tikėjimų, buvo vadinamos Izraelio vaikais, o vėliau hebrajais, žydais, ir „išrinktąja tauta.“ Abraomas nebuvo visų hebrajų rasis tėvas; jis net nebuvo protėvis visiems beduinams semitams, kurie buvo laikomi nelaisvėje Egipte. Tas tiesa, jo palikuonys, išėję iš Egipto, iš tikrųjų suformavo vėlesniosios žydų tautos branduolį, bet absoliuti dauguma vyrų ir moterų, kurie buvo įjungti į Izraelio klanus, niekada nebuvo gyvenę Egipte. Jie buvo tiesiog tokie pat klajokliai, kurie nusprendė atsiduoti Mozės vadovavimui, kada Abraomo vaikai ir jų bičiuliai semitai iš Egipto keliavo per šiaurės Arabiją.

Melkizedeko mokymas apie El Elijoną, Patį Aukštąjį, ir apie susitarimą dėl dieviškojo palankumo įtikėjimo dėka, didžiąja dalimi buvo užmiršti iki to laiko, kada egiptiečiai pavergė semitų tautas, kurios netrukus turėjo suformuoti hebrajų naciją. Bet per visą šitą nelaisvės laikotarpį šitie Arabijos klajokliai laikėsi savo tradicinio tikėjimo į Jahvę kaip į savo rasinę dievybę.

Jahvę garbino daugiau negu vienas šimtas atskirų Arabijos genčių, ir išskyrus Melkizedeko El Elijono sampratos atspalvį, kuris išsilaikė tarp labiau išsilavinusių Egipto klasių, įskaitant mišrius hebrajų ir egiptiečių palikuonis, eilinių hebrajų belaisvių vergų religija buvo senojo Jahvės magijos ir aukojimo ritualo modifikuota versija.

Semites. The Phoenicians were a superior and well-organized group of mixed Semites who held the western section of Palestine, along the Mediterranean coast. Racially the Semites were among the most blended of Urantia peoples, containing hereditary factors from almost all of the nine world races.

96:2.2 (1054.7) Again and again the Arabian Semites fought their way into the northern Promised Land, the land that “flowed with milk and honey,” but just as often were they ejected by the better-organized and more highly civilized northern Semites and Hittites. Later, during an unusually severe famine, these roving Bedouins entered Egypt in large numbers as contract laborers on the Egyptian public works, only to find themselves undergoing the bitter experience of enslavement at the hard daily toil of the common and downtrodden laborers of the Nile valley.

96:2.3 (1055.1) It was only after the days of Machiventa Melchizedek and Abraham that certain tribes of Semites, because of their peculiar religious beliefs, were called the children of Israel and later on Hebrews, Jews, and the “chosen people.” Abraham was not the racial father of all the Hebrews; he was not even the progenitor of all the Bedouin Semites who were held captive in Egypt. True, his offspring, coming up out of Egypt, did form the nucleus of the later Jewish people, but the vast majority of the men and women who became incorporated into the clans of Israel had never sojourned in Egypt. They were merely fellow nomads who chose to follow the leadership of Moses as the children of Abraham and their Semite associates from Egypt journeyed through northern Arabia.

96:2.4 (1055.2) The Melchizedek teaching concerning El Elyon, the Most High, and the covenant of divine favor through faith, had been largely forgotten by the time of the Egyptian enslavement of the Semite peoples who were shortly to form the Hebrew nation. But throughout this period of captivity these Arabian nomads maintained a lingering traditional belief in Yahweh as their racial deity.

96:2.5 (1055.3) Yahweh was worshiped by more than one hundred separate Arabian tribes, and except for the tinge of the El Elyon concept of Melchizedek which persisted among the more educated classes of Egypt, including the mixed Hebrew and Egyptian stocks, the religion of the rank and file of the Hebrew captive slaves was a modified version of the old Yahweh ritual of magic and sacrifice.

3. NEPRILYGSTAMASIS MOZĖ

Hebrajų sampratų apie Aukščiausiąjį Kūrėją ir

3. THE MATCHLESS MOSES

96:3.1 (1055.4) The beginning of the evolution of the

jo idealų evoliucijos pradžia siekia semitų išvykimą iš Egipto, vadovaujant tam didžiajam lyderiui, mokytojui, ir organizatoriui, Mozei. Jo motina buvo kilusi iš Egipto karališkosios šeimos; jo tėvas buvo semitas tarpininkas tarp vyriausybės ir beduinų belaisvių. Tokiu būdu Mozė turėjo tokių savybių, kurias buvo paveldėjęs iš aukštesniųjų rasinių šaltinių; jo protėviai buvo taip smarkiai susimaišę, kad neįmanoma jo įtraukti į kokią nors vieną rasinę grupę. Jeigu jis nebūtų buvęs tokio mišraus tipo, tuomet jis niekada nebūtų pademonstravęs to nepaprasto visapusiškumo ir prisitaikymo, kas jį įgalino valdyti tą įvairialytę bandą, kuri galiausiai susijungė su tais beduinais semitais, kurie, jam vadovaujant, pabėgo iš Egipto į Arabijos Dykumą.

Nepaisant Nilo karalystės kultūros vilionių, Mozė nusprendė savo likimą susieti su savo tėvo tauta. Tuo metu, kada šitas didis organizatorius kūrė savo planus, kada nors ateityje išvaduoti savo tėvo tautą, beduinų belaisviai vargu ar turėjo tokią religiją, kurią būtų verta vadinti šituo vardu; jie iš tikrųjų neturėjo tikros Dievo sampratos ir vilties pasaulyje.

Nė vienas vadovas iki to meto niekada nebuvo ėmęsis užduoties reformuoti ir pakelti tokios žmoniškųjų būtybių grupės, kuri būtų nelaimingesnė, labiau prislėgta, labiau nusiminusi, ir tokia neišmananti. Bet šitie vergai turėjo paslėptas vystymosi galimybes savo paveldėtose savybėse, ir buvo pakankamas skaičius išlavintų lyderių, kuriuos paruošė Mozė, besirengdamas maišto dienai ir išsiveržimui į laisvę, kad būtų sudarytas sumanių organizatorių korpusas. Šitie labiau išsivystę vyrai buvo įdarbinti vietiniais savosios tautos prižiūrėtojais; jie buvo gavę tam tikrą išsilavinimą Mozės įtakos Egipto valdovams dėka.

Mozė stengėsi diplomatiškai susitarti dėl savo bičiulių semitų laisvės. Jis ir jo brolis su Egipto karaliumi sudarė sutartį, pagal kurią jiems buvo suteiktas leidimas taikiai palikti Nilo slėnį ir išvykti į Arabijos Dykumą. Jie turėjo gauti kuklų užmokestį pinigais ir prekėmis kaip ženklą už savo ilgalaikę tarnybą Egipte. Hebrajai savo ruožtu sudarė susitarimą, kad su faraonais jie palaikys draugiškus ryšius ir neprisijungs prie jokių sąjungų, nukreiptų prieš Egiptą. Bet karalius vėliau manė, jog yra tinkama šitą sutartį anuliuoti, pateikdamas kaip savąją priežastį tą pretekstą, kad jo šnipai jam buvo pranešę apie neištikimybę tarp beduinų vergų. Jis pareiškė, kad laisvės jie siekia turėdami tikslą išeiti į dykumą tam, kad prieš Egiptą suorganizuotų klajoklius.

Bet Mozė nebuvo nusivylęs; jis laukė savosios valandos, ir greičiau negu po metų, kada Egipto karinės pajėgos buvo visiškai užimtos tuo, jog vienu ir tuo pačiu metu priešinosi Libijos vykdomam žiauriam puolimui pietuose ir Graikijos

Hebraic concepts and ideals of a Supreme Creator dates from the departure of the Semites from Egypt under that great leader, teacher, and organizer, Moses. His mother was of the royal family of Egypt; his father was a Semitic liaison officer between the government and the Bedouin captives. Moses thus possessed qualities derived from superior racial sources; his ancestry was so highly blended that it is impossible to classify him in any one racial group. Had he not been of this mixed type, he would never have displayed that unusual versatility and adaptability which enabled him to manage the diversified horde which eventually became associated with those Bedouin Semites who fled from Egypt to the Arabian Desert under his leadership.

96:3.2 (1055.5) Despite the enticements of the culture of the Nile kingdom, Moses elected to cast his lot with the people of his father. At the time this great organizer was formulating his plans for the eventual freeing of his father's people, the Bedouin captives hardly had a religion worthy of the name; they were virtually without a true concept of God and without hope in the world.

96:3.3 (1055.6) No leader ever undertook to reform and uplift a more forlorn, downcast, dejected, and ignorant group of human beings. But these slaves carried latent possibilities of development in their hereditary strains, and there were a sufficient number of educated leaders who had been coached by Moses in preparation for the day of revolt and the strike for liberty to constitute a corps of efficient organizers. These superior men had been employed as native overseers of their people; they had received some education because of Moses' influence with the Egyptian rulers.

96:3.4 (1056.1) Moses endeavored to negotiate diplomatically for the freedom of his fellow Semites. He and his brother entered into a compact with the king of Egypt whereby they were granted permission peaceably to leave the valley of the Nile for the Arabian Desert. They were to receive a modest payment of money and goods in token of their long service in Egypt. The Hebrews for their part entered into an agreement to maintain friendly relations with the Pharaohs and not to join in any alliance against Egypt. But the king later saw fit to repudiate this treaty, giving as his reason the excuse that his spies had discovered disloyalty among the Bedouin slaves. He claimed they sought freedom for the purpose of going into the desert to organize the nomads against Egypt.

96:3.5 (1056.2) But Moses was not discouraged; he bided his time, and in less than a year, when the Egyptian military forces were fully occupied in resisting the simultaneous onslaughts of a strong Libyan thrust from the south and a Greek naval

karo laivyno įsiveržimui šiaurėje, šitas bebaimis organizatorius po nuostabiausio naktinio pabėgimo savo tėvynainius išvedė iš Egipto. Šitas staigus bėgsmas į laisvę buvo rūpestingai suplanuotas ir sumaniai įgyvendintas. Ir jiems pasisekė, nežiūrint to, kad ant kulnų lipo faraonas ir nedidelis egiptiečių būrys, kurie visi krito nuo besiginančių bėglių, palikdami daug prisiplėšto turto, kurį dar padidino ir tas grobis, kurį besiveržiančių pirmyn pabėgusių vergų armija prisigrobė, kada ji toliau žygiavo link savo protėvių namų dykumoje.

4. JAHVĖS SKELBIMAS

Mozės mokymo evoliucija ir išaukštinimas paveikė beveik pusę viso pasaulio, ir vis dar veikia net ir dvidešimtajame amžiuje. Nors Mozė suvokė labiau išvystytą Egipto religinę filosofiją, bet beduinai vergai mažai ką žinojo apie tokius mokymus, tačiau jie niekada nebuvo pamiršę Horibo kalno dievo, kurį jų protėviai vadino Jahve.

Mozė buvo girdėjęs apie Makiventos Melkizedeko mokymus tiek iš savo tėvo, tiek ir iš motinos, jų abiejų religinio tikėjimo bendrumas paaiškina tą neįprastą sąjungą tarp moters, turėjusios karališkojo kraujo, ir vyro iš nelaisvėje buvusios rasės. Mozės uošvis buvo kenitas, garbinęs El Eljoną, bet išlaisvintojo tėvai tikėjo į El Šadai. Tokiu būdu Mozė buvo išlavintas El Šadaistas; savo uošvio įtakoje jis tapo El Eljonistu; ir iki to meto, kada po pabėgimo iš Egipto hebrajai įsirengė stovyklas prie Sinajaus Kalno, jis buvo suformulavęs naują ir išplėstą sampratą apie Dievybę (kilusią iš visų jo ankstesniųjų tikėjimų), kurią išmintingai jis nusprendė paskelbti savajai tautai kaip išplėstą sampratą apie jų senąjį gentinį dievą Jahvę.

Mozė stengėsi šituos beduinus mokyti El Eljono idėjos, bet prieš palikdamas Egiptą, jis buvo įsitikinęs, kad šitos doktrinos jie niekada iki galo nesuvoks. Dėl to jis sąmoningai nusprendė padaryti kompromisą, jų gentinį dykumos dievą padaryti tuo vienu ir vieninteliu jo pasekėjų dievu. Mozė konkrečiai nemokė, jog kitos tautos ir nacijos negali turėti kitų dievų, bet jis iš tikrųjų ryžtingai tvirtino, kad Jahvė yra virš kitų ir aukščiau už kitus, ypač hebrajams. Bet jį iš tikrųjų visada vargino nemaloni padėtis, kada jis stengdavosi savo naują ir aukštesnę Dievybės idėją šitiems nemokytiems vergams pateikti pridengtą senoviniu Jahvės vardu, kurį visada simbolizavo beduinų genčių aukso veršis.

Tas faktas, kad bėgančių hebrajų dievas buvo

invasion from the north, this intrepid organizer led his compatriots out of Egypt in a spectacular night flight. This dash for liberty was carefully planned and skillfully executed. And they were successful, notwithstanding that they were hotly pursued by Pharaoh and a small body of Egyptians, who all fell before the fugitives' defense, yielding much booty, all of which was augmented by the loot of the advancing host of escaping slaves as they marched on toward their ancestral desert home.

4. THE PROCLAMATION OF YAHWEH

96:4.1 (1056.3) The evolution and elevation of the Mosaic teaching has influenced almost one half of all the world, and still does even in the twentieth century. While Moses comprehended the more advanced Egyptian religious philosophy, the Bedouin slaves knew little about such teachings, but they had never entirely forgotten the god of Mount Horeb, whom their ancestors had called Yahweh.

96:4.2 (1056.4) Moses had heard of the teachings of Machiventa Melchizedek from both his father and his mother, their commonness of religious belief being the explanation for the unusual union between a woman of royal blood and a man from a captive race. Moses' father-in-law was a Kenite worshiper of El Elyon, but the emancipator's parents were believers in El Shaddai. Moses thus was educated an El Shaddaist; through the influence of his father-in-law he became an El Elyonist; and by the time of the Hebrew encampment about Mount Sinai after the flight from Egypt, he had formulated a new and enlarged concept of Deity (derived from all his former beliefs), which he wisely decided to proclaim to his people as an expanded concept of their olden tribal god, Yahweh.

96:4.3 (1056.5) Moses had endeavored to teach these Bedouins the idea of El Elyon, but before leaving Egypt, he had become convinced they would never fully comprehend this doctrine. Therefore he deliberately determined upon the compromise adoption of their tribal god of the desert as the one and only god of his followers. Moses did not specifically teach that other peoples and nations might not have other gods, but he did resolutely maintain that Yahweh was over and above all, especially to the Hebrews. But always was he plagued by the awkward predicament of trying to present his new and higher idea of Deity to these ignorant slaves under the guise of the ancient term Yahweh, which had always been symbolized by the golden calf of the Bedouin tribes.

96:4.4 (1056.6) The fact that Yahweh was the god of the fleeing Hebrews explains why they tarried so

Jahvė, paaiškina, kodėl jie taip ilgai pasiliko prie švento Sinajaus kalno, ir kodėl jie ten gavo Dešimt Įsakymų, kuriuos Mozė paskelbė Jahvės, Horebo dievo, vardu. Per šitą ilgą gyvenimo laikotarpį prie Sinajaus naujai atsirandančio hebrajų garbinimo religiniai ritualai buvo toliau patobulinti.

Neatrodo, jog Mozei kada nors būtų pavykę įtvirtinti savo kažkuria prasme išvystytą ritualinį garbinimą ir savo pasekėjus išlaikyti nesugadintus ketvirtį amžiaus, jeigu nebūtų įvykęs galingas Horebo išsiveržimas tuo metu, kada jie savo garbinimo trečiąją savaitę gyveno jo papėdėje. "Jahvės kalnas buvo apimtas ugnies, o dūmai kilo taip, kaip kyla dūmai iš žaizdro, ir visas kalnas galingai drebėjo." Turint omeny šitą kataklizmą, nėra nieko keisto, jog Mozė savo sielos broliams galėjo įteigti tokį mokymą, kad jų Dievas yra "galingas, baigus, praryjanti ugnis, sukeliantis baimę, ir visagalis."

Mozė skelbė, kad Jahvė yra Izraelio Viešpats Dievas, kuris hebrajus pasirinko savo išrinktąja tauta; jis kūrė naują naciją, ir jis išmintingai nacionalizavo savo religinius mokymus savo pasekėjams sakydamas, kad Jahvė yra labai reiklus, "pavydus Dievas." Bet vis vien jis stengėsi jų sampratą apie dieviškumą išplėsti, kada juos mokė, kad Jahvė yra "bet kokio materialaus kūno dvasių Dievas," ir kada sakė, kad "Amžinasis Dievas yra jūsų prieglobstis, o apačioje yra amžinosios rankos." Mozė mokė, kad Jahvė yra Dievas, kuris laikosi susitarimo; kad jis "neapleis jūsų ir nesunaikins jūsų, neužmirš susitarimo su jūsų tėvais, nes Viešpats jus myli ir neužmirš tos priesaikos, kurią jis davė jūsų tėvams."

Mozė didvyriškai stengėsi iškelti Jahvę iki aukščiausiosios Dievybės orumo, kada jis pateikė ji kaip "tiesos Dievą ir be ydų, teisingą ir teisų visais savo poelgiais." Ir vis tik, nepaisant šito išaukštinto mokymo, jo pasekėjų ribotas supratimas vertė kalbėti apie tokį Dievą, kuris turi žmogaus atvaizdą, kurį apima pykčio, įniršio, ir žiaurumo priepuoliai, net ir tokį Dievą, kuris yra kerštingas ir kurį lengvai paveikia žmogaus elgesys.

Mozės mokymų įtakoje šitas gentinės prigimties dievas, Jahvė, tapo Izraelio Viešpačiu Dievu, kuris ėjo kartu su jais per dykumą, net ir į tremtį, kur netrukus ji suvokė kaip visų tautų Dievą. Vėliau buvusi nelaisvė, kuri žydus pavergė Babilone, galutinai išlaisvino besivystančią Jahvės sampratą tam, kad įgautų visų nacijų Dievo monoteistinį vaidmenį.

Pats unikaliausias ir labiausiai stebinantis hebrajų religinės istorijos aspektas yra susijęs su šita nuolatine Dievybės sampratos evoliucija, pradedant nuo Horebo kalno primityvaus dievo ir einant aukštyn per vienas po kitoėjusius jų

long before the holy mountain of Sinai, and why they there received the ten commandments which Moses promulgated in the name of Yahweh, the god of Horeb. During this lengthy sojourn before Sinai the religious ceremonials of the newly evolving Hebrew worship were further perfected.

96:4.5 (1057.1) It does not appear that Moses would ever have succeeded in the establishment of his somewhat advanced ceremonial worship and in keeping his followers intact for a quarter of a century had it not been for the violent eruption of Horeb during the third week of their worshipful sojourn at its base. "The mountain of Yahweh was consumed in fire, and the smoke ascended like the smoke of a furnace, and the whole mountain quaked greatly." In view of this cataclysm it is not surprising that Moses could impress upon his brethren the teaching that their God was "mighty, terrible, a devouring fire, fearful, and all-powerful."

96:4.6 (1057.2) Moses proclaimed that Yahweh was the Lord God of Israel, who had singled out the Hebrews as his chosen people; he was building a new nation, and he wisely nationalized his religious teachings, telling his followers that Yahweh was a hard taskmaster, a "jealous God." But nonetheless he sought to enlarge their concept of divinity when he taught them that Yahweh was the "God of the spirits of all flesh," and when he said, "The eternal God is your refuge, and underneath are the everlasting arms." Moses taught that Yahweh was a covenant-keeping God; that he "will not forsake you, neither destroy you, nor forget the covenant of your fathers because the Lord loves you and will not forget the oath by which he swore to your fathers."

96:4.7 (1057.3) Moses made a heroic effort to uplift Yahweh to the dignity of a supreme Deity when he presented him as the "God of truth and without iniquity, just and right in all his ways." And yet, despite this exalted teaching, the limited understanding of his followers made it necessary to speak of God as being in man's image, as being subject to fits of anger, wrath, and severity, even that he was vengeful and easily influenced by man's conduct.

96:4.8 (1057.4) Under the teachings of Moses this tribal nature god, Yahweh, became the Lord God of Israel, who followed them through the wilderness and even into exile, where he presently was conceived of as the God of all peoples. The later captivity that enslaved the Jews in Babylon finally liberated the evolving concept of Yahweh to assume the monotheistic role of the God of all nations.

96:4.9 (1057.5) The most unique and amazing feature of the religious history of the Hebrews concerns this continuous evolution of the concept of Deity from the primitive god of Mount Horeb up through the teachings of their successive spiritual leaders

dvasinių lyderių mokymus iki aukštai išvystyto lygio, pavaizduoto Isajo doktrinos apie Dievybę, kuris skelbė tą nuostabią sampratą apie mylintį ir gailėtingą Tėvą Kūrėją.

5. MOZĖS MOKYMAI

Mozė buvo nepaprasto derinio karinis lyderis, visuomeninis organizatorius, ir religinis mokytojas. Jis buvo pats svarbiausias individualus pasaulio mokytojas ir lyderis laikotarpyje tarp Makiventos ir Jėzaus. Mozė mėgino Izraelyje įdiegti daug reformų, apie kurias rašytinių liudijimų nėra. Per vieno žmogaus gyvenimo tarpsnį daugiakalbę vadinamąją hebrajų ordą jis išvedė iš vergovės ir necivilizuotų klajonių, tuo pačiu metu jis paklojo pagrindą nacijos vėlesniam gimimui ir rasės išlikimui.

Apie didingą Mozės darbą yra užrašyta tiek mažai, nes hebrajai tremties metu rašytinės kalbos neturėjo. Įrašai apie Mozės laikus ir darbus atsirado iš pasakojimų, išlikusių daugiau negu vieną tūkstantį metų po didžiojo lyderio mirties.

Didelė dalis tų patobulinimų, kuriuos Mozė padarė egiptiečių ir aplinkinių Levanto genčių religijai, buvo dėl kenitų pasakojimų apie Melkizedeko laikus. Be Makiventos mokymo Abraomui ir jo amžininkams, hebrajai iš Egipto būtų išėję beviltiškoje tamsoje. Mozė ir jo uošvis, Jetras, surinko pasakojimų apie Melkizedeko laikus likučius, ir šitie mokymai, drauge su egiptiečių apsišvietimu, vedė Mozę į tai, jog sukurtų patobulintą izraelitų religiją ir ritualą. Mozė buvo organizatorius; jis atrinko tai, ką Egipto ir Palestinos religija ir papročiai turėjo geriausia ir, tuos papročius susiejęs su pasakojimais apie Melkizedeko mokymus, jis sukūrė hebrajų ritualinę garbinimo sistemą.

Mozė tikėjo į Apvaizdą; jį giliai paveikė Egipto doktrinos apie viršgamtinį Nilo valdymą ir kitas gamtos stichijas. Jis turėjo didingą Dievo viziją, bet jis buvo visiškai nuoširdus, kada hebrajus mokė, kad, jeigu jie paklus Dievui, tai „Jis mylės jus, laimins jus, ir daugins jus. Jis daugins jūsų įsčių vaisių ir jūsų žemės vaisių—grūdus, vyną, aliejų, ir jūsų bandą. Jūs suklestėsite geriau už visas kitas tautas, ir Viešpats jūsų Dievas pašalins visus jūsų negalavimus ir neleis jums susirgti jokiais blogomis Egipto ligomis.“ Jis net sakė: „Prisiminkite Viešpatį savo Dievą, nes būtent jis suteikia jums galios, kad įgytumėte turtų.“ „Jūs skolinsite daugeliui nacijų, bet patys nesiskolinsite. Jūs valdysite daugelį nacijų, bet jos nevaldys jūsų.“

to the high level of development depicted in the Deity doctrines of the Isaiahs, who proclaimed that magnificent concept of the loving and merciful Creator Father.

5. THE TEACHINGS OF MOSES

96:5.1 (1057.6) Moses was an extraordinary combination of military leader, social organizer, and religious teacher. He was the most important individual world teacher and leader between the times of Machiventa and Jesus. Moses attempted to introduce many reforms in Israel of which there is no record. In the space of one man's life he led the polyglot horde of so-called Hebrews out of slavery and uncivilized roaming while he laid the foundation for the subsequent birth of a nation and the perpetuation of a race.

96:5.2 (1057.7) There is so little on record of the great work of Moses because the Hebrews had no written language at the time of the exodus. The record of the times and doings of Moses was derived from the traditions extant more than one thousand years after the death of the great leader.

96:5.3 (1058.1) Many of the advances which Moses made over and above the religion of the Egyptians and the surrounding Levantine tribes were due to the Kenite traditions of the time of Melchizedek. Without the teaching of Machiventa to Abraham and his contemporaries, the Hebrews would have come out of Egypt in hopeless darkness. Moses and his father-in-law, Jethro, gathered up the residue of the traditions of the days of Melchizedek, and these teachings, joined to the learning of the Egyptians, guided Moses in the creation of the improved religion and ritual of the Israelites. Moses was an organizer; he selected the best in the religion and mores of Egypt and Palestine and, associating these practices with the traditions of the Melchizedek teachings, organized the Hebrew ceremonial system of worship.

96:5.4 (1058.2) Moses was a believer in Providence; he had become thoroughly tainted with the doctrines of Egypt concerning the supernatural control of the Nile and the other elements of nature. He had a great vision of God, but he was thoroughly sincere when he taught the Hebrews that, if they would obey God, "He will love you, bless you, and multiply you. He will multiply the fruit of your womb and the fruit of your land — the corn, wine, oil, and your flocks. You shall be prospered above all people, and the Lord your God will take away from you all sickness and will put none of the evil diseases of Egypt upon you." He even said: "Remember the Lord your God, for it is he who gives you the power to get wealth." "You shall lend to many nations, but you shall not

Bet iš tikrųjų buvo gaila matyti, kaip šitas didingas Mozės protas mėgina išaukštinti sampratą apie El Elijoną, Patį Aukštąjį, pritaikyti prie neišmanančių ir neraštingų hebrajų suvokimo. Savo surinktiems vadovams jis griudėjo: "Viešpats jūsų Dievas yra vienas Dievas; be jo nėra jokio kito"; tuo tarpu mišriai gausybei jis pareiškė: "Kas tarp visų dievų yra toks, kaip jūsų Dievas?" Mozė drąsiai ir iš dalies sėkmingai pasisakė prieš fetišus ir stabų garbinimą, pareikšdamas: "Jūs nematėte jokio atvaizdo tą dieną, kada jūsų Dievas šnekėjo jums Horebe iš ugnies vidaus." Jis taip pat uždraudė bet kokio pobūdžio atvaizdų darymą.

Mozė bijojo skelbti Jahvės gailestingumą, labiau norėjo sukelti pagarbą baimę, kad tauta Dievo teisingumo bijotų, kada jis sakė: "Viešpats jūsų Dievas yra Dievų Dievas ir Viešpačių Viešpats, didis Dievas, galingas ir siaubingas Dievas, kuriam visi yra vienodi." Vėl jis siekė suvaldyti vaidingus klanus, kada pareiškė, kad "jūsų Dievas nužudo tada, kada jam nepaklūstate, jis gydo ir suteikia gyvenimą tada, kada jam paklūstate." Bet Mozė šitas gentis mokė, kad jos taps Dievo išrinktąja tauta tikrai su sąlyga, jeigu "laikysis jo visų įsakymų ir paklus jo visiems nurodymams."

Hebrajai per šituos ankstyvuosius laikus buvo mažai mokomi apie Dievo gailestingumą. Jie sužinojo, kad Dievas yra "Visagalis; Viešpats yra didis karys, mūsų Dievas, šlovingas galia, kuris savo priešus suplėšo į gabalus." "Viešpats jūsų Dievas vaikščioja jūsų grupėje tam, kad jus išvaduotų." Izraelitai apie savo Dievą galvojo kaip apie tokį, kuris juos myli, tačiau, kuris taip pat "sukietina faraono širdį" ir "prakeikia jų priešus."

Nors Mozė Izraelio vaikams pateikė šokią tokią sampratą apie visuotinę ir geradarę Dievybę, bet apskritai, kiekvieną dieną jų samprata apie Jahvę buvo samprata apie tokį Dievą, kuris yra tik truputį geresnis už aplinkinių tautų gentinius dievus. Jų Dievo samprata buvo primityvi, grubi, ir antropomorfinė; kada Mozė numirė, tada greitai šitos beduinų gentys sugrįžo prie savo senųjų Horebo ir dykumos dievų pusiau barbariškų idėjų. Išplėsta ir išaukštinta Dievo vizija, kurią Mozė kartkartėmis pateikdavo savo lyderiams, netrukus iš akiračio buvo prarasta, tuo tarpu didžioji tautos dalis atsiskyrė į savojo fetišo aukso veršio, Jahvės simbolio tarp Palestinos piemenų, garbinimą.

Kada vadovavimą hebrajams Mozė perdavė Jošua, iki to meto Mozė jau buvo subūręs Abraomo, Nahoro, Loto, ir kitų giminingų genčių tūkstančius netiesioginių palikuonių ir pavertęs juos į savarankišką ir iš dalies save valdančią piemenų kariūnų naciją.

borrow. You shall reign over many nations, but they shall not reign over you."

96:5.5 (1058.3) But it was truly pitiful to watch this great mind of Moses trying to adapt his sublime concept of El Elyon, the Most High, to the comprehension of the ignorant and illiterate Hebrews. To his assembled leaders he thundered, "The Lord your God is one God; there is none beside him"; while to the mixed multitude he declared, "Who is like your God among all the gods?" Moses made a brave and partly successful stand against fetishes and idolatry, declaring, "You saw no similitude on the day that your God spoke to you at Horeb out of the midst of the fire." He also forbade the making of images of any sort.

96:5.6 (1058.4) Moses feared to proclaim the mercy of Yahweh, preferring to awe his people with the fear of the justice of God, saying: "The Lord your God is God of Gods, and Lord of Lords, a great God, a mighty and terrible God, who regards not man." Again he sought to control the turbulent clans when he declared that "your God kills when you disobey him; he heals and gives life when you obey him." But Moses taught these tribes that they would become the chosen people of God only on condition that they "kept all his commandments and obeyed all his statutes."

96:5.7 (1058.5) Little of the mercy of God was taught the Hebrews during these early times. They learned of God as "the Almighty; the Lord is a man of war, God of battles, glorious in power, who dashes in pieces his enemies." "The Lord your God walks in the midst of the camp to deliver you." The Israelites thought of their God as one who loved them, but who also "hardened Pharaoh's heart" and "cursed their enemies."

96:5.8 (1058.6) While Moses presented fleeting glimpses of a universal and beneficent Deity to the children of Israel, on the whole, their day-by-day concept of Yahweh was that of a God but little better than the tribal gods of the surrounding peoples. Their concept of God was primitive, crude, and anthropomorphic; when Moses passed on, these Bedouin tribes quickly reverted to the semibarbaric ideas of their olden gods of Horeb and the desert. The enlarged and more sublime vision of God which Moses every now and then presented to his leaders was soon lost to view, while most of the people turned to the worship of their fetish golden calves, the Palestinian herdsman's symbol of Yahweh.

96:5.9 (1059.1) When Moses turned over the command of the Hebrews to Joshua, he had already gathered up thousands of the collateral descendants of Abraham, Nahor, Lot, and other of the related tribes and had whipped them into a self-sustaining and partially self-regulating nation

of pastoral warriors.

6. DIEVO SAMPRATA PO MOZĖS MIRTIES

Po Mozės mirties jo išaukštinta Jahvės samprata greitai sumenko. Jošua ir Izraelio lyderiai vis dar laikėsi Mozės tradicijų, susijusių su visaišminčiu, geradariu, ir visagaliu Dievu, bet paprasti žmonės greitai sugrįžo prie dykumos senesniosios Jahvės idėjos. Ir šitoji Dievybės samprata ir toliau vis labiau menkėjo, kada vienas po kito valdė skirtingi gentiniai šeichai, vadinamieji Teisėjai.

Nepaprastos Mozės asmenybės žavesys jo pasekėjų širdyse palaikė vis augančios Dievo sampratos įkvėpimą; tačiau, kada jie pasiekė derlingas Palestinos žemes, tada jie greitai iš klajoklių piemenų tapo sėsliais ir tam tikra prasme ramiais žemdirbiais. Ir šita gyvenimo papročių evoliucija ir religinio požiūrio pasikeitimas reikalavo, kad jų sampratos apie Dievo, Jahvės, prigimtį pobūdis daugiau ar mažiau būtų visiškai pakeistas. Per tuos laikus, kada prasidėjo griežto, grubaus, reiklaus, ir griaudinčio Sinajaus kalno dykumos dievo keitimas į vėliau atsiradusią sampratą apie meilės, teisingumo, ir gailėstingumo Dievą, hebrajai Mozės išaukštintus mokymus iš akiračio beveik prarado. Jie vos neprarado visos sampratos apie monoteizmą; jie buvo beveik praradę galimybę tapti ta tauta, kuri tarnautų gyvybiškai svarbia grandimi Urantijos dvasinėje evoliucijoje, ta grupe, kuri Melkizedeko mokymą apie vieną Dievą išsaugotų iki tų laikų, kada įsikūnys šito visų Tėvo save padovanojantis Sūnus.

Iš visų jėgų Jošua stengėsi gentainių prote išsaugoti sampratą apie aukščiausią Jahvę, dėl to jis paskelbė: „Kaip aš buvau su Moze, taip aš tikrai būsiu ir su jumis; Aš tikrai jūsų nei apvilsiu, nei apleisiu.“ Jošua manė, jog savo netikinčiai tautai būtina skelbti griežtą evangeliją, visi žmonės per daug nori tikėti į savo seną ir gimtą religiją, bet žengti pirmyn su įtikėjimo ir teisumo religija nenori. Jošua mokymo pagrindine mintimi tapo: „Jahvė yra šventas Dievas; jis yra pavydus Dievas; jis neatleis jums už jūsų nusizengimus ir nuodėmes.“ Šito amžiaus labiausiai išsivysčiusi samprata Jahvę vaizdavo kaip „galios, bausmės, ir teisingumo Dievą.“

Bet net ir šitame tamsiame amžiuje, kartas nuo karto iškildavo pavieniai mokytojai, skelbiantys Mozės sampratą apie dieviškumą: „Jūs, nuodėmingumo vaikai, negalite tarnauti Viešpačiui, kadangi jis yra šventas Dievas.“ „Ar mirtingasis žmogus gali būti teisingesnis už Dievą? ar žmogus yra tyresnis už savo Sutvėrėją?“ „Ar

6. THE GOD CONCEPT AFTER MOSES' DEATH

96:6.1 (1059.2) Upon the death of Moses his lofty concept of Yahweh rapidly deteriorated. Joshua and the leaders of Israel continued to harbor the Mosaic traditions of the all-wise, beneficent, and almighty God, but the common people rapidly reverted to the older desert idea of Yahweh. And this backward drift of the concept of Deity continued increasingly under the successive rule of the various tribal sheiks, the so-called Judges.

96:6.2 (1059.3) The spell of the extraordinary personality of Moses had kept alive in the hearts of his followers the inspiration of an increasingly enlarged concept of God; but when they once reached the fertile lands of Palestine, they quickly evolved from nomadic herders into settled and somewhat sedate farmers. And this evolution of life practices and change of religious viewpoint demanded a more or less complete change in the character of their conception of the nature of their God, Yahweh. During the times of the beginning of the transmutation of the austere, crude, exacting, and thunderous desert god of Sinai into the later appearing concept of a God of love, justice, and mercy, the Hebrews almost lost sight of Moses' lofty teachings. They came near losing all concept of monotheism; they nearly lost their opportunity of becoming the people who would serve as a vital link in the spiritual evolution of Urantia, the group who would conserve the Melchizedek teaching of one God until the times of the incarnation of a bestowal Son of that Father of all.

96:6.3 (1059.4) Desperately Joshua sought to hold the concept of a supreme Yahweh in the minds of the tribesmen, causing it to be proclaimed: "As I was with Moses, so will I be with you; I will not fail you nor forsake you." Joshua found it necessary to preach a stern gospel to his disbelieving people, people all too willing to believe their old and native religion but unwilling to go forward in the religion of faith and righteousness. The burden of Joshua's teaching became: "Yahweh is a holy God; he is a jealous God; he will not forgive your transgressions nor your sins." The highest concept of this age pictured Yahweh as a "God of power, judgment, and justice."

96:6.4 (1059.5) But even in this dark age, every now and then a solitary teacher would arise proclaiming the Mosaic concept of divinity: "You children of wickedness cannot serve the Lord, for he is a holy God." "Shall mortal man be more just than God? shall a man be more pure than his Maker?" "Can you by searching find out God? Can you find out the Almighty to perfection? Behold, God is great

galite ieškodami surasti Dievą? Ar galite iki tobulybės suvokti Visagalį? Stebėkite, Dievas yra didis, ir mes jo nepažįstame. Prisiliesdami prie Visagalio, mes negalime jo suvokti.”

and we know him not. Touching the Almighty, we cannot find him out.”

7. PSALMĖS IR JOBO KNYGA

Hebrajai, vadovaujami savo šeichų ir žynių, laisvai įsitvirtino Palestinoje. Bet greitai jie sugrįžo prie skendinčių tamsybėje dykumos tikėjimų ir užsikrėtė mažiau išvystytais kanaanitų religiniais papročiais. Jie ėmė garbinti stabus ir tapo amoralūs, ir jų Dievybės supratimas nusmuko nepalyginamai žemiau už egiptiečių ir mesopotamijiečių Dievo sampratas, kurių laikėsi kai kurios išlikusios Salemo grupės ir kurios yra užrašytos kai kuriose Psalmėse ir vadinamojoje Jobo Knygoje.

Psalmės yra dviejų dešimčių ar daugiau autorių darbas; didelę jų dalį parašė mokytojai egiptiečiai ir mesopotamijiečiai. Tais laikais, kada Levantas garbino gamtos dievus, vis dar buvo didelis skaičius tokių, kurie tikėjo į El Elijono, Paties Aukštojo, aukštąbę.

Religinių užrašų nėra vienas rinkinys neišreiškia tokių turtingų ir įkvėpiančių idėjų apie Dievą, kaip tą išreiškia Psalmių Knyga. Ir būtų labai naudinga, jeigu, įdėmiai skaitydami šitą nuostabų religinės literatūros rinkinį, atkreiptumėte dėmesį į kiekvieno gyriaus ir garbinimo himno šaltinį ir chronologiją, turėdami omeny, jog tokio didžiulio laiko diapazono neapima nė vienas kitas atskiras rinkinys. Šitoje Psalmių Knygoje yra užrašytos įvairios Dievo sampratos, kurių laikėsi Salemo religijos tikintieji visame Levante ir apima visą laikmetį nuo Amenemopo iki Isajo. Psalmėse Dievas pavaizduojamas visose supratimo fazėse, pradedant primityvia gentinės dievybės idėja ir baigiant vėlesniųjų hebrajų milžiniškai išplėstu idealu, kur Jahvė yra vaizduojamas mylinčiu valdovu ir gailestingu Tėvu.

Ir kada yra žvelgiama šitokiu būdu, tada šitoji Psalmių grupė sudaro patį vertingiausią ir naudingiausią atsidavimo jausmų rinkinį, kurį kada nors surinko žmogus iki pat dvidešimtojo amžiaus laikų. Šito himnų rinkinio garbinanti dvasia pranoksta visų kitų pasaulio šventųjų knygų garbinančią dvasią.

Įvairiapusis Dievybės pavaizdavimas, pateiktas Jobo Knygoje, buvo daugiau negu dviejų dešimčių Mesopotamijos religinių mokytojų pasiektas rezultatas, nusidriekęs beveik per trijų šimtų metų laikotarpį. Ir kada jūs skaitysite šias išaukštintas dieviškumo sampratas, kurios yra surandamos šitame Mesopotamijos tikėjimų rinkinyje, tada suvoksėte, jog tamsiaisiais laikais

7. PSALMS AND THE BOOK OF JOB

96:7.1 (1060.1) Under the leadership of their sheiks and priests the Hebrews became loosely established in Palestine. But they soon drifted back into the benighted beliefs of the desert and became contaminated with the less advanced Canaanite religious practices. They became idolatrous and licentious, and their idea of Deity fell far below the Egyptian and Mesopotamian concepts of God that were maintained by certain surviving Salem groups, and which are recorded in some of the Psalms and in the so-called Book of Job.

96:7.2 (1060.2) The Psalms are the work of a score or more of authors; many were written by Egyptian and Mesopotamian teachers. During these times when the Levant worshiped nature gods, there were still a goodly number who believed in the supremacy of El Elyon, the Most High.

96:7.3 (1060.3) No collection of religious writings gives expression to such a wealth of devotion and inspirational ideas of God as the Book of Psalms. And it would be very helpful if, in the perusal of this wonderful collection of worshipful literature, consideration could be given to the source and chronology of each separate hymn of praise and adoration, bearing in mind that no other single collection covers such a great range of time. This Book of Psalms is the record of the varying concepts of God entertained by the believers of the Salem religion throughout the Levant and embraces the entire period from Amenemope to Isaiah. In the Psalms God is depicted in all phases of conception, from the crude idea of a tribal deity to the vastly expanded ideal of the later Hebrews, wherein Yahweh is pictured as a loving ruler and merciful Father.

96:7.4 (1060.4) And when thus regarded, this group of Psalms constitutes the most valuable and helpful assortment of devotional sentiments ever assembled by man up to the times of the twentieth century. The worshipful spirit of this collection of hymns transcends that of all other sacred books of the world.

96:7.5 (1060.5) The variegated picture of Deity presented in the Book of Job was the product of more than a score of Mesopotamian religious teachers extending over a period of almost three hundred years. And when you read the lofty concept of divinity found in this compilation of Mesopotamian beliefs, you will recognize that it was in the neighborhood of Ur of Chaldea that the

Palestinoje tikrojo Dievo idėja buvo geriausiai išsaugota būtent Kaldėjos Uro kaimynystėje.

Palestinoje Dievo išmintį ir visapersmelkiamumą suvokdavo dažnai, bet retai kada suvokdavo jo meilę ir gailestingumą. Šitų laikų Jahvė "siunčia blogio dvasias tam, kad jos valdytų jo priešų sielas"; jis suteikia klestėjimą saviems ir paklusniems vaikams, tuo tarpu prakeikia ir paskiria siaubingą bausmę visiems kitiems. "Jis sužlugdo piktavalių užmačias; jis išmintinguosius sugauna į savo pačių spąstus."

Tiktai Ure iš tiesų atsirado balsas, pareiškęs apie Dievo gailestį, sakydamas: "Jis melsis Dievui ir gaus iš jo malonę ir su džiaugsmu žvelgs į jo veidą, nes Dievas suteiks žmogui dieviškąjį teisumą." Tokiu būdu iš Uro yra skelbiamas išgelbėjimas, dieviškasis palankumas, įtikėjimo dėka: "Jis yra gailestingas atgailaujančiajam ir sako, 'Išvaduok jį iš mirties, nes aš suradau išpirką.' Jeigu kas pasakys: 'Aš nusidėjau ir iškreipiau tai, kas yra teisinga, ir tai man neatnešė naudos,' tai Dievas išvaduos jo sielą, kad ji nemirtų, ir jis pamatys šviesą." Nuo pat Melkizedeko laikų Levanto pasaulis nebuvo girdėjęs tokio skambančio ir džiuginančio pranešimo apie žmogaus išgelbėjimą, koks buvo šitas nepaprastas mokymas, kurį skleidė Elihas, pranašas iš Uro ir Salemo tikinčiųjų, tai yra, kažkada buvusios Melkizedeko kolonijos Mesopotamijoje likučių, šventikas.

Ir tokiu būdu Salemo misionierių Mesopotamijoje likučiai palaikė tiesos šviesą hebrajų tautų dezorganizacijos laikotarpiu, kol pasirodė pirmieji mokytojai iš tos ilgos eilės Izraelio mokytojų, kurie niekada nenutraukė veiklos, kol samprata po sampratos, pasiekė Visuotinio ir visų Tėvo Kūrėjo idealo įgyvendinimą, sampratos apie Jahvę evoliucijos aukščiausiąją viršūnę.

[Pateikta Nebadono Melkizedeko.]

idea of a real God was best preserved during the dark days in Palestine.

96:7.6 (1060.6) In Palestine the wisdom and all-pervasiveness of God was often grasped but seldom his love and mercy. The Yahweh of these times "sends evil spirits to dominate the souls of his enemies"; he prospers his own and obedient children, while he curses and visits dire judgments upon all others. "He disappoints the devices of the crafty; he takes the wise in their own deceit."

96:7.7 (1060.7) Only at Ur did a voice arise to cry out the mercy of God, saying: "He shall pray to God and shall find favor with him and shall see his face with joy, for God will give to man divine righteousness." Thus from Ur there is preached salvation, divine favor, by faith: "He is gracious to the repentant and says, 'Deliver him from going down in the pit, for I have found a ransom.' If any say, 'I have sinned and perverted that which was right, and it profited me not,' God will deliver his soul from going into the pit, and he shall see the light." Not since the times of Melchizedek had the Levantine world heard such a ringing and cheering message of human salvation as this extraordinary teaching of Elihu, the prophet of Ur and priest of the Salem believers, that is, the remnant of the onetime Melchizedek colony in Mesopotamia.

96:7.8 (1061.1) And thus did the remnants of the Salem missionaries in Mesopotamia maintain the light of truth during the period of the disorganization of the Hebrew peoples until the appearance of the first of that long line of the teachers of Israel who never stopped as they built, concept upon concept, until they had achieved the realization of the ideal of the Universal and Creator Father of all, the acme of the evolution of the Yahweh concept.

96:7.9 (1061.2) [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

97 Dokumentas. Sampratos apie Dievą. evoliucija tarp hebrajų

⇐ 096

URANTIJOS KNYGA

098 ⇐

III DALIS. URANTIJOS ISTORIJA

97 DOKUMENTAS. SAMPRATOS APIE DIEVĄ EVOLIUCIJA TARP HEBRAJŲ

Skyrius

ĮVADAS

1. Samuelis — pirmasis iš hebrajų pranašų
2. Elisas ir Elišas
3. Jahvė ir Baalis
4. Amosas ir Osijas
5. Pirmasis Isajas
6. Bebaimis Jeremijas
7. Antrasis Isajas
8. Šventa ir pasaulietinė istorija
9. Hebrajų istorija
10. Hebrajų religija

ĮVADAS

HEBRAJŲ dvasiniai vadovai padarė tai, ko niekam kitam iki tol nebuvo pavykę padaryti—savo sampratą apie Dievą jie deantropomorfizavo nepaversdami jos į Dievybės abstrakciją, suprantamą tikrai filosofams. Net ir paprasti žmonės į subrandintą Jahvės sampratą galėjo žvelgti kaip į Tėvą, jeigu ne individo, tai bent jau rasės.

Dievo asmenybės samprata, nors Melkizedeko dienomis Saleme ir buvo mokoma aiškiai, pabėgimo iš Egipto metu buvo neapibrėžta ir miglota, ir hebrajų sąmonėje vystėsi iš kartos į kartą tikrai palaipsniui kaip reagavimas į dvasinių vadovų mokymus. Progresinėje evoliucijoje Jahvės asmenybės suvokimas buvo daug labiau išėstas negu daugelio kitų Dievybės savybių suvokimas. Nuo Mozės iki Malacho hebrajų sąmonėje Dievo asmenybės idėja beveik nepertraukiamai augo, ir galiausiai šitą sampratą išaukštino ir pašlovino Jėzaus mokymai apie Tėvą

PAPER 97 EVOLUTION OF THE GOD CONCEPT AMONG THE HEBREWS

SECTIONS

Introduction

1. Samuel — First of the Hebrew Prophets
2. Elijah and Elisha
3. Yahweh and Baal
4. Amos and Hosea
5. The First Isaiah
6. Jeremiah the Fearless
7. The Second Isaiah
8. Sacred and Profane History
9. Hebrew History
10. The Hebrew Religion

INTRODUCTION

97:0.1 (1062.1) THE spiritual leaders of the Hebrews did what no others before them had ever succeeded in doing — they deanthropomorphized their God concept without converting it into an abstraction of Deity comprehensible only to philosophers. Even common people were able to regard the matured concept of Yahweh as a Father, if not of the individual, at least of the race.

97:0.2 (1062.2) The concept of the personality of God, while clearly taught at Salem in the days of Melchizedek, was vague and hazy at the time of the flight from Egypt and only gradually evolved in the Hebraic mind from generation to generation in response to the teaching of the spiritual leaders. The perception of Yahweh's personality was much more continuous in its progressive evolution than was that of many other of the Deity attributes. From Moses to Malachi there occurred an almost unbroken ideational growth of the personality of God in the Hebrew mind, and this concept was

danguje.

1. SAMUELIS — PIRMASIS IŠ HEBRAJŲ PRANAŠŲ

Aplinkinių tautų priešiškas spaudimas Palestinoje hebrajų šeichus netrukus privertė suprasti, kad jie negali tikėtis išlikti, jeigu nesusijungs į konfederaciją su centralizuotu valdymu. Ir šitas administracinės valdžios centralizavimas Samueliui suteikė geresnę galimybę veikti kaip mokytojui ir reformatoriui.

Samuelis kilo iš senos Salemo mokytojų giminės, kuri išsaugojo Melkizedeko tiesas kaip savo garbinimo formų sudėtinę dalį. Šitas mokytojas buvo energingas ir ryžtingas vyras. Tikrai jo didžiulis pasišventimas, drauge su jo nepaprastu pasiryžimu, leido jam atsilaikyti prieš tą beveik visuotinį pasipriešinimą, su kuriuo jis susidūrė, kada pradėjo visą Izraelį kreipti atgal į Mozės laikų aukščiausiojo Jahvės garbinimą. Net ir tuomet jam pavyko tik iš dalies; jis atgal prie tarnystės Jahvės aukštesniajai sampratai pritraukė tikrai intelektualesniąją hebrajų pusę; likusioji pusė ir toliau garbino šalies gentinius dievus ir laikėsi menkesnės sampratos apie Jahvę.

Samuelis buvo grubaus ir veiklaus tipo žmogus, praktinis reformatorius, kuris vieną dieną su savo partneriais gali išeiti ir sugriauti dvi dešimtis Baalio aikštelių. Toji pažanga, kurios jis pasiekė, buvo įgyvendinta tiesiog priverstine jėga; jis mažai pamokslavo, dar mažiau mokė, bet jis iš tiesų veikė. Vieną dieną jis tyčiodavosi iš Baalio žynio; kitą dieną, į gabalus kapojo į nelaisvę paimtą karalių. Jis pasišventusiai tikėjo į vienintelį Dievą, ir jis turėjo aiškią sampratą apie vienintelį Dievą kaip dangaus ir žemės kūrėją: „Žemės stulpai yra Viešpaties, ir ant jų jis pastatė pasaulį.“

Bet tas didis indėlis, kurį Samuelis įnešė į sampratos apie Dievybę vystymą, buvo jo aidintis skelbimas, kad Jahvė yra *nesikeičiantis*, amžinai tas pats neklystančio tobulumo ir dieviškumo įsikūnijimas. Tais laikais Jahvė buvo suvokiamas kaip toks Dievas, kurį ištinka pavydo užgaidų protrūkiai, kuris visada apgailestauja dėl savo vienokio ar kitokio veiksmo; bet dabar, pirmą kartą nuo to laiko, kada hebrajai išėjo iš Egipto, jie išgirdo šituos pritrenkiančius žodžius: „Izraelio Jėga nemeluos ir neatgailaus, kadangi ji yra ne žmogus, kad turėtų atgailauti.“ Ryšiuose su Dieviškumu buvo skelbiamas pastovumas. Samuelis vėl pakartojo, jog Melkizedekas sudarė sutartį su Abraomu, ir pareiškė, jog Izraelio Viešpats Dievas yra visos tiesos, stabilumo, ir pastovumo šaltinis. Visada hebrajai į savo Dievą

eventually heightened and glorified by the teachings of Jesus about the Father in heaven.

1. SAMUEL — FIRST OF THE HEBREW PROPHETS

97:1.1 (1062.3) Hostile pressure of the surrounding peoples in Palestine soon taught the Hebrew sheiks they could not hope to survive unless they confederated their tribal organizations into a centralized government. And this centralization of administrative authority afforded a better opportunity for Samuel to function as a teacher and reformer.

97:1.2 (1062.4) Samuel sprang from a long line of the Salem teachers who had persisted in maintaining the truths of Melchizedek as a part of their worship forms. This teacher was a virile and resolute man. Only his great devotion, coupled with his extraordinary determination, enabled him to withstand the almost universal opposition which he encountered when he started out to turn all Israel back to the worship of the supreme Yahweh of Mosaic times. And even then he was only partially successful; he won back to the service of the higher concept of Yahweh only the more intelligent half of the Hebrews; the other half continued in the worship of the tribal gods of the country and in the baser conception of Yahweh.

97:1.3 (1062.5) Samuel was a rough-and-ready type of man, a practical reformer who could go out in one day with his associates and overthrow a score of Baal sites. The progress he made was by sheer force of compulsion; he did little preaching, less teaching, but he did act. One day he was mocking the priest of Baal; the next, chopping in pieces a captive king. He devotedly believed in the one God, and he had a clear concept of that one God as creator of heaven and earth: “The pillars of the earth are the Lord’s, and he has set the world upon them.”

97:1.4 (1063.1) But the great contribution which Samuel made to the development of the concept of Deity was his ringing pronouncement that Yahweh was *changeless*, forever the same embodiment of unerring perfection and divinity. In these times Yahweh was conceived to be a fitful God of jealous whims, always regretting that he had done thus and so; but now, for the first time since the Hebrews sallied forth from Egypt, they heard these startling words, “The Strength of Israel will not lie nor repent, for he is not a man, that he should repent.” Stability in dealing with Divinity was proclaimed. Samuel reiterated the Melchizedek covenant with Abraham and declared that the Lord God of Israel was the source of all truth, stability, and constancy. Always had the Hebrews looked upon their God as a man, a

žiūrėjo kaip į žmogų, kaip į viršžmogį, kaip į nežinomos kilmės išaukštintą dvasią; bet dabar jie išgirdo, jog buvusi Horebo dvasia yra išaukštinta kaip nesikeičiantis tobulumo kūrėjo Dievas. Samuelis besivystančiai Dievo sampratai padėjo pakilti į tokias aukštumas, kurios pranoksta besikeičiančią žmonių proto būseną ir mirtingosios egzistencijos vingius. Jo mokymų dėka, hebrajų Dievas pradėjo kilti iš gentinių dievų kategorijos idėjos iki visagalio ir nesikeičiančio Kūrėjo ir visos kūrinijos *Pržiūrėtojo* idealo.

Ir jis iš naujo skelbė pasakojimą apie Dievo nuoširdumą, jo patikimumą laikantis susitarimo. Samuelis sakė: "Viešpats savosios tautos neapleis." "Su mumis jis sudarė amžiną sutartį, tvarkingą visais atžvilgiais ir tvirtą." Ir šitaip, per visą Palestiną, skambėjo raginimas sugrįžti prie aukščiausiojo Jahvės garbinimo. Visą laiką šitas energingas mokytojas skelbė: "Tu esi didis, o Viešpatie Dieve, nes nėra nieko panašaus į tave, o taip pat be tavęs nėra jokio kito Dievo."

Iki to laiko hebrajai Jahvės palankumą vertino daugiausia materialaus klestėjimo požiūriu. Tai buvo didžiulis sukrėtimas Izraeliui, ir Samuelis vos neužmokėjo savąja gyvybe, kada jis išdrįso paskelbti: "Viešpats turtina ir skurdina; jis pažemina ir išaukština. Jis iš dulkių pakelia vargetas ir iki princų iškelia elgetas, kad jie galėtų paveldėti šlovės sostą." Tokių paguodžiančių pažadų nuolankiesiems ir ne tokiems laimingiems nebuvo skelbiama nuo pat Mozės laikų, ir tūkstančiai nusivylusiųjų vargšų ėmė įgauti vilties, kad savo dvasinę būseną jie gali pagerinti.

Bet Samuelis pirmyn pažengė nelabai toli pranokdamas gentinio dievo sampratą. Jis skelbė tokį Jahvę, kuris sutvėrė visus žmones, bet iš esmės buvo užsiėmęs hebrajais, savo išrinktąja tauta. Nepaisant šito, kaip ir Mozės laikais, dar kartą Dievo sampratą pavaizdavo tokią Dievybę, kuri yra šventa ir teisinga. "Nėra nė vieno tokio švento, kaip Viešpats. Ką būtų galima palyginti su šituo šventu Viešpačiu Dievu?"

Metams einant, pražilęs senas lyderis pagilino savo supratimą apie Dievą, nes jis pareiškė: "Viešpats yra žinantis Dievas, ir veiksmus jis pasveria. Viešpats teis iki pat tolimiausiųjų žemės pakraščių, rodydamas gailėstingumą gailėstingiesiems, ir su doru žmogumi jis taip pat bus doras." Jau čia yra gailėstingumo aušra, nors jis yra taikomas tik tiems, kurie yra gailėstingi. Vėliau jis vieną žingsnį žengė į priekį, kada, juos ištikus nelaimei, jis savąją tautą ragino: "Atsiduokime dabar į Viešpaties rankas, nes jo gailėstingumas yra didis." "Viešpačiui nėra jokio suvaržymo daug ar nedaug išgelbėti."

Ir šitas sampratos apie Jahvės charakterį

superman, an exalted spirit of unknown origin; but now they heard the onetime spirit of Horeb exalted as an unchanging God of creator perfection. Samuel was aiding the evolving God concept to ascend to heights above the changing state of men's minds and the vicissitudes of mortal existence. Under his teaching, the God of the Hebrews was beginning the ascent from an idea on the order of the tribal gods to the ideal of an all-powerful and changeless Creator and *Supervisor* of all creation.

97.1.5 (1063.2) And he preached anew the story of God's sincerity, his covenant-keeping reliability. Said Samuel: "The Lord will not forsake his people." "He has made with us an everlasting covenant, ordered in all things and sure." And so, throughout all Palestine there sounded the call back to the worship of the supreme Yahweh. Ever this energetic teacher proclaimed, "You are great, O Lord God, for there is none like you, neither is there any God beside you."

97.1.6 (1063.3) Theretofore the Hebrews had regarded the favor of Yahweh mainly in terms of material prosperity. It was a great shock to Israel, and almost cost Samuel his life, when he dared to proclaim: "The Lord enriches and impoverishes; he debases and exalts. He raises the poor out of the dust and lifts up the beggars to set them among princes to make them inherit the throne of glory." Not since Moses had such comforting promises for the humble and the less fortunate been proclaimed, and thousands of despairing among the poor began to take hope that they could improve their spiritual status.

97.1.7 (1063.4) But Samuel did not progress very far beyond the concept of a tribal god. He proclaimed a Yahweh who made all men but was occupied chiefly with the Hebrews, his chosen people. Even so, as in the days of Moses, once more the God concept portrayed a Deity who is holy and upright. "There is none as holy as the Lord. Who can be compared to this holy Lord God?"

97.1.8 (1063.5) As the years passed, the grizzled old leader progressed in the understanding of God, for he declared: "The Lord is a God of knowledge, and actions are weighed by him. The Lord will judge the ends of the earth, showing mercy to the merciful, and with the upright man he will also be upright." Even here is the dawn of mercy, albeit it is limited to those who are merciful. Later he went one step further when, in their adversity, he exhorted his people: "Let us fall now into the hands of the Lord, for his mercies are great." "There is no restraint upon the Lord to save many or few."

97.1.9 (1063.6) And this gradual development of the concept of the character of Yahweh continued

palaipsnis vystymasis tęsėsi tarnaujant Samuelio perėmėjams. Jie mėgino pateikti Jahvę kaip sutarties besilaikantį Dievą, bet jie nepajėgė žengti koja kojon su Samuelio samprata; jiems nepasisekė išvystyti idėjos apie Dievo gailestingumą, kaip ji buvo vėliau suvokęs Samuelis. Buvo nuolat ritamasi atgal į kitų dievų pripažinimą, nežiūrint tos nuostatos, kad Jahvė yra aukščiau už visus. "Tavoji yra karalystė, o Viešpatie, ir kaip valdovas tu esi išaukštintas aukščiau už visus."

Šitos eros pagrindinis motyvas buvo dieviškoji galia; šito amžiaus pranašai skelbė tokią religiją, kuri buvo skirta hebrajų soste puoselėti karalių—"Tavo, o Viešpatie, yra didybė ir galia ir šlovė ir pergalė ir garbė. Tavo rankoje yra valdžia ir jėga, ir tu gali bet ką padaryti didingu ir galingu." Ir tokia buvo Dievo sampratos būklė Samuelio ir jo tiesioginių perėmėjų laikais.

2. ELIJAS IR ELIŠAS

Dešimtajame amžiuje prieš Kristų hebrajų nacija susiskaldė į dvi karalystes. Abiejose šitose politinėse dalyse daug tiesos mokytojų stengėsi užtvėnti dvasinio smukimo reakcinį potvynį, kuris buvo įsiveržęs ir kuris nuolat pražūtingai tęsėsi po atsiskyrimo karo. Bet šitos pastangos vystyti hebrajų religiją nesuklestėjo tol, kol ryžtingasis ir bebaimis kovotojas už teisumą Elisas nepradėjo savojo mokymo. Elisas į šiaurinę karalystę sugrąžino tokią Dievo sampratą, kurią būtų galima sulyginti su ta samprata, kurios buvo laikomasi Samuelio laikais. Elisas turėjo nedaug galimybių pateikti išvystytą Dievo sampratą; jis buvo užimtas, kaip ir iki jo buvo užimtas Samuelis, Baalio altorių vertimu ir netikrų dievų stabų naikinimu. Ir savo reformas jis vykdė stabus garbinančio monarcho pasipriešinimo akivaizdoje; jo užduotis buvo net dar gigantiškesnė ir sunkesnė už tą užduotį, su kuria buvo susidūręs Samuelis.

Kada Elisas buvo pašauktas išeiti, tada darbo ėmėsi Elišas, ištikimasis jo partneris, ir, su neįkainojama mažai žinomo Michėjo pagalba, rūpinosi, kad tiesos šviesa šviestų Palestinoje.

Bet tai nebuvo pažangos laikai suvokiant Dievybę. Hebrajai dar nebuvo pakilę net ir iki Mozės idealo. Elijo ir Elišo era baigėsi geresnės klasės sugrįžtant prie aukščiausiojo Jahvės garbinimo ir liudijo Visuotinio Kūrėjo idėjos atstatymą maždaug į tą vietą, kurioje ją buvo palikęs Samuelis.

under the ministry of Samuel's successors. They attempted to present Yahweh as a covenant-keeping God but hardly maintained the pace set by Samuel; they failed to develop the idea of the mercy of God as Samuel had later conceived it. There was a steady drift back toward the recognition of other gods, despite the maintenance that Yahweh was above all. "Yours is the kingdom, O Lord, and you are exalted as head above all."

97:1.10 (1064.1) The keynote of this era was divine power; the prophets of this age preached a religion designed to foster the king upon the Hebrew throne. "Yours, O Lord, is the greatness and the power and the glory and the victory and the majesty. In your hand is power and might, and you are able to make great and to give strength to all." And this was the status of the God concept during the time of Samuel and his immediate successors.

2. ELIJAH AND ELISHA

97:2.1 (1064.2) In the tenth century before Christ the Hebrew nation became divided into two kingdoms. In both of these political divisions many truth teachers endeavored to stem the reactionary tide of spiritual decadence that had set in, and which continued disastrously after the war of separation. But these efforts to advance the Hebraic religion did not prosper until that determined and fearless warrior for righteousness, Elijah, began his teaching. Elijah restored to the northern kingdom a concept of God comparable with that held in the days of Samuel. Elijah had little opportunity to present an advanced concept of God; he was kept busy, as Samuel had been before him, overthrowing the altars of Baal and demolishing the idols of false gods. And he carried forward his reforms in the face of the opposition of an idolatrous monarch; his task was even more gigantic and difficult than that which Samuel had faced.

97:2.2 (1064.3) When Elijah was called away, Elisha, his faithful associate, took up his work and, with the invaluable assistance of the little-known Micaiah, kept the light of truth alive in Palestine.

97:2.3 (1064.4) But these were not times of progress in the concept of Deity. Not yet had the Hebrews ascended even to the Mosaic ideal. The era of Elijah and Elisha closed with the better classes returning to the worship of the supreme Yahweh and witnessed the restoration of the idea of the Universal Creator to about that place where Samuel had left it.

3. JAHVĖ IR BAALIS

Ilgai užtrukęs nesutarimas tarp tikinčiųjų į Jahvę ir Baalio pasekėjų buvo daugiau visuomeninis-ekonominis ideologijų susirėmimas, o ne religinių tikėjimų skirtumai.

Palestinos gyventojai turėjo skirtingą požiūrį į privačią žemės nuosavybę. Pietinės arba klajoklės Arabijos gentys (jahvitai) į žemę žiūrėjo kaip į neatskiriamą—kaip į Dievybės dovaną klanui. Jie laikėsi požiūrio, kad žemės negalima parduoti ar įkeisti. “Jahvė kalbėjo, sakydamas, ‘Žemė neparduodama, nes žemė yra mano.’”

Šiauriniai ir sėslesni kanaanitai (baalitai) savo žemes laisvai pirkdavo, parduodavo, ir įkeisdavo. Žodis Baalis reiškia savininką. Baalio kultas buvo sukurtas remiantis dviem pagrindinėmis doktrinomis: Pirmą, pasikeitimo nuosavybe, kontraktų, ir sutarčių įteisinimu—teise pirkti ir parduoti žemę. Antra, buvo manoma, jog Baalis turi atsiųsti lietų—jis buvo žemės derlingumo dievas. Geras derlius priklausė nuo Baalio palankumo. Kultas didžiąja dalimi buvo susijęs su žeme, jos nuosavybe ir derlingumu.

Apskritai, baalitai savo nuosavybėje turėjo namų, žemių, ir vergų. Jie buvo aristokratai žemvaldžiai ir gyveno miestuose. Kiekvienas Baalis turėjo šventą vietą, dvasininkiją, ir “šventų moterų,” ritualinių prostitučių.

Dėl šito pagrindinio žemės atžvilgiu skirtumo išsivystė žiaurūs visuomeninių, ekonominių, moralinių, ir religinių požiūrių antagonizmai, kuriuos reiškė kanaanitai ir hebrajai. Šitas visuomeninis-ekonominis prieštaravimas nepavirto konkrečiu religiniu ginčo objektu iki Elijo laikų. Nuo to meto, kada pasirodė šitas energingas pranašas, kova dėl šio reikalo vyko daugiau religinėje plotmėje—Jahvė prieš Baalį—ir ji pasibaigė Jahvės triumfu ir vėlesniu išsivystymu į monoteizmą.

Elijas Jahvės-Baalio ginčo objektą dėl žemės perkėlė į hebrajų ir kanaanitų ideologijų religinį aspektą. Kada Achabas, paspendęs pinkles, išžudė Nabotų šeimą tam, kad užvaldytų jos žemę, tada Elijas senuosius žemės papročius pavertė moraliniu ginčo objektu ir pradėjo savo energingą kovą prieš baalitus. Tai buvo ir kaimo liaudies kova prieš miestų viešpatavimą. Būtent iš esmės vadovaujant Elijui, Jahvė tapo Elohimu. Pranašas veiklą pradėjo kaip žemės reformatorius, o užbaigė aukštindamas Dievybę. Baalių buvo daug, Jahvė buvo vienas — monoteizmas nugalėjo politeizmą.

4. AMOSAS IR OSIJAS

3. YAHWEH AND BAAL

97:3.1 (1064.5) The long-drawn-out controversy between the believers in Yahweh and the followers of Baal was a socioeconomic clash of ideologies rather than a difference in religious beliefs.

97:3.2 (1064.6) The inhabitants of Palestine differed in their attitude toward private ownership of land. The southern or wandering Arabian tribes (the Yahwehites) looked upon land as an inalienable — as a gift of Deity to the clan. They held that land could not be sold or mortgaged. “Yahweh spoke, saying, ‘The land shall not be sold, for the land is mine.’”

97:3.3 (1064.7) The northern and more settled Canaanites (the Baalites) freely bought, sold, and mortgaged their lands. The word Baal means owner. The Baal cult was founded on two major doctrines: First, the validation of property exchange, contracts, and covenants — the right to buy and sell land. Second, Baal was supposed to send rain — he was a god of fertility of the soil. Good crops depended on the favor of Baal. The cult was largely concerned with *land*, its ownership and fertility.

97:3.4 (1065.1) In general, the Baalites owned houses, lands, and slaves. They were the aristocratic landlords and lived in the cities. Each Baal had a sacred place, a priesthood, and the “holy women,” the ritual prostitutes.

97:3.5 (1065.2) Out of this basic difference in the regard for land, there evolved the bitter antagonisms of social, economic, moral, and religious attitudes exhibited by the Canaanites and the Hebrews. This socioeconomic controversy did not become a definite religious issue until the times of Elijah. From the days of this aggressive prophet the issue was fought out on more strictly religious lines — Yahweh vs. Baal — and it ended in the triumph of Yahweh and the subsequent drive toward monotheism.

97:3.6 (1065.3) Elijah shifted the Yahweh-Baal controversy from the land issue to the religious aspect of Hebrew and Canaanite ideologies. When Ahab murdered the Naboths in the intrigue to get possession of their land, Elijah made a moral issue out of the olden land mores and launched his vigorous campaign against the Baalites. This was also a fight of the country folk against domination by the cities. It was chiefly under Elijah that Yahweh became Elohim. The prophet began as an agrarian reformer and ended up by exalting Deity. Baals were many, Yahweh was *one* — monotheism won over polytheism.

4. AMOS AND HOSEA

Didžiulį žingsnį pereinant nuo gentinio dievo —to dievo, kuriam taip ilgai buvo tarnaujama aukojimais ir ritualais, ankstesniųjų hebrajų Jahvės—prie tokio Dievo, kuris baustų už nusikaltimą ir amoralumą net žmones iš savo paties tautos, žengė Amosas, kuris gimė kalvotoje pietinėje dalyje ir pasirodė tam, kad pasmerkėtų šiaurinių genčių nusikalstamumą, girtuokliavimą, priespaudą, ir amoralumą. Tokios pritrenkiančios tiesos Palestinoje nebuvo skelbiamos nuo pat Mozės laikų.

Amosas nebuvo tiesiog restauratorius arba reformatorius; jis buvo naujų sampratų apie Dievybę atradėjas. Jis apie Dievą skelbė daug to, ką buvo skelbė jo pirmtakai, ir drąsiai užsipulė tikėjimą į tokią Dieviškąją Būtybę, kuri pritaria nuodėmei vadinamojoje savo pasirinktojoje tautoje. Pirmą kartą nuo Melkizedeko laikų žmogaus ausis išgirdo nacionalinio teisingumo ir moralės dvigubo standarto pasmerkimą. Pirmą kartą savo istorijoje hebrajų ausys išgirdo, kad jų pačių Dievas, Jahvė, nusikaltimo ir nuodėmės jų gyvenime netoleruos daugiau, kaip tą jis toleruotų bet kurioje kitoje tautoje. Amosas įsivaizdavo Samuelio ir Elijo griežtą ir teisingą Dievą, bet taip pat jis matė ir tokį Dievą, kuris apie hebrajus negalvojo kaip nors kitaip, kaip ir apie bet kurią kitą tautą, kada tai buvo susiję su bausme už nusižengimą. Tai buvo tiesioginis puolimas prieš “išrinktosios tautos” egoistinę doktriną, ir didelė dalis anų laikų hebrajų tuo giliai pasipiktino.

Amosas sakė: “Ieškokite to, kuris suformavo kalnus ir sukūrė vėją, kuris suformavo tas septynias žvaigždes ir Orioną, kuris atsuka tamsos šešėlį į rytą, o dieną padaro tamsią kaip naktį.” Ir smerkdamas savo pusiau religingus, prisitaikėlius, ir kartais amoralius bičiulius, jis siekė pavaizduoti nesikeičiančio Jahvės nepalenkiamą teisingumą, kada jis kalba apie darančius blogi: “Nors jie kasasi į pragarą, iš ten aš juos paimsiu; nors jie lipa viršun į dangų, iš ten aš juos nuvesiu žemyn.” “Ir net jeigu juos priešai varys į nelaisvę, ir ten aš nukreipsiu teisingumo kardą, ir jis sunaikins juos.” Amosas dar labiau pritrenkė savo klausytojus tada, kada, rodydamas į juos savo priekaištaujančiu ir kaltinančiu pirštu, Jahvės vardu pareiškė: “Tikrai aš niekada neužmiršiu nė vieno iš jūsų darbų.” “Ir aš išsijosiu Izraelio namą tarp visų nacijų, kaip sietu yra išsijojami kviečiai.”

Amosas paskelbė Jahvę “visų nacijų Dievu” ir perspėjo izraelitus, kad teisumo vietos neturi užimti ritualas. Ir iki to meto, kada šitas drąsus mokytojas buvo mirtinai užmėtytas akmenimis, jis paskleidė pakankamai tiesos fermento, kad apsaugotų doktriną apie aukščiausiąjį Jahvę; jis užtikrino Melkizedeko apreiškimo tolimesniąją evoliuciją.

Po Amoso buvo Osijas, ir jis pritarė Amoso

97:4.1 (1065.4) A great step in the transition of the tribal god — the god who had so long been served with sacrifices and ceremonies, the Yahweh of the earlier Hebrews — to a God who would punish crime and immorality among even his own people, was taken by Amos, who appeared from among the southern hills to denounce the criminality, drunkenness, oppression, and immorality of the northern tribes. Not since the times of Moses had such ringing truths been proclaimed in Palestine.

97:4.2 (1065.5) Amos was not merely a restorer or reformer; he was a discoverer of new concepts of Deity. He proclaimed much about God that had been announced by his predecessors and courageously attacked the belief in a Divine Being who would countenance sin among his so-called chosen people. For the first time since the days of Melchizedek the ears of man heard the denunciation of the double standard of national justice and morality. For the first time in their history Hebrew ears heard that their own God, Yahweh, would no more tolerate crime and sin in their lives than he would among any other people. Amos envisioned the stern and just God of Samuel and Elijah, but he also saw a God who thought no differently of the Hebrews than of any other nation when it came to the punishment of wrongdoing. This was a direct attack on the egoistic doctrine of the “chosen people,” and many Hebrews of those days bitterly resented it.

97:4.3 (1065.6) Said Amos: “He who formed the mountains and created the wind, seek him who formed the seven stars and Orion, who turns the shadow of death into the morning and makes the day dark as night.” And in denouncing his half-religious, timeserving, and sometimes immoral fellows, he sought to portray the inexorable justice of an unchanging Yahweh when he said of the evildoers: “Though they dig into hell, thence shall I take them; though they climb up to heaven, thence will I bring them down.” “And though they go into captivity before their enemies, thence will I direct the sword of justice, and it shall slay them.” Amos further startled his hearers when, pointing a reproving and accusing finger at them, he declared in the name of Yahweh: “Surely I will never forget any of your works.” “And I will sift the house of Israel among all nations as wheat is sifted in a sieve.”

97:4.4 (1066.1) Amos proclaimed Yahweh the “God of all nations” and warned the Israelites that ritual must not take the place of righteousness. And before this courageous teacher was stoned to death, he had spread enough leaven of truth to save the doctrine of the supreme Yahweh; he had insured the further evolution of the Melchizedek revelation.

97:4.5 (1066.2) Hosea followed Amos and his doctrine

doktrinai apie visuotinį teisingumą Dievą, kuri atgaivino Mozės sampratą apie meilės Dievą. Osijas skelbė atleidimą atgailos, o ne aukos dėka. Jis skelbė kupino meilės nuoširdumo ir dieviškojo gailestingumo evangeliją, sakydamas: “Aš jus sujungsiu su savimi amžinai; taip, aš jus sujungsiu su savimi teismu ir nuosprendžiu ir kupinu meilės nuoširdumo ir gailestingumu. Aš susiesiu jus su savimi net ir ištikimybė.” “Aš mylėsiu juos be jokio užmokesčio, nes manasis pyktis yra pašalintas.”

Osijas ištikimai tęsė Amoso moralinius perspėjimus, sakydamas apie Dievą: “Būtent toks yra manasis noras juos nubauti.” Bet izraelitai tai laikė žiaurumu, besiribojančiu su išdavyste, kada jis sakė: “Aš tikrai pasakysiu tiems, kurie nėra manoji tauta, ‘jūs esate manoji tauta’; ir jie pasakys, ‘tu esi mūsų Dievas.’” Jis toliau skelbė atgailą ir atleidimą, sakydamas: “Aš pagydysiu jų pasidavimą nuodėmei; aš jus mylėsiu be jokio užmokesčio, nes manasis pyktis yra pašalintas.” Visada Osijas skelbė viltį ir atleidimą. Jo žinios esmė visą laiką buvo: “Aš tikrai būsiu gailestingas savajai tautai. Jie tikrai neturės jokio kito Dievo, tik mane, nes be manęs nėra jokio kito išgelbėtojo.”

Amosas hebrajų nacionalinę sąmonę pažadino tiek, kad jie suvoktų, jog nusikaltimo ir nuodėmės dėl to, kad jie tariamai yra išrinktoji tauta, Jahvė jiems neatleis, tuo tarpu Osijas suvirpino dieviškosios užuojautos ir kupino meilės nuoširdumo, ką taip nuostabiai apdainavo Isajas ir jo pagalbininkai, vėlesniųjų gailestingumo akordų pirmąsias gaidas.

5. PIRMASIS ISAJAS

Tai buvo tokie laikai, kada vieni skelbė gąsdinančias bausmes už asmenines nuodėmes ir nacionalinius nusikaltimus šiauriniuose klanuose, tuo tarpu kiti pranašavo nelaimę kaip atpildą už pietinės karalystės įstatymų pažeidimus. Būtent tuo metu, kada hebrajų gentyse kilo sąžinės ir sąmonės pabudimo banga, pasirodė pirmasis Isajas.

Isajas toliau pamokslavo apie Dievo amžinąją prigimtį, apie jo begalinę išmintį, apie jo nesikeičiantį patikimumo tobulumą. Jis vaizdavo Izraelio Dievą, kada sakė: “Aš taip pat tikrai priimsiu nuosprendį pasvėręs svarstyklėmis, o teisumą pamatuosiu svareliu.” “Viešpats išvaduos jus iš liūdesio ir baimės ir sunkios priespaudos, kurioje žmogus yra priverstas tarnauti.” “Ir jūsų ausys išgirs žodį už nugaros, sakantį, ‘tai yra tas kelias, ženklau juo.’” “Žiūrėk, Dievas yra mano išgelbėjimas; aš tikrai juo pasitikėsiu ir nebijosi, nes Viešpats yra mano stiprybė ir mano giesmė.” “Ateikite dabar ir pasvarstykime kartu,” sako Viešpats, “nors jūsų nuodėmės būtų ryškiai

of a universal God of justice by the resurrection of the Mosaic concept of a God of love. Hosea preached forgiveness through repentance, not by sacrifice. He proclaimed a gospel of loving-kindness and divine mercy, saying: “I will betroth you to me forever; yes, I will betroth you to me in righteousness and judgment and in loving-kindness and in mercies. I will even betroth you to me in faithfulness.” “I will love them freely, for my anger is turned away.”

97:4.6 (1066.3) Hosea faithfully continued the moral warnings of Amos, saying of God, “It is my desire that I chastise them.” But the Israelites regarded it as cruelty bordering on treason when he said: “I will say to those who were not my people, ‘you are my people’; and they will say, ‘you are our God.’” He continued to preach repentance and forgiveness, saying, “I will heal their backsliding; I will love them freely, for my anger is turned away.” Always Hosea proclaimed hope and forgiveness. The burden of his message ever was: “I will have mercy upon my people. They shall know no God but me, for there is no savior beside me.”

97:4.7 (1066.4) Amos quickened the national conscience of the Hebrews to the recognition that Yahweh would not condone crime and sin among them because they were supposedly the chosen people, while Hosea struck the opening notes in the later merciful chords of divine compassion and loving-kindness which were so exquisitely sung by Isaiah and his associates.

5. THE FIRST ISAIAH

97:5.1 (1066.5) These were the times when some were proclaiming threatenings of punishment against personal sins and national crime among the northern clans while others predicted calamity in retribution for the transgressions of the southern kingdom. It was in the wake of this arousal of conscience and consciousness in the Hebrew nations that the first Isaiah made his appearance.

97:5.2 (1066.6) Isaiah went on to preach the eternal nature of God, his infinite wisdom, his unchanging perfection of reliability. He represented the God of Israel as saying: “Judgment also will I lay to the line and righteousness to the plummet.” “The Lord will give you rest from your sorrow and from your fear and from the hard bondage wherein man has been made to serve.” “And your ears shall hear a word behind you, saying, ‘this is the way, walk in it.’” “Behold God is my salvation; I will trust and not be afraid, for the Lord is my strength and my song.” “‘Come now and let us reason together,’ says the Lord, ‘though your sins be as scarlet, they shall be as white as snow; though they be red

raudonos, bet jos bus tokios baltos, kaip sniegas; nors jos būtų tokios tamsiai raudonos, bet jas tikrai išbalinsiu kaip vilną.”

Kalbėdamas baimės apimtiems ir sielos trokštantiesiems hebrajams, šitas pranašas sakė: “Kilkite ir švieskite, nes atėjo jūsų šviesa, ir Viešpaties šlovė pakilo virš jūsų.” “Viešpaties dvasia yra manyje, nes jis mane patepė, kad skelbčiau gerą žinią nuolankiesiems; jis pasiuntė mane sutvirtinti nusivylusiuosius, paskelbti laisvę belaisviams, ir išlaisvinti tuos, kurie yra pavergti.” “Aš labai džiūgausiu dėl Viešpaties, mano siela džiaugsis dėl savojo Dievo, nes jis mane aprenė išgelbėjimo drabužiais ir aprėdė savo teisumo apdaru.” “Visose jų kančiose kentėjo ir jis, ir jo buvimo angelas išgelbėjo juos. Savo meile ir savo atjautimu jis atpirko juos.”

Po šito Isajo buvo Mikajus ir Obadajus, kurie sielą patenkinančią jo evangeliją patvirtino ir pagražino. Ir šitie du drąsūs žinianešiai be baimės pasmerkė šventikų valia vykdomą hebrajų ritualą ir drąsiai puolė visą aukojimų sistemą.

Mikajus pasmerkė “valdovus, kurie priima sprendimus už atlygį, ir šventikus, kurie moko už užmokesį, ir pranašus, kurie pranašauja už pinigus.” Jis aiškino apie tą dieną, kada nebebus prietarų ir dvasininkijos intrigu, sakydamas: “Bet kiekvienas žmogus sėdės po savo vynmedžiu, ir niekas jo nebebaugins, nes visi žmonės, kiekvienas žmogus gyvens sutinkamai su savoju Dievu supratimu.”

Visą laiką Mikajaus pamokslavimo esmė buvo: “Ar aš ateisiu prieš Dievą su sudegintomis aukomis? Ar Viešpats bus patenkintas vienu tūkstančiu avinų ar dešimčia tūkstančių aliejus upių? Ar aš atiduosiu savo pirmagimį už savo nusižengimus, savojo kūno vaisių už savo sielos nuodėmę? Jis man parodė, o žmogau, kas yra gėris; ir ko gi Viešpats reikalauja iš jūsų, o gi tik elgtis teisingai ir mylėti gailingumą ir nuolankiai eiti su savo Dievu.” Ir tai buvo didingas amžius; tuomet iš tiesų buvo sujudimo laikai, kada mirtingasis žmogus išgirdo, o kai kurie net ir įtikėjo į, tokius išlaisvinančius pareiškimus daugiau negu prieš du su puse tūkstančio metų. Ir jeigu ne užsispyręs šventikų pasipriešinimas, tai šitie mokytojai būtų sunaikinę visą hebrajų kraugerišką garbinimo ritualų ceremoniją.

6. BEBAIMIS JEREMIJAS

Nors keletas mokytojų toliau aiškino Isajo evangeliją, bet būtent Jeremijui buvo lemta žengti kitą drąsų žingsnį internacionalizuojant Jahvę, hebrajų Dievą.

like the crimson, they shall be as wool.”

97:5.3 (1066.7) Speaking to the fear-ridden and soul-hungry Hebrews, this prophet said: “Arise and shine, for your light has come, and the glory of the Lord has risen upon you.” “The spirit of the Lord is upon me because he has anointed me to preach good tidings to the meek; he has sent me to bind up the brokenhearted, to proclaim liberty to the captives and the opening of the prison to those who are bound.” “I will greatly rejoice in the Lord, my soul shall be joyful in my God, for he has clothed me with the garments of salvation and has covered me with his robe of righteousness.” “In all their afflictions he was afflicted, and the angel of his presence saved them. In his love and in his pity he redeemed them.”

97:5.4 (1067.1) This Isaiah was followed by Micah and Obadiah, who confirmed and embellished his soul-satisfying gospel. And these two brave messengers boldly denounced the priest-ridden ritual of the Hebrews and fearlessly attacked the whole sacrificial system.

97:5.5 (1067.2) Micah denounced “the rulers who judge for reward and the priests who teach for hire and the prophets who divine for money.” He taught of a day of freedom from superstition and priestcraft, saying: “But every man shall sit under his own vine, and no one shall make him afraid, for all people will live, each one according to his understanding of God.”

97:5.6 (1067.3) Ever the burden of Micah’s message was: “Shall I come before God with burnt offerings? Will the Lord be pleased with a thousand rams or with ten thousand rivers of oil? Shall I give my first-born for my transgression, the fruit of my body for the sin of my soul? He has shown me, O man, what is good; and what does the Lord require of you but to do justly and to love mercy and to walk humbly with your God.” And it was a great age; these were indeed stirring times when mortal man heard, and some even believed, such emancipating messages more than two and a half millennia ago. And but for the stubborn resistance of the priests, these teachers would have overthrown the whole bloody ceremonial of the Hebrew ritual of worship.

6. JEREMIAH THE FEARLESS

97:6.1 (1067.4) While several teachers continued to expound the gospel of Isaiah, it remained for Jeremiah to take the next bold step in the internationalization of Yahweh, God of the Hebrews.

Jeremijas be baimės pareiškė, kad Jahvė nėra hebrajų pusėje jiems kariaujant prieš kitas nacijas. Jis pareiškė, kad Jahvė yra visos žemės, visų nacijų, ir visų tautų Dievas. Jeremijo mokymas buvo kylančios Izraelio Dievo internacionalizavimo bangos viršūnė; galiausiai ir visam laikui iš tiesų šitas bebaimis pamokslininkas paskelbė, kad Jahvė yra visų nacijų Dievas, ir kad nėra jokio Ozyrio egiptiečiams, jokio Belo nėra babiloniečiams, jokio Ašuro nėra asiriečiams, arba jokio Dagono nėra filistiniečiams. Ir šitaip maždaug tuo metu ir vėliau hebrajų religija iš tikrųjų prisidėjo prie monoteizmo renesanso visame pasaulyje; pagaliau Jahvės samprata pakilo į planetinio ir net į kosminio orumo Dievybės lygį. Bet daugeliui Jeremijo pagalbininkų buvo sunku suprasti Jahvę atskirai nuo hebrajų nacijos.

Jeremijas taip pat mokė apie teisingą ir mylintį Dievą, apibūdintą Isajo, pareikšdamas: "Taip, aš mylėjau jus amžina meile, dėl to kupinu meilės nuoširdumu aš jus patraukiau." "Nes jis be noro sukelia kančią žmonių vaikams."

Šitas bebaimis pranašas sakė: "Teisus yra mūsų Viešpats, didingas yra kada pataria ir galingas, kada dirba. Jo akys mato žmonių visų sūnų visus poelgius, kad kiekvienam atseikėtų pagal jo elgesį ir pagal jo darbų vaisius." Bet šitai buvo palaikyta šventvagiška išdavyste, kada Jeruzalės apgulties metu jis pasakė: "O dabar šitos kraštus aš atidaviau į Nebuchadnezzaro, Babilono karaliaus, manojo tarno, rankas." Ir kada Jeremijas patarė miestą atiduoti, tada šventikai ir valdovai jį įmetė į niūraus požeminio kalėjimo atmatų duobę.

7. ANTRASIS ISAJAS

Hebrajų nacijos žlugimas ir jų nelaisvė Mesopotamijoje besivystančiai jų teologijai būtų atnešusi didžiulės naudos, jeigu ne jų dvasininkijos ryžtingas veikimas. Jų nacija neatsilaikė prieš Babilono armijas, o jų nacionalistinis Jahvė nukentėjo nuo dvasinių vadovų internacionalinių pamokslavimų. Būtent apmaudas dėl savo nacionalinio dievo praradimo privertė žydų šventikus net išgalvoti mitus ir dauginti tariamai stebuklingus įvykius hebrajų istorijoje, stengiantis atstatyti žydų kaip išrinktosios tautos statusą, net ir esant naujai ir išplėstai internacionalizuoto visų nacijų Dievo idėjai.

Nelaisvės laikotarpiu žydams didžiulės įtakos turėjo babiloniečių pasakojimai ir legendos, nors reikėtų pastebėti, kad tuose Kaldeno

97:6.2 (1067.5) Jeremiah fearlessly declared that Yahweh was not on the side of the Hebrews in their military struggles with other nations. He asserted that Yahweh was God of all the earth, of all nations and of all peoples. Jeremiah's teaching was the crescendo of the rising wave of the internationalization of the God of Israel; finally and forever did this intrepid preacher proclaim that Yahweh was God of all nations, and that there was no Osiris for the Egyptians, Bel for the Babylonians, Ashur for the Assyrians, or Dagon for the Philistines. And thus did the religion of the Hebrews share in that renaissance of monotheism throughout the world at about and following this time; at last the concept of Yahweh had ascended to a Deity level of planetary and even cosmic dignity. But many of Jeremiah's associates found it difficult to conceive of Yahweh apart from the Hebrew nation.

97:6.3 (1067.6) Jeremiah also preached of the just and loving God described by Isaiah, declaring: "Yes, I have loved you with an everlasting love; therefore with loving-kindness have I drawn you." "For he does not afflict willingly the children of men."

97:6.4 (1067.7) Said this fearless prophet: "Righteous is our Lord, great in counsel and mighty in work. His eyes are open upon all the ways of all the sons of men, to give every one according to his ways and according to the fruit of his doings." But it was considered blasphemous treason when, during the siege of Jerusalem, he said: "And now have I given these lands into the hand of Nebuchadnezzar, the king of Babylon, my servant." And when Jeremiah counseled the surrender of the city, the priests and civil rulers cast him into the miry pit of a dismal dungeon.

7. THE SECOND ISAIAH

97:7.1 (1068.1) The destruction of the Hebrew nation and their captivity in Mesopotamia would have proved of great benefit to their expanding theology had it not been for the determined action of their priesthood. Their nation had fallen before the armies of Babylon, and their nationalistic Yahweh had suffered from the international preachments of the spiritual leaders. It was resentment of the loss of their national god that led the Jewish priests to go to such lengths in the invention of fables and the multiplication of miraculous appearing events in Hebrew history in an effort to restore the Jews as the chosen people of even the new and expanded idea of an internationalized God of all nations.

97:7.2 (1068.2) During the captivity the Jews were much influenced by Babylonian traditions and legends, although it should be noted that they

pasakojimuose, kuriuos pasisavindavo, jie nuolat gerino moralinį toną ir dvasinę prasmę, nežiūrinto, kad šitas legendas jie būtinai iškraipydavo tam, kad Izraelio protėvius ir istoriją apgaubtų garbe ir šlove.

Šių Hebrajų šventikų ir raštininkų protą buvo užvaldžiusi vienintelė mintis, o būtent, kaip atgaivinti žydų naciją, kaip šlovinti hebrajų tradicijas, ir kaip išaukštinti savosios rasės istoriją. Jeigu ką nors žeidžia tas faktas, jog šitie šventikai savo klaidingas idėjas primetė tokiai didelei Vakarų pasaulio daliai, tuomet reikėtų prisiminti, kad jie tą darė nesąmoningai; jie netvirtino, kad rašo iš įkvėpimo; jie nesakė, kad rašo šventąją knygą. Jie tiesiog rengė tekstų knygą, sumanytą tam, jog pakeltų savo bičiulių nelaisvėje blėstančią drąsą. Jie tikrai turėjo tikslą pakelti savo tėvynainių nacionalinę dvasią ir moralę. Vėlesniųjų laikų žmonėms liko surinkti šituos ir kitus rašymus į tariamai neklystančių mokymų knygą.

Žydų dvasininkija po nelaisvės šituos užrašymus naudojo labai liberaliai, bet daryti įtaką savo belaisviams bičiuliams jiems labai smarkiai kliudė jauno ir nepalenkiamo pranašo, Isajo antrojo, buvimas, kuris buvo visiškai atsivertęs į vyresniojo Isajo teisingumo, meilės, teismo, ir gailėstingumo Dievą. Kaip ir Jeremijas, jis taip pat tikėjo, kad Jahvė tapo visų nacijų Dievu. Šitas teorijas apie Dievo prigimtį jis skelbė su tokiu įspūdingu veiksmingumu, kad atsivertėlių turėjo vienodai tiek tarp žydų, tiek ir tarp jų užgrobdžių. Ir šitas jaunas pamokslininkas paliko užrašytus savo mokymus, kuriuos priešiški ir neatlaidūs šventikai siekė atskirti taip, kad jie neturėtų jokios sąsajos su juo, nors dėl grynios pagarbos jų grožiui ir nuostabumui jie buvo įtraukti į ankstesniojo Isajo knygą. Ir tokiu būdu šito antrojo Isajo rašymus galima rasti tokio paties pavadinimo knygoje, nuo keturiasdešimtojo skyriaus iki penkiasdešimt penktojo skyriaus imtinai.

Nė vienas pranašas ar religinis mokytojas nuo Makiventos iki Jėzaus laikų nepasiekė tokios aukštos Dievo sampratos, kokią Isajas antrasis paskelbė tomis nelaisvės dienomis. Šitas dvasinis lyderis skelbė būtent ne mažą, antropomorfinį, žmogaus sukurtą Dievą. “Žiūrėk, jis salas pakelia kaip labai mažą daiktėlį.” “Ir kaip dangūs yra aukščiau negu žemė, taip ir mano keliai yra aukštesni už jūsų kelius, ir mano mintys yra aukštesnės už jūsų mintis.”

Pagaliau Makiventa Melchizedekas pamatė žmogiškuosius mokytojus, mirtingajam žmogui skelbiančius tikrąjį Dievą. Kaip ir Isajas pirmasis, taip ir šitas lyderis skelbė visuotinės kūrinijos ir paramos Dievą. “Aš sutvėriau žemę ir ant jos įtvirtinau žmogų. Aš ją sukūriau ne tuščiai; aš ją suformavau, kad ji būtų apgyvendinta.” “Aš esu

unfailingly improved the moral tone and spiritual significance of the Chaldean stories which they adopted, notwithstanding that they invariably distorted these legends to reflect honor and glory upon the ancestry and history of Israel.

97:7.3 (1068.3) These Hebrew priests and scribes had a single idea in their minds, and that was the rehabilitation of the Jewish nation, the glorification of Hebrew traditions, and the exaltation of their racial history. If there is resentment of the fact that these priests have fastened their erroneous ideas upon such a large part of the Occidental world, it should be remembered that they did not intentionally do this; they did not claim to be writing by inspiration; they made no profession to be writing a sacred book. They were merely preparing a textbook designed to bolster up the dwindling courage of their fellows in captivity. They were definitely aiming at improving the national spirit and morale of their compatriots. It remained for later-day men to assemble these and other writings into a guide book of supposedly infallible teachings.

97:7.4 (1068.4) The Jewish priesthood made liberal use of these writings subsequent to the captivity, but they were greatly hindered in their influence over their fellow captives by the presence of a young and indomitable prophet, Isaiah the second, who was a full convert to the elder Isaiah's God of justice, love, righteousness, and mercy. He also believed with Jeremiah that Yahweh had become the God of all nations. He preached these theories of the nature of God with such telling effect that he made converts equally among the Jews and their captors. And this young preacher left on record his teachings, which the hostile and unforgiving priests sought to divorce from all association with him, although sheer respect for their beauty and grandeur led to their incorporation among the writings of the earlier Isaiah. And thus may be found the writings of this second Isaiah in the book of that name, embracing chapters forty to fifty-five inclusive.

97:7.5 (1068.5) No prophet or religious teacher from Machiventa to the time of Jesus attained the high concept of God that Isaiah the second proclaimed during these days of the captivity. It was no small, anthropomorphic, man-made God that this spiritual leader proclaimed. “Behold he takes up the isles as a very little thing.” “And as the heavens are higher than the earth, so are my ways higher than your ways and my thoughts higher than your thoughts.”

97:7.6 (1068.1) At last Machiventa Melchizedek beheld human teachers proclaiming a real God to mortal man. Like Isaiah the first, this leader preached a God of universal creation and upholding. “I have made the earth and put man upon it. I have created it not in vain; I formed it to be inhabited.” “I am the first and the last; there is no God beside

pirmasis ir paskutinytis; be manęs nėra jokio kito Dievo.” Kalbėdamas Viešpaties Izraelio Dievo vardu, šitas naujasis pranašas sakė: “Dangūs gali išnykti ir žemė gali pasenti, bet mano teisumas bus amžinai, ir mano išgelbėjimas tęsis iš kartos į kartą.” “Nebijok, nes aš esu su tavimi; nebūk nusiminęs, nes aš esu tavo Dievas.” “Be manęs nėra jokio kito Dievo—teisingo Dievo ir išgelbėtojo.”

Ir tai žydus belaisvius guodė, nes nuo to meto visą laiką tūkstančių tūkstančiai girdėjo tokius žodžius: “Šitaip Viešpats sako: ‘Aš sutvėriau tave, aš atpirkau tave, aš pašaukiau tave vardu; tu esi mano.’” “Kada tu plauksi per vandenį, tada aš būsiu su tavimi, nes mano akys tu esi man brangus.” “Ar moteris savo žindomą kūdikį gali užmiršti, kad savo sūnui neturėtų užuojautos? Taip, ji gali užmiršti, bet aš savo vaikų neužmiršiu niekada, nes žiūrėkite, aš juos išraičiau ant savo rankų delnų, aš net uždengiau juos savo rankų šešėliu.” “Tegu nuodėmingas žmogus atsisako savo elgesio, o neteisus žmogus tegu atsisako savo minčių, ir tesugrįžta jis pas Viešpatį, ir jis patirs gailestingumą, ir pas mūsų Dievą, nes jis su kaupu atleis.”

Vėl paklauskite šito naujo apreiškimo evangelijos apie Salemo Dievą: “Jis savo bandą pamaitins kaip piemuo; jis ériukus paims ant rankų ir neš juos, priglaudęs prie savosios krūtinės. Jis suteikia galios silpniesiems, o tiems, kuriuos apleido jėgos, jas atstato. Tie, kurie tiki į Viešpatį, savo jėgas atgaus; jie pakils su sparnais kaip ereliai; jie bėgs ir nepavargs; jie eis ir nepraras jėgų.”

Šitas Isajas toli paskleidė aukščiausiojo Jahvės besiplečiančios sampratos evangeliją. Jis varžėsi su Moze išraiškingumu, su kuriuo jis vaizdavo Viešpatį Izraelio Dievą kaip Visuotinį Kūrėją. Jis poetiškai apibūdino Visuotinio Tėvo begalines savybes. Apie dangiškąjį Tėvą niekada nebuvo pasakyta jokių gražesnių žodžių. Kaip ir Psalmės, taip ir Isajo užrašymai yra tarp pačių iškiliausių ir teisingiausių Dievo dvasinės sampratos pateikimų, kurie kada nors pasveikino mirtingojo žmogaus ausis iki Mykolo atvykimo į Urantiją. Paklauskite, kaip jis pavaizduoja Dievybę: “Aš esu tas aukštasis ir kilnis, kuris gyvena amžinybėje.” “Aš esu pirmasis ir paskutinytis, ir be manęs nėra jokio kito Dievo.” “Ir Viešpaties ranka nesutrumpėjo, kad negalėtų išgelbėti, taip pat ir jo klausas neapsunko, kad negalėtų išgirsti.” Ir tai buvo nauja doktrina žydijoje, kada šitas geranoris, bet įsakmus pranašas atkakliai skelbė dieviškąjį pastovumą, Dievo ištikimybę. Jis pareiškė, jog “Dievas neužmirš, neapleis.”

Šitas drąsus mokytojas skelbė, jog žmogus yra labai artimai susietas su Dievu, sakdamas:

me.” Speaking for the Lord God of Israel, this new prophet said: “The heavens may vanish and the earth wax old, but my righteousness shall endure forever and my salvation from generation to generation.” “Fear you not, for I am with you; be not dismayed, for I am your God.” “There is no God beside me — a just God and a Savior.”

97:7.7 (1069.2) And it comforted the Jewish captives, as it has thousands upon thousands ever since, to hear such words as: “Thus says the Lord, ‘I have created you, I have redeemed you, I have called you by your name; you are mine.’” “When you pass through the waters, I will be with you since you are precious in my sight.” “Can a woman forget her suckling child that she should not have compassion on her son? Yes, she may forget, yet will I not forget my children, for behold I have graven them upon the palms of my hands; I have even covered them with the shadow of my hands.” “Let the wicked forsake his ways and the unrighteous man his thoughts, and let him return to the Lord, and he will have mercy upon him, and to our God, for he will abundantly pardon.”

97:7.8 (1069.3) Listen again to the gospel of this new revelation of the God of Salem: “He shall feed his flock like a shepherd; he shall gather the lambs in his arms and carry them in his bosom. He gives power to the faint, and to those who have no might he increases strength. Those who wait upon the Lord shall renew their strength; they shall mount up with wings as eagles; they shall run and not be weary; they shall walk and not faint.”

97:7.9 (1069.4) This Isaiah conducted a far-flung propaganda of the gospel of the enlarging concept of a supreme Yahweh. He vied with Moses in the eloquence with which he portrayed the Lord God of Israel as the Universal Creator. He was poetic in his portrayal of the infinite attributes of the Universal Father. No more beautiful pronouncements about the heavenly Father have ever been made. Like the Psalms, the writings of Isaiah are among the most sublime and true presentations of the spiritual concept of God ever to greet the ears of mortal man prior to the arrival of Michael on Urantia. Listen to his portrayal of Deity: “I am the high and lofty one who inhabits eternity.” “I am the first and the last, and beside me there is no other God.” “And the Lord’s hand is not shortened that it cannot save, neither his ear heavy that it cannot hear.” And it was a new doctrine in Jewry when this benign but commanding prophet persisted in the preachment of divine constancy, God’s faithfulness. He declared that “God would not forget, would not forsake.”

97:7.10 (1069.5) This daring teacher proclaimed that man was very closely related to God, saying:

“Kiekvieną, kuris yra vadinamas mano vardu, aš sukūriau savo šlovei, ir jie skelbs man gyrių. Aš, ir tikrai aš, esu tas, kuris ištrina jų nusižengimus savo paties labui, ir aš tikrai jų nuodėmių neprisiminsiu.”

Išgirskite, kaip šitas didis hebrajas naikina nacionalinio Dievo sampratą, tuo tarpu jis šlovindamas skelbia Visuotinio Tėvo dieviškumą, apie kurį jis sako, “Dangūs yra manasis sostas, o žemė yra manoji pakoja.” Ir Isajo Dievas vis tiek buvo šventas, didis, teisingas, ir nepaaiškinamas. Dykumos beduinų samprata apie pikta, kerštingą, ir pavydų Jahvę beveik išnyko. Mirtingojo žmogaus prote atsirado nauja samprata apie aukščiausią ir visuotinį Jahvę, kad iš žmogiškojo akiračio nebūtų prarasta niekada. Dieviškojo teisingumo įgyvendinimas pradėjo primityvios magijos ir biologinės baimės naikinimą. Pagaliau, žmogus yra supažindinamas su įstatymo ir tvarkos visata ir su visuotiniu patikimu ir galutinių savybių Dievu.

Ir šitas dangiškojo Dievo pamokslininkas niekada nenustojo skelbęs šį *meilės Dievą*. “Aš gyvenu aukštoje ir šventoje vietoje, taip pat ir su tuo, kuris turi nuoširdžiai atgailaujančią ir nuolankią dvasią.” Ir šitas didis mokytojas iš tikrųjų sakė dar daugiau paguodos žodžių savo amžininkams: “Ir Viešpats tave nuolat ves ir patenkins tavo sielą. Tu tikrai būsi kaip palaistytas daržas ir kaip šaltinis, kurio vandenys nesibaigs. Ir jeigu kartais priešai užplūs kaip potvynis, tai Viešpaties dvasia taps jam klūtimi.” Ir dar kartą baimę griauianti Melkizedeko evangelija ir pasitikėjimą ugdanti Salemo religija ėmė šviesti žmonijos palaimai.

Išvalgus ir drąsus Isajas veiksmingai užtemdė nacionalistinį Jahvę, nuostabiai pavaizduodamas aukščiausiojo Jahvės, meilės Dievo, visatos valdovo, ir mylinčio visos Žmonijos Tėvo didybę ir visuotinę visagalybę. Nuo tų įsimintinų dienų visą laiką aukščiausioji Dievo samprata Vakaruose apėmė visuotinį teisingumą, dieviškąjį galestingumą, ir amžinąjį teisumą. Nuostabia kalba ir su neprilygstamu grakštumu šitas didis mokytojas pavaizdavo visagalį Kūrėją kaip visus mylintį Tėvą.

Šitas nelaisvės pranašas pamokslavo savajai tautai ir tiems atstovams iš daugelio nacijų, kada jie klausėsi jo prie upės Babilone. Ir šitas antrasis Isajas daug padarė, kad neutralizuotų daugelį klaidingų ir rasiškai egoistinių sampratų apie pažadėtojo Mesijo misiją. Bet šitos pastangos buvo nevisiškai sėkmingos. Jeigu šventikai nebūtų atsidavę klaidingai suvokto nacionalizmo ugdymui, tai abiejų Isajų mokymai būtų parengę kelią pažadėtojo Mesijo pripažinimui ir priėmimui.

“Every one who is called by my name I have created for my glory, and they shall show forth my praise. I, even I, am he who blots out their transgressions for my own sake, and I will not remember their sins.”

97.7.11 (1069.6) Hear this great Hebrew demolish the concept of a national God while in glory he proclaims the divinity of the Universal Father, of whom he says, “The heavens are my throne, and the earth is my footstool.” And Isaiah’s God was none the less holy, majestic, just, and unsearchable. The concept of the angry, vengeful, and jealous Yahweh of the desert Bedouins has almost vanished. A new concept of the supreme and universal Yahweh has appeared in the mind of mortal man, never to be lost to human view. The realization of divine justice has begun the destruction of primitive magic and biologic fear. At last, man is introduced to a universe of law and order and to a universal God of dependable and final attributes.

97.7.12 (1070.1) And this preacher of a supernal God never ceased to proclaim this *God of love*. “I dwell in the high and holy place, also with him who is of a contrite and humble spirit.” And still further words of comfort did this great teacher speak to his contemporaries: “And the Lord will guide you continually and satisfy your soul. You shall be like a watered garden and like a spring whose waters fail not. And if the enemy shall come in like a flood, the spirit of the Lord will lift up a defense against him.” And once again did the fear-destroying gospel of Melchizedek and the trust-breeding religion of Salem shine forth for the blessing of mankind.

97.7.13 (1070.2) The farseeing and courageous Isaiah effectively eclipsed the nationalistic Yahweh by his sublime portraiture of the majesty and universal omnipotence of the supreme Yahweh, God of love, ruler of the universe, and affectionate Father of all mankind. Ever since those eventful days the highest God concept in the Occident has embraced universal justice, divine mercy, and eternal righteousness. In superb language and with matchless grace this great teacher portrayed the all-powerful Creator as the all-loving Father.

97.7.14 (1070.3) This prophet of the captivity preached to his people and to those of many nations as they listened by the river in Babylon. And this second Isaiah did much to counteract the many wrong and racially egoistic concepts of the mission of the promised Messiah. But in this effort he was not wholly successful. Had the priests not dedicated themselves to the work of building up a misconceived nationalism, the teachings of the two Isaiahs would have prepared the way for the recognition and reception of the promised Messiah.

8. ŠVENTA IR PASAULIETINĖ ISTORIJA

Didelė dalis to susipainiojimo, kuris egzistuoja žmogaus prote dėl to, kaip yra aiškinama istorija, yra dėl papročio į hebrajų patyrimo faktus žiūrėti kaip į šventą istoriją, o viso likusio pasaulio įvykius laikyti pasaulietine istorija. Ir šitas sunkumas iškyla dėl to, kad žydų pasaulietinės istorijos nėra. Po to, kada Babilono tremties šventikai parengė savo naują dokumentą apie Dievo tariamai stebuklingus reikalus su hebrajais, Izraelio šventą istoriją, kaip ji yra pateikiama Senajame Testamente, tada jie rūpestingai ir visiškai sunaikino egzistuojančius įrašus apie hebrajų reikalus—tokias knygas, kaip „Izraelio karalių darbai“ ir „Judėjų karalių darbai,“ drauge su keletu kitų daugiau ar mažiau tikslių hebrajų istorijos dokumentų.

Tam, kad būtų galima suprasti, kaip pasaulietinės istorijos niokojantis spaudimas ir neišvengiama prievarta taip gąsdino belaisvius ir svetimų valdomus žydus, kad jie ėmė visiškai perrašinėti ir performuluoti istoriją, mes turėtume trumpai apžvelgti įrašus apie jų sujauktą nacionalinį patyrimą. Reikėtų prisiminti, jog žydams nepavyko išvystyti adekvačios neteologinės gyvenimo filosofijos. Jie kovojo prieš savo pirminę ir egiptietišką sampratą apie dieviškąjį atlygį už teisingumą, susietą su siaubingomis bausmėmis už nuodėmę. Jobo drama buvo kažkas panašaus į protestą prieš klaidingą filosofiją. Atviras Ekleziasčio pesimizmas buvo žemiškai išmintinga reakcija į šituos per daug optimistiškus tikėjimus į Apvaizdą.

Bet penkių šimtų metų svetimų valdovų viešpatavimas buvo per daug net ir kantriems ir ilgai kentėjusiems žydams. Pranašai ir šventikai ėmė šaukti: „Kiek ilgai, o Viešpatie, kiek ilgai?“ Kada sąžiningas žydas atsakymo ieškodavo raštuose, tada jo pasimetimas dar labiau padidėdavo. Vienas iš senovės aiškiaregių pažadėjo, kad Dievas savo „išrinktąją tautą“ saugos ir išlaisvins. Amosas gąsdino, kad Dievas apvais Izraelį, jeigu jie neatstatys savo nacionalinio teisingumo standartų. Deuteronomijos perrašinėtojas buvo pavaizdavęs Didįjį Pasirinkimą—kaip pasirinkimą tarp gėrio ir blogio, tarp palaiminimo ir prakeikimo. Pirmasis Isajas skelbė geranorišką karalių išlaisvintoją. Jeremijas skelbė vidinio teismo erą—sutartį, parašytą ant širdies lentelių. Antrasis Isajas kalbėjo apie išgelbėjimą aukojimo ir atpirkimo dėka. Ezekylis skelbė išlaisvinimą atsidavimo tarnystės dėka, o Ezra pažadėjo suklestėjimą laikantis įstatymų. Bet nežiūrint viso šito, jie ilgą laiką buvo supančioti, ir išlaisvinimas buvo atidėtas. Tuomet Danielius pateikė artėjančios „krizės“ dramą—didžiojo įvaizdžio sugriovimą ir nedelsiant amžinojo teismo valdymo, Mesijo karalystės, sukūrimą.

8. SACRED AND PROFANE HISTORY

97:8.1 (1070.4) The custom of looking upon the record of the experiences of the Hebrews as sacred history and upon the transactions of the rest of the world as profane history is responsible for much of the confusion existing in the human mind as to the interpretation of history. And this difficulty arises because there is no secular history of the Jews. After the priests of the Babylonian exile had prepared their new record of God's supposedly miraculous dealings with the Hebrews, the sacred history of Israel as portrayed in the Old Testament, they carefully and completely destroyed the existing records of Hebrew affairs — such books as “The Doings of the Kings of Israel” and “The Doings of the Kings of Judah,” together with several other more or less accurate records of Hebrew history.

97:8.2 (1070.5) In order to understand how the devastating pressure and the inescapable coercion of secular history so terrorized the captive and alien-ruled Jews that they attempted the complete rewriting and recasting of their history, we should briefly survey the record of their perplexing national experience. It must be remembered that the Jews failed to evolve an adequate nontheologic philosophy of life. They struggled with their original and Egyptian concept of divine rewards for righteousness coupled with dire punishments for sin. The drama of Job was something of a protest against this erroneous philosophy. The frank pessimism of Ecclesiastes was a worldly wise reaction to these overoptimistic beliefs in Providence.

97:8.3 (1071.1) But five hundred years of the overlordship of alien rulers was too much for even the patient and long-suffering Jews. The prophets and priests began to cry: “How long, O Lord, how long?” As the honest Jew searched the Scriptures, his confusion became worse confounded. An olden seer promised that God would protect and deliver his “chosen people.” Amos had threatened that God would abandon Israel unless they re-established their standards of national righteousness. The scribe of Deuteronomy had portrayed the Great Choice — as between the good and the evil, the blessing and the curse. Isaiah the first had preached a beneficent king-deliverer. Jeremiah had proclaimed an era of inner righteousness — the covenant written on the tablets of the heart. The second Isaiah talked about salvation by sacrifice and redemption. Ezekiel proclaimed deliverance through the service of devotion, and Ezra promised prosperity by adherence to the law. But in spite of all this they lingered on in bondage, and deliverance was deferred. Then Daniel presented the drama of the impending “crisis” — the smiting of the great image and the immediate

Ir visos šitos tuščios viltys vedė į tokio laipsnio rasių nusivylimą ir vilčių žlugimą, jog žydų vadovai buvo tiek susipainioję, kad nesugebėjo suvokti ir priimti Rojaus dieviškojo Sūnaus misijos ir tarnavimo, kada neužilgo jis atvyko pas juos mirtingojo materialaus kūno pavidalu—įsikūnijęs kaip Žmogaus Sūnus.

Visos šiuolaikinės religijos daro rimtą klaidą mėgindamos suteikti kai kurioms žmogiškosios istorijos epochoms stebuklingą aiškinimą. Nors tai yra tiesa, jog Dievas daug kartų įsikišo su Tėvo apvaizdos ranka į žmogiškųjų reikalų tėkmę, bet klaidinga manyti, jog teologinės dogmos ir religiniai prietarai yra viršgamtinės nuosėdos, atsirandančios dėl stebuklingo veiksmo šitoje žmogiškosios istorijos tėkmėje. Tas faktas, jog “Patys Aukštieji valdo žmonių karalystėse,” pasaulietinės istorijos nepaverčia vadinamąja šventąja istorija.

Naujojo Testamento autoriai ir vėliau krikščioniškieji užrašinėtojai dar labiau sukomplikavo hebrajų istorijos iškraipymus geranoriškai mėgindami žydų pranašus transcendentalizuoti. Tokiu būdu žydų istoriją iš tiesų siaubingai išnaudojo tiek žydų, tiek krikščionių užrašinėtojai. Pasaulietinė hebrajų istorija buvo visiškai dogmatizuota. Ji buvo paversta į pramanytą šventąją istoriją, ir tokiu būdu tapo neatskiriamai susieta su vadinamųjų krikščioniškųjų nacijų moralinėmis sampratomis ir religiniais mokymais.

Trumpas hebrajų istorijos pagrindinių momentų atpasakojimas pailiustruos, kaip Babilone žydų šventikai istorinius faktus pakeitė taip, kad savo tautos kasdienę pasaulietinę istoriją paverstų išgalvota ir šventa istorija.

9. HEBRAJŲ ISTORIJA

Niekada nebuvo izraelitų dvylikos genčių—tikrai trys ar keturios gentys apsistojo Palestinoje. Hebrajų nacija atsirado kaip sąjungos tarp vadinamųjų izraelitų ir kanaanitų pasekmė. “Ir Izraelio vaikai gyveno tarp kanaanitų. Ir jie ėmė jų dukras į žmonas, savąsias dukras atidavė kanaanitų sūnums.” Hebrajai iš Palestinos niekada nebuvo išviję kanaanitų, nepaisant to, jog šventikų įrašai apie šiuos dalykus be jokių dvejonų tvirtino, kad jie tą buvo padarę.

Izraelietiška sąmonė kilo Efraimo kalvotoje šalyje; vėlesnioji žydų sąmonė atsirado Judaho pietiniame klane. Žydai (judėjai) visada stengėsi apšmeižti ir apjuodinti šiaurinių izraelitų (efraititų)

establishment of the everlasting reign of righteousness, the Messianic kingdom.

97:8.4 (1071.2) And all of this false hope led to such a degree of racial disappointment and frustration that the leaders of the Jews were so confused they failed to recognize and accept the mission and ministry of a divine Son of Paradise when he presently came to them in the likeness of mortal flesh — incarnated as the Son of Man.

97:8.5 (1071.3) All modern religions have seriously blundered in the attempt to put a miraculous interpretation on certain epochs of human history. While it is true that God has many times thrust a Father's hand of providential intervention into the stream of human affairs, it is a mistake to regard theologic dogmas and religious superstition as a supernatural sedimentation appearing by miraculous action in this stream of human history. The fact that the “Most Highs rule in the kingdoms of men” does not convert secular history into so-called sacred history.

97:8.6 (1071.4) New Testament authors and later Christian writers further complicated the distortion of Hebrew history by their well-meant attempts to transcendentalize the Jewish prophets. Thus has Hebrew history been disastrously exploited by both Jewish and Christian writers. Secular Hebrew history has been thoroughly dogmatized. It has been converted into a fiction of sacred history and has become inextricably bound up with the moral concepts and religious teachings of the so-called Christian nations.

97:8.7 (1071.5) A brief recital of the high points in Hebrew history will illustrate how the facts of the record were so altered in Babylon by the Jewish priests as to turn the everyday secular history of their people into a fictitious and sacred history.

9. HEBREW HISTORY

97:9.1 (1071.6) There never were twelve tribes of the Israelites — only three or four tribes settled in Palestine. The Hebrew nation came into being as the result of the union of the so-called Israelites and the Canaanites. “And the children of Israel dwelt among the Canaanites. And they took their daughters to be their wives and gave their daughters to the sons of the Canaanites.” The Hebrews never drove the Canaanites out of Palestine, notwithstanding that the priests' record of these things unhesitatingly declared that they did.

97:9.2 (1071.7) The Israelitish consciousness took origin in the hill country of Ephraim; the later Jewish consciousness originated in the southern clan of Judah. The Jews (Judahites) always

istoriją.

Pretenzinga hebrajų istorija prasideda Sauliui sutelkus šiaurinius klanus, kad atlaikytų amonitų puolimą prieš savo bičiulius gentainius—gileaditus—į rytus nuo Jordano upės. Su armija, turinčia šiek tiek daugiau kaip tris tūkstančius karių, jis priešus sumušė, ir būtent dėl šitos pergalės kalvose gyvenusios gentys jį vainikavo savo karaliumi. Kada ištremti šventikai šitą istoriją perrašinėjo, tada Sauliaus armiją jie padidino iki 330.000, o mūšyje dalyvavusių genčių sąrašą papildė “Judahu.”

Tuo pat, kai tik buvo sumušti amonitai, Sauliui jo kariuomenė išrinko karaliumi. Šitame reikale nedalyvavo nė vienas šventikas ar pranašas. Bet vėliau šventikai užrašė, jog Saulių karaliumi vainikavo pranašas Samuelis sutinkamai su dieviškaisiais nurodymais. Jie šitą padarė tam, kad Dovydo karaliavimui Judėjoje sukurtų “dieviškąją kilmės liniją.”

Didžiausias iš visų žydų istorijos iškraipymų yra susijęs su Dovydu. Po Sauliaus pergalės prieš amonitus (kurį jis priskyrė Jahvei) filistiniečiai sunerimo ir ėmė pulti šiaurinius klanus. Dovydas ir Saulius niekada negalėjo sutarti. Dovydas su šešiais šimtais vyrų sudarė sąjungą su filistiniečiais ir žygiavo pakrante aukštyne į Esdreolono slėnį. Prie Gato filistiniečiai Dovydui davė įsakymą palikti lauką; jie baiminosi, kad jis gali pereiti pas Saulių. Dovydas pasitraukė; filistiniečiai puolė ir sumušė Saulių. Jie šito nebūtų galėję padaryti, jeigu Dovydas būtų buvęs ištikimas Izraeliui. Dovydo armiją sudarė nepatenkintų žmonių daugiakalbis rinkinys, didžiąja dalimi ji susidėjo iš nepripažintų visuomenėje ir besislapstančiųjų nuo teisingumo.

Sauliaus tragiškas pralaimėjimas filistiniečiams prie Gilbojos aplinkinių kanaanitų akyse požiūrį į Jahvę, lyginant su kitais dievais, nusmukdė iki žemo lygio. Šiaip jau, Sauliaus pralaimėjimas būtų buvęs priskirtas visiškam atsiribojimui nuo Jahvės, bet šį kartą judėjų redaktoriai šitą priskyrė ritualo klaidoms. Jiems pasakojimas apie Saulių ir Samuelį buvo reikalingas kaip pagrindas Dovydo karaliavimui.

Dovydas su nedidele kariuomene savo būstinę įsirengė nehebrajiškame Hebrono mieste. Netrukus jo tėvynainiai paskelbė jį naujosios Judėjos karalystės karaliumi. Judėją sudarė daugiausia nehebrajiški elementai—kenitai, kalebitai, jebusitai, ir kiti kanaanitai. Jie buvo klajokliai—kerdžiai—ir tokiu būdu buvo atsidavę hebrajų idėjai dėl žemės nuosavybės. Jie laikėsi dykumoje gyvenusių klanų ideologijos.

Skirtumą tarp šventos ir pasaulietinės istorijos gerai iliustruoja dvi skirtingos istorijos apie

sought to defame and blacken the record of the northern Israelites (Ephraimites).

97:9.3 (1072.1) Pretentious Hebrew history begins with Saul's rallying the northern clans to withstand an attack by the Ammonites upon their fellow tribesmen — the Gileadites — east of the Jordan. With an army of a little more than three thousand he defeated the enemy, and it was this exploit that led the hill tribes to make him king. When the exiled priests rewrote this story, they raised Saul's army to 330,000 and added “Judah” to the list of tribes participating in the battle.

97:9.4 (1072.2) Immediately following the defeat of the Ammonites, Saul was made king by popular election by his troops. No priest or prophet participated in this affair. But the priests later on put it in the record that Saul was crowned king by the prophet Samuel in accordance with divine directions. This they did in order to establish a “divine line of descent” for David's Judahite kingship.

97:9.5 (1072.3) The greatest of all distortions of Jewish history had to do with David. After Saul's victory over the Ammonites (which he ascribed to Yahweh) the Philistines became alarmed and began attacks on the northern clans. David and Saul never could agree. David with six hundred men entered into a Philistine alliance and marched up the coast to Esdraelon. At Gath the Philistines ordered David off the field; they feared he might go over to Saul. David retired; the Philistines attacked and defeated Saul. They could not have done this had David been loyal to Israel. David's army was a polyglot assortment of malcontents, being for the most part made up of social misfits and fugitives from justice.

97:9.6 (1072.4) Saul's tragic defeat at Gilboa by the Philistines brought Yahweh to a low point among the gods in the eyes of the surrounding Canaanites. Ordinarily, Saul's defeat would have been ascribed to apostasy from Yahweh, but this time the Judahite editors attributed it to ritual errors. They required the tradition of Saul and Samuel as a background for the kingship of David.

97:9.7 (1072.5) David with his small army made his headquarters at the non-Hebrew city of Hebron. Presently his compatriots proclaimed him king of the new kingdom of Judah. Judah was made up mostly of non-Hebrew elements — Kenites, Calebites, Jebusites, and other Canaanites. They were nomads — herders — and so were devoted to the Hebrew idea of land ownership. They held the ideologies of the desert clans.

97:9.8 (1072.6) The difference between sacred and profane history is well illustrated by the two

tai, kaip Dovydas tapo karaliumi, pasakojamos Senajame Testamente. Dalį pasaulietinio pasakojimo, apie tai, kaip tiesioginių jo pasekėjų (jo armijos) dėka jis tapo karaliumi, per neapsižiūrėjimą šventikai paliko užrašytą, vėliau jie parengė ilgą ir nuobodų šventos istorijos dėstymą, kur yra pavaizduojama, kaip pranašas Samuelis, dievišku vadovavimu, iš savo sielos brolių pasirinko Dovydą ir oficialiai atliko procedūrą tam, kad įmantrių ir išskilmingų ritualų metu pateptų jį hebrajų karaliumi, o tada jį paskelbtų Sauliaus perėmėju.

Tiek daug kartų iš tiesų šventikams po to, kada jie buvo parengę savo pramanytus pasakojimus apie Dievo stebuklingus ryšius su Izraeliu, nepasisėkė iki galo ištrinti aiškių ir istorinių teiginių, kurie buvo jau užrašyti.

Dovydas siekė politiškai įsitvirtinti iš pradžių vesdamas Sauliaus dukterį, tada, turtingo edomito Nebalo našlę, o vėliau, Talmajaus, Gešuro karaliaus, dukterį. Jis paėmė šešias žmonas iš Jebaus moterų, jau nekalbant apie Betšebą, žmoną iš hetitų.

Ir būtent tokių metodų dėka ir iš tokių žmonių Dovydas sukūrė prasimanymą apie Judėjos dieviškąją karalystę kaip nykstančios šiaurinės efraimitų Izraelio karalystės palikimo ir tradicijų perėmėją. Dovydo kosmopolitinė judėjų gentis buvo labiau pagoniška negu žydiška; bet nepaisant šito, prispaustieji Efraimo senoliai atėjo pas jį ir "patepė jį kaip Izraelio karalių." Po karinio grasinimo, Dovydas tuomet tvirtai susijungė su jebujiečiais ir įkūrė jungtinės karalystės sostinę Jebaus (Jeruzalės) mieste, kuris buvo pusiaukelėje tarp Judėjos ir Izraelio ir turėjo tvirtas miesto sienas. Filistiniečius tai suerzino ir netrukus jie užpuolė Dovydą. Po nuožmaus mūšio jie patyrė pralaimėjimą, ir dar kartą Jahvė buvo įtvirtintas kaip "Viešpats Gausybių Dievas."

Bet Jahvė, neišvengiamai, šitos šlovės dalį turi atiduoti kanaanitų dievams, nes Dovydo kariuomenės pagrindą sudarė nehebrajai. Ir taip jūsų įrašuose atsiranda (nepastebėtas judėjų redaktorių) šitas išduodantis teiginys: "Jahvė sumušė mano priešus prieš mane. Dėl to jis šią vietą pavadino Baalio-Perazimo vardu." Ir tą jie padarė dėl to, kad aštuoniasdešimt procentų Dovydo kariuomenės buvo baalitai.

Sauliaus pralaimėjimą ties Gilboja Dovydas paaiškino tuo, kad Saulius puolė kanaanitų miestą, Gibeoną, kurio gyventojai buvo sudarę taikos sutartį su efraimitais. Dėl šito, Jahvė jį apleido. Net ir Sauliaus laikais Dovydas buvo gynęs kanaanitų miestą Keilą nuo filistiniečių, ir tada savo sostinę jis perkėlė į kanaanitų miestą. Laikydamasis kompromisinės politikos su kanaanitais, Dovydas perdavė gibeonitams septynis Sauliaus palikuonis, kad juos pakartų.

differing stories concerning making David king as they are found in the Old Testament. A part of the secular story of how his immediate followers (his army) made him king was inadvertently left in the record by the priests who subsequently prepared the lengthy and prosaic account of the sacred history wherein is depicted how the prophet Samuel, by divine direction, selected David from among his brethren and proceeded formally and by elaborate and solemn ceremonies to anoint him king over the Hebrews and then to proclaim him Saul's successor.

97:9.9 (1072.6) So many times did the priests, after preparing their fictitious narratives of God's miraculous dealings with Israel, fail fully to delete the plain and matter-of-fact statements which already rested in the records.

97:9.10 (1072.7) David sought to build himself up politically by first marrying Saul's daughter, then the widow of Nabal the rich Edomite, and then the daughter of Talmi, the king of Geshur. He took six wives from the women of Jebus, not to mention Bathsheba, the wife of the Hittite.

97:9.11 (1073.1) And it was by such methods and out of such people that David built up the fiction of a divine kingdom of Judah as the successor of the heritage and traditions of the vanishing northern kingdom of Ephraimite Israel. David's cosmopolitan tribe of Judah was more gentile than Jewish; nevertheless the oppressed elders of Ephraim came down and "anointed him king of Israel." After a military threat, David then made a compact with the Jebusites and established his capital of the united kingdom at Jebus (Jerusalem), which was a strong-walled city midway between Judah and Israel. The Philistines were aroused and soon attacked David. After a fierce battle they were defeated, and once more Yahweh was established as "The Lord God of Hosts."

97:9.12 (1073.2) But Yahweh must, perforce, share some of this glory with the Canaanite gods, for the bulk of David's army was non-Hebrew. And so there appears in your record (overlooked by the Judahite editors) this telltale statement: "Yahweh has broken my enemies before me. Therefore he called the name of the place Baal-Perazim." And they did this because eighty per cent of David's soldiers were Baalites.

97:9.13 (1073.3) David explained Saul's defeat at Gilboa by pointing out that Saul had attacked a Canaanite city, Gibeon, whose people had a peace treaty with the Ephraimites. Because of this, Yahweh forsook him. Even in Saul's time David had defended the Canaanite city of Keilah against the Philistines, and then he located his capital in a Canaanite city. In keeping with the policy of compromise with the Canaanites, David turned seven of Saul's descendants over to the

Po filistiniečių sutriuškinimo Dovydas užvaldė „Jahvės arką,“ perkėlė ją į Jeruzalę, ir Jahvės garbinimą savo karalystėje pavertė oficialiu. Po to jis uždėjo didžiulius mokesčius kaimyninėms gentims—edomitams, moabitams, amonitams, ir siriečiams.

Dovydo korumpuota politikos mašina ėmė asmeniškai užvaldyti žemes šiaurėje, pažeisdama hebrajų papročius, ir netrukus ėmė kontroliuoti karavanų mokesčius, kuriuos anksčiau rinko filistiniečiai. Ir tada įvyko daug žiaurysčių, kurių kulminacija tapo Urijo nužudymas. Visos teisminės apeliacijos buvo svarstomos Jeruzalėje; „senoliai“ daugiau nebegalėjo vykdyti teisingumo. Nėra nieko keisto, kad pratrūko maištas. Šiandien, Absalomą būtų galima pavadinti demagogu; jo motina buvo kanaanitė. Be Betšebos sūnaus—Salamono—buvo daugiau negu pusė tuzino pretendentų, siekiančių sosto.

Po Dovydo mirties Saliamonas politinę mašiną visiškai išvalė nuo bet kokių šiaurės poveikių, bet toliau tęsė savo tėvo tironijos ir apmokestinimo režimą. Saliamonas savąją naciją atvedė į bankrotą savo prabangiais rūmais ir didžiule statybos programa: buvo pastatyti Libano namai, faraono dukters rūmai, Jahvės šventykla, karaliaus rūmai, ir restauruotos daugelio miestų sienos. Saliamonas sukūrė didžiulį hebrajų laivyną, kuriame jureiviais dirbo siriečiai, ir prekiaavo su visu pasauliu. Jo hareme buvo beveik vienas tūkstantis moterų.

Iki šito laiko Jahvės šventykla Silome buvo diskredituota, o visa nacija garbinimą sukonzentravo Jebuje puošnioje karališkoje šventykloje. Šiaurės karalystė sugrįžo prie Elohim garbinimo. Jie naudojos palankumu tų faraonų, kurie vėliau Judėją pavergė uždėdami pietinei karalystei duoklę.

Buvo pakilimų ir nuosmukių—buvo karų tarp Izraelio ir Judėjos. Po ketverių metų pilietinio karo ir trijų dinastijų, Izraelis pateko į miestų despotų priespaudą, kurie pradėjo prekiauti žeme. Net karalius Omris pamėgino nupirkti Šemero dvarą. Bet pabaiga priartėjo greitai, kada Šalmaneseris III nusprendė užvaldyti Viduržemio jūros pakrantę. Efraimo karalius Ahabas surinko dešimt kitų grupių ir pasipriešino prie Karkaro; mūšis nugalėjo neišaiškino. Asirietis buvo sustabdytas, bet sąjungininkai buvo sunaikinti. Senajame Testamente šitas didžiulis mūšis nėra net ir paminėtas.

Nauji vargai prasidėjo tada, kada karalius Ahabas pamėgino nupirkti žemę iš Naboto. Jo finikietė žmona suklastojo Ahabo parašą dokumentuose, nurodančiuose, kad Naboto žemė būtų konfiskuota, kaltinant jį tuo, kad jis suteršė „Elohim ir karaliaus“ vardus. Jis ir jo sūnūs

Gibeonites to be hanged.

97:9.14 (1073.4) After the defeat of the Philistines, David gained possession of the “ark of Yahweh,” brought it to Jerusalem, and made the worship of Yahweh official for his kingdom. He next laid heavy tribute on the neighboring tribes — the Edomites, Moabites, Ammonites, and Syrians.

97:9.15 (1073.5) David’s corrupt political machine began to get personal possession of land in the north in violation of the Hebrew mores and presently gained control of the caravan tariffs formerly collected by the Philistines. And then came a series of atrocities climaxed by the murder of Uriah. All judicial appeals were adjudicated at Jerusalem; no longer could “the elders” mete out justice. No wonder rebellion broke out. Today, Absalom might be called a demagogue; his mother was a Canaanite. There were a half dozen contenders for the throne besides the son of Bathsheba — Solomon.

97:9.16 (1073.6) After David’s death Solomon purged the political machine of all northern influences but continued all of the tyranny and taxation of his father’s regime. Solomon bankrupted the nation by his lavish court and by his elaborate building program: There was the house of Lebanon, the palace of Pharaoh’s daughter, the temple of Yahweh, the king’s palace, and the restoration of the walls of many cities. Solomon created a vast Hebrew navy, operated by Syrian sailors and trading with all the world. His harem numbered almost one thousand.

97:9.17 (1073.7) By this time Yahweh’s temple at Shiloh was discredited, and all the worship of the nation was centered at Jebus in the gorgeous royal chapel. The northern kingdom returned more to the worship of Elohim. They enjoyed the favor of the Pharaohs, who later enslaved Judah, putting the southern kingdom under tribute.

97:9.18 (1073.8) There were ups and downs — wars between Israel and Judah. After four years of civil war and three dynasties, Israel fell under the rule of city despots who began to trade in land. Even King Omri attempted to buy Shemer’s estate. But the end drew on apace when Shalmaneser III decided to control the Mediterranean coast. King Ahab of Ephraim gathered ten other groups and resisted at Karkar; the battle was a draw. The Assyrian was stopped but the allies were decimated. This great fight is not even mentioned in the Old Testament.

97:9.19 (1074.1) New trouble started when King Ahab tried to buy land from Naboth. His Phoenician wife forged Ahab’s name to papers directing that Naboth’s land be confiscated on the charge that he had blasphemed the names of “Elohim and the king.” He and his sons were promptly executed.

netrukus buvo nužudyti. Arenoje pasirodė energingasis Elisas pasmerkdamas Ahabą už Nabotų nužudymą. Tokiu būdu Elisas, vienas didžiausių pranašų, savo mokymą pradėjo kaip senųjų žemės papročių gynėjas, pasisakantis prieš baalimų požiūrį parduoti žemę, prieš miestų bandymus viešpatauti kaime. Bet reforma nebuvo sėkminga tol, kol kaimo žemvaldys Jehus nesujungė savo jėgų su čigonų vadu Jehonadabu tam, kad sunaikintų Baalio pranašus (nekilnojamojo turto agentus) Samarijoje.

Naujas gyvenimas prasidėjo tada, kada Jehoasas ir jo sūnus Jeroboamas Izraelį išlaisvino nuo priešų. Bet iki šito laiko Samarijoje valdė gangsteriškas kilmingųjų sluoksnius, kurio grobimai prilygo senųjų laikų Dovydo dinastijos grobimams. Valstybė ir bažnyčia žengė koja kojon. Mėginimai uždrausti laisvą žodį atvedė Eliją, Amosą, ir Osiją prie to, kad jie ėmė slapta rašyti, ir tai buvo tikroji žydų ir krikščionių Biblijų pradžia.

Bet šiaurinė karalystė iš istorijos neišnyko tol, kol Izraelio karalius slapta nesusimokė su Egipto karaliumi ir neatsisakė toliau mokėti duoklę Asirijai. Tada prasidėjo trejų metų apgultis, po kurios šiaurinė karalystė buvo visiškai išskaidyta. Efraimas (Izraelis) tokiu būdu išnyko. Judėja—žydai, "Izraelio likučiai"—buvo pradėjusi koncentruoti žemę nedaugelio rankose, kaip Isajas sakė: "Priedant namą prie namo ir lauką prie lauko." Netrukus Jeruzalėje atsirado Baalio šventykla šalia Jahvės šventyklos. Šitą teroro valdžią užbaigė monoteistinis maištas, vadovaujamas berniuko karaliaus Joašo, kuris Jahvės vardu kariavo trisdešimt penkerius metus.

Kitas karalius, Amazijas, turėjo vargo su maištą sukėlusiais mokesčių mokėtojais edomitais ir jų kaimynais. Po puikios pergalės jis pasuko atgal tam, kad užpultų savo šiaurinius kaimynus, ir buvo lygiai taip triuškinančiai sumuštas. Tada sukilo kaimiečiai; jie karalių nužudė, o nauju karaliumi vainikavo jo šešiolikmetį sūnų. Tai buvo Azarijas, Isajo vadintas Uzaju. Po Uzajo, bloga padėtis dar labiau pablogėjo, ir Judėja šimtą metų egzistavo mokėdama duoklę Asirijos karaliams. Isajas pirmasis jiems pasakė, kad Jeruzalė, būdama Jahvės miestas, niekada nekris. Bet Jeremijas nedvejodamas išpranašavo jos žlugimą.

Tikrąjį Judėjos sužlugdymą įgyvendino pasidavęs ir turtingas politikų žiedas, kuris veikė vadovaujant nepilnamečiui karaliui Manasijui. Besikeičiančios sąlygos buvo palankios tam, jog sugrįžtų Baalio, leidusio žemę pardavinėti, kas prieštaravo Jahvės ideologijai, garbinimas. Asirijos žlugimas ir Egipto iškilimas kažkuriam laikui Judėjai atnešė išsilaisvinimą, ir valdžią perėmė liaudis. Valdant Josajui jie sunaikino korumpuotų politikų Jeruzalės žiedą.

The vigorous Elijah appeared on the scene denouncing Ahab for the murder of the Naboths. Thus Elijah, one of the greatest of the prophets, began his teaching as a defender of the old land mores as against the land-selling attitude of the Baalim, against the attempt of the cities to dominate the country. But the reform did not succeed until the country landlord Jehu joined forces with the gypsy chieftain Jehonadab to destroy the prophets (real estate agents) of Baal at Samaria.

97:9.20 (1074.2) New life appeared as Jehoash and his son Jeroboam delivered Israel from its enemies. But by this time there ruled in Samaria a gangster-nobility whose depredations rivaled those of the Davidic dynasty of olden days. State and church went along hand in hand. The attempt to suppress freedom of speech led Elijah, Amos, and Hosea to begin their secret writing, and this was the real beginning of the Jewish and Christian Bibles.

97:9.21 (1074.3) But the northern kingdom did not vanish from history until the king of Israel conspired with the king of Egypt and refused to pay further tribute to Assyria. Then began the three years' siege followed by the total dispersion of the northern kingdom. Ephraim (Israel) thus vanished. Judah — the Jews, the "remnant of Israel" — had begun the concentration of land in the hands of the few, as Isaiah said, "Adding house to house and field to field." Presently there was in Jerusalem a temple of Baal alongside the temple of Yahweh. This reign of terror was ended by a monotheistic revolt led by the boy king Joash, who crusaded for Yahweh for thirty-five years.

97:9.22 (1074.4) The next king, Amaziah, had trouble with the revolting tax-paying Edomites and their neighbors. After a signal victory he turned to attack his northern neighbors and was just as signally defeated. Then the rural folk revolted; they assassinated the king and put his sixteen-year-old son on the throne. This was Azariah, called Uziah by Isaiah. After Uziah, things went from bad to worse, and Judah existed for a hundred years by paying tribute to the kings of Assyria. Isaiah the first told them that Jerusalem, being the city of Yahweh, would never fall. But Jeremiah did not hesitate to proclaim its downfall.

97:9.23 (1074.5) The real undoing of Judah was effected by a corrupt and rich ring of politicians operating under the rule of a boy king, Manasseh. The changing economy favored the return of the worship of Baal, whose private land dealings were against the ideology of Yahweh. The fall of Assyria and the ascendancy of Egypt brought deliverance to Judah for a time, and the country folk took over. Under Josiah they destroyed the Jerusalem ring of corrupt politicians.

Bet šita era patyrė tragišką pabaigą, kada Josajas nusprendė išvykti ir sustabdyti galingą Neko kariuomenę, kada pakrante į viršų iš Egipto ji žygiavo į pagalbą Asirijai, kovojusiai prieš Babiloną. Jis buvo sutriuškintas, ir Judėja turėjo mokėti duoklę Egiptui. Baalio politinė partija sugrįžo į valdžią Jeruzalėje, ir tokiu būdu prasidėjo *tikroji* priklausomybė nuo Egipto. Tada prasidėjo toks laikotarpis, kai Baalimo politikai valdė tiek teismus, tiek dvasininkiją. Baalio garbinimas buvo ekonominė ir visuomeninė sistema, kuri buvo susijusi su nuosavybės teisėmis, o taip pat ir su žemės derlingumu.

Nebuchadnezarui nuvertus Neką, Judėja pateko į Babilono priklausomybę, ir jai buvo suteikta ramybė dešimčiai metų, bet neužilgo ji sukilo. Kada Nebuchadnezaras išėjo prieš juos, tada judėjai pradėjo visuomenines reformas, tokias, kaip vergų paleidimą, tam, kad paveiktų Jahvę. Kada babiloniečių armija laikinai pasitraukė, tada hebrajai džiūgavo, kad juos išvadavo jų reformos stebuklas. Būtent šituo laikotarpiu Jeremijas juos perspėjo apie artėjantį pavojų, ir netrukus Nebuchadnezaras sugrįžo.

Ir šitokiu būdu Judėjos pabaiga atėjo netikėtai. Miestas buvo sugriautas, o tauta buvo išvaryta į Babiloną. Jahvės-Baalio kova baigėsi nelaisve. O nelaisvė Izraelio likučiams buvo toks sukrėtimas, kuris juos atvedė į monoteizmą.

Babilone žydai priėjo išvados, kad Palestinoje jie negali egzistuoti maža grupe, turėdami savo ypatingus visuomeninius ir ekonominius papročius, ir, kad, jeigu jų ideologija turėtų įsivyrauti, tai jie turi atversti pagonis. Tokiu būdu atsirado jų naujoji samprata apie likimą—idėja, kad žydai turi tapti išrinktaisiais Jahvės tarnais. Senojo Testamento žydų religija iš tikrųjų išsivystė Babilone nelaisvės metu.

Doktrina apie nemirtingumą taip pat susiformavo Babilone. Anksčiau žydai galvojo, kad ateities gyvenimo idėja mažina jų visuomeninio teisingumo evangelijos akcentavimą. Dabar pirmą kartą teologija užėmė sociologijos ir ekonomikos vietą. Religija ėmė formuotis kaip žmogaus minties ir elgesio sistema, kuri vis labiau turi būti atskirta nuo politikos, sociologijos, ir ekonomikos.

Ir tokiu būdu tiesa apie žydų tautą atskleidžia tai, jog didelė dalis to, kas buvo laikoma šventa istorija, pasirodo, jog yra truputį daugiau negu paprastos pilietinės istorijos kronika. Judaizmas buvo toji dirva, kurioje išaugo krikščionybė, bet žydai nebuvo stebuklinga tauta.

10. HEBRAJŲ RELIGIJA

Izraelitų vadovai juos mokė, kad jie yra

97:9.24 (1074.6) But this era came to a tragic end when Josiah presumed to go out to intercept Necho's mighty army as it moved up the coast from Egypt for the aid of Assyria against Babylon. He was wiped out, and Judah went under tribute to Egypt. The Baal political party returned to power in Jerusalem, and thus began the *real* Egyptian bondage. Then ensued a period in which the Baalim politicians controlled both the courts and the priesthood. Baal worship was an economic and social system dealing with property rights as well as having to do with soil fertility.

97:9.25 (1075.1) With the overthrow of Necho by Nebuchadnezzar, Judah fell under the rule of Babylon and was given ten years of grace, but soon rebelled. When Nebuchadnezzar came against them, the Judahites started social reforms, such as releasing slaves, to influence Yahweh. When the Babylonian army temporarily withdrew, the Hebrews rejoiced that their magic of reform had delivered them. It was during this period that Jeremiah told them of the impending doom, and presently Nebuchadnezzar returned.

97:9.26 (1075.2) And so the end of Judah came suddenly. The city was destroyed, and the people were carried away into Babylon. The Yahweh-Baal struggle ended with the captivity. And the captivity shocked the remnant of Israel into monotheism.

97:9.27 (1075.3) In Babylon the Jews arrived at the conclusion that they could not exist as a small group in Palestine, having their own peculiar social and economic customs, and that, if their ideologies were to prevail, they must convert the gentiles. Thus originated their new concept of destiny — the idea that the Jews must become the chosen servants of Yahweh. The Jewish religion of the Old Testament really evolved in Babylon during the captivity.

97:9.28 (1075.4) The doctrine of immortality also took form at Babylon. The Jews had thought that the idea of the future life detracted from the emphasis of their gospel of social justice. Now for the first time theology displaced sociology and economics. Religion was taking shape as a system of human thought and conduct more and more to be separated from politics, sociology, and economics.

97:9.29 (1075.5) And so does the truth about the Jewish people disclose that much which has been regarded as sacred history turns out to be little more than the chronicle of ordinary profane history. Judaism was the soil out of which Christianity grew, but the Jews were not a miraculous people.

10. THE HEBREW RELIGION

97:10.1 (1075.6) Their leaders had taught the Israelites

išrinktoji tauta, ne dėl ypatingos privilegijos ir dieviškojo palankumo monopolijos, bet dėl ypatingos tarnystės kiekvienai nacijai nešant tiesą apie vieną Dievą, valdantį visus. Ir žydams jie buvo pažadėję, jeigu jie tikrai įgyvendins šitą tikslą, tuomet jie taps visų tautų dvasiniais vadovais, ir kad pasirodysiantis Mesijas valdys juos ir visą pasaulį kaip Taikos Princas.

Kada žydams laisvę suteikė persai, tada jie sugrįžo į Palestiną tik tai tam, kad patektų į savo pačių šventikų reguliuojamą įstatymų kodeksą, aukojimų, ir ritualų vergovę. Ir kaip hebrajų klanai atmetė nuostatų pasakojimą apie Dievą, kurį nuostabioje atsisveikinimo kalboje pateikė Mozė, kad sugrįžtų prie aukojimo ir atgailos ritualų, taip ir šitie hebrajų nacijos likučiai atmetė antrojo Isajo nuostabią sampratą, kad laikytųsi savo besiplečiančios dvasininkijos taisyklių, reguliavimų, ir ritualų.

Nacionalinis egoizmas, netikras įtikėjimas į klaidingai suvokiamą pažadėtąjį Mesiją, ir vis auganti dvasininkijos vergija ir tironija visiems laikams nutildė dvasinių vadovų balsus (išskyrus Danielių, Ezykilį, Hagajų, ir Malakijų); ir nuo tos dienos iki Jono Krikštytojo laikų visas Izraelis patyrė vis augantį dvasinį nuosmukį. Bet žydai niekada neprarado Visuotinio Tėvo sampratos; net iki dvidešimtojo amžiaus po Kristaus jie ir toliau laikėsi šitos Dievybės koncepcijos.

Nuo Mozės iki Jono Krikštytojo nusidriekė nepertraukta grandinė ištikimų mokytojų, kurie monoteistinį šviesos deglą perdavinėjo iš vienos kartos į kitą tuo metu, kada jie be pertrūkio peikė nesąžiningus valdovus, smerkė pelno siekiančius šventikus, ir visą laiką ragino žmones garbinti aukščiausiąjį Jahvę, Viešpatį Izraelio Dievą.

Savo politinį tapatumą žydai kaip nacija galiausiai prarado, bet dėka nuoširdaus tikėjimo į tą vienintelį ir visuotinį Dievą hebrajų religija ir toliau gyvena išsibarsčiusių tremtinių širdyse. Ir šitoji religija išlieka, nes ji efektyviai veikė, kad apsaugotų savo pasekėjų aukščiausias vertybes. Žydų religija tautos idealus iš tikrųjų išsaugojo, bet ji nesugebėjo puoselėti pažangos ir skatinti filosofinio kūrybinio atradimo tiesos srityje. Žydų religija turėjo daug trūkumų—jai trūko filosofijos ir joje beveik nebuvo estetinių savybių—bet ji iš tiesų saugojo moralines vertybes; dėl to ji ir išsilaikė. Aukščiausiasis Jahvė, palyginus su kitomis Dievybės sampratomis, buvo aiškiai išreikštas, ryškus, asmenis, ir moralus.

Žydai puoselėjo teisingumą, išmintį, tiesą, ir teisumą, kaip tą darė nedaugelis tautų, bet iš visų tautų jie įnešė mažiausią indėlį į šitų dieviškųjų savybių intelektualinį suvokimą ir dvasinį

that they were a chosen people, not for special indulgence and monopoly of divine favor, but for the special service of carrying the truth of the one God over all to every nation. And they had promised the Jews that, if they would fulfill this destiny, they would become the spiritual leaders of all peoples, and that the coming Messiah would reign over them and all the world as the Prince of Peace.

97:10.2 (1075.7) When the Jews had been freed by the Persians, they returned to Palestine only to fall into bondage to their own priest-ridden code of laws, sacrifices, and rituals. And as the Hebrew clans rejected the wonderful story of God presented in the farewell oration of Moses for the rituals of sacrifice and penance, so did these remnants of the Hebrew nation reject the magnificent concept of the second Isaiah for the rules, regulations, and rituals of their growing priesthood.

97:10.3 (1075.8) National egotism, false faith in a misconceived promised Messiah, and the increasing bondage and tyranny of the priesthood forever silenced the voices of the spiritual leaders (excepting Daniel, Ezekiel, Haggai, and Malachi); and from that day to the time of John the Baptist all Israel experienced an increasing spiritual retrogression. But the Jews never lost the concept of the Universal Father; even to the twentieth century after Christ they have continued to follow this Deity conception.

97:10.4 (1076.1) From Moses to John the Baptist there extended an unbroken line of faithful teachers who passed the monotheistic torch of light from one generation to another while they unceasingly rebuked unscrupulous rulers, denounced commercializing priests, and ever exhorted the people to adhere to the worship of the supreme Yahweh, the Lord God of Israel.

97:10.5 (1076.2) As a nation the Jews eventually lost their political identity, but the Hebrew religion of sincere belief in the one and universal God continues to live in the hearts of the scattered exiles. And this religion survives because it has effectively functioned to conserve the highest values of its followers. The Jewish religion did preserve the ideals of a people, but it failed to foster progress and encourage philosophic creative discovery in the realms of truth. The Jewish religion had many faults — it was deficient in philosophy and almost devoid of aesthetic qualities — but it did conserve moral values; therefore it persisted. The supreme Yahweh, as compared with other concepts of Deity, was clear-cut, vivid, personal, and moral.

97:10.6 (1076.3) The Jews loved justice, wisdom, truth, and righteousness as have few peoples, but they contributed least of all peoples to the intellectual comprehension and to the spiritual

supratimą. Nors hebrajų teologija savąsias ribas išplėsti atsisakė, bet ji vaidino svarbų vaidmenį kitų dviejų pasaulio religijų, krikščionybės ir islamo, vystymesi.

Žydų religija išsilaikė taip pat ir dėl savo institutų. Religijai sunku išlikti kaip izoliuotų individų privačiai praktikai. Visą laiką tai buvo religinių lyderių klaida: Matydami suinstitutintos religijos blogį, jie stengėsi sunaikinti grupinio veikimo metodą. Jiems būtų buvę geriau ritualą ne naikinti, o jį reformuoti. Šiuo požiūriu Ezykilis buvo išmintingesnis už savo amžininkus; nors jis ir prisijungė prie jų, reikalaujamas asmeninės moralinės atsakomybės, bet taip pat jis ėmėsi įtvirtinti ir tai, jog būtų ištikimai laikomasi aukštesnio ir išgryninto ritualo.

Ir tokiu būdu vienas kitą keitė Izraelio mokytojai įvykdė didžiausią žygdarbį per visą religijos evoliuciją Urantijoje: barbarišką sampratą apie laukinį demonišką Jahvę, pavydų ir žiaurų praeiksmus svaigančio Sinajaus ugnikalnio dvasinį dievą, palaipsniui, bet nuolat keitė į vėlesnę išaukštiną ir dievišką sampratą apie aukščiausiąjį Jahvę, visų daiktų sutvėrėją ir visą žmoniją mylintį ir gailėstingą Tėvą. Ir šitoji hebrajų samprata apie Dievą buvo aukščiausias Visuotinio Tėvo žmogiškasis įsivaizdavimas iki to laiko, kada ji toliau išplėtė ir taip nuostabiai sustiprino jo Sūnaus, Nebadono Mykolo, asmeniniai mokymai ir gyvenimo pavyzdys.

[Pateikta Nebadono Melkizedeko.]

understanding of these divine qualities. Though Hebrew theology refused to expand, it played an important part in the development of two other world religions, Christianity and Mohammedanism.

97:10.7 (1076.4) The Jewish religion persisted also because of its institutions. It is difficult for religion to survive as the private practice of isolated individuals. This has ever been the error of the religious leaders: Seeing the evils of institutionalized religion, they seek to destroy the technique of group functioning. In place of destroying all ritual, they would do better to reform it. In this respect Ezekiel was wiser than his contemporaries; though he joined with them in insisting on personal moral responsibility, he also set about to establish the faithful observance of a superior and purified ritual.

97:10.8 (1076.5) And thus the successive teachers of Israel accomplished the greatest feat in the evolution of religion ever to be effected on Urantia: the gradual but continuous transformation of the barbaric concept of the savage demon Yahweh, the jealous and cruel spirit god of the fulminating Sinai volcano, to the later exalted and supernal concept of the supreme Yahweh, creator of all things and the loving and merciful Father of all mankind. And this Hebraic concept of God was the highest human visualization of the Universal Father up to that time when it was further enlarged and so exquisitely amplified by the personal teachings and life example of his Son, Michael of Nebadon.

97:10.9 (1076.6) [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

98 Dokumentas. Melkizedeko mokymai mokymai. Vakaruose

⇨ 097

URANTIJOS KNYGA

099 ⇨

III DALIS. URANTIJOS ISTORIJA

98 DOKUMENTAS. MELKIZEDEKO
MOKYMAI MOKYMAI
VAKARUOSE

Skyrius

ĮVADAS

1. Salemo religija tarp graikų
2. Graikų filosofinė mintis
3. Melkizedeko mokymai Romoje
4. Misteriniai kultai
5. Mitros kultas
6. Mitraizmas ir krikščionybė
7. Krikščioniškoji religija

ĮVADAS

MELKIZEDEKO mokymai į Europą įžengė daugeliu maršrutų, bet daugiausia pasiekė per Egiptą, ir Vakarų filosofijoje buvo įkūnyti po to, kada buvo išsamiai helenizuoti, o vėliau ir sukrikščioninti. Vakarų pasaulio idealai iš esmės buvo sokratiški, ir jo vėlesnioji religinė filosofija tapo Jėzaus filosofija, kada ji buvo pakeista ir iškreipta dėl ryšių su besivystančia Vakarų filosofija ir religija, ir visa tai aukščiausiąjį tašką pasiekė tuo, kad atsirado krikščioniškoji bažnyčia.

Salemo misionieriai savo veiklą Europoje tęsė ilgą laiką, palaipsniui jie buvo asimiliuoti į daugelį kultų ir ritualinių grupių, kurios periodiškai atsirasdavo. Iš tų, kurie Salemo mokymus išsaugojo gryniausia forma, reikėtų paminėti cinikus. Šitie tikėjimo į Dievą ir pasitikėjimo juo pamokslininkai dar tebeveikė Romos imperijos Europoje pirmajame amžiuje po Kristaus, vėliau juos absorbavo naujai besiformuojanti krikščionių religija.

Didelę dalį Salemo mokymų Europoje paskleidė žydai kareiviai samdiniai, kurie kovojo tokioje gausybėje karinių mūšių Vakaruose.

PAPER 98

THE MELCHIZEDEK TEACHINGS IN
THE OCCIDENT

SECTIONS

Introduction

1. The Salem Religion among the Greeks
2. Greek Philosophic Thought
3. The Melchizedek Teachings in Rome
4. The Mystery Cults
5. The Cult of Mithras
6. Mithraism and Christianity
7. The Christian Religion

INTRODUCTION

98:0.1 (1077.1) THE Melchizedek teachings entered Europe along many routes, but chiefly they came by way of Egypt and were embodied in Occidental philosophy after being thoroughly Hellenized and later Christianized. The ideals of the Western world were basically Socratic, and its later religious philosophy became that of Jesus as it was modified and compromised through contact with evolving Occidental philosophy and religion, all of which culminated in the Christian church.

98:0.2 (1077.2) For a long time in Europe the Salem missionaries carried on their activities, becoming gradually absorbed into many of the cults and ritual groups which periodically arose. Among those who maintained the Salem teachings in the purest form must be mentioned the Cynics. These preachers of faith and trust in God were still functioning in Roman Europe in the first century after Christ, being later incorporated into the newly forming Christian religion.

98:0.3 (1077.3) Much of the Salem doctrine was spread in Europe by the Jewish mercenary soldiers who fought in so many of the Occidental

Senovės laikais žydai buvo garsūs tiek karine narsa, tiek ir teologiniais ypatumais.

Graikų filosofijos, žydų teologijos, ir krikščionių etikos pagrindiniai mokymai iš esmės buvo ankstesniųjų Melkizedeko mokymų atgarsiai.

1. SALEMO RELIGIJA TARP GRAIKŲ

Salemo misionieriai tarp graikų galėjo sukurti didžiulę religinę struktūrą, jeigu savo įšventinimo priesaikos, Makiventos galia įvesto pasižadėjimo, kuris uždraudė organizuoti išskirtines kongregacijas garbinimui ir kuris iš kiekvieno mokytojo reikalavo pažado, kad jis niekada netarnaus šventiku, niekada neims užmokesčio už religinę tarnystę, tik tai maistą, drabužius, ir pastogę, jie nebūtų interpretavę griežtai. Kada Melkizedeko mokytojai įsiskverbė į ikiheleninę Graikiją, tada jie surado tokią tautą, kuri vis dar tebeuoslėjo pasakojimus apie Adomsoną ir anditų laikus, bet šiuos mokymus buvo smarkiai sumenkinę mažiau išsivysčiusių vergų ordų, kurių prie graikų krantų buvo atgabenama vis daugiau, sampratos ir tikėjimai. Dėl šito falsifikavimo buvo sugrįžta į primityvų animizmą su kraujo apeigomis, žemesniosios klasės net mirties bausmės vykdymą pasmerktiems nusikaltėliams paverstė ritualu.

Salemo mokytojų ankstyvąją įtaką beveik sužlugdė vadinamųjų arijų įsiveržimas iš pietinės Europos ir iš Rytų. Šitie helenistiniai įsiveržėliai atsinešė antropomorfines Dievo sampratas, panašias į tas, kurias jų bičiuliai arijai buvo nunešę į Indiją. Šitas importavimas pradėjo graikų dievų ir deivių šeimos evoliuciją. Šita nauja religija iš dalies rėmėsi ateinančių heleninių barbarų kultais, bet ji taip pat panaudojo ir senesniųjų Graikijos gyventojų mitus.

Heleniniai graikai atrado tokį Viduržemio jūros pasaulį, kuriame didžiąja dalimi viešpatavo motinos kultas, ir šioms tautoms jie primetė savo žmogų-dievą, Djausą-Dzeusą, kuris jau buvo tapęs, kaip ir Jahvė tarp henoteistų semitų, ištiso žemesniųjų dievų graikų panteono galva. Ir Dzeuso sampratos dėka graikai galiausiai būtų pasiekę tikrą monoteizmą, jeigu ne jų išsaugota Dalia kaip kontrolė iš viršaus. Toks galutinės vertės Dievas turi pats būti dalios arbitras ir likimo kūrėjas.

Kaip šitų faktorių religinėje evoliucijoje pasekmė netrukus išsivystė liaudies tikėjimas į nerūpestingus Olimpo kalno dievus, dievus, kurie

military struggles. In ancient times the Jews were famed as much for military valor as for theologic peculiarities.

98:0.4 (1077.4) The basic doctrines of Greek philosophy, Jewish theology, and Christian ethics were fundamentally repercussions of the earlier Melchizedek teachings.

1. THE SALEM RELIGION AMONG THE GREEKS

98:1.1 (1077.5) The Salem missionaries might have built up a great religious structure among the Greeks had it not been for their strict interpretation of their oath of ordination, a pledge imposed by Machiventa which forbade the organization of exclusive congregations for worship, and which exacted the promise of each teacher never to function as a priest, never to receive fees for religious service, only food, clothing, and shelter. When the Melchizedek teachers penetrated to pre-Hellenic Greece, they found a people who still fostered the traditions of Adamson and the days of the Andites, but these teachings had become greatly adulterated with the notions and beliefs of the hordes of inferior slaves that had been brought to the Greek shores in increasing numbers. This adulteration produced a reversion to a crude animism with bloody rites, the lower classes even making ceremonial out of the execution of condemned criminals.

98:1.2 (1077.6) The early influence of the Salem teachers was nearly destroyed by the so-called Aryan invasion from southern Europe and the East. These Hellenic invaders brought along with them anthropomorphic God concepts similar to those which their Aryan fellows had carried to India. This importation inaugurated the evolution of the Greek family of gods and goddesses. This new religion was partly based on the cults of the incoming Hellenic barbarians, but it also shared in the myths of the older inhabitants of Greece.

98:1.3 (1078.1) The Hellenic Greeks found the Mediterranean world largely dominated by the mother cult, and they imposed upon these peoples their man-god, Dyaus-Zeus, who had already become, like Yahweh among the henotheistic Semites, head of the whole Greek pantheon of subordinate gods. And the Greeks would have eventually achieved a true monotheism in the concept of Zeus except for their retention of the overcontrol of Fate. A God of final value must, himself, be the arbiter of fate and the creator of destiny.

98:1.4 (1078.2) As a consequence of these factors in religious evolution, there presently developed the popular belief in the happy-go-lucky gods of Mount

yra labiau žmogiški negu dieviški, ir dievus, į kuriuos intelektualūs graikai iš tikrųjų niekada labai rimtai ir nežiūrėjo. Jie savo pačių sukurtų dievybių nei labai mylėjo, nei labai jų bijojo. Dzeusui ir jo pusžmogių ir pusdievių šeimai jie jautė patriotinį ir rasinį jausmą, bet vargu ar juos giliai gerbė ar garbino.

Į heleniečius tiek įsismelkė ankstyvesniųjų Salemo mokytojų doktrinos, nukreiptos prieš šventikų intrigas, kad Graikijoje niekada neiškilo jokia bent kiek reikšmingesnė dvasininkija. Net ir dievų atvaizdų gaminimas tapo daugiau meno kūrinio, o ne garbinimo dalyku.

Olimpiniai dievai iliustruoja žmogaus tipiską antropomorfizmą. Bet graikų mitologija buvo daugiau estetinė negu etinė. Graikų religija buvo naudinga tuo, kad ji vaizdavo visatą, valdomą dievybių grupės. Bet netrukus graikų moralė, etika, ir filosofija išsivystė nepalyginamai toliau už dievo sampratą, ir šitas pusiausvyros pažeidimas tarp intelektualaus ir dvasinio augimo buvo toks pat pavojingas Graikijai, koks pasirodė yra pavojingas ir Indijoje.

2. GRAIKŲ FILOSOFINĖ MINTIS

Religija, į kurią žvelgiama lengvabūdiškai ir kuri yra paviršutiniška, negali išsilaikyti ilgai, ypač kada ji neturi dvasininkijos, kad puoselėtų jos formas ir kad atsidadavusiųjų širdis pripildytų baimės ir baimingos pagarbos. Olimpinė religija nežadėjo išgelbėjimo, taip pat ji nenumalšino ir savo tikinčiųjų dvasinio troškulio; dėl to ji buvo pasmerkta pražūčiai. Nepasibaigus ir tūkstantmečiui nuo savo pradžios, ji buvo beveik išnykusi, ir graikai liko be savo nacionalinės religijos, nes geresnieji protai Olimpo dievais nesidomėjo.

Tokia buvo padėtis, kada, šeštajame amžiuje prieš Kristų, Rytai ir Levantas patyrė dvasinės sąmonės atgimimą ir naują susidomėjimo monoteizmu atsiradimą. Bet Vakarai tokio naujo vystymosi nepatyrė; ir nei Europa, nei šiaurinė Afrika šitame religiniame renesanse plačiai nedalyvavo. Tačiau, graikai iš tiesų įsitraukė į tokį nuostabų intelektualų vystymąsi. Jie jau buvo pradėję nugalėti baimę ir daugiau religijos nebeieškojo kaip priešnuodžio nuo baimės, bet jie nesuvokė, jog vaistai nuo sielos alkio, dvasinio neramumo, ir moralinio nusivylimo yra tikroji religija. Jie sielos nusiramino ieškojo giliose apmąstymuose—filosofijoje ir metafizikoje. Jie nusisuko nuo apmąstymų apie savojo aš išsaugojimą—išgelbėjimą—ir atsigręžė į apmąstymus apie saviraišką ir savimone.

Graikai mėgino griežta mintimi pasiekti tokią saugumo sąmonę, kuri tarnautų kaip pakaitalas tikėjimui į išlikimą, bet jų pastangos visiškai žlugo.

Olympus, gods more human than divine, and gods which the intelligent Greeks never did regard very seriously. They neither greatly loved nor greatly feared these divinities of their own creation. They had a patriotic and racial feeling for Zeus and his family of half men and half gods, but they hardly revered or worshiped them.

98:1.5 (1078.3) The Hellenes became so impregnated with the antipriestcraft doctrines of the earlier Salem teachers that no priesthood of any importance ever arose in Greece. Even the making of images to the gods became more of a work in art than a matter of worship.

98:1.6 (1078.4) The Olympian gods illustrate man's typical anthropomorphism. But the Greek mythology was more aesthetic than ethic. The Greek religion was helpful in that it portrayed a universe governed by a deity group. But Greek morals, ethics, and philosophy presently advanced far beyond the god concept, and this imbalance between intellectual and spiritual growth was as hazardous to Greece as it had proved to be in India.

2. GREEK PHILOSOPHIC THOUGHT

98:2.1 (1078.5) A lightly regarded and superficial religion cannot endure, especially when it has no priesthood to foster its forms and to fill the hearts of the devotees with fear and awe. The Olympian religion did not promise salvation, nor did it quench the spiritual thirst of its believers; therefore was it doomed to perish. Within a millennium of its inception it had nearly vanished, and the Greeks were without a national religion, the gods of Olympus having lost their hold upon the better minds.

98:2.2 (1078.6) This was the situation when, during the sixth century before Christ, the Orient and the Levant experienced a revival of spiritual consciousness and a new awakening to the recognition of monotheism. But the West did not share in this new development; neither Europe nor northern Africa extensively participated in this religious renaissance. The Greeks, however, did engage in a magnificent intellectual advancement. They had begun to master fear and no longer sought religion as an antidote therefor, but they did not perceive that true religion is the cure for soul hunger, spiritual disquiet, and moral despair. They sought for the solace of the soul in deep thinking — philosophy and metaphysics. They turned from the contemplation of self-preservation — salvation — to self-realization and self-understanding.

98:2.3 (1078.7) By rigorous thought the Greeks attempted to attain that consciousness of security which would serve as a substitute for the belief in

Šitą naują mokymą galėjo suvokti heleninių tautų tikrai aukštesniųjų klasių intelektualėms žmonėms; eiliniai žmonės, kurie sudarė ankstesniųjų kartų vergų palikuonis, šito naujo religijos pakaitalo nesugebėjo priimti.

Filosofai bet kokią garbinimo formą niekino, nežiūrindami to, kad iš esmės jie visi laisva forma laikėsi Salemo doktrinos apie „visatos Protą,” „Dievo idėją,” ir „Didįjį Šaltinį” pagrindo. Tiek, kiek graikų filosofai pripažino tą, kas yra dieviška ir kas yra viršribiška, tiek jie buvo atvirai monoteistai; jie rodė mažai dėmesio ištisai Olimpo dievų ir deivių galaktikai.

Penktojo ir šeštojo amžių graikų poetai, ypač Pindaras, graikų religiją mėgino reformuoti. Jie aukštino jos idealus, bet jie buvo daugiau menininkai negu religininkai. Jiems nepavyko išvystyti tokio metodo, kurio dėka būtų puoselėjamos ir saugomos aukščiausiosios vertybės.

Ksenofanas mokė vieno Dievo, bet jo dievybės samprata buvo per daug panteistinė, kad mirtingajam žmogui taptų asmeniu Tėvu. Anaksagoras buvo mechanistas, išskyrus tai, kad jis iš tiesų pripažino Pirmąją Priežastį, Pirminį Protą. Sokratas ir jo perėmėjai, Platonas ir Aristotelis, mokė, jog privalumas yra žinios; gėris yra sielos sveikata; jog geriau kentėti nuo neteisingumo negu būti kaltam dėl jo, jog negerai už blogį atsilyginti blogiu, ir, jog dievai yra išmintingi ir geri. Jų pagrindinės vertybės buvo: išmintis, drąsa, savikontrolė, ir teisingumas.

Religinės filosofijos evoliucija tarp heleninių ir hebrajų tautų pateikia bažnyčios kaip kultūrinę pažangą formuojančios institucijos veikimo kontrastingą iliustraciją. Palestinoje, žmogiškąją mintį taip valdė šventikai ir reguliavo raštai, kad filosofija ir estetika visiškai nugrimzdo religijoje ir moralėje. Graikijoje, dėl to, jog beveik visiškai nebuvo šventikų ir „šventųjų raštų,” žmogaus protas buvo laisvas ir nesupančiotas, todėl pritrenkiančiai vystėsi minties gilumas. Bet religijai kaip asmeniniam patyrimui nepavyko žengti koja kojon su intelektualiais ieškojimais gamtos ir kosmoso tikrovės srityse.

Graikijoje, tikėjimas buvo pajungtas mąstymui; Palestinoje, mąstymas buvo pavaldus tikėjimui. Didele dalimi krikščionybės stiprybė yra dėl to, kad ji daug ką pasiskolino tiek iš hebrajų moralės, tiek iš graikų minties.

Palestinoje, religinė dogma tapo tokia sustabarėjusia, jog kėlė pavojų tolimesniam augimui; Graikijoje, žmogaus mintis tapo tokia abstrakti, kad Dievo samprata pavirto į miglotus

survival, but they utterly failed. Only the more intelligent among the higher classes of the Hellenic peoples could grasp this new teaching; the rank and file of the progeny of the slaves of former generations had no capacity for the reception of this new substitute for religion.

98:2.4 (1079.1) The philosophers disdained all forms of worship, notwithstanding that they practically all held loosely to the background of a belief in the Salem doctrine of “the Intelligence of the universe,” “the idea of God,” and “the Great Source.” In so far as the Greek philosophers gave recognition to the divine and the superfinite, they were frankly monotheistic; they gave scant recognition to the whole galaxy of Olympian gods and goddesses.

98:2.5 (1079.2) The Greek poets of the fifth and sixth centuries, notably Pindar, attempted the reformation of Greek religion. They elevated its ideals, but they were more artists than religionists. They failed to develop a technique for fostering and conserving supreme values.

98:2.6 (1079.3) Xenophanes taught one God, but his deity concept was too pantheistic to be a personal Father to mortal man. Anaxagoras was a mechanist except that he did recognize a First Cause, an Initial Mind. Socrates and his successors, Plato and Aristotle, taught that virtue is knowledge; goodness, health of the soul; that it is better to suffer injustice than to be guilty of it, that it is wrong to return evil for evil, and that the gods are wise and good. Their cardinal virtues were: wisdom, courage, temperance, and justice.

98:2.7 (1079.4) The evolution of religious philosophy among the Hellenic and Hebrew peoples affords a contrastive illustration of the function of the church as an institution in the shaping of cultural progress. In Palestine, human thought was so priest-controlled and scripture-directed that philosophy and aesthetics were entirely submerged in religion and morality. In Greece, the almost complete absence of priests and “sacred scriptures” left the human mind free and unfettered, resulting in a startling development in depth of thought. But religion as a personal experience failed to keep pace with the intellectual probings into the nature and reality of the cosmos.

98:2.8 (1079.5) In Greece, believing was subordinated to thinking; in Palestine, thinking was held subject to believing. Much of the strength of Christianity is due to its having borrowed heavily from both Hebrew morality and Greek thought.

98:2.9 (1079.6) In Palestine, religious dogma became so crystallized as to jeopardize further growth; in Greece, human thought became so abstract that the concept of God resolved itself into a misty

panteistinius samprotavimus, panašėjančius į brahmanų filosofų neasmenę Begalybę.

Tačiau tų laikų vidutiniai žmonės negalėjo suprasti graikų filosofijos apie savojo aš suvokimą ir abstrakčią Dievybę, nelabai tuo jie ir domėjosi; jie daugiau troško išgelbėjimo pažadų, susijusių su asmeniu Dievu, kuris jų maldas galėtų išklausti. Jie ištrėmė filosofus, persekiojo išlikusius Salemo kulto pasekėjus, abi doktrinos buvo didele dalimi susimaišiusios, jie buvo pasiruošę tam siaubingam nežabotam pasinėrimui į misterinių kultų, kurie tuo metu plito po Viduržemio jūros kraštus, beprotystę. Eleusino misterijos vystėsi Olimpo panteone, graikiškoji vaisingumo garbinimo versija; klestėjo gamtos garbinimas Dioniso įvaizdžiu; geriausias iš šių kultų buvo Orfijo brolija, kurios moraliniai pamokymai ir išgelbėjimo pažadai buvo labai patrauklūs daugeliui.

Visa Graikija įsitraukė į šituos naujus išgelbėjimo pasiekimo metodus, į šituos emocišngus ir ugningus ritualus. Nė viena nacija per tokį trumpą laiką niekada nepasiekė tokių meninės filosofijos aukštumų; nė viena nacija niekada nesukūrė tokios išvystytos etikos sistemos iš esmės be Dievybės ir visiškai be žmogiškojo išgelbėjimo pažado; nė viena nacija niekada nepasinėrė taip greitai, giliai, ir energingai į intelektualaus sąstingio, moralinio blogio, ir dvasinio skurdo tokias gelmes, kaip pasinėrė šitos pačios graikų tautos, kada jos metėsi į misterinių kultų beprotišką sūkurį.

Religijos be filosofinės paramos išsilaikydavo ilgai, bet nedaug filosofijų, kaip tokių, ilgą laiką išsilaikydavo be kokio nors susitapatinimo su religija. Filosofija religijai yra tuo, kuo koncepcija yra veiksmui. Bet ideali žmogiškoji padėtis yra tokia, kada filosofiją, religiją, ir mokslą į prasmingą vienybę sulydo išminties, įtikėjimo, ir patyrimo bendras veiksmas.

3. MELKIZEDEKO MOKYMAI ROMOJE

Išaugusi iš ankstyvesniųjų religinių šeimos dievų garbinimo formų į gentinį Marso, karo dievo, garbinimą, savaime suprantama, jog lotynų tautų vėlesnioji religija buvo daugiau politinis ritualas, palyginus su graikų ir brahmanų intelektualiomis sistemomis arba keletos kitų tautų labiau dvasinėmis religijomis.

Melkizedeko evangelijos didžiojo monoteistinio renesanso metu šeštajame amžiuje prieš Kristų, per mažai Salemo misionierių įsiskverbė į Italiją, o tie, kurie ir pateko, nepajėgė nugalėti tos įtakos, kurią darė greitai besiplečianti

vapor of pantheistic speculation not at all unlike the impersonal Infinity of the Brahman philosophers.

98:2.10 (1079.7) But the average men of these times could not grasp, nor were they much interested in, the Greek philosophy of self-realization and an abstract Deity; they rather craved promises of salvation, coupled with a personal God who could hear their prayers. They exiled the philosophers, persecuted the remnants of the Salem cult, both doctrines having become much blended, and made ready for that terrible orgiastic plunge into the follies of the mystery cults which were then overspreading the Mediterranean lands. The Eleusinian mysteries grew up within the Olympian pantheon, a Greek version of the worship of fertility; Dionysus nature worship flourished; the best of the cults was the Orphic brotherhood, whose moral preachments and promises of salvation made a great appeal to many.

98:2.11 (1080.1) All Greece became involved in these new methods of attaining salvation, these emotional and fiery ceremonials. No nation ever attained such heights of artistic philosophy in so short a time; none ever created such an advanced system of ethics practically without Deity and entirely devoid of the promise of human salvation; no nation ever plunged so quickly, deeply, and violently into such depths of intellectual stagnation, moral depravity, and spiritual poverty as these same Greek peoples when they flung themselves into the mad whirl of the mystery cults.

98:2.12 (1080.2) Religions have long endured without philosophical support, but few philosophies, as such, have long persisted without some identification with religion. Philosophy is to religion as conception is to action. But the ideal human estate is that in which philosophy, religion, and science are welded into a meaningful unity by the conjoined action of wisdom, faith, and experience.

3. THE MELCHIZEDEK TEACHINGS IN ROME

98:3.1 (1080.3) Having grown out of the earlier religious forms of worship of the family gods into the tribal reverence for Mars, the god of war, it was natural that the later religion of the Latins was more of a political observance than were the intellectual systems of the Greeks and Brahmans or the more spiritual religions of several other peoples.

98:3.2 (1080.4) In the great monotheistic renaissance of Melchizedek's gospel during the sixth century before Christ, too few of the Salem missionaries penetrated Italy, and those who did were unable to overcome the influence of the rapidly spreading

dvasininkija iš Euroazijos su savo nauja dievų ir šventyklų galaktika, kuri visa buvo organizuota į Romos valstybinę religiją. Šita lotynų genčių religija nebuvo smulki ir parsiduodanti, kokia buvo graikų religija, nebuvo ji ir griežta ir tironiška, kokia buvo hebrajų religija; iš esmės ji buvo tiesiog tai, jog reikėjo laikytis formų, pasižadėjimų, ir tabu.

Romėnų religiją labai smarkiai įtakojo platūs kultūriniai poveikiai iš Graikijos. Galiausiai didžioji dalis Olimpo dievų buvo perkelta ir įtraukta į lotynų panteoną. Graikai ilgą laiką garbino šeimos židinio ugnį—Hestija buvo židinio skaisčioji deivė; Vesta buvo šeimos židinio romėnų deivė. Dzeusas tapo Jupiteriu; Afroditė tapo Venera; ir šitaip atsitiko su daugeliu Olimpo dievybių.

Romėnų jaunuolių religinę iniciaciją lydėdavo jų iškilmingas pasišventimas tarnauti valstybei. Priesaikos ir priėmimas į piliečius tikrovėje buvo religiniai ritualai. Lotynų tautos turėjo šventyklų, altorių, ir šventovių ir, ištiktos krizės, tardavosi su orakulais. Jos saugojo didvyrių palaikus, o vėliau ėmė saugoti krikščionių šventųjų palaikus.

Šita pseudoreliginio patriotizmo oficiali ir bejausmė forma buvo pasmerkta žlugti, taip, kaip graikų labai intelektualus ir meniškas garbinimas užleido kelią aistringam ir giliai emociingam misterinių kultų garbinimui. Didžiausias iš šitų niokojančių kultų buvo Dievo Motinos sektos misterinė religija, kuri savo būstinę tomis dienomis turėjo tiksliai toje vietoje, kur šiandien Romoje stovi šv. Petro bažnyčia.

Atsirandanti Romos valstybė nugalėjo politiškai, bet savo ruožtu ją nugalėjo kultai, ritualai, misterijos, ir dievo sampratos iš Egipto, Graikijos, ir Levanto. Šitie svetimi kultai ir toliau klestėjo visoje Romos valstybėje iki Augusto laikų, kuris dėl politinių ir pilietinių priežasčių ėmėsi didvyriškų ir tam tikra prasme sėkmingų pastangų sunaikinti misterijas ir atgaivinti senesniąją politinę religiją.

Vienas iš valstybinės religijos šventikų Augustui papasakojo apie ankstesnius Salemo mokytojų mėginimus paskleisti vieno Dievo, galutinės Dievybės, vadovaujančios visoms viršgamtinėms būtybėms, doktriną; ir šita idėja taip tvirtai užvaldė imperatorių, kad jis pastatė daug šventyklų, papuošė jas nuostabiais atvaizdais, reorganizavo valstybės dvasininkiją, atkūrė valstybinę religiją, save pasiskyrė aukščiausiuoju žyniu, ir kaip imperatorius nedvejodamas pasiskelbė aukščiausiuoju dievu.

Šita nauja Augusto garbinimo religija klestėjo ir jo gyvenimo laikotarpiu jos buvo laikomasi visoje

Etruscan priesthood with its new galaxy of gods and temples, all of which became organized into the Roman state religion. This religion of the Latin tribes was not trivial and venal like that of the Greeks, neither was it austere and tyrannical like that of the Hebrews; it consisted for the most part in the observance of mere forms, vows, and taboos.

98:3.3 (1080.5) Roman religion was greatly influenced by extensive cultural importations from Greece. Eventually most of the Olympian gods were transplanted and incorporated into the Latin pantheon. The Greeks long worshiped the fire of the family hearth — Hestia was the virgin goddess of the hearth; Vesta was the Roman goddess of the home. Zeus became Jupiter; Aphrodite, Venus; and so on down through the many Olympian deities.

98:3.4 (1080.6) The religious initiation of Roman youths was the occasion of their solemn consecration to the service of the state. Oaths and admissions to citizenship were in reality religious ceremonies. The Latin peoples maintained temples, altars, and shrines and, in a crisis, would consult the oracles. They preserved the bones of heroes and later on those of the Christian saints.

98:3.5 (1080.7) This formal and unemotional form of pseudoreligious patriotism was doomed to collapse, even as the highly intellectual and artistic worship of the Greeks had gone down before the fervid and deeply emotional worship of the mystery cults. The greatest of these devastating cults was the mystery religion of the Mother of God sect, which had its headquarters, in those days, on the exact site of the present church of St. Peter's in Rome.

98:3.6 (1080.8) The emerging Roman state conquered politically but was in turn conquered by the cults, rituals, mysteries, and god concepts of Egypt, Greece, and the Levant. These imported cults continued to flourish throughout the Roman state up to the time of Augustus, who, purely for political and civic reasons, made a heroic and somewhat successful effort to destroy the mysteries and revive the older political religion.

98:3.7 (1081.1) One of the priests of the state religion told Augustus of the earlier attempts of the Salem teachers to spread the doctrine of one God, a final Deity presiding over all supernatural beings; and this idea took such a firm hold on the emperor that he built many temples, stocked them well with beautiful images, reorganized the state priesthood, re-established the state religion, appointed himself acting high priest of all, and as emperor did not hesitate to proclaim himself the supreme god.

98:3.8 (1081.2) This new religion of Augustus worship flourished and was observed throughout the

imperijoje, išskyrus žydų tėvynę Palestiną. Ir šita žmogiškųjų dievų era tęsėsi tol, kol oficialusis Romos kultas turėjo daugiau negu keturias dešimtis save iškėlusių žmogiškųjų dievų, visi tvirtino, jog yra stebuklingai gimę ir turi kitokių viršžmogiškųjų savybių.

Paskutinis mažėjančio Salemo tikinčiųjų būrio pasipriešinimas buvo atkakli pamokslininkų grupė, cinikai, kurie griežtai įspėjo romėnus atsisakyti savo laukinių ir beprasmių religinių ritualų ir sugrįžti prie tokios garbinimo formos, kuri įkūnytų pakeistą ir užkrėstą dėl ryšių su graikų filosofija Melchizedeko evangeliją. Bet plačiosios visuomenės masės cinikus atstūmė; jos buvo linkusios pasinerti į misterinius ritualus, kurie ne tik tai siūlė asmeninio išgelbėjimo viltis, bet taip pat ir patenkino pasilinksminimų, jaudulių, ir pramogų aistrą.

4. MISTERINIAI KULTAI

Didžioji dauguma graikų-romėnų pasaulio žmonių, netekę savo primityvių šeimyninių ir valstybinių religijų ir nepajėgdami arba nenorėdami suprasti graikų filosofijos prasmės, savo dėmesį nukreipė į teatralizuotus ir emocionalių misterinius kultus iš Egipto ir Levanto. Paprasti žmonės troško išgelbėjimo pažadų—religinės paguodos šiai dienai ir vilties užtikrinimo dėl amžinojo gyvenimo po mirties.

Trys misteriniai kultai, kurie tapo populiariausi, buvo tokie:

1. Sibelės ir jos sūnaus Aties frigų kultas.
2. Ozyrio ir jo motinos Izidės egiptiečių kultas.
3. Mitros kaip nuodėmingos žmonijos išgelbėtojo ir atpirkėjo garbinimo iranietiškas kultas.

Frigų ir egiptiečių misterijos mokė, jog dieviškasis sūnus (atitinkamai Atis ir Ozyris) numirė ir dieviškosios galios buvo prikeltas, ir toliau, jog visi tie, kurie yra tinkamai inicijuoti į misteriją, ir kurie garbindami švenčia dievo mirties ir prisikėlimo metines, šituo įgauna jo dieviškosios prigimties ir nemirtingumo bruožų.

Frigų ritualai buvo įspūdingi, bet žeminantys; jų kraujo šventės parodo, kokiomis išsigimusiomis ir primityviomis tapo šitos Levanto misterijos. Pati švenčiausia diena buvo Juodasis Penktadienis, “kraujo diena,” kuri buvo atminimas Aties savižudybei. Po trijų dienų, skirtų Aties aukai ir mirčiai, šventimas pakrypdavo į džiūgavimą jo prisikėlimo garbei.

empire during his lifetime except in Palestine, the home of the Jews. And this era of the human gods continued until the official Roman cult had a roster of more than two score self-elevated human deities, all claiming miraculous births and other superhuman attributes.

98:3.9 (1081.3) The last stand of the dwindling band of Salem believers was made by an earnest group of preachers, the Cynics, who exhorted the Romans to abandon their wild and senseless religious rituals and return to a form of worship embodying Melchizedek's gospel as it had been modified and contaminated through contact with the philosophy of the Greeks. But the people at large rejected the Cynics; they preferred to plunge into the rituals of the mysteries, which not only offered hopes of personal salvation but also gratified the desire for diversion, excitement, and entertainment.

4. THE MYSTERY CULTS

98:4.1 (1081.4) The majority of people in the Greco-Roman world, having lost their primitive family and state religions and being unable or unwilling to grasp the meaning of Greek philosophy, turned their attention to the spectacular and emotional mystery cults from Egypt and the Levant. The common people craved promises of salvation—religious consolation for today and assurances of hope for immortality after death.

98:4.2 (1081.5) The three mystery cults which became most popular were:

98:4.3 (1081.6) 1. The Phrygian cult of Cybele and her son Attis.

98:4.4 (1081.7) 2. The Egyptian cult of Osiris and his mother Isis.

98:4.5 (1081.8) 3. The Iranian cult of the worship of Mithras as the savior and redeemer of sinful mankind.

98:4.6 (1081.9) The Phrygian and Egyptian mysteries taught that the divine son (respectively Attis and Osiris) had experienced death and had been resurrected by divine power, and further that all who were properly initiated into the mystery, and who reverently celebrated the anniversary of the god's death and resurrection, would thereby become partakers of his divine nature and his immortality.

98:4.7 (1081.10) The Phrygian ceremonies were imposing but degrading; their bloody festivals indicate how degraded and primitive these Levantine mysteries became. The most holy day was Black Friday, the “day of blood,” commemorating the self-inflicted death of Attis. After three days of the celebration of the sacrifice and death of Attis the festival was turned to joy in

Izidės ir Ozyrio garbinimo ritualai buvo rafinuotesni ir įspūdingesni už frigų kulto ritualus. Šitas egiptiečių ritualas rėmėsi legenda apie senovės Nilo dievą, dievą, kuris mirė ir buvo prikeltas, kurios samprata kilo iš stebėjimų, kaip kasmet augmenija nustoja augusi, kaip pavasarį visi gyvi augalai vėl atgimsta. Gaivališkas siautuly, kada buvo laikomasi šitų misterinių kultų ir jų ritualinių orgijų, turėjusių, kaip buvo manoma, atvesti į dievybės suvokimo “ekstazę,” kartais būdavo pasibjaurėtinas.

5. MITROS KULTAS

Galiausiai frigų ir egiptiečių misterijos užleido vietą didingiausia iš visų misterinių kultų, Mitros garbinimui. Mitros kultas patiko pačiam plačiausiam žmonių ratui ir palaipsniui pakeitė abu savo pirmtakus. Mitraizmas po Romos imperiją išplito romėnų legionų, kurie buvo surinkti Levante, kur šitoji religija buvo madoje, propagandos dėka, nes šitą tikėjimą jie nunešdavo ten, kur tik patys nuvykdavo. Ir šitas naujas religinis ritualas buvo didžiulis patobulinimas, palyginus su ankstesniais misteriniais kulta.

Mitros kultas atsirado Irane ir savo gimtinėje išsilaikė ilgą laiką, nepaisant Zoroastros pasekėjų karingos opozicijos. Bet iki to laiko, kada mitraizmas pasiekė Romą, jis buvo smarkiai patobulintas tuo, kad pasiėmė didelę dalį Zoroastros mokymų. Būtent daugiausia per Mitros kultą Zoroastros religija įtaško vėliau atsiradusią krikščionybę.

Mitros kultas vaizdavo karingą dievą, kilusį iš didžiulės uolos, atliekantį drąsius žygdarbius ir priverčiantį ištrykšti vandenį iš uolos, į kurią pataiko jo strėlės. Kultas pasakoja apie potvynį, kurio metu specialiai padarytu laivu išsigelbėjo vienas žmogus, ir apie paskutinę vakarienę, kurią Mitra kartu su saule-dievu valgė prieš tai, kada jis pakilo į dangų. Šitas saulė-dievas, arba Sol Invictus, buvo zoroastrizmo Ahuros-Mazdos dievybės sampratos degeneracija. Mitra buvo suvokiamas kaip išlikęs saulės-dievo šalininkas kovoje prieš tamsos dievą. Ir įvertinant tai, kad jis nužudė mistinį šventą jautį, Mitra buvo paverstas nemirtingu, buvo išaukštintas iki žmogiškosios rasės užtarėjo prieš dievus danguje statuso.

Šito kulto pasekėjai garbinimo ritualus atlikdavo urvuose ir kitose slaptose vietose, giedodami himnus, murmedami magiškus žodžius, valgydami aukojamų gyvūnų mėsą, ir gerdami kraują. Per dieną jie garbindavo tris kartus, ypatingi savaitės ritualai būdavo saulės-

honor of his resurrection.

98:4.8 (1082.1) The rituals of the worship of Isis and Osiris were more refined and impressive than were those of the Phrygian cult. This Egyptian ritual was built around the legend of the Nile god of old, a god who died and was resurrected, which concept was derived from the observation of the annually recurring stoppage of vegetation growth followed by the springtime restoration of all living plants. The frenzy of the observance of these mystery cults and the orgies of their ceremonials, which were supposed to lead up to the “enthusiasm” of the realization of divinity, were sometimes most revolting.

5. THE CULT OF MITHRAS

98:5.1 (1082.2) The Phrygian and Egyptian mysteries eventually gave way before the greatest of all the mystery cults, the worship of Mithras. The Mithraic cult made its appeal to a wide range of human nature and gradually supplanted both of its predecessors. Mithraism spread over the Roman Empire through the propagandizing of Roman legions recruited in the Levant, where this religion was the vogue, for they carried this belief wherever they went. And this new religious ritual was a great improvement over the earlier mystery cults.

98:5.2 (1082.3) The cult of Mithras arose in Iran and long persisted in its homeland despite the militant opposition of the followers of Zoroaster. But by the time Mithraism reached Rome, it had become greatly improved by the absorption of many of Zoroaster's teachings. It was chiefly through the Mithraic cult that Zoroaster's religion exerted an influence upon later appearing Christianity.

98:5.3 (1082.4) The Mithraic cult portrayed a militant god taking origin in a great rock, engaging in valiant exploits, and causing water to gush forth from a rock struck with his arrows. There was a flood from which one man escaped in a specially built boat and a last supper which Mithras celebrated with the sun-god before he ascended into the heavens. This sun-god, or Sol Invictus, was a degeneration of the Ahura-Mazda deity concept of Zoroastrianism. Mithras was conceived as the surviving champion of the sun-god in his struggle with the god of darkness. And in recognition of his slaying the mythical sacred bull, Mithras was made immortal, being exalted to the station of intercessor for the human race among the gods on high.

98:5.4 (1082.5) The adherents of this cult worshiped in caves and other secret places, chanting hymns, mumbling magic, eating the flesh of the sacrificial animals, and drinking the blood. Three times a day they worshiped, with special weekly ceremonials on the day of the sun-god and with the most

dievo dieną, o iš visų įmantriausi ritualai būdavo Mitros kasmetinių švenčių metu, gruodžio dvidešimt penktą dieną. Buvo tikima, jog sakramento valgymas užtikrina amžinąjį gyvenimą, po mirties, betarpišką perėjimą į Mitros krūtinę, kad ten palaimoje būtų laukiama nuosprendžio dienos. Nuosprendžio dieną Mitros raktai nuo dangaus atrakins Rojaus vartus, kad būtų priimti ištikimieji; po šito visi nekrikštyti gyvieji ir mirusieji bus sunaikinti, kada Mitra sugrįš į žemę. Buvo mokoma, jog, kada miršta žmogus, tada jis eina pas Mitrą nuosprendžio ir, kada bus pasaulio pabaiga, tada Mitra pakvies visus mirusiuosius iš savo kapų, kad išgirstų paskutinį nuosprendį. Nuodėmingieji bus sunaikinti ugnimi, o teisieji su Mitra valdys amžinai.

Iš pradžių tai buvo religija tiktai vyrams, ir čia buvo septyni skirtingi ordinaai, į kuriuos vienas po kito galėjo būti priimti tikintieji. Vėliau, tikinčiųjų žmonos ir dukros buvo priimanamos į Didžiosios Motinos šventoves, kurios stovėjo šalia Mitros šventovių. Moterų kultas buvo Mitros ritualo ir Sibelės, Aties motinos, frigų kulto ceremonijų mišinys.

6. MITRAIZMAS IR KRIKŠČIONYBĖ

Prieš atsirandant misteriniams kultams ir krikščionybei, Šiaurės Afrikos ir Europos civilizuotuose kraštuose asmeninė religija kaip savarankiškas institutas iš esmės nesivystė; ji buvo daugiau šeimos, miesto-valstybės reikalas, politinis ir imperinis reikalas. Heleniniai graikai niekada neišvystė centralizuotos garbinimo sistemos; ritualas buvo vietinis; jie neturėjo dvasininkijos ir "šventųjų knygų." Didele dalimi kaip ir romėnų religiniai institutai, taip ir jų religiniai institutai neturėjo stiprios varomosios jėgos tam, kad būtų išsaugotos aukštesnės moralinės ir dvasinės vertybės. Nors tai yra tiesa, kad religijos suinstitutinimas paprastai sumažindavo jos dvasinę kokybę, bet taip pat tai yra faktas, jog iki tol nė vienas religijai be tam tikro laipsnio, didesnio ar mažesnio, institucinės organizacijos pagalbos nepavyko išsilaikyti.

Tokiu būdu Vakarų religija toliau merdėjo iki skeptikų, cinikų, epikūriečių, ir stoikų laikų, bet visų svarbiausia, iki didžiojo rungtyniavimo tarp mitraizmo ir naujosios Pauliaus krikščionybės religijos laikų.

Trečiajame amžiuje po Kristaus, Mitros ir krikščionių bažnyčios buvo labai panašios tiek išvaizda, tiek ir savo ritualų pobūdžiu. Didžioji dauguma tokių garbinimo vietų buvo požemiuose, ir abiejose buvo altoriai, kurių fone buvo įvairiai pavaizduotos kančios to išgelbėtojo, kuris išgelbėjimą atnešė nuodėme prakeiktai

elaborate observance of all on the annual festival of Mithras, December twenty-fifth. It was believed that the partaking of the sacrament ensured eternal life, the immediate passing, after death, to the bosom of Mithras, there to tarry in bliss until the judgment day. On the judgment day the Mithraic keys of heaven would unlock the gates of Paradise for the reception of the faithful; whereupon all the unbaptized of the living and the dead would be annihilated upon the return of Mithras to earth. It was taught that, when a man died, he went before Mithras for judgment, and that at the end of the world Mithras would summon all the dead from their graves to face the last judgment. The wicked would be destroyed by fire, and the righteous would reign with Mithras forever.

98:5.5 (1082.6) At first it was a religion only for men, and there were seven different orders into which believers could be successively initiated. Later on, the wives and daughters of believers were admitted to the temples of the Great Mother, which adjoined the Mithraic temples. The women's cult was a mixture of Mithraic ritual and the ceremonies of the Phrygian cult of Cybele, the mother of Attis.

6. MITHRAISM AND CHRISTIANITY

98:6.1 (1083.1) Prior to the coming of the mystery cults and Christianity, personal religion hardly developed as an independent institution in the civilized lands of North Africa and Europe; it was more of a family, city-state, political, and imperial affair. The Hellenic Greeks never evolved a centralized worship system; the ritual was local; they had no priesthood and no "sacred book." Much as the Romans, their religious institutions lacked a powerful driving agency for the preservation of higher moral and spiritual values. While it is true that the institutionalization of religion has usually detracted from its spiritual quality, it is also a fact that no religion has thus far succeeded in surviving without the aid of institutional organization of some degree, greater or lesser.

98:6.2 (1083.2) Occidental religion thus languished until the days of the Skeptics, Cynics, Epicureans, and Stoics, but most important of all, until the times of the great contest between Mithraism and Paul's new religion of Christianity.

98:6.3 (1083.3) During the third century after Christ, Mithraic and Christian churches were very similar both in appearance and in the character of their ritual. A majority of such places of worship were underground, and both contained altars whose backgrounds variously depicted the sufferings of the savior who had brought salvation to a sin-

žmogiškajai rasei.

Mitros garbintojai visada laikėsi papročio, įeidami į šventovę, savo pirštus pamirkyti šventame vandenyje. Ir kadangi kai kuriuose rajonuose buvo tokių, kurie vienu ir tuo pačiu metu priklausė abiem religijoms, tai šitą paprotį jie įvedė į didžiąją daugumą krikščioniškųjų bažnyčių Romos apylinkėse. Abejose religijose buvo krikštas ir duonos ir vyno sakramentas. Tas vienas didžiulis skirtumas tarp mitraizmo ir krikščionybės, be Mitros ir Jėzaus asmenybių, buvo tai, jog viena religija skatino militarizmą, tuo tarpu kita religija buvo ultrataiki. Mitraizmo pakantumas kitoms religijoms (išskyrus vėlesniąją krikščionybę), atvedė jį į savo galutinį susinaikinimą. Bet kovoje tarp šių dviejų religijų lemiamas faktorius buvo moterų priėmimas į krikščionių tikėjimą pilnateisiais nariais.

Galiausiai nominalus krikščionių tikėjimas ėmė viešpatuoti Vakaruose. Graikų filosofija jam suteikė sampratas apie etines vertybes; mitraizmas jam suteikė garbinimo papročių ritualą; ir krikščionybė, kaip tokia, jam suteikė moralinių ir visuomeninių vertybių apsaugos metodą.

7. KRIKŠČIONIŠKOJI RELIGIJA

Sūnus Kūrėjas įsikūnijo mirtingojo kūno pavidalu ir save padovanojo Urantijos žmonijai ne tam, kad nuramintų įpykusį Dievą, bet tam, kad laimėtų visą žmoniją, kuri pripažintų Tėvo meilę ir suvoktų visų žmonių sūnybę su Dievu. Galų gale, net ir atpirkimo doktrinos didysis gynėjas kažką suvokė apie šitą tiesą, nes jis pareiškė, jog “Kristuje Dievas sutaikė pasaulį su savimi.”

Šitie dokumentai nėra skirti nagrinėti krikščioniškosios religijos kilmę ir skleidimą. Pakanka tikai pasakyti, kad ji yra sukurta apie Jėzaus iš Nazareto asmenį, Nebadono Sūnaus Mykolo žmogiškąjį įsikūnijimą, Urantijai žinomą Kristaus pateptojo vardu. Krikščionybę po visą Levantą ir Vakarus paskleidė šito galilėjiečio pasekėjai, ir jų misionieriškas atkaklumas prilygo jų šviesiųjų protėvių, setitų ir salemitų, atkaklumui, o taip pat jų nuoširdžių amžininkų iš Azijos, mokytojų budistų, atkaklumui.

Krikščionių religija, kaip Urantijos tikėjimo sistema, atsirado, susijungus tokiems mokymams, poveikiams, tikėjimams, kultams, ir asmeniniams individualiems požūriams:

1. Melkizedeko mokymams, kurie yra pagrindinis faktorius visose Vakarų ir Rytų religijose, kurios iškilo per paskutiniuosius keturis tūkstančius metų.

cursed human race.

98:6.4 (1083.4) Always had it been the practice of Mithraic worshipers, on entering the temple, to dip their fingers in holy water. And since in some districts there were those who at one time belonged to both religions, they introduced this custom into the majority of the Christian churches in the vicinity of Rome. Both religions employed baptism and partook of the sacrament of bread and wine. The one great difference between Mithraism and Christianity, aside from the characters of Mithras and Jesus, was that the one encouraged militarism while the other was ultrapacific. Mithraism's tolerance for other religions (except later Christianity) led to its final undoing. But the deciding factor in the struggle between the two was the admission of women into the full fellowship of the Christian faith.

98:6.5 (1083.5) In the end the nominal Christian faith dominated the Occident. Greek philosophy supplied the concepts of ethical value; Mithraism, the ritual of worship observance; and Christianity, as such, the technique for the conservation of moral and social values.

7. THE CHRISTIAN RELIGION

98:7.1 (1083.6) A Creator Son did not incarnate in the likeness of mortal flesh and bestow himself upon the humanity of Urantia to reconcile an angry God but rather to win all mankind to the recognition of the Father's love and to the realization of their sonship with God. After all, even the great advocate of the atonement doctrine realized something of this truth, for he declared that “God was in Christ reconciling the world to himself.”

98:7.2 (1083.7) It is not the province of this paper to deal with the origin and dissemination of the Christian religion. Suffice it to say that it is built around the person of Jesus of Nazareth, the humanly incarnate Michael Son of Nebadon, known to Urantia as the Christ, the anointed one. Christianity was spread throughout the Levant and Occident by the followers of this Galilean, and their missionary zeal equaled that of their illustrious predecessors, the Sethites and Salemmites, as well as that of their earnest Asiatic contemporaries, the Buddhist teachers.

98:7.3 (1084.1) The Christian religion, as a Urantian system of belief, arose through the compounding of the following teachings, influences, beliefs, cults, and personal individual attitudes:

98:7.4 (1084.2) 1. The Melchizedek teachings, which are a basic factor in all the religions of Occident and Orient that have arisen in the last four thousand years.

2. Hebrajų moralės, etikos, teologijos sistemos ir tikėjimui į Apvaizdą ir aukščiausiąjį Jahvę.

3. Zoroastrinės kovos sampratai tarp kosminio gėrio ir blogio, kuri jau buvo palikusi savo antspaudą tiek judaizme, tiek mitraizme. Per ilgalaikius kontaktavimus, kurie lydėjo kovą tarp mitraizmo ir krikščionybės, Irano pranašo doktrinos tapo galingu faktoriumi, nulemiančiu Jėzaus mokymų helenizuotų ir lotinizuotų versijų dogmų, principų, ir kosmologijos teologinę ir filosofinę tendenciją ir struktūrą.

4. Misteriniams kultams, ypač mitraizmo, bet taip pat ir Didžiosios Motinos garbinimo frigų kultui. Net ir legendos apie Jėzaus gimimą Urantijoje buvo nuspaldintos romėnų versija apie Irano išgelbėtojo-didvyrio Mitros stebuklingą gimimą, kurio atėjimas į žemę tariamai turėjo būti paliudytas tikrai saujelės dovanas nešančių piemenų, kuriems apie šią artėjančią įvykį pranešė angelai.

5. Jošua, Juozapo sūnaus, žmogiškojo gyvenimo istoriniam faktui. Jėzaus iš Nazareto kaip pašlovintojo Kristaus, Dievo Sūnaus, tiesai.

6. Pauliaus iš Tarso asmeniniam požiūriui. Ir reikėtų pažymėti, kad jo paauglystės metais mitraizmas buvo viešpataujanti Tarso religija. Paulius nesitikėjo, kad jo laiškus su gerais ketinimais parašytus atsivertėliams, kada nors dar vėlesni krikščionys laikys "Dievo žodžiu." Tokie gero norintys mokytojai neturi būti laikomi atsakingais dėl to, kaip jų užrašymus panaudoja vėlesniųjų laikų palikuonys.

7. Helenistinių tautų, pradedant Aleksandrija ir Antioku, toliau Graikija, ir baigiant Sirakūzais ir Roma, filosofinei minčiai. Graikų filosofija su Pauliaus krikščionybės versija derinosi labiau negu su bet kuria kita tuometinės religijos sistema ir tapo svarbiu krikščionybės sėkmės Vakaruose faktoriumi. Graikų filosofija, drauge su Pauliaus teologija, vis dar sudaro Europos etikos pagrindą.

Kada Jėzaus mokymai įsiskverbė į Vakarus, tada jie buvo suvakarietinti, o kada jie buvo suvakarietinti, tada jie ėmė prarasti savo potencialiai visuotinį potraukį visoms žmonių rasėms ir rūšims. Krikščionybė, šiandien, tapo tokia religija, kuri gerai prisitaikė prie baltųjų rasių visuomeninių, ekonominių, ir politinių papročių. Jau seniai ji nebėra Jėzaus religija, nors ji vis dar drąsiai vaizduoja gražią religiją apie Jėzų tokiems individams, kurie nuoširdžiai stengiasi eiti jos mokymo keliu. Ji pašlovino Jėzų, kaip Kristų, tą pateptąjį Mesiją nuo Dievo, bet didele dalimi užmiršo Mokytojo asmeninę evangeliją: Dievo Tėvystę ir visų žmonių visuotinę brolystę.

98:7.5 (1084.3) 2. The Hebraic system of morality, ethics, theology, and belief in both Providence and the supreme Yahweh.

98:7.6 (1084.4) 3. The Zoroastrian conception of the struggle between cosmic good and evil, which had already left its imprint on both Judaism and Mithraism. Through prolonged contact attendant upon the struggles between Mithraism and Christianity, the doctrines of the Iranian prophet became a potent factor in determining the theologic and philosophic cast and structure of the dogmas, tenets, and cosmology of the Hellenized and Latinized versions of the teachings of Jesus.

98:7.7 (1084.5) 4. The mystery cults, especially Mithraism but also the worship of the Great Mother in the Phrygian cult. Even the legends of the birth of Jesus on Urantia became tainted with the Roman version of the miraculous birth of the Iranian savior-hero, Mithras, whose advent on earth was supposed to have been witnessed by only a handful of gift-bearing shepherds who had been informed of this impending event by angels.

98:7.8 (1084.6) 5. The historic fact of the human life of Joshua ben Joseph, the reality of Jesus of Nazareth as the glorified Christ, the Son of God.

98:7.9 (1084.7) 6. The personal viewpoint of Paul of Tarsus. And it should be recorded that Mithraism was the dominant religion of Tarsus during his adolescence. Paul little dreamed that his well-intentioned letters to his converts would someday be regarded by still later Christians as the "word of God." Such well-meaning teachers must not be held accountable for the use made of their writings by later-day successors.

98:7.10 (1084.8) 7. The philosophic thought of the Hellenistic peoples, from Alexandria and Antioch through Greece to Syracuse and Rome. The philosophy of the Greeks was more in harmony with Paul's version of Christianity than with any other current religious system and became an important factor in the success of Christianity in the Occident. Greek philosophy, coupled with Paul's theology, still forms the basis of European ethics.

98:7.11 (1084.9) As the original teachings of Jesus penetrated the Occident, they became Occidentalized, and as they became Occidentalized, they began to lose their potentially universal appeal to all races and kinds of men. Christianity, today, has become a religion well adapted to the social, economic, and political mores of the white races. It has long since ceased to be the religion of Jesus, although it still valiantly portrays a beautiful religion about Jesus to such individuals as sincerely seek to follow in the way of its teaching. It has glorified Jesus as the Christ, the Messianic anointed one from God, but has largely forgotten the Master's personal gospel: the

Ir toks yra ilgas pasakojimas apie Makiventos Melkizedeko mokymus Urantijoje. Beveik keturi tūkstančiai metų praėjo nuo to laiko, kada šitas ekstremalių užduočių Nebadono Sūnus padovanojo save Urantijoje, ir tuo metu "El Elijono, Paties Aukštojo Dievo dvasininko" mokymai įsiskverbė į visas rases ir tautas. Ir Makiventai pavyko pasiekti savo nepaprasto savęs padovanojimo tikslą; kada Mykolas rengėsi pasirodyti Urantijoje, tada samprata apie Dievą egzistavo vyrų ir moterų širdyse, ta pati samprata apie Dievą, kuri kaskart iš naujo suliepsnoja Visuotinio Tėvo daugybės vaikų gyvajame dvasiniame patyrimo, kada jie gyvena intriguojantį laikiną gyvenimą skriejančiose erdvės planetose.

[Pateikta Nebadono Melkizedeko.]

Fatherhood of God and the universal brotherhood of all men.

98:7.12 (1085.1) And this is the long story of the teachings of Machiventa Melchizedek on Urantia. It is nearly four thousand years since this emergency Son of Nebadon bestowed himself on Urantia, and in that time the teachings of the "priest of El Elyon, the Most High God," have penetrated to all races and peoples. And Machiventa was successful in achieving the purpose of his unusual bestowal; when Michael made ready to appear on Urantia, the God concept was existent in the hearts of men and women, the same God concept that still flames anew in the living spiritual experience of the manifold children of the Universal Father as they live their intriguing temporal lives on the whirling planets of space.

98:7.13 (1085.2) [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

99 Dokumentas. Religijos visuomeninės problemos

⇐ 098

URANTIJS KNYGA

100 ⇐

III DALIS. URANTIJS ISTORIJA

99 DOKUMENTAS. RELIGIJOS VISUOMENINĖS PROBLEMOS

Skyrius

ĮVADAS

1. Religija ir visuomeninis pertvarkymas
2. Institucinės religijos silpnumas
3. Religija ir religininkas
4. Pereinamojo laikotarpio sunkumai
5. Religijos visuomeniniai aspektai
6. Institucinė religija
7. Religijos indėlis

ĮVADAS

RELIGIJA savo aukščiausią visuomeninį tarnavimą pasiekia tada, kada ji turi mažiausią ryšį su visuomenės pasaulietinėmis institucijomis. Praeities amžiais, kadangi visuomeninės reformos didžiąja dalimi ribojosi mirtingųjų sferomis, religijai savo požiūrio nereikėjo derinti prie plačių permainų ekonominėje ir politinėje sistemose. Pagrindinė religijos problema buvo stengtis blogį pakeisti gėriu tarp egzistuojančios politinės ir ekonominės kultūros visuomeninės tvarkos ribų. Tokiu būdu religija netiesiogiai turėjo polinkį skverbtis į visuomenės sukurtą tvarką, skatinti egzistuojančio civilizacijos tipo išsaugojimą.

Bet religija neturėtų tiesiogiai rūpintis nei naujos visuomeninės tvarkos sukūrimu, nei senosios išsaugojimu. Tikroji religija iš tiesų priešinasi prievartai kaip visuomeninės evoliucijos metodui, bet ji nespriešina visuomenės išmintingoms pastangoms pritaikyti savo papročius ir priderinti savo institucijas prie naujų ekonominių sąlygų ir kultūrinių reikalavimų.

Religija iš tiesų kartais pritardavo praeities

PAPER 99 THE SOCIAL PROBLEMS OF RELIGION

SECTIONS

Introduction

1. Religion and Social Reconstruction
2. Weakness of Institutional Religion
3. Religion and the Religionist
4. Transition Difficulties
5. Social Aspects of Religion
6. Institutional Religion
7. Religion's Contribution

INTRODUCTION

99:0.1 (1086.1) RELIGION achieves its highest social ministry when it has least connection with the secular institutions of society. In past ages, since social reforms were largely confined to the moral realms, religion did not have to adjust its attitude to extensive changes in economic and political systems. The chief problem of religion was the endeavor to replace evil with good within the existing social order of political and economic culture. Religion has thus indirectly tended to perpetuate the established order of society, to foster the maintenance of the existent type of civilization.

99:0.2 (1086.2) But religion should not be directly concerned either with the creation of new social orders or with the preservation of old ones. True religion does oppose violence as a technique of social evolution, but it does not oppose the intelligent efforts of society to adapt its usages and adjust its institutions to new economic conditions and cultural requirements.

99:0.3 (1086.3) Religion did approve the occasional

amžių visuomeninėms reformoms, bet dvidešimtajame amžiuje jai iškilo būtinybė prisiderinti prie plataus ir nuolatinio visuomeninio persitvarkymo. Gyvenimo sąlygos keičiasi taip sparčiai, jog instituciniai pakeitimai turėtų būti labai pagreitinoti, ir religija dėl to turi paspartinti savo prisitaikymą prie šitos naujos ir visą laiką besikeičiančios visuomeninės tvarkos.

1. RELIGIJA IR VISUOMENINIS PERTVARKYMAS

Mechaniniai išradimai ir žinių paskleidimas keičia civilizaciją; tam tikri ekonominiai pertvarkymai ir visuomeniniai pakitimai yra būtini, kad būtų išvengta kultūrinės katastrofos. Šitai naujai ir būsima visuomeninei tvarkai gerai įsitvirtinti prireiks tūkstantmečio. Žmogiškoji rasė turi susitaikyti su pakeitimų, prisitaikymų, ir vėl naujų prisiderinimų seka. Žmonija žengia link naujo ir neatskleisto planetinio likimo.

Religija turi tapti stipriu poveikiu moraliniam stabilumui ir dvasiniam vystymuisi, dinamiškai veikiančiu šitomis visą laiką besikeičiančiomis sąlygomis ir niekada nesibaigiančių ekonominių prisiderinimų terpėje.

Urantijos visuomenė negali tikėtis, jog kada nors nurims kaip praeities amžiais. Visuomeninis laivas išplaukė iš nusistovėjusios tradicijos ramių įlankų ir savo plaukiojimą pradėjo po evoliucinio likimo audringas jūras; ir žmogaus sielai, kaip niekada anksčiau pasaulio istorijoje, reikia kruopščiai išnagrinėti savo moralės jūrlapį ir stropiai laikytis religinio kompasro krypties. Religijos kaip visuomeninio poveikio didžioji misija yra stabilizuoti žmonijos idealus per šituos pavojingus laikus, kada yra pereinama iš vienos civilizacijos fazės į kitą, iš vieno kultūros lygio į kitą.

Religija neturi jokių naujų pareigų, kurias jai reikėtų atlikti, bet ji primygtinai yra raginama veikti kaip išmintingas vedlys ir prityręs patarėjas visose šitose naujose ir greitai besikeičiančiose žmogiškose situacijose. Visuomenė tampa labiau mechaninė, labiau kompaktiška, sudėtingesnė, ir jos tarpusavio priklausomybė vis daugiau turi lemiamos reikšmės. Religija turi veikti taip, jog užkirstų kelią, kad šitie nauji ir glaudūs tarpusavio susivienijimai abipusiškai nedegraduotų arba, kad jie netaptų net ir abipusiškai griauančiais. Religija turi veikti kaip kosminė druska, kuri progresavimo fermentams neleistų sunaikinti civilizacijos kultūros skonio. Šitie nauji visuomeniniai santykiai ir ekonominiai sukrėtimai gali atvesti į tvirtą brolystę tikrai religijos tarnavimo dėka.

social reforms of past centuries, but in the twentieth century it is of necessity called upon to face adjustment to extensive and continuing social reconstruction. Conditions of living alter so rapidly that institutional modifications must be greatly accelerated, and religion must accordingly quicken its adaptation to this new and ever-changing social order.

1. RELIGION AND SOCIAL RECONSTRUCTION

99:1.1 (1086.4) Mechanical inventions and the dissemination of knowledge are modifying civilization; certain economic adjustments and social changes are imperative if cultural disaster is to be avoided. This new and oncoming social order will not settle down complacently for a millennium. The human race must become reconciled to a procession of changes, adjustments, and readjustments. Mankind is on the march toward a new and unrevealed planetary destiny.

99:1.2 (1086.5) Religion must become a forceful influence for moral stability and spiritual progression functioning dynamically in the midst of these ever-changing conditions and never-ending economic adjustments.

99:1.3 (1086.6) Urantia society can never hope to settle down as in past ages. The social ship has steamed out of the sheltered bays of established tradition and has begun its cruise upon the high seas of evolutionary destiny; and the soul of man, as never before in the world's history, needs carefully to scrutinize its charts of morality and painstakingly to observe the compass of religious guidance. The paramount mission of religion as a social influence is to stabilize the ideals of mankind during these dangerous times of transition from one phase of civilization to another, from one level of culture to another.

99:1.4 (1087.1) Religion has no new duties to perform, but it is urgently called upon to function as a wise guide and experienced counselor in all of these new and rapidly changing human situations. Society is becoming more mechanical, more compact, more complex, and more critically interdependent. Religion must function to prevent these new and intimate interassociations from becoming mutually retrogressive or even destructive. Religion must act as the cosmic salt which prevents the ferments of progression from destroying the cultural savor of civilization. These new social relations and economic upheavals can result in lasting brotherhood only by the ministry of religion.

Bedievis humanizmas yra, žmogiškai kalbant, kilnus gestas, bet tikroji religija yra vienintelė jėga, kuri gali ilgam laikui padidinti vienos visuomeninės grupės reagavimą į kitų grupių poreikius ir kančias. Praeityje, institucinė religija galėjo likti pasyvi tuo metu, kada visuomenės aukštesnieji sluoksniai liko kurti bejėgių žemesniųjų sluoksnių kančioms ir priespaudai, bet šiuolaikiniais laikais šitos žemesnės visuomeninės kategorijos daugiau nebėra nei taip apgailėtina neišmanančios, nei taip politiškai bejėgės.

Religija neturi organiškai įsitraukti į visuomeninio pertvarkymo ir ekonominio reorganizavimo pasaulietinį darbą. Bet ji turi aktyviai žengti koja kojon su visais šiais civilizacijos žingsniais pirmyn, aiškiai ir ryžtingai pakartodama savo moralinius mandatus ir dvasinius priesakus, savo besivystančią filosofiją apie žmogiškąjį gyvenimą ir transcendentinį išlikimą. Religijos dvasia yra amžina, bet jos išraiškos forma turi būti iš naujo deklaruojama kiekvieną kartą, kada tik būna peržiūrimas žmogiškosios kalbos žodynas.

2. INSTITUCINĖS RELIGIJOS SILPNUMAS

Institucinė religija nepajėgi sukelti įkvėpimo ir vadovauti šitame artėjančiame pasaulinio masto visuomeniniame pertvarkyme ir ekonominiame reorganizavime, nes ji, deja, tapo daugiau ar mažiau organine dalimi tos visuomeninės tvarkos ir ekonominės sistemos, kurioms yra lemta būti pertvarkytomis. Tikrai tikroji asmeninio dvasinio patyrimo religija gali veikti naudingai ir kūrybingai civilizacijos dabartinės krizės sąlygomis.

Institucinė religija dabar yra atsidūrusi užburto rato aklavietėje. Ji negali pertvarkyti visuomenės, pirmiausia nepersitvarkiusi pati; o būdama tokia dideliu laipsniu sukurta tvarkos neatskiriama dalis, ji negali persitvarkyti tol, kol nebus radikaliai pertvarkyta visuomenė.

Religininkai visuomenėje, pramonėje, ir politikoje turi veikti kaip individai, o ne kaip grupės, partijos, ar institucijos. Religinė grupė, kuri kaip tokia leidžia sau užsiimti kitokia negu religine veikla, nedelsiant tampa politine partija, ekonomine organizacija, ar visuomenine institucija. Religinio kolektyvizmo pastangos turi apsiriboti religinio reikalo rėmimu.

Religininkai, atlikdami visuomeninio pertvarkymo užduotis, neturi didesnės vertės už nereligininkus, išskyrus tai, kiek jų religija yra jiems suteikusi padidintos kosminės įžvalgos ir kiek yra

99:1.5 (1087.2) A godless humanitarianism is, humanly speaking, a noble gesture, but true religion is the only power which can lastingly increase the responsiveness of one social group to the needs and sufferings of other groups. In the past, institutional religion could remain passive while the upper strata of society turned a deaf ear to the sufferings and oppression of the helpless lower strata, but in modern times these lower social orders are no longer so abjectly ignorant nor so politically helpless.

99:1.6 (1087.3) Religion must not become organically involved in the secular work of social reconstruction and economic reorganization. But it must actively keep pace with all these advances in civilization by making clear-cut and vigorous restatements of its moral mandates and spiritual precepts, its progressive philosophy of human living and transcendent survival. The spirit of religion is eternal, but the form of its expression must be restated every time the dictionary of human language is revised.

2. WEAKNESS OF INSTITUTIONAL RELIGION

99:2.1 (1087.4) Institutional religion cannot afford inspiration and provide leadership in this impending world-wide social reconstruction and economic reorganization because it has unfortunately become more or less of an organic part of the social order and the economic system which is destined to undergo reconstruction. Only the real religion of personal spiritual experience can function helpfully and creatively in the present crisis of civilization.

99:2.2 (1087.5) Institutional religion is now caught in the stalemate of a vicious circle. It cannot reconstruct society without first reconstructing itself; and being so much an integral part of the established order, it cannot reconstruct itself until society has been radically reconstructed.

99:2.3 (1087.6) Religionists must function in society, in industry, and in politics as individuals, not as groups, parties, or institutions. A religious group which presumes to function as such, apart from religious activities, immediately becomes a political party, an economic organization, or a social institution. Religious collectivism must confine its efforts to the furtherance of religious causes.

99:2.4 (1087.7) Religionists are of no more value in the tasks of social reconstruction than nonreligionists except in so far as their religion has conferred upon them enhanced cosmic foresight

juos apdovanojusi ta aukštesnė visuomeninė išmintimi, kuri gimsta iš nuoširdaus troškimo mylėti Dievą aukščiausiu laipsniu ir mylėti kiekvieną žmogų kaip broį dangiškojoje karalystėje. Ideali visuomeninė tvarka yra tokia, kurioje kiekvienas žmogus savo artimą myli kaip save patį.

Suinstitutinta bažnyčia galėjo atsirasti praėityje, kad tarnautų visuomenei šlovindama sukurtas politines ir ekonomines sankladas, bet tokią veiklą ji turi skubiai nutraukti, jeigu nori išlikti. Vienintelis jai tinkamas požiūris yra neprievartos mokymas, taikios evoliucijos doktrina vietoje prievartinės revoliucijos —taika žemėje ir gera valia tarp visų žmonių.

Šiuolaikinei religijai savo požiūrį sunku priderinti prie sparčių visuomeninių pokyčių tikslai dėl to, kad ji sau leido tapti tokia giliai tradicine, dogmatine, ir institucine. Gyvo patyrimo religijai nesunku žengti pirmiau visų šitų visuomeninių įvykių ir ekonominių sukrėtimų, tarp kurių ji visada veikia kaip moralinis stabilizatorius, visuomeninis vadovas, ir dvasinis vedlys. Tikroji religija iš vieno amžiaus į kitą neša vertingą kultūrą ir tą išmintį, kuri gimsta iš to patyrimo, kada stengiamasi Dievą pažinti ir būti panašiu į jį.

3. RELIGIJA IR RELIGININKAS

Ankstyvoji krikščionybė buvo laisva nuo bet kokių pilietinių kliuvinių, visuomeninių įsipareigojimų, ir ekonominių sąjungų. Tikslai vėlesnioji suinstitutinta krikščionybė iš tiesų tapo Vakarų civilizacijos politinės ir visuomeninės struktūros organine dalimi.

Dangaus karalystė nėra nei visuomeninė, nei ekonominė sankloda; tai yra išimtinai Dievą pažįstančių individų dvasinė brolija. Tas tiesa, tokia brolija pati savaime yra naujas ir stebinantis visuomeninis reiškinys, kurį lydi stulbinančios politinės ir ekonominės pasekmės.

Religininkas nėra nejautrus visuomenei kančiai, nėra nedėmesingas pilietinei neteisybei, nėra atsirbojęs nuo ekonominio mąstymo, nėra nejautrus politinei tironijai. Religija visuomeninį persitvarkymą įtakoja tiesiogiai, nes ji sudvasina ir idealizuoja individualų pilietį. Netiesiogiai, kultūringą civilizaciją įtakoja šitų individualių religininkų požiūris, kada jie tampa įvairių visuomeninių, moralinių, ekonominių, ir politinių grupių aktyviais ir įtakingais nariais.

Aukštos kultūringos civilizacijos pasiekimui reikalinga, pirma, idealus gyventojo tipas ir, tada, idealūs ir adekvatūs mechanizmai, kurių dėka tokie piliečiai gali valdyti tokios išsivysčiusios

and endowed them with that superior social wisdom which is born of the sincere desire to love God supremely and to love every man as a brother in the heavenly kingdom. An ideal social order is that in which every man loves his neighbor as he loves himself.

99:2.5 (1087.8) The institutionalized church may have appeared to serve society in the past by glorifying the established political and economic orders, but it must speedily cease such action if it is to survive. Its only proper attitude consists in the teaching of nonviolence, the doctrine of peaceful evolution in the place of violent revolution — peace on earth and good will among all men.

99:2.6 (1088.1) Modern religion finds it difficult to adjust its attitude toward the rapidly shifting social changes only because it has permitted itself to become so thoroughly traditionalized, dogmatized, and institutionalized. The religion of living experience finds no difficulty in keeping ahead of all these social developments and economic upheavals, amid which it ever functions as a moral stabilizer, social guide, and spiritual pilot. True religion carries over from one age to another the worth-while culture and that wisdom which is born of the experience of knowing God and striving to be like him.

3. RELIGION AND THE RELIGIONIST

99:3.1 (1088.2) Early Christianity was entirely free from all civil entanglements, social commitments, and economic alliances. Only did later institutionalized Christianity become an organic part of the political and social structure of Occidental civilization.

99:3.2 (1088.3) The kingdom of heaven is neither a social nor economic order; it is an exclusively spiritual brotherhood of God-knowing individuals. True, such a brotherhood is in itself a new and amazing social phenomenon attended by astounding political and economic repercussions.

99:3.3 (1088.4) The religionist is not unsympathetic with social suffering, not unmindful of civil injustice, not insulated from economic thinking, neither insensible to political tyranny. Religion influences social reconstruction directly because it spiritualizes and idealizes the individual citizen. Indirectly, cultural civilization is influenced by the attitude of these individual religionists as they become active and influential members of various social, moral, economic, and political groups.

99:3.4 (1088.5) The attainment of a high cultural civilization demands, first, the ideal type of citizen and, then, ideal and adequate social mechanisms wherewith such a citizenry may control the

žmonių visuomenės ekonomines ir politines institucijas.

Bažnyčia, dėl per didelio netikro jautrumo, ilgą laiką tarnavo neprivilegiuotiesiems ir nelaimingiesiems, ir tai buvo gerai, bet tas pats jautrumas atvedė į rasinių požiūriu neišmintingą degeneruotų palikuonių, kurie milžinišku laipsniu sulėtino civilizacijos pažangą, išsaugojimą.

Daug atskirų visuomenės pertvarkytojų, nors energingai ir atmeta suinstitutintą religiją, bet patys, galų gale, yra uoliai religingi propaguodami savo pačių visuomenines reformas. Ir tokiu būdu būtent šitas pats religinis motyvavimas, asmeninis ir daugiau ar mažiau nesuvoktas, vaidina didžiulį vaidmenį šiandieninėje visuomenės pertvarkymo programoje.

Visos šitos nesuvoktos ir nesąmoningos religinės veiklos silpniausioji vieta yra tai, kad ji nesugeba gauti naudos iš atviros religinės kritikos ir tokiu būdu pakilti į naudingus pasitaisymo lygius. Tai yra faktas, jog religija nesivysto, jeigu jos nedrausmina konstruktyvi kritika, nestiprina filosofija, negryrina mokslas, ir nemaitina ištikima bičiulystė.

Visada yra didžiulis pavojus, jog religija bus iškreipta ir iškrypusiai sieks netikrų tikslų, kaip ir tuomet, kai karo metu kiekviena kariaujanti nacija savo religiją nedorai panaudoja kaip karinę propagandą. Uolumas be meilės visada yra žalingas religijai, tuo tarpu persekiojimas religijos veiklą nukreipia į tam tikrą sociologinio arba teologinio tikslo siekimą.

Religiją apsaugoti nuo nešventų pasaulietinių sąjungų gali tik tai:

1. Kitiškai pataisanti filosofija.
2. Nedalyvavimas jokiose visuomeninėse, ekonominėse, ir politinėse sąjungose.
3. Kūrybinės, raminančios, ir meilės išplečiančios bičiulijos.
4. Vis auganti dvasinė įžvalga ir didėjantis kosminių vertybių suvokimas.
5. Kelio užkirtimas fanatizmui dėka racionalaus mokslinio požiūrio pusiausvyros.

Religininkai, kaip grupė, niekada neturi rūpintis niekuo kitu, išskyrus *religiją*, nors bet kuris toks religininkas, kaip individualus pilietis, gali tapti kokio nors visuomeninio, ekonominio, ar politinio pertvarkymo judėjimo įžymiu lyderiu.

Būtent religijos reikalas yra sukurti, palaikyti, ir įkvėpti atskiram piliečiui tokią kosminę ištikimybę,

economic and political institutions of such an advanced human society.

99:3.5 (1088.6) The church, because of overmuch false sentiment, has long ministered to the underprivileged and the unfortunate, and this has all been well, but this same sentiment has led to the unwise perpetuation of racially degenerate stocks which have tremendously retarded the progress of civilization.

99:3.6 (1088.7) Many individual social reconstructionists, while vehemently repudiating institutionalized religion, are, after all, zealously religious in the propagation of their social reforms. And so it is that religious motivation, personal and more or less unrecognized, is playing a great part in the present-day program of social reconstruction.

99:3.7 (1088.8) The great weakness of all this unrecognized and unconscious type of religious activity is that it is unable to profit from open religious criticism and thereby attain to profitable levels of self-correction. It is a fact that religion does not grow unless it is disciplined by constructive criticism, amplified by philosophy, purified by science, and nourished by loyal fellowship.

99:3.8 (1088.9) There is always the great danger that religion will become distorted and perverted into the pursuit of false goals, as when in times of war each contending nation prostitutes its religion into military propaganda. Loveless zeal is always harmful to religion, while persecution diverts the activities of religion into the achievement of some sociologic or theologic drive.

99:3.9 (1089.1) Religion can be kept free from unholy secular alliances only by:

- 99:3.10 (1089.2) 1. A critically corrective philosophy.
- 99:3.11 (1089.3) 2. Freedom from all social, economic, and political alliances.
- 99:3.12 (1089.4) 3. Creative, comforting, and love-expanding fellowships.
- 99:3.13 (1089.5) 4. Progressive enhancement of spiritual insight and the appreciation of cosmic values.
- 99:3.14 (1089.6) 5. Prevention of fanaticism by the compensations of the scientific mental attitude.

99:3.15 (1089.7) Religionists, as a group, must never concern themselves with anything but *religion*, albeit any one such religionist, as an individual citizen, may become the outstanding leader of some social, economic, or political reconstruction movement.

99:3.16 (1089.7) It is the business of religion to create, sustain, and inspire such a cosmic loyalty in the individual citizen as will direct him to the

kuri jį atves į sėkmę vystant visas šitas sunkias, bet pageidautinas visuomenines tarnystes.

achievement of success in the advancement of all these difficult but desirable social services.

4. PEREINAMOJO LAIKOTARPIO SUNKUMAI

Tikroji religija religininką paverčia visuomeniškai maloniu ir sukuria žmogiškosios bičiulystės įžvalgą. Bet religinių grupių formalizavimas neišvengiamai sunaikina pačias tas vertybes, kurioms propaguoti ir buvo organizuota šita grupė. Žmogiškoji draugystė ir dieviškoji religija yra abipusiškai naudingos ir didelė dalimi pamokančios, jeigu kiekviena iš jų vystosi subalansuotai ir harmoningai. Religija suteikia naują prasmę visiems grupiniams susivienijimams—šeimoms, mokykloms, ir klubams. Ji suteikia naują prasmę laisvalaikiui ir išaukština bet kokį tikrąjį humorą.

Dvasinė įžvalga transformuoja visuomenės vadovavimą; religija nėra vienam kolektyviniam judėjimui neleidžia iš akiračio prarasti savo tikrųjų tikslų. Drauge su vaikais, religija yra didžioji šeimyninio gyvenimo vienytoja, su sąlyga, jeigu ji yra gyvas ir augantis tikėjimas. Šeimyninio gyvenimo negalima gyventi be vaikų; ji galima gyventi be religijos, bet tokia kliūtis milžinišku laipsniu padaugina šito glaudaus žmogiškojo susivienijimo sunkumus. Dvidešimtojo amžiaus pirmaisiais dešimtmečiais, šeimyninis gyvenimas, po asmeninio religinio patyrimo, labiausiai kenčia nuo smukimo, kuris yra dėl perėjimo nuo senojo religinio paklusnumo prie besiformuojančių naujų prasmų ir vertybių.

Tikroji religija yra prasmingas dinamiško gyvenimo būdas įprastos kasdienio gyvenimo tikrovės akivaizdoje. Bet jeigu religija turi skatinti individualų charakterio vystymąsi ir didinti asmenybės vientisumą, tai ji neturi būti sustandartinta. Jeigu ji turi skatinti patyrimo įvertinimą ir tarnauti kaip patraukianti vertybė, tai jos nereikia paversti stereotipu. Jeigu religija turi skatinti aukščiausią atsidavimą, tai jos nereikia formalizuoti.

Kad ir kokie sukrėtimai galėtų lydėti civilizacijos visuomeninį ir ekonominį vystymąsi, religija yra tikra ir naudinga, jeigu ji skatina individo tokį patyrimą, kuriame vyrauja aukščiausioji tiesos, grožio, ir gėrio valdžia, kadangi tokia yra aukščiausiosios tikrovės tikroji dvasinė samprata. Ir dėka meilės ir garbinimo tai tampa prasminga kaip bičiulystė su žmogumi ir sūnystė su Dievu.

Pagaliau, būtent tai, kuo žmogus tiki, o ne tai, ką jis žino, nulemia jo elgesį ir valdo jo asmeninius veiksmus. Vien tik faktų žinojimas turi labai mažai įtakos vidutiniam žmogui, nebent jis būtų emociškai sužadintas. Bet religinis sužadindimas yra viršemocinis, vienijantis visą žmogiškąjį

4. TRANSITION DIFFICULTIES

99:4.1 (1089.9) Genuine religion renders the religionist socially fragrant and creates insights into human fellowship. But the formalization of religious groups many times destroys the very values for the promotion of which the group was organized. Human friendship and divine religion are mutually helpful and significantly illuminating if the growth in each is equalized and harmonized. Religion puts new meaning into all group associations — families, schools, and clubs. It imparts new values to play and exalts all true humor.

99:4.2 (1089.10) Social leadership is transformed by spiritual insight; religion prevents all collective movements from losing sight of their true objectives. Together with children, religion is the great unifier of family life, provided it is a living and growing faith. Family life cannot be had without children; it can be lived without religion, but such a handicap enormously multiplies the difficulties of this intimate human association. During the early decades of the twentieth century, family life, next to personal religious experience, suffers most from the decadence consequent upon the transition from old religious loyalties to the emerging new meanings and values.

99:4.3 (1089.11) True religion is a meaningful way of living dynamically face to face with the commonplace realities of everyday life. But if religion is to stimulate individual development of character and augment integration of personality, it must not be standardized. If it is to stimulate evaluation of experience and serve as a value-lure, it must not be stereotyped. If religion is to promote supreme loyalties, it must not be formalized.

99:4.4 (1089.12) No matter what upheavals may attend the social and economic growth of civilization, religion is genuine and worth while if it fosters in the individual an experience in which the sovereignty of truth, beauty, and goodness prevails, for such is the true spiritual concept of supreme reality. And through love and worship this becomes meaningful as fellowship with man and sonship with God.

99:4.5 (1090.1) After all, it is what one believes rather than what one knows that determines conduct and dominates personal performances. Purely factual knowledge exerts very little influence upon the average man unless it becomes emotionally activated. But the activation of religion is

patyrimą transcendentiniuose lygiuose, kada mirtingojo gyvenimo metu yra palaikomas ryšys su dvasinėmis energijomis, ir kada jos yra išlaisvinamos.

Dvidešimtojo amžiaus psichologiškai nenusistovėjusiais laikais, kuriems yra būdingi ekonominiai sukrėtimai, moralinės priešpriešinės srovės, ir mokslinės eros cikloninių perėjimų sociologinio pjūvio bangavimai, tūkstančių tūkstančiai vyrų ir moterų tapo žmogiškai išbalansuoti; jie jaučia nerimą, yra susirūpinę, išsigandę, neužtikrinti, ir sutrikę; kaip niekada anksčiau pasaulio istorijoje jiems reikia protingos religijos nuraminimo ir stabilizavimo. Precedento neturinčių mokslinių pasiekimų ir mechaninio išsivystymo akivaizdoje yra dvasinis sustabarėjimas ir filosofinis chaosas.

Dėl to, kad religija tampa vis labiau ir labiau asmeniniu reikalu — asmeniniu patyrimu — nekyla jokio pavojaus, su sąlyga, jeigu ji nepraranda savosios motyvacijos nesavanaudiškai ir kupinai meilės visuomeninei tarnystei. Religija yra nukentėjusi nuo daugelio antraeilių poveikių: staigaus kultūrų susimaišymo, tikėjimų susilieimo, bažnytinės valdžios sumažėjimo, šeimyninio gyvenimo pasikeitimų, kartu su urbanizacija ir mechanizacija.

Žmogaus didžiausią dvasinį pavojų sudaro vystymasis iš dalies, neužbaigto vystymosi kėbli situacija: kada apleidžiamos evoliucinės baimės religijos, bet tuoj pat neatsisukama į apreiškantį meilės religiją. Šiuolaikinis mokslas, ypač psichologija, susilpnino tikrai tas religijas, kurios tokia didele dalimi priklauso nuo baimės, prietarų, ir emocijų.

Perėjimą visada lydi networka, ir mažai bus ramybės religiniame pasaulyje tol, kol didžiąją kovą užbaigs trys besivaržančios religinės filosofijos:

1. Daugelio religijų spiritistinis tikėjimas (į apvaizdinę Dievybę).
2. Daugelio filosofijų humanistinis ir idealistinis tikėjimas.
3. Daugelio mokslų mechanistinės ir natūralistinės koncepcijos.

Ir šituos tris dalinius požiūrius į kosmoso tikrovę galiausiai turės suderinti religijos, filosofijos, ir kosmologijos apreiškiamas pateikimas, kuris pavaizduoja dvasios, proto, ir energijos, pasklindančių iš Rojaus Trejybės ir pasiekiančių laiko-erdvės suvienijimą Aukščiausiosios Būtybės Dievybėje, trivienį egzistavimą.

superemotional, unifying the entire human experience on transcendent levels through contact with, and release of, spiritual energies in the mortal life.

99:4.6 (1090.2) During the psychologically unsettled times of the twentieth century, amid the economic upheavals, the moral crosscurrents, and the sociologic rip tides of the cyclonic transitions of a scientific era, thousands upon thousands of men and women have become humanly dislocated; they are anxious, restless, fearful, uncertain, and unsettled; as never before in the world's history they need the consolation and stabilization of sound religion. In the face of unprecedented scientific achievement and mechanical development there is spiritual stagnation and philosophic chaos.

99:4.7 (1090.3) There is no danger in religion's becoming more and more of a private matter — a personal experience — provided it does not lose its motivation for unselfish and loving social service. Religion has suffered from many secondary influences: sudden mixing of cultures, intermingling of creeds, diminution of ecclesiastical authority, changing of family life, together with urbanization and mechanization.

99:4.8 (1090.4) Man's greatest spiritual jeopardy consists in partial progress, the predicament of unfinished growth: forsaking the evolutionary religions of fear without immediately grasping the revelatory religion of love. Modern science, particularly psychology, has weakened only those religions which are so largely dependent upon fear, superstition, and emotion.

99:4.9 (1090.5) Transition is always accompanied by confusion, and there will be little tranquillity in the religious world until the great struggle between the three contending philosophies of religion is ended:

99:4.10 (1090.6) 1. The spiritistic belief (in a providential Deity) of many religions.

99:4.11 (1090.7) 2. The humanistic and idealistic belief of many philosophies.

99:4.12 (1090.8) 3. The mechanistic and naturalistic conceptions of many sciences.

99:4.13 (1090.9) And these three partial approaches to the reality of the cosmos must eventually become harmonized by the revelatory presentation of religion, philosophy, and cosmology which portrays the triune existence of spirit, mind, and energy proceeding from the Trinity of Paradise and attaining time-space unification within the Deity of the Supreme.

5. RELIGIJOS VISUOMENINIAI ASPEKTAI

5. SOCIAL ASPECTS OF RELIGION

Nors religija ir yra išimtinai asmeninis dvasinis patyrimas —Dievą pažįstant kaip Tėvą —bet šito patyrimo padarinys —žmogų pažįstant kaip brolių —reikalauja savojo aš prisiderinimo prie kitų aš, ir tai sudaro religinio gyvenimo visuomeninį arba grupinį aspektą. Religija pirmiausia yra vidinis arba asmeninis prisiderinimas, o tada ji tampa visuomeninės tarnystės arba grupinio prisiderinimo reikalu. Tas faktas, jog žmogus yra visuomeniškas, neišvengiamai nulemia tai, jog susidarys religinės grupės. Kas šitoms religinėms grupėms atsitiks, labai daug priklauso nuo vadovų išmintingumo. Primityvioje visuomenėje religinė grupė nevisada labai kuo skiriasi nuo ekonominių ar politinių grupių. Religija visada buvo moralės saugotoja ir visuomenės stabilizuotoja. Ir dabar tai tebėra tiesa, nepaisant to, jog daugelio šiuolaikinių socialistų ir humanistų mokymai yra priešingi.

Visada turėkite galvoje: Tikroji religija yra pažinti Dievą kaip savo Tėvą, o žmogų, kaip savo brolių. Religija nėra vergiškas tikėjimas į gąsdinimus bausme ar magiškų pažadus apie mistinius atlygius ateityje.

Jėzaus religija yra pats dinamiškiausias iš visų poveikių, kurie kada nors turėjo įtakos žmogiškajai rasei. Jėzus sulaužė tradiciją, sunaikino dogmą, ir paragino žmoniją siekti savo aukščiausiųjų idealų laike ir amžinybėje —būti tokiems tobuliems, net koks tobulas yra Tėvas danguje.

Religija turi mažai galimybių veikti tol, kol religinė grupė neatsiskiria nuo visų kitų grupių —atsiranda karalystės danguje dvasinės narystės visuomeninis susivienijimas.

Doktrina apie visišką žmogaus nuodėmingumą sunaikino didelę dalį religijos potencialo, numatyto pasiekti aukštinančios prigimties ir įkvepiančios vertės visuomenines pasekmes. Jėzus stengėsi atstatyti žmogaus orumą, kada jis pareiškė, jog visi žmonės yra Dievo vaikai.

Bet koks religinis tikėjimas, kuris tikintįjį dvasina, tikrai turės didžiulių pasekmių tokio religininko visuomeniniame gyvenime. Religinis patyrimas būtinai duoda „dvasios vaisių,“ mirtingojo, kuriam vadovauja dvasia, kasdieniame gyvenime.

Lygiai taip tikrai, kaip žmonės laikosi bendrų religinių tikėjimų, taip jie sukuria ir kokią nors religinę grupę, kuri galiausiai iškelia bendrus tikslus. Kada nors religininkai susirinks draugėn ir iš tikrųjų bendradarbiaus remdamiesi idealų ir tikslų vienybe, vietoje to, kad tą mėgintų daryti remdamiesi psichologinėmis nuomonėmis ir teologiniais tikėjimais. Tikslai, o ne tikėjimai turėtų suvienyti religininkus. Kadangi tikroji religija yra

99:5.1 (1090.10) While religion is exclusively a personal spiritual experience — knowing God as a Father — the corollary of this experience — knowing man as a brother — entails the adjustment of the self to other selves, and that involves the social or group aspect of religious life. Religion is first an inner or personal adjustment, and then it becomes a matter of social service or group adjustment. The fact of man's gregariousness perforce determines that religious groups will come into existence. What happens to these religious groups depends very much on intelligent leadership. In primitive society the religious group is not always very different from economic or political groups. Religion has always been a conservator of morals and a stabilizer of society. And this is still true, notwithstanding the contrary teaching of many modern socialists and humanists.

99:5.2 (1091.1) Always keep in mind: True religion is to know God as your Father and man as your brother. Religion is not a slavish belief in threats of punishment or magical promises of future mystical rewards.

99:5.3 (1091.2) The religion of Jesus is the most dynamic influence ever to activate the human race. Jesus shattered tradition, destroyed dogma, and called mankind to the achievement of its highest ideals in time and eternity — to be perfect, even as the Father in heaven is perfect.

99:5.4 (1091.3) Religion has little chance to function until the religious group becomes separated from all other groups — the social association of the spiritual membership of the kingdom of heaven.

99:5.5 (1091.4) The doctrine of the total depravity of man destroyed much of the potential of religion for effecting social repercussions of an uplifting nature and of inspirational value. Jesus sought to restore man's dignity when he declared that all men are the children of God.

99:5.6 (1091.5) Any religious belief which is effective in spiritualizing the believer is certain to have powerful repercussions in the social life of such a religionist. Religious experience unfailingly yields the "fruits of the spirit" in the daily life of the spirit-led mortal.

99:5.7 (1091.6) Just as certainly as men share their religious beliefs, they create a religious group of some sort which eventually creates common goals. Someday religionists will get together and actually effect co-operation on the basis of unity of ideals and purposes rather than attempting to do so on the basis of psychological opinions and theological beliefs. Goals rather than creeds should unify religionists. Since true religion is a

asmeninio dvasinio patyrimo dalykas, todėl yra neišvengiama, jog kiekvienas atskiras religininkas turi turėti savo paties ir asmeninį to dvasinio patyrimo suvokimo interpretavimą. Tegu terminas „įtikėjimas“ reiškia individo ryšį su Dievu, o ne dogmatinę formulotę to, dėl ko kokia nors mirtingųjų grupė sugebėjo susitarti kaip dėl bendro religinio požiūrio. „Ar jūs turite įtikėjimą? Tuomet turėkite jį savo viduje.“

Tai, kad įtikėjimas yra susijęs tikrai su idealių vertybių suvokimu, parodo Naujojo Testamento apibrėžimas, kuris pareiškia, jog įtikėjimas yra esmė tokių dalykų, kurių tikimasi, ir paliudijimas tokių dalykų, kurių nesimato.

Primityvusis žmogus mažai kaip stengėsi savo religinius įsitikinimus sudėlioti į žodžius. Jo religija buvo išreiškiama šoku, o ne išmąstymu. Šiuolaikiniai žmonės sugalvojo daug tikėjimų ir sukūrė daug religinio įtikėjimo patikrinimų. Ateities religininkai turi gyventi savo religija, iš visos širdies pasišvęsti žmogaus brolystės tarnystei. Seniai laikas žmogui pajusti tokį religinį patyrimą, kuris būtų toks asmeninis ir toks kilnus, kad jį galėtų įgyvendinti ir išreikšti tikrai „tokie jausmai, kurie glūdi per daug giliai, kad juos būtų galima išreikšti žodžiais.“

Jėzus iš savo pasekėjų nereikalavo, kad jie periodiškai susirinktų ir ištartų žodžius tam tikra forma, kuri reikštų jų bendrus įsitikinimus. Jis tikrai jiems liepė susirinkti draugėn tam, jog realiai, *ką nors darytų* — valgytų bendrą vakarienę jo savęs padovanojimo gyvenimo Urantijoje atminimui.

Kokią klaidą daro krikščionys, kada, pateikdami Kristų kaip dvasinio vadovo aukščiausią idealą, drįsta reikalauti, jog Dievo-sąmonės vyrai ir moterys atmetų istorinį vadovavimą tų Dievą pažinusių žmonių, kurie praeities amžiais įnešė savo indėlį į konkretų nacionalinį ar rasinį apšvietimą.

6. INSTITUCINĖ RELIGIJA

Sektantiškumas yra institucinės religijos liga, o dogmatiškumas yra dvasinės prigimties pavergimas. Nepalyginamai geriau turėti religiją be bažnyčios negu bažnyčią be religijos. Dvidešimtojo amžiaus religinė maišatis, pati savaime, nerodo dvasinio nuosmukio. Pakrikimas eina prieš augimą, o taip pat ir prieš sunaikinimą.

Religijos suvisuomeninimas ir yra tikrasis tikslas. Grupinės religinės veiklos tikslas yra suteikti dramatinį pobūdį religijos ištikimybės; padidinti tiesos, grožio, ir gėrio pagundas; skatinti aukščiausiųjų vertybių potraukį; didinti nesavanaudiškos bičiulystės tarnystę; šlovinti

matter of personal spiritual experience, it is inevitable that each individual religionist must have his own and personal interpretation of the realization of that spiritual experience. Let the term “faith” stand for the individual’s relation to God rather than for the creedal formulation of what some group of mortals have been able to agree upon as a common religious attitude. “Have you faith? Then have it to yourself.”

99:5.8 (1091.7) That faith is concerned only with the grasp of ideal values is shown by the New Testament definition which declares that faith is the substance of things hoped for and the evidence of things not seen.

99:5.9 (1091.8) Primitive man made little effort to put his religious convictions into words. His religion was danced out rather than thought out. Modern men have thought out many creeds and created many tests of religious faith. Future religionists must live out their religion, dedicate themselves to the wholehearted service of the brotherhood of man. It is high time that man had a religious experience so personal and so sublime that it could be realized and expressed only by “feelings that lie too deep for words.”

99:5.10 (1091.9) Jesus did not require of his followers that they should periodically assemble and recite a form of words indicative of their common beliefs. He only ordained that they should gather together to actually *do something* — partake of the communal supper of the remembrance of his bestowal life on Urantia.

99:5.11 (1091.10) What a mistake for Christians to make when, in presenting Christ as the supreme ideal of spiritual leadership, they dare to require God-conscious men and women to reject the historic leadership of the God-knowing men who have contributed to their particular national or racial illumination during past ages.

6. INSTITUTIONAL RELIGION

99:6.1 (1092.1) Sectarianism is a disease of institutional religion, and dogmatism is an enslavement of the spiritual nature. It is far better to have a religion without a church than a church without religion. The religious turmoil of the twentieth century does not, in and of itself, betoken spiritual decadence. Confusion goes before growth as well as before destruction.

99:6.2 (1092.2) There is a real purpose in the socialization of religion. It is the purpose of group religious activities to dramatize the loyalties of religion; to magnify the lures of truth, beauty, and goodness; to foster the attractions of supreme values; to enhance the service of unselfish

šeimyninio gyvenimo potencialias galimybes; vystyti religinį švietimą; suteikti išmintingą patarimą ir dvasinį vadovavimą, ir skatinti grupinį garbinimą. Ir visos gyvos religijos skatina žmogiškąją draugystę, saugo moralę, puoselėja kaimyniškumo santykius, ir padeda skleisti savo atitinkamos amžinojo išgelbėjimo žinios pagrindinę evangeliją.

Tačiau, kada religija tampa institucine, tada jos galia siekti gėrio būna pažabota, tuo tarpu galimybės atnešti blogį būna smarkiai padidintos. Formalizuotos religijos pavojai yra: tikėjimų fiksavimas ir jausmų sustabarėjimas; bendradarbiaujančių ar besivaržančių savanaudiškų grupių susibūrimas su vis labiau augančiu pasaulietišku; polinkis sustandartinti ir užkonservuoti tiesą; religijos nukrypimas nuo tarnavimo Dievui į tarnavimą bažnyčiai; vadovų polinkis būti administratoriais, o ne tarnais; tendencija formuoti sektas ir konkuruojančius skyrius; bažnyčios priespaudinės valdžios sukūrimas; aristokratinio "išrinktosios tautos" požiūrio sukūrimas; netikrų ir perdėtų idėjų apie šventumą puoselėjimas; religijos pavertimas rutina ir garbinimo sustabarėjimas; polinkis garbinti praeitį tuo pačiu metu ignoruojant dabarties reikmes; nesugebėjimas pateikti šiuolaikinių religijos aiškinimų; įsipainiojimas į pasaulietinių institucijų veiklą; ji sukuria ydingą skirstymą į religines kastas; ji tampa nepakančiu ortodoksaliu teisėju; jai nepavyksta patenkinti nuotykius mėgstančio jaunimo interesų, ir palaipsniui ji praranda amžinojo išgelbėjimo evangelijos gelbstinčią žinią.

Formali religija suvaržo žmones jų asmeninėje dvasinėje veikloje vietoje to, kad juos išlaisvintų išaukštintai tarnystei karalystės statytojų vaidmenyje.

7. RELIGIJOS INDĖLIS

Nors bažnyčios ir visos kitos religinės grupės turėtų likti nuošalyje nuo bet kokios pasaulietinės veiklos, bet tuo pačiu metu religija neturi daryti nieko, kas trukdytų žmogiškųjų institucijų visuomeniniam koordinavimui ar jį stabdytų. Gyvenime turi toliau augti prasmingumas; žmogus turi tęsti filosofijos reformavimą ir religijos valymą.

Politis mokslas ekonomiką ir pramonę turi pertvarkyti tais metodais, kuriuos jis sužino iš visuomeninių mokslų, ir ta įžvalgą ir paskatomis, kurias suteikia religinis gyvenimas. Bet kokio visuomeninio pertvarkymo metu religija užtikrina stabilizuojantį atsidavimą transcendentiniam objektui, sutvirtinančiam tikslui, kuris pranoksta ir yra aukščiau už betarpišką ir laikiną tikslą. Greitai besikeičiančios aplinkos painiavoje mirtingajam

fellowship; to glorify the potentials of family life; to promote religious education; to provide wise counsel and spiritual guidance; and to encourage group worship. And all live religions encourage human friendship, conserve morality, promote neighborhood welfare, and facilitate the spread of the essential gospel of their respective messages of eternal salvation.

99:6.3 (1092.3) But as religion becomes institutionalized, its power for good is curtailed, while the possibilities for evil are greatly multiplied. The dangers of formalized religion are: fixation of beliefs and crystallization of sentiments; accumulation of vested interests with increase of secularization; tendency to standardize and fossilize truth; diversion of religion from the service of God to the service of the church; inclination of leaders to become administrators instead of ministers; tendency to form sects and competitive divisions; establishment of oppressive ecclesiastical authority; creation of the aristocratic "chosen-people" attitude; fostering of false and exaggerated ideas of sacredness; the routinizing of religion and the petrification of worship; tendency to venerate the past while ignoring present demands; failure to make up-to-date interpretations of religion; entanglement with functions of secular institutions; it creates the evil discrimination of religious castes; it becomes an intolerant judge of orthodoxy; it fails to hold the interest of adventurous youth and gradually loses the saving message of the gospel of eternal salvation.

99:6.4 (1092.4) Formal religion restrains men in their personal spiritual activities instead of releasing them for heightened service as kingdom builders.

7. RELIGION'S CONTRIBUTION

99:7.1 (1092.5) Though churches and all other religious groups should stand aloof from all secular activities, at the same time religion must do nothing to hinder or retard the social co-ordination of human institutions. Life must continue to grow in meaningfulness; man must go on with his reformation of philosophy and his clarification of religion.

99:7.2 (1092.6) Political science must effect the reconstruction of economics and industry by the techniques it learns from the social sciences and by the insights and motives supplied by religious living. In all social reconstruction religion provides a stabilizing loyalty to a transcendent object, a steadying goal beyond and above the immediate and temporal objective. In the midst of the confusions of a rapidly changing environment

žmogui reikalinga toli nusidriekiančios kosminės perspektyvos parama.

Religija žmogų įkvepia žemėje gyventi drąsiai ir džiaugsmingai; ji sujungia kantrybę su aistra, įžvalgą su uolumu, užuojautą su galia, ir idealus su energija.

Žmogus niekada negali išmintingai išspręsti žemiškųjų klausimų arba įveikti asmeninių interesų savanaudiškumo, jeigu jis giliai nemažsto Dievo aukščiausiosios valdžios akivaizdoje ir nepažvelgia į dieviškųjų prasmų ir dvasinių vertybių realybes.

Ekonominė tarpusavio priklausomybė ir visuomeninis draugiškumas galiausiai atves į brolystę. Žmogus natūraliai yra svajotojas, bet mokslas jį išblaivina, taip, kad religija gali jį greitai suaktyvinti patiriant nepalyginamai mažesnę pavojų sulaukti fanatiškų reakcijų. Ekonominiai poreikiai žmogų susaisto su tikrove, o asmeninis religinis patyrimas tą patį žmogų atveda į betarpišką akivaizdą su nuolat besiplečiančios ir besivystančios kosminės pilietybės amžinosiomis realybėmis.

[Pateikta Nebadono Melkizedeko.]

mortal man needs the sustenance of a far-flung cosmic perspective.

99:7.3 (1093.1) Religion inspires man to live courageously and joyfully on the face of the earth; it joins patience with passion, insight to zeal, sympathy with power, and ideals with energy.

99:7.4 (1093.2) Man can never wisely decide temporal issues or transcend the selfishness of personal interests unless he meditates in the presence of the sovereignty of God and reckons with the realities of divine meanings and spiritual values.

99:7.5 (1093.3) Economic interdependence and social fraternity will ultimately conduce to brotherhood. Man is naturally a dreamer, but science is sobering him so that religion can presently activate him with far less danger of precipitating fanatical reactions. Economic necessities tie man up with reality, and personal religious experience brings this same man face to face with the eternal realities of an ever-expanding and progressing cosmic citizenship.

99:7.6 (1093.4) [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

100 Dokumentas. Religija žmogiškajame patyrimo

⇐ 099

URANTIJS KNYGA

101 ⇐

III DALIS. URANTIJS ISTORIJA

100 DOKUMENTAS. RELIGIJA ŽMOGIŠKAJAME PATYRIME

Skryrius

ĮVADAS

1. Religinis augimas
2. Dvasinis augimas
3. Samprata apie aukščiausiąją vertybę
4. Augimo problemos
5. Atsivertimas ir misticizmas
6. Religinio gyvenimo požymiai
7. Religinio gyvenimo viršūnė

PAPER 100

RELIGION IN HUMAN EXPERIENCE

SECTIONS

Introduction

1. Religious Growth
2. Spiritual Growth
3. Concepts of Supreme Value
4. Problems of Growth
5. Conversion and Mysticism
6. Marks of Religious Living
7. The Acme of Religious Living

ĮVADAS

DINAMIŠKAS religinio gyvenimo patyrimas vidutinį individą transformuoja į idealistinės galios asmenybę. Religija tarnauja visų vystymuisi tuo, jog puoselėja kiekvieno individo vystymąsi, o kiekvieno individo pažangą padidina visų pasiekimai.

Dvasinį augimą abipusiškai skatina artimas bendravimas su kitais religininkais. Meilė religiniam augimui suteikia dirvą—objektyvią vilionę vietoje subjektyvaus pasitenkinimo—ir nežiūrint šito, ji suteikia aukščiausią subjektyvų pasitenkinimą. Ir įprastą kasdienio gyvenimo varginantį darbą religija sukilnina.

INTRODUCTION

100:0.1 (1094.1) THE experience of dynamic religious living transforms the mediocre individual into a personality of idealistic power. Religion ministers to the progress of all through fostering the progress of each individual, and the progress of each is augmented through the achievement of all.

100:0.2 (1094.2) Spiritual growth is mutually stimulated by intimate association with other religionists. Love supplies the soil for religious growth — an objective lure in the place of subjective gratification — yet it yields the supreme subjective satisfaction. And religion ennobles the commonplace drudgery of daily living.

1. RELIGINIS AUGIMAS

Nors dėl religijos vystosi prasmės ir auga vertybės, bet visada kyla blogis, kada grynai asmeniniai vertinimai yra iškelti į absoliutų lygius. Vaikas patyrimą vertina pagal malonumo turinį; subrendimas yra tiesiog proporcingas tam, kiek aukštesnės prasmės, net atsidavimas įvairiapusių gyvenimo situacijų ir kosminių ryšių

1. RELIGIOUS GROWTH

100:1.1 (1094.3) While religion produces growth of meanings and enhancement of values, evil always results when purely personal evaluations are elevated to the levels of absolutes. A child evaluates experience in accordance with the content of pleasure; maturity is proportional to the substitution of higher meanings for personal

aukščiausiosioms sampratoms, pakeičia asmeninį malonumą.

Kai kurie asmenys yra per daug užsiėmę, kad augtų, ir dėl to jiems iškyla rimtas dvasinio sustabarėjimo pavojus. Privalu pasirūpinti sąlygomis prasmę augimui skirtinguose amžiuose, viena po kitos einančiose kultūrose, ir besivystančios civilizacijos praeinančiuose etapuose. Pagrindiniai augimo slopintojai yra prietariai ir neišmanymas.

Kiekvienam besivystančiam vaikui suteikite galimybę augti su savo paties religiniu patyrimu; neužkraukite jam parengto suaugusiojo patyrimo. Prisiminkite, metai iš metų žengimas į priekį nustatytos švietimo tvarkos dėka nebūtinai reiškia intelektualų vystymąsi, tuo labiau dvasinį augimą. Žodžių atsargos išplėtimas nerodo charakterio vystymosi. Tikrąjį augimą rodo ne rezultatai, o žengimas į priekį. Tikrąjį švietimo augimą pažymi aukštesni idealai, gilesnis vertybių suvokimas, naujos vertybių prasmės, ir padidinta ištikimybė aukščiausiosioms vertybėms.

Vaikams nuolat įspūdį daro tikrai jų suaugusių draugų ištikimybė, pamokymai ar net ir pavyzdys įtaką daro neilgai. Ištikimi asmenys yra augantys asmenys, o augimas yra jaudinanti ir įkvepianti tikrovė. Gyvenk ištikimai šiandien—auk—ir rytoj pats pasirūpins savimi. Buožgalviui greičiausias kelias tapti varle yra kiekvieną akimirsnį ištikimai nugyventi buožgalviu.

Toji dirva, kuri yra būtina religiniam augimui, numato vis didėjančią savojo aš suvokimo gyvenimą, natūralių polinkių derinimą, smalsumo ir protingą rizikos panaudojimą, pasitenkinimo jausmo patyrimą, baimės akstino keliamą dėmesingumą ir atsargumą, stebuklų viliones, ir normalią mažumą, nusižeminimo, sąmonę. Augimas taip pat yra grindžiamas savojo aš atradimu, kurį lydi savikritika—sąžinė, nes sąžinė iš tikrųjų yra savęs kritikavimas remiantis savo paties vertybėmis—įpročiais, asmeniniais idealais.

Religinį patyrimą žymiu laipsniu įtakoja fizinė sveikata, paveldėtas temperamentas, ir visuomeninė aplinka. Bet šitos žemiškosios sąlygos netrukdo tam, kad tokia siela, kuri yra atsidadusi Tėvo danguje valios vykdymui, viduje dvasiškai žengtų į priekį. Visi normalūs mirtingieji turi tam tikrus įgimus augimo ir savojo aš suvokimo postūmus, kurie veikia, jeigu jiems nėra ypatingai trukdoma. Patikimas metodas, puoselėjantis šitą esminę dvasinio augimo potencialo dovaną, yra begalinio atsidadimo aukščiausiosioms vertybėms požiūris išsaugojimas.

Religijos negalima padovanoti, gauti,

pleasure, even loyalties to the highest concepts of diversified life situations and cosmic relations.

100:1.2 (1094.4) Some persons are too busy to grow and are therefore in grave danger of spiritual fixation. Provision must be made for growth of meanings at differing ages, in successive cultures, and in the passing stages of advancing civilization. The chief inhibitors of growth are prejudice and ignorance.

100:1.3 (1094.5) Give every developing child a chance to grow his own religious experience; do not force a ready-made adult experience upon him. Remember, year-by-year progress through an established educational regime does not necessarily mean intellectual progress, much less spiritual growth. Enlargement of vocabulary does not signify development of character. Growth is not truly indicated by mere products but rather by progress. Real educational growth is indicated by enhancement of ideals, increased appreciation of values, new meanings of values, and augmented loyalty to supreme values.

100:1.4 (1094.6) Children are permanently impressed only by the loyalties of their adult associates; precept or even example is not lastingly influential. Loyal persons are growing persons, and growth is an impressive and inspiring reality. Live loyally today — grow — and tomorrow will attend to itself. The quickest way for a tadpole to become a frog is to live loyally each moment as a tadpole.

100:1.5 (1094.7) The soil essential for religious growth presupposes a progressive life of self-realization, the co-ordination of natural propensities, the exercise of curiosity and the enjoyment of reasonable adventure, the experiencing of feelings of satisfaction, the functioning of the fear stimulus of attention and awareness, the wonder-lure, and a normal consciousness of smallness, humility. Growth is also predicated on the discovery of selfhood accompanied by self-criticism — conscience, for conscience is really the criticism of oneself by one's own value-habits, personal ideals.

100:1.6 (1095.1) Religious experience is markedly influenced by physical health, inherited temperament, and social environment. But these temporal conditions do not inhibit inner spiritual progress by a soul dedicated to the doing of the will of the Father in heaven. There are present in all normal mortals certain innate drives toward growth and self-realization which function if they are not specifically inhibited. The certain technique of fostering this constitutive endowment of the potential of spiritual growth is to maintain an attitude of wholehearted devotion to supreme values.

100:1.7 (1095.2) Religion cannot be bestowed,

pasiskolinti, išmokti, ar prarasti. Tai yra asmeninis patyrimas, kuris didėja tiesiog proporcingai galutinių vertybių ieškojimo augimui. Tokiu būdu kosminis augimas lydi prasmų sukaupimą ir visą laiką augantį vertybių išaukštinimą. Bet pats kilnumas visada yra nesąmoningas augimas.

Religinio mąstymo ir veikimo įpročiai prisideda prie dvasinio augimo sferos. Žmogus gali išvystyti religinius polinkius teigiamai reaguoti į dvasinius akstinus, kažką panašaus į sąlyginį dvasinį refleksą. Palankias religiniam augimui savybes sudaro išlavintas jautrumas dieviškosioms vertybėms, kitų žmonių religinio gyvenimo suvokimas, reflektyvus kosminių prasmų apmąstymas, problemos sprendimas meldžiantis, dalinimasis dvasiniu gyvenimu su bičiuliais, savanaudiškumo vengimas, atsisakymas piktnaudžiauti gailestingumu, gyvenimas kaip Dievo akivaizdoje. Religinio augimo faktoriai gali būti sąmoningi, bet pats augimas būtinai yra nesąmoningas.

Tačiau, religinio augimo nesąmoninga prigimtis nereiškia, jog tokia veikla yra žmogiškojo intelekto įsivaizduojamose pasąmonės sferose; vietoje šito ji iš tiesų reiškia kūrybinę veiklą mirtingojo proto viršsąmoniniuose lygiuose. Patyrimas, kada yra suvokiama nesąmoningo religinio augimo tikrovė, yra tas vienintelis teigiamas įrodymas, jog egzistuoja funkcinė viršsąmonė.

2. DVASINIS AUGIMAS

Dvasinis vystymasis priklauso, pirma, nuo to, kad būtų palaikomas gyvas dvasinis ryšys su tikromis dvasinėmis jėgomis ir, antra, nuo to, kad būtų nuolat vedami dvasiniai vaisiai: tarnavimas savo bičiuliams, suteikiant jiems tai, kas buvo gauta iš savo dvasinių geradarių. Dvasinis žengimas į priekį yra grindžiamas tuo, kad intelektualiai yra suvokiamas dvasinis skurdas drauge su tokia savimone, kuri yra išalkusi tobulumo, troškimo pažinti Dievą ir būti tokiu, kaip jis, iš visos širdies siekia vykdyti Tėvo danguje valią.

Dvasinis augimas pirmiausia yra poreikių supratimas, vėliau prasmų suvokimas, ir tada vertybių atradimas. Tikrojo dvasinio vystymosi įrodymą sudaro tai, kad pasireiškia tokia žmogiškoji asmenybė, kurią motyvuoja meilė, sužadina nesavanaudiškas darbas, ir valdo begalinis dieviškumo tobulumo idealų garbinimas. Ir visas šitas patyrimas sudaro religijos tikrovę kaip kontrastą vien tik teologiniams tikėjimams.

Religija gali vystytis iki tokio patyrimo lygio, kuriame ji tampa dvasinio reagavimo į visatą apšviestu ir išmintingu metodu. Tokia pašlovinta

received, loaned, learned, or lost. It is a personal experience which grows proportionally to the growing quest for final values. Cosmic growth thus attends on the accumulation of meanings and the ever-expanding elevation of values. But nobility itself is always an unconscious growth.

100:1.8 (1095.3) Religious habits of thinking and acting are contributory to the economy of spiritual growth. One can develop religious predispositions toward favorable reaction to spiritual stimuli, a sort of conditioned spiritual reflex. Habits which favor religious growth embrace cultivated sensitivity to divine values, recognition of religious living in others, reflective meditation on cosmic meanings, worshipful problem solving, sharing one's spiritual life with one's fellows, avoidance of selfishness, refusal to presume on divine mercy, living as in the presence of God. The factors of religious growth may be intentional, but the growth itself is unvaryingly unconscious.

100:1.9 (1095.4) The unconscious nature of religious growth does not, however, signify that it is an activity functioning in the supposed subconscious realms of human intellect; rather does it signify creative activities in the superconscious levels of mortal mind. The experience of the realization of the reality of unconscious religious growth is the one positive proof of the functional existence of the superconsciousness.

2. SPIRITUAL GROWTH

100:2.1 (1095.5) Spiritual development depends, first, on the maintenance of a living spiritual connection with true spiritual forces and, second, on the continuous bearing of spiritual fruit: yielding the ministry to one's fellows of that which has been received from one's spiritual benefactors. Spiritual progress is predicated on intellectual recognition of spiritual poverty coupled with the self-consciousness of perfection-hunger, the desire to know God and be like him, the wholehearted purpose to do the will of the Father in heaven.

100:2.2 (1095.6) Spiritual growth is first an awakening to needs, next a discernment of meanings, and then a discovery of values. The evidence of true spiritual development consists in the exhibition of a human personality motivated by love, activated by unselfish ministry, and dominated by the wholehearted worship of the perfection ideals of divinity. And this entire experience constitutes the reality of religion as contrasted with mere theological beliefs.

100:2.3 (1095.7) Religion can progress to that level of experience whereon it becomes an enlightened and wise technique of spiritual reaction to the

religija gali funkcionuoti žmogiškosios asmenybės trijuose lygiuose: intelektualiam, morotiniame, ir dvasiniame; prote, besivystančioje sieloje, ir su viduje gyvenančia dvasia.

Dvasingumas iš karto parodo kiekvieno artumą Dievui ir yra kiekvieno naudingumo savo bičiuliams matas. Dvasingumas padidina sugebėjimą matyti grožį daiktuose, suvokti tiesą prasmėse, ir atrasti gėrį vertybėse. Dvasinį vystymąsi nulemia sugebėjimas šitaip vystytis ir jis yra tiesiog proporcingas tam, kaip yra šalinamos meilės savanaudiškos savybės.

Realus dvasinis statusas yra Dievybės pasiekimo, susiderinimo su Derintoju, matas. Dvasingumo užbaigtumo pasiekimas yra ekvivalentiškas tikrovės maksimalaus lygio, maksimalaus panašumo į Dievą lygio pasiekimui. Amžinasis gyvenimas yra begalinių vertybių ieškojimas be pabaigos.

Žmogiškosios saviraiškos tikslas turėtų būti dvasinis, ne materialus. Vienintelės realybės, kurių verta siekti, yra dieviškos, dvasinės, ir amžinos. Mirtingasis žmogus turi teisę patirti fizinį malonumą ir jis turi teisę patirti pasitenkinimą iš žmogiškosios meilės; jis gauna naudos iš atsidavimo žmogiškiems susivienijimams ir žemiškoms institucijoms; bet visa tai nėra amžini pamatai, ant kurių būtų formuojama nemirtinga asmenybė, kuri turi pranokti erdvę, nugalėti laiką, ir pasiekti dieviškojo tobulumo ir užbaigtojo tarnystės amžinąjį likimą.

Jėzus pavaizdavo pažįstančio Dievą mirtingojo giluminį užtikrintumą, kada jis sakė: "Dievą pažįstančiam karalystės tikinčiajam, ką ten reiškia, net jeigu ir visi žemiškieji dalykai subyrės?" Žemiškasis saugumas yra pažeidžiamas, bet dvasinis užtikrintumas yra nepažeidžiamas. Kada žmogiškojo priešiško, savanaudiško, žiaurumo, neapykantos, blogio, ir pavydo potvynio didžioji banga plaka mirtingojo sielą, tada jūs galite būti visiškai tikri, jog yra viena vidinė tvirtovė, dvasios citadelė, kuri yra absoliučiai neįveikiama; bent jau tai yra tiesa dėl kiekvienos žmogiškosios būtybės, kuri savo sielą patikėjo viduje gyvenančiai amžinojo Dievo dvasiai.

Po tokio dvasinio pasiekimo, ar jis būtų dėl palaipsnio augimo, ar dėl specifinės krizės, atsiranda nauja asmenybės orientacija, o taip pat išsivysto ir naujas vertybių standartas. Tokie iš dvasios gimusieji individai yra taip iš naujo motyvuoti gyvenime, kad jie išlieka ramūs tuo metu, kada žlunga jų didžiausi troškimai ir kada dūžta jų reikšmingiausios viltys; jie tikrai žino, jog tokios katastrofos yra ne kas kita, kaip tik į naują kelią nukreipiantys kataklizmai, kurie sugriaua žmogaus žemiškuosius kūrinius prieš tai, kada išugdomos visatos pasiekimo naujo ir didingesnio lygio kilnesnės ir tvirtesnės realybės.

universe. Such a glorified religion can function on three levels of human personality: the intellectual, the morontial, and the spiritual; upon the mind, in the evolving soul, and with the indwelling spirit.

100:2.4 (1096.1) Spirituality becomes at once the indicator of one's nearness to God and the measure of one's usefulness to fellow beings. Spirituality enhances the ability to discover beauty in things, recognize truth in meanings, and discover goodness in values. Spiritual development is determined by capacity therefor and is directly proportional to the elimination of the selfish qualities of love.

100:2.5 (1096.2) Actual spiritual status is the measure of Deity attainment, Adjuster attunement. The achievement of finality of spirituality is equivalent to the attainment of the maximum of reality, the maximum of Godlikeness. Eternal life is the endless quest for infinite values.

100:2.6 (1096.3) The goal of human self-realization should be spiritual, not material. The only realities worth striving for are divine, spiritual, and eternal. Mortal man is entitled to the enjoyment of physical pleasures and to the satisfaction of human affections; he is benefited by loyalty to human associations and temporal institutions; but these are not the eternal foundations upon which to build the immortal personality which must transcend space, vanquish time, and achieve the eternal destiny of divine perfection and finaliter service.

100:2.7 (1096.4) Jesus portrayed the profound surety of the God-knowing mortal when he said: "To a God-knowing kingdom believer, what does it matter if all things earthly crash?" Temporal securities are vulnerable, but spiritual sureties are impregnable. When the flood tides of human adversity, selfishness, cruelty, hate, malice, and jealousy beat about the mortal soul, you may rest in the assurance that there is one inner bastion, the citadel of the spirit, which is absolutely unassailable; at least this is true of every human being who has dedicated the keeping of his soul to the indwelling spirit of the eternal God.

100:2.8 (1096.5) After such spiritual attainment, whether secured by gradual growth or specific crisis, there occurs a new orientation of personality as well as the development of a new standard of values. Such spirit-born individuals are so remotivated in life that they can calmly stand by while their fondest ambitions perish and their keenest hopes crash; they positively know that such catastrophes are but the redirecting cataclysms which wreck one's temporal creations preliminary to the rearing of the more noble and enduring realities of a new and more sublime level of universe attainment.

3. SAMPRATA APIE AUKŠČIAUSIĄJĄ VERTYBĘ

Religija nėra metodas tam, jog būtų pasiekta statinė ir palaiminga proto ramybė; ji yra impulsas, organizuojantis sielą dinamiškai tarnystei. Ji yra savojo aš visumos įtraukimas į ištikimą tarnystę mylėti Dievą ir tarnauti žmogui. Religija sumoka bet kokią kainą, reikalingą aukščiausiojo tikslo, amžinojo atlygio, pasiekimui. Religinėje ištikimybėje, kuri yra nuostabiai didinga, yra pašventintas užbaigtumas. Ir šitoji ištikimybė yra visuomeniškai veiksminga ir dvasiškai besivystanti.

Religininkui žodis Dievas yra simbolis, pažymintis prisiartinimą prie aukščiausiosios tikrovės ir dieviškosios vertybės suvokimo. Tai, ką žmogus mėgsta ir ko nemėgsta, neišreiškia gėrio ir blogio; moralinės vertybės negimsta iš norų išsipildymo arba emocinio nusivylimo.

Apmąstydami vertybes, jūs turite atskirti tai, kas yra vertybė ir tai, kas *turi* vertybę. Jūs turite suvokti ryšį tarp malonios veiklos ir jos prasmingo integravimo ir išplėsto įgyvendinimo nuolat vis augančiuose ir augančiuose žmogiškojo patyrimo lygiuose.

Prasmė yra kažkas tai, ką patyrimas prideda vertybei; ji yra vertybes įvertinanti sąmonė. Izoliuotas ir grynai savanaudiškas malonumas gali reikšti tikrą prasmę nuvertinimą, beprasmį pasitenkinimą, besiribojantį su santykiu blogiu. Vertybės yra patirtinės tada, kada realybės yra apmąstytos ir intelektualiai susietos, kada tokius ryšius pripažįsta ir suvokia protas.

Vertybės niekada negali būti statiškos; tikrovė reiškia keitimąsi, augimą. Keitimasis be augimo, be prasmės išplėtimo ir vertybės išaukštinimo, yra bevertis—yra potencialus blogis. Kuo yra didesnis sugebėjimas kosmiškai prisitaikyti, tuo daugiau prasmės turi bet koks patyrimas. Vertybės nėra konceptualios iliuzijos; jos yra realios, bet jos visada priklauso nuo santykių. Visada vertybės yra tiek realios, tiek potencialios—ne tai, kas buvo, bet, kas yra ir kas bus.

Realybės ir potencialo susivienijimas priylgsta augimui, patirtiniam vertybių realizavimui. Bet augimas nėra tiesiog žengimas pirmyn. Žengimas į priekį visada yra prasmingas, bet santykinai jis yra bevertis be augimo. Žmogiškojo gyvenimo aukščiausiąją vertybę sudaro vertybių augimas, prasmų vystymas, ir šitų abiejų patyrimų kosminio tarpusavio ryšio įgyvendinimas. Ir toks patyrimas yra Dievo-sąmonės

3. CONCEPTS OF SUPREME VALUE

100:3.1 (1096.6) Religion is not a technique for attaining a static and blissful peace of mind; it is an impulse for organizing the soul for dynamic service. It is the enlistment of the totality of selfhood in the loyal service of loving God and serving man. Religion pays any price essential to the attainment of the supreme goal, the eternal prize. There is a consecrated completeness in religious loyalty which is superbly sublime. And these loyalties are socially effective and spiritually progressive.

100:3.2 (1096.7) To the religionist the word God becomes a symbol signifying the approach to supreme reality and the recognition of divine value. Human likes and dislikes do not determine good and evil; moral values do not grow out of wish fulfillment or emotional frustration.

100:3.3 (1096.8) In the contemplation of values you must distinguish between that which *is* value and that which *has* value. You must recognize the relation between pleasurable activities and their meaningful integration and enhanced realization on ever progressively higher and higher levels of human experience.

100:3.4 (1097.1) Meaning is something which experience adds to value; it is the appreciative consciousness of values. An isolated and purely selfish pleasure may connote a virtual devaluation of meanings, a meaningless enjoyment bordering on relative evil. Values are experiential when realities are meaningful and mentally associated, when such relationships are recognized and appreciated by mind.

100:3.5 (1097.2) Values can never be static; reality signifies change, growth. Change without growth, expansion of meaning and exaltation of value, is valueless — is potential evil. The greater the quality of cosmic adaptation, the more of meaning any experience possesses. Values are not conceptual illusions; they are real, but always they depend on the fact of relationships. Values are always both actual and potential — not what was, but what is and is to be.

100:3.6 (1097.3) The association of actuals and potentials equals growth, the experiential realization of values. But growth is not mere progress. Progress is always meaningful, but it is relatively valueless without growth. The supreme value of human life consists in growth of values, progress in meanings, and realization of the cosmic interrelatedness of both of these experiences. And such an experience is the

ekvivalentas. Toks mirtingasis, nors ir nėra viršgamtinis, iš tikrųjų tampa viršžmogišku; atsiranda nemirtinga siela.

Žmogus negali sukelti augimo, bet jis gali pasirūpinti palankiomis sąlygomis. Augimas visada yra nesąmoningas, nesvarbu, ar jis būtų fizinis, intelektualus, ar dvasinis. Tokiu būdu auga meilė; jos negalima sukurti, pagaminti, ar nupirkti; ji turi išaugti. Evoliucija yra kosminis augimo metodas. Visuomeninio augimo negalima užtikrinti įstatymais, o moralinio augimo negalima pasiekti pagerintu administravimu. Žmogus gali pagaminti mašiną, bet jos tikroji vertė turi atsirasti iš žmogiškosios kultūros ir asmeninio suvokimo. Žmogaus pagrindinis indėlis į augimą yra jo asmenybės visų galių sutelkimas— gyvas įtikėjimas.

4. AUGIMO PROBLEMOS

Religinis gyvenimas yra gyvenimas atsidavus, o gyvenimas atsidavus yra kūrybingas gyvenimas, originalus, ir spontaniškas. Naujos religinės įžvalgos kyla iš konfliktų, kurie inicijuoja naujų ir geresnių reagavimo įpročių pasirinkimą vietoje senesnių ir blogesnių reagavimo modelių. Naujos prasmės iškyla tikrai konfliktuose; o konfliktai išlieka tikrai tada, kada atsisakoma palaikyti aukštesnes vertybes, kurios yra išreikštos aukštesnėse prasmėse.

Religiniai kėblumai yra neišvengiami; negali būti augimo be psichinio konflikto ir dvasinio sujaudinimo. Gyvenimo filosofinės normos formavimas sukelia žymų sambrūzdį filosofinėse proto sferose. Ištikimybė tam, kas yra didinga, gera, teisinga, ir kilnu neatsiranda be kovos. Reikalingos pastangos dvasinės vizijos išsiaiškinimui ir kosminės įžvalgos išplėtimui. Ir žmogaus intelektas protestuoja prieš tai, kad būtų atjunkintas nuo maitinimosi žemiškosios egzistencijos nedvasinėmis energijomis. Tingus gyvulinis protas maištauja prieš tas pastangas, kurios yra reikalingos sprendžiant kosmines problemas.

Bet religinio gyvenimo didžiąją problemą sudaro užduotis asmenybės sielos galias suvienyti MEILĖS viešpatavimo dėka. Sveikata, protinis sumanumas, ir laimė atsiranda iš fizinių sistemų, proto sistemų, ir dvasios sistemų suvienijimo. Apie sveikatą ir protingumą žmogus supranta daug, bet apie laimę jis iš tikrųjų suvokia labai mažai. Didžiausia laimė yra neatsiejamai susieta su dvasiniu žengimu į priekį. Dvasinis augimas atneša tvirtą džiaugsmą, ramybę, kuri pranoksta bet kokią supratimą.

Fiziniame gyvenime pojūčiai pasako apie daiktų egzistavimą; protas atranda prasmę realybėje; bet dvasinis patyrimas individui

equivalent of God-consciousness. Such a mortal, while not supernatural, is truly becoming superhuman; an immortal soul is evolving.

100:3.7 (1097.4) Man cannot cause growth, but he can supply favorable conditions. Growth is always unconscious, be it physical, intellectual, or spiritual. Love thus grows; it cannot be created, manufactured, or purchased; it must grow. Evolution is a cosmic technique of growth. Social growth cannot be secured by legislation, and moral growth is not had by improved administration. Man may manufacture a machine, but its real value must be derived from human culture and personal appreciation. Man's sole contribution to growth is the mobilization of the total powers of his personality — living faith.

4. PROBLEMS OF GROWTH

100:4.1 (1097.5) Religious living is devoted living, and devoted living is creative living, original and spontaneous. New religious insights arise out of conflicts which initiate the choosing of new and better reaction habits in the place of older and inferior reaction patterns. New meanings only emerge amid conflict; and conflict persists only in the face of refusal to espouse the higher values connoted in superior meanings.

100:4.2 (1097.6) Religious perplexities are inevitable; there can be no growth without psychic conflict and spiritual agitation. The organization of a philosophic standard of living entails considerable commotion in the philosophic realms of the mind. Loyalties are not exercised in behalf of the great, the good, the true, and the noble without a struggle. Effort is attendant upon clarification of spiritual vision and enhancement of cosmic insight. And the human intellect protests against being weaned from subsisting upon the nonspiritual energies of temporal existence. The slothful animal mind rebels at the effort required to wrestle with cosmic problem solving.

100:4.3 (1097.7) But the great problem of religious living consists in the task of unifying the soul powers of the personality by the dominance of LOVE. Health, mental efficiency, and happiness arise from the unification of physical systems, mind systems, and spirit systems. Of health and sanity man understands much, but of happiness he has truly realized very little. The highest happiness is indissolubly linked with spiritual progress. Spiritual growth yields lasting joy, peace which passes all understanding.

100:4.4 (1098.1) In physical life the senses tell of the existence of things; mind discovers the reality of meanings; but the spiritual experience reveals to

atskleidžia tikrąsias gyvenimo vertybes. Šitie žmogiškojo gyvenimo aukščiausieji lygiai yra pasiekiami mylint Dievą aukščiausiu laipsniu, o žmogų mylint nesavanaudiška meile. Jeigu jūs mylite savo bičiulius žmones, tuomet jūs turite būti atradę jų vertybes. Jėzus mylėjo žmones taip smarkiai, nes žmogų jis vertino taip aukštai. Jūs galite geriausiai atrasti savo draugų vertybes, sužinodami jų motyvaciją. Jeigu koks nors žmogus jus erzina, sukelia nepasitenkinimo jausmus, tuomet jūs turėtumėte supratingai stengtis pamatyti jo požiūrį, jo tokio nepageidautino elgesio priežastis. Jeigu kartą jūs suprasite savo artimą, tuomet tapsite pakantus, ir šitas pakantumas išaugs į draugystę ir subręs į meilę.

Vaizduotės dėka įsivaizduokite vieną iš savo primityviųjų protėvių iš tų laikų, kada jie gyveno urvuose—neaukštą, deformuotą, purviną, urzgiantį nerangų vyrą, stovintį išskėstomis kojomis, su pakelta lazda, kvėpuojantį neapykanta ir priešišku, kada jis įtemptai žiūri tiesiog prieš save. Toks vaizdas vargu ar išreiškia žmogaus dieviškąjį kilumą. Bet leiskite mums išplėsti šitą vaizdą. Prieš šitą gyvą žmogystą sėlina kardantis tigras. Už jo nugaros stovi moteris su dviem vaikais. Tuoj pat jūs suvoksitė, jog toks vaizdas išreiškia pradžią tam, kas didele dalimi yra gražu ir kilnu žmogiškojoje rasėje, bet abiejuose vaizdiniuose yra tas pats vyras. Tik tai antrajame vaizde jums yra pateikta išplėsta perspektyva. Jūs čia matote šito besivystančio mirtingojo motyvaciją. Jo požiūris tampa pagirtinas, nes jūs jį suprantate. Jeigu tikrai jūs galėtumėte išmatuoti savo draugų motyvus, kiek daug geriau jūs juos suprastumėte. Jeigu tikrai jūs galėtumėte pažinti savo bičiulius, tuomet jūs galiausiai įsimylėtumėte juos.

Jūs negalite savo bičiulių tikrai mylėti vien tik valios pastangomis. Meilė gimsta tikrai tada, kada jūsų artimo motyvai ir jausmai būna giliai suprantami. Ne tiek svarbu mylėti visus žmones šiandien, kiek svarbu, jog kiekvieną dieną jūs išmoktumėte pamilti dar vieną žmogiškąją būtybę. Jeigu kiekvieną dieną arba kiekvieną savaitę jūs imsite suprasti dar vieną savo bičiulį, ir jeigu tai yra jūsų sugebėjimų riba, tuomet jūs iš tikrųjų visuomeninate ir tikrai sudvasinate savo asmenybę. Meilė yra užkrečiama, ir kada žmogiškasis atsidavimas yra protingas ir išmintingas, tada meilė yra labiau užkrečiama negu neapykanta. Bet tikrai nuoširdi ir nesavanaudiška meilė yra tikrai užkrečiama. Jeigu tikrai kiekvienas mirtingasis galėtų tapti dinamiškos meilės sanauja, tada šitas gėrybinis meilės virusas greitai persmelktų žmonijos sentimentalią emocijų srovę tokiu laipsniu, jog visą civilizaciją apgaubtų meilė, ir tai būtų žmogaus brolystės įgyvendinimas.

the individual the true values of life. These high levels of human living are attained in the supreme love of God and in the unselfish love of man. If you love your fellow men, you must have discovered their values. Jesus loved men so much because he placed such a high value upon them. You can best discover values in your associates by discovering their motivation. If someone irritates you, causes feelings of resentment, you should sympathetically seek to discern his viewpoint, his reasons for such objectionable conduct. If once you understand your neighbor, you will become tolerant, and this tolerance will grow into friendship and ripen into love.

100:4.5 (1098.2) In the mind's eye conjure up a picture of one of your primitive ancestors of cave-dwelling times — a short, misshapen, filthy, snarling hulk of a man standing, legs spread, club upraised, breathing hate and animosity as he looks fiercely just ahead. Such a picture hardly depicts the divine dignity of man. But allow us to enlarge the picture. In front of this animated human crouches a saber-toothed tiger. Behind him, a woman and two children. Immediately you recognize that such a picture stands for the beginnings of much that is fine and noble in the human race, but the man is the same in both pictures. Only, in the second sketch you are favored with a widened horizon. You therein discern the motivation of this evolving mortal. His attitude becomes praiseworthy because you understand him. If you could only fathom the motives of your associates, how much better you would understand them. If you could only know your fellows, you would eventually fall in love with them.

100:4.6 (1098.3) You cannot truly love your fellows by a mere act of the will. Love is only born of thoroughgoing understanding of your neighbor's motives and sentiments. It is not so important to love all men today as it is that each day you learn to love one more human being. If each day or each week you achieve an understanding of one more of your fellows, and if this is the limit of your ability, then you are certainly socializing and truly spiritualizing your personality. Love is infectious, and when human devotion is intelligent and wise, love is more catching than hate. But only genuine and unselfish love is truly contagious. If each mortal could only become a focus of dynamic affection, this benign virus of love would soon pervade the sentimental emotion-stream of humanity to such an extent that all civilization would be encompassed by love, and that would be the realization of the brotherhood of man.

5. ATSIVERTIMAS IR MISTICIZMAS

Pasaulis yra pilnas prarastų sielų, prarastų ne teologine prasme, bet prarastų krypties prasme, klajojančių aplinkui susipainiojus tarp kupinos nusivylimų filosofinės eros izmų ir kultų. Perdaug mažai yra tokių, kurie išmoko, kaip gyvenimo filosofiją įvesti vietoje religinės valdžios. (Suvisuomenintos religijos simboliai neturi būti niekinami kaip augimo keliai, nors upės vaga nėra toji upė.)

Religinio augimo vystymasis veda iš sąstingio per konfliktą į koordinavimą, iš nesaugumo į tvirtą įtikėjimą, iš kosminės sąmonės susipainiojimo į asmenybės suvienijimą, nuo laikinojo tikslo į amžinąjį, iš baimės vergystės į dieviškosios sūnystės laisvę.

Reikėtų aiškiai pasakyti, jog ištikimybės išpažinimas aukščiausiesiems idealams—psichiniam, emociniam, ir dvasiniam Dievo-sąmonės supratimui—gali būti natūralus ir palaipsnis augimas arba kartais gali būti patiriamas tam tikrose sandūrose, kaip, pavyzdžiui, krizėje. Apaštalas Paulius patyrė kaip tik tokį staigų ir įspūdingą atsivertimą tą įsimintiną dieną Damasko kelyje. Gautama Sidharta turėjo panašų patyrimą tą naktį, kada jis vienas sėdėjo ir stengėsi įsiskverbti į galutinės tiesos paslaptį. Daugelis kitų patyrė panašią patirtį, ir daug tikrų tikinčiųjų žengė į priekį dvasioje be staigaus atsivertimo.

Didžioji dalis įspūdingų reiškinių, susijusių su vadinamaisiais religiniais atsivertimais, yra visiškai psichologinės prigimties, bet kartas nuo karto iš tikrųjų įvyksta tokie patyrimai, kurie yra taip pat ir dvasinės kilmės. Kada protinis mobilizavimas yra absoliučiai visuminis, bet kuriame psichinio siekio aukštyn link dvasinio laimejimo lygyje, kada egzistuoja atsidavimo dieviškajai idėjai žmogiškojo motyvavimo tobulumas, tada labai dažnai viduje gyvenanti dvasia staiga užvaldo žemiau esantį protą tam, jog sinchronizuotųsi su tikinčiojo mirtingojo viršsąmoninio proto sutelkta ir pašventinta valia. Ir būtent tokie suvienytų intelektualių ir dvasinių reiškinių patyrimai sudaro tą atsivertimą, kuris susideda iš faktorių, esančių aukščiau už ir pranokstančių grynai psichologinį lygį.

Bet vien tik tai emocijos yra netikras atsivertimas; žmogus turi turėti įtikėjimą, o taip pat ir jausmą. Tokiu laipsniu, koku toks psichinis mobilizavimas yra dalinis, ir tiek, kiek tokia žmogaus ištikimybės motyvacija yra ne iki galo, tokiu laipsniu to atsivertimo patyrimas bus intelektualios, emocinės, ir dvasinės tikrovės derinys.

Jeigu žmogus yra linkęs pripažinti teorinį

5. CONVERSION AND MYSTICISM

100:5.1 (1098.4) The world is filled with lost souls, not lost in the theologic sense but lost in the directional meaning, wandering about in confusion among the isms and cults of a frustrated philosophic era. Too few have learned how to install a philosophy of living in the place of religious authority. (The symbols of socialized religion are not to be despised as channels of growth, albeit the river bed is not the river.)

100:5.2 (1098.5) The progression of religious growth leads from stagnation through conflict to coordination, from insecurity to undoubting faith, from confusion of cosmic consciousness to unification of personality, from the temporal objective to the eternal, from the bondage of fear to the liberty of divine sonship.

100:5.3 (1099.1) It should be made clear that professions of loyalty to the supreme ideals—the psychic, emotional, and spiritual awareness of God-consciousness—may be a natural and gradual growth or may sometimes be experienced at certain junctures, as in a crisis. The Apostle Paul experienced just such a sudden and spectacular conversion that eventful day on the Damascus road. Gautama Siddhartha had a similar experience the night he sat alone and sought to penetrate the mystery of final truth. Many others have had like experiences, and many true believers have progressed in the spirit without sudden conversion.

100:5.4 (1099.2) Most of the spectacular phenomena associated with so-called religious conversions are entirely psychologic in nature, but now and then there do occur experiences which are also spiritual in origin. When the mental mobilization is absolutely total on any level of the psychic upreach toward spirit attainment, when there exists perfection of the human motivation of loyalties to the divine idea, then there very often occurs a sudden down-grasp of the indwelling spirit to synchronize with the concentrated and consecrated purpose of the superconscious mind of the believing mortal. And it is such experiences of unified intellectual and spiritual phenomena that constitute the conversion which consists in factors over and above purely psychologic involvement.

100:5.5 (1099.3) But emotion alone is a false conversion; one must have faith as well as feeling. To the extent that such psychic mobilization is partial, and in so far as such human-loyalty motivation is incomplete, to that extent will the experience of conversion be a blended intellectual, emotional, and spiritual reality.

100:5.6 (1099.4) If one is disposed to recognize a

ikisąmoninį protą kaip praktinę darbinę hipotezę šiaip jau suvienytoje intelektualioje gyvybėje, tada, kad būtų išlaikytas nuoseklumas, tas žmogus turėtų postuliuoti kylančios intelektualios veiklos panašią ir atitinkamą sferą kaip viršsąmoninį lygį, betarpiško kontakto su viduje gyvenančia dvasios esybe, Minties Derintoju, zoną. Visose šitose psichinėse spekuliacijose yra didžiulis pavojus dėl to, kad vizijos ir kitokie vadinamieji mistiniai patyrimai, drauge su neįprastais sapnais, gali būti palaikyti dieviškaisiais pranešimais žmogiškajam protui. Praeityje, dieviškosios būtybės buvo apsireiškusios kai kuriems Dievą pažįstantiems asmenims, ne dėl jų mistinių transų arba sutrikusio proto vizijų, bet nežiūrint visų šitų reiškinių.

Priešingai negu stengimasis atsiversti, geresnis prisiartinimas prie galimo ryšio su Minties Derintoju morontinės zonos būtų gyvo įtikėjimo ir nuoširdaus garbinimo, atsidavusios ir nesavanaudiškos maldos, dėka. Iš viso per daug dažnai žmogaus proto nesąmoningų lygių prisiminimų skrydis buvo painiojamas su dieviškaisiais apreikimais ir dvasios vedimais.

Didžiulis pavojus yra susijęs su įprasta religinio svajojimo praktika; misticizmas gali tapti tikrovės vengimo metodu, nors kartais jis yra buvęs tikrosios dvasinės komunijos priemonė. Trumpi periodai, kada pasišalinama iš gyvenimo sumaištis, negali kelti rimto pavojaus, bet užsitęsusi asmenybės izoliacija yra didžiausiu laipsniu nepageidautina. Kad ir kokios būtų aplinkybės, bet panaši į transą vizinės sąmonės būseną neturi būti praktikuojama kaip religinis patyrimas.

Mistinės būsenos bruožai yra sąmonės išskaidymas su koncentruoto dėmesio ryškiomis salelėmis, veikiančiomis santykinai pasyviame intelekto. Visa tai sąmonę traukia labiau į pasąmonės lygį negu į dvasinio ryšio zoną, viršsąmonę. Daugelis mistikų savo protinę disociaciją pakėlė iki anomalijų protinių pasireiškimų lygio.

Sveikesnį dvasinės meditacijos požįūrį sudaro apmąstantis garbinimas arba padėkos malda. Tiesioginė komunija su savo Minties Derintoju, tokia, kokia buvo Jėzaus gyvenimo materialiam kūne vėlesniaisiais metais, neturėtų būti painiojama su šitais vadinamaisiais mistiniais patyrimais. Tie faktoriai, kurie prisideda prie mistinės komunijos pradžios, liudija tokių psichinių būsenų pavojų. Mistinei būsenai yra palankūs tokie dalykai, kaip: fizinis nuovargis, pasninkavimas, psichinė disociacija, gilūs estetiški patyrimai, stiprūs lytiniai impulsai, baimė, nerimas, įtūžis, ir siautulingi šokiai. Didelė dalis tos medžiagos, kuri atsiranda kaip tokio preliminarus pasirengimo

theoretical subconscious mind as a practical working hypothesis in the otherwise unified intellectual life, then, to be consistent, one should postulate a similar and corresponding realm of ascending intellectual activity as the superconscious level, the zone of immediate contact with the indwelling spirit entity, the Thought Adjuster. The great danger in all these psychic speculations is that visions and other so-called mystic experiences, along with extraordinary dreams, may be regarded as divine communications to the human mind. In times past, divine beings have revealed themselves to certain God-knowing persons, not because of their mystic trances or morbid visions, but in spite of all these phenomena.

100:5.7 (1099.5) In contrast with conversion-seeking, the better approach to the morontia zones of possible contact with the Thought Adjuster would be through living faith and sincere worship, wholehearted and unselfish prayer. Altogether too much of the uprush of the memories of the unconscious levels of the human mind has been mistaken for divine revelations and spirit leadings.

100:5.8 (1099.6) There is great danger associated with the habitual practice of religious daydreaming; mysticism may become a technique of reality avoidance, albeit it has sometimes been a means of genuine spiritual communion. Short seasons of retreat from the busy scenes of life may not be seriously dangerous, but prolonged isolation of personality is most undesirable. Under no circumstances should the trancelike state of visionary consciousness be cultivated as a religious experience.

100:5.9 (1099.7) The characteristics of the mystical state are diffusion of consciousness with vivid islands of focal attention operating on a comparatively passive intellect. All of this gravitates consciousness toward the subconscious rather than in the direction of the zone of spiritual contact, the superconscious. Many mystics have carried their mental dissociation to the level of abnormal mental manifestations.

100:5.10 (1100.1) The more healthful attitude of spiritual meditation is to be found in reflective worship and in the prayer of thanksgiving. The direct communion with one's Thought Adjuster, such as occurred in the later years of Jesus' life in the flesh, should not be confused with these so-called mystical experiences. The factors which contribute to the initiation of mystic communion are indicative of the danger of such psychic states. The mystic status is favored by such things as: physical fatigue, fasting, psychic dissociation, profound aesthetic experiences, vivid sex impulses, fear, anxiety, rage, and wild dancing. Much of the material arising as a result of such

rezultatas, gimsta pasąmoniniame prote.

Kad ir kokios galėjo būti palankios sąlygos mistiniams reiškiniams, reikėtų aiškiai suprasti, kad Jėzus iš Nazareto bendraudamas su Rojaus Tėvu tokiais metodais niekada nesinaudojo. Jėzus nepatyrė pasąmonės haliucinacijų arba viršąmonės iliuzijų.

6. RELIGINIO GYVENIMO POŽYMAI

Evoliucinės religijos ir apreikštos religijos gali žymiai skirtis savo metodu, bet savo motyvu jos yra labai panašios. Religija nėra specifinė gyvenimo funkcija; ji daugiau yra gyvenimo būdas. Tikroji religija yra begalinis atsidavimas tam tikrai realybei, kurią religininkas laiko aukščiausiąja vertybe sau pačiam ir visai žmonijai. Ir visų religijų ryškūs bruožai yra: neabejotina ištikimybė ir begalinis atsidavimas aukščiausiosioms vertybėms. Šią religinį atsidavimą aukščiausiosioms vertybėms rodo tariamai nereliginingos motinos ryšys su savo vaiku ir nereligininkų karštas atsidavimas jų palaikomam reikalui.

Aukščiausioji vertybė, kuriai pritaria religininkas, gali būti niekinga arba net ir melaginga, bet vis tiek ji yra religinė. Bet kokia religija yra tikra lygiai tokiu laipsniu, koku laipsniu toji vertybė, kuri, manoma, jog yra aukščiausioji, iš tiesų yra tikros dvasinės vertės kosminė tikrovė.

Žmogaus reagavimo į religinius impulsus požymiai apima kilnumo ir grožio savybes. Nuoširdus religininkas sąmoningai suvokia visatos pilietybę ir žino apie tai, kad jis užmezga ryšį su viršžmogiškosios galios šaltiniais. Jis jaučia virpulį ir energijos prisipildymą dėl to tikrumo, kad priklauso Dievo sūnų aukštesnei ir sukilnintai bičiulijai. Savojo aš vertės sąmonę padidina aukštesniųjų visatos tikslų—aukščiausiųjų tikslų—ieškojimo akstinai.

Savasis aš nusileido intriguojančiai visaapimančios motyvacijos traukai, kuri įveda išaukštintą savęs drausminimą, sumažina emocinį konfliktą, ir mirtingojo gyvenimą padaro tokį, kad jį tikrai verta gyventi. Skausmingas žmogiškųjų apribojimų suvokimas pasikeičia į natūralų sąmoningą mirtingojo trūkumų suvokimą, susietą su moraliniu pasiryžimu ir dvasiniu troškimu siekti aukščiausiųjų visatos ir supervisatos tikslų. Ir šitam didžiuliam viršmirtingųjų idealų siekimui yra būdinga augantis kantrumas, susivaldymas, tvirtumas, ir pakantumas.

Tačiau tikroji religija yra gyva meilė, gyvenimas tarnaujant. Religininko atsitraukimas

preliminary preparation has its origin in the subconscious mind.

100:5.11 (1100.2) However favorable may have been the conditions for mystic phenomena, it should be clearly understood that Jesus of Nazareth never resorted to such methods for communion with the Paradise Father. Jesus had no subconscious delusions or superconscious illusions.

6. MARKS OF RELIGIOUS LIVING

100:6.1 (1100.3) Evolutionary religions and revelatory religions may differ markedly in method, but in motive there is great similarity. Religion is not a specific function of life; rather is it a mode of living. True religion is a wholehearted devotion to some reality which the religionist deems to be of supreme value to himself and for all mankind. And the outstanding characteristics of all religions are: unquestioning loyalty and wholehearted devotion to supreme values. This religious devotion to supreme values is shown in the relation of the supposedly irreligious mother to her child and in the fervent loyalty of nonreligionists to an espoused cause.

100:6.2 (1100.4) The accepted supreme value of the religionist may be base or even false, but it is nevertheless religious. A religion is genuine to just the extent that the value which is held to be supreme is truly a cosmic reality of genuine spiritual worth.

100:6.3 (1100.5) The marks of human response to the religious impulse embrace the qualities of nobility and grandeur. The sincere religionist is conscious of universe citizenship and is aware of making contact with sources of superhuman power. He is thrilled and energized with the assurance of belonging to a superior and ennobled fellowship of the sons of God. The consciousness of self-worth has become augmented by the stimulus of the quest for the highest universe objectives — supreme goals.

100:6.4 (1100.6) The self has surrendered to the intriguing drive of an all-encompassing motivation which imposes heightened self-discipline, lessens emotional conflict, and makes mortal life truly worth living. The morbid recognition of human limitations is changed to the natural consciousness of mortal shortcomings, associated with moral determination and spiritual aspiration to attain the highest universe and superuniverse goals. And this intense striving for the attainment of supermortal ideals is always characterized by increasing patience, forbearance, fortitude, and tolerance.

100:6.5 (1100.7) But true religion is a living love, a life of service. The religionist's detachment from

nuo didelės dalies to, kas yra grynai žemiška ir smulkmeniška, niekada neveda į visuomeninę izoliaciją, ir tai neturėtų sunaikinti humoro jausmo. Tikroji religija iš žmogiškosios egzistencijos neatima nieko, bet ji iš tikrųjų viskam, kas yra gyvenime, suteikia naujas prasmes; ji sukuria naujus entuziazmo, uolumo, ir drąsos tipus. Ji net gali pagimdyti kryžiuočio dvasią, kuri yra daugiau negu pavojinga, jeigu jos nekontroliuos dvasinė įžvalga ir ištikimas pasišventimas žmogiškojo atsidavimo kasdieniams visuomeniniams įsipareigojimams.

Vienas iš labiausiai stebinančių religinio gyvenimo požymių yra ta dinamiška ir išaukštinta ramybė, toji ramybė, kuri pranoksta bet koki žmogiškąjį supratimą, tas kosminis šaltakraujiškumas, kuris reiškia, kad nėra jokių abejonių ir neramumų. Tokių dvasinio stabilumo lygių negali pažeisti nusivylimai. Tokie religininkai yra kaip tas Apaštalas Paulius, kuris sakė: „Aš esu įsitikinęs, jog nei mirtis, nei gyvenimas, nei angelai, nei aukštesniosios jėgos, nei galios, nei kas yra dabar, nei kas bus, nei kas yra viršuje, nei kas yra apačioje, nei bet kas kitas tikrai negali mūsų atskirti nuo Dievo meilės.“

Saugumo jausmas, susijęs su triumfuojančios šlovės suvokimu, yra religininko, suvokusio Aukščiausiojo realybę, ir siekiančio Galutiniojo tikslo, sąmonėje.

Net evoliucinė religija, atsidavimo ir didingumo požyriui, yra visa tai, nes tai yra tikras patyrimas. Bet apreikštoji religija yra tiek *nuostabi*, tiek ir tikra. Išplėstos dvasinės vizijos nauja ištikimybė sukuria meilės ir atsidavimo, tarnystės ir bičiulystės naujus lygius; ir visas šitas padidintas visuomeninis požiūris sukuria Dievo Tėvystės ir žmogaus brolystės išplėstą sąmonę.

Būdingas skirtumas tarp evoliucinės ir apreikštos religijos yra nauja dieviškosios išminties kokybė, kuri yra pridėjama prie grynai patirtinės žmogiškosios išminties. Bet būtent patyrimas žmogiškosiuose religijose ir su žmogiškosiomis religijomis išvysto sugebėjimą vėliau priimti padidintą dieviškosios išminties ir kosminės įžvalgos padovanojimą.

7. RELIGINIO GYVENIMO VIRŠŪNĖ

Nors vidutinis Urantijos mirtingasis negali tikėtis to, kad pasiektų didžiulį charakterio, kurį Jėzus iš Nazareto įgijo gyvendamas materialame kūne, tobulumą, bet remiantis išstobulintais Jėzaus asmenybės bruožais visiškai įmanoma kiekvienam mirtingajam tikinčiajam išvystyti stiprią ir suvienytą asmenybę. Mokytojo asmenybės unikalūs bruožas buvo ne tiek jos tobulumas, kiek

much that is purely temporal and trivial never leads to social isolation, and it should not destroy the sense of humor. Genuine religion takes nothing away from human existence, but it does add new meanings to all of life; it generates new types of enthusiasm, zeal, and courage. It may even engender the spirit of the crusader, which is more than dangerous if not controlled by spiritual insight and loyal devotion to the commonplace social obligations of human loyalties.

100:6.6 (1101.1) One of the most amazing earmarks of religious living is that dynamic and sublime peace, that peace which passes all human understanding, that cosmic poise which betokens the absence of all doubt and turmoil. Such levels of spiritual stability are immune to disappointment. Such religionists are like the Apostle Paul, who said: “I am persuaded that neither death, nor life, nor angels, nor principalities, nor powers, nor things present, nor things to come, nor height, nor depth, nor anything else shall be able to separate us from the love of God.”

100:6.7 (1101.2) There is a sense of security, associated with the realization of triumphing glory, resident in the consciousness of the religionist who has grasped the reality of the Supreme, and who pursues the goal of the Ultimate.

100:6.8 (1101.3) Even evolutionary religion is all of this in loyalty and grandeur because it is a genuine experience. But revelatory religion is *excellent* as well as genuine. The new loyalties of enlarged spiritual vision create new levels of love and devotion, of service and fellowship; and all this enhanced social outlook produces an enlarged consciousness of the Fatherhood of God and the brotherhood of man.

100:6.9 (1101.4) The characteristic difference between evolved and revealed religion is a new quality of divine wisdom which is added to purely experiential human wisdom. But it is experience in and with the human religions that develops the capacity for subsequent reception of increased bestowals of divine wisdom and cosmic insight.

7. THE ACME OF RELIGIOUS LIVING

100:7.1 (1101.5) Although the average mortal of Urantia cannot hope to attain the high perfection of character which Jesus of Nazareth acquired while sojourning in the flesh, it is altogether possible for every mortal believer to develop a strong and unified personality along the perfected lines of the Jesus personality. The unique feature of the Master's personality was not so much its

jos simetrija, jos nuostabus ir subalansuotas suvienijimas. Patį efektyviausią Jėzaus apibūdinimą pateikė tas, kuris rodydamas jį Mokytoją, stovintį prieš savo kaltintojus, pasakė, „Štai žmogus!“

Neišsenkantis Jėzaus gerumas žmonių širdis jaudino, bet jo charakterio nepalaužiama tvirtybė jo pasekėjus stebino. Jis buvo tikrai nuoširdus; jame nebuvo jokio veidmainiškumo. Jam buvo svetimas dirbtinumas; jis visada buvo taip žvalinančiai nuoširdus. Jis niekada nenusileido iki apsimetinėjimo ir niekada nesinaudojo apgaule. Jis gyveno tiesa lygiai taip, kaip jos ir mokė. Jis buvo tiesa. Jis buvo priverstas skelbti gelbstinčią tiesą savo kartai, nors reisykiais toks nuoširdumas sukeldavo skausmą. Jis be jokių išlygų buvo ištikimas visai tiesai.

Bet Mokytojas buvo toks protingas, toks prieinamas. Jis buvo toks praktiškas per visą savo tarnavimą, tuo tarpu jo visus planus apibūdino toks šventas blaivus protas. Jis neturėjo jokių nenormalių, iškreiptų, ir ekscentrinių polinkių. Jis niekada nebuvo kaprizingas, įnoringas, ar isteriškas. Visuose jo mokymuose ir nesvarbu, ką jis bedarė, visada buvo nuostabus įžvalgumas, susijęs su nepaprastu padarumo jausmu.

Žmogaus Sūnus visada buvo puikios savitvardos asmenybė. Net ir jo priešai jam rodė sveiką pagarbą; jie net bijojo jo buvimo. Jėzus buvo bebaimis. Jis buvo kupinas dieviškojo entuziazmo, bet jis niekada nebuvo fanatiškas. Emocionaliai jis buvo aktyvus, bet niekada nebuvo lengvabūdiškas. Jis buvo kūrybingas, bet visada praktiškas. Jis atvirai žvelgė į gyvenimo realybę, bet niekada nebuvo niūrus ar nuobodus. Jis buvo drąsus, bet niekada nebuvo nutrūktgalviškas; buvo atsargus, bet niekada nebuvo bailus. Jis buvo užjaučiantis, bet ne sentimentalus; unikalus, bet ne ekscentriškas. Jis buvo pamaldus, bet ne šventieiviškas. Ir jis išlaikė tokią gerą pusiausvyrą, nes buvo taip tobulai suvienytas.

Jėzaus originalumas buvo nesuvaržytas. Jo nepančiojo tradicijos ar vergavimas siauro požiūrio papročiams. Jis kalbėjo su neabejotinu pasitikėjimu ir mokė su absoliučiu autoritetu. Bet jo didžiulis originalumas netapo priežastimi tam, kad jis nepastabėtų tiesos perlų savo pirmtakų ir bendraamžių mokymuose. Ir pats originaliausias iš jo mokymų buvo vietoje baimės ir aukojimo pabrėžti meilę ir gailėstingumą.

Jėzus laikėsi labai plataus požiūrio. Savo pasekėjus jis nuoširdžiai ragino skelbti evangeliją visoms tautoms. Jis neturėjo jokių prietarų. Jo užjaučianti širdis apglėbė visą žmoniją, net ir visatą. Visada jo kvietimas buvo: „Kas tiktai nori, tegu ateina.“

perfection as its symmetry, its exquisite and balanced unification. The most effective presentation of Jesus consists in following the example of the one who said, as he gestured toward the Master standing before his accusers, “Behold the man!”

100:7.2 (1101.6) The unfailing kindness of Jesus touched the hearts of men, but his stalwart strength of character amazed his followers. He was truly sincere; there was nothing of the hypocrite in him. He was free from affectation; he was always so refreshingly genuine. He never stooped to pretense, and he never resorted to shamming. He lived the truth, even as he taught it. He was the truth. He was constrained to proclaim saving truth to his generation, even though such sincerity sometimes caused pain. He was unquestioningly loyal to all truth.

100:7.3 (1101.7) But the Master was so reasonable, so approachable. He was so practical in all his ministry, while all his plans were characterized by such sanctified common sense. He was so free from all freakish, erratic, and eccentric tendencies. He was never capricious, whimsical, or hysterical. In all his teaching and in everything he did there was always an exquisite discrimination associated with an extraordinary sense of propriety.

100:7.4 (1102.1) The Son of Man was always a well-poised personality. Even his enemies maintained a wholesome respect for him; they even feared his presence. Jesus was unafraid. He was surcharged with divine enthusiasm, but he never became fanatical. He was emotionally active but never flighty. He was imaginative but always practical. He frankly faced the realities of life, but he was never dull or prosaic. He was courageous but never reckless; prudent but never cowardly. He was sympathetic but not sentimental; unique but not eccentric. He was pious but not sanctimonious. And he was so well-poised because he was so perfectly unified.

100:7.5 (1102.2) Jesus' originality was unstifled. He was not bound by tradition or handicapped by enslavement to narrow conventionality. He spoke with undoubted confidence and taught with absolute authority. But his superb originality did not cause him to overlook the gems of truth in the teachings of his predecessors and contemporaries. And the most original of his teachings was the emphasis of love and mercy in the place of fear and sacrifice.

100:7.6 (1102.3) Jesus was very broad in his outlook. He exhorted his followers to preach the gospel to all peoples. He was free from all narrow-mindedness. His sympathetic heart embraced all mankind, even a universe. Always his invitation was, “Whosoever will, let him come.”

Apie Jėzų buvo teisingai pasakyta, "Jis pasitikėjo Dievu." Kaip žmogus tarp žmonių jis be galo pasitikėjo Tėvu danguje. Jis savo Tėvu pasitikėjo taip, kaip mažas vaikas pasitiki savo žemiškaisiais tėvais. Jo įtikėjimas buvo tobulas, bet niekada nebuvo arogantiškas. Kad ir kokia žiauri galėjo atrodyti gamta arba kad ir kokia ji galėjo būti abejinga žmogaus gerovei žemėje, Jėzaus tikėjimas visada buvo nepalenkiamas. Jo negalėjo pažeisti nusivylimas ir jo neveikė persekiojimai. Jo nepaveikdavo akivaizdi nesėkmė.

Jis žmones mylėjo kaip brolius, tuo pačiu metu matė, kokie jie yra skirtingi įgimtais sugebėjimais ir įgytomis savybėmis. "Jis vaikščiojo darydamas gėrį."

Jėzus buvo nepaprastai linksmas asmuo, bet jis nebuvo aklas ir neprotingas optimistas. Jo nuolatinis raginimo žodis buvo, "Būk geros nuotaikos." Tokį pasitikintį požiūrį jis galėjo išlaikyti dėl savo nepalaužiamo pasitikėjimo Dievu ir tvirto įsitikinimo dėl žmogaus. Jis visada buvo jaudinančiai rūpestingas visiems žmonėms, nes jis mylėjo juos ir tikėjo jais. Vis tik tai jis visada buvo ištikimas savo įsitikinimams ir nuostabiai tvirtas savo atsidavimui vykdyti Tėvo valią.

Mokytojas visada buvo dosnus. Jis niekada nepavargdavo kartoti "Didesnė palaima yra duoti negu gauti." Jis sakė, "Veltui jūs gavote, veltui ir atiduokite." Ir vis tik, nežiūrint viso savo nevaržomo dosnumo, jam niekada nebuvo būdingas švaistymas arba ekstravagantiškumas. Jis mokė, jog tam, kad gautumėte išgelbėjimą, jūs turite tikėti. "Nes kiekvienas, kuris prašo, tikrai gaus."

Jis buvo tiesus, bet visada nuoširdus. Jis sakė, "Jeigu būtų ne taip, tai aš būčiau jums pasakęs." Jis buvo atviras, bet visada draugiškas. Jis atvirai išreiškėdavo savo meilę darančiajam nuodėmę ir neapykantą nuodėmei. Bet visame šitame stebinančiame atvirume jis buvo nepriekaištingai *doras*.

Jėzus buvo pastoviai geros nuotaikos, nepaisant to, jog kartais iš žmogaus kančių taurės jam tekdavo išgerti daug. Jis be baimės pasitikdavo egzistencijos tikrovę, bet vis tiek jis buvo kupinas susižavėjimo karalystės evangelija. Bet savo susižavėjimą valdė jis, niekada susižavėjimas nevaldė jo. Jis buvo be galo atsidavęs "Tėvo reikalui." Dėl šito dieviškojo susižavėjimo jo nedvasingi sielos broliai manė, kad jis yra pamišęs, bet stebinti visata jį vertino kaip sveiko proto etaloną ir aukščiausio mirtingojo atsidavimo dvasinio gyvenimo aukščiausiosioms normoms modelį. Ir jo valdomas susižavėjimas buvo užkrečiantis; jo pagalbininkai buvo priversti pajusti jo dieviškąjį optimizmą.

100:7.7 (1102.4) Of Jesus it was truly said, "He trusted God." As a man among men he most sublimely trusted the Father in heaven. He trusted his Father as a little child trusts his earthly parent. His faith was perfect but never presumptuous. No matter how cruel nature might appear to be or how indifferent to man's welfare on earth, Jesus never faltered in his faith. He was immune to disappointment and impervious to persecution. He was untouched by apparent failure.

100:7.8 (1102.5) He loved men as brothers, at the same time recognizing how they differed in innate endowments and acquired qualities. "He went about doing good."

100:7.9 (1102.6) Jesus was an unusually cheerful person, but he was not a blind and unreasoning optimist. His constant word of exhortation was, "Be of good cheer." He could maintain this confident attitude because of his unswerving trust in God and his unshakable confidence in man. He was always touchingly considerate of all men because he loved them and believed in them. Still he was always true to his convictions and magnificently firm in his devotion to the doing of his Father's will.

100:7.10 (1102.7) The Master was always generous. He never grew weary of saying, "It is more blessed to give than to receive." Said he, "Freely you have received, freely give." And yet, with all of his unbounded generosity, he was never wasteful or extravagant. He taught that you must believe to receive salvation. "For every one who seeks shall receive."

100:7.11 (1102.8) He was candid, but always kind. Said he, "If it were not so, I would have told you." He was frank, but always friendly. He was outspoken in his love for the sinner and in his hatred for sin. But throughout all this amazing frankness he was unerringly *fair*.

100:7.12 (1102.9) Jesus was consistently cheerful, notwithstanding he sometimes drank deeply of the cup of human sorrow. He fearlessly faced the realities of existence, yet was he filled with enthusiasm for the gospel of the kingdom. But he controlled his enthusiasm; it never controlled him. He was unreservedly dedicated to "the Father's business." This divine enthusiasm led his unspiritual brethren to think he was beside himself, but the onlooking universe appraised him as the model of sanity and the pattern of supreme mortal devotion to the high standards of spiritual living. And his controlled enthusiasm was contagious; his associates were constrained to share his divine optimism.

Šitas žmogus iš Galilėjos nebuvo liūdesio žmogus; jis buvo džiugesio siela. Visada jis sakydavo, "Džiaukitės ir būkite linksmi." Tačiau kuomet pareiga to reikalavo, jis buvo pasirengęs drąsiai eiti per "mirties šešėlio slėnį." Jis buvo linksmas, bet tuo pačiu metu nuolankus.

Jo drąsai prilygo tikrai jo kantrybė. Kada jis būdavo spaudžiamas veikti per anksti, tada jis tik tiek teatsakydavo, "Manoji valanda dar neatėjo." Jis niekada neskubėjo; jo ramumas buvo didingas. Bet dažnai jis pasipiktindavo blogiu, buvo nepakantus nuodėmei. Dažnai jis būdavo stipriai sujaudintas, kad pasipriešintų tam, kas buvo žalinga jo vaikų žemėje gerovei. Bet jo pasipiktinimas nuodėme niekada nevirsdavo pykčiu nusidėjėliui.

Jo drąsa buvo nuostabi, bet niekada jis nebuvo nutrūktgalvis. Jo šūkis buvo "Nebijok." Jo bebaimiškumas buvo didingas, o jo drąsa dažnai būdavo didvyriška. Bet jo drąsa buvo susieta su apdairumu ir valdoma proto. Tai buvo drąsa, gimusi iš įtikėjimo, o ne aklo įžūlumo nutrūktgalviškumas. Jis buvo tikrai drąsus, bet niekada nebuvo įžūlus.

Mokytojas buvo garbinimo modelis. Net ir jaunystėje jo malda prasidėdavo, "Tėve mūsų, kurs esi danguje, tebūnie pagarbintas tavo vardas." Jis net gerbė savo bičiulių klaidingą garbinimą. Bet tai nesutrukdė jam kritikuoti religines tradicijas arba griežtai pulti žmogiškojo tikėjimo klaidas. Jis garbino tikrą šventumą, ir vis tik jis galėjo pagrįstai kreiptis į savo bičiulius, sakydamas: "Kas iš jūsų kaltina mane dėl nuodėmės?"

Jėzus buvo didis, nes jis buvo geras, ir tuo pačiu jis buvo artimas su mažais vaikais. Jis buvo švelnus ir neįžūlus savo asmeniniame gyvenime, ir vis tik jis buvo tas ištobulintas visatos žmogus. Jo draugai savo noru jį vadino Mokytoju.

Jėzus buvo tobulai suvienyta žmogiškoji asmenybė. Ir šiandien, kaip ir Galilėjoje, jis toliau vienija mirtingąjį patyrimą ir koordinuoja žmogiškuosius siekius. Jis vienija gyvybę, kilnina charakterį, ir paprastina patyrimą. Jis įeina į žmogiškąjį protą tam, kad jį išaukštintų, transformuotų, ir pakeistų. Tiesiogine prasme tai yra tiesa: "Jeigu bet kuris žmogus turi Kristų Jėzų savo viduje, tai jis yra naujas tvarinys; seni daiktai išnyksta; žiūrėkite, visi daiktai tampa naujais."

[Pateikta Nebadono Melkizedeko.]

100:7.13 (1103.1) This man of Galilee was not a man of sorrows; he was a soul of gladness. Always was he saying, "Rejoice and be exceedingly glad." But when duty required, he was willing to walk courageously through the "valley of the shadow of death." He was gladsome but at the same time humble.

100:7.14 (1103.2) His courage was equaled only by his patience. When pressed to act prematurely, he would only reply, "My hour has not yet come." He was never in a hurry; his composure was sublime. But he was often indignant at evil, intolerant of sin. He was often mightily moved to resist that which was inimical to the welfare of his children on earth. But his indignation against sin never led to anger at the sinner.

100:7.15 (1103.3) His courage was magnificent, but he was never foolhardy. His watchword was, "Fear not." His bravery was lofty and his courage often heroic. But his courage was linked with discretion and controlled by reason. It was courage born of faith, not the recklessness of blind presumption. He was truly brave but never audacious.

100:7.16 (1103.4) The Master was a pattern of reverence. The prayer of even his youth began, "Our Father who is in heaven, hallowed be your name." He was even respectful of the faulty worship of his fellows. But this did not deter him from making attacks on religious traditions or assaulting errors of human belief. He was reverential of true holiness, and yet he could justly appeal to his fellows, saying, "Who among you convicts me of sin?"

100:7.17 (1103.5) Jesus was great because he was good, and yet he fraternized with the little children. He was gentle and unassuming in his personal life, and yet he was the perfected man of a universe. His associates called him Master unbidden.

100:7.18 (1103.6) Jesus was the perfectly unified human personality. And today, as in Galilee, he continues to unify mortal experience and to co-ordinate human endeavors. He unifies life, ennobles character, and simplifies experience. He enters the human mind to elevate, transform, and transfigure it. It is literally true: "If any man has Christ Jesus within him, he is a new creature; old things are passing away; behold, all things are becoming new."

100:7.19 (1103.7) [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

101 Dokumentas. Tikroji religijos prigimtis

⇨ 100

URANTIJOS KNYGA

102 ⇨

III DALIS. URANTIJOS ISTORIJA

101 DOKUMENTAS. TIKROJI RELIGIJOS PRIGIMTIS

Skyrius

ĮVADAS

1. Tikroji religija
2. Religijos faktas
3. Religijos savybės
4. Apreiškimo apribojimai
5. Religija išplėsta apreiškimo
6. Augantis religinis patyrimas
7. Asmeninė religijos filosofija
8. Įtikėjimas ir tikėjimas
9. Religija ir moralė
10. Religija kaip žmogaus išlaisvintoja

PAPER 101

THE REAL NATURE OF RELIGION

SECTIONS

Introduction

1. True Religion
2. The Fact of Religion
3. The Characteristics of Religion
4. The Limitations of Revelation
5. Religion Expanded by Revelation
6. Progressive Religious Experience
7. A Personal Philosophy of Religion
8. Faith and Belief
9. Religion and Morality
10. Religion as Man's Liberator

ĮVADAS

RELIGIJA, kaip žmogiškasis patyrimas, apima tokį spektrą, kuris prasideda nuo besivystančio laukinio primityvios baimės vergovės ir baigiasi tų civilizuotų mirtingųjų, kurie nuostabiai sąmoningai suvokia sūnystę su amžinuoju Dievu, didinga ir nuostabia įtikėjimo laisve.

Religija yra besivystančios visuomeninės evoliucijos išvystytos etikos ir moralės protėvis. Bet religija, kaip tokia, nėra tiesiog moralinis judėjimas, net jeigu religijos išorinius ir visuomeninius pasireiškimus smarkiai įtakoja žmogiškosios visuomenės etinė ir moralinė varomoji jėga. Religija visada įkvepia žmogaus besivystančią prigimtį, bet ji nėra tos evoliucijos paslaptis.

Religija, tas asmenybės įsitikinimas-įtikėjimas, visada gali triumfuoti prieš paviršutiniškai prieštaringą neivilties logiką, kilusią netikinčiame materialiaame prote. Iš tikrųjų yra tikras ir nuoširdus vidinis balsas, ta "tikroji šviesa,

INTRODUCTION

101:0.1 (1104.1) RELIGION, as a human experience, ranges from the primitive fear slavery of the evolving savage up to the sublime and magnificent faith liberty of those civilized mortals who are superbly conscious of sonship with the eternal God.

101:0.2 (1104.2) Religion is the ancestor of the advanced ethics and morals of progressive social evolution. But religion, as such, is not merely a moral movement, albeit the outward and social manifestations of religion are mightily influenced by the ethical and moral momentum of human society. Always is religion the inspiration of man's evolving nature, but it is not the secret of that evolution.

101:0.3 (1104.3) Religion, the conviction-faith of the personality, can always triumph over the superficially contradictory logic of despair born in the unbelieving material mind. There really is a true and genuine inner voice, that "true light which

kuri apšviečia kiekvieną žmogų, ateinantį į šį pasaulį." Ir šitas dvasios vadovavimas skiriasi nuo žmogiškosios sąmonės etinio sufleravimo. Religinės garantijos jausmas yra daugiau negu emocinis jausmas. Religijos garantija pranoksta intelekto pagrindimą, net ir filosofijos logiką. Religija yra įtikėjimas, pasitikėjimas kitu, ir garantija.

1. TIKROJI RELIGIJA

Tikroji religija nėra filosofinio tikėjimo, kurį galima išprotauti ir pagrįsti natūraliais įrodymais, sistema, ji taip pat nėra ir ekstazės, kurią gali patirti tikrai romantiškai atsidavėliai misticizmui, neapibūdinamų jausmų fantastinis ir mistinis patyrimas. Religija nėra protavimo produktas, bet į ją žvelgiant iš vidaus, ji yra visiškai pagrįsta. Religija nėra kilusi iš žmogiškosios filosofijos logikos, bet kaip mirtingojo patyrimas ji yra visiškai logiška. Religija yra patiriamas dieviškumas evoliucinės kilmės moralios būtybės sąmonėje; ji išreiškia tikrąjį patyrimą su amžinosiomis realybėmis laike, dvasinių pasitenkinimų įgyvendinimą dar tebesant materialiaame kūne.

Minties Derintojas neturi specialaus mechanizmo, kurio pagalba galėtų pasiekti saviraišką; nėra jokių mistinių religinių gabumų, kurių dėka būtų suvokiamos arba išreiškiamos religinės emocijos. Šitie patyrimai paverčiami tokiais, kad būtų prieinami natūraliai iš anksto parengto mirtingojo proto mechanizmo dėka. Ir tai yra vienas iš paaiškinimų, kodėl Derintojui sunku tiesiogiai bendrauti su tuo materialiu protu, kurio viduje jis nuolat gyvena.

Dieviškoji dvasia ryšį su mirtinguoju žmogumi užmezga ne jausmų ar emocijų dėka, bet aukščiausio ir labiausiai sudvasinto mąstymo sferoje. Būtent jūsų *mintys*, o ne jausmai jus veda link Dievo. Dieviškąją prigimtį galima suvokti tikrai vaizduote. Bet tas protas, kuris iš tikrųjų suvokia Dievą, girdi viduje gyvenantį Derintoją, yra tyras protas. "Be šventumo nėra vienas žmogus negali pamatyti Viešpaties." Visa tokia vidinė ir dvasinė komunija yra vadinama dvasine įžvalga. Tokie religiniai patyrimai atsiranda dėl to poveikio žmogaus protui, kurį daro Derintojo ir Tiesos Dvasios bendri veiksmai, kada jie veikia tarp besivystančių Dievo sūnų idėjų, idealų, įžvalgų, ir dvasinių siekių ir visam šitam turi įtakos.

Religija gyvena ir klesti, tuomet, ne regos ir jausmo dėka, bet įtikėjimo ir įžvalgos dėka. Ją sudaro ne naujų faktų atradimas arba unikalaus patyrimo įgavimas, bet naujų ir dvasinių *prasmių* atradimas tuose faktuose, kurie žmonijai jau yra gerai žinomi. Aukščiausias religinis patyrimas

lights every man who comes into the world." And this spirit leading is distinct from the ethical prompting of human conscience. The feeling of religious assurance is more than an emotional feeling. The assurance of religion transcends the reason of the mind, even the logic of philosophy. Religion is faith, trust, and assurance.

1. TRUE RELIGION

101:1.1 (1104.4) True religion is not a system of philosophic belief which can be reasoned out and substantiated by natural proofs, neither is it a fantastic and mystic experience of indescribable feelings of ecstasy which can be enjoyed only by the romantic devotees of mysticism. Religion is not the product of reason, but viewed from within, it is altogether reasonable. Religion is not derived from the logic of human philosophy, but as a mortal experience it is altogether logical. Religion is the experiencing of divinity in the consciousness of a moral being of evolutionary origin; it represents true experience with eternal realities in time, the realization of spiritual satisfactions while yet in the flesh.

101:1.2 (1104.5) The Thought Adjuster has no special mechanism through which to gain self-expression; there is no mystic religious faculty for the reception or expression of religious emotions. These experiences are made available through the naturally ordained mechanism of mortal mind. And therein lies one explanation of the Adjuster's difficulty in engaging in direct communication with the material mind of its constant indwelling.

101:1.3 (1105.6) The divine spirit makes contact with mortal man, not by feelings or emotions, but in the realm of the highest and most spiritualized thinking. It is your *thoughts*, not your feelings, that lead you Godward. The divine nature may be perceived only with the eyes of the mind. But the mind that really discerns God, hears the indwelling Adjuster, is the pure mind. "Without holiness no man may see the Lord." All such inner and spiritual communion is termed spiritual insight. Such religious experiences result from the impress made upon the mind of man by the combined operations of the Adjuster and the Spirit of Truth as they function amid and upon the ideas, ideals, insights, and spirit strivings of the evolving sons of God.

101:1.4 (1105.1) Religion lives and prospers, then, not by sight and feeling, but rather by faith and insight. It consists not in the discovery of new facts or in the finding of a unique experience, but rather in the discovery of new and spiritual *meanings* in facts already well known to mankind. The highest

nepriklauso nuo iki tol buvusio tikėjimo, tradicijų, ir autoriteto pasireiškimų; taip pat religija nėra kilnių jausmų ir grynai mistinių emocijų palikuonis. Ji yra, greičiau, nepaprastai gilus ir realus patyrimas dvasiškai bendraujant su dvasinėmis esybėmis, gyvenančiomis žmogiškojo proto viduje, ir tiek, kiek tokį patyrimą galima apibūdinti psichologijos požiūriu, tai ji tiesiog yra tas patyrimas, kai tikėjimo į Dievą tikrovė yra patiriama kaip tokio grynai asmeninio patyrimo tikrovė.

Nors religija ir nėra materialios kosmologijos racionalių spekuliacijų padarinys, nepaisant šito, ji yra visiškai racionalios išvalgos, atsirandančios žmogaus proto patyrimo, kūriny. Religija negimsta nei iš mistinių meditavimų, nei iš atskirų apmąstymų, nors visą laiką ji yra daugiau ar mažiau paslaptina ir visada neapibrėžiama ir nepaaiškinama grynai intelektualaus proto ir filosofinės logikos požiūriu. Tikrosios religijos pradmenys užsimezga žmogaus moralios sąmonės sferoje, ir jie atsiskleidžia vystantis žmogaus dvasinei išvalgai, tam žmogiškosios asmenybės sugebėjimui, kuris didėja dėl Dievą apreiškiančio Derintojo buvimo tokiaime mirtingojo prote, kuris trokšta Dievo.

Įtikėjimas moralinę išvalgą suvienija su sugebėjimu sąmoningai suvokti vertybes, ir prieš tai buvusę evoliucinis pareigos jausmas užbaigia tikrosios religijos protėvių liniją. Religinis patyrimas galiausiai suteikia tvirtą Dievo suvokimą ir neabejotiną užtikrintumą dėl tikinčios asmenybės išlikimo.

Taigi galima matyti, jog religiniai troškimai ir dvasiniai akstinai nėra tokios prigimties, kad tiesiog žmones atvestų į tai, kad jie *norėtų* tikėti į Dievą, bet vietoje šito jie yra tokios prigimties ir galios, jog žmonės būna giliai veikiami įsitikinimo, kad jiems *reikia* tikėti į Dievą. Evoliucinės pareigos jausmas ir tie įsipareigojimai, kurie atsiranda dėl apreiškimo apšvietimo, žmogaus moralinei prigimčiai daro tokį giluminį poveikį, kad jis pagaliau pasiekia tokią proto būseną ir tokį sielos požiūrį, kur jis padaro išvadą, kad jis *neturi teisės netikėti į Dievą*. Tokių apšviestų ir disciplinuotų individų aukštesnė ir viršfilosofinė išmintis juos galutinai moko, jog abejoti Dievu arba nepasitikėti jo gerumu būtų neteisinga *realiausios* ir *giliausios* esybės, esančios žmogiškojo proto ir sielos viduje — dieviškojo Derintojo — atžvilgiu.

2. RELIGIJOS FAKTAS

Religijos faktą sudaro protingų ir vidutinių žmogiškųjų būtybių vien tiktai religinis patyrimas. Ir tiktai šita prasme religiją galima laikyti moksline ar

religious experience is not dependent on prior acts of belief, tradition, and authority; neither is religion the offspring of sublime feelings and purely mystical emotions. It is, rather, a profoundly deep and actual experience of spiritual communion with the spirit influences resident within the human mind, and as far as such an experience is definable in terms of psychology, it is simply the experience of experiencing the reality of believing in God as the reality of such a purely personal experience.

101:1.5 (1105.2) While religion is not the product of the rationalistic speculations of a material cosmology, it is, nonetheless, the creation of a wholly rational insight which originates in man's mind-experience. Religion is born neither of mystic meditations nor of isolated contemplations, albeit it is ever more or less mysterious and always indefinable and inexplicable in terms of purely intellectual reason and philosophic logic. The germs of true religion originate in the domain of man's moral consciousness, and they are revealed in the growth of man's spiritual insight, that faculty of human personality which accrues as a consequence of the presence of the God-revealing Thought Adjuster in the God-hungry mortal mind.

101:1.6 (1105.3) Faith unites moral insight with conscientious discriminations of values, and the pre-existent evolutionary sense of duty completes the ancestry of true religion. The experience of religion eventually results in the certain consciousness of God and in the undoubted assurance of the survival of the believing personality.

101:1.7 (1105.4) Thus it may be seen that religious longings and spiritual urges are not of such a nature as would merely lead men to *want* to believe in God, but rather are they of such nature and power that men are profoundly impressed with the conviction that they *ought* to believe in God. The sense of evolutionary duty and the obligations consequent upon the illumination of revelation make such a profound impression upon man's moral nature that he finally reaches that position of mind and that attitude of soul where he concludes that he *has no right not to believe in God*. The higher and superphilosophic wisdom of such enlightened and disciplined individuals ultimately instructs them that to doubt God or distrust his goodness would be to prove untrue to the *reallest* and *deepest* thing within the human mind and soul — the divine Adjuster.

2. THE FACT OF RELIGION

101:2.1 (1105.5) The fact of religion consists wholly in the religious experience of rational and average human beings. And this is the only sense in which

net psichologine. Įrodymas, jog apreiškimas yra apreiškimas yra pats tas žmogiškojo patyrimo faktas: tas faktas, jog apreiškimas iš tikrųjų sintezuoja akivaizdžiai skirtingus gamtos mokslus ir religijos teologiją į nuoseklią ir loginę visatos filosofiją, tiek mokslo, tiek religijos suderintą ir vientisą paaiškinimą, tokiu būdu sukurdamas proto harmoniją ir dvasios pasitenkinimą, kuris žmogiškajame patyrimo atsako į tuos klausimus, kuriuos kelia mirtingojo protas, trokštantis žinoti, *kaip* Begalinysis įgyvendina savuosius norus ir planus materijoje, su protais, ir dvasios atžvilgiu.

Argumentavimas yra mokslo metodas; įtikėjimas yra religijos metodas; logika yra tas metodas, kurį mėgina taikyti filosofija. Apreiškimas kompensuoja tai, kad nėra morontinio požiūrio, suteikdamas metodą tam, jog būtų pasiekta vienybė suvokiant tikrovę ir materijos ir dvasios ryšius proto meditavimo dėka. Ir tikrasis apreiškimas niekada mokslo nepaverčia nenatūraliu, religijos nepadaro neprotinga, arba filosofijos neparodo nelogiška.

Argumentavimas, remiantis mokslo tyrinėjimais, gali vesti atgal per gamtą prie Pirmosios Priežasties, bet reikalingas religinis įtikėjimas tam, kad mokslo Pirmoji Priežastis būtų transformuota į išgelbėjimo Dievą; ir tokio įtikėjimo, tokios dvasinės įžvalgos, patvirtinimui toliau reikalingas apreiškimas.

Tikėjimui į Dievą, kuris skatina žmogiškąjį išlikimą, yra dvi pagrindinės priežastys:

1. Žmogiškasis patyrimas, asmeninis įsitikinimas, koku nors būdu užregistruota viltis ir pasitikėjimas kitu, kuriuos sukelia viduje gyvenantis Minties Derintojas.

2. Tiesos apreiškimas, nesvarbu, ar jis būtų perteikiamas asmeniniu Tiesos Dvasios tarnavimu, dieviškųjų Sūnų save padovanojančių įsikūnijimu pasaulyje, arba užrašyto žodžio apreiškimu.

Mokslas užbaigia priežastingumo ieškojimą hipoteze apie Pirmąją Priežastį. Religija savo įtikėjimo skrydžio nesustabdo tol, kol nebūna tikra dėl išgelbėjimo Dievo. Niuansus pastebinčio mokslo studijos logiškai daro prielaidą apie kažkokio Absoliuto realybę ir egzistavimą. Religija be išlygų tiki, kad egzistuoja ir yra realus toks Dievas, kuris puoselėja asmenybės išlikimą. Ko metafizikai padaryti nepavyksta iš viso ir ko iš dalies nepavyksta padaryti net filosofijai, tą padaro apreiškimas; tai yra, patvirtina, kad šita mokslo Pirmoji Priežastis ir religijos išgelbėjimo Dievas yra viena ir ta pati Dievybė.

Argumentai yra mokslo įrodymas, įtikėjimas yra religijos įrodymas, logika yra filosofijos įrodymas, bet apreiškimą patvirtina tikrai

religion can ever be regarded as scientific or even psychological. The proof that revelation is revelation is this same fact of human experience: the fact that revelation does synthesize the apparently divergent sciences of nature and the theology of religion into a consistent and logical universe philosophy, a co-ordinated and unbroken explanation of both science and religion, thus creating a harmony of mind and satisfaction of spirit which answers in human experience those questionings of the mortal mind which craves to know *how* the Infinite works out his will and plans in matter, with minds, and on spirit.

101:2.2 (1106.1) Reason is the method of science; faith is the method of religion; logic is the attempted technique of philosophy. Revelation compensates for the absence of the morontia viewpoint by providing a technique for achieving unity in the comprehension of the reality and relationships of matter and spirit by the mediation of mind. And true revelation never renders science unnatural, religion unreasonable, or philosophy illogical.

101:2.3 (1106.2) Reason, through the study of science, may lead back through nature to a First Cause, but it requires religious faith to transform the First Cause of science into a God of salvation; and revelation is further required for the validation of such a faith, such spiritual insight.

101:2.4 (1106.3) There are two basic reasons for believing in a God who fosters human survival:

101:2.5 (1106.4) 1. Human experience, personal assurance, the somehow registered hope and trust initiated by the indwelling Thought Adjuster.

101:2.6 (1106.5) 2. The revelation of truth, whether by direct personal ministry of the Spirit of Truth, by the world bestowal of divine Sons, or through the revelations of the written word.

101:2.7 (1106.6) Science ends its reason-search in the hypothesis of a First Cause. Religion does not stop in its flight of faith until it is sure of a God of salvation. The discriminating study of science logically suggests the reality and existence of an Absolute. Religion believes unreservedly in the existence and reality of a God who fosters personality survival. What metaphysics fails utterly in doing, and what even philosophy fails partially in doing, revelation does; that is, affirms that this First Cause of science and religion's God of salvation are *one and the same Deity*.

101:2.8 (1106.7) Reason is the proof of science, faith the proof of religion, logic the proof of philosophy, but revelation is validated only by human

žmogiškasis *patyrimas*. Mokslas suteikia žinių; religija suteikia laimę; filosofija suteikia vienybę; apreiškimas patvirtina šito trivienio požiūrio į visuotinę tikrovę patirtinę harmoniją.

Apmąstymai apie gamtą gali tikrai apreiškinti kažkokį gamtos Dievą, judėjimo Dievą. Gamtoje yra tikrai materija, judėjimas, ir animacija—gyvybė. Materija plius energija, esant tam tikroms sąlygoms, pasireiškia gyvomis formomis, bet tuo metu, kai natūrali gyvybė tokiu būdu yra santykinai nenutrūkstanti kaip reiškinys, tai ji yra visiškai laikina individams. Gamta nesuteikia pagrindo logiškam tikėjimui į žmogaus asmenybės išlikimą. Tas religingas žmogus, kuris Dievą suranda gamtoje, jau ir iš pradžių tą patį asmenį Dievą yra suradęs savo paties sieloje.

Įtikėjimas apreiškia Dievą sieloje. Apreiškimas, morontinės įžvalgos pakaitalas evoliuciniame pasaulyje, įgalina žmogų pamatyti tą patį Dievą gamtoje, kurį įtikėjimas demonstruoja sieloje. Tokiu būdu iš tiesų apreiškimas sėkmingai nutiesia tiltą tarp to, kas yra materialus, ir to, kas yra dvasinis, net tarp tvarinio ir Kūrėjo, tarp žmogaus ir Dievo.

Gamtos apmąstymas iš tikrųjų logiškai nurodo, jog yra protingas vadovavimas, net gyva priežiūra, bet nė menkiausiu patenkinamu būdu jis neapreiškia asmenio Dievo. Iš kitos pusės, gamta neatskleidžia nieko tokio, kas trukdytų į visatą žvelgti kaip į religijos Dievo rankdarbį. Dievo negalima surasti vien tikrai gamtos dėka, bet žmogui, jį suradusiam kitoku būdu, gamtos studijavimas tampa visiškai suderinamu su aukštesniu ir dvasingesniu visatos aiškinimu.

Apreiškimas kaip epochinis reiškinys yra periodiškas; kaip asmeninis žmogiškasis patyrimas jis yra nepertraukiamas. Dieviškumas mirtingojo asmenybėje veikia kaip Tėvo padovanotas Derintojas, kaip Sūnaus Tiesos Dvasia, ir kaip Visatos Dvasios Šventoji Dvasia, tuo tarpu šitie trys viršmirtingieji padovanojimai yra suvienyti žmogiškojoje patirtinėje evoliucijoje kaip Aukščiausiojo tarnavimas.

Tikroji religija yra įžvalga į tikrovę, moralios sąmonės įtikėjimo vaikas, o ne vien tikrai intelektualus kilimas į bet kokią dogmatinių doktrinų sankaują. Tikrąją religiją sudaro tas patyrimas, jog “pati Dvasia liudija su mūsų dvasia, jog mes esame Dievo vaikai.” Religiją sudaro ne teologiniai tvirtinimai, bet dvasinė įžvalga ir sielos tikėjimo išaukštinimas.

Jūsų giliausia prigimtis—dieviškasis Derintojas—sukelia jūsų viduje alkį ir troškulį teisumui, tvirtą troškimą dieviškojo tobulumo. Religija yra įtikėjimo veiksmas suvokiant šitą vidinį poreikį dieviškajam pasiekimui; ir tokiu būdu atsiranda tas sielos tikėjimas ir tikrumas, kuriuos

experience. Science yields knowledge; religion yields happiness; philosophy yields unity; revelation confirms the experiential harmony of this triune approach to universal reality.

101:2.9 (1106.8) The contemplation of nature can only reveal a God of nature, a God of motion. Nature exhibits only matter, motion, and animation — life. Matter plus energy, under certain conditions, is manifested in living forms, but while natural life is thus relatively continuous as a phenomenon, it is wholly transient as to individualities. Nature does not afford ground for logical belief in human-personality survival. The religious man who finds God in nature has already and first found this same personal God in his own soul.

101:2.10 (1106.9) Faith reveals God in the soul. Revelation, the substitute for morontia insight on an evolutionary world, enables man to see the same God in nature that faith exhibits in his soul. Thus does revelation successfully bridge the gulf between the material and the spiritual, even between the creature and the Creator, between man and God.

101:2.11 (1107.1) The contemplation of nature does logically point in the direction of intelligent guidance, even living supervision, but it does not in any satisfactory manner reveal a personal God. On the other hand, nature discloses nothing which would preclude the universe from being looked upon as the handiwork of the God of religion. God cannot be found through nature alone, but man having otherwise found him, the study of nature becomes wholly consistent with a higher and more spiritual interpretation of the universe.

101:2.12 (1107.2) Revelation as an epochal phenomenon is periodic; as a personal human experience it is continuous. Divinity functions in mortal personality as the Adjuster gift of the Father, as the Spirit of Truth of the Son, and as the Holy Spirit of the Universe Spirit, while these three supermortal endowments are unified in human experiential evolution as the ministry of the Supreme.

101:2.13 (1107.3) True religion is an insight into reality, the faith-child of the moral consciousness, and not a mere intellectual assent to any body of dogmatic doctrines. True religion consists in the experience that “the Spirit itself bears witness with our spirit that we are the children of God.” Religion consists not in theologic propositions but in spiritual insight and the sublimity of the soul’s trust.

101:2.14 (1107.4) Your deepest nature — the divine Adjuster — creates within you a hunger and thirst for righteousness, a certain craving for divine perfection. Religion is the faith act of the recognition of this inner urge to divine attainment; and thus is brought about that soul trust and

jūs imate sąmoningai suvokti kaip išgelbėjimo kelią, kaip asmenybės ir visų tų vertybių, kurias jūs pradėjote vertinti kaip tikras ir geras, išlikimo metodą.

Religijos suvokimas niekada nepriklausė, ir niekada nepriklausys, nuo didžiulio išsimokymo ar protingos logikos. Ji yra dvasinė įžvalga, ir būtent dėl šitos priežasties kai kurie pasaulio didžiausi religijos mokytojai, net ir pranašai, kartais turėdavo taip mažai išminties apie šį pasaulį. Religinis įtikėjimas yra vienodai prieinamas mokytiems ir nemokytiems.

Religija visą laiką turi būti sau kritikas ir teisėjas; jos niekada negalima stebėti, tuo labiau suprasti, iš išorės. Vienintelę jūsų garantiją dėl asmenio Dievo sudaro jūsų pačių įžvalga, susijusi su jūsų tikėjimu į dvasinius dalykus, ir jūsų patyrimas su dvasiniais dalykais. Visiems jūsų bičiuliams, kurie turėjo panašų patyrimą, joks argumentas apie Dievo asmenybę ar realybę nereikalingas, tuo tarpu visiems kitiems žmonėms, kurie nėra tiek tikri dėl Dievo, nė vienas iš įmanomų argumentų niekada nebus iki galo įtikinantis.

Psichologija iš tiesų gali mėginti nagrinėti religinių reakcijų į visuomeninę aplinką reiškinius, bet ji niekada neturės vilties įsikverbti į tikruosius ir vidinius religijos motyvus ir poveikius. Tikrai teologija, įtikėjimo sritis ir apreiškimo metodas, gali pateikti gamtos ir religinio patyrimo turinio tam tikrą išmintingą paaiškinimą.

3. RELIGIJOS SAVYBĖS

Religija yra tokia gyvybinga, kad ji išsilaiko, kai nėra ir išsimokymo. Ji egzistuoja, nepaisant to, jog yra užkrėsta klaidingomis kosmologijomis ir neteisėtomis filosofijomis; ji išlieka net ir po metafizikos supainiojimų. Per visus istorinius religijos vingius visada išsilaiko tai, be ko negali apsieiti žmogiškasis žengimas į priekį ir išlikimas: etinė sąžinė ir morali sąmonė.

Įtikėjimo įžvalga, arba dvasinė intuicija, yra kosminio proto apdovanojimas drauge su Minties Derintoju, kuris yra Tėvo dovana žmogui. Dvasinis protas, sielos intelektas, yra Šventosios Dvasios padovanojimas, Kuriančiosios Dvasios dovana žmogui. Dvasinė filosofija, dvasinių realybių išmintis yra Tiesos Dvasios padovanojimas, save padovanojančių Sūnų bendra dovana žmonių vaikams. Ir šitų dvasinių padovanojimų suderinimas ir tarpusavio suvienijimas sudaro žmogaus dvasinę asmenybę su jos potencialiu likimu.

Būtent tai yra ta pati dvasinė asmenybė,

assurance of which you become conscious as the way of salvation, the technique of the survival of personality and all those values which you have come to look upon as being true and good.

101:2.15 (1107.5) The realization of religion never has been, and never will be, dependent on great learning or clever logic. It is spiritual insight, and that is just the reason why some of the world's greatest religious teachers, even the prophets, have sometimes possessed so little of the wisdom of the world. Religious faith is available alike to the learned and the unlearned.

101:2.16 (1107.6) Religion must ever be its own critic and judge; it can never be observed, much less understood, from the outside. Your only assurance of a personal God consists in your own insight as to your belief in, and experience with, things spiritual. To all of your fellows who have had a similar experience, no argument about the personality or reality of God is necessary, while to all other men who are not thus sure of God no possible argument could ever be truly convincing.

101:2.17 (1107.7) Psychology may indeed attempt to study the phenomena of religious reactions to the social environment, but never can it hope to penetrate to the real and inner motives and workings of religion. Only theology, the province of faith and the technique of revelation, can afford any sort of intelligent account of the nature and content of religious experience.

3. THE CHARACTERISTICS OF RELIGION

101:3.1 (1108.8) Religion is so vital that it persists in the absence of learning. It lives in spite of its contamination with erroneous cosmologies and false philosophies; it survives even the confusion of metaphysics. In and through all the historic vicissitudes of religion there ever persists that which is indispensable to human progress and survival: the ethical conscience and the moral consciousness.

101:3.2 (1108.1) Faith-insight, or spiritual intuition, is the endowment of the cosmic mind in association with the Thought Adjuster, which is the Father's gift to man. Spiritual reason, soul intelligence, is the endowment of the Holy Spirit, the Creative Spirit's gift to man. Spiritual philosophy, the wisdom of spirit realities, is the endowment of the Spirit of Truth, the combined gift of the bestowal Sons to the children of men. And the co-ordination and interassociation of these spirit endowments constitute man a spirit personality in potential destiny.

101:3.3 (1108.2) It is this same spirit personality, in

primityvioje ir embriono formoje, kuri Derintojo globoje išlieka po natūralios materialaus kūno mirties. Šita dvasinės kilmės sudėtinė esybė kartu su žmogiškuoju patyrimu yra įgalinta, to gyvenimo būdo, kurį suteikia dieviškieji Sūnūs, išlikti (Derintojo globoje) po materialaus savojo aš proto ir materijos suirimo, kada tokią laikiną partnerystę tarp to, kas yra materialus ir kas yra dvasinis, nutraukia gyvybingo judėjimo užbaigimas.

Per religinį įtikėjimą žmogaus siela atskleidžia save ir demonstruoja savo iškylančios prigimties potencialų dieviškumą tipišku būdu, kuriuo ji priverčia mirtingąją asmenybę reaguoti į tam tikras varginančias intelektualias ir išmėginančias visuomenines situacijas. Nuoširdų dvasinį įtikėjimą (tikrą moralią sąmonę) atskleidžia tai, kad jis:

1. Sukelia etikos ir moralės žengimą į priekį, nepaisant įgimtų ir priešiškų gyvulinių polinkių.

2. Sukuria didingą pasitikėjimą Dievo gerumu net ir kartaus nusivylimo ir triuškinančio pralaimėjimo akivaizdoje.

3. Gimdo giluminę drąsą ir pasitikėjimą, nepaisant gamtos priešiško ir fizinės nelaimės.

4. Demonstruoja nepaaiškinamą savitvardą ir sustiprinančią ramybę nežiūrint sunkių ligų ir net aštraus fizinio skausmo.

5. Išlaiko paslaptinę asmenybės savitvardą ir ramybę netinkamo elgesio ir grubiausio neteisingumo akivaizdoje.

6. Išlaiko dieviškąjį pasitikėjimą galutine pergale nepaisant tariamai aklo likimo žiaurumų ir akivaizdžiai visiško gamtos jėgų abejingumo žmogaus gerovei.

7. Išlaiko nepalaužiamą tikėjimą į Dievą nepaisant visų tam prieštaraujančių logikos įrodymų ir sėkmingai atsilaukia prieš visus kitus intelektualius išvedžiojimus.

8. Toliau demonstruoja drąsų įtikėjimą į sielos išlikimą nepaisant netikro mokslo apgaulingų mokymų ir neprotingos filosofijos įtikinjančių apgavysčių.

9. Gyvena ir triumfuoja nepriklausomai nuo dabartinių laikų sudėtingų ir iš dalies išvystytų civilizacijų triuškinančiai sunkios naštos.

10. Prisideda prie to, jog nuolat išliktų altruizmas, nepaisant žmogiškojo savanaudiškumo, visuomeninių antagonizmų, pramoninio godumo, ir politinio menko priderinimo prie gyvenimo aplinkybių.

11. Atkakliai laikosi drąsaus tikėjimo visatos

primitive and embryonic form, the Adjuster possession of which survives the natural death in the flesh. This composite entity of spirit origin in association with human experience is enabled, by means of the living way provided by the divine Sons, to survive (in Adjuster custody) the dissolution of the material self of mind and matter when such a transient partnership of the material and the spiritual is divorced by the cessation of vital motion.

101:3.4 (1108.3) Through religious faith the soul of man reveals itself and demonstrates the potential divinity of its emerging nature by the characteristic manner in which it induces the mortal personality to react to certain trying intellectual and testing social situations. Genuine spiritual faith (true moral consciousness) is revealed in that it:

101:3.5 (1108.4) 1. Causes ethics and morals to progress despite inherent and adverse animalistic tendencies.

101:3.6 (1108.5) 2. Produces a sublime trust in the goodness of God even in the face of bitter disappointment and crushing defeat.

101:3.7 (1108.6) 3. Generates profound courage and confidence despite natural adversity and physical calamity.

101:3.8 (1108.7) 4. Exhibits inexplicable poise and sustaining tranquillity notwithstanding baffling diseases and even acute physical suffering.

101:3.9 (1108.8) 5. Maintains a mysterious poise and composure of personality in the face of maltreatment and the rankest injustice.

101:3.10 (1108.9) 6. Maintains a divine trust in ultimate victory in spite of the cruelties of seemingly blind fate and the apparent utter indifference of natural forces to human welfare.

101:3.11 (1108.10) 7. Persists in the unswerving belief in God despite all contrary demonstrations of logic and successfully withstands all other intellectual sophistries.

101:3.12 (1108.11) 8. Continues to exhibit undaunted faith in the soul's survival regardless of the deceptive teachings of false science and the persuasive delusions of unsound philosophy.

101:3.13 (1108.12) 9. Lives and triumphs irrespective of the crushing overload of the complex and partial civilizations of modern times.

101:3.14 (1108.13) 10. Contributes to the continued survival of altruism in spite of human selfishness, social antagonisms, industrial greeds, and political maladjustments.

101:3.15 (1108.14) 11. Steadfastly adheres to a sublime

vienybė ir dieviškuoju vadovavimu, nepaisant blogio ir nuodėmės supainiojančio buvimo.

12. Toliau garbina Dievą į nieką nekreipdamas dėmesio. Išdrįsta pareikšti, “Net jeigu jis mane ir sunaikins, vis tiek aš tarnausiu jam.”

Mes žinome, tada, pagal tris reiškinius, jog žmogus turi dieviškąją dvasią arba dvasias, gyvenančias jo viduje: pirma, pagal jo asmeninį patyrimą—religinį įtikėjimą; antra, pagal apreiškimą—asmeninį ir rasinį; ir trečia, pagal stebinantį tokių nepaprastų ir nenatūralių reakcijų į savo materialią aplinką demonstravimą, kaip tą iliustruoja anksčiau išvardinti panašūs į dvasinius dvylika pasireiškimų tikros žmogiškosios egzistencijos aktualių ir išbandančių situacijų akivaizdoje. Ir yra dar ir kitokių.

Ir būtent kaip tik tokia gyvybinga ir energinga įtikėjimo veikla religijos sferoje įgalina mirtingą žmogų patvirtinti tai, kad jis asmeniškai turi tą aukščiausiąją žmogiškosios prigimties dovaną, religinį patyrimą, ir kad yra tos aukščiausiosios žmogiškosios prigimties dvasinė tikrovė, religinis patyrimas.

4. APREIŠKIMO APRIBOJIMAI

Kadangi jūsų pasaulis apskritai nieko nežino apie kilmę, net ir apie fizinę kilmę, tai atrodo, jog būtų išmintinga kartas nuo karto pateikti mokymą kosmologijos srityje. Ir visada tai sukeldavo problemų ateičiai. Apreiškimo dėsniai mus labai smarkiai suvaržo uždrausdami perteikti neužtarnautas arba per ankstyvas žinias. Bet kokia kosmologija, perteikta kaip apreikštos religijos dalis, turi lemti, jog per labai trumpą laiką pasens. Dėl to, ateities žmonės, susipažindami su tokiu apreiškimu, bet kokį tikros religinės tiesos elementą, kuris jame gali būti, jaučia pagundą atmesti, kadangi jie atranda klaidų sprendami iš pirmo žvilgsnio apie jame pateiktas asocijuotas kosmologijas.

Žmonija turėtų suprasti, jog mus tuos, kurie dalyvauja tiesos apreiškime, labai griežtai suvaržo mūsų vyresnybės pamokymai. Mes nesame laisvi, kad galėtume anksčiau laiko pasakyti, kokie bus padaryti moksliniai atradimai per tūkstantį metų. Apreiškėjai turi veikti sutinkamai su tais nurodymais, kurie sudaro apreiškimo mandato dalį. Mes nematome galimybės, kaip šitą sunkumą galėtume įveikti, nei dabar, nei bet kuriuo metu ateityje. Mes visiškai gerai suvokiame, jog nors šitos serijos apreiškiami istoriniai faktai ir religinės tiesos išliks užregistruoti per ateities amžius, bet po kelerių trumpų metų daugelį mūsų teiginių, susijusių su fiziniiais mokslais, reikės peržiūrėti dėl to, kad mokslas vystysis toliau ir bus

belief in universe unity and divine guidance regardless of the perplexing presence of evil and sin.

101:3.16 (1108.15) 12. Goes right on worshiping God in spite of anything and everything. Dares to declare, “Even though he slay me, yet will I serve him.”

101:3.17 (1108.16) We know, then, by three phenomena, that man has a divine spirit or spirits dwelling within him: first, by personal experience — religious faith; second, by revelation — personal and racial; and third, by the amazing exhibition of such extraordinary and unnatural reactions to his material environment as are illustrated by the foregoing recital of twelve spiritlike performances in the presence of the actual and trying situations of real human existence. And there are still others.

101:3.18 (1109.1) And it is just such a vital and vigorous performance of faith in the domain of religion that entitles mortal man to affirm the personal possession and spiritual reality of that crowning endowment of human nature, religious experience.

4. THE LIMITATIONS OF REVELATION

101:4.1 (1109.2) Because your world is generally ignorant of origins, even of physical origins, it has appeared to be wise from time to time to provide instruction in cosmology. And always has this made trouble for the future. The laws of revelation hamper us greatly by their proscription of the impartation of unearned or premature knowledge. Any cosmology presented as a part of revealed religion is destined to be outgrown in a very short time. Accordingly, future students of such a revelation are tempted to discard any element of genuine religious truth it may contain because they discover errors on the face of the associated cosmologies therein presented.

101:4.2 (1109.3) Mankind should understand that we who participate in the revelation of truth are very rigorously limited by the instructions of our superiors. We are not at liberty to anticipate the scientific discoveries of a thousand years. Revelators must act in accordance with the instructions which form a part of the revelation mandate. We see no way of overcoming this difficulty, either now or at any future time. We full well know that, while the historic facts and religious truths of this series of revelatory presentations will stand on the records of the ages to come, within a few short years many of our statements regarding the physical sciences will stand in need of revision in consequence of

pasiekti nauji atradimai. Šituos naujus įvykius mes net ir dabar numatome, bet mums yra uždrausta į apreiškiamus dokumentus įtraukti tokius žmogaus neatrastus faktus. Tebūnie aišku, jog apreiškimai nebūtinai yra įkvėpti. Šitų apreiškimų kosmologija *nėra įkvėpta*. Ji apsiriboja mums suteiktu leidimu dabartinės žinias suderinti ir susisteminti. Nors dieviškoji arba dvasinė įžvalga yra dovana, bet *žmogiškoji išmintis turi vystytis*.

Tiesa visada yra apreiškimas: autoapreiškimas, kada jis iškyla dėl viduje gyvenančio Derintojo darbo; epochinis apreiškimas, kada jį pateikia kokios nors kitos dangiškios agentūros, grupės, ar asmenybės veikimas.

Pagaliau, apie religiją reikia spręsti pagal jos vaisius, pagal tą būdą ir tą laipsnį, kuriuo ji demonstruoja nuo jos pačios neatskiriamą ir dievišką nuostabumą.

Tiesa tiktai santykinai gali būti įkvėpta, nors apreiškimas būtinai yra dvasinis reiškinys. Nors teiginiai, susiję su kosmologija, niekada nebūna įkvėpti, bet tokie apreiškimai turi milžiniškos vertės dėl to, kad bent jau laikinai žinias paaiškina šitaip:

1. Sumažindami supainiojimą, autoritetingai pašalindami suklydimus.

2. Suderindami žinomus arba netrukus tapsiančius žinomais faktus ir stebėjimus.

3. Atstatydami prarastas žinias apie tolimojoje praeityje epochinių įvykių svarbius fragmentus.

4. Suteikdami informaciją, kuri užpildys gyvybiškai svarbias trūkstamas grandis šiaip jau užsitarnautose žiniuose.

5. Kosminius duomenis pateikdami tokiu būdu, kad nušviestų tuos dvasinius mokymus, kurie yra lydinčiame apreiškime.

5. RELIGIJA IŠPLĖSTA APREIŠKIMO

Apreiškimas yra toks metodas, kuriuo sutalpoma amžių amžiai laiko, skirto reikalingam darbui, kad iš dvasiškai įgytų tiesų būtų atrinktos ir atsijotos evoliucijos klaidos.

Mokslas nagrinėja *faktus*; religija rūpinasi tiktai *vertybėmis*. Apšviestos filosofijos dėka protas stengiasi suvienyti tiek faktų, tiek vertybių prasmes, šito dėka pasiekdamas pilnutinės *tikrovės* sampratą. Prisiminkite, jog mokslas yra žinių sritis, filosofija yra išminties valda, o religija yra įtikėjimo patyrimo sfera. Bet, nepaisant šito, religija turi dvi pasireiškimo fazes:

additional scientific developments and new discoveries. These new developments we even now foresee, but we are forbidden to include such humanly undiscovered facts in the revelatory records. Let it be made clear that revelations are not necessarily inspired. The cosmology of these revelations is *not inspired*. It is limited by our permission for the co-ordination and sorting of present-day knowledge. While divine or spiritual insight is a gift, *human wisdom must evolve*.

101:4.3 (1109.4) Truth is always a revelation: autorevelation when it emerges as a result of the work of the indwelling Adjuster; epochal revelation when it is presented by the function of some other celestial agency, group, or personality.

101:4.4 (1109.5) In the last analysis, religion is to be judged by its fruits, according to the manner and the extent to which it exhibits its own inherent and divine excellence.

101:4.5 (1109.6) Truth may be but relatively inspired, even though revelation is invariably a spiritual phenomenon. While statements with reference to cosmology are never inspired, such revelations are of immense value in that they at least transiently clarify knowledge by:

101:4.6 (1109.7) 1. The reduction of confusion by the authoritative elimination of error.

101:4.7 (1109.8) 2. The co-ordination of known or about-to-be-known facts and observations.

101:4.8 (1110.1) 3. The restoration of important bits of lost knowledge concerning epochal transactions in the distant past.

101:4.9 (1110.2) 4. The supplying of information which will fill in vital missing gaps in otherwise earned knowledge.

101:4.10 (1110.3) 5. Presenting cosmic data in such a manner as to illuminate the spiritual teachings contained in the accompanying revelation.

5. RELIGION EXPANDED BY REVELATION

101:5.1 (1110.4) Revelation is a technique whereby ages upon ages of time are saved in the necessary work of sorting and sifting the errors of evolution from the truths of spirit acquirement.

101:5.2 (1110.5) Science deals with *facts*; religion is concerned only with *values*. Through enlightened philosophy the mind endeavors to unite the meanings of both facts and values, thereby arriving at a concept of complete *reality*. Remember that science is the domain of knowledge, philosophy the realm of wisdom, and religion the sphere of the faith experience. But religion, nonetheless, presents two phases of

1. Evoliucinę religiją. Primityvaus garbinimo patyrimą, tokią religiją, kurią sukūrė protas.

2. Apreikštą religiją. Visatos požiūrį, kuris yra dvasinės kilmės; įsitikinimą ir tikėjimą, jog amžinosios realybės yra išsaugomos, jog asmenybė išlieka, ir galiausiai, jog yra pasiekama kosminė Dievybė, kurios valios dėka visa tai tapo įmanoma. Tokia yra visatos plano dalis, jog, anksčiau ar vėliau, evoliucinė religija turi lemti gauti dvasinį apreiškimo išplėtimą.

Tiek mokslas, tiek religija prasideda nuo prielaidų dėl tam tikrų bendrai priimtų pagrindų loginei dedukcijai. Tokiu būdu, filosofija, taip pat, turi prasidėti nuo tokių prielaidų, jog tikrovėje egzistuoja trys dalykai:

1. Materialus kūnas.

2. Žmogiškosios būtybės viršmateriali fazė, siela arba net viduje gyvenanti dvasia.

3. Žmogiškasis protas, tas mechanizmas tarpusavio bendravimui ir tarpusavio ryšiui tarp dvasios ir materijos, tarp to, kas yra materialus ir kas yra dvasinis.

Mokslininkai surenka faktus, filosofai derina idėjas, tuo tarpu pranašai išaukština idealus. Jausmai ir emocijos neišvengiamai lydi religiją, bet jie nėra religija. Religija gali būti patyrimo jausmas, bet vargu ar ji yra jausmo patyrimas. Nei logika (racionalumas), nei emocijos (jausmai) iš esmės nėra religinio patyrimo dalis, nors abu gali būti įvairiai susiję su įtikėjimo panaudojimu prisidedant prie dvasinės įžvalgos ir tikrovę, viskas vyksta sutinkamai su individualaus proto būseną ir temperamento savybėmis.

Evoliucinė religija yra vietinės visatos pagalbinės proto dvasios, kuri yra atsakinga už tai, jog besivystančiame žmoguje būty sukurta ir puoselėjama garbinimo savybė, dovanos pasireiškimas praktikoje. Tokios primityvios religijos yra tiesiogiai susijusios su etika ir morale, žmogiškosios *pareigos* jausmu. Tokios religijos yra grindžiamos sąžinės garantija ir sukuria santykinai etinių civilizacijų stabilumą.

Asmeniškai apreikštas religijas remia šios save padovanojančios dvasios, atstovaujančios trims Rojaus Trejybės asmenims ir yra ypač susietos su *tiesos* išplėtimu. Evoliucinė religija individui įsąmonina asmeninės pareigos idėją; apreikšta religija daugiau pabrėžia mylėjimą, aukštinę taisyklę.

Evoliucinė religija remiasi vien tikrai įtikėjimu. Apreiškimas turi savo išplėsto pateikimo apie dieviškumą ir tikrovės tiesas papildomą garantiją ir

manifestation:

101:5.3 (1110.6) 1. Evolutionary religion. The experience of primitive worship, the religion which is a mind derivative.

101:5.4 (1110.7) 2. Revealed religion. The universe attitude which is a spirit derivative; the assurance of, and belief in, the conservation of eternal realities, the survival of personality, and the eventual attainment of the cosmic Deity, whose purpose has made all this possible. It is a part of the plan of the universe that, sooner or later, evolutionary religion is destined to receive the spiritual expansion of revelation.

101:5.5 (1110.8) Both science and religion start out with the assumption of certain generally accepted bases for logical deductions. So, also, must philosophy start its career upon the assumption of the reality of three things:

101:5.6 (1110.9) 1. The material body.

101:5.7 (1110.10) 2. The supermaterial phase of the human being, the soul or even the indwelling spirit.

101:5.8 (1110.11) 3. The human mind, the mechanism for intercommunication and interassociation between spirit and matter, between the material and the spiritual.

101:5.9 (1110.12) Scientists assemble facts, philosophers co-ordinate ideas, while prophets exalt ideals. Feeling and emotion are invariable concomitants of religion, but they are not religion. Religion may be the feeling of experience, but it is hardly the experience of feeling. Neither logic (rationalization) nor emotion (feeling) is essentially a part of religious experience, although both may variously be associated with the exercise of faith in the furtherance of spiritual insight into reality, all according to the status and temperamental tendency of the individual mind.

101:5.10 (1110.13) Evolutionary religion is the outworking of the endowment of the local universe mind adjutant charged with the creation and fostering of the worship trait in evolving man. Such primitive religions are directly concerned with ethics and morals, the sense of human *duty*. Such religions are predicated on the assurance of conscience and result in the stabilization of relatively ethical civilizations.

101:5.11 (1111.1) Personally revealed religions are sponsored by the bestowal spirits representing the three persons of the Paradise Trinity and are especially concerned with the expansion of *truth*. Evolutionary religion drives home to the individual the idea of personal duty; revealed religion lays increasing emphasis on loving, the golden rule.

101:5.12 (1111.2) Evolved religion rests wholly on faith. Revelation has the additional assurance of its expanded presentation of the truths of divinity and

dar vertingesnį paliudijimą apie šį realų patyrimą, kuris susikaupia dėl praktiškai veikiančios sąjungos tarp evoliucinio įtikėjimo ir apreiškimo tiesos. Tokia žmogiškojo įtikėjimo ir dieviškosios tiesos veikianti sąjunga reiškia, jog yra toks charakteris, kuris tvirtai žengia į tai, kad realiai būtų įgyta morontinė asmenybė.

Evoliucinė religija suteikia tikrai įsitikinimą, kylantį iš įtikėjimo, ir sąžinės patvirtinimą; apreiškiama religija suteikia įsitikinimą, kylantį iš įtikėjimo, plius gyvojo patyrimo tiesą apreiškimo realybėse. Trečioji pakopa religijoje arba trečioji religinio patyrimo fazė, yra susijusi su morontine būseną, tvirtesniu motos suvokimu. Vis didesniu laipsniu apreiškotos religijos tiesos yra išplečiamos per morontinį žengimą į priekį; jūs vis daugiau ir daugiau sužinosite tiesos apie aukščiausiasias vertybes, dieviškąjį gėrį, visuotinius ryšius, amžinąsias realybes, ir galutiniuosius likimus.

Morontinio žengimo į priekį metu įsitikinimą, kylantį iš įtikėjimo, vis didesniu laipsniu pakeičia įsitikinimas, kurį pagimdo tiesa. Kada jūs pagaliau būsite priimti į realų dvasinį pasaulį, tada vietoje įsitikinimų, kylančių iš įtikėjimo arba tiesos, veiks įsitikinimai, kylantys grynai iš dvasinės įžvalgos, arba, greičiau, kartu su šiais ankstesniaisiais asmenybės įsitikinimo metodais, ir juos papildant, kada jie vienas ant kito būna užklojami.

6. AUGANTIS RELIGINIS PATYRIMAS

Apreiškotos religijos morontinė fazė yra susijusi su *išlikimo patyrimu*, o jos didžiulis akstinas yra dvasinio tobulumo siekimas. Taip pat yra aukštesnis garbinimo akstinas, susietas su skatinančiu raginimu didesnei etinei tarnystei. Morontinę įžvalgą sudaro visą laiką besiplečiantis Septinkarčio, Aukščiausiojo, ir net Galutiniojo sąmoningas suvokimas.

Per visą religinį patyrimą, nuo pačios jo pradžios materialame lygyje iki pat to meto, kada bus pasiektas visiškas dvasinis statusas, Derintojas yra asmeninio suvokimo apie Aukščiausiojo egzistavimo tikrovę paslaptis; ir šitas pats Derintojas taip pat saugo ir jūsų įtikėjimo į transcendentinį Galutiniojo pasiekimą paslaptis. Besivystančio žmogaus patirtinė asmenybė, suvienyta su egzistencialaus Dievo Derintojo esme, sudaro potencialų aukščiausiosios egzistencijos užbaigimą ir natūraliai yra pagrindas viršribiniam transcendentinės asmenybės atsiradimui.

Morali valia apima sprendimus, kurie yra grindžiami argumentuotomis žiniomis, padidinami išminties, ir patvirtinami religinio įtikėjimo. Tokie sprendimai yra moralios prigimties veiksmai ir

reality and the still more valuable testimony of the actual experience which accumulates in consequence of the practical working union of the faith of evolution and the truth of revelation. Such a working union of human faith and divine truth constitutes the possession of a character well on the road to the actual acquirement of a morontial personality.

101:5.13 (1111.3) Evolutionary religion provides only the assurance of faith and the confirmation of conscience; revelatory religion provides the assurance of faith plus the truth of a living experience in the realities of revelation. The third step in religion, or the third phase of the experience of religion, has to do with the morontia state, the firmer grasp of mota. Increasingly in the morontia progression the truths of revealed religion are expanded; more and more you will know the truth of supreme values, divine goodnesses, universal relationships, eternal realities, and ultimate destinies.

101:5.14 (1111.4) Increasingly throughout the morontia progression the assurance of truth replaces the assurance of faith. When you are finally mustered into the actual spirit world, then will the assurances of pure spirit insight operate in the place of faith and truth or, rather, in conjunction with, and superimposed upon, these former techniques of personality assurance.

6. PROGRESSIVE RELIGIOUS EXPERIENCE

101:6.1 (1111.5) The morontia phase of revealed religion has to do with the *experience of survival*, and its great urge is the attainment of spirit perfection. There also is present the higher urge of worship, associated with an impelling call to increased ethical service. Morontia insight entails an ever-expanding consciousness of the Sevenfold, the Supreme, and even the Ultimate.

101:6.2 (1111.6) Throughout all religious experience, from its earliest inception on the material level up to the time of the attainment of full spirit status, the Adjuster is the secret of the personal realization of the reality of the existence of the Supreme; and this same Adjuster also holds the secrets of your faith in the transcendental attainment of the Ultimate. The experiential personality of evolving man, united to the Adjuster essence of the existential God, constitutes the potential completion of supreme existence and is inherently the basis for the superfinite eventuation of transcendental personality.

101:6.3 (1111.7) Moral will embraces decisions based on reasoned knowledge, augmented by wisdom, and sanctioned by religious faith. Such choices are acts of moral nature and evidence the

liudija, kad egzistuoja morali asmenybė, morontinės asmenybės ir galiausiai tikrojo dvasinio statuso pirmtakas.

Evoliucinio tipo žinios yra ne kas kita, kaip protoplazminės atminties medžiagos sukaupimas; tai yra pati primityviausioji tvarinio sąmonės forma. Išmintis apima tas idėjas, kurios yra suformuluojamos iš protoplazminės atminties vykstant suvienijimo ir naujo suderinimo procesui, ir tokie reiškiniai žmogiškąjį protą atskiria nuo tiesiog grynai gyvulinio proto. Gyvūnai turi žinių, bet tik tai žmogus turi išmintį. Tiesa tampa prieinama išmintimi apdovanotam individui, kada tokiam protui yra padovanojama Tėvo ir Sūnų dvasios, Minties Derintojas ir Tiesos Dvasia.

Kristus Mykolas, kada save dovanavo Urantijoje, iki savo krikšto gyveno valdomas evoliucinės religijos. Nuo to momento iki nukryžiuavimo, įskaitant ir nukryžiuavimo akimirką, jis dirbo savo darbą esant sujungtam evoliucinės ir apreikštos religijos vadovavimui. Nuo prisikėlimo ryto iki pakilimo jis perėjo per įvairias morontinio gyvenimo fazes, skirtas mirtingųjų perėjimui iš materijos pasaulio į dvasinį pasaulį. Po savojo pakilimo Mykolas įsisavino Aukštybės patyrimą, Aukščiausiojo įgyvendinimą; ir Nebadone yra vienintelis asmuo, turintis neribotą sugebėjimą patirti Aukščiausiojo tikrovę, jis tuoj pat pasiekė aukštybės suverenumo statusą savo vietinėje visatoje ir savo vietinei visatai.

Kai dėl žmogaus, tai galiausiai įvykstantis susiliejimas ir dėl to atsirandanti vienovė su viduje gyvenančiu Derintoju—žmogaus ir Dievo esmės sintezė asmenybėje—paverčia jį, potencialiai, Aukščiausiojo gyvą dalimi ir užtikrina tokiai kažkada buvusiai mirtingajai būtybei amžinąją prigimtinę teisę be pabaigos siekti užbaigtumo visatos tarnystėje Aukščiausiajam ir su Aukščiausioju.

Apreiškimas mirtingąjį žmogų moko, jog tam, kad jis pradėtų tokią nuostabią ir intriguojančią kelionę per erdvę laiko judėjimo pirmyn dėka, jis turėtų pradėti nuo žinių organizavimo į idėjas—sprendimus; po šito, suteikti mandatą išminčiai, kad ji be perstojo darbuotųsi ties kilnia užduotimi savojo aš laikomas idėjas transformuodama į vis praktiškesnius, bet vis tiek dieviškus idealus, net į tas sampratas, kurios kaip idėjos yra tokios protingos ir kaip idealai yra tokios logiškos, kad Derintojas drįsta jas taip suderinti ir sudvasinti, padarydamas jas prieinamas tokiam susivienijimui ribiniame prote, kad jos taptų realiu žmogaus papildiniu, šitokiu būdu parengtų šių Sūnų Tiesos Dvasios veikimui, Rojaus tiesos—visuotinės tiesos—laiko-erdvės pasireiškimams. Idėjų—sprendimų, logiškų idealų, ir dieviškosios tiesos

existence of moral personality, the forerunner of morontia personality and eventually of true spirit status.

101:6.4 (1111.8) The evolutionary type of knowledge is but the accumulation of protoplasmic memory material; this is the most primitive form of creature consciousness. Wisdom embraces the ideas formulated from protoplasmic memory in process of association and recombination, and such phenomena differentiate human mind from mere animal mind. Animals have knowledge, but only man possesses wisdom capacity. Truth is made accessible to the wisdom-endowed individual by the bestowal on such a mind of the spirits of the Father and the Sons, the Thought Adjuster and the Spirit of Truth.

101:6.5 (1112.1) Christ Michael, when bestowed on Urantia, lived under the reign of evolutionary religion up to the time of his baptism. From that moment up to and including the event of his crucifixion he carried forward his work by the combined guidance of evolutionary and revealed religion. From the morning of his resurrection until his ascension he traversed the manifold phases of the morontia life of mortal transition from the world of matter to that of spirit. After his ascension Michael became master of the experience of Supremacy, the realization of the Supreme; and being the one person in Nebadon possessed of unlimited capacity to experience the reality of the Supreme, he forthwith attained to the status of the sovereignty of supremacy in and to his local universe.

101:6.6 (1112.2) With man, the eventual fusion and resultant oneness with the indwelling Adjuster — the personality synthesis of man and the essence of God — constitute him, in potential, a living part of the Supreme and insure for such a onetime mortal being the eternal birthright of the endless pursuit of finality of universe service for and with the Supreme.

101:6.7 (1112.3) Revelation teaches mortal man that, to start such a magnificent and intriguing adventure through space by means of the progression of time, he should begin by the organization of knowledge into idea-decisions; next, mandate wisdom to labor unremittingly at its noble task of transforming self-possessed ideas into increasingly practical but nonetheless supernal ideals, even those concepts which are so reasonable as ideas and so logical as ideals that the Adjuster dares so to combine and spiritize them as to render them available for such association in the finite mind as will constitute them the actual human complement thus made ready for the action of the Truth Spirit of the Sons, the time-space manifestations of Paradise truth — universal truth. The co-ordination of idea-

koordinavimas sudaro teisingo charakterio turėjimą, tas būtinas sąlygas mirtingojo priėmimui į morontinių pasaulių visą laiką besiplečiančias ir vis didesniu laipsniu dvasinės realybės.

Jėzaus mokymai tapo Urantijos pirmąja religija, kuri taip išsamiai apėmė žinių, išminties, įtikėjimo, tiesos, ir meilės harmoningą koordinavimą, kad taip užbaigtai ir vienu ir tuo pačiu metu suteiktų laikiną ramybę, intelektualų tikrumą, moralinį apšvietimą, filosofinį stabilumą, etinį jautrumą, Dievo-sąmonę, ir tvirtą asmeninio išlikimo garantiją. Jėzaus įtikėjimas nurodė kelią į galutinį žmogaus išgelbėjimą, į galutinį mirtingojo pasiekimą visatoje, kadangi šis įtikėjimas užtikrino:

1. Išgelbėjimą iš materialių pančių asmeninės sūnystės su Dievu, kuris yra dvasia, įgyvendinimo dėka.

2. Išgelbėjimą iš intelektualios vergystės; žmogus tikrai sužinos tiesą, ir tiesa jį tikrai išvaduos.

3. Išgelbėjimą iš dvasinio aklumo, mirtingųjų būtybių brolystės žmogiškąjį įgyvendinimą ir visų visatos tvarinių brolystės morontinį supratimą; dvasinės tikrovės tarnystę-atradimą ir dvasinių vertybių gėrio tarnavimą-apreiškimą.

4. Išgelbėjimą iš savojo aš neužbaigtumo pasiekiant visatos dvasinius lygius ir galiausiai įgyvendinant Havonos harmoniją ir Rojaus tobulumą.

5. Išgelbėjimą iš savojo aš; išlaisvinimą iš savimonės apribojimų pasiekiant Aukščiausiojo proto kosminius lygius ir susiderinant su visų kitų savimoningų būtybių pasiekimais.

6. Išgelbėjimą iš laiko, amžinojo gyvenimo pasiekimą be pabaigos vystant Dievo suvokimą ir Dievo tarnystę.

7. Išgelbėjimą iš to, kas yra ribinis, išstobulintą vienovę su Dievybe Aukščiausiąjame ir su Aukščiausiuoju, ir šituo tvarinys mėgina transcendentiskai atrasti Galutinį absonito požįbaigtuosiuose lygiuose.

Toks septinkartis išgelbėjimas yra Visuotinio Tėvo galutinio patyrimo įgyvendinimo pilnatvės ir tobulumo ekvivalentas. Ir visa tai, potencialiai, savyje talpina žmogiškojo religinio patyrimo įtikėjimo tikrovę. Ir tai šitaip gali būti talpinama, kadangi Jėzaus įtikėjimas naudojo ir apreiškė net ir tokias realybes, kurios yra už galutinybės ribų; Jėzaus įtikėjimas prie absoliuto statuso visatoje priartėjo tokiu laipsniu, koku tik yra įmanoma, kad jis pasireikštų besivystančiame laiko ir erdvės

decisions, logical ideals, and divine truth constitutes the possession of a righteous character, the prerequisite for mortal admission to the ever-expanding and increasingly spiritual realities of the morontia worlds.

101:6.8 (1112.4) The teachings of Jesus constituted the first Urantian religion which so fully embraced a harmonious co-ordination of knowledge, wisdom, faith, truth, and love as completely and simultaneously to provide temporal tranquillity, intellectual certainty, moral enlightenment, philosophic stability, ethical sensitivity, God-consciousness, and the positive assurance of personal survival. The faith of Jesus pointed the way to finality of human salvation, to the ultimate of mortal universe attainment, since it provided for:

101:6.9 (1112.5) 1. Salvation from material fetters in the personal realization of sonship with God, who is spirit.

101:6.10 (1112.6) 2. Salvation from intellectual bondage: man shall know the truth, and the truth shall set him free.

101:6.11 (1112.7) 3. Salvation from spiritual blindness, the human realization of the fraternity of mortal beings and the morontian awareness of the brotherhood of all universe creatures; the service-discovery of spiritual reality and the ministry-revelation of the goodness of spirit values.

101:6.12 (1113.1) 4. Salvation from incompleteness of self through the attainment of the spirit levels of the universe and through the eventual realization of the harmony of Havona and the perfection of Paradise.

101:6.13 (1113.2) 5. Salvation from self, deliverance from the limitations of self-consciousness through the attainment of the cosmic levels of the Supreme mind and by co-ordination with the attainments of all other self-conscious beings.

101:6.14 (1113.3) 6. Salvation from time, the achievement of an eternal life of unending progression in God-recognition and God-service.

101:6.15 (1113.4) 7. Salvation from the finite, the perfected oneness with Deity in and through the Supreme by which the creature attempts the transcendental discovery of the Ultimate on the postfinaliter levels of the absonite.

101:6.16 (1113.5) Such a sevenfold salvation is the equivalent of the completeness and perfection of the realization of the ultimate experience of the Universal Father. And all this, in potential, is contained within the reality of the faith of the human experience of religion. And it can be so contained since the faith of Jesus was nourished by, and was revelatory of, even realities beyond the ultimate; the faith of Jesus approached the status of a universe absolute in so far as such is possible

kosmose.

Ilgaudamas Jėzaus įtikėjimą, mirtingasis žmogus gali laike iš anksto pajusti amžinybės realybes. Jėzus, žmogiškajame patyrimo, atrado Galutinį Tėvą, ir jo broliai mirtingojo gyvenimo materialame kūne gali eiti paskui jį pajusdami tą patį Tėvo atradimo patyrimą. Jie net gali pasiekti, tokie, kokie yra dabar, šitame patyrimo su Tėvu tokį patį pasitenkinimą, kokį pasiekė Jėzus tada, kada jis buvo. Po Mykolo paskutiniojo savęs padovanojimo Nebadono visatoje buvo realizuoti nauji potencialai, ir vienas iš jų buvo naujas apšvietimas amžinybės kelio, kuris veda pas visų Tėvą, ir kuriuo gali žengti net ir materialų kūną ir kraują turintys mirtingieji savo pradiname gyvenime erdvės planetose. Jėzus buvo ir yra tas naujasis ir gyvasis kelias, kuriuo žmogus gali ateiti prie dieviškojo palikimo, kuris, kaip Tėvas pareiškė, tikrai bus jo, jeigu tik tai jis šito paprašys. Jėzus nuodugniai pademonstravo žmonijos, net dieviškosios žmonijos, įtikėjimo patyrimo tiek pradžią, tiek ir pabaigą.

of manifestation in the evolving cosmos of time and space.

101:6.17 (1113.6) Through the appropriation of the faith of Jesus, mortal man can foretaste in time the realities of eternity. Jesus made the discovery, in human experience, of the Final Father, and his brothers in the flesh of mortal life can follow him along this same experience of Father discovery. They can even attain, as they are, the same satisfaction in this experience with the Father as did Jesus as he was. New potentials were actualized in the universe of Nebadon consequent upon the terminal bestowal of Michael, and one of these was the new illumination of the path of eternity that leads to the Father of all, and which can be traversed even by the mortals of material flesh and blood in the initial life on the planets of space. Jesus was and is the new and living way whereby man can come into the divine inheritance which the Father has decreed shall be his for but the asking. In Jesus there is abundantly demonstrated both the beginnings and endings of the faith experience of humanity, even of divine humanity.

7. ASMENINĖ RELIGIJOS FILOSOFIJA

Idėja yra tikrai teorinis planas veikimui, tuo tarpu teigiamas sprendimas yra patvirtintas veikimo planas. Stereotipas yra veikimo planas, priimtas be patvirtinimo. Medžiagos, iš kurių turi būti kuriama asmeninė religijos filosofija, yra kilusios iš individo tiek vidinio, tiek ir išorinio patyrimo. Individo laiko ir vietos visuomeninis statusas, ekonominės sąlygos, išsilavinimo galimybės, moralinės srovės, instituciniai poveikiai, politiniai įvykiai, rasinės tendencijos, ir religiniai mokymai, visa tai tampa faktoriais, formuluojant asmeninę religijos filosofiją. Net įgimtas temperamentas ir intelektualus polinkis žymia dalimi nulemia religinės filosofijos modelį. Profesija, santuoka, ir giminės visa tai veikia žmogaus asmeninio gyvenimo normų evoliuciją.

7. A PERSONAL PHILOSOPHY OF RELIGION

101:7.1 (1113.7) An idea is only a theoretical plan for action, while a positive decision is a validated plan of action. A stereotype is a plan of action accepted without validation. The materials out of which to build a personal philosophy of religion are derived from both the inner and the environmental experience of the individual. The social status, economic conditions, educational opportunities, moral trends, institutional influences, political developments, racial tendencies, and the religious teachings of one's time and place all become factors in the formulation of a personal philosophy of religion. Even the inherent temperament and intellectual bent markedly determine the pattern of religious philosophy. Vocation, marriage, and kindred all influence the evolution of one's personal standards of life.

Religijos filosofija išsivysto iš bazinio idėjų augimo ir eksperimentinio gyvenimo, nes ir vieną, ir kitą modifikuoja tendencijos imituoti partnerius. Filosofinių išvadų teisingumas priklauso nuo gilaus, doro, ir skvarbaus mąstymo, kas susiję su jautrumu prasmėms ir įvertinimo tikslumu. Moraliniai bailiai niekada nepasiekia filosofinio mąstymo aukštumų; norint įsiveržti į naujus patyrimo lygius ir pamėginti ištyrinėti intelektualaus gyvenimo nežinomas sferas būtina drąsa.

101:7.2 (1113.8) A philosophy of religion evolves out of a basic growth of ideas plus experimental living as both are modified by the tendency to imitate associates. The soundness of philosophic conclusions depends on keen, honest, and discriminating thinking in connection with sensitivity to meanings and accuracy of evaluation. Moral cowards never achieve high planes of philosophic thinking; it requires courage to invade new levels of experience and to attempt the exploration of unknown realms of intellectual living.

Netrukus ima atsirasti naujos vertybių sistemos; naujai suformuluojami principai ir normos; iš naujo peržiūrimi papročiai ir idealai;

101:7.3 (1114.1) Presently new systems of values come into existence; new formulations of principles and standards are achieved; habits and ideals are reshaped; some idea of a personal God

pasiekama tam tikra asmeninio Dievo idėja, po kurios eina besiplečiančios sampratos apie ryšį su juo.

Didįjį skirtumą tarp religinės ir nereliginės gyvenimo filosofijos sudaro suvoktų vertybių prigimtis ir lygis ir atsidavimo objektas. Religinės filosofijos evoliucijoje yra keturios fazės: Toks patyrimas gali tapti tiesiog susitaikėliškas, linkęs pasiduoti tradicijai ir valdžiai. Arba jis gali pasitenkinti nedideliais pasiekimais, tiesiog pakankamai tam, kad stabilizuotų kasdienį gyvenimą, ir dėl to greitai užsifiksuoja tokiame atsitiktiniame lygyje. Tokie mirtingieji tiki, jog viskas susitvarkys savaime. Trečioji grupė vystosi iki logiško intelektualumo lygio, bet čia ji sustabarėja dėl kultūrinės vergystės. Iš tikrųjų apgailėtina matyti, kaip intelekto milžinus taip stipriai laiko žiaurūs kultūrinės vergovės gniaužtai. Lygiai taip pat gaila stebėti ir tuos, kurie kultūrinę vergovę iškeičia į materialistines grandines to, kas klaidingai yra vadinama mokslu. Ketvirtasis filosofijos lygmuo išsivaduoja nuo visų įprastinių ir tradicinių apribojimų ir išdrįsta mąstyti, veikti, ir gyventi dorai, ištikimai, be baimės, ir teisingai.

Bandomąjį religinės filosofijos patikrinimą sudaro tai, ar ji skiria ar neskiria materialias realybes nuo dvasinių pasaulių, nors tuo pačiu metu suvokdama jų suvienijimą intelektualiam siekyje ir visuomeninėje tarnystėje. Protinga religinė filosofija Dievo reikalų nesuplaka draugėn su Cezario reikalais. Taip pat ji nepripažįsta ir estetinio gryno stebuklo kulto kaip religijos pakaitalo.

Filosofija tą primityvią religiją, kuri didele dalimi buvo sąžinės pasaka, transformuoja į kosminės tikrovės kylančių vertybių gyvąjį patyrimą.

8. ĮTIKEJIMAS IR TIKĖJIMAS

Tikėjimas yra pasiekęs įtikėjimo lygį tada, kada jis motyvuoja gyvenimą ir formuoja gyvenimo būdą. Mokymo pripažinimas teisingu nėra įtikėjimas; tiesiog tai yra tikėjimas. Taip pat nei tikrumas, nei įsitikinimas nėra įtikėjimas. Proto būsena pasiekia įtikėjimo lygius tikrai tada, kada ji realiai valdo gyvenimo būdą. Įtikėjimas yra tikro asmeninio religinio patyrimo gyvasis požymys. Žmogus tiki tiesa, žavisi grožiu, ir rodo pagarbą gėriui, bet jų negarbina; toks išgelbstinčio įtikėjimo požiūris yra sutelkiamas tikrai į vieną vienintelį Dievą, kuris yra jų visų įsameninimas ir be galo daug daugiau.

Tikėjimas visada riboja ir supančioja; įtikėjimas visada išplečia ir išlaisvina. Tikėjimas fiksuoja, įtikėjimas išvaduoja. Bet gyvasis religinis

is attained, followed by enlarging concepts of relationship thereto.

101:7.4 (1114.2) The great difference between a religious and a nonreligious philosophy of living consists in the nature and level of recognized values and in the object of loyalties. There are four phases in the evolution of religious philosophy: Such an experience may become merely conformative, resigned to submission to tradition and authority. Or it may be satisfied with slight attainments, just enough to stabilize the daily living, and therefore becomes early arrested on such an adventitious level. Such mortals believe in letting well enough alone. A third group progress to the level of logical intellectuality but there stagnate in consequence of cultural slavery. It is indeed pitiful to behold giant intellects held so securely within the cruel grasp of cultural bondage. It is equally pathetic to observe those who trade their cultural bondage for the materialistic fetters of a science, falsely so called. The fourth level of philosophy attains freedom from all conventional and traditional handicaps and dares to think, act, and live honestly, loyally, fearlessly, and truthfully.

101:7.5 (1114.3) The acid test for any religious philosophy consists in whether or not it distinguishes between the realities of the material and the spiritual worlds while at the same moment recognizing their unification in intellectual striving and in social serving. A sound religious philosophy does not confound the things of God with the things of Caesar. Neither does it recognize the aesthetic cult of pure wonder as a substitute for religion.

101:7.6 (1114.4) Philosophy transforms that primitive religion which was largely a fairy tale of conscience into a living experience in the ascending values of cosmic reality.

8. FAITH AND BELIEF

101:8.1 (1114.5) Belief has attained the level of faith when it motivates life and shapes the mode of living. The acceptance of a teaching as true is not faith; that is mere belief. Neither is certainty nor conviction faith. A state of mind attains to faith levels only when it actually dominates the mode of living. Faith is a living attribute of genuine personal religious experience. One believes truth, admires beauty, and reverences goodness, but does not worship them; such an attitude of saving faith is centered on God alone, who is all of these personified and infinitely more.

101:8.2 (1114.6) Belief is always limiting and binding; faith is expanding and releasing. Belief fixates, faith liberates. But living religious faith is more than

įtikėjimas yra daugiau negu kilnių tikėjimų susivienijimas; jis yra daugiau negu išaukštinta filosofijos sistema; jis yra gyvasis patyrimas, susijęs su dvasinėmis prasmėmis, dieviškaisiais idealais, ir aukščiausiomis vertybėmis; jis yra Dievo pažinimas ir tarnavimas žmogui. Tikėjimai gali tapti grupine nuosavybe, bet įtikėjimas turi būti asmeninis. Teologinius tikėjimus galima grupei įteigti, bet įtikėjimas gali gimti tiktai atskiro religininko širdyje.

Įtikėjimas jam reiškiamą pasitikėjimą falsifikuoja tada, kada leidžia sau paneigti realybes ir išgalvotas žinias primesti tiems, kurie yra jam atsidavę. Įtikėjimas tampa išdaviku tada, kada jis skatina intelektualaus vientisumo išdavystę ir nuvertina atsidavimą aukščiausiosioms vertybėms ir dieviškiems idealams. Įtikėjimas niekada nesišalina nuo pareigos spręsti mirtingojo gyvenimo problemas. Gyvasis įtikėjimas niekada nepuoselėja fanatiškumo, persekiojimo, ar nepakantumo.

Įtikėjimas nevaržo kūrybinės vaizduotės, taip pat jis neturi ir neprotingų išankstinių nusistatymų mokslinių atradimų atžvilgiu. Įtikėjimas religijai suteikia gyvasties ir priverčia religininką gyvenime didvyriškai vadovautis auksine taisykle. Įtikėjimo uolumas atitinka žinias, o jo siekiai yra preliudas į didingą ramybę.

9. RELIGIJA IR MORALĖ

Nė vieno išpažįstamo religijos apeiškimo negalima laikyti autentišku, jeigu jis nepripažįsta etinio įsipareigojimo pareigos reikalavimų, kuriuos sukūrė ir puoselėjo ankstesnė evoliucinė religija. Apreiškimas neišvengiamai plečia evoliucinės religijos etinį horizontą ir tuo pačiu metu ir būtinai išplečia visų ankstesniųjų apreiškimų moralinius įsipareigojimus.

Kada jūs drįstate kritikuoti žmogaus primityvią religiją (arba primityviojo žmogaus religiją), tada jūs turėtumėte prisiminti, jog spręsti apie tokius laukinius ir įvertinti jų religinį patyrimą turėtumėte sutinkamai su jų apsišvietimu ir sąžinės būsena. Nedarykite tokios klaidos ir nespręskite apie kitų religiją, remdamiesi savo žinių ir tiesos standartais.

Tikroji religija yra sielos viduje tas išaukštintas ir gilus įsitikinimas, kuris žmogų įtikinėja, kad jis klystų netikėdamas tomis morontinėmis realybėmis, kurios sudaro jo aukščiausiąsias etines ir moralines sampratas, jo aukščiausiąjį aiškinimą apie gyvenimo didžiausias vertybes ir visatos giliausias realybes. Ir tokia religija yra tiesiog tas patyrimas, kuris sukuria intelektualų atsidavimą dvasinės sąmonės aukščiausiesiems postūmiams.

the association of noble beliefs; it is more than an exalted system of philosophy; it is a living experience concerned with spiritual meanings, divine ideals, and supreme values; it is God-knowing and man-serving. Beliefs may become group possessions, but faith must be personal. Theologic beliefs can be suggested to a group, but faith can rise up only in the heart of the individual religionist.

101:8.3 (1114.7) Faith has falsified its trust when it presumes to deny realities and to confer upon its devotees assumed knowledge. Faith is a traitor when it fosters betrayal of intellectual integrity and belittles loyalty to supreme values and divine ideals. Faith never shuns the problem-solving duty of mortal living. Living faith does not foster bigotry, persecution, or intolerance.

101:8.4 (1115.1) Faith does not shackle the creative imagination, neither does it maintain an unreasoning prejudice toward the discoveries of scientific investigation. Faith vitalizes religion and constrains the religionist heroically to live the golden rule. The zeal of faith is according to knowledge, and its strivings are the preludes to sublime peace.

9. RELIGION AND MORALITY

101:9.1 (1115.2) No professed revelation of religion could be regarded as authentic if it failed to recognize the duty demands of ethical obligation which had been created and fostered by preceding evolutionary religion. Revelation unflinchingly enlarges the ethical horizon of evolved religion while it simultaneously and unflinchingly expands the moral obligations of all prior revelations.

101:9.2 (1115.3) When you presume to sit in critical judgment on the primitive religion of man (or on the religion of primitive man), you should remember to judge such savages and to evaluate their religious experience in accordance with their enlightenment and status of conscience. Do not make the mistake of judging another's religion by your own standards of knowledge and truth.

101:9.3 (1115.4) True religion is that sublime and profound conviction within the soul which compellingly admonishes man that it would be wrong for him not to believe in those morontial realities which constitute his highest ethical and moral concepts, his highest interpretation of life's greatest values and the universe's deepest realities. And such a religion is simply the experience of yielding intellectual loyalty to the highest dictates of spiritual consciousness.

Grožio siekis yra religijos dalis tikrai tiek, kiek jis yra etiškas, ir tik tokiu laipsniu, koku jis turtina moralės sampratą. Menas yra religinis tikrai tada, kada susilieja su tikslu, kuris yra kilęs iš aukščiausiosios dvasinės motyvacijos.

Civilizuoto žmogaus apšviesta dvasinė sąmonė yra ne tiek susijusi su koku nors konkrečiu intelektualiu tikėjimu ar koku nors konkrečiu gyvenimo būdu, kiek su tuo, jog atrastų gyvenimo tiesą, gerą ir teisingą metodą, kaip reaguoti į amžinai pasikartojančias mirtingojo egzistencijos situacijas. Morali sąmonė yra tikrai pavadinimas, taikomas tam, jog žmogus pripažintų ir suvoktų tas etines ir atsirandančias morontines vertybes, kurių žmogui laikytis diena iš dienos valdant ir kontroliuojant savo elgesį reikalauja pareiga.

Nors ir pripažįstant tai, jog religija yra netobula, bet yra bent jau du praktiniai jos prigimties ir veikimo pasireiškimai:

1. Religijos dvasinis akstinas ir filosofinis spaudimas turi polinkį verstį žmogų nukreipti moralinių vertybių įvertinimą tiesiai išorėn į savo bičiulių reikalus—religijos etinė reakcija.

2. Religija žmogiškajam protui sukuria dieviškosios tikrovės sudvasintą sąmonę, besiremiančią ankstesnėmis moralinių vertybių sampratomis, ir dėka įtikėjimo kilusią iš ankstesniųjų moralinių vertybių sampratų ir suderintą su ant jų užklotomis naujomis dvasinių vertybių sampratomis. Šituo religija tampa mirtingojo reikalų cenzoriumi, tam tikra pašlovinto moralinio pasitikėjimo kitais ir tikėjimo tikrove, laiko išplėstomis realybėmis ir patvaresnėmis amžinybės realybėmis, forma.

Įtikėjimas tampa jungtimi tarp moralios sąmonės ir dvasinės sampratos apie ilgalaikę tikrovę. Religija žmogui tampa tuo keliu, kuriuo jis išsiveržia iš laikino ir gamtinio pasaulio materialių apribojimų į amžinojo ir dvasinio pasaulio dieviškąsias realybes išgelbėjimo metodo dėka ir šituo išgelbėjimo metodu, progresine morontine transformacija.

10. RELIGIJA KAIP ŽMOGAUS

IŠLAISVINTOJA

Išmintingas žmogus žino, kad jis yra gamtos vaikas, materialios visatos dalis; jis lygiai taip pat nemato jokio individualios asmenybės išlikimo energetinės visatos matematinio lygio judėjimuose ir įsitempimuose. Taip pat žmogus niekada negalės pamatyti ir dvasinės tikrovės tyrinėdamas fizines priežastis ir pasekmes.

101:9.4 (1115.5) The search for beauty is a part of religion only in so far as it is ethical and to the extent that it enriches the concept of the moral. Art is only religious when it becomes diffused with purpose which has been derived from high spiritual motivation.

101:9.5 (1115.6) The enlightened spiritual consciousness of civilized man is not concerned so much with some specific intellectual belief or with any one particular mode of living as with discovering the truth of living, the good and right technique of reacting to the ever-recurring situations of mortal existence. Moral consciousness is just a name applied to the human recognition and awareness of those ethical and emerging morontial values which duty demands that man shall abide by in the day-by-day control and guidance of conduct.

101:9.6 (1115.7) Though recognizing that religion is imperfect, there are at least two practical manifestations of its nature and function:

101:9.7 (1115.8) 1. The spiritual urge and philosophic pressure of religion tend to cause man to project his estimation of moral values directly outward into the affairs of his fellows — the ethical reaction of religion.

101:9.8 (1115.9) 2. Religion creates for the human mind a spiritualized consciousness of divine reality based on, and by faith derived from, antecedent concepts of moral values and co-ordinated with superimposed concepts of spiritual values. Religion thereby becomes a censor of mortal affairs, a form of glorified moral trust and confidence in reality, the enhanced realities of time and the more enduring realities of eternity.

101:9.9 (1116.1) Faith becomes the connection between moral consciousness and the spiritual concept of enduring reality. Religion becomes the avenue of man's escape from the material limitations of the temporal and natural world to the supernal realities of the eternal and spiritual world by and through the technique of salvation, the progressive morontia transformation.

10. RELIGION AS MAN'S LIBERATOR

101:10.1 (1116.2) Intelligent man knows that he is a child of nature, a part of the material universe; he likewise discerns no survival of individual personality in the motions and tensions of the mathematical level of the energy universe. Nor can man ever discern spiritual reality through the examination of physical causes and effects.

Žmogiškoji būtybė taip pat žino, kad ji yra idėjų kosmoso dalis, ir nors samprata gali išsilaikyti ilgiau negu mirtingojo gyvenimo tarpsnis, bet pačioje sampratoje nėra nieko tokio, kas pažymėtų suvokiančios asmenybės asmeninį išlikimą. Taip pat ir logikos ir protavimo galimybių išnaudojimas niekada neatskleis logikai ar samprotautojui amžinosios tiesos apie asmenybės išlikimą.

Materialus dėsnių lygis užtikrina priežastingumo tęstinumą, nesibaigiantį pasekmės reagavimą į anksčiau buvusį veiksmą; proto lygis numato idėjų tęstinumo įamžinimą, nenutrūkstamą koncepcinio potencialo tekėjimą iš anksčiau egzistavusių koncepcijų. Bet nė vienas iš šitų visatos lygių besidominčiam mirtingajam neatskleidžia kelio, kaip išsivaduoti iš dalinio statuso ir iš nepakenčiamos nežinomybės, susijusios su tuo, kad visatoje jis yra laikina realybė, laikina asmenybė, pasmerkta užgęsti po to, kada bus išseiktos ribotos gyvybės energijos.

Būtent tikrai morontiniu keliu, vedančiu į dvasinę išvalgą, žmogus sugeba sutraukti grandines, neatskiriamas nuo savo mirtingojo statuso visatoje. Energija ir protas iš tikrųjų veda atgal į Rojų ir Dievybę, bet nei energijos dovana, nei proto dovana žmogui neateina tiesiai iš tokios Rojaus Dievybės. Tikrai dvasiniu požiūriu žmogus tikrai yra Dievo vaikas. Ir tai yra tiesa, nes būtent tikrai dvasine prasme žmogui šiuo metu yra padovanotas ir jo viduje gyvena Rojaus Tėvas. Žmonija niekada negalės atrasti dieviškumo, išskyrus tikrai tada, kada eis religinio patyrimo ir tikrojo įtikėjimo keliu. Dievo tiesos priėmimas įtikėjimo dėka įgalina žmogų išsivaduoti iš apibrėžtų materialių apribojimų uždaro ir jam suteikia racionalią viltį, kad jis saugiai pereis iš materialios sferos, kurioje ištinka mirtis, į dvasinę sferą, kurioje gyvenimas yra amžinas.

Religijos tikslas yra ne patenkinti smalsumą apie Dievą, bet vietoje šito suteikti intelektualų pastovumą ir filosofinį saugumą, stabilizuoti ir praturtinti žmogaus gyvenimą, suliejant tai, kas yra mirtingas, su tuo, kas yra dieviškas, tą, kas yra dalinis, su tuo, kas yra tobulas, žmogų ir Dievą. Būtent religinio patyrimo dėka žmogaus sampratos apie idealumą yra apdovanojamos tikrove.

Niekada negali būti mokslinių arba loginių dieviškumo įrodymų. Vien tikrai protas niekada negali pagrįsti religinio patyrimo vertybių ir gėrio. Bet visada teisinga bus šitai: Kas tikrai nori vykdyti Dievo valią, tas tikrai suvokia dvasinių vertybių pagrįstumą. Tai yra daugiausia, ką būtų galima pasiekti mirtingojo lygyje, kad būtų pateikti religinio patyrimo tikrovės įrodymai. Toks įtikėjimas suteikia vienintelį išsivadavimą iš materialaus pasaulio mechaninių gniaužtų ir iš intelektualaus pasaulio

101:10.2 (1116.3) A human being is also aware that he is a part of the ideational cosmos, but though concept may endure beyond a mortal life span, there is nothing inherent in concept which indicates the personal survival of the conceiving personality. Nor will the exhaustion of the possibilities of logic and reason ever reveal to the logician or to the reasoner the eternal truth of the survival of personality.

101:10.3 (1116.4) The material level of law provides for causality continuity, the unending response of effect to antecedent action; the mind level suggests the perpetuation of ideational continuity, the unceasing flow of conceptual potentiality from pre-existent conceptions. But neither of these levels of the universe discloses to the inquiring mortal an avenue of escape from partiality of status and from the intolerable suspense of being a transient reality in the universe, a temporal personality doomed to be extinguished upon the exhaustion of the limited life energies.

101:10.4 (1116.5) It is only through the morontial avenue leading to spiritual insight that man can ever break the fetters inherent in his mortal status in the universe. Energy and mind do lead back to Paradise and Deity, but neither the energy endowment nor the mind endowment of man proceeds directly from such Paradise Deity. Only in the spiritual sense is man a child of God. And this is true because it is only in the spiritual sense that man is at present endowed and indwelt by the Paradise Father. Mankind can never discover divinity except through the avenue of religious experience and by the exercise of true faith. The faith acceptance of the truth of God enables man to escape from the circumscribed confines of material limitations and affords him a rational hope of achieving safe conduct from the material realm, whereon is death, to the spiritual realm, wherein is life eternal.

101:10.5 (1116.6) The purpose of religion is not to satisfy curiosity about God but rather to afford intellectual constancy and philosophic security, to stabilize and enrich human living by blending the mortal with the divine, the partial with the perfect, man and God. It is through religious experience that man's concepts of ideality are endowed with reality.

101:10.6 (1116.7) Never can there be either scientific or logical proofs of divinity. Reason alone can never validate the values and goodnesses of religious experience. But it will always remain true: Whosoever wills to do the will of God shall comprehend the validity of spiritual values. This is the nearest approach that can be made on the mortal level to offering proofs of the reality of religious experience. Such faith affords the only escape from the mechanical clutch of the material

neužbaigtumo klaidinančio iškraipymo; būtent tai ir yra vienintelis atrastas sprendimas iš aklavietės žmogui maistant apie individualios asmenybės tebesitęsiantį išlikimą. Tai yra vienintelis kelias į tikrovės užbaigtumą ir į gyvenimo amžinybę meilės, įstatymo, vienybės, ir vis augančio Dievybės pasiekimo visatinėje kūrinijoje.

Religija veiksmingai išgydo žmogaus idealistinės izoliacijos arba dvasinio vienišumo jausmą; ji tikintįjį išlaisvina kaip Dievo sūnų, naujos ir prasmingos visatos pilietį. Religija žmogui garantuoja, kad eidamas su teisumo šviesos spinduliu, pastebimu jo sieloje, jis šitaip susitapatina su Begaliniojo planu ir Amžinojo tikslu. Tokia išlaisvinta siela tuoj pat ima jaustis kaip namuose šitoje naujoje visatoje, savojoje visatoje.

Kada jūs patiriate tokią įtikėjimo transformaciją, tada jūs daugiau nebebūnate matematinio kosmoso vergiška dalis, bet vietoje šito jūs esate išlaisvintas Visuotinio Tėvo sūnus turintis valią. Nuo šiol toks išlaisvintas sūnus prieš negailestingą dalį, kuri užbaigia žemiškąją egzistenciją, kovoja nebe vienas; daugiau jis iš tiesų nebekovoja prieš visą gamtą, kada visos jėgos yra atsigrėžusios prieš jį; daugiau jis nebepraranda drąsos dėl paralyžiuojančios baimės, jog, galbūt, jis pasitikėjo beviltiška iliuzija arba savo įtikėjimą susiejo su fantastiniu klydimu.

Dabar, greičiau, Dievo sūnūs iš tikrųjų ima bendrai kovoti tokiam mūšyje, kada tikrovė triumfuoja prieš dalinius egzistencijos šešėlius. Pagaliau visi tvariniai ima sąmoningai suvokti tą faktą, jog Dievas ir beveik beribės visatos visos dieviškosios gausybės yra jų pusėje dangiškoje kovoje dėl to, kad būtų pasiekta gyvenimo amžinybė ir statuso dieviškumas. Tokie įtikėjimu išlaisvinti sūnūs tikrai dalyvauja laiko kovose amžinybės aukščiausiuoju jėgų ir dieviškųjų asmenybių pusėje; net ir savo orbitomis skriejančios žvaigždės dabar kovoja jų labui; į visatą jie pagaliau žvelgia iš vidaus, iš Dievo požiūrio taško, ir iš materialios izoliacijos netikrumo viskas yra transformuojama į amžinojo dvasinio žengimo į priekį užtikrintumą. Net ir pats laikas tampa ne kuo nors kitu, bet tik amžinybės šešėliu, kurį Rojaus realybės meta ant erdvės judančio puikumo.

[Pateikta Nebadono Melkizedeko.]

world and from the error distortion of the incompleteness of the intellectual world; it is the only discovered solution to the impasse in mortal thinking regarding the continuing survival of the individual personality. It is the only passport to completion of reality and to eternity of life in a universal creation of love, law, unity, and progressive Deity attainment.

101:10.7 (1117.1) Religion effectually cures man's sense of idealistic isolation or spiritual loneliness; it enfranchises the believer as a son of God, a citizen of a new and meaningful universe. Religion assures man that, in following the gleam of righteousness discernible in his soul, he is thereby identifying himself with the plan of the Infinite and the purpose of the Eternal. Such a liberated soul immediately begins to feel at home in this new universe, his universe.

101:10.8 (1117.2) When you experience such a transformation of faith, you are no longer a slavish part of the mathematical cosmos but rather a liberated volitional son of the Universal Father. No longer is such a liberated son fighting alone against the inexorable doom of the termination of temporal existence; no longer does he combat all nature, with the odds hopelessly against him; no longer is he staggered by the paralyzing fear that, perchance, he has put his trust in a hopeless phantasm or pinned his faith to a fanciful error.

101:10.9 (1117.3) Now, rather, are the sons of God enlisted together in fighting the battle of reality's triumph over the partial shadows of existence. At last all creatures become conscious of the fact that God and all the divine hosts of a well-nigh limitless universe are on their side in the supernal struggle to attain eternity of life and divinity of status. Such faith-liberated sons have certainly enlisted in the struggles of time on the side of the supreme forces and divine personalities of eternity; even the stars in their courses are now doing battle for them; at last they gaze upon the universe from within, from God's viewpoint, and all is transformed from the uncertainties of material isolation to the sureties of eternal spiritual progression. Even time itself becomes but the shadow of eternity cast by Paradise realities upon the moving panoply of space.

101:10.10 (1117.4) [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

102 Dokumentas. Religinio įtikėjimo pamatai

⇨ 101

URANTIJOS KNYGA

103 ⇨

III DALIS. URANTIJOS ISTORIJA

102 DOKUMENTAS. RELIGINIO ĮTIKĖJIMO PAMATAI

Skyrius

ĮVADAS

1. Įtikėjimo garantijos
2. Religija ir tikrovė
3. Žinios, išmintis, ir įžvalga
4. Patyrimo faktas
5. Tikslingo potencialo aukštybė
6. Religinio įtikėjimo tikrumas
7. To, kas yra dieviška, tikrumas
8. Religijos įrodymai

ĮVADAS

NETIKINČIAM materialistui, žmogus yra tiesiog evoliucinis atsitiktinumas. Jo viltys dėl išlikimo yra grindžiamos mirtingojo vaizduotės vaisiais; jo baimės, meilės, troškimai, ir įsitikinimai yra ne kas kita, kaip vien tikrai reakcija kai kurių atsitiktinai vienas šalia kito išsidėstančių materijos atomų, kurie neturi gyvybės. Joks energijos pasireiškimas, joks pasitikėjimo kitu demonstravimas jo negali nunešti toliau negu iki kapo. Žmonijos geriausiųjų atstovų pasiaukojantis darbas ir įkvepiantys talentai yra pasmerkti tam, kad juos sunaikintų mirtis, amžinosios užmaršties ir sielos sunaikinimo toji ilga ir vieniša naktis. Bevarde nevilts yra vienintelis žmogaus atpildas už gyvenimą ir sunkų darbą po mirtingosios egzistencijos laikiną saulę. Kiekvieną gyvenimo dieną lėtai ir patikimai savo kilpą užveržia negailestinga dalia, dėl kurios priešiška ir nepermalduojama materialinė visata priėmė sprendimą, kad ji tikrai bus didžiausias įžeidimas viskam, ką žmogiškasis troškimas turi gražaus, kilnaus, išaukštinto, ir gero.

PAPER 102

THE FOUNDATIONS OF RELIGIOUS FAITH SECTIONS

Introduction

1. Assurances of Faith
2. Religion and Reality
3. Knowledge, Wisdom, and Insight
4. The Fact of Experience
5. The Supremacy of Purposive Potential
6. The Certainty of Religious Faith
7. The Certitude of the Divine
8. The Evidences of Religion

INTRODUCTION

^{102:0.1 (1118.1)} TO THE unbelieving materialist, man is simply an evolutionary accident. His hopes of survival are strung on a figment of mortal imagination; his fears, loves, longings, and beliefs are but the reaction of the incidental juxtaposition of certain lifeless atoms of matter. No display of energy nor expression of trust can carry him beyond the grave. The devotional labors and inspirational genius of the best of men are doomed to be extinguished by death, the long and lonely night of eternal oblivion and soul extinction. Nameless despair is man's only reward for living and toiling under the temporal sun of mortal existence. Each day of life slowly and surely tightens the grasp of a pitiless doom which a hostile and relentless universe of matter has decreed shall be the crowning insult to everything in human desire which is beautiful, noble, lofty, and good.

Bet žmogaus pabaiga ir amžinasis likimas nėra tokie; tokia vizija yra ne kas kita, kaip tik nevilties šauksmas, kurį išreiškia kokia nors klajojanti siela, kuri pasiklydo dvasinėje tamsoje, ir kuri drąsiai toliau kovoja materialios filosofijos mechaninių išvedžiojimų akivaizdoje, apakinta sudėtingo mokymo painiavos ir iškraipymų. Ir visą šitą tamsos dalią ir visą šitą nevilties likimą visiems laikams išsklaido viena drąsi įtikėjimo pastanga, kurią iš Dievo vaikų žemėje rodo pats nuolankiausias ir nemokytiausias.

Šitas gelbstintis įtikėjimas gimsta žmogaus širdyje, kada žmogaus morali sąmonė suvokia, jog mirtingojo patyrimo žmogiškosios vertybės gali būti paverstos iš to, kas yra materialu, į tai, kas yra dvasiška; iš to, kas yra žmogiška, į tai, kas yra dieviška, iš laiko į amžinybę.

1. ĮTIKEJIMO GARANTIJOS

Minties Derintojo darbas yra tas paaiškinimas, kaip žmogaus primityvus ir evoliucinis pareigos jausmas yra paverčiamas į tą aukštesnį ir patikimesnį įtikėjimą į amžinąsias apreiškimo realybes. Žmogaus širdis turi jausti alkį tobulumui, kad būtų garantuotas sugebėjimas suvokti įtikėjimo kelius, vedančius į aukščiausiąjį pasiekimą. Jei bet kuris žmogus nusprendžia vykdyti dieviškąją valią, tai jis tikrai pažins tiesos kelią. Tiesiogine prasme tai yra teisinga, "Žmogiškuosius dalykus reikia pažinti, kad juos pamiltum, bet dieviškuosius dalykus reikia mylėti, kad juos pažintum." Bet sąžiningos abejonės ir nuoširdūs dvejojimai nėra nuodėmė; toks požiūris reiškia tiktai uždelimą progresinėje kelionėje link tobulumo pasiekimo. Patiklumas, kuris yra panašus į vaiko, užtikrina žmogui įėjimą į dangiškojo kilimo karalystę, bet žengimas į priekį visiškai priklauso nuo iki galo subrendusio suaugusio žmogaus tvirto ir pasitikinčio įtikėjimo energingo praktikavimo.

Mokslo argumentai remiasi matomais laiko faktais; religijos įtikėjimas argumentus pateikia iš dvasinės amžinybės programos. Ko mums negali padaryti Žinios ir protas, tikroji išmintis mus įtikinėja, jog leistume įtikėjimui tą užbaigti religinės įžvalgos ir dvasinės transformacijos dėka.

Dėl maišto izoliacijos, tiesos apreiškimas Urantijoje iš viso per daug dažnai buvo sumaišomas su dalinių ir trumpalaikių kosmologijų teiginiais. Tiesa lieka nepakitusi iš kartos į kartą, bet su ja susiję mokymai apie fizinį pasaulį kinta diena iš dienos ir metai iš metų. Amžinosios tiesos nereikėtų menkinti dėl to, kad ją tenka matyti kartu su pasenusiomis idėjomis, susijusiomis su materialiu pasauliu. Kuo daugiau jūs sužinote mokslinių faktų, tuo gali būti

102:0.2 (1118.2) But such is not man's end and eternal destiny; such a vision is but the cry of despair uttered by some wandering soul who has become lost in spiritual darkness, and who bravely struggles on in the face of the mechanistic sophistries of a material philosophy, blinded by the confusion and distortion of a complex learning. And all this doom of darkness and all this destiny of despair are forever dispelled by one brave stretch of faith on the part of the most humble and unlearned of God's children on earth.

102:0.3 (1118.3) This saving faith has its birth in the human heart when the moral consciousness of man realizes that human values may be translated in mortal experience from the material to the spiritual, from the human to the divine, from time to eternity.

1. ASSURANCES OF FAITH

102:1.1 (1118.4) The work of the Thought Adjuster constitutes the explanation of the translation of man's primitive and evolutionary sense of duty into that higher and more certain faith in the eternal realities of revelation. There must be perfection hunger in man's heart to insure capacity for comprehending the faith paths to supreme attainment. If any man chooses to do the divine will, he shall know the way of truth. It is literally true, "Human things must be known in order to be loved, but divine things must be loved in order to be known." But honest doubts and sincere questionings are not sin; such attitudes merely spell delay in the progressive journey toward perfection attainment. Childlike trust secures man's entrance into the kingdom of heavenly ascent, but progress is wholly dependent on the vigorous exercise of the robust and confident faith of the full-grown man.

102:1.2 (1119.1) The reason of science is based on the observable facts of time; the faith of religion argues from the spirit program of eternity. What knowledge and reason cannot do for us, true wisdom admonishes us to allow faith to accomplish through religious insight and spiritual transformation.

102:1.3 (1119.2) Owing to the isolation of rebellion, the revelation of truth on Urantia has all too often been mixed up with the statements of partial and transient cosmologies. Truth remains unchanged from generation to generation, but the associated teachings about the physical world vary from day to day and from year to year. Eternal truth should not be slighted because it chances to be found in company with obsolete ideas regarding the material world. The more of science you know, the

mažesnis jūsų užtikrintumas; kuo tampate religingesni, tuo esate užtikrintesni.

Mokslo patikimumas kyla vien tikrai iš intelekto; religijos tvirtumas atsiranda iš visos asmenybės pačių pamatų. Mokslas apeliuoja į proto supratimą; religija apeliuoja į kūno, proto, ir dvasios ištikimybę ir atsidavimą, net ir į visą asmenybę.

Dievas yra taip visas realus ir absoliutus, kad norint paliudyti jo realybę nereikia jokio materialaus įrodymo ženklo arba jokio vadinamojo stebuklo pademonstravimo. Visada mes tikrai jį pažinsime, nes mes pasitikime juo, ir mūsų tikėjimas į jį visiškai remiasi mūsų asmeniniu dalyvavimu jo begalinės tikrovės dieviškuosiuose pasireiškimuose.

Viduje gyvenantis Minties Derintojas būtinai žadina žmogaus sieloje tikrą ir ieškančią alkį tobulumui kartu su toli siekiančiu žingeidumu, kurį gali tinkamai patenkinti tikrai komunija su Dievu, to Derintojo dieviškuoju šaltiniu. Išalkusi žmogaus siela atsisako pasitenkinti kuo nors tokiu, kas būtų mažiau už gyvojo Dievo asmeninį suvokimą. Kad ir kas daugiau Dievas gali būti už aukštą ir tobulą moralią asmenybę, bet, pagal mūsų išalkusią ir ribinę sampratą, jis negali būti kas nors mažiau.

2. RELIGIJA IR TIKROVĖ

Pastabūs protai ir išmanančios sielos atpažįsta religiją, kada ją sutinka savo bičiulių gyvenime. Religija nereikalauja jokio apibrėžimo; mes visi pažįstame jos visuomeninius, intelektualius, moralinius, ir dvasinius vaisius. Ir visa tai atsiranda iš to fakto, jog religija yra žmogiškosios rasės nuosavybė; ji nėra kultūros vaikas. Tas tiesa, žmogaus suvokimas apie religiją vis dar yra žmogiškas ir dėl to yra valdomas nemokšiško vergystės, prietarų vergovės, sofistikos apgavystės, ir klaidingos filosofijos apgaulės.

Viena iš būdingų tikrojo religinio įsitikinimo ypatybių, nepaisant jo tvirtinimų absoliutumo ir jo požiūrio tvirtumo, yra tai, kad jo išraiškos dvasia yra tokia susitvardanti ir susivaldanti, jog niekada neperteikia nė menkiausios užuominos apie savo teisių atkaklų gynimą arba egoistinį išaukštinimą. Religinio patyrimo išmintis yra tam tikras paradoksas dėl to, kad ji atsiranda tiek iš žmogaus, tiek ir iš Derintojo. Religinė jėga nėra individo asmeninių išskirtinių teisių padarinys, bet vietoje šito, ji yra tos didingos partnerystės tarp žmogaus ir amžinojo visos išminties šaltinio darbo rezultatas. Tokiu būdu iš tiesų tikros ir nesuterštos religijos žodžiai ir veiksmai tampa įtikinančiu autoritetu visiems apšviestiems mirtingiesiems.

less sure you can be; the more of religion you have, the more certain you are.

102:1.4 (1119.3) The certainties of science proceed entirely from the intellect; the certitudes of religion spring from the very foundations of the *entire personality*. Science appeals to the understanding of the mind; religion appeals to the loyalty and devotion of the body, mind, and spirit, even to the whole personality.

102:1.5 (1119.4) God is so all real and absolute that no material sign of proof or no demonstration of so-called miracle may be offered in testimony of his reality. Always will we know him because we trust him, and our belief in him is wholly based on our personal participation in the divine manifestations of his infinite reality.

102:1.6 (1119.5) The indwelling Thought Adjuster unfailingly arouses in man's soul a true and searching hunger for perfection together with a far-reaching curiosity which can be adequately satisfied only by communion with God, the divine source of that Adjuster. The hungry soul of man refuses to be satisfied with anything less than the personal realization of the living God. Whatever more God may be than a high and perfect moral personality, he cannot, in our hungry and finite concept, be anything less.

2. RELIGION AND REALITY

102:2.1 (1119.6) Observing minds and discriminating souls know religion when they find it in the lives of their fellows. Religion requires no definition; we all know its social, intellectual, moral, and spiritual fruits. And this all grows out of the fact that religion is the property of the human race; it is not a child of culture. True, one's perception of religion is still human and therefore subject to the bondage of ignorance, the slavery of superstition, the deceptions of sophistication, and the delusions of false philosophy.

102:2.2 (1119.7) One of the characteristic peculiarities of genuine religious assurance is that, notwithstanding the absoluteness of its affirmations and the stanchness of its attitude, the spirit of its expression is so poised and tempered that it never conveys the slightest impression of self-assertion or egoistic exaltation. The wisdom of religious experience is something of a paradox in that it is both humanly original and Adjuster derivative. Religious force is not the product of the individual's personal prerogatives but rather the outworking of that sublime partnership of man and the everlasting source of all wisdom. Thus do the words and acts of true and undefiled religion become compellingly authoritative for all

Sunku apibūdinti ir analizuoti religinio patyrimo faktorius, bet nesunku pastebėti, jog tokie religiją praktikuojantys žmonės gyvena ir elgiasi tarsi jie jau būtų Amžinojo akivaizdoje. Tikintieji reaguoja į šitą žemiškąjį gyvenimą tarsi nemirtingumas jiems jau būtų pasiekiamas. Tokių mirtingųjų gyvenime yra pagrįstas originalumas ir išraiškos spontaniškumas, kas juos amžinai atskiria nuo vien tik tai šio pasaulio išmintį įsisavinusių jų bičiulių pagrįsto originalumo ir išraiškos spontaniškumo. Religininkai atrodo, jog gyvena veiksmingai išsivadavę iš nesuteikiančio ramybės skubėjimo ir skausmingo streso vingių, kurie yra neatskiriami nuo žemiškųjų laiko srovių; jie demonstruoja asmenybės stabilumą ir charakterio ramybę, nepaaiškinamą fiziologijos, psichologijos, ir sociologijos dėsniais.

Laikas yra nekintantis elementas, siekiant žinių; religija savo dovanas padaro prieinamas tuoj pat, nors yra svarbus malonės augimo faktorius, konkretus žengimas į priekį visose religinio patyrimo fazėse. Žinios yra amžinas ieškojimas; iš tikrųjų jūs mokotės visada, bet niekada nesugebėsite pasiekti absoliučios tiesos žinių iki galo. Vien tik tai žinios niekada negali suteikti absoliutaus tikrumo, jos suteikia tik tai vis didėjančią priartėjimo tikimybę; bet dvasiškai apšviesta religinė siela *žino*, ir *žino dabar*. Ir vis tik šitas gilus ir neabejotinas tikrumas tokio blaiviai mąstančio religininko neveda į tai, kad jis nors kiek mažiau domėtųsi žmogiškosios išminties pakilimais ir nuosmukiais, išminties, kuri iš materialios pusės yra susieta su lėtai besivystančio mokslo pasiekimais.

Net ir mokslo atradimai žmogiškojo patyrimo sąmonėje nėra tikrai *realūs* tol, kol nebūna išaiškinami ir kol nebūna tarpusavyje susiejami, kol su tuo susiję faktai iš tikrųjų netampa *prasme*, juos įtraukiant į proto minčių sroves. Mirtingas žmogus net į savo fizinę aplinką žvelgia iš proto lygio, iš psichologinės jos suvokimo perspektyvos. Todėl, nėra nieko keisto, kad žmogus labai dideliu laipsniu turėtų pateikti suvienytą visatos aiškinimą, ir tada turėtų stengtis šitą energetinę savo mokslo vienybę sutapatinti su savo religinio patyrimo dvasine vienybe. Protas yra vienybė; mirtinga sąmonė gyvena proto lygyje ir visuotines realybes suvokia protinių sugebėjimų dėka. Proto požiūris nesuteiks tikrovės šaltinio, Pirmojo Šaltinio ir Centro, egzistencialios vienybės, bet žmogui jis gali pavaizduoti ir kartais pavaizduos energijos, proto, ir dvasios patirtinę sintezę Aukščiausiojoje Būtybėje ir kaip Aukščiausiąją Būtybę. Bet protui niekada nepasiseks suvienyti tikrovės įvairovės, jeigu šitas protas tvirtai nepažins materialių dalykų, intelektualų prasmų, ir dvasinių vertybių; tik tai funkcinės tikrovės trivienybės harmonijoje iš tiesų yra vienybė, ir tik tai vienybėje iš tikrųjų yra asmenybės pasitenkinimas suvokiant kosmoso

enlightened mortals.

^{102:2.3 (1119.8)} It is difficult to identify and analyze the factors of a religious experience, but it is not difficult to observe that such religious practitioners live and carry on as if already in the presence of the Eternal. Believers react to this temporal life as if immortality already were within their grasp. In the lives of such mortals there is a valid originality and a spontaneity of expression that forever segregate them from those of their fellows who have imbibed only the wisdom of the world. Religionists seem to live in effective emancipation from harrying haste and the painful stress of the vicissitudes inherent in the temporal currents of time; they exhibit a stabilization of personality and a tranquillity of character not explained by the laws of physiology, psychology, and sociology.

^{102:2.4 (1120.1)} Time is an invariable element in the attainment of knowledge; religion makes its endowments immediately available, albeit there is the important factor of growth in grace, definite advancement in all phases of religious experience. Knowledge is an eternal quest; always are you learning, but never are you able to arrive at the full knowledge of absolute truth. In knowledge alone there can never be absolute certainty, only increasing probability of approximation; but the religious soul of spiritual illumination *knows*, and *knows now*. And yet this profound and positive certitude does not lead such a sound-minded religionist to take any less interest in the ups and downs of the progress of human wisdom, which is bound up on its material end with the developments of slow-moving science.

^{102:2.5 (1120.2)} Even the discoveries of science are not truly *real* in the consciousness of human experience until they are unraveled and correlated, until their relevant facts actually become *meaning* through encirclement in the thought streams of mind. Mortal man views even his physical environment from the mind level, from the perspective of its psychological registry. It is not, therefore, strange that man should place a highly unified interpretation upon the universe and then seek to identify this energy unity of his science with the spirit unity of his religious experience. Mind is unity; mortal consciousness lives on the mind level and perceives the universal realities through the eyes of the mind endowment. The mind perspective will not yield the existential unity of the source of reality, the First Source and Center, but it can and sometime will portray to man the experiential synthesis of energy, mind, and spirit in and as the Supreme Being. But mind can never succeed in this unification of the diversity of reality unless such mind is firmly aware of material things, intellectual meanings, and spiritual values; only in the harmony of the triunity of functional reality is there unity, and only in unity

pastovumą ir nuoseklumą.

Vienybė žmogiškajame patyrimo geriausiai yra išreiškiama filosofijos dėka. Ir nors filosofinės minties kūnas visą laiką turi atsiremti į materialius faktus, bet tikrojo filosofinio dinamiškumo siela ir energija yra mirtingojo dvasinė įžvalga.

Evoliuciniam žmogui natūraliai nepatinka įtemptai dirbti. Tam, kad žmogus gyvenimo patyrimo neatsilikytų nuo keliamų reikalavimų ir augančio religinio patyrimo įtikinamų akstinių, būtina nepertraukiama veikla dvasinio augimo, intelektualaus vystymosi, faktinių žinių plėtimo, ir visuomeninės tarnystės sferose. Tikrosios religijos nebūna be labai aktyvios asmenybės. Todėl tikrosios religinės veiklos griežtumo tingesni žmonės iš tikrųjų dažnai stengiasi išvengti įvairių rūšių išmoningais savęs apgaudinėjimais, pasišalindami į stereotipinių religinių doktrinų ir dogmų netikrą priedangą. Bet tikroji religija yra gyva. Religinių sampratų intelektualus sustabarėjimas yra tolygus dvasinei mirčiai. Jūs negalite suvokti religijos be idėjų, tačiau, kada religija susiaurėja tikrai iki *idėjos*, tada ji daugiau nebėra religija; tada ji yra tapusi tiesiog žmogiškosios filosofijos rūšimi.

Taip pat, yra kitos rūšys nestabilių ir blogai disciplinuočių sielų, kurios sentimentalėmis religijos idėjomis pasinaudotų tam, kad pabėgtų nuo erzinančių gyvenimo reikmių. Kada kai kurie neryžtingi ir bailūs mirtingieji mėgina pabėgti nuo evoliucinio gyvenimo nenutrūkstamo spaudimo, tada religija, kaip ją suvokia jie, atrodo, jog suteikia artimiausią prieglaudą, geriausią pabėgimo kelią. Bet būtent religijos misija ir yra paruošti žmogų drąsiai, net didvyriškai, susigrumti su gyvenimo vingiais. Religija yra evoliucinio žmogaus aukščiausiasis apdovanojimas, vienintelis dalykas, kuris įgalina jį toliau gyventi ir "išverti tarsi jis matytų Tą, kuris yra nematomas." Tačiau, misticismas dažnai yra tam tikras pasišalinimas nuo gyvenimo, kuriuo naudojasi tie žmonės, kuriems nepatinka energingesnė veikla gyvenant religinį gyvenimą žmogiškosios visuomenės ir bendravimo atvirose sferose. Tikroji religija turi *veikti*. Elgesys bus religijos pasekmė, kada žmogus iš tikrųjų ją turės, arba tiksliau, kada religijai bus leista tikrai apvaldyti žmogų. Niekada religija nepasitenkins vien tik samprotavimu arba pasyviu jausmu.

Mes neužsimerkiame prieš tą faktą, jog religija dažnai veikia neišmintingai, net ir nereligingai, bet ji *veikia*. Religinio įsitikinimo nukrypimai atvedė į žiaurius persekiojimus, bet visada religija kažką daro; ji yra dinamiška!

is there the personality satisfaction of the realization of cosmic constancy and consistency.

102:2.6 (1120.3) Unity is best found in human experience through philosophy. And while the body of philosophic thought must ever be founded on material facts, the soul and energy of true philosophic dynamics is mortal spiritual insight.

102:2.7 (1120.4) Evolutionary man does not naturally relish hard work. To keep pace in his life experience with the impelling demands and the compelling urges of a growing religious experience means incessant activity in spiritual growth, intellectual expansion, factual enlargement, and social service. There is no real religion apart from a highly active personality. Therefore do the more indolent of men often seek to escape the rigors of truly religious activities by a species of ingenious self-deception through resorting to a retreat to the false shelter of stereotyped religious doctrines and dogmas. But true religion is alive. Intellectual crystallization of religious concepts is the equivalent of spiritual death. You cannot conceive of religion without ideas, but when religion once becomes reduced only to an *idea*, it is no longer religion; it has become merely a species of human philosophy.

102:2.8 (1121.1) Again, there are other types of unstable and poorly disciplined souls who would use the sentimental ideas of religion as an avenue of escape from the irritating demands of living. When certain vacillating and timid mortals attempt to escape from the incessant pressure of evolutionary life, religion, as they conceive it, seems to present the nearest refuge, the best avenue of escape. But it is the mission of religion to prepare man for bravely, even heroically, facing the vicissitudes of life. Religion is evolutionary man's supreme endowment, the one thing which enables him to carry on and "endure as seeing Him who is invisible." Mysticism, however, is often something of a retreat from life which is embraced by those humans who do not relish the more robust activities of living a religious life in the open arenas of human society and commerce. True religion must *act*. Conduct will be the result of religion when man actually has it, or rather when religion is permitted truly to possess the man. Never will religion be content with mere thinking or unacting feeling.

102:2.9 (1121.2) We are not blind to the fact that religion often acts unwisely, even irreligiously, but it *acts*. Aberrations of religious conviction have led to bloody persecutions, but always and ever religion does something; it is dynamic!

3. ŽINIOS, IŠMINTIS, IR ĮŽVALGA

3. KNOWLEDGE, WISDOM, AND INSIGHT

Intelektualus nepilnavertiškumas arba švietimo skurdas neišvengiamai tampa kliūtimi tam, jog būtų pasiektas aukštesnis religinis lygis, nes tokia nuskurdinta dvasinės prigimties aplinka iš religijos atima jos pagrindinį filosofinio ryšio kanalą su mokslinių žinių pasauliu. Intelektualūs religijos faktoriai yra svarbūs, bet per didelis jų išvystymas taip pat kartais labai apsunkina ir trikdo. Religija turi nuolat veikti esant tokiai paradoksaliai būtinybei: būtinybei veiksmingai pasinaudoti mintimi, nors tuo pačiu metu nekreipti dėmesio į viso mąstymo dvasinį tinkamumą.

Religiniai apmąstymai yra neišvengiami, bet visada yra žalingi; mąstymas savo objektą neišvengiamai falsifikuoja. Mąstymas turi polinkį religiją paversti kažkuo materialiu ar humanišku, ir tokiu būdu, nors jis tiesiogiai kišasi į loginės minties aiškumą, bet netiesiogiai jis religiją priverčia atrodyti kaip žemiškojo pasaulio veikimas, to paties pasaulio, su kuriuo ji amžinai turėtų kontrastuoti. Dėl to religiją visada apibūdins paradoksai, tie paradoksai, kurie kyla dėl to, jog nėra patirtinio ryšio tarp visatos materialių ir dvasinių lygių—morontinės motos, viršfilosofinio jautrumo tiesos supratimui ir vienybės suvokimui.

Materialūs jausmai, žmogiškosios emocijos, tiesiogiai veda į materialius veiksmus, savanaudiškus veiksmus. Religinė įžvalga, dvasinė motyvacija, tiesiogiai veda į religinius veiksmus, į visuomeninės tarnystės ir altruistinio geranoriškumo nesavanaudiškus veiksmus.

Religinis troškimas yra nenumaldomas dieviškosios tikrovės ieškojimas. Religinis patyrimas yra toks sąmoningas suvokimas, jog Dievas yra surastas. Ir kada žmogiškoji būtybė iš tikrųjų suranda Dievą, tada tos būtybės sielos viduje yra patiriamas toks neapsakomas atradimo triumfo nenustygstamumas, kad ji yra verčiama ieškoti kupino meilės tarnavimo ryšio su savo mažiau apšviestais bičiuliais, ne dėl to, jog atskleisty, kad ji surado Dievą, bet greičiau dėl to, jog leistų savo pačios sieloje prisipildžiusio amžinojo gėrio trykštančiai srovei atgaivinti ir sukilinti savo bičiulius. Tikroji religija veda į išplėstą visuomeninę tarnystę.

Mokslas, žinios, veda į *fakto* sąmonę; religija, patyrimas, veda į *vertybės* sąmonę; filosofija, išmintis, veda į *suderintą* sąmonę; apreiškimas (morontinės motos pakaitalas) veda į *tikrosios tikrovės* sąmonę; tuo tarpu fakto, vertybės, ir tikrosios tikrovės sąmonės suderinimas sudaro asmenybės tikrovės suvokimą, būtybės maksimumą, drauge su tikėjimu į tos pačios asmenybės išlikimo galimybę.

Žinios veda į žmonių suskirstymą, į

^{102:3.1 (1121.3)} Intellectual deficiency or educational poverty unavoidably handicaps higher religious attainment because such an impoverished environment of the spiritual nature robs religion of its chief channel of philosophic contact with the world of scientific knowledge. The intellectual factors of religion are important, but their overdevelopment is likewise sometimes very handicapping and embarrassing. Religion must continually labor under a paradoxical necessity: the necessity of making effective use of thought while at the same time discounting the spiritual serviceableness of all thinking.

^{102:3.2 (1121.4)} Religious speculation is inevitable but always detrimental; speculation invariably falsifies its object. Speculation tends to translate religion into something material or humanistic, and thus, while directly interfering with the clarity of logical thought, it indirectly causes religion to appear as a function of the temporal world, the very world with which it should everlastingly stand in contrast. Therefore will religion always be characterized by paradoxes, the paradoxes resulting from the absence of the experiential connection between the material and the spiritual levels of the universe — morontia mota, the superphilosophic sensitivity for truth discernment and unity perception.

^{102:3.3 (1121.5)} Material feelings, human emotions, lead directly to material actions, selfish acts. Religious insights, spiritual motivations, lead directly to religious actions, unselfish acts of social service and altruistic benevolence.

^{102:3.4 (1121.6)} Religious desire is the hunger quest for divine reality. Religious experience is the realization of the consciousness of having found God. And when a human being does find God, there is experienced within the soul of that being such an indescribable restlessness of triumph in discovery that he is impelled to seek loving service-contact with his less illuminated fellows, not to disclose that he has found God, but rather to allow the overflow of the welling-up of eternal goodness within his own soul to refresh and ennoble his fellows. Real religion leads to increased social service.

^{102:3.5 (1122.1)} Science, knowledge, leads to *fact* consciousness; religion, experience, leads to *value* consciousness; philosophy, wisdom, leads to *co-ordinate* consciousness; revelation (the substitute for morontia mota) leads to the consciousness of *true reality*; while the co-ordination of the consciousness of fact, value, and true reality constitutes awareness of personality reality, maximum of being, together with the belief in the possibility of the survival of that very personality.

^{102:3.6 (1122.2)} Knowledge leads to placing men, to

visuomeninių sluoksnių ir kastų sukūrimą. Religija veda į tarnystę žmonėms, šitaip sukurdamą etiką ir altruizmą. Išmintis veda tiek į idėjų, tiek į bičiulių aukštesnę ir geresnę brolystę. Apreiškimas išlaisvina žmones ir padeda jiems pradėti amžiną jaudinantį patyrimą.

Mokslas žmones išrūšiuoja; religija žmones myli, net ir tokius, kaip jūs; išmintis suteikia pripažinimą skirtingiems žmonėms; bet apreiškimas žmogų šlovina ir atskleidžia jo sugebėjimą partnerystei su Dievu.

Mokslas bergždžiai stengiasi sukurti kultūros brolystę; religija pagimdo dvasios brolystę. Filosofija siekia išminties brolystės; apreiškimas pavaizduoja amžinąją brolystę, Rojaus Užbaigtųjų Korpusą.

Žinios sukelia pasipuikavimą asmenybės faktu; išmintis yra asmenybės prasmės sąmonė; religija yra asmenybės vertybės suvokimo patyrimas; apreiškimas yra asmenybės išlikimo garantija.

Mokslas siekia identifikuoti, analizuoti, ir klasifikuoti beribio kosmoso atskiras dalis. Religija apima visumos idėją, ištisą kosmosą. Filosofija mėgina mokslo materialius segmentus sutapatinti su dvasinės įžvalgos samprata apie visumą. Ten, kur filosofijai šitas mėginimas nepasiseka, ten pavyksta apreiškimui, tvirtinančiam, jog kosminis apskritimas yra visuotinis, amžinas, absoliutus, ir begalinis. Todėl Begaliniojo AŠ ESU šitas kosmosas yra beribis, bekraštis, ir visaapimantis — be laiko, be erdvės, ir be apribojimų. Ir mes paliudijame, kad Begalinysis AŠ ESU taip pat yra Nebadono Mykolo Tėvas ir žmogiškojo išgelbėjimo Dievas.

Mokslas Dievybę pažymi kaip *faktą*; filosofija pateikia Absoliuto *idėją*; religija Dievą įsivaizduoja kaip mylinčią *dvasinę asmenybę*. Apreiškimas patvirtina Dievybės fakto, Absoliuto idėjos, ir dvasinės Dievo asmenybės *vienybę* ir, toliau, šią sampratą pateikia kaip mūsų Tėvą—visuotinį egzistencijos faktą, amžinąją proto idėją, ir begalinę gyvenimo dvasią.

Žinių siekimas sudaro mokslą; išminties ieškojimas yra filosofija; meilė Dievui yra religija; alkis tiesai yra apreiškimas. Tačiau būtent viduje gyvenantis Minties Derintojas žmogaus dvasinei įžvalgai į kosmosą suteikia tikrovės jausmą.

Moksle, idėja eina anksčiau negu jos įgyvendinimo išraiška; religijoje, įgyvendinimo patyrimas eina anksčiau negu idėjos išraiška. Tarp evoliucinės valios tikėti ir apšviesto proto padarinio, religinės įžvalgos, ir apreiškimo—tos *valios, kuri tiki*, egzistuoja milžiniškas skirtumas.

originating social strata and castes. Religion leads to serving men, thus creating ethics and altruism. Wisdom leads to the higher and better fellowship of both ideas and one's fellows. Revelation liberates men and starts them out on the eternal adventure.

102:3.7 (1122.3) Science sorts men; religion loves men, even as yourself; wisdom does justice to differing men; but revelation glorifies man and discloses his capacity for partnership with God.

102:3.8 (1122.4) Science vainly strives to create the brotherhood of culture; religion brings into being the brotherhood of the spirit. Philosophy strives for the brotherhood of wisdom; revelation portrays the eternal brotherhood, the Paradise Corps of the Finality.

102:3.9 (1122.5) Knowledge yields pride in the fact of personality; wisdom is the consciousness of the meaning of personality; religion is the experience of cognizance of the value of personality; revelation is the assurance of personality survival.

102:3.10 (1122.6) Science seeks to identify, analyze, and classify the segmented parts of the limitless cosmos. Religion grasps the idea-of-the-whole, the entire cosmos. Philosophy attempts the identification of the material segments of science with the spiritual-insight concept of the whole. Wherein philosophy fails in this attempt, revelation succeeds, affirming that the cosmic circle is universal, eternal, absolute, and infinite. This cosmos of the Infinite I AM is therefore endless, limitless, and all-inclusive — timeless, spaceless, and unqualified. And we bear testimony that the Infinite I AM is also the Father of Michael of Nebadon and the God of human salvation.

102:3.11 (1122.7) Science indicates Deity as a *fact*; philosophy presents the *idea* of an Absolute; religion envisions God as a loving *spiritual personality*. Revelation affirms the *unity* of the fact of Deity, the idea of the Absolute, and the spiritual personality of God and, further, presents this concept as our Father — the universal fact of existence, the eternal idea of mind, and the infinite spirit of life.

102:3.12 (1122.8) The pursuit of knowledge constitutes science; the search for wisdom is philosophy; the love for God is religion; the hunger for truth is a revelation. But it is the indwelling Thought Adjuster that attaches the feeling of reality to man's spiritual insight into the cosmos.

102:3.13 (1122.9) In science, the idea precedes the expression of its realization; in religion, the experience of realization precedes the expression of the idea. There is a vast difference between the evolutionary will-to-believe and the product of enlightened reason, religious insight, and revelation — the *will that believes*.

Evoliucijos metu, religija dažnai žmogų veda į savų sampratų apie Dievą kūrimą; apreiškimas demonstruoja tokį reiškinių, kada Dievas vysto patį žmogų, tuo tarpu Kristaus Mykolo žemiškajame gyvenime mes matome tokį reiškinių, kada Dievas žmogui apreiškia save. Evoliucija stengiasi Dievą paversti panašiu į žmogų; apreiškimas stengiasi žmogų paversti panašiu į Dievą.

Mokslą patenkina tikrai pirminės priežastys, religiją patenkina aukščiausioji asmenybė, o filosofiją patenkina vienybė. Apreiškimas tvirtina, jog visi trys yra viena, ir jog visi yra geri. Tai, kas yra *amžinai tikra*, yra visatos gėris, o ne erdvės blogio laiko iliuzijos. Visų asmenybių dvasiniame patyrimo, visada iš tikrųjų yra teisinga, jog tai, kas yra tikra, yra gėris, ir gėris yra tai, kas yra tikra.

4. PATYRIMO FAKTAS

Dėl to, kad jūsų prote gyvena Minties Derintojas, tai pažinti Dievo protą jums nėra didesnė paslaptis už savo įsitikinimą, jog galite sąmoningai pažinti bet kokį kitą protą, žmogiškąjį ar viršžmogiškąjį. Religija ir visuomeninė sąmonė turi bendrą bruožą: Jos remiasi sąmoningu suvokimu, jog egzistuoja kitas intelektas. Tas metodas, kurio pagalba jūs galite kito idėją suvokti kaip savąją, yra tas pats metodas, kurio dėka jūs galite "leisti tam protui, kuris buvo Kristuje, taip pat būti ir jūmyse."

Kas yra žmogiškasis patyrimas? Jis yra tiesiog bet kokia sąveika tarp aktyvaus ir abejojančio savojo aš ir bet kokios kitos aktyvios ir išorinės tikrovės. Didžiulę patyrimo dalį nulemia sampratos gilumas, plius išorinės tikrovės suvokimo visuma. Patyrimo judėjimas prilygsta lūkestingos vaizduotės jėgai plius tam skvarbumui, kurio pagalba jutimiškai yra atrandama tikrovė, su kuria yra užmezgamas ryšys. Patyrimo faktą sudaro savimonė plius kitos egzistencijos—kitų daiktiskumas, kitų protiškumas, ir kitų dvasiškumas.

Žmogus labai anksti ima suvokti, jog pasaulyje arba visatoje jis nėra vienas. Išsivysto natūrali spontaniška savimonė apie kitus intelektus savojo aš aplinkoje. Įtikėjimas šitą natūralų patyrimą paverčia religija, Dievą suvokiant kaip *kitų intelektų tikrovę*—šaltinį, prigimtį, ir likimą. Bet tokios žinios apie Dievą yra amžinai ir visada asmeninio patyrimo tikrovė. Jeigu Dievas nebūtų asmenybė, tai jis negalėtų tapti žmogiškosios asmenybės realaus religinio patyrimo gyvąja dalimi.

Suklydimo elementas, kuris būna žmogiškajame religiniame patyrimo, yra tiesiog proporcingas tam materializmo turiniui, kuris

102:3.14 (1122.10) In evolution, religion often leads to man's creating his concepts of God; revelation exhibits the phenomenon of God's evolving man himself, while in the earth life of Christ Michael we behold the phenomenon of God's revealing himself to man. Evolution tends to make God manlike; revelation tends to make man Godlike.

102:3.15 (1122.11) Science is only satisfied with first causes, religion with supreme personality, and philosophy with unity. Revelation affirms that these three are one, and that all are good. The *eternal real* is the good of the universe and not the time illusions of space evil. In the spiritual experience of all personalities, always is it true that the real is the good and the good is the real.

4. THE FACT OF EXPERIENCE

102:4.1 (1123.1) Because of the presence in your minds of the Thought Adjuster, it is no more of a mystery for you to know the mind of God than for you to be sure of the consciousness of knowing any other mind, human or superhuman. Religion and social consciousness have this in common: They are predicated on the consciousness of other-mindness. The technique whereby you can accept another's idea as yours is the same whereby you may "let the mind which was in Christ be also in you."

102:4.2 (1123.2) What is human experience? It is simply any interplay between an active and questioning self and any other active and external reality. The mass of experience is determined by depth of concept plus totality of recognition of the reality of the external. The motion of experience equals the force of expectant imagination plus the keenness of the sensory discovery of the external qualities of contacted reality. The fact of experience is found in self-consciousness plus other-existences — other-thingness, other-mindness, and other-spiritness.

102:4.3 (1123.3) Man very early becomes conscious that he is not alone in the world or the universe. There develops a natural spontaneous self-consciousness of other-mindness in the environment of selfhood. Faith translates this natural experience into religion, the recognition of God as the reality — source, nature, and destiny — of *other-mindness*. But such a knowledge of God is ever and always a reality of personal experience. If God were not a personality, he could not become a living part of the real religious experience of a human personality.

102:4.4 (1123.4) The element of error present in human religious experience is directly proportional to the content of materialism which contaminates

užteršia dvasinę sampratą apie Visuotinį Tėvą. Žmogaus ikidvasinį žengimą į priekį visatoje sudaro toks patyrimas, kada jis atsikrato šitų klaidingų idėjų apie Dievo prigimtį ir apie gryną ir tikrą sielą tikrovę. Dievybė yra daugiau negu dvasia, bet kylančiam žmogui vienintelis įmanomas požūris yra dvasinis.

Malda iš tikrų yra religinio patyrimo dalis, bet ūiulaikinės religijos ją neteisingai pabrėžia, didele dalimi ignoruodamos daug esmingesnę garbinimo komuniją. Apmąstančias proto galias gilina ir išplečia garbinimas. Malda gyvenimą gali paturtinti, bet garbinimas apšviečia likimą.

Apreikštoji religija iš tikrų yra žmogiškosios egzistencijos vienijantis elementas. Apreiškimas vienija istoriją, suderina geologiją, astronomiją, fiziką, chemiją, biologiją, sociologiją, ir psichologiją. Dvasinis patyrimas yra žmogaus kosmoso reali siela.

5. TIKSLINGO POTENCIALO AUKŠTYBĖ

Nors tikėjimo realybės nustatymas nėra ekvivalentiškas realybės nustatymui to, kuo tikima, nežūrint ūito, primityviosios gyvybės evoliucinis išsivystymas į asmenybės statusą iš tiesų parodo asmenybės potencialo egzistavimo realybę nuo pat pradžių. Ir laiko visatoje, potencialas visada yra aukštesnis už aktualą. Besivystančiame kosmose potencialas yra tai, kas turi būti, ir tai, kas turi būti, yra Dievybės tikslinių mandatų atsiskleidimas.

Tą pačią tikslinę aukštybę parodo proto idėjų formavimo evoliucija, kada primityvi gyvulio baimė yra paverčiama į nuolat gilėjančią pagarbą Dievui ir į vis augančią baimingą pagarbą visatai. Primityvusis žmogus religinės baimės turėjo daugiau negu įtikėjimo, o dvasinių potencialų viešpatavimas proto aktualų atžvilgiu pasireiškia tada, kada tokia bailumą gimdanti baimė gyvojo įtikėjimo dėka yra paverčiama į dvasines realybes.

Jūs galite psichologizuoti evoliucinę religiją, bet ne asmeninio patyrimo dvasinės kilmės religiją. Žmogiškoji moralė vertybes gali suvokti, bet tik tai religija tokias vertybes gali apsaugoti, išaukštinti, ir sudvasinti. Tačiau nežūrint tokių veiksmų, religija yra kažkas daugiau negu suemocinta moralė. Religija moralei yra tai, kas meilė yra pareigai, kas sūnystė yra tarnystei, kas esmė yra substancijai. Moralė atskleidžia visagali Kontrolierių, tokią Dievybę, kuriai reikia tarnauti; religija atskleidžia visus mylintį Tėvą, tokį Dievą, kurį reikia garbinti ir mylėti. Ir vėl tai yra dėl to, kad religijos dvasinis potencialas yra aukščiau už evoliucinės moralės pareigos aktualybę.

the spiritual concept of the Universal Father. Man's prespirit progression in the universe consists in the experience of divesting himself of these erroneous ideas of the nature of God and of the reality of pure and true spirit. Deity is more than spirit, but the spiritual approach is the only one possible to ascending man.

102:4.5 (1123.5) Prayer is indeed a part of religious experience, but it has been wrongly emphasized by modern religions, much to the neglect of the more essential communion of worship. The reflective powers of the mind are deepened and broadened by worship. Prayer may enrich the life, but worship illuminates destiny.

102:4.6 (1123.6) Revealed religion is the unifying element of human existence. Revelation unifies history, co-ordinates geology, astronomy, physics, chemistry, biology, sociology, and psychology. Spiritual experience is the real soul of man's cosmos.

5. THE SUPREMACY OF PURPOSE POTENTIAL

102:5.1 (1123.7) Although the establishment of the fact of belief is not equivalent to establishing the fact of that which is believed, nevertheless, the evolutionary progression of simple life to the status of personality does demonstrate the fact of the existence of the potential of personality to start with. And in the time universes, potential is always supreme over the actual. In the evolving cosmos the potential is what is to be, and what is to be is the unfolding of the purposive mandates of Deity.

102:5.2 (1124.1) This same purposive supremacy is shown in the evolution of mind ideation when primitive animal fear is transmuted into the constantly deepening reverence for God and into increasing awe of the universe. Primitive man had more religious fear than faith, and the supremacy of spirit potentials over mind actuals is demonstrated when this craven fear is translated into living faith in spiritual realities.

102:5.3 (1124.2) You can psychologize evolutionary religion but not the personal-experience religion of spiritual origin. Human morality may recognize values, but only religion can conserve, exalt, and spiritualize such values. But notwithstanding such actions, religion is something more than emotionalized morality. Religion is to morality as love is to duty, as sonship is to servitude, as essence is to substance. Morality discloses an almighty Controller, a Deity to be served; religion discloses an all-loving Father, a God to be worshiped and loved. And again this is because the spiritual potentiality of religion is dominant over the duty actuality of the morality of evolution.

6. RELIGINIO ĮTIKĖJIMO TIKRUMAS

Filosofinis religinės baimės pašalinimas ir mokslo tvirtas žengimas į priekį didele dalimi prisideda prie netikrų dievų išmirimo; ir nors šitos žmogaus sukurtų dievybių aukos gali kažkuriam laikui rūku užtraukti dvasinę viziją, bet galiausiai jos sunaikina tą nemokšiskumą ir prietarus, kurie taip ilgai temdė gyvąjį amžinosios meilės Dievą. Šis ryšys tarp tvarinio ir Kūrėjo yra gyvasis patyrimas, dinamiškas religinis įtikėjimas, kurio neįmanoma tiksliai apibrėžti. Izoliuoti dalį gyvenimo ir ją pavadinti religija reiškia gyvenimą suskaidyti į atskiras dalis ir iškraipyti religiją. Ir būtent kaip tik dėl šito garbinimo Dievas reikalauja arba visiško atsidavimo, arba, kad iš viso nebūtų jokio atsidavimo.

Primityviųjų žmonių dievai negalėjo būti kas nors daugiau, kaip tik savo pačių šešėliai; gyvasis Dievas yra dieviškoji šviesa, kurios pertrūkiai sudaro visos erdvės kūrinijos šešėlius.

Filosofinės pakraipos religininkas turi įtikėjimą į asmeninio išgelbėjimo asmenį Dievą, į kažką, kas yra daugiau už tikrovę, vertybę, pasiekimo lygį, išaukštintą procesą, keitimąsi, laiko-erdvės galutinybę, idealizavimą, energijos įsmeninimą, gravitacijos esybę, žmogiškąją projekciją, savojo aš idealizavimą, gamtos vystymąsi į viršų, polinkį į gėrį, evoliucijos impulsą į priekį, arba didingą hipotezę. Religininkas turi įtikėjimą į meilės Dievą. Meilė yra religijos esmė ir labiau išsivysčiusios civilizacijos šaltinis.

Įtikėjimas filosofinį tikimybės Dievą paverčia į išgelbstintį tikrumo Dievą asmeniniame religiniame patyrimo. Skepticizmas gali mesti iššūkį teologijos teorijoms, bet įsitikinimas asmeninio patyrimo patikimumu patvirtina to tikėjimo, kuris peraugo į įtikėjimą, tiesą.

Įsitikinimus Dievo atžvilgiu galima pasiekti išmintingo protavimo dėka, bet Dievą pažįstančiu individas tampa tikrai įtikėjimo, asmeninio patyrimo dėka. Didelėje dalyje to, kas yra susiję su gyvenimu, reikia atsižvelgti į tikimybę, tačiau kada yra kontaktuojama su kosmine tikrove, tada tikrumą galima patirti, kai prie tokių prasmų ir vertybių yra priartėjama gyvojo įtikėjimo dėka. Dievą pažįstanti siela drįsta pasakyti, "Aš žinau," net ir tada, kada šitomis žiniomis apie Dievą abejoja netikintysis, kuris tokį įsitikinimą neigia, kadangi jį ne iki galo paremia intelektualioji logika. Kiekvienam tokiame abejojančiajam tikintysis tikrai atsako, "Iš kur tu žinai, kad aš nežinau?"

Nors protas visada gali abejoti įtikėjimu, bet įtikėjimas visada gali papildyti tiek protą, tiek logiką. Protas sukuria tokią tikimybę, kurią įtikėjimas gali

6. THE CERTAINTY OF RELIGIOUS FAITH

102:6.1 (1124.3) The philosophic elimination of religious fear and the steady progress of science add greatly to the mortality of false gods; and even though these casualties of man-made deities may momentarily befog the spiritual vision, they eventually destroy that ignorance and superstition which so long obscured the living God of eternal love. The relation between the creature and the Creator is a living experience, a dynamic religious faith, which is not subject to precise definition. To isolate part of life and call it religion is to disintegrate life and to distort religion. And this is just why the God of worship claims all allegiance or none.

102:6.2 (1124.4) The gods of primitive men may have been no more than shadows of themselves; the living God is the divine light whose interruptions constitute the creation shadows of all space.

102:6.3 (1124.5) The religionist of philosophic attainment has faith in a personal God of personal salvation, something more than a reality, a value, a level of achievement, an exalted process, a transmutation, the ultimate of time-space, an idealization, the personalization of energy, the entity of gravity, a human projection, the idealization of self, nature's upthrust, the inclination to goodness, the forward impulse of evolution, or a sublime hypothesis. The religionist has faith in a God of love. Love is the essence of religion and the wellspring of superior civilization.

102:6.4 (1124.6) Faith transforms the philosophic God of probability into the saving God of certainty in the personal religious experience. Skepticism may challenge the theories of theology, but confidence in the dependability of personal experience affirms the truth of that belief which has grown into faith.

102:6.5 (1124.7) Convictions about God may be arrived at through wise reasoning, but the individual becomes God-knowing only by faith, through personal experience. In much that pertains to life, probability must be reckoned with, but when contacting with cosmic reality, certainty may be experienced when such meanings and values are approached by living faith. The God-knowing soul dares to say, "I know," even when this knowledge of God is questioned by the unbeliever who denies such certitude because it is not wholly supported by intellectual logic. To every such doubter the believer only replies, "How do you know that I do not know?"

102:6.6 (1125.1) Though reason can always question faith, faith can always supplement both reason and logic. Reason creates the probability which faith

transformuoti į moralinį tikrumą, net ir į dvasinį patyrimą. Dievas yra pirmoji tiesa ir paskutinioji ralybė; dėl to iš tikrųjų visa tiesa gimsta iš jo, tuo tarpu visos realybės egzistuoja santykinai jo atžvilgiu. Dievas yra absoliuti tiesa. Kaip tiesą žmogus gali pažinti Dievą, bet tam, kad suprastų —paaiškintų Dievą, žmogus turi ištirti visatų visatos realybę. Tos milžiniškos bedugnės abu krantus tarp Dievo tiesos patyrimo ir nemokėškumo Dievo realybės atžvilgiu gali sujungti tikrai gyvasis įtikėjimas. Pasiiekti harmoniją tarp begalinės tiesos ir visuotinės realybės vien tikrai protas negali.

Tikėjimas gali nesugebėti pasipriešinti abejojimui ir atsispirti baimei, bet įtikėjimas abejojimą nugalė visada, nes įtikėjimas yra tiek teigiamas, tiek ir gyvas. Tai, kas yra teigiama, visada turi pranašumą prieš tai, kas yra neigiama, tiesa turi pranašumą prieš suklydimą, patyrimas turi pranašumą prieš teoriją, dvasinės realybės turi pranašumą prieš laiko ir erdvės izoliuotas realybes. Šito dvasinio tikrumo įtikinamą įrodymą sudaro tokių tikinčiųjų, įtikėjusiųjų, dvasios visuomeniniai vaisiai kaip šito tikro dvasinio patyrimo pasekmė. Jėzus sakė: "Jeigu jūs savo bičiulius mylėsite taip, kaip jus mylėjau aš, tuomet visi žmonės tikrai žinos, kad jūs esate mano mokiniai."

Mokslui Dievas yra galimybė, psichologijai jis yra pageidavimas, filosofijai jis yra tikimybė, religijai jis yra tikrumas, religinio patyrimo aktualybė. Protas reikalauja, kad tokia filosofija, kuri negali atrasti tikimybės Dievo, turėtų labai gerbti tą religinį įtikėjimą, kuris gali atrasti ir iš tiesų atranda tikrumo Dievą. Taip pat ir mokslas neturėtų ignoruoti religinio patyrimo, grindžiamo patiklumu, bent jau tol, kol jis tebesilaiko prielaidos, jog žmogaus intelektualūs ir filosofiniai sugebėjimai yra atsiradę iš vis mažiau protingų būtybių, kada yra sugrįžtama į vis tolimesnę praeitį, kol galiausiai prieinama prie primityviosios gyvybės, kuri visiškai neturėjo jokio mąstymo ir jokio jausmo.

Evoliucijos faktų nereikia priešpastatyti Dievą pažįstančio mirtingojo religinio gyvenimo dvasinio patyrimo tikrumo tikrovės tiesai. Išmintingi žmonės turėtų nustoti samprotuoti kaip vaikai ir turėtų pamėginti pasinaudoti suaugusiojo nuoseklia logika, logika, kuri yra pakanti tiesos sampratai, o taip pat ir realybės stebėjimui. Mokslinis materializmas yra bankrutavęs, kada, kiekvieno pasikartojančio visatos reiškinio akivaizdoje, jis ir toliau laikosi savo dabartinių prieštaravimų, žiūrėdamas į tai, kas visų pripažinimu yra aukščiau, kaip į pasekmę to, kas visų pripažinimu yra žemiau. Nuoseklumas reikalauja, jog būtų pripažįstama tikslingo Kūrėjo veikla.

Organinė evoliucija yra faktas; tikslinė arba

can transform into a moral certainty, even a spiritual experience. God is the first truth and the last fact; therefore does all truth take origin in him, while all facts exist relative to him. God is absolute truth. As truth one may know God, but to understand — to explain — God, one must explore the fact of the universe of universes. The vast gulf between the experience of the truth of God and ignorance as to the fact of God can be bridged only by living faith. Reason alone cannot achieve harmony between infinite truth and universal fact.

102:6.7 (1125.2) Belief may not be able to resist doubt and withstand fear, but faith is always triumphant over doubting, for faith is both positive and living. The positive always has the advantage over the negative, truth over error, experience over theory, spiritual realities over the isolated facts of time and space. The convincing evidence of this spiritual certainty consists in the social fruits of the spirit which such believers, fathers, yield as a result of this genuine spiritual experience. Said Jesus: "If you love your fellows as I have loved you, then shall all men know that you are my disciples."

102:6.8 (1125.3) To science God is a possibility, to psychology a desirability, to philosophy a probability, to religion a certainty, an actuality of religious experience. Reason demands that a philosophy which cannot find the God of probability should be very respectful of that religious faith which can and does find the God of certitude. Neither should science discount religious experience on grounds of credulity, not so long as it persists in the assumption that man's intellectual and philosophic endowments emerged from increasingly lesser intelligences the further back they go, finally taking origin in primitive life which was utterly devoid of all thinking and feeling.

102:6.9 (1125.4) The facts of evolution must not be arrayed against the truth of the reality of the certainty of the spiritual experience of the religious living of the God-knowing mortal. Intelligent men should cease to reason like children and should attempt to use the consistent logic of adulthood, logic which tolerates the concept of truth alongside the observation of fact. Scientific materialism has gone bankrupt when it persists, in the face of each recurring universe phenomenon, in refunding its current objections by referring what is admittedly higher back into that which is admittedly lower. Consistency demands the recognition of the activities of a purposive Creator.

102:6.10 (1125.5) Organic evolution is a fact; purposive

progresinė evoliucija yra tokia tiesa, kuri priešingu atveju prieštarings evoliucijos visą laiką kylančių pasiekimų reiškinius paverčia nuosekliais. Kuo daugiau bet koks mokslininkas progresuoja savo pasirinktoje mokslo srityje, tuo daugiau jis atsisakys materialistinės realybės teorijų kosminės tiesos, jog viešpatauja Aukščiausiasis Protas, naudai. Materializmas žmogiškąjį gyvenimą nupigina; Jėzaus evangelija milžinišku laipsniu iškelia ir dieviškai išaukština kiekvieną mirtingąjį. Mirtingojo egzistenciją reikia įsivaizduoti kaip susidedančią iš intriguojančio ir jaudinančio patyrimo, kada tikrovė yra suvokiama kaip žmogiškojo siekio į viršų ir dieviškojo ir išgelbstinčio siekio į apačią susitikimas.

7. TO, KAS YRA DIEVIŠKA, TIKRUMAS

Visuotinis Tėvas, būdamas savaime egzistuojantis, taip pat yra save paaiškinantis; jis iš tikrųjų gyvena kiekviename protingame mirtingajame. Bet jūs negalite būti įsitikinę, kad Dievas egzistuoja, jeigu jūs jo nepažįstate; sūnystė yra vienintelis patyrimas, kuris tėvystę paverčia tikra. Visata visur patiria pasikeitimų. Kintanti visata yra priklausoma visata; toks kūrinys negali būti nei galutinis, nei absoliutus. Ribinė visata yra visiškai priklausoma nuo Galutiniojo ir nuo Absoliuto. Visata ir Dievas nėra tapatūs; vienas yra priežastis, kitas yra pasekmė. Priežastis yra absoliuti, begalinė, amžina, ir nesikeičianti; pasekmė yra laikinė-erdvinė ir transcendentinė, bet nuolat kintanti, visada auganti.

Dievas yra toji viena ir vienintelė iš savęs atsiradusi realybė visatoje. Jis yra visos daiktų ir būtybių kūrinijos tvarkos, plano, ir tikslo paslaptis. Visur kintančią visatą reguliuoja ir stabilizuoja absoliučiai nekintantys dėsniai, nekintančio Dievo įpročiai. Dievo realybė, dieviškasis dėsnis, nekinta; Dievo tiesa, jo ryšys su visata, yra santykinis apreiškimas, kuris visą laiką prisitaiko prie nuolat besivystančios visatos.

Tie, kurie išgalvotų kokią nors religiją be Dievo, yra panašūs į tuos, kurie skintų vaisius be medžių, turėtų vaikų be tėvų. Jūs negalite turėti pasekmių be priežasčių; tikrai šis AŠ ESU yra be priežasties. Religinio patyrimo realybė numato Dievą, ir toks asmeninio patyrimo Dievas turi būti asmenė Dievybė. Jūs negalite melstis kokiai nors cheminei formulei, nuoširdžiai prašyti iš matematinės lygties, garbinti hipotezę, patikėti mintis postulatui, artimai bendrauti su procesu, tarnauti abstrakcijai, ir palaikyti kupiną meilės bičiulystę su dėsniu.

Tas tiesa, daug akivaizdžiai religinių požymių gali išaugti iš nereliginių šaknų. Žmogus gali,

or progressive evolution is a truth which makes consistent the otherwise contradictory phenomena of the ever-ascending achievements of evolution. The higher any scientist progresses in his chosen science, the more will he abandon the theories of materialistic fact in favor of the cosmic truth of the dominance of the Supreme Mind. Materialism cheapens human life; the gospel of Jesus tremendously enhances and supernally exalts every mortal. Mortal existence must be visualized as consisting in the intriguing and fascinating experience of the realization of the reality of the meeting of the human upreach and the divine and saving downreach.

7. THE CERTITUDE OF THE DIVINE

102:7.1 (1126.1) The Universal Father, being self-existent, is also self-explanatory; he actually lives in every rational mortal. But you cannot be sure about God unless you know him; sonship is the only experience which makes fatherhood certain. The universe is everywhere undergoing change. A changing universe is a dependent universe; such a creation cannot be either final or absolute. A finite universe is wholly dependent on the Ultimate and the Absolute. The universe and God are not identical; one is cause, the other effect. The cause is absolute, infinite, eternal, and changeless; the effect, time-space and transcendental but ever changing, always growing.

102:7.2 (1126.2) God is the one and only self-caused fact in the universe. He is the secret of the order, plan, and purpose of the whole creation of things and beings. The everywhere-changing universe is regulated and stabilized by absolutely unchanging laws, the habits of an unchanging God. The fact of God, the divine law, is changeless; the truth of God, his relation to the universe, is a relative revelation which is ever adaptable to the constantly evolving universe.

102:7.3 (1126.3) Those who would invent a religion without God are like those who would gather fruit without trees, have children without parents. You cannot have effects without causes; only the I AM is causeless. The fact of religious experience implies God, and such a God of personal experience must be a personal Deity. You cannot pray to a chemical formula, supplicate a mathematical equation, worship a hypothesis, confide in a postulate, commune with a process, serve an abstraction, or hold loving fellowship with a law.

102:7.4 (1126.4) True, many apparently religious traits can grow out of nonreligious roots. Man can,

intelektualiai, paneigti Dievą, ir vis tiek būti moraliai geras, ištikimas, gerbiantis tėvus, sąžiningas, ir net idealistas. Žmogus savo bazinėje prigimtyje gali įskiepyti daug grynai humaniškų šakų ir tokiu būdu akivaizdžiai įrodyti savo siekius bedievišės religijos vardu, bet toks patyrimas neturi išlikimo vertybių, Dievo pažinimo ir kilimo pas Dievą. Tokiame mirtingojo patyrimo bus užauginti tik visuomeniniai vaisiai, ne dvasiniai. Skiepas nulemia vaisiaus savybes, nežiūrint to, kad gyvasis maitinimas yra gaunamas tiek iš proto, tiek ir iš dvasios pirminio dieviškojo padovanojimo šaknų.

Religijos intelektualus skiriamasis ženklas yra tikrumas; filosofinė savybė yra nuoseklumas; visuomeniniai vaisiai yra meilė ir tarnystė.

Dievą pažįstantis individas nėra tas, kuris yra aklas sunkumams arba ignoruojantis tas kliūtis, kurios yra kelyje surandant Dievą šių laikų prietarų, tradicijų, ir materialistinių polinkių labirinte. Jis buvo susitikęs su šitais trukdymais ir triumfavo prieš juos, nugalėjo juos gyvojo įtikėjimo dėka, ir, nepaisant jų, pasiekė dvasinio patyrimo aukštumas. Bet tai yra tiesa, jog daugelis tų, kurie viduje yra įsitikinę, jog Dievas yra, tokį įsitikinimo jausmą bijo pareikšti dėl gausybės ir protingumo tų, kurie renka prieštaravimus ir didina sunkumus, susijusius su tikėjimu į Dievą. Didelio proto nereikia tam, kad būtų ieškoma trūkumų, kad būtų pateikiami klausimai, arba kad būtų reiškiami prieštaravimai. Bet iš tiesų reikia proto aštrumo tam, kad šitie klausimai būtų atsakyti ir šitie sunkumai būtų išspręsti; įtikėjimo tvirtumas yra didingiausias metodas, kaip spręsti visus tokius paviršutiniškus ginčus.

Jeigu mokslas, filosofija, ar sociologija išdrįsta tapti dogmatiški, ginčydamiesi su tikros religijos pranašais, tuomet Dievą pažįstantys žmonės į tokį nepagrįstą dogmatizmą turėtų atsakyti tuo dar toliau numatančiu asmeninio dvasinio patyrimo tikrumo dogmatizmu, "Aš žinau, ką aš patyriau, nes esu šio AŠ ESU sūnus." Jegu kurio nors tėvo asmeniniam patyrimui iššūkį meta dogma, tuomet Tėvo, kurį galima patirti, šitas įtikėjimo pagimdytas sūnus gali atsakyti ta neįveikiama dogma, pareiškimu apie savo realiąją sūnybę su Visuotiniu Tėvu.

Tiktai beribė tikrovė, absoliutas, galėtų išdrįsti nuosekliai būti dogmatiškas. Tie, kurie daro prielaidą, jog yra dogmatiški, jeigu yra nuoseklūs, anksčiau ar vėliau turi patekti į energijos Absoliuto, tiesos Visuotiniojo, ir meilės Begaliniojo rankas.

Jeigu nereliginiai požiūriai į kosminę tikrovę išdrįsta mesti iššūkį įtikėjimo tikrumui remiantis tuo, kad jo statusas neįrodytas, tuomet tas žmogus, kuris dvasią patiria, gali lygiai taip pat mesti dogmatišką iššūkį mokslo faktams ir filosofijos tikėjimams, pasiremdamas tuo, kad jie

intellectually, deny God and yet be morally good, loyal, filial, honest, and even idealistic. Man may graft many purely humanistic branches onto his basic spiritual nature and thus apparently prove his contentions in behalf of a godless religion, but such an experience is devoid of survival values, God-knowingness and God-ascension. In such a mortal experience only social fruits are forthcoming, not spiritual. The graft determines the nature of the fruit, notwithstanding that the living sustenance is drawn from the roots of original divine endowment of both mind and spirit.

102:7.5 (1126.5) The intellectual earmark of religion is certainty; the philosophical characteristic is consistency; the social fruits are love and service.

102:7.6 (1126.6) The God-knowing individual is not one who is blind to the difficulties or unmindful of the obstacles which stand in the way of finding God in the maze of superstition, tradition, and materialistic tendencies of modern times. He has encountered all these deterrents and triumphed over them, surmounted them by living faith, and attained the highlands of spiritual experience in spite of them. But it is true that many who are inwardly sure about God fear to assert such feelings of certainty because of the multiplicity and cleverness of those who assemble objections and magnify difficulties about believing in God. It requires no great depth of intellect to pick flaws, ask questions, or raise objections. But it does require brilliance of mind to answer these questions and solve these difficulties; faith certainty is the greatest technique for dealing with all such superficial contentions.

102:7.7 (1127.1) If science, philosophy, or sociology dares to become dogmatic in contending with the prophets of true religion, then should God-knowing men reply to such unwarranted dogmatism with that more farseeing dogmatism of the certainty of personal spiritual experience, "I know what I have experienced because I am a son of I AM." If the personal experience of a faither is to be challenged by dogma, then this faith-born son of the experiencible Father may reply with that unchallengeable dogma, the statement of his actual sonship with the Universal Father.

102:7.8 (1127.2) Only an unqualified reality, an absolute, could dare consistently to be dogmatic. Those who assume to be dogmatic must, if consistent, sooner or later be driven into the arms of the Absolute of energy, the Universal of truth, and the Infinite of love.

102:7.9 (1127.3) If the nonreligious approaches to cosmic reality presume to challenge the certainty of faith on the grounds of its unproved status, then the spirit experiencer can likewise resort to the dogmatic challenge of the facts of science and the beliefs of philosophy on the grounds that they are

taip pat yra neįrodyti; jie yra tokie patys patyrimai mokslininko ar filosofo sąmonėje.

Iš visų visatos patyrimų mes turime teisę būti labiausiai tikri dėl Dievo, iš visų buvimų labiausiai neišvengiamo, iš visų faktų paties realiausio, iš visų tiesų pačios gyviausios, iš visų draugų labiausiai mylinčio, ir iš visų vertybių pačios dievišiausios.

8. RELIGIJOS ĮRODYMAI

Tikrovės aukščiausiąjį įrodymą ir religijos efektyvumą sudaro *žmogiškojo patyrimo faktas*; būtent tai, jog žmogus, natūraliai bailus ir prietarus, apdovanotas įgimtu stipriu savisaugos instinktu ir trokšantis išlikimo po mirties, nori savo dabarties ir ateities giliausius interesus iki galo patikėti, kad juos saugotų ir reguliuotų toji galia ir asmuo, kurį jo įtikėjimas pavadino Dievu. Tai yra bet kokios religijos toji vienintelė centrinė tiesa. Kai dėl to, ko toji galia ar asmuo už šitą globą ir galutinį išgelbėjimą reikalauja iš žmogaus, tai nėra dviejų religijų, besilaikančių vienodo požiūrio; iš esmės, daugiau ar mažiau jų požiūriai išsiskiria.

Vertinant bet kokios religijos statusą evoliucinėje skalėje, geriausiai apie ją galima spręsti pagal jos nuostatas ir etines normas. Kuo aukštesnis bet kokios religijos tipas, tuo daugiau ji skatina nuolat gerėjančią visuomeninę moralę ir etinę kultūrą ir pati yra skatinama nuolat gerėjančios visuomeninės moralės ir etinės kultūros. Mes negalime spręsti apie religiją pagal ją lydinčios civilizacijos statusą; mes geriau civilizacijos realų pobūdį vertinkime pagal jos religijos tyrumą ir kilnumą. Didelė dalis iš pačių žymiausių pasaulio religijos mokytojų iš esmės buvo nemokyti. Gelbstinčiajam įtikėjimui į amžinąsias realybes pasaulio išmintis nėra būtina.

Skirtumas tarp įvairių amžių religijų visiškai priklauso nuo to, kaip skirtingai žmogus suvokia tikrovę ir kaip skirtingai jis pripažįsta moralines vertybes, etinius ryšius, ir dvasines realybes.

Etika yra amžinasis visuomeninis ar rasisinis veidrodys, kuris patikimai atspindi vidinių dvasinių ir religinių įvykių šiaip jau nepastebimą pažangą. Apie Dievą žmogus visada galvojo panaudodamas geriausius dalykus, kurie jam buvo žinomi, savo giliausias idėjas ir aukščiausius idealus. Net istorinė religija visada savo sampratą apie Dievą kūrė iš savo aukščiausiųjų pripažintų vertybių. Kiekvienas išmintingas tvarinys Dievo vardą suteikia geriausiems ir aukščiausiems dalykams, kurie jam yra žinomi.

Religija, kada tik susiaurėdavo iki proto ir intelektualios išraiškos požiūrio, tada visada

likewise unproved; they are likewise experiences in the consciousness of the scientist or the philosopher.

102:7.10 (1127.4) Of God, the most inescapable of all presences, the most real of all facts, the most living of all truths, the most loving of all friends, and the most divine of all values, we have the right to be the most certain of all universe experiences.

8. THE EVIDENCES OF RELIGION

102:8.1 (1127.5) The highest evidence of the reality and efficacy of religion consists in the *fact of human experience*; namely, that man, naturally fearful and suspicious, innately endowed with a strong instinct of self-preservation and craving survival after death, is willing fully to trust the deepest interests of his present and future to the keeping and direction of that power and person designated by his faith as God. That is the one central truth of all religion. As to what that power or person requires of man in return for this watchcare and final salvation, no two religions agree; in fact, they all more or less disagree.

102:8.2 (1127.6) Regarding the status of any religion in the evolutionary scale, it may best be judged by its moral judgments and its ethical standards. The higher the type of any religion, the more it encourages and is encouraged by a constantly improving social morality and ethical culture. We cannot judge religion by the status of its accompanying civilization; we had better estimate the real nature of a civilization by the purity and nobility of its religion. Many of the world's most notable religious teachers have been virtually unlettered. The wisdom of the world is not necessary to an exercise of saving faith in eternal realities.

102:8.3 (1127.7) The difference in the religions of various ages is wholly dependent on the difference in man's comprehension of reality and on his differing recognition of moral values, ethical relationships, and spirit realities.

102:8.4 (1127.8) Ethics is the external social or racial mirror which faithfully reflects the otherwise unobservable progress of internal spiritual and religious developments. Man has always thought of God in the terms of the best he knew, his deepest ideas and highest ideals. Even historic religion has always created its God conceptions out of its highest recognized values. Every intelligent creature gives the name of God to the best and highest thing he knows.

102:8.5 (1128.1) Religion, when reduced to terms of reason and intellectual expression, has always

drįsdavo kritikuoti civilizaciją ir evoliucinę pažangą vertindama ją pagal savo etinės kultūros ir moralinės pažangos normas.

Nors asmeninė religija eina anksčiau negu žmogiškosios moralės evoliucija, deja, tenka pripažinti, jog institucinė religija pastoviai atsilikdavo nuo lėtai besikeičiančių žmogiškųjų rasių papročių. Organizuota religija įrodė savo konservatyvų atsilikimą. Paprastai religiniam žmonių vystymuisi vadovaudavo pranašai; teologai paprastai juos sulaikydavo. Religija, būdama vidinio ar asmeninio patyrimo dalykas, niekada negali vystytis tiek, jog intelektualią rasių evoliuciją pralenktų labai toli.

Bet religijos niekada neišplečia apeliavimas į vadinamuosius stebuklus. Stebuklų ieškojimas yra sugrįžimas į primityviasias magijos religijas. Tikroji religija neturi nieko bendro su tariamais stebuklais, o apreiškiama religija niekada iš tiesų nesiremia stebuklais kaip autoriteto įrodymais. Religijos šaknys visada yra asmeniniame patyrimo ir ji remiasi asmeniniu patyrimu. Ir jūsų aukščiausioji religija, Jėzaus gyvenimas, buvo kaip tik toks asmeninis patyrimas: žmogus, mirtingasis žmogus, ieškantis Dievo ir jį visiškai iki galo surandantis per vieną trumpą gyvenimą materialaus kūno pavidalu, tuo tarpu tame pačiame žmogiškajame patyrimo pasirodė Dievas, ieškantis žmogaus ir surandantis jį, iki galo patenkindamas begalinės aukštybės tobulą sielą. Ir tai yra religija, net ir pati aukščiausia, kokia tik buvo apreiškta Nebadono visatoje—Jėzaus iš Nazareto žemiškasis gyvenimas.

[Pateikta Nebadono Melkizedeko.]

dared to criticize civilization and evolutionary progress as judged by its own standards of ethical culture and moral progress.

^{102:8.6 (1128.2)} While personal religion precedes the evolution of human morals, it is regretfully recorded that institutional religion has invariably lagged behind the slowly changing mores of the human races. Organized religion has proved to be conservatively tardy. The prophets have usually led the people in religious development; the theologians have usually held them back. Religion, being a matter of inner or personal experience, can never develop very far in advance of the intellectual evolution of the races.

^{102:8.7 (1128.3)} But religion is never enhanced by an appeal to the so-called miraculous. The quest for miracles is a harking back to the primitive religions of magic. True religion has nothing to do with alleged miracles, and never does revealed religion point to miracles as proof of authority. Religion is ever and always rooted and grounded in personal experience. And your highest religion, the life of Jesus, was just such a personal experience: man, mortal man, seeking God and finding him to the fullness during one short life in the flesh, while in the same human experience there appeared God seeking man and finding him to the full satisfaction of the perfect soul of infinite supremacy. And that is religion, even the highest yet revealed in the universe of Nebadon — the earth life of Jesus of Nazareth.

^{102:8.8 (1128.4)} [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

103 Dokumentas. Religinio patyrimo tikrovė

⇐ 102

URANTIJS KNYGA

104 ⇒

III DALIS. URANTIJS ISTORIJA

103 DOKUMENTAS. RELIGINIO PATYRIMO TIKROVĖ

Skyrius

ĮVADAS

1. Religijos filosofija
2. Religija ir individas
3. Religija ir žmogiškoji rasė
4. Dvasinė komunija
5. Idealų kilmė
6. Filosofinis derinimas
7. Mokslas ir religija
8. Filosofija ir religija
9. Religijos esmė

PAPER 103 THE REALITY OF RELIGIOUS EXPERIENCE

SECTIONS

Introduction

1. Philosophy of Religion
2. Religion and the Individual
3. Religion and the Human Race
4. Spiritual Communion
5. The Origin of Ideals
6. Philosophic Co-ordination
7. Science and Religion
8. Philosophy and Religion
9. The Essence of Religion

ĮVADAS

VISAS tikrai religines žmogaus reakcijas paremia ankstyvas garbinimo pagalbinės proto dvasios tarnavimas ir cenzūruoja išminties pagalbinė proto dvasia. Žmogaus pirmoji viršprotinė dovana yra asmenybės įtraukimas į Visatos Kuriančiosios Dvasios Šventosios Dvasios grandinę; ir likus daug laiko arba iki Dieviškųjų Sūnų savęs padovanojimo misijų arba iki Derintojų visuotinio padovanojimo, šita įtaka veikia tam, kad išplėstų žmogaus požiūrį į etiką, religiją, ir dvasingumą. Po Rojaus Sūnų savęs padovanojimo misijų išlaisvintoji Tiesos Dvasia labai smarkiai prisideda prie to, kad išplėstų žmogaus sugebėjimą suvokti religines tiesas. Evoliucijai vystantis apgyvendintame pasaulyje, Minties Derintojai vis didesne dalimi dalyvauja vystydami žmogiškosios religinės įžvalgos aukštesnius tipus. Minties Derintojas yra tas kosminis langas, per kurį ribinis tvarinys gali įtikėjimo dėka žvilgtelėti į beribės Dievybės, Visuotinio Tėvo, tikrumą ir dieviškumą.

INTRODUCTION

103:0.1 (1129.1) ALL of man's truly religious reactions are sponsored by the early ministry of the adjutant of worship and are censored by the adjutant of wisdom. Man's first supermind endowment is that of personality encirclement in the Holy Spirit of the Universe Creative Spirit; and long before either the bestowals of the divine Sons or the universal bestowal of the Adjusters, this influence functions to enlarge man's viewpoint of ethics, religion, and spirituality. Subsequent to the bestowals of the Paradise Sons the liberated Spirit of Truth makes mighty contributions to the enlargement of the human capacity to perceive religious truths. As evolution advances on an inhabited world, the Thought Adjusters increasingly participate in the development of the higher types of human religious insight. The Thought Adjuster is the cosmic window through which the finite creature may faith-glimpse the certainties and divinities of limitless Deity, the Universal Father.

Religinės žmogiškųjų rasių tendencijos yra įgimtos; jos pasireiškia visuotinai ir akivaizdžiai yra natūralios kilmės; primityviosios religijos savo geneze visada būna evoliucinės. Vystantis natūraliam religiniam patyrimui, periodiškai tiesos apreiškimai perskiria šiaip jau lėtai judantį planetinės evoliucijos kursą.

Šiandien, Urantijoje yra keturios religijos rūšys:

1. Natūrali arba evoliucinė religija.
2. Viršnatūrali arba apreikšta religija.
3. Praktinė arba dabartinė religija, skirtingo laipsnio natūralios ir viršnatūralios religijų mišinys.
4. Filosofinės religijos, žmogaus sukurtos arba filosofiskai išmąstytos teologinės doktrinos ir samprotavimais sukurtos religijos.

1. RELIGIJOS FILOSOFIJA

Religinio patyrimo vienybė visuomeninėje ar rasinėje grupėje kyla iš Dievo fragmento, gyvenančio individe, tapačios prigimties. Būtent šitas dieviškasis pradmuo žmogaus viduje ir pagimdo pastarojo nesavanaudišką suinteresuotumą kitų žmonių gerove. Bet kadangi asmenybė yra unikali—nėra dviejų vienodų mirtingųjų—dėl to neišvengiamai seka, jog nėra dviejų žmogiškųjų būtybių, kurios galėtų vienodai interpretuoti dieviškumo dvasios, kuri gyvena jų proto viduje, vadovavimą ir akstinus. Mirtingųjų grupė gali patirti dvasinę vienybę, bet jie niekada negali pasiekti filosofinio vienodumo. Ir šitą religinės minties ir patyrimo aiškinimo įvairovę rodo tas faktas, jog dvidešimtojo amžiaus teologai ir filosofai suformulavo daugiau negu penkis šimtus skirtingų religijos apibrėžimų. Iš tikrųjų, kiekviena žmogiškoji būtybė religiją apibrėžia dieviškųjų impulsų, atsirandančių iš Dievo dvasios, gyvenančios jos viduje, savo pačios patirtinio aiškinimo požiūriu, ir dėl to toks aiškinimas turi būti unikalus ir visiškai skirtingas nuo visų kitų žmogiškųjų būtybių religinės filosofijos.

Kada vienas mirtingasis visiškai sutinka su kito bičiulio mirtingojo religine filosofija, tada tas reiškinys rodo, jog šitos dvi būtybės turėjo panašų *religinį patyrimą* tais klausimais, kuriems jie suteikia savo panašų filosofinį religinį aiškinimą.

Nors jūsų religija ir yra asmeninio patyrimo dalykas, bet nepaprastai svarbu, kad jūs žinotumėte apie milžinišką skaičių kitų religinių patyrimų (kitų ir skirtingų mirtingųjų įvairius aiškinimus) tuo tikslu, jog galėtumėte užkirsti kelią

103:0.2 (1129.2) The religious tendencies of the human races are innate; they are universally manifested and have an apparently natural origin; primitive religions are always evolutionary in their genesis. As natural religious experience continues to progress, periodic revelations of truth punctuate the otherwise slow-moving course of planetary evolution.

103:0.3 (1129.3) On Urantia, today, there are four kinds of religion:

103:0.4 (1129.4) 1. Natural or evolutionary religion.

103:0.5 (1129.5) 2. Supernatural or revelatory religion.

103:0.6 (1129.6) 3. Practical or current religion, varying degrees of the admixture of natural and supernatural religions.

103:0.7 (1129.7) 4. Philosophic religions, man-made or philosophically thought-out theologic doctrines and reason-created religions.

1. PHILOSOPHY OF RELIGION

103:1.1 (1129.8) The unity of religious experience among a social or racial group derives from the identical nature of the God fragment indwelling the individual. It is this divine in man that gives origin to his unselfish interest in the welfare of other men. But since personality is unique — no two mortals being alike — it inevitably follows that no two human beings can similarly interpret the leadings and urges of the spirit of divinity which lives within their minds. A group of mortals can experience spiritual unity, but they can never attain philosophic uniformity. And this diversity of the interpretation of religious thought and experience is shown by the fact that twentieth-century theologians and philosophers have formulated upward of five hundred different definitions of religion. In reality, every human being defines religion in the terms of his own experiential interpretation of the divine impulses emanating from the God spirit that indwells him, and therefore must such an interpretation be unique and wholly different from the religious philosophy of all other human beings.

103:1.2 (1130.1) When one mortal is in full agreement with the religious philosophy of a fellow mortal, that phenomenon indicates that these two beings have had a similar *religious experience* touching the matters concerned in their similarity of philosophic religious interpretation.

103:1.3 (1130.2) While your religion is a matter of personal experience, it is most important that you should be exposed to the knowledge of a vast number of other religious experiences (the diverse interpretations of other and diverse mortals) to the

tam, kad jūsų religinis gyvenimas netaptų egocentris—apibrėžtas, savanaudiškas, ir nevisuomeniškas.

Racionalizmas klysta, kada daro prielaidą, jog religija iš pradžių yra primityvus tikėjimas į kažką, o vėliau tada pradedama siekti vertybių. Religija pirmiausia yra vertybių siekimas, o tada yra formuluojama interpretuojančių įsitikinimų sistema. Žmonėms daug lengviau susitarti dėl religinių vertybių—tikslų—negu dėl įsitikinimų—interpretavimų. Ir tai paaiškina, kaip religija gali sutarti dėl vertybių ir tikslų, tuo pačiu metu demonstruodama gluminantį reiškinį, kada kokį nors tikėjimą palaiko šimtai konfliktuojančių nuomonių—pažiūrų. Taip pat tai paaiškina, kodėl konkretus asmuo sugeba išlaikyti savo religinį patyrimą, atsisakydamas daugelio ar pakeisdamas daugelį iš savo religinių įsitikinimų. Religija išsilaiko, nepaisant to, jog evoliuciniai įsitikinimai revoliucingai keičiasi. Teologija nesukuria religijos; būtent religija sukuria teologinę filosofiją.

Tai, kad religininkai taip smarkiai tikėjo tuo, kas buvo netikra, nepaverčia religijos nepagrįsta, nes religija yra sukurta vertybių pripažinimo pagrindu ir yra patvirtinama asmeninio religinio patyrimo įtikėjimu. Tada, religija yra grindžiama patyrimu ir religine mintimi; teologija, religijos filosofija, yra sąžiningas mėginimas tą patyrimą aiškinti. Tokie interpretaciniai tikėjimai gali būti teisingi arba klaidingi, arba tiesos ir suklydimo mišinys.

Dvasinių vertybių pripažinimo suvokimas yra toks patyrimas, kuris pranoksta idėjos lygį. Nėra nė vieno žodžio nė vienoje žmogaus kalboje, kurį būtų galima pavartoti tam, jog būtų pavadintas šitas „pojūtis,“ „jausmas,“ „intuicija,“ ar „patyrimas,“ kurį mes nusprendėme vadinti Dievo-sąmone. Ta Dievo dvasia, kuri gyvena žmogaus viduje, nėra asmenė—Derintojas yra ikiasmenis—bet šitas Pagalbininkas sudaro vertybę, paskleidžia dieviškumo, kuris yra asmenis aukščiausiąja prasme, aromatą. Jeigu Dievas nebūtų bent jau asmenis, tai jis negalėtų būti sąmoningas, o jeigu nebūtų sąmoningas, tuomet jis būtų žemesnis už žmogų.

2. RELIGIJA IR INDIVIDAS

Religija veikia žmogiškajame prote ir yra įgyvendinama patyrimo anksčiau negu ji atsiranda žmogiškojoje sąmonėje. Vaikas egzistuoja apie devynis mėnesius iki to laiko, kai patiria *gimimą*. Bet religijos „gimimas“ nėra staigus; tai yra palaipsnis atsiradimas. Nepaisant šito, anksčiau ar vėliau būna „gimimo diena.“ Jūs neįeinate į dangaus karalystę, jeigu nesate „gimęs vėl“—gimęs iš Dvasios. Didelę dalį dvasinių gimimų lydi

end that you may prevent your religious life from becoming egocentric — circumscribed, selfish, and unsocial.

103:1.4 (1130.3) Rationalism is wrong when it assumes that religion is at first a primitive belief in something which is then followed by the pursuit of values. Religion is primarily a pursuit of values, and then there formulates a system of interpretative beliefs. It is much easier for men to agree on religious values — goals — than on beliefs — interpretations. And this explains how religion can agree on values and goals while exhibiting the confusing phenomenon of maintaining a belief in hundreds of conflicting beliefs — creeds. This also explains why a given person can maintain his religious experience in the face of giving up or changing many of his religious beliefs. Religion persists in spite of revolutionary changes in religious beliefs. Theology does not produce religion; it is religion that produces theologic philosophy.

103:1.5 (1130.4) That religionists have believed so much that was false does not invalidate religion because religion is founded on the recognition of values and is validated by the faith of personal religious experience. Religion, then, is based on experience and religious thought; theology, the philosophy of religion, is an honest attempt to interpret that experience. Such interpretative beliefs may be right or wrong, or a mixture of truth and error.

103:1.6 (1130.5) The realization of the recognition of spiritual values is an experience which is superideational. There is no word in any human language which can be employed to designate this “sense,” “feeling,” “intuition,” or “experience” which we have elected to call God-consciousness. The spirit of God that dwells in man is not personal — the Adjuster is prepersonal — but this Monitor presents a value, exudes a flavor of divinity, which is personal in the highest and infinite sense. If God were not at least personal, he could not be conscious, and if not conscious, then would he be infrahuman.

2. RELIGION AND THE INDIVIDUAL

103:2.1 (1130.6) Religion is functional in the human mind and has been realized in experience prior to its appearance in human consciousness. A child has been in existence about nine months before it experiences *birth*. But the “birth” of religion is not sudden; it is rather a gradual emergence. Nevertheless, sooner or later there is a “birth day.” You do not enter the kingdom of heaven unless you have been “born again” — born of the Spirit.

dvasinės kančios ir dideli psichologiniai sukrėtimai taip, kaip ir didelei daliai fizinių gimimų būdinga “didžiulės gimdymo kančios” ir kiti “gimdymo” nenormalumai. Kiti dvasiniai gimimai būna natūralus ir normalus aukščiausiųjų vertybių suvokimo augimas plečiantis dvasiniam patyrimui, nors nebūna jokio religinio vystymosi be sąmoningų pastangų ir teigiamo ir individualaus ryžto. Religija niekada nebūna pasyvus patyrimas, neigiamas požiūris. Tai, kas yra vadinama “religijos gimimu,” nėra tiesiogiai susieta su vadinamuoju atsivertimo patyrimu, kuris paprastai apibūdina religinius epizodus, atsitinkančius gyvenime vėliau dėl psichinio sutrikimo, emocijų nuslopavimo, ir charakterio krizės.

Bet tie asmenys, kuriuos tėvai taip išauklėjo, kad jie išaugo sąmoningai suvokdami, jog yra mylinčio dieviškojo Tėvo vaikai, neturėtų šnairuoti į savo bičiulius mirtinguosius, kurie tokią bičiulystės su Dievu sąmonę gali pasiekti tikrai psichologinės krizės, emocinio sukrėtimo, dėka.

Žmogaus prote ta evoliucine dirva, kurioje apreikštos religijos sėkla pradeda vystytis, yra morali prigimtis, kuri taip anksti pagimdo visuomeninę sąmonę. Vaiko moralios prigimties pirmieji bruožai neturi nieko bendro su lytimi, kalte, ar asmeniniu pasididžiavimu, bet vietoje šito jie yra susiję su teisingumo, sąžiningumo, ir gėrio troškimo impulsais—naudingų tarnavimu savo bičiuliams. Ir kada yra ugdomi tokie ankstyvieji moraliniai daigai, tada palaipsniui vystosi religinis gyvenimas, kurio santykinai neveikia konfliktai, sukrėtimai, ir krizės.

Kiekviena žmogiškoji būtybė labai anksti patiria kažką panašaus į konfliktą tarp savanaudiškumo ir altruistinių impulsų, ir dažnai Dievo-sąmonės pirmąjį patyrimą galima pasiekti kaip viršžmogiškosios pagalbos ieškojimo pasekmę tuo metu, kada yra sprendžiama tokių moralinių konfliktų užduotis.

Vaiko psichologija natūraliai yra pozityvi, o ne negatyvi. Tiek daug mirtingųjų yra negatyvūs, nes jie šitaip buvo išmokyti. Kada sakoma, jog vaikas yra pozityvus, tai omenyje turima jo moralūs impulsai, tos proto galios, kurių atsiradimas duoda ženklą, jog atvyko Minties Derintojas.

Kada nebūna iškreipto mokymo, tada normalaus vaiko protas vystosi pozityviai, kada atsiranda religinė sąmonė, tada jis vystosi link moralaus teisumo ir visuomeninio tarnavimo, o ne negatyviai, tolyn nuo nuodėmės ir kaltės. Vystantis religiniam patyrimui, konfliktas gali kilti arba nekilti, bet visada yra neišvengiami žmogiškosios valios sprendimai, pastangos, ir veiksmai.

Many spiritual births are accompanied by much anguish of spirit and marked psychological perturbations, as many physical births are characterized by a “stormy labor” and other abnormalities of “delivery.” Other spiritual births are a natural and normal growth of the recognition of supreme values with an enhancement of spiritual experience, albeit no religious development occurs without conscious effort and positive and individual determinations. Religion is never a passive experience, a negative attitude. What is termed the “birth of religion” is not directly associated with so-called conversion experiences which usually characterize religious episodes occurring later in life as a result of mental conflict, emotional repression, and temperamental upheavals.

103:2.2 (1131.1) But those persons who were so reared by their parents that they grew up in the consciousness of being children of a loving heavenly Father, should not look askance at their fellow mortals who could only attain such consciousness of fellowship with God through a psychological crisis, an emotional upheaval.

103:2.3 (1131.2) The evolutionary soil in the mind of man in which the seed of revealed religion germinates is the moral nature that so early gives origin to a social consciousness. The first promptings of a child's moral nature have not to do with sex, guilt, or personal pride, but rather with impulses of justice, fairness, and urges to kindness — helpful ministry to one's fellows. And when such early moral awakenings are nurtured, there occurs a gradual development of the religious life which is comparatively free from conflicts, upheavals, and crises.

103:2.4 (1131.3) Every human being very early experiences something of a conflict between his self-seeking and his altruistic impulses, and many times the first experience of God-consciousness may be attained as the result of seeking for superhuman help in the task of resolving such moral conflicts.

103:2.5 (1131.4) The psychology of a child is naturally positive, not negative. So many mortals are negative because they were so trained. When it is said that the child is positive, reference is made to his moral impulses, those powers of mind whose emergence signals the arrival of the Thought Adjuster.

103:2.6 (1131.5) In the absence of wrong teaching, the mind of the normal child moves positively, in the emergence of religious consciousness, toward moral righteousness and social ministry, rather than negatively, away from sin and guilt. There may or may not be conflict in the development of religious experience, but there are always present the inevitable decisions, effort, and function of the human will.

Moralinį pasirinkimą paprastai lydi didesnis ar mažesnis moralinis konfliktas. Ir šitas pats pirmasis konfliktas vaiko prote yra tarp egoizmo akstinių ir altruizmo impulsų. Minties Derintojas neignoruoja asmenybės egoistinio motyvo vertybių, bet tikrai veikia taip, kad suteiktų nežymų pranašumą altruistiniams impulsams, vedantiems į žmogiškosios laimės tikslą ir į dangaus karalystės džiaugsmus.

Kada morali būtybė, susidūrusi su savanaudišku akstiniu, nusprendžia būti nesavanaudė, tai ir yra primityvus religinis patyrimas. Šitai pasirinkti negali nė vienas gyvūnas; toks sprendimas yra tiek žmogiškas, tiek religinis. Jis apima Dievo-sąmonės realybę ir rodo visuomeninės tarnystės impulsą, žmogaus brolystės pagrindą. Kada protas pasirenka teisingą moralinį sprendimą laisvos valios veiksmu, tada toks sprendimas sudaro religinį patyrimą.

Bet iki to meto, kai vaikas būna pakankamai išsivystęs tam, jog įgautų moralinį sugebėjimą ir dėl to sugebėtų pasirinkti altruistinę tarnystę, jis jau būna išvystęs stiprią ir gerai suvienytą egoistinę prigimtį. Ir būtent dėl šitos realios padėties atsirado kovos tarp „aukštesnės“ ir „žemesnės“ prigimties, tarp „nuodėmės senojo žmogaus“ ir gailėstingumo „naujos prigimties“ teorija. Labai anksti savo gyvenime normalus vaikas pradeda mokytis, kad yra „labiau palaiminga duoti negu gauti.“

Žmogus akstiną tenkinti savo paties poreikius yra linkęs tapatinti su savuoju ego—su pačiu savimi. Priešingai šitam, norą būti altruistišku jis yra linkęs tapatinti su kažkokiu poveikiu už savo paties ribų—su Dievu. Ir iš tikrųjų toks samprotavimas yra teisingas, nes visi tokie nesavanaudiški troškimai iš tikrųjų yra atsiradę vedant viduje gyvenančiam Minties Derintojui, o šitas Derintojas yra Dievo fragmentas. Dvasinio Pagalbininko impulsą žmogiškoji sąmonė suvokia kaip akstiną būti altruistiniam, bičiuliškai mąstančiam kitų tvarinių atžvilgiu. Bent jau toks yra vaiko proto ankstyvas ir fundamentalus patyrimas. Kada augančiam vaikui suvienyti asmenybės nepavyksta, tada altruistinis akstinas gali būti tiek per daug išvystytas, jog labai rimtai pakenktų savojo aš gerovei. Supainiota sąžinė gali būti daugelio konfliktų, nerimo, liūdesio ir nesibaigiančio žmogiškojo nelaimingumo priežastis.

3. RELIGIJA IR ŽMOGIŠKOJI RASĖ

Nors tikėjimas į dvasias, sapnus, ir įvairius kitokius prietarus suvaidino savo vaidmenį tam, kad evoliuciškai atsirastų primityviosios religijos,

103:2.7 (1131.6) Moral choosing is usually accompanied by more or less moral conflict. And this very first conflict in the child mind is between the urges of egoism and the impulses of altruism. The Thought Adjuster does not disregard the personality values of the egoistic motive but does operate to place a slight preference upon the altruistic impulse as leading to the goal of human happiness and to the joys of the kingdom of heaven.

103:2.8 (1131.7) When a moral being chooses to be unselfish when confronted by the urge to be selfish, that is primitive religious experience. No animal can make such a choice; such a decision is both human and religious. It embraces the fact of God-consciousness and exhibits the impulse of social service, the basis of the brotherhood of man. When mind chooses a right moral judgment by an act of the free will, such a decision constitutes a religious experience.

103:2.9 (1131.8) But before a child has developed sufficiently to acquire moral capacity and therefore to be able to choose altruistic service, he has already developed a strong and well-unified egoistic nature. And it is this factual situation that gives rise to the theory of the struggle between the “higher” and the “lower” natures, between the “old man of sin” and the “new nature” of grace. Very early in life the normal child begins to learn that it is “more blessed to give than to receive.”

103:2.10 (1131.9) Man tends to identify the urge to be self-serving with his ego — himself. In contrast he is inclined to identify the will to be altruistic with some influence outside himself — God. And indeed is such a judgment right, for all such nonself desires do actually have their origin in the leadings of the indwelling Thought Adjuster, and this Adjuster is a fragment of God. The impulse of the spirit Monitor is realized in human consciousness as the urge to be altruistic, fellow-creature minded. At least this is the early and fundamental experience of the child mind. When the growing child fails of personality unification, the altruistic drive may become so overdeveloped as to work serious injury to the welfare of the self. A misguided conscience can become responsible for much conflict, worry, sorrow, and no end of human unhappiness.

3. RELIGION AND THE HUMAN RACE

103:3.1 (1132.1) While the belief in spirits, dreams, and diverse other superstitions all played a part in the evolutionary origin of primitive religions, you

bet jūs neturėtumėte iš akiračio išleisti klando įtakos arba gentinio solidarumo dvasios. Grupiniuose santykiuose susiformavo kaip tik tokia visuomeninė situacija, kuri metė iššūkį egoistiniam-altruistiniam konfliktui pirmykščio žmogaus proto moralinėje prigimtyje. Nepaisant savo tikėjimo į dvasias, primityviųjų australų religija vis dar yra koncentruojama į klaną. Su laiku, tokios religinės sampratos turi polinkį būti įsmeintos, iš pradžių, kaip gyvūnai, vėliau, kaip viršžmogis arba kaip kažkoks Dievas. Net ir tokios primityvios rasės, kaip Afrikos bušmenai, kurie savo tikėjimuose nėra pasiekę net ir totemų lygio, iš tikrųjų suvokia skirtumą tarp savojo aš interesų ir grupės interesų, primityvų skirtumą tarp pasaulietinių ir šventųjų vertybių. Bet visuomeninė grupė nėra religinio patyrimo šaltinis. Nežiūrint viso šito primityvaus indėlio įtakos žmogaus ankstyvajai religijai, vis vien tikrasis religinis impulsas atsiranda dėl to, jog yra tikros dvasinės jėgos, kurios žadina norą būti nesavanaudišku.

Primityvus tikėjimas į gamtinius stebuklus ir paslaptis, neasmenę maną, pranašauja vėlesniąją religiją. Bet anksčiau ar vėliau besivystanti religija reikalauja, jog individas paaukotų kokią nors asmeninę auką savo visuomeninės grupės labui, jog ką nors padarytų, kad kiti žmonės taptų laimingesni ir geresni. Galiausiai, religijai yra lemta tarnauti Dievui ir žmogui.

Religija yra sumanyta tam, jog pakeistų žmogaus aplinką, bet daugelis religijų, kurias šiandien turi mirtingieji, yra tapusios bejėgės tą padaryti. Perdaug dažnai aplinka įveikdavo religiją.

Prisiminkite, jog visų amžių religijoje svarbiausias patyrimas yra tas jausmas, kuris yra susijęs su moralinėmis vertybėmis ir visuomeninėmis prasmėmis, o ne mąstymas, susijęs su teologinėmis dogmomis ir filosofinėmis teorijomis. Religija vystosi palankiai tada, kada magijos elementą pakeičia samprata apie moralę.

Žmogus vystėsi patirdamas manos, magijos, gamtos garbinimo, dvasių baimės, ir gyvūnų garbinimo prietarus tol, kol pasiekė įvairius ritualus, kurių dėka religinis individo požiūris tapo grupinėmis klando reakcijomis. Ir tada šitie ritualai buvo sukoncentruoti ir kristalizuoti į gentinius tikėjimus, ir galiausiai šitos baimės ir įtikėjimai buvo įsmeinti į dievus. Bet visos šitos religinės evoliucijos metu niekada nebuvo taip, jog moralės elemento visiškai nebeliktų. Dievo impulsas žmogaus viduje visada buvo pajėgus. Ir šitie galingi poveikiai—vienas žmogiškasis, o kitas dieviškasis—užtikrino religijos išlikimą per amžių vingius, ir nepaisant šito, jai taip dažnai grėsė išnykimas dėl daugybės naikinančių tendencijų ir priešiško antagonizmo.

should not overlook the influence of the clan or tribal spirit of solidarity. In the group relationship there was presented the exact social situation which provided the challenge to the egoistic-altruistic conflict in the moral nature of the early human mind. In spite of their belief in spirits, primitive Australians still focus their religion upon the clan. In time, such religious concepts tend to personalize, first, as animals, and later, as a superman or as a God. Even such inferior races as the African Bushmen, who are not even totemic in their beliefs, do have a recognition of the difference between the self-interest and the group-interest, a primitive distinction between the values of the secular and the sacred. But the social group is not the source of religious experience. Regardless of the influence of all these primitive contributions to man's early religion, the fact remains that the true religious impulse has its origin in genuine spirit presences activating the will to be unselfish.

103:3.2 (1132.2) Later religion is foreshadowed in the primitive belief in natural wonders and mysteries, the impersonal mana. But sooner or later the evolving religion requires that the individual should make some personal sacrifice for the good of his social group, should do something to make other people happier and better. Ultimately, religion is destined to become the service of God and of man.

103:3.3 (1132.3) Religion is designed to change man's environment, but much of the religion found among mortals today has become helpless to do this. Environment has all too often mastered religion.

103:3.4 (1132.4) Remember that in the religion of all ages the experience which is paramount is the feeling regarding moral values and social meanings, not the thinking regarding theologic dogmas or philosophic theories. Religion evolves favorably as the element of magic is replaced by the concept of morals.

103:3.5 (1132.5) Man evolved through the superstitions of mana, magic, nature worship, spirit fear, and animal worship to the various ceremonials whereby the religious attitude of the individual became the group reactions of the clan. And then these ceremonies became focalized and crystallized into tribal beliefs, and eventually these fears and faiths became personalized into gods. But in all of this religious evolution the moral element was never wholly absent. The impulse of the God within man was always potent. And these powerful influences — one human and the other divine — insured the survival of religion throughout the vicissitudes of the ages and that notwithstanding it was so often threatened with extinction by a thousand subversive tendencies and hostile antagonisms.

4. DVASINĖ KOMUNIJĄ

Būdingas skirtumas tarp visuomeninio susirinkimo ir religinio susibūrimo yra tai, jog priešingai negu pasaulietinis susirinkimas, religinis susibūrimas yra persunktas *komunijos* atmosferos. Šitokiu būdu žmogiškasis bendravimas sukuria bičiulystės jausmą su tuo, kas yra dieviškas, o tai yra grupinio garbinimo pradžia. Valgymas drauge buvo ankstyviausioji visuomeninės komunijos rūšis, ir šitaip ankstyvosios religijos iš tiesų pasirūpino tuo, jog garbinantieji suvalgytų ritualinės aukos kokią nors dalį. Net ir krikščionybėje Viešpaties Vakarienė išlaiko šitą komunijos pobūdį. Komunijos atmosfera suteikia gaivinantį ir raminantį paliaubų periodą savanaudiškojo ego konflikte su viduje gyvenančio dvasinio Pagalbininko altruistiniu postūmiu. Ir tai yra preliudas į tikrąjį garbinimą—Dievo buvimo praktiką, kuri veda į žmogaus brolystės atsiradimą.

Kada primityvusis žmogus pajuto, kad jo komunija su Dievu buvo nutraukta, tada jis griebėsi kokio nors pobūdžio aukojimo, stengdamasis išpirkti kaltę, atstatyti draugiškus santykius. Alkis ir troškulys teisumui veda į tiesos atradimą, o tiesa padidina idealus, o tai atskiriems religininkams sukelia naujų problemų, nes mūsų idealai turi polinkį augti geometrine progresija, tuo tarpu mūsų sugebėjimas pagal juos gyventi yra padidinamas tiksliai aritmetine progresija.

Kaltės jausmas (ne nuodėmės sąmonė) atsiranda arba dėl nutrauktos dvasinės komunijos arba dėl žmogaus moralinių idealų sumažinimo. Išsivadavimas iš tokios nemalonios padėties gali ateiti tiksliai suvokus, jog žmogaus aukščiausi moraliniai idealai nebūtinai reiškia Dievo valią. Žmogus negali tikėtis gyventi pagal savo aukščiausius idealus, bet jis gali būti ištikimas savajam tikslui surasti Dievą ir tapti vis labiau ir labiau panašus į jį.

Jėzus nušlavė visus aukojimo ir atpirkimo ritualus. Jis sugriovė bet kokios tokios netikros kaltės ir izoliacijos jausmo pagrindą visatoje pareikšdamas, jog žmogus yra Dievo vaikas; tvarinio-Kūrėjo ryšys buvo pagrįstas vaiko-tėvo pagrindu. Dievas savo moraliems sūnums ir dukroms tampa mylinčiu Tėvu. Amžiams yra panaikinami visi ritualai, kurie nėra teisėta tokių artimų šeimyninių ryšių dalis.

Dievas Tėvas palaiko ryšį su žmogumi, savo vaiku, remdamasis ne realia dorybe arba vertingumu, bet suvokdamas vaiko motyvaciją—tvarinio tikslą ir ketinimą. Šis ryšys yra toks, kaip tėvo-vaiko bendravimas, ir jį skatina dieviškoji meilė.

4. SPIRITUAL COMMUNION

103:4.1 (1133.1) The characteristic difference between a social occasion and a religious gathering is that in contrast with the secular the religious is pervaded by the atmosphere of *communion*. In this way human association generates a feeling of fellowship with the divine, and this is the beginning of group worship. Partaking of a common meal was the earliest type of social communion, and so did early religions provide that some portion of the ceremonial sacrifice should be eaten by the worshipers. Even in Christianity the Lord's Supper retains this mode of communion. The atmosphere of the communion provides a refreshing and comforting period of truce in the conflict of the self-seeking ego with the altruistic urge of the indwelling spirit Monitor. And this is the prelude to true worship — the practice of the presence of God which eventuates in the emergence of the brotherhood of man.

103:4.2 (1133.2) When primitive man felt that his communion with God had been interrupted, he resorted to sacrifice of some kind in an effort to make atonement, to restore friendly relationship. The hunger and thirst for righteousness leads to the discovery of truth, and truth augments ideals, and this creates new problems for the individual religionists, for our ideals tend to grow by geometrical progression, while our ability to live up to them is enhanced only by arithmetical progression.

103:4.3 (1133.3) The sense of guilt (not the consciousness of sin) comes either from interrupted spiritual communion or from the lowering of one's moral ideals. Deliverance from such a predicament can only come through the realization that one's highest moral ideals are not necessarily synonymous with the will of God. Man cannot hope to live up to his highest ideals, but he can be true to his purpose of finding God and becoming more and more like him.

103:4.4 (1133.4) Jesus swept away all of the ceremonials of sacrifice and atonement. He destroyed the basis of all this fictitious guilt and sense of isolation in the universe by declaring that man is a child of God; the creature-Creator relationship was placed on a child-parent basis. God becomes a loving Father to his mortal sons and daughters. All ceremonials not a legitimate part of such an intimate family relationship are forever abrogated.

103:4.5 (1133.5) God the Father deals with man his child on the basis, not of actual virtue or worthiness, but in recognition of the child's motivation — the creature purpose and intent. The relationship is one of parent-child association and is actuated by divine love.

5. IDEALŲ KILMĖ

Ankstyvasis evoliucinis protas sukuria visuomeninės pareigos ir moralinio įsipareigojimo jausmą daugiausia kilusį iš emocinės baimės. Aiškesnis akstinas visuomenei tarnystei ir altruizmo idealizmui yra kilęs iš dieviškosios dvasios, gyvenančios žmogaus prote, tiesioginio impulso.

Šita idėja-idealas daryti kitiems gėrį—impulsas, kada ko nors nesuteikiama savajam aš dėl savo artimo gerovės—iš pradžių yra labai apribotas. Primityvusis žmogus artimaisiais laiko tikrai tuos, kurie jam yra labai artimi, tuos, kurie su juo elgiasi draugiškai; religinei civilizacijai vystantis, artimo samprata išsiplečia, apimdama klaną, gentį, naciją. Ir tada Jėzus išplėtė artimo spektrą, kad apimtų visą žmoniją, net tai, jog mes turėtume mylėti ir savo priešus. Ir kiekvienos normalios žmogiškosios būtybės viduje yra kažkas, kas jam pasako, šitas mokymas yra moralus—teisingas. Net ir tie, kurie šito idealo laikosi mažiausia, pripažįsta, jog teoriškai tai yra teisinga.

Visi žmonės pripažįsta šito visuotinio žmogiškojo akstino būti nesavanaudiškam ir altruistiškam moralumą. Humanistas šito akstino kilmę priskiria natūraliam materialaus proto veikimui; religininkas yra teisėsnis, pripažindamas, jog tikrai nesavanaudiškas mirtingojo proto siekis yra atsakas į Minties Derintojo vidinį dvasinį vadovavimą.

Bet šitų ankstyvųjų konfliktų, kylančių tarp ego valios ir ne savojo aš, bet kitų valios, žmogiškasis aiškinimas nevisada yra patikimas. Tikrai visiškai gerai suvienyta asmenybė sugeba būti arbitras daugiapusiųse ginčuose tarp ego troškimų ir besiskleidžiančios visuomeninės sąmonės. Savasis aš turi tokias pačias teises kaip ir jo artimieji. Nė vienas iš jų neturi išskirtinių reikalavimų individo dėmesio ir tarnavimo atžvilgiu. Kada šitos problemos išspręsti nepavyksta, tada formuojasi anksčiausia žmogiškosios kaltės jausmų rūšis.

Žmogiškoji laimė yra pasiekama tikrai tada, kada savojo aš ego troškimą ir aukštesniojo savojo aš (dieviškosios dvasios) altruistinį akstiną suderina ir sutaiiko besivienijančios ir vadovaujančios asmenybės suvienyta valia. Evoliucinio žmogaus protas visada susiduria su sudėtinga problema teisėjauti varžybose tarp emocinių impulsų natūralaus plėtimosi ir nesavanaudiškų postūmių, besiremiančių dvasine įžvalga—nuoširdžiu religiniu apmąstymu—moralinio augimo.

Mėginimas tokį patį gėrį užtikrinti savajam aš ir kuo didesniai skaičiui kitų žmonių sukelia

5. THE ORIGIN OF IDEALS

103:5.1 (1133.6) The early evolutionary mind gives origin to a feeling of social duty and moral obligation derived chiefly from emotional fear. The more positive urge of social service and the idealism of altruism are derived from the direct impulse of the divine spirit indwelling the human mind.

103:5.2 (1133.7) This idea-ideal of doing good to others — the impulse to deny the ego something for the benefit of one's neighbor — is very circumscribed at first. Primitive man regards as neighbor only those very close to him, those who treat him neighborly; as religious civilization advances, one's neighbor expands in concept to embrace the clan, the tribe, the nation. And then Jesus enlarged the neighbor scope to embrace the whole of humanity, even that we should love our enemies. And there is something inside of every normal human being that tells him this teaching is moral — right. Even those who practice this ideal least, admit that it is right in theory.

103:5.3 (1134.1) All men recognize the morality of this universal human urge to be unselfish and altruistic. The humanist ascribes the origin of this urge to the natural working of the material mind; the religionist more correctly recognizes that the truly unselfish drive of mortal mind is in response to the inner spirit leadings of the Thought Adjuster.

103:5.4 (1134.2) But man's interpretation of these early conflicts between the ego-will and the other-than-self-will is not always dependable. Only a fairly well unified personality can arbitrate the multiform contentions of the ego cravings and the budding social consciousness. The self has rights as well as one's neighbors. Neither has exclusive claims upon the attention and service of the individual. Failure to resolve this problem gives origin to the earliest type of human guilt feelings.

103:5.5 (1134.3) Human happiness is achieved only when the ego desire of the self and the altruistic urge of the higher self (divine spirit) are co-ordinated and reconciled by the unified will of the integrating and supervising personality. The mind of evolutionary man is ever confronted with the intricate problem of refereeing the contest between the natural expansion of emotional impulses and the moral growth of unselfish urges predicated on spiritual insight — genuine religious reflection.

103:5.6 (1134.4) The attempt to secure equal good for the self and for the greatest number of other

problema, kurią nevisada galima patenkinamai išspręsti laiko-erdvės sferoje. Amžinojo gyvenimo atveju, tokius antagonizmus išspręsti galima, bet per vieną trumpą žmogiškąjį gyvenimą jų išspręsti neįmanoma. Jėzus minty turėjo tokį paradoksą, kada jis sakė: "Kas savąją gyvybę išsaugos, tas ją tikrai praras, bet kas savąją gyvybę praras vardan karalystės, tas ją tikrai suras."

Idealo—būti toks, kaip Dievas—siekimas yra nuolatinės pastangos iki mirties ir po jos. Iš esmės gyvenimas po mirties nesiskiria nuo mirtingojo egzistencijos. Viskas, ką šitame gyvenime mes darome gera, tiesiogiai prisideda prie ateities gyvenimo vystymo. Tikroji religija neskatina moralinės veltėdystės ir dvasinės tinginystės, jog suteiktų tuščią viltį, kad dėl perėjimo per natūralios mirties vartus bus padovanotos visos kilnaus charakterio dorybės. Tikroji religija nenuvertina žmogaus pastangų žengti į priekį per išnuomotą mirtingojo gyvenimą. Kiekvienas mirtingojo pasiekimas yra tiesioginis indėlis į nemirtingo išlikimo patyrimo pirmųjų etapų turtinimą.

Žmogaus idealizmui yra pražūtinga, kada žmogus yra mokomas, kad visi jo altruistiniai impulsai yra tiesiog jo natūralių bandos instinktų išvystymas. Bet jį sukilnina ir jam suteikia galingos energijos tai, kada jis sužino, jog šitie aukštesnieji jo sielos potraukiai išsiveržia iš tų dvasinių jėgų, kurios gyvena jo mirtingame prote.

Žmogus pats pakyla ir pranoksta save, kada jis kartą ir iki galo suvokia, kad jo viduje gyvena ir stengiasi kažkas, kas yra amžinas ir dieviškas. Ir tokiu būdu būtent gyvas įtikėjimas į mūsų idealų viršžmogiškąją kilmę patvirtina mūsų tikėjimą, jog mes esame Dievo sūnūs, ir mūsų altruistinius įsitikinimus, tuos žmogaus brolystės jausmus, padaro tikrus.

Žmogus, savo dvasinėje sferoje, iš tiesų turi laisvą valią. Mirtingasis žmogus nėra nei bejėgis visagalio Dievo nepajudinamos aukščiausiosios valdžios vergas, nei mechanistinio kosminio determinizmo beviltiško fatališkumo auka. Žmogus yra kuo tikriausiai savo paties amžinojo likimo architektas.

Bet žmogus nėra gelbstimas arba kilninamas spaudimu. Dvasinis augimas atsiranda iš besivystančios sielos vidaus. Spaudimas gali asmenybę deformuoti, bet jis niekada neskatina augimo. Net ir švietimo spaudimas yra tikrai neigiamai naudingas tuo, kad jis gali padėti užkirsti kelią pražūtingam patyrimui. Dvasinis augimas yra didžiausias ten, kur bet koks išorinis spaudimas yra mažiausias. "Ten, kur yra Viešpaties dvasia, ten yra laisvė." Žmogus vystosi geriausiai tada, kada šeimos, bendruomenės, bažnyčios, ir valstybės spaudimas yra mažiausias. Bet šito nereikia suprasti taip, jog pažangioje visuomenėje

selves presents a problem which cannot always be satisfactorily resolved in a time-space frame. Given an eternal life, such antagonisms can be worked out, but in one short human life they are incapable of solution. Jesus referred to such a paradox when he said: "Whosoever shall save his life shall lose it, but whosoever shall lose his life for the sake of the kingdom, shall find it."

103:5.7 (1134.5) The pursuit of the ideal — the striving to be Godlike — is a continuous effort before death and after. The life after death is no different in the essentials than the mortal existence. Everything we do in this life which is good contributes directly to the enhancement of the future life. Real religion does not foster moral indolence and spiritual laziness by encouraging the vain hope of having all the virtues of a noble character bestowed upon one as a result of passing through the portals of natural death. True religion does not belittle man's efforts to progress during the mortal lease on life. Every mortal gain is a direct contribution to the enrichment of the first stages of the immortal survival experience.

103:5.8 (1134.6) It is fatal to man's idealism when he is taught that all of his altruistic impulses are merely the development of his natural herd instincts. But he is ennobled and mightily energized when he learns that these higher urges of his soul emanate from the spiritual forces that indwell his mortal mind.

103:5.9 (1134.7) It lifts man out of himself and beyond himself when he once fully realizes that there lives and strives within him something which is eternal and divine. And so it is that a living faith in the superhuman origin of our ideals validates our belief that we are the sons of God and makes real our altruistic convictions, the feelings of the brotherhood of man.

103:5.10 (1134.8) Man, in his spiritual domain, does have a free will. Mortal man is neither a helpless slave of the inflexible sovereignty of an all-powerful God nor the victim of the hopeless fatality of a mechanistic cosmic determinism. Man is most truly the architect of his own eternal destiny.

103:5.11 (1135.1) But man is not saved or ennobled by pressure. Spirit growth springs from within the evolving soul. Pressure may deform the personality, but it never stimulates growth. Even educational pressure is only negatively helpful in that it may aid in the prevention of disastrous experiences. Spiritual growth is greatest where all external pressures are at a minimum. "Where the spirit of the Lord is, there is freedom." Man develops best when the pressures of home, community, church, and state are least. But this must not be construed as meaning that there is no place in a progressive society for home, social institutions, church, and state.

nėra vietos šeimai, visuomeninėms institucijoms, bažnyčiai, ir valstybei.

Kada visuomeninės religinės grupės narys laikosi tokios grupės reikalavimų, tada jis turėtų būti skatinamas naudotis religine laisve iki galo reikšdamas savo asmeninį aiškinimą apie religinio tikėjimo tiesas ir religinio patyrimo faktus. Religinės grupės saugumas priklauso nuo dvasinės vienybės, o ne nuo teologinio venodumo. Religinė grupė turėtų sugebėti naudotis nesuvaržyto mąstymo laisve taip, kad jos nariai netaptų „laisvamaniais.“ Bet kuri bažnyčia, garbinanti gyvąjį Dievą, patvirtinanti žmogaus brolystę, ir išdrįstanti pašalinti savo narius bet kokį dogmatinį spaudimą, gali su džiūle viltimi eiti į ateitį.

103:5.12 (1135.2) When a member of a social religious group has complied with the requirements of such a group, he should be encouraged to enjoy religious liberty in the full expression of his own personal interpretation of the truths of religious belief and the facts of religious experience. The security of a religious group depends on spiritual unity, not on theological uniformity. A religious group should be able to enjoy the liberty of freethinking without having to become “freethinkers.” There is great hope for any church that worships the living God, validates the brotherhood of man, and dares to remove all creedal pressure from its members.

6. FILOSOFINIS DERINIMAS

Teologija tyrinėja žmogiškosios dvasios veiksmus ir reakcijas; ji niekada negali tapti mokslu, kadangi savo asmenine išraiška daugiau ar mažiau turi būti susieta su psichologija, o savo susistemintu pavaizdavimu turi būti susieta su filosofija. Teologija visada yra *savo pačios* religijos tyrinėjimas; kito religijos tyrinėjimas yra psichologija.

Kada žmogus priartėja prie savosios visatos tyrinėjimo ir tikrinimo iš *išorės*, tada jis sukuria įvairius fizikinius mokslus, kada jis priartėja prie savęs paties ir visatos studijavimo iš *vidaus*, tada jis sukuria teologiją ir metafiziką. Vėlesnis filosofijos menas vystosi stengiantis suderinti tuos daugelį nesutarimų, kuriems yra lemta iš pradžių atsirasti tarp atradimų ir mokymų, esančių šituose diametraliai priešinguose keliuose, kuriais yra priartėjama prie daiktų ir būtybių visatos.

Religija yra susijusi su dvasiniu požiūriu, žmogiškojo patyrimo suvokimu iš *vidaus*. Žmogaus dvasinė prigimtis jam suteikia galimybę visatos išorę pasukti į vidų. Dėl to tai yra tiesa, jog, žvelgiant išimtinai iš asmenybės patyrimo vidaus, visa kūrinija savo prigimtimi atrodo, kad yra dasinė.

Kada žmogus visatą tiria analitiškai savo fizinių pojūčių ir su jais susieto proto suvokimo materialių sugebėjimų dėka, tada kosmosas atrodo kaip mechaninis ir energetiškai materialus. Tokį tikrovės studijavimo metodą sudaro visatos vidaus išvertimas į išorę.

Logiškos ir nuoseklios filosofinės sampratos apie visatą negalima kurti remiantis materializmo arba spiritizmo postulatais, nes abi šitos mąstymo sistemos, kada jos būna taikomos visatos atžvilgiu, yra priverstos į kosmosą žvelgti iškreiptai, pirmoji palaiko ryšį su tokia visata, kuri

6. PHILOSOPHIC CO-ORDINATION

103:6.1 (1135.3) Theology is the study of the actions and reactions of the human spirit; it can never become a science since it must always be combined more or less with psychology in its personal expression and with philosophy in its systematic portrayal. Theology is always the study of *your* religion; the study of another's religion is psychology.

103:6.2 (1135.4) When man approaches the study and examination of his universe from the *outside*, he brings into being the various physical sciences; when he approaches the research of himself and the universe from the *inside*, he gives origin to theology and metaphysics. The later art of philosophy develops in an effort to harmonize the many discrepancies which are destined at first to appear between the findings and teachings of these two diametrically opposite avenues of approaching the universe of things and beings.

103:6.3 (1135.5) Religion has to do with the spiritual viewpoint, the awareness of the *insideness* of human experience. Man's spiritual nature affords him the opportunity of turning the universe outside in. It is therefore true that, viewed exclusively from the insideness of personality experience, all creation appears to be spiritual in nature.

103:6.4 (1135.6) When man analytically inspects the universe through the material endowments of his physical senses and associated mind perception, the cosmos appears to be mechanical and energy-material. Such a technique of studying reality consists in turning the universe inside out.

103:6.5 (1135.7) A logical and consistent philosophic concept of the universe cannot be built up on the postulations of either materialism or spiritism, for both of these systems of thinking, when universally applied, are compelled to view the cosmos in distortion, the former contacting with a universe

yra išversta iš vidaus į išorę, antroji sistema visatos prigimtį suvokia kaip pasuktą iš išorės į vidų. Tuomet, niekada nei mokslas, nei religija, savo jėgomis, pavieniui, negali tikėtis pasiekti adekvataus visuotinių tiesų ir ryšių supratimo be žmogiškosios filosofijos vadovavimo ir dieviškojo apreiškimo apšvietimo.

Žmogaus vidinė dvasia tam, kad save išreikštų ir save suvoktų, visada turi priklausyti nuo proto mechanizmo ir metodo. Lygiai taip ir žmogaus išorinis materialios tikrovės patyrimas turi būti grindžiamas patiriančios asmenybės proto sąmone. Dėl to dvasinis ir materialus, vidinis ir išorinis, žmogaus patyrimai visada yra abipusiškai susieti su proto veikimu, o, kas susiję su jų sąmoningu suvokimu, tai juos sąlygoja proto veikla. Žmogus patiria materiją savo protu; jis patiria dvasinę tikrovę sieloje, bet šį patyrimą ima sąmoningai suvokti savo protu. Intelektas yra mirtingojo viso bendro patyrimo harmonizuotojas ir visą laiką esantis sąlygotojas. Tiek energetinės esybės, tiek dvasinės vertybės nuspalvina jų aiškinimas sąmonės proto pagalba.

Kada jūs stengiatės pasiekti harmoningesnį suderinimą tarp mokslo ir religijos, tada jums sunkumas kyla dėl to, kad jūs visiškai nieko nežinote apie įsiterpiančią daiktų ir būtybių morontinio pasaulio sferą. Vietinę visatą sudaro tikrovės pasireiškimo trys laipsniai, arba etapai: materija, morontija, ir dvasia. Morontinis požiūris pašalina visus skirtumus tarp fizinių mokslų atradimų ir religijos dvasinio veikimo. Argumentavimas yra šių mokslų supratimo metodas; įtikėjimas yra religijos įžvalgos metodas; mota yra morontinio lygio metodas. Mota yra viršmaterialios tikrovės pajautimas, kuris pradeda kompensuoti neužbaigtą augimą dėka to, kad jos substancija yra žinios-protas, o jos dvasinė esmė yra įtikėjimas-įžvalga. Mota yra įvairiapusės tikrovės suvokimo viršfilosofinis suderinimas, kuris yra nepasiekiamas materialioms asmenybėms; iš dalies, jis remiasi tuo patyrimu, sukauptu, išlikus po materialaus gyvenimo kūne. Bet daugelis mirtingųjų pripažino, jog būtų pageidaujama, kad būtų koks nors metodas, kurio dėka būtų galima harmoningai suderinti sąveiką tarp labai plačiai atskirtų mokslo ir religijos sferų; ir metafizika yra toji pasekmė, kada žmogus bergždžiai mėgina nutiesti tiltą tarp šitos gerai žinomos bedugnės krantų. Bet žmogiškoji metafizika pasirodė, jog daugiau painioja negu apšviečia. Metafizika išreiškia žmogaus geras, bet tuščias pastangas suteikti kompensaciją dėl morontinės motos nebuvimo.

Metafizika visiškai žlugo; motos žmogus suvokti negali. Apreiškimas yra vienintelis metodas, kuris gali kompensuoti dėl to, jog materialiaame pasaulyje nėra tiesai tokio jautrumo,

turned inside out, the latter realizing the nature of a universe turned outside in. Never, then, can either science or religion, in and of themselves, standing alone, hope to gain an adequate understanding of universal truths and relationships without the guidance of human philosophy and the illumination of divine revelation.

103:6.6 (1136.1) Always must man's inner spirit depend for its expression and self-realization upon the mechanism and technique of the mind. Likewise must man's outer experience of material reality be predicated on the mind consciousness of the experiencing personality. Therefore are the spiritual and the material, the inner and the outer, human experiences always correlated with the mind function and conditioned, as to their conscious realization, by the mind activity. Man experiences matter in his mind; he experiences spiritual reality in the soul but becomes conscious of this experience in his mind. The intellect is the harmonizer and the ever-present conditioner and qualifier of the sum total of mortal experience. Both energy-things and spirit values are colored by their interpretation through the mind media of consciousness.

103:6.7 (1136.2) Your difficulty in arriving at a more harmonious co-ordination between science and religion is due to your utter ignorance of the intervening domain of the morontia world of things and beings. The local universe consists of three degrees, or stages, of reality manifestation: matter, morontia, and spirit. The morontia angle of approach erases all divergence between the findings of the physical sciences and the functioning of the spirit of religion. Reason is the understanding technique of the sciences; faith is the insight technique of religion; mota is the technique of the morontia level. Mota is a supermaterial reality sensitivity which is beginning to compensate incomplete growth, having for its substance knowledge-reason and for its essence faith-insight. Mota is a superphilosophical reconciliation of divergent reality perception which is nonattainable by material personalities; it is predicated, in part, on the experience of having survived the material life of the flesh. But many mortals have recognized the desirability of having some method of reconciling the interplay between the widely separated domains of science and religion; and metaphysics is the result of man's unavailing attempt to span this well-recognized chasm. But human metaphysics has proved more confusing than illuminating. Metaphysics stands for man's well-meant but futile effort to compensate for the absence of the mota of morontia.

103:6.8 (1136.3) Metaphysics has proved a failure; mota, man cannot perceive. Revelation is the only technique which can compensate for the absence of the truth sensitivity of mota in a material world.

koks yra būdingas motai. Apreiškimas autoritetingai išaiškina proto sukurtos metafizikos painiavą evoliucinėje sferoje.

Mokslas yra žmogaus mėginimas studijuoti savo fizinę aplinką, energijos-materijos pasaulį; religija yra žmogaus patyrimas pažįstant dvasinių vertybių kosmosą; filosofija žmogaus proto pastangomis atsirado tam, jog šitų priešingų sampratų atradimus organizuotų ir abipusiškai susietų į kažką, kas būtų panašu į protingą ir suvienytą požiūrį į kosmosą. Filosofija, išgryninta apreiškimo, veikia patenkinamai, kada nėra motos ir kada smunka ir žlunga žmogaus proto pakaitalas motai—metafizika.

Ankstyvasis žmogus nedaro jokio skirtumo tarp energetinio lygio ir dvasinio lygio. Būtent violetinė rasė ir jų palikuonys anditai buvo pirmieji, pamėginę atskirti tą, kas yra matematinis, nuo to, kas turi valią. Vis daugiau civilizuotas žmogus ėmė žengti tuo keliu, kuriuo ėjo ankstyvieji graikai ir šumerai, kurie darė skirtumą tarp to, kas yra negyva ir kas yra gyva. Ir civilizacijai vyntis, filosofija turės nutiesti tiltą, sujungiantį visą laiką plėtėjančios bedugnės kraštus tarp dvasios sampratos ir energijos sampratos. Bet erdvės laike šitie skirtumai yra suvienijami Aukščiausiojoje Būtybėje.

Mokslas visada turi remtis protu, nors vaizduotė ir numanymas yra naudingi tam, kad jo ribos būtų išplėstos. Religija amžinai priklauso nuo įtikėjimo, nors protas ir yra stabilizuojanti įtaka ir naudinga tarnaitė. Ir visada buvo, ir amžinai bus, klaidinantys tiek fizinio, tiek dvasinio pasaulio reiškinių aiškinimai, apgaulingai šitaip vadinami mokslais ir religijomis.

Dėl to, kad ne iki galo suprato mokslą, kad menkai suvokė religiją, ir dėl to, kad mėginimai metafizikos srityje nepavyko, žmogus pabandė sukurti savo filosofines formuluotes. Ir šiuolaikinis žmogus iš tikrųjų sukurtų vertingą ir patrauklią filosofiją apie save patį ir apie savąją visatą, jeigu tarp materijos ir dvasios pasaulių nebūtų prarasta tokia svarbi ir būtina metafizikos grandis, metafizikos nesugebėjimas sujungti morontinės bedugnės krantų tarp to, kas yra fizinis ir kas yra dvasinis. Mirtingasis žmogus neturi sampratos apie morontinį protą ir materiją; ir *apreiškimas* yra vienintelis metodas, atlyginantis už tokį konceptualių duomenų trūkumą, ir žmogui jo nepaprastai reikia tam, kad jis galėtų konstruoti loginę visatos filosofiją ir tam, kad pasiektų patenkinamą supratimą apie savo užtikrintą ir nusistovėjusią vietą visatoje.

Apreiškimas yra evoliucinio žmogaus vienintelė viltis nutiesti tiltą per morontinę bedugnę. Įtikėjimas ir protas, be motos pagalbos, nesugeba suvokti ir konstruoti loginės visatos. Be motos

Revelation authoritatively clarifies the muddle of reason-developed metaphysics on an evolutionary sphere.

103:6.9 (1136.4) Science is man's attempted study of his physical environment, the world of energy-matter; religion is man's experience with the cosmos of spirit values; philosophy has been developed by man's mind effort to organize and correlate the findings of these widely separated concepts into something like a reasonable and unified attitude toward the cosmos. Philosophy, clarified by revelation, functions acceptably in the absence of mota and in the presence of the breakdown and failure of man's reason substitute for mota — metaphysics.

103:6.10 (1136.5) Early man did not differentiate between the energy level and the spirit level. It was the violet race and their Andite successors who first attempted to divorce the mathematical from the volitional. Increasingly has civilized man followed in the footsteps of the earliest Greeks and the Sumerians who distinguished between the inanimate and the animate. And as civilization progresses, philosophy will have to bridge ever-widening gulfs between the spirit concept and the energy concept. But in the time of space these divergencies are at one in the Supreme.

103:6.11 (1137.1) Science must always be grounded in reason, although imagination and conjecture are helpful in the extension of its borders. Religion is forever dependent on faith, albeit reason is a stabilizing influence and a helpful handmaid. And always there have been, and ever will be, misleading interpretations of the phenomena of both the natural and the spiritual worlds, sciences and religions falsely so called.

103:6.12 (1137.2) Out of his incomplete grasp of science, his faint hold upon religion, and his abortive attempts at metaphysics, man has attempted to construct his formulations of philosophy. And modern man would indeed build a worthy and engaging philosophy of himself and his universe were it not for the breakdown of his all-important and indispensable metaphysical connection between the worlds of matter and spirit, the failure of metaphysics to bridge the morontia gulf between the physical and the spiritual. Mortal man lacks the concept of morontia mind and material; and *revelation* is the only technique for atoning for this deficiency in the conceptual data which man so urgently needs in order to construct a logical philosophy of the universe and to arrive at a satisfying understanding of his sure and settled place in that universe.

103:6.13 (1137.3) Revelation is evolutionary man's only hope of bridging the morontia gulf. Faith and reason, unaided by mota, cannot conceive and construct a logical universe. Without the insight of

jžvalgos mirtingasis žmogus nesugeba pažinti gėrio, meilės, ir tiesos materialaus pasaulio reiškiniuose.

Kada žmogaus filosofija smarkiai pakrypsta į materijos pasaulį, tada ji tampa racionali arba *naturalistinė*. Kada filosofija ypatingai palinksta į dvasinį lygį, tada ji tampa *idealistinė* arba net mistinė. Kada filosofijai taip nepasiseka, kad ji pakrypsta į metafiziką, tada ji būtinai tampa *skeptiška*, supainiota. Praėjusiais amžiais, žmogaus žinių ir intelektualių įvertinimų didžioji dalis pateko į kurį nors vieną iš šitų trijų suvokimo iškraipymų. Filosofijai neleistina savo aiškinimų apie tikrovę projektuoti logikos linijine maniera; ji visada turi atsižvelgti į elipsinę tikrovės simetriją ir į esminį bet kokių sampratų apie ryšius išlinkimą.

Aukščiausioji filosofija, kokią gali pasiekti mirtingasis žmogus, turi logiškai remtis mokslo protu, religijos įtikėjimu, ir tiesos jžvalga, kurią pateikia apreiškimas. Šitos sąjungos dėka žmogus gali tam tikra prasme kompensuoti tai, kad jam nepasisekė sukurti adekvačios metafizikos ir tai, kad jis nesugeba suvokti morontijos motos.

7. MOKSLAS IR RELIGIJA

Mokslą palaiko protas, religiją palaiko įtikėjimas. Įtikėjimas, nors ir nesiremia protu, bet yra pagrįstas; nors nepriklauso nuo logikos, bet vis vien jį skatina sveika logika. Įtikėjimo negali maitinti net ir ideali filosofija; iš tikrųjų, jis, kartu su mokslu, yra tokios filosofijos pats tas šaltinis. Įtikėjimui, žmogiškajai religinei jžvalgai, patikimai vadovauti gali tikrai apreiškimas, jį patikimai išaukštinti gali tikrai asmeninis mirtingojo patyrimas su Dievo, kuris yra dvasia, dvasinio Derintojo buvimu.

Tikrasis išgelbėjimas yra mirtingojo proto dieviškosios evoliucijos metodas, kada vystymasis vyksta iš susitapatavimo su materija per morontinio ryšio sferas į dvasinės sąsajos aukštą visatos statusą. Ir kaip materialus intuicijos instinktas eina anksčiau už žemiškojoje evoliucijoje atsirandančias racionalias žinias, taip ir dvasinės intuityvios jžvalgos pasireiškimas pranašauja tai, jog vėliau atsiras morontinis ir dvasinis protas ir patyrimas dangiškosios evoliucijos dieviškojoje programoje, veikloje, kada žemiškojo žmogaus potencialai yra keičiami į amžinojo žmogaus realybę ir dieviškumą, į Rojaus užbaigtąjį.

Bet, kaip kylantis žmogus linksta į vidų ir į Rojų tam, kad patirtų Dievą, lygiai taip jis kryps į išorę ir į erdvę tam, kad suprastų materialaus kosmoso energiją. Mokslo vystymasis neapsiriboja žmogaus žemiškuoju gyvenimu;

mota, mortal man cannot discern goodness, love, and truth in the phenomena of the material world.

103:6.14 (1137.4) When the philosophy of man leans heavily toward the world of matter, it becomes rationalistic or *naturalistic*. When philosophy inclines particularly toward the spiritual level, it becomes *idealistic* or even mystical. When philosophy is so unfortunate as to lean upon metaphysics, it unfailingly becomes *skeptical*, confused. In past ages, most of man's knowledge and intellectual evaluations have fallen into one of these three distortions of perception. Philosophy dare not project its interpretations of reality in the linear fashion of logic; it must never fail to reckon with the elliptic symmetry of reality and with the essential curvature of all relation concepts.

103:6.15 (1137.5) The highest attainable philosophy of mortal man must be logically based on the reason of science, the faith of religion, and the truth insight afforded by revelation. By this union man can compensate somewhat for his failure to develop an adequate metaphysics and for his inability to comprehend the mota of the morontia.

7. SCIENCE AND RELIGION

103:7.1 (1137.6) Science is sustained by reason, religion by faith. Faith, though not predicated on reason, is reasonable; though independent of logic, it is nonetheless encouraged by sound logic. Faith cannot be nourished even by an ideal philosophy; indeed, it is, with science, the very source of such a philosophy. Faith, human religious insight, can be surely instructed only by revelation, can be surely elevated only by personal mortal experience with the spiritual Adjuster presence of the God who is spirit.

103:7.2 (1137.7) True salvation is the technique of the divine evolution of the mortal mind from matter identification through the realms of morontia liaison to the high universe status of spiritual correlation. And as material intuitive instinct precedes the appearance of reasoned knowledge in terrestrial evolution, so does the manifestation of spiritual intuitive insight presage the later appearance of morontia and spirit reason and experience in the supernal program of celestial evolution, the business of transmuting the potentials of man the temporal into the actuality and divinity of man the eternal, a Paradise finaliter.

103:7.3 (1138.1) But as ascending man reaches inward and Paradiseward for the God experience, he will likewise be reaching outward and spaceward for an energy understanding of the material cosmos. The progression of science is

patyrimas, jam kylant visatoje ir supervisatoje, nemažu laipsniu bus energijos transmutavimo ir materijos metamorfozių studijos. Dievas yra dvasia, bet Dievybė yra vienybė, o Dievybės vienybė ne tikrai sudaro Visuotinio Tėvo ir Amžinojo Sūnaus dvasinės vertybės, bet ji taip pat žino apie Visuotinio Kontrolieriaus ir Rojaus Salos energetines realybes, tuo tarpu visuotinės tikrovės šitos dvi fazės yra tobulai abipusiškai susietos su Bendrai Veikiančiojo proto ryšiais ir suvienytos užbaigtojo lygiu Aukščiausiosios Būtybės atsirandančioje Dievybėje.

Mokslinio požiūrio ir religinės įžvalgos suvienijimas patirtinės filosofijos tarpininkavimo dėka yra žmogaus ilgo kilimo į Rojų patyrimo dalis. Matematikos aproksimacijoms ir įžvalgos tikrumui visada bus reikalinga proto logikos harmonizuojanti funkcija visais patyrimo lygiu tol, kol bus maksimaliai pasiekiamas Aukščiausiasis.

Bet logikai niekada negali pasisekti suderinti mokslo atradimų ir religinės įžvalgos, jeigu nei moksliniuose, nei religiniuose asmenybės aspektuose neviešpatauja tiesa, jeigu nėra nuoširdaus troškimo eiti paskui tiesą, kad ir kur ji vestų, nepriklausomai nuo išvadų, kokias ji gali padaryti.

Logika yra filosofijos būdas, jos išraiškos metodas. Tikro mokslo sferose, protas visada paklūsta tikrai logikai; tikros religijos sferoje, įtikėjimas visada yra logiškas vidinio požiūrio pagrindu, nors toks įtikėjimas gali atrodyti visiškai nepagrįstas, remiantis į vidų žvelgiančiu moksliniu požiūriu. Iš išorės, žiūrint į vidų, visata gali atrodyti, jog yra materialinė; iš vidaus, žiūrint į išorę, ta pati visata atrodo, jog yra visiškai dvasinė. Racionalus argumentavimas atsiranda iš materialaus žinojimo, įtikėjimas atsiranda iš dvasinio žinojimo, bet filosofijos dėka, sustiprintos apreiškimo, logika gali patvirtinti tiek vidinį, tiek išorinį požiūrį, šituo stabilizuodama tiek mokslą, tiek religiją. Tokiu būdu, bendro ryšio su filosofijos logika dėka tiek mokslas, tiek religija tampa vis labiau pakantesni vienas kitam ir vis mažiau ir mažiau skeptiški vienas kito atžvilgiu.

Ko trūksta tiek besivystančiam mokslui, tiek religijai, tai skvarbesnės ir bebaimės savikritikos, didesnio žinojimo apie neužbaigtumą evoliuciniame statuse. Tiek mokslo, tiek religijos mokytojai dažnai yra iš viso per daug savimi pasitikintys ir dogmatiški. Mokslas ir religija gali tikrai būti savikritiški *faktų* atžvilgiu. Tą pačią akimirką, kada tik pasitraukiama iš faktų arenos, tada protas praranda savo vaidmenį ar kitaip sparčiai išsigimsta į netikros logikos partnerį.

Tiesą—kosmoso ryšių, visatos faktų, ir

not limited to the terrestrial life of man; his universe and superuniverse ascension experience will to no small degree be the study of energy transmutation and material metamorphosis. God is spirit, but Deity is unity, and the unity of Deity not only embraces the spiritual values of the Universal Father and the Eternal Son but is also cognizant of the energy facts of the Universal Controller and the Isle of Paradise, while these two phases of universal reality are perfectly correlated in the mind relationships of the Conjoint Actor and unified on the finite level in the emerging Deity of the Supreme Being.

103:7.4 (1138.2) The union of the scientific attitude and the religious insight by the mediation of experiential philosophy is part of man's long Paradise-ascension experience. The approximations of mathematics and the certainties of insight will always require the harmonizing function of mind logic on all levels of experience short of the maximum attainment of the Supreme.

103:7.5 (1138.3) But logic can never succeed in harmonizing the findings of science and the insights of religion unless both the scientific and the religious aspects of a personality are truth dominated, sincerely desirous of following the truth wherever it may lead regardless of the conclusions which it may reach.

103:7.6 (1138.4) Logic is the technique of philosophy, its method of expression. Within the domain of true science, reason is always amenable to genuine logic; within the domain of true religion, faith is always logical from the basis of an inner viewpoint, even though such faith may appear to be quite unfounded from the inlooking viewpoint of the scientific approach. From outward, looking within, the universe may appear to be material; from within, looking out, the same universe appears to be wholly spiritual. Reason grows out of material awareness, faith out of spiritual awareness, but through the mediation of a philosophy strengthened by revelation, logic may confirm both the inward and the outward view, thereby effecting the stabilization of both science and religion. Thus, through common contact with the logic of philosophy, may both science and religion become increasingly tolerant of each other, less and less skeptical.

103:7.7 (1138.5) What both developing science and religion need is more searching and fearless self-criticism, a greater awareness of incompleteness in evolutionary status. The teachers of both science and religion are often altogether too self-confident and dogmatic. Science and religion can only be self-critical of their *facts*. The moment departure is made from the stage of facts, reason abdicates or else rapidly degenerates into a consort of false logic.

103:7.8 (1138.6) The truth — an understanding of

dvasinių vertybių supratimą—galima geriausiai pasiekti Tiesos Dvasios tarnavimo dėka ir ją geriausiai gali kritikuoti *apreiškimas*. Bet apreiškimas nesukuria nei mokslo, nei religijos; jo funkcija yra tiek mokslo, tiek religiją suderinti su tikrovės tiesa. Visada, kada nebuvo apreiškimo arba kada nepasisekdavo jam pritarti arba jo suvokti, mirtingasis žmogus griebdavosi tuščių pastangų metafizikos srityje, kuri yra vienintelis žmogiškasis pakaitalas tiesos apreiškimui ar morontinės asmenybės motai.

Materialaus pasaulio mokslas įgalina žmogų kontroliuoti, ir iki tam tikro laipsnio valdyti, savo fizinę aplinką. Dvasinio patyrimo religija yra brolystės šaltinis tam impulsui, kuris žmones įgalina gyventi drauge mokslinio amžiaus civilizacijos sudėtingomis sąlygomis. Metafizika, bet dar daugiau apreiškimas, suteikia bendrą pagrindą tiek mokslo, tiek religijos atradimams, ir padaro įmanomu žmogaus mėginimą logiškai abipusiškai susieti šitas atskiras, bet viena nuo kitos priklausančias minties sferas į mokslinio stabilumo ir religinio tikrumo gerai subalansuotą filosofiją.

Mirtingojo egzistencijos padėtyje, absoliutūs įrodymai neįmanomi; tiek mokslas, tiek religija remiasi prielaidomis. Morontijos lygyje, tiek mokslo, tiek religijos postulatų iš dalies galima įrodyti motos logika. Pasiekus maksimalaus statuso dvasinį lygį, poreikis ribiniam įrodymui palaipsniui išnyksta prieš tikrovės realų patyrimą ir su tikrovės realiu patyrimu, bet net ir tada didelė dalis to, kas pranoksta tai, kas yra ribinis, lieka neįrodyta.

Žmogiškosios minties visos sferos yra grindžiamos tam tikromis prielaidomis, kurias priima, nors be įrodymų, žmogui padovanoto proto jautrumas sudėtingai tikrovei. Mokslas savo argumentavimo tuščiagarbišką karjerą pradeda, *sutikdamas su prielaida*, jog egzistuoja trys dalykai: materija, judėjimas, ir gyvybė. Religija pradeda nuo to, jog patvirtina prielaidą dėl trijų dalykų: proto, dvasios, ir visatos—Aukščiausiosios Būtybės.

Mokslas tampa minties sfera, apimančia matematiką, energiją, ir laiko materiją erdvėje. Religija imasi palaikyti ryšius ne tik su ribine ir laikina dvasia, bet taip pat ir su amžinybės ir aukštybės dvasia. Tikslai sukaupus didžiulį patyrimą motoje, šituos du visatos suvokimo kraštutinumus galima iš tiesų priversti pateikti analogiškus kilmės, funkcijų, ryšių, realybių, ir tikslų aiškinimus. Maksimalus energijos-dvasios skirtumo suderinimas yra Septynių Pagrindinių Dvasių grandinėje; jų skirtumo pirmasis suvienijimas yra Aukščiausiojo Dievybėje; jų skirtumo užbaigta vienybė, yra Pirmojo Šaltinio ir Centro, šio AŠ ESU, begalybėje.

cosmic relationships, universe facts, and spiritual values — can best be had through the ministry of the Spirit of Truth and can best be criticized by *revelation*. But revelation originates neither a science nor a religion; its function is to co-ordinate both science and religion with the truth of reality. Always, in the absence of revelation or in the failure to accept or grasp it, has mortal man resorted to his futile gesture of metaphysics, that being the only human substitute for the revelation of truth or for the mota of morontia personality.

103:7.9 (1139.1) The science of the material world enables man to control, and to some extent dominate, his physical environment. The religion of the spiritual experience is the source of the fraternity impulse which enables men to live together in the complexities of the civilization of a scientific age. Metaphysics, but more certainly revelation, affords a common meeting ground for the discoveries of both science and religion and makes possible the human attempt logically to correlate these separate but interdependent domains of thought into a well-balanced philosophy of scientific stability and religious certainty.

103:7.10 (1139.2) In the mortal state, nothing can be absolutely proved; both science and religion are predicated on assumptions. On the morontia level, the postulates of both science and religion are capable of partial proof by mota logic. On the spiritual level of maximum status, the need for finite proof gradually vanishes before the actual experience of and with reality; but even then there is much beyond the finite that remains unproved.

103:7.11 (1139.3) All divisions of human thought are predicated on certain assumptions which are accepted, though unproved, by the constitutive reality sensitivity of the mind endowment of man. Science starts out on its vaunted career of reasoning by *assuming* the reality of three things: matter, motion, and life. Religion starts out with the assumption of the validity of three things: mind, spirit, and the universe — the Supreme Being.

103:7.12 (1139.4) Science becomes the thought domain of mathematics, of the energy and material of time in space. Religion assumes to deal not only with finite and temporal spirit but also with the spirit of eternity and supremacy. Only through a long experience in mota can these two extremes of universe perception be made to yield analogous interpretations of origins, functions, relations, realities, and destinies. The maximum harmonization of the energy-spirit divergence is in the encirclement of the Seven Master Spirits; the first unification thereof, in the Deity of the Supreme; the finality unity thereof, in the infinity of the First Source and Center, the I AM.

Samprotavimas yra toks veiksmas, kada yra suvokiamos sąmonės išvados, susijusios su patyrimu energijos ir materijos fiziniame pasaulyje ir su šituo pasauliu. *Įtikėjimas* yra toks veiksmas, kada yra suvokiamas dvasinės sąmonės patvirtinimas—kažkas, kam negali būti suteiktas kito mirtingojo įrodymas. *Logika* yra įtikėjimo ir samprotavimo vienybės tiesos ieškojimo sintetinis vystymasis ir remiasi mirtingųjų būtybių esminiais proto sugebėjimais, daiktų, prasmių, ir vertybių įgimtu suvokimu.

Minties Derintojo buvimas realiai įrodo dvasinės tikrovės egzistavimą, bet šito buvimo pagrįstumo negalima pademonstruoti išoriniam pasauliui, jį galima pademonstruoti tikrai tam, kuris tokiu būdu patiria savo viduje gyvenantį Dievą. Derintojo sąmoningas suvokimas remiasi intelektualiu tiesos suvokimu, gėrio viršprotinu suvokimu, ir asmenybės polinkiu į meilę.

Mokslas atranda materialų pasaulį, religija jį įvertina, o filosofija stengiasi aiškinti jo prasmes, derindama mokslinį materialų požiūrį su religine dvasine samprata. Bet istorija yra tokia sritis, kurioje mokslas ir religija sutarimo gali niekada iki galo nepasiekti.

8. FILOSOFIJA IR RELIGIJA

Nors tiek mokslas, tiek filosofija gali daryti prielaidas dėl Dievo tikimybės savo protavimo ir logikos dėka, bet tikrai dvasios vedamo žmogaus asmeninis religinis patyrimas gali patvirtinti tokios aukščiausios ir asmenės Dievybės tikrumą. Tokio gyvosios tiesos įsikūnijimo metodo dėka filosofinė hipotezė dėl Dievo tikimybės tampa religine tikrove.

Painiava dėl Dievo tikrumo patyrimo atsiranda dėl to, jog atskiri individai ir skirtingos žmonių rasės pateikia to patyrimo skirtingus aiškinimus ir ryšius. Galėjimas patirti Dievą gali būti visiškai svarus, bet kalbos apie Dievą, būdamos intelektualios ir filosofinės, yra skirtingos ir dažnai gluminančiai klaidingos.

Geras ir kilnus vyras gali tobulai mylėti savo žmoną, bet visiškai nesugebėti patenkinamai išlaikyti santuokinės meilės psichologijos egzamino raštu. Kitas vyras, mažai mylintis arba visiškai nemylintis savo sutuoktinės, tokį egzaminą galėtų išlaikyti visiškai sėkmingai. Mylinčiojo netobula įžvalga savo mylimosios tikrojo charakterio atžvilgiu nė menkiausiu laipsniu nepanaikina nei jo meilės tikrumo, nei nuoširdumo.

Jeigu jūs tikrai tikite į Dievą—įtikėjimu jį pažįstate ir jį mylite—tuomet neleiskite, jog tokia patyrimo tikrovę kiek nors susilpnintų arba

103:7.13 (1139.5) *Reason* is the act of recognizing the conclusions of consciousness with regard to the experience in and with the physical world of energy and matter. *Faith* is the act of recognizing the validity of spiritual consciousness — something which is incapable of other mortal proof. *Logic* is the synthetic truth-seeking progression of the unity of faith and reason and is founded on the constitutive mind endowments of mortal beings, the innate recognition of things, meanings, and values.

103:7.14 (1139.6) There is a real proof of spiritual reality in the presence of the Thought Adjuster, but the validity of this presence is not demonstrable to the external world, only to the one who thus experiences the indwelling of God. The consciousness of the Adjuster is based on the intellectual reception of truth, the supermind perception of goodness, and the personality motivation to love.

103:7.15 (1139.7) Science discovers the material world, religion evaluates it, and philosophy endeavors to interpret its meanings while coordinating the scientific material viewpoint with the religious spiritual concept. But history is a realm in which science and religion may never fully agree.

8. PHILOSOPHY AND RELIGION

103:8.1 (1140.1) Although both science and philosophy may assume the probability of God by their reason and logic, only the personal religious experience of a spirit-led man can affirm the certainty of such a supreme and personal Deity. By the technique of such an incarnation of living truth the philosophic hypothesis of the probability of God becomes a religious reality.

103:8.2 (1140.2) The confusion about the experience of the certainty of God arises out of the dissimilar interpretations and relations of that experience by separate individuals and by different races of men. The experiencing of God may be wholly valid, but the discourse *about* God, being intellectual and philosophical, is divergent and oftentimes confusingly fallacious.

103:8.3 (1140.3) A good and noble man may be consummately in love with his wife but utterly unable to pass a satisfactory written examination on the psychology of marital love. Another man, having little or no love for his spouse, might pass such an examination most acceptably. The imperfection of the lover's insight into the true nature of the beloved does not in the least invalidate either the reality or sincerity of his love.

103:8.4 (1140.4) If you truly believe in God — by faith know him and love him — do not permit the reality of such an experience to be in any way lessened

sumenkintų abejojančios mokslo insinuacijos, logikos priekabių ieškojimai, filosofijos postulatai, arba gero norinčių sielų, kurios sukurtų religiją be Dievo, protingi patarimai.

Dievą pažįstančio religininko tvirtumui neturėtų kelti nerimo abejojančio materialisto netvirtumas; vietoje šito netikinčiojo netvirtumui iššūkį turėtų mesti patirtinio tikinčiojo gilus įtikėjimas ir nepalenkiamas tvirtumas.

Filosofija, tam, kad kuo daugiau pasitarnautų tiek mokslui, tiek religijai, turėtų vengti tiek materializmo, tiek panteizmo kraštutinumų. Tikrai tokia filosofija, kuri pripažįsta asmenybės tikrovę—pastovumą keitimosi akivaizdoje—gali turėti moralinės vertės žmogui, gali tarnauti jungtimi tarp materialaus mokslo ir dvasinės religijos teorijų. Apreiškimas yra kompensacija už besivystančios filosofijos moralinį netvirtumą.

9. RELIGIJOS ESMĖ

Teologija turi reikalo su religijos turiniu, metafizika (apreiškimas) nagrinėja filosofinius aspektus. Religinis patyrimas yra tos religijos dvasinis turinys. Nepaisant religijos intelektualaus turinio mitologinių užgaidų ir psichologinių iliuzijų, nepaisant metafizinių klaidingų prielaidų ir saviapgaulės metodų, nepaisant politinių iškraipymų ir religijos filosofinio turinio socioekonominių iškrypimų, dvasinis asmeninės religijos patyrimas išlieka tikras ir pagrįstas.

Religija yra susijusi su jausmu, veiksmu, ir gyvenimu, ne tik su mąstymu. Mąstymas yra glaudžiau susietas su materialiu gyvenimu ir iš esmės, bet ne iki galo, turėtų būti valdomas proto ir mokslo faktų, o savo nematerialiuose siekiuose link dvasinių sferų, tiesos. Nesvarbu, kokia iliuzinė ir klaidinga būtų individo teologija, bet jo religija gali būti visiškai tikra ir amžinai teisinga.

Budizmas savo pirmine forma yra viena geriausių religijų be Dievo per visą Urantijos evoliucinę istoriją, nors, šitam tikėjimui vystantis, jis neišliko bedievis. Religija be įtikėjimo yra prieštaravimas; be Dievo, ji yra filosofinis nenuoseklumas ir intelektualus absurdas.

Natūralios religijos magiškas ir mitologinis gimimas nepanaikina vėlesnių apreiškiamų religijų ir tobulos Jėzaus religijos išgelbstinčios evangelijos tikrovės ir tiesos. Jėzaus gyvenimas ir mokymai galutinai išvadavo religiją nuo magijos

or detracted from by the doubting insinuations of science, the caviling of logic, the postulates of philosophy, or the clever suggestions of well-meaning souls who would create a religion without God.

103:8.5 (1140.5) The certainty of the God-knowing religionist should not be disturbed by the uncertainty of the doubting materialist; rather should the uncertainty of the unbeliever be mightily challenged by the profound faith and unshakable certainty of the experiential believer.

103:8.6 (1140.6) Philosophy, to be of the greatest service to both science and religion, should avoid the extremes of both materialism and pantheism. Only a philosophy which recognizes the reality of personality — permanence in the presence of change — can be of moral value to man, can serve as a liaison between the theories of material science and spiritual religion. Revelation is a compensation for the frailties of evolving philosophy.

9. THE ESSENCE OF RELIGION

103:9.1 (1140.7) Theology deals with the intellectual content of religion, metaphysics (revelation) with the philosophic aspects. Religious experience is the spiritual content of religion. Notwithstanding the mythologic vagaries and the psychologic illusions of the intellectual content of religion, the metaphysical assumptions of error and the techniques of self-deception, the political distortions and the socioeconomic perversions of the philosophic content of religion, the spiritual experience of personal religion remains genuine and valid.

103:9.2 (1140.8) Religion has to do with feeling, acting, and living, not merely with thinking. Thinking is more closely related to the material life and should be in the main, but not altogether, dominated by reason and the facts of science and, in its nonmaterial reaches toward the spirit realms, by truth. No matter how illusory and erroneous one's theology, one's religion may be wholly genuine and everlastingly true.

103:9.3 (1141.1) Buddhism in its original form is one of the best religions without a God which has arisen throughout all the evolutionary history of Urantia, although, as this faith developed, it did not remain godless. Religion without faith is a contradiction; without God, a philosophic inconsistency and an intellectual absurdity.

103:9.4 (1141.2) The magical and mythological parentage of natural religion does not invalidate the reality and truth of the later revelational religions and the consummate saving gospel of the religion of Jesus. Jesus' life and teachings finally divested religion of the superstitions of magic, the illusions

prietary, mitologijos iliuzijų, ir tradicinio dogmatizmo vergovės. Bet šita ankstyvoji magija ir mitologija labai veiksmingai paruošė kelią vėlesnei ir aukštesnei religijai, padarydamos prielaidą apie viršmaterialių vertybių ir būtybių egzistavimą ir tikrovę.

Nors religinis patyrimas yra grynai dvasinis subjektyvus reiškinys, bet toks patyrimas sudaro aiškaus ir gyvo įtikėjimo požįūrį į visatos objektyvios tikrovės aukščiausias sferas. Religinės filosofijos idealas yra toks įtikėjimas-pasitikėjimas, jog žmogų atvestų į tai, kad jis be galo pasikliautų visatų visatos begalinio Tėvo absoliučia meile. Toks tikras religinis patyrimas toli pranoksta idealistinio troškimo filosofinį įkūnijimą; iš tiesų tikras religinis patyrimas į išgelbėjimą žvelgia tiesiogine prasme ir rūpinasi, kaip pažinti ir vykdyti Tėvo Rojuje valią. Tokios religijos skiriamieji bruožai yra: įtikėjimas į aukščiausiąją Dievybę, amžinojo išlikimo viltis, ir meilė, ypač savo bičiuliams.

Kada teologija nugali religiją, tada religija miršta; vietoje to, jog būtų gyva, ji tampa doktrina. Teologijos misija yra tiesiog tik padėti sąmoningai suvokti asmeninį dvasinį patyrimą. Teologiją sudaro religinės pastangos apibrėžti, paaiškinti, išvystyti, ir pagrįsti religijos empirinius reikalavimus, kuriuos iš esmės gali pagrįsti tik tai gyvas įtikėjimas. Visatos aukščiausioje filosofijoje išmintis, kaip ir protas, būna susieta su įtikėjimu. Protas, išmintis, ir įtikėjimas yra žmogaus aukščiausieji žmogiškieji pasiekimai. Protas žmogų supažindina su faktų pasauliu, su daiktais; išmintis jį supažindina su tiesos pasauliu, su ryšiais; įtikėjimas jį įveda į dieviškumo, dvasinio patyrimo, pasaulį.

Įtikėjimas su didžiausiu noru vedasi protą kartu tiek toli, kiek protas pajėgia eiti, o tada eina tolyn su išmintimi iki visiškos filosofijos ribos; ir tuomet jis išdrįsta tęsti beribę ir niekada nesibaigiančią visatos kelionę, lydimas vien tik tai TIESOS.

Mokslas (žinios) remiasi neatskiriama (pagalbinės dvasios) prielaida, jog protas yra pagrįstas, jog visatą galima suvokti. Filosofija (suderintas suvokimas) remiasi neatskiriama (išminties dvasios) prielaida, jog išmintis yra pagrįsta, jog materialią visatą galima suderinti su dvasine. Religija (asmeninio dvasinio patyrimo tiesa) remiasi neatskiriama (Minties Derintojo) prielaida, jog įtikėjimas yra pagrįstas, jog Dievą galima pažinti ir pasiekti.

Mirtingojo gyvenimo tikrovės visišką suvokimą sudaro vis labiau augantis noras tikėti šitomis proto, išminties, ir įtikėjimo prielaidomis. Tokį gyvenimą motyvuoja tiesa ir valdo meilė; o jos yra objektyvios kosminės tikrovės, kurios egzistavimo

of mythology, and the bondage of traditional dogmatism. But this early magic and mythology very effectively prepared the way for later and superior religion by assuming the existence and reality of supermaterial values and beings.

103:9.5 (1141.3) Although religious experience is a purely spiritual subjective phenomenon, such an experience embraces a positive and living faith attitude toward the highest realms of universe objective reality. The ideal of religious philosophy is such a faith-trust as would lead man unqualifiedly to depend upon the absolute love of the infinite Father of the universe of universes. Such a genuine religious experience far transcends the philosophic objectification of idealistic desire; it actually takes salvation for granted and concerns itself only with learning and doing the will of the Father in Paradise. The earmarks of such a religion are: faith in a supreme Deity, hope of eternal survival, and love, especially of one's fellows.

103:9.6 (1141.4) When theology masters religion, religion dies; it becomes a doctrine instead of a life. The mission of theology is merely to facilitate the self-consciousness of personal spiritual experience. Theology constitutes the religious effort to define, clarify, expound, and justify the experiential claims of religion, which, in the last analysis, can be validated only by living faith. In the higher philosophy of the universe, wisdom, like reason, becomes allied to faith. Reason, wisdom, and faith are man's highest human attainments. Reason introduces man to the world of facts, to things; wisdom introduces him to a world of truth, to relationships; faith initiates him into a world of divinity, spiritual experience.

103:9.7 (1141.5) Faith most willingly carries reason along as far as reason can go and then goes on with wisdom to the full philosophic limit; and then it dares to launch out upon the limitless and never-ending universe journey in the sole company of TRUTH.

103:9.8 (1141.6) Science (knowledge) is founded on the inherent (adjutant spirit) assumption that reason is valid, that the universe can be comprehended. Philosophy (co-ordinate comprehension) is founded on the inherent (spirit of wisdom) assumption that wisdom is valid, that the material universe can be co-ordinated with the spiritual. Religion (the truth of personal spiritual experience) is founded on the inherent (Thought Adjuster) assumption that faith is valid, that God can be known and attained.

103:9.9 (1141.7) The full realization of the reality of mortal life consists in a progressive willingness to believe these assumptions of reason, wisdom, and faith. Such a life is one motivated by truth and dominated by love; and these are the ideals of

negalima materialiai pademonstruoti, idealai.

Kada protas ima suvokti, kas yra gėris ir blogis, tada jis demonstruoja išmintį; kada išmintis apsisprendžia tarp gėrio ir blogio, tarp tiesos ir suklydimo, tada ji parodo, kad jai vadovauja dvasia. Ir tokiu būdu proto, sielos, ir dvasios veikimas visam laikui yra glaudžiai suvienytas ir funkciškai tarpusavyje susietas. Protas yra susietas su faktų žiniomis; išmintis yra susijusi su filosofija ir apreiškimu; įtikėjimas yra susietas su gyvu dvasiniu patyrimu. Tiesos dėka žmogus pasiekia grožį, o dvasinės meilės dėka pakyla iki gėrio.

Įtikėjimas veda į Dievo pažinimą, ne vien tik į dieviškojo buvimo mistinį pajautimą. Įtikėjimo nereikia per daug paveikti jo emocinėmis pasekmėmis. Tikroji religija yra tikėjimo ir žinojimo patyrimas, o taip pat jausmo patenkinimas.

Religiniame patyrimo yra tokia tikrovė, kuri yra proporcinga jo dvasiniam turiniui, ir tokia tikrovė pranoksta protą, mokslą, filosofiją, išmintį, ir visus kitus žmogiškuosius pasiekimus. Tokio patyrimo įsitikinimų neįmanoma paneigti; religinio gyvenimo logika yra nenuginčijama; įsitikinimas dėl tokių žinių yra viršžmogiškas; pasitenkinimas yra nuostabiai dieviškas, drąsa yra nepalenkiama, atsidavimas yra neabejotinas, ištikimybė yra aukščiausia, ir tikslai yra nustatyti—amžini, galutiniai, ir visuotiniai.

[Pateikta Neadono Melkizedeko.]

objective cosmic reality whose existence cannot be materially demonstrated.

103:9.10 (1142.1) When reason once recognizes right and wrong, it exhibits wisdom; when wisdom chooses between right and wrong, truth and error, it demonstrates spirit leading. And thus are the functions of mind, soul, and spirit ever closely united and functionally interassociated. Reason deals with factual knowledge; wisdom, with philosophy and revelation; faith, with living spiritual experience. Through truth man attains beauty and by spiritual love ascends to goodness.

103:9.11 (1142.2) Faith leads to knowing God, not merely to a mystical feeling of the divine presence. Faith must not be overmuch influenced by its emotional consequences. True religion is an experience of believing and knowing as well as a satisfaction of feeling.

103:9.12 (1142.3) There is a reality in religious experience that is proportional to the spiritual content, and such a reality is transcendent to reason, science, philosophy, wisdom, and all other human achievements. The convictions of such an experience are unassailable; the logic of religious living is incontrovertible; the certainty of such knowledge is superhuman; the satisfactions are superbly divine, the courage indomitable, the devotions unquestioning, the loyalties supreme, and the destinies final — eternal, ultimate, and universal.

103:9.13 (1142.4) [Presented by a Melchizedek of Neadon.]

104 Dokumentas. Sampratos apie Trejybę augimas

⇨ 103

URANTIJOS KNYGA

105 ⇨

III DALIS. URANTIJOS ISTORIJA

104 DOKUMENTAS. SAMPRATOS APIE TREJYBĘ AUGIMAS

Skyrius

ĮVADAS

1. Trejybės samprata Urantijoje
2. Trejybės vienybė ir Dievybės daugiskaitiškumas
3. Trejybės ir Trivienybės
4. Septynios Trivienybės
5. Trisajungos

ĮVADAS

APREIKŠTOS religijos sampratos apie Trejybę nereikia painioti su evoliucinių religijų triadų tikėjimais. Triadų idėjos kilo iš didelės dalies tokių ryšių, kurie sukelia minčių, bet daugiausia dėl rankos pirštų trijų sąnarių, dėl to, kad mažiausia trimis kojomis galima stabilizuoti taburetę, dėl to, kad trys atramos taškai gali išlaikyti pastatytą palapinę, dar daugiau, primityvusis žmogus ilgą laiką nesugebėjo suskaičiuoti daugiau negu iki trijų.

Be tam tikrų natūralių derinių, tokių, kaip praeitis ir dabartis, diena ir naktis, karšta ir šalta, ir vyras ir moteris, žmogus apskritai turi polinkį galvoti triadomis: vakar, šiandien, ir rytoj; saulėtekis, vidurdienis, ir saulėlydis; tėvas, motina, ir vaikas. Triskart valio šūksniu pagerbiamas nugalėtojas. Mirusieji yra laidojami trečiąją dieną, o vėlė nuraminama triskart apiplovus vandeniu.

Dėl šitų natūralių asociacijų žmogiškajame patyrimo, religijoje atsirado triados, ir tai įvyko likus daug laiko iki to, kai Dievybių Rojaus Trejybė, arba netgi bet kuris iš jų atstovų, buvo apreikštas žmonijai. Vėliau, persai, indusai, graikai, egiptiečiai, babiloniečiai, romėnai, ir skandinavai visi turėjo triadų dievus, bet jie vis dar buvo

PAPER 104

GROWTH OF THE TRINITY CONCEPT

SECTIONS

Introduction

1. Urantian Trinity Concepts
2. Trinity Unity and Deity Plurality
3. Trinities and Triunities
4. The Seven Triunities
5. Triodities

INTRODUCTION

104:0.1 (1143.1) THE Trinity concept of revealed religion must not be confused with the triad beliefs of evolutionary religions. The ideas of triads arose from many suggestive relationships but chiefly because of the three joints of the fingers, because three legs were the fewest which could stabilize a stool, because three support points could keep up a tent; furthermore, primitive man, for a long time, could not count beyond three.

104:0.2 (1143.2) Aside from certain natural couplets, such as past and present, day and night, hot and cold, and male and female, man generally tends to think in triads: yesterday, today, and tomorrow; sunrise, noon, and sunset; father, mother, and child. Three cheers are given the victor. The dead are buried on the third day, and the ghost is placated by three ablutions of water.

104:0.3 (1143.3) As a consequence of these natural associations in human experience, the triad made its appearance in religion, and this long before the Paradise Trinity of Deities, or even any of their representatives, had been revealed to mankind. Later on, the Persians, Hindus, Greeks, Egyptians, Babylonians, Romans, and

netikros trejybės. Visos triadų dievybės buvo natūralios kilmės, ir vienu ar kitu metu atsirado išmintingiausiose Urantijos tautose. Kartais evoliucinės triados samprata susipainiodavo su apreiškto Trejybės samprata; šitokiais atvejais dažnai neįmanoma vienos atskirti nuo kitos.

1. TREJYBĖS SAMPRATA URANTIJOJE

Urantijai pirmąjį apreiškimą, vedantį į Rojaus Trejybės suvokimą, perteikė Princo Kaligastijos personalas maždaug prieš pusę milijono metų. Šią seniausią Trejybės sampratą pasaulis prarado neramiais laikais po planetinio maišto.

Antrą kartą sampratą apie Trejybę perteikė Adomas ir Ieva pirmajame ir antrajame soduose. Šitie mokymai nebuvo iki galo užmiršti net ir Makiventos Melkizedeko laikais, praėjus maždaug trisdešimt penkiems tūkstančiams metų, nes setitų samprata apie Trejybę išsilaikė tiek Mesopotamijoje, tiek Egipte, bet ypač Indijoje, kur ji buvo įamžinta Agni, Vedų trigalvio ugnies dievo, įvaizdžiu.

Trečiąjį Trejybės pristatymą pateikė Makiventa Melkizedekas, ir šią doktriną simbolizavo trys koncentriniai apskritimai, pavaizduoti ant metalinės plokštelės, kurią Salemo išminčius nešiojo ant krūtinės. Bet Makiventai buvo labai sunku mokyti Palestinos beduinus sampratos apie Visuotinį Tėvą, Amžinąjį Sūnų, ir Begalinę Dvasią. Didžioji dalis jo mokinių manė, jog Trejybę sudaro Norlatiadeko tie trys Patys Aukštieji; nedaug buvo tokių, kurie manė, jog Trejybę sudaro Sistemos Valdovas, Žvaigždyno Tėvas, ir vietinės visatos Dievybė Kūrėjas; dar mažiau net ir neaiškiai suvokė idėją apie Tėvo, Sūnaus, ir Dvasios susivienijimą Rojuje.

Salemo misionierių veiklos dėka Melkizedeko mokymai apie Trejybę palaipsniui išplito didelėje Euroazijos ir Šiaurės Afrikos dalyje. Vėlesniųjų anditų amžiais ir per epochas, kurios ėjo po Melkizedeko, dažnai sunku pamatyti skirtumą tarp triadų ir trejbių, kada abi sampratos tam tikru laipsniu susilijo ir suaugo.

Indusai trejybiškumą suvokia kaip Būtybę, Intelektą, ir Džiaugsmą. (Vėlesnioji indų samprata buvo Brahma, Šiva, ir Višnu). Nors ankstesnius Trejybės apibūdinimus į Indiją atnešė dvasininkai setitai, bet vėlesnias idėjas apie Trejybę atsinešė Salemo misionieriai, o jas išvystė vietiniai Indijos mąstytojai, šitas doktrinas sujungdami su evoliucinėmis triadų samprotomis.

Scandinavians all had triad gods, but these were still not true trinities. Triad deities all had a natural origin and have appeared at one time or another among most of the intelligent peoples of Urantia. Sometimes the concept of an evolutionary triad has become mixed with that of a revealed Trinity; in these instances it is often impossible to distinguish one from the other.

1. URANTIAN TRINITY CONCEPTS

104:1.1 (1143.4) The first Urantian revelation leading to the comprehension of the Paradise Trinity was made by the staff of Prince Caligastia about one-half million years ago. This earliest Trinity concept was lost to the world in the unsettled times following the planetary rebellion.

104:1.2 (1143.5) The second presentation of the Trinity was made by Adam and Eve in the first and second gardens. These teachings had not been wholly obliterated even in the times of Machiventa Melchizedek about thirty-five thousand years later, for the Trinity concept of the Sethites persisted in both Mesopotamia and Egypt but more especially in India, where it was long perpetuated in Agni, the Vedic three-headed fire god.

104:1.3 (1143.6) The third presentation of the Trinity was made by Machiventa Melchizedek, and this doctrine was symbolized by the three concentric circles which the sage of Salem wore on his breast plate. But Machiventa found it very difficult to teach the Palestinian Bedouins about the Universal Father, the Eternal Son, and the Infinite Spirit. Most of his disciples thought that the Trinity consisted of the three Most Highs of Norlatiadek; a few conceived of the Trinity as the System Sovereign, the Constellation Father, and the local universe Creator Deity; still fewer even remotely grasped the idea of the Paradise association of the Father, Son, and Spirit.

104:1.4 (1144.1) Through the activities of the Salem missionaries the Melchizedek teachings of the Trinity gradually spread throughout much of Eurasia and northern Africa. It is often difficult to distinguish between the triads and the trinities in the later Andite and the post-Melchizedek ages, when both concepts to a certain extent intermingled and coalesced.

104:1.5 (1144.2) Among the Hindus the trinitarian concept took root as Being, Intelligence, and Joy. (A later Indian conception was Brahma, Siva, and Vishnu.) While the earlier Trinity portrayals were brought to India by the Sethite priests, the later ideas of the Trinity were imported by the Salem missionaries and were developed by the native intellects of India through a compounding of these doctrines with the evolutionary triad conceptions.

Budistų tikėjimas sukūrė dvi trejybės doktrinas: Ankstyvesnioji buvo Mokytojas, Įstatymas, ir Brolystė; tai buvo Gautamos Sidhartos požiūris. Vėlesniąją idėją, išplitusią tarp šiaurinės atšakos Budos pasekėjų, sudarė Aukščiausiasis Viešpats, Šventoji Dvasia, ir Įsikūnijęs Išgelbėtojas.

Ir šitos indų ir budistų idėjos buvo tikri trejybės postulatai, tai yra, monoteistinio Dievo trikarčio pasireišimo idėja. Tikroji trejybės koncepcija nėra tiesiog trijų atskirų dievų sugrupavimas draugėn.

Hebrajai žinojo apie Trejybę iš kenitų pasakojimų apie Melkizedeko laikus, bet jų monoteistinis uolumas, siekiant vieno Dievo, Jahvės, taip užtemdė visus tokius mokymus, jog iki to meto, kada pasirodė Jėzus, Elohimio doktrina iš žydų teologijos iš esmės buvo išrauta. Hebrajų protas negalėjo suderinti trejybės sampratos su monoteistiniu tikėjimu į Vienintelį Viešpatį, Izraelio Dievą.

Islamiškojo tikėjimo pasekėjai lygiai taip nesugebėjo suvokti Trejybės idėjos. Atsirandančiam monoteizmui visada sunku toleruoti trinarškumą, kada susiduriama su politeizmu. Trejybės idėja geriausiai įsitvirtina tose religijose, kurios turi tvirtą monoteistinę tradiciją drauge su lanksčia doktrina. Didiesiems monoteistams, hebrajams ir mohamedonams, buvo sunku matyti skirtumą tarp to, kada yra garbinami trys dievai, politeizmas, ir trinarškumo, kada yra garbinama viena Dievybė, egzistuojanti dieviškumo ir asmenybės trivieniam pasireišime.

Jėzus savo apaštalus mokė tiesos, susijusios su Rojaus Trejybės asmenimis, bet jie manė, kad jis kalba perkeltine prasme ir simboliškai. Išauklėtiems hebrajiško monoteizmo įtakoje, jiems buvo sunku puoselėti bet kokį kitą tikėjimą, kuris atrodė, jog prieštarauja viešpataujančiai jų sampratai apie Jahvę. Ir pirmieji krikščionys paveldėjo tą hebrajišką prietarą, nukreiptą prieš Trejybės sampratą.

Pirmoji krikščionybės Trejybė buvo paskelbta Antioke, ir ją sudarė Dievas, jo Žodis, ir jo Išmintis. Paulius žinojo apie Tėvo, Sūnaus, ir Dvasios Rojaus Trejybę, bet jis retai kada ją skelbė, ir ją paminėjo tik tai keliuose savo laiškuose naujai besiformuojančioms bažnyčioms. Net ir tada, kaip ir jo bičiuliai apaštalai, Paulius painiojo Jėzų, vietinės visatos Sūnų Kūrėją, su Dievybės Antruoju Asmeniu, Rojaus Amžinuoju Sūnumi.

Trejybės krikščioniškąją sampatą, kuri pripažinimą ėmė išsikvoti baigiantis pirmajam amžiui po Kristaus, sudarė Visuotinis Tėvas, Nabadono Sūnus Kūrėjas, ir Salvingtono

104:1.6 (1144.3) The Buddhist faith developed two doctrines of a trinitarian nature: The earlier was Teacher, Law, and Brotherhood; that was the presentation made by Gautama Siddhartha. The later idea, developing among the northern branch of the followers of Buddha, embraced Supreme Lord, Holy Spirit, and Incarnate Savior.

104:1.7 (1144.4) And these ideas of the Hindus and Buddhists were real trinitarian postulates, that is, the idea of a threefold manifestation of a monotheistic God. A true trinity conception is not just a grouping together of three separate gods.

104:1.8 (1144.5) The Hebrews knew about the Trinity from the Kenite traditions of the days of Melchizedek, but their monotheistic zeal for the one God, Yahweh, so eclipsed all such teachings that by the time of Jesus' appearance the Elohim doctrine had been practically eradicated from Jewish theology. The Hebrew mind could not reconcile the trinitarian concept with the monotheistic belief in the One Lord, the God of Israel.

104:1.9 (1144.6) The followers of the Islamic faith likewise failed to grasp the idea of the Trinity. It is always difficult for an emerging monotheism to tolerate trinitarianism when confronted by polytheism. The trinity idea takes best hold of those religions which have a firm monotheistic tradition coupled with doctrinal elasticity. The great monotheists, the Hebrews and Mohammedans, found it difficult to distinguish between worshipping three gods, polytheism, and trinitarianism, the worship of one Deity existing in a triune manifestation of divinity and personality.

104:1.10 (1144.7) Jesus taught his apostles the truth regarding the persons of the Paradise Trinity, but they thought he spoke figuratively and symbolically. Having been nurtured in Hebraic monotheism, they found it difficult to entertain any belief that seemed to conflict with their dominating concept of Yahweh. And the early Christians inherited the Hebraic prejudice against the Trinity concept.

104:1.11 (1144.8) The first Trinity of Christianity was proclaimed at Antioch and consisted of God, his Word, and his Wisdom. Paul knew of the Paradise Trinity of Father, Son, and Spirit, but he seldom preached about it and made mention thereof in only a few of his letters to the newly forming churches. Even then, as did his fellow apostles, Paul confused Jesus, the Creator Son of the local universe, with the Second Person of Deity, the Eternal Son of Paradise.

104:1.12 (1144.9) The Christian concept of the Trinity, which began to gain recognition near the close of the first century after Christ, was comprised of the Universal Father, the Creator Son of Nebadon,

Dieviškoji Dvasia—vietinės visatos Motina Dvasia ir Sūnaus Kūrėjo kuriančioji partnerė.

Nuo Jėzaus laikų Rojaus Trejybės tikroji tapatybė Urantijoje nebuvo žinoma (išskyrus nedidelį skaičių individų, kuriems ji buvo apreikšta specialiai) iki jos pavaizdavimo šiuose apreikiamuose dokumentuose. Bet, nors krikščioniškoji samprata praktiškai ir buvo klaidinga, vis tik ji iš esmės buvo teisi dvasinių ryšių atžvilgiu. Tikrai dėl savo filosofinių reikšmių ir kosmologinių pasekmių šioji samprata iš tikrųjų patiria sunkumų: Daugeliui tų, kurie turi kosminį mąstymą, sunku patikėti, jog Dievybės Antrasis Asmuo, begalinės Trejybės antrasis narys, kažkada gyveno Urantijoje; ir nors dvasiniu požiūriu tai yra teisinga, bet tai nėra tikrovės faktas. Kūrėjai Mykolai visiškai įkūnija Amžinojo Sūnaus dieviškumą, bet jie nėra toji absoliuti asmenybė.

2. TREJYBĖS VIENYBE IR DIEVYBĖS DAUGISKAITIŠKUMAS

Monoteizmas iškilo kaip filosofinis protestas prieš politeizmo nenuoseklumą. Iš pradžių jis išsivystė panteono organizacijų pavidalu, išskaidžius viršgamtinės veiklas į atskirus skyrius, vėliau henoteistiškai iškėlus vieną dievą virš kitų, ir galiausiai, pašalinus visus, išskyrus galutinės vertybės Vienintelį Dievą.

Trinariškumas atsiranda iš patirtinio protesto prieš negalėjamą suvokti tokios atskiros Dievybės, kurios pagal savo reikšmingumą negalima visatoje susieti su niekuo kitu ir kuri neturi žmogaus bruožų, vienovės. Gavusi pakankamai laiko, filosofija yra linkusi iš gyno monoteizmo Dievybės sampratos išimti asmenes savybes, šitaip šitą idėją apie nesusietą Dievą sumažindama iki panteistinio Absoliuto statuso. Visada buvo sunku suvokti asmenę prigimtį tokio Dievo, kuris neturi jokių lygiateisių asmeninių ryšių su kitomis ir lygiavertėmis asmenėmis būtybėmis. Asmenybė Dievybėje reikalauja, jog tokia Dievybė egzistuotų ryšyje su kita ir lygiaverte asmene Dievybe.

Trejybės sąvokos supratimo dėka žmogaus protas gali tikėtis suvokti kažką panašaus į meilės ir dėsno tarpusavio ryšius laiko-erdvės kūrinuose. Dvasinio įtikėjimo dėka žmogus pasiekia įžvalgą į Dievo meilę, bet greitai pamato, jog šitas dvasinis įtikėjimas neturi jokio poveikio nustatytiems materialios visatos dėsniams. Nepriklausomai nuo žmogaus tikėjimo į Dievą, kaip savo Rojaus Tėvą, tvirtumo, besiplečiantys kosmoso horizontai reikalauja, kad jis suvoktų Rojaus Dievą kaip visuotinio dėsno tikrovę, kad jis suvoktų Trejybės aukščiausiąją valdžią, į išorę nusidriekiančią iš

and the Divine Minister of Salvington — Mother Spirit of the local universe and creative consort of the Creator Son.

104:1.13 (1145.1) Not since the times of Jesus has the factual identity of the Paradise Trinity been known on Urantia (except by a few individuals to whom it was especially revealed) until its presentation in these revelatory disclosures. But though the Christian concept of the Trinity erred in fact, it was practically true with respect to spiritual relationships. Only in its philosophic implications and cosmological consequences did this concept suffer embarrassment: It has been difficult for many who are cosmic minded to believe that the Second Person of Deity, the second member of an infinite Trinity, once dwelt on Urantia; and while in spirit this is true, in actuality it is not a fact. The Michael Creators fully embody the divinity of the Eternal Son, but they are not the absolute personality.

2. TRINITY UNITY AND DEITY PLURALITY

104:2.1 (1145.2) Monotheism arose as a philosophic protest against the inconsistency of polytheism. It developed first through pantheon organizations with the departmentalization of supernatural activities, then through the henotheistic exaltation of one god above the many, and finally through the exclusion of all but the One God of final value.

104:2.2 (1145.3) Trinitarianism grows out of the experiential protest against the impossibility of conceiving the oneness of a deanthropomorphized solitary Deity of unrelated universe significance. Given a sufficient time, philosophy tends to abstract the personal qualities from the Deity concept of pure monotheism, thus reducing this idea of an unrelated God to the status of a pantheistic Absolute. It has always been difficult to understand the personal nature of a God who has no personal relationships in equality with other and co-ordinate personal beings. Personality in Deity demands that such Deity exist in relation to other and equal personal Deity.

104:2.3 (1145.4) Through the recognition of the Trinity concept the mind of man can hope to grasp something of the interrelationship of love and law in the time-space creations. Through spiritual faith man gains insight into the love of God but soon discovers that this spiritual faith has no influence on the ordained laws of the material universe. Irrespective of the firmness of man's belief in God as his Paradise Father, expanding cosmic horizons demand that he also give recognition to the reality of Paradise Deity as universal law, that he recognize the Trinity sovereignty extending outward from Paradise and overshadowing even

Rojaus ir užgožiančią net ir besivystančias visatas, kurias sukuria tų trijų amžinųjų asmenų, kurių dieviškoji sąjunga yra Rojaus Trejybės faktas ir tikrovė ir amžinasis nedalomumas, Sūnūs Kūrėjai ir Kuriančiosios Dukros.

Ir šitoji pati Rojaus Trejybė yra reali esybė—ne asmenybė, bet, nepaisant šito, tikra ir absoliuti realybė; ne asmenybė, bet vis tiek suderinama su kartu egzistuojančiomis asmenybėmis—Tėvo, Sūnaus, ir Dvasios asmenybėmis. Trejybė yra viršvisuminės Dievybės realybė, atsirandanti iš tų trijų Rojaus Dievybių susijungimo. Trejybės savybės, bruožai, ir funkcijos nėra šitų trijų Rojaus Dievybių požymių paprasta suma; Trejybės funkcijos yra kažkas unikalaus, originalaus, ir ne iki galo nuspėjama iš Tėvo, Sūnaus, ir Dvasios savybių analizės.

Pavyzdžiui, Mokytojas, gyvendamas žemėje, savo pasekėjams aiškino, kad teisingumas niekada nebūna *asmeninis* veiksmas; jis visada yra *grupinė* funkcija. Taip pat ir Dievai, kaip asmenys, tikrai nevykdo teisingumo. Bet būtent pačią šitą funkciją jie atlieka kaip kolektyvinę visumą, kaip Rojaus Trejybę.

Tėvo, Sūnaus, ir Dvasios Trejybės susivienijimo koncepcinis suvokimas parengia žmogiškąjį protą tam, jog toliau būtų pateikiami kai kurie kiti trikarčiai ryšiai. Teologinis samprotavimas gali būti visiškai patenkintas Rojaus Trejybės samprata, bet filosofinis ir kosmologinis samprotavimas reikalauja, jog būtų pripažįstami Pirmojo Šaltinio ir Centro kiti trivieniai susivienijimai, tos trivienybės, kuriose Begalinysis veikia visatinio pasireiškimo įvairiomis ne kaip Tėvo savybėmis—Dievo jėgos, energijos, įtamos, priežastingumo, reagavimo, potencialo, realumo, traukos, įsitempimo, modelio, principo, ir vienybės ryšiuose.

3. TREJBĖS IR TRIVIENYBĖS

Nors žmonija kartais pasiekdavo Dievybės trijų asmenų Trejybės supratimą, bet nuoseklumas reikalauja, jog žmogiškasis intelektas suvoktų, kad yra tam tikri ryšiai tarp visų septynių Absoliutų. Bet visa tai, kas yra teisinga Rojaus Trejybės atžvilgiu, nebūtinai yra teisinga *trivienybės* atžvilgiu, nes trivienybė yra kažkas kita negu viena iš trejbių. Kai kuriais funkciniais aspektais trivienybė gali būti analogiška trejbei, bet prigimtimi ji niekada neatitinka nė vienos iš trejbių.

Mirtingasis žmogus žengia per besiplečiančių horizontų ir augančių sampratų didį amžių Urantijoje, ir jo kosminė filosofija turi vystytis greičiau, kad neatsilikytų nuo žmogiškosios minties

the evolving local universes of the Creator Sons and Creative Daughters of the three eternal persons whose deity union is the fact and reality and eternal indivisibility of the Paradise Trinity.

^{104:2.4 (1145.5)} And this selfsame Paradise Trinity is a real entity — not a personality but nonetheless a true and absolute reality; not a personality but nonetheless compatible with coexistent personalities — the personalities of the Father, the Son, and the Spirit. The Trinity is a supersummative Deity reality eventuating out of the conjoining of the three Paradise Deities. The qualities, characteristics, and functions of the Trinity are not the simple sum of the attributes of the three Paradise Deities; Trinity functions are something unique, original, and not wholly predictable from an analysis of the attributes of Father, Son, and Spirit.

^{104:2.5 (1146.1)} For example: The Master, when on earth, admonished his followers that justice is never a *personal* act; it is always a *group* function. Neither do the Gods, as persons, administer justice. But they perform this very function as a collective whole, as the Paradise Trinity.

^{104:2.6 (1146.2)} The conceptual grasp of the Trinity association of Father, Son, and Spirit prepares the human mind for the further presentation of certain other threefold relationships. Theological reason may be fully satisfied by the concept of the Paradise Trinity, but philosophical and cosmological reason demand the recognition of the other triune associations of the First Source and Center, those triunities in which the Infinite functions in various non-Father capacities of universal manifestation — the relationships of the God of force, energy, power, causation, reaction, potentiality, actuality, gravity, tension, pattern, principle, and unity.

3. TRINITIES AND TRIUNITIES

^{104:3.1 (1146.3)} While mankind has sometimes grasped at an understanding of the Trinity of the three persons of Deity, consistency demands that the human intellect perceive that there are certain relationships between all seven Absolutes. But all that which is true of the Paradise Trinity is not necessarily true of a *triunity*, for a triunity is something other than a trinity. In certain functional aspects a triunity may be analogous to a trinity, but it is never homologous in nature with a trinity.

^{104:3.2 (1146.4)} Mortal man is passing through a great age of expanding horizons and enlarging concepts on Urantia, and his cosmic philosophy must accelerate in evolution to keep pace with the

intelektualios arenos išsiplėtimo. Plečiantis mirtingojo žmogaus kosminei sąmonei, jis suvokia tarpusavio sąsajas tarp viso to, ką jis atranda materialiaame moksle, intelektualioje filosofijoje, ir dvasinėje įžvalgoje. Ir vis tik, su visu šituo tikėjimu į kosmoso vienybę, žmogus suvokia visos egzistencijos įvairovę. Nepaisant visų sampratų, susijusių su Dievybės nekintamumu, žmogus suvokia, kad jis gyvena nuolatinės kaitos ir patirtinio augimo visatoje. Nepriklausomai nuo dvasinių vertybių išlikimo suvokimo, žmogus amžinai turi atsižvelgti į jėgos, energijos, ir įtampos matematiką ir ikimatematiką.

Kokiu nors būdu amžinoji bagalybės pilnatvė turi susitaikyti su besivystančių visatų laiko augimu ir su jų patirtinių gyventojų neužbaigtumu. Kokiu nors būdu visuminio begalumo samprata turi būti segmentuota ir apribota, kad mirtingas intelektas ir morontinė siela šitą koncepciją, turinčią galutinę vertę ir dvasinančią prasmę, galėtų suvokti.

Tuo metu, kai protas reikalauja kosminės tikrovės monoteistinės vienybės, tai ribinis patyrimas reikalauja postulato apie daugiskaitinius Absoliutus ir apie jų koordinavimą kosminiuose ryšiuose. Be koordinuoto egzistavimo nėra jokios galimybės tam, jog atsirastų absoliučių ryšių įvairovė, nėra jokios galimybės tam, jog veikty diferencialai, skirtybės, modifikuotojai, nužemintojai, apribotojai, ar sumažintojai.

Šituose dokumentuose visuminė tikrovė (begalybė) buvo pateikta tokia, kokia ji egzistuoja Septyniuose Absoliutuose:

1. Visuotinis Tėvas.
2. Amžinasis Sūnus.
3. Begalinė Dvasia.
4. Rojaus Sala.
5. Dievybės Absoliutas.
6. Visuotinis Absoliutas.
7. Beribis Absoliutas.

Pirmasis Šaltinis ir Centras, kuris yra Tėvas Amžinajam Sūnui, taip pat yra ir Modelis Rojaus Salai. Jis kaip asmenybė yra beribis Sūnuje, bet kaip asmenybė potencialą turi Dievybės Absolute. Tėvas yra energija, atskleista Rojuje-Havonoje, ir tuo pačiu metu energija, paslėpta Beribiame Absolute. Begalinysis per amžius yra atskleidžiamas Bendrai Veikiančiojo nenutrūkstamuose veiksmuose tuo metu, kada jis amžinai funkcionuoja kompensuojančioje, bet paslėptoje Visuotinio Absoliuto veikloje. Tokiu būdu Tėvas iš tiesų yra susijęs su šešiais lygiaverčiais Absoliutais, ir tokiu būdu iš tiesų visi septyni

expansion of the intellectual arena of human thought. As the cosmic consciousness of mortal man expands, he perceives the interrelatedness of all that he finds in his material science, intellectual philosophy, and spiritual insight. Still, with all this belief in the unity of the cosmos, man perceives the diversity of all existence. In spite of all concepts concerning the immutability of Deity, man perceives that he lives in a universe of constant change and experiential growth. Regardless of the realization of the survival of spiritual values, man has ever to reckon with the mathematics and premathematics of force, energy, and power.

104:3.3 (1146.5) In some manner the eternal repleteness of infinity must be reconciled with the time-growth of the evolving universes and with the incompleteness of the experiential inhabitants thereof. In some way the conception of total infinitude must be so segmented and qualified that the mortal intellect and the morontia soul can grasp this concept of final value and spiritualizing significance.

104:3.4 (1146.6) While reason demands a monotheistic unity of cosmic reality, finite experience requires the postulate of plural Absolutes and of their co-ordination in cosmic relationships. Without co-ordinate existences there is no possibility for the appearance of diversity of absolute relationships, no chance for the operation of differentials, variables, modifiers, attenuators, qualifiers, or diminishers.

104:3.5 (1146.7) In these papers total reality (infinity) has been presented as it exists in the seven Absolutes:

104:3.6 (1146.8) 1. The Universal Father.

104:3.7 (1146.9) 2. The Eternal Son.

104:3.8 (1146.10) 3. The Infinite Spirit.

104:3.9 (1147.1) 4. The Isle of Paradise.

104:3.10 (1147.2) 5. The Deity Absolute.

104:3.11 (1147.3) 6. The Universal Absolute.

104:3.12 (1147.4) 7. The Unqualified Absolute.

104:3.13 (1147.5) The First Source and Center, who is Father to the Eternal Son, is also Pattern to the Paradise Isle. He is personality unqualified in the Son but personality potentialized in the Deity Absolute. The Father is energy revealed in Paradise-Havona and at the same time energy concealed in the Unqualified Absolute. The Infinite is ever disclosed in the ceaseless acts of the Conjoint Actor while he is eternally functioning in the compensating but enshrouded activities of the Universal Absolute. Thus is the Father related to the six co-ordinate Absolutes, and thus do all seven encompass the circle of infinity throughout

aprépia begalybės apskritimą per visus nesibaigiančius amžinybės ciklus.

Atrodytų, jog absoliučių ryšių trivienybė yra neišvengiama. Asmenybė ieško susivienijimo su kita asmenybe absoliuto lygiu, o taip pat ir visais kitais lygiais. Ir šitų Rojaus trijų asmenų susivienijimas įamžina pirmąją trivienybę, Tėvo, Sūnaus, ir Dvasios asmenybių sąjungą. Nes, kada šitie trys asmenys, *kaip asmenys*, susijungia suvienytam veikimui, tada šituo jie sudaro funkcinės vienybės trivienybę, ne trejybę—organinę esybę—bet vis vien trivienybę, trikartę funkcinę sankaupinę vienovę.

Rojaus Trejybė nėra trivienybė; ji nėra funkcinė vienovė; vietoje šito ji yra nepadalinta ir nedaloma Dievybė. Tėvas, Sūnus, ir Dvasia (kaip asmenys) gali palaikyti ryšį su Rojaus Trejybe, nes Trejybė yra jų nepadalinta Dievybė. Tėvas, Sūnus, ir Dvasia nepalaiko jokio tokio asmeninio ryšio su pirmąja trivienybe, nes tai ir yra jų funkcinė kaip trijų asmenų sąjungą. Tikrai kaip Trejybė—nepadalinta Dievybė—jie iš tiesų kolektyviai palaiko išorinį ryšį su savo asmenės sankaupos trivienybe.

Tokiu būdu iš tiesų Rojaus Trejybė užima unikalią vietą tarp absoliučių ryšių, yra kelios egzistencialios trivienybės, bet yra tikrai viena egzistenciali Trejybė. Trivienybė nėra esybė. Ji yra daugiau funkcinė negu organinė. Jos nariai yra daugiau partneriai, o ne sudėtinės dalys. Trivienybės sudedamosiomis dalimis gali būti esybės, bet pati trivienybė yra susivienijimas.

Tačiau, trejybę ir trivienybę galima palyginti vienu požiriu: Abi atsiranda funkcijose, kurios yra kažkas kita, o ne sudedamųjų narių matoma požymių suma. Bet tuo metu, kai jos šitaip yra palygintinos funkciniu požiriu, tai kitais požiriais jos nedemonstruoja jokio kategorinio ryšio. Apytiksliai jos yra susietos taip, kaip funkcija yra susijusi su struktūra. Bet trivienybės susivienijimo funkcija nėra trejybės struktūros arba esybės funkcija.

Ir vis tik trivienybės yra realios; jos yra labai realios. Jose iš tiesų yra funkcionalizuota visuminė tikrovė, ir per jas iš tikrųjų Visuotinis Tėvas vykdo betarpišką ir asmeninę pagrindinių begalybės funkcijų kontrolę.

4. SEPTYNIOS TRIVIENYBĖS

Mėginant apibūdinti septynias trivienybes, reikia atkreipti dėmesį į tą faktą, jog kiekvienos iš jų pirminis narys yra Visuotinis Tėvas. Jis yra, buvo, ir amžinai bus: Pirminis Visuotinis Tėvas-Šaltinis, Absolutus Centras, Pirminė Priežastis, Visuotinis Kontrolierius, Beribis Energizuotojas, Pirminė

the endless cycles of eternity.

^{104:3.14 (1147.6)} It would seem that triunity of absolute relationships is inevitable. Personality seeks other personality association on absolute as well as on all other levels. And the association of the three Paradise personalities eternalizes the first triunity, the personality union of the Father, the Son, and the Spirit. For when these three persons, as *persons*, conjoin for united function, they thereby constitute a triunity of functional unity, not a trinity — an organic entity — but nonetheless a triunity, a threefold functional aggregate unanimity.

^{104:3.15 (1147.7)} The Paradise Trinity is not a triunity; it is not a functional unanimity; rather it is undivided and indivisible Deity. The Father, Son, and Spirit (as persons) can sustain a relationship to the Paradise Trinity, for the Trinity *is* their undivided Deity. The Father, Son, and Spirit sustain no such personal relationship to the first triunity, for that *is* their functional union as three persons. Only as the Trinity — as undivided Deity — do they collectively sustain an external relationship to the triunity of their personal aggregation.

^{104:3.16 (1147.8)} Thus does the Paradise Trinity stand unique among absolute relationships; there are several existential triunities but only one existential Trinity. A triunity is *not* an entity. It is functional rather than organic. Its members are partners rather than corporative. The components of the triunities may be entities, but a triunity itself is an association.

^{104:3.17 (1147.9)} There is, however, one point of comparison between trinity and triunity: Both eventuate in functions that are something other than the discernible sum of the attributes of the component members. But while they are thus comparable from a functional standpoint, they otherwise exhibit no categorical relationship. They are roughly related as the relation of function to structure. But the function of the triunity association is not the function of the trinity structure or entity.

^{104:3.18 (1147.10)} The triunities are nonetheless real; they are very real. In them is total reality functionalized, and through them does the Universal Father exercise immediate and personal control over the master functions of infinity.

4. THE SEVEN TRIUNITIES

^{104:4.1 (1147.11)} In attempting the description of seven triunities, attention is directed to the fact that the Universal Father is the primal member of each. He is, was, and ever will be: the First Universal Father-Source, Absolute Center, Primal Cause, Universal Controller, Limitless Energizer, Original

Vienybė, Beribis Parėmėjas, Dievybės Pirmasis Asmuo, Pirminis Kosminis Modelis, ir Begalybės Esmė. Visuotinis Tėvas yra asmenė Absoliutų priėžastis; jis yra Absoliutų absoliutas.

Septynių trivenybių prigimtį ir prasmę galima įsivaizduoti tokią:

Pirmoji Trivenybė—asmenė-tikslinė trivenybė. Tai šių trijų Dievybės asmenybių grupuotė:

1. Visuotinis Tėvas.
2. Amžinasis Sūnus.
3. Begalinė Dvasia.

Tai yra meilės, gailestingumo, ir tarnavimo trikartė sąjunga—trijų amžinųjų Rojaus asmenybių tikslinis ir asmenis susivienijimas. Tai yra dieviškai broliškas, tvarinius mylintis, tėviškai veikiantis, ir kilimą skatinantis susivienijimas. Šitos pirmosios trivenybės dieviškosios asmenybės yra asmenybę suteikiantys, dvasią padovanojantys, ir protą duodantys Dievai.

Tai yra begalinės valios trivenybė; ji veikia per visą amžiną dabartį ir visoje laiko praeities-dabarties-ateities tėkmėje. Šitas susivienijimas sukuria valinę begalybę ir aprūpina tais mechanizmais, kurių dėka asmenė Dievybė tampa save atskleidžianti besivystančio kosmoso tvariniams.

Antroji Trivenybė—jėgos modelio trivenybė. Nesvarbu, ar tai būtų mažytis ultimatonas, daganti žvaigždė, ar skriejantis ūkas, ar net centrinė visata ar supervisatos, nuo mažiausių iki didžiausių materialių organizacijų, visada būna fizinis modelis—kosminė konfigūracija—kilusi iš šitos trivenybės funkcijos. Šitą susivienijimą sudaro:

1. Tėvas-Sūnus.
2. Rojaus Sala.
3. Bendrai Veikiantysis.

Energiją organizuoja Trečiojo Šaltinio ir Centro kosminiai įgalotiniai; energija yra modeliuojama pagal Rojaus, absoliučios materializacijos, modelį; bet už visos šitos nenutrūkstamos manipuliacijos yra Tėvo-Sūnaus buvimas, kurių sąjunga pirmiausia sužadino Rojaus modelį atsiradant Havonai kartu su Begalinės Dvasios, Bendrai Veikiančiojo, gimimu.

Religiniame patyrimo, tvariniai užmezga ryšį su Dievu, kuris yra meilė, bet tokia dvasinė įžvalga niekada neturi užtemdyti šio modelio, kuris yra Rojus, visatos realybės proto suvokimo. Rojaus asmenybės visiems tvariniams žadina garbinimą laisva valia dieviškosios meilės priverčiančios galios dėka ir visas tokias dvasios

Unity, Unqualified Upholder, First Person of Deity, Primal Cosmic Pattern, and Essence of Infinity. The Universal Father is the personal cause of the Absolutes; he is the absolute of Absolutes.

104:4.2 (1148.1) The nature and meaning of the seven triunities may be suggested as:

104:4.3 (1148.2) *The First Triunity — the personal-purposive triunity.* This is the grouping of the three Deity personalities:

104:4.4 (1148.3) 1. The Universal Father.

104:4.5 (1148.4) 2. The Eternal Son.

104:4.6 (1148.5) 3. The Infinite Spirit.

104:4.7 (1148.6) This is the threefold union of love, mercy, and ministry — the purposive and personal association of the three eternal Paradise personalities. This is the divinely fraternal, creature-loving, fatherly-acting, and ascension-promoting association. The divine personalities of this first triunity are personality-bequeathing, spirit-bestowing, and mind-endowing Gods.

104:4.8 (1148.7) This is the triunity of infinite volition; it acts throughout the eternal present and in all of the past-present-future flow of time. This association yields volitional infinity and provides the mechanisms whereby personal Deity becomes self-revelatory to the creatures of the evolving cosmos.

104:4.9 (1148.8) *The Second Triunity — the power-pattern triunity.* Whether it be a tiny ultimatón, a blazing star, or a whirling nebula, even the central or superuniverses, from the smallest to the largest material organizations, always is the physical pattern — the cosmic configuration — derived from the function of this triunity. This association consists of:

104:4.10 (1148.9) 1. The Father-Son.

104:4.11 (1148.10) 2. The Paradise Isle.

104:4.12 (1148.11) 3. The Conjoint Actor.

104:4.13 (1148.12) Energy is organized by the cosmic agents of the Third Source and Center; energy is fashioned after the pattern of Paradise, the absolute materialization; but behind all of this ceaseless manipulation is the presence of the Father-Son, whose union first activated the Paradise pattern in the appearance of Havona concomitant with the birth of the Infinite Spirit, the Conjoint Actor.

104:4.14 (1148.13) In religious experience, creatures make contact with the God who is love, but such spiritual insight must never eclipse the intelligent recognition of the universe fact of the pattern which is Paradise. The Paradise personalities enlist the freewill adoration of all creatures by the compelling power of divine love and lead all such

pagimdytas asmenybės veda į Dievo užbaigtųjų sūnų nesibaigiančios tarnystės dieviškuosius malonumus. Antroji trivienybė yra architektas tos erdvės arenos, kurioje vyksta šitos transakcijos; ji nulemia kosminės konfigūracijos modelius.

Meilė gali apibūdinti pirmosios trivienybės dieviškumą, bet modelis yra antrosios trivienybės galaktinis pasireiškimas. Kas pirmoji trivienybė yra besivystančioms asmenybėms, tas antroji trivienybė yra besivystančioms visatoms. Modelis ir asmenybė yra Pirmojo Šaltinio ir Centro veiksmų du didieji pasireiškimai; ir nesvarbu, kad ir kaip būtų sunku šitą suvokti, bet vis tiek tai yra tiesa, kad jėga-modelis ir šis mylintis asmuo yra viena ir ta pati visuotinė tikrovė; Rojaus Sala ir Amžinasis Sūnus yra lygiaverčiai, bet diametraliai priešingi nesuvokiamos Visuotinio Tėvo-Jėgos prigimties atskleidimai.

Trečioji Trivienybė—dvasinė-evoliucinė trivienybė. Dvasinio pasireiškimo visumos pradžia ir pabaiga yra šitame susivienijime, kurį sudaro:

1. Visuotinis Tėvas.
2. Sūnus-Dvasia.
3. Dievybės Absoliutas.

Nuo dvasinio potencialo iki Rojaus dvasios, bet kokios dvasios tikrovės išraiška būna šitame trivienybės susivienijime, kurį sudaro Tėvo grynai dvasinė esmė, Sūnaus-Dvasios aktyvios dvasinės vertybės, ir Dievybės Absoliuto neapriboti dvasiniai potencialai. Egzistencialios dvasinės vertybės savo pirminę genezę, užbaigtą pasireiškimą, ir galutinį likimą turi šitoje trivienybėje.

Tėvas egzistuoja iki dvasios; Sūnus-Dvasia veikia kaip aktyvi kuriančioji dvasia; Dievybės Absoliutas egzistuoja kaip visaapimanti dvasia, net pranokstantis dvasią.

Ketvirtoji Trivienybė—energijos begalybės trivienybė. Šitoje trivienybėje įsiamžina visos energijos tikrovės pradžia ir pabaiga, pradedant potencialu ir baigiant monota. Šitą grupę sudaro:

1. Tėvas-Dvasia.
2. Rojaus Sala.
3. Beribis Absoliutas.

Rojus yra kosmoso jėgos-energijos sužadavimo centras—Pirmojo Šaltinio ir Centro visatinė buvimo vieta, Beribio Absoliuto kosminis centras, ir visos energijos šaltinis. Šitoje trivienybėje egzistencialiai yra begalinio kosmoso energetinis potencialas, kurio tikrai dalinis pasireiškimas yra didžioji visata ir pagrandinė

spirit-born personalities into the supernal delights of the unending service of the finaliter sons of God. The second triunity is the architect of the space stage whereon these transactions unfold; it determines the patterns of cosmic configuration.

104:4.15 (1148.14) Love may characterize the divinity of the first triunity, but pattern is the galactic manifestation of the second triunity. What the first triunity is to evolving personalities, the second triunity is to the evolving universes. Pattern and personality are two of the great manifestations of the acts of the First Source and Center; and no matter how difficult it may be to comprehend, it is nonetheless true that the power-pattern and the loving person are one and the same universal reality; the Paradise Isle and the Eternal Son are co-ordinate but antipodal revelations of the unfathomable nature of the Universal Father-Force.

104:4.16 (1149.1) *The Third Triunity — the spirit-evolutional triunity.* The entirety of spiritual manifestation has its beginning and end in this association, consisting of:

- 104:4.17 (1149.2) 1. The Universal Father.
- 104:4.18 (1149.3) 2. The Son-Spirit.
- 104:4.19 (1149.4) 3. The Deity Absolute.

104:4.20 (1149.5) From spirit potency to Paradise spirit, all spirit finds reality expression in this triune association of the pure spirit essence of the Father, the active spirit values of the Son-Spirit, and the unlimited spirit potentials of the Deity Absolute. The existential values of spirit have their primordial genesis, complete manifestation, and final destiny in this triunity.

104:4.21 (1149.6) The Father exists before spirit; the Son-Spirit functions as active creative spirit; the Deity Absolute exists as all-encompassing spirit, even beyond spirit.

104:4.22 (1149.7) *The Fourth Triunity — the triunity of energy infinity.* Within this triunity there eternalizes the beginnings and the endings of all energy reality, from space potency to monota. This grouping embraces the following:

- 104:4.23 (1149.8) 1. The Father-Spirit.
- 104:4.24 (1149.9) 2. The Paradise Isle.
- 104:4.25 (1149.10) 3. The Unqualified Absolute.

104:4.26 (1149.11) Paradise is the center of the force-energy activation of the cosmos — the universe position of the First Source and Center, the cosmic focal point of the Unqualified Absolute, and the source of all energy. Existentially present within this triunity is the energy potential of the cosmos-infinite, of which the grand universe and

visata.

Ketvirtoji trivienybė kosminės energijos pagrindinius vienetų valdo absoliučiai ir juos išlaisvina iš Beribio Absoliuto grybšnio tiesiog proporcingai potencialo besikeičiantį kosmosą valdyti ir stabilizuoti atsiradimui patirtinėse Dievybėse.

Šitoji trivienybė yra jėga ir energija. Beribio Absoliuto begalinės galimybės yra koncentruojamos apie Rojaus Salos absoliutumą, iš kur pasklinda Beribio šiaip jau statiškos ramybės neįsivaizduojami sužadainimai. Ir begalinio kosmoso nesibaigiantis materialiojo Rojaus širdies plakimas muša harmoningai su Begalinio Energizuotojo, Pirmojo Šaltinio ir Centro, nesuvokiamu modeliu ir neištiriamu planu.

Penktoji Trivienybė—reaguojančios begalybės trivienybė. Šią susivienijimą sudaro:

1. Visuotinis Tėvas.
2. Visuotinis Absoliutas.
3. Beribis Absoliutas.

Šita grupė įamžina viso to, ką galima aktualizuoti nedievybės tikrovės sferose, funkcinės begalybės įgyvendinimą. Šita trivienybė demonstruoja sugebėjimą be apribojimų reaguoti į valinius, priežastinius, įtampinius, ir tėviškuosius kitų trivienybių veiksmus ir buvimus.

Šeštoji Trivienybė—kosmiškai suvienytos Dievybės trivienybė. Šią grupę sudaro:

1. Visuotinis Tėvas.
2. Dievybės Absoliutas.
3. Visuotinis Absoliutas.

Tai yra Dievybės-kosmose susivienijimas, Dievybės imanentiškumas kartu su Dievybės transcendentalumu. Tai yra paskutinis dieviškumo nusidriekimas begalybės lygiuose į tas realybes, kurios yra už sudievinčios tikrovės sferų.

Septintoji Trivienybė—begalinės vienybės trivienybė. Tai yra begalybės vienybė funkciškai pasireiškianti laike ir amžinybėje, lygiavertis aktualų ir potencialų suvienijimas. Šią grupę sudaro:

1. Visuotinis Tėvas.
2. Bendrai Veikiantysis.
3. Visuotinis Absoliutas.

the master universe are only partial manifestations.

104:4.27 (1149.12) The fourth triunity absolutely controls the fundamental units of cosmic energy and releases them from the grasp of the Unqualified Absolute in direct proportion to the appearance in the experiential Deities of subabsolute capacity to control and stabilize the metamorphosing cosmos.

104:4.28 (1149.13) This triunity is force and energy. The endless possibilities of the Unqualified Absolute are centered around the absolutum of the Isle of Paradise, whence emanate the unimaginable agitations of the otherwise static quiescence of the Unqualified. And the endless throbbing of the material Paradise heart of the infinite cosmos beats in harmony with the unfathomable pattern and the unsearchable plan of the Infinite Energizer, the First Source and Center.

104:4.29 (1149.14) *The Fifth Triunity — the triunity of reactive infinity.* This association consists of:

104:4.30 (1149.15) 1. The Universal Father.

104:4.31 (1149.16) 2. The Universal Absolute.

104:4.32 (1149.17) 3. The Unqualified Absolute.

104:4.33 (1149.18) This grouping yields the eternalization of the functional infinity realization of all that is actualizable within the domains of nondeity reality. This triunity manifests unlimited reactive capacity to the volitional, causative, tensional, and patternal actions and presences of the other triunities.

104:4.34 (1150.1) *The Sixth Triunity — the triunity of cosmic-associated Deity.* This grouping consists of:

104:4.35 (1150.2) 1. The Universal Father.

104:4.36 (1150.3) 2. The Deity Absolute.

104:4.37 (1150.4) 3. The Universal Absolute.

104:4.38 (1150.5) This is the association of Deity-in-the-cosmos, the immanence of Deity in conjunction with the transcendence of Deity. This is the last outreach of divinity on the levels of infinity toward those realities which lie outside the domain of deified reality.

104:4.39 (1150.6) *The Seventh Triunity — the triunity of infinite unity.* This is the unity of infinity functionally manifest in time and eternity, the co-ordinate unification of actuals and potentials. This group consists of:

104:4.40 (1150.7) 1. The Universal Father.

104:4.41 (1150.8) 2. The Conjoint Actor.

104:4.42 (1150.9) 3. The Universal Absolute.

Bendrai Veikiantysis visuotinai integruoja visos aktualizuotos tikrovės skirtingus funkcinius aspektus visuose pasireišimo lygiuose, pradedant ribiniais, einant per transcendentinius ir toliau iki pat absoliučių. Visuotinis Absoliutas tobulai kompensuoja tuos skirtumus, kurie yra būdingi įvairiems visos neužbaigtos tikrovės aspektams, pradedant aktyvios-valinės ir priežastinės Dievybės tikrovės beribiais potencialais ir baigiant statinės, reakcinės, nedievybės tikrovės beribėmis galimybėmis nesuvokiamose Beribio Absoliuto sferose.

Kada jie veikia šitoje trivienybėje, tada Bendrai Veikiantysis ir Visuotinis Absoliutas vienodai reaguoja į Dievybės ir nedievybės buvimus, lygiai taip, kaip ir Pirmasis Šaltinis ir Centras, kuris šitame ryšyje iš esmės yra konceptualiai neatskiriamas nuo šio AŠ ESU.

Šių prisiartinimų užtenka tam, jog būtų nušviesta šių trivienybių samprata. Nežinodami trivienybių galutinio lygio, jūs negalite iki galo suvokti pirmųjų septynių. Nors mes nemanome, jog būtų išmintinga mėginti ką nors aiškinti toliau, bet galime konstatuoti, jog yra penkiolika Pirmojo Šaltinio ir Centro trivienybių susivienijimų, iš kurių aštuoni šituose dokumentuose nėra apreiškiami. Šitie neapreikšti susivienijimai yra susiję su realybėmis, aktualybėmis, ir potencialybėmis, kurios pranoksta aukštybės patirtinį lygį.

Trivienybės yra begalybės funkcinis pusiausvyros ratas, Septynių Begalybės Absoliutų unikalumo suvienijimas. Būtent egzistencialus trivienybių buvimas Tėvą-AŠ ESU įgalina patirti begalybės funkcinę vienybę, nepaisant begalybės pasidalinimo į septynis Absoliutus. Pirmasis Šaltinis ir Centras yra visų trivienybių vienijantis narys; jame viskas turi beribę pradžią, amžiną egzistavimą, ir begalinius likimus—“iš jo susideda viskas.”

Nors šitie susivienijimai Tėvo-AŠ ESU begalybės padidinti negali, bet jie tikrai susidaro tam, jog padarytų įmanomus jo realybės ikibegalinius ir ikiabsoliučius pasireišimus. Šios septynios trivienybės padaugina daugiapusiškumą, įamžina naujas gelmes, sudieviną naujas vertybes, atskleidžia naujus potencialus, apreiškia naujas prasmes, ir visi šitie įvairūs pasireišimai laike ir erdvėje ir amžinajame kosmose egzistuoja šio AŠ ESU pirminės begalybės hipotetiniame sąstingyje.

5. TRISAJUNGOS

Egzistuoja kai kurie kiti trivieniai ryšiai, kurie savo struktūroje neturi Tėvo narystės, bet jie nėra tikrosios trivienybės, ir visada jie skiriasi nuo Tėvo

104:4.43 (1150.10) The Conjoint Actor universally integrates the varying functional aspects of all actualized reality on all levels of manifestation, from finites through transcendentals and on to absolutes. The Universal Absolute perfectly compensates the differentials inherent in the varying aspects of all incomplete reality, from the limitless potentialities of active-volitional and causative Deity reality to the boundless possibilities of static, reactive, nondeity reality in the incomprehensible domains of the Unqualified Absolute.

104:4.44 (1150.11) As they function in this triunity, the Conjoint Actor and the Universal Absolute are alike responsive to Deity and to nondeity presences, as also is the First Source and Center, who in this relationship is to all intents and purposes conceptually indistinguishable from the I AM.

104:4.45 (1150.12) These approximations are sufficient to elucidate the concept of the triunities. Not knowing the ultimate level of the triunities, you cannot fully comprehend the first seven. While we do not deem it wise to attempt any further elaboration, we may state that there are fifteen triune associations of the First Source and Center, eight of which are unrevealed in these papers. These unrevealed associations are concerned with realities, actualities, and potentialities which are beyond the experiential level of supremacy.

104:4.46 (1150.13) The triunities are the functional balance wheel of infinity, the unification of the uniqueness of the Seven Infinity Absolutes. It is the existential presence of the triunities that enables the Father-I AM to experience functional infinity unity despite the diversification of infinity into seven Absolutes. The First Source and Center is the unifying member of all triunities; in him all things have their unqualified beginnings, eternal existences, and infinite destinies — “in him all things consist.”

104:4.47 (1150.14) Although these associations cannot augment the infinity of the Father-I AM, they do appear to make possible the subinfinite and subabsolute manifestations of his reality. The seven triunities multiply versatility, eternalize new depths, deify new values, disclose new potentialities, reveal new meanings; and all these diversified manifestations in time and space and in the eternal cosmos are existent in the hypothetical stasis of the original infinity of the I AM.

5. TRIODITIES

104:5.1 (1151.1) There are certain other triune relationships which are non-Father in constitution, but they are not real triunities, and they are always

trivienybių. Jie vadinami įvairiai, pagalbinės trivienybės, lygiavertės narystės trivienybės, ir *trisajungos*. Jie yra trivienybių egzistavimo pasekmė. Du iš šių susivienijimų yra sudaryti šitaip:

Aktualybės Trisajunga. Šią trisajungą sudaro trijų absoliučių aktualų tarpusavio ryšys:

1. Amžinasis Sūnus.
2. Rojaus Sala.
3. Bendrai Veikiantysis.

Amžinasis Sūnus yra dvasinės realybės absoliutas, absoliuti asmenybė. Rojaus Sala yra kosminės realybės absoliutas, absoliutus modelis. Bendrai Veikiantysis yra proto realybės absoliutas, lygiavertis dvasinės realybės absoliutui, ir asmenybės ir jėgos egzistencialios Dievybės sintezė. Dėl šito trivienio susivienijimo atsiranda aktualizuotos tikrovės—dvasinės, kosminės, ir protinės—visumos koordinavimas. Jis yra beribis aktualybėje.

Potencialumo Trisajunga. Šią trisajungą sudaro trijų potencialumo Absoliutų susivienijimas:

1. Dievybės Absoliutas.
2. Visuotinis Absoliutas.
3. Beribis Absoliutas.

Šitokių būdų tarpusavyje yra susieti visos paslėptos energetinės tikrovės—dvasinės, protinės, ar kosminės—begalybės rezervuarai. Šitas susivienijimas įgyvendina visos paslėptos energetinės realybės integraciją. Savo potencialu jis yra begalinis.

Kaip trivienybės pirmiausia yra susijusios su funkcinio begalybės suvienijimu, taip trisajungos yra iš tiesų įsitraukusios į patirtinių Dievybių kosminį atsiradimą. Trivienybės yra susijusios netiesiogiai, bet trisajungos yra susijusios betarpiškai, su patirtinėmis Dievybėmis—Aukščiausiąja, Galutiniąja, ir Absoliučia. Jos susidaro atsirandančioje Aukščiausiosios Būtybės jėgos-asmenybės sintezėje. Ir erdvės laiko tvariniams Aukščiausioji Būtybė yra šio AŠ ESU vienybės atsiskleidimas.

[Pateikta Nebadono Melkizedeko.]

distinguished from the Father triunities. They are called variously, associate triunities, co-ordinate triunities, and *triodities*. They are consequential to the existence of the triunities. Two of these associations are constituted as follows:

104:5.2 (1151.2) *The Triodity of Actuality.* This triodity consists in the interrelationship of the three absolute actuals:

- 104:5.3 (1151.3) 1. The Eternal Son.
- 104:5.4 (1151.4) 2. The Paradise Isle.
- 104:5.5 (1151.5) 3. The Conjoint Actor.

104:5.6 (1151.6) The Eternal Son is the absolute of spirit reality, the absolute personality. The Paradise Isle is the absolute of cosmic reality, the absolute pattern. The Conjoint Actor is the absolute of mind reality, the co-ordinate of absolute spirit reality, and the existential Deity synthesis of personality and power. This triune association eventuates the co-ordination of the sum total of actualized reality — spirit, cosmic, or mindal. It is unqualified in actuality.

104:5.7 (1151.7) *The Triodity of Potentiality.* This triodity consists in the association of the three Absolutes of potentiality:

- 104:5.8 (1151.8) 1. The Deity Absolute.
- 104:5.9 (1151.9) 2. The Universal Absolute.
- 104:5.10 (1151.10) 3. The Unqualified Absolute.

104:5.11 (1151.11) Thus are interassociated the infinity reservoirs of all latent energy reality — spirit, mindal, or cosmic. This association yields the integration of all latent energy reality. It is infinite in potential.

104:5.12 (1151.12) As the triunities are primarily concerned with the functional unification of infinity, so are triodities involved in the cosmic appearance of experiential Deities. The triunities are indirectly concerned, but the triodities are directly concerned, in the experiential Deities — Supreme, Ultimate, and Absolute. They appear in the emerging power-personality synthesis of the Supreme Being. And to the time creatures of space the Supreme Being is a revelation of the unity of the I AM.

104:5.13 (1151.13) [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

105 Dokumentas. Dievybė ir tikrovė

⇨ 104

URANTIJOS KNYGA

106 ⇨

III DALIS. URANTIJOS ISTORIJA

105 DOKUMENTAS. DIEVYBĖ IR
TIKROVĖ

Skyrius

ĮVADAS

1. Filosofinė šio AŠ ESU koncepcija
2. Šis AŠ ESU kaip Trivienybė ir kaip Septinkartis
3. Septyni Begalybės Absoliutai
4. Vienybė, Dualybė, ir Trivienybė
5. Ribinės tikrovės paskleidimas
6. Ribinės tikrovės atgarsiai
7. Transcendentalų atsiradimas

PAPER 105
DEITY AND REALITY

SECTIONS

Introduction

1. The Philosophic Concept of the I AM
2. The I AM as Triune and as Sevenfold
3. The Seven Absolutes of Infinity
4. Unity, Duality, and Triunity
5. Promulgation of Finite Reality
6. Repercussions of Finite Reality
7. Eventuation of Transcendentals

ĮVADAS

NET ir visatos protingų būtybių aukštos kategorijos begalybę suvokia tikrai iš dalies, o tikrovės užbaigtumą supranta tikrai santykinai. Žmogiškajam protui, kada jis stengiasi įsiskverbti į viso to, kas yra vadinama *realus*, prigimties ir likimo amžinybės paslaptį, gali būti naudinga pažvelgti į šią problemą taip, kad amžinybę-begalybę suvoktų kaip beveik begalinę elipsę, kurią sukuria viena absoliuti priežastis ir kuri veikia visame šitame visuotiniame begalinės įvairovės apskritime, visą laiką siekdama kokio nors absoliutaus ir begalinio likimo potencialo.

Kada mirtingojo intelektas mėgina suvokti tikrovės visumos koncepciją, tada toks ribinis protas akivaizdžiai susiduria su begalybės tikrove; tikrovės visuma yra begalybė ir dėl to niekada jos negali iki galo suvokti joks protas, kuris koncepciniu potencialu yra ikibegalinis.

Žmogiškasis protas vargu ar gali suformuoti adekvačią sampratą apie amžinąsias egzistencijas, o be tokio suvokimo neįmanoma pavaizduoti net ir mūsų sampratų apie tikrovės visumą. Nepaisant šito, mes galime pamėginti tai

INTRODUCTION

105:0.1 (1152.1) TO EVEN high orders of universe intelligences infinity is only partially comprehensible, and the finality of reality is only relatively understandable. The human mind, as it seeks to penetrate the eternity-mystery of the origin and destiny of all that is called *real*, may helpfully approach the problem by conceiving eternity-infinity as an almost limitless ellipse which is produced by one absolute cause, and which functions throughout this universal circle of endless diversification, ever seeking some absolute and infinite potential of destiny.

105:0.2 (1152.2) When the mortal intellect attempts to grasp the concept of reality totality, such a finite mind is face to face with infinity-reality; reality totality is infinity and therefore can never be fully comprehended by any mind that is subinfinite in concept capacity.

105:0.3 (1152.3) The human mind can hardly form an adequate concept of eternity existences, and without such comprehension it is impossible to portray even our concepts of reality totality. Nevertheless, we may attempt such a

pateikti, nors visiškai gerai žinome, jog mūsų sampratas reikia labai smarkiai iškreipti, jas išverčiant-modifikuojant į mirtingojo proto suvokiamus lygius.

1. FILOSOFINĖ ŠIO AŠ ESU KONCEPCIJA

Absoliučiai pirminę begalybės priežastį visatų filosofai priskiria Visuotiniam Tėvui, kuris veikia kaip begalinis, amžinasis, ir absoliutus AŠ ESU.

Mirtingajam intelektui perteikiant šią idėją apie begalinį AŠ ESU, atsiranda daug pavojingų elementų, kadangi šioji koncepcija yra tokia tolima žmogiškajam patirtiniam supratimui, jog sukelia rimtus prasmų iškreipimus ir neteisingą vertybių sampratą. Ir vis tik, šio AŠ ESU filosofinė samprata iš tiesų ribinėms būtybėms suteikia tam tikrą pagrindą mėginant iš dalies suvokti absoliučias ištakas ir begalinius likimus. Bet visuose mūsų mėginimuose nušviesti tikrovės genezę ir atsiradimą, tebūnie aišku, jog šita koncepcija AŠ ESU yra, visomis asmenybės prasmėmis ir vertybėmis, sinonimiška Pirmajam Dievybės Asmeniui, visų asmenybių Visuotiniam Tėvui. Bet šio AŠ ESU šitas postulatų nėra taip aiškiai identifikuojamas visuotinės tikrovės nesudievinose sferose.

Šis AŠ ESU yra Begalynysis; šis AŠ ESU taip pat yra begalybė. Sekos, laiko požiūriu, visa tikrovė atsiranda iš šio begalinio AŠ ESU, kurio atskiras egzistavimas praeities begalinėje amžinybėje turi būti ribinio tvarinio pirmaeilis filosofinis postulatų. Šio AŠ ESU koncepcija pažymi *beribę begalybę*, nediferencijuotą tikrovę viso to, kas kada nors galėtų būti per visą begalinę amžinybę.

Kaip egzistenciali koncepcija, šis AŠ ESU nėra nei sudievinas, nei nesudievinas, nei aktualus, nei potencialus, nei asmenis, nei neasmenis, nei statinis, nei dinaminis. Begaliniajam negalima pritaikyti jokio apibūdinimo, išskyrus tai, jog būtų konstatuota, kad šis AŠ ESU yra. Šio AŠ ESU filosofinis postulatų yra vienintelė visatos sąvoka, kurią suvokti kažkuria prasme yra sunkiau negu Beribio Absoliuto sąvoką.

Ribiniam protui tiesiog turi būti pradžia, ir nors niekada nebuvo tikrovės realios pradžios, bet vis tiek yra tam tikri priežastiniai ryšiai, kurių dėka tikrovė pasireiškia begalybei. Apie ikitikrovę, pirminę, amžinybės situaciją, galima mąstyti maždaug taip: Kažkuriuo be galo tolimu, hipotetiniu, praeities amžinybės momentu, šį AŠ ESU buvo galima suvokti tiek kaip substanciją, tiek kaip ne substanciją, tiek kaip priežastį, tiek

presentation, although we are fully aware that our concepts must be subjected to profound distortion in the process of translation-modification to the comprehension level of mortal mind.

1. THE PHILOSOPHIC CONCEPT OF THE I

AM

105:1.1 (1152.4) Absolute primal causation in infinity the philosophers of the universes attribute to the Universal Father functioning as the infinite, the eternal, and the absolute I AM.

105:1.2 (1152.5) There are many elements of danger attendant upon the presentation to the mortal intellect of this idea of an infinite I AM since this concept is so remote from human experiential understanding as to involve serious distortion of meanings and misconception of values. Nevertheless, the philosophic concept of the I AM does afford finite beings some basis for an attempted approach to the partial comprehension of absolute origins and infinite destinies. But in all our attempts to elucidate the genesis and fruition of reality, let it be made clear that this concept of the I AM is, in all personality meanings and values, synonymous with the First Person of Deity, the Universal Father of all personalities. But this postulate of the I AM is not so clearly identifiable in undeified realms of universal reality.

105:1.3 (1152.6) *The I AM is the Infinite; the I AM is also infinity.* From the sequential, time viewpoint, all reality has its origin in the infinite I AM, whose solitary existence in past infinite eternity must be a finite creature's premier philosophic postulate. The concept of the I AM connotes *unqualified infinity*, the undifferentiated reality of all that could ever be in all of an infinite eternity.

105:1.4 (1153.1) As an existential concept the I AM is neither deified nor undeified, neither actual nor potential, neither personal nor impersonal, neither static nor dynamic. No qualification can be applied to the Infinite except to state that the I AM *is*. The philosophic postulate of the I AM is one universe concept which is somewhat more difficult of comprehension than that of the Unqualified Absolute.

105:1.5 (1153.2) To the finite mind there simply must be a beginning, and though there never was a real beginning to reality, still there are certain source relationships which reality manifests to infinity. The pre-reality, primordial, eternity situation may be thought of something like this: At some infinitely distant, hypothetical, past-eternity moment, the I AM may be conceived as both thing and no thing, as both cause and effect, as both volition and

kaip pasekmę, tiek kaip valios išreiškimą, tiek kaip reakciją. Šituo hipotetiniu amžinybės momentu nėra jokio diferencijavimosi per visą begalybę. Begalybę užpildo Begalinysis; Begalinysis apglėbia begalybę. Tai yra hipotetinis statinis amžinybės momentas; aktualiai vis dar tabėra savo potencialų viduje, o potencialai dar nepasirodė šio AŠ ESU begalybėje. Bet net ir šitoje tariamoje situacijoje mes turime daryti prielaidą dėl galimybės, jog egzistuoja asmenė valia.

Visada atsiminkite, jog tai, kaip Visuotinį Tėvą suvokia žmogus, yra asmeninis patyrimas. Dievą, kaip savo dvasinį Tėvą, galima suvokti jums ir visiems kitiems mirtingiesiems; bet *jūsų patirtinė garbinimo samprata apie Visuotinį Tėvą visada bus mažesnė už jūsų filosofinį Pirmojo Šaltinio ir Centro, šio AŠ ESU, begalybės postulatą*. Kada mes kalbame apie Tėvą, tada mes turime omeny tokį Dievą, kokį gali suprasti jo tvariniai tiek aukšti, tiek žemi, bet didesnioji Dievybės dalis yra tokia, kurios visatų tvariniai suvokti negali. Dievas, jūsų Tėvas ir mano Tėvas, yra ta Begalinio fazė, kurią mes suvokiame savo asmenybėmis kaip aktualią patirtinę tikrovę, bet šis AŠ ESU mums visą laiką išlieka kaip hipotezė atžvilgiu viso to, ko pažinti apie Pirmąjį Šaltinį ir Centrą mes jaučiame, jog negalima. Ir galbūt net ir toji hipotezė toli gražu negali perteikti pirminės tikrovės nesuvokiamos begalybės.

Visatų visata, su savo gyvenančių asmenybių nesuskaičiuojamomis gausybėmis, yra milžiniškas ir sudėtingas organizmas, bet Pirmasis Šaltinis ir Centras yra be galo daug sudėtingesnis negu šios visatos ir asmenybės, kurios tapo realios reaguodamos į jo valinius mandatus. Kada jūs jaučiate pagarbą baimę pagrindinės visatos didybei, susimąstykite minutėlę, jog net ir šitoji nesuvokiama kūrinija negali būti kas nors daugiau negu Begaliniojo dalinis atskleidimas.

Begalybė iš tiesų yra toli nuo mirtingojo suvokimo patirtinio lygio, bet net ir šitame amžiuje Urantijoje jūsų sampratos apie begalybę auga, ir jos augs ir toliau per jūsų visą begalinę karjerą, nusidriekiančią tolyn į ateities amžinybę. Beribė begalybė ribiniam tvariniui yra beprasmė, bet begalybė sugeba save apriboti ir gali būti kaip tikrovė išreikšta visais egzistavimo lygiais visatoje. Ir tas veidas, kurį Begalinysis atsuka į visas visatų asmenybes yra Tėvo, meilės Visuotinio Tėvo, veidas.

2. ŠIS AŠ ESU KAIP TRIVIENYBĖ IR KAIP SEPTINKARTIS

Nagrinėjant tikrovės genezę, visą laiką

response. At this hypothetical eternity moment there is no differentiation throughout all infinity. Infinity is filled by the Infinite; the Infinite encompasses infinity. This is the hypothetical static moment of eternity; actuals are still contained within their potentials, and potentials have not yet appeared within the infinity of the I AM. But even in this conjectured situation we must assume the existence of the possibility of self-will.

105:1.6 (1153.3) Ever remember that man's comprehension of the Universal Father is a personal experience. God, as your spiritual Father, is comprehensible to you and to all other mortals; but your experiential worshipful concept of the Universal Father must always be less than your philosophic postulate of the infinity of the First Source and Center, the I AM. When we speak of the Father, we mean God as he is understandable by his creatures both high and low, but there is much more of Deity which is not comprehensible to universe creatures. God, your Father and my Father, is that phase of the Infinite which we perceive in our personalities as an actual experiential reality, but the I AM ever remains as our hypothesis of all that we feel is unknowable of the First Source and Center. And even that hypothesis probably falls far short of the unfathomed infinity of original reality.

105:1.7 (1153.4) The universe of universes, with its innumerable host of inhabiting personalities, is a vast and complex organism, but the First Source and Center is infinitely more complex than the universes and personalities which have become real in response to his willful mandates. When you stand in awe of the magnitude of the master universe, pause to consider that even this inconceivable creation can be no more than a partial revelation of the Infinite.

105:1.8 (1153.5) Infinity is indeed remote from the experience level of mortal comprehension, but even in this age on Urantia your concepts of infinity are growing, and they will continue to grow throughout your endless careers stretching onward into future eternity. Unqualified infinity is meaningless to the finite creature, but infinity is capable of self-limitation and is susceptible of reality expression to all levels of universe existences. And the face which the Infinite turns toward all universe personalities is the face of a Father, the Universal Father of love.

2. THE I AM AS TRIUNE AND AS SEVENFOLD

105:2.1 (1153.6) In considering the genesis of reality,

turėkite minty, kad visa absoliuti tikrovė yra iš amžinybės ir egzistencijos pradžios neturi. Absoliučia tikrove mes laikome Dievybės tris egzistencialius asmenis, Rojaus Salą, ir tris Absoliutus. Šitos septynios realybės yra lygiaverčiai amžinos, nepaisant to, jog mes vartojame laiko-erdvės kalbą tam, kad žmogiškosioms būtybėms perteiktume jų kilmę sekos požįriu.

Remiantis tikrovės kilmės chronologišku pavaizdavimu, turi būti postuluojamas teorinis “pirmosios” valinės išraiškos ir “pirmosios” pasekmės reakcijos momentas šio AŠ ESU viduje. Mėgindami pavaizduoti tikrovės genezę ir atsiradimą, šitą etapą galėtume suvokti kaip *Begaliniojo* atsiskyrimą nuo *Begalumo*, bet šito dualaus ryšio postulavimas visada turi būti išplėčiamas iki trivienybės koncepcijos, pripažįstant *Begalybės*, šio AŠ ESU, amžinąjį tęsimąsi.

Šio AŠ ESU savo paties metamorfozė aukščiausiasį tašką pasiekia įvairiai diferencijuodama sudieviną tikrovę ir nesudieviną tikrovę, potencialią ir aktualią realybę, ir kai kurias kitas realybes, kurias vargu ar būtų galima šitaip klasifikuoti. Šio teorinio monistinio AŠ ESU šituos diferencijavimus amžinai integruoja vienu ir tuo pačiu metu atsirandantys ryšiai šito paties AŠ ESU viduje—ikipotenciali, ikireali, ikiasmenė, vienoviška ikitikrovė, kuri, nors yra begalinė, bet Pirmojo Šaltinio ir Centro akivaizdoje yra atskleidžiama kaip absoliuti ir kaip asmenybė yra atskleidžiama Visuotinio Tėvo beribėje meilėje.

Šitomis vidinėmis metamorfozėmis šis AŠ ESU sukuria pagrindą savojo aš septinkarčiam ryšiui. Filosofinė (laiko) samprata apie atskirą AŠ ESU ir pereinamoji (laiko) samprata apie šį AŠ ESU kaip trivienybę dabar gali būti išplėtos, kad aprėptų šį AŠ ESU kaip septinkartį. Šitą septinkartę—arba septynių fazių—prigimtį geriausiai galima įsivaizduoti Septynių Begalybės Absoliutų atžvilgiu:

1. *Visuotinis Tėvas*. Amžinojo Sūnaus AŠ ESU tėvas. Tai yra aktualybių pirminis asmenybės ryšys. Sūnaus absoliuti asmenybė Dievo tėvystės realybę padaro absoliučią ir sukuria potencialią visų asmenybių sūnystę. Šitas ryšys sukuria Begaliniojo asmenybę ir užbaigia savo dvasinį atskleidimą Pirminio Sūnaus asmenybe. Šio AŠ ESU šitą fazę dvasiniuose lygiuose iš dalies gali patirti net ir mirtingieji, kurie, nors dar yra materialiam kūne, mūsų Tėvą gali garbinti.

2. *Visuotinis Kontrolierius*. AŠ ESU yra Amžinojo Rojaus priežastis. Tai yra aktualybių pirminis neasmenis ryšys, pirmasis nedvasinis susivienijimas. Visuotinis Tėvas yra Dievas-kaip-

ever bear in mind that all absolute reality is from eternity and is without beginning of existence. By absolute reality we refer to the three existential persons of Deity, the Isle of Paradise, and the three Absolutes. These seven realities are co-ordinately eternal, notwithstanding that we resort to time-space language in presenting their sequential origins to human beings.

105:2.2 (1154.1) In following the chronological portrayal of the origins of reality, there must be a postulated theoretical moment of “first” volitional expression and “first” repercussional reaction within the I AM. In our attempts to portray the genesis and generation of reality, this stage may be conceived as the self-differentiation of *The Infinite One* from *The Infinitude*, but the postulation of this dual relationship must always be expanded to a triune conception by the recognition of the eternal continuum of *The Infinity*, the I AM.

105:2.3 (1154.2) This self-metamorphosis of the I AM culminates in the multiple differentiation of deified reality and of undeified reality, of potential and actual reality, and of certain other realities that can hardly be so classified. These differentiations of the theoretical monistic I AM are eternally integrated by simultaneous relationships arising within the same I AM — the prepotential, preactual, prepersonal, monothetic prereality which, though infinite, is revealed as absolute in the presence of the First Source and Center and as personality in the limitless love of the Universal Father.

105:2.4 (1154.3) By these internal metamorphoses the I AM is establishing the basis for a sevenfold self-relationship. The philosophic (time) concept of the solitary I AM and the transitional (time) concept of the I AM as triune can now be enlarged to encompass the I AM as sevenfold. This sevenfold — or seven phase — nature may be best suggested in relation to the Seven Absolutes of Infinity:

105:2.5 (1154.4) 1. *The Universal Father*. I AM father of the Eternal Son. This is the primal personality relationship of actualities. The absolute personality of the Son makes absolute the fact of God's fatherhood and establishes the potential sonship of all personalities. This relationship establishes the personality of the Infinite and consummates its spiritual revelation in the personality of the Original Son. This phase of the I AM is partially experiential on spiritual levels even by mortals who, while yet in the flesh, may worship our Father.

105:2.6 (1154.5) 2. *The Universal Controller*. I AM cause of eternal Paradise. This is the primal impersonal relationship of actualities, the original nonspiritual association. The Universal Father is God-as-love; the Universal Controller is God-as-

meilė; Visuotinis Kontrolierius yra Dievas-kaip-modelis. Šitas ryšys sukuria formas—konfigūracijos—potencialą ir nulemia neasmenio ir nedvasinio ryšio pirminį modelį—pirminį modelį, pagal kurį yra daromos visos kopijos.

3. *Visuotinis Kūrėjas*. AŠ ESU kaip vienas su Amžinuoju Sūnumi. Šita Tėvo ir Sūnaus sąjunga (esant Rojui) pradeda kūrybinį ciklą, kuris yra užbaigiamas bendros asmenybės ir amžinosios visatos atsiradimu. Ribinio mirtingojo požiūriu, tikrovė savo tikrąją pradžią gauna su Havonos kūrinio atsiradimu amžinybėje. Šitas Dievybės kūrybinis veiksmas yra įvykdytas Veiksmo Dievo ir per Veiksmo Dievą, kuris iš esmės yra Tėvo—Sūnaus vienybė, pasireiškianti visuose aktualse lygiuose ir visiems aktualse lygiams. Dėl to dieviškąjį kūrybiškumą būtina apibūdina vienybė, o šitoji vienybė yra Tėvo—Sūnaus dualybės ir Tėvo—Sūnaus—Dvasios Trejybės absoliučios vienovės išorinis atspindėjimas.

4. *Begalinis Rėmėjas*. AŠ ESU kaip pats save suvienijantis. Tai yra tikrovės statikos ir potencialų pirminis susivienijimas. Šitame ryšyje, visi ribiniai ir beribiai yra kompensuojami. Šio AŠ ESU šitoji fazė geriausiai yra suprantama kaip Visuotinis Absoliutas—Dievybės Absoliuto ir Beribio Absoliuto vienytojas.

5. *Begalinis Potencialas*. AŠ ESU kaip save apribojantis. Tai yra begalybės etalonas, kuris amžinai liudija šio AŠ ESU valinį sąvęs apribojimą, kurio dėka buvo pasiekta trikartė saviraiška ir sąvęs atskleidimas. Šio AŠ ESU šitoji fazė paprastai yra suprantama kaip Dievybės Absoliutas.

6. *Begalinis Sugebėjimas*. AŠ ESU statinis—reaguojantis. Tai yra begalinė matrica, galimybė visos ateities kosminiam plėtimuisi. Šitoji AŠ ESU fazė galbūt geriausiai yra suvokiama kaip Beribio Absoliuto viršgravitacinis buvimas.

7. *Begalybės Visuotinysis*. AŠ ESU kaip AŠ ESU. Tai yra Begalybės sąstingis arba savo pačios ryšys, begalybės—tikrovės amžinasis faktas ir tikrovės—begalybės visuotinė tiesa. Tiek, kiek šitas ryšys yra matomas kaip asmenybė, tai jis visatoms yra atskleidžiamas kaip visų asmenybių—net ir absoliučios asmenybės—dieviškasis Tėvas. Tiek, kiek šitą ryšį galima išreikšti neasmeniu požiūriu, tai visata su juo kontaktuoja kaip grynos energijos ir grynos dvasios absoliutus koherentiškumas Visuotinio Tėvo akivaizdoje. Tiek, kiek šitą ryšį galima suvokti kaip absoliutą, tai jis yra atskleidžiamas kaip Pirmojo Šaltinio ir Centro pirmumas; jame visi mes gyvename ir judame ir turime savo būtį, pradedant erdvės tvariniais ir baigiant Rojaus piliečiais; ir tai yra lygiai tiek pat tiesa dėl pagrindinės visatos, kiek ir dėl iki begalybės mažo

pattern. This relationship establishes the potential of form — configuration — and determines the master pattern of impersonal and nonspiritual relationship — the master pattern from which all copies are made.

105:2.7 (1154.6) 3. *The Universal Creator*. I AM one with the Eternal Son. This union of the Father and the Son (in the presence of Paradise) initiates the creative cycle, which is consummated in the appearance of conjoint personality and the eternal universe. From the finite mortal's viewpoint, reality has its true beginnings with the eternity appearance of the Havona creation. This creative act of Deity is by and through the God of Action, who is in essence the unity of the Father-Son manifested on and to all levels of the actual. Therefore is divine creativity unfailingly characterized by unity, and this unity is the outward reflection of the absolute oneness of the duality of the Father-Son and of the Trinity of the Father-Son-Spirit.

105:2.8 (1155.1) 4. *The Infinite Upholder*. I AM self-associative. This is the primordial association of the statics and potentials of reality. In this relationship, all qualifieds and unqualifieds are compensated. This phase of the I AM is best understood as the Universal Absolute — the unifier of the Deity and the Unqualified Absolutes.

105:2.9 (1155.2) 5. *The Infinite Potential*. I AM self-qualified. This is the infinity bench mark bearing eternal witness to the volitional self-limitation of the I AM by virtue of which there was achieved threefold self-expression and self-revelation. This phase of the I AM is usually understood as the Deity Absolute.

105:2.10 (1155.3) 6. *The Infinite Capacity*. I AM static-reactive. This is the endless matrix, the possibility for all future cosmic expansion. This phase of the I AM is perhaps best conceived as the supergravity presence of the Unqualified Absolute.

105:2.11 (1155.4) 7. *The Universal One of Infinity*. I AM as I AM. This is the stasis or self-relationship of Infinity, the eternal fact of infinity-reality and the universal truth of reality-infinity. In so far as this relationship is discernible as personality, it is revealed to the universes in the divine Father of all personality — even of absolute personality. In so far as this relationship is impersonally expressible, it is contacted by the universe as the absolute coherence of pure energy and of pure spirit in the presence of the Universal Father. In so far as this relationship is conceivable as an absolute, it is revealed in the primacy of the First Source and Center; in him we all live and move and have our being, from the creatures of space to the citizens of Paradise; and this is just as true of the master universe as of the infinitesimal ultimatons, just as true of what is to be as of that which is and of what has been.

ultimatono, lygiai tiek pat tai yra tiesa dėl to, kas bus, kaip ir dėl to, kas yra ir kas buvo.

3. SEPTYNI BEGALYBĖS ABSOLIUTAI

Tie septyni pirminiai ryšiai šio AŠ ESU viduje įsiamžina kaip Septyni Begalybės Absoliutai. Bet nors mes ir galime pavaizduoti tikrovės kilmės ir begalybės diferenciaciją nuosekliu pasakojimu, vis tik iš tikrųjų visi septyni Absoliutai yra besąlygiškai ir lygiavėčiai amžini. Galbūt mirtingųjų protui reikalinga suvokti jų pradžią, bet visada šitą sampratą turėtų nustelbti tas suvokimas, jog šie septyni Absoliutai pradžios neturi; jie yra amžini ir tokie buvo visada. Septyni Absoliutai yra tikrovės prielaida. Šituose dokumentuose jie buvo pavaizduoti tokiu būdu:

1. *Pirmasis Šaltinis ir Centras*. Pirmasis Dievybės Asmuo ir pirminis nedievybės modelis, Dievas, Visuotinis Tėvas, kūrėjas, kontrolierius, ir rėmėjas; visuotinė meilė, amžinoji dvasia, ir begalinė energija; visų potencialų potencialas ir visų aktualų šaltinis; visos statikos stabilumas ir visų pakitimų dinamiškumas; modelio šaltinis ir asmenų Tėvas. Kolektyviai, visi septyni Absoliutai prilygsta amžinybei, bet pats Visuotinis Tėvas yra iš tikrųjų begalinis.

2. *Antrasis Šaltinis ir Centras*. Dievybės Antrasis Asmuo, Amžinasis ir Pirminis Sūnus; absoliučios šio AŠ ESU asmenybės realybės ir pagrindas tam, kad būtų įgyvendinama atskleidžiama "AŠ ESU asmenybė." Nė viena asmenybė negali turėti vilties, jog pasieks Visuotinį Tėvą kaip nors kitaip, kaip tik per jo Amžinąjį Sūnų; taip pat nė viena asmenybė negali pasiekti egzistencijos dvasinių lygių be šito absoliutaus modelio visoms asmenybėms veikimo ir pagalbos. Antrajame Šaltinyje ir Centre dvasia yra beribė, tuo tarpu asmenybė yra absoliuti.

3. *Rojus Šaltinis ir Centras*. Antrasis nedievybės modelis, amžinoji Rojaus Sala; pagrindas tam, kad būtų įgyvendinama atskleidžiama "AŠ ESU jėga," ir pagrindas tam, kad būtų sukurama gravitacijos kontrolė per visas visas. Kas susiję su visa aktualizuota, nedvasine, neasmene, ir nevaline tikrove, tai Rojus yra modelių absoliutas. Lygiai taip, kaip dvasinę energiją su Visuotiniu Tėvu susieja Motinos-Sūnaus absoliuti asmenybė, taip visą kosminę energiją sugriebia Pirmojo Šaltinio ir Centro gravitacijos kontrolė per Rojaus Salos absoliutų modelį. Rojus nėra erdvėje; erdvė egzistuoja Rojaus atžvilgiu, ir judėjimo ryšį su laiku nulemia Rojus. Amžinoji Sala yra absoliučios ramybės būsenoje; visa kita organizuota ir organizuojama energija yra amžinojo judėjimo būsenoje; visoje erdvėje, tikrai Beribio Absoliuto

3. THE SEVEN ABSOLUTES OF INFINITY

105:3.1 (1155.5) The seven prime relationships within the I AM eternalize as the Seven Absolutes of Infinity. But though we may portray reality origins and infinity differentiation by a sequential narrative, in fact all seven Absolutes are unqualifiedly and co-ordinately eternal. It may be necessary for mortal minds to conceive of their beginnings, but always should this conception be overshadowed by the realization that the seven Absolutes had no beginning; they are eternal and as such have always been. The seven Absolutes are the premise of reality. They have been described in these papers as follows:

105:3.2 (1155.6) 1. *The First Source and Center*. First Person of Deity and primal nondeity pattern, God, the Universal Father, creator, controller, and upholder; universal love, eternal spirit, and infinite energy; potential of all potentials and source of all actuals; stability of all statics and dynamism of all change; source of pattern and Father of persons. Collectively, all seven Absolutes equvalate to infinity, but the Universal Father himself actually is infinite.

105:3.3 (1155.7) 2. *The Second Source and Center*. Second Person of Deity, the Eternal and Original Son; the absolute personality realities of the I AM and the basis for the realization-revelation of "I AM personality." No personality can hope to attain the Universal Father except through his Eternal Son; neither can personality attain to spirit levels of existence apart from the action and aid of this absolute pattern for all personalities. In the Second Source and Center spirit is unqualified while personality is absolute.

105:3.4 (1156.1) 3. *The Paradise Source and Center*. Second nondeity pattern, the eternal Isle of Paradise; the basis for the realization-revelation of "I AM force" and the foundation for the establishment of gravity control throughout the universes. Regarding all actualized, nonspiritual, impersonal, and nonvolitional reality, Paradise is the absolute of patterns. Just as spirit energy is related to the Universal Father through the absolute personality of the Mother-Son, so is all cosmic energy grasped in the gravity control of the First Source and Center through the absolute pattern of the Paradise Isle. Paradise is not in space; space exists relative to Paradise, and the chronicity of motion is determined through Paradise relationship. The eternal Isle is absolutely at rest; all other organized and organizing energy is in eternal motion; in all space,

buvimas yra nejudantis, ir šis Beribis yra lygiavertis Rojui. Rojus egzistuoja erdvės centre, Beribis pripildo jį, ir visa santykinė egzistencija turi savo būtį tarp šitos sferos ribų.

4. *Trečiasis Šaltinis ir Centras*. Dievybės Trečiasis Asmuo, Bendrai Veikiantysis; Rojaus kosminių energijų begalinis suvienytojas su Amžinojo Sūnaus dvasinėmis energijomis; valios motyvų ir jėgos mechanikos tobulas koordinatorius; visos aktualizuotos ir aktualizuojamos tikrovės vienytojas; Begalinė Dvasia daugybės savo vaikų tarnavimu atskleidžia Amžinojo Sūnaus gailestingumą, nors tuo pačiu metu ji veikia kaip begalinis manipulatorius, amžinai įaudžiantis Rojaus modelį į erdvės energijas. Šitas pats Bendrai Veikiantysis, šitas Veiksmo Dievas, yra Tėvo-Sūnaus begalinių planų ir tikslų tobulas išreiškimas, tuo tarpu pats veikia kaip proto šaltinis ir intelekto padovanojimas toli nusidriekiančio kosmoso visiems tvariniams.

5. *Dievybės Absoliutas*. Priežastinės, potencialiai asmeninės visuotinės tikrovės galimybės, viso Dievybės potencialo visuma. Dievybės Absoliutas yra beribių, absoliučių, ir nedievybės realybių tikslinis ribotojas. Dievybės Absoliutas yra absoliuto ribotojas ir absoliutintojas to, kas yra apribota—likimo pradėjėjas.

6. *Beribis Absoliutas*. Statinis, reaguojantis, laikinai sustabdantis veikimą; šio AŠ ESU neapreikšta kosminė begalybė; nesudievinčios tikrovės visuma ir viso neasmenio potencialo užbaigtumas. Erdvė apriboja Beribio veikimą, bet Beribio buvimas yra be apribojimo, begalinis. Pagrindinė visata turi koncepcinę periferiją, tačiau Beribio buvimas yra neribotas; net ir amžinybė negali išnaudoti šito nedievybės Absoliuto beribės rėmimo.

7. *Visuotinis Absoliutas*. Suvienytojas to, kas yra sudievinčias, ir to, kas yra nesudievinčias; suderintojas to, kas yra absoliutus, ir to, kas yra santykinis. Visuotinis Absoliutas (būdamas statinis, potencialus, ir asociatyvus) kompensuoja įtampą tarp to, kas egzistuoja amžinai, ir to, kas yra neužbaigtas.

Septyni Begalybės Absoliutai sudaro tikrovės ištakas. Mirtingųjų proto požiūriu, Pirmasis Šaltinis ir Centras atrodytų, kad yra pirmesnis už visus absoliutus. Bet tokį postulatą, kad ir koks jis būtų naudingas, paverčia nepagrįstu Sūnaus, Dvasios, trijų Absoliutų, ir Rojaus Salos amžinybės sambūvis.

Tai yra *tiesa*, jog Absoliutai yra šio AŠ ESU Pirmojo Šaltinio ir Centro pasireiškimai; tai yra *faktas*, jog šitie Absoliutai niekada neturėjo pradžios, bet yra lygiaverčiai amžinieji su

only the presence of the Unqualified Absolute is quiescent, and the Unqualified is co-ordinate with Paradise. Paradise exists at the focus of space, the Unqualified pervades it, and all relative existence has its being within this domain.

105:3.5 (1156.2)

4. *The Third Source and Center*. Third Person of Deity, the Conjoint Actor; infinite integrator of Paradise cosmic energies with the spirit energies of the Eternal Son; perfect co-ordinator of the motives of will and the mechanics of force; unifier of all actual and actualizing reality. Through the ministrations of his manifold children the Infinite Spirit reveals the mercy of the Eternal Son while at the same time functioning as the infinite manipulator, forever weaving the pattern of Paradise into the energies of space. This selfsame Conjoint Actor, this God of Action, is the perfect expression of the limitless plans and purposes of the Father-Son while functioning himself as the source of mind and the bestower of intellect upon the creatures of a far-flung cosmos.

105:3.6 (1156.3)

5. *The Deity Absolute*. The causational, potentially personal possibilities of universal reality, the totality of all Deity potential. The Deity Absolute is the purposive qualifier of the unqualified, absolute, and nondeity realities. The Deity Absolute is the qualifier of the absolute and the absolutizer of the qualified — the destiny inceptor.

105:3.7 (1156.4)

6. *The Unqualified Absolute*. Static, reactive, and abeyant; the unrevealed cosmic infinity of the I AM; totality of nondeified reality and finality of all nonpersonal potential. Space limits the function of the Unqualified, but the presence of the Unqualified is without limit, infinite. There is a concept periphery to the master universe, but the presence of the Unqualified is limitless; even eternity cannot exhaust the boundless quiescence of this nondeity Absolute.

105:3.8 (1156.5)

7. *The Universal Absolute*. Unifier of the deified and the undeified; correlator of the absolute and the relative. The Universal Absolute (being static, potential, and associative) compensates the tension between the ever-existent and the uncompleted.

105:3.9 (1156.6)

The Seven Absolutes of Infinity constitute the beginnings of reality. As mortal minds would regard it, the First Source and Center would appear to be antecedent to all absolutes. But such a postulate, however helpful, is invalidated by the eternity coexistence of the Son, the Spirit, the three Absolutes, and the Paradise Isle.

105:3.10 (1157.1)

It is a *truth* that the Absolutes are manifestations of the I AM-First Source and Center; it is a *fact* that these Absolutes never had a beginning but are co-ordinate eternals with the

Pirmuoju Šaltiniu ir Centru. Amžinybėje absoliutų ryšių niekada negalima pateikti be paradoksų laiko kalba ir erdvės sampratos modeliais. Tačiau nepaisant visokios painiavos, susijusios su Septynių Begalybės Absoliutų kilme, vis tiek tai yra tiek faktas, tiek tiesa, jog visa tikrovė remiasi jų amžinu egzistavimu ir begalybės ryšiais.

4. VIENYBĖ, DUALYBĖ, IR TRIVIENYBĖ

Visatos filosofai šio AŠ ESU amžiną egzistavimą postuluoja kaip visos tikrovės pirminį šaltinį. Ir tuo pačiu metu su šituo jie postuluoja šio AŠ ESU savo paties segmentavimąsi į pirminius savo paties ryšius—į septynias begalybės fazes. Irgi tuo pačiu metu su šita prielaida egzistuoja trečiasis postulatų—Septynių Begalybės Absoliutų atsiradimas amžinybėje ir šio AŠ ESU ir šitų septynių absoliutų septynių fazių dualaus susivienijimo įsiamžinimas.

Šio AŠ ESU savęs atskleidimas tokiu būdu prasideda nuo statiškojo savojo aš, eina per savojo aš segmentavimąsi ir ryšius su savuoju aš ir baigiasi absoliučiais ryšiais, ryšiais su iš savęs kilusiais Absoliutais. Tokiu būdu dualybė ima egzistuoti Septynių Begalybės Absoliutų amžinajame susivienijime su save atskleidžiančio AŠ ESU savo paties segmentuotų fazių septynkarte begalybe. Šitie dualūs ryšiai, visatoms įsiamžinantys kaip Septyni Absoliutai, įamžina bazinius pagrindus visai visatų tikrovei.

Kažkada buvo konstatuota, jog vienybė pagimdo dualybę, jog dualybė pagimdo trivienybę, ir jog trivienybė yra visų daiktų amžinasis protėvis. Iš tikrųjų, egzistuoja pirminių ryšių trys didžiosios klasės, ir jos yra tokios:

1. *Vienybės ryšiai.* Ryšiai, egzistuojantys šio AŠ ESU viduje kaip jo vienybė, yra suvokiami kaip trikartis, o tada kaip septynkartis savęs paties diferencijavimas.

2. *Dualybės ryšiai.* Ryšiai, egzistuojantys tarp šio AŠ ESU kaip septynkartio ir Septynių Begalybės Absoliutų.

3. *Trivienybės ryšiai.* Tai yra Septynių Begalybės Absoliutų funkciniai susivienijimai.

Trivienybės ryšiai iškyla ant dualybės pamatų dėl to, jog Absoliutų tarpusavio susivienijimai yra neišvengiami. Tokie trivienybės susivienijimai įamžina visos tikrovės potencialą; jie aprėpia tiek sudieviną, tiek ir nesudieviną tikrovę.

Šis AŠ ESU yra beribė begalybė kaip vienybė. Dualybės įamžina tikrovės *pamatus*. Trivienybės ima įgyvendinti begalybę kaip visuotinę

First Source and Center. The relationships of absolutes in eternity cannot always be presented without involving paradoxes in the language of time and in the concept patterns of space. But regardless of any confusion concerning the origin of the Seven Absolutes of Infinity, it is both fact and truth that all reality is predicated upon their eternity existence and infinity relationships.

4. UNITY, DUALITY, AND TRIUNITY

105:4.1 (1157.2) The universe philosophers postulate the eternity existence of the I AM as the primal source of all reality. And concomitant therewith they postulate the self-segmentation of the I AM into the primary self-relationships — the seven phases of infinity. And simultaneous with this assumption is the third postulate — the eternity appearance of the Seven Absolutes of Infinity and the eternalization of the duality association of the seven phases of the I AM and these seven Absolutes.

105:4.2 (1157.3) The self-revelation of the I AM thus proceeds from static self through self-segmentation and self-relationship to absolute relationships, relationships with self-derived Absolutes. Duality becomes thus existent in the eternal association of the Seven Absolutes of Infinity with the sevenfold infinity of the self-segmented phases of the self-revealing I AM. These dual relationships, eternalizing to the universes as the seven Absolutes, eternalize the basic foundations for all universe reality.

105:4.3 (1157.4) It has been sometime stated that unity begets duality, that duality begets triunity, and that triunity is the eternal ancestor of all things. There are, indeed, three great classes of primordial relationships, and they are:

105:4.4 (1157.5) 1. *Unity relationships.* Relations existent within the I AM as the unity thereof is conceived as a threefold and then as a sevenfold self-differentiation.

105:4.5 (1157.6) 2. *Duality relationships.* Relations existent between the I AM as sevenfold and the Seven Absolutes of Infinity.

105:4.6 (1157.7) 3. *Triunity relationships.* These are the functional associations of the Seven Absolutes of Infinity.

105:4.7 (1157.8) Triunity relationships arise upon duality foundations because of the inevitability of Absolute interassociation. Such triunity associations eternalize the potential of all reality; they encompass both deified and undeified reality.

105:4.8 (1157.9) The I AM is unqualified infinity as *unity*. The dualities eternalize reality *foundations*. The triunities eventuate the realization of infinity as

funkciją.

Ikiegzistencialiai ima egzistuoti šiuose septyniuose Absoliutuose, o egzistencialiai tampa funkciniai trivienybėse, baziniame Absoliutų susivienijime. Ir kartu su trivienybių jamžinimu yra parengta visatos arena—potencialai egzistuoja ir aktualai yra atsiradę—o amžinybės pilnatvė liudija kosminės energijos diversifikaciją, Rojaus dvasios išplitimą, ir proto padovanojimą kartu su asmenybės dovana, šito dėka visi vediniai iš šitų Dievybių ir Rojaus yra suvienyti patyrimo dėka tvarinių lygyje, o kitų metodų pagalba yra suvienyti aukštesniame negu tvarinių lygyje.

5. RIBINĖS TIKROVĖS PASKLEIDIMAS

Lygiai taip, kaip šio AŠ ESU pirminė diversifikacija turi būti priskirta neatsiejamam ir savaiminiam valios aktui, taip ir ribinės tikrovės paskleidimas turi būti priskirtas Rojaus Dievybės valiniams veiksams ir funkcinį trivienybių ataidintiems suderinimams.

Anksčiau negu buvo sudievinta ribinė tikrovė, atrodytų, jog visos tikrovės diversifikavimas įvyko absoliučiuose lygiuose; bet tas valinis veiksmas, paskleidžiantis ribinę tikrovę, pažymi absoliutumo apribojimą ir reiškia santykinumą atsiradimą.

Nors šitą pasakojimą mes pateikiame kaip seką ir istorinį atsiradimą to, kas yra ribinis, pavaizduojame kaip tiesioginį absoliuto vedinį, bet omeny reikėtų turėti tai, jog transcendentalai buvo tiek iki viso to, kas yra ribinis, tiek ir po viso to, kas yra ribinis. Transcendentiniai galutiniai yra, ribinio atžvilgiu, tiek priežastiniai, tiek užbaigtiniai.

Ribinė galimybė yra neatskiriama nuo Begaliniojo, bet galimybės pavertimas į tikimybę ir neišvengiamybę turi būti priskiriamas Pirmojo Šaltinio ir Centro, sužadinančio visus trivienybės susivienijimus, savaiminei laisvai valiai. Tikrai Tėvo valios begalybė galėjo absoliutų egzistencijos lygį amžinai apriboti taip, kad atsirastų galutinysis arba, kad sukurtų ribinį.

Atsiradus santykinei ir apribotai erdvei, pradeda egzistuoti naujas tikrovės ciklas—augimo ciklas—dingas šuolis žemyn iš begalybės aukštumų į ribinę sferą, amžinai besisukančią į vidų, link Rojaus ir Dievybės, visada siekiančią šitų aukščiausiųjų tikslų, kurie prilygsta amžinybės šaltiniui.

Šitos nesuvokiamos transakcijos pažymi visatos istorijos pradžią, pažymi paties laiko atsiradimą. Tvariniui, pradžia to, kas yra ribinis, yra tikrovės genezė; tvarinio proto požiūriu, nėra

universal function.

^{105:4.9 (1157.10)} Pre-existentials become existential in the seven Absolutes, and existentials become functional in the triunities, the basic association of Absolutes. And concomitant with the eternalization of the triunities the universe stage is set — the potentials are existent and the actuals are present — and the fullness of eternity witnesses the diversification of cosmic energy, the outspreading of Paradise spirit, and the endowment of mind together with the bestowal of personality, by virtue of which all of these Deity and Paradise derivatives are unified in experience on the creature level and by other techniques on the supercreature level.

5. PROMULGATION OF FINITE REALITY

^{105:5.1 (1158.1)} Just as the original diversification of the I AM must be attributed to inherent and self-contained volition, so must the promulgation of finite reality be ascribed to the volitional acts of Paradise Deity and to the repercussional adjustments of the functional triunities.

^{105:5.2 (1158.2)} Prior to the deitization of the finite, it would appear that all reality diversification took place on absolute levels; but the volitional act promulgating finite reality connotes a qualification of absoluteness and implies the appearance of relativities.

^{105:5.3 (1158.3)} While we present this narrative as a sequence and portray the historic appearance of the finite as a direct derivative of the absolute, it should be borne in mind that transcendentals both preceded and succeeded all that is finite. Transcendental ultimates are, in relation to the finite, both causal and consummational.

^{105:5.4 (1158.4)} Finite possibility is inherent in the Infinite, but the transmutation of possibility to probability and inevitability must be attributed to the self-existent free will of the First Source and Center, activating all triunity associations. Only the infinity of the Father's will could ever have so qualified the absolute level of existence as to eventuate an ultimate or to create a finite.

^{105:5.5 (1158.5)} With the appearance of relative and qualified reality there comes into being a new cycle of reality — the growth cycle — a majestic downsweep from the heights of infinity to the domain of the finite, forever swinging inward to Paradise and Deity, always seeking those high destinies commensurate with an infinity source.

^{105:5.6 (1158.6)} These inconceivable transactions mark the beginning of universe history, mark the coming into existence of time itself. To a creature, the beginning of the finite is the genesis of reality; as viewed by creature mind, there is no actuality

suvokiamos aktualybės, kuri būtų ankstesnė už ribinę. Šita naujai atsirandanti ribinė tikrovė egzistuoja dviejose pirminėse fazėse:

1 . *Pirminiuose maksimumuose*, aukščiausiojo laipsniu tobuloje tikrovėje, visatos ir tvarinio Havonos tipas.

2 . *Antriniuose maksimumuose*, aukščiausiojo laipsniu išstobulintoje tikrovėje, supervisatos tipo tvariniai ir kūriniai.

Tada, yra šitie du pirminiai pasireiškimai: iš esmės tobuli ir evoliuciškai išstobulinti. Abu jie yra suderinti amžinybės ryšiuose, bet laiko sferose jie atrodo skirtingi. Laiko faktorius reiškia augimą tam, kas auga; antriniai ribiniai auga; dėl to tie, kurie auga, turi atrodyti kaip neužbaigti laike. Bet šitie skirtumai, kurie yra tokie svarbūs šitoje Rojaus pusėje, neegzistuoja amžinybėje.

Mes kalbame apie tuos, kuri yra tobuli ir išstobulinti, kaip apie pirminius ir antrinius maksimumus, bet yra dar ir kitas tipas: Dėl sutrejbinių ir kitokių ryšių tarp pirminių ir antrinių atsiranda *terciniai maksimumai* — daiktai, prasmės, ir vertybės, kurios nėra nei tobulos, nei išstobulintos, ir vis tiek yra suderintos su abiem protėviniais faktoriais.

6. RIBINĖS TIKROVĖS ATGARSIAI

Visas ribinių egzistencijų paskleidimas reiškia perėjimą iš potencialų į aktualus tarp funkcinės begalybės absoliučių susivienijimų ribų. Iš tų daugelio atgarsių į ribinio kūrybinį aktualizavimą galima būtų paminėti:

1. *Dievybės reagavimą*, patirtinės aukštybės trijų lygių atsiradimą; asmenės dvasios aukštybės aktualybę Havonoje, potencialą asmenės-galios aukštybei ateities didžiojoje visatoje, ir patirtinio proto, veikiančio aukštybės tam tikrame lygyje, sugebėjimą kažkokiai nežinomai funkcijai ateities pagrįdinėje visatoje.

2 . *Visatos reagavimą*, įsitraukusį į architektūrinių planų sužadimą supervisatos erdvės lygiui, ir šitoji evoliucija vis dar tebeprogresuoja per visą septynių supervisatų fizinę organizaciją.

3 . *Tvarinio atgarsis* į ribinės tikrovės paskleidimą baigėsi Havonos amžinųjų gyventojų ir iš septynių supervisatų išstobulintų evoliucinių kylančiųjų kategorijos tobulų būtybių atsiradimu. Bet pasiekti tobulumą evoliuciniu (laiko kūrybinu) patyrimu reiškia kažką kitą negu pradinio taško tobulumą. Tokiu būdu evoliuciniuose kūriniuose

conceivable prior to the finite. This newly appearing finite reality exists in two original phases:

105:5.7 (1158.7) 1. *Primary maximums*, the supremely perfect reality, the Havona type of universe and creature.

105:5.8 (1158.8) 2. *Secondary maximums*, the supremely perfected reality, the superuniverse type of creature and creation.

105:5.9 (1158.9) These, then, are the two original manifestations: the constitutively perfect and the evolutionally perfected. The two are co-ordinate in eternity relationships, but within the limits of time they are seemingly different. A time factor means growth to that which grows; secondary finites grow; hence those that are growing must appear as incomplete in time. But these differences, which are so important this side of Paradise, are nonexistent in eternity.

105:5.10 (1158.10) We speak of the perfect and the perfected as primary and secondary maximums, but there is still another type: Trinitizing and other relationships between the primaries and the secondaries result in the appearance of *tertiary maximums* — things, meanings, and values that are neither perfect nor perfected yet are co-ordinate with both ancestral factors.

6. REPERCUSSIONS OF FINITE REALITY

105:6.1 (1159.1) The entire promulgation of finite existences represents a transference from potentials to actuals within the absolute associations of functional infinity. Of the many repercussions to creative actualization of the finite, there may be cited:

105:6.2 (1159.2) 1. *The deity response*, the appearance of the three levels of experiential supremacy: the actuality of personal-spirit supremacy in Havona, the potential for personal-power supremacy in the grand universe to be, and the capacity for some unknown function of experiential mind acting on some level of supremacy in the future master universe.

105:6.3 (1159.3) 2. *The universe response* involved an activation of the architectural plans for the superuniverse space level, and this evolution is still progressing throughout the physical organization of the seven superuniverses.

105:6.4 (1159.4) 3. *The creature repercussion* to finite-reality promulgation resulted in the appearance of perfect beings on the order of the eternal inhabitants of Havona and of perfected evolutionary ascenders from the seven superuniverses. But to attain perfection as an evolutionary (time-creative) experience implies

atsiranda netobulumas. Ir tai yra potencialaus blogio kilmė. Netinkamas prisitaikymas, disharmonija, ir konfliktas, visi šitie dalykai yra neatskiriami nuo evoliucinio augimo, pradedant fizinėmis visatomis ir baigiant asmeniais tvariniais.

4. *Dieviškumo reagavimą į netobulumą, neatskiriamą nuo evoliucijos laiko atsilikimo, atskleidžia Dievo Septinkarčio kompensuojantis buvimas, kurio veiklos dėka tai, kas tobulėja, yra integruojama tiek su tuo, kas yra tobula, tiek ir su tuo, kas yra ištobulinta. Šitas laiko atsilikimas yra neatskiriamas nuo evoliucijos, kuri yra kūryba laike. Dėl šito, o taip pat ir dėl kitų priežasčių, Aukščiausiojo visagalybė remiasi Dievo Septinkarčio dieviškumo sėkmėmis. Šitas laiko atsilikimas įgalina tvarinį dalyvauti dieviškajame kūrime leisdamas tvarinių asmenybėms tapti partneriais su Dievybe siekiant maksimalaus išsivystymo. Net mirtingojo tvarinio materialus protas šitokiu būdu tampa dieviškojo Derintojo partneriu dualizuojant nemirtingą sielą. Dievas Septinkartis taip pat suteikia kompensavimo metodus įgimto tobulumo patirtiniams apribojimams, o taip pat kompensuoja netobulumo apribojimus, esančius iki kilimo.*

something other-than-perfection as a point of departure. Thus arises imperfection in the evolutionary creations. And this is the origin of potential evil. Misadaptation, disharmony, and conflict, all these things are inherent in evolutionary growth, from physical universes to personal creatures.

105:6.5 (1159.5) 4. *The divinity response to the imperfection inherent in the time lag of evolution is disclosed in the compensating presence of God the Sevenfold, by whose activities that which is perfecting is integrated with both the perfect and the perfected. This time lag is inseparable from evolution, which is creativity in time. Because of it, as well as for other reasons, the almighty power of the Supreme is predicated on the divinity successes of God the Sevenfold. This time lag makes possible creature participation in divine creation by permitting creature personalities to become partners with Deity in the attainment of maximum development. Even the material mind of the mortal creature thus becomes partner with the divine Adjuster in the dualization of the immortal soul. God the Sevenfold also provides techniques of compensation for the experiential limitations of inherent perfection as well as compensating the preascension limitations of imperfection.*

7. TRANSCENDENTALŲ ATsirADIMAS

Transcendentalai yra ikibegaliniai ir ikiabsolutūs, bet viršribiniai ir virštvariniai. Transcendentalai atsiranda kaip integruojantis lygis absoliutų supervertybes abipusiškai susiedamas su ribinių maksimaliomis vertybėmis. Tvarinio požiūriu, tai, kas yra transcendentalus, atrodytų, jog atsirado kaip ribinio pasekmė; amžinybės požiūriu, tai yra anksčiau už ribinį; ir yra tokių, kurie transcendentalą laiko ribinio "iki-aidu."

Tas, kas yra transcendentalus, nebūtinai yra nesivystantis, bet ribinio prasme jis yra virševoliucinis; taip pat jis nėra ir nepatirtinis, bet jis yra viršpatirtinis, kaip tą supranta tvariniai. Galbūt tokio paradokso geriausia iliustracija yra centrinė tobulumo visata: Ji vargu ar yra absoliuti —tikrai Rojaus Sala yra tikrai absoliuti "materializuota" prasme. Nėra ji ir ribinis evoliucinis kūrinys, kaip yra septynios supervisatos. Havona yra amžina, bet nėra nesikeičianti ta prasme, jog būtų neauganti visata. Joje gyvena tvariniai (Havonos vietiniai gyventojai), kurie iš tikrųjų niekada nebuvo sukurti, nes jie egzistuoja amžinai. Tokiu būdu Havona iliustruoja kažką, kas nėra tiksliai ribinis, bet nėra dar ir absoliutus. Havona toliau veikia kaip buferis tarp absoliutaus Rojaus ir ribinių kūrinių, dar toliau iliustruojanti transcendentalų funkciją. Bet pati Havona nėra transcendentalas—ji yra Havona.

7. EVENTUATION OF TRANSCENDENTALS

105:7.1 (1159.6) Transcendentals are subinfinite and subabsolute but superfinite and supercreatural. Transcendentals eventuate as an integrating level correlating the supervalues of absolutes with the maximum values of finites. From the creature standpoint, that which is transcendental would appear to have eventuated as a consequence of the finite; from the eternity viewpoint, in anticipation of the finite; and there are those who have considered it as a "pre-echo" of the finite.

105:7.2 (1159.7) That which is transcendental is not necessarily nondevelopmental, but it is superevolutionary in the finite sense; neither is it nonexperiential, but it is superexperience as such is meaningful to creatures. Perhaps the best illustration of such a paradox is the central universe of perfection: It is hardly absolute — only the Paradise Isle is truly absolute in the "materialized" sense. Neither is it a finite evolutionary creation as are the seven superuniverses. Havona is eternal but not changeless in the sense of being a universe of nongrowth. It is inhabited by creatures (Havona natives) who never were actually created, for they are eternally existent. Havona thus illustrates something which is not exactly finite nor yet absolute. Havona further acts as a buffer between absolute Paradise and finite creations, still further illustrating the function of transcendentals. But

Kaip Aukščiausiasis yra sujungtas su ribiniais, taip Galutinytis yra tapatinamas su transcendentalais. Bet, nors mes tokiu būdu palyginame Aukščiausiąjį ir Galutinįjį, vis tik jie skiriasi kažkuo daugiau negu tik laipsniu; tas skirtumas taip pat yra ir kokybės dalykas. Galutinytis yra kažkas daugiau negu virš—Aukščiausiasis, veikiantis transcendentiniame lygyje. Galutinytis yra visa tai, ir dar daugiau: Galutinytis yra naujų Dievybės realybių atsiradimas, naujų iki tol neapribotų fazių apribojimas.

Tarp šitų realybių, kurios yra sujungtos su transcendentiniu lygiu, yra tokios:

1. Galutiniojo Dievybės buvimas.
2. Pagrindinės visatos koncepcija.
3. Pagrindinės Visatos Architektai.
4. Rojaus jėgos organizatorių dvi kategorijos.
5. Erdvės potencialo kai kurie pakeitimai.
6. Dvasios kai kurios vertybės.
7. Proto kai kurios prasmės.
8. Absonitinės savybės ir realybės.
9. Visagališkumas, visažinumas, ir buvimas visur.
10. Erdvė.

Apie visatą, kurioje mes dabar gyvename, galime galvoti kaip apie egzistuojančią ribiniame, transcendentiniame, ir absoliučiaame lygiuose. Tai yra kosminė scena, kurioje yra vaidinama asmenybės veikimo ir energijos metamorfozės begalinė drama.

Ir visas šitas įvairias realybes *absoliučiai* suvienija kelios trivienybės, *funkciškai* suvienija Pagrindinės Visatos Architektai, ir *santykinai* suvienija Septynios Pagrindinės Dvasios, Dievo Septinkarčio dieviškumo iškaukščiausieji koordinatoriai.

Dievas Septinkartis išreiškia Visuotinio Tėvo asmenybės ir dieviškumo atskleidimą tiek maksimalaus, tiek iki maksimalaus statuso tvariniams, bet yra Pirmojo Šaltinio ir Centro kiti septinkarčiai ryšiai, kurie nėra susiję su Dievu, kuris yra dvasia, dieviškojo dvasinio tarnavimo pasireiškimu.

Praeities amžinybėje Absoliutų jėgos,

Havona itself is not a transcendental — it is Havona.

105:7.3 (1160.1) As the Supreme is associated with finites, so the Ultimate is identified with transcendentals. But though we thus compare Supreme and Ultimate, they differ by something more than degree; the difference is also a matter of quality. The Ultimate is something more than a super-Supreme projected on the transcendental level. The Ultimate is all of that, but more: The Ultimate is an eventuation of new Deity realities, the qualification of new phases of the theretofore unqualified.

105:7.4 (1160.2) Among those realities which are associated with the transcendental level are the following:

- 105:7.5 (1160.3) 1. The Deity presence of the Ultimate.
- 105:7.6 (1160.4) 2. The concept of the master universe.
- 105:7.7 (1160.5) 3. The Architects of the Master Universe.
- 105:7.8 (1160.6) 4. The two orders of Paradise force organizers.
- 105:7.9 (1160.7) 5. Certain modifications in space potency.
- 105:7.10 (1160.8) 6. Certain values of spirit.
- 105:7.11 (1160.9) 7. Certain meanings of mind.
- 105:7.12 (1160.10) 8. Absonite qualities and realities.
- 105:7.13 (1160.11) 9. Omnipotence, omniscience, and omnipresence.
- 105:7.14 (1160.12) 10. Space.

105:7.15 (1160.13) The universe in which we now live may be thought of as existing on finite, transcendental, and absolute levels. This is the cosmic stage on which is enacted the endless drama of personality performance and energy metamorphosis.

105:7.16 (1160.14) And all of these manifold realities are unified *absolutely* by the several triunities, *functionally* by the Architects of the Master Universe, and *relatively* by the Seven Master Spirits, the sub-supreme co-ordinators of the divinity of God the Sevenfold.

105:7.17 (1160.15) God the Sevenfold represents the personality and divinity revelation of the Universal Father to creatures of both maximum and submaximum status, but there are other sevenfold relationships of the First Source and Center which do not pertain to the manifestation of the divine spiritual ministry of the God who is spirit.

105:7.18 (1160.16) In the eternity of the past the forces

Dievybių dvasios, ir Dievų asmenybės sujudėjo, reaguodamos į savaimę egzistuojančios savo pačių valios pirminę savo pačių valią. Šitame visatos amžiuje mes visi esame visų šitų realybių beribių potencialų ikiabsoliučių pasireiškimų toli nusidriekusi kosminės panoramos gausybės atgarsių liudininkai. Ir visiškai įmanoma, jog tebesitęsianti Pirmojo Šaltinio ir Centro pirminės tikrovės diversifikacija gali tęstis ir toliau ir į išorę per amžių amžius, vis toliau ir toliau į tolimes ir nesuvokiamas absoliučios begalybės tolybes.

[Pateikta Nebadono Melkizedeko.]

of the Absolutes, the spirits of the Deities, and the personalities of the Gods stirred in response to the primordial self-will of self-existent self-will. In this universe age we are all witnessing the stupendous repercussions of the far-flung cosmic panorama of the subabsolute manifestations of the limitless potentials of all these realities. And it is altogether possible that the continued diversification of the original reality of the First Source and Center may proceed onward and outward throughout age upon age, on and on, into the faraway and inconceivable stretches of absolute infinity.

105:7.19 (1161.1) [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

106 Dokumentas. Tikrovės visatos lygiai

⇨ 105

URANTIJOS KNYGA

107 ⇨

III DALIS. URANTIJOS ISTORIJA

106 DOKUMENTAS. TIKROVĖS VISATOS LYGIAI

Skyrius

ĮVADAS

1. Ribinių Funkcionalų pirminis susivienijimas
2. Antrinė aukščiausioji ribinė integracija
3. Transcendentinis tretinis tikrovės susivienijimas
4. Galutinioji ketvirtoji integracija
5. Bendraabsoliutus arba penktosios fazės susivienijimas
6. Absoliuti arba šeštosios fazės integracija
7. Likimo užbaigtumas
8. Trejybių Trejybė
9. Egzistencialus begalinis suvienijimas

PAPER 106 UNIVERSE LEVELS OF REALITY

SECTIONS

Introduction

1. Primary Association of Finite Functionals
2. Secondary Supreme Finite Integration
3. Transcendental Tertiary Reality Association
4. Ultimate Quartan Integration
5. Coabsolute or Fifth-Phase Association
6. Absolute or Sixth-Phase Integration
7. Finality of Destiny
8. The Trinity of Trinities
9. Existential Infinite Unification

ĮVADAS

NEUŽTENKA, jog kylantysis mirtingasis kažką žinotų apie Dievybės ryšius su kosminės realybės geneze ir pasireiškimais; jis taip pat turėtų šį tą suvokti apie ryšius, egzistuojančius tarp savęs paties ir egzistencialių ir patirtinių realybių daugybės lygių, tarp potencialių ir aktualių realybių. Žmogaus žemiškąją orientaciją, jo kosminę įžvalgą, ir jo dvasinį kryptingumą padidina visatos realybių ir jų tarpusavio susivienijimo, integracijos, ir suvienijimo metodų geresnis suvokimas.

Dabartinę didžiąją visatą ir atsirandančią pagrindinę visatą sudaro tikrovės daugybė formų ir fazių, kurios, savo ruožtu, egzistuoja funkcinės veiklos keliuose lygiuose. Šitie daugialypiai egzistuojantieji ir nematomieji anksčiau buvo paminėti šituose dokumentuose, o dabar tam, kad būtų patogiau suvokti, jie yra grupuojami į tokias

INTRODUCTION

106:0.1 (1162.1) IT IS not enough that the ascending mortal should know something of the relations of Deity to the genesis and manifestations of cosmic reality; he should also comprehend something of the relationships existing between himself and the numerous levels of existential and experiential realities, of potential and actual realities. Man's terrestrial orientation, his cosmic insight, and his spiritual directionization are all enhanced by a better comprehension of universe realities and their techniques of interassociation, integration, and unification.

106:0.2 (1162.2) The present grand universe and the emerging master universe are made up of many forms and phases of reality which, in turn, are existent on several levels of functional activity. These manifold existents and latents have been previously suggested in these papers, and they are now grouped for conceptual convenience in

kategorijas:

1. *Neužbaigti ribiniai*. Tai yra didžiosios visatos kylančiųjų tvarinių dabartinis statusas, Urantijos mirtingųjų dabartinis statusas. Šią lygį sudaro tvarinio egzistencija nuo planetinio žmogaus iki, bet neįskaitant, likimą pasiekusiųjų. Jis apima visas nuo ankstyvosios fizinės pradžios iki, bet neįskaitant, įsitvirtinimo šviesoje ir gyvenime. Šitas lygis sudaro kūrybinės veiklos dabartinę periferiją laike ir erdvėje. Ji pasirodo yra judanti iš Rojaus į išorę, į tai, jog būtų užbaigtas dabartinis visatos amžius, kuris paliudys didžiosios visatos šviesos ir gyvenimo pasiekimą, taip pat ir be abejonės paliudys kažkokios naujos besivystančio augimo kategorijos atsiradimą pirmajame išoriniame erdvės lygyje.

2. *Maksimalūs ribiniai*. Tai yra dabartinis statusas visų patirtinių tvarinių, kurie pasiekė likimą—likimą, kokį apreiškia dabartinė visatos amžiaus apimtis. Net ir visatos gali pasiekti maksimalų statusą, tiek dvasiškai, tiek fiziškai. Bet pats terminas “maksimalus” yra santykinis terminas—maksimalus kieno atžvilgiu? Ir tas, kas yra maksimalus, atrodantis kaip galutinis, dabartiniame visatos amžiuje, tas gali būti ne daugiau kaip reali pradžia, ateities amžių požiūriu. Kai kurios Havonos fazės atrodo, jog yra maksimalios kategorijos.

3. *Transcendentalai*. Šitas viršribinis lygis (pirmesnis) eina po ribinio išsivystymo. Jis pažymi ribinių pradžių ikiribinę genezę ir visų akivaizdžiai ribinių pabaigų arba likimų poribinę reikšmę. Didelė dalis Rojaus-Havonos atrodo, jog yra transcendentinės kategorijos.

4. *Galutinieji*. Šitas lygis aprėpia tą, kas yra reikšminga pagrindinei visatai ir siejasi su užbaigtos pagrindinės visatos likimo lygiu. Rojus-Havona (ypač Tėvo pasaulių grandinė) daugeliu požiūrių išreiškia galutinę reikšmę.

5. *Bendraabsoliutai*. Šitas lygis pažymi patirtinių esybių projekciją į viršpagrindinės visatos kūrybinės išraiškos sritį.

6. *Absoliutai*. Šitas lygis pažymi septynių egzistencialių Absoliutų amžinąjį buvimą. Jis taip pat gali turėti tam tikrą laipsnį asociatyvaus patirtinio pasiekimo, bet jeigu yra taip, tai mes nesuprantame, koku būdu taip yra, galbūt asmenybės ryšio potencialo dėka.

7. *Begalybė*. Šitas lygis yra ikiegzistencialus ir popatirtinis. Beribė begalybės vienybė yra hipotetinė tikrovė iki visų pradžių ir po visų likimų.

Šitie tikrovės lygiai yra dabartinio visatos amžiaus ir mirtingojo perspektyvai patogūs kompromisiniai simboliai. Yra daug kitokių būdų, kaip į tikrovę žvelgti kitokia negu mirtingojo

the following categories:

106:0.3 (1162.3) 1. *Incomplete finites*. This is the present status of the ascending creatures of the grand universe, the present status of Urantia mortals. This level embraces creature existence from the planetary human up to, but not including, destiny attainers. It pertains to universes from early physical beginnings up to, but not including, settlement in light and life. This level constitutes the present periphery of creative activity in time and space. It appears to be moving outward from Paradise, for the closing of the present universe age, which will witness the grand universe attainment of light and life, will also and surely witness the appearance of some new order of developmental growth in the first outer space level.

106:0.4 (1162.4) 2. *Maximum finites*. This is the present status of all experiential creatures who have attained destiny — destiny as revealed within the scope of the present universe age. Even universes can attain to the maximum of status, both spiritually and physically. But the term “maximum” is itself a relative term — maximum in relation to what? And that which is maximum, seemingly final, in the present universe age may be no more than a real beginning in terms of the ages to come. Some phases of Havona appear to be on the maximum order.

106:0.5 (1162.5) 3. *Transcendentals*. This superfinite level (antecedently) follows finite progression. It implies the prefinite genesis of finite beginnings and the postfinite significance of all apparent finite endings or destinies. Much of Paradise-Havona appears to be on the transcendental order.

106:0.6 (1162.6) 4. *Ultimates*. This level encompasses that which is of master universe significance and impinges on the destiny level of the completed master universe. Paradise-Havona (especially the circuit of the Father's worlds) is in many respects of ultimate significance.

106:0.7 (1163.1) 5. *Coabsolutes*. This level implies the projection of experientials upon a supermaster universe field of creative expression.

106:0.8 (1163.2) 6. *Absolutes*. This level connotes the eternity presence of the seven existential Absolutes. It may also involve some degree of associative experiential attainment, but if so, we do not understand how, perhaps through the contact potential of personality.

106:0.9 (1163.3) 7. *Infinity*. This level is pre-existential and postexperiential. Unqualified unity of infinity is a hypothetical reality before all beginnings and after all destinies.

106:0.10 (1163.4) These levels of reality are convenient compromise symbolizations of the present universe age and for the mortal perspective. There are a number of other ways of looking at reality

perspektyva ir kitų visatinių amžių požiūriu. Tokiu būdu reikėtų pripažinti, jog čia pateikiamos sąvokos yra visiškai santykinės, santykinės ta prasme, kad jas sąlygoja ir riboja:

1. Mirtingojo kalbos apribojimai.
2. Mirtingojo proto apribojimai.
3. Septynių supervisatų apribotas vystymasis.

4. Tai, kad jūs nieko nežinote apie supervisatų vystymosi šešis pagrindinius tikslus, kurie nėra susiję su mirtingojo kilimu į Rojų.

5. Jūsų nesugebėjimas suvokti net ir dalinio amžinybės požiūriu.

6. Tai, jog kosminės evoliucijos ir likimo neįmanoma pavaizduoti visų visatinių amžių atžvilgiu, o ne vien tik septynių supervisatų evoliucinio atsiskleidimo dabartinio amžiaus atžvilgiu.

7. Bet kokio tvarinio nesugebėjimas suvokti, ką iš tikrųjų reiškia ikegzistencialai ir popatirtiniai —tas, kas yra iki ištakų, ir kas yra po to, kada pasiekiami likimai.

Tikrovės augimą sąlygoja vienas po kito einančių visatinių amžių aplinkybės. Centrinė visata nepatyrė jokie evoliucinio pasikeitimo Havonos amžiuje, bet per supervisatų amžiaus dabartinės epochas ji patiria tam tikrus progresinius pasikeitimus, kuriuos sukelia koordinacija su evoliucinėmis supervisatomis. Šios septynios supervisatos, besivystančios dabar, kada nors pasieks šviesos ir gyvenimo nusistovėjusį statusą, pasieks dabartinio visatinio amžiaus augimo ribą. Bet be jokios abejonės, kitas amžius, pirmojo išorinio erdvės lygio amžius, supervisatas išlaisvins iš dabartinio amžiaus likimo apribojimų. Visiškas pripildymas yra nuolat užklojamas ant užbaigtumo.

Tokie yra kai kurie iš apribojimų, su kuriais mes susiduriame, mėgindami pateikti suvienytą sampratą apie daiktų, prasmų, ir vertybių kosminį augimą, ir apie jų sintezę amžinai kylančiuose tikrovės lygiuose.

1. RIBINIŲ FUNKCIONALŲ PIRMINIS SUSIVIENIJIMAS

Ribinės tikrovės pirminės arba dvasinės kilmės fazės nedelsiant pasireiškia tvarinių lygiuose tobulomis asmenybėmis, o visatiniuose lygiuose pasireiškia kaip tobula Havonos kūrinija. Net patirtinė Dievybė tokiu būdu yra išreikšta Dievo Aukščiausiojo dvasiniu asmeniu Havonoje. Bet antrinės, evoliucinės, laiko-materijos

from other-than-mortal perspective and from the standpoint of other universe ages. Thus it should be recognized that the concepts herewith presented are entirely relative, relative in the sense of being conditioned and limited by:

106:0.11 (1163.5) 1. The limitations of mortal language.

106:0.12 (1163.6) 2. The limitations of the mortal mind.

106:0.13 (1163.7) 3. The limited development of the seven superuniverses.

106:0.14 (1163.8) 4. Your ignorance of the six prime purposes of superuniverse development which do not pertain to the mortal ascent to Paradise.

106:0.15 (1163.9) 5. Your inability to grasp even a partial eternity viewpoint.

106:0.16 (1163.10) 6. The impossibility of depicting cosmic evolution and destiny in relation to all universe ages, not just in regard to the present age of the evolutionary unfolding of the seven superuniverses.

106:0.17 (1163.11) 7. The inability of any creature to grasp what is really meant by pre-existentials or by postexperientials — that which lies before beginnings and after destinies.

106:0.18 (1163.12) Reality growth is conditioned by the circumstances of the successive universe ages. The central universe underwent no evolutionary change in the Havona age, but in the present epochs of the superuniverse age it is undergoing certain progressive changes induced by co-ordination with the evolutionary superuniverses. The seven superuniverses, now evolving, will sometime attain the settled status of light and life, will attain the growth limit for the present universe age. But beyond doubt, the next age, the age of the first outer space level, will release the superuniverses from the destiny limitations of the present age. Repletion is continually being superimposed upon completion.

106:0.19 (1163.13) These are some of the limitations which we encounter in attempting to present a unified concept of the cosmic growth of things, meanings, and values and of their synthesis on ever-ascending levels of reality.

1. PRIMARY ASSOCIATION OF FINITE FUNCTIONALS

106:1.1 (1163.14) The primary or spirit-origin phases of finite reality find immediate expression on creature levels as perfect personalities and on universe levels as the perfect Havona creation. Even experiential Deity is thus expressed in the spirit person of God the Supreme in Havona. But the secondary, evolutionary, time-and-matter-

sąlygotos ribinės fazės tampa kosmiškai integruotos tikrai augimo ir pasiekimo dėka. Galiausiai visi antriniai arba tobulėjantys ribiniai tvariniai turi pasiekti tokį lygį, kuris prilygtų pirminiam tobulumo lygiui, bet tokį likimą veikia laiko uždelimas, esminė supervisatos savybė, kurios genetiškai nėra sutinkama centriniame kūrinyje. (Mes žinome apie tretinių ribinių tvarinių egzistavimą, bet jų integracijos metodas dar nėra atskleistas.)

Šitas supervisatoje egzistuojantis laiko uždelimas, šita kliūtis tobulumo pasiekimui, užtikrina tai, jog tvarinys dalyvaudų evoliuciniame augime. Jis tokiu būdu įgalina tą tvarinį užmegzti partnerystės ryšius su Kūrėju to paties tvarinio evoliucijoje. Ir per šituos besiplečiančio augimo laikus tas neužbaigtasis palaiko abipusį ryšį su tuo, kuris yra tobulas, Dievo Septinkarčio tarnavimo dėka.

Dievas Septinkartis rodo, jog Rojaus Dievybės suvokia laiko barjerus evoliucinėse erdvės visatose. Nesvarbu, kiek toli nuo Rojaus, kiek giliai erdvėje gimtų materialioji asmenybė, turinti išlikimo potencialą, Dievas Septinkartis bus ten, ir tokiam neužbaigtam, kovojančiam, ir evoliuciniam tvariniui tarnaus tiesos, grožio, ir gėrio kupina meilės ir gailestingumo tarnystė. Septinkarčio dieviškumo tarnystė nusidriekia į vidų per Amžinąjį Sūnų į Rojaus Tėvą ir į išorę per Dienų Senuosius į visatų Tėvus—Sūnus Kūrėjus.

Žmogus, būdamas asmenis ir kildamas dvasinio žengimo į priekį dėka, suranda septinkartės Dievybės asmenį ir dvasinį dieviškumą; bet yra kitokių Septinkarčio fazių, kurios nėra susijusios su asmenybės žengimu į priekį. Šitos Dievybės grupuotės dieviškumo aspektai šiuo metu yra integruoti į ryšį tarp Septynių Pagrindinių Dvasių ir Bendrai Veikiančiojo, bet jie turi likimą būti amžinai suvienyti Aukščiausiosios Būtybės išskylančioje asmenybėje. Septinkartės Dievybės kitos fazės yra įvairiai integruotos dabartiniame visatos amžiuje, bet lygiai taip visos turi likimą būti suvienytos Aukščiausiojoje Būtybėje. Septinkartis, visose fazėse, yra dabartinės didžiosios visatos funkcinės tikrovės santykinės vienybės šaltinis.

2. ANTRINĖ AUKŠČIAUSIOJI RIBINĖ INTEGRACIJA

Kaip Dievas Septinkartis funkciškai koordinuoja ribinę evoliuciją, taip iš tikrųjų Aukščiausioji Būtybė galiausiai sintezuoja likimo pasiekimą. Aukščiausioji Būtybė yra didžiosios visatos evoliucijos dievybės kulminacija—fizinė evoliucija aplink dvasinį branduolį ir galiausiai

conditioned phases of the finite become cosmically integrated only as a result of growth and attainment. Eventually all secondary or perfecting finites are to attain a level equal to that of primary perfection, but such destiny is subject to a time delay, a constitutive superuniverse qualification which is not genetically found in the central creation. (We know of the existence of tertiary finites, but the technique of their integration is as yet unrevealed.)

106:1.2 (1164.1) This superuniverse time lag, this obstacle to perfection attainment, provides for creature participation in evolutionary growth. It thus makes it possible for the creature to enter into partnership with the Creator in the evolution of that selfsame creature. And during these times of expanding growth the incomplete is correlated with the perfect through the ministry of God the Sevenfold.

106:1.3 (1164.2) God the Sevenfold signifies the recognition by Paradise Deity of the barriers of time in the evolutionary universes of space. No matter how remote from Paradise, how deep in space, a material survival personality may take origin, God the Sevenfold will be found there present and engaged in the loving and merciful ministry of truth, beauty, and goodness to such an incomplete, struggling, and evolutionary creature. The divinity ministry of the Sevenfold reaches inward through the Eternal Son to the Paradise Father and outward through the Ancients of Days to the universe Fathers — the Creator Sons.

106:1.4 (1164.3) Man, being personal and ascending by spiritual progression, finds the personal and spiritual divinity of the Sevenfold Deity; but there are other phases of the Sevenfold which are not concerned with the progression of personality. The divinity aspects of this Deity grouping are at present integrated in the liaison between the Seven Master Spirits and the Conjoint Actor, but they are destined to be eternally unified in the emerging personality of the Supreme Being. The other phases of the Sevenfold Deity are variously integrated in the present universe age, but all are likewise destined to be unified in the Supreme. The Sevenfold, in all phases, is the source of the relative unity of the functional reality of the present grand universe.

2. SECONDARY SUPREME FINITE INTEGRATION

106:2.1 (1164.4) As God the Sevenfold functionally co-ordinates finite evolution, so does the Supreme Being eventually synthesize destiny attainment. The Supreme Being is the deity culmination of grand universe evolution — physical evolution around a spirit nucleus and eventual dominance of

dvasinio branduolio viešpatavimas apjuosiančių ir orbitomis skriejančių fizinės evoliucijos sferų atžvilgiu. Ir visa tai vyksta sutinkamai su asmenybės mandatais: Rojaus asmenybės aukščiausiąja prasme, Kūrėjo asmenybės visatos prasme, mirtingojo asmenybės žmogiškąja prasme, Aukščiausiojo asmenybės kulminacine arba patirtine visumine prasme.

Aukščiausiojo samprata turi užtikrinti tai, jog būtų skirtingai suvokiama dvasinis asmuo, evoliucinė jėga, ir jėgos-asmenybės sintezė—evoliucinės jėgos suvienijimas su dvasine asmenybe ir jos pavaldumas dvasinei asmenybei.

Dvasia, iš esmės, ateina iš Rojaus per Havoną. Energija-materija matomai vystosi erdvės gelmėse, o ją paverčia į jėgą Begalinės Dvasios vaikai kartu su Dievo Sūnumis Kūrėjais. Ir visa tai yra patirtinis dalykas; tai yra transakcija laike ir erdvėje, įtraukianti platų diapazoną gyvų būtybių, įskaitant net ir dieviškuosius Kūrėjus ir evoliucinius tvarinius. Dieviškųjų Kūrėjų galios įvaldymas didžiojoje visatoje palaipsniui plečiasi tam, kad apimtų laiko-erdvės kūrinų evoliucinį nusistovėjimą ir stabilizavimą, ir tai yra Dievo Septinkarčio patirtinės galios viršūnė. Jis apima visą dieviškumo pasiekimo gamą laike ir erdvėje, pradedant Visuotinio Tėvo Derintojų padovanojimais ir baigiant Rojaus Sūnų savęs padovanojimo gyvenimu. Tai yra užtarnauta galia, parodyta galia, patirtinė galia; ji skiriasi nuo Rojaus Dievybių amžinosios galios, nesuvokiamos galios, egzistencialios galios.

Šitoji patirtinė galia, kylanti iš Dievo Septinkarčio dieviškumo pasiekimų, pati demonstruoja susijungiančias dieviškumo savybes tuo, kad ji sintezuojasi—viską aprėpia—kaip besivystančių tvarinių pasiekto patirtinio įvaldymo visagalią jėgą. Ir šita visagalią jėgą savo ruožtu patiria dvasios-asmenybės susijungimą Havonos pasaulių išorinės juostos pagrindinėje sferoje sąjungoje su Dievo Aukščiausiojo dvasinės asmenybės buvimu Havonoje. Tokiu būdu iš tikrųjų patirtinė Dievybė užbaigia tą ilgą evoliucinę kovą apdovanodama laiko ir erdvės jėgos produktą dvasiniu buvimu ir dieviškąja asmenybe, gyvenančia centriniame kūrinyje.

Šitai iš tiesų Aukščiausioji Būtybė galiausiai pasiekia tai, jog aprėpia viską, kas tik vystosi laike ir erdvėje, tuo pačiu metu suteikdama šioms savybėms dvasinę asmenybę. Kadangi tvariniai, net ir mirtingieji, šitoje didingoje transakcijoje dalyvauja kaip asmenybės, tai šitokiu būdu kaip tokios evoliucinės Dievybės tikri vaikai jie būtinai pasiekia tą sugebėjimą pažinti Aukščiausiąjį ir suvokti Aukščiausiąjį.

Nebadono Mykolas yra kaip Rojaus Tėvas,

the spirit nucleus over the encircling and whirling domains of physical evolution. And all of this takes place in accordance with the mandates of personality: Paradise personality in the highest sense, Creator personality in the universe sense, mortal personality in the human sense, Supreme personality in the culminating or experiential totaling sense.

106:2.2 (1164.5) The concept of the Supreme must provide for the differential recognition of spirit person, evolutionary power, and power-personality synthesis — the unification of evolutionary power with, and its dominance by, spirit personality.

106:2.3 (1164.6) Spirit, in the last analysis, comes from Paradise through Havona. Energy-matter seemingly evolves in the depths of space and is organized as power by the children of the Infinite Spirit in conjunction with the Creator Sons of God. And all of this is experiential; it is a transaction in time and space involving a wide range of living beings including even Creator divinities and evolutionary creatures. The power mastery of the Creator divinities in the grand universe slowly expands to encompass the evolutionary settling and stabilizing of the time-space creations, and this is the flowering of the experiential power of God the Sevenfold. It encompasses the whole gamut of divinity attainment in time and space from the Adjuster bestowals of the Universal Father to the life bestowals of the Paradise Sons. This is earned power, demonstrated power, experiential power; it stands in contrast to the eternity power, the unfathomable power, the existential power of the Paradise Deities.

106:2.4 (1165.1) This experiential power arising out of the divinity achievements of God the Sevenfold itself manifests the cohesive qualities of divinity by synthesizing — totalizing — as the almighty power of the attained experiential mastery of the evolving creations. And this almighty power in turn finds spirit-personality cohesion on the pilot sphere of the outer belt of Havona worlds in union with the spirit personality of the Havona presence of God the Supreme. Thus does experiential Deity culminate the long evolutionary struggle by investing the power product of time and space with the spirit presence and divine personality resident in the central creation.

106:2.5 (1165.2) Thus does the Supreme Being eventually attain to the embrace of all of everything evolving in time and space while investing these qualities with spirit personality. Since creatures, even mortals, are personality participants in this majestic transaction, so do they certainly attain the capacity to know the Supreme and to perceive the Supreme as true children of such an evolutionary Deity.

106:2.6 (1165.3) Michael of Nebadon is like the Paradise Father because he shares his Paradise

nes jis turi Rojaus tobulumo; taip ir evoliuciniai mirtingieji kada nors pasieks panašumo su patirtiniu Aukščiausiuoju, nes jie iš tikrųjų turės jo evoliucinio tobulumo.

Dievas Aukščiausiasis yra patirtinis; dėl to jį galima visiškai patirti. Tų septynių Absoliutų egzistencialių realybių negalima suvokti patyrimo metodu; ribinio tvarinio asmenybės maldos-garbinimo nuostata gali suvokti Tėvo, Sūnaus, ir Dvasios tikrai *asmenybių realybes*.

Užbaigus Aukščiausiosios Būtybės jėgos-asmenybės sintezę, iš tų kelių trisajungų absoliutumo bus suvienyta viskas, ką šitaip galima būtų sujungti, ir šitą didingą evoliucinę asmenybę patyrimo dėka galės pasiekti ir suprasti visos ribinės asmenybės. Kada kylantieji pasieks postuluojamą dvasinės egzistencijos septintąjį etapą, tada jie ten suvoks absoliutumo tokią naują prasmę-vertybę ir trisajungų begalybę, kokia yra atskleidžiama ikiabsoliučiuose lygiuose Aukščiausiojoje Būtybėje, kurią galima patirti. Bet šitų maksimalaus išsivystymo pakopų pasiekimas galbūt bus tada, kada didžioji visata koordinuotai įsitvirtins šviesoje ir gyvenime.

3. TRANSCENDENTINIS TRE TINIS TIKROVĖS

SUSIVIENIJIMAS

Absonitiniai architektai sukuria planą; Aukščiausieji Kūrėjai jį įgyvendina; Aukščiausioji Būtybė jį užbaigs visais atžvilgiais taip, kaip Aukščiausieji Kūrėjai jį sukūrė laike, ir kaip Pagrindiniai Architektai jį numatė erdvėje.

Dabartiniame visatos amžiuje pagrindinės visatos administracinis koordinavimas yra Pagrindinės Visatos Architektų funkcija. Bet Visagalio Aukščiausiojo pasirodymas dabartinio visatos amžiaus pabaigoje pažymės, jog evoliucinis ribinis tvarinys yra pasiekęs patirtinio likimo pirmąjį etapą. Šitas vyksmas be abejonės ves į pirmosios patirtinės Trejybės—Aukščiausiųjų Kūrėjų, Aukščiausiosios Būtybės, ir Pagrindinės Visatos Architektų sąjungos—užbaigtą veikimą. Šitoji Trejybė turi likimą įgyvendinti pagrindinio kūrinio tolimesnę evoliucinę integraciją.

Rojaus Trejybė yra iš tiesų begalinė, ir nė viena Trejybė negali būti begalinė, jeigu joje nėra šitos pirminės Trejybės. Bet pirminė Trejybė yra absoliučių Dievybių išskirtinio susivienijimo pasekmė; ikiabsoliučios būtybės neturi nieko bendro su šituo pirminiu susivienijimu. Vėliau atsirandančios ir patirtinės Trejybės turi net ir tvarinių asmenybių įnašų. Žinoma, tai yra tiesa dėl

perfection; so will evolutionary mortals sometime attain to kinship with the experiential Supreme, for they will truly share his evolutionary perfection.

106:2.7 (1165.4) God the Supreme is experiential; therefore is he completely experiential. The existential realities of the seven Absolutes are not perceivable by the technique of experience; only the *personality realities* of the Father, Son, and Spirit can be grasped by the personality of the finite creature in the prayer-worship attitude.

106:2.8 (1165.5) Within the completed power-personality synthesis of the Supreme Being there will be associated all of the absoluteness of the several triadities which could be so associated, and this majestic personality of evolution will be experientially attainable and understandable by all finite personalities. When ascenders attain the postulated seventh stage of spirit existence, they will therein experience the realization of a new meaning-value of the absoluteness and infinity of the triadities as such is revealed on subabsolute levels in the Supreme Being, who is experiential. But the attainment of these stages of maximum development will probably await the co-ordinate settling of the entire grand universe in light and life.

3. TRANSCENDENTAL TERTIARY REALITY

ASSOCIATION

106:3.1 (1165.6) The absonite architects eventuate the plan; the Supreme Creators bring it into existence; the Supreme Being will consummate its fullness as it was time created by the Supreme Creators, and as it was space forecast by the Master Architects.

106:3.2 (1165.7) During the present universe age the administrative co-ordination of the master universe is the function of the Architects of the Master Universe. But the appearance of the Almighty Supreme at the termination of the present universe age will signify that the evolutionary finite has attained the first stage of experiential destiny. This happening will certainly lead to the completed function of the first experiential Trinity — the union of the Supreme Creators, the Supreme Being, and the Architects of the Master Universe. This Trinity is destined to effect the further evolutionary integration of the master creation.

106:3.3 (1166.1) The Paradise Trinity is truly one of infinity, and no Trinity can possibly be infinite that does not include this original Trinity. But the original Trinity is an eventuality of the exclusive association of absolute Deities; subabsolute beings had nothing to do with this primal association. The subsequently appearing and experiential Trinities embrace the contributions of

Galutiniosios Trejybės, kurioje Šeiminių Sūnų Kūrėjų pats buvimas tarp jos narių Aukščiausiuju Kūrėju, reiškia, jog šito Trejybės susivienijimo *viduje* tuo pačiu metu yra aktualus ir bona fide tvarinio patyrimas.

Pirmoji patirtinė Trejybė užtikrina galutinių galimų pasekmių grupinį pasiekimą. Grupiniai susivienijimai yra įgalinami pralenkti, net pranokti, individualius sugebėjimus; ir tai yra tiesa net ir už ribinio lygmens. Per ateities amžius, kada septynios supervisatos bus įsitvirtinusios šviesoje ir gyvenime, Užbaigtumo Korpusas neabejotinai sk leis Rojaus Dievybių tikslus taip, kaip juos diktuoja Galutinioji Trejybė, ir taip, kaip juos jėga-smenybė suvienija Aukščiausiojoje Būtybėje.

Per visus gigantiškus visatos įvykius praeities ir ateities amžinybėje mes pastebime suvokiamų Visuotinio Tėvo elementų išplitimą. Mes filosofiškai postuluoju, jog, kaip šis AŠ ESU, jis persmelkia visumos begalybę, bet joks tvarinys nesugeba empiriškai aprėpti tokio postulato. Visatoms plečiantis, o gravitacijai ir meilei sklindant tolyn į laiko besiorganizuojančią erdvę, mes sugebame vis daugiau ir daugiau suprasti Pirmąjį Šaltinį ir Centrą. Mes matome, kaip gravitacijos veikimas skverbiasi į Beribio Absoliuto buvimą erdvėje, ir mes pastebime dvasinius tvarinius, besivystančius ir plintančius tarp Dievybės Absoliuto dieviškumo buvimo ribų, tuo tarpu tiek kosminė, tiek dvasinė evoliucija protu ir patyrimu vienijasi ribiniuose dievybės lygiuose kaip Aukščiausioji Būtybė ir koordinuojasi transcendentiniuose lygiuose kaip Galutinioji Trejybė.

4. GALUTINIOJI KETVIRTOJI INTEGRACIJA

Rojaus Trejybė neabejotinai koordinuoja galutinę prasmę, bet šituo atžvilgiu veikia kaip save apribojantis absoliutas; patirtinė Galutinioji Trejybė koordinuoja transcendentalus kaip transcendentalias. Amžinojoje ateityje šitoji patirtinė Trejybė, per augančią vienybę, toliau aktyvins Galutiniosios Dievybės atsirandantį buvimą.

Tuo metu, kai Galutinioji Trejybė turi likimą koordinuoti pagrindinę kūriniją, tai Dievas Galutinytis yra visos pagrindinės visatos reguliavimo transcendentinis jėgos įsameninimas. Užbaigtas Galutiniojo atsiradimas reiškia pagrindinio kūrinio užbaigimą ir pažymi šitos transcendentinės Dievybės visišką iškilimą.

Kokius pakitimus pradės visiškas Galutiniojo iškilimas, mes nežinome. Bet taip, kaip Aukščiausiasis dabar yra dvasiškai ir asmeniškai

even creature personalities. Certainly this is true of the Trinity Ultimate, wherein the very presence of the Master Creator Sons among the Supreme Creator members thereof betokens the concomitant presence of actual and bona fide creature experience *within* this Trinity association.

106:3.4 (1166.2) The first experiential Trinity provides for group attainment of ultimate eventualities. Group associations are enabled to anticipate, even to transcend, individual capacities; and this is true even beyond the finite level. In the ages to come, after the seven superuniverses have been settled in light and life, the Corps of the Finality will doubtless be promulgating the purposes of the Paradise Deities as they are dictated by the Trinity Ultimate, and as they are power-personality unified in the Supreme Being.

106:3.5 (1166.3) Throughout all the gigantic universe developments of past and future eternity, we detect the expansion of the comprehensible elements of the Universal Father. As the I AM, we philosophically postulate his permeation of total infinity, but no creature is able experientially to encompass such a postulate. As the universes expand, and as gravity and love reach out into time-organizing space, we are able to understand more and more of the First Source and Center. We observe gravity action penetrating the space presence of the Unqualified Absolute, and we detect spirit creatures evolving and expanding within the divinity presence of the Deity Absolute while both cosmic and spirit evolution are by mind and experience unifying on finite deity levels as the Supreme Being and are co-ordinating on transcendental levels as the Trinity Ultimate.

4. ULTIMATE QUARTAN INTEGRATION

106:4.1 (1166.4) The Paradise Trinity certainly co-ordinates in the ultimate sense but functions in this respect as a self-qualified absolute; the experiential Trinity Ultimate co-ordinates the transcendental as a transcendental. In the eternal future this experiential Trinity will, through augmenting unity, further activate the eventuating presence of Ultimate Deity.

106:4.2 (1166.5) While the Trinity Ultimate is destined to co-ordinate the master creation, God the Ultimate is the transcendental power-personalization of the directionization of the entire master universe. The completed eventuation of the Ultimate implies the completion of the master creation and connotes the full emergence of this transcendental Deity.

106:4.3 (1166.6) What changes will be inaugurated by the full emergence of the Ultimate we do not know. But as the Supreme is now spiritually and

Havonoje, taip pat tenai yra ir Galutinysis, bet absonitine ir viršasmene prasme. Ir jūs buvote informuoti apie Galutiniojo Apribotų Vicegerentų egzistavimą, nors jums nebuvo pasakyta, kur jie šiuo metu yra arba kokia yra jų funkcija.

Bet nepriklausomai nuo administracinių pasekmių, lydinčių Galutiniosios Dievybės atsiradimą, jos transcendentinio dieviškumo asmenines vertybes bus galima patirti visoms asmenybėms, kurios dalyvavo aktualizuojant šitą Dievybės lygį. Ribinio transcendencija gali vesti tikrai į galutinį pasiekimą. Dievas Galutinysis egzistuoja laiko ir erdvės transcendencijoje, bet vis vien yra ikiabsoliutus, nepaisant jo neatskiriama potencialo funkciškai susivienyti su absoliutais.

5. BENDRAABSOLIUTUS ARBA PENKTOSIOS

FAZĖS SUSIVIENIJIMAS

Galutinysis yra transcendentinės tikrovės aukščiausiasis taškas net ir taip, kaip Aukščiausiasis yra evoliucinės-patirtinės tikrovės viršūnė. Ir šitų dviejų patirtinių Dievybių realus iškilimas pakloja pamatą antrajai patirtinei Trejybei. Tai yra Trejybės Absoliutas, Dievo Aukščiausiojo, Dievo Galutiniojo, ir neapreikšto Visatos Likimo Užbaigėjo sąjunga. Ir šitoji Trejybė turi teorinį sugebėjimą sužadinti potencialo Absoliutus—Dievybės, Visuotinį, ir Beribį. Bet šito Trejybės Absoliuto užbaigtas formavimas gali įvykti tikrai užbaigus evoliuciją visoje pagrindinėje visatoje, pradedant nuo Havonos ir baigiant ketvirtuoju ir pačiu išoriniu erdvės lygiu.

Reikėtų paaiškinti, kad šitos patirtinės Trejybės yra abipusiškai susietos ne tik patirtinio Dieviškumo asmenybės savybėmis, bet taip pat ir kitokiomis negu asmenėmis savybėmis, kurios apibūdina jų pasiektą Dievybės vienybę. Nors šitas pasakojimas pirmiausia nagrinėja kosmoso suvienijimo asmenes fazes, bet nepaisant šito, tai yra tiesa, jog visatų visatos neasmeniai aspektai lygiai taip turi likimą patirti suvienijimą, kaip tą iliustruoja jėgos-asmenybės sintezė, kuri šiuo metu vyksta sąsajoje su Aukščiausiosios Būtybės evoliucija. Dvasinės-asmenės Aukščiausiojo savybės yra neatskiriama nuo Visagalio jėgos išmintinių teisių, o juos abu papildo Aukščiausiojo proto nežinomas potencialas. Taip pat ir Dievo Galutiniojo kaip asmens negalima nagrinėti atskirai nuo Galutiniosios Dievybės kitokių negu asmenų aspektų. O absoliučiam lygyje Dievybės ir Beribio Absoliutų negalima atskirti ir išskirti Visuotinio Absoliuto akivaizdoje.

personally present in Havona, so also is the Ultimate there present but in the absonite and superpersonal sense. And you have been informed of the existence of the Qualified Vicegerents of the Ultimate, though you have not been informed of their present whereabouts or function.

106:4.4 (1167.1) But irrespective of the administrative repercussions attendant upon the emergence of Ultimate Deity, the personal values of his transcendental divinity will be experiential by all personalities who have been participants in the actualization of this Deity level. Transcendence of the finite can lead only to ultimate attainment. God the Ultimate exists in transcendence of time and space but is nonetheless subabsolute notwithstanding inherent capacity for functional association with absolutes.

5. COABSOLUTE OR FIFTH-PHASE

ASSOCIATION

106:5.1 (1167.2) The Ultimate is the apex of transcendental reality even as the Supreme is the capstone of evolutionary-experiential reality. And the actual emergence of these two experiential Deities lays the foundation for the second experiential Trinity. This is the Trinity Absolute, the union of God the Supreme, God the Ultimate, and the unrevealed Consummator of Universe Destiny. And this Trinity has theoretical capacity to activate the Absolutes of potentiality — Deity, Universal, and Unqualified. But the completed formation of this Trinity Absolute could take place only after the completed evolution of the entire master universe, from Havona to the fourth and outermost space level.

106:5.2 (1167.3) It should be made clear that these experiential Trinities are correlative, not only of the personality qualities of experiential Divinity, but also of all the other-than-personal qualities which characterize their attained Deity unity. While this presentation deals primarily with the personal phases of the unification of the cosmos, it is nonetheless true that the impersonal aspects of the universe of universes are likewise destined to undergo unification as is illustrated by the power-personality synthesis now going on in connection with the evolution of the Supreme Being. The spirit-personal qualities of the Supreme are inseparable from the power prerogatives of the Almighty, and both are complemented by the unknown potential of Supreme mind. Neither can God the Ultimate as a person be considered apart from the other-than-personal aspects of Ultimate Deity. And on the absolute level the Deity and the Unqualified Absolutes are inseparable and indistinguishable in the presence of the Universal

Trejybės, pačios savaime, nėra asmenės, bet taip pat jos ir neprieštarauja asmenybei. Jos daugiau iš tiesų aprėpia ją ir abipusiškai susieja ją, kolektyvine prasme, su neasmenėmis funkcijomis. Trejybės, tuomet, visada būna *dievybės* tikrovė, bet niekada nebūna *asmenybės* tikrovė. Trejybės asmenybės aspektai yra neatskiriama nuo jos individualių narių, o kaip individualūs asmenys, jie *nėra* ta trejybė. Tikrai kaip kolektyvas jie yra trejybė; tai *yra* trejybė. Bet visada trejybėje yra aprėpta visa dievybė; trejybė yra dievybės vienybė.

Tie trys Absoliutai—Dievybės, Visuotinis, ir Beribis—nėra trejybė, nes visi jie nėra dievybė. Tikrai sudievinieji gali tapti trejybe; visi kiti susivienijimai yra trivienybės arba trisajungos.

6. ABSOLIUTI ARBA ŠEŠTOSIOS FAZĖS INTEGRACIJA

Pagrindinės visatos dabartinis potencialas vargu ar yra absoliutus, nors jis gali būti visiškai arti galutinio, ir mes manome, jog neįmanoma pasiekti absoliučių prasmų-vertybių atskleidimo iki galo tarp ikiabsoliutaus kosmoso ribų. Dėl to mes susiduriame su dideliais sunkumais mėgindami suvokti šitų trijų Absoliutų beribių galimybių visuminę išraišką arba net mėgindami įsivaizduoti Dievo Absoliuto patirtinį įsameniimą šiuo metu neasmeniam Dievybės Absoliuto lygyje.

Pagrindinės visatos erdvės arena atrodo yra adekvati Aukščiausiosios Būtybės aktualizavimuisi, Galutiniosios Trejybės susiformavimui ir visiškam veikimui, Dievo Galutiniojo atsiradimui, ir net Absoliučios Trejybės pradžiai. Bet mūsų sampratos apie šitos antrosios patirtinės Trejybės visišką veikimą atrodo, jog kažką apima net ir už plačią nusidriekiančios pagrindinės visatos ribų.

Jeigu mes padarysime prielaidą dėl to, jog egzistuoja begalinis kosmosas—kažkoks beribis kosmosas, esantis už pagrindinės visatos ribų—ir jeigu mes suvoksime, jog Absoliučios Trejybės galutinis vystymasis vyks tokioje viršgalutinėje veiksmo arenoje, tuomet visiškai įmanoma spėti, jog Absoliučios Trejybės užbaigtas veikimas galutinį išraišką pasieks begalybės kūrinuose ir užbaigs *visų* potencialų absoliutų aktualizavimąsi. Visą laiką didėjančių tikrovės segmentų integracija ir suvienijimas priartės prie statuso absoliutumo, kuris bus proporcingas tam, jog aprėptų visą tikrovę tarp tokiu būdu sujungtų segmentų ribų.

Kitaip sakant: Absoliuti Trejybė, kaip ir numato jos vardas, iš tikrųjų yra absoliutaus veikimo visuma. Mes nežinome, kaip absoliutus

Absolute.

^{106:5.3 (1167.4)} Trinities are, in and of themselves, not personal, but neither do they contravene personality. Rather do they encompass it and correlate it, in a collective sense, with impersonal functions. Trinities are, then, always *deity* reality but never *personality* reality. The personality aspects of a trinity are inherent in its individual members, and as individual persons they are *not* that trinity. Only as a collective are they trinity; that *is* trinity. But always is trinity inclusive of all encompassed deity; trinity is deity unity.

^{106:5.4 (1167.5)} The three Absolutes — Deity, Universal, and Unqualified — are not trinity, for all are not deity. Only the deified can become trinity; all other associations are triunities or triodities.

6. ABSOLUTE OR SIXTH-PHASE INTEGRATION

^{106:6.1 (1167.6)} The present potential of the master universe is hardly absolute, though it may well be near-ultimate, and we deem it impossible to achieve the full revelation of absolute meanings within the scope of a subabsolute cosmos. We therefore encounter considerable difficulty in attempting to conceive of a total expression of the limitless possibilities of the three Absolutes or even in attempting to visualize the experiential personalization of God the Absolute on the now impersonal level of the Deity Absolute.

^{106:6.2 (1168.1)} The space-stage of the master universe seems to be adequate for the actualization of the Supreme Being, for the formation and full function of the Trinity Ultimate, for the eventuation of God the Ultimate, and even for the inception of the Trinity Absolute. But our concepts regarding the full function of this second experiential Trinity seem to imply something beyond even the wide-spreading master universe.

^{106:6.3 (1168.2)} If we assume a cosmos-infinite — some illimitable cosmos on beyond the master universe — and if we conceive that the final developments of the Absolute Trinity will take place out on such a superultimate stage of action, then it becomes possible to conjecture that the completed function of the Trinity Absolute will achieve final expression in the creations of infinity and will consummate the absolute actualization of *all* potentials. The integration and association of ever-enlarging segments of reality will approach absoluteness of status proportional to the inclusion of all reality within the segments thus associated.

^{106:6.4 (1168.3)} Stated otherwise: The Trinity Absolute, as its name implies, is really absolute in total function. We do not know how an absolute

veikimas gali pasiekti visuminę išraišką apribotu, apibrėžtu, ar kitokiu suvaržytu pagrindu. Dėl to mes turime daryti prielaidą, jog bet koks toks visuminis veikimas bus nesąlygojamas (potencialiai). Ir taip pat tai pasirodė, jog tas nesąlygojamas būtų ir neapribotas, bent jau kokybiniu požiūriu, nors mes nesame tiek įsitikinę dėl kiekybinių ryšių.

Tačiau, mes esame tikri dėl šito: Nors egzistenciali Rojaus Trejybė yra begalinė, ir nors patirtinė Galutinioji Trejybė yra ikibegalinė, tai Absoliučią Trejybę nėra taip lengva klasifikuoti. Nors savo geneze ir sandara ji yra patirtinė, bet aiškiai įsiveržia į egzistencialius potencialumo Absoliutus.

Nors vargu ar tai yra naudinga žmogiškajam protui stengtis suvokti tokias tolimas ir viršžmogiškas sąvokas, bet mes patartume, jog apie Absoliučios Trejybės amžinąjį veiksmą galima būtų galvoti kaip apie tokį, kuris kulminaciją pasiekia tada, kada tam tikru būdu yra patirtizuojami potencialumo Absoliutai. Tai atrodytų, jog yra protinga išvada Visuotinio Absoliuto, jeigu ne Beribio Absoliuto, atžvilgiu; bent jau mes žinome, jog Visuotinis Absoliutas yra ne tik statinis ir potencialus, bet taip pat ir asociatyvus, kiek šitų žodžių prasmė tinka visuminei Dievybei. Bet suvokiamų dieviškumo ir asmenybės vertybių atžvilgiu, tai šitie numanomi veiksmų reiškia Dievybės Absoliuto įsmeninimą ir atsiradimą tų viršasmeninių vertybių ir tų ultraasmeninių prasmų, kurios yra neatskiriamos nuo Dievo Absoliuto—trečiosios ir paskutiniosios iš patirtinių Dievybių—asmenybės užbaigtumo.

7. LIKIMO UŽBAIGTUMAS

Kai kurie sunkumai formuojant sampratas apie begalinės tikrovės integravimą yra dėl to, jog visos tokios idėjos aprėpia kažką iš visuotinio vystymosi užbaigtumo, tam tikros rūšies patirtinį suvokimą viso to, kas kada nors galėtų būti. Ir tai yra nesuvokiama, jog kiekybinę begalybę kada nors būtų galima visiškai įgyvendinti užbaigtume. Visada turi likti neištirtos galimybės tuose trijuose potencialiuose Absoliutuose, kurių jokia patirtinio vystymosi kiekybė niekada negalės išseikvoti. Pati amžinybė, nors ir yra absoliuti, nėra daugiau kaip absoliuti.

Net ir pradinė samprata apie galutinį integravimą yra neatskiriama nuo beribės amžinybės įgyvendinimo ir, dėl to, praktiškai yra neįgyvendinama kokioje nors suvokiamoje ateityje.

Likimą nustato tų Dievybių, kurios sudaro Rojaus Trejybę, valinis veiksmas; likimas yra nustatytas platybėse tų trijų didingų potencialų, kurių absoliutumas aprėpia visos ateities vystymosi galimybes; likimą galbūt užbaigia

function can achieve total expression on a qualified, limited, or otherwise restricted basis. Hence we must assume that any such totality function will be unconditioned (in potential). And it would also appear that the unconditioned would also be unlimited, at least from a qualitative standpoint, though we are not so sure regarding quantitative relationships.

106:6.5 (1168.4) Of this, however, we are certain: While the existential Paradise Trinity is infinite, and while the experiential Trinity Ultimate is subinfinite, the Trinity Absolute is not so easy to classify. Though experiential in genesis and constitution, it definitely impinges upon the existential Absolutes of potentiality.

106:6.6 (1168.5) While it is hardly profitable for the human mind to seek to grasp such faraway and superhuman concepts, we would suggest that the eternity action of the Trinity Absolute may be thought of as culminating in some kind of experientialization of the Absolutes of potentiality. This would appear to be a reasonable conclusion with respect to the Universal Absolute, if not the Unqualified Absolute; at least we know that the Universal Absolute is not only static and potential but also associative in the total Deity sense of those words. But in regard to the conceivable values of divinity and personality, these conjectured happenings imply the personalization of the Deity Absolute and the appearance of those superpersonal values and those ultrapersonal meanings inherent in the personality completion of God the Absolute — the third and last of the experiential Deities.

7. FINALITY OF DESTINY

106:7.1 (1168.6) Some of the difficulties in forming concepts of infinite reality integration are inherent in the fact that all such ideas embrace something of the finality of universal development, some kind of an experiential realization of all that could ever be. And it is inconceivable that quantitative infinity could ever be completely realized in finality. Always there must remain unexplored possibilities in the three potential Absolutes which no quantity of experiential development could ever exhaust. Eternity itself, though absolute, is not more than absolute.

106:7.2 (1169.1) Even a tentative concept of final integration is inseparable from the fruitions of unqualified eternity and is, therefore, practically nonrealizable at any conceivable future time.

106:7.3 (1169.2) Destiny is established by the volitional act of the Deities who constitute the Paradise Trinity; destiny is established in the vastness of the three great potentials whose absoluteness encompasses the possibilities of all future

Visatos Likimo Užbaigėjas, o šitą veiksmą galbūt atlieka su Aukščiausioju ir Galutiniuoju Absoliučioje Trejybėje. Bet kokį patirtinį likimą gali bent jau iš dalies suvokti patiriantieji tvariniai; bet likimą, kuris susisieja su begaliniais egzistencialiais, vargu ar galima suvokti. Likimo užbaigtumas yra egzistencialus-patirtinis pasiekimas, kuris atrodo, jog įtraukia Dievybės Absoliutą. Bet Dievybės Absolutas Visuotinio Absoliuto dėka yra amžinai susietas su Beribiu Absoliutu. Ir šitie trys Absolutai, patirtiniai galimybė, iš tikrųjų yra egzistencialūs ir dar daugiau, būdami beribiai, belaikiai, beerdviai, bekraščiai, ir bemačiai—tikrai yra begaliniai.

Tačiau, tikslo pasiekimo neįmanomumas neužkerta kelio filosofiniam teorizavimui apie tokius hipotetinius likimus. Dievybės Absoliuto kaip absoliutaus Dievo, kurį galima pasiekti, aktualizavimo gali būti praktiškai neįmanoma įgyvendinti; nepaisant šito, toks užbaigtumo įgyvendinimas lieka teorine galimybe. Beribio Absoliuto dalyvavimas tam tikrame nesuvokiamame beribame kosmose gali būti neišmatuojamai nutolusioje bekraštės amžinybės ateityje, bet tokia hipotezė vis vien yra pagrįsta. Mirtingieji, morontiečiai, dvasios, užbaigtieji, Transcendentalai, ir kiti, kartu su pačiomis visatomis ir visomis kitomis tikrovės fazėmis, be abejonės iš tiesų turi *potencialiai galutinį likimą, kuris yra absolutus verte*; bet mes abejojame, jog kokia nors būtybė arba visata kada nors iki galo pasieks tokio likimo visus aspektus.

Nesvarbu, kiek išaugtų jūsų suvokimas apie Tėvą, bet jūsų protą visada stulbins Tėvo-AŠ ESU neatskleista begalybė, neiširta platybė, kuri visada liks neišmatuojama ir nesuvokiama per visus amžinybės ciklus. Nesvarbu, kokią Dievo dalį jūs galite pasiekti, bet visada jo liks daug didesnė dalis, apie kurios egzistavimą jūs net ir neįtarsite. Ir mes manome, jog tai yra lygiai tiek tiesa transcendentiniuose lygiuose, kiek ir ribinės egzistencijos sferose. Dievo ieškojimas yra begalinis!

Dėl to, kad negalima Dievo pasiekti galutine prasme, visatos tvariniai jokių būdu neturėtų prarasti drąsos; iš tikrųjų, jūs galite pasiekti ir tikrai pasiekiate Septinkarčio, Aukščiausiojo, ir Galutiniojo Dievybės lygius, kurie jums reiškia tą, ką Dievo Tėvo begalinis suvokimas reiškia Amžinajam Sūnui ir Bendrai Veikiančiajam jų absoliučiam statuse, egzistuojančiame amžinybėje. Priešingai tam, jog tvarinį tai galėtų varginti, Dievo begalybė turėtų būti toji aukščiausioji garantija, jog per visą amžinybės ateitį kylanti asmenybė turės prieš save asmenybės vystymo ir susijungimo su Dievybe galimybes, kurių net ir amžinybė niekada nei

development; destiny is probably consummated by the act of the Consummator of Universe Destiny, and this act is probably involved with the Supreme and the Ultimate in the Trinity Absolute. Any experiential destiny can be at least partially comprehended by experiencing creatures; but a destiny which impinges on infinite existentials is hardly comprehensible. Finality destiny is an existential-experiential attainment which appears to involve the Deity Absolute. But the Deity Absolute stands in eternity relationship with the Unqualified Absolute by virtue of the Universal Absolute. And these three Absolutes, experiential in possibility, are actually existential and more, being limitless, timeless, spaceless, boundless, and measureless — truly infinite.

106:7.4 (1169.3) The improbability of goal attainment does not, however, prevent philosophical theorizing about such hypothetical destinies. The actualization of the Deity Absolute as an attainable absolute God may be practically impossible of realization; nevertheless, such a finality fruition remains a theoretical possibility. The involvement of the Unqualified Absolute in some inconceivable cosmos-infinite may be measurelessly remote in the futurity of endless eternity, but such a hypothesis is nonetheless valid. Mortals, morontians, spirits, finaliters, Transcendentalers, and others, together with the universes themselves and all other phases of reality, certainly do have a *potentially final destiny that is absolute in value*; but we doubt that any being or universe will ever completely attain all of the aspects of such a destiny.

106:7.5 (1169.4) No matter how much you may grow in Father comprehension, your mind will always be staggered by the unrevealed infinity of the Father-I AM, the unexplored vastness of which will always remain unfathomable and incomprehensible throughout all the cycles of eternity. No matter how much of God you may attain, there will always remain much more of him, the existence of which you will not even suspect. And we believe that this is just as true on transcendental levels as it is in the domains of finite existence. The quest for God is endless!

106:7.6 (1169.5) Such inability to attain God in a final sense should in no manner discourage universe creatures; indeed, you can and do attain Deity levels of the Sevenfold, the Supreme, and the Ultimate, which mean to you what the infinite realization of God the Father means to the Eternal Son and to the Conjoint Actor in their absolute status of eternity existence. Far from harassing the creature, the infinity of God should be the supreme assurance that throughout all endless futurity an ascending personality will have before him the possibilities of personality development and Deity association which even eternity will neither exhaust nor terminate.

išeikvos, nei užbaigs.

Didžiosios visatos ribiniams tvariniams pagrindinės visatos samprata atrodo, jog yra beveik begalinė, bet be abejonės jos absonitiniai architektai suvokia jos sąsają su ateities ir neįsivaizduojamais įvykiais nesibaigiančio AŠ ESU viduje. Net ir pati erdvė yra ne kas kita, kaip galutinė sąlyga, apribojimo sąlyga, esanti vidurinės erdvės ramių zonų santykinio absoliutumo *viduje*.

Nesuvokiamai tolimu ateities amžinybės momentu, kada pagrindinė visata bus galutinai užbaigta, be jokios abejonės mes visi tikrai žvelgsime atgal į jos visą istoriją tikrai kaip į pradžią, tiesiog kaip į tam tikrų ribinių ir transcendentinių pamatų sukūrimą net ir didingesnei ir labiau jaudinančiai metamorfozei neištyrinėtoje begalybėje. Tokiu ateities amžinybės momentu pagrindinė visata vis tiek atrodys jaunatviška; iš tikrųjų, ji visada bus jauna niekada nesibaigiančios amžinybės beribių galimybių akivaizdoje.

Tai, kad negalima pasiekti begalinio likimo, nė mažiausiu laipsniu neužkerta kelio puoselėti idėjas apie tokį likimą, ir mes nedvejodami sakome, kad, jeigu šie trys absoliutūs potencialai kada nors būtų visiškai aktualizuoti, tada būtų įmanoma suvokti visuminės tikrovės galutinį integravimą. Šitas besivystantis įgyvendinimas remiasi užbaigtu Beribio, Visuotinio, ir Dievybės Absoliutų aktualizavimusi, tais trimis potencialais, kurių sąjunga sudaro šio AŠ ESU latenciją, neįgyvendintas amžinybės realybes, visos ateities nežinioje esančias galimybes, ir dar daugiau.

Tokios pasekmės, švelniai sakant, yra gana tolimos; nepaisant šito, šių trijų Trejbių mechanizmuose, asmenybėse, ir susivienijimuose mes manome, jog nustatome teorinę galimybę Tėvo-AŠ ESU toms septynioms absoliučioms fazėms susivienyti iš naujo. Ir tai mus betarpiškai atveda į tą trikartės Trejybės sampratą, apimančią egzistencialaus statuso Rojaus Trejybę ir vėliau atsirandančias patirtinės prigimtės ir kilmės dvi Trejybes.

8. TREJYBIŲ TREJYBĖ

Trejbių Trejybės prigimtį žmogiškajam protui sunku pavaizduoti; ji yra patirtinės begalybės visumos aktualus susumavimas, kaip jis toks pasireiškia amžinybės įgyvendinimo teorinėje begalybėje. Trejbių Trejybėje patirtinis begalinis pasiekia tapatybę su egzistencialiu begaliniu, ir abu yra kaip vienas ikipatirtiniame, ikiegzistencialiame AŠ ESU. Trejbių Trejybė yra baigiamoji išraiška viso to, ką išreiškia penkiolika trivenybių ir su jomis susijusios trisajungos.

^{106:7.7 (1169.6)} To finite creatures of the grand universe the concept of the master universe seems to be well-nigh infinite, but doubtless the absonite architects thereof perceive its relatedness to future and unimagined developments within the unending I AM. Even space itself is but an ultimate condition, a condition of qualification *within* the relative absoluteness of the quiet zones of midspace.

^{106:7.8 (1170.1)} At the inconceivably distant future eternity moment of the final completion of the entire master universe, no doubt we will all look back upon its entire history as only the beginning, simply the creation of certain finite and transcendental foundations for even greater and more enthralling metamorphoses in uncharted infinity. At such a future eternity moment the master universe will still seem youthful; indeed, it will be always young in the face of the limitless possibilities of never-ending eternity.

^{106:7.9 (1170.2)} The improbability of infinite destiny attainment does not in the least prevent the entertainment of ideas about such destiny, and we do not hesitate to say that, if the three absolute potentials could ever become completely actualized, it would be possible to conceive of the final integration of total reality. This developmental realization is predicated on the completed actualization of the Unqualified, Universal, and Deity Absolutes, the three potentialities whose union constitutes the latency of the I AM, the suspended realities of eternity, the abeyant possibilities of all futurity, and more.

^{106:7.10 (1170.3)} Such eventualities are rather remote to say the least; nevertheless, in the mechanisms, personalities, and associations of the three Trinities we believe we detect the theoretical possibility of the reuniting of the seven absolute phases of the Father-I AM. And this brings us face to face with the concept of the threefold Trinity encompassing the Paradise Trinity of existential status and the two subsequently appearing Trinities of experiential nature and origin.

8. THE TRINITY OF TRINITIES

^{106:8.1 (1170.4)} The nature of the Trinity of Trinities is difficult to portray to the human mind; it is the actual summation of the entirety of experiential infinity as such is manifested in a theoretical infinity of eternity realization. In the Trinity of Trinities the experiential infinite attains to identity with the existential infinite, and both are as one in the pre-experiential, pre-existential I AM. The Trinity of Trinities is the final expression of all that is implied in the fifteen triunities and associated

Santykinėms būtybėms sunku suvokti baigiamybės, nesvarbu, ar jos būtų egzistencialios ar patirtinės; dėl to jos visada turi būti pateikiamos kaip santykinumai.

Trejųbių Trejybė egzistuoja keliuose fazėse. Ji turi savyje galimybes, tikimybes, ir neišvengiamybės, kurios stulbina daug aukštesnių negu žmogiškojo lygio būtybių vaizduotę. Ji turi tokių prasmų, kurių galbūt ir neįtaria dangiškieji filosofai, nes jos prasmės yra trivienybės, o trivienybės, iš esmės, yra nesuvokiamos.

Daug yra būdų, kuriais būtų galima apibūdinti Trejųbių Trejybę. Mes pasirenkame pateikti trijų lygių koncepciją, kuri yra tokia:

1. Trijų Trejųbių lygis.
2. Patirtinės Dievybės lygis.
3. Šio AŠ ESU lygis.

Tai yra augančio susivienijimo lygiai. Iš tikrųjų Trejųbių Trejybė yra pirmasis lygis, tuo tarpu antrasis ir trečiasis lygiai yra vediniai iš pirmojo lygio susivienijimo.

PIRMASIS LYGIS: Šitame pradiname susivienijimo lygyje yra manoma, jog trys Trejybės veikia kaip tobulai sinchronizuotos, nors skirtingos, Dievybės asmenybių grupės.

1. *Rojaus Trejybė*, trijų Rojaus Dievybių — Tėvo, Sūnaus, ir Dvasios—susivienijimas. Reikėtų prisiminti, jog Rojaus Trejybė reiškia trikartį veikimą—absoliutų veikimą, transcendentinį veikimą (Galutinybės Trejybė), ir ribinį veikimą (Aukštybės Trejybė). Rojaus Trejybė yra bet kuri iš šių ir visos kartu bet kuriuo laiku ir visais laikais.

2. *Galutinioji Trejybė*. Tai Aukščiausiujų Kūrėjų, Dievo Aukščiausiojo, ir Pagrindinės Visatos Architektų dievybės susivienijimas. Nors tai yra adekvatus šitos Trejybės dieviškumo aspektų pateikimas, bet reikėtų pažymėti, jog yra ir kitos šitos Trejybės fazės, tačiau, kurios atrodo, kad tobulai derinasi su dieviškumo aspektais.

3. *Absoliuti Trejybė*. Tai yra Dievo Aukščiausiojo, Dievo Galutiniojo, ir Visatos Likimo Užbaigėjo sugrupavimas visų dieviškumo vertybių atžvilgiu. Šitos trivienės grupuotės kai kurios kitos fazės besiplečiančiame kosmose yra susijusios su kitokiomis negu dieviškumo vertybėmis. Bet su dieviškumo fazėmis jos susivienija tiesiog taip, kaip patirtinių Dievybių jėgos ir asmenybės aspektai dabar yra patirtinės sintezės procese.

Šių trijų Trejųbių susivienijimas Trejųbių Trejybėje suteikia galimybę neribotam tikrovės

tridities. Finalities are difficult for relative beings to comprehend, be they existential or experiential; therefore must they always be presented as relativities.

106:8.2 (1170.5) The Trinity of Trinities exists in several phases. It contains possibilities, probabilities, and inevitabilities that stagger the imaginations of beings far above the human level. It has implications that are probably unsuspected by the celestial philosophers, for its implications are in the trinities, and the trinities are, in the last analysis, unfathomable.

106:8.3 (1170.6) There are a number of ways in which the Trinity of Trinities can be portrayed. We elect to present the three-level concept, which is as follows:

- 106:8.4 (1170.7) 1. The level of the three Trinities.
- 106:8.5 (1170.8) 2. The level of experiential Deity.
- 106:8.6 (1170.9) 3. The level of the I AM.

106:8.7 (1170.10) These are levels of increasing unification. Actually the Trinity of Trinities is the first level, while the second and third levels are unification-derivatives of the first.

106:8.8 (1171.1) **THE FIRST LEVEL:** On this initial level of association it is believed that the three Trinities function as perfectly synchronized, though distinct, groupings of Deity personalities.

106:8.9 (1171.2) 1. *The Paradise Trinity*, the association of the three Paradise Deities — Father, Son, and Spirit. It should be remembered that the Paradise Trinity implies a threefold function — an absolute function, a transcendental function (Trinity of Ultimacy), and a finite function (Trinity of Supremacy). The Paradise Trinity is any and all of these at any and all times.

106:8.10 (1171.3) 2. *The Ultimate Trinity*. This is the deity association of the Supreme Creators, God the Supreme, and the Architects of the Master Universe. While this is an adequate presentation of the divinity aspects of this Trinity, it should be recorded that there are other phases of this Trinity, which, however, appear to be perfectly co-ordinating with the divinity aspects.

106:8.11 (1171.4) 3. *The Absolute Trinity*. This is the grouping of God the Supreme, God the Ultimate, and the Consummator of Universe Destiny in regard to all divinity values. Certain other phases of this triune grouping have to do with other-than-divinity values in the expanding cosmos. But these are unifying with the divinity phases just as the power and the personality aspects of the experiential Deities are now in process of experiential synthesis.

106:8.12 (1171.5) The association of these three Trinities in the Trinity of Trinities provides for a

integravimui. Šitoje grupėje yra priežastys, tarpinės grandys, ir baigmės; pradėjėjai, vykdytojai, ir užbaigėjai; pradžios, egzistencijos, ir likimai. Tėvo-Sūnaus partnerystė yra tapusi Sūnaus-Dvasios, o tada Dvasios-Aukščiausiojo partneryste ir toliau iki Aukščiausiojo-Galutiniojo ir Galutiniojo-Absoliuto partnerystės, net iki Absoliuto ir Tėvo-Begaliniojo—tikrovės ciklo užbaigimo—partnerystės. Lygiai taip, ir kitose fazėse, kurios ne taip betarpiškai yra susijusios su dieviškumu ir asmenybe, iš tiesų Pirmasis Šaltinis ir Centras pats įgyvendina tikrovės beribiškumą aplink begalybės apskritimą, pradedant savo paties egzistencijos absoliutumu, einant per savęs atskleidimo begalumą, ir baigiant savęs realizavimo užbaigtumu—nuo egzistencialų absoliuto iki patirtinių užbaigtumo.

ANTRASIS LYGIS: Trijų Trejbių koordinavimas neišvengiamai apima patirtinių Dievybių, kurios genetiškai yra susietos su šiomis Trejbėmis, asocijuotą sąjungą. Šito antrojo lygio pobūdis kartais yra pateikiamas kaip:

1. *Aukščiausiasis*. Tai yra dievybės pasekmė, kylanti iš Rojaus Trejbės vienybės patirtiniame ryšyje su Rojaus Dievybių Kūrėjais-Kuriančiaisiais vaikais. Aukščiausiasis yra dieviškumo įkūnijimas užbaigiant ribinės evoliucijos pirmąjį etapą.

2. *Galutinis*. Tai yra iš antrosios Trejbės atsiradusios vienybės dievybės pasekmė, dieviškumo transcendentinis ir absonitinis įsameniškumas. Galutinį sudaro įvairiai vertinama daugelio savybių vienybė, ir žmogiškajai šito sampratai būtų naudinga įtraukti bent jau tuos galutinumo aspektus, kurie reguliuoja kontrolę, kuriuos galima patirti asmeniškai, ir kuriuos suvienija įtampa, bet yra daug ir kitų neatskleistų atsiradusios Dievybės aspektų. Nors Galutinis yra palygintini, bet jie nėra tapatūs, taip pat Galutinis nėra tiesiog ir Aukščiausiojo išplėtojimas.

3. *Absolutas*. Daug yra teorijų apie Trejbių Trejbės antrojo lygio trečiojo asmens charakterį. Neabejotinai Dievas Absolutas į šią asociaciją yra įsitraukęs kaip Absoliučios Trejbės baigiamojo veikimo asmenybės pasekmė, ir vis tik Dievybės Absolutas yra begalybės statuso egzistenciali tikrovė.

Koncepcinis sunkumas, susijęs su šituo trečiuoju nariu, yra dėl to, jog prielaida dėl tokios narys iš tikrųjų numato tikrai vieną Absoliutą. Teoriškai, jeigu toks įvykis atsitiktų, tai mes taptume liudininkais tų trijų Absoliutų patirtinio susivienijimo į vieną. Ir mes esame mokomi, jog, begalybėje ir egzistencialiai, yra vienas Absolutas. Tuo tarpu mažiausiai yra aišku, kas galėtų būti šitas trečiasis narys, dažnai yra postuluojuama, jog

possible unlimited integration of reality. This grouping contains causes, intermediates, and finals; inceptors, realizers, and consummators; beginnings, existences, and destinies. The Father-Son partnership has become Son-Spirit and then Spirit-Supreme and on to Supreme-Ultimate and Ultimate-Absolute, even to Absolute and Father-Infinite — the completion of the cycle of reality. Likewise, in other phases not so immediately concerned with divinity and personality, does the First Great Source and Center self-realize the limitlessness of reality around the circle of eternity, from the absoluteness of self-existence, through the endlessness of self-revelation, to the finality of self-realization — from the absolute of existentials to the finality of experientials.

106:8.13 (1171.6) **THE SECOND LEVEL:** The co-ordination of the three Trinities inevitably involves the associative union of the experiential Deities, who are genetically associated with these Trinities. The nature of this second level has been sometimes presented as:

106:8.14 (1171.7) 1. *The Supreme*. This is the deity consequence of the unity of the Paradise Trinity in experiential liaison with the Creator-Creative children of the Paradise Deities. The Supreme is the deity embodiment of the completion of the first stage of finite evolution.

106:8.15 (1171.8) 2. *The Ultimate*. This is the deity consequence of the eventuated unity of the second Trinity, the transcendental and absonite personification of divinity. The Ultimate consists in a variably regarded unity of many qualities, and the human conception thereof would do well to include at least those phases of ultimacy which are control directing, personally experiential, and tensionally unifying, but there are many other unrevealed aspects of the eventuated Deity. While the Ultimate and the Supreme are comparable, they are not identical, neither is the Ultimate merely an amplification of the Supreme.

106:8.16 (1172.1) 3. *The Absolute*. There are many theories held as to the character of the third member of the second level of the Trinity of Trinities. God the Absolute is undoubtedly involved in this association as the personality consequence of the final function of the Trinity Absolute, yet the Deity Absolute is an existential reality of eternity status.

106:8.17 (1172.2) The concept difficulty regarding this third member is inherent in the fact that the presupposition of such a membership really implies just one Absolute. Theoretically, if such an event could take place, we should witness the *experiential* unification of the three Absolutes as one. And we are taught that, in infinity and *existentially*, there is one Absolute. While it is least clear as to who this third member can be, it is

tokį gali sudaryti Dievybės, Visuotinis, ir Beribis Absoliutai kažkokioje neįsivaizduojamo ryšio ir kosminio pasireiškimo formoje. Tikrai, Trejybių Trejybė vargu ar gali pasiekti tai, jog veikimą užbaigtą trims Absoliutams nesusivienijus iki galo, o trys Absoliutai vargu ar gali susivienyti iki galo neįgyvendinus visų begalybės potencialų.

Tai galbūt reikš minimalų tiesos iškraipymą, jeigu Trejybių Trejybės trečiasis asmuo bus suvokiamas kaip Visuotinis Absoliutas, su sąlyga, jeigu šitoji samprata Visuotinį įsivaizduoja ne tik statišką ir potencialų, bet taip pat ir asociatyvų. Bet mes vis vien nesuvokiame ryšio su visuminės Dievybės veikimo kuriančiais ir evoliuciniais aspektais.

Nors Trejybių Trejybės užbaigtą sampratą suformuluoti sunku, bet ribotą sampratą nėra taip sunku suvokti. Jeigu Trejybių Trejybės antrasis lygis yra suvokiamas kaip iš esmės asmenis, tuomet tampa visiškai įmanoma Dievo Aukščiausiojo, Dievo Galutiniojo, ir Dievo Absoliuto sąjungą postuliuoti kaip asmenių Trejybių, kurios yra protėvinės šitoms patirtinėms Dievybėms, sąjungos asmenį atgarsį. Mes drįstame pareikšti tokią nuomonę, jog šitos trys patirtinės Dievybės tikrai susivienys antrajame lygyje kaip savo protėvinių ir priežastinių Trejybių, kurios sudaro pirmąjį lygį, augančios vienybės tiesioginė pasekmė.

Pirmąjį lygį sudaro trys Trejybės; antrasis lygis egzistuoja kaip patirtinių-išvystytų, patirtinių-atsiradusių, ir patirtinių-egzistencinių Dievybių asmenybių susivienijimas. Ir nesvarbu, koks būtų koncepcinis sunkumas stengiantis suprasti užbaigtą Trejybių Trejybę, asmenis šitų trijų Dievybių susivienijimas antrajame lygyje pasireiškė mūsų pačių visatos amžiuje Madžestono, kurį Dievybės Absoliutas aktualizavo šitame antrajame lygyje, veikdamas per Galutinį ir reaguodamas į Aukščiausiosios Būtybės pirminį kuriamąjį mandatą, sudievinimo reiškiniu.

TREČIASIS LYGIS: Trejybių Trejybės antrojo lygio neribota hipotezė aprėpia tikrovės, kuri yra, buvo, ar galėtų būti per visą begalybę, kiekvienos rūšies kiekvienos fazės tarpusavio ryšį. Aukščiausioji Būtybė yra ne tik dvasia, bet taip pat protas ir jėga ir patyrimas. Galutinis yra visa tai ir daug daugiau, tuo tarpu bendra samprata apie Dievybės, Visuotinio, ir Beribio Absoliutų vienovę apima visos tikrovės įgyvendinimo absoliutų užbaigtumą.

Aukščiausiojo, Galutiniojo, ir užbaigto Absoliuto sąjungoje, turėtų būti iš naujo funkciškai surenkami šitie begalybės aspektai, kuriuos iš pradžių segmentavo šis AŠ ESU, ir dėl ko atsirado Septyni Begalybės Absoliutai. Nors

often postulated that such may consist of the Deity, Universal, and Unqualified Absolutes in some form of unimagined liaison and cosmic manifestation. Certainly, the Trinity of Trinities could hardly attain to complete function short of the full unification of the three Absolutes, and the three Absolutes can hardly be unified short of the complete realization of all infinite potentials.

106:8.18 (1172.3) It will probably represent a minimum distortion of truth if the third member of the Trinity of Trinities is conceived as the Universal Absolute, provided this conception envisions the Universal not only as static and potential but also as associative. But we still do not perceive the relationship to the creative and evolutionary aspects of the function of total Deity.

106:8.19 (1172.4) Though a completed concept of the Trinity of Trinities is difficult to form, a qualified concept is not so difficult. If the second level of the Trinity of Trinities is conceived as essentially personal, it becomes quite possible to postulate the union of God the Supreme, God the Ultimate, and God the Absolute as the personal repercussion of the union of the personal Trinities who are ancestral to these experiential Deities. We venture the opinion that these three experiential Deities will certainly unify on the second level as the direct consequence of the growing unity of their ancestral and causative Trinities who constitute the first level.

106:8.20 (1172.5) The first level consists of three Trinities; the second level exists as the personality association of experiential-evolved, experiential-eventuated, and experiential-existential Deity personalities. And regardless of any conceptual difficulty in understanding the complete Trinity of Trinities, the personal association of these three Deities on the second level has become manifest to our own universe age in the phenomenon of the deitization of Majeston, who was actualized on this second level by the Deity Absolute, acting through the Ultimate and in response to the initial creative mandate of the Supreme Being.

106:8.21 (1172.6) **THE THIRD LEVEL:** In an unqualified hypothesis of the second level of the Trinity of Trinities, there is embraced the correlation of every phase of every kind of reality that is, or was, or could be in the entirety of infinity. The Supreme Being is not only spirit but also mind and power and experience. The Ultimate is all this and much more, while, in the conjoined concept of the oneness of the Deity, Universal, and Unqualified Absolutes, there is included the absolute finality of all reality realization.

106:8.22 (1172.7) In the union of the Supreme, Ultimate, and the complete Absolute, there could occur the functional reassembly of those aspects of infinity which were originally segmentalized by the I AM, and which resulted in the appearance of

visatos filosofai mano, jog tai yra viena iš tolimiausių tikimybių, bet, vis tiek, mes dažnai pateikiame šitą klausimą: Jeigu kada nors Trejybės Trejybės antrasis lygis pasieks trejybės vienybę, kas tada išsivystys kaip tokios dievybės vienybės pasekmė? Mes nežinome, bet esame įsitikinę, jog tai tiesiogiai vestų į šio AŠ ESU, kurį būtų galima patirtiškai pasiekti, įgyvendinimą. Asmenų būtybių požiūriu, tai galėtų reikšti, jog nepažinus AŠ ESU yra tapęs patiriamas kaip Tėvas-Begalinytis. Ką šitie absoliutūs likimai galėtų reikšti neasmeniu požiūriu yra kitas dalykas ir kurį matomai galėtų išaiškinti tikrai begalybė. Bet, kada mes žvelgiame į tas tolimas galimybes kaip asmeniai tvariniai, tada išmąstome, jog visų asmenybių galutinis likimas yra šitų pačių asmenybių Visuotinio Tėvo galutinis pažinimas.

Kaip mes filosofiškai suvokiame šį AŠ ESU praeities amžinybėje, tai jis yra vienas, be jo daugiau nėra nieko. Žiūrėdami į priekį į ateities begalybę, mes nematome, jog šis AŠ ESU galėtų matomai pasikeisti kaip egzistencialus, bet mes turime polinkį prognozuoti milžinišką patirtinį skirtumą. Šio AŠ ESU tokia samprata reiškia visišką savęs įgyvendinimą—ji apima beribę galaktiką asmenybių, kurios tapo valiniais dalyviais šio AŠ ESU savęs atskleidime, ir kurios amžinai liks begalybės visumos absoliučios valinės dalys, absoliutaus Tėvo galutiniai sūnūs.

9. EGZISTENCIALUS BEGALINIS SUVIENIJIMAS

Trejybių Trejybės koncepcijoje mes postuluojuame galimą begalinės tikrovės patirtinį suvienijimą, o kartais mes teorizuojame, jog visa tai gali įvykti absoliučiai nutolusios amžinybės metu. Bet, nepaisant šito, yra aktualus ir dabartinis begalybės suvienijimas šitame pačiame amžiuje, kaip ir visuose praeities ir ateities visatos amžiuose; toks suvienijimas yra egzistencialus Rojaus Trejybėje. Begalybės suvienijimas kaip patirtinė tikrovė yra neįsivaizduojamai toli, bet beribė begalybės vienybė šiuo metu vyrauja visatos egzistencijos dabartiniu momentu ir visos tikrovės įvairovę suvienija su egzistencialiu didingumu, kuris yra *absolutus*.

Kada ribiniai tvariniai mėgina suvokti begalinį suvienijimą tobulos amžinybės užbaigtumo lygiuose, tada jie betarpiškai susiduria su intelekto apribojimais, kurie yra neatskiriami nuo ribinės egzistencijos. Laikas, erdvė, ir patyrimas sudaro kliūtis tvarinio sampratai; ir vis tik, be laiko, ne erdvėje, ir kitaip negu patyrimu, nėra vienas tvarinys negalėtų pasiekti visatos tikrovės net ir riboto suvokimo. Be laiko pojūčio, nėra vienas evoliucinis

the Seven Absolutes of Infinity. Though the universe philosophers deem this to be a most remote probability, still, we often ask this question: If the second level of the Trinity of Trinities could ever achieve trinity unity, what then would transpire as a consequence of such deity unity? We do not know, but we are confident that it would lead directly to the realization of the I AM as an experiential attainable. From the standpoint of personal beings it could mean that the unknowable I AM had become experiential as the Father-Infinite. What these absolute destinies might mean from a nonpersonal standpoint is another matter and one which only eternity could possibly clarify. But as we view these remote eventualities as personal creatures, we deduce that the final destiny of all personalities is the final knowing of the Universal Father of these selfsame personalities.

106:8.23 (1173.1) As we philosophically conceive of the I AM in past eternity, he is alone, there is none beside him. Looking forward into future eternity, we do not see that the I AM could possibly change as an existential, but we are inclined to forecast a vast experiential difference. Such a concept of the I AM implies full self-realization — it embraces that limitless galaxy of personalities who have become volitional participants in the self-revelation of the I AM, and who will remain eternally as absolute volitional parts of the totality of infinity, final sons of the absolute Father.

9. EXISTENTIAL INFINITE UNIFICATION

106:9.1 (1173.2) In the concept of the Trinity of Trinities we postulate the possible experiential unification of limitless reality, and we sometimes theorize that all this may happen in the utter remoteness of far-distant eternity. But there is nonetheless an actual and present unification of infinity in this very age as in all past and future universe ages; such unification is existential in the Paradise Trinity. Infinity unification as an experiential reality is unthinkableably remote, but an unqualified unity of infinity now dominates the present moment of universe existence and unites the divergencies of all reality with an existential majesty that is *absolute*.

106:9.2 (1173.3) When finite creatures attempt to conceive of infinite unification on the finality levels of consummated eternity, they are face to face with intellect limitations inherent in their finite existences. Time, space, and experience constitute barriers to creature concept; and yet, without time, apart from space, and except for experience, no creature could achieve even a limited comprehension of universe reality. Without

tvarinys negalėtų suvokti sekos ryšių. Be erdvės suvokimo, nė vienas tvarinys negalėtų išmatuoti vienaikiškumo ryšių. Be patyrimo, nė vienas evoliucinis tvarinys negalėtų net egzistuoti; tiktai Septyni Begalybės Absoliutai iš tikrųjų pranoksta patyrimą, o tam tikrose fazėse net ir jie gali būti patirtiniai.

Laikas, erdvė, ir patyrimas yra didžiausi žmogaus pagalbininkai, kad jis tikrovę suvoktų santykinai, ir tuo pačiu metu tai yra pačios siaubingiausios jo kliūtys, kad jis tikrovę suvoktų užbaigta. Mirtingiesiems ir daugeliui kitų visatos tvarinių būtina galvoti apie potencialus kaip aktualizuojamus erdvėje ir įgyvendinamus laike, bet šitas ištisas procesas yra toks laiko-erdvės reiškiny, kuris iš tiesų nevyksta Rojuje ir amžinybėje. Absoliučiam lygyje nėra nei laiko, nei erdvės; ten visi potencialai gali būti suvokiami kaip aktualai.

Samprata apie visos tikrovės suvienijimą, ar jis būtų šitame ar bet kuriame kitame visatos amžiuje, iš esmės yra dviguba: egzistenciali ir patirtinė. Tokia vienybė dabar yra patirtiškai įgyvendinama Trejbių Trejybėje, bet šitos trikartės Trejybės akivaizdaus aktualizavimo laipsnis yra tiesiog proporcingas tikrovės apribojimų ir netobulumų išnykimui kosmose. Bet tikrovės visas integravimas be apribojimo ir amžinai ir egzistencialiai yra Rojaus Trejybėje, kurios viduje, būtent šituo pačiu visatos momentu, begalinė tikrovė yra absoliučiai suvienyta.

Tas paradoksas, kurį sukuria patirtinis ir egzistencialus požiūris, yra neišvengiamas ir iš dalies remiasi tuo faktu, jog Rojaus Trejybė ir Trejbių Trejybė kiekviena atskirai yra amžinybės ryšys, kurį mirtingieji gali suvokti tiktai kaip laiko-erdvės santykinumą. Žmogiškąją sampratą apie Trejbių Trejybės palaipsnį patirtinį aktualizavimąsi — laiko požiūrį — turi papildyti papildomas postulat, kad tai jau yra aktualizavimas — amžinybės požiūris. Bet kaip galima šituos du požiūrius suderinti? Ribiniams mirtingiesiems mes patariame priimti tiesą, jog Rojaus Trejybė yra egzistencialus begalybės suvienijimas ir, kad negalėjimas pastebėti patirtinės Trejbių Trejybės aktualaus buvimo ir užbaigto pasireiškimo iš dalies yra dėl atsakomojo iškraipymo, kuris yra dėl:

1. Riboto žmogiškojo požiūrio, nesugebėjimo suvokti beribės begalybės sąvokos.

2. Netobulo žmogiškojo statuso, didžiulio nuotolio nuo patirtinių absoliutaus lygio.

3. Žmogiškosios egzistencijos tikslo, to fakto, jog žmonija yra sukurta vystytis patyrimo metodo

time sensitivity, no evolutionary creature could possibly perceive the relations of sequence. Without space perception, no creature could fathom the relations of simultaneity. Without experience, no evolutionary creature could even exist; only the Seven Absolutes of Infinity really transcend experience, and even these may be experiential in certain phases.

106:9.3 (1173.4) Time, space, and experience are man's greatest aids to relative reality perception and yet his most formidable obstacles to complete reality perception. Mortals and many other universe creatures find it necessary to think of potentials as being actualized in space and evolving to fruition in time, but this entire process is a time-space phenomenon which does not actually take place on Paradise and in eternity. On the absolute level there is neither time nor space; all potentials may be there perceived as actuals.

106:9.4 (1173.5) The concept of the unification of all reality, be it in this or any other universe age, is basically twofold: existential and experiential. Such a unity is in process of experiential realization in the Trinity of Trinities, but the degree of the apparent actualization of this threefold Trinity is directly proportional to the disappearance of the qualifications and imperfections of reality in the cosmos. But total integration of reality is unqualifiedly and eternally and existentially present in the Paradise Trinity, within which, at this very universe moment, infinite reality is absolutely unified.

106:9.5 (1174.1) The paradox created by the experiential and the existential viewpoints is inevitable and is predicated in part on the fact that the Paradise Trinity and the Trinity of Trinities are each an eternity relationship which mortals can only perceive as a time-space relativity. The human concept of the gradual experiential actualization of the Trinity of Trinities — the time viewpoint — must be supplemented by the additional postulate that this is already a factualization — the eternity viewpoint. But how can these two viewpoints be reconciled? To finite mortals we suggest the acceptance of the truth that the Paradise Trinity is the existential unification of infinity, and that the inability to detect the actual presence and completed manifestation of the experiential Trinity of Trinities is in part due to reciprocal distortion because of:

106:9.6 (1174.2) 1. The limited human viewpoint, the inability to grasp the concept of unqualified eternity.

106:9.7 (1174.3) 2. The imperfect human status, the remoteness from the absolute level of experientials.

106:9.8 (1174.4) 3. The purpose of human existence, the fact that mankind is designed to evolve by the

dėka ir, dėl to, turi būti neatsiejamai ir iš esmės priklausoma nuo patyrimo. Tikrai Absoliutas gali būti tiek egzistencialus, tiek patirtinis.

Rojaus Trejybėje Visuotinis Tėvas yra Trejbių Trejybės AŠ ESU, ir nesugebėjimas patirti Tėvo kaip begalinio yra dėl ribinių apribojimų. Samprata apie *egzistencialų*, atsiskyrusį, iki-Trejybės nepasiekiamą AŠ ESU, ir postulatą apie *patirtinį* po-Trejbių Trejybės ir pasiekiamą AŠ ESU yra viena ir ta pati hipotezė; Begaliniajame neįvyko nė vieno aktualaus pasikeitimo; visi akivaizdūs įvykiai yra dėl padidėjusio sugebėjimo suvokti tikrovę ir įvertinti kosmosą.

Šis AŠ ESU, iš esmės, turi egzistuoti *iki* visų egzistencialų ir *po* visų patirtinių. Nors šitos idėjos gali ir neišaiškinti amžinybės ir begalybės paradoksų, kylančių žmogiškajame prote, bet jos bent jau turėtų skatinti tokį ribinį intelektą iš naujo spręsti šitas niekada nesibaigiančias problemas, problemas, kurios ir toliau jus jaudins Salvingtone ir vėliau kaip užbaigtuosius ir visą laiką po šito per jūsų amžinosios karjeros nesibaigiančią ateitį plačiai plintančiose visatose.

Anksčiau ar vėliau visos visatos asmenybės pradeda suvokti, jog baigiamasis amžinybės ieškojimas yra nesibaigiantis begalybės tyrinėjimas, niekada nesibaigianti atradimo kelionė į Pirmojo Šaltinio ir Centro absoliutumą. Anksčiau ar vėliau mes visi sužinosime, jog visų tvarinių augimas yra proporcingas susitapatinimui su Tėvu. Mes prieiname prie to supratimo, jog gyventi Dievo valia reiškia gauti amžinąjį leidimą į pačios begalybės begalinę galimybę. Kada nors mirtingieji suvoks, jog sėkmė ieškant Begaliniojo yra tiesiog proporcinga panašumui į Tėvą pasiekimui, ir kad šitame visatos amžiuje Tėvo realybės yra atskleidžiamos tarp dieviškumo savybių ribų. Ir šitas dieviškumo savybės visatos tvariniai patyrimo dėka įsivaina asmeniškai gyvendami dieviškai, o gyventi dieviškai reiškia iš tikrųjų gyventi vykdamą Dievo valią.

Materialiems, evoliuciniams, ribiniams tvariniams, gyvenimas remiantis Dievo valios vykdymu, veda tiesiai į dvasinės aukštybės pasiekimą asmenybės arenoje ir tokius tvarinius vienu žingsniu priartina prie Tėvo-Begaliniojo suvokimo. Toks Tėvui skirtas gyvenimas yra grindžiamas tiesa, jautrumu grožiui, ir valdomas gėrio. Tokį Dievą pažįstantį asmenį iš vidaus apšviečia garbinimas, o išoriniu pasireiškimu jis visa širdimi yra atsidavęs visų asmenybių visuotinės brolystės tarnystei, tokiam tarnystės darbui, kuris yra kupinas gailėstingumo ir kurį motyvuoja meilė, tuo tarpu visas šitas gyvybiškai svarbias savybes besivystančioje asmenybėje suvienija kosminė išmintis, savojo aš įgyvendinimas, Dievo ieškojimas, ir Tėvo

technique of experience and, therefore, must be inherently and constitutively dependent on experience. Only an Absolute can be both existential and experiential.

106:9.9 (1174.5) The Universal Father in the Paradise Trinity is the I AM of the Trinity of Trinities, and the failure to experience the Father as infinite is due to finite limitations. The concept of the *existential*, solitary, pre-Trinity nonattainable I AM and the postulate of the *experiential* post-Trinity of Trinities and attainable I AM are one and the same hypothesis; no actual change has taken place in the Infinite; all apparent developments are due to increased capacities for reality reception and cosmic appreciation.

106:9.10 (1174.6) The I AM, in the final analysis, must *exist before* all existentials and *after* all experientials. While these ideas may not clarify the paradoxes of eternity and infinity in the human mind, they should at least stimulate such finite intellects to grapple anew with these never-ending problems, problems which will continue to intrigue you on Salvington and later as finaliters and on throughout the unending future of your eternal careers in the wide-spreading universes.

106:9.11 (1174.7) Sooner or later all universe personalities begin to realize that the final quest of eternity is the endless exploration of infinity, the never-ending voyage of discovery into the absoluteness of the First Source and Center. Sooner or later we all become aware that all creature growth is proportional to Father identification. We arrive at the understanding that living the will of God is the eternal passport to the endless possibility of infinity itself. Mortals will sometime realize that success in the quest of the Infinite is directly proportional to the achievement of Fatherlikeness, and that in this universe age the realities of the Father are revealed within the qualities of divinity. And these qualities of divinity are personally appropriated by universe creatures in the experience of living divinely, and to live divinely means actually to live the will of God.

106:9.12 (1175.1) To material, evolutionary, finite creatures, a life predicated on the living of the Father's will leads directly to the attainment of spirit supremacy in the personality arena and brings such creatures one step nearer the comprehension of the Father-Infinite. Such a Father life is one predicated on truth, sensitive to beauty, and dominated by goodness. Such a God-knowing person is inwardly illuminated by worship and outwardly devoted to the wholehearted service of the universal brotherhood of all personalities, a service ministry which is filled with mercy and motivated by love, while all these life qualities are unified in the evolving personality on ever-ascending levels of cosmic wisdom, self-realization, God-finding, and Father worship.

garbinimas visą laiką kylančiuose lygiuose.

[Pateikta Neadono Melkizedeko.]

^{106:9.13 (1175.2)} [Presented by a Melchizedek of
Neadon.]

107 Dokumentas. Minties Derintojų kilmė. ir prigimtis

⇨ 106

URANTIJOS KNYGA

108 ⇨

III DALIS. URANTIJOS ISTORIJA

107 DOKUMENTAS. MINTIES DERINTOJŲ KILMĖ IR PRIGIMTIS

Skyrius

ĮVADAS

1. Minties Derintojų kilmė
2. Derintojų klasifikacija
3. Derintojų namai Dieviningtone
4. Derintojų prigimtis ir buvimas
5. Derintojo protingumas
6. Derintojai kaip grynos dvasios
7. Derintojai ir asmenybė

PAPER 107 ORIGIN AND NATURE OF THOUGHT ADJUSTERS

SECTIONS

Introduction

1. Origin of Thought Adjusters
2. Classification of Adjusters
3. The Divinington Home of Adjusters
4. Nature and Presence of Adjusters
5. Adjuster Mindedness
6. Adjusters as Pure Spirits
7. Adjusters and Personality

ĮVADAS

NORS Visuotinis Tėvas asmeniškai gyvena Rojuje, pačiame visatų centre, bet taip pat jis realiai yra ir erdvės pasaulyuose, savo nesuskaičiuojamų laiko vaikų prote, nes jų viduje jis gyvena kaip Paslaptieji Pagalbininkai. Amžinasis Tėvas nuo savo planetinių mirtingųjų sūnų vienu ir tuo pačiu metu yra labiausiai nutolęs, ir su jais susietas artimiausiai.

Derintojai yra Tėvo meilės aktualybė, įkūnyta žmonių sielose; jie yra žmogaus amžinosios karjeros tikrasis pažadas, įkalintas mirtingojo proto viduje; jie yra žmogaus išstobulintos užbaigtojo asmenybės esmė, kurią jis gali iš anksto su malonumu nujauti laike, kada vis daugiau įsisavina dieviškąjį metodą stengdamasis gyventi vykdydamas Tėvo valią, žingsnis po žingsnio kildamas iš visatos į visatą tol, kol realiai pasieks savo Rojaus Tėvo dieviškąjį buvimą.

Dievas, žmogui paliepęs, jog būtų toks tobulas, net koks tobulas yra jis, nusileido kaip Derintojas tam, jog taptų žmogaus patirtiniu

INTRODUCTION

107:0.1 (1176.1) **ALTHOUGH** the Universal Father is personally resident on Paradise, at the very center of the universes, he is also actually present on the worlds of space in the minds of his countless children of time, for he indwells them as the Mystery Monitors. The eternal Father is at one and the same time farthest removed from, and most intimately associated with, his planetary mortal sons.

107:0.2 (1176.2) The Adjusters are the actuality of the Father's love incarnate in the souls of men; they are the veritable promise of man's eternal career imprisoned within the mortal mind; they are the essence of man's perfected finaliter personality, which he can foretaste in time as he progressively masters the divine technique of achieving the living of the Father's will, step by step, through the ascension of universe upon universe until he actually attains the divine presence of his Paradise Father.

107:0.3 (1176.3) God, having commanded man to be perfect, even as he is perfect, has descended as the Adjuster to become man's experiential partner

partneriu siekiant dieviškojo likimo, kuris buvo šitaip nustatytas. Tas Dievo fragmentas, kuris gyvena žmogaus prote, yra absoliuti ir beribė garantija, kad žmogus gali surasti Visuotinį Tėvą susivienijęs su šituo dieviškuoju Derintoju, kuris atėjo iš Dievo tam, jog surastų žmogų ir jį paverstų sūnumi dar jam gyvenant materialiaame kūne.

Bet kuris mirtingasis, kuris matė Sūnų Kūrėją, matė Visuotinį Tėvą, ir kurio viduje gyvena dieviškasis Derintojas, to viduje gyvena Rojaus Tėvas. Kiekvienas mirtingasis, kuris sąmoningai ar nesąmoningai pasiduoda savo viduje gyvenančio Derintojo vedimui, gyvena sutinkamai su Dievo valia. Derintojo buvimo sąmoningas suvokimas yra Dievo buvimo sąmoningas suvokimas. Amžinasis Derintojo susiliejimas su evoliucine žmogaus siela yra realus patyrimas, kada amžinai susivienijama su Dievu kaip su Dievybės visatiniu partneriu.

Būtent Derintojas žmogaus viduje sukuria tą nenumaldomą troškimą ir nenutrūkstamą ilgesį būti panašiam į Dievą, pasiekti Rojų, ir ten prieš Dievybės realų asmenį garbinti dieviškosios dovanos begalinį šaltinį. Derintojas yra tas gyvasis buvimas, kuris iš tikrųjų sujungia mirtingąjį sūnų su savo Rojaus Tėvu ir jį traukia vis arčiau ir arčiau prie Tėvo. Derintojas kompensuojančiai išlygina milžinišką visatos įtampą, kurią sukuria tas atstumas tarp Dievo ir žmogaus ir žmogaus dališkumo laipsnis kaip kontrastas amžinojo Tėvo visuotinumui.

Derintojas yra begalinės būtybės, įkalintos ribinio tvarinio prote, absoliuti esmė, kuri, priklausomai nuo tokio mirtingojo pasirinkimo, galiausiai gali užbaigti šitą Dievo ir žmogaus laikiną sąjungą ir tikrai aktualizuoti būtybės naują kategoriją nesibaigiančiai visatos tarnystei. Derintojas yra dieviškoji visatos tikrovė, kuri surealina tiesą, jog Dievas yra žmogaus Tėvas. Derintojas yra žmogaus patikimas kosminis kompasas, visada ir neklystamai nukreipiantis sielą link Dievo.

Evoliuciniuose pasauliuose valiniai tvariniai pereis per tris būtybės bendrojo vystymosi etapus: Nuo Derintojo atvykimo iki santykinai visiško suaugimo, Urantijoje maždaug dvidešimties metų amžiaus, šie Pagalbininkai kartais yra vadinami Minčių Keitėjais. Nuo šito laiko iki brandos amžiaus pasiekimo, maždaug keturiasdešimties metų, Paslaptieji Pagalbininkai yra vadinami Minties Derintojais. Nuo brandos pasiekimo iki išsilaisvinimo iš materialaus kūno apie juos dažnai yra kalbama kaip apie Minties Kontrolierius. Šitos trys mirtingojo gyvenimo fazės neturi jokio ryšio su Derintojo žengimo į priekį trimis etapais, kada yra dubliuojamas protas ir kada vyksta sielos evoliucija.

in the achievement of the supernal destiny which has been thus ordained. The fragment of God which indwells the mind of man is the absolute and unqualified assurance that man can find the Universal Father in association with this divine Adjuster, which came forth from God to find man and sonship him even in the days of the flesh.

107:0.4 (1176.4) Any mortal who has seen a Creator Son has seen the Universal Father, and he who is indwelt by a divine Adjuster is indwelt by the Paradise Father. Every mortal who is consciously or unconsciously following the leading of his indwelling Adjuster is living in accordance with the will of God. Consciousness of Adjuster presence is consciousness of God's presence. Eternal fusion of the Adjuster with the evolutionary soul of man is the factual experience of eternal union with God as a universe associate of Deity.

107:0.5 (1176.5) It is the Adjuster who creates within man that unquenchable yearning and incessant longing to be like God, to attain Paradise, and there before the actual person of Deity to worship the infinite source of the divine gift. The Adjuster is the living presence which actually links the mortal son with his Paradise Father and draws him nearer and nearer to the Father. The Adjuster is our compensatory equalization of the enormous universe tension which is created by the distance of man's removal from God and by the degree of his partiality in contrast with the universality of the eternal Father.

107:0.6 (1176.6) The Adjuster is an absolute essence of an infinite being imprisoned within the mind of a finite creature which, depending on the choosing of such a mortal, can eventually consummate this temporary union of God and man and veritably actualize a new order of being for unending universe service. The Adjuster is the divine universe reality which factualizes the truth that God is man's Father. The Adjuster is man's infallible cosmic compass, always and unerringly pointing the soul Godward.

107:0.7 (1177.1) On the evolutionary worlds, will creatures traverse three general developmental stages of being: From the arrival of the Adjuster to comparative full growth, about twenty years of age on Urantia, the Monitors are sometimes designated Thought Changers. From this time to the attainment of the age of discretion, about forty years, the Mystery Monitors are called Thought Adjusters. From the attainment of discretion to deliverance from the flesh, they are often referred to as Thought Controllers. These three phases of mortal life have no connection with the three stages of Adjuster progress in mind duplication and soul evolution.

1. MINTIES DERINTOJŲ KILMĖ

Kadangi Minties Derintojai yra iš pirminės Dievybės esmės, tai niekas negali drįsti autoritetingai aptarti jų prigimties ir kilmės; aš galiu tiktai perteikti Salvingtono pasakojimus ir Uversos nuomones; aš galiu tiktai paaiškinti, kuo mes laikome šituos Paslaptinguosius Pagalbininkus ir su jais susijusias esybes visoje didžiojoje visatoje.

Nors yra įvairių nuomonių dėl Minties Derintojų padovanojimo metodo, bet, kas susiję su jų kilme, tai tokių skirtumų nėra; visi sutaria, kad jie ateina tiesiai iš Visuotinio Tėvo, Pirmojo Šaltinio ir Centro. Jie nėra sukurtos būtybės; jie yra fragmentuotos esybės, sudarančios begalinio Dievo realų buvimą. Kartu su savo dideliu skaičiumi neapreiktų partnerių, Derintojai yra grynas ir nesumaišytas dieviškumas, neribotos ir nesusilpnintos Dievybės dalys; jie yra iš Dievo, ir tiek, kiek mes sugebame suvokti, *jie yra Dievas*.

Kai dėl laiko, kada jie pradėjo atskirą egzistavimą šalia pirmojo Šaltinio ir Centro absoliutumo, tai šito mes nežinome; taip pat mes nežinome ir jų kiekio. Mes labai mažai ką žinome apie jų karjerą iki to meto, kada jie atvyksta į laiko planetas tam, kad apsigyventų žmogiškajame prote; bet nuo šio momento mes daugiau ar mažiau žinome apie jų kosminį progresavimą iki to meto ir įskaitant tą metą, kada jie užbaigia savo trivienius likimus: asmenybę įgauna susiliedami su koku nors mirtinguoju kylančiuoju, asmenybę įgauna Visuotinio Tėvo nurodymu, arba išlaisvinimu iš Minties Derintojų žinomų užduočių.

Nors mes šito nežinome, bet darome prielaidą, jog Derintojai yra nuolat individualizuojami, kada visata plečiasi, ir kada didėja kandidatų susilieti su Derintoju skaičius. Bet lygiai taip pat gali būti, jog mes klustame mėgindami Derintojams priskirti skaičiaus gausybę; panašiai kaip ir pats Dievas, taip ir šitie nesuvokiamos prigimties jo fragmentai gali būti egzistencialiai begaliniai.

Minties Derintojų kilmės metodas yra viena iš neatskleistų Visuotinio Tėvo funkcijų. Mes turime tvirtą pagrindą manyti, jog nė vienas iš kitų Pirmojo Šaltinio ir Centro absoliučių partnerių neturi nieko bendro su Tėvo fragmentų sukūrimu. Derintojai yra tiesiog ir amžinai dieviškosios dovanos; jie yra iš Dievo ir nuo Dievo, ir jie yra panašūs į Dievą.

Savo ryšiuose su tais tvariniais, kurie su jais susilieja, jie atskleidžia dieviškąją meilę ir dvasinį tarnavimą, kurie gilumine prasme patvirtina teiginį, jog Dievas yra dvasia. Bet papildomai prie šitos transcendentinės tarnystės yra didelė dalis to, kas

1. ORIGIN OF THOUGHT ADJUSTERS

107:1.1 (1177.2) Since Thought Adjusters are of the essence of original Deity, no one may presume to discourse authoritatively upon their nature and origin; I can only impart the traditions of Salvington and the beliefs of Uversa; I can only explain how we regard these Mystery Monitors and their associated entities throughout the grand universe.

107:1.2 (1177.3) Though there are diverse opinions regarding the mode of the bestowal of Thought Adjusters, there exist no such differences concerning their origin; all are agreed that they proceed direct from the Universal Father, the First Source and Center. They are not created beings; they are fragmentized entities constituting the factual presence of the infinite God. Together with their many unrevealed associates, the Adjusters are undiluted and unmixed divinity, unqualified and unattenuated parts of Deity; they are of God, and as far as we are able to discern, *they are God*.

107:1.3 (1177.4) As to the time of their beginning separate existences apart from the absoluteness of the First Source and Center, we do not know; neither do we know their number. We know very little concerning their careers until they arrive on the planets of time to indwell human minds, but from that time on we are more or less familiar with their cosmic progressions up to and including the consummation of their triune destinies: attainment of personality by fusion with some mortal ascender, attainment of personality by fiat of the Universal Father, or liberation from the known assignments of Thought Adjusters.

107:1.4 (1177.5) Although we do not know, we presume that Adjusters are being constantly individualized as the universe enlarges, and as the candidates for Adjuster fusion increase in numbers. But it may be equally possible that we are in error in attempting to assign a numerical magnitude to the Adjusters; like God himself, these fragments of his unfathomable nature may be existentially infinite.

107:1.5 (1177.6) The technique of the origin of the Thought Adjusters is one of the unrevealed functions of the Universal Father. We have every reason to believe that none of the other absolute associates of the First Source and Center have aught to do with the production of Father fragments. Adjusters are simply and eternally the divine gifts; they are of God and from God, and they are like God.

107:1.6 (1177.7) In their relationship to fusion creatures they reveal a supernal love and spiritual ministry that is profoundly confirmative of the declaration that God is spirit. But there is much that takes place in addition to this transcendent ministry that

niekada nebuvo apreikšta Urantijos mirtingiesiems. Mes taip pat iki galo nesuprantame, kas gi vyksta tada, kada Visuotinis Tėvas atiduoda dalį savęs, kad būtų laiko tvarinio asmenybės dalis. Ir Rojaus užbaigtųjų augantis vystymasis dar iki galo neatskleidė visų galimybių, kurios yra neatskiriamos nuo šitos dangiškosios žmogaus ir Dievo partnerystės. Galiausiai, Tėvo fragmentai turi būti absoliutaus Dievo dovana tiems tvariniams, kurių likimas aprėpia galimybę pasiekti Dievą kaip absoliutą.

Kaip Visuotinis Tėvas fragmentuoja savo ikiasmenę Dievybę, taip Begalinė Dvasia individualizuoja savo ikiprotinės dvasios dalis tam, kad jos apsigyventų ir realiai susilietų su išliekančiųjų mirtingųjų evoliucinėmis sielomis iš susiliejimo su dvasia serijos. Tačiau Amžinojo Sūnaus prigimties tokiu būdu fragmentuoti negalima; Pirminio Sūnaus dvasia yra arba plačiai pasklidusi arba konkrečiai asmenė. Su Sūnumi susiliejęs tvarinys yra suvienyti su Amžinojo Sūnaus Sūnų Kūrėjų dvasios individualizuotais apdovanojimais.

has never been revealed to Urantia mortals. Neither do we fully understand just what really transpires when the Universal Father gives of himself to be a part of the personality of a creature of time. Nor has the ascending progression of the Paradise finalizers as yet disclosed the full possibilities inherent in this supernal partnership of man and God. In the last analysis, the Father fragments must be the gift of the absolute God to those creatures whose destiny encompasses the possibility of the attainment of God as absolute.

107:1.7 (1178.1) As the Universal Father fragmentizes his prepersonal Deity, so does the Infinite Spirit individuate portions of his premind spirit to indwell and actually to fuse with the evolutionary souls of the surviving mortals of the spirit-fusion series. But the nature of the Eternal Son is not thus fragmentable; the spirit of the Original Son is either diffuse or discretely personal. Son-fused creatures are united with individualized bestowals of the spirit of the Creator Sons of the Eternal Son.

2. DERINTOJŲ KLASIFIKACIJA

Derintojai yra individualizuojami kaip nepatyrusios esybės, ir visi turi likimą, jog taptų arba išlaisvinti, arba susilieję, arba Personalizuoti Pagalbininkai. Mes numanome, kad Minties Derintojų yra septynios kategorijos, nors šitų skyrių iš viso ir nesuvokiame. Mes dažnai kalbame apie skirtingas kategorijas, kurios yra tokios:

1. *Nepatyrę Derintojai*, tie, kurie evoliucinių kandidatų į amžinąjį išlikimą prote tarnauja pirmą kartą. Paslaptieji Pagalbininkai dieviškąją prigimtį yra amžinai vienodi. Taip pat jie yra vienodi ir patirtine prigimtimi, kada iš Dieviningtono išvyksta pirmą kartą; vėlesnis patirtinis skirtumas yra realaus patyrimo visatos tarnystėje pasekmė.

2. *Patyrę Derintojai*, tie, kurie vieną ar daugiau sezonų tarnavo su valios tvariniais pasauliuose, kur įvyksta baigiamasis susiliejimas tarp laiko tvarinio tapatybės ir Trečiojo Šaltinio ir Centro vietinės visatos pasireiškimo dvasios individualizuotos dalies.

3. *Aukščiausieji Derintojai*, tie Pagalbininkai, kurie buvo tarnavę su laiko užduotimi evoliuciniuose pasauliuose, tačiau kurių žmogiškieji partneriai dėl kažkokių priežasčių amžinąjį išlikimą atstūmė, ir tie, kurie vėliau buvo paskirti į kitas užduotis kituose mirtinguosiuose kituose besivystančiuose pasauliuose. Aukščiausiasis Derintojas, nors nėra dieviškesnis už nepatyrusį Pagalbininką, bet turi didesnį

2. CLASSIFICATION OF ADJUSTERS

107:2.1 (1178.2) Adjusters are individuated as virgin entities, and all are destined to become either liberated, fused, or Personalized Monitors. We understand that there are seven orders of Thought Adjusters, although we do not altogether comprehend these divisions. We often refer to the different orders as follows:

107:2.2 (1178.3) 1. *Virgin Adjusters*, those serving on their initial assignment in the minds of evolutionary candidates for eternal survival. Mystery Monitors are eternally uniform in divine nature. They are also uniform in experiential nature as they first go out from Divinington; subsequent experiential differentiation is the result of actual experience in universe ministry.

107:2.3 (1178.4) 2. *Advanced Adjusters*, those who have served one or more seasons with will creatures on worlds where the final fusion takes place between the identity of the creature of time and an individualized portion of the spirit of the local universe manifestation of the Third Source and Center.

107:2.4 (1178.5) 3. *Supreme Adjusters*, those Monitors that have served in the adventure of time on the evolutionary worlds, but whose human partners for some reason declined eternal survival, and those that have been subsequently assigned to other adventures in other mortals on other evolving worlds. A supreme Adjuster, though no more divine than a virgin Monitor, has had more experience, can do things in the human mind which a less

patyrimą, žmogiškajame prote gali atlikti tokius dalykus, kurių negalėtų atlikti mažiau patyręs Derintojas.

4. *Išnykę Derintojai*. Čia mūsų pastangose toliau sekti Paslaptingojo Pagalbininko karjerą atsiranda spraga. Egzistuoja ketvirtoji tarnystės pakopa, apie kurią mes negalime pasakyti nieko tikro. Melchizedekai moko, jog ketvirtosios pakopos Derintojai turi atskiras užduotis, raizydamai visur po visatų visatą. Atsiskyrusieji Žinianešiai yra linkę manyti, kad jie yra susijungę su Pirmuoju Šaltiniu ir Centru, patirdami gaivinančio susivienijimo su pačiu Tėvu laikotarpį. Ir visiškai įmanoma, jog Derintojas galėtų raizyti pagrindinę visatą ir tuo pačiu metu būti susivienijęs su visur esančiu Tėvu.

5. *Išlaisvinti Derintojai*, tie Paslaptieji Pagalbininkai, kurie buvo amžinai išlaisvinti iš laiko tarnystės besivystančių sferų mirtingiesiems. Kokios galėtų būti jų funkcijos, mes nežinome.

6. *Susilieję Derintojai* — užbaigtieji—tie, kurie susiliejo ir tapo viena su kylančiaisiais supervisatų tvariniais, Rojaus Užbaigtumo Korpuso laiko pakilusiųjų amžiniaisiais partneriais. Minties Derintojai paprastai susilieja su laiko kylančiaisiais mirtingaisiais, ir su tokiais išliekančiaisiais mirtingaisiais yra įregistruojami ir išregistruojami Kilimingtone; jie eina kylančiųjų būtybių keliu. Susiliejus su kylančiąja evoliucine siela, atrodo, jog Derintojas pereina iš visatos absoliutaus egzistencialaus lygio į funkcinio susivienijimo su kylančiąja asmenybe ribinį patirtinį lygį. Nors ir išlaikydamas viską iš egzistencialios dieviškosios prigimties charakterio, susiliejęs Derintojas yra neatskiriamai sujungiamas su išliekančiojo mirtingojo kylančiąja karjera.

7. *Personalizuoti Derintojai*, tie, kurie tarnavo su įsikūnijusiais Rojaus Sūnumis, kartu su didele dalimi tų, kurie pasiekė nepaprastų laimėjimų, gyvendami mirtingajame, tačiau kurių subjektai išlikimą atmetė. Mes turime pagrindo manyti, jog tokie Derintojai yra personalizuojami, rekomendavus tos supervisatos, kurioje jie vykdė užduotį, Dienų Serijoms.

Daug yra būdų, pagal kuriuos šituos paslaptinguosius Dievo fragmentus būtų galima klasifikuoti: pagal paskyrimą visatoje, pagal jų sėkmės laipsnį gyvenant individualiame mirtingajame, arba net ir pagal mirtingojo kandidato į susiliejimą rasinius protėvius.

experienced Adjuster could not do.

107:2.5 (1178.6) 4. *Vanished Adjusters*. Here occurs a break in our efforts to follow the careers of the Mystery Monitors. There is a fourth stage of service about which we are not sure. The Melchizedeks teach that the fourth-stage Adjusters are on detached assignments, roaming the universe of universes. The Solitary Messengers are inclined to believe that they are at one with the First Source and Center, enjoying a period of refreshing association with the Father himself. And it is entirely possible that an Adjuster could be roaming the master universe simultaneously with being at one with the omnipresent Father.

107:2.6 (1178.7) 5. *Liberated Adjusters*, those Mystery Monitors that have been eternally liberated from the service of time for the mortals of the evolving spheres. What functions may be theirs, we do not know.

107:2.7 (1179.1) 6. *Fused Adjusters* — finaliters — those who have become one with the ascending creatures of the superuniverses, the eternity partners of the time ascenders of the Paradise Corps of the Finality. Thought Adjusters ordinarily become fused with the ascending mortals of time, and with such surviving mortals they are registered in and out of Ascendington; they follow the course of ascendant beings. Upon fusion with the ascending evolutionary soul, it appears that the Adjuster translates from the absolute existential level of the universe to the finite experiential level of functional association with an ascending personality. While retaining all of the character of the existential divine nature, a fused Adjuster becomes indissolubly linked with the ascending career of a surviving mortal.

107:2.8 (1179.2) 7. *Personalized Adjusters*, those who have served with the incarnated Paradise Sons, together with many who have achieved unusual distinction during the mortal indwelling, but whose subjects rejected survival. We have reasons for believing that such Adjusters are personalized on the recommendations of the Ancients of Days of the superuniverse of their assignment.

107:2.9 (1179.3) There are many ways in which these mysterious God fragments can be classified: according to universe assignment, by the measure of success in the indwelling of an individual mortal, or even by the racial ancestry of the mortal candidate for fusion.

3. DERINTOJŲ NAMAI DIEVININGTONE

Visa visatos veikla, susijusi su Paslaptinių Pagalbininkų pasiuntimu, valdymu, reguliavimu, ir

3. THE DIVININGTON HOME OF ADJUSTERS

107:3.1 (1179.4) All universe activities related to the dispatch, management, direction, and return of the

sugrąžinimu iš tarnystės visose septyniuose universatuose atrodo, jog yra koncentruojama Dieviningtono šventoje sferoje. Kiek man yra žinoma, niekas, išskyrus Derintojus ir kitas Tėvo esybes, šitoje sferoje nėra buvęs. Atrodo, jog yra panašu, kad dideliame skaičiui neatskleistų ikiasmeninių esybių, kaip ir Derintojams, Dieviningtonas taip pat yra namai. Mes manome, kad šitos bičiuliškos esybės gali būti tam tikru būdu susijusios su Paslaptinių Pagalbininkų dabartiniu ir ateities tarnavimu. Bet realiai mes šito nežinome.

Kada Minties Derintojai sugrįžta pas Tėvą, tada jie grįžta į tariamos kilmės sferą, Dieviningtoną; ir galbūt, kaip šito patyrimo dalis, yra aktualus kontaktas su Tėvo asmenybe Rojuje, o taip pat ir su Tėvo dieviškumo specializuotu pasireiškimu, kuris, kaip pranešama, turi būti išsidėstęs šitoje slaptojoje sferoje.

Nors mes šį tą žinome apie visas septynias slaptašias Rojaus sferas, bet apie Dieviningtoną mes žinome mažiau negu apie likusias sferas. Aukštųjų dvasinių kategorijų būtybės gauna tik tai tris dieviškuosius nurodymus, ir jie yra tokie:

1. Visada rodyti deramą pagarbą savo vyresniųjų ir aukštesniųjų patyrimui ir sugebėjimams.

2. Visada atsižvelgti į savo jaunesniųjų ir pavaldinių apribojimus ir nepatyrimą.

3. Niekada nemėginti nusileisti ant Dieviningtono krantų.

Aš dažnai esu svarstęs, jog man vykti į Dieviningtoną būtų visiškai bergždžia; aš galbūt negalėčiau matyti jokių ten gyvenančių būtybių, išskyrus tokias, kaip Personalizuotus Derintojus, o juos esu matęs ir kitur. Aš esu visiškai tikras, jog Dieviningtone nėra nieko, kas turėtų realios vertės ar naudos man, nieko esminio mano augimui ir vystymuisi, priešingu atveju ten vykti man nebūtų uždrausta.

Kadangi mes galime labai mažai ką sužinoti arba negalime nieko sužinoti apie Derintojų prigimtį ir kilmę iš Dieviningtono, tai esame priversti informaciją rinkti iš gausybės skirtingų šaltinių, ir šituos sukaupus duomenis reikia sudėlioti, apjungti, ir abipusiškai susieti tam, kad tokios žinios galėtų būti informatyvios.

Minties Derintojų demonstruojama herojiška drąsa ir išmintis leidžia daryti prielaidą, kad jie buvo mokomi milžinišku mastu ir diapazonu. Kadangi jie nėra asmenybės, tai šitas mokymas turi būti perteikiamas Dieviningtono mokymo institucijose. Unikalus Personalizuoti Derintojai be jokios abejonės sudaro Dieviningtono Derintojų parengimo mokyklų personalą. Ir mes iš tikrųjų

Mystery Monitors from service in all of the seven superuniverses seem to be centered on the sacred sphere of Divinington. As far as I know, none but Adjusters and other entities of the Father have been on that sphere. It seems likely that numerous unrevealed prepersonal entities share Divinington as a home sphere with the Adjusters. We conjecture that these fellow entities may in some manner be associated with the present and future ministry of the Mystery Monitors. But we really do not know.

107:3.2 (1179.5) When Thought Adjusters return to the Father, they go back to the realm of supposed origin, Divinington; and probably as a part of this experience, there is actual contact with the Father's Paradise personality as well as with the specialized manifestation of the Father's divinity which is reported to be situated on this secret sphere.

107:3.3 (1179.6) Although we know something of all the seven secret spheres of Paradise, we know less of Divinington than of the others. Beings of high spiritual orders receive only three divine injunctions, and they are:

107:3.4 (1179.7) 1. Always to show adequate respect for the experience and endowments of their seniors and superiors.

107:3.5 (1179.8) 2. Always to be considerate of the limitations and inexperience of their juniors and subordinates.

107:3.6 (1179.9) 3. Never to attempt a landing on the shores of Divinington.

107:3.7 (1179.10) I have often reflected that it would be quite useless for me to go to Divinington; I probably should be unable to see any resident beings except such as the Personalized Adjusters, and I have seen them elsewhere. I am very sure there is nothing on Divinington of real value or profit to me, nothing essential to my growth and development, or I should not have been forbidden to go there.

107:3.8 (1180.1) Since we can learn little or nothing of the nature and origin of Adjusters from Divinington, we are compelled to gather information from a thousand and one different sources, and it is necessary to assemble, associate, and correlate this accumulated data in order that such knowledge may be informative.

107:3.9 (1180.2) The valor and wisdom exhibited by Thought Adjusters suggest that they have undergone a training of tremendous scope and range. Since they are not personalities, this training must be imparted in the educational institutions of Divinington. The unique Personalized Adjusters no doubt constitute the personnel of the Adjuster training schools of

žinome, jog šitam centriniam ir stebinčiam korpusui vadovauja pirmojo Mykolų kategorijos Rojaus Sūnaus, užbaigusio savo septinkartį savęs padovanojimą savosios visatos sferų rasėms ir tautoms, dabar Personalizuotas Derintojas.

Mes iš tikrųjų labai mažai ką žinome apie nepersonalizuotus Derintojus; mes kontaktuojame ir bendraujame tik su personalizuotomis kategorijomis. Jie yra krikštijami Dieviningtone ir visada yra žinomi savuoju vardu, o ne pagal numerį. Personalizuoti Derintojai nuolat gyvena Dieviningtone; ta šventoji vieta yra jų namai. Jie iš tos gyvenamosios buveinės išvyksta tik Visuotinio Tėvo valia. Nedidelis jų kiekis yra sutinkamas vietinių visatų sferose, bet didesnis jų skaičius yra centrinėje visatoje.

4. DERINTOJŲ PRIGIMTIS IR BUVIMAS

Pasakyti, jog Minties Derintojas yra dieviškas, tai tiesiog pripažinti jo kilmės pobūdį. Labai tikėtina, jog toks dieviškumo grynumas apima visų Dievybės požymių, kuriuos gali turėti amžino ir begalinio Rojaus Tėvo visuotinio buvimo toks absoliučios esmės fragmentas, potencialo esmę.

Realusis Derintojo šaltinis turi būti begalinis, ir prieš susiliedama su besivystančio mirtingojo nemirtinga siela, Derintojo realybė turi ribotis su absoliutumu. Derintojai nėra absoliutai visuotinė prasme, Dievybės prasme, bet galbūt jie yra tikri absoliutai tarp savo fragmentuotos prigimties potencialų ribų. Jie yra apriboti visuotinum, bet ne prigimties atžvilgiu; ekstensyvumo požiūriu jie yra apriboti, bet prasmės, vertybės, ir fakto intensyvumo požiūriu *jie yra absoliutūs*. Dėl šitos priežasties šias dieviškąsias dovanas mes kartais vadiname Tėvo ribotais absoliučiais fragmentais.

Nė vienas Derintojas niekada nebuvo parodęs neištikimybės Rojaus Tėvui; asmenių tvarinių žemesnėms kategorijoms gali kartais tekti kovoti su neištikimais bičiuliais, bet niekada netenka kovoti su Derintojais; jie yra aukščiausieji ir neklystantys savo dieviškojoje sferoje tarnaudami tvariniams ir veikdami visatoje.

Nepersonalizuoti Derintojai yra matomi tik Personalizuotiems Derintojams. Manoji kategorija, Atsiskyrusieji Žinianešiai, kartu su Trejybės Įkvėptosiomis Dvasiomis, gali nustatyti Derintojų buvimą dvasinių reaguojančiųjų reiškinų dėka; ir net serafimai kartais gali pastebėti tariamo susivienijimo su Pagalbininkų buvimu materialiuose žmonių protuose dvasinį švytėjimą; bet niekas iš mūsų iš esmės nesugeba pastebėti realaus Derintojų buvimo tol, kol jie nėra

Divinington. And we do know that this central and supervising corps is presided over by the now Personalized Adjuster of the first Paradise Son of the Michael order to complete his sevenfold bestowal upon the races and peoples of his universe realms.

107:3.10 (1180.3) We really know very little about the nonpersonalized Adjusters; we only contact and communicate with the personalized orders. These are christened on Divinington and are always known by name and not by number. The Personalized Adjusters are permanently domiciled on Divinington; that sacred sphere is their home. They go out from that abode only by the will of the Universal Father. Very few are found in the domains of the local universes, but larger numbers are present in the central universe.

4. NATURE AND PRESENCE OF ADJUSTERS

107:4.1 (1180.4) To say that a Thought Adjuster is divine is merely to recognize the nature of origin. It is highly probable that such purity of divinity embraces the essence of the potential of all attributes of Deity which can be contained within such a fragment of the absolute essence of the universal presence of the eternal and infinite Paradise Father.

107:4.2 (1180.5) The actual source of the Adjuster must be infinite, and before fusion with the immortal soul of an evolving mortal, the reality of the Adjuster must border on absoluteness. Adjusters are not absolutes in the universal sense, in the Deity sense, but they are probably true absolutes within the potentialities of their fragmented nature. They are qualified as to universality but not as to nature; in extensiveness they are limited, but in intensiveness of meaning, value, and fact *they are absolute*. For this reason we sometimes denominate the divine gifts as the qualified absolute fragments of the Father.

107:4.3 (1180.6) No Adjuster has ever been disloyal to the Paradise Father; the lower orders of personal creatures may sometimes have to contend with disloyal fellows, but never the Adjusters; they are supreme and infallible in their supernal sphere of creature ministry and universe function.

107:4.4 (1180.7) Nonpersonalized Adjusters are visible only to Personalized Adjusters. My order, the Solitary Messengers, together with Inspired Trinity Spirits, can detect the presence of Adjusters by means of spiritual reactive phenomena; and even seraphim can sometimes discern the spirit luminosity of supposed association with the presence of Monitors in the material minds of men; but none of us are able actually to discern the real presence of Adjusters, not unless they

personalizuoti, nors jų savybės yra suvokiamos drauge su susiliejusiomis kylančiųjų mirtingųjų iš evoliucinių pasaulių asmenybėmis. Visuotinis Derintojų nematomumas dideliu laipsniu verčia daryti prielaidą dėl jų aukštos ir išskirtinai dieviškos kilmės ir prigimtės.

Šią dieviškąją buvimą lydi būdinga šviesa, dvasinis švytėjimas, kuris paprastai yra siejamas su Minties Derintojais. Nebadono visatoje šitas Rojaus švytėjimas yra plačiai žinomas kaip “nukreipianti šviesa”; Uversoje jis yra vadinamas “gyvybės šviesa.” Urantijoje šitas reiškinys kartais buvo vadinamas ta “tikrąja šviesa, apšviečiančia kiekvieną žmogų, kuris ateina į šį pasaulį.”

Visos būtybės, kurios yra pasiekusios Visuotinį Tėvą, Personalizuotus Derintojus mato. Visų pakopų Derintojus, kartu su visomis kitomis būtybėmis, esybėmis, dvasiomis, asmenybėmis, ir dvasių pasireiškimais, visada mato tos Aukščiausųjų Kūrėjų Asmenybės, kurios kyla iš Rojaus Dievybių, ir kurios vadovauja didžiosios visatos pagrindinėms vyriausybėms.

Ar jūs iš tikrųjų galite suvokti Derintojo apsigyvenimo tikrąją reikšmę? Ar jūs tikrai giluminiu mastu suvokiate, ką reiškia turėti absoliučios ir begalinės Dievybės, Visuotinio Tėvo, absoliutų fragmentą, gyvenantį viduje ir susiliejančią su jūsų ribinėmis mirtingojo savybėmis? Kada mirtingasis žmogus susilieja su visuminio kosmoso egzistencialios Priežasties aktuali fragmentu, tada tokios beprecedentinės ir neįsivaizduojamos partnerystės likimui niekada negali būti jokie apribojimo. Amžinybėje, žmogus vis atras ne tik objektyvios Dievybės begalybę, bet taip pat ir šito paties Dievo subjektyvaus fragmento nesibaigiantį potencialumą. Visada Derintojas mirtingojo asmenybei iš tiesų vis atskleis Dievo stebuklą, ir niekada šitas dieviškasis atskleidimas tikrai negali pasibaigti, nes Derintojas yra iš Dievo ir kaip Dievas mirtingajam žmogui.

5. DERINTOJO PROTINGUMAS

Evoliuciniai mirtingieji yra linkę į protą žiūrėti kaip į kosminį tarpininką tarp dvasios ir materijos, nes iš tikrųjų toks yra pagrindinis proto tarnavimas, kaip tą suvokiate jūs. Todėl žmonėms gana sunku suvokti, jog Minties Derintojai turi protą, nes Derintojai yra Dievo fragmentavimai absoliučiam realybės lygyje, kuris yra ne tik ikiasmenis, bet taip pat, kuris būna anksčiau už bet kokią energijos ir dvasios atsiskyrimą. Monistiniame lygyje, esančiame iki energijos ir dvasios išsiskaidymo, neturėtų būti jokios tarpinės

have been personalized, albeit their natures are perceivable in union with the fused personalities of the ascending mortals from the evolutionary worlds. The universal invisibility of the Adjusters is strongly suggestive of their high and exclusive divine origin and nature.

107:4.5 (1181.1) There is a characteristic light, a spirit luminosity, which accompanies this divine presence, and which has become generally associated with Thought Adjusters. In the universe of Nebadon this Paradise luminosity is widespreadly known as the “pilot light”; on Uversa it is called the “light of life.” On Urantia this phenomenon has sometimes been referred to as that “true light which lights every man who comes into the world.”

107:4.6 (1181.2) To all beings who have attained the Universal Father, the Personalized Thought Adjusters are visible. Adjusters of all stages, together with all other beings, entities, spirits, personalities, and spirit manifestations, are always discernible by those Supreme Creator Personalities who originate in the Paradise Deities, and who preside over the major governments of the grand universe.

107:4.7 (1181.3) Can you really realize the true significance of the Adjuster's indwelling? Do you really fathom what it means to have an absolute fragment of the absolute and infinite Deity, the Universal Father, indwelling and fusing with your finite mortal natures? When mortal man fuses with an actual fragment of the existential Cause of the total cosmos, no limit can ever be placed upon the destiny of such an unprecedented and unimaginable partnership. In eternity, man will be discovering not only the infinity of the objective Deity but also the unending potentiality of the subjective fragment of this same God. Always will the Adjuster be revealing to the mortal personality the wonder of God, and never can this supernal revelation come to an end, for the Adjuster is of God and as God to mortal man.

5. ADJUSTER MINDEDNESS

107:5.1 (1181.4) Evolutionary mortals are prone to look upon mind as a cosmic mediation between spirit and matter, for that is indeed the principal ministry of mind as discernible by you. Hence it is quite difficult for humans to perceive that Thought Adjusters have minds, for Adjusters are fragmentations of God on an absolute level of reality which is not only prepersonal but also prior to all energy and spirit divergence. On a monistic level antecedent to energy and spirit differentiation there could be no mediating function of mind, for

proto funkcijos, nes nėra jokių skirtumų, kuriems reikėtų tarpininkų.

Kadangi Derintojai gali planuoti, dirbti, ir mylėti, tai jie turi turėti savojo aš galias, kurios yra proporcingos protui. Jie turi neribotą sugebėjimą bendrauti vienas su kitu, tai yra, visos Pagalbininkų formos, kurios yra aukščiau už pirmąsias arba nepatyrusias grupes. Kai dėl jų tarpusavio bendravimo pobūdžio ir turinio, tai mes galime labai mažai ką atskleisti, nes šito mes nežinome. O toliau mes žinome, kad jie turi turėti kažkokį protingumą, priešingu atveju jie negalėtų būti personalizuojami.

Minties Derintojų protingumas yra kaip Visuotinio Tėvo ir Amžinojo Sūnaus *protingumas* — toks, kuris yra protėvinis Bendrai Veikiančiojo *protams*.

Tas proto tipas, kuris yra postuluojamas, jog yra Derintojuje, turi būti panašus į kitų ikiasmenių esybių gausių kategorijų, kurios matomai panašiai atsiranda iš Pirmojo Šaltinio ir Centro, proto dovanas. Nors daugelis iš šitų kategorijų nebuvo atskleistos Urantijoje, bet jos visos turi protavimo savybių. Šitiems pirminės Dievybės individualizavimams taip pat įmanoma susivienyti su gausiais ne mirtingųjų būtybių besivystančiais tipais ir net su ribotu skaičiumi ne evoliucinių būtybių, kurios išvystė sugebėjimą susiliesti su tokiais Dievybės fragmentais.

Kada Minties Derintojas yra susiliejęs su išliekančio mirtingojo besivystančia nemirtinga morontine siela, tada Derintojo protas gali būti identifikuojamas tiksliai kaip egzistuojantis šalia tvarinio proto, kol kylantysis mirtingasis pasiekia žengimo į priekį visatoje dvasinius lygius.

Pakilusiojo patyrimo pasiekus užbaigtojo lygius, šitos šeštojo etapo dvasios atrodo, kad pakeičia tam tikrą proto faktorių, išreiškiantį mirtingojo ir Derintojo protų tam tikrų fazių sąjungą, kuri anksčiau veikė kaip jungtis tarp tokių kylančiųjų asmenybių dieviškųjų ir žmogiškųjų fazių. Šita patirtinio proto savybė galbūt „įgauna aukštybės lygį“ ir vėliau padidina evoliucinės Dievybės—Aukščiausiosios Būtybės—patirtinį sugebėjimą.

6. DERINTOJAI KAIP GRYNOS DVASIOS

Kada Minties Derintojai yra sutinkami tvarinio patyrimo, tada jie atskleidžia dvasinės įtakos buvimą ir vadovavimą. Derintojas iš tikrųjų yra dvasia, gryna dvasia, bet dvasia ir dar daugiau. Mes niekada negalėjome deramai suklasifikuoti Paslaptinių Pagalbininkų; viskas, ką būtų galima tvirtai pasakyti apie juos, yra tai, kad iš tiesų jie yra tokie, kaip Dievas.

there are no divergencies to be mediated.

107:5.2 (1181.5) Since Adjusters can plan, work, and love, they must have powers of selfhood which are commensurate with mind. They are possessed of unlimited ability to communicate with each other, that is, all forms of Monitors above the first or virgin groups. As to the nature and purport of their intercommunications, we can reveal very little, for we do not know. And we further know that they must be minded in some manner else they could never be personalized.

107:5.3 (1181.6) The mindedness of the Thought Adjuster is like the *mindedness* of the Universal Father and the Eternal Son — that which is ancestral to the *minds* of the Conjoint Actor.

107:5.4 (1181.7) The type of mind postulated in an Adjuster must be similar to the mind endowment of numerous other orders of prepersonal entities which presumably likewise originate in the First Source and Center. Though many of these orders have not been revealed on Urantia, they all disclose minded qualities. It is also possible for these individuations of original Deity to become unified with numerous evolving types of nonmortal beings and even with a limited number of nonevolutionary beings who have developed capacity for fusion with such Deity fragments.

107:5.5 (1182.1) When a Thought Adjuster is fused with the evolving immortal morontia soul of the surviving human, the mind of the Adjuster can only be identified as persisting apart from the creature's mind until the ascending mortal attains spirit levels of universe progression.

107:5.6 (1182.2) Upon the attainment of the finaliter levels of ascendant experience, these spirits of the sixth stage appear to transmute some mind factor representing a union of certain phases of the mortal and Adjuster minds which had previously functioned as liaison between the divine and human phases of such ascending personalities. This experiential mind quality probably “supremacizes” and subsequently augments the experiential endowment of evolutionary Deity — the Supreme Being.

6. ADJUSTERS AS PURE SPIRITS

107:6.1 (1182.3) As Thought Adjusters are encountered in creature experience, they disclose the presence and leading of a spirit influence. The Adjuster is indeed a spirit, pure spirit, but spirit plus. We have never been able satisfactorily to classify Mystery Monitors; all that can certainly be said of them is that they are truly Godlike.

Derintojas yra žmogaus amžinybės galimybė; žmogus yra Derintojo asmenybės galimybė. Jūsų individualūs Derintojai dirba tam, kad jus sudvasintų, vildamiesi jūsų laikinąją tapatybę įamžinti. Derintojai yra kupini dvasių Tėvo nuostabiosios ir save padovanojančiosios meilės. Jie tikrai ir dieviškai myli jus; jie yra dvasinės vilties kaliniai, įkalinti žmonių proto viduje. Jie trokšta, kad jūsų mirtingas protas pasiektų dieviškumą, kad jų vienvėdė galėtų pasibaigti, kad jie galėtų būti išlaisvinti su jumis iš materialaus apdaro apribojimų ir laiko drabužių.

Jūsų kelias į Rojų yra dvasinio pasiekimo kelias, ir Derintojo prigimtis ištikimai atskleis Visuotinio Tėvo dvasinės prigimties apreiškimą. Po Rojaus pasiekimo ir amžinosios karjeros použbaigtųjų etapuose, Derintojas galbūt gali kontaktuoti su kažkada buvusiu žmogiškuoju partneriu kitokioje negu dvasinėje tarnystėje; bet kilimas į Rojų ir užbaigtojo karjera yra partnerystė tarp Dievą pažįstančio dvasingėjančio mirtingojo ir Dievą atskleidžiančio Derintojo dvasinio tarnavimo.

Mes žinome, jog Minties Derintojai yra dvasios, gryniosios dvasios, turbūt absoliučios dvasios. Bet Derintojas taip pat turi būti kažkas daugiau negu išskirtinė dvasinė tikrovė. Papildomai prie spėjamo protingumo, taip pat yra ir gryniosios energijos faktoriai. Jeigu jūs tikrai prisiminsite, jog Dievas yra grynios energijos ir gryniosios dvasios šaltinis, tai nebus taip sunku suvokti, kad jo fragmentai būtų tiek viena, tiek ir kita. Tai yra faktas, kad Derintojai keliauja erdve Rojaus Salos momentinėmis ir visuotinės gravitacijos grandinėmis.

Tai, kad Paslaptieji Pagalbininkai yra tokiu būdu susieti su visatų visatos materialiomis grandinėmis, iš tikrųjų glumina. Bet yra taip, kad jie žaibiškai keliauja po visą didžiąją visatą materialios gravitacijos grandinėmis. Visiškai įmanoma, kad jie gali įsiskverbti net į išorinės erdvės lygius; jie tikrai gali pasiekti šitos regionus kartu su Rojaus gravitacijos buvimu, ir nors asmenybės manoji kategorija gali keliauti Bendrai Veikiančiojo proto grandinėmis taip pat už didžiosios visatos ribų, bet mes niekada nebuvo tikri, jog pastebėjome Derintojų buvimą neištyrinėtuose išorinės erdvės regionuose.

Ir vis tik, nors Derintojai ir naudojami materialios gravitacijos grandinėmis, bet jos jų neveikia taip, kaip veikia materialų kūrinį. Derintojai yra gravitacijos protėvio fragmentai, ne gravitacijos padariniai; jie yra segmentuoti tokiam visatos egzistencijos lygyje, kuris hipotetiškai yra ankstesnis už gravitacijos atsiradimą.

Minties Derintojai neturi poilsio nuo jų padovanojimo momento iki pat tos dienos, kada jie

107:6.2 (1182.4) The Adjuster is man's eternity possibility; man is the Adjuster's personality possibility. Your individual Adjusters work to spiritize you in the hope of eternalizing your temporal identity. The Adjusters are saturated with the beautiful and self-bestowing love of the Father of spirits. They truly and divinely love you; they are the prisoners of spirit hope confined within the minds of men. They long for the divinity attainment of your mortal minds that their loneliness may end, that they may be delivered with you from the limitations of material investiture and the habiliments of time.

107:6.3 (1182.5) Your path to Paradise is the path of spirit attainment, and the Adjuster nature will faithfully unfold the revelation of the spiritual nature of the Universal Father. Beyond the Paradise ascent and in the postfinaliter stages of the eternal career, the Adjuster may possibly contact with the onetime human partner in other than spirit ministry; but the Paradise ascent and the finaliter career are the partnership between the God-knowing spiritualizing mortal and the spiritual ministry of the God-revealing Adjuster.

107:6.4 (1182.6) We know that Thought Adjusters are spirits, pure spirits, presumably absolute spirits. But the Adjuster must also be something more than exclusive spirit reality. In addition to conjectured mindedness, factors of pure energy are also present. If you will remember that God is the source of pure energy and of pure spirit, it will not be so difficult to perceive that his fragments would be both. It is a fact that the Adjusters traverse space over the instantaneous and universal gravity circuits of the Paradise Isle.

107:6.5 (1182.7) That the Mystery Monitors are thus associated with the material circuits of the universe of universes is indeed puzzling. But it remains a fact that they flash throughout the entire grand universe over the material-gravity circuits. It is entirely possible that they may even penetrate the outer space levels; they certainly could follow the gravity presence of Paradise into these regions, and though my order of personality can traverse the mind circuits of the Conjoint Actor also beyond the confines of the grand universe, we have never been sure of detecting the presence of Adjusters in the uncharted regions of outer space.

107:6.6 (1183.1) And yet, while the Adjusters utilize the material-gravity circuits, they are not subject thereto as is material creation. The Adjusters are fragments of the ancestor of gravity, not the consequentials of gravity; they have segmented on a universe level of existence which is hypothetically antecedent to gravity appearance.

107:6.7 (1183.2) Thought Adjusters have no relaxation from the time of their bestowal until the day of their

būna išlaisvinami tam, kad vyktų į Dieviningtoną po savo mirtingųjų subjektų natūralios mirties. O tie, kurių subjektai nepereina per natūralios mirties vartus, neturi net ir šito laikino atokvėpio. Minties Derintojams energijos atstatymas nereikalingas; jie yra energija, aukščiausios ir pačios dievišiausios kategorijos energija.

7. DERINTOJAI IR ASMENYBĖ

Minties Derintojai nėra asmenybės, bet jie yra realios esybės; jie yra tikrai ir tobulai individualizuoti, nors jie niekada tol, kol gyvena mirtinguosiuose, iš tiesų nebūna įsmeninami. Minties Derintojai nėra tikros asmenybės; jie yra *tikros realybės*, gryniausios kategorijos realybės, kurios yra žinomos visatų visatoje—jie yra dieviškasis buvimas. Nors neasmeniai, bet šitie nuostabūs Tėvo fragmentai paprastai yra vadinami būtybėmis, o kartais, atsižvelgiant į jų dabartinio tarnavimo mirtingiesiems dvasinės fazės, dvasinėmis esybėmis.

Jeigu Minties Derintojai nėra asmenybės, turinčios valios ir pasirinkimo galios išimtinės teises, kaip tuomet jie gali pasirinkti mirtinguosius subjektus ir savo noru apsigyventi šituose evoliucinių pasaulių tvariniuose? Šitą klausimą lengva paklausti, bet galbūt nė viena būtybė visatų visatoje niekada nesurado tikslaus atsakymo. Net ir manoji asmenybės kategorija, Atsiskyrusieji Žinianešiai, ne iki galo supranta, kaip esybėms, kurios nėra asmenės, yra padovanojama valia, pasirinkimas, ir meilė.

Mes dažnai samprotaujame, kad Minties Derintojai turi turėti valią visuose *ikiasmeniuose* pasirinkimo lygiuose. Jie pasisiūlo apsigyventi žmogiškosiose būtybėse, jie pateikia planus dėl žmogaus amžinosios karjeros, jie planus pritaiko, modifikuoja, ir pakeičia kitais planais pagal aplinkybes, ir šitoji veikla išreiškia tikrą valinį veiksmą. Jie jaučia meilę mirtingiesiems, jie veikia visatos krizių metu, jie visada pasirengę veikti ryžtingai sutinkamai su žmogiškuoju pasirinkimu, ir visa tai dideliu laipsniu yra valinės reakcijos. Visose situacijose, nesusijusiose su žmogiškosios valios sfera, jie neabejotinai demonstruoja tokį elgesį, kuris parodo, jog panaudojamos galios visais požiūriais yra valios ekvivalentas, aukščiausiasis sprendimas.

Kodėl, tuomet, jeigu Minties Derintojai turi valią, jie yra pavaldūs mirtingojo valiai? Mes manome, jog tai yra dėl to, jog Derintojo valia, nors prigimtimi ir yra absoliuti, bet pasireiškimu yra ikiasmenė. Žmogiškoji valia veikia visatos tikrovės asmenybės lygyje, ir per visą kosmosą tas, kas yra beasmenis-neasmenis, žemiau už asmenį, ir ikiasmenis—visą laiką reaguoja į egzistuojančios asmenybės valią ir veiksmus.

release to start for Divinington upon the natural death of their mortal subjects. And those whose subjects do not pass through the portals of natural death do not even experience this temporary respite. Thought Adjusters do not require energy intake; they are energy, energy of the highest and most divine order.

7. ADJUSTERS AND PERSONALITY

107:7.1 (1183.3) Thought Adjusters are not personalities, but they are real entities; they are truly and perfectly individualized, although they are never, while indwelling mortals, actually personalized. Thought Adjusters are not true personalities; they are *true realities*, realities of the purest order known in the universe of universes — they are the divine presence. Though not personal, these marvelous fragments of the Father are commonly referred to as beings and sometimes, in view of the spiritual phases of their present ministry to mortals, as spirit entities.

107:7.2 (1183.4) If Thought Adjusters are not personalities having prerogatives of will and powers of choice, how then can they select mortal subjects and volunteer to indwell these creatures of the evolutionary worlds? This is a question easy to ask, but probably no being in the universe of universes has ever found the exact answer. Even my order of personality, the Solitary Messengers, does not fully understand the endowment of will, choice, and love in entities that are not personal.

107:7.3 (1183.5) We have often speculated that Thought Adjusters must have volition on all *prepersonal* levels of choice. They volunteer to indwell human beings, they lay plans for man's eternal career, they adapt, modify, and substitute in accordance with circumstances, and these activities connote genuine volition. They have affection for mortals, they function in universe crises, they are always waiting to act decisively in accordance with human choice, and all these are highly volitional reactions. In all situations not concerned with the domain of the human will, they unquestionably exhibit conduct which betokens the exercise of powers in every sense the equivalent of will, maximated decision.

107:7.4 (1183.6) Why then, if Thought Adjusters possess volition, are they subservient to the mortal will? We believe it is because Adjuster volition, though absolute in nature, is prepersonal in manifestation. Human will functions on the personality level of universe reality, and throughout the cosmos the impersonal — the nonpersonal, the subpersonal, and the prepersonal — is ever responsive to the will and acts of existent

Per visą sukurtų būtybių ir neasmenių energijų visatą mes nepastebime to, jog valia, valinis veiksmas, pasirinkimas, ir meilė būtų išreikšta be asmenybės. Išskyrus Derintojus ir kitas panašias esybes, mes nematome, jog šitos asmenybės savybės veiktų susivienijusios su beasmenėmis realybėmis. Nebūtų teisinga Derintoją vadinti žemesniu už asmenį, taip pat nebūtų tinkama tokią esybę vadinti ir viršasmene, bet būtų visiškai leistina tokią būtybę vadinti ikiasmene.

Mūsų būties kategorijoms šitie Dievybės fragmentai yra žinomi kaip dieviškosios dovanos. Mes suvokiame, kad Derintojai yra dieviški kilme, ir kad jie sudaro Visuotinio Tėvo pateikiamą galimą įrodymą ir išlygos demonstravimą dėl galimybės tiesiogiai ir be apribojimų bendrauti su bet kuriuo materialiu tvariniu ir su visais materialiais tvariniais per visas beveik visiškai begalines savo sferas, ir visa tai yra visiškai nepriklausomai nuo jo buvimo savo Rojaus Sūnų asmenybėse arba visiškai nepriklausomai nuo jo netiesioginio tarnavimo Begalinės Dvasios asmenybėse.

Nėra tokių sukurtų būtybių, kurios nejaustų susižavėjimo, galėdamos priimti Paslaptinguosius Pagalbininkus, bet jie nėra apsigyvenę nė vienoje kitoje būtybių kategorijoje, išskyrus evoliucinius valinius tvarinius, turinčius užbaigtųjų likimą.

[Pateikta Orvontono Atsiskyrusiojo Žinianešio.]

personality.

107:7.5 (1183.7) Throughout a universe of created beings and nonpersonal energies we do not observe will, volition, choice, and love manifested apart from personality. Except in the Adjusters and other similar entities we do not witness these attributes of personality functioning in association with impersonal realities. It would not be correct to designate an Adjuster as subpersonal, neither would it be proper to allude to such an entity as superpersonal, but it would be entirely permissible to term such a being prepersonal.

107:7.6 (1184.1) To our orders of being these fragments of Deity are known as the divine gifts. We recognize that the Adjusters are divine in origin, and that they constitute the probable proof and demonstration of a reservation by the Universal Father of the possibility of direct and unlimited communication with any and all material creatures throughout his virtually infinite realms, and all of this quite apart from his presence in the personalities of his Paradise Sons or through his indirect ministrations in the personalities of the Infinite Spirit.

107:7.7 (1184.2) There are no created beings that would not delight to be hosts to the Mystery Monitors, but no orders of beings are thus indwelt excepting evolutionary will creatures of finaliter destiny.

107:7.8 (1184.3) [Presented by a Solitary Messenger of Orvonton.]

108 Dokumentas. Minties Derintojų misija. ir tarnavimas

⇨ 107

URANTIJOS KNYGA

109 ⇨

III DALIS. URANTIJOS ISTORIJA

108 DOKUMENTAS. MINTIES DERINTOJŲ MISIJA IR TARNAVIMAS

Skyrius

ĮVADAS

1. Parinkimas ir paskyrimas
2. Derintojo apsigyvenimui būtinos salygos
3. Organizacija ir administravimas
4. Ryšys su kitomis dvasinėmis itakomis
5. Derintojo misija
6. Dievas žmoguje

ĮVADAS

MINTIES Derintojų misija žmogiškosioms rasėms yra atstovauti Visuotiniam Tėvui, būti juo, laiko ir erdvės mirtingiesiems tvariniams; tai yra pagrindinis šitos dieviškosios dovanos darbas. Taip pat jų užduotis yra išaukštinti mirtingųjų protą ir nemirtingas žmonių sielas pervesti į Rojus tobulumo dieviškąsias aukštybes ir dvasinius lygius. Ir šiame patyrimo, šitaip transformuodami laikino tvarinio žmogiškąją prigimtį į amžinojo užbaigtojo dieviškąją prigimtį, Derintojai pagimdo unikalią būtybės rūšį, būtybę, kurią sudaro amžinoji sąjunga tarp tobulo Derintojo ir išstobulinto tvarinio, kurios kopijos būtų neįmanoma padaryti nė vieno kito visatos metodo dėka.

Visoje visatoje tos patyrimo realybės neegzistencialiuose lygiuose negali pakeisti niekas. Bėgalinis Dievas, kaip visada, yra pripildytas ir tobulas, iki begalybės aprėpiantis visus dalykus, išskyrus blogį ir tvarinio patyrimą. Dievas negali elgtis klaidingai; jis yra neklystantis. Dievas negali patirtiškai žinoti to, ko niekada nepatyrė asmeniškai; Dievo ikižinio yra

PAPER 108

MISSION AND MINISTRY OF THOUGHT ADJUSTERS

SECTIONS

Introduction

1. Selection and Assignment
2. Prerequisites of Adjuster Indwelling
3. Organization and Administration
4. Relation to Other Spiritual Influences
5. The Adjuster's Mission
6. God in Man

INTRODUCTION

108:0.1 (1185.1) THE mission of the Thought Adjusters to the human races is to represent, to be, the Universal Father to the mortal creatures of time and space; that is the fundamental work of the divine gifts. Their mission is also that of elevating the mortal minds and of translating the immortal souls of men up to the divine heights and spiritual levels of Paradise perfection. And in the experience of thus transforming the human nature of the temporal creature into the divine nature of the eternal finaliter, the Adjusters bring into existence a unique type of being, a being consisting in the eternal union of the perfect Adjuster and the perfected creature which it would be impossible to duplicate by any other universe technique.

108:0.2 (1185.2) Nothing in the entire universe can substitute for the fact of experience on nonexistential levels. The infinite God is, as always, replete and complete, infinitely inclusive of all things except evil and creature experience. God cannot do wrong; he is infallible. God cannot experientially know what he has never personally experienced; God's preknowledge is existential. Therefore does the spirit of the Father descend

egzistencialios. Dėl to Tėvo dvasia iš tikrųjų nusileidžia iš Rojaus tam, jog kartu su ribiniais mirtingaisiais dalyvautų kylančiosios karjeros kiekviename bona fide patyrimė; būtent tikslai šitokiu būdu egzistencialus Dievas galėjo tapti iš tikrųjų ir realiai žmogaus patirtiniu Tėvu. Amžinojo Dievo begalybė apima ribinio patyrimo potencialą, kuris iš tiesų tampa realus tarnaujant Derintojams fragmentams, kurie iš tikrųjų drauge patiria žmogiškųjų būtybių gyvenimo vingių patyrimus.

1. PARINKIMAS IR PASKYRIMAS

Kada Derintojai yra išsiunčiami iš Diviningtono tam, jog tarnautų mirtingiesiems, tada egzistencialaus dieviškumo apdovanojimu jie būna tapatūs, bet jie skiriasi patirtinėmis savybėmis proporcingai savo ankstesniems kontaktams evoliucinių tvarinių viduje ir su evoliuciniais tvariniais. Mes negalime paaiškinti, koku principu remiantis yra paskiriamas Derintojas, bet manome, kad šitos dieviškosios dovanos yra padovanojamos pagal tam tikrą adaptavimosi prie asmenybės, kurioje apsigyvena, amžino tinkamumo kažkokią išmintingą ir veiksmingą politiką. Mes iš tikrųjų pastebime, jog labiau patyręs Derintojas dažnai gyvena aukštesnio tipo žmogiškajame prote; dėl to žmogiškasis paveldėjimas turi būti reikšmingas faktorius lemiant parinkimą ir paskyrimą.

Nors mes konkrečiai nežinome, bet tvirtai tikime, jog visi Minties Derintojai yra savanoriai. Bet iki to meto, kada pasisiūlo, jie turi visus duomenis, susijusius su kandidatu, kurio viduje apsigyvens. Serafiniai metmenys apie protėvius ir suprojektuoti elgesio gyvenime modeliai yra perduodami per Rojų į Derintojų rezervo korpusą Dieviningtone atspindėjimo metodu, nusidriekiančiu į vidų iš vietinių visatų sostinių į supervisatų būstines. Šitoji prognozė aprėpia ne tik mirtingojo kandidato paveldėjimo antecedentus, bet taip pat ir galimo intelektualaus sugebėjimo ir dvasinio potencialo apskaičiavimą. Tokiu būdu Derintojai pasisiūlo apsigyventi protuose, apie kurių asmenines savybes jie buvo iki galo informuoti.

Besisiūlantį Derintoją ypač domina žmogiškojo kandidato trys savybės:

1. *Intelektualus potencialas.* Ar protas yra normalus? Koks yra intelektualus potencialas, intelekto sugebėjimas? Ar gali šis individas išsivystyti į bona fide valinį tvarinį? Ar išmintis turės galimybės veikti?

2. *Dvasinis suvokimas.* Pagarbumo išvystymo perspektyvos, religinės prigimties atsiradimas ir augimas. Koks yra sielos potencialas, tas galimas dvasinis imlumo

from Paradise to participate with finite mortals in every bona fide experience of the ascending career; it is only by such a method that the existential God could become in truth and in fact man's experiential Father. The infinity of the eternal God encompasses the potential for finite experience, which indeed becomes actual in the ministry of the Adjuster fragments that actually share the life vicissitude experiences of human beings.

1. SELECTION AND ASSIGNMENT

108:1.1 (1185.3) When Adjusters are dispatched for mortal service from Divinington, they are identical in the endowment of existential divinity, but they vary in experiential qualities proportional to previous contact in and with evolutionary creatures. We cannot explain the basis of Adjuster assignment, but we conjecture that these divine gifts are bestowed in accordance with some wise and efficient policy of eternal fitness of adaptation to the indwelt personality. We do observe that the more experienced Adjuster is often the indweller of the higher type of human mind; human inheritance must therefore be a considerable factor in determining selection and assignment.

108:1.2 (1185.4) Although we do not definitely know, we firmly believe that all Thought Adjusters are volunteers. But before ever they volunteer, they are in possession of full data respecting the candidate for indwelling. The seraphic drafts of ancestry and projected patterns of life conduct are transmitted via Paradise to the reserve corps of Adjusters on Divinington by the reflectivity technique extending inward from the capitals of the local universes to the headquarters of the superuniverses. This forecast covers not only the hereditary antecedents of the mortal candidate but also the estimate of probable intellectual endowment and spiritual capacity. The Adjusters thus volunteer to indwell minds of whose intimate natures they have been fully apprised.

108:1.3 (1186.1) The volunteering Adjuster is particularly interested in three qualifications of the human candidate:

108:1.4 (1186.2) 1. *Intellectual capacity.* Is the mind normal? What is the intellectual potential, the intelligence capacity? Can the individual develop into a bona fide will creature? Will wisdom have an opportunity to function?

108:1.5 (1186.3) 2. *Spiritual perception.* The prospects of reverential development, the birth and growth of the religious nature. What is the potential of soul, the probable spiritual capacity of receptivity?

pajėgumas?

3. *Suderintos intelektualios ir dvasinės galios.* Tas laipsnis, kuriuo šitos abi dovanos gali būti kiek įmanoma susietos, suderintos taip, kad sukurtų žmogiškojo charakterio stiprybę ir prisidėtų prie išliekančios vertės nemirtingos sielos tvirtos evoliucijos.

Mes manome, jog, žinodami šiuos faktus, Derintojai savo noru pasisiūlo, kad būtų paskirti. Galbūt pasisiūlo daugiau negu vienas Derintojas; galbūt tos vadovaujančios personalizuotos kategorijos iš šitos pasisiūlančiųjų Derintojų grupės atrinka vienintelį, kuris geriausiai tinka mirtingojo kandidato asmenybės dvasinimo ir įamžinimo užduočiai. (Derintojų paskyrimui ir tarnystei tvarinio lytis neturi reikšmės.)

Tas trumpas laikas, įsiterpiantis tarp Derintojo savanoriško pasisiūlymo ir jo realaus išsiuntimo, matomai yra praleidžiamas Personalizuotų Pagalbininkų Dieviningtono mokyklose, kur, mokant paskirtą Derintoją, kaip veiksmingiausiai planuoti priartėjimą prie asmenybės ir proto dvasinimą, yra panaudojamas veikiantis laukiančio mirtingojo proto modelis. Šitas proto modelis yra suformuluojamas suderinus supervisatos atspindėjimo tarnybos pateiktus duomenis. Bent jau toks yra mūsų supratimas, tokia nuomonė, kurios mes laikomės, kada į vieną vietą sudedame visą informaciją, gautą palaikant ryšius su didele dalimi Personalizuotų Derintojų per ilgalaikę Atsiskyrusiųjų Žinianešių karjerą visatoje.

Kada Derintojai yra realiai išsiunčiami iš Dieviningtono, tada tarp tos išsiuntimo akimirkos ir jų atsiradimo savo pasirinktų subjektų protuose valandos iš esmės neįsiterpia joks laikas. Derintojo vidutinis keliavimo laikas iš Dieviningtono į Urantiją yra 117 valandų 42 minutės ir 7 sekundės. Beveik visą šitą laiką užima registracija Uversoje.

2. DERINTOJO APSIGYVENIMUI BUTINOS

SALYGOS

Nors į tarnystę Derintojai pasisiūlo tuoj pat, kai tiktai prognozės dėl asmenybės būna perduotos į Dieviningtoną, bet realiai jie nėra paskiriami tol, kol žmogiškieji subjektai nepriima savo pirmojo moralaus asmenybės sprendimo. Žmogiškojo vaiko pirmąjį moralinį pasirinkimą automatiškai pažymi septintoji pagalbinė proto dvasia ir jį akimirksniu registruoja, per vietinės visatos Kuriančiąją Dvasią, visuotinėje Bendrai Veikiančiojo proto gravitacijos grandinėje atitinkamos supervisatos Pagrindinės Dvasios akivaizdoje, kuri šitą informaciją pasiunčia toliau į Dieviningtoną. Derintojai savo žmogiškuosius

108:1.6 (1186.4) 3. *Combined intellectual and spiritual powers.* The degree to which these two endowments may possibly be associated, combined, so as to produce strength of human character and contribute to the certain evolution of an immortal soul of survival value.

108:1.7 (1186.5) With these facts before them, it is our belief that the Monitors freely volunteer for assignment. Probably more than one Adjuster volunteers; perhaps the supervising personalized orders select from this group of volunteering Adjusters the one best suited to the task of spiritualizing and eternalizing the personality of the mortal candidate. (In the assignment and service of the Adjusters the sex of the creature is of no consideration.)

108:1.8 (1186.6) The short time intervening between the volunteering and the actual dispatch of the Adjuster is presumably spent in the Divinington schools of the Personalized Monitors where a working pattern of the waiting mortal mind is utilized in instructing the assigned Adjuster as to the most effective plans for personality approach and mind spiritization. This mind model is formulated through a combination of data supplied by the superuniverse reflectivity service. At least this is our understanding, a belief which we hold as the result of putting together information secured by contact with many Personalized Adjusters throughout the long universe careers of the Solitary Messengers.

108:1.9 (1186.7) When once the Adjusters are actually dispatched from Divinington, practically no time intervenes between that moment and the hour of their appearance in the minds of their chosen subjects. The average transit time of an Adjuster from Divinington to Urantia is 117 hours, 42 minutes, and 7 seconds. Virtually all of this time is occupied with registration on Uversa.

2. PREREQUISITES OF ADJUSTER

INDWELLING

108:2.1 (1186.8) Though the Adjusters volunteer for service as soon as the personality forecasts have been relayed to Divinington, they are not actually assigned until the human subjects make their first moral personality decision. The first moral choice of the human child is automatically indicated in the seventh mind-adjutant and registers instantly, by way of the local universe Creative Spirit, over the universal mind-gravity circuit of the Conjoint Actor in the presence of the Master Spirit of superuniverse jurisdiction, who forthwith dispatches this intelligence to Divinington. Adjusters reach their human subjects on Urantia,

subjektus Urantijoje pasiekia, vidutiniškai, prieš pat jų šeštąjį gimtadienį. Dabartinėje kartoje tai būna sulaukus penkerių metų dešimties mėnesių ir keturių dienų; tai yra, 2.134-ąją žemiškojo gyvenimo dieną.

Derintojai į mirtingojo protą negali įsiskverbti tol, kol viduje gyvenančių pagalbinių proto dvasių tarnavimas nėra jo tinkamai parengęs ir kol jis nėra įjungtas į Šventosios Dvasios grandinę. Ir tam, kad žmogiškasis protas būtų šitaip parengtas priimti Derintoją, reikalingas suderintas visų septynių pagalbinių proto dvasių veikimas. Tvarinio protas turi parodyti siekį garbinti ir pademonstruoti išminties veikimą, parodydamas sugebėjimą rinktis tarp atsirandančios gėrio ir blogio reikšmės — parodydamas moralinio pasirinkimo sugebėjimą.

Tokiu būdu žmogiškojo proto arena yra parengta Derintojų priėmimui, bet, kaip taisyklė, jie ne iš karto pasirodo tam, kad apsigyventų tokiuose protuose, išskyrus tuos pasaulius, kur Tiesos Dvasia veikia kaip šitų skirtingų dvasinių tarnavimų dvasinis koordinatorius. Jeigu yra šita save padovanojančių Sūnų dvasia, tada Derintojai tikrai atvyksta tą pačią akimirką, kada pradeda veikti pagalbinės proto dvasios septintasis padėjėjas ir Visatos Motinai Dvasiai signalizuoja, kad jis potencialiai pasiekė tokiam mirtingojo intelektui anksčiau tarnavusių šešių susietų pagalbinių proto dvasių suderinimą. Dėl to dieviškieji Derintojai buvo iš tikrųjų visuotinai dovanojami visiems normaliems moralinio statuso protams Urantijoje visą laiką nuo Pentakosto dienos.

Net ir į Tiesos Dvasia apdovanotą protą, Derintojai negali savavališkai įsiskverbti į mirtingojo intelektą iki moralinio sprendimo priėmimo. Tačiau, kada toks moralus sprendimas yra priimtas, tada šitas dvasinis padėjėjas prisiima įgaliojimus, suteikiamus tiesiai iš Dieviningtono. Nėra jokių tarpininkų arba kitokios įsiterpiančios valdžios ar galios, veikiančios tarp dieviškųjų Derintojų ir jų žmogiškųjų subjektų; Dievas ir žmogus yra susieti tiesiogiai.

Iki tų laikų, kada Tiesos Dvasia yra išliejama evoliucinio pasaulio gyventojams, Derintojų padovanojimą atrodo, jog nulemia daug dvasinių poveikių ir asmenybės požymių. Mes ne iki galo suvokiame tuos dėsnius, kurie reguliuoja tokių padovanojimus; mes nesuprantame tiesiog, kas nulemia tų Derintojų, kurie savanoriškai yra pasisiūlę apsigyventi tokiuose besivystančiuose protuose, išsiuntimą. Bet mes tikrai pastebime daug poveikių ir sąlygų, kurios pasirodo, jog yra susijusios su Derintojų atvykimu į tokius protus iki Tiesos Dvasios padovanojimo, ir jos yra tokios:

1. Asmeninių serafinių sargų paskyrimas. Jeigu mirtingajame prieš tai nebuvo apsigyvenęs Derintojas, tai asmeninio sargo paskyrimas

on the average, just prior to the sixth birthday. In the present generation it is running five years, ten months, and four days; that is, on the 2,134th day of terrestrial life.

108:2.2 (1187.1) The Adjusters cannot invade the mortal mind until it has been duly prepared by the indwelling ministry of the adjutant mind-spirits and encircuited in the Holy Spirit. And it requires the co-ordinate function of all seven adjutants to thus qualify the human mind for the reception of an Adjuster. Creature mind must exhibit the worship outreach and indicate wisdom function by exhibiting the ability to choose between the emerging values of good and evil — moral choice.

108:2.3 (1187.2) Thus is the stage of the human mind set for the reception of Adjusters, but as a general rule they do not immediately appear to indwell such minds except on those worlds where the Spirit of Truth is functioning as a spiritual co-ordinator of these different spirit ministries. If this spirit of the bestowal Sons is present, the Adjusters unfailingly come the instant the seventh adjutant mind-spirit begins to function and signalizes to the Universe Mother Spirit that it has achieved in potential the co-ordination of the associated six adjutants of prior ministry to such a mortal intellect. Therefore have the divine Adjusters been universally bestowed upon all normal minds of moral status on Urantia ever since the day of Pentecost.

108:2.4 (1187.3) Even with a Spirit of Truth endowed mind, the Adjusters cannot arbitrarily invade the mortal intellect prior to the appearance of moral decision. But when such a moral decision has been made, this spirit helper assumes jurisdiction direct from Divinington. There are no intermediaries or other intervening authorities or powers functioning between the divine Adjusters and their human subjects; God and man are directly related.

108:2.5 (1187.4) Before the times of the pouring out of the Spirit of Truth upon the inhabitants of an evolutionary world, the Adjusters' bestowal appears to be determined by many spirit influences and personality attitudes. We do not fully comprehend the laws governing such bestowals; we do not understand just what determines the release of the Adjusters who have volunteered to indwell such evolving minds. But we do observe numerous influences and conditions which appear to be associated with the arrival of the Adjusters in such minds prior to the bestowal of the Spirit of Truth, and they are:

108:2.6 (1187.5) 1. The assignment of personal seraphic guardians. If a mortal has not been previously indwelt by an Adjuster, the assignment

nedelsiant suteikia ir Derintoją. Egzistuoja kažkoks labai konkretus, bet nežinomas ryšys tarp Derintojų tarnystės ir asmeninių serafinių sargų tarnystės.

2. Intelektualių pasiekimų ir dvasinių laimėjimų trečiojo apskritimo pasiekimas. Aš pastebėjau, kad Derintojai atvyksta į mirtingųjų protus pasiekus trečiąjį apskritimą, net ir prieš tai, kai apie tokį pasiekimą galėjo būti pranešta vietinės visatos asmenybėms, kurios yra susijusios su tokiais reikalais.

3. Priėmus aukščiausiąjį neįprastos dvasinės svarbos sprendimą. Kada toks žmogiškasis elgesys būna asmeninės planetinės krizės metu, tada paprastai padedama nedelsiant atvykstant laukiančiam Derintojui.

4. Brolystės dvasia. Nepriklausomai nuo psichinių apskritimų pasiekimo ir asmeninių sargų paskyrimo — kada nėra nieko panašaus į tai, jog sprendimas būtų priimamas krizės sąlygomis — kada besivystantį mirtingąjį ima valdyti meilė bičiuliams ir pasišventimas nesavanaudiškai tarnauti savo sielos broliams materialiam kūne, tada laukiantis Derintojas tikrai nusileidžia tam, kad apsigyventų tokio mirtingojo tarno prote.

5. Ketinimo vykdyti Dievo valią pareiškimas. Mes pastebime, jog erdvės pasaulyuose daug mirtingųjų gali būti akivaizdžiai pasirengę Derintojus priimti, ir vis tik Pagalbininkai nepasirodo. Mes tokius tvarinius stebime toliau, kaip jie gyvena diena iš dienos, ir netrukus jie ramiai, beveik nesąmoningai, priima sprendimą pradėti vykdyti Tėvo danguje valią. Ir tada mes matome, kad Minties Derintojai yra išsiunčiami nedelsiant.

6. Aukščiausiosios Būtybės įtaka. Pasaulyuose, kur Derintojai nesusilieja su mirtingųjų gyventojų besivystančiomis sielomis, mes pastebime, kad Derintojai kartais būna padovanojami reaguojant į poveikius, kurie mums yra visiškai nesuvokiami. Mes manome, jog tokius padovanojimus nulemia kažkoks kosminis atspindėtas veiksmas, kylantis Aukščiausiojoje Būtybėje. Kai dėl to, kodėl šitie Derintojai negali susilieti ir nesusilieja su kai kuriais iš šitų besivystančių mirtingųjų protų tipais, tai mes šito nežinome. Tokios transakcijos niekada mums nebuvo atskleistos.

of a personal guardian brings the Adjuster forthwith. There exists some very definite but unknown relation between the ministry of Adjusters and the ministry of personal seraphic guardians.

108:2.7 (1187.6) 2. The attainment of the third circle of intellectual achievement and spiritual attainment. I have observed Adjusters arrive in mortal minds upon the conquest of the third circle even before such an accomplishment could be signaled to the local universe personalities concerned with such matters.

108:2.8 (1187.7) 3. Upon the making of a supreme decision of unusual spiritual import. Such human behavior in a personal planetary crisis usually is attended by the immediate arrival of the waiting Adjuster.

108:2.9 (1187.8) 4. The spirit of brotherhood. Regardless of the attainment of the psychic circles and the assignment of personal guardians — in the absence of anything resembling a crisis decision — when an evolving mortal becomes dominated by the love of his fellows and consecrated to unselfish ministry to his brethren in the flesh, the waiting Adjuster unvaryingly descends to indwell the mind of such a mortal minister.

108:2.10 (1188.1) 5. Declaration of intention to do the will of God. We observe that many mortals on the worlds of space may be apparently in readiness to receive Adjusters, and yet the Monitors do not appear. We go on watching such creatures as they live from day to day, and presently they quietly, almost unconsciously, arrive at the decision to begin the pursuit of the doing of the will of the Father in heaven. And then we observe the immediate dispatch of the Thought Adjusters.

108:2.11 (1188.2) 6. Influence of the Supreme Being. On worlds where the Adjusters do not fuse with the evolving souls of the mortal inhabitants, we observe Adjusters sometimes bestowed in response to influences which are wholly beyond our comprehension. We conjecture that such bestowals are determined by some cosmic reflex action originating in the Supreme Being. As to why these Adjusters can not or do not fuse with these certain types of evolving mortal minds we do not know. Such transactions have never been revealed to us.

3. ORGANIZACIJA IR ADMINISTRAVIMAS

Kiek mums yra žinoma, Derintojai yra organizuoti kaip savarankiškas darbinis vienetas visatų visatoje ir akivaizdžiai yra administruojamas tiesiogiai iš Dieviningtono. Jie yra vienodi per visas septynias supervisatas, visose vietinėse visatose

3. ORGANIZATION AND ADMINISTRATION

108:3.1 (1188.3) As far as we know, Adjusters are organized as an independent working unit in the universe of universes and are apparently administered directly from Divinington. They are uniform throughout the seven superuniverses, all

tarnauja Paslaptinių Pagalbininkų tapatūs tipai. Mes tikrai žinome iš stebėjimų, jog yra didžiulis skaičius Derintojų serijų, sudarančių serijinę organizaciją, kuri nusidriekusi per rases, apima dieviškasias tvarkas, ir pasiekia pasaulius, sistemas, ir visatas. Tačiau nepaprastai sunku stebėti šitų dieviškųjų dovanų veikimą, nes jie pasikeisdami veikia po visą didžiąją visatą.

Derintojai yra tiksliai suregistruoti (už Dieviningtono ribų) tik tai septynių supervisatų būstinėse. Kiekvieno Derintojo, apsigyvenančio kiekviename kylančiame tvarinyje, numerį ir kategoriją Rojaus vyresnybė praneša supervisatų būstinėms, o iš jų visa tai yra perduodama į atitinkamos vietinės visatos būstinę ir toliau perteikiama konkrečiai planetai. Bet vietinės visatos archyvai neatskleidžia Minties Derintojų viso numerio; Nebadono registrai fiksuoja tik tai paskyrimo į vietinę visatą numerį, kokį nurodo Dienų Senujų atstovai. Derintojo viso numerio tikroji reikšmė yra žinoma tik tai Dieviningtone.

Žmogiškieji subjektai dažnai yra žinomi pagal savo Derintojų numerį; mirtingieji tikruosius visatos vardus gauna tik tai tada, kada susilieja su Derintoju, ir šią sąjungą pažymi naujas vardas, kurį naujajam tvariniui padovanoja likimo saugotojas.

Nors Orvontone mes turime Minties Derintojų registrus, ir nors jų atžvilgiu mes absoliučiai neturime jokios valdžios arba kokio nors administracinio ryšio su jais, bet mes tvirtai tikime, jog labai glaudus administracinis ryšys yra tarp vietinių visatų atskirų pasaulių ir šių dieviškųjų dovanų centrinės gyvenamosios vietos Dieviningtone. Mes tikrai žinome, jog, po save padovanojančio Rojaus Sūnaus pasirodymo, evoliucinis pasaulis turi Personalizuotą Derintoją, kuris jam yra paskiriamas kaip planetinis Derintojų prižiūrėtojas.

Įdomu pažymėti, jog vietinių visatų inspektoriai visada, kada atlieka planetinį patikrinimą, kreipiasi į Minties Derintojų planetinį vadovą, lygiai taip, kaip ir perduodami nurodymus serafimų vadovams ir prie besivystančio pasaulio administravimo priskirtų kitų būtybių kategorijų lyderiams. Neseniai, Urantijoje įvyko toks periodiškas patikrinimas, kurį atliko Tabamantija, visų gyvybės eksperimentavimo planetų, esančių Nebadono visatoje, vyriausiasis prižiūrėtojas. Ir dokumentai rodo, jog papildomai prie savo pastabų ir kaltinimų, pateiktų įvairiems viršžmogiškųjų asmenybių vadovams, jis taip pat išreiškė ir tokią padėką Derintojų vadovui, kuris yra, mes konkrečiai nežinome kur, ar planetoje, ar Salvingtone, ar Uversoje, ar Dieviningtone, bet jis

local universes being served by identical types of Mystery Monitors. We do know from observation that there are numerous series of Adjusters involving a serial organization that extends through races, over dispensations, and to worlds, systems, and universes. It is, however, exceedingly difficult to keep track of these divine gifts since they function interchangeably throughout the grand universe.

108:3.2 (1188.4) Adjusters are of complete record (outside of Divinington) only on the headquarters of the seven superuniverses. The number and order of each Adjuster indwelling each ascending creature are reported out by the Paradise authorities to the headquarters of the superuniverse, and from there are communicated to the headquarters of the local universe concerned and relayed to the particular planet involved. But the local universe records do not disclose the full number of the Thought Adjusters; the Nebadon records contain only the local universe assignment number as designated by the representatives of the Ancients of Days. The real significance of the Adjuster's complete number is known only on Divinington.

108:3.3 (1188.5) Human subjects are often known by the numbers of their Adjusters; mortals do not receive real universe names until after Adjuster fusion, which union is signalized by the bestowal of the new name upon the new creature by the destiny guardian.

108:3.4 (1188.6) Though we have the records of Thought Adjusters in Orvonton, and though we have absolutely no authority over them or administrative connection with them, we firmly believe that there is a very close administrative connection between the individual worlds of the local universes and the central lodgment of the divine gifts on Divinington. We do know that, following the appearance of a Paradise bestowal Son, an evolutionary world has a Personalized Adjuster assigned to it as the planetary supervisor of Adjusters.

108:3.5 (1189.1) It is interesting to note that local universe inspectors always address themselves, when carrying out a planetary examination, to the planetary chief of Thought Adjusters, just as they deliver charges to the chiefs of seraphim and to the leaders of other orders of beings attached to the administration of an evolving world. Not long since, Urantia underwent such a periodic inspection by Tabamantia, the sovereign supervisor of all life-experiment planets in the universe of Nebadon. And the records reveal that, in addition to his admonitions and indictments delivered to the various chiefs of superhuman personalities, he also delivered the following acknowledgment to the chief of Adjusters, whether located on the planet, on Salvington, Uversa, or

pasakė:

“Dabar pas jus, nepalyginamai aukštesnius už mane, aš ateinu kaip tas, kuris buvo laikinai paskirtas vadovauti eksperimentinių planetų serijoms; ir aš ateinu, kad išreikščiau susižavėjimą ir gilią pagarbą šitai nuostabiai grupei dieviškųjų tarnų. Paslaptinių Pagalbininkų, kurie savanoriškai pasisiūlė tarnauti šitoje neįprastoje sferoje. Kad ir kokia varginanti būtų krizė, jūs nesuklumpate niekada. Niekada nebuvo nei užfiksuota Nebadono registruose, nei Orvontono komisijoms kada nors buvo pasiūlyta apkaltinti nors vieną dieviškąjį Derintoją. Jūs visada esate ištikimi jums rodomam pasitikėjimui; jūs visada esate dieviškai lojalūs. Jūs padėjote ištaisyti klaidas ir kompensuoti visų, kurie dirba šitoje supainiojoje planetoje, trūkumus. Jūs esate nuostabios būtybės, gėrio saugotojai šitos atsilikusios sferos sielose. Aš reiškiu jums pagarbą, nors jūs ir esate akivaizdžiai mano jurisdikcijoje kaip savanoriai tarnai. Aš nusilenkiu prieš jus, nuolankiai pripažindamas jūsų nuostabų nesavanaudiškumą, jūsų supratingą tarnavimą, ir jūsų nešališką atsidavimą. Jūs nusipelnėte į Dievą panašių tarnų vardo, kurie tarnauja šito konfliktų draskomo, kančių persunkto, ir ligų užpulto pasaulio mirtingiesiems gyventojams. Aš gerbiu jus! Aš beveik garbinu jus!”

Dėl daugelio netiesioginių įrodymų, mes manome, jog Derintojai yra puikiai organizuoti, jog šitos dieviškosios dovanos nepaprastai išmintingai ir sumaniai yra nukreipiančiai administruojamos iš kažkokio tolumo ir centrinio šaltinio, galbūt Dieviningtono. Mes žinome, kad jie į pasaulius atvyksta iš Dieviningtono, ir be jokios abejonės jie ten sugrįžta, kada jų subjektai miršta.

Aukščiausiose dvasių kategorijose nepaprastai sunku atrasti administravimo mechanizmus. Manoji asmenybių kategorija, nors ir yra užsiėmusi savo specifinių pareigų vykdymu, tačiau be jokios abejonės nesąmoningai bendrininkauja su didžiuliu skaičiumi kitų asmenų ir neasmenų žemesnių už Dievybę grupių, kurios vieningai veikia kaip toli nusidriekusi visatos koreliatoriai. Mes įtariame, jog šitokiu būdu mes tarnaujame, kadangi esame vienintelė personalizuotų tvarinių grupė (be Personalizuotų Derintojų), kuri vienodai sąmoningai jaučia didžiulio kiekio ikiasmenų esybių kategorijų buvimą.

Mes suvokiame Derintojų, kurie yra Pirmojo Šaltinio ir Centro ikiasmenės Dievybės fragmentai, buvimą. Mes jaučiame Trejybės Įkvėptųjų Dvasių, kurios yra Rojaus Trejybės viršasmenė išraiška, buvimą. Mes lygiai taip neklystamai nustatome dvasinį buvimą, priklausančį tam tikroms neatskleistoms kategorijoms, atsirandančioms iš Amžinojo

Divinington, we do not definitely know, but he said:

108:3.6 (1189.2) “Now to you, superiors far above me, I come as one placed in temporary authority over the experimental planetary series; and I come to express admiration and profound respect for this magnificent group of celestial ministers, the Mystery Monitors, who have volunteered to serve on this irregular sphere. No matter how trying the crises, you never falter. Not on the records of Nebadon nor before the commissions of Orvonton has there ever been offered an indictment of a divine Adjuster. You have been true to your trusts; you have been divinely faithful. You have helped to adjust the mistakes and to compensate for the shortcomings of all who labor on this confused planet. You are marvelous beings, guardians of the good in the souls of this backward realm. I pay you respect even while you are apparently under my jurisdiction as volunteer ministers. I bow before you in humble recognition of your exquisite unselfishness, your understanding ministry, and your impartial devotion. You deserve the name of the Godlike servers of the mortal inhabitants of this strife-torn, grief-stricken, and disease-afflicted world. I honor you! I all but worship you!”

108:3.7 (1189.3) As a result of many suggestive lines of evidence, we believe that the Adjusters are thoroughly organized, that there exists a profoundly intelligent and efficient directive administration of these divine gifts from some far-distant and central source, probably Divinington. We know that they come from Divinington to the worlds, and undoubtedly they return thereto upon the deaths of their subjects.

108:3.8 (1189.4) Among the higher spirit orders it is exceedingly difficult to discover the mechanisms of administration. My order of personalities, while engaged in the prosecution of our specific duties, is undoubtedly unconsciously participating with numerous other personal and impersonal sub-Deity groups who unitedly are functioning as far-flung universe correlators. We suspect that we are thus serving because we are the only group of personalized creatures (aside from Personalized Adjusters) who are uniformly conscious of the presence of numerous orders of the prepersonal entities.

108:3.9 (1189.5) We are aware of the presence of the Adjusters, who are fragments of the prepersonal Deity of the First Source and Center. We sense the presence of the Inspired Trinity Spirits, who are superpersonal expressions of the Paradise Trinity. We likewise unfailingly detect the spirit presence of certain unrevealed orders springing from the Eternal Son and the Infinite Spirit. And we

Sūnaus ir Begalinės Dvasios. Ir mes nesame tokie, jog visiškai nereaguotume į dar kitas esybes, kurios jums nėra apreikštos.

Nebadono Melkizedekai moko, jog Atsiskyrusieji Žinianešiai yra šitų įvairių įtakų asmenybės koordinatoriai, kada jie registruojasi evoliucinės Aukščiausiosios Būtybės besiplečiančioje Dievybėje. Visiškai galimas dalykas, jog mes galime dalyvauti daugelio nepaaiškintų laiko reiškinių eksperimentiniame suvienijime, bet mes savo sąmonėje nesame tikri, kad veikiamo šitokiu būdu.

are not wholly unresponsive to still other entities unrevealed to you.

108:3.10 (1190.1) The Melchizedeks of Nebadon teach that the Solitary Messengers are the personality co-ordinators of these various influences as they register in the expanding Deity of the evolutionary Supreme Being. It is very possible that we may be participants in the experiential unification of many of the unexplained phenomena of time, but we are not consciously certain of thus functioning.

4. RYŠYS SU KITOMIS DVASINEMIS

ITAKOMIS

Be galimos koordinacijos su kitais Dievybės fragmentais, Derintojai yra visai savo veiklos sferoje mirtingame prote. Paslaptieji Pagalbininkai iškalbingai byloja apie tai, jog, nors Tėvas akivaizdžiai atsisakė naudotis visa tiesiogine asmenine galia ir valdžia visoje didžiojoje visatoje, bet nepaisant šito atsisakymo veiksmo Rojaus Dievybių Aukščiausiojo Kūrėjo vaikų labui, Tėvas tikrai sau pasiliko neginčijamą teisę būti savo besivystančių tvarinių protuose ir sielose tuo tikslu, kad galėtų taip veikti, jog visą savo tvarinių kūriniją trauktų į save, lygiavertiškai su Rojaus Sūnų dvasine gravitacija. Sakė save padovanojantis jūsų Rojaus Sūnus, kada dar buvo Urantijoje: “Jeigu mane pakels į viršų, tai aš patrauksiu į save visus žmones.” Šitą Rojaus Sūnų ir jų kūrybinių padėjų dvasinę traukiamąją galią mes suvokiame ir suprantame, bet mes ne iki galo suvokiame visaišminčio Tėvo veikimo metodus šituose Paslaptinguosiuose Pagalbininkuose ir per juos, kurie gyvena ir dirba taip drąsiai žmogiškojo proto viduje.

Nors nėra pavaldūs visatų visatos veikimui, nors nėra koordinuoti su visatų visatos veikimu, arba nors matomai nėra susieti su visatų visatos veikimu, nors žmonių vaikų protuose veikia savarankiškai, bet iš tikrųjų šitie paslaptieji buvimai be perstojo ragina tuos tvarinius, kurių viduje gyvena, žengti link dieviškųjų idealų, visada vilioja juos į viršų link ateities ir geresnio gyvenimo tikslų ir siekių. Šitie Paslaptieji Pagalbininkai nuolat padeda kurti Mykolo dvasinį viešpatavimą visoje Nebadono visatoje tuo metu, kai paslaptieji prisidėda prie Dienų Senujų Orvontone aukščiausiosios valdžios stabilizavimo. Derintojai yra Dievo valia, ir kadangi Aukščiausiojo Kūrėjo Dievo vaikai taip pat asmeniškai įkūnija šitą pačią valią, tai neišvengiama, jog Derintųjų veiksmas ir visatos valdovų suverenumas turėtų abipusiškai priklausyti vienas nuo kito. Nors akivaizdžiai tai nesusieta, bet Tėvo buvimas

4. RELATION TO OTHER SPIRITUAL

INFLUENCES

108:4.1 (1190.2) Apart from possible co-ordination with other Deity fragments, the Adjusters are quite alone in their sphere of activity in the mortal mind. The Mystery Monitors eloquently bespeak the fact that, though the Father may have apparently resigned the exercise of all direct personal power and authority throughout the grand universe, notwithstanding this act of abnegation in behalf of the Supreme Creator children of the Paradise Deities, the Father has certainly reserved to himself the unchallengeable right to be present in the minds and souls of his evolving creatures to the end that he may so act as to draw all creature creation to himself, co-ordinately with the spiritual gravity of the Paradise Sons. Said your Paradise bestowal Son when yet on Urantia, “I, if I am lifted up, will draw all men.” This spiritual drawing power of the Paradise Sons and their creative associates we recognize and understand, but we do not so fully comprehend the methods of the all-wise Father’s functioning in and through these Mystery Monitors that live and work so valiantly within the human mind.

108:4.2 (1190.3) While not subordinate to, co-ordinate with, or apparently related to, the work of the universe of universes, though acting independently in the minds of the children of men, unceasingly do these mysterious presences urge the creatures of their indwelling toward divine ideals, always luring them upward toward the purposes and aims of a future and better life. These Mystery Monitors are continually assisting in the establishment of the spiritual dominion of Michael throughout the universe of Nebadon while mysteriously contributing to the stabilization of the sovereignty of the Ancients of Days in Orvonton. The Adjusters are the will of God, and since the Supreme Creator children of God also personally embody that same will, it is inevitable that the actions of Adjusters and the sovereignty of the universe rulers should be mutually interdependent. Though apparently unconnected, the Father

Derintojuose ir Tėvo aukščiausioji valdžia Nebadono Mykole turi būti to paties dieviškumo skirtingi pasireiškimai.

Minties Derintojai atrodo, jog atvyksta ir išvyksta visiškai nepriklausomai nuo bet kokių ir visų kitų dvasinių poveikių; jie atrodo, jog veikia pagal visatos dėsnius, kurie visiškai skiriasi nuo tų dėsnių, kurie valdo ir kontroliuoja visų kitų dvasinių poveikių veikimą. Bet nežiūrint tokios akivaizdžios nepriklausomybės, plataus diapazono stebėjimas be abejonės rodo tai, kad žmogiškojo proto viduje jie veikia tobulai sinchronizuoti ir koordinuoti su visais kitais dvasiniais tarnavimais, įskaitant ir pagalbines proto dvasias, Šventąją Dvasią, Tiesos Dvasią, ir kitas įtakas.

Kada pasaulis yra izoliuojamas dėl maišto, kada planeta yra atjungiamą nuo bet kokio išorinio ryšio grandinėje, kaip po Kaligastijos sukilimo šitai buvo padaryta Urantijoje, tada be asmenių žinianešių lieka tiksliai viena galimybė bendrauti tiesiogiai tarp planetų arba visatoje, ir taip bendrauti galima per sferų Derintojus. Nesvarbu, kas vyksta pasaulyje arba visatoje, Derintojams tai tiesioginio poveikio niekada neturi. Planetos izoliacija jokių būdu nepaveikia Derintojų ir jų gebėjimo bendrauti su bet kuria vietinės visatos, supervisatos, ar centrinės visatos dalimi. Ir būtent dėl šito ryšiai su likimo rezervinio korpuso aukščiausiais ir savaime veikiančiais Derintojais yra tokie dažni izoliuotuose pasauliuose. Tokiu metodu pasinaudojama kaip priemone, leidžiančia išvengti planetos izoliacijos sunkumų. Pastaraisiais metais Urantijoje veikia archangelų grandinė, bet šitoji ryšio priemonė didele dalimi yra panaudojama archangelų korpuso veiklai.

Toli nusidriekiančioje visatoje mes esame susipažinę su daugeliu dvasinių reiškinių, kurių iki galo suprasti nepajėgiame. Mes dar nesame įsisavinę viso to, kas vyksta aplink mus; ir aš manau, jog didelę dalį to nesuvokiamo darbo atlieka Gravitacijos Žinianešiai ir kai kurių tipų Paslaptieji Pagalbininkai. Aš nemanau, jog Derintojai yra atsidavę vien tik tam, kad pertvarkytų mirtingųjų protą. Aš esu įsitikinęs, jog Personalizuoti Pagalbininkai ir kitos neapreiktų ikiasmenių dvasių kategorijos atstovauja Visuotinio Tėvo tiesioginiam ir nepaaiškintam ryšiui su šių sferų tvariniais.

5. DERINTOJO MISIJA

Derintojai imasi sunkios užduoties, kada savanoriškai pasisiūlo apsigyventi tokiose sudėtingose būtybėse, kokios gyvena Urantijoje. Bet jie ėmėsi užduoties egzistuoti jūsų prote, ten priimti sferų dvasinių protingų būtybių nurodymus

presence of the Adjusters and the Father sovereignty of Michael of Nebadon must be diverse manifestations of the same divinity.

108:4.3 (1190.4) Thought Adjusters appear to come and go quite independent of any and all other spiritual presences; they seem to function in accordance with universe laws quite apart from those which govern and control the performances of all other spirit influences. But regardless of such apparent independence, long-range observation unquestionably discloses that they function in the human mind in perfect synchrony and co-ordination with all other spirit ministries, including adjutant mind-spirits, Holy Spirit, Spirit of Truth, and other influences.

108:4.4 (1190.5) When a world is isolated by rebellion, when a planet is cut off from all outside encircuited communication, as was Urantia after the Caligastia upheaval, aside from personal messengers there remains but one possibility of direct interplanetary or universe communication, and that is through the liaison of the Adjusters of the spheres. No matter what happens on a world or in a universe, the Adjusters are never directly concerned. The isolation of a planet in no way affects the Adjusters and their ability to communicate with any part of the local universe, superuniverse, or the central universe. And this is the reason why contacts with the supreme and the self-acting Adjusters of the reserve corps of destiny are so frequently made on quarantined worlds. Recourse is had to such a technique as a means of circumventing the handicaps of planetary isolation. In recent years the archangels' circuit has functioned on Urantia, but that means of communication is largely limited to the transactions of the archangel corps itself.

108:4.5 (1191.1) We are cognizant of many spirit phenomena in the far-flung universe which we are at a loss fully to understand. We are not yet masters of all that is transpiring about us; and I believe that much of this inscrutable work is wrought by the Gravity Messengers and certain types of Mystery Monitors. I do not believe that Adjusters are devoted solely to the remaking of mortal minds. I am persuaded that the Personalized Monitors and other orders of unrevealed prepersonal spirits are representative of the Universal Father's direct and unexplained contact with the creatures of the realms.

5. THE ADJUSTER'S MISSION

108:5.1 (1191.2) The Adjusters accept a difficult assignment when they volunteer to indwell such composite beings as live on Urantia. But they have assumed the task of existing in your minds, there to receive the admonitions of the spiritual

ir tada imtis to, kad vėl iš naujo diktuočių arba išverstų šituos dvasinius pranešimus materialiam protui; kylant į Rojų be jų apsieiti negalima.

Ko Minties Derintojas negali panaudoti jūsų dabartiniame gyvenime, tų tiesų, kurių jis negali sėkmingai perteikti tam žmogui, su kuriuo yra susižadėjęs, tą jis ištikimai išsaugos, kad būtų panaudota kitame egzistencijos etape, lygiai taip, kaip jis dabar gabena iš vieno apskritimo į kitą apskritimą tuos dalykus, kurių jam nepasiseka užregistruoti žmogiškojo subjekto patyrimu, dėl to, kad tvarinys nesugeba, arba jam nepavyksta, pasiekti pakankamo bendradarbiavimo laipsnio.

Dėl vieno dalyko jūs galite neabejoti: Derintojai niekada nieko, kas yra patikėta jų priežiūrai, nepameta; niekada mums neteko sužinoti apie šitų dvasinių pagalbininkų pražangą. Angelai ir kiti aukšti dvasinių būtybių tipai, neišskiriant ir vietinės visatos Sūnų tipų, retkarčiais gali apkabinti blogį, gali kartais išklysti iš dieviškojo kelio, bet Derintojai nesuklumpa niekada. Jie yra absoliučiai patikimi, ir tokios yra visos septynios grupės.

Jūsų Derintojas yra jūsų naujos ir kitos egzistavimo kategorijos potencialas, jūsų amžinosios sūnystės su Dievu išankstinis padovanojimas. Jūsų valios dėka ir sutikus jūsų valiai, Derintojas turi galią materialaus proto tvarinio polinkius pakreipti į atsirandančios morantinės sielos motyvavimų ir tikslų transformuojančius veiksmus.

Paslapingieji Pagalbininkai nėra minties pagalbininkai; jie yra minties derintojai. Jie dirba su materialiu protu turėdami tikslą suderinimo ir sudvasinimo pagalba sukonstruoti naują protą jūsų ateities karjeros naujesiems pasauliams ir naujam vardui. Jų misija iš esmės yra susijusi su ateities gyvenimu, ne su šituo gyvenimu. Jie yra vadinami dangiškieji padėjėjai, ne žemiškieji padėjėjai. Jie nėra suinteresuoti tuo, jog mirtingojo karjerą padarytų lengvą; jie labiau rūpinasi tuo, kad jūsų gyvenimą protingai apsunkintų ir sugriežtintų tiek, kad tai skatintų priimti daugybę sprendimų. Didingo Minties Derintojo buvimas nesuteikia gyvenimo lengvumo ir laisvės nuo įtempto mąstymo, bet tokia dieviškoji dovana tikrai turėtų suteikti dievišką proto nusiraminimą ir nuostabiausią dvasinę ramybę.

Jūsų žemiškosios ir visą laiką besikeičiančios džiaugsmo ir liūdesio emocijos iš esmės yra žmogiškos ir materialios reakcijos į savo vidinį psichinį klimatą ir į išorinę materialią aplinką. Todėl, nelaukite iš Derintojo savanaudiškos paguodos ir mirtingojo paramos. Derintojo reikalas yra parengti jus amžinajai kelionei, užtikrinti jūsų išlikimą. Paslapingojo Pagalbininko misija nėra tokia, kad užglostytų jūsų suerzintus jausmus

intelligences of the realms and then to undertake to redictate or translate these spiritual messages to the material mind; they are indispensable to the Paradise ascension.

108:5.2 (1191.3) What the Thought Adjuster cannot utilize in your present life, those truths which he cannot successfully transmit to the man of his betrothal, he will faithfully preserve for use in the next stage of existence, just as he now carries over from circle to circle those items which he fails to register in the experience of the human subject, owing to the creature's inability, or failure, to give a sufficient degree of co-operation.

108:5.3 (1191.4) One thing you can depend upon: The Adjusters will never lose anything committed to their care; never have we known these spirit helpers to default. Angels and other high types of spirit beings, not excepting the local universe type of Sons, may occasionally embrace evil, may sometimes depart from the divine way, but Adjusters never falter. They are absolutely dependable, and this is equally true of all seven groups.

108:5.4 (1191.5) Your Adjuster is the potential of your new and next order of existence, the advance bestowal of your eternal sonship with God. By and with the consent of your will, the Adjuster has the power to subject the creature trends of the material mind to the transforming actions of the motivations and purposes of the emerging morontial soul.

108:5.5 (1191.6) The Mystery Monitors are not thought helpers; they are thought adjusters. They labor with the material mind for the purpose of constructing, by adjustment and spiritualization, a new mind for the new worlds and the new name of your future career. Their mission chiefly concerns the future life, not this life. They are called heavenly helpers, not earthly helpers. They are not interested in making the mortal career easy; rather are they concerned in making your life reasonably difficult and rugged, so that decisions will be stimulated and multiplied. The presence of a great Thought Adjuster does not bestow ease of living and freedom from strenuous thinking, but such a divine gift should confer a sublime peace of mind and a superb tranquillity of spirit.

108:5.6 (1192.1) Your transient and ever-changing emotions of joy and sorrow are in the main purely human and material reactions to your internal psychic climate and to your external material environment. Do not, therefore, look to the Adjuster for selfish consolation and mortal comfort. It is the business of the Adjuster to prepare you for the eternal adventure, to assure your survival. It is not the mission of the Mystery Monitor to smooth your ruffled feelings or to

arba pasirūpintų jūsų įžeista garbe; Derintojo dėmesį atkreipia ir užima laiką jūsų sielos parengimas tai ilgai kylančiajai karjerai.

Aš abejoju, jog sugebėsiu jums paaiškinti, ką gi Derintojai daro jūsų prote ir jūsų sielai. Aš nežinau, ar pats iki galo suvokiu, kas iš tikrųjų vyksta dieviškojo Pagalbininko ir Žmogiškojo proto kosminiame susivienijime. Visa tai mums yra kažkaip paslaptina, ne planas ir tikslas, bet įgyvendinimo realus būdas. Ir būtent tiesiog dėl to mums yra sunku parinkti tinkamą vardą šioms dieviškosioms dovanoms, kurios yra skirtos mirtingiems žmonėms.

Minties Derintojai jūsų baimės jausmus norėtų pakeisti į meilės įsitikinimą ir pasitikėjimą, bet jie negali tokių dalykų daryti mechaniškai ir savavališkai; tai yra jūsų užduotis. Įgyvendindami šiuos sprendimus, kurie išlaisvina jus iš baimės pančių, jūs tiesiogine prasme suteikiate psichinės atramos pagrindą, ant kurio Derintojas gali vėliau pritaisyti keliančią į viršų ir vystančią į priekį dvasinio švytėjimo svirtį.

Kada iškyla aštrūs ir aiškiai apibrėžti konfliktai tarp rasių aukštesniųjų ir žemesniųjų tendencijų, tarp to, kas *tikrai* yra gėris arba blogis (ne tiesiog, ką jūs galite pavadinti gėriu ir blogiu), tada jūs galite būti tikri, jog tokiame patyrimo Derintojas visada dalyvaus tam tikru konkrečiu ir aktyviu būdu. Tas faktas, jog tokios Derintojo veiklos žmogiškasis partneris gali sąmoningai ir nesuvokti, jokių būdu nesumažina jos vertės ir realumo.

Jeigu jūs turite likimo asmeninį sargą ir jeigu jums nepavyktų išlikti, tuomet tas angelas sargas turi būti apsvarstytas dėl to, jog būtų reabilituotas, kad savo pareigą jis atliktų ištikimai. Bet Minties Derintojai tokiu būdu nebūna tikrinami, kada jų subjektams išlikti nepavyksta. Mes visi žinome, jog tuo tarpu, kai angelui gali trūkti tarnystės tobulumo, tai Minties Derintojas dirba Rojaus tobulumo maniera; jų tarnavimui yra būdingas ydų neturintis metodas, kuris pranoksta galimybę, kad jį kritikuotų kokia nors būtybė, esanti už Dieviningtono ribų. Jūs turite tobulus vadovus; todėl tobulumo tikslas yra tikrai pasiekiamas.

6. DIEVAS ŽMOGUJE

Iš tikrųjų tai yra dieviškojo globėjiskumo stebuklas išaukštintiems ir tobuliems Derintojams pasisiūlyti realiai egzistuoti materialių tvarinių, tokių, kaip Urantijos mirtingieji, prote tam, kad realiai užbaigtų bandomąją sąjungą su gyvulinės kilmės žemės būtybėmis.

minister to your injured pride; it is the preparation of your soul for the long ascending career that engages the attention and occupies the time of the Adjuster.

108:5.7 (1192.2) I doubt that I am able to explain to you just what the Adjusters do in your minds and for your souls. I do not know that I am fully cognizant of what is really going on in the cosmic association of a divine Monitor and a human mind. It is all somewhat of a mystery to us, not as to the plan and purpose but as to the actual mode of accomplishment. And this is just why we are confronted with such difficulty in finding an appropriate name for these supernal gifts to mortal men.

108:5.8 (1192.3) The Thought Adjusters would like to change your feelings of fear to convictions of love and confidence; but they cannot mechanically and arbitrarily do such things; that is your task. In executing those decisions which deliver you from the fetters of fear, you literally supply the psychic fulcrum on which the Adjuster may subsequently apply a spiritual lever of uplifting and advancing illumination.

108:5.9 (1192.4) When it comes to the sharp and well-defined conflicts between the higher and lower tendencies of the races, between what *really* is right or wrong (not merely what you may call right and wrong), you can depend upon it that the Adjuster will always participate in some definite and active manner in such experiences. The fact that such Adjuster activity may be unconscious to the human partner does not in the least detract from its value and reality.

108:5.10 (1192.5) If you have a personal guardian of destiny and should fail of survival, that guardian angel must be adjudicated in order to receive vindication as to the faithful execution of her trust. But Thought Adjusters are not thus subjected to examination when their subjects fail to survive. We all know that, while an angel might possibly fall short of the perfection of ministry, Thought Adjusters work in the manner of Paradise perfection; their ministry is characterized by a flawless technique which is beyond the possibility of criticism by any being outside of Divinington. You have perfect guides; therefore is the goal of perfection certainly attainable.

6. GOD IN MAN

108:6.1 (1192.6) It is indeed a marvel of divine condescension for the exalted and perfect Adjusters to offer themselves for actual existence in the minds of material creatures, such as the mortals of Urantia, really to consummate a probationary union with the animal-origin beings of earth.

Nesvarbu, kad ir koks buvo ankstesnis pasaulio gyventojų statusas, bet po dieviškojo Sūnaus padovanojimo ir po Tiesos Dvasios padovanojimo visiems žmonėms, Derintojai plūsta į tokį pasaulį, kad apsigyventų visų normalių valinių tvarinių prote. Po Rojaus save padovanojančio Sūnaus misijos užbaigimo, šitie Pagalbininkai iš tiesų tampa “dangaus karalyste jūsų viduje.” Dieviškųjų dovanų padovanojimo dėka Tėvas tiek, kiek tik įmanoma arčiausiai priartėja prie nuodėmės ir blogio, kadangi tai yra tiesiogine prasme tiesa, jog Derintojas mirtingojo prote turi egzistuoti net ir esant pačiam didžiausiam žmogiškajam neteisumui. Viduje gyvenančius Derintojus ypač kankina tokios mintys, kurios yra grynai žemos ir savanaudiškos; juos skaudina nepagarba tam, kas yra gražu ir dieviška, o jų sėkmingam darbui tikrai užkerta kelią daugybė žmogaus kvailų gyvuliškų baimių ir vaikiškas nerimas.

Paslaptinę Pagalbininkai be jokios abejonės yra Visuotinio Tėvo padovanojimas, Dievo atvaizdo atspindys toli visatoje. Kąkadą vienas didis mokytojas įtikinėjo žmones, kad jie atgimtų iš savo proto dvasios; kad jie taptų naujais žmonėmis, kurie lygiai kaip Dievas būtų sukurti teisme ir tiesos užbaigtume. Derintojas yra dieviškumo žymė, Dievo buvimas. “Dievo atvaizdas” nėra siejamas su fiziniu panašumu, taip pat jis nesiejamas ir su materialaus tvarinio sugebėjimų apibrėžtais apribojimais, bet vietoje šito jis yra siejamas su Visuotinio Tėvo dvasios buvimo dovana, dieviškai padovanojant Minties Derintojus visų visatų nuolankiems tvariniams.

Derintojas yra neišsenkantis dvasinio pasiekimo šaltinis ir dieviškojo charakterio viltis jūsų viduje. Jis yra išlikimo jėga, privilegija, ir galimybė, kas jus taip giliai ir amžinai atskiria nuo grynai gyvulinių tvarinių. Jis yra aukščiausias ir tikrai vidinis dvasinis minties stimulus, skirtingai nuo išorinio ir fizinio stimulo, kuris protą pasiekia per materialaus kūno nervų-energijos mechanizmą.

Šitie ištikimi ateities karjeros saugotojai neklystamai sukuria kiekvieno protinio kūrinio dvasinę kopiją; šitokiu būdu jie palaipsniui ir užtikrintai jus kuria iš naujo tokius, kokie jūs esate iš tikrųjų (tikrai dvasiškai) prisikėlimui išlikimo pasauliuose. Ir viskas, kas yra šituose iš naujo sukurtuose nuostabiuose dvasiniuose kūrinuose, yra išsaugoma jūsų atsirandančios ir nemirtingos sielos, jūsų morontinio savojo aš, atsirandančioje tikrovėje. Šitos realybės iš tiesų egzistuoja ten, nežiūrint to, kad Derintojas retai kada sugeba šituos dubliuotus kūrinius iškelti tiek, kad juos pademonstruotų sąmonės šviesai.

Ir taip, kaip jūs esate vienas iš materialių tėvų,

108:6.2 (1193.1) No matter what the previous status of the inhabitants of a world, subsequent to the bestowal of a divine Son and after the bestowal of the Spirit of Truth upon all humans, the Adjusters flock to such a world to indwell the minds of all normal will creatures. Following the completion of the mission of a Paradise bestowal Son, these Monitors truly become the “kingdom of heaven within you.” Through the bestowal of the divine gifts the Father makes the closest possible approach to sin and evil, for it is literally true that the Adjuster must coexist in the mortal mind even in the very midst of human unrighteousness. The indwelling Adjusters are particularly tormented by those thoughts which are purely sordid and selfish; they are distressed by irreverence for that which is beautiful and divine, and they are virtually thwarted in their work by many of man’s foolish animal fears and childish anxieties.

108:6.3 (1193.2) The Mystery Monitors are undoubtedly the bestowal of the Universal Father, the reflection of the image of God abroad in the universe. A great teacher once admonished men that they should be renewed in the spirit of their minds; that they become new men who, like God, are created in righteousness and in the completion of truth. The Adjuster is the mark of divinity, the presence of God. The “image of God” does not refer to physical likeness nor to the circumscribed limitations of material creature endowment but rather to the gift of the spirit presence of the Universal Father in the supernal bestowal of the Thought Adjusters upon the humble creatures of the universes.

108:6.4 (1193.3) The Adjuster is the wellspring of spiritual attainment and the hope of divine character within you. He is the power, privilege, and the possibility of survival, which so fully and forever distinguishes you from mere animal creatures. He is the higher and truly internal spiritual stimulus of thought in contrast with the external and physical stimulus, which reaches the mind over the nerve-energy mechanism of the material body.

108:6.5 (1193.4) These faithful custodians of the future career unflinchingly duplicate every mental creation with a spiritual counterpart; they are thus slowly and surely re-creating you as you really are (only spiritually) for resurrection on the survival worlds. And all of these exquisite spirit re-creations are being preserved in the emerging reality of your evolving and immortal soul, your morontia self. These realities are actually there, notwithstanding that the Adjuster is seldom able to exalt these duplicate creations sufficiently to exhibit them to the light of consciousness.

108:6.6 (1193.5) And as you are the human parent, so

taip Derintojas yra tikrojo jūsų, jūsų aukštesniojo ir besivystančiojo aš, jūsų geresniojo morontinio ir būsimosios dvasinės aš, dieviškasis tėvas. Ir būtent šitą besivystančią morontinę sielą mato teisėjai ir cenzoriai tada, kada jie pateikia nuosprendį dėl jūsų išlikimo ir praleidžia jus aukštyje naujuosius pasaulius ir į niekada nesibaigiančią egzistenciją amžinajame ryšyje su jūsų ištikimuoju partneriu — Dievu, Derintoju.

Derintojai yra jūsų besivystančių nemirtingų sielų amžinieji protėviai, dieviškieji originalai; jie yra tas nesibaigiantis akstinas, kuris žmogų veda į mėginimą materialią ir dabartinę egzistenciją įsisavinti dvasinės ir būsimosios karjeros šviesoje. Pagalbininkai yra nemirštančios vilties kaliniai, amžinojo vystymosi šaltiniai. Ir kaip jie džiaugiasi, bendraudami su savo subjektais daugiau ar mažiau tiesioginiais kanalais! Kaip jie džiūga, kada gali apsieiti be simbolių ir kitų netiesioginių metodų ir perduoti savo pranešimus tiesiai į savo žmogiškųjų partnerių intelektą!

Jūs, žmonės, pradėjote beveik begalinės panoramos, galimybės džiuginančiai tarnystei, neprilygsta jaudinančiam patyrimui, didingai nežinomybei, ir neturinčiam ribų laimėjimui niekada nesibaigiančių, visą laiką augančių sferų beribio plėtimosi bekraštį atskleidimą. Kada virš jūsų galvos susikaupia debesys, tada jūsų įtikėjimas turėtų pripažinti tą faktą, kad viduje gyvena Derintojas, ir tokiu būdu jūs turėtumėte sugebėti žvelgti per mirtingojo netikrumo miglas į amžinojo teismo ryškų saulės spindesį Satanijos gyvenamųjų pasaulių viliojančiose viršūnėse.

[Pateikta Orvontono Atsiskyrusiojo Žinianešio.]

is the Adjuster the divine parent of the real you, your higher and advancing self, your better morontial and future spiritual self. And it is this evolving morontial soul that the judges and censors discern when they decree your survival and pass you upward to new worlds and never-ending existence in eternal liaison with your faithful partner — God, the Adjuster.

108:6.7 (1193.6) The Adjusters are the eternal ancestors, the divine originals, of your evolving immortal souls; they are the unceasing urge that leads man to attempt the mastery of the material and present existence in the light of the spiritual and future career. The Monitors are the prisoners of undying hope, the founts of everlasting progression. And how they do enjoy communicating with their subjects in more or less direct channels! How they rejoice when they can dispense with symbols and other methods of indirection and flash their messages straight to the intellects of their human partners!

108:6.8 (1194.1) You humans have begun an endless unfolding of an almost infinite panorama, a limitless expanding of never-ending, ever-widening spheres of opportunity for exhilarating service, matchless adventure, sublime uncertainty, and boundless attainment. When the clouds gather overhead, your faith should accept the fact of the presence of the indwelling Adjuster, and thus you should be able to look beyond the mists of mortal uncertainty into the clear shining of the sun of eternal righteousness on the beckoning heights of the mansion worlds of Satania.

108:6.9 (1194.2) [Presented by a Solitary Messenger of Orvonton.]

109 Dokumentas. Derintojų ryšys su visatos tvariniais

⇨ 108

URANTIJOS KNYGA

110 ⇨

III DALIS. URANTIJOS ISTORIJA

109 DOKUMENTAS. DERINTOJŲ RYŠYS SU VISATOS TVARINIAIS

Skyrius

ĮVADAS

1. Derintojų vystymasis
2. Savaime veikiantys Derintojai
3. Derintojų ryšys su mirtingųjų tipais
4. Derintojai ir žmogiškoji asmenybė
5. Materialios kliūtys Derintojo apsigyvenimui
6. Tikrųjų vertybių išsaugojimas
7. Personalizuotų Derintojų likimas

PAPER 109 RELATION OF ADJUSTERS TO UNIVERSE CREATURES

SECTIONS

Introduction

1. Development of Adjusters
2. Self-Acting Adjusters
3. Relation of Adjusters to Mortal Types
4. Adjusters and Human Personality
5. Material Handicaps to Adjuster Indwelling
6. The Persistence of True Values
7. Destiny of Personalized Adjusters

ĮVADAS

MINTIES Derintojai yra visatos karjeros vaikai, ir iš tikrųjų nepatyrę Derintojai turi įgauti patyrimo tuo metu, kada mirtingieji tvariniai auga ir vystosi. Kaip žmogiškojo vaiko asmenybė auga tam, kad kovotų evoliucinėje egzistencijoje, taip ir Derintojas tampa didingas repetuodamas kitam kylančiojo gyvenimo etapui. Kaip vaikas ankstyvojoje vaikystėje visuomeniškai bendraudamas ir žaisdamas įgauna prisitaikančio visapusiškumo suaugusiojo veiklai, lygiai taip ir viduje gyvenantis Derintojas pasiekia meistriskumą kosminio gyvenimo kitam etapui mirtingojo gyvenimo metu preliminarai planuodamas ir repetuodamas tokias veiklas, kurios yra susijusios su morontine karjera. Žmogiškoji egzistencija sudaro praktikos laikotarpį, kurį Derintojas veiksmingai panaudoja ruošdamasis būsimąjo gyvenimo padidintai atsakomybei ir platesnėms galimybėms. Bet Derintojo pastangos, nors jis ir gyvena jūsų viduje, nėra taip smarkiai susietos su laikinojo gyvenimo ir planetinio egzistavimo reikalais. Šiandien, Minties Derintojai, tarsi, repetuoja visatos karjeros

INTRODUCTION

109:0.1 (1195.1) THE Thought Adjusters are the children of the universe career, and indeed the virgin Adjusters must gain experience while mortal creatures grow and develop. As the personality of the human child expands for the struggles of evolutionary existence, so does the Adjuster wax great in the rehearsals of the next stage of ascending life. As the child acquires adaptative versatility for his adult activities through the social and play life of early childhood, so does the indwelling Adjuster achieve skill for the next stage of cosmic life by virtue of the preliminary mortal planning and rehearsing of those activities which have to do with the morontia career. Human existence constitutes a period of practice which is effectively utilized by the Adjuster in preparing for the increased responsibilities and the greater opportunities of a future life. But the Adjuster's efforts, while living within you, are not so much concerned with the affairs of temporal life and planetary existence. Today, the Thought Adjusters are, as it were, rehearsing the realities of the universe career in the evolving minds of human

realybes besivystančiame žmogiškųjų būtybių prote.

beings.

1. DERINTOJŲ VYSTYMASIS

Turi būti išsamus ir gilus planas, kaip lavinti ir vystyti nepatyrusius Derintojus iki to laiko, kada jie yra išsiunčiami iš Dieviningtono, bet iš tiesų apie tai mes nedaug ką nežinome. Be jokios abejonės taip pat egzistuoja išsami sistema, kaip Derintojus, turinčius gyvenimo žmogaus proto viduje patyrimo, mokyti iš naujo prieš tai, kada jie išvyksta į naujas misijas, kad susivienytų su mirtingaisiais, bet, ir vėl, šito mes iš tikrųjų nežinome.

Personalizuoti Derintojai man yra sakę, jog kiekvieną kartą, kada mirtingajam, kuriame buvo apsigyvenęs Pagalbininkas, išlikti nepavyksta, kada Derintojas sugrįžta į Dieviningtoną, tada jam yra suteikiamas išplėstas mokymas. Šitas papildomas lavinimas yra įmanomas dėl to patyrimo, kuris buvo sukaupęs gyvenant žmogiškojoje būtybėje, ir visada jis yra perteikiamas prieš tai, kada tas Derintojas yra išsiunčiamas atgal į laiko evoliucinius pasaulius.

Tikrasis gyvenimo patyrimas neturi kosminio pakaitalo. Naujai suformuoto Minties Derintojo dieviškumo tobulumas jokių būdu šito Paslaptingojo Pagalbininko neapdovanoja patyrusiu sugebėjimu tarnauti. Patyrimas yra neatskiriamas nuo gyvenimo egzistencijos; tai yra vienintelis dalykas, kuris, kad ir kokia būtų dieviškoji dovana, negali atleisti jūsų nuo būtinybės tikslą pasiekti *aktualių gyvenimų*. Todėl, kaip ir visos kitos būtybės, gyvenančios ir veikiančios Aukščiausiojo dabartinėje sferoje, taip ir Minties Derintojai patyrimą turi įgyti; jie turi vystytis iš žemesnių, nepatyrusių, į aukštesnes, labiau patyrusias, grupes.

Derintojai mirtingojo prote žengia per aiškiai besivystančią karjerą; jie įgauna vis didesnę patyrimą, kuris tampa jų amžinuoju pasiekimu. Bet kokio ryšio su materialiomis rasėmis dėka, nepriklausomai nuo to, ar jų konkretūs mirtingieji subjektai išliko ar neišliko, jie vis didesniu laipsniu įgauna Derintojo meistriskumą ir sugebėjimą. Taip pat jie yra lygiaverčiai žmogiškojo proto partneriai skatinant turinčios išlikimo potencialą nemirtingos sielos evoliuciją.

Derintojo evoliucijos pirmasis etapas yra pasiekiamas susilieję su mirtingosios būtybės išliekančia siela. Tokiu būdu, tuo metu, kai savo prigimtyje jūs vystotės į vidų ir į viršų, iš žmogaus į Dievą, tai Derintojai savo prigimtyje vystosi į išorę ir žemyn, iš Dievo į žmogų; ir šitokiu būdu šitos dieviškumo ir žmogiškumo sąjungos galutinis produktas amžinai bus žmogaus sūnus ir Dievo sūnus.

1. DEVELOPMENT OF ADJUSTERS

109:1.1 (1195.2) There must be a comprehensive and elaborate plan for the training and development of virgin Adjusters before they are sent forth from Divinington, but we really do not know very much about it. There undoubtedly also exists an extensive system for retraining Adjusters of indwelling experience before they embark upon new missions of mortal association, but, again, we do not actually know.

109:1.2 (1195.3) I have been told by Personalized Adjusters that every time a Monitor-indwelt mortal fails of survival, when the Adjuster returns to Divinington, an extended course of training is engaged in. This additional training is made possible by the experience of having indwelt a human being, and it is always imparted before the Adjuster is remanded to the evolutionary worlds of time.

109:1.3 (1195.4) Actual living experience has no cosmic substitute. The perfection of the divinity of a newly formed Thought Adjuster does not in any manner endow this Mystery Monitor with experienced ministrative ability. Experience is inseparable from a living existence; it is the one thing which no amount of divine endowment can absolve you from the necessity of securing by *actual living*. Therefore, in common with all beings living and functioning within the present sphere of the Supreme, Thought Adjusters must acquire experience; they must evolve from the lower, inexperienced, to the higher, more experienced, groups.

109:1.4 (1196.1) Adjusters pass through a definite developmental career in the mortal mind; they achieve a reality of attainment which is eternally theirs. They progressively acquire Adjuster skill and ability as a result of any and all contacts with the material races, regardless of the survival or nonsurvival of their particular mortal subjects. They are also equal partners of the human mind in fostering the evolution of the immortal soul of survival capacity.

109:1.5 (1196.2) The first stage of Adjuster evolution is attained in fusion with the surviving soul of a mortal being. Thus, while you are in nature evolving inward and upward from man to God, the Adjusters are in nature evolving outward and downward from God to man; and so will the final product of this union of divinity and humanity eternally be the son of man and the son of God.

2. SAVAIME VEIKIANTYS DERINTOJAI

Jūs buvote informuoti apie Derintojų klasifikaciją sutinkamai su jų patyrimu— nepatyrę, patyrę, ir aukščiausieji. Jūs taip pat turėtumėte žinoti tam tikrą funkcinę klasifikaciją—savaime veikiančius Derintojus. Savaime veikiantis Derintojas yra toks, kuris:

1. Turėjo tam tikrą reikalingą patyrimą valinio tvarinio besivystančioje gyvybėje kaip laikinai viduje apsigyvenęs tokio tipo pasaulyje, kur mirtingiesiems subjektams Derintojai yra tikrai paskolinami, arba realaus susilieimo planetoje, kur tam žmogui išlikti nepavyko. Toks Pagalbininkas yra arba patyręs, arba aukščiausiasis Derintojas.

2. Įgijo dvasinės jėgos pusiausvyrą tokiam žmogui, kuris yra pasiekęs trečiąjį apskritimą ir kuriam buvo paskirtas asmeninis serafinis sargybinis.

3. Turi subjektą, kuris priėmė aukščiausią sprendimą, rimtai ir nuoširdžiai susižadėjo su Derintoju. Derintojas iš anksto rengiasi tam laikui, kada tikrai įvyks susiliejimas ir šią sąjungą laiko įvykusių faktų.

4. Turi subjektą, kuris buvo įtrauktas į vieną iš rezervinių likimo korpusų evoliuciniame mirtingojo kilimo pasaulyje.

5. Kažkuriuo metu, mirtingajam miegant, laikinai buvo palikęs mirtingojo įkalinimo protą tam, kad atliktų tam tikrą ryšio, kontakto, perregistravimo, ar kitą šalia žmogiškosios tarnystės darbą, susijusį su dvasiniu administravimu to pasaulio, į kurį yra paskirtas.

6. Krizės laikotarpiu tarnavo patyrimo kokios nors žmogiškosios būtybės, kuri buvo materialus papildinys dvasinei asmenybei, kuriai buvo patikėta įgyvendinti kažkokį kosminį pasiekimą, esminį šios planetos dvasinei sferai.

Savaime veikiantys Derintojai atrodo, jog turi didžiulį savarankiškumo laipsnį visuose reikaluose, kurie nėra susiję su tomis žmogiškosiomis asmenybėmis, kuriose jie betarpiškai gyvena, kaip tą rodo jų daugartiniai žygiai tiek jiems paskirtų mirtingųjų subjektų viduje, tiek ir už jų ribų. Tokie Derintojai dalyvauja tos sferos daugelyje veiklos sričių, bet dažniau jie veikia kaip nepastebėti vidiniai gyventojai savo pačių pasirinktuose žemiškuosiuose tabernakuliuose.

Be jokios abejonės šitie aukštesni ir labiau patyrę Derintojų tipai gali bendrauti su Derintojais kitose sferose. Tačiau, nors savaime veikiantys

2. SELF-ACTING ADJUSTERS

109:2.1 (1196.3) You have been informed of the classification of Adjusters in relation to experience — virgin, advanced, and supreme. You should also recognize a certain functional classification — the self-acting Adjusters. A self-acting Adjuster is one who:

109:2.2 (1196.4) 1. Has had certain requisite experience in the evolving life of a will creature, either as a temporary indweller on a type of world where Adjusters are only loaned to mortal subjects or on an actual fusion planet where the human failed of survival. Such a Monitor is either an advanced or a supreme Adjuster.

109:2.3 (1196.5) 2. Has acquired the balance of spiritual power in a human who has made the third psychic circle and has had assigned to him a personal seraphic guardian.

109:2.4 (1196.6) 3. Has a subject who has made the supreme decision, has entered into a solemn and sincere betrothal with the Adjuster. The Adjuster looks beforehand to the time of actual fusion and reckons the union as an event of fact.

109:2.5 (1196.7) 4. Has a subject who has been mustered into one of the reserve corps of destiny on an evolutionary world of mortal ascension.

109:2.6 (1196.8) 5. At some time, during human sleep, has been temporarily detached from the mind of mortal incarceration to perform some exploit of liaison, contact, reregistration, or other extrahuman service associated with the spiritual administration of the world of assignment.

109:2.7 (1196.9) 6. Has served in a time of crisis in the experience of some human being who was the material complement of a spirit personality intrusted with the enactment of some cosmic achievement essential to the spiritual economy of the planet.

109:2.8 (1196.10) Self-acting Adjusters seem to possess a marked degree of will in all matters not involving the human personalities of their immediate indwelling, as is indicated by their numerous exploits both within and without the mortal subjects of attachment. Such Adjusters participate in numerous activities of the realm, but more frequently they function as undetected indwellers of the earthly tabernacles of their own choosing.

109:2.9 (1196.11) Undoubtedly these higher and more experienced types of Adjusters can communicate with those in other realms. But while self-acting

Derintojai iš tikrųjų šitokiu būdu bendrauja, vis tik šitą jie daro tikrai savo bendros veiklos lygiuose ir tuo tikslu, kad būtų išsaugoti globos duomenys, kurie Derintojo tarnystei yra esminiai jų gyvenimo sferose, nors yra žinoma, jog kartais jie veikia tarplanetiniuose reikaluose krizių laikotarpiais.

Aukščiausieji ir savaime veikiantys Derintojai žmogaus kūną gali palikti savo valia. Šie vidiniai gyventojai nėra mirtingosios gyvybės organinė arba biologinė dalis; jie yra jos dieviškieji papildiniai iš viršaus. Pirminiuose gyvybės planuose jie buvo numatyti, bet jie nėra tokie, be kurių materialioji egzistencija negali apsieiti. Nežiūrint šito, reikėtų pažymėti, kad jie labai retai kada, net ir laikinai, palieka savo mirtinguosius tabernakulius po apsigyvenimo jų viduje.

Superveikiantys Derintojai yra tokie, kurie jiems patikėtas užduotis yra sėkmingai įvykdę ir tikrai laukia materialiosios gyvybės formos mirties arba nemirtingosios sielos pervedimo.

3. DERINTOJŲ RYŠYS SU MIRTINGŲJŲ TIPAIS

Paslaptingųjų Pagalbininkų konkretaus darbo pobūdis skiriasi priklausomai nuo jų užduočių pobūdžio, ar jie yra *ryšio* ar *susiliejo* Derintojai. Kai kurie Derintojai yra suteikiami tiesiog laikinai savo subjektų žemiškojo gyvenimo laikotarpiu; kiti yra padovanojami kaip kandidatai į asmenybę, turintys leidimą į amžinąjį susilieimą, jeigu jų subjektai išliks. Taip pat ir jų darbas truputį skiriasi skirtingų tipų planetose, kaip ir skirtingose sistemose ir visatose. Bet, apskritai, jų darbas yra stebėtinai vienodas, daug vienodesnis negu bet kokių kitų dieviškųjų būtybių sukurtų kategorijų pareigos.

Kai kuriuose primityviuose pasauliuose (pirmosios serijos grupė) Derintojas tvarinio prote apsigyvena kaip patirtinis lavinimas, daugiausia dėl savo paties kultūros ir progresinio vystymo. Nepatyrę Derintojai paprastai į tokius pasaulius būna siunčiami ankstyvaisiais laikais, kada primityvieji žmonės atvyksta į sprendimo slėnį, bet santykinai tik nedidelis jų skaičius apsispręs kilti į moralines aukštumas, esančias už savęs įvaldymo ir charakterio įgijimo kalvų, kad pasiektų atsirandančio dvasingumo aukštesnius lygius. (Tačiau, daugelis tų, kuriems susilieta su Derintoju nepavyksta, iš tiesų išlieka kaip su Dvasia susilieję mirtingieji.). Derintojai gauna vertingą mokymą ir įgauna nuostabaus patyrimo laikinai susivieniję su primityviu protu, ir vėliau šitą patyrimą jie sugeba panaudoti aukštesniųjų būtybių labai kituose pasauliuose. *Nieko, kas turi*

Adjusters do thus intercommunicate, they do so only on the levels of their mutual work and for the purpose of preserving custodial data essential to the Adjuster ministry of the realms of their sojourn, though on occasions they have been known to function in interplanetary matters during times of crisis.

109:2.10 (1197.1) Supreme and self-acting Adjusters can leave the human body at will. The indwellers are not an organic or biologic part of mortal life; they are divine superimpositions thereon. In the original life plans they were provided for, but they are not indispensable to material existence. Nevertheless it should be recorded that they very rarely, even temporarily, leave their mortal tabernacles after they once take up their indwelling.

109:2.11 (1197.2) The superacting Adjusters are those who have achieved the conquest of their intrusted tasks and only await the dissolution of the material-life vehicle or the translation of the immortal soul.

3. RELATION OF ADJUSTERS TO MORTAL TYPES

109:3.1 (1197.3) The character of the detailed work of Mystery Monitors varies in accordance with the nature of their assignments, as to whether or not they are *liaison* or *fusion* Adjusters. Some Adjusters are merely loaned for the temporal lifetimes of their subjects; others are bestowed as personality candidates with permission for everlasting fusion if their subjects survive. There is also a slight variation in their work among the different planetary types as well as in different systems and universes. But, on the whole, their labors are remarkably uniform, more so than are the duties of any of the created orders of celestial beings.

109:3.2 (1197.4) On certain primitive worlds (the series one group) the Adjuster indwells the mind of the creature as an experiential training, chiefly for self-culture and progressive development. Virgin Adjusters are usually sent to such worlds during the earlier times when primitive men are arriving in the valley of decision, but when comparatively few will elect to ascend the moral heights beyond the hills of self-mastery and character acquirement to attain the higher levels of emerging spirituality. (Many, however, who fail of Adjuster fusion do survive as Spirit-fused ascenders.) The Adjusters receive valuable training and acquire wonderful experience in transient association with primitive minds, and they are able subsequently to utilize this experience for the benefit of superior beings on other worlds. *Nothing of survival value is ever lost in all the wide universe.*

išlikimo vertės, niekada neprarandama per visą milžinišką visatą.

Kitokio tipo pasauliuose (antrosios serijos grupė) Derintojai yra tiesiog paskolinami mirtingosioms būtybėms. Čia Pagalbininkai niekada negali pasiekti susiliejimo su asmenybe tokio gyvenimo viduje metodu, bet jie iš tikrųjų suteikia didžiulę pagalbą savo žmogiškiesiems subjektams mirtingojo gyvenimo laikotarpiu, nepalyginamai daugiau negu jie gali suteikti Urantijos mirtingiesiems. Čia Derintojai yra paskolinami mirtingiesiems tvariniams vieno gyvenimo tarpsniui kaip modeliai jų aukštesniam dvasiniam pasiekimui, kaip laikinieji pagalbotojai intriguojančioje užduotyje tobulinant išliekantįjį charakterį. Derintojai nebesugrįžta po natūralios mirties; šitie išliekantieji mirtingieji amžinąjį gyvenimą pasiekia susiliejimo su Dvasia dėka.

Tokiuose pasauliuose, kaip Urantija (trečiosios serijos grupė), yra tikrasis susižadėjimas su dieviškosiomis dovanomis, gyvybės ir mirties sužadėtuovės. Jeigu jūs išliekate, tai turi būti amžina sąjunga, visą laiką trunkantis susiliejimas, žmogaus ir Derintojo pavertimas viena būtybe.

Šitos serijos pasaulių mirtinguosiuose, turinčiuose tris smegenų pusrutulius, Derintojai sugeba pasiekti nepalyginamai didesnę aktualų ryšį žemiškojo gyvenimo metu palyginus su vieno smegenų pusrutulio ir dviejų smegenų pusrutulių tipais. Bet karjeroje po mirties, būtybių tipas, turintis tris smegenų pusrutulius, į priekį žengia lygiai taip, kaip žengia vieną smegenų pusrutulį ir du smegenų pusrutulius turinčios tautos—Urantijos rasės.

Pasauliuose, kur gyvena du smegenų pusrutulius turintys žmonės, po Rojaus save padovanojančio Sūnaus gyvenimo, nepatyrę Derintojai retai kada būna paskiriami asmenims, kurie turi neabejotiną sugebėjimą išlikti. Mes manome, jog tokiuose pasauliuose iš esmės visi Derintojai, gyvenantys protinguose vyruose ir moteryse turinčiuose sugebėjimą išlikti, priklauso patyrusiam tipui arba aukščiausiam tipui.

Didelėje dalyje ankstyvųjų Urantijos evoliucinių rasių, egzistavo trys būtybių grupės. Čia buvo tokių, kurios buvo tokios gyvulinės, kad visiškai neturėjo gabumų tam, kad jų viduje apsigyventų Derintojai. Čia buvo tokių, kurios rodė neabejotinus gabumus tam, kad jų viduje apsigyventų Derintojai, ir greitai juos gavo, kada pasiekė moralinės atsakomybės amžių. Buvo ir trečioji klasė, kuri užėmė tarpinę padėtį: šios būtybės turėjo gabumų Derintojo priėmimui, bet šio proto viduje Pagalbininkai galėjo apsigyventi tikrai tada, kada individas paprašydavo asmeniškai.

Bet tose būtybėse, kurios yra iš tiesų

109:3.3 (1197.5) On another type of world (the series two group) the Adjusters are merely loaned to mortal beings. Here the Monitors can never attain fusion personality through such indwelling, but they do afford great help to their human subjects during the mortal lifetime, far more than they are able to give to Urantia mortals. The Adjusters are here loaned to the mortal creatures for a single life span as patterns for their higher spiritual attainment, temporary helpers in the intriguing task of perfecting a survival character. The Adjusters do not return after natural death; these surviving mortals attain eternal life through Spirit fusion.

109:3.4 (1197.6) On worlds such as Urantia (the series three group) there is a real betrothal with the divine gifts, a life and death engagement. If you survive, there is to be an eternal union, an everlasting fusion, the making of man and Adjuster one being.

109:3.5 (1197.7) In the three-brained mortals of this series of worlds, the Adjusters are able to gain far more actual contact with their subjects during the temporal life than in the one- and two-brained types. But in the career after death, the three-brained type proceed just as do the one-brained type and the two-brained peoples — the Urantia races.

109:3.6 (1198.1) On the two-brain worlds, subsequent to the sojourn of a Paradise bestowal Son, virgin Adjusters are seldom assigned to persons who have unquestioned capacity for survival. It is our belief that on such worlds practically all Adjusters indwelling intelligent men and women of survival capacity belong to the advanced or to the supreme type.

109:3.7 (1198.2) In many of the early evolutionary races of Urantia, three groups of beings existed. There were those who were so animalistic that they were utterly lacking in Adjuster capacity. There were those who exhibited undoubted capacity for Adjusters and promptly received them when the age of moral responsibility was attained. There was a third class who occupied a borderline position; they had capacity for Adjuster reception, but the Monitors could only indwell the mind on the personal petition of the individual.

109:3.8 (1198.3) But with those beings who are

netinkamos išlikimui dėl to, kad iš jų yra atimta paveldėjimo teisė dėl netinkamų ir menkų protėvių, ne vienas nepatyręs Derintojas tarnavo dėl to, kad gautų vertingą preliminarų patyrimą, kaip užmegzti ryšį su evoliuciniu protu, ir tokiu būdu geriau pasirengę tam, kad vėliau būtų paskirtas aukštesnio proto tipui kuriame nors kitame pasaulyje.

4. DERINTOJAI IR ŽMOGIŠKOJI ASMENYBĖ

Aukštesnių formų išmintingam tarpusavio bendravimui tarp žmogiškųjų būtybių labai daug padeda viduje gyvenantys Derintojai. Gyvūnai tikrai jaučia draugiškus jausmus, bet vieni kitiems jie sąvokų neperteikia; jie gali išreikšti emocijas, bet ne idėjas ir idealus. Taip pat ir gyvulinės kilmės žmonės iš tikrųjų nepatiria aukšto lygio intelektualaus bendravimo arba dvasinės komunikacijos su savo bičiuliais tol, kol jiems nebūna padovanoti Minties Derintojai, nors, kada tokie evoliuciniai tvariniai išvysto kalbą, tada jie išeina į platų kelią, vedantį į Derintojų priėmimą.

Gyvūnai iš tiesų, primityviu būdu, bendrauja vieni su kitais, bet tokiame ryšyje yra nedaug arba iš viso nėra *asmenybės*. Derintojai nėra asmenybė; jie yra ikiasmenės būtybės. Bet jie iš tikrųjų yra kilę iš asmenybės šaltinio, ir jų buvimas iš tiesų padidina žmogiškosios asmenybės kokybinį pasireiškimą; ypatingai tai yra tiesa, jeigu Derintojas turėjo ankstesnį patyrimą.

Derintojo tipas didele dalimi yra susijęs su tuo potencialu žmogiškosios asmenybės išraiškai. Per amžius, daugelis iš tų Urantijos didžiųjų intelektualų ir dvasinių vadovų savo įtaką demonstravo daugiausia dėl juose gyvenusių Derintojų pranašumo ir ankstesnio patyrimo.

Viduje gyvenantys Derintojai dideliu laipsniu bendradarbiavo su kitomis dvasinėmis įtakomis transformuojant ir humanizuojant senųjų amžių primityviųjų žmonių palikuonis. Jeigu Urantijos gyventojų prote gyvenantys Derintojai būtų atšaukti, tai palaipsniui pasaulis sugrįžtų į pirmykščių žmonių gyvenimą ir papročius; dieviškieji Pagalbininkai yra vienas iš realiųjų besivystančios civilizacijos potencialų.

Aš stebėjau Minties Derintoją, apsigyvenusį viename prote Urantijoje, kuris, pagal Uversos dokumentus, Orvontone anksčiau buvo gyvenęs penkiolikoje protų. Mes nežinome, ar šitas Pagalbininkas turėjo panašų patyrimą kitose supervisatose, bet aš įtariu, jog taip. Tai yra nuostabus Derintojas ir vienas iš naudingiausių ir pajėgiausių jėgų Urantijoje dabartiniame amžiuje. Ką kiti prarado dėl to, kad atsisakė išlikti, tą dabar

virtually disqualified for survival by disinheritance through the agency of unfit and inferior ancestors, many a virgin Adjuster has served a valuable preliminary experience in contacting evolutionary mind and thus has become better qualified for a subsequent assignment to a higher type of mind on some other world.

4. ADJUSTERS AND HUMAN PERSONALITY

109:4.1 (1198.4) The higher forms of intelligent intercommunication between human beings are greatly helped by the indwelling Adjusters. Animals do have fellow feelings, but they do not communicate concepts to each other; they can express emotions but not ideas and ideals. Neither do men of animal origin experience a high type of intellectual intercourse or spiritual communion with their fellows until the Thought Adjusters have been bestowed, albeit, when such evolutionary creatures develop speech, they are on the highroad to receiving Adjusters.

109:4.2 (1198.5) Animals do, in a crude way, communicate with each other, but there is little or no *personality* in such primitive contact. Adjusters are not personality; they are prepersonal beings. But they do hail from the source of personality, and their presence does augment the qualitative manifestations of human personality; especially is this true if the Adjuster has had previous experience.

109:4.3 (1198.6) The type of Adjuster has much to do with the potential for expression of the human personality. On down through the ages, many of the great intellectual and spiritual leaders of Urantia have exerted their influence chiefly because of the superiority and previous experience of their indwelling Adjusters.

109:4.4 (1198.7) The indwelling Adjusters have in no small measure co-operated with other spiritual influences in transforming and humanizing the descendants of the primitive men of olden ages. If the Adjusters indwelling the minds of the inhabitants of Urantia were to be withdrawn, the world would slowly return to many of the scenes and practices of the men of primitive times; the divine Monitors are one of the real potentials of advancing civilization.

109:4.5 (1198.8) I have observed a Thought Adjuster indwelling a mind on Urantia who has, according to the records on Uversa, indwelt fifteen minds previously in Orvonton. We do not know whether this Monitor has had similar experiences in other superuniverses, but I suspect so. This is a marvelous Adjuster and one of the most useful and potent forces on Urantia during this present age. What others have lost, in that they refused to

gauna šita žmogiškoji būtybė (ir jūsų visas pasaulis). Iš to, kuris neturi išlikimo savybių, bus atimtas net ir tas patyręs Derintojas, kurį jis turi dabar, tuo tarpu tam, kuris turi išlikimo perspektyvų, tikrai bus suteiktas net ir patyrimo neturintis tingaus dezertyro Derintojas.

Kažkuria prasme Derintojai gali skatinti tam tikrą planetinio sukryžminimo laipsnį tiesos, grožio, ir gėrio sferose. Bet jiems retai kada būna suteikiami du apsigyvenimo patyrimai toje pačioje planetoje; dabar Urantijoje nėra tokio Derintojo, kuris šitame pasaulyje būtų tarnavęs anksčiau. Aš žinau, ką sakau, kadangi Uversos archyvuose mes turime jų numerius ir dokumentus.

5. MATERIALIOS KLIŪTYS DERINTOJO APSIGYVENIMUI

Aukščiausieji ir savaime veikiantys Derintojai dažnai sugeba suteikti dvasinės svarbos faktorių žmogiškajam protui, kada šis laisvai liejasi išlaisvintais bet kontroliuojamais kūrybinės vaizduotės kanalais. Tokiais momentais, ir kartais miego metu, Derintojas gali sulaikyti protines sroves, sustabdyti tėkmę, ir tada pasukti minčių kryptį; ir visa tai yra atliekama tam, kad būtų įgyvendintos gilios dvasinės transformacijos aukštesnėse viršsąmonės nišose. Tokiu būdu, proto jėgos ir energijos tikrai yra labiau suderinamos su susisiejančių dabarties ir ateities dvasinio lygio tonų raktu.

Kartais yra įmanoma turėti apšviestą protą, girdėti dieviškąjį balsą, kuris nuolat kalba jūsų viduje taip, kad jūs galite iš dalies sąmoningai suvokti savo viduje nuolat gyvenančios potencialios asmenybės išmintį, tiesą, gėrį, ir grožį.

Bet nepastovios ir greitai besikeičiančios jūsų nuotaikos dažnai apsunkina Derintojų planus ir pertraukia jų darbą. Jų darbui trukdo ne tiktai mirtingųjų rasių įgimtos savybės, bet šitą tarnavimą labai sulėtina jūsų pačių išankstiniai nusistatymai, nusistovėjusios idėjos, ir ilgalaikiai prietariai. Dėl šitų kliūčių, į sąmonę dažnai išplaukia tiktai neužbaigti kūriniai, ir sampratų sujaukimas yra neišvengiamas. Todėl, atidžiai analizuojant protines situacijas, patikimumas būna tada, kada kiekviena mintis ir kiekvienas patyrimas tuoj pat yra suvokiamas kaip tik taip, kas tai yra realiai ir iš esmės, visiškai nekreipiant dėmesio į tai, kas būti galėjo.

Didžioji gyvybės problema yra paveldėtų gyvenimo polinkių priderinimas prie Paslaptingojo

survive, this human being (and your whole world) now gains. From him who has not survival qualities, shall be taken away even that experienced Adjuster which he now has, while to him who has survival prospects, shall be given even the pre-experienced Adjuster of a slothful deserter.

109:4.6 (1199.1) In a sense the Adjusters may be fostering a certain degree of planetary cross-fertilization in the domains of truth, beauty, and goodness. But they are seldom given two indwelling experiences on the same planet; there is no Adjuster now serving on Urantia who has been on this world previously. I know whereof I speak since we have their numbers and records in the archives of Uversa.

5. MATERIAL HANDICAPS TO ADJUSTER INDWELLING

109:5.1 (1199.2) Supreme and self-acting Adjusters are often able to contribute factors of spiritual import to the human mind when it flows freely in the liberated but controlled channels of creative imagination. At such times, and sometimes during sleep, the Adjuster is able to arrest the mental currents, to stay the flow, and then to divert the idea procession; and all this is done in order to effect deep spiritual transformations in the higher recesses of the superconsciousness. Thus are the forces and energies of mind more fully adjusted to the key of the contactual tones of the spiritual level of the present and the future.

109:5.2 (1199.3) It is sometimes possible to have the mind illuminated, to hear the divine voice that continually speaks within you, so that you may become partially conscious of the wisdom, truth, goodness, and beauty of the potential personality constantly indwelling you.

109:5.3 (1199.4) But your unsteady and rapidly shifting mental attitudes often result in thwarting the plans and interrupting the work of the Adjusters. Their work is not only interfered with by the innate natures of the mortal races, but this ministry is also greatly retarded by your own preconceived opinions, settled ideas, and long-standing prejudices. Because of these handicaps, many times only their unfinished creations emerge into consciousness, and confusion of concept is inevitable. Therefore, in scrutinizing mental situations, safety lies only in the prompt recognition of each and every thought and experience for just what it actually and fundamentally is, disregarding entirely what it might have been.

109:5.4 (1199.5) The great problem of life is the adjustment of the ancestral tendencies of living to

Pagalbininko dieviškojo buvimo inicijuojamų dvasinių akstinių reikalavimų. Nors visatos ir supervisatos karjeros metu nė vienas žmogus negali tarnauti dviems šeiminkams, bet dabartiname savo gyvenime Urantijoje kiekvienas žmogus turi nori nenori tarnauti dviems šeiminkams. Jis turi įsisavinti nuolatinį žmogiškąjį žemiškojo kompromiso meną, tuo tarpu savo dvasinę ištikimybę jis paskiria tik tai vienam šeiminkui; ir būtent dėl to tiek daug suklumpa ir jiems nepasiseka, jie netenka kantrybės ir neišlaiko evoliucinės kovos įtampos.

Nors tiek galvos smegenų paveldėti duomenys, tiek ir elektrocheminio reguliavimo paveldėtas mechanizmas veikia tam, kad efektyvios Derintojo veiklos sferą apribotų, bet jokie paveldėti trūkumai (normaliame prote) niekada neužkerta kelio galutiniam dvasiniam laimėjimui. Paveldimumas gali įtakoti asmenybės pergalių greitį, bet tai neužkerta kelio tam, jog galiausiai kylančiojo jaudinantis patyrimas bus užbaigtas. Jeigu jūs tikrai bendradarbiausite su savo Derintoju, tai dieviškoji dovana, anksčiau ar vėliau, išvystys nemirtingą morontinę sielą ir, po susiliejimo su ja, šį naująjį tvarinį pristatys vietinės visatos valdovui Sūnui Šeiminkui ir galiausiai Rojuje pristatys Derintojų Tėvui.

6. TIKRŲJŲ VERTYBIŲ IŠSAUGOJIMAS

Derintojai niekada nesuklumpa; niekada neprarandama nieko, kas turi kokios nors išlikimo vertės; kiekviena prasminga vertybė kiekviename valios tvarinyje tikrai išlieka, nepriklausomai nuo to, ar prasmę atrandanti ar įvertinanti asmenybė išlieka ar neišlieka. Taigi, išlikimą gali atstumti būtent mirtingasis tvarinys; vis tik gyvenimo patyrimas nėra prarandamas; amžinasis Derintojas tokios akivaizdžiai nenusisėkusios gyvybės vertingus bruožus nusineša į kokią nors kitą pasaulį ir ten šitas išliekančias prasmes ir vertybes dovanoja kokiam nors aukštesniam mirtingojo proto tipui, tokiam, kuris turi sugebėjimų išlikti. Nė vienas vertingas patyrimas niekada nebūna bergždžiai; nė viena tikroji prasmė arba reali vertybė niekada nepradingsta.

Kai dėl kandidatų susiliesti, tai, jeigu Paslaptinę Pagalbininką mirtingasis partneris palieka, jeigu žmogiškasis partneris atsisako siekti kilimo karjeros, tuomet, kada būna išlaisvinamas natūralios mirties (arba iki jos), Derintojas nusineša visa tai, kas turi išlikimo vertės, kas buvo išsivystę to neišliekančiojo tvarinio prote. Jeigu Derintojui tikrai daug kartų nepavyksta susiliesti su asmenybe dėl vieno po kito einančių žmogiškųjų subjektų neišlikimo, ir jeigu šitas Pagalbininkas tikrai vėliau būtų įjasmintas, tuomet visas įgytas patyrimas, sukauptas, gyvenant visų šitų mirtingųjų protuose ir įvaldant visus šiuos

the demands of the spiritual urges initiated by the divine presence of the Mystery Monitor. While in the universe and superuniverse careers no man can serve two masters, in the life you now live on Urantia every man must perforce serve two masters. He must become adept in the art of a continuous human temporal compromise while he yields spiritual allegiance to but one master; and this is why so many falter and fail, grow weary and succumb to the stress of the evolutionary struggle.

109:5.5 (1199.6) While the hereditary legacy of cerebral endowment and that of electrochemical overcontrol both operate to delimit the sphere of efficient Adjuster activity, no hereditary handicap (in normal minds) ever prevents eventual spiritual achievement. Heredity may interfere with the rate of personality conquest, but it does not prevent eventual consummation of the ascendant adventure. If you will co-operate with your Adjuster, the divine gift will, sooner or later, evolve the immortal morontia soul and, subsequent to fusion therewith, will present the new creature to the sovereign Master Son of the local universe and eventually to the Father of Adjusters on Paradise.

6. THE PERSISTENCE OF TRUE VALUES

109:6.1 (1200.1) Adjusters never fail; nothing worth surviving is ever lost; every meaningful value in every will creature is certain of survival, irrespective of the survival or nonsurvival of the meaning-discovering or evaluating personality. And so it is, a mortal creature may reject survival; still the life experience is not wasted; the eternal Adjuster carries the worth-while features of such an apparent life of failure over into some other world and there bestows these surviving meanings and values upon some higher type of mortal mind, one of survival capacity. No worth-while experience ever happens in vain; no true meaning or real value ever perishes.

109:6.2 (1200.2) As related to fusion candidates, if a Mystery Monitor is deserted by the mortal associate, if the human partner declines to pursue the ascending career, when released by natural death (or prior thereto), the Adjuster carries away everything of survival value which has evolved in the mind of that nonsurviving creature. If an Adjuster should repeatedly fail to attain fusion personality because of the nonsurvival of successive human subjects, and if this Monitor should subsequently be personalized, all the acquired experience of having indwelt and mastered all these mortal minds would become

mirtingųjų protus, taptų tokio naujai Personalizuoto Derintojo aktualia nuosavybe, tokia dovana, kuri priklausytų ir kuria būtų naudojamas per visus ateities amžius. Šitos kategorijos Personalizuotas Derintojas yra visų savo ankstesniųjų tvarinių, kuriuose jis yra gyvenęs, visų išliekančių bruožų sudėtinis rinkinys.

Kada Derintojai, turintys ilgą visatos patyrimą, savo noru pasisiūlo apsigyventi dieviškuosiuose Sūnuose, vykdančiuose savęs padovanojimo misijas, tada jie visiškai gerai suvokia, jog šitokia tarnyste niekada negalima pasiekti asmenybės. Bet dažnai iš tiesų dvasių Tėvas šitiems savanoriams asmenybę padovanoja ir paskiria juos savo bičiulių vadovais. Jie yra tos asmenybės, kurios valdžią gauna iš Diviningtono. Ir jų unikalios savybės įkūnija daugkartinio patyrimo, sukaupito gyvenant mirtingųjų viduje, žmonijos mozaiką, o taip pat įkūnija ir žmogiškojo dieviškumo dvasinę kopiją sukaupus tą patyrimą, kada gyvenama Rojaus Sūnaus viduje, jam save padovanojant paskutinį kartą.

Jūsų vietinėje visatoje Derintojų veiklai vadovauja Nebadono Mykolo Personalizuotas Derintojas, tas pats Pagalbininkas, kuris jį žingsnis po žingsnio vedė tada, kada jis gyveno savo žmogiškąjį gyvenimą Jošua, Juozapo sūnaus, materialiam kūne. Šitas nepaprastas Derintojas buvo ištikimas savo pareigai, ir iš tiesų šitas šaunus Pagalbininkas išmintingai reguliavo žmogiškąją prigimtį visą laiką Rojaus Sūnaus mirtingąjį protą vesdamas taip, kad šis pasirinktų Tėvo tobulos valios kelią. Šitas Derintojas anksčiau buvo tarnavęs su Makiventa Melkizedeku Abraomo dienomis ir buvo dalyvavęs didinguose žygiuose tiek iki šito apsigyvenimo, tiek ir tarp šitų savęs padovanojimo patyrimų.

Šitas Derintojas iš tikrųjų triumfavo Jėzaus žmogiškajame prote—tame prote, kuris kiekvienoje gyvenimo pasikartojančioje situacijoje išlaikė pasišventusį atsidavimą Tėvo valiai, sakdamas, “Ne manoji, bet tavoji valia, tebūnie.” Toks ryžtingas pasišventimas sudaro tikrąjį raktą nuo žmogiškosios prigimties apribojimų iki dieviškojo pasiekimo užbaigtumo.

Dabar šitas pats Derintojas savo stiprios asmenybės paslaptinga prigimtimi atspindi Jošua, Juozapo sūnaus, žmogiškumą iki krikšto, amžinąją ir gyvąją kopiją tų amžinųjų ir gyvųjų vertybių, kurias didingiausias iš visų urantų sukūrė menkomis sąlygomis gyvendamas įprastą kasdienį gyvenimą, kada jis gyveno taip, jog buvo iki galo išnaudotos visos dvasinės vertybės, kurias galima pasiekti mirtingojo patyrimo metu.

Viskas, kas turi nuolatinės vertės, ir kas yra patikėta Derintojui, tikrai išliks amžinai. Kai kuriais atvejais Pagalbininkas šitą nuosavybę turi tam,

the actual possession of such a newly Personalized Adjuster, an endowment to be enjoyed and utilized throughout all future ages. A Personalized Adjuster of this order is a composite assembly of all the survival traits of all his former creature hosts.

109:6.3 (1200.3) When Adjusters of long universe experience volunteer to indwell divine Sons on bestowal missions, they full well know that personality attainment can never be achieved through this service. But often does the Father of spirits grant personality to these volunteers and establish them as directors of their kind. These are the personalities honored with authority on Divinington. And their unique natures embody the mosaic humanity of their multiple experiences of mortal indwelling and also the spirit transcript of the human divinity of the Paradise bestowal Son of the terminal indwelling experience.

109:6.4 (1200.4) The activities of Adjusters in your local universe are directed by the Personalized Adjuster of Michael of Nebadon, that very Monitor who guided him step by step when he lived his human life in the flesh of Joshua ben Joseph. Faithful to his trust was this extraordinary Adjuster, and wisely did this valiant Monitor direct the human nature, ever guiding the mortal mind of the Paradise Son in the choosing of the path of the Father's perfect will. This Adjuster had previously served with Machiventa Melchizedek in the days of Abraham and had engaged in tremendous exploits both previous to this indwelling and between these bestowal experiences.

109:6.5 (1200.5) This Adjuster did indeed triumph in Jesus' human mind — that mind which in each of life's recurring situations maintained a consecrated dedication to the Father's will, saying, “Not my will, but yours, be done.” Such decisive consecration constitutes the true passport from the limitations of human nature to the finality of divine attainment.

109:6.6 (1200.6) This same Adjuster now reflects in the inscrutable nature of his mighty personality the prebaptismal humanity of Joshua ben Joseph, the eternal and living transcript of the eternal and living values which the greatest of all Urantians created out of the humble circumstances of a commonplace life as it was lived to the complete exhaustion of the spiritual values attainable in mortal experience.

109:6.7 (1201.1) Everything of permanent value which is intrusted to an Adjuster is assured eternal survival. In certain instances the Monitor holds these possessions for bestowal on a mortal mind

kad ją padovanotų mirtingajam protui, kuriame jis apsigyvens ateityje; kitais atvejais, ir po įsameninimo, šitos išliekančios ir išsaugotos realybės yra patikimos, kad jas laikytų tam, jog ateityje būtų panaudojamos Pagrindinių Visatos Architektų tarnystėje.

7. PERSONALIZUOTŲ DERINTOJŲ LIKIMAS

Mes negalime teigti, ar ne-Derintojus Tėvo fragmentus galima įsameninti ar ne, bet jums buvo pasakyta, jog asmenybė yra dovana, suteikta nepriklausoma Visuotinio Tėvo laisva valia. Kiek mums yra žinoma, Derintojo tipo Tėvo fragmentas asmenybę pasiekia tikrai asmenių savybių įgavimu tarnaudamas-dirbdamas asmeniui būtybei. Šių Personalizuotų Derintojų namai yra Dieviningtonas, kur jie moko ir nukreipia savo ikiasmenius partnerius.

Personalizuoti Minties Derintojai yra nesuvaržyti, nepaskirti, ir suverenūs toli nusidriekiančios visatų visatos stabilizuotojai ir kompensuotojai. Jie apjungia Kūrėjo ir tvarinio patyrimą—egzistencialų ir empirinį. Jie yra bendrosios laiko ir amžinybės būtybės. Visatos administravime jie apjungia tai, kas yra ikiasmenis ir tai, kas yra asmenis.

Personalizuoti Derintojai yra Pagrindinės Visatos Architektų visaišminčiai ir galingi vykdytojai. Jie yra Visuotinio Tėvo—asmenio, ikiasmenio, ir viršasmenio—viso tarnavimo asmeniniai agentai. Jie yra tarnai to, kas yra nepaprasta, neįprasta, ir netikėta per visas Dievo Galutiniojo srities transcendentinių absonitinių sferų valdas, net iki Dievo Absoliuto lygių.

Jie yra išskirtinės visatų būtybės, kurios tarp savo būties ribų aprėpia visus žinomus asmenybės ryšius; jie yra visaasmeniai—jie yra iki-asmenybės, jie yra asmenybė, ir jie yra po-asmenybės. Jie tarnauja Visuotinio Tėvo asmenybei taip, kaip tarnavo amžinojoje praeityje, amžinojoje dabartyje, ir amžinojoje ateityje.

Begalinės ir absoliučios kategorijos egzistencialią asmenybę Tėvas padovanojo Amžinajam Sūnui, bet jis nusprendė savo paties tarnavimui pasiilkti Personalizuoto Derintojo tipo patirtinę asmenybę, padovanotą egzistencialiam ikiasmeniui Derintojui; ir tokiu būdu jiems abiems lemta ateityje tapti amžinąja viršasmenybe transcendentiskai tarnaujančia Galutiniojo, Aukščiausiojo-Galutiniojo absonitinėse valdose, net iki Galutiniojo-Absoliuto lygių.

of future indwelling; in others, and upon personalization, these surviving and conserved realities are held in trust for future utilization in the service of the Architects of the Master Universe.

7. DESTINY OF PERSONALIZED ADJUSTERS

109:7.1 (1201.2) We cannot state whether or not non-Adjuster Father fragments are personalizable, but you have been informed that personality is the sovereign freewill bestowal of the Universal Father. As far as we know, the Adjuster type of Father fragment attains personality only by the acquirement of personal attributes through service-ministry to a personal being. These Personalized Adjusters are at home on Divinington, where they instruct and direct their prepersonal associates.

109:7.2 (1201.3) Personalized Thought Adjusters are the untrammelled, unassigned, and sovereign stabilizers and compensators of the far-flung universe of universes. They combine the Creator and creature experience — existential and experiential. They are conjoint time and eternity beings. They associate the prepersonal and the personal in universe administration.

109:7.3 (1201.4) Personalized Adjusters are the all-wise and powerful executives of the Architects of the Master Universe. They are the personal agents of the full ministry of the Universal Father — personal, prepersonal, and superpersonal. They are the personal ministers of the extraordinary, the unusual, and the unexpected throughout all the realms of the transcendental absonite spheres of the domain of God the Ultimate, even to the levels of God the Absolute.

109:7.4 (1201.5) They are the exclusive beings of the universes who embrace within their being all the known relationships of personality; they are omnipersonal — they are before personality, they are personality, and they are after personality. They minister the personality of the Universal Father as in the eternal past, the eternal present, and the eternal future.

109:7.5 (1201.6) Existential personality on the order of the infinite and absolute, the Father bestowed upon the Eternal Son, but he chose to reserve for his own ministry the experiential personality of the type of the Personalized Adjuster bestowed upon the existential prepersonal Adjuster; and they are thus both destined to the future eternal superpersonality of the transcendental ministry of the absonite realms of the Ultimate, the Supreme-Ultimate, even to the levels of the Ultimate-Absolute.

Retai kada Personalizuoti Derintojai yra matomi, kad visatose būtų neužsiėmę. Retkarčiais jie tariaisi su Dienų Senaisiais, ir kartais septinkarčių Sūnų Kūrėjų Personalizuoti Derintojai atvyksta į žvaigždynų būstinių pasaulius, kad pasitartų su valdovais Vorondadekais.

Kada Urantijos planetinis stebėtojas Vorondadekas—Pats Aukštasis sargas, kuris ne taip seniai pradėjo eiti jūsų pasaulio nepaprastojo regento pareigas—pateikė savo įgaliojimus reziduojančio pagrindinio valdytojo akivaizdoje, tada jis pradėjo valdyti Urantiją nepaprastomis sąlygomis, pats pasirinkęs visą savo personalą. Jis nedelsiant visiems savo partneriams ir padėjėjams paskirstė planetines pareigas. Bet jis nepasirinko tų trijų Personalizuotų Derintojų, kurie pasirodė jo akivaizdoje tą pačią akimirką, kada jis priėmė regentinį valdymą. Jis net ir nežinojo, kad jie tokiu būdu pasirodys, nes jie taip nebuvo apreiškę savo dieviškojo buvimo ankstesniojo regentinio valdymo metu. Ir Pats Aukštasis regentas šitiems savanoriams Personalizuotiems Derintojams nepaskyrė tarnystės ir nenurodė pareigų. Vis tik, šitos trys visaasmenės būtybės buvo tarp pačių aktyviausių iš dangiškųjų būtybių gausių kategorijų, tuomet tarnavusių Urantijoje.

Personalizuoti Derintojai vykdo plačios apimties tarnystę gausioms visatos asmenybių kategorijoms, bet šitos tarnystės mums neleidžiama aptarinėti su evoliuciniais tvariniais, kuriuose gyvena Derintojai. Šitie nepaprasti žmogiškieji dieviškumai yra tarp pačių nuostabiausių asmenybių visoje didžiojoje visatoje, ir niekas nedrįsta numatyti, kokios galėtų būti jų misijos ateityje.

[Pateikta Orvontono Atsiskyrusiojo Žinianešio.]

109:7.6 (1201.7) Seldom are the Personalized Adjusters seen at large in the universes. Occasionally they consult with the Ancients of Days, and sometimes the Personalized Adjusters of the sevenfold Creator Sons come to the headquarters worlds of the constellations to confer with the Vorondadek rulers.

109:7.7 (1201.8) When the planetary Vorondadek observer of Urantia — the Most High custodian who not long since assumed an emergency regency of your world — asserted his authority in the presence of the resident governor general, he began his emergency administration of Urantia with a full staff of his own choosing. He immediately assigned to all his associates and assistants their planetary duties. But he did not choose the three Personalized Adjusters who appeared in his presence the instant he assumed the regency. He did not even know they would thus appear, for they did not so manifest their divine presence at the time of a previous regency. And the Most High regent did not assign service or designate duties for these volunteer Personalized Adjusters. Nevertheless, these three omnipersonal beings were among the most active of the numerous orders of celestial beings then serving on Urantia.

109:7.8 (1202.1) Personalized Adjusters perform a wide range of services for numerous orders of universe personalities, but we are not permitted to discuss these ministries with Adjuster-indwelt evolutionary creatures. These extraordinary human divinities are among the most remarkable personalities of the entire grand universe, and no one dares to predict what their future missions may be.

109:7.9 (1202.2) [Presented by a Solitary Messenger of Orvonton.]

110 Dokumentas. Derintojų ryšys su individualiais mirtingaisiais

⇨ 109

URANTIJOS KNYGA

111 ⇨

III DALIS. URANTIJOS ISTORIJA

110 DOKUMENTAS. DERINTOJŲ RYŠYS SU INDIVIDUALIAIS MIRTINGAISIAIS

Skyrius

ĮVADAS

1. Apsigyvenimas mirtingojo prote
2. Derintojai ir žmogiškoji valia
3. Bendradarbiavimas su Derintoju
4. Derintojo darbas prote
5. Klaidingos sampratos apie Derintojo vadovavimą
6. Septyni psichiniai apskritimai
7. Nemirtingumo pasiekimas

PAPER 110 RELATION OF ADJUSTERS TO INDIVIDUAL MORTALS

SECTIONS

Introduction

1. Indwelling the Mortal Mind
2. Adjusters and Human Will
3. Co-operation with the Adjuster
4. The Adjuster's Work in the Mind
5. Erroneous Concepts of Adjuster Guidance
6. The Seven Psychic Circles
7. The Attainment of Immortality

ĮVADAS

NETOBULŲ tvarinių apdovanojimas laisve sukelia neišvengiamą tragediją, ir būtent tobulos protėvinės Dievybės prigimtis yra tokia, kad visuotinai ir su meile pasidalintų šitais kentėjimais meilės kupinoje partnerystėje.

Kiek visatos reikalai yra žinomi man, tai Minties Derintojo meilę ir atsidavimą aš laikau dieviškiausią meile visoje kūrinijoje. Sūnų meilė tarnaujant rasėms yra nuostabi, bet Derintojo atsidavimas individui yra jaudinančiai didingas, dieviškai panašus į Tėvo. Akivaizdžiai Rojaus Tėvas šitą asmeninio ryšio formą su savo individualiais tvariniais pasiliko kaip išskirtinę Kūrėjo teisę. Ir visoje visatų visatoje nėra nieko tokio, ką būtų galima tiksliai palyginti su šitų neasmeninių esybių, kurios taip nuostabiai apsigyvena evoliucinių planetų vaikuose, nuostabiu tarnavimu.

INTRODUCTION

110:0.1 (1203.1) THE endowment of imperfect beings with freedom entails inevitable tragedy, and it is the nature of the perfect ancestral Deity to universally and affectionately share these sufferings in loving companionship.

110:0.2 (1203.2) As far as I am conversant with the affairs of a universe, I regard the love and devotion of a Thought Adjuster as the most truly divine affection in all creation. The love of the Sons in their ministry to the races is superb, but the devotion of an Adjuster to the individual is touchingly sublime, divinely Fatherlike. The Paradise Father has apparently reserved this form of personal contact with his individual creatures as an exclusive Creator prerogative. And there is nothing in all the universe of universes exactly comparable to the marvelous ministry of these impersonal entities that so fascinatingly indwell the children of the evolutionary planets.

1. APSIGYVENIMAS MIRTINGOJO PROTE

1. INDWELLING THE MORTAL MIND

Nereikėtų manyti, jog Derintojai gyvena žmogiškųjų būtybių materialiose smegenyse. Jie nėra sferų fizinių tvarinių organinės dalys. Minties Derintoją galima tiksliau įsivaizduoti kaip gyvenantį mirtingame žmogaus prote, o ne kaip egzistuojantį atskiro fizinio organo viduje. Ir netiesiogiai ir neatpažintas Derintojas nuolat bendrauja su žmogiškuoju subjektu, ypač tų didingų patyrimų metu, kada protas garbinantį ryšį palaiko su dvasia, viršsąmonėje.

Gaila, jog man neįmanoma padėti besivystantiems mirtingiesiems pasiekti geresnį supratimą ir turėti išsamesnį suvokimą, kaip nesavanaudiškai ir nuostabiai dirba jų viduje gyvenantys Derintojai, kurie yra taip atsidavusiai ištikimi užduočiai puoselėti žmogaus dvasinį gerbūvį. Šitie pagalbininkai yra sumanūs tarnai žmonių proto aukštesnėms fazėms; jie yra žmogiškojo intelekto dvasinio potencialo išmintingi ir patyrę manipulatoriai. Šitie dangiškieji padėjėjai yra atsidavę didingai užduočiai saugiai jus vesti į vidų ir į viršų į dangiškosios laimės uostą. Šitie nepailstantys darbininkai yra pasišventę dieviškosios tiesos triumfo būsimajam įsameninimui jūsų amžinajame gyvenime. Jie yra budrūs darbininkai, kurie vairuoja Dievo-sąmonės žmogiškąjį protą tolyn nuo blogio sekumų, tuo pačiu metu sumaniai kreipdami besivystančią žmogaus sielą link tobulo dieviškųjų priepilaukų prie tolimųjų ir amžinųjų krantų. Derintojai yra mylintys vadovai, jūsų patikimi ir užtikrinti gidai, vedantys jus per jūsų trumpos žemiškosios karjeros tamsius ir neramius labirintus; jie yra tie kantrūs mokytojai, kurie savo subjektus taip nuolat ragina žengti į priekį augančio tobulo keliais. Jie yra tie rūpestingi tvarinio charakterio aukščiausiųjų vertybių saugotojai. Kaip norėčiau, kad jūs galėtumėte juos mylėti labiau, bendradarbiauti su jais išsamiau, ir puoselėti juos su didesne meile.

Nors jūsų viduje gyvenantys dieviškieji gyventojai daugiausia rūpinasi jūsų dvasiniu parengimu niekada nesibaigiančio patyrimo kitam etapui, bet jie taip pat giliai domisi jūsų žemiškąja gerove ir jūsų realiais laimėjimais žemėje. Jie jaučia malonumą, kad prisideda prie jūsų sveikatos, laimės, ir tikrojo klestėjimo. Jie nėra abejingi jūsų sėkmei visuose planetinio vystymosi reikaluose, kurie nėra priešiški jūsų amžinojo žengimo į priekį būsimajam gyvenimui.

Derintojai domisi, ir rūpinasi, jūsų kasdieniais darbais ir jūsų gyvenimo įvairiapusiais niuansais tiesiog tokiu laipsniu, koku laipsniu šie dalykai turi poveikio tam, jog nulemtų jūsų reikšmingus žemiškuosius pasirinkimus ir gyvybiškus dvasinius sprendimus, ir, dėl to, jie yra tarpininkai sprendžiant jūsų sielos išlikimo ir amžinojo žengimo į priekį problemą. Derintojas, nors ir yra

110:1.1 (1203.3) Adjusters should not be thought of as living in the material brains of human beings. They are not organic parts of the physical creatures of the realms. The Thought Adjuster may more properly be envisaged as indwelling the mortal mind of man rather than as existing within the confines of a single physical organ. And indirectly and unrecognized the Adjuster is constantly communicating with the human subject, especially during those sublime experiences of the worshipful contact of mind with spirit in the superconsciousness.

110:1.2 (1203.4) I wish it were possible for me to help evolving mortals to achieve a better understanding and attain a fuller appreciation of the unselfish and superb work of the Adjusters living within them, who are so devoutly faithful to the task of fostering man's spiritual welfare. These Monitors are efficient ministers to the higher phases of men's minds; they are wise and experienced manipulators of the spiritual potential of the human intellect. These heavenly helpers are dedicated to the stupendous task of guiding you safely inward and upward to the celestial haven of happiness. These tireless toilers are consecrated to the future personification of the triumph of divine truth in your life everlasting. They are the watchful workers who pilot the God-conscious human mind away from the shoals of evil while expertly guiding the evolving soul of man toward the divine harbors of perfection on far-distant and eternal shores. The Adjusters are loving leaders, your safe and sure guides through the dark and uncertain mazes of your short earthly career; they are the patient teachers who so constantly urge their subjects forward in the paths of progressive perfection. They are the careful custodians of the sublime values of creature character. I wish you could love them more, co-operate with them more fully, and cherish them more affectionately.

110:1.3 (1204.1) Although the divine indwellers are chiefly concerned with your spiritual preparation for the next stage of the never-ending existence, they are also deeply interested in your temporal welfare and in your real achievements on earth. They are delighted to contribute to your health, happiness, and true prosperity. They are not indifferent to your success in all matters of planetary advancement which are not inimical to your future life of eternal progress.

110:1.4 (1204.2) Adjusters are interested in, and concerned with, your daily doings and the manifold details of your life just to the extent that these are influential in the determination of your significant temporal choices and vital spiritual decisions and, hence, are factors in the solution of your problem of soul survival and eternal progress. The Adjuster, while passive regarding purely temporal welfare, is

pasyvus grynai žemiškosios gerovės atžvilgiu, bet yra dieviškai aktyvus, kas susiję su visais jūsų amžinojo gyvenimo reikalais.

Derintojas lieka su jumis per visas nelaimes ir per bet kokią ligą, kuri iki galo nesunaikina intelekto. Bet kaip tai yra negeranoriška sąmoningai purvinti arba kitaip tyčia teršti fizinį kūną, kuris turi tarnauti šitos nuostabios dovanos iš Dievo žemiškuoju tabernakuliu. Visi fiziniai nuodai labai smarkiai trukdo Derintojo pastangoms išaukštinti materialų protą, nors baimės, pykčio, pavydo, pavyduliavimo, įtarumo, ir nepakantumo protiniai nuodai lygiai taip milžinišku laipsniu trukdo besivystančios sielos dvasiniam žengimui į priekį.

Šiandien jūs einate per savo Derintojo asistavimo jums laikotarpį; ir jeigu tikrai būsite ištikimi tam pasiūlykimui, kurį jums išreiškia ta dieviškoji dvasia, kuri trokšta amžinosios sąjungos su jūsų protu ir siela, tai galiausiai prasidės ta morontinė vienovė, ta dieviškoji harmonija, tas kosminis koordinavimas, tas dieviškasis suderinimas, tas dangiškasis susiliejimas, tas niekada nesibaigiantis tapatybės susimaišymas, ta būties vienovė, kuri yra tokia tobula ir galutinė, kad net ir labiausiai patyrusios asmenybės niekada nebegali atskirti arba suvokti kaip atskirų tapatybių susiliejo partnerių—mirtingojo žmogaus ir dieviškojo Derintojo.

2. DERINTOJAI IR ŽMOGIŠKOJI VALIA

Kada Minties Derintojai apsigyvena žmogaus proto viduje, tada, jie su savimi atsineša modelines karjeras, idealius gyvenimus, kaip juos nulėmė ir iš anksto nustatė jie patys ir Dieviningtono Personalizuoti Derintojai, ir kuriuos patvirtino Urantijos Personalizuotas Derintojas. Tokiu būdu jie pradeda dirbti turėdami konkretų ir iš anksto nustatytą planą savo žmogiškųjų subjektų intelektualiam ir dvasiniam vystymui, bet nė vienai žmogiškai būtybei šitą planą priimti nėra privaloma. Jūs visi esate likimo subjektai, bet iš anksto nėra nustatyta, kad jūs privalote priimti šitą dieviškąjį likimą; jūs turite visišką laisvę Minties Derintojų programos bet kurią dalį arba visas dalis atmesti. Būtent jų misija yra įgyvendinti tokius proto pasikeitimus ir įvykdyti tokius dvasinius suderinimus, kad jūs galėtumėte noriai ir išmintingai pritarti, tokiu būdu, kad jie galėtų turėti daugiau įtakos asmenybės vystymosi reguliavimui; bet nesvarbu, kokios bebūtų aplinkybės, šitie dieviškieji Pagalbininkai tikrai niekada nepasinaudoja jumis arba kokiu nors būdu savavališkai nepaveikia jūsų pasirinkimo ir sprendimų. Derintojai gerbia jūsų asmenybės nepriklausomybę; *jie visada paklūsta jūsų valiai.*

Jie naudodami savo darbo metodus yra

divinely active concerning all the affairs of your eternal future.

110:1.5 (1204.3) The Adjuster remains with you in all disaster and through every sickness which does not wholly destroy the mentality. But how unkind knowingly to defile or otherwise deliberately to pollute the physical body, which must serve as the earthly tabernacle of this marvelous gift from God. All physical poisons greatly retard the efforts of the Adjuster to exalt the material mind, while the mental poisons of fear, anger, envy, jealousy, suspicion, and intolerance likewise tremendously interfere with the spiritual progress of the evolving soul.

110:1.6 (1204.4) Today you are passing through the period of the courtship of your Adjuster; and if you only prove faithful to the trust reposed in you by the divine spirit who seeks your mind and soul in eternal union, there will eventually ensue that morontia oneness, that supernal harmony, that cosmic co-ordination, that divine attunement, that celestial fusion, that never-ending blending of identity, that oneness of being which is so perfect and final that even the most experienced personalities can never segregate or recognize as separate identities the fusion partners — mortal man and divine Adjuster.

2. ADJUSTERS AND HUMAN WILL

110:2.1 (1204.5) When Thought Adjusters indwell human minds, they bring with them the model careers, the ideal lives, as determined and foreordained by themselves and the Personalized Adjusters of Divinington, which have been certified by the Personalized Adjuster of Urantia. Thus they begin work with a definite and predetermined plan for the intellectual and spiritual development of their human subjects, but it is not incumbent upon any human being to accept this plan. You are all subjects of predestination, but it is not foreordained that you must accept this divine predestination; you are at full liberty to reject any part or all of the Thought Adjusters' program. It is their mission to effect such mind changes and to make such spiritual adjustments as you may willingly and intelligently authorize, to the end that they may gain more influence over the personality directionization; but under no circumstances do these divine Monitors ever take advantage of you or in any way arbitrarily influence you in your choices and decisions. The Adjusters respect your sovereignty of personality; *they are always subservient to your will.*

110:2.2 (1204.6) They are persistent, ingenious, and

atkaklūs, išradingi, ir tobuli, bet jie niekada nevartoja prievartos valinių asmenybių, kuriose jie gyvena, atžvilgiu. Dieviškasis Pagalbininkas niekada nesudvasins nė vienos žmogiškosios būtybės prieš jos valią; išlikimas yra Dievų tokia dovana, kurios laiko tvariniai turi trokšti. Iš esmės, kad ir ką Derintojai yra pasisekę padaryti jūsų labui, įrašai parodys, jog ta transformacija buvo įgyvendinta su jūsų bendradarbiaujančiu sutikimu; jūs būsite buvęs bendradarbiaujantis Derintojo partneris siekiant kylančiojo karjeros milžiniškos transformacijos kiekvieno laiptelio.

Derintojas nemėgina kontroliuoti jūsų mąstymo, kaip tokio, bet vietoje šito, stengiasi jį sudvasinti, įamžinti jį. Nei angelai, nei Derintojai nesistengia tiesiogiai paveikti žmogiškosios minties; šitoji yra jūsų asmenybės išskirtinė teisė. Derintojai yra atsidavę tam, kad pagerintų, modifikuotų, suderintų, ir koordinuotų jūsų mąstymo procesą, bet ypač ir konkrečiau jie yra pasišventę tam, kad sukurtų jūsų karjeros dvasinę kopiją, jūsų paties tikrai besivystančio aš morontinę kopiją, išlikimo tikslais.

Derintojai dirba žmogiškojo proto aukščiausių lygių sferose, nepertraukiamai stengdamiesi sukurti mirtingojo intelekto kiekvienos sampratos morontinius dublikatus. Dėl to, yra dvi realybės, kurios yra suteikiamos žmogiškojo proto grandinėms ir jose koncentruojasi: viena, mirtingasis aš, išsivystęs iš Gyvybės Nešėjų pirminių planų, kita, nemirtingoji esybė iš aukštųjų Dieviningtono sferų, viduje gyvenanti dovana iš Dievo. Bet mirtingasis aš taip pat yra asmenis aš; jis turi asmenybę.

Jūs kaip asmenis tvarinys, turite protą ir valią. Derintojas kaip ikiasmenis tvarinys turi ikiprotą ir ikivalią. Jeigu jūs tiek iki galo susiderinate su Derintojo protu, kad turite visiškai tokią pačią nuomonę, tuomet jūsų protai tampa vienu, ir jūs gaunate Derintojo proto pastiprinimą. Po šito, jeigu jūsų valia liepia ir priverčia įgyvendinti šito naujo arba sujungto proto sprendimus, tuomet Derintojo ikiasmenė valia pasiekia asmenybės išraišką jūsų sprendimo dėka, ir kiek tai yra susiję su tuo konkrečiu projektu, tai jūs ir Derintojas esate vienas. Jūsų protas yra pasiekęs susiderinimą su dieviškumu, o Derintojo valia yra pasiekusi asmenybės išraišką.

Kokiu laipsniu šita tapatybė yra įgyvendinama, tokio laipsniu jūs intelektualiai artėjate prie egzistencijos morontinės kategorijos. Morontinis protas yra toks terminas, kuris išreiškia skirtingos materialios ir dvasinės prigimties bendradarbiaujančių protų esmę ir visumą. Dėl to, morontinis intelektas reiškia dualų protą vietinėje visatoje, kurioje viešpatauja viena valia. O mirtingųjų atveju būtent valia, savo kilme žmogška, tampa dieviška, žmogui sutapatinus

perfect in their methods of work, but they never do violence to the volitional selfhood of their hosts. No human being will ever be spiritualized by a divine Monitor against his will; survival is a gift of the Gods which must be desired by the creatures of time. In the final analysis, whatever the Adjuster has succeeded in doing for you, the records will show that the transformation has been accomplished with your co-operative consent; you will have been a willing partner with the Adjuster in the attainment of every step of the tremendous transformation of the ascension career.

110:2.3 (1205.1) The Adjuster is not trying to control your thinking, as such, but rather to spiritualize it, to eternalize it. Neither angels nor Adjusters are devoted directly to influencing human thought; that is your exclusive personality prerogative. The Adjusters are dedicated to improving, modifying, adjusting, and co-ordinating your thinking processes; but more especially and specifically they are devoted to the work of building up spiritual counterparts of your careers, morontia transcripts of your true advancing selves, for survival purposes.

110:2.4 (1205.2) Adjusters work in the spheres of the higher levels of the human mind, unceasingly seeking to produce morontia duplicates of every concept of the mortal intellect. There are, therefore, two realities which impinge upon, and are centered in, the human mind circuits: one, a mortal self evolved from the original plans of the Life Carriers, the other, an immortal entity from the high spheres of Divinington, an indwelling gift from God. But the mortal self is also a personal self; it has personality.

110:2.5 (1205.3) You as a personal creature have mind and will. The Adjuster as a prepersonal creature has premind and prewill. If you so fully conform to the Adjuster's mind that you see eye to eye, then your minds become one, and you receive the reinforcement of the Adjuster's mind. Subsequently, if your will orders and enforces the execution of the decisions of this new or combined mind, the Adjuster's prepersonal will attains to personality expression through your decision, and as far as that particular project is concerned, you and the Adjuster are one. Your mind has attained to divinity attunement, and the Adjuster's will has achieved personality expression.

110:2.6 (1205.4) To the extent that this identity is realized, you are mentally approaching the morontia order of existence. Morontia mind is a term signifying the substance and sum total of the co-operating minds of diversely material and spiritual natures. Morontia intellect, therefore, connotes a dual mind in the local universe dominated by one will. And with mortals this is a will, human in origin, which is becoming divine through man's identification of the human mind

žmogiškąjį protą su Dievo protingumu.

with the mindedness of God.

3. BENDRADARBIAVIMAS SU DERINTOJU

Derintojai žaidžia šventą ir nuostabų amžių žaidimą; jie yra įsitraukę į vieną iš aukščiausių jaudinančių patyrimų laiko erdvėje. Ir kokie jie būna laimingi, kada jūsų bendradarbiavimas jiems leidžia suteikti pagalbą jūsų trumpose laiko kovose tuo metu, kai jie toliau tęsia savo didesnių amžinybės užduočių vykdymą. Bet paprastai, kada jūsų Derintojas mėgina bendrauti su jumis, tada šitoji žinia pasimeta žmogiškojo proto energetinių tekėjimų materialiose srovėse; tikrai retkarčiais jūs iš tiesų sugaunate dieviškojo balso aidą, silpną ir tolimą aidą.

Jūsų Derintojo sėkmė, vedant jus per mirtingąjį gyvenimą ir užtikrinant jūsų išlikimą, priklauso ne tiek nuo jūsų tikėjimų teorijų, kiek nuo jūsų sprendimų, pasiryžimo, ir tvirto *itikėjimo*. Visi šitie asmenybės augimo judėjimai tampa galingais poveikiais, padedančiais jūsų vystymuisi, nes jie padeda jums bendradarbiauti su Derintoju; jie padeda jums nustoti priešintis. Minties Derintojams savo žemiškąją užduotį įvykdyti pasiseka arba matomai nepasiseka tiesiog tiek, kiek mirtingiesiems pasiseka arba nepavyksta bendradarbiauti su tuo planu, kurio dėka jie turi būti vystomi tobulumo pasiekimo kylančiame kelyje. Išlikimo paslaptį gaubia aukščiausias žmogiškasis troškimas būti panašiu į Dievą ir su tuo susijęs noras atlikti bet kokią dalyką ir visus dalykus ir būti bet kokių dalykų ir visais dalykais, kurie yra esminiai tam, jog būtų galutinai pasiektas šitas viską užvaldantis troškimas.

Kada mes kalbame apie Derintojo sėkmę ar nesėkmę, tada mes kalbame žmogiškojo išlikimo požiūriu. *Derintojai niekada nesuklumpa*; jie yra iš dieviškosios esmės, ir visada jie kiekvieną užduotį užbaigia triumfuodami.

Aš negaliu nepastebėti, jog tokia didelė jūsų dalis skiria tiek daug laiko ir minčių tiesiog gyvenimo smulkmenoms, tuo tarpu jūs beveik visiškai iš akiračio išleidžiate amžinosios svarbos esmingesnes realybes, būtent tas savybes, kurios yra susijusios su harmoningesnio darbinio susitarimo tarp jūsų ir savojo Derintojo vystymu. Žmogiškosios egzistencijos didysis tikslas yra prisiderinti prie viduje gyvenančio Derintojo dieviškumo; mirtingojo gyvenimo didysis laimėjimas yra pasiekti tikrą ir supratingą pasišventimą dieviškosios dvasios, kuri laukia ir dirba jūsų proto viduje, amžiniems tikslams. Bet atsidavusios ir ryžtingos pastangos tam, kad būtų įgyvendintas amžinasis likimas yra visiškai suderinamos su linksmu ir džiugiu gyvenimu ir su sėkminga ir garbinga karjera žemėje. Bendradarbiavimas su Minties Derintoju

3. CO-OPERATION WITH THE ADJUSTER

110:3.1 (1205.5) Adjusters are playing the sacred and superb game of the ages; they are engaged in one of the supreme adventures of time in space. And how happy they are when your co-operation permits them to lend assistance in your short struggles of time as they continue to prosecute their larger tasks of eternity. But usually, when your Adjuster attempts to communicate with you, the message is lost in the material currents of the energy streams of human mind; only occasionally do you catch an echo, a faint and distant echo, of the divine voice.

110:3.2 (1205.6) The success of your Adjuster in the enterprise of piloting you through the mortal life and bringing about your survival depends not so much on the theories of your beliefs as upon your decisions, determinations, and steadfast *faith*. All these movements of personality growth become powerful influences aiding in your advancement because they help you to co-operate with the Adjuster; they assist you in ceasing to resist. Thought Adjusters succeed or apparently fail in their terrestrial undertakings just in so far as mortals succeed or fail to co-operate with the scheme whereby they are to be advanced along the ascending path of perfection attainment. The secret of survival is wrapped up in the supreme human desire to be Godlike and in the associated willingness to do and be any and all things which are essential to the final attainment of that overmastering desire.

110:3.3 (1206.1) When we speak of an Adjuster's success or failure, we are speaking in terms of human survival. *Adjusters never fail*; they are of the divine essence, and they always emerge triumphant in each of their undertakings.

110:3.4 (1206.2) I cannot but observe that so many of you spend so much time and thought on mere trifles of living, while you almost wholly overlook the more essential realities of everlasting import, those very accomplishments which are concerned with the development of a more harmonious working agreement between you and your Adjusters. The great goal of human existence is to attune to the divinity of the indwelling Adjuster; the great achievement of mortal life is the attainment of a true and understanding consecration to the eternal aims of the divine spirit who waits and works within your mind. But a devoted and determined effort to realize eternal destiny is wholly compatible with a lighthearted and joyous life and with a successful and honorable career on earth. Co-operation with the Thought Adjuster does not entail self-torture, mock piety, or

nenumato savęs kankinimo, apsimestinio pamaldumo, arba veidmainiško ir pretenzingo savęs pažeminimo; idealus gyvenimas yra toks, kai tarnaujama su meile, o ne egzistavimas baimingai nuogąstaujant.

Sumaištis, suglumimas, kartais net drąsos netekimas ir atsitraukimas, nebūtinai reiškia pasipriešinimą viduje gyvenančio Derintojo postūmiams. Tokie požiūriai kartais gali reikšti aktyvaus bendradarbiavimo su dieviškuoju Pagalbininku stoką ir gali, dėl to, kažkiek uždelsti dvasinį žengimą į priekį, bet tokie intelektualūs emociniai sunkumai nėra mažiausia dalele nesutrukdo Dievą pažįstančios sielos tikrajam išlikimui. Vien tik tai nežinojimas niekada negali užkirsti kelio išlikimui; taip pat ir gluminančios abejonės ar baimingas netikrumas. Tik tai sąmoningas priešinimasis Derintojo vedimui gali užkirsti kelią atsirandančios nemirtingos sielos išlikimui.

Bendradarbiavimo su savo Derintoju jūs neturėtumėte laikyti ypatingai sąmoningu procesu, nes jis nėra toks; bet jūsų motyvai ir jūsų sprendimai, jūsų ištikimas pasiryžimas ir jūsų aukščiausi troškimai, iš tiesų sudaro realų ir efektyvų bendradarbiavimą. Jūs galite sąmoningai padidinti harmoniją su Derintoju štai kuomet:

1. Nusprendami atsiliepti į dieviškąjį vedimą; žmogiškąjį gyvenimą nuoširdžiai grįsdami tiesos, grožio, ir gėrio aukščiausia sąmone, ir tada šitas dieviškumo savybes suderindami išminties, garbinimo, įtikėjimo, ir meilės pagalba.

2. Mylėdami Dievą ir trokšdami būti tokie, kaip jis—nuoširdžiai pripažindami dieviškąją tėvystę ir meilės kupiną dangiškojo Tėvo garbinimą.

3. Mylėdami žmogų ir nuoširdžiai trokšdami tarnauti jam—iš visos širdies pripažindami žmogaus brolystę kartu su protinga ir išmintinga meile kiekvienam iš savo mirtingųjų bičiulių.

4. Džiaugsmingai priimdami kosminę pilietybę—sąžiningai pripažindami savo progresinius įsipareigojimus Aukščiausajai Būtybei, suvokdami evoliucinio žmogaus ir atsirandančios Dievybės abipusę priklausomybę. Tai yra kosminės moralės gimimas ir visuotinės pareigos beauštantis įgyvendinimas.

4. DERINTOJO DARBAS PROTE

Derintojai sugeba priimti nuolatinę kosminių pranešimų srovę, pasiekiančią per laiko ir erdvės pagrindines grandines; jie turi laisvą priėjimą prie dvasinės informacijos ir visatų energijos. Bet šitie galingi vidiniai gyventojai didelės dalies šito išminties ir tiesos turto savo mirtingųjų subjektų protams negali perduoti dėl to, kad stinga

hypocritical and ostentatious self-abasement; the ideal life is one of loving service rather than an existence of fearful apprehension.

110:3.5 (1206.3) Confusion, being puzzled, even sometimes discouraged and distracted, does not necessarily signify resistance to the leadings of the indwelling Adjuster. Such attitudes may sometimes connote lack of active co-operation with the divine Monitor and may, therefore, somewhat delay spiritual progress, but such intellectual emotional difficulties do not in the least interfere with the certain survival of the God-knowing soul. Ignorance alone can never prevent survival; neither can confusional doubts nor fearful uncertainty. Only conscious resistance to the Adjuster's leading can prevent the survival of the evolving immortal soul.

110:3.6 (1206.4) You must not regard co-operation with your Adjuster as a particularly conscious process, for it is not; but your motives and your decisions, your faithful determinations and your supreme desires, do constitute real and effective co-operation. You can consciously augment Adjuster harmony by:

110:3.7 (1206.5) 1. Choosing to respond to divine leading; sincerely basing the human life on the highest consciousness of truth, beauty, and goodness, and then co-ordinating these qualities of divinity through wisdom, worship, faith, and love.

110:3.8 (1206.6) 2. Loving God and desiring to be like him — genuine recognition of the divine fatherhood and loving worship of the heavenly Parent.

110:3.9 (1206.7) 3. Loving man and sincerely desiring to serve him — wholehearted recognition of the brotherhood of man coupled with an intelligent and wise affection for each of your fellow mortals.

110:3.10 (1206.8) 4. Joyful acceptance of cosmic citizenship — honest recognition of your progressive obligations to the Supreme Being, awareness of the interdependence of evolutionary man and evolving Deity. This is the birth of cosmic morality and the dawning realization of universal duty.

4. THE ADJUSTER'S WORK IN THE MIND

110:4.1 (1207.1) Adjusters are able to receive the continuous stream of cosmic intelligence coming in over the master circuits of time and space; they are in full touch with the spirit intelligence and energy of the universes. But these mighty indwellers are unable to transmit very much of this wealth of wisdom and truth to the minds of their

prigimties bendrumo ir kad nėra atsiliepančiojo suvokimo.

Minties Derintojas visą laiką stengiasi jūsų protą sudvasinti tiek, kad išvystytų jūsų morontinę sielą; bet dažniausia šito vidinio tarnavimo jūs patys sąmoningai nejaučiate. Jūs visiškai nepajėgūs atskirti savo paties materialaus intelekto produkto nuo savo sielos ir Derintojo bendrų veiksmų produkto.

Kai kurios netikėtos mintys, išvados, ir kitokie proto vaizdiniai kartais yra tiesioginis arba netiesioginis Derintojo darbas; bet nepalyginamai dažniau jie yra netikėtas iškilimas į sąmonę tų idėjų, kurios grupavosi nugrimzdusiuose protiniuose lygiuose, normalaus ir įprasto psichinio veikimo, neatskiriama nuo besivystančio gyvulinio proto grandinių, natūraliuose ir kasdieniauose vyksmuose. (Priešingai šitiems sąmonės protrūkiams, Derintojo apreiškimai atsiranda per viršsąmonės sferas.)

Patikėkite visus proto reikalus, kurie pranoksta paprastą sąmonės lygį, Derintojų globai. Reikiamu metu, jeigu ne šitame pasaulyje, tai gyvenamuosiuose pasauliuose jie pateiks išsamią savo globos ataskaitą, ir galiausiai jie pateiks tas prasmes ir vertybes, kurios buvo patikėtos jų globai ir saugojimui. Jie prikels visas tikrąsias mirtingojo proto vertybes, jeigu jūs išliksite.

Egzistuoja milžiniška bedugnė tarp to, kas yra žmogiška ir kas yra dieviška, tarp žmogaus ir Dievo. Urantijos rasės tokiu didžiuliu laipsniu yra elektriškai ir chemiškai valdomos, tokiu žymiu laipsniu yra panašios į gyvūnus savo bendru elgesiu, tokios emocingos savo įprastomis reakcijomis, kad Pagalbininkams yra nepaprastai sunku jas vesti ir nukreipti. Jums visiškai nebūdingi drąsūs sprendimai ir pasišventusiojo bendradarbiavimas taip, kad jūsų viduje gyvenantiems Derintojams beveik neįmanoma su žmogiškuoju protu bendrauti tiesiogiai. Net ir tada, kada naujos tiesos spindulėlį jiems būna įmanoma blykstelėti besivystančiai mirtingojo sielai, tai šitas dvasinis apreiškimas dažnai taip apakina tvarinį, kad jis sukelia fanatizmo traukulius arba pradeda kokią nors kitą intelektualų perversmą, kuris baigiasi katastrofiškai. Daug naujų religijų ir keisti "izmai" kilo iš nepavykusių, netobulų, klaidingai suprastų, ir iškraipytų Minties Derintojų pranešimų.

Per daugelį tūkstančių metų, tą rodo Jerusemo archyvai, kiekvienoje kartoje gyveno vis mažiau ir mažiau būtybių, kurios galėjo patikimai bendradarbiauti su savaime veikiančiais Derintojais. Tai nerimą keliantis vaizdas, ir Satanijos vadovaujančios asmenybės palankiai žiūri į pasiūlymus, kuriuos pateikia jūsų planetos kai kurie tiesioginiai prižiūrėtojai, kurie pasisako už

mortal subjects because of the lack of commonness of nature and the absence of responsive recognition.

110:4.2 (1207.2) The Thought Adjuster is engaged in a constant effort so to spiritualize your mind as to evolve your morontia soul; but you yourself are mostly unconscious of this inner ministry. You are quite incapable of distinguishing the product of your own material intellect from that of the conjoint activities of your soul and the Adjuster.

110:4.3 (1207.3) Certain abrupt presentations of thoughts, conclusions, and other pictures of mind are sometimes the direct or indirect work of the Adjuster; but far more often they are the sudden emergence into consciousness of ideas which have been grouping themselves together in the submerged mental levels, natural and everyday occurrences of normal and ordinary psychic function inherent in the circuits of the evolving animal mind. (In contrast with these subconscious emanations, the revelations of the Adjuster appear through the realms of the superconscious.)

110:4.4 (1207.4) Trust all matters of mind beyond the dead level of consciousness to the custody of the Adjusters. In due time, if not in this world then on the mansion worlds, they will give good account of their stewardship, and eventually will they bring forth those meanings and values intrusted to their care and keeping. They will resurrect every worthy treasure of the mortal mind if you survive.

110:4.5 (1207.5) There exists a vast gulf between the human and the divine, between man and God. The Urantia races are so largely electrically and chemically controlled, so highly animallike in their common behavior, so emotional in their ordinary reactions, that it becomes exceedingly difficult for the Monitors to guide and direct them. You are so devoid of courageous decisions and consecrated co-operation that your indwelling Adjusters find it next to impossible to communicate directly with the human mind. Even when they do find it possible to flash a gleam of new truth to the evolving mortal soul, this spiritual revelation often so blinds the creature as to precipitate a convulsion of fanaticism or to initiate some other intellectual upheaval which results disastrously. Many a new religion and strange "ism" has arisen from the aborted, imperfect, misunderstood, and garbled communications of the Thought Adjusters.

110:4.6 (1207.6) For many thousands of years, so the records of Jerusem show, in each generation there have lived fewer and fewer beings who could function safely with self-acting Adjusters. This is an alarming picture, and the supervising personalities of Satania look with favor upon the proposals of some of your more immediate planetary supervisors who advocate the

tai, kad būtų imtasi priemonių puoselėti ir apsaugoti Urantijos rasių aukščiausiuosius dvasinius tipus.

5. KLAIDINGOS SAMPRATOS APIE DERINTOJO VADOVAVIMĄ

Derintojo misijos ir įtakos nepainiokite ir nemaišykite su tuo, kas įprastai yra vadinama sąžine; jos nėra tiesiogiai susietos. Sąžinė yra žmogiška ir grynai psichinė reakcija. Jos nereikia niekinti, bet vargu ar sielai ji yra Dievo balsas, kuris iš tikrųjų būtų Derintojo, jeigu tokį balsą būtų galima išgirsti. Sąžinė, teisingai, įspėja jus elgtis tinkamai; bet Derintojas, papildomai, stengiasi, kad jums pasakytų, kas iš tikrųjų yra tinkama; tai yra, kada ir tokiu laipsniu, koku jūs sugebate Pagalbininko vadovavimą suvokti.

Žmogaus patyrimai sapno metu, tas netvarkingas ir trūkinėjantis nesukoordinuoto miegančio proto pademonstravimas, yra adekvatus įrodymas, jog Derintojams žmogaus proto skirtingų aspektų suderinti ir sujungti nepavyko. Derintojai tiesiog negali, per vieną gyvenimo tarpsnį, savavališkai suderinti ir sinchronizuoti dviejų tokių nepanašių ir skirtingų mąstymo tipų, žmogiškojo ir dieviškojo. Kada jie tą padaro, kaip kartais jiems tą yra pavykę padaryti praeityje, tada tokios sielos yra pervedamos tiesiai į gyvenamuosius pasaulius be būtinybės patirti mirtį.

Miego metu Derintojas mėgina pasiekti tikrai tą, kam asmenybės, kurios viduje jis gyvena, valia anksčiau yra visiškai pritarusi tokiais sprendimais ir pasirinkimais, kurie buvo priimti visiškai sąmoningos būsenos metu, ir kurie dėl šito buvo saugiai patalpinti į viršproto valdas, žmogiškojo ir dieviškojo tarpusavio ryšio sujungiančias sferas.

Tuo metu, kada jų mirtingieji šeimininkai miega, Derintojai bando savo kūrinis užfiksuoti materialaus proto aukščiausiuose lygiuose, o jūs kai kurie groteskiniai sapnai rodo, kad veiksmingo ryšio jiems užmegzti nepasisekė. Sapnų gyvenimo absurdoi ne tikrai liudija neišreikštų emocijų spaudimą, bet taip pat rodo, kaip siaubingai yra iškraipyta dvasinių sąvokų, kurias pateikia Derintojai, išraiška. Jūsų pačių aistros, impulsai, ir kiti įgimti polinkiai pavirsta į vaizdinius ir neišreikšti troškimai pakeičia dieviškuosius pranešimus, kuriuos gyvenantys viduje gyventojai stengiasi užfiksuoti žmogaus psichikoje nesąmoningo miego metu.

Nepaprastai pavojinga samprotauti apie tai, kiek Derintojo turinys siejasi su sapnų gyvenimu. Miego metu Derintojai tikrai dirba, bet jūsų įprasti

inauguration of measures designed to foster and conserve the higher spiritual types of the Urantia races.

5. ERRONEOUS CONCEPTS OF ADJUSTER GUIDANCE

110:5.1 (1207.7) Do not confuse and confound the mission and influence of the Adjuster with what is commonly called conscience; they are not directly related. Conscience is a human and purely psychic reaction. It is not to be despised, but it is hardly the voice of God to the soul, which indeed the Adjuster's would be if such a voice could be heard. Conscience, rightly, admonishes you to do right; but the Adjuster, in addition, endeavors to tell you what truly is right; that is, when and as you are able to perceive the Monitor's leading.

110:5.2 (1208.1) Man's dream experiences, that disordered and disconnected parade of the un-coordinated sleeping mind, present adequate proof of the failure of the Adjusters to harmonize and associate the divergent factors of the mind of man. The Adjusters simply cannot, in a single lifetime, arbitrarily co-ordinate and synchronize two such unlike and diverse types of thinking as the human and the divine. When they do, as they sometimes have, such souls are translated directly to the mansion worlds without the necessity of passing through the experience of death.

110:5.3 (1208.2) During the slumber season the Adjuster attempts to achieve only that which the will of the indwelt personality has previously fully approved by the decisions and choosings which were made during times of fully wakeful consciousness, and which have thereby become lodged in the realms of the supermind, the liaison domain of human and divine interrelationship.

110:5.4 (1208.3) While their mortal hosts are asleep, the Adjusters try to register their creations in the higher levels of the material mind, and some of your grotesque dreams indicate their failure to make efficient contact. The absurdities of dream life not only testify to pressure of unexpressed emotions but also bear witness to the horrible distortion of the representations of the spiritual concepts presented by the Adjusters. Your own passions, urges, and other innate tendencies translate themselves into the picture and substitute their unexpressed desires for the divine messages which the indwellers are endeavoring to put into the psychic records during unconscious sleep.

110:5.5 (1208.4) It is extremely dangerous to postulate as to the Adjuster content of the dream life. The Adjusters do work during sleep, but your ordinary

sapnų patyrimai yra grynai fiziologiniai ir psichologiniai reiškiniai. Lygiai taip pat, Derintojo sampratos užregistravimą yra pavojinga mėginti atskirti nuo daugiau ar mažiau nuolatinio ir sąmoningo mirtingojo sąžinės diktavimų priėmimo. Būtent šitas problemos ir reikės įveikti individualaus principingumo ir asmeninio sprendimo keliu. Bet žmogiškoji būtybė geriau klystų atmesdama Derintojo išraišką, tikėdama, jog tai yra grynai žmogiškasis patyrimas, negu darytų didžiulę klaidą mirtingojo proto reakciją iškelddama iki dieviškojo orumo sferos. Prisiminkite, Minties Derintojo įtaka didžiąja dalimi, nors ne iki galo, yra viršsąmoninis patyrimas.

Skirtingais laipsniais ir vis daugiau, kada jūs kylate psichikos apskritimais, kartais tiesiogiai, bet dažniau netiesiogiai, jūs iš tikrųjų bendraujate su savo Derintoju. Bet pavojinga laikytis minties, jog kiekviena nauja samprata, kylanti žmogiškame prote, yra Derintojo padiktuota. Dažniau, jūsų kategorijos būtybėse, tai, ką jūs laikote Derintojo balsu, tikrovėje yra jūsų paties intelekto prasiveržimas. Tai yra pavojingas pagrindas, ir kiekviena žmogiškoji būtybė šitas problemas turi spręsti pati sutinkamai su savo natūralia žmogiškąja išmintimi ir viršžmogiškąja įžvalga.

Žmogiškosios būtybės, per kurią vyksta šitas bendravimas, Derintojas turi tokią plačią veikimo galimybę daugiausia dėl šito žmogaus beveik visiško abejingumo Derintojo vidinio buvimo bet kokiems išoriškiems pasireiškimams; iš tikrųjų pasisekė, kad jis išlieka sąmoningai visiškai nesidomintis visu šituo procesu. Jis turi vieną iš labiausiai patyrusių šito laiko ir šitos kartos Derintojų, ir vis tik jo pasyvi reakcija į reiškinius, susijusius su šito visapusiško Derintojo buvimu jo prote ir neaktyvus dėmesys šio visapusiško Derintojo buvimui jo prote, likimo sargybinio nuomone, yra reta ir atsitiktinė reakcija. Ir visa tai sudaro palankų poveikį koordinavimą, palankų tiek Derintojui aukščiausioje veiksmo sferoje, tiek žmogiškajam partneriui sveikatos, veiksmingumo, ir ramybės požiūriu.

6. SEPTYNI PSICHINIAI APSKRITIMAI

Materialiame pasaulyje asmenybės realizavimo visumą sudaro mirtingojo potencialo septynių psichinių apskritimų vienas po kito einantys užkariavimai. Įėjimas į septintąjį apskritimą rodo tikros žmogiškosios asmenybės veikimo pradžią. Pirmojo apskritimo užbaigimas pažymi mirtingosios būtybės santykinę brandą. Nors perėjimas per kosminio augimo septynis apskritimus ir neprilygsta susiliejimui su Derintoju,

dream experiences are purely physiologic and psychologic phenomena. Likewise, it is hazardous to attempt the differentiation of the Adjusters' concept registry from the more or less continuous and conscious reception of the dictations of mortal conscience. These are problems which will have to be solved through individual discrimination and personal decision. But a human being would do better to err in rejecting an Adjuster's expression through believing it to be a purely human experience than to blunder into exalting a reaction of the mortal mind to the sphere of divine dignity. Remember, the influence of a Thought Adjuster is for the most part, though not wholly, a superconscious experience.

110:5.6 (1208.5) In varying degrees and increasingly as you ascend the psychic circles, sometimes directly, but more often indirectly, you do communicate with your Adjusters. But it is dangerous to entertain the idea that every new concept originating in the human mind is the dictation of the Adjuster. More often, in beings of your order, that which you accept as the Adjuster's voice is in reality the emanation of your own intellect. This is dangerous ground, and every human being must settle these problems for himself in accordance with his natural human wisdom and superhuman insight.

110:5.7 (1208.6) The Adjuster of the human being through whom this communication is being made enjoys such a wide scope of activity chiefly because of this human's almost complete indifference to any outward manifestations of the Adjuster's inner presence; it is indeed fortunate that he remains consciously quite unconcerned about the entire procedure. He holds one of the highly experienced Adjusters of his day and generation, and yet his passive reaction to, and inactive concern toward, the phenomena associated with the presence in his mind of this versatile Adjuster is pronounced by the guardian of destiny to be a rare and fortuitous reaction. And all this constitutes a favorable co-ordination of influences, favorable both to the Adjuster in the higher sphere of action and to the human partner from the standpoints of health, efficiency, and tranquillity.

6. THE SEVEN PSYCHIC CIRCLES

110:6.1 (1209.1) The sum total of personality realization on a material world is contained within the successive conquest of the seven psychic circles of mortal potentiality. Entrance upon the seventh circle marks the beginning of true human personality function. Completion of the first circle denotes the relative maturity of the mortal being. Though the traversal of the seven circles of cosmic growth does not equal fusion with the

bet šitų apskritimų įveikimas pažymi pasiekimą tų žingsnių, kurie yra įžanginiai į susiliejamą su Derintoju.

Derintojas yra jūsų lygiavertis partneris įvaldant septynis apskritimus—pasiekiant mirtingojo santykinę brandą. Derintojas kartu su jumis kyla nuo septintojo apskritimo iki pirmojo, bet žengia pirmyn į aukštybės ir savaiminio veikimo statusą visiškai nepriklausomai nuo mirtingojo proto aktyvaus bendradarbiavimo.

Psichiniai apskritimai nėra išimtinai intelektualūs, taip pat jie nėra ir visiškai morontiniai; jie yra susiję su asmenybės statusu, proto pasiekimu, sielos augimu, ir reagavimu į Derintoją. Tam, jog per šiuos lygius būtų žengiama sėkmingai, reikalingas visos asmenybės harmoningas veikimas, o ne vien tik tai šios asmenybės kurios nors vienos fazės veikimas. Šitų dalių augimas neprilygsta tikrai visumos brandai; šitos dalys iš tikrųjų auga proporcingai viso savojo aš—savojo aš visumos—vystymuisi: materialiam, intelektualiam, ir dvasiniam.

Kada intelektualios prigimties vystymasis vyksta greičiau už dvasinį vystymąsi, tada tokia padėtis bendravimą su Minties Derintoju padaro tiek sunkų, tiek pavojingą. Lygiai taip pat, per didelis dvasinis vystymasis turi polinkį sukelti dieviškojo vidinio gyventojų dvasinio vadovavimo fanatišką ir iškreiptą interpretavimą. Dėl dvasinio sugebėjimo stokos labai sunku tokiam materialiam intelektui perteikti tas dvasines tiesas, kurios glūdi aukščiausioje viršsąmonėje. Būtent tobulos pusiausvyros protui, esančiam švarių įpročių, stabilizuotų nervinių energijų, ir išbalansuoto cheminio veikimo kūne—kada fizinės, protinės, ir dvasinės galios yra trivenėje vystymosi harmonijoje—gali būti perteiktas šviesos ir tiesos maksimumas, sukeliant tokios būtybės realiai gerovei minimalų pavojų arba riziką. Tokiu išbalansuotu augimu iš tiesų žmogus kyla vienas po kito einančiais planetinio progresavimo apskritimais, iš septintojo į pirmąjį.

Derintojai visada yra arti jūsų ir yra jūsų dalis, bet retai kada jie gali kalbėti, kaip kita būtybė, su jumis tiesiogiai. Apskritimas po apskritimo jūsų intelektualūs sprendimai, moraliniai pasirinkimai, ir dvasinis vystymasis prisideda prie Derintojo sugebėjimo veikti jūsų prote; apskritimas po apskritimo jūs šitaip pakylate iš bendravimo su Derintoju ir proto suregulavimo žemesniųjų pakopų taip, kad vis didesniu laipsniu Derintojas yra įgalinamas savo sampratą apie likimą vis ryškiau ir įtikinamiau užfiksuoti šitos Dievo siekiančios proto-sielos besivystančioje sąmonėje.

Kiekvienas sprendimas, kurį jūs priimate, Derintojo veiklai arba trukdo, arba padeda; lygiai

Adjuster, the mastery of these circles marks the attainment of those steps which are preliminary to Adjuster fusion.

110:6.2 (1209.2) The Adjuster is your equal partner in the attainment of the seven circles — the achievement of comparative mortal maturity. The Adjuster ascends the circles with you from the seventh to the first but progresses to the status of supremacy and self-activity quite independent of the active co-operation of the mortal mind.

110:6.3 (1209.3) The psychic circles are not exclusively intellectual, neither are they wholly morontial; they have to do with personality status, mind attainment, soul growth, and Adjuster attunement. The successful traversal of these levels demands the harmonious functioning of the *entire personality*, not merely of some one phase thereof. The growth of the parts does not equal the true maturation of the whole; the parts really grow in proportion to the expansion of the entire self — the whole self — material, intellectual, and spiritual.

110:6.4 (1209.4) When the development of the intellectual nature proceeds faster than that of the spiritual, such a situation renders communication with the Thought Adjuster both difficult and dangerous. Likewise, overspiritual development tends to produce a fanatical and perverted interpretation of the spirit leadings of the divine indweller. Lack of spiritual capacity makes it very difficult to transmit to such a material intellect the spiritual truths resident in the higher superconsciousness. It is to the mind of perfect poise, housed in a body of clean habits, stabilized neural energies, and balanced chemical function — when the physical, mental, and spiritual powers are in triune harmony of development — that a maximum of light and truth can be imparted with a minimum of temporal danger or risk to the real welfare of such a being. By such a balanced growth does man ascend the circles of planetary progression one by one, from the seventh to the first.

110:6.5 (1209.5) The Adjusters are always near you and of you, but rarely can they speak directly, as another being, to you. Circle by circle your intellectual decisions, moral choosings, and spiritual development add to the ability of the Adjuster to function in your mind; circle by circle you thereby ascend from the lower stages of Adjuster association and mind attunement, so that the Adjuster is increasingly enabled to register his picturizations of destiny with augmenting vividness and conviction upon the evolving consciousness of this God-seeking mind-soul.

110:6.6 (1210.1) Every decision you make either impedes or facilitates the function of the Adjuster;

taip šitie patys sprendimai iš tikrųjų nulemia jūsų vystymąsi žmogiškojo pasiekimo apskritimuose. Tai yra tiesa, jog sprendimo pranašumas, jo santykis su krize, didelė dalimi yra susijęs su jo poveikiu, įtakojančiu žengimą per apskritimus; nepaisant šito, daugybė sprendimų, dažni kartojimai, atkaklūs kartojimai, taip pat yra labai svarbūs tam, kad būtų formuojamas tokių reakcijų įpročio tvirtumas.

Sunku tiksliai apibrėžti šiuos septynis žmogiškojo progresavimo lygius dėl tos priežasties, jog šitie lygiai yra asmeniniai; jie yra skirtingi kiekvienam individui ir juos akivaizdžiai nulemia kiekvienos žmogiškosios būtybės sugebėjimas augti. Šių kosminės evoliucijos lygių užkariavimą atspindi trys sritys:

1. *Reagavimas į Derintoją*. Dvasingėjantis protas artėja prie Derintojo buvimo proporcingai pasiektam apskritimui.

2. *Sielos evoliucija*. Morantinės sielos atsiradimas rodo, kokių laipsniu ir kiek giliai yra įvaldytas apskritimas.

3. *Asmenybės realumas*. Savojo aš realumo laipsnį tiesiogiai nulemia apskritimo nugalėjimas. Asmenys tampa realesni, kada iš mirtingojo egzistencijos septintojo lygio kyla į pirmąjį lygį.

Kada keliaujama per šiuos apskritimus, tada materialiosios evoliucijos vaikas išauga į subrendusį žmogų, turintį nemirtingumo potencialą. Keliaujančiojo septintuoju apskritimu embrioninės prigimties šešėlinė realybė užleidžia vietą vietinės visatos piliečio atsirandančios morantinės prigimties aiškesniam pasireiškimui.

Nors žmogiškojo augimo septynių lygių, arba psichinių apskritimų, tiksliai apibrėžti neįmanoma, bet galima daryti prielaidą dėl šių brandos pasiekimo etapų minimalių ir maksimalių ribų:

Septintasis apskritimas. Į šitą lygį įžengiama tada, kada žmogiškosios būtybės išvysto asmeninio pasirinkimo, individualaus sprendimo, moralinės atsakomybės galias, o taip pat sugebėjimą pasiekti dvasinę individualybę. Tai pažymi septynių pagalbinių proto dvasių suvienytą veikimą vadovaujant išminties dvasiai, mirtingojo tvarinio įtraukimą į Šventosios Dvasios įtakos grandinę, o Urantijoje, Tiesos Dvasios pirminį veikimą, kartu su Minties Derintojo priėmimu į mirtingojo protą. Įžengimas į septintąjį apskritimą rodo, jog mirtingasis tvarinys iš tikrųjų yra potencialus vietinės visatos pilietis.

Trečiasis apskritimas. Derintojo darbas yra daug veiksmingesnis po to, kada žmogiškasis kylantysis pasiekia trečiąjį apskritimą ir gauna asmeninį serafinį likimo sargą. Nors tarp Derintojo

likewise do these very decisions determine your advancement in the circles of human achievement. It is true that the supremacy of a decision, its crisis relationship, has a great deal to do with its circle-making influence; nevertheless, numbers of decisions, frequent repetitions, persistent repetitions, are also essential to the habit-forming certainty of such reactions.

110:6.7 (1210.2) It is difficult precisely to define the seven levels of human progression, for the reason that these levels are personal; they are variable for each individual and are apparently determined by the growth capacity of each human being. The conquest of these levels of cosmic evolution is reflected in three ways:

110:6.8 (1210.3) 1. *Adjuster attunement*. The spiritizing mind nears the Adjuster presence proportional to circle attainment.

110:6.9 (1210.4) 2. *Soul evolution*. The emergence of the morontia soul indicates the extent and depth of circle mastery.

110:6.10 (1210.5) 3. *Personality reality*. The degree of selfhood reality is directly determined by circle conquest. Persons become more real as they ascend from the seventh to the first level of mortal existence.

110:6.11 (1210.6) As the circles are traversed, the child of material evolution is growing into the mature human of immortal potentiality. The shadowy reality of the embryonic nature of a seventh circler is giving way to the clearer manifestation of the emerging morontia nature of a local universe citizen.

110:6.12 (1210.7) While it is impossible precisely to define the seven levels, or psychic circles, of human growth, it is permissible to suggest the minimum and maximum limits of these stages of maturity realization:

110:6.13 (1210.8) *The seventh circle*. This level is entered when human beings develop the powers of personal choice, individual decision, moral responsibility, and the capacity for the attainment of spiritual individuality. This signifies the united function of the seven adjutant mind-spirits under the direction of the spirit of wisdom, the encirclement of the mortal creature in the influence of the Holy Spirit, and, on Urantia, the first functioning of the Spirit of Truth, together with the reception of a Thought Adjuster in the mortal mind. Entrance upon the seventh circle constitutes a mortal creature a truly potential citizen of the local universe.

110:6.14 (1210.9) *The third circle*. The Adjuster's work is much more effective after the human ascender attains the third circle and receives a personal seraphic guardian of destiny. While there is no

ir serafinio sargo akivaizdaus pastangų suderinimo ir nėra, bet vis vien po asmeninio serafinio palydovo paskyrimo yra pastebimas neabejotinas pagerėjimas kosminio pasiekimo ir dvasinio vystymosi visose fazėse. Kada yra pasiekiamas trečiasis apskritimas, tada Derintojas per mirtingojo gyvenimo likusį tarpsnį stengiasi žmogaus protą morontizuoti, siekia, kad jis įsisavintų likusius apskritimus, ir kad pasiektų dieviškojo-žmogiškojo susivienijimo baigiamąjį etapą prieš tai, kada natūrali mirtis nutrauks šią unikalų partnerystę.

Pirmasis apskritimas. Derintojas negali, paprastai, kalbėti tiesiogiai ir betarpiškai su jumis tol, kol jūs neįžengsite į mirtingojo progresinio pasiekimo pirmąjį ir baigiamąjį apskritimą. Šitas lygis išreiškia aukščiausią proto-Derintojo ryšį, kokį tik įmanoma įgyvendinti žmogiškajame patyrimo iki to meto, kada atsirandanti morontinė siela yra išlaisvinama iš materialaus kūno aprėdo. Kai dėl proto, jausmų, ir kosminės įžvalgos, tai šitas pirmojo psichinio apskritimo pasiekimas yra materialaus proto ir dvasinio Derintojo pats didžiausias suartėjimas, koks tik gali būti įmanomas žmogiškajame patyrimo.

Galbūt šitie mirtingojo progresavimo psichiniai apskritimai geriau būtų vadinami *kosminiais lygiais* — progresinio priartėjimo prie evoliucinės sielos pirminio ryšio su atsirandančia Aukščiausiąja Būtybe morontinės sąmonės realūs prasmės suvokimai ir vertybės supratimai. Ir būtent dėl šito paties ryšio niekada mirtingajam protui neįmanoma iki galo išaiškinti kosminių apskritimų reikšmės. Šitie apskritimų pasiekimai tikrai santykinai yra susiję su Dievo-sąmone. Tas, kuris yra septintajame arba šeštajame apskritime, gali būti beveik taip tikrai Dievą pažįstantis— sąmoningai suvokiantis sūnystę—kaip ir tas, kuris yra antrajame arba pirmajame apskritime, bet tokios būtybės, kurios yra žemesniuose apskritimuose, nepalyginamai mažiau sąmoningai suvokia patirtinį ryšį su Aukščiausiąja Būtybe, visatos pilietybę. Šitų kosminių apskritimų pasiekimas taps kylančiųjų patyrimo dalimi gyvenamuosiuose pasauliuose, jeigu šito jie nepasieks iki natūralios mirties.

Įtikėjimo motyvacija visą žmogaus sūnystės su Dievu suvokimą paverčia patirtiniu, bet *veiksmas*, sprendimų įvykdymas, yra esminis tam, jog evoliuciškai būtų pasiekta vis didėjančios giminytės su Aukščiausiosios Būtybės *kosmine aktualybe* sąmonė. Įtikėjimas potencialus paverčia į aktualus dvasiniame pasaulyje, bet potencialai tampa aktualiais Aukščiausiojo ribinėse valdose tikrai pasirinkimo-patyrimo įgyvendinimo dėka ir pasirinkimo-patyrimo įgyvendinimu. Bet pasirinkimas vykdyti Dievo valią asmenybės veiksmo dvasinį įtikėjimą sujungia su materialiais sprendimais ir šitokiu būdu suteikia dieviškąjį ir dvasinį atramos tašką Dievo išalkusios

apparent concert of effort between the Adjuster and the seraphic guardian, nonetheless there is to be observed an unmistakable improvement in all phases of cosmic achievement and spiritual development subsequent to the assignment of the personal seraphic attendant. When the third circle is attained, the Adjuster endeavors to morontiaize the mind of man during the remainder of the mortal life span, to make the remaining circles, and achieve the final stage of the divine-human association before natural death dissolves the unique partnership.

110:6.15 (1210.10) The first circle. The Adjuster cannot, ordinarily, speak directly and immediately with you until you attain the first and final circle of progressive mortal achievement. This level represents the highest possible realization of mind-Adjuster relationship in the human experience prior to the liberation of the evolving morontia soul from the habiliments of the material body. Concerning mind, emotions, and cosmic insight, this achievement of the first psychic circle is the nearest possible approach of material mind and spirit Adjuster in human experience.

110:6.16 (1211.1) Perhaps these psychic circles of mortal progression would be better denominated cosmic levels — actual meaning grasps and value realizations of progressive approach to the morontia consciousness of initial relationship of the evolutionary soul with the emerging Supreme Being. And it is this very relationship that makes it forever impossible fully to explain the significance of the cosmic circles to the material mind. These circle attainments are only relatively related to God-consciousness. A seventh or sixth circler can be almost as truly God-knowing — sonship conscious — as a second or first circler, but such lower circle beings are far less conscious of experiential relation to the Supreme Being, universe citizenship. The attainment of these cosmic circles will become a part of the ascenders' experience on the mansion worlds if they fail of such achievement before natural death.

110:6.17 (1211.2) The motivation of faith makes experiential the full realization of man's sonship with God, but action, completion of decisions, is essential to the evolutionary attainment of consciousness of progressive kinship with the cosmic actuality of the Supreme Being. Faith transmutes potentials to actuals in the spiritual world, but potentials become actuals in the finite realms of the Supreme only by and through the realization of choice-experience. But choosing to do the will of God joins spiritual faith to material decisions in personality action and thus supplies a divine and spiritual fulcrum for the more effective functioning of the human and material leverage of

žmogiškosios ir materialiosios svirties efektyvesniam veikimui. Toks išmintingas materialių ir dvasinių jėgų koordinavimas labai padidina tiek Aukščiausiojo kosminį įgyvendinimą, tiek Rojaus Dievybių morontinį suvokimą.

Kosminių apskritimų įsisavinimas yra susijęs su morontinės sielos kiekybiniu augimu, aukščiausiųjų prasmų suvokimu. Bet šitos nemirtingos sielos kokybinis statusas *visiškai* priklauso nuo gyvojo įtikėjimo, grindžiamo Rojaus-potencialo realybės-vertybės suvokimu, jog mirtingasis žmogus yra amžinojo Dievo sūnus. Todėl iš tiesų tas, kas yra septintajame apskritime, vyksta tolyn į gyvenamuosius pasaulius tam, kad pasiektų tolimesnį kosminio augimo kiekybinį suvokimą lygiai taip, kaip tą daro ir tas, kuris yra antrajame ar net ir pirmajame apskritime.

Tarp kosminio apskritimo pasiekimo ir aktualaus dvasinio religinio patyrimo yra tikait netiesioginis ryšys; tokie pasiekimai yra abipusiški ir todėl yra abipusiškai naudingi. Grynai dvasinis vystymasis gali būti mažai kuo susijęs su planetiniu materialiu klestėjimu, bet apskritimų įsisavinimas visada padidina žmogiškosios sėkmės ir mirtingojo laimėjimų potencialą.

Nuo septintojo iki pirmojo apskritimo vyksta septynių pagalbinių proto dvasių padidintas ir suvienytas veikimas turint užduotį mirtingojo protą atpratinti nuo materialaus gyvenimo mechanizmų tikrovės priklausomybės rengiantis didesniam susipažinimui su morontiniais patyrimo lygiais. Nuo trečiojo apskritimo tolyn pagalbinių proto dvasių įtaka vis labiau mažėja.

Šie septyni apskritimai sudaro mirtingojo patyrimą, kuris kaip asmenybės patyrimas nusidriekia nuo aukščiausiojo grynai gyvulinio lygio iki žemiausiojo aktualaus kontaktinio morontinio savimonės lygio. Pirmojo kosminio apskritimo įsisavinimas rodo, jog mirtingasis yra pasiekęs ikimorontinę brandą, ir pažymi, jog pagalbinės proto dvasios yra užbaigusios savo bendrą tarnavimą kaip išskirtinė proto veiksmo įtaka žmogiškojoje asmenybėje. Už pirmojo apskritimo ribų, protas vis labiau panašėja į evoliucijos morontinio etapo intelektą, kosminio proto ir vietinės visatos Kuriančiosios Dvasios superpagalbinės dovanos bendrą tarnavimą.

Individualioje karjeroje Derintojų didingos dienos yra: pirma, kada žmogiškieji subjektai prasiveržia į trečiąją psichinį apskritimą, šitaip užtikrindami Pagalbininko savaiminį veikimą ir padidintą veiklos diapazoną (su sąlyga, jeigu vidinis gyventojas dar nebuvo savaimė veikiantis); po šito, kada žmogiškasis partneris pasiekia pirmąjį psichinį apskritimą, ir šituo jie yra įgalinami bendrauti tarpusavyje, bent jau iki tam tikro laipsnio; ir pagaliau, kada jie galutinai ir amžinai susilieja.

God-hunger. Such a wise co-ordination of material and spiritual forces greatly augments both cosmic realization of the Supreme and morontia comprehension of the Paradise Deities.

110:6.18 (1211.3) The mastery of the cosmic circles is related to the quantitative growth of the morontia soul, the comprehension of supreme meanings. But the qualitative status of this immortal soul is *wholly* dependent on the grasp of living faith upon the Paradise-potential fact-value that mortal man is a son of the eternal God. Therefore does a seventh circler go on to the mansion worlds to attain further quantitative realization of cosmic growth just as does a second or even a first circler.

110:6.19 (1211.4) There is only an indirect relation between cosmic-circle attainment and actual spiritual religious experience; such attainments are reciprocal and therefore mutually beneficial. Purely spiritual development may have little to do with planetary material prosperity, but circle attainment always augments the potential of human success and mortal achievement.

110:6.20 (1211.5) From the seventh to the third circle there occurs increased and unified action of the seven adjutant mind-spirits in the task of weaning the mortal mind from its dependence on the realities of the material life mechanisms preparatory to increased introduction to morontia levels of experience. From the third circle onward the adjutant influence progressively diminishes.

110:6.21 (1211.6) The seven circles embrace mortal experience extending from the highest purely animal level to the lowest actual contactual morontia level of self-consciousness as a personality experience. The mastery of the first cosmic circle signalizes the attainment of premorontia mortal maturity and marks the termination of the conjoint ministry of the adjutant mind-spirits as an exclusive influence of mind action in the human personality. Beyond the first circle, mind becomes increasingly akin to the intelligence of the morontia stage of evolution, the conjoined ministry of the cosmic mind and the superadjutant endowment of the Creative Spirit of a local universe.

110:6.22 (1212.1) The great days in the individual careers of Adjusters are: first, when the human subject breaks through into the third psychic circle, thus insuring the Monitor's self-activity and increased range of function (provided the indweller was not already self-acting); then, when the human partner attains the first psychic circle, and they are thereby enabled to intercommunicate, at least to some degree; and last, when they are finally and eternally fused.

7. NEMIRTINGUMO PASIEKIMAS

Septynių kosminių apskritimų pasiekimas neprilygsta susiliejimui su Derintoju. Urantijoje gyvena daug mirtingųjų, kurie šituos apskritimus yra įsisavinę; bet susiliejimas priklauso nuo dar didingesnių ir kilnesnių dvasinių laimėjimų, nuo galutinio ir visiško mirtingojo valios suderinimo su Dievo valia, tokia, kokia ji gyvena Minties Derintojuje, pasiekimo.

Kada žmogiškoji būtybė kosminio pasiekimo apskritimus yra užbaigusi, ir toliau, kada mirtingojo valios galutinis pasirinkimas Derintojui leidžia užbaigti žmogiškosios tapatybės suvienijimą su morontine siela evoliucinio ir fizinio gyvenimo metu, tada tikrai tokia siela ir Derintojas, pasiekę užbaigtą ryšį, toliau į gyvenamuosius pasaulius eina savarankiškai, ir iš Uversos būna išduodamas mandatas, kuris užtikrina nedelsiamą Derintojo ir morontinės sielos susiliejimą. Šitas susiliejimas fizinio gyvenimo metu materialų kūną sunaikina akimirksniu; žmogiškosios būtybės, kurios galėtų būti tokio reginio liudininkės, tikrai pamatytų, kaip pervedamas mirtingasis išnyksta „ugnies vežime.“

Didžioji dalis Derintojų, kurie pervedė savo subjektus iš Urantijos, buvo labai patyrę ir anksčiau buvo gyvenę dideliame skaičiuje mirtingųjų kitose sferose. Prisiminkite, Derintojai gyvenimo viduje vertingą patyrimą įgauna paskolinimo kategorijos planetose, bet tai nereiškia, jog Derintojai įgauna patyrimą sudėtingesniai darbui tikrai tuose mirtinguosiuose subjektuose, kuriems nepavyksta išlikti.

Po susiliejimo su mirtingaisiais Derintojai turi jūsų likimą ir patyrimą; *jie yra jūs*. Po nemirtingos morontinės sielos ir susieto Derintojo susiliejimo, vieno visas patyrimas ir visos vertybės galiausiai tampa ir kito nuosavybe, taip, kad abu jie realiai yra viena esybė. Kažkuria prasme, šita naujoji būtybė yra iš amžinosios praeities, o taip pat ir amžinajai ateičiai. Visa tai, kas kažkada buvo žmogiška išliekančioje sieloje, ir visa tai, kas patirtiškai yra dieviška Derintojuje, dabar tampa naujosios ir visą laiką kylančios visatos asmenybės realia nuosavybe. Bet kiekviename visatos lygyje naujajį tvarinį Derintojas gali apdovanoti tikrai tomis savybėmis, kurios yra prasmingos ir kurios turi vertės tame lygyje. Absoliučią *vienovę* su dieviškuoju Pagalbininku, Derintojo sugebėjimo visišką išaikvojimą, galima pasiekti tikrai amžinybėje, galutinai pasiekus Visuotinį Tėvą, dvasių Tėvą, šitų dieviškųjų dovanų amžinąjį šaltinį.

Kada besivystanti siela ir dieviškasis

7. THE ATTAINMENT OF IMMORTALITY

110:7.1 (1212.2) The achievement of the seven cosmic circles does not equal Adjuster fusion. There are many mortals living on Urantia who have attained their circles; but fusion depends on yet other greater and more sublime spiritual achievements, upon the attainment of a final and complete attunement of the mortal will with the will of God as it is resident in the Thought Adjuster.

110:7.2 (1212.3) When a human being has completed the circles of cosmic achievement, and further, when the final choosing of the mortal will permits the Adjuster to complete the association of human identity with the morontial soul during evolutionary and physical life, then do such consummated liaisons of soul and Adjuster go on independently to the mansion worlds, and there is issued the mandate from Uversa which provides for the immediate fusion of the Adjuster and the morontial soul. This fusion during physical life instantly consumes the material body; the human beings who might witness such a spectacle would only observe the translating mortal disappear “in chariots of fire.”

110:7.3 (1212.4) Most Adjusters who have translated their subjects from Urantia were highly experienced and of record as previous indwellers of numerous mortals on other spheres. Remember, Adjusters gain valuable indwelling experience on planets of the loan order; it does not follow that Adjusters only gain experience for advanced work in those mortal subjects who fail to survive.

110:7.4 (1212.5) Subsequent to mortal fusion the Adjusters share your destiny and experience; *they are you*. After the fusion of the immortal morontia soul and the associated Adjuster, all of the experience and all of the values of the one eventually become the possession of the other, so that the two are actually one entity. In a certain sense, this new being is of the eternal past as well as for the eternal future. All that was once human in the surviving soul and all that is experientially divine in the Adjuster now become the actual possession of the new and ever-ascending universe personality. But on each universe level the Adjuster can endow the new creature only with those attributes which are meaningful and of value on that level. An absolute *oneness* with the divine Monitor, a complete exhaustion of the endowment of an Adjuster, can only be achieved in eternity subsequent to the final attainment of the Universal Father, the Father of spirits, ever the source of these divine gifts.

110:7.5 (1212.6) When the evolving soul and the divine

Derintojas yra galutinai ir amžinai susilieję, tada kiekvienas iš jų įgauna visas kito savybes, kurias tik galima patirti. Šita suderinta asmenybė turi viską iš išlikusios patirtinės atminties, kuri kažkada buvo laikoma protėviniame mirtingojo prote, o vėliau apsigyveno morontinėje sieloje, ir papildomai prie visko šitas potencialus užbaigtasis aprėpia visą Derintojo patirtinę atmintį per visus laiko apsigyvenimus mirtinguosiuose. Bet poreiks ateities amžinybės tam, jog Derintojas kada nors iki galo apdovanotų asmenybės partnerystę prasmėmis ir vertybėmis, kurias dieviškasis Pagalbininkas nešasi į priekį iš praeities amžinybės.

Bet milžiniškos urantų daugumos atžvilgiu Derintojas turi kantriai laukti tol, kol ateis mirties išlaisvinimas; turi laukti atsirandančios sielos išvadavimo iš beveik visiško energijos modelių ir cheminių jėgų, būdingų jūsų egzistencijos materialiai kategorijai, viešpatavimo. Didžiausias sunkumas, su kuriuo jūs susiduriate kontaktuodami su savo Derintoju, yra šita pati neatskiriama materialinė prigimtis. Tiek nedaug mirtingųjų yra tikri mąstytojai; savo proto jūs nevystote dvasiškai ir nedrausminate iki tokio lygio, kad jis būtų palankus ryšiui su dieviškaisiais Derintojais. Žmogiškojo proto klausia yra beveik kurčia dvasiniams raginimams, kuriuos Derintojas išverčia iš visatinių meilės programų įvairiapusių pranešimų, ateinančių iš gailestingumo Tėvo. Derintojui beveik neįmanoma užfiksuoti šitų įkvepiančių dvasinių postūmių gyvuliniame prote, kuriame taip iki galo viešpatuoja cheminės ir elektrinės jėgos, kurios yra neatskiriamos nuo jūsų fizinės prigimties.

Derintojai džiaugiasi, kada užmezga ryšį su mirtingojo protu; bet jie turi būti kantrūs per ilgus tylaus gyvenimo metus, per kuriuos jie nesugeba prasiveržti per gyvulinį pasipriešinimą ir su jumis bendrauti tiesiogiai. Kuo aukščiau Minties Derintojai pakyla tarnystės skalėje, tuo jie tampa sumanesni. Bet niekada jie negali pasveikinti jūsų materialiam kūne su tokia pilnutine, jautria, ir išraiškinga meile, kaip tą jie padarys tada, kada jūs pažinsite juos, kada vieno protas pažins kito protą gyvenamuosiuose pasauliuose.

Per materialų gyvenimą materialus kūnas ir protas jus atskiria nuo jūsų Derintojo ir užkerta kelią laisvam bendravimui; po mirties, po amžinojo susiliejo, jūs ir Derintojas esate viena—jūsų nebegalima atskirti kaip atskirų būtybių—ir todėl nėra poreikio bendravimui kaip tą suprastumėte jūs.

Nors Derintojo balsas visą laiką yra jūsų viduje, bet didžioji jūsų dauguma retai kada jį išgirs per savo gyvenimo laikotarpį. Žmogiškosios būtybės iki trečiojo ir antrojo apskritimų pasiekimo retai kada girdi Derintojo tiesioginį balsą, išskyrus aukščiausiojo troškimo akimirkas, kritinėje

Adjuster are finally and eternally fused, each gains all of the experiential qualities of the other. This co-ordinate personality possesses all of the experiential memory of survival once held by the ancestral mortal mind and then resident in the morontia soul, and in addition thereto this potential finaliter embraces all the experiential memory of the Adjuster throughout the mortal indwellings of all time. But it will require an eternity of the future for an Adjuster ever completely to endow the personality partnership with the meanings and values which the divine Monitor carries forward from the eternity of the past.

110:7.6 (1213.1) But with the vast majority of Urantians the Adjuster must patiently await the arrival of death deliverance; must await the liberation of the emerging soul from the well-nigh complete domination of the energy patterns and chemical forces inherent in your material order of existence. The chief difficulty you experience in contacting with your Adjusters consists in this very inherent material nature. So few mortals are real thinkers; you do not spiritually develop and discipline your minds to the point of favorable liaison with the divine Adjusters. The ear of the human mind is almost deaf to the spiritual pleas which the Adjuster translates from the manifold messages of the universal broadcasts of love proceeding from the Father of mercies. The Adjuster finds it almost impossible to register these inspiring spirit leadings in an animal mind so completely dominated by the chemical and electrical forces inherent in your physical natures.

110:7.7 (1213.2) Adjusters rejoice to make contact with the mortal mind; but they must be patient through the long years of silent sojourn during which they are unable to break through animal resistance and directly communicate with you. The higher the Thought Adjusters ascend in the scale of service, the more efficient they become. But never can they greet you, in the flesh, with the same full, sympathetic, and expressionful affection as they will when you discern them mind to mind on the mansion worlds.

110:7.8 (1213.3) During mortal life the material body and mind separate you from your Adjuster and prevent free communication; subsequent to death, after the eternal fusion, you and the Adjuster are one — you are not distinguishable as separate beings — and thus there exists no need for communication as you would understand it.

110:7.9 (1213.4) While the voice of the Adjuster is ever within you, most of you will hear it seldom during a lifetime. Human beings below the third and second circles of attainment rarely hear the Adjuster's direct voice except in moments of supreme desire, in a supreme situation, and consequent upon a

situacijoje, ir priėmus aukščiausiąjį sprendimą.

Užmezgant ir nutraukiant ryšį tarp likimo rezervisto mirtingojo proto ir planetinių prižiūrėtojų, kartais viduje gyvenantis Derintojas užima tokią padėtį, kad jam būna įmanoma pranešimą perduoti mirtingajam partneriui. Nelabai seniai, Urantijoje, tokį pranešimą savaime veikiantis Derintojas perdavė žmogiškajam partneriui, likimo rezervinio korpuso nariui. Šitas pranešimas prasidėjo tokiais žodžiais: “Ir dabar, be žalos ar pavojaus šiam subjektui, kuriam esu rūpestingai atsidavęs, ir neturėdamas tikslo per daug fiziškai nubauti arba atimti drąsą, mano vardu, užregistruokite šitą pareiškimą jam.” Tada ėjo nuostabiai jaudinantis ir apeliuojantis patarimas. Tarp kitų dalykų, Derintojas prašė: “kad jis ištikimiau su manimi nuoširdžiai bendradarbiautų, džiaugsmingiau išvertų mano duodamas užduotis, ištikimiau vykdytų mano parengtą programą, kantriau eitų per mano parinktus išmėginimus, atkakliau ir linksmiau eitų mano parinktu keliu, nuolankiau priimtų pripažinimą, kuris galėtų ateiti dėl mano nenutrūkstamų pastangų—toku būdu perduokit mano kupiną meilės patarimą tam žmogui, kurio viduje gyvenu. Jam aš pašvenčiau dieviškosios dvasios aukščiausią atsidavimą ir meilę. Aš toliau sakau savo mylimam subjektui, jog aš veiksiu išmintingai ir su galia iki pat pabaigos, kol pasibaigs paskutinioji žemiškoji kova. Aš būsiu ištikimas savosios asmenybės pareigai. Ir aš raginu jį, kad jis išliktų, kad neapviltų manęs, kad neatimtų iš manęs atlygio už kantrią ir atkaklią kovą. Nuo žmogiškosios valios priklauso mūsų asmenybės laimėjimas. Apskritimas po apskritimo aš kantriai kėliau šitą žmogiškąjį protą ir turiu įrodymų, jog manosios kategorijos vadovas tam pritaria. Apskritimas po apskritimo aš toliau einu link nuosprendžio. Su malonumu ir be baimės aš laikiu likimo pagarsinimo; aš esu pasirengęs viską patikėti Dienų Senujų tribunolams.”

[Pateikta Orvontono Apsiskyrusiojo Žinianešio.]

supreme decision.

^{110:7.10 (1213.5)} During the making and breaking of a contact between the mortal mind of a destiny reservist and the planetary supervisors, sometimes the indwelling Adjuster is so situated that it becomes possible to transmit a message to the mortal partner. Not long since, on Urantia, such a message was transmitted by a self-acting Adjuster to the human associate, a member of the reserve corps of destiny. This message was introduced by these words: “And now, without injury or jeopardy to the subject of my solicitous devotion and without intent to overchastise or discourage, for me, make record of this my plea to him.” Then followed a beautifully touching and appealing admonition. Among other things, the Adjuster pleaded “that he more faithfully give me his sincere co-operation, more cheerfully endure the tasks of my emplacement, more faithfully carry out the program of my arrangement, more patiently go through the trials of my selection, more persistently and cheerfully tread the path of my choosing, more humbly receive credit that may accrue as a result of my ceaseless endeavors — thus transmit my admonition to the man of my indwelling. Upon him I bestow the supreme devotion and affection of a divine spirit. And say further to my beloved subject that I will function with wisdom and power until the very end, until the last earth struggle is over; I will be true to my personality trust. And I exhort him to survival, not to disappoint me, not to deprive me of the reward of my patient and intense struggle. On the human will our achievement of personality depends. Circle by circle I have patiently ascended this human mind, and I have testimony that I am meeting the approval of the chief of my kind. Circle by circle I am passing on to judgment. I await with pleasure and without apprehension the roll call of destiny; I am prepared to submit all to the tribunals of the Ancients of Days.”

^{110:7.11 (1214.1)} [Presented by a Solitary Messenger of Orvonton.]

111 Dokumentas. Derintojas ir siela

⇨ 110

URANTIJOS KNYGA

112 ⇨

III DALIS. URANTIJOS ISTORIJA

111 DOKUMENTAS. DERINTOJAS IR SIELA

Skyrius

ĮVADAS

1. Proto pasirinkimo arena
2. Sielos prigimtis
3. Besivystanti siela
4. Vidinis gyvenimas
5. Pasirinkimo pašventimas
6. Žmogiškasis paradoksas
7. Derintojo problema

PAPER 111 THE ADJUSTER AND THE SOUL

SECTIONS

Introduction

1. The Mind Arena of Choice
2. Nature of the Soul
3. The Evolving Soul
4. The Inner Life
5. The Consecration of Choice
6. The Human Paradox
7. The Adjuster's Problem

ĮVADAS

DIEVIŠKOJO Derintojo buvimas žmogiškajame prote padaro taip, jog nei mokslui, nei filosofijai amžinai bus neįmanoma pasiekti patenkinamo suvokimo apie žmogiškosios asmenybės besivystančią sielą. Morontinė siela yra visatos vaikas ir ją galima pažinti tik tai kosminės įžvalgos ir dvasinio atradimo keliu.

Samprata apie sielą ir viduje gyvenančią dvasią Urantijai nėra nauja; ji dažnai atsirasdavo planetinių tikėjimų įvairiose sistemose. Didelė dalis Rytų tikėjimų, o taip pat ir kai kurie Vakarų tikėjimai suvokė, jog žmogus turi dieviškąjį palikimą, o taip pat ir žmogiškąjį paveldėjimą. Pojūtis, jog papildomai greta išorinio Dievybės buvimo visur yra jos vidinis buvimas, nuo senų laikų buvo daugelio Urantijos religijų dalis. Žmonės ilgą laiką tikėjo, jog yra kažkas, kas auga žmogiškosios prigimties viduje, kažkas gyvybiškai svarbus, kas turi lemti tęstis už žemiškojo gyvenimo trumpo tarpsnio.

Prieš tai, kada žmogus suvokė, kad jo besivystančią sielą sutvėrė dieviškoji dvasia, buvo manoma, kad ji gyvena įvairiuose fiziniuose organuose—akyse, kepenyse, inkstuose, širdyje,

INTRODUCTION

111:0.1 (1215.1) THE presence of the divine Adjuster in the human mind makes it forever impossible for either science or philosophy to attain a satisfactory comprehension of the evolving soul of the human personality. The morontia soul is the child of the universe and may be really known only through cosmic insight and spiritual discovery.

111:0.2 (1215.2) The concept of a soul and of an indwelling spirit is not new to Urantia; it has frequently appeared in the various systems of planetary beliefs. Many of the Oriental as well as some of the Occidental faiths have perceived that man is divine in heritage as well as human in inheritance. The feeling of the inner presence in addition to the external omnipresence of Deity has long formed a part of many Urantian religions. Men have long believed that there is something growing within the human nature, something vital that is destined to endure beyond the short span of temporal life.

111:0.3 (1215.3) Before man realized that his evolving soul was fathered by a divine spirit, it was thought to reside in different physical organs — the eye, liver, kidney, heart, and later, the brain. The savage

o vėliau, smegenyse. Laukiniai sielą siejo su krauju, kvėpavimu, šešėliais, ir savo paties atvaizdu vandenyje.

Sampratoje apie *atmaną* indusų mokytojai iš tikrųjų priartėjo prie Derintojo prigimties ir buvimo supratimo, bet jiems nepavyko pamatyti, jog atsirandanti ir potencialiai nemirtinga siela egzistuoja drauge. Tačiau kinai suvokė žmogiškosios būtybės du aspektus, *jan* ir *in*, sielą ir dvasią. Egiptiečiai ir daugelis Afrikos genčių taip pat tikėjo dviem faktoriais, *ka* ir *ba*; paprastai nebuvo manoma, jog siela būtų ikiegzistencinė, tokia buvo tik dvasia.

Nilo slėnio gyventojai tikėjo, jog kiekvienam individui, kuriam yra jaučiamas palankumas, jam gimstant, ar tuoj po gimimo, yra padovanojama ji sauganti dvasia, kurią jie vadino *ka*. Jie mokė, jog šita sauganti dvasia su mirtinguoju subjektu pasilieka per visą gyvenimą ir anksčiau už jį pereina į būsimąjį būvį. Ant šventyklos sienų Luksore, kur yra pavaizduotas Amenhotepo III gimimas, mažasis princas yra parodytas ant dievo Nilo rankos, netoli jo yra kitas vaikas, išvaizda tapatus princui, kuris simbolizuoja tą esybę, kurią egiptiečiai vadino *ka*. Šita skulptūra buvo užbaigta penkioliktajame amžiuje prieš Kristų.

Buvo manoma, jog šis *ka* yra aukštesnis dvasinis genijus, kuris trokšta susietą mirtingojo sielą vesti į žemiškojo gyvenimo geresnius kelius, bet ypač nori paveikti žmogiškojo subjekto likimą pasibaigus žemišajam gyvenimui. Kada šito laikotarpio egiptietis mirdavo, tada buvo tikimasi, kad jo *ka* lauks jo kitame Didžiosios Upės krante. Iš pradžių, buvo manoma, jog tikrai karaliai gali turėti *ka*, bet netrukus imta tikėti, kad jas turi visi teisingi žmonės. Vienas egiptiečių valdovas, kalbėdamas apie *ka*, esančią savo širdies viduje, pasakė: “Aš neignoravau jos kalbos; aš bijojau nepaklusti jos nurodymui. Šito dėka aš labai klestėjau; man sekėsi dėl to, jog aš darydavau tai, ką ji man liepdavo daryti; aš pasižymėjau jos vadovavimo dėka.” Daugelis tikėjo, jog *ka* yra “orakulas, pasiųstas Dievo ir gyvenantis kiekviename žmoguje.” Daugelis tikėjo, kad jie turi “amžinybę praleisti su džiaugsmu širdyje turėdami Dievo, kuris yra jūsų viduje, malonę.”

Urantijos besivystančių mirtingųjų kiekviena rasė turi žodį, ekvivalentišką sielos sąvokai. Daugelis primityviųjų tautų tikėjo, jog siela į pasaulį žvelgia žmogaus akimis; dėl to jie iš tikrųjų taip paniškai bijojo blogos akies piktadarystės. Jie ilgą laiką tikėjo, kad “žmogaus dvasia yra Viešpaties lempa.” Rīg-Veda sako “Mano protas kalba su mano širdimi.”

associated the soul with blood, breath, shadows and with reflections of the self in water.

^{111:0.4 (1215.4)} In the conception of the *atman* the Hindu teachers really approximated an appreciation of the nature and presence of the Adjuster, but they failed to distinguish the copresence of the evolving and potentially immortal soul. The Chinese, however, recognized two aspects of a human being, the *yang* and the *yin*, the soul and the spirit. The Egyptians and many African tribes also believed in two factors, the *ka* and the *ba*; the soul was not usually believed to be pre-existent, only the spirit.

^{111:0.5 (1215.5)} The inhabitants of the Nile valley believed that each favored individual had bestowed upon him at birth, or soon thereafter, a protecting spirit which they called the *ka*. They taught that this guardian spirit remained with the mortal subject throughout life and passed before him into the future estate. On the walls of a temple at Luxor, where is depicted the birth of Amenhotep III, the little prince is pictured on the arm of the Nile god, and near him is another child, in appearance identical with the prince, which is a symbol of that entity which the Egyptians called the *ka*. This sculpture was completed in the fifteenth century before Christ.

^{111:0.6 (1215.6)} The *ka* was thought to be a superior spirit genius which desired to guide the associated mortal soul into the better paths of temporal living but more especially to influence the fortunes of the human subject in the hereafter. When an Egyptian of this period died, it was expected that his *ka* would be waiting for him on the other side of the Great River. At first, only kings were supposed to have *kas*, but presently all righteous men were believed to possess them. One Egyptian ruler, speaking of the *ka* within his heart, said: “I did not disregard its speech; I feared to transgress its guidance. I prospered thereby greatly; I was thus successful by reason of that which it caused me to do; I was distinguished by its guidance.” Many believed that the *ka* was “an oracle from God in everybody.” Many believed that they were to “spend eternity in gladness of heart in the favor of the God that is in you.”

^{111:0.7 (1216.1)} Every race of evolving Urantia mortals has a word equivalent to the concept of soul. Many primitive peoples believed the soul looked out upon the world through human eyes; therefore did they so cravenly fear the malevolence of the evil eye. They have long believed that “the spirit of man is the lamp of the Lord.” The Rīg-Veda says: “My mind speaks to my heart.”

1. PROTO PASIRINKIMO ARENA

1. THE MIND ARENA OF CHOICE

Nors Derintojų darbo prigimtis yra dvasinė, bet visą savo darbą jie turi, neišvengiamai, atlikti remdamiesi intelektualiu pagrindu. Protas yra žmogiškoji dirva, iš kurios dvasinis Pagalbininkas turi išvystyti morontinę sielą, bendradarbiaudamas su asmenybe, kurios viduje gyvena.

Visatų visatos keliuose proto lygiuose yra kosminė vienybė. Intelektualūs savieji aš iš kosminio proto atsiranda didele dalimi panašiai, kaip ūkai atsiranda iš kosminių visatos erdvės energijų. Intelektualių savųjų aš žmogiškajame (todėl asmeniaame) lygyje dvasinės evoliucijos potencialas ima viešpatauti, kada mirtingojo protas kyla, dėl žmogiškosios asmenybės dvasinių sugebėjimų drauge ir dėl absoliučios vertybės esybės-esmės kuriančiojo buvimo tokiuose žmogiškuosiuose aš. Bet tokį materialaus proto dvasinį viešpatavimą sąlygoja du patyrimai: Šitas protas turėjo išsivystyti septynių pagalbinių proto dvasių tarnavimo dėka, ir materialusis aš turi pasirinkti bendradarbiavimą su viduje gyvenančiu Derintoju kuriant ir puoselėjant morontinį aš, evoliucinę ir potencialiai nemirtingą sielą.

Materialus protas yra ta arena, kurioje gyvena žmogiškosios asmenybės, save sąmoningai suvokia, priima sprendimus, pasirenka Dievą arba jį apleidžia, jamžina arba sunaikina save.

Materialioji evoliucija jums suteikė gyvybės mechanizmą, jūsų kūną; pats Tėvas jus apdovanojo pačia tyriausia dvasine realybe, kokia tik yra žinoma visatoje, jūsų Minties Derintoju. Bet į jūsų rankas, pavaldus jūsų pačių sprendimams, buvo atiduotas protas, ir būtent proto dėka jūs gyvenate arba mirštate. Būtent šito proto viduje ir su šituo protu jūs priimate tuos moralinius sprendimus, kurie jus įgalina pasiekti panašumo į Derintoją, ir tai yra panašumas į Dievą.

Mirtingas protas yra laikinoji intelekto sistema, paskolinata žmogiškosioms būtybėms naudotis materialaus gyvenimo metu, ir naudodamos šitą protą, jos amžinosios egzistencijos potencialą arba priima arba atmeta. Protas yra beveik viskas, ką jūs turite iš visatos tikrovės, kuri yra pavaldi jūsų valiai, o siela—morontinis savasis aš—ištikimai pavaizduos žemiškųjų sprendimų, kuriuos priima mirtingasis aš, derlių. Žmogiškoji sąmonė švelniai atsiremia į elektrocheminį mechanizmą apačioje ir subtiliai paliečia dvasinę-morontinę energetinę sistemą viršuje. Žmogiškoji būtybė per savo mirtingąjį gyvenimą sąmoningai iki galo niekada nesuvokia nė vienos iš šitų dviejų sistemų; dėl to ji turi dirbti protu, kurį ji sąmoningai suvokia. Ir išlikimą užtikrina būtent ne tiek tai, ką protas suvokia, kiek tai, ką protas trokšta suvokti; ne tiek tai, kuo protas yra, kiek tai, kuo protas siekia būti, būtent tai ir sudaro dvasinį tapatumą.

111:1.1 (1216.2) Though the work of Adjusters is spiritual in nature, they must, perforce, do all their work upon an intellectual foundation. Mind is the human soil from which the spirit Monitor must evolve the morontia soul with the co-operation of the indwelt personality.

111:1.2 (1216.3) There is a cosmic unity in the several mind levels of the universe of universes. Intellectual selves have their origin in the cosmic mind much as nebulae take origin in the cosmic energies of universe space. On the human (hence personal) level of intellectual selves the potential of spirit evolution becomes dominant, with the assent of the mortal mind, because of the spiritual endowments of the human personality together with the creative presence of an entity-point of absolute value in such human selves. But such a spirit dominance of the material mind is conditioned upon two experiences: This mind must have evolved up through the ministry of the seven adjutant mind-spirits, and the material (personal) self must choose to co-operate with the indwelling Adjuster in creating and fostering the morontia self, the evolutionary and potentially immortal soul.

111:1.3 (1216.4) Material mind is the arena in which human personalities live, are self-conscious, make decisions, choose God or forsake him, eternalize or destroy themselves.

111:1.4 (1216.5) Material evolution has provided you a life machine, your body; the Father himself has endowed you with the purest spirit reality known in the universe, your Thought Adjuster. But into your hands, subject to your own decisions, has been given mind, and it is by mind that you live or die. It is within this mind and with this mind that you make those moral decisions which enable you to achieve Adjusterlikeness, and that is Godlikeness.

111:1.5 (1216.6) Mortal mind is a temporary intellect system loaned to human beings for use during a material lifetime, and as they use this mind, they are either accepting or rejecting the potential of eternal existence. Mind is about all you have of universe reality that is subject to your will, and the soul — the morontia self — will faithfully portray the harvest of the temporal decisions which the mortal self is making. Human consciousness rests gently upon the electrochemical mechanism below and delicately touches the spirit-morontia energy system above. Of neither of these two systems is the human being ever completely conscious in his mortal life; therefore must he work in mind, of which he is conscious. And it is not so much what mind comprehends as what mind desires to comprehend that insures survival; it is not so much what mind is like as what mind is striving to be like that constitutes spirit

Ne tiek tai, jog žmogus sąmoningai suvokia Dievą, kiek tai, jog žmogus trokšta Dievo, būtent tai ir yra kilimo visatoje priežastis. Nėra tiek svarbu, kas jūs esate šiandien, kiek yra svarbu tai, kuo jūs tapate diena iš dienos ir amžinybėje.

Protas yra kosminis instrumentas, kurio pagalba žmogiškoji valia gali groti naikinimo neharmoningą melodiją arba kurio dėka ta pati žmogiškoji valia gali groti susitapatinimo su Dievu ir iš to atsirandančio amžinojo išlikimo nuostabiąsias melodijas. Derintojas, padovanotas žmogui, iš esmės yra nepasiduodantis blogiui ir negalintis padaryti nuodėmės, bet iškrypėliškos ir savanaudiškos žmogiškosios valios nuodėmingos machinacijos mirtingojo protą iš tikrųjų gali persukti, iškreipti, ir padaryti blogą ir bjaurų. Lygiai taip šitas protas gali būti paverstas kilniu, gražiu, teisingu, ir geru—iš tikrųjų didingu—sutinkamai su Dievą pažįstančios žmogiškosios būtybės dvasios apšviesta valia.

Evoliucinis protas tikrai tada yra visiškai tvirtas ir patikimas, kada pats pasireiškia dviem kosminio intelektualumo krašutinėmis formomis—kada būna visiškai mechaninis ir kada yra visiškai sudvasintas. Tarp grynios mechaninės kontrolės ir tikros dvasinės prigimties intelektualių kraštutinumų įsiterpia ta milžiniška grupė besivystančių ir kylančių protų, kurių stabilumas ir ramybė priklauso nuo asmenybės pasirinkimo ir susitapatinimo su dvasia.

Bet žmogus savo valios Derintojui neatiduoda pasyviai, vergiškai. Greičiau jis iš tikrųjų pasirenka aktyviai, aiškiai, ir bendradarbiaudamas atsiduoti Derintojo vedimui, kada ir kaip toks vedimas sąmoningai skiriasi nuo natūralaus mirtingojo proto troškimų ir impulsų. Derintojai manipuliuoja, bet niekada žmogaus proto nevaldo prieš jo valią; Derintojams žmogiškoji valia yra aukščiausia. Ir jie taip į ją atsižvelgia ir ją gerbia tuo metu, kada stengiasi pasiekti minties suderinimo ir charakterio transformavimo dvasinius tikslus besivystančio žmogiškojo intelekto beveik beribėje arenoje.

Protas yra jūsų laivas, Derintojas yra jūsų locmanas, žmogiškoji valia yra kapitonas. Mirtingojo laivo šeimininkas turėtų turėti išminties pasitikėti dieviškuoju locmanu, kad kylančiąją sielą nuplukdytų į amžinojo išlikimo morontijos prieplaukas. Tikrai savanaudiškumu, tinginyse, ir nuodėmingumu žmogaus valia gali atstumti tokio mylinčio locmano vadovavimą ir galiausiai sudaužyti mirtingojo karjerą į paminto gailestingumo blogio sekumas ir į apkabintos nuodėmės uolas. Jums sutikus, šitas ištikimasis locmanas nugabens jus saugiai per laiko barjerus ir erdvės kliūtis į dieviškojo proto patį šaltinį ir dar toliau, net iki Derintojų Tėvo Rojuje.

identification. It is not so much that man is conscious of God as that man yearns for God that results in universe ascension. What you are today is not so important as what you are becoming day by day and in eternity.

111:1.6 (1217.1) Mind is the cosmic instrument on which the human will can play the discords of destruction, or upon which this same human will can bring forth the exquisite melodies of God identification and consequent eternal survival. The Adjuster bestowed upon man is, in the last analysis, impervious to evil and incapable of sin, but mortal mind can actually be twisted, distorted, and rendered evil and ugly by the sinful machinations of a perverse and self-seeking human will. Likewise can this mind be made noble, beautiful, true, and good—actually great—in accordance with the spirit-illuminated will of a God-knowing human being.

111:1.7 (1217.2) Evolutionary mind is only fully stable and dependable when manifesting itself upon the two extremes of cosmic intellectuality—the wholly mechanized and the entirely spiritualized. Between the intellectual extremes of pure mechanical control and true spirit nature there intervenes that enormous group of evolving and ascending minds whose stability and tranquillity are dependent upon personality choice and spirit identification.

111:1.8 (1217.3) But man does not passively, slavishly, surrender his will to the Adjuster. Rather does he actively, positively, and co-operatively choose to follow the Adjuster's leading when and as such leading consciously differs from the desires and impulses of the natural mortal mind. The Adjusters manipulate but never dominate man's mind against his will; to the Adjusters the human will is supreme. And they so regard and respect it while they strive to achieve the spiritual goals of thought adjustment and character transformation in the almost limitless arena of the evolving human intellect.

111:1.9 (1217.4) Mind is your ship, the Adjuster is your pilot, the human will is captain. The master of the mortal vessel should have the wisdom to trust the divine pilot to guide the ascending soul into the morontia harbors of eternal survival. Only by selfishness, slothfulness, and sinfulness can the will of man reject the guidance of such a loving pilot and eventually wreck the mortal career upon the evil shoals of rejected mercy and upon the rocks of embraced sin. With your consent, this faithful pilot will safely carry you across the barriers of time and the handicaps of space to the very source of the divine mind and on beyond, even to the Paradise Father of Adjusters.

2. SIELOS PRIGIMTIS

Vísosė kosminio intelekto proto funkcijose, proto visuma viešpatauja atskirų intelektualų funkcijų atžvilgiu. Protas, iš esmės, yra funkcinė vienybė; todėl iš tiesų visada protas demonstruoja šią sudėtinę vienybę, net ir tada, kada tam trukdo ir kliūtis stato klystančio savojo aš neišmintingi veiksmai ir sprendimai. Ir šioji proto vienybė pastoviai siekia dvasinio susiderinimo visuose lygiuose, kuriuose jis bendrauja su savaisiais aš, turinčiais valios orumą ir kilimo išskirtines teises.

Mirtingojo žmogaus materialus protas yra tos kosminės audimo staklės, kuriose yra morontinis audeklas, kuriame vidinis Minties Derintojas išaudžia ilgalaikių vertybių ir dieviškųjų prasmų visatos charakterio dvasinius raštus—po mirties išliekančią galutinio likimo ir nesibaigiančios karjeros sielą, potencialų užbaigtąjį.

Žmogiškoji asmenybė yra tapatinama su protu ir dvasia, kuriuos materialame kūne gyvybė laiko drauge funkcinio ryšio dėka. Šitas veikiantis tokio proto ir dvasios ryšys nesukuria proto ir dvasios savybių ar požymių kokios nors kombinacijos, bet vietoje šito atsiranda visiškai nauja, originali, ir unikali visatos vertybė, potencialiai turinti amžiną išlikimą, *siela*.

Tokios nemirtingos sielos evoliuciniame sukūrimo yra trys, o ne du faktoriai. Šitie trys morontinės žmogiškosios sielos antecedentai yra:

1. *Žmogiškasis protas* ir visos kosminės įtakos, ankstesnės už jį ir veikiančios jį.

2. *Dieviškoji dvasia*, gyvenanti šitame žmogiškajame prote, ir visi potencialai, neatskiriami nuo tokio absoliutaus dvasingumo fragmento, drauge su visais susietais dvasiniais poveikiais ir faktoriais žmogiškajame gyvenime.

3. *Ryšys tarp materialaus proto ir dieviškosios dvasios*, kuris pažymi tokią vertybę ir turi tokią prasmę, kokių nesurandama nė viename iš faktorių, kurie sudaro tokį susivienijimą. Šito unikalaus ryšio tikrovė nėra nei materiali, nei dvasinė, ji yra morontinė. Tai yra siela.

Tarpiniai tvariniai šią besivystančią žmogaus sielą seniai pavadino viduriniu protu, priešpastatydami jį žemesniajam arba materialiam protui ir aukštesniajam arba kosminiam protui. Šitas vidurinis protas yra tikrai morontinis reiškinys, kadangi jis egzistuoja sferoje tarp to, kas yra materialus, ir to, kas yra dvasinis. Tokios morontinės evoliucijos potencialas yra neatsiejamas nuo tų dviejų visuotinių proto akstinių: nuo tvarinio ribinio proto impulso pažinti Dievą ir pasiekti Kūrėjo dieviškumą, ir nuo Kūrėjo

2. NATURE OF THE SOUL

111:2.1 (1217.5) Throughout the mind functions of cosmic intelligence, the totality of mind is dominant over the parts of intellectual function. Mind, in its essence, is functional unity; therefore does mind never fail to manifest this constitutive unity, even when hampered and hindered by the unwise actions and choices of a misguided self. And this unity of mind invariably seeks for spirit co-ordination on all levels of its association with selves of will dignity and ascension prerogatives.

111:2.2 (1217.6) The material mind of mortal man is the cosmic loom that carries the morontia fabrics on which the indwelling Thought Adjuster threads the spirit patterns of a universe character of enduring values and divine meanings — a surviving soul of ultimate destiny and unending career, a potential finaliter.

111:2.3 (1218.1) The human personality is identified with mind and spirit held together in functional relationship by life in a material body. This functioning relationship of such mind and spirit does not result in some combination of the qualities or attributes of mind and spirit but rather in an entirely new, original, and unique universe value of potentially eternal endurance, the *soul*.

111:2.4 (1218.2) There are three and not two factors in the evolutionary creation of such an immortal soul. These three antecedents of the morontia human soul are:

111:2.5 (1218.3) 1. *The human mind* and all cosmic influences antecedent thereto and impinging thereon.

111:2.6 (1218.4) 2. *The divine spirit* indwelling this human mind and all potentials inherent in such a fragment of absolute spirituality together with all associated spiritual influences and factors in human life.

111:2.7 (1218.5) 3. *The relationship between material mind and divine spirit*, which connotes a value and carries a meaning not found in either of the contributing factors to such an association. The reality of this unique relationship is neither material nor spiritual but morontial. It is the soul.

111:2.8 (1218.6) The midway creatures have long denominated this evolving soul of man the mid-mind in contradistinction to the lower or material mind and the higher or cosmic mind. This mid-mind is really a morontia phenomenon since it exists in the realm between the material and the spiritual. The potential of such a morontia evolution is inherent in the two universal urges of mind: the impulse of the finite mind of the creature to know God and attain the divinity of the Creator, and the impulse of the infinite mind of the Creator to know man and attain the *experience* of the creature.

begalinio proto impulso pažinti žmogų ir įgauti tvarinio *patyrimą*.

Šita nemirtingos sielos vystymo dieviškoji transakcija tampa įmanoma, nes mirtingas protas yra, pirma, asmenis ir, antra, turi ryšį su viršgyvulinėmis realybėmis; jis turi kosminio tarnavimo viršmaterialų sugebėjimą, kuris užtikrina mirtingos prigimties, galinčios priimti moralius sprendimus, evoliuciją, šituo įgyvendindamas bona fide kūrybinį ryšį su susietomis su juo dvasinio tarnavimo formomis ir su viduje gyvenančiu Minties Derintoju.

Žmogiškojo proto tokio kontaktinio dvasinimo neišvengiamas rezultatas yra palaipsnis sielos gimimas, bendras palikuonis, sukuriamas pagalbinės proto dvasios, kurią valdo žmogiškoji valia, trokštanti pažinti Dievą, dirbanti drauge su visatos dvasinėmis jėgomis, kurias kontroliuoja visos kūrinijos paties Dievo tikrasis fragmentas—Paslaptįs Pagalbininkas. Ir tokiu būdu iš tiesų savojo aš materialio ir mirtingo tikrovės pranoksta fizinio gyvybės mechanizmo žemiškuosius apribojimus ir pasiekia naują išraišką ir naują tapatumą atsirandančioje priemonėje savojo aš tęstinumui, morontinę ir nemirtingą sielą.

3. BESIVYSTANTI SIELA

Mirtingo proto klaidos ir žmogiškojo elgesio sukydymai gali smarkiai uždelsti sielos evoliuciją, nors visa tai negali nuslopinti tokio morontinio reiškimo, kada kartą jį jau pradėjo viduje gyvenantis Derintojas, tvarinio valiai pritarus. Tačiau bet kuriuo laiku iki mirtingojo mirties ta pati materialio ir žmogiškoji valia turi galią anuliuoti tokį pasirinkimą ir atvesti išlikimą. Net ir po mirties išlikęs kylantis mirtingasis vis dar išsaugo šitą pasirinkimo išskirtinę teisę amžinąjį gyvenimą atstumti; bet kuriuo metu iki susiliejimo su Derintoju šis besivystantis ir kylantis tvarinys gali nuspręsti Rojaus Tėvo valią apleisti. Susiliejimas su Derintoju pažymi tą faktą, jog kylantis mirtingasis amžinai ir be išlygų nusprendė vykdyti Tėvo valią.

Gyvenimo materialiam kūne metu besivystanti siela yra įgalinta mirtingojo proto viršmaterialius sprendimus pastiprinti. Siela, būdama viršmateriali, pati savaime neveikia žmogiškojo patyrimo materialiam lygyje. Taip pat šita ikidvasinė siela, nebendradarbiaudama su Dievybės kokia nors dvasia, tokia kaip Derintojas, negali veikti aukštesniame negu morontiniame lygyje. Taip pat siela nepriima galutinių sprendimų tol, kol mirtis arba pervedimas jos neatskiria nuo materialaus susivienijimo su mirtingojo protu, išskyrus tuos atvejus, kada šitas materialus protas tokią galią laisva valia ir su noru deleguoja

^{111:2.9 (1218.7)} This supernal transaction of evolving the immortal soul is made possible because the mortal mind is first personal and second is in contact with superanimal realities; it possesses a supermaterial endowment of cosmic ministry which insures the evolution of a moral nature capable of making moral decisions, thereby effecting a bona fide creative contact with the associated spiritual ministries and with the indwelling Thought Adjuster.

^{111:2.10 (1218.8)} The inevitable result of such a contactual spiritualization of the human mind is the gradual birth of a soul, the joint offspring of an adjutant mind dominated by a human will that craves to know God, working in liaison with the spiritual forces of the universe which are under the overcontrol of an actual fragment of the very God of all creation — the Mystery Monitor. And thus does the material and mortal reality of the self transcend the temporal limitations of the physical-life machine and attain a new expression and a new identification in the evolving vehicle for selfhood continuity, the morontia and immortal soul.

3. THE EVOLVING SOUL

^{111:3.1 (1219.9)} The mistakes of mortal mind and the errors of human conduct may markedly delay the evolution of the soul, although they cannot inhibit such a morontia phenomenon when once it has been initiated by the indwelling Adjuster with the consent of the creature will. But at any time prior to mortal death this same material and human will is empowered to rescind such a choice and to reject survival. Even after survival the ascending mortal still retains this prerogative of choosing to reject eternal life; at any time before fusion with the Adjuster the evolving and ascending creature can choose to forsake the will of the Paradise Father. Fusion with the Adjuster signalizes the fact that the ascending mortal has eternally and unreservedly chosen to do the Father's will.

^{111:3.2 (1219.1)} During the life in the flesh the evolving soul is enabled to reinforce the supermaterial decisions of the mortal mind. The soul, being supermaterial, does not of itself function on the material level of human experience. Neither can this subspiritual soul, without the collaboration of some spirit of Deity, such as the Adjuster, function above the morontia level. Neither does the soul make final decisions until death or translation divorces it from material association with the mortal mind except when and as this material mind delegates such authority freely and willingly to such a morontia soul of associated function.

tokiai su juo funkciškai susietai morontinei sielai. Gyvenimo metu mirtingojo valia, asmenybės galia pasirinkti sprendimą, yra materialaus proto grandinėse; žemiškajam mirtingojo augimui tęsiantis, šitas savasis aš, su savo neįkainojamomis pasirinkimo galiomis, vis didesne dalimi yra tapatinamas su iškylančia morontinės-sielos esybe; po mirties ir po prisikėlimo gyvenamajame pasaulyje, žmogiškoji asmenybė yra visiškai sutapatinama su morontiniu savuoju aš. Tokiu būdu siela yra asmenybės tapatybės būsimosios morontinės priemonės embrionas.

Šitos nemirtingos sielos prigimtis iš pradžių yra visiškai morontinė, bet ji turi tokį potencialą vystymuisi, jog būtinai pakyla iki tikrųjų dvasinių lygių, kada yra pasiekama susiliejimo vertybė su Dievybės dvasiomis, paprastai su Visuotinio Tėvo ta pačia dvasia, kuri ir pradėjo tokį kūrybinį reiškinį tvarinio proto viduje.

Tiek žmogiškasis protas, tiek dieviškasis Derintojas besivystančios sielos buvimą ir skirtingą prigimtį sąmoningai suvokia—Derintojas suvokia iki galo, protas suvokia iš dalies. Siela vis didesniu laipsniu ima sąmoningai suvokti tiek protą, tiek Derintoją kaip susietas tapatybes, proporcingai savo pačios evoliuciniam augimui. Siela įgauna tiek žmogiškojo proto, tiek dieviškosios dvasios savybių, bet ji nepaliaujamai vystosi link to, kad augtų dvasinė kontrolė ir dieviškasis viešpatavimas, puoselėdama tokį proto veikimą, kurio prasmės stengiasi susiderinti su tikrąja dvasine vertybe.

Mirtingojo karjera, sielos evoliucija, yra ne tiek išbandymas, kiek švietimas. Įtikėjimas į aukščiausiųjų vertybių išlikimą yra religijos šerdis; tikrąjį religinį patyrimą sudaro aukščiausiųjų vertybių ir kosminių prasmų sąjunga kaip visuotinės tikrovės suvokimas.

Protas pažįsta kiekybę, tikrovę, prasmes. Bet kokybė—vertybė—yra *jaučiama*. Tas, kas jaučia, yra proto, kuris pažįsta, ir susietos dvasios, kuri tikrovizuoja, bendras kūrinys.

Tiek, kiek žmogaus besivystančią morontinę sielą persmelfia tiesa, grožis, ir gėris kaip Dievo-sąmonės vertybės suvokimas, tiek tokia atsirandanti būtybė tampa nesunaikinama. Jeigu žmogaus besivystančioje sieloje amžinųjų vertybių neišlieka, tuomet mirtingojo egzistencija neturi prasmės, o pats gyvenimas yra tragiška iliuzija. Bet tai yra amžiams tiesa: Ką jūs pradėsite laike, tą garantuotai užbaigsite amžinybėje—jeigu tą užbaigti verta.

During life the mortal will, the personality power of decision-choice, is resident in the material mind circuits; as terrestrial mortal growth proceeds, this self, with its priceless powers of choice, becomes increasingly identified with the emerging morontia-soul entity; after death and following the mansion world resurrection, the human personality is completely identified with the morontia self. The soul is thus the embryo of the future morontia vehicle of personality identity.

111:3.3 (1219.2) This immortal soul is at first wholly morontia in nature, but it possesses such a capacity for development that it invariably ascends to the true spirit levels of fusion value with the spirits of Deity, usually with the same spirit of the Universal Father that initiated such a creative phenomenon in the creature mind.

111:3.4 (1219.3) Both the human mind and the divine Adjuster are conscious of the presence and differential nature of the evolving soul — the Adjuster fully, the mind partially. The soul becomes increasingly conscious of both the mind and the Adjuster as associated identities, proportional to its own evolutionary growth. The soul partakes of the qualities of both the human mind and the divine spirit but persistently evolves toward augmentation of spirit control and divine dominance through the fostering of a mind function whose meanings seek to co-ordinate with true spirit value.

111:3.5 (1219.4) The mortal career, the soul's evolution, is not so much a probation as an education. Faith in the survival of supreme values is the core of religion; genuine religious experience consists in the union of supreme values and cosmic meanings as a realization of universal reality.

111:3.6 (1219.5) Mind knows quantity, reality, meanings. But quality — values — is *felt*. That which feels is the mutual creation of mind, which knows, and the associated spirit, which reality-izes.

111:3.7 (1219.6) In so far as man's evolving morontia soul becomes permeated by truth, beauty, and goodness as the value-realization of God-consciousness, such a resultant being becomes indestructible. If there is no survival of eternal values in the evolving soul of man, then mortal existence is without meaning, and life itself is a tragic illusion. But it is forever true: What you begin in time you will assuredly finish in eternity — if it is worth finishing.

4. VIDINIS GYVENIMAS

4. THE INNER LIFE

Suvokimas yra intelektualus procesas, kada iš išorinio pasaulio gautiems jutiminiais įspūdžiams yra pritaikomi individo atmintyje esantys modeliai. Supratimas reiškia, jog šitie suvokti jutiminiai įspūdžiai ir su jais susiję atminties modeliai yra suvienyti ir organizuoti į dinamišką principų tinklą.

Prasmės kyla iš suvokimo ir supratimo suderinimo. Prasmės neegzistuoja visiškai jutiniame arba materialiam pasaulyje. Prasmės ir vertybės yra suvokiamos tik tai žmogiškojo patyrimo vidinėse arba viršmaterialiose sferose.

Tikrosios civilizacijos visas vystymasis gimsta šitame vidiniame žmonijos pasaulyje. Būtent tik tai vidinis gyvenimas yra iš tikrųjų kūrybinis. Vargu ar civilizacija gali progresuoti, kada bet kurios kartos didžioji dauguma jaunimo savo interesus ir energiją paskiria jutiminio arba išorinio pasaulio materialistiniams siekiams.

Vidinis ir išorinis pasauliai turi skirtingus vertybių rinkinius. Bet kuri civilizacija atsiduria pavojuje, kada trys ketvirtadaliai jos jaunimo imasi materialistinių profesijų ir atsiduoda išorinio pasaulio jutiminės veiklos siekiams. Civilizacija yra pavojuje, kada jaunimas ignoruoja susidomėjimą etika, sociologija, eugenika, filosofija, menais, religija, ir kosmologija.

Tik tai viršsąmoninio proto, kada jis ribojasi su žmogiškojo patyrimo dvasinėmis sferomis, aukštesniuose lygiuose tikrai jūs galite surasti tas aukštesnes sampratas drauge su veiksmingais pagrindiniais modeliais, kurie prisidės prie geresnės ir ilgalaikiškesnės civilizacijos sukūrimo. Asmenybė yra savaime kūrybinga, bet šitaip ji veikia tik tai vidiniame individo gyvenime.

Sniego kristalai visada yra šešiakampės formos, bet niekada nebūna dviejų vienodų. Vaikai atitinka tipus, bet nėra dviejų, kurie būtų lygiai tokie patys, net ir dvynių atveju. Asmenybė atitinka kokį nors tipą, bet visada ji yra unikali.

Laimė ir džiaugsmas kyla vidiniame gyvenime. Jūs negalite patirti tikro džiaugsmo būdamas visai vienas. Atsiskyrėliškas gyvenimas yra pražūtingas laimei. Net šeimos ir nacijos gyvenimu džiaugtųsi daugiau, jeigu juo dalintųsi su kitomis šeimomis ir nacijomis.

Jūs negalite iki galo valdyti išorinio pasaulio — aplinkos. Būtent jūsų vidinio pasaulio kūrybingumas didžiausiu laipsniu yra pavaldus jūsų reguliavimui, nes ten jūsų asmenybė yra taip smarkiai išvaduota iš tų pančių, kuriuos uždeda antecedentinio priežastingumo dėsniai. Su asmenybe yra susieta ribota valios nepriklausomybė.

111:4.1 (1219.7) Recognition is the intellectual process of fitting the sensory impressions received from the external world into the memory patterns of the individual. Understanding connotes that these recognized sensory impressions and their associated memory patterns have become integrated or organized into a dynamic network of principles.

111:4.2 (1220.1) Meanings are derived from a combination of recognition and understanding. Meanings are nonexistent in a wholly sensory or material world. Meanings and values are only perceived in the inner or supermaterial spheres of human experience.

111:4.3 (1220.2) The advances of true civilization are all born in this inner world of mankind. It is only the inner life that is truly creative. Civilization can hardly progress when the majority of the youth of any generation devote their interests and energies to the materialistic pursuits of the sensory or outer world.

111:4.4 (1220.3) The inner and the outer worlds have a different set of values. Any civilization is in jeopardy when three quarters of its youth enter materialistic professions and devote themselves to the pursuit of the sensory activities of the outer world. Civilization is in danger when youth neglect to interest themselves in ethics, sociology, eugenics, philosophy, the fine arts, religion, and cosmology.

111:4.5 (1220.4) Only in the higher levels of the superconscious mind as it impinges upon the spirit realm of human experience can you find those higher concepts in association with effective master patterns which will contribute to the building of a better and more enduring civilization. Personality is inherently creative, but it thus functions only in the inner life of the individual.

111:4.6 (1220.5) Snow crystals are always hexagonal in form, but no two are ever alike. Children conform to types, but no two are exactly alike, even in the case of twins. Personality follows types but is always unique.

111:4.7 (1220.6) Happiness and joy take origin in the inner life. You cannot experience real joy all by yourself. A solitary life is fatal to happiness. Even families and nations will enjoy life more if they share it with others.

111:4.8 (1220.7) You cannot completely control the external world — environment. It is the creativity of the inner world that is most subject to your direction because there your personality is so largely liberated from the fetters of the laws of antecedent causation. There is associated with personality a limited sovereignty of will.

Kadangi šitas žmogaus vidinis gyvenimas yra iš tikrųjų kūrybinis, tai kiekvienam asmeniui tenka apsisprendimo atsakomybė, ar šitas kūrybingumas bus spontaniškas ir visiškai atsitiktinis arba jis bus valdomas, nukreipiamas, ir konstruktivus. Kaip gali kūrybinė vaizduotė sukurti vertus vaisius, kada toji arena, kurioje ji veikia, jau yra pripildyta prietarų, neapykantos, baimės, apmaudo, keršto, ir fanatiškumo?

Idėjos gali kilti dėl išorinio pasaulio akstinių, bet idealai gimsta tikrai vidinio pasaulio kūrybinėse sferose. Šiandien pasaulio nacijoms vadovauja žmonės, kurie turi gausybę idėjų, bet jie yra nuskurdę idealais. Šitai paaiškina, kodėl egzistuoja skurdas, skrybys, karai, ir rasinė neapykanta.

Štai kokia yra problema: Jeigu laisvos valios žmogus yra apdovanotas kūrybingumo galiomis vidiniame žmoguje, tuomet mes turime suvokti, jog laisvos valios kūrybingumas apima griovimo laisva valia potencialą. Ir kada kūrybingumas yra nukreipiamas į griovimą, tada jūs akis į akį susiduriate su blogio ir nuodėmės niokojimu—priespauda, karais, ir griovimu. Blogis yra kūrybingumo šališkumas, kuris turi polinkį į suskaidymą ir galiausiai į sunaikinimą. Bet koks konfliktas yra blogis tuo, kad jis trukdo vidinio gyvenimo kūrybiniam veikimui—tai yra pilietinio karo rūšis asmenybėje.

Vidinis kūrybingumas prisideda prie charakterio sutauginimo asmenybės integravimo ir savojo aš suvienijimo dėka. Visiems laikams tai yra teisinga: Praeities pakeisti negalima; vidinio savojo aš dabartinio kūrybingumo tarnystės dėka galima pakeisti tikrai ateitį.

5. PASIRINKIMO PAŠVENTIMAS

Dievo valios vykdymas yra nei daugiau, nei mažiau kaip išraiška tvarinio noro dalintis vidiniu gyvenimu su Dievu—su tuo pačiu Dievu, kuris tokį vidinės prasmės-vertybės tvarinio gyvenimą padarė įmanomu. Dalintis reiškia būti panašiu į Dievą—būti dievišku. Dievas viskuo dalinasi su Amžinuoju Sūnumi ir Begaline Dvasia, tuo tarpu jie, savo ruožtu, viskuo dalinasi su visatų dieviškaisiais Sūnumis ir dvasinėmis Dukromis.

Dievo imitavimas yra raktas į tobulumą; jo valios vykdymas yra išlikimo paslaptis ir tobulumo paslaptis išlikime.

Mirtingieji gyvena Dieve, ir Dievas tokiu būdu panorą gyventi mirtinguosiuose. Kaip žmonės patiki save jam, taip ir jis patikėjo - ir pirmas - dalelę savęs žmogiškajai valiai.

Ramybė šitame gyvenime, išlikimas mirtyje,

111:4.9 (1220.8) Since this inner life of man is truly creative, there rests upon each person the responsibility of choosing as to whether this creativity shall be spontaneous and wholly haphazard or controlled, directed, and constructive. How can a creative imagination produce worthy children when the stage whereon it functions is already preoccupied by prejudice, hate, fears, resentments, revenge, and bigotries?

111:4.10 (1220.9) Ideas may take origin in the stimuli of the outer world, but ideals are born only in the creative realms of the inner world. Today the nations of the world are directed by men who have a superabundance of ideas, but they are poverty-stricken in ideals. That is the explanation of poverty, divorce, war, and racial hatreds.

111:4.11 (1220.10) This is the problem: If freewill man is endowed with the powers of creativity in the inner man, then must we recognize that freewill creativity embraces the potential of freewill destructivity. And when creativity is turned to destructivity, you are face to face with the devastation of evil and sin — oppression, war, and destruction. Evil is a partiality of creativity which tends toward disintegration and eventual destruction. All conflict is evil in that it inhibits the creative function of the inner life — it is a species of civil war in the personality.

111:4.12 (1221.1) Inner creativity contributes to ennoblement of character through personality integration and selfhood unification. It is forever true: The past is unchangeable; only the future can be changed by the ministry of the present creativity of the inner self.

5. THE CONSECRATION OF CHOICE

111:5.1 (1221.2) The doing of the will of God is nothing more or less than an exhibition of creature willingness to share the inner life with God — with the very God who has made such a creature life of inner meaning-value possible. Sharing is Godlike — divine. God shares all with the Eternal Son and the Infinite Spirit, while they, in turn, share all things with the divine Sons and spirit Daughters of the universes.

111:5.2 (1221.3) The imitation of God is the key to perfection; the doing of his will is the secret of survival and of perfection in survival.

111:5.3 (1221.4) Mortals live in God, and so God has willed to live in mortals. As men trust themselves to him, so has he — and first — trusted a part of himself to be with men; has consented to live in men and to indwell men subject to the human will.

111:5.4 (1221.5) Peace in this life, survival in death,

tobulumas kitame gyvenime, tarnystė amžinybėje —visa tai yra pasiekta (dvasioje) *dabar*, kada tvarinio asmenybė sutinka—pasirenka—kad tvarinio valia paklustų Tėvo valiai. Ir Tėvas jau pasirinko tai, jog savo paties fragmentą padarytų pavaldų tvarinio asmenybės valiai.

Toks tvarinio pasirinkimas nėra valios atidavimas. Tai yra valios pašventimas, valios išplėtimas, valios pašlovinimas, valios tobulinimas, ir toks pasirinkimas pakelia tvarinio valią iš žemiškosios reikšmės lygio į aukštesnę būseną, kurioje ta tvarinio sūnaus asmenybė artimai bendrauja su dvasinio Tėvo asmenybe.

Šitas Tėvo valios pasirinkimas yra mirtingojo žmogaus dvasiškai surastas dvasinis Tėvas, nors turi praeiti amžius prieš tai, kai sūnus tvarinys galės realiai stovėti Rojuje Dievo tikroje akivaizdoje. Šitą pasirinkimą sudaro ne tiek tvarinio valios paneigimas—“Ne manoji valia, bet tavoji valia tebūnie”—kiek tvarinio teigiamas patvirtinimas: “Būtent tokia yra *manoji* valia, kad būtų *tavoji* valia.” Ir jeigu toks sprendimas yra priimtas, tai anksčiau ar vėliau Dievą pasirenkantis sūnus pasieks vidinę sąjungą (susiliejamą) su viduje gyvenančiu Dievo fragmentu, tuo tarpu tas pats tobulėjantis sūnus aukščiausiąjį asmenybės pasitenkinimą atras žmogaus asmenybės ir savo Sutvėrėjo asmenybės garbinimo komunikacijoje; dviejų asmenybių, kurių kūrybinės savybės amžinai susijungė savanoriškame išraiškos abipusiškume —gimstant kitai žmogaus valios ir Dievo valios amžinai partnerystei.

6. ŽMOGIŠKASIS PARADOKSAS

Didelė dalis mirtingojo žmogaus žemiškųjų vargų kyla dėl jo dvigubo ryšio su kosmosu. Žmogus yra gamtos dalis—jis egzistuoja gamtoje —ir vis tik jis sugeba pranokti gamtą. Žmogus yra ribinis, bet jo viduje gyvena begalybės kibirkštis. Tokia duali padėtis ne tiktai suteikia potencialą blogiui, bet taip pat sukuria daug visuomeninių ir moralinių situacijų, kuriose yra daug neužtikrintumo ir nemažai nerimo.

Toji drąsa, kurios reikia tam, kad būtų vykdomas gamtos užkariavimas ir kad būtų nugalimas savasis aš, yra tokia drąsa, kuri gali neatsispirti pagundoms pasipuikuoti savuoju aš. Tas mirtingasis, kuris gali pranokti savąjį aš, gali pasiduoti vilionei sudievinėti savo paties savimonei. Mirtingojo dilemą sudaro dvigubas faktas, tai, jog žmogus yra susietas su gamta, nors tuo pačiu metu jis turi unikalią laisvę—dvasinio pasirinkimo ir veiksmo laisvę. Materialiuose lygiuose žmogus yra priklausomas nuo gamtos, tuo tarpu

perfection in the next life, service in eternity — all these are achieved (in spirit) *now* when the creature personality consents — chooses — to subject the creature will to the Father's will. And already has the Father chosen to make a fragment of himself subject to the will of the creature personality.

111:5.5 (1221.6) Such a creature choice is not a surrender of will. It is a consecration of will, an expansion of will, a glorification of will, a perfecting of will; and such choosing raises the creature will from the level of temporal significance to that higher estate wherein the personality of the creature son communes with the personality of the spirit Father.

111:5.6 (1221.7) This choosing of the Father's will is the spiritual finding of the spirit Father by mortal man, even though an age must pass before the creature son may actually stand in the factual presence of God on Paradise. This choosing does not so much consist in the negation of creature will — “Not my will but yours be done” — as it consists in the creature's positive affirmation: “It is *my* will that *your* will be done.” And if this choice is made, sooner or later will the God-choosing son find inner union (fusion) with the indwelling God fragment, while this same perfecting son will find supreme personality satisfaction in the worship communion of the personality of man and the personality of his Maker, two personalities whose creative attributes have eternally joined in self-willed mutuality of expression — the birth of another eternal partnership of the will of man and the will of God.

6. THE HUMAN PARADOX

111:6.1 (1221.8) Many of the temporal troubles of mortal man grow out of his twofold relation to the cosmos. Man is a part of nature — he exists in nature — and yet he is able to transcend nature. Man is finite, but he is indwelt by a spark of infinity. Such a dual situation not only provides the potential for evil but also engenders many social and moral situations fraught with much uncertainty and not a little anxiety.

111:6.2 (1222.1) The courage required to effect the conquest of nature and to transcend one's self is a courage that might succumb to the temptations of self-pride. The mortal who can transcend self might yield to the temptation to deify his own self-consciousness. The mortal dilemma consists in the double fact that man is in bondage to nature while at the same time he possesses a unique liberty — freedom of spiritual choice and action. On material levels man finds himself subservient to nature, while on spiritual levels he is triumphant

dvasiniuose lygiuose jis triumfuoja prieš gamtą ir prieš visus dalykus, kurie yra laikini ir ribiniai. Toks paradoksas yra neatskiriamas nuo pagundos, potencialaus blogio, sprendimo klaidų, ir kada savasis aš tampa išdidžiu ir įžūliu, tada gali išsivystyti nuodėmė.

Nuodėmės problema nėra savaime egzistuojanti ribiniame pasaulyje. Ribiškumo faktas nėra blogis ar nuodėmė. Ribinį pasaulį sutvėrė begalinis Kūrėjas—tai yra jo dieviškųjų Sūnų rankų darbas—ir dėl to jis turi būti *geras*. Būtent klaidingas panaudojimas, neteisingas konstatavimas, ir iškraipymas to, kas yra ribinis, pagimdo blogį ir nuodėmę.

Dvasia gali valdyti protą; šitaip protas gali kontroliuoti energiją. Bet protas gali kontroliuoti energiją tik tai pats išmintingai manipuliudamas metamorfozinius potencialus, kurie yra neatskiriama nuo fizinių sferų priežasčių ir pasekmių matematinio lygio. Tvarinio protas iš prigimties energijos nekontroliuoja; tai yra Dievybės išskirtinė teisė. Bet tvarinio protas gali manipuliuoti ir tikrai manipuliuoja energiją, tiesiog tiek, kiek jis tampa fizinės visatos energijos paslapčių šeimininku.

Kada žmogus pageidauja modifikuoti fizinę tikrovę, nesvarbu, ar ta tikrovė būtų jis pats, ar jo aplinka, tą jam padaryti pavyksta tokiu laipsniu, koku laipsniui jis yra atradęs būdus ir priemones, kaip kontroliuoti materiją ir reguliuoti energiją. Nepadedamas protas yra nepajėgus paveikti ką nors materialaus, išskyrus savo paties fizinių mechanizmą, su kuriuo jis yra neišvengiamai susietas. Bet kūno mechanizmą panaudodamas išmintingai, protas gali sukurti kitus mechanizmus, net energetinius ryšius ir gyvus ryšius, kuriuos pritaikydamas šitas protas gali vis labiau kontroliuoti ir net valdyti savo fizinių lygį visatoje.

Mokslas yra faktų šaltinis, o protas negali veikti be faktų. Išminties statinyje jie yra statybiniai blokai, kuriuos drauge sucementuoja gyvenimo patyrimas. Žmogus Dievo meilę gali surasti be faktų, ir Dievo dėsnius žmogus gali atrasti be meilės, bet niekada žmogus negali pradėti suvokti Pirmojo Šaltinio ir Centro begalinės simetrijos, dieviškosios harmonijos, ir visaapimančios prigimties nuostabios pilnatvės tol, kol jis nebus suradęs dieviškojo įstatymo ir dieviškosios meilės ir kol patyrimu nebus jų suvienijęs savo paties besivystančioje kosminėje filosofijoje.

Materialių žinių išplėtimas leidžia pasiekti didesnį idėjų prasmų ir idealų vertybių intelektualų suvokimą. Žmogiškoji būtybė tiesą gali surasti savo pačios patyrimu, bet jai yra reikalingos aiškos realybės žinios tam, kad pritaikytų savo asmeninį tiesos atradimą negailestingai praktiškiems kasdienio gyvenimo poreikiams.

Tai tiesiog yra natūralu, jog mirtingąjį žmogų

over nature and over all things temporal and finite. Such a paradox is inseparable from temptation, potential evil, decisional errors, and when self becomes proud and arrogant, sin may evolve.

111:6.3 (1222.2) The problem of sin is not self-existent in the finite world. The fact of finiteness is not evil or sinful. The finite world was made by an infinite Creator — it is the handiwork of his divine Sons — and therefore it must be *good*. It is the misuse, distortion, and perversion of the finite that gives origin to evil and sin.

111:6.4 (1222.3) The spirit can dominate mind; so mind can control energy. But mind can control energy only through its own intelligent manipulation of the metamorphic potentials inherent in the mathematical level of the causes and effects of the physical domains. Creature mind does not inherently control energy; that is a Deity prerogative. But creature mind can and does manipulate energy just in so far as it has become master of the energy secrets of the physical universe.

111:6.5 (1222.4) When man wishes to modify physical reality, be it himself or his environment, he succeeds to the extent that he has discovered the ways and means of controlling matter and directing energy. Unaided mind is impotent to influence anything material save its own physical mechanism, with which it is inescapably linked. But through the intelligent use of the body mechanism, mind can create other mechanisms, even energy relationships and living relationships, by the utilization of which this mind can increasingly control and even dominate its physical level in the universe.

111:6.6 (1222.5) Science is the source of facts, and mind cannot operate without facts. They are the building blocks in the construction of wisdom which are cemented together by life experience. Man can find the love of God without facts, and man can discover the laws of God without love, but man can never begin to appreciate the infinite symmetry, the supernal harmony, the exquisite repleteness of the all-inclusive nature of the First Source and Center until he has found divine law and divine love and has experientially unified these in his own evolving cosmic philosophy.

111:6.7 (1222.6) The expansion of material knowledge permits a greater intellectual appreciation of the meanings of ideas and the values of ideals. A human being can find truth in his inner experience, but he needs a clear knowledge of facts to apply his personal discovery of truth to the ruthlessly practical demands of everyday life.

111:6.8 (1222.7) It is only natural that mortal man

turėtų varginti nesaugumo jausmai, kada jis į save žvelgia kaip į neatskiriamai susietą su gamta, nors jis turi dvasinių galių visiškai pranokstančių visus žemiškuosius ir ribinius dalykus. Tikrai religinis įsitikinimas—gyvasis įtikėjimas—žmogui gali būti atrama, kada kyla tokios sunkios ir gluminančios problemos.

Iš visų tų pavojų, kurie užgriūna žmogaus mirtingąją prigimtį ir sukelia pavojų jo dvasiniam vientisumui, didžiausias yra puikybė. Drąsa yra šauni, bet egoizmas yra tuščiagarbis ir savižudiškas. Protingas pasitikėjimas savimi neturi būti smerkiamas. Žmogaus sugebėjimas pranokti save patį yra tas vienintelis dalykas, kuris jį išskiria iš gyvūnų karalijos.

Pasipuikavimas yra apgaulingas, apsvaiginantis, ir gimdantis nuodėmę, nesvarbu, ar jį turėtų individas, grupė, rasė, ar nacija. Tiesiogine prasme tai yra tiesa, „Puikybė būna prieš nuopuolį.“

7. DERINTOJO PROBLEMA

Nežinia drauge su saugumu yra Rojaus jaudinančio patyrimo esmė—nežinia laike ir prote, nežinia, susijusi su atsiskleidžiančio kilimo į Rojų įvykiais; saugumas dvasioje ir amžinybėje, saugumas sūnaus tvarinio beribame pasitikėjime Visuotinio Tėvo dieviškąja užuojauta ir begaline meile; nežinia kaip visatos nepatyręs pilietis; saugumas kaip kylantis sūnus visagalio, visaišminčio, ir visus mylinčio Tėvo visatos gyvenamosiose buveinėse.

Gal galėčiau jums patarti, jog atkreiptumėte dėmesį į Derintojo ištikimo šauksmo jūsų sielai tolimą aidą? Viduje gyvenantis Derintojas negali sustabdyti ar net materialiai pakeisti jūsų laiko karjeros kovos; Derintojas negali sumažinti gyvenimo sunkumų, kada jūs keliaujate tolyn per šitą įtempto triūso pasaulį. Dieviškasis vidinis gyventojas gali tikrai laukti tuo metu, kada jūs kovojate mūšyje dėl gyvenimo, kaip jis yra nugyvenamas jūsų planetoje; bet jūs galėtumėte, jeigu tik leistumėte—kada jūs dirbate ir nerimaujate, kada jūs kovojate ir sunkiai triūsiate—drąsiajam Derintojui kovoti su jumis ir už jus. Jūs galėtumėte būti taip paguostas ir įkvėptas, taip sužavėtas ir suintriguotas, jeigu tik jūs leistumėte Derintojui nuolat atskleisti jūsų dabartinio materialaus pasaulio visos šitos sunkios, stiprėjančios kovos su kasdienėmis problemomis tikrojo motyvo, galutinio siekio, ir amžinojo tikslo paveikslą.

Kodėl jūs nepadedate Derintojui atlikti savo užduoties, kad jis galėtų jums parodyti visų šitų įtemptų materialių pastangų dvasinę kopiją? Kodėl jūs neleidžiate Derintojui jus sustiprinti kosminės galios dvasinėmis tiesomis tuo metu, kada

should be harassed by feelings of insecurity as he views himself inextricably bound to nature while he possesses spiritual powers wholly transcendent to all things temporal and finite. Only religious confidence — living faith — can sustain man amid such difficult and perplexing problems.

111:6.9 (1223.1) Of all the dangers which beset man's mortal nature and jeopardize his spiritual integrity, pride is the greatest. Courage is valorous, but egotism is vainglorious and suicidal. Reasonable self-confidence is not to be deplored. Man's ability to transcend himself is the one thing which distinguishes him from the animal kingdom.

111:6.10 (1223.2) Pride is deceitful, intoxicating, and sin-breeding whether found in an individual, a group, a race, or a nation. It is literally true, "Pride goes before a fall."

7. THE ADJUSTER'S PROBLEM

111:7.1 (1223.3) Uncertainty with security is the essence of the Paradise adventure — uncertainty in time and in mind, uncertainty as to the events of the unfolding Paradise ascent; security in spirit and in eternity, security in the unqualified trust of the creature son in the divine compassion and infinite love of the Universal Father; uncertainty as an inexperienced citizen of the universe; security as an ascending son in the universe mansions of an all-powerful, all-wise, and all-loving Father.

111:7.2 (1223.4) May I admonish you to heed the distant echo of the Adjuster's faithful call to your soul? The indwelling Adjuster cannot stop or even materially alter your career struggle of time; the Adjuster cannot lessen the hardships of life as you journey on through this world of toil. The divine indweller can only patiently forbear while you fight the battle of life as it is lived on your planet; but you could, if you only would — as you work and worry, as you fight and toil — permit the valiant Adjuster to fight with you and for you. You could be so comforted and inspired, so enthralled and intrigued, if you would only allow the Adjuster constantly to bring forth the pictures of the real motive, the final aim, and the eternal purpose of all this difficult, uphill struggle with the commonplace problems of your present material world.

111:7.3 (1223.5) Why do you not aid the Adjuster in the task of showing you the spiritual counterpart of all these strenuous material efforts? Why do you not allow the Adjuster to strengthen you with the spiritual truths of cosmic power while you wrestle

rungiatės su tvarinio egzistencijos žemiškaisiais sunkumais? Kodėl jūs neskatinate dieviškojo padėjėjo, kad jis pakeltų jums nuotaiką aiškia vizija apie visatinio gyvenimo amžinąjį požįūrį, kada jūs žvelgiate suglumę į praeinančios valandos problemas? Kodėl jūs atsisakote to, kad jūs apšviestų ir įkvėptų visatos požįūris, nors jūs sunkiai plušate apsupti laiko kliūčių ir nežinote, ko griebtis netikrumų labirinte, kuris gaubia jūsų mirtingojo gyvenimo kelionę? Kodėl jums neleidus, jog Derintojas jūsų mąstymą sudvasintų, nors jūsų kojos ir turi žengti materialiais žemiškųjų pastangų keliais?

Urantijos aukštesnės žmogiškosios rasės yra sudėtingai sumaišytos; jos yra daugelio rasių ir įvairios kilmės palikuonių mišinys. Šita sudėtinga prigimtis nepaprastai apsunkina Pagalbininkų veiksmingą darbą gyvenimo metu ir aiškiai padidina problemų kiekį po mirties tiek Derintojui, tiek sargui serafimui. Ne taip seniai aš buvau Salvingtone ir girdėjau likimo sargą, pateikiantį oficialų pareiškimą, pateisinantį tarnavimo savo mirtingajam subjektui sunkumus. Šitas serafimas sakė:

“Didžioji dalis mano sunkumų buvo dėl nesibaigiančio konflikto tarp mano subjekto dvigubos prigimties: siekio akstinui priešinosi gyvuliškas tingumas; labiau išsivysčiusios tautos idealams trukdė menkesnės rasės instinktai; didžiojo proto aukštesniems tikslams prieštaravo primityvus paveldėjimo akstinas; Pagalbininko įžvalgos ilgalaikiam požįūriui priešinosi laiko tvarinio trumparegiškumas; kylančios būtybės progresinius planus modifikavo materialios prigimties troškimai ir norai; visatos proto blyksnius stabdė besivystančios rasės cheminiai-energetiniai mandatai; angelų raginimui priešinosi gyvulio emocijos; intelekto lavinimą naikino instinkto polinkiai; individo patyrimui priešinosi rasės sukaupti polinkiai; viso to, kas yra geriausia, tikslus užgožė pasislinkimas į tai, kas yra blogiausia; genijaus skrydį žlugdė vidutinybės trauka; gėrio žengimą į priekį uždelsė blogio inercija; grožio meną supurvino blogio buvimas; sveiką žvalumą padarė neveiksmingu ligos silpnumas; įtikėjimo fontaną užteršė baimės nuodai; džiaugsmo šaltinį apkartino liūdesio vandenys; jaudinančio laukimo džiugesį pakeitė įgyvendinimo kartėlis; gyvenimo džiaugsmams visą laiką graso mirties skausmas. Koks gyvenimas ir koksioje planetoje! Ir vis tik, dėl Minties Derintojo nuolat esančios pagalbos ir raginimo, šita siela tikrai pasiekė pakankamą laimės ir sėkmės laipsnį ir net dabar yra pakilusi į mansonijos nuosprendžių sales.”

[Pateikta Orvontono Atsiskyrusiojo Žinianešio.]

with the temporal difficulties of creature existence? Why do you not encourage the heavenly helper to cheer you with the clear vision of the eternal outlook of universal life as you gaze in perplexity at the problems of the passing hour? Why do you refuse to be enlightened and inspired by the universe viewpoint while you toil amidst the handicaps of time and flounder in the maze of uncertainties which beset your mortal life journey? Why not allow the Adjuster to spiritualize your thinking, even though your feet must tread the material paths of earthly endeavor?

111:7.4 (1223.6) The higher human races of Urantia are complexly admixed; they are a blend of many races and stocks of different origin. This composite nature renders it exceedingly difficult for the Monitors to work efficiently during life and adds definitely to the problems of both the Adjuster and the guardian seraphim after death. Not long since I was present on Salvington and heard a guardian of destiny present a formal statement in extenuation of the difficulties of ministering to her mortal subject. This seraphim said:

111:7.5 (1223.7) “Much of my difficulty was due to the unending conflict between the two natures of my subject: the urge of ambition opposed by animal indolence; the ideals of a superior people crossed by the instincts of an inferior race; the high purposes of a great mind antagonized by the urge of a primitive inheritance; the long-distance view of a far-seeing Monitor counteracted by the nearsightedness of a creature of time; the progressive plans of an ascending being modified by the desires and longings of a material nature; the flashes of universe intelligence cancelled by the chemical-energy mandates of the evolving race; the urge of angels opposed by the emotions of an animal; the training of an intellect annulled by the tendencies of instinct; the experience of the individual opposed by the accumulated propensities of the race; the aims of the best overshadowed by the drift of the worst; the flight of genius neutralized by the gravity of mediocrity; the progress of the good retarded by the inertia of the bad; the art of the beautiful besmirched by the presence of evil; the buoyancy of health neutralized by the debility of disease; the fountain of faith polluted by the poisons of fear; the spring of joy embittered by the waters of sorrow; the gladness of anticipation disillusioned by the bitterness of realization; the joys of living ever threatened by the sorrows of death. Such a life on such a planet! And yet, because of the ever-present help and urge of the Thought Adjuster, this soul did achieve a fair degree of happiness and success and has even now ascended to the judgment halls of mansonion.”

111:7.6 (1224.1) [Presented by a Solitary Messenger of Orvonton.]

112 Dokumentas. Asmenybės išlikimas

⇨ 111

URANTIJOS KNYGA

113 ⇨

III DALIS. URANTIJOS ISTORIJA

112 DOKUMENTAS. ASMENYBĖS IŠLIKIMAS

Skyrius

ĮVADAS

1. Asmenybė ir tikrovė
2. Savasis aš
3. Mirties reiškiny
4. Derintojai po mirties
5. Žmogiškojo aš išlikimas
6. Morontinis aš
7. Susiliejimas su Derintoju

PAPER 112 PERSONALITY SURVIVAL

SECTIONS

Introduction

1. Personality and Reality
2. The Self
3. The Phenomenon of Death
4. Adjusters after Death
5. Survival of the Human Self
6. The Morontia Self
7. Adjuster Fusion

ĮVADAS

EVOLIUCINĖS planetos yra žmogiškosios kilmės sferos, kylančiojo mirtingojo karjeros pirminiai pasauliai. Urantija yra jūsų starto taškas; čia jūs ir jūsų dieviškasis Minties Derintojas esate sujungti į laikinąją sąjungą. Jūs esate apdovanoti tobulu vadovu; dėl to, jeigu jūs tikrai nuoširdžiai dalyvausite laiko lenktynėse ir pasieksite baigiamąjį įtikėjimo tikslą, tai amžių atpildas tikrai bus jūsų; jūs būsite amžinai suvienyti su jūsų viduje gyvenančiu Derintoju. Tada jūs pradėsite savo tikrąjį gyvenimą, kylantį gyvenimą, su kuriuo palyginus, jūsų dabartinė mirtinga būklė yra ne kas kita, kaip prieangis. Tada prasidės išaukštinta ir vis didėjanti jūsų kaip užbaigtųjų misija amžinybėje, kuri nusidriekia prieš jus. Ir per visus šiuos vienas po kito einančius evoliucinio augimo amžius ir etapus, jūsų viena dalis lieka absoliučiai nepakeista, ir tai yra asmenybė—pastovumas keitimosi akivaizdoje.

Nors tai būtų per daug drąsu mėginti apibrėžti asmenybę, bet gali būti naudinga išvardinti kai kuriuos iš tų dalykų, kurie yra žinomi apie asmenybę:

1. Asmenybė tikrovėje yra ta savybė, kurią

INTRODUCTION

112:0.1 (1225.1) THE evolutionary planets are the spheres of human origin, the initial worlds of the ascending mortal career. Urantia is your starting point; here you and your divine Thought Adjuster are joined in temporary union. You have been endowed with a perfect guide; therefore, if you will sincerely run the race of time and gain the final goal of faith, the reward of the ages shall be yours; you will be eternally united with your indwelling Adjuster. Then will begin your real life, the ascending life, to which your present mortal state is but the vestibule. Then will begin your exalted and progressive mission as finaliter in the eternity which stretches out before you. And throughout all of these successive ages and stages of evolutionary growth, there is one part of you that remains absolutely unaltered, and that is personality — permanence in the presence of change.

112:0.2 (1225.2) While it would be presumptuous to attempt the definition of personality, it may prove helpful to recount some of the things which are known about personality:

- 112:0.3 (1225.3)* 1. Personality is that quality in reality

padovanoja pats Visuotinis Tėvas arba Bendrai Veikiantysis, veikiantis Tėvo vardu.

2. Ją galima padovanoti bet kokiai gyvai energijos sistemai, kurioje yra protas ar dvasia.

3. Ji nėra visiškai pavaldi antecedentinio priežastingumo pančiams. Ji yra santykinai kurianti arba kurianti su kuo nors bendrai.

4. Kada ji būna padovanota evoliuciniams materialiams tvariniams, tada ji verčia dvasią siekti energijos—materijos įvaldymo proto tarpininkavimo dėka.

5. Asmenybė, nors ir neturėdama tapatybės, gali suvienyti bet kokios gyvos energetinės sistemos tapatybę.

6. Ji parodo tikrai kokybinį reagavimą į asmenybės grandinę, priešingai negu tos trys energijos, kurios demonstruoja tiek kokybinę, tiek ir kiekybinę reakciją į gravitaciją.

7. Asmenybė yra nekintanti kitimo akivaizdoje.

8. Ji gali suteikti dovaną Dievui—laisvos valios pasišventimą vykdyti Dievo valią.

9. Ją apibūdina moralumas—ryšių su kitais asmenimis santykių suvokimas. Ji atskiria elgesio lygius ir pasirinktinai juos vertina skirtingai.

10. Asmenybė yra unikali, absoliučiai unikali. Ji yra unikali laike ir erdvėje; ji yra unikali amžinybėje ir Rojuje; ji yra unikali, kada būna padovanota—nėra jokių kopijų; ji yra unikali kiekvieną egzistencijos akimirką; ji yra unikali santykiu su Dievu—jis nėra asmenų gerbėjas, bet taip pat jis tikrai jų nesudeda ir draugė, nes jie yra nesudedami—juos galima asocijuoti, bet jų negalima susumuoti.

11. Asmenybė tiesiogiai reaguoja į kitos asmenybės buvimą.

12. Ji yra vienintelis dalykas, kurį galima pridėti dvasiai, šitaip parodant Tėvo pirmumą Sūnaus atžvilgiu. (Proto nereikia pridėti dvasiai).

13. Asmenybė gali išlikti po mirtingojo mirties, turėdama tapatybę išliekančioje sieloje. Derintojas ir asmenybė yra nekintantys; ryšys tarp jų (sieloje) yra ne kas kita, kaip keitimasis, nuolatinė evoliucija; ir jeigu šitas keitimasis (augimas) nutrūktų, tuomet sielos nebebūtų.

14. Asmenybė turi unikalų laiko suvokimą, ir tai yra kažkas skirtinga nuo to, kaip laiką suvokia protas ar dvasia.

which is bestowed by the Universal Father himself or by the Conjoint Actor, acting for the Father.

112:0.4 (1225.4) 2. It may be bestowed upon any living energy system which includes mind or spirit.

112:0.5 (1225.5) 3. It is not wholly subject to the fetters of antecedent causation. It is relatively creative or cocreative.

112:0.6 (1225.6) 4. When bestowed upon evolutionary material creatures, it causes spirit to strive for the mastery of energy-matter through the mediation of mind.

112:0.7 (1225.7) 5. Personality, while devoid of identity, can unify the identity of any living energy system.

112:0.8 (1225.8) 6. It discloses only qualitative response to the personality circuit in contradistinction to the three energies which show both qualitative and quantitative response to gravity.

112:0.9 (1225.9) 7. Personality is changeless in the presence of change.

112:0.10 (1225.10) 8. It can make a gift to God — dedication of the free will to the doing of the will of God.

112:0.11 (1225.11) 9. It is characterized by morality — awareness of relativity of relationship with other persons. It discerns conduct levels and choosingly discriminates between them.

112:0.12 (1225.12) 10. Personality is unique, absolutely unique: It is unique in time and space; it is unique in eternity and on Paradise; it is unique when bestowed — there are no duplicates; it is unique during every moment of existence; it is unique in relation to God — he is no respecter of persons, but neither does he add them together, for they are nonaddable — they are associable but nontotalable.

112:0.13 (1226.1) 11. Personality responds directly to other-personality presence.

112:0.14 (1226.2) 12. It is one thing which can be added to spirit, thus illustrating the primacy of the Father in relation to the Son. (Mind does not have to be added to spirit.)

112:0.15 (1226.3) 13. Personality may survive mortal death with identity in the surviving soul. The Adjuster and the personality are changeless; the relationship between them (in the soul) is nothing but change, continuing evolution; and if this change (growth) ceased, the soul would cease.

112:0.16 (1226.4) 14. Personality is uniquely conscious of time, and this is something other than the time perception of mind or spirit.

1. ASMENYBĖ IR TIKROVĖ

Visuotinis Tėvas savo tvariniams asmenybę padovanoja kaip potencialiai amžiną dovaną. Tokia dieviškoji dovana yra sumanyta, kad veikty daugybėje lygių ir viena po kitos einančiose visatos situacijose, pradedant žemiausiomis ribinėmis ir baigiant aukščiausiomis absonitinėmis, net iki absoliuto ribų. Tokiu būdu asmenybė veikia trijose kosminėse plokštumose arba trijose visatos fazėse:

1. *Pozicinio statuso*. Asmenybė veikia lygiai taip veiksmingai vietinėje visatoje, supervisatoje, ir centrinėje visatoje.

2. *Prasmės statuso*. Asmenybė efektyviai veikia ribiniame, absonitiniame lygiuose, ir net tame lygyje, kuris ribojasi su absoliuto lygiu.

3. *Vertybės statuso*. Asmenybę galima patirtiškai suvokti tose progresinėse sferose, kurios yra materialios, morontinės ir dvasinės.

Asmenybė turi išstulintą kosminių matmenų veikimo diapazoną. Ribinės asmenybės matmenys yra trys, ir apytikriai funkciškai jie yra tokie:

1. *Ilgis* išreiškia žengimo į priekį—judėjimo per erdvę ir pagal laiką—kryptį ir pobūdį—evoliuciją.

2. *Vertikalus* gylis apima organizmų akstinus ir požiūrius, saviraiškos įvairius lygius, ir reakcijos į aplinką bendrą reiškinių.

3. *Plotis* apima koordinavimo, asocijavimo, ir savojų są organizavimo sferą.

Tas asmenybės tipas, kuris yra padovanotas Urantijos mirtingiesiems, turi saviraiškos arba asmens realizavimo septynių matmenų potencialą. Šituos matmeninius reiškinius galima įgyvendinti taip: tris ribiniame lygyje, tris absonitiniame lygyje, ir vieną absoliuto lygyje. Ikiabsoliuto lygiuose šitą septintąjį arba visuminį matmenį galima patirti kaip asmenybės *faktą*. Šitas aukščiausias matmuo yra asocijuojamas absoliutas ir, nors nėra begalinis, bet kaip matmuo yra potencialus absoliuto ikibegaliniam įsiskverbimui.

Ribiniai asmenybės matmenys yra susiję su kosminiu ilgiu, gyliu, ir pločiu. Ilgis pažymi prasmę; gylis rodo vertybę; plotis sudaro įžvalgą—sugebėjimą patirti kosminės tikrovės neabejotiną sąmonę.

Morontiniame lygyje visi šitie ribiniai materialaus lygio matmenys labai smarkiai

1. PERSONALITY AND REALITY

112:1.1 (1226.5) Personality is bestowed by the Universal Father upon his creatures as a potentially eternal endowment. Such a divine gift is designed to function on numerous levels and in successive universe situations ranging from the lowly finite to the highest absonite, even to the borders of the absolute. Personality thus performs on three cosmic planes or in three universe phases:

112:1.2 (1226.6) 1. *Position status*. Personality functions equally efficiently in the local universe, in the superuniverse, and in the central universe.

112:1.3 (1226.7) 2. *Meaning status*. Personality performs effectively on the levels of the finite, the absonite, and even as impinging upon the absolute.

112:1.4 (1226.8) 3. *Value status*. Personality can be experientially realized in the progressive realms of the material, the morontial, and the spiritual.

112:1.5 (1226.9) Personality has a perfected range of cosmic dimensional performance. The dimensions of finite personality are three, and they are roughly functional as follows:

112:1.6 (1226.10) 1. *Length* represents direction and nature of progression — movement through space and according to time — evolution.

112:1.7 (1226.11) 2. *Vertical depth* embraces the organismal drives and attitudes, the varying levels of self-realization and the general phenomenon of reaction to environment.

112:1.8 (1226.12) 3. *Breadth* embraces the domain of co-ordination, association, and selfhood organization.

112:1.9 (1226.13) The type of personality bestowed upon Urantia mortals has a potentiality of seven dimensions of self-expression or person-realization. These dimensional phenomena are realizable as three on the finite level, three on the absonite level, and one on the absolute level. On subabsolute levels this seventh or totality dimension is experientible as the *fact* of personality. This supreme dimension is an associable absolute and, while not infinite, is dimensionally potential for subinfinite penetration of the absolute.

112:1.10 (1226.14) The finite dimensions of personality have to do with cosmic length, depth, and breadth. Length denotes meaning; depth signifies value; breadth embraces insight — the capacity to experience unchallengeable consciousness of cosmic reality.

112:1.11 (1227.1) On the morontia level all of these finite dimensions of the material level are greatly

padidėja ir gali būti įgyvendinamos tam tikros naujos matmeninės vertybės. Visi šitie išplėsti morontinio lygio matmeniniai patyrimai yra nuostabiai sujungti su aukščiausiu arba asmenybės matmenimi motos poveikio dėka, o taip pat ir dėl morontinės matematikos indėlio.

Didelės dalies vargo, kurį patiria mirtingieji, studijuodami žmogiškąją asmenybę, būtų galima išvengti, jeigu ribinis tvarinys iš tiesų prisimintų, jog matmeniniai lygiai ir dvasiniai lygiai nėra koordinuoti patirtiniame asmenybės įgyvendinime.

Gyvenimas iš tikrųjų yra toks procesas, kuris vyksta tarp organizmo (savojo aš) ir jo aplinkos. Asmenybė perteikia tapatybės vertybę ir tęstinumo prasmę šitam organizmo—aplinkos susivienijimui. Tokiu būdu bus suvokiama, jog akstino—reakcijos reiškinys nėra tiesiog mechaninis procesas, nes asmenybė kaip faktorius veikia visumos situacijoje. Tai iš tiesų yra tiesa, jog mechanizmai iš prigimties yra pasyvūs; organizmai iš prigimties yra aktyvūs.

Fizinis gyvenimas yra procesas, vykstantis ne tiek organizmo viduje, kiek *tarp* organizmo ir aplinkos. Ir kiekvienas toks procesas turi polinkį sukurti ir nustatyti organizmo reakcijos į tokią aplinką modelius. Ir visi tokie *direktyviniai modeliai* turi didžiulės įtakos renkantis tikslą.

Būtent proto dėka savasis aš ir aplinka užmezga prasmingą ryšį. Organizmo sugebėjimas ir noras užmegzti tokius reikšmingus ryšius su aplinka (reakcija į stimulą) išreiškia visos asmenybės *požiūrį*.

Asmenybė negali labai gerai veikti izoliacijoje. Žmogus iš prigimties yra visuomeniškas tvarinys; jį valdo troškimas priklausyti. Tiesiogine prasme tai yra tiesa: „Nė vienas žmogus negyvena pats sau.“

Bet samprata apie tokią asmenybę, kaip gyvo ir veikiančio tvarinio visumos prasmę, reiškia daug daugiau negu ryšių integraciją; ji pažymi tikrovės visų faktorių *suvienijimą*, o taip pat ir ryšių koordinavimą. Ryšiai egzistuoja tarp dviejų objektų, bet trys ar daugiau objektų sudaro *sistemą*, ir tokia sistema yra daug daugiau negu vien tiktai išplėstas ar kompleksinis ryšys. Šitas skirtumas yra gyvybiškai svarbus, nes kosminėje sistemoje atskiri nariai nėra sujungti vienas su kitu kaip nors kitaip, kaip tik ryšyje su visuma ir per visumos individualybę.

Žmogiškajame organizme jo dalių sudėjimas sudaro savąjį aš—individualybę—bet toks procesas visiškai neturi nieko bendro su asmenybe, kuri yra visų šitų faktorių suvienytoja,

enhanced, and certain new dimensional values are realizable. All these enlarged dimensional experiences of the morontia level are marvelously articulated with the supreme or personality dimension through the influence of mota and also because of the contribution of morontia mathematics.

112:1.12 (1227.2) Much trouble experienced by mortals in their study of human personality could be avoided if the finite creature would remember that dimensional levels and spiritual levels are not co-ordinated in experiential personality realization.

112:1.13 (1227.3) Life is really a process which takes place between the organism (selfhood) and its environment. The personality imparts value of identity and meanings of continuity to this organismal-environmental association. Thus it will be recognized that the phenomenon of stimulus-response is not a mere mechanical process since the personality functions as a factor in the total situation. It is ever true that mechanisms are innately passive; organisms, inherently active.

112:1.14 (1227.4) Physical life is a process taking place not so much within the organism as *between* the organism and the environment. And every such process tends to create and establish organismal patterns of reaction to such an environment. And all such *directive patterns* are highly influential in goal choosing.

112:1.15 (1227.5) It is through the mediation of mind that the self and the environment establish meaningful contact. The ability and willingness of the organism to make such significant contacts with environment (response to a drive) represents the *attitude* of the whole personality.

112:1.16 (1227.6) Personality cannot very well perform in isolation. Man is innately a social creature; he is dominated by the craving of belongingness. It is literally true, “No man lives unto himself.”

112:1.17 (1227.7) But the concept of the personality as the meaning of the whole of the living and functioning creature means much more than the integration of relationships; it signifies the *unification* of all factors of reality as well as co-ordination of relationships. Relationships exist between two objects, but three or more objects eventuate a *system*, and such a system is much more than just an enlarged or complex relationship. This distinction is vital, for in a cosmic system the individual members are not connected with each other except in relation to the whole and through the individuality of the whole.

112:1.18 (1227.8) In the human organism the summation of its parts constitutes selfhood — individuality — but such a process has nothing whatever to do with personality, which is the unifier of all these factors as related to cosmic realities.

kaip jie yra susiję su kosminėmis realybėmis.

Sankaupose dalys yra sudedamos; sistemose dalys yra *suderinamos*. Sistemos yra reikšmingos dėl savo organizacijos—pozicinių vertybių. Geroje sistemoje visi faktoriai yra kosminėje pozicijoje. Blogoje sistemoje kažko arba trūksta, arba kažkas yra sugadinta—neveikia. Žmogiškojoje sistemoje būtent asmenybė suvienija visas veiklos rūšis ir savo ruožtu suteikia tapatybės ir kūrybingumo savybes.

2. SAVASIS AŠ

Būtų naudinga, studijuojant savąjį aš prisiminti:

1. Kad fizinės sistemos yra pavaldžios.
2. Kad intelektualios sistemos yra lygiavertės.
3. Kad asmenybė yra valdanti.
4. Kad viduje gyvenanti dvasinė jėga yra potencialiai nurodanti.

Visose sampratos apie savąjį aš reikėtų suvokti, jog gyvenimo faktas eina pirmiau, jo įvertinimas ar aiškinimas būna vėliau. Žmogiškasis vaikas iš pradžių *gyvena*, o vėliau *galvoja* apie savo gyvenimą. Kosminėje srityje įžvalga eina anksčiau negu numatymas.

Tas visatos faktas, jog Dievas tapo žmogumi, amžiams pakeitė žmogiškosios asmenybės visas prasmes ir visas vertybes. Tikrąją šio žodžio prasmę, meilę pažymi visuminių asmenybių, nesvarbu, ar jos būtų žmogiškosios ar dieviškosios arba žmogiškosios *ir* dieviškosios, abipusį rūpinimąsi. Savojo aš dalys gali veikti daugeliu būdų—galvodamos, jausdamos, norėdamos—bet tikrai visuminės asmenybės suderintos savybės yra sukoncentruojamos protingame veiksmo; ir visos šitos galios yra susietos su mirtingojo proto dvasiniu sugebėjimu, kada žmogiškoji būtybė nuoširdžiai ir nesavanaudiškai myli kitą būtybę, žmogiškąją ar dieviškąją.

Visos mirtingojo sampratos apie tikrovę yra grindžiamos prielaida apie žmogiškosios asmenybės realybę; visos sampratos apie viršžmogiškąsias realybes remiasi žmogiškosios asmenybės patyrimu su tam tikrų susietų dvasinių esybių ir dieviškųjų asmenybių kosminėmis realybėmis ir tose kosminėse realybėse. Viskas, kas žmogiškajame patyrimo yra nedvasinga, išskyrus asmenybę, yra priemonė pasiekti tikslą. Kiekvienas mirtingojo žmogaus teisingas ryšys su kitais asmenimis—žmogiškaisiais ar dieviškaisiais—yra tikslas pats savaime. Ir tokia bičiulystė su

^{112:1.19 (1227.9)} In aggregations parts are added; in systems parts are *arranged*. Systems are significant because of organization — positional values. In a good system all factors are in cosmic position. In a bad system something is either missing or displaced — deranged. In the human system it is the personality which unifies all activities and in turn imparts the qualities of identity and creativity.

2. THE SELF

^{112:2.1 (1227.10)} It would be helpful in the study of selfhood to remember:

- ^{112:2.2 (1227.11)} 1. That physical systems are subordinate.
- ^{112:2.3 (1227.12)} 2. That intellectual systems are co-ordinate.
- ^{112:2.4 (1227.13)} 3. That personality is superordinate.
- ^{112:2.5 (1227.14)} 4. That the indwelling spiritual force is potentially directive.

^{112:2.6 (1228.1)} In all concepts of selfhood it should be recognized that the fact of life comes first, its evaluation or interpretation later. The human child first *lives* and subsequently *thinks* about his living. In the cosmic economy insight precedes foresight.

^{112:2.7 (1228.2)} The universe fact of God's becoming man has forever changed all meanings and altered all values of human personality. In the true meaning of the word, love connotes mutual regard of whole personalities, whether human or divine or human *and* divine. Parts of the self may function in numerous ways — thinking, feeling, wishing — but only the co-ordinated attributes of the whole personality are focused in intelligent action; and all of these powers are associated with the spiritual endowment of the mortal mind when a human being sincerely and unselfishly loves another being, human or divine.

^{112:2.8 (1228.3)} All mortal concepts of reality are based on the assumption of the actuality of human personality; all concepts of superhuman realities are based on the experience of the human personality with and in the cosmic realities of certain associated spiritual entities and divine personalities. Everything nonspiritual in human experience, excepting personality, is a means to an end. Every true relationship of mortal man with other persons — human or divine — is an end in itself. And such fellowship with the personality of Deity is the eternal goal of universe ascension.

Dievybės asmenybė yra amžinasis kilimo visatoje tikslas.

Asmenybės turėjimas žmogų identifikuoja kaip dvasinę būtybę, nes savojo aš vienybė ir asmenybės savimonė yra viršmaterialiojo pasaulio apdovanojimai. Pats tas faktas, jog mirtingasis materialistas gali paneigti viršmaterialių realybių egzistavimą, rodo, kad jo žmogiškajame prote yra ir veikia dvasinė sintezė ir kosminė sąmonė.

Tarp materijos ir minties egzistuoja didžiulė kosminė bedugnė, ir šitoji bedugnė yra neišmatuojamai didesnė tarp materialaus proto ir dvasinės meilės. Sąmonės, tuo labiau savimonės, negali paaiškinti nė viena mechaninė elektroninio asocijavimo teorija ar materialistiniai energetiniai reiškiniai.

Kada protas siekia galutinio tikrovės pažinimo, tada materija išnyksta materialioms pojūčiams, bet vis tiek gali išlikti reali protui. Kada dvasinė įžvalga siekia pažinti tą tikrovę, kuri lieka po materijos išnykimo, ir stengiasi ją pažinti iki galo, tada ji išnyksta protui, bet dvasios įžvalga gali vis tiek suvokti dvasinės prigimties kosmines realybes ir aukščiausias vertybes. Dėl to iš tikrųjų mokslas užleidžia kelią filosofijai, tuo tarpu filosofija turi nusileisti išvadoms, kurios yra būdingos tikram dvasiniam patyrimui. Mąstymas pasiduoda prieš išmintį, o išmintis išnyksta apšviestame ir protingame garbinime.

Moksle žmogiškasis aš stebi materialųjį pasaulį; filosofija yra šito materialiojo pasaulio stebėjimo stebėjimas; religija, tikrasis dvasinis patyrimas, yra laiko ir erdvės energetinių medžiagų visos šitos santykinės sintezės stebėjimo stebėjimo kosminės tikrovės patirtinis suvokimas. Kurti visatos filosofiją remiantis išskirtinai materializmu reiškia ignoruoti tą faktą, jog visi materialūs dalykai žmogiškosios sąmonės patyrimo yra iš pat pradžių suvokiami kaip realūs. Stebėtojas negali būti stebėjimo objektu; įvertinimas reikalauja, jog tas objektas, kuris yra vertinamas, turi būti tam tikru laipsniu pranokstamas.

Laike, mąstymas veda į išmintį, o išmintis veda į garbinimą; amžinybėje, garbinimas veda į išmintį, o išmintyje atsiranda minties užbaigtumas.

Besivystančio savojo aš suvienijimo galimybė yra neatskiriama nuo jį sudarančiųjų faktorių savybių: bazinių energijų, pagrindinių audinių, fundamentalios cheminės kontrolės iš viršaus, aukščiausiųjų idėjų, aukščiausiųjų motyvų, aukščiausiųjų tikslų, ir Rojaus padovanojimo dieviškosios dvasios—žmogaus dvasinės prigimties savimonės paslapties.

^{112:2.9 (1228.4)} The possession of personality identifies man as a spiritual being since the unity of selfhood and the self-consciousness of personality are endowments of the supermaterial world. The very fact that a mortal materialist can deny the existence of supermaterial realities in and of itself demonstrates the presence, and indicates the working, of spirit synthesis and cosmic consciousness in his human mind.

^{112:2.10 (1228.5)} There exists a great cosmic gulf between matter and thought, and this gulf is immeasurably greater between material mind and spiritual love. Consciousness, much less self-consciousness, cannot be explained by any theory of mechanistic electronic association or materialistic energy phenomena.

^{112:2.11 (1228.6)} As mind pursues reality to its ultimate analysis, matter vanishes to the material senses but may still remain real to mind. When spiritual insight pursues that reality which remains after the disappearance of matter and pursues it to an ultimate analysis, it vanishes to mind, but the insight of spirit can still perceive cosmic realities and supreme values of a spiritual nature. Accordingly does science give way to philosophy, while philosophy must surrender to the conclusions inherent in genuine spiritual experience. Thinking surrenders to wisdom, and wisdom is lost in enlightened and reflective worship.

^{112:2.12 (1228.7)} In science the human self observes the material world; philosophy is the observation of this observation of the material world; religion, true spiritual experience, is the experiential realization of the cosmic reality of the observation of the observation of all this relative synthesis of the energy materials of time and space. To build a philosophy of the universe on an exclusive materialism is to ignore the fact that all things material are initially conceived as real in the experience of human consciousness. The observer cannot be the thing observed; evaluation demands some degree of transcendence of the thing which is evaluated.

^{112:2.13 (1228.8)} In time, thinking leads to wisdom and wisdom leads to worship; in eternity, worship leads to wisdom, and wisdom eventuates in the finality of thought.

^{112:2.14 (1229.1)} The possibility of the unification of the evolving self is inherent in the qualities of its constitutive factors: the basic energies, the master tissues, the fundamental chemical overcontrol, the supreme ideas, the supreme motives, the supreme goals, and the divine spirit of Paradise bestowal — the secret of the self-consciousness of man's spiritual nature.

Kosminės evoliucijos tikslas yra pasiekti asmenybės vienybę dėka vis labiau augančio dvasinio viešpatavimo, dėka valinio reagavimo į Minties Derintojo mokymą ir vadovavimą. Asmenybę, tiek žmogiškąją, tiek viršžmogiškąją, apibūdina įgimta kosminė savybė, kurią būtų galima pavadinti "viešpatavimo evoliucija," kontrolės tiek sau pačiai, tiek ir jos aplinkai išplėtimu.

Kylanti kažkada buvusi žmogiškoji asmenybė pereina per vis didėjančio valinio viešpatavimo savajam aš ir visatoje dvi didžiules fazes:

1. Ikiužbaigtojo arba Dievo-ieškantį patyrimą didinant saviraišką tapatybės išplėtimo ir aktualizavimo metodo dėka drauge sprendžiant kosmines problemas ir dėl šito įsisavinant visatą.

2. Použbaigtojo arba Dievą-atkleidžiantį patyrimą, kada saviraiška kūrybingai išplečiama patyrimo Aukščiausiąją Būtybę atskleidžiant Dievo ieškančioms protingoms būtybėms, kurios dar nėra pasiekusios panašumo į Dievą dieviškųjų lygių.

Besileidžiančios asmenybės analogiškus patyrimus pasiekia dėka savo įvairių jaudinančių patirčių visatoje, kada jos siekia išplėsti sugebėjimo gerai išsiaiškinti ir įvykdyti Aukščiausiosios, Galutiniosios, ir Absoliučiosios Dievybių dieviškąją valią.

Materialusis aš, žmogiškosios tapatybės ego-esitybė, fizinio gyvenimo metu priklauso nuo toliau tebesitęsiančio materialaus gyvybės vežimo veikimo, nuo nesubalansuotos energijų ir intelekto pusiausvyros toliau tebesitęsiančios egzistencijos, kuriai Urantijoje buvo suteiktas *gyvybės* pavadinimas. Bet savasis aš, turintis išlikimo vertybę, savasis aš, kuris gali pranokti mirties patyrimą, yra išvystomas tik tai sukuriant besivystančios asmenybės tapatybės pagrindo potencialų perkėlimą iš žemiškosios gyvybės vežimo—materialaus kūno—į atsparesnę ir nemirtingos prigimties morontinę sielą ir toliau iki tų lygių, kuriuose ta siela susilieja su dvasine tikrove, ir galiausiai pasiekia dvasinės tikrovės statusą. Šitą aktualų perėjimą iš materialaus susivienijimo į morontinį tapatumą įgyvendina žmogiškojo tvarinio Dievo ieškančių sprendimų nuoširdumas, atkaklumas, ir tvirtumas.

3. MIRTIES REIŠKINYS

Urantai paprastai pripažįsta tik tai vieną mirties rūšį, gyvybės energijų fizinį nutrūkimą; tačiau kai dėl asmenybės išlikimo, tai iš tikrųjų yra trys rūšys:

112:2.15 (1229.2) The purpose of cosmic evolution is to achieve unity of personality through increasing spirit dominance, volitional response to the teaching and leading of the Thought Adjuster. Personality, both human and superhuman, is characterized by an inherent cosmic quality which may be called "the evolution of dominance," the expansion of the control of both itself and its environment.

112:2.16 (1229.3) An ascending onetime human personality passes through two great phases of increasing volitional dominance over the self and in the universe:

112:2.17 (1229.4) 1. The prefinaliter or God-seeking experience of augmenting the self-realization through a technique of identity expansion and actualization together with cosmic problem solving and consequent universe mastery.

112:2.18 (1229.5) 2. The postfinaliter or God-revealing experience of the creative expansion of self-realization through revealing the Supreme Being of experience to the God-seeking intelligences who have not yet attained the divine levels of Godlikeness.

112:2.19 (1229.6) Descending personalities attain analogous experiences through their various universe adventures as they seek for enlarged capacity for ascertaining and executing the divine wills of the Supreme, Ultimate, and Absolute Deities.

112:2.20 (1229.7) The material self, the ego-entity of human identity, is dependent during the physical life on the continuing function of the material life vehicle, on the continued existence of the unbalanced equilibrium of energies and intellect which, on Urantia, has been given the name *life*. But selfhood of survival value, selfhood that can transcend the experience of death, is only evolved by establishing a potential transfer of the seat of the identity of the evolving personality from the transient life vehicle — the material body — to the more enduring and immortal nature of the morontia soul and on beyond to those levels whereon the soul becomes infused with, and eventually attains the status of, spirit reality. This actual transfer from material association to morontia identification is effected by the sincerity, persistence, and steadfastness of the God-seeking decisions of the human creature.

3. THE PHENOMENON OF DEATH

112:3.1 (1229.8) Urantians generally recognize only one kind of death, the physical cessation of life energies; but concerning personality survival there are really three kinds:

1. *Dvasinė (sielos) mirtis.* Jeigu ir kada mirtingasis žmogus yra galutinai atstūmęs išlikimą, kada, Derintojo ir išliekančiojo serafimo bendra nuomone, jis būna paskelbtas dvasiškai nemokiu, morontiškai bankrutavusiu, kada toks suderintas pranešimas yra užregistruotas Uversoje, ir po to, kada Cenzoriai ir jų atspindintys pagalbininkai šiuos faktus būna patvirtinę, tada Orvontono valdovai tikrai duoda įsakymą, jog viduje gyvenantis Pagalbininkas būtų nedelsiant išlaisvintas. Bet šitas Derintojo paleidimas neturi jokios įtakos toms pareigoms, kurias vykdo asmeninis arba grupinis serafimas, susijęs su tuo individu, kurį apleido Derintojas. Šitokia mirties rūšis savo reikšme yra galutinė, nežiūrint to, jog fizinio ir protinio mechanizmų gyvosios energijos savo žemiškąją veiklą tęsia toliau. Kosminių požiūriu tas mirtingasis jau yra miręs; tebesitęsianti gyvybė tikrai pažymi kosminių energijų materialaus impulso užsitęsimą.

2. *Intelektuali (proto) mirtis.* Kada gyvybiškai svarbios aukštesniųjų pagalbinių proto dvasių tarnavimo grandinės yra nutraukiamos dėl intelekto sutrikimo arba iš dalies sunaikinus smegenų mechanizmą, ir jeigu šitokia būseną pasiekia tam tikrą kritinį nepataisomumo tašką, tada viduje gyvenantis Derintojas yra nedelsiant išlaisvinamas tam, jog vyktų į Dieviningtoną. Visatos dokumentuose mirtingoji asmenybė yra laikoma mirusia tada, kada tik būna sunaikintos esminės protinės grandinės, reikalingos žmogiškajam valiniam veiksmui atlikti. Ir vėl, tai yra mirtis, nesvarbu, jog fizinio kūno gyvasis mechanizmas veikia toliau. Kūnas be valinio proto daugiau nebėra žmogus, bet sutinkamai su ankstesniu žmogiškosios valios pasirinkimu, tokio individo siela gali išlikti.

3. *Fizinė (kūno ir proto) mirtis.* Kada mirtis išstinka žmogiškąją būtybę, tada Derintojas proto citadelėje pasilieka tol, kol ši nustoja veikti kaip intelektualus mechanizmas maždaug tuo laiku, kada išmatuojamos smegenų energijos nutraukia savo ritmiškus gyvybinius pulsavimus. Po šitokios mirties Derintojas palieka išnykstantį protą lygiai taip be ceremonijų, kaip ir prieš daugelį metų jis įėjo į jo vidų, ir per Uversą vyksta į Dieviningtoną.

Po mirties materialus kūnas sugrįžta į gamtinį pasaulį, iš kurio jis buvo kilęs, bet išliekančiosios asmenybės išsilaiko du nematerialūs faktoriai: Ikiegzistencinis Minties Derintojas, su mirtingojo karjeros atminties kopija, vyksta į Dieviningtoną; ir taip pat pasilieka, likimo sargo globoje, mirusio žmogaus nemirtinga morontinė siela. Sielos šitos fazės ir formos, šitos kažkada buvusios kinetinės, o dabar statinės tapatybės formulės, yra esminės atstatant asmenybę morontiniuose pasauliuose; ir būtent Derintojo ir sielos naujas susijungimas vėl iš naujo surenka išlikusią asmenybę, jums

112:3.2 (1229.9) 1. *Spiritual (soul) death.* If and when mortal man has finally rejected survival, when he has been pronounced spiritually insolvent, morontially bankrupt, in the conjoint opinion of the Adjuster and the surviving seraphim, when such co-ordinate advice has been recorded on Uversa, and after the Censors and their reflective associates have verified these findings, thereupon do the rulers of Orvonton order the immediate release of the indwelling Monitor. But this release of the Adjuster in no way affects the duties of the personal or group seraphim concerned with that Adjuster-abandoned individual. This kind of death is final in its significance irrespective of the temporary continuation of the living energies of the physical and mind mechanisms. From the cosmic standpoint the mortal is already dead; the continuing life merely indicates the persistence of the material momentum of cosmic energies.

112:3.3 (1230.1) 2. *Intellectual (mind) death.* When the vital circuits of higher adjutant ministry are disrupted through the aberrations of intellect or because of the partial destruction of the mechanism of the brain, and if these conditions pass a certain critical point of irreparability, the indwelling Adjuster is immediately released to depart for Divinington. On the universe records a mortal personality is considered to have met with death whenever the essential mind circuits of human will-action have been destroyed. And again, this is death, irrespective of the continuing function of the living mechanism of the physical body. The body minus the volitional mind is no longer human, but according to the prior choosing of the human will, the soul of such an individual may survive.

112:3.4 (1230.2) 3. *Physical (body and mind) death.* When death overtakes a human being, the Adjuster remains in the citadel of the mind until it ceases to function as an intelligent mechanism, about the time that the measurable brain energies cease their rhythmic vital pulsations. Following this dissolution the Adjuster takes leave of the vanishing mind, just as unceremoniously as entry was made years before, and proceeds to Divinington by way of Uversa.

112:3.5 (1230.3) After death the material body returns to the elemental world from which it was derived, but two nonmaterial factors of surviving personality persist: The pre-existent Thought Adjuster, with the memory transcription of the mortal career, proceeds to Divinington; and there also remains, in the custody of the destiny guardian, the immortal morontia soul of the deceased human. These phases and forms of soul, these once kinetic but now static formulas of identity, are essential to repersonalization on the morontia worlds; and it is the reunion of the Adjuster and the soul that reassembles the surviving personality,

sugrąžina sąmonę morontinio atsibudimo metu.

Tiems, kurie neturi asmeninių serafinių sargų, tą pačią tapatybės išsaugojimo ir asmenybės prikėlimo tarnystę atlieka grupiniai sargai. Serafimai yra nepakeičiami, kada asmenybė yra surenkama iš naujo.

Po mirties Minties Derintojas laikinai praranda asmenybę, bet ne tapatybę; žmogiškasis subjektas laikinai praranda tapatybę, bet ne asmenybę; gyvenamuosiuose pasauliuose abu vėl susijungia į amžinąjį pasireiškimą. Išvykęs Minties Derintojas, niekada nesugrįžta į žemę kaip anksčiau gyvenusi būtybė; asmenybė niekada nepasireiškia be žmogiškosios valios; ir niekada žmogiškoji būtybė, kurioje nebėra Derintojo, po mirties nepasireiškia kaip aktyvi tapatybė arba koku nors kitoku būdu neužmezga ryšių su žemės gyvomis būtybėmis. Tokios nebeturinčios Derintojų sielos yra visiškai ir absoliučiai be sąmonės ilgo ar trumpo mirties miego metu. Negali būti kokio nors asmenybės pasireiškimo arba sugebėjimo užmegzti ryšius su kitomis asmenybėmis tol, kol bus užbaigtas išlikimas. Tiems, kurie vyksta į gyvenamuosius pasaulius, neleidžiama pasiūsti žinutės atgal savo mylimiesiems. Visose visatose laikomasi politikos drausti tokį bendravimą dabartinės dieviškosios tvarkos laikotarpiu.

4. DERINTOJAI PO MIRTIES

Kada ištinka materialaus, intelektualaus, ar dvasinio pobūdžio mirtis, tada Derintojas atsisveikina su mirtinguoju šeimininku ir išvyksta į Dieviningtoną. Iš vietinės visatos ir supervisatos būstinių yra užmezgamas atspindimasis ryšys su abiejų vyriausybių prižiūrėtojais, ir Derintojas yra išregistruojamas tuo pačiu numeriu, koku buvo užfiksuotas jo įėjimas į laiko sferas.

Kažkoku būdu, kuris yra ne iki galo suprantamas, Visuotiniai Cenzoriai sugeba gauti žmogiškojo gyvenimo santrauką, kaip ją įkūnija Derintojo kopija, tiksliai užfiksuojanti proto, kuriame jis gyveno, dvasines vertybes ir morontines prasmes. Cenzoriai sugeba gauti Derintojo versiją apie mirusiojo žmogaus išlikimo charakterį ir dvasines savybes, ir visi šitie duomenys, kartu su serafiniais įrašais, yra parengti tam, kad būtų pateikti tuo metu, kada vyksta konkretaus individo teismas. Šita informacija taip pat yra panaudojama tam, jog būtų patvirtinti tie supervisatos mandatai, kurie įgalina kai kuriuos kylančiuosius savo morontinę karjerą pradėti nedelsiant, po mirtingojo mirties vykti į gyvenamuosius pasaulius anksčiau negu oficialiai

that reconsciousizes you at the time of the morontia awakening.

112:3.6 (1230.4) For those who do not have personal seraphic guardians, the group custodians faithfully and efficiently perform the same service of identity safekeeping and personality resurrection. The seraphim are indispensable to the reassembly of personality.

112:3.7 (1230.5) Upon death the Thought Adjuster temporarily loses personality, but not identity; the human subject temporarily loses identity, but not personality; on the mansion worlds both reunite in eternal manifestation. Never does a departed Thought Adjuster return to earth as the being of former indwelling; never is personality manifested without the human will; and never does a dis-Adjusted human being after death manifest active identity or in any manner establish communication with the living beings of earth. Such dis-Adjusted souls are wholly and absolutely unconscious during the long or short sleep of death. There can be no exhibition of any sort of personality or ability to engage in communications with other personalities until after completion of survival. Those who go to the mansion worlds are not permitted to send messages back to their loved ones. It is the policy throughout the universes to forbid such communication during the period of a current dispensation.

4. ADJUSTERS AFTER DEATH

112:4.1 (1231.1) When death of a material, intellectual, or spiritual nature occurs, the Adjuster bids farewell to the mortal host and departs for Divinington. From the headquarters of the local universe and the superuniverse a reflective contact is made with the supervisors of both governments, and the Monitor is registered out by the same number that recorded entry into the domains of time.

112:4.2 (1231.2) In some way not fully understood, the Universal Censors are able to gain possession of an epitome of the human life as it is embodied in the Adjuster's duplicate transcription of the spiritual values and morontia meanings of the indwelt mind. The Censors are able to appropriate the Adjuster's version of the deceased human's survival character and spiritual qualities, and all this data, together with the seraphic records, is available for presentation at the time of the adjudication of the individual concerned. This information is also used to confirm those superuniverse mandates which make it possible for certain ascenders immediately to begin their morontia careers, upon mortal dissolution to proceed to the mansion worlds ahead of the

yra užbaigiama planetinė dieviškoji tvarka.

Po fizinės mirties išlaisvintas Derintojas, išskyrus tuos, kurie yra mirtinguosiuose, pervestuose iš gyvųjų, nedelsiant vyksta į savo gimtąsias sferas Dieviningtone. Tai, kas tame pasaulyje vyksta tuo laikotarpiu, kada yra laukiama išliekančiojo mirtingojo realaus prisikėlimo, iš esmės priklauso nuo to, ar žmogiškoji būtybė kyla į gyvenamuosius pasaulius savo individualia teise, ar laukia planetinio amžiaus miegančiųjų išlikusiųjų pakvietimo, remiantis dieviškąja tvarka.

Jeigu mirtingasis partneris priklauso tokiai grupei, kuri bus iš naujo įsameninta dieviškosios tvarkos pabaigoje, tai Derintojas tuoj pat nesugrįš į ankstesnės tarnystės sistemos gyvenamąjį pasaulį, bet pats pasirinkęs, pradės vykdyti vieną iš tokių užduočių, kad:

1. Būtų įtrauktas į išnykusių Pagalbininkų gretas neatskleistai tarnystei.
2. Būtų paskirtas tam tikrą laikotarpį stebėti Rojaus režimą.
3. Būtų priimtas į vieną iš daugelio parengimo mokyklų Dieviningtone.
4. Tam tikrą laiką būtų paskirtas studentu stebėtoju vienoje iš likusių šešių šventųjų sferų, kurios sudaro Rojaus pasaulių Tėvo grandinę.
5. Būtų paskirtas į Personalizuotų Derintojų pasiuntinio tarnystę.
6. Taptų instruktoriaus padėjėju Dieviningtono mokyklose, skirtose Pagalbininkų, priklausančių nepatyrusiųjų grupei, mokymui.
7. Būtų paskirtas parinkti grupę galimų pasaulių, kuriuose tarnautų tuo atveju, jeigu yra pakankama priežastis manyti, jog žmogiškasis partneris galėjo išlikimą atstumti.

Jeigu, kada jus ištinka mirtis, jūs buvote pasiekęs trečiąjį apskritimą arba aukštesnę sferą ir dėl to turėjote jums paskirtą asmeninį likimo sargą, ir jeigu išliekančiojo charakterio santraukos galutinę kopiją, pateiktą Derintojo, besąlygiškai patvirtina likimo sargas—jeigu tiek serafimas, tiek Derintojas iš esmės sutaria dėl savo gyvenimo įrašų kiekvieno punkto ir rekomendacijų—jeigu Visuotiniai Cenzoriai ir jų atspindintys pagalbininkai Uversoje šituos duomenis patvirtina ir tai padaro be abejonių ir išlygų, tokiu atveju Dienų Senieji ryšio grandinėmis į Salvingtoną žaibiškai pasiunčia aukščiausiojo lygio mandata, ir, šitokiu būdu perdavus, Nebadono Valdovo tribunolai nurodys, jog išliekanti siela būtų nedelsiant perkelta į gyvenamųjų pasaulių prisikėlimo sales.

formal termination of a planetary dispensation.

112:4.3 (1231.3) Subsequent to physical death, except in individuals translated from among the living, the released Adjuster goes immediately to the home sphere of Divinington. The details of what transpires on that world during the time of awaiting the factual reappearance of the surviving mortal depend chiefly on whether the human being ascends to the mansion worlds in his own individual right or awaits a dispensational summoning of the sleeping survivors of a planetary age.

112:4.4 (1231.4) If the mortal associate belongs to a group that will be repersonalized at the end of a dispensation, the Adjuster will not immediately return to the mansion world of the former system of service but will, according to choice, enter upon one of the following temporary assignments:

- 112:4.5 (1231.5)* 1. Be mustered into the ranks of vanished Monitors for undisclosed service.
- 112:4.6 (1231.6)* 2. Be assigned for a period to the observation of the Paradise regime.
- 112:4.7 (1231.7)* 3. Be enrolled in one of the many training schools of Divinington.
- 112:4.8 (1231.8)* 4. Be stationed for a time as a student observer on one of the other six sacred spheres which constitute the Father's circuit of Paradise worlds.
- 112:4.9 (1231.9)* 5. Be assigned to the messenger service of the Personalized Adjusters.
- 112:4.10 (1231.10)* 6. Become an associate instructor in the Divinington schools devoted to the training of Monitors belonging to the virgin group.
- 112:4.11 (1231.11)* 7. Be assigned to select a group of possible worlds on which to serve in the event that there is reasonable cause for believing that the human partner may have rejected survival.

112:4.12 (1231.12) If, when death overtakes you, you have attained the third circle or a higher realm and therefore have had assigned to you a personal guardian of destiny, and if the final transcript of the summary of survival character submitted by the Adjuster is unconditionally certified by the destiny guardian — if both seraphim and Adjuster essentially agree in every item of their life records and recommendations — if the Universal Censors and their reflective associates on Uversa confirm this data and do so without equivocation or reservation, in that event the Ancients of Days flash forth the mandate of advanced standing over the communication circuits to Salvington, and, thus released, the tribunals of the Sovereign of Nebadon will decree the immediate passage of the surviving soul to the resurrection halls of the mansion worlds.

Jeigu žmogiškasis individas išlieka, nepatirdamas uždelsimo, tuomet Derintojas, taip aš esu mokomas, registruojasi Dieviningtone, nuvyksta į Visuotinio Tėvo akivaizdą Rojuje, nedelsiant sugrįžta ir būna apkabinamas savo tarnystės supervisatos ir vietinės visatos Personalizuotų Derintojų, gauna Personalizuotų Dieviningtono Derintojų vadovo pritarimą, ir tada, iš karto, pereina prie "tapatybės perkėlimo įgyvendinimo," o iš čia trečiojo periodo metu būna pakviečiamas į gyvenamąjį pasaulį realioje asmenybės formoje, parengtoje priimti išliekančią žemės mirtingojo sielą, tokioje formoje, kokią suprojektavo likimo sargas.

5. ŽMOGIŠKOJO AŠ IŠLIKIMAS

Savasis aš yra kosminė tikrovė, nesvarbu, ar ji būtų material, morontinė, ar dvasinė. Realybė to, kas yra *asmenis*, yra Visuotinio Tėvo, veikiančio savyje ir iš savęs paties arba per daugybę savo visatos agentūrų, padovanojimas. Pasakyti, jog būtybė yra asmenė, reiškia suvokti tokios būtybės santykinį individualizavimą kosminio organizmo viduje. Gyvasis kosmosas yra ne kas kita, kaip tik sancaupa iki begalybės integruotų realių vienetų, kurie visi santykinai yra pavaldūs visumos likimui. Bet tie, kurie yra asmeniai, buvo apdovanoti realiu pasirinkimu likimą priimti arba likimą atstumti.

Tas, kas kyla iš Tėvo, tas yra kaip amžinasis Tėvas, ir lygiai taip tai yra tiesa tiek dėl asmenybės, kurią Dievas suteikia savo paties laisvos valios sprendimu, tiek ir dėl dieviškojo Minties Derintojo, realaus Dievo fragmento. Žmogaus asmenybė yra amžina, bet kai dėl tapatybės, tai ji yra sąlygojama amžinosios realybės. Atsiradusi kaip reakcija į Tėvo valią, asmenybė pasieks Dievybės likimą, bet žmogus turi pasirinkti, bus jis ar nebus tada, kada toks likimas bus pasiektas. Kada tokio pasirinkimo nebūna, tada asmenybė patirtinę Dievybę pasiekia tiesiogiai, tapdama Aukščiausiosios Būtybės dalimi. Šis ciklas yra iš anksto nulemtas, bet žmogaus dalyvavimas jame yra pasirinktinis, asmeninis, ir patirtinis.

Mirtinga tapatybė yra laikina laiko-gyvenimo sąlyga visatoje; ji yra reali tikrai tiek, kiek asmenybė pasirenka tapti besitęsiančiu visatos reiškiniu. Būtent tai ir yra esminis skirtumas tarp žmogaus ir energetinės sistemos: Energetinė sistema turi veikti toliau, ji neturi pasirinkimo; bet žmogus savo žinioje turi viską, kuo nulemtų savo paties likimą. Derintojas iš tikrųjų yra tas kelias į Rojų, bet žmogus šituo keliu turi eiti apsisprendęs pats, laisvanoriško pasirinkimo dėka.

112:4.13 (1232.1) If the human individual survives without delay, the Adjuster, so I am instructed, registers at Divinington, proceeds to the Paradise presence of the Universal Father, returns immediately and is embraced by the Personalized Adjusters of the superuniverse and local universe of assignment, receives the recognition of the chief Personalized Monitor of Divinington, and then, at once, passes into the "realization of identity transition," being summoned therefrom on the third period and on the mansion world in the actual personality form made ready for the reception of the surviving soul of the earth mortal as that form has been projected by the guardian of destiny.

5. SURVIVAL OF THE HUMAN SELF

112:5.1 (1232.2) Selfhood is a cosmic reality whether material, morontial, or spiritual. The actuality of the *personal* is the bestowal of the Universal Father acting in and of himself or through his manifold universe agencies. To say that a being is personal is to recognize the relative individuation of such a being within the cosmic organism. The living cosmos is an all but infinitely integrated aggregation of real units, all of which are relatively subject to the destiny of the whole. But those that are personal have been endowed with the actual choice of destiny acceptance or of destiny rejection.

112:5.2 (1232.3) That which comes from the Father is like the Father eternal, and this is just as true of personality, which God gives by his own freewill choice, as it is of the divine Thought Adjuster, an actual fragment of God. Man's personality is eternal but with regard to identity a conditioned eternal reality. Having appeared in response to the Father's will, personality will attain Deity destiny, but man must choose whether or not he will be present at the attainment of such destiny. In default of such choice, personality attains experiential Deity directly, becoming a part of the Supreme Being. The cycle is foreordained, but man's participation therein is optional, personal, and experiential.

112:5.3 (1232.4) Mortal identity is a transient time-life condition in the universe; it is real only in so far as the personality elects to become a continuing universe phenomenon. This is the essential difference between man and an energy system: The energy system must continue, it has no choice; but man has everything to do with determining his own destiny. The Adjuster is truly the path to Paradise, but man himself must pursue that path by his own deciding, his freewill choosing.

Žmogiškosios būtybės turi tapatybę tikrai materialiaja prasme. Tokias savojo aš savybes išreiškia materialus protas, veikiantis intelekto energetinėje sistemoje. Kada yra sakoma, jog žmogus turi tapatybę, tada yra suvokiama, kad jis turi proto grandinę, kuri yra pavaldi žmogiškosios asmenybės valios veiksams ir sprendimams. Bet tai yra materialus ir grynai laikinas pasireiškimas, lygiai taip, kaip ir žmogiškasis embrionas yra laikinas žmogiškojo gyvenimo parazitinis etapas. Žmogiškosios būtybės, kosminės perspektyvos požiūriu, gimsta, gyvena, ir miršta per santykinį laiko akimirksnį; jos nėra ilgaamžės. Bet mirtingojo asmenybė, pati pasirinkdama, turi galios savo tapatybės buvimo vietą iš laikinos materialaus intelekto sistemos perkelti į aukštesnę morontinės sielos sistemą, kuri, drauge su Minties Derintoju, yra sukurta kaip nauja priemonė asmenybės pasireiškimui.

Ir būtent šita pati pasirinkimo galia, laisvalaivės tvarinijos išskirtinis ženklas visatoje, sudaro žmogaus didžiausią galimybę ir jo aukščiausią kosminę atsakomybę. Nuo žmogiškosios valios vientisumo priklauso būsimąjo užbaigtojo amžinasis likimas; nuo mirtingojo laisvos valios nuoširdumo priklauso, ar dieviškasis Derintojas įgaus amžinąją asmenybę; nuo mirtingojo pasirinkimo ištikimybės priklauso, ar Visuotinis Tėvas turės naują kylantįjį sūnų; nuo sprendimų-veiksmų atkaklumo ir išminties priklauso Aukščiausiosios Būtybės patirtinės evoliucijos aktualizavimas.

Nors asmenybės augimo kosminiai apskritimai galiausiai turi būti pasiekti, bet jeigu, ne dėl jūsų pačių kaltės, laiko atsitikimai ir materialios egzistencijos kliūtys jums užkerta kelią šituos lygius įvaldyti savo gimtojoje planetoje, jeigu jūsų ketinimai ir troškimai turi išlikimo vertės, tada priimami dekretai dėl bandomojo laikotarpio pratęsimo. Jums bus suteiktas papildomas laikas tam, kad įrodytumėte, ko esate verti.

Jeigu kada nors suabejojama, ar verta žmogiškąją tapatybę perkelti į gyvenamuosius pasaulius, tada visatos vyriausybės neabejotinai sprendimą priima to individo asmeninių interesų naudai; jos nedvejodamos tokią sielą perkelia į pereinamosios būtybės statusą, tuo tarpu jos toliau tęsia atsirandančio morontinio ketinimo ir dvasinio tikslo stebėjimus. Tokiu būdu dieviškasis teisingumas yra tikrai pasiekiamas, o dieviškajam gailėstingumui yra suteikiama tolimesnė galimybė tarnauti toliau.

Orvontono ir Nebadono vyriausybės nepretenduoja į tai, jog visatos planas dėl mirtingojo įsmezinimo iš naujo vyktų iki smulkmenų absoliučiai tobulai, bet jos tikrai pretenduoja į, ir iš tikrųjų demonstruoja, kantrybę, pakantumą, supratimą, ir gailėstingą užuojautą. Mes greičiau sutiktume susidurti su maišto rizika

112:5.4 (1232.5) Human beings possess identity only in the material sense. Such qualities of the self are expressed by the material mind as it functions in the energy system of the intellect. When it is said that man has identity, it is recognized that he is in possession of a mind circuit which has been placed in subordination to the acts and choosing of the will of the human personality. But this is a material and purely temporary manifestation, just as the human embryo is a transient parasitic stage of human life. Human beings, from a cosmic perspective, are born, live, and die in a relative instant of time; they are not enduring. But mortal personality, through its own choosing, possesses the power of transferring its seat of identity from the passing material-intellect system to the higher morontia-soul system which, in association with the Thought Adjuster, is created as a new vehicle for personality manifestation.

112:5.5 (1233.1) And it is this very power of choice, the universe insignia of freewill creaturehood, that constitutes man's greatest opportunity and his supreme cosmic responsibility. Upon the integrity of the human volition depends the eternal destiny of the future finaliter; upon the sincerity of the mortal free will the divine Adjuster depends for eternal personality; upon the faithfulness of mortal choice the Universal Father depends for the realization of a new ascending son; upon the steadfastness and wisdom of decision-actions the Supreme Being depends for the actuality of experiential evolution.

112:5.6 (1233.2) Though the cosmic circles of personality growth must eventually be attained, if, through no fault of your own, the accidents of time and the handicaps of material existence prevent your mastering these levels on your native planet, if your intentions and desires are of survival value, there are issued the decrees of probation extension. You will be afforded additional time in which to prove yourself.

112:5.7 (1233.3) If ever there is doubt as to the advisability of advancing a human identity to the mansion worlds, the universe governments invariably rule in the personal interests of that individual; they unhesitatingly advance such a soul to the status of a transitional being, while they continue their observations of the emerging morontia intent and spiritual purpose. Thus divine justice is certain of achievement, and divine mercy is accorded further opportunity for extending its ministry.

112:5.8 (1233.4) The governments of Orvonton and Nebadon do not claim absolute perfection for the detail working of the universal plan of mortal repersonalization, but they do claim to, and actually do, manifest patience, tolerance, understanding, and merciful sympathy. We had rather assume the risk of a system rebellion than

sistemoje negu surizikuotume patirti pavojų, kada iš kurio nors kovojančio mirtingojo iš bet kokio evoliucinio pasaulio būtų atimamas amžinasis džiaugsmas siekti kylančiojo karjeros.

Tai nereiškia, jog žmogiškosios būtybės, atstūmusios pirmąją galimybę, turi turėti antrąją, nieko panašaus. Bet tai iš tikrųjų reiškia, jog visi valios tvariniai turi patirti vieną tikrąją galimybę, kad priimtų neabejotiną, sąmoningą, ir galutinį sprendimą. Visatų aukščiausieji Teisėjai neatims asmenybės statuso nė iš vienos būtybės, kuri nepriėmė galutinio ir visiško amžinojo sprendimo; žmogaus siela turi gauti ir gaus visapusišką galimybę atskleisti savo ketinimą ir tikrąjį tikslą.

Kada miršta dvasingesni ir kosmiškai labiau išsivystę mirtingieji, tada jie nedelsiant patenka į gyvenamuosius pasaulius; apskritai, šita nuostata tinka tiems, kurie turėjo jiems paskirtus asmeninius serafinius sargus. Kiti mirtingieji gali būti sulaikyti iki to meto, kada jų atžvilgiu bus priimtas galutinis teismo nuosprendis, po šito jie gali vykti į gyvenamuosius pasaulius, arba jie gali būti paskirti į miegančiųjų gretas, kurios bus masiškai iš naujo įsamenintos dabartinės planetinės dieviškosios tvarkos pabaigoje.

Egzistuoja du sunkumai, kurie man trukdo paaiškinti tiesiog, kas gi atsitinka *jums* mirties metu, išliekančiam *jums*, kuris skiriasi nuo išvykstančiojo Derintojo. Vieną iš šių sunkumų sudaro tai, kad jūsų supratimo lygiui neįmanoma tinkamai pavaizduoti tokios transakcijos, kuri vyksta fizinės sferos ir morontinės valdos tarpribyje. Kitą sunkumą sudaro tie apribojimai, kuriuos mano kaip tiesos apreiškėjo įgaliojimams nustatė Urantijos dangiškieji vadovai. Yra daugybė įdomių detalių, kurios galėtų būti pateiktos, bet aš nuo šito susilaikau patartas jūsų tiesioginių planetinių prižiūrėtojų. Tačiau tarp man suteikto leidimo ribų aš galiu pasakyti štai tiek:

Yra kažkas realaus, kažkas iš žmogiškosios evoliucijos, kažkas, kas papildo Paspaltingąjį Pagalbininką, kas išlieka po mirties. Šita naujai atsirandanti esybė yra siela, ir ji išlieka tiek po jūsų fizinio kūno, tiek ir po jūsų materialaus proto mirties. Šitoji esybė yra jūsų žmogiškosios prigimties drauge su jūsų dieviškosios prigimties, Derintojo, sujungto gyvenimo ir pastangų bendras vaikas. Žmogiškosios ir dieviškosios tėvystės vaikas sudaro žemiškosios kilmės išliekantį elementą; tai yra morontinis aš, nemirtinga siela.

Šitas išsilaikančios prasmės ir išliekančios vertybės vaikas yra visiškai be sąmonės tuo laikotarpiu, kuris būna nuo mirties iki įsameninimo iš naujo ir šito laukimo metu yra serafinio likimo sargo priežiūroje. Jūs neveiksite kaip sąmoninga būtybė, po mirties, tol, kol morontijos naujosios

to court the hazard of depriving one struggling mortal from any evolutionary world of the eternal joy of pursuing the ascending career.

112:5.9 (1233.5) This does not mean that human beings are to enjoy a second opportunity in the face of the rejection of a first, not at all. But it does signify that all will creatures are to experience one true opportunity to make one undoubted, self-conscious, and final choice. The sovereign Judges of the universes will not deprive any being of personality status who has not finally and fully made the eternal choice; the soul of man must and will be given full and ample opportunity to reveal its true intent and real purpose.

112:5.10 (1233.6) When the more spiritually and cosmically advanced mortals die, they proceed immediately to the mansion worlds; in general, this provision operates with those who have had assigned to them personal seraphic guardians. Other mortals may be detained until such time as the adjudication of their affairs has been completed, after which they may proceed to the mansion worlds, or they may be assigned to the ranks of the sleeping survivors who will be repersonalized en masse at the end of the current planetary dispensation.

112:5.11 (1233.7) There are two difficulties that hamper my efforts to explain just what happens to *you* in death, the surviving *you* which is distinct from the departing Adjuster. One of these consists in the impossibility of conveying to your level of comprehension an adequate description of a transaction on the borderland of the physical and morontia realms. The other is brought about by the restrictions placed upon my commission as a revelator of truth by the celestial governing authorities of Urantia. There are many interesting details which might be presented, but I withhold them upon the advice of your immediate planetary supervisors. But within the limits of my permission I can say this much:

112:5.12 (1234.1) There is something real, something of human evolution, something additional to the Mystery Monitor, which survives death. This newly appearing entity is the soul, and it survives the death of both your physical body and your material mind. This entity is the conjoint child of the combined life and efforts of the human you in liaison with the divine you, the Adjuster. This child of human and divine parentage constitutes the surviving element of terrestrial origin; it is the morontia self, the immortal soul.

112:5.13 (1234.2) This child of persisting meaning and surviving value is wholly unconscious during the period from death to repersonalization and is in the keeping of the seraphic destiny guardian throughout this season of waiting. You will not function as a conscious being, following death,

sąmonės negausite Satanijos gyvenamuosiuose pasauliuose.

Kada ištinka mirtis, tada funkcinė tapatybė, susieta su žmogiškąja asmenybe, būna suardoma, nutraukus gyvybiškai svarbų judėjimą. Žmogiškoji asmenybė, nors savo sudedamąsias dalis pranoksta, bet nuo jų priklauso išlaikant funkcinę tapatybę. Gyvybės nutraukimas sunaikina fizinių smegenų modelius, reikalingus proto veikimui, o proto suardymas užbaigia mirtingąją sąmonę. To tvarinio sąmonė vėliau negali iš naujo atsirasti tol, kol nebūna sukurta tokia kosminė situacija, kuri leis tai pačiai žmogiškajai asmenybei vėl veikti palaikant ryšį su gyvąja energija.

Išliekantiems mirtingiesiems keliaujant iš savo kilmės pasaulio į gyvenamuosius pasaulius, nesvarbu, ar jie patiria asmenybės surinkimą iš naujo trečiojo laikotarpio metu, ar pakyla grupinio prisikėlimo metu, bet įrašą apie asmenybės sandarą ištikimai saugo archangelai savo ypatingos veiklos pasauliuose. Šitos būtybės nėra asmenybės saugotojai (kokie yra sielų saugotojai sargai serafimai), bet vis tiek tai yra tiesa, jog kiekvieną asmenybės faktorių, kurį galima identifikuoti, savo globoje efektyviai saugo šitie patikimi mirtingojo išlikimo globėjai. Kai dėl tikslios mirtingojo asmenybės buvimo vietos tuo laikotarpiu, kuris įsiterpia tarp mirties ir išlikimo, tai mes jos nežinome.

Sąlygos, kurios įsameninimą iš naujo padaro įmanomu, yra sukuriamos vietinės visatos morontinių priimančiųjų planetų prisikėlimo salėse. Čia šitose gyvybės surinkimo salėse prižiūrintys vadovai pasirūpina tuo visatos energijos—morontinės, protinės, ir dvasinės—ryšiu, kuris įgalina miegančiam išlikusiajam sugrąžinti sąmonę. Vienu metu buvusios materialios asmenybės sudėtinių dalių surinkimas iš naujo apima:

1. Tinkamos formos, morontinės energijos konfigūracijos, kurioje naujasis išliekantis gali užmegzti ryšį su nedvasine tikrove, ir kurios viduje kosminio proto morontinis variantas gali būti įjungtas į grandinę, pagaminimą.

2. Derintojo sugrįžimą pas laukiantį morontinį tvarinį. Derintojas yra jūsų kylančios tapatybės amžinasis globėjas; jūsų Pagalbininkas yra absoliutus garantas, kad jūs pats, o ne kas nors kitas užimsite tą morontinę formą, kuri yra sukurta jūsų asmenybės pažadinimui. Ir Derintojas dalyvaus tuo metu, kada jūsų asmenybė bus surenkama iš naujo, kad dar kartą imtųsi Rojaus gido vaidmens jūsų išliekančiajam aš.

3. Kada šitie įsameninimo iš naujo būtini elementai būna surinkti, tada miegančios nemirtingos sielos potencialų serafinis saugotojas, padedant gausybei kosminių asmenybių, šitą

until you attain the new consciousness of morontia on the mansion worlds of Satania.

112:5.14 (1234.3) At death the functional identity associated with the human personality is disrupted through the cessation of vital motion. Human personality, while transcending its constituent parts, is dependent on them for functional identity. The stoppage of life destroys the physical brain patterns for mind endowment, and the disruption of mind terminates mortal consciousness. The consciousness of that creature cannot subsequently reappear until a cosmic situation has been arranged which will permit the same human personality again to function in relationship with living energy.

112:5.15 (1234.4) During the transit of surviving mortals from the world of origin to the mansion worlds, whether they experience personality reassembly on the third period or ascend at the time of a group resurrection, the record of personality constitution is faithfully preserved by the archangels on their worlds of special activities. These beings are not the custodians of personality (as the guardian seraphim are of the soul), but it is nonetheless true that every identifiable factor of personality is effectually safeguarded in the custody of these dependable trustees of mortal survival. As to the exact whereabouts of mortal personality during the time intervening between death and survival, we do not know.

112:5.16 (1234.5) The situation which makes repersonalization possible is brought about in the resurrection halls of the morontia receiving planets of a local universe. Here in these life-assembly chambers the supervising authorities provide that relationship of universe energy — morontial, mindal, and spiritual — which makes possible the reconsciousizing of the sleeping survivor. The reassembly of the constituent parts of a onetime material personality involves:

- 112:5.17 (1234.6) 1. The fabrication of a suitable form, a morontia energy pattern, in which the new survivor can make contact with nonspiritual reality, and within which the morontia variant of the cosmic mind can be encircuited.

- 112:5.18 (1234.7) 2. The return of the Adjuster to the waiting morontia creature. The Adjuster is the eternal custodian of your ascending identity; your Monitor is the absolute assurance that you yourself and not another will occupy the morontia form created for your personality awakening. And the Adjuster will be present at your personality reassembly to take up once more the role of Paradise guide to your surviving self.

- 112:5.19 (1235.1) 3. When these prerequisites of repersonalization have been assembled, the seraphic custodian of the potentialities of the slumbering immortal soul, with the assistance of

morontinę esybę padovanoja laukiančiai morontinio proto—kūno formai ir į laukiančią morontinę proto-kūno formą, tuo pačiu šitą evoliucinį Aukščiausiojo vaiką patiki amžinajam susivienijimui su laukiančiu Derintoju. Ir šitai užbaigia įsameninimą iš naujo, atminties, įžvalgos, ir sąmonės—tapatybės—surinkimą iš naujo.

Įsameninimo iš naujo faktą sudaro tai, jog atsibundantis žmogiškasis aš ima veikti naujai atskirto kosminio proto morontinėje fazėje, įjungtoje į grandinę. Asmenybės reiškiny priklauso nuo tapatybės išsilaikymo, kada savasis aš reaguoja į visatos aplinką; o tai gali būti įgyvendinta tik proto dėka. Savasis aš išsilaiko nepriklausomai nuo nuolatinių pakitimų visuose savąji aš sudarančiuose komponentuose; fizinėje gyvybėje pokyčiai yra palaipsniai; ištikus mirčiai ir įsameninant iš naujo, tie pokyčiai yra staigūs. Viso savojo aš (asmenybės) tikroji realybė sugeba veikti reaguodama į visatos sąlygas nenutrūkstamai keičiantis savo sudedamosioms dalims; sustabarėjimas baigiasi neišvengiama mirtimi. Žmogiškoji gyvybė yra gyvybės faktorių, kuriuos suvienija nekintančios asmenybės stabilumas, begalinė kaita.

Ir kada jūs šitaip atsibusite Jerusemo gyvenamuosiuose pasauliuose, tada būsite taip pasikeitę, dvasinė transformacija bus tokia didžiulė, kad, jeigu ne jūsų Minties Derintojas ir likimo sargas, kurie jūsų naująją gyvybę naujuose pasauliuose taip visiškai sujungia su jūsų senąja gyvybe pirmajame pasaulyje, tai iš pradžių jums būtų sunku naująją morontinę sąmonę sujungti su savo ankstesniosios tapatybės atgimstančia atmintimi. Nežiūrint savojo aš asmeninio tęstinumo, iš pradžių didelė dalis mirtingojo gyvenimo atrodys kaip neaiškus ir miglotas sapnas. Bet laikas išryškins daugelį mirtingojo asociacijų.

Minties Derintojas jums primins ir atstatys tik tuos prisiminimus ir patyrimus, kurie yra jūsų visatos karjeros dalis ir kurie yra esminiai jūsų karjerai visatoje. Jeigu Derintojas kokioje nors evoliucijoje buvo partneris žmogiškajame prote, tada tikrai šitie verti patyrimai išlieka Derintojo amžinojoje sąmonėje. Bet didelė dalis jūsų praėjusio gyvenimo ir atsiminimų, neturinčių nei dvasinės prasmės, nei morontinės vertės, išnyks su materialiomis smegenimis; didelė dalis materialaus patyrimo dings kaip kažkada buvę pastoliai, kurie jus perkėlė į morontinį lygį ir daugiau nebeturi jokio tikslo visatoje. Bet asmenybė ir ryšiai tarp asmenybių niekada nebūna pastoliai; mirtingojo atmintis apie asmenybės ryšius turi kosminės vertės ir išliks. Gyvenamuosiuose pasauliuose jūs pažinsite ir jus pažins, ir dar daugiau, jūs prisiminsite savo vienu metu buvusius draugus trumpame, bet intriguojančiame gyvenime Urantijoje ir jie

numerous cosmic personalities, bestows this morontia entity upon and in the awaiting morontia mind-body form while committing this evolutionary child of the Supreme to eternal association with the waiting Adjuster. And this completes the repersonalization, reassembly of memory, insight, and consciousness — identity.

112:5.20 (1235.2) The fact of repersonalization consists in the seizure of the encircled morontia phase of the newly segregated cosmic mind by the awakening human self. The phenomenon of personality is dependent on the persistence of the identity of selfhood reaction to universe environment; and this can only be effected through the medium of mind. Selfhood persists in spite of a continuous change in all the factor components of self; in the physical life the change is gradual; at death and upon repersonalization the change is sudden. The true reality of all selfhood (personality) is able to function responsively to universe conditions by virtue of the unceasing changing of its constituent parts; stagnation terminates in inevitable death. Human life is an endless change of the factors of life unified by the stability of the unchanging personality.

112:5.21 (1235.3) And when you thus awaken on the mansion worlds of Jerusem, you will be so changed, the spiritual transformation will be so great that, were it not for your Thought Adjuster and the destiny guardian, who so fully connect up your new life in the new worlds with your old life in the first world, you would at first have difficulty in connecting the new morontia consciousness with the reviving memory of your previous identity. Notwithstanding the continuity of personal selfhood, much of the mortal life would at first seem to be a vague and hazy dream. But time will clarify many mortal associations.

112:5.22 (1235.4) The Thought Adjuster will recall and rehearse for you only those memories and experiences which are a part of, and essential to, your universe career. If the Adjuster has been a partner in the evolution of aught in the human mind, then will these worth-while experiences survive in the eternal consciousness of the Adjuster. But much of your past life and its memories, having neither spiritual meaning nor morontia value, will perish with the material brain; much of material experience will pass away as onetime scaffolding which, having bridged you over to the morontia level, no longer serves a purpose in the universe. But personality and the relationships between personalities are never scaffolding; mortal memory of personality relationships has cosmic value and will persist. On the mansion worlds you will know and be known, and more, you will remember, and be remembered by, your onetime associates in the

prisimins jus.

6. MORONTINIS AŠ

Lygiai taip, kaip drugelis atsiranda iš vikšro stadijos, taip ir tikros žmogiškųjų būtybių asmenybės iš tiesų atsiras gyvenamuosiuose pasauliuose, pirmą kartą atskleistos be savo vienu metu buvusio materialaus kūno apdaro. Morontinė karjera vietinėje visatoje turi reikalo su asmenybės mechanizmo nuolatinio kilimu nuo pirminio sielos egzistencijos morontinio lygio iki baigiamojo morontinio vis toliau augančio dvasingumo lygio.

Sunku jums pasakoti apie jūsų morontinės asmenybės formas, reikalingas karjerai vietinėje visatoje. Jūs būsite apdovanoti asmenybės pasireiškimo morontiniais modeliais, ir šitie apdarai yra tokie, kad, iš esmės, pranoksta jūsų suvokimo ribas. Tokios formos, nors yra visiškai realios, bet nėra materialios kategorijos energetiniai modeliai, kuriuos jūs dabar suprantate. Tačiau, jos iš tikrųjų atlieka tą patį vaidmenį vietinės visatos pasauliuose, kokį vaidmenį vaidina jūsų materialūs kūnai žmonių gimtosiose planetose.

Iki tam tikro laipsnio, materialaus kūno-formos išvaizda atitinka asmenybės tapatybės charakterį; fizinis kūnas iš tikrųjų, ribotu laipsniu, atspindi kažką, kas būdinga asmenybės įgimtai prigimčiai. Tą dar daugiau atspindi morontinė forma. Fiziniam gyvenime mirtingieji gali būti išorės gražūs, nors iš vidaus gali būti atstumiantys; morontiniame gyvenime, ir vis labiau jo aukštesniuose lygiuose, asmenybės forma keisis visiškai priklausomai nuo asmens vidinės prigimties. Dvasiniame lygyje, išorinė forma ir vidinė prigimtis pradeda artėti prie visiškos tapatybės, kuri vis labiau ir labiau tobulėja vis aukštesniuose dvasiniuose lygiuose.

Morontinėje būsenoje kylančiam mirtingajam yra padovanota Orvontono Pagrindinės Dvasios kosminio proto dovanos Nebadono modifikacija. Mirtingojo intelektas, kaip toks, yra išnykęs, nustojęs egzistuoti kaip sukoncentruota visatos esybė šalia Kuriančiosios Dvasios nediferencijuotų proto grandinių. Bet mirtingojo proto prasmės ir vertybės nėra išnykusios. Kai kurios proto fazės yra tęsiamos išliekančioje sieloje; kai kurias buvusio žmogiškojo proto patirtines vertybes laiko Derintojas; o vietinėje visatoje išlieka įrašai apie žmogiškąjį gyvenimą, kaip jis buvo nugyventas materialiam kūne, kartu su tam tikrais gyvais užregistravimais daugybėje būtybių, kurios yra susijusios su galutiniu kylančio mirtingojo įvertinimu, būtybių, kurių spektras nusidriekia nuo serafimų iki Visuotinių Cenzorių ir

short but intriguing life on Urantia.

6. THE MORONTIA SELF

112:6.1 (1235.5) Just as a butterfly emerges from the caterpillar stage, so will the true personalities of human beings emerge on the mansion worlds, for the first time revealed apart from their onetime enshrouding in the material flesh. The morontia career in the local universe has to do with the continued elevation of the personality mechanism from the beginning morontia level of soul existence up to the final morontia level of progressive spirituality.

112:6.2 (1235.6) It is difficult to instruct you regarding your morontia personality forms for the local universe career. You will be endowed with morontia patterns of personality manifestability, and these are investments which, in the last analysis, are beyond your comprehension. Such forms, while entirely real, are not energy patterns of the material order which you now understand. They do, however, serve the same purpose on the local universe worlds as do your material bodies on the planets of human nativity.

112:6.3 (1236.1) To a certain extent, the appearance of the material body-form is responsive to the character of the personality identity; the physical body does, to a limited degree, reflect something of the inherent nature of the personality. Still more so does the morontia form. In the physical life, mortals may be outwardly beautiful though inwardly unlovely; in the morontia life, and increasingly on its higher levels, the personality form will vary directly in accordance with the nature of the inner person. On the spiritual level, outward form and inner nature begin to approximate complete identification, which grows more and more perfect on higher and higher spirit levels.

112:6.4 (1236.2) In the morontia estate the ascending mortal is endowed with the Nebadon modification of the cosmic-mind endowment of the Master Spirit of Orvonton. The mortal intellect, as such, has perished, has ceased to exist as a focalized universe entity apart from the undifferentiated mind circuits of the Creative Spirit. But the meanings and values of the mortal mind have not perished. Certain phases of mind are continued in the surviving soul; certain experiential values of the former human mind are held by the Adjuster; and there persist in the local universe the records of the human life as it was lived in the flesh, together with certain living registrations in the numerous beings who are concerned with the final evaluation of the ascending mortal, beings extending in range from seraphim to Universal Censors and probably

galbūt toliau iki pat Aukščiausiojo.

Tvarinio valia negali egzistuoti be proto, bet jis iš tiesų išlieka, nepaisant materialaus intelekto praradimo. Per tą laikotarpį, kuris eina tuoj pat po išlikimo, kylančiąjai asmenybei didžiule dalimi vadovauja charakterio savybės, paveldėtos iš žmogiškojo gyvenimo, ir naujai atsirandantis morontinės motos veiksmai. Ir šitie mansonijos elgesio gida priimtina veikia morontinio gyvenimo ankstyvaisiais etapais ir prieš tai, kada atsiranda morontinė valia kaip kylančiosios asmenybės visiškai susiformavusi valingumo išraiška.

Nėra tokių poveikių, kuriuos vietinės visatos karjeroje būtų galima palyginti su žmogiškosios egzistencijos septyniomis pagalbinėmis proto dvasiomis. Morontinis protas turi vystyti palaikydamas tiesioginį ryšį su kosminiu protu taip, kaip šitą kosminį protą modifikavo ir pakeitė vietinės visatos intelekto kūrybinis šaltinis— Dieviškoji Dvasia.

Mirtingojo protas, iki mirties, savimoningai nepriklauso nuo Derintojo buvimo; pagalbinei proto dvasiai reikia tiksliai atitinkamo materialios energijos modelio tam, jog įgalintų jį veikti. Bet morontinė siela, būdama iškilusi aukščiau negu pagalbines proto dvasios, savimonės be Derintojo neišlaiko tada, kada nebetenka materialaus proto mechanizmo. Tačiau šita besivystanti siela turi išlikusį charakterį, kuris yra kilęs iš ankstesniosios su juo susietos pagalbines proto dvasios sprendimų, ir šitas charakteris tampa aktyvia atmintimi, kada jo modelius energizuoja sugrįžęs Derintojas.

Atminties išsilaikymas yra originaliojo savojo aš tapatybės išsaugojimo įrodymas; ji yra esminis dalykas tam, kad būtų visiškai atstatyta asmenybės tęstinumo ir išplėtimo savimonė. Tie mirtingieji, kurie kyla be Derintojo, tam, kad būtų atstatyta žmogiškoji atmintis, priklauso nuo serafinių partnerių mokymo; kitais požiūriais susiliejančių su Dvasia mirtingųjų morontinės sielos nėra apribotos. Atminties modelis išsilaiko sieloje, bet šitam modeliui reikalingas prieš tai buvusio Derintojo buvimas tam, kad *nedelsiant* taptų galintis suvokti savąjį aš kaip tęstinę atmintis. Be Derintojo, reikalingas nemažas laiko tarpsnis tam, kad išlikęs mirtingasis iš naujo ištirtų ir išmoktų, kad atstatytų, ankstesnės egzistencijos prasmę ir vertybių atminties sąmonę.

Išliekančios vertės siela tiksliai atspindi materialaus intelekto, savojo aš tapatybės ankstesniosios buvimo vietos, tiek kokybinius, tiek kiekybinius veiksmus ir motyvus. Pasirinkdamas tiesą, grožį, ir gėrį, mirtingojo protas pradeda savo ikimorontinę karjerą visatoje, mokomas septynių pagalbinių proto dvasių, kurias suvienija išminties dvasios vadovavimas. Vėliau, užbaigus ikimorontinio pasiekimo septynis apskritimus,

on beyond to the Supreme.

112:6.5 (1236.3) Creature volition cannot exist without mind, but it does persist in spite of the loss of the material intellect. During the times immediately following survival, the ascending personality is in great measure guided by the character patterns inherited from the human life and by the newly appearing action of morontia mota. And these guides to mansonian conduct function acceptably in the early stages of the morontia life and prior to the emergence of morontia will as a full-fledged volitional expression of the ascending personality.

112:6.6 (1236.4) There are no influences in the local universe career comparable to the seven adjutant mind-spirits of human existence. The morontia mind must evolve by direct contact with cosmic mind, as this cosmic mind has been modified and translated by the creative source of local universe intellect — the Divine Minister.

112:6.7 (1236.5) Mortal mind, prior to death, is self-consciously independent of the Adjuster presence; adjutant mind needs only the associated material-energy pattern to enable it to operate. But the morontia soul, being superadjutant, does not retain self-consciousness without the Adjuster when deprived of the material-mind mechanism. This evolving soul does, however, possess a continuing character derived from the decisions of its former associated adjutant mind, and this character becomes active memory when the patterns thereof are energized by the returning Adjuster.

112:6.8 (1236.6) The persistence of memory is proof of the retention of the identity of original selfhood; it is essential to complete self-consciousness of personality continuity and expansion. Those mortals who ascend without Adjusters are dependent on the instruction of seraphic associates for the reconstruction of human memory; otherwise the morontia souls of the Spirit-fused mortals are not limited. The pattern of memory persists in the soul, but this pattern requires the presence of the former Adjuster to become *immediately* self-realizable as continuing memory. Without the Adjuster, it requires considerable time for the mortal survivor to re-explore and relearn, to recapture, the memory consciousness of the meanings and values of a former existence.

112:6.9 (1237.1) The soul of survival value faithfully reflects both the qualitative and the quantitative actions and motivations of the material intellect, the former seat of the identity of selfhood. In the choosing of truth, beauty, and goodness, the mortal mind enters upon its premorontia universe career under the tutelage of the seven adjutant mind-spirits unified under the direction of the spirit of wisdom. Subsequently, upon the completion of

morontinio proto dovanos užklojimas ant to proto, kuris buvo pagalbinų proto dvasių globoje, pradeda ikidvasinę arba morontinę karjerą žengiant į priekį vietinėje visatoje.

Kada tvarinys palieka savo gimtąją planetą, tada jis atsisveikina su pagalbinų proto dvasių tarnyste ir ima visiškai priklausyti nuo morontinio intelekto. Kada kylantysis palieka vietinę visatą, tada jis būna pasiekęs dvasinį egzistencijos lygį, būna pakilęs aukščiau už morontinį lygį. Šita naujai atsirandanti dvasinė esybė tada būna suderinta su Orvontono kosminio proto tiesiogine tarnyste.

7. SUSILIEJIMAS SU DERINTOJU

Susiliejimas su Minties Derintoju asmenybei suteikia amžinąsias aktualybes, kurios anksčiau buvo tikrai potencialios. Tarp šitų naujų apdovanojimų galima būtų paminėti: dieviškumo savybės įtvirtinimą, praeities amžinybės patyrimą ir atmintį, nemirtingumą, ir riboto potencialaus absoliutumo fazę.

Kada jūsų žemiškasis kursas laikinoje formoje būna užbaigtas, tada jūs turite atsibusti ant geresnio pasaulio krantų, ir galiausiai jūs būsite suvienytas su savo ištikimuoju Derintoju amžinajame glėbyje. Ir šitas susiliejimas sudaro paslaptį, kaip Dievas ir žmogus tampa vienu, ribinio tvarinio evoliucijos paslaptį, bet tai yra per amžius tiesa. Susiliejimas yra Kilimingtono šventosios sferos paslaptis, ir nė vienas tvarinys, išskyrus tuos, kurie patyrė susiliejamą su Dievybės dvasia, negali suvokti tikrosios prasmės aktualių vertybių, kurios yra sujungiamos, kada laiko tvarinio tapatybė tampa amžinai viena su Rojaus Dievybės dvasia.

Susiliejimas su Derintoju paprastai yra įgyvendinamas tuo metu, kada kylantysis gyvena savo vietinėje sistemoje. Tai gali atsitikti gimtojoje planetoje kaip natūralios mirties pranokimas; tai gali įvykti bet kuriame iš gyvenamųjų pasaulių arba sistemos būstinėje; tai net gali būti uždelsta iki to meto, kada bus gyvenama žvaigždyne; arba, ypatingais atvejais, tai gali nebūti užbaigta tol, kol kylantysis neatsidurs vietinės visatos sostinėje.

Kada susiliejimas su Derintoju yra įgyvendintas, tada negali būti ateityje jokio pavojaus tokios asmenybės amžinajai karjerai. Dangiškosios būtybės yra išmėginamos ilgo patyrimo metu, bet mirtingieji patiria santykinai trumpą ir intensyvių išbandymų evoliuciniuose ir morontiniuose pasauliuose.

Susiliejimas su Derintoju niekada neįvyksta tol, kol supervisatos mandatai nebūna paskelbę, jog žmogiškoji prigimtis galutinai ir negrįžtamai

the seven circles of premorontia attainment, the superimposition of the endowment of morontia mind upon adjutant mind initiates the prespiritual or morontia career of local universe progression.

112:6.10 (1237.2) When a creature leaves his native planet, he leaves the adjutant ministry behind and becomes solely dependent on morontia intellect. When an ascender leaves the local universe, he has attained the spiritual level of existence, having passed beyond the morontia level. This newly appearing spirit entity then becomes attuned to the direct ministry of the cosmic mind of Orvonton.

7. ADJUSTER FUSION

112:7.1 (1237.3) Thought Adjuster fusion imparts eternal actualities to personality which were previously only potential. Among these new endowments may be mentioned: fixation of divinity quality, past-eternity experience and memory, immortality, and a phase of qualified potential absoluteness.

112:7.2 (1237.4) When your earthly course in temporary form has been run, you are to awaken on the shores of a better world, and eventually you will be united with your faithful Adjuster in an eternal embrace. And this fusion constitutes the mystery of making God and man one, the mystery of finite creature evolution, but it is eternally true. Fusion is the secret of the sacred sphere of Ascendington, and no creature, save those who have experienced fusion with the spirit of Deity, can comprehend the true meaning of the actual values which are conjoined when the identity of a creature of time becomes eternally one with the spirit of Paradise Deity.

112:7.3 (1237.5) Fusion with the Adjuster is usually effected while the ascender is resident within his local system. It may occur on the planet of nativity as a transcendence of natural death; it may take place on any one of the mansion worlds or on the headquarters of the system; it may even be delayed until the time of the constellation sojourn; or, in special instances, it may not be consummated until the ascender is on the local universe capital.

112:7.4 (1237.6) When fusion with the Adjuster has been effected, there can be no future danger to the eternal career of such a personality. Celestial beings are tested throughout a long experience, but mortals pass through a relatively short and intensive testing on the evolutionary and morontia worlds.

112:7.5 (1237.7) Fusion with the Adjuster never occurs until the mandates of the superuniverse have pronounced that the human nature has made a

pasirinko amžinąją karjerą. Tai yra sutikimo patvirtinimas, kuris, kada būna priimamas, sudaro valdžios leidimą susiliejusiai asmenybei galiausiai palikti vietinę visatą tam, jog kada nors vyktų tolyn į supervisatos būstinę, iš kur laiko piligrimas, tolimojoje ateityje, bus įsekonafimuotas ilgam skrydžiui į Havonos centrinę visatą ir Dievybės jaudinančiam patyrimui.

Evoliuciniuose pasauliuose, savasis aš yra materialus; jis yra daiktas visatoje ir kaip toks yra veikiamas materialiosios egzistencijos dėsniais. Jis yra faktas laike ir reaguoja į laiko vingius. *Sprendimai dėl išlikimo turi būti formuluojami čia.* Morontinėje būsenoje savasis aš tapo nauja ir atsparesne visatos tikrove, o jo tebesitęsiantis augimas yra grindžiamas vis didesniu jo susiderinimu su visatų proto ir dvasios grandinėmis. *Sprendimai dėl išlikimo dabar yra patvirtinami.* Kada savasis aš pasiekia dvasinį lygį, tada jis būna tapęs tvirta vertybe, ir šita naujoji vertybė yra grindžiama tuo faktu, jog *sprendimai dėl išlikimo buvo priimti*, ir šitokį faktą paliudijo amžinasis susiliejimas su Minties Derintoju. Ir pasiekęs visatos tikrosios vertybės statusą, tvarinys tampa potencialiai išlaisvintas tam, kad ieškotų visatos aukščiausiosios vertybės—Dievo.

Tokios susiliejusios būtybės savo reakcijomis visatoje yra dvigubos: Jos yra atskiri morontiniai individai, panašūs į serafimus, ir taip pat jos yra būtybės, potencialiai priklausančios Rojaus užbaigtųjų kategorijai.

Bet susiliejęs individas iš tikrųjų yra viena asmenybė, viena būtybė, kurios vienybės negalima išanalizuoti, kad ir kokie būtų visatų protingų būtybių mėginimai. Ir taip, perėjus per vietinės visatos tribunolus nuo žemiausių iki aukščiausiųjų, kurių nė vienas nesugebėjo identifikuoti žmogaus ar Derintojo, vieno be kito, galiausiai jūs būsite nugabentas pas Nebadono Aukščiausiąjį Valdovą, jūsų vietinės visatos Tėvą. Ir ten, būtent iš pačios tos būtybės, kurios kūrybinė tėvystė šioje laiko visatoje padarė įmanomu jūsų gyvybės faktą, rankų jums bus įteikti tie skiriamieji raštai, kurie suteikia jums teisę galiausiai toliau tęsti savo karjerą supervisatoje ieškant Visuotinio Tėvo.

Ar triumfuojantis Derintojas laimėjo asmenybę nuostabia tarnystėje žmonijai, ar drąsus žmogus mirtinamumą įgavo nuoširdžių pastangų dėka mėginamas pasiekti panašumą į Derintoją? Nei viena, nei kita; bet jie kartu pasiekė Aukščiausiojo kylančiųjų asmenybių vienos iš unikalių kategorijų nario evoliuciją, tokio nario, kuris visą laiką bus naudingas, ištikimas, ir sumanus, bus kandidatas toliau augti ir vystytis, visą laiką einant į viršų ir niekada nenutraukiant dieviškojo kilimo tol, kol bus pereita per septynias Havonos

final and irrevocable choice for the eternal career. This is the at-onement authorization, which, when issued, constitutes the clearance authority for the fused personality eventually to leave the confines of the local universe to proceed sometime to the headquarters of the superuniverse, from which point the pilgrim of time will, in the distant future, enseconaphim for the long flight to the central universe of Havona and the Deity adventure.

112:7.6 (1238.1) On the evolutionary worlds, selfhood is material; it is a thing in the universe and as such is subject to the laws of material existence. It is a fact in time and is responsive to the vicissitudes thereof. *Survival decisions must here be formulated.* In the morontia state the self has become a new and more enduring universe reality, and its continuing growth is predicated on its increasing attunement to the mind and spirit circuits of the universes. *Survival decisions are now being confirmed.* When the self attains the spiritual level, it has become a secure value in the universe, and this new value is predicated upon the fact that *survival decisions have been made*, which fact has been witnessed by eternal fusion with the Thought Adjuster. And having achieved the status of a true universe value, the creature becomes liberated in potential for the seeking of the highest universe value — God.

112:7.7 (1238.2) Such fused beings are twofold in their universe reactions: They are discrete morontia individuals not altogether unlike seraphim, and they are also beings in potential on the order of the Paradise finaliters.

112:7.8 (1238.3) But the fused individual is really one personality, one being, whose unity defies all attempts at analysis by any intelligence of the universes. And so, having passed the tribunals of the local universe from the lowest to the highest, none of which have been able to identify man or Adjuster, the one apart from the other, you shall finally be taken before the Sovereign of Nebadon, your local universe Father. And there, at the hand of the very being whose creative fatherhood in this universe of time has made possible the fact of your life, you will be granted those credentials which entitle you eventually to proceed upon your superuniverse career in quest of the Universal Father.

112:7.9 (1238.4) Has the triumphant Adjuster won personality by the magnificent service to humanity, or has the valiant human acquired immortality through sincere efforts to achieve Adjusterlikeness? It is neither; but they together have achieved the evolution of a member of one of the unique orders of the ascending personalities of the Supreme, one who will ever be found serviceable, faithful, and efficient, a candidate for further growth and development, ever ranging upward and never ceasing the supernal ascent

grandines ir kol kažkada buvusi žemiškosios kilmės siela garbindama atpažins Rojaus Tėvo aktualią asmenybę.

Per visą šitą nuostabų kilimą Minties Derintojas yra kylančiojo mirtingojo būsimo ir visiško dvasinio stabilizavimo dieviškasis garantas. Tuo tarpu mirtingojo laisvos valios buvimas Derintojui suteikia amžinąjį kanalą dieviškosios ir begalinės prigimties išlaisvinimui. Dabar šitos dvi esybės yra tapusios viena; joks laiko ar amžinybės įvykis niekada nebegalės išskirti žmogaus ir Derintojo; jie yra nebeatskiriami, amžinai susilieję.

Tuose pasauliuose, kur su Derintoju susiliejava, Paslaptingojo Pagalbininko likimas yra tapatus kylančiojo mirtingojo likimui—Rojaus Užbaigtųjų Korpusas. Ir nei Derintojas, nei mirtingasis šito unikalaus tikslo negali pasiekti, jeigu vienas su kitu visapusiškai nebendradarbiauja ir vienas kitam ištikimai nepadeda. Šita nepaprasta partnerystė yra vienas iš didžiausių ir labiausiai stebinančių iš visų kosminių reiškinių šitame visatos amžiuje.

Nuo susiliejimo su Derintoju akimirkos kylančiojo statusas yra evoliucinio tvarinio statusas. Žmogiškasis narys buvo pirmasis, kuris turėjo asmenybę, ir dėl to Derintoją pranoksta visuose reikaluose, susijusiuose su asmenybės suvokimu. Šitos susiliejusios būtybės Rojaus būstinė yra Kilimingtonas, ne Dieviningtonas, ir šita unikali Dievo ir žmogaus kombinacija figūruoja kaip kylantysis mirtingasis visą kelią iki pat Užbaigtųjų Korpuso.

Kada kartą Derintojas susilieja su kylančiuoju mirtinguoju, tada šito Derintojo numeris iš supervisatos dokumentų yra išbraukiamas. Kas yra Dieviningtono dokumentuose, aš nežinau, bet manau, kad šitas Derintojo registravimas yra perkeliamas į einančio Užbaigtųjų Korpuso vadovo pareigas Grandfandos vidinių rūmų slaptuosius apskritimus.

Su Derintojo susiliejimu Visuotinis Tėvas būna įvykdęs pažadą padovanoti save patį materialiams tvariniams; jis būna įgyvendinęs pažadą, ir užbaigęs planą, amžiams padovanoti dieviškumą žmonijai. Dabar prasideda žmogiškasis mėginimas realizuoti ir aktualizuoti begalines galimybes, kurios yra neatskiriamos nuo dangiškosios partnerystės su Dievu, kuri tokiu būdu tapo tikrove.

Šiuo metu žinomas išliekančiųjų mirtingųjų likimas yra Rojaus Užbaigtumo Korpusas; toks pat likimo tikslas yra visiems Minties Derintojams, kurie būna susijungę amžinojoje sąjungoje su savo mirtingaisiais partneriais. Šiuo metu Rojaus užbaigtieji dirba visoje didžiojoje visatoje atlikdami daugybę užduočių, bet mes visi manome, kad jie

until the seven circuits of Havona have been traversed and the onetime soul of earthly origin stands in worshipful recognition of the actual personality of the Father on Paradise.

112:7.10 (1238.5) Throughout all this magnificent ascent the Thought Adjuster is the divine pledge of the future and full spiritual stabilization of the ascending mortal. Meanwhile the presence of the mortal free will affords the Adjuster an eternal channel for the liberation of the divine and infinite nature. Now have these two identities become one; no event of time or of eternity can ever separate man and Adjuster; they are inseparable, eternally fused.

112:7.11 (1238.6) On the Adjuster-fusion worlds the destiny of the Mystery Monitor is identical with that of the ascending mortal — the Paradise Corps of the Finality. And neither Adjuster nor mortal can attain that unique goal without the full co-operation and faithful help of the other. This extraordinary partnership is one of the most engrossing and amazing of all the cosmic phenomena of this universe age.

112:7.12 (1239.1) From the time of Adjuster fusion the status of the ascender is that of the evolutionary creature. The human member was the first to enjoy personality and, therefore, outranks the Adjuster in all matters concerned with the recognition of personality. The Paradise headquarters of this fused being is Ascendington, not Divinington, and this unique combination of God and man ranks as an ascending mortal all the way up to the Corps of the Finality.

112:7.13 (1239.2) When once an Adjuster fuses with an ascending mortal, the number of that Adjuster is stricken from the records of the superuniverse. What happens on the records of Divinington, I do not know, but I surmise that the registry of that Adjuster is removed to the secret circles of the inner courts of Grandfanda, the acting head of the Corps of the Finality.

112:7.14 (1239.3) With Adjuster fusion the Universal Father has completed his promise of the gift of himself to his material creatures; he has fulfilled the promise, and consummated the plan, of the eternal bestowal of divinity upon humanity. Now begins the human attempt to realize and to actualize the limitless possibilities that are inherent in the supernal partnership with God which has thus factualized.

112:7.15 (1239.4) The present known destiny of surviving mortals is the Paradise Corps of the Finality; this is also the goal of destiny for all Thought Adjusters who become joined in eternal union with their mortal companions. At present the Paradise finalizers are working throughout the grand universe in many undertakings, but we all

turės kitų ir net dieviškesnių užduočių, kurios bus vykdomos tolimojoje ateityje, kada septynios supervisatos bus įsitvirtinusios šviesoje ir gyvenime, ir kada ribinis Dievas bus pagaliau iškilęs iš paslapties, kuri šitą Aukščiausiąją Dievybę gaubia dabar.

Jums tam tikru laipsniu buvo papasakota apie centrinės visatos, supervisatų, ir vietinių visatų organizaciją ir personalą; jums šis tas buvo papasakota apie kai kurių iš tų įvairių asmenybių, kurios dabar valdo šituos toli nusidriekiančius kūrinius, charakterį ir kilmę. Jūs taip pat buvote informuoti, jog dabar yra organizuojamos milžiniškos visatų galaktikos nepalyginamai toliau išorėje už didžiosios visatos periferijos, pirmajame išorinės erdvės lygyje. Taip pat šitų pasakojimų metu buvo užsiminta, jog Aukščiausioji Būtybė turės atskleisti savo neapreiktą tretinę funkciją šituose dabar žemėlapiuose nepažymetuose išorinės erdvės regionuose; ir jums taip pat buvo pasakyta, kad Rojaus korpuso užbaigtieji yra Aukščiausiojo patirtiniai vaikai.

Mes manome, jog su Derintoju susilieję mirtingieji, drauge su savo užbaigtaisiais partneriais, turi lemtį kažkokiu būdu veikti administruodami pirmojo išorinio lygio visatas. Mes neturime nė menkiausios abejonės, jog reikiamu laiku šitos milžiniškos galaktikos taps apgyvendintomis visatomis. Ir mes lygiai tiek pat esame įsitikinę, jog tarp jų administratorių bus sutinkami Rojaus užbaigtieji, kurių prigimtis yra kosminė pasekmė, kai susimaišo tvarinys ir Kūrėjas.

Koks jaudinantis patyrimas! Kokia romantika! Gigantišką kūrinį turi administruoti Aukščiausiojo vaikai, šitie įsameninti ir sužmoginti Derintojai, šitie Derintojizuoti ir įamžinti mirtingieji, šitie paslaptieji deriniai ir amžinieji susivienijimai, kuriuos sudaro kokie tik yra žinomi patys aukščiausieji Pirmojo Šaltinio ir Centro esmės pasireiškimai ir žemiausioji išmintingos gyvybės forma, galinti suvokti ir pasiekti Visuotinį Tėvą. Mes suvokiame, jog tokios suvienytos būtybės, tokios Kūrėjo ir tvarinių partnerystės, taps bet kokios protingos gyvybės formos ir visų protingų gyvybės formų, kurios gali atsirasti šitose būsimosiose pirmojo išorinės erdvės lygio visatose, nuostabiais valdovais, neprilygstamais administratoriais, ir supratingais ir užjaučiančiais reguliuotojais.

Tas tiesa, jūs, mirtingieji, esate žemiškosios, gyvulinės kilmės; jūsų sandara iš tikrųjų yra iš dulkių. Bet jeigu jūs tikrai norite, jeigu jūs tikrai trokštate, tuomet tikrai amžių palikimas yra jūsų ir jūs tikrai kada nors tarausite visatose savo tikrajame statuse—patyrimo Aukščiausiojo Dievo vaikais ir visų asmenybių Rojaus Tėvo dieviškaisiais sūnumis.

conjecture that they will have other and even more supernal tasks to perform in the distant future after the seven superuniverses have become settled in light and life, and when the finite God has finally emerged from the mystery which now surrounds this Supreme Deity.

112:7.16 (1239.5) You have been instructed to a certain extent about the organization and personnel of the central universe, the superuniverses, and the local universes; you have been told something about the character and origin of some of the various personalities who now rule these far-flung creations. You have also been informed that there are in process of organization vast galaxies of universes far out beyond the periphery of the grand universe, in the first outer space level. It has also been intimated in the course of these narratives that the Supreme Being is to disclose his unrevealed tertiary function in these now uncharted regions of outer space; and you have also been told that the finalizers of the Paradise corps are the experiential children of the Supreme.

112:7.17 (1239.6) We believe that the mortals of Adjuster fusion, together with their finalizer associates, are destined to function in some manner in the administration of the universes of the first outer space level. We have not the slightest doubt that in due time these enormous galaxies will become inhabited universes. And we are equally convinced that among the administrators thereof will be found the Paradise finalizers whose natures are the cosmic consequence of the blending of creature and Creator.

112:7.18 (1239.7) What an adventure! What a romance! A gigantic creation to be administered by the children of the Supreme, these personalized and humanized Adjusters, these Adjusterized and eternalized mortals, these mysterious combinations and eternal associations of the highest known manifestation of the essence of the First Source and Center and the lowest form of intelligent life capable of comprehending and attaining the Universal Father. We conceive that such amalgamated beings, such partnerships of Creator and creature, will become superb rulers, matchless administrators, and understanding and sympathetic directors of any and all forms of intelligent life which may come into existence throughout these future universes of the first outer space level.

112:7.19 (1240.1) True it is, you mortals are of earthly, animal origin; your frame is indeed dust. But if you actually will, if you really desire, surely the heritage of the ages is yours, and you shall someday serve throughout the universes in your true characters — children of the Supreme God of experience and divine sons of the Paradise Father of all personalities.

[Pateikta
Žinianešio.]

Orvontono

Atsiskyrusiojo

^{112:7.20 (1240.2)} [Presented by a Solitary Messenger
of Orvonton.]

113 Dokumentas. Serafiniai likimo sargai

⇨ 112

URANTIJOS KNYGA

114 ⇨

III DALIS. URANTIJOS ISTORIJA

113 DOKUMENTAS. SERAFINIAI LIKIMO SARGAI

Skyrius

ĮVADAS

1. Angelai sargai
2. Likimo sargai
3. Ryšys su kitais dvasiniais poveikiais
4. Serafinės veikimo sferos
5. Serafinė tarnystė mirtingiesiems
6. Angelai sargai po mirties
7. Serafimai ir kylanciojo karjera

PAPER 113

SERAPHIC GUARDIANS OF DESTINY

SECTIONS

Introduction

1. The Guardian Angels
2. The Destiny Guardians
3. Relation to Other Spirit Influences
4. Seraphic Domains of Action
5. Seraphic Ministry to Mortals
6. Guardian Angels after Death
7. Seraphim and the Ascendant Career

ĮVADAS

PATEIKĘ pasakojimus apie Tarnaujančiąsias Laiko Dvasias ir Erdvės Žinianešių Gausybes, mes pradėdame aptarinėti angelus sargus, serafimus, kurie yra pasišventę tam, jog tarnautų individualiems mirtingiesiems, kurių išaukštinimui ir tobulinimui ir buvo sukurtas visas šitas milžiniškas dvasinio žengimo į priekį išlikimo planas. Praeities amžiais Urantijoje, šitie likimo sargai buvo beveik vienintelė angelų grupė, kuri buvo žinoma. Planetiniai serafimai iš tiesų yra tarnaujančiosios dvasios, atsiųstos tarnauti tiems, kurie tikrai išliks. Šitie lydintys serafimai yra dirbę mirtingojo žmogaus dvasiniais pagalbininkais visų praeities ir dabarties didžiųjų įvykių metu. Ne viename apreiškime “žodį tarė angelai”; didelė dalis dieviškųjų mandatų “buvo gauti angelų tarnystės dėka.”

Serafimai yra tradiciniai dangaus angelai; jie yra tos tarnaujančiosios dvasios, kurios gyvena taip arti jūsų ir tiek daug daro jūsų labui. Urantijoje jie tarnauja nuo žmogiškojo intelekto ankstyviausiųjų laikų.

INTRODUCTION

113:0.1 (1241.1) HAVING presented the narratives of the Ministering Spirits of Time and the Messenger Hosts of Space, we come to the consideration of the guardian angels, seraphim devoted to the ministry to individual mortals, for whose elevation and perfection all of the vast survival scheme of spiritual progression has been provided. In past ages on Urantia, these destiny guardians were about the only group of angels that had recognition. The planetary seraphim are indeed ministering spirits sent forth to do service for those who shall survive. These attending seraphim have functioned as the spiritual helpers of mortal man in all the great events of the past and the present. In many a revelation “the word was spoken by angels”; many of the mandates of heaven have been “received by the ministry of angels.”

113:0.2 (1241.2) Seraphim are the traditional angels of heaven; they are the ministering spirits who live so near you and do so much for you. They have ministered on Urantia since the earliest times of human intelligence.

1. ANGELAI SARGAI

1. THE GUARDIAN ANGELS

Mokymas apie angelus sargus nėra mitas; kai kurios žmoniškųjų būtybių grupės iš tiesų turi asmeninius angelus. Būtent šitą pripažindamas Jėzus, kalbėdamas apie dangiškosios karalystės vaikus, sakė: “Žiūrėkite, kad neniekintumėte nė vieno iš šitų mažųjų, nes aš jums sakau, jų angelai iš tikrųjų visada mato mano Tėvo dvasios buvimą.”

Iš pradžių, serafimai buvo konkrečiai paskiriami atskiroms Urantijos rasėms. Bet nuo Mykolo savęs padovanojimo, jie yra paskiriami sutinkamai su žmogaus intelektu, dvasingumu, ir likimu. Intelektu požiūriu, žmonija yra suskirstyta į tris klases:

1. Normaliai nemąstantys—tie, kurie neturi normalios valios galios; tie, kurie nepriima vidutinių sprendimų. Šitą klasę sudaro tie, kurie nesugeba suvokti Dievo; jiems trūksta sugebėjimo išmintingai garbinti Dievą. Normaliai nemąstančios Urantijos būtybės turi serafimų korpusą, vieną kuopą, su vienu cherubimų batalionu, paskirtų jiems tarnauti ir paliudyti, kad jiems yra rodomas teisingumas ir gailestingumas šios sferos gyvenimo kovose.

2. Vidutinis, normalus žmoniškojo proto tipas. Serafinės tarnystės požiūriu, didžioji dauguma vyrų ir moterų yra sugrupuota į septynias klases pagal savo statusą įsisavinant žmoniškojo žengimo į priekį ir dvasinio vystymosi apskritimus

3. Viršnormaliai mąstantys—tie, kurie turi didį ryžtą ir neabejotiną dvasinio pasiekimo potencialą; vyrai ir moterys, kurie turi didesnę ar mažesnę ryšį su savo viduje gyvenančiais Derintojais; įvairių rezervinių likimo korpusų nariai. Nesvarbu, kokiame apskrityje yra žmogus, bet, jeigu toks individas yra įtrauktas į bet kurį iš kelių likimo rezervinių korpusų, tai tuoj pat jam yra paskiriami asmeniniai serafimai, ir nuo to laiko iki žemiškosios karjeros užbaigimo, tas mirtingasis naudosis angelo sargo nuolatinio tarnavimo ir nenutrūkstama globa. Taip pat, kada bet kokia žmoniškoji būtybė priima tą aukščiausiąjį sprendimą, kada būna tikrasis susižadėjimas su Derintoju, tada asmeninis sargas tai sielai yra paskiriamas nedelsiant.

Tarnaujant vadinamosioms normalioms būtybėms, serafimai yra paskiriami sutinkamai su žmogaus pasiektais intelektualumo ir dvasingumo apskritimais. Jūs, turėdami savo protą mirtingame apvalkale, pradedate kelionę septintajame apskrityje ir vykdydami savojo aš supratimo, savojo aš nugalėjimo, ir savojo aš įvaldymo užduotį keliaujate į vidų; ir apskritimas po apskritimo jūs vystotės tol (jeigu natūrali mirtis neužbaigia jūsų karjeros ir neperkelia jūsų kovos į

113:1.1 (1241.3) The teaching about guardian angels is not a myth; certain groups of human beings do actually have personal angels. It was in recognition of this that Jesus, in speaking of the children of the heavenly kingdom, said: “Take heed that you despise not one of these little ones, for I say to you, their angels do always behold the presence of the spirit of my Father.”

113:1.2 (1241.4) Originally, the seraphim were definitely assigned to the separate Urantia races. But since the bestowal of Michael, they are assigned in accordance with human intelligence, spirituality, and destiny. Intellectually, mankind is divided into three classes:

113:1.3 (1241.5) 1. The subnormal minded — those who do not exercise normal will power; those who do not make average decisions. This class embraces those who cannot comprehend God; they lack capacity for the intelligent worship of Deity. The subnormal beings of Urantia have a corps of seraphim, one company, with one battalion of cherubim, assigned to minister to them and to witness that justice and mercy are extended to them in the life struggles of the sphere.

113:1.4 (1241.6) 2. The average, normal type of human mind. From the standpoint of seraphic ministry, most men and women are grouped in seven classes in accordance with their status in making the circles of human progress and spiritual development.

113:1.5 (1241.7) 3. The supernormal minded — those of great decision and undoubted potential of spiritual achievement; men and women who enjoy more or less contact with their indwelling Adjusters; members of the various reserve corps of destiny. No matter in what circle a human happens to be, if such an individual becomes enrolled in any of the several reserve corps of destiny, right then and there, personal seraphim are assigned, and from that time until the earthly career is finished, that mortal will enjoy the continuous ministry and unceasing watchcare of a guardian angel. Also, when any human being makes the supreme decision, when there is a real betrothal with the Adjuster, a personal guardian is immediately assigned to that soul.

113:1.6 (1242.1) In the ministry to so-called normal beings, seraphic assignments are made in accordance with the human attainment of the circles of intellectuality and spirituality. You start out in your mind of mortal investment in the seventh circle and journey inward in the task of self-understanding, self-conquest, and self-mastery; and circle by circle you advance until (if natural death does not terminate your career and transfer your struggles to the mansion worlds) you

gyvenamuosius pasaulius), kol pasiekiate pirmąjį arba vidinį santykinio ryšio ir komunijos su viduje gyvenančiu Derintoju apskritimą.

Žmogiškosios būtybės pradiniam arba septintajame apskritime turi vieną angelą sargą su viena kuopa padedančių cherubimų, paskirtų stebėti ir globoti vieną tūkstantį mirtingųjų. Šeštajame apskritime, serafinė pora su viena kuopa cherubimų yra paskiriama tam, jog vestų šituos kylančius mirtinguosius grupėmis po penkis šimtus. Kada pasiekiamas penktasis apskritimas, tada žmogiškosios būtybės yra sugrupuojamos į kuopas maždaug po vieną šimtą narių, ir serafimų sargų pora su grupe cherubimų vadovauja jai. Pasiekus ketvirtąjį apskritimą, mirtingieji yra surenkami į grupes po dešimt, ir vėl jiems vadovauja serafimų pora, kuriai padeda viena kuopa cherubimų.

Kada žmogaus protas išsiveržia iš gyvulinio paveldėjimo inercijos ir pasiekia žmogiškojo intelektualumo ir įgyto dvasingumo trečiąjį apskritimą, nuo tos akimirkos asmeninis angelas (tikrovėje du) bus visiškai ir išskirtinai atsidavęs šitam kylančiam mirtingajam. Ir tokiu būdu šitos žmogiškosios sielos, papildomai šalia amžinai esančių ir vis efektyviau veikiančių viduje gyvenančių Minties Derintojų, gauna šitų asmeninių likimo sargų nepadalintą pagalbą visose savo pastangose užbaigti trečiąjį apskritimą, peržengti per antrąjį, ir pasiekti pirmąjį.

2. LIKIMO SARGAI

Serafimai yra žinomi kaip likimo sargai tikrai nuo to laiko, kada jie būna paskiriami į susivienijimą su žmogiškąja siela, kuri yra įgyvendinusi vieną ar daugiau iš trijų pasiekimų: yra priėmusi aukščiausiąjį sprendimą būti panašia į Dievą, yra įžengusi į trečiąjį apskritimą, arba yra įtraukta į vieną iš rezervinių likimo korpusų.

Rasių evoliucijoje likimo sargas yra paskiriamas pačiai pirmajai būtybei, kuri pasiekia tą apskritimą, kurį reikalaujama įveikti. Urantijoje pirmasis mirtingasis, kuris gavo asmeninį sargą, buvo Rantovokas, senovės raudonosios rasės išminčius.

Visi angeliškieji paskyrimai yra įgyvendinami iš savanorių serafimų grupės, ir šitie paskyrimai visada atitinka žmogiškuosius poreikius ir angeliškosios poros statusą—serafinį patyrimą, meistriskumą, ir išmintį. Tikrai tokie serafimai, kurie yra ilgai tarnavę, labiau patyrę, ir išmėginti tipai, yra paskiriami likimo sargais. Daug sargų sukaupė didžiulės vertingos patirties tuose pasauliuose, kurie priklauso nesusiliejančių su Derintojais serijoms. Taip, kaip ir Derintojai, serafimai tarnauja šitoms būtybėms per vieno gyvenimo tarpsnį, ir tada būna išlaisvinami naujam

reach the first or inner circle of relative contact and communion with the indwelling Adjuster.

113:1.7 (1242.2) Human beings in the initial or seventh circle have one guardian angel with one company of assisting cherubim assigned to the watchcare and custody of one thousand mortals. In the sixth circle, a seraphic pair with one company of cherubim is assigned to guide these ascending mortals in groups of five hundred. When the fifth circle is attained, human beings are grouped in companies of approximately one hundred, and a pair of guardian seraphim with a group of cherubim is placed in charge. Upon attainment of the fourth circle, mortal beings are assembled in groups of ten, and again charge is given to a pair of seraphim, assisted by one company of cherubim.

113:1.8 (1242.3) When a mortal mind breaks through the inertia of animal legacy and attains the third circle of human intellectuality and acquired spirituality, a personal angel (in reality two) will henceforth be wholly and exclusively devoted to this ascending mortal. And thus these human souls, in addition to the ever-present and increasingly efficient indwelling Thought Adjusters, receive the undivided assistance of these personal guardians of destiny in all their efforts to finish the third circle, traverse the second, and attain the first.

2. THE DESTINY GUARDIANS

113:2.1 (1242.4) Seraphim are not known as guardians of destiny until such time as they are assigned to the association of a human soul who has realized one or more of three achievements: has made a supreme decision to become Godlike, has entered the third circle, or has been mustered into one of the reserve corps of destiny.

113:2.2 (1242.5) In the evolution of races a guardian of destiny is assigned to the very first being who attains the requisite circle of conquest. On Urantia the first mortal to secure a personal guardian was Rantowoc, a wise man of the red race of long ago.

113:2.3 (1242.6) All angelic assignments are made from a group of volunteering seraphim, and these appointments are always in accordance with human needs and with regard to the status of the angelic pair — in the light of seraphic experience, skill, and wisdom. Only seraphim of long service, the more experienced and tested types, are assigned as destiny guards. Many guardians have gained much valuable experience on those worlds which are of the non-Adjuster fusion series. Like the Adjusters, the seraphim attend these beings for a single lifetime and then are liberated for new

paskyrimui. Urantijoje daug sargų yra turėję šitą ankstesnį praktinį patyrimą kituose pasauliuose.

Kada žmogiškosios būtybės neišlieka, tada jų asmeniniai arba grupės sargai gali ne vieną kartą tarnauti su panašia užduotimi toje pačioje planetoje. Serafimai išsiugdo sentimentalų požiūrį į individualius pasaulius ir jaučia ypatingą meilę tam tikroms mirtingųjų tvarinių rasėms ir rūšims, su kuriomis jie buvo taip artimai ir betarpiškai susieti.

Angelai išsivysto tvirtą meilę savo žmogiškiems partneriams; ir jūs, jeigu tikrai galėtumėte serafimus matyti, tai jiems pajustumėte nuoširdžią meilę. Jeigu jūs neturėtumėte materialių kūnų, o turėtumėte dvasines formas, tai pagal savo asmenybės daugelį savybių būtumėte labai arti angelų. Jie turi didžiąją dalį jūsų emocijų ir turi kai kurių papildomų jausmų. Vienintelis jus užvaldantis jausmas, kurį jiems kažkaip sunku suvokti, yra iš gyvūnų paveldėta baimė, kuri tokia didele dalimi yra įsitvirtinusi Urantijos vidutinio gyventojų protiniame gyvenime. Angelams iš tikrųjų sunku suprasti, kodėl jūs su tokiu užsispyrimu leidžiate, kad jūsų aukštesnius intelektualius sugebėjimus, net ir jūsų religinį tikėjimą taip valdytų baimė, taip visapusiškai demoralizuotų baimės ir nerimo beatodairiška panika.

Visi serafimai turi savo asmeninius vardus, bet dokumentuose, kurie nurodo paskyrimą į tarnystę pasauliui, jie dažnai yra pažymimi savo planetiniais numeriais. Visatos būstinėje jie yra registruojami vardu ir numeriu. Žmogiškojo subjekto, kuris buvo panaudotas šito kontakto ryšio metu, likimo sargas yra Nebadono 182.314-osios serafinės armijos 37-osios gausybės 6-ojo legiono 384-ojo dalinio 4-ojo bataliono 126-osios kuopos 17-ojo būrio 3-asis numeris. Šito serafimo dabartinis planetinis paskyrimas Urantijoje ir šitam žmogiškajam subjektui yra 3.641.852.

Į asmeninio saugojimo tarnystę, į angelų kaip likimo sargų užduotis, serafimai visada savo paslaugas pasiūlo. Mieste, kuriame lankomės šiuo metu, vienas iš mirtingųjų neseniai buvo priimtas į rezervinį likimo korpusą, ir kadangi visus tokius žmones asmeniškai lydi angelai sargai, tai šito paskyrimo siekė daugiau negu vienas šimtas kvalifikuotų serafimų. Planetinis vadovas iš labiau patyrusių individų atrinko dvyliką ir vėliau paskyrė tuos serafimus, kuriuos laikė geriausiai tinkančiais vesti šitą žmogiškąją būtybę jos gyvenimo kelionės metu. Tai yra, iš vienodai kvalifikuotų serafimų jie atrinko vieną porą; šitos serafinės poros vienas iš narių visada budės.

Serafinės užduotys gali būti nesiliaujančios, tačiau bet kuris iš serafinės poros narių gali

assignment. Many guardians on Urantia have had this previous practical experience on other worlds.

113:2.4 (1243.1) When human beings fail to survive, their personal or group guardians may repeatedly serve in similar capacities on the same planet. The seraphim develop a sentimental regard for individual worlds and entertain a special affection for certain races and types of mortal creatures with whom they have been so closely and intimately associated.

113:2.5 (1243.2) The angels develop an abiding affection for their human associates; and you would, if you could only visualize the seraphim, develop a warm affection for them. Divested of material bodies, given spirit forms, you would be very near the angels in many attributes of personality. They share most of your emotions and experience some additional ones. The only emotion actuating you which is somewhat difficult for them to comprehend is the legacy of animal fear that bulks so large in the mental life of the average inhabitant of Urantia. The angels really find it hard to understand why you will so persistently allow your higher intellectual powers, even your religious faith, to be so dominated by fear, so thoroughly demoralized by the thoughtless panic of dread and anxiety.

113:2.6 (1243.3) All seraphim have individual names, but in the records of assignment to world service they are frequently designated by their planetary numbers. At the universe headquarters they are registered by name and number. The destiny guardian of the human subject used in this contactual communication is number 3 of group 17, of company 126, of battalion 4, of unit 384, of legion 6, of host 37, of the 182,314th seraphic army of Nebadon. The current planetary assignment number of this seraphim on Urantia and to this human subject is 3,641,852.

113:2.7 (1243.4) In the ministry of personal guardianship, the assignment of angels as destiny guardians, seraphim always volunteer their services. In the city of this visitation a certain mortal was recently admitted to the reserve corps of destiny, and since all such humans are personally attended by guardian angels, more than one hundred qualified seraphim sought the assignment. The planetary director selected twelve of the more experienced individuals and subsequently appointed the seraphim whom they selected as best adapted to guide this human being through his life journey. That is, they selected a certain pair of equally qualified seraphim; one of this seraphic pair will always be on duty.

113:2.8 (1243.5) Seraphic tasks may be unremitting, but either of the angelic pair can discharge all ministering responsibilities. Like cherubim,

susitvarkyti su visomis tarnystės pareigomis. Kaip ir cherubimai, serafimai paprastai tarnauja poromis, bet skirtingai nuo savo mažiau išsivysčiusių pagalbininkų, serafimai kartais gali dirbti ir atskirai po vieną. Iš esmės visuose savo ryšiuose su žmogiškosiomis būtybėmis jie gali veikti kaip individai. Abu angelai yra reikalingi tikrai ryšiui ir tarnystei aukštesnėse visatų grandinėse.

Kada serafinė pora gauna saugojimo užduotį, tada ji tarnauja per tos žmogiškosios būtybės likusį gyvenimo laikotarpį. Papildanti būtybė (vienas iš dviejų angelų) tampa užduoties registruotoju. Šitie papildantieji serafimai yra evoliucinių pasaulių mirtingųjų registruojantieji angelai. Įrašus saugo cherubimų pora (cherubimas ir sanobimas), kuri visada yra susieta su serafiniais sargais, bet šituos įrašus visada parengia vienas iš serafimų.

Tam, kad pailsėtų ir pasikrautų visatos grandinių gyvybės energija, periodiškai sargą išleidžia jo papildinys, ir kada jo nebūna, tada susietas cherubimas veikia kaip registruotojas, taip pat šitaip būna ir tada, kada tokiu pačiu būdu būna išvykęs ir papildantis serafimas.

3. RYŠYS SU KITAIS DVASINIAIS POVEIKIAIS

Vienas iš svarbiausių dalykų, kuriuos likimo sargas atlieka savo mirtingajam subjektui yra tai, kad jis stengiasi asmeniškai koordinuoti didelį skaičių neasmeninių dvasinių poveikių, kurie yra besivystančio materialaus tvarinio proto ir sielos viduje, kurie apsupa, ir kurie veikia šį protą ir sielą. Žmogiškosios būtybės yra asmenybės, ir nepaprastai sunku neasmenėms dvasioms ir ikiasmenėms esybėms užmegzti tiesioginį ryšį su taip smarkiai materializuotais ir visiškai atskirais asmeniais protais. Angelui sargui tarnaujant visi šitie poveikiai yra daugiau ar mažiau suvienyti ir paversti tokiais, kad juos beveik gali suvokti besivystančios žmogiškosios asmenybės besiplečianti moralinė prigimtis.

Šitas serafinis sargas ypač gali abipusiškai susieti ir iš tikrųjų abipusiškai susieja Begalinės Dvasios įvairias agentūras ir įtakas, pradedant fizinių kontrolierių ir pagalbininkų proto dvasių sfera ir baigiant Dieviškojo Tarno Šventąja Dvasia ir Rojaus Trečiojo Šaltinio ir Centro Visur Ešančios Dvasios buvimu. Šiuos milžiniškus Begalinės Dvasios tarnavimus šitaip suvienijęs ir pavertęs labiau asmeniais, serafimas šią Bendrai Veikiančiojo integruotą poveikį tada ima abipusiškai susieti su Tėvo ir Sūnaus dvasiniais buvimais.

seraphim usually serve in pairs, but unlike their less advanced associates, the seraphim sometimes work singly. In practically all their contacts with human beings they can function as individuals. Both angels are required only for communication and service on the higher circuits of the universes.

113:2.9 (1243.6) When a seraphic pair accept guardian assignment, they serve for the remainder of the life of that human being. The complement of being (one of the two angels) becomes the recorder of the undertaking. These complemental seraphim are the recording angels of the mortals of the evolutionary worlds. The records are kept by the pair of cherubim (a cherubim and a sanobim) who are always associated with the seraphic guardians, but these records are always sponsored by one of the seraphim.

113:2.10 (1244.1) For purposes of rest and recharging with the life energy of the universe circuits, the guardian is periodically relieved by her complement, and during her absence the associated cherubim functions as the recorder, as is also the case when the complemental seraphim is similarly absent.

3. RELATION TO OTHER SPIRIT INFLUENCES

113:3.1 (1244.2) One of the most important things a destiny guardian does for her mortal subject is to effect a personal co-ordination of the numerous impersonal spirit influences which indwell, surround, and impinge upon the mind and soul of the evolving material creature. Human beings are personalities, and it is exceedingly difficult for nonpersonal spirits and prepersonal entities to make direct contact with such highly material and discretely personal minds. In the ministry of the guarding angel all of these influences are more or less unified and made more nearly appreciable by the expanding moral nature of the evolving human personality.

113:3.2 (1244.3) More especially can and does this seraphic guardian correlate the manifold agencies and influences of the Infinite Spirit, ranging from the domains of the physical controllers and the adjutant mind-spirits up to the Holy Spirit of the Divine Minister and to the Omnipresent Spirit presence of the Paradise Third Source and Center. Having thus unified and made more personal these vast ministries of the Infinite Spirit, the seraphim then undertakes to correlate this integrated influence of the Conjoint Actor with the spirit presences of the Father and the Son.

Derintojas yra Tėvo buvimas; Tiesos Dvasia yra Sūnų buvimas. Šitas dieviškąsias dovanas žmogiškojo dvasinio patyrimo žemesniuose lygiuose suvienija ir koordinuoja serafimo sargo tarnavimas. Tarnaudami mirtingiesiems tvariniams angeliškieji tarnai turi talentą Tėvo meilę ir Sūnaus gailestingumą sujungti.

Ir tai atskleidžia priežastį, kodėl serafinis sargas galiausiai tampa mirtingojo išliekančiojo proto modelių, atminties formulių, ir sielos realybių asmeniniu saugotoju tuo laikotarpiu, kuris būna tarp fizinės mirties ir morontinio prisikėlimo. Šitaip veikti dėl žmogiškojo tvarinio šitoje fazėje, kada iš vieno visatos lygio yra pereinama į kitą ir aukštesnį lygį, galėtų vien tiktai Begalinės Dvasios tarnaujantieji vaikai. Net ir tada, kada jūs nugrimsite į savo paskutinįjį perėjimo miegą, kada jūs žengsite iš laiko į amžinybę, aukštasis supernafimas lygiai taip pat patirs tą perėjimą su jumis kaip tvarinio tapatybės sargas ir asmeninio vientisumo garantas.

Dvasiniame lygyje, serafimai paverčia asmenėmis didelę dalį šiaip jau neasmenų ir ikiasmenų tarnavimų visatoje; jie yra koordinatoriai. Intelektualiam lygyje jie abipusiškai susieja protą ir morontiją; jie yra vertėjai. Ir fiziniame lygyje jie manipuliuoja žemiškąją aplinką savo ryšių su Pagrindiniais Fiziniais Kontrolieriais dėka ir bendradarbiaujančios tarnystės su tarpinėmis būtybėmis dėka.

Toks yra pasakojimas apie lydinčiųjų serafimų įvairiapusę ir sudėtingą funkciją; tačiau, kaip tokia žema pagal rangą angeliškoji asmenybė, sukurta tik vos truputėlį aukščiau už visatos žmogiškąjį lygį, atlieka tokius sunkius ir sudėtingus dalykus? Mes iš tikrųjų šito nežinome, bet manome, jog šitai fenomenaliai tarnystei tam tikru neatskleistu būdu padeda Aukščiausiosios Būtybės, laiko ir erdvės besivystančių visatų besiaktualizuojančios Dievybės, nežinomas ir neatskleistas veikimas. Per visą progresinio išlikimo sferą Aukščiausiojoje Būtybėje ir jos dėka, serafimai yra evoliucinio mirtingojo žengimo į priekį esminė dalis.

4. SERAFINĖS VEIKIMO SFEROS

Serafimai sargai nėra protas, nors jie iš tikrųjų kyla iš to paties šaltinio, iš kurio taip pat atsiranda ir mirtingojo protas, iš Kuriančiosios Dvasios. Serafimai yra proto stimuliuotojai, jie nuolat stengiasi skatinti žmogiškajame prote sprendimus, kurie įgalintų pereiti per apskritimus. Jie tą daro ne taip, kaip Derintojas, veikiantis iš vidaus ir per sielą, bet vietoje šito jie veikia iš

113:3.3 (1244.4) The Adjuster is the presence of the Father; the Spirit of Truth, the presence of the Sons. These divine endowments are unified and co-ordinated on the lower levels of human spiritual experience by the ministry of the guardian seraphim. The angelic servers are gifted in combining the love of the Father and the mercy of the Son in their ministry to mortal creatures.

113:3.4 (1244.5) And herein is revealed the reason why the seraphic guardian eventually becomes the personal custodian of the mind patterns, memory formulas, and soul realities of the mortal survivor during that interval between physical death and morontia resurrection. None but the ministering children of the Infinite Spirit could thus function in behalf of the human creature during this phase of transition from one level of the universe to another and higher level. Even when you engage in your terminal transition slumber, when you pass from time to eternity, a high supernaphim likewise shares the transit with you as the custodian of creature identity and the surety of personal integrity.

113:3.5 (1244.6) On the spiritual level, seraphim make personal many otherwise impersonal and prepersonal ministries of the universe; they are co-ordinators. On the intellectual level they are the correlators of mind and morontia; they are interpreters. And on the physical level they manipulate terrestrial environment through their liaison with the Master Physical Controllers and through the co-operative ministry of the midway creatures.

113:3.6 (1244.7) This is a recital of the manifold and intricate function of an attending seraphim; but how does such a subordinate angelic personality, created but a little above the universe level of humanity, do such difficult and complex things? We do not really know, but we conjecture that this phenomenal ministry is in some undisclosed manner facilitated by the unrecognized and unrevealed working of the Supreme Being, the actualizing Deity of the evolving universes of time and space. Throughout the entire realm of progressive survival in and through the Supreme Being, seraphim are an essential part of continuing mortal progression.

4. SERAPHIC DOMAINS OF ACTION

113:4.1 (1245.1) The guardian seraphim are not mind, though they do spring from the same source that also gives origin to mortal mind, the Creative Spirit. Seraphim are mind stimulators; they continually seek to promote circle-making decisions in human mind. They do this, not as does the Adjuster, operating from within and through the soul, but rather from the outside

išorės į vidų, pasinaudodami žmogiškųjų būtybių visuomenine, etine, ir moraline aplinka. Serafimai nėra Visuotinio Tėvo dieviškoji vilionė, kokia yra Derintojas, bet jie tikrai veikia kaip Begalinės Dvasios tarnystės asmeninė agentūra.

Mirtingasis žmogus, veikiamas Derintojo vadovavimo, taip pat pasiduoda ir serafiniam vedimui. Derintojas yra žmogaus amžinosios prigimties esmė; serafimas yra žmogaus besivystančios prigimties mokytojas—šitame gyvenime mirtingojo proto, kitame gyvenime morontinės sielos mokytojas. Gyvenamuosiuose pasauliuose jūs sąmoningai suvoksitė ir pažinsitė serafinius instruktorius, bet pirmajame gyvenime žmonės apie juos nežino nieko.

Serafimai veikia kaip žmonių mokytojai, žmogiškąją asmenybę vesdami į naujų ir progresinių patyrimų kelius. Priimti serafimo vadovavimą retai kada reiškia lengvo gyvenimo pasiekimą. Naudodamiesi šituo vadovavimu jūs tikrai susidursitė su moralaus pasirinkimo ir dvasinio žengimo į priekį sunkiai įveikiamomis viršūnėmis, ir jeigu turėsitė drąsos, tikrai jas nugalėsitė.

Garbinimo impulsas didele dalimi kyla dėl aukštesniųjų pagalbinių proto dvasių dvasinių pasufleravimų, kuriuos sustiprina Derintojo vadovavimas. Bet troškimas melstis, kurį taip dažnai patiria Dievo-sąmonės mirtingieji, labai dažnai kyla dėl serafinio poveikio. Serafimas sargas nuolat manipuliuoja mirtingojo aplinką turėdamas tikslą padidinti žmogiškojo kylančiojo kosminę įžvalgą tam, jog toks kandidatas į išlikimą galėtų įgyti padidintą suvokimą apie viduje gyvenančio Derintojo buvimą ir šitokiu būdu galėtų labiau bendradarbiauti su dvasine dieviškojo buvimo misija.

Nors viduje gyvenantys Derintojai akivaizdžiai nepalaiko ryšio su išorėje esančiais serafimais, bet atrodo, kad jie visada dirba tobuloje harmonijoje ir nuostabiai sutardami. Sargai yra aktyviausi tuo metu, kada Derintojai yra mažiausiai aktyvūs, bet jų tarnystė kažkokiu būdu yra keistai abipusiškai susieta. Toks nuostabus bendradarbiavimas vargu ar galėtų būti atsitiktinis ar neesminis.

Serafimo sargo tarnaujanti asmenybė, Dievo buvimas viduje gyvenančio Derintojo išraiška, Šventosios Dvasios veikimas grandinėje, ir Tiesos Dvasios Sūnaus-sąmonė visa tai yra dieviškai tarpusavyje susieta į dvasinės tarnystės prasmingą vienybę mirtingojo asmenybėje ir mirtingojo asmenybei. Nors kilę iš skirtingų šaltinių ir skirtingų lygių, bet šitie visi dangiškieji poveikiai yra integruoti Aukščiausiosios Būtybės apgaubiančiame ir besivystančiame buvime.

inward, working through the social, ethical, and moral environment of human beings. Seraphim are not the divine Adjuster lure of the Universal Father, but they do function as the personal agency of the ministry of the Infinite Spirit.

113:4.2 (1245.2) Mortal man, subject to Adjuster leading, is also amenable to seraphic guidance. The Adjuster is the essence of man's eternal nature; the seraphim is the teacher of man's evolving nature — in this life the mortal mind, in the next the morontia soul. On the mansion worlds you will be conscious and aware of seraphic instructors, but in the first life men are usually unaware of them.

113:4.3 (1245.3) Seraphim function as teachers of men by guiding the footsteps of the human personality into paths of new and progressive experiences. To accept the guidance of a seraphim rarely means attaining a life of ease. In following this leading you are sure to encounter, and if you have the courage, to traverse, the rugged hills of moral choosing and spiritual progress.

113:4.4 (1245.4) The impulse of worship largely originates in the spirit promptings of the higher mind adjutants, reinforced by the leadings of the Adjuster. But the urge to pray so often experienced by God-conscious mortals very often arises as the result of seraphic influence. The guarding seraphim is constantly manipulating the mortal environment for the purpose of augmenting the cosmic insight of the human ascender to the end that such a survival candidate may acquire enhanced realization of the presence of the indwelling Adjuster and thus be enabled to yield increased co-operation with the spiritual mission of the divine presence.

113:4.5 (1245.5) While there is apparently no communication between the indwelling Adjusters and the encompassing seraphim, they always seem to work in perfect harmony and exquisite accord. The guardians are most active at those times when the Adjusters are least active, but their ministry is in some manner strangely correlated. Such superb co-operation could hardly be either accidental or incidental.

113:4.6 (1245.6) The ministering personality of the guardian seraphim, the God presence of the indwelling Adjuster, the encircled action of the Holy Spirit, and the Son-consciousness of the Spirit of Truth are all divinely correlated into a meaningful unity of spiritual ministry in and to a mortal personality. Though hailing from different sources and different levels, these celestial influences are all integrated in the enveloping and evolving presence of the Supreme Being.

5. SERAFINĖ TARNYSTĖ MIRTINGIESIEMS

Angelai neįsiveržia į žmogiškojo proto neliečiamumą; jie nemanipuliuoja mirtingųjų valios; taip pat jie tiesiogiai nepalaiko ryšio su viduje gyvenančiais Derintojais. Likimo sargas jus veikia visais įmanomais būdais, nepažeidžiančiais jūsų asmenybės orumo; kad ir kokios būtų aplinkybės, bet šitie angelai tikrai nesikiša į žmogiškosios valios laisvą pasireiškimą. Nei angelai, nei bet kuri kita visatos asmenybių kategorija neturi galios ar valdžios tam, kad suvaržytų arba sumažintų žmogiškojo pasirinkimo išskirtines teises.

Angelai yra taip arti jūsų ir taip jautriai rūpinasi jumis, kad jie, vaizdžiai sakant, „verkia dėl jūsų sąmoningo nepakantumo ir užsispyrimo.“ Serafimai nelieja fizinių ašarų; jie neturi fizinių kūnų; taip pat jie neturi ir sparnų. Bet jie iš tiesų turi dvasines emocijas, ir jie tikrai patiria dvasinės prigimties jausmus ir sentimentus, kuriuos tam tikra prasme galima palyginti su žmogiškomis emocijomis.

Serafimai jūsų labai veikia visiškai nepriklausomai nuo jūsų tiesioginių prašymų; jie vykdo savo vyresybės nurodymus; ir šitaip jie veikia nežiūrint jūsų trumpalaikių kaprizų ir permainingos nuotaikos. Tai nereiškia, kad jūs negalite jų užduočių arba palengvinti, arba apsunkinti, bet greičiau tai reiškia, jog angelai nėra tiesiogiai susiję su jūsų prašymais arba su jūsų maldomis.

Gyvenimo materialiam kūne metu angelų išmintis nėra tiesiogiai prieinama mirtingiesiems žmonėms. Jie nėra valdovai ar reguliuotojai; jie tiesiog yra sargai. Serafimai *saugo* jus; jie nesistengia jūsų veikti tiesiogiai; jūs turite patys pasirinkti savo kelią, tačiau tada šitie angelai veikia taip, kad jūsų pasirinktą kelią būtų galima panaudoti kaip įmanoma geriau. Jie savavališkai nesikiša (paprastai) į žmogiškojo gyvenimo kasdienius reikalus. Tačiau kada jie gauna nurodymus iš savo vyresybės tam, kad atliktų kokį nors neįprastą žygį, tada jūs galite būti tikri, jog šitie sargai suras kokias nors priemones tam, kad šituos mandatus įvykdytų. Dėl to į žmogiškosios dramos spektaklį jie neįsiveržia, tačiau, kada susidaro nepaprastos aplinkybės, tada į jį jie įsiterpia, bet ir tuomet tą atlieka paprastai gavę savo vyresybės tiesioginius nurodymus. Jie yra tos būtybės, kurios jus lydės ne vieną amžių, ir šitokiu būdu jie susipažįsta su savo būsimuoju darbu ir su asmenybės susivienijimu.

Serafimai tam tikromis aplinkybėmis sugeba veikti kaip materialūs tarnai žmogiškosioms būtybėms, bet šitose pareigose jų veikimas yra labai retas. Žmogiškųjų būtybių labai jie sugeba veikti, padedant tarpinėms būtybėms ir fiziniams

5. SERAPHIC MINISTRY TO MORTALS

113:5.1 (1245.7) Angels do not invade the sanctity of the human mind; they do not manipulate the will of mortals; neither do they directly contact with the indwelling Adjusters. The guardian of destiny influences you in every possible manner consistent with the dignity of your personality; under no circumstances do these angels interfere with the free action of the human will. Neither angels nor any other order of universe personality have power or authority to curtail or abridge the prerogatives of human choosing.

113:5.2 (1246.1) Angels are so near you and care so feelingly for you that they figuratively “weep because of your willful intolerance and stubbornness.” Seraphim do not shed physical tears; they do not have physical bodies; neither do they possess wings. But they do have spiritual emotions, and they do experience feelings and sentiments of a spiritual nature which are in certain ways comparable to human emotions.

113:5.3 (1246.2) The seraphim act in your behalf quite independent of your direct appeals; they are executing the mandates of their superiors, and thus they function regardless of your passing whims or changing moods. This does not imply that you may not make their tasks either easier or more difficult, but rather that angels are not directly concerned with your appeals or with your prayers.

113:5.4 (1246.3) In the life of the flesh the intelligence of angels is not directly available to mortal men. They are not overlords or directors; they are simply guardians. The seraphim *guard* you; they do not seek directly to influence you; you must chart your own course, but these angels then act to make the best possible use of the course you have chosen. They do not (ordinarily) arbitrarily intervene in the routine affairs of human life. But when they receive instructions from their superiors to perform some unusual exploit, you may rest assured that these guardians will find some means of carrying out these mandates. They do not, therefore, intrude into the picture of human drama except in emergencies and then usually on the direct orders of their superiors. They are the beings who are going to follow you for many an age, and they are thus receiving an introduction to their future work and personality association.

113:5.5 (1246.4) Seraphim are able to function as material ministers to human beings under certain circumstances, but their action in this capacity is very rare. They are able, with the assistance of the midway creatures and the physical controllers, to function in a wide range of activities in behalf of

kontrolieriams, plačiame veiklos diapazone, net ir užmegzti realų ryšį su žmonėmis, bet tokie atsitikimai yra labai neįprasti. Paprastai serafinis veikimas materialiosios sferos sąlygų nekeičia, nors buvo atvejų, kada žmogiškosios evoliucijos grandinėje buvo iškilęs pavojus gyvybiškai svarbioms grandims, kurių metu serafiniai sargai veikė, ir kaip pridera, savo pačių iniciatyva.

6. ANGELAI SARGAI PO MIRTIES

Jums šį tą papasakojęs apie serafimų tarnystę natūralaus gyvenimo laikotarpiu, aš pasistengsiu jus informuoti apie likimo sargų elgesį tuo metu, kada jų žmogiškuosius partnerius išstinka mirtis. Jums mirus, jūsų įrašus, tapatybės aprašus, ir žmogiškosios sielos morontinę esybę —išvystytą bendrai dirbant mirtingam protui ir dieviškajam Derintojui—likimo sargas ištikimai saugo drauge su visomis kitomis vertybėmis, susijusiomis su jūsų ateities egzistencija, viską, kas sudaro jus, tikrąjį jus, išskyrus besitęsiančios egzistencijos tapatybę, kurią išreiškia išvykstantis Derintojas ir asmenybės aktualybė.

Tą patį akimirksnį, kai tik žmogiškajame prote vairuojanti šviesa, tas dvasinis švytėjimas, kurį serafimai sieja su Derintojo buvimu, išnyksta, lydintysis angelas asmeniškai pateikia pranešimą eilės tvarka būrio, kuopos, bataliono, dalinio, legiono, ir gausybės vadovaujantiems angelams; ir po to, kai būna tinkamai užregistruotas dėl paskutiniojo laiko ir erdvės jaudinančio patyrimo, tuomet toks angelas gauna planetinio serafimų vado sutikimą pateikti pranešimą Vakaro Žvaigždei (ar kitam Gabrielio padėjėjui), kuri vadovauja serafinei armijai, esančiai šito kandidato į kilimą visatoje. Ir gavęs leidimą iš šito vado, kuris vadovauja šitam aukščiausiam organizaciniam vienetui, toks likimo sargas vyksta į pirmąjį gyvenamąjį pasaulį ir ten laukia, kol jo buvusiam globotiniui materialiam kūne bus sugrąžinta sąmonė.

Tuo atveju, jeigu žmogiškoji siela, gavusi asmeninio angelo paskyrimą, neišlieka, tada lydintysis serafimas turi vyksti į vietinės visatos būtinę, kad ten paliudytų savo papildinio iki galo pateiktus įrašus, kurie buvo perduoti anksčiau. Po šito jis stoja prieš archangelų teismą tam, jog būtų atleistas nuo kaltės dėl savo subjekto neišlikimo; ir tada jis sugrįžta į tuos pasaulius, kad vėl būtų paskirtas kitam mirtingajam, turinčiam kilimo potencialą arba į kokį nors kitą serafinės tarnystės skyrį.

Bet be asmeninės arba grupinės saugojimo tarnystės angelai evoliuciniams tvariniams tarnauja daugeliu būdų. Tie asmeniniai sargai,

human beings, even to make actual contact with mankind, but such occurrences are very unusual. In most instances the circumstances of the material realm proceed unaltered by seraphic action, although occasions have arisen, involving jeopardy to vital links in the chain of human evolution, in which seraphic guardians have acted, and properly, on their own initiative.

6. GUARDIAN ANGELS AFTER DEATH

113:6.1 (1246.5) Having told you something of the ministry of seraphim during natural life, I will endeavor to inform you about the conduct of the guardians of destiny at the time of the mortal dissolution of their human associates. Upon your death, your records, identity specifications, and the morontia entity of the human soul — conjointly evolved by the ministry of mortal mind and the divine Adjuster — are faithfully conserved by the destiny guardian together with all other values related to your future existence, everything that constitutes you, the real you, except the identity of continuing existence represented by the departing Adjuster and the actuality of personality.

113:6.2 (1246.6) The instant the pilot light in the human mind disappears, the spirit luminosity which seraphim associate with the presence of the Adjuster, the attending angel reports in person to the commanding angels, successively, of the group, company, battalion, unit, legion, and host; and after being duly registered for the final adventure of time and space, such an angel receives certification by the planetary chief of seraphim for reporting to the Evening Star (or other lieutenant of Gabriel) in command of the seraphic army of this candidate for universe ascension. And upon being granted permission from the commander of this highest organizational unit, such a guardian of destiny proceeds to the first mansion world and there awaits the consciousness of her former ward in the flesh.

113:6.3 (1247.1) In case the human soul fails of survival after having received the assignment of a personal angel, the attending seraphim must proceed to the headquarters of the local universe, there to witness to the complete records of her complement as previously reported. Next she goes before the tribunals of the archangels, to be absolved from blame in the matter of the survival failure of her subject; and then she goes back to the worlds, again to be assigned to another mortal of ascending potentiality or to some other division of seraphic ministry.

113:6.4 (1247.2) But angels minister to evolutionary creatures in many ways aside from the services of personal and group guardianship. Personal

kurių subjektai į gyvenamuosius pasaulius neina tuoj pat, neleidžia laiko nieko neveikdami, kada laukia, kol mirtingieji bus prikeliami pagal sąrašą paskelbus naujos dieviškosios tvarkos nuosprendį; jie būna vėl paskiriami į daugelį tarnavimo misijų po visą visatą.

Serafimas sargas yra mirtingojo žmogaus miegančios sielos išliekančiųjų vertybių saugantis globėjas, kaip ir išvykęs Derintojas yra tokios nemirtingos visatinės būtybės tapatybė. Kada ryšium su naujai pagaminta morontine forma šitie du bendradarbiauja mansonijos prisikėlimo salėse, tada įvyksta kylančiojo mirtingojo asmenybės sudedamųjų faktorių atstatymas.

Derintojas jus identifikuos; serafimas sargas jus iš naujo įsmeins ir tada jus iš naujo pristatys jūsų žemiškųjų dienų ištikimajam Pagalbininkui.

Taip būna net ir tada, kada pasibaigia planetinis amžius, kada tie, kurie būna mirtingojo pasiekimo žemesniuose lygiuose, yra surenkami, būtent jų grupiniai sargai gyvenamųjų sferų prisikėlimo salėse juos atstato iš naujo, net ir taip, kaip jūsų dokumentai pažymi: "Ir jis tikrai pasiųs savuosius angelus su galingu balsu ir savo išrinktuosius surinks draugėn nuo vieno valdos krašto iki kito."

Teisingumo metodas reikalauja, jog asmeniniai arba grupės sargai atsiliptų visų neišlikusiųjų vardu tada, kada, paskelbus naują dieviškąją tvarką, yra kviečiama pagal sąrašą. Tokių neišlikusiųjų Derintojai nebesugrįžta, ir kada būna kviečiama pagal sąrašą, tada atsiliepiama serafimais, bet Derintojai neatsako. Tai sudaro "neteisiųjų prisikėlimą," tikrovėje tai yra tvarinio egzistencijos nutraukimo oficialus pripažinimas. Šitas teisingumo šaukimas pagal sąrašą visada būna tuoj pat po gailėstingumo kvietimo pagal sąrašą, po miegančiųjų išlikusiųjų prisikėlimo. Bet šitais reikalais rūpinasi tikrai išlikimo vertybių aukščiausieji ir visažiniai Teisėjai. Mes nesame realiai susiję su tokiomis teisminių problemomis.

Grupės sargai planetoje gali tarnauti per amžių amžius ir galiausiai tapti daugybės tūkstančių miegančiųjų išlikusiųjų sielų saugotojais. Šitai jie gali tarnauti daugelyje skirtingų pasaulių vienoje sistemoje, kadangi prisikėlimo metu atsiliepiama gyvenamuosiuose pasauliuose.

Satanijos sistemoje visi asmeniniai ir grupiniai sargai, kurie nukrypo nuo teisingo kelio Liuciferio maišto metu, nežūrint to, jog daugelis nuoširdžiai atgailavo dėl savosios kvailystės, turi likti sulaukyti Jerusėme tol, kol bus paskelbtas galutinis nuosprendis dėl maišto. Visatos Cenzoriai iš šitų nepaklusnių ir neištikimų sargų jau savavališkai atėmė jiems patiktų sielų visus

guardians whose subjects do not go immediately to the mansion worlds do not tarry there in idleness awaiting the dispensational roll calls of judgment; they are reassigned to numerous ministering missions throughout the universe.

113:6.5 (1247.3) The guardian seraphim is the custodial trustee of the survival values of mortal man's slumbering soul as the absent Adjuster is the identity of such an immortal universe being. When these two collaborate in the resurrection halls of mansonia in conjunction with the newly fabricated morontia form, there occurs the reassembly of the constituent factors of the personality of the mortal ascender.

113:6.6 (1247.4) The Adjuster will identify you; the guardian seraphim will repersonalize you and then re-present you to the faithful Monitor of your earth days.

113:6.7 (1247.5) And even so, when a planetary age ends, when those in the lower circles of mortal achievement are forgathered, it is their group guardians who reassemble them in the resurrection halls of the mansion spheres, even as your record tells: "And he shall send his angels with a great voice and shall gather together his elect from one end of the realm to another."

113:6.8 (1247.6) The technique of justice demands that personal or group guardians shall respond to the dispensational roll call in behalf of all nonsurviving personalities. The Adjusters of such nonsurvivors do not return, and when the rolls are called, the seraphim respond, but the Adjusters make no answer. This constitutes the "resurrection of the unjust," in reality the formal recognition of the cessation of creature existence. This roll call of justice always immediately follows the roll call of mercy, the resurrection of the sleeping survivors. But these are matters which are of concern to none but the supreme and all-knowing Judges of survival values. Such problems of adjudication do not really concern us.

113:6.9 (1247.7) Group guardians may serve on a planet age after age and eventually become custodians of the slumbering souls of thousands upon thousands of sleeping survivors. They can so serve on many different worlds in a given system since the resurrection response occurs on the mansion worlds.

113:6.10 (1247.8) All personal and group guardians in the system of Satania who went astray in the Lucifer rebellion, notwithstanding that many sincerely repented of their folly, are to be detained on Jerusėme until the final adjudication of the rebellion. Already have the Universal Censors arbitrarily taken from these disobedient and unfaithful guardians all aspects of their soul trusts

aspektus ir šitas morontines realybės saugoti perdavė savanorių sekonafimų globai.

and lodged these morontia realities for safekeeping in the custody of volunteer seconaphim.

7. SERAFIMAI IR KYLANCIOJO KARJERA

Iš tikrųjų tai yra epocha kylančiojo mirtingojo karjeroje, šitas pirmasis atsibudimas ant gyvenamojo pasaulio krantų; ten, pirmą kartą, realiai pamatyti savo ilgai mylėtus ir nuolat esančius žemiškųjų dienų angeliškuosius kompanionus; taip pat ten iš tikrųjų sąmoningai suvokti dieviškojo Pagalbininko tapatybę ir buvimą, taip ilgai gyvenusio jūsų prote žemėje. Toks patyrimas sudaro šlovingą atsibudimą, realųjį prisikėlimą.

Morontinėse sferose lydintieji serafimai (jų yra du) yra jūsų nuoširdūs kompanionai. Šitie angelai ne tik artimai lydi jus, kada einate į priekį pereinanųjų pasaulių karjeroje, visais įmanomais būdais padėdami jums įgyti morontinį ir dvasinį statusą, bet jie taip pat naudojasi galimybe vystyti ir gyvenamuosiuose pasauliuose studijuoja mokyklose, kurios yra skirtos evoliucinių serafimų kvalifikacijos kėlimui.

Žmogiškoji rasė buvo sukurta tik šiek tiek žemesnė už angeliškųjų kategorijų paprastesnius tipus. Dėl to jūsų morontinio gyvenimo pirmoji užduotis bus jūsų paskyrimas serafimų padėjėjais tiesioginiame darbe, kuris laukia iš karto, kada jūs atgausite asmenybės sąmonę po savo išsilaisvinimo iš materialaus kūno pančių.

Prieš palikdami gyvenamuosius pasaulius, visi mirtingieji turės nuolatinis serafinius partnerius arba sargus. Ir kada jūs kylate per morontines sferas, galiausiai būtent serafiniai sargai paliudija ir patvirtina dekretus dėl jūsų amžinosios sąjungos su Minties Derintojais. Kartu jie yra sukūrę jūsų kaip materialaus kūno vaiko iš laiko pasaulio asmenybės tapatybę. Tada, kada jūs pasieksite subrendusią morontinę būseną, jie lydės jus per Jerusėmą ir su juo susietus sistemos pažangos ir kultūros pasaulius. Po šito jie su jumis vyksta į Edentiją ir į jos septyniasdešimt išvystyto suvisuomeninimo sferų, ir vėliau jie nuves jus pas Melkizedekus ir lydės jus per visatos būstinės pasaulių nuostabią karjerą. Ir kada jūs būsite įsisavinę Melkizedekų išmintį ir kultūrą, tada jie toliau jus ves į Salvingtoną, kur jūs stovėsite akis į akį prieš viso Nebadono Aukščiausiąjį Valdovą. Ir vis dar šitie serafiniai gidai lydės jus per supervisatos mažuosius ir didžiuosius sektorius ir tolyn į Uversos priėmimo pasaulius, pasilikdami su jumis tol, kol jūs galiausiai būsite įsekonafimuoti ilgam skrydžiui į

7. SERAPHIM AND THE ASCENDANT CAREER

113:7.1 (1248.1) It is indeed an epoch in the career of an ascending mortal, this first awakening on the shores of the mansion world; there, for the first time, actually to see your long-loved and ever-present angelic companions of earth days; there also to become truly conscious of the identity and presence of the divine Monitor who so long indwelt your mind on earth. Such an experience constitutes a glorious awakening, a real resurrection.

113:7.2 (1248.2) On the morontia spheres the attending seraphim (there are two of them) are your open companions. These angels not only consort with you as you progress through the career of the transition worlds, in every way possible assisting you in the acquirement of morontia and spirit status, but they also avail themselves of the opportunity to advance by study in the extension schools for evolutionary seraphim maintained on the mansion worlds.

113:7.3 (1248.3) The human race was created just a little lower than the more simple types of the angelic orders. Therefore will your first assignment of the morontia life be as assistants to the seraphim in the immediate work awaiting at the time you attain personality consciousness subsequent to your liberation from the bonds of the flesh.

113:7.4 (1248.4) Before leaving the mansion worlds, all mortals will have permanent seraphic associates or guardians. And as you ascend the morontia spheres, eventually it is the seraphic guardians who witness and certify the decrees of your eternal union with the Thought Adjusters. Together they have established your personality identities as children of the flesh from the worlds of time. Then, with your attainment of the mature morontia estate, they accompany you through Jerusem and the associated worlds of system progress and culture. After that they go with you to Edentia and its seventy spheres of advanced socialization, and subsequently will they pilot you to the Melchizedeks and follow you through the superb career of the universe headquarters worlds. And when you have learned the wisdom and culture of the Melchizedeks, they will take you on to Salvington, where you will stand face to face with the Sovereign of all Nebadon. And still will these seraphic guides follow you through the minor and major sectors of the superuniverse and on to the receiving worlds of Uversa, remaining with you

Havoną.

Kai kurie iš priskirtų per mirtingojo karjerą likimo sargų eina tuo kursu, kuriuo kyla piligrimai per Havoną. Kiti su savo ilgalaikiais mirtingaisiais partneriais laikinai atsisveikina, ir tada, kada šitie mirtingieji keliauja per centrinės visatos apskritimus, šie likimo sargai pasiekia Serafingtono apskritimus. Ir ant Rojaus krantų jie lauks, kada jų mirtingieji partneriai atsibus po paskutiniojo laiko perėjimo miego, patekę į naują amžinybės patyrimą. Vėliau tokie kylantieji serafimai pradeda įvairią tarnystę užbaigtųjų korpuse ir Serafiniame Užbaigtumo Korpuse.

Žmogus ir angelas gali būti vėl sujungti arba nesujungti amžinojoje tarnystėje, bet nesvarbu, kur juos nuvestų serafinis paskyrimas, serafimai visada palaiko ryšį su savo buvusiais evoliucinių pasaulių globotiniais, laiko kylančiais mirtingaisiais. Artimi ryšiai ir kupinas meilės prisirišimas, atsiradę sferose, kur kilo žmonės, niekada nebūna užmiršti ar iki galo nutraukti. Per amžinuosius amžius žmonės ir angelai bendradarbiaus dieviškojoje tarnystėje taip, kaip tą jie darė laiko karjeroje.

Serafimams, patikimiausias būdas pasiekti Rojaus Dievybes yra sėkmingai vesti evoliucinės kilmės sielą iki Rojaus vartų. Dėl to paskyrimas likimo sargu yra aukščiausiai įvertinama serafinė pareiga.

Tikrai likimo sargai yra įtraukiami į pirminį arba mirtingųjų Užbaigtumo Korpusą, ir tokios poros yra įsitraukusios į tapatybės vienovės aukščiausią jaudinantį patyrimą; šios dvi būtybės yra pasiekusios dvasinį abipusį susivienijimą Serafingtone iki to meto, kada būna priimtose užbaigtųjų korpuse. Šitame patyrimo šios dvi angeliškosios būtybės, taip papildančios viena kitą visose visatos funkcijose, pasiekia dviejų viename galutinę dvasią, dėl ko atsiranda naujas sugebėjimas priimti Rojaus Tėvo fragmentą ne-Derintoją, ir su juo susiliesti. Ir šitaip iš tikrųjų kai kurie jus mylintys serafiniai padėjėjai laike taip pat tampa ir jūsų užbaigtųjų partneriais amžinybėje, Aukščiausiojo vaikais ir išbulintais Rojaus Tėvo sūnumis.

[Pateikė Serafimų, dislokuotų Urantijoje, Vadovas.]

until you finally enseconaphim for the long Havona flight.

113:7.5 (1248.5) Some of the destiny guardians of attachment during the mortal career follow the course of the ascending pilgrims through Havona. The others bid their long-time mortal associates a temporary farewell, and then, while these mortals traverse the circles of the central universe, these guardians of destiny achieve the circles of Seraphington. And they will be in waiting on the shores of Paradise when their mortal associates awaken from the last transit sleep of time into the new experiences of eternity. Such ascending seraphim subsequently enter upon divergent services in the finaliter corps and in the Seraphic Corps of Completion.

113:7.6 (1248.6) Man and angel may or may not be reunited in eternal service, but wherever seraphic assignment may take them, the seraphim are always in communication with their former wards of the evolutionary worlds, the ascendant mortals of time. The intimate associations and the affectionate attachments of the realms of human origin are never forgotten nor ever completely severed. In the eternal ages men and angels will co-operate in the divine service as they did in the career of time.

113:7.7 (1249.1) For seraphim, the surest way of achieving the Paradise Deities is by successfully guiding a soul of evolutionary origin to the portals of Paradise. Therefore is the assignment of guardian of destiny the most highly prized seraphic duty.

113:7.8 (1249.2) Only destiny guardians are mustered into the primary or mortal Corps of the Finality, and such pairs have engaged in the supreme adventure of identity at-oneness; the two beings have achieved spiritual bi-unification on Seraphington prior to their reception into the finaliter corps. In this experience the two angelic natures, so complemental in all universe functions, achieve ultimate spirit two-in-oneness, repercussing in a new capacity for the reception of, and fusion with, a non-Adjuster fragment of the Paradise Father. And so do some of your loving seraphic associates in time also become your finaliter associates in eternity, children of the Supreme and perfected sons of the Paradise Father.

113:7.9 (1249.3) [Presented by the Chief of Seraphim stationed on Urantia.]

114 Dokumentas. Serafinis planetinis valdymas

⇨ 113

URANTIJOS KNYGA

115 ⇨

III DALIS. URANTIJOS ISTORIJA

114 DOKUMENTAS. SERAFINIS PLANETINIS VALDYMAS

Skyrius

ĮVADAS

1. Urantijos aukščiausioji valdžia
2. Planetinių prižiūrėtojų valdyba
3. Reziduojantis vyriausiasis vadovas
4. Stebėtojas nuo Pačių Aukštųjų
5. Planetinis valdymas
6. Planetinės priežiūros pagrindiniai serafimai
7. Rezervinis likmo korpusas

PAPER 114 SERAPHIC PLANETARY GOVERNMENT

SECTIONS

Introduction

1. The Sovereignty of Urantia
2. The Board of Planetary Supervisors
3. The Resident Governor General
4. The Most High Observer
5. The Planetary Government
6. The Master Seraphim of Planetary Supervision
7. The Reserve Corps of Destiny

ĮVADAS

PATYS Aukštieji valdo žmonių karalystes remdamiesi dideliu skaičiumi dangiškųjų jėgų ir agentūrų, bet iš esmės serafimų tarnystė.

Šiandien pusiaudienį patikrinimo metu planetinių angelų, sargų, ir kitokių rūšių Urantijoje buvo 501.234.619 serafimų porų. Aš vadovauju dviems šimtams serafinių gausybių—597.196.800 serafimų porų arba 1.194.393.600 individualių angelų. Tačiau, registras rodo, jog yra 1.002.469.238 individai; todėl tai reiškia, jog 191.924.362 angelai iš šito pasaulio buvo išvykę vykdydami savo pareigas, susijusias su transportavimu, pranešimų gabenimu, arba mirtimi. (Urantijoje cherubimų yra maždaug tiek pat, kiek ir serafimų, ir jie yra organizuoti panašiai.)

Serafimai ir su jais susieti cherubimai yra artimai susiję su planetos viršžmogiškojo valdymo niuansais, ypač tokių pasaulių, kurie buvo izoliuoti dėl maišto. Angelai, kuriems sumaniai padeda tarpinės būtybės, Urantijoje veikia kaip tikrieji

INTRODUCTION

114:0.1 (1250.1) THE Most Highs rule in the kingdoms of men through many celestial forces and agencies but chiefly through the ministry of seraphim.

114:0.2 (1250.2) At noon today the roll call of planetary angels, guardians, and others on Urantia was 501,234,619 pairs of seraphim. There were assigned to my command two hundred seraphic hosts — 597,196,800 pairs of seraphim, or 1,194,393,600 individual angels. The registry, however, shows 1,002,469,238 individuals; it follows therefore that 191,924,362 angels were absent from this world on transport, messenger, and death duty. (On Urantia there are about the same number of cherubim as seraphim, and they are similarly organized.)

114:0.3 (1250.3) Seraphim and their associated cherubim have much to do with the details of the superhuman government of a planet, especially of worlds which have been isolated by rebellion. The angels, ably assisted by the midwayers, function on Urantia as the actual supermaterial ministers

viršmaterialūs tarnai, kurie vykdo reziduojančio vyriausiojo vadovo ir visų jo padėjėjų ir pavaldinių mandatus. Serafimai kaip klasė be asmeninio ir grupinio saugojimo atlieka daug kitokių užduočių.

Urantijos nepalieka be deramos ir efektyvios priežiūros sistemos, žvaigždyno, ir visatos valdovai. Bet planetinis valdymas nėra panašus į kurio nors kito pasaulio Satanijos sistemoje, net ir visame Nebadone, valdymą. Jūsų priežiūros plano šitą unikalumą sudaro daug neįprastų aplinkybių:

1. Urantijos gyvybės modifikavimo statusas.

2. Sunkumai dėl Liuciferio maišto.

3. Sutrikimai, kilę dėl Adominės pražangos.

4. Nukrypimai, kylantys dėl to fakto, jog Urantija yra vienas iš pasaulių, kuriame save padovanojo Visatos Aukščiausiasis Valdovas. Nebadono Mykolas yra Urantijos Planetos Princas.

5. Dvidešimt keturių planetinių reguliuotojų speciali funkcija.

6. Archangelų grandinės dislokavimas planetoje.

7. Kažkada įsikūnijusio Makiventos Melkizedeko ne taip senas paskyrimas Planetos Princo vicegerentu.

who execute the mandates of the resident governor general and all his associates and subordinates. Seraphim as a class are occupied with many assignments other than those of personal and group guardianship.

114:0.4 (1250.4) Urantia is not without proper and effective supervision from the system, constellation, and universe rulers. But the planetary government is unlike that of any other world in the Satania system, even in all Nebadon. This uniqueness in your plan of supervision is due to a number of unusual circumstances:

114:0.5 (1250.5) 1. The life modification status of Urantia.

114:0.6 (1250.6) 2. The exigencies of the Lucifer rebellion.

114:0.7 (1250.7) 3. The disruptions of the Adamic default.

114:0.8 (1250.8) 4. The irregularities growing out of the fact that Urantia was one of the bestowal worlds of the Universe Sovereign. Michael of Nebadon is the Planetary Prince of Urantia.

114:0.9 (1250.9) 5. The special function of the twenty-four planetary directors.

114:0.10 (1250.10) 6. The location on the planet of an archangels' circuit.

114:0.11 (1250.11) 7. The more recent designation of the onetime incarnated Machiventa Melchizedek as vicegerent Planetary Prince.

1. URANTIJS AUKŠČIAUSIOJI VALDŽIA

Urantijos pirminė aukščiausioji valdžia buvo patikėta Satanijos sistemos valdovui. Iš pradžių jis ją atidavė Melkizedekų ir Gyvybės Nešėjų bendrajai komisijai, ir šita grupė Urantijoje veikė tol, kol atvyko numatyta tvarka paskirtas Planetos Princas. Po Princo Kaligastijos nuopolio, Liuciferio maišto metu, Urantija neturėjo tvirto ir nusistovėjusio ryšio su vietine visata ir su jos administraciniais skyriais tol, kol nebuvo užbaigta Mykolo savęs padovanojimo misija materialiam kūnei, kada ji paskelbė, Dienų Sąjungai, Urantijos Planetos Princu. Toks paskelbimas tvirtai ir iš principo amžiams įtvirtino jūsų pasaulio statusą, bet realiam gyvenime Aukščiausiasis Valdovas Sūnus Kūrėjas valdydamas planetą neatliko nė vieno asmeninio veiksmo, išskyrus tai, jog įkūrė Jerusemo komisiją iš dvidešimt keturių buvusių urantų, turinčių įgaliojimus jam atstovauti valdant Urantiją ir visas kitas izoliuotas planetas sistemoje. Vienas iš šitos tarybos narių dabar visada būna Urantijoje kaip reziduojantis aukščiausiasis valdovas.

1. THE SOVEREIGNTY OF URANTIA

114:1.1 (1250.12) The original sovereignty of Urantia was held in trust by the sovereign of the Satania system. It was first delegated by him to a joint commission of Melchizedeks and Life Carriers, and this group functioned on Urantia until the arrival of a regularly constituted Planetary Prince. Subsequent to the downfall of Prince Caligastia, at the time of the Lucifer rebellion, Urantia had no sure and settled relationship with the local universe and its administrative divisions until the completion of Michael's bestowal in the flesh, when he was proclaimed, by the Union of Days, Planetary Prince of Urantia. Such a proclamation in surety and in principle forever settled the status of your world, but in practice the Sovereign Creator Son made no gesture of personal administration of the planet aside from the establishment of the Jerusem commission of twenty-four former Urantians with authority to represent him in the government of Urantia and all other quarantined planets in the system. One of this council is now always resident on Urantia as

Vicegerento valdžia veikti Mykolo vardu kaip Planetos Princui neseniai buvo suteikta Makiventai Melkizedekui, bet šitas vietinės visatos Sūnus nežengė nė mažiausio žingsnelio link to, jog pakeistų reziduojančių aukščiausiųjų vadovų viena po kitos besikeičiančių administracijų dabartinį planetinį režimą.

Mažai tikėtina, jog Urantijos valdyme bus įgyvendintas koks nors žymus pakeitimas dabartinės dieviškosios tvarkos metu, nebent Planetos Princo vicegerentas atvyktų tam, kad prisilimtų įsipareigojimus, atitinkančius jo rangą. Kai kuriems mūsų partneriams atrodo, jog ketinimą kažkuriuo laiku netolimoje ateityje pasiųsti į Urantiją vieną iš dvidešimt keturių patarėjų aukščiausiojo vadovu pakeis oficialus Makiventos Melkizedeko atvykimas su Urantijos aukščiausiosios valdžios vicegerento mandatu. Kaip einantis Planetos Princo pareigas jis neabejotinai toliau vadovautų planetai tol, kol bus paskelbtas galutinis nuosprendis Liuciferio maištui ir galbūt toliau iki tolimosios ateities, kada planeta įsitvirtins šviesoje ir gyvenime.

Kai kas tiki, jog Makiventa neatvyks tam, jog asmeniškai vadovautų Urantijos reikalams iki dabartinės dieviškosios tvarkos pabaigos. Kiti mano, kad vicegerentas Princas, kaip toks, gali neatvykti iki to meto, kada Mykolas kažkuriuo metu sugrįš į Urantiją, kaip tą padaryti žadėjo dar būdamas materialiam kūne. Dar kiti, įskaitant ir šito pasakojimo autorių, Melkizedeko pasirodymo tikisi bet kurią dieną ar valandą.

2. PLANETINIŲ PRIŽIŪRĖTOJŲ VALDYBA

Nuo Mykolo savęs padovanojimo laikų jūsų pasaulyje bendrojo pobūdžio Urantijos valdymas buvo patikėtas specialiai Jerusemo grupei iš dvidešimt keturių kažkada buvusių urantų. Kokiomis sąlygomis buvo priimti šitos komisijos nariai, mes nežinome, bet mes pastebėjome, jog tie, kurie tokiu būdu buvo paskirti, visi yra įnešę savo indėlį į besiplečiantį Aukščiausiojo suverenumą Satanijos sistemoje. Savo prigimtini jie visi buvo tikri lyderiai, kada jie veikė Urantijoje, ir (išskyrus Makiventą Melkizedeką) šitas vadovavimo savybes toliau išplėtė gyvenamųjų pasaulių patyrimas ir papildė Jerusemo pilietybės mokymas. Į tą dvidešimt keturių narių komisiją narius pasiūlo Lanaforgo kabinetas, jiems pritaria Edentijos Patys Aukštieji, juos patvirtina Jerusemo Paskirtasis Sargybinis, ir paskiria Salvingtono Gabrielis sutinkamai su Mykolo mandatu. Tie, kurie būna paskirti laikinai, veikia visiškai taip, kaip ir šitos specialių prižiūrėtojų

resident governor general.

^{114:1.2 (1251.1)} Vicegerent authority to act for Michael as Planetary Prince has been recently vested in Machiventa Melchizedek, but this Son of the local universe has made not the slightest move toward modifying the present planetary regime of the successive administrations of the resident governors general.

^{114:1.3 (1251.2)} There is little likelihood that any marked change will be made in the government of Urantia during the present dispensation unless the vicegerent Planetary Prince should arrive to assume his titular responsibilities. It appears to certain of our associates that at some time in the near future the plan of sending one of the twenty-four counselors to Urantia to act as governor general will be superseded by the formal arrival of Machiventa Melchizedek with the vicegerent mandate of the sovereignty of Urantia. As acting Planetary Prince he would undoubtedly continue in charge of the planet until the final adjudication of the Lucifer rebellion and probably on into the distant future of planetary settlement in light and life.

^{114:1.4 (1251.3)} Some believe that Machiventa will not come to take personal direction of Urantian affairs until the end of the current dispensation. Others hold that the vicegerent Prince may not come, as such, until Michael sometime returns to Urantia as he promised when still in the flesh. Still others, including this narrator, look for Melchizedek's appearance any day or hour.

2. THE BOARD OF PLANETARY SUPERVISORS

^{114:2.1 (1251.4)} Since the times of Michael's bestowal on your world the general management of Urantia has been intrusted to a special group on Jerusem of twenty-four onetime Urantians. Qualification for membership on this commission is unknown to us, but we have observed that those who have been thus commissioned have all been contributors to the enlarging sovereignty of the Supreme in the system of Satania. By nature they were all real leaders when they functioned on Urantia, and (excepting Machiventa Melchizedek) these qualities of leadership have been further augmented by mansion world experience and supplemented by the training of Jerusem citizenship. Members are nominated to the twenty-four by the cabinet of Lanaforge, seconded by the Most Highs of Edentia, approved by the Assigned Sentinel of Jerusem, and appointed by Gabriel of Salvington in accordance with the mandate of Michael. The temporary appointees function just as fully as do the permanent members of this

komisijos nuolatiniai nariai.

Šita planetinių direktorių valdyba ypač prižiūri šito pasaulio tas veiklos rūšis, kurios atsirado dėl to, jog Mykolas čia įgyvendino savo paskutinįjį savęs padovanojimą. Jie palaiko glaudų ir betarpišką ryšį su Mykolu vienos Spindinčiosios Vakaro Žvaigždės, identiškos būtybės, kokia lydėjo Jėzų per jo visą mirtingojo savęs padovanojimą, ryšio dėka.

Šiuo metu Jonas, jums žinomas kaip „Krikštytojas,” yra šitos tarybos pirmininkas, kada ji posėdžiauja Jeruseme. Bet pagal pareigas šitos tarybos vadovas yra Satanijos Paskirtasis Sargybinis, Asocijuoto Inspektoriaus Salvingtone ir Orvontono Aukščiausiojo Vykdytojo tiesioginis ir asmeninis atstovas.

Šitos pačios komisijos nariai iš buvusių urantų taip pat veikia kaip sistemos kitų trisdešimt šešių dėl maišto izoliuotų pasaulių patariantys prižiūrėtojai; jie atlieka labai vertingą tarnystę padėdami Lanaforgui, Sistemos Valdovui, palaikyti glaudų ir atsakomąjį ryšį, susijusį su šitų planetų reikalais, kuriuos iš viršaus daugiau ar mažiau vis dar tebekontroliuoja Norlatiadeko Žvaigždyno Tėvai. Šitie dvidešimt keturi patarėjai kaip individai dažnai vyksta į kiekvieną iš karantine esančių planetų, ypač į Urantiją.

Kiekvienam iš likusių izoliuotų pasaulių pataria panašios ir įvairaus dydžio komisijos, kurias sudaro kažkada gyvenę tame pasaulyje gyventojai, bet šitos kitos komisijos yra pavaldžios Urantijos grupei iš dvidešimt keturių. Nors pastarosios komisijos nariai tokiu būdu aktyviai domisi žmogiškojo žengimo į priekį visomis fazėmis visuose izoliuotuose pasauliuose Satanijoje, bet pirmiausia ir ypatingai jie rūpinasi Urantijos mirtingųjų rasių gerove ir vystymusi; kadangi betarpiškai ir tiesiogiai jie nesirūpina nė vienos kitos planetos, išskyrus Urantijos, reikalais, ir net čia jų įgaliojimai nėra visaapimantys, išskyrus kai kurias sritis, susijusias su mirtingųjų išlikimu.

Niekas nežino, kiek ilgai šitie dvidešimt keturi Urantijos patarėjai tęs veiklą savo dabartiniame statuse, kada jie yra atitraukti nuo visatos veiklos įprastinės programos. Be jokios abejonės jie savo tarnystę dabartinėse pareigose tęs tol, kol prasidės koks nors pasikeitimas planetiniame statuse, toks, kaip dieviškosios tvarkos pabaiga, Makiventos Melkizedeko visos valdžios prisiėmimas, galutinio nuosprendžio Liuciferio maištui paskelbimas, arba kitas Mykolo pasirodymas paskutiniojo savęs padovanojimo pasaulyje. Dabartinis Urantijoje reziduojantis vyriausiasis vadovas atrodo yra linkęs manyti, jog visi, išskyrus Makiventą, galės toliau tęsti kilmą į Rojų nuo tos akimirkos, kada Urantijos sistema

commission of special supervisors.

114:2.2 (1251.5) This board of planetary directors is especially concerned with the supervision of those activities on this world which result from the fact that Michael here experienced his terminal bestowal. They are kept in close and immediate touch with Michael by the liaison activities of a certain Brilliant Evening Star, the identical being who attended upon Jesus throughout the mortal bestowal.

114:2.3 (1252.1) At the present time one John, known to you as “the Baptist,” is chairman of this council when it is in session on Jerusem. But the ex officio head of this council is the Assigned Sentinel of Satania, the direct and personal representative of the Associate Inspector on Salvington and of the Supreme Executive of Orvonton.

114:2.4 (1252.2) The members of this same commission of former Urantians also act as advisory supervisors of the thirty-six other rebellion-isolated worlds of the system; they perform a very valuable service in keeping Lanaforge, the System Sovereign, in close and sympathetic touch with the affairs of these planets, which still remain more or less under the overcontrol of the Constellation Fathers of Norlatiadek. These twenty-four counselors make frequent trips as individuals to each of the quarantined planets, especially to Urantia.

114:2.5 (1252.3) Each of the other isolated worlds is advised by similar and varying sized commissions of its onetime inhabitants, but these other commissions are subordinate to the Urantian group of twenty-four. While the members of the latter commission are thus actively interested in every phase of human progress on each quarantined world in Satania, they are especially and particularly concerned with the welfare and advancement of the mortal races of Urantia, for they immediately and directly supervise the affairs of none of the planets except Urantia, and even here their authority is not complete excepting in certain domains concerned with mortal survival.

114:2.6 (1252.4) No one knows how long these twenty-four Urantia counselors will continue in their present status, detached from the regular program of universe activities. They will no doubt continue to serve in their present capacities until some change in planetary status ensues, such as the end of a dispensation, the assumption of full authority by Machiventa Melchizedek, the final adjudication of the Lucifer rebellion, or the reappearance of Michael on the world of his final bestowal. The present resident governor general of Urantia seems inclined to the opinion that all but Machiventa may be released for Paradise ascension the moment the system of Satania is restored to the constellation circuits. But other

bus sugrąžinta į žvaigždyno grandines. Bet taip pat yra ir kitokių nuomonių.

opinions are also current.

3. REZIDUOJANTIS VYRIAUSIASIS VADOVAS

Kas šimtą metų Urantijos laiku, Jerusemo korpusas iš dvidešimt keturių planetinių prižiūrėtojų vieną iš savo narių paskiria tam, jog gyventų jūsų pasaulyje, kad veiktų kaip jų vykdančysis atstovas, kaip reziduojantis vyriausiasis vadovas. Tuo laiku, kada buvo rengiami šitie dokumentai, šitas vykdančysis pareigūnas, devynioliktasis šitaip tarnavęs, buvo pakeistas dvidešimtuoju. Dabartinio planetinio prižiūrėtojo vardas yra jums nesakomas, nes mirtingasis žmogus yra taip natūraliai linkęs garbinti, net ir sudievinėti, savo nepaprastus tėvynainius ir savo viršžmogiškąją vyresnybę.

Reziduojantis vyriausiasis vadovas tvarkant pasaulio reikalus neturi jokios realios asmeninės valdžios, išskyrus tai, jog yra dvidešimt keturių Jerusemo patarėjų atstovas. Jis veikia kaip viršžmogiškosios administracijos koordinatorius ir yra dangiškųjų būtybių, veikiančių Urantijoje, gerbiamas vadovas ir visuotinai pripažintas lyderis. Visos angeliškųjų gausybių kategorijos jį laiko savo koordinuojančiuoju vadovu, tuo tarpu suvienytos tarpinės būtybės po 1-2-3 pirmojo išvykimo tam, jog taptų vienu iš tų dvidešimt keturių patarėjų, iš tikrųjų žvelgia į vienas kitą keičiančius vyriausiuosius vadovus kaip į savo planetinius tėvus.

Nors vyriausiasis vadovas planetoje realios ir asmeninės valdžios neturi, bet kiekvieną dieną jis perduoda dešimtis nurodymų ir sprendimų, kurie visoms su jais susijusioms asmenybėms yra galutiniai. Jis yra daug labiau panašus į tėvišką patarėją negu į techninį valdovą. Tam tikrais atvejais jis veikia taip, kaip veikė Planetos Princas, bet jo administravimas yra panašesnis į Materialiųjų Sūnų administravimą.

Urantijos vyriausybė Jerusemo tarybose yra atstovaujama sutinkamai su tokiu nurodymu, kuriuo remiantis sugrįžtantis vyriausiasis vadovas tampa sistemos Aukščiausiojo Valdovo Planetos Princų kabineto laikinuoju nariu. Buvo tikimasi tada, kada Makiventa buvo paskirtas vicegerentu Princų, kad jis nedelsiant užims savo vietą Satanijos Planetos Princų taryboje, bet iki šiol šita linkme jis nesiėmė jokių veiksmų.

Viršmaterialioji Urantijos vyriausybė nepalaiko labai glaudžių organiškų ryšių su vietinės visatos aukštesniaisiais padaliniais. Tam tikra prasme, reziduojantis vyriausiasis vadovas atstovauja Salvingtonui, o taip pat ir Jerusemui, nes jis veikia tų dvidešimt keturių patarėjų vardu, kurie tiesiogiai atstovauja Mykolui ir Gabrieliui. Ir būdamas

3. THE RESIDENT GOVERNOR GENERAL

^{114:3.1 (1252.5)} Every one hundred years of Urantia time, the Jerusem corps of twenty-four planetary supervisors designate one of their number to sojourn on your world to act as their executive representative, as resident governor general. During the times of the preparation of these narratives this executive officer was changed, the nineteenth so to serve being succeeded by the twentieth. The name of the current planetary supervisor is withheld from you only because mortal man is so prone to venerate, even to deify, his extraordinary compatriots and superhuman superiors.

^{114:3.2 (1252.6)} The resident governor general has no actual personal authority in the management of world affairs except as the representative of the twenty-four Jerusem counselors. He acts as the co-ordinator of superhuman administration and is the respected head and universally recognized leader of the celestial beings functioning on Urantia. All orders of angelic hosts regard him as their co-ordinating director, while the United Midwayers, since the departure of 1-2-3 the first to become one of the twenty-four counselors, really look upon the successive governors general as their planetary fathers.

^{114:3.3 (1253.1)} Although the governor general does not possess actual and personal authority on the planet, he hands down scores of rulings and decisions each day which are accepted as final by all personalities concerned. He is much more of a fatherly adviser than a technical ruler. In certain ways he functions as would a Planetary Prince, but his administration much more closely resembles that of the Material Sons.

^{114:3.4 (1253.2)} The Urantia government is represented in the councils of Jerusem in accordance with an arrangement whereby the returning governor general sits as a temporary member of the System Sovereign's cabinet of Planetary Princes. It was expected, when Machiventa was designated vicegerent Prince, that he would immediately assume his place in the council of the Planetary Princes of Satania, but thus far he has made no gesture in this direction.

^{114:3.5 (1253.3)} The supermaterial government of Urantia does not maintain a very close organic relationship with the higher units of the local universe. In a way, the resident governor general represents Salvington as well as Jerusem since he acts on behalf of the twenty-four counselors, who are directly representative of Michael and

Jerusemo piliečiu, planetos vyriausiasis vadovas gali veikti kaip Sistemos Aukščiausiojo Valdovo atstovas. Žvaigždyno valdžiai tiesiogiai atstovauja vienas Sūnus Vorondadekas, Edentijos stebėtojas.

Gabriel. And being a Jerusem citizen, the planetary governor can function as a spokesman for the System Sovereign. The constellation authorities are represented directly by a Vorondadek Son, the Edentia observer.

4. STEBĖTOJAS NUO PAČIŲ AUKŠTŲJŲ

Urantijos suverenumą dar labiau komplikuoja ir tai, jog netrukus po planetinio maišto planetinė valdžia vienašališkai buvo paimta į Norlatiadeko vyriausybės rankas. Urantijoje tebėra reziduojantis vienas Sūnus Vorondadekas, Edentijos stebėtojas nuo Pačių Aukštųjų ir, tiesiogiai nevaldant Mykolui, planetinio suverenumo įgaliotinis. Dabartinis stebėtojas nuo Pačių Aukštųjų (ir vienu metu buvęs regentas) yra dvidešimt trečiasis šitokių būdu tarnaujantis Urantijoje.

Yra tam tikros planetinių problemų grupės, kurias vis dar tebereguliuoja Edentijos Patys Aukštieji, jų atžvilgiu jurisdikcija buvo perimta Liuciferio maišto metu. Šituos reikalus tvarko vienas Sūnus Vorondadekas, Norlatiadeko stebėtojas, kuris labai glaudžius konsultacinio pobūdžio ryšius palaiko su planetos prižiūrėtojais. Rasės komisijos nariai yra labai aktyvūs Urantijoje, ir jų įvairių grupių vadovai paprastai būna priskirti prie reziduojančio stebėtojo Vorondadeko, kuris veikia kaip jiems patariantis vadovas.

Krizės atveju vyriausybės tikrasis ir aukščiausiasis vadovas, išskyrus kai kuriuos grynai dvasinius dalykus, būtų šitas Edentijos Sūnus Vorondadekas, dabar vykantis stebėtojo pareigas. (Šitoje išskirtinai dvasinių problemų srityje ir kai kuriuose grynai asmeniniuose reikaluose, atrodo, jog aukščiausioji valdžia būtų patikėta vadovaujančiam archangelui, kuris yra priskirtas prie tos kategorijos, kuri buvo neseniai įkurta Urantijoje, skyriaus būstinės.)

Stebėtojas nuo Pačių Aukštųjų yra įgaliotas, savo nuožiūra, perimti planetos valdymą rimtų planetinių krizių metu, ir yra užregistruota, jog Urantijos istorijoje taip buvo atsitikę trisdešimt tris kartus. Tokiais periodais stebėtojas nuo Pačių Aukštųjų veikia, kaip Pačių Aukštųjų regentas, turėdamas neabejotiną valdžią visiems tarnams ir visiems administratoriams, gyvenantiems planetoje, išskyrus tiksliai archangelų skyriaus organizaciją.

Dėl maišto izoliuotoms planetoms Vorondadekų regentūros nėra specifinis dalykas, nes Patys Aukštieji į apgyvendintų pasaulių reikalus gali įsikišti bet kuriuo metu žmonių karalysčių reikaluose pateikdami žvaigždyno valdovų aukštesnę išmintį.

4. THE MOST HIGH OBSERVER

114:4.1 (1253.4) The sovereignty of Urantia is further complicated by the onetime arbitrary seizure of planetary authority by the government of Norlatiadek shortly after the planetary rebellion. There is still resident on Urantia a Vorondadek Son, an observer for the Most Highs of Edentia and, in the absence of direct action by Michael, trustee of planetary sovereignty. The present Most High observer (and sometime regent) is the twenty-third thus to serve on Urantia.

114:4.2 (1253.5) There are certain groups of planetary problems which are still under the control of the Most Highs of Edentia, jurisdiction over them having been seized at the time of the Lucifer rebellion. Authority in these matters is exercised by a Vorondadek Son, the Norlatiadek observer, who maintains very close advisory relations with the planetary supervisors. The race commissioners are very active on Urantia, and their various group chiefs are informally attached to the resident Vorondadek observer, who acts as their advisory director.

114:4.3 (1253.6) In a crisis the actual and sovereign head of the government, excepting in certain purely spiritual matters, would be this Vorondadek Son of Edentia now on observation duty. (In these exclusively spiritual problems and in certain purely personal matters, the supreme authority seems to be vested in the commanding archangel attached to the divisional headquarters of that order which was recently established on Urantia.)

114:4.4 (1253.7) A Most High observer is empowered, at his discretion, to seize the planetary government in times of grave planetary crises, and it is of record that this has happened thirty-three times in the history of Urantia. At such times the Most High observer functions as the Most High regent, exercising unquestioned authority over all ministers and administrators resident on the planet excepting only the divisional organization of the archangels.

114:4.5 (1253.8) Vorondadek regencies are not peculiar to rebellion-isolated planets, for the Most Highs may intervene at any time in the affairs of the inhabited worlds, interposing the superior wisdom of the constellation rulers in the affairs of the kingdoms of men.

5. PLANETINIS VALDYMAS

Realų Urantijos administravimą iš tikrųjų sunku apibūdinti. Nėra jokio oficialaus valdymo, kuris remtųsi visatos organizavimo principais, tokiais, kaip atskiri įstatymų leidimo, vykdymo, ir teismo skyriai. Dvidešimt keturi patarėjai yra arčiausia to, kas yra planetinio valdymo įstatymų leidžiamoji atšaka. Vyriausiasis vadovas yra laikinas ir patariantis pagrindinis vykdytojas, o veto teisė yra suteikta stebėtoji nuo Pačių Aukštųjų. Ir planetoje absoliučiai nėra jokios aukščiausiosios teisminės valdžios—tik tai sutaukančiosios komisijos.

Didžiąją dalį problemų, kurios yra susijusios su serafimais ir tarpinėmis būtybėmis, tarpusavio sutarimo dėka, sprendžia vyriausiasis vadovas. Bet, išskyrus tuomet, kada paskelbiami dvidešimt keturių patarėjų mandatai, dėl visų jo nurodymų galima su apeliacija kreiptis į sutaukymo komisijas, į vietinę valdžią, sudarytą planetos veikimui, arba net į Satanijos Sistemos Aukščiausiąjį Valdovą.

Planetos Princo materialaus personalo ir Adominio Sūnaus ir Dukros materialaus režimo nebuvimą iš dalies kompensuoja ypatingas serafimų tarnavimas ir neįprasta tarpinių būtybių tarnystė. Planetos Princo nebuvimą veiksmingai kompensuoja archangelų, stebėtojo nuo Pačių Aukštųjų, ir vyriausiojo vadovo trivienis buvimas.

Šitas gana laisvai organizuotas ir tam tikra prasme asmeniškai administruojamas planetos valdymas yra efektyvesnis negu buvo tikėtasi dėl laiką taupančios archangelų pagalbos ir dėl jų visą laiką parengtos grandinės, kuri taip dažnai yra panaudojama planetinių nepaprastųjų situacijų ir administracinių sunkumų metu. Formaliai, Norlatiadeko grandinėse planeta vis dar tebėra dvasiškai izoliuota, bet nepaprastosios situacijos atveju dabar šitos kliūtis galima išvengti panaudojant archangelų grandinę. Aišku, planetos izoliacija turi mažai reikšmės atskiriems mirtingiesiems dėl to, kad Tiesos Dvasia buvo išlieta visiems materialiams kūnams prieš tūkstantį devynis šimtus metų.

Kiekviena administravimo diena Urantijoje prasideda konsultaciniu pasitarimu, kuriame dalyvauja vyriausiasis vadovas, planetos archangelų vadovas, stebėtojas nuo Pačių Aukštųjų, prižiūrintis supernafimas, reziduojančiųjų Gyvybės Nešėjų vadovas, ir pakviestieji svečiai iš visatos aukštųjų Sūnų arba iš kai kurių vizituojančiųjų studentų, kuriems tuo metu gali tekti gyventi planetoje.

Vyriausiojo vadovo tiesioginį administracinį kabinetą sudaro dvylika serafimų, kurie eina specialiųjų angelų, veikiančių kaip planetos

5. THE PLANETARY GOVERNMENT

114:5.1 (1254.1) The actual administration of Urantia is indeed difficult to describe. There exists no formal government along the lines of universe organization, such as separate legislative, executive, and judicial departments. The twenty-four counselors come the nearest to being the legislative branch of the planetary government. The governor general is a provisional and advisory chief executive with the veto power resident in the Most High observer. And there are no absolutely authoritative judicial powers operative on the planet — only the conciliating commissions.

114:5.2 (1254.2) A majority of the problems involving seraphim and midwayers are, by mutual consent, decided by the governor general. But except when voicing the mandates of the twenty-four counselors, his rulings are all subject to appeal to conciliating commissions, to local authorities constituted for planetary function, or even to the System Sovereign of Satania.

114:5.3 (1254.3) The absence of the corporeal staff of a Planetary Prince and the material regime of an Adamic Son and Daughter is partially compensated by the special ministry of seraphim and by the unusual services of the midway creatures. The absence of the Planetary Prince is effectively compensated by the triune presence of the archangels, the Most High observer, and the governor general.

114:5.4 (1254.4) This rather loosely organized and somewhat personally administered planetary government is more than expectedly effective because of the timesaving assistance of the archangels and their ever-ready circuit, which is so frequently utilized in planetary emergencies and administrative difficulties. Technically, the planet is still spiritually isolated in the Norlatiadek circuits, but in an emergency this handicap can now be circumvented through utilization of the archangels' circuit. Planetary isolation is, of course, of little concern to individual mortals since the pouring out of the Spirit of Truth upon all flesh nineteen hundred years ago.

114:5.5 (1254.5) Each administrative day on Urantia begins with a consultative conference, which is attended by the governor general, the planetary chief of archangels, the Most High observer, the supervising supernaphim, the chief of resident Life Carriers, and invited guests from among the high Sons of the universe or from among certain of the student visitors who may chance to be sojourning on the planet.

114:5.6 (1254.6) The direct administrative cabinet of the governor general consists of twelve seraphim, the acting chiefs of the twelve groups of special

vystymosi ir stabilumo betarpiški viršžmogiškieji reguliuotojai, dvylikos grupių vadovų pareigas.

angels functioning as the immediate superhuman directors of planetary progress and stability.

6. PLANETINĖS PRIEŽIŪROS PAGRINDINIAI SERAFIMAI

Kada pirmasis vyriausiasis vadovas atvyko į Urantiją, tuo pačiu metu, kai buvo išlieta Tiesos Dvasia, tada jį lydėjo specialiųjų serafimų, Serafingtono absolventų, dvylika korpusų, kurie nedelsiant buvo paskirti į kai kurias specialias planetinio tarnavimo sritis. Šitie išaukštinti angelai yra žinomi kaip planetinės priežiūros pagrindiniai serafimai ir, be planetinio stebėtojo Paties Aukštojo kontrolės iš viršaus, yra tiesiogiai pavaldūs reziduojančiam vyriausiajam vadovui.

Nors šitų dvylikos angelų grupių veiklą apskritai prižiūri reziduojantis vyriausiasis vadovas, bet jų veiklai tiesiogiai vadovauja serafinė taryba, kurią sudaro dvylika narių, tie, kurie eina vadovo pareigas kiekvienoje grupėje. Šita taryba taip pat veikia ir kaip reziduojančio vyriausiojo vadovo savanoriškas kabinetas.

Kaip planetinis serafimų vadovas aš pirmininkauju šioje serafinių vadovų taryboje, ir aš esu savanoris pirminės kategorijos supernafimas, tarnaujantis Urantijoje kaip planetos angeliškųjų gausybių kažkada buvusio vadovo, kuris nusikalto Kaligastijos atsiskyrimo laikais, perėmėjas.

Planetinės priežiūros pagrindinių serafimų dvylika korpusų Urantijoje veikia šitaip:

1. *Epochiniai angelai.* Tai yra dabartinio amžiaus angelai, šios dieviškosios tvarkos grupė. Šitiems dangiškiesiems tarnams yra patikėta kiekvienos kartos reikalų priežiūra iš viršaus ir vadovavimas, nes jie yra sukurti taip, kad atitiktų to amžiaus, kuriame jie atsiduria, mozaiką. Dabartinis epochinių angelų korpusas tarnaujantis Urantijoje yra trečioji grupė, paskirta planetai dabartinės dieviškosios tvarkos laikotarpiu.

2. *Pažangos angelai.* Šitiems serafimams yra patikėta užduotis inicijuoti vienas po kito einančių visuomeninių amžių evoliucinę pažangą. Jie skatina evoliuciniams tvariniams įgimtą pažangios krypties vystymąsi; jie be perstojo dirba tam, jog padarytų viską taip, kaip turėtų būti. Dabar budinti grupė yra antroji, kuri buvo paskirta į planetą.

3. *Religiniai sargai.* Jie yra "bažnyčių angelai," nuoširdūs kovotojai dėl to, kas yra ir kas buvo. Jie atkakliai stengiasi palaikyti idealus to, kas yra išlikę, kad moralinės vertybės būtų saugiai perduodamos iš vienos epochos į kitą. Jie

6. THE MASTER SERAPHIM OF PLANETARY SUPERVISION

114:6.1 (1254.7) When the first governor general arrived on Urantia, concurrent with the outpouring of the Spirit of Truth, he was accompanied by twelve corps of special seraphim, Seraphington graduates, who were immediately assigned to certain special planetary services. These exalted angels are known as the master seraphim of planetary supervision and are, aside from the overcontrol of the planetary Most High observer, under the immediate direction of the resident governor general.

114:6.2 (1255.1) These twelve groups of angels, while functioning under the general supervision of the resident governor general, are immediately directed by the seraphic council of twelve, the acting chiefs of each group. This council also serves as the volunteer cabinet of the resident governor general.

114:6.3 (1255.2) As planetary chief of seraphim, I preside over this council of seraphic chiefs, and I am a volunteer supernaphim of the primary order serving on Urantia as the successor of the onetime chief of the angelic hosts of the planet who defaulted at the time of the Caligastia secession.

114:6.4 (1255.3) The twelve corps of the master seraphim of planetary supervision are functional on Urantia as follows:

114:6.5 (1255.4) 1. *The epochal angels.* These are the angels of the current age, the dispensational group. These celestial ministers are intrusted with the oversight and direction of the affairs of each generation as they are designed to fit into the mosaic of the age in which they occur. The present corps of epochal angels serving on Urantia is the third group assigned to the planet during the current dispensation.

114:6.6 (1255.5) 2. *The progress angels.* These seraphim are intrusted with the task of initiating the evolutionary progress of the successive social ages. They foster the development of the inherent progressive trend of evolutionary creatures; they labor incessantly to make things what they ought to be. The group now on duty is the second to be assigned to the planet.

114:6.7 (1255.6) 3. *The religious guardians.* These are the "angels of the churches," the earnest contenders for that which is and has been. They endeavor to maintain the ideals of that which has survived for the sake of the safe transit of moral

kontroliuoja pažangos angelus, visą laiką stengdamiesi perteikti iš vienos kartos į kitą nesunaikinamas vertybes iš senųjų ir pereinančių formų į naujus ir dėl to mažiau stabilizuotus minties ir elgesio modelius. Šitie angelai iš tikrųjų varžosi dėl dvasinių formų, bet jie nėra tas šaltinis, iš kurio kyla ultrasektantiškumas ir apsimetėlių religininkų beprasmiškai vienas kitam prieštaraujantys padalinimai. Tas korpusas, kuris Urantijoje veikia dabar, yra penktasis taip tarnaujantis.

4. *Nacijos gyvenimo angelai.* Tai yra “trimitų angelai,” Urantijos nacionalinio gyvenimo politinių įvykių reguliuotojai. Dabar veikianti grupė, kuri iš viršaus kontroliuoja tarptautinius santykius, yra ketvirtasis korpusas, kuris taip tarnauja planetoje. Būtent ypač šito serafinio skyriaus tarnystės dėka “Patys Aukštieji valdo žmonių karalystėse.”

5. *Rasių angelai.* Jie yra tie, kurie dirba tam, jog išsaugotų evoliucines laiko rases, nepriklausomai nuo jų politinių kliuvinių ir religinių grupuočių. Urantijoje yra devynių žmogiškųjų rasių, kurios susimaišiusios ir susijungusios tapo dabartinių laikų žmonėmis, liekanos. Šitie serafimai yra glaudžiai susiję su rasių komisijos narių veikimu, o toji grupė, kuri Urantijoje veikia dabar, yra pirminis korpusas, kuris buvo paskirtas į planetą iš karto po Pentakosto dienos.

6. *Ateities angelai.* Tai yra angelai projektuotojai, kurie prognozuoja ateities amžių ir planuoja, kaip įgyvendinti naujos ir besivystančios dieviškosios tvarkos geresnius dalykus; jie yra viena po kitos einančių erų architektai. Dabar planetoje esanti grupė šitaip veikia nuo dabartinės dieviškosios tvarkos pradžios.

7. *Švietimo angelai.* Dabar Urantijai padeda serafimų, atsidavusių planetos švietimo puoselėjimui, trečiasis korpusas. Šitie angelai užsiima protiniu ir moraliniu individų, šeimų, grupių, mokyklų, bendruomenių, nacijų, ir ištisų rasių mokymu.

8. *Sveikatos angelai.* Jie yra tie serafiniai darbininkai, kurie yra paskirti padėti toms mirtingųjų agentūroms, kurios yra pasišventusios tam, jog puoselėtų sveikatą ir užkirstų kelią ligoms. Dabartinis korpusas yra šeštoji grupė, kuri tarnauja šitos dieviškosios tvarkos laikotarpiu.

9. *Šeimos serafimai.* Urantija dabar naudoja angeliškųjų tarnų, pasišventusių šeimos, žmogiškosios civilizacijos pagrindinio instituto, išsaugojimui ir vystymui, penktosios grupės tarnystę.

10. *Gamybos angelai.* Šita serafinė grupė yra susijusi su Urantijos tautų gamybinio vystymo

values from one epoch to another. They are the checkmates of the angels of progress, all the while seeking to translate from one generation to another the imperishable values of the old and passing forms into the new and therefore less stabilized patterns of thought and conduct. These angels do contend for spiritual forms, but they are not the source of ultrasectarianism and meaningless controversial divisions of professed religionists. The corps now functioning on Urantia is the fifth thus to serve.

114:6.8 (1255.7) 4. *The angels of nation life.* These are the “angels of the trumpets,” directors of the political performances of Urantia national life. The group now functioning in the overcontrol of international relations is the fourth corps to serve on the planet. It is particularly through the ministry of this seraphic division that “the Most Highs rule in the kingdoms of men.”

114:6.9 (1255.8) 5. *The angels of the races.* Those who work for the conservation of the evolutionary races of time, regardless of their political entanglements and religious groupings. On Urantia there are remnants of nine human races which have commingled and combined into the people of modern times. These seraphim are closely associated with the ministry of the race commissioners, and the group now on Urantia is the original corps assigned to the planet soon after the day of Pentecost.

114:6.10 (1255.9) 6. *The angels of the future.* These are the projection angels, who forecast a future age and plan for the realization of the better things of a new and advancing dispensation; they are the architects of the successive eras. The group now on the planet has thus functioned since the beginning of the current dispensation.

114:6.11 (1256.1) 7. *The angels of enlightenment.* Urantia is now receiving the help of the third corps of seraphim dedicated to the fostering of planetary education. These angels are occupied with mental and moral training as it concerns individuals, families, groups, schools, communities, nations, and whole races.

114:6.12 (1256.2) 8. *The angels of health.* These are the seraphic ministers assigned to the assistance of those mortal agencies dedicated to the promotion of health and the prevention of disease. The present corps is the sixth group to serve during this dispensation.

114:6.13 (1256.3) 9. *The home seraphim.* Urantia now enjoys the services of the fifth group of angelic ministers dedicated to the preservation and advancement of the home, the basic institution of human civilization.

114:6.14 (1256.4) 10. *The angels of industry.* This seraphic group is concerned with fostering industrial development and improving economic

skatinimu ir ekonominių sąlygų gerinimu. Po Mykolo savęs padovanojimo šitas korpusas buvo pakeistas septynis kartus.

11. *Pramogų angelai.* Tai yra tie serafimai, kurie puoselėja žaidimo, humoro, ir poilsio vertybes. Jie visą laiką stengiasi žmogaus laisvalaikio pramogas iškelti į aukštesnį lygį ir šitaip skatinti žmogiškojo laisvalaikio naudingesnę panaudojimą. Dabartinis korpusas yra šitos kategorijos trečiasis, tarnaujantis Urantijoje.

12. *Viršžmogiškojo tarnavimo angelai.* Tai yra angelų angelai, tai yra tie serafimai, kurie yra paskirti tarnauti visai kitai viršžmogiškajai gyvybei planetoje, laikinai ar nuolatinei. Šitas korpusas tarnauja nuo dabartinės dieviškosios tvarkos pradžios.

Kada šitos pagrindinių serafimų grupės nesutaria dėl planetos politikos ar procedūros reikalų, tada jų nesutarimus paprastai sprendžia vyriausiasis vadovas, bet dėl visų jo nurodymų galima pateikti apeliaciją sutinkamai su tų problemų, dėl kurių nesutariama, pobūdžiu ir rimtumu.

Nė viena iš šitų angeliškųjų grupių tiesiogiai ar savavališkai savosios paskirties sferos nekontroliuoja. Jos negali iki galo reguliuoti savo veiklos atitinkamos sferos reikalų, bet gali manipuliuoti ir iš tikrųjų manipuliuoja planetos sąlygas ir taip sujungia aplinkybes tam, kad palankiai paveiktų žmogiškosios veiklos sferas, prie kurių jos yra priskirtos.

Planetinės priežiūros pagrindiniai serafimai panaudoja daug agentūrų tam, jog įvykdytų savo užduotis. Jie veikia kaip pasikeitimo idėjomis centrai, proto centruotojai, ir projektų propaguotojai. Nors jie negali žmogiškajam protui įteigti naujų ir aukštesnių sampratų, bet dažnai jie veikia tam, jog suaktyvintų kokią nors aukštesnę idealą, kuris jau yra atsiradęs žmogiškajame intelekto.

Bet greta šitų teigiamos veiklos didelės dalies priemonių, pagrindiniai serafimai planetos pažangą nuo gyvybiškai rimto pavojaus apdraudžia tuo, jog mobilizuoja, moko, ir palaiko rezervinį likimo korpusą. Šitų rezervistų pagrindinė funkcija yra užkirsti kelią evoliucinio vystymosi žlugimui; jie yra tos priemonės, kurias dangiškosios jėgos parūpino tam, jog būtų apsaugota nuo netikėtumų; jie yra tie garantai, kad neištiktų katastrofa.

7. REZERVINIS LIKIMO KORPUSAS

Rezervinį likimo korpusą sudaro gyvi vyrai ir moterys, kurie yra priimti į pasaulio reikalų

conditions among the Urantia peoples. This corps has been seven times changed since the bestowal of Michael.

114:6.15 (1256.5) 11. *The angels of diversion.* These are the seraphim who foster the values of play, humor, and rest. They ever seek to uplift man's recreational diversions and thus to promote the more profitable utilization of human leisure. The present corps is the third of that order to minister on Urantia.

114:6.16 (1256.6) 12. *The angels of superhuman ministry.* These are the angels of the angels, those seraphim who are assigned to the ministry of all other superhuman life on the planet, temporary or permanent. This corps has served since the beginning of the current dispensation.

114:6.17 (1256.7) When these groups of master seraphim disagree in matters of planetary policy or procedure, their differences are usually composed by the governor general, but all his rulings are subject to appeal in accordance with the nature and gravity of the issues involved in the disagreement.

114:6.18 (1256.8) None of these angelic groups exercise direct or arbitrary control over the domains of their assignment. They cannot fully control the affairs of their respective realms of action, but they can and do so manipulate planetary conditions and so associate circumstances as favorably to influence the spheres of human activity to which they are attached.

114:6.19 (1256.9) The master seraphim of planetary supervision utilize many agencies for the prosecution of their missions. They function as ideational clearinghouses, mind focalizers, and project promoters. While unable to inject new and higher conceptions into human minds, they often act to intensify some higher ideal which has already appeared within a human intellect.

114:6.20 (1256.10) But aside from these many means of positive action, the master seraphim insure planetary progress against vital jeopardy through the mobilization, training, and maintenance of the reserve corps of destiny. The chief function of these reservists is to insure against breakdown of evolutionary progress; they are the provisions which the celestial forces have made against surprise; they are the guarantees against disaster.

7. THE RESERVE CORPS OF DESTINY

114:7.1 (1257.1) The reserve corps of destiny consists of living men and women who have been admitted

viršžmogiškojo valdymo specialią tarnystę. Šią korpusą sudaro kiekvienos kartos vyrai ir moterys, sferos dvasinių reguliuotojų parinkti tam, jog padėtų pasireikšti gailėstingumo ir išminties tarnystei laiko vaikams evoliuciniuose pasauliuose. Įgyvendinant kilimo planų reikalus yra įprasta šituos mirtinguosius valios tvarinius pradėti naudoti kaip ryšininkus tuoj pat, kada tik jie tampa pakankamai kompetentingi ir verti pasitikėjimo tam, kad imtųsi tokių pareigų. Todėl, kada tik vyrai ir moterys pasirodo žemiškojo veikimo arenoje, turėdami pakankamą protinį sugebėjimą, adekvatų moralinį statusą, ir reikiamą dvasingumą, tada jie būna greitai paskiriami į planetinių asmenybių atitinkamą dangiškąją grupę kaip žmogiškieji ryšininkai, mirtingieji padėjėjai.

Kada žmogiškosios būtybės yra pasirenkamos planetiniais likimo saugotojais, kada jos tampa pagrindiniais individualais tuose planuose, kuriuos įgyvendina pasaulio administratoriai, tada planetinis serafimų vadovas patvirtina jų laikiną priskyrimą prie serafinio korpuso ir paskiria asmeninius likimo sargus, kad tarnautų su šitais mirtingaisiais rezervistais. Visi rezervistai turi savimoningus Derintojus ir didžioji jų dauguma veikia intelektualaus pasiekimo ir dvasinio laimėjimo aukštesniuose kosminiuose apskritimuose.

Sferos mirtingieji tarnystei rezerviniame likimo korpusė apgyvendintuose pasauliuose pasirenkami dėl:

1. Ypatingo sugebėjimo tam, jog būtų slapta parengiami įvairioms galimoms nepaprastųjų situacijų misijoms įgyvendinant pasaulio reikalų įvairią veiklą.

2. Iš visos širdies atsidavimo kokiam nors ypatingam visuomeniniam, ekonominiam, politiniam, dvasiniam, ar kitokiam reikalui, papildytam noru tarnauti be žmogiškojo pripažinimo ar atlygio.

3. Turėjimo tokio Minties Derintojo, kuris būtų nepaprastai visapusiškas ir galbūt turėtų ikiurantinį patyrimą, kaip susidoroti su planetiniais sunkumais ir kaip tvarkytis su pasauliui gresiančiomis nepaprastosiomis situacijomis.

Planetinės dangiškosios tarnystės kiekviena sritis turi teisę turėti ryšio korpusą, sudarytą iš šitų mirtingųjų rezervistų. Vidutiniame apgyvendintame pasaulyje yra naudojama septyniasdešimt atskirų likimo korpusų, kurie yra glaudžiai susieti su pasaulio reikalų dabartiniu viršžmogiškuoju tvarkymu. Urantijoje yra dvylika rezervinių likimo korpusų, po vieną kiekvienai serafinės priežiūros grupei.

Urantijoje dvylika likimo rezervistų grupių yra sudarytos iš sferos mirtingųjų gyventojų, kurie

to the special service of the superhuman administration of world affairs. This corps is made up of the men and women of each generation who are chosen by the spirit directors of the realm to assist in the conduct of the ministry of mercy and wisdom to the children of time on the evolutionary worlds. It is the general practice in the conduct of the affairs of the ascension plans to begin this liaison utilization of mortal will creatures immediately they are competent and trustworthy to assume such responsibilities. Accordingly, as soon as men and women appear on the stage of temporal action with sufficient mental capacity, adequate moral status, and requisite spirituality, they are quickly assigned to the appropriate celestial group of planetary personalities as human liaisons, mortal assistants.

114:7.2 (1257.2) When human beings are chosen as protectors of planetary destiny, when they become pivotal individuals in the plans which the world administrators are prosecuting, at that time the planetary chief of seraphim confirms their temporal attachment to the seraphic corps and appoints personal destiny guardians to serve with these mortal reservists. All reservists have self-conscious Adjusters, and most of them function in the higher cosmic circles of intellectual achievement and spiritual attainment.

114:7.3 (1257.3) Mortals of the realm are chosen for service in the reserve corps of destiny on the inhabited worlds because of:

114:7.4 (1257.4) 1. Special capacity for being secretly rehearsed for numerous possible emergency missions in the conduct of various activities of world affairs.

114:7.5 (1257.5) 2. Wholehearted dedication to some special social, economic, political, spiritual, or other cause, coupled with willingness to serve without human recognition and rewards.

114:7.6 (1257.6) 3. The possession of a Thought Adjuster of extraordinary versatility and probable pre-Urantia experience in coping with planetary difficulties and contending with impending world emergency situations.

114:7.7 (1257.7) Each division of planetary celestial service is entitled to a liaison corps of these mortals of destiny standing. The average inhabited world employs seventy separate corps of destiny, which are intimately connected with the superhuman current conduct of world affairs. On Urantia there are twelve reserve corps of destiny, one for each of the planetary groups of seraphic supervision.

114:7.8 (1257.8) The twelve groups of Urantia destiny reservists are composed of mortal inhabitants of

buvo paruošti daugeliui kritinių situacijų žemėje, ir yra laikomos parengtyje tam, jog veikų galimų nepaprastųjų situacijų planetoje atveju. Šitame jungtiniame korpuse dabar yra 962 asmenys. Mažiausiame korpuse yra 41 narys, o didžiausią korpusą sudaro 172 nariai. Išskyrus mažiau negu dvi dešimtis kontaktuojančiųjų asmenybių, šitos unikalios grupės nariai visiškai nieko nežino apie savo parengimą veikti kokių nors planetinių krizių metu. Šiuos mirtinguosius rezervistus parenka tas korpusas, kuriam jie būna atitinkamai priskirti, ir juos vienodai rengia ir ruošia giluminio proto lygyje bendru Minties Derintojo ir serafinio sargo tarnystės metodu. Dažnai šiame nesąmoningame mokyme dalyvauja didelis skaičius kitų dangiškųjų asmenybių, ir viso šito specialaus parengimo metu vertingą ir neįkainojamą pagalbą suteikia tarpinės būtybės.

Didelėje dalyje pasaulių geriau pritaikyti antriniai tarpiniai tvariniai gali pasiekti skirtingą kontakto laipsnį su kai kurių palankaus susiformavimo mirtingųjų Minties Derintojais, sumaniai įsiskverbdami į tuos protus, kurių viduje yra apsigyvenę pastarieji. (Ir būtent kaip tik tokios sėkmingos kosminių suderinimų kombinacijos dėka Urantijoje anglų kalba buvo materializuoti šitie apreiškimai.) Tokie evoliucinių pasaulių mirtingieji, su kuriais potencialiai galima kontaktuoti, yra mobilizuojami į gausybę rezervinių korpusų, ir, būtent, iki tam tikro laipsnio, šitų į priekį žvelgiančių asmenybių mažų grupių dėka yra vystoma dvasinė civilizacija ir Patys Aukštieji gali valdyti žmonių karalystėse. Šitų likimo rezervinių korpusų vyrai ir moterys šitokiu būdu skirtingo laipsnio ryšius su savo Derintojais palaiko tarpinių būtybių įsiterpiančio tarnavimo dėka; bet apie šiuos pačius mirtinguosius jų bičiuliai mažai ką žino, išskyrus tas retas nepaprastas visuomenines situacijas ir dvasines krizes, kurių metu šitos rezervinės asmenybės veikia tam, jog užkirstų kelią evoliucinės kultūros žlugimui arba gyvosios tiesos šviesos išnykimui. Urantijoje šitie likimo rezervistai retai kada buvo išliaupsinti žmogiškosios istorijos puslapiuose.

Rezervistai nesąmoningai veikia kaip esminės planetinės informacijos saugotojai. Labai dažnai, rezervistui mirštant, kai kurie gyvybiškai svarbūs duomenys iš mirštančiojo rezervisto proto yra perkeltami į jaunesnįjį perėmėją šių dviejų Minties Derintojų ryšio dėka. Be jokios abejonės, kas susiję su šituo rezerviniu korpusu, tai Derintojai veikia ir daugeliu kitokių būdų, kurie mums nėra žinomi.

Urantijoje rezervinis likimo korpusas, nors ir neturi savo nuolatinio vadovo, bet iš tikrųjų turi savo nuolatinę tarybą, iš kurių susideda jo valdymo struktūra. Tarp jų yra juridinė taryba, istoriškumo reikalų taryba, politinio suverenumo taryba, ir daugelis kitų. Kartas nuo karto,

the sphere who have been rehearsed for numerous crucial positions on earth and are held in readiness to act in possible planetary emergencies. This combined corps now consists of 962 persons. The smallest corps numbers 41 and the largest 172. With the exception of less than a score of contact personalities, the members of this unique group are wholly unconscious of their preparation for possible function in certain planetary crises. These mortal reservists are chosen by the corps to which they are respectively attached and are likewise trained and rehearsed in the deep mind by the combined technique of Thought Adjuster and seraphic guardian ministry. Many times numerous other celestial personalities participate in this unconscious training, and in all this special preparation the midwayers perform valuable and indispensable services.

114:7.9 (1258.1) On many worlds the better adapted secondary midway creatures are able to attain varying degrees of contact with the Thought Adjusters of certain favorably constituted mortals through the skillful penetration of the minds of the latter's indwelling. (And it was by just such a fortuitous combination of cosmic adjustments that these revelations were materialized in the English language on Urantia.) Such potential contact mortals of the evolutionary worlds are mobilized in the numerous reserve corps, and it is, to a certain extent, through these small groups of forward-looking personalities that spiritual civilization is advanced and the Most Highs are able to rule in the kingdoms of men. The men and women of these reserve corps of destiny thus have various degrees of contact with their Adjusters through the intervening ministry of the midway creatures; but these same mortals are little known to their fellows except in those rare social emergencies and spiritual exigencies wherein these reserve personalities function for the prevention of the breakdown of evolutionary culture or the extinction of the light of living truth. On Urantia these reservists of destiny have seldom been emblazoned on the pages of human history.

114:7.10 (1258.2) The reservists unconsciously act as conservators of essential planetary information. Many times, upon the death of a reservist, a transfer of certain vital data from the mind of the dying reservist to a younger successor is made by a liaison of the two Thought Adjusters. The Adjusters undoubtedly function in many other ways unknown to us, in connection with these reserve corps.

114:7.11 (1258.3) On Urantia the reserve corps of destiny, though having no permanent head, does have its own permanent councils which constitute its governing organization. These embrace the judiciary council, the historicity council, the council on political sovereignty, and many others. From

sutinkamai su korpuso struktūra, viso rezervinio korpuso nominalius vadovus (mirtinguosius) specifiniam veikimui paskiria šitos nuolatinės tarybos. Tokių rezervistų valdymo trukmė paprastai trunka vos keletą valandų tol, kol yra užbaigiama kokia nors specifinė užduotis, kurią reikia vykdyti tuo metu.

Urantijos rezervinis korpusas daugiausia narių turėjo Adomitų ir anditų laikais, bet jis nuolat mažėjo, vis labiau silpstant violetiniam kraujui, ir mažiausias narių skaičius buvo maždaug Pentakosto metu, ir nuo to laiko rezervinio korpuso narių skaičius stabiliai gausėjo.

(Visatos-sąmonės piliečių kosminis rezervinis korpusas Urantijoje dabar turi daugiau negu vieną tūkstantį mirtingųjų narių, kurių kosminės pilietybės suvokimas toli pranoksta jų žemiškosios buveinės sferą, bet man yra uždrausta atskleisti šitos unikalios gyvų žmogiškųjų būtybių grupės veikimo tikrąjį pobūdį.)

Urantijos mirtingieji neturėtų leisti, kad jų pasaulio santykinė dvasinė izoliacija nuo kai kurių vietinės visatos grandinių sukeltų kosminio apleidimo arba planetinio našlaitiškumo jausmą. Planetoje veikia pasaulio reikalų ir žmogiškųjų likimų labai konkreti ir efektyvi viršžmogiškoji priežiūra.

Bet tai yra tiesa, kad jūs galite turėti, geriausiai atveju, tikrai menką supratimą apie idealų planetos valdymą. Nuo pat ankstyvųjų Planetos Princo laikų, Urantija kentėjo dėl klaidų, padarytų vykdančiam pasaulio augimo ir rasinio vystymosi dieviškąjį planą. Satanijos ištikimi apgyvendinti pasauliai nėra valdomi taip, kaip yra valdoma Urantija. Nepaisant šito, palyginus su kitais izoliuotais pasauliais, jūsų planetinės vyriausybės nebuvo labai prastesnės; tikrai vienas arba du pasauliai galima sakyti yra blogesni, o keletas kitų gali būti šiek tiek geresni, bet didžioji dalis yra lygiai tokia pačia išsivystymo lygyje, kaip ir jūs.

Atrodo, jog vietinėje visatoje niekas nežino, kada pasibaigs planetinio administravimo nestabili būsena. Nebadono Melkizedekai yra linkę laikyti tokios nuomonės, jog mažai kas keisis planetos vyriausybėje ir administravime iki Mykolo antrojo asmeninio atvykimo į Urantiją. Be jokios abejonės šituo metu, jeigu ne anksčiau, planetos valdyme bus įgyvendinti didžiuliai pakitimai. Bet kai dėl pasaulio administravimo tokių modifikacijų pobūdžio, tai atrodo, jog niekas negali to net ir numanyti. Per visą Nebadono visatos apgyvendintų pasaulių istoriją nebuvo nė vieno precedento, kad atsitiktų toks įvykis. Tarp tų daugelio dalykų, susijusių su Urantijos valdymu ateityje, kuriuos sunku suprasti, vienas iš ryškiausių yra archangelų grandinės ir jų skyriaus būstinės dislokavimas šioje planetoje.

time to time, in accordance with the corps organization, titular (mortal) heads of the whole reserve corps have been commissioned by these permanent councils for specific function. The tenure of such reservist chiefs is usually a matter of a few hours' duration, being limited to the accomplishment of some specific task at hand.

114:7.12 (1258.4) The Urantia reserve corps had its largest membership in the days of the Adamites and Andites, steadily declining with the dilution of the violet blood and reaching its low point around the time of Pentecost, since which time reserve corps membership has steadily increased.

114:7.13 (1258.5) (The cosmic reserve corps of universe-conscious citizens on Urantia now numbers over one thousand mortals whose insight of cosmic citizenship far transcends the sphere of their terrestrial abode, but I am forbidden to reveal the real nature of the function of this unique group of living human beings.)

114:7.14 (1258.6) Urantia mortals should not allow the comparative spiritual isolation of their world from certain of the local universe circuits to produce a feeling of cosmic desertion or planetary orphanage. There is operative on the planet a very definite and effective superhuman supervision of world affairs and human destinies.

114:7.15 (1258.7) But it is true that you can have, at best, only a meager idea of an ideal planetary government. Since the early times of the Planetary Prince, Urantia has suffered from the miscarriage of the divine plan of world growth and racial development. The loyal inhabited worlds of Satania are not governed as is Urantia. Nevertheless, compared with the other isolated worlds, your planetary governments have not been so inferior; only one or two worlds may be said to be worse, and a few may be slightly better, but the majority are on a plane of equality with you.

114:7.16 (1259.1) No one in the local universe seems to know when the unsettled status of the planetary administration will terminate. The Nebadon Melchizedeks are inclined to the opinion that little change will occur in the planetary government and administration until Michael's second personal arrival on Urantia. Undoubtedly at this time, if not before, sweeping changes will be effected in planetary management. But as to the nature of such modifications of world administration, no one seems to be able even to conjecture. There is no precedent for such an episode in all the history of the inhabited worlds of the universe of Nebadon. Among the many things difficult to understand concerning the future government of Urantia, a prominent one is the location on the planet of a circuit and divisional headquarters of the archangels.

Jūsų izoliuotas pasaulis visatos pasitarimuose nėra pamiršamas. Urantija nėra kosminė našlaitė, praradusi garbę dėl nuodėmės ir atstumta nuo dieviškosios globos dėl maišto. Iš Uversos iki Salvingtono ir žemyn iki Jerusemo, net Havonoje ir Rojuje, visi žino, kad mes esame čia; ir jūs, mirtingieji, dabar gyvenantys Urantijoje, esate lygiai taip pat su meile puoselėjami ir lygiai taip pat ištikimai prižiūrimi tartum šios sferos niekada nebūtų išdavęs neištikimas Planetos Princas, ir dar daugiau. Per amžius tai yra teisinga "Pats Tėvas myli jus."

[Pateikė Serafimų, dislokuotų Urantijoje, Vadovas.]

114:7.17 (1259.2) Your isolated world is not forgotten in the counsels of the universe. Urantia is not a cosmic orphan stigmatized by sin and shut away from divine watchcare by rebellion. From Uversa to Salvington and on down to Jerusem, even in Havona and on Paradise, they all know we are here; and you mortals now dwelling on Urantia are just as lovingly cherished and just as faithfully watched over as if the sphere had never been betrayed by a faithless Planetary Prince, even more so. It is eternally true, "the Father himself loves you."

114:7.18 (1259.3) [Presented by the Chief of Seraphim stationed on Urantia.]

115 Dokumentas. Aukščiausioji Būtybė

⇨ 114

URANTIJOS KNYGA

116 ⇨

III DALIS. URANTIJOS ISTORIJA

115 DOKUMENTAS. AUKŠČIAUSIOJI
BŪTYBĖ

Skyrius

ĮVADAS

1. Savokų ribų santykinumas
2. Absoliutus pagrindas Aukštybei
3. Pirminis, aktualus, ir potencialus
4. Aukščiausiosios tikrovės šaltiniai
5. Aukščiausiojo ryšys su Rojaus Trejybe
6. Aukščiausiojo ryšys su Trisajungomis
7. Aukščiausiojo prigimtis

PAPER 115
THE SUPREME BEING

SECTIONS

Introduction

1. Relativity of Concept Frames
2. The Absolute Basis for Supremacy
3. Original, Actual, and Potential
4. Sources of Supreme Reality
5. Relation of the Supreme to the Paradise Trinity
6. Relation of the Supreme to the Triodities
7. The Nature of the Supreme

ĮVADAS

SU Dievu Tėvu, sūnystė yra tas didis ryšys. Su Dievu Aukščiausiuoju, pasiekimas yra ta būtina sąlyga statuso atžvilgiu—kiekvienas turi padaryti kažką, o taip pat būti kažkas.

1. SAVOKŲ RIBŲ SANTYKINUMAS

Daliniai, neužbaigti, ir besivystantys intelektai pagrindinėje visatoje būtų bejėgiai, nesugebėtų suformuluoti nė vieno racionalios minties modelio, jeigu nebūtų kokio nors proto, aukšto ar žemo, įgimto sugebėjimo formuluoti tokius *visatos rémus*, kuriuose ir būtų mąstoma. Jeigu protas negali suvokti išvadų, jeigu jis negali įsiskverbti į pirmines kilmės priežastis, tuomet toks protas neabejotinai išvadas postuluos ir pirmines kilmės priežastis išsigalvos dėl to, kad galėtų turėti loginio mąstymo priemonę šitų proto sukurtų postulatų rémuose. Ir nors tvarinio mąstymas negali apsieiti be tokių visatos rémų dėl to, kad vyktų racionalios intelektualios operacijos, bet jos, be išimties, didesniu ar mažesniu laipsniu yra klaidingos.

INTRODUCTION

115:0.1 (1260.1) WITH God the Father, sonship is the great relationship. With God the Supreme, achievement is the prerequisite to status — one must do something as well as be something.

1. RELATIVITY OF CONCEPT FRAMES

115:1.1 (1260.2) Partial, incomplete, and evolving intellects would be helpless in the master universe, would be unable to form the first rational thought pattern, were it not for the innate ability of all mind, high or low, to form a *universe frame* in which to think. If mind cannot fathom conclusions, if it cannot penetrate to true origins, then will such mind unfailingly postulate conclusions and invent origins that it may have a means of logical thought within the frame of these mind-created postulates. And while such universe frames for creature thought are indispensable to rational intellectual operations, they are, without exception, erroneous to a greater or lesser degree.

Koncepciniai visatos rėmai yra tikrai santykinai teisingi; jie yra naudingi pastoliai, kurie galiausiai bus nebereikalingi tada, kada pasklis vis labiau išplėstas kosminis suvokimas. Tiesos, grožio, ir gėrio, moralės, etikos, pareigos, meilės, dieviškumo, kilmės, egzistencijos, tikslo, likimo, laiko, erdvės, net Dievybės supratimas yra tikrai santykinai teisingas. Dievas yra daug daugiau negu Tėvas, bet Tėvas yra žmogaus aukščiausioji Dievo samprata; nežiūrint šito, Tėvo-Sūnaus pavaizdavimą kaip Kūrėjo-tvarinio ryšį išplės tos viršmirtingųjų sampratos apie Dievybę, kurios bus pasiektos Orvontone, Havonoje, ir Rojuje. Žmogus turi mąstyti mirtingojo visatos rėmuose, bet tai nereiškia, kad jis negali įsivaizduoti kitų ir aukštesnių ribų, tarp kurių gali būti mąstoma.

Tam, jog mirtingiesiems visatų visatą būtų galima suvokti lengviau, skirtingi kosminės tikrovės lygiai buvo pavadinti ribiniu, absonitiniu, ir absoliučiu. Iš šitų lygių tikrai absoliutus lygis yra be apribojimų amžinas, tikrai egzistencialus. Absonitai ir ribiniai yra begalybės originalios ir pirminės absoliučios tikrovės vediniai, modifikavimai, apribojimai, ir sumažinimai.

Ribinio valdos egzistuoja Dievo amžinojo tikslo dėka. Ribiniai tvariniai, aukšti ir žemi, gali pasiūlyti, ir yra pasiūlę, svarstymui teorijų apie ribinio būtinybę kosminėje sistemoje, bet iš esmės jis egzistuoja dėl to, nes tokia yra Dievo valia. Visatos negalima paaiškinti, taip pat ir ribinis tvarinys negali racionaliai paaiškinti savo individualios egzistencijos nesiremdamas protėvinių būtybių, Kūrėjų ar tėvų, ankstesniaisiais veiksmiais ir anksčiau išreikšta valia.

2. ABSOLIUTUS PAGRINDAS AUKŠTYBEI

Egzistencialumo požiūriu, negali atsitikti nieko naujo per visas galaktikas, nes begalybės užbaigtumas, neatskiriamas nuo šio AŠ ESU, amžinai yra septyniuose Absoliutuose, funkciškai yra sujungtas trivienybėse, ir yra perduodamai sujungtas trisajungose. Bet dėl to, jog begalybė šitokiu būdu egzistencialiai yra šituose absoliučiuose susivienijimuose, joku būdu nereiškia, kad būtų neįmanoma įgyvendinti naujų kosminių patirtinių dalykų. Ribinio tvarinio požiūriu, begalybėje yra daug to, kas yra potencialus, daug to, kas priklauso ateities galimybių kategorijai, o ne dabarties aktualybei.

Vertybė yra unikalus visatos tikrovės elementas. Mes nesuvokiame, kaip vertybė bet ko begalinio ir dieviško gali būti padidinta. Bet mes pastebime, jog *prasmės* gali būti modifikuojamos, įjeigu ne didinamos, net ir begalinės Dievybės

115:1.2 (1260.3) Conceptual frames of the universe are only relatively true; they are serviceable scaffolding which must eventually give way before the expansions of enlarging cosmic comprehension. The understandings of truth, beauty, and goodness, morality, ethics, duty, love, divinity, origin, existence, purpose, destiny, time, space, even Deity, are only relatively true. God is much, much more than a Father, but the Father is man's highest concept of God; nonetheless, the Father-Son portrayal of Creator-creature relationship will be augmented by those supermortal conceptions of Deity which will be attained in Orvonton, in Havona, and on Paradise. Man must think in a mortal universe frame, but that does not mean that he cannot envision other and higher frames within which thought can take place.

115:1.3 (1260.4) In order to facilitate mortal comprehension of the universe of universes, the diverse levels of cosmic reality have been designated as finite, absonite, and absolute. Of these only the absolute is unqualifiedly eternal, truly existential. Absonites and finites are derivatives, modifications, qualifications, and attenuations of the original and primordial absolute reality of infinity.

115:1.4 (1260.5) The realms of the finite exist by virtue of the eternal purpose of God. Finite creatures, high and low, may propound theories, and have done so, as to the necessity of the finite in the cosmic economy, but in the last analysis it exists because God so willed. The universe cannot be explained, neither can a finite creature offer a rational reason for his own individual existence without appealing to the prior acts and pre-existent volition of ancestral beings, Creators or procreators.

2. THE ABSOLUTE BASIS FOR SUPREMACY

115:2.1 (1261.1) From the existential standpoint, nothing new can happen throughout the galaxies, for the completion of infinity inherent in the I AM is eternally present in the seven Absolutes, is functionally associated in the triunities, and is transitively associated in the triodities. But the fact that infinity is thus existentially present in these absolute associations in no way makes it impossible to realize new cosmic experientials. From a finite creature's viewpoint, infinity contains much that is potential, much that is on the order of a future possibility rather than a present actuality.

115:2.2 (1261.2) Value is a unique element in universe reality. We do not comprehend how the value of anything infinite and divine could possibly be increased. But we discover that *meanings* can be modified if not augmented even in the relations of

ryšiuose. Patirtinėms visatoms net ir dieviškasias vertybes kaip aktualybes padidina išplėstas tikrovės prasmės suvokimas.

Visas visuotinio kūrimo ir evoliucijos planas visuose patiriamuose lygiuose akivaizdžiai yra potencialų pavertimas aktualiais; ir šitoji transmutacija yra vienodai susijusi su erdvės potencijos, proto potencijos, ir dvasinės potencijos sferomis.

Šis akivaizdus metodas, kurio dėka kosmoso galimybės yra paverčiamos aktualia egzistencija, skiriasi iš lygio į lygį, būdamas patirtinė evoliucija ribiniame, ir patirtinis atsiradimas absonite. Egzistenciali begalybė iš tikrųjų yra beribė savo visaapėmiamumu, ir šitas pats visaapėmiamumas turi, neišvengiamai, apimti net ir galimybę evoliuciniam ribinio patyrimui. Ir galimybė tokiam patirtiniam augimui tampa visatos aktualybe dėka trisajungių ryšių, kurie pasiekia Aukščiausiąją Būtybę ir kurie yra Aukščiausiojoje Būtybėje.

3. PIRMINIS, AKTUALUS, IR POTENCIALUS

Absolūtus kosmosas konceptualiai yra beribis; apibrėžti šitos pirminės tikrovės dydį ir pobūdį reiškia suteikti apribojimus begalybei ir sumažinti gryną amžinybės sampratą. Supratimas apie tai, kas yra begalinis-amžinas, amžinas-begalinis, yra beribis laipsniu ir absoliutus faktas. Urantijos praeityje, dabartyje, ar ateityje nėra nė vienos kalbos tam, jog būtų įmanoma adekvačiai išreikšti begalybės tikrovę ar tikrovės begalybę. Žmogus, ribinis tvarinys begaliniame kosmose, turi pasitenkinti tos beribės, bekraštės, niekada neprasidedančios, niekada nesibaigiančios egzistencijos, kurios suvokimas iš tikrųjų pranoksta jo sugebėjimą, iškreiptais atspindžiais ir sumažintomis sampratomis.

Žmogus niekada negali turėti ir vilties, jog kada nors suvoks Absoliuto sąvoką, nemėgindamas iš pradžių sulaužyti tokios tikrovės vienybės. Protas vienija visas skirtybes, bet kai tokių skirtybių kaip tik nėra, tada protas nebeturi jokio pagrindo, kuriuo remdamasis mėgintų formuluoti suprantamas sąvokas.

Pirmąpradžiam begalybės sąstingiai reikalinga segmentacija prieš tai, kada žmogus mėgins ją suvokti. Begalybėje yra tokia vienybė, kuri šituose dokumentuose buvo išreikšta kaip šis AŠ ESU—pirmasis tvarinio proto postulatų. Bet tvarinys niekada negali suvokti, kaip gi yra taip, jog šitoji vienybė tampa dualybe, trivienybe, ir įvairove, ir vis tiek tebelikdama beribe vienybe. Žmogus susiduria su panašia problema, kada jis ima mąstyti apie nedalomą Trejybės Dievybę kartu su daugiskaitiniu Dievo įsmeininimu.

infinite Deity. To the experiential universes even divine values are increased as actualities by enlarged comprehension of reality meanings.

115:2.3 (1261.3) The entire scheme of universal creation and evolution on all experiencing levels is apparently a matter of the conversion of potentialities into actualities; and this transmutation has to do equally with the realms of space potency, mind potency, and spirit potency.

115:2.4 (1261.4) The apparent method whereby the possibilities of the cosmos are brought into actual existence varies from level to level, being experiential evolution in the finite and experiential eventuation in the absonite. Existential infinity is indeed unqualified in all-inclusiveness, and this very all-inclusiveness must, perforce, encompass even the possibility for evolutionary finite experiencing. And the possibility for such experiential growth becomes a universe actuality through triodity relationships impinging upon and in the Supreme.

3. ORIGINAL, ACTUAL, AND POTENTIAL

115:3.1 (1261.5) The absolute cosmos is conceptually without limit; to define the extent and nature of this primal reality is to place qualifications upon infinity and to attenuate the pure concept of eternity. The idea of the infinite-eternal, the eternal-infinite, is unqualified in extent and absolute in fact. There is no language in the past, present, or future of Urantia adequate to express the reality of infinity or the infinity of reality. Man, a finite creature in an infinite cosmos, must content himself with distorted reflections and attenuated conceptions of that limitless, boundless, never-beginning, never-ending existence the comprehension of which is really beyond his ability.

115:3.2 (1261.6) Mind can never hope to grasp the concept of an Absolute without attempting first to break the unity of such a reality. Mind is unifying of all divergencies, but in the very absence of such divergencies, mind finds no basis upon which to attempt to formulate understanding concepts.

115:3.3 (1261.7) The primordial stasis of infinity requires segmentation prior to human attempts at comprehension. There is a unity in infinity which has been expressed in these papers as the I AM—the premier postulate of the creature mind. But never can a creature understand how it is that this unity becomes duality, triunity, and diversity while yet remaining an unqualified unity. Man encounters a similar problem when he pauses to contemplate the undivided Deity of Trinity alongside the plural personalization of God.

Būtent tik tai žmogaus nutolimas nuo begalybės ir yra priežastis to, jog šita sąvoka turi būti išreikšta vienu žodžiu. Nors begalybė iš vienos pusės yra VIENYBĖ, bet iš kitos pusės ji yra ĮVAIROVĖ be galo ar ribų. Begalybė, kaip ją stebi ribiniai protingi tvariniai, yra tvarinio filosofijos ir ribinės metafizikos maksimalus paradoksas. Nors žmogaus dvasinė prigimtis garbinimo patyrimo veržiasi aukštyn pas Tėvą, kuris yra begalinis, bet žmogaus intelektualaus suvokimo potencialą maksimaliai išseikvoja maksimali samprata apie Aukščiausiąją Būtybę. Už Aukščiausiojo ribų, sampratos vis didesne dalimi yra vardai; vis mažesniu laipsniu jos yra tikrieji realybės įvardijimai; vis daugiau ir daugiau jos iš tikrųjų tampa tvarinio ribinio supratimo projekcija į tai, kas yra viršribinis.

Absoliutaus lygio viena pagrindinė koncepcija apima trijų aspektų postulatą:

1. *Pirminį*. Pirmojo Šaltinio ir Centro, šio AŠ ESU kaip šaltinio pasireiškimo, iš kurio ir kyla visa tikrovė, beribę koncepciją.

2. *Aktualą*. Aktualybės trijų Absoliutų sąjungą, Antrąjį, Trečiąjį, ir Rojaus Šaltinius ir Centrus. Šita Amžinojo Sūnaus, Begalinės Dvasios, ir Rojaus Salos trisąjunga sudaro Pirmojo Šaltinio ir Centro pirmumo aktualų atskleidimą.

3. *Potencialą*. Trijų potencialumo Absoliutų—Dievybės, Beribio, ir Visuotinio Absoliutų—sąjungą. Šita egzistencialaus potencialumo trisąjunga sudaro Pirmojo Šaltinio ir Centro pirmumo potencialų atskleidimą.

Pirminio, Aktualo, ir Potencialo tarpusavio susivienijimas begalybėje sukelia įsitempimus, dėl ko atsiranda galimybė bet kokiam augimui visatoje, o augimas yra Septinkarčio, Aukščiausiojo, ir Galutiniojo prigimtis.

Dievybės, Visuotinio, ir Beribio Absoliutų susivienijime, potencialumas yra absoliutus, tuo tarpu aktualybė yra atsirandanti; Antrojo, Trečiojo, ir Rojaus Šaltinių ir Centrų susivienijime, aktualybė yra absoliuti, tuo tarpu potencialumas yra atsirandantis; Pirmojo Šaltinio ir Centro pirmumo požiūriu, mes negalime pasakyti, jog aktualybė ar potencialumas yra arba egzistuojantis, arba atsirandantis—*Tėvas yra*.

Laiko požiūriu, Aktualas yra tai, kas buvo ir yra; Potencialas yra tai, kas atsiranda ir bus; Pirminis yra tai, kas yra. Amžinybės požiūriu, skirtumai tarp Pirminio, Aktualo, ir Potencialo nėra tokie akivaizdūs. Šitos trivienybės savybės nėra taip išskiriamos Rojaus-amžinybės lygiuose. Amžinybėje viskas yra—tik tai dar ne viskas buvo atskleista laike ir erdvėje.

115:3.4 (1262.1) It is only man's distance from infinity that causes this concept to be expressed as one word. While infinity is on the one hand UNITY, on the other it is DIVERSITY without end or limit. Infinity, as it is observed by finite intelligences, is the maximum paradox of creature philosophy and finite metaphysics. Though man's spiritual nature reaches up in the worship experience to the Father who is infinite, man's intellectual comprehension capacity is exhausted by the maximum conception of the Supreme Being. Beyond the Supreme, concepts are increasingly names; less and less are they true designations of reality; more and more do they become the creature's projection of finite understanding toward the superfinite.

115:3.5 (1262.2) One basic conception of the absolute level involves a postulate of three phases:

115:3.6 (1262.3) 1. *The Original*. The unqualified concept of the First Source and Center, that source manifestation of the I AM from which all reality takes origin.

115:3.7 (1262.4) 2. *The Actual*. The union of the three Absolutes of actuality, the Second, Third, and Paradise Sources and Centers. This triodity of the Eternal Son, the Infinite Spirit, and the Paradise Isle constitutes the actual revelation of the originality of the First Source and Center.

115:3.8 (1262.5) 3. *The Potential*. The union of the three Absolutes of potentiality, the Deity, Unqualified, and Universal Absolutes. This triodity of existential potentiality constitutes the potential revelation of the originality of the First Source and Center.

115:3.9 (1262.6) The interassociation of the Original, the Actual, and the Potential yields the tensions within infinity which result in the possibility for all universe growth; and growth is the nature of the Sevenfold, the Supreme, and the Ultimate.

115:3.10 (1262.7) In the association of the Deity, Universal, and Unqualified Absolutes, potentiality is absolute while actuality is emergent; in the association of the Second, Third, and Paradise Sources and Centers, actuality is absolute while potentiality is emergent; in the originality of the First Source and Center, we cannot say that either actuality or potentiality is either existent or emergent — *the Father is*.

115:3.11 (1262.8) From the time viewpoint, the Actual is that which was and is; the Potential is that which is becoming and will be; the Original is that which is. From the eternity viewpoint, the differences between the Original, the Actual, and the Potential are not thus apparent. These triune qualities are not so distinguished on Paradise-eternity levels. In eternity all is — only has all not yet been revealed

Tvarinio požiūriu, aktualybė yra substancija, potencialumas yra sugebėjimas. Aktualybė egzistuoja pačiame centre ir iš jo plinta į periferinę begalybę; potencialumas ateina į vidų iš begalybės periferijos ir susilieja visų daiktų centre. Pirmumas yra tai, kas iš pradžių sukelia, o tada subalansuoja tikrovės kitimo iš potencialų į aktualus ir egzistuojančių aktualų tapimo potencialais ciklo dualistinius judėjimus.

Trys potencialumo Absoliutai veikia grynai amžinajame kosmoso lygyje, dėl to jie niekada nefunkcionuoja kaip tokie ikiabsoliučiuose lygiuose. Tikrovės nusileidžiančiuose lygiuose potencialumo trisajungiškumas pasireiškia Galutinajame ir atspindi Aukščiausiąjame. Potencialas gali nesiaktualizuoti laike vienos dalies atžvilgiu kokiame nors ikiabsoliučiam lygyje, bet visumos atžvilgiu to negali būti niekada. Dievo valia iš tikrųjų galiausiai dominuoja, nevisada dominuoja individo atžvilgiu, bet būtinai dominuoja visumos atžvilgiu.

Būtent aktualybės trisajungoje savo centrą turi visa tai, kas egzistuoja kosmose; ar tai būtų dvasia, protas, ar energija, viskas koncentruojasi šitame Sūnaus, Dvasios, ir Rojaus susivienijime. Dvasinio Sūnaus asmenybė yra pagrindinis modelis visoms asmenybėms per visas visas. Rojaus Salos substancija yra pagrindinis modelis, kurio tobulas atskleidimas yra Havona, o tobulėjantis atskleidimas yra supervisatos. Bendrai Veikiantysis vienu ir tuo pačiu metu yra protinis kosminės energijos sužadimas, dvasinio tikslo konceptualizavimas, ir materialių lygių matematinių priežasčių ir pasekmių integravimas su dvasinio lygio valiniais tikslais ir motyvais. Ribinėje visatoje ir ribinei visatai Sūnus, Dvasia, ir Rojus funkcionuoja Galutinajame ir veikia Galutinįjį tiek, kiek jis yra sąlygojamas ir ribojamas Aukščiausiąjame.

(Dievybės) aktualybė yra tai, ko žmogus ieško kildamas į Rojų. (Žmogiškojo dieviškumo) potencialumas yra tai, kuo žmogus išsivysto to ieškojimo metu. Pirminis yra tai, kas padaro įmanomu, jog būtų žmogaus aktualo, žmogaus potencialo, ir žmogaus amžinojo sambūvis ir integracija.

Galutinė kosmoso dinamika yra susijusi su nuolatinio tikrovės pervedimu iš potencialumo į aktualumą. Teoriškai, tokiai metamorfozei gali būti pabaiga, bet tikrovėje to atsitikti negali, nes tiek Potencialą, tiek ir Aktualą aprėpia Pirminis (AŠ ESU), ir šitas susitapatinimas amžiams padaro neįmanomu tai, jog visatos evoliucinis vystymasis būtų apribotas. Kas tik susitapatina su šiuo AŠ ESU, tas niekada negali patirti vystymosi pabaigos, kadangi šio AŠ ESU potencialų aktualybė yra absoliuti, ir šio AŠ ESU aktualų

in time and space.

115:3.12 (1262.9) From a creature's viewpoint, actuality is substance, potentiality is capacity. Actuality exists centermost and expands therefrom into peripheral infinity; potentiality comes inward from the infinity periphery and converges at the center of all things. Originality is that which first causes and then balances the dual motions of the cycle of reality metamorphosis from potentials to actuals and the potentializing of existing actuals.

115:3.13 (1262.10) The three Absolutes of potentiality are operative on the purely eternal level of the cosmos, hence never function as such on subabsolute levels. On the descending levels of reality the triodity of potentiality is manifest with the Ultimate and upon the Supreme. The potential may fail to time-actualize with respect to a part on some subabsolute level, but never in the aggregate. The will of God does ultimately prevail, not always concerning the individual but invariably concerning the total.

115:3.14 (1263.1) It is in the triodity of actuality that the existents of the cosmos have their center; be it spirit, mind, or energy, all center in this association of the Son, the Spirit, and Paradise. The personality of the spirit Son is the master pattern for all personality throughout all universes. The substance of the Paradise Isle is the master pattern of which Havona is a perfect, and the superuniverses are a perfecting, revelation. The Conjoint Actor is at one and the same time the mind activation of cosmic energy, the conceptualization of spirit purpose, and the integration of the mathematical causes and effects of the material levels with the volitional purposes and motives of the spiritual level. In and to a finite universe the Son, Spirit, and Paradise function in and upon the Ultimate as he is conditioned and qualified in the Supreme.

115:3.15 (1263.2) Actuality (of Deity) is what man seeks in the Paradise ascent. Potentiality (of human divinity) is what man evolves in that search. The Original is what makes possible the coexistence and integration of man the actual, man the potential, and man the eternal.

115:3.16 (1263.3) The final dynamics of the cosmos have to do with the continual transfer of reality from potentiality to actuality. In theory, there may be an end to this metamorphosis, but in fact, such is impossible since the Potential and the Actual are both encircuited in the Original (the I AM), and this identification makes it forever impossible to place a limit on the developmental progression of the universe. Whatsoever is identified with the I AM can never find an end to progression since the actuality of the potentials of the I AM is absolute, and the potentiality of the actuals of the I AM is

potencialumas taip pat yra absoliutus. Visada aktualai atvers iki tol neįmanomų potencialų realizavimo naujas magistrales—kiekvienas žmogiškasis sprendimas ne tiktai aktualizuoja naują tikrovę žmogiškajame patyrimo, bet taip pat atskleidžia ir naują sugebėjimą žmogiškajam augimui. Suaugęs žmogus gyvena kiekviename vaike, o morontinis progresuotojas gyvena subrendusiame Dievą pažįstančiame žmoguje.

Augime statika niekada negali atsirasti visuminiame kosmose, kadangi augimui—absolutiems aktualams—pagrindas yra beribis, ir kadangi augimo galimybės—absolūtūs potencialai—yra neribotos. Praktinių požiūriu visatos filosofai priėjo išvados, jog nėra tokio dalyko, kaip *pabaiga*.

Apibrėžtu požiūriu, iš tikrųjų, yra daug pabaigų, daug veiklos užbaigimų, bet platesniu požiūriu aukščiausiąjame visatos lygyje, pasibaigimų nėra, yra tiktai perėjimai iš vienos vystymosi fazės į kitą. Pagrindinės visatos esminis chronologiškumas yra susijęs su keliais visatos amžiais, Havonos, supervisatos, ir išorinių visatų amžiais. Bet net ir šitie pagrindiniai vienas po kito einančių ryšių periodai negali būti kas nors daugiau kaip tik santykiniai ženklai nesibaigiančiame amžinybės kelyje.

Tiktai Aukščiausiosios Būtybės tiesos, grožio, ir gėrio baigiamasis įsiskverbimas į priekį žengiančiam tvariniui galėtų atskleisti galutiniojo dieviškumo tas absonitines savybes, kurios glūdi už tiesos, grožio, ir gėrio sampratos lygių.

4. AUKŠČIAUSIOSIOS TIKROVĖS ŠALTINIAI

Bet koks pamąstymas apie Dievo Aukščiausiojo *kilmę* turi prasidėti nuo Rojaus Trejybės, kadangi Trejybė yra pirminė Dievybė, tuo tarpu Aukščiausiasis yra išvestinė Dievybė. Bet koks pamąstymas apie Aukščiausiojo *augimą* turi apimti pamąstymus apie egzistencialias trisajungas, kadangi jos aprėpia visą absoliučią aktualybę ir visą begalinį potencialumą (drauge su Pirmuoju Šaltiniu ir Centru). Ir evoliucinis Aukščiausiasis yra kulminacinė ir asmeniškai valią sukoncentruojanti transmutacija—transformacija—kada potencialai tampa aktualiais egzistencijos ribiniame lygyje ir šituo lygiu. Tos dvi trisajungos, aktuali ir potenciali, apima augimo tarpusavio ryšių visumą visatose.

Aukščiausiojo šaltinis yra Rojaus Trejybėje—amžinojoje, aktualiojoje, ir nedalomojoje Dievybėje. Aukščiausiasis yra pirmiausia dvasinis asmuo, ir šitas dvasinis asmuo atsiranda iš Trejybės. Bet, antra vertus, Aukščiausiasis yra augimo Dievybė—evoliucinio augimo—ir šitas

also absolute. Always will actuals be opening up new avenues of the realization of hitherto impossible potentials — every human decision not only actualizes a new reality in human experience but also opens up a new capacity for human growth. The man lives in every child, and the morontia progressor is resident in the mature God-knowing man.

115:3.17 (1263.4) Statics in growth can never appear in the total cosmos since the basis for growth — the absolute actuals — is unqualified, and since the possibilities for growth — the absolute potentials — are unlimited. From a practical viewpoint the philosophers of the universe have come to the conclusion that there is no such thing as an *end*.

115:3.18 (1263.5) From a circumscribed view there are, indeed, many ends, many terminations of activities, but from a larger viewpoint on a higher universe level, there are no endings, merely transitions from one phase of development to another. The major chronicity of the master universe is concerned with the several universe ages, the Havona, the superuniverse, and the outer universe ages. But even these basic divisions of sequence relationships cannot be more than relative landmarks on the unending highway of eternity.

115:3.19 (1263.6) The final penetration of the truth, beauty, and goodness of the Supreme Being could only open up to the progressing creature those absonite qualities of ultimate divinity which lie beyond the concept levels of truth, beauty, and goodness.

4. SOURCES OF SUPREME REALITY

115:4.1 (1263.7) Any consideration of the *origins* of God the Supreme must begin with the Paradise Trinity, for the Trinity is original Deity while the Supreme is derived Deity. Any consideration of the *growth* of the Supreme must give consideration to the existential triadities, for they encompass all absolute actuality and all infinite potentiality (in conjunction with the First Source and Center). And the evolutionary Supreme is the culminating and personally volitional focus of the transmutation — the transformation — of potentials to actuals in and on the finite level of existence. The two triadities, actual and potential, encompass the totality of the interrelationships of growth in the universes.

115:4.2 (1264.1) The source of the Supreme is in the Paradise Trinity — eternal, actual, and undivided Deity. The Supreme is first of all a spirit person, and this spirit person stems from the Trinity. But the Supreme is secondly a Deity of growth — evolutionary growth — and this growth derives

augimas atsiranda iš tų dviejų trisajungų, aktualiosios ir potencialiosios.

Jeigu sunku suvokti tai, jog šios begalinės trisajungos gali veikti ribiniame lygyje, tuomet pamąstykite apie tai, jog būtent pati jų begalybė turi turėti potencialumą to, kas yra ribinis; begalybė aprėpia visus dalykus, pradedant pačia žemiausia ir labiausiai apribota ribine egzistencija ir baigiant aukščiausiomis ir besąlygiškai absoliučiomis realybėmis.

Suvokti, jog begalinis iš tikrųjų savyje talpina tai, kas yra ribinis, nėra tiek sunku, kiek sunku suprasti tiesiog, kaip gi šitas begalinis faktiškai pasireiškia tam, kuris yra ribinis. Bet Minties Derintojai, gyvenantys mirtingojo žmogaus viduje, yra vienas iš amžinųjų įrodymų, jog net ir absoliutus Dievas (kaip absoliutas) gali užmegzti ir tikrai užmezga tiesioginį ryšį net ir su žemiausiais ir mažiausiais iš visų valių turinčių visatos tvarinių.

Trisajungos, kurios kolektyviai aprėpia aktualą ir potencialą, ribiniame lygyje pasireiškia kartu su Aukščiausiąja Būtybe. Tokio pasireiškimo metodas yra tiek tiesioginis, tiek ir netiesioginis: tiesioginis jis yra tiek, kiek trisajungos ryšiai tiesiogiai atsispindi Aukščiausiojoje Būtybėje, ir netiesioginis jis yra tiek, kiek šie ryšiai kyla atsiradusio absonito lygio dėka.

Aukščiausioji tikrovė, kuri yra visuminė ribinė tikrovė, dinamiškai auga tarp išorinės erdvės beribių potencialų ir beribių aktualų visų daiktų centre. Tokiu būdu ribinė sfera realizuojasi Rojaus absonitinių agentūrų ir laiko Aukščiausųjų Kuriančiųjų Asmenybių bendradarbiavimo dėka. Trijų didžiųjų potencialių Absoliutų apribotų galimybių subrandinimo veiksmas yra Pagrindinės Visatos Architektų ir jų transcendentinių partnerių absonitinis veikimas. Ir kada šitie atsiradimai yra pasiekę tam tikrą subrendimo lygį, tada iš Rojaus pasirodo Aukščiausiosios Kuriančiosios Asmenybės tam, jog įsitrauktų į amžius trunkančią užduotį, kad besiformuojančias visatas paverstų realiai egzistuojančiomis.

Aukštybės augimas kyla iš trisajungų; Aukščiausiojo dvasinis asmuo kyla iš Trejybės; bet Visagalio jėgos išskirtinės teisės yra grindžiamos Dievo Septinkarčio dieviškumo sėkme, tuo tarpu Visagalio Aukščiausiojo jėgos išskirtinių teisių bendras sujungimas su Dievo Aukščiausiojo dvasiniu asmeniu įvyksta Bendrai Veikiančiojo, kuris Aukščiausiojo protą šitoje evoliucinėje Dievybėje padovanojo kaip jungiamąjį faktorių, tarnavimo dėka.

from the two triodities, actual and potential.

115:4.3 (1264.2) If it is difficult to comprehend that the infinite triodities can function on the finite level, pause to consider that their very infinity must in itself contain the potentiality of the finite; infinity encompasses all things ranging from the lowest and most qualified finite existence to the highest and unqualifiedly absolute realities.

115:4.4 (1264.3) It is not so difficult to comprehend that the infinite does contain the finite as it is to understand just how this infinite actually is manifest to the finite. But the Thought Adjusters indwelling mortal man are one of the eternal proofs that even the absolute God (as absolute) can and does actually make direct contact with even the lowest and least of all universe will creatures.

115:4.5 (1264.4) The triodities which collectively encompass the actual and the potential are manifest on the finite level in conjunction with the Supreme Being. The technique of such manifestation is both direct and indirect: direct in so far as triodity relations repercuss directly in the Supreme and indirect in so far as they are derived through the eventuated level of the absonite.

115:4.6 (1264.5) Supreme reality, which is total finite reality, is in process of dynamic growth between the unqualified potentials of outer space and the unqualified actuals at the center of all things. The finite domain thus factualizes through the co-operation of the absonite agencies of Paradise and the Supreme Creator Personalities of time. The act of maturing the qualified possibilities of the three great potential Absolutes is the absonite function of the Architects of the Master Universe and their transcendental associates. And when these eventualities have attained to a certain point of maturation, the Supreme Creator Personalities emerge from Paradise to engage in the agelong task of bringing the evolving universes into factual being.

115:4.7 (1264.6) The growth of Supremacy derives from the triodities; the spirit person of the Supreme, from the Trinity; but the power prerogatives of the Almighty are predicated on the divinity successes of God the Sevenfold, while the conjoining of the power prerogatives of the Almighty Supreme with the spirit person of God the Supreme takes place by virtue of the ministry of the Conjoint Actor, who bestowed the mind of the Supreme as the conjoining factor in this evolutionary Deity.

5. AUKŠČIAUSIOJO RYŠYS SU ROJAUS

5. RELATION OF THE SUPREME TO THE

TREJYBE

Aukščiausiosios Būtybės asmeninė realybė ir jos dvasinė prigimtis absoliučiai priklauso nuo Rojaus Trejybės egzistavimo ir veikimo. Tuo metu, kai Aukščiausiojo augimą apsprendžia trisajungos ryšiai, tai Dievo Aukščiausiojo dvasinė asmenybė priklauso nuo Rojaus Trejybės, ir kyla iš Rojaus Trejybės, kuri yra amžinai tobulo ir begalinio stabilumo absoliutus centras-šaltinis, aplink kurį vis didesniu laipsniu atsiskleidžia Aukščiausiojo evoliucinis augimas.

Trejybės veikimas yra susietas su Aukščiausiojo veikimu, nes Trejybė veikia visuose (visuminiuose) lygiuose, įskaitant ir Aukštųjų veikimo lygį. Bet kaip Havonos amžius užleidžia vietą supervisatų amžiui, lygiai taip ir Trejybės kaip betarpiško kūrėjo matomas veikimas užleidžia vietą Rojaus Dievybių vaikų kūrybiniam veiksmams.

6. AUKŠČIAUSIOJO RYŠYS SU TRISAJUNGOMIS

Aktualybės trisajunga toliau tiesiogiai veikia po-Havonos epochose; Rojaus gravitacija pajungia materialiosios egzistencijos bazinius vienetų, Amžinojo Sūnaus dvasinės gravitacija tiesiogiai veikia dvasinės egzistencijos fundamentalias vertybes, o Bendrai Veikiančiojo proto gravitacija neklystamai sukabina intelektualios egzistencijos visas gyvybiškai svarbias prasmes.

Bet kiekvienam kūrybinio aktyvumo etapui plintant tolyn į išorę per neištyrinėtą erdvę, jis funkcionuoja ir egzistuoja vis labiau ir labiau nutoldamas nuo centrinės vietos—absoliučios Rojaus Salos ir joje gyvenančių begalinių Dievybių—kuriančiųjų jėgų ir dieviškųjų asmenybių tiesioginio veikimo. Todėl, šitie kosminės egzistencijos vienas po kito einantys lygiai ima vis didesniu laipsniu priklausyti nuo įvykių, vykstančių tarp šių trijų begalybės Absoliutų potencialumų ribų.

Aukščiausioji Būtybė aprėpia kosminės tarnystės galimybes, kurios akivaizdžiai nepasireiškia Amžinajame Sūnuje, Begalinėje Dvasioje, arba neasmenėse Rojaus Salos realybėse. Šitas teiginys yra pateikiamas deramai atsižvelgiant į šitų trijų pagrindinių aktualybių absoliutumą, bet Aukščiausiojo augimas remiasi ne tik šiomis Dievybės ir Rojaus aktualybėmis, bet taip pat yra įsitraukęs ir į procesus, vykstančius Dievybės, Visuotinio, ir Beribio Absoliutų viduje.

PARADISE TRINITY

^{115:5.1 (1264.7)} The Supreme Being is absolutely dependent on the existence and action of the Paradise Trinity for the reality of his personal and spirit nature. While the growth of the Supreme is a matter of triodity relationship, the spirit personality of God the Supreme is dependent upon, and is derived from, the Paradise Trinity, which ever remains as the absolute center-source of perfect and infinite stability around which the evolutionary growth of the Supreme progressively unfolds.

^{115:5.2 (1265.1)} The function of the Trinity is related to the function of the Supreme, for the Trinity is functional on all (total) levels, including the level of the function of Supremacy. But as the age of Havona gives way to the age of the superuniverses, so does the discernible action of the Trinity as immediate creator give way to the creative acts of the children of the Paradise Deities.

6. RELATION OF THE SUPREME TO THE TRIODITIES

^{115:6.1 (1265.2)} The triodity of actuality continues to function directly in the post-Havona epochs; Paradise gravity grasps the basic units of material existence, the spirit gravity of the Eternal Son operates directly upon the fundamental values of spirit existence, and the mind gravity of the Conjoint Actor unerringly clutches all vital meanings of intellectual existence.

^{115:6.2 (1265.3)} But as each stage of creative activity proceeds out through uncharted space, it functions and exists farther and farther removed from direct action by the creative forces and divine personalities of central emplacement — the absolute Isle of Paradise and the infinite Deities resident thereon. These successive levels of cosmic existence become, therefore, increasingly dependent upon developments within the three Absolute potentialities of infinity.

^{115:6.3 (1265.4)} The Supreme Being embraces possibilities for cosmic ministry that are not apparently manifested in the Eternal Son, the Infinite Spirit, or the nonpersonal realities of the Isle of Paradise. This statement is made with due regard for the absoluteness of these three basic actualities, but the growth of the Supreme is not only predicated on these actualities of Deity and Paradise but is also involved in developments within the Deity, Universal, and Unqualified Absolutes.

Aukščiausiasis ne tikrai auga, kada besivystančių visatų Kūrėjai ir tvariniai siekia panašumo į Dievą, bet šioji ribinė Dievybė taip pat auga ir dėl to, jog tvarinys ir Kūrėjas įsisavina didžiosios visatos ribines galimybes. Aukščiausiojo judėjimas yra dvigubas: intensyvus link Rojaus ir Dievybės ir ekstensyvus link potencialo Absoliutų beribiškumo.

Dabartiniame visatos amžiuje šią dualų judėjimą atskleidžia didžiosios visatos besileidžiančios ir kylančios asmenybės. Aukščiausiosios Kuriančiosios Asmenybės ir visi jų dieviškieji pagalbininkai atspindi Aukščiausiojo išorinį, išsisklaidomąjį judėjimą, tuo tarpu kylantieji pilgrimai iš septynių supervisatų pažymi einančią į vidų, susiliejančią Aukštybės tendenciją.

Ribinė Dievybė visada siekia dualistinės sąsajos, nukreiptos į vidų link Rojaus ir jo Dievybių ir į išorę link begalybės ir tų Absoliutų joje. Rojaus-kuriančiojo dieviškumo galingas išsiveržimas, įsameninamas Sūnuose Kūrėjuose ir įgaunantis galią energijos kontroliuotose, rodo milžinišką Aukštybės potvynį, besiveržiantį į išorę į potencialumo sferas, tuo tarpu didžiosios visatos kylančiųjų tvarinių begalinė procesija liudija Aukštybės galingą potvynį į vidų link vienybės su Rojaus Dievybe.

Žmogiškosios būtybės sužinojo, kad judėjimas to, kas yra nematomas, kartais gali būti matomas, stebint jo pasekmes, kurias patiria tas, kas yra matomas; ir mes visatoje seniai išmokome nustatyti Aukštybės judėjimus ir tendencijas stebėdami tokių evoliucijų pasekmes didžiosios visatos asmenybėse ir modeliuose.

Nors mes nesame įsitikinę, bet manome, jog Aukščiausiasis, kaip Rojaus Dievybės ribinis Atspindys, yra įsitraukęs į amžinąjį žengimą į priekį į išorinę erdvę; bet kaip išorinės erdvės trijų Absoliutų potencialų apribojimas, šita Aukščiausioji Būtybė amžinai siekia sąsajos su Rojumi. Ir šitie dualistiniai judėjimai atrodo, jog paaiškina didžiąją dalį pagrindinės veiklos, vykstančios dabartiniu metu organizuotose visatose.

7. AUKŠČIAUSIOJO PRIGIMTIS

Aukščiausiojo Dievybėje Tėvas-AŠ ESU yra pasiekęs santykinai užbaigtą išsilaisvinimą iš tų apribojimų, kurie yra neatskiriami nuo statuso begalybės, būties amžinybės, ir prigimties absoliutumo. Bet Dievas Aukščiausiasis buvo išlaisvintas iš visų egzistencialių apribojimų tikrai paveiktas visuotinio veikimo patirtinių apribojimų.

115:6.4 (1265.5) The Supreme not only grows as the Creators and creatures of the evolving universes attain to Godlikeness, but this finite Deity also experiences growth as a result of the creature and Creator mastery of the finite possibilities of the grand universe. The motion of the Supreme is twofold: intensively toward Paradise and Deity and extensively toward the limitlessness of the Absolutes of potential.

115:6.5 (1265.6) In the present universe age this dual motion is revealed in the descending and ascending personalities of the grand universe. The Supreme Creator Personalities and all their divine associates are reflective of the outward, diverging motion of the Supreme, while the ascending pilgrims from the seven superuniverses are indicative of the inward, converging trend of Supremacy.

115:6.6 (1265.7) Always is the finite Deity seeking for dual correlation, inward toward Paradise and the Deities thereof and outward toward infinity and the Absolutes therein. The mighty eruption of the Paradise-creative divinity personalizing in the Creator Sons and powerizing in the power controllers, signifies the vast outsurge of Supremacy into the domains of potentiality, while the endless procession of the ascending creatures of the grand universe witnesses the mighty insurge of Supremacy toward unity with Paradise Deity.

115:6.7 (1265.8) Human beings have learned that the motion of the invisible may sometimes be discerned by observing its effects on the visible; and we in the universes have long since learned to detect the movements and trends of Supremacy by observing the repercussions of such evolutions in the personalities and patterns of the grand universe.

115:6.8 (1266.1) Though we are not sure, we believe that, as a finite reflection of Paradise Deity, the Supreme is engaged in an eternal progression into outer space; but as a qualification of the three Absolute potentials of outer space, this Supreme Being is forever seeking for Paradise coherence. And these dual motions seem to account for most of the basic activities in the presently organized universes.

7. THE NATURE OF THE SUPREME

115:7.1 (1266.2) In the Deity of the Supreme the Father-I AM has achieved relatively complete liberation from the limitations inherent in infinity of status, eternity of being, and absoluteness of nature. But God the Supreme has been freed from all existential limitations only by having become subject to experiential qualifications of universal

Pasiekęs sugebėjimą patirti, ribinis Dievas taip pat tampa toks, kuriam patyrimas yra būtinasis; siekdamas išsivadavimo iš amžinybės, Visagalis susiduria su laiko barjerai; ir Aukščiausiasis galėtų pažinti augimą ir vystymąsi tikrai kaip egzistencijos dališkumo ir prigimties neužbaigtumo pasekmę, būties neabsoliutumą.

Visa tai turi vykti sutinkamai su Tėvo planu, kuris yra paremtas tuo, jog ribinis žengimas į priekį priklauso nuo pastangų, tvarinio pasiekimas priklauso nuo atkaklumo, o asmenybės vystymasis priklauso nuo įtikėjimo. Bet šitaip nustatydamas Aukščiausiojo patyrimą-evoliuciją, Tėvas padarė įmanomu tai, jog ribiniai tvariniai egzistuoti visatoje ir, patirtinio žengimo į priekį dėka, kada nors pasiektų Aukštybės dieviškumą.

Įskaitant Aukščiausiąjį ir net Galutinįjį, visa realybė, išskyrus septynių Absoliutų beribes vertybes, yra santykinė. Aukštybės realybė remiasi Rojaus galia, Sūnaus asmenybe, ir Bendrai Veikiančiojo veikimu, bet Aukščiausiojo augimas yra įtrauktas į Dievybės Absoliutą, Beribį Absoliutą, ir Visuotinį Absoliutą. Ir šita sintezuojanti ir vienijanti Dievybė—Dievas Aukščiausiasis—yra įsameniškimas to ribinio šešėlio, kurį Rojaus Tėvo, Pirmojo Šaltinio ir Centro, neištiriamos prigimtys begalinė vienybė meta per visą didžiąją visatą.

Tokiu laipsniu, koku trisajungos betarpiškai veikia ribiniame lygyje, tokia dalimi jos susisiečia su Aukščiausiuoju, kuris yra toji Dievybė, kuri sukoncentruoja ir kosmiškai susumuoja Absoliuto Aktualo ir Absoliuto Potencialo prigimtines ribinius apribojimus.

Manoma, jog Rojaus Trejybė yra absoliuti neišvengiamybė; Septynios Pagrindinės Dvasios yra akivaizdžiai Trejybės neišvengiamybės; Aukščiausiojo galios-proto-dvasios-asmenybės aktualizavimas turi būti evoliucinė neišvengiamybė.

Dievas Aukščiausiasis neatrodo, kad buvo neišvengiamas neapribotoje begalinėje begalybėje, bet atrodo, kad jis toks yra visuose santykinumo lygiuose. Jis yra nepakeičiamas evoliucinio patyrimo koncentruotojas, susumuotojas, ir įrėmintojas, veiksmingai suvienijantis šito tikrovės suvokimo būdo pasekmes savo Dievybės prigimtyje. Ir atrodo, jog visa tai jis daro tuo tikslu, kad prisidėtų prie to, jog pasirodytų *neišvengiamas atsiradimas*, Dievo Galutiniojo viršpatyrimas ir viršribinis pasireiškimas.

Aukščiausiosios Būtybės negalima iki galo suvokti neatsižvelgiant į šaltinį, veikimą, ir likimą: į ryšį su pradžia suteikiančia Trejybe, į veiklos visatą, ir į betarpiško likimo Galutinįją Trejybę.

function. In attaining capacity for experience, the finite God also becomes subject to the necessity therefor; in achieving liberation from eternity, the Almighty encounters the barriers of time; and the Supreme could only know growth and development as a consequence of partiality of existence and incompleteness of nature, nonabsoluteness of being.

115:7.2 (1266.3) All this must be according to the Father's plan, which has predicated finite progress upon effort, creature achievement upon perseverance, and personality development upon faith. By thus ordaining the experience-evolution of the Supreme, the Father has made it possible for finite creatures to exist in the universes and, by experiential progression, sometime to attain the divinity of Supremacy.

115:7.3 (1266.4) Including the Supreme and even the Ultimate, all reality, excepting the unqualified values of the seven Absolutes, is relative. The fact of Supremacy is predicated on Paradise power, Son personality, and Conjoint action, but the growth of the Supreme is involved in the Deity Absolute, the Unqualified Absolute, and the Universal Absolute. And this synthesizing and unifying Deity — God the Supreme — is the personification of the finite shadow cast athwart the grand universe by the infinite unity of the unsearchable nature of the Paradise Father, the First Source and Center.

115:7.4 (1266.5) To the extent that the triodities are directly operative on the finite level, they impinge upon the Supreme, who is the Deity focalization and cosmic summation of the finite qualifications of the natures of the Absolute Actual and the Absolute Potential.

115:7.5 (1266.6) The Paradise Trinity is considered to be the absolute inevitability; the Seven Master Spirits are apparently Trinity inevitabilities; the power-mind-spirit-personality actualization of the Supreme must be the evolutionary inevitability.

115:7.6 (1266.7) God the Supreme does not appear to have been inevitable in unqualified infinity, but he seems to be on all relativity levels. He is the indispensable focalizer, summarizer, and encompasser of evolutionary experience, effectively unifying the results of this mode of reality perception in his Deity nature. And all this he appears to do for the purpose of contributing to the appearance of the *inevitable eventuation*, the superexperience and superfinite manifestation of God the Ultimate.

115:7.7 (1267.1) The Supreme Being cannot be fully appreciated without taking into consideration source, function, and destiny: relationship to the originating Trinity, the universe of activity, and the

Evoliucinio patyrimo sumavimo proceso dėka Aukščiausiasis sujungia tą, kuris yra ribinis, su absonitu, lygiai taip, kaip Bendrai Veikiantysis asmenio Sūnaus dieviškąjį dvasingumą integruoja su Rojaus modelio nekintamomis energijomis, ir taip, kaip Visuotinio Absoliuto buvimas Dievybės aktyvinimą suvienija su Beribio reaktyvumu. Ir šitoji vienybė turi būti visų daiktų ir visų būtybių Pirmojo Tėvo-Priežasties ir Šaltinio-Modelio pirminės vienybės nenustatyto veikimo atskleidimas.

[Parengė Galingasis Žinianešys, laikinai gyvenantis Urantijoje.]

Trinity Ultimate of immediate destiny.

^{115:7.8 (1267.2)} By the process of summing evolutionary experience the Supreme connects the finite with the absonite, even as the mind of the Conjoint Actor integrates the divine spirituality of the personal Son with the immutable energies of the Paradise pattern, and as the presence of the Universal Absolute unifies Deity activation with the Unqualified reactivity. And this unity must be a revelation of the undetected working of the original unity of the First Father-Cause and Source-Pattern of all things and all beings.

^{115:7.9 (1267.3)} [Sponsored by a Mighty Messenger temporarily sojourning on Urantia.]

116 Dokumentas. Visagalis Aukščiausiasis

⇨ 115

URANTIJOS KNYGA

117 ⇨

III DALIS. URANTIJOS ISTORIJA

116 DOKUMENTAS. VISAGALIS
AUKŠČIAUSIASIS

Skyrius

ĮVADAS

1. Aukščiausiasis Protas
2. Visagalis ir Dievas Septinkartis
3. Visagalis ir Rojaus Dievybė
4. Visagalis ir Aukščiausieji Kūrėjai
5. Visagalis ir Septinkarčiai Kontrolieriai
6. Dvasios viešpatavimas
7. Didžiosios visatos gyvas organizmas

ĮVADAS

JEIGU žmogus suprastų, kad jo Kūrėjai—jo betripiški prižiūrėtojai—nors būdami dieviški, bet tuo pačiu metu taip pat buvo ribiniai, ir, kad laiko ir erdvės Dievas buvo besivystanti ir neabsoliuti Dievybė, tada žemiškosios nelygybės prieštaravimai nebebūtų gilūs religiniai paradoksai. Religinis įtikėjimas tikrai daugiau nebebūtų pardavinėjamas nedorais tikslais tam, kad visuomenėje tarp laimingųjų skatintų pasitenkinimą savimi, tuo tarpu visuomenėje nepriteklius patiriančias nelaimingas aukas tikrai drąsintų stotiškai susitaikyti su padėtimi.

Žvelgiant į nuostabiai tobulas Havonos sferas, tiek protinga, tiek logiška patikėti, kad jas sukūrė tobulas, begalinis, ir absoliutus Kūrėjas. Bet tas pats protas ir toji pati logika priverstų bet kokią sąžiningą būtybę, kada ji žvelgia į Urantijos suirutę, netobulumus, ir neteisingumą, padaryti išvadą, kad jūsų pasaulį sukūrė, ir valdė, Kūrėjai, kurie buvo ikiabsoliutūs, ikibegaliniai, ir netobuli.

PAPER 116

THE ALMIGHTY SUPREME

SECTIONS

Introduction

1. The Supreme Mind
2. The Almighty and God the Sevenfold
3. The Almighty and Paradise Deity
4. The Almighty and the Supreme Creators
5. The Almighty and the Sevenfold Controllers
6. Spirit Dominance
7. The Living Organism of the Grand Universe

INTRODUCTION

116:0.1 (1268.1) IF MAN recognized that his Creators — his immediate supervisors — while being divine were also finite, and that the God of time and space was an evolving and nonabsolute Deity, then would the inconsistencies of temporal inequalities cease to be profound religious paradoxes. No longer would religious faith be prostituted to the promotion of social smugness in the fortunate while serving only to encourage stoical resignation in the unfortunate victims of social deprivation.

116:0.2 (1268.2) When viewing the exquisitely perfect spheres of Havona, it is both reasonable and logical to believe they were made by a perfect, infinite, and absolute Creator. But that same reason and logic would compel any honest being, when viewing the turmoil, imperfections, and inequities of Urantia, to conclude that your world had been made by, and was being managed by, Creators who were subabsolute, preinfinite, and other than perfect.

Patirtinis augimas numato tvarinio-Kūrėjo partnerystę—Dievo ir žmogaus susivienijimą. Augimas yra patirtinės Dievybės skiriamoji žymė: Havona neaugo; Havona yra ir visada buvo; ji yra egzistenciali, kaip ir amžinieji Dievai, kurie yra jos šaltinis. Bet augimas yra būdingas didžiajai visatai.

Visagalis Aukščiausiasis yra galios ir asmenybės gyvoji ir besivystanti Dievybė. Jo dabartinė sfera, didžioji visata, taip pat yra auganti galios ir asmenybės valda. Jo likimas yra tobulumas, bet jo dabartinis patyrimas turi augimo ir neužbaigto statuso elementų.

Aukščiausioji Būtybė pirmiausia veikia centrinėje visatoje kaip dvasinė asmenybė; toliau didžiojoje visatoje ji veikia kaip Dievas Visagalis, galios asmenybė. Aukščiausiojo trečioji funkcija pagrindinėje visatoje šiuo metu yra nematoma, egzistuoja tik kaip nežinomas proto potencialas. Niekas nežino tiesiog, ką gi atskleis šis trečiasis Aukščiausiosios Būtybės vystymasis. Vieni mano, jog, kada supervisatos įsitvirtins šviesoje ir gyvenime, tada Aukščiausiasis veiks iš Uversos kaip didžiosios visatos visagalis ir patirtinis valdovas, tuo pačiu metu plėsdamas galią kaip išorinių visatų viršvisagalis valdovas. Kiti mąsto, jog Aukštybės trečiasis etapas apims Dievybės pasireiškimo trečiąjį lygį. Bet niekas iš mūsų tikrai šito nežino.

1. AUKŠČIAUSIASIS PROTAS

Kiekvieno besivystančio tvarinio asmenybės patyrimas yra Visagalio Aukščiausiojo patyrimo viena iš fazių. Supervisatų kiekvieno fizinio segmento išmintingas pajungimas yra Visagalio Aukščiausiojo augančio valdymo dalis. Kūrybinė galios ir asmenybės sintezė yra Aukščiausiojo Proto kūrybinio akstino dalis ir yra vienybės Aukščiausiojoje Būtybėje evoliucinio augimo pati ta esmė.

Aukštybės galios ir asmenybės savybių sąjunga yra Aukščiausiojo Proto veikimas; ir Visagalio Aukščiausiojo užbaigta evoliucija sukurs vieną suvienytą ir asmenę Dievybę—ne kokį nors nestipriai suderintą dieviškųjų savybių susivienijimą. Platesnės perspektyvos požiūriu, be Aukščiausiojo nebus Visagalio, be Visagalio nebus Aukščiausiojo.

Per evoliucinius amžius Aukščiausiojo fizinės energijos potencialas priklauso Septyniems Aukščiausiems Energijos Reguluotojams, o intelekto potencialas ilsisi Septyniose Pagrindinėse Dvasiose. Begalinis Protas yra

116:0.3 (1268.3) Experiential growth implies creature-Creator partnership — God and man in association. Growth is the earmark of experiential Deity: Havona did not grow; Havona is and always has been; it is existential like the everlasting Gods who are its source. But growth characterizes the grand universe.

116:0.4 (1268.4) The Almighty Supreme is a living and evolving Deity of power and personality. His present domain, the grand universe, is also a growing realm of power and personality. His destiny is perfection, but his present experience encompasses the elements of growth and incomplete status.

116:0.5 (1268.5) The Supreme Being functions primarily in the central universe as a spirit personality; secondarily in the grand universe as God the Almighty, a personality of power. The tertiary function of the Supreme in the master universe is now latent, existing only as an unknown mind potential. No one knows just what this third development of the Supreme Being will disclose. Some believe that, when the superuniverses are settled in light and life, the Supreme will become functional from Uversa as the almighty and experiential sovereign of the grand universe while expanding in power as the superalmighty of the outer universes. Others speculate that the third stage of Supremacy will involve the third level of Deity manifestation. But none of us really know.

1. THE SUPREME MIND

116:1.1 (1268.6) The experience of every evolving creature personality is a phase of the experience of the Almighty Supreme. The intelligent subjugation of every physical segment of the superuniverses is a part of the growing control of the Almighty Supreme. The creative synthesis of power and personality is a part of the creative urge of the Supreme Mind and is the very essence of the evolutionary growth of unity in the Supreme Being.

116:1.2 (1269.1) The union of the power and personality attributes of Supremacy is the function of Supreme Mind; and the completed evolution of the Almighty Supreme will result in one unified and personal Deity — not in any loosely co-ordinated association of divine attributes. From the broader perspective, there will be no Almighty apart from the Supreme, no Supreme apart from the Almighty.

116:1.3 (1269.2) Throughout the evolutionary ages the physical power potential of the Supreme is vested in the Seven Supreme Power Directors, and the mind potential reposes in the Seven Master Spirits. The Infinite Mind is the function of the

Begalinės Dvasios veikimas; kosminis protas yra Septynių Pagrindinių Dvasių tarnavimas; Aukščiausiasis Protas yra aktualizavimosi procese, susiderinant didžiąją visatą ir funkciškai susivienijant su Dievo Septinkarčio atsiskleidimu ir pasiekimu.

Laiko-erdvės protas, kosminis protas, septyniose supervisatose veikia skirtingai, bet kažkokio nežinomo asociatyvaus metodo dėka jis yra koordinuojamas Aukščiausiojoje Būtybėje. Tai, kaip Visagalis didžiąją visatą valdo iš viršaus, nėra išimtinai fizinis ir dvasinis valdymas. Septyniose supervisatose pirmiausia jis yra materialus ir dvasinis, bet taip pat yra ir tokių Aukščiausiojo reiškinių, kurie yra tiek intelektualūs, tiek dvasiniai.

Mes iš tikrųjų apie Aukštybės protą žinome mažiau negu apie bet kurį kitą besivystančios Dievybės aspektą. Be abejonės jis veikia per visą didžiąją visatą ir manoma, jog turi veikimo, kuris yra milžiniško laipsnio, pagrindinėje visatoje potencialų likimą. Bet šito mes nežinome: Tuomet, kai fizinis kūnas gali pasiekti užbaigtą augimą ir tuomet, kai dvasia gali pasiekti išsivystymo tobulumą, tai protas niekada nenustoja vystytis— tai begalinio vystymosi patirtinis metodas. Aukščiausiasis yra patirtinė Dievybė ir dėl to niekada nepasiekia proto išsivystymo užbaigtumo.

Infinite Spirit; the cosmic mind, the ministry of the Seven Master Spirits; the Supreme Mind is in process of actualizing in the co-ordination of the grand universe and in functional association with the revelation and attainment of God the Sevenfold.

116:1.4 (1269.3) The time-space mind, the cosmic mind, is differently functioning in the seven superuniverses, but it is co-ordinated by some unknown associative technique in the Supreme Being. The Almighty overcontrol of the grand universe is not exclusively physical and spiritual. In the seven superuniverses it is primarily material and spiritual, but there are also present phenomena of the Supreme which are both intellectual and spiritual.

116:1.5 (1269.4) We really know less about the mind of Supremacy than about any other aspect of this evolving Deity. It is unquestionably active throughout the grand universe and is believed to have a potential destiny of master universe function which is of vast extent. But this we do know: Whereas physique may attain completed growth, and whereas spirit may achieve perfection of development, mind never ceases to progress — it is the experiential technique of endless progress. The Supreme is an experiential Deity and therefore never achieves completion of mind attainment.

2. VISAGALIS IR DIEVAS SEPTINKARTIS

Visagalio visatinės galios buvimo atsiradimas sutampa su evoliucinių supervisatų aukštųjų kūrėjų ir kontrolierių pasirodymu kosminio veiksmo arenoje.

Dievas Aukščiausiasis savo dvasines ir asmenybės savybes gauna iš Rojaus Trejybės, bet savo galią aktualizuoja veikiant Sūnums Kūrėjams, Dienų Seriesiems, ir Pagrindinėms Dvasioms, kurių kolektyviniai veiksmai yra jo augančios galios kaip visagalio valdovo septynioms supervisatoms ir septyniose supervisatose šaltinis.

Neapribota Rojaus Dievybė besivystantiems laiko ir erdvės tvariniams yra nesuvokiama. Amžinybė ir begalybė kartu reiškia ir tokį dievybės tikrovės lygį, kurio laiko-erdvės tvariniai suvokti negali. Dievybės begalybė ir suverenumo absoliutumas yra neatskiriami nuo Rojaus Trejybės, o Trejybė yra tokia realybė, kuri kažkuria prasme pranoksta mirtingojo žmogaus supratimą. Laiko-erdvės tvariniams būtinos pirminės priežastys, santykinumai, ir likimai tam, jog suvoktų visatos ryšius ir suprastų dieviškumo

2. THE ALMIGHTY AND GOD THE SEVENFOLD

116:2.1 (1269.5) The appearance of the universe power presence of the Almighty is concomitant with the appearance on the stage of cosmic action of the high creators and controllers of the evolutionary superuniverses.

116:2.2 (1269.6) God the Supreme derives his spirit and personality attributes from the Paradise Trinity, but he is power-actualizing in the doings of the Creator Sons, the Ancients of Days, and the Master Spirits, whose collective acts are the source of his growing power as almighty sovereign to and in the seven superuniverses.

116:2.3 (1269.7) Unqualified Paradise Deity is incomprehensible to the evolving creatures of time and space. Eternity and infinity connote a level of deity reality which time-space creatures cannot comprehend. Infinity of deity and absoluteness of sovereignty are inherent in the Paradise Trinity, and the Trinity is a reality which lies somewhat beyond the understanding of mortal man. Time-space creatures must have origins, relativities, and destinies in order to grasp universe relationships and to understand the meaning

prasmines vertybes. Dėl to iš tikrųjų Rojaus Dievybė sumažina ir kitokiais būdais apriboja dieviškumo įsmejinimus, esančius ne-Rojuje, šitaip sukurdamą Aukščiausiuosius Kūrėjus ir jų partnerius, kurie visą laiką neša gyvenimo šviesą tolyn ir tolyn nuo jos Rojaus šaltinio tol, kol savo tolimiausią ir gražiausią išraišką ji suranda save padovanojančių Sūnų žemiškojo gyvenimo metu evoliuciniuose pasauliuose.

Šitaip yra kilęs Dievas Septinkartis, kurio vienas po kito einančius lygius mirtingasis žmogus sutinka tokia tvarka:

1. Sūnūs Kūrėjai (ir Kuriančiosios Dvasios).
2. Dienų Senieji.
3. Septynios Pagrindinės Dvasios.
4. Aukščiausioji Būtybė.
5. Bendrai Veikiantysis.
6. Amžinasis Sūnus.
7. Visuotinis Tėvas.

Pirmieji trys lygiai yra Aukščiausieji Kūrėjai; paskutiniai trys lygiai yra Rojaus Dievybės. Aukščiausiasis visą laiką įsiterpia kaip Rojaus Trejybės patirtinis dvasinis įsmejinimas ir kaip Rojaus Dievybių vaikų kūrėjų evoliucinio visagalo galios patirtinis sukoncentravimas. Aukščiausioji Būtybė yra maksimalus Dievybės atskleidimas septynioms supervisatams ir dabartiniame visatos amžiuje.

Mirtingojo logikos metodo dėka galima būtų daryti išvadą, jog Dievo Septinkarčio pirmųjų trijų lygių kolektyvinių veiksmų patirtinis suvienijimas iš naujo prilygtų Rojaus Dievybės lygiui, bet yra ne taip. Rojaus Dievybė yra *egzistenciali* Dievybė. Aukščiausieji Kūrėjai, savo galios ir asmenybės dieviškojoje vienybėje, sudaro ir išreiškia *patirtinės* Dievybės naują galios potencialą. Ir šitas patirtinės kilmės galios potencialas būtinai ir neišvengiamai sudaro sąjungą su iš Trejybės kilusia patirtine Dievybe—Aukščiausiąja Būtybe.

Dievas Aukščiausiasis nėra Rojaus Trejybė, taip pat jis nėra nė vienas iš tų supervisatų Kūrėjų, nėra jis ir visi tie supervisatų Kūrėjai, kurių funkcinė veikla tikrai sintezuoja jo visagalę besivystančią galią. Dievas Aukščiausiasis, nors yra kilęs iš Trejybės, bet evoliuciniams tvariniams kaip galios asmenybė pasireiškia tiksliai per Dievo Septinkarčio pirmųjų trijų lygių koordinuotą veikimą. Visagalis Aukščiausiasis dabar aktualizuojasi laike ir erdvėje per Aukščiausiųjų Kūrėjų Asmenybių veiklą, net ir taip, kaip Bendrai Veikiantysis amžinybėje akimirksniu atsirado Visuotinio Tėvo ir Amžinojo Sūnaus valia. Šitos

values of divinity. Therefore does Paradise Deity attenuate and otherwise qualify the extra-Paradise personalizations of divinity, thus bringing into existence the Supreme Creators and their associates, who ever carry the light of life farther and farther from its Paradise source until it finds its most distant and beautiful expression in the earth lives of the bestowal Sons on the evolutionary worlds.

116:2.4 (1270.1) And this is the origin of God the Sevenfold, whose successive levels are encountered by mortal man in the following order:

116:2.5 (1270.2) 1. The Creator Sons (and Creative Spirits).

116:2.6 (1270.3) 2. The Ancients of Days.

116:2.7 (1270.4) 3. The Seven Master Spirits.

116:2.8 (1270.5) 4. The Supreme Being.

116:2.9 (1270.6) 5. The Conjoint Actor.

116:2.10 (1270.7) 6. The Eternal Son.

116:2.11 (1270.8) 7. The Universal Father.

116:2.12 (1270.9) The first three levels are the Supreme Creators; the last three levels are the Paradise Deities. The Supreme ever intervenes as the experiential spirit personalization of the Paradise Trinity and as the experiential focus of the evolutionary almighty power of the creator children of the Paradise Deities. The Supreme Being is the maximum revelation of Deity to the seven superuniverses and for the present universe age.

116:2.13 (1270.10) By the technique of mortal logic it might be inferred that the experiential reunification of the collective acts of the first three levels of God the Sevenfold would equvalate to the level of Paradise Deity, but such is not the case. Paradise Deity is *existential* Deity. The Supreme Creators, in their divine unity of power and personality, are constitutive and expressive of a new power potential of *experiential* Deity. And this power potential of experiential origin finds inevitable and inescapable union with the experiential Deity of Trinity origin — the Supreme Being.

116:2.14 (1270.11) God the Supreme is not the Paradise Trinity, neither is he any one or all of those superuniverse Creators whose functional activities actually synthesize his evolving almighty power. God the Supreme, while of origin in the Trinity, becomes manifest to evolutionary creatures as a personality of power only through the co-ordinated functions of the first three levels of God the Sevenfold. The Almighty Supreme is now factualizing in time and space through the activities of the Supreme Creator Personalities, even as in eternity the Conjoint Actor flashed into being by the will of the Universal Father and the

Dievo Septinkarčio pirmųjų trijų lygių būtybės yra Visagalio Aukščiausiojo galios pati ta prigimtis ir pats tas šaltinis; dėl to jos visą laiką turi lydėti ir paremti jo administracinius aktus.

Eternal Son. These beings of the first three levels of God the Sevenfold are the very nature and source of the power of the Almighty Supreme; therefore must they ever accompany and sustain his administrative acts.

3. VISAGALIS IR ROJAUS DIEVYBĖ

Rojaus Dievybės ne tik tiesiogiai veikia savosiose gravitacinėse grandinėse per visą didžiąją visatą, bet jos taip pat funkcionuoja per savo įvairias agentūras ir kitus pasireiškimus, tokius, kaip:

1 . *Trečiojo Šaltinio ir Centro proto koncentravimai.* Energijos ir dvasios ribines sferas tiesiogine prasme laiko draugėje Bendrai Veikiančiojo proto buvimai. Tai yra tiesa, pradedant nuo Kuriančiosios Dvasios vietinėje visatoje, einant per supervisatos Atspindinčiąsias Dvasias, ir baigiant Pagrindinėmis Dvasiomis didžiojoje visatoje. Proto grandinės, pasklindančios iš šitų skirtingų proto sukoncentravimų, rodo tvarinio pasirinkimo kosminę areną. Protas yra elastinga realybė, kurią tvariniai ir Kūrėjai gali taip lengvai manipuliuoti; ji yra toji gyvybiškai svarbi grandis, kuri sujungia materiją ir dvasią. Trečiojo Šaltinio ir Centro proto dovana suvienija Dievo Aukščiausiojo dvasinį asmenį su evoliucinio Visagalio patirtine galia.

2 . *Antrojo Šaltinio ir Centro asmenybės atskleidimai.* Bendrai Veikiančiojo proto buvimai dieviškumo dvasią suvienija su energijos modeliui. Amžinojo Sūnaus ir jo Rojaus Sūnų save padovanojantys įsikūnijimai, iš esmės, Kūrėjo dieviškąją prigimtį sujungia su tvarinio besivystančia prigimtimi. Aukščiausiasis yra tiek tvarinys, tiek kūrėjas; jo galimybę būti tokiam atskleidžia Amžinojo Sūnaus ir jo partnerių ir jam pavaldžių Sūnų savęs padovanojimo veiksmai. Save padovanojančios sūnystės kategorijos, Mykolai ir Avonalai, iš tikrųjų savo dieviškąsias savybes padidina bona fide tvarinio savybėmis, kurios būna tapusios jų savybėmis, kada jie gyvena realų tvarinio gyvenimą evoliuciniuose pasauliuose. Kada dieviškumas tampa panašus į žmogiškumą, tada nuo šito ryšio yra neatskiriama tokia galimybė, jog žmogiškumas gali tapti dieviškas.

3 . *Pirmojo Šaltinio ir Centro viduje gyvenantys buvimai.* Protas dvasinius priežastingumus suvienija su energijos reakcijomis; savęs padovanojimo tarnystė dieviškumo nusileidimus suvienija su tvarinių kilimais; o Visuotinio Tėvo viduje gyvenantys fragmentai besivystančius tvarinius realiai suvienija su Dievu Rojuje. Yra daug tokių Tėvo buvimų, kurie gyvena asmenybių gausių kategorijų viduje, o mirtingajame žmoguje šitie Dievo

3. THE ALMIGHTY AND PARADISE DEITY

^{116:3.1 (1270.12)} The Paradise Deities not only act directly in their gravity circuits throughout the grand universe, but they also function through their various agencies and other manifestations, such as:

^{116:3.2 (1270.13)} 1. *The mind focalizations of the Third Source and Center.* The finite domains of energy and spirit are literally held together by the mind presences of the Conjoint Actor. This is true from the Creative Spirit in a local universe through the Reflective Spirits of a superuniverse to the Master Spirits in the grand universe. The mind circuits emanating from these varied intelligence focuses represent the cosmic arena of creature choice. Mind is the flexible reality which creatures and Creators can so readily manipulate; it is the vital link connecting matter and spirit. The mind bestowal of the Third Source and Center unifies the spirit person of God the Supreme with the experiential power of the evolutionary Almighty.

^{116:3.3 (1271.1)} 2. *The personality revelations of the Second Source and Center.* The mind presences of the Conjoint Actor unify the spirit of divinity with the pattern of energy. The bestowal incarnations of the Eternal Son and his Paradise Sons unify, actually fuse, the divine nature of a Creator with the evolving nature of a creature. The Supreme is both creature and creator; the possibility of his being such is revealed in the bestowal actions of the Eternal Son and his co-ordinate and subordinate Sons. The bestowal orders of sonship, the Michaels and the Avonals, actually augment their divine natures with bona fide creature natures which have become theirs by the living of the actual creature life on the evolutionary worlds. When divinity becomes like humanity, inherent in this relationship is the possibility that humanity can become divine.

^{116:3.4 (1271.2)} 3. *The indwelling presences of the First Source and Center.* Mind unifies spirit causations with energy reactions; bestowal ministry unifies divinity descensions with creature ascensions; and the indwelling fragments of the Universal Father actually unify the evolving creatures with God on Paradise. There are many such presences of the Father which indwell numerous orders of personalities, and in mortal man these divine fragments of God are the

dieviškieji fragmentai yra Minties Derintojai. Šie Paslaptieji Pagalbininkai žmogiškosioms būtybėms yra tai, kas Aukščiausieji Būtybei yra Rojaus Trejybė. Derintojai yra absoliutūs pamatai, ir ant šitų absoliučių pamatų dėl pasirinkimo laisva valia gali išsivystyti dieviškoji realybė, turinti jamžintojo prigimtį, užbaigtojo prigimtį žmogaus atveju, Dievybės prigimtį Dieve Aukščiausiąjame.

Rojaus sūnystės kategorijos tvarinio savęs padovanojimai šituos dieviškuosius Sūnus įgalina savo asmenybes praturtinti tuo, kad jie įgauna visatos tvarinių realią prigimtį, tuo tarpu tokie savęs padovanojimai patiems tvariniams būtinai atskleidžia dieviškumo pasiekimo Rojaus kelią. Visuotinio Tėvo Derintojų padovanojimai jį įgalina laisvą valią turinčių tvarinių asmenybes patraukti į save. Ir visuose šituose ryšiuose Bendrai Veikiantysis ribinėse visatose yra amžinai esantis proto tarnavimo šaltinis, kurio dėka ir vyksta visos šitos veiklos.

Šituo būdu ir daugeliu kitų būdų Rojaus Dievybės tikrai dalyvauja laiko evoliucijose, kada atsiskleidžia skriejančiose erdvės planetose, ir kada jos kulminaciją pasiekia atsirandant visos evoliucijos pasekminei Aukščiausiojo asmenybei.

4. VISAGALIS IR AUKŠČIAUSIEJI KŪREJAI

Aukščiausiojo Visumos vienybė priklauso nuo progresinio ribinių dalių suvienijimo; Aukščiausiojo aktualizavimasis kyla iš aukštybės faktorių—visatų kūrėjų, tvarinių, intelektų, ir energijų—pačių tų suvienijimų, ir yra jų produktas.

Per tuos amžius, kada Aukštybės suverenumas patiria savo vystymąsi laike, Aukščiausiojo visagalė galia yra priklausoma nuo Dievo Septinkarčio dieviškumo veiksmų, tuo tarpu atrodo yra ypatingai artimas ryšys tarp Aukščiausiosios Būtybės ir Bendrai Veikiančiojo drauge su jo pirminėmis asmenybėmis, Septyniomis Pagrindinėmis Dvasiomis. Begalinė Dvasia kaip Bendrai Veikiantysis funkcionuoja daugeliu būdų, kurie kompensuoja evoliucinės Dievybės neužbaigtumą ir palaiko labai artimus ryšius su Aukščiausiuoju. Tokius glaudžius ryšius palaiko visos Pagrindinės Dvasios, bet ypač Septintoji Pagrindinė Dvasia, kuri kalba Aukščiausiojo vardu. Šitoji Pagrindinė Dvasia Aukščiausiąjį pažįsta—palaiko asmeninį ryšį su Aukščiausiuoju.

Ankstyvojoje stadijoje, rengiant kūrinijos supervisatos planą, Pagrindinės Dvasios

Thought Adjusters. The Mystery Monitors are to human beings what the Paradise Trinity is to the Supreme Being. The Adjusters are absolute foundations, and upon absolute foundations freewill choice can cause to be evolved the divine reality of an eternaliter nature, finaliter nature in the case of man, Deity nature in God the Supreme.

116:3.5 (1271.3) The creature bestowals of the Paradise orders of sonship enable these divine Sons to enrich their personalities by the acquisition of the actual nature of universe creatures, while such bestowals unfailingly reveal to the creatures themselves the Paradise path of divinity attainment. The Adjuster bestowals of the Universal Father enable him to draw the personalities of the volitional will creatures to himself. And throughout all these relationships in the finite universes the Conjoint Actor is the ever-present source of the mind ministry by virtue of which these activities take place.

116:3.6 (1271.4) In these and many other ways do the Paradise Deities participate in the evolutions of time as they unfold on the circling planets of space, and as they culminate in the emergence of the Supreme personality consequence of all evolution.

4. THE ALMIGHTY AND THE SUPREME CREATORS

116:4.1 (1271.5) The unity of the Supreme Whole is dependent on the progressive unification of the finite parts; the actualization of the Supreme is resultant from, and productive of, these very unifications of the factors of supremacy — the creators, creatures, intelligences, and energies of the universes.

116:4.2 (1272.1) During those ages in which the sovereignty of Supremacy is undergoing its time development, the almighty power of the Supreme is dependent on the divinity acts of God the Sevenfold, while there seems to be a particularly close relationship between the Supreme Being and the Conjoint Actor together with his primary personalities, the Seven Master Spirits. The Infinite Spirit as the Conjoint Actor functions in many ways which compensate the incompleteness of evolutionary Deity and sustains very close relations to the Supreme. This closeness of relationship is shared in measure by all of the Master Spirits but especially by Master Spirit Number Seven, who speaks for the Supreme. This Master Spirit knows — is in personal contact with — the Supreme.

116:4.3 (1272.2) Early in the projection of the superuniverse scheme of creation, the Master

susijungė su protėvine Trejybe, kartu sukurdamos keturiasdešimt devynias Atspindinčiąsias Dvasias, ir tuo pačiu metu Aukščiausioji Būtybė kūrybiškai veikė kaip Rojaus Trejybės ir Rojaus Dievybės kuriančiųjų vaikų bendrų veiksmų kulminatorius. Atsirado Madžestonas ir nuo tos akimirkos visą laiką yra sutelkęs Aukščiausiojo Proto kosminį buvimą, tuo tarpu Pagrindinės Dvasios ir toliau tebėra šaltiniai-centrai kosminio proto toli nusidriekiančiam tarnavimui.

Bet Pagrindinės Dvasios toliau vadovauja Atspindinčiosioms Dvasioms. Septintoji Pagrindinė Dvasia palaiko (iš centrinės visatos bendrai prižiūrėdama visą Orvontoną) asmeninį ryšį su Septyniomis Atspindinčiosiomis Dvasiomis, dislokuotomis Uversoje (ir iš aukščiausias kontroluoja). Įgyvendindama kontrolės ir administravimo veiklą tarp supervisatų ir supervisatos viduje, ji palaiko atspindimąjį ryšį su savo pačios tipo Atspindinčiosiomis Dvasiomis, dislokuotomis kiekvienos supervisatos sostinėje.

Šitos Pagrindinės Dvasios ne tiktai paremia ir didina Aukštybės suverenumą, bet savo ruožtu Aukščiausiojo kūrybiniai tikslai veikia ir jas. Paprastai, Pagrindinių Dvasių kolektyviniai kūriniai yra daugiau materialiosios kategorijos (energijos reguliuotojai, etc.), tuo tarpu jų individualūs kūriniai yra daugiau dvasinės kategorijos (supernafimai, etc.). Tačiau, kada Pagrindinės Dvasios *kolektyviai* sukūrė Septynias Grandinių Dvasias, reaguodamos į Aukščiausiosios Būtybės valią ir tikslą, tai reikia pažymėti, kad šito kūrybinio veiksmo palikuonys yra dvasiniai, o ne materialūs ar daugiau panašūs į materialius.

Ir kas tinka supervisatų Pagrindinėms Dvasioms, tas tinka ir šitų superkūrinių trivieniams valdovams—Dienų Seniesiems. Šitie Trejybės teisingumo-nuosprendžio įsameniškai laike ir erdvėje yra praktiniai svertai Aukščiausiojo visagalės galios sutelkimui, atliekantys septynkario koncentravimo taškų vaidmenį trejybinio suverenumo evoliucijai laiko ir erdvės sferose. Jų požiūriu, pusiaukelėje tarp Rojaus ir besivystančių pasaulių, šitie iš Trejybės kilę valdovai žiūri į abi puses, pažįsta abi puses, ir koordinuoja abi puses.

Bet vietinės visatos yra tikrosios laboratorijos, kuriose yra parengiami proto eksperimentai, galaktiniai jaudinantys patyrimai, dieviškumo atsiskleidimai, ir asmenybės žengimas į priekį, kas, kosminėje visumoje, sudaro tikrąjį pamatą, ant kurio Aukščiausiasis pasiekia evoliuciją patyrimu ir patyrimu.

Vietinėse visatose net Kūrėjai vystosi: Bendrai Veikiančiojo buvimas iš gyvosios galios sukoncentravimo išsivysto į Visatos Motinos Dvasios dieviškosios asmenybės statusą; Sūnus Kūrėjas iš egzistencialios Rojaus dieviškumo

Spirits joined with the ancestral Trinity in the cocreation of the forty-nine Reflective Spirits, and concomitantly the Supreme Being functioned creatively as the culminator of the conjoined acts of the Paradise Trinity and the creative children of Paradise Deity. Majeston appeared and ever since has focalized the cosmic presence of the Supreme Mind, while the Master Spirits continue as source-centers for the far-flung ministry of the cosmic mind.

116:4.4 (1272.3) But the Master Spirits continue in supervision of the Reflective Spirits. The Seventh Master Spirit is (in his overall supervision of Orvonton from the central universe) in personal contact with (and has overcontrol of) the seven Reflective Spirits located on Uversa. In his inter- and intrasuperuniverse controls and administrations he is in reflective contact with the Reflective Spirits of his own type located on each superuniverse capital.

116:4.5 (1272.4) These Master Spirits are not only the supporters and augmenters of the sovereignty of Supremacy, but they are in turn affected by the creative purposes of the Supreme. Ordinarily, the collective creations of the Master Spirits are of the quasi-material order (power directors, etc.), while their individual creations are of the spiritual order (supernaphim, etc.). But when the Master Spirits *collectively* produced the Seven Circuit Spirits in response to the will and purpose of the Supreme Being, it is to be noted that the offspring of this creative act are spiritual, not material or quasi-material.

116:4.6 (1272.5) And as it is with the Master Spirits of the superuniverses, so is it with the trine rulers of these supercreations — the Ancients of Days. These personifications of Trinity justice-judgment in time and space are the field fulcrums for the mobilizing almighty power of the Supreme, serving as the sevenfold focal points for the evolution of trinitarian sovereignty in the domains of time and space. From their vantage point midway between Paradise and the evolving worlds, these Trinity-origin sovereigns see both ways, know both ways, and co-ordinate both ways.

116:4.7 (1272.6) But the local universes are the real laboratories in which are worked out the mind experiments, galactic adventures, divinity unfoldings, and personality progressions which, when cosmically totaled, constitute the actual foundation upon which the Supreme is achieving deity evolution in and by experience.

116:4.8 (1272.7) In the local universes even the Creators evolve: The presence of the Conjoint Actor evolves from a living power focus to the status of the divine personality of a Universe Mother Spirit; the Creator Son evolves from the nature of existential Paradise divinity to the

prigimties išsivysto į aukščiausiojo suverenumo patirtinę prigimtį. Vietinės visatos yra tikrosios evoliucijos pradinis taškas, bona fide netobulų asmenybių, apdovanotų laisvos valios apsisprendimu, kad taptų savęs pačių bendrakūrėjais, kokie jie turi būti, dauginimosi vieta.

Sūnūs Arbitrai savo pačių padovanojimais evoliuciniams pasauliams galiausiai įgauna tokių savybių, kurios išreiškia Rojaus dieviškumą, patirtiškai susivienydami su materialios žmogiškosios prigimties aukščiausiomis dvasinėmis vertybėmis. Ir šitų ir kitų savęs padovanojimų dėka Mykolai Kūrėjai lygiai taip pat įgauna savo vietinių visatų realių vaikų savybes ir kosminius požūrius. Tokie Šeimininkai Sūnūs Kūrėjai priartėja prie ikiaukščiausiojo patyrimo tobulumo; ir kada jų vietinės visatos suverenumas būna išplėstas, kad apimtų susietas Kuriančiąsias Dvasias, tada galima sakyti, kad jis beveik pasiekia aukštybės ribas evoliucinės didžiosios visatos dabartiniuose potencialuose.

Kada save padovanojantys Sūnūs žmogui atskleidžia naujų būdų, kaip surasti Dievą, tada šitų dieviškumo pasiekimo kelių jie nekuria; vietoje šito jie apšviečia amžinuosius žengimo į priekį tiesiausius kelius, kurie veda per Aukščiausiojo buvimą pas Rojaus Tėvo asmenį.

Vietinė visata yra kelio pradžios vieta toms asmenybėms, kurios nuo Dievo yra toliausia, ir kurios dėl to visatoje gali patirti didžiausią dvasinio kilimo laipsnį, gali pasiekti maksimalų patirtinį dalyvavimą tuo pačiu kurdamos ir save pačias. Šitos pačios vietinės visatos lygiai taip pat suteikia, kiek įmanoma didžiausią patyrimo gilumą besileidžiančioms asmenybėms, kurios šituo pasiekia kažką, kas joms yra lygiai tiek pat prasminga, kiek kilimas į Rojų yra prasmingas besivystančiam tvariniui.

Pasirodo, jog mirtingasis žmogus yra būtinas tam, jog Dievas Septinkartis veiktų iki galo, kada šitoji dieviškumo grupė kulminaciją pasiekia Aukščiausiojo aktualizacija. Yra daug kitokių visatos asmenybių kategorijų, kurios lygiai tiek pat yra būtinos visagalės Aukščiausiojo galios evoliucijai, bet šitas aiškinimas yra pateikiamas tam, jog būtų apšviečiamos žmogiškosios būtybės, dėl to didžiąja dalimi jis yra apribojamas tais faktoriais, veikiančiais Dievo Septinkarčio evoliucijoje, kurie yra susiję su mirtinguoju žmogumi.

5. VISAGALIS IR SEPTINKARČIAI KONTROLIERIAI

Jums buvo perteikta informacija apie Dievo Septinkarčio ryšius su Aukščiausiąja Būtybe, ir

experiential nature of supreme sovereignty. The local universes are the starting points of true evolution, the spawning grounds of bona fide imperfect personalities endowed with the freewill choice of becoming cocreators of themselves as they are to be.

116:4.9 (1273.1) The Magisterial Sons in their bestowals upon the evolutionary worlds eventually acquire natures expressive of Paradise divinity in experiential unification with the highest spiritual values of material human nature. And through these and other bestowals the Michael Creators likewise acquire the natures and cosmic viewpoints of their actual local universe children. Such Master Creator Sons approximate the completion of sub-supreme experience; and when their local universe sovereignty is enlarged to embrace the associated Creative Spirits, it may be said to approximate the limits of supremacy within the present potentials of the evolutionary grand universe.

116:4.10 (1273.2) When the bestowal Sons reveal new ways for man to find God, they are not creating these paths of divinity attainment; rather are they illuminating the everlasting highways of progression which lead through the presence of the Supreme to the person of the Paradise Father.

116:4.11 (1273.3) The local universe is the starting place for those personalities who are farthest from God, and who can therefore experience the greatest degree of spiritual ascent in the universe, can achieve the maximum of experiential participation in the cocreation of themselves. These same local universes likewise provide the greatest possible depth of experience for the descending personalities, who thereby achieve something which is to them just as meaningful as the Paradise ascent is to an evolving creature.

116:4.12 (1273.4) Mortal man appears to be necessary to the full function of God the Sevenfold as this divinity grouping culminates in the actualizing Supreme. There are many other orders of universe personalities who are equally necessary to the evolution of the almighty power of the Supreme, but this portrayal is presented for the edification of human beings, hence is largely limited to those factors operating in the evolution of God the Sevenfold which are related to mortal man.

5. THE ALMIGHTY AND THE SEVENFOLD CONTROLLERS

116:5.1 (1273.5) You have been instructed in the relationship of God the Sevenfold to the Supreme

dabar jūs turėtumėte žinoti, jog Septinkartis apima didžiosios visatos kontrolierius, o taip pat ir kūrėjus. Didžiosios visatos šitie septinkarčiai kontrolieriai yra tokie:

1. Pagrindiniai Fiziniai Kontrolieriai.
2. Aukščiausieji Energijos Centrai.
3. Aukščiausieji Energijos Reguluotojai.
4. Visagalis Aukščiausiasis.
5. Veiksmo Dievas—Begalinė Dvasia.
6. Rojaus Sala.
7. Rojaus Šaltinis—Visuotinis Tėvas.

Šitos septynios grupės funkciškai yra neatskiriamos nuo Dievo Septinkarčio ir sudaro šito Dievybės susivienijimo fizinės kontrolės lygį.

Energijos ir dvasios išsišakojimas (atsirandantis iš Amžinojo Sūnaus ir Rojaus Salos bendro buvimo) buvo simbolizuotas supervisatos prasme, kada septynios Pagrindinės Dvasios vieningai įsitraukė į savo pirmąjį kolektyvinio kūrimo veiksmą. Šitas epizodas paliudijo Septynių Aukščiausiųjų Energijos Reguliatorių atsiradimą. Tuo pačiu metu dvasinės Pagrindinių Dvasių grandinės kontrastingai atsiskyrė iš fizinės veiklos sferos, kurią prižiūri energijos reguliuotojai, ir tuoj pat tikrai atsirado kosminis protas kaip naujas faktorius, koordinuojantis materiją ir dvasią.

Visagalis Aukščiausiasis vystosi kaip didžiosios visatos fizinės galios kontrolierius iš viršaus. Dabartiniame visatos amžiuje šitas fizinės galios potencialas atrodo, jog yra sutelktas Septyniuose Aukščiausiuose Energijos Reguliatoriuose, kurie veikia per energetinių centrų fiksuotas išdėstymo vietas ir per fizinių kontrolierių mobilius buvimus.

Laiko visatos nėra tobulos; tobulumas yra jų likimas. Kova dėl tobulumo yra susijusi ne tik su intelektualiais ir dvasiniais lygiais, bet taip pat ir su energijos ir masės fiziniu lygiu. Septynių supervisatų įsitvirtinimas šviesoje ir gyvenime numato jų fizinio stabilumo pasiekimą. Ir manoma, jog galutinis materialios pusiausvyros pasiekimas reikš Visagalio fizinės kontrolės užbaigtą evoliuciją.

Pirmosiomis visatos kūrimo dienomis net ir Rojaus Kūrėjai pirmiausia rūpinasi materialia pusiausvyra. Vietinės visatos modelis formą įgauna ne tik dėl energijos centrų veiklos, bet taip pat ir dėl Kuriančiosios Dvasios buvimo erdvėje. Ir

Being, and you should now recognize that the Sevenfold encompasses the controllers as well as the creators of the grand universe. These sevenfold controllers of the grand universe embrace the following:

- 116:5.2 (1273.6) 1. The Master Physical Controllers.
- 116:5.3 (1273.7) 2. The Supreme Power Centers.
- 116:5.4 (1273.8) 3. The Supreme Power Directors.
- 116:5.5 (1273.9) 4. The Almighty Supreme.
- 116:5.6 (1273.10) 5. The God of Action — the Infinite Spirit.
- 116:5.7 (1273.11) 6. The Isle of Paradise.
- 116:5.8 (1273.12) 7. The Source of Paradise — the Universal Father.

116:5.9 (1273.13) These seven groups are functionally inseparable from God the Sevenfold and constitute the physical-control level of this Deity association.

116:5.10 (1273.14) The bifurcation of energy and spirit (stemming from the conjoint presence of the Eternal Son and the Paradise Isle) was symbolized in the superuniverse sense when the Seven Master Spirits unitedly engaged in their first act of collective creation. This episode witnessed the appearance of the Seven Supreme Power Directors. Concomitant therewith the spiritual circuits of the Master Spirits contrastively differentiated from the physical activities of power director supervision, and immediately did the cosmic mind appear as a new factor co-ordinating matter and spirit.

116:5.11 (1274.1) The Almighty Supreme is evolving as the overcontroller of the physical power of the grand universe. In the present universe age this potential of physical power appears to be centered in the Seven Supreme Power Directors, who operate through the fixed locations of the power centers and through the mobile presences of the physical controllers.

116:5.12 (1274.2) The time universes are not perfect; that is their destiny. The struggle for perfection pertains not only to the intellectual and the spiritual levels but also to the physical level of energy and mass. The settlement of the seven superuniverses in light and life presupposes their attainment of physical stability. And it is conjectured that the final attainment of material equilibrium will signify the completed evolution of the physical control of the Almighty.

116:5.13 (1274.3) In the early days of universe building even the Paradise Creators are primarily concerned with material equilibrium. The pattern of a local universe takes shape not only as a result of the activities of the power centers but also because of the space presence of the Creative

per visas šitas ankstyvasias vietinės visatos kūrimo epochas Sūnus Kūrėjas demonstruoja mažai suprantamą materijos valdymo savybę, ir jis iš savosios sostinės planetos neišvyksta tol, kol būna sukuriamą vietinės visatos visuminė pusiausvyra.

Galiausiai, bet kokia energija reaguoja į protą, o fiziniai kontrolieriai yra proto Dievo, kuris yra Rojaus modelio sužadintojas, vaikai. Energijos reguliuotojų intelektas be perstojo yra atsidavęs materialios kontrolės įgyvendinimo užduočiai. Jų kova dėl to, jog fiziškai užvaldytų energijos ryšius ir masės judėjimus niekada nenutrūksta tol, kol jie pasiekia ribinę pergalę prieš tas energijas ir mases, kurios sudaro jų veiklos nuolatines sritis.

Laiko ir erdvės dvasinės kovos yra dvasinio viešpatavimo materijos atžvilgiu, tarpininkaujant (asmeniam) protui, evoliucija; visatų fizinė (neasmenė) evoliucija yra kosminės energijos suderinimas su proto, pavaldaus dvasinei virškontrolei, sampratomis apie pusiausvyrą. Visos didžiosios visatos visuminė evoliucija yra energiją kontroliuojančio proto asmenybės suvienijimas su dvasios koordinuojamu intelektu, ir ji atsiskleis iki galo pasireiškiant visagalei Aukščiausiojo galiai.

Dinamiškos pusiausvyros būseną yra sunku pasiekti dėl to, jog kosmosas auga. Fizinėje kūrinyje nusistovėjusios grandinės nuolat patiria pavojų atsirandant naujai energijai ir naujai masei. Auganti visata yra nenusistovėjusi visata; todėl kosminės visumos nėra viena dalis negali būti tikrai stabili tol, kol tinkamu laiku septynios supervisatos pasieks materialųjį užbaigtumą.

Šviesos ir gyvenimo nusistovėjusiose visatose nebūna jokių reikšmingesnių fizinių netikėtumų. Yra pasiektas santykinai užbaigtas materialaus kūrinio valdymas; ir vis tik problemos, susijusios su ryšiais tarp nusistovėjusių visatų ir besivystančių visatų, tebemeta iššūkį Visatos Energijos Reguliatorių meistriškumui. Bet šitos problemos palaipsniui išnyks mažėjant naujai kūrybinei veiklai, kada didžioji visata vis labiau artės prie evoliucinės išraiškos kulminacijos.

6. DVASIOS VIEŠPATAVIMAS

Evoliucinėse supervisatose energija-materija viešpatuoja visur, išskyrus asmenybę, kurioje dvasia, tarpininkaujant protui, kovoja dėl viešpatavimo. Evoliucinių visatų tikslas yra energijos-materijos pajungimas protui, proto suderinimas su dvasia, ir visa tai yra pasiekama

Spirit. And throughout these early epochs of local universe building the Creator Son exhibits a little-understood attribute of material control, and he does not leave his capital planet until the gross equilibrium of the local universe has been established.

^{116:5.14 (1274.4)} In the final analysis, all energy responds to mind, and the physical controllers are the children of the mind God, who is the activator of Paradise pattern. The intelligence of the power directors is unremittingly devoted to the task of bringing about material control. Their struggle for physical dominance over the relationships of energy and the motions of mass never ceases until they achieve finite victory over the energies and masses which constitute their perpetual domains of activity.

^{116:5.15 (1274.5)} The spirit struggles of time and space have to do with the evolution of spirit dominance over matter by the mediation of (personal) mind; the physical (nonpersonal) evolution of the universes has to do with bringing cosmic energy into harmony with the equilibrium concepts of mind subject to the overcontrol of spirit. The total evolution of the entire grand universe is a matter of the personality unification of the energy-controlling mind with the spirit-co-ordinated intellect and will be revealed in the full appearance of the almighty power of the Supreme.

^{116:5.16 (1274.6)} The difficulty in arriving at a state of dynamic equilibrium is inherent in the fact of the growing cosmos. The established circuits of physical creation are being continually jeopardized by the appearance of new energy and new mass. A growing universe is an unsettled universe; hence no part of the cosmic whole can find real stability until the fullness of time witnesses the material completion of the seven superuniverses.

^{116:5.17 (1274.7)} In the settled universes of light and life there are no unexpected physical events of major importance. Relatively complete control over the material creation has been achieved; still the problems of the relationship of the settled universes to the evolving universes continue to challenge the skill of the Universe Power Directors. But these problems will gradually vanish with the diminution of new creative activity as the grand universe approaches culmination of evolutionary expression.

6. SPIRIT DOMINANCE

^{116:6.1 (1275.1)} In the evolutionary superuniverses energy-matter is dominant except in personality, where spirit through the mediation of mind is struggling for the mastery. The goal of the evolutionary universes is the subjugation of energy-matter by mind, the co-ordination of mind

kūrybinio ir suvienijančio asmenybės buvimo dėka. Taigi, asmenybės požiūriu, fizinės sistemos iš tiesų tampa pavaldžios; proto sistemos tampa lygiavertės, ir dvasinės sistemos tampa vadovaujančios.

Šita energijos ir asmenybės sąjunga dievybiškuose lygiuose pasireiškia Aukščiausiąjame ir kaip Aukščiausiasis. Bet dvasios viešpatavimo tikroji evoliucija yra toks augimas, kuris remiasi didžiosios visatos Kūrėjų ir tvarinių laisvos valios veiksmis.

Absoliučiuose lygiuose energija ir dvasia yra viena. Bet tą patį akimirksnį, kada tokie absoliutūs lygiai yra paliekami, atsiranda skirtumas, ir kada energija ir dvasia juda iš Rojaus į erdvę, tada bedugnė tarp jų plėtėja tol, kol vietinėje visatoje jos būna tapusios visiškai skirtingos. Daugiau jos nebėra tapačios, taip pat jos nėra ir panašios, ir tam, kad jas tarpusavyje susietų, turi įsiterpti protas.

Tai, kad energiją galima nukreipti reguliuojančiųjų asmenybių veiksmu, rodo energijos reagavimą į proto veiksmą. Tai, kad masę galima stabilizuoti tų pačių reguliuojančiųjų esybių veiksmu, rodo masės reagavimą į sukuriančio tvarką proto buvimą. Ir tai, kad valinėje asmenybėje pati dvasia proto dėka gali stengtis apvaldyti energiją-materiją, rodo visos ribinės kūrinijos potencialią vienybę.

Egzistuoja visų jėgų ir asmenybių tarpusavio priklausomybė per visą visatų visatą. Sūnūs Kūrėjai ir Kuriančiosios Dvasios visatų organizavimo laiku priklauso nuo bendradarbiaujančio energetinių centrų ir fizinių kontrolierių veikimo; Aukščiausieji Energijos Reguliotojai yra netobuli be Pagrindinių Dvasių kontrolės iš viršaus. Žmogiškojoje būtybėje fizinės gyvybės mechanizmas, iš dalies, reaguoja į (asmenio) proto nurodymus. Šitas pats protas, savo ruožtu, gali tapti toks, kad jam vadovautų tikslingos dvasios vedimas, ir tokio evoliucinio vystymosi pasekmė yra Aukščiausiojo naujo vaiko sukūrimas, kelių rūšių kosminės tikrovės naujas asmenis suvienijimas.

Ir tai, kas tinka šioms dalimis, tas tinka ir visumai; Aukštybės dvasiniam asmeniui reikia Visagalio evoliucinės galios tam, kad pasiektų Dievybės užbaigtumą ir tam, kad pasiektų Trejybės susivienijimo likimą. Šito siekia laiko ir erdvės asmenybės, bet šitų pastangų kulminacija ir užbaigimas yra Visagalio Aukščiausiojo veiksmas. Ir nors visumos augimas yra tokiu būdu tų dalių kolektyvinio augimo visuma, bet lygiai taip tai reiškia, jog tų dalių evoliucija yra visumos tikslingo augimo segmentinis atspindys.

Rojuje, monota ir dvasia yra kaip viena— yra

with spirit, and all of this by virtue of the creative and unifying presence of personality. Thus, in relation to personality, do physical systems become subordinate; mind systems, co-ordinate; and spirit systems, directive.

116:6.2 (1275.2) This union of power and personality is expressive on deity levels in and as the Supreme. But the actual evolution of spirit dominance is a growth which is predicated on the freewill acts of the Creators and creatures of the grand universe.

116:6.3 (1275.3) On absolute levels, energy and spirit are one. But the moment departure is made from such absolute levels, difference appears, and as energy and spirit move spaceward from Paradise, the gulf between them widens until in the local universes they have become quite divergent. They are no longer identical, neither are they alike, and mind must intervene to interrelate them.

116:6.4 (1275.4) That energy can be directionized by the action of controller personalities discloses the responsiveness of energy to mind action. That mass can be stabilized through the action of these same controlling entities indicates the responsiveness of mass to the order-producing presence of mind. And that spirit itself in volitional personality can strive through mind for the mastery of energy-matter discloses the potential unity of all finite creation.

116:6.5 (1275.5) There is an interdependence of all forces and personalities throughout the universe of universes. Creator Sons and Creative Spirits depend on the co-operative function of the power centers and physical controllers in the organization of universes; the Supreme Power Directors are incomplete without the overcontrol of the Master Spirits. In a human being the mechanism of physical life is responsive, in part, to the dictates of (personal) mind. This very mind may, in turn, become dominated by the leadings of purposive spirit, and the result of such evolutionary development is the production of a new child of the Supreme, a new personal unification of the several kinds of cosmic reality.

116:6.6 (1275.6) And as it is with the parts, so it is with the whole; the spirit person of Supremacy requires the evolutionary power of the Almighty to achieve completion of Deity and to attain destiny of Trinity association. The effort is made by the personalities of time and space, but the culmination and consummation of this effort is the act of the Almighty Supreme. And while the growth of the whole is thus a totalizing of the collective growth of the parts, it equally follows that the evolution of the parts is a segmented reflection of the purposive growth of the whole.

116:6.7 (1275.7) On Paradise, monota and spirit are

atskiriamos tiksliai pavadinimu. Havonoje, materija ir dvasia, nors aiškiai yra skirtingos, bet tuo pačiu metu iš prigimties yra harmoningos. Tačiau septyniose supervisatose yra didžiulis skirtumas; yra plati bedugnė tarp kosminės energijos ir dieviškosios dvasios; todėl iš tiesų yra didesnis patirtinis potencialas proto veiksmui fizinį modelį suderinant ir galiausiai suvienijant su dvasiniais tikslais. Laikė besivystančiose erdvės visatose yra didesnis dieviškumo sumažinimas, sunkesnės problemos, kurias reikia spręsti, ir platesnės galimybės įgyti patyrimo jas sprendžiant. Ir visa šita supervisatos padėtis sukuria evoliucinės egzistencijos didesnę areną, kurioje kosminio patyrimo galimybė yra prieinama vienodai tvariniui ir Kūrėjui—net ir Aukščiausiąjį Dievybei.

Dvasios viešpatavimas, kuris yra egzistencialus absoliučiuose lygiuose, tampa evoliuciniu patyrimu ribiniuose lygiuose ir septyniose supervisatose. Ir šitas patyrimas vienodai priklauso visiems, nuo mirtingojo žmogaus iki Aukščiausiosios Būtybės. Visi siekia, asmeniškai siekia, šito tikslo, visi dalyvauja, asmeniškai dalyvauja, šitame likime.

7. DIDŽIOSIOS VISATOS GYVAS ORGANIZMAS

Didžioji visata yra ne tik fizinio grožio, dvasinio taurumo, ir intelektualaus didingumo materialus tvarinys, bet ji taip pat yra nuostabus ir reaguojantis gyvas organizmas. Reali gyvybė pulsuoja per visą vibruojančio kosmoso milžiniškos kūrinijos mechanizmą. Fizinė visatų realybė simbolizuoja suvokiamą Visagalio Aukščiausiojo tikrovę; ir šitą materialų ir gyvą organizmą permelkia proto grandinės, panašiai, kaip žmogaus kūną skersai išilgai išraižo nervų sistemos pojūčio kelių tinklas. Šitą fizinę visatą permelkia energetinės trasos, kurios veiksmingai suaktyvina materialų kūrinį, panašiai, kaip žmogaus kūną maitina ir energizuoja kraujo apytaka, paskleidžianti įsisavinamą mitybos produktų energiją. Milžiniška visata nėra palikta be tų nuostabios kontrolės iš viršaus koordinuojančiųjų centrų, kuriuos būtų galima palyginti su žmogiškojo mechanizmo subtilia cheminio reguliavimo sistema. Bet jeigu tikrai jūs ką nors žinotumėte apie energijos centro sandarą, tuomet mes galėtume, analogijos būdu, jums daug daugiau papasakoti apie fizinę visatą.

Didele dalimi taip, kaip mirtingieji tam, kad būtų palaikoma gyvybė, priklauso nuo saulės energijos, taip ir didžioji visata tam, kad būtų palaikoma materiali veikla ir kosminiai judėjimai erdvėje, iš tiesų priklauso nuo energijų, be perstojo

as one — indistinguishable except by name. In Havona, matter and spirit, while distinguishably different, are at the same time innately harmonious. In the seven superuniverses, however, there is great divergence; there is a wide gulf between cosmic energy and divine spirit; therefore is there a greater experiential potential for mind action in harmonizing and eventually unifying physical pattern with spiritual purposes. In the time-evolving universes of space there is greater divinity attenuation, more difficult problems to be solved, and larger opportunity to acquire experience in their solution. And this entire superuniverse situation brings into being a larger arena of evolutionary existence in which the possibility of cosmic experience is made available alike to creature and Creator — even to Supreme Deity.

^{116:6.8 (1276.1)} The dominance of spirit, which is existential on absolute levels, becomes an evolutionary experience on finite levels and in the seven superuniverses. And this experience is shared alike by all, from mortal man to the Supreme Being. All strive, personally strive, in the achievement; all participate, personally participate, in the destiny.

7. THE LIVING ORGANISM OF THE GRAND UNIVERSE

^{116:7.1 (1276.2)} The grand universe is not only a material creation of physical grandeur, spirit sublimity, and intellectual magnitude, it is also a magnificent and responsive living organism. There is actual life pulsating throughout the mechanism of the vast creation of the vibrant cosmos. The physical reality of the universes is symbolic of the perceivable reality of the Almighty Supreme; and this material and living organism is penetrated by intelligence circuits, even as the human body is traversed by a network of neural sensation paths. This physical universe is permeated by energy lanes which effectively activate material creation, even as the human body is nourished and energized by the circulatory distribution of the assimilable energy products of nourishment. The vast universe is not without those co-ordinating centers of magnificent overcontrol which might be compared to the delicate chemical-control system of the human mechanism. But if you only knew something about the physique of a power center, we could, by analogy, tell you so much more about the physical universe.

^{116:7.2 (1276.3)} Much as mortals look to solar energy for life maintenance, so does the grand universe depend upon the unfailing energies emanating from nether Paradise to sustain the material activities and cosmic motions of space.

sklindančių iš apatinio Rojaus.

Mirtingiesiems buvo suteiktas protas, kurio dėka jie gali sąmoningai suvokti tapatybę ir asmenybę; ir protas—net ir Aukščiausiojo Protas—buvo padovanotas ribinio visumai, jo dėka šitos atsirandančios kosmoso asmenybės dvasia visą laiką stengiasi viešpatauti energijoje-materijoje.

Mirtingasis žmogus reaguoja į dvasios vadovavimą, net ir taip, kaip didžioji visata reaguoja į Amžinojo Sūnaus toli nusidriekiantį dvasinės gravitacijos grybšnį, laiko ir erdvės ribinio kosmoso visų kūrinių amžinųjų dvasinių vertybių visuotinį viršmaterialų susitelkimą.

Žmogiškosios būtybės gali amžinai susitapatinti su visumine ir nesugriauinama visatos tikrove—susiliesti su viduje gyvenančiu Minties Derintoju. Lygiai taip iš tikrųjų Aukščiausiasis amžinai priklauso nuo Pirminės Dievybės, Rojaus Trejybės, absoliutaus stabilumo.

Žmogaus siekis Rojaus tobulumo, jo pastangos pažinti Dievą, gyvame kosmose sukuria tikrą dieviškumo įtampą, kurią gali pašalinti tiktai nemirtingos sielos evoliucija; būtent tai ir atsitinka atskiros mirtingojo tvarinio patyrimė. Tačiau kada didžiojoje visatoje visi tvariniai ir visi Kūrėjai lygiai taip stengiasi pažinti Dievą ir pasiekti dieviškąjį tobulumą, tada sukuriamą didžiulę kosminę įtampą, kurią gali panaikinti tiktai visagalės galios didinga sintezė su visų tvarinių besivystančio Dievo, Aukščiausiosios Būtybės, dvasiniu asmeniu.

[Parengė Galingasis Žinianešys, laikinai gyvenantis Urantijoje.]

116:7.3 (1276.4) Mind has been given to mortals wherewith they may become self-conscious of identity and personality; and mind — even a Supreme Mind — has been bestowed upon the totality of the finite whereby the spirit of this emerging personality of the cosmos ever strives for the mastery of energy-matter.

116:7.4 (1276.5) Mortal man is responsive to spirit guidance, even as the grand universe responds to the far-flung spirit-gravity grasp of the Eternal Son, the universal supermaterial cohesion of the eternal spiritual values of all the creations of the finite cosmos of time and space.

116:7.5 (1276.6) Human beings are capable of making an everlasting self-identification with total and indestructible universe reality — fusion with the indwelling Thought Adjuster. Likewise does the Supreme everlastingly depend on the absolute stability of Original Deity, the Paradise Trinity.

116:7.6 (1276.7) Man's urge for Paradise perfection, his striving for God-attainment, creates a genuine divinity tension in the living cosmos which can only be resolved by the evolution of an immortal soul; this is what happens in the experience of a single mortal creature. But when all creatures and all Creators in the grand universe likewise strive for God-attainment and divine perfection, there is built up a profound cosmic tension which can only find resolution in the sublime synthesis of almighty power with the spirit person of the evolving God of all creatures, the Supreme Being.

116:7.7 (1277.1) [Sponsored by a Mighty Messenger temporarily sojourning on Urantia.]

117 Dokumentas. Dievas Aukščiausiasis

⇨ 116

URANTIJOS KNYGA

118 ⇨

III DALIS. URANTIJOS ISTORIJA

117 DOKUMENTAS. DIEVAS AUKŠČIAUSIASIS

Skyrius

ĮVADAS

1. Aukščiausiosios Būtybės prigimtis
2. Evoliucinio augimo šaltinis
3. Aukščiausiojo reikšmė visatos tvariniams
4. Ribinis Dievas
5. Kūrinių viršiela
6. Aukščiausiojo ieškojimas
7. Aukščiausiojo ateitis

PAPER 117 GOD THE SUPREME

SECTIONS

Introduction

1. Nature of the Supreme Being
2. The Source of Evolutionary Growth
3. Significance of the Supreme to Universe Creatures
4. The Finite God
5. The Oversoul of Creation
6. The Quest for the Supreme
7. The Future of the Supreme

ĮVADAS

TOKIU laipsniu, koku mes vykdome Dievo valią, nesvarbu kokioje visatos vietoje mes egzistuotume, tokiu dydžiu Aukščiausiojo visagalis potencialas tampa vienu laipteliu aktualesnis. Dievo valia yra Pirmojo Šaltinio ir Centro tikslas, potencialiai išreikštas trijuose Absoliutuose, įsamenintas Amžinajame Sūnuje, bendrai sujungtas Begalinėje Dvasioje veikimui visatoje, ir įamžintas amžinuosiuose Rojaus modeliuose. Ir Dievas Aukščiausiasis tampa Dievo visuminės valios aukščiausiu ribiniu pasireiškimu.

Jeigu kada nors visa didžioji visata pasieks santykinai tai, jog gyvens visiškai pagal Dievo valią, tada laiko-erdvės kūriniai bus įsitvirtinę šviesoje ir gyvenime, ir tada tikrai Visagalis, Aukštybės dievybės potencialas, ims iš esmės egzistuoti pasirodžius Dievo Aukščiausiojo dieviškajai asmenybei.

Kada besivystantis protas būna suderintas su kosminio proto grandinėmis, kada besivystanti visata stabilizuojasi pagal centrinės visatos modelį, kada besivystanti dvasia užmezga ryšį su Pagrindinių Dvasių suvienytu tarnavimu, kada

INTRODUCTION

117:0.1 (1278.1) TO THE extent that we do the will of God in whatever universe station we may have our existence, in that measure the almighty potential of the Supreme becomes one step more actual. The will of God is the purpose of the First Source and Center as it is potentialized in the three Absolutes, personalized in the Eternal Son, conjoined for universe action in the Infinite Spirit, and eternalized in the everlasting patterns of Paradise. And God the Supreme is becoming the highest finite manifestation of the total will of God.

117:0.2 (1278.2) If all grand universers should ever relatively achieve the full living of the will of God, then would the time-space creations be settled in light and life, and then would the Almighty, the deity potential of Supremacy, become factual in the emergence of the divine personality of God the Supreme.

117:0.3 (1278.3) When an evolving mind becomes attuned to the circuits of cosmic mind, when an evolving universe becomes stabilized after the pattern of the central universe, when an advancing spirit contacts the united ministry of the Master

kylanti mirtingojo asmenybė pagaliau reaguoja į viduje gyvenančio Derintojo dieviškąjį vedimą, tada iš tikrųjų visatose Aukščiausiojo aktualybė tampa reali dar vienu laipsniu; tada Aukštybės dieviškumas būna dar vienu žingsniu pažengęs link kosminio realizavimosi.

Didžiosios visatos dalys ir individai vystosi kaip Aukščiausiojo visuminės evoliucijos atspindys, tuo tarpu savo ruožtu Aukščiausiasis yra visos didžiosios visatos evoliucijos sintetinė sancaupinė visuma. Mirtingojo požiūriu, jie abu yra evoliuciniai ir patirtiniai, veikiantys vienas kitą.

1. AUKŠČIAUSIOSIOS BŪTYBĖS PRIGIMTIS

Aukščiausiasis yra fizinės harmonijos grožis, intelektualios prasmės tiesa, ir dvasinės vertybės gėris. Jis yra tikrosios sėkmės saldybė ir amžinojo laimėjimo džiaugsmas. Jis yra didžiosios visatos viršsiela, ribinio kosmoso sąmonė, ribinės tikrovės užbaigtumas, ir Kūrėjo-tvarinio patyrimo įsameninimas. Per visą ateities amžinybę Dievas Aukščiausiasis išreiškė žodžiu valinio patyrimo tikrovę Dievybės trejybiniuose ryšiuose.

Aukščiausiųjų Kūrėjų asmenyse Dievai nužengė iš Rojaus į laiko ir erdvės sferas tam, kad ten sukurtų ir išvystytų tvarinius, turinčius potencialą pasiekti Rojų, kurie gali pakilti į jį, ieškodami Tėvo. Šita besileidžiančiųjų Kūrėjų, kurie apreiškia Dievą, ir kylančiųjų tvarinių, kurie ieško Dievo, procesija visatoje atskleidžia Aukščiausiojo Dievybės evoliuciją, jame pasiekia savitarpio supratimą, atranda amžinąją ir visuotinę brolystę tiek besileidžiantieji, tiek kylantieji. Tokiu būdu Aukščiausioji Būtybė tampa tobulo Kūrėjo priešasties ir tobulėjančio tvarinio reakcijos patyrimo ribine sinteze.

Didžioji visata turi galimybę užbaigti susivienijimą, ir visą laiką siekia užbaigto susivienijimo, ir tai yra dėl to, jog šita kosminė egzistencija yra Rojaus Trejybės, kuri yra beribė vienybė, kūrybinių veiksmų ir galios mandatų pasekmė. Ribiniame kosmose šita pati trejybinė vienybė yra išreikšta Aukščiausiąjame, kurio realybė tampa vis akivaizdesnė, kada visatos pasiekia susitapatinimo su Trejybe maksimalų lygį.

Kūrėjo valia ir tvarinio valia kokybiškai skiriasi, bet patirtiškai abiejų valia taip pat yra ir panaši, nes tvarinys ir Kūrėjas gali bendradarbiauti siekdami visatos tobulumo. Žmogus gali dirbti palaikydamas ryšį su Dievu, ir šitaip drauge sukurti amžinąjį užbaigtąjį. Dievas gali dirbti net ir žmogiškuoju pavidalu, kada įsikūnija jo Sūnūs, kurie šituo

Spirits, when an ascending mortal personality finally attunes to the divine leading of the indwelling Adjuster, then has the actuality of the Supreme become real by one more degree in the universes; then has the divinity of Supremacy advanced one more step toward cosmic realization.

117:0.4 (1278.4) The parts and individuals of the grand universe evolve as a reflection of the total evolution of the Supreme, while in turn the Supreme is the synthetic cumulative total of all grand universe evolution. From the mortal viewpoint both are evolutionary and experiential reciprocals.

1. NATURE OF THE SUPREME BEING

117:1.1 (1278.5) The Supreme is the beauty of physical harmony, the truth of intellectual meaning, and the goodness of spiritual value. He is the sweetness of true success and the joy of everlasting achievement. He is the oversoul of the grand universe, the consciousness of the finite cosmos, the completion of finite reality, and the personification of Creator-creature experience. Throughout all future eternity God the Supreme will voice the reality of volitional experience in the trinity relationships of Deity.

117:1.2 (1278.6) In the persons of the Supreme Creators the Gods have descended from Paradise to the domains of time and space, there to create and to evolve creatures with Paradise-attainment capacity who can ascend thereto in quest of the Father. This universe procession of descending God-revealing Creators and ascending God-seeking creatures is revelatory of the Deity evolution of the Supreme, in whom both descenders and ascenders achieve mutuality of understanding, the discovery of eternal and universal brotherhood. The Supreme Being thus becomes the finite synthesis of the experience of the perfect-Creator cause and the perfecting-creature response.

117:1.3 (1279.1) The grand universe contains the possibility of, and ever seeks for, complete unification, and this grows out of the fact that this cosmic existence is a consequence of the creative acts and the power mandates of the Paradise Trinity, which is unqualified unity. This very trinitarian unity is expressed in the finite cosmos in the Supreme, whose reality becomes increasingly apparent as the universes attain to the maximum level of Trinity identification.

117:1.4 (1279.2) The will of the Creator and the will of the creature are qualitatively different, but they are also experientially akin, for creature and Creator can collaborate in the achievement of universe perfection. Man can work in liaison with God and thereby cocreate an eternal finaliter. God can work even as humanity in the incarnations of his Sons,

pasiekia tvarinio patyrimo aukštybę.

Aukščiausiojoje Būtybėje, Kūrėjas ir tvarinys yra suvienyti vienoje Dievybėje, kurios valia yra išreikšta vienoje dieviškojoje asmenybėje. Ir šita Aukščiausiojo valia yra kažkas daugiau negu tvarinio arba Kūrėjo valia, panašiai, kaip Nebadono Sūnaus Šeimininko suvereni valia dabar yra kažkas daugiau negu dieviškosios ir žmogiškosios valios susijungimas. Rojaus tobulumo ir laiko-erdvės patyrimo sąjunga sukuria naują prasmės vertybę dievybės realybės lygiuose.

Besivystanti Aukščiausiojo dieviškoji prigimtis tampa visų tvarinių ir visų Kūrėjų neprilygstamo patyrimo didžiojoje visatoje tikslu pavaizdavimu. Aukščiausiam, visi kūrėjai ir visi tvariniai yra viena; jie yra amžiams suvienyti tuo patyrimu, kuris kilo iš tų vingių, kurie būna sprendžiant daugybę problemų, su kuriomis susiduria visa ribinė kūrinija, kada ji žengia amžinuoju keliu ieškodama tobulumo ir išsivadavimo iš neužbaigtumo pančių.

Tiesa, grožis, ir gėris yra tarpusavyje susieti Dvasios tarnystėje, Rojaus didybėje, Sūnaus gailėstingume, ir Aukščiausiojo patyrimo. Dievas Aukščiausiasis yra tiesa, grožis, ir gėris, nes šitos dieviškumo sąvokos išreiškia idėinio patyrimo ribinius maksimumus. Šitų trivenybių dieviškumo savybių amžinieji šaltiniai yra viršribiniuose lygiuose, bet tvarinys suvokti galėtų tik tokius šaltinius, kaip virštiesa, viršgrožis, ir viršgėris.

Mykolas, vienas iš kūrėjų, atskleidė Tėvo Kūrėjo dieviškąją meilę savo žemiškiesiems vaikams. Ir šitą dieviškąją meilę atradę ir priėmę, žmonės gali trokšti šitą meilę atskleisti savo sielos broliams materialiam kūne. Tokia tvarinio meilė yra tikrasis Aukščiausiojo meilės atspindys.

Aukščiausiasis viską aprėpia simetriškai. Pirmasis Šaltinis ir Centras potencialus yra trijuose didžiuliuose Absoliutuose; aktualus yra Rojuje, Sūnuje, ir Dvasioje; bet Aukščiausiasis yra tiek aktualus, tiek ir potencialus, asmenės aukštybės ir visagalės galios būtybė, vienodai reaguojanti į tvarinio pastangas ir į Kūrėjo tikslą; pats asmeniškai veikia visatą ir pats reaguoja į visatos visumą; ir vienu ir tuo pačiu metu yra aukščiausiasis kūrėjas ir aukščiausiasis tvarinys. Aukštybės Dievybė tokiu būdu išreiškia viso ribinio visumą.

2. EVOLIUCINIO AUGIMO ŠALTINIS

Aukščiausiasis yra Dievas laike; tvarinio

who thereby achieve the supremacy of creature experience.

117:1.5 (1279.3) In the Supreme Being, Creator and creature are united in one Deity whose will is expressive of one divine personality. And this will of the Supreme is something more than the will of either creature or Creator, even as the sovereign will of the Master Son of Nebadon is now something more than a combination of the will of divinity and humanity. The union of Paradise perfection and time-space experience yields a new meaning value on deity levels of reality.

117:1.6 (1279.4) The evolving divine nature of the Supreme is becoming a faithful portrayal of the matchless experience of all creatures and of all Creators in the grand universe. In the Supreme, creatorship and creaturehood are at one; they are forever united by that experience which was born of the vicissitudes attendant upon the solution of the manifold problems which beset all finite creation as it pursues the eternal path in quest of perfection and liberation from the fetters of incompleteness.

117:1.7 (1279.5) Truth, beauty, and goodness are correlated in the ministry of the Spirit, the grandeur of Paradise, the mercy of the Son, and the experience of the Supreme. God the Supreme is truth, beauty, and goodness, for these concepts of divinity represent finite maximums of ideational experience. The eternal sources of these triune qualities of divinity are on superfinite levels, but a creature could only conceive of such sources as supertruth, superbeauty, and supergoodness.

117:1.8 (1279.6) Michael, a creator, revealed the divine love of the Creator Father for his terrestrial children. And having discovered and received this divine affection, men can aspire to reveal this love to their brethren in the flesh. Such creature affection is a true reflection of the love of the Supreme.

117:1.9 (1279.7) The Supreme is symmetrically inclusive. The First Source and Center is potential in the three great Absolutes, is actual in Paradise, in the Son, and in the Spirit; but the Supreme is both actual and potential, a being of personal supremacy and of almighty power, responsive alike to creature effort and Creator purpose; self-acting upon the universe and self-reactive to the sum total of the universe; and at one and the same time the supreme creator and the supreme creature. The Deity of Supremacy is thus expressive of the sum total of the entire finite.

2. THE SOURCE OF EVOLUTIONARY GROWTH

117:2.1 (1280.1) The Supreme is God-in-time; his is

augimas laike yra jo paslaptis; jo taip pat yra ir netobulos dabarties nugalėjimas ir tobulėjančios ateities pasiekimas. Ir bet kokio ribinio augimo galutiniai vaisiai yra: galia, kurią protu valdo dvasia asmenybės suvienijančio ir kūrybinio buvimo dėka. Viso šito augimo kulminacinė pasekmė yra Aukščiausioji Būtybė.

Mirtingajam žmogui, egzistencija prilygsta augimui. Ir iš tiesų atrodytų, jog taip ir yra, net ir platesniaja visatos prasme, nes dvasios vadovaujamos egzistencijos pasekmė tikrai yra patirtinis augimas—statuso padidinimas. Tačiau, mes jau seniai manome, jog dabartinis augimas, kuris apibūdina tvarinio egzistenciją dabartiniame visatos amžiuje, yra Aukščiausiojo funkcija. Mes lygiai taip pat manome, jog šito pobūdžio augimas yra būdingas Aukščiausiojo augimo amžiui, ir kad jis baigsis tada, kada baigsis Aukščiausiojo augimas.

Pasižiūrėkite į tvarinių sutrejbintų sūnų statusą: Jie yra gimę ir gyvena dabartiniame visatos amžiuje; jie turi asmenybę, kartu yra apdovanoti protu ir dvasia. Jie turi patyrimą ir jį atsimena, bet jie *neauga*, kaip auga kylantieji. Būtent mūsų įsitikinimu ir supratimu, šitie tvarinių sutrejbinti sūnūs, nors jie yra *dabartiniame* visatos amžiuje, bet iš tikrųjų priklauso *kitam* visatos amžiui—amžiui, kuris bus tada, kada bus užbaigtas Aukščiausiojo augimas. Todėl jų nėra dabartinio neužbaigto ir dėl to augančio statuso Aukščiausiojo *viduje*. Šitokiu būdu jie nedalyvauja dabartinio visatos amžiaus patirtiniame augime, yra laikomi rezerve kitam visatos amžiui.

Mano paties kategorija, Galingieji Žinianešiai, būdami apkabinti Trejybės, dabartinio visatos amžiaus augime nedalyvauja. Tam tikra prasme mes turime anksčiau einančio visatos amžiaus statusą, kokie iš tiesų yra Trejybės Stacionarūs Sūnūs. Aišku yra viena: Mūsų statusas yra nustatytas Trejybės apkabinimu, ir daugiau patyrimo nebeatsiranda augimo dėka.

Tas netaikoma užbaigtiesiems, kaip netaikoma ir bet kokioms kitoms evoliucinėms ir patirtinėms kategorijoms, kurios yra Aukščiausiojo augimo proceso dalyviai. Jūs mirtingieji, dabar gyvenantys Urantijoje, galintys trokšti Rojaus pasiekimo ir užbaigtųjų statuso, turėtumėte suprasti, jog tokį likimą galima įgyvendinti tikrai dėl to, kad jūs esate Aukščiausiąjame ir iš Aukščiausiojo, todėl ir dalyvaujate Aukščiausiojo augimo cikle.

Kada nors pasibaigs Aukščiausiojo augimas; jo statusas pasieks užbaigtumą (energetinė-dvasinė prasme). Šitas Aukščiausiojo evoliucijos užbaigimas taip pat liudys tvarinių evoliucijos kaip Aukštybės dalies užbaigimą. Kokios rūšies

the secret of creature growth in time; his also is the conquest of the incomplete present and the consummation of the perfecting future. And the final fruits of all finite growth are: power controlled through mind by spirit by virtue of the unifying and creative presence of personality. The culminating consequence of all this growth is the Supreme Being.

117:2.2 (1280.2) To mortal man, existence is equivalent to growth. And so indeed it would seem to be, even in the larger universe sense, for spirit-led existence does seem to result in experiential growth — augmentation of status. We have long held, however, that the present growth which characterizes creature existence in the present universe age is a function of the Supreme. We equally hold that this kind of growth is peculiar to the age of the growth of the Supreme, and that it will terminate with the completion of the growth of the Supreme.

117:2.3 (1280.3) Consider the status of the creature-trinitized sons: They are born and live in the present universe age; they have personalities, together with mind and spirit endowments. They have experiences and the memory thereof, but they do not *grow* as do ascenders. It is our belief and understanding that these creature-trinitized sons, while they are *in* the present universe age, are really *of* the next universe age — the age which will follow the completion of the growth of the Supreme. Hence they are not *in* the Supreme as of his present status of incompleteness and consequent growth. Thus they are nonparticipating in the experiential growth of the present universe age, being held in reserve for the next universe age.

117:2.4 (1280.4) My own order, the Mighty Messengers, being Trinity embraced, are nonparticipating in the growth of the present universe age. In a sense we are in status as of the preceding universe age as in fact are the Stationary Sons of the Trinity. One thing is certain: Our status is fixed by the Trinity embrace, and experience no longer eventuates in growth.

117:2.5 (1280.5) This is not true of the finalizers nor of any other of the evolutionary and experiential orders which are participants in the growth process of the Supreme. You mortals now living on Urantia who may aspire to Paradise attainment and finaliter status should understand that such a destiny is only realizable because you are in and of the Supreme, hence are participants in the cycle of the growth of the Supreme.

117:2.6 (1280.6) There will come an end sometime to the growth of the Supreme; his status will achieve completion (in the energy-spirit sense). This termination of the evolution of the Supreme will also witness the ending of creature evolution as a

augimas gali apibūdinti išorinės erdvės visatas, mes nežinome. Bet mes esame giliai įsitikinę, jog tai bus kažkas visiškai skirtinga nuo viso to, kas buvo matoma dabartiniame septynių supervisatų evoliucijos amžiuje. Be jokios abejonės didžiosios visatos evoliucinių piliečių veikimas išorinės erdvės gyventojams turės kompensuoti tai, kad jiems neteko patirti Aukštybės augimo.

Kaip egzistuojanti po dabartinio visatos amžiaus užbaigimo, Aukščiausioji Būtybė didžiojoje visatoje veiks kaip patirtinis valdovas. Išorinės erdvės gyventojai—kito visatos amžiaus piliečiai—turės posupervisatinio augimo potencialą, tokį sugebėjimą evoliuciniam pasiekimui, kuris numato Visagalio Aukščiausiojo suverenumą, dėl to tai reiškia, jog tvarinys nebeturės galimybės dalyvauti dabartinio visatos amžiaus energijos-asmenybės sintezėje.

Tokiu būdu Aukščiausiojo neužbaigtumą iš tiesų galima laikyti privalumu, kadangi jis padaro įmanomu tai, kad dabartinių visatų tvarinių kūrinija evoliuciškai augtų. Tuštuma iš tikrųjų turi savo privalumą, nes ją galima patirtiškai užpildyti.

Vienas iš labiausiai intriguojančių klausimų ribinėje filosofijoje yra toks: Ar Aukščiausioji Būtybė aktualizuojasi reaguodama į didžiosios visatos evoliuciją, ar šitas ribinis kosmosas vis labiau vystosi reaguodamas į Aukščiausiojo palaipsnį aktualizavimąsi? Arba, ar gali būti taip, kad besivystydami jie abipusiškai priklauso vienas nuo kito? kad jie yra tokie, kurie evoliuciškai veikia vienas kitą, kiekvienas iš jų sukelia kito augimą? Mes tikrai žinome štai ką: Sutvertos būtybės ir visatos, aukštos ir žemos, vystosi Aukščiausiam, ir joms vystantis, atsiranda šito visatos amžiaus visos ribinės veiklos suvienyta visuma. Ir tai yra Aukščiausiosios Būtybės pasirodymas, Dievo Aukščiausiojo visagalės energijos evoliucija visoms būtybėms.

3. AUKŠČIAUSIOJO REIKŠMĖ VISATOS TVARINIAMS

Kosminė tikrovė, kuri yra vadinama įvairiai, kaip Aukščiausioji Būtybė, Dievas Aukščiausiasis, ir Visagalis Aukščiausiasis, yra visų ribinių realybių atsirandančių fazių kompleksinė ir visuotinė sintezė. Amžinosios energijos, dieviškosios dvasios, ir visuotinio proto toli pasklindantis išplėtimas ribinę kulminaciją pasiekia Aukščiausiojo evoliucijoje, kuris yra viso ribinio augimo visuma, pati save įgyvendinanti ribinio maksimumo užbaigtumu dievybės lygiuose.

Aukščiausiasis yra dieviškasis kanalas, kuriuo teka kūrybinė trisajungų begalybė, kuri

part of Supremacy. What kind of growth may characterize the universes of outer space, we do not know. But we are very sure that it will be something very different from anything that has been seen in the present age of the evolution of the seven superuniverses. It will undoubtedly be the function of the evolutionary citizens of the grand universe to compensate the outer-spacers for this deprivation of the growth of Supremacy.

117:2.7 (1280.7) As existent upon the consummation of the present universe age, the Supreme Being will function as an experiential sovereign in the grand universe. Outer-spacers — citizens of the next universe age — will have a postsuperuniverse growth potential, a capacity for evolutionary attainment presupposing the sovereignty of the Almighty Supreme, hence excluding creature participation in the power-personality synthesis of the present universe age.

117:2.8 (1281.1) Thus may the incompleteness of the Supreme be regarded as a virtue since it makes possible the evolutionary growth of the creature-creation of the present universes. Emptiness does have its virtue, for it may become experientially filled.

117:2.9 (1281.2) One of the most intriguing questions in finite philosophy is this: Does the Supreme Being actualize in response to the evolution of the grand universe, or does this finite cosmos progressively evolve in response to the gradual actualization of the Supreme? Or is it possible that they are mutually interdependent for their development? that they are evolutionary reciprocals, each initiating the growth of the other? Of this we are certain: Creatures and universes, high and low, are evolving within the Supreme, and as they evolve, there is appearing the unified summation of the entire finite activity of this universe age. And this is the appearance of the Supreme Being, to all personalities the evolution of the almighty power of God the Supreme.

3. SIGNIFICANCE OF THE SUPREME TO UNIVERSE CREATURES

117:3.1 (1281.3) The cosmic reality variously designated as the Supreme Being, God the Supreme, and the Almighty Supreme, is the complex and universal synthesis of the emerging phases of all finite realities. The far-flung diversification of eternal energy, divine spirit, and universal mind attains finite culmination in the evolution of the Supreme, who is the sum total of all finite growth, self-realized on deity levels of finite maximum completion.

117:3.2 (1281.4) The Supreme is the divine channel through which flows the creative infinity of the

kristalizuojasi į galaktinę erdvės panoramą, kurios fone vyksta nuostabią laiką asmenybės drama: tarpininkaujant protui dvasia nugali energiją-materiją.

Jėzus sakė: "Aš esu šitas gyvasis kelias," ir tikrai jis yra šitas gyvasis kelias iš savimonės materialaus lygio į Dievo-sąmonės dvasinį lygį. Ir net taip, kaip jis yra šitas gyvasis kelias kylant iš savojo aš į Dievą, taip ir Aukščiausiasis yra šitas gyvasis kelias iš ribinės sąmonės į sąmonės transcendenciją, net ir į absonitumo įžvalgą.

Jūsų Sūnus Kūrėjas iš tikrųjų gali būti toks gyvasis kanalas, vedantis iš žmogiškumo į dieviškumą, kadangi jis asmeniškai iki galo patyrė keliavimo šituo visatos žengimo į priekį keliu pilnatvę, pradėjęs nuo tikrai žmogiškojo Jošua, Juozapo sūnaus, Žmogaus Sūnaus, ir pasiekęs Nebadono Mykolo, begalinio Dievo Sūnaus, Rojaus dieviškumą. Panašiai ir Aukščiausioji Būtybė gali veikti kaip visatos kelias, kuriuo yra pranokstami ribiniai apribojimai, nes ji yra visų tvarinių evoliucijos, žengimo į priekį, ir sudvasinimo realusis įkūnijimas ir asmeninis įprasminimas. Net ir besileidžiančių iš Rojaus asmenybių patyrimai didžiojoje visatoje yra jo patyrimų toji dalis, kuri papildo laiko piligrimų kylančių patyrimų jo visumą.

Mirtingasis žmogus daugiau negu perkeltine prasme yra sukurtas pagal Dievo atvaizdą. Fizinio požiūriu šis tvirtinimas vargu ar yra teisingas, bet kai dėl tam tikrų potencialų visatoje, tai yra tikra realybė. Žmogiškojoje rasėje, kai kas iš tos pačios evoliucinio pasiekimo dramos dabar jai besivystant yra atskleidžiama nepalyginamai platesniu mastu, visatų visatoje. Žmogus, valinė asmenybė, tampa kūrybingas, palaikydamas ryšį su Derintoju, neasmene esybe, Aukščiausiojo ribinių potencialų akivaizdoje, ir šito pasekmė yra nemirtingos sielos sužydėjimas. Visatose laiko ir erdvės Kūrėjai asmenybės veikia palaikydami ryšį su Rojaus Trejybės neasmene dvasia ir dėl šito sukuria naują Dievybės tikrovės energijos potencialą.

Mirtingasis žmogus, būdamas tvarinys, nėra tiksliai toks, kokia yra Aukščiausioji Būtybė, kuri yra dieviška, bet Žmogaus evoliucija tikrai tam tikru būdu yra panaši į Aukščiausiojo augimą. Žmogus sąmoningai auga iš materialaus į dvasinį savo paties sprendimų jėgos, galios, ir atkaklumo dėka; jis taip pat auga tada, kada jo Minties Derintojas sukuria naujus būdus tam, kad nusileistų iš dvasinių lygių į morontinius sielos lygius; ir kada kartą siela ima egzistuoti, tada ji pradeda augti savyje ir iš savęs.

Tai yra kažkiek panašu į tą būdą, kuriuo

tridities that crystallizes into the galactic panorama of space, against which takes place the magnificent personality drama of time: the spirit conquest of energy-matter through the mediation of mind.

117:3.3 (1281.5) Said Jesus: "I am the living way," and so he is the living way from the material level of self-consciousness to the spiritual level of God-consciousness. And even as he is this living way of ascension from the self to God, so is the Supreme the living way from finite consciousness to transcendence of consciousness, even to the insight of absonity.

117:3.4 (1281.6) Your Creator Son can actually be such a living channel from humanity to divinity since he has personally experienced the fullness of the traversal of this universe path of progression, from the true humanity of Joshua ben Joseph, the Son of Man, to the Paradise divinity of Michael of Nebadon, the Son of the infinite God. Similarly can the Supreme Being function as the universe approach to the transcendence of finite limitations, for he is the actual embodiment and personal epitome of all creature evolution, progression, and spiritualization. Even the grand universe experiences of the descending personalities from Paradise are that part of his experience which is complementary to his summation of the ascending experiences of the pilgrims of time.

117:3.5 (1281.7) Mortal man is more than figuratively made in the image of God. From a physical standpoint this statement is hardly true, but with reference to certain universe potentialities it is an actual fact. In the human race, something of the same drama of evolutionary attainment is being unfolded as takes place, on a vastly larger scale, in the universe of universes. Man, a volitional personality, becomes creative in liaison with an Adjuster, an impersonal entity, in the presence of the finite potentialities of the Supreme, and the result is the flowering of an immortal soul. In the universes the Creator personalities of time and space function in liaison with the impersonal spirit of the Paradise Trinity and become thereby creative of a new power potential of Deity reality.

117:3.6 (1282.1) Mortal man, being a creature, is not exactly like the Supreme Being, who is deity, but man's evolution does in some ways resemble the growth of the Supreme. Man consciously grows from the material toward the spiritual by the strength, power, and persistency of his own decisions; he also grows as his Thought Adjuster develops new techniques for reaching down from the spiritual to the morontial soul levels; and once the soul comes into being, it begins to grow in and of itself.

117:3.7 (1282.2) This is somewhat like the way in

plečiasi Aukščiausioji Būtybė. Jos suverenumas auga Aukščiausiųjų Kūrėjų Asmenybių veiksmuose ir pasiekimuose ir šitų veiksmų ir pasiekimų dėka; tai yra jo, kaip didžiosios visatos valdovo, didybės evoliucija. Jos dieviškoji prigimtis lygiai taip priklauso nuo ankstyvesnės Rojaus Trejybės vienybės. Bet yra dar ir kitas Dievo Aukščiausiojo evoliucijos aspektas. Jis yra ne tiktai išsivystęs iš Kūrėjų ir kilęs iš Trejybės; jis taip pat yra išsivystęs iš savęs ir kilęs iš savęs. Dievas Aukščiausiasis yra pats valinis, kūrybinis dalyvis savo paties dievybės aktualizavime. Žmogiškoji morontinė siela yra lygiai taip pat valinė, kartu kurianti partnerė, pati save paversdama nemirtinga.

Tėvas bendradarbiauja su Bendrai Veikiančiuoju manipuliudamas Rojaus energijas ir paversdamas jas tokiomis, kad jos reaguotų į Aukščiausiajį. Tėvas bendradarbiauja su Amžinuoju Sūnumi sukurdamas Kūrėjus asmenybes, kurių veiksmi kada nors aukščiausiąją viršūnę pasieks Aukščiausiojo suverenumo įgyvendinimu. Tėvas bendradarbiauja tiek su Sūnumi, tiek su Dvasia sukurdamas Trejybės asmenybes, kad jos veiktų kaip didžiosios visatos valdovai iki to laiko, kada užbaigta Aukščiausiojo evoliucija jį kvalifikuos tam, kad jis prisiimtų tą aukščiausiąją valdžią. Tėvas bendradarbiauja su savo Dievybės ir ne-Dievybės partneriais šitais būdais ir daugeliu kitų būdų prisidėdamas prie Aukštybės evoliucijos, bet jis taip pat šituose reikaluose veikia ir vienas. Ir jo atskirą veikimą galbūt geriausiai atskleidžia Minties Derintojų ir su jais susijusių esybių tarnavimas.

Dievybė yra vienybė, egzistenciali Trejybėje, patirtinė Aukščiausiajame, ir, mirtinguosiuose, tvarinio įgyvendinta susiliejime su Derintoju. Minties Derintojų buvimas mirtingajame žmoguje atskleidžia visatos esminę vienybę, nes žmogus, pats žemiausias iš visų įmanomų visatos asmenybių tipų, savo viduje turi aukščiausiosios ir amžinosios tikrovės, net visų asmenybių pirminio Tėvo tikrąjį fragmentą.

Aukščiausioji Būtybė vystosi savo ryšio su Rojaus Trejybe dėka ir dėl tos Trejybės kūrėjų ir administratorių vaikų dieviškumo sėkmės. Nemirtinga žmogaus siela vysto savo pačios amžinąjį likimą susivienydamas su Rojaus Tėvo dieviškuoju buvimu ir sutinkamai su asmenybės žmogiškojo proto sprendimais. Kuo Trejybė yra Dievui Aukščiausiajam, tuo Derintojas yra besivystančiam žmogui.

Dabartiniame visatos amžiuje Aukščiausioji Būtybė akivaizdžiai negali tiesiogiai veikti kaip Kūrėjas, išskyrus tas akimirkas, kada laiko ir erdvės kūrybinės agentūros ribinio veikimo galimybės yra išseikvojusios. Iki šiol visatos

which the Supreme Being expands. His sovereignty grows in and out of the acts and achievements of the Supreme Creator Personalities; that is the evolution of the majesty of his power as the ruler of the grand universe. His deity nature is likewise dependent on the pre-existent unity of the Paradise Trinity. But there is still another aspect to the evolution of God the Supreme: He is not only Creator-evolved and Trinity-derived; he is also self-evolved and self-derived. God the Supreme is himself a volitional, creative participant in his own deity actualization. The human morontial soul is likewise a volitional, cocreative partner in its own immortalization.

117:3.8 (1282.3) The Father collaborates with the Conjoint Actor in manipulating the energies of Paradise and in rendering these responsive to the Supreme. The Father collaborates with the Eternal Son in the production of Creator personalities whose acts will sometime culminate in the sovereignty of the Supreme. The Father collaborates with both Son and Spirit in the creation of Trinity personalities to function as rulers of the grand universe until such time as the completed evolution of the Supreme qualifies him to assume that sovereignty. The Father co-operates with his Deity and non-Deity co-ordinates in these and many other ways in the furtherance of the evolution of Supremacy, but he also functions alone in these matters. And his solitary function is probably best revealed in the ministry of the Thought Adjusters and their associated entities.

117:3.9 (1282.4) Deity is unity, existential in the Trinity, experiential in the Supreme, and, in mortals, creature-realized in Adjuster fusion. The presence of the Thought Adjusters in mortal man reveals the essential unity of the universe, for man, the lowest possible type of universe personality, contains within himself an actual fragment of the highest and eternal reality, even the original Father of all personalities.

117:3.10 (1282.5) The Supreme Being evolves by virtue of his liaison with the Paradise Trinity and in consequence of the divinity successes of the creator and administrator children of that Trinity. Man's immortal soul evolves its own eternal destiny by association with the divine presence of the Paradise Father and in accordance with the personality decisions of the human mind. What the Trinity is to God the Supreme, the Adjuster is to evolving man.

117:3.11 (1282.6) During the present universe age the Supreme Being is apparently unable to function directly as a creator except in those instances where the finite possibilities of action have been exhausted by the creative agencies of time and

istorijoje taip atsitiko tik tai vieną kartą; kada ribinio veiksmo galimybės visatos atspindėjimo srityje buvo išnaudotos, tada iš tikrųjų Aukščiausiasis veikė kaip visų anksčiau buvusių kūrybinių veiksmų kūrybinis kulminatorius. Ir mes manome, kad jis ir vėl veiks kaip kulminatorius ateities amžiais, kada tik ankstesnieji kūrybiniai veiksmai bus užbaigę atitinkamą kūrybinės veiklos ciklą.

Aukščiausioji Būtybė žmogaus nesukūrė, bet tiesiogine prasme žmogus buvo sukurtas, jo paties gyvybė kilo, iš Aukščiausiojo potencialo. Taip pat jis neužsiima ir žmogaus vystymu; ir vis tik tai iš tikrųjų pats Aukščiausiasis yra pati evoliucijos esmė. Ribiniu požiūriu mes iš tikrųjų gyvename, judame, ir turime savo būti Aukščiausiojo imanentiškumo sferoje.

Akivaizdu, jog Aukščiausiasis negali inicijuoti pirminio priežastingumo, bet pasirodo, kad jis yra viso visatos augimo katalizatorius ir galbūt turi lemtį užtikrinti visuminę kulminaciją, kiek tai yra susiję su visų patirtinių-evoliucinių būtybių likimu. Tėvas sukuria ribinio kosmoso koncepciją; Sūnūs Kūrėjai šitą idėją įgyvendina laike ir erdvėje, pritariant ir bendradarbiaujant Kuriančiosioms Dvasiomis; Aukščiausiasis pasiekia aukščiausiąjį visuminio ribiškumo tašką ir užmezga jo ryšį su absonito likimu.

4. RIBINIS DIEVAS

Žvelgdami į tvarinių kūrinijos nenutrūkstančias kovas dėl statuso tobulumo ir būties dieviškumo, mes būtinai prieiname prie minties, jog šitos nesibaigiančios pastangos rodo Aukščiausiojo nenutrūkstamą kovą dėl dieviškojo savo paties įgyvendinimo. Dievas Aukščiausiasis yra ribinė Dievybė, ir jis turi susitvarkyti su to, kuris yra ribinis, problemomis šito žodžio visumine prasme. Mūsų kova su laiko vingiais erdvės evoliucijoje yra jo pastangų pasiekti savojo aš realybę ir aukščiausiosios valdžios užbaigtumą veikimo sferoje, kurią jo besivystanti prigimtis plečia iki pačių tolimiausiųjų galimybių ribų, atspindžiai.

Per visą didžiąją visatą Aukščiausiasis kovoja dėl išraiškos. Jo dieviškoji evoliucija tam tikru laipsniu yra grindžiama kiekvienos egzistuojančios asmenybės išmintimi-veiksmu. Kada žmogiškoji būtybė amžinąjį išlikimą pasirenka, tada likimą ji kuria drauge; ir šito kylančiojo mirtingojo gyvenimo ribiniam Dievui tenka padidintas asmenybės savojo aš realizavimo laipsnis ir patirtinio suverenumo išplėtimas. Bet jeigu tvarinys amžinąją karjerą atstumia, tada Aukščiausiojo toji dalis, kuri buvo priklausoma nuo šito tvarinio pasirinkimo, patiria neišvengiamą uždelsimą, tokį nepriteklių, kurį būtina kompensuoti analogišku arba papildomu patyrimu; kai dėl neišlikusiojo

space. Thus far in universe history this has transpired but once; when the possibilities of finite action in the matter of universe reflectivity had been exhausted, then did the Supreme function as the creative culminator of all antecedent creator actions. And we believe he will again function as a culminator in future ages whenever antecedent creatorship has completed an appropriate cycle of creative activity.

117:3.12 (1283.1) The Supreme Being did not create man, but man was literally created out of, his very life was derived from, the potentiality of the Supreme. Nor does he evolve man; yet is the Supreme himself the very essence of evolution. From the finite standpoint, we actually live, move, and have our being within the immanence of the Supreme.

117:3.13 (1283.2) The Supreme apparently cannot initiate original causation but appears to be the catalyzer of all universe growth and is seemingly destined to provide totality culmination as regards the destiny of all experiential-evolutionary beings. The Father originates the concept of a finite cosmos; the Creator Sons factualize this idea in time and space with the consent and co-operation of the Creative Spirits; the Supreme culminates the total finite and establishes its relationship with the destiny of the absonite.

4. THE FINITE GOD

117:4.1 (1283.3) As we view the ceaseless struggles of the creature creation for perfection of status and divinity of being, we cannot but believe that these unending efforts bespeak the unceasing struggle of the Supreme for divine self-realization. God the Supreme is the finite Deity, and he must cope with the problems of the finite in the total sense of that word. Our struggles with the vicissitudes of time in the evolutions of space are reflections of his efforts to achieve reality of self and completion of sovereignty within the sphere of action which his evolving nature is expanding to the outermost limits of possibility.

117:4.2 (1283.4) Throughout the grand universe the Supreme struggles for expression. His divine evolution is in measure predicated on the wisdom-action of every personality in existence. When a human being chooses eternal survival, he is cocreating destiny; and in the life of this ascending mortal the finite God finds an increased measure of personality self-realization and an enlargement of experiential sovereignty. But if a creature rejects the eternal career, that part of the Supreme which was dependent on this creature's choice experiences inescapable delay, a deprivation which must be compensated by substitutional or collateral experience; as for the personality of the

asmenybės, tai ji yra absorbuojama į kūrinijos viršsielą, tampa Aukščiausiojo Dievybės dalimi.

Dievas taip pasitiki kitu, taip myli, jog dalį savo dieviškosios prigimties atiduoda net į žmogiškųjų būtybių rankas tam, kad saugotų ir įgyvendintų savąjį aš. Tėvo prigimtis, Derintojo buvimas, yra nesunaikinama, nepriklausomai nuo mirtingosios būtybės pasirinkimo. Aukščiausiojo vaikas, besivystantis savašis aš, gali būti sunaikintas, nežiūrint to, kad tokio paklydusiojo savojo aš potencialiai vienijanti asmenybė išliks Aukštybės Dievybės faktoriumi.

Žmogiškoji asmenybė gali iš tikrųjų sunaikinti tvarinio individualybę, ir nors viskas, kas tokio kosminio savižudžio gyvenime buvo vertinga, išliks, bet šitos savybės *nebeišliks kaip individualus tvarinys*. Aukščiausiasis vėl bus išreikštas visatų tvariniuose, bet niekada daugiau nebebus išreikštas kaip tas konkretus asmuo; unikali nepakilusiojo asmenybė sugrįžta į Aukščiausiąjį taip, kaip vandens lašas sugrįžta į jūrą.

Ribinių asmenių dalių bet koks izoliuotas veiksmas santykinai yra nereikšmingas būsimaajam Aukščiausiojo Visumos atsiradimui, bet nežiūrint šito visuma priklauso nuo daugybės dalių visų veiksmų. Atskiro mirtingojo asmenybė yra nereikšminga Aukštybės visumos akivaizdoje, bet kiekvienos žmogiškosios būtybės asmenybė išreiškia nepakeičiamą prasmę-vertybę tame, kas yra ribinis; asmenybė, kada kartą būna išreikšta, daugiau niekada nebebūna identiškai išreikšta niekur kitur, tik tos gyvenančios asmenybės tebesitęsiančioje egzistencijoje.

Taigi, kada mes siekiame saviraiškos, tada Aukščiausiasis mūsų viduje ir su mumis siekia dievybės išraiškos. Kada mes surandame Tėvą, tada Aukščiausiasis vėl būna suradęs visų daiktų Rojus Kūrėją. Tiek, kiek mes įvaldome savojo aš suvokimo problemas, tiek patirties Dievas pasiekia visagalę aukštybę laiko ir erdvės visatoje.

Be pastangų žmonija visatoje nekyla, taip pat ir Aukščiausiasis nesivysto be tikslingo ir išmintingo veiksmo. Tvariniai nepasiekia tobulo tiesiog pasyvumu, taip pat ir Aukštybės dvasia negali įgyvendinti Visagalio galios be nenutrūkstamos tarnystės ribinei kūrinijai.

Žmogaus žemiškasis ryšys su Aukščiausioju yra pamatas kosminei moralei, visuotinis jautrumas, ir pritarimas, *pareigai*. Tai yra tokia moralė, kuri pranoksta žemiškąjį santykinio gėrio ir blogio pojūtį; tai yra tokia moralė, kuri tiesiogiai remiasi tvarinio savojo aš sąmoningai suvokiamu patirtiniu įsipareigojimu patirtinei Dievybei. Mirtingasis žmogus ir visi kiti ribiniai

nonsurvivor, it is absorbed into the oversoul of creation, becoming a part of the Deity of the Supreme.

117:4.3 (1283.5) God is so trusting, so loving, that he gives a portion of his divine nature into the hands of even human beings for safekeeping and self-realization. The Father nature, the Adjuster presence, is indestructible regardless of the choice of the mortal being. The child of the Supreme, the evolving self, can be destroyed notwithstanding that the potentially unifying personality of such a misguided self will persist as a factor of the Deity of Supremacy.

117:4.4 (1283.6) The human personality can truly destroy individuality of creaturehood, and though all that was worth while in the life of such a cosmic suicide will persist, *these qualities will not persist as an individual creature*. The Supreme will again find expression in the creatures of the universes but never again as that particular person; the unique personality of a nonascender returns to the Supreme as a drop of water returns to the sea.

117:4.5 (1284.1) Any isolated action of the personal parts of the finite is comparatively irrelevant to the eventual appearance of the Supreme Whole, but the whole is nonetheless dependent on the total acts of the manifold parts. The personality of the individual mortal is insignificant in the face of the total of Supremacy, but the personality of each human being represents an irreplaceable meaning-value in the finite; personality, having once been expressed, never again finds identical expression except in the continuing existence of that living personality.

117:4.6 (1284.2) And so, as we strive for self-expression, the Supreme is striving in us, and with us, for deity expression. As we find the Father, so has the Supreme again found the Paradise Creator of all things. As we master the problems of self-realization, so is the God of experience achieving almighty supremacy in the universes of time and space.

117:4.7 (1284.3) Mankind does not ascend effortlessly in the universe, neither does the Supreme evolve without purposeful and intelligent action. Creatures do not attain perfection by mere passivity, nor can the spirit of Supremacy factualize the power of the Almighty without unceasing service ministry to the finite creation.

117:4.8 (1284.4) The temporal relation of man to the Supreme is the foundation for cosmic morality, the universal sensitivity to, and acceptance of, *duty*. This is a morality which transcends the temporal sense of relative right and wrong; it is a morality directly predicated on the self-conscious creature's appreciation of experiential obligation to experiential Deity. Mortal man and all other finite

tvariniai yra sukurti iš energijos, proto, ir dvasios gyvo potencialo, egzistuojančio Aukščiausiąjame. Būtent Aukščiausiuoju remiasi Derintojas-mirtingasis kylantysis, kada stengiasi sukurti nemirtingą ir dievišką užbaigtojo charakterį. Būtent iš pačios tos Aukščiausiojo realybės Derintojas, sutikus žmogiškai valiai, audžia kylančiojo Dievo sūnaus amžinosios prigimties raštus.

Derintojo žengimo į priekį, dvasinant ir įamžinant žmogiškąją asmenybę, evoliuciją betarpiškai sukuria Aukščiausiojo suverenumo išplėtimas. Tokie laimėjimai žmogiškojoje evoliucijoje tuo pačiu metu yra ir laimėjimai evoliuciniame Aukščiausiojo aktualizavimesi. Nors tai yra tiesa, jog tvariniai negali vystytis be Aukščiausiojo, bet galbūt taip pat tai yra tiesa, jog Aukščiausiojo evoliucijos negalima pasiekti iki galo be visų tvarinių užbaigtos evoliucijos. Šitame glūdi savimoningų asmenybių didžioji kosminė atsakomybė: Kad tam tikra prasme Aukščiausioji Dievybė priklauso nuo mirtingojo valios pasirinkimo. O tvarinio evoliucijos ir Aukščiausiojo evoliucijos abipusis žengimas į priekį yra tiksliai ir iki galo pateikiamas Dienų Seriesiems nesuvokiamų visatos atspindėjimo mechanizmu dėka.

Didysis iššūkis, kuris buvo mestas mirtingajam žmogui, yra toks: Ar patiriamas kosmoso vertybės prasmės jūs nuspręsite įsimesinti į savo paties besivystantį vidinį aš? ar atstumdami išlikimą leisite šitoms Aukštųjų paslaptims nieko neveikti laukiant kito tvarinio veiksmo kuriuo nors kitu metu, kuris *savaip* pamėgins įnešti tvarinio indėlį į ribinio Dievo evoliuciją? Bet tai jau bus jo indėlis į Aukščiausiąjį, o ne jūsų.

Šito visatos amžiaus didžioji kova yra tarp potencialo ir aktualo—aktualizuotis stengiasi visa tai, kas dar neišreikšta. Jeigu mirtingasis žmogus pradeda jaudinantį žygį į Rojų, tuomet jis eina pagal laiko judėjimą, kuris kaip srovės teka amžinybės upėje; jeigu mirtingasis žmogus amžinąją karjerą atstumia, tuomet ribinėse visatose jis juda prieš įvykių srovę. Mechaninė kūrinija nenumaldomai juda toliau sutinkamai su Rojaus Tėvo atsiskleidžiančiu tikslu, bet valinis tvarinys vaidmenį gali pasirinkti, priimti arba atmesti asmenybės dalyvavimą amžinybės jaudinančiame patyrimo. Mirtingasis žmogus žmogiškosios egzistencijos aukščiausiųjų vertybių sunaikinti negali, bet jis gali labai aiškiai užkirsti kelią šitų vertybių evoliucijai savo paties asmeniniame patyrimo. Tokiu laipsniu, kokių žmogiškasis aš šitaip atsisako dalyvauti kilime į Rojų, lygiai tokiu pačiu laipsniu Aukščiausiasis patiria uždelsimą siekdamas dieviškumo išraiškos didžiojoje visatoje.

Mirtingajam žmogui buvo patikėtas ne tiktai Rojaus Tėvo Derintojo buvimas, bet taip pat ir

creatures are created out of the living potential of energy, mind, and spirit existent in the Supreme. It is upon the Supreme that the Adjuster-mortal ascender draws for the creation of the immortal and divine character of a finaliter. It is out of the very reality of the Supreme that the Adjuster, with the consent of the human will, weaves the patterns of the eternal nature of an ascending son of God.

117:4.9 (1284.5) The evolution of Adjuster progress in the spiritualizing and eternalizing of a human personality is directly productive of an enlargement of the sovereignty of the Supreme. Such achievements in human evolution are at the same time achievements in the evolutionary actualization of the Supreme. While it is true that creatures could not evolve without the Supreme, it is probably also true that the evolution of the Supreme can never be fully attained independent of the completed evolution of all creatures. Herein lies the great cosmic responsibility of self-conscious personalities: That Supreme Deity is in a certain sense dependent on the choosing of the mortal will. And the mutual progression of creature evolution and of Supreme evolution is faithfully and fully indicated to the Ancients of Days over the inscrutable mechanisms of universe reflectivity.

117:4.10 (1284.6) The great challenge that has been given to mortal man is this: Will you decide to personalize the experiential value meanings of the cosmos into your own evolving selfhood? or by rejecting survival, will you allow these secrets of Supremacy to lie dormant, awaiting the action of another creature at some other time who will in *his* way attempt a creature contribution to the evolution of the finite God? But that will be his contribution to the Supreme, not yours.

117:4.11 (1284.7) The great struggle of this universe age is between the potential and the actual — the seeking for actualization by all that is as yet unexpressed. If mortal man proceeds upon the Paradise adventure, he is following the motions of time, which flow as currents within the stream of eternity; if mortal man rejects the eternal career, he is moving counter to the stream of events in the finite universes. The mechanical creation moves on inexorably in accordance with the unfolding purpose of the Paradise Father, but the volitional creation has the choice of accepting or of rejecting the role of personality participation in the adventure of eternity. Mortal man cannot destroy the supreme values of human existence, but he can very definitely prevent the evolution of these values in his own personal experience. To the extent that the human self thus refuses to take part in the Paradise ascent, to just that extent is the Supreme delayed in achieving divinity expression in the grand universe.

117:4.12 (1285.1) Into the keeping of mortal man has been given not only the Adjuster presence of the

Aukščiausiojo ateities be galo mažo fragmento likimo kontrolė. Nes taip, kaip žmogus pasiekia žmogiškąjį likimą, taip iš tiesų ir Aukščiausiasis pasiekia likimą dieviškumo lygiuose.

Ir šitokiu būdu sprendimas laukia kiekvieno iš jūsų, kaip kažkada jis laukė kiekvieno iš mūsų: Ar jūs apvilsite laiko Dievą, kuris taip priklauso nuo ribinio proto sprendimų? ar jūs apvilsite visatų Aukščiausiojo asmenybę gyvulinio regreso tinginyse? ar jūs apvilsite visų tvarinių didįjį brolį, kuris taip priklauso nuo kiekvieno tvarinio? ar jūs galite sau leisti išeiti į sferą to, kas nebuvo įgyvendintas, kada prieš jus yra atverta visatos karjeros kerinti perspektyva—Rojaus Tėvo dieviškasis atradimas ir dieviškasis dalyvavimas Dievo Aukščiausiojo ieškojime ir evoliucijoje?

Dievo dovanos—jo tikrovės padovanojimas—yra ne atskyrimas nuo savęs; jis neatskiria kūrinijos nuo savęs, bet aplink Rojų skriejančiuose kūrinuose jis sukūrė įtampą. Dievas pirmiausia žmogų myli ir jam suteikia nemirtingumo potencialą—amžinąją tikrovę. Ir kada žmogus Dievą myli, tada žmogus iš tikrųjų tampa amžinas aktualybėje. Ir štai kokia yra paslaptis: Kuo arčiau žmogus priartėja prie Dievo meilės dėka, tuo didesnė yra to žmogaus realybė—aktualybė. Kuo daugiau žmogus nuo Dievo traukiasi, tuo daugiau jis priartėja prie nerealybės—egzistencijos nutrūkimo. Kada žmogus pašvenčia savo valią Tėvo valios vykdymui, kada žmogus Dievui atiduoda viską, ką jis *turi*, tada Dievas iš tiesų tą žmogų padaro didesnę negu jis yra.

5. KŪRINIJOS VIRŠSIELA

Didysis Aukščiausiasis yra didžiosios visatos kosminė viršsiela. Kosmoso kokybės ir kiekybės savo dieviškumo atspindį iš tiesų suranda jame; jo dieviška prigimtis yra visos tvarinio-Kūrėjo prigimties visuminės didybės mozaikinis mišinys visose besivystančiose visatose. Ir Aukščiausiasis taip pat yra ir besiaktualizuojanti Dievybė, įkūnijanti kuriančiąją valią, kuri apima besivystančių visatos tikslą.

To, kas yra ribinis, intelektualūs, potencialiai asmeniai aš atsiranda iš Trečiojo Šaltinio ir Centro ir pasiekia ribinę laiko-erdvės Dievybės sintezę Aukščiausiajame. Kada tvarinys atsiduoda Kūrėjo valiai, tada jis nenugramzdina arba neatsisako savo asmenybės; individualios asmenybės, dalyvaudamos ribinio Dievo aktualizavimosi vyksme, nepraranda savo valinio vidinio aš, kada veikia šitokiu būdu. Vietoje šito tokios asmenybės dalyvaudamos šitame didingame Dievybės jaudinančiame patyrimo vis daugiau auga; šitokios sąjungos su dieviškumu

Paradise Father but also control over the destiny of an infinitesimal fraction of the future of the Supreme. For as man attains human destiny, so does the Supreme achieve destiny on deity levels.

117:4.13 (1285.2) And so the decision awaits each of you as it once awaited each of us: Will you fail the God of time, who is so dependent upon the decisions of the finite mind? will you fail the Supreme personality of the universes by the slothfulness of animalistic retrogression? will you fail the great brother of all creatures, who is so dependent on each creature? can you allow yourself to pass into the realm of the unrealized when before you lies the enchanting vista of the universe career — the divine discovery of the Paradise Father and the divine participation in the search for, and the evolution of, the God of Supremacy?

117:4.14 (1285.3) God's gifts — his bestowal of reality — are not divorcements from himself; he does not alienate creation from himself, but he has set up tensions in the creations circling Paradise. God first loves man and confers upon him the potential of immortality — eternal reality. And as man loves God, so does man become eternal in actuality. And here is mystery: The more closely man approaches God through love, the greater the reality — actuality — of that man. The more man withdraws from God, the more nearly he approaches nonreality — cessation of existence. When man consecrates his will to the doing of the Father's will, when man gives God all that he *has*, then does God make that man more than he is.

5. THE OVERSOUL OF CREATION

117:5.1 (1285.4) The great Supreme is the cosmic oversoul of the grand universe. In him the qualities and quantities of the cosmos do find their deity reflection; his deity nature is the mosaic composite of the total vastness of all creature-Creator nature throughout the evolving universes. And the Supreme is also an actualizing Deity embodying a creative will which embraces an evolving universe purpose.

117:5.2 (1285.5) The intellectual, potentially personal selves of the finite emerge from the Third Source and Center and achieve finite time-space Deity synthesis in the Supreme. When the creature submits to the will of the Creator, he does not submerge or surrender his personality; the individual personality participants in the actualization of the finite God do not lose their volitional selfhood by so functioning. Rather are such personalities progressively augmented by participation in this great Deity adventure; by such union with divinity man exalts, enriches,

dėka žmogus besivystantį savąjį aš iškelia, praturtina, sudvasina, ir suvienija iki pat aukštybės slenkščio.

Žmogaus besivystanti nemirtinga siela, bendras materialaus proto ir Derintojo kūrinys, kyla kaip tokia į Rojų, ir vėliau, kada būna įtraukta į Užbaigtųjų Korpusą, tada kokių nors naujų būdų būna susieta su Amžinojo Sūnaus dvasinės gravitacijos grandine patyrimo metodu, žinomu kaip *užbaigtojo transcendentavimas*. Tokie užbaigtieji šitaip tampa tinkamais kandidatais tam, jog būtų patirtiškai suvokiami kaip Dievo Aukščiausiojo asmenybės. Ir kada šitie mirtingieji intelektai Užbaigtųjų Korpuso neatskleistose ateities užduotyse pasieks dvasios egzistencijos septintąjį etapą, tada tokie dualistiniai protai taps trivieniai. Šitie du suderinti protai, žmogiškasis ir dieviškasis, taps pašlovinti sąjungoje su Aukščiausiosios Būtybės, kuri iki to meto bus aktualizuota, patirtiniu protu.

Amžinojoje ateityje, Dievas Aukščiausiasis bus aktualizuotas—kūrybiškai išreikštas ir dvasiškai pavaizduotas—kylančiojo žmogaus sudvasintame prote, nemirtingoje sieloje, net ir taip, kaip Visuotinis Tėvas buvo šitaip apreikštas Jėzaus žemiškuoju gyvenimu.

Žmogus nesusivienija su Aukščiausiuoju ir nepraranda savo asmeninės tapatybės, bet visų žmonių patyrimo atgarsiai visatoje iš tikrųjų šitaip formuoja Aukščiausiojo dieviškojo patyrimo dalį. “Darbai priklauso mums, jų vaisiai priklauso Dievui.”

Progresuojanti asmenybė palieka aktualizuotos realybės pėdsaką, kada ji eina per kylančius šių visatų lygius. Nesvarbu, ar jie būtų intelektualūs, dvasiniai, ar energetiniai, bet augančius laiko ir erdvės kūrinius modifikuoja asmenybės žengimas į priekį per jų sferas. Kada žmogus veikia, tada Aukščiausiasis reaguoja, ir šioji transakcija sudaro žengimo į priekį realybę.

Didžiosios energetinės, intelektualios, ir dvasinės grandinės niekada nebūna kylančios asmenybės nuolatinė nuosavybė; šitos tarnystės amžinai lieka Aukštybės dalis. Mirtingojo patyrimo žmogiškasis intelektas gyvena pagalbinių proto dvasių ritmiškuose pulsavimuose ir savo sprendimus vykdo toje arenoje, kurią sukuria įjungimas į šitos tarnystės grandinę. Mirtingajam mirus, žmogiškasis aš yra visam laikui išjungiamas iš pagalbinių proto dvasių grandinės. Nors atrodo, jog šitos pagalbinės proto dvasios niekada patyrimo neperduoda iš vienos asmenybės kitai, bet per Dievą Septinkartį jos gali perduoti ir iš tikrųjų perduoda sprendimo-veiksmaus neasmenius atgarsius Dievui Aukščiausiajam. (Bent jau tai yra tiesa garbinimo ir išminties pagalbinių proto dvasių atžvilgiu.)

Ir štai tokia yra padėtis su dvasinėmis

spiritualizės, and unifies his evolving self to the very threshold of supremacy.

117:5.3 (1286.1) The evolving immortal soul of man, the joint creation of the material mind and the Adjuster, ascends as such to Paradise and subsequently, when mustered into the Corps of the Finality, becomes allied in some new way with the spirit-gravity circuit of the Eternal Son by a technique of experience known as *finaliter transcendation*. Such finaliters thus become acceptable candidates for experiential recognition as personalities of God the Supreme. And when these mortal intellects in the unrevealed future assignments of the Corps of the Finality attain the seventh stage of spirit existence, such dual minds will become triune. These two attuned minds, the human and the divine, will become glorified in union with the experiential mind of the then actualized Supreme Being.

117:5.4 (1286.2) In the eternal future, God the Supreme will be actualized — creatively expressed and spiritually portrayed — in the spiritualized mind, the immortal soul, of ascendant man, even as the Universal Father was so revealed in the earth life of Jesus.

117:5.5 (1286.3) Man does not unite with the Supreme and submerge his personal identity, but the universe repercussions of the experience of all men do thus form a part of the divine experiencing of the Supreme. “The act is ours, the consequences God’s.”

117:5.6 (1286.4) The progressing personality leaves a trail of actualized reality as it passes through the ascending levels of the universes. Be they mind, spirit, or energy, the growing creations of time and space are modified by the progression of personality through their domains. When man acts, the Supreme reacts, and this transaction constitutes the fact of progression.

117:5.7 (1286.5) The great circuits of energy, mind, and spirit are never the permanent possessions of ascending personality; these ministries remain forever a part of Supremacy. In the mortal experience the human intellect resides in the rhythmic pulsations of the adjutant mind-spirits and effects its decisions within the arena produced by encircuitment within this ministry. Upon mortal death the human self is everlastingly divorced from the adjutant circuit. While these adjutants never seem to transmit experience from one personality to another, they can and do transmit the impersonal repercussions of decision-action through God the Sevenfold to God the Supreme. (At least this is true of the adjutants of worship and wisdom.)

117:5.8 (1286.6) And so it is with the spiritual circuits:

grandinėmis: Žmogus jas panaudoja kildamas per visas, bet jos niekada netampa jo nuosavybe kaip amžinosios asmenybės dalis. Bet šitos dvasinio tarnavimo grandinės, nesvarbu, ar tai būtų Tiesos Dvasia, Šventoji Dvasia, ar supervisatos dvasių buvimai, priima ir reaguoja į atsirandančias vertybes kylančioje asmenybėje, ir šitos vertybės per Septinkartį yra tiksliai perduodamos Aukščiausiam.

Nors tokie dvasiniai poveikiai, kaip Šventoji Dvasia ir Tiesos Dvasia, yra vietinės visatos tarnystės, bet jų vadovavimas nesiriboja vien tikta konkreto vietinio kūrinio geografinėmis ribomis. Kada kylantis mirtingasis vyksta už savo gimtosios vietinės visatos ribų, tada jam nėra visiškai nutraukiama Tiesos Dvasios globa, kuri jį taip nuolat mokė ir vedė per materialių ir morontinių pasaulių filosofinius labirintus, kiekvienoje kilimo krizėje ištikimai vadovavo Rojaus pilgrimui, visą laiką sakydama: "Štai šitas yra kelias." Kada jūs paliksite vietinės visatos sferas, tada, atsirandančios Aukščiausiosios Būtybės dvasios tarnavimo dėka ir supervisatos atspindėjimo priemonių dėka, jūsų kilime į Rojų jus vis dar ves Rojaus save padovanojančių Dievo Sūnų guodžianti nukreipianti dvasia.

Kaip šita daugybė kosminio tarnavimo grandinių evoliucinio patyrimo prasmės, vertybės, ir faktus registruoja Aukščiausiam? Mes nesame visiškai tikri, bet manome, kad šitas registravimas vyksta per Aukščiausiųjų Kūrėjų, kilusių iš Rojaus, asmenis, kurie yra betarpiški šitų laiko ir erdvės grandinių padovanojimai. Septynių pagalbinių proto dvasių proto-patyrimo sanaujos, joms tarnaujant fiziniui intelekto lygiui, yra Dieviškosios Dvasios vietinės visatos patyrimo dalis, ir galbūt per šitą Kuriančiąją Dvasią jos yra registruojamos Aukštybės prote. Galbūt lygiai taip pat mirtingųjų patyrimas su Tiesos Dvasia ir Šventąja Dvasia yra registruojamas Aukštybės asmenyje.

Net žmogaus ir Derintojo patyrimas turi atsilipti aidu Dievo Aukščiausiojo dieviškume, nes, kai patyrimą įgauna Derintojai, tada jie yra tokie, kaip Aukščiausiasis, ir besivystanti mirtingojo žmogaus siela yra sukurama iš anksčiau egzistavusios galimybės tokiam patyrimui Aukščiausiojo viduje.

Šitokiu būdu iš tiesų visos kūrinių įvairiapusių patyrimas tampa Aukštybės evoliucijos dalimi. Tvariniai, kada jie kyla pas Tėvą, tiesiog panaudoja to, kas yra ribinis, kokybes ir kiekybes; tokio panaudojimo neasmenės pasekmės amžiams lieka gyvojo kosmoso, Aukščiausiojo asmens, dalimi.

Tai, ko patyrimas žmogus pasiima su savimi, kaip

Man utilizes these in his ascent through the universes, but he never possesses them as a part of his eternal personality. But these circuits of spiritual ministry, whether Spirit of Truth, Holy Spirit, or superuniverse spirit presences, are receptive and reactive to the emerging values in ascending personality, and these values are faithfully transmitted through the Sevenfold to the Supreme.

117:5.9 (1286.7) While such spiritual influences as the Holy Spirit and the Spirit of Truth are local universe ministrations, their guidance is not wholly confined to the geographic limitations of a given local creation. As the ascending mortal passes beyond the boundaries of his local universe of origin, he is not entirely deprived of the ministry of the Spirit of Truth which has so constantly taught and guided him through the philosophic mazes of the material and morontial worlds, in every crisis of ascension unfailingly directing the Paradise pilgrim, ever saying: "This is the way." When you leave the domains of the local universe, through the ministry of the spirit of the emerging Supreme Being and through the provisions of superuniverse reflectivity, you will still be guided in your Paradise ascent by the comforting directive spirit of the Paradise bestowal Sons of God.

117:5.10 (1287.1) How do these manifold circuits of cosmic ministry register the meanings, values, and facts of evolutionary experience in the Supreme? We are not exactly certain, but we believe that this registry takes place through the persons of the Supreme Creators of Paradise origin who are the immediate bestowers of these circuits of time and space. The mind-experience accumulations of the seven adjutant mind-spirits, in their ministry to the physical level of intellect, are a part of the local universe experience of the Divine Minister, and through this Creative Spirit they probably find registry in the mind of Supremacy. Likewise are mortal experiences with the Spirit of Truth and the Holy Spirit probably registered by similar techniques in the person of Supremacy.

117:5.11 (1287.2) Even the experience of man and Adjuster must find echo in the divinity of God the Supreme, for, as the Adjusters experience, they are like the Supreme, and the evolving soul of mortal man is created out of the pre-existent possibility for such experience within the Supreme.

117:5.12 (1287.3) In this manner do the manifold experiences of all creation become a part of the evolution of Supremacy. Creatures merely utilize the qualities and quantities of the finite as they ascend to the Father; the impersonal consequences of such utilization remain forever a part of the living cosmos, the Supreme person.

117:5.13 (1287.4) What man himself takes with him as

ta, ką pats žmogus pasiima su savimi kaip asmenybės nuosavybę, yra jo charakteryje užfiksuota patyrimo pasekmė, kada, jam kylant į Rojų, buvo panaudotos didžiosios visatos intelektualios ir dvasinės grandinės. Kada žmogus apsisprendžia ir kada jis šitą sprendimą įgyvendina veiksmu, tada žmogus patiria, ir šito patyrimo prasmės ir vertybės amžiams yra jo amžinojo charakterio dalis visuose lygiuose, pradedant ribinio lygiu ir baigiant užbaigtojo lygiu. Kosmiškai moralus ir dieviškai dvasinis charakteris reiškia tvarinio asmeninių sprendimų, kuriuos apšvietė nuoširdus garbinimas, pašlovino išmintinga meilė, ir užbaigė broliška tarnystė, pagrindinę sankaują.

Besivystantis Aukščiausiasis ribiniams tvariniams galiausiai suteiks kompensaciją dėl to, kad jie niekada nesugebės pasiekti didesnio už apribotą patyrimo ryšį su visatą visata. Tvariniai Rojaus Tėvą gali pasiekti, bet jų evoliucinis protas, būdamas ribinis, yra nepajėgus realiai suvokti begalinio ir absoliutaus Tėvo. Tačiau kadangi visas tvarinių patyrimas yra registruojamas Aukščiausiojoje ir yra Aukščiausiojo dalis, tai, kada visi tvariniai pasieks ribinės egzistencijos užbaigtąjį lygį, ir po to, kai visuminis visatos vystymasis įgalins juos pasiekti Dievą Aukščiausiąjį kaip aktualų dieviškumo buvimą, tada, neatskiriamas nuo tokio ryšio realybės, yra ryšys su visuminiu patyrimu. Laiko ribinis savyje turi amžinybės sėklę; ir mus moko, jog, kada evoliucijos pilnatvė paliudys potencialo kosminiam augimui išsivystymą, tada visuminis ribinis, ieškodamas Tėvo kaip Galutiniojo, pereis į amžinosios karjeros absonitines fazes.

6. AUKŠČIAUSIOJO IEŠKOJIMAS

Mes ieškome Aukščiausiojo visatose, bet jo nesurandame. “Jis yra tas, kuris yra visų daiktų ir būtybių, judančių ir nejudančių, viduje ir išorėje. Neatpažįstamas savo paslaptyste; nors yra tolimas, vis tiek jis yra arti.” Visagalis Aukščiausiasis yra “forma to, kas dar nesuformuota, modelis to, kas dar nesukurta.” Aukščiausiasis yra jūsų visatos namai, ir kada jūs surasite jį, tada bus kaip sugrįžimas į namus. Jis yra jūsų patirtinis tėvas, ir kaip išaugo net ir žmogiškųjų būtybių patyrimo, jis taip pat tikrai išaugo ir dieviškosios tėvystės patyrimo. Jis pažįsta jus, nes yra panašus į tvarinį, o taip pat yra panašus ir į kūrėją.

Jeigu iš tikrųjų jūs trokštate surasti Dievą, tai negali būti taip, kad jūsų prote neužgimtų Aukščiausiojo sąmonė. Kaip Dievas yra jūsų dieviškasis Tėvas, taip Aukščiausiasis yra jūsų dieviškoji Motina, kuri rūpinasi jumis per jūsų kaip visatos tvarinių visą gyvenimą. “Koks visuotinis yra Aukščiausiasis—jis yra visur! Beribė gausybė

what man himself takes with him as a personality possession are the character consequences of the experience of having used the mind and spirit circuits of the grand universe in his Paradise ascent. When man decides, and when he consummates this decision in action, man experiences, and the meanings and the values of this experience are forever a part of his eternal character on all levels, from the finite to the final. Cosmically moral and divinely spiritual character represents the creature's capital accumulation of personal decisions which have been illuminated by sincere worship, glorified by intelligent love, and consummated in brotherly service.

117:5.14 (1287.5) The evolving Supreme will eventually compensate finite creatures for their inability ever to achieve more than limited experience contact with the universe of universes. Creatures can attain the Paradise Father, but their evolutionary minds, being finite, are incapable of really understanding the infinite and absolute Father. But since all creature experiencing registers in, and is a part of, the Supreme, when all creatures attain the final level of finite existence, and after total universe development makes possible their attainment of God the Supreme as an actual divinity presence, then, inherent in the fact of such contact, is contact with total experience. The finite of time contains within itself the seeds of eternity; and we are taught that, when the fullness of evolution witnesses the exhaustion of the capacity for cosmic growth, the total finite will embark upon the absonite phases of the eternal career in quest of the Father as Ultimate.

6. THE QUEST FOR THE SUPREME

117:6.1 (1287.6) We seek the Supreme in the universes, but we find him not. “He is the within and the without of all things and beings, moving and quiescent. Unrecognizable in his mystery, though distant, yet is he near.” The Almighty Supreme is “the form of the yet unformed, the pattern of the yet uncreated.” The Supreme is your universe home, and when you find him, it will be like returning home. He is your experiential parent, and even as in the experience of human beings, so has he grown in the experience of divine parenthood. He knows you because he is creaturelike as well as creatorlike.

117:6.2 (1288.1) If you truly desire to find God, you cannot help having born in your minds the consciousness of the Supreme. As God is your divine Father, so is the Supreme your divine Mother, in whom you are nurtured throughout your lives as universe creatures. “How universal is the Supreme — he is on all sides! The limitless things

kūrinijos tvarinių visą gyvenimą priklauso nuo jo buvimo, ir nė vienas nėra atstumiamas.”

Kuo Mykolas yra Nebadonui, tuo Aukščiausiasis yra ribiniam kosmosui; jo Dievybė yra tas didingas kanalas, per kurį Tėvo meilė teka į išorę visai kūrinijai, ir jis yra tas didingas kelias, kuriuo ribiniai tvariniai eina į vidų ieškodami Tėvo, kuris yra meilė. Net ir Minties Derintojai yra susieti su juo; pirmine prigimtimi ir dieviškumu jie visi yra kaip Tėvas, bet kada jie patiria laiko transakcijas erdvės visatoje, tada jie tampa tokie, kaip Aukščiausiasis.

Veiksmas, kada tvarinys apsisprendžia vykdyti Kūrėjo valią, yra kosminė vertybė ir turi visatos prasmę, į tai nedelsiant reaguoja kažkokia neatskleista, bet visur esanti koordinavimo jėga, galbūt Aukščiausiosios Būtybės visą laiką didėjančio veikimo pasireiškimas.

Besivystančio mirtingojo morontinė siela iš tikrųjų yra Visuotinio Tėvo, veikiančio per Derintoją, sūnus ir Aukščiausiosios Būtybės, Visuotinės Motinos, kosminio reagavimo vaikas. Motinos įtaka dominuoja žmogiškojoje asmenybėje per visą augančios sielos vietinės visatos vaikystę. Dieviškųjų tėvų įtaka didesnę pusiausvyrą pasiekia po susiliejimo su Derintoju ir per visą supervisatos karjerą, tačiau kada laiko tvariniai pradeda kelionę amžinybės centrinėje visatoje, tada Tėvo prigimtis ima pasireikšti vis didesne dalimi, savo ribinio pasireiškimo viršūnę pasiekdama atpažinus visuotinį Tėvą ir po priėmimo į Užbaigtumo Korpusą.

Užbaigtojo pasiekimo patyrimo ir šito patyrimo dėka kylančiojo savojo aš patirtines motinines savybes milžinišku laipsniu paveikia ryšys su Amžinojo Sūnaus dvasios buvimu ir Begalinės Dvasios proto buvimu ir Amžinojo Sūnaus dvasios buvimu ir Begalinės Dvasios proto buvimu įliejimas. Tada, per visas užbaigtojo veiklos valdas didžiojoje visatoje, įvyksta Aukščiausiojo slapto motininio potencialo naujas atsibudimas, naujas patirtinių prasmų įgyvendinimas, ir visos kilimo karjeros patirtinių vertybių nauja sintezė. Atrodo, jog užbaigtųjų šeštojo etapo šitas savojo aš įgyvendinimas visatos karjeroje tęsis tol, kol Aukščiausiojo motininis palikimas pasieks ribinį sinchroniškumą su Tėvo palikimu, esančiu Derintojuje. Šitas intriguojantis veikimo didžiojoje visatoje periodas rodo pakilusiojo ir išstobulinto mirtingojo toliau tebesitęsiančią subrendusiojo karjerą.

Užbaigus egzistencijos šeštąjį etapą ir įžengus į dvasios statuso septintąjį ir baigiamąjį etapą, galbūt prasidės turtėjančio patyrimo, bręstančios išminties, ir dieviškumo įgyvendinimo išsivytę amžiai. Užbaigtojo prigimtyje šitai galbūt prilygs proto kovos dėl dvasinio savojo aš

of creation depend on his presence for life, and none are refused.”

117:6.3 (1288.2) What Michael is to Nebadon, the Supreme is to the finite cosmos; his Deity is the great avenue through which the love of the Father flows outward to all creation, and he is the great avenue through which finite creatures pass inward in their quest of the Father, who is love. Even Thought Adjusters are related to him; in original nature and divinity they are like the Father, but when they experience the transactions of time in the universes of space, they become like the Supreme.

117:6.4 (1288.3) The act of the creature's choosing to do the will of the Creator is a cosmic value and has a universe meaning which is immediately reacted to by some unrevealed but ubiquitous force of co-ordination, probably the functioning of the ever-enlarging action of the Supreme Being.

117:6.5 (1288.4) The morontia soul of an evolving mortal is really the son of the Adjuster action of the Universal Father and the child of the cosmic reaction of the Supreme Being, the Universal Mother. The mother influence dominates the human personality throughout the local universe childhood of the growing soul. The influence of the Deity parents becomes more equal after the Adjuster fusion and during the superuniverse career, but when the creatures of time begin the traversal of the central universe of eternity, the Father nature becomes increasingly manifest, attaining its height of finite manifestation upon the recognition of the Universal Father and the admission into the Corps of the Finality.

117:6.6 (1288.5) In and through the experience of finaliter attainment the experiential mother qualities of the ascending self become tremendously affected by contact and infusion with the spirit presence of the Eternal Son and the mind presence of the Infinite Spirit. Then, throughout the realms of finaliter activity in the grand universe, there appears a new awakening of the latent mother potential of the Supreme, a new realization of experiential meanings, and a new synthesis of experiential values of the entire ascension career. It appears that this realization of self will continue in the universe careers of the sixth-stage finaliters until the mother inheritance of the Supreme attains to finite synchrony with the Adjuster inheritance of the Father. This intriguing period of grand universe function represents the continuing adult career of the ascendant and perfected mortal.

117:6.7 (1288.6) Upon the completion of the sixth stage of existence and the entrance upon the seventh and final stage of spirit status, there will probably ensue the advancing ages of enriching experience, ripening wisdom, and divinity realization. In the nature of the finaliter this will

įgyvendinimo užbaigiam pasiekimui, kylančiojo žmogaus prigimties koordinavimo su dieviškojo Derintojo prigimtimi tarp ribinių galimybių ribų užbaigimui. Toks nuostabus visatos savasis aš tokiu būdu tampa Rojaus Tėvo amžinuoju užbaigtuoju sūnumi, o taip pat Motinos Aukščiausiosios amžinuoju visatos vaiku, tokiu visatos savuoju aš, kuris yra kvalifikuotas atstovauti visatą ir asmenybių tiek Tėvui, tiek Motinai bet kioje veikloje arba užduotyje, susijusioje su sukurtų, kurių, ir besivystančių daiktų ir būtybių ribiniu valdymu.

Visi sielą išvystantys žmonės tiesiogine prasme yra Dievo Tėvo ir Dievo Motinos, Aukščiausiosios Būtybės, evoliuciniai sūnūs. Bet iki tokio meto, kada mirtingasis žmogus savo sieloje sąmoningai suvokia savo dieviškąjį paveldėjimą, šitas įsitikinimas dėl giminstės su Dievybe turi būti pasiekiamas įtikėjimo dėka. Žmogiškojo gyvenimo patyrimas yra kosminis kokonas, kuriame Aukščiausiosios Būtybės sugebėjimai visatoje ir Visuotinio Tėvo buvimas visatoje (ir tie sugebėjimai, ir tas buvimas visatoje nėra asmenybės) vysto morontinę laiko sielą ir visatos likimo ir amžinosios tarnystės žmogiškąjį dieviškąjį užbaigtojo charakterį.

Žmonės per daug dažnai užmiršta, jog žmogiškojoje egzistencijoje Dievas yra didingiausias patyrimas. Kiti patyrimai savo prigimtimi ir turiniu yra riboti, bet Dievo patyrimas ribų neturi, išskyrus tai, kokias ribas turi tvarinio sugebėjimas suvokti, ir šitas pats patyrimas šitą sugebėjimą plečia savaime. Kada žmonės ieško Dievo, tada jie ieško visko. Kada Dievą jie suranda, tada jie būna suradę viską. Šitas Dievo ieškojimas yra beribis meilės padovanojimas, kurį lydi naujos ir didingesnės meilės, kuri bus padovanota, stebinantys atradimai.

Visa tikroji meilė yra iš Dievo, ir žmogus tą dieviškąją meilę gauna, kada šitą meilę jis pats dovanoja savo bičiuliams. Meilė yra dinamiška. Jos niekada negalima užgrobti; ji yra gyva, laisva, virpanti, ir visada jaudinanti. Žmogus niekada negali Tėvo meilės paimti ir savo širdyje įkalinti. Tėvo meilė mirtingajam žmogui gali tapti reali tik tai pereidama per to žmogaus asmenybę, kai šitą meilę savo ruožtu jis dovanoja kitiems žmonėms. Didinga meilės grandinė eina iš Tėvo, per sūnus broliams, ir tokiu būdu pas Aukščiausiąjį. Tėvo meilė mirtingojo asmenybėje atsiranda viduje gyvenančio Derintojo tarnavimo dėka. Toks Dievą pažįstantis sūnus šitą meilę atskleidžia savo sielos broliams visatoje, ir šita broliškoji meilė yra Aukščiausiojo meilės esmė.

Prie Aukščiausiojo galima priartėti tik tai patyrimo dėka, o dabartinėse kūrinių epochose yra tik tai trys keliai, kurie tvarinį veda link

probably equal the completed attainment of the mind struggle for spirit self-realization, the completion of the co-ordination of the ascendant man-nature with the divine Adjuster-nature within the limits of finite possibilities. Such a magnificent universe self thus becomes the eternal finaliter son of the Paradise Father as well as the eternal universe child of the Mother Supreme, a universe self qualified to represent both the Father and Mother of universes and personalities in any activity or undertaking pertaining to the finite administration of created, creating, or evolving things and beings.

117:6.8 (1289.1) All soul-evolving humans are literally the evolutionary sons of God the Father and God the Mother, the Supreme Being. But until such time as mortal man becomes soul-conscious of his divine heritage, this assurance of Deity kinship must be faith realized. Human life experience is the cosmic cocoon in which the universe endowments of the Supreme Being and the universe presence of the Universal Father (none of which are personalities) are evolving the morontia soul of time and the human-divine finaliter character of universe destiny and eternal service.

117:6.9 (1289.2) Men all too often forget that God is the greatest experience in human existence. Other experiences are limited in their nature and content, but the experience of God has no limits save those of the creature's comprehension capacity, and this very experience is in itself capacity enlarging. When men search for God, they are searching for everything. When they find God, they have found everything. The search for God is the unstinted bestowal of love attended by amazing discoveries of new and greater love to be bestowed.

117:6.10 (1289.3) All true love is from God, and man receives the divine affection as he himself bestows this love upon his fellows. Love is dynamic. It can never be captured; it is alive, free, thrilling, and always moving. Man can never take the love of the Father and imprison it within his heart. The Father's love can become real to mortal man only by passing through that man's personality as he in turn bestows this love upon his fellows. The great circuit of love is from the Father, through sons to brothers, and hence to the Supreme. The love of the Father appears in the mortal personality by the ministry of the indwelling Adjuster. Such a God-knowing son reveals this love to his universe brethren, and this fraternal affection is the essence of the love of the Supreme.

117:6.11 (1289.4) There is no approach to the Supreme except through experience, and in the current epochs of creation there are only three

Aukštybės:

1. Rojaus Piliečiai nusileidžia iš amžinosios Salos per Havoną, kur jie įgauna sugebėjimą suvokti Aukštumą stebėdami Rojaus-Havonos realybės skirtingumą ir tyrinėjimo būdu atradami Aukščiausiųjų Kūrėjų Asmenybių, pradedant Pagrindinėmis Dvasiomis ir baigiant Sūnumis Kūrėjais, įvairiapusę veiklą.

2. Laiko-erdvės kylantieji, atvykstantys iš Aukščiausiųjų Kūrėjų evoliucinių visatų, labai priartėja prie Aukščiausiojo per Havoną keliaudami kaip per įvadą į augantį supratimą apie Rojaus Trejybės vienybę.

3. Havonos vietiniai gyventojai suvokimą apie Aukščiausiąjį įgauna palaikydami ryšius su besileidžiančiais pilgrimais iš Rojaus ir kylančiais pilgrimus iš septynių supervisatų. Havonos vietiniai gyventojai yra neatsiejamai tokioje padėtyje, kad suderintų iš esmės skirtingus amžinosios Salos piliečių ir evoliucinių visatų piliečių požiūrius.

Evoliuciniams tvariniams yra septyni didieji būdai, kaip priartėti prie Visuotinio Tėvo, ir kiekvienas iš šių kilmų į Rojų eina per vienos iš Septynių Pagrindinių Dvasių dieviškumą; ir kiekvienas toks priartėjimas tampa įmanomas dėka to, jog yra išplečiamas patyrimo priėmimas, kuris atsiranda dėl to, jog tvarinys yra tarnavęs toje supervisatoje, kuri atspindi tos Pagrindinės Dvasios prigimtį. Šių septynių patyrimų bendroji suma sudaro dabar žinomas ribas to, kaip tvarinys sąmoningai suvokia Dievo Aukščiausiojo realybę ir aktualybę.

Ne vien tik paties žmogaus ribotumas jam užkerta kelią surasti ribinį Dievą; taip pat ir visatos neužbaigtumas; net ir visų tvarinių—praeities, dabarties, ir ateities— neužbaigtumas padaro Aukščiausiąjį nepasiekiamą. Dievą Tėvą gali surasti bet koks individas, kuris yra pasiekęs panašumo į Dievą dieviškąjį lygį, bet Dievo Aukščiausiojo asmeniškai nesuras *nė vienas* tvarinys iki to tolumojo meto, kada, tobulumo visuotinio pasiekimo dėka, vienu ir tuo pačiu metu jį suras *visi* tvariniai.

Nepaisant to fakto, kad jūs negalite, šitame visatos amžiuje, jo surasti asmeniškai taip, kaip galite surasti ir kaip surasite Tėvą, Sūnų, ir Dvasią, ir vis tik, kilimas į Rojų ir vėlesnioji karjera visatoje jūsų sąmonėje palaipsniui sukurs suvokimą apie viso patyrimo Dievo buvimą visatoje ir veikimą kosmose. Aukščiausiojo esmė yra dvasios vaisiai, kada jis yra įgyvendinamas žmogiškajame patyrimo.

Žmogus kada nors pasieks Aukščiausiąjį dėl

avenues of creature approach to Supremacy:

117:6.12 (1289.5) 1. The Paradise Citizens descend from the eternal Isle through Havona, where they acquire capacity for Supremacy comprehension through observation of the Paradise-Havona reality differential and by exploratory discovery of the manifold activities of the Supreme Creator Personalities, ranging from the Master Spirits to the Creator Sons.

117:6.13 (1289.6) 2. The time-space ascenders coming up from the evolutionary universes of the Supreme Creators make close approach to the Supreme in the traversal of Havona as a preliminary to the augmenting appreciation of the unity of the Paradise Trinity.

117:6.14 (1289.7) 3. The Havona natives acquire a comprehension of the Supreme through contacts with descending pilgrims from Paradise and ascending pilgrims from the seven superuniverses. Havona natives are inherently in position to harmonize the essentially different viewpoints of the citizens of the eternal Isle and the citizens of the evolutionary universes.

117:6.15 (1290.1) To evolutionary creatures there are seven great approaches to the Universal Father, and each of these Paradise ascensions passes through the divinity of one of the Seven Master Spirits; and each such approach is made possible by an enlargement of experience receptivity consequent upon the creature's having served in the superuniverse reflective of the nature of that Master Spirit. The sum total of these seven experiences constitutes the present-known limits of a creature's consciousness of the reality and actuality of God the Supreme.

117:6.16 (1290.2) It is not only man's own limitations which prevent him from finding the finite God; it is also the incompleteness of the universe; even the incompleteness of all creatures — past, present, and future — makes the Supreme inaccessible. God the Father can be found by any individual who has attained the divine level of Godlikeness, but God the Supreme will never be personally discovered by any *one* creature until that far-distant time when, through the universal attainment of perfection, *all* creatures will simultaneously find him.

117:6.17 (1290.3) Despite the fact that you cannot, in this universe age, personally find him as you can and will find the Father, the Son, and the Spirit, nevertheless, the Paradise ascent and subsequent universe career will gradually create in your consciousness the recognition of the universe presence and the cosmic action of the God of all experience. The fruits of the spirit are the substance of the Supreme as he is realizable in human experience.

117:6.18 (1290.4) Man's sometime attainment of the

savo susiliejimo su Rojaus Dievybės dvasia. Urantams šitoji dvasia yra Visuotinio Tėvo Derintojo buvimas; ir nors Paslaptinis Pagalbininkas yra iš Tėvo ir toks, kaip Tėvas, bet mes abejojame, kad net ir tokia dieviškoji dovana gali atlikti neįmanomą užduotį, jog begalinio Dievo prigimtį atskleistų ribiniam tvariniui. Mes įtariame, jog tai, ką Derintojai ateityje atskleis septintojo etapo užbaigtiesiems, bus Dievo Aukščiausiojo dieviškumas ir prigimtis. Ir šitas atskleidimas ribiniam tvariniui bus tuo, kuo Begaliniojo atskleidimas būtų absoliučiai būtybei.

Aukščiausiasis nėra begalinis, bet jis tikriausiai apima iš begalybės viską, ką ribinis tvarinys kada nors galės realiai suvokti. Kad suprastum tai, kas yra daugiau negu Aukščiausiasis, reikia būti didesniau už ribinį!

Visi patirtiniai kūriniai, įgyvendindami savąjį likimą, priklauso vieni nuo kitų. Tikrai egzistenciali tikrovė yra pati savyje ir egzistuoja savaime. Havonai ir septynioms supervisatams reikia vieniems kitų tam, kad pasiektų ribinio pasiekimo maksimumą; lygiai taip tam, jog pasiektų ribinę transcendenciją, jos kada nors priklausys nuo išorinės erdvės ateities visatų.

Žmogiškasis kylantysis gali surasti Tėvą; Dievas yra egzistencialus, ir todėl yra realus, nepriklausomai nuo patyrimo statuso visoje visatoje. Bet nė vienas atskiras kylantysis niekada nesuras Aukščiausiojo tol, kol visi kylantieji nebus pasiekę to visatos brandos maksimumo, kuris kvalifikuoja juos vienu ir tuo pačiu metu dalyvauti šitame atradime.

Tėvas nėra asmenų gerbėjas; su kiekvienu iš savo kylančiųjų sūnų jis elgiasi kaip su kosminiu individu. Aukščiausiasis lygiai taip pat nėra asmenų gerbėjas; su savo patirtiniais vaikais jis elgiasi kaip su atskira kosmine visuma.

Žmogus Tėvą gali atrasti savo širdyje, bet Aukščiausiojo jis turės ieškoti visų kitų žmonių širdyse; ir kada Aukščiausiojo meilę tobulai atskleis visi tvariniai, tada jis visatos aktualybe tikrai taps visiems tvariniams. Ir tai yra tiesiog kitas būdas pasakyti, jog visatos bus įsitvirtinusios šviesoje ir gyvenime.

Kada visos asmenybės pasiekia ištobulintą savojo aš įgyvendinimą, plius kada ištobulinta pusiausvyra yra pasiekama visose visatose, tai prilygsta Aukščiausiojo pasiekimui ir liudija visos ribinės tikrovės išlaisvinimą iš netobulos egzistencijos apribojimų. Toks visų ribinių potencialų išseikvojimas atveda į užbaigtą Aukščiausiojo pasiekimą ir gali būti kitaip apibrėžtas kaip pačios Aukščiausiosios Būtybės užbaigtas evoliucinis aktualizavimas.

Žmonės Aukščiausiojo nesuranda staiga ir

Supreme is consequent upon his fusion with the spirit of Paradise Deity. With Urantians this spirit is the Adjuster presence of the Universal Father; and though the Mystery Monitor is from the Father and like the Father, we doubt that even such a divine gift can achieve the impossible task of revealing the nature of the infinite God to a finite creature. We suspect that what the Adjusters will reveal to future seventh-stage finalizers will be the divinity and nature of God the Supreme. And this revelation will be to a finite creature what the revelation of the Infinite would be to an absolute being.

117:6.19 (1290.5) The Supreme is not infinite, but he probably embraces all of infinity that a finite creature can ever really comprehend. To understand more than the Supreme is to be more than finite!

117:6.20 (1290.6) All experiential creations are interdependent in their realization of destiny. Only existential reality is self-contained and self-existent. Havona and the seven superuniverses require each other to achieve the maximum of finite attainment; likewise will they be sometime dependent on the future universes of outer space for finite transcendence.

117:6.21 (1290.7) A human ascender can find the Father; God is existential and therefore real, irrespective of the status of experience in the total universe. But no single ascender will ever find the Supreme until all ascenders have reached that maximum universe maturity which qualifies them simultaneously to participate in this discovery.

117:6.22 (1290.8) The Father is no respecter of persons; he treats each of his ascending sons as cosmic individuals. The Supreme likewise is no respecter of persons; he treats his experiential children as a single cosmic total.

117:6.23 (1290.9) Man can discover the Father in his heart, but he will have to search for the Supreme in the hearts of all other men; and when all creatures perfectly reveal the love of the Supreme, then will he become a universe actuality to all creatures. And that is just another way of saying that the universes will be settled in light and life.

117:6.24 (1291.1) The attainment of perfected self-realization by all personalities plus the attainment of perfected equilibrium throughout the universes equals the attainment of the Supreme and witnesses the liberation of all finite reality from the limitations of incomplete existence. Such an exhaustion of all finite potentials yields the completed attainment of the Supreme and may be otherwise defined as the completed evolutionary actualization of the Supreme Being himself.

117:6.25 (1291.2) Men do not find the Supreme

įspūdingai, kad tai būtų panašu į tai, kaip žemės drebėjimas suplėšo uolas, padarydamas tarpeklius, bet jį suranda lėtai ir kantriai, panašiai, kaip upė dugne ramiai išplauna žemę.

Kada jūs surasite Tėvą, tada surasite savo dvasinio kilimo visatoje didingą priežastį; kada jūs surasite Aukščiausiąjį, tada atrasite savo žengimo pirmyn į Rojų karjeros didingą pasekmę.

Bet nė vienas Dievą pažinęs mirtingasis niekada negali būti vienišas savo kelionėje per kosmosą, nes jis žino, jog, žengiant kiekvieną žingsnį šiuo keliu, Tėvas eina greta jo, tuo tarpu pats tas kelias, kuriuo jis žengia, yra Aukščiausiojo buvimas.

7. AUKŠČIAUSIOJO ATEITIS

Visų ribinių potencialų užbaigtas įgyvendinimas prilygsta viso evoliucinio patyrimo įgyvendinimo užbaigimui. Tai reiškia, jog Aukščiausiasis galutinai iškils kaip visagalis Dievybės buvimas visatoje. Mes manome, kad Aukščiausiasis, šitame vystymosi etape, bus lygiai taip atskirai įsmenintas, kaip yra įsmenintas Amžinasis Sūnus, lygiai taip turės konkrečią galią, kokią turi Rojaus Sala, bus taip visiškai suvienytas, kaip yra suvienytas Bendrai Veikiantysis, ir visa tai bus tarp ribinių Aukštybės galimybių apribojimų ribų dabartinio visatos amžiaus išsivystymo aukščiausiąjame taške.

Nors tokia samprata apie Aukščiausiojo ateitį yra visiškai tinkama, bet mes norėtume atkreipti dėmesį į kai kurias problemas, kurios yra neatskiriamos nuo šitos sampratos:

1. Aukščiausiojo Beribiai Prižiūrėtojai vargu ar galėtų būti sudievinėti kuriame nors etape iki to meto, kada bus užbaigta jo evoliucija, ir vis tik šitie patys prižiūrėtojai net ir dabar ribotai panaudoja aukštybės suverenumą, kiek tai yra susiję su visatomis, įsitvirtinusiomis šviesoje ir gyvenime.

2. Aukščiausiasis vargu ar galėtų veikti Galutiniojoje Trejybėje iki to meto, kol bus nepasiekęs visatos statuso užbaigtos aktualybės, ir vis tik Galutinioji Trejybė net ir dabar yra apribota realybe, ir jūs buvote informuoti apie Galutiniojo Apribotų Vicegerentų egzistavimą.

3. Visatos tvariniams Aukščiausiasis nėra iki galo realus, bet yra daug priežasčių tam, jog, logiškai mąstant, būtų padaryta išvada, kad jis yra visiškai realus Septinkartei Dievybei, pradedant Visuotiniu Tėvu Rojuje ir baigiant vietinių visatų Sūnumis Kūrėjais ir Kuriančiosiomis Dvasiomis.

Gali būti, jog tarp ribinio aukštesniųjų ribų, kur laikas susijungia su pranoktu laiku, yra tam tikros rūšies sekos susimaišymas ir susiliejimas. Gali

suddenly and spectacularly as an earthquake tears chasms into the rocks, but they find him slowly and patiently as a river quietly wears away the soil beneath.

117:6.26 (1291.3) When you find the Father, you will find the great cause of your spiritual ascent in the universes; when you find the Supreme, you will discover the great result of your career of Paradise progression.

117:6.27 (1291.4) But no God-knowing mortal can ever be lonely in his journey through the cosmos, for he knows that the Father walks beside him each step of the way, while the very way that he is traversing is the presence of the Supreme.

7. THE FUTURE OF THE SUPREME

117:7.1 (1291.5) The completed realization of all finite potentials equals the completion of the realization of all evolutionary experience. This suggests the final emergence of the Supreme as an almighty Deity presence in the universes. We believe that the Supreme, in this stage of development, will be as discretely personalized as is the Eternal Son, as concretely powerized as is the Isle of Paradise, as completely unified as is the Conjoint Actor, and all of this within the limitations of the finite possibilities of Supremacy at the culmination of the present universe age.

117:7.2 (1291.6) While this is an entirely proper concept of the future of the Supreme, we would call attention to certain problems inherent in this concept:

117:7.3 (1291.7) 1. The Unqualified Supervisors of the Supreme could hardly be deitized at any stage prior to his completed evolution, and yet these same supervisors even now qualifiedly exercise the sovereignty of supremacy concerning the universes settled in light and life.

117:7.4 (1291.8) 2. The Supreme could hardly function in the Trinity Ultimate until he had attained complete actuality of universe status, and yet the Trinity Ultimate is even now a qualified reality, and you have been informed of the existence of the Qualified Vicegerents of the Ultimate.

117:7.5 (1291.9) 3. The Supreme is not completely real to universe creatures, but there are many reasons for deducing that he is quite real to the Sevenfold Deity, extending from the Universal Father on Paradise to the Creator Sons and the Creative Spirits of the local universes.

117:7.6 (1291.10) It may be that on the upper limits of the finite, where time conjoins transcended time, there is some sort of blurring and blending of

būti, jog Aukščiausiasis sugeba prognozuoti savo buvimą visatose tuose viršlaiko lygiuose ir tada ribotu laipsniu laukti ateities evoliucijos, šitą ateities prognozę atspindėdamas atgal į sukurtus lygius kaip Suprojektuoto Neužbaigtumo Imanentiškumą. Tokie reiškiniai gali būti stebimi ten, kur tik ribinis užmezga ryšį su viršribiniu, kaip yra patyrimo tų žmogiškųjų būtybių, kurių viduje gyvena Minties Derintojai, kurie yra tikros pranašystės apie žmogaus ateities pasiekimus visatose per visą amžinybę.

Kada mirtingieji kylantieji būna priimti į Rojaus Užbaigtųjų Korpusą, tada jie prisiekia Rojaus Trejybei, ir duodami šitą atsidavimo priesaiką, jie tuo pačiu pasižada būti amžinai ištikimi Dievui Aukščiausiajam, kuris yra Trejbė, kaip ją suvokia visos ribinių tvarinių asmenybės. Vėliau, kada užbaigtųjų kuopos veikia visose besivystančiose visatose, tada jos visiškai paklūsta Rojaus kilmės mandatams iki pat to reikšmingo meto, kada vietinės visatos įsitvirtina šviesoje ir gyvenime. Kada šitų išstobulintų kūrinių naujosios valdymo organizacijos ima atspindėti išskylančią Aukščiausiojo suverenumą, mes pastebime, jog pasklidusios užbaigtųjų kuopos tuomet pripažįsta tokių naujų vyriausybių juridinę valdžią. Atrodo, kad Dievas Aukščiausiasis vystosi kaip evoliucinių Užbaigtųjų Korpusų vienytojas, bet labai tikėtina, jog šitų septynių korpusų amžinąjį likimą reguliuos Aukščiausiasis kaip Galutiniosios Trejbės narys.

Aukščiausioji Būtybė savyje turi tris viršribines galimybes tam, kad pasireikštų visatose:

1. Absonitinį bendradarbiavimą pirmojoje patirtinėje Trejybėje.
2. Bendraabsoliutų ryšį antrojoje patirtinėje Trejybėje.
3. Bendrabegalinį dalyvavimą Trejybų Trejybėje, bet mes neturime deramo supratimo, ką visa tai iš tikrųjų reiškia.

Tai yra viena iš visuotinai priimtų hipotezių apie Aukščiausiojo ateitį, bet taip pat yra daug samprotavimų ir apie jo ryšius su dabartine didžiąja visata, kada ji pasieks šviesos ir gyvenimo statusą.

Dabartinis supervisatų tikslas yra tapti, atsižvelgiant į savo padėtį ir tarp savo potencialų ribų, tobulomis, net ir tokiomis, kokia tobula yra Havona. Šitas tobulumas yra susijęs su fiziniu ir dvasiniu pasiekimu, net su administraciniu, valdymo, ir brolišku vystymu. Tikima, jog, per ateinančius amžius, disharmonijos, netinkamo prisiderinimo, ir blogo prisitaikymo galimybės supervisatose galiausiai bus išseiktos.

sequence. It may be that the Supreme is able to forecast his universe presence onto these supertime levels and then to a limited degree anticipate future evolution by reflecting this future forecast back to the created levels as the Immanence of the Projected Incomplete. Such phenomena may be observed wherever finite makes contact with superfinite, as in the experiences of human beings who are indwelt by Thought Adjusters that are veritable predictions of man's future universe attainments throughout all eternity.

117:7.7 (1292.1) When mortal ascenders are admitted to the finaliter corps of Paradise, they take an oath to the Paradise Trinity, and in taking this oath of allegiance, they are thereby pledging eternal fidelity to God the Supreme, who is the Trinity as comprehended by all finite creature personalities. Subsequently, as the finaliter companies function throughout the evolving universes, they are solely amenable to the mandates of Paradise origin until the eventful times of the settling of local universes in light and life. As the new governmental organizations of these perfected creations begin to be reflective of the emerging sovereignty of the Supreme, we observe that the outlying finaliter companies then acknowledge the jurisdictional authority of such new governments. It appears that God the Supreme is evolving as the unifier of the evolutionary Corps of the Finality, but it is highly probable that the eternal destiny of these seven corps will be directed by the Supreme as a member of the Ultimate Trinity.

117:7.8 (1292.2) The Supreme Being contains three superfinite possibilities for universe manifestation:

117:7.9 (1292.3) 1. Absonite collaboration in the first experiential Trinity.

117:7.10 (1292.4) 2. Coabsolute relationship in the second experiential Trinity.

117:7.11 (1292.5) 3. Coinfinite participation in the Trinity of Trinities, but we have no satisfactory concept as to what this really means.

117:7.12 (1292.6) This is one of the generally accepted hypotheses of the future of the Supreme, but there are also many speculations concerning his relations to the present grand universe subsequent to its attainment of the status of light and life.

117:7.13 (1292.7) The present goal of the superuniverses is to become, as they are and within their potentials, perfect, even as is Havona. This perfection pertains to physical and spiritual attainment, even to administrative, governmental, and fraternal development. It is believed that, in the ages to come, the possibilities for disharmony, maladjustment, and misadaptation will be eventually exhausted in the superuniverses. The

Energetinės grandinės bus tobuloje pusiausvyroje ir visiškai paklus protui, tuo tarpu dvasia, asmenybės akivaizdoje, bus pasiekusi viešpatavimą proto atžvilgiu.

Manoma, jog šituo tolimos ateities laiku Aukščiausiojo dvasinis asmuo ir Visagalio pasiektoji energija bus pasiekę suderintą išsivystymą, ir abu, suvienyti Aukščiausiojo Prote ir Aukščiausiojo Proto, realizuosis kaip Aukščiausioji Būtybė, užbaigta aktualybė visatose — tokia aktualybė, kurią bus galima matyti visiems išmintingiems tvariniams, į kurią reaguos visos sukurtos energijos, kuri bus koordinuota visose dvasinėse esybėse, ir kurią galės patirti visos visatos asmenybės.

Šita koncepcija numato Aukščiausiojo aktualų suverenumą didžiojoje visatoje. Visiškai panašu, jog dabartiniai Trejybės administratoriai ir toliau veiks kaip jo vicegerantai, bet mes manome, jog dabartinės sienos tarp šių septynių supervisatų palaipsniui išnyks, ir, kad visa didžioji visata veiks kaip išstbulinta visuma.

Tai yra įmanoma, jog Aukščiausiasis gali tuomet asmeniškai reziduoti Uversoje, Orvontono būstinėje, iš kur jis vadovaus laiko kūrinių administravimui, bet iš tikrųjų tai yra tik teorinis samprotavimas. Nors, aišku, Aukščiausiosios Būtybės asmenybę tikrai bus galima pasiekti tam tikroje konkrečioje vietoje, nors jo Dievybės buvimas tuo pačiu metu visur toliau persmelks visatų visatą. Koks bus to amžiaus supervisatos piliečių ryšys su Aukščiausiuoju, mes nežinome, bet tai gali būti kažkas panašaus į tai, koks yra dabartinis ryšys tarp Havonos vietinių gyventojų ir Rojaus Trejybės.

Tų ateities laikų išstbulinta didžioji visata milžinišku laipsniu skirsis nuo to, kas yra šiuo metu. Liks praeityje erdvės galaktikų organizavimo jaudinantys patyrimai, gyvybės implantavimas neužtikrintuose laiko pasauliuose, ir harmonijos išsivystymas iš chaoso, grožio išsivystymas iš potencialų, tiesos išsivystymas iš prasmų, ir gėrio išsivystymas iš vertybių. Laiko visatos bus pasiekusios ribinio likimo įgyvendinimą! Ir galbūt erdvei ateis ramybė, poilsis po amžius trukusios kovos dėl evoliucinio tobulumo. Bet neilgam! Tikrai, užtikrintai, ir nepermaldausjamai Dievo Galutiniojo iškylančios Dievybės mįslė mes iššūkį šitiems nusistovėjusių visatų išstbulintiems piliečiams lygiai taip, kaip jų kovojantiems evoliuciniams protėviams iššūkį metė Dievo Aukščiausiojo ieškojimas. Kosminio likimo uždanga pakils tam, jog atskleistų kerinčio absonitinio ieškojimo transcendentinį grožį, kad Visuotinis Tėvas būtų pasiektas šituose naujuose ir aukštesniuose lygiuose, kurie yra atskleidžiami tvarinio patyrimo galutinume.

energy circuits will be in perfect balance and in complete subjugation to mind, while spirit, in the presence of personality, will have achieved the dominance of mind.

117:7.14 (1292.8) It is conjectured that at this far-distant time the spirit person of the Supreme and attained power of the Almighty will have achieved co-ordinate development, and that both, as unified in and by the Supreme Mind, will factualize as the Supreme Being, a completed actuality in the universes — an actuality which will be observable by all creature intelligences, reacted to by all created energies, co-ordinated in all spiritual entities, and experienced by all universe personalities.

117:7.15 (1292.9) This concept implies the actual sovereignty of the Supreme in the grand universe. It is altogether likely that the present Trinity administrators will continue as his vicegerents, but we believe that the present demarcations between the seven superuniverses will gradually disappear, and that the entire grand universe will function as a perfected whole.

117:7.16 (1292.10) It is possible that the Supreme may then be personally resident on Uversa, the headquarters of Orvonton, from which he will direct the administration of the time creations, but this is really only a conjecture. Certainly, though, the personality of the Supreme Being will be definitely contactable at some specific locality, although the ubiquity of his Deity presence will probably continue to permeate the universe of universes. What the relation of the superuniverse citizens of that age will be to the Supreme we do not know, but it may be something like the present relationship between the Havona natives and the Paradise Trinity.

117:7.17 (1293.1) The perfected grand universe of those future days will be vastly different from what it is at present. Gone will be the thrilling adventures of the organization of the galaxies of space, the planting of life on the uncertain worlds of time, and the evolving of harmony out of chaos, beauty out of potentials, truth out of meanings, and goodness out of values. The time universes will have achieved the fulfillment of finite destiny! And perhaps for a space there will be rest, relaxation from the agelong struggle for evolutionary perfection. But not for long! Certainly, surely, and inexorably the enigma of the emerging Deity of God the Ultimate will challenge these perfected citizens of the settled universes just as their struggling evolutionary forebears were once challenged by the quest for God the Supreme. The curtain of cosmic destiny will draw back to reveal the transcendent grandeur of the alluring absonite quest for the attainment of the Universal Father on those new and higher levels revealed in the ultimate of creature experience.

117:7.18 (1293.2)

[Parengė Galingasis Žinianešys, laikinai
gyvenantis Urantijoje.]

117:1, 18 (1293, 2) [Sponsored by a Mighty Messenger
temporarily sojourning on Urantia.]

118 Dokumentas. Aukščiausiasis ir Galutinytis — Laikas ir Erdvė

⇨ 117

URANTIJOS KNYGA

119 ⇨

III DALIS. URANTIJOS ISTORIJA

118 DOKUMENTAS. AUKŠČIAUSIASIS IR GALUTINYTIS — LAIKAS IR ERDVĖ

Skyrius

ĮVADAS

1. Laikas ir amžinybė
2. Visur esamumas ir visur buvimas
3. Laiko-Erdvės ryšiai
4. Pirminis ir antrinis priežastingumas
5. Visagališkumas ir suderinamumas
6. Visagališkumas ir visakūrybiškumas
7. Visažiniškumas ir lemtis
8. Valdymas ir viršvaldymas
9. Visų mechanizmai
10. Apvaizdos funkcijos

ĮVADAS

KAS susiję su Dievybės keliomis prigimtimis, tai galima pasakyti:

1. Tėvas yra savaime egzistuojantis aš.
2. Sūnus yra bendraegzistuojantis aš.
3. Dvasia yra kartu egzistuojantis aš.
4. Aukščiausiasis yra evoliucinis-patirtinis aš.
5. Septinkartis yra pats save platinantis dieviškumas.
6. Galutinytis yra transcendentinis-patirtinis aš.
7. Absoliutas yra egzistencialus-patirtinis aš.

Nors be Dievo Septinkarčio neįmanoma apsieiti evoliuciškai siekiant Aukščiausiojo, bet be

PAPER 118

SUPREME AND ULTIMATE — TIME AND SPACE

SECTIONS

Introduction

1. Time and Eternity
2. Omnipresence and Ubiquity
3. Time-Space Relationships
4. Primary and Secondary Causation
5. Omnipotence and Compossibility
6. Omnipotence and Omnificence
7. Omniscience and Predestination
8. Control and Overcontrol
9. Universe Mechanisms
10. Functions of Providence

INTRODUCTION

118:0.1 (1294.1) CONCERNING the several natures of Deity, it may be said:

- 118:0.2 (1294.2) 1. The Father is self-existent self.
- 118:0.3 (1294.3) 2. The Son is coexistent self.
- 118:0.4 (1294.4) 3. The Spirit is conjoint-existent self.
- 118:0.5 (1294.5) 4. The Supreme is evolutionary-experiential self.
- 118:0.6 (1294.6) 5. The Sevenfold is self-distributive divinity.
- 118:0.7 (1294.7) 6. The Ultimate is transcendental-experiential self.
- 118:0.8 (1294.8) 7. The Absolute is existential-experiential self.
- 118:0.9 (1294.9) While God the Sevenfold is indispensable to the evolutionary attainment of the Supreme, the Supreme is also indispensable to

Aukščiausiojo taip pat neįmanoma apsieiti galiausiai iškylant Galutiniam. O Aukščiausiojo ir Galutiniojo dualistinis buvimas sudaro ikiabsoliučios ir išvestinės Dievybės pagrindinį susivienijimą, nes jie, priklausydami vienas nuo kito, papildo vienas kitą, siekdami savojo likimo. Drauge jie sudaro tą patirtinę grandį, kuri sujungia viso kūrybinio augimo pagrindinėje visatoje pradžias ir užbaigimus.

Kūrybinis augimas yra nesibaigiantis, bet visą laiką suteikiantis pasitenkinimo, savo mastu jis yra begalinis, bet visada jį perskiria tos asmenybės patenkinančios akimirkos, kada yra pasiekiami laikinieji tikslai, ir kurios taip efektyviai veikia kaip mobilizavimo į naujus jaudinančius patyrimus kosminiame augime, visatos tyrinėjime, ir Dievybės pasiekime preliudai.

Nors matematikos sfera yra susijusi su kokybiniais apribojimais, bet ji iš tiesų ribiniam protui suteikia konceptualų pagrindą apmąstymams apie begalybę. Nėra jokio kiekybinio apribojimo skaičiams, net ir ribinio proto supratimu. Nesvarbu, kad ir koks būtų didelis suvokiamas skaičius, bet jūs visada galite įsivaizduoti, kad prie jo galima pridėti dar vieną. Ir taip pat, jūs galite suvokti, jog tai nėra begalybė, nes kad ir kiek kartų jūs kartosite šitą sudėties veiksmą, vis tiek visada bus galima pridėti dar vieną.

Tuo pačiu metu, begalinės serijos gali būti sumuojamos bet kuriuo konkrečiu metu, ir šita visuma (tiksliau ikivisuma) konkrečiam asmeniui konkrečiu metu ir konkrečiame statuse suteikia tikslo pasiekimo malonumo pilnatvę. Bet anksčiau ar vėliau, šitas pats asmuo pradeda jausti alkį naujiems ir didesniems tikslams ir jų trokšti, ir tokių jaudinančių patyrimų, būdingų augimui, visą laiką bus laukiama per laiko pilnatvę ir amžinybės ciklus.

Kiekvienas iš eilės einantis visatos amžius yra kosminio augimo įvadas į kitą erą, ir kiekviena visatos epocha parūpina betarpišką likimą visiems ankstesniesiems etapams. Havona, pati ir savaime, yra tobula, bet savo tobulumu apribota, kūrinys; Havonos tobulumas, išsiplečiantis tolyn į evoliucines supervisatas, pasiekia ne tikrai kosminį likimą, bet taip pat ir išsilaisvinimą iš ikievoliucinės egzistencijos apribojimų.

1. LAIKAS IR AMŽINYBĖ

Žmogaus kosminei orientacijai yra naudinga pasiekti visą įmanomą suvokimą apie Dievybės ryšį su kosmosu. Nors absoliuti Dievybė yra amžina prigimtimi, bet Dievai yra susieti su laiku kaip patyrimas amžinybėje. Evoliucinėse visatose amžinybė yra laikina visą laiką trunkanti trukmė—

the eventual emergence of the Ultimate. And the dual presence of the Supreme and the Ultimate constitutes the basic association of subabsolute and derived Deity, for they are interdependently complementary in the attainment of destiny. Together they constitute the experiential bridge linking the beginnings and the completions of all creative growth in the master universe.

118:0.10 (1294.10) Creative growth is unending but ever satisfying, endless in extent but always punctuated by those personality-satisfying moments of transient goal attainment which serve so effectively as the mobilization preludes to new adventures in cosmic growth, universe exploration, and Deity attainment.

118:0.11 (1294.11) While the domain of mathematics is beset with qualitative limitations, it does provide the finite mind with a conceptual basis of contemplating infinity. There is no quantitative limitation to numbers, even in the comprehension of the finite mind. No matter how large the number conceived, you can always envisage one more being added. And also, you can comprehend that that is short of infinity, for no matter how many times you repeat this addition to number, still always one more can be added.

118:0.12 (1294.12) At the same time, the infinite series can be totaled at any given point, and this total (more properly, a subtotal) provides the fullness of the sweetness of goal attainment for a given person at a given time and status. But sooner or later, this same person begins to hunger and yearn for new and greater goals, and such adventures in growth will be forever forthcoming in the fullness of time and the cycles of eternity.

118:0.13 (1294.13) Each successive universe age is the antechamber of the following era of cosmic growth, and each universe epoch provides immediate destiny for all preceding stages. Havona, in and of itself, is a perfect, but perfection-limited, creation; Havona perfection, expanding out into the evolutionary superuniverses, finds not only cosmic destiny but also liberation from the limitations of pre-evolutionary existence.

1. TIME AND ETERNITY

118:1.1 (1295.1) It is helpful to man's cosmic orientation to attain all possible comprehension of Deity's relation to the cosmos. While absolute Deity is eternal in nature, the Gods are related to time as an experience in eternity. In the evolutionary universes eternity is temporal

visą laiką trunkantis *dabar*.

Mirtingojo tvarinio asmenybė gali tapti amžina susitapatindama su viduje gyvenančia dvasia apsisprendimo vykdyti Tėvo valią dėka. Toks valios pašventimas prilygsta tikslo amžinybės-tikrovės įgyvendinimui. Šitai reiškia, jog šio tvarinio tikslas yra nustatytas momentų sekos atžvilgiu; kitaip sakant, momentų seka nerodys tvarinio tikslo jokio pasikeitimo. Nėra jokio skirtumo, ar būtų milijonas ar milijardas momentų. Tvarinio tikslo atžvilgiu skaičius yra praradęs prasmę. Šitokiu būdu Dievo dvasios ir žmogaus prigimties niekada nesibaigiančios sąjungos amžinosiose realybėse visą laiką trunkančioje Dievo vaikų ir jų Rojaus Tėvo tarnystėje iš tiesų atsiranda tvarinio sprendimas plius Dievo sprendimas.

Bet kokiame konkrečiame intelektualiniame tarp subrendimo ir laiko sąmoningo suvokimo vienetą egzistuoja tiesioginis ryšys. Laiko vienetu gali būti diena, metai, arba ilgesnis laiko tarpas, tačiau būtinai jis yra tas kriterijus, kuriuo sąmoningasis aš įvertina gyvenimo aplinkybes ir kuriuo suvokiantis intelektas matuoja ir vertina laikinosios egzistencijos faktus.

Patyrimas, išmintis, ir subrendimas yra laiko vienetų ilginimo faktoriai mirtingojo patyrimo. Kada žmogiškasis protas sugrįžta į praeitį, tada jis įvertina praeities patyrimą turėdamas tikslą jį panaudoti dabartinėje situacijoje. Kada protas nusukia tolyn į ateitį, tada jis mėgina įvertinti įmanomo veiksmo svarbą ateityje. Ir šitaip atsižvelgusi tiek į patyrimą, tiek į išmintį, žmogaus valia priima apmąstytą sprendimą dabartyje, ir šitokiu būdu atsiranda veiksmo planas, gimęs iš praeities ir ateities.

Besivystančio savojo aš brendime, praeitis ir ateitis susijungia tam, kad apšviestų tikrąją dabarties prasmę. Savajam aš bręstant, patyrimą jis semia iš vis gilesnės ir gilesnės praeities, tuo tarpu jo išminties prognozės įsiskverbia vis toliau ir toliau į nežinomąją ateitį. Ir kada suvokiantis savasis aš šitas ribas išplečia vis toliau tiek į praeitį, tiek į ateitį, tokiu būdu iš tiesų sprendimas vis mažiau ir mažiau priklauso nuo momentinės dabarties. Šitaip sprendimas-veiksmas iš tikrųjų ima išvengti judančios dabarties pančių, tuo tarpu jis pradeda įgauti praeities-ateities svarbos aspektus.

Kantrybė naudojasi tie mirtingieji, kurių laiko vienetai yra trumpi; tikrasis subrendimas pranoksta kantrybę dėka savikontrolės, gimusios iš tikrojo supratimo.

Tapti subrendusiam reiškia gyventi intensyviau dabartyje, tuo pačiu metu išsivaduojant iš dabarties apribojimų. Brandos

everlastingness — the everlasting *now*.

118:1.2 (1295.2) The personality of the mortal creature may eternalize by self-identification with the indwelling spirit through the technique of choosing to do the will of the Father. Such a consecration of will is tantamount to the realization of eternity-reality of purpose. This means that the purpose of the creature has become fixed with regard to the succession of moments; stated otherwise, that the succession of moments will witness no change in creature purpose. A million or a billion moments makes no difference. Number has ceased to have meaning with regard to the creature's purpose. Thus does creature choice plus God's choice eventuate in the eternal realities of the never-ending union of the spirit of God and the nature of man in the everlasting service of the children of God and of their Paradise Father.

118:1.3 (1295.3) There is a direct relationship between maturity and the unit of time consciousness in any given intellect. The time unit may be a day, a year, or a longer period, but inevitably it is the criterion by which the conscious self evaluates the circumstances of life, and by which the conceiving intellect measures and evaluates the facts of temporal existence.

118:1.4 (1295.4) Experience, wisdom, and judgment are the concomitants of the lengthening of the time unit in mortal experience. As the human mind reckons backward into the past, it is evaluating past experience for the purpose of bringing it to bear on a present situation. As mind reaches out into the future, it is attempting to evaluate the future significance of possible action. And having thus reckoned with both experience and wisdom, the human will exercises judgment-decision in the present, and the plan of action thus born of the past and the future becomes existent.

118:1.5 (1295.5) In the maturity of the developing self, the past and future are brought together to illuminate the true meaning of the present. As the self matures, it reaches further and further back into the past for experience, while its wisdom forecasts seek to penetrate deeper and deeper into the unknown future. And as the conceiving self extends this reach ever further into both past and future, so does judgment become less and less dependent on the momentary present. In this way does decision-action begin to escape from the fetters of the moving present, while it begins to take on the aspects of past-future significance.

118:1.6 (1295.6) Patience is exercised by those mortals whose time units are short; true maturity transcends patience by a forbearance born of real understanding.

118:1.7 (1295.7) To become mature is to live more intensely in the present, at the same time escaping from the limitations of the present. The

planai, grindžiami praeities patyrimu, atsiranda dabartyje tokiu būdu, kad padidintų ateities vertybes.

Nebrandos laiko vienetą prasmę-vertybę sukoncentruoja į dabarties momentą tokiu būdu, kad iš dabarties pašalintų jos tikrąjį ryšį su nedabartimi—praeitimi-ateitimi. Subrendimo laiko vienetą yra dozuojamas tiek, kad atskleistų praeities-dabarties-ateities lygiavertį ryšį taip, jog savasis aš pradeda įgauti įvykių visumos įžvalgą, ima žvelgti į laiko peizažą iš išplėstų horizontų panoraminės perspektyvos, pradeda galbūt numanyti neprasidedantį, nesibaigiantį amžinąjį tęstinumą, kurio fragmentai yra vadinami laiku.

Begaliniojo ir absoliuto lygiuose dabarties momentas talpina viską iš praeities, o taip pat ir viską iš ateities. AŠ ESU taip pat pažymi AŠ BUVAU ir AŠ BŪSIU. Ir tai išreiškia mūsų geriausią sampratą apie amžinybę ir amžinąjį.

Absoliuto ir amžinojo lygyje, potenciali tikrovė yra tiek pat prasminga, kiek ir aktuali tikrovė. Tikrai ribiniame lygyje ir laiko apribotiems tvariniams iš tikrųjų atrodo, jog egzistuoja toks milžiniškas skirtumas. Dievui, kaip absoliutui, kylantysis mirtingasis, kuris priėmė amžinąjį sprendimą, jau yra Rojaus užbaigtasis. Bet Visuotinio Tėvo suvokimas, viduje gyvenančiojo Minties Derintojo dėka, nėra šitaip apribotas, jis taip pat gali žinoti apie kiekvieną žemiškąją kovą ir dalyvauti kiekvienoje žemiškojoje kovoje su problemomis, tvariniui kylant iš panašaus į gyvulinį egzistencijos lygį o panašų į Dievo egzistencijos lygį.

2. VISUR ESAMUMAS IR VISUR BUVIMAS

Dievybės visur buvimo nereikia painioti su dieviškojo visur esamumo galutinybe. Visuotinio Tėvo valia yra tokia, kad Aukščiausiasis, Galutinyšis, ir Absoliutas turėtų kompensuoti, koordinuoti, ir suvienyti jo visur buvimą laike-erdvėje ir laiką-erdvę pranokstantį jo visur esamumą su jo bėlaikiu ir beerdviu visuotiniu ir absoliučiu esamumu. Ir jūs turėtumėte prisiminti, kad nors Dievybės visur buvimas taip dažnai gali būti susijęs su erdve, bet nebūtinai jį sąlygoja laikas.

Kaip mirtingieji ir morontiniai kylantieji, jūs Dievą vis didesniu laipsniu suvokiate Dievo Septinkarčio tarnavimo dėka. Havonos dėka jūs atrasite Dievą Aukščiausiąjį. Rojuje jūs surasite jį kaip asmenį, o tada kaip užbaigtieji jūs neužilgo pamėginsite jį pažinti kaip Galutinįjį. Būnant užbaigtaisiais, atrodytų tėra tik vienas kelias, kurio reikėtų laikytis po to, kada būna pasiektas Galutinyšis, ir tai būtų siekis pradėti ieškoti Absoliuto. Nė vienam užbaigtajam netrukdytų netikrumai dėl Dievybės Absoliuto pasiekimo,

plans of maturity, founded on past experience, are coming into being in the present in such manner as to enhance the values of the future.

118:1.8 (1295.8) The time unit of immaturity concentrates meaning-value into the present moment in such a way as to divorce the present of its true relationship to the not-present — the past-future. The time unit of maturity is proportioned so to reveal the co-ordinate relationship of past-present-future that the self begins to gain insight into the wholeness of events, begins to view the landscape of time from the panoramic perspective of broadened horizons, begins perhaps to suspect the nonbeginning, nonending eternal continuum, the fragments of which are called time.

118:1.9 (1296.1) On the levels of the infinite and the absolute the moment of the present contains all of the past as well as all of the future. I AM signifies also I WAS and I WILL BE. And this represents our best concept of eternity and the eternal.

118:1.10 (1296.2) On the absolute and eternal level, potential reality is just as meaningful as actual reality. Only on the finite level and to time-bound creatures does there appear to be such a vast difference. To God, as absolute, an ascending mortal who has made the eternal decision is already a Paradise finaliter. But the Universal Father, through the indwelling Thought Adjuster, is not thus limited in awareness but can also know of, and participate in, every temporal struggle with the problems of the creature ascent from animallike to Godlike levels of existence.

2. OMNIPRESENCE AND UBIQUITY

118:2.1 (1296.3) The ubiquity of Deity must not be confused with the ultimacy of the divine omnipresence. It is volitional with the Universal Father that the Supreme, the Ultimate, and the Absolute should compensate, co-ordinate, and unify his time-space ubiquity and his time-space-transcended omnipresence with his timeless and spaceless universal and absolute presence. And you should remember that, while Deity ubiquity may be so often space associated, it is not necessarily time conditioned.

118:2.2 (1296.4) As mortal and morontia ascenders you progressively discern God through the ministry of God the Sevenfold. Through Havona you discover God the Supreme. On Paradise you find him as a person, and then as finaliters you will presently attempt to know him as Ultimate. Being finaliters, there would seem to be but one course to pursue after having attained the Ultimate, and that would be to begin the quest of the Absolute. No finaliter will be disturbed by the uncertainties of the attainment of the Deity Absolute since at the

kadangi pakilęs į aukščiausiojo ir galutiniojo lygį, jis susitiko su Dievu Tėvu. Tokie užbaigtieji be abejonės tikės, kad net jeigu jiems ir pasisektų atrasti Dievą Absoliutą, tuomet jie tikrai atrastų tą patį Dievą, Rojaus Tėvą, pasireiškiantį dar labiau beveik begaliniame ir visuotiniame lygiuose. Neabejotinai Dievo pasiekimas absoliute atskleistų visatų Pirminį Protėvį, o taip pat ir asmenybių Baigiamąjį Tėvą.

Dievas Aukščiausiasis gali nebūti Dievybės visur esamumo laike-erdvėje pademonstravimas, bet jis tiesiogine prasme yra dieviškojo visur buvimo pasireiškimas. Tarp Kūrėjo dvasinio buvimo ir kūrinio materialių pasireiškimų egzistuoja milžiniška visur būnančio *tapimo* sfera —evoliucinės Dievybės iškilimas visatoje.

Jeigu Dievas Aukščiausiasis kada nors pradės tiesiogiai valdyti laiko ir erdvės visas, tada, mes esame įsitikinę, jog tokia Dievybės administracija veiks esant Galutiniojo viršvaldymui. Tokiu atveju Dievas Galutinis laiko visatoms pradėtų pasireikšti kaip transcendentinis Visagalis (Visurgalis), kuris vykdytų viršlaiko ir pranakotos erdvės viršvaldymą, kas susiję su Visagalio Aukščiausiojo administravimo funkcijomis.

Mirtingojo protas gali paklausti, net ir taip, kaip ir mes klausime: Jeigu Dievo Aukščiausiojo evoliuciją, susijusią su administracine valdžia didžiojoje visatoje, lydi Dievo Galutiniojo padidinti pasireiškimai, tai, ar atitinkamą Dievo Galutiniojo iškilimą postuluojamose išorinės erdvės visatose lydės Dievo Absoliuto panašūs ir padidinti atskleidimai? Bet šito mes tikrai nežinome.

3. LAIKO-ERDVĖS RYŠIAI

Tikrai visur buvimo dėka Dievybė galėjo suvienyti laiko-erdvės pasireiškimus ribiniam suvokimui, nes laikas yra akimirksnių seka, tuo tarpu erdvė yra sujungtų taškų sistema. Galų gale, jūs tikrai laiką suvokiate analizės dėka, o erdvę suvokiate sintezės dėka. Šitas dvi nepanašias sąvokas jūs koordinuojate ir sujungiate asmenybės suvienijančios jėgos dėka. Iš viso gyvulinio pasaulio tikrai žmogus turi šitą laiko-erdvės suvokimą. Gyvūnui, judėjimas turi prasmės, bet judėjimas demonstruoja vertybę tikrai asmenybės statusą turinčiam tvariniui.

Daiktai yra sąlygojami laiko, bet tiesa yra belaikė. Kuo daugiau tiesos jūs žinote, tuo didesne tiesa jūs esate, tuo didesnę praeities dalį jūs galite suprasti ir tuo didesnę ateities dalį jūs galite suvokti.

end of the supreme and ultimate ascensions he encountered God the Father. Such finalizers will no doubt believe that, even if they should be successful in finding God the Absolute, they would only be discovering the same God, the Paradise Father manifesting himself on more nearly infinite and universal levels. Undoubtedly the attainment of God in absolute would reveal the Primal Ancestor of universes as well as the Final Father of personalities.

118:2.3 (1296.5) God the Supreme may not be a demonstration of the time-space omnipresence of Deity, but he is literally a manifestation of divine ubiquity. Between the spiritual presence of the Creator and the material manifestations of creation there exists a vast domain of the ubiquitous *becoming* — the universe emergence of evolutionary Deity.

118:2.4 (1296.6) If God the Supreme ever assumes direct control of the universes of time and space, we are confident such a Deity administration will function under the overcontrol of the Ultimate. In such an event God the Ultimate would begin to become manifest to the universes of time as the transcendental Almighty (the Omnipotent) exercising the overcontrol of supertime and transcended space concerning the administrative functions of the Almighty Supreme.

118:2.5 (1297.1) The mortal mind may ask, even as we do: If the evolution of God the Supreme to administrative authority in the grand universe is attended by augmented manifestations of God the Ultimate, will a corresponding emergence of God the Ultimate in the postulated universes of outer space be attended by similar and enhanced revelations of God the Absolute? But we really do not know.

3. TIME-SPACE RELATIONSHIPS

118:3.1 (1297.2) Only by ubiquity could Deity unify time-space manifestations to the finite conception, for time is a succession of instants while space is a system of associated points. You do, after all, perceive time by analysis and space by synthesis. You co-ordinate and associate these two dissimilar conceptions by the integrating insight of personality. Of all the animal world only man possesses this time-space perceptibility. To an animal, motion has a meaning, but motion exhibits value only to a creature of personality status.

118:3.2 (1297.3) Things are time conditioned, but truth is timeless. The more truth you know, the more truth you are, the more of the past you can understand and of the future you can comprehend.

Tiesa yra nepaveikiama—amžinai laisva nuo visų laikinųjų vingių, nors niekada nebūna negyva ir formali, visada ji yra vibruojanti ir mokanti prisitaikyti—spinduliuojančiai gyva. Tačiau, kada tiesa būna susieta su faktu, tada tiek laikas, tiek erdvė sąlygoja jos prasmes ir koreliuoja jos vertybes. Tokios tiesos realybės, sujungtos su faktu, tampa sąvokomis ir atitinkamai yra perkeliamos į žemesnę santykinę kosminių realybių sferą.

Absoliučios ir amžinos Kūrėjo tiesos sujungimas su faktiniu ribinio ir laikino tvarinio patyrimu sukuria naują ir išskylančią Aukščiausiojo vertybę. Aukščiausiojo koncepcija yra esminė dieviškąjį ir nesikeičiantį aukštesnįjį pasaulį derinant su ribiniu ir visą laiką besikeičiančiu žemesniujo pasauliu.

Erdvė iš visų neabsoliučių dalykų arčiausia priartėja prie absoliutumo. Erdvė akivaizdžiai yra absoliučiai galutinė. Iš tikrųjų mums sunku suprasti erdvę materialame lygyje dėl to fakto, kad tuo metu, kai materialūs kūnai egzistuoja erdvėje, tai ir erdvė egzistuoja šituose pačiuose materialiuose kūnuose. Nors su erdve yra susieta daug to, kas yra absoliutu, bet tai nereiškia, jog erdvė yra absoliuti.

Erdvės ryšius jums padėtų geriau suprasti tai, jeigu jūs tikrai įsivaizduotumėte, jog, santykinai kalbant, erdvė pagaliau yra visų materialių kūnų savybė. Todėl, kada kūnas juda per erdvę, tada su savimi jis taip pat pasiima visas jos savybes, net ir tą erdvę, kuri yra tokiam judančiam kūnui ir kuri yra tokio judančio kūno dalis.

Visi tikrovės modeliai užima erdvę materialiuose lygiuose, bet dvasiniai modeliai egzistuoja tikrai erdvės atžvilgiu; jie neužima arba neišstumia erdvės, taip pat jie neturi jos ir savyje. Bet mums pagrindinė erdvės mįslė yra susijusi su idėjos modeliu. Kada mes įžengiame į proto sferą, tada susiduriame su daugeliu mįslių. Ar idėjos modelis—realybė—užima erdvę? Mes šito iš tikrųjų nežinome, nors esame tikri, kad idėjos modelis savyje erdvės neturi. Bet vargu ar būtų patikima postuliuoti, kad nematerialus visada yra ir beerdvis.

4. PIRMINIS IR ANTRINIS PRIEŽASTINGUMAS

Didelė dalis mirtingojo žmogaus teologinių sunkumų ir metafizinių dilemų yra dėl žmogaus klaidingos sampratos apie Dievybės asmenybę ir dėl šito begalinių ir absoliučių savybių priskyrimo pavaldžiam Dieviškumui ir evoliucinei Dievybei. Jūs turite neužmiršti, jog nors iš tikrųjų yra tikroji Pirmoji Priežastis, bet taip pat yra ir gausybė lygiaverčių ir subordinuotų priežasčių, tiek susietų, tiek ir antraeilių priežasčių.

118:3.3 (1297.4) Truth is inconcussible — forever exempt from all transient vicissitudes, albeit never dead and formal, always vibrant and adaptable — radiantly alive. But when truth becomes linked with fact, then both time and space condition its meanings and correlate its values. Such realities of truth wedded to fact become concepts and are accordingly relegated to the domain of relative cosmic realities.

118:3.4 (1297.5) The linking of the absolute and eternal truth of the Creator with the factual experience of the finite and temporal creature eventuates a new and emerging value of the Supreme. The concept of the Supreme is essential to the co-ordination of the divine and unchanging overworld with the finite and ever-changing underworld.

118:3.5 (1297.6) Space comes the nearest of all nonabsolute things to being absolute. Space is apparently absolutely ultimate. The real difficulty we have in understanding space on the material level is due to the fact that, while material bodies exist in space, space also exists in these same material bodies. While there is much about space that is absolute, that does not mean that space is absolute.

118:3.6 (1297.7) It may help to an understanding of space relationships if you would conjecture that, relatively speaking, space is after all a property of all material bodies. Hence, when a body moves through space, it also takes all its properties with it, even the space which is in and of such a moving body.

118:3.7 (1297.8) All patterns of reality occupy space on the material levels, but spirit patterns only exist in relation to space; they do not occupy or displace space, neither do they contain it. But to us the master riddle of space pertains to the pattern of an idea. When we enter the mind domain, we encounter many a puzzle. Does the pattern — the reality — of an idea occupy space? We really do not know, albeit we are sure that an idea pattern does not contain space. But it would hardly be safe to postulate that the immaterial is always nonspatial.

4. PRIMARY AND SECONDARY CAUSATION

118:4.1 (1298.1) Many of the theologic difficulties and the metaphysical dilemmas of mortal man are due to man's mislocation of Deity personality and consequent assignment of infinite and absolute attributes to subordinate Divinity and to evolutionary Deity. You must not forget that, while there is indeed a true First Cause, there are also a host of co-ordinate and subordinate causes, both associate and secondary causes.

Gyvybiškai svarbus skirtumas tarp pirminių priežasčių ir antrinių priežasčių yra tai, kad pirminės priežastys sukuria pirmines pasekmes, kurios nepaveldi nė vieno faktoriaus, kilusio iš bet koks antecedentinio priežastingumo. Antrinės priežastys sukuria pasekmes, kurios būtinai demonstruoja paveldėjimą iš kito ir ankstesniojo priežastingumo.

Grynai statiški potencialai, neatskiriami nuo Beribio Absoliuto, reaguoja į Dievybės Absoliuto tas priežastis, kurios yra Rojaus Trejybės veiksmų pasekmė. Visuotinio Absoliuto akivaizdoje šitie priežastingumo pripildyti statiški potencialai tuoj pat tampa aktyvūs ir reaguojantys į poveikį kai kurių transcendentinių jėgų, kurių veiksmai sukelia šitų suaktyvintų potencialų transmutaciją į tikrųjų visatos galimybių vystymuisi, aktualizuoant sugebėjimų augimui, statusą. Būtent tokiais subrendusiais potencialais didžiosios visatos kūrėjai ir kontrolieriai ir remiasi įgyvendindami kosminės evoliucijos niekada nesibaigiančią dramą.

Priežastingumas, neatsižvelgiant į egzistencialus, savo bazinę sandarą yra trikartis. Taip, kaip jis veikia šitame visatos amžiuje ir kiek tai yra susiję su septynių supervisatų ribiniu lygiu, tai jį galima būtų suvokti taip:

1. *Statiškų potencialų sužadinimas.* Dievybės Absoliuto, veikiančio Beribiame Absoliute ir Beribiam Absoliutui ir kaip Rojaus Trejybės valinių mandatų pasekmė, veiksmis likimo sukūrimas Visuotiniame Absoliute.

2. *Visatos potencialų atsiradimas.* Tai apima nediferencijuotų potencialų transformavimą į atskirus ir aiškiai apibrėžtus planus. Tai yra Dievybės Galutinybės ir transcendentinio lygio daugybės jėgų veiksmas. Tokie veiksmai tobulai numato visos pagrindinės visatos reikmes. Būtent ryšium su potencialų atskyrimu Pagrindinės Visatos Architektai egzistuoja kaip tikri visatų Dievybės sampratos įkūnijimai. Pasirodo, kad galų gale jų planus erdvėje žymiu mastu apriboja pagrindinės visatos koncepcijos periferija, bet *kaip planų* laikas ir erdvė kitokiu būdu jų niekaip nesąlygoja.

3. *Visatos aktualų sukūrimas ir evoliucija.* Būtent kosmosą, kurį pripildo talpumą sukuriantis Dievybės Galutinybės buvimas, ir veikia Aukščiausieji Kūrėjai tam, kad įgyvendintų subrendusių potencialų laikinį transmutavimą į patirtinius aktualus. Tarp pagrindinės visatos ribų visą potencialios tikrovės aktualizavimą apriboja galutinis sugebėjimas vystytis ir baigiamuosiuose iškilimo etapuose sąlygoja laikas-erdvė. Sūnūs Kūrėjai, kylantys iš Rojaus, aktualybėje yra *transformuojantys* kūrėjai kosmine prasme. Bet tai jokių būdu nereiškia, kad žmogaus samprata

118:4.2 (1298.2) The vital distinction between first causes and second causes is that first causes produce original effects which are free from inheritance of any factor derived from any antecedent causation. Secondary causes yield effects which invariably exhibit inheritance from other and preceding causation.

118:4.3 (1298.3) The purely static potentials inherent in the Unqualified Absolute are reactive to those causations of the Deity Absolute which are produced by the actions of the Paradise Trinity. In the presence of the Universal Absolute these causative-impregnated static potentials forthwith become active and responsive to the influence of certain transcendental agencies whose actions result in the transmutation of these activated potentials to the status of true universe possibilities for development, actualized capacities for growth. It is upon such matured potentials that the creators and controllers of the grand universe enact the never-ending drama of cosmic evolution.

118:4.4 (1298.4) Causation, disregarding existentials, is threefold in its basic constitution. As it operates in this universe age and concerning the finite level of the seven superuniverses, it may be conceived as follows:

118:4.5 (1298.5) 1. *Activation of static potentials.* The establishment of destiny in the Universal Absolute by the actions of the Deity Absolute, operating in and upon the Unqualified Absolute and in consequence of the volitional mandates of the Paradise Trinity.

118:4.6 (1298.6) 2. *Eventuation of universe capacities.* This involves the transformation of undifferentiated potentials into segregated and defined plans. This is the act of the Ultimacy of Deity and of the manifold agencies of the transcendental level. Such acts are in perfect anticipation of the future needs of the entire master universe. It is in connection with the segregation of potentials that the Architects of the Master Universe exist as the veritable embodiments of the Deity concept of the universes. Their plans appear to be ultimately space limited in extent by the concept periphery of the master universe, but as *plans* they are not otherwise conditioned by time or space.

118:4.7 (1298.7) 3. *Creation and evolution of universe actuals.* It is upon a cosmos impregnated by the capacity-producing presence of the Ultimacy of Deity that the Supreme Creators operate to effect the time transmutations of matured potentials into experiential actuals. Within the master universe all actualization of potential reality is limited by ultimate capacity for development and is time-space conditioned in the final stages of emergence. The Creator Sons going out from Paradise are, in actuality, *transformative* creators in the cosmic sense. But this in no manner

apie juos kaip apie kūrėjus yra neteisinga; ribiniu požiūriu jie iš tikrųjų gali kurti ir tikrai kuria.

invalidates man's concept of them as creators; from the finite viewpoint they certainly can and do create.

5. VISAGALIŠKUMAS IR SUDERINAMUMAS

Dievybės visagališkumas nereiškia galios padaryti tai, kas nepadaro. Tarp laiko-erdvės ribų ir mirtingojo suvokimo intelektualiu požiūriu, net ir begalinis Dievas negali sukurti kvadratinį apskritimų arba negali daryti blogio, kuris iš esmės būtų gėris. Dievas negali padaryti nepanašų į Dievą dalykų. Toks filosofinių terminų prieštaravimas prilygsta neesybbei ir reiškia, jog šitaip nesukuriama nieko. Asmenybės bruožas tuo pačiu metu negali būti į Dievą ir panašus, ir nepanašus. Suderinamumas yra įgimtas dieviškojoje galioje. Ir visa tai yra kilę iš to fakto, jog visagališkumas ne tikai sukuria daiktus su savo prigimtimi, bet taip pat sukuria ir visų daiktų ir būtybių prigimtį.

Iš pradžių Tėvas daro viską, bet amžinybės panoramai atsiveriant, kada ji reaguoja į Begaliniojo valią ir mandatus, tada darosi vis akivaizdžiau, jog tvariniai, net ir žmonės, turi tapti Dievo modeliais įgyvendinant likimo užbaigtumą. Ir šitai yra tiesa net ir gyvenimo materialiam kūne metu; kada žmogus ir Dievas užmezga partnerystę, tada tokios partnerystės būsimųjų galimybių negalima apriboti niekaip. Kada žmogus suvokia, jog Visuotinis Tėvas yra jo partneris amžinajame žengime į priekį, kada jis susilieja su viduje gyvenančiu Tėvo buvimu, tada jis yra sutraukęs, dvasioje, laiko pančius ir jau yra pradėjęs žengimo į priekį amžinybės kelionę ieškodamas Visuotinio Tėvo.

Mirtingojo sąmonė pereina nuo fakto, į prasmę, ir tada į vertybę. Kūrėjo sąmonė pereina nuo minties vertybės, per žodžio prasmę, į veiksmo faktą. Dievas turi visada veikti tam, kad pralaužtų beribės vienybės, neatskiriamos nuo egzistencialios begalybės, aklavietę. Dievybė visada turi suteikti modelinę visatą, tobulas asmenybes, pirminius tiesą, grožį, ir gėrį, į kuriuos veržiasi visi kūriniai, kurie yra žemesni už dieviškumą. Dievas visada turi iš pradžių surasti žmogų, kad vėliau žmogus galėtų surasti Dievą. Visada turi būti kažkoks Visuotinis Tėvas anksčiau negu kada nors gali būti visuotinė sūnystė ir iš to kylanti visuotinė brolystė.

6. VISAGALIŠKUMAS IR VISAKŪRYBIŠKUMAS

Dievas iš tiesų yra visagalis, bet jis nėra viską kuriantis—tai, kas yra daroma, ne viską jis daro asmeniškai. Visagališkumas apima Visagalio Aukščiausiojo ir Aukščiausiosios Būtybės galios

5. OMNIPOTENCE AND COMPOSSIBILITY

118:5.1 (1299.1) The omnipotence of Deity does not imply the power to do the nondoable. Within the time-space frame and from the intellectual reference point of mortal comprehension, even the infinite God cannot create square circles or produce evil that is inherently good. God cannot do the ungodlike thing. Such a contradiction of philosophic terms is the equivalent of nonentity and implies that nothing is thus created. A personality trait cannot at the same time be Godlike and ungodlike. Compossibility is innate in divine power. And all of this is derived from the fact that omnipotence not only creates things with a nature but also gives origin to the nature of all things and beings.

118:5.2 (1299.2) In the beginning the Father does all, but as the panorama of eternity unfolds in response to the will and mandates of the Infinite, it becomes increasingly apparent that creatures, even men, are to become God's partners in the realization of finality of destiny. And this is true even in the life in the flesh; when man and God enter into partnership, no limitation can be placed upon the future possibilities of such a partnership. When man realizes that the Universal Father is his partner in eternal progression, when he fuses with the indwelling Father presence, he has, in spirit, broken the fetters of time and has already entered upon the progressions of eternity in the quest for the Universal Father.

118:5.3 (1299.3) Mortal consciousness proceeds from the fact, to the meaning, and then to the value. Creator consciousness proceeds from the thought-value, through the word-meaning, to the fact of action. Always must God act to break the deadlock of the unqualified unity inherent in existential infinity. Always must Deity provide the pattern universe, the perfect personalities, the original truth, beauty, and goodness for which all subdeity creations strive. Always must God first find man that man may later find God. Always must there be a Universal Father before there can ever be universal sonship and consequent universal brotherhood.

6. OMNIPOTENCE AND OMNIFICENCE

118:6.1 (1299.4) God is truly omnipotent, but he is not omnificent — he does not personally do all that is done. Omnipotence embraces the power-potential of the Almighty Supreme and the Supreme Being,

potencialą, bet Dievo Aukščiausiojo valiniai veiksmai nėra Dievo Begaliniojo asmeniniai veiksmai.

Ginti pirminės Dievybės visakūrybiškumą būtų tolygu atimti teises iš beveik vieno milijono Rojaus Sūnų Kūrėjų, jau neminint nesuskaičiuojamos gausybės įvairių kitų drauge veikiančių kuriančiųjų padėjėjų kategorijų. Visoje visatoje yra tikrai viena Priežastis be priežasties. Visos kitos priežastys yra kilusios iš šito vieno Pirmojo Didžiojo Šaltinio ir Centro. Ir niekas šitoje filosofijoje visiškai neprievartauja po milžinišką visatą pasklidusių miriadų Dievybės vaikų laisvanoriškumo.

Tarp vietinių ribų, valinis veiksmas gali atrodyti, jog veikia kaip nesukelta priežastis, bet jis būtinai parodo paveldėjimo faktorius, kurie nustato jo ryšį su unikaliomis, pirminėmis, ir absoliučiomis Pirmosiomis Priežastimis.

Bet koks valios išreiškimas yra santykinis. Pirmine prasme, tikrai Tėvas-AŠ ESU turi valios išreiškimo užbaigtumą; absoliučia prasme, tikrai Tėvas, Sūnus, ir Dvasia rodo valios išreiškimo išskirtines teises, kurių nesąlygoja laikas ir neapriboja erdvė. Mirtingasis žmogus yra apdovanotas laisva valia, pasirinkimo galia, ir nors toks pasirinkimas nėra absoliutus, vis tikrai, santykinai jis yra galutinis ribiniame lygyje ir kas susiję su besirenkančios asmenybės likimu.

Valios išreiškimas bet kokiam lygyje, kuris nėra absoliutus, susiduria su apribojimais, kurie yra pačioje asmenybėje, kuri naudojasi pasirinkimo galia. Žmogus negali rinktis to, kas pranoksta pasirinkimo diapazoną. Jis, pavyzdžiui, negali pasirinkti būti kas nors kitas, o ne žmogiškoji būtybė, išskyrus tai, kad jis gali pasirinkti, jog taptų daugiau negu žmogumi; jis gali pasirinkti pradėti kilimo kelionę visatoje, bet tai yra dėl to, kad žmogaus pasirinkimo ir dieviškoji valia ties šituo tašku sutampa. Ir tai, ko sūnus trokšta ir Tėvas nori, tikrai įvyks.

Mirtingojo gyvenime, skirtingo elgesio keliai nuolat atsiveria ir užsidaro, ir tuo metu, kada galima rinktis, žmogiškoji asmenybė nuolat renkasi vieną iš daugelio šitų veikimo krypčių. Laikinas valios pasireiškimas yra susietas su laiku, ir jam reikia laukti tol, kol ateis laikas tam, kad surastų galimybę išraiškai. Dvasinis valios išreiškimas pradeda ragauti išsilaisvinimą iš laiko pančių, kada pasiekia dalinį išsivadavimą iš laiko sekos, ir tai yra dėl to, jog dvasinis valios išreiškimas pats save sutapatina su Dievo valia.

Valios išreiškimas, pasirinkimo veiksmas, turi veikti tarp visatos ribų, kurios aktualizavosi, reaguodamos į aukštesnį ir ankstesnį pasirinkimą. Visą žmogiškosios valios diapazoną griežtai apriboja ribinis požiūris, išskyrus vieną dalyką: Kada žmogus nusprendžia surasti Dievą ir būti

but the volitional acts of God the Supreme are not the personal doings of God the Infinite.

118:6.2 (1299.5) To advocate the omnificence of primal Deity would be equal to disenfranchising well-nigh a million Creator Sons of Paradise, not to mention the innumerable hosts of various other orders of concurring creative assistants. There is but one uncaused Cause in the whole universe. All other causes are derivatives of this one First Great Source and Center. And none of this philosophy does any violence to the free-willness of the myriads of the children of Deity scattered through a vast universe.

118:6.3 (1299.6) Within a local frame, volition may appear to function as an uncaused cause, but it unfailingly exhibits inheritance factors which establish relationship with the unique, original, and absolute First Causes.

118:6.4 (1299.7) All volition is relative. In the originating sense, only the Father-I AM possesses finality of volition; in the absolute sense, only the Father, the Son, and the Spirit exhibit the prerogatives of volition unconditioned by time and unlimited by space. Mortal man is endowed with free will, the power of choice, and though such choosing is not absolute, nevertheless, it is relatively final on the finite level and concerning the destiny of the choosing personality.

118:6.5 (1300.1) Volition on any level short of the absolute encounters limitations which are constitutive in the very personality exercising the power of choice. Man cannot choose beyond the range of that which is choosable. He cannot, for instance, choose to be other than a human being except that he can elect to become more than a man; he can choose to embark upon the voyage of universe ascension, but this is because the human choice and the divine will happen to be coincident upon this point. And what a son desires and the Father wills will certainly come to pass.

118:6.6 (1300.2) In the mortal life, paths of differential conduct are continually opening and closing, and during the times when choice is possible the human personality is constantly deciding between these many courses of action. Temporal volition is linked to time, and it must await the passing of time to find opportunity for expression. Spiritual volition has begun to taste liberation from the fetters of time, having achieved partial escape from time sequence, and that is because spiritual volition is self-identifying with the will of God.

118:6.7 (1300.3) Volition, the act of choosing, must function within the universe frame which has actualized in response to higher and prior choosing. The entire range of human will is strictly finite-limited except in one particular: When man chooses to find God and to be like him, such a

panašus į jį, tai toks pasirinkimas yra viršribinis; tiksliai amžinybė gali atskleisti, ar šitas pasirinkimas taip pat yra ir viršabsonitinis.

Pripažinti Dievybės visagališkumą reiškia patirti saugumą jūsų kosminės pilietybės patyrimo, būti užtikrintam dėl saugumo ilgoje kelionėje į Rojų. Bet pripažinti visakūrybiškumo sofizmą reiškia pritarti milžiniškai Panteizmo klaidai.

7. VISAŽINIŠKUMAS IR LEMTIS

Kūrėjo valios ir tvarinio valios funkcija, didžiojoje visatoje, veikia tarp tų ribų, ir sutinkamai su tomis galimybėmis, kurias nustatė Pagrindiniai Architektai. Tačiau, šitas išankstinis šitų maksimalių apribojimų nulėmimas nėra mažiausiu laipsniu neapriboja tvarinio valios suverenumo tarp šitų ribų. Taip pat ir galutinis išankstinis žinojimas —visiškas atsižvelgimas į visus ribinius pasirinkimus—nesudaro ribinio valios išreiškimo suvaržymo. Subrendusi ir toli numatanti žmogiškoji būtybė gali sugebėti kuo tiksliausiai prognozuoti kai kurių jaunesniųjų partnerių sprendimus, bet šitas išankstinis žinojimas jokių būdu nesumažina paties sprendimo laisvės ir tikrumo. Dievai išmintingai apriboja nesubrendusios valios veikimo sferą, bet vis vien, tarp šitų apibrėžtų ribų ji yra tikra valia.

Net ir visų praeities, dabarties, ir ateities pasirinkimų aukščiausias tarpusavio ryšys nepanaikina tokių apsisprendimų autentiškumo. Greičiau jis pažymi iš anksto nulemtą kosmoso kryptį ir numato išankstinį žinojimą apie šitas valines būtybes, kurios gali priimti sprendimą, arba gali ir nepriimti sprendimo, dėl to, jog taptų tokiomis dalimis, kurios įneša indėlį į visos tikrovės patirtinį aktualizavimąsi.

Klaida ribinio lygio pasirinkime yra susieta su laiku ir apribota laiko. Ji gali egzistuoti tiksliai laike ir tarp Aukščiausiosios Būtybės besivystančio esamumo *ribų*. Toks klaidingas pasirinkimas yra įmanomas dėl laiko egzistavimo ir jis rodo (šalia Aukščiausiojo neužbaigtumo) tą konkretų pasirinkimo diapazoną, kuriuo turi būti apdovanoti nesubrendę tvariniai tam, kad visatoje į priekį žengtų laisvos valios dėka užmegzdami ryšį su tikrove.

Nuodėmė laiko sąlygojamoje erdvėje aiškiai patvirtina ribinės valios laikiną laisvę—netgi laisvumą. Nuodėmė apibūdina nesubrendimą, kurį apakina santykinai suvereni asmenybės valios laisvė tuo metu, kada ji nesuvokia kosminės pilietybės aukščiausiųjų įsipareigojimų ir pareigų.

Sąmoningas piktybinis blogis ribinėse sferose atskleidžia Dievo nepažįstančiųjų visų savųjų aš praeinančią tikrovę. Tiksliai kada tvarinys

choice is superfinite; only eternity can disclose whether this choice is also superabsonite.

118:6.8 (1300.4) To recognize Deity omnipotence is to enjoy security in your experience of cosmic citizenship, to possess assurance of safety in the long journey to Paradise. But to accept the fallacy of omnificence is to embrace the colossal error of pantheism.

7. OMNISCIENCE AND PREDESTINATION

118:7.1 (1300.5) The function of Creator will and creature will, in the grand universe, operates within the limits, and in accordance with the possibilities, established by the Master Architects. This foreordination of these maximum limits does not, however, in the least abridge the sovereignty of creature will within these boundaries. Neither does ultimate foreknowledge — full allowance for all finite choice — constitute an abrogation of finite volition. A mature and farseeing human being might be able to forecast the decision of some younger associate most accurately, but this foreknowledge takes nothing away from the freedom and genuineness of the decision itself. The Gods have wisely limited the range of the action of immature will, but it is true will, nonetheless, within these defined limits.

118:7.2 (1300.6) Even the supreme correlation of all past, present, and future choice does not invalidate the authenticity of such choosings. It rather indicates the foreordained trend of the cosmos and suggests foreknowledge of those volitional beings who may, or may not, elect to become contributory parts of the experiential actualization of all reality.

118:7.3 (1300.7) Error in finite choosing is time bound and time limited. It can exist only in time and *within* the evolving presence of the Supreme Being. Such mistaken choosing is time possible and indicates (besides the incompleteness of the Supreme) that certain range of choice with which immature creatures must be endowed in order to enjoy universe progression by making freewill contact with reality.

118:7.4 (1301.1) Sin in time-conditioned space clearly proves the temporal liberty — even license — of the finite will. Sin depicts immaturity dazzled by the freedom of the relatively sovereign will of personality while failing to perceive the supreme obligations and duties of cosmic citizenship.

118:7.5 (1301.2) Iniquity in the finite domains reveals the transient reality of all God-unidentified selfhood. Only as a creature becomes God

susitapatina su Dievu, tada visatose jis iš tiesų tampa tikrai realus. Ribinė asmenybė nėra save sukūrusi pati, bet supervisatos pasirinkimo arenoje ji savąjį likimą iš tikrųjų nulemia pati.

Gyvybės padovanojimas materijos-energijos sistemos padaro tokias, kad jos sugeba save įamžinti, save padauginti, ir save adaptuoti. Asmenybės padovanojimas gyviesiems organizmams suteikia tolimesnės išskirtinės teisės dėl savojo aš apsisprendimo, savojo aš evoliucijos, ir savojo aš susitapatinimo su Dievybės dvasia susilieję su ja.

Žemesnės už asmenes gyvos būtybės pažymi protą sužadinančią energiją-materiją, pirma, kaip fiziniai kontrolieriai, o tada kaip pagalbinės proto dvasios. Asmenybės dovana ateina iš Tėvo ir gyvajai sistemai suteikia unikalias pasirinkimo išskirtinės teisės. Bet jeigu asmenybė turi išskirtinę teisę tam, jog pasinaudotų laisvanorišku pasirinkimu susitapatinti su tikrove, ir jeigu tai yra tikras ir laisvas pasirinkimas, tai besivystanti asmenybė tada turi taip pat turėti galimą pasirinkimą tam, jog taptų susipainiojusi, griauanti savąjį aš, ir sunaikinanti savąjį aš. Negalima išvengti savojo aš kosminio sunaikinimo galimybės, jeigu naudojamosi ribine valia besivystanti asmenybė iš tikrųjų turi būti laisva.

Dėl to iš tiesų yra padidinamas saugumas, kada egzistencijos žemesniuose lygiuose asmenybės pasirinkimo ribos yra susiaurinamos. Pasirinkimai tampa vis laisvesni, kada visatose vis labiau kyla; galiausiai pasirinkimas priartėja prie dieviškosios laisvės, kada kylanti asmenybė pasiekia statuso dieviškumą, pasišventimo visatos tikslams aukštybę, kosminės išminties užbaigtumo įgyvendinimą, ir tvarinio susitapatinimo su Dievo valia ir keliu užbaigimą.

8. VALDYMAS IR VIRŠVALDYMAS

Laiko-erdvės kūrinuose, laisva valia iš visų pusių yra aptveriamas suvaržymais, apribojimais. Materialios gyvybės evoliucija iš pradžių yra mechaninė, vėliau ją stimuliuoja protas, ir (po asmenybės padovanojimo) ji gali tapti tokia, kai ją veda dvasia. Apgyvendintuose pasauliuose organinę evoliuciją fiziškai apriboja Gyvybės Nešėjų pirminės fizinės gyvybės implantavimų potencialai.

Mirtingasis žmogus yra mašina, gyvas mechanizmas; jo šaknys iš tiesų yra fiziniame energijos pasaulyje. Daugelis žmogiškųjų reakcijų savo prigimtimi yra mechaninės; didelė dalis gyvybės yra panaši į mašiną. Bet žmogus, mechanizmas, yra daug daugiau negu mašina; jis yra apdovanotas protu ir jo viduje gyvena dvasia; ir nors per savo materialų gyvenimą jis niekada

identified, does he become truly real in the universes. Finite personality is not self-created, but in the superuniverse arena of choice it does self-determine destiny.

118:7.6 (1301.3) The bestowal of life renders material-energy systems capable of self-perpetuation, self-propagation, and self-adaptation. The bestowal of personality imparts to living organisms the further prerogatives of self-determination, self-evolution, and self-identification with a fusion spirit of Deity.

118:7.7 (1301.4) Subpersonal living things indicate mind activating energy-matter, first as physical controllers, and then as adjutant mind-spirits. Personality endowment comes from the Father and imparts unique prerogatives of choice to the living system. But if personality has the prerogative of exercising volitional choice of reality identification, and if this is a true and free choice, then must evolving personality also have the possible choice of becoming self-confusing, self-disrupting, and self-destroying. The possibility of cosmic self-destruction cannot be avoided if the evolving personality is to be truly free in the exercise of finite will.

118:7.8 (1301.5) Therefore is there increased safety in narrowing the limits of personality choice throughout the lower levels of existence. Choice becomes increasingly liberated as the universes are ascended; choice eventually approximates divine freedom when the ascending personality achieves divinity of status, supremacy of consecration to the purposes of the universe, completion of cosmic-wisdom attainment, and finality of creature identification with the will and the way of God.

8. CONTROL AND OVERCONTROL

118:8.1 (1301.6) In the time-space creations, free will is hedged about with restraints, with limitations. Material-life evolution is first mechanical, then mind activated, and (after the bestowal of personality) it may become spirit directed. Organic evolution on the inhabited worlds is physically limited by the potentials of the original physical-life implantations of the Life Carriers.

118:8.2 (1301.7) Mortal man is a machine, a living mechanism; his roots are truly in the physical world of energy. Many human reactions are mechanical in nature; much of life is machinelike. But man, a mechanism, is much more than a machine; he is mind endowed and spirit indwelt; and though he can never throughout his material life escape the chemical and electrical mechanics

negali išsivaduoti iš savo egzistencijos cheminės ir elektrinės mechanikos, bet jis gali vis daugiau sužinoti, kaip pasiekti tai, kad šitoji fizinės gyvybės mašina paklustų reguliuojančiai patyrimo išminčiai tokio proceso dėka, kai žmogiškasis protas yra pašvenčiamas viduje gyvenančio Minties Derintojo dvasinių akstinių vykdymui.

Dvasia išlaisvina, o mechanizmas apriboja, valios veikimą. Netobulas pasirinkimas, nekontroliuojamas mechanizmo, nesusitapatinęs su dvasia, yra pavojingas ir nestabilus. Mechaninis viešpatavimas stabilumą užtikrina žengimo į priekį sąskaita; sąjunga su dvasia pasirinkimą išlaisvina iš fizinio lygio ir tuo pačiu metu užtikrina dieviškąjį stabilumą, kurį sukuria išaugusi visatos įžvalga ir padidintas kosminis suvokimas.

Tvariniui gresia didžiulis pavojus, jeigu, siekdamas išsilaistymo iš gyvybės mechanizmo pančių, šito stabilumo praradimo jis nekompensuos užmegzdamas harmoningą veikiantį ryšį su dvasia. Tvarinio pasirinkimas, kada yra santykinai išlaisvintas iš machaninio stabilumo, gali mėginti siekti savojo aš tolimesniojo išsilaistymo nepriklausomai nuo didesnio susitapatinimo su dvasia.

Visas biologinės evoliucijos principas padaro neįmanoma tai, jog apgyvendintuose pasauliuose atsirastų primityvūs žmogus, kuris turėtų kokį nors didžiulį sugebėjimą pažaboti savąjį aš. Dėl to iš tiesų tas pats kūrybinis planas, kurio tikslas ir buvo evoliucija, parūpino ir tuos laiko ir erdvės, alkio ir baimės išorinius suvaržymus, kurie veiksmingai sumažina tokių neišsivysčiusių tvarinių ikidvasinio pasirinkimo diapazoną. Žmogaus protui sėkmingai įveikiant vis sunkesnes kliūtis, tas pats kūrybinis planas taip pat pasirūpino ir tuo, jog palaipsniui būtų kaupiamas skausmingai surinktas patirtinės išminties paveldas—kitais žodžiais sakant, pasirūpino tuo, jog būtų išlaikyta pusiausvyrą tarp mažėjančių išorinių suvaržymų ir augančių vidinių suvaržymų.

Evoliucijos, žmogiškosios kultūrinės pažangos, lėtumas liudija, koks efektyvus yra tas stabdys—materiali inercija—kuris taip veiksmingai veikia, kad sumažintų žengimo į priekį pavojingą greitį. Šitaip pats laikas tikrai suminkština ir išsklaido priešingu atveju žmogiškajai veiklai pražūtingas pasekmes, kada pirma laiko yra išsivaduojama iš artimiausių-supančių barjerų. Nes kada kultūra vystosi per daug greitai, kada materialūs pasiekimai pralenkia garbinimo-išminties evoliuciją, tada iš tiesų civilizacija turi regresą sėklų pati savyje; ir jeigu civilizacijos neparems greitas patirtinės išminties augimas, tai tokios žmogiškosios visuomenės pasitrauks iš aukštų, bet priešlaikinių pasiekimo lygių, ir išminties tarpuvaldžio “niūrūs viduramžiai” paliudys tai, jog yra negailestingai atstatomas

of his existence, he can increasingly learn how to subordinate this physical-life machine to the directive wisdom of experience by the process of consecrating the human mind to the execution of the spiritual urges of the indwelling Thought Adjuster.

118:8.3 (1301.8) The spirit liberates, and the mechanism limits, the function of will. Imperfect choice, uncontrolled by mechanism, unidentified with spirit, is dangerous and unstable. Mechanical dominance insures stability at the expense of progress; spirit alliance liberates choice from the physical level and at the same time assures the divine stability produced by augmented universe insight and increased cosmic comprehension.

118:8.4 (1302.1) The great danger that besets the creature is that, in achieving liberation from the fetters of the life mechanism, he will fail to compensate this loss of stability by effecting a harmonious working liaison with spirit. Creature choice, when relatively liberated from mechanical stability, may attempt further self-liberation independent of greater spirit identification.

118:8.5 (1302.2) The whole principle of biologic evolution makes it impossible for primitive man to appear on the inhabited worlds with any large endowment of self-restraint. Therefore does the same creative design which purposed evolution likewise provide those external restraints of time and space, hunger and fear, which effectively circumscribe the subspiritual choice range of such uncultured creatures. As man's mind successfully overstrides increasingly difficult barriers, this same creative design has also provided for the slow accumulation of the racial heritage of painfully garnered experiential wisdom — in other words, for the maintenance of a balance between the diminishing external restraints and the augmenting internal restraints.

118:8.6 (1302.3) The slowness of evolution, of human cultural progress, testifies to the effectiveness of that brake — material inertia — which so efficiently operates to retard dangerous velocities of progress. Thus does time itself cushion and distribute the otherwise lethal results of premature escape from the next-encompassing barriers to human action. For when culture advances overfast, when material achievement outruns the evolution of worship-wisdom, then does civilization contain within itself the seeds of retrogression; and unless buttressed by the swift augmentation of experiential wisdom, such human societies will recede from high but premature levels of attainment, and the “dark ages” of the interregnum of wisdom will bear witness to the inexorable restoration of the imbalance between self-liberty

disbalansas tarp savojo aš laisvės ir savojo aš kontrolės.

Kaligastijos sąmoningas piktybinis blogis buvo tai, kad jis apėjo laiko valdomą vis labiau augantį žmogiškąjį išlaisvinimą—be reikalo sunaikino suvaržančius barjerus, barjerus, kurių tų laikų mirtingųjų protas patirtiškai nebuvo nugalėjęs.

Tas protas, kuris sugeba iš dalies sutrumpinti laiką ir erdvę, šituo pačiu veiksmu įrodo, jog ir pats turi išminties sėklų, kurios gali efektyviai tarnauti vietoje įveikto suvaržymo barjero.

Liuciferis panašiai siekė pažeisti laiko reguliatorių, veikiantį tam, jog pažabotų kai kurių laisvių priešlaikinį pasiekimą vietinėje sistemoje. Vietinė sistema, įsitvirtinusi šviesoje ir gyvenime, tokį požiūrį ir įžvalgą yra pasiekusi savo patyrimu, dėl to joje gali veikti daug tokių metodų, kurie būtų griauinantys ir naikinantys tai pačiai sferai egzistuojant nenusistovėjusiose erose.

Kada žmogus nusimeta baimės grandines, kada mašinų dėka jis sujungia žemynus ir vandenynus, kada įrašų dėka jis sujungia kartas ir amžius, tada jis turi kiekvieną įveiktą suvaržymą pakeisti nauju ir savanoriškai priimtu suvaržymu sutinkamai su besiplečiančios žmogiškosios išminties moralinėmis nuostatomis. Šitie savo pačių priimti suvaržymai tuo pačiu metu yra patys stipriausi ir patys silpniausi iš visų žmogiškosios civilizacijos faktorių—teisingumo idėjos ir brolystės idealai. Žmogus net įgauna sugebėjimą apsirengti suvaržantį gailėstingumo apdarą, kada jis išdrįsta savo bičiulius mylėti, ir jis pasiekia dvasinės brolystės pradžią, kada apsisprendžia su jais elgtis taip, kaip norėtų, kad elgtųsi ir su juo, net elgtis taip, kaip jam atrodo su jais elgtųsi Dievas.

Automatinė visatos reakcija yra stabili ir, kokia nors forma, tęsiasi kosmose. Asmenybė, pažįstanti Dievą ir trokštantį vykdyti jo valią, turinti dvasinę įžvalgą, yra dieviškai stabili ir egzistuoja amžinai. Žmogaus didįjį jaudinantį patyrimą visatoje sudaro jo mirtingo proto perėjimas iš mechaninės statikos stabilumo į dvasinės dinamikos dieviškumą, ir šitą transformaciją jis pasiekia savo paties asmenybės sprendimų jėga ir pastovumu, kiekvienoje gyvenimo situacijoje pareiškdamas: "Būtent manoji valia yra tokia, jog būtų tavoji valia."

9. VISAŲ MECHANIZMAI

Laikas ir erdvė yra sujungtas pagrindinės visatos mechanizmas. Tai yra priemonės, kurių pagalba ribiniams tvariniams yra suteikiama

and self-control.

118:8.7 (1302.4) The iniquity of Caligastia was the by-passing of the time governor of progressive human liberation — the gratuitous destruction of restraining barriers, barriers which the mortal minds of those times had not experientially overridden.

118:8.8 (1302.5) That mind which can effect a partial abridgment of time and space, by this very act proves itself possessed of the seeds of wisdom which can effectively serve in lieu of the transcended barrier of restraint.

118:8.9 (1302.6) Lucifer similarly sought to disrupt the time governor operating in restraint of the premature attainment of certain liberties in the local system. A local system settled in light and life has experientially achieved those viewpoints and insights which make feasible the operation of many techniques that would be disruptive and destructive in the presettled eras of that very realm.

118:8.10 (1302.7) As man shakes off the shackles of fear, as he bridges continents and oceans with his machines, generations and centuries with his records, he must substitute for each transcended restraint a new and voluntarily assumed restraint in accordance with the moral dictates of expanding human wisdom. These self-imposed restraints are at once the most powerful and the most tenuous of all the factors of human civilization — concepts of justice and ideals of brotherhood. Man even qualifies himself for the restraining garments of mercy when he dares to love his fellow men, while he achieves the beginnings of spiritual brotherhood when he elects to mete out to them that treatment which he himself would be accorded, even that treatment which he conceives that God would accord them.

118:8.11 (1303.1) An automatic universe reaction is stable and, in some form, continuing in the cosmos. A personality who knows God and desires to do his will, who has spirit insight, is divinely stable and eternally existent. Man's great universe adventure consists in the transit of his mortal mind from the stability of mechanical statics to the divinity of spiritual dynamics, and he achieves this transformation by the force and constancy of his own personality decisions, in each of life's situations declaring, "It is my will that your will be done."

9. UNIVERSE MECHANISMS

118:9.1 (1303.2) Time and space are a conjoined mechanism of the master universe. They are the devices whereby finite creatures are enabled to

galimybė kosmose egzistuoti drauge su Begaliniojo. Ribinius tvarinius nuo absoliučių lygių veiksmingai izoliuoja laikas ir erdvė. Bet šitos izoliuojančios priemonės, be kurių negalėtų egzistuoti nė vienas mirtingasis, veikia dėl to, jog tiesiogiai apribotų ribinės veiklos diapazoną. Be jų negalėtų veikti nė vienas tvarinys, bet jos aiškiai apriboja kiekvieno tvarinio veiksmus.

Aukščiausiųjų protų sukurti mechanizmai veikia tam, kad išlaisvintų jų kūrybinius šaltinius, bet tam tikru laipsniu ir būtinai apriboja visų pavaldžių protingų būtybių veikimą. Visatų tvariniams šitas apribojimas tampa akivaizdus kaip visatų mechanizmas. Žmogus laisvos valios be suvaržymų neturi; jo pasirinkimo diapazonui yra ribos, bet tarp šito pasirinkimo ribų jo valia yra santykinai suvereni.

Mirtingojo asmenybės gyvybės mechanizmas, žmogiškasis kūnas, yra viršmirtingo kūrybinio plano produktas; dėl to pats žmogus niekada negali jo valdyti tobulai. Tikrai kada kylantysis žmogus, drauge su susiliejusiu Derintoju, pats sukuria mechanizmą asmenybės išraiškai, tikrai tada jis tikrai pasieks ištobulintą jo valdymą.

Didžioji visata yra mechanizmas, o taip pat ir organizmas, mechaninis ir gyvas—gyvas mechanizmas, sužadintas Aukščiausiojo Proto, susiderinantis su Aukščiausiąja Dvasia, ir galios ir asmenybės suvienijimo maksimaliuose lygiuose išraišką surandantis kaip Aukščiausioji Būtybė. Bet neigti ribinio kūrinio mechanizmą reiškia neigti faktą ir ignoruoti tikrovę.

Mechanizmai yra proto produktai, kūrybinio proto, veikiančio kosminius potencialus ir kosminiuose potencialuose. Mechanizmai yra Kūrėjo minties fiksuoti kristalizavimai, ir visą laiką jie veikia sutinkamai su ta valios išraiškos koncepcija, kuri juos ir sukūrė. Tačiau bet kokio mechanizmo tikslingumas yra jo kilmėje, o ne veikime.

Nereikėtų manyti, jog šitie mechanizmai apriboja Dievybės veikimą; greičiau teisinga yra tai, jog šituose pačiuose mechanizmuose Dievybė yra pasiekusi vieną amžinosios išraiškos fazę. Pagrindiniai visatos mechanizmai ėmė egzistuoti reaguodami į Pirmojo Šaltinio ir Centro absoliučią valią, ir dėl to jie amžinai veiks tobuloje harmonijoje su Begaliniojo planu; jie yra, iš tiesų, to paties plano nevaliniai modeliai.

Mes šį tą suprantame, kaip Rojaus mechanizmas yra abipusiškai susietas su Amžinojo Sūnaus asmenybe; tai yra Bendrai Veikiančiojo funkcija. Ir mes turime teorijų, susijusių su Visuotinio Absoliuto veikimu Beribio teorinių mechanizmų atžvilgiu ir Dievybės Absoliuto potencialaus asmens atžvilgiu. Bet

coexist in the cosmos with the Infinite. Finite creatures are effectively insulated from the absolute levels by time and space. But these insulating media, without which no mortal could exist, operate directly to limit the range of finite action. Without them no creature could act, but by them the acts of every creature are definitely limited.

118:9.2 (1303.3) Mechanisms produced by higher minds function to liberate their creative sources but to some degree unvaryingly limit the action of all subordinate intelligences. To the creatures of the universes this limitation becomes apparent as the mechanism of the universes. Man does not have unfettered free will; there are limits to his range of choice, but within the radius of this choice his will is relatively sovereign.

118:9.3 (1303.4) The life mechanism of the mortal personality, the human body, is the product of supermortal creative design; therefore it can never be perfectly controlled by man himself. Only when ascending man, in liaison with the fused Adjuster, self-creates the mechanism for personality expression, will he achieve perfected control thereof.

118:9.4 (1303.5) The grand universe is mechanism as well as organism, mechanical and living — a living mechanism activated by a Supreme Mind, co-ordinating with a Supreme Spirit, and finding expression on maximum levels of power and personality unification as the Supreme Being. But to deny the mechanism of the finite creation is to deny fact and to disregard reality.

118:9.5 (1303.6) Mechanisms are the products of mind, creative mind acting on and in cosmic potentials. Mechanisms are the fixed crystallizations of Creator thought, and they ever function true to the volitional concept that gave them origin. But the purposiveness of any mechanism is in its origin, not in its function.

118:9.6 (1303.7) These mechanisms should not be thought of as limiting the action of Deity; rather is it true that in these very mechanics Deity has achieved one phase of eternal expression. The basic universe mechanisms have come into existence in response to the absolute will of the First Source and Center, and they will therefore eternally function in perfect harmony with the plan of the Infinite; they are, indeed, the nonvolitional patterns of that very plan.

118:9.7 (1303.8) We understand something of how the mechanism of Paradise is correlated with the personality of the Eternal Son; this is the function of the Conjoint Actor. And we have theories regarding the operations of the Universal Absolute with respect to the theoretical mechanisms of the Unqualified and the potential person of the Deity

Aukščiausiojo ir Galutiniojo besivystančiose Dievybėse mes pastebime, jog kai kurios neasmenės fazės yra realiai suvienijamos su jų valiniais atitikmenimis, ir tokiu būdu tarp modelio ir asmens atsiranda naujas ryšys.

Praeities amžinybėje Tėvas ir Sūnus pasiekė sąjungą Bėgalinės Dvasios išraiškos vienybėje. Jeigu, ateities amžinybėje, laiko ir erdvės vietinių visatų Sūnūs Kūrėjai ir Kuriančiosios Dvasios pasiekės kūrybinę sąjungą išorinės erdvės sferose, tuomet, ką sukurtų jų vienybė kaip jų dieviškosios prigimtys sujungta išraiška? Visiškai galimas dalykas, jog mes turime pamatyti Galutiniosios Dievybės, naujojo tipo viršadministratoriaus, anksčiau neatskleistą pasireiškimą. Tokios būtybės turėtų unikalias asmenybės išskirtines teises, suvienydamos asmeninį Kūrėją, neasmeninį Kuriančiąją Dvasią, mirtingojo tvarinio patyrimą, ir Dieviškosios Dvasios vis augantį įsmeninimą. Tokios būtybės galėtų būti galutinės, kadangi jos apimtų asmeninę ir neasmeninę tikrovę, tuo pačiu metu jos apjungtų Kūrėjo ir tvarinio patyrimą. Kad ir kokias savybes turėtų šitų postuluojamų išorinės erdvės kūrinių veikiančiųjų trejybių tokie tretieji asmenys, bet jie ką nors išlaikys iš tų pačių ryšių su savo Tėvais Kūrėjais ir savo Motinomis Kūrėjomis, ką Bėgalinė Dvasia išlaiko savo ryšiuose su Visuotiniu Tėvu ir Amžinuoju Sūnumi.

Dievas Aukščiausiasis yra viso visatos patyrimo įsmeninimas, visos ribinės evoliucijos sukoncentravimas, visų tvarinių tikrovės maksimalizavimas, kosminės išminties užbaigimas, laiko galaktikų harmoningo grožio įkūnijimas, kosminio proto prasmų tiesa, ir aukščiausiųjų dvasinių vertybių gėris. Ir Dievas Aukščiausiasis, ateities begalybėje, sintezuos šitas gausias ribines skirtybes į vieną patirtiškai prasmingą visumą, net ir taip, kaip dabar jos yra egzistencialiai suvienytos absoliučiuose lygiuose Rojaus Trejybėje.

10. APVAIZDOS FUNKCIJOS

Apvaizda nereiškia, jog Dievas nusprendė viską už mus ir iš anksto. Dievas per daug mus myli, kad elgtųsi šitaip, nes tai niekuo nesiskirtų nuo kosminės tironijos. Žmogus tikrai turi santykinę pasirinkimo galias. Dieviškoji meilė taip pat nėra toji trumparegiška aistra, kuri žmonių vaikus lepintų ir gadintų.

Tėvas, Sūnus, ir Dvasia—kaip Trejybė—nėra Visagalis Aukščiausiasis, bet Visagalio aukštybė niekada negali pasireikšti be jų. Visagalio *augimas* yra koncentruojamas ties aktualybės Absoliutais ir remiasi potencialumo Absoliutais. Bet Visagalio Aukščiausiojo *funkcijos* yra susietos su Rojaus

Absolute. But in the evolving Deities of Supreme and Ultimate we observe that certain impersonal phases are being actually united with their volitional counterparts, and thus there is evolving a new relationship between pattern and person.

^{118:9.8 (1304.1)} In the eternity of the past the Father and the Son found union in the unity of the expression of the Infinite Spirit. If, in the eternity of the future, the Creator Sons and the Creative Spirits of the local universes of time and space should attain creative union in the realms of outer space, what would their unity create as the combined expression of their divine natures? It may well be that we are to witness a hitherto unrevealed manifestation of Ultimate Deity, a new type of superadministrator. Such beings would embrace unique prerogatives of personality, being the union of personal Creator, impersonal Creative Spirit, mortal-creature experience, and progressive personalization of the Divine Minister. Such beings could be ultimate in that they would embrace personal and impersonal reality, while they would combine the experiences of Creator and creature. Whatever the attributes of such third persons of these postulated functioning trinities of the creations of outer space, they will sustain something of the same relation to their Creator Fathers and their Creative Mothers that the Infinite Spirit does to the Universal Father and the Eternal Son.

^{118:9.9 (1304.2)} God the Supreme is the personalization of all universe experience, the focalization of all finite evolution, the maximization of all creature reality, the consummation of cosmic wisdom, the embodiment of the harmonious beauties of the galaxies of time, the truth of cosmic mind meanings, and the goodness of supreme spirit values. And God the Supreme will, in the eternal future, synthesize these manifold finite diversities into one experientially meaningful whole, even as they are now existentially united on absolute levels in the Paradise Trinity.

10. FUNCTIONS OF PROVIDENCE

^{118:10.1 (1304.3)} Providence does not mean that God has decided all things for us and in advance. God loves us too much to do that, for that would be nothing short of cosmic tyranny. Man does have relative powers of choice. Neither is the divine love that shortsighted affection which would pamper and spoil the children of men.

^{118:10.2 (1304.4)} The Father, Son, and Spirit — as the Trinity — are not the Almighty Supreme, but the supremacy of the Almighty can never be manifest without them. The *growth* of the Almighty is centered on the Absolutes of actuality and predicated on the Absolutes of potentiality. But the

Trejybės funkcijomis.

Atrodytų, jog, Aukščiausiojoje Būtybėje, visos visatos veiklos fazės iš dalies iš naujo suvienija šitos patirtinės Dievybės asmenybė. Dėl to, kada mes norime Trejybę įsivaizduoti kaip vieną Dievą, ir jeigu šitą sampratą apribojame dabar žinoma ir organizuota didžiąja visata, tada mes atrandame, jog besivystanti Aukščiausioji Būtybė yra Rojaus Trejybės dalinis atvaizdavimas. Ir toliau mes matome, jog šita Aukščiausioji Dievybė vystosi kaip ribinės materijos, proto, ir dvasios asmenybės sintezė didžiojoje visatoje.

Dievai turi savybes, bet Trejybė turi funkcijas, ir kaip Trejybė, taip ir apvaizda yra funkcija, visatų visatos neasmenės virškontrolės mišinys, nusidriekiantis nuo Septinkarčio evoliucinių lygių, kurie sintezuojasi Visagalio galioje, tolyn į viršų per Dievybės Galutinybės transcendentines sferas.

Dievaas myli kiekvieną tvarinį kaip vaiką, ir toji meilė iškyla virš kiekvieno tvarinio per visą laiką ir amžinybę. Apvaizda veikia visumos požiūriu ir turi reikalo su bet kokio tvarinio veikimu tiek, kiek toks veikimas yra susijęs su visuma. Apvaizdos įsikišimas bet kokios būtybės požiūriu reiškia tos būtybės *veikimo* svarbą, kiek tai yra susiję su kokios nors visumos evoliuciniu augimu; tokia visuma gali būti rasės visuma, nacijos visuma, planetos visuma, ir net aukštesnė visuma. Būtent tvarinio veikimo svarba ir yra apvaizdos įsikišimo priežastis, o ne tvarinio kaip asmens svarba.

Nežiūrint šito, Tėvas kaip asmuo bet kuriuo metu savo tėviška ranka gali pakeisti kosminių įvykių tėkmę visiškai sutinkamai su Dievo valia ir harmonijoje su Dievo išmintimi ir kaip tą motyvuoja Dievo meilė.

Bet tai, ką apvaizda vadina žmogus, daug dažniau būna jo paties vaizduotės produktas, atsitiktinis laimingų aplinkybių sutapimas. Tačiau, visatos egzistencijos ribinėje sferoje yra tikra ir iškylanti apvaizda, erdvės energijų, laiko judėjimų, intelekto minčių, charakterio idealų, dvasinės prigimties troškimų, ir besivystančių asmenybių tikslinių valinių veiksmų tikra ir besiaktualizuojanti tarpusavio sąsaja. Materialiųjų sferų aplinkybės galutinę ribinę integraciją pasiekia Aukščiausiojo ir Galutiniojo susijungiančiuose buvimuose.

Kiek didžiosios visatos mechanizmai proto virškontrolės dėka tobulėja iki galutinio tikslumo taško, ir kiek išstobulinto susivienijimo su dvasia dėka tvarinio protas kyla į dieviškumo pasiekimo tobulumą, ir kiek dėl to iškyla Aukščiausiasis kaip

functions of the Almighty Supreme are related to the functions of the Paradise Trinity.

^{118:10.3 (1304.5)} It would appear that, in the Supreme Being, all phases of universe activity are being partially reunited by the personality of this experiential Deity. When, therefore, we desire to view the Trinity as one God, and if we limit this concept to the present known and organized grand universe, we discover that the evolving Supreme Being is the partial portraiture of the Paradise Trinity. And we further find that this Supreme Deity is evolving as the personality synthesis of finite matter, mind, and spirit in the grand universe.

^{118:10.4 (1304.6)} The Gods have attributes but the Trinity has functions, and like the Trinity, providence is a function, the composite of the other-than-personal overcontrol of the universe of universes, extending from the evolutionary levels of the Sevenfold synthesizing in the power of the Almighty on up through the transcendental realms of the Ultimacy of Deity.

^{118:10.5 (1304.7)} God loves each creature as a child, and that love overshadows each creature throughout all time and eternity. Providence functions with regard to the total and deals with the function of any creature as such function is related to the total. Providential intervention with regard to any being is indicative of the importance of the *function* of that being as concerns the evolutionary growth of some total; such total may be the total race, the total nation, the total planet, or even a higher total. It is the importance of the function of the creature that occasions providential intervention, not the importance of the creature as a person.

^{118:10.6 (1305.1)} Nevertheless, the Father as a person may at any time interpose a fatherly hand in the stream of cosmic events all in accordance with the will of God and in consonance with the wisdom of God and as motivated by the love of God.

^{118:10.7 (1305.2)} But what man calls providence is all too often the product of his own imagination, the fortuitous juxtaposition of the circumstances of chance. There is, however, a real and emerging providence in the finite realm of universe existence, a true and actualizing correlation of the energies of space, the motions of time, the thoughts of intellect, the ideals of character, the desires of spiritual natures, and the purposive volitional acts of evolving personalities. The circumstances of the material realms find final finite integration in the interlocking presences of the Supreme and the Ultimate.

^{118:10.8 (1305.3)} As the mechanisms of the grand universe are perfected to a point of final precision through the overcontrol of mind, and as creature mind ascends to the perfection of divinity attainment through perfected integration with spirit,

visų šitų visatos reiškinių *aktualus* suvienytojas, tiek iš tiesų vis daugiau būna pastebima apvaizda.

Kai kurios stebinančiai atsitiktinės sąlygos kartais vyraujančios evoliuciniuose pasauliuose gali būti dėl palaipsniui atsirandančio Aukščiausiojo buvimo, jo veiklos būsimosiose visatose išankstinis ženklas. Didžiausioji dalis to, ką mirtingasis pavadintų apvaizda, nėra apvaizda; jo samprotavimams apie tokius dalykus labai trukdo tai, kad jam stinga gyvenimo aplinkybių tikrųjų prasmų giluminės įžvalgos. Didelė dalis to, ką mirtingasis pavadintų sėkme, iš tiesų galėtų būti nesėkmė; nusišypsojusi sėkmė, kuri padovanoja neužtarnautą poilsį ir nepelnytą turta, gali būti didžiausia žmogiškoji nelaimė; kaprizingos dalios akivaizdus žiaurumas, kuris nelaimėmis prislegia kokią nors kenčiantį mirtingąjį, tikrovėje gali būti toji grūdinanti ugnis, kuri nesubrendusios asmenybės minkštą geležį paverčia užgrūdintu tikrojo charakterio plienu.

Besivystančiose visatose yra apvaizda, ir tvariniai ją gali atrasti tiesiog tokiu laipsniu, kokių laipsniu jie yra pasiekę sugebėjimą suvokti besivystančių visatų tikslą. Užbaigtas sugebėjimas matyti visatos tikslus prilygsta tvarinio evoliuciniam užbaigtumui, ir kitaip gali būti išreikštas kaip Aukščiausiojo pasiekimas esant neužbaigtų visatų dabartinio statuso riboms.

Tėvo meilė veikia tiesiogiai individo širdyje, nepriklausomai nuo visų kitų individų veiksmų ar reakcijų; ryšys yra asmeninis—žmogus ir Dievas. Dievybės (Visagaliao Aukščiausiojo ir Rojaus Trejybės) neasmeninis buvimas rodo požiūrį į visumą, ne į dalį. Aukštybės virškontrolės apvaizda tampa vis didesniu laipsniu akivaizdi, kada visatos dalys viena po kitos vis labiau žengia į priekį, siekdamos ribinių likimų. Sistemoms, žvaigždynams, visatoms, ir supervisatomis įsivertinant šviesoje ir gyvenime, Aukščiausiasis vis daugiau išskyla kaip prasmingas sujungėjas, tarpusavyje sujungiantis visa tai, kas vyksta, tuo tarpu Galutinytis palaipsniui išskyla kaip visų daiktų transcendentinis suvienytojas.

Evoliucinio pasaulio pirminėse pakopose dažnai atrodo, jog materialios kategorijos natūralūs atsitikimai ir žmogiškųjų būtybių asmeniniai troškimai yra antagonistiniai. Didelę dalį to, kas vyksta besivystančiame pasaulyje, mirtingajam gana sunku suprasti—gamtos dėsnis taip dažnai yra akivaizdžiai žiaurus, beširdis, ir abejingas viskam, kas, žmogaus supratimu, yra teisinga, gražu, ir gera. Bet žmonijai žengiant į priekį planetinio vystymosi sferoje, mes matome, jog šitą požiūrį keičia tokie faktoriai:

1. *Žmogaus augantis skvarbumas* — jo didėjantis supratimas apie tą pasaulį, kuriame jis

and as the Supreme consequently emerges as an *actual* unifier of all these universe phenomena, so does providence become increasingly discernible.

118:10.9 (1305.4) Some of the amazingly fortuitous conditions occasionally prevailing on the evolutionary worlds may be due to the gradually emerging presence of the Supreme, the foretasting of his future universe activities. Most of what a mortal would call providential is not; his judgment of such matters is very handicapped by lack of farsighted vision into the true meanings of the circumstances of life. Much of what a mortal would call good luck might really be bad luck; the smile of fortune that bestows unearned leisure and undeserved wealth may be the greatest of human afflictions; the apparent cruelty of a perverse fate that heaps tribulation upon some suffering mortal may in reality be the tempering fire that is transmuting the soft iron of immature personality into the tempered steel of real character.

118:10.10 (1305.5) There is a providence in the evolving universes, and it can be discovered by creatures to just the extent that they have attained capacity to perceive the purpose of the evolving universes. Complete capacity to discern universe purposes equals the evolutionary completion of the creature and may otherwise be expressed as the attainment of the Supreme within the limits of the present state of the incomplete universes.

118:10.11 (1305.6) The love of the Father operates directly in the heart of the individual, independent of the actions or reactions of all other individuals; the relationship is personal — man and God. The impersonal presence of Deity (Almighty Supreme and Paradise Trinity) manifests regard for the whole, not for the part. The providence of the overcontrol of Supremacy becomes increasingly apparent as the successive parts of the universe progress in the attainment of finite destinies. As the systems, constellations, universes, and superuniverses become settled in light and life, the Supreme increasingly emerges as the meaningful correlator of all that is transpiring, while the Ultimate gradually emerges as the transcendental unifier of all things.

118:10.12 (1306.1) In the beginnings on an evolutionary world the natural occurrences of the material order and the personal desires of human beings often appear to be antagonistic. Much that takes place on an evolving world is rather hard for mortal man to understand — natural law is so often apparently cruel, heartless, and indifferent to all that is true, beautiful, and good in human comprehension. But as humanity progresses in planetary development, we observe that this viewpoint is modified by the following factors:

118:10.13 (1306.2) 1. *Man's augmenting vision* — his increased understanding of the world in which he

gyvena; jo išplėstas sugebėjimas suvokti materialius laiko faktus, prasmingas minties idėjas, ir vertingus dvasinės įžvalgos idealus. Tol, kol žmonės vertina tikrai fizinės prigimtės daiktų matu, tol jie niekada negali tikėtis surasti vienybės laike ir erdvėje.

2. *Žmogaus didėjanti kontrolė* — palaipsniui kaupimas žinių apie materialiojo pasaulio dėsnius, apie dvasinės egzistencijos tikslus, ir apie šitų dviejų realybių filosofinio koordinavimo galimybes. Žmogus, laukinis, buvo bejėgis prieš aršų gamtos jėgų puolimą, vergavo savo paties vidinių baimių žiauriam šeimininkavimui. Pusiau civilizuotas žmogus pradeda atrakinti gamtos sferų paslapčių sandėlių, ir jo mokslas lėtai, bet veiksmingai jo prietarus naikina, tuo pačiu metu suteikdamas naują ir išplėstą faktinį pagrindą tam, kad būtų suvokiamos filosofijos prasmės ir tikrojo dvasinio patyrimo vertybės. Žmogus, civilizuotas, kada nors santykinai įvaldys savo planetos fizinės jėgas; Dievo meilė jo širdyje bus efektyviai paskleidžiama kaip meilė savo bičiuliams žmonėms, tuo tarpu žmogiškosios egzistencijos vertybės artės prie mirtingojo potencialo ribų.

3. *Žmogaus integracija visatoje* — žmogiškosios įžvalgos padidėjimas plius žmogiškojo patirtinio pasiekimo padidėjimas priartina jį prie harmonijos su Aukštybės—Rojaus Trejybės ir Aukščiausiosios Būtybės—suvienijančiais buvimais. Ir būtent tai sukuria Aukštybės suverenumą tuose pasauliuose, kurie seniai yra įsitvirtinę šviesoje ir gyvenime. Tokios išsivysčiusios planetos iš tikrųjų yra harmonijos poemos, pasiekto gėrio grožio paveikslai, įgyvendinti laikantis kosminės tiesos. Ir jeigu tokie dalykai gali vykti planetoje, tai tuomet net didingesni dalykai gali vykti sistemoje ir didžiosios visatos didesniuose vienetuose, kada jie taip pat pasiekia nusistovėjusią būseną, kuri pažymi ribinio augimo potencialų išnaudojimą.

Tokios išsivysčiusios kategorijos planetoje apvaizda yra tapusi aktualybe, gyvenimo aplinkybės yra tarpusavyje susietos, bet taip yra ne tik dėl to, jog žmogus ėmė įveikti savo pasaulio materialias problemas; taip yra ir dėl to, kad jis pradėjo gyventi pagal visatų vystymosi kryptį; jis eina Aukštybės keliu į Visuotinio Tėvo pasiekimą.

Dievo karalystė yra žmonių širdyse, ir kada šitoji karalystė pasaulyje tampa reali kiekvieno individo širdyje, tada Dievo valdymas toje planetoje yra tapęs realus; o tai ir yra Aukščiausiosios Būtybės pasiektas suverenumas.

Tam, kad apvaizda būtų realizuota laike, žmogus turi įvykdyti tobulumo pasiekimo užduotį.

lives; his enlarging capacity for the comprehension of the material facts of time, the meaningful ideas of thought, and the valuable ideals of spiritual insight. As long as men measure only by the yardstick of the things of a physical nature, they can never hope to find unity in time and space.

118:10.14 (1306.3) 2. *Man's increasing control* — the gradual accumulation of the knowledge of the laws of the material world, the purposes of spiritual existence, and the possibilities of the philosophic co-ordination of these two realities. Man, the savage, was helpless before the onslaughts of natural forces, was slavish before the cruel mastery of his own inner fears. Semicivilized man is beginning to unlock the storehouse of the secrets of the natural realms, and his science is slowly but effectively destroying his superstitions while at the same time providing a new and enlarged factual basis for the comprehension of the meanings of philosophy and the values of true spiritual experience. Man, the civilized, will someday achieve relative mastery of the physical forces of his planet; the love of God in his heart will be effectively outpoured as love for his fellow men, while the values of human existence will be nearing the limits of mortal capacity.

118:10.15 (1306.4) 3. *Man's universe integration* — the increase of human insight plus the increase of human experiential achievement brings him into closer harmony with the unifying presences of Supremacy — Paradise Trinity and Supreme Being. And this is what establishes the sovereignty of the Supreme on the worlds long settled in light and life. Such advanced planets are indeed poems of harmony, pictures of the beauty of achieved goodness attained through the pursuit of cosmic truth. And if such things can happen to a planet, then even greater things can happen to a system and the larger units of the grand universe as they too achieve a settledness indicating the exhaustion of the potentials for finite growth.

118:10.16 (1306.5) On a planet of this advanced order, providence has become an actuality, the circumstances of life are correlated, but this is not only because man has come to dominate the material problems of his world; it is also because he has begun to live according to the trend of the universes; he is following the pathway of Supremacy to the attainment of the Universal Father.

118:10.17 (1306.6) The kingdom of God is in the hearts of men, and when this kingdom becomes actual in the heart of every individual on a world, then God's rule has become actual on that planet; and this is the attained sovereignty of the Supreme Being.

118:10.18 (1306.7) To realize providence in time, man must accomplish the task of achieving perfection.

Bet žmogus net ir dabar iš anksto gali pasimėgauti šitos apvaizdos amžinybės prasmėmis, kada jis apmąsto visatos faktą, jog visi dalykai, nesvarbu, ar jie būtų geri ar blogi, veikia drauge tam, kad vystytų Dievą pažįstančius mirtinguosius jiems ieškant visų Tėvo.

Apvaizda tampa vis didesniu laipsniu pastebima, kada žmonės stiebiasi į viršų nuo to, kas yra materialu, į tai, kas yra dvasiška. Užbaigtos dvasinės įžvalgos pasiekimas įgalina kylančiąją asmenybę pastebėti harmoniją ten, kur anksčiau buvo chaosas. Net ir morontijos mota reiškia tikrąjį vystymąsi šita kryptimi.

Apvaizda iš dalies yra neužbaigto Aukščiausiojo virškontrolė, pasireiškianti neužbaigtose visatose, ir dėl to ji visą laiką turi būti:

1. *Dalinė* — dėl to, jog Aukščiausiosios Būtybės aktualizavimasis yra neužbaigtas, ir

2. *Nenuspėjama* — dėl to, jog svyruoja tvarinio požiūris, kuris visą laiką keičiasi, einant iš vieno lygio į kitą, šitaip sukeldamas akivaizdžiai kintančią atsakomąją reakciją Aukščiausiąjame.

Kada žmonės meldžiasi, kad į gyvenimo aplinkybes įsikištų apvaizda, tada dažnai atsakas į jų maldas yra jų pačių pasikeitęs požiūris į gyvenimą. Bet apvaizda nėra kaprizinga, taip pat ji nėra nei fantastinė, nei magiška. Ji yra ribinių visatų galingo valdovo lėtas ir tvirtas iškilimas, kurio didingą buvimą besivystantys tvariniai kartas nuo karto pastebi, kada visatose jie žengia į priekį. Apvaizda yra erdvės galaktikų ir laiko asmenybių užtikrintas ir tvirtas žengimas į amžinybės tikslus, iš pradžių Aukščiausiąjame, tada Galutiniąjame, ir galbūt Absoliute. Ir mes manome, jog begalybėje yra ta pati apvaizda, ir tai yra Rojaus Trejybės, šitaip motyvuojančios visatų gausybės panoramą, valia, veiksmai, tikslas.

[Parengė Galingasis Žinianešys, laikinai gyvenantis Urantijoje.]

But man can even now foretaste this providence in its eternity meanings as he ponders the universe fact that all things, be they good or evil, work together for the advancement of God-knowing mortals in their quest for the Father of all.

118:10.19 (1306.8) Providence becomes increasingly discernible as men reach upward from the material to the spiritual. The attainment of completed spiritual insight enables the ascending personality to detect harmony in what was theretofore chaos. Even morontia mota represents a real advance in this direction.

118:10.20 (1307.1) Providence is in part the overcontrol of the incomplete Supreme manifested in the incomplete universes, and it must therefore ever be:

118:10.21 (1307.2) 1. *Partial* — due to the incompleteness of the actualization of the Supreme Being, and

118:10.22 (1307.3) 2. *Unpredictable* — due to the fluctuations in creature attitude, which ever varies from level to level, thus causing apparently variable reciprocal response in the Supreme.

118:10.23 (1307.4) When men pray for providential intervention in the circumstances of life, many times the answer to their prayer is their own changed attitudes toward life. But providence is not whimsical, neither is it fantastic nor magical. It is the slow and sure emergence of the mighty sovereign of the finite universes, whose majestic presence the evolving creatures occasionally detect in their universe progressions. Providence is the sure and certain march of the galaxies of space and the personalities of time toward the goals of eternity, first in the Supreme, then in the Ultimate, and perhaps in the Absolute. And in infinity we believe there is the same providence, and this is the will, the actions, the purpose of the Paradise Trinity thus motivating the cosmic panorama of universes upon universes.

118:10.24 (1307.5) [Sponsored by a Mighty Messenger temporarily sojourning on Urantia.]

119 Dokumentas. Kristaus Mykolo savęs padovanojimai

⇨ 118

URANTIJOS KNYGA

120 ⇨

IV DALIS. JĖZAUS GYVENIMAS IR MOKYMAI

119 DOKUMENTAS. KRISTAUS MYKOLO SAVĖS PADOVANOJIMAI

Skyrius

ĮVADAS

1. Pirmasis savęs padovanojimas
2. Antrasis savęs padovanojimas
3. Trečiasis savęs padovanojimas
4. Ketvirtasis savęs padovanojimas
5. Penktasis savęs padovanojimas
6. Šeštasis savęs padovanojimas
7. Septintasis ir paskutinis savęs padovanojimas
8. Mykolo statusas po savęs padovanojimų

PAPER 119 THE BESTOWALS OF CHRIST MICHAEL

SECTIONS

Introduction

1. The First Bestowal
2. The Second Bestowal
3. The Third Bestowal
4. The Fourth Bestowal
5. The Fifth Bestowal
6. The Sixth Bestowal
7. The Seventh and Final Bestowal
8. Michael's Postbestowal Status

ĮVADAS

BŪDAMAS Nebadono Vakaro Žvaigždžių Vadovas, aš esu Gabrielio paskirtas į Urantiją su misija, kad apreikščiau pasakojimą apie Visatos Valdovo, Nebadono Mykolo, septynis savęs padovanojimus, o mano vardas yra Gavalija. Pateikdamas šitą pasakojimą, aš griežtai laikysiuosi tų apribojimų, kurie yra numatyti mano įgaliojimams.

Savęs padovanojimo savybė yra neatskiriama nuo Visuotinio Tėvo Rojaus Sūnų. Trokšdamos priartėti prie jiems pavaldžių gyvų tvarinių gyvenimo patyrimo, įvairios Rojaus Sūnų kategorijos atspindi savo Rojaus tėvų dieviškąją prigimtį. Rojaus Trejybės Amžinasis Sūnus šitai praktikai davė pradžią, kada septynis kartus save padovanojo septyniuose Havonos apskritimuose tais laikais, kada kilo Grandfanda ir pirmieji laiko ir erdvės pilgrimai. Ir Amžinasis Sūnus toliau tęsia savęs padovanojimą vietinėms erdvės visatoms savo atstovų, Sūnų Mykolų ir Avonalų, asmenyse.

INTRODUCTION

119:0.1 (1308.1) CHIEF of the Evening Stars of Nebadon, I am assigned to Urantia by Gabriel on the mission of revealing the story of the seven bestowals of the Universe Sovereign, Michael of Nebadon, and my name is Gavalia. In making this presentation, I will adhere strictly to the limitations imposed by my commission.

119:0.2 (1308.2) The attribute of bestowal is inherent in the Paradise Sons of the Universal Father. In their desire to come close to the life experiences of their subordinate living creatures, the various orders of the Paradise Sons are reflecting the divine nature of their Paradise parents. The Eternal Son of the Paradise Trinity led the way in this practice, having seven times bestowed himself upon the seven circuits of Havona during the times of the ascension of Grandfanda and the first of the pilgrims from time and space. And the Eternal Son continues to bestow himself upon the local universes of space in the persons of his representatives, the Michael and Avonal Sons.

Kada Amžinasis Sūnus padovanoja Sūnų Kūrėją projektuojamai vietinei visatai, tada tas Sūnus Kūrėjas prisiima visišką atsakomybę už tos naujosios visatos užbaigimą, valdymą, ir ramybę, įskaitant ir iškilmingą priesaiką amžinajai Trejybei visą aukščiausiąją valdžią šiam naujam kūrinui prisiimti ne anksčiau to meto, kada jis sėkmingai bus užbaigęs savo kaip tvarinio septynis savęs padovanojimus ir kada juos bus patvirtinę atitinkamos supervisatos Dienų Senieji. Šitą įsipareigojimą prisiima kiekvienas Sūnus Mykolas, kuris savanoriškai iš Rojaus išvyksta tam, kad pradėtų visatos organizavimą ir kūrimą.

Šitų tvarinio įsikūnijimų tikslas yra įgalinti tokius Kūrėjus tapti išmintingais, užjaučiančiais, teisingais, ir supratingais valdovais. Šitie dieviškieji Sūnūs yra iš prigimties teisingi, bet dėl šitų vienas po kito einančių savęs padovanojimo patyrimų jie tampa supratingai gailestingi; jie yra savaime gailestingi, bet šitie patyrimai juos padaro gailestingus naujomis ir papildomomis prasmėmis. Šitie savęs padovanojimai yra paskutiniai laipteliai juos lavinant ir rengiant toms didingoms užduotims valdyti vietines visas remiantis dieviškuoju teisumu ir teisingu mąstymu.

Nors daugybė naudingų dalykų tenka įvairiems pasauliams, sistemoms, ir žvaigždynams, o taip pat ir visatos protingų būtybių įvairioms kategorijoms, kurios yra paveiktos ir turi naudos iš šitų savęs padovanojimų, bet vis tik pirmiausia jie yra suplanuoti tam, jog užbaigtų paties Sūnaus Kūrėjo asmeninį mokymą ir visatinį švietimą. Šitie savęs padovanojimai nėra esminiai vietinės visatos išmintingam, teisingam, ir sumaniam valdymui, bet jie yra būtinai reikalingi tam, jog toks kūrinys, kuriame knibžda gyvybės įvairios formos ir gausybė protingų, bet netobulų tvarinių, būtų administruojamas dorai, gailestingai, ir supratingai.

Sūnūs Mykolai visatos organizavimo darbą pradeda jausdami visišką ir teisingą gailestį įvairioms būtybių kategorijoms, kurias jie yra sukūrę. Jie turi milžiniškas gailestingumo atsargas visiems šitiems įvairiems tvariniams, net užuojautą ir tiems, kurie klysta ir murkdosi savo pačių sukurtoje savanaudiškumo pelkėje. Bet tokių įgimtų teisingumo ir teisumo sugebėjimų neužteks Dienų Senujų vertinimu. Šitie trivieniai supervisatų valdovai niekada nepatvirtins Sūnaus Kūrėjo Visatos Valdovu tol, kol jis iš tikrųjų savo realaus patyrimo dėka nebus įgijęs savo paties tvarinių požiūrio jų egzistencijos aplinkoje ir būtent šitų pačių tvarinių pavidalu. Šitaip tokie Sūnūs tampa išmintingais ir supratingais valdovais; jie *susipažįsta* su tomis įvairiomis grupėmis, kurias jie valdo ir kurioms panaudoja visatos valdžią. Gyvojo patyrimo dėka jie turi praktinį gailestingumą, dorą sprendimą, ir kantrybę, kilusią iš patirtinės tvarinio egzistencijos.

119:0.3 (1308.3) When the Eternal Son bestows a Creator Son upon a projected local universe, that Creator Son assumes full responsibility for the completion, control, and composure of that new universe, including the solemn oath to the eternal Trinity not to assume full sovereignty of the new creation until his seven creature bestowals shall have been successfully completed and certified by the Ancients of Days of the superuniverse of jurisdiction. This obligation is assumed by every Michael Son who volunteers to go out from Paradise to engage in universe organization and creation.

119:0.4 (1308.4) The purpose of these creature incarnations is to enable such Creators to become wise, sympathetic, just, and understanding sovereigns. These divine Sons are innately just, but they become understandingly merciful as a result of these successive bestowal experiences; they are naturally merciful, but these experiences make them merciful in new and additional ways. These bestowals are the last steps in their education and training for the sublime tasks of ruling the local universes in divine righteousness and by just judgment.

119:0.5 (1308.5) Though numerous incidental benefits accrue to the various worlds, systems, and constellations, as well as to the different orders of universe intelligences affected and benefited by these bestowals, still they are primarily designed to complete the personal training and universe education of a Creator Son himself. These bestowals are not essential to the wise, just, and efficient management of a local universe, but they are absolutely necessary to a fair, merciful, and understanding administration of such a creation, teeming with its varied forms of life and its myriads of intelligent but imperfect creatures.

119:0.6 (1308.6) The Michael Sons begin their work of universe organization with a full and just sympathy for the various orders of beings whom they have created. They have vast stores of mercy for all these differing creatures, even pity for those who err and flounder in the selfish mire of their own production. But such endowments of justice and righteousness will not suffice in the estimate of the Ancients of Days. These triune rulers of the superuniverses will never certify a Creator Son as Universe Sovereign until he has really acquired the viewpoint of his own creatures by actual experience in the environment of their existence and as these very creatures themselves. In this way such Sons become intelligent and understanding rulers; they come to *know* the various groups over which they rule and exercise universe authority. By living experience they possess themselves of practical mercy, fair judgment, and the patience born of experiential

Nebadono vietinę visatą dabar valdo toks Sūnus Kūrėjas, kuris savęs padovanojimų tarnystę yra užbaigęs; jis valdo teisinga ir gailiatinga aukščiausiąja valdžia visose savo besivystančios ir tobulėjančios visatos milžiniškose valdose. Nebadono Mykolas yra Amžinojo Sūnaus 611.121-asis savęs padovanojimas laiko ir erdvės visatoms, ir jūsų vietinės visatos organizavimą jis pradėjo maždaug prieš keturis šimtus milijardų metų. Savo pirmajam savęs padovanojimo jaudinančiam patyrimui Mykolas pasirengė maždaug tuo metu, kada Urantija ėmė įgauti savo dabartinę formą, prieš vieną milijardą metų. Jo savęs padovanojimui vyko vienas po kito maždaug kas vieną šimtą penkiasdešimt milijonų metų, paskutinis buvo Urantijoje prieš vieną tūkstantį devynis šimtus metų. Dabar aš pradėsiu atskleisti šitų savęs padovanojimų prigimtį ir pobūdį tiek, kiek tą padaryti man leidžia suteikti įgaliojimai.

1. PIRMASIS SAVĖS PADOVANOJIMAS

Salvingtone buvo iškilminga proga beveik prieš vieną milijardą metų, kada susirinkę Nebadono visatos valdytojai ir vadovai išgirdo Mykolą paskelbiant, kad jo vyresnysis brolis, Emanuelis, netrukus prisiims valdžią Nebadone tuo metu, kada jis (Mykolas) bus išvykęs atlikti neatskleistos užduoties. Dėl šito įvykio nebuvo perduota jokio kito pranešimo, išskyrus tai, kad transliuotoje programoje buvo perduotas atsisveikinimas Žvaigždyno Tėvams, kur, tarp kitų nurodymų, buvo pasakyta: "Ir šitam laikotarpiui aš patikiu jus Emanuelio globai ir priežiūrai, tuo tarpu aš vyksiu įgyvendinti savo Rojaus Tėvo nurodymo."

Pasiuntęs šitą atsisveikinimo pranešimą, Mykolas pasirodė Salvingtono išvykimo lauke, tiesiog taip, kaip ir daugeliu ankstesniųjų progų, kada ruošdavosi išvykti į Uversą ar į Rojų, išskyrus tai, kad jis atvyko vienas. Savo pareiškimą dėl išvykimo jis užbaigė šiais žodžiais: "Aš palieku jus tikrai trumpam. Daugelis iš jūsų, aš žinau, norėtų vykti su manimi, bet ten, kur aš vyksiu, jūs vykti negalite. Ką netrukus darysiu aš, jūs to daryti negalite. Aš vyksiu įvykdyti Rojaus Dievybių valios, ir kada savąją misiją būsiu užbaigęs ir įgijęs šitą patyrimą, tada tikrai sugrįšiu į savo vietą tarp jūsų." Ir šitaip taręs, Nebadono Mykolas išnyko iš visų susirinkusių akiračio, ir vėl pasirodė po dvidešimties metų standartiniu laiku. Visame Salvingtone, tikrai Dieviškoji Dvasia ir Emanuelis žinojo, kas vyksta, o Dienų Sąjunga savo paslaptimi pasidalino tikrai su visatos pagrindiniu valdytoju, Gabrieliu, Ryškiaja ir Ryto Žvaigžde.

creature existence.

119:0.7 (1309.1) The local universe of Nebadon is now ruled by a Creator Son who has completed his service of bestowal; he reigns in just and merciful supremacy over all the vast realms of his evolving and perfecting universe. Michael of Nebadon is the 611,121st bestowal of the Eternal Son upon the universes of time and space, and he began the organization of your local universe about four hundred billion years ago. Michael made ready for his first bestowal adventure about the time Urantia was taking on its present form, one billion years ago. His bestowals have occurred about one hundred and fifty million years apart, the last taking place on Urantia nineteen hundred years ago. I will now proceed to unfold the nature and character of these bestowals as fully as my commission permits.

1. THE FIRST BESTOWAL

119:1.1 (1309.2) It was a solemn occasion on Salvington almost one billion years ago when the assembled directors and chiefs of the universe of Nebadon heard Michael announce that his elder brother, Immanuel, would presently assume authority in Nebadon while he (Michael) would be absent on an unexplained mission. No other announcement was made about this transaction except that the farewell broadcast to the Constellation Fathers, among other instructions, said: "And for this period I place you under the care and keeping of Immanuel while I go to do the bidding of my Paradise Father."

119:1.2 (1309.3) After sending this farewell broadcast, Michael appeared on the dispatching field of Salvington, just as on many previous occasions when preparing for departure to Uversa or Paradise except that he came alone. He concluded his statement of departure with these words: "I leave you but for a short season. Many of you, I know, would go with me, but whither I go you cannot come. That which I am about to do, you cannot do. I go to do the will of the Paradise Deities, and when I have finished my mission and have acquired this experience, I will return to my place among you." And having thus spoken, Michael of Nebadon vanished from the sight of all those assembled and did not reappear for twenty years of standard time. In all Salvington, only the Divine Minister and Immanuel knew what was taking place, and the Union of Days shared his secret only with the chief executive of the universe, Gabriel, the Bright and Morning Star.

Visi Salvingtono gyventojai ir tie, kurie gyveno žvaigždynų ir sistemų būstinių pasauliuose, susirinko prie savo atitinkamų informacijos iš visatos priėmimo stočių, tikėdamiesi ką nors sužinoti apie Sūnaus Kūrėjo misiją ir buvimo vietą. Tik tai trečiąją dieną po Mykolo išvykimo buvo gautas pranešimas, kuris galėjo turėti tam tikros reikšmės. Tą dieną Salvingtone iš Melkizedeko sferos, tos kategorijos būstinės Nebadone, buvo užregistruotas pranešimas, kuris tiesiog užfiksavo šitą nepaprastą ir anksčiau niekada negirdėtą transakciją: "Šiandien vidurdienį šito pasaulio priėmimo lauke pasirodė nepaprastas Sūnus Melkizedekas, ne mūsų šakos, bet visiškai panašus į mūsų kategoriją. Jį lydėjo vienas omniaphimas, kuris turėjo įgaliojimus iš Uversos ir kuris pateikė mūsų vadovui adresuotus įsakymus, perduotus nuo Dienų Senųjų ir tuo pačiu metu patvirtintus Salvingtono Emanuelio, nurodančius, jog šitas naujasis Sūnus Melkizedekas būtų priimtas į mūsų kategoriją ir paskirtas į Nebadono Melkizedekų nepaprastųjų misijų tarnystę. Ir šitaip buvo įsakyta; taip buvo ir padaryta."

Ir tai yra beveik viskas, ką galima surasti Salvingtono įrašuose, susijusiuose su pirmuoju Mykolo savęs padovanojimu. Daugiau nieko neužfiksuoja tol, kol praeina vienas šimtas metų Urantijos laiku, kada buvo užregistruotas Mykolo sugrįžimo ir nepaskelbto vėl atnaujinto vadovavimo visatos reikalams faktas. Bet Melkizedeko pasaulyje galima surasti keistą dokumentą, atpasakojimą apie nepaprastųjų situacijų korpuso šito unikalaus Sūnaus Melkizedeko tarnystę tame amžiuje. Šitas dokumentas yra saugomas paprastoje šventovėje, kuri dabar užima Tėvo Melkizedeko namų priekinę dalį, ir jis pasakoja apie šito laikinojo Sūnaus Melkizedeko tarnystę, ryšium su jo paskyrimu į dvidešimt keturias nepaprastąsias misijas visatoje. Ir šitas dokumentas, kurį aš taip neseniai skaičiau, baigiasi šitaip:

"Ir šitos dienos vidurdienį, be išankstinio paskelbimo ir dalyvaujant tik trims mūsų brolijos nariams, šitas atvykęs mūsų kategorijos Sūnus išnyko iš mūsų pasaulio taip, kaip ir buvo pasirodęs, lydimas tik vieno omniaphimo; ir dabar šitas dokumentas yra užbaigiamas šiuo patvirtinimu, jog šitas atvykęs gyveno kaip Melkizedekas, turėdamas Melkizedeko pavidalą jis dirbo kaip Melkizedekas, ir jis patikimai atliko visas savo užduotis kaip mūsų kategorijos nepaprastųjų situacijų sūnus. Visuotinai sutarus jis tapo Melkizedekų vadovu, nusipelnė mūsų meilės ir didžiulės pagarbos savo neprilygstama išmintimi, aukščiausiojo laipsnio meile, ir nuostabiu atsidavimu pareigai. Jis mylėjo mus, suprato mus, ir tarnavo su mumis, ir mes esame jo ištikimi ir atsidavę bičiuliai Melkizedekai per amžius, kadangi šitas atvykęs į mūsų pasaulį dabar

119:1.3 (1309.4) All the inhabitants of Salvington and those dwelling on the constellation and system headquarters worlds assembled about their respective receiving stations for universe intelligence, hoping to get some word of the mission and whereabouts of the Creator Son. Not until the third day after Michael's departure was any message of possible significance received. On this day a communication was registered on Salvington from the Melchizedek sphere, the headquarters of that order in Nebadon, which simply recorded this extraordinary and never-before-heard-of transaction: "At noon today there appeared on the receiving field of this world a strange Melchizedek Son, not of our number but wholly like our order. He was accompanied by a solitary omniaphim who bore credentials from Uversa and presented orders addressed to our chief, derived from the Ancients of Days and concurred in by Immanuel of Salvington, directing that this new Melchizedek Son be received into our order and assigned to the emergency service of the Melchizedeks of Nebadon. And it has been so ordered; it has been done."

119:1.4 (1310.1) And this is about all that appears on the records of Salvington regarding the first Michael bestowal. Nothing more appears until after one hundred years of Urantia time, when there was recorded the fact of Michael's return and unannounced resumption of the direction of universe affairs. But a strange record is to be found on the Melchizedek world, a recital of the service of this unique Melchizedek Son of the emergency corps of that age. This record is preserved in a simple temple which now occupies the foreground of the home of the Father Melchizedek, and it comprises the narration of the service of this transitory Melchizedek Son in connection with his assignment to twenty-four missions of universe emergency. And this record, which I have so recently reviewed, ends thus:

119:1.5 (1310.2) "And at noon on this day, without previous announcement and witnessed by only three of our brotherhood, this visiting Son of our order disappeared from our world as he came, accompanied only by a solitary omniaphim; and this record is now closed with the certification that this visitor lived as a Melchizedek, in the likeness of a Melchizedek he worked as a Melchizedek, and he faithfully performed all of his assignments as an emergency Son of our order. By universal consent he has become chief of Melchizedeks, having earned our love and adoration by his matchless wisdom, supreme love, and superb devotion to duty. He loved us, understood us, and served with us, and forever we are his loyal and devoted fellow Melchizedeks, for this stranger on our world has now eternally become a universe minister of Melchizedek nature."

amžinai tapo visatos tarnu, turinčiu Melkizedeko prigimtį.”

Ir tai yra viskas, ką man leidžiama jums papasakoti apie pirmąjį Mykolo savęs padovanojimą. Mes, aišku, gerai suprantame, jog tas nepaprastas Melkizedekas, kuris taip paslaptinai tarnavo su Melkizedekais prieš milijardą metų, buvo ne kas kitas, kaip įsikūnijęs Mykolas, vykantis pirmojo savęs padovanojimo misiją. Dokumentai konkrečiai nepažymi, jog šitas unikalus ir sumanus Melkizedekas buvo Mykolas, bet visuotinai yra tikima, kad tai buvo jis. Galbūt tikrąjį pareiškimą dėl šito fakto galima surasti Sūnaringtono archyvuose, o to slaptojo pasaulio archyvai mums yra neprieinami. Paslaptys apie įsikūnijimus ir savęs padovanojimus iki galo yra žinomos tik tai šitame šventajame dieviškųjų Sūnų pasaulyje. Mes visi žinome faktus apie Mykolo savęs padovanojimus, bet mes nesuprantame, kaip jie įvykdomi. Mes nežinome, kaip visatos valdovas, Melkizedekų kūrėjas, gali taip staiga ir paslaptinai tapti vienu iš jų narių, ir kaip vienas iš jų, gyventi tarp jų ir dirbti kaip Sūnus Melkizedekas vieną šimtą metų. Bet šitaip įvyko.

2. ANTRASIS SAVĖS PADOVANOJIMAS

Po to, kada Mykolas save padovanojo Melkizedeko pavidalu, Nebadono visatoje reikalai klostėsi sklandžiai maždaug vieną šimtą penkiasdešimt milijonų metų, o tada prasidėjo neramumai 37-ojo žvaigždyno 11-oje sistemoje. Šituos neramumus sukėlė Sūnaus Lanonandeko, Sistemos Valdovo, klaidingas supratimas, dėl kurio Žvaigždyno Tėvai priėmė nuosprendį, o jį patvirtino Dienų Ištikimasis, Rojaus patarėjas tam žvaigždynui, bet protestuojantis Sistemos Valdovas ne iki galo susitaikė su šiuo nuosprendžiu. Po ilgiau kaip vieną šimtą metų trukusio nepasitenkinimo jis sukurstė savo pagalbininkus dalyvauti viename iš plačiausiai išplitusių ir pražūtingiausių iš visų kada nors sukurstytų maištų Nebadono visatoje prieš Sūnaus Kūrėjo valdžią, maište, kuriam jau seniai nuosprendį paskelbė ir jį užbaigė Dienų Senujų veiksmas Uversoje.

Šitas maištininkas Sistemos Valdovas, Lutentija, savo būstinės planetoje viešpatavo daugiau negu dvidešimt metų standartiniu Nebadono laiku; vėliau, Patys Aukštieji, pritarus Uversai, įsakė jį izoliuoti, o Salvingtono valdovui pateikė prašymą paskirti naują Sistemos Valdovą, kuris prisiimtų vadovavimą konfliktų draskomai ir supainiotai apgyvendintų pasaulių sistemai.

Tuo pačiu metu, kada šitas prašymas buvo gautas Salvingtone, Mykolas kreipėsi su antruoju iš tų nepaprastųjų pareiškimų, susijusių su savo

119:1.6 (1310.3) And that is all I am permitted to tell you of the first bestowal of Michael. We, of course, fully understand that this strange Melchizedek who so mysteriously served with the Melchizedeks a billion years ago was none other than the incarnated Michael on the mission of his first bestowal. The records do not specifically state that this unique and efficient Melchizedek was Michael, but it is universally believed that he was. Probably the actual statement of that fact cannot be found outside of the records of Sonarington, and the records of that secret world are not open to us. Only on this sacred world of the divine Sons are the mysteries of incarnation and bestowal fully known. We all know of the facts of the Michael bestowals, but we do not understand how they are effected. We do not know how the ruler of a universe, the creator of the Melchizedeks, can so suddenly and mysteriously become one of their number and, as one of them, live among them and work as a Melchizedek Son for one hundred years. But it so happened.

2. THE SECOND BESTOWAL

119:2.1 (1310.4) For almost one hundred and fifty million years after the Melchizedek bestowal of Michael, all went well in the universe of Nebadon, when trouble began to brew in system 11 of constellation 37. This trouble involved a misunderstanding by a Lanonandek Son, a System Sovereign, which had been adjudicated by the Constellation Fathers and approved by the Faithful of Days, the Paradise counselor to that constellation, but the protesting System Sovereign was not fully reconciled to the verdict. After more than one hundred years of dissatisfaction he led his associates in one of the most widespread and disastrous rebellions against the sovereignty of the Creator Son ever instigated in the universe of Nebadon, a rebellion long since adjudicated and ended by the action of the Ancients of Days on Uversa.

119:2.2 (1311.1) This rebel System Sovereign, Lutentia, reigned supreme on his headquarters planet for more than twenty years of standard Nebadon time; whereupon, the Most Highs, with approval from Uversa, ordered his segregation and requisitioned the Salvington rulers for the designation of a new System Sovereign to assume direction of that strife-torn and confused system of inhabited worlds.

119:2.3 (1311.2) Simultaneously with the reception of this request on Salvington, Michael initiated the second of those extraordinary proclamations of

ketinimu išvykti iš visatos būstinės, turėdamas tikslą „įvykdyti savo Rojaus Tėvo raginimą,” pažadėdamas „sugrįžti reikiamu metu” ir visą valdžią sutelkdamas savo Rojaus brolio, Emanuelio, Dienų Sąjungos, rankose.

Ir tuomet, tokiu pačiu metodu, koks buvo matomas aną kartą, kada jis išvyko, ryšium su savęs padovanojimu Melchizedeko pavidalu, Mykolas vėl atsisveikino su savosios būstinės sfera. Praėjus trims dienoms po šito nepaaiškinto atsisveikinimo, Nebadono pirminių Sūnų Lanonandekų rezerviniame korpuse pasirodė naujas ir nežinomas narys. Šitas naujas Sūnus pasirodė vidurdienį, apie jį nieko nepranešus ir lydimas vieno tertafimo, kuris turėjo įgaliojamuosius raštus nuo Uversos Dienų Senujų, patvirtintus Salvingtono Emanuelio, nurodantis, jog šitas naujasis Sūnus būtų paskirtas į 37-ojo žvaigždyno 11-ąją sistemą kaip nušalinto Lutentijos perėmėjas ir turintis visišką valdžią kaip laikinai einantis Sistemos Valdovo pareigas tol, kol bus paskirtas naujasis valdovas.

Daugiau negu septyniolika metų visatos laiku šitas nepaprastas ir nežinomas laikinasis valdovas administravo šitos pasimetusios ir demoralizuotos vietinės sistemos reikalus ir išmintingai sprendė jos sunkumus. Niekada nebuvo nė vieno kito Sistemos Valdovo, kurį būtų taip atsidavusiai mylėję arba tokiu plačiu mastu gerbę. Teisingumu ir gailėstingumu šitas naujasis valdovas atstatė tvarką šitoje neramioje sistemoje, tuo pačiu jis uoliai tarnavo visiems savo pavaldiniams, net savo maištingajam pirmtakui pasiūlė išskirtinę teisę dalintis sistemos valdžios sostu, jeigu tikrai dėl savo neišmintingumo jis tikrai atsiprašytų Emanuelio. Bet Lutentija su panieka atmetė šiuos gailėstingumo pasiūlymus, gerai žinodamas, jog šitas naujasis ir nepaprastasis sistemos Valdovas yra ne kas kitas, kaip Mykolas, būtent pats tas visatos valdovas, kuriam jis taip neseniai buvo metęs iššūkį. Bet milijonai jo suklaidintų ir apgautų pasekėjų priėmė šito naujojo valdovo, kuris tuo metu buvo žinomas kaip Palonijos sistemos Valdovas Išgelbėtojas, atleidimą.

Ir tada atėjo toji įsimintina diena, kada atvyko paskirtas naujasis Sistemos Valdovas, visatos valdžios patvirtintas kaip nušalinto Lutentijos nuolatinis perėmėjas, o visa Palonija gedėjo dėl paties kilniausio ir geranoriškiausio sistemos valdovo, kokį tik kada nors pažinojo Nebadonas, išvykimo. Jį mylėjo visa sistema ir garbino jo bičiuliai iš visų Sūnų Lanonandekų grupių. Jo išvykimas nebuvo paprastas; buvo organizuotos didžiulės iškilmės, kada jis paliko sistemos būstinę. Net ir klystantis jo pirmtakas atsiuntė šitokį pranešimą: „Teisus ir teisingas tu esi visuose savo reikaluose. Nors aš tebeatmetu Rojaus valdymą, bet esu priverstas pripažinti, jog

intention to be absent from the universe headquarters for the purpose of “doing the bidding of my Paradise Father,” promising to “return in due season” and concentrating all authority in the hands of his Paradise brother, Immanuel, the Union of Days.

119:2.4 (1311.3) And then, by the same technique observed at the time of his departure in connection with the Melchizedek bestowal, Michael again took leave of his headquarters sphere. Three days after this unexplained leave-taking there appeared among the reserve corps of the primary Lanonandek Sons of Nebadon, a new and unknown member. This new Son appeared at noon, unannounced and accompanied by a lone tertaphim who bore credentials from the Uversa Ancients of Days, certified by Immanuel of Salvington, directing that this new Son be assigned to system 11 of constellation 37 as the successor of the deposed Lutentia and with full authority as acting System Sovereign pending the appointment of a new sovereign.

119:2.5 (1311.4) For more than seventeen years of universe time this strange and unknown temporary ruler administered the affairs and wisely adjudicated the difficulties of this confused and demoralized local system. No System Sovereign was ever more ardently loved or more widely honored and respected. In justice and mercy this new ruler set the turbulent system in order while he painstakingly ministered to all his subjects, even offering his rebellious predecessor the privilege of sharing the system throne of authority if he would only apologize to Immanuel for his indiscretions. But Lutentia spurned these overtures of mercy, well knowing that this new and strange System Sovereign was none other than Michael, the very universe ruler whom he had so recently defied. But millions of his misguided and deluded followers accepted the forgiveness of this new ruler, known in that age as the Savior Sovereign of the system of Palonia.

119:2.6 (1311.5) And then came that eventful day on which there arrived the newly appointed System Sovereign, designated by the universe authorities as the permanent successor of the deposed Lutentia, and all Palonia mourned the departure of the most noble and the most benign system ruler that Nebadon had ever known. He was beloved by all the system and adored by his fellows of all groups of the Lanonandek Sons. His departure was not unceremonious; a great celebration was arranged when he left the system headquarters. Even his erring predecessor sent this message: “Just and righteous are you in all your ways. While I continue in rejection of the Paradise rule, I am

tu esi teisingas ir gailėstingas administratorius.”

Ir tada tikrai šitas laikinasis maištaujančios sistemos valdovas išvyko iš tos planetos, kurioje jis trumpai gyveno, ją administruodamas, tuo tarpu trečiąją dieną po šito Mykolas pasirodė Salvingtone ir vėl ėmė valdyti Nebadono visatą. Netrukus trečią kartą buvo paskelbta iš Uversos apie Mykolo suverenumo ir valdžios padidintą jurisdikciją. Pirmą kartą apie tai buvo paskelbta tuo metu, kada jis atvyko į Nebadoną, antrą kartą toks paskelbimas buvo pateiktas tuoj po to, kada buvo užbaigtas Melchizedek savęs padovanojimas, o dabar yra skelbiama trečią kartą, užbaigus antrąją arba Lanonandek misiją.

3. TREČIASIS SAVĖS PADOVANOJIMAS

Aukščiausioji taryba Salvingtone ką tik baigė aptarinėti Gyvybės Nešėjų iš 61-ojo žvaigždyno 87-sios sistemos 217-sios planetos kreipimąsi, kad jiems į pagalbą būtų pasiųstas Materialusis Sūnus. Dabar šitoji planeta buvo apgyvendintų pasaulių sistemoje, kur kitas sistemos Valdovas buvo išklydęs iš kelio, iki to laiko tai buvo antrasis maištas visame Nebadone.

Mykolo pageidavimu, veiksmai dėl šitos planetos Gyvybės Nešėjų prašymo buvo atidėti tol, kol jį apsvarstys Emanuelis ir pateiks savo pranešimą. Tai buvo neįprasta procedūra, ir aš gerai prisimenu, kaip mes visi laukėme kažko neįprasto, ir mums neteko ilgai laukti nežinomybės. Vadovavimą visatai Mykolas perdavė į Emanuelio rankas, tuo tarpu Gabrieliui jis patikėjo vadovavimą dangiškosioms jėgoms, ir šitaip perdavęs savo administracines pareigas, jis atsisveikino su Visatos Motina Dvasia ir išnyko iš Salvingtono išvykimo lauko tiksliai taip, kaip jis tą buvo padaręs dviem ankstesnėmis progomis.

Ir, kaip buvo galima tikėtis, trečiąją dieną po šito 61-ojo žvaigždyno 87-sios sistemos būstinės pasaulyje, nieko nepranešęs, pasirodė nepaprastas Materialusis Sūnus, lydimas vieno sekonafimo, paskirtas Uversos Dienų Senujų ir patvirtintas Salvingtono Emanuelio. Nedelsiant laikinasis Sistemos Valdovas šitą naująjį ir paslaptinę Materialųjį Sūnų paskyrė 217-ojo pasaulio laikinuoju Planetos Princu, ir šitą paskyrimą tuoj pat patvirtino 61-ojo žvaigždyno Patys Aukštieji.

Tokiu būdu šitas unikalus Materialusis Sūnus tikrai pradėjo savo sunkią karjerą dėl atsiskyrimo ir maišto izoliuotame pasaulyje, esančiame sunkumų apgultoje sistemoje, neturėdamas jokio tiesioginio ryšio su išorine visata, dirbdamas visiškai vienas per vienos ištisos kartos gyvenimą

compelled to confess that you are a just and merciful administrator.”

119:2.7 (1312.1) And then did this transient ruler of a rebellious system take leave of the planet of his short administrative sojourn, while on the third day thereafter Michael appeared on Salvington and resumed the direction of the universe of Nebadon. There soon followed the third Uversa proclamation of the advancing jurisdiction of the sovereignty and authority of Michael. The first proclamation was made at the time of his arrival in Nebadon, the second was issued soon after the completion of the Melchizedek bestowal, and now the third follows upon the termination of the second or Lanonandek mission.

3. THE THIRD BESTOWAL

119:3.1 (1312.2) The supreme council on Salvington had just finished the consideration of the call of the Life Carriers on planet 217 in system 87 in constellation 61 for the dispatch to their assistance of a Material Son. Now this planet was situated in a system of inhabited worlds where another System Sovereign had gone astray, the second such rebellion in all Nebadon up to that time.

119:3.2 (1312.3) Upon the request of Michael, action on the petition of the Life Carriers of this planet was deferred pending its consideration by Immanuel and his report thereon. This was an irregular procedure, and I well remember how we all anticipated something unusual, and we were not long held in suspense. Michael proceeded to place universe direction in the hands of Immanuel, while he intrusted command of the celestial forces to Gabriel, and having thus disposed of his administrative responsibilities, he took leave of the Universe Mother Spirit and vanished from the dispatching field of Salvington precisely as he had done on two previous occasions.

119:3.3 (1312.4) And, as might have been expected, on the third day thereafter there appeared, unannounced, on the headquarters world of system 87 in constellation 61, a strange Material Son, accompanied by a lone seconaphim, accredited by the Uversa Ancients of Days, and certified by Immanuel of Salvington. Immediately the acting System Sovereign appointed this new and mysterious Material Son acting Planetary Prince of world 217, and this designation was at once confirmed by the Most Highs of constellation 61.

119:3.4 (1312.5) Thus did this unique Material Son begin his difficult career on a quarantined world of secession and rebellion, located in a beleaguered system without any direct communication with the outside universe, working alone for one whole generation of planetary time. This emergency

planetiniu laiku. Šitas nepaprastosios situacijos Materialusis Sūnus pasiekė, jog puolęs Planetos Princas ir visas jo personalas atliko atgailą ir pasitaisė ir buvo liudininkas to, kaip planeta sugrįžo į ištikimą tarnystę Rojaus valdžiai taip, kaip yra nustatyta vietinėse visatose. Reikiamu metu Materialusis Sūnus ir Dukra atvyko į šitą jėgas atgavusį ir išgelbėtą pasaulį, ir kada tinkamu būdu jie buvo įtvirtinti kaip matomi planetos valdovai, tada vieną dieną vidurdienį laikinasis arba nepaprastosios situacijos Planetos Princas oficialiai atsisveikino ir išnyko. Trečiąją dieną po šito, Mykolas pasirodė įprastoje savo vietoje Salvingtone, ir labai greitai supervisatos programos perdavė Dienų Senujų ketvirtąją deklaraciją, pranešančią apie Mykolo suverenumo Nebadone tolimesnį padidinimą.

Man gaila, jog aš neturiu leidimo papasakoti apie tai, su kokia kantrybe, tvirtybe, ir sumanumu šitas Materialusis Sūnus pasitikdavo tas išbandančias situacijas šitoje susipainiojusioje planetoje. Šito izoliuoto pasaulio pataisymas yra vienas iš nuostabiausiai jaudinančių skyrių išgelbėjimo analuose visame Nebadone. Šitos misijos pabaigoje visam Nebadonui tapo aišku, kodėl jų mylimas valdovas nusprendė įsitraukti į šituos pasikartojančius savęs padovanojimus kokios nors pavaldžios kategorijos išmintingos būtybės pavidalu.

Mykolo savęs padovanojimui Sūnaus Melkizedeko, vėliau Sūnaus Lanonandeko, o toliau Materialiojo Sūnaus pavidalu yra visi vienodai paslaptingi ir nepaaiškinami. Kiekvienu atveju jis pasirodydavo *staiga* ir kaip visiškai išsivystęs savęs padovanojimo grupės individas. Tokių įsikūnijimų paslapties niekada nesužinos niekas, išskyrus tuos, kurie turi leidimą į Sūnaringtono šventosios sferos archyvų vidinį apskritimą.

Niekada, po jo nuostabaus savęs padovanojimo izoliuoto ir sukilusio pasaulio Planetos Princo pavidalu, nė vienas Materialusis Sūnus ar Dukra Nebadone neturėjo ir minties skųstis dėl savojo paskyrimo arba aimanuoti dėl sunkumų vykdant savo planetinę misiją. Visam laikui Materialieji Sūnūs žino, jog visatos Sūnų Kūrėją jie turi kaip supratingą valdovą ir užjaučiantį draugą, tą, kuris "visais atžvilgiais buvo išbandytas ir patikrintas," net ir taip, kaip ir jie turi būti išbandyti ir patikrinti.

Po kiekvienos iš šitų misijų ėjo didesnės tarnystės ir ištikimybės amžius tarp visų išmintingų dangiškųjų tvarinių, kilusių visatoje, tuo tarpu kiekvieną vėliau einantį savęs padovanojimo amžių apibūdindavo visų visatos administravimo metodų ir visų valdymo būdų išvystymas ir patobulinimas. Po šito savęs padovanojimo joks Materialusis Sūnus ar Dukra niekada sąmoningai neprisijungė prie maišto prieš Mykolą; jie myli ir gerbia jį per daug atsidadusiai, jog kada nors

Material Son effected the repentance and reclamation of the defaulting Planetary Prince and his entire staff and witnessed the restoration of the planet to the loyal service of the Paradise rule as established in the local universes. In due time a Material Son and Daughter arrived on this rejuvenated and redeemed world, and when they had been duly installed as visible planetary rulers, the transitory or emergency Planetary Prince took formal leave, disappearing at noon one day. On the third day thereafter, Michael appeared in his accustomed place on Salvington, and very soon the superuniverse broadcasts carried the fourth proclamation of the Ancients of Days announcing the further advancement of the sovereignty of Michael in Nebadon.

119:3.5 (1312.6) I regret that I do not have permission to narrate the patience, fortitude, and skill with which this Material Son met the trying situations on this confused planet. The reclamation of this isolated world is one of the most beautifully touching chapters in the annals of salvation throughout Nebadon. By the end of this mission it had become evident to all Nebadon as to why their beloved ruler chose to engage in these repeated bestowals in the likeness of some subordinate order of intelligent being.

119:3.6 (1313.1) The bestowals of Michael as a Melchizedek Son, then as a Lanonandek Son, and next as a Material Son are all equally mysterious and beyond explanation. In each instance he appeared *suddenly* and as a fully developed individual of the bestowal group. The mystery of such incarnations will never be known except to those who have access to the inner circle of the records on the sacred sphere of Sonarington.

119:3.7 (1313.2) Never, since this marvelous bestowal as the Planetary Prince of a world in isolation and rebellion, have any of the Material Sons or Daughters in Nebadon been tempted to complain of their assignments or to find fault with the difficulties of their planetary missions. For all time the Material Sons know that in the Creator Son of the universe they have an understanding sovereign and a sympathetic friend, one who has in "all points been tried and tested," even as they must also be tried and tested.

119:3.8 (1313.3) Each of these missions was followed by an age of increasing service and loyalty among all celestial intelligences of universe origin, while each succeeding bestowal age was characterized by advancement and improvement in all methods of universe administration and in all techniques of government. Since this bestowal no Material Son or Daughter has ever knowingly joined in rebellion against Michael; they love and honor him too devotedly ever consciously to reject him. Only

sąmoningai jį atstumty. Pastarųjų laikų Adomus iš tiesos kelio buvo išvedę maištaujančių asmenybių aukštesnieji tipai tikrai apgavystės ir sofistikos dėka.

through deception and sophistry have the Adams of recent times been led astray by higher types of rebel personalities.

4. KETVIRTASIS SAVĖS PADOVANOJIMAS

Būtent vieno iš Uversos periodinių tūkstantmečio kvietimų pagal sąrašą pabaigoje Mykolas pradėjo oficialiai perduoti Nebadono valdymą į Emanuelio ir Gabrielio rankas; ir, aišku, prisimindami, kas po šitokio veiksmo buvo atsitikę praityje, mes visi pasiruošėme tapti Mykolo išvykimo į savęs padovanojimo ketvirtąją misiją liudininkais, ir mums neilgai teko laukti, nes jis greičiai išėjo į Salvingtono išvykimo lauką ir pranyko iš mūsų akiračio.

Trečiąją dieną po šito išvykimo į savęs padovanojimo misiją mes pastebėjome, visatos programose, transliuojamose į Uversą, šitą svarbų žinių pranešimą iš Nebadono serafinės būstinės: "Pranešame apie vieno nežinomo serafimo, lydimu atsiskyrusiojo supernafimo ir Salvingtono Gabrielio, nepaskelbtą atvykimą. Šitas neregistruotas serafimas atitinka Nebadono kategoriją ir turi mandatą nuo Uversos Dienų Senujų, patvirtintą Salvingtono Emanuelio. Šitas serafimas yra kvalifikuojamas kaip priklausantis aukščiausiai vietinės visatos angelų kategorijai ir jau yra paskirtas į mokymo patarėjų korpusą."

Mykolas, per šitą serafinį savęs padovanojimą, iš Salvingtono buvo išvykęs daugiau negu keturiasdešimt standartinių visatos metų. Šituo laikotarpiu jis buvo paskirtas serafiniu mokymo patarėju, ką jūs galėtumėte pavadinti asmeniniu sekretoriumi, dvidešimt šešiams skirtingiems pagrindiniams mokytojams, veikusiems dvidešimt dviejuose skirtinguose pasauliuose. Jo paskutinioji arba baigiamoji užduotis buvo paskyrimas Trejybės Sūnaus Mokytojo, vykdančio savęs padovanojimo misiją Nebadono visatos 3-ojo žvaigždymo 84-sios sistemos 462-ajame pasaulyje, patarėju ir padėjėju.

Niekada, per visus tuos septynerius užduoties metus, šitas Trejybės Sūnus Mokytojas nebuvo visiškai įsitikinęs dėl šito serafinio padėjėjo tapatybės. Tas tiesa, tuo metu į visus serafimus buvo žvelgiama su ypatingu susidomėjimu ir atidumu. Mes visi labai gerai žinojome, jog mūsų mylimas Valdovas buvo išvykęs į visatą, savo išvaizdą pakeitęs serafimo pavidalu, bet mes niekada negalėjome būti tikri dėl jo tapatybės. Niekada nebuvo galima nustatyti jo tapatybės iki to meto, kada jis buvo priskirtas prie šito Trejybės Sūnaus Mokytojo, vykdančio savęs padovanojimo misiją. Bet per visą šitą erą į aukščiausiuosius

4. THE FOURTH BESTOWAL

119:4.1 (1313.4) It was at the end of one of the periodic millennial roll calls of Uversa that Michael proceeded to place the government of Nebadon in the hands of Immanuel and Gabriel; and, of course, recalling what had happened in times past following such action, we all prepared to witness Michael's disappearance on his fourth mission of bestowal, and we were not long kept waiting, for he shortly went out upon the Salvington dispatching field and was lost to our view.

119:4.2 (1313.5) On the third day after this bestowal disappearance we observed, in the universe broadcasts to Uversa, this significant news item from the seraphic headquarters of Nebadon: "Reporting the unannounced arrival of an unknown seraphim, accompanied by a solitary supernaphim and Gabriel of Salvington. This unregistered seraphim qualifies as of the Nebadon order and bears credentials from the Uversa Ancients of Days, certified by Immanuel of Salvington. This seraphim tests out as belonging to the supreme order of the angels of a local universe and has already been assigned to the corps of the teaching counselors."

119:4.3 (1313.6) Michael was absent from Salvington during this, the seraphic bestowal, for a period of over forty standard universe years. During this time he was attached as a seraphic teaching counselor, what you might denominate a private secretary, to twenty-six different master teachers, functioning on twenty-two different worlds. His last or terminal assignment was as counselor and helper attached to a bestowal mission of a Trinity Teacher Son on world 462 in system 84 of constellation 3 in the universe of Nebadon.

119:4.4 (1314.1) Never, throughout the seven years of this assignment, was this Trinity Teacher Son wholly persuaded as to the identity of his seraphic associate. True, all seraphim during that age were regarded with peculiar interest and scrutiny. Full well we all knew that our beloved Sovereign was abroad in the universe, disguised as a seraphim, but never could we be certain of his identity. Never was he positively identified until the time of his attachment to the bestowal mission of this Trinity Teacher Son. But always throughout this era were the supreme seraphim regarded with special solicitude, lest any of us should find that we had

serafimus buvo žiūrima su ypatingu rūpesčiu, nes bet kuris iš mūsų galėjo, šito nežinodamas, priimti visatos Valdovą, atliekantį tvarinio savęs padovanojimo misiją. Ir tokiu būdu amžiams tapo tiesa, kas susiję su angelais, kad jų Kūrėjas ir Valdovas buvo “visais atžvilgiais išmėgintas ir patikrintas serafinės asmenybės pavidalu.”

Kada šitie vienas po kito ėję savęs padovanojimui vis didesniu laipsniu ėmė įgauti visatos gyvybės žemesniųjų formų prigimtį, tada Gabrielis vis didesniu laipsniu ėmė tapti šitų jaudinančių įsikūnijimo patyrimų padėjėju, veikdamas kaip visatos ryšininkas tarp Mykolo ir laikinojo visatos valdovo, Emanuelio.

Dabar Mykolas buvo sukaupęs savo sukurtų visatos Sūnų trijų kategorijų savęs padovanojimo patyrimą: Melkizedekų, Lanonandekų, ir Materialiųjų Sūnų. Po šito jis kilniai sutinka įsikūnyti angeliškosios gyvybės pavidalu kaip aukščiausiasis serafimas prieš tai, kada savo dėmesį jis nukreipė į savo valinių tvarinių žemiausiosios formos kylančiosios karjeros įvairias fazes, į evoliucinius laiko ir erdvės mirtinguosius.

5. PENKTASIS SAVĖS PADOVANOJIMAS

Šiek tiek daugiau negu prieš tris šimtus milijonų metų, kaip laikas yra skaičiuojamas Urantijoje, mes buvome liudininkai kito visatos valdžios perdavimo Emanueliui ir stebėjome Mykolo pasirengimą išvykimui. Šią kartą viskas buvo kitaip negu anksčiau, nes jis paskelbė, kad jo galutinis maršruto tikslas yra Uversa, Orvontono supervisatos būstinė. Reikiamu laiku mūsų Valdovas išvyko, bet supervisatos programose niekada nebuvo užsiminta apie Mykolo atvykimą į Dienų Senujų rezidenciją. Tuoju po jo išvykimo iš Salvingtono iš tiesų Uversos programose atsirado šitas reikšmingas pareiškimas: “Nieko nepranešus, šiandien atvyko neturintis numerio mirtingojo kilmės kylantysis piligrimas iš Nebadono visatos, turintis Salvingtono Emanuelio patvirtinimą ir lydimas Nebadono Gabrielio. Šita neatpažintoji būtybė turi tikrosios dvasios statusą ir buvo priimta į mūsų broliją.”

Jeigu jūs kartais aplankytumėte Uversą šiandien, tai išgirstumėte išsamų pasakojimą apie tas dienas, kada ten gyveno Eventodas, tas ypatingas ir nežinomas laiko ir erdvės piligrimas, kuris Uversoje buvo žinomas tuo vardu. Ir šitas kylantysis mirtingasis, mažų mažiausiai nuostabi asmenybė kylančiųjų mirtingųjų dvasinės pakopos tiksliai pavidalu, Uversoje gyveno ir veikė vienuolika metų Orvontono standartiniu laiku. Šita būtybė gaudavo užduotis ir vykdė dvasinio mirtingojo

unawares been host to the Sovereign of the universe on a mission of creature bestowal. And so it has become forever true, concerning angels, that their Creator and Ruler has been “in all points tried and tested in the likeness of seraphic personality.”

119:4.5 (1314.2) As these successive bestowals partook increasingly of the nature of the lower forms of universe life, Gabriel became more and more an associate of these incarnation adventures, functioning as the universe liaison between the bestowed Michael and the acting universe ruler, Immanuel.

119:4.6 (1314.3) Now has Michael passed through the bestowal experience of three orders of his created universe Sons: the Melchizedeks, the Lanonandeks, and the Material Sons. Next he condescends to personalize in the likeness of angelic life as a supreme seraphim before turning his attention to the various phases of the ascending careers of his lowest form of will creatures, the evolutionary mortals of time and space.

5. THE FIFTH BESTOWAL

119:5.1 (1314.4) A little over three hundred million years ago, as time is reckoned on Urantia, we witnessed another of those transfers of universe authority to Immanuel and observed the preparations of Michael for departure. This occasion was different from the previous ones in that he announced that his destination was Uversa, headquarters of the superuniverse of Orvonton. In due time our Sovereign departed, but the broadcasts of the superuniverse never made mention of Michael's arrival at the courts of the Ancients of Days. Shortly after his departure from Salvington there did appear in the Uversa broadcasts this significant statement: “There arrived today an unannounced and unnumbered ascendant pilgrim of mortal origin from the universe of Nebadon, certified by Immanuel of Salvington and accompanied by Gabriel of Nebadon. This unidentified being presents the status of a true spirit and has been received into our fellowship.”

119:5.2 (1314.5) If you should visit Uversa today, you would hear the recounting of the days when Eventod sojourned there, this particular and unknown pilgrim of time and space being known on Uversa by that name. And this ascending mortal, at least a superb personality in the exact likeness of the spirit stage of the ascending mortals, lived and functioned on Uversa for a period of eleven years of Orvonton standard time. This being received the assignments and

pareigas drauge su savo bičiuliais iš įvairių Orvontono vietinių visatų. “Visais atžvilgiais jis buvo patikrintas ir išmėgintas, net ir taip, kaip ir jo bičiuliai,” ir kiekvienu atveju jis įrodė, jog yra vertas to, kad vyresnybė juo tiki ir pasitiki, tuo pačiu metu jis neabejotinai užsitarnavo savo bičiulių dvasių pagarbą ir atsidavusį susižavėjimą.

Salvingtone mes sekėme šito dvasinio piligrimo karjerą su didžiausiu susidomėjimu, puikiausiai žinodami, dėl Gabrielio buvimo, jog šitas kuklus ir neturintis numerio piligrimas dvasia buvo ne kas kitas, kaip save padovanojantis mūsų vietinės visatos valdovas. Šitas Mykolo pirmasis pasirodymas, įsikūnijus mirtingojo evoliucijos vienos pakopos vaidmenyje buvo toks įvykis, kuris sujaudino ir sužavėjo visą Nebadoną. Mes buvome girdėję apie tokius dalykus, bet dabar juos stebėjome. Uversoje jis pasirodė visiškai išsivystęs ir tobulai išmokytas dvasinis mirtingasis, ir, kaip toks, savo karjerą tęsė iki to įvykio, kada grupė kylančiųjų mirtingųjų buvo perkelta į Havoną; po šito jis kalbėjosi su Dienų Senaisiais ir nedelsiant, lydimas Gabrielio, netikėtai ir be ceremonijų paliko Uversą, neužilgo po šito pasirodydamas savo įprastoje vietoje Salvingtone.

Tikrai po šito savęs padovanojimo užbaigimo, mes galutinai suvokėme, jog Mykolas galbūt ketina įsikūnyti savo visatos asmenybių įvairių kategorijų pavidalu, pradedant nuo aukščiausiųjų Melkizedekų ir baigiant žemai esančiais materialaus kūno ir kraujo mirtingaisiais laiko ir erdvės evoliuciniuose pasauliuose. Maždaug šituo laiku Melkizedekų koledžai pradėjo kalbėti apie tikimybę, jog Mykolas kada nors įsikūnys kaip materialaus kūno mirtingasis, ir daug buvo svarstoma apie tokio nepaaiškinamo savęs padovanojimo galimą metodą. Tai, kad Mykolas pats asmeniškai buvo atlikęs kylančiojo mirtingojo vaidmenį, sukėlė naują ir papildomą susidomėjimą tvarinio žengimo į priekį visu planu, kaip pirmyn žengiama tiek vietinėje visatoje, tiek supervisatoje.

Vis tik, šitų vienas po kito einančių savęs padovanojimų metodas tebeliko paslaptis. Net ir Gabrielis prisipažįsta, kad jis nesuvokia to metodo, kurio dėka šitas Rojaus Sūnus ir visatos Kūrėjas gali, savo valia, įgauti vieno iš jam pačiam pavaldžių tvarinių asmenybę ir gyventi tokio tvarinio gyvenimą.

6. ŠEŠTASIS SAVĖS PADOVANOJIMAS

Dabar, kada visas Salvingtonas buvo susipažinęs su pirminiais duomenimis apie artėjančią savęs padovanojimą, Mykolas sukvietė draugėn būstinės planetos gyventojus ir, pirmą kartą, atskleidė įsikūnijimų plano likusiąją dalį,

performed the duties of a spirit mortal in common with his fellows from the various local universes of Orvonton. In “all points he was tested and tried, even as his fellows,” and on all occasions he proved worthy of the confidence and trust of his superiors, while he unfailingly commanded the respect and loyal admiration of his fellow spirits.

119:5.3 (1315.1) On Salvington we followed the career of this spirit pilgrim with consummate interest, knowing full well, by the presence of Gabriel, that this unassuming and unnumbered pilgrim spirit was none other than the bestowed ruler of our local universe. This first appearance of Michael incarnated in the role of one stage of mortal evolution was an event which thrilled and enthralled all Nebadon. We had heard of such things but now we beheld them. He appeared on Uversa as a fully developed and perfectly trained spirit mortal and, as such, continued his career up to the occasion of the advancement of a group of ascending mortals to Havona; whereupon he held converse with the Ancients of Days and immediately, in the company of Gabriel, took sudden and unceremonious leave of Uversa, appearing shortly thereafter in his accustomed place on Salvington.

119:5.4 (1315.2) Not until the completion of this bestowal did it finally dawn upon us that Michael was probably going to incarnate in the likeness of his various orders of universe personalities, from the highest Melchizedeks right on down to the mortals of flesh and blood on the evolutionary worlds of time and space. About this time the Melchizedek colleges began to teach the probability of Michael's sometime incarnating as a mortal of the flesh, and there occurred much speculation as to the possible technique of such an inexplicable bestowal. That Michael had in person performed in the role of an ascending mortal lent new and added interest to the whole scheme of creature progression all the way up through both the local universe and the superuniverse.

119:5.5 (1315.3) Still, the technique of these successive bestowals remained a mystery. Even Gabriel confesses that he does not comprehend the method whereby this Paradise Son and universe Creator could, at will, assume the personality and live the life of one of his own subordinate creatures.

6. THE SIXTH BESTOWAL

119:6.1 (1315.4) Now that all Salvington was familiar with the preliminaries of an impending bestowal, Michael called the sojourners on the headquarters planet together and, for the first time, unfolded the remainder of the incarnation plan, announcing that

paskelbdamas, kad jis greitai turės palikti Salvingtoną, tam, jog patirtų morontinio mirtingojo karjerą Pačių Aukštųjų Tėvų gyvenamojoje vietoje penktojo žvaigždyno būstinės planetoje. Ir tada mes pirmą kartą išgirdome tokį pareiškimą, kad jo septintasis ir baigiamasis savęs padovanojimas įvyks kuriame nors evoliuciniame pasaulyje mirtingojo materialaus kūno pavidalu.

Prieš išvykdamas iš Salvingtono tam, jog save padovanotų šeštąjį kartą, Mykolas kreipėsi į sferos susirinkusius gyventojus ir išvyko visų akivaizdoje, lydimas vieno serafimo ir Nebadono Ryškiosios ir Ryto Žvaigždės. Nors visatos valdymas vėl buvo patikėtas Emanueliui, bet administracinių pareigų paskirstymas buvo platesnis.

Mykolas pasirodė penktojo žvaigždyno būstinėje kaip kylančiojo statuso visiškai išsivystęs morontinis mirtingasis. Man labai gaila dėl to, jog draudžiama atskleisti šito neturinčio numerio mirtingojo karjeros smulkmenas, nes tai buvo viena iš nepaprastiausių ir labiausiai stebinančių epochų Mykolo savęs padovanojimų patyrimo, net ir turint omenyje jo dramatišką ir tragišką gyvenimą Urantijoje. Bet tarp tų daugelio apribojimų, kurie buvo perduoti tada, kada aš ėmiausi šitos užduoties, yra toks apribojimas, kuris man draudžia atskleisti Mykolo kaip Endantumo morontinio mirtingojo šitos nuostabios karjeros smulkmenas.

Kada Mykolas sugrįžo po šito morontinio savęs padovanojimo, tada mums visiems buvo akivaizdu, jog mūsų Kūrėjas yra tapęs bičiuliu tvariniu, jog Visatos Valdovas taip pat yra sukurtų protingų būtybių net ir paties žemiausiojo tipo jo valdose draugas ir gailestingas padėjėjas. Mes ir prieš tai buvome pastebėję šitą augantį tvarinio požiūrį visatos valdyme, nes palaipsniui jis ėmė atsirasti, bet jis tapo akivaizdesnis užbaigus morontinį mirtingojo savęs padovanojimą, ir dar labiau akivaizdesnis tapo po sugrįžimo jam užbaigus savo kaip dailidės sūnaus karjerą Urantijoje.

Mums Gabrielis iš anksto pranešė tą laiką, kada Mykolas bus paleistas iš morontinio savęs padovanojimo, ir dėl to mes surengėme deramą sutikimą Salvingtone. Milijonų milijonai būtybių buvo sukviesta iš Nebadono žvaigždynų būstinių pasaulių, ir didelė dalis gyventojų iš gretimų su Salvingtonu pasaulių susirinko draugėn tam, kad pasveikintų jį, sugrįžusį prie savosios visatos valdymo. Atsakydamas į daugelį mūsų sveikinimų ir išreiškiančių Valdovui dėkingumą pareiškimų, kad jis taip gyvybiškai yra susidomėjęs savo tvariniais, jis tepasakė: „Aš tiesiog rūpinasiu savo Tėvo reikalais. Aš darau tik tai, kas yra malonu Rojaus Sūnums, kurie myli ir trokšta suprasti savuosius tvarinius.“

he was soon to leave Salvington for the purpose of assuming the career of a morontia mortal at the courts of the Most High Fathers on the headquarters planet of the fifth constellation. And then we heard for the first time the announcement that his seventh and final bestowal would be made on some evolutionary world in the likeness of mortal flesh.

119:6.2 (1315.5) Before leaving Salvington for the sixth bestowal, Michael addressed the assembled inhabitants of the sphere and departed in full view of everyone, accompanied by a lone seraphim and the Bright and Morning Star of Nebadon. While the direction of the universe had again been intrusted to Immanuel, there was a wider distribution of administrative responsibilities.

119:6.3 (1315.6) Michael appeared on the headquarters of constellation five as a full-fledged morontia mortal of ascending status. I regret that I am forbidden to reveal the details of this unnumbered morontia mortal's career, for it was one of the most extraordinary and amazing epochs in Michael's bestowal experience, not even excepting his dramatic and tragic sojourn on Urantia. But among the many restrictions imposed upon me in accepting this commission is one which forbids my undertaking to unfold the details of this wonderful career of Michael as the morontia mortal of Endantum.

119:6.4 (1316.1) When Michael returned from this morontia bestowal, it was apparent to all of us that our Creator had become a fellow creature, that the Universe Sovereign was also the friend and sympathetic helper of even the lowest form of created intelligence in his realms. We had noted this progressive acquirement of the creature's viewpoint in universe administration before this, for it had been gradually appearing, but it became more apparent after the completion of the morontia mortal bestowal, even still more so after his return from the career of the carpenter's son on Urantia.

119:6.5 (1316.2) We were informed in advance by Gabriel of the time of Michael's release from the morontia bestowal, and accordingly we arranged a suitable reception on Salvington. Millions upon millions of beings were assembled from the constellation headquarters worlds of Nebadon, and a majority of the sojourners on the worlds adjacent to Salvington were gathered together to welcome him back to the rulership of his universe. In response to our many addresses of welcome and expressions of appreciation of a Sovereign so vitally interested in his creatures, he only replied: "I have simply been about my Father's business. I am only doing the pleasure of the Paradise Sons who love and crave to understand their creatures."

Bet pradėdant tą dieną ir baigiant tą valandą, kada Mykolas pradėjo savo jaudinantį patyrimą Urantijoje kaip Žmogaus Sūnus, visas Nebadonas tęsė diskusijas apie savojo Aukščiausiojo Valdovo daugelį herojskų veiksmų, kada Endantume jis veikė kaip evoliucinio kilimo morontinio mirtingojo save padovanojantis įsikūnijimas ir visais atžvilgiais buvo patikrintas taip, kaip ir jo bičiuliai, susirinkę iš viso žvaigždyno, kuriame jis gyveno, materialių pasaulių.

7. SEPTINTASIS IR PASKUTINYSIS SAVĖS

PADOVANOJIMAS

Dešimtis tūkstančių metų mes visi laukėme septintojo ir baigiamojo Mykolo savęs padovanojimo. Gabrielis mus buvo mokęs, jog šitas baigiamasis savęs padovanojimas bus įgyvendintas mirtingojo materialaus kūno pavidalu, bet mes visiškai nieko nežinojome, kada, kur, ir koku būdu vyks šitas kulminacinis jaudinantis patyrimas.

Viešai buvo paskelbta, jog Mykolas savo paskutiniojo savęs padovanojimo vieta pasirinko Urantiją, netrukus po to, kada mes sužinojome apie Adomo ir levos pradžią. Ir šitokiu būdu, daugiau negu trisdešimt penkis tūkstančius metų, jūsų pasauliui buvo skiriama žymi vieta visos visatos tarybose. Nebuvo jokio paslaptinumo (išskyrus įsikūnijimo paslaptį), kuris būtų gaubęs kokį nors žingsnį, susijusį su savęs padovanojimu Urantijoje. Nuo pirmojo iki paskutiniojo, iki baigiamojo ir triumfuojančio Mykolo sugrįžimo į Salvingtoną kaip aukščiausiam Visatos Valdovui, buvo visiškas visatos atvirumas dėl visko, kas vyko jūsų mažame, bet labai gerbiame pasaulyje.

Nors mes ir manėme, kad bus toks metodas, bet niekada iki pat to paties įvykio nežinojome, jog žemėje Mykolas pasirodys šios sferos bejėgiu kūdikiu. Iki to laiko jis visada pasirodydavo kaip asmenybės grupės, kurią būdavo pasirinkęs savęs padovanojimui, visiškai išsivystęs individas, ir tai buvo jaudinantis pranešimas, kuris buvo transliuotas iš Salvingtono, informuojantis, jog Urantijoje gimė Betliejaus kūdikis.

Tada mes ne tik suvokėme, jog mūsų Kūrėjas ir draugas žengia patį rizikingiausią žingsnį per visą savo karjerą, akivaizdžiai rizikuodamas savo padėtimi ir valdžia per šią savęs padovanojimą bejėgio kūdikio pavidalu, bet mes taip pat supratome, kad jo patyrimas šitame baigiamajame ir mirtingame savęs padovanojime jį amžiams užkels į sostą kaip Nebadono visatos neginčytą ir aukščiausiąjį valdovą. Trečdali amžiaus žemės laiku šitos vietinės visatos visose dalyse visų akys buvo nukreiptos į Urantiją. Visos

119:6.6 (1316.3) But from that day down to the hour when Michael embarked upon his Urantia adventure as the Son of Man, all Nebadon continued to discuss the many exploits of their Sovereign Ruler as he functioned on Endantum as the bestowal incarnation of a morontia mortal of evolutionary ascension, being in all points tested like his fellows assembled from the material worlds of the entire constellation of his sojourn.

7. THE SEVENTH AND FINAL BESTOWAL

119:7.1 (1316.4) For tens of thousands of years we all looked forward to the seventh and final bestowal of Michael. Gabriel had taught us that this terminal bestowal would be made in the likeness of mortal flesh, but we were wholly ignorant of the time, place, and manner of this culminating adventure.

119:7.2 (1316.5) The public announcement that Michael had selected Urantia as the theater for his final bestowal was made shortly after we learned about the default of Adam and Eve. And thus, for more than thirty-five thousand years, your world occupied a very conspicuous place in the councils of the entire universe. There was no secrecy (aside from the incarnation mystery) connected with any step in the Urantia bestowal. From first to last, up to the final and triumphant return of Michael to Salvington as supreme Universe Sovereign, there was the fullest universe publicity of all that transpired on your small but highly honored world.

119:7.3 (1316.6) While we believed that this would be the method, we never knew, until the time of the event itself, that Michael would appear on earth as a helpless infant of the realm. Therefore had he always appeared as a fully developed individual of the personality group of the bestowal selection, and it was a thrilling announcement which was broadcast from Salvington telling that the babe of Bethlehem had been born on Urantia.

119:7.4 (1316.7) We then not only realized that our Creator and friend was taking the most precarious step in all his career, apparently risking his position and authority on this bestowal as a helpless infant, but we also understood that his experience in this final and mortal bestowal would eternally enthrone him as the undisputed and supreme sovereign of the universe of Nebadon. For a third of a century of earth time all eyes in all parts of this local universe were focused on Urantia. All intelligences realized that the last bestowal was in progress,

išmintingos būtybės suvokė, jog yra įgyvendinamas paskutinytis savęs padovanojimas, ir kadangi mes jau seniai žinojome apie Liuciferio maištą Satanijoje ir apie Kaligastijos neištikimybę Urantijoje, tai gerai suvokėme, kokia turės būti atkakli kova, kuri prasidės, mūsų valdovui sutikus įsikūnyti Urantijoje mirtingojo materialaus kūno nuolankia forma ir pavidalu.

Jošua, Juozapo sūnus, žydų kūdikis, buvo pradėtas ir gimė pasaulyje lygiai taip, kaip ir visi kiti kūdikiai iki to meto ir po to, *išskyrus* tai, jog šitas konkretus kūdikis buvo Nebadono Mykolo, dieviškojo Rojaus Sūnaus ir visos šitos daiktų ir būtybių vietinės visatos sukūrėjo įsikūnijimas. Ir šitoji paslaptis, kaip Dievybė įsikūnijo Jėzaus žmogiškojoje formoje, šiaip jau šitame pasaulyje gimusioje natūraliai, amžinai liks neįminta. Net ir amžinybėje jūs niekada nepažinsite Kūrėjo įsikūnijimo savųjų tvarinių forma ir pavidalu technikos ir metodo. Tai yra Sūnaringtono paslaptis, ir tokios paslaptys yra tų dieviškųjų Sūnų, kurie patyrė šiuos savęs padovanojimus, išimtinė nuosavybė.

Kai kurie išminčiai žemėje žinojo apie Mykolo greitą atvykimą. Vieno pasaulio ryšių su kitu pasauliu dėka, šitie turėję dvasinę įžvalgą išminčiai sužinojo apie artėjančią Mykolo savęs padovanojimą Urantijoje. Ir serafimai, per tarpines būtybes, apie tai tikrai pranešė grupei Kaldeno dvasininkų, kurių vadovas buvo Ardnonas. Šitie Dievo žmonės aplankė naujagimį. Vienintelis viršgamtinis įvykis, susijęs su Jėzaus gimimu, buvo šitas pranešimas Ardnonui ir jo partneriams, perduotas to serafimo, kuris anksčiau buvo paskirtas Adomui ir levai pirmajame sode.

Jėzaus žmogiškieji tėvai buvo anų laikų ir savosios kartos vidutiniai žmonės, ir šitas įsikūnijęs Dievo Sūnus tokiu būdu gimė iš moters ir buvo auklėjamas taip, kaip paprastai buvo auklėjami tos rasės ir to amžiaus vaikai.

Mykolo gyvenimo Urantijoje istorija, pasakojimas apie Sūnaus Kūrėjo mirtingojo savęs padovanojimą jūsų pasaulyje, pranoksta šito pasakojimo diapazoną ir tikslą.

8. MYKOLO STATUSAS PO SAVĖS PADOVANOJIMU

Po Mykolo baigiamojo ir sėkmingo savęs padovanojimo Urantijoje jį ne tik Dienų Senieji patvirtino Nebadono suvereniu valdovu, bet jį taip pat ir Visuotinis Tėvas pripažino kaip vietinės visatos, kurią jis pats ir sukūrė, įtvirtintą vadovą. Sugrįžęs į Salvingtoną, šitas Mykolas, Žmogaus Sūnus ir Dievo Sūnus, buvo paskelbtas nuolatinu

and as we had long known of the Lucifer rebellion in Satania and of the Caligastia disaffection on Urantia, we well understood the intensity of the struggle which would ensue when our ruler condescended to incarnate on Urantia in the humble form and likeness of mortal flesh.

119:7.5 (1317.1) Joshua ben Joseph, the Jewish baby, was conceived and was born into the world just as all other babies before and since *except* that this particular baby was the incarnation of Michael of Nebadon, a divine Son of Paradise and the creator of all this local universe of things and beings. And this mystery of the incarnation of Deity within the human form of Jesus, otherwise of natural origin on the world, will forever remain unsolved. Even in eternity you will never know the technique and method of the incarnation of the Creator in the form and likeness of his creatures. That is the secret of Sonarington, and such mysteries are the exclusive possession of those divine Sons who have passed through the bestowal experience.

119:7.6 (1317.2) Certain wise men of earth knew of Michael's impending arrival. Through the contacts of one world with another, these wise men of spiritual insight learned of the forthcoming bestowal of Michael on Urantia. And the seraphim did, through the midway creatures, make announcement to a group of Chaldean priests whose leader was Ardnon. These men of God visited the newborn child in the manger. The only supernatural event associated with the birth of Jesus was this announcement to Ardnon and his associates by the seraphim of former attachment to Adam and Eve in the first garden.

119:7.7 (1317.3) Jesus' human parents were average people of their day and generation, and this incarnated Son of God was thus born of woman and was reared in the ordinary manner of the children of that race and age.

119:7.8 (1317.4) The story of Michael's sojourn on Urantia, the narrative of the mortal bestowal of the Creator Son on your world, is a matter beyond the scope and purpose of this narrative.

8. MICHAEL'S POSTBESTOWAL STATUS

119:8.1 (1317.5) After Michael's final and successful bestowal on Urantia he was not only accepted by the Ancients of Days as sovereign ruler of Nebadon, but he was also recognized by the Universal Father as the established director of the local universe of his own creation. Upon his return to Salvington this Michael, the Son of Man and the

Nebadono valdovu. Iš Uversos pasiekė aštuntasis dekretas dėl Mykolo suverenumo, tuo tarpu iš Rojaus atskriejo Visuotinio Tėvo ir Amžinojo Sūnaus bendras pareiškimas, skelbiantis šitą Dievo ir žmogaus sąjungą vieninteliu visatos vadovu ir nurodydamas Dienų Sąjungai, esančiai Salvingtone, pranešti apie savo ketinimą sugrįžti į Rojų. Dienų Ištikimiesiems žvaigždynų būstinėse taip pat buvo nurodyta pasitraukti iš Pačių Aukštųjų tarybų. Bet Mykolas nesutiko su tuo, jog Trejybės Sūnūs pasitrauktų iš patarėjų ir užbaigtų bendradarbiavimą. Jis sukvietė juos į Salvingtoną ir asmeniškai paprašė jų amžinai toliau eiti savo pareigas Nebadone. Jie savo vadovus Rojuje informavo apie savo troškimą patenkinti šitą prašymą, ir netrukus po šito buvo priimti tie Rojaus mandatai dėl atskyrimo, kurie šituos centrinės visatos Sūnus amžiams sujungė su Nebadono Mykolo rezidencija.

Prireikė beveik vieno milijardo metų Urantijos laiku tam, kad būtų užbaigta Mykolo savęs padovanojimo karjera ir kad jo paties sukurtoje visatoje būtų įgyvendintas jo suverenumo galutinis įtvirtinimas. Mykolas kūrėju gimė, koku būti administratoriumi, jį apšvietė, koku būti vykdytoju, jį išmokė, bet iš jo buvo reikalaujama, kad savąjį suverenumą jis užsidirbtų patyrimu. Ir tokiu būdu jūsų mažasis pasaulis tapo žinomas visame Nebadone kaip toji arena, kurioje Mykolas užbaigė tą patyrimą, kurio yra reikalaujama iš kiekvieno Rojaus Sūnaus Kūrėjo prieš tai, kada jam yra suteikiamas neribotas valdymas ir vadovavimas savo paties sukurtai visatai. Kada jūs kilsite vietinėje visatoje, tada daugiau sužinosite apie idealus tų asmenybių, kurios buvo susijusios su Mykolo ankstesniaisiais savęs padovanojimais.

Užbaigdamas savęs padovanojimus tvarinių pavidalu, Mykolas ne tik patį įtvirtindavo savo paties suverenumą, bet taip pat didindavo ir besivystantį Dievo Aukščiausiojo suverenumą. Šitų savęs padovanojimų metu Sūnus Kūrėjas ne tik patį įsitraukė į besileidžiantį tvarinių asmenybių įvairių prigimčių tyrinėjimą, bet jis taip pat pasiekė ir tai, kad atskleistų įvairiai pasireiškiančią įvairių valios išraišką, kurią rodo Rojaus Dievybės, kurių sintetinė vienybė, kaip ją atskleidžia Aukščiausieji Kūrėjai, taip pat atskleidžia ir Aukščiausiosios Būtybės valią.

Šitie Dievybių įvairūs valios aspektai yra amžinai įsameninti Septynių Pagrindinių Dvasių skirtingoje prigimtyje, ir kiekvienas Mykolo savęs padovanojimas ypatingai atskleidavo vieną iš šitų dieviškumo pasireiškimų. Įgyvendindamas Melkizedeko savęs padovanojimo misiją, jis demonstravo Tėvo, Sūnaus, ir Dvasios suvienytą valią. Lanonandeko savęs padovanojimo metu jis rodė Tėvo ir Sūnaus valią; Adomine savęs padovanojimo misija jis apreiškė Tėvo ir Dvasios

Son of God, was proclaimed the settled ruler of Nebadon. From Uversa came the eighth proclamation of Michael's sovereignty, while from Paradise came the joint pronouncement of the Universal Father and the Eternal Son constituting this union of God and man sole head of the universe and directing the Union of Days stationed on Salvington to signify his intention of withdrawing to Paradise. The Faithfuls of Days on the constellation headquarters were also instructed to retire from the councils of the Most Highs. But Michael would not consent to the withdrawal of the Trinity Sons of counsel and co-operation. He assembled them on Salvington and personally requested them forever to remain on duty in Nebadon. They signified their desire to comply with this request to their directors on Paradise, and shortly thereafter there were issued those mandates of Paradise divorcement which forever attached these Sons of the central universe to the court of Michael of Nebadon.

119:8.2 (1318.1) It required almost one billion years of Urantia time to complete the bestowal career of Michael and to effect the final establishment of his supreme authority in the universe of his own creation. Michael was born a creator, educated an administrator, trained an executive, but he was required to earn his sovereignty by experience. And thus has your little world become known throughout all Nebadon as the arena wherein Michael completed the experience which is required of every Paradise Creator Son before he is given unlimited control and direction of the universe of his own making. As you ascend the local universe, you will learn more about the ideals of the personalities concerned in Michael's previous bestowals.

119:8.3 (1318.2) In completing his creature bestowals, Michael was not only establishing his own sovereignty but also was augmenting the evolving sovereignty of God the Supreme. In the course of these bestowals the Creator Son not only engaged in a descending exploration of the various natures of creature personality, but he also achieved the revelation of the variously diversified wills of the Paradise Deities, whose synthetic unity, as revealed by the Supreme Creators, is revelatory of the will of the Supreme Being.

119:8.4 (1318.3) These various will aspects of the Deities are eternally personalized in the differing natures of the Seven Master Spirits, and each of Michael's bestowals was peculiarly revelatory of one of these divinity manifestations. On his Melchizedek bestowal he manifested the united will of the Father, Son, and Spirit, on his Lanonandek bestowal the will of the Father and the Son; on the Adamic bestowal he revealed the will of the Father and the Spirit, on the seraphic

valią, serafinių padovanojimu jis atskleidė Sūnaus ir Dvasios valią; mirtingojo savęs padovanojimo metu Uversoje jis pavaizdavo Bendrai Veikiančiojo valią, morontinio mirtingojo savęs padovanojimo laiku jis apreiškė Amžinojo Sūnaus valią; ir Urantijos materialiu savęs padovanojimu jis gyveno Visuotinio Tėvo valia, net ir taip, kaip ir materialų kūną ir kraują turintis mirtingasis.

Šių septynių savęs padovanojimų užbaigimas išlaisvino Mykolo aukščiausiąjį suverenumą ir taip pat sukūrė galimybę Aukščiausiojo suverenumui Nebadone. Nė per vieną savęs padovanojimą Mykolas iš tiesų neatskleidė Dievo Aukščiausiojo, bet visų septynių savęs padovanojimų bendroji suma yra naujasis Aukščiausiosios Būtybės atskleidimas Nebadone.

To patyrimo metu, kada Mykolas nusileido nuo Dievo iki žmogaus, tuo pačiu jis pakilo iš pasireiškiamumo dalinumo į ribinio veiksmo aukštybę ir į savojo potencialo absonitinei funkcijai išlaisvinimo užbaigtumą. Mykolas, vienas iš Sūnų Kūrėjų, yra vienas iš laiko-erdvės kūrėjų, bet Mykolas, vienas iš septinkarčių Sūnų Šeimininkų, yra vieno iš dieviškųjų korpusų, sudarančiųjų Galutiniąją Trejybę, narys.

Pereidamas per Trejybės Septynių Pagrindinių Dvasių valios atskleidimo patyrimą, Sūnus Kūrėjas perėjo per Aukščiausiojo valios atskleidimo patyrimą. Veikdamas kaip Aukštybės valios atskleidėjas, Mykolas, drauge su visais kitais Sūnumis Šeimininkais, pats save amžinai sutapatino su Aukščiausiuoju. Šitame visatos amžiuje jis atskleidžia Aukščiausiąjį ir dalyvauja Aukštybės suverenumo aktualizavime. Bet kitame visatos amžiuje mes manome, kad jis bendradarbiaus su Aukščiausiąja Būtybe pirmojoje patirtinėje Trejybėje išorinės erdvės visatų labui ir išorinės erdvės visatose.

Urantija yra šventovė, sukelianti viso Nebadono jausmus, dešimties milijonų apgyvendintų pasaulių vadovė, Kristaus Mykolo, viso Nebadono valdovo, vieno iš tarnaujančiųjų šioms valdoms Melkizedekų, vienos sistemos išgelbėtojo, Adominio išgelbėtojo, serafinio bičiulio, kylančiųjų dvasių partnerio, morontinio progresuotojo, Žmogaus Sūnaus mirtingojo materialaus kūno pavidalu, ir Urantijos Planetos Princo mirtingieji namai. Ir jūsų dokumentas tvirtina tiesą, sakydamas, kad šitas pats Jėzus yra pažadėjęs, kada nors sugrįžti į savo paskutiniojo savęs padovanojimo pasaulį, į Kryžiaus Pasaulį.

[Šitas dokumentas, vaizduojantis Kristaus Mykolo septynis savęs padovanojimus, yra šešiasdešimt trečiasis dokumentas iš pateikiamų pasakojimų serijos, kurią parengė daugybė asmenybių, pasakojančių Urantijos istoriją iki pat to meto, kada Mykolas pasirodė žemėje mirtingojo materialaus kūno pavidalu. Šituos dokumentus

bestowal the will of the Son and the Spirit; on the Uversa mortal bestowal he portrayed the will of the Conjoint Actor, on the morontia mortal bestowal the will of the Eternal Son; and on the Urantia material bestowal he lived the will of the Universal Father, even as a mortal of flesh and blood.

119:8.5 (1318.4) The completion of these seven bestowals resulted in the liberation of Michael's supreme sovereignty and also in the creation of the possibility for the sovereignty of the Supreme in Nebadon. On none of Michael's bestowals did he reveal God the Supreme, but the sum total of all seven bestowals is a new Nebadon revelation of the Supreme Being.

119:8.6 (1318.5) In the experience of descending from God to man, Michael was concomitantly experiencing the ascent from partiality of manifestability to supremacy of finite action and finality of the liberation of his potential for absonite function. Michael, a Creator Son, is a time-space creator, but Michael, a sevenfold Master Son, is a member of one of the divine corps constituting the Trinity Ultimate.

119:8.7 (1318.6) In passing through the experience of revealing the Seven Master Spirit wills of the Trinity, the Creator Son has passed through the experience of revealing the will of the Supreme. In functioning as a revelator of the will of Supremacy, Michael, together with all other Master Sons, has identified himself eternally with the Supreme. In this universe age he reveals the Supreme and participates in the actualization of the sovereignty of Supremacy. But in the next universe age we believe he will be collaborating with the Supreme Being in the first experiential Trinity for and in the universes of outer space.

119:8.8 (1319.1) Urantia is the sentimental shrine of all Nebadon, the chief of ten million inhabited worlds, the mortal home of Christ Michael, sovereign of all Nebadon, a Melchizedek minister to the realms, a system savior, an Adamic redeemer, a seraphic fellow, an associate of ascending spirits, a morontia progressor, a Son of Man in the likeness of mortal flesh, and the Planetary Prince of Urantia. And your record tells the truth when it says that this same Jesus has promised sometime to return to the world of his terminal bestowal, the World of the Cross.

119:8.9 (1319.2) [This paper, depicting the seven bestowals of Christ Michael, is the sixty-third of a series of presentations, sponsored by numerous personalities, narrating the history of Urantia down to the time of Michael's appearance on earth in the likeness of mortal flesh. These papers were authorized by a Nebadon commission of twelve acting under the direction of Mantutia Melchizedek.

patvirtino viena iš Nebadono komisijų, sudaryta iš dvylikos narių, kuri veikė vadovaujama Melkizedeko Mantutijos. Mes sudarėme šiuos pasakojimus ir perteikėme juos anglų kalba tokiu metodu, kurį patvirtino mūsų vadovai, Urantijos laiku 1935 metais po Kr. gim.]

We indited these narratives and put them in the English language, by a technique authorized by our superiors, in the year A.D. 1935 of Urantia time.]

URANTIJOS KNYGA

IV DALIS. JĖZAUS GYVENIMAS IR MOKYMAI

---

120 Dokumentas. Mykolo savęs padovanojimas Urantijoje

⇨ 119

URANTIJOS KNYGA

121 ⇨

IV DALIS. JĖZAUS GYVENIMAS IR MOKYMAI

120 DOKUMENTAS. MYKOLO SAVĖS PADOVANOJIMAS URANTIJOJE

Skyrius

ĮVADAS

1. Septintojo Savęs padovanojimo komisija
2. Savęs padovanojimo apribojimai
3. Kitos rekomendacijos ir patarimai
4. Isikūnijimas — du paverčiant vienu

PAPER 120

THE BESTOWAL OF MICHAEL ON URANTIA

SECTIONS

Introduction

1. The Seventh Bestowal Commission
2. The Bestowal Limitations
3. Further Counsel and Advice
4. The Incarnation — Making Two One

ĮVADAS

GABRIELIO paskirtas vadovauti naujam suformulavimui apie Mykolo gyvenimą, kada jis gyveno Urantijoje ir mirtingojo materialaus kūno pavidalu, aš, apreiškimo komisijos, kuriai patikėta šita užduotis, vadovas Melkizedekas, esu įgaliotas pateikti šitą pasakojimą apie kai kuriuos įvykius, kurie atsitiko prieš pat Sūnaus Kūrėjo atvykimą į Urantiją tam, jog pradėtų savęs padovanojimų patyrimo paskutinįjį etapą. Gyventi tokius tapačius gyvenimus, kokius jis suteikia savo paties kūrinio išmintingoms būtybėms, šitaip save padovanojti savo sukurtų būtybių įvairių kategorijų pavidalu, yra dalis tos kainos, kurią kiekvienas Sūnus Kūrėjas turi užmokėti už savo paties sutvertos daiktų ir būtybių visatos visišką ir aukščiausiąjį suverenumą.

Iki tų įvykių, kuriuos aš netrukus pavaizduosiu, Nebadono Mykolas buvo šešis kartus save padovanojęs savo įvairios išmintingų būtybių kūrinijos šešių skirtingų kategorijų pavidalu. Tada jis pasirengė nusileisti į Urantiją mirtingojo materialaus kūno, savo išmintingų valinių tvarinių žemiausiosios kategorijos, pavidalu, ir, kaip toks materialiosios sferos žmogus, atlikti paskutinįjį veiksmą visatos suverenumo įgijimo dramoje sutinkamai su visatų visatos dieviškųjų Rojaus Valdovų mandatais.

INTRODUCTION

120:0.1 (1323.1) ASSIGNED by Gabriel to supervise the restatement of the life of Michael when on Urantia and in the likeness of mortal flesh, I, the Melchizedek director of the revelatory commission intrusted with this task, am authorized to present this narrative of certain events which immediately preceded the Creator Son's arrival on Urantia to embark upon the terminal phase of his universe bestowal experience. To live such identical lives as he imposes upon the intelligent beings of his own creation, thus to bestow himself in the likeness of his various orders of created beings, is a part of the price which every Creator Son must pay for the full and supreme sovereignty of his self-made universe of things and beings.

120:0.2 (1323.2) Before the events I am about to delineate, Michael of Nebadon had bestowed himself six times after the similitude of six differing orders of his diverse creation of intelligent beings. Then he prepared to descend upon Urantia in the likeness of mortal flesh, the lowest order of his intelligent will creatures, and, as such a human of the material realm, to execute the final act in the drama of the acquirement of universe sovereignty in accordance with the mandates of the divine Paradise Rulers of the universe of universes.

Per kiekvieną ankstesnįją savęs padovanojimą Mykolas ne tik įgydavo vienos iš savo sukurtų būtybių grupės ribinį patyrimą, bet taip pat įgydavo ir esminį patyrimą bendradarbiavimo su Rojumi srityje, kas, savaime, taip pat įneša tolimesnį indėlį į tai, kad jis būtų paskirtas savo paties sutvertos visatos aukščiausiojo valdovu. Visos vietinės visatos praeities bet kurią akimirką, Mykolas galėjo pareikšti savo teises į asmeninį suverenumą kaip Sūnus Kūrėjas ir kaip Sūnus Kūrėjas galėjo valdyti savo visatą tokiu būdu, koks jam patinka. Tokiu atveju, Emanuelis ir susieti Rojaus Sūnūs būtų iš visatos išvykę. Bet Mykolas Nebadono nenorėjo valdyti vien tikrai savo paties išskirtine teise kaip Sūnus Kūrėjas. Jis troško, pavaldžiai bendradarbiaudamas su Rojaus Trejybe, realaus patyrimo dėka pakilti į tą aukštąją vietą visatos statuse, kur jis taptų tinkamas savo visatą valdyti ir jos reikalus tvarkyti su tokiu įžvalgos tobulumu ir tokia vykdymo išmintimi, kokia kada nors bus būdinga Aukščiausiosios Būtybės išaukštintam valdymui. Jis troško ne valdymo tobulumo kaip Sūnus Kūrėjas, bet administravimo aukštybės kaip Aukščiausiosios Būtybės visatos išminties ir dieviškojo patyrimo įkūnijimo.

Todėl, Mykolas, įgyvendindamas šituos septynis savęs padovanojimus savosios visatos tvarinių įvairioms kategorijoms, turėjo dvigubą tikslą: Pirma, jis užbaigia reikalingą tvarinio supratimo patyrimą, kurio yra reikalaujama iš visų Sūnų Kūrėjų prieš tai, kada jie gauna visišką suverenumą. Bet kuriuo metu Sūnus Kūrėjas savo visatą gali valdyti savo paties teise, bet valdyti kaip Rojaus Trejybės aukščiausiasis atstovas jis gali tikrai tada, kada būna patyręs tuos septynis visatos tvarinių savęs padovanojimus. Antra, jis troško įgyti tą teisę, kad Rojaus Trejybės valdžiai atstovautų maksimaliu laipsniu, kokį tik galima panaudoti tiesiogiai ir asmeniškai administruojant vietinę visatą. Dėl to, Mykolas iš tiesų, kiekvieno savęs padovanojimo visatoje metu, sėkmingai ir tinkamai pakluso savo noru Rojaus Trejybės asmenų skirtingų susivienijimų įvairiai išreikštai valiai. Tai yra, pirmojo savęs padovanojimo metu jis buvo pavaldus Tėvo, Sūnaus, ir Dvasios valiai; antrojo savęs padovanojimo metu jis atsidavė Tėvo ir Sūnaus valiai; trečiajame savęs padovanojime jis pakluso Tėvo ir Dvasios valiai; ketvirtojo savęs padovanojimo metu jis vykdė Sūnaus ir Dvasios valią; penktojo savęs padovanojimo metu jis išreiškė Begalinės Dvasios valią; šeštojo savęs padovanojimo metu jis pakluso Amžinojo Sūnaus valiai; ir septintojo ir paskutiniojo savęs padovanojimo metu Urantijoje jis atsidavė Visuotinio Tėvo valiai.

Todėl, Mykolas savo asmeninėje aukščiausioje valdžioje Visuotinių Kūrėjų

120:0.3 (1323.3) In the course of each of these preceding bestowals Michael not only acquired the finite experience of one group of his created beings, but he also acquired an essential experience in Paradise co-operation which would, in and of itself, further contribute to constituting him the sovereign of his self-made universe. At any moment throughout all past local universe time, Michael could have asserted personal sovereignty as a Creator Son and as a Creator Son could have ruled his universe after the manner of his own choosing. In such an event, Immanuel and the associated Paradise Sons would have taken leave of the universe. But Michael did not wish to rule Nebadon merely in his own isolated right, as a Creator Son. He desired to ascend through actual experience in co-operative subordination to the Paradise Trinity to that high place in universe status where he would become qualified to rule his universe and administer its affairs with that perfection of insight and wisdom of execution which will sometime be characteristic of the exalted rule of the Supreme Being. He aspired not to perfection of rule as a Creator Son but to supremacy of administration as the embodiment of the universe wisdom and the divine experience of the Supreme Being.

120:0.4 (1324.1) Michael, therefore, had a double purpose in the making of these seven bestowals upon the various orders of his universe creatures: First, he was completing the required experience in creature understanding which is demanded of all Creator Sons before they assume complete sovereignty. At any time a Creator Son may rule his universe in his own right, but he can rule as the supreme representative of the Paradise Trinity only after passing through the seven universe-creature bestowals. Second, he was aspiring to the privilege of representing the maximum authority of the Paradise Trinity which can be exercised in the direct and personal administration of a local universe. Accordingly, did Michael, during the experience of each of his universe bestowals, successfully and acceptably voluntarily subordinate himself to the variously constituted wills of the diverse associations of the persons of the Paradise Trinity. That is, on the first bestowal he was subject to the combined will of the Father, Son, and Spirit; on the second bestowal to the will of the Father and the Son; on the third bestowal to the will of the Father and the Spirit; on the fourth bestowal to the will of the Son and the Spirit; on the fifth bestowal to the will of the Infinite Spirit; on the sixth bestowal to the will of the Eternal Son; and during the seventh and final bestowal, on Urantia, to the will of the Universal Father.

120:0.5 (1324.2) Michael, therefore, combines in his personal sovereignty the divine will of the

septinkarčių fazių dieviškąją valią sujungia su savosios vietinės visatos tvarinių supratimu. Šitokiu būdu jo administravimas tikrai išreiškia kokią tik įmanoma didžiausią galią ir valdžią, nors neturi jokių savavališkų prielaidų. Jo galia yra neribota, nes yra kilusi iš patirto susivienijimo su Rojaus Dievybėmis; jo valdžia yra neabejotina, kadangi ji yra įgyta realaus patyrimo dėka visatos tvarinių pavidalu; jo suverenumas yra aukščiausias, nes jis vienu ir tuo pačiu metu įkūnija Rojaus Dievybės septinkartį požiūrį su laiko ir erdvės tvarinių požiūriu.

Nustatęs paskutiniojo savęs padovanojimo laiką ir pasirinkęs planetą, kurioje šitas nepaprastas įvykis turės vykti, Mykolas surengė įprastą iki savęs padovanojimo pasitarimą su Gabrieliu, ir tada pasirodė prieš savo vyresnįjį brolį ir Rojaus patarėją, Emanuelį. Visas administravimo galias, kurios iki tol nebuvo suteiktos Gabrieliui, dabar Mykolas patikėjo Emanuelio globai. Ir prieš pat Mykolui išvykstant įsikūnyti Urantijoje, Emanuelis, priimdamas į globą visatą savęs padovanojimo Urantijoje laikotarpiui, davė patarimų, susijusių su savęs padovanojimu, kurie Mykolui tarnaus įsikūnijimo vadovu, kada jis netrukus Urantijoje užaugs kaip šios sferos mirtingasis.

Dėl šito reikėtų turėti omenyje tai, jog Mykolas šitą savęs padovanojimą mirtingojo materialaus kūno pavidalu buvo nusprendęs vykdyti pakludamas Rojaus Tėvo valiai. Sūnui Kūrėjui nebuvo reikalingi kieno nors pamokymai tam, kad įgyvendintų šitą įsikūnijimą turėdamas vienintelį tikslą pasiekti visatos suverenumą, bet jis buvo pradėjęs vykdyti Aukščiausiojo atskleidimo programą, kuri apėmė bendradarbiaujantį veikimą su Rojaus Dievybių skirtingomis valiomis. Dėl to jo suverenumas, kada bus įgytas galutinai ir asmeniškai, iš tikrųjų visiškai apimtų Dievybės septinkartę valią, kaip ji aukščiausiąjį tašką pasiekia Aukščiausiąjame. Todėl, prieš tai jį šešis kartus mokė įvairių Rojaus Dievybių ir jų susivienijimų asmeniniai atstovai; ir dabar jį instruktavo Dienų Sąjunga, Rojaus Trejybės ambasadorius Nebadono vietinėje visatoje, veikiantis Visuotinio Tėvo vardu.

Dėl to, kad šitas galingasis Sūnus Kūrėjas dar kartą panorio savanoriškai paklusti Rojaus Dievybių valiai, šitą kartą Visuotinio Tėvo valiai, buvo betarpiškų privalumų ir milžiniškų kompensavimų. Priimdamas šitą sprendimą įgyvendinti tokį susietą pavaldumą, Mykolas šito įsikūnijimo metu patirtų, ne tik mirtingojo žmogaus prigimtį, bet taip pat ir visų Rojaus Tėvo valią. Ir dar daugiau, šitą unikalų savęs padovanojimą jis galėjo pradėti būdamas visiškai užtikrintas ne tik

sevenfold phases of the universal Creators with the understanding experience of his local universe creatures. Thus has his administration become representative of the greatest possible power and authority although divested of all arbitrary assumptions. His power is unlimited since it is derived from experienced association with the Paradise Deities; his authority is unquestioned inasmuch as it was acquired through actual experience in the likeness of universe creatures; his sovereignty is supreme since it embodies at one and the same time the sevenfold viewpoint of Paradise Deity with the creature viewpoint of time and space.

120:0.6 (1324.3) Having determined the time of his final bestowal and having selected the planet whereon this extraordinary event would take place, Michael held the usual prebestowal conference with Gabriel and then presented himself before his elder brother and Paradise counselor, Immanuel. All powers of universe administration which had not previously been conferred upon Gabriel, Michael now assigned to the custody of Immanuel. And just before Michael's departure for the Urantia incarnation, Immanuel, in accepting the custody of the universe during the time of the Urantia bestowal, proceeded to impart the bestowal counsel which would serve as the incarnation guide for Michael when he would presently grow up on Urantia as a mortal of the realm.

120:0.7 (1324.4) In this connection it should be borne in mind that Michael had elected to execute this bestowal in the likeness of mortal flesh, subject to the will of the Paradise Father. The Creator Son required instructions from no one in order to effect this incarnation for the sole purpose of achieving universe sovereignty, but he had embarked upon a program of the revelation of the Supreme which involved co-operative functioning with the diverse wills of the Paradise Deities. Thus his sovereignty, when finally and personally acquired, would actually be all-inclusive of the sevenfold will of Deity as it culminates in the Supreme. He had, therefore, six times previously been instructed by the personal representatives of the various Paradise Deities and associations thereof; and now he was instructed by the Union of Days, ambassador of the Paradise Trinity to the local universe of Nebadon, acting on behalf of the Universal Father.

120:0.8 (1325.1) There were immediate advantages and tremendous compensations resultant from the willingness of this mighty Creator Son once more voluntarily to subordinate himself to the will of the Paradise Deities, this time to that of the Universal Father. By this decision to effect such associative subordination, Michael would experience in this incarnation, not only the nature of mortal man, but also the will of the Paradise Father of all. And further, he could enter upon this unique bestowal

dėl to, jog Emanuelis administruodamas jo visatą, kada jo nebus per savęs padovanojimą Urantijoje, naudosis Rojaus Tėvo visa valdžia, bet taip pat ir žinodamas raminančią žinią, jog supervisatos Dienų Senieji buvo priėmę dekretą dėl jo valdos saugumo per visą savęs padovanojimo laikotarpį.

Ir toks buvo šio svarbaus įvykio fonas, kada Emanuelis perdavė pavedimą, susijusį su septintuoju savęs padovanojimu. Ir iš šito nurodymo prieš savęs padovanojimą Emanuelio perduoto visatos valdovui, kuris vėliau Urantijoje tapo Jėzumi iš Nazareto (Kristumi Mykolu) man yra leidžiama pateikti tokias ištraukas:

1. SEPTINTOJO SAVĖS PADOVANOJIMO KOMISIJA

“Mano broli Kūrėjau, netrukus aš tapsiu tavo septintojo ir paskutiniojo savęs padovanojimo visatoje liudininku. Kuo ištikimiausiai ir kuo tobuliausiai tu įvykdei šešis ankstesniusius pavedimus, ir aš neturiu jokios kitos minties, išskyrus tą, kad tu lygiai taip triumfuosi per šitą, savo paskutinįjį, suverenumo savęs padovanojimą. Iki šiol savęs padovanojimo sferose tu pasirodydavai kaip savo paties pasirinktos kategorijos visiškai išsivysčiusi būtybė. Dabar tu netrukus turėsi pasirodyti Urantijoje, sujauktoje ir neramioje planetoje, kurią tu pats pasirinkai, ne kaip visiškai išsivystęs mirtingasis, bet kaip bejėgis kūdikis. Tai, mano drauge, tau bus naujas ir neišmėgintas patyrimas. Tu netrukus turėsi užmokėti visą savęs padovanojimo kainą ir patirti Kūrėjo įsikūnijimo užbaigtą apšvietimą tvarinio pavidalu.

“Kiekvieno ankstesniojo savęs padovanojimo metu tu savanoriškai buvai nusprendęs atsiduoti trijų Rojaus Dievybių ir jų dieviškųjų tarpusavio susivienijimų valiai. Iš Aukščiausiojo valios septynių fazių per ankstesniusius savęs padovanojimus tu vykdei visų valią, išskyrus savo Rojaus Tėvo asmeninę valią. Dabar, kada tu nusprendei septintojo savęs padovanojimo metu visiškai paklusti savo Tėvo valiai, aš, būdamas mūsų Tėvo asmeninis atstovas, tavo visatos atžvilgiu prisiimu neribotą jurisdikciją tavojo įsikūnijimo laikotarpiu.

“Pradėdamas savęs padovanojimą Urantijoje, tu savanoriškai atsisakei bet kokios neplanetinės paramos ir ypatingos pagalbos, kokią galėtų suteikti tavo paties kūrinijos bet koks tvarinys. Kaip ir tavo sukurtieji Nebadono sūnūs visiškai priklauso nuo tavęs, kad galėtų saugiai veikti per visą savo karjerą visatoje, taip dabar ir tu visiškai ir be jokių apribojimų turėsi priklausyti nuo savojo

with the complete assurance, not only that Immanuel would exercise the full authority of the Paradise Father in the administration of his universe during his absence on the Urantia bestowal, but also with the comforting knowledge that the Ancients of Days of the superuniverse had decreed the safety of his realm throughout the entire bestowal period.

120:0.9 (1325.2) And this was the setting of the momentous occasion when Immanuel presented the seventh bestowal commission. And from this prebestowal charge of Immanuel to the universe ruler who subsequently became Jesus of Nazareth (Christ Michael) on Urantia, I am permitted to present the following excerpts:

1. THE SEVENTH BESTOWAL COMMISSION

120:1.1 (1325.3) “My Creator brother, I am about to witness your seventh and final universe bestowal. Most faithfully and perfectly have you executed the six previous commissions, and I entertain no thought but that you will be equally triumphant on this, your terminal sovereignty bestowal. Heretofore you have appeared on your bestowal spheres as a fully developed being of the order of your choosing. Now you are about to appear upon Urantia, the disordered and disturbed planet of your choice, not as a fully developed mortal, but as a helpless babe. This, my comrade, will be a new and untried experience for you. You are about to pay the full price of bestowal and to experience the complete enlightenment of the incarnation of a Creator in the likeness of a creature.

120:1.2 (1325.4) “Throughout each of your former bestowals you have voluntarily chosen to subject yourself to the will of the three Paradise Deities and their divine interassociations. Of the seven phases of the will of the Supreme you have in your previous bestowals been subject to all but the personal will of your Paradise Father. Now that you have elected to be wholly subject to your Father’s will throughout your seventh bestowal, I, as the personal representative of our Father, assume the unqualified jurisdiction of your universe for the time of your incarnation.

120:1.3 (1325.5) “In entering upon the Urantia bestowal, you have voluntarily divested yourself of all extraplanetary support and special assistance such as might be rendered by any creature of your own creation. As your created sons of Nebadon are wholly dependent upon you for safe conduct throughout their universe careers, so now must you become wholly and unreservedly dependent upon your Paradise Father for safe conduct

Rojaus Tėvo, kad galėtum saugiai veikti per bet kokius savo prasidedančios mirtingojo karjeros neatskleistus pakilimus ir nuosmukius. Ir kada tu būsi užbaigęs šitą savęs padovanojimo patyrimą, tada tu iš tiesų žinosi visą prasmingumą ir giluminę svarbą to patikinčio įtikėjimo, kurį įsisavinti tu būtinai reikalauji iš savųjų tvarinių, ir kuris būtų dalis jų artimo ryšio su tavimi kaip su jų vietinės visatos Sukūrėju ir Tėvu.

“Savęs padovanojimo Urantijoje metu tu turi rūpintis tikrai vienu vieninteliu dalyku, nenutrūkstama komunija su savo Rojaus Tėvu; ir būtent tokio ryšio tobulumo dėka šis pasaulis, kuriame tu save padovansi, net ir visa tavo sutverta visata, pamatys tavojo Tėvo ir manojo Tėvo, visų Visuotinio Tėvo, naują ir suprantamesnį atskleidimą. Dėl to, Urantijoje tu turi rūpintis tikrai savo asmeniniu gyvenimu. Aš būsiu visiškai ir kvalifikuotai atsakingas už tavosios visatos saugumą ir nenutrūkstantį administravimą nuo tos akimirkos, kada tu savanoriškai atiduosi valdžią, iki pas mus sugrįši kaip Visatos Aukščiausiasis Valdovas, patvirtintas Rojaus, ir iš mano rankų susigrąžinsi ne vicegerento valdžią, kurią tu man dabar atiduodi, bet, vietoje šito, aukščiausiąją valdžią ir įgaliojimus savajai visatai.

“Ir, kad tu galėtum tvirtai žinoti tai, jog man yra suteikta galia padaryti viską, ką aš dabar žadu (puikiai suprasdamas, kad aš esu viso Rojaus garantas tam, jog būtų tiksliai ištesėtas mano žodis), aš pranešu tau, jog man ką tik buvo perduotas Uversos Dienų Senųjų mandatas, kuris užkirs kelią bet kokiems dvasiniams pavojams Nebadone per tavo savanoriško savęs padovanojimo visą laikotarpį. Nuo tos akimirkos, kada tu atsisakysi sąmonės, prasidėjus mirtingojo įsikūnijimui, iki to meto, kada pas mus sugrįši kaip savo paties sutvertos ir organizuotos visatos aukščiausiasis ir besąlyginis valdovas, visame Nebadone negalės atsitikti nieko rimto. Per šitą tavo įsikūnijimo laikotarpį aš turėsiu Dienų Senųjų tokius įsakymus, kurie be jokių apribojimų suteikia įgaliojimus bet kokią būtybę, kuri būtų kalta dėl maišto arba numanant, jog Nebadono visatoje yra kurstomas sukilimas, sunaikinti tą patį akimirksnį ir automatiškai tuo metu, kada tu būsi išvykęs į šitą savęs padovanojimo misiją. Mano broli, turint omeny Rojaus valdžią, kuri yra neatskiriama nuo mano buvimo ir kurią padidino Uversos juridinis mandatas, tavoji visata ir visi ištikimi tvariniai bus saugūs tavojo savęs padovanojimo metu. Savąją misiją tu gali pradėti vykdyti puoselėdamas tikrai vieną vienintelę mintį—išplėstą mūsų Tėvo atskleidimą savosios visatos išmintingoms būtybėms.”

“Kaip ir tavo kiekvieno ankstesniojo savęs padovanojimo metu, aš tau norėčiau priminti, jog tavosios visatos jurisdikciją aš priimu kaip brolis-patikėtinis. Aš panaudoju visą valdžią ir įgyvendinu

throughout the unrevealed vicissitudes of your ensuing mortal career. And when you shall have finished this bestowal experience, you will know in very truth the full meaning and the rich significance of that faith-trust which you so unvaryingly require all your creatures to master as a part of their intimate relationship with you as their local universe Creator and Father.

120:1.4 (1326.1) “Throughout your Urantia bestowal you need be concerned with but one thing, the unbroken communion between you and your Paradise Father; and it will be by the perfection of such a relationship that the world of your bestowal, even all the universe of your creation, will behold a new and more understandable revelation of your Father and my Father, the Universal Father of all. Your concern, therefore, has only to do with your personal life on Urantia. I will be fully and efficiently responsible for the security and unbroken administration of your universe from the moment of your voluntary relinquishment of authority until you return to us as Universe Sovereign, confirmed by Paradise, and receive back from my hands, not the vicegerent authority which you now surrender to me, but, instead, the supreme power over, and jurisdiction of, your universe.

120:1.5 (1326.2) “And that you may know with assurance that I am empowered to do all that I am now promising (knowing full well that I am the assurance of all Paradise for the faithful performance of my word), I announce to you that there has just been communicated to me a mandate of the Ancients of Days on Uversa which will prevent all spiritual jeopardy in Nebadon throughout the period of your voluntary bestowal. From the moment you surrender consciousness, upon the beginning of the mortal incarnation, until you return to us as supreme and unconditional sovereign of this universe of your own creation and organization, nothing of serious import can happen in all Nebadon. In this interim of your incarnation, I hold the orders of the Ancients of Days which unqualifiedly mandate the instantaneous and automatic extinction of any being guilty of rebellion or presuming to instigate insurrection in the universe of Nebadon while you are absent on this bestowal. My brother, in view of the authority of Paradise inherent in my presence and augmented by the judicial mandate of Uversa, your universe and all its loyal creatures will be secure during your bestowal. You may proceed upon your mission with but a single thought — the enhanced revelation of our Father to the intelligent beings of your universe.

120:1.6 (1326.3) “As in each of your previous bestowals, I would remind you that I am recipient of your universe jurisdiction as brother-trustee. I exercise all authority and wield all power in your

visą galią tavuoju vardu. Aš veikiu taip, kaip veiktu mūsų Rojaus Tėvas ir sutinkamai su tavo aiškiai išreikštu prašymu, jog šitaip veikčiau vietoje tavęs. Ir esant tokiai situacijai, visa šita perduota valdžia yra vėl tavo, kad ja galėtum naudotis nuo bet kurios akimirkos, kada tau gali pasirodyti, jog yra tinkamas laikas ją susigrąžinti atgal. Tavasis savęs padovanojimas, visiškai ir iki galo, yra savanoriškas. Kaip mirtingasis, įsikūnijęs šioje valdoje, tu neturi jokių dangiškųjų sugebėjimų, bet visą perduotą savąją galią gali turėti bet kuriuo metu, kada tik nuspręstum vėl sau susigrąžinti visatos valdžią. Jeigu tu kartais nuspręstum susigrąžinti galią ir valdžią, prisimink, jog tai atsitiks vien tik dėl *asmeninių* priežasčių, kadangi aš esu tas gyvasis ir aukščiausiasis užstatas, kurio buvimas ir pažadas garantuoja, jog tavoji visata bus saugiai administruojama sutinkamai su tavojo Tėvo valia. Tokio maišto, koks tris kartus vyko Nebadone, negalės būti tuo metu, kada tu būsi išvykęs iš Salvingtono į šitą savęs padovanojimo misiją. Savęs padovanojimo Urantijoje laikotarpiui, Dienų Senieji priėmė dekretą, jog maištas Nebadone automatiškai turės savo paties susinaikinimo sėklų.”

“Tol, kol tavęs nebus šito paskutiniojo ir nepaprasto savęs padovanojimo metu, aš pasižadu (bendradarbiaudamas su Gabrieliu) ištikimai valdyti tavąją visatą; ir įgaliodamas tave imtis šito dieviškojo apreiškimo tarnavimo ir patirti šitą išstulbinantį žmogiškąjį supratimą, aš veikiu savo Tėvo ir tavo Tėvo vardu ir tau siūlau tokį patarimą, kuris turėtų tave vesti tau gyvenant žemiškąjį gyvenimą, kada tu vis didesniu laipsniu imsi sąmoningai suvokti savojo besitęsiančio gyvenimo materialame kūne dieviškąją misiją.”

2. SAVĖS PADOVANOJIMO APRIBOJIMAI

“1. Pagal papročius ir remdamasis Sūnaringtono metodu—sutinkamai su Rojaus Amžinojo Sūnaus mandatais—aš visais atžvilgiais pasirūpinau tuo, jog tu nedelsiant galėtum pradėti šitą mirtingojo savęs padovanojimą, suderintą su tais planais, kuriuos suformulavęs esi tu ir kuriuos mano globai yra atidavęs Gabrielis. Urantijoje tu užaugs kaip šios sferos vaikas, užbaigsi savo žmogiškąjį išsilavinimą—visą laiką būsi pavaldus savo Rojaus Tėvo valiai—gyvensi savąjį gyvenimą Urantijoje taip, kaip esi nusprendęs, užbaigsi savąjį gyvenimą planetoje, ir pasirengsi pakilti pas savo Tėvą tam, kad iš jo priimtum aukščiausiąją valdžią savajai visatai.

“2. Be savo misijos žemėje ir be savo apreiškimo visatoje, nors tai yra susiję tiek su viena, tiek ir su kita užduotimi, aš tau patariu, kad tu imtumeisi, kada užtektinai suvoksi savo

name. I function as would our Paradise Father and in accordance with your explicit request that I thus act in your stead. And such being the fact, all this delegated authority is yours again to exercise at any moment you may see fit to requisition its return. Your bestowal is, throughout, wholly voluntary. As a mortal incarnate in the realm you are without celestial endowments, but all your relinquished power may be had at any time you may choose to reinvest yourself with universe authority. If you should choose to reinstate yourself in power and authority, remember, it will be wholly for *personal* reasons since I am the living and supreme pledge whose presence and promise guarantee the safe administration of your universe in accordance with your Father's will. Rebellion, such as has three times occurred in Nebadon, cannot occur during your absence from Salvington on this bestowal. For the period of the Urantia bestowal the Ancients of Days have decreed that rebellion in Nebadon shall be invested with the automatic seed of its own annihilation.

120:1.7 (1326.4) “As long as you are absent on this final and extraordinary bestowal, I pledge (with Gabriel's co-operation) the faithful administration of your universe; and as I commission you to undertake this ministry of divine revelation and to undergo this experience of perfected human understanding, I act in behalf of my Father and your Father and offer you the following counsel, which should guide you in the living of your earth life as you become progressively self-conscious regarding the divine mission of your continued sojourn in the flesh:

2. THE BESTOWAL LIMITATIONS

120:2.1 (1327.1) “1. In accordance with the usages and in conformity with the technique of Sonarington — in compliance with the mandates of the Eternal Son of Paradise — I have provided in every way for your immediate entrance upon this mortal bestowal in harmony with the plans formulated by you and placed in my keeping by Gabriel. You will grow up on Urantia as a child of the realm, complete your human education — all the while subject to the will of your Paradise Father — live your life on Urantia as you have determined, terminate your planetary sojourn, and prepare for ascension to your Father to receive from him the supreme sovereignty of your universe.

120:2.2 (1327.2) “2. Apart from your earth mission and your universe revelation, but incidental to both, I counsel that you assume, after you are sufficiently self-conscious of your divine identity, the additional

dieviškąją tapatybę, papildomas užduoties, kad formaliai užbaigtum Liuciferio maištą Satanijos sistemoje, ir kad visa tai tu padarytum kaip *Žmogaus Sūnus*; šitokiu būdu, kaip šios sferos mirtingasis tvarinys, savo silpnume paverstas galingu įtikėjimo-atsidavimo savojo Tėvo valiai dėka, aš patariu tau, jog gailestingumu pasiektum viską, ką dažnai atsisakydavai savavališkai įgyvendinti valdžia ir galia, kada tu buvai šituo apdovanotas tuo metu, kai kilo šitas nuodėmingas ir nepateisinamas maištas. Aš manyčiau, jog tai būtų tavo mirtingojo savęs padovanojimo tinkama kulminacija, jeigu tu tikrai sugrįžtum pas mus kaip *Žmogaus Sūnus*, Urantijos Planetos Princas, o taip pat ir kaip Dievo Sūnus, savosios visatos aukščiausiasis valdovas. Kaip mirtingasis žmogus, išmintingų tvarinių žemiausiasis tipas Nebadone, susitik ir priimk nuosprendį dėl Kaligastijos ir Liuciferio šventvagiškų pretenzijų ir, savo prisiimtu nuolankiu statusu, amžiams užbaik šitų kritusių šviesos vaikų tuos gėdingus iškraipymus. Kada prieš tai tu atkakliai nesutikdavai diskredituoti šitų maištininkų, galėdamas panaudoti savo kūrėjo išskirtines teises, tai dabar derėtų, kad tu, savosios kūrinių žemiausiųjų tvarinių pavidalu, išplėstum valdžią iš šitų puolusiųjų Sūnų rankų; ir šitokiu būdu visa tavoji vietinė visata visiškai teisingai aiškiai ir amžinai pripažintų tavo teisumą mirtingojo materialaus kūno vaidmenyje atlikus tuos veiksmus, kurių nedaryti savavališkos valdžios galia tave perspėdavo gailestingumas. Ir šitaip savęs padovanojimo dėka sukūręs Aukščiausiojo suverenumo galimybę Nebadone, tu realiai būsi užbaigęs visų anksčiau buvusių sukilimų reikalus, dėl kurių nuosprendis nebuvo priimtas, nepaisant didesnio ar mažesnio laiko uždelsimo, kuris atsiranda šitą pasiekimą įgyvendinant. Šituo veiksmu bus iš esmės likviduoti tavosios visatos neišspręsti nesutarimai. Ir vėliau tavajai visatai padovanojus aukščiausiąjį suverenumą, panašių iššūkių tavajai valdžiai niekada nebegalės būti tavo didingos asmeninės kūrinių nė vienoje dalyje.

“3. Kada tau bus pavykę Urantijos atskilimą nutraukti, ką padaryti neabejotinai tau pavyks, tada aš patariu tau iš Gabrielio priimti “Urantijos Planetos Princo” titulą kaip tavosios visatos ženklą, išreiškiantį tavo paskutiniojo savęs padovanojimo patyrimo pripažinimą; ir, kad tu toliau darysi bet kokią darbą ir visus darbus, sutinkamai su tavojo savęs padovanojimo esme tam, kad būtų atpirktas dėl Kaligastijos išdavystės ir vėlesnės Adominės pražangos Urantiją ištikęs sielvartas ir pasimetimas.

“4. Sutinkamai su tavo pageidavimu, Gabrielis ir visi tie, kurie su tuo yra susiję, bendradarbiaus su tavimi pareikštame troškime užbaigti tavąjį savęs padovanojimą Urantijoje, po kurio bus paskelbtas sferos dieviškosios tvarkos nuosprendis, kurį lydės amžiaus užbaigimas,

task of technically terminating the Lucifer rebellion in the system of Satania, and that you do all this as the *Son of Man*; thus, as a mortal creature of the realm, in weakness made powerful by faith-submission to the will of your Father, I suggest that you graciously achieve all you have repeatedly declined arbitrarily to accomplish by power and might when you were so endowed at the time of the inception of this sinful and unjustified rebellion. I would regard it as a fitting climax of your mortal bestowal if you should return to us as the Son of Man, Planetary Prince of Urantia, as well as the Son of God, supreme sovereign of your universe. As a mortal man, the lowest type of intelligent creature in Nebadon, meet and adjudicate the blasphemous pretensions of Caligastia and Lucifer and, in your assumed humble estate, forever end the shameful misrepresentations of these fallen children of light. Having steadfastly declined to discredit these rebels through the exercise of your creator prerogatives, now it would be fitting that you should, in the likeness of the lowest creatures of your creation, wrest dominion from the hands of these fallen Sons; and so would your whole local universe in all fairness clearly and forever recognize the justice of your doing in the role of mortal flesh those things which mercy admonished you not to do by the power of arbitrary authority. And having thus by your bestowal established the possibility of the sovereignty of the Supreme in Nebadon, you will in effect have brought to a close the unadjudicated affairs of all preceding insurrections, notwithstanding the greater or lesser time lag involved in the realization of this achievement. By this act the pending dissensions of your universe will be in substance liquidated. And with the subsequent endowment of supreme sovereignty over your universe, similar challenges to your authority can never recur in any part of your great personal creation.

120:2.3 (1327.3) “3. When you have succeeded in terminating the Urantia secession, as you undoubtedly will, I counsel you to accept from Gabriel the conference of the title of ‘Planetary Prince of Urantia’ as the eternal recognition by your universe of your final bestowal experience; and that you further do any and all things, consistent with the purport of your bestowal, to atone for the sorrow and confusion brought upon Urantia by the Caligastia betrayal and the subsequent Adamic default.

120:2.4 (1328.1) “4. In accordance with your request, Gabriel and all concerned will co-operate with you in the expressed desire to end your Urantia bestowal with the pronouncement of a dispensational judgment of the realm, accompanied by the termination of an age, the

išlikusių miegančiųjų mirtingųjų prisikėlimas, ir padovanotos Tiesos Dvasios dieviškosios tvarkos sukūrimas.

“5. Kai dėl planetos, kurioje tu save padovansi, ir tuometinės žmonių kartos, gyvenančios joje tuo metu, kada tu gyvensi mirtingojo pavidalu, tai aš tau patariu iš esmės veikti mokytojo vaidmenyje. Pirmiausia, dėmesį kreipk į žmogaus dvasinės prigimties išlaisvinimą ir įkvėpimą. Po šito, apšviesk užtemdytą žmogiškąjį intelektą, gydyk žmonių sielas, ir išvaduok jų protus iš amžius trukusios baimės. Ir tada, sutinkamai su savąja mirtingojo išmintimi, tarnauk savo brolių materialiam kūne fizinei gerovei ir materialiam patogumui. Gyvenk idealų religinį gyvenimą visos savosios visatos įkvėpimo ir tobulinimo labui.

“6. Planetoje, kurioje atliksi savęs padovanojimo misiją, dvasiškai išlaisvink maišto izoliuotą žmogų. Urantijoje, įnešk tolesnį indėlį į Aukščiausiojo suverenumą, šitaip praplėsdamas šito suverenumo sukūrimą per savosios asmeninės kūrinijos visas milžiniškas sferas. Šitaip, materialiam savęs padovanojime materialaus kūno pavidalu, tu netrukus patirsi galutinį laiko-erdvės Kūrėjo apšvietimą, tą dualų patyrimą, kada būna veikiamas žmogaus prigimties sferoje, atsiduodant savo Rojaus Tėvo valiai. Tavajame žemiškajame gyvenime ribinio tvarinio valia ir begalinio Kūrėjo valia turi tapti viena, net ir tokia viena, į kokią jos taip pat susivienija besivystančioje Aukščiausiosios Būtybės Dievybėje. Išliek ant tos planetos, kurioje atliksi savęs padovanojimo užduotį, Tiesos Dvasią ir šitokiu būdu padaryk visus normalius mirtinguosius toje izoliuotoje sferoje tuoj pat ir visiškai prieinamus mūsų Rojaus Tėvo atskiro buvimo, sferų Minties Derintojų, tarnavimui.

“7. Visuose darbuose, kuriuos tau tektų daryti savęs padovanojimo pasaulyje, nuolat turėk omenį, jog tokį gyvenimą tu gyveni visos savosios visatos mokymo ir tobulinimo labui. Tu *dovanoji* šitą mirtingojo įsikūnijimo gyvenimą Urantijai, bet tokį gyvenimą tu turi *gyventi* kiekvieno žmogiškojo ir viršžmogiškojo išmintingo tvarinio, kuris gyvena, dabar gyvena, ar dar gali gyventi kiekviename apgyvendintame pasaulyje, kuris sudarė, dabar sudaro, ar dar gali sudaryti tavo administruojamos sferos milžiniškos galaktikos dalį, dvasinio įkvėpimo labui. Tavasis žemiškasis gyvenimas mirtingojo materialaus kūno pavidalu neturi būti gyvenamas taip, kad taptų *pavyzdžiu* Urantijos mirtingiesiems tavo žemiškojo gyvenimo dienomis arba bet kuriai vėlesniajai žmogiškųjų būtybių kartai Urantijoje arba bet kuriame kitame pasaulyje. Vietoje šito tavasis gyvenimas materialiam kūne Urantijoje turi būti *įkvėpimas* visų kartų visoms gyvybėms visuose Nebadono pasauliuose per ateinančius amžius.

resurrection of the sleeping mortal survivors, and the establishment of the dispensation of the bestowed Spirit of Truth.

120:2.5 (1328.2) “5. As concerns the planet of your bestowal and the immediate generation of men living thereon at the time of your mortal sojourn, I counsel you to function largely in the role of a teacher. Give attention, first, to the liberation and inspiration of man's spiritual nature. Next, illuminate the darkened human intellect, heal the souls of men, and emancipate their minds from age-old fears. And then, in accordance with your mortal wisdom, minister to the physical well-being and material comfort of your brothers in the flesh. Live the ideal religious life for the inspiration and edification of all your universe.

120:2.6 (1328.3) “6. On the planet of your bestowal, set rebellion-segregated man spiritually free. On Urantia, make a further contribution to the sovereignty of the Supreme, thus extending the establishment of this sovereignty throughout the broad domains of your personal creation. In this, your material bestowal in the likeness of the flesh, you are about to experience the final enlightenment of a time-space Creator, the dual experience of working within the nature of man with the will of your Paradise Father. In your temporal life the will of the finite creature and the will of the infinite Creator are to become as one, even as they are also uniting in the evolving Deity of the Supreme Being. Pour out upon the planet of your bestowal the Spirit of Truth and thus make all normal mortals on that isolated sphere immediately and fully accessible to the ministry of the segregated presence of our Paradise Father, the Thought Adjusters of the realms.

120:2.7 (1328.4) “7. In all that you may perform on the world of your bestowal, bear constantly in mind that you are living a life for the instruction and edification of all your universe. You are *bestowing* this life of mortal incarnation upon Urantia, but you are to *live* such a life for the spiritual inspiration of every human and superhuman intelligence that has lived, now exists, or may yet live on every inhabited world which has formed, now forms, or may yet form a part of the vast galaxy of your administrative domain. Your earth life in the likeness of mortal flesh shall not be so lived as to constitute an *example* for the mortals of Urantia in the days of your earthly sojourn nor for any subsequent generation of human beings on Urantia or on any other world. Rather shall your life in the flesh on Urantia be the *inspiration* for all lives upon all Nebadon worlds throughout all generations in the ages to come.

"8. Tavo didingą misiją, kurią tau teks įgyvendinti ir patirti, įsikūnijant mirtinguoju, sudaro tavo apsisprendimas gyventi tokį gyvenimą, kurio akstinas yra iš visos širdies vykdyti savo Rojaus Tėvo valią, šitaip *apreikšti Dievą*, savo Tėvą, materialame kūne ir ypač materialaus kūno tvariniams. Tuo pačiu metu tu taip pat *aiškinsi*, su nauju sustiprinimu, mūsų Tėvą, viso Nebadono viršmirtingosioms būtybėms. Lygia greta su ta tarnyste, kada tu naujai apreikši ir išplėstai aiškinsi Rojaus Tėvą žmogiškojo ir viršžmogiškojo proto tipui, tu taip pat veiksi taip, kad pateiktum naują žmogaus atskleidimą Dievui. Pademonstruok savo vienu trumpu gyvenimu materialame kūne, ko niekada anksčiau nebuvo matyta visame Nebadone, tas transcendentines galimybes, kurias gali pasiekti Dievą pažįstantis žmogus per trumpą mirtingojo egzistencijos karjerą, ir pateik žmogaus ir jo planetinio gyvenimo vingių naują ir apšviečiantį *aiškinimą* viso Nebadono visoms viršžmogiškosioms išmintingoms būtybėms ir visiems laikams. Tu turi vykdyti žemyn į Urantiją mirtingojo materialaus kūno pavidalą, ir gyvendamas kaip savo laiko ir kartos žmogus, tu veiksi taip, kad parodytum visai savajai visatai ištobulinto metodo idealą, kaip aukščiausiu laipsniu įsitraukti į savo milžiniškos kūrinijos reikalus: Tą laimėjimą, kada žmogaus ieško Dievas ir suranda jį, ir tą reiškinį, kada Dievo ieško žmogus ir jį suranda; ir visa tai yra daroma, patiriant abipusį pasitenkinimą ir tai yra įgyvendinama per vieno trumpo gyvenimo materialame kūne laikotarpį.

"9. Aš raginu tave visą laiką prisiminti štai ką, nors iš tikrųjų tu turi tapti paprastu šios sferos žmogumi, bet potencialiai tu liksi Rojaus Tėvo vienu iš Sūnų Kūrėjų. Per visą šitą įsikūnijimą, nors tu gyvensi ir veiksi kaip Žmogaus Sūnus, bet tavo asmeninės dieviškumo kūrybinės savybės seks paskui tave iš Salvingtono iki Urantijos. Visą laiką tu turėsi savo valios galią nutraukti įsikūnijimą bet kurią akimirką po to, kada atvyks tavo Minties Derintojas. Iki Derintojo atvykimo ir priėmimo aš garantuosiu tavosios asmenybės vientisumą. Bet po to, kada atvyks tavo Derintojas ir tuo pačiu metu, kada tu imsi vis daugiau suvokti savęs padovanojimo misijos prigimtį ir svarbą, tada tu turėtum susilaikyti nuo bet kokio noro suformulavimo, kuris vestų į viršžmogiškąjį pasiekimą, laimėjimą, arba galią, atsižvelgiant į tą faktą, jog tavo išskirtinės kūrėjo teisės liks susietos su tavo mirtingojo asmenybe dėl to, kad šitų savybių negalima atskirti nuo tavojo asmenio buvimo. Bet tavo žemiškosios karjeros nelydės joks viršžmogiškasis aidas, išskyrus Rojaus Tėvo valią, nebent tu, sąmoningu ir tiksliniu valios veiksmu, priimtum nedalomą sprendimą, kurį užbaigtų visos asmenybės pasirinkimas.

120:2.8 (1328.5) "8. Your great mission to be realized and experienced in the mortal incarnation is embraced in your decision to live a life wholeheartedly motivated to do the will of your Paradise Father, thus to *reveal God*, your Father, in the flesh and especially to the creatures of the flesh. At the same time you will also *interpret*, with a new enhancement, our Father, to the supermortal beings of all Nebadon. Equally with this ministry of new revelation and augmented interpretation of the Paradise Father to the human and the superhuman type of mind, you will also so function as to make a new revelation of man to God. Exhibit in your one short life in the flesh, as it has never before been seen in all Nebadon, the transcendent possibilities attainable by a God-knowing human during the short career of mortal existence, and make a new and illuminating *interpretation* of man and the vicissitudes of his planetary life to all the superhuman intelligences of all Nebadon, and for all time. You are to go down to Urantia in the likeness of mortal flesh, and living as a man in your day and generation, you will so function as to show your entire universe the ideal of perfected technique in the supreme engagement of the affairs of your vast creation: The achievement of God seeking man and finding him and the phenomenon of man seeking God and finding him; and doing all of this to mutual satisfaction and doing it during one short lifetime in the flesh.

120:2.9 (1329.1) "9. I caution you ever to bear in mind that, while in fact you are to become an ordinary human of the realm, in potential you will remain a Creator Son of the Paradise Father. Throughout this incarnation, although you will live and act as a Son of Man, the creative attributes of your personal divinity will follow you from Salvington to Urantia. It will ever be within your power-of-will to terminate the incarnation at any moment subsequent to the arrival of your Thought Adjuster. Prior to the arrival and reception of the Adjuster I will vouch for your personality integrity. But subsequent to the arrival of your Adjuster and concomitant with your progressive recognition of the nature and import of your bestowal mission, you should refrain from the formulation of any superhuman will-to-attainment, achievement, or power in view of the fact that your creator prerogatives will remain associated with your mortal personality because of the inseparability of these attributes from your personal presence. But no superhuman repercussions will attend your earthly career apart from the will of the Paradise Father unless you should, by an act of conscious and deliberate will, make an undivided decision which would terminate in whole-personality choice.

3. KITOS REKOMENDACIJOS IR PATARIMAI

“Ir dabar, mano broli, prieš palikdamas tave, kada tu ruošiesi išvykti į Urantiją, ir po to, kai tau daviau bendro pobūdžio patarimų dėl savęs padovanojimo misijos, leisk man pateikti tau kai kuriuos patarimus, kurie kilo besitariant su Gabrieliu ir kurie yra susiję su tavo mirtingojo gyvenimo atraeiliais aspektais. Mes toliau patariame:

“1. Kad, siekdamas savo žemiškojo mirtingojo gyvenimo idealo, tu taip pat kažkokį dėmesį skirsi tam, jog būtų įgyvendinami ir pateikiami pavyzdžiu kai kurie dalykai, kurie yra praktiški ir betarpiškai naudingi tavo bičiuliams žmonėms.

“2. Kai dėl šeimyninių santykių, tai pirmenybę teik šeimyninio gyvenimo pripažįstamiems papročiams, kokie bus nusistovėję savęs padovanojimo misijos laiku ir toje kartoje. Savąjį šeimyninį ir bendruomeninį gyvenimą gyvenk pagal tos tautos, kurioje tu nusprendei pasirodyti, papročius.

“3. Savo santykiuose visuomeninės tvarkos atžvilgiu mes patariame, jog savo pastangas didžiąja dalimi nukreiptum į dvasinį atgimimą ir intelektualų išlaisvinimą. Venk bet kokio įsivėlimo į savojo meto ekonominę struktūrą ir politinius įsipareigojimus. Ypatingai pasišvėsk tam, kad gyventum idealų religinį gyvenimą Urantijoje.

“4. Jokiomis aplinkybėmis ir nė mažiausiu laipsniu, tu neturėtum kištis į normalią ir tvarkingą progresinę Urantijos rasių evoliuciją. Bet šito draudimo nereikėtų suprasti kaip tavo pastangų apribojimo siekiant po savęs Urantijoje palikti tvirtą ir pagerintą *pozityvios religinės etikos* sistemą. Tau kaip naujos dieviškosios tvarkos Sūnui yra suteiktos tam tikros išskirtinės teisės, susijusios su pasaulio tautų *dvasinio* ir *religinio* statuso vystymu.

“5. Taip, kaip tau gali atrodyti tinkama, tu turi susitapatinti su egzistuojančiais religiniais ir dvasiniais judėjimais, kokie gali būti sutinkami Urantijoje, bet visais įmanomais būdais stenkis išvengti, kad nebūtų formaliai sukurta organizuotas kultas, sustabarėjusi religija, ar atsiskyrusi etinė mirtingųjų grupuotė. Tavasis gyvenimas ir mokymai turi tapti bendroju palikimu visoms religijoms ir visoms tautoms.

“6. Dėl to, kad tu be reikalo neprisidėtum prie vėlesniųjų Urantijos religinių tikėjimų stereotipinių sistemų ar kitokių neprogresyvių religinių srovių sukūrimo, mes dar daugiau tau patariame: Nepalik po savęs planetoje jokių užrašų. Susilaikyk nuo bet kokio rašymo ant atsparių medžiagų; neleisk savo bičiuliams daryti tavo statulėlių ar tavęs materialiaime kūne kitokių pavaizdavimų. Žiūrėk,

3. FURTHER COUNSEL AND ADVICE

120:3.1 (1329.2) “And now, my brother, in taking leave of you as you prepare to depart for Urantia and after counseling you regarding the general conduct of your bestowal, allow me to present certain advices that have been arrived at in consultation with Gabriel, and which concern minor phases of your mortal life. We further suggest:

120:3.2 (1329.3) “1. That, in the pursuit of the ideal of your mortal earth life, you also give some attention to the realization and exemplification of some things practical and immediately helpful to your fellow men.

120:3.3 (1329.4) “2. As concerns family relationships, give precedence to the accepted customs of family life as you find them established in the day and generation of your bestowal. Live your family and community life in accordance with the practices of the people among whom you have elected to appear.

120:3.4 (1329.5) “3. In your relations to the social order we advise that you confine your efforts largely to spiritual regeneration and intellectual emancipation. Avoid all entanglements with the economic structure and the political commitments of your day. More especially devote yourself to living the ideal religious life on Urantia.

120:3.5 (1329.6) “4. Under no circumstances and not even in the least detail, should you interfere with the normal and orderly progressive evolution of the Urantia races. But this prohibition must not be interpreted as limiting your efforts to leave behind you on Urantia an enduring and improved system of *positive religious ethics*. As a dispensational Son you are granted certain privileges pertaining to the advancement of the *spiritual* and *religious* status of the world peoples.

120:3.6 (1330.1) “5. As you may see fit, you are to identify yourself with existing religious and spiritual movements as they may be found on Urantia but in every possible manner seek to avoid the formal establishment of an organized cult, a crystallized religion, or a segregated ethical grouping of mortal beings. Your life and teachings are to become the common heritage of all religions and all peoples.

120:3.7 (1330.2) “6. To the end that you may not unnecessarily contribute to the creation of subsequent stereotyped systems of Urantia religious beliefs or other types of nonprogressive religious loyalties, we advise you still further: Leave no writings behind you on the planet. Refrain from all writing upon permanent materials; enjoin your associates to make no images or other

kad planetoje neliktų nieko, ką potencialiai būtų galima garbinti tau išvykus.

“7. Nors tu gyvensi normalų ir vidutinį visuomeninį gyvenimą planetoje, būdamas vyriškosios lyties normalus individas, bet tikriausiai tu neužmegsi vedybinių santykių, o tokie santykiai būtų visiškai garbingi ir suderinami su tavuoju įsikūnijimu; bet aš privalau tau priminti, jog vienas iš Sūnaringtono mandatų dėl įsikūnijimo save padovanojančiam Rojaus kilmės Sūnui draudžia po savęs palikti žmogiškąjį palikuonį bet kurioje planetoje.

“8. Kai dėl tavo artėjančio savęs padovanojimo visų kitų niuansų, tai mes tave patikime viduje gyvenančio Derintojo vadovavimui, visą laiką esančios dieviškosios dvasios, kuri veda žmogų, mokymui, ir tavo besiplečiančio žmogiškojo proto, turinčio paveldėtus sugebėjimus, išmintingiems sprendimams. Toks tvarinio ir Kūrėjo požymių susivienijimas įgalins tave gyventi mums tobulą žmogaus gyvenimą planetinėse sferose, nebūtinai tobulą ta prasme, kokia ji laikytų bet kuris žmogus bet kurioje kartoje bet kuriame pasaulyje (tuo labiau Urantijoje), tačiau visiškai ir aukščiausiuoju laipsniu pilnakraujį, kaip jis yra vertinamas tavo toli nusidriekiančios visatos labiau išbulintuose ir tobulėjančiuose pasauliuose.

“Ir dabar, tavo Tėvas ir mano Tėvas, kuris visą laiką mus palaikė visuose praeities žygiuose, tegu vadovauja ir palaiko tave ir būna su tavimi nuo tos akimirkos, kada tu paliksi mus ir pasieksi savo asmenybės sąmonės praradimą, per visą tą laiką, kada palaipsniui tu vėl suvoksi savo dieviškąją tapatybę, įsikūnijusią žmogiškojoje formoje, ir tada toliau per savo visą savęs padovanojimo patyrimą Urantijoje tol, kol tu išsivadusi iš materialaus kūno ir pakilsi į aukščiausią valdžią mūsų Tėvui iš dešinės. Kada aš tave vėl pamatysiu Salvingtone, tada mes tave sveikinsime pas mus sugrįžusį kaip šitos tavo paties sutvėrimo, tarnavimo, ir užbaigto supratimo visatos aukščiausią ir besąlyginį valdovą.

“Vietoje tavęs dabar valdau aš. Aš priimu viso Nebadono jurisdikciją kaip laikinasis valdovas per tą laikotarpį, kada tu įgyvendinsi septintąjį ir mirtingojo savęs padovanojimą Urantijoje. O tau, Gabrieli, aš patikiu tuoj būsiančio Žmogaus Sūnaus apsaugą tol, kol jis tikrai neužilgo ir galioje ir šlovėje bus sugrąžintas pas mane kaip Žmogaus Sūnus ir Dievo Sūnus. Ir, Gabrieli, aš esu tavo valdovas tol, kol šitokiu būdu sugrįš Mykolas.”

Tada, nedelsiant, viso susirinkusio Salvingtono akivaizdoje, Mykolas paliko mus, ir mes jo daugiau nematėme savo įprastoje vietoje iki to laiko, kada jis sugrįžo kaip visatos

likenesses of yourself in the flesh. See that nothing potentially idolatrous is left on the planet at the time of your departure.

120:3.8 (1330.3) “7. While you will live the normal and average social life of the planet, being a normal individual of the male sex, you will probably not enter the marriage relation, which relation would be wholly honorable and consistent with your bestowal; but I must remind you that one of the incarnation mandates of Sonarington forbids the leaving of human offspring behind on any planet by a bestowal Son of Paradise origin.

120:3.9 (1330.4) “8. In all other details of your oncoming bestowal we would commit you to the leading of the indwelling Adjuster, the teaching of the ever-present divine spirit of human guidance, and the reason-judgment of your expanding human mind of hereditary endowment. Such an association of creature and Creator attributes will enable you to live for us the perfect life of man on the planetary spheres, not necessarily perfect as regarded by any one man in any one generation on any one world (much less on Urantia) but wholly and supremely replete as evaluated on the more highly perfected and perfecting worlds of your far-flung universe.

120:3.10 (1330.5) “And now, may your Father and my Father, who has ever sustained us in all past performances, guide and sustain you and be with you from the moment you leave us and achieve the surrender of your consciousness of personality, throughout your gradual return to recognition of your divine identity incarnate in human form, and then on through the whole of your bestowal experience on Urantia until your deliverance from the flesh and your ascension to our Father’s right hand of sovereignty. When I shall again see you on Salvington, we shall welcome your return to us as the supreme and unconditional sovereign of this universe of your own making, serving, and completed understanding.

120:3.11 (1330.6) “In your stead I now reign. I assume jurisdiction of all Nebadon as acting sovereign during the interim of your seventh and mortal bestowal on Urantia. And to you, Gabriel, I commit the safekeeping of the Son of Man about-to-be until he shall presently and in power and glory be returned to me as the Son of Man and the Son of God. And, Gabriel, I am your sovereign until Michael thus returns.”

120:3.12 (1330.7) Then, immediately, in the presence of all Salvington assembled, Michael removed himself from our midst, and we saw him no more in his accustomed place until his return as the

aukščiausiasis ir asmeninis valdovas, užbaigęs savęs padovanojimo karjerą Urantijoje.

supreme and personal ruler of the universe, subsequent to the completion of his bestowal career on Urantia.

4. ISIKŪNIJIMAS — DU PAVERČIANT VIENU

Ir taip kai kurie negarbingi Mykolo vaikai, kurie savo tėvą-Kūrėją buvo apkaltinę tuo, kad jis savanaudiškai siekia valdžios, ir buvo įsitraukę į insinuacijas, jog Sūnus Kūrėjas savavališkai ir autokratiškai laikėsi valdžioje apgautos keliaklupsčiaujančių tvarinių visatos aklos ištikimybės dėka, turėjo visam laikui nutilti, ir kuriuos suglumino ir nuvyklė savąjį aš užmiršančio tarnavimo gyvenimas, kurį Dievo Sūnus dabar pradėjo kaip Žmogaus Sūnus—visą laiką pakludamas “Rojaus Tėvo valiai.”

Bet nedarykite klaidos: Kristus Mykolas, nors iš tikrųjų buvo dualios kilmės būtybė, bet nebuvo dviguba asmenybė. Jis nebuvo Dievas, susivienijęs su žmogumi, bet, vietoje šito, jis buvo Dievas, *įsikūnijęs* žmoguje. Ir visą laiką jis buvo kaip tik tokia sujungta būtybė. Vienintelis besivystantis faktorius tokiam nesuprantamame ryšyje buvo (žmogiškojo proto) besivystantis savimoningas šito fakto, jog yra Dievas ir žmogus, suvokimas ir pripažinimas.

Kristus Mykolas netapo Dievu palaipsniui. Dievas netapo, Jėzaus žemiškajame gyvenime kažkuriuo gyvybiškai svarbiu momentu, žmogumi. Jėzus buvo Dievas *ir* žmogus—visada ir visiems laikams. Ir šitas Dievas ir šitas žmogus buvo, ir dabar yra, *vienas*, net ir taip, kaip trijų būtybių Rojaus Trejybė tikrovėje yra *viena* Dievybė.

Niekada iš akiračio neišleiskite to fakto, jog Mykolo savęs padovanojimo aukščiausiasis dvasinis tikslas buvo išplėsti *Dievo apreiškimą*.

Urantijos mirtingieji turi skirtingas sampratas apie tai, kas yra stebuklinga, bet mums tiems, kurie gyvena kaip vietinės visatos piliečiai, stebuklą būna nedaug, ir tarp jų kuo labiausiai intriguojantis yra Rojaus Sūnų savęs padovanojimui įsikūnijant. Dieviškojo Sūnaus pasirodymą jūsų pasauliui ir jūsų pasaulyje, akivaizdžiai natūralių procesų dėka, mes laikome stebuklu—visuotinių dėsnių veikimas pranoksta mūsų supratimą. Jėzus iš Nazareto buvo stebuklingas asmuo.

Visu šituo nepaprastu patyrimu ir per visą šitą nepaprastą patyrimą, Dievas Tėvas nusprendė pasireikšti, kaip tą jis daro visada—*įprastu būdu*—dieviškojo veikimo normaliu, natūraliu, ir patikimu būdu.

4. THE INCARNATION — MAKING TWO ONE

120:4.1 (1331.1) And so certain unworthy children of Michael, who had accused their Creator-father of selfishly seeking rulership and indulged the insinuation that the Creator Son was arbitrarily and autocratically upheld in power by virtue of the unreasoning loyalty of a deluded universe of subservient creatures, were to be silenced forever and left confounded and disillusioned by the life of self-forgetful service which the Son of God now entered upon as the Son of Man — all the while subject to “the will of the Paradise Father.”

120:4.2 (1331.2) But make no mistake; Christ Michael, while truly a dual-origin being, was not a double personality. He was not God in association *with* man but, rather, God *incarnate* in man. And he was always just that combined being. The only progressive factor in such a nonunderstandable relationship was the progressive self-conscious realization and recognition (by the human mind) of this fact of being God and man.

120:4.3 (1331.3) Christ Michael did not progressively become God. God did not, at some vital moment in the earth life of Jesus, become man. Jesus was God *and* man — always and even forevermore. And this God and this man were, and now are, *one*, even as the Paradise Trinity of three beings is in reality *one* Deity.

120:4.4 (1331.4) Never lose sight of the fact that the supreme spiritual purpose of the Michael bestowal was to enhance the *revelation of God*.

120:4.5 (1331.5) Urantia mortals have varying concepts of the miraculous, but to us who live as citizens of the local universe there are few miracles, and of these by far the most intriguing are the incarnational bestowals of the Paradise Sons. The appearance in and on your world, by apparently natural processes, of a divine Son, we regard as a miracle — the operation of universal laws beyond our understanding. Jesus of Nazareth was a miraculous person.

120:4.6 (1331.6) In and through all this extraordinary experience, God the Father chose to manifest himself as he always does — *in the usual way* — in the normal, natural, and dependable way of divine acting.

121 Dokumentas. Mykolo savęs padovanojimo laikai

⇐ 120

URANTIJOS KNYGA

122 ⇒

IV DALIS. JĖZAUS GYVENIMAS IR MOKYMAI

121 DOKUMENTAS. MYKOLO SAVĖS PADOVANOJIMO LAIKAI

Skyrius

ĮVADAS

1. Vakarai pirmajame amžiuje po Kristaus
2. Žydų tauta
3. Tarp pagonių
4. Pagoniškoji filosofija
5. Pagonių religijos
6. Hebrajų religija
7. Žydai ir pagonys
8. Ankstesnieji parašyti dokumentai

PAPER 121 THE TIMES OF MICHAEL'S BESTOWAL

SECTIONS

Introduction

1. The Occident of the First Century after Christ
2. The Jewish People
3. Among the Gentiles
4. Gentile Philosophy
5. The Gentile Religions
6. The Hebrew Religion
7. Jews and Gentiles
8. Previous Written Records

ĮVADAS

VEIKDAMAS, vadovaujant Urantijos Tarpinių Būtybių Jungtinės Brolijos komisijai iš dvylikos narių, kartu remiamas mūsų kategorijos dabartinio vadovo ir Melkizedeko, kuris yra atsakingas už šitų dokumentų sudarymą, aš esu tas antrinės kategorijos tarpinis tvarinys, kuris vienu metu buvo priskirtas prie Apaštalo Andriejaus, ir aš esu įgaliotas pateikti oficialų pasakojimą apie Jėzaus iš Nazareto gyvenimo įvykius taip, kaip juos matė žemės tvarinių manoji kategorija ir taip, kaip juos vėliau iš dalies užrašė žmogiškasis subjektas, kurį aš laikinai globojau. Žinodamas, kaip jo Mokytojas taip skrupulingai vengė palikti po savęs užrašytų įrašų, Andriejus atkakliai atsisakinėjo savo užrašytą pasakojimą padauginti kitų kopijų pavidalu. Jėzaus kitų apaštalų reiškiamas panašus požiūris labai smarkiai uždelsė Evangelijų parašymą.

INTRODUCTION

^{121:0.1 (1332.1)} ACTING under the supervision of a commission of twelve members of the United Brotherhood of Urantia Midwayers, conjointly sponsored by the presiding head of our order and the Melchizedek of record, I am the secondary midwayer of onetime attachment to the Apostle Andrew, and I am authorized to place on record the narrative of the life transactions of Jesus of Nazareth as they were observed by my order of earth creatures, and as they were subsequently partially recorded by the human subject of my temporal guardianship. Knowing how his Master so scrupulously avoided leaving written records behind him, Andrew steadfastly refused to multiply copies of his written narrative. A similar attitude on the part of the other apostles of Jesus greatly delayed the writing of the Gospels.

1. VAKARAI PIRMAJAME AMŽIUJE PO

1. THE OCCIDENT OF THE FIRST CENTURY

KRISTAUS

Jėzus į šitą pasaulį atėjo ne dvasinio nuosmūgio amžiuje; jo gimimo metu Urantija patyrė tokį dvasinio mąstymo ir religinio gyvenimo atgimimą, kokio ji nebuvo patyrusi per savo visą poadominę istoriją, o taip pat, kokio ji nepatyrė ir nuo to laiko nė vienoje eroje. Kada Mykolas įsikūnijo Urantijoje, tada Sūnaus Kūrėjo savęs padovanojimui šiame pasaulyje buvo pačios palankiausios sąlygos, kokių nebuvo niekada anksčiau arba kokių nebuvo pasiekta niekada vėliau. Per keletą šimtmečių prieš pat šituos laikus, graikų kultūra ir graikų kalba buvo paplitusi Vakaruose ir netoli Rytų, o žydai, būdami Levanto rasė, iš prigimties turėjo iš dalies Vakarų, iš dalies Rytų bruožų, kuo puikiausiai tiko tam, kad panaudotų tokią kultūrinę ir lingvistinę aplinką nujosios religijos veiksmingam paskleidimui tiek į Rytus, tiek į Vakarus. Šitas pačias palankiausias aplinkybes dar daugiau sustiprino romėnų pasaulio palei Viduržemio jūrą tolerantiškas politinis valdymas.

Šitą visą pasaulinių poveikių derinį gerai iliustruoja ta veikla, kurią vykdė Paulius, kuris, savo religine kultūra būdamas hebrajų hebrajus, žydų Mesijo evangeliją skelbė graikų kalba, tuo tarpu jis pats buvo Romos pilietis.

Nieko panašaus į Jėzaus laikų civilizaciją Vakaruose nebuvo nei iki tų dienų, nei po tų laikų. Europos civilizacija buvo suvienyta ir suderinta veikiant nepaprastai trigubai įtakai:

1. Romos politinei ir visuomeninei sistemai.
2. Graikų kalbai ir kultūrai—ir tam tikru laipsniu filosofijai.
3. Žydų religinių ir moralinių mokymų poveikio sparčiam plitimui.

Kada gimė Jėzus, tada visas pasaulis palei Viduržemio jūrą buvo suvienyta imperija. Geri keliai, pirmą kartą pasaulio istorijoje, tarpusavyje sujungė daug stambių centrų. Jūros buvo išvalytos nuo piratų, ir sparčiai vystėsi didinga prekybos ir kelionių era. Europa kitą tokį kelionių ir prekybos laikotarpį vėl patyrė tik tai sulaukusi devynioliktojo amžiaus po Kristaus.

Nepaisant graikų-romėnų pasaulio vidinės ramybės ir paviršutiniško klestėjimo, didžioji dauguma imperijos gyventojų kamavosi vargdama ir skursdama. Turtinga buvo nedidelė aukščiausioji klasė; eiliniai žmonės sudarė varganą ir nuskurdusią žemesniąją klasę. Tais laikais nebuvo laimingos ir klestinčios vidurinėsios klasės; ji ką tik ėmė atsirasti Romos visuomenėje.

AFTER CHRIST

121:1.1 (1332.2) Jesus did not come to this world during an age of spiritual decadence; at the time of his birth Urantia was experiencing such a revival of spiritual thinking and religious living as it had not known in all its previous post-Adamic history nor has experienced in any era since. When Michael incarnated on Urantia, the world presented the most favorable condition for the Creator Son's bestowal that had ever previously prevailed or has since obtained. In the centuries just prior to these times Greek culture and the Greek language had spread over Occident and near Orient, and the Jews, being a Levantine race, in nature part Occidental and part Oriental, were eminently fitted to utilize such cultural and linguistic settings for the effective spread of a new religion to both East and West. These most favorable circumstances were further enhanced by the tolerant political rule of the Mediterranean world by the Romans.

121:1.2 (1332.3) This entire combination of world influences is well illustrated by the activities of Paul, who, being in religious culture a Hebrew of the Hebrews, proclaimed the gospel of a Jewish Messiah in the Greek tongue, while he himself was a Roman citizen.

121:1.3 (1332.4) Nothing like the civilization of the times of Jesus has been seen in the Occident before or since those days. European civilization was unified and co-ordinated under an extraordinary threefold influence:

121:1.4 (1332.5) 1. The Roman political and social systems.

121:1.5 (1332.6) 2. The Grecian language and culture — and philosophy to a certain extent.

121:1.6 (1332.7) 3. The rapidly spreading influence of Jewish religious and moral teachings.

121:1.7 (1332.8) When Jesus was born, the entire Mediterranean world was a unified empire. Good roads, for the first time in the world's history, interconnected many major centers. The seas were cleared of pirates, and a great era of trade and travel was rapidly advancing. Europe did not again enjoy another such period of travel and trade until the nineteenth century after Christ.

121:1.8 (1333.1) Notwithstanding the internal peace and superficial prosperity of the Greco-Roman world, a majority of the inhabitants of the empire languished in squalor and poverty. The small upper class was rich; a miserable and impoverished lower class embraced the rank and file of humanity. There was no happy and prosperous middle class in those days; it had just begun to make its appearance in Roman society.

Pirmosios kovos tarp besiplečiančių Romos ir Partos valstybių buvo užbaigtos tuometinėje netolimoje praeityje, palikus Siriją romėnų rankose. Jėzaus laikais, Palestina ir Sirija patyrė klestėjimo, sąlyginės taikos, ir plačių prekybinių ryšių tiek su Rytu, tiek ir su Vakarų kraštais laikotarpį.

2. ŽYDŲ TAUTA

Žydai priklausė senesniam semitų rasei, kuriai taip pat priklausė babiloniečiai, finikiečiai, ir naujieji romėnų priešai, kartaginiečiai. Pirmojo amžiaus po Kristaus gimimo pirmoje pusėje, žydai buvo pati įtakingiausia semitų tautų grupė, ir taip atsitiko, kad jiems teko užimti ypatingą strateginę geografinę padėtį pasaulyje, turint omeny to meto prekybos valdymą ir organizavimą.

Daugelis iš didžiųjų kelių, sujungusių antikos tautas,ėjo per Palestiną, kuri šitokiu būdu tapo trijų kontinentų susikirtimo vieta, arba sankryža. Babilono, Asirijos, Egipto, Sirijos, Graikijos, Partos, ir Romos keliauninkai, prekybininkai, ir kariuomenės vieni po kitų perlėkdavo per Palestiną. Nuo neatmenamų laikų, daug karavanų maršrutų iš Rytų kirsdavo šito regiono kurią nors dalį, pasukdami į tą nedidelį skaičių gerų jūros uostų Viduržemio jūros rytinėje pakrantėje, iš kur krovinius laivai gabendavo į visas jūrines Vakarų šalis. Ir daugiau negu pusė šito karavanų judėjimoėjo per mažąjį Nazareto miestą Galilėjoje arba netoli jo.

Nors Palestina buvo žydų religinės kultūros tėvynė ir krikščionybės gimtinė, bet žydai buvo pasklidę po pasaulį, gyvendami daugelyje nacių ir prekybami visose Romos ir Partos valstybių provincijose.

Graikija davė kalbą ir kultūrą, Roma nutiesė kelius ir imperiją suvienijo, bet žydų pasklidimas, su daugiau negu dviem šimtais savo sinagogų ir gerai organizuotų religinių bendruomenių, išsibarsčiusių arti ir toli po visą romėnų pasaulį, parūpino tuos kultūros centrus, kuriuose dangaus karalystės naujoji evangelija surado pirminį priėmimą, ir iš kurių vėliau ji išplito iki pačių tolimiausių pasaulio kampelių.

Kiekviena žydų sinagoga toleravo pagonių tikinčiųjų pakraštį, "labai religingus" arba "Dievo-bijančius" žmones, ir būtent šitas atsivertusiųjų pakraštys ir sudarė Pauliaus pirmųjų atsivertėlių į krikščionybę pagrindą. Net ir šventykla Jeruzalėje turėjo puošnų pagonių kiemą. Tarp Jeruzalės ir Antioko kultūros, prekybos, ir garbinimo buvo labai artimas ryšys. Antioke Paliaus mokiniai buvo

121:1.9 (1333.2) The first struggles between the expanding Roman and Parthian states had been concluded in the then recent past, leaving Syria in the hands of the Romans. In the times of Jesus, Palestine and Syria were enjoying a period of prosperity, relative peace, and extensive commercial intercourse with the lands to both the East and the West.

2. THE JEWISH PEOPLE

121:2.1 (1333.3) The Jews were a part of the older Semitic race, which also included the Babylonians, the Phoenicians, and the more recent enemies of Rome, the Carthaginians. During the fore part of the first century after Christ, the Jews were the most influential group of the Semitic peoples, and they happened to occupy a peculiarly strategic geographic position in the world as it was at that time ruled and organized for trade.

121:2.2 (1333.4) Many of the great highways joining the nations of antiquity passed through Palestine, which thus became the meeting place, or crossroads, of three continents. The travel, trade, and armies of Babylonia, Assyria, Egypt, Syria, Greece, Parthia, and Rome successively swept over Palestine. From time immemorial, many caravan routes from the Orient passed through some part of this region to the few good seaports of the eastern end of the Mediterranean, whence ships carried their cargoes to all the maritime Occident. And more than half of this caravan traffic passed through or near the little town of Nazareth in Galilee.

121:2.3 (1333.5) Although Palestine was the home of Jewish religious culture and the birthplace of Christianity, the Jews were abroad in the world, dwelling in many nations and trading in every province of the Roman and Parthian states.

121:2.4 (1333.6) Greece provided a language and a culture, Rome built the roads and unified an empire, but the dispersion of the Jews, with their more than two hundred synagogues and well-organized religious communities scattered hither and yon throughout the Roman world, provided the cultural centers in which the new gospel of the kingdom of heaven found initial reception, and from which it subsequently spread to the uttermost parts of the world.

121:2.5 (1333.7) Each Jewish synagogue tolerated a fringe of gentile believers, "devout" or "God-fearing" men, and it was among this fringe of proselytes that Paul made the bulk of his early converts to Christianity. Even the temple at Jerusalem possessed its ornate court of the gentiles. There was very close connection between the culture, commerce, and worship of

pirmą kartą pavadinti "krikščionimis."

Tai, kad žydų garbinimas šventykloje buvo sutelktas Jeruzalėje, vienodai sudarė jų monoteizmo išlikimo paslaptį ir pažadą dėl brendimo ir atsiuntimo į pasaulį naujos ir išplėtos sampratos apie tą vienintelį visų nacijų Dievą ir visų mirtingųjų Tėvą. Pamaldos šventykloje Jeruzalėje reiškė religinės kultūros sampratos išlikimą tuo metu, kada vienas po kito žlugdavo pagonių nacionaliniai valdovai ir rasiniai persekiotojai.

Tais laikais žydų tauta, nors romėnų ir valdoma, bet žymiu laipsniu naudojosi savivalda ir, prisimindama Judo Makabėjaus ir jo betarpiškų pasekėjų tuo metu visiškai nesena didvyrišką išsilaisvinimo kovą, nekantriai laukė, kada pasirodys dar didingesnis išlaisvintojas, tas ilgai lauktasis Mesijas.

Palestinos, žydų karalystės, kaip pusiau nepriklausomos valstybės išlikimo paslaptis glūdėjo užsienio politikoje, vykdomoje Romos vyriausybės, kuri troško išlaikyti Palestinos kelio, vykstant iš Sirijos į Egiptą, kontrolę, o taip pat norėjo valdyti karavanų maršrutų tarp Rytų ir Vakarų vakarinius centrus. Roma nepageidavo, jog Levante iškiltų kokia nors jėga, kuri ateityje galėtų pažaboti jos ekspansiją šituose regionuose. Dėl intrigų politikos, kuri savo objektu laikė Seleukidų Sirijos ir Ptolemėjų Egipto supriešinimą, kilo būtinybė skatinti Palestinos kaip atskiros ir nepriklausomos valstybės formavimąsi. Romėnų politika, Egipto degeneravimas, ir vis didesnis Seleukidų silpimas, prieš iškylant Partos galiai, paaiškina, kodėl maža ir nestipri žydų grupė per kelias kartas galėjo išlaikyti savo nepriklausomumą tiek nuo Seleukidų šiaurėje, tiek nuo Ptolemėjų pietuose. Šitą atsitiktinę laisvę ir nepriklausomybę nuo aplinkinių ir galingesnių tautų politinio valdymo žydai aiškino tuo faktu, kad jie buvo "išrinktoji tauta," kad tiesiogiai įsikišo Jahvė. Dėl tokios rasinio pranašumo savybės jiems buvo dar sunkiau ištvirti Romos viešpatavimą, kada jis užgriuvo jų kraštą. Bet net ir tokią skausmingą valandą žydai nieko nenorėjo žinoti apie tai, kad jų misija pasaulyje buvo dvasinė, o ne politinė.

Jėzaus laikais žydai buvo neįprastai baimingi ir įtarūs, nes tuomet juos valdė kitatautis Erodas Idumėjas, kuris buvo užgrobęs Judėjos aukščiausią valdžią, gudriai įsiteikdamas Romos valdovams. Ir nors Erodas atvirai pripažino ištikimybę hebrajų ritualams, bet ir toliau statė šventyklas daugeliui svetimų dievų.

Jerusalem and Antioch. In Antioch Paul's disciples were first called "Christians."

121:2.6 (1333.8) The centralization of the Jewish temple worship at Jerusalem constituted alike the secret of the survival of their monotheism and the promise of the nurture and sending forth to the world of a new and enlarged concept of that one God of all nations and Father of all mortals. The temple service at Jerusalem represented the survival of a religious cultural concept in the face of the downfall of a succession of gentile national overlords and racial persecutors.

121:2.7 (1334.1) The Jewish people of this time, although under Roman suzerainty, enjoyed a considerable degree of self-government and, remembering the then only recent heroic exploits of deliverance executed by Judas Maccabee and his immediate successors, were vibrant with the expectation of the immediate appearance of a still greater deliverer, the long-expected Messiah.

121:2.8 (1334.2) The secret of the survival of Palestine, the kingdom of the Jews, as a semi-independent state was wrapped up in the foreign policy of the Roman government, which desired to maintain control of the Palestinian highway of travel between Syria and Egypt as well as the western terminals of the caravan routes between the Orient and the Occident. Rome did not wish any power to arise in the Levant which might curb her future expansion in these regions. The policy of intrigue which had for its object the pitting of Seleucid Syria and Ptolemaic Egypt against each other necessitated fostering Palestine as a separate and independent state. Roman policy, the degeneration of Egypt, and the progressive weakening of the Seleucids before the rising power of Parthia, explain why it was that for several generations a small and unpowerful group of Jews was able to maintain its independence against both Seleucidae to the north and Ptolemies to the south. This fortuitous liberty and independence of the political rule of surrounding and more powerful peoples the Jews attributed to the fact that they were the "chosen people," to the direct interposition of Yahweh. Such an attitude of racial superiority made it all the harder for them to endure Roman suzerainty when it finally fell upon their land. But even in that sad hour the Jews refused to learn that their world mission was spiritual, not political.

121:2.9 (1334.3) The Jews were unusually apprehensive and suspicious during the times of Jesus because they were then ruled by an outsider, Herod the Idumean, who had seized the overlordship of Judea by cleverly ingratiating himself with the Roman rulers. And though Herod professed loyalty to the Hebrew ceremonial observances, he proceeded to build temples for many strange gods.

Erodo draugiški santykiai su romėnų valdovais paverė pasaulį saugiu žydų kelionėms ir šitokiu būdu atvėrė kelią didesniai žydų įsikverbimui su dangiškosios karalystės naująja evangelija net ir į tolimuosius Romos imperijos pakraščius ir į užsienio šalis, su kuriomis egzistavo sutartimis pagrįsti santykiai. Erodo valdymas taip pat daug prisidėjo prie tolesnio hebrajų ir graikų filosofijų susiliejimo.

Erodas pastatė Cezarėjos uostą, kuris dar labiau padėjo Palestiną paversti civilizuoto pasaulio sankryža. Jis mirė 4 metais pr. Kr., ir jo sūnus Erodas Antipas valdė Galilėją ir Perėją Jėzaus jaunystės ir tarnystės laikotarpiu iki 39 m. po Kr. gim. Antipas, kaip ir jo tėvas, buvo didis statybininkas. Jis perstatė daugelį Galilėjos miestų, įskaitant ir svarbų Sepforio prekybos centrą.

Į Galilėjos gyventojus nevisai palankiai žvelgė Jeruzalės religiniai vadovai ir mokytojai rabinai. Tuo metu, kada gimė Jėzus, Galilėja buvo daugiau pagoniška negu žydiška.

3. TARP PAGONIŲ

Nors Romos valstybės visuomeninės ir ekonominės sąlygos nebuvo aukščiausios kategorijos, bet plačiai paplitusi vidinė ramybė ir klestėjimas buvo palankūs Mykolo savęs padovanojimui. Pirmajame amžiuje po Kristaus gimimo Viduržemio jūros pakrantės pasaulio visuomenę sudarė penki aiškiai apibrėžti sluoksniai:

1. *Aristokratija*. Aukščiausiosios klasės su pinigais ir oficialia valdžia, privilegijuotos ir valdančios grupės.

2. *Verslo grupės*. Stambūs pirkliai ir bankininkai, prekybininkai—didieji importuotojai ir eksportuotojai—tarptautiniai komersantai.

3. *Nedidelė vidurinioji klasė*. Nors šioji grupė buvo iš tikrųjų maža, bet ji buvo labai įtakinga ir sudarė ankstyvosios krikščioniškosios bažnyčios, kuri šitas grupes skatino ir toliau užsiimti įvairiais amatais ir prekyba, moralinį stuburą. Tarp žydų didelė dalis fariziejų priklausė šitai amatininkų klasei.

4. *Laisvasis proletariatas*. Šita grupė turėjo menką visuomeninę padėtį, arba jos iš viso neturėjo. Nors šie žmonės ir didžiavosi savo laisve, bet jie atsidūrė labai nenaudojamoje padėtyje, nes buvo priversti konkuruoti su vergų darbu. Aukštesniosios klasės į juos žvelgė su panieka, sutikdamos su tuo, kad jie niekam netinka, išskyrus "dauginimosi tikslą."

121:2.10 (1334.4) The friendly relations of Herod with the Roman rulers made the world safe for Jewish travel and thus opened the way for increased Jewish penetration even of distant portions of the Roman Empire and of foreign treaty nations with the new gospel of the kingdom of heaven. Herod's reign also contributed much toward the further blending of Hebrew and Hellenistic philosophies.

121:2.11 (1334.5) Herod built the harbor of Caesarea, which further aided in making Palestine the crossroads of the civilized world. He died in 4 B.C., and his son Herod Antipas governed Galilee and Perea during Jesus' youth and ministry to A.D. 39. Antipas, like his father, was a great builder. He rebuilt many of the cities of Galilee, including the important trade center of Sepphoris.

121:2.12 (1334.6) The Galileans were not regarded with full favor by the Jerusalem religious leaders and rabbinical teachers. Galilee was more gentile than Jewish when Jesus was born.

3. AMONG THE GENTILES

121:3.1 (1334.7) Although the social and economic condition of the Roman state was not of the highest order, the widespread domestic peace and prosperity was propitious for the bestowal of Michael. In the first century after Christ the society of the Mediterranean world consisted of five well-defined strata:

121:3.2 (1335.1) 1. *The aristocracy*. The upper classes with money and official power, the privileged and ruling groups.

121:3.3 (1335.2) 2. *The business groups*. The merchant princes and the bankers, the traders — the big importers and exporters — the international merchants.

121:3.4 (1335.3) 3. *The small middle class*. Although this group was indeed small, it was very influential and provided the moral backbone of the early Christian church, which encouraged these groups to continue in their various crafts and trades. Among the Jews many of the Pharisees belonged to this class of tradesmen.

121:3.5 (1335.4) 4. *The free proletariat*. This group had little or no social standing. Though proud of their freedom, they were placed at great disadvantage because they were forced to compete with slave labor. The upper classes regarded them disdainfully, allowing that they were useless except for "breeding purposes."

5. *Vergai*. Pusė Romos valstybės gyventojų buvo vergai; didelė jų dalis buvo aukštesniojo lygio individai ir greitai prasiskynė sau kelią iki laisvojo proletariato ir net iki amatininkų. Didžioji dauguma buvo arba vidutinio, arba labai menko lygio.

Vergovė, net ir aukštesniųjų tautų, buvo romėnų karinių užkariavimų bruožas. Šeimininko valdžia vergui buvo beribė. Ankstyvųjų krikščionių bažnyčia sudarė iš esmės žemesniosios klasės ir šitie vergai.

Aukštesnio lygio vergai už darbą dažnai gaudavo užmokestį ir susitaupe savo uždarbį, galėdavo nusipirkti sau laisvę. Daug tokių išsilaisvinusių vergų iškilo į aukštas pareigas valstybėje, bažnyčioje, ir verslo pasaulyje. Ir būtent dėl tokių galimybių ankstyvoji krikščioniškoji bažnyčia buvo priversta taip toleruoti šitą modifikuotą vergovės formą.

Pirmajame amžiuje po Kristaus gimimo Romos imperijoje nebuvo nė vienos didžiulės visuomeninės problemos. Didžioji dalis gyventojų manė, kad jie priklauso tai grupei, kurioje jiems ir teko gimti. Visuomet buvo atviros durys, per kurias talentingi ir sugebantys individai galėjo pakilti iš Romos visuomenės žemesniojo sluoksnio į aukštesnįjį, bet apskritai žmonės savąja visuomene padėtimi buvo patenkinti. Jie nesuvokė klasių, taip pat jie nelaikė šitų klasių skirtumų neteisingais ir klaidingais. Jokių būdu krikščionybė nebuvo ekonominis judėjimas, turintis tikslą palengvinti prispaustųjų klasių kančias.

Nors visoje Romos imperijoje moteris naudojosi didesne laisve negu šita laisvė ji naudojosi savo suvaržytoje padėtyje Palestinoje, bet žydų atsidavimas šeimai ir natūrali meilė toli pranoko pagoniškojo pasaulio atsidavimą šeimai ir natūralią meilę.

4. PAGONIŠKOJI FILOSOFIJA

Pagonys, moraliniu požiūriu, kažkuria prasme buvo menkesni už žydus, bet kilnesniųjų pagonių širdyse buvo didžiulė natūralaus gėrio ir potencialios žmogiškosios meilės dirva, kurioje buvo galima sudaiginti krikščionybės sėklą ir užauginti gausų moralaus charakterio ir dvasinių laimėjimų derlių. Pagonių pasaulyje tuo metu viešpatavo keturios didžiosios filosofijos, visos daugiau ar mažiau kilusios iš ankstyvesniojo graikų platonizmo. Šitos filosofijos mokyklos buvo tokios:

1. *Epikūriečių*. Šita minties mokykla buvo pasižventusi laimės siekimui. Geresnieji epikūriečiai nebuvo atsidavę kūno nesaikingumui. Šita doktrina bent jau padėjo romėnus išlaisvinti iš

121:3.6 (1335.5) 5. *The slaves*. Half the population of the Roman state were slaves; many were superior individuals and quickly made their way up among the free proletariat and even among the tradesmen. The majority were either mediocre or very inferior.

121:3.7 (1335.6) Slavery, even of superior peoples, was a feature of Roman military conquest. The power of the master over his slave was unqualified. The early Christian church was largely composed of the lower classes and these slaves.

121:3.8 (1335.7) Superior slaves often received wages and by saving their earnings were able to purchase their freedom. Many such emancipated slaves rose to high positions in state, church, and the business world. And it was just such possibilities that made the early Christian church so tolerant of this modified form of slavery.

121:3.9 (1335.8) There was no widespread social problem in the Roman Empire in the first century after Christ. The major portion of the populace regarded themselves as belonging in that group into which they chanced to be born. There was always the open door through which talented and able individuals could ascend from the lower to the higher strata of Roman society, but the people were generally content with their social rank. They were not class conscious, neither did they look upon these class distinctions as being unjust or wrong. Christianity was in no sense an economic movement having for its purpose the amelioration of the miseries of the depressed classes.

121:3.10 (1335.9) Although woman enjoyed more freedom throughout the Roman Empire than in her restricted position in Palestine, the family devotion and natural affection of the Jews far transcended that of the gentile world.

4. GENTILE PHILOSOPHY

121:4.1 (1335.10) The gentiles were, from a moral standpoint, somewhat inferior to the Jews, but there was present in the hearts of the nobler gentiles abundant soil of natural goodness and potential human affection in which it was possible for the seed of Christianity to sprout and bring forth an abundant harvest of moral character and spiritual achievement. The gentile world was then dominated by four great philosophies, all more or less derived from the earlier Platonism of the Greeks. These schools of philosophy were:

121:4.2 (1335.11) 1. *The Epicurean*. This school of thought was dedicated to the pursuit of happiness. The better Epicureans were not given to sensual excesses. At least this doctrine helped to deliver

dar pragaištingesnės fatalizmo formos; ji mokė, kad žmonės galėtų ką nors daryti dėl to, jog savo žemiškąją padėtį pagerintų. Ji tikrai veiksmingai kovojo prieš nemokšiškus prietarus.

2. *Stoikų*. Stoicizmas buvo labiau išsivysčiusi aukščiausiųjų klasių filosofija. Stoikai tikėjo, kad visoje gamtoje viešpatauja kontroliuojantis Protas-Likimas. Jie mokė, kad žmogaus siela yra dieviška; kad ji yra įkalinta fizinės prigimties ydingame kūne. Žmogaus siela išsilaisvinimą pasiekia gyvendama harmonijoje su gamta, su Dievu; tokiu būdu dorybė tampa savo pačios atpildu. Stoicizmas pakilo iki išaukštintos moralės, tokių idealų nuo to laiko nepranoko nė viena grynai žmogiškosios filosofijos sistema. Nors stoikai tvirtino, jog yra “Dievo palikuonys,” bet jiems nepavyko jo pažinti ir dėl to jiems nepasisekė jo surasti. Stoicizmas išliko filosofija; jis niekada netapo religija. Jo pasekėjai stengėsi savąjį protą priderinti prie Visuotinio Proto harmonijos, bet jiems nepavyko save įsivaizduoti mylinčio Tėvo vaikais. Paulius labai smarkiai linko į stoicizmą, kada rašė: “Aš išmokau, kad ir kokioje būčiau padėtyje, dėl to būti patenkintas.”

3. *Cinikai*. Nors cinikai savąją filosofiją kildina iš Diogeno iš Atėnų, bet didelę dalį savo doktrinų jie gavo iš Makiventos Melkizedeko mokymo liekanų. Anksčiau cinizmas buvo daugiau religija, o ne filosofija. Cinikai savo religinę filosofiją bent jau paverė demokratine. Laukuose ir turgavietėse jie nuolatos skelbė savo doktriną, jog “žmogus galėtų save išgelbėti, jeigu jis to norėtų.” Jie skelbė paprastumą ir dorybę ir žmones ragino mirtį pasitikti be baimės. Šitie klajojantys cinikai pamokslininkai daug padarė dėl to, kad dvasiškai išalkusius gyventojus parengtų vėlesniems krikščionių misionieriams. Jų liaudiško pamokslavimo forma ir stilius didele dalimi buvo panašūs į Pauliaus Laiškus.

4. *Skeptikai*. Skepticizmas tvirtino, kad žinios yra apgaulingos ir kad įsitikinimas ir užtikrintumas yra neįmanomi. Tai buvo grynai negatyvus požiūris ir niekada plačiai neišplito.

Šitos filosofijos buvo pusiau religinės; dažnai jos būdavo sustiprinančios, etiškos, ir taurinančios, bet eiliniams žmonėms paprastai likdavo nesuprantamos. Galbūt išskyrus cinizmą, jos buvo filosofijos stipriesiems ir išmintingiesiems, bet jos nebuvo išgelbėjimo religijos, tuo labiau neturtingiesiems ir silpniesiems.

5. PAGONIŲ RELIGIJOS

Per visus ankstesnius amžius religija daugiausia būdavo genties ar nacijos reikalas; nedažnai ji būdavo toks dalykas, dėl kurio

the Romans from a more deadly form of fatalism; it taught that men could do something to improve their terrestrial status. It did effectually combat ignorant superstition.

121:4.3 (1336.1) 2. *The Stoic*. Stoicism was the superior philosophy of the better classes. The Stoics believed that a controlling Reason-Fate dominated all nature. They taught that the soul of man was divine; that it was imprisoned in the evil body of physical nature. Man's soul achieved liberty by living in harmony with nature, with God; thus virtue came to be its own reward. Stoicism ascended to a sublime morality, ideals never since transcended by any purely human system of philosophy. While the Stoics professed to be the “offspring of God,” they failed to know him and therefore failed to find him. Stoicism remained a philosophy; it never became a religion. Its followers sought to attune their minds to the harmony of the Universal Mind, but they failed to envisage themselves as the children of a loving Father. Paul leaned heavily toward Stoicism when he wrote, “I have learned in whatsoever state I am, therewith to be content.”

121:4.4 (1336.2) 3. *The Cynic*. Although the Cynics traced their philosophy to Diogenes of Athens, they derived much of their doctrine from the remnants of the teachings of Machiventa Melchizedek. Cynicism had formerly been more of a religion than a philosophy. At least the Cynics made their religio-philosophy democratic. In the fields and in the market places they continually preached their doctrine that “man could save himself if he would.” They preached simplicity and virtue and urged men to meet death fearlessly. These wandering Cynic preachers did much to prepare the spiritually hungry populace for the later Christian missionaries. Their plan of popular preaching was much after the pattern, and in accordance with the style, of Paul's Epistles.

121:4.5 (1336.3) 4. *The Skeptic*. Skepticism asserted that knowledge was fallacious, and that conviction and assurance were impossible. It was a purely negative attitude and never became widespread.

121:4.6 (1336.4) These philosophies were semireligious; they were often invigorating, ethical, and ennobling but were usually above the common people. With the possible exception of Cynicism, they were philosophies for the strong and the wise, not religions of salvation for even the poor and the weak.

5. THE GENTILE RELIGIONS

121:5.1 (1336.5) Throughout preceding ages religion had chiefly been an affair of the tribe or nation; it had not often been a matter of concern to the

susirūpintų individas. Dievai buvo gentiniai arba nacionaliniai, bet ne asmeniniai. Tokios religinės sistemos menkai patenkindavo paprasto žmogaus asmeninius dvasinius troškimus.

Jėzaus laikais Vakarų religijas sudarė:

1. *Pagonių kultai*. Jie buvo graikų ir lotynų mitologijos, patriotizmo, ir tradicijų derinys.

2. *Imperatoriaus garbinimas*. Šitas žmogaus kaip valstybės simbolio sudievinimas kėlė labai rimtą žydų ir ankstyvųjų krikščionių pasipiktinimą ir tiesiogiai atvedė į tokią padėtį, kada Romos vyriausybė ėmė aršiai persekioti abi bažnyčias.

3. *Astrologija*. Šitas Babilono pseudomokslas išsivystė į religiją visoje graikų-romėnų imperijoje. Net ir dvidešimtajame amžiuje žmogus nevisiškai išsilaisvino iš šito prietaringo tikėjimo.

4. *Misterinės religijos*. Tokį dvasiškai išalkusį pasaulį užtvindė misteriniai kultai, naujos ir keistos Levanto religijos, kurios pavergė paprastus žmones ir kurios jiems žadėjo *individualų* išgelbėjimą. Šitos religijos greitai tapo graikų-romėnų pasaulio žemesniųjų klasių pripažintu tikėjimu. Ir jos tikrai daug prisidėjo prie to, kad parengtų kelią tam, jog sparčiai išplistų nepalyginamai aukštesni krikščioniškieji mokymai, kurie pateikė Dievybės nuostabią sampratą, susietą su intriguojančia teologija išmintingiesiems ir išsamiai išgelbėjimo pasiūlymu visiems, įskaitant ir neišmanantį, bet dvasiškai išalkusį tų laikų vidutinį žmogų.

Misterinės religijos užbaigė nacionalinių tikėjimų laikotarpį ir dėl to pagimdė daugelį asmeninių kultų. Tų misterijų buvo daug, bet joms visoms buvo būdinga:

1. Kokia nors mitinė legenda, misterija—dėl to ir jų toks pavadinimas. Kaip taisyklė, šita misterija būdavo susijusi su istorija apie kokio nors dievo gyvenimą ir mirtį ir sugrįžimą į gyvenimą, kaip tą pavaizduoja mitraizmo mokymai, kurie, kažkurį laikotarpį, egzistavo drauge ir varžėsi su atsirandančiu Pauliaus krikščionybės kultu.

2. Šios misterijos buvo ne nacionalinės, o tarprasinės. Jos buvo asmeninio ir draugiško pobūdžio, sukurdamos religines brolijas ir daugelį sektantiškų draugijų.

3. Joms, kada būdavo meldžiamasi, buvo būdinga iniciacijos įmantrios ceremonijos ir įspūdingi garbinimo sakramentai. Kartais jų slaptos apeigos ir ritualai būdavo siaubingi ir atstumiantys.

4. Bet nesvarbu, kad ir koks tų ceremonijų pobūdis arba kad ir kokio laipsnio jų

individual. Gods were tribal or national, not personal. Such religious systems afforded little satisfaction for the individual spiritual longings of the average person.

121:5.2 (1336.6) In the times of Jesus the religions of the Occident included:

121:5.3 (1336.7) 1. *The pagan cults*. These were a combination of Hellenic and Latin mythology, patriotism, and tradition.

121:5.4 (1336.8) 2. *Emperor worship*. This deification of man as the symbol of the state was very seriously resented by the Jews and the early Christians and led directly to the bitter persecutions of both churches by the Roman government.

121:5.5 (1337.1) 3. *Astrology*. This pseudo science of Babylon developed into a religion throughout the Greco-Roman Empire. Even in the twentieth century man has not been fully delivered from this superstitious belief.

121:5.6 (1337.2) 4. *The mystery religions*. Upon such a spiritually hungry world a flood of mystery cults had broken, new and strange religions from the Levant, which had enamored the common people and had promised them *individual* salvation. These religions rapidly became the accepted belief of the lower classes of the Greco-Roman world. And they did much to prepare the way for the rapid spread of the vastly superior Christian teachings, which presented a majestic concept of Deity, associated with an intriguing theology for the intelligent and a profound proffer of salvation for all, including the ignorant but spiritually hungry average man of those days.

121:5.7 (1337.3) The mystery religions spelled the end of national beliefs and resulted in the birth of the numerous personal cults. The mysteries were many but were all characterized by:

121:5.8 (1337.4) 1. Some mythical legend, a mystery — whence their name. As a rule this mystery pertained to the story of some god's life and death and return to life, as illustrated by the teachings of Mithraism, which, for a time, were contemporary with, and a competitor of, Paul's rising cult of Christianity.

121:5.9 (1337.5) 2. The mysteries were nonnational and interracial. They were personal and fraternal, giving rise to religious brotherhoods and numerous sectarian societies.

121:5.10 (1337.6) 3. They were, in their services, characterized by elaborate ceremonies of initiation and impressive sacraments of worship. Their secret rites and rituals were sometimes gruesome and revolting.

121:5.11 (1337.7) 4. But no matter what the nature of their ceremonies or the degree of their excesses,

nesaikingumas, bet šitos misterijos būtinai žadėdavo išgelbėjimą tiems, kurie joms atsiduodavo, “išlaisvinimą iš blogio, išlikimą po mirties, ir ilgalaikį gyvenimą palaimingose sferose anapus šito sielvarto ir vergystės pasaulio.”

Bet nedarykite tokios klaidos ir nepainiokite Jėzaus mokymų su misterijomis. Misterijų populiarumas rodo, jog žmogus ieškojo išsigelbėjimo, šitokių būdu atskleisdamas tikrąjį alkį ir troškulį asmeninei religijai ir individualiam teisumui. Nors misterijoms šito troškimo deramai patenkinti ir nepavyko, bet jos iš tiesų parengė kelią Jėzaus, kuris iš tikrųjų į šitą pasaulį atnešė gyvenimo duoną ir gyvenimo vandenį, vėlesniajam pasirodymui.

Paulius, stengdamasis panaudoti plačiai išplitusį misterinių religijų geresniųjų tipų išpažinimą, Jėzaus mokymus adaptavo taip, kad didesniai potencialių atsivertėlių skaičiui jie taptų priimtinesni. Bet net ir Pauliaus pasiūlytas Jėzaus mokymų kompromisinis variantas (krikščionybė) pranoko tai, kas buvo geriausia misterijose, tuo, kad:

1. Paulius mokė moralinio atpirkimo, etinio išgelbėjimo. Krikščionybė parodė naują gyvenimą ir paskelbė naują idealą. Paulius atsisakė magiškų ritualų ir apeiginių burtų.

2. Krikščionybė buvo tokia religija, kuri mėgino surasti žmogiškosios problemos galutinius sprendimus, nes ji ne tik siūlė išgelbėjimą nuo sielvarto ir net nuo mirties, bet taip pat žadėjo ir išlaisvinimą iš nuodėmės, po kurio eina apdovanojimas teisiu charakteriu, turinčiu amžinojo išlikimo savybių.

3. Misterijos buvo kuriamos mitų pagrindu. Krikščionybė, kokią skelbė Paulius, buvo sukurta remiantis istoriniu faktu: Mykolo, Dievo Sūnaus, savęs padovanojimu žmonijai.

Moralė tarp pagonių nebūtinai buvo susieta su filosofija arba su religija. Už Palestinos ribų žmonėms nedažnai kildavo mintis, kad religinis dvasininkas turi gyventi moralų gyvenimą. Žydų religija, o vėliau Jėzaus mokymai, ir dar vėliau atsirandanti Pauliaus krikščionybė buvo pirmosios Europos religijos, kurios vieną ranką laikė uždėjusios ant moralės, o kitą ranką laikė ant etikos ir reikalavo, kad religininkai kreiptų tam tikrą dėmesį tiek į moralę, tiek į etiką.

Tokioje žmonių kartoje, kurioje viešpatavo tokios netobulos filosofinės sistemos ir kurią glumino tokie sudėtingi religiniai kultai, Palestinoje gimė Jėzus. Ir šitai pačiai kartai jis vėliau davė asmeninės religijos savąją evangeliją—sūnystę su Dievu.

these mysteries invariably promised their devotees *salvation*, “deliverance from evil, survival after death, and enduring life in blissful realms beyond this world of sorrow and slavery.”

121:5.12 (1337.8) But do not make the mistake of confusing the teachings of Jesus with the mysteries. The popularity of the mysteries reveals man's quest for survival, thus portraying a real hunger and thirst for personal religion and individual righteousness. Although the mysteries failed adequately to satisfy this longing, they did prepare the way for the subsequent appearance of Jesus, who truly brought to this world the bread of life and the water thereof.

121:5.13 (1337.9) Paul, in an effort to utilize the widespread adherence to the better types of the mystery religions, made certain adaptations of the teachings of Jesus so as to render them more acceptable to a larger number of prospective converts. But even Paul's compromise of Jesus' teachings (Christianity) was superior to the best in the mysteries in that:

121:5.14 (1337.10) 1. Paul taught a moral redemption, an ethical salvation. Christianity pointed to a new life and proclaimed a new ideal. Paul forsook magic rites and ceremonial enchantments.

121:5.15 (1337.11) 2. Christianity presented a religion which grappled with final solutions of the human problem, for it not only offered salvation from sorrow and even from death, but it also promised deliverance from sin followed by the endowment of a righteous character of eternal survival qualities.

121:5.16 (1338.1) 3. The mysteries were built upon myths. Christianity, as Paul preached it, was founded upon a historic fact: the bestowal of Michael, the Son of God, upon mankind.

121:5.17 (1338.2) Morality among the gentiles was not necessarily related to either philosophy or religion. Outside of Palestine it not always occurred to people that a priest of religion was supposed to lead a moral life. Jewish religion and subsequently the teachings of Jesus and later the evolving Christianity of Paul were the first European religions to lay one hand upon morals and the other upon ethics, insisting that religionists pay some attention to both.

121:5.18 (1338.3) Into such a generation of men, dominated by such incomplete systems of philosophy and perplexed by such complex cults of religion, Jesus was born in Palestine. And to this same generation he subsequently gave his gospel of personal religion — sonship with God.

6. HEBRAJŲ RELIGIJA

6. THE HEBREW RELIGION

Baigiantis pirmajam amžiui prieš Kristų, Jeruzalės religinę mintį buvo smarkiai paveikę ir kažkiek modifikavę graikų kultūros mokymai ir net graikų filosofija. Ilgai trukusioje kovoje tarp hebrajų minties Rytų ir Vakarų mokyklų požiūrių, Jeruzalė ir likusioji vakarinė dalis ir Levantas apskritai laikėsi vakarinių žydų arba modifikuoto helenistinio požiūrio.

Jėzaus dienomis Palestinoje vyravo trys kalbos: Paprasti žmonės šnekėjo aramėjų kalbos viena iš tarmių; šventikai ir rabinai vartojo hebrajų kalbą; išsilavinusios klasės ir labiau pasiturintys žydų sluoksniai apskritai šnekėjo graikiškai. Hebrajų raštų ankstyvasis vertimas į graikų kalbą Aleksandrijoje nemaža dalimi prisidėjo prie to, jog vėliau įsiviešpatavo žydų kultūros ir teologijos graikiškasis sparnas. Ir krikščionių mokytojų raštai netrukus turėjo pasirodyti irgi ta pačia kalba. Judaizmo renesansas kyla iš hebrajų raštų vertimų į graikų kalbą. Tai buvo gyvybiškai svarbus poveikis, kuris vėliau nulėmė Pauliaus krikščioniškojo kulto dreifą į Vakarus, o ne į Rytus.

Nors helenizuotus žydų tikėjimus epikūriečių mokymai paveikė labai mažai, bet juos labai smarkiai įtakoją Platono filosofija ir stoikų savęs atsižadėjimo doktrinos. Didįjį stoikų įsiveržimą iliustruoja ketvirtoji Makabėjų Knyga; tiek Platono filosofijos, tiek stoikų doktrinų įsiskverbimą iliustruoja Saliamono Išmintis. Helenizuoti žydai hebrajų raštams suteikė tokį alegorinį aiškinimą, kad jiems visiškai nebuvo sunku hebrajų teologiją suderinti su jų labai gerbiamo Aristotelio filosofija. Bet visa tai vedė į pragaištingą supainiojimą tol, kol šitas problemas pradėjo spręsti Filonas iš Aleksandrijos, kuris ėmė derinti ir sisteminti graikų filosofiją ir hebrajų teologiją į religinio tikėjimo ir praktikos kompaktišką ir pakankamai nuoseklią sistemą. Ir būtent šitas vėlyvesnis graikų filosofijos ir hebrajų teologijos apjungtas mokymas vyravo Palestinoje tuo metu, kada gyveno ir mokė Jėzus, ir kurį Paulius panaudojo pagrindu, ant kurio sukūrė labiau išvystytą ir apšviečiantį krikščionybės kultą.

Filonas buvo didis mokytojas; nuo Mozės laikų nebuvo tokio žmogaus, kuris būtų taip giliai paveikęs Vakarų pasaulio etinę ir religinę mintį. Suderinant geriausius etinių ir religinių tuometinių mokymų sistemų elementus, buvo septyni žymiausi žmonijos mokytojai: Setardas, Mozė, Zoroastra, Lao-tse, Buda, Filonas, ir Paulius.

Didelę dalį Filono prieštaravimų, bet ne visus,

121:6.1 (1338.4) By the close of the first century before Christ the religious thought of Jerusalem had been tremendously influenced and somewhat modified by Greek cultural teachings and even by Greek philosophy. In the long contest between the views of the Eastern and Western schools of Hebrew thought, Jerusalem and the rest of the Occident and the Levant in general adopted the Western Jewish or modified Hellenistic viewpoint.

121:6.2 (1338.5) In the days of Jesus three languages prevailed in Palestine: The common people spoke some dialect of Aramaic; the priests and rabbis spoke Hebrew; the educated classes and the better strata of Jews in general spoke Greek. The early translation of the Hebrew scriptures into Greek at Alexandria was responsible in no small measure for the subsequent predominance of the Greek wing of Jewish culture and theology. And the writings of the Christian teachers were soon to appear in the same language. The renaissance of Judaism dates from the Greek translation of the Hebrew scriptures. This was a vital influence which later determined the drift of Paul's Christian cult toward the West instead of toward the East.

121:6.3 (1338.6) Though the Hellenized Jewish beliefs were very little influenced by the teachings of the Epicureans, they were very materially affected by the philosophy of Plato and the self-abnegation doctrines of the Stoics. The great inroad of Stoicism is exemplified by the Fourth Book of the Maccabees; the penetration of both Platonic philosophy and Stoic doctrines is exhibited in the Wisdom of Solomon. The Hellenized Jews brought to the Hebrew scriptures such an allegorical interpretation that they found no difficulty in conforming Hebrew theology with their revered Aristotelian philosophy. But this all led to disastrous confusion until these problems were taken in hand by Philo of Alexandria, who proceeded to harmonize and systemize Greek philosophy and Hebrew theology into a compact and fairly consistent system of religious belief and practice. And it was this later teaching of combined Greek philosophy and Hebrew theology that prevailed in Palestine when Jesus lived and taught, and which Paul utilized as the foundation on which to build his more advanced and enlightening cult of Christianity.

121:6.4 (1338.7) Philo was a great teacher; not since Moses had there lived a man who exerted such a profound influence on the ethical and religious thought of the Occidental world. In the matter of the combination of the better elements in contemporaneous systems of ethical and religious teachings, there have been seven outstanding human teachers: Sethard, Moses, Zoroaster, Lao-tse, Buddha, Philo, and Paul.

121:6.5 (1339.1) Many, but not all, of Philo's inconsistencies resulting from an effort to combine

atsiradusių dėl pastangų sujungti graikų mistinę filosofiją ir romėnų stoikų doktrinas su įstatymo raidės prisilaikančia hebrajų teologija, Paulius suvokė ir išmintingai pašalino iš savosios pagrindinės ikirikščioniškosios teologijos. Filonas nutiesė kelią Pauliui, kad jis galėtų daug išsamiau atstatyti sampratą apie Rojaus Trejybę, kuri iki tol ilgą laiką buvo potenciali žydų teologijoje. Tikrai vienu atžvilgiu iš tiesų Pauliui nepavyko žengti koją, kojon su Filonu arba pranokti šito turtingo ir išsilavinusio žydo iš Aleksandrijos mokymų, ir tai buvo atpirkimo doktrina; Filonas mokė išsivaduoti iš tokios doktrinos, jog atleidimas yra pasiekiamas tikrai kraujo praliejimo dėka. Jis taip pat galbūt aiškiau už Paulių suvokė Minties Derintojų realybę ir buvimą. Bet Pauliaus teorija apie pirminę nuodėmę, doktrinos apie paveldėtą kaltę ir įgimtą blogį ir jų atpirkimą, iš dalies buvo mitrų kilmės, turėdamos mažai ką bendro su hebrajų teologija, Filono filosofija, ar Jėzaus mokymais. Kai kurie Pauliaus mokymų, susijusių su pirmine nuodėme ir atpirkimu, aspektai buvo sukurti jo paties.

Evangelija pagal Joną, paskutinis iš pasakojimų apie Jėzaus žemiškąjį gyvenimą, buvo adresuota Vakarų tautoms, ir jos pateikta istorija didele dalimi remiasi vėlesniųjų Aleksandrijos krikščionių, kurie taip pat buvo ir Filono mokiniai, požiūriu.

Maždaug Kristaus laikais Aleksandrijoje įvyko keistas požiūrio į žydus pasikeitimas, ir iš šito ankstesniojo žydų atramos taško pasklido kupina neapykantos persekiojimo banga, pasiekusi net ir Romą, iš kurios buvo išvyta daug tūkstančių. Bet tokia šmeižto kampanija buvo trumpalaikė; labai greitai imperijos valdžia pamintas žydų laisves iki galo atstatė visoje imperijoje.

Visame milžiniškame pasaulyje, nesvarbu, kur beatsidurdavo žydai, pasklidę dėl komercijos ar priespaudos, visų kaip vieno širdies jausmas koncentruodavosi į šventąją Jeruzalės šventyklą. Žydų teologija iš tikrųjų išliko tokia, kaip ji buvo interpretuojama ir praktikuojama Jeruzalėje, nežiūrint to, jog keletą kartų nuo užmaršties ją išgelbėjo savalaikis kai kurių Babilono mokytojų įsikišimas.

Net iki dviejų su puse milijono šitų išsklaidytų žydų savo nacionalinių religinių švenčių atvykdavo švęsti į Jeruzalę. Ir nesvarbu, kokie būdavo teologiniai ar filosofiniai skirtumai tarp rytinių (babiloniečių) ir vakarinių (helininių) žydų, bet jie visi vieningai sutarė dėl to, kad jų garbinimo centras yra Jeruzalė ir kad visą laiką jie laukia Mesijo atėjimo.

Greek mystical philosophy and Roman Stoic doctrines with the legalistic theology of the Hebrews, Paul recognized and wisely eliminated from his pre-Christian basic theology. Philo led the way for Paul more fully to restore the concept of the Paradise Trinity, which had long been dormant in Jewish theology. In only one matter did Paul fail to keep pace with Philo or to transcend the teachings of this wealthy and educated Jew of Alexandria, and that was the doctrine of the atonement; Philo taught deliverance from the doctrine of forgiveness only by the shedding of blood. He also possibly glimpsed the reality and presence of the Thought Adjusters more clearly than did Paul. But Paul's theory of original sin, the doctrines of hereditary guilt and innate evil and redemption therefrom, was partially Mithraic in origin, having little in common with Hebrew theology, Philo's philosophy, or Jesus' teachings. Some phases of Paul's teachings regarding original sin and the atonement were original with himself.

^{121:6.6 (1339.2)} The Gospel of John, the last of the narratives of Jesus' earth life, was addressed to the Western peoples and presents its story much in the light of the viewpoint of the later Alexandrian Christians, who were also disciples of the teachings of Philo.

^{121:6.7 (1339.3)} At about the time of Christ a strange reversion of feeling toward the Jews occurred in Alexandria, and from this former Jewish stronghold there went forth a virulent wave of persecution, extending even to Rome, from which many thousands were banished. But such a campaign of misrepresentation was short-lived; very soon the imperial government fully restored the curtailed liberties of the Jews throughout the empire.

^{121:6.8 (1339.4)} Throughout the whole wide world, no matter where the Jews found themselves dispersed by commerce or oppression, all with one accord kept their hearts centered on the holy temple at Jerusalem. Jewish theology did survive as it was interpreted and practiced at Jerusalem, notwithstanding that it was several times saved from oblivion by the timely intervention of certain Babylonian teachers.

^{121:6.9 (1339.5)} As many as two and one-half million of these dispersed Jews used to come to Jerusalem for the celebration of their national religious festivals. And no matter what the theologic or philosophic differences of the Eastern (Babylonian) and the Western (Hellenic) Jews, they were all agreed on Jerusalem as the center of their worship and in ever looking forward to the coming of the Messiah.

7. ŽYDAI IR PAGONYS

7. JEWS AND GENTILES

Iki Jėzaus atėjimo žydai jau turėjo tvirtą sampratą apie savo kilmę, istoriją, ir likimą. Jie buvo pastatę tvirtą sieną, atskiriančią juos nuo pagonių pasaulio; į visus pagoniškus papročius jie žvelgė su begaline panieka. Jie garbino įstatymo raidę ir mėgavosi tam tikra teisuoliškumo forma, kuri rėmėsi apgaulingu pasipuikavimu dėl kilmės. Jie buvo susidarę išankstinę sampratą apie pažadėtąjį Mesiją, ir dauguma šitų lūkesčių buvo susiję su tuo, kad jie įsivaizdavo tokį Mesiją, kuris ateis kaip jų nacionalinės ir rasinės istorijos dalis. Tų dienų hebrajams žydų teologija buvo nekintamai nusistovėjusi, nustatyta amžiams.

Jėzaus mokymai ir praktika pakantumo ir kilnumo atžvilgiu prieštaravo seniai nusistovėjusiam žydų požiūriui į kitas tautas, kurias jie laikė pagoniškoms. Per kartų kartas išorinio pasaulio atžvilgiu žydai puoselėjo tokį požiūrį, dėl kurio jie negalėjo pritarti Mokytojo mokymams apie žmogaus dvasinę brolystę. Jie nenorėjo savo Jahve dalintis su pagonimis lygiomis teisėmis ir lygiai taip pat nenorėjo priimti kaip Dievo Sūnaus to, kuris mokė tokių naujų ir keistų doktrinų.

Raštininkai, fariziejai, ir šventikai žydus laikė siaubingoje ritualizmo ir įstatymo raidės vergovėje, nepalyginamai realesnėje už romėnų politinio valdymo vergovę. Jėzaus laikų žydus ne tik pavergė *įstatymas*, bet lygiai taip pat supančiojo ir *tradicijų* vergiški reikalavimai, kurie apėmė ir įsiveržė į visas asmeninio ir visuomeninio gyvenimo sferas. Šitos smulkiausios elgesio taisyklės persekiojo ir valdė kiekvieną ištikimą žydą, ir nėra nieko keisto, kad jie tuoj pat atstūmė vieną iš saviškių, kuris išdrįso ignoruoti jų šventas tradicijas, ir kuris išdrįso pažeidinėti ilgą laiką gerbtas visuomeninio elgesio taisykles. Jie vargu ar galėjo palankiai žiūrėti į mokymus to, kuris nedvejodamas susigrūmė su dogmomis, kurias jie laikė nurodytomis paties Tėvo Abraomo. Mozė jiems buvo davęs įstatymą, ir jie nedarys jokių nuolaidų.

Iki pirmojo amžiaus po Kristaus gimimo įstatymo žodinis aiškinimas, pateikiamas pripažintų mokytojų, raštininkų, buvo tapęs aukštesniu autoritetu už patį užrašytą įstatymą. Ir visa tai kai kuriems žydų religiniams lyderiams palengvino žmones nuteikti taip, kad naujosios evangelijos jie nepriimtų.

Dėl šitų aplinkybių žydams buvo neįmanoma įgyvendinti savo dieviškosios lemties, kad taptų religinės laisvės ir dvasinio laisvumo naujosios evangelijos žinianešiais. Jie nepajėgė sutraukti tradicijos pančių. Jeremijas buvo sakęs apie „įstatymą, kuris turi būti užrašytas žmonių širdyse,

121:7.1 (1339.6) By the times of Jesus the Jews had arrived at a settled concept of their origin, history, and destiny. They had built up a rigid wall of separation between themselves and the gentile world; they looked upon all gentile ways with utter contempt. They worshiped the letter of the law and indulged a form of self-righteousness based upon the false pride of descent. They had formed preconceived notions regarding the promised Messiah, and most of these expectations envisaged a Messiah who would come as a part of their national and racial history. To the Hebrews of those days Jewish theology was irrevocably settled, forever fixed.

121:7.2 (1339.7) The teachings and practices of Jesus regarding tolerance and kindness ran counter to the long-standing attitude of the Jews toward other peoples whom they considered heathen. For generations the Jews had nourished an attitude toward the outside world which made it impossible for them to accept the Master's teachings about the spiritual brotherhood of man. They were unwilling to share Yahweh on equal terms with the gentiles and were likewise unwilling to accept as the Son of God one who taught such new and strange doctrines.

121:7.3 (1340.1) The scribes, the Pharisees, and the priesthood held the Jews in a terrible bondage of ritualism and legalism, a bondage far more real than that of the Roman political rule. The Jews of Jesus' time were not only held in subjugation to the law but were equally bound by the slavish demands of the *traditions*, which involved and invaded every domain of personal and social life. These minute regulations of conduct pursued and dominated every loyal Jew, and it is not strange that they promptly rejected one of their number who presumed to ignore their sacred traditions, and who dared to flout their long-honored regulations of social conduct. They could hardly regard with favor the teachings of one who did not hesitate to clash with dogmas which they regarded as having been ordained by Father Abraham himself. Moses had given them their law and they would not compromise.

121:7.4 (1340.2) By the time of the first century after Christ the spoken interpretation of the law by the recognized teachers, the scribes, had become a higher authority than the written law itself. And all this made it easier for certain religious leaders of the Jews to array the people against the acceptance of a new gospel.

121:7.5 (1340.3) These circumstances rendered it impossible for the Jews to fulfill their divine destiny as messengers of the new gospel of religious freedom and spiritual liberty. They could not break the fetters of tradition. Jeremiah had told of the "law to be written in men's hearts," Ezekiel had spoken of a "new spirit to live in man's soul," and

"Ezekilis kalbėjo apie " naująją dvasią, kuri gyvens žmogaus sieloje," o Psalmininkas meldėsi, jog Dievas "viduje sukurtų tyrą širdį ir atnaujintų teisią dvasią." Tačiau kada žydų gerų darbų religija ir vergavimas įstatymui tapo tradicionalistinės inercijos sąstingio auka, tada religinės evoliucijos judėjimas slinko vakarų kryptimi link Europos tautų.

Ir šitaip kita tauta buvo pašaukta tam, jog pasauliui neštų besivystančią teologiją, mokymo sistemą, įkūnijančią graikų filosofiją, romėnų teisę, hebrajų moralę, ir asmenybės šventumo ir dvasinės laisvės evangeliją, kurią suformulavo Paulius ir kuri buvo grindžiama Jėzaus mokymais.

Pauliaus krikščionybės kulte moralė buvo žydiškasis apgamas. Žydai į istoriją žvelgė kaip į Dievo apaizdą—Jahvės veikimą. Graikai į naująjį mokymą įnešė aiškesnę sampratą apie amžinąjį gyvenimą. Pauliaus doktrinas teologiniu ir filosofiniu požiūriais paveikė ne tik Jėzaus mokymai, bet taip pat ir Platonas ir Filonas. Etikos srityje ji įkvėpė ne tik Kristus, bet taip pat ir stoikai.

Jėzaus evangelija, kaip ją įkūnijo Antioko krikščionybės Pauliaus kultas, susimaišė su tokiais mokymais:

1. Graikų atsivertėlių į judaizmą filosofiniais samprotavimais, įskaitant ir jų kai kurias sampratas apie amžinąjį gyvenimą.

2. Vyraujančių misterinių kultų, ypač mitrinių doktrinų apie atpirkimą, išganymą, ir išgelbėjimą aukos dėka, kurią suteikia kažkoks dievas, patraukliais mokymais.

3. Tradicinės žydų religijos griežta morale.

Viduržemio jūros pakrantėje buvusi Romos imperija, Partos karalystė, ir kaimyninės tautos, gyvenusios Jėzaus laikais, visos turėjo menką ir primityvų supratimą apie pasaulio geografiją, astronomiją, sveikatą, ir ligas; ir natūralu, kad juos smarkiai nustebino dailidės iš Nazareto nauji ir pritrenkiantys pareiškimai. Idėjos apie dvasių, gerų ir blogų, turėjimą buvo taikomos ne vien tik žmogiškosioms būtybėms, bet daugelis manė, jog dvasias taip pat turi ir kiekviena uola ir medis. Tai buvo stebuklingas amžius, ir visi tikėjo stebuklais kaip įprastais atsitikimais.

8. ANKSTESNIEJI PARAŠYTI DOKUMENTAI

Kiek tik įmanoma, sutinkamai su mūsų mandatu, mes stengėmės panaudoti ir tam tikrus laipsniu suderinti egzistuojančius įrašus, susijusius su Jėzaus gyvenimu Urantijoje. Nors mes turėjome priėjimą prie apaštalo Andriejaus

the Psalmist had prayed that God would "create a clean heart within and renew a right spirit." But when the Jewish religion of good works and slavery to law fell victim to the stagnation of traditionalistic inertia, the motion of religious evolution passed westward to the European peoples.

121:7.6 (1340.4) And so a different people were called upon to carry an advancing theology to the world, a system of teaching embodying the philosophy of the Greeks, the law of the Romans, the morality of the Hebrews, and the gospel of personality sanctity and spiritual liberty formulated by Paul and based on the teachings of Jesus.

121:7.7 (1340.5) Paul's cult of Christianity exhibited its morality as a Jewish birthmark. The Jews viewed history as the providence of God — Yahweh at work. The Greeks brought to the new teaching clearer concepts of the eternal life. Paul's doctrines were influenced in theology and philosophy not only by Jesus' teachings but also by Plato and Philo. In ethics he was inspired not only by Christ but also by the Stoics.

121:7.8 (1340.6) The gospel of Jesus, as it was embodied in Paul's cult of Antioch Christianity, became blended with the following teachings:

121:7.9 (1340.7) 1. The philosophic reasoning of the Greek proselytes to Judaism, including some of their concepts of the eternal life.

121:7.10 (1340.8) 2. The appealing teachings of the prevailing mystery cults, especially the Mithraic doctrines of redemption, atonement, and salvation by the sacrifice made by some god.

121:7.11 (1340.9) 3. The sturdy morality of the established Jewish religion.

121:7.12 (1341.1) The Mediterranean Roman Empire, the Parthian kingdom, and the adjacent peoples of Jesus' time all held crude and primitive ideas regarding the geography of the world, astronomy, health, and disease; and naturally they were amazed by the new and startling pronouncements of the carpenter of Nazareth. The ideas of spirit possession, good and bad, applied not merely to human beings, but every rock and tree was viewed by many as being spirit possessed. This was an enchanted age, and everybody believed in miracles as commonplace occurrences.

8. PREVIOUS WRITTEN RECORDS

121:8.1 (1341.2) As far as possible, consistent with our mandate, we have endeavored to utilize and to some extent co-ordinate the existing records having to do with the life of Jesus on Urantia. Although we have enjoyed access to the lost

prarasto dokumento ir gavome naudos iš bendradarbiavimo su milžiniška gausybe dangiškųjų būtybių, kurios Mykolo savęs padovanojimo laikotarpiu buvo žemėje (ypač su jo dabar Personalizuotuoju Derintoju), bet mūsų tikslas taip pat buvo pasinaudoti ir vadinamosiomis Mato, Morkaus, Luko, ir Jono Evangelijomis.

Šitie Naujojo Testamento dokumentai atsirado tokiomis aplinkybėmis:

1. *Evangelija pagal Morkų.* Jonas Morkus parašė ankstyviausią (išskyrus Andriejaus užrašus), trumpiausią, ir paprasčiausią Jėzaus gyvenimo atpasakojimą. Jis Mokytoją pavaizdavo kaip tarną, kaip žmogų tarp žmonių. Nors jaunuolis Morkus daug laiko praleido tose vietose, kurias jis aprašo, bet jo atpasakojimas tikrovėje yra Evangelija pagal Simoną Petrą. Jis anksti susidraugavo su Petru; vėliau su Pauliumi. Morkus šitą atpasakojimą rašė skatinamas Petro ir atkakliai raginamas Romos bažnyčios. Žinodamas, kaip nuosekliai Mokytojas nesutikdavo savo mokymų užrašyti tada, kada buvo žemėje ir materialiam kūne, Morkus, kaip ir apaštalai ir kiti pagrindiniai mokiniai, abejojo dėl to, ar juos užrašinėti. Bet Petras jautė, jog bažnyčiai Romoje reikia tokio užrašyto atpasakojimo pagalbos, ir Morkus sutiko imtis parengti jį. Jis buvo daug ką užsirašęs iki to laiko, kada 67 m. po Kr. gim. Petras mirė, ir sutinkamai su tomis gairėmis, kurioms buvo pritaręs Petras ir Romos bažnyčiai, jis pradėjo savo atpasakojimą netrukus po Petro mirties. Baigiantis 68 m. po Kr. gim. Evangelija buvo užbaigta. Morkus rašė vien tikrai iš savo paties atminties ir iš Petro prisiminimų. Nuo to laiko atpasakojimas buvo žymiai pakeistas, daug fragmentų buvo išimti, o pabaigoje buvo pridėta tam tikra vėlesnioji medžiaga, kuri pakeitė pirminės Evangelijos paskutinįjį vieną penktadalį, kuris buvo prarastas iš pirmojo rankraščio, taip ir neperrašius naujos jo kopijos. Šitas Morkaus atpasakojimas, kartu su Andriejaus ir Mato užrašais, buvo rašytinis pagrindas visiems vėlyvesniems Evangelijos atpasakojimams, kurie stengėsi pavaizduoti Jėzaus gyvenimą ir mokymus.

2. *Mato Evangelija.* Vadinamoji Evangelija pagal Matą yra Mokytojo gyvenimo atpasakojimas, kuris buvo užrašytas žydų krikščionių dvasiniam tobulinimui. Šito atpasakojimo autorius visą laiką stengiasi parodyti, kad Jėzaus gyvenime didelė dalis to, ką jis darė, buvo tam, jog "išsipildytų tai, ką sakė pranašas." Mato Evangelija Jėzų vaizduoja kaip Dovydo sūnų, parodydama jį kaip demonstruojantį didžiulę pagarbą įstatymui ir pranašams.

Apaštalas Matas šitos Evangelijos nerašė. Ją užrašė Izidorius, vienas iš jo mokinių, kuris savo darbe pasinaudojo ne tik Mato asmeniniais

record of the Apostle Andrew and have benefited from the collaboration of a vast host of celestial beings who were on earth during the times of Michael's bestowal (notably his now Personalized Adjuster), it has been our purpose also to make use of the so-called Gospels of Matthew, Mark, Luke, and John.

121:8.2 (1341.3) These New Testament records had their origin in the following circumstances:

121:8.3 (1341.4) 1. *The Gospel by Mark.* John Mark wrote the earliest (excepting the notes of Andrew), briefest, and most simple record of Jesus' life. He presented the Master as a minister, as man among men. Although Mark was a lad lingering about many of the scenes which he depicts, his record is in reality the Gospel according to Simon Peter. He was early associated with Peter; later with Paul. Mark wrote this record at the instigation of Peter and on the earnest petition of the church at Rome. Knowing how consistently the Master refused to write out his teachings when on earth and in the flesh, Mark, like the apostles and other leading disciples, was hesitant to put them in writing. But Peter felt the church at Rome required the assistance of such a written narrative, and Mark consented to undertake its preparation. He made many notes before Peter died in A.D. 67, and in accordance with the outline approved by Peter and for the church at Rome, he began his writing soon after Peter's death. The Gospel was completed near the end of A.D. 68. Mark wrote entirely from his own memory and Peter's memory. The record has since been considerably changed, numerous passages having been taken out and some later matter added at the end to replace the latter one fifth of the original Gospel, which was lost from the first manuscript before it was ever copied. This record by Mark, in conjunction with Andrew's and Matthew's notes, was the written basis of all subsequent Gospel narratives which sought to portray the life and teachings of Jesus.

121:8.4 (1341.5) 2. *The Gospel of Matthew.* The so-called Gospel according to Matthew is the record of the Master's life which was written for the edification of Jewish Christians. The author of this record constantly seeks to show in Jesus' life that much which he did was that "it might be fulfilled which was spoken by the prophet." Matthew's Gospel portrays Jesus as a son of David, picturing him as showing great respect for the law and the prophets.

121:8.5 (1341.6) The Apostle Matthew did not write this Gospel. It was written by Isador, one of his disciples, who had as a help in his work not only

prisiminimais apie šituos įvykius, bet taip pat naudojami ir tam tikrais užrašais, kuriuose buvo Jėzaus pasisakymai, užrašyti Mato iš karto po nukryžiuojimo. Šitie Mato užrašai buvo aramėjų kalba; Izidorius rašė graikiškai. Nebuvo jokio ketinimo apgauti, priskiriant šitą kūrinį Matui. Tais laikais buvo paprotys, kad mokiniai šitokiu būdu pagerbtų savo mokytojus.

Mato pirminis atpasakojimas buvo suredaguotas ir papildytas 40 m. po Kr. gim. kaip tik prieš jam išvykstant iš Jeruzalės, kad įsitrauktų į evangelinį skelbimą. Tai buvo asmeninis pasakojimas, jo paskutinioji kopija buvo sunaikinta, kada sudegė vienas vienuolynas Sirijoje 416 m. po Kr. gim.

Izidorius pabėgo iš Jeruzalės 70 m. po Kr. gim., kada Tito armijos įsiveržė į miestą, pasiimdama į Pelą Mato užrašų kopiją. 71 metais., gyvendamas Pelloje, Izidorius parašė Evangeliją pagal Matą. Jis taip pat su savimi turėjo Morkaus pasakojimo pirmuosius keturis penktadalius.

3. *Luko Evangelija*. Lukas, daktaras, gyvenęs Antioke Pisidijoje, buvo pagonis, kurį atvertė Paulius, ir jis parašė visiškai kitokią Mokytojo gyvenimo istoriją. Jis pradėjo sekti Pauliumi ir studijuoti Jėzaus gyvenimą ir mokymus 47 m. po Kr. gim. Savo atpasakojime Lukas išsaugo didelę dalį „Viešpaties Jėzaus Kristaus maloningumo,“ nes šituos faktus jis surinko iš Pauliaus ir kitų. Lukas pavaizduoja Mokytoją „mokesčių rinkėjų ir nuodėmingųjų draugu.“ Savo gausius užrašus į Evangeliją jis suformulavo tiksliai po Pauliaus mirties. Lukas rašė 82 metais Achajyje. Jis ketino parašyti tris knygas, pasakojančias Kristaus ir krikščionybės istoriją, bet 90 m. po Kr. gim. numirė, nespėjęs užbaigti antrosios iš šitų knygų, „Apaštalų Darbų.“

Kai dėl medžiagos savosios Evangelijos sudarymui, tai Lukas pirmiausia priklausė nuo tos Jėzaus gyvenimo istorijos, kurią jam buvo perteikęs Paulius. Dėl to, Luko Evangelija tam tikru požiūriu yra Evangelija pagal Paulių. Bet Lukas turėjo ir kitų informacijos šaltinių. Jis ne tik kalbėjosi su dešimtimis tiesioginių liudininkų, mačiusių Jėzaus gyvenimo daugelį epizodų, kuriuos jis aprašo, bet su savimi jis taip pat turėjo ir Morkaus Evangelijos egzempliorių, tai yra, Izidoriaus atpasakojimo pirmuosius keturis penktadalius, ir trumpą paliudijimą, kurį 78 metais po Kr. gim. Antioke užrašė tikintysis vardu Sidas. Lukas taip pat turėjo iškraipytą ir daug kartų taisytą kažkokių užrašų egzempliorių, neva užrašytą Apaštalo Andriejaus.

4. *Jono Evangelija*. Evangelija pagal Joną daug pasakoja apie Jėzaus darbą Judėjoje ir aplink Jeruzalę, ko nėra kituose atpasakojimuose. Tai yra vadinamoji Evangelija pagal Joną,

Matthew's personal remembrance of these events but also a certain record which the latter had made of the sayings of Jesus directly after the crucifixion. This record by Matthew was written in Aramaic; Isador wrote in Greek. There was no intent to deceive in accrediting the production to Matthew. It was the custom in those days for pupils thus to honor their teachers.

121:8.6 (1342.1) Matthew's original record was edited and added to in A.D. 40 just before he left Jerusalem to engage in evangelistic preaching. It was a private record, the last copy having been destroyed in the burning of a Syrian monastery in A.D. 416.

121:8.7 (1342.2) Isador escaped from Jerusalem in A.D. 70 after the investment of the city by the armies of Titus, taking with him to Pella a copy of Matthew's notes. In the year 71, while living at Pella, Isador wrote the Gospel according to Matthew. He also had with him the first four fifths of Mark's narrative.

121:8.8 (1342.3) 3. *The Gospel by Luke*. Luke, the physician of Antioch in Pisidia, was a gentile convert of Paul, and he wrote quite a different story of the Master's life. He began to follow Paul and learn of the life and teachings of Jesus in A.D. 47. Luke preserves much of the "grace of the Lord Jesus Christ" in his record as he gathered up these facts from Paul and others. Luke presents the Master as "the friend of publicans and sinners." He did not formulate his many notes into the Gospel until after Paul's death. Luke wrote in the year 82 in Achaia. He planned three books dealing with the history of Christ and Christianity but died in A.D. 90 just before he finished the second of these works, the "Acts of the Apostles."

121:8.9 (1342.4) As material for the compilation of his Gospel, Luke first depended upon the story of Jesus' life as Paul had related it to him. Luke's Gospel is, therefore, in some ways the Gospel according to Paul. But Luke had other sources of information. He not only interviewed scores of eyewitnesses to the numerous episodes of Jesus' life which he records, but he also had with him a copy of Mark's Gospel, that is, the first four fifths, Isador's narrative, and a brief record made in the year A.D. 78 at Antioch by a believer named Cedus. Luke also had a mutilated and much-edited copy of some notes purported to have been made by the Apostle Andrew.

121:8.10 (1342.5) 4. *The Gospel of John*. The Gospel according to John relates much of Jesus' work in Judea and around Jerusalem which is not contained in the other records. This is the so-called Gospel according to John the son of

Zabediejaus sūnų, ir nors Jonas jos nerašė, bet iš tiesų jis įkvėpė, kad ji būtų parašyta. Nuo jos pirmojo užrašymo ji keletą kartų buvo redaguota, kad atrodytų, jog buvo parašyta paties Jono. Kada buvo rašomas šitas atpasakojimas, tada Jonas turėjo ir kitas Evangelijas, ir jis matė, jog daug kas jose buvo praleista; dėl to, 101 metais po Kr. gim. jis padarė savo padėjėją, Nataną, Graikijos žydą iš Cezarėjos, pradėti rašymą. Jonas savąj medžiagą teikė iš atminties ir pasiremdamas trimis jau egzistavusiais atpasakojimais. Jis neturėjo jokių savųjų užrašų. Laišką, žinomą kaip "Jono pirmasis," parašė pats Jonas, kaip pridėdamą laišką prie to darbo, kurį, jam vadovaujant, atliko Natanas.

Visi šitie rašytojai Jėzų sąžiningai pavaizdavo tokį, kokį jie matė, prisiminė, arba ką apie jį buvo girdėję iš kitų, ir kiek jų sampratai apie šituos tolimus įvykius turėjo įtakos tai, kad vėliau jie priėmė Pauliaus krikščionybės teologiją. Ir šitų atpasakojimų, kad ir kokie jie buvo netobuli, užteko tam, jog būtų pakeistas Urantijos istorijos kursas beveik dviems tūkstančiams metų.

[*Pastaba:* Įgyvendindamas man paskirtą užduotį iš naujo perteikti Jėzaus iš Nazareto mokymus ir atpasakoti jo darbus, aš laisvai naudojausi visais dokumentų ir planetinės informacijos šaltiniais. Mano pagrindinis akstinas buvo parengti tokį atpasakojimą, kuris apšviestų ne tik tai dabar gyvenančių žmonių kartą, tačiau kuris galėtų būti naudingas ir visoms ateities kartoms. Iš tų milžiniškų informacijos atsargų, kuriomis man buvo galima pasinaudoti, aš pasirinkau tą informaciją, kuri šito tikslo įgyvendinimui buvo tinkamiausia. Kiek tik tai įmanoma, aš informaciją imdavau iš grynai žmogiškųjų šaltinių. Tik tai, kada tokie šaltiniai nepadėdavo, tada pasiremdevau tais įrašais, kurie buvo viršžmogiški. Kada idėjas ir sampratas apie Jėzaus gyvenimą ir mokymus deramai išreiškėdavo žmogiškasis protas, tada būtinai pirmenybę suteikdavau tokiems akivaizdžiai žmogiškosios minties modeliams. Nors aš ir stengiausi žodinę išraišką derinti taip, kad ji kuo geriau atitiktų mūsų sampratą apie Mokytojo gyvenimo ir mokymų realiąją prasmę ir tikrąją reikšmę, bet, kiek tik tai įmanoma, visuose savo pasakojimuose aš laikiausi realios žmogiškosios sampratos ir minties modelio. Aš puikiai suprantu, jog tos sampratos, kurios buvo kilusios žmogiškajame prote, bus daug priimtinesnės ir naudingesnės visiems kitiems žmogiškiems protams. Kada reikalingų sampratų negalėjau surasti nei žmogiškuosiuose dokumentuose, nei žmogiškuosiuose išsireikimuose, tada pasiremdevau žemės tvarinių savosios kategorijos, tarpinių būtybių, atminties resursais. Ir kada tas antrinis informacijos šaltinis būdavo neadekvatus, tada nedvejodamas pasiremdevau viršplanetiniais informacijos šaltiniais.

Zebedee, and though John did not write it, he did inspire it. Since its first writing it has several times been edited to make it appear to have been written by John himself. When this record was made, John had the other Gospels, and he saw that much had been omitted; accordingly, in the year A.D. 101 he encouraged his associate, Nathan, a Greek Jew from Caesarea, to begin the writing. John supplied his material from memory and by reference to the three records already in existence. He had no written records of his own. The Epistle known as "First John" was written by John himself as a covering letter for the work which Nathan executed under his direction.

121:8.11 (1342.6) All these writers presented honest pictures of Jesus as they saw, remembered, or had learned of him, and as their concepts of these distant events were affected by their subsequent espousal of Paul's theology of Christianity. And these records, imperfect as they are, have been sufficient to change the course of the history of Urantia for almost two thousand years.

121:8.12 (1343.1) [*Acknowledgment:* In carrying out my commission to restate the teachings and retell the doings of Jesus of Nazareth, I have drawn freely upon all sources of record and planetary information. My ruling motive has been to prepare a record which will not only be enlightening to the generation of men now living, but which may also be helpful to all future generations. From the vast store of information made available to me, I have chosen that which is best suited to the accomplishment of this purpose. As far as possible I have derived my information from purely human sources. Only when such sources failed, have I resorted to those records which are superhuman. When ideas and concepts of Jesus' life and teachings have been acceptably expressed by a human mind, I invariably gave preference to such apparently human thought patterns. Although I have sought to adjust the verbal expression the better to conform to our concept of the real meaning and the true import of the Master's life and teachings, as far as possible, I have adhered to the actual human concept and thought pattern in all my narratives. I well know that those concepts which have had origin in the human mind will prove more acceptable and helpful to all other human minds. When unable to find the necessary concepts in the human records or in human expressions, I have next resorted to the memory resources of my own order of earth creatures, the midwayers. And when that secondary source of information proved inadequate, I have unhesitatingly resorted to the superplanetary sources of information.

Tie prisiminimai, kuriuos aš surinkau ir kuriais remdamasis parengiau šitą pasakojimą apie Jėzaus gyvenimą ir mokymus—be Apaštalo Andriejaus prisiminimų atpasakojimo—sudaro minties deimantus ir Jėzaus mokymų aukštesniojo lygio suvokimus, kurie buvo surinkti iš daugiau kaip dviejų tūkstančių žmoniškųjų būtybių, kurios žemėje gyveno, pradedant Jėzaus dienomis ir baigiant šitų apreiškimų, teisingiau naujų perteikimų, laiku. Leidimas pasiremti apreiškimu buvo panaudojamas tiksliai tada, kada žmogiškasis dokumentas ir žmogiškosios sampratos adekvataus minties modelio suteikti negalėdavo. Manoji apreiškimo užduotis man draudė remtis tiek informacijos, tiek išsireiškimo nežmogiškaisiais šaltiniais tol, kol aš negalėdavau patvirtinti, jog savo pastangomis man nepavyko surasti reikaujamo koncepcinio išsireiškimo grynai žmogiškuosiuose šaltiniuose.

Nors aš, bendradarbiaudamas su vienuolika savo bičiulių partnerių tarpinių būtybių ir vadovaujant Melchizedekui, atsakingam už šių dokumentų sudarymą, perteikiau šitą pasakojimą remdamasis savuoju suvokimu, kaip jį efektyviai parengti, ir atsižvelgdamas į savo betarpišką išsireiškimų pasirinkimą, bet vis tik, didžioji dalis idėjų ir net kai kurie iš puikių išsireiškimų, kuriais aš šitokiu būdu pasinaudojau, buvo kilę daugelio rasių žmonių sąmonėje, kurie gyveno žemėje įsiterpiančiose kartose iki pat tų kartų, kurios tebėra gyvos ir šiuo metu, kada yra vykdoma šitoji užduotis. Daugeliu atvejų aš tarnavau greičiau surinkėju ir redaktoriumi, o ne pirminiu atpasakotoju. Aš be dvejonų pasinaudojau tomis mintimis ir sampratomis, pirmiausia žmogiškosiomis, kurios man leido sukurti patį įspūdingiausią Jėzaus gyvenimo pavaizdavimą ir kurios mane įgalino naujai pateikti jo neprilygstamus mokymus pačia nuostabiausiai naudinga ir visuotinai kilninančia frazeologija. Urantijos Suvienytųjų Tarpinių Būtybių Brolijos vardu, mūsų dėkingumą aš kuo nuoširdžiausiai reiškiu visiems įrašų ir sampratų šaltiniams, kurie buvo panaudoti toliau pateikiamame mūsų naujajame smulkiai išdėstyame Jėzaus gyvenimo žemėje atpasakojime.]

121:8.13 (1343.2) The memoranda which I have collected, and from which I have prepared this narrative of the life and teachings of Jesus — aside from the memory of the record of the Apostle Andrew — embrace thought gems and superior concepts of Jesus' teachings assembled from more than two thousand human beings who have lived on earth from the days of Jesus down to the time of the inditing of these revelations, more correctly restatements. The revelatory permission has been utilized only when the human record and human concepts failed to supply an adequate thought pattern. My revelatory commission forbade me to resort to extrahuman sources of either information or expression until such a time as I could testify that I had failed in my efforts to find the required conceptual expression in purely human sources.

121:8.14 (1343.3) While I, with the collaboration of my eleven associate fellow midwayers and under the supervision of the Melchizedek of record, have portrayed this narrative in accordance with my concept of its effective arrangement and in response to my choice of immediate expression, nevertheless, the majority of the ideas and even some of the effective expressions which I have thus utilized had their origin in the minds of the men of many races who have lived on earth during the intervening generations, right on down to those who are still alive at the time of this undertaking. In many ways I have served more as a collector and editor than as an original narrator. I have unhesitatingly appropriated those ideas and concepts, preferably human, which would enable me to create the most effective portraiture of Jesus' life, and which would qualify me to restate his matchless teachings in the most strikingly helpful and universally uplifting phraseology. In behalf of the Brotherhood of the United Midwayers of Urantia, I most gratefully acknowledge our indebtedness to all sources of record and concept which have been hereinafter utilized in the further elaboration of our restatement of Jesus' life on earth.]

122 Dokumentas. Jėzaus gimimas ir kūdikystė

⇐ 121

URANTIJOS KNYGA

123 ⇐

IV DALIS. JĖZAUS GYVENIMAS IR MOKYMAI

122 DOKUMENTAS. JĖZAUS GIMIMAS IR KŪDIKYSTĖ

Skyrius

ĮVADAS

1. Juozapas ir Marija
2. Gabrielis apsireiškia Elžbietai
3. Gabrielio paskelbimas Marijai
4. Juozapo sapnas
5. Jėzaus žemiškieji tėvai
6. Namai Nazarete
7. Kelionė į Betliejų
8. Jėzaus gimimas
9. Pateikimas šventykloje
10. Erodo veiksmai

PAPER 122

BIRTH AND INFANCY OF JESUS

SECTIONS

Introduction

1. Joseph and Mary
2. Gabriel Appears to Elizabeth
3. Gabriel's Announcement to Mary
4. Joseph's Dream
5. Jesus' Earth Parents
6. The Home at Nazareth
7. The Trip to Bethlehem
8. The Birth of Jesus
9. The Presentation in the Temple
10. Herod Acts

ĮVADAS

VARGU ar bus įmanoma iki galo paaiškinti tą didelį skaičių priežasčių, dėl kurių Palestina buvo pasirinkta Mykolo savęs padovanojimo vieta, ir ypač, kodėl būtent Juozapo ir Marijos šeima turėjo būti parinkta kaip betarpiška aplinka šito Dievo Sūnaus pasirodymui Urantijoje.

Išnagrinėjęs Melkizedekų parengtą specialų pranešimą apie izoliuotų pasaulių statusą, pasitaręs su Gabrieliu, Mykolas pagaliau pasirinko Urantiją ta planeta, kurioje jis turėtų atlikti savo paskutinįjį savęs padovanojimą. Po šito sprendimo Gabrielis pats asmeniškai aplankė Urantiją, ir, išstudijavęs žmogiškąsias grupes ir apžvelgęs šio pasaulio ir jo tautų dvasinius, intelektualius, rasinius, ir geografinius aspektus, jis nusprendė, jog hebrajai turėjo tuos santykinis pranašumus, kurie garantavo jų pasirinkimą ta rase, kurioje vyktų savęs padovanojimas. Kada šitam sprendimui pritarė Mykolas, tada Gabrielis paskyrė ir pasiuntė į Urantiją Šeimos Komisiją iš

INTRODUCTION

^{122:0.1 (1344.1)} IT WILL hardly be possible fully to explain the many reasons which led to the selection of Palestine as the land for Michael's bestowal, and especially as to just why the family of Joseph and Mary should have been chosen as the immediate setting for the appearance of this Son of God on Urantia.

^{122:0.2 (1344.2)} After a study of the special report on the status of segregated worlds prepared by the Melchizedeks, in counsel with Gabriel, Michael finally chose Urantia as the planet whereon to enact his final bestowal. Subsequent to this decision Gabriel made a personal visit to Urantia, and, as a result of his study of human groups and his survey of the spiritual, intellectual, racial, and geographic features of the world and its peoples, he decided that the Hebrews possessed those relative advantages which warranted their selection as the bestowal race. Upon Michael's approval of this decision, Gabriel appointed and dispatched to Urantia the Family Commission of

Dvylikos Narių—atrinktų iš visatos asmenybių aukščiausiųjų kategorijų—kuriai buvo patikėta užduotis ištyrinėti žydų šeimyninį gyvenimą. Kada šitoji komisija savo darbus užbaigė, tada Gabrielis buvo Urantijoje ir gavo pranešimą, nurodantį tris perspektyvias sąjungas, kurios, komisijos nuomone, buvo vienodai tinkamos kaip savęs padovanojimo šeimos numatomam Mykolo įsikūnijimui.

Iš šitų įvardintų trijų porų, Gabrielis asmeniškai atsirinko Juozapą ir Mariją, vėliau pats asmeniškai apsirėškė Marijai, ir šio apsirėškimo metu jis pranešė jai džiugią žinią, kad ji yra parinkta tam, jog taptų žemiškąja motina įsikūnijančiam vaikeliui.

1. JUOZAPAS IR MARIJA

Juozapas, žmogiškasis Jėzaus (Jošua, Juozapo sūnaus) tėvas, buvo hebrajų hebrajus, nors jis turėjo daug nežydiškų rasinių protėvių, kuriuos laikas nuo laiko prie jo protėvių medžio pridėdavo jo tiesioginių protėvių moteriškosios atšakos. Jėzaus tėvo protėviai siekė Abraomo laikus ir per šitą giliai gerbiamą patriarchą vedė tolyn į paveldėjimo dar senesnes atšakas, nusidriekiančias iki šumerų ir noditų, o per senovinio mėlynojo žmogaus pietines gentis, iki Andono ir Fontos. Dovydas ir Saliamonas nebuvo tiesioginiai Juozapo protėviai, Juozapo linija taip pat tiesiogiai nėjo ir link Adomo. Juozapo tiesioginiai protėviai buvo meistrai—statybininkai, dailidės, mūrininkai, ir kalviai. Pats Juozapas buvo dailidė, o vėliau dirbo rangovu. Jo šeima priklausė senai ir žinomai paprastų žmonių giminei, kurioje kartas nuo karto atsirasdavo nepaprastų individų, kurie pasižymėdavo sąsajoje su religijos evoliucija Urantijoje.

Marija, žemiškoji Jėzaus motina, buvo kilusi iš unikalių protėvių ilgos atšakos, kurioje buvo daug pačių nuostabiausių moterų Urantijos rasinėje istorijoje. Nors Marija buvo savojo laikmečio ir savosios kartos vidutinė moteris, buvo visiškai normalaus temperamento, bet tarp jos protėvių buvo tokios gerai žinomos moterys, kaip Anona, Tamara, Rūta, Batšeba, Ansė, Kloja, leva, Enta, ir Rata. Nė viena to meto žydų moteris neturėjo įžymesnės bendrų protėvių atšakos ar tokios linijos, kuri nusidriektų iki labiau žadančių sėkmę ištakų. Marijos protėviams, kaip ir Juozapo protėviams, buvo būdingas stiprių, bet vidutinių individų dominavimas, tarp kurių kartas nuo karto pasirodydavo daug nuostabių asmenybių, prisidėjusių prie civilizacijos žengimo į priekį ir religijos progresuojančios evoliucijos. Rasiniu požiūriu, vargu ar tiktų Mariją laikyti žydaite. Kultūra ir tikėjimu ji buvo žydė, bet paveldėjimo

Twelve — selected from among the higher orders of universe personalities — which was intrusted with the task of making an investigation of Jewish family life. When this commission ended its labors, Gabriel was present on Urantia and received the report nominating three prospective unions as being, in the opinion of the commission, equally favorable as bestowal families for Michael's projected incarnation.

122:0.3 (1344.3) From the three couples nominated, Gabriel made the personal choice of Joseph and Mary, subsequently making his personal appearance to Mary, at which time he imparted to her the glad tidings that she had been selected to become the earth mother of the bestowal child.

1. JOSEPH AND MARY

122:1.1 (1344.4) Joseph, the human father of Jesus (Joshua ben Joseph), was a Hebrew of the Hebrews, albeit he carried many non-Jewish racial strains which had been added to his ancestral tree from time to time by the female lines of his progenitors. The ancestry of the father of Jesus went back to the days of Abraham and through this venerable patriarch to the earlier lines of inheritance leading to the Sumerians and Nodites and, through the southern tribes of the ancient blue man, to Andon and Fonta. David and Solomon were not in the direct line of Joseph's ancestry, neither did Joseph's lineage go directly back to Adam. Joseph's immediate ancestors were mechanics — builders, carpenters, masons, and smiths. Joseph himself was a carpenter and later a contractor. His family belonged to a long and illustrious line of the nobility of the common people, accentuated ever and anon by the appearance of unusual individuals who had distinguished themselves in connection with the evolution of religion on Urantia.

122:1.2 (1345.1) Mary, the earth mother of Jesus, was a descendant of a long line of unique ancestors embracing many of the most remarkable women in the racial history of Urantia. Although Mary was an average woman of her day and generation, possessing a fairly normal temperament, she reckoned among her ancestors such well-known women as Annon, Tamar, Ruth, Bathsheba, Ansie, Cloa, Eve, Enta, and Ratta. No Jewish woman of that day had a more illustrious lineage of common progenitors or one extending back to more auspicious beginnings. Mary's ancestry, like Joseph's, was characterized by the predominance of strong but average individuals, relieved now and then by numerous outstanding personalities in the march of civilization and the progressive evolution of religion. Racially considered, it is hardly proper to regard Mary as a Jewess. In culture and belief she was a Jew, but in hereditary endowment she

apdovanojimu ji daugiau buvo siriečių, hetitų, finikiečių, graikų, ir egiptiečių palikuonių derinys, jos rasis paveldėjimas buvo platesnis už Juozapo rasių paveldėjimą.

Iš visų porų, gyvenusių Palestinoje maždaug tuo metu, kada buvo numatytas Mykolo savęs padovanojimas, Juozapas ir Marija turėjo plačiai nusidriekusių rasinių ryšių ir asmenybės gabumų labiau išvystyto vidurkio patį idealiausią derinį. Mykolas būtent ir buvo numatęs žemėje pasirodyti *vidutiniu* žmogumi tam, kad paprasti žmonės galėtų jį suprasti ir priimti jį; dėl to Gabrielis parinko kaip tik tokius asmenis, kaip Juozapą ir Mariją tam, kad taptų šio savęs padovanojimo tėvais.

2. GABRIELIS APSIREIŠKIA ELŽBIETAJ

Jėzaus gyvenimo darbą Urantijoje iš tikrųjų pradėjo Jonas Krikštytojas. Zakarijas, Jono tėvas, priklausė žydų dvasininkijai, tuo tarpu jo motina, Elžbieta, buvo tos pačios didžiulės šeimos grupės, kuriai taip pat priklausė ir Marija, Jėzaus motina, labiau klestinčios atšakos narė. Zakarijas ir Elžbieta, nors ir buvo vedę daugelį metų, bet vaikų neturėjo.

Baigiantis birželio mėnesiui, 8 m. pr. Kr., maždaug trims mėnesiams praėjus po Juozapo ir Marijos vedybų, vienos dienos pusiaudienį Gabrielis apsireiškė Elžbietai, lygiai taip, kaip jis vėliau pasirodė Marijai. Tarė Gabrielis:

“Tuo metu, kai tavo vyras, Zakarijas, stovi prieš altorių Jeruzalėje, ir tuo metu, kai susirinkę žmonės meldžia, kad ateitų išlaisvintojas, aš, Gabrielis, atėjau pranešti, kad tu netrukus pagimdysi sūnų, kuris bus šito dieviškojo mokytojo pranašas, ir tu savo sūnui tikrai duosi Jono vardą. Jis užaugs būdamas atsidavęs Viešpačiui tavo Dievui, o kada jis bus visiškai suaugęs, tada tavo širdžiai suteiks džiaugsmo, nes daug sielų atgręš į Dievą, ir jis taip pat skelbs tavosios tautos sielos gydytojo ir visos žmonijos dvasios išlaisvintojo atėjimą. Tavoji giminaitė Marija bus šito pažadėtojo vaikelio motina, ir jai aš taip pat apsireikšiu.”

Šitas regėjimas Elžbietą labai smarkiai išgąsdino. Gabrieliui pasišalinus, ji mintimis sugrįžo prie to, ką buvo patyrusi, ilgai apmąstydamą šio didingo svečio žodžius, bet apie šį apreiškimą niekam kitam, išskyrus savo vyrą, nepasakojo iki pat savo vėlesniojo apsilankymo pas Mariją kitų metų vasario pradžioje.

Tačiau, penkis mėnesius apie savąją paslaptį Elžbieta nieko nepasakė net ir savo vyriui. Atskleidus Gabrielio apsilankymo istoriją, Zakarijas sureagavo labai skeptiškai ir savaičių savaitėmis abejojo visu šituo patyrimu, tikrai nenoromis sutikęs patikėti Gabrielio apsilankymu

was more a composite of Syrian, Hittite, Phoenician, Greek, and Egyptian stocks, her racial inheritance being more general than that of Joseph.

122:1.3 (1345.2) Of all couples living in Palestine at about the time of Michael's projected bestowal, Joseph and Mary possessed the most ideal combination of widespread racial connections and superior average of personality endowments. It was the plan of Michael to appear on earth as an *average* man, that the common people might understand him and receive him; wherefore Gabriel selected just such persons as Joseph and Mary to become the bestowal parents.

2. GABRIEL APPEARS TO ELIZABETH

122:2.1 (1345.3) Jesus' lifework on Urantia was really begun by John the Baptist. Zacharias, John's father, belonged to the Jewish priesthood, while his mother, Elizabeth, was a member of the more prosperous branch of the same large family group to which Mary the mother of Jesus also belonged. Zacharias and Elizabeth, though they had been married many years, were childless.

122:2.2 (1345.4) It was late in the month of June, 8 B.C., about three months after the marriage of Joseph and Mary, that Gabriel appeared to Elizabeth at noontide one day, just as he later made his presence known to Mary. Said Gabriel:

122:2.3 (1345.5) “While your husband, Zacharias, stands before the altar in Jerusalem, and while the assembled people pray for the coming of a deliverer, I, Gabriel, have come to announce that you will shortly bear a son who shall be the forerunner of this divine teacher, and you shall call your son John. He will grow up dedicated to the Lord your God, and when he has come to full years, he will gladden your heart because he will turn many souls to God, and he will also proclaim the coming of the soul-healer of your people and the spirit-liberator of all mankind. Your kinswoman Mary shall be the mother of this child of promise, and I will also appear to her.”

122:2.4 (1345.6) This vision greatly frightened Elizabeth. After Gabriel's departure she turned this experience over in her mind, long pondering the sayings of the majestic visitor, but did not speak of the revelation to anyone save her husband until her subsequent visit with Mary in early February of the following year.

122:2.5 (1345.7) For five months, however, Elizabeth withheld her secret even from her husband. Upon her disclosure of the story of Gabriel's visit, Zacharias was very skeptical and for weeks doubted the entire experience, only consenting halfheartedly to believe in Gabriel's visit to his wife

pas jo žmoną tada, kada daugiau nebegalėjo abejoti, kad ji laukėsi kūdikio. Zakariją labai suglumino Elžbietos būsimoji motinystė, bet jis neabejojo savo žmona dora, nežiūrint savo paties solidaus amžiaus. Tikrai tada, kada iki Jono gimimo buvo likusios šešios savaitės, Zakarijas, susapnavęs įspūdingą sapną, visiškai įsitikino, jog Elžbieta turi tapti likimo sūnaus, to, kuris turi paruošti kelią ateinančiam Mesijui, motina.

Gabrielis Marijai apsieiškė maždaug apie lapkričio vidurį, 8 m. pr. Kr., tuo metu, kada ji dirbo savo namuose Nazarete. Vėliau, kada Marija neabejojo, kad ji turi tapti motina, ji įtikino Juozapą, kad jai leistų nukeliauti į Judah miesto, kuris buvo už keturių mylių į vakarus nuo Jeruzalės, kalnuose, aplankyti Elžbietos. Gabrielis, apsieiškdamas kiekvienai iš šių abiejų būsimųjų motinų buvo sakęs, kad jis apsieiškė ir kitai. Natūralu, kad jos nekantravo susitikti, palyginti savo patyrimus, ir pasiūlyti apie savųjų sūnų galimą ateitį. Marija pas savo tolimą puseserę viešėjo tris savaites. Elžbieta daug padarė, kad Marijos įtikėjimą į Gabrielio viziją sustiprintų, todėl namo ji sugrįžo daug daugiau atsidavusi tam šauksmui, kad taptų motina likimo sūnui, kurį taip greitai ji turi padovanoti pasauliui kaip bejėgį kūdikį, vidutinį ir normalų sferos kūdikį.

Jonas gimė Judah mieste kovo 25 d., 7 m. pr. Kr. Zakarijas ir Elžbieta nepaprastai džiūgavo suvokdami, kad jiems gimė sūnus, kaip ir buvo žadėjęs Gabrielis, ir kada aštuntą dieną jie vaiką atnešė, kad apipjaustytų, tada oficialiai jį pakrikštijo Jonu, kaip jiems buvo nurodyta anksčiau. Zakarijo sūnėnas jau buvo išvykęs į Nazaretą, Marijai nunešdamas nuo Elžbietos žinią, kad jai gimė sūnelis ir kad jo vardas turi būti Jonas.

Nuo ankstyviausios kūdikystės Jonui išmintingai buvo tvirtai perteikiama mintis, kad jis turi užaugti, jog taptų dvasiniu vadovu ir religiniu mokytoju. Ir Jono širdies dirva visą laiką reaguodavo į tokių verčiančių mąstyti sėklų sėją. Net kada jis dar buvo vaikas, jį dažnai surasdavo šventykloje, kada būdavo jo tėvo tarnystės metas, ir jam darė nepaprastą įspūdį reikšmingumas viso to, ką jis matė.

3. GABRIELIO PASKELBIMAS MARIJAI

Vieną vakarą apie saulėlydį, dar Juozapui negrįžus namo, Gabrielis apsieiškė Marijai ties žemu akmens stalu ir, kada ji atgavo amą, tarė: "Aš atėjau nurodymu to, kuris yra mano Valdovas ir kurį tu tikrai mylėsi ir auginsi. Tau, Marija, aš atnešu gerąją naujieną, kada skelbiu, jog

when he could no longer question that she was expectant with child. Zacharias was very much perplexed regarding the prospective motherhood of Elizabeth, but he did not doubt the integrity of his wife, notwithstanding his own advanced age. It was not until about six weeks before John's birth that Zacharias, as the result of an impressive dream, became fully convinced that Elizabeth was to become the mother of a son of destiny, one who was to prepare the way for the coming of the Messiah.

^{122:2.6 (1346.1)} Gabriel appeared to Mary about the middle of November, 8 B.C., while she was at work in her Nazareth home. Later on, after Mary knew without doubt that she was to become a mother, she persuaded Joseph to let her journey to the City of Judah, four miles west of Jerusalem, in the hills, to visit Elizabeth. Gabriel had informed each of these mothers-to-be of his appearance to the other. Naturally they were anxious to get together, compare experiences, and talk over the probable futures of their sons. Mary remained with her distant cousin for three weeks. Elizabeth did much to strengthen Mary's faith in the vision of Gabriel, so that she returned home more fully dedicated to the call to mother the child of destiny whom she was so soon to present to the world as a helpless babe, an average and normal infant of the realm.

^{122:2.7 (1346.2)} John was born in the City of Judah, March 25, 7 B.C. Zacharias and Elizabeth rejoiced greatly in the realization that a son had come to them as Gabriel had promised, and when on the eighth day they presented the child for circumcision, they formally christened him John, as they had been directed aforetime. Already had a nephew of Zacharias departed for Nazareth, carrying the message of Elizabeth to Mary proclaiming that a son had been born to her and that his name was to be John.

^{122:2.8 (1346.3)} From his earliest infancy John was judiciously impressed by his parents with the idea that he was to grow up to become a spiritual leader and religious teacher. And the soil of John's heart was ever responsive to the sowing of such suggestive seeds. Even as a child he was found frequently at the temple during the seasons of his father's service, and he was tremendously impressed with the significance of all that he saw.

3. GABRIEL'S ANNOUNCEMENT TO MARY

^{122:3.1 (1346.4)} One evening about sundown, before Joseph had returned home, Gabriel appeared to Mary by the side of a low stone table and, after she had recovered her composure, said: "I come at the bidding of one who is my Master and whom you shall love and nurture. To you, Mary, I bring

apvaisinimas, esantis tavyje, yra nulemtas dangaus ir, kad deramu laiku tu tapsi sūnaus motina; tu tikrai jam duosi Jošua vardą, ir jis iš tiesų paskelbs dangaus karalystės žemėje ir tarp žmonių pradžią. Nepasakok apie šį dalyką niekam, išskyrus Juozapą ir Elžbietą, tavo giminaitę, kuriai aš taip pat apsireiškiau, ir, kuri taip pat tikrai netrukus pagimdys sūnų, kurio vardas tikrai bus Jonas, ir kuris parengs kelią išlaisvinimo žiniai, kurią tavo sūnus tikrai skelbs žmonėms su didele galia ir giliu įsitikinimu. Ir neabejok mano žodžiais, Marija, nes šitie namai buvo parinkti kaip likimo vaikelio mirtingoji gyvenamoji vieta. Mano palaiminimas lydės tave, Pačių Aukštųjų galia sustiprins tave, ir visos žemės Viešpats tikrai bus virš tavęs.”

Slapčiomis savo širdyje Marija mąstė apie šį apsilankymą daugelį savaitių tol, kol buvo visiškai tikra, kad laukiasi vaiko, prieš tai, kada išdrįso apie šiuos neįprastus įvykius papasakoti savo vyrui. Kada Juozapas visa tai išgirdo, nors jis ir labai pasitikėjo Marija, jis labai sunerimo ir daugelį naktų negalėjo užmigti. Iš pradžių Juozapas turėjo abejonių dėl Gabrielio apsilankymo. Vėliau, kada beveik buvo įtikintas, jog Marija dieviškojo žinianešio balsą iš tikrųjų girdėjo ir matė jo formą, tada ji ėmė draskyti abejonės jam mąstant, kaip gi tokie dalykai gali atsitikti. Kaip gi gali žmogiškųjų būtybių palikuonis būti dieviškojo likimo vaikas? Juozapas niekaip negalėjo suderinti šitų prieštarų minčių tol, kol, po kelių apmąstymo savaitių, tiek jis, tiek Marija priėjo išvados, kad jie buvo parinkti tam, jog taptų Mesijo tėvais, nors vargu ar tai galėjo atitikti žydų sampratą, kad laukiamas išlaisvintojas turi būti dieviškosios prigimties. Padariusi šitokią svarbią išvadą, Marija pasiskubino išvykti į viešnagę pas Elžbietą.

Sugrįžusi, Marija išvyko aplankyti savo tėvų Joakimo ir Hanos. Jos du broliai ir dvi seserys, o taip pat ir tėvai, į Jėzaus dieviškąją misiją visą laiką žiūrėjo skeptiškai, nors, aišku, šituo metu jie nieko nežinojo apie Gabrielio apsilankymą. Bet Marija su savo seserimi Salomėja iš tikrųjų pasidalino mintimis apie tai, kad ji mano, jog jos sūnus turi lemtį tapti didžiu mokytoju.

Gabrielio pranešimas Marijai buvo pateiktas kitą dieną po Jėzaus pradėjimo ir buvo vienintelis viršgamtinio pasireiškimo įvykis, susijęs su jos visa patirtimi išnešiojant ir pagimdant pradėtąjį vaikelį.

4. JUOZAPO SAPNAS

Juozapas nesusitaikė su ta mintimi, kad Marija turi tapti nepaprasto vaiko motina iki to laiko,

glad tidings when I announce that the conception within you is ordained by heaven, and that in due time you will become the mother of a son; you shall call him Joshua, and he shall inaugurate the kingdom of heaven on earth and among men. Speak not of this matter save to Joseph and to Elizabeth, your kinswoman, to whom I have also appeared, and who shall presently also bear a son, whose name shall be John, and who will prepare the way for the message of deliverance which your son shall proclaim to men with great power and deep conviction. And doubt not my word, Mary, for this home has been chosen as the mortal habitat of the child of destiny. My benediction rests upon you, the power of the Most Highs will strengthen you, and the Lord of all the earth shall overshadow you.”

^{122:3.2 (1346.5)} Mary pondered this visitation secretly in her heart for many weeks until of a certainty she knew she was with child, before she dared to disclose these unusual events to her husband. When Joseph heard all about this, although he had great confidence in Mary, he was much troubled and could not sleep for many nights. At first Joseph had doubts about the Gabriel visitation. Then when he became well-nigh persuaded that Mary had really heard the voice and beheld the form of the divine messenger, he was torn in mind as he pondered how such things could be. How could the offspring of human beings be a child of divine destiny? Never could Joseph reconcile these conflicting ideas until, after several weeks of thought, both he and Mary reached the conclusion that they had been chosen to become the parents of the Messiah, though it had hardly been the Jewish concept that the expected deliverer was to be of divine nature. Upon arriving at this momentous conclusion, Mary hastened to depart for a visit with Elizabeth.

^{122:3.3 (1347.1)} Upon her return, Mary went to visit her parents, Joachim and Hannah. Her two brothers and two sisters, as well as her parents, were always very skeptical about the divine mission of Jesus, though, of course, at this time they knew nothing of the Gabriel visitation. But Mary did confide to her sister Salome that she thought her son was destined to become a great teacher.

^{122:3.4 (1347.2)} Gabriel's announcement to Mary was made the day following the conception of Jesus and was the only event of supernatural occurrence connected with her entire experience of carrying and bearing the child of promise.

4. JOSEPH'S DREAM

^{122:4.1 (1347.3)} Joseph did not become reconciled to the idea that Mary was to become the mother of

kol susapnavo labai įspūdingą sapną. Šitame sapne jam apsiereiškė spindintis dangiškasis žinianešys ir, tarp kitų dalykų, pasakė: “Juozapai, aš apsiereiškiu, įsakius Tam, kuris dabar valdo danguje, ir man yra nurodyta tau pranešti apie tą sūnų, kurį tikrai pagimdys Marija ir kuris pasaulyje tikrai taps didinga šviesa. Jame bus gyvenimas, ir jo gyvenimas tikrai taps žmonijos šviesa. Jis tikrai iš pradžių ateis pas savuosius žmones, bet vargu ar jie priims jį; bet visiems tiems, kurie jį priims, jis apreikš, kad jie yra Dievo vaikai.” Po šito patyrimo Juozapas niekada daugiau visiškai nebeabejojo Marijos pasakojimu apie Gabrielio apsilankymą ir jo pažadą, jog tas negimęs vaikas turi tapti dieviškuoju žinianešiu pasauliui.

Per visus šituos apsilankymus nieko nebuvo pasakyta apie Dovydo namus. Niekada nieko nebuvo užsiminta apie Jėzaus tapimą “žydų išvaduotoju,” neužsiminta net ir apie tai, kad jis turi būti tas ilgai laukiamas Mesijas. Jėzus nebuvo toks Mesijas, kokio nekantriai laukė žydai, bet jis buvo *pasaulio išlaisvintojas*. Jo misija buvo visoms rasėms ir tautoms, o ne kuriai nors vienai grupei.

Juozapas nepriklausė karaliaus Dovydo palikuonių linijai. Dovydiškiųjų protėvių daugiau turėjo Marija negu Juozapas. Tas tiesa, Juozapas iš tikrųjų vyko į Dovydo miestą, Betliejų, kad būtų užregistruotas romėnų gyventojų surašymui, bet tai buvo dėl to, kad, prieš šešias kartas, Juozapo tos kartos protėvį iš tėvo pusės, kuris buvo našlaitis, įsisūnijo kažkoks Zadokas, kuris buvo Dovydo tiesioginis palikuonis; dėl to ir Juozapą priskyrė “Dovydo namams.”

Senajo Testamento didžioji dauguma vadinamųjų mesijiškų pranašysčių buvo sukurtos tam, kad būtų pritaikytos Jėzui, praėjus daug laiko po jo gyvenimo žemėje. Per amžių amžius žydų pranašai buvo skelbę apie išlaisvintojo atėjimą, ir šituos pažadus viena po kitos einančios kartos aiškino kaip nurodančius į naują žydų valdovą, kuris užims Dovydo sostą ir, menamai stebuklingais Mozės metodais, padarys žydus Palestinoje galinga nacija, laisva nuo bet kokio svetimo viešpatavimo. Be to, daug metaforinių fragmentų, sutinkamų hebrajų raštuose, vėliau klaidingai buvo pritaikyta Jėzaus gyvenimo misijai. Daug Senajo Testamento teiginių buvo taip iškraipyti tam, jog atrodytų, kad atitinka Mokytojo žemiškojo gyvenimo kokius nors epizodus. Pats Jėzus vieną kartą viešai paneigė bet kokią ryšį su karališkaisiais Dovydo namais. Net ir teiginys, “mergina pagimdys sūnų,” buvo paverstas tokiau, jog būtų skaitomas “nekalta mergina pagimdys sūnų.” Taip pat tą patį galima pasakyti tiek apie Juozapo, tiek apie Marijos tą didelį skaičių genealogijų, kurios buvo sudarytos, pasibaigus Mykolo karjerai žemėje. Daug iš šitų giminystės linijų turėjo didelę dalį Mokytojo protėvių, bet iš

an extraordinary child until after he had experienced a very impressive dream. In this dream a brilliant celestial messenger appeared to him and, among other things, said: “Joseph, I appear by command of Him who now reigns on high, and I am directed to instruct you concerning the son whom Mary shall bear, and who shall become a great light in the world. In him will be life, and his life shall become the light of mankind. He shall first come to his own people, but they will hardly receive him; but to as many as shall receive him to them will he reveal that they are the children of God.” After this experience Joseph never again wholly doubted Mary’s story of Gabriel’s visit and of the promise that the unborn child was to become a divine messenger to the world.

122:4.2 (1347.4) In all these visitations nothing was said about the house of David. Nothing was ever intimated about Jesus’ becoming a “deliverer of the Jews,” not even that he was to be the long-expected Messiah. Jesus was not such a Messiah as the Jews had anticipated, but he was the *world’s deliverer*. His mission was to all races and peoples, not to any one group.

122:4.3 (1347.5) Joseph was not of the line of King David. Mary had more of the Davidic ancestry than Joseph. True, Joseph did go to the City of David, Bethlehem, to be registered for the Roman census, but that was because, six generations previously, Joseph’s paternal ancestor of that generation, being an orphan, was adopted by one Zadoc, who was a direct descendant of David; hence was Joseph also accounted as of the “house of David.”

122:4.4 (1347.6) Most of the so-called Messianic prophecies of the Old Testament were made to apply to Jesus long after his life had been lived on earth. For centuries the Hebrew prophets had proclaimed the coming of a deliverer, and these promises had been construed by successive generations as referring to a new Jewish ruler who would sit upon the throne of David and, by the reputed miraculous methods of Moses, proceed to establish the Jews in Palestine as a powerful nation, free from all foreign domination. Again, many figurative passages found throughout the Hebrew scriptures were subsequently misapplied to the life mission of Jesus. Many Old Testament sayings were so distorted as to appear to fit some episode of the Master’s earth life. Jesus himself onetime publicly denied any connection with the royal house of David. Even the passage, “a maiden shall bear a son,” was made to read, “a virgin shall bear a son.” This was also true of the many genealogies of both Joseph and Mary which were constructed subsequent to Michael’s career on earth. Many of these lineages contain much of the Master’s ancestry, but on the whole they are not genuine and may not be depended upon as

esmės jos nėra tikros ir nereikėtų jomis pasikliauti kaip realiomis. Ankstyvieji Jėzaus pasekėjai perdaug dažnai pasiduodavo tai pagundai, kad visus senovės pranašiskus pasakymus padarytų tokius, jog atrodytų, kad jie buvo įgyvendinti jų Viešpaties ir Mokytojo gyvenime.

5. JĖZAUS ŽEMIŠKIEJI TĖVAI

Juozapas buvo švelnaus būdo vyras, nepaprastai doras, ir visais atžvilgiais labai ištikimas savosios tautos religiniams papročiams ir tradicijoms. Jis šnekėjo nedaug, bet mąstė daug. Apgailėtina žydų tautos padėtis Juozapui kėlė daug liūdesio. Jaunystėje, tarp savo aštuonių brolių ir seserų, jis buvo linksmesnis, bet pirmaisiais vedybinio gyvenimo metais (Jėzaus vaikystės laikotarpiu) jis ėmė patirti nedidelio dvasinio nusivylimo periodus. Šitie temperamento pasireiškimai labai pasitaisė prieš pat jo priešlaikinę mirtį ir po to, kada jo šeimos ekonominės sąlygos pagerėjo, kai iš dailidės pareigų jis pakilo į klestinčio rangovo padėtį.

Marijos temperamentas buvo visiškai priešingas jos vyro temperamentui. Ji paprastai būdavo linksmą, labai retai kada būdavo nusiminusi, ir visą laiką būdavo giedrios nuotaikos. Marija savo emocinius jausmus reikšdavo laisvai ir dažnai ir niekada jos nematė nuliūdusios tol, kol Juozapą ištiko netikėta mirtis. Ir dar nespėjo ji atsigauti po šito sukrėtimo, kada ją užgriuvo tas nerimas ir abejonės, kurias sukėlė jos vyriausiojo sūnaus nepaprasta karjera, kuri taip sparčiai skleidėsi prieš jos apstulbusį žvilgsnį. Bet viso šito neįprasto patyrimo metu Marija buvo rami, drąsi, ir pakankamai išmintinga santykiuose su savo nepaprastu ir mažai suprastu pirmagimi sūnumi ir po jo išlikusiais gyvais broliais ir seserimis.

Jėzus savo nepaprasto švelnumo ir nuostabaus užjaučiančio žmogiškosios prigimties supratimo didelę dalį gavo iš savo tėvo; didžiojo mokytojo talentą ir savo milžinišką sugebėjimą teisingam pasipiktinimui jis paveldėjo iš motinos. Savo emocinėmis reakcijomis į suaugusiųjų gyvenimo aplinką, Jėzus kartais būdavo panašus į savo tėvą, susimąstęs ir garbinantis, kartais jis būdavo akivaizdžiai nuliūdęs; bet dažniau į priekį jis ėjo panašiai, kaip ir jo motina, nusiteikęs optimistiškai ir ryžtingai. Iš esmės, Marijos temperamentas dieviškojo sūnaus karjeroje turėjo polinkį viešpatauti tuo metu, kada jis augo ir kada grėžėsi į svarbius žingsnius savo suaugusiojo gyvenime. Kai kuriomis savybėmis Jėzus buvo savo tėvų brožų mišinys; kitais atžvilgiais jis demonstruodavo vieno iš jų brožus, kaip kontrastą kito brožams.

factual. The early followers of Jesus all too often succumbed to the temptation to make all the olden prophetic utterances appear to find fulfillment in the life of their Lord and Master.

5. JESUS' EARTH PARENTS

122:5.1 (1348.1) Joseph was a mild-mannered man, extremely conscientious, and in every way faithful to the religious conventions and practices of his people. He talked little but thought much. The sorry plight of the Jewish people caused Joseph much sadness. As a youth, among his eight brothers and sisters, he had been more cheerful, but in the earlier years of married life (during Jesus' childhood) he was subject to periods of mild spiritual discouragement. These temperamental manifestations were greatly improved just before his untimely death and after the economic condition of his family had been enhanced by his advancement from the rank of carpenter to the role of a prosperous contractor.

122:5.2 (1348.2) Mary's temperament was quite opposite to that of her husband. She was usually cheerful, was very rarely downcast, and possessed an ever-sunny disposition. Mary indulged in free and frequent expression of her emotional feelings and was never observed to be sorrowful until after the sudden death of Joseph. And she had hardly recovered from this shock when she had thrust upon her the anxieties and questionings aroused by the extraordinary career of her eldest son, which was so rapidly unfolding before her astonished gaze. But throughout all this unusual experience Mary was composed, courageous, and fairly wise in her relationship with her strange and little-understood first-born son and his surviving brothers and sisters.

122:5.3 (1348.3) Jesus derived much of his unusual gentleness and marvelous sympathetic understanding of human nature from his father; he inherited his gift as a great teacher and his tremendous capacity for righteous indignation from his mother. In emotional reactions to his adult-life environment, Jesus was at one time like his father, meditative and worshipful, sometimes characterized by apparent sadness; but more often he drove forward in the manner of his mother's optimistic and determined disposition. All in all, Mary's temperament tended to dominate the career of the divine Son as he grew up and swung into the momentous strides of his adult life. In some particulars Jesus was a blending of his parents' traits; in other respects he exhibited the traits of one in contrast with those of the other.

Iš Juozapo Jėzus gavo griežtą auklėjimą pagal žydų apeiginius papročius ir nepaprastą susipažinimą su hebrajų raštais; iš Marijos jis gavo platesnį požiūrį į religinį gyvenimą ir liberalesnę sampratą apie asmeninę dvasinę laisvę.

Tiek Juozapo, tiek Marijos šeimos pagal savo laikmetį buvo gerai išsilavinusios. Juozapas ir Marija buvo daug geriau išsilavinę už to meto vidutinį ir savosios visuomeninės padėties lygį. Jis buvo mąstytojas; ji buvo strategė, puikiai mokanti prisitaikyti ir praktiška veikdama nedelsiant. Juozapas buvo juodaakis brunetas; Marija buvo rudaakė beveik blondinė.

Jeigu Juozapas būtų gyvenęs, tai be jokios abejonės jis būtų tapęs tvirtai tikinčiu į savo vyriausiojo sūnaus dieviškąją misiją. Marija svyravo tarp tikėjimo ir abejojimo, ją labai smarkiai veikė ta nuomonė, kurios laikėsi jos kiti vaikai ir jos draugai ir giminės, bet jos galutinį požiūrį visada sustiprindavo prisiminimai apie Gabrielio apsireiškimą jai tuoj pat po to, kai tik buvo pradėtas vaikelis.

Marija buvo puiki audėja ir turėjo didesnių negu vidutinių sugebėjimų to laikmečio didžiajai daliai namų ūkio darbų; ji buvo gera šeimininkė ir puiki šeimos puoselėtoja. Tiek Juozapas, tiek Marija buvo geri mokytojai, ir jie pasirūpino, kad jų vaikai gautų gerą to laikmečio išsilavinimą.

Kai Juozapas buvo jaunuolis, Marijos tėvas jį priėmė į darbą, kad prie savo namo pastatytų priestatą, ir būtent tąsyk, kada Marija atnešė Juozapui puodelį vandens, vidurdienio valgio metu, realiai ir prasidėjo šios poros, kuri turėjo lemti tapti Jėzaus tėvais, draugystė.

Juozapas ir Marija susituokė, sutinkamai su žydų papročiu, Marijos namuose Nazareto apylinkėse, kada Juozapui buvo dvidešimt vieneri metai. Šitos vedybos užbaigė normalią draugystę, trukusią beveik dvejus metus. Netrukus po vedybų jie persikraustė į savo naująjį namą, kurį Nazarete buvo pastatęs Juozapas, padedamas dviejų savo brolių. Namas buvo šalia netoli esančios aukštymės papėdės, o nuo aukštymės atsivėrė nuostabios kaimiškos apylinkės. Šitame specialiai paruoštame name, šitie jauni ir laukiantys kūdikio tėvai galvojo pasveikinti pažadėtąjį vaikelį, nieko nesuvokdami, jog šitas svarbus visatos įvykis turės atsitikti tuo metu, kada jie bus išvykę iš namų į Judėjos Betliejų.

Juozapo šeimos didesnioji dalis tapo tikinčiaisiais į Jėzaus mokymus, bet labai mažai kas iš Marijos giminių tikėjo į jį tol, kol jis neišvyko iš šito pasaulio. Juozapas daugiau linko į laukiamo Mesijo dvasinę sampratą, bet Marija ir jos šeima,

122:5.4 (1348.4) From Joseph Jesus secured his strict training in the usages of the Jewish ceremonials and his unusual acquaintance with the Hebrew scriptures; from Mary he derived a broader viewpoint of religious life and a more liberal concept of personal spiritual freedom.

122:5.5 (1349.1) The families of both Joseph and Mary were well educated for their time. Joseph and Mary were educated far above the average for their day and station in life. He was a thinker; she was a planner, expert in adaptation and practical in immediate execution. Joseph was a black-eyed brunet; Mary, a brown-eyed well-nigh blond type.

122:5.6 (1349.2) Had Joseph lived, he undoubtedly would have become a firm believer in the divine mission of his eldest son. Mary alternated between believing and doubting, being greatly influenced by the position taken by her other children and by her friends and relatives, but always was she steadied in her final attitude by the memory of Gabriel's appearance to her immediately after the child was conceived.

122:5.7 (1349.3) Mary was an expert weaver and more than averagely skilled in most of the household arts of that day; she was a good housekeeper and a superior homemaker. Both Joseph and Mary were good teachers, and they saw to it that their children were well versed in the learning of that day.

122:5.8 (1349.4) When Joseph was a young man, he was employed by Mary's father in the work of building an addition to his house, and it was when Mary brought Joseph a cup of water, during a noontime meal, that the courtship of the pair who were destined to become the parents of Jesus really began.

122:5.9 (1349.5) Joseph and Mary were married, in accordance with Jewish custom, at Mary's home in the environs of Nazareth when Joseph was twenty-one years old. This marriage concluded a normal courtship of almost two years' duration. Shortly thereafter they moved into their new home in Nazareth, which had been built by Joseph with the assistance of two of his brothers. The house was located near the foot of the near-by elevated land which so charmingly overlooked the surrounding countryside. In this home, especially prepared, these young and expectant parents had thought to welcome the child of promise, little realizing that this momentous event of a universe was to transpire while they would be absent from home in Bethlehem of Judea.

122:5.10 (1349.6) The larger part of Joseph's family became believers in the teachings of Jesus, but very few of Mary's people ever believed in him until after he departed from this world. Joseph leaned more toward the spiritual concept of the expected

ypač jos tėvas, laikėsi idėjos apie tokį Mesiją, kuris turi būti žemiškasis išvaduotojas ir politinis valdovas. Marijos protėviai žymiu mastu dalyvavo Makabėjų veikloje, kuri nuo tų laikų buvo netolimoje praeityje.

Juozapas tvirtai laikėsi Rytų, arba Babilono, žydų religijos požiūrių; Marija stipriai linko į liberalesnį ir platesnį Vakarų, arba graikiškąjį, įstatymo ir pranašų interpretavimą.

Messiah, but Mary and her family, especially her father, held to the idea of the Messiah as a temporal deliverer and political ruler. Mary's ancestors had been prominently identified with the Maccabean activities of the then but recent times.

^{122:5.11 (1349.7)} Joseph held vigorously to the Eastern, or Babylonian, views of the Jewish religion; Mary leaned strongly toward the more liberal and broader Western, or Hellenistic, interpretation of the law and the prophets.

6. NAMAI NAZARETE

Jėzaus namas stovėjo netoli aukštos kalvos Nazareto šiaurinėje dalyje, kažkiek nutolę nuo kaimo šaltinio, kuris buvo rytinėje miesto dalyje. Jėzaus šeima gyveno miesto pakraštyje, ir tai vėliau jam dar labiau palengvino mėgautis pasivaikščiojimais po apylinkes ir užlipti į šitos netoli esančios aukštymės pačią viršūnę, aukščiausią iš visų pietinės Galilėjos kalnų, išskyrus Taboro kalno grandinę rytuose ir Naino kalną, kuris buvo maždaug tokio paties aukščio. Jų namas buvo pastatytas šiek tiek piečiau ir labiau į rytus nuo šitos kalvos pietinio iškyšulio ir maždaug per vidurį tarp šitos aukštymės pagrindo ir kelio, vedančio iš Nazareto į Kaną. Be kopimo į šį kalną, Jėzui labai patiko pasivaikščiojimai siauru taku, pasisukančiu ties kalvos pagrindu šiaurės rytų kryptimi į tą vietą, kur jis susijungė su keliu į Sepforį.

Juozapo ir Marijos namas buvo vieno kambario akmeninis statinys su plokščiu stogu ir priestatu, kuriame buvo laikomi gyvuliai. Baldus sudarė žemas akmeninis stalas, lėkštės ir puodai iš molio ir akmens, audimo staklės, lempelės stovas, kelios mažos taburetės, ir kilimėliai miegoti ant akmeninių grindų. Galiniame kieme, šalia priestato gyvuliams, buvo pastogė, kuri dengė krosnį ir malūną grūdams malti. Šitokios rūšies malūnui tam, kad jis veiktų, reikėjo dviejų žmonių, vienas maldavo, kitas pildavo grūdus. Dar tuomet, kai buvo mažas berniukas, Jėzus dažnai pildavo grūdus į šitą malūną, tuo tarpu jo motina sukdavo viršutinę girnapusę.

Vėlesniaisiais metais, šeimai pagausėjus, jie visi susėsdavo aplink padidintą akmeninį stalą valgyti: maistą imdavo iš bendro dubens ar puodo. Žiemą, per vakarienę stalą apšviesdavo mažytė plokščia molinė lempelė, į kurią būdavo pripilama alyvų aliejaus. Gimus Mortai, Juozapas prie šito namo pristatė priestatą, didžiulį kambarį, kuris buvo dailidės dirbtuvės dieną ir miegamasis naktį.

6. THE HOME AT NAZARETH

^{122:6.1 (1349.8)} The home of Jesus was not far from the high hill in the northerly part of Nazareth, some distance from the village spring, which was in the eastern section of the town. Jesus' family dwelt in the outskirts of the city, and this made it all the easier for him subsequently to enjoy frequent strolls in the country and to make trips up to the top of this near-by highland, the highest of all the hills of southern Galilee save the Mount Tabor range to the east and the hill of Nain, which was about the same height. Their home was located a little to the south and east of the southern promontory of this hill and about midway between the base of this elevation and the road leading out of Nazareth toward Cana. Aside from climbing the hill, Jesus' favorite stroll was to follow a narrow trail winding about the base of the hill in a northeasterly direction to a point where it joined the road to Sepphoris.

^{122:6.2 (1350.1)} The home of Joseph and Mary was a one-room stone structure with a flat roof and an adjoining building for housing the animals. The furniture consisted of a low stone table, earthenware and stone dishes and pots, a loom, a lampstand, several small stools, and mats for sleeping on the stone floor. In the back yard, near the animal annex, was the shelter which covered the oven and the mill for grinding grain. It required two persons to operate this type of mill, one to grind and another to feed the grain. As a small boy Jesus often fed grain to this mill while his mother turned the grinder.

^{122:6.3 (1350.2)} In later years, as the family grew in size, they would all squat about the enlarged stone table to enjoy their meals, helping themselves from a common dish, or pot, of food. During the winter, at the evening meal the table would be lighted by a small, flat clay lamp, which was filled with olive oil. After the birth of Martha, Joseph built an addition to this house, a large room, which was used as a carpenter shop during the day and as a sleeping room at night.

7. KELIONE Į BETLIEJŲ

Kovo mėnesį, 8 m. pr. Kr. (tą mėnesį, kada susituokė Juozapas ir Marija), Cezaris Augustas nurodė, jog turi būti suskaičiuoti visi Romos imperijos gyventojai, jog turi vykti gyventojų surašymas, kurį bus galima panaudoti geresniam mokesčių surinkimui. Žydai visada buvo labai prietaringai nusiteikę prieš bet kokią mėginimą “suskaičiuoti tautą,” ir tai, drauge su rimtais Erodo, Judėjos karaliaus, vidaus sunkumais, buvo toji priežastis, dėl kurios gyventojų surašymas žydų karalystėje buvo atidėtas vieneriems metams. Visoje Romos imperijoje šitas gyventojų surašymas vyko 8 m. pr. Kr., išskyrus Erodo Palestinos karalystę, kur jis vyko 7 m. pr. Kr., vieneriais metais vėliau.

Marijai nebuvo būtina vykti į Betliejų užsiregistruoti—Juozapas turėjo teisę užregistruoti visą savo šeimą—bet Marija, turėdama polinkį rizikuoti ir būdama aktyvus asmuo, išsireikalavo, kad galėtų jį lydėti. Pasilikti viena ji bijojo, nes vaikelis galėjo gimti tuo metu, kada Juozapas bus išvykęs, ir, be to, kadangi Betliejus buvo netoli nuo Judaho miesto, tai Marija buvo numaciusi galimą malonų apsilankymą pas savo giminaitę Elžbietą.

Iš esmės Juozapas uždraudė Marijai lydėti jį, bet tai nedavė jokios naudos; kada buvo pakuojamas maistas trijų ar keturių dienų kelionei, tada ji paruošė dvigubą kiekį ir pasirengė kelionei. Prieš jiems iš tikrųjų išvykstant, Juozapas susitaikė su ta mintimi, jog Marija vyks kartu, ir, būdami geros nuotaikos, jie iš Nazareto išvyko dienai vos brėkstant.

Juozapas ir Marija buvo neturtingi, ir kadangi jie turėjo tiksliai vieną gyvulį nešuliams, tai Marija, apsunkusi nuo joje eančio kūdikio, jojo ant gyvulio su atsargų nešuliais, tuo tarpu Juozapas ėjo pėsčias, vesdamas gyvulį. Namų statyba ir įrengimas Juozapą smarkiai išsunkė, kadangi jis taip pat turėjo prisidėti ir prie savo tėvų paramos, nes jo tėvas neseniai buvo tapęs nedarbingas. Ir taip šitoji žydų pora iš savo kuklių namų išvyko kelionėn į Betliejų ankstų rytą rugpjūčio 18 d., 7 m. pr. Kr.

Pirmoji jų kelionės diena juos atvedė prie Gilbojos kalno šlaitų, kur nakčiai jie apsistojo prie Jordano upės ir pasinėrė į daugybę apmąstymų, koks gi sūnus jiems gims, Juozapas laikėsi požiūrio, kad jis bus dvasinis mokytojas, o Marija puoselėjo mintį apie žydų Mesiją, hebrajų nacijos išvaduotoją.

Giedrą ir ankstyvą rugpjūčio 19-osios rytą, Juozapas ir Marija jau vėl buvo kelyje. Jie papietavo Sartabo kalno, iškilusio virš Jordano upės slėnio, papėdėje, ir patraukė tolyn, iki nakties

7. THE TRIP TO BETHLEHEM

^{122:7.1 (1350.3)} In the month of March, 8 B.C. (the month Joseph and Mary were married), Caesar Augustus decreed that all inhabitants of the Roman Empire should be numbered, that a census should be made which could be used for effecting better taxation. The Jews had always been greatly prejudiced against any attempt to “number the people,” and this, in connection with the serious domestic difficulties of Herod, King of Judea, had conspired to cause the postponement of the taking of this census in the Jewish kingdom for one year. Throughout all the Roman Empire this census was registered in the year 8 B.C., except in the Palestinian kingdom of Herod, where it was taken in 7 B.C., one year later.

^{122:7.2 (1350.4)} It was not necessary that Mary should go to Bethlehem for enrollment — Joseph was authorized to register for his family — but Mary, being an adventurous and aggressive person, insisted on accompanying him. She feared being left alone lest the child be born while Joseph was away, and again, Bethlehem being not far from the City of Judah, Mary foresaw a possible pleasurable visit with her kinswoman Elizabeth.

^{122:7.3 (1350.5)} Joseph virtually forbade Mary to accompany him, but it was of no avail; when the food was packed for the trip of three or four days, she prepared double rations and made ready for the journey. But before they actually set forth, Joseph was reconciled to Mary's going along, and they cheerfully departed from Nazareth at the break of day.

^{122:7.4 (1350.6)} Joseph and Mary were poor, and since they had only one beast of burden, Mary, being large with child, rode on the animal with the provisions while Joseph walked, leading the beast. The building and furnishing of a home had been a great drain on Joseph since he had also to contribute to the support of his parents, as his father had been recently disabled. And so this Jewish couple went forth from their humble home early on the morning of August 18, 7 B.C., on their journey to Bethlehem.

^{122:7.5 (1351.1)} Their first day of travel carried them around the foothills of Mount Gilboa, where they camped for the night by the river Jordan and engaged in many speculations as to what sort of a son would be born to them, Joseph adhering to the concept of a spiritual teacher and Mary holding to the idea of a Jewish Messiah, a deliverer of the Hebrew nation.

^{122:7.6 (1351.2)} Bright and early the morning of August 19, Joseph and Mary were again on their way. They partook of their noontide meal at the foot of Mount Sartaba, overlooking the Jordan

pasiekė Jerichą, kur apsistojo užėjoje prie kelio, miesto pakraštyje. Po vakariinės ir ilgų diskusijų apie romėnų valdžios priespaudą, apie Eroda, apie užsiregistravimą gyventojų surašymui, ir apie Jeruzalės ir Aleksandrijos kaip žydų mokymosi ir kultūros centrų santykinę įtaką, keliauninkai iš Nazareto nuėjo nakties poilsio. Ankstyvą rugpjūčio 20-osios rytmetį jie kelionę atnaujino, prieš pusiaudienį pasiekė Jeruzalę, apsilankę šventykloje, keliavo toliau į savo galutinį tikslą, Betliejuje buvo apie antros dienos pusės vidurį.

Užeigos namai buvo perpildyti, todėl Juozapas stengėsi susirasti vietą, kur galėtų apsistoti pas tolimus giminaičius, bet Betliejuje visi kambariai buvo tiesiog užkimšti. Kada jis buvo sugrįžęs į užėjoje kiemą, jam pasakė, kad iš karavano arkliūžių, ištašytų iš uolos šlaito ir esančių tiesiog po užėja, buvo išvesti gyvuliai ir kad jos buvo išvalytos tam, jog priimtų atvykstančiuosius. Palikęs asilą kieme, Juozapas ant pečių užsimeitė savo krepšius su drabužiais ir maistu ir drauge su Marija nulipo akmeniniais laiptais į savo nakvynės vietą apačioje. Juos patalpino ten, kur buvo grūdų laikymo vieta prieš gardus ir ėdžias. Atskiriančios užuolaidos jau kabojo, ir jie manė, kad jiems pasisekė, jog turėjo tokį patogų kampą.

Juozapas buvo sugalvojęs iš karto eiti ir užsiregistruoti, bet Marija buvo pavargusi; ji labai kentėjo ir įkalbėjo jį pasilikti su ja, ką jis ir padarė.

8. JĖZAUS GIMIMAS

Visą tą naktį Marija blaškėsi, todėl ir vienas, ir kitas nedaug temiegojo. Prieš aušrą gimdymo sąrėmiai buvo visiškai akivaizdūs, ir rugpjūčio 21-osios vidurdienį, 7 m. pr. Kr., padedant ir nuoširdžiai dirbant bičiulėms moterims keliauninkėms, Marija pagimdė vyriškosios lyties vaikelį. Pasaulį išydo Jėzus iš Nazareto, buvo suvystytas į vystyklus, kuriuos Marija buvo pasiėmusi tokiam galimam atvejui, ir paguldytas į buvusias greta ėdžias.

Lygiai tokiu pačiu būdu, koku pasaulį išvydavo visi kiti kūdikiai iki tos dienos ir po tos dienos, gimė šis pažadėtasis vaikelis; ir aštuntąją dieną, pagal žydų paprotį, buvo apipjaustytas ir oficialiai gavo Jošua (Jėzaus) vardą.

Kitą dieną po Jėzaus gimimo, Juozapas užsiregistravo. Jis sutiko vyrą, su kuriuo prieš dvi naktis buvo šnekėjęs Jerichoje, tai tas Juozapą nusivedė pas savo pasiturintį draugą, kuris turėjo kambarį užėjoje ir kuris pasakė, kad mielai pasikeis vietomis su pora iš Nazareto. Tą pačią

valley, and journeyed on, making Jericho for the night, where they stopped at an inn on the highway in the outskirts of the city. Following the evening meal and after much discussion concerning the oppressiveness of Roman rule, Herod, the census enrollment, and the comparative influence of Jerusalem and Alexandria as centers of Jewish learning and culture, the Nazareth travelers retired for the night's rest. Early in the morning of August 20 they resumed their journey, reaching Jerusalem before noon, visiting the temple, and going on to their destination, arriving at Bethlehem in midafternoon.

122:7.7 (1351.3) The inn was overcrowded, and Joseph accordingly sought lodgings with distant relatives, but every room in Bethlehem was filled to overflowing. On returning to the courtyard of the inn, he was informed that the caravan stables, hewn out of the side of the rock and situated just below the inn, had been cleared of animals and cleaned up for the reception of lodgers. Leaving the donkey in the courtyard, Joseph shouldered their bags of clothing and provisions and with Mary descended the stone steps to their lodgings below. They found themselves located in what had been a grain storage room to the front of the stalls and mangers. Tent curtains had been hung, and they counted themselves fortunate to have such comfortable quarters.

122:7.8 (1351.4) Joseph had thought to go out at once and enroll, but Mary was weary; she was considerably distressed and besought him to remain by her side, which he did.

8. THE BIRTH OF JESUS

122:8.1 (1351.5) All that night Mary was restless so that neither of them slept much. By the break of day the pangs of childbirth were well in evidence, and at noon, August 21, 7 B.C., with the help and kind ministrations of women fellow travelers, Mary was delivered of a male child. Jesus of Nazareth was born into the world, was wrapped in the clothes which Mary had brought along for such a possible contingency, and laid in a near-by manger.

122:8.2 (1351.6) In just the same manner as all babies before that day and since have come into the world, the promised child was born; and on the eighth day, according to the Jewish practice, he was circumcised and formally named Joshua (Jesus).

122:8.3 (1351.7) The next day after the birth of Jesus, Joseph made his enrollment. Meeting a man they had talked with two nights previously at Jericho, Joseph was taken by him to a well-to-do friend who had a room at the inn, and who said he would gladly exchange quarters with the Nazareth

popietę jie persikėlė viršun į užėigą, kur jie gyveno beveik tris savaites, kol susirado vietą, kur apsisototi Juozapo tolimo giminaičio namuose.

Antrąją dieną po Jėzaus gimimo, Marija pasiuntė žinią Elžbietai, kad jos vaikelis gimė, ir sulaukė atsakymo, kviečiančio Juozapą į Jeruzalę visus reikalus aptarti su Zakariju. Kitą savaitę Juozapas išvyko į Jeruzalę pasitarti su Zakariju. Tiek Zakarijas, tiek Elžbieta buvo nuoširdžiai įsitikinę, kad Jėzus iš tikrųjų turi tapti žydų išvaduotoju, Mesiju, ir kad jų sūnus Jonas turi būti jo padėjėjų vadovas, jo dešinioji ranka, likimo žmogus. Ir kadangi Marija puoselėjo tokias pačias mintis, tai nebuvo sunku įtikinti Juozapą pasilikti Betliejuje, Dovydo mieste, tam, kad Jėzus galėtų užaugti, jog taptų Dovydo perėmėju viso Izraelio soste. Dėl to, jie pasiliko Betliejuje daugiau negu vieneriems metams, tuo tarpu Juozapas šiek tiek užsiėmė savuoju dailidės amatu.

Tuomet vidurdienį, kai gimė Jėzus, Urantijos serafimai, savo vadovų sukvieisti, iš tikrųjų giedojo šlovės himnus virš Betliejaus ėdžių, bet šitų pagiriamųjų garsų žmogaus ausys negirdėjo. Nei kokie nors piemenys, nei kokie nors kiti mirtingieji tvariniai neatėjo pareikšti pagarbos Betliejaus kūdikiui iki tos dienos, kada iš Uro atvyko tam tikri šventikai, kuriuos iš Jeruzalės atsiuntė Zakarijas.

Šitiems šventikams iš Mesopotamijos jų šalies keistas religijos mokytojas prieš kurį laiką buvo sakęs, kad jis regėjo sapną, kuriame jam buvo pranešta, jog "gyvenimo šviesa" netrukus pasirodys žemėje kūdikio pavidalu ir tarp žydų. Ir išėjo į tą pusę šitie trys mokytojai ieškoti šitos "gyvenimo šviesos." Po daugelio savaičių bergždžių paieškų Jeruzalėje, jie buvo begrįžta į Urą, kai juos sutiko Zakarijas ir atskleidė savo įsitikinimą, kad jų ieškojimų objektas yra Jėzus, ir pasiuntė juos į Betliejų, kur jie surado tą kūdikį ir savo dovanas paliko Marijai, jo žemiškajai motinai. Jų apsilankymo metu kūdikiui buvo beveik trys savaitės.

Šitie išmintingi vyrai nematė jokios žvaigždės, kuri būtų atvedusi juos į Betliejų. Toji graži legenda apie Betliejaus žvaigždę atsirado šitokiu būdu: Jėzus gimė rugpjūčio 21-osios vidurdienį, 7 m. pr. Kr. Gegužės 29 dieną, 7 m. pr. Kr., Žuvų žvaigždynė įvyko nepaprasta Jupiterio ir Saturno konjunkcija. Ir nuostabus astronominis faktas yra tai, jog panašios konjunkcijos įvyko tų pačių metų rugsėjo 29 dieną ir gruodžio 5 dieną. Remiantis šiais nepaprastais, bet visiškai natūraliais įvykiais, gero norintys vėlesniųjų kartų uolieji šalininkai sukūrė patrauklią legendą apie Betliejaus žvaigždę ir iš Rytų šalies šlovinančius išminčius, kuriuos ji atvedė prie ėdžių, kur jie pamatė ir šlovino

couple. That afternoon they moved up to the inn, where they lived for almost three weeks until they found lodgings in the home of a distant relative of Joseph.

^{122:8.4 (1351.8)} The second day after the birth of Jesus, Mary sent word to Elizabeth that her child had come and received word in return inviting Joseph up to Jerusalem to talk over all their affairs with Zacharias. The following week Joseph went to Jerusalem to confer with Zacharias. Both Zacharias and Elizabeth had become possessed with the sincere conviction that Jesus was indeed to become the Jewish deliverer, the Messiah, and that their son John was to be his chief of aides, his right-hand man of destiny. And since Mary held these same ideas, it was not difficult to prevail upon Joseph to remain in Bethlehem, the City of David, so that Jesus might grow up to become the successor of David on the throne of all Israel. Accordingly, they remained in Bethlehem more than a year, Joseph meantime working some at his carpenter's trade.

^{122:8.5 (1352.1)} At the noontide birth of Jesus the seraphim of Urantia, assembled under their directors, did sing anthems of glory over the Bethlehem manger, but these utterances of praise were not heard by human ears. No shepherds nor any other mortal creatures came to pay homage to the babe of Bethlehem until the day of the arrival of certain priests from Ur, who were sent down from Jerusalem by Zacharias.

^{122:8.6 (1352.2)} These priests from Mesopotamia had been told sometime before by a strange religious teacher of their country that he had had a dream in which he was informed that "the light of life" was about to appear on earth as a babe and among the Jews. And thither went these three teachers looking for this "light of life." After many weeks of futile search in Jerusalem, they were about to return to Ur when Zacharias met them and disclosed his belief that Jesus was the object of their quest and sent them on to Bethlehem, where they found the babe and left their gifts with Mary, his earth mother. The babe was almost three weeks old at the time of their visit.

^{122:8.7 (1352.3)} These wise men saw no star to guide them to Bethlehem. The beautiful legend of the star of Bethlehem originated in this way: Jesus was born August 21 at noon, 7 B.C. On May 29, 7 B.C., there occurred an extraordinary conjunction of Jupiter and Saturn in the constellation of Pisces. And it is a remarkable astronomic fact that similar conjunctions occurred on September 29 and December 5 of the same year. Upon the basis of these extraordinary but wholly natural events the well-meaning zealots of the succeeding generation constructed the appealing legend of the star of Bethlehem and the adoring Magi led thereby to the manger, where they beheld and worshiped the

naujagimį kūdikį. Rytietiškai ir rytietiškiems artimi protai mėgaujasi pasakiškomis istorijomis, ir tokius gražius mitus apie savo religinių vadovų ir politinių herojų gyvenimą jie kuria nuolat. Kada spausdinto žodžio nebuvo, kada didžiausia žmogiškųjų žinių dalis iš kartos į kartą būdavo perduodama žodžiu, tai mitai labai lengvai tapdavo pasakojimais, o pasakojimai galiausiai pavirsdavo tokiais, kuriais būdavo tikima kaip faktais.

9. PATEIKIMAS ŠVENTYKLOJE

Mozė žydus mokė, jog kiekvienas pirmagimis sūnus priklausio Viešpačiui, ir kad, vietoje to, kad jis būtų paaukojamas, kaip toks paprotys vyravo pagoniškose tautose, toks sūnus galėjo gyventi, su sąlyga, jeigu jo tėvai jį išpirktų sumokėdami penkis šekelius bet kuriam įgaliojimus turinčiam šventikui. Taip pat buvo ir toks Mozės įsakymas, kuris liepė, jog motina, praėjus tam tikram laiko periodui, turi ateiti pati (arba turėti ką nors, kas tinkamai galėtų paaukoti jos vardu) į šventyklą apsilavimui. Buvo įprasta šitas abi apeigas atlikti tuo pačiu metu. Taigi, Juozapas ir Marija į šventyklą Jeruzalėje atėjo patys, kad pateiktų Jėzų šventikams ir jį išpirktų, o taip pat, kad atiduotų tinkamą auką tam, jog užtikrintų Marijos ritualinį apvalymą nuo vaiko gimdymo tariamo suteršimo.

Nuolat šventyklos kiemuose laiką leido du nuostabūs personažai—dainius Simeonas ir poetė Ana. Simeonas buvo iš Judėjos, o Ana buvo iš Galilėjos. Šita pora dažnai būdavo drauge, ir abu buvo artimi su šventiku Zakariju, kuris jiems buvo patikėjęs paslaptį apie Joną ir Jėzų. Tiek Simeonas, tiek Ana labai laukė Mesijo atėjimo, o dėl to, jog jie pasitikėjo Zakariju, tai patikėjo ir tuo, kad Jėzus yra tas lauktasis žydų tautos išvadotojas.

Zakarijas žinojo, kurią dieną reikia tikėtis Juozapo ir Marijos pasirodymo šventykloje su Jėzumi, ir jis buvo iš anksto susitaręs su Simeonu ir Ana, jog parodys, iškeldamas savo ranką pasveikinimo ženklan, kuris iš pirmagimių visoje vaikų eilėje yra Jėzus.

Šitai progai Ana buvo parašiusi poemą, kurią sugiedojo Simeonas, didele dalimi nustebindamas Juozapą, Mariją, ir visus tuos, kurie buvo susirinkę į šventyklą. Ir toks buvo jų himnas pirmagimio sūnaus išpirkimui:

Tebūnie palaimintas Viešpats, Izraelio Dievas,

Nes jis aplankė mus ir suteikė išgelbėjimą savo tautai;

newborn babe. Oriental and near-Oriental minds delight in fairy stories, and they are continually spinning such beautiful myths about the lives of their religious leaders and political heroes. In the absence of printing, when most human knowledge was passed by word of mouth from one generation to another, it was very easy for myths to become traditions and for traditions eventually to become accepted as facts.

9. THE PRESENTATION IN THE TEMPLE

122:9.1 (1352.4) Moses had taught the Jews that every first-born son belonged to the Lord, and that, in lieu of his sacrifice as was the custom among the heathen nations, such a son might live provided his parents would redeem him by the payment of five shekels to any authorized priest. There was also a Mosaic ordinance which directed that a mother, after the passing of a certain period of time, should present herself (or have someone make the proper sacrifice for her) at the temple for purification. It was customary to perform both of these ceremonies at the same time. Accordingly, Joseph and Mary went up to the temple at Jerusalem in person to present Jesus to the priests and effect his redemption and also to make the proper sacrifice to insure Mary's ceremonial purification from the alleged uncleanness of childbirth.

122:9.2 (1353.1) There lingered constantly about the courts of the temple two remarkable characters, Simeon a singer and Anna a poetess. Simeon was a Judean, but Anna was a Galilean. This couple were frequently in each other's company, and both were intimates of the priest Zacharias, who had confided the secret of John and Jesus to them. Both Simeon and Anna longed for the coming of the Messiah, and their confidence in Zacharias led them to believe that Jesus was the expected deliverer of the Jewish people.

122:9.3 (1353.2) Zacharias knew the day Joseph and Mary were expected to appear at the temple with Jesus, and he had prearranged with Simeon and Anna to indicate, by the salute of his upraised hand, which one in the procession of first-born children was Jesus.

122:9.4 (1353.3) For this occasion Anna had written a poem which Simeon proceeded to sing, much to the astonishment of Joseph, Mary, and all who were assembled in the temple courts. And this was their hymn of the redemption of the first-born son:

122:9.5 (1353.4) Blessed be the Lord, the God of Israel,

122:9.6 (1352.5) For he has visited us and wrought redemption for his people;

122:9.7 (1353.6)

Išgelbėjimo ragą jis iškėlė mums visiems

Savo tarno Dovydo namuose.

Net ir taip, kaip jis šnekėjo savo šventųjų pranašų lūpomis—

Išgelbėjimą nuo mūsų priešų ir nuo visų tų, kurie mūsų nekenčia, rankos;

Kad parodytų gailestingumą mūsų tėvams, ir primintų jo šventą susitarimą—

Tą priesaiką, kurią jis davė mūsų tėvui Abraomui,

Kad apdovanotų mus, jog mes, išvaduoti iš mūsų priešų rankų,

Tikrai tarnautume jam be baimės,

Šventai ir teisingai jo akivaizdoje per visą savo gyvenimą.

Taip, ir tu, pažadėtasis vaikelis, tikrai būsi vadinamas Paties Aukštojo pranašu;

Nes tu tikrai eisi pirma Viešpaties tam, jog įkurtum jo karalystę;

Kad suteiktum žinių apie išgelbėjimą jo tautai

Atleisdamas jų nuodėmes.

Džiaukitės mūsų Dievo švelniu gailestingumu, nes toji aušra iš dangaus dabar aplankė mus,

Kad šviestų tiems, kurie sėdi tamsoje ir mirties šešėlyje;

Kad mus vestų ramybės keliais.

O dabar leisk savo tarnui pasišalinti ramybėje, o Viešpatie, kaip ir bu- vai žadėjęs,

Nes manosios akys pamatė tavą išgelbėjimą,

Kurį tu parengi visų tautų akivaizdoje;

Tokią šviesą, kuri apšvies net ir pagonis

Ir šlovę tavosios Izraelio tautos.

Grįžtant atgal į Betliejų, Juozapas ir Marija tylėjo—suglumę ir perdėm apimti baimingos pagarbos. Marija buvo labai sunerimusi dėl Anos, pagyvenusios poetės, atsisveikinančio pasveikinimo, ir Juozapui buvo neramu dėl šitų pirmalaikių pastangų parodyti Jėzų žydų tautos lauktuojų Mesijui.

^{122:9.7 (1353.6)} He has raised up a horn of salvation for all of us

^{122:9.8 (1353.7)} In the house of his servant David.

^{122:9.9 (1353.8)} Even as he spoke by the mouth of his holy prophets —

^{122:9.10 (1353.9)} Salvation from our enemies and from the hand of all who hate us;

^{122:9.11 (1353.10)} To show mercy to our fathers, and remember his holy covenant —

^{122:9.12 (1353.11)} The oath which he swore to Abraham our father,

^{122:9.13 (1353.12)} To grant us that we, being delivered out of the hand of our enemies,

^{122:9.14 (1353.13)} Should serve him without fear,

^{122:9.15 (1353.14)} In holiness and righteousness before him all our days.

^{122:9.16 (1353.15)} Yes, and you, child of promise, shall be called the prophet of the Most High;

^{122:9.17 (1353.16)} For you shall go before the face of the Lord to establish his kingdom;

^{122:9.18 (1353.17)} To give knowledge of salvation to his people

^{122:9.19 (1353.18)} In the remission of their sins.

^{122:9.20 (1353.19)} Rejoice in the tender mercy of our God because the dayspring from on high has now visited us

^{122:9.21 (1353.20)} To shine upon those who sit in darkness and the shadow of death;

^{122:9.22 (1353.21)} To guide our feet into ways of peace.

^{122:9.23 (1353.22)} And now let your servant depart in peace, O Lord, according to your word,

^{122:9.24 (1353.23)} For my eyes have seen your salvation,

^{122:9.25 (1353.24)} Which you have prepared before the face of all peoples;

^{122:9.26 (1353.25)} A light for even the unveiling of the gentiles

^{122:9.27 (1353.26)} And the glory of your people Israel.

^{122:9.28 (1353.27)} On the way back to Bethlehem, Joseph and Mary were silent — confused and overawed. Mary was much disturbed by the farewell salutation of Anna, the aged poetess, and Joseph was not in harmony with this premature effort to make Jesus out to be the expected Messiah of the Jewish people.

Bet Erodo stebėtojai nebuvo pasyvūs. Kada jie pranešė jam apie Uro šventikų apsilankymą Betliejuje, tada Erodas šitiems kaldėjiečiams liepė atvykti pas jį. Jis šitų išmintingų vyrų uoliai klausinėjo apie naująjį „žydų karalių,“ bet šie jam suteikė mažai pasitenkinimo, paaiškinę, jog kūdikis yra gimęs iš moters, kuri yra atvykusi į Betliejų drauge su savo vyru tam, jog užsiregistruotų gyventojų surašyme. Erodas, nepasitenkinęs šitoku atsakymu, išsiuntė juos su pinigais ir nurodė, kad jie surastų vaiką tam, kad ir jis galėtų nuvykti ir pagarbinti jį, kadangi jie buvo pareiškę, kad jo karalystė turės būti dvasinė, o ne žemiškoji. Bet išminčiams nebesugrįžus, Erodas tapo įtarus. Jam bemažstant apie šituos reikalus, sugrįžo jo informatoriai ir pateikė visą ataskaitą apie nesenus įvykius šventykloje, atnešė jam Simeono himno, kuris buvo sugiedotas Jėzaus išpirkimo ceremonijos metu, dalių kopiją. Bet jiems nepasisėkė pasekti Juozapo ir Marijos, ir Erodas labai užsirūstino ant jų, kai jie negalėjo pasakyti, kur ši pora nunešė kūdikį. Tuomet jis pasiuntė ieškovus, kad surastų Juozapą ir Mariją. Žinodami, kad Erodas persekioja Nazareto porą, Zakarijas ir Elžbieta nesirodė Betliejuje. Kūdikis berniukas buvo paslėptas pas Juozapo gimines.

Juozapas ieškotis darbo bijojo, ir menkos jų santaupos greitai nyko. Net ir apvalymo ceremonijų metu Juozapas manė, kad yra toks neturtingas, jog už Mariją negali paaukoti dviejų jaunų karvelių, kaip Mozė buvo nurodęs apvalyti motinas varguoliams.

Kada, po daugiau negu metus trukusių paieškų, Erodo šnipai Jėzaus nebuvo suradę, ir dėl įtarimo, jog kūdikis vis dar yra slepiamas Betliejuje, jis paruošė įsakymą, nurodantį, kad Betliejuje būtų nuodugniai apieškomas kiekvienas namas ir kad visi kūdikiai berniukai iki dviejų metų amžiaus būtų nužudyti. Šitoku būdu Erodas tikėjosi įsitikinti, jog šitas vaikiukas, kuris turi tapti „žydų karaliumi,“ bus sunaikintas. Ir šitaip per vieną dieną Judėjos Betliejuje žuvo šešiolika kūdikių berniukų. Bet Erodo dvare intrigos ir žmogžudystės, net ir jo paties betarpiškoje šeimoje, buvo įprastas dalykas.

Šitų kūdikių žudynės įvyko apie spalio vidurį, 6 m. pr. Kr., kada Jėzui buvo šiek tiek daugiau negu vieneri metai. Bet tikinčiųjų į Mesijo atėjimą buvo net ir tarp Erodo dvaro artimųjų, o vienas iš jų, sužinojęs apie įsakymą išskersti Betliejaus kūdikius berniukus, susisiektu su Zakariju, kuris savo ruožtu šią žinią perdavė Juozapui; ir naktį prieš tas žudynes Juozapas ir Marija su kūdikiu išvyko iš Betliejaus į Aleksandriją Egipte. Kad išvengtų pašalinių dėmesio, į Egiptą jie keliavo su Jėzumi vieni. Jie vyko į Aleksandriją,

122:10.1 (1353.28) But the watchers for Herod were not inactive. When they reported to him the visit of the priests of Ur to Bethlehem, Herod summoned these Chaldeans to appear before him. He inquired diligently of these wise men about the new “king of the Jews,” but they gave him little satisfaction, explaining that the babe had been born of a woman who had come down to Bethlehem with her husband for the census enrollment. Herod, not being satisfied with this answer, sent them forth with a purse and directed that they should find the child so that he too might come and worship him, since they had declared that his kingdom was to be spiritual, not temporal. But when the wise men did not return, Herod grew suspicious. As he turned these things over in his mind, his informers returned and made full report of the recent occurrences in the temple, bringing him a copy of parts of the Simeon song which had been sung at the redemption ceremonies of Jesus. But they had failed to follow Joseph and Mary, and Herod was very angry with them when they could not tell him whither the pair had taken the babe. He then dispatched searchers to locate Joseph and Mary. Knowing Herod pursued the Nazareth family, Zacharias and Elizabeth remained away from Bethlehem. The boy baby was secreted with Joseph’s relatives.

122:10.2 (1354.1) Joseph was afraid to seek work, and their small savings were rapidly disappearing. Even at the time of the purification ceremonies at the temple, Joseph deemed himself sufficiently poor to warrant his offering for Mary two young pigeons as Moses had directed for the purification of mothers among the poor.

122:10.3 (1354.2) When, after more than a year of searching, Herod’s spies had not located Jesus, and because of the suspicion that the babe was still concealed in Bethlehem, he prepared an order directing that a systematic search be made of every house in Bethlehem, and that all boy babies under two years of age should be killed. In this manner Herod hoped to make sure that this child who was to become “king of the Jews” would be destroyed. And thus perished in one day sixteen boy babies in Bethlehem of Judea. But intrigue and murder, even in his own immediate family, were common occurrences at the court of Herod.

122:10.4 (1354.3) The massacre of these infants took place about the middle of October, 6 B.C., when Jesus was a little over one year of age. But there were believers in the coming Messiah even among Herod’s court attachés, and one of these, learning of the order to slaughter the Bethlehem boy babies, communicated with Zacharias, who in turn dispatched a messenger to Joseph; and the night before the massacre Joseph and Mary departed from Bethlehem with the babe for Alexandria in Egypt. In order to avoid attracting attention, they

pasinaudodami Zakarijo pinigais, ir ten Juozapas užsiėmė savoju amatu, tuo tarpu Marija ir Jėzus glaudėsi pas Juozapo šeimos pasiturinčius giminaičius. Aleksandrijoje jie praleido ištisus dvejus metus, į Betliejų sugrįžo tiksliai po Erodo mirties.

journeyed alone to Egypt with Jesus. They went to Alexandria on funds provided by Zacharias, and there Joseph worked at his trade while Mary and Jesus lodged with well-to-do relatives of Joseph's family. They sojourned in Alexandria two full years, not returning to Bethlehem until after the death of Herod.

123 Dokumentas. Jėzaus ankstyvoji vaikystė

⇨ 122

URANTIJOS KNYGA

124 ⇨

IV DALIS. JĖZAUS GYVENIMAS IR MOKYMAI

123 DOKUMENTAS. JĖZAUS ANKSTYVOJI VAIKYSTĖ

Skyrius

ĮVADAS

1. Sugrįžus į Nazaretą
2. Penktieji metai (2 m. pr. Kr.)
3. Įvykiai šeštaisiais metais (1 m. pr. Kr.)
4. Septintieji metai (1 m. po Kr. gim.)
5. Mokyklinis gyvenimas Nazarete
6. Jo aštuntieji metai (2 m. po Kr. gim.)

PAPER 123

THE EARLY CHILDHOOD OF JESUS

SECTIONS

Introduction

1. Back in Nazareth
2. The Fifth Year (2 B.C.)
3. Events of the Sixth Year (1 B.C.)
4. The Seventh Year (A.D. 1)
5. School Days in Nazareth
6. His Eighth Year (A.D. 2)

ĮVADAS

DĖL jų gyvenimo Betliejuje neužtikrintumo ir neramumo, Marija kūdikio neatjunkino nuo krūties tol, kol jie buvo saugiai pasiekę Aleksandriją, kur šeima galėjo įsikurti normaliam gyvenimui. Jie gyveno pas giminaičius, ir Juozapas galėjo gerai aprūpinti šeimą, nes gavo darbą iš karto po jų atvykimo. Jis buvo priimtas dailide keliems mėnesiams, o tada buvo paaugštintas iki meistro, vadovavusio didelei darbininkų grupei, kuri buvo nusamdyta pastatyti vieną iš tuo metu statomų visuomeninių pastatų. Šitas naujas patyrimas atvedė prie minties pačiam tapti rangovu ir statybininku po to, kada jie sugrįžo į Nazaretą.

Per visus šituos pirmuosius Jėzaus bejėgiškos kūdikystės metus, Marija visą laiką ir be perstojo žiūrėjo, kad tik nieko neatsitiktų jos vaikelui, kas galėtų sukelti pavojų jo gerovei arba koku nors būdu sutrukdyti jo ateities misijai žemėje; nė viena motina niekada nebuvo labiau atsidavusi savo vaikui. Tuose namuose, kuriuose Jėzui teko gyventi, buvo du kiti vaikai maždaug jo amžiaus, ir tarp artimų kaimynų buvo dar šeši, kurių amžius buvo beveik toks, kaip ir jo, dėl to jie buvo tinkami žaidimų draugai. Iš pradžių Marija buvo nusiteikusi laikyti Jėzų šalia savęs. Ji bijojo,

INTRODUCTION

123:0.1 (1355.1) OWING to the uncertainties and anxieties of their sojourn in Bethlehem, Mary did not wean the babe until they had arrived safely in Alexandria, where the family was able to settle down to a normal life. They lived with kinsfolk, and Joseph was well able to support his family as he secured work shortly after their arrival. He was employed as a carpenter for several months and then elevated to the position of foreman of a large group of workmen employed on one of the public buildings then in process of construction. This new experience gave him the idea of becoming a contractor and builder after their return to Nazareth.

123:0.2 (1355.2) All through these early years of Jesus' helpless infancy, Mary maintained one long and constant vigil lest anything befall her child which might jeopardize his welfare or in any way interfere with his future mission on earth; no mother was ever more devoted to her child. In the home where Jesus chanced to be there were two other children about his age, and among the near neighbors there were six others whose ages were sufficiently near his own to make them acceptable play-fellows. At first Mary was disposed to keep Jesus close by her side. She feared something might

kad jam gali kas nors atsitikti, jeigu leis jam žaisti sode su kitais vaikais, bet Juozapas, padedamas savo giminaičių, sugebėjo ją įtikinti, jog tokia eiga iš Jėzaus atimtų naudingą mokymosi patyrimą, kaip prisitaikyti prie savo amžiaus vaikų. Ir Marija, suvokdama, jog tokia perdėtos globos ir nepaprastos apsaugos programa gali jį padaryti drovų ir kažkuria prasme egocentrišką, pagaliau sutiko su tuo planu, jog pažadėtajam vaikui būtų leista augti lygiai taip, kaip ir bet kuriam kitam vaikui; ir nors šitam sprendimui ji ir pakluso, bet tai tapo jos užsiėmimu visą laiką stebėti mažuosius, kada jie žaisdavo prie namų arba sode. Tikrai mylinti motina gali žinoti, kokią naštą Marija nešiojosi savo širdyje, jaudindamasi dėl sūnaus saugumo per šiuos jo kūdikystės ir ankstyvosios vaikystės metus.

Per jų gyvenimo Aleksandrijoje visus tuos dvejus metus, Jėzus buvo geros sveikatos ir toliau augo normaliai. Išskyrus kelis draugus ir giminaičius daugiau niekam nebuvo pasakyta, kad Jėzus yra „pažadėtasis vaikelis.“ Vienas iš Juozapo giminaičių tą Memfyje atskleidė keliems savo draugams, tolimojo Ichnatono palikuonims, ir jie, su nedidele Aleksandrijos tikinčiųjų grupele, susirinko Juozapo geradarijo giminaičio prabangiuose namuose likus nedaug laiko iki sugrįžimo į Palestiną, kad Nazareto šeimai palinkėtų geros kloties ir pareikštų savo pagarbą vaikelui. Ta proga susirinkusieji draugai Jėzui padovanojo hebrajų pilnų raštų vertimo į graikų kalbą egzempliorių. Bet šitas žydų šventųjų raštų egzempliorius į Juozapo rankas buvo atiduotas tikrai po to, kada tiek jis, tiek Marija galutinai atmetė savo draugų iš Memfio ir Aleksandrijos kvietimą pasilikti Egipte. Šitie tikintieji atkakliai tvirtino, jog likimo vaikelis galėtų skleisti nepalyginamai didesnę įtaką pasauliui kaip Aleksandrijos gyventojas, o ne gyvendamas kokioje nors kitoje vietoje Palestinoje. Šitie įtikinėjimai kažkuriam laikui uždelsė jų išvykimą į Palestiną po to, kai jie buvo gavę žinią apie Erodo mirtį.

Juozapas ir Marija pagaliau Aleksandriją paliko, išplaukę laivu, kuris priklausė jų draugui Ezraeonui, vykusiam į Jopą, ir šį uostą pasiekusiam 4 metų pr. Kr. rugpjūčio pabaigoje. Jie išvyko tiesiai į Betliejų, kur praleido ištisą rugsėjo mėnesį, besitardami su savo draugais ir giminaičiais dėl to, ar jiems reikėtų pasilikti ten, ar reikėtų sugrįžti į Nazaretą.

Marija niekada nebuvo iki galo atsiskiusi minties, kad Jėzus turi išaugti Betliejuje, Dovydo mieste. Juozapas realiai netikėjo, kad jų sūnus turi tapti karališkuoju Izraelio išvaduotoju. Be to, jis žinojo, kad jis ir pats iš tikrųjų nėra Dovydo palikuonis; tai, kad jis buvo laikomas tarp Dovydo palikuonių buvo dėl to, jog vienas iš jo protėvių buvo įsūnytas į Dovydo palikuonių atšaką. Marija,

happen to him if he were allowed to play in the garden with the other children, but Joseph, with the assistance of his kinsfolk, was able to convince her that such a course would deprive Jesus of the helpful experience of learning how to adjust himself to children of his own age. And Mary, realizing that such a program of undue sheltering and unusual protection might tend to make him self-conscious and somewhat self-centered, finally gave assent to the plan of permitting the child of promise to grow up just like any other child; and though she was obedient to this decision, she made it her business always to be on watch while the little folks were at play about the house or in the garden. Only an affectionate mother can know the burden that Mary carried in her heart for the safety of her son during these years of his infancy and early childhood.

123:0.3 (1355.3) Throughout the two years of their sojourn at Alexandria, Jesus enjoyed good health and continued to grow normally. Aside from a few friends and relatives no one was told about Jesus' being a "child of promise." One of Joseph's relatives revealed this to a few friends in Memphis, descendants of the distant Ichnaton, and they, with a small group of Alexandrian believers, assembled at the palatial home of Joseph's relative-benefactor a short time before the return to Palestine to wish the Nazareth family well and to pay their respects to the child. On this occasion the assembled friends presented Jesus with a complete copy of the Greek translation of the Hebrew scriptures. But this copy of the Jewish sacred writings was not placed in Joseph's hands until both he and Mary had finally declined the invitation of their Memphis and Alexandrian friends to remain in Egypt. These believers insisted that the child of destiny would be able to exert a far greater world influence as a resident of Alexandria than of any designated place in Palestine. These persuasions delayed their departure for Palestine for some time after they received the news of Herod's death.

123:0.4 (1356.1) Joseph and Mary finally took leave of Alexandria on a boat belonging to their friend Ezraeon, bound for Joppa, arriving at that port late in August of the year 4 B.C. They went directly to Bethlehem, where they spent the entire month of September in counsel with their friends and relatives concerning whether they should remain there or return to Nazareth.

123:0.5 (1356.2) Mary had never fully given up the idea that Jesus ought to grow up in Bethlehem, the City of David. Joseph did not really believe that their son was to become a kingly deliverer of Israel. Besides, he knew that he himself was not really a descendant of David; that his being reckoned among the offspring of David was due to the adoption of one of his ancestors into the Davidic

aišku, manė, jog Dovydo Miestas buvo tinkamiausia vieta, kurioje būtų išaugintas naujasis kandidatas į Dovydo sostą, bet Juozapas buvo linkęs geriau rizikuoti su Erodu Antipu, o ne su jo broliu Arkelaju. Jis jautė didžiulę baimę dėl vaiko saugumo Betliejuje arba bet kuriame kitame Judėjos mieste, ir manė, kad labiau tikėtina, jog Arkelajas vykdys savo tėvo, Erodo, piktavališką politiką, negu kad ją vykdytų Antipas Galilėjoje. Ir greta visų šitų priežasčių, Juozapas atvirai reiškė savo nuostatą, teikiančią pirmenybę Galilėjai, kaip geresnei vietai auginti ir lavinti šį vaikėlį, bet Marijos prieštaravimams įveikti prireikė trijų savaičių.

Iki spalio pirmosios Juozapas buvo įtikinęs Mariją ir visus savo draugus, kad jiems būtų geriausia sugrįžti į Nazaretą. Taigi, spalio pradžioje, 4 m. pr. Kr., jie išvyko iš Betliejaus į Nazaretą, keliaudami per Lydą ir Skaitopolį. Jie išsirušė į kelionę vieno sekmadienio ankstyvą rytmetį, Marija ir vaikelis jojo ant naujai įsigyto nešulnio gyvulio, tuo tarpu Juozapas ir penki lydintieji giminaičiai žygiavo pėsčiomis; Juozapo giminaičiai nesutiko leisti jiems vieniems keliauti į Nazaretą. Jie bijojo vykti į Galilėją per Jeruzalę ir Jordano slėnį, o vakariniai maršrutai nebuvo visiškai saugūs dviems vienišiams keliauninkams su mažu vaikeliu.

1. SUGRĮŽUS Į NAZARETĄ

Ketvirtąją kelionės dieną keliauninkai saugiai pasiekė tikslą. Jie, niekam nepranešę, atvyko į savo namą Nazarete, kurį daugiau negu trejus metus buvo užėmęs vienas iš Juozapo vedusių brolių, kuris iš tikrųjų nustebo, išvydęs juos; taip ramiai jie buvo susitvarkę savo reikalus, kad nei Juozapo šeima, nei Marijos šeima net ir nežinojo, kad jie išvyko iš Aleksandrijos. Kitą dieną Juozapo brolis savąją šeimą perkraustė, ir Marija, pirmą kartą po Jėzaus gimimo, įsikūrė su savo nedidele šeima, kad pasidžiaugtų gyvenimu savo pačių namuose. Greičiau negu per savaitę Juozapas gavo dailidės darbą, ir jie buvo nepaprastai laimingi.

Jėzui buvo maždaug treji metai ir du mėnesiai jų sugrįžimo į Nazaretą metu. Jis atlaikė visas keliones labai gerai ir buvo puikios sveikatos ir pilnas vaikiško atviro džiaugsmo ir susijaudinimo dėl to, jog turėjo savo nuosavas patalpas, kur galėjo lakstyti ir džiaugtis. Bet jam labai stigo Aleksandrijos žaidimo draugų savosios draugijos.

Pakeliui į Nazaretą Juozapas buvo įtikinęs Mariją, jog būtų neišmintinga savo draugams ir giminėms Galilėjoje prasiųti, kad Jėzus yra pažadėtasis vaikelis. Jie susitarė, jog apie šituos dalykus visiškai neužsimins niekam. Ir jie abu labai ištikimai šito pažado laikėsi.

line of descent. Mary, of course, thought the City of David the most appropriate place in which the new candidate for David's throne could be reared, but Joseph preferred to take chances with Herod Antipas rather than with his brother Archelaus. He entertained great fears for the child's safety in Bethlehem or in any other city in Judea, and surmised that Archelaus would be more likely to pursue the menacing policies of his father, Herod, than would Antipas in Galilee. And besides all these reasons, Joseph was outspoken in his preference for Galilee as a better place in which to rear and educate the child, but it required three weeks to overcome Mary's objections.

123:0.6 (1356.3) By the first of October Joseph had convinced Mary and all their friends that it was best for them to return to Nazareth. Accordingly, early in October, 4 B.C., they departed from Bethlehem for Nazareth, going by way of Lydda and Scythopolis. They started out early one Sunday morning, Mary and the child riding on their newly acquired beast of burden, while Joseph and five accompanying kinsmen proceeded on foot; Joseph's relatives refused to permit them to make the trip to Nazareth alone. They feared to go to Galilee by Jerusalem and the Jordan valley, and the western routes were not altogether safe for two lone travelers with a child of tender years.

1. BACK IN NAZARETH

123:1.1 (1356.4) On the fourth day of the journey the party reached its destination in safety. They arrived unannounced at the Nazareth home, which had been occupied for more than three years by one of Joseph's married brothers, who was indeed surprised to see them; so quietly had they gone about their business that neither the family of Joseph nor that of Mary knew they had even left Alexandria. The next day Joseph's brother moved his family, and Mary, for the first time since Jesus' birth, settled down with her little family to enjoy life in their own home. In less than a week Joseph secured work as a carpenter, and they were supremely happy.

123:1.2 (1356.5) Jesus was about three years and two months old at the time of their return to Nazareth. He had stood all these travels very well and was in excellent health and full of childish glee and excitement at having premises of his own to run about in and to enjoy. But he greatly missed the association of his Alexandrian playmates.

123:1.3 (1356.6) On the way to Nazareth Joseph had persuaded Mary that it would be unwise to spread the word among their Galilean friends and relatives that Jesus was a child of promise. They agreed to refrain from all mention of these matters to anyone. And they were both very faithful in keeping

Jėzaus visi ketvirtieji metai buvo normalaus fizinio vystymosi ir neįprastos protinės veiklos periodas. Tuo tarpu jis labai artimai susidraugavo su kaimynu berniuku maždaug savo paties amžiaus, kurio vardas buvo Jokūbas. Jėzus ir Jokūbas visada džiaugdavosi žaisdami, ir jie užaugo būdami dideli draugai ir ištikimi bičiuliai.

Kitas svarbus įvykis šitos Nazareto šeimos gyvenime buvo antrojo vaiko, Jokūbo, gimimas ankstyvą rytmečio valandą balandžio 2-ąją, 3 m. pr. Kr. Jėzų apimdavo džiaugsmas nuo tos minties, jog turi broliuką kūdikėlį, jis valandų valandas stovėdavo šalia jo tiesiog tam, kad tik stebėtų pirmuosius kūdikio veiksmus.

Būtent tų pačių metų vidurvasarį Juozapas pasistatė mažytes dirbtuves netoli kaimo šaltinio ir šalia tos vietos, kur sustodavo karavanai. Nuo to laiko dienos metu jis labai mažai beužiimdavo dailidės darbu. Savo partneriais jis turėjo du iš savo brolių ir kelis kitus meistrus, kuriuos siųsdavo dirbti, tuo tarpu pats pasilikdavo dirbtuvėse ir darydavo jungus ir arklus ir dirbdavo kitokius medžio darbus. Jis taip pat šiek tiek gamindavo dirbinių iš odos ir iš virvių ir storos drobės. Ir Jėzus, kada augo, kai nebūdavo mokykloje, savo laiką maždaug po lygiai paskirdavo tam, jog padėtų motinai namų ruošoje ir stebėtų, kaip dirbtuvėse dirba tėvas, tuo pačiu metu klausydamasis karavanų varovų ir keleivių iš visų žemės kampelių pašnekesių ir apkalbų.

Šių metų liepos mėnesį, likus vienam mėnesiui iki Jėzui suėjo ketveri metai, visame Nazarete pratrūko labai pavojingas žarnyno susirgimas nuo kontaktų su karavano keliauninkais. Marija taip išsigando, kad Jėzus gali būti neapsaugotas nuo šitos ligos epidemijos, kad ji šiltai aprėdė abu vaikus ir išlėkė į savo brolio namus kaime, keletą mylių į pietus nuo Nazareto prie Megido kelio netoli Sarido. Į Nazaretą jie negrįžo daugiau negu du mėnesius; Jėzui labai patiko šitas jo pirmasis patyrimas kaimo ūkyje.

2. PENKTIEJI METAI (2 M. PR. KR.)

Šiek tiek daugiau negu metams praėjus po sugrįžimo į Nazaretą, berniukas Jėzus pasiekė tą amžių, kai priėmė pirmąjį asmeninį ir iš visos širdies moralų sprendimą; ir tuomet atvyko, kad gyventų su juo, Minties Derintojas, Rojaus Tėvo dieviškoji dovana, anksčiau tarnavęs su Makiventa Melkizedeku, tokiu būdu įgavęs patyrimo, kaip veikti ryšium su įsikūnijimu tokios viršmirtingosios būtybės, kuri gyvena mirtingojo materialaus kūno pavidalu. Šitas įvykis atsitiko vasario 11 dieną, 2 m. pr. Kr. Apie dieviškojo Pagalbininko atvykimą Jėzus nežinojo nieko, kaip ir milijonų milijonai kitų

this promise.

^{123:1.4 (1357.1)} Jesus' entire fourth year was a period of normal physical development and of unusual mental activity. Meantime he had formed a very close attachment for a neighbor boy about his own age named Jacob. Jesus and Jacob were always happy in their play, and they grew up to be great friends and loyal companions.

^{123:1.5 (1357.2)} The next important event in the life of this Nazareth family was the birth of the second child, James, in the early morning hours of April 2, 3 B.C. Jesus was thrilled by the thought of having a baby brother, and he would stand around by the hour just to observe the baby's early activities.

^{123:1.6 (1357.3)} It was midsummer of this same year that Joseph built a small workshop close to the village spring and near the caravan tarrying lot. After this he did very little carpenter work by the day. He had as associates two of his brothers and several other mechanics, whom he sent out to work while he remained at the shop making yokes and plows and doing other woodwork. He also did some work in leather and with rope and canvas. And Jesus, as he grew up, when not at school, spent his time about equally between helping his mother with home duties and watching his father work at the shop, meanwhile listening to the conversation and gossip of the caravan conductors and passengers from the four corners of the earth.

^{123:1.7 (1357.4)} In July of this year, one month before Jesus was four years old, an outbreak of malignant intestinal trouble spread over all Nazareth from contact with the caravan travelers. Mary became so alarmed by the danger of Jesus being exposed to this epidemic of disease that she bundled up both her children and fled to the country home of her brother, several miles south of Nazareth on the Megiddo road near Sarid. They did not return to Nazareth for more than two months; Jesus greatly enjoyed this, his first experience on a farm.

2. THE FIFTH YEAR (2 B.C.)

^{123:2.1 (1357.5)} In something more than a year after the return to Nazareth the boy Jesus arrived at the age of his first personal and wholehearted moral decision; and there came to abide with him a Thought Adjuster, a divine gift of the Paradise Father, which had aforesaid served with Machiventa Melchizedek, thus gaining the experience of functioning in connection with the incarnation of a supermortal being living in the likeness of mortal flesh. This event occurred on February 11, 2 B.C. Jesus was no more aware of the coming of the divine Monitor than are the

vaikų, kurie iki to laiko ir po to lygiai tokiu pat būdu gaudavo šituos Minties Derintojus tam, kad apsigyventų jų protuose ir dirbtų dėl šitų protų galutinio sudvasinimo ir jų besivystančių nemirtingų sielų amžinojo išlikimo.

Šią vasario dieną Visatos Valdovų tiesioginė ir asmeninė priežiūra, kiek ji buvo susijusi su Mykolo įsikūnijimo vaiko pavidalu vientisumu, pasibaigė. Nuo to laiko per visą įsikūnijimo žmogiškąjį vystymąsi Jėzaus apsauga buvo patikėta šito viduje apsigyvenusiojo Derintojo ir su juo susietų serafinių sargų, kuriuos kartas nuo karto papildydavo tarnaujančios tarpinės būtybės, paskirtos tam tikrų konkrečių užduočių vykdymui pagal savo planetinės vyresnybės nurodymus, globai.

Jėzui penkeri metai suėjo šitų metų rugpjūtį, ir mes, dėl to, šituos metus laikysime jo penktaisiais (kalendoriniais) metais. Šiais metais, 2 m. pr. Kr., likus šiek tiek daugiau negu vienam mėnesiui iki jo penktųjų metinių, Jėzus patyrė didžiulę laimę, pasaulį išvydus jo sesutei Miriamai, kuri gimė liepos 11-osios naktį. Kitos dienos vakarą Jėzus ilgai šnekėjosi su savo tėvu apie tai, koku būdu įvairios gyvų būtybių grupės pasaulį išvysta kaip atskiri individai. Pačią vertingiausią ankstyvojo švietimo dalį Jėzus gavo iš savo tėvų, kada jie atsakinėdavo į jo apgalvotus ir žingeidžius klausinėjimus. Niekada nebuvo taip, kad Juozapas iki galo neatliktų savosios pareigos, rūpestingai ir negailėdamas laiko atsakinėdavo į daugybę berniuko klausimų. Nuo to laiko, kada Jėzui suėjo penkeri metai, iki dešimties metų, jis buvo nuolatinis kodėlčius. Nors Juozapas ir Marija nevisada galėdavo atsakyti į jo klausimus, bet niekada nebuvo taip, kad jie vengtų iki galo aptarti ji dominusius dalykus ir visais įmanomais būdais jam padėti, stengiantis surasti patenkinamą sprendimą tai problemai, kurią jo guvus protas būdavo sugalvojęs.

Nuo tada, kada jie sugrįžo į Nazaretą, jų namuose gyvenimas kunkuliavo, o Juozapas buvo nepaprastai užimtas savo naujųjų dirbtuvių statyba ir tuo, kad vėl iš naujo pradėjo savo verslą. Jis buvo tiek smarkiai užsiėmęs, jog nebesurado laiko tam, kad padirbtų lopšį Jokūbui, bet tas buvo ištaisyta, likus daug laiko iki Miriamos gimimo, taip, kad ji turėjo labai patogią lovėlę, kurioje jaukiai įsitaisydavo, kai visa šeima gėrėdavosi ja. Ir vaikas Jėzus iš visos širdies įsitraukė į visus šituos natūralius ir normalius namų rūpesčius. Jam labai patiko mažasis broliukas ir mažylė sesutė, ir Marijai jis daug padėjo rūpindamasis jais.

Tų dienų pagoniškame pasaulyje nedaug buvo tokių šeimų, kurios vaikui galėjo suteikti geresnį intelektualų, moralinį, ir religinį mokymą už

millions upon millions of other children who, before and since that day, have likewise received these Thought Adjusters to indwell their minds and work for the ultimate spiritualization of these minds and the eternal survival of their evolving immortal souls.

123:2.2 (1357.6) On this day in February the direct and personal supervision of the Universe Rulers, as it was related to the integrity of the childlike incarnation of Michael, terminated. From that time on throughout the human unfolding of the incarnation, the guardianship of Jesus was destined to rest in the keeping of this indwelling Adjuster and the associated seraphic guardians, supplemented from time to time by the ministry of midway creatures assigned for the performance of certain definite duties in accordance with the instruction of their planetary superiors.

123:2.3 (1357.7) Jesus was five years old in August of this year, and we will, therefore, refer to this as his fifth (calendar) year of life. In this year, 2 B.C., a little more than one month before his fifth birthday anniversary, Jesus was made very happy by the coming of his sister Miriam, who was born on the night of July 11. During the evening of the following day Jesus had a long talk with his father concerning the manner in which various groups of living things are born into the world as separate individuals. The most valuable part of Jesus' early education was secured from his parents in answer to his thoughtful and searching inquiries. Joseph never failed to do his full duty in taking pains and spending time answering the boy's numerous questions. From the time Jesus was five years old until he was ten, he was one continuous question mark. While Joseph and Mary could not always answer his questions, they never failed fully to discuss his inquiries and in every other possible way to assist him in his efforts to reach a satisfactory solution of the problem which his alert mind had suggested.

123:2.4 (1358.1) Since returning to Nazareth, theirs had been a busy household, and Joseph had been unusually occupied building his new shop and getting his business started again. So fully was he occupied that he had found no time to build a cradle for James, but this was corrected long before Miriam came, so that she had a very comfortable crib in which to nestle while the family admired her. And the child Jesus heartily entered into all these natural and normal home experiences. He greatly enjoyed his little brother and his baby sister and was of great help to Mary in their care.

123:2.5 (1358.2) There were few homes in the gentile world of those days that could give a child a better intellectual, moral, and religious training than the

žydų šeimas Galilėjoje. Šitie žydai turėjo savąją vaikų auklėjimo ir švietimo sisteminę programą. Vaiko gyvenimą jie suskirstė į septynis etapus:

1. Naujagimis kūdikis, nuo pirmosios iki aštuntosios dienos.
2. Žindantis vaikas.
3. Atjunkintas nuo krūties vaikas.
4. Priklausomybės nuo motinos periodas, trunkantis iki penktųjų metų pabaigos.
5. Vaiko nepriklausomybės pradžia, o sūnų atveju, tėvo atsakomybės prisiėmimas už jų švietimą.
6. Paaugliai berniukai ir paauglės mergaitės.
7. Jaunuoliai ir jaunuolės.

Būtent Galilėjos žydai laikėsi papročio, jog už vaiko lavinimą iki jam sueis penkeri metai buvo atsakinga motina, o tada, jeigu tas vaikas buvo berniukas, atsakingu už vaiko švietimą nuo to amžiaus buvo laikomas tėvas. Todėl, šitais metais Jėzus įžengė į Galilėjos žydų vaiko karjeros penktąjį etapą, ir dėl to rugpjūčio 21 dieną, 2 m. pr. Kr., Marija formaliai perdavė jį Juozapui, kad mokyti toliau.

Nors Juozapas dabar prisiėmė tiesioginę atsakomybę už Jėzaus intelektualų ir religinį mokymą, bet jo motina vis tiek stengėsi jį lavinti namuose. Ji mokė jį pažinti ir prižiūrėti vynuogių medžius ir gėles, augančias apie sodo sienas, kurios supo visą šeimos sklypą. Ji taip pat pasirūpino, kad ant namo stogo (vasaros miegamajame) būtų negilios dėžės su smėliu, kuriose Jėzus kurdavo žemėlapius ir daug praktikavosi, kada mokėsi rašyti aramėjiškai, graikiškai, o vėliau, ir hebrajiškai, nes savu laiku jis išmoko laisvai skaityti ir šnekėti visomis trimis kalbomis.

Pasirodė, kad Jėzus yra beveik tobulai fiziškai išsivystęs vaikas ir toliau normaliai vystėsi protškai ir emociškai. Šitų, savo penktųjų (kalendorinių) metų antroje pusėje jį ištiko nedidelis virškinimo sutrikimas, pirmasis nedidelis susirgimas.

Nors Juozapas ir Marija dažnai šnekėdavosi apie savo vyriausiojo vaiko ateitį, bet jeigu jūs būtumėte ten buvę, tai būtumėte matę augantį normalų, sveiką, nerūpestingą, bet nepaprastai žingėdų to meto ir tos vietos vaiką.

Jewish homes of Galilee. These Jews had a systematic program for rearing and educating their children. They divided a child's life into seven stages:

- ^{123:2.6 (1358.3)} 1. The newborn child, the first to the eighth day.
- ^{123:2.7 (1358.4)} 2. The suckling child.
- ^{123:2.8 (1358.5)} 3. The weaned child.
- ^{123:2.9 (1358.6)} 4. The period of dependence on the mother, lasting up to the end of the fifth year.
- ^{123:2.10 (1358.7)} 5. The beginning independence of the child and, with sons, the father assuming responsibility for their education.
- ^{123:2.11 (1358.8)} 6. The adolescent youths and maidens.
- ^{123:2.12 (1358.9)} 7. The young men and the young women.

^{123:2.13 (1358.10)} It was the custom of the Galilean Jews for the mother to bear the responsibility for a child's training until the fifth birthday, and then, if the child were a boy, to hold the father responsible for the lad's education from that time on. This year, therefore, Jesus entered upon the fifth stage of a Galilean Jewish child's career, and accordingly on August 21, 2 B.C., Mary formally turned him over to Joseph for further instruction.

^{123:2.14 (1358.11)} Though Joseph was now assuming the direct responsibility for Jesus' intellectual and religious education, his mother still interested herself in his home training. She taught him to know and care for the vines and flowers growing about the garden walls which completely surrounded the home plot. She also provided on the roof of the house (the summer bedroom) shallow boxes of sand in which Jesus worked out maps and did much of his early practice at writing Aramaic, Greek, and later on, Hebrew, for in time he learned to read, write, and speak, fluently, all three languages.

^{123:2.15 (1358.12)} Jesus appeared to be a well-nigh perfect child physically and continued to make normal progress mentally and emotionally. He experienced a mild digestive upset, his first minor illness, in the latter part of this, his fifth (calendar) year.

^{123:2.16 (1359.1)} Though Joseph and Mary often talked about the future of their eldest child, had you been there, you would only have observed the growing up of a normal, healthy, carefree, but exceedingly inquisitive child of that time and place.

3. ĮVYKIAI ŠEŠTAISIAIS METAIS (1 M. PR.

KR.)

3. EVENTS OF THE SIXTH YEAR (1 B.C.)

Jau, padedamas motinos, Jėzus buvo įsivinęs aramėjų kalbos Galilėjos tarmę; ir dabar tėvas jį ėmė mokyti graikų kalbos. Marija graikiškai mažai temokėjo, bet Juozapas sklandžiai šnekėjo tiek aramėjų, tiek graikų kalbomis. Graikų kalbos mokymuisi tekstų knyga buvo hebrajų raštų egzempliorius—įstatymų ir pranašų visi tekstai, įskaitant ir Psalmes—kurį jie buvo gavę dovanų išvykdami iš Egipto. Pilnų Raštų graikų kalba visame Nazarete tebuvo tik du egzemplioriai, ir dėl to, jog vieną iš jų turėjo dailidės šeima, Juozapo namus norėjo aplankyti daugelis, o tai leido Jėzui, jam augant, sutikti beveik nesibaigiančią grandinę uolių studentų ir nuoširdžių tiesos ieškotojų. Prieš pasibaigiant šitiems metams, šitas neįkainojamas rankraštis buvo atiduotas Jėzui, per šeštąjį gimtadienį jam buvo pasakyta, jog šią šventą knygą jam buvo padovanoję draugai ir giminaičiai iš Aleksandrijos. Ir labai greitai jis galėjo ją be vargo skaityti.

Pirmasis didelis sukrėtimas jaunojo Jėzaus gyvenime įvyko tada, kai jam buvo nepilni šešeri. Berniukui atrodė, kad jo tėvas—bent jau tėvas ir motina drauge—žino viską. Todėl, įsivaizduokite šito žingeidaus vaiko nuostabą, kada jis paklausė tėvo, kokia buvo neseniai įvykusio nestipraus žemės drebėjimo priežastis, išgirdus Juozapą sakant: “Mano sūnau, aš iš tikrųjų nežinau.” Tokiu būdu prasidėjo tas ilgas ir neraminantis iliuzijų praradimas, kurio metu Jėzui paaiškėjo, kad jo žemiškieji tėvai nėra visaišminčiai ir visažiniai.

Juozapui pirma kilusi mintis buvo pasakyti Jėzui, kad žemės drebėjimą sukėlė Dievas, bet akimirkos apmąstymas perspėjo jį, kad toks atsakymas iš karto išprovokuos tolimesnius ir dar daugiau gluminančius klausimus. Net ir ankstyvame amžiuje buvo sunku atsakyti į Jėzaus klausimus apie fizinius ar visuomeninius reiškinius, neapdairiai jam pasakius, jog dėl jų yra atsakingas Dievas arba velnias. Sutinkamai su vyraujančiu žydų tautos tikėjimu, Jėzus ilgą laiką noriai tikėjo mokymu apie geras dvasias ir blogas dvasias kaip galimu protinių ir dvasinių reiškinių paaiškinimu, bet labai anksti jis ėmė abejoti tuo, kad tokie nematomi poveikiai sukelia gamtinio pasaulio fizinius įvykius.

Prieš tai, kai Jėzui suėjo šešeri metai, 1 m. pr. Kr. vasaros pradžioje, Zakarijas su Elžbieta ir su savo sūnumi Jonu atvyko aplankyti Nazareto šeimos. Jėzus ir Jonas praleido džiugų laikmetį per šitą, jų atmintyje išlikusį, pirmąjį apsilankymą. Nors svečiai galėjo pasiilkti tik keletui dienų, bet tėvai aptarė daugelį dalykų, taip pat ir savųjų sūnų ateities planus. Kada jie buvo šitaip užsiėmę, tada berniukai ant namo viršaus žaidė su kaladėlėmis smėlyje ir visaip kitaip tikrai berniukams būdingais būdais linksmai leido laiką.

123:3.1 (1359.2) Already, with his mother's help, Jesus had mastered the Galilean dialect of the Aramaic tongue; and now his father began teaching him Greek. Mary spoke little Greek, but Joseph was a fluent speaker of both Aramaic and Greek. The textbook for the study of the Greek language was the copy of the Hebrew scriptures — a complete version of the law and the prophets, including the Psalms — which had been presented to them on leaving Egypt. There were only two complete copies of the Scriptures in Greek in all Nazareth, and the possession of one of them by the carpenter's family made Joseph's home a much-sought place and enabled Jesus, as he grew up, to meet an almost endless procession of earnest students and sincere truth seekers. Before this year ended, Jesus had assumed custody of this priceless manuscript, having been told on his sixth birthday that the sacred book had been presented to him by Alexandrian friends and relatives. And in a very short time he could read it readily.

123:3.2 (1359.3) The first great shock of Jesus' young life occurred when he was not quite six years old. It had seemed to the lad that his father — at least his father and mother together — knew everything. Imagine, therefore, the surprise of this inquiring child, when he asked his father the cause of a mild earthquake which had just occurred, to hear Joseph say, “My son, I really do not know.” Thus began that long and disconcerting disillusionment in the course of which Jesus found out that his earthly parents were not all-wise and all-knowing.

123:3.3 (1359.4) Joseph's first thought was to tell Jesus that the earthquake had been caused by God, but a moment's reflection admonished him that such an answer would immediately be provocative of further and still more embarrassing inquiries. Even at an early age it was very difficult to answer Jesus' questions about physical or social phenomena by thoughtlessly telling him that either God or the devil was responsible. In harmony with the prevailing belief of the Jewish people, Jesus was long willing to accept the doctrine of good spirits and evil spirits as the possible explanation of mental and spiritual phenomena, but he very early became doubtful that such unseen influences were responsible for the physical happenings of the natural world.

123:3.4 (1359.5) Before Jesus was six years of age, in the early summer of 1 B.C., Zacharias and Elizabeth and their son John came to visit the Nazareth family. Jesus and John had a happy time during this, their first visit within their memories. Although the visitors could remain only a few days, the parents talked over many things, including the future plans for their sons. While they were thus engaged, the lads played with blocks in the sand on top of the house and in many other ways enjoyed themselves in true boyish fashion.

Susipažinęs su Jonu, kuris atvyko iš namų, esančių netoli Jeruzalės, Jėzus ėmė reikšti nepaprastą susidomėjimą Izraelio istorija ir labai smulkiai klausinėti apie Sabato ritualų, sinagogos pamokslų, ir besikartojančių atminimo švenčių prasmę. Tėvas jam aiškino visų šitų sezoninių šventimų prasmę. Pirmasis buvo iškilmingas žvakių uždegimas viduržiemį, trunkantis aštuonias dienas, prasidedantis nuo vienos žvakės uždegimo pirmąją naktį ir kiekvieną kitą naktį pridėdant po vieną žvakę; šitai pažymi šventyklos pašventinimą po to, kada Judas Makabėjus sugrąžino pamaldas pagal Mozės įsakymus. Po to ėjo Purimo šventimas anksti pavasarį, tai yra Esteros ir jos dėka Izraelio išlaisvinimo šventė. Po šito eidavo iškilmingasis Perėjimas, kurį suaugusieji, kada tik būdavo įmanoma, švęsavo Jeruzalėje, tuo tarpu namuose likę vaikai turėdavo prisiminti, jog ištisą savaitę negalima valgyti jokios mielinės duonos. Vėliau atėdavo pirmųjų vaisių, derliaus nuėmimo šventės; ir paskutinią, pati iškilmingiausią iš visų švenčių, būdavo naujų metų šventė, atpirkimo diena. Nors kai kurias iš šitų švenčių ir jų ritualus Jėzaus jaunam protui buvo per sunku suprasti, bet apie tai jis galvodavo rimtai, ir tada visas pasinerdavo į tabernakulio šventės džiugesį, visos žydų tautos poilsio periodą, tą laiką, kada visi nakvodavo lapuotose palapinėse ir atsiduodavo linksmybėms ir malonumui.

Šiais metais Juozapas ir Marija turėjo vargo su Jėzumi dėl jo maldų. Jis atkakliai tvirtino, jog su savo dangiškuoju Tėvu nori kalbėtis taip, kaip kalbasi su Juozapu, savo žemiškuoju tėvu. Šitas nukrypimas nuo labiau rimto ir labiau pagarbaus bendravimo su Dievybe būdo jo tėvams sukėlė šiek tiek nerimo, ypač motinai, bet buvo neįmanoma jį įtikinti, kad savo nuostatą pakeistų; jis sukalbėdavo maldą tiksliai taip, kaip buvo išmokytas, po šito jis būtinai norėdavo "tiesiog truputį pasišnekėti su savo Tėvu danguje."

Šių metų birželio mėnesį Juozapas savo dirbtuvę Nazarete perdavė broliams ir oficialiai pradėjo dirbti statybininku. Metams nepasibaigus, šeimos pajamos daugiau negu patrigubėjo. Niekada daugiau, iki Juozapo mirties, Nazareto šeima iš tikrųjų nebepatyrė skurdo gniaužtų. Šeima vis augo ir augo, ir jie daug pinigų išleisdavo papildomam švietimui ir keliavimui, bet visą laiką didėjančios Juozapo pajamos neatsilikdavo nuo augančių išlaidų.

Per kelerius kitus metus Juozapas daug dirbo Kanoje, (Galilėjos) Betliejuje, Magdaloje, Naine, Seforyje, Kapernaume, ir Endore, o taip pat daug statė Nazarete ir netoli jo. Kada Jokūbas paaugo tiek, kad galėjo padėti motinai namų ruošos darbuose ir jaunesniųjų vaikų priežiūroje, tuomet Jėzus kartu su savo tėvu dažnai nuo namų nukeliaudavo į aplinkinius miestus ir kaimus.

^{123:3.5 (1359.6)} Having met John, who came from near Jerusalem, Jesus began to evince an unusual interest in the history of Israel and to inquire in great detail as to the meaning of the Sabbath rites, the synagogue sermons, and the recurring feasts of commemoration. His father explained to him the meaning of all these seasons. The first was the midwinter festive illumination, lasting eight days, starting out with one candle the first night and adding one each successive night; this commemorated the dedication of the temple after the restoration of the Mosaic services by Judas Maccabee. Next came the early springtime celebration of Purim, the feast of Esther and Israel's deliverance through her. Then followed the solemn Passover, which the adults celebrated in Jerusalem whenever possible, while at home the children would remember that no leavened bread was to be eaten for the whole week. Later came the feast of the first-fruits, the harvest ingathering; and last, the most solemn of all, the feast of the new year, the day of atonement. While some of these celebrations and observances were difficult for Jesus' young mind to understand, he pondered them seriously and then entered fully into the joy of the feast of tabernacles, the annual vacation season of the whole Jewish people, the time when they camped out in leafy booths and gave themselves up to mirth and pleasure.

^{123:3.6 (1360.1)} During this year Joseph and Mary had trouble with Jesus about his prayers. He insisted on talking to his heavenly Father much as he would talk to Joseph, his earthly father. This departure from the more solemn and reverent modes of communication with Deity was a bit disconcerting to his parents, especially to his mother, but there was no persuading him to change; he would say his prayers just as he had been taught, after which he insisted on having "just a little talk with my Father in heaven."

^{123:3.7 (1360.2)} In June of this year Joseph turned the shop in Nazareth over to his brothers and formally entered upon his work as a builder. Before the year was over, the family income had more than trebled. Never again, until after Joseph's death, did the Nazareth family feel the pinch of poverty. The family grew larger and larger, and they spent much money on extra education and travel, but always Joseph's increasing income kept pace with the growing expenses.

^{123:3.8 (1360.3)} The next few years Joseph did considerable work at Cana, Bethlehem (of Galilee), Magdala, Nain, Sepphoris, Capernaum, and Endor, as well as much building in and near Nazareth. As James grew up to be old enough to help his mother with the housework and care of the younger children, Jesus made frequent trips away from home with his father to these

Jėzus buvo entuziastingas ir susidomėjęs stebėtojas ir iš šitų kelionių iš namų gavo daug praktinių žinių; jis stropiai kaupė žinias apie žmogų ir jo gyvenimo būdą žemėje.

Šiais metais Jėzus padarė didžiulę pažangą savo stiprius jausmus ir energingus protrūkius derindamas prie šeiminio bendradarbiavimo ir namų drausmės reikalavimų. Marija buvo mylinti motina, bet gana griežta drausmintoją. Tačiau, daugeliu atvejų Jėzui didesnę poveikį turėjo Juozapas, kadangi būtent jis sėsdavosi drauge su berniuku ir jam iki galo aiškino tikrąsias ir svarbiausias priežastis, kodėl iš pagarbos visos šeimos gerovei ir ramybei yra būtinas asmeninių aistrų drausminis pažabojimas. Kada Jėzui paaiškino situaciją, tada jis visada išmintingai ir noriai atsižvelgdavo į tėvų pageidavimus ir šeimos taisykles.

Didelę dalį laisvalaikio—kada motina neprašydavo pagalbos namuose—jis praleisdavo dienos metu studijuodamas gėles ir augalus, o nakties metu stebėdamas žvaigždes. Jam atsirado tėvams nerimo sukėlęs įprotis gulėti ant nugaros ir su nuostaba tyrinėti žvaigždėtą dangų dar ilgai po to meto, kada šitoje tvarkingoje Nazareto šeimoje būdavo įprasta eiti miegoti.

4. SEPTINTIEJI METAI (1 M. PO KR. GIM.)

Jėzaus gyvenime tai iš tikrųjų buvo įvykiais gausūs metai. Sausio pradžioje Galilėjoje buvo didžiulė sniego pūga. Prisigo per dvi pėdas, tai buvo didžiausias snigimas, kokį tik kada nors per savo visą gyvenimą matė Jėzus, ir sniego danga Nazarete buvo viena iš giliausių per šimtą metų.

Jėzaus laikais žydų vaikų žaidybinis gyvenimas buvo gana ribotas; labai dažnai vaikai žaisdavo tuos rimtesnius dalykus, kuriuos darant matydavo suaugusiuosius. Jie didele dalimi žaisdavo vestuves ir laidotuves, ritualus, kuriuos jie taip dažnai matydavo ir kurie būdavo tokie įspūdingi. Jie šokdavo ir dainuodavo, bet turėjo nedaug organizuotų žaidimų, kuriuos taip mėgsta vėlesniųjų laikų vaikai.

Jėzui, kaimynų berniuko, o vėliau savo brolio Jokūbo draugijoje, patikdavo žaisti šeimos staliaus dirbtuvių tolimajame kampe, kur jie su didžiuoju pasimėgavimu žaisdavo su drožlėmis ir medinėmis kaladėlėmis. Jėzui visada buvo sunku suvokti kai kurių žaidimų rūšių, kurios buvo uždraustos Sabato dieną, žala, bet niekada nebuvo taip, kad savo tėvų norams jis nepaklustų. Jis turėjo humoro ir žaidimų gyslelę, kuriai pasireikšti buvo mažai progų jo laikų ir kartos aplinkoje, bet iki keturiolikos metų amžiaus didžiąją laiką dalį jis buvo linksmas ir be rūpesčių.

surrounding towns and villages. Jesus was a keen observer and gained much practical knowledge from these trips away from home; he was assiduously storing up knowledge regarding man and the way he lived on earth.

^{123:3.9 (1360.4)} This year Jesus made great progress in adjusting his strong feelings and vigorous impulses to the demands of family co-operation and home discipline. Mary was a loving mother but a fairly strict disciplinarian. In many ways, however, Joseph exerted the greater control over Jesus as it was his practice to sit down with the boy and fully explain the real and underlying reasons for the necessity of disciplinary curtailment of personal desires in deference to the welfare and tranquillity of the entire family. When the situation had been explained to Jesus, he was always intelligently and willingly co-operative with parental wishes and family regulations.

^{123:3.10 (1360.5)} Much of his spare time — when his mother did not require his help about the house — was spent studying the flowers and plants by day and the stars by night. He evinced a troublesome penchant for lying on his back and gazing wonderingly up into the starry heavens long after his usual bedtime in this well-ordered Nazareth household.

4. THE SEVENTH YEAR (A.D. 1)

^{123:4.1 (1361.1)} This was, indeed, an eventful year in Jesus' life. Early in January a great snowstorm occurred in Galilee. Snow fell two feet deep, the heaviest snowfall Jesus saw during his lifetime and one of the deepest at Nazareth in a hundred years.

^{123:4.2 (1361.2)} The play life of Jewish children in the times of Jesus was rather circumscribed; all too often the children played at the more serious things they observed their elders doing. They played much at weddings and funerals, ceremonies which they so frequently saw and which were so spectacular. They danced and sang but had few organized games, such as children of later days so much enjoy.

^{123:4.3 (1361.3)} Jesus, in company with a neighbor boy and later his brother James, delighted to play in the far corner of the family carpenter shop, where they had great fun with the shavings and the blocks of wood. It was always difficult for Jesus to comprehend the harm of certain sorts of play which were forbidden on the Sabbath, but he never failed to conform to his parents' wishes. He had a capacity for humor and play which was afforded little opportunity for expression in the environment of his day and generation, but up to the age of fourteen he was cheerful and lighthearted most of the time.

Marija ant priestato gyvuliams laikė karvelidę, ir pajamas už parduotus balandžius panaudodavo kaip specialų labdaros fondą, kurį tvarkydavo Jėzus po to, kada jis atskaičiuodavo dešimtinę ir atiduodavo sinagogos tarnautojui.

Vienintelis rimtas nelaimingas atsitikimas, nutikęs Jėzui iki šio laiko, buvo tai, kad jis nuvirto nuo užpakalinio kiemo akmeninių laiptų, vedančių į miegamąjį, kuris buvo uždengtas stora drobe. Tai įvyko per smėlio audrą, netikėtai užgriuvusią iš rytų liepos mėnesį. Karšti vėjai, nešantys smulkaus smėlio šuorus, paprastai pūsdavo lietų sezono metu, ypač kovo ir balandžio mėnesiais. Buvo neįprasta, jog tokia audra pasitaikytų liepos mėnesį. Tuo metu, kada kilo audra, Jėzus žaidė namo viršuje, kaip ir buvo įpratęs, nes per didžiąją sausros sezono dalį tai buvo įprasta jo žaidimo vieta. Smėlis jį apakino, kada jis lipo laiptais žemyn, ir jis parvirto. Po šito atsitikimo Juozapas padarė turėklus abiejose laiptų pusėse.

Nebuvo jokios galimybės užbėgti už akių šitam nelaimingam atsitikimui. Negalima kaltinti aplaidumu laikinųjų sargybinių tarpinių būtybių, vienos pirminės ir vienos antrinės tarpinės būtybės, kurios buvo paskirtos berniuką prižiūrėti; taip pat negalima kaltinti ir serafinių sargų. Tiesiog nebuvo galima šito išvengti. Bet šitas nedidelis nelaimingas įvykis, atsitikęs tuo metu, kada Juozapas buvo išvykęs į Endorą, sukėlė Marijai tokį didžiulį nerimą, kad ji kelis mėnesius neišmintingai mėgino Jėzų laikyti visiškai šalia savęs.

Dangiškosios asmenybės negali savavališkai įsikišti į materialius nelaimingus atsitikimus, fizinės prigimties įprastus reiškinius. Įprastinėmis aplinkybėmis į materialias sąlygas gali įsikišti tikrai tarpinės būtybės tam, kad apsaugotų likimo vyrų ir moterų asmenis, bet net ir ypatingose situacijose šitos būtybės šitaip gali veikti tikrai paklusdamos savosios vyresybės specialioms nurodymams.

O tai buvo tikrai vienas iš daugelio tokių nereikšmingų atsitikimų, kurie vėliau nutiko šitam smalsiam ir drąsiam jaunuoliui. Jeigu jūs įsivaizduosite judraus berniuko įprastą vaikystę ir jaunystę, tuomet turėsite gana gerą supratimą apie Jėzaus jaunystės metus, ir sugebėsite įsivaizduoti kaip tik tai, kiek nerimo jis kėlė savo tėvams, ypač motinai.

Ketvirtasis Nazareto šeimos narys, Juozapas, gimė trečiadienio rytą, kovo 16 dieną, 1 m. po Kr. gim.

^{123:4.4 (1361.4)} Mary maintained a dovecote on top of the animal house adjoining the home, and they used the profits from the sale of doves as a special charity fund, which Jesus administered after he deducted the tithe and turned it over to the officer of the synagogue.

^{123:4.5 (1361.5)} The only real accident Jesus had up to this time was a fall down the back-yard stone stairs which led up to the canvas-roofed bedroom. It happened during an unexpected July sandstorm from the east. The hot winds, carrying blasts of fine sand, usually blew during the rainy season, especially in March and April. It was extraordinary to have such a storm in July. When the storm came up, Jesus was on the housetop playing, as was his habit, for during much of the dry season this was his accustomed playroom. He was blinded by the sand when descending the stairs and fell. After this accident Joseph built a balustrade up both sides of the stairway.

^{123:4.6 (1361.6)} There was no way in which this accident could have been prevented. It was not chargeable to neglect by the midway temporal guardians, one primary and one secondary midwayer having been assigned to the watchcare of the lad; neither was it chargeable to the guardian seraphim. It simply could not have been avoided. But this slight accident, occurring while Joseph was absent in Endor, caused such great anxiety to develop in Mary's mind that she unwisely tried to keep Jesus very close to her side for some months.

^{123:4.7 (1361.7)} Material accidents, commonplace occurrences of a physical nature, are not arbitrarily interfered with by celestial personalities. Under ordinary circumstances only midway creatures can intervene in material conditions to safeguard the persons of men and women of destiny, and even in special situations these beings can so act only in obedience to the specific mandates of their superiors.

^{123:4.8 (1361.8)} And this was but one of a number of such minor accidents which subsequently befell this inquisitive and adventurous youth. If you envisage the average childhood and youth of an aggressive boy, you will have a fairly good idea of the youthful career of Jesus, and you will be able to imagine just about how much anxiety he caused his parents, particularly his mother.

^{123:4.9 (1362.1)} The fourth member of the Nazareth family, Joseph, was born Wednesday morning, March 16, A.D. 1.

5. MOKYKLINIS GYVENIMAS NAZARETE

5. SCHOOL DAYS IN NAZARETH

Dabar Jėzus buvo septynerių metų, to amžiaus, kada žydų vaikai turėjo pradėti savo formalų švietimą sinagogų mokyklose. Dėl to, šių metų rugpjūčio mėnesį jis pradėjo kupiną įvykių mokyklinį gyvenimą Nazarete. Jau dabar šitas berniukas sklandžiai skaitė, rašė, ir šnekėjo dviemis kalbomis, aramiečių ir graikų. Dabar jis turėjo susipažinti su užduotimi, kaip išmokyti skaityti, rašyti, ir šnekėti hebrajų kalba. Ir jis iš tikrųjų troško to naujojo mokyklinio gyvenimo, kuris jo laukė.

Trejus metus—iki sulaukė dešimties metų—jis lankė Nazareto sinagogos pradinę mokyklą. Per šituos trejus metus jis mokėsi Įstatymo Knygos pagrindų, nes ji buvo parašyta hebrajų kalba. Per kitus trejus metus jis mokėsi aukštesniojo lygio mokykloje ir, kartodamas balsu, atmintinai išmoko gilesnius šventųjų įstatymų mokymus. Šitą sinagogos mokyklą jis užbaigė, kada jam ėjo tryliktieji metai ir sinagogos valdytojai perdavė jį tėvams kaip išsilavinusį “įsakymo sūnų”—nuo šiol atsakingą Izraelio bendrijos pilietį, visa tai jam leido dalyvauti Perėjimo šventėje Jeruzalėje; dėl to, tais metais jis dalyvavo savo pirmojoje Perėjimo šventėje drauge su savo tėvu ir motina.

Nazarete mokiniai sėdėdavo ant grindų pusiau apskritimu, tuo tarpu jų mokytojas, chazanas, sinagogos pareigūnas, sėdėdavo prieš juos. Jie pradėjo nuo Levito Knygos, tada perėjo prie kitų įstatymo knygų studijų, užbaigė Pranašų ir Psalmių knygų studijavimu. Nazareto sinagoga turėjo pilną Raštų rinkinį hebrajų kalba. Iki dvylikos metų amžiaus buvo studijuojami tikrai Raštai. Vasaros mėnesiais pamokų laikas būdavo smarkiai sutrumpinamas.

Jėzus anksti labai gerai įsisavino hebrajų kalbą, ir kada jis dar buvo jaunuolis, kai Nazarete nesilankydavo joks žymus svečias, tai jo dažnai prašydavo paskaityti hebrajų raštus ištikimiesiems susirinkusiesiems sinagogoje reguliarių Sabato pamaldų metu.

Šitos sinagogų mokyklos vadovėlių, aišku, neturėjo. Mokydamas, chazanas garsiai išardavo sakinį, tuo tarpu mokiniai vieningai choru kartodavo paskui jį. Kada mokinyss turėdavo priėjimą prie rašytinių įstatymų knygų, tada jis pamoką išmokdavo skaitydamas garsiai ir nuolat pakartodamas.

Be to, papildomai prie savo daugiau formalaus mokymosi, Jėzus ėmė susipažinti su žmogiškąja prigimtimi iš visų žemės pakraščių, nes į jo tėvo dirbtuves užeidavo žmonės iš daugelio kraštų. Kada labiau subrendo, tada jis laisvai bendravo su vilkstinių keliauninkais,

^{123:5.1 (1362.2)} Jesus was now seven years old, the age when Jewish children were supposed to begin their formal education in the synagogue schools. Accordingly, in August of this year he entered upon his eventful school life at Nazareth. Already this lad was a fluent reader, writer, and speaker of two languages, Aramaic and Greek. He was now to acquaint himself with the task of learning to read, write, and speak the Hebrew language. And he was truly eager for the new school life which was ahead of him.

^{123:5.2 (1362.3)} For three years — until he was ten — he attended the elementary school of the Nazareth synagogue. For these three years he studied the rudiments of the Book of the Law as it was recorded in the Hebrew tongue. For the following three years he studied in the advanced school and committed to memory, by the method of repeating aloud, the deeper teachings of the sacred law. He graduated from this school of the synagogue during his thirteenth year and was turned over to his parents by the synagogue rulers as an educated “son of the commandment” — henceforth a responsible citizen of the commonwealth of Israel, all of which entailed his attendance at the Passovers in Jerusalem; accordingly, he attended his first Passover that year in company with his father and mother.

^{123:5.3 (1362.4)} At Nazareth the pupils sat on the floor in a semicircle, while their teacher, the chazan, an officer of the synagogue, sat facing them. Beginning with the Book of Leviticus, they passed on to the study of the other books of the law, followed by the study of the Prophets and the Psalms. The Nazareth synagogue possessed a complete copy of the Scriptures in Hebrew. Nothing but the Scriptures was studied prior to the twelfth year. In the summer months the hours for school were greatly shortened.

^{123:5.4 (1362.5)} Jesus early became a master of Hebrew, and as a young man, when no visitor of prominence happened to be sojourning in Nazareth, he would often be asked to read the Hebrew scriptures to the faithful assembled in the synagogue at the regular Sabbath services.

^{123:5.5 (1362.6)} These synagogue schools, of course, had no textbooks. In teaching, the chazan would utter a statement while the pupils would in unison repeat it after him. When having access to the written books of the law, the student learned his lesson by reading aloud and by constant repetition.

^{123:5.6 (1362.7)} Next, in addition to his more formal schooling, Jesus began to make contact with human nature from the four quarters of the earth as men from many lands passed in and out of his father's repair shop. When he grew older, he mingled freely with the caravans as they tarried

apsistojusiais netoli šaltinio tam, jog pailsėtų ir pavalgytų. Gerai mokėdamas graikų kalbą, jis nesunkiai susikalbėdavo su didžiąja dauguma vilkstinių keliauninkų ir varovų.

Nazaretas buvo vilkstinių sustojimo vieta ir kelių sankryža, ir didžiąją dalį jo gyventojų sudarė nežydai; tuo pačiu jis buvo plačiai žinomas kaip toks centras, kuris žydų tradicinį įstatymą aiškino liberaliai. Galilėjoje žydai su pagonimis bendraudavo laisviau negu tai buvo daroma Judėjoje. Ir iš visų Galilėjos miestų, Nazareto žydai buvo patys liberaliausi aiškindami visuomeninius suvaržymus, grindžiamus baime susitepti dėl ryšių su pagonimis. Ir dėl šitų sąlygų atsirado įprastas Jeruzalėje posakis: “Ar kas nors gera gali kilti iš Nazareto?”

Jėzus moralinį mokymą ir dvasinę kultūrą daugiausia gavo savo paties namuose. Didelę dalį savo intelektualaus ir teologinio išsilavinimo jis gavo iš chazano. Bet tikrąjį išsilavinimą—tą proto ir širdies parengimą realiam išmėginimui, kaip nugalėti sunkias gyvenimo problemas—jis įgijo bendraudamas su savo bičiuliais žmonėmis. Būtent šitas artimas bendravimas su savo bičiuliais žmonėmis, jaunais ir senais, žydais ir pagonimis, jam suteikė galimybę pažinti žmogiškąją rasę. Jėzus buvo labai išsilavinęs tuo, kad žmones suprato giliai ir juos atsidavusiai mylėjo.

Per visus tuos metus sinagogoje jis buvo puikus mokinytis, turėdamas didžiulį pranašumą, kadangi kalbėjo trimis kalbomis. Nazareto chazanas, ta proga, kad Jėzus užbaigė mokyklos kursą, Juozapui pastebėjo, jog jam atrodo, kad jis “daugiau išmokęs iš Jėzaus skvarbių klausimų,” negu pats “galėjęs išmokyti šį vaikina.”

Per savo visą mokymosi kursą Jėzus daug ko išmoko ir pasisėmė didžiulio įkvėpimo iš reguliarių šeštadieninių pamokslų sinagogoje. Buvo įprasta įžymių atvykėlių, apsistojusių Nazarete šeštadieniui, prašyti kreiptis į susirinkusius sinagogoje. Kada Jėzus augo, tada jis girdėjo, kaip savo požiūrį reiškė daug didžiųjų mąstytojų iš viso žydų pasaulio, ir daugelį tokių, kurie vargu ar buvo žydai ortodoksai, kadangi Nazareto sinagoga buvo išsivystęs ir liberalus hebrajų minties ir kultūros centras.

Pradėjus mokyklą lankyti septynerių metų amžiaus (šiuo metu žydai ką tik buvo pradėję taikyti įstatymą dėl privalomojo išsilavinimo) buvo įprasta, jog mokiniai pasirinktų savo “gimtadienio tekstą,” kažką panašaus į auksinę taisyklę, kad juo vadovautųsi per visą mokymosi laikmetį, ir kurį išsamiai aiškino baigdami mokyklą sulaukę trylikos metų amžiaus. Jėzus tekstą pasirinko iš Pranašo Isajo: “Viešpaties Dievo dvasia yra manyje, nes Viešpats mane patepė; jis pasiuntė

near the spring for rest and nourishment. Being a fluent speaker of Greek, he had little trouble in conversing with the majority of the caravan travelers and conductors.

123:5.7 (1362.8) Nazareth was a caravan way station and crossroads of travel and largely gentile in population; at the same time it was widely known as a center of liberal interpretation of Jewish traditional law. In Galilee the Jews mingled more freely with the gentiles than was their practice in Judea. And of all the cities of Galilee, the Jews of Nazareth were most liberal in their interpretation of the social restrictions based on the fears of contamination as a result of contact with the gentiles. And these conditions gave rise to the common saying in Jerusalem, “Can any good thing come out of Nazareth?”

123:5.8 (1363.1) Jesus received his moral training and spiritual culture chiefly in his own home. He secured much of his intellectual and theological education from the chazan. But his real education — that equipment of mind and heart for the actual test of grappling with the difficult problems of life — he obtained by mingling with his fellow men. It was this close association with his fellow men, young and old, Jew and gentile, that afforded him the opportunity to know the human race. Jesus was highly educated in that he thoroughly understood men and devotedly loved them.

123:5.9 (1363.2) Throughout his years at the synagogue he was a brilliant student, possessing a great advantage since he was conversant with three languages. The Nazareth chazan, on the occasion of Jesus’ finishing the course in his school, remarked to Joseph that he feared he “had learned more from Jesus’ searching questions” than he had “been able to teach the lad.”

123:5.10 (1363.3) Throughout his course of study Jesus learned much and derived great inspiration from the regular Sabbath sermons in the synagogue. It was customary to ask distinguished visitors, stopping over the Sabbath in Nazareth, to address the synagogue. As Jesus grew up, he heard many great thinkers of the entire Jewish world expound their views, and many also who were hardly orthodox Jews since the synagogue of Nazareth was an advanced and liberal center of Hebrew thought and culture.

123:5.11 (1363.4) When entering school at seven years (at this time the Jews had just inaugurated a compulsory education law), it was customary for the pupils to choose their “birthday text,” a sort of golden rule to guide them throughout their studies, one upon which they often expatiated at their graduation when thirteen years old. The text which Jesus chose was from the Prophet Isaiah: “The spirit of the Lord God is upon me, for the Lord has anointed me; he has sent me to bring good news

mane, kad neščiau gerąją naujieną nusižeminusiems, kad sustiprinčiau palūžusiuosius, skelbčiau laisvę belaisviams, ir išlaisvinčiau dvasinius kalinius.”

Nazaretas buvo hebrajų nacijos vienas iš dvidešimt keturių šventikų centrų. Bet Galilėjos dvasininkija, aiškindama tradicinius įstatymus, buvo liberalesnė už Judėjos raštininkus ir rabinus. Nazarete jų požiūris į Sabato laikymąsi taip pat buvo liberalesnis. Būtent dėl šito Juozapas buvo įpratęs pasiimti Jėzų pasivaikščioti Sabato popietėmis, viena iš mėgstamiausių jų iškylų būdavo tada, kada jie užlipdavo ant netoli namų buvusios aukštos kalvos, nuo kurios prieš jų akis atsiverdavo Galilėjos panorama. Šiaurės vakaruose, giedromis dienomis, jie galėdavo matyti ilgą Karmelio kalno keterą, besidriekiančią žemyn link jūros; ir daug kartų Jėzus girdėjo tėvą pasakojant istoriją apie Eliją, vieną iš pirmųjų toje ilgoje hebrajų pranašų vartinėje, kuris priekaištavo Ahabui ir demaskavo Baalio šventikus. Šiaurėje didingu grožiu savo sniegingą viršūnę buvo iškėlęs Hermono kalnas ir užėmė visą horizontą, beveik 3.000 pėdų viršutinių šlaitų spindėjo baltumu, padengti nuolatinio sniegu. Toli rytuose jie galėjo matyti Jordano slėnį, o dar toliau už jo buvo Moabo uolėti kalnai. Taip pat pietuose ir rytuose, kada saulė šviesdavo į jų marmurines sienas, jie galėdavo matyti Dekapolio graikų-romėnų miestus, su jų amfiteatrais ir pretenzingomis šventyklomis. O kada jie išbūdavo iki to meto, kai saulė imdavo leistis, tada vakaruose jie galėdavo atskirti plaukiančius laivus toli esančioje Viduržemio jūroje.

Jėzus galėdavo stebėti, kaip iš keturių pusių vilkstinių virtinės atkeliaudavo į Nazaretą ir iš jo iškeliudavo, o pietuose jiems atsiverdavo plati ir derlinga Ezdrilono lyguma, nusidriekusi link Gilbojos kalno ir Samarijos.

Kada ant šitų kalvų jie nelipdavo, kad pasižiūrėtų į toli nusidriekiantį peizažą, tada vaikščiodavo po apylinkes ir studijuodavo gamtą, kuri buvo skirtingos nuotaikos priklausomai nuo metų laiko. Jėzaus ankstyviausias mokymas, be mokymo šeimos aplinkoje, buvo susijęs su pagarbiu ir užjaučiančiu požiūriu į gamtą.

Prieš tai, kai jam suėjo aštuoneri metai, jį pažinojo visos Nazareto motinos ir jaunos moterys, kurios buvo jį sutikusios ir šnekėjusios su juo prie šaltinio, kuris buvo nelabai toli nuo jo namų, ir kuris buvo vienas iš visuomeninio bendravimo ir apkalbų centrų visam miestui. Šiais metais Jėzus išmoko melžti šeimos karvę ir prižiūrėti kitus gyvulius. Per šiuos ir kitus metus jis taip pat išmoko padaryti sūrį ir austi. Būdamas dešimties metų amžiaus, jis sumaniai valdė audimo stakles. Būtent maždaug šituo metu Jėzus ir kaimynų berniukas Jokūbas labai

to the meek, to bind up the brokenhearted, to proclaim liberty to the captives, and to set the spiritual prisoners free.”

^{123:5.12 (1363.5)} Nazareth was one of the twenty-four priest centers of the Hebrew nation. But the Galilean priesthood was more liberal in the interpretation of the traditional laws than were the Judean scribes and rabbis. And at Nazareth they were also more liberal regarding the observance of the Sabbath. It was therefore the custom for Joseph to take Jesus out for walks on Sabbath afternoons, one of their favorite jaunts being to climb the high hill near their home, from which they could obtain a panoramic view of all Galilee. To the northwest, on clear days, they could see the long ridge of Mount Carmel running down to the sea; and many times Jesus heard his father relate the story of Elijah, one of the first of that long line of Hebrew prophets, who reproved Ahab and exposed the priests of Baal. To the north Mount Hermon raised its snowy peak in majestic splendor and monopolized the skyline, almost 3,000 feet of the upper slopes glistening white with perpetual snow. Far to the east they could discern the Jordan valley and, far beyond, the rocky hills of Moab. Also to the south and the east, when the sun shone upon their marble walls, they could see the Greco-Roman cities of the Decapolis, with their amphitheaters and pretentious temples. And when they lingered toward the going down of the sun, to the west they could make out the sailing vessels on the distant Mediterranean.

^{123:5.13 (1364.1)} From four directions Jesus could observe the caravan trains as they wended their way in and out of Nazareth, and to the south he could overlook the broad and fertile plain country of Esdraelon, stretching off toward Mount Gilboa and Samaria.

^{123:5.14 (1364.2)} When they did not climb the heights to view the distant landscape, they strolled through the countryside and studied nature in her various moods in accordance with the seasons. Jesus' earliest training, aside from that of the home hearth, had to do with a reverent and sympathetic contact with nature.

^{123:5.15 (1364.3)} Before he was eight years of age, he was known to all the mothers and young women of Nazareth, who had met him and talked with him at the spring, which was not far from his home, and which was one of the social centers of contact and gossip for the entire town. This year Jesus learned to milk the family cow and care for the other animals. During this and the following year he also learned to make cheese and to weave. When he was ten years of age, he was an expert loom operator. It was about this time that Jesus and the neighbor boy Jacob became great friends of the

susidraugavo su puodžiumi, kuris dirbo netoli tekančio šaltinio; ir kada jie stebėdavo, kaip Natano mīklūs pirštai ant puodžiaus ratelio formuoja molį, tai abu daug kartų buvo pasiryžę kai užaugs tapti puodžiais. Natanas labai mylėjo berniukus ir jiems pažaisiti dažnai duodavo molio, mėgindamas vystyti jų kūrybinę vaizduotę pasiūlydavo jiems pasivaržyti lipdant įvairius daiktus ir gyvūnus.

6. JO AŠTUNTIEJI METAI (2 M. PO KR. GIM)

Tai buvo įdomūs metai mokykloje. Nors Jėzus nebuvo nepaprastas mokinyš, bet jis buvo stropus mokinyš ir priklausė labiau išsivysčiusiam klasės trečdaliui, savo darbą atlikdavo taip gerai, kad jam buvo leista nelankyti mokyklos kiekvieno mėnesio vieną savaitę. Paprastai šią savaitę jis praleisdavo arba su savo dėde žveju Galilėjos jūros pakrantėje netoli Magdalos, arba kito dėdės (savo motinos brolio) ūkyje už penkių mylių į pietus nuo Nazareto.

Nors jo motina be reikalo nerimavo dėl jo sveikatos ir saugumo, bet palaipsniui susitaikė su šiomis kelionėmis iš namų. Jėzaus dėdės ir tetos jį labai mylėjo, ir tarp jų prasidėjo gyvas rungtyniavimas dėl to, kad jo draugiją užsitikrintų šitų kiekvieno mėnesio apsilankymų metu per šituos ir per artimiausius vėlesnius metus. Jis pirmą kartą savaitę praleido dėdės ūkyje (nuo kūdikystės) šitų metų sausio mėnesį; jis pirmą kartą sukaupė savaitės žvejojimo patyrimą Galilėjos jūroje gegužės mėnesį.

Maždaug šituo laiku Jėzus sutiko matematikos mokytoją iš Damasko, ir sužinojęs kai kurių naujų metodų apie skaičius, per kelerių kitų metų laikotarpį jis didelę dalį laiko skyrė matematikai. Jis ėmė labai gerai jausti skaičius, atstumus, ir proporcijas.

Jėzus pradėjo labai džiaugtis savo broliu Jokūbu ir baigiantis metams ėmė jį mokyti abėcėlės.

Šiais metais Jėzus susitarė taip, jog pieno produktais būtų atsiskaitoma už arfos pamokas. Jis nepaprastai mėgo viską, kas buvo muzikalu. Vėliau jis daug prisidėjo prie to, kad paskatintų savo jaunuosius padėjėjus susidomėti vokaline muzika. Iki to meto, kai jam suėjo vienuolika metų, jis puikiai grojo arfa, ir jam labai patiko linksminti tiek šeimą, tiek draugus savo nepaprastomis interpretacijomis ir talentingomis improvizacijomis.

Nors Jėzus ir toliau rodė pavydėtinus pasiekimus mokykloje, bet neviskas klostėsi sklandžiai tiek tėvams, tiek mokytojams. Jis atkakliai klausinėjo daug gluminančių klausimų tiek apie mokslą, tiek apie religiją, ypač apie tai, kas

potter who worked near the flowing spring; and as they watched Nathan's deft fingers mold the clay on the potter's wheel, many times both of them determined to be potters when they grew up. Nathan was very fond of the lads and often gave them clay to play with, seeking to stimulate their creative imaginations by suggesting competitive efforts in modeling various objects and animals.

6. HIS EIGHTH YEAR (A.D. 2)

^{123:6.1 (1364.4)} This was an interesting year at school. Although Jesus was not an unusual student, he was a diligent pupil and belonged to the more progressive third of the class, doing his work so well that he was excused from attendance one week out of each month. This week he usually spent either with his fisherman uncle on the shores of the Sea of Galilee near Magdala or on the farm of another uncle (his mother's brother) five miles south of Nazareth.

^{123:6.2 (1364.5)} Although his mother had become unduly anxious about his health and safety, she gradually became reconciled to these trips away from home. Jesus' uncles and aunts were all very fond of him, and there ensued a lively competition among them to secure his company for these monthly visits throughout this and immediately subsequent years. His first week's sojourn on his uncle's farm (since infancy) was in January of this year; the first week's fishing experience on the Sea of Galilee occurred in the month of May.

^{123:6.3 (1364.6)} About this time Jesus met a teacher of mathematics from Damascus, and learning some new techniques of numbers, he spent much time on mathematics for several years. He developed a keen sense of numbers, distances, and proportions.

^{123:6.4 (1364.7)} Jesus began to enjoy his brother James very much and by the end of this year had begun to teach him the alphabet.

^{123:6.5 (1364.8)} This year Jesus made arrangements to exchange dairy products for lessons on the harp. He had an unusual liking for everything musical. Later on he did much to promote an interest in vocal music among his youthful associates. By the time he was eleven years of age, he was a skillful harpist and greatly enjoyed entertaining both family and friends with his extraordinary interpretations and able improvisations.

^{123:6.6 (1365.1)} While Jesus continued to make enviable progress at school, all did not run smoothly for either parents or teachers. He persisted in asking many embarrassing questions concerning both science and religion, particularly

susiję su geografija ir astronomija. Jis buvo ypatingai atkaklus norėdamas išsiaiškinti, kodėl Palestinoje yra sausringas metų laikas ir lietingas metų laikas. Jis nuolat ieškojo paaiškinimo, kodėl yra didžiulis temperatūros skirtumas tarp Nazareto ir Jordano slėnio. Jis tiesiog niekada nenustojo klausinėjęs tokių protingų, bet gluminančių klausimų.

Jo trečiasis brolis, Simonas, gimė penktadienio vakarą, šių metų balandžio 14-ąją, 2 m. po Kr.gim.

Vasario mėnesį, Nahoras, vienas iš mokytojų Jeruzalės rabinų akademijoje, atvyko į Nazaretą tam, jog pasižiūrėtų į Jėzų, su panašia misija anksčiau aplankęs Zakarijo namus netoli Jeruzalės. Atkeliauti į Nazaretą jį paragino Jono tėvas. Nors iš pradžių jį kažkiek pribloškė Jėzaus atvirumas ir neįprastas požiūris į religinius dalykus, bet tą jis paaiškino tuo, jog Galilėja yra toli nuo hebrajų mokyimo ir kultūros centrų, ir patarė Juozapui ir Marijai leisti jam vežtis Jėzų su savimi atgal į Jeruzalę, kur jis galėtų patirti švietimo ir mokymosi žydų kultūros centre privalumus. Marija buvo beveik įtikinta, kad nusileistų; ji buvo įsitikinusi, kad jos vyriausiasis sūnus turi tapti Mesiju, žydų išlaisvintoju; Juozapas dvejojo; jis lygiai taip pat buvo įtikintas, kad Jėzus turi užaugti toks, jog taptų lemties žmogumi, bet jis visiškai nieko nežinojo, kokia turėjo būti toji lemtis. Bet jis niekada iš tikrųjų neabejojo dėl to, kad jo sūnus turi įvykdyti kažkokią didžią misiją žemėje. Kuo daugiau jis mąstė apie Nahoro pasiūlymą, tuo labiau jis abejojo siūlomo gyvenimo Jeruzalėje išmintingumu.

Dėl to, kad Juozapo ir Marijos nuomonės šitaip išsiskyrė, Nahoras paprašė leisti jam visa tai papasakoti Jėzui. Jėzus išklaušė įdėmiai, pasišnekėjo su Juozapu, Marija, ir kaimynu, Jokūbu mūrininku, kurio sūnus buvo jo geriausias žaidimų draugas, ir tada, praėjus dviems dienoms, pranešė, jog, dėl to, kad yra toks nuomonių skirtumas tarp jo tėvų ir patarėjų, ir kadangi jis nesijaučia esąs kompetentingas priimti atsakomybę dėl tokio sprendimo, neturi tvirto polinkio į vieną ar į kitą pusę, todėl, atsižvelgdamas į visą situaciją, jis galiausiai nusprendė "pasišnekėti su savo Tėvu, kuris yra danguje"; ir nors jis visiškai nebuvo garantuotas dėl atsakymo, bet jis labiau jautė, kad turėtų likti namuose "su savo tėvu ir motina," pridurdamas, "tie, kurie mane myli taip smarkiai, galės padaryti man daugiau ir vesti mane saugiau už svetimus, kurie gali tikrai matyti mano kūną ir stebėti mano protą, bet vargu ar gali iš tikrųjų mane pažinti." Jie visi buvo sužavėti, ir Nahoras išvyko, atgal į Jeruzalę. Ir tai atsitiko, likus daug metų iki to laiko, kada Jėzaus išvykimo iš namų tema buvo vėl aptariama.

regarding geography and astronomy. He was especially insistent on finding out why there was a dry season and a rainy season in Palestine. Repeatedly he sought the explanation for the great difference between the temperatures of Nazareth and the Jordan valley. He simply never ceased to ask such intelligent but perplexing questions.

123:6.7 (1365.2) His third brother, Simon, was born on Friday evening, April 14, of this year, A.D. 2.

123:6.8 (1365.3) In February, Nahor, one of the teachers in a Jerusalem academy of the rabbis, came to Nazareth to observe Jesus, having been on a similar mission to Zacharias's home near Jerusalem. He came to Nazareth at the instigation of John's father. While at first he was somewhat shocked by Jesus' frankness and unconventional manner of relating himself to things religious, he attributed it to the remoteness of Galilee from the centers of Hebrew learning and culture and advised Joseph and Mary to allow him to take Jesus back with him to Jerusalem, where he could have the advantages of education and training at the center of Jewish culture. Mary was half persuaded to consent; she was convinced her eldest son was to become the Messiah, the Jewish deliverer; Joseph hesitated; he was equally persuaded that Jesus was to grow up to become a man of destiny, but what that destiny would prove to be he was profoundly uncertain. But he never really doubted that his son was to fulfill some great mission on earth. The more he thought about Nahor's advice, the more he questioned the wisdom of the proposed sojourn in Jerusalem.

123:6.9 (1365.4) Because of this difference of opinion between Joseph and Mary, Nahor requested permission to lay the whole matter before Jesus. Jesus listened attentively, talked with Joseph, Mary, and a neighbor, Jacob the stone mason, whose son was his favorite playmate, and then, two days later, reported that since there was such a difference of opinion among his parents and advisers, and since he did not feel competent to assume the responsibility for such a decision, not feeling strongly one way or the other, in view of the whole situation, he had finally decided to "talk with my Father who is in heaven"; and while he was not perfectly sure about the answer, he rather felt he should remain at home "with my father and mother," adding, "they who love me so much should be able to do more for me and guide me more safely than strangers who can only view my body and observe my mind but can hardly truly know me." They all marveled, and Nahor went his way, back to Jerusalem. And it was many years before the subject of Jesus' going away from home again came up for consideration.

124 Dokumentas. Vėlesnioji Jėzaus vaikystė

⇨ 123

URANTIJOS KNYGA

125 ⇨

IV DALIS. JĖZAUS GYVENIMAS IR MOKYMAI

124 DOKUMENTAS. VĖLESNIOJI
JĖZAUS VAIKYSTĖ

Skyrius

ĮVADAS

1. Jėzaus devintieji metai (3 m. po Kr. gim.)
2. Dešimtieji metai (4 m. po Kr. gim.)
3. Vienuoliktieji metai (5 m. po Kr. gim.)
4. Dvyliktieji metai (6 m. po Kr. gim.)
5. Jo tryliktieji metai (7 m. po Kr. gim.)
6. Kelionė į Jeruzalę

PAPER 124

THE LATER CHILDHOOD OF JESUS

SECTIONS

Introduction

1. Jesus' Ninth Year (A.D. 3)
2. The Tenth Year (A.D. 4)
3. The Eleventh Year (A.D. 5)
4. The Twelfth Year (A.D. 6)
5. His Thirteenth Year (A.D. 7)
6. The Journey to Jerusalem

ĮVADAS

NORS Aleksandrija būtų galėjusi Jėzui suteikti geresnę galimybę mokytis negu Galilėja, bet jis nebūtų galėjęs turėti tokios puikios aplinkos tam, kad savo gyvenimo problemoms surastų sprendimus mažiausiai naudodamasis išsilavinimu, tuo pačiu metu turėdamas didžiulį privalumą dėl nuolatinio bendravimo su vyrų ir moterų, kilusių iš visų civilizuoto pasaulio pakraščių, su visų klasių tokiu didžiuliu skaičiumi. Jeigu jis būtų likęs Aleksandrijoje, tai jo švietimą būtų reguliavę žydai ir išskirtinai pagal žydų nuostatas. Nazarete jis užsitikrino tokį išsilavinimą ir gavo tokį parengimą, kuris didesniu laipsniu jį paruošė tam, jog suprastų nežydus, ir kuris jam suteikė geresnį ir labiau pasvertą supratimą apie hebrajų teologijos požiūrių rytietiškojo, arba babiloniškojo, ir vakarietiškojo, arba graikiškojo, santykinus nuopelnus.

INTRODUCTION

124:0.1 (1366.1) **ALTHOUGH** Jesus might have enjoyed a better opportunity for schooling at Alexandria than in Galilee, he could not have had such a splendid environment for working out his own life problems with a minimum of educational guidance, at the same time enjoying the great advantage of constantly contacting with such a large number of all classes of men and women hailing from every part of the civilized world. Had he remained at Alexandria, his education would have been directed by Jews and along exclusively Jewish lines. At Nazareth he secured an education and received a training which more acceptably prepared him to understand the gentiles, and which gave him a better and more balanced idea of the relative merits of the Eastern, or Babylonian, and the Western, or Hellenic, views of Hebrew theology.

1. JĖZAUS DEVINTIEJI METAI (3 M. PO KR.
GIM.)

Nors vargu ar galima sakyti, kad Jėzus kada nors buvo rimtai sirgęs, bet šiais metais, kartu su

1. JESUS' NINTH YEAR (A.D. 3)

124:1.1 (1366.2) **Though** it could hardly be said that Jesus was ever seriously ill, he did have some of

savo broliais ir kūdikėle sesute, jis tikrai sirgo kai kuriomis lengvomis vaikiškomis ligomis.

Mokslas tęsėsi, ir jis tebebuvo privileijuotas mokiny, kiekvieną mėnesį turėdamas vieną laisvą savaitę, ir toliau maždaug po lygiai savo laiką jis tebeskirdavo keliavimui į aplinkinius miestus su savo tėvu, gyvenimui savo dėdės ūkyje į pietus nuo Nazareto, ir žvejybos išvykoms iš Magdalos.

Rimčiausias nemalonumas, kuris buvo iškilęs iki šio laiko mokykloje, atsitiko baigiantis žiemai, kada Jėzus išdrįso mesti iššūkį chazanui dėl tokio mokymo, jog visos statulos, visi paveikslai, ir piešiniai iš esmės yra garbinimas. Jėzui labai patiko piešti peizažus, o taip pat iš puodžiaus molio lipdyti įvairiausių daiktus. Žydu įstatymas griežtai draudė viską, kas buvo panašu į tai, bet iki šio laiko jam buvo pavykę savo tėvų prieštaravimus atremti tokiu laipsniu, kad šitokia veikla jį leido jam užsiimti toliau.

Bet skandalas vėl iškilo mokykloje, kada vienas iš blogesniųjų mokinių pamatė Jėzų, kaip šis medžio anglimi ant klasės kambario grindų piešė mokytojo paveikslą. Piešinys ten buvo, aišku kaip dieną, ir didelė dalis seniūnų jį matė prieš tai, kada komitetas iškviatė Juozapą tam, kad pareikalautų, jog kažką reikia daryti, kad būtų nuslopinta jo vyriausiojo sūnaus neteisėta veikla. Ir nors tai buvo ne pirmas kartas, kai skundai dėl jų įvairiapusio ir aktyvaus vaiko darbų pasiekė Juozapą ir Mariją, bet dabar buvo pats rimčiausias iš visų iki tol jam kada nors šitaip reiškiamų kaltinimų. Kažkurį laiką Jėzus klausėsi kaltinimų dėl savo meninių pastangų, sėdėdamas ant didžiulio akmens tiesiog už galinių durų. Jis pasipiktino dėl to, kad jie kaltino tėvą dėl jo tariamų nusikaltimų; todėl, jis įžengė į vidų, be baimės atsistodamas prieš savo kaltintojus. Senoliai buvo sugluminti. Kai kas mėgino į šį epizodą pažvelgti su humoru, tuo tarpu vienas ar du atrodo, jog laikėsi nuomonės, kad berniukas pamynė šventumą, o gal pasielgė net šventvagiškai; Juozapas visiškai pasimetė; Marija pasipiktino, bet Jėzus išsireikalavo, kad jį išklaustų. Jis pasisakė, drąsiai gynė savąjį požiūrį, ir su tobula savitvarda paskelbė, kad jis paklus savo tėvo sprendimui dėl šito ir dėl visų kitų prieštarų reikalų. Ir seniūnų komitetas išsiskirstė tyloje.

Marija stengėsi Juozapą paveikti, kad šis leistų Jėzui lipdyti iš molio namuose, su sąlyga, kad jis prižadės nebeužsiimti nė viena iš šitų abejotinų veiklos formų mokykloje, bet Juozapas jautė, jog yra priverstas pasirūpinti, kad įsigalėtų antrojo įsakymo rabinų aiškinimas. Ir dėl to nuo tos dienos Jėzus daugiau nieko nebepiešė ir nebelipdė tol, kol gyveno savo tėvo namuose. Bet nepavyko jo įtikinti, jog tai, ką jis buvo padaręs, yra blogai, ir atsisakyti tokio mėgstamo užsiėmimo buvo vienas iš didžiausių jo jauno gyvenimo

the minor ailments of childhood this year, along with his brothers and baby sister.

124:1.2 (1366.3) School went on and he was still a favored pupil, having one week each month at liberty, and he continued to divide his time about equally between trips to neighboring cities with his father, sojourns on his uncle's farm south of Nazareth, and fishing excursions out from Magdala.

124:1.3 (1366.4) The most serious trouble as yet to come up at school occurred in late winter when Jesus dared to challenge the chazan regarding the teaching that all images, pictures, and drawings were idolatrous in nature. Jesus delighted in drawing landscapes as well as in modeling a great variety of objects in potter's clay. Everything of that sort was strictly forbidden by Jewish law, but up to this time he had managed to disarm his parents' objection to such an extent that they had permitted him to continue in these activities.

124:1.4 (1366.5) But trouble was again stirred up at school when one of the more backward pupils discovered Jesus drawing a charcoal picture of the teacher on the floor of the schoolroom. There it was, plain as day, and many of the elders had viewed it before the committee went to call on Joseph to demand that something be done to suppress the lawlessness of his eldest son. And though this was not the first time complaints had come to Joseph and Mary about the doings of their versatile and aggressive child, this was the most serious of all the accusations which had thus far been lodged against him. Jesus listened to the indictment of his artistic efforts for some time, being seated on a large stone just outside the back door. He resented their blaming his father for his alleged misdeeds; so in he marched, fearlessly confronting his accusers. The elders were thrown into confusion. Some were inclined to view the episode humorously, while one or two seemed to think the boy was sacrilegious if not blasphemous. Joseph was nonplused, Mary indignant, but Jesus insisted on being heard. He had his say, courageously defended his viewpoint, and with consummate self-control announced that he would abide by the decision of his father in this as in all other matters controversial. And the committee of elders departed in silence.

124:1.5 (1367.1) Mary endeavored to influence Joseph to permit Jesus to model in clay at home, provided he promised not to carry on any of these questionable activities at school, but Joseph felt impelled to rule that the rabbinical interpretation of the second commandment should prevail. And so Jesus no more drew or modeled the likeness of anything from that day as long as he lived in his father's house. But he was unconvinced of the wrong of what he had done, and to give up such a favorite pastime constituted one of the great trials

išmėginimų.

Antroje birželio pusėje, Jėzus, drauge su savo tėvu, pirmą kartą įkopė į Taboro kalno viršūnę. Diena buvo giedra, ir vaizdas buvo nuostabus. Šitam devynerių metų berniukui atrodė, kad jis iš tikrųjų mato visą pasaulį, išskyrus Indiją, Afriką, ir Romą.

Jėzaus antroji sesutė, Morta, gimė ketvirtadienio naktį, rugsėjo 13-ąją. Praėjus trims savaitėms po Mortos gimimo, Juozapas, kuris tuo metu kurį laiką buvo namuose, ėmė prie namo statyti priestatą, vienu ir tuo pačiu metu buvusį dirbtuvėmis ir miegamuoju. Nedidelis varstotas buvo padarytas ir Jėzui, ir pirmą kartą jis turėjo nuosavus instrumentus. Prie šito varstoto nereguliariai jis dirbo daugelį metų ir išmoko meistriškai daryti jungus.

Šita žiema ir kita žiema buvo šalčiausios Nazarete per daugelį dešimtmečių. Jėzus buvo matęs sniegą ant kalnų, o keletą kartų jis buvo iškritęs Nazarete, tik trumpam išsilaikydavo ant žemės neištirpęs; bet iki šitos žiemos jam niekada nebuvo tekę matyti ledo. Tas faktas, jog vandenį galima turėti kietą, skystą, arba kaip garus—jis jau seniai mąstė apie besiveržiančius iš verdančių puodų garus—vertė berniuką daug galvoti apie fizinį pasaulį ir jo sandarą; ir vis tik ši asmenybė, kuri buvo įsikūnijusi šitame tebeaugančiame jaunuolyje, visą šitą laiką buvo visų šitų daiktų tikrasis sutvėrėjas ir organizatorius per visą toli nusidriekiančią visatą.

Nazareto klimatas nebuvo atšiaurus. Sausis buvo šalčiausias mėnuo, vidutinė temperatūra siekdavo 50 laipsnių pagal Farenheito skalę. Liepą ir rugpjūtį, karščiausiais mėnesiais, temperatūra svyrudavo nuo 75 iki 90 laipsnių pagal Farenheito skalę. Nuo kalnų iki Jordano upės ir Mirties jūros slėnio Palestinos klimatas keitėsi nuo šalto iki deginančio. Ir šitaip, tam tikra prasme, žydai buvo parengti tam, kad gyventų beveik bet kokiomis klimatinėmis sąlygomis, kurios yra pasaulyje.

Net karščiausiais vasaros mėnesiais vėsūs jūros brizas paprastai pūsdavo iš vakarų nuo 10 valandos ryto iki maždaug 10 valandos vakaro. Bet kartas nuo karto siaubingi karšti vėjai iš rytų dykumos pūsdavo per visą Palestiną. Šitie karšti gūsiai paprastai pasiekdavo vasario ir kovo mėnesiais, baigiantis lietingajam sezonui. Tuo laikotarpiu, pradedant lapkričio mėnesiu ir baigiant balandžio mėnesiu, nulydavo gaivinančios liūtys, bet ne lydavo be sustojimo. Palestinoje tebuvo du metų laikai, vasara ir žiema, sausringas ir lietingas metų laikai. Sausį pradėdavo žydėti gėlės, ir iki balandžio pabaigos visa žemė virsdavo ištisu milžinišku gėlių sodu.

Šitų metų gegužės mėnesį, savo dėdės ūkyje, Jėzus pirmą kartą padėjo nuimti javų derlių. Dar neturėdamas trylikos metų, jis sugebėjo šį tą

of his young life.

124:1.6 (1367.2) In the latter part of June, Jesus, in company with his father, first climbed to the summit of Mount Tabor. It was a clear day and the view was superb. It seemed to this nine-year-old lad that he had really gazed upon the entire world excepting India, Africa, and Rome.

124:1.7 (1367.3) Jesus' second sister, Martha, was born Thursday night, September 13. Three weeks after the coming of Martha, Joseph, who was home for awhile, started the building of an addition to their house, a combined workshop and bedroom. A small workbench was built for Jesus, and for the first time he possessed tools of his own. At odd times for many years he worked at this bench and became highly expert in the making of yokes.

124:1.8 (1367.4) This winter and the next were the coldest in Nazareth for many decades. Jesus had seen snow on the mountains, and several times it had fallen in Nazareth, remaining on the ground only a short time; but not until this winter had he seen ice. The fact that water could be had as a solid, a liquid, and a vapor — he had long pondered over the escaping steam from the boiling pots — caused the lad to think a great deal about the physical world and its constitution; and yet the personality embodied in this growing youth was all this while the actual creator and organizer of all these things throughout a far-flung universe.

124:1.9 (1367.5) The climate of Nazareth was not severe. January was the coldest month, the temperature averaging around 50° F. During July and August, the hottest months, the temperature would vary from 75° to 90° F. From the mountains to the Jordan and the Dead Sea valley the climate of Palestine ranged from the frigid to the torrid. And so, in a way, the Jews were prepared to live in about any and all of the world's varying climates.

124:1.10 (1367.6) Even during the warmest summer months a cool sea breeze usually blew from the west from 10:00 A.M. until about 10:00 P.M. But every now and then terrific hot winds from the eastern desert would blow across all Palestine. These hot blasts usually came in February and March, near the end of the rainy season. In those days the rain fell in refreshing showers from November to April, but it did not rain steadily. There were only two seasons in Palestine, summer and winter, the dry and rainy seasons. In January the flowers began to bloom, and by the end of April the whole land was one vast flower garden.

124:1.11 (1367.7) In May of this year, on his uncle's farm, Jesus for the first time helped with the harvest of the grain. Before he was thirteen, he

išsiaiškinti iš esmės apie visus darbus, kuriuos aplink Nazaretą dirbo vyrai ir moterys, išskyrus metalo apdirbimą, o kada buvo vyresnis, po tėvo mirties, kelis mėnesius jis praleido kalvėje.

Kada darbų ir vilkstinių nebūdavo, tada Jėzus su tėvu daug keliaudavo savo malonumui ar su reikalais į netoli buvusius Kaną, Endorą, ir Nainą. Dar būdamas paauglys, jis dažnai aplankydavo Sepforį, nuo Nazareto buvusį tikrai už trijų mylių į šiaurės vakarus, ir kuris buvo Galilėjos sostinė ir viena iš Erodo Antipo gyvenamųjų vietų nuo 4 m. pr. Kr. iki maždaug 25 m. po Kr. gim.

Jėzus toliau augo fiziškai, intelektualiai, visuomeniškai, ir dvasiškai. Jo kelionės iš namų daug prisidėjo prie to, kad jam suteiktų geresnį ir nuoširdesnį supratimą apie savo paties šeimą, ir iki šio laiko net ir jo tėvai ėmė mokytis iš jo, o ne tik mokytį jį. Jėzus buvo originalus mąstytojas ir sumanus mokytojas, net ir būdamas jaunas. Jis nuolat susidurdavo su vadinamuoju "žodiniu įstatymu," bet visada stengėsi pats prisitaikyti prie savosios šeimos papročių. Jis visai gerai sutarė su savo bendraamžiais, bet jį dažnai liūdindavo jų lėtai veikiantis protas. Prieš tai, kada jam suėjo dešimt metų, jis ėmė vadovauti vienai grupei, kurią sudarė septyni berniukai ir kurie susibūrė į draugiją tam, kad vystytų įgytus vyriškumo įgūdžius—fizinius, intelektualius, ir religinius. Jėzui pasisekė šituos berniukus išmokyti daug naujų žaidimų ir fizinio poilsio įvairių patobulintų metodų.

2. DEŠIMTIEJI METAI (4 M. PO KR. GIM.)

Buvo liepos penktoji, pirmasis mėnesio Sabatas, kada Jėzus, vaikščiodamas su tėvu užmiestyje, pirmą kartą išreiškė jausmus ir idėjas, kurios rodė, kad jis ima sąmoningai suvokti savo gyvenimo misijos neįprastą pobūdį. Juozapas atidžiai klausėsi savo sūnaus labai svarbių žodžių, bet mažai tekomentavo; pats jis jokios informacijos neatskleidė. Kitą dieną Jėzus panašiai, bet ilgiau šnekėjosi su motina. Marija lygiai taip pat klausėsi berniuko samprotavimų, bet ir ji neatskleidė jokios informacijos. Tai atsitiko likus beveik dvejimėms metams iki to laiko, kada Jėzus savo tėvams vėl prašneko apie šitą jo paties sąmonėje augantį apreiškimą, susijusį su jo asmenybės prigimtimi ir su jo misijos žemėje pobūdžiu.

Jis pradėjo lankyti sinagogos aukštesniąją mokyklą rugpjūčio mėnesį. Mokykloje savo klausimais, kuriuos jis atkakliai klausdavo, jis nuolat sukeldavo vargą. Vis dažniau dėl jo kildavo didesnis ar mažesnis triukšmas visame Nazarete. Tėvai nenorėjo jam uždrausti klausinėti šitų

had managed to find out something about practically everything that men and women worked at around Nazareth except metal working, and he spent several months in a smith's shop when older, after the death of his father.

124:1.12 (1368.1) When work and caravan travel were slack, Jesus made many trips with his father on pleasure or business to near-by Cana, Endor, and Nain. Even as a lad he frequently visited Sepphoris, only a little over three miles from Nazareth to the northwest, and from 4 B.C. to about A.D. 25 the capital of Galilee and one of the residences of Herod Antipas.

124:1.13 (1368.2) Jesus continued to grow physically, intellectually, socially, and spiritually. His trips away from home did much to give him a better and more generous understanding of his own family, and by this time even his parents were beginning to learn from him as well as to teach him. Jesus was an original thinker and a skillful teacher, even in his youth. He was in constant collision with the so-called "oral law," but he always sought to adapt himself to the practices of his family. He got along fairly well with the children of his age, but he often grew discouraged with their slow-acting minds. Before he was ten years old, he had become the leader of a group of seven lads who formed themselves into a society for promoting the acquirements of manhood — physical, intellectual, and religious. Among these boys Jesus succeeded in introducing many new games and various improved methods of physical recreation.

2. THE TENTH YEAR (A.D. 4)

124:2.1 (1368.3) It was the fifth of July, the first Sabbath of the month, when Jesus, while strolling through the countryside with his father, first gave expression to feelings and ideas which indicated that he was becoming self-conscious of the unusual nature of his life mission. Joseph listened attentively to the momentous words of his son but made few comments; he volunteered no information. The next day Jesus had a similar but longer talk with his mother. Mary likewise listened to the pronouncements of the lad, but neither did she volunteer any information. It was almost two years before Jesus again spoke to his parents concerning this increasing revelation within his own consciousness regarding the nature of his personality and the character of his mission on earth.

124:2.2 (1368.4) He entered the advanced school of the synagogue in August. At school he was constantly creating trouble by the questions he persisted in asking. Increasingly he kept all Nazareth in more or less of a hubbub. His parents were loath to forbid his asking these disquieting

susirūpinimą keliančių klausimų, o jo pagrindinį mokytoją labai smarkiai intrigavo berniuko smalsumas, įžvalga, ir žinių troškimas.

Jėzaus žaidimų draugai jo elgesyje nematė nieko viršgamtiško; iš esmės jis buvo visiškai toks pat, kaip ir jie. Jo domėjimasis mokslais buvo kažkiek aukščiau už vidutinišką; bet nebuvo kažkoks nepaprastas. Mokykloje jis iš tikrųjų klausdavo daugiau už kitus savo klasės vaikus.

Galbūt jo pats neįprasčiausias ir nuostabiausias bruožas buvo jo nenoras muštis dėl savųjų teisių. Kadangi pagal savo amžių jis buvo taip gerai išsivystęs berniukas, tai jo žaidimų bičiuliams atrodė keista, kad jis nenori gintis net ir nuo neteisingumo arba kada būdavo asmeniškai įžeidinėjamas. Kai šitaip atsitikdavo, tai dėl šito savojo bruožo jis daug nenukentėdavo, nes draugavo su Jokūbu, kaimynų berniuku, kuris buvo vieneriais metais vyresnis. Jis buvo mūrininko, Juozapo verslo partnerio, sūnus. Jokūbas labai žavėjosi Jėzumi ir pavertė tai savo reikalu pasirūpinti, kad niekam nebūtų leista piktnaudžiauti tuo, kad Jėzus vengia fizinės kovos. Keletą kartų vyresni ir grubūs paaugliai buvo užpuolę Jėzų, pasikliaudami pagarsėjusiu jo romumu, bet kiekvieną kartą jie sulaukdavo greito ir užtikrinto atkirčio nuo save pasiskyrusio kovotojo ir visada pasirengusio gynėjo, mūrininko sūnaus Jokūbo, rankų.

Jėzus buvo visų pripažintas lyderis tiems Nazareto berniukams, kurie siekė savojo laikmečio ir savosios kartos aukštesnių idealų. Jį iš tiesų mylėjo jauni jo bičiuliai ne tik dėl to, kad jis buvo teisingas, bet taip pat ir dėl to, kad jis turėjo retą ir supratingą jautrumą, kuris rodė meilę ir ribojosi ties protinga užuojauta.

Šiais metais jis ėmė rodyti aiškiai išreikštą polinkį bendrauti su amžiumi vyresniais asmenimis. Jam labai patiko šnekėtis apie kultūros, švietimo, visuomeninius, ekonominius, politinius, ir religinius dalykus su vyresniais žmonėmis, o jo protavimo gilumas ir stebėjimo aštrumas taip žavėjo suaugusius jo bičiulius, kad jie labai norėdavo pasišnekėti su juo. Prieš tai, kada jis tapo atsakingu už šeimos aprūpinimą, jo tėvai nuolat stengėsi paveikti jį, kad jis bendrautų su savo bendraamžiais, arba beveik su bendraamžiais, o ne su vyresniais ir geriau informuotais individualais, kuriems jis pradėjo rodyti tokią pirmenybę.

Vėliau šiais metais drauge su savo dėde jis du mėnesius žvejojo Galilėjos jūroje, ir jam labai sekėsi. Prieš pasiekdamas vyro statusą, jis tapo puikiu žveju.

Jo fizinis vystymasis tęsėsi; mokykloje jis buvo vienas iš geriausių ir labiausiai privilegijuotų

questions, and his chief teacher was greatly intrigued by the lad's curiosity, insight, and hunger for knowledge.

124:2.3 (1368.5) Jesus' playmates saw nothing supernatural in his conduct; in most ways he was altogether like themselves. His interest in study was somewhat above the average but not wholly unusual. He did ask more questions at school than others in his class.

124:2.4 (1368.6) Perhaps his most unusual and outstanding trait was his unwillingness to fight for his rights. Since he was such a well-developed lad for his age, it seemed strange to his playfellows that he was disinclined to defend himself even from injustice or when subjected to personal abuse. As it happened, he did not suffer much on account of this trait because of the friendship of Jacob, a neighbor boy, who was one year older. He was the son of the stone mason, a business associate of Joseph. Jacob was a great admirer of Jesus and made it his business to see that no one was permitted to impose upon Jesus because of his aversion to physical combat. Several times older and uncouth youths attacked Jesus, relying upon his reputed docility, but they always suffered swift and certain retribution at the hands of his self-appointed champion and ever-ready defender, Jacob the stone mason's son.

124:2.5 (1369.1) Jesus was the generally accepted leader of the Nazareth lads who stood for the higher ideals of their day and generation. He was really loved by his youthful associates, not only because he was fair, but also because he possessed a rare and understanding sympathy that betokened love and bordered on discreet compassion.

124:2.6 (1369.2) This year he began to show a marked preference for the company of older persons. He delighted in talking over things cultural, educational, social, economic, political, and religious with older minds, and his depth of reasoning and keenness of observation so charmed his adult associates that they were always more than willing to visit with him. Until he became responsible for the support of the home, his parents were constantly seeking to influence him to associate with those of his own age, or more nearly his age, rather than with older and better-informed individuals for whom he evinced such a preference.

124:2.7 (1369.3) Late this year he had a fishing experience of two months with his uncle on the Sea of Galilee, and he was very successful. Before attaining manhood, he had become an expert fisherman.

124:2.8 (1369.4) His physical development continued; he was an advanced and privileged pupil at school;

mokinių; namuose jis visiškai gerai sutarė su savo jaunesniaisiais broliais ir seserimis, turėdamas trijų su puse metų vyresniojo pranašumą prieš vyriausiąjį iš kitų vaikų. Nazarete apie jį buvo gera nuomonė, išskyrus kai kurių labiau išglebusių vaikų tėvus, kurie dažnai apie Jėzų šnekėdavo, kad jis yra per daug šelmiškas, kad jam stinga deramo nuolankumo ir jaunuoliško susitvardymo. Jam ėmė pasireikšti augantis polinkis savo jaunatviškų partnerių žaidybinių veiklų nukreipti į rimtesnę ir turiningesnę vagą. Jis gimė būti mokytojas ir tiesiog negalėdavo susilaikyti nuo tokios veiklos, net ir tada, kada galbūt būdavo įsitraukęs į žaidimą.

Juozapas anksti pradėjo mokyti Jėzų įvairių būdų, kaip užsidirbti pragyvenimui, aiškindamas žemdirbystės pranašumus prieš pramonę ir prekybą. Galilėja buvo gražesnis ir labiau klestintis regionas už Judėją, ir pragyvenimo kaina ten tesudarė vieną ketvirtadalį pragyvenimo kainos Jeruzalėje ir Judėjoje. Ji buvo žemės ūkio kaimų ir klestinčių pramonės miestų provincija, turinti daugiau negu du šimtus miestų, kuriuose gyveno po penkis tūkstančius gyventojų, ir trisdešimt miestų, kuriuose gyveno daugiau negu po penkiolika tūkstančių gyventojų.

Kada su tėvu jis pirmą kartą buvo išvykęs, kad pamatytų žvejybos pramonę prie Galilėjos ežero, tada Jėzus kaip tik buvo nusprendęs tapti žveju; bet artimas ryšys su tėvo profesija vėliau paveikė jį tiek, kad jis linko tapti dailide, nors dar vėliau veikiančių faktorių derinys atvedė jį prie galutinio pasirinkimo, kad jis taptų naujosios kategorijos religijos mokytoju.

3. VIENUOLIKTIEJI METAI (5 M. PO KR.)

GIM.)

Per visus šituos metus berniukas su savo tėvu toliau tęsė išvykas iš namų, bet jis taip pat dažnai aplankydavo savo dėdės ūkį ir retkarčiais nuvykdavo į Magdalą, kad pažvejotų su savo dėde, kuris gyveno netoli to miesto.

Juozapui ir Marijai dažnai kildavo pagunda parodyti ypatingą palankumą Jėzui arba kitokiu būdu išduoti savo žinojimą, kad jis yra pažadėtasis vaikelis, likimo sūnus. Bet abu jo tėvai buvo nepaprastai išmintingi ir įžvalgūs visuose šituose reikaluose. Tais retais atvejais, kada jie iš tiesų kokių nors būdu jam parodydavo kokį nors didesnį palankumą, net ir mažiausiu laipsniu, tuomet vaikas tuoj pat atmesdavo bet kokį tokį ypatingą dėmesingumą.

Jėzus daug laiko praleisdavo dirbtuvėse, kurios aptarnavo vilkstines, ir besišnekėdamas su keliauninkais iš visų pasaulio kraštų, jis gaudavo

he got along fairly well at home with his younger brothers and sisters, having the advantage of being three and one-half years older than the oldest of the other children. He was well thought of in Nazareth except by the parents of some of the duller children, who often spoke of Jesus as being too pert, as lacking in proper humility and youthful reserve. He manifested a growing tendency to direct the play activities of his youthful associates into more serious and thoughtful channels. He was a born teacher and simply could not refrain from so functioning, even when supposedly engaged in play.

124:2.9 (1369.5) Joseph early began to instruct Jesus in the diverse means of gaining a livelihood, explaining the advantages of agriculture over industry and trade. Galilee was a more beautiful and prosperous district than Judea, and it cost only about one fourth as much to live there as in Jerusalem and Judea. It was a province of agricultural villages and thriving industrial cities, containing more than two hundred towns of over five thousand population and thirty of over fifteen thousand.

124:2.10 (1369.6) When on his first trip with his father to observe the fishing industry on the lake of Galilee, Jesus had just about made up his mind to become a fisherman; but close association with his father's vocation later on influenced him to become a carpenter, while still later a combination of influences led him to the final choice of becoming a religious teacher of a new order.

3. THE ELEVENTH YEAR (A.D. 5)

124:3.1 (1369.7) Throughout this year the lad continued to make trips away from home with his father, but he also frequently visited his uncle's farm and occasionally went over to Magdala to engage in fishing with the uncle who made his headquarters near that city.

124:3.2 (1369.8) Joseph and Mary were often tempted to show some special favoritism for Jesus or otherwise to betray their knowledge that he was a child of promise, a son of destiny. But both of his parents were extraordinarily wise and sagacious in all these matters. The few times they did in any manner exhibit any preference for him, even in the slightest degree, the lad was quick to refuse all such special consideration.

124:3.3 (1370.1) Jesus spent considerable time at the caravan supply shop, and by conversing with the travelers from all parts of the world, he acquired a

stebinantį kiekį, atsižvelgiant į jo amžių, informacijos apie tarptautinius įvykius. Tai buvo paskutiniai metai, kada jis daug laiko galėjo skirti laisvalaikiui ir jaunatviškam džiaugsmui. Nuo šiol šito jaunuolio gyvenime sunkumai ir pareigos ėmė greitai augti.

Trečiadienio vakarą, birželio 24-ąją, 5 m. po Kr. gim., gimė Judas. Šio, septintojo vaiko, gimimą lydėjo komplikacijos. Kelias savaites Marija taip smarkiai sirgo, kad Juozapas pasiliko namuose. Jėzus buvo labai smarkiai užsiėmęs, vykdydamas savo tėvo pavedimus ir daugybę pareigų, kurios atsirado dėl motinos rimtos ligos. Niekada daugiau iš tiesų šitas jaunuolis nebeturėjo galimybės sugrįžti į savo ankstesniųjų metų nerūpestingą vaikystę. Nuo to laiko, kada susirgo motina—likus nedaug laiko iki jam suėjo vienuolika metų—jis buvo priverstas prisiimti pirmagimio sūnaus pareigas ir jas prisiimti turėjo vieneriais ar dvejais metais anksčiau negu šitoji našta būtų normaliai prislėgusi jo pečius.

Chazanas kiekvieną savaitę vieną vakarą praleisdavo su Jėzumi, padėdamas jam įsisavinti hebrajų raštus. Jis buvo labai suinteresuotas savo perspektyvaus mokinio pažanga; dėl to jis norėjo jam padėti įvairiais būdais. Šitas žydų pedagogas turėjo didžiulės įtakos jo augančiam protui, bet jis niekada nesugebėjo suvokti, kodėl Jėzus buvo toks abejingas visiems jo patarimams, susijusiems su galimybe išvažiuoti į Jeruzalę tęsti mokslų vadovaujant išsimokslinusiems rabinams.

Apie gegužės vidurį berniukas lydėjo savo tėvą, vykusį verslo reikalais į Skaitopolį, Dekapolio pagrindinį graikų miestą, senovės hebrajų miestą Betšaną. Pakeliui Juozapas daug pasakojo iš senosios istorijos apie karalių Saulių, apie filistiniečius, ir apie Izraelio audringos istorijos vėlesnius įvykius. Jėzui nepaprastą įspūdį padarė šito vadinamojo pagonių miesto švara ir geras suplanavimas. Jam nuostabiai patiko teatras po atviru dangumi ir sužavėjo gražioji marmuro šventykla, skirta "pagoniškųjų" dievų garbinimui. Juozapą labai neramino toks vaikino entuziazmas ir jis šituos išskirtinius įspūdžius stengėsi nuslopinti, liaupsindamas žydų šventyklos grožį ir didingumą Jeruzalėje. Prieš tai Jėzus dažnai nuo Nazareto kalvos smalsiai žiūrėdavo į šitą nuostabų graikų miestą ir daug kartų teiravosi apie jo didžiulius visuomeninius statinius ir išpuoštus pastatus, bet tėvas visada stengėsi išvengti atsakymo į šituos klausimus. Dabar gi jie betarpiškai stovėjo prieš šito pagonių miesto grožybes, ir Juozapas nebegalėjo subtiliai ignoruoti Jėzaus klausimų.

Taip jau pasitaikė, jog būtent kaip tik šituo metu Skaitopolio amfiteatre vyko kasmetinės sportinės žaidynės ir fizinio meistriškumo tarp

store of information about international affairs that was amazing, considering his age. This was the last year in which he enjoyed much free play and youthful joyousness. From this time on difficulties and responsibilities rapidly multiplied in the life of this youth.

124:3.4 (1370.2) On Wednesday evening, June 24, A.D. 5, Jude was born. Complications attended the birth of this, the seventh child. Mary was so very ill for several weeks that Joseph remained at home. Jesus was very much occupied with errands for his father and with many duties occasioned by his mother's serious illness. Never again did this youth find it possible to return to the childlike attitude of his earlier years. From the time of his mother's illness — just before he was eleven years old — he was compelled to assume the responsibilities of the first-born son and to do all this one or two full years before these burdens should normally have fallen on his shoulders.

124:3.5 (1370.3) The chazan spent one evening each week with Jesus, helping him to master the Hebrew scriptures. He was greatly interested in the progress of his promising pupil; therefore was he willing to assist him in many ways. This Jewish pedagogue exerted a great influence upon this growing mind, but he was never able to comprehend why Jesus was so indifferent to all his suggestions regarding the prospects of going to Jerusalem to continue his education under the learned rabbis.

124:3.6 (1370.4) About the middle of May the lad accompanied his father on a business trip to Scythopolis, the chief Greek city of the Decapolis, the ancient Hebrew city of Beth-shean. On the way Joseph recounted much of the olden history of King Saul, the Philistines, and the subsequent events of Israel's turbulent history. Jesus was tremendously impressed with the clean appearance and well-ordered arrangement of this so-called heathen city. He marveled at the open-air theater and admired the beautiful marble temple dedicated to the worship of the "heathen" gods. Joseph was much perturbed by the lad's enthusiasm and sought to counteract these favorable impressions by extolling the beauty and grandeur of the Jewish temple at Jerusalem. Jesus had often gazed curiously upon this magnificent Greek city from the hill of Nazareth and had many times inquired about its extensive public works and ornate buildings, but his father had always sought to avoid answering these questions. Now they were face to face with the beauties of this gentile city, and Joseph could not gracefully ignore Jesus' inquiries.

124:3.7 (1370.5) It so happened that just at this time the annual competitive games and public demonstrations of physical prowess between the

Dekapolio graikų miestų viešas demonstravimas, ir Jėzus atkalčiai prašė, kad tėvas jį nuvestų šitų žaidynių pasižiūrėti, ir jis buvo toks atkaklus, kad Juozapas nebedrso neleisti jam pamatyti žaidynių. Berniuką žaidynės pakerėjo, ir jis iš visos širdies užsikrėtė fizinio lavinimo ir sportinio meistriškumo demonstravimo dvasia. Juozapas buvo neišpasakytai sukrėstas matydamas savo sūnaus entuziazmą, kada jis stebėjo šitą "pagoniškosios" tuštybės demonstravimą. Po to, kada žaidynės pasibaigė, Juozapas patyrė savo gyvenime didžiausią netikėtumą, kada išgirdo Jėzų reiškiantį savo pritarimą žaidynėms ir siūlantį, jog Nazareto jauniems vyrams būtų naudinga, jeigu jie galėtų šitokiu būdu pasinaudoti sveika fizine veikla lauke. Juozapas su Jėzumi šnekėjosi atvirai ir ilgai apie tokios praktikos ydingą pobūdį, bet jis puikiai suprato, kad berniuko neįtikino.

Vienintelis kartas, kada per savo gyvenimą Jėzus matė supykusį ant jo tėvą, buvo tą naktį jų kambaryje užėjo, kuomet diskusijų metu, berniukas, visiškai užmiršęs žydų mąstymo ypatumus, pasiūlė, kad jie grįžtų namo ir pradėtų organizuoti amfiteatro statybą Nazarete. Kada Juozapas išgirdo savo pirmagimį sūnų išreiškiantį tokius nežydiškus jausmus, tada jis pamiršo savo įprastą ramų elgesį ir, sugriebęs Jėzų už peties, pikta suriko: "Mano sūnau, kad daugiau iš tavęs negirdėčiau tokios nuodėmingos minties, kol gyvas būsi." Jėzų tėvo emocinis protrūkis sukrėtė; niekada anksčiau jam nebuvo tekę pajusti asmeninio įskaudino dėl tėvo pasipiktinimo, ir jis buvo neapsakomai pritrenktas ir priblokštas. Jis tepasakė: "Labai gerai, mano tėve, tebūnie šitaip." Ir niekada daugiau iš tiesų jis nė menkiausiu žodeliu nebeužsiminė apie graikų žaidynės ir kitokių atletinius užsiėmimus tol, kol jo tėvas buvo gyvas.

Vėliau, Jėzus pamatė graikų amfiteatrą Jeruzalėje ir sužinojo, kaip tokie dalykai yra neapkenčiami žydų požiūriu. Nežiūrint šito, per visą savo gyvenimą jis stengėsi sveikatingo poilsio idėją įtraukti į savo asmeninius planus, ir tiek, kiek leido žydų papročiai, į nuolatinės veiklos vėlesniąją programą savo dvylikai apaštalų.

Vienulių metų pabaigoje Jėzus buvo energingas, gerai išsivystęs, turintis santūrų humoro jausmą, ir visai linksmas jaunuolis, bet nuo šitų metų jis vis daugiau ir daugiau pasinerdavo į keistus gilaus meditavimo ir rimto apmąstymo periodus. Jis daug mąstė apie tai, kaip jis turi įvykdyti savo įsipareigojimus šeimai ir tuo pačiu metu paklusti savo misijos pasauliui šauksmui; jis jau buvo suvokęs, kad jo tarnavimas neturi apsiriboti žydų tautos ugdymu.

Greek cities of the Decapolis were in progress at the Scythopolis amphitheater, and Jesus was insistent that his father take him to see the games, and he was so insistent that Joseph hesitated to deny him. The boy was thrilled with the games and entered most heartily into the spirit of the demonstrations of physical development and athletic skill. Joseph was inexpressibly shocked to observe his son's enthusiasm as he beheld these exhibitions of "heathen" vaingloriousness. After the games were finished, Joseph received the surprise of his life when he heard Jesus express his approval of them and suggest that it would be good for the young men of Nazareth if they could be thus benefited by wholesome outdoor physical activities. Joseph talked earnestly and long with Jesus concerning the evil nature of such practices, but he well knew that the lad was unconvinced.

124:3.8 (1371.1) The only time Jesus ever saw his father angry with him was that night in their room at the inn when, in the course of their discussions, the boy so far forgot the trends of Jewish thought as to suggest that they go back home and work for the building of an amphitheater at Nazareth. When Joseph heard his first-born son express such un-Jewish sentiments, he forgot his usual calm demeanor and, seizing Jesus by the shoulder, angrily exclaimed, "My son, never again let me hear you give utterance to such an evil thought as long as you live." Jesus was startled by his father's display of emotion; he had never before been made to feel the personal sting of his father's indignation and was astonished and shocked beyond expression. He only replied, "Very well, my father, it shall be so." And never again did the boy even in the slightest manner allude to the games and other athletic activities of the Greeks as long as his father lived.

124:3.9 (1371.2) Later on, Jesus saw the Greek amphitheater at Jerusalem and learned how hateful such things were from the Jewish point of view. Nevertheless, throughout his life he endeavored to introduce the idea of wholesome recreation into his personal plans and, as far as Jewish practice would permit, into the later program of regular activities for his twelve apostles.

124:3.10 (1371.3) At the end of this eleventh year Jesus was a vigorous, well-developed, moderately humorous, and fairly lighthearted youth, but from this year on he was more and more given to peculiar seasons of profound meditation and serious contemplation. He was much given to thinking about how he was to carry out his obligations to his family and at the same time be obedient to the call of his mission to the world; already he had conceived that his ministry was not to be limited to the betterment of the Jewish people.

4. DVYLIKTIJAI METAI (6 M. PO KR. GIM.)

Jėzaus gyvenime šie metai buvo kupini įvykių. Jis toliau progresavo mokykloje ir nepailsdamas tyrinėjo gamtą, tuo pačiu metu jis vis daugiau studijavo tuos būdus, kurių dėka žmonės užsidirba pragyvenimui. Jis ėmė reguliariai dirbti namuose staliaus dirbtuvėse ir jam buvo leista tvarkyti savo paties uždarbius, žydy šeimose tą pasiekti buvo galima labai jau retai. Šitais metais jis taip pat suvokė išmintį to, jog tokius dalykus dera laikyti paslapyje šeimoje. Jis ėmė vis sąmoningiau suvokti, kodėl gi dėl jo kaime buvo kilę nemalonumų, ir nuo tol jis vis rūpestingiau ėmė saugoti paslapyje viską, dėl ko jį galėtų palaikyti kitokie negu jo bičiuliai.

Per visus šituos metus, kas susiję su jo misijos prigimtimi, jis patyrė daug nežinios, jeigu ne tikros abejonės, periodų. Jo natūraliai besivystantis žmogiškasis protas dar ne iki galo suvokė savo dualios prigimties tikrovę. Dėl to, kad jis turėjo vienintelę asmenybę, jo sąmonei buvo sunku suvokti tų faktorių, sudariusių tą prigimtį, kuri buvo susieta su ta pačia asmenybe, dvigubą kilmę.

Nuo šito meto jam labiau sekėsi sutarti su savo broliais ir seserimis. Jis tapo vis taktiškesnis, visada užjaučiantis ir besirūpinantis jų gerove ir laime, ir palaikė su jais gerus santykius iki pat savo viešosios tarnystės pradžios. Tiksliau sakant: jis kuo nuostabiau sutarė su Jokūbu, Miriama, ir dviem jaunesniaisiais (dar negimusiais) vaikais, Amosu ir Rūta. Jis visą laiką gerai sutarė su Morta. Tuos nemalonumus, kuriuos jis patirdavo namuose, didžiąja dalimi sukeldavo trintis su Juozapu ir Judu, ypač su pastaruoju.

Juozapui ir Marijai tai buvo sunkus patyrimas imtis užduoties auginti šitą dieviškumo ir žmogiškumo precedento neturintį derinį, ir jie nusipelno didžiulės pagarbos dėl to, kad taip ištikimai ir sėkmingai vykdė tėvų pareigas. Jėzaus tėvai ėmė vis labiau suvokti, kad jų vyriausiojo sūnaus viduje gyvena kažkas viršžmogiška, bet jie niekada net ir sapnuoti nesapnavo, jog šitas pažadėtasis sūnus realiai ir iš tiesų yra daiktų ir būtybių šitos vietinės visatos tikrasis sutvėrėjas. Juozapas ir Marija gyveno ir numirė niekada nesužinoję, kad jų sūnus Jėzus tikrai buvo Visatos Kūrėjas, įsikūnijęs mirtingojo materialiu pavidalu.

Šitais metais Jėzus daugiau dėmesio negu kada nors anksčiau skyrė muzikai, ir jis toliau tebemokė savo brolius ir seseris šeimos mokyklėlėje. Būtent maždaug šituo metu berniukas aiškiai sąmoningai suvokė, kaip skyriasi

4. THE TWELFTH YEAR (A.D. 6)

124:4.1 (1371.4) This was an eventful year in Jesus' life. He continued to make progress at school and was indefatigable in his study of nature, while increasingly he prosecuted his study of the methods whereby men make a living. He began doing regular work in the home carpenter shop and was permitted to manage his own earnings, a very unusual arrangement to obtain in a Jewish family. This year he also learned the wisdom of keeping such matters a secret in the family. He was becoming conscious of the way in which he had caused trouble in the village, and henceforth he became increasingly discreet in concealing everything which might cause him to be regarded as different from his fellows.

124:4.2 (1371.5) Throughout this year he experienced many seasons of uncertainty, if not actual doubt, regarding the nature of his mission. His naturally developing human mind did not yet fully grasp the reality of his dual nature. The fact that he had a single personality rendered it difficult for his consciousness to recognize the double origin of those factors which composed the nature associated with that selfsame personality.

124:4.3 (1371.6) From this time on he became more successful in getting along with his brothers and sisters. He was increasingly tactful, always compassionate and considerate of their welfare and happiness, and enjoyed good relations with them up to the beginning of his public ministry. To be more explicit: He got along with James, Miriam, and the two younger (as yet unborn) children, Amos and Ruth, most excellently. He always got along with Martha fairly well. What trouble he had at home largely arose out of friction with Joseph and Jude, particularly the latter.

124:4.4 (1372.1) It was a trying experience for Joseph and Mary to undertake the rearing of this unprecedented combination of divinity and humanity, and they deserve great credit for so faithfully and successfully discharging their parental responsibilities. Increasingly Jesus' parents realized that there was something superhuman resident within this eldest son, but they never even faintly dreamed that this son of promise was indeed and in truth the actual creator of this local universe of things and beings. Joseph and Mary lived and died without ever learning that their son Jesus really was the Universe Creator incarnate in mortal flesh.

124:4.5 (1372.2) This year Jesus paid more attention than ever to music, and he continued to teach the home school for his brothers and sisters. It was at about this time that the lad became keenly conscious of the difference between the

Juozapo ir Marijos požiūris į jo misijos pobūdį. Jis daug mąstė apie savo tėvų nesutampančias nuomones, dažnai girdėdamas jų diskusijas, kada jie manydavo, kad jis giliai miega. Vis labiau ir labiau jis lino savo tėvo požiūrio, taip, kad jo motinai buvo skirta pajusti nuoskaudą, kada ji ėmė suvokti, jog palaipsniui sūnus ėmė atmesti jos vadovavimą tuose reikaluose, kurie buvo susiję su jo gyvenimo karjera. Ir, metams einant, šita nesupratimo bedugnė gilėjo. Marija vis mažiau ir mažiau besuvokė Jėzaus misijos svarbą, ir šitą gerą motiną vis daugiau skaudino jos mylimo sūnaus nesugebėjimas įgyvendinti jos puoselėtus lūkesčius.

Juozapas ėmė jausti vis labiau augantį tikėjimą į Jėzaus misijos dvasinę prigimtį. Ir tiktai dėl kitų ir svarbesnių priežasčių iš tiesų gaila, kad jis negalėjo gyventi iki to laiko, kada būtų išvydęs, kaip išsipildo jo samprata apie Jėzaus savęs padovanojimą žemei.

Per savo paskutiniuosius metus mokykloje, kada jis buvo dvylikos metų amžiaus, Jėzus savo tėvą atkalbėjo nuo žydų papročio kiekvieną kartą įeinant į namą, ar iš jo išeinant, paliesti prie durų staktos šulo prikaltą pergamento skiautę, o tada pabučiuoti tą pirštą, kuris šį pergamentą palietė. Šito ritualo dalį sudarė tokie ištarti žodžiai: "Viešpats mus saugos, mums išeinant ir įeinant, nuo šiol ir per amžių amžius." Juozapas ir Marija nuolat Jėzų mokė dėl kokių priežasčių negalima lipdyti statulėlių ar piešti paveikslų, aiškino, jog tokie kūriniai gali būti panaudoti sudievintais garbinimo tikslais. Nors Jėzus iki galo ir nesuvokė, kodėl jie draudė statulėles ar paveikslus, bet jis turėjo labai gerai išvystytą nuoseklumo sampratą ir dėl to savo tėvui pastebėjo, jog šitoji reiškiamu nuolatine pagarba prie durų staktos šulo prikaltam pergamentui iš esmės turi sudieviną garbinimo pobūdį. Ir po šitokio ginčo su Jėzumi Juozapas pergamentą nuėmė.

Laikui einant, Jėzus iš tiesų daug padarė, kad pakeistų religinių formų, tokių, kaip šeimos malda ir kitų papročių, taikymą. Ir daug tokių dalykų buvo galima įgyvendinti Nazarete, nes jo sinagogą įtakojo liberali rabinų mokykla, kurios pavyzdys buvo žymus Nazareto mokytojas, Josė.

Per visus šituos ir dar kitus dvejus metus Jėzus kentėjo didžiules intelektualias kančias nuolat stengdamasis savo asmeninį požiūrį į religinius papročius ir visuomeninio elgesio normas suderinti su savo tėvų nusistovėjusiais tikėjimais. Jį draskė konfliktas tarp siekio būti ištikimam savo paties įsitikinimams ir doro perspėjimo pareigai paklusti savo tėvams; jo didžiausias konfliktas buvo tarp dviejų didžiųjų įsakymų, kurie turėjo reikšmingiausią poveikį jo jaunatviškam protui. Vienas įsakymas sakė: "Būk

viewpoints of Joseph and Mary regarding the nature of his mission. He pondered much over his parents' differing opinions, often hearing their discussions when they thought he was sound asleep. More and more he inclined to the view of his father, so that his mother was destined to be hurt by the realization that her son was gradually rejecting her guidance in matters having to do with his life career. And, as the years passed, this breach of understanding widened. Less and less did Mary comprehend the significance of Jesus' mission, and increasingly was this good mother hurt by the failure of her favorite son to fulfill her fond expectations.

124:4.6 (1372.3) Joseph entertained a growing belief in the spiritual nature of Jesus' mission. And but for other and more important reasons it does seem unfortunate that he could not have lived to see the fulfillment of his concept of Jesus' bestowal on earth.

124:4.7 (1372.4) During his last year at school, when he was twelve years old, Jesus remonstrated with his father about the Jewish custom of touching the bit of parchment nailed upon the doorpost each time on going into, or coming out of, the house and then kissing the finger that touched the parchment. As a part of this ritual it was customary to say, "The Lord shall preserve our going out and our coming in, from this time forth and even forevermore." Joseph and Mary had repeatedly instructed Jesus as to the reasons for not making images or drawing pictures, explaining that such creations might be used for idolatrous purposes. Though Jesus failed fully to grasp their proscriptions against images and pictures, he possessed a high concept of consistency and therefore pointed out to his father the essentially idolatrous nature of this habitual obeisance to the doorpost parchment. And Joseph removed the parchment after Jesus had thus remonstrated with him.

124:4.8 (1372.5) As time passed, Jesus did much to modify their practice of religious forms, such as the family prayers and other customs. And it was possible to do many such things at Nazareth, for its synagogue was under the influence of a liberal school of rabbis, exemplified by the renowned Nazareth teacher, Jose.

124:4.9 (1372.6) Throughout this and the two following years Jesus suffered great mental distress as the result of his constant effort to adjust his personal views of religious practices and social amenities to the established beliefs of his parents. He was distraught by the conflict between the urge to be loyal to his own convictions and the conscientious admonition of dutiful submission to his parents; his supreme conflict was between two great commands which were uppermost in his youthful mind. The one was: "Be loyal to the dictates of

ištikimas savo tiesos ir teismo aukščiausiųjų įsitikinimų balsui." Kitas įsakymas liepė: "Gerbk savo tėvą ir motiną, nes jie tau suteikė gyvybę ir tave užaugino." Tačiau, jis niekada nevengė pareigos, jog kasdien suderintų tai, kas yra būtina ištikimybės savo asmeniniam įsitikinimams ir pareigos savo šeimai srityje, ir jis pasiekė pasitenkinimą, vis harmoningiau sujungdamas asmeninius įsitikinimus ir šeimyninius įsipareigojimus į nuostabią sampratą apie grupinį solidarumą, grindžiamą ištikimybe, dora, pakantumu, ir meile.

your highest convictions of truth and righteousness." The other was: "Honor your father and mother, for they have given you life and the nurture thereof." However, he never shirked the responsibility of making the necessary daily adjustments between these realms of loyalty to one's personal convictions and duty toward one's family, and he achieved the satisfaction of effecting an increasingly harmonious blending of personal convictions and family obligations into a masterful concept of group solidarity based upon loyalty, fairness, tolerance, and love.

5. JO TRYLIKTIEJI METAI (7 M. PO KR. GIM.)

5. HIS THIRTEENTH YEAR (A.D. 7)

Šiais metais Nazareto berniukas iš vaikystės perėjo į vyriškojo brendimo pradžią; jo balsas ėmė keistis ir kiti proto ir kūno ypatumai rodė artėjantį vyriškėjimo periodą.

124:5.1 (1373.1) In this year the lad of Nazareth passed from boyhood to the beginning of young manhood; his voice began to change, and other features of mind and body gave evidence of the oncoming status of manhood.

Sekmadienio naktį, sausio 9-ąją, 7 m. po Kr. gim., gimė jo brolis kūdikėlis, Amosas. Judui dar nebuvo suėję dvejų metų, o sesutė kūdikėlė, Rūta, dar tik turėjo gimti; taigi galima matyti, kad Jėzus turėjo mažų vaikų didelę šeimyną, paliktą jo globai tuomet, kai kitais metais jo tėvas žuvo nelaimingo atsitikimo metu.

124:5.2 (1373.2) On Sunday night, January 9, A.D. 7, his baby brother, Amos, was born. Jude was not yet two years of age, and the baby sister, Ruth, was yet to come; so it may be seen that Jesus had a sizable family of small children left to his watchcare when his father met his accidental death the following year.

Būtent apie vasario vidurį, Jėzus tapo žmogiškai įsitikinęs, kad jam lemta žemėje atlikti misiją apšviečiant žmogų ir apreiškiant Dievą. Svarbūs sprendimai, kartu su toli siekiančiais planais, formavosi šito jaunuolio, kuris, žiūrint iš šalies, buvo eilinis Nazareto žydas jaunuolis, prote. Viso Nebadono išmintinga gyvybė stebėjo su susižavėjimu ir nuostaba, kada visa tai ėmė atsiskleisti dabartiniu metu esančio paauglio dailidės sūnaus mąstyme ir veiksmuose.

124:5.3 (1373.3) It was about the middle of February that Jesus became humanly assured that he was destined to perform a mission on earth for the enlightenment of man and the revelation of God. Momentous decisions, coupled with far-reaching plans, were formulating in the mind of this youth, who was, to outward appearances, an average Jewish lad of Nazareth. The intelligent life of all Nebadon looked on with fascination and amazement as all this began to unfold in the thinking and acting of the now adolescent carpenter's son.

Pirmąją savaitės dieną, kovo 20-ąją, 7 m. po Kr. gim., Jėzus užbaigė vietinės mokyklos prie Nazareto sinagogos mokymo kursą. Tai buvo nuostabi diena bet kokios ambicingos žydų šeimos gyvenime, diena, kada pirmagimis sūnus būna paskelbiamas "įsakymo sūnumi" ir išpirktu Viešpaties Izraelio Dievo pirmagimiu, "Paties Aukštojo vaiku" ir visos žemės Viešpaties tarnu.

124:5.4 (1373.4) On the first day of the week, March 20, A.D. 7, Jesus graduated from the course of training in the local school connected with the Nazareth synagogue. This was a great day in the life of any ambitious Jewish family, the day when the first-born son was pronounced a "son of the commandment" and the ransomed first-born of the Lord God of Israel, a "child of the Most High" and servant of the Lord of all the earth.

Praėjusios savaitės penktadienį, Juozapas, kad dalyvautų čia šita džiugia proga, buvo pargrįžęs iš Sepforio, kur, jam vadovaujant, buvo statomas naujas visuomeninis pastatas. Jėzaus mokytojas buvo tvirtai įsitikinęs, kad jo mokiniui, kuris nuolat buvo judrus ir uolus, yra lemta kažkokia įžymi karjera, kažkokia išskirtinė misija. Senoliai, nepaisant visų savo nemalonumų dėl Jėzaus neprisitaikėlišių polinkių, labai didžiavosi berniuku ir jau buvo pradėję kurti planus, kurie

124:5.5 (1373.5) Friday of the week before, Joseph had come over from Sepphoris, where he was in charge of the work on a new public building, to be present on this glad occasion. Jesus' teacher confidently believed that his alert and diligent pupil was destined to some outstanding career, some distinguished mission. The elders, notwithstanding all their trouble with Jesus' nonconformist tendencies, were very proud of the lad and had already begun laying plans which would enable

leistų jam vykti į Jeruzalę tam, kad savo išsilavinimą tęstų garsiose hebrajų akademijose.

Kada Jėzus, kartas nuo karto, išgirdavo aptarinėjant šituos planus, tada jis vis labiau buvo tikras, jog niekada nevyks į Jeruzalę tam, kad studijuotų su rabinais. Bet jis net ir neįsivaizdavo tokios tragedijos, kuri taip greitai turėjo įvykti, tikrai priversiančios atsisakyti visų tokių planų ir dėl kurios jis turės prisiimti atsakomybę aprūpinti didžiulę šeimą ir vadovauti šiai šeimai, kurią netrukus sudarys penki broliai, trys sesutės, o taip pat motina ir jis pats. Jėzus turėjo didesnę ir ilgesnį patyrimą, augindamas šitą šeimyną, negu tai buvo skirta Juozapui, jo tėvui; ir jis iš tikrųjų atitiko tą lygį, kurį vėliau nusistatė pats sau: tapti išmintingu, kantriu, supratingu, ir sumaniu mokytoju ir vyriausiuoju broliu šitai šeimai—savo šeimai—kurią taip netikėtai prislėgė sielvartas ir taip nelauktai aplankė skausmas.

him to go to Jerusalem to continue his education in the renowned Hebrew academies.

124:5.6 (1373.6) As Jesus heard these plans discussed from time to time, he became increasingly sure that he would never go to Jerusalem to study with the rabbis. But he little dreamed of the tragedy, so soon to occur, which would insure the abandonment of all such plans by causing him to assume the responsibility for the support and direction of a large family, presently to consist of five brothers and three sisters as well as his mother and himself. Jesus had a larger and longer experience rearing this family than was accorded to Joseph, his father; and he did measure up to the standard which he subsequently set for himself: to become a wise, patient, understanding, and effective teacher and eldest brother to this family — his family — so suddenly sorrow-stricken and so unexpectedly bereaved.

6. KELIONĖ Į JERUZALĘ

Jėzus, dabar pasiekęs brandos slenkstį ir oficialiai užbaigęs sinagogos mokyklas, buvo parengtas tam, jog kartu su tėvais vyktų į Jeruzalę, kad su jais dalyvautų savo pirmosios Perėjimo šventės iškilmėse. Šiais metais Perėjimo šventė pasitaikė šeštadienį, balandžio 9-ąją, 7 m. po Kr. gim. Didžiulė kompanija (103) išvykti į Jeruzalę iš Nazareto susiruošė ankstyvą pirmadienio rytą, balandžio 4-ąją. Jie keliavo į pietus link Samarijos, bet pasiekę Jezrylą, pasuko į rytus, apėję aplink Gilbojos kalną, pateko į Jordano slėnį, kad išvengtų keliavimo per Samariją. Juozapui ir jo šeimai būtų patikę vykti žemyn per Samariją pro Jokūbo šulinį ir Betelį, bet kadangi žydai nemėgo turėti reikalų su samariečiais, tai jie nusprendė keliauti drauge su savo kaimynais per Jordano slėnį.

Arkelajas, kurio taip bijojo, buvo nuverstas, ir jiems nedaug ko reikėjo bijoti dėl to, kad Jėzus pasiėmė į Jeruzalę. Buvo praėję dvylika metų nuo tada, kada pirmasis Erodas stengėsi Betliejaus kūdikį sunaikinti, ir dabar niekas nebūtų ir pagalvojęs ano atvejo susieti su šituo nežinomu vaiku iš Nazareto.

Iki to meto, kada jie pasiekė Jezrylo sankirtą, ir jiems keliaujant toliau, labai greitai, kairėje pusėje, jie praėjo pro senovinį Šunemo kaimą, ir Jėzus vėl išgirdo pasakojimą apie viso Izraelio gražiausią merginą, kuri kažkada ten gyveno, ir apie Elišos stebuklus, kuriuos jis padarė ten. Keliaujant per Jezrylo slėnį, Jėzaus tėvai papasakojo apie Ahabo ir Jezebelo darbus ir apie Jehu žygdarbius. Einant aplink Gilbojos kalną, jie daug kalbėjo apie Saulių, kuris nusižudė ant šitų

6. THE JOURNEY TO JERUSALEM

124:6.1 (1374.1) Jesus, having now reached the threshold of young manhood and having been formally graduated from the synagogue schools, was qualified to proceed to Jerusalem with his parents to participate with them in the celebration of his first Passover. The Passover feast of this year fell on Saturday, April 9, A.D. 7. A considerable company (103) made ready to depart from Nazareth early Monday morning, April 4, for Jerusalem. They journeyed south toward Samaria, but on reaching Jezreel, they turned east, going around Mount Gilboa into the Jordan valley in order to avoid passing through Samaria. Joseph and his family would have enjoyed going down through Samaria by way of Jacob's well and Bethel, but since the Jews disliked to deal with the Samaritans, they decided to go with their neighbors by way of the Jordan valley.

124:6.2 (1374.2) The much-dreaded Archelaus had been deposed, and they had little to fear in taking Jesus to Jerusalem. Twelve years had passed since the first Herod had sought to destroy the babe of Bethlehem, and no one would now think of associating that affair with this obscure lad of Nazareth.

124:6.3 (1374.3) Before reaching the Jezreel junction, and as they journeyed on, very soon, on the left, they passed the ancient village of Shunem, and Jesus heard again about the most beautiful maiden of all Israel who once lived there and also about the wonderful works Elisha performed there. In passing by Jezreel, Jesus' parents recounted the doings of Ahab and Jezebel and the exploits of Jehu. In passing around Mount Gilboa, they talked much about Saul, who took his life on the slopes

kalno šlaitų, apie karalių Dovydą, ir apie įvykius, susijusius su šita istorine vieta.

Kada jie apkeliavo Gilbojos kalno pagrindą, tada pilgrimai dešinėje galėjo matyti graikų miestą Skaitopolį. Į marmurinius statinius jie žvelgė iš tolo, bet prie šito pagoniškojo miesto neprisiartinio, kad nesusiteptų tiek, jog nebegalėtų dalyvauti artėjančiose iškilmingose ir šventose Perėjimo šventės ceremonijose Jeruzalėje. Marija negalėjo suprasti, kodėl nei Juozapas, nei Jėzus nesikalbėjo apie Skaitopolį. Ji nieko nežinojo apie jų nesutarimą praėjusiais metais, kadangi šito epizodo jie niekada nebuvo jai atskleidę.

Dabar kelias vedė tiesiai žemyn į tropinį Jordano slėnį, ir netrukus prieš Jėzaus nustebusį žvilgsnį atsivėrė išsilenkusi ir visą laiką besiranganti Jordano upė su savo spindinčiais ir raibuliuojančiais vandenimis, tekanti žemyn link Mirties jūros. Savo viršutinius drabužius jie nusirengė, kada šituo tropiniu slėniu keliavo tolyn į pietus, gėrėdamiesi puikiais javų laukais ir gražiais oleandrais su jų rožiniais žiedais, tuo tarpu masyvią sniego kepurę užsidėjęs Hermono kalnas dunksojo toli į šiaurę, didingai iš aukšto žvelgdamas į šitą istorinį slėnį. Šiek tiek daugiau kaip po trijų valandų kelionės nuo to meto, kada jie buvo prieš Skaitopolį, jie priėjo burbuliuojantį šaltinį, ir čia apsistojo nakčiai, lauke, po žvaigždžių nušviestais dangumais.

Per antrąją savo kelionės dieną jie praėjo pro tą vietą, kur Jaboko upė, iš rytų, įteka į Jordano upę, ir žvelgdami į rytus palei šitą slėnį, jie pasakojo apie Gideono laikus, kada midianitai užplūdo šitą regioną, kad šią žemę užimtų. Kelionės antrajai dienai baigiantis, jie sustojo netoli aukščiausio kalno, iškilusio virš Jordano slėnio, Sartabo kalno, pagrindo; jo viršūnėje buvo Aleksandrijos tvirtovė, kur Erodas buvo įkalinęs vieną iš savo žmonių ir palaidojęs savo du pasmaugtus sūnus.

Trečiąją dieną jie keliavo per du kaimus, kuriuos buvo neseniai pastatęs Erodas, ir pastebėjo jų labiau išvystytą architektūrą ir gražius palmių sodus. Prieš naktį jie pasiekė Jerichą, kur pasiliko iki ryto. Tą vakarą Juozapas, Marija, ir Jėzus vieną su puse mylios nuėjo iki tos vietos, kur kažkada stovėjo senovės Jerichas, kur, remiantis žydų padavimu, savo žymius žygdarbius buvo atlikęs Jošua, kurio garbei ir buvo pavadintas Jėzus.

Iki ketvirtosios ir paskutiniosios kelionės dienos kelias virto nenutrūkstama piligrimų procesija. Dabar jie pradėjo kilti į kalvas, vedančias į Jeruzalę. Artinantis prie viršūnės, jie per Jordano upę galėjo žvelgti į kalnus, esančius toli už jo, o pietuose aprėpti Mirties jūros aptingusius vandenis. Maždaug pusiaukelėje iki

of this mountain, King David, and the associations of this historic spot.

124:6.4 (1374.4) As they rounded the base of Gilboa, the pilgrims could see the Greek city of Scythopolis on the right. They gazed upon the marble structures from a distance but went not near the gentile city lest they so defile themselves that they could not participate in the forthcoming solemn and sacred ceremonies of the Passover at Jerusalem. Mary could not understand why neither Joseph nor Jesus would speak of Scythopolis. She did not know about their controversy of the previous year as they had never revealed this episode to her.

124:6.5 (1374.5) The road now led immediately down into the tropical Jordan valley, and soon Jesus was to have exposed to his wondering gaze the crooked and ever-winding Jordan with its glistening and rippling waters as it flowed down toward the Dead Sea. They laid aside their outer garments as they journeyed south in this tropical valley, enjoying the luxurious fields of grain and the beautiful oleanders laden with their pink blossoms, while massive snow-capped Mount Hermon stood far to the north, in majesty looking down on the historic valley. A little over three hours' travel from opposite Scythopolis they came upon a bubbling spring, and here they camped for the night, out under the starlit heavens.

124:6.6 (1374.6) On their second day's journey they passed by where the Jabbok, from the east, flows into the Jordan, and looking east up this river valley, they recounted the days of Gideon, when the Midianites poured into this region to overrun the land. Toward the end of the second day's journey they camped near the base of the highest mountain overlooking the Jordan valley, Mount Sartaba, whose summit was occupied by the Alexandrian fortress where Herod had imprisoned one of his wives and buried his two strangled sons.

124:6.7 (1375.1) The third day they passed by two villages which had been recently built by Herod and noted their superior architecture and their beautiful palm gardens. By nightfall they reached Jericho, where they remained until the morrow. That evening Joseph, Mary, and Jesus walked a mile and a half to the site of the ancient Jericho, where Joshua, for whom Jesus was named, had performed his renowned exploits, according to Jewish tradition.

124:6.8 (1375.2) By the fourth and last day's journey the road was a continuous procession of pilgrims. They now began to climb the hills leading up to Jerusalem. As they neared the top, they could look across the Jordan to the mountains beyond and south over the sluggish waters of the Dead Sea. About halfway up to Jerusalem, Jesus gained his

Jeruzalės, Jėzus pirmą kartą išvydo Alyvų Kalną (tą regioną, kuris tiek daug turės tapti jo vėlesniojo gyvenimo dalimi), ir Juozapas jam paaiškino, jog Šventasis Miestas įsikūręs kaip tik už šitos kalno keteros, ir vaikinuko širdis pašėlusiai daužėsi, apimta džiaugsmingo laukimo, jog netrukus išvys savo dangiškojo Tėvo miestą ir namus.

Ant Alyvų Kalno rytinių šlaitų pailsėti jie stabtelėjo mažiame kaimelyje, vadinamame Betane. Svetingi kaimiečiai ateidavo tam, kad patarnautų pilgrimams, ir atsitiko taip, kad Juozapas ir jo šeima sustojo netoli namo, kuriame gyveno kažkoks Simonas, kuris turėjo tris vaikus maždaug Jėzaus amžiaus—Mariją, Mortą, ir Lozorį. Jie pakvietė Nazareto šeimą į vidų atsipūsti, ir tarp šių dviejų šeimų užsimezgė draugystė visam gyvenimui. Po šito daug kartų per savo kupiną įvykių gyvenimą Jėzus buvo apsisitęs šituose namuose.

Jie skubinosi pirmyn, neužilgo stovėjo ant Alyvų Kalno stataus skardžio, ir Jėzus pirmą kartą (savo atmintyje) matė Šventąjį Miestą, pretenzingus rūmus, ir įkvepiančią savojo Tėvo šventyklą. Niekada daugiau savo gyvenime Jėzus iš tikrųjų nebepatyrė tokio grynai žmogiškojo virpulio, kuris šituo kartu jį taip iki pat gelmių pavergė, kada šitą balandžio popietę jis stovėjo ant Alyvų Kalno, sugerdamas savo pirmąjį Jeruzalės vaizdą. Ir po kelerių metų, šitoje pačioje vietoje jis stovės ir apverks šitą miestą, kuris netrukus turėjo atstumti dar vieną pranašą, paskutinįjį ir didingiausią iš dangiškųjų jos mokytojų.

Bet jie nuskubėjo tolyn į Jeruzalę. Buvo ketvirtadienio popietė. Pasiekę miestą, jie ėjo pro šventyklą, ir niekada anksčiau Jėzus nebuvo matęs žmogiškųjų būtybių tokios gausybės. Jis giliai mąstė apie tai, kaip šitie žydai buvo susirinkę iš tolimiausių žinomo pasaulio kampelių.

Netrukus jie pasiekė tą vietą, kuri iš anksto buvo paruošta jiems gyventi Perėjimo savaitės metu, turtingo Marijos giminaičio namus, giminaičio, kuris, iš Zakarijo, šį tą buvo sužinojęs tiek apie Jono, tiek apie Jėzaus ankstesniąją istoriją. Kitą dieną, skirtą pasiruošimui, jie rengėsi deramoms Perėjimo Sabato iškilmėms.

Nors visa Jeruzalė ir buvo sujudusi, besiruošdama Perėjimo šventei, bet Juozapas surado laiko ir tam, jog sūnų pavedžiotų ir aprodytų jam akademiją, kur anksčiau buvo susitarta, kad savo mokslus jis tęs po dvejų metų, kai tiktai bus reikalaujamo penkiolikos metų amžiaus. Juozapas iš tikrųjų buvo suglumęs, matydamas, kaip mažai Jėzus domėjosi visais šitais rūpestingai sumanytais planais.

Jėzų giliai paveikė šventykla ir visos

first view of the Mount of Olives (the region to be so much a part of his subsequent life), and Joseph pointed out to him that the Holy City lay just beyond this ridge, and the lad's heart beat fast with joyous anticipation of soon beholding the city and house of his heavenly Father.

124:6.9 (1375.3) On the eastern slopes of Olivet they paused for rest in the borders of a little village called Bethany. The hospitable villagers poured forth to minister to the pilgrims, and it happened that Joseph and his family had stopped near the house of one Simon, who had three children about the same age as Jesus — Mary, Martha, and Lazarus. They invited the Nazareth family in for refreshment, and a lifelong friendship sprang up between the two families. Many times afterward, in his eventful life, Jesus stopped in this home.

124:6.10 (1375.4) They pressed on, soon standing on the brink of Olivet, and Jesus saw for the first time (in his memory) the Holy City, the pretentious palaces, and the inspiring temple of his Father. At no time in his life did Jesus ever experience such a purely human thrill as that which at this time so completely enthralled him as he stood there on this April afternoon on the Mount of Olives, drinking in his first view of Jerusalem. And in after years, on this same spot he stood and wept over the city which was about to reject another prophet, the last and the greatest of her heavenly teachers.

124:6.11 (1375.5) But they hurried on to Jerusalem. It was now Thursday afternoon. On reaching the city, they journeyed past the temple, and never had Jesus beheld such throngs of human beings. He meditated deeply on how these Jews had assembled here from the uttermost parts of the known world.

124:6.12 (1375.6) Soon they reached the place prearranged for their accommodation during the Passover week, the large home of a well-to-do relative of Mary's, one who knew something of the early history of both John and Jesus, through Zacharias. The following day, the day of preparation, they made ready for the appropriate celebration of the Passover Sabbath.

124:6.13 (1375.7) While all Jerusalem was astir in preparation for the Passover, Joseph found time to take his son around to visit the academy where it had been arranged for him to resume his education two years later, as soon as he reached the required age of fifteen. Joseph was truly puzzled when he observed how little interest Jesus evinced in all these carefully laid plans.

124:6.14 (1375.8) Jesus was profoundly impressed by

susijusios apeigos ir kitokia veikla. Pirmą kartą nuo to laiko, kai jam buvo ketveri metai, jis buvo tiek nugrimzdęs į savo paties apmąstymus, kad daug neklausinėjo. Tačiau, jis iš tiesų savo tėvui pateikė kelis trikdančius klausimus (kaip jis tą buvo daręs ir ankstesnėmis progomis), kaip antai, kodėl dangiškasis Tėvas reikalauja, jog būtų paskerstas toks didžiulis kiekis nekaltų ir bejėgių gyvūnų. Ir iš vaikino veido išraiškos tėvas suprato, kad jo atsakymai ir mėginimai paaiškinti jo giliai mąstančio ir aštriai protaujančio sūnaus nepatenkino.

Perėjimo Sabato išvakarėse, kylantis dvasinio apšvietimo potvynis nusirito per Jėzaus mirtingąjį protą ir užpildė jo žmogiškąją širdį, iki pat kraštų užliedamas kupinu meilės gailesčiu dvasiškai akloms ir moraliai neišmanančioms minioms, susirinkusioms švęsti senovinės Perėjimo šventės paminėjimo. Tai buvo viena iš nepaprastiausių dienų, kokią Dievo Sūnus praleido būdamas materialiam kūne; ir tą naktį, pirmą kartą žemiškosios misijos metu, jam pasirodė paskirtasis žinianešys iš Salvingtono, pasiųstas Emanuelio, kuris pasakė: “Toji valanda atėjo. Laikas tau pradėti tarnauti savojo Tėvo reikalui.”

Ir taip, net ir prieš tai, kai sunkios Nazareto šeimos pareigos užgulė jaunus jo pečius, dabar atvyko dangiškasis žinianešys tam, jog primintų šitam vaikui, dar nevisiškai sulaukusiam trylikos metų, kad atėjo toji valanda, kada turi būti atnaujinti įsipareigojimai visatai. Tai buvo pirmasis veiksmas iš ilgos įvykių sekos, kuri galiausiai kulminaciją pasiekė tada, kada buvo užbaigtas Sūnaus savęs padovanojimas Urantijoje ir iš naujo uždėtas “visatos valdymas ant jo žmogiškųjų-dieviškųjų pečių.”

Laikui einant, įsikūnijimo paslaptis tapo, visiems mums, vis labiau ir labiau nesuvokiama. Vargu ar mes galėjome suvokti, jog šitas Nazareto vaikinys yra viso Nebadono sukūrėjas. Mes ir dabar nesuprantame, kaip šito paties Sūnaus Kūrėjo dvasia ir jo Rojaus Tėvo dvasia yra susietos su žmonių sielomis. Einant laikui, mes galėjome matyti, kad jo žmogiškasis protas vis labiau ėmė suvokti tai, jog, nors savo gyvenimą jis ir gyvena materialiam kūne, bet dvasioje ant jo pečių laikosi atsakomybė už visatą.

Šitaip baigiasi Nazareto berniuko etapas, ir prasideda pasakojimas apie paauglį jaunuolį—vis didesniu laipsniu sąmoningai suvokiantį dieviškąjį žmogų—kuris dabar pradeda mąstyti apie savąjį kelią pasaulyje, kada savo besiplečiantį gyvenimo tikslą stengiasi sujungti su tėvų troškimais ir savo įsipareigojimais šeimai ir to meto ir amžiaus visuomenei.

the temple and all the associated services and other activities. For the first time since he was four years old, he was too much preoccupied with his own meditations to ask many questions. He did, however, ask his father several embarrassing questions (as he had on previous occasions) as to why the heavenly Father required the slaughter of so many innocent and helpless animals. And his father well knew from the expression on the lad's face that his answers and attempts at explanation were unsatisfactory to his deep-thinking and keen-reasoning son.

124:6.15 (1376.1) On the day before the Passover Sabbath, flood tides of spiritual illumination swept through the mortal mind of Jesus and filled his human heart to overflowing with affectionate pity for the spiritually blind and morally ignorant multitudes assembled for the celebration of the ancient Passover commemoration. This was one of the most extraordinary days that the Son of God spent in the flesh; and during the night, for the first time in his earth career, there appeared to him an assigned messenger from Salvington, commissioned by Immanuel, who said: “The hour has come. It is time that you began to be about your Father's business.”

124:6.16 (1376.2) And so, even ere the heavy responsibilities of the Nazareth family descended upon his youthful shoulders, there now arrived the celestial messenger to remind this lad, not quite thirteen years of age, that the hour had come to begin the resumption of the responsibilities of a universe. This was the first act of a long succession of events which finally culminated in the completion of the Son's bestowal on Urantia and the replacing of “the government of a universe on his human-divine shoulders.”

124:6.17 (1376.3) As time passed, the mystery of the incarnation became, to all of us, more and more unfathomable. We could hardly comprehend that this lad of Nazareth was the creator of all Nebadon. Neither do we nowadays understand how the spirit of this same Creator Son and the spirit of his Paradise Father are associated with the souls of mankind. With the passing of time, we could see that his human mind was increasingly discerning that, while he lived his life in the flesh, in spirit on his shoulders rested the responsibility of a universe.

124:6.18 (1376.4) Thus ends the career of the Nazareth lad, and begins the narrative of that adolescent youth — the increasingly self-conscious divine human — who now begins the contemplation of his world career as he strives to integrate his expanding life purpose with the desires of his parents and his obligations to his family and the society of his day and age.

125 Dokumentas. Jėzus Jeruzalėje

⇨ 124

URANTIJOS KNYGA

126 ⇨

IV DALIS. JĖZAUS GYVENIMAS IR MOKYMAI

125 DOKUMENTAS. JĖZUS
JERUZALĖJE

Skyrius

ĮVADAS

1. Jėzus apžiūri šventyklą
2. Jėzus ir Perėjimo šventė
3. Juozapo ir Marijos išvykimas
4. Pirmoji ir antroji dienos šventykloje
5. Trecioji diena šventykloje
6. Ketvirtoji diena šventykloje

PAPER 125

JESUS AT JERUSALEM

SECTIONS

Introduction

1. Jesus Views the Temple
2. Jesus and the Passover
3. Departure of Joseph and Mary
4. First and Second Days in the Temple
5. The Third Day in the Temple
6. The Fourth Day in the Temple

ĮVADAS

NĖ VIENAS kitas epizodas per visą kupiną įvykių Jėzaus žemiškąją karjerą nebuvo malonesnis, žmogiškai labiau jaudinantis, kaip šitas, jo atmintyje įstrigęs pirmasis apsilankymas Jeruzalėje. Ypač jį sujaudino tas patyrimas, kada jis vienas savarankiškai dalyvavo diskusijoje šventykloje, ir tai ilgą laiką išliko jo atmintyje kaip didžiulis įvykis iš savo vėlesniosios vaikystės ir ankstyvosios jaunystės laikotarpio. Jam tai buvo pirmoji galimybė patirti kelias dienas savarankiško gyvenimo, pajusti džiugesį dėl to, jog išeiti ir ateiti gali be suvaržymų ir apribojimų. Šitas trumpas nekontroliuojamo gyvenimo laikotarpis, per savaitę,ėjusią po Perėjimo šventės, buvo pirmoji kada nors prieš tai patirta visiška laisvė nuo pareigų. Ir tikrai po daugelio metų, jis vėl patyrė panašų periodą, kada buvo laisvas nuo bet kokio atsakomybės jausmo, nors tik trumpam laikui.

Moterys retai kada vykdavo į Perėjimo šventę Jeruzalėje; jų dalyvavimas nebuvo būtinas. Tačiau, Jėzus iš esmės atsisakė vykti, jeigu jų nelydės jo motina. Ir kada jo motina nusprendė vykti, tada daugelis kitų Nazareto moterų irgi nutarė keliauti, taip, kad Perėjimo šventės kompaniją sudarė didžiausias moterų skaičius, proporcingai vyrams, kuris kada nors į Perėjimo

INTRODUCTION

^{125:0.1 (1377.1)} NO INCIDENT in all Jesus' eventful earth career was more engaging, more humanly thrilling, than this, his first remembered visit to Jerusalem. He was especially stimulated by the experience of attending the temple discussions by himself, and it long stood out in his memory as the great event of his later childhood and early youth. This was his first opportunity to enjoy a few days of independent living, the exhilaration of going and coming without restraint and restrictions. This brief period of undirected living, during the week following the Passover, was the first complete freedom from responsibility he had ever enjoyed. And it was many years subsequent to this before he again had a like period of freedom from all sense of responsibility, even for a short time.

^{125:0.2 (1377.2)} Women seldom went to the Passover feast at Jerusalem; they were not required to be present. Jesus, however, virtually refused to go unless his mother would accompany them. And when his mother decided to go, many other Nazareth women were led to make the journey, so that the Passover company contained the largest number of women, in proportion to men, ever to go

šventę buvo išvykęs iš Nazareto. Laikas nuo laiko, pakeliui į Jeruzalę, jie imdavo giedoti vienas šimtas trisdešimtąjį Psalmę.

Nuo to laiko, kada jie išvyko iš Nazareto, iki to meto, kai pasiekė Alyvų Kalno viršūnę, Jėzus patyrė nenutrūkstamą jaudinančio laukimo įtampą. Per savo visą džiugią vaikystę jis buvo girdėjęs su didžiule pagarba kalbant apie Jeruzalę ir jos šventyklas; dabai jis turėjo greitai jas išvysti tikrovėje. Nuo Alyvų Kalno ir iš išorės, iš arčiau apžiūrėjus, šventykla pateisino ir net pranoko Jėzaus lūkesčius; tačiau vos tik tai jis įžengė per jos šventuosius vartus, prasidėjo didžiulis nusivylimas.

Savo tėvų draugijoje Jėzus perėjo per šventyklos prieigas pakeliui į ten, kur turėjo prisijungti prie naujųjų įstatymo sūnų tos grupės, kuri neužilgo turėjo būti įšventinta į Izraelio piliečius. Jį truputėlį nuvylė šventykloje buvusios minios bendras elgesys, bet pirmasis didžiulis tos dienos šokas jį ištiko tada, kada jo motina atsiskyrė nuo jų tam, kad eitų į moterų galeriją. Jėzui niekada anksčiau ir mintis nebuvo kilusi, kad jo motina neturi teisės lydėti jo į pašventinimo ceremonijas, ir jis buvo giliai įžeistas tuo, kad jo motina buvo priversta kentėti dėl tokios neteisingos diskriminacijos. Nors jis buvo labai pasipiktinęs dėl šito, bet be kelių protesto pastabų, išsakytų savo tėvui, jis daugiau nepasakė nieko. Bet jis mąstė, ir mąstė giliai, kaip tą parodė jo klausimai, po savaitės pateikti raštininkams ir mokytojams.

Jis dalyvavo įšventinimo ritualuose, bet nusivylė dėl to, kad jie buvo paviršutiniški ir šabloniški. Jis pasigedo to asmeninio susidomėjimo, kuris buvo būdingas apeigoms Nazareto sinagogoje. Tada jis sugrįžo pasveikinti savo motinos ir pasiruošė lydėti savo tėvą į savo pirmąjį susipažinimą su šventykla ir su jos įvairiais kiemais, galerijomis, ir koridoriais. Šventyklos prieigos vienu metu galėjo sutalpinti daugiau negu du šimtus tūkstančių garbintojų, ir nors šitų pastatų didybė—palyginus su bet kuriais kitais, kuriuos jam kada nors teko matyti—jo protui padarė didžiulį įspūdį, bet jį labiau domino apmąstymai apie ceremonijas šventykloje ir su jomis susijusio garbinimo dvasinė reikšmė.

Nors didelė dalis šventyklos ritualų labai jaudinančiai paveikė jo grožio ir simboliškumo pojūtį, bet jį visą laiką nuvildavo tai, kaip jo tėvai, atsakydami į daugybę jo klausimų, kurių pagalba jis ieškojo atsakymo, siūlydavo paaiškinimus apie šitų ceremonijų tikrąsias prasmes. Jėzus tiesiog nepriėmė tokių garbinimo ir religinio atsidavimo paaiškinimų, kuriuose buvo tikėjimas į Dievo įtūžį arba Visagalio pyktį. Toliau diskutuojant šitais klausimais, užbaigus pasivaikščiojimą po šventyklą, kada jo tėvas ėmė švelniai reikalauti, kad jis pripažintų ortodoksų žydų dogmas, Jėzus

up to the Passover from Nazareth. Ever and anon, on the way to Jerusalem, they chanted the one hundred and thirtieth Psalm.

125:0.3 (1377.3) From the time they left Nazareth until they reached the summit of the Mount of Olives, Jesus experienced one long stress of expectant anticipation. All through a joyful childhood he had reverently heard of Jerusalem and its temple; now he was soon to behold them in reality. From the Mount of Olives and from the outside, on closer inspection, the temple had been all and more than Jesus had expected; but when he once entered its sacred portals, the great disillusionment began.

125:0.4 (1377.4) In company with his parents Jesus passed through the temple precincts on his way to join that group of new sons of the law who were about to be consecrated as citizens of Israel. He was a little disappointed by the general demeanor of the temple throngs, but the first great shock of the day came when his mother took leave of them on her way to the women's gallery. It had never occurred to Jesus that his mother was not to accompany him to the consecration ceremonies, and he was thoroughly indignant that she was made to suffer from such unjust discrimination. While he strongly resented this, aside from a few remarks of protest to his father, he said nothing. But he thought, and thought deeply, as his questions to the scribes and teachers a week later disclosed.

125:0.5 (1377.5) He passed through the consecration rituals but was disappointed by their perfunctory and routine natures. He missed that personal interest which characterized the ceremonies of the synagogue at Nazareth. He then returned to greet his mother and prepared to accompany his father on his first trip about the temple and its various courts, galleries, and corridors. The temple precincts could accommodate over two hundred thousand worshipers at one time, and while the vastness of these buildings — in comparison with any he had ever seen — greatly impressed his mind, he was more intrigued by the contemplation of the spiritual significance of the temple ceremonies and their associated worship.

125:0.6 (1378.1) Though many of the temple rituals very touchingly impressed his sense of the beautiful and the symbolic, he was always disappointed by the explanation of the real meanings of these ceremonies which his parents would offer in answer to his many searching inquiries. Jesus simply would not accept explanations of worship and religious devotion which involved belief in the wrath of God or the anger of the Almighty. In further discussion of these questions, after the conclusion of the temple visit, when his father became mildly insistent that

netikėtai atsisuko į savo tėvus ir, maldaujančiai žvelgdamas tėvui į akis, tarė: “Mano tėve, tai negali būti tiesa—tas Tėvas danguje negali šitaip žiūrėti į savo klystančius vaikus žemėje. Dangiškasis Tėvas savo vaikų negali mylėti mažiau negu mane myli tu. Ir aš gerai žinau, nesvarbu, kokią neišmintingą dalyką bepadaryčiau, bet tu niekada neišlietumei įniršio ant manęs ir neišgiežtumei man jokio pykčio. Jeigu tu, mano žemiškasis tėvas, turi tokių Dieviškumo atspindžių, tai kiek dangiškasis Tėvas turi būti daug daugiau pripildytas gėrio ir užtvindytas gailestingumo. Aš atsisakau tikėti, jog mano Tėvas danguje mane myli mažiau už mano tėvą žemėje.”

Kada Juozapas ir Marija išgirdo šituos savo pirmagimio sūnaus žodžius, tada jie nieko nebepasakė. Ir niekada daugiau jie nebemėgino pakeisti jo nuomonės apie Dievo meilę ir Tėvo danguje gailestingumą.

1. JĖZUS APŽIŪRI ŠVENTYKLA

Visur, kur tik Jėzus vaikščiojo po šventyklos kiemus, jis buvo pritrenktas ir jam darėsi bloga dėl tos nepagarbmos dvasios, kurią jis matė. Jis mąstė, kad šventykloje esančios minios elgesys yra nesuderinamas su jų buvimu “jo Tėvo namuose.” Bet jo jauna gyvybė buvo sukrėsta tada, kada tėvas jį palydėjo į pagonių kiemą su savo triukšmingu žargonu, garsiu šnekėjimu, ir keiksmiais, netvarkingai susiliejančiais su avių bliovimu ir triukšmingu klegesiu, kuris išdavė pinigų keitėjų ir aukojamų gyvūnų ir įvairių kitų komercinių prekių pardavėjų buvimą.

Bet labiausiai jo padoraus elgesio jausmą įžeidė lengvabūdžių kurtizanių, bevaikštinėjančių po šventyklos prieigas, vaizdas, kaip tik tokių išsidažiusių moterų, kokias jis taip neseniai buvo matęs lankydamasis Seforyje. Šitas šventovės suteršimas visiškai sukėlė jo jaunatvišką pasipiktinimą, ir jis nedvejodamas be jokių suvaržymų tą išreiškė Juozapui.

Jėzus žavėjosi nuotaika šventykloje ir pamaldomis, bet jį pritrenkė ta dvasinė bjaurastis, kurią jis matė tokio didžiulio kiekio nemąstančių garbintojų veiduose.

Dabar jie nusileido į šventikų kiemą, esantį po išsikišusia uola prieš šventyklą, kur stovėjo altorius, kad pamatytų, kaip buvo skerdžiamos gyvulių bandos ir kaip skerdikai-šventikai kraują nuo savo rankų plovėsi bronziniame fontane. Krauju išteptas grindinys, kruvinos šventikų rankos, ir mirštančių gyvulių garsai buvo daugiau negu šis gamtą mylintis berniukas galėjo išverti. Siaubingas vaizdas pykino šitą berniuką iš Nazareto; jis suspaudė tėvo ranką ir maldavo, kad

he acknowledge acceptance of the orthodox Jewish beliefs, Jesus turned suddenly upon his parents and, looking appealingly into the eyes of his father, said: “My father, it cannot be true — the Father in heaven cannot so regard his erring children on earth. The heavenly Father cannot love his children less than you love me. And I well know, no matter what unwise thing I might do, you would never pour out wrath upon me nor vent anger against me. If you, my earthly father, possess such human reflections of the Divine, how much more must the heavenly Father be filled with goodness and overflowing with mercy. I refuse to believe that my Father in heaven loves me less than my father on earth.”

125:0.7 (1378.2) When Joseph and Mary heard these words of their first-born son, they held their peace. And never again did they seek to change his mind about the love of God and the mercifulness of the Father in heaven.

1. JESUS VIEWS THE TEMPLE

125:1.1 (1378.3) Everywhere Jesus went throughout the temple courts, he was shocked and sickened by the spirit of irreverence which he observed. He deemed the conduct of the temple throngs to be inconsistent with their presence in “his Father’s house.” But he received the shock of his young life when his father escorted him into the court of the gentiles with its noisy jargon, loud talking and cursing, mingled indiscriminately with the bleating of sheep and the babble of noises which betrayed the presence of the money-changers and the vendors of sacrificial animals and sundry other commercial commodities.

125:1.2 (1378.4) But most of all was his sense of propriety outraged by the sight of the frivolous courtesans parading about within this precinct of the temple, just such painted women as he had so recently seen when on a visit to Sepphoris. This profanation of the temple fully aroused all his youthful indignation, and he did not hesitate to express himself freely to Joseph.

125:1.3 (1378.5) Jesus admired the sentiment and service of the temple, but he was shocked by the spiritual ugliness which he beheld on the faces of so many of the unthinking worshipers.

125:1.4 (1378.6) They now passed down to the priests’ court beneath the rock ledge in front of the temple, where the altar stood, to observe the killing of the droves of animals and the washing away of the blood from the hands of the officiating slaughter priests at the bronze fountain. The bloodstained pavement, the gory hands of the priests, and the sounds of the dying animals were more than this nature-loving lad could stand. The terrible sight sickened this boy of Nazareth; he clutched his

jį išvestų. Atgal jie ėjo per pagonių kiemą, ir net grubus juokas ir nešvankūs juokeliai, kuriuos jis ten girdėjo, buvo palengvėjimas po tų vaizdinių, kuriuos jis ką tik buvo matęs.

Juozapas matė, kaip jo sūnui pasidarė bloga, matant šventyklos ritualus, ir jis išmintingai vedė jį aplinkui, kad pamatytų „gražiuosius vartus,” meniškuosius vartus, padarytus iš korintietiškos bronzos. Bet Jėzui jau užteko įspūdžių po savo pirmojo apsilankymo šventykloje. Jie sugrįžo į viršutinį kiemą pasiimti Marijos ir tada valandą vaikščiojo atvirame ore ir toli nuo minios, apžiūrinėdami asmonėjų rūmus, didingus Erodo namus, ir romėnų sargybinių bokštą. Šito pasivaikščiojimo metu Juozapas aiškino Jėzui, kad kasdienius aukojimus šventykloje yra leidžiama stebėti tiktai Jeruzalės gyventojams, ir, kad Galilėjos gyventojai tam, jog dalyvautų garbinime šventykloje, atvykdavo tiktai tris kartus per metus: Perėjimo šventės metu, Pentakosto šventės metu (praėjus septynioms savaitėms po Perėjimo šventės), ir tabernakulio šventės metu spalio mėnesį. Šitas šventės buvo sukūręs Mozė. Tuomet jie aptarė dvi vėliau sukurtas pasišventimo ir Purimo šventes. Po šito jie nuėjo ten, kur buvo apsistoję, ir ruošėsi Perėjimo šventės iškilmėms.

2. JĖZUS IR PEREJIMO ŠVENTĖ

Penkios Nazareto šeimos buvo Simono iš Betanės šeimos svečiai, ar bendravo su ja, švenčiant Perėjimo šventę, Simonas šiai draugijai buvo nupirkęs šventinį ėriuką. Būtent šitų ėriukų skerdimas tokiais milžiniškais kiekiais taip paveikė Jėzų apsilankymo šventykloje metu. Prieš tai buvo suplanuota Perėjimo šventės valgį valgyti kartu su Marijos giminaičiais, bet Jėzus įtikino savo tėvus priimti pakvietimą vykti į Betanę.

Tą naktį jie susirinko Perėjimo šventės ritualui, valgė keptą mėsą su bemiele duona ir karčiais prieskoniais. Kadangi Jėzus buvo naujasis testamento sūnus, tai jo paprašė papasakoti apie Perėjimo šventės kilmę, ir tą jis gerai atliko, bet kažkuria prasme jis suglumino savo tėvus, įterpdamas daug pastabų, švelniai atspindinčių tuos įspūdžius, kuriuos patyrė jo jaunas, bet mažus protas dėl to, ką neseniai jis buvo matęs ir girdėjęs. Tai buvo Perėjimo šventės septynių dienų ritualų pradžia.

Net ir šituo ankstyvu laiku, nors apie tokius dalykus savo tėvams jis nesakė nieko, Jėzus mintyse buvo pradėjęs svarstyti apie tinkamumą Perėjimo šventę švęsti neskerdžiant ėriuko. Savo protu jis jautė įsitikinimą, jog Tėvas danguje nėra patenkintas šituo paaukojamų aukų reginiu, ir

father's arm and begged to be taken away. They walked back through the court of the gentiles, and even the coarse laughter and profane jesting which he there heard were a relief from the sights he had just beheld.

125:1.5 (1379.1) Joseph saw how his son had sickened at the sight of the temple rites and wisely led him around to view the “gate beautiful,” the artistic gate made of Corinthian bronze. But Jesus had had enough for his first visit at the temple. They returned to the upper court for Mary and walked about in the open air and away from the crowds for an hour, viewing the Asmonean palace, the stately home of Herod, and the tower of the Roman guards. During this stroll Joseph explained to Jesus that only the inhabitants of Jerusalem were permitted to witness the daily sacrifices in the temple, and that the dwellers in Galilee came up only three times a year to participate in the temple worship: at the Passover, at the feast of Pentecost (seven weeks after Passover), and at the feast of tabernacles in October. These feasts were established by Moses. They then discussed the two later established feasts of the dedication and of Purim. Afterward they went to their lodgings and made ready for the celebration of the Passover.

2. JESUS AND THE PASSOVER

125:2.1 (1379.2) Five Nazareth families were guests of, or associates with, the family of Simon of Bethany in the celebration of the Passover, Simon having purchased the paschal lamb for the company. It was the slaughter of these lambs in such enormous numbers that had so affected Jesus on his temple visit. It had been the plan to eat the Passover with Mary's relatives, but Jesus persuaded his parents to accept the invitation to go to Bethany.

125:2.2 (1379.3) That night they assembled for the Passover rites, eating the roasted flesh with unleavened bread and bitter herbs. Jesus, being a new son of the covenant, was asked to recount the origin of the Passover, and this he well did, but he somewhat disconcerted his parents by the inclusion of numerous remarks mildly reflecting the impressions made on his youthful but thoughtful mind by the things which he had so recently seen and heard. This was the beginning of the seven-day ceremonies of the feast of the Passover.

125:2.3 (1379.4) Even at this early date, though he said nothing about such matters to his parents, Jesus had begun to turn over in his mind the propriety of celebrating the Passover without the slaughtered lamb. He felt assured in his own mind that the Father in heaven was not pleased with this

metams einant, jis vis labiau buvo pasiryžęs kada nors įvesti bekraujės Perėjimo šventės šventimą.

Tą naktį Jėzus miegojo labai nedaug. Jo poilsį labai trikdė košmariški skerdynių ir kančių sapnai. Jo protą nepaprastai glumino, o širdį draskė visos žydų ritualinės sistemos teologijos nenuoseklumas ir absurdiškumas. Jo tėvai lygiai taip pat mažai miegojo. Jie buvo labai sunerimę dėl ką tik pasibaigusios dienos įvykių. Širdyje jie buvo visiškai nusiminę dėl, jiems, keisto ir ryžtingo berniuko požiūrio. Nakties pradžioje Marija buvo nervingai susijaudinusi, bet Juozapas liko ramus, nors ir jis buvo lygiai tiek pat suglumęs. Jie abu bijojo šitas problemas su berniuku aptarti atvirai, nors Jėzus su savo tėvais būtų mielai pasišnekėjęs, jeigu tik jie būtų išdrįsę jį padrąsinti.

Kitos dienos pamaldos šventykloje Jėzui buvo priimtinesnės ir didele dalimi prisidėjo prie to, kad palengvintų nemalonių ankstesniosios dienos prisiminimus. Kitą rytą jaunas Lozorius paėmė Jėzų už rankos, ir jie pradėjo Jeruzalės ir jos apylinkių sistemingą tyrinėjimą. Prieš pasibaigiant dienai, Jėzus šventykloje atrado įvairių vietų, kur buvo mokoma ir atsakinėjama į susirinkusių klausimus; ir be kelių apsilankymų į šventybių šventybę, kad su nuostaba pasižiūrėtų, kas gi iš tikrųjų slypi už to atskiriančiojo šydo, didžiausią laiko dalį šventykloje jis praleido šituose mokymo susirinkimuose.

Per visą Perėjimo šventės savaitę, Jėzus turėjo savo vietą tarp naujųjų įsakymo sūnų, o tai reiškė, kad jis privalėjo sėdėti už pertvaros, skiriančios visus asmenis, kurie nebuvo pilnateisiai Izraelio piliečiai. Šitokiu būdu verčiamas sąmoningai suvokti savo jaunumą, jis susilaikė nuo to, kad pateiktų daug klausimų, kurie sukosi jo mintyse; bent jau susilaikė tol, kol pasibaigė Perėjimo šventės šventimas ir šitie apribojimai naujai įšventintiems jaunuoliams buvo panaikinti.

Perėjimo šventės savaitės trečiadienį, Jėzui buvo leista eiti namo su Lozoriumi, kad naktį praleistų Betanėje. Šį vakarą Lozorius, Morta, ir Marija klausėsi Jėzaus, kaip jis aptarinėjo žemiškuosius ir amžinuosius, žmogiškuosius ir dieviškuosius dalykus, ir nuo tos nakties jie visi trys jį pamilo kaip savo tikrą broį.

Tos savaitės pabaigoje, Jėzus su Lozoriumi susitikinėjo rečiau, kadangi šis neturėjo teisės patekti į šventykloje vykusią diskusiją net ir į išorinį žiedą, nors jis dalyvavo kai kuriuose viešuose pokalbiuose, kurie vyko išoriniuose kiemuose. Lozorius buvo tokio paties amžiaus, kaip ir Jėzus, bet Jeruzalėje retai kada jaunuoliams buvo leidžiama tapti įstatymo įšventintais sūnumis, kol

spectacle of sacrificial offerings, and as the years passed, he became increasingly determined someday to establish the celebration of a bloodless Passover.

125:2.4 (1379.5) Jesus slept very little that night. His rest was greatly disturbed by revolting dreams of slaughter and suffering. His mind was distraught and his heart torn by the inconsistencies and absurdities of the theology of the whole Jewish ceremonial system. His parents likewise slept little. They were greatly disconcerted by the events of the day just ended. They were completely upset in their own hearts by the lad's, to them, strange and determined attitude. Mary became nervously agitated during the fore part of the night, but Joseph remained calm, though he was equally puzzled. Both of them feared to talk frankly with the lad about these problems, though Jesus would gladly have talked with his parents if they had dared to encourage him.

125:2.5 (1379.6) The next day's services at the temple were more acceptable to Jesus and did much to relieve the unpleasant memories of the previous day. The following morning young Lazarus took Jesus in hand, and they began a systematic exploration of Jerusalem and its environs. Before the day was over, Jesus discovered the various places about the temple where teaching and question conferences were in progress; and aside from a few visits to the holy of holies to gaze in wonder as to what really was behind the veil of separation, he spent most of his time about the temple at these teaching conferences.

125:2.6 (1380.1) Throughout the Passover week, Jesus kept his place among the new sons of the commandment, and this meant that he must seat himself outside the rail which segregated all persons who were not full citizens of Israel. Being thus made conscious of his youth, he refrained from asking the many questions which surged back and forth in his mind; at least he refrained until the Passover celebration had ended and these restrictions on the newly consecrated youths were lifted.

125:2.7 (1380.2) On Wednesday of the Passover week, Jesus was permitted to go home with Lazarus to spend the night at Bethany. This evening, Lazarus, Martha, and Mary heard Jesus discuss things temporal and eternal, human and divine, and from that night on they all three loved him as if he had been their own brother.

125:2.8 (1380.3) By the end of the week, Jesus saw less of Lazarus since he was not eligible for admission to even the outer circle of the temple discussions, though he attended some of the public talks delivered in the outer courts. Lazarus was the same age as Jesus, but in Jerusalem youths were seldom admitted to the consecration of sons of the law until they were a full thirteen

jie nebuvo visiškai sulaukę keturiolikos metų amžiaus.

Labai dažnai, Perėjimo šventės savaitės metu, Jėzaus tėvai surasdavo jį vieną sėdintį nuošalėje, panarinusį savo jaunutę galvą tarp delnų, giliai susimąsčiusį. Jie niekada anksčiau nebuvo matę, kad jis elgtųsi šitaip, ir nesuvokdami, kiek buvo sujauktas jo protas ir kokia buvo sunerimusi jo dvasia dėl to, ką jis dabar betarpiškai patiria, tai jie visiškai pasimetė; jie nežinojo, ką daryti. Jie džiaugėsi tuo, jog Perėjimo šventės savaitės dienos eina į pabaigą, ir troško, jog keistai besielgiantis jų sūnus saugiai sugrįžtų į Nazaretą.

Diena iš dienos Jėzus mąstė apie savąsias problemas. Iki savaitės pabaigos jis buvo daug ką pakoregavęs, tačiau, kada atėjo metas grįžti į Nazaretą, tada jo jaunatvišką protą vis dar tebekankino daugybė neišskumų ir gausybė neatsakytų klausimų ir neišspręstų problemų.

Prieš tai, kada Juozapas ir Marija išvyko iš Jeruzalės, drauge su Jėzaus mokytoju, kuris jį mokė Nazarete, jie konkrečiai susitarė dėl to, kad Jėzus sugrįš, kada jam sueis penkiolika metų tam, jog pradėtų ilgą savo studijų kelią vienoje iš žinomiausių rabinų akademijų. Jėzus lydėjo savo tėvus ir mokytoją tuo metu, kada jie lankėsi mokykloje, bet jie visi susikrimto matydami, koks jis buvo abejingas viskam, ką jie sakė ir darė. Mariją giliai skaudino jo reakcijos į apsilankymą Jeruzalėje, o Juozapą giliai suglumino jaunuolio keistos pastabos ir neįprastas elgesys.

Galų gale, Perėjimo šventės savaitė Jėzaus gyvenime buvo didžiulis įvykis. Jis turėjo galimybę susitikti su dešimtimis berniukų, kurie buvo maždaug jo amžiaus, tokių pat kandidatų į įšventinimą, ir jis pasinaudojo šitais ryšiais kaip priemone tam, jog sužinotų, kaip žmonės gyvena Mesopotamijoje, Turkestane, ir Partoje, o taip pat ir Tolimųjų Vakarų Romos provincijose. Jis jau buvo gana gerai susipažinęs su tuo, kaip jaunimas auga Egipte ir kituose regionuose, esančiuose netoli Palestinos. Šiuo metu Jeruzalėje jaunų žmonių buvo tūkstančiai, ir Nazareto vaikinai asmeniškai susitiko, ir daugiau ar mažiau išsamiai pasišnekėjo, su daugiau negu vienu šimtu penkiasdešimčia jaunų žmonių. Jis buvo ypač susidomėjęs tais, kurie atvyko iš tokių šalių, kurios buvo Tolimuosiuose Rytuose ir Vakaruose. Šito bendravimo dėka, vaikinui ėmė atsirasti troškimas pakeliauti po pasaulį turint tikslą sužinoti, kaip jo bičiulių žmonių įvairios grupės nepailstamai dirba tam, kad pragyventų.

years of age.

^{125:2.9 (1380.4)} Again and again, during the Passover week, his parents would find Jesus sitting off by himself with his youthful head in his hands, profoundly thinking. They had never seen him behave like this, and not knowing how much he was confused in mind and troubled in spirit by the experience through which he was passing, they were sorely perplexed; they did not know what to do. They welcomed the passing of the days of the Passover week and longed to have their strangely acting son safely back in Nazareth.

^{125:2.10 (1380.5)} Day by day Jesus was thinking through his problems. By the end of the week he had made many adjustments; but when the time came to return to Nazareth, his youthful mind was still swarming with perplexities and beset by a host of unanswered questions and unsolved problems.

^{125:2.11 (1380.6)} Before Joseph and Mary left Jerusalem, in company with Jesus' Nazareth teacher they made definite arrangements for Jesus to return when he reached the age of fifteen to begin his long course of study in one of the best-known academies of the rabbis. Jesus accompanied his parents and teacher on their visits to the school, but they were all distressed to observe how indifferent he seemed to all they said and did. Mary was deeply pained at his reactions to the Jerusalem visit, and Joseph was profoundly perplexed at the lad's strange remarks and unusual conduct.

^{125:2.12 (1380.7)} After all, Passover week had been a great event in Jesus' life. He had enjoyed the opportunity of meeting scores of boys about his own age, fellow candidates for the consecration, and he utilized such contacts as a means of learning how people lived in Mesopotamia, Turkestan, and Parthia, as well as in the Far-Western provinces of Rome. He was already fairly conversant with the way in which the youth of Egypt and other regions near Palestine grew up. There were thousands of young people in Jerusalem at this time, and the Nazareth lad personally met, and more or less extensively interviewed, more than one hundred and fifty. He was particularly interested in those who hailed from the Far-Eastern and the remote Western countries. As a result of these contacts the lad began to entertain a desire to travel about the world for the purpose of learning how the various groups of his fellow men toiled for their livelihood.

3. JUOZAPO IR MARIJOS IŠVYKIMAS

Buvo susitarta, jog Nazareto grupė turėtų

3. DEPARTURE OF JOSEPH AND MARY

^{125:3.1 (1381.1)} It had been arranged that the

susirinkti netoli šventyklos vidurdienį pirmąją dieną pasibaigus Perėjimo šventės savaitei. Tą jie ir padarė ir pradėjo savo kelionę atgal į Nazaretą. Jėzus buvo nuėjęs į šventyklą pasiklausyti diskusijų, tuo tarpu jo tėvai laukė, kol susirinks jų bičiuliai keliauninkai. Netrukus kompanija pasirengė išvykti, vyrai buvo vienoje grupėje, moterys keliavo kitoje grupėje, toks buvo jų paprotys keliauti į Jeruzalės šventes, ir sugrįžti iš jų. Į Jeruzalę Jėzus atvyko kartu su savo motina ir moterimis. Dabar, būdamas jaunas įšventintas vyras, jis turėjo keliauti savo tėvo ir vyrų draugijoje. Bet tuo metu, kada Nazareto grupė keliavo tolyn link Betanės, Jėzus, šventykloje, buvo visiškai pasinėręs į diskusiją apie angelus, nekreipdamas jokio dėmesio į tai, jog praėjo laikas jo tėvams išvykti. Ir, kad jį paliko, jis nesuvokė iki diskusijų šventykloje pusiaudienio pertraukos.

Nazareto keliauninkai Jėzaus nepasigedo, nes Marija manė, kad jis keliauna su vyrais, tuo tarpu Juozapas galvojo, kad jis eina kartu su moterimis, nes į Jeruzalę jis vyko su moterimis, veddamas Marijos asilą. Kad jo nėra, jie nepastebėjo iki pasiekė Jerichą ir rengėsi nakvynei. Pasiteiravę paskutiniuosius grupės, pasiekusios Jerichą, ir sužinoję, kad jų sūnaus nebuvo mačiusi nė viena iš jų, jie praleido bemiegę naktį, svarstydami, kas būtų galėję jam nutikti, prisimindami daugelį jo neįprastų reakcijų į Perėjimo šventės savaitės įvykius, ir vienas kitam švelniai priekaištaudami, jog nepasirūpino tuo, kad jis būtų grupėje prieš jiems išvykstant iš Jeruzalės.

4. PIRMOJI IR ANTROJI DIENOS

ŠVENTYKLOJE

Tuo tarpu, Jėzus šventykloje pasiliko per visą antrąją dienos pusę, klausydamasis diskusijų ir džiaugdamasis ramesne ir tinkamesne atmosfera, Perėjimo šventės savaitės didžiosioms minioms beveik išnykus. Pasibaigus popietinėms diskusijoms, Jėzus nedalyvavo nė vienoje iš jų, jis išėjo į Betanę, ateidamas kaip tik tuo metu, kada Simono šeima taisėsi vakarienį. Šie trys paaugliai nepaprastai apsidžiaugė pamatę Jėzų, ir jis pasiliko Simono namuose nakvoti. Tą vakarą jis labai mažai bendravo, didelę laiko dalį jis praleido sode mąstydamas vienas.

Kitą dieną Jėzus atsikėlė anksti ir jau buvo pakeliui į šventyklą. Ant Alyvų Kalno viršūnės jis stabtelėjo ir apvertė tą vaizdą, kurį matė jo akys—dvasiškai nuskurdintą tautą, supančiotą tradicijų ir

Nazareth party should gather in the region of the temple at midforenoon on the first day of the week after the Passover festival had ended. This they did and started out on the return journey to Nazareth. Jesus had gone into the temple to listen to the discussions while his parents awaited the assembly of their fellow travelers. Presently the company prepared to depart, the men going in one group and the women in another as was their custom in journeying to and from the Jerusalem festivals. Jesus had gone up to Jerusalem in company with his mother and the women. Being now a young man of the consecration, he was supposed to journey back to Nazareth in company with his father and the men. But as the Nazareth party moved on toward Bethany, Jesus was completely absorbed in the discussion of angels, in the temple, being wholly unmindful of the passing of the time for the departure of his parents. And he did not realize that he had been left behind until the noontime adjournment of the temple conferences.

125:3.2 (1381.2) The Nazareth travelers did not miss Jesus because Mary surmised he journeyed with the men, while Joseph thought he traveled with the women since he had gone up to Jerusalem with the women, leading Mary's donkey. They did not discover his absence until they reached Jericho and prepared to tarry for the night. After making inquiry of the last of the party to reach Jericho and learning that none of them had seen their son, they spent a sleepless night, turning over in their minds what might have happened to him, recounting many of his unusual reactions to the events of Passover week, and mildly chiding each other for not seeing to it that he was in the group before they left Jerusalem.

4. FIRST AND SECOND DAYS IN THE

TEMPLE

125:4.1 (1381.3) In the meantime, Jesus had remained in the temple throughout the afternoon, listening to the discussions and enjoying the more quiet and decorous atmosphere, the great crowds of Passover week having about disappeared. At the conclusion of the afternoon discussions, in none of which Jesus participated, he betook himself to Bethany, arriving just as Simon's family made ready to partake of their evening meal. The three youngsters were overjoyed to greet Jesus, and he remained in Simon's house for the night. He visited very little during the evening, spending much of the time alone in the garden meditating.

125:4.2 (1381.4) Early next day Jesus was up and on his way to the temple. On the brow of Olivet he paused and wept over the sight his eyes beheld—a spiritually impoverished people, tradition bound

gyvenančią romėnų legionų priežiūroje. Anksty ry tą jis jau buvo šventykloje ir nusprendė dalyvauti diskusijose. Tuo metu, Juozapas ir Marija taip pat buvo atsikėlę su ankstyva aušra, ketindami eiti atgal į Jeruzalę. Pirmiausia, jie nuskubėjo į savo giminaičių namus, kuriuose kaip šeima jie buvo apsisostę per Perėjimo šventės savaitę, bet klausinėjant paaiškėjo, kad Jėzaus niekas nebuvo matęs. Visą dieną ieškoję ir nesuradę jokių jo pėdsakų, jie sugrįžo pas savo giminaičius nakčiai.

Antrajame susirinkime Jėzus įsidrąsino klausti, ir nepaprastai stebinančiu būdu dalyvavo diskusijose šventykloje, bet visą laiką tokia forma, kuri tiko jo jaunumui. Kartais jo aštrūs klausimai tam tikra prasme suglumindavo mokytus žydų įstatymo mokytojus, bet jis demonstravo tokią atviro sąžiningumo dvasią, susietą su akivaizdžiu žinių alkio, jog didžioji dauguma šventyklos mokytojų buvo linkusi su juo elgtis labai pagarbiai. Tačiau, kada jis išdrįso suabejoti teisingumu dėl to, jog buvo nužudytas girtas pagonis, kuris buvo nuklydęs už pagonims skirtą kiemo ir nesąmoningai buvo įžengęs į šventyklos uždraustas ir visų manymu šventas prieigas, tada vienas iš ne tokių tolerantiškų mokytojų neteko kantrybės dėl šio vaikinuko pareikštos netiesioginės kritikos ir, rūščiai žvelgdamas iš viršaus į jį, paklausė, kiek jam metų. Jėzus atsakė: "trylika metų be šiek tiek daugiau negu keturių mėnesių." "Tuomet", atsakė dabar įtūžęs mokytojas, "kodėl tu esi čia, nes nesi pasiekęs įstatymo sūnaus pilnametystės?" Ir kada Jėzus paaiškino, kad jis įšventinimą buvo gavęs Perėjimo šventės metu ir kad jis yra visiškai užbaigęs Nazareto mokyklų mokslus, tada šie mokytojai paniekinančiai vienu balsu atsakė: "Mes gi turėjome žinoti; jis yra iš Nazareto." Bet vadovas atkakliai tvirtino, jog nereikia kaltinti Jėzaus, jeigu Nazareto sinagogos valdytojai leido jam mokslą baigti, oficialiai, kada jam buvo dvylika, o ne trylika metų; ir nepaisant to, kad keletas jo menkintojų atsistojo ir išėjo, buvo nuspręsta, jog diskusijose šventykloje šis vaikinys gali toliau nekliudomai dalyvauti kaip mokiniys.

Kada šita, jo antroji diena šventykloje, pasibaigė, tada jis vėl nuėjo į Betanę nakčiai. Ir vėl jis išėjo į sodą mąstyti ir melstis. Buvo akivaizdu, kad jo protas buvo užsiėmęs sunkių problemų apmąstymu.

5. TRECIOJI DIENA ŠVENTYKLOJE

Kada Jėzus su žydų raštininkais ir mokytojais šventykloje buvo trečiąją dieną, tada susirinko daug žiūrovų, kurie, išgirdę apie šitą jaunuolį iš Galilėjos, atėjo dėl to, jog pasidžiaugtų tuo, kaip

and living under the surveillance of the Roman legions. Early forenoon found him in the temple with his mind made up to take part in the discussions. Meanwhile, Joseph and Mary also had arisen with the early dawn with the intention of retracing their steps to Jerusalem. First, they hastened to the house of their relatives, where they had lodged as a family during the Passover week, but inquiry elicited the fact that no one had seen Jesus. After searching all day and finding no trace of him, they returned to their relatives for the night.

125:4.3 (1382.1) At the second conference Jesus had made bold to ask questions, and in a very amazing way he participated in the temple discussions but always in a manner consistent with his youth. Sometimes his pointed questions were somewhat embarrassing to the learned teachers of the Jewish law, but he evinced such a spirit of candid fairness, coupled with an evident hunger for knowledge, that the majority of the temple teachers were disposed to treat him with every consideration. But when he presumed to question the justice of putting to death a drunken gentile who had wandered outside the court of the gentiles and unwittingly entered the forbidden and reputedly sacred precincts of the temple, one of the more intolerant teachers grew impatient with the lad's implied criticisms and, glowering down upon him, asked how old he was. Jesus replied, "thirteen years lacking a trifle more than four months." "Then," rejoined the now irate teacher, "why are you here, since you are not of age as a son of the law?" And when Jesus explained that he had received consecration during the Passover, and that he was a finished student of the Nazareth schools, the teachers with one accord derisively replied, "We might have known; he is from Nazareth." But the leader insisted that Jesus was not to be blamed if the rulers of the synagogue at Nazareth had graduated him, technically, when he was twelve instead of thirteen; and notwithstanding that several of his detractors got up and left, it was ruled that the lad might continue undisturbed as a pupil of the temple discussions.

125:4.4 (1382.2) When this, his second day in the temple, was finished, again he went to Bethany for the night. And again he went out in the garden to meditate and pray. It was apparent that his mind was concerned with the contemplation of weighty problems.

5. THE THIRD DAY IN THE TEMPLE

125:5.1 (1382.3) Jesus' third day with the scribes and teachers in the temple witnessed the gathering of many spectators who, having heard of this youth from Galilee, came to enjoy the experience of

kažkoks vaikinai supainioja įstatymo išminčius. Simonas taip pat atėjo iš Betanės, kad pamatytų, ką tas berniukas yra sumanęs. Per visą šitą dieną Juozapas ir Marija sunerimę toliau ieškojo Jėzaus, kelis kartus net buvo nuėję į šventyklą, bet nė nepagalvojo pasisiūžinti į kelias diskutuojančias grupes, nors vieną kartą, jeigu būtų priėję truputėlį arčiau, tai būtų išgirdę jo nuostabų balsą.

Baigiantis dienai, šventyklos pagrindinės diskusijų grupės visas dėmesys buvo sutelktas į tuos klausimus, kuriuos paklausė Jėzus. Tarp daugelio jo pateiktų klausimų buvo tokie:

1. Kas iš tikrųjų egzistuoja šventybių šventybėje, už šitos širmos?
2. Kodėl motinos Izraelyje turėtų būti atskirtos nuo šventykloje besimeldžiančių vyrų?
3. Jeigu Dievas yra toks tėvas, kuris myli savo vaikus, tai kam tada visos šitos gyvulių skerdynės, kad būtų pelnytas dieviškasis palankumas—ar Mozės mokymas buvo suprastas klaidingai?
4. Kadangi šventykla yra skirta Tėvo danguje garbinimui, ar tai derinasi su tuo, kad joje būtų tie, kurie yra įsitraukę į pasaulietinius mainus ir prekybą?
5. Ar tas laukiamas Mesijas turi tapti žemiškuoju princu, sėdinti Dovydo soste, ar jis turi veikti kaip gyvenimo šviesa, įkurianti dvasinę karalystę?

Ir visą dieną tie, kurie klausėsi, žavėjosi šitais klausimais, ir nė vienas nebuvo taip pritrenktas, kaip Simonas. Daugiau negu keturias valandas šitas Nazareto jaunuolis nuolat klausinėjo šituos žydus mokytojus, pateikdamas tokių klausimų, kurie skatino mąstyti ir skverbėsi į širdį. Jis nedaug komentavo vyresniųjų pastabas. Savo mokymą jis perteikė tais klausimais, kuriuos užduodavo. Sumaniai ir subtiliai suformuluotu klausimu jis vienu ir tuo pačiu metu mesdavo iššūkį jų mokymui ir pasiūlydavo savąjį. Tas būdas, kuriuo jis klausimą pateikdavo, turėjo patraukiantį išminties ir humoro derinį, kuris sužavėjo net ir tuos, kurie daugiau ar mažiau buvo pasipiktinę dėl jo jaunumo. Pateikdamas šituos klausimus, jis visą laiką buvo nuostabiai sąžiningas ir taktiškas. Šitą kupiną jvykių popietę šventykloje jis pademonstravo tą patį nenorą, kuris buvo būdingas jo visai vėlesnei viešai tarnystei, nesąžiningai pasinaudoti oponentu. Kai dar buvo jaunuolis, o vėliau kai tapo vyru, atrodė, kad jis visiškai neturėjo nė mažiausio egoistinio troškimo laimėti ginčą vien tik tam, kad patirtų logišką triumfą prieš savo bičiulius, jis tebuvo aukščiausiu laipsniu suinteresuotas tikrai vienu dalyku: skelbti amžinąją tiesą ir šitaip įgyvendinti amžinojo Dievo

seeing a lad confuse the wise men of the law. Simon also came down from Bethany to see what the boy was up to. Throughout this day Joseph and Mary continued their anxious search for Jesus, even going several times into the temple but never thinking to scrutinize the several discussion groups, although they once came almost within hearing distance of his fascinating voice.

125:5.2 (1382.4) Before the day had ended, the entire attention of the chief discussion group of the temple had become focused upon the questions being asked by Jesus. Among his many questions were:

- 125:5.3 (1382.5) 1. What really exists in the holy of holies, behind the veil?
- 125:5.4 (1382.6) 2. Why should mothers in Israel be segregated from the male temple worshipers?
- 125:5.5 (1382.7) 3. If God is a father who loves his children, why all this slaughter of animals to gain divine favor — has the teaching of Moses been misunderstood?

125:5.6 (1382.8) 4. Since the temple is dedicated to the worship of the Father in heaven, is it consistent to permit the presence of those who engage in secular barter and trade?

125:5.7 (1382.9) 5. Is the expected Messiah to become a temporal prince to sit on the throne of David, or is he to function as the light of life in the establishment of a spiritual kingdom?

125:5.8 (1383.1) And all the day through, those who listened marveled at these questions, and none was more astonished than Simon. For more than four hours this Nazareth youth plied these Jewish teachers with thought-provoking and heart-searching questions. He made few comments on the remarks of his elders. He conveyed his teaching by the questions he would ask. By the deft and subtle phrasing of a question he would at one and the same time challenge their teaching and suggest his own. In the manner of his asking a question there was an appealing combination of sagacity and humor which endeared him even to those who more or less resented his youthfulness. He was always eminently fair and considerate in the asking of these penetrating questions. On this eventful afternoon in the temple he exhibited that same reluctance to take unfair advantage of an opponent which characterized his entire subsequent public ministry. As a youth, and later on as a man, he seemed to be utterly free from all egoistic desire to win an argument merely to experience logical triumph over his fellows, being interested supremely in just one thing: to proclaim everlasting truth and thus effect a fuller revelation of the eternal God.

pilnesnį apreiškimą.

Dienai pasibaigus, Simonas ir Jėzus į Betanę grįžo kartu. Didesniąją kelio dalį tiek vyras, tiek berniukas tylėjo. Ant Alyvų Kalno viršūnės Jėzus vėl stabtelėjo, bet, žvelgdamas į miestą ir jo šventyklą, jis neverkė; jis tikai nulenkę galvą tylioje maldoje.

Po vakarienės Betanėje jis ir vėl atsisakė prisidėti prie linksmo rato, bet vietoje šito išėjo į sodą, kur išbuvo iki gilios nakties, bergždžiai stengdamasis išmąstyti kokį nors konkretų planą, kaip spręsti savo gyvenimo darbo problemą ir numatyti, kaip geriausiai galėtų jis dirbti tam, jog dvasiškai akliems savo tėvynainiams atskleistų dieviškojo Tėvo gražesnę sampratą ir šitokiu būdu juos išvaduočiau iš siaubingo vergavimo įstatymui, ritualui, apeigoms, ir pasenusioms tradicijoms. Bet tiesos siekiančio vaikinio apšvietimas neaplangė.

6. KETVIRTOJI DIENA ŠVENTYKLOJE

Buvo keista, kad Jėzui nerūpėjo jo žemiškieji tėvai; net ir per pusryčius, kada Lozorius motina užsiminė, jog iki šio laiko jo tėvai tikriausiai jau bus sugrįžę namo, neatrodė, kad Jėzus suvoktų, kad jie kažkuria prasme galėtų būti sunerimę dėl to, kad jis atsiliko nuo kitų.

Jis vėl keliavo į šventyklą, bet ant Alyvų Kalno viršūnės nebestabtelėjo pamąstyti. Per rytines diskusijas daug laiko buvo skirta įstatymui ir pranašams, ir mokytojui buvo pritrenkti, kad Jėzus buvo taip gerai susipažinęs su raštais, hebrajų kalba, o taip pat ir graikų kalba. Bet juos stebino ne tiek jo žinios apie tiesą, kiek jo jaunystė.

Popietinių diskusijų metu jie vos tik buvo pradėję atskinėti į jo klausimus, susijusius su maldos prasme, kada vadovas pakvietė berniuką išeiti į priekį ir, atsėdęs šalia jo, paprašė jo pareikšti savo paties požiūrį į maldą ir garbinimą.

Prieš tai buvusios dienos vakare, Jėzaus tėvai buvo girdėję apie šitą keistą jaunuolį, kuris taip sumaniai rungėsi su įstatymo aiškintojais, bet jiems ir minties nekilo, jog šitas vaikiną yra jų sūnus. Jie buvo beveik nusprendę vykti į Zakarijo namus, nes jie galvojo, kad Jėzus galėjo nuvykti ten, kad aplankyti Elžbietą ir Joną. Manydami, jog Zakarijas tikriausiai galėtų būti šventykloje, jie sustojo ten pakeliui į Judah miestą. Jiems einant per šventyklos kiemus, įsivaizduokite jų netikėtą reakciją ir didžiulę nuostabą, kada jie atpažino pradingusio berniuko balsą ir pamatė jį sėdintį tarp šventyklos mokytojų.

Juozapas ir žado neteko, bet Marijai

125:5.9 (1383.2) When the day was over, Simon and Jesus wended their way back to Bethany. For most of the distance both the man and the boy were silent. Again Jesus paused on the brow of Olivet, but as he viewed the city and its temple, he did not weep; he only bowed his head in silent devotion.

125:5.10 (1383.3) After the evening meal at Bethany he again declined to join the merry circle but instead went to the garden, where he lingered long into the night, vainly endeavoring to think out some definite plan of approach to the problem of his lifework and to decide how best he might labor to reveal to his spiritually blinded countrymen a more beautiful concept of the heavenly Father and so set them free from their terrible bondage to law, ritual, ceremonial, and musty tradition. But the clear light did not come to the truth-seeking lad.

6. THE FOURTH DAY IN THE TEMPLE

125:6.1 (1383.4) Jesus was strangely unmindful of his earthly parents; even at breakfast, when Lazarus's mother remarked that his parents must be about home by that time, Jesus did not seem to comprehend that they would be somewhat worried about his having lingered behind.

125:6.2 (1383.5) Again he journeyed to the temple, but he did not pause to meditate at the brow of Olivet. In the course of the morning's discussions much time was devoted to the law and the prophets, and the teachers were astonished that Jesus was so familiar with the Scriptures, in Hebrew as well as Greek. But they were amazed not so much by his knowledge of truth as by his youth.

125:6.3 (1383.6) At the afternoon conference they had hardly begun to answer his question relating to the purpose of prayer when the leader invited the lad to come forward and, sitting beside him, bade him state his own views regarding prayer and worship.

125:6.4 (1383.7) The evening before, Jesus' parents had heard about this strange youth who so deftly sparred with the expounders of the law, but it had not occurred to them that this lad was their son. They had about decided to journey out to the home of Zacharias as they thought Jesus might have gone thither to see Elizabeth and John. Thinking Zacharias might perhaps be at the temple, they stopped there on their way to the City of Judah. As they strolled through the courts of the temple, imagine their surprise and amazement when they recognized the voice of the missing lad and beheld him seated among the temple teachers.

125:6.5 (1384.1) Joseph was speechless, but Mary gave vent to her long-pent-up fear and anxiety

prasiveržė jos ilgą laiką slopinta baimė ir nerimas, kada, pripuolusi prie berniuko, dabar atsistojusio, kad pasisveikintų su savo nustebusiais tėvais, ji tarė: “Vaikeli mano, kodėl tu su mumis šitaip pasielgei? Dabar daugiau negu trys dienos, kai tavo tėvas ir aš ieškome tavęs, apimti sielvarto. Kas gi tave užvaldė, kad tu apleidai mus?” Įsivyravo įtampa. Visi žvelgė į Jėzų, kad išgirstų, ką jis atsakys. Jo tėvas žiūrėjo priekaištaujančiu žvilgsniu, bet nieko nepasakė.

Vertėtų prisiminti, kad Jėzus turėjo būti laikomas jaunu vyru. Jis buvo užbaigęs įprastą vaiko mokslą, buvo pripažintas įstatymo sūnumi, ir buvo gavęs įšventinimą į Izraelio piliečius. Ir vis tik jo motina daugiau negu švelniai jam papriekaištavo visų susirinkusių žmonių akivaizdoje, kaip tik tuo metu, kada jo jauna gyvybė rodė, kuo rimčiausias ir drąsiausias pastangas, šitaip nešlovingai atimdama jam vieną iš didžiausių galimybių, kokia tik kada nors jam buvo suteikta veikti tiesos mokytoju, teisumo skelbėju, jo Tėvo danguje mylinčio charakterio apreiškėju.

Bet šitoji padėtis berniuko nesuglumino. Kada jūs sąžiningai atsižvelgsite į visus susidėjusius faktorius, kurie sukūrė šią situaciją, tada būsite geriau pasirėngę suvokti berniuko atsakymo į motinos nesąmoningą priekaištą išmintį. Po akimirkos apmąstymo, Jėzus savo motinai atsakė: “Kodėl gi jūs manęs taip ilgai ieškojote? Ar gi jūs nesitikėjote mane surasti mano Tėvo namuose, nes atėjo laikas, kai aš turėčiau užsiimti savo Tėvo reikalu?”

Visus pritrenkė tai, kaip kalbėjo šis vaikas. Jie visi tyliai išsiskirstė ir paliko jį stovintį vieną su savo tėvais. Netrukus jaunuolis visus tris išvadavo iš suglumimo, kada tyliai tarė: “Eime, mano tėvai, niekas nepadarė nieko, išskyrus tai, ką manė, jog taip bus geriausia. Mūsų Tėvas danguje nulėmė šituos dalykus; keliaukime namo.”

Tylėdami jie iškeliavo, nakčiai atvyko į Jerichą. Tik vieną kartą jie buvo stabtelėję, ir tą padarė ant Alyvmedžių Kalno viršūnės, kai berniukas savo lazda iškėlė į viršų ir, nuo galvos iki kojų virpėdamas nuo gilių emocijų antplūdžio, ištare: “O Jeruzale Jeruzale, ir tavieji žmonės, kokie vergai jūs esate—velkantys romėnų jungą ir tapę savo pačių tradicijų aukomis—bet aš tikrai sugrįšiu, kad išvalyčiau ten matomą šventovę ir išlaisvinčiau savo tautą iš šitos vergystės!”

Per kelionės į Nazaretą tris dienas Jėzus kalbėjo mažai; jo akivaizdoje nedaug šnekėjo ir tėvai. Jie iš tikrųjų buvo pasimetę, kad suprastų savo pirmagimio sūnaus elegsį, bet širdies gilumoje jie iš tiesų brangino jo pasisakymus, nors ir negalėjo iki galo suvokti jų prasmės.

when, rushing up to the lad, now standing to greet his astonished parents, she said: “My child, why have you treated us like this? It is now more than three days that your father and I have searched for you sorrowing. Whatever possessed you to desert us?” It was a tense moment. All eyes were turned on Jesus to hear what he would say. His father looked reprovingly at him but said nothing.

125:6.6 (1384.2) It should be remembered that Jesus was supposed to be a young man. He had finished the regular schooling of a child, had been recognized as a son of the law, and had received consecration as a citizen of Israel. And yet his mother more than mildly upbraided him before all the people assembled, right in the midst of the most serious and sublime effort of his young life, thus bringing to an inglorious termination one of the greatest opportunities ever to be granted him to function as a teacher of truth, a preacher of righteousness, a revealer of the loving character of his Father in heaven.

125:6.7 (1384.3) But the lad was equal to the occasion. When you take into fair consideration all the factors which combined to make up this situation, you will be better prepared to fathom the wisdom of the boy's reply to his mother's unintended rebuke. After a moment's thought, Jesus answered his mother, saying: “Why is it that you have so long sought me? Would you not expect to find me in my Father's house since the time has come when I should be about my Father's business?”

125:6.8 (1384.4) Everyone was astonished at the lad's manner of speaking. Silently they all withdrew and left him standing alone with his parents. Presently the young man relieved the embarrassment of all three when he quietly said: “Come, my parents, none has done aught but that which he thought best. Our Father in heaven has ordained these things; let us depart for home.”

125:6.9 (1384.5) In silence they started out, arriving at Jericho for the night. Only once did they pause, and that on the brow of Olivet, when the lad raised his staff aloft and, quivering from head to foot under the surging of intense emotion, said: “O Jerusalem, Jerusalem, and the people thereof, what slaves you are — subservient to the Roman yoke and victims of your own traditions — but I will return to cleanse yonder temple and deliver my people from this bondage!”

125:6.10 (1384.6) On the three days' journey to Nazareth Jesus said little; neither did his parents say much in his presence. They were truly at a loss to understand the conduct of their first-born son, but they did treasure in their hearts his sayings, even though they could not fully comprehend their meanings.

Pasiekus namus, Jėzus į tėvus kreipėsi su trumpu pareiškimu, užtikrindamas juos dėl savo meilės ir netiesiogiai leisdamas suprasti, kad jiems nereikia bijoti, kad jis dar kartą, kokia nors proga savo elgesiu sukels jiems kankinančio nerimo. Jis šitą svarbų pareiškimą užbaigė sakdamas: “Nors aš turiu vykdyti savo Tėvo danguje valią, bet aš taip pat tikrai būsiu paklusnus savo tėvui žemėje. Aš lauksiu savosios valandos.”

Nors Jėzus, širdies gilumoje, dažnai nesutikdavo *pritarti* geranoriškoms, bet klaidingoms savo tėvų pastangoms priversti jį mąstyti tam tikra kryptimi arba sukurti jo veiklos žemėje planą, vis tik, visais būdais, atitinkančiais jo atsidavimą vykdyti savo Tėvo Rojuje valią, jis iš tiesų, kuo nuolankiausiai *paklusedavo* savo žemiškojo tėvo norams ir savo šeimos materialiam kūne papročiams. Net ir kai jis negalėdavo sutikti, tai darydavo viską, kas įmanoma, kad paklustų. Jis meistriškai suderindavo savo atsidavimą pareigai ir savo įsipareigojimus šeimos ištikimybei ir visuomeninei tarnystei.

Juozapas buvo suglumęs, bet Marija, kada ji mąstė apie tai, ką ten buvo patyrusi, nusiramino, galiausiai jo žodžius, ištartus ant Alyvų Kalno, palaikė pranašaujančiais savo sūnui Mesijai, Izraelio išlaisvintojo, misiją. Su nauja energija ji ėmėsi darbo, kad jo mintis formuotų patriotizmo ir nacionalizmo dvasioje ir į savo pusę patraukė savo brolių, kurį Jėzus ypač mėgo; ir visais kitais būdais iš tiesų Jėzaus motina ėmėsi užduoties savo pirmagimį sūnų paruošti tam, kad jis prisiimtų vadovavimą tiems, kurie atstatys Dovydo sostą ir amžiams nusimes pagonių politinės vergystės jungą.

125:6.11 (1384.7) Upon reaching home, Jesus made a brief statement to his parents, assuring them of his affection and implying that they need not fear he would again give any occasion for their suffering anxiety because of his conduct. He concluded this momentous statement by saying: “While I must do the will of my Father in heaven, I will also be obedient to my father on earth. I will await my hour.”

125:6.12 (1384.8) Though Jesus, in his mind, would many times refuse to *consent* to the well-intentioned but misguided efforts of his parents to dictate the course of his thinking or to establish the plan of his work on earth, still, in every manner consistent with his dedication to the doing of his Paradise Father's will, he did most gracefully *conform* to the desires of his earthly father and to the usages of his family in the flesh. Even when he could not consent, he would do everything possible to conform. He was an artist in the matter of adjusting his dedication to duty to his obligations of family loyalty and social service.

125:6.13 (1385.1) Joseph was puzzled, but Mary, as she reflected on these experiences, gained comfort, eventually viewing his utterance on Olivet as prophetic of the Messianic mission of her son as Israel's deliverer. She set to work with renewed energy to mold his thoughts into patriotic and nationalistic channels and enlisted the efforts of her brother, Jesus' favorite uncle; and in every other way did the mother of Jesus address herself to the task of preparing her first-born son to assume the leadership of those who would restore the throne of David and forever cast off the gentile yoke of political bondage.

126 Dokumentas. Šie dveji lemiami metai

⇨ 125

URANTIJOS KNYGA

127 ⇨

IV DALIS. JĖZAUS GYVENIMAS IR MOKYMAI

126 DOKUMENTAS. ŠIE DVEJI LEMIAMI METAI

Skyrius

ĮVADAS

1. Jo keturioliktieji metai (8 m. po Kr. gim.)
2. Juozapo mirtis
3. Penkioliktieji metai (9 m. po Kr. gim.)
4. Pirmasis pamokslas sinagogoje
5. Finansinė kova

PAPER 126

THE TWO CRUCIAL YEARS

SECTIONS

Introduction

1. His Fourteenth Year (A.D. 8)
2. The Death of Joseph
3. The Fifteenth Year (A.D. 9)
4. First Sermon in the Synagogue
5. The Financial Struggle

ĮVADAS

IŠ VISŲ Jėzaus žemiškojo gyvenimo patyrimų, keturioliktieji ir penkioliktieji metai buvo patys labiausiai lemiami. Šitie dveji metai, kada jis ėmė sąmoningai suvokti savąjį dieviškumą ir likimą, ir prieš tai, kada jis pasiekė didžiulio laipsnio bendravimą su viduje gyvenančiu savuoju Derintoju, buvo patys sunkiausi jo kupiname įvykių gyvenime Urantijoje. Būtent šitą dviejų metų laikotarpį reikėtų pavadinti didžiuliu išbandymu, tikruoju gundymu. Nė vienas kitas žmogiškasis jaunuolis, žengdamas per ankstyvuosius susipainiojimus ir paauglystės problemų derinimą, niekada nepatyrė didesnio išmėginimo už tą, kokį patyrė Jėzus, pereidamas iš vaikystės laikotarpio į jaunatviškos brandos laikotarpį.

Šitas svarbus Jėzaus jaunuoliško vystymosi laikotarpis prasidėjo jam užbaigus apsilankymą Jeruzalėje ir sugrįžus į Nazaretą. Iš pradžių Marija džiaugėsi ta mintimi, kad ji dar kartą susigrąžino savo berniuką, kad Jėzus sugrįžo namo tam, jog būtų paklusnus sūnus—kitoks jis niekada ir nebuvo—ir kad nuo šiol jis labiau atsižvelgs į jos planus, susijusius su jo ateities gyvenimu. Bet neilgai ji maudėsi motiniškos apgaulės ir nesuvokto šeimyninio pasididžiavimo saulės apinduliuose; labai greitai jos laukė dar didesnis

INTRODUCTION

126:0.1 (1386.1) OF ALL Jesus' earth-life experiences, the fourteenth and fifteenth years were the most crucial. These two years, after he began to be self-conscious of divinity and destiny, and before he achieved a large measure of communication with his indwelling Adjuster, were the most trying of his eventful life on Urantia. It is this period of two years which should be called the great test, the real temptation. No human youth, in passing through the early confusions and adjustment problems of adolescence, ever experienced a more crucial testing than that which Jesus passed through during his transition from childhood to young manhood.

126:0.2 (1386.2) This important period in Jesus' youthful development began with the conclusion of the Jerusalem visit and with his return to Nazareth. At first Mary was happy in the thought that she had her boy back once more, that Jesus had returned home to be a dutiful son — not that he was ever anything else — and that he would henceforth be more responsive to her plans for his future life. But she was not for long to bask in this sunshine of maternal delusion and unrecognized family pride; very soon she was to be more

nusivylimas. Berniukas vis daugiau laiko praleisdavo tėvo draugijoje; vis rečiau su savo problemomis jis kreipdavosi į ją, tuo tarpu abu jo tėvai vis mažiau besuvokė jo dažnus svyravimus tarp šito pasaulio reikalų ir apmąstymų apie savąjį ryšį su savo Tėvo reikalu. Atvirai tariant, jie nebesuprato jo, bet jie iš tiesų jį mylėjo.

Su amžiumi, Jėzaus gailestis ir meilė žydų tautai gilėjo, bet, metams einant, jo prote vystėsi augantis teisingas pasipiktinimas dėl to, jog Tėvo šventykloje yra politiniais interesais remiantis paskirti šventikai. Jėzus jautė didžiulę pagarbą nuoširdiems fariziejams ir sąžiningiems raštininkams, bet jis labai niekino veidmainius fariziejus ir nesąžiningus teologus; jis niekino visus tuos religinius vadovus, kurie buvo nenuoširdūs. Kada jis atidžiai tyrinėdavo Izraelio vadovus, kartais jam kildavo pagunda palankiai pasižiūrėti į galimybę tapti žydų lūkesčių Mesijumi, bet tokiai vilionei jis niekada nepasidavė.

Pasakojimas apie jo žygdarbius tarp šventovės išminčių Jeruzalėje teikė pasitenkinimo visam Nazaretui, ypač jo buvusiems mokytojams iš sinagogos mokyklos. Kurį laiką pagyros jam buvo visų lūpose. Visas kaimas smulkiai pasakojo apie jo vaikišką išmintį ir pagyrimo vertą elgesį ir pranašavo, kad jis turi lemtį tapti didžiu vadovu Izraelyje; pagaliau tikrai didis mokytojas turi kilti iš Nazareto Galilėjoje. Ir jie visi nekantriai laukė to meto, kada jis bus penkiolikos metų amžiaus, kad jam būtų leista reguliariai skaityti raštus sinagogoje Sabato dieną.

1. JO KETURIOLIKTIEJI METAI (8 M. PO KR. GIM.)

Tai yra kalendoriniai jo keturioliktojo gimtadienio metai. Jis buvo tapęs geru jungų gamintoju ir darė gerus dirbinius tiek iš storos drobės, tiek iš odos. Jis taip pat greitai tobulėjo kaip puikus dalidė ir baldžius. Šią vasarą jis dažnai nukeliaudavo ant kalvos viršaus į šiaurės vakarus nuo Nazareto tam, kad pasimelstų ir pamedituotų. Palaipsniui jis ėmė vis sąmoningiau suvokti savęs padovanojimo žemėje prigimtį.

Šita kalva, šiek tiek daugiau negu prieš vieną šimtą metų, buvo "Baalio aukštoji vieta," o dabar ji yra Simeono, įžymaus Izraelio šventojo vyro kapo vieta. Nuo šitos Simeono kalvos viršūnės Jėzus nužvelgdavo Nazaretą ir aplinkinius kaimus. Jis žiūrėdavo į Megidą ir prisimindavo pasakojimą apie egiptiečių armiją, laimėjusią savo pirmąją didžiąją pergalę Azijoje; ir kaip, vėliau, kita tokia armija sumušė Judėjos karalių Josiją. Jis galėjo

completely disillusioned. More and more the boy was in the company of his father; less and less did he come to her with his problems, while increasingly both his parents failed to comprehend his frequent alternation between the affairs of this world and the contemplation of his relation to his Father's business. Frankly, they did not understand him, but they did truly love him.

126:0.3 (1386.3) As he grew older, Jesus' pity and love for the Jewish people deepened, but with the passing years, there developed in his mind a growing righteous resentment of the presence in the Father's temple of the politically appointed priests. Jesus had great respect for the sincere Pharisees and the honest scribes, but he held the hypocritical Pharisees and the dishonest theologians in great contempt; he looked with disdain upon all those religious leaders who were not sincere. When he scrutinized the leadership of Israel, he was sometimes tempted to look with favor on the possibility of his becoming the Messiah of Jewish expectation, but he never yielded to such a temptation.

126:0.4 (1386.4) The story of his exploits among the wise men of the temple in Jerusalem was gratifying to all Nazareth, especially to his former teachers in the synagogue school. For a time his praise was on everybody's lips. All the village recounted his childhood wisdom and praiseworthy conduct and predicted that he was destined to become a great leader in Israel; at last a really great teacher was to come out of Nazareth in Galilee. And they all looked forward to the time when he would be fifteen years of age so that he might be permitted regularly to read the Scriptures in the synagogue on the Sabbath day.

1. HIS FOURTEENTH YEAR (A.D. 8)

126:1.1 (1387.1) This is the calendar year of his fourteenth birthday. He had become a good yoke maker and worked well with both canvas and leather. He was also rapidly developing into an expert carpenter and cabinetmaker. This summer he made frequent trips to the top of the hill to the northwest of Nazareth for prayer and meditation. He was gradually becoming more self-conscious of the nature of his bestowal on earth.

126:1.2 (1387.2) This hill, a little more than one hundred years previously, had been the "high place of Baal," and now it was the site of the tomb of Simeon, a reputed holy man of Israel. From the summit of this hill of Simeon, Jesus looked out over Nazareth and the surrounding country. He would gaze upon Megiddo and recall the story of the Egyptian army winning its first great victory in Asia; and how, later on, another such army

matyti netoli esantį Taanaką, kur Debora ir Barakas sumušė Sisera. Tolumoje jis galėjo matyti Dotano kalvas, kur, kaip jį anksčiau buvo mokę, Juozapo sielos broliai buvo jį pardavę į Egipto vergovę. Tada savo žvilgsnį jis nukreipdavo tolyn į Ebalą ir Gerizimą ir mintyse sau atkartodavo pasakojimus apie Abraomą, Jakovą, ir Abimeleką. Ir šitokiu būdu jis prisimindavo ir apmąstydavo savo tėvo Juozapo tautos istorinius ir legendinius įvykius.

Jis toliau mokėsi aukštesniuose skaitymo kursuose, vadovaujant sinagogos mokytojams, ir taip pat tęsė savo brolių ir seserų mokymą namuose, kada jie paaugdavo iki tinkamo amžiaus.

Šių metų pradžioje Juozapas susitvarkė taip, jog pajamas, kurias gaudavo iš savosios nuosavybės Nazarete ir Kapernaume, pataupytų tam, kad galėtų užmokėti už ilgą Jėzaus mokslų kursą Jeruzalėje, nes buvo suplanuota, jog į Jeruzalę jis turėtų vykti kitų metų rugpjūtį, kada jam sueis penkiolika metų.

Iki šių metų pradžios tiek Juozapą, tiek Mariją dažnai aplankydavo abejonės dėl savojo pirmagimio sūnaus likimo. Jis iš tikrųjų buvo nuostabus ir mielas vaikas, bet jį buvo taip sunku suprasti, taip sunku suvokti, ir vis tik, niekada neatsitiko nieko nepaprasto ar stebuklingo. Dešimtis kartų jo išdidi motina sulaikiusi kvapą nekantriai laukė, tikėdamasi pamatyti savo sūnų, kaip jis atliks kokį nors viršžmogišką ar stebuklingą veiksmą, bet visada jos viltys suduždavo žiauriai nusivylus. Ir visa tai ją slėgė, netgi draskė širdį. Tų laikų religingi žmonės iš tikrųjų tikėjo, kad pranašai ir pažadėtieji žmonės visuomet demonstruodavo savo pašaukimą ir įtvirtindavo savo dieviškąją valdžią darydami stebuklus ir atlikdami stebinančių dalykų. Bet Jėzus nedarė nei vieno, nei kito; dėl to jo tėvų pasimetimas, kada jie mąstė apie jo ateitį, visą laiką augo.

Daug įvairių daiktų namuose atspindėjo Nazareto šeimos pagerėjusią ekonominę padėtį ir ypač padidėjęs kiekis lygių baltų lentelių, kurios buvo naudojamos kaip rašymo grifelinės lentelės, buvo rašoma medžio anglimi. Jėzui taip pat buvo leista atnaujinti muzikos pamokas; jam labai patiko groti arfa.

Per visus šiuos metus tikrai galima sakyti, kad Jėzui "didesnį palankumą rodė ir žmogus, ir Dievas." Šeimos perspektyvos atrodė geros; ateitis buvo šviesi.

defeated the Judean king Josiah. Not far away he could look upon Taanach, where Deborah and Barak defeated Sisera. In the distance he could view the hills of Dothan, where he had been taught Joseph's brethren sold him into Egyptian slavery. He then would shift his gaze over to Ebal and Gerizim and recount to himself the traditions of Abraham, Jacob, and Abimelech. And thus he recalled and turned over in his mind the historic and traditional events of his father Joseph's people.

126:1.3 (1387.3) He continued to carry on his advanced courses of reading under the synagogue teachers, and he also continued with the home education of his brothers and sisters as they grew up to suitable ages.

126:1.4 (1387.4) Early this year Joseph arranged to set aside the income from his Nazareth and Capernaum property to pay for Jesus' long course of study at Jerusalem, it having been planned that he should go to Jerusalem in August of the following year when he would be fifteen years of age.

126:1.5 (1387.5) By the beginning of this year both Joseph and Mary entertained frequent doubts about the destiny of their first-born son. He was indeed a brilliant and lovable child, but he was so difficult to understand, so hard to fathom, and again, nothing extraordinary or miraculous ever happened. Scores of times had his proud mother stood in breathless anticipation, expecting to see her son engage in some superhuman or miraculous performance, but always were her hopes dashed down in cruel disappointment. And all this was discouraging, even disheartening. The devout people of those days truly believed that prophets and men of promise always demonstrated their calling and established their divine authority by performing miracles and working wonders. But Jesus did none of these things; wherefore was the confusion of his parents steadily increased as they contemplated his future.

126:1.6 (1387.6) The improved economic condition of the Nazareth family was reflected in many ways about the home and especially in the increased number of smooth white boards which were used as writing slates, the writing being done with charcoal. Jesus was also permitted to resume his music lessons; he was very fond of playing the harp.

126:1.7 (1387.7) Throughout this year it can truly be said that Jesus "grew in favor with man and with God." The prospects of the family seemed good; the future was bright.

2. JUOZAPO MIRTIS

2. THE DEATH OF JOSEPH

Viskas klostosi gerai iki tos lemtingos antradienio dienos, rugsėjo 25-osios, kada bėgikas iš Sepforio į šituos Nazareto namus atnešė tragišką žinią, kad Juozapą, dirbusi valdovo rezidencijos statyboje, sunkiai sužeidė virstantis keltuvas. Žinianešys iš Sepforio pakeliui į Juozapo namus užsuko į dirbtuves, pranešdamas Jėzui apie jo tėvo sužeidimą nelaimingo atsitikimo metu, ir jie kartu nuėjo į namus, kad liūdną žinią praneštų Marijai. Jėzus troško tuoj pat vykti pas tėvą, bet Marija nenorėjo ir girdėti nieko kito, išskyrus tai, kad pas savo vyrą skubėti turi ji. Ji nurodė, kad į Sepforį ją lydėtų Jokūbas, tuo metu dešimties metų amžiaus, tuo tarpu, kad Jėzus liktų namuose su jaunesniaisiais vaikais tol, kol ji sugrįš, nes ji nežinojo, kiek sunkiai buvo sužeistas Juozapas. Tačiau nuo sužalojimų Juozapas numirė iki Marijos atvykimo. Jie atvežė jį į Nazaretą, ir kitą dieną jis buvo palaidotas šalia savo tėvų.

Kaip tik tuo metu, kada perspektyvos buvo geros ir ateitis atrodė šviesi, akivaizdžiai žiauri ranka atėmė šitos Nazareto šeimos galvą, šitos šeimos reikalai buvo sujaukti, ir visi planai, susiję su Jėzumi ir jo ateities mokymusi, buvo sugriauti. Šitas dailidė jaunuolis, dabar ką tik sulaukęs keturiolikos metų amžiaus, suvokė, kad jis turi ne tik įgyvendinti savo dangiškojo Tėvo užduotį apreikšti dieviškąją prigimtį žemėje ir materialame kūne, bet ir tai, kad jauna jo žmogiškoji prigimtis taip pat turi prisiimti pareigą rūpintis našle tapusia savo motina ir septyniais broliais ir seserimis—ir dar vienu vaiku, kuris turės gimti. Šitas vaikinys iš Nazareto dabar tapo šitos šeimos, kurią taip netikėtai ištiko sielvartas, pagrindine parama ir paguoda. Šitaip Urantijoje buvo leista natūraliai vystyti įvykių sekai, kuri priverstų šitą likimo jaunuolį taip anksti prisiimti tas sunkias, bet labai lavinančias ir drausminančias pareigas, kurios atsirado jam tapus žmogiškosios šeimos galva, tapus tėvu savo paties broliams ir seserims, tapus savo motinos rėmėju ir gynėju, savo tėvo šeimos, vienintelės šeimos, kurią jis turėjo pažinti, gyvendamas šitame pasaulyje, saugotoju.

Jėzus noriai prisiėmė tas pareigas, kurios taip netikėtai jį užgriuvo, ir jas vykdė ištikimai iki pat pabaigos. Bent jau viena didžiulė problema ir neramiai laukiamas sunkumas jo gyvenime išsisprendė tragiškai—dabar iš jo nebebuvo tikimasi, kad jis važiuotų į Jeruzalę studijuoti vadovaujant rabinams. Visada tai buvo tiesa, kad “Jėzus nebuvo pavaldus kitam žmogui.” Jis visą laiką norėjo mokytis net ir iš paties nuolankiausio mažo vaiko, bet jo kompetencija mokyti tiesos niekada nebuvo kilusi iš žmogiškųjų šaltinių.

Vis dar jis nieko nežinojo apie Gabrieli apsilankymą pas jo motiną prieš jam gimstant; apie tai jis sužinojo tikrai iš Jono savo krikšto

126:2.1 (1388.1) All did go well until that fateful day of Tuesday, September 25, when a runner from Sepphoris brought to this Nazareth home the tragic news that Joseph had been severely injured by the falling of a derrick while at work on the governor's residence. The messenger from Sepphoris had stopped at the shop on the way to Joseph's home, informing Jesus of his father's accident, and they went together to the house to break the sad news to Mary. Jesus desired to go immediately to his father, but Mary would hear to nothing but that she must hasten to her husband's side. She directed that James, then ten years of age, should accompany her to Sepphoris while Jesus remained home with the younger children until she should return, as she did not know how seriously Joseph had been injured. But Joseph died of his injuries before Mary arrived. They brought him to Nazareth, and on the following day he was laid to rest with his fathers.

126:2.2 (1388.2) Just at the time when prospects were good and the future looked bright, an apparently cruel hand struck down the head of this Nazareth household, the affairs of this home were disrupted, and every plan for Jesus and his future education was demolished. This carpenter lad, now just past fourteen years of age, awakened to the realization that he had not only to fulfill the commission of his heavenly Father to reveal the divine nature on earth and in the flesh, but that his young human nature must also shoulder the responsibility of caring for his widowed mother and seven brothers and sisters — and another yet to be born. This lad of Nazareth now became the sole support and comfort of this so suddenly bereaved family. Thus were permitted those occurrences of the natural order of events on Urantia which would force this young man of destiny so early to assume these heavy but highly educational and disciplinary responsibilities attendant upon becoming the head of a human family, of becoming father to his own brothers and sisters, of supporting and protecting his mother, of functioning as guardian of his father's home, the only home he was to know while on this world.

126:2.3 (1388.3) Jesus cheerfully accepted the responsibilities so suddenly thrust upon him, and he carried them faithfully to the end. At least one great problem and anticipated difficulty in his life had been tragically solved — he would not now be expected to go to Jerusalem to study under the rabbis. It remained always true that Jesus “sat at no man's feet.” He was ever willing to learn from even the humblest of little children, but he never derived authority to teach truth from human sources.

126:2.4 (1388.4) Still he knew nothing of the Gabriel visit to his mother before his birth; he only learned of this from John on the day of his baptism, at the beginning of his public ministry.

dieną, savo viešosios tarnystės pradžioje.

Metams einant, šitas jaunas Nazareto dailidė bet kokią visuomeninę instituciją ir bet koki religinį paprotį vis labiau vertino nesikeičiančiu matu: Ką tai suteikia žmogiškajai sielai? ar prie žmogaus priartina Dievą? ar tai atveda žmogų pas Dievą? Nors šitas jaunuolis nevisiškai ignoravo poilsio ir visuomeninio gyvenimo aspektus, bet vis labiau ir labiau savo laiką ir energiją jis skyrė tik dviem tikslams: rūpintis savo šeima ir pasirengti tam, jog vykdytų savo Tėvo dangiškąją valią žemėje.

Šiais metais kaimynams tapo įpročiu žiemos vakarais užsukti į svečius pasiklausyti, kaip Jėzus groja arfa, pasiklausyti jo pasakojimų (nes vaikiną buvo nuostabus pasakotojas), ir pasiklausyti, kaip jis skaito raštus graikiškai.

Šeimos ekonominiai reikalai tebesiklostė visiškai sklandžiai, nes Juozapo mirties metu jie turėjo nemenką pinigų sumą. Jėzus ankti pademonstravo, kad turi skvarbų dalykinį mąstymą ir finansinę išmintį. Jis buvo liberalus, bet ekonomiškai; jis buvo taupus, bet dosnus. Jis įrodė, kad yra išmintingas ir sumanus savo tėvo reikalų tvarkytojas.

Bet nepriklausomai nuo visų Jėzaus ir Nazareto kaimynų pastangų atnešti gyvumo į namus, Marija, ir net vaikai, buvo apimti liūdesio. Juozapo nebebuvo. Juozapas buvo nepaprastas vyras ir tėvas, ir jiems visiems jo trūko. Ir visa tai atrodė dar tragiškiau, pagalvojus, kad jis mirė anksčiau negu jie galėjo pasikalbėti su juo ar išgirsti jo atsisveikinimo palaiminimą.

3. PENKIOLIKTIEJI METAI (9 M. PO KR.

GIM.)

Įpusėjus šitiems penkioliktiesiems metams—o mes laiką skaičiuojame pagal dvidešimtojo amžiaus kalendorių, ne pagal žydų metus—Jėzus savo šeimos reikalus ėmė valdyti tvirtai. Iki šitų metų pabaigos, jų santaupos beveik išnyko, ir jie tiesiogiai susidūrė su būtinybe Nazarete atsisakyti vieno iš namų, kuris Juozapui ir jo kaimynui Jokūbui priklausė partnerystės pagrindu.

Trečiadienio vakarą, balandžio 17-ąją, 9 m. po Kr. gim. gimė Rūta, šeimos kūdikėlė, ir Jėzus, kiek tik sugebėjo, stengėsi užimti savo tėvo vietą, guosdamas savo motiną ir jai padėdamas, šituo sunkiu ir ypatingai liūdnu išbandymo metu. Maždaug dvi dešimtis metų (kol jis pradėjo savo viešąją tarnystę) nė vienas tėvas negalėjo mylėti ir auginti savo dukters su didesne meile ir ištikimybe, kaip mažąją Rūtą rūpinosi Jėzus. Ir jis

^{126:2.5 (1388.5)} As the years passed, this young carpenter of Nazareth increasingly measured every institution of society and every usage of religion by the unvarying test: What does it do for the human soul? does it bring God to man? does it bring man to God? While this youth did not wholly neglect the recreational and social aspects of life, more and more he devoted his time and energies to just two purposes: the care of his family and the preparation to do his Father's heavenly will on earth.

^{126:2.6 (1389.1)} This year it became the custom for the neighbors to drop in during the winter evenings to hear Jesus play upon the harp, to listen to his stories (for the lad was a master storyteller), and to hear him read from the Greek scriptures.

^{126:2.7 (1389.2)} The economic affairs of the family continued to run fairly smoothly as there was quite a sum of money on hand at the time of Joseph's death. Jesus early demonstrated the possession of keen business judgment and financial sagacity. He was liberal but frugal; he was saving but generous. He proved to be a wise and efficient administrator of his father's estate.

^{126:2.8 (1389.3)} But in spite of all that Jesus and the Nazareth neighbors could do to bring cheer into the home, Mary, and even the children, were overcast with sadness. Joseph was gone. Joseph was an unusual husband and father, and they all missed him. And it seemed all the more tragic to think that he died ere they could speak to him or hear his farewell blessing.

3. THE FIFTEENTH YEAR (A.D. 9)

^{126:3.1 (1389.4)} By the middle of this fifteenth year — and we are reckoning time in accordance with the twentieth-century calendar, not by the Jewish year — Jesus had taken a firm grasp upon the management of his family. Before this year had passed, their savings had about disappeared, and they were face to face with the necessity of disposing of one of the Nazareth houses which Joseph and his neighbor Jacob owned in partnership.

^{126:3.2 (1389.5)} On Wednesday evening, April 17, A.D. 9, Ruth, the baby of the family, was born, and to the best of his ability Jesus endeavored to take the place of his father in comforting and ministering to his mother during this trying and peculiarly sad ordeal. For almost a score of years (until he began his public ministry) no father could have loved and nurtured his daughter any more affectionately and faithfully than Jesus cared for little Ruth. And he was an equally good father to all

lygiai taip buvo geras tėvas ir visiems kitiems savo šeimos nariams.

Šiais metais Jėzus pirmą kartą suformulavo tą maldą, kurios vėliau mokė savo apaštalus, ir kuri daugeliui tapo žinoma kaip "Viešpaties Malda." Tam tikra prasme tai buvo šeimos altoriaus evoliucija; jie turėjo daug garbinimo formų ir keletą formalų maldų. Po tėvo mirties Jėzus stengėsi vyresnius vaikus išmokyti, kad maldoje jie išsireikštų individualiai—didele dalimi taip, kaip tą daryti patikdavo jam—bet jie negalėjo suvokti jo minties ir būtinai sugrįždavo prie savo išmokyto maldos formų. Būtent šitaip mėgindamas sužadinti savo vyresnius brolius ir seseris sukalbėti individualią maldą, Jėzus stengėsi jiems padėti, pasufleruodamas eilutes, ir netrukus, jam sąmoningai nesiekiant, atsitiko taip, kad jie visi ėmė naudoti tokią maldos formą, kuri didžiąja dalimi buvo sudaryta iš šitų pasufleruotų eilučių, kurias jie buvo išmokę iš Jėzaus.

Pagaliau Jėzus atsisakė tos minties, jog kiekvienas šeimos narys formuluotų spontanišką maldą, ir vieną spalio vakarą jis prisėdo prie mažytės lempelės, padėtos ant žemo akmeninio stalo, ir, ant maždaug aštuoniolikos kvadratinio colių glotnios kedro lentelės, medžio anglies gabaliuku užrašė tą maldą, kuri nuo to laiko tapo standartine šeimynine malda.

Šiais metais Jėzus buvo sunerimęs dėl susipainiojusio mąstymo. Šeimyninės pareigos visiškai pašalino bet kokią mintį apie nedelsiamą kokio nors plano įgyvendinimą, reaguojant į apsireikimą Jeruzalėje, nurodžiusį jam "tarnauti savo Tėvo reikalui." Jėzus teisingai samprotavo, kad rūpinimasis savo žemiškojo tėvo šeima yra svarbiausia iš visų pareigų; kad parama savo šeimai turi tapti jo pirmuoju įsipareigojimu.

Per šituos metus Jėzus surado pastraipą vadinamojoje Enocho Knygoje, kuri turėjo įtakos jam vėliau pasirenkant terminą "Žmogaus Sūnus," kaip savęs padovanojimo misijos Urantijoje įvardijimą. Jis buvo giliai apsvarstęs idėją apie žydų Mesiją ir buvo tvirtai įsitikinęs, kad jis neturi būti tas Mesijas. Jis troško padėti savo tėvo tautai, bet niekada nemanė vadovauti žydų armijoms, kad nuverstų svetimus Palestinos pavergėjus. Jis žinojo, jog niekada nesėdės Dovydo soste Jeruzalėje. Taip pat jis netikėjo ir tuo, kad jo misija yra dvasinio išlaisvintojo arba moralės mokytojo misija, skirta vien tikrai žydų tautai. Dėl to, jo gyvenimo misija negalėjo būti kokia nors prasme didžiulių troškimų ir hebrajų raštų tariamų mesijiškų pranašysčių išsipildymas; bent jau toks išsipildymas, kaip pranašų šitas pranašystes suprato žydai. Lygiai taip pat jis buvo tikras, jog niekada nepasirodys kaip toks Žmogaus Sūnus, kokį buvo pavaizdavęs Pranašas Danielius.

Tačiau, kada jam ateis laikas pradėti veikti

the other members of his family.

126:3.3 (1389.6) During this year Jesus first formulated the prayer which he subsequently taught to his apostles, and which to many has become known as "The Lord's Prayer." In a way it was an evolution of the family altar; they had many forms of praise and several formal prayers. After his father's death Jesus tried to teach the older children to express themselves individually in prayer — much as he so enjoyed doing — but they could not grasp his thought and would invariably fall back upon their memorized prayer forms. It was in this effort to stimulate his older brothers and sisters to say individual prayers that Jesus would endeavor to lead them along by suggestive phrases, and presently, without intention on his part, it developed that they were all using a form of prayer which was largely built up from these suggestive lines which Jesus had taught them.

126:3.4 (1389.7) At last Jesus gave up the idea of having each member of the family formulate spontaneous prayers, and one evening in October he sat down by the little squat lamp on the low stone table, and, on a piece of smooth cedar board about eighteen inches square, with a piece of charcoal he wrote out the prayer which became from that time on the standard family petition.

126:3.5 (1389.8) This year Jesus was much troubled with confused thinking. Family responsibility had quite effectively removed all thought of immediately carrying out any plan for responding to the Jerusalem visitation directing him to "be about his Father's business." Jesus rightly reasoned that the watchcare of his earthly father's family must take precedence of all duties; that the support of his family must become his first obligation.

126:3.6 (1390.1) In the course of this year Jesus found a passage in the so-called Book of Enoch which influenced him in the later adoption of the term "Son of Man" as a designation for his bestowal mission on Urantia. He had thoroughly considered the idea of the Jewish Messiah and was firmly convinced that he was not to be that Messiah. He longed to help his father's people, but he never expected to lead Jewish armies in overthrowing the foreign domination of Palestine. He knew he would never sit on the throne of David at Jerusalem. Neither did he believe that his mission was that of a spiritual deliverer or moral teacher solely to the Jewish people. In no sense, therefore, could his life mission be the fulfillment of the intense longings and supposed Messianic prophecies of the Hebrew scriptures; at least, not as the Jews understood these predictions of the prophets. Likewise he was certain he was never to appear as the Son of Man depicted by the Prophet Daniel.

126:3.7 (1390.2) But when the time came for him to go

pasaulio mokytojo vaidmenyje, kaip tada jis save vadins? Ką jis turėtų sakyti apie savąją misiją? Koku vardu jį vadintų tie žmonės, kurie taptų tikinčiaisiais į jo mokymus?

Mąstydamas apie visas šitas problemas, sinagogos bibliotekoje Nazarete, tarp tų apokaliptinių knygų, kurias buvo studijavęs, jis surado šitą rankraštį, pavadintą „Enocho Knyga“; ir nors jis buvo tikras, kad šio rankraščio nebuvo parašęs senovės Enochas, bet rankraštis jį labai suintrigavo, ir jis skaitė jį vėl ir vėl. Viena ištrauka jam padarė ypatingą poveikį, ištrauka, kurioje pasirodė šitas terminas „Žmogaus Sūnus.“ Šitos vadinamosios Enoch Knygos rašytojas toliau pasakojo apie šitą Žmogaus Sūnų, pavaizduodamas tą darbą, kurį jis dirbs žemėje, ir aiškindamas, jog šitas Žmogaus Sūnus, prieš nusileisdamas ant šitos žemės tam, kad atneštų išgelbėjimą žmonijai, buvo perėjęs per dangiškosios šlovės rūmus su savuju Tėvu, visų Tėvu; ir, kad buvo nusisukęs nuo visų šitų grožybių ir šlovės tam, jog nusileistų ant žemės skelbti išgelbėjimą kenčiantiems mirtingiesiems. Kada Jėzus skaitydavo šitas ištraukas (gerai suprasdamas, jog didelė dalis Rytų misticizmo, sumaišyto su šitais mokymais, buvo klaidinga), širdyje jis reaguodavo ir savo protu suvokdavo, jog iš visų hebrajų raštų apie mesijiską pranašystę ir iš visų teorijų apie žydų išlaisvintoją, niekas nebuvo taip arti tiesos, kaip šitas pasakojimas, užslėptas šitoje tikrai iš dalies pripažintoje Enoch Knygoje; ir jis tuoj pat apsisprendė, jog nuo pat pradžių pasivadins „Žmogaus Sūnumi.“ Ir šitą jis iš tiesų padarė, kada vėliau pradėjo savo viešąjį darbą. Jėzus turėjo neklystamą sugebėjimą tam, jog suvoktų tiesą, ir jis niekada nedvejojo, kad iš karto priimtų tiesą, nesvarbu iš kokio šaltinio ji pasirodydavo besklindanti.

Iki šito laiko jis buvo gana nuodugniai išsprendęs daugelį dalykų, susijusių su savo būsimuoju darbu pasauliui, bet apie šituos reikalus jis nieko nepasakojo savo motinai, kuri vis dar tvirtai laikėsi minties, kad jis yra žydų Mesijas.

Dabar iškilo Jėzaus jaunesniųjų dienų didysis suglumimas. Šį tą išsiaiškinęs apie savo misijos žemėje prigimtį, „tarnauti savo Tėvo reikalui“— savo Tėvo kupiną meilės prigimtį parodyti visai žmonijai—jis ėmė iš naujo mąstyti apie tą daugelį teiginių, esančių raštuose, kurie užsimena apie tai, jog ateis nacionalinis išlaisvintojas, žydų mokytojas ar karalius. Apie kokį įvykį šitos pranašystės užsimena? Argi jis nėra žydas? ar gal yra? Ar jis priklauso ar nepriklauso Dovydo namams? Jo motina tvirtino, kad jis priklauso; jo tėvas buvo sakęs, kad jis nepriklauso. Pats jis nusprendė, kad nepriklauso. Bet ar tie pranašai buvo supainioję Mesijo prigimtį ir misiją?

forth as a world teacher, what would he call himself? What claim should he make concerning his mission? By what name would he be called by the people who would become believers in his teachings?

126:3.8 (1390.3) While turning all these problems over in his mind, he found in the synagogue library at Nazareth, among the apocalyptic books which he had been studying, this manuscript called “The Book of Enoch”; and though he was certain that it had not been written by Enoch of old, it proved very intriguing to him, and he read and reread it many times. There was one passage which particularly impressed him, a passage in which this term “Son of Man” appeared. The writer of this so-called Book of Enoch went on to tell about this Son of Man, describing the work he would do on earth and explaining that this Son of Man, before coming down on this earth to bring salvation to mankind, had walked through the courts of heavenly glory with his Father, the Father of all; and that he had turned his back upon all this grandeur and glory to come down on earth to proclaim salvation to needy mortals. As Jesus would read these passages (well understanding that much of the Eastern mysticism which had become admixed with these teachings was erroneous), he responded in his heart and recognized in his mind that of all the Messianic predictions of the Hebrew scriptures and of all the theories about the Jewish deliverer, none was so near the truth as this story tucked away in this only partially accredited Book of Enoch; and he then and there decided to adopt as his inaugural title “the Son of Man.” And this he did when he subsequently began his public work. Jesus had an unerring ability for the recognition of truth, and truth he never hesitated to embrace, no matter from what source it appeared to emanate.

126:3.9 (1390.4) By this time he had quite thoroughly settled many things about his forthcoming work for the world, but he said nothing of these matters to his mother, who still held stoutly to the idea of his being the Jewish Messiah.

126:3.10 (1390.5) The great confusion of Jesus’ younger days now arose. Having settled something about the nature of his mission on earth, “to be about his Father’s business” — to show forth his Father’s loving nature to all mankind — he began to ponder anew the many statements in the Scriptures referring to the coming of a national deliverer, a Jewish teacher or king. To what event did these prophecies refer? Was not he a Jew? or was he? Was he or was he not of the house of David? His mother averred he was; his father had ruled that he was not. He decided he was not. But had the prophets confused the nature and mission of the Messiah?

126:3.11 (1391.1) After all, could it be possible that his

Realizacijai, ar gali būti taip, kad jo motina yra

Pagalau, ar gali būti taip, kad jo motina yra teisi? Kada praėityje nuomonės išsiskirdavo, tada daugeliu klausimų ji būdavo teisi. Jeigu jis būtų naujasis mokytojas, o *ne* Mesijas, tai kaip tada jis atpažintų žydų Mesiją, jeigu toksai pasirodytų Jeruzalėje jo žemiškosios misijos metu; ir, toliau, koks būtų jo ryšys su šituo žydų Mesiju? Ir koks būtų jo ryšys, pradėjęs savo gyvenimo misiją, su savo šeima? su žydų bendrija ir religija? su Romos imperija? su pagonimis ir jų religijomis? Kiekvieną iš šitų svarbių problemų šitas jaunas galilėjietis perkratė savo mintyse ir rimtai apmąstė, toliau tebedirbdamas prie staliaus varstoto, sunkiu darbu uždirbdamas pragyvenimą sau, savo motinai, ir kitoms aštuonioms alkanoms burnoms.

Baigiantis šitiems metams, Marija pamatė, kaip šeimos santaupos tirpsta. Balandžių pardavinėjimą ji perleido Jokūbui. Netrukus jie nusipirko antrą karvę, ir, padedant Miriamai, ėmė pardavinėti pieną savo kaimynams Nazarete.

Jo gilių apmąstymų periodai, jo dažnos išvykos į kalvos viršūnę pasimelsti, ir ta gausa keistų idėjų, kurias kartas nuo karto Jėzus išsakydavo, jo motinai kėlė didžiulį nerimą. Kartais jai atrodė, jog berniukas yra beveik pamišęs, ir tada savo baimę ji slopindavo prisimindama, kad, galų gale, jis yra pažadėtasis vaikelis ir kažkuria prasme nuo kitų jaunuolių skiriasi.

Bet Jėzus palaipsniui mokėsi išsakyti nevisas savo mintis, pateikti nevisas savo idėjas pasauliui, net ir savo paties motinai. Pradedant šitais metais, Jėzus nuolat vis mažiau atskleidavo to, kas vyksta jo prote; tai yra, jis mažiau kalbėdavo apie tuos dalykus, kurių negalėjo suvokti vidutinis asmuo, ir dėl kurių jį palaikytų keistu arba skirtingu nuo eilinių žmonių. Visu savo išoriniu elgesiu jis tapo eiliniu ir paprastu individu, nors iš tiesų jis troško, jog kas nors jo problemas suprastų. Jis labai troško, jog būtų patikimas ir artimas draugas, bet jo problemos buvo per daug sudėtingos, kad jas suvoktų jo žmogiškieji bičiuliai. Neįprastos padėties unikalumas vertė, kad savąją naštą jis neštų vienas.

4. PIRMASIS PAMOKSLAS SINAGOGOJE

Atėjus penkioliktajam gimtadieniui, Jėzus oficialiai galėjo užimti sinagogos sakyklą Sabato dieną. Daug kartų iki to meto, kai nebūdavo kalbėtojų, Jėzų prašydavo paskaityti iš raštų, bet dabar atėjo toji diena, kada, pagal įstatymą, jis galėjo vadovauti pamaldoms. Todėl per pirmąjį Sabatą po jo penkioliktojo gimtadienio chazanas pasirūpino, kad Jėzus vadovautų rytinėms

Atėjęs, ar galėtų būti taip, kad jo motina yra teisi? In most matters, when differences of opinion had arisen in the past, she had been right. If he were a new teacher and *not* the Messiah, then how should he recognize the Jewish Messiah if such a one should appear in Jerusalem during the time of his earth mission; and, further, what should be his relation to this Jewish Messiah? And what should be his relation, after embarking on his life mission, to his family? to the Jewish commonwealth and religion? to the Roman Empire? to the gentiles and their religions? Each of these momentous problems this young Galilean turned over in his mind and seriously pondered while he continued to work at the carpenter's bench, laboriously making a living for himself, his mother, and eight other hungry mouths.

^{126:3.12 (1391.2)} Before the end of this year Mary saw the family funds diminishing. She turned the sale of doves over to James. Presently they bought a second cow, and with the aid of Miriam they began the sale of milk to their Nazareth neighbors.

^{126:3.13 (1391.3)} His profound periods of meditation, his frequent journeys to the hilltop for prayer, and the many strange ideas which Jesus advanced from time to time, thoroughly alarmed his mother. Sometimes she thought the lad was beside himself, and then she would steady her fears, remembering that he was, after all, a child of promise and in some manner different from other youths.

^{126:3.14 (1391.4)} But Jesus was learning not to speak of all his thoughts, not to present all his ideas to the world, not even to his own mother. From this year on, Jesus' disclosures about what was going on in his mind steadily diminished; that is, he talked less about those things which an average person could not grasp, and which would lead to his being regarded as peculiar or different from ordinary folks. To all appearances he became commonplace and conventional, though he did long for someone who could understand his problems. He craved a trustworthy and confidential friend, but his problems were too complex for his human associates to comprehend. The uniqueness of the unusual situation compelled him to bear his burdens alone.

4. FIRST SERMON IN THE SYNAGOGUE

^{126:4.1 (1391.5)} With the coming of his fifteenth birthday, Jesus could officially occupy the synagogue pulpit on the Sabbath day. Many times before, in the absence of speakers, Jesus had been asked to read the Scriptures, but now the day had come when, according to law, he could conduct the service. Therefore on the first Sabbath after his fifteenth birthday the chazan

pamaldoms sinagogoje. Ir kada susirinko visi Nazareto tikintieji, tada jaunuolis, pats išsirinkęs ištrauką iš raštų, atsistojo ir ėmė skaityti:

“Viešpaties Dievo dvasia yra manyje, nes Viešpats mane patepė; jis pasiuntė mane, kad neščiau gerąją naujieną nusižeminusiems, kad sustiprinčiau palūžusiuosius, skelbčiau laisvę belaisviams, ir išlaisvinčiau dvasinius kalinius; kad skelbčiau Dievo malonės metus ir Dievo paskutiniojo teismo mums dieną; kad guosčiau visus liūdinčiuosius, suteikčiau jiems grožį vietoje pelenų, džiaugsmo aliejų vietoje gedėjimo, padėkos giesmę vietoje skausmo dvasios, kad juos būtų galima vadinti teismo medžiais, Viešpaties sodinukais, su kuriais būtų galima jį šlovinti.

“Siek gėrio, o ne blogio, kuriuo tu galėtum gyventi, ir šitaip Viešpats, gausybių Dievas, tikrai bus su tavimi. Neapkęsk blogio ir mylėk gėrį; apsispręsk prie vartų. Galbūt Viešpats Dievas bus maloningas tam, kas liko po Juozapo.

“Apsiplaukite, apsišvarinkite; pašalinkite savo darbų blogį, kad jo nebeliktų prieš mano akis; nustokite darę blogį ir mokykitės daryti gėrį; siekite teisingumo, išlaisvinkite engiamuosius. Ginkite našlaičius ir užtarkite našles.

“Su kuo aš ateisiu pas Viešpatį tam, kad nusilenkčiau prieš visos žemės Viešpatį? Ar ateisiu pas jį su sudegintomis aukomis, su vienerių metų amžiaus veršiukais? Ar Viešpats bus patenkintas tūkstančiais avinų, dešimtimis tūkstančių avių, ar aliejaus upėmis? Ar aš atiduosiu savąjį pirmagimį už savo nusidėjimą, savo kūno vaisių už savosios sielos nuodėmės? Ne! nes Viešpats mums parodė, o žmonės, kas yra gėris. Ir ko Viešpats prašo iš jūsų yra tai, kad elgtumėtės teisingai, mylėtumėte gailestingumą, ir eitumėte nuolankiai su savo Dievu?

“Tada, su kuo palyginsite Dievą, kuris sėdi virš žemės apskritimo? Pakelkite akis ir pasižiūrėkite, kas sukūrė visus šituos pasaulius, kas suskaičiuoja jų gausybes ir jas visas vadina vardais. Jis visus šituos dalykus daro savosios galios didingumu, ir dėl to, kad jis yra stiprus galia, neprapuola nė vienas. Jis suteikia galios silpniesiems, o tiems, kurie yra išsekę, jis padidina stiprybę. Nebijokite, nes aš esu su jumis; nenusiminkite, nes aš esu jūsų Dievas. Aš sustiprinsiu jus ir padėsiu jums; taip, aš tikrai jus paremsiu savo teismo dešine ranka, nes aš esu Viešpats jūsų Dievas. Ir aš laikysiu jūsų dešinę ranką, sakydamas jums, nebijokite, nes aš jums tikrai padėsiu.

“Ir jūs esate mano liudininkai, sako Viešpats, ir mano tarnai, kuriuos aš pasirinkau, kad galėtumėte viską žinoti ir tikėti manimi ir suprasti,

arranged for Jesus to conduct the morning service of the synagogue. And when all the faithful in Nazareth had assembled, the young man, having made his selection of Scriptures, stood up and began to read:

126:4.2 (1391.6) “The spirit of the Lord God is upon me, for the Lord has anointed me; he has sent me to bring good news to the meek, to bind up the brokenhearted, to proclaim liberty to the captives, and to set the spiritual prisoners free; to proclaim the year of God's favor and the day of our God's reckoning; to comfort all mourners, to give them beauty for ashes, the oil of joy in the place of mourning, a song of praise instead of the spirit of sorrow, that they may be called trees of righteousness, the planting of the Lord, wherewith he may be glorified.

126:4.3 (1392.1) “Seek good and not evil that you may live, and so the Lord, the God of hosts, shall be with you. Hate the evil and love the good; establish judgment in the gate. Perhaps the Lord God will be gracious to the remnant of Joseph.

126:4.4 (1392.2) “Wash yourselves, make yourselves clean; put away the evil of your doings from before my eyes; cease to do evil and learn to do good; seek justice, relieve the oppressed. Defend the fatherless and plead for the widow.

126:4.5 (1392.3) “Wherewith shall I come before the Lord, to bow myself before the Lord of all the earth? Shall I come before him with burnt offerings, with calves a year old? Will the Lord be pleased with thousands of rams, ten thousands of sheep, or with rivers of oil? Shall I give my first-born for my transgression, the fruit of my body for the sin of my soul? No! for the Lord has showed us, O men, what is good. And what does the Lord require of you but to deal justly, love mercy, and walk humbly with your God?

126:4.6 (1392.4) “To whom, then, will you liken God who sits upon the circle of the earth? Lift up your eyes and behold who has created all these worlds, who brings forth their host by number and calls them all by their names. He does all these things by the greatness of his might, and because he is strong in power, not one fails. He gives power to the weak, and to those who are weary he increases strength. Fear not, for I am with you; be not dismayed, for I am your God. I will strengthen you and I will help you; yes, I will uphold you with the right hand of my righteousness, for I am the Lord your God. And I will hold your right hand, saying to you, fear not, for I will help you.

126:4.7 (1392.5) “And you are my witness, says the Lord, and my servant whom I have chosen that all may know and believe me and understand that I

jog aš esu Amžinasis. Aš, tik aš, esu Viešpats, ir be manęs nėra jokio kito išgelbėtojo.”

Ir kada jis šitaip perskaitė, tada atsisėdo, o žmonės išėjo namo, apmąstydami tuos žodžius, kuriuos jis taip maloningai buvo jiems perskaitęs. Niekada šio miesto gyventojai nebuvo matę jo tokio didingai rimto; niekada jie nebuvo girdėję jo balso tokio energingo ir tokio nuoširdaus; niekada jie nebuvo matę jo tokio vyriško ir ryžtingo, tokio valdingo.

Šią Sabato popietę ant Nazareto kalvos Jėzus užkopė su Jokūbu ir, kada jie sugrįžo namo, tada ant dviejų glotnių lentelių medžio anglimi jis graikiškai užrašė Dešimt Įsakymų. Vėliau Morta šitas lenteles nuspalvino ir papuošė, ir ilgą laiką jos kabėjo ant sienos virš Jokūbo nedidelio varstoto.

5. FINANSINĖ KOVA

Palaipsniui Jėzus ir jo šeima sugrįžo prie ankstesniųjų metų paprasto gyvenimo. Jų drabužiai ir net maistas tapo paprastesni. Jie turėjo daug pieno, sviesto, ir sūrio. Sezono metu jie vartodavo savo sodo derlių, bet kiekvienas praeinantis mėnuo vertė juos labiau taupyti. Jų pusryčiai buvo labai kuklūs; geriausią maistą jie palikdavo vakarienei. Tačiau, tarp šitų žydų turto stoka nereiškė menkesnės visuomeninės padėties.

Šitas jaunuolis jau buvo beveik pasiekęs suvokimą apie tai, kaip tuo laiku gyveno žmonės. O tai, kaip gerai jis suprato gyvenimą namie, laukuose, ir dirbtuvėse, parodo jo vėlesnieji mokymai, kurie taip išsamiai atskleidžia jo artimą ryšį su žmogiškojo patyrimo visomis fazėmis.

Nazareto chazanas toliau laikėsi tikėjimo, kad Jėzus turi tapti didžiu mokytoju, galbūt garsiojo Gamalilo Jeruzalėje perėmėju.

Akivaizdžiai visi Jėzaus karjeros planai sugriuvo. Ateitis nebeatrodė šviesi sprendžiant iš to, kaip reikalai klostėsi dabar. Bet jis neprarado tvirtumo; jis neprarado drąsos. Jis gyveno toliau, diena iš dienos, gerai atlikdamas savo dabartinę pareigą ir ištikimai vykdydamas *tiesiogines* pareigas, susijusias su savo gyvenimo padėtimi. Jėzaus gyvenimas yra amžinoji paguoda visiems nusivylusiems idealistams.

Sunkiai dirbančio paprasto padienio dailidės uždarbis palaipsniui tirpo. Metams baigiantis, Jėzus, dirbdamas anksti ryte ir vėlai vakare, galėjo uždirbti tokią sumą, kuri prilygo maždaug dvidešimt penkiems centams per dieną. Iki kitų metų pradžios jiems buvo sunku sumokėti

am the Eternal. I, even I, am the Lord, and beside me there is no savior.”

126:4.8 (1392.6) And when he had thus read, he sat down, and the people went to their homes, pondering over the words which he had so graciously read to them. Never had his townspeople seen him so magnificently solemn; never had they heard his voice so earnest and so sincere; never had they observed him so manly and decisive, so authoritative.

126:4.9 (1392.7) This Sabbath afternoon Jesus climbed the Nazareth hill with James and, when they returned home, wrote out the Ten Commandments in Greek on two smooth boards in charcoal. Subsequently Martha colored and decorated these boards, and for long they hung on the wall over James's small workbench.

5. THE FINANCIAL STRUGGLE

126:5.1 (1392.8) Gradually Jesus and his family returned to the simple life of their earlier years. Their clothes and even their food became simpler. They had plenty of milk, butter, and cheese. In season they enjoyed the produce of their garden, but each passing month necessitated the practice of greater frugality. Their breakfasts were very plain; they saved their best food for the evening meal. However, among these Jews lack of wealth did not imply social inferiority.

126:5.2 (1392.9) Already had this youth well-nigh encompassed the comprehension of how men lived in his day. And how well he understood life in the home, field, and workshop is shown by his subsequent teachings, which so repletely reveal his intimate contact with all phases of human experience.

126:5.3 (1392.10) The Nazareth chazan continued to cling to the belief that Jesus was to become a great teacher, probably the successor of the renowned Gamaliel at Jerusalem.

126:5.4 (1393.1) Apparently all Jesus' plans for a career were thwarted. The future did not look bright as matters now developed. But he did not falter; he was not discouraged. He lived on, day by day, doing well the present duty and faithfully discharging the *immediate* responsibilities of his station in life. Jesus' life is the everlasting comfort of all disappointed idealists.

126:5.5 (1393.2) The pay of a common day-laboring carpenter was slowly diminishing. By the end of this year Jesus could earn, by working early and late, only the equivalent of about twenty-five cents a day. By the next year they found it difficult to pay the civil taxes, not to mention the synagogue assessments and the temple tax of one-half

pilietinius mokesčius, nekalbant jau apie sinagogos nustatytą turtinį mokestį ir pusės šekelio šventyklos mokestį. Per šituos metus mokesčių rinkėjas mėgino išspausti iš Jėzaus papildomų įplaukų, net grasindamas paimti ir jo arfą.

Bijodamas, jog graikiškų raštų egzempliorių gali pastebėti ir konfiskuoti mokesčių rinkėjai, Jėzus, savo penkioliktojo gimtadienio proga, padovanojo jį Nazareto sinagogos bibliotekai kaip savosios brandos auką Viešpačiui.

Savo penkioliktaisiais metais Jėzus patyrė didžiulį sukrėtimą, kada jis nuvyko į Sepforį, tam, jog gautų Erodo nuosprendį dėl jam įteiktos apeliacijos, susijusios su ginču dėl pinigų sumos, kuri priklausė Juozapui jį ištikusios tragiškos mirties metu. Jėzus ir Marija vylėsi gauti žymią pinigų sumą, kada išdininkas Sepforyje jiems pasiūlė niekingą sumą. Juozapo broliai apeliaciją padavė pačiam Erodiui, ir dabar Jėzus stovėjo rūmuose ir klausėsi Erodo dekreto, kad mirties metu jo tėvui nepriklausė jokių pinigų. Ir dėl tokio neteisingo sprendimo Jėzus niekada daugiau nebepasitikėjo Erodu Antipu. Kieko nuostabaus, jog kartą jis apie Erodą užsiminė kaip apie "tą lapiną."

Tiesioginis darbas prie dailidės varstoto šitais ir vėlesniaisiais metais iš Jėzaus atėmė galimybę bendrauti su vilkstinių keleiviais. Šeimynines vilkstinių aptarnavimo dirbtuves jau buvo perėmęs jo dėdė, ir Jėzus dirbo vien tik namų dirbtuvėje, kur jis būdavo šalia, kad pagelbėtų Marijai rūpintis šeima. Maždaug šituo laiku jis ėmė siuntinėti Jokūbą į kupranugarių sustojimo vietą tam, jog surinktų informaciją apie pasaulio įvykius, ir šitaip jis stengėsi sužinoti tos dienos naujienas.

Kada jis vyriškėjo, tada patyrė visus tuos prieštaravimus ir susipainiojimus, kuriuos patyrė eiliniai jauni asmenys ankstesniaisiais ir vėlesniaisiais amžiais. Ir tas žiaurus patyrimas rūpinantis savo šeima buvo užtikrinta apsauga nuo to, kad jis neturėtų per daug laiko tuščiai medituoti ar įsitraukti į mistinius polinkius.

Tai buvo tie metai, kada Jėzus kaip tik į šiaurę nuo savųjų namų išsinuomavo nemažą žemės sklypą, kuris buvo padalintas kaip šeimyninio daržo laukas. Kiekvienas iš vyresniųjų vaikų turėjo atskirą daržą, ir jie pradėjo su entuziazmu lenktyniauti žemdirbystės srityje. Jų vyriausiasis brolis daržovių auginimo sezono metu darže su jais šiek tiek laiko praleisdavo kiekvieną dieną. Kada Jėzus dirbdavo su savo jaunesniaisiais broliais ir seserimis darže, tada jis dažnai puoselėdavo mintį, kad jie visi gyventų kaimo ūkyje, kur galėtų džiaugtis netrikdomo gyvenimo laisve ir nevaržymu. Bet neatsitiko taip, kad jie būtų augę kaime; ir Jėzus, būdamas labai

shekel. During this year the tax collector tried to squeeze extra revenue out of Jesus, even threatening to take his harp.

126:5.6 (1393.3) Fearing that the copy of the Greek scriptures might be discovered and confiscated by the tax collectors, Jesus, on his fifteenth birthday, presented it to the Nazareth synagogue library as his maturity offering to the Lord.

126:5.7 (1393.4) The great shock of his fifteenth year came when Jesus went over to Sepphoris to receive the decision of Herod regarding the appeal taken to him in the dispute about the amount of money due Joseph at the time of his accidental death. Jesus and Mary had hoped for the receipt of a considerable sum of money when the treasurer at Sepphoris had offered them a paltry amount. Joseph's brothers had taken an appeal to Herod himself, and now Jesus stood in the palace and heard Herod decree that his father had nothing due him at the time of his death. And for such an unjust decision Jesus never again trusted Herod Antipas. It is not surprising that he once alluded to Herod as "that fox."

126:5.8 (1393.5) The close work at the carpenter's bench during this and subsequent years deprived Jesus of the opportunity of mingling with the caravan passengers. The family supply shop had already been taken over by his uncle, and Jesus worked altogether in the home shop, where he was near to help Mary with the family. About this time he began sending James up to the camel lot to gather information about world events, and thus he sought to keep in touch with the news of the day.

126:5.9 (1393.6) As he grew up to manhood, he passed through all those conflicts and confusions which the average young persons of previous and subsequent ages have undergone. And the rigorous experience of supporting his family was a sure safeguard against his having overmuch time for idle meditation or the indulgence of mystic tendencies.

126:5.10 (1393.7) This was the year that Jesus rented a considerable piece of land just to the north of their home, which was divided up as a family garden plot. Each of the older children had an individual garden, and they entered into keen competition in their agricultural efforts. Their eldest brother spent some time with them in the garden each day during the season of vegetable cultivation. As Jesus worked with his younger brothers and sisters in the garden, he many times entertained the wish that they were all located on a farm out in the country where they could enjoy the liberty and freedom of an unhampered life. But they did not find themselves growing up in the

praktiškas jaunuolis, o taip pat ir idealistas, ėmėsi savo problemą išmintingai ir energingai spręsti, kai tik ją pastebėjo, ir padarė viską, kas tik buvo jo galioje, kad prisitaikytų pats ir priderintų savo šeimą prie savo padėties realybės ir, kad savo sąlygas pakeistų tiek, jog kiek įmanoma aukščiausiu laipsniu jos patenkintų jų individualius ir kolektyvinius troškimus.

Vienu metu Jėzus puoselėjo mažytę viltį, kad jis būtų pajėgus sukaupti pakankamai lėšų, su sąlyga, jeigu jie gautų tą žymią pinigų sumą, kuri priklausė jo tėvui už darbą prie Erodo rūmų, tam, jog būtų galima nusipirkti nedidelį ūkį. Jis iš tiesų rimtai galvojo apie šitą planą, kaip savo šeimą perkelti į kaimą. Tačiau, kada Erodas iš viso atsisakė sumokėti bet kokius pinigus, kuriuos buvo skolingas Juozapui, tada jie atsižadėjo ketinimų turėti namą kaime. Taigi, jie išsigudrino, kaip didele dalimi patirti tai, kas yra patiriama gyvenant ūkyje, nes dabar jie turėjo tris karves, keturias avis, būrį viščiukų, asilą, ir šunį, papildomai prie balandžių. Net ir mažyliai turėjo savo nuolatines pareigas, kurias turėjo atlikti gerai sureguliuotame valdymo plane, kuris apibūdino šitos Nazareto šeimos namų gyvenimą.

Baigiantis šitiems penkioliktiesiems metams Jėzus užbaigė perėjimą per šitą pavojingą ir sunkų periodą žmogiškojoje egzistencijoje, tą perėjimo laiką tarp vaikystės nerūpestingų metų ir artėjančios vyrystės sąmonės, su jos padidintomis pareigomis ir galimybėmis tam, jog būtų įgytas sudėtingesnis patyrimas vystant kilnų charakterį. Augimo periodas protui ir kūnui pasibaigė, ir dabar prasidėjo šito jaunojo vyro iš Nazareto tikroji karjera.

country; and Jesus, being a thoroughly practical youth as well as an idealist, intelligently and vigorously attacked his problem just as he found it, and did everything within his power to adjust himself and his family to the realities of their situation and to adapt their condition to the highest possible satisfaction of their individual and collective longings.

126:5.11 (1393.8) At one time Jesus faintly hoped that he might be able to gather up sufficient means, provided they could collect the considerable sum of money due his father for work on Herod's palace, to warrant undertaking the purchase of a small farm. He had really given serious thought to this plan of moving his family out into the country. But when Herod refused to pay them any of the funds due Joseph, they gave up the ambition of owning a home in the country. As it was, they contrived to enjoy much of the experience of farm life as they now had three cows, four sheep, a flock of chickens, a donkey, and a dog, in addition to the doves. Even the little tots had their regular duties to perform in the well-regulated scheme of management which characterized the home life of this Nazareth family.

126:5.12 (1394.1) With the close of this fifteenth year Jesus completed the traversal of that dangerous and difficult period in human existence, that time of transition between the more complacent years of childhood and the consciousness of approaching manhood with its increased responsibilities and opportunities for the acquirement of advanced experience in the development of a noble character. The growth period for mind and body had ended, and now began the real career of this young man of Nazareth.

127 Dokumentas. Paauglystės metai

⇨ 126

URANTIJOS KNYGA

128 ⇨

IV DALIS. JĖZAUS GYVENIMAS IR MOKYMAI

127 DOKUMENTAS. PAAUGLYSTĖS METAİ

Skyrius

ĮVADAS

1. Šešioliktieji metai (10 m. po Kr. gim.)
2. Septynioliktieji metai (11 m. po Kr. gim.)
3. Aštuonioliktieji metai (12 m. po Kr. gim.)
4. Devynioliktieji metai (13 m. po Kr. gim.)
5. Rebeka, Ezro dukra
6. Jo dvidešimtieji metai (14 m. po Kr. gim.)

PAPER 127 THE ADOLESCENT YEARS

SECTIONS

Introduction

1. The Sixteenth Year (A.D. 10)
2. The Seventeenth Year (A.D. 11)
3. The Eighteenth Year (A.D. 12)
4. The Nineteenth Year (A.D. 13)
5. Rebecca, the Daughter of Ezra
6. His Twentieth Year (A.D. 14)

ĮVADAS

KAI JĖZUS įžengė į paauglystės metus, tada jis atsidūrė didelės šeimos galvos ir pagrindinio ramsčio vaidmenyje. Per kelerius metus po tėvo mirties jie neteko visos savosios nuosavybės. Laikui einant, jis ėmė vis sąmoningiau suvokti savąją ikiegzistenciją; tuo pačiu metu jis ėmė vis geriau suprasti, jog žemėje ir materialiaame kūne jis yra tam, kad savąjį Rojaus Tėvą apreiškų žmonijų vaikams.

Nė vienas bręstantis jaunuolis, kuris buvo gyvenęs iki tol arba kuris kada nors gyvens šitame pasaulyje arba bet kuriame kitame pasaulyje, niekada neturėjo arba niekada neturės spręsti sunkesnių problemų arba išpainioti painesnių sunkumų. Nė vienas Urantijos jaunuolis niekada nebus pašauktas patirti sudėtingesnių prieštaravimų arba sunkesnių situacijų, ką ištvėrė pats Jėzus per tą įtemptą laikotarpį nuo penkiolikos iki dvidešimties metų..

Šitokių būdų paragavęs realaus patyrimo, gyvendamas šituos paauglystės metus tokiame pasaulyje, kuris yra apimtas blogio ir pamišęs dėl nuodėmės, Žmogaus Sūnus įgavo visas žinias apie Nebadono visų sferų jaunuolišką gyvenimo

INTRODUCTION

127:0.1 (1395.1) AS JESUS entered upon his adolescent years, he found himself the head and sole support of a large family. Within a few years after his father's death all their property was gone. As time passed, he became increasingly conscious of his pre-existence; at the same time he began more fully to realize that he was present on earth and in the flesh for the express purpose of revealing his Paradise Father to the children of men.

127:0.2 (1395.2) No adolescent youth who has lived or ever will live on this world or any other world has had or ever will have more weighty problems to resolve or more intricate difficulties to untangle. No youth of Urantia will ever be called upon to pass through more testing conflicts or more trying situations than Jesus himself endured during those strenuous years from fifteen to twenty.

127:0.3 (1395.3) Having thus tasted the actual experience of living these adolescent years on a world beset by evil and distraught by sin, the Son of Man became possessed of full knowledge about the life experience of the youth of all the realms of

patyrimą, ir šitaip jis visam laikui tapo supratingu prieglobsčiu prislėgtiems ir susipainiojusiems visų amžių paaugliams ir visuose pasauliuose per visą vietinę visatą.

Lėtai, bet tvirtai ir realiu patyrimu, šitas dieviškasis sūnus *užsitarnauja* teisę tapti savosios visatos nepriklausomu valdovu, visų sukurtų protingų būtybių visuose vietinės visatos pasauliuose neabejotinai ir aukščiausiuoju valdytoju, supratingu prieglobsčiu visų amžių būtybėms, turinčioms bet kokio laipsnio asmeninį talentą ir patyrimą.

1. ŠEŠIOLIKTIEJI METAI (10 M. PO KR. GIM.)

Įsikūnijusio sūnaus patirta kūdikystė ir vaikystė nebuvo kupinos įvykių. Po šito jis perėjo per tą sunkų ir išmėginantį pereinamąjį etapą tarp vaikystės ir paauglystės—jis tapo paaugliu Jėzumi.

Šiais metais jis pasiekė savo visišką fizinį išsivystymą. Jis buvo vyriškas ir patrauklus jaunuolis. Palaipsniui jis tapo vis nuosaikesnis ir rimtesnis, bet jis buvo nuoširdus ir užjaučiantis. Jo žvilgsnis buvo nuoširdus, bet tiriantis; jo šypsena visada buvo patraukianti ir nuraminanti. Jo balsas buvo melodingas, bet valdingas; jo pasisveikinimas buvo širdingas, bet natūralus. Visuomet, net ir pačiuose buitiskiausiuose santykiuose, atrodė, jog matėsi dvigubos prigimties, žmogiškosios ir dieviškosios, potėpiai. Jame visą laiką matėsi užjaučiančio draugo ir autoritetingo mokytojo derinys. Ir šitie asmenybės bruožai ėmė pasireikšti anksti, net ir šiais paauglystės metais.

Šitas fiziškai stiprus ir sveikas jaunuolis taip pat pasiekė savo žmogiškojo intelekto visišką išsivystymą, ne žmogiškojo mąstymo visą patyrimą, bet sugebėjimo tokiam intelektualiam vystymuisi pilnatvę. Jis turėjo sveiką ir gerai sudėtą kūną, aštrų ir analitinį protą, nuoširdų ir užjaučiantį požiūrį, kažkiek besikeičiantį, bet energingą temperamentą, visa tai buvo jungiama į stiprią, nepaprastą, ir patrauklią asmenybę.

Laikui einant, jo motina, jo broliai ir seserys jį vis sunkiau suprasdavo; jie nesuprasdavo jo pasakymų ir klaidingai aiškino jo poelgius. Visi jie buvo nepajėgūs suvokti savo vyriausiojo brolio gyvenimo, nes jų motina buvo jiems davusi supracasti, kad jo lemtis yra tapti žydų tautos išvaduotoju. Kada jie iš Marijos buvo gavę tokius asmeninius paaiškinimus kaip šeimos paslaptis, įsivaizduokite jų suglumimą, kada Jėzus visas tokias mintis ir ketinimus atvirai paneigdavo.

Nebadon, and thus forever he became the understanding refuge for the distressed and perplexed adolescents of all ages and on all worlds throughout the local universe.

127:0.4 (1395.4) Slowly, but certainly and by actual experience, this divine Son is *earning* the right to become sovereign of his universe, the unquestioned and supreme ruler of all created intelligences on all local universe worlds, the understanding refuge of the beings of all ages and of all degrees of personal endowment and experience.

1. THE SIXTEENTH YEAR (A.D. 10)

127:1.1 (1395.5) The incarnated Son passed through infancy and experienced an uneventful childhood. Then he emerged from that testing and trying transition stage between childhood and young manhood — he became the adolescent Jesus.

127:1.2 (1395.6) This year he attained his full physical growth. He was a virile and comely youth. He became increasingly sober and serious, but he was kind and sympathetic. His eye was kind but searching; his smile was always engaging and reassuring. His voice was musical but authoritative; his greeting cordial but unaffected. Always, even in the most commonplace of contacts, there seemed to be in evidence the touch of a twofold nature, the human and the divine. Ever he displayed this combination of the sympathizing friend and the authoritative teacher. And these personality traits began early to become manifest, even in these adolescent years.

127:1.3 (1395.7) This physically strong and robust youth also acquired the full growth of his human intellect, not the full experience of human thinking but the fullness of capacity for such intellectual development. He possessed a healthy and well-proportioned body, a keen and analytical mind, a kind and sympathetic disposition, a somewhat fluctuating but aggressive temperament, all of which were becoming organized into a strong, striking, and attractive personality.

127:1.4 (1396.1) As time went on, it became more difficult for his mother and his brothers and sisters to understand him; they stumbled over his sayings and misinterpreted his doings. They were all unfitted to comprehend their eldest brother's life because their mother had given them to understand that he was destined to become the deliverer of the Jewish people. After they had received from Mary such intimations as family secrets, imagine their confusion when Jesus would make frank denials of all such ideas and intentions.

Šitas metais mokyklą pradėjo lankyti Simonas, ir jie buvo priversti parduoti kitą namą. Dabar Jokūbas ėmėsi užduoties mokytį savo tris sesutes, iš kurių dvi buvo užtekčiai didelės, jog pradėtų rimtus mokslus. Kai tik paaugo Rūta, ją globoti ėmėsi Miriama ir Morta. Paprastai žydų šeimose mergaitės gaudavo nedidelį išsilavinimą, bet Jėzus manė (ir jo motina sutiko), kad mergaitės turėtų lankyti mokyklą lygiai taip, kaip ir berniukai, ir kadangi sinagogos mokykla jų nepriėmė, tai neliko nieko kito, kaip tik organizuoti namų mokyklėlę specialiai joms.

Per visus šituos metus Jėzus visiškai nesitraukė nuo savo varstoto. Laimei, jis turėjo daug darbo; jo darbas buvo tokios aukštos kokybės, kad jam niekada neteko būti be darbo, kad ir kiek mažai darbo galėjo būti tame regione. Kartais jis turėdavo padaryti tiek daug, kad jam padėdavo ir Jokūbas.

Iki šitų metų pabaigos jis buvo beveik nusprendęs, jog, užauginęs savo šeimą ir matydamas juos vedusius, pradės dirbti viešai kaip tiesos mokytojas, dangiškojo Tėvo apreiškėjas pasauliui. Jis žinojo, kad jis neturi tapti lauktuojų žydų Mesiju, ir jis priėjo išvados, jog tai buvo beveik beviltiška šituos reikalus svarstyti su savo motina; jis nusprendė leisti jai puoselėti bet kokias mintis, kokios tik jai patinka, nes visa, ką jis buvo sakęs praeityje, padarė jai nedidelį poveikį arba iš viso nepadarė jokio, ir jis prisiminė, kad jo tėvas negalėdavo pasakyti nieko, kas jos nuomonę pakeistų. Nuo šitų metų jis vis mažiau ir mažiau apie šitas problemas kalbėdavosi su savo motina, ar su kuo nors kitu. Jo misija buvo tokia ypatinga, jog nė vienas iš tų, kas gyveno žemėje, negalėjo jam patarti, kaip ją įvykdyti.

Savo šeimai jis buvo tikras, nors ir jaunas tėvas; kiekvieną laisvą valandą jis praleisdavo su jaunėliais, ir jie tikrai jį mylėjo. Jo motina sielojosi, matydama, kaip jis dirba taip įtemptai; ji liūdėjo, kad jis diena iš dienos sunkiai dirba prie dailidės varstoto, uždirbdamas duoną šeimynai, vietoje to, kad Jeruzalėje mokytųsi su rabinais, kaip jie buvo taip nepagrįstai suplanavę. Nors jos sūnus ir turėjo daug to, ko Marija negalėjo suprasti, bet ji tikrai jį mylėjo, ir ji buvo kuo nuoširdžiausiai dėkinga jam už tą norą, su kuriuo jis prisiėmė atsakomybę už savo šeimą.

2. SEPTYNIOLIKTIEJI METAI (11 M. PO KR.

GIM.)

Maždaug šituo laiku vyko didelė agitacija, ypatingai Jeruzalėje ir Judėjoje, už maištą prieš mokesčių mokėjimą Romai. Ėmė kurtis stipri nacionalistinė partija, kuri netrukus turėjo būti pavadinta Uoliaisiais. Uolieji, ne taip, kaip fariziejai,

127:1.5 (1396.2) This year Simon started to school, and they were compelled to sell another house. James now took charge of the teaching of his three sisters, two of whom were old enough to begin serious study. As soon as Ruth grew up, she was taken in hand by Miriam and Martha. Ordinarily the girls of Jewish families received little education, but Jesus maintained (and his mother agreed) that girls should go to school the same as boys, and since the synagogue school would not receive them, there was nothing to do but conduct a home school especially for them.

127:1.6 (1396.3) Throughout this year Jesus was closely confined to the workbench. Fortunately he had plenty of work; his was of such a superior grade that he was never idle no matter how slack work might be in that region. At times he had so much to do that James would help him.

127:1.7 (1396.4) By the end of this year he had just about made up his mind that he would, after rearing his family and seeing them married, enter publicly upon his work as a teacher of truth and as a revealer of the heavenly Father to the world. He knew he was not to become the expected Jewish Messiah, and he concluded that it was next to useless to discuss these matters with his mother; he decided to allow her to entertain whatever ideas she might choose since all he had said in the past had made little or no impression upon her and he recalled that his father had never been able to say anything that would change her mind. From this year on he talked less and less with his mother, or anyone else, about these problems. His was such a peculiar mission that no one living on earth could give him advice concerning its prosecution.

127:1.8 (1396.5) He was a real though youthful father to the family; he spent every possible hour with the youngsters, and they truly loved him. His mother grieved to see him work so hard; she sorrowed that he was day by day toiling at the carpenter's bench earning a living for the family instead of being, as they had so fondly planned, at Jerusalem studying with the rabbis. While there was much about her son that Mary could not understand, she did love him, and she most thoroughly appreciated the willing manner in which he shouldered the responsibility of the home.

2. THE SEVENTEENTH YEAR (A.D. 11)

127:2.1 (1396.6) At about this time there was considerable agitation, especially at Jerusalem and in Judea, in favor of rebellion against the payment of taxes to Rome. There was coming into existence a strong nationalist party, presently

nenorėjo laukti Mesijo atėjimo. Jie siūlė reikalus spręsti politinio maišto keliu.

Viena organizatorių grupė iš Jeruzlės atvyko į Galilėją ir jiems gerai sekėsi tol, kol pasiekė Nazaretą. Kada jie atėjo susitikti su Jėzumi, tada jis atidžiai juos iš klausė ir pateikė daug klausimų, bet stoti į partiją atsisakė. Jis visiškai atsisakė atskleisti priežastis, kodėl nestoja, o jo atsisakymo paveikti Nazarete taip pat nestoja ir daug jo jaunųjų bičiulių.

Marija iš visų jėgų stengėsi jį įtikinti, kad jis į partiją įstotų, bet ji negalėjo priversti jo atsisakyti savosios nuomonės. Ji nuėjo net tiek toli, jog pareiškė, kad jo atsisakymas paremti nacionalistinį reikalą jai prašant yra nepaklusnumas, sulaužymas savojo pažado, kurį buvo davęs jiems sugrįžus iš Jeruzalės, kad jis paklus savo tėvams; bet atsakydamas į šią insinuaciją, jis tikrai švelniai uždėjo savo ranką ant jos peties, ir žiūrėdamas jai į akis, tarė: "Mano motina, kaip tu galėjai?" Ir Marija savąjį prašymą atsiėmė.

Vienas iš Jėzaus dėdžių (Marijos brolis Simonas) prie šitos grupės jau buvo prisijungęs, vėliau tapo vienu iš Galilėjos skyriaus pareigūnų. Ir keletą metų tarp Jėzaus ir jo dėdės buvo tarsi kažkoks susvetimėjimas.

Bet Nazarete ėmė kauptis nemalonumai. Dėl Jėzaus požiūrio į šituos reikalus žydų jaunimas mieste suskilo. Maždaug pusė jaunimo įstojo į nacionalistinę organizaciją, o kita pusė ėmė formuoti oponuojančią grupę iš nuosaikesnių patriotų, tikėdamiesi, kad jiems vadovauti imsis Jėzus. Jie buvo nustebinti, kada jam pasiūlytos garbės jis atsisakė, teisindamasis savo sunkiomis šeimyninėmis pareigomis, kurias jie visi pripažino. Bet padėtį dar labiau sukomplikavo, kada, netrukus, vienas turtingas žydas, Izaokas, palūkininkas, skolinantis pinigus pagonims, pasisiūlė Jėzaus šeimyną paremti, jeigu šis instrumentus atidės į šalį ir imsis vadovauti šitiems Nazareto patriotams.

Jėzus, tuo metu vos sulaukęs septyniolikos metų, susidūrė su viena iš subtiliausių ir sunkiausių situacijų per savo jaunystės laikotarpį. Dvasiniams vedliams visada sunku save susieti su patriotinėmis problemomis, ypač kada jas sukomplikuoja mokesčius renkantis svetimtaučiai pavergėjai, o šiuo atveju buvo dvigubai sunkiau, nes į visą šią agitaciją prieš Romą buvo įtraukta ir žydų religija.

Jėzaus padėtis buvo dar sunkesnė, nes jo motina ir dėdė, ir net jo jaunesnysis brolis Jokūbas, visi jį ragino prisijungti prie šio

to be called the Zealots. The Zealots, unlike the Pharisees, were not willing to await the coming of the Messiah. They proposed to bring things to a head through political revolt.

127:2.2 (1396.7) A group of organizers from Jerusalem arrived in Galilee and were making good headway until they reached Nazareth. When they came to see Jesus, he listened carefully to them and asked many questions but refused to join the party. He declined fully to disclose his reasons for not enlisting, and his refusal had the effect of keeping out many of his youthful fellows in Nazareth.

127:2.3 (1397.1) Mary did her best to induce him to enlist, but she could not budge him. She went so far as to intimate that his refusal to espouse the nationalist cause at her behest was insubordination, a violation of his pledge made upon their return from Jerusalem that he would be subject to his parents; but in answer to this insinuation he only laid a kindly hand on her shoulder and, looking into her face, said: "My mother, how could you?" And Mary withdrew her statement.

127:2.4 (1397.2) One of Jesus' uncles (Mary's brother Simon) had already joined this group, subsequently becoming an officer in the Galilean division. And for several years there was something of an estrangement between Jesus and his uncle.

127:2.5 (1397.3) But trouble began to brew in Nazareth. Jesus' attitude in these matters had resulted in creating a division among the Jewish youths of the city. About half had joined the nationalist organization, and the other half began the formation of an opposing group of more moderate patriots, expecting Jesus to assume the leadership. They were amazed when he refused the honor offered him, pleading as an excuse his heavy family responsibilities, which they all allowed. But the situation was still further complicated when, presently, a wealthy Jew, Isaac, a moneylender to the gentiles, came forward agreeing to support Jesus' family if he would lay down his tools and assume leadership of these Nazareth patriots.

127:2.6 (1397.4) Jesus, then scarcely seventeen years of age, was confronted with one of the most delicate and difficult situations of his early life. Patriotic issues, especially when complicated by tax-gathering foreign oppressors, are always difficult for spiritual leaders to relate themselves to, and it was doubly so in this case since the Jewish religion was involved in all this agitation against Rome.

127:2.7 (1397.5) Jesus' position was made more difficult because his mother and uncle, and even his younger brother James, all urged him to join

nacionalistinio reikalo. Visi geresnieji Nazareto žydai buvo įstoję, o tie jauni vyrai, kurie prie šio judėjimo nebuvo prisijungę, į jį visi įsitrauks tą patį akimirksnį, kai tiksliai Jėzus savąją nuomonę pakeis. Visame Nazarete jis turėjo tiksliai vieną vienintelį išmintingą patarėją, savo senąjį mokytoją, chazaną, kuris patarė jam, kaip atsakyti Nazareto piliečių komitetui, kada jie atėjo išklausti jo atsakymo į viešą kreipimąsi, kuris buvo pateiktas anksčiau. Per visą Jėzaus jauną gyvenimą tai buvo pirmas kartas, kada jis sąmoningai pasinaudojo vieša strategija. Iki tol, jis visada pasikliaudavo tuo, jog atvirai pareikšdavo tiesą tam, kad paaiškintų padėtį, bet dabar visos tiesos jis negalėjo pasakyti. Jis negalėjo paaiškinti, kad jis yra daugiau negu žmogus; jis negalėjo atskleisti savosios idėjos apie misiją, kuri jo laukia, kada jis pasieks brandesnį vyriškumą. Nepaisant šitų apribojimų, buvo mestas tiesioginis iššūkis jo religinei ištikimybei ir nacionaliniam lojalumui. Jo šeima buvo pasimetusi, jauni jo draugai suskilo, o visa žydų bendruomenė mieste šurmuliavo. Ir tik pagalvokit, kad dėl viso šito kaltino jį! Jis ir minties neturėjo pridaryti kokių nors nemalonumų, tuo labiau sukelti tokio pobūdžio neramumus.

Reikėjo kažką daryti. Jis privalo pareikšti savąjį požiūrį, ir šitą jis iš tiesų padarė drąsiai ir diplomatiškai daugelio pasitenkinimui, bet nevisų. Jis laikėsi savo pirmojo pasiteisinimo nuostatų, pareikšdamas, kad pirmoji jo pareiga yra skirta šeimai, kad našle tapusiai motinai ir aštuoniems broliams ir seserims reikia kažko daugiau negu vien tik to, ką galima nupirkti už pinigus—pirmojo būtinumo dalykų—kad jie turi teisę į tėvo globą ir vadovavimą, ir kad jis negali ramia sąžine išlaisvinti savęs nuo to įsipareigojimo, kurį ant jo pečių uždėjo žiaurus nelaimingas atsitikimas. Jis pagyrė savo motiną ir vyriausiąjį brolių už atleisti jį nuo įsipareigojimo, bet pakartojo, jog ištikimybė mirusiam tėvui draudė jam palikti savo šeimą, nesvarbu, kiek pinigų gali būti siūloma jų materialiai paramai, pasakydamas teiginį, kuris niekada nebus užmirštas “pinigai negali mylėti.” Šito kreipimosi metu Jėzus kelis kartus užmaskuotai užsiminė apie savo “gyvenimo misiją” bet paaiškino, jog nepriklausomai nuo to, ar tai yra suderinama ar nesuderinama su karine idėja, jis jos atsisakė, drauge su visa kuo kitu savo gyvenime, kad galėtų ištikimai atlikti savąją pareigą šeimai. Nazarete visi puikiai žinojo, kad savo šeimai jis yra geras tėvas, o šitas dalykas buvo toks artimas kiekvieno kilnaus žydo širdžiai, kad Jėzaus pasiteisinimas sulaukė pritariančio atsakymo daugelio klausytojų širdyse; o kai kuriuos iš tų, kurie šitaip nemanė, nuginklavo Jokūbo pasakyta kalba, kuri, nors ir nebuvo planuota, bet buvo pasakyta šituo metu. Tą pačią dieną chazanas su Jokūbu buvo surepetavę jo pasisakymą, bet tai buvo jų paslaptis.

the nationalist cause. All the better Jews of Nazareth had enlisted, and those young men who had not joined the movement would all enlist the moment Jesus changed his mind. He had but one wise counselor in all Nazareth, his old teacher, the chazan, who counseled him about his reply to the citizens' committee of Nazareth when they came to ask for his answer to the public appeal which had been made. In all Jesus' young life this was the very first time he had consciously resorted to public strategy. Theretofore, always had he depended upon a frank statement of truth to clarify the situation, but now he could not declare the full truth. He could not intimate that he was more than a man; he could not disclose his idea of the mission which awaited his attainment of a riper manhood. Despite these limitations his religious fealty and national loyalty were directly challenged. His family was in a turmoil, his youthful friends in division, and the entire Jewish contingent of the town in a hubbub. And to think that he was to blame for it all! And how innocent he had been of all intention to make trouble of any kind, much less a disturbance of this sort.

^{127:2.8 (1397.6)} Something had to be done. He must state his position, and this he did bravely and diplomatically to the satisfaction of many, but not all. He adhered to the terms of his original plea, maintaining that his first duty was to his family, that a widowed mother and eight brothers and sisters needed something more than mere money could buy — the physical necessities of life — that they were entitled to a father's watchcare and guidance, and that he could not in clear conscience release himself from the obligation which a cruel accident had thrust upon him. He paid compliment to his mother and eldest brother for being willing to release him but reiterated that loyalty to a dead father forbade his leaving the family no matter how much money was forthcoming for their material support, making his never-to-be-forgotten statement that “money cannot love.” In the course of this address Jesus made several veiled references to his “life mission” but explained that, regardless of whether or not it might be inconsistent with the military idea, it, along with everything else in his life, had been given up in order that he might be able to discharge faithfully his obligation to his family. Everyone in Nazareth well knew he was a good father to his family, and this was a matter so near the heart of every noble Jew that Jesus' plea found an appreciative response in the hearts of many of his hearers; and some of those who were not thus minded were disarmed by a speech made by James, which, while not on the program, was delivered at this time. That very day the chazan had rehearsed James in his speech, but that was their secret.

Jokūbas pareiškė, kad jis yra įsitikinęs, kad Jėzus padėtų išlaisvinti savo tautą, jeigu tik tai jis (Jokūbas) būtų pakankamai suaugęs, kad galėtų prisiimti atsakomybę už šeimą, ir kad, jeigu tik tai jie sutiktų leisti Jėzui pasilikti "su mumis, kad būtų mūsų tėvas ir mokytojas, tuomet iš Juozapo šeimos jūs turėsite ne tik vieną vadą, bet netrukus jūs turėsite penkis ištikimus nacionalistus, nes, argi nėra tarp mūsų penkių berniukų, kurie išaugs ir eis pirmyn vadovaujami savo brolio-tėvo, kad tarnautų savo nacijai?" Ir šitokiu būdu šis vaikinukas iš tikrųjų visiškai laimingai užbaigė labai įtemptą ir grėsmingą situaciją.

Krizė tam kartui pasibaigė, bet šito incidento niekada neužmiršo Nazarete. Susijaudinimas išsilaikė; niekada daugiau Jėzus nebeturėjo visuotinio palankumo, nuomonių susiskaidymas niekada iki galo nebebuvo įveiktas. Ir visa tai, pridėjus kitus ir vėlesnius įvykius, buvo viena iš pagrindinių priežasčių, kodėl vėlesniaisiais metais jis persikėlė į Kapernaumą. Nuo to laiko Nazaretas išsaugojo nuomonių susiskaidymą Žmogaus Sūnaus atžvilgiu.

Šitas metas Jokūbas užbaigė mokyklą ir pradėjo visą dieną dirbti namuose dailinės dirbtuvės. Jis turėjo geras rankas ir dabar perėmė jungų ir arklų darymą, tuo tarpu Jėzus ėmėsi daugiau namų apdailos ir sudėtingų baldžiaus darbų.

Šitas metas Jėzus padarė didžiulę pažangą organizuodamas savo protą. Palaipsniui jis suvedė savo dieviškąsias ir žmogiškąsias savybes į vienovę, ir visą šitą intelekto organizavimą jis įgyvendino savo paties *sprendimų* jėga, ir padedant tikrai jo viduje gyvenančiam Pagalbininkui, tiesiog tokiam Pagalbininkui, kokį savo proto viduje turi visi normalūs mirtingieji visuose pasauliuose, kuriuose yra gyvenęs save padovanojantis Sūnus. Kol kas, šito jauno vyro karjeroje nebuvo atsitikę nieko nepaprasto, išskyrus tai, kad jį aplankė žinianešys, pasiūstas jo vyresniojo brolio Emanuelio, kuris vieną kartą naktį jam pasirodė Jeruzalėje.

3. AŠTUONIOLIKTIEJI METAI (12 M. PO KR.

GIM.)

Per šituos metus visa šeimos nuosavybė, išskyrus namą ir sodą, buvo prarasta. Kapernaumo nuosavybės paskutiniai dalis (išskyrus jų dalį kitoje nuosavybėje), jau užstatyta, buvo parduota. Už gautas pajamas buvo sumokėti mokesčiai, Jokūbui buvo nupirka kažkiek naujų instrumentų, ir užmokėta dalis už senąsias šeimynines aptarnavimo ir remonto dirbtuves netoli vilkstinių sustojimo vietos, kurias Jėzus dabar pasiūlė atpirkti, nes Jokūbas buvo

127:2.9 (1398.1) James stated that he was sure Jesus would help to liberate his people if he (James) were only old enough to assume responsibility for the family, and that, if they would only consent to allow Jesus to remain "with us, to be our father and teacher, then you will have not just one leader from Joseph's family, but presently you will have five loyal nationalists, for are there not five of us boys to grow up and come forth from our brother-father's guidance to serve our nation?" And thus did the lad bring to a fairly happy ending a very tense and threatening situation.

127:2.10 (1398.2) The crisis for the time being was over, but never was this incident forgotten in Nazareth. The agitation persisted; not again was Jesus in universal favor; the division of sentiment was never fully overcome. And this, augmented by other and subsequent occurrences, was one of the chief reasons why he moved to Capernaum in later years. Henceforth Nazareth maintained a division of sentiment regarding the Son of Man.

127:2.11 (1398.3) James graduated at school this year and began full-time work at home in the carpenter shop. He had become a clever worker with tools and now took over the making of yokes and plows while Jesus began to do more house finishing and expert cabinet work.

127:2.12 (1398.4) This year Jesus made great progress in the organization of his mind. Gradually he had brought his divine and human natures together, and he accomplished all this organization of intellect by the force of his own *decisions* and with only the aid of his indwelling Monitor, just such a Monitor as all normal mortals on all postbestowal-Son worlds have within their minds. So far, nothing supernatural had happened in this young man's career except the visit of a messenger, dispatched by his elder brother Immanuel, who once appeared to him during the night at Jerusalem.

3. THE EIGHTEENTH YEAR (A.D. 12)

127:3.1 (1398.5) In the course of this year all the family property, except the home and garden, was disposed of. The last piece of Capernaum property (except an equity in one other), already mortgaged, was sold. The proceeds were used for taxes, to buy some new tools for James, and to make a payment on the old family supply and repair shop near the caravan lot, which Jesus now proposed to buy back since James was old enough to work at the house shop and help Mary

pakankamai suaugęs, kad dirbtų namų dirbtuvėje ir padėtų Marijai tvarkytis namuose. Šitaip finansiniai spaudimui kažkuriam laikui atslūgus, Jėzus nusprendė pasiimti Jokūbą į Perėjimo šventę. Į Jeruzalę jie išėjo viena diena anksčiau tam, jog pabūtų vieni du, keliavo per Samariją. Jie ėjo, ir Jėzus pakeliui pasakojo Jokūbui apie istorines vietas taip, kaip jo tėvas jį mokė prieš penkerius metus tokios pačios kelionės metu.

Eidami per Samariją jie matė daug keistų vaizdų. Šitos kelionės metu jie aptarė daug problemų, asmeninių, šeimos, ir nacionalinių. Jokūbas buvo labai religingas jaunuolis, ir nors jis ne iki galo pritarė savo motinai dėl to, ką jis nedidele dalimi žinojo apie planus, susijusius su Jėzaus gyvenimo darbu, bet jis iš tikrųjų nekantriai laukė to laiko, kada galės prisimti atsakomybę dėl šeimos, kad Jėzus galėtų pradėti savąją misiją. Jis buvo labai dėkingas Jėzui už tai, kad jį pasiėmė į Perėjimo šventę, ir apie ateitį jie šnekėjosi išsamiau negu kada nors anksčiau.

Jėzus daug mąstė, kada jie keliavo per Samariją, ypač Betelyje ir kada gerė iš Jokūbo šulinio. Jis ir jo brolis aptarė pasakojimus apie Abraomą, Izaoką, ir Jokūbą. Jis daug padarė dėl to, jog parengtų Jokūbą tam, ką jis netrukus turi pamatyti Jeruzalėje, šitaip stengdamasis sumažinti tą šoką, kokį jis pats buvo patyręs pirmojo apsilankymo šventykloje metu. Bet Jokūbas nebuvo toks jautrus kai kuriems iš tų vaizdų. Jis pareiškė kritinių pastabų dėl tos abejingos ir beširdės manieros, kokia kai kurie šventikai vykdė savo pareigas, bet apskritai viešnagė Jeruzalėje jam labai patiko.

Jėzus nusivedė Jokūbą į Betanę Perėjimo šventės vakarienei. Simonas buvo palaidotas šalia savo protėvių, ir Jėzus vadovavo šitiems namiškiams kaip Perėjimo šventės šeimos galva, iš šventyklos atsinešęs šventinį ėriuką.

Po Perėjimo šventės vakarienės Marija prisėdo pasišnekėti su Jokūbu, tuo tarpu Morta, Lozorius, ir Jėzus kartu šnekėjosi iki gilių nakties. Kitą dieną jie dalyvavo pamaldose šventykloje, ir Jokūbas buvo priimtas į Izraelio bendriją. Tą rytą, kai jie stabtelėjo ant Alyvų Kalno viršūnės tam, kad pasižiūrėtų į šventyklą, tuomet, kai Jokūbas sušuko iš nuostabos, Jėzus į Jeruzalę žvelgė tylėdamas. Jokūbas savo brolio elgesio negalėjo suprasti. Tą naktį jie vėl sugrįžo į Betanę ir kitą dieną būtų iškeliaję namo, bet Jokūbas išsireikalavo, kad jie dar kartą sugrįžtų į šventyklą, paaiškindamas, kad jis nori pasiklausyti mokytojų. Ir nors tai buvo tiesa, bet slapta savo širdyje jis norėjo pasiklausyti diskusijose dalyvaujančio Jėzaus, apie ką jis buvo girdėjęs savo motiną šnekant. Todėl, jie nuėjo į šventyklą ir klausėsi diskusijų, bet Jėzus nieko neklausė. Visa tai atrodė taip naivu ir nereikšminga šitam bundančiam žmogaus ir Dievo protui—jis galėjo

about the home. With the financial pressure thus eased for the time being, Jesus decided to take James to the Passover. They went up to Jerusalem a day early, to be alone, going by way of Samaria. They walked, and Jesus told James about the historic places en route as his father had taught him on a similar journey five years before.

127:3.2 (1399.1) In passing through Samaria, they saw many strange sights. On this journey they talked over many of their problems, personal, family, and national. James was a very religious type of lad, and while he did not fully agree with his mother regarding the little he knew of the plans concerning Jesus' lifework, he did look forward to the time when he would be able to assume responsibility for the family so that Jesus could begin his mission. He was very appreciative of Jesus' taking him up to the Passover, and they talked over the future more fully than ever before.

127:3.3 (1399.2) Jesus did much thinking as they journeyed through Samaria, particularly at Bethel and when drinking from Jacob's well. He and his brother discussed the traditions of Abraham, Isaac, and Jacob. He did much to prepare James for what he was about to witness at Jerusalem, thus seeking to lessen the shock such as he himself had experienced on his first visit to the temple. But James was not so sensitive to some of these sights. He commented on the perfunctory and heartless manner in which some of the priests performed their duties but on the whole greatly enjoyed his sojourn at Jerusalem.

127:3.4 (1399.3) Jesus took James to Bethany for the Passover supper. Simon had been laid to rest with his fathers, and Jesus presided over this household as the head of the Passover family, having brought the paschal lamb from the temple.

127:3.5 (1399.4) After the Passover supper Mary sat down to talk with James while Martha, Lazarus, and Jesus talked together far into the night. The next day they attended the temple services, and James was received into the commonwealth of Israel. That morning, as they paused on the brow of Olivet to view the temple, while James exclaimed in wonder, Jesus gazed on Jerusalem in silence. James could not comprehend his brother's demeanor. That night they again returned to Bethany and would have departed for home the next day, but James was insistent on their going back to visit the temple, explaining that he wanted to hear the teachers. And while this was true, secretly in his heart he wanted to hear Jesus participate in the discussions, as he had heard his mother tell about. Accordingly, they went to the temple and heard the discussions, but Jesus asked no questions. It all seemed so puerile and insignificant to this awakening mind of man and

tik užjausti juos. Jokūbas buvo nusivylęs dėl to, kad Jėzus nieko nepasakė. Į jo klausinėjimus Jėzus tiktai teatsakė: “Manoji valanda dar neatėjo.”

Kitą dieną jie keliavo namo per Jerichą ir Jordano slėnį, ir pakeliui Jėzus pasakojo apie daugelį dalykų, taip pat ir apie savo ankstesnę kelionę šituo keliu, kada jam buvo trylika metų.

Sugrįžęs į Nazaretą, Jėzus pradėjo dirbti senojoje šeimos remonto dirbtuvėje ir labai džiaugėsi dėl to, jog kiekvieną dieną gali sutikti tiek daug žmonių iš visų šalies vietų ir aplinkinių regionų. Jėzus tikrai mylėjo žmones—pačius paprasčiausius žmones. Kiekvieną mėnesį jis mokėdavo už dirbtuvę ir, su Jokūbo pagalba, toliau aprūpindavo šeimą.

Keletą kartų per metus, kai nebūdavo svečių, kad šitą padarytų jie, Jėzus toliau skaitė Sabato raštus sinagogoje ir dažnai pats pakomentuodavo perskaitytas vietas, bet paprastai jis ištraukas parinkdavo taip, jog komentaras būdavo ir nebereikalingas. Jis taip sumaniai parinkdavo įvairių ištraukų skaitymo tvarką, jog viena ištrauka paaiškindavo kitą. Jis niekada nepraleisdavo progos, jeigu oras tam būdavo palankus, per Sabato popietes brolius ir seseris pasiimti į iškylas į gamtą.

Maždaug šituo metu chazanas organizavo filosofinių diskusijų jaunuolių klubą, kuris rinkdavosi savo narių namuose, o dažnai ir jo paties namuose, ir Jėzus tapo ryškiu šitos grupės nariu. Šitų priemonių dėka vietinių žmonių akyse jis galėjo kažkiek atgauti savo prestižą, kurį buvo praradęs per neseniai vykusius nacionalinius ginčus.

Jo visuomeninis gyvenimas, nors ir buvo apribotas, bet iki galo ignoruojamas nebuvo. Jis turėjo daug artimų draugų ir ištikimų gerbėjų tarp Nazareto tiek jaunuolių, tiek ir merginų.

Rugsėjo mėnesį, Elžbieta ir Jonas atvyko aplankyti šitos Nazareto šeimos. Jonas, netekęs tėvo, ketino sugrįžti į Judėjos kalnus, kad užsiimtų žemdirbyste ir avių auginimu, nebent Jėzus jam patartų pasilikti Nazarete tam, jog imtųsi dailidės amato ar kitokio pobūdžio darbų. Jie nežinojo, kad Nazareto šeima iš esmės skurdo. Kuo daugiau Marija ir Elžbieta šnekėjosi apie savo sūnus, tuo labiau jos ėmė įsitikinti, kad abiems jaunuoliams būtų gerai dirbti kartu ir daugiau matyti vienam kitą.

Jėzus ir Jonas šnekėjosi daug kartų; ir jie aptarė kai kuriuos labai slaptus ir asmeninius reikalus. Baigiantis šitai viešnagei, jie nusprendė vienas su kitu daugiau nebesimatyti iki to laiko, kada jie turės susitikti savo viešosios tarnystės metu po to, kai “dangiškasis Tėvas pašauks” juos

God — he could only pity them. James was disappointed that Jesus said nothing. To his inquiries Jesus only made reply, “My hour has not yet come.”

127:3.6 (1399.5) The next day they journeyed home by Jericho and the Jordan valley, and Jesus recounted many things by the way, including his former trip over this road when he was thirteen years old.

127:3.7 (1399.6) Upon returning to Nazareth, Jesus began work in the old family repair shop and was greatly cheered by being able to meet so many people each day from all parts of the country and surrounding districts. Jesus truly loved people — just common folks. Each month he made his payments on the shop and, with James's help, continued to provide for the family.

127:3.8 (1399.7) Several times a year, when visitors were not present thus to function, Jesus continued to read the Sabbath scriptures at the synagogue and many times offered comments on the lesson, but usually he so selected the passages that comment was unnecessary. He was skillful, so arranging the order of the reading of the various passages that the one would illuminate the other. He never failed, weather permitting, to take his brothers and sisters out on Sabbath afternoons for their nature strolls.

127:3.9 (1400.1) About this time the chazan inaugurated a young men's club for philosophic discussion which met at the homes of different members and often at his own home, and Jesus became a prominent member of this group. By this means he was enabled to regain some of the local prestige which he had lost at the time of the recent nationalistic controversies.

127:3.10 (1400.2) His social life, while restricted, was not wholly neglected. He had many warm friends and stanch admirers among both the young men and the young women of Nazareth.

127:3.11 (1400.3) In September, Elizabeth and John came to visit the Nazareth family. John, having lost his father, intended to return to the Judean hills to engage in agriculture and sheep raising unless Jesus advised him to remain in Nazareth to take up carpentry or some other line of work. They did not know that the Nazareth family was practically penniless. The more Mary and Elizabeth talked about their sons, the more they became convinced that it would be good for the two young men to work together and see more of each other.

127:3.12 (1400.4) Jesus and John had many talks together; and they talked over some very intimate and personal matters. When they had finished this visit, they decided not again to see each other until they should meet in their public service after “the heavenly Father should call” them to their work.

į jų darbą. Joną nepaprastai paveikė tai, ką jis pamatė Nazarete, taip, kad jam reikėjo sugrįžti namo ir dirbti tam, jog aprūpintų savo motiną. Jis įsitikino dėl to, kad turi būti Jėzaus gyvenimo misijos dalis, bet pamatė, kad Jėzui tam, jog užaugintų savo šeimą, prireiks daug metų; todėl jam buvo daug lengviau sugrįžti į savo namus ir užsiimti savo nedidelio ūkio priežiūra ir dirbti tam, jog būtų patenkinti jo motinos poreikiai. Ir niekada daugiau Jonas ir Jėzus vienas kito nebematė iki tos dienos prie Jordano upės, kada Žmogaus Sūnus pasirodė tam, jog būtų pakrikštytas.

Šių metų šeštadienio popietę, gruodžio 3-ąją, antrą kartą šitai Nazareto šeimai sudavė smūgi mirtis. Mažylis Amosas, jų kūdikėlis broliukas, mirė po savaitę trukusios ligos, kuri pasireiškė ir aukšta temperatūra. Perėjusi per šitą skausmo laikotarpį turėdama vienintelę atramą savo pirmagimį sūnų, Marija pagaliau ir šio žodžio tikrąją prasmę Jėzų pripažino tikrąją šeimos galvą; ir jis iš tikrųjų buvo gerbtina galva.

Ketverius metus jų pragyvenimo lygis nuolat smuko; jie metai iš metų juto vis stipresnius skurdo gnaužtus. Baigiantis šitiems metams, jie susidūrė su vienu iš sunkiausių patyrimų savo varginančioje kovoje. Jokūbo uždarbis dar nebuvo didelis, o laidotuvių išlaidos papildomai prie viso kito juos dar labiau prispaudė. Bet Jėzus savo suserimusiai ir sielvartaujančiai motinai tepasakė: „Motina-Marija, liūdesys mums nepadės; mes visi stengiamės, kiek tik galime, ir motinos šypsena, galbūt, galėtų net ir įkvėpti mus stengtis dar daugiau. Diena iš dienos šitoms užduotims mus stiprina viltis, jog ateityje bus geresnių dienų.“ Jo tvirtas ir praktinis optimizmas buvo tikrai užkrečiantis; visi vaikai gyveno geresnių laikų ir geresnių dalykų laukimo atmosferoje. Ir šita viltinga drąsa milžinišku laipsniu prisidėjo prie stiprių ir kilnių charakterių vystymo, nežiūrint to, kad juos spaudė skurdas.

Jėzus turėjo sugebėjimą efektyviai sutelkti visas savo proto, sielos, ir kūno galias ties ta užduotimi, kurią reikėjo spręsti nedelsiant. Jis galėjo sukoncentruoti savo giliai mąstantį protą ties ta vienintele problema, kurią jis norėjo išspręsti, ir šitai, kartu su jo neišsenkančia *kantrybe*, įgalino jį ramiai ištvirti sunkios mirtingojo egzistencijos išbandymus—gyventi taip, tarsi jis „matytų Tą, kuris yra nematomas.“

4. DEVYNIOLIKTIEJI METAI (13 M. PO KR.)

(GIM.)

Iki šito laiko Jėzus ir Marija ėmė sutarti daug geriau. Ji ėmė mažiau žiūrėti į jį kaip į sūnų; jis jau daugiau buvo tapęs tėvu jos vaikams. Kiekvienos dienos gyvenime buvo pilna praktinių ir tiesioginių

John was tremendously impressed by what he saw at Nazareth that he should return home and labor for the support of his mother. He became convinced that he was to be a part of Jesus' life mission, but he saw that Jesus was to occupy many years with the rearing of his family; so he was much more content to return to his home and settle down to the care of their little farm and to minister to the needs of his mother. And never again did John and Jesus see each other until that day by the Jordan when the Son of Man presented himself for baptism.

127:3.13 (1400.5) On Saturday afternoon, December 3, of this year, death for the second time struck at this Nazareth family. Little Amos, their baby brother, died after a week's illness with a high fever. After passing through this time of sorrow with her first-born son as her only support, Mary at last and in the fullest sense recognized Jesus as the real head of the family; and he was truly a worthy head.

127:3.14 (1400.6) For four years their standard of living had steadily declined; year by year they felt the pinch of increasing poverty. By the close of this year they faced one of the most difficult experiences of all their uphill struggles. James had not yet begun to earn much, and the expenses of a funeral on top of everything else staggered them. But Jesus would only say to his anxious and grieving mother: "Mother-Mary, sorrow will not help us; we are all doing our best, and mother's smile, perchance, might even inspire us to do better. Day by day we are strengthened for these tasks by our hope of better days ahead." His sturdy and practical optimism was truly contagious; all the children lived in an atmosphere of anticipation of better times and better things. And this hopeful courage contributed mightily to the development of strong and noble characters, in spite of the depressiveness of their poverty.

127:3.15 (1400.7) Jesus possessed the ability effectively to mobilize all his powers of mind, soul, and body on the task immediately in hand. He could concentrate his deep-thinking mind on the one problem which he wished to solve, and this, in connection with his untiring *patience*, enabled him serenely to endure the trials of a difficult mortal existence — to live as if he were "seeing Him who is invisible."

4. THE NINETEENTH YEAR (A.D. 13)

127:4.1 (1401.1) By this time Jesus and Mary were getting along much better. She regarded him less as a son; he had become to her more a father to her children. Each day's life swarmed with practical and immediate difficulties. Less

sunkumų. Jie ėmė rečiau šnekėtis apie jo gyvenimo darbą, nes, laikui einant, jų abiejų visos mintys buvo skirtos keturių berniukų ir trijų mergaičių šeimos aprūpinimui ir auklėjimui.

Iki šitų metų pradžios Jėzus buvo visiškai pasiekęs tai, kad motina ėmė pritarti jo metodikai, kaip mokyti vaiką—teigiamu nurodymu daryti gera vietoje senesniojo žydų metodo, draudusio daryti bloga. Savo namuose ir per visą viešojo mokymo karjerą Jėzus būtinai taikydavo pamokymo *teigiamą* formą. Visada ir visur jis tikrai sakydavo “Darykite šitap—jums reikia daryti taip.” Jis niekada nenaudojo neigatyvaus mokymo metodo, kilusio iš senovinių tabu. Jis susilaikydavo nuo to, jog pabrėžtų blogį, jį drausdamas, tuo tarpu gėrį jis aukštino, liepdamas jį daryti. Maldos laikas šituose namuose buvo toji proga, kada buvo galima apsvarstyti bet ką ir viską, kas susiję su šeimos gerove.

Jėzus savo brolius ir seseris išmintingai ėmė drausminti tokiam ankstyvam amžiui, jog užtekdamas nedidelės bausmės arba jos iš viso niekada neprireikdavo tam, kad jie garantuotai paklustų iš karto ir nuoširdžiai. Vienintelė išimtis buvo Judas, kurį įvairiomis progomis Jėzui prireikdavo nubausti už tai, kad jis pažeisdavo šeimos taisykles. Tris kartus, kada buvo prieita nuomonės, jog išmintinga Judą nubausti už sąmoningus ir tyčinius šeimos elgesio taisyklių pažeidimus, jam bausmę paskyrė vyresnieji vaikai vieningu sprendimu ir pačiam Judui sutikus prieš tai, kada ji buvo pritaikyta.

Nors Jėzus viską, ką bedarė, darė labai metodiškai ir sistemingai, bet jo administraciniai nurodymai taip pat turėjo paaiškinimo gaivinantį lankstumą ir pritaikymo individualumą, kas visiems vaikams įteigė labai didžiulę teisingumo dvasią, kuri motyvavo ir jų tėvą-brolį. Jis niekada savo brolių ir seserų nedrausmindavo savavališkai, ir dėl tokio vienodo sąžiningumo ir asmeninio rūpestingumo Jėzų labai mylėjo visi šeimos nariai.

Jokūbas ir Simonas išaugo stengdamiesi vadovautis Jėzaus planu ir savo žaidimų draugus, mėgstančius pasimušti ir kartais įnirstančius, mėgindami nuraminti įtikinėjimais ir nespriešinimu, ir jiems tą padaryti pavykdavo visiškai gerai; bet Juozapas ir Judas, nors ir sutikdavo su tokiais mokymais namuose, bet vis tiek tuoj pat imdavo gintis, kai tik juos užpuлдavo jų draugai; ypač tokių mokymų dvasią pažeidinėdavo Judas. Bet nespriešinimas nebuvo šeimos taisyklė. Už asmeninių mokymų pažeidimą nebuvo skiriama jokios bausmės.

Apskritai, visi vaikai, ypač mergaitės, tardavosi su Jėzumi dėl savo vaikiškų problemų ir pasitikėdavo juo lygiai taip, kaip pasitikėtų mylinčiu tėvu.

frequently they spoke of his lifework, for, as time passed, all their thought was mutually devoted to the support and upbringing of their family of four boys and three girls.

127:4.2 (1401.2) By the beginning of this year Jesus had fully won his mother to the acceptance of his methods of child training — the positive injunction to do good in the place of the older Jewish method of forbidding to do evil. In his home and throughout his public-teaching career Jesus invariably employed the *positive* form of exhortation. Always and everywhere did he say, “You shall do this — you ought to do that.” Never did he employ the negative mode of teaching derived from the ancient taboos. He refrained from placing emphasis on evil by forbidding it, while he exalted the good by commanding its performance. Prayer time in this household was the occasion for discussing anything and everything relating to the welfare of the family.

127:4.3 (1401.3) Jesus began wise discipline upon his brothers and sisters at such an early age that little or no punishment was ever required to secure their prompt and wholehearted obedience. The only exception was Jude, upon whom on sundry occasions Jesus found it necessary to impose penalties for his infractions of the rules of the home. On three occasions when it was deemed wise to punish Jude for self-confessed and deliberate violations of the family rules of conduct, his punishment was fixed by the unanimous decree of the older children and was assented to by Jude himself before it was inflicted.

127:4.4 (1401.4) While Jesus was most methodical and systematic in everything he did, there was also in all his administrative rulings a refreshing elasticity of interpretation and an individuality of adaptation that greatly impressed all the children with the spirit of justice which actuated their father-brother. He never arbitrarily disciplined his brothers and sisters, and such uniform fairness and personal consideration greatly endeared Jesus to all his family.

127:4.5 (1401.5) James and Simon grew up trying to follow Jesus’ plan of placating their bellicose and sometimes irate playmates by persuasion and nonresistance, and they were fairly successful; but Joseph and Jude, while assenting to such teachings at home, made haste to defend themselves when assailed by their comrades; in particular was Jude guilty of violating the spirit of these teachings. But nonresistance was not a *rule* of the family. No penalty was attached to the violation of personal teachings.

127:4.6 (1401.6) In general, all of the children, particularly the girls, would consult Jesus about their childhood troubles and confide in him just as they would have in an affectionate father.

Jokūbas išaugo toks, jog buvo neprarandantis pusiausvyros ir santūrus jaunuolis, bet jis neturėjo tokių dvasinių polinkių, kokius turėjo Jėzus. Jis buvo daug geresnis studentas už Juozapą, kuris, nors ir buvo patikimas darbininkas, bet turėjo dar mažiau dvasingą mąstymą. Juozapas buvo darbo pelė ir neprilygo kitų vaikų intelektualiam lygiui. Simonas buvo gero norintis berniukas, bet per didelis svajotojas. Jis ilgai negalėjo rasti savo vietos gyvenime ir buvo didžiulio nerimo priežastis Jėzui ir Marijai. Bet jis visada buvo geras ir gerus ketinimus puoselėjantis vaikinys. Judas buvo kurstytojas. Jis turėjo aukščiausius idealus, bet jo temperamentas buvo nepastovus. Iš savo motinos jis gavo ir net pranoko jos ryžtingumą ir agresyvumą, bet jam didele dalimi trūko jos saiko pojūčio ir apdairumo.

Miriama buvo neprarandanti savitvardos ir rami dukra, puikiai suvokdama dvasingus ir kilnius dalykus. Morta buvo lėtai mąstantis ir veikiantis, bet labai patikimas ir sumanus vaikas. Kūdikėlė Rūta buvo saulės spindulėlis šeimoje; nors ji ir šnekėjo daug negalvodama, bet buvo pati nuoširdžiausia. Ji tiesiog beveik dievino savo vyriausiąjį broį ir tėvą. Bet jie nelepino jos. Ji buvo gražus vaikas, bet nevisai tokia graži, kaip Miriama, kuri buvo šeimos, jeigu ne miesto, gražuolė.

Laikui einant, Jėzus daug padarė dėl to, jog išlaisvintų ir pakeistų šeimos mokymus ir papročius, susijusius su Sabato apeigomis ir su didele dalimi kitų religinių aspektų, ir visiems šitiems pakeitimams Marija nuoširdžiai pritarė. Iki šito laiko Jėzus buvo tapęs neabejotina namų galva.

Šitais metais mokyklą pradėjo lankyti Judas, ir Jėzui reikėjo parduoti savo arfą tam, jog galėtų padengti šitas išlaidas. Tokiu būdu išnyko ir paskutinis iš jo laisvalaikio malonumų. Jam labai patikdavo groti arfą, kai būdavo pavargęs jo protas ir išsekęs kūnas, bet jis guodėsi ta mintimi, jog bent jau arfa yra saugi, kad jos nepaims mokesčių rinkėjas.

5. REBEKA, EZRO DUKRA

Nors Jėzus buvo neturtingas, bet tai jokių būdu nesumažino jo visuomeninės padėties Nazarete. Jis buvo vienas iš svarbiausių miesto jaunuolių ir labai aukštai vertinamas didžiosios dalies moterų. Kadangi Jėzus buvo toks nuostabus tvirto ir intelektualaus vyro pavyzdys, ir atsižvelgiant į jo kaip dvasinio vadovo reputaciją, nebuvo keista, kad Rebeka, Ezro, turtingo pirklio ir prekybininko iš Nazareto, vyriausioji duktė pamatė, jog šitą Juozapo sūnų ima palaipsniui įsimylėti. Iš pradžių apie savo meilę ji pasipasakojo Miriamai,

127:4.7 (1401.7) James was growing up to be a well-balanced and even-tempered youth, but he was not so spiritually inclined as Jesus. He was a much better student than Joseph, who, while a faithful worker, was even less spiritually minded. Joseph was a plodder and not up to the intellectual level of the other children. Simon was a well-meaning boy but too much of a dreamer. He was slow in getting settled down in life and was the cause of considerable anxiety to Jesus and Mary. But he was always a good and well-intentioned lad. Jude was a firebrand. He had the highest of ideals, but he was unstable in temperament. He had all and more of his mother's determination and aggressiveness, but he lacked much of her sense of proportion and discretion.

127:4.8 (1402.1) Miriam was a well-balanced and level-headed daughter with a keen appreciation of things noble and spiritual. Martha was slow in thought and action but a very dependable and efficient child. Baby Ruth was the sunshine of the home; though thoughtless of speech, she was most sincere of heart. She just about worshiped her big brother and father. But they did not spoil her. She was a beautiful child but not quite so comely as Miriam, who was the belle of the family, if not of the city.

127:4.9 (1402.2) As time passed, Jesus did much to liberalize and modify the family teachings and practices related to Sabbath observance and many other phases of religion, and to all these changes Mary gave hearty assent. By this time Jesus had become the unquestioned head of the house.

127:4.10 (1402.3) This year Jude started to school, and it was necessary for Jesus to sell his harp in order to defray these expenses. Thus disappeared the last of his recreational pleasures. He much loved to play the harp when tired in mind and weary in body, but he comforted himself with the thought that at least the harp was safe from seizure by the tax collector.

5. REBECCA, THE DAUGHTER OF EZRA

127:5.1 (1402.4) Although Jesus was poor, his social standing in Nazareth was in no way impaired. He was one of the foremost young men of the city and very highly regarded by most of the young women. Since Jesus was such a splendid specimen of robust and intellectual manhood, and considering his reputation as a spiritual leader, it was not strange that Rebecca, the eldest daughter of Ezra, a wealthy merchant and trader of Nazareth, should discover that she was slowly falling in love with this son of Joseph. She first confided her affection to Miriam, Jesus' sister, and Miriam in

Jėzaus seseriai, o Miriama savo ruožtu visa tai apšnekėjo su savo motina. Marija labai smarkiai susirūpino. Ar ji greitai praras savo sūnų, dabar tapusį nepakeičiama šeimos galva? Ar vargai niekada nesibaigs? Kas gali nutikti po šito? Ir tuomet ji susimąstė apie tai, kokį poveikį vedybos turėtų Jėzaus ateities karjerai; nedažnai, bet bent jau retkarčiais ji iš tiesų prisimindavo tą faktą, kad Jėzus yra „pažadėtasis kūdikėlis.“ Po to, kada ji ir Miriama šitą reikalą buvo aptarusios, tada jos nusprendė pasistengti šitam užbėgti už akių, kol to nesužinojo Jėzus, nueidamos tiesiai pas Rebeką, pateikdamos visą istoriją, ir sąžiningai papasakodamos jai apie savo tikėjimą, kad Jėzus yra likimo sūnus; kad jis turi tapti didžiu religiniu vadovu, galbūt Mesijū.

Rebeka klausėsi įdėmiai; pasakojimas ją labai sujaudino; ir ji dar labiau pasiryžo savo gyvenimą susieti su šituo savo pasirinktuoju vyru ir dalintis jo kaip vadovo gyvenimu. Ji įrodinėjo (pati sau), jog tokiam vyrui tuo labiau reikės ištikimos ir sumanios žmonos. Marijos pastangas ją nuo šito atkalbėti ji sau išsiaiškino kaip natūralią reakciją bijant prarasti savo šeimos galvą ir vienintelį maitintoją; bet žinodama, kad jos tėvas pritaria jos potraukiui dailidės sūnui, ji teisingai samprotavo, kad jis su džiaugsmu aprūpins tą šeimą pakankamomis pajamomis, jog visiškai kompensuotų Jėzaus uždarbio praradimą. Kada jos tėvas pritarė tokiam planui, tada Rebeka toliau tarėsi su Marija ir Miriama, ir kada jai nepasisekė pasiekti jų paramos, tada ji išdrįso kreiptis tiesiai į Jėzų. Šitą ji padarė padedama savo tėvo, kuris pasikvietė Jėzų į savo namus atšvęsti Rebekos septynioliktojo gimtadienio.

Jėzus įdėmiai ir pritariamai klausėsi pasakojimo apie šituos dalykus, iš pradžių tėvo, o tada pačios Rebekos. Jis nuoširdžiai atsakė, kad jokia pinigų suma negali atstoti jo įsipareigojimo asmeniškai užauginti savo tėvo šeimyną, „įvykdyti iš visų žmogiškųjų pareigų pačią švenčiausią—likti ištikimu savo paties kūnui ir kraujui.“ Rebekos tėvą giliai sujaudino Jėzaus žodžiai apie atsidavimą šeimai, ir jis pokalbyje daugiau nebedalyvavo. Jo vienintelė pastaba Marijai, savo žmonai, buvo tokia: „Jis negali mums būti sūnus; mums jis yra per daug kilnus.“

Tada jis pradėjo tą įsimintiną pokalbį su Rebeka. Iki tol savo gyvenime, Jėzus darė mažą skirtumą, bendraudamas su berniukais ir mergaitėmis, su jaunuoliais ir merginomis. Jo protas buvo iš viso per daug užimtas praktinėmis žemiškųjų reikalų aktualiomis problemomis ir susidomėjimą keliančiu apmąstymu apie savo galiausia būsiančią karjerą „tarnaujant savo Tėvo reikalui“, kad jis kada nors būtų rimtai svarstęs asmeninę meilę užbaigti žmogiškosiomis vedybomis. Bet dabar jis betarpiškai susidūrė su dar viena iš tų problemų, su kuria susiduria ir kurią

turn talked all this over with her mother. Mary was intensely aroused. Was she about to lose her son, now become the indispensable head of the family? Would troubles never cease? What next could happen? And then she paused to contemplate what effect marriage would have upon Jesus' future career; not often, but at least sometimes, did she recall the fact that Jesus was a "child of promise." After she and Miriam had talked this matter over, they decided to make an effort to stop it before Jesus learned about it, by going direct to Rebecca, laying the whole story before her, and honestly telling her about their belief that Jesus was a son of destiny; that he was to become a great religious leader, perhaps the Messiah.

127:5.2 (1402.5) Rebecca listened intently; she was thrilled with the recital and more than ever determined to cast her lot with this man of her choice and to share his career of leadership. She argued (to herself) that such a man would all the more need a faithful and efficient wife. She interpreted Mary's efforts to dissuade her as a natural reaction to the dread of losing the head and sole support of her family; but knowing that her father approved of her attraction for the carpenter's son, she rightly reckoned that he would gladly supply the family with sufficient income fully to compensate for the loss of Jesus' earnings. When her father agreed to such a plan, Rebecca had further conferences with Mary and Miriam, and when she failed to win their support, she made bold to go directly to Jesus. This she did with the co-operation of her father, who invited Jesus to their home for the celebration of Rebecca's seventeenth birthday.

127:5.3 (1403.1) Jesus listened attentively and sympathetically to the recital of these things, first by the father, then by Rebecca herself. He made kindly reply to the effect that no amount of money could take the place of his obligation personally to rear his father's family, to "fulfill the most sacred of all human trusts — loyalty to one's own flesh and blood." Rebecca's father was deeply touched by Jesus' words of family devotion and retired from the conference. His only remark to Mary, his wife, was: "We can't have him for a son; he is too noble for us."

127:5.4 (1403.2) Then began that eventful talk with Rebecca. Thus far in his life, Jesus had made little distinction in his association with boys and girls, with young men and young women. His mind had been altogether too much occupied with the pressing problems of practical earthly affairs and the intriguing contemplation of his eventual career "about his Father's business" ever to have given serious consideration to the consummation of personal love in human marriage. But now he was face to face with another of those problems which every average human being must confront and

turi spręsti kiekviena eilinė žmogiškoji būtybė. Iš tikrųjų jis buvo “patikrintas visais atžvilgiais, kaip ir jūs esate tikrinami.”

Įdėmiai išklausęs, jis padėkojo Rebekai už jos pareikštą susižavėjimą, pridurdamas, “tai man suteiks džiaugsmo ir paguodos per visą likusį mano gyvenimą.” Jis paaiškino, jog nėra laisvas su moterimi sueiti į kokius nors kitokius santykius, išskyrus tiesiog broliškos pagarbos ir grynos draugystės ryšius. Jis paaiškino, kad jo pirmoji ir svarbiausioji pareiga yra užauginti savo tėvo šeimą, kad jis negali galvoti apie vedybas, kol šita pareiga nėra įvykdyta; po to jis pridūrė: “Jeigu aš esu likimo sūnus, tai aš negaliu prisiimti įsipareigojimų, trukšiančių visą gyvenimą, iki to meto, kada mano likimas taps visiškai aiškus.”

Rebeka labai sielvartavo. Ji nesileido būti paguodžiama ir atkakliai prašė, kad tėvas išvyktų iš Nazareto, kol galiausiai jis sutiko persikraustyti į Sepporį. Vėlesniaisiais metais, tiems daugeliui vyrų, kurie siekė jos rankos, Rebeka turėjo vienintelį atsakymą. Ji gyveno, turėdama tik tai vieną vienintelį tikslą—sulaukti tos valandos, kada šitas, jai, didingiausias vyras iš visų kada nors gyvenusiųjų, pradės savo karjerą kaip gyvosios tiesos mokytojas. Ir ji atsidavusiai sekė paskui jį per visus jo viešojo darbo kupinus įvykių metus, ji buvo (nepastebėta Jėzaus) ir tą dieną, kada jis įjojo triumfuodamas į Jeruzalę; ir ji stovėjo “tarp kitų moterų” šalia Marijos tų lemtingą ir tragišką popietę, kada Žmogaus Sūnus kabėjo ant kryžiaus, jai, o taip pat ir nesuskaičiuojamiems pasauliams danguje “tas vienintelis mylimiausias ir didingiausias tarp dešimties tūkstančių.”

decide. Indeed was he “tested in all points like as you are.”

^{127:5.5 (1403.3)} After listening attentively, he sincerely thanked Rebecca for her expressed admiration, adding, “it shall cheer and comfort me all the days of my life.” He explained that he was not free to enter into relations with any woman other than those of simple brotherly regard and pure friendship. He made it clear that his first and paramount duty was the rearing of his father's family, that he could not consider marriage until that was accomplished; and then he added: “If I am a son of destiny, I must not assume obligations of lifelong duration until such a time as my destiny shall be made manifest.”

^{127:6.6 (1403.4)} Rebecca was heartbroken. She refused to be comforted and importuned her father to leave Nazareth until he finally consented to move to Sepphoris. In after years, to the many men who sought her hand in marriage, Rebecca had but one answer. She lived for only one purpose — to await the hour when this, to her, the greatest man who ever lived would begin his career as a teacher of living truth. And she followed him devotedly through his eventful years of public labor, being present (unobserved by Jesus) that day when he rode triumphantly into Jerusalem; and she stood “among the other women” by the side of Mary on that fateful and tragic afternoon when the Son of Man hung upon the cross, to her, as well as to countless worlds on high, “the one altogether lovely and the greatest among ten thousand.”

6. JO DVIDEŠIMTIEJI METAI (14 M. PO KR.)

GIM.)

Rebekos meilės istorija paslapčiomis išplito po Nazaretą, o vėliau ir po Kapernaumą, taip kad, nors vėlesniaisiais metais Jėzų mylėjo daug moterų, net ir taip, kaip jį mylėjo ir vyrai, bet jam daugiau tikrai neberekėjo atstumti asmeninio atsidavimo, siūlomo kokios nors kitos geros moters. Nuo šiol Jėzui rodoma žmogiškoji meilė daugiau turėjo garbinančio ir dievinančio dėmesio pobūdį. Tiek vyrai, tiek moterys mylėjo jį atsidavusiai ir už tai, kas jis buvo, neturintis jokio pasitenkinimo savimi atspalvio ar troškimo valdyti prieraišumo dėka. Bet daugelį metų, kada tik būdavo pasakojama Jėzaus žmogiškosios asmenybės istorija, tada taip pat būdavo prisimenamas ir Rebekos atsidavimas.

Miriama, iki galo žinodama apie Rebekos meilę ir žinodama, kaip jos brolis atsisakė gražios merginos net meilės (nesuvokdama jo būsimo likimo karjeros aspekto), ėmė Jėzų idealizuoti ir

6. HIS TWENTIETH YEAR (A.D. 14)

^{127:6.1 (1403.5)} The story of Rebecca's love for Jesus was whispered about Nazareth and later on at Capernaum, so that, while in the years to follow many women loved Jesus even as men loved him, not again did he have to reject the personal proffer of another good woman's devotion. From this time on human affection for Jesus partook more of the nature of worshipful and adoring regard. Both men and women loved him devotedly and for what he was, not with any tinge of self-satisfaction or desire for affectionate possession. But for many years, whenever the story of Jesus' human personality was recited, the devotion of Rebecca was recounted.

^{127:6.2 (1404.1)} Miriam, knowing fully about the affair of Rebecca and knowing how her brother had forsaken even the love of a beautiful maiden (not realizing the factor of his future career of destiny), came to idealize Jesus and to love him with a

gilia meile jį mylėti kaip tėvą ir taip pat kaip broį.

Nors vargu ar jie galėjo sau tą leisti, bet Jėzus turėjo keistą didžiulį norą vykti į Jeruzalę į Perėjimo šventę. Jo motina, žinodama apie jo nesena patyrimą su Rebeka, išmintingai ragino jį vykti į šitą kelionę. Jis iki galo sąmoningai to nesuvokė, bet tai, ko jis troško daugiausia, tai galimybės pasišnekėti su Lozoriumi ir pabendrauti su Morta ir Marija. Po savo paties šeimos šituos tris jis mylėjo iš visų labiausiai.

Škart į Jeruzalę jis keliavo per Megidą, Antipatrį, ir Lydą, iš dalies ėjo tuo pačiu maršrutu, kuriuo jis buvo gabenamas atgal į Nazaretą, kada grįžo iš Egipto. Eidamas į Perėjimo šventę, jis užtruko keturias dienas, ir jis daug mąstė apie praeities įvykius, kurie rutuliojosi Megide ir aplink ją, Palestinos tarptautinį mūšio lauką.

Jėzus perėjo per Jeruzalę, stabtelėjo tikait tam, jog pasižiūrėtų į šventyklą ir į besirenkančias atvykėlių minias. Šitai Erodo pastatyti šventyklai su savo dvasininkija, kuri buvo skiriama remiantis politiniais interesais, jis jautė keistą ir vis stiprėjančią antipatiją. Labiausiai jis norėjo pamatyti Lozorių, Mortą, ir Mariją. Lozorius buvo Jėzaus bendraamžis, o dabar ir šeimos galva; iki šito apsilankymo Lozorius motina taip pat jau buvo palaidota. Morta buvo šiek tiek daugiau negu vieneriais metais vyresnė už Jėzų, tuo tarpu Marija buvo dviem metais jaunesnė. Ir Jėzus buvo jų visų trijų dievinamas idealas.

Šito apsilankymo metu įvyko vienas iš tu periodinių maištavimo prieš tradiciją protrūkių—buvo reiškiamas pasipiktinimas dėl tokių ritualinių papročių, kurie, Jėzaus nuomone, jo Tėvą danguje apibūdina klaidingai. Nežinodamas, jog atvyksta Jėzus, Lozorius buvo susitaręs Perėjimo šventę atšvęsti su draugais gretimame kaime prie Jericho kelio. Jėzus dabar pasiūlė, kad jie švęstų ten, kur jie yra, Lozorius namuose. “Bet,” sakė Lozorius, “mes neturime šventinio ėriuko.” Ir tada Jėzus pradėjo ilgą ir įtikinančią kalbą, aiškindamas, jog Tėvas danguje tikrai nesidomi tokiais vaikiškais ir beprasmišiais ritualais. Po iškilmingos ir karštos maldos jie pakilo, ir Jėzus tarė: “Tegu vaikiški ir tamsūs mano tautos protai tarnauja savo Dievui taip, kaip nurodė Mozė; geriau būtų, kad jie šitaip darytų, bet tie iš mūsų, kurie pamatė gyvenimo šviesą, tegu daugiau nebesiartina prie mūsų Tėvo mirties tamsos dėka. Būkime laisvi žinodami tiesą apie mūsų Tėvo amžinąją meilę.”

Tą vakarą, kada ėmė temti, šie keturi sėdo prie stalo ir valgė vakarienę, kuri tapo pirmąja Perėjimo švente, kurią kada nors šventė religingi žydai be ėriuko. Šitai Perėjimo šventei be mielių iškepta duona ir vynas buvo paruošti iš anksto, ir

touching and profound affection as for a father as well as for a brother.

127:6.3 (1404.2) Although they could hardly afford it, Jesus had a strange longing to go up to Jerusalem for the Passover. His mother, knowing of his recent experience with Rebecca, wisely urged him to make the journey. He was not markedly conscious of it, but what he most wanted was an opportunity to talk with Lazarus and to visit with Martha and Mary. Next to his own family he loved these three most of all.

127:6.4 (1404.3) In making this trip to Jerusalem, he went by way of Megiddo, Antipatris, and Lydda, in part covering the same route traversed when he was brought back to Nazareth on the return from Egypt. He spent four days going up to the Passover and thought much about the past events which had transpired in and around Megiddo, the international battlefield of Palestine.

127:6.5 (1404.4) Jesus passed on through Jerusalem, only pausing to look upon the temple and the gathering throngs of visitors. He had a strange and increasing aversion to this Herod-built temple with its politically appointed priesthood. He wanted most of all to see Lazarus, Martha, and Mary. Lazarus was the same age as Jesus and now head of the house; by the time of this visit Lazarus's mother had also been laid to rest. Martha was a little over one year older than Jesus, while Mary was two years younger. And Jesus was the idolized ideal of all three of them.

127:6.6 (1404.5) On this visit occurred one of those periodic outbreaks of rebellion against tradition—the expression of resentment for those ceremonial practices which Jesus deemed misrepresentative of his Father in heaven. Not knowing Jesus was coming, Lazarus had arranged to celebrate the Passover with friends in an adjoining village down the Jericho road. Jesus now proposed that they celebrate the feast where they were, at Lazarus's house. “But,” said Lazarus, “we have no paschal lamb.” And then Jesus entered upon a prolonged and convincing dissertation to the effect that the Father in heaven was not truly concerned with such childlike and meaningless rituals. After solemn and fervent prayer they rose, and Jesus said: “Let the childlike and darkened minds of my people serve their God as Moses directed; it is better that they do, but let us who have seen the light of life no longer approach our Father by the darkness of death. Let us be free in the knowledge of the truth of our Father's eternal love.”

127:6.7 (1404.6) That evening about twilight these four sat down and partook of the first Passover feast ever to be celebrated by devout Jews without the paschal lamb. The unleavened bread and the wine had been made ready for this Passover, and these emblems, which Jesus termed “the bread of life”

šituos simbolius, kuriuos Jėzus pavadino “gyvenimo duona” ir “gyvenimo vandeniu,” jis patarnavo savo bičiuliams, ir jie valgė rimtai laikydamiesi ką tik perteiktų mokymų. Tai tapo jo papročiu šito sakramentinio ritualo laikytis visada, kada tik jis vėliau beaplankydavo Betanę. Kada jis sugrįžo namo, tada jis viską papasakojo savo motinai. Iš pradžių ji buvo pritrenkta, bet palaipsniui ji ėmė suprasti jo požiūrį; vis tik, jai labai palengvėjo, kada Jėzus nuramino ją, kad jis neketina įdiegti šitos naujos Perėjimo šventės idėjos jų šeimoje. Namuose su vaikais jis ir toliau, metai iš metų, valgė Perėjimo vakarienę “pagal Mozės įstatymą.”

Būtent šitais metais įvyko ilgas Marijos pokalbis su Jėzumi apie vedybas. Ji atvirai jo paklausė, ar jis vestų, jeigu būtų laisvas nuo įsipareigojimų savo šeimai. Jėzus jai paaiškino, jog, kadangi tiesioginė pareiga jam vedybas draudė, tai šita tema jis mažai temąstė. Jis kalbėjo, kad abejoja, jog kada nors vesiąs; jis aiškino, jog visi tokie reikalai turi palaukti tol, kol bus “manoji valanda,” tas metas, kada “turės prasidėti mano Tėvo darbas.” Mintyse apsisprendęs dėl to, kad jis neturi tapti materialaus kūno vaikų tėvu, jis labai mažai temąstė žmoniškųjų vedybų tema.

Šitais metais jis iš naujo ėmėsi užduoties savo mirtingąją ir dieviškąją prigimtį toliau austi į paprastą ir veiksmingą *žmogiškąją individualybę*. Ir jo moralinis statusas ir dvasinis supratimas vystėsi toliau.

Nors jie ir neteko savo visos nuosavybės Nazarete (išskyrus savo namus), bet šitais metais jie gavo nedidelę finansinę paramą, pardavę savąją dalį, kurią turėjo kitoje nuosavybėje Kapernaume. Tai buvo Juozapo viso turto paskutinioji dalis. Šitas nekilnojamosios nuosavybės sandėris Kapernaume buvo sudarytas su valčių meistru, kurio vardas buvo Zabediejus.

Šitais metais sinagogos mokyklą užbaigė Juozapas ir rengėsi imtis darbo prie mažojo varstoto namų dailidės dirbtuvėse. Nors jų tėvo turtas buvo išseikvotas, bet buvo vilties, kad skurdą jie sėkmingai įveiks, kadangi dabar trys iš jų dirbo nuolat.

Jėzus sparčiai tampa vyru, ne tiesiog jaunuoliu, bet suaugusiuoju. Jis gerai išmoko vykdyti pareigą. Jis žinojo, kaip laikytis nusivylimo akivaizdoje. Jis elgiasi narsiai, kada jo planams trukdoma ir kada jo tikslai laikinai būna žlugdomi. Jis išmoko, kaip būti sąžiningam ir teisingam net ir neteisingumo akivaizdoje. Jis mokosi, kaip savo dvasinio gyvenimo idealus suderinti su žemiškosios egzistencijos praktiniais reikalavimais. Jis mokosi, kaip planuoti, kad būtų pasiektas aukštesnis ir tolimas idealizmo tikslas,

and “the water of life,” he served to his companions, and they ate in solemn conformity with the teachings just imparted. It was his custom to engage in this sacramental ritual whenever he paid subsequent visits to Bethany. When he returned home, he told all this to his mother. She was shocked at first but came gradually to see his viewpoint; nevertheless, she was greatly relieved when Jesus assured her that he did not intend to introduce this new idea of the Passover in their family. At home with the children he continued, year by year, to eat the Passover “according to the law of Moses.”

127:6.8 (1404.7) It was during this year that Mary had a long talk with Jesus about marriage. She frankly asked him if he would get married if he were free from his family responsibilities. Jesus explained to her that, since immediate duty forbade his marriage, he had given the subject little thought. He expressed himself as doubting that he would ever enter the marriage state; he said that all such things must await “my hour,” the time when “my Father’s work must begin.” Having settled already in his mind that he was not to become the father of children in the flesh, he gave very little thought to the subject of human marriage.

127:6.9 (1405.1) This year he began anew the task of further weaving his mortal and divine natures into a simple and effective *human individuality*. And he continued to grow in moral status and spiritual understanding.

127:6.10 (1405.2) Although all their Nazareth property (except their home) was gone, this year they received a little financial help from the sale of an equity in a piece of property in Capernaum. This was the last of Joseph’s entire estate. This real estate deal in Capernaum was with a boatbuilder named Zebedee.

127:6.11 (1405.3) Joseph graduated at the synagogue school this year and prepared to begin work at the small bench in the home carpenter shop. Although the estate of their father was exhausted, there were prospects that they would successfully fight off poverty since three of them were now regularly at work.

127:6.12 (1405.4) Jesus is rapidly becoming a man, not just a young man but an adult. He has learned well to bear responsibility. He knows how to carry on in the face of disappointment. He bears up bravely when his plans are thwarted and his purposes temporarily defeated. He has learned how to be fair and just even in the face of injustice. He is learning how to adjust his ideals of spiritual living to the practical demands of earthly existence. He is learning how to plan for the achievement of a higher and distant goal of

tuo metu, kada jis atkakliai sunkiai dirba tam, jog būtų pasiektas artimesnis ir betarpiškas būtinybės tikslas. Jis užtikrintai įgauna tą meistriškumą, kaip savo troškimus suderinti su žmogiškojo poreikio kasdieniais reikalavimais. Jis beveik jau įvaldė dvasinio postūmio energijos panaudojimo metodą tam, kad būtų įjungiamas materialaus pasiekimo mechanizmas. Jis palaipsniui mokosi gyventi dangiškąjį gyvenimą tuo metu, kada jis toliau tęsia savo žemiškąją egzistenciją. Vis daugiau ir daugiau jis priklauso nuo savo dangiškojo Tėvo galutinio vadovavimo, tuo tarpu jis prisiima tėviškąjį vaidmenį vesti ir nukreipti savo žemiškosios šeimos vaikus. Jis įgauna patyrimo, kaip sumaniai išplėsti pergalę iš pačių pralaimėjimo nasrų; jis mokosi, kaip laiko sunkumus paversti amžinybės triumfu.

Ir tokiu būdu, einant metams, šitas jaunuolis iš Nazareto toliau patiria gyvenimą, kaip jis yra gyvenamas mirtingame materialame kūne laiko ir erdvės pasaulyuose. Jis gyvena pilnakraujį, tipišką, ir įvairiapusį gyvenimą Urantijoje. Šitą pasaulį jis paliko sukaupęs visą patyrimą, kokį jo tvariniai sukaupia per savo pirmojo gyvenimo, gyvenimo materialame kūne, trumpų ir įtemptų metų laikotarpį. Ir visas šitas žmogiškasis patyrimas yra Visatos Valdovo amžinoji nuosavybė. Jis yra mūsų supratingas brolis, užjaučiantis draugas, patyręs valdovas, ir galeistingas tėvas.

Vaikystėje jis sukaupė milžinišką kiekį informacijos; kada buvo jaunuolis, tada šitą informaciją surūšiojo, suklasifikavo, ir tarpusavyje susiejo; o dabar kaip šios sferos vyras šituos intelektualius turtus pradeda organizuoti, rengdamasis juos panaudoti savo vėlesniuose mokymuose, dirbdamas, ir tarnaudamas savo bičiulių mirtingųjų labai šitame pasaulyje ir visose kitose gyvenimo sferose per visą Nebadono visatą.

Pasaulyje gimęs šios sferos kūdikiu, jis gyvena savo vaikystės gyvenimą ir perėjo per vieną po kitos einančias jaunystės ir jauno vyro pakopas; dabar jis stovi ant visiško vyriškumo slenkščio, turtingas žmogiškojo gyvenimo patyrimu, puikiai suprantantis žmogiškąją prigimtį, ir kupinas užuojautos žmogiškosios prigimties silpnybių atžvilgiu. Jis tampa dieviškojo meno meistru, kaip apreikšti savo Rojaus Tėvą mirtingųjų tvarinių visiems amžiams ir visoms pakopoms.

Ir dabar, kaip visiškai suaugęs vyras—šios sferos suaugęs žmogus—jis ruošiasi tęsti savo aukščiausiąją misiją, kad apreikštų Dievą žmonėms ir vestų žmones pas Dievą.

idealism while he toils earnestly for the attainment of a nearer and immediate goal of necessity. He is steadily acquiring the art of adjusting his aspirations to the commonplace demands of the human occasion. He has very nearly mastered the technique of utilizing the energy of the spiritual drive to turn the mechanism of material achievement. He is slowly learning how to live the heavenly life while he continues on with the earthly existence. More and more he depends upon the ultimate guidance of his heavenly Father while he assumes the fatherly role of guiding and directing the children of his earth family. He is becoming experienced in the skillful wresting of victory from the very jaws of defeat; he is learning how to transform the difficulties of time into the triumphs of eternity.

127:6.13 (1405.5) And so, as the years pass, this young man of Nazareth continues to experience life as it is lived in mortal flesh on the worlds of time and space. He lives a full, representative, and replete life on Urantia. He left this world ripe in the experience which his creatures pass through during the short and strenuous years of their first life, the life in the flesh. And all this human experience is an eternal possession of the Universe Sovereign. He is our understanding brother, sympathetic friend, experienced sovereign, and merciful father.

127:6.14 (1405.6) As a child he accumulated a vast body of knowledge; as a youth he sorted, classified, and correlated this information; and now as a man of the realm he begins to organize these mental possessions preparatory to utilization in his subsequent teaching, ministry, and service in behalf of his fellow mortals on this world and on all other spheres of habitation throughout the entire universe of Nebadon.

127:6.15 (1405.7) Born into the world a babe of the realm, he has lived his childhood life and passed through the successive stages of youth and young manhood; he now stands on the threshold of full manhood, rich in the experience of human living, replete in the understanding of human nature, and full of sympathy for the frailties of human nature. He is becoming expert in the divine art of revealing his Paradise Father to all ages and stages of mortal creatures.

127:6.16 (1406.1) And now as a full-grown man — an adult of the realm — he prepares to continue his supreme mission of revealing God to men and leading men to God.

128 Dokumentas. Jėzaus ankstyvoji vyrystė

⇨ 127

URANTIJOS KNYGA

129 ⇨

IV DALIS. JĖZAUS GYVENIMAS IR MOKYMAI

128 DOKUMENTAS. JĖZAUS ANKSTYVOJI VYRYSTĖ

Skyrius

ĮVADAS

1. Dvidešimt pirmieji metai (15 m. po Kr. gim.)
2. Dvidešimt antrieji metai (16 m. po Kr. gim.)
3. Dvidešimt tretieji metai (17 m. po Kr. gim.)
4. Damasko epizodas
5. Dvidešimt ketvirtieji metai (18 m. po Kr. gim.)
6. Dvidešimt penktieji metai (19 m. po Kr. gim.)
7. Dvidešimt šeštieji metai (20 m. po Kr. gim.)

PAPER 128 JESUS' EARLY MANHOOD

SECTIONS

Introduction

1. The Twenty-First Year (A.D. 15)
2. The Twenty-Second Year (A.D. 16)
3. The Twenty-Third Year (A.D. 17)
4. The Damascus Episode
5. The Twenty-Fourth Year (A.D. 18)
6. The Twenty-Fifth Year (A.D. 19)
7. The Twenty-Sixth Year (A.D. 20)

ĮVADAS

KAI JĖZUS iš Nazareto įžengė į savo pirmuosius suaugusiojo gyvenimo metus, tai iki tol jis buvo gyvenęs, ir toliau gyveno, normalaus ir eilinio žmogaus gyvenimą žemėje. Jėzus atėjo į šitą pasaulį lygiai taip, kaip ateina ir kiti vaikai; jis neturėjo nieko bendro su savo tėvų pasirinkimu. Jis iš tiesų šitą konkretų pasaulį pasirinko kaip tą planetą, kurioje įgyvendintų savo septintąjį ir paskutinįjį savęs padovanojimą, savo įsikūnijimą mirtingojo materialaus kūno pavidalu, bet visais kitais atžvilgiais į šį pasaulį jis įžengė natūraliu būdu, augo kaip šios sferos vaikas ir grūmėsi su savo aplinkos netikėtumais lygiai taip, kaip tą daro ir kiti mirtingieji šitame pasaulyje ir kituose panašiuose pasauliuose.

Visada prisiminkite Mykolo savęs padovanojimo Urantijoje dvigubą tikslą:

INTRODUCTION

128:0.1 (1407.1) AS JESUS of Nazareth entered upon the early years of his adult life, he had lived, and continued to live, a normal and average human life on earth. Jesus came into this world just as other children come; he had nothing to do with selecting his parents. He did choose this particular world as the planet whereon to carry out his seventh and final bestowal, his incarnation in the likeness of mortal flesh, but otherwise he entered the world in a natural manner, growing up as a child of the realm and wrestling with the vicissitudes of his environment just as do other mortals on this and on similar worlds.

128:0.2 (1407.2) Always be mindful of the twofold purpose of Michael's bestowal on Urantia:

1. Įsisavinti patyrimą, kaip žmogiškojo tvarinio mirtingo materialaus kūno pavidalu yra gyvenamas pilnakraujis gyvenimas, įgyti aukščiausiąją valdžią Nebadone.

2. Visuotinį Tėvą apreikšti mirtingiesiems gyventojams laiko ir erdvės pasaulyuose ir šituos pačius mirtinguosius veiksmingiau vesti į geresnį Visuotinio Tėvo supratimą.

Visa kita nauda tvariniui ir visatos privalumai buvo šalutiniai ir antraeiliai šitų mirtingojo savęs padovanojimo pagrindinių tikslų atžvilgiu.

128:0.3 (1407.3) 1. The mastering of the experience of living the full life of a human creature in mortal flesh, the completion of his sovereignty in Nebadon.

128:0.4 (1407.4) 2. The revelation of the Universal Father to the mortal dwellers on the worlds of time and space and the more effective leading of these same mortals to a better understanding of the Universal Father.

128:0.5 (1407.5) All other creature benefits and universe advantages were incidental and secondary to these major purposes of the mortal bestowal.

1. DVIDEŠIMT PIRMIEJI METAI (15 M. PO KR.

GIM.)

Pasiekęs suaugusiojo amžių, Jėzus pradėjo rimtai ir visiškai sąmoningai vykdyti užduotį, jog užbaigtų patyrimą įsisavindamas žinias apie savo išmintingų tvarinių žemiausios formos gyvenimą, šituo galutinai ir visiškai užsitarnaudamas teisę be jokių apribojimų valdyti savo paties sukurtą visatą. Jis pradėjo vykdyti šitą stulbinančią užduotį iki galo suvokdamas savo dualistinę prigimtį. Bet šitas dvi prigimtis jis jau buvo veiksmingai sujungęs į vieną — į Jėzų iš Nazareto.

Jošua, Juozapo sūnus, puikiausiai žinojo, kad jis yra vyras, mirtingas žmogus, gimęs iš moters. Tai rodo ir jo pirmojo pavadinimo, *Žmogaus Sūnus*, pasirinkimas. Jis iš tikrųjų turėjo materialų kūną ir kraują, ir net dabar, kada jis suverenai valdžia valdo visatos likimus, tarp savo daugelio dorai užsitarnautų vardų tebeturi *Žmogaus Sūnaus* vardą. Tiesiogine prasme tai yra tiesa, jog Visuotinio Tėvo kuriantis Žodis—Sūnus Kūrėjas —“tapo kūnu ir kaip šios sferos žmogus gyveno Urantijoje.” Jis sunkiai dirbdavo, pavargdavo, ilsėdavosi, ir miegodavo. Jis išalkdavo ir tokį poreikį malšindavo maistu; jis ištrokšdavo ir savo troškulį numalšindavo vandeniu. Jis patyrė visą gamą žmogiškųjų jausmų ir emocijų; jis buvo “visais atžvilgiais išmėgintas, net ir taip, kaip ir jūs esate išmėginami,” ir jis kentėjo ir mirė.

Jis įgavo žinių, įgijo patyrimo, ir šitas žinias ir patyrimą sujungė į išmintį lygiai taip, kaip tą daro ir kiti mirtingieji. Iki savo krikšto jis nesinaudojo jokia viršgamtine galia. Jis nesinaudojo jokiais priemonėmis, kurios nebuvo jo žmogiškojo sugebėjimo kaip Juozapo ir Marijos sūnaus dalis.

Kas susiję su jo ikižmogiškosiomis egzistencijos savybėmis, tai jis pats buvo jų atsisakęs. Iki savo viešojo darbo pradžios jo žinios apie žmones ir įvykius visiškai ribojosi juo pačiu. Jis buvo tikras žmogus tarp žmonių.

1. THE TWENTY-FIRST YEAR (A.D. 15)

128:1.1 (1407.4) With the attainment of adult years Jesus began in earnest and with full self-consciousness the task of completing the experience of mastering the knowledge of the life of his lowest form of intelligent creatures, thereby finally and fully earning the right of unqualified rulership of his self-created universe. He entered upon this stupendous task fully realizing his dual nature. But he had already effectively combined these two natures into one — Jesus of Nazareth.

128:1.2 (1407.5) Joshua ben Joseph knew full well that he was a man, a mortal man, born of woman. This is shown in the selection of his first title, the *Son of Man*. He was truly a partaker of flesh and blood, and even now, as he presides in sovereign authority over the destinies of a universe, he still bears among his numerous well-earned titles that of Son of Man. It is literally true that the creative Word — the Creator Son — of the Universal Father was “made flesh and dwelt as a man of the realm on Urantia.” He labored, grew weary, rested, and slept. He hungered and satisfied such cravings with food; he thirsted and quenched his thirst with water. He experienced the full gamut of human feelings and emotions; he was “in all things tested, even as you are,” and he suffered and died.

128:1.3 (1407.6) He obtained knowledge, gained experience, and combined these into wisdom, just as do other mortals of the realm. Until after his baptism he availed himself of no supernatural power. He employed no agency not a part of his human endowment as a son of Joseph and Mary.

128:1.4 (1408.1) As to the attributes of his prehuman existence, he emptied himself. Prior to the beginning of his public work his knowledge of men and events was wholly self-limited. He was a true man among men.

Tai yra amžinai ir nuostabiai teisinga: "Mes turime aukštą valdovą, kurį gali jaudinti mūsų silpnybių jausmas. Mes turime tokį Valdovą, kuris visais požūriais buvo išbandytas ir gundomas taip, kaip ir mes esame išbandomi ir gundomi, ir vis tik jis yra be nuodėmės." Ir kadangi jis pats kentėjo, kada buvo bandomas ir išmėginamas, tai jis puikiai sugeba suprasti tuos ir tarnauti tiems, kurie yra susipainioję ir prislėgti.

Nazareto dailidė dabar iki galo suprato jo laukiantį darbą, bet jis nusprendė savo žmogiškąjį gyvenimą gyventi taip, kad jis tekėtų natūralia vaga. Ir kai kuriuose iš šitų reikalų jis iš tiesų yra pavyzdys savo mirtingiesiems tvariniams, yra net ir užrašyta: "Tegu jūsų viduje būna šitas protas, kuris taip pat buvo ir Kristuje Jėzuje, kuris, turėdamas Dievo prigimtį, nemanė, jog būti lygiam su Dievu yra keista. Bet jis pavertė save mažareikšmiu ir, įgaudamas tvarinio formą, gimė žmogiškuoju pavidalu. Ir šitaip sumodeliuotas žmogaus pavidalu, jis nusizėmino tiek, jog sutiko mirti, mirti net ir ant kryžiaus."

Savo mirtingąjį gyvenimą jis gyveno tiesiog taip, kaip žmogiškosios šeimos ir kiti nariai gali gyventi savąjį, "kuris tuo metu, kada gyveno materialame kūne, taip dažnai siūlė į viršų maldas ir nuolankius prašymus, net ir su stipriais jausmais ir ašaromis, Tam, kuris gali išgelbėti nuo viso blogio, ir jo maldos buvo veiksmingos, nes jis tikėjo." Dėl to jam reikėjo gimti tokiam, kaip ir jo sielos broliai *visais atžvilgiais* tam, kad galėtų tapti gailestingu ir suprantingu jų aukščiausiuoju valdovu.

Dėl savo žmogiškosios prigimties jis niekada neabejojo; ji buvo savaime akivaizdi ir visada buvo jo sąmonėje. Bet kai dėl jo dieviškosios prigimties, tai visada likdavo vietos abejonei ir spėliojimui, bent jau taip buvo iki pat jo krikšto. Dieviškumo sąmoningas suvokimas buvo lėtas ir, žmogiškuoju požūriu, natūralus evoliucinis atskleidimas. Šitas dieviškumo atskleidimas ir sąmoningas suvokimas prasidėjo Jeruzalėje, kada jam dar nebuvo trylikos metų, kai jo žmogiškojoje egzistencijoje įvyko pirmasis viršgamtinis atsitikimas; ir šitas patyrimas, siekiant savo dieviškosios prigimties sąmoningo suvokimo, buvo užbaigtas jo antrojo viršgamtinio patyrimo metu materialame kūne, tai buvo tas epizodas, kuris atsitiko tuomet, kada Jonas jį pakrikštijo Jordano upėje, tas įvykis pažymėjo jo tarnavimo ir mokymo viešos karjeros pradžią.

Tarp šitų dviejų dangiškųjų apsireiškimų, pirmojo, kai jam ėjo trylikieji metai, ir, antrojo, kada jį krikštijo, šito įsikūnijusio Sūnaus Kūrėjo gyvenime neįvyko nieko viršgamtiško ar viršžmogiško. Nepaisant šito, Betliejaus kūdikis, berniukas, jaunuolis, ir vyras iš Nazareto, tikrovėje buvo įsikūnijęs visatos Kūrėjas; bet jis niekada nė menkiausiu laipsniu nepasinaudojo šita galia, taip

128:1.5 (1408.2) It is forever and gloriously true: "We have a high ruler who can be touched with the feeling of our infirmities. We have a Sovereign who was in all points tested and tempted like as we are, yet without sin." And since he himself has suffered, being tested and tried, he is abundantly able to understand and minister to those who are confused and distressed.

128:1.6 (1408.3) The Nazareth carpenter now fully understood the work before him, but he chose to live his human life in the channel of its natural flowing. And in some of these matters he is indeed an example to his mortal creatures, even as it is recorded: "Let this mind be in you which was also in Christ Jesus, who, being of the nature of God, thought it not strange to be equal with God. But he made himself to be of little import and, taking upon himself the form of a creature, was born in the likeness of mankind. And being thus fashioned as a man, he humbled himself and became obedient to death, even the death of the cross."

128:1.7 (1408.4) He lived his mortal life just as all others of the human family may live theirs, "who in the days of the flesh so frequently offered up prayers and supplications, even with strong feelings and tears, to Him who is able to save from all evil, and his prayers were effective because he believed." Wherefore it behooved him *in every respect* to be made like his brethren that he might become a merciful and understanding sovereign ruler over them.

128:1.8 (1408.5) Of his human nature he was never in doubt; it was self-evident and always present in his consciousness. But of his divine nature there was always room for doubt and conjecture, at least this was true right up to the event of his baptism. The self-realization of divinity was a slow and, from the human standpoint, a natural evolutionary revelation. This revelation and self-realization of divinity began in Jerusalem when he was not quite thirteen years old with the first supernatural occurrence of his human existence; and this experience of effecting the self-realization of his divine nature was completed at the time of his second supernatural experience while in the flesh, the episode attendant upon his baptism by John in the Jordan, which event marked the beginning of his public career of ministry and teaching.

128:1.9 (1408.6) Between these two celestial visitations, one in his thirteenth year and the other at his baptism, there occurred nothing supernatural or superhuman in the life of this incarnated Creator Son. Notwithstanding this, the babe of Bethlehem, the lad, youth, and man of Nazareth, was in reality the incarnated Creator of a universe; but he never once used aught of this

pat jis nepasinaudojo ir dangiškųjų asmenybių vadovavimu, išskyrus savo sargo serafimo vadovavimą, gyvendamas savo žmogiškąjį gyvenimą iki tos dienos, kada jį pakrikštijo Jonas. Ir mes tie, kurie šitaip liudijame, žinome, ką sakome.

Ir vis tik, per visus šituos metus, kada jis gyveno materialiam kūne, jis iš tiesų buvo dieviškas. Jis iš tikrųjų buvo Rojaus Tėvo vienas iš Sūnų Kūrėjų. Kada kartą jis pradėjo savo viešą karjerą, po to, kai formaliai užbaigė savo grynai mirtingąjį patyrimą tam, kad įgytų aukščiausiąją valdžią, jis be jokių dvejonų viešai pripažino, jog yra Dievo Sūnus, jis be jokių dvejojamų viešai pareiškė, "Aš esu Alfa ir Omega, pradžia ir pabaiga, pirmasis ir paskutinis." Vėlesniaisiais metais jis neprieštaravo, kada buvo vadinamas Šlovės Viešpačiu, Visatos Valdovu, visos kūrinijos Viešpačiu Dievu, Izraelio Šventuoju, visų Viešpačiu, mūsų Viešpačiu ir mūsų Dievu, Dievu su mumis, turinčiu vardą aukštesnį už bet kokį kitą vardą ir visuose pasauliuose, visatos Visagalybe, šitos kūrinijos Visatos Protu, Tuo Vienu, kuriame yra paslėpti visi išminties ir žinių turtai, To, kuris užpildo visus daiktus, pilnatvę, amžinojo Dievo amžinuoju Žodžiu, Tuo, kuris buvo iki visų daiktų ir iš kurio susideda visi daiktai, dangaus ir žemės Kūrėju, visatos Rėmėju, visos Žemės teisėju, amžinojo gyvenimo Suteikėju, Tikruoju Piemeniu, pasaulių Išlaisvintoju, ir mūsų išgelbėjimo Vadovu.

Jis niekada neprieštaravo nė dėl vieno iš šitų vardų, kada buvo jais vadinamas po to, kai vėlesniaisiais metais iš savo grynai žmogiškojo gyvenimo jis pakilo į sąmoningą suvokimą apie dieviškumo tarnavimą žmonijoje, ir žmonijos labui, ir žmonijai šitame pasaulyje ir visuose kituose pasauliuose. Jėzus paprieštaravo tikrai dėl vieno jam taikyto vardo: Kada vieną kartą jis buvo pavadintas Emanueliu, tada jis tiesiog atsakė, "Tai ne aš, tai yra mano vyresnysis brolis."

Visada, net ir po to, kai jis ėmė gyventi daug platesnės reikšmės gyvenimą žemėje, Jėzus nuolankiai pakludavo Tėvo danguje valiai.

Po savo krikšto jis nieko negalvojo apie tai, jog savo nuoširdiems tikintiesiems ir dėkingiems pasekėjams leistų save garbinti. Net ir tuo metu, kada jis grūmėsi su skurdu ir savo rankomis sunkiai dirbo tam, kad patenkintų savo šeimos būtiniausius poreikius, jo suvokimas, kad jis yra Dievo Sūnus, augo; jis žinojo, kad yra sutvėręs dangų ir šitą pačią žemę, kurioje dabar jis gyvena savo žmogiškąjį gyvenimą. Ir dangiškųjų būtybių gausybės per visą didingą ir stebinčią visatą lygiai taip pat žinojo, jog šitas Nazareto vyras yra jų mylimas Valdovas ir tėvas-Kūrėjas. Gili nežinomybė buvo persmelkusi Nebadono visatą per visus šituos metus; visos dangiškosios akys

power, nor did he utilize the guidance of celestial personalities, aside from that of his guardian seraphim, in the living of his human life up to the day of his baptism by John. And we who thus testify know whereof we speak.

128:1.10 (1408.7) And yet, throughout all these years of his life in the flesh he was truly divine. He was actually a Creator Son of the Paradise Father. When once he had espoused his public career, subsequent to the technical completion of his purely mortal experience of sovereignty acquirement, he did not hesitate publicly to admit that he was the Son of God. He did not hesitate to declare, "I am Alpha and Omega, the beginning and the end, the first and the last." He made no protest in later years when he was called Lord of Glory, Ruler of a Universe, the Lord God of all creation, the Holy One of Israel, the Lord of all, our Lord and our God, God with us, having a name above every name and on all worlds, the Omnipotence of a universe, the Universe Mind of this creation, the One in whom are hid all treasures of wisdom and knowledge, the fullness of Him who fills all things, the eternal Word of the eternal God, the One who was before all things and in whom all things consist, the Creator of the heavens and the earth, the Upholder of a universe, the Judge of all the earth, the Giver of life eternal, the True Shepherd, the Deliverer of the worlds, and the Captain of our salvation.

128:1.11 (1409.1) He never objected to any of these titles as they were applied to him subsequent to the emergence from his purely human life into the later years of his self-consciousness of the ministry of divinity in humanity, and for humanity, and to humanity on this world and for all other worlds. Jesus objected to but one title as applied to him: When he was once called Immanuel, he merely replied, "Not I, that is my elder brother."

128:1.12 (1409.2) Always, even after his emergence into the larger life on earth, Jesus was submissively subject to the will of the Father in heaven.

128:1.13 (1409.3) After his baptism he thought nothing of permitting his sincere believers and grateful followers to worship him. Even while he wrestled with poverty and toiled with his hands to provide the necessities of life for his family, his awareness that he was a Son of God was growing; he knew that he was the maker of the heavens and this very earth whereon he was now living out his human existence. And the hosts of celestial beings throughout the great and onlooking universe likewise knew that this man of Nazareth was their beloved Sovereign and Creator-father. A profound suspense pervaded the universe of Nebadon throughout these years; all celestial eyes were

savo žvilgsnį buvo nukreipusios į Urantiją—į Palestiną.

Šiais metais į Jeruzalę Jėzus nuėjo su Juozapu, kad atšvęstų Perėjimo šventę. Į šventyklą nuvedęs įšventinimui Jokūbą, jis manė, kad jo pareiga yra nuvesti ir Juozapą. Jėzus niekada nerodė nė menkausio šališkumo santykiuose su savo šeimos nariais. Į Jeruzalę jis su Juozapu keliavo įprastu maršrutu per Jordano slėnį, bet į Nazaretą jis grįžo rytiniu Jordano upės keliu, kuris vedė per Amatusą. Einant palei Jordano upę, Jėzus pasakojo Juozapui žydų istoriją, o keliaujant atgal jis aiškino apie Rubeno, Gado, ir Gilijado žinomų genčių, kurios tradiciškai gyveno šituose regionuose į rytus nuo upės, patyrimus.

Juozapas Jėzui pateikė daug orientacinių klausimų apie jo gyvenimo misiją, bet į didžiąją dalį šitų klausinėjimų Jėzus tikrai atsakydavo, “Manoji valanda dar neatėjo.” Tačiau, šitų atvirų diskusijų metu buvo išsakyta daug tokių žodžių, kuriuos Juozapas prisiminė per vėlesniųjų metų sukrečiančius įvykius. Jėzus, su Juozapu, šitas Perėjimo šventes praleido su savo trimis draugais Betanėje, tai tapo jo tradicija, kada jis lankydavosi Jeruzalėje tam, kad dalyvautų šitoje šventėje.

continuously focused on Urantia — on Palestine.

128:1.14 (1409.4) This year Jesus went up to Jerusalem with Joseph to celebrate the Passover. Having taken James to the temple for consecration, he deemed it his duty to take Joseph. Jesus never exhibited any degree of partiality in dealing with his family. He went with Joseph to Jerusalem by the usual Jordan valley route, but he returned to Nazareth by the east Jordan way, which led through Amathus. Going down the Jordan, Jesus narrated Jewish history to Joseph and on the return trip told him about the experiences of the reputed tribes of Ruben, Gad, and Gilead that traditionally had dwelt in these regions east of the river.

128:1.15 (1409.5) Joseph asked Jesus many leading questions concerning his life mission, but to most of these inquiries Jesus would only reply, “My hour has not yet come.” However, in these intimate discussions many words were dropped which Joseph remembered during the stirring events of subsequent years. Jesus, with Joseph, spent this Passover with his three friends at Bethany, as was his custom when in Jerusalem attending these festival commemorations.

2. DVIDEŠIMT ANTRIEJI METAI (16 M. PO KR.

GIM.)

Šitie metai buvo vieneri iš kelerių metų, kada Jėzaus broliai ir seserys susidūrė su tokiais išbandymais ir sunkiais išmėginimais, kurie yra būdingi paauglystės amžiui su savo problemomis ir prisiderinimais. Dabar Jėzaus brolių ir seserų amžius apėmė spektrą nuo septynerių metų iki aštuoniolikos metų, ir jis visą laiką buvo užsiėmęs padėdamas jiems prisiderinti prie savojo gyvenimo naujų intelektualų ir emocinių impulsų atsiradimo. Jis šitokiu būdu turėjo kovoti su paauglystės problemomis, kada jos ėmė pasireikšti jo jauniųjų brolių ir seserų gyvenime.

Šiais metais mokyklą užbaigė Simonas ir pradėjo dirbti su Jėzaus senu vaikystės žaidimų draugu ir visuomet pasirengusiu gynėju, Jokūbu mūriniu. Po kelių šeimininių pasitarimų buvo nuspręsta, jog visiems vaikinams imtis dailidės amato nėra išmintinga. Buvo manoma, jog įsisavinę įvairių amatų, jie bus pasirengę imtis kontraktų statyti ištisus pastatus. Be to, visiems darbo neužteko, nes trys iš jų dailidėmis dirbo visą darbo dieną.

Šiais metais Jėzus toliau įrenginėjo namus ir toliau dirbo baldžiaus darbus, bet didžiausią laiko dalį jis praleisdavo remonto dirbtuvėse, kurios aptarnavo vilkstines. Šitose dirbtuvėse pakaitomis

2. THE TWENTY-SECOND YEAR (A.D. 16)

128:2.1 (1409.6) This was one of several years during which Jesus' brothers and sisters were facing the trials and tribulations peculiar to the problems and readjustments of adolescence. Jesus now had brothers and sisters ranging in ages from seven to eighteen, and he was kept busy helping them to adjust themselves to the new awakenings of their intellectual and emotional lives. He had thus to grapple with the problems of adolescence as they became manifest in the lives of his younger brothers and sisters.

128:2.2 (1410.1) This year Simon graduated from school and began work with Jesus' old boyhood playmate and ever-ready defender, Jacob the stone mason. As a result of several family conferences it was decided that it was unwise for all the boys to take up carpentry. It was thought that by diversifying their trades they would be prepared to take contracts for putting up entire buildings. Again, they had not all kept busy since three of them had been working as full-time carpenters.

128:2.3 (1410.2) Jesus continued this year at house finishing and cabinetwork but spent most of his time at the caravan repair shop. James was beginning to alternate with him in attendance at the

su juo ėmė dirbti ir Jokūbas. Šitų metų antroje pusėje, kada dailidės darbų aplink Nazaretą beveik nebebuvo, Jėzus paliko Jokūbą atsakingu už remonto dirbtuves, o Juozapą paliko šeimyninėje staliaus dirbtuvėje, tuo tarpu jis pats išėjo į Sepforį dirbti pas kalvį. Jis šešis mėnesius dirbo su metalais ir įgijo nemažų įgūdžių prie priekalo.

Prieš imdamasis naujojo darbo Sepforyje, Jėzus surengė vieną iš savo reguliarių šeimyninių pasitarimų ir Jokūbą, tuomet tik sulaukusį aštuoniolikos metų amžiaus, iškilmingai paskyrė laikinai einančiu šeimos galvos pareigas. Jis savo broliui pažadėjo visokeriopą paramą ir visišką bendradarbiavimą ir iš kiekvieno šeimos nario gavo formalų pasižadėjimą paklusti Jokūbui. Nuo šitos dienos Jokūbas prisiėmė visišką finansinę atsakomybę už šeimą, Jėzus kas savaitę savo uždarbį atiduodavo broliui. Niekada daugiau Jėzus nebeperėmė vadžių iš Jokūbo rankų. Tuo metu, kada jis dirbo Sepforyje, jis būtų galėjęs kiekvieną naktį pareiti namo, iškilus reikalui, bet namo jis negrįždavo sąmoningai, teisindamasis oru ir kitokiomis priežastimis, bet jo tikrasis motyvas buvo noras išmokyti Jokūbą ir Juozapą nešti šeimos atsakomybės našta. Jis buvo pradėjęs tą lėtą procesą šeimą atskirti nuo savęs. Į Nazaretą Jėzus sugrįždavo kiekvieną Sabatą, o kartais ir paprastomis savaitės dienomis, kada iškildavo reikalas, jog pasižiūrėtų, kaip veikia naujasis planas, suteiktų patarimą arba pasiūlytų naudingų minčių.

Dėl to, jog per šešis mėnesius didelę laiko dalį jis gyveno Sepforyje, Jėzus gavo naują galimybę geriau susipažinti su pagonių požiūriu į gyvenimą. Jis dirbo su pagonimis, gyveno su pagonimis, ir visais įmanomais būdais jis iš tikrųjų išsamiai ir uoliai studijavo jų gyvenimo įpročius ir pagonišką mąstymą.

Erodo Antipo gimtojo miesto moraliniai standartai buvo tiek smarkiai žemesni net ir už vilkstinių miesto Nazareto moralinius standartus, jog po šešių mėnesių gyvenimo Sepforyje Jėzus buvo linkęs ieškoti preteksto tam, kad sugrįžtų į Nazaretą. Toji grupė, kuriai jis dirbo, turėjo dalyvauti visuomeninių pastatų statyboje tiek Sepforyje, tiek ir naujajame Tiberijaus mieste, o Jėzus nebuvo linkęs ką nors dirbti Erodo Antipo priežiūroje. Ir vis tik buvo dar ir kitų priežasčių, dėl kurių buvo išmintinga, Jėzaus nuomone, jam sugrįžti į Nazaretą. Jam sugrįžus į remonto dirbtuves, jis daugiau šeimos reikalų asmeniškai nebereguliavo. Dirbtuvėje jis dirbo kartu su Jokūbu ir kiek tik įmanoma leido jam toliau vadovauti šeimai. Jokūbas tvarkė šeimos išlaidas ir valdė šeimos biudžetą netrukdomas.

Būtent kaip tik tokiu išmintingu ir apgalvotu

shop. The latter part of this year, when carpenter work was slack about Nazareth, Jesus left James in charge of the repair shop and Joseph at the home bench while he went over to Sepphoris to work with a smith. He worked six months with metals and acquired considerable skill at the anvil.

128:2.4 (1410.3) Before taking up his new employment at Sepphoris, Jesus held one of his periodic family conferences and solemnly installed James, then just past eighteen years old, as acting head of the family. He promised his brother hearty support and full co-operation and exacted formal promises of obedience to James from each member of the family. From this day James assumed full financial responsibility for the family, Jesus making his weekly payments to his brother. Never again did Jesus take the reins out of James's hands. While working at Sepphoris he could have walked home every night if necessary, but he purposely remained away, assigning weather and other reasons, but his true motive was to train James and Joseph in the bearing of the family responsibility. He had begun the slow process of weaning his family. Each Sabbath Jesus returned to Nazareth, and sometimes during the week when occasion required, to observe the working of the new plan, to give advice and offer helpful suggestions.

128:2.5 (1410.4) Living much of the time in Sepphoris for six months afforded Jesus a new opportunity to become better acquainted with the gentile viewpoint of life. He worked with gentiles, lived with gentiles, and in every possible manner did he make a close and painstaking study of their habits of living and of the gentile mind.

128:2.6 (1410.5) The moral standards of this home city of Herod Antipas were so far below those of even the caravan city of Nazareth that after six months' sojourn at Sepphoris Jesus was not averse to finding an excuse for returning to Nazareth. The group he worked for were to become engaged on public work in both Sepphoris and the new city of Tiberias, and Jesus was disinclined to have anything to do with any sort of employment under the supervision of Herod Antipas. And there were still other reasons which made it wise, in the opinion of Jesus, for him to go back to Nazareth. When he returned to the repair shop, he did not again assume the personal direction of family affairs. He worked in association with James at the shop and as far as possible permitted him to continue oversight of the home. James's management of family expenditures and his administration of the home budget were undisturbed.

128:2.7 (1410.6) It was by just such wise and

suplanavimu Jėzus ruošė kelią tam, jog galiausiai galėtų pasitraukti iš aktyvaus dalyvavimo savosios šeimos reikaluose. Kada Jokūbas buvo sukaupęs dvejų metų patirtį kaip laikinoji šeimos galva—ir likus dvejiems metams iki jo (Jokūbo) vedybų—Juozapui buvo pavesta tvarkyti šeimos pinigus ir buvo patikėtas bendras šeimos valdymas.

thoughtful planning that Jesus prepared the way for his eventual withdrawal from active participation in the affairs of his family. When James had had two years' experience as acting head of the family — and two full years before he (James) was to be married — Joseph was placed in charge of the household funds and intrusted with the general management of the home.

3. DVIDEŠIMT TRETIEJI METAI (17 M. PO KR.

GIM.)

Šiais metais finansinis spaudimas šiek tiek atlėjo, nes dirbo keturiose. Miriama nemažai uždirbdavo pardavinėdama pieną ir sviestą; Morta buvo tapusi puikia audėja. Už remonto dirbtuves buvo sumokėta daugiau negu vienas trečdalis pirkinio kainos. Tokia padėtis leido Jėzui nutraukti darbą trims savaitėms tam, kad į Jeruzalę į Perėjimo šventę nuvestų Simoną, ir po tėvo mirties tai buvo ilgiausias laikotarpis, praleistas nedirbant kasdienio sunkaus darbo.

Į Jeruzalę jie keliavo Dekapolio keliu ir per Pelą, Gerasą, Filadelfiją, Hešboną, ir Jerichą. Į Nazaretą jie sugrįžo pakrantės maršrutu, per Lydą, Jopą, Cezarėją, nuo ten, apeidami aplink Karmelio kalną, pateko į Ptolemėją ir Nazaretą. Šita kelionė gana gerai supažindino Jėzų su visa Palestinos dalimi į šiaurę nuo Jeruzalės rajono.

Filadelfijoje Jėzus ir Simonas susipažino su pirkliu iš Damasko, kuriam šita Nazareto pora taip smarkiai patiko, jog šis išsireikalavo, kad jie apsistotų su juo drauge jo rezidencijoje Jeruzalėje. Tuo metu, kada Simonas būdavo šventykloje, Jėzus didžiąją laiko dalį praleisdavo šnekėdamasis apie pasaulio reikalus su šituo gerai išsilavinusiu ir daug keliavusiu vyru. Šitam pirkliui priklausė daugiau negu keturi tūkstančiai vilkstinės kupranugarių; jis turėjo interesų visame romėnų pasaulyje, ir dabar jis buvo pakeliui į Romą. Jis pasiūlė Jėzui atvykti į Damaską tam, jog imtų dalyvauti savame importo iš Rytų versle, bet Jėzus paaiškino, kad jis nemanė, jog turėtų kokią nors pasiteisinimą dėl to, kad išvyktų taip toli nuo savo šeimos kaip tik tokiu metu. Bet grįžtant namo, jis daug mąstė apie šituos tolimus miestus ir net apie dar toliau nutolusias šalis Tolimuosiuose Vakaruose ir Tolimuosiuose Rytuose, šalis, apie kurias taip dažnai buvo girdėjęs šnekant vilkstinių keliauninkus ir varovus.

Simonui viešnagė Jeruzalėje labai patiko. Jis buvo deramu būdu priimtas į Izraelio bendriją, kada Perėjimo šventės metu buvo įšventinti nauji įsakymo sūnūs. Tuo metu, kai Simonas dalyvavo Perėjimo šventės ceremonijose, Jėzus vaikštinėjo tarp gausybės atvykėlių ir dalyvavo daugelyje įdomių asmeninių pokalbių su didžiuoju skaičiumi

3. THE TWENTY-THIRD YEAR (A.D. 17)

^{128:3.1 (1411.1)} This year the financial pressure was slightly relaxed as four were at work. Miriam earned considerable by the sale of milk and butter; Martha had become an expert weaver. The purchase price of the repair shop was over one third paid. The situation was such that Jesus stopped work for three weeks to take Simon to Jerusalem for the Passover, and this was the longest period away from daily toil he had enjoyed since the death of his father.

^{128:3.2 (1411.2)} They journeyed to Jerusalem by way of the Decapolis and through Pella, Gerasa, Philadelphia, Heshbon, and Jericho. They returned to Nazareth by the coast route, touching Lydda, Joppa, Caesarea, thence around Mount Carmel to Ptolemais and Nazareth. This trip fairly well acquainted Jesus with the whole of Palestine north of the Jerusalem district.

^{128:3.3 (1411.3)} At Philadelphia Jesus and Simon became acquainted with a merchant from Damascus who developed such a great liking for the Nazareth couple that he insisted they stop with him at his Jerusalem headquarters. While Simon gave attendance at the temple, Jesus spent much of his time talking with this well-educated and much-traveled man of world affairs. This merchant owned over four thousand caravan camels; he had interests all over the Roman world and was now on his way to Rome. He proposed that Jesus come to Damascus to enter his Oriental import business, but Jesus explained that he did not feel justified in going so far away from his family just then. But on the way back home he thought much about these distant cities and the even more remote countries of the Far West and the Far East, countries he had so frequently heard spoken of by the caravan passengers and conductors.

^{128:3.4 (1411.4)} Simon greatly enjoyed his visit to Jerusalem. He was duly received into the commonwealth of Israel at the Passover consecration of the new sons of the commandment. While Simon attended the Passover ceremonies, Jesus mingled with the throngs of visitors and engaged in many

atsivertėlių į žydų tikėjimą pagonių.

Galbūt pats reikšmingiausias iš visų šitų susitikimų buvo su jaunu graiku, vardu Steponas. Šitas jaunas vyras Jeruzalėje lankėsi pirmą kartą ir atsitiktinai sutiko Jėzų Perėjimo šventinės savaitės ketvirtadienio popietę. Tuo metu, kada jie abu vaikštinėjo, apžiūrinėdami asmonėjų rūmus, Jėzus pradėjo nereikšmingą kasdienį pokalbį, kuris baigėsi tuo, kad jie susidomėjo vienas kitu ir kuris atvedė į keturių valandų diskusiją apie gyvenimo būdą ir apie tikrąjį Dievą ir jo garbinimą. Steponą nepaprastai paveikė tai, ką Jėzus pasakė; jis niekada nepamiršo jo žodžių.

Ir tai buvo tas pats Steponas, kuris vėliau tapo tikinčiuoju į Jėzaus mokymus ir už kurio drąsumą skelbiant šią ankstyvąją evangeliją įniršę žydai jį užmėtė negyvai akmenimis. Kai kada šis nepaprastas Stepono drąsumas, skelbiant savo požiūrį į naująją evangeliją, buvo tiesioginė šio ankstyvesniojo pasikalbėjimo su Jėzumi pasekmė. Bet Steponas niekada net ir menkiausiu laipsniu neįtarė, jog tas galilėjietis, su kuriuo jis buvo šnekėjęs maždaug prieš penkiolika metų, buvo tas pats asmuo, kurį jis vėliau paskelbė pasaulio išgelbėtoju, ir dėl kurio taip greitai jis turėjo paaukoti savąją gyvybę, tokiu būdu tapdamas naujai atsirandančio krikščioniškojo tikėjimo pirmuoju kankiniu. Kada Steponas savąją gyvybę aukojo dėl to, kad užsipulė žydų šventyklą ir jos tradicinius papročius, ten stovėjo vienas vyras vardu Saulius, Tarsos gyventojas. Ir kada Saulius pamatė, kaip šitas graikas gali gyvybę aukoti už savąjį tikėjimą, tada jo širdyje buvo sukeltos tos emocijos, kurios galiausiai jį atvedė į tai, kad jis ėmė remti tą reikalą, už kurį mirė Steponas; vėliau jis tapo tuo energinguoju ir nepalenkiamuoju Pauliumi, filosofu, jeigu ne vieninteliu krikščionių religijos įkūrėju.

Sekmadienį po Perėjimo šventinės savaitės Simonas ir Jėzus iškeliauo atgal į Nazaretą. Simonas niekada nepamiršo, ko jį mokė Jėzus šitos kelionės metu. Jis visada mylėjo Jėzų, bet dabar pajuto, jog savo tėvą-brolį pradeda suprasti. Jie daug kartų nuoširdžiai šnekėjosi, keliaudami per šalį ir ruošdami valgių šalia kelio. Į namus jie parvyko ketvirtadienio popietę, ir Simonas tą naktį ilgai neleido šeimai eiti miegoti pasakodamas savuosius įspūdžius.

Mariją labai nuliūdino Simono paaiškinimas, kad Jėzus, lankydamasis Jeruzalėje, didžiąją laiko dalį praleido, "bendraudamas su svetimšaliais, ypač su tais, kurie buvo iš tolimųjų šalių." Jėzaus šeima niekada negalėjo suvokti jo didžiulio susidomėjimo žmonėmis, jo troškimo bendrauti su jais, susipažinti su jų gyvenimo būdu, ir išsiaiškinti, apie ką jie galvoja.

Nazareto šeimą vis labiau ir labiau ėmė

interesting personal conferences with numerous gentile proselytes.

128:3.5 (1411.5) Perhaps the most notable of all these contacts was the one with a young Hellenist named Stephen. This young man was on his first visit to Jerusalem and chanced to meet Jesus on Thursday afternoon of Passover week. While they both strolled about viewing the Asmonean palace, Jesus began the casual conversation that resulted in their becoming interested in each other, and which led to a four-hour discussion of the way of life and the true God and his worship. Stephen was tremendously impressed with what Jesus said; he never forgot his words.

128:3.6 (1411.6) And this was the same Stephen who subsequently became a believer in the teachings of Jesus, and whose boldness in preaching this early gospel resulted in his being stoned to death by irate Jews. Some of Stephen's extraordinary boldness in proclaiming his view of the new gospel was the direct result of this earlier interview with Jesus. But Stephen never even faintly surmised that the Galilean he had talked with some fifteen years previously was the very same person whom he later proclaimed the world's Savior, and for whom he was so soon to die, thus becoming the first martyr of the newly evolving Christian faith. When Stephen yielded up his life as the price of his attack upon the Jewish temple and its traditional practices, there stood by one named Saul, a citizen of Tarsus. And when Saul saw how this Greek could die for his faith, there were aroused in his heart those emotions which eventually led him to espouse the cause for which Stephen died; later on he became the aggressive and indomitable Paul, the philosopher, if not the sole founder, of the Christian religion.

128:3.7 (1412.1) On the Sunday after Passover week Simon and Jesus started on their way back to Nazareth. Simon never forgot what Jesus taught him on this trip. He had always loved Jesus, but now he felt that he had begun to know his father-brother. They had many heart-to-heart talks as they journeyed through the country and prepared their meals by the wayside. They arrived home Thursday noon, and Simon kept the family up late that night relating his experiences.

128:3.8 (1412.2) Mary was much upset by Simon's report that Jesus spent most of the time when in Jerusalem "visiting with the strangers, especially those from the far countries." Jesus' family never could comprehend his great interest in people, his urge to visit with them, to learn about their way of living, and to find out what they were thinking about.

128:3.9 (1412.3) More and more the Nazareth family became engrossed with their immediate and

spausti tiesioginės ir žmogiškos problemos; nebadažnai buvo minima Jėzaus ateities misija, ir tikrai labai retai jis ir pats kalbėjo apie savo būsimą karjerą. Jo motina retai kada bemažė apie tai, kad jis yra pažadėtasis vaikelis. Palaipsniui ji ėmė atsisakyti tos minties, kad Jėzus turi vykdyti kažkokią dieviškąją misiją žemėje, bet kartais jos įtikėjimas būdavo atgaivinamas tada, kada ji susimąstydavo, prisimindama Gabrielio apsilankymą prieš vaiko gimimą.

4. DAMASKO EPIZODAS

Šių metų paskutiniuosius keturis mėnesius Jėzus praleido Damasko, svečiuodamasis pas pirklių, kurį pakeliui į Jeruzalę pirmą kartą buvo sutikęs Filadelfijoje. Šito pirklio atstovas, vykdamas per Nazaretą, surado Jėzų ir palydėjo jį į Damaską. Šitas iš dalies žydų pirklys pasiūlė paskirti labai stambią pinigų sumą tam, jog Damasko būtų įkurta religinės filosofijos mokykla. Jis planavo sukurti tokį švietimo centrą, kuris pralenktų Aleksandriją. Ir jis pasiūlė Jėzui nedelsiant išvykti į ilgą kelionę po pasaulio švietimo centrus tam, kad pasirengtų tapti šito naujojo projekto vadovu. Tai buvo viena iš didžiausių pagundų, kurią kada nors savo grynai žmogiškosios karjeros metu patyrė Jėzus.

Netrukus šitas pirklys pristatė Jėzui dvylikos pirklių ir bankininkų grupę, kuri sutiko paremti šitą naujai projektuojamą mokyklą. Jėzus išreiškė didžiulį susidomėjimą siūloma mokykla, padėjo jiems suplanuoti jos organizavimą, bet visada išsakydavo nuogąstavimą, kad jo kiti ir neišreikšti, bet ankstesni įsipareigojimai neleis jam priimti vadovavimo tokiam pretenzingam projektui. Jo būsimasis geradarys buvo atkaklus, ir jis Jėzų pelningai įdarbino savo namuose, kad jis galėtų vertėjauti, tuo tarpu jis pats, jo žmona, ir sūnūs ir dukros stengėsi Jėzų įtikinti, kad šis priimtų jam siūlomą garbę. Bet jis nesutikdavo. Jis puikiai žinojo, kad jo misijos žemėje neturi remti mokymosi institucijos; jis žinojo, kad jis nėra mažiausiu laipsniu neturi įsipareigoti dėl to, kad jam vadovautų „žmonių tarybos,“ nesvarbu, kad ir kokius taurius ketinimus jos puoselėtų.

Tą, kurį atstūmė Jeruzalės religiniai vadovai, net jam ir pademonstravus savo savybes vadovauti, pripažino ir entuziastingai pasveikino kaip nuostabų mokytoją Damasko verslininkai ir bankininkai, ir visa tai vyko tuo metu, kada jis buvo negarsus ir nežinomas dailidė iš Nazareto.

Savo šeimai jis niekada nepasakojo apie šitą pasiūlymą, ir šių metų pabaigoje jis buvo sugrįžęs į Nazaretą ir toliau vykdė savo kasdienes pareigas tarsi jo niekada ir nebūtų vilioję jo draugai iš

human problems; not often was mention made of the future mission of Jesus, and very seldom did he himself speak of his future career. His mother rarely thought about his being a child of promise. She was slowly giving up the idea that Jesus was to fulfill any divine mission on earth, yet at times her faith was revived when she paused to recall the Gabriel visitation before the child was born.

4. THE DAMASCUS EPISODE

128:4.1 (1412.4) The last four months of this year Jesus spent in Damascus as the guest of the merchant whom he first met at Philadelphia when on his way to Jerusalem. A representative of this merchant had sought out Jesus when passing through Nazareth and escorted him to Damascus. This part-Jewish merchant proposed to devote an extraordinary sum of money to the establishment of a school of religious philosophy at Damascus. He planned to create a center of learning which would out-rival Alexandria. And he proposed that Jesus should immediately begin a long tour of the world's educational centers preparatory to becoming the head of this new project. This was one of the greatest temptations that Jesus ever faced in the course of his purely human career.

128:4.2 (1412.5) Presently this merchant brought before Jesus a group of twelve merchants and bankers who agreed to support this newly projected school. Jesus manifested deep interest in the proposed school, helped them plan for its organization, but always expressed the fear that his other and unstated but prior obligations would prevent his accepting the direction of such a pretentious enterprise. His would-be benefactor was persistent, and he profitably employed Jesus at his home doing some translating while he, his wife, and their sons and daughters sought to prevail upon Jesus to accept the proffered honor. But he would not consent. He well knew that his mission on earth was not to be supported by institutions of learning; he knew that he must not obligate himself in the least to be directed by the "councils of men," no matter how well-intentioned.

128:4.3 (1412.6) He who was rejected by the Jerusalem religious leaders, even after he had demonstrated his leadership, was recognized and hailed as a master teacher by the businessmen and bankers of Damascus, and all this when he was an obscure and unknown carpenter of Nazareth.

128:4.4 (1412.7) He never spoke about this offer to his family, and the end of this year found him back in Nazareth going about his daily duties just as if he had never been tempted by the flattering

Damasko savimeilę glostančiais pasiūlymais. Šitie Damasko vyrai vėlesnio Kapernaumo gyventojų, kuris apvertė visą žydiją aukštyn kojomis, taip pat niekada nesusiejo su buvusiu dailide iš Nazareto, kuris išdrįso atsisakyti tos garbės, kurią galėjo užtikrinti jų apjungtas turtas.

Jėzus savo gyvenimo įvairius epizodus sugebėjo labai protingai ir sąmoningai atskirti taip, kad, žmonių akimis žiūrint, jie niekada nebuvo tarpusavyje susiejami kaip vieno ir to paties individo veiksmas. Vėlesniaisiais metais jis ne kartą klausėsi, kaip buvo pasakojama šita pati istorija apie keistą galilėjietį, kuris atmetė galimybę įkurti mokyklą Damaske, kad ši galėtų varžytis su Aleksandrija.

Vienas iš tikslų, kurių siekė Jėzus, stengdamasis atskirti kai kuriuos savo žemiškojo patyrimo epizodus, buvo užkirsti kelią tam, jog nebūtų suformuota tokia įvairiapusė ir įspūdinga karjera, dėl kurios vėlesniosios kartos imtų garbinti mokytoją vietoje to, kad paklustų tai tiesai, kuria jis gyveno ir kurios mokė. Jėzus nenorėjo sukurti tokio žmogiškojo pasiekimo grandinės, kuri atitrauktų dėmesį nuo jo mokymų. Jis labai anksti suvokė, kad jo pasekėjai jaus pagundą suformuluoti religiją apie jį ir kuri gali tapti karalystės evangelijos, kurią jis ketino skelbti pasauliui, varžove. Todėl, per kupiną įvykių savo gyvenimą jis nuosekliai stengėsi užgniaužti viską, kas, jo manymu, gali būti paversta tuo, kas pasitarnautų šiam natūraliam žmogiškam polinkiui aukštinti mokytoją, o ne skelbti jo mokymus.

Šitas pats motyvas taip pat paaiškina, kodėl jis sutiko, kad jį pažintų skirtingais vardais savo įvairiapusio gyvenimo žemėje skirtingais laikotarpiais. Ir vėl, jis nenorėjo, kad jo šeima ar kiti žmonės, patirtų kokį nors netinkamą poveikį, kuris vestų juos į tikėjimą į jį prieš savo pačių nuoširdų įsitikinimą. Jis visada atsisakydavo pasinaudoti žmogiškuoju protu nepelnytai ar nedorai. Jis nenorėjo, kad žmonės tikėtų į jį, jeigu jų širdys nereaguoja į tas dvasines realybes, kurios yra apreiškiamos jo mokymuose.

Iki šitų metų pabaigos Nazareto šeima tvarkėsi gana sklandžiai. Vaikai augo, o Marija ėmė priprasti prie to, kad Jėzus būdavo išvykęs iš namų. Jis ir toliau savo uždarbį perduodavo Jokūbui, kad paremtų šeimą, sau pasilikdamas tik tai mažą dalį savo tiesioginėms asmeninėms išlaidoms.

Metams einant, vis sunkiau buvo galima suvokti, jog šitas vyras yra Dievo Sūnus žemėje. Atrodė, kad jis tapo visiškai panašus į šios sferos individą, tiesiog dar vienas žmogus tarp žmonių. Ir taip buvo nurodęs Tėvas danguje, kad šis savęs padovanojimas vystytųsi būtent šitokiu būdu.

propositions of his Damascus friends. Neither did these men of Damascus ever associate the later citizen of Capernaum who turned all Jewry upside down with the former carpenter of Nazareth who had dared to refuse the honor which their combined wealth might have procured.

128:4.5 (1413.1) Jesus most cleverly and intentionally contrived to detach various episodes of his life so that they never became, in the eyes of the world, associated together as the doings of a single individual. Many times in subsequent years he listened to the recital of this very story of the strange Galilean who declined the opportunity of founding a school in Damascus to compete with Alexandria.

128:4.6 (1413.2) One purpose which Jesus had in mind, when he sought to segregate certain features of his earthly experience, was to prevent the building up of such a versatile and spectacular career as would cause subsequent generations to venerate the teacher in place of obeying the truth which he had lived and taught. Jesus did not want to build up such a human record of achievement as would attract attention from his teaching. Very early he recognized that his followers would be tempted to formulate a religion *about* him which might become a competitor of the gospel of the kingdom that he intended to proclaim to the world. Accordingly, he consistently sought to suppress everything during his eventful career which he thought might be made to serve this natural human tendency to exalt the teacher in place of proclaiming his teachings.

128:4.7 (1413.3) This same motive also explains why he permitted himself to be known by different titles during various epochs of his diversified life on earth. Again, he did not want to bring any undue influence to bear upon his family or others which would lead them to believe in him against their honest convictions. He always refused to take undue or unfair advantage of the human mind. He did not want men to believe in him unless their hearts were responsive to the spiritual realities revealed in his teachings.

128:4.8 (1413.4) By the end of this year the Nazareth home was running fairly smoothly. The children were growing up, and Mary was becoming accustomed to Jesus' being away from home. He continued to turn over his earnings to James for the support of the family, retaining only a small portion for his immediate personal expenses.

128:4.9 (1413.5) As the years passed, it became more difficult to realize that this man was a Son of God on earth. He seemed to become quite like an individual of the realm, just another man among men. And it was ordained by the Father in heaven that the bestowal should unfold in this very way.

5. DVIDEŠIMT KETVIRTIEJI METAI (18 M. PO**KR. GIM.)**

Tai buvo pirmieji metai, kada Jėzus buvo santykinai laisvas nuo šeimyninių pareigų. Jokūbui labai gerai sekėsi tvarkyti namus su Jėzaus patarimų ir pinigų pagalba.

Kitą savaitę po šitų metų Perėjimo šventės iš Aleksandrijos į Nazaretą atvyko jaunas vyras tam, kad, kada nors vėliau šiais metais, tarp Jėzaus ir vienos Aleksandrijos žydų grupės kokioje nors vietoje Palestinos pakrantėje surengtų susitikimą. Šitas pasitarimas buvo numatytas, kad vyks birželio vidurį, ir Jėzus išvyko į Cezariją, kad susitiktų su penkiais žymiais Aleksandrijos žydais, kurie maldavo jį įsikurti jų mieste ir tapti religiniu mokytoju, pasiūlydami kaip pradinį paskatinimą chazano padėjėjo vietą pagrindinėje jų sinagogoje.

Šito komiteto atstovas Jėzui aiškino, kad Aleksandrijai yra lemta tapti viso pasaulio žydų kultūros būstine; kad žydų reikalų helenistinė srovė iš tikrųjų buvo pranokusi Babilono minties mokyklą. Jie priminė Jėzui apie nelaimę pranašaujančius gandus apie maištą Jeruzalėje ir visoje Palestinoje ir užtikrino jį, kad bet koks Palestinos žydų sukilimas bus tolygus nacionalinei savižudybei, kad Romos geležinė ranka nuslopins maištą per tris mėnesius, ir kad Jeruzalė bus sugriauta, o šventykla bus sulyginta su žeme, kad nebus palikta akmenis ant akmenų.

Jėzus išklausė viską, ką jie norėjo pasakyti, padėjo jiems už jam pareikštą pasitikėjimą, ir, atsisakydamas vykti į Aleksandriją, iš esmės tepasakė, „Manoji valanda dar neatėjo.“ Juos pritrenkė jo akivaizdus abejingumas tai garbei, kurią jie stengėsi jam suteikti. Prieš išsiskirdami su Jėzumi, jie padovanojo jam piniginę su pinigais kaip jo Aleksandrijos draugų pagarbos ženklą ir kaip kompensaciją už sugaištą laiką ir išlaidas, kurias jis patyrė, atvykdamas į Cezarėją pasitarti su jais. Bet jis lygiai taip pat atsisakė ir pinigų, tardamas: „Juozapo namai niekada nepriimdavo išmaldų, ir mes negalime valgyti svetimo duonos tol, kol stiprias rankas turiu aš pats ir kol gali dirbti mano broliai.“

Jo draugai iš Egipto išplaukė atgal į namus, o vėlesniaisiais metais, kada jie išgirdo gandus apie Kapernaumo valčių gamintoją, kuris kėlė tokį sujudimą Palestinoje, nedaugelis iš jų pamanė, jog tai buvo tas pats išaugęs Betliejaus kūdikis ir tas pats keistai besielgiantis galilėjietis, kuris be ceremonijų atmetė kvietimą tapti didžiu mokytoju Aleksandrijoje.

Jėzus sugrįžo į Nazaretą. Šitų metų likę šeši

5. THE TWENTY-FOURTH YEAR (A.D. 18)

128:5.1 (1413.6) This was Jesus' first year of comparative freedom from family responsibility. James was very successful in managing the home with Jesus' help in counsel and finances.

128:5.2 (1413.7) The week following the Passover of this year a young man from Alexandria came down to Nazareth to arrange for a meeting, later in the year, between Jesus and a group of Alexandrian Jews at some point on the Palestinian coast. This conference was set for the middle of June, and Jesus went over to Caesarea to meet with five prominent Jews of Alexandria, who besought him to establish himself in their city as a religious teacher, offering as an inducement to begin with, the position of assistant to the chazan in their chief synagogue.

128:5.3 (1414.1) The spokesmen for this committee explained to Jesus that Alexandria was destined to become the headquarters of Jewish culture for the entire world; that the Hellenistic trend of Jewish affairs had virtually outdistanced the Babylonian school of thought. They reminded Jesus of the ominous rumblings of rebellion in Jerusalem and throughout Palestine and assured him that any uprising of the Palestinian Jews would be equivalent to national suicide, that the iron hand of Rome would crush the rebellion in three months, and that Jerusalem would be destroyed and the temple demolished, that not one stone would be left upon another.

128:5.4 (1414.2) Jesus listened to all they had to say, thanked them for their confidence, and, in declining to go to Alexandria, in substance said, "My hour has not yet come." They were nonplused by his apparent indifference to the honor they had sought to confer upon him. Before taking leave of Jesus, they presented him with a purse in token of the esteem of his Alexandrian friends and in compensation for the time and expense of coming over to Caesarea to confer with them. But he likewise refused the money, saying: "The house of Joseph has never received alms, and we cannot eat another's bread as long as I have strong arms and my brothers can labor."

128:5.5 (1414.3) His friends from Egypt set sail for home, and in subsequent years, when they heard rumors of the Capernaum boatbuilder who was creating such a commotion in Palestine, few of them surmised that he was the babe of Bethlehem grown up and the same strange-acting Galilean who had so unceremoniously declined the invitation to become a great teacher in Alexandria.

128:5.6 (1414.4) Jesus returned to Nazareth. The

mėnesiai buvo toks laikotarpis, kada įvykių atsitiko mažiausia per jo visą karjerą. Jis džiaugėsi šituo laikinuoju poilsiu nuo įprastų savo gyvenimo problemų, kurias reikėdavo spręsti, ir sunkumų, kuriuos reikėdavo nugalėti. Jis daug bendravo su savo Tėvu danguje ir padarė milžinišką pažangą įsisavindamas savo žmogiškąjį protą.

Bet laiko ir erdvės pasauliuose žmogiškieji reikalai sklandžiai klostosi neilgai. Gruodžio mėnesį Jokūbas privačiai kalbėjosi su Jėzumi, paaiškindamas jam, kad jis yra labai įsimylėjęs Estą, merginą iš Nazareto, ir kad jie kada nors norėtų susituokti, jeigu tą būtų galima sutvarkyti. Jis atkreipė dėmesį į tą faktą, kad Juozapui greitai bus aštuoniolika metų, ir jam tai būtų geras patyrimas pasinaudoti galimybe tapti laikinąja šeimos galva. Jėzus davė sutikimą tam, kad Jokūbas vestų po dvejų metų, su sąlyga, jog, per šį laikotarpį, tinkamai parengs Juozapą tam, kad šis prisiimtų vadovavimą namams.

Ir dabar pasipylė įvykiai—vedybos buvo nebetoli. Jokūbo sėkmė, gaunant Jėzaus sutikimą dėl vedybų, padarino ir Miriamą kreiptis į savo brolių-tėvą su savaisiais planais. Jokūbas, jaunesnysis mūrininkas, kažkada pats save pasiskyręs Jėzaus gynėju, dabar Jokūbo ir Juozapo verslo partneris, jau daug laiko siekė Miriamos rankos. Po to, kada Miriam savo planus išdėstė Jėzui, tuomet jis nurodė, kad Jokūbas ateitų pas jį jos rankos paprašyti oficialiai, ir pažadėjo, kad šias vedības palaimins iš karto, kai tik ji pajaus, jog Morta yra pasirengusi tinkamai prisiimti vyriausiosios dukters pareigas.

Kada Jėzus būdavo namuose, tada jis toliau mokė vakarais triskart per savaitę, per Sabatą dažnai skaitydavo raštus sinagogoje, bendravo su savo motina, mokė vaikus, ir apskritai elgėsi kaip garbingas ir gerbiamas Nazareto gyventojas Izraelio bendrijoje.

6. DVIDEŠIMT PENKTIEJI METAI (19 M. PO KR. GIM.)

Šiuos metus visa Nazareto šeima pradėjo būdama geros sveikatos ir šitais metais įprastą mokslą užbaigė visi vaikai, išskyrus tai, jog Morta dar turėjo šiek tiek padirbėti su Rūta.

Jėzus buvo vienas iš stipriausių ir tobuliausių žmonijos atstovų, pasirodžiusių žemėje nuo Adomo dienų. Jo fizinis išsivystymas buvo nuostabus. Jo protas buvo aktyvus, aštrus, ir skvarbus—palyginus su savo amžininkų vidutiniu mentalitetu, jis buvo pasiekęs milžiniškų proporcijų

remainder of this year was the most uneventful six months of his whole career. He enjoyed this temporary respite from the usual program of problems to solve and difficulties to surmount. He communed much with his Father in heaven and made tremendous progress in the mastery of his human mind.

128:5.7 (1414.5) But human affairs on the worlds of time and space do not run smoothly for long. In December James had a private talk with Jesus, explaining that he was much in love with Esta, a young woman of Nazareth, and that they would sometime like to be married if it could be arranged. He called attention to the fact that Joseph would soon be eighteen years old, and that it would be a good experience for him to have a chance to serve as the acting head of the family. Jesus gave consent for James's marriage two years later, provided he had, during the intervening time, properly trained Joseph to assume direction of the home.

128:5.8 (1414.6) And now things began to happen — marriage was in the air. James's success in gaining Jesus' assent to his marriage emboldened Miriam to approach her brother-father with her plans. Jacob, the younger stone mason, onetime self-appointed champion of Jesus, now business associate of James and Joseph, had long sought to gain Miriam's hand in marriage. After Miriam had laid her plans before Jesus, he directed that Jacob should come to him making formal request for her and promised his blessing for the marriage just as soon as she felt that Martha was competent to assume her duties as eldest daughter.

128:5.9 (1414.7) When at home, he continued to teach the evening school three times a week, read the Scriptures often in the synagogue on the Sabbath, visited with his mother, taught the children, and in general conducted himself as a worthy and respected citizen of Nazareth in the commonwealth of Israel.

6. THE TWENTY-FIFTH YEAR (A.D. 19)

128:6.1 (1415.1) This year began with the Nazareth family all in good health and witnessed the finishing of the regular schooling of all the children with the exception of certain work which Martha must do for Ruth.

128:6.2 (1415.2) Jesus was one of the most robust and refined specimens of manhood to appear on earth since the days of Adam. His physical development was superb. His mind was active, keen, and penetrating — compared with the average mentality of his contemporaries, it had

—ir jo dvasia tikrai buvo žmogiškai dieviška.

Šeimos finansinė padėtis buvo geriausia nuo to meto, kada ji neteko Juozapo nekilnojamojo turto. Buvo sumokėti paskutiniai įnašai už remonto dirbtuves, aptarnaujančias vilkstines; jie nebebuvo skolingi nė vienam žmogui, ir pirmą kartą per daugelį metų šiek tiek pinigų turėjo ateičiai. Esant tokiai padėčiai, ir kadangi savo kitus brolius jis buvo nuvedęs į Jeruzalę tam, kad jie dalyvautų savo pirmose Perėjimo šventės ceremonijose, tai Jėzus nusprendė lydėti ir Judą (kuris buvo ką tik baigęs sinagogos mokyklą) per pirmąjį jo apsilankymą šventykloje.

Jie vyko į Jeruzalę ir sugrįžo atgal tuo pačiu maršrutu, per Jordano slėnį, kadangi Jėzus bijojo nemalonumų, kurie galėtų kilti, jeigu savo jaunąjį broį jis vestų per Samariją. Jau Nazarete Judas keletą kartų turėjo vargo dėl savo ūmaus elgesio, paremto stipriais patriotiniais jausmais.

Į Jeruzalę jie atvyko tinkamu laiku, ir buvo pakeliui į šventyklą, kad pirmą kartą aplankyti ją, kurios pats vaizdas Judą sujaudino ir suvirpino iki pat sielos gelmių, kai atsitiktinai jie sutiko Lozorį iš Betanės. Kol Jėzus šnekėjosi su Lozoriumi ir stengėsi susitarti dėl to, jog Perėjimo šventę atšvęstų kartu, Judas jiems visiems užvirė tikrą košę. Visiškai greta stovėjęs romėnų sargybinis, kelis kartus napadoriai replikavo žydaities merginos, kuri tuo metu praėjo, adresu. Judas paraudo iš įniršio ir tuoj pat savo pasipiktinimą dėl tokio nepadorumo išreiškė tiesiogiai kareiviui ir tiek garsiai, kad šis išgirstų. Romėnų legionieriai dabar labai jautriai reaguodavo į viską, kas buvo susiję su žydų rodoma nepagarba; todėl sargybinis Judą tuoj pat suėmė. Jaunajam patriotui to jau buvo per daug, ir anksčiau negu Jėzus galėjo jį įspėti žvilgsniu, jis pats davė laisvę slopintiems antiromėniškiems jausmams, išsakydamas daugiažodį pasmerkimą, kuris dar labiau pablogino ir taip jau blogą padėtį. Judą, su greta einančiu Jėzumi, iš karto nuvedė į karinį kalėjimą.

Jėzus stengėsi pasiekti, kad Judo byla būtų nagrinėjama tuoj pat, arba priešingu atveju, kad jį laiku paleistų ir jis galėtų tą vakarą atšvęsti Perėjimo šventę, bet jam šitie mėginimai nepasisekė. Kadangi kita diena buvo „šventojo susirinkimo“ diena Jeruzalėje, tai net ir romėnai nedrįso pateikti kaltinimų žydai. Dėl to, Judas liko įkalintas iki antrosios dienos po jo suėmimo ryto, ir Jėzus kalėjime liko kartu su juo. Jų nebuvo šventykloje ceremonijos metu, kada įstatymo sūnūs buvo priimti į Izraelio pilnateisę pilietybę. Judas tokioje oficialioje ceremonijoje nedalyvavo keletą metų tol, kol kitą kartą lankėsi Jeruzalėje Perėjimo šventės metu, ir tai įvyko ryšium su jo propagandiniu darbu uoliųjų, tos patriotinės organizacijos, kuriai jis priklausė ir kurioje buvo

developed gigantic proportions — and his spirit was indeed humanly divine.

128:6.3 (1415.3) The family finances were in the best condition since the disappearance of Joseph's estate. The final payments had been made on the caravan repair shop; they owed no man and for the first time in years had some funds ahead. This being true, and since he had taken his other brothers to Jerusalem for their first Passover ceremonies, Jesus decided to accompany Jude (who had just graduated from the synagogue school) on his first visit to the temple.

128:6.4 (1415.4) They went up to Jerusalem and returned by the same route, the Jordan valley, as Jesus feared trouble if he took his young brother through Samaria. Already at Nazareth Jude had got into slight trouble several times because of his hasty disposition, coupled with his strong patriotic sentiments.

128:6.5 (1415.5) They arrived at Jerusalem in due time and were on their way for a first visit to the temple, the very sight of which had stirred and thrilled Jude to the very depths of his soul, when they chanced to meet Lazarus of Bethany. While Jesus talked with Lazarus and sought to arrange for their joint celebration of the Passover, Jude started up real trouble for them all. Close at hand stood a Roman guard who made some improper remarks regarding a Jewish girl who was passing. Jude flushed with fiery indignation and was not slow in expressing his resentment of such an impropriety directly to and within hearing of the soldier. Now the Roman legionnaires were very sensitive to anything bordering on Jewish disrespect; so the guard promptly placed Jude under arrest. This was too much for the young patriot, and before Jesus could caution him by a warning glance, he had delivered himself of a voluble denunciation of pent-up anti-Roman feelings, all of which only made a bad matter worse. Jude, with Jesus by his side, was taken at once to the military prison.

128:6.6 (1415.6) Jesus endeavored to obtain either an immediate hearing for Jude or else his release in time for the Passover celebration that evening, but he failed in these attempts. Since the next day was a "holy convocation" in Jerusalem, even the Romans would not presume to hear charges against a Jew. Accordingly, Jude remained in confinement until the morning of the second day after his arrest, and Jesus stayed at the prison with him. They were not present in the temple at the ceremony of receiving the sons of the law into the full citizenship of Israel. Jude did not pass through this formal ceremony for several years, until he was next in Jerusalem at a Passover and in connection with his propaganda work in behalf of the Zealots, the patriotic organization to which

labai aktyvus, vardu.

Jų antrosios dienos kalėjime rytą Jėzus pasirodė prieš karinį teisėją Judo vardu. Atsiprašęs dėl savo brolio jaunystės ir toliau aiškindamas tikrai juridinį pareiškimą, susijusį su incidento provokaciniu pobūdžiu, dėl kurio jo brolis ir buvo suimtas, Jėzus taip pateikė bylą, jog teisėjas pareiškė nuomonę, kad jaunas žydas savo įnirtingam išsišokimui galėjo turėti kažkokį įmanomą pateisinimą. Įspėjęs Judą, kad šis daugiau nebeduotų sau valios dar kartą prasižengti dėl tokio neatsargaus elgesio, paleisdamas juos, jis tarė Jėzui: “Tu geriau nenuleisk akių nuo šito vaiko; jis gali pridaryti daug nemalonumų jums visiems.” Ir romėnų teisėjas sakė tiesą. Judas iš tiesų Jėzui pridarė daug vargo, ir visą laiką problemos būdavo tokio paties pobūdžio— susirėmimai su pilietine valdžia dėl savo neapgalvotų ir neišmintingų patriotinių protrūkių.

Jėzus ir Judas nuėjo nakvynės į Betanę, paaiškinę, kodėl jiems nepavyko laikytis susitarimo dėl Perėjimo šventės vakarienės, o kitą dieną jie iškeliauja į Nazaretą. Jėzus nieko nepasakojo šeimai apie savo jaunojo brolio suėmimą Jeruzalėje, bet apie šitą epizodą jis ilgai šnekėjosi su Judu, praėjus maždaug trimis savaitėms po jų sugrįžimo. Po šito pokalbio su Jėzumi šeimai Judas pasisakė pats. Jis niekada neužmiršo to kantrumo ir atkaklumo, kokį per visą šitą varginantį patyrimą rodė jo brolis-tėvas.

Tai buvo paskutinioji Perėjimo šventė, kurioje Jėzus buvo kartu su kuriuo nors iš savosios šeimos narių. Vis labiau Žmogaus Sūnus turėjo atitrūkti nuo artimo bendravimo su savo paties gimine.

Šitais metais jo gilaus apmąstymo periodus dažnai nutraukdavo Rūta ir jos draugės. Ir visada Jėzus tikrai buvo pasirengęs atidėti apmąstymus apie savąjį ateities darbą pasaulio ir visatos labui, kad galėtų kartu pasidalinti šitų vaikelių vaikišku džiaugsmu ir jaunatvišku linksmumu, kurie niekada nepavargdavo klausytis Jėzaus, kada jis pasakodavo apie savo patyrimus įvairių kelionių į Jeruzalę metu. Joms taip pat labai patiko jo pasakojimai apie gyvūnus ir gamtą.

Vaikai visada būdavo laukiami remonto dirbtuvėse. Prie dirbtuvės sienos Jėzus parūpino smėlio, medžio kaladėlių, ir akmenų, ir vaikų grupelės susiburdavo ten, kad linksmai praleistų laiką. Kada pavargdavo nuo žaidimų, patys drąsiausieji dirstelėdavo į dirbtuvių vidų, ir jeigu jų savininkai nebūdavo užsiėmę, tuomet jie įsidrąsindavo įeiti vidun ir tarti: “Dėde Jošua, išeik į lauką ir papasakok mums ilgą istoriją.” Tuomet jie išsivesdavo į laukan, tempdami už rankų tol, kol jis atsisėsdavo ant mėgstamiausio didžiulio akmens ties dirbtuvių kampu, o vaikai susėsdavo

he belonged and in which he was very active.

128:6.7 (1415.7) The morning following their second day in prison Jesus appeared before the military magistrate in behalf of Jude. By making apologies for his brother's youth and by a further explanatory but judicious statement with reference to the provocative nature of the episode which had led up to the arrest of his brother, Jesus so handled the case that the magistrate expressed the opinion that the young Jew might have had some possible excuse for his violent outburst. After warning Jude not to allow himself again to be guilty of such rashness, he said to Jesus in dismissing them: “You had better keep your eye on the lad; he's liable to make a lot of trouble for all of you.” And the Roman judge spoke the truth. Jude did make considerable trouble for Jesus, and always was the trouble of this same nature — clashes with the civil authorities because of his thoughtless and unwise patriotic outbursts.

128:6.8 (1416.1) Jesus and Jude walked over to Bethany for the night, explaining why they had failed to keep their appointment for the Passover supper, and set out for Nazareth the following day. Jesus did not tell the family about his young brother's arrest at Jerusalem, but he had a long talk with Jude about this episode some three weeks after their return. After this talk with Jesus Jude himself told the family. He never forgot the patience and forbearance his brother-father manifested throughout the whole of this trying experience.

128:6.9 (1416.2) This was the last Passover Jesus attended with any member of his own family. Increasingly the Son of Man was to become separated from close association with his own flesh and blood.

128:6.10 (1416.3) This year his seasons of deep meditation were often broken into by Ruth and her playmates. And always was Jesus ready to postpone the contemplation of his future work for the world and the universe that he might share in the childish joy and youthful gladness of these youngsters, who never tired of listening to Jesus relate the experiences of his various trips to Jerusalem. They also greatly enjoyed his stories about animals and nature.

128:6.11 (1416.4) The children were always welcome at the repair shop. Jesus provided sand, blocks, and stones by the side of the shop, and bevvies of youngsters flocked there to amuse themselves. When they tired of their play, the more intrepid ones would peek into the shop, and if its keeper were not busy, they would make bold to go in and say, “Uncle Joshua, come out and tell us a big story.” Then they would lead him out by tugging at his hands until he was seated on the favorite rock by the corner of the shop, with the children on the ground in a semicircle before him. And how the

ant žemės pusračiu prieš jį. Ir iš tiesų, kaip šitie mažyliai mylėjo savo Dėdę Jošua. Jie mokėsi juoktis, ir juoktis iš širdies. Buvo įprasta, jog vienas ar du mažiausieji užsiropšdavo ant jo kelių ir sėdėdavo ten, su nuostaba žiūrėdami į viršų į jo išraiškingus bruožus, kada jis pasakodavo savo istorijas. Vaikai Jėzų mylėjo, ir Jėzus mylėjo vaikus.

Jo draugams buvo sunku suvokti jo intelektualios veiklos spektrą, kaip jis gali taip staiga ir taip visiškai pereiti nuo gilių diskusijų apie politiką, filosofiją, ar religiją prie šitų vaikų nuo penkerių iki dešimties metų amžiaus nerūpestingo ir džiaugsmingo žaismingumo. Jo paties broliams ir seserims užaugus, kada jis turėjo daugiau laisvalaikio, ir prieš atsirandant anūkams, jis daug dėmesio skyrė šitiems mažyliams. Bet žemėje jis negyveno pakankamai ilgai, kad iš tikrųjų pasidžiaugtų anūkais.

7. DVIDEŠIMT ŠEŠTIEJI METAI (20 M. PO KR. GIM.)

Kada prasidėjo šitie metai, Jėzus iš Nazareto labai stipriai suvokė, kad jis turi potencialios galios platų diapazoną. Bet jis lygiai taip pat buvo visiškai įsitikinęs, jog šitos galios neturi panaudoti jo asmenybė kaip Žmogaus Sūnus, bent jau iki ateis jo valanda.

Šituo metu jis mąstė daug, bet apie savąjį ryšį su savo Tėvu danguje pasakodavo mažai. Ir visų šitų apmąstymų išvada buvo vieną kartą išreikšta jo maldoje ant kalvos viršūnės, kada jis ištarė: „Nepriklausomai nuo to, kas aš esu, ir nesvarbu, kokią galią aš galiu ar negaliu turėti, aš visada paklusau ir visada paklusu savo Rojaus Tėvo valiai.“ Ir vis tik, kada šitas žmogus Nazarete eidavo į savo darbą ir grįždavo iš jo, tiesiogine prasme tai buvo tiesa—kas susiję su milžiniška visata—kad „jame buvo paslėpti visi išminties ir žinių turtai.“

Per visus šituos metus šeimyniniai reikalai klostėsi sklandžiai visiems, išskyrus Judą. Daug metų Jokūbas turėjo problemų su savo jauniausiuoju broliu, kuris nebuvo linkęs imtis darbo, taip pat nebuvo galima juo pasitikėti ir dėl to, kad jis įnešė savąją dalį šeimos išlaidoms padengti. Nors jis ir gyveno namie, bet nebuvo sąžiningas tuo atžvilgiu, jog šeimos paramai uždirbtų savąją dalį.

Jėzus buvo ramus žmogus, ir kartas nuo karto jį tikrai suglumindavo Judo agresyvūs išsišokimai ir gausūs patriotiniai protrūkiai. Jokūbas ir Juozapas buvo linkę jį išvartyti iš namų, bet Jėzus nesutikdavo. Kada jų kantrybė būdavo žiauriai išbandoma, tada Jėzus tikrai patardavo:

little folks did enjoy their Uncle Joshua. They were learning to laugh, and to laugh heartily. It was customary for one or two of the smallest of the children to climb upon his knees and sit there, looking up in wonderment at his expressive features as he told his stories. The children loved Jesus, and Jesus loved the children.

^{128:6.12 (1416.5)} It was difficult for his friends to comprehend the range of his intellectual activities, how he could so suddenly and so completely swing from the profound discussion of politics, philosophy, or religion to the lighthearted and joyous playfulness of these tots of from five to ten years of age. As his own brothers and sisters grew up, as he gained more leisure, and before the grandchildren arrived, he paid a great deal of attention to these little ones. But he did not live on earth long enough to enjoy the grandchildren very much.

7. THE TWENTY-SIXTH YEAR (A.D. 20)

^{128:7.1 (1416.6)} As this year began, Jesus of Nazareth became strongly conscious that he possessed a wide range of potential power. But he was likewise fully persuaded that this power was not to be employed by his personality as the Son of Man, at least not until his hour should come.

^{128:7.2 (1417.1)} At this time he thought much but said little about the relation of himself to his Father in heaven. And the conclusion of all this thinking was expressed once in his prayer on the hilltop, when he said: “Regardless of who I am and what power I may or may not wield, I always have been, and always will be, subject to the will of my Paradise Father.” And yet, as this man walked about Nazareth to and from his work, it was literally true — as concerned a vast universe — that “in him were hidden all the treasures of wisdom and knowledge.”

^{128:7.3 (1417.2)} All this year the family affairs ran smoothly except for Jude. For years James had trouble with his youngest brother, who was not inclined to settle down to work nor was he to be depended upon for his share of the home expenses. While he would live at home, he was not conscientious about earning his share of the family upkeep.

^{128:7.4 (1417.3)} Jesus was a man of peace, and ever and anon was he embarrassed by Jude's belligerent exploits and numerous patriotic outbursts. James and Joseph were in favor of casting him out, but Jesus would not consent. When their patience would be severely tried,

“Būkite kantrūs. Būkite išmintingi, duodami patarimą, ir savo gyvenimu rodykite pavyzdį, kad jūsų jaunas brolis galėtų iš pradžių sužinoti geresnį kelią, o tada būtų priverstas šituo keliu eiti paskui jus.” Jėzaus išmintingas ir kupinas meilės patarimas užkirto kelią skilimui šeimoje; jie liko kartu. Bet Judas niekada nemąstė blaiviai iki savo vedybų.

Marija retai kada šnekėjo apie Jėzaus būsimąją misiją. Kada tik būdavo užsimenama šita tema, tada Jėzus tepasakydavo: “Manoji valanda dar neatėjo.” Jėzus buvo beveik įvykdęs sunkią užduotį, atpratinti šeimą priklausyti nuo jo asmenybės betarpiško buvimo. Jis sparčiai rengėsi tai dienai, kada galės visiškai logiškai palikti Nazareto namus tam, jog pradėtų aktyvesnį pasiruošimą savo tikrajai tarnystei žmonijai.

Niekada iš akiračio neišleiskite to fakto, kad Jėzaus svarbiausioji užduotis septintojo savęs padovanojimo metu buvo tvarinio patyrimo įgijimas, Nebadono suverenumo pasiekimas. Ir kaupdamas šitą patį patyrimą, jis aukščiausiu laipsniu atskleidė Rojaus Tėvą Urantijai ir visai savajai vietinei visatai. Kartu su šitais tikslais jis taip pat apsiėmė išpaužti šitos planetos sudėtingus reikalus, nes jie buvo susiję su Luciferio maištu.

Šitais metais laisvo laiko Jėzus turėjo daugiau negu įprasta, ir didelę laiko dalį jis paskyrė tam, kad Jokūbą išmokyti, kaip valdyti remonto dirbtuves, o Juozapą, kaip tvarkyti namų reikalus. Marija jautė, kad jis ruošiasi juos palikti. Palikti juos, kad išeitų, kur? Kad darytų, ką? Ji buvo beveik atsisakiusi minties, kad Jėzus yra Mesijas. Ji negalėjo suprasti jo; savo pirmagimio sūnaus ji tiesiog negalėjo suvokti.

Jėzus šitais metais daug laiko praleido su savo šeimos nariais individualiai. Jis išsivesdavo juos į ilgus ir dažnus pasivaikščiojimus į kalvos viršų ir po apylinkes. Prieš derliaus nuėmimą jis nusivedė Judą pas dėdę ūkininką, gyvenantį į pietus nuo Nazareto, bet Judas nepasiliko ilgam po derliaus sudorėjimo. Jis pabėgo, ir Simonas vėliau surado jį su žvejais prie ežero. Kada Simonas parvedė jį atgal namo, tada Jėzus šiuos dalykus aptarė su pabėgėliu vaikinui ir, kadangi jis norėjo būti žvejys, tai su juo nuėjo į Magdalą ir paliko jį giminaičio, žvejo, globoje; ir nuo to laiko iki savo vedybų Judas dirbo visiškai gerai ir reguliariai, o po vedybų ir toliau užsiėmė žvejo darbu.

Pagaliau atėjo toji diena, kada visi Jėzaus broliai gyvenime buvo pasirinkę savo darbą ir jame įsitvirtinę. Viskas buvo rengiama Jėzaus išvykimui iš namų.

Lapkričio mėnesį įvyko dvigubos vestuvės. Jokūbas vedė Estą, o Miriam ištekėjo už kaimyno mūrininko Jokūbo. Tai iš tiesų buvo

Jesus would only counsel: “Be patient. Be wise in your counsel and eloquent in your lives, that your young brother may first know the better way and then be constrained to follow you in it.” The wise and loving counsel of Jesus prevented a break in the family; they remained together. But Jude never was brought to his sober senses until after his marriage.

128:7.5 (1417.4) Mary seldom spoke of Jesus’ future mission. Whenever this subject was referred to, Jesus only replied, “My hour has not yet come.” Jesus had about completed the difficult task of weaning his family from dependence on the immediate presence of his personality. He was rapidly preparing for the day when he could consistently leave this Nazareth home to begin the more active prelude to his real ministry for men.

128:7.6 (1417.5) Never lose sight of the fact that the prime mission of Jesus in his seventh bestowal was the acquirement of creature experience, the achievement of the sovereignty of Nebadon. And in the gathering of this very experience he made the supreme revelation of the Paradise Father to Urantia and to his entire local universe. Incidental to these purposes he also undertook to untangle the complicated affairs of this planet as they were related to the Lucifer rebellion.

128:7.7 (1417.6) This year Jesus enjoyed more than usual leisure, and he devoted much time to training James in the management of the repair shop and Joseph in the direction of home affairs. Mary sensed that he was making ready to leave them. Leave them to go where? To do what? She had about given up the thought that Jesus was the Messiah. She could not understand him; she simply could not fathom her first-born son.

128:7.8 (1417.7) Jesus spent a great deal of time this year with the individual members of his family. He would take them for long and frequent strolls up the hill and through the countryside. Before harvest he took Jude to the farmer uncle south of Nazareth, but Jude did not remain long after the harvest. He ran away, and Simon later found him with the fishermen at the lake. When Simon brought him back home, Jesus talked things over with the runaway lad and, since he wanted to be a fisherman, went over to Magdala with him and put him in the care of a relative, a fisherman; and Jude worked fairly well and regularly from that time on until his marriage, and he continued as a fisherman after his marriage.

128:7.9 (1418.1) At last the day had come when all Jesus’ brothers had chosen, and were established in, their lifework. The stage was being set for Jesus’ departure from home.

128:7.10 (1418.2) In November a double wedding occurred. James and Esta, and Miriam and Jacob were married. It was truly a joyous occasion. Even

džiaugsmingas įvykis. Net ir Marija vėl buvo laiminga, išskyrus tas akimirkas, kai imdavo suvokti, kad Jėzus ruošiasi išeiti. Ji kentėjo nuo didžiulio netikrumo naštos: Jeigu tikrai Jėzus atsisėdęs ir su ja apie viską atvirai pasišnekėtų, kaip tą darydavo būdamas vaikas, bet jis visą laiką buvo užsisklendęs; jis apie ateitį nekalbėjo visiškai nieko.

Jokūbas ir jo jaunoji žmona, Esta, persikraustė į dailų nedidelį namą miesto rytiniame pakraštyje, jos tėvo padovanotą. Nors Jokūbas ir toliau rėmė savo motinos namus, bet dėl vedybų jo dalis buvo sumažinta perpus, ir Jėzus oficialiai šeimos galva paskyrė Juozapą. Dabar Judas labai tiksliai kiekvieną mėnesį į namus siųsdavo savąją dalį pinigų. Jokūbo ir Miriamos vedybos labai teigiamai paveikė Judą, ir, kitą dieną po šitų dvejų vestuvių, prieš išvykdamas į žvejybos vietą, jis užtikrino Juozapą, kad šis gali pasikliauti juo, kad "savąją pareigą įvykdysiu iki galo, o jeigu reikės, tai ir daugiau." Ir savo pažadą jis ištesėjo.

Miriama gyveno Marijos kaimynystėje Jokūbo namuose, Jokūbas vyresnysis buvo palaidotas šalia savo tėvų. Mirta namuose užėmė Miriamos vietą, ir naujoji organizacija veikė sklandžiai iki metų pabaigos.

Kitą dieną po šitų dvejų vestuvių Jėzus surengė svarbų pasikalbėjimą su Jokūbu. Jis pasakė Jokūbui, slapta, kad ruošiasi iš namų išeiti. Visas teises į remonto dirbtuves jis perdavė Jokūbui, oficialiai ir iškilmingai atsisakė savo pareigų kaip Juozapo namų galva, ir savo brolių Jokūbą nepaprastai jaudinančiai paskyrė "savo tėvo namų galva ir gynėju." Jis surašė, ir jie abu pasirašė, slaptą sutartį, kuri sąlygojo, jog už remonto dirbtuvių padovanojimą Jokūbas nuo šiol prisiima visišką finansinę atsakomybę už šeimą, šitokių būdu Jėzus buvo atleistas nuo bet kokių tolimesniųjų įsipareigojimų šitoje srityje. Kai kontraktas buvo pasirašytas, kai biudžetas buvo sutvarkytas taip, kad šeimos realiosios išlaidos būtų padengiamos be Jėzaus įnašų, tuomet Jėzus tarė Jokūbui: "Bet, mano sūnau, aš ir toliau jums tikrai kažkiek pinigų atsiųsiu kas mėnesį tol, kol manoji valanda nebus atėjusi, tačiau tą, ką atsiųsiu, tu iš tiesų panaudosi taip, kaip to reikalaus aplinkybės. Naudok mano pinigus šeimos būtiniausioms reikmėms ar pramogoms, kaip tau atrodys tinkama. Panaudok juos ligos arba nenumatytų aplinkybių atvejais, kurie gali ištikti bet kurį šeimos narį."

Ir prieš tai, kada Jėzus pradėjo viešai tarnauti savo Tėvui, šitokių būdu jis iš tikrųjų pasiruošė įžengti į savo suaugusiojo gyvenimo antrąją fazę, kurią jis patyrė ne namuose.

Mary was once more happy except every now and then when she realized that Jesus was preparing to go away. She suffered under the burden of a great uncertainty: If Jesus would only sit down and talk it all over freely with her as he had done when he was a boy, but he was consistently uncommunicative; he was profoundly silent about the future.

128:7.11 (1418.3) James and his bride, Esta, moved into a neat little home on the west side of town, the gift of her father. While James continued his support of his mother's home, his quota was cut in half because of his marriage, and Joseph was formally installed by Jesus as head of the family. Jude was now very faithfully sending his share of funds home each month. The weddings of James and Miriam had a very beneficial influence on Jude, and when he left for the fishing grounds, the day after the double wedding, he assured Joseph that he could depend on him "to do my full duty, and more if it is needed." And he kept his promise.

128:7.12 (1418.4) Miriam lived next door to Mary in the home of Jacob, Jacob the elder having been laid to rest with his fathers. Martha took Miriam's place in the home, and the new organization was working smoothly before the year ended.

128:7.13 (1418.5) The day after this double wedding Jesus held an important conference with James. He told James, confidentially, that he was preparing to leave home. He presented full title to the repair shop to James, formally and solemnly abdicated as head of Joseph's house, and most touchingly established his brother James as "head and protector of my father's house." He drew up, and they both signed, a secret compact in which it was stipulated that, in return for the gift of the repair shop, James would henceforth assume full financial responsibility for the family, thus releasing Jesus from all further obligations in these matters. After the contract was signed, after the budget was so arranged that the actual expenses of the family would be met without any contribution from Jesus, Jesus said to James: "But, my son, I will continue to send you something each month until my hour shall have come, but what I send shall be used by you as the occasion demands. Apply my funds to the family necessities or pleasures as you see fit. Use them in case of sickness or apply them to meet the unexpected emergencies which may befall any individual member of the family."

128:7.14 (1418.6) And thus did Jesus make ready to enter upon the second and home-detached phase of his adult life before the public entrance upon his Father's business.

129 Dokumentas. Jėzaus vėlesnis suaugusiojo gyvenimas

⇨ 128

URANTIJOS KNYGA

130 ⇨

IV DALIS. JĖZAUS GYVENIMAS IR MOKYMAI

129 DOKUMENTAS. JĖZAUS VĖLESNIS SUAUGUSIOJO GYVENIMAS

Skyrius

ĮVADAS

1. Dvidešimt septintieji metai (21 m. po Kr. gim.)
2. Dvidešimt aštuntieji metai (22 m. po Kr. gim.)
3. Dvidešimt devintieji metai (23 m. po Kr. gim.)
4. Žmogiškasis Jėzus

ĮVADAS

JĖZUS visiškai ir galutinai atsiribojo nuo Nazareto šeimos reikalų valdymo ir nuo tiesioginio vadovavimo jos nariams. Jis ir toliau, iki pat savo krikšto, rėmė šeimą finansiškai ir asmeniškai labai domėjosi kiekvieno iš savo brolių ir kiekvienos iš savo seserų dvasine gerove. Ir visuomet jis buvo iš tiesų pasirengęs padaryti viską, kas žmogiškai įmanoma, kad paguostų ir padarytų laiminga savo motiną našlę.

Žmogaus Sūnus dabar buvo visiškai pasirengęs visam lakui atsiskirti nuo Nazareto šeimos; o šitą padaryti jam buvo nelengva. Jėzus natūraliai mylėjo savo artimuosius; jis mylėjo savo šeimą, ir šitą natūralią meilę milžiniškai padidino jo nepaprastas atsidavimas jiems. Kuo daugiau save padovanojame savo bičiuliams, tuo labiau juos imame mylėti; ir kadangi Jėzus taip iki galo buvo atsidavęs savajai šeimai, tai jis mylėjo juos didžiule ir karšta meile.

Visa šeima pamažu ėmė suprasti, kad Jėzus nuošias juos palikti. Nujaučiamo išsiskyrimo

PAPER 129

THE LATER ADULT LIFE OF JESUS

SECTIONS

Introduction

1. The Twenty-Seventh Year (A.D. 21)
2. The Twenty-Eighth Year (A.D. 22)
3. The Twenty-Ninth Year (A.D. 23)
4. The Human Jesus

INTRODUCTION

129:0.1 (1419.1) JESUS had fully and finally separated himself from the management of the domestic affairs of the Nazareth family and from the immediate direction of its individuals. He continued, right up to the event of his baptism, to contribute to the family finances and to take a keen personal interest in the spiritual welfare of every one of his brothers and sisters. And always was he ready to do everything humanly possible for the comfort and happiness of his widowed mother.

129:0.2 (1419.2) The Son of Man had now made every preparation for detaching himself permanently from the Nazareth home; and this was not easy for him to do. Jesus naturally loved his people; he loved his family, and this natural affection had been tremendously augmented by his extraordinary devotion to them. The more fully we bestow ourselves upon our fellows, the more we come to love them; and since Jesus had given himself so fully to his family, he loved them with a great and fervent affection.

129:0.3 (1419.3) All the family had slowly awakened to the realization that Jesus was making ready to

liūdesį švelnino tiktai šitas palaipsnis metodas, kurio pagalba jie buvo rengiami tai akimirkai, kada jis paskelbs apie savo numatomą išvykimą. Per daugiau negu ketverių metų laikotarpį jie matė, kad jis ruošėsi šitam galutiniam išsiskyrimui.

leave them. The sadness of the anticipated separation was only tempered by this graduated method of preparing them for the announcement of his intended departure. For more than four years they discerned that he was planning for this eventual separation.

1. DVIDEŠIMT SEPTINTIEJI METAI (21 M. PO

KR. GIM.)

Šitų metų sausio mėnesį, 21 m. po Kr. gim., lietingą sekmadienio rytą, Jėzus paprastai atsisveikino su savo šeima, tiktai paaiškinęs, jog iškeliauja į Tiberiją, o po to vyks į kitus miestus prie Galilėjos Jūros. Ir šitaip jis paliko juos, niekada daugiau nebebuvo šitų namų nuolatinis narys.

Vieną savaitę jis praleido Tiberijoje, naujajame mieste, kuris netrukus turėjo vietoje Sepforio tapti Galilėjos sostine; ir pamatęs, kad mažai kas ten jį sudomino, jis iš eilės perėjo per Magdalą ir Betsaidą ir pasiekė Kapernaumą, kur jis sustojo tam, kad aplankyti savo tėvo draugą Zabediejų. Zabediejaus sūnūs buvo žvejai; pats jis gamino valtis. Jėzus iš Nazareto puikiai ir projektavo, ir gamino; jis labai meistriškai darbavosi su medžiu; o Zabediejus apie šito meistro iš Nazareto sugebėjimus seniai žinojo. Zabediejus jau daug laiko mąstė apie patobulintų valčių gamybą; dabar šituos planus jis išdėstė Jėzui ir pasiūlė besisvečiuojančiam dailidei šitą sumanymą įgyvendinti drauge su juo, ir Jėzus be jokių dvejonų sutiko.

Jėzus su Zabediejumi dirbo tiktai truputį ilgiau negu vienerius metus, bet per šitą laiką jis sukonstravo naujo stiliaus valtį ir sukūrė visiškai naują valčių gaminimo metodiką. Geresnės technikos ir labai patobulintos bortų garinimo metodikos dėka, Jėzus ir Zabediejus ėmė gaminti daug aukštesnio tipo valtis, laivus, kuriais ežere buvo galima plaukioti nepalyginamai saugiau už senesnius tipus. Kelerius metus Zabediejus, gamindamas šitas naujo stiliaus valtis, darbo turėjo tiek daug, kad jo maža įmonė visko padaryti nebepajėgė; greičiau negu po penkerių metų iš esmės visi laivai, plaukiojantys tame ežere, buvo pagaminti Zabediejaus dirbtuvėse Kapernaume. Galilėjos žvejams Jėzus tapo gerai žinomas kaip šitų naujųjų valčių projektuotojas.

Zabediejus buvo pakankamai pasiturintis žmogus; jo valčių gamybos dirbtuvės buvo prie ežero į pietus nuo Kapernaumo, o jo namai buvo ant ežero kranto netoli nuo Betsaidos žvejybos centro. Per tą ilgesnį negu vienerių metų laikotarpį, kada Jėzus buvo pasilikęs Kapernaume, jis gyveno Zabediejaus namuose. Jis ilgą laiką pasaulyje dirbo vienas, tai yra, be tėvo, ir jam labai

1. THE TWENTY-SEVENTH YEAR (A.D. 21)

^{129:1.1 (1419.4)} In January of this year, A.D. 21, on a rainy Sunday morning, Jesus took unceremonious leave of his family, only explaining that he was going over to Tiberias and then on a visit to other cities about the Sea of Galilee. And thus he left them, never again to be a regular member of that household.

^{129:1.2 (1419.5)} He spent one week at Tiberias, the new city which was soon to succeed Sepphoris as the capital of Galilee; and finding little to interest him, he passed on successively through Magdala and Bethsaida to Capernaum, where he stopped to pay a visit to his father's friend Zebedee. Zebedee's sons were fishermen; he himself was a boatbuilder. Jesus of Nazareth was an expert in both designing and building; he was a master at working with wood; and Zebedee had long known of the skill of the Nazareth craftsman. For a long time Zebedee had contemplated making improved boats; he now laid his plans before Jesus and invited the visiting carpenter to join him in the enterprise, and Jesus readily consented.

^{129:1.3 (1419.6)} Jesus worked with Zebedee only a little more than one year, but during that time he created a new style of boat and established entirely new methods of boatmaking. By superior technique and greatly improved methods of steaming the boards, Jesus and Zebedee began to build boats of a very superior type, craft which were far more safe for sailing the lake than were the older types. For several years Zebedee had more work, turning out these new-style boats, than his small establishment could handle; in less than five years practically all the craft on the lake had been built in the shop of Zebedee at Capernaum. Jesus became well known to the Galilean fisherfolk as the designer of the new boats.

^{129:1.4 (1420.1)} Zebedee was a moderately well-to-do man; his boatbuilding shops were on the lake to the south of Capernaum, and his home was situated down the lake shore near the fishing headquarters of Bethsaida. Jesus lived in the home of Zebedee during the year and more he remained at Capernaum. He had long worked alone in the world, that is, without a father, and greatly enjoyed this period of working with a father-

patiko šitas periodas, kada jis dirbo drauge su tėvo partneriu.

Zabediejaus žmona, Salomėja, buvo Anaso, kuris vienu metu Jeruzalėje buvo aukštasis šventikas ir vis dar tebebuvo sedukiečių grupės įtakingiausias narys, savo posto netekęs tik tai prieš aštuonerius metus, giminaitė. Salomėja tapo didžiule Jėzaus gerbėja. Ji mylėjo jį taip, kaip mylėjo savo pačios sūnus, Jokūbą, Joną, ir Dovydą, tuo tarpu jos keturios dukros į Jėzų žiūrėjo kaip į savo vyresnįjį broį. Jėzus dažnai išplaukdavo žvejoti su Jokūbu, Jonu, ir Dovydu, ir jie sužinojo, kad jis yra patyręs žvejys, o taip pat ir puikus valčių meistras.

Per visus šituos metus kiekvieną mėnesį Jėzus siuntė pinigus Jokūbui. Į Nazaretą jis sugrįžo spalio mėnesį tam, jog dalyvautų Mortos vestuvėse, ir jo vėl nebuvo Nazarete daugiau negu dvejus metus, kada jis sugrįžo prieš pat Simono ir Judo dvigubas vedības.

Per visus šituos metus Jėzus gamino valtis ir toliau stebėjo, kaip žemėje gyvena žmonės. Dažnai jis eidavo aplankyti vilkstinių sustojimo vietas, per Kapernaumą ėjo tiesioginis maršrutas iš Damasko į pietus. Kapernaumas buvo stiprus romėnų karinis postas, o garnizonui vadovavo karininkas, kuris buvo pagonis tikintysis į Jahvę, "dievobaimingas žmogus," kaip žydai buvo įpratę vadinti tokius prozelitus. Šitas karininkas buvo iš turtingos romėnų šeimos, ir jis pats ėmėsi Kapernaume pastatyti gražią sinagogą, kuri buvo padovanota žydams šiek tiek anksčiau negu Jėzus atvyko gyventi pas Zabediejų. Jėzus šitoje naujojoje sinagogoje per šituos metus vadovavo daugiau negu pusei pamaldų, ir kai kurie vilkstinių keliauninkai, kuriems teko būti sinagogoje, jį prisiminė kaip dailidę iš Nazareto.

Kada atėjo laikas mokėti mokesčius, tada Jėzus užsiregistravo "kvalifikuotu amatininku iš Kapernaumo." Nuo šios dienos iki savo žemiškojo gyvenimo pabaigos jis buvo žinomas kaip Kapernaumo gyventojas. Jis niekada netvirtino, jog oficialiai gyvena kitur, nors dėl įvairių priežasčių leido kitiems jo gyvenamąją vietą priskirti Damaskui, Betanei, Nazaretui, ir net Aleksandrijai.

Kapernaumo sinagogoje jis surado daug naujų knygų bibliotekos dėžėse, ir bent jau penkis vakarus per savaitę jis praleisdavo intensyviai studijuodamas. Vieną laisvą vakarą jis skirdavo bendravimui su vyresniojo amžiaus žmonėmis, o kitą vakarą jis praleisdavo su jaunimu. Jėzaus asmenybė turėjo kažką kilnaus ir įkvėpiančio, kas neabejotinai patraukdavo prie jo jaunos žmones. Jo akivaizdoje jie visada jausdavosi patogiai. Galbūt jo didžiąją paslaptį gerai sutarti su jais sudarė du dalykai, jis visada domėjosi tuo, ką jie veikia, tuo tarpu jiems patarinėjo retai, nebent jie

partner.

129:1.5 (1420.2) Zebedee's wife, Salome, was a relative of Annas, onetime high priest at Jerusalem and still the most influential of the Sadducean group, having been deposed only eight years previously. Salome became a great admirer of Jesus. She loved him as she loved her own sons, James, John, and David, while her four daughters looked upon Jesus as their elder brother. Jesus often went out fishing with James, John, and David, and they learned that he was an experienced fisherman as well as an expert boatbuilder.

129:1.6 (1420.3) All this year Jesus sent money each month to James. He returned to Nazareth in October to attend Martha's wedding, and he was not again in Nazareth for over two years, when he returned shortly before the double wedding of Simon and Jude.

129:1.7 (1420.4) Throughout this year Jesus built boats and continued to observe how men lived on earth. Frequently he would go down to visit at the caravan station, Capernaum being on the direct travel route from Damascus to the south. Capernaum was a strong Roman military post, and the garrison's commanding officer was a gentile believer in Yahweh, "a devout man," as the Jews were wont to designate such proselytes. This officer belonged to a wealthy Roman family, and he took it upon himself to build a beautiful synagogue in Capernaum, which had been presented to the Jews a short time before Jesus came to live with Zebedee. Jesus conducted the services in this new synagogue more than half the time this year, and some of the caravan people who chanced to attend remembered him as the carpenter from Nazareth.

129:1.8 (1420.5) When it came to the payment of taxes, Jesus registered himself as a "skilled craftsman of Capernaum." From this day on to the end of his earth life he was known as a resident of Capernaum. He never claimed any other legal residence, although he did, for various reasons, permit others to assign his residence to Damascus, Bethany, Nazareth, and even Alexandria.

129:1.9 (1420.6) At the Capernaum synagogue he found many new books in the library chests, and he spent at least five evenings a week at intense study. One evening he devoted to social life with the older folks, and one evening he spent with the young people. There was something gracious and inspiring about the personality of Jesus which invariably attracted young people. He always made them feel at ease in his presence. Perhaps his great secret in getting along with them consisted in the twofold fact that he was always interested in what they were doing, while he seldom offered

prašydavo patarimo.

Zabediejaus šeima Jėzų beveik garbino, ir jie niekada nepraleisdavo klausimų ir atsakymų susiejimų, kuriuos jis organizuodavo kiekvieną vakarą po vakarienės prieš tai, kada išeidavo į sinagogą studijuoti. Jauni kaimynai taip pat dažnai ateidavo, kad dalyvautų šituose susirinkimuose po vakarienės. Šitų nedidelių susiejimų metu Jėzus suteikdavo įvairų ir aukšto lygio mokymą, tiesiog tokio lygio, kokį tik jie galėjo suvokti. Su jais jis šnekėjosi gana atvirai, išreišdamas savo idėjas ir idealus politikos, sociologijos, mokslo, ir filosofijos atžvilgiu, bet niekada neleidavo sau kalbėti tarsi būtų galutinis autoritetas, išskyrus tuos atvejus, kada aptarinėdavo religiją—žmogaus ryšį su Dievu.

Kartą per savaitę Jėzus rengdavo susirinkimą su visais namiškiais, dirbtuvų pameistrais, ir pagalbiniais kranto darbininkais, nes Zabediejus turėjo daug samdinių. Ir būtent tarp šitų darbininkų Jėzus pirmą kartą buvo pavadintas "Mokytoju." Jie visi jį mylėjo. Jam patiko dirbti su Zabediejumi Kapernaume, bet jam trūko tų vaikų, žaidžiančių lauke prie Nazareto dailidės dirbtuvių sienos.

Iš Zabediejaus sūnų Jokūbas labiausiai susidomėjo Jėzumi kaip mokytoju, kaip filosofu. Jonas daugiausia dėmesio kreipė į jo religinį mokymą ir į jo pažiūras. Dovydas jį gerbė kaip mechaniką, bet mažai galvodavo apie jo religines pažiūras ir filosofinius mokymus.

Per Sabatą dažnai ateidavo Judas, kad pasiklausytų, kaip Jėzus kalba sinagogoje, ir pasilikdavo, kad su juo pabendrautų. Ir kuo daugiau Judas bendravo su savo vyriausiuoju broliu, tuo daugiau jis ėmė įsitikinti, kad Jėzus tikrai yra didis žmogus.

Šitais metais Jėzus padarė didžiulę pažangą, aukštesniu lygiu įvaldydamas savo žmogiškąjį protą ir pasiekdamas naujas ir aukštas sąmoningo ryšio pakopas su viduje gyvenančiu savo Minties Derintoju.

Tai buvo paskutiniai jo sėslos gyvenimo metai. Niekada daugiau Jėzus nebepraleido ištisų metų vienoje vietoje ar ties vienu užsiėmimu. Jo žemiškųjų kelionių metas sparčiai artėjo. Intensyvios veiklos periodai nebebuvo toli ateityje, bet dabar tarp paprasto, bet aktyvaus jo praeities gyvenimo ir dar intensyvesnės ir atkaklesnės jo viešosios tarnystės netrukus turėjo įsiterpti keleri metai intensyvaus keliavimo ir labai įvairios asmeninės veiklos. Jo kaip šios sferos žmogaus mokymas turėjo būti užbaigtas iki to laiko, kada jis galės pradėti savo mokymo ir pamokslavimo karjerą kaip savęs padovanojimo Urantijoje dieviškosios ir požmogiškosios fazių išstbulintas Dievas-žmogus.

them advice unless they asked for it.

129:1.10 (1420.7) The Zebedee family almost worshiped Jesus, and they never failed to attend the conferences of questions and answers which he conducted each evening after supper before he departed for the synagogue to study. The youthful neighbors also came in frequently to attend these after-supper meetings. To these little gatherings Jesus gave varied and advanced instruction, just as advanced as they could comprehend. He talked quite freely with them, expressing his ideas and ideals about politics, sociology, science, and philosophy, but never presumed to speak with authoritative finality except when discussing religion — the relation of man to God.

129:1.11 (1421.1) Once a week Jesus held a meeting with the entire household, shop, and shore helpers, for Zebedee had many employees. And it was among these workers that Jesus was first called "the Master." They all loved him. He enjoyed his labors with Zebedee in Capernaum, but he missed the children playing out by the side of the Nazareth carpenter shop.

129:1.12 (1421.2) Of the sons of Zebedee, James was the most interested in Jesus as a teacher, as a philosopher. John cared most for his religious teaching and opinions. David respected him as a mechanic but took little stock in his religious views and philosophic teachings.

129:1.13 (1421.3) Frequently Jude came over on the Sabbath to hear Jesus talk in the synagogue and would tarry to visit with him. And the more Jude saw of his eldest brother, the more he became convinced that Jesus was a truly great man.

129:1.14 (1421.4) This year Jesus made great advances in the ascendant mastery of his human mind and attained new and high levels of conscious contact with his indwelling Thought Adjuster.

129:1.15 (1421.5) This was the last year of his settled life. Never again did Jesus spend a whole year in one place or at one undertaking. The days of his earth pilgrimages were rapidly approaching. Periods of intense activity were not far in the future, but there were now about to intervene between his simple but intensely active life of the past and his still more intense and strenuous public ministry, a few years of extensive travel and highly diversified personal activity. His training as a man of the realm had to be completed before he could enter upon his career of teaching and preaching as the perfected God-man of the divine and posthuman phases of his Urantia bestowal.

2. DVIDEŠIMT AŠTUNTIEJI METAI (22 M. PO**KR. GIM.)**

Kovo mėnesį, 22 m. po Kr. gim., Jėzus paliko Zabediejų ir Kapernaumą. Jis paprašė nedidelės sumos pinigų, kad padengtų savo išlaidas Jeruzalėje. Dirbdamas su Zabediejumi, jis gaudavo tik tai nedidelę pinigų sumą, kurią kiekvieną mėnesį siųsdavo šeimai į Nazaretą. Vieną mėnesį pinigų į Kapernaumą atėdavo Juozapas; kitą mėnesį į Kapernaumą atėdavo Judas, paimdavo pinigus iš Jėzaus ir nunešdavo į Nazaretą. Judo žvejybos centras buvo tik už kelių mylių į pietus nuo Kapernaumo.

Kada Jėzus atsisveikino su Zabedėjaus šeima, tada jis sutiko pasiilkti Jeruzalėje iki Perėjimo šventės, ir jie visi pažadėjo į tą šventę atvykti. Jie net susitarė Perėjimo vakarienę valgyti drauge. Jie visi liūdėjo, kada Jėzus paliko juos, ypač Zabedėjaus dukros.

Prieš išeidamas iš Kapernaumo, Jėzus ilgai šnekėjosi su savo nauju draugu ir artimu partneriu Jonu Zabediejumi. Jis sakė Jonui, jog galvoja daug keliauti, kol "ateis manoji valanda" ir paprašė Joną, kad vietoje jo kiekvieną mėnesį šiek tiek pinigų siųstų šeimai į Nazaretą tol, kol jam priklausantys pinigai bus išnaudoti. Ir Jonas prižadėjo šitaip: "Mano Mokytojau, tvarkyk savo reikalą, atlik savo darbą šiame pasaulyje; aš veiksiu vietoje tavęs šitame ar bet kuriame kitame reikale, ir aš tikrai prižiūrėsiu tavo šeimą, net ir taip, kaip aš padėčiau savo paties motinai ir kaip rūpinčiausi savo paties broliais ir seserimis. Tavo pinigų, kuriuos turi mano tėvas, aš išmokėsiu taip, kaip tu nurodei ir priklausomai nuo būtinybės, o kai tavo pinigai bus išnaudoti, jeigu aš daugiau jų negausiu iš tavęs ir jeigu tavo motina bus varge, tada aš pasidalinsiu su ja savo paties uždarbiu. Eik savo keliu ramus. Aš tvarkysiu visus šituos reikalus vietoje tavęs."

Dėl to, kada Jėzus išvyko į Jeruzalę, tai dėl tų pinigų, kurie priklausė Jėzui, Jonas pasitarė su savo tėvu, Zabediejumi, ir jis buvo nustebintas, kad buvo tokia didžiulė suma. Kadangi Jėzus šitą reikalą buvo iki galo patikėjęs jiems, tai jie sutarė, kad geriau būtų šituos pinigus investuoti į nuosavybę, o pajamas panaudoti Nazarteto šeimos paramai; ir kadangi Zabediejus žinojo apie nedidelį namą Kapernaume, kuris buvo užstatytas ir kuris buvo parduodamas, tai jis paliepė Jonui šitą namą nupirkti už Jėzaus pinigų ir savo draugo turtą valdyti patikėtinio teise. Ir Jonas padarė taip, kaip jam patarė tėvas. Dvejus metus nuomos mokesčio už šitą namą buvo naudojamas tam, jog būtų padengiamas užstatas, ir šie pinigai, kartu su tam tikra didžiule suma, kurią Jėzus

2. THE TWENTY-EIGHTH YEAR (A.D. 22)

^{129:2.1 (1421.6)} In March, A.D. 22, Jesus took leave of Zebedee and of Capernaum. He asked for a small sum of money to defray his expenses to Jerusalem. While working with Zebedee he had drawn only small sums of money, which each month he would send to the family at Nazareth. One month Joseph would come down to Capernaum for the money; the next month Jude would come over to Capernaum, get the money from Jesus, and take it up to Nazareth. Jude's fishing headquarters was only a few miles south of Capernaum.

^{129:2.2 (1421.7)} When Jesus took leave of Zebedee's family, he agreed to remain in Jerusalem until Passover time, and they all promised to be present for that event. They even arranged to celebrate the Passover supper together. They all sorrowed when Jesus left them, especially the daughters of Zebedee.

^{129:2.3 (1421.8)} Before leaving Capernaum, Jesus had a long talk with his new-found friend and close companion, John Zebedee. He told John that he contemplated traveling extensively until "my hour shall come" and asked John to act in his stead in the matter of sending some money to the family at Nazareth each month until the funds due him should be exhausted. And John made him this promise: "My Teacher, go about your business, do your work in the world; I will act for you in this or any other matter, and I will watch over your family even as I would foster my own mother and care for my own brothers and sisters. I will disburse your funds which my father holds as you have directed and as they may be needed, and when your money has been expended, if I do not receive more from you, and if your mother is in need, then will I share my own earnings with her. Go your way in peace. I will act in your stead in all these matters."

^{129:2.4 (1422.1)} Therefore, after Jesus had departed for Jerusalem, John consulted with his father, Zebedee, regarding the money due Jesus, and he was surprised that it was such a large sum. As Jesus had left the matter so entirely in their hands, they agreed that it would be the better plan to invest these funds in property and use the income for assisting the family at Nazareth; and since Zebedee knew of a little house in Capernaum which carried a mortgage and was for sale, he directed John to buy this house with Jesus' money and hold the title in trust for his friend. And John did as his father advised him. For two years the rent of this house was applied on the mortgage, and this, augmented by a certain large fund which Jesus presently sent up to John to be used as

neužilgo atsiuntė Jonui, kad būtų naudojama, kai to prireiks šeimai, beveik prilygo šito skolinio įsipareigojimo dydžiui; o Zabediejus davė tą skirtumą, taip, kad Jonas, kada atėjo tam laikas, sumokėjo užstato likutį, šituo užtikrindamas visišką teisę į šitą dviejų kambarių namą. Šitaip Jėzus tapo namo Kapernaume savininku, bet jam apie tai nebuvo pranešta.

Kada šeima Nazarete sužinojo, kad Jėzus iš Kapernaumo išėjo, tai jie, nieko nežinodami apie šitą finansinį susitarimą su Jonu, manė, kad jiems atėjo laikas toliau gyventi nebegaunant jokios paramos iš Jėzaus. Jokūbas prisiminė savo sutartį su Jėzumi ir, padedamas savo brolių, nuo šiol prisiėmė visišką atsakomybę dėl to, jog pasirūpintų šeima.

Bet sugrįžkime atgal pas Jėzų Jeruzalėje. Beveik du mėnesius didžiąją laiko dalį jis praleido klausydamasis diskusijų šventykloje, retkarčiais apsilankydamas įvairiose rabinų mokyklose. Sabato dienomis didžiąją laiko dalį jis praleisdavo Betanėje.

Į Jeruzalę Jėzus buvo atsinešęs laišką nuo Salomėjos, Zabediejaus žmonos, jį pristatantį buvusiam aukštajam šventikui, Anasui, kaip "tą, kuris yra toks pat, kaip ir mano sūnūs." Anasas praleido daug laiko su juo, asmeniškai nusivedė į tą daugelį Jeruzalės religinių mokytojų akademijų. Nors Jėzus išsamiai susipažino su šitomis mokyklomis ir atidžiai stebėjo jų mokymo metodiką, bet viešai jis nė karto nepaklausė nė vieno klausimo. Nors Anasas į Jėzų žiūrėjo kaip į didį žmogų, bet jis buvo pasimetęs dėl to, kaip jam galėtų patarti. Jis suprato, kaip tai būtų kvaila patarti jam stoti į bet kurią iš šitų Jeruzalės mokyklų studentu, ir vis tik jis puikiai žinojo, kad Jėzui niekada nebus suteiktas oficialaus mokytojo statusas, kadangi jis niekada nesimokė šitose mokyklose.

Netrukus atėjo Perėjimo šventės metas, ir kartu su miniomis iš visų kampelių į Jeruzalę iš Kapernaumo atkeliavo Zabediejus ir jo visa šeima. Jie visi apsistojo erdviuose Anaso namuose, kur atšventė Perėjimo šventę kaip viena laiminga šeima.

Prieš pasibaigiant šitai Perėjimo šventinei savaitei, visiškai atsitiktinai, Jėzus sutiko turtingą keliauninką ir jo sūnų, jauną vyrą maždaug septyniolikos metų amžiaus. Šitie keliauninkai buvo kilę iš Indijos, ir dabar vyko aplankyti Romos ir įvairių kitų vietų prie Viduržemio jūros, jie buvo pasirūpinę, kad į Jeruzalę atvyktų Perėjimo šventės metu, tikėdamiesi surasti ką nors, kas galėtų būti vertėjas abiem ir repetitorius sūnui. Tėvas atkakliai prašė, kad Jėzus sutiktų keliauti su jais. Jėzus papasakojo jam apie savo šeimą ir paaiškino, jog vargu ar tai būtų dora išvykti beveik dvejimms metams, per šį laiką ji galėtų patekti į

needed by the family, almost equaled the amount of this obligation; and Zebedee supplied the difference, so that John paid up the remainder of the mortgage when it fell due, thereby securing clear title to this two-room house. In this way Jesus became the owner of a house in Capernaum, but he had not been told about it.

129:2.5 (1422.2) When the family at Nazareth heard that Jesus had departed from Capernaum, they, not knowing of this financial arrangement with John, believed the time had come for them to get along without any further help from Jesus. James remembered his contract with Jesus and, with the help of his brothers, forthwith assumed full responsibility for the care of the family.

129:2.6 (1422.3) But let us go back to observe Jesus in Jerusalem. For almost two months he spent the greater part of his time listening to the temple discussions with occasional visits to the various schools of the rabbis. Most of the Sabbath days he spent at Bethany.

129:2.7 (1422.4) Jesus had carried with him to Jerusalem a letter from Salome, Zebedee's wife, introducing him to the former high priest, Annas, as "one, the same as my own son." Annas spent much time with him, personally taking him to visit the many academies of the Jerusalem religious teachers. While Jesus thoroughly inspected these schools and carefully observed their methods of teaching, he never so much as asked a single question in public. Although Annas looked upon Jesus as a great man, he was puzzled as to how to advise him. He recognized the foolishness of suggesting that he enter any of the schools of Jerusalem as a student, and yet he well knew Jesus would never be accorded the status of a regular teacher inasmuch as he had never been trained in these schools.

129:2.8 (1422.5) Presently the time of the Passover drew near, and along with the throngs from every quarter there arrived at Jerusalem from Capernaum, Zebedee and his entire family. They all stopped at the spacious home of Annas, where they celebrated the Passover as one happy family.

129:2.9 (1422.6) Before the end of this Passover week, by apparent chance, Jesus met a wealthy traveler and his son, a young man about seventeen years of age. These travelers hailed from India, and being on their way to visit Rome and various other points on the Mediterranean, they had arranged to arrive in Jerusalem during the Passover, hoping to find someone whom they could engage as interpreter for both and tutor for the son. The father was insistent that Jesus consent to travel with them. Jesus told him about his family and that it was hardly fair to go away for almost two years, during which time they might find themselves in need. Whereupon, this traveler

vargą. Tuomet, šitas keliautojas iš Rytų pasiūlė Jėzui iš anksto sumokėti vienerių metų užmokestį, kad jis galėtų šiuos pinigus patikėti savo draugui tam, kad apsaugotų jo šeimą nuo nepriteklių. Ir Jėzus sutiko išvykti į šitą kelionę.

Jėzus šitą didžiulę sumą perdavė Jonui, Zabediejaus sūnui. Ir jums buvo papasakota, kaip Jonas šituos pinigus panaudojo tam, kad padengtų Kapernaumo nuosavybės užstatą. Jėzus iki galo atskleidė Zabediejui viską, kas buvo susiję su šita kelione Viduržemio jūra, bet liepė apie tai nepasakoti niekam, net ir savo paties šeimai, ir Zabediejus iš tikrųjų niekada neatskleidė, kad jis žinojo, kur Jėzus buvo per šitą ilgą beveik dvejų metų laikotarpį. Prieš Jėzui sugrįžtant iš šitos kelionės, Nazareto šeima buvo jau beveik susitaikiusi su mintimi, kad jis yra nebegyvas. Tikrai Zabediejaus, kuris keleta progų buvo nuvykęs į Nazaretą su savo sūnumi Jonu, užtikrinimai Marijos širdyje palaikė rusenančią viltį.

Per šitą laiką Nazareto šeima gyveno labai gerai; Judas žymiai padidino savąją dalį ir šitą papildomą dalį davė tol, kol vedė. Nepaisant to, kad jiems mažai bereikėjo pagalbos, Jonas Zabediejus buvo įpratęs kiekvieną mėnesį nuvežti dovanų Marijai ir Rūtai, kaip tą buvo nurodęs Jėzus.

3. DVIDEŠIMT DEVINTIEJI METAI (23 M. PO KR. GIM.)

Jėzus visus savo dvidešimt devintuosius metus praleido užbaigdamas kelionę Viduržemio jūra ir po šalis, esančias prie jos. Pagrindiniai įvykiai, tiek, kiek mums yra suteiktas leidimas šituos patyrimus atskleisti, sudaro temas tų pasakojimų, kurie bus pateikti iš karto po šito dokumento.

Per visą šitą kelionę po romėnų pasaulį, dėl daugelio priežasčių, Jėzus buvo žinomas, kaip *Damasko raštininkas*. Tačiau, Korinte ir kitose vietose, jam keliaujant atgal, jis buvo žinomas *žydų repetitoriaus* vardu.

Jėzaus gyvenime tai buvo gausus įvykiais periodas. Nors šitoje kelionėje jis užmezgė daug ryšių su savo bičiuliais žmonėmis, bet šitas patyrimas yra jo gyvenimo tokia fazė, kurios jis niekada neatskleidė nei savo šeimos kuriam nors nariui, nei kuriam nors iš apaštalų. Jėzus nugyveno savo gyvenimą materialiam kūne ir išvyko iš šito pasaulio niekam nežinant (išskyrus Zabediejų iš Betsaidos), kad jis buvo atlikęs šitą didžiulę kelionę. Kai kurie jo draugai galvojo, kad jis sugrįžo į Damaską; kiti manė, kad jis buvo išvykęs į Indiją. Jo paties šeima buvo linkusi patikėti, kad jis buvo Aleksandrijoje, nes jie žinojo,

from the Orient proposed to advance to Jesus the wages of one year so that he could intrust such funds to his friends for the safeguarding of his family against want. And Jesus agreed to make the trip.

129:2.10 (1423.1) Jesus turned this large sum over to John the son of Zebedee. And you have been told how John applied this money toward the liquidation of the mortgage on the Capernaum property. Jesus took Zebedee fully into his confidence regarding this Mediterranean journey, but he enjoined him to tell no man, not even his own flesh and blood, and Zebedee never did disclose his knowledge of Jesus' whereabouts during this long period of almost two years. Before Jesus' return from this trip the family at Nazareth had just about given him up as dead. Only the assurances of Zebedee, who went up to Nazareth with his son John on several occasions, kept hope alive in Mary's heart.

129:2.11 (1423.2) During this time the Nazareth family got along very well; Jude had considerably increased his quota and kept up this extra contribution until he was married. Notwithstanding that they required little assistance, it was the practice of John Zebedee to take presents each month to Mary and Ruth, as Jesus had instructed him.

3. THE TWENTY-NINTH YEAR (A.D. 23)

129:3.1 (1423.3) The whole of Jesus' twenty-ninth year was spent finishing up the tour of the Mediterranean world. The main events, as far as we have permission to reveal these experiences, constitute the subjects of the narratives which immediately follow this paper.

129:3.2 (1423.4) Throughout this tour of the Roman world, for many reasons, Jesus was known as the *Damascus scribe*. At Corinth and other stops on the return trip he was, however, known as the *Jewish tutor*.

129:3.3 (1423.5) This was an eventful period in Jesus' life. While on this journey he made many contacts with his fellow men, but this experience is a phase of his life which he never revealed to any member of his family nor to any of the apostles. Jesus lived out his life in the flesh and departed from this world without anyone (save Zebedee of Bethsaida) knowing that he had made this extensive trip. Some of his friends thought he had returned to Damascus; others thought he had gone to India. His own family inclined to the belief that he was in Alexandria, as they knew that he had once been invited to go there for the purpose of becoming an

kad kažkada jis buvo kviečiamas vykti ten ir tapti chazano padėjėju.

Kada Jėzus sugrįžo į Palestiną, tada jis nedarė nieko, jog pakeistų savo šeimos nuomonę, kad jis iš Jeruzalės buvo išvykęs į Aleksandriją; jis leido jiems ir toliau tikėti, kad visą tą laiką, kada jo nebuvo Palestinoje, jis praleido tame žinių ir kultūros centre. Tikrai Zabediejus, valčių meistras iš Betsaidos, žinojo tiesą apie šituos reikalus, o Zabediejus apie tai nepasakojo niekam.

Visuose savo mėginimuose iššifruoti Jėzaus gyvenimo Urantijoje prasmę, jūs turėtumėte prisiminti Mykolo savęs padovanojimo motyvaciją. Jeigu jūs norėtumėte suvokti daugelio jo darbų, kurie akivaizdžiai buvo keisti, prasmę, tai jūs turėtumėte suprasti jo gyvenimo jūsų pasaulyje tikslą. Jis buvo nuolat atsargus, kad nesukurtų per daug patrauklios ir dėmesį pritraukiančios asmeninės karjeros. Jis nenorėjo savo bičiulių žmonių patraukti kokiais nors neįprastais ar nepaprastais dalykais. Jis buvo atsidavęs tokiam darbui, kurio dėka dangiškąjį Tėvą apreiškė savo bičiuliams mirtingiesiems ir tuo pačiu metu jis buvo pasišventęs didingai užduočiai savo mirtingąjį žemiškąjį gyvenimą nugyventi taip, kad visą laiką paklustų šito paties Rojaus Tėvo valiai.

Jėzaus gyvenimą žemėje taip pat visada padės suprasti tai, jeigu visi mirtingieji, studijuojantys šitą dieviškąjį savęs padovanojimą, prisimins, kad, nors jis gyveno šį įsikūnijimo gyvenimą *Urantijoje*, bet gyveno jį savo visai *visatai*. Su tuo gyvenimu, kurį jis gyveno mirtingosios prigimties materialame kūne kiekvienos atskiros apgyvendintos sferos labui visoje Nebadono visatoje, buvo susieta kažkas tokio, kas yra ypatinga ir kas įkvepia. Lygiai taip pat tas taikytina ir visiems tiems pasauliams, kurie buvo apgyvendinti nuo jo gyvenimo Urantijoje įsimintinų laikų. Ir lygiai taip pat tą bus galima pasakyti ir apie visus pasaulius, kurie gali būti apgyvendinti valiniais tvariniais per šitos vietinės visatos visą ateities istoriją.

Žmogaus Sūnus, šitos kelionės po romėnų pasaulį laikotarpiu ir šitos kelionės patyrimų dėka, savąjį švietimą iš esmės užbaigė užmegzdamas ryšius su savo laikmečio ir savo kartos įvairiomis pasaulio tautomis. Iki savo sugrįžimo į Nazaretą, dėl to, kad jis šitaip mokėsi kelionių metu, jis beveik iki galo sužinojo, kaip gyvena ir dirba žmogus Urantijoje.

Jo kelionės po Viduržemio jūros baseino šalįs tikslas buvo *pažinti žmones*. Šitos kelionės metu jis glaudžiai suartėjo su šimtais žmonių. Jis sutiko ir mylėjo visų rūšių žmones —turtingus ir skurdžius, aukštus ir žemus, juodus ir baltus, mokytus ir nemokytus, kultūringus ir nekultūringus, gyvuliškus ir dvasingus, religingus ir nereligingus, moralius ir amoralius.

assistant chazan.

129:3.4 (1423.6) When Jesus returned to Palestine, he did nothing to change the opinion of his family that he had gone from Jerusalem to Alexandria; he permitted them to continue in the belief that all the time he had been absent from Palestine had been spent in that city of learning and culture. Only Zebedee the boatbuilder of Bethsaida knew the facts about these matters, and Zebedee told no one.

129:3.5 (1423.7) In all your efforts to decipher the meaning of Jesus' life on Urantia, you must be mindful of the motivation of the Michael bestowal. If you would comprehend the meaning of many of his apparently strange doings, you must discern the purpose of his sojourn on your world. He was consistently careful not to build up an overattractive and attention-consuming personal career. He wanted to make no unusual or overpowering appeals to his fellow men. He was dedicated to the work of revealing the heavenly Father to his fellow mortals and at the same time was consecrated to the sublime task of living his mortal earth life all the while subject to the will of the same Paradise Father.

129:3.6 (1424.1) It will also always be helpful in understanding Jesus' life on earth if all mortal students of this divine bestowal will remember that, while he lived this life of incarnation *on* Urantia, he lived it *for* his entire universe. There was something special and inspiring associated with the life he lived in the flesh of mortal nature for every single inhabited sphere throughout all the universe of Nebadon. The same is also true of all those worlds which have become habitable since the eventful times of his sojourn on Urantia. And it will likewise be equally true of all worlds which may become inhabited by will creatures in all the future history of this local universe.

129:3.7 (1424.2) The Son of Man, during the time and through the experiences of this tour of the Roman world, practically completed his educational contact-training with the diversified peoples of the world of his day and generation. By the time of his return to Nazareth, through the medium of this travel-training he had just about learned how man lived and wrought out his existence on Urantia.

129:3.8 (1424.3) The real purpose of his trip around the Mediterranean basin was to *know men*. He came very close to hundreds of humankind on this journey. He met and loved all manner of men, rich and poor, high and low, black and white, educated and uneducated, cultured and uncultured, animalistic and spiritual, religious and irreligious, moral and immoral.

Šitos kelionės po Viduržemio jūrą metu Jėzus padarė didžiulę pažangą savo žmogiškojoje užduotyje įvaldydamas materialų ir mirtingą protą, o viduje gyvenantis jo Derintojas pasiekė didžiulės pažangos išskeldamas ir dvasiškai užkariaudamas šitą patį žmogiškąjį intelektą. Šitai kelionei baigiantis Jėzus iš tikrųjų žinojo—su visu žmogiškuoju tvirtumu—kad jis yra Dievo Sūnus, Visuotinio Tėvo vienas iš Sūnų Kūrėjų. Derintojas vis daugiau ir daugiau galėjo Žmogaus Sūnaus prote atkurti neryškius prisiminimus apie jo patyrimą Rojuje bendraujant su savo dieviškuoju Tėvu prieš tai, kada jis ėmėsi organizuoti ir valdyti šitą Nebadono vietinę visatą. Tokiu būdu iš tikrųjų Derintojas, po truputėlį, atstatė į Jėzaus žmogiškąją sąmonę tuos reikalingus prisiminimus apie jo ankstesniąją ir dieviškąją egzistenciją beveik amžinos praeities įvairiose epochose. Iki žmogiškojo patyrimo paskutinis epizodas, kurį pateikė Derintojas, buvo atsisveikinimo metu jo pokalbis su Emanueliu iš Salvingtono, prieš pat atsisakant sąmoningos asmenybės tam, kad pradėtų Urantijos įsikūnijimą. Ir šitas paskutinis atminties vaizdinas apie iki žmogiškąją egzistenciją Jėzaus sąmonėje buvo ryškiai atkurtas tą pačią dieną, kada Jonas jį pakrikštijo Jordano upėje.

4. ŽMOGIŠKASIS JĖZUS

Stebintiems vietinės visatos dangiškiesiems protingiems tvariniams šita kelionė po Viduržemio jūrą buvo labiausiai jaudinantis iš visų Jėzaus žemiškųjų patyrimų, bent jau imant jo visą karjerą iki pat jo nukryžiuojimo ir mirtingojo mirties. Tai buvo jo *asmeninio tarnavimo* nuostabus periodas, kaip kontrastas netrukus prasidėsiančiai viešojo tarnavimo epochai. Šitas unikalus epizodas dar daugiau patraukė dėmesį, nes šituo metu jis vis dar tebebuvo dailidė iš Nazareto, valčių meistras iš Kapernaumo, raštininkas iš Damasko; jis vis dar tebebuvo Žmogaus Sūnus. Jis dar nebuvo iki galo įvaldęs savo žmogiškojo proto; Derintojas nebuvo iki galo įvaldęs ir nebuvo padaręs savo neatskiriama dalimi mirtingojo tapatybės. Jis vis dar tebebuvo žmogus tarp žmonių.

Žmogaus Sūnaus grynai žmogiškasis religinis patyrimas—asmeninis dvasinis augimas—per šituos, dvidešimt devintuosius, metus pakilo beveik į aukščiausią pasiekimo tašką. Šitas dvasinio vystymosi patyrimas visą laiką buvo palaipsnis augimas nuo tos akimirkos, kada atvyko jo Minties Derintojas, iki tos dienos, kada buvo užbaigtas ir patvirtintas tas natūralus ir normalus žmogiškasis ryšys tarp žmogaus materialaus proto ir dvasia apdovanoto proto—reiškinys, paverčiantis šituos du protus vienu, patyrimas, kurį Žmogaus Sūnus pasiekė visiškai ir galutinai, kaip įsikūnijęs šios sferos mirtingasis, tą dieną, kada buvo pakrikštytas Jordano upėje.

129:3.9 (1424.4) On this Mediterranean journey Jesus made great advances in his human task of mastering the material and mortal mind, and his indwelling Adjuster made great progress in the ascension and spiritual conquest of this same human intellect. By the end of this tour Jesus virtually knew — with all human certainty — that he was a Son of God, a Creator Son of the Universal Father. The Adjuster more and more was able to bring up in the mind of the Son of Man shadowy memories of his Paradise experience in association with his divine Father ere he ever came to organize and administer this local universe of Nebadon. Thus did the Adjuster, little by little, bring to Jesus' human consciousness those necessary memories of his former and divine existence in the various epochs of the well-nigh eternal past. The last episode of his prehuman experience to be brought forth by the Adjuster was his farewell conference with Immanuel of Salvington just before his surrender of conscious personality to embark upon the Urantia incarnation. And this final memory picture of prehuman existence was made clear in Jesus' consciousness on the very day of his baptism by John in the Jordan.

4. THE HUMAN JESUS

129:4.1 (1424.5) To the onlooking celestial intelligences of the local universe, this Mediterranean trip was the most enthralling of all Jesus' earth experiences, at least of all his career right up to the event of his crucifixion and mortal death. This was the fascinating period of his *personal ministry* in contrast with the soon-following epoch of public ministry. This unique episode was all the more engrossing because he was at this time still the carpenter of Nazareth, the boatbuilder of Capernaum, the scribe of Damascus; he was still the Son of Man. He had not yet achieved the complete mastery of his human mind; the Adjuster had not fully mastered and counterparted the mortal identity. He was still a man among men.

129:4.2 (1425.1) The purely human religious experience — the personal spiritual growth — of the Son of Man well-nigh reached the apex of attainment during this, the twenty-ninth year. This experience of spiritual development was a consistently gradual growth from the moment of the arrival of his Thought Adjuster until the day of the completion and confirmation of that natural and normal human relationship between the material mind of man and the mind-endowment of the spirit — the phenomenon of the making of these two minds one, the experience which the Son of Man attained in completion and finality, as an incarnated mortal of the realm, on the day of his baptism in

Nors neatrodė, jog, per savo gyvenimo metus, jis būtų įsitraukęs į tokį didelį skaičių formalaus bendravimo su savo Tėvu danguje periodų, bet jis išstobulino vis veiksmingesnius būdus, kaip asmeniškai bendrauti su viduje gyvenančios Rojaus Tėvo dvasios buvimu. Jis gyveno realų gyvenimą, pilnakraujį gyvenimą, ir tikrai normalų, natūralų, ir vidutinį gyvenimą materialiam kūne. Jis iš savojo asmeninio patyrimo žino tai, kas priylgsta žmogiškųjų būtybių gyvenimo laiko ir erdvės materialiuose pasauliuose visumos tikrovei.

Žmogaus Sūnus patyrė žmogiškųjų emocijų tuos plačius spektrus, kurie prasideda nuo didžiausio džiaugsmo ir baigiasi giliausiu skausmu. Jis buvo džiaugsmo vaikas ir būtybė, turinti retą gero humoro jausmą; lygiai taip pat jis buvo “žmogus, pažinęs liūdesį ir patyręs sielvartą.” Dvasinė prasme, jis iš tiesų gyveno mirtingojo gyvenimą nuo apačios iki viršaus, nuo pradžios iki pabaigos. Materialiu požiūriu, galėtų atrodyti, kad jis išvengė tokio gyvenimo, kuris sudaro žmogiškosios egzistencijos abu visuomeninius kraštutinius, bet intelektualiai jis visiškai susipažino su žmonijos visapusių ir užbaigtų patyrimu.

Jėzus žino sferų evoliucinių ir kylančiųjų mirtingųjų mintis ir jausmus, akstinus ir impulsus, nuo gimimo iki mirties. Žmogiškąjį gyvenimą jis gyveno nuo fizinio, intelektualaus, ir dvasinio savojo aš pačios pradžios, toliau patyrė kūdikystę, vaikystę, jaunystę, ir suaugusiojo gyvenimą—net patyrė žmogiškąją mirtį. Jis ne tik perėjo per šituos įprastus ir pažįstamus intelektualaus ir dvasinio vystymosi žmogiškuosius periodus, bet jis *taip pat* iki galo patyrė tas aukštesnes ir labiau išsivysčiusias žmogaus ir Derintojo susiderinimo fazes, kurias iš viso pasiekia toks nedidelis skaičius Urantijos mirtingųjų. Ir šitokiu būdu jis patyrė mirtingojo žmogaus visą gyvenimą, ne vien tik taip, kaip jis yra nugyvenamas jūsų pasaulyje, bet taip pat ir taip, kaip jis yra nugyvenamas visuose kituose laiko ir erdvės evoliuciniuose pasauliuose, net aukščiausiuose ir labiausiai išsivysčiusiuose iš visų pasaulių, kurie yra įsitvirtinę šviesoje ir gyvenime.

Nors šitas tobulas gyvenimas, kurį jis gyveno mirtingojo materialaus kūno pavidalu, nesulaukė beribio ir visuotinio pritarimo iš jo bičiulų mirtingųjų, iš tų, kuriems atsitiktinai teko būti jo bendraamžininkais žemėje, bet vis tik, tas gyvenimas, kurį Jėzus iš Nazareto nugyveno materialiam kūne ir Urantijoje, tikrai gavo visišką ir besąlygišką Visuotinio Tėvo patvirtinimą, kadangi jis vienu ir tuo pačiu metu, ir per vieną ir tą patį asmenybės gyvenimą, kuo pilniausiai apreiškė amžinąjį Dievą mirtingajam žmogui ir pristatė išstobulintą žmogiškąją asmenybę Begalinio Kūrėjo

the Jordan.

129:4.3 (1425.2) Throughout these years, while he did not appear to engage in so many seasons of formal communion with his Father in heaven, he perfected increasingly effective methods of personal communication with the indwelling spirit presence of the Paradise Father. He lived a real life, a full life, and a truly normal, natural, and average life in the flesh. He knows from personal experience the equivalent of the actuality of the entire sum and substance of the living of the life of human beings on the material worlds of time and space.

129:4.4 (1425.3) The Son of Man experienced those wide ranges of human emotion which reach from superb joy to profound sorrow. He was a child of joy and a being of rare good humor; likewise was he a “man of sorrows and acquainted with grief.” In a spiritual sense, he did live through the mortal life from the bottom to the top, from the beginning to the end. From a material point of view, he might appear to have escaped living through both social extremes of human existence, but intellectually he became wholly familiar with the entire and complete experience of humankind.

129:4.5 (1425.4) Jesus knows about the thoughts and feelings, the urges and impulses, of the evolutionary and ascendant mortals of the realms, from birth to death. He has lived the human life from the beginnings of physical, intellectual, and spiritual selfhood up through infancy, childhood, youth, and adulthood — even to the human experience of death. He not only passed through these usual and familiar human periods of intellectual and spiritual advancement, but he *also* fully experienced those higher and more advanced phases of human and Adjuster reconciliation which so few Urantia mortals ever attain. And thus he experienced the full life of mortal man, not only as it is lived on your world, but also as it is lived on all other evolutionary worlds of time and space, even on the highest and most advanced of all the worlds settled in light and life.

129:4.6 (1425.5) Although this perfect life which he lived in the likeness of mortal flesh may not have received the unqualified and universal approval of his fellow mortals, those who chanced to be his contemporaries on earth, still, the life which Jesus of Nazareth lived in the flesh and on Urantia did receive full and unqualified acceptance by the Universal Father as constituting at one and the same time, and in one and the same personality-life, the fullness of the revelation of the eternal God to mortal man and the presentation of perfected human personality to the satisfaction of the Infinite

pasitenkinimui.

Ir tai buvo jo teisingas ir aukščiausias tikslas. Jis nenusileido žemyn tam, kad Urantijoje gyventų kaip tobulas ir išsamus pavyzdys bet kuriam vaikui ar suaugusiajam, bet kuriam vyrui ar moteriai, tame amžiuje ar bet kuriame kitame amžiuje. Tai, iš tikrųjų, yra tiesa, kad jo pilnakraujame, turtingame, gražiam, ir kilniame gyvenime visi mes galime surasti daug to, kas yra nuostabus pavyzdys, kas dieviškai įkvėpia, bet tai yra dėl to, kad jis gyveno teisingą ir tikrai žmogišką gyvenimą. Jėzus savojo gyvenimo žemėje negyveno tam, jog visoms kitoms žmogiškosioms būtybėms parodytų tokį pavyzdį, kad jį kopijuotų. Jis gyveno šitą gyvenimą materialiam kūne tarnaudamas su tokiu gailestingumu, su koku ir jūs visi galite žemėje nugyventi savąjį gyvenimą; ir kada jis gyveno savo mirtingą gyvenimą savo laiku ir *toks, koks jis buvo*, tuo jis rodė pavyzdį mums visiems, jog mes šitaip gyventume savo gyvenimą savo laiku ir *tokie, kokie mes esame*. Jūs galite ir netrokšti gyventi jo gyvenimo, bet jūs galite nuspręsti *gyventi savo gyvenimą*, net ir taip, ir tokiu pat būdu, kaip gyveno jis. Jėzus gali ir nebūti formalus ir išsamus pavyzdys visų amžių visiems mirtingiesiems šitos vietinės visatos visose sferose, bet jis amžinai yra įkvėpimas ir vadovas visiems Rojaus piligrimams iš pirminio kilimo pasaulių žengiantiems aukštyn per visatų visatą ir toliau per Havoną į Rojų. Jėzus yra *naujasis ir gyvasis kelias* nuo žmogaus iki Dievo, nuo to, kas yra dalinis, iki to, kas yra tobulas, nuo to, kas yra žemiškas, iki to, kas yra dangiškas, iš laiko į amžinybę.

Iki dvidešimt devintųjų metų pabaigos Jėzus iš Nazareto iš esmės užbaigė nugyventi tokį gyvenimą, kokio yra reikalaujama iš mirtingųjų, gyvenančių materialiam kūne. Jis atėjo į žemę toje Dievo pilnatvėje, kuri turėjo būti parodyta žmogui; dabar jis buvo tapęs beveik žmogaus tobulumu, laukiančiu savosios progos, kad pasirodytų Dievui. Ir visa tai jis padarė iki jam suėję trisdešimt metų.

Creator.

^{129:4.7 (1425.6)} And this was his true and supreme purpose. He did not come down to live on Urantia as the perfect and detailed example for any child or adult, any man or woman, in that age or any other. True it is, indeed, that in his full, rich, beautiful, and noble life we may all find much that is exquisitely exemplary, divinely inspiring, but this is because he lived a true and genuinely human life. Jesus did not live his life on earth in order to set an example for all other human beings to copy. He lived this life in the flesh by the same mercy ministry that you all may live your lives on earth; and as he lived his mortal life in his day and as *he was*, so did he thereby set the example for all of us thus to live our lives in our day and as *we are*. You may not aspire to live his life, but you can resolve to *live your lives* even as, and by the same means that, he lived his. Jesus may not be the technical and detailed example for all the mortals of all ages on all the realms of this local universe, but he is everlastingly the inspiration and guide of all Paradise pilgrims from the worlds of initial ascension up through a universe of universes and on through Havona to Paradise. Jesus is the *new and living way* from man to God, from the partial to the perfect, from the earthly to the heavenly, from time to eternity.

^{129:4.8 (1426.1)} By the end of the twenty-ninth year Jesus of Nazareth had virtually finished the living of the life required of mortals as sojourners in the flesh. He came on earth the fullness of God to be manifest to man; he had now become well-nigh the perfection of man awaiting the occasion to become manifest to God. And he did all of this before he was thirty years of age.

130 Dokumentas. Pakeliui į Romą

⇨ 129

URANTIJOS KNYGA

131 ⇨

IV DALIS. JĖZAUS GYVENIMAS IR MOKYMAI

130 DOKUMENTAS. PAKELIUI Į
ROMĄ

Skyrius

ĮVADAS

1. Jopoje — pakalbis apie Joną
2. Cezarėjoje
3. Aleksandrijoje
4. Pasikalbėjimas apie tikrovę
5. Kretos saloje
6. Jaunas vyras, kuris bijojo
7. Kartagenoje — diskusija apie laiką ir erdvę
8. Pakeliui į Neapoli ir Romą

ĮVADAS

KELIAVIMAS po romėnų pasaulį užėmė Jėzaus gyvenimo žemėje didžiąją dalį dvidešimt aštuntųjų metų ir visus dvidešimt devintuosius metus. Jėzus ir du iš Indijos kilę vyrai—Gonodas ir jo sūnus Ganidas—paliko Jeruzalę sekmadienio rytą, balandžio 26 dieną, 22 m. po Kr. gim. Jie keliavo pagal numatytą tvarkaraštį, ir Jėzus atsisveikino su tėvu ir sūnumi Karakso mieste Persų įlankos pakrantėje kitų metų, 23 m. po Kr. gim., gruodžio dešimtą dieną.

Iš Jeruzalės į Cezarėją jie nuvyko Jopos keliu. Cezarėjoje jie įsėdo į laivą, plaukiantį į Aleksandriją. Iš Aleksandrijos jie išplaukė į Lasėją, esančią Kretos saloje. Iš Kretos jie pasiekė Kartageną, užsukdami į Sirenę. Iš Kartagenos jie išplaukė į Neapolį, pakeliui atplaukę į Malta, Sirakūzus, ir Mesiną. Iš Neapolio jie nuvyko į Kapua, iš kur jie Apijaus keliu pasiekė Romą.

Po viešnagės Romoje jie sausuma keliavo į Tarentumą, iš kur išplaukė į Atėnus Graikijoje, sustodami Nikapolyje ir Korinte. Iš Atėnų per Troją

PAPER 130
ON THE WAY TO ROME

SECTIONS

Introduction

1. At Joppa — Discourse on Jonah
2. At Caesarea
3. At Alexandria
4. Discourse on Reality
5. On the Island of Crete
6. The Young Man Who Was Afraid
7. At Carthage — Discourse on Time and Space
8. On the Way to Naples and Rome

INTRODUCTION

130:0.1 (1427.1) THE tour of the Roman world consumed most of the twenty-eighth and the entire twenty-ninth year of Jesus' life on earth. Jesus and the two natives from India — Gonod and his son Ganid — left Jerusalem on a Sunday morning, April 26, A.D. 22. They made their journey according to schedule, and Jesus said good-bye to the father and son in the city of Charax on the Persian Gulf on the tenth day of December the following year, A.D. 23.

130:0.2 (1427.2) From Jerusalem they went to Caesarea by way of Joppa. At Caesarea they took a boat for Alexandria. From Alexandria they sailed for Lasea in Crete. From Crete they sailed for Carthage, touching at Cyrene. At Carthage they took a boat for Naples, stopping at Malta, Syracuse, and Messina. From Naples they went to Capua, whence they traveled by the Appian Way to Rome.

130:0.3 (1427.3) After their stay in Rome they went overland to Tarentum, where they set sail for Athens in Greece, stopping at Nicopolis and

jie nuvyko į Efesą. Iš Efeso nuplaukė į Kiprą, pakeliui užsukdami Rodą. Nemažai laiko jie praleido viešėdami ir ilsėdamiesi Kipre, o tada išplaukė į Antioką Sirijoje. Iš Antioko jie iškeliavo į pietus, į Sidoną, o vėliau pasiekė Damaską. Iš ten su vilkstine jie nukeliavo į Mesopotamiją, pereidami per Tapsaką ir Larisą. Šiek tiek laiko jie praleido Babilone, aplankė Urą ir kitas vietas, o tada nuvyko į Šušą. Iš Šušos jie nukeliavo į Karaką, iš kur Gonodas ir Ganidas išvyko į Indiją.

Būtent tuo metu, kada Jėzus keturis mėnesius dirbo Damaske, jis išmoko kalbos, kuria šnekėjo Gonodas ir Ganidas, pagrindų. Būdamas ten jis daug laiko dirbo ties vertimais iš graikų kalbos į vieną iš Indijos kalbų, padedamas vieno vyro, kilusio iš Gonodo tėviškos regiono.

Šitos kelionės po Viduržemio jūrą metu Jėzus maždaug pusę kiekvienos dienos praleisdavo mokydamas Ganidą ir dirbdamas Gonodo vertėju dalykinių pasitarimų ir draugiškų susitikimų metu. Kiekvienos dienos likusiąją dalį, kuri buvo skirta jo paties poreikiams, jis paskirdavo tam, kad užmegztų tuos glaudžius asmeninius ryšius su savo bičiuliais žmonėmis, kad artimai pabendrautų su šios sferos mirtingaisiais, kas taip buvo būdinga jo veiklai per šituos keletą metų, kurieėjo prieš pat jo viešąją tarnystę.

Tiesioginio stebėjimo ir realaus ryšio dėka Jėzus susipažino su Vakarų ir Levanto aukštesne materialia ir intelektualia civilizacija; iš Gonodo ir jo nuostabaus sūnaus jis daug sužinojo apie Indijos ir Kinijos civilizaciją ir kultūrą, kadangi Gonodas, pats būdamas Indijos gyventojas, buvo atlikęs tris didžiules keliones po geltonosios rasės imperiją.

Ganidas, jaunas vyras, šito ilgo ir artimo bendravimo metu daug išmoko iš Jėzaus. Jie vienas kitam pajuto didžiulę meilę, ir vaikinų tėvas daug kartų mėgino įtikinti Jėzų sugrįžti su jais į Indiją, bet Jėzus visą laiką atsisakinėjo, aiškindamasis būtinybę sugrįžti pas savo šeimą Palestinoje.

1. JOPOJE — PAKALBIS APIE JONĄ

Viešėdamas Jopoję, Jėzus sutiko Gadiją, filistiniečių vertėją, kuris dirbo kažkokiam Simonui, kailininkui. Gonodo agentai Mesopotamijoje su šituo Simonu vykdė didelę dalį verslo operacijų; todėl Gonodas ir jo sūnus labai norėjo jį aplankyti pakeliui į Cezarėją. Tuo metu, kada jie buvo Jopoję, Jėzus ir Gadijas nuoširdžiai susidraugavo. Šitas jaunas filistinietis buvo tiesos ieškotojas. Jėzus buvo tiesos suteikėjas; jis buvo tiesa tajai

Corinth. From Athens they went to Ephesus by way of Troas. From Ephesus they sailed for Cyprus, putting in at Rhodes on the way. They spent considerable time visiting and resting on Cyprus and then sailed for Antioch in Syria. From Antioch they journeyed south to Sidon and then went over to Damascus. From there they traveled by caravan to Mesopotamia, passing through Thapsacus and Larissa. They spent some time in Babylon, visited Ur and other places, and then went to Susa. From Susa they journeyed to Charax, from which place Gonod and Ganid embarked for India.

130:0.4 (1427.4) It was while working four months at Damascus that Jesus had picked up the rudiments of the language spoken by Gonod and Ganid. While there he had labored much of the time on translations from Greek into one of the languages of India, being assisted by a native of Gonod's home district.

130:0.5 (1427.5) On this Mediterranean tour Jesus spent about half of each day teaching Ganid and acting as interpreter during Gonod's business conferences and social contacts. The remainder of each day, which was at his disposal, he devoted to making those close personal contacts with his fellow men, those intimate associations with the mortals of the realm, which so characterized his activities during these years that just preceded his public ministry.

130:0.6 (1427.6) From firsthand observation and actual contact Jesus acquainted himself with the higher material and intellectual civilization of the Occident and the Levant; from Gonod and his brilliant son he learned a great deal about the civilization and culture of India and China, for Gonod, himself a citizen of India, had made three extensive trips to the empire of the yellow race.

130:0.7 (1427.7) Ganid, the young man, learned much from Jesus during this long and intimate association. They developed a great affection for each other, and the lad's father many times tried to persuade Jesus to return with them to India, but Jesus always declined, pleading the necessity for returning to his family in Palestine.

1. AT JOPPA — DISCOURSE ON JONAH

130:1.1 (1428.1) During their stay in Joppa, Jesus met Gadiah, a Philistine interpreter who worked for one Simon a tanner. Gonod's agents in Mesopotamia had transacted much business with this Simon; so Gonod and his son desired to pay him a visit on their way to Caesarea. While they tarried at Joppa, Jesus and Gadiah became warm friends. This young Philistine was a truth seeker. Jesus was a truth giver; he was the truth for that

kartai Urantijoje. Kada susitinka didis tiesos ieškotojas ir didis tiesos suteikėjas, tai tokio susitikimo pasekmė yra didingas ir išlaisvinantis apšvietimas, kilęs iš naujos tiesos patyrimo.

Vieną dieną po vakariinės Jėzus ir jaunas filistinietis vaikščiojo palei jūrą, ir Gadijas, nežinodamas, kad šitas „raštininkas iš Damasko“ yra taip gerai susipažinęs su hebrajų padavimais, parodė Jėzui laivų prieplauką, iš kurios buvo manoma, kad Jona buvo pradėjęs savo nelemtą kelionę jūra į Taršišą. Ir kada jis išsakė savo pastabas, tada Jėzaus paklausė: „Bet, ar tu manai, jog toji didelė žuvis iš tikrųjų prarijo Joną?“ Jėzus suvokė, jog šitas padavimas nepaprastai įtakojo šito jauno vyro gyvenimą, ir jog apmąstymai apie šį padavimą privertė jį padaryti tokią kvailystę, kad jis mėgintų pabėgti nuo pareigos; dėl to Jėzus nepasakė nieko tokio, kas dabartinius Gadijo praktinio gyvenimo motyvacijos pagrindus staiga sugriautų. Atsakydamas į šią klausimą, Jėzus tarė: „Mano drauge, mes visi esame jona, turime nugyventi savo gyvenimą, sutinkamai su Dievo valia, ir visais atvejais, kada tik stengiamės išvengti kasdienio gyvenimo dabartinės pareigos bėgdami link tolimų pagundų, tada šituo mes atsiduodame tam, kad mus tiesiogiai valdytų tie poveikiai, kurių nereguliuoja tiesos galios ir teisumo jėgos. Bėgimas nuo pareigos yra tiesos paaukojimas. Bėgimas nuo šviesos ir gyvenimo tarnystės gali atnešti tikrai tokius kankinančius susidūrimus su atkakliais savanaudiškumo banginiais, kurie galų gale atveda į tamsą ir mirtį, nebent tokie Dievą apleidę jona tikrai atsuktų savo širdį, net ir apimti didžiausios nevilties, į Dievą ir jo gėrio ieškojimą. Ir kada tokios nevilties apimtos sielos Dievo ieško nuoširdžiai—yra išalkusios tiesos ir ištroškusios teisumo—nėra visiškai nieko, kas galėtų juos toliau laikyti nelaisvėje. Kad ir kokiam dugne jie būtų atsidūrę, tačiau kada šviesos jie ieškos iš visos širdies, tada dangiškojo Viešpaties Dievo dvasia juos išlaisvins iš jų nelaisvės; gyvenimo nepalankios aplinkybės juos išmes į naujų galimybių sausą žemę atnaujintam tarnavimui ir išmintingesniam gyvenimui.“

Jėzaus mokymas Gadiją nepaprastai sujaudino, ir jie prie jūros šnekėjosi iki išnaktų, o prieš jiems sugrįžtant ten, kur buvo apsistoję, jie kartu pasimeldė ir vienas už kitą. Tai buvo tas pats Gadijas, kuris vėliau klausėsi Petro pamokslavimo, tapo giliai įtikėjęs į Jėzų iš Nazareto, ir vieną vakarą Dorko namuose dalyvavo atmintiname ginče su Petru. Ir Gadijas daug prisidėjo prie to, kad Simonas, turtingas odos pirklys, galutinai apsisprendė priimti krikščionybę.

(Šitame pasakojime apie Jėzaus asmeninį darbą su savo bičiuliais mirtingaisiais šitos kelionės po Viduržemio jūrą metu, mes, sutinkamai su mūsų leidimu, laisvai versime jo

generation on Urantia. When a great truth seeker and a great truth giver meet, the result is a great and liberating enlightenment born of the experience of new truth.

130:1.2 (1428.2) One day after the evening meal Jesus and the young Philistine strolled down by the sea, and Gadijah, not knowing that this “scribe of Damascus” was so well versed in the Hebrew traditions, pointed out to Jesus the ship landing from which it was reputed that Jonah had embarked on his ill-fated voyage to Tarshish. And when he had concluded his remarks, he asked Jesus this question: “But do you suppose the big fish really did swallow Jonah?” Jesus perceived that this young man’s life had been tremendously influenced by this tradition, and that its contemplation had impressed upon him the folly of trying to run away from duty; Jesus therefore said nothing that would suddenly destroy the foundations of Gadijah’s present motivation for practical living. In answering this question, Jesus said: “My friend, we are all Jonahs with lives to live in accordance with the will of God, and at all times when we seek to escape the present duty of living by running away to far-off enticements, we thereby put ourselves in the immediate control of those influences which are not directed by the powers of truth and the forces of righteousness. The flight from duty is the sacrifice of truth. The escape from the service of light and life can only result in those distressing conflicts with the difficult whales of selfishness which lead eventually to darkness and death unless such God-forsaking Jonahs shall turn their hearts, even when in the very depths of despair, to seek after God and his goodness. And when such disheartened souls sincerely seek for God — hunger for truth and thirst for righteousness — there is nothing that can hold them in further captivity. No matter into what great depths they may have fallen, when they seek the light with a whole heart, the spirit of the Lord God of heaven will deliver them from their captivity; the evil circumstances of life will spew them out upon the dry land of fresh opportunities for renewed service and wiser living.”

130:1.3 (1428.3) Gadijah was mightily moved by Jesus’ teaching, and they talked long into the night by the seaside, and before they went to their lodgings, they prayed together and for each other. This was the same Gadijah who listened to the later preaching of Peter, became a profound believer in Jesus of Nazareth, and held a memorable argument with Peter one evening at the home of Dorcas. And Gadijah had very much to do with the final decision of Simon, the wealthy leather merchant, to embrace Christianity.

130:1.4 (1428.4) (In this narrative of the personal work of Jesus with his fellow mortals on this tour of the Mediterranean, we shall, in accordance with our permission, freely translate his words into modern

žodžius į šiuolaikinę frazeologiją, vartojamą Urantijoje šito perteikimo metu.)

Jėzaus paskutinis susitikimas su Gadijumi buvo susijęs su diskusija apie gėrį ir blogį. Šitas jaunasis filistinietis buvo labai sunerimęs dėl neteisingumo jausmo, dėl to, jog pasaulyje blogis egzistuoja šalia gėrio. Jis sakė: “Kaip gali Dievas, jeigu jis yra be galo geras, leisti mums kentėti skausmą, kurį sukelia blogis; galų gale, kas sukuria blogį?” Tomis dienomis daugelis vis dar tikėjo, kad Dievas sukuria tiek gėrį, tiek blogį, bet Jėzus niekada nemokė tokios klaidos. Atsakydamas į šią klausimą, Jėzus pasakė: “Mano broli, Dievas yra meilė; dėl to jis turi būti geras, ir jo gėris yra toks didžiulis ir tikras, kad jame negali būti mažų ir netikrų blogio dalykų. Dievas yra toks teigiamai geras, kad jame absoliučiai nėra vietos neigiamam blogiui. Blogis yra nesubrendęs pasirinkimas ir neapgalvotas klaidingas žingsnis tų, kurie priešinasi gėriui, atstumia grožį, ir yra neištikimi tiesai. Blogis yra tiktai nesubrendimo klaidingas prisitaikymas arba griauantis ir iškreipiantis nežinojimo poveikis. Blogis yra neišvengiama tamsa, kuri seka įkandin neišmintingo šviesos atstūmimo. Blogis yra tai, kas yra tamsu ir netiesa, ir kuris, kada būna pasirenkamas sąmoningai ir patvirtinamas savąja valia, tampa nuodėme.

“Tavo Tėvas danguje, apdovanodamas tave galia pasirinkti tarp tiesos ir klaidos, sukūrė šviesos ir gyvenimo teigiamo kelio potencialų neiginį; bet tokios blogio klaidos iš tikrųjų neegzistuoja tol, kol protingas tvarinys panori to, kad jos egzistuoja, klaidingai pasirinkdamas gyvenimo būdą. Ir tada toks blogis vėliau iš tikrųjų tokio užsispyrusio ir maištingo tvarinio sąmoningu ir tyčiniu pasirinkimu yra pakeliamas iki nuodėmės. Būtent dėl to mūsų Tėvas danguje leidžia gėriui ir blogiui būti greta iki gyvenimo pabaigos, lygiai taip, kaip gamta leidžia kviečiams ir vikams augti vieniems šalia kitų iki derliaus nuėmimo.” Gadijas buvo visiškai patenkintas Jėzaus atsakymu į šią klausimą po to, kai vėlesnioji diskusija išaiškino šitų svarbių teiginių tikrąją prasmę.

2. CEZARĖJOJE

Jėzus ir jo draugai Cezarėje užtruko ilgiau negu tikėjosi, nes buvo pastebėta, jog gali suskilti laivo, kuriuo jie ketino pradėti kelionę, viena iš didžiulių vairuojančiųjų menčių. Kapitonas nusprendė pasilikti uoste, kol bus padaryta nauja. Šitai užduočiai atlikti trūko kvalifikuotų darbininkų, dirbančių su medžiu, todėl Jėzus savo noru pasisiūlė padėti. Vakaraus Jėzus ir jo draugai vaikštinėdavo ant gražios sienos, kuri buvo kaip pasivaikščiojimo takas aplink uostą. Ganidui labai patiko Jėzaus aiškinimas apie miesto vandens

phraseology current on Urantia at the time of this presentation.)

130:1.5 (1429.1) Jesus' last visit with Gadiab had to do with a discussion of good and evil. This young Philistine was much troubled by a feeling of injustice because of the presence of evil in the world alongside the good. He said: "How can God, if he is infinitely good, permit us to suffer the sorrows of evil; after all, who creates evil?" It was still believed by many in those days that God creates both good and evil, but Jesus never taught such error. In answering this question, Jesus said: "My brother, God is love; therefore he must be good, and his goodness is so great and real that it cannot contain the small and unreal things of evil. God is so positively good that there is absolutely no place in him for negative evil. Evil is the immature choosing and the unthinking misstep of those who are resistant to goodness, rejectful of beauty, and disloyal to truth. Evil is only the misadaptation of immaturity or the disruptive and distorting influence of ignorance. Evil is the inevitable darkness which follows upon the heels of the unwise rejection of light. Evil is that which is dark and untrue, and which, when consciously embraced and willfully endorsed, becomes sin.

130:1.6 (1429.2) "Your Father in heaven, by endowing you with the power to choose between truth and error, created the potential negative of the positive way of light and life; but such errors of evil are really nonexistent until such a time as an intelligent creature wills their existence by mischoosing the way of life. And then are such evils later exalted into sin by the knowing and deliberate choice of such a willful and rebellious creature. This is why our Father in heaven permits the good and the evil to go along together until the end of life, just as nature allows the wheat and the tares to grow side by side until the harvest." Gadiab was fully satisfied with Jesus' answer to his question after their subsequent discussion had made clear to his mind the real meaning of these momentous statements.

2. AT CAESAREA

130:2.1 (1429.3) Jesus and his friends tarried in Caesarea beyond the time expected because one of the huge steering paddles of the vessel on which they intended to embark was discovered to be in danger of cleaving. The captain decided to remain in port while a new one was being made. There was a shortage of skilled woodworkers for this task, so Jesus volunteered to assist. During the evenings Jesus and his friends strolled about on the beautiful wall which served as a promenade around the port. Ganid greatly enjoyed Jesus'

sistemą ir apie tą metodą, kurio dėka potvyniai buvo panaudojami tam, kad išplautų miesto gatves ir kanalizacijos kanalus. Šitam jaunuoliui iš Indijos didžiulį įspūdį padarė Augusto šventykla, kuri buvo pastatyta ant kalvos ir kurią vainikavo romėnų imperatoriaus milžiniška statula. Savo viešnagės antrosios dienos popietę jie trys buvo spektaklyje, vykusiame milžiniškame amfiteatre, kuriame galėjo sėdėti dvidešimt tūkstančių žmonių, ir tą vakarą jie žiūrėjo graikų pjesę. Tai buvo pirmieji tokios rūšies vaidinimai, kuriuos kada nors buvo matęs Ganidas, ir apie juos jis pateikė Jėzui daug klausimų. Trečiosios dienos rytą jie oficialiai aplankė gubernatoriaus rūmus, kadangi Cezarėja buvo Palestinos sostinė ir romėnų prokuratoriaus rezidencija.

Jų užėjo taip pat buvo apsistojęs ir pirklys iš Mongolijos, ir kadangi šitas Tolimųjų Rytų gyventojas graikiškai šnekėjo visiškai gerai, tai Jėzus keletą kartų su juo ilgai bendravo. Šitam vyrui gilų įspūdį padarė Jėzaus filosofija apie gyvenimą ir jis niekada neužmiršo jo išmintingų žodžių apie "dangiškojo gyvenimo nugyvenimą žemėje, kasdien paklūstant dangiškojo Tėvo valiai." Šitas pirklys buvo daoistas, ir šitokiu būdu jis tvirtai įtikėjo į visuotinės Dievybės doktriną. Sugrįžęs į Mongoliją, jis pradėjo mokyti šitų išvytųjų tiesų savo kaimynus ir verslo partnerius, ir būtent tokios veiklos įtakoje, jo vyriausiasis sūnus nusprendė tapti daoistų šventiku. Per visą savo gyvenimą šitas jaunas vyras demonstravo didžiulę įtaką išvystytos tiesos labui, ir juo pasekė jo sūnus ir anūkas, kurie lygiai taip pat buvo visiškai atsidavę Vieno Dievo—Aukščiausiojo Dangaus Valdovo—doktrinai.

Nors ankstyvosios krikščionių bažnyčios rytinė atšaka, kurios centras buvo Filadelfijoje, Jėzaus mokymų laikėsi ištikimiau už savo sielos brolius Jeruzalėje, bet gaila, jog nebuvo nė vieno panašaus į Petrą, kuris būtų nuėjęs į Kiniją, arba kaip Pauliaus, kuris būtų patekęs į Indiją, kur tuo metu dvasinė dirva buvo tokia palanki sėti naujosios karalystės evangelijos sėklas. Tie patys Jėzaus mokymai, kaip jų laikėsi filadelfijiečiai, būtų padarę tiesioginį ir veiksmingą poveikį dvasiškai išalkusių Azijos tautų protams, kaip tą padarė Petro ir Pauliaus pamokslavimai Vakaruose.

Vienas iš jaunų vyrų, kuris vieną dieną su Jėzumi dirbo prie vairavimo menties, labai susidomėjo tais žodžiais, kuriuos jis kartas nuo karto išsakydavo, jiems bedirbant laivų statykloje. Kada Jėzus užsiminė, jog Tėvas danguje rūpinasi savo vaikų žemėje gerove, tada šitas jaunas graikas, Anaksandas, tarė: "Jeigu šie Dievai rūpinasi manimi, tada kodėl gi jie nepašalina šitų dirbtuvių žiauraus ir neteisingo dešimtininko?" Jis buvo pritrenktas, kada Jėzus atsakė: "Kadangi tu

explanation of the water system of the city and the technique whereby the tides were utilized to flush the city's streets and sewers. This youth of India was much impressed with the temple of Augustus, situated upon an elevation and surmounted by a colossal statue of the Roman emperor. The second afternoon of their stay the three of them attended a performance in the enormous amphitheater which could seat twenty thousand persons, and that night they went to a Greek play at the theater. These were the first exhibitions of this sort Ganid had ever witnessed, and he asked Jesus many questions about them. On the morning of the third day they paid a formal visit to the governor's palace, for Caesarea was the capital of Palestine and the residence of the Roman procurator.

130:2.2 (1429.4) At their inn there also lodged a merchant from Mongolia, and since this Far-Easterner talked Greek fairly well, Jesus had several long visits with him. This man was much impressed with Jesus' philosophy of life and never forgot his words of wisdom regarding "the living of the heavenly life while on earth by means of daily submission to the will of the heavenly Father." This merchant was a Taoist, and he had thereby become a strong believer in the doctrine of a universal Deity. When he returned to Mongolia, he began to teach these advanced truths to his neighbors and to his business associates, and as a direct result of such activities, his eldest son decided to become a Taoist priest. This young man exerted a great influence in behalf of advanced truth throughout his lifetime and was followed by a son and a grandson who likewise were devotedly loyal to the doctrine of the One God — the Supreme Ruler of Heaven.

130:2.3 (1430.1) While the eastern branch of the early Christian church, having its headquarters at Philadelphia, held more faithfully to the teachings of Jesus than did the Jerusalem brethren, it was regrettable that there was no one like Peter to go into China, or like Paul to enter India, where the spiritual soil was then so favorable for planting the seed of the new gospel of the kingdom. These very teachings of Jesus, as they were held by the Philadelphians, would have made just such an immediate and effective appeal to the minds of the spiritually hungry Asiatic peoples as did the preaching of Peter and Paul in the West.

130:2.4 (1430.2) One of the young men who worked with Jesus one day on the steering paddle became much interested in the words which he dropped from hour to hour as they toiled in the shipyard. When Jesus intimated that the Father in heaven was interested in the welfare of his children on earth, this young Greek, Anaxand, said: "If the Gods are interested in me, then why do they not remove the cruel and unjust foreman of this workshop?" He was startled when Jesus

žinai gėrio kelius ir vertini teisingumą, galbūt šie Dievai šitą klystantį žmogų atvedė prie tavęs tam, jog tu galėtum jį atvesti į šitą geresnįjį kelią. Galbūt tu esi toji druska, kuri šitą brolių turi padaryti priimtinesnį visiems kitiems žmonėms; tai yra, jeigu tu nepraradai savojo skonio. Taip, kaip yra, tai šitas žmogus yra tavo šeimininkas tuo, kad jo blogi poelgiai tau daro blogą poveikį. Kodėl gi tau neparodžius savojo pranašumo prieš blogį gėrio galios dėka ir šitaip netapus visų santykių tarp judviejų šeimininku? Aš numatau, jog tavo viduje esantis gėris gali nugalėti jo viduje esantį blogį, jeigu šiam gėriui suteiktum sąžiningą ir gyvą galimybę pasireikšti. Mirtingojo egzistencijoje nėra jokio kito labiau pavergiančio ir jaudinančio patyrimo už tą džiugesį, kada materialioji gyvybė tampa dvasinės energijos ir dieviškosios tiesos partneriu vienoje iš jų triumfuojančių kovų prieš suklydimą ir blogį. Nuostabus ir transformuojantis yra toks patyrimas, kada tampa dvasinės šviesos gyvuoju kanalu tokiam mirtingajam, kuris sėdi dvasinėje tamsoje. Jeigu tu tiesa esi palaimintas labiau negu ja palaimintas yra šitas žmogus, tai jo nepriteklis turėtų tau mesti iššūkį. Tikrai tu nesi tas bailys, kuris galėtų stovėti ant jūros kranto ir stebėti, kaip skęsta nemokantis plaukti bičiulis žmogus! Kiek daug vertingesnė yra šito žmogaus siela, pasimetusi tamsoje, palyginus su vandenyje skęstančiu jo kūnu!"

Anaksandą nepaprastai sujaudino Jėzaus žodžiai. Netrukus jis papasakojo savo viršininkui, ką buvo sakęs Jėzus, ir tą vakarą jie abu paprašė Jėzaus patarimo dėl savo sielų gerovės. Ir vėliau, po to, kai krikščioniškoji žinia buvo paskelbta Cezarėjoje, abu šitie vyrai, vienas graikas, o kitas romėnas, įtikėjo į tai, ką skelbė Pilypas, ir tapo jo įkurtos bažnyčios žymiais nariais. Vėliau šitas jaunas graikas buvo paskirtas pasiuntiniu romėnų centurionui, Kornelijui, kuris tapo tikinčiuoju Petro tarnystės dėka. Anaksandas ir toliau nešė šviesą tiems, kurie sėdėjo tamsybėje iki Pauliaus įkalinimo Cezarėjoje dienų, kada jis, atsitiktinai, žuvo per didžiąsias dvidešimties tūkstančių žydų skerdynes tuo metu, kada teikė pagalbą kenčiantiems ir mirštantiesiems.

Ganidas, iki šito laiko, po truputį sužinojo, kaip jo repetitorius praleidžia laisvalaikį, šitaip neįprastai asmeniškai tarnaudamas savo bičiuliams žmonėms, ir jaunas indas nusprendė išsiaiškinti šitos nenutrūkstančios veiklos motyvą. Jis paklausė: "Kodėl tu nuolat skiri laiką šitiems susitikimams su svetimais žmonėmis?" Ir Jėzus atsakė: "Ganidai, nė vienas žmogus nėra svetimas tam, kuris pažįsta Dievą. Tame patyrimo, kada surandi Tėvą danguje, tu atrandi, jog visi žmonės yra tavo broliai, ir argi tai atrodo keista, jog žmogus turėtų patirti džiaugsmą, sutikdamas naujai atrastą brolių? Susipažinti su savo broliais ir seserimis, sužinoti jų problemas ir

replied, "Since you know the ways of kindness and value justice, perhaps the Gods have brought this erring man near that you may lead him into this better way. Maybe you are the salt which is to make this brother more agreeable to all other men; that is, if you have not lost your savor. As it is, this man is your master in that his evil ways unfavorably influence you. Why not assert your mastery of evil by virtue of the power of goodness and thus become the master of all relations between the two of you? I predict that the good in you could overcome the evil in him if you gave it a fair and living chance. There is no adventure in the course of mortal existence more enthralling than to enjoy the exhilaration of becoming the material life partner with spiritual energy and divine truth in one of their triumphant struggles with error and evil. It is a marvelous and transforming experience to become the living channel of spiritual light to the mortal who sits in spiritual darkness. If you are more blessed with truth than is this man, his need should challenge you. Surely you are not the coward who could stand by on the seashore and watch a fellow man who could not swim perish! How much more of value is this man's soul floundering in darkness compared to his body drowning in water!"

130:2.5 (1430.3) Anaxand was mightily moved by Jesus' words. Presently he told his superior what Jesus had said, and that night they both sought Jesus' advice as to the welfare of their souls. And later on, after the Christian message had been proclaimed in Caesarea, both of these men, one a Greek and the other a Roman, believed Philip's preaching and became prominent members of the church which he founded. Later this young Greek was appointed the steward of a Roman centurion, Cornelius, who became a believer through Peter's ministry. Anaxand continued to minister light to those who sat in darkness until the days of Paul's imprisonment at Caesarea, when he perished, by accident, in the great slaughter of twenty thousand Jews while he ministered to the suffering and dying.

130:2.6 (1431.1) Ganid was, by this time, beginning to learn how his tutor spent his leisure in this unusual personal ministry to his fellow men, and the young Indian set about to find out the motive for these incessant activities. He asked, "Why do you occupy yourself so continuously with these visits with strangers?" And Jesus answered: "Ganid, no man is a stranger to one who knows God. In the experience of finding the Father in heaven you discover that all men are your brothers, and does it seem strange that one should enjoy the exhilaration of meeting a newly discovered brother? To become acquainted with one's brothers and sisters, to know their problems and to learn to love them, is the supreme experience of

išmokti juos mylėti, yra aukščiausias gyvenimo patyrimas.”

Šito iki giles nakties užtrukusio pasikalbėjimo metu jaunas vyras paprašė Jėzaus, kad šis jam paaiškintų skirtumą tarp Dievo valios ir to žmogiškojo proto pasirinkimo veiksmo, kuris taip pat yra vadinamas valia. Iš esmės Jėzus paaiškino: Dievo valia yra Dievo kelias, partnerystė su Dievo pasirinkimu bet kokios potencialios alternatyvos akivaizdoje. Dėl to, Dievo valios vykdymas yra toks augantis patyrimas, kada yra tampama vis labiau ir labiau panašiu į Dievą, o Dievas yra šaltinis ir likimas viso to, kas yra gera ir gražu ir teisinga. Žmogaus valia yra žmogaus kelias, visuma to, kuo mirtingasis nusprendžia būti ir ką nusprendžia daryti. Valia yra savimoningos būtybės sąmoningas pasirinkimas, kuris veda į sprendimo motyvuotą elgesį, kuris remiasi protingu apmąstymu.

Tą popietę Jėzus ir Ganidas abu mėgavosi žaisdami su labai protingu aviganiu, ir Ganidas norėjo sužinoti, ar šuo turi sielą, ar jis turi valią, ir atsakydamas į jo klausimus, Jėzus aiškino: “Šuo turi tokį protą, kuris gali pažinti materialų žmogų, savo šeimininką, bet negali pažinti Dievo, kuris yra dvasia; dėl to šuo neturi dvasinės prigimties ir negali turėti dvasinio patyrimo. Šuo gali turėti valią, suteiktą gamtos ir padidintą treniravimo dėka, bet tokia proto galia nėra dvasinė jėga, taip pat jos negalima lyginti ir su žmogiškąja valia, ta prasme, kad ji nėra *apmąstanti*— ji nėra pasekmė to, kad sugebama atskirti aukštesnes ir moralias prasmes arba pasekmė to, kad yra pasirenkamos dvasinės ir amžinosios vertybės. Būtent tai, jog mirtingasis žmogus turi tokias dvasinio suvokimo ir tiesos pasirinkimo galias, jį padaro moralia būtybe, tokiu tvariniu, kuris yra apdovanotas dvasinės atsakomybės savybėmis ir amžinojo išlikimo potencialu.” Jėzus toliau aiškino, jog būtent dėl to, kad gyvulys tokių protinių galių neturi, tai gyvulių pasaulis niekada negalės sukurti kalbos laike arba patirti, ką nors tokio, kas prilygtų asmenybės išlikimui amžinybėje. Po šios dienos mokymo Ganidas daugiau niekada nebepuoselėjo tikėjimo į žmonių sielų persikėlimą į gyvūnų kūnus.

Kitą dieną Ganidas visa tai aptarė su savo tėvu, ir būtent atsakydamas į Gonodo klausimą, Jėzus paaiškino, jog “žmogiškieji norai, kurie yra visiškai susiję vien tik su žemiškaisiais sprendimais dėl gyvulinės egzistencijos materialių problemų, yra pasmerkti tam, jog pražūtų laike. Tie, kurie priima nuoširdžius moralius sprendimus ir beribius dvasinius pasirinkimus, šitokiu būdu yra vis labiau sutapatinami su viduje gyvenančia ir dieviškąja dvasia, ir tuo jie iš tiesų vis didesniu laipsniu yra transformuojami į amžinojo išlikimo vertybes—dieviškosios tarnystės nesibaigiantį

living.”

130:2.7 (1431.2) This was a conference which lasted well into the night, in the course of which the young man requested Jesus to tell him the difference between the will of God and that human mind act of choosing which is also called will. In substance Jesus said: The will of God is the way of God, partnership with the choice of God in the face of any potential alternative. To do the will of God, therefore, is the progressive experience of becoming more and more like God, and God is the source and destiny of all that is good and beautiful and true. The will of man is the way of man, the sum and substance of that which the mortal chooses to be and do. Will is the deliberate choice of a self-conscious being which leads to decision-conduct based on intelligent reflection.

130:2.8 (1431.3) That afternoon Jesus and Ganid had both enjoyed playing with a very intelligent shepherd dog, and Ganid wanted to know whether the dog had a soul, whether it had a will, and in response to his questions Jesus said: “The dog has a mind which can know material man, his master, but cannot know God, who is spirit; therefore the dog does not possess a spiritual nature and cannot enjoy a spiritual experience. The dog may have a will derived from nature and augmented by training, but such a power of mind is not a spiritual force, neither is it comparable to the human will, inasmuch as it is not reflective — it is not the result of discriminating higher and moral meanings or choosing spiritual and eternal values. It is the possession of such powers of spiritual discrimination and truth choosing that makes mortal man a moral being, a creature endowed with the attributes of spiritual responsibility and the potential of eternal survival.” Jesus went on to explain that it is the absence of such mental powers in the animal which makes it forever impossible for the animal world to develop language in time or to experience anything equivalent to personality survival in eternity. As a result of this day’s instruction Ganid never again entertained belief in the transmigration of the souls of men into the bodies of animals.

130:2.9 (1431.4) The next day Ganid talked all this over with his father, and it was in answer to Gonod’s question that Jesus explained that “human wills which are fully occupied with passing only upon temporal decisions having to do with the material problems of animal existence are doomed to perish in time. Those who make wholehearted moral decisions and unqualified spiritual choices are thus progressively identified with the indwelling and divine spirit, and thereby are they increasingly transformed into the values of eternal survival — unending progression of divine service.”

vystymąsi.

Būtent šitą pačią dieną mes pirmą kartą išgirdome tą svarbią tiesą, kuri, išreikšta šiuolaikine kalba, skambėtų taip: “Valia yra tas žmogiškojo proto pasireiškimas, kuris įgalina subjektyvią sąmonę save išreikšti objektyviai ir patirti tokį reiškini, kai yra siekiama būti panašiu į Dievą.” Ir būtent šita pačia prasme kiekviena mąstanti ir dvasinga žmogiškoji būtybė gali tapti *kurianti*.

3. ALEKSANDRIJOJE

Tai buvo kupinas įvykių apsilankymas Cezarėjoje, o kada laivas buvo parengtas, Jėzus ir du jo draugai vienos dienos pusiaudienį išvyko į Aleksandriją Egipte.

Tiems trims kelionė į Aleksandriją buvo viena iš maloniausių. Ganidas susižavėjo ta kelione ir nuolat klausinėjo Jėzų. Jiems artėjant prie miesto uosto, jaunąjį vyrą sujaudino didžiulis Faroso švyturys, pastatytas saloje, kurią Aleksandras molu sujungė su žemynine sausuma, šitaip sukurdamas dvi puikias priplaukas ir šituo Aleksandriją paversdamas Afrikos, Azijos, ir Europos prekybine jūros kryžkele. Šitas didžiulis švyturys buvo vienas iš septynių pasaulio stebuklų ir visų vėlesniųjų švyturių pirmtakas. Jie atsikėlė anksti ryte, kad pamatytų šitą nuostabų gyvybę gelbstintį žmogaus įrenginį, ir tarp Ganido susižavėjimo šūksnių Jėzus sakė: “Ir tu, mano sūnau, būsi panašus į šitą švyturį, kada sugrįši į Indiją, net ir po to, kai tavo tėvas ilsėsis ramybėje; tu tapsi panašiu į gyvenimo šviesą tiems, kurie sėdi aplink tave tamsoje, rodydamas visiems, kurie taip trokšta surasti tą kelią, kad saugiai pasiektų išsigelbėjimo uostą.” Ir, suspausdamas Jėzaus ranką, Ganidas tarė: “Aš tikrai juo būsiu.”

Ir vėl mes pastebime, jog krikščioniškosios religijos ankstyvieji mokytojai padarė didžiulę klaidą, kada jie taip išskirtinai savo dėmesį nukreipė į romėnų pasaulio vakarietiškąją civilizaciją. Tokius Jėzaus mokymus, kokius išpažino Mesopotamijos tikintieji pirmajame amžiuje, būtų iš karto priėmusios įvairios Azijos religininkų grupės.

Nepraėjus ir keturioms valandoms po atplaukimo, jie buvo įsikūrę ilgo ir plataus prospekto, vieno šimto pėdų pločio ir penkių mylių ilgio, kuris toliau tęsėsi iki šito miesto, turinčio vieną milijoną gyventojų, vakarinio pakraščio, beveik pačiame rytiniame gale. Pirmą kartą apžiūrėjus miesto pagrindines įžymybes— universitetą (muziejų), biblioteką, karališkąjį Aleksandro mauzoliejų, rūmus, Neptūno šventyklą, teatrą, ir sporto salę—Gonodas ėmėsi savųjų reikalų, tuo tarpu Jėzus ir Ganidas nuėjo į biblioteką, didžiausią pasaulyje. Čia buvo surinkta

^{130:2.10 (1431.5)} It was on this same day that we first heard that momentous truth which, stated in modern terms, would signify: “Will is that manifestation of the human mind which enables the subjective consciousness to express itself objectively and to experience the phenomenon of aspiring to be Godlike.” And it is in this same sense that every reflective and spiritually minded human being can become *creative*.

3. AT ALEXANDRIA

^{130:3.1 (1432.1)} It had been an eventful visit at Caesarea, and when the boat was ready, Jesus and his two friends departed at noon one day for Alexandria in Egypt.

^{130:3.2 (1432.2)} The three enjoyed a most pleasant passage to Alexandria. Ganid was delighted with the voyage and kept Jesus busy answering questions. As they approached the city's harbor, the young man was thrilled by the great lighthouse of Pharos, located on the island which Alexander had joined by a mole to the mainland, thus creating two magnificent harbors and thereby making Alexandria the maritime commercial crossroads of Africa, Asia, and Europe. This great lighthouse was one of the seven wonders of the world and was the forerunner of all subsequent lighthouses. They arose early in the morning to view this splendid lifesaving device of man, and amidst the exclamations of Ganid Jesus said: “And you, my son, will be like this lighthouse when you return to India, even after your father is laid to rest; you will become like the light of life to those who sit about you in darkness, showing all who so desire the way to reach the harbor of salvation in safety.” And as Ganid squeezed Jesus' hand, he said, “I will.”

^{130:3.3 (1432.3)} And again we remark that the early teachers of the Christian religion made a great mistake when they so exclusively turned their attention to the western civilization of the Roman world. The teachings of Jesus, as they were held by the Mesopotamian believers of the first century, would have been readily received by the various groups of Asiatic religionists.

^{130:3.4 (1432.4)} By the fourth hour after landing they were settled near the eastern end of the long and broad avenue, one hundred feet wide and five miles long, which stretched on out to the western limits of this city of one million people. After the first survey of the city's chief attractions — university (museum), library, the royal mausoleum of Alexander, the palace, temple of Neptune, theater, and gymnasium — Gonod addressed himself to business while Jesus and Ganid went to the library, the greatest in the world. Here were assembled nearly a million manuscripts from all

beveik milijonas rankraščių iš viso civilizuoto pasaulio: Graikijos, Romos, Palestinos, Partos, Indijos, Kinijos, ir net Japonijos. Šioje bibliotekoje Ganidas pamatė didžiausią visame pasaulyje indų literatūros rinkinį; ir čia jie kažkiek laiko praleisdavo kiekvieną dieną per visą savo viešnagę Aleksandrijoje. Jėzus papasakojo Ganidui apie tai, kaip šioje vietoje hebrajų raštai buvo išversti į graikų kalbą. Vėl ir vėl jie diskutavo apie visas pasaulio religijas, Jėzus šitam jaunam protui stengėsi nurodyti tiesą kiekvienoje iš religijų, visuomet pridurdamas: "Bet Jahvé yra tas Dievas, kuris išsivystė iš Melkizedeko apreiškimų ir susitarimo su Abraomu. Žydai buvo Abraomo palikuonys ir vėliau užėmė tą pačią žemę, kurioje gyveno ir mokė Melkizedekas, ir iš kurios jis išsiuntė mokytojus po visą pasaulį; ir galų gale jų religija pateikė aiškesnį supratimą apie Viešpatį Izraelio Dievą kaip Visuotinį Tėvą danguje negu bet kuri kita pasaulio religija."

Vadovaujant Jėzui, Ganidas sudarė pasaulio visų tų religijų, kurios pripažino Visuotinę Dievybę, nors jos galėjo daugiau ar mažiau pripažinti ir antrailes dievybes, mokymų rinkinį. Po daugybės diskusijų Jėzus ir Ganidas nusprendė, kad romėnai savo religijoje tikrojo Dievo neturi, kad jų religija vargu ar yra daugiau negu imperatoriaus garbinimas. Jie priėjo išvados, jog graikai turi filosofiją, bet vargu ar turi religiją su asmeniu Dievu. Misteriniai kultai, kurių jie atsisakė dėl painiavos, kuri kildavo dėl jų didžiulio skaičiaus, ir dėl to, kad jų skirtingos sampratos apie Dievybę, atrodo, jog buvo atsiradusios iš kitų ir senesnių religijų.

Nors Ganidas visa tai išvertė Aleksandrijoje, bet šituos rinkinius iki galo suklasifikavo ir savo paties asmenines išvadas pridėjo tiksliai tuomet, kada jie beveik baigė savo viešnagę Romoje. Jis labai nustebė, kai pamatė, jog pasaulio bažnytinės literatūros visi geriausieji autoriai daugiau ar mažiau aiškiai pripažino amžinojo Dievo egzistavimą ir didele dalimi sutarė dėl jo charakterio ir jo ryšio su mirtinguoju žmogumi.

Jėzus ir Ganidas, viešėdami Aleksandrijoje, daug laiko praleido muziejuje. Šitas muziejus neturėjo sukaupęs retų daiktų, jis greičiau buvo vaizduojamojo meno, mokslo, ir literatūros universitetas. Mokyti profesorai čia kasdien skaitydavo paskaitas, ir tais laikais tai buvo Vakarų pasaulio intelektualinis centras. Diena iš dienos Jėzus paskaitas versdavo Ganidui; vieną antrosios savaitės dieną jaunasis vyras sušuko: "Mokytojau Jošua, tu žinai daugiau už šituos profesorius; tu turėtum atsistoti ir papasakoti tuos didžius dalykus, apie kuriuos tu pasakojai man; jie susipainiojo dėl savo per didelio mąstymo. Aš pasišnekėsiu su savo tėvu ir pasirūpinsiu, kad jis dėl to susitartų." Jėzus nusišypsojo, tardamas: "Tu esi susižavėjęs mokiny, bet šitie mokytojai

the civilized world: Greece, Rome, Palestine, Parthia, India, China, and even Japan. In this library Ganid saw the largest collection of Indian literature in all the world; and they spent some time here each day throughout their stay in Alexandria. Jesus told Ganid about the translation of the Hebrew scriptures into Greek at this place. And they discussed again and again all the religions of the world, Jesus endeavoring to point out to this young mind the truth in each, always adding: "But Yahweh is the God developed from the revelations of Melchizedek and the covenant of Abraham. The Jews were the offspring of Abraham and subsequently occupied the very land wherein Melchizedek had lived and taught, and from which he sent teachers to all the world; and their religion eventually portrayed a clearer recognition of the Lord God of Israel as the Universal Father in heaven than any other world religion."

130:3.5 (1432.5) Under Jesus' direction Ganid made a collection of the teachings of all those religions of the world which recognized a Universal Deity, even though they might also give more or less recognition to subordinate deities. After much discussion Jesus and Ganid decided that the Romans had no real God in their religion, that their religion was hardly more than emperor worship. The Greeks, they concluded, had a philosophy but hardly a religion with a personal God. The mystery cults they discarded because of the confusion of their multiplicity, and because their varied concepts of Deity seemed to be derived from other and older religions.

130:3.6 (1433.1) Although these translations were made at Alexandria, Ganid did not finally arrange these selections and add his own personal conclusions until near the end of their sojourn in Rome. He was much surprised to discover that the best of the authors of the world's sacred literature all more or less clearly recognized the existence of an eternal God and were much in agreement with regard to his character and his relationship with mortal man.

130:3.7 (1433.2) Jesus and Ganid spent much time in the museum during their stay in Alexandria. This museum was not a collection of rare objects but rather a university of fine art, science, and literature. Learned professors here gave daily lectures, and in those times this was the intellectual center of the Occidental world. Day by day Jesus interpreted the lectures to Ganid; one day during the second week the young man exclaimed: "Teacher Joshua, you know more than these professors; you should stand up and tell them the great things you have told me; they are befogged by much thinking. I shall speak to my father and have him arrange it." Jesus smiled, saying: "You are an admiring pupil, but these teachers are not minded that you and I should

nemąsto taip, kad tu ir aš mokytume juos. Nesudvasinto mokytumo puikavimasis žmogaus patyrimo yra klastingas dalykas. Tikrasis mokytojas savo intelektualų vientisumą išlaiko tuo, kad visą laiką jis lieka mokinytis.”

Aleksandrija buvo susimaišiusios Vakarų kultūros centras ir po Romos buvo didžiausias ir nuostabiausias miestas pasaulyje. Čia buvo didžiausia pasaulyje žydų sinagoga, Aleksandrijos Sanhedrino, septyniasdešimties valdančiųjų senelių, valdymo vieta.

Tarp tų daugelio vyrų, su kuriais Gonodas turėjo verslo reikalų, buvo vienas žydas bankininkas, Aleksandras, kurio brolis, Filonas, buvo to laiko įžymus religinis filosofas. Filonas buvo užsiėmęs pagirtina, bet nepaprastai sunkia graikų filosofijos ir hebrajų teologijos suderinimo užduotimi. Ganidas ir Jėzus daug kalbėjosi apie Filono mokymus ir tikėjosi dalyvauti kai kuriose jo paskaitose, bet per visą jų viešnagę Aleksandrijoje šitas įžymus helenistas žydas sirgdamas pragulėjo lovoje.

Jėzus rekomendavo Ganidui daug ką iš graikų filosofijos ir stoikų doktrinų, bet šiam vaikinui jis įteigė tiesą, jog šitos tikėjimo sistemos, kaip ir kai kurių jo paties tautiečių neaiškūs mokymai, religijos buvo tik tai prasme, kad jie vedė žmones į Dievo ieškojimą ir į tokį gyvą patyrimą, kada būna pažįstamas Amžinasis.

4. PASIKALBĖJIMAS APIE TIKROVĘ

Paskutinį vakarą prieš išvykstant iš Aleksandrijos, Ganidas ir Jėzus ilgai bendravo su vienu iš universiteto profesorių, kuris specializavosi valstybės valdymo srityje ir kuris skaitė paskaitas apie Platono mokymus. Mokytam graikų mokytoji Jėzus atliko vertėjo vaidmenį, bet savo paties mokymo neįterpė, kad paneigtų graikų filosofiją. Gonodas tą vakarą buvo išvykęs verslo reikalais; taigi, profesorius išėjus, mokytojas ir jo mokinytis ilgai ir nuoširdžiai šnekėjosi apie Platono doktrinas. Nors Jėzus su išlygomis ir pritarė kai kuriems graikų mokymams, kurie buvo susiję su ta teorija, jog pasaulio materialūs daiktai yra nematomų, bet daug tikresnių dvasinių realybių šešėliniai atspindžiai, tačiau vaikino mąstymui jis stengėsi pakloti patikimesnį pamatą; taigi jis pradėjo ilgą traktatą apie tikrovės prigimtį visatoje. Iš esmės ir šiuolaikine frazeologija perteikęs, Jėzus Ganidui aiškino:

Visatos tikrovės šaltinis yra Begalinysis. Ribinės kūrinijos materialūs daiktai yra Rojaus Modelio ir amžinojo Dievo Visuotinio Proto laiko-erdvės pasekmės. Priežastingumas fiziniame pasaulyje, savimonė intelektualiam pasaulyje, ir besivystantis vidinis aš dvasiniame pasaulyje—šitos realybės, projektuojamos visuotiniu mastu,

instruct them. The pride of unspiritualized learning is a treacherous thing in human experience. The true teacher maintains his intellectual integrity by ever remaining a learner.”

130:3.8 (1433.3) Alexandria was the city of the blended culture of the Occident and next to Rome the largest and most magnificent in the world. Here was located the largest Jewish synagogue in the world, the seat of government of the Alexandria Sanhedrin, the seventy ruling elders.

130:3.9 (1433.4) Among the many men with whom Gonod transacted business was a certain Jewish banker, Alexander, whose brother, Philo, was a famous religious philosopher of that time. Philo was engaged in the laudable but exceedingly difficult task of harmonizing Greek philosophy and Hebrew theology. Ganid and Jesus talked much about Philo's teachings and expected to attend some of his lectures, but throughout their stay at Alexandria this famous Hellenistic Jew lay sick abed.

130:3.10 (1433.5) Jesus commended to Ganid much in the Greek philosophy and the Stoic doctrines, but he impressed upon the lad the truth that these systems of belief, like the indefinite teachings of some of his own people, were religions only in the sense that they led men to find God and enjoy a living experience in knowing the Eternal.

4. DISCOURSE ON REALITY

130:4.1 (1433.6) The night before they left Alexandria Ganid and Jesus had a long visit with one of the government professors at the university who lectured on the teachings of Plato. Jesus interpreted for the learned Greek teacher but injected no teaching of his own in refutation of the Greek philosophy. Gonod was away on business that evening; so, after the professor had departed, the teacher and his pupil had a long and heart-to-heart talk about Plato's doctrines. While Jesus gave qualified approval of some of the Greek teachings which had to do with the theory that the material things of the world are shadowy reflections of invisible but more substantial spiritual realities, he sought to lay a more trustworthy foundation for the lad's thinking; so he began a long dissertation concerning the nature of reality in the universe. In substance and in modern phraseology Jesus said to Ganid:

130:4.2 (1434.1) The source of universe reality is the Infinite. The material things of finite creation are the time-space repercussions of the Paradise Pattern and the Universal Mind of the eternal God. Causation in the physical world, self-consciousness in the intellectual world, and progressing selfhood in the spirit world — these

sujungtos amžinojoje sąsajoje, ir patiriamos kaip kokybės tobulumas ir vertybės dieviškumas— sudaro *Aukščiausiojo tikrovę*. Bet visą laiką besikeičiančioje visatoje priežastingumo, intelekto, ir dvasinio patyrimo Pirminė Asmenybė yra nekintanti, absoliuti. Visi daiktai, net ir beribių vertybių ir dieviškųjų savybių amžinojoje visatoje, gali keistis, ir dažnai iš tiesų keičiasi, išskyrus Absolutus ir tą, kas pasiekė absoliutų fizinį statusą, absoliutų intelektualų aprėpimą, ar absoliučią dvasinę tapatybę.

Aukščiausias lygis, iki kurio gali progresuoti ribinis tvarinys, yra Visuotinio Tėvo atpažinimas ir Aukščiausiojo pažinimas. Ir net tada, tokios užbaigtumo likimo būtybės toliau patiria keitimąsi fizinio pasaulio judėjimuose ir jo materialiuose reiškiniuose. Lygiai taip jie iš tikrųjų toliau suvokia, kad jų vidinis aš vystosi, jiems toliau kylant dvasinėje visatoje, ir, kad jų sąmonė plečiasi, kada jie vis giliau suvokia intelektualų kosmosą ir kada vis giliau reaguoja į šį intelektualų kosmosą. Tikrai valios tobulumo, harmonijos, ir vienovės dėka iš tiesų tvarinys su Kūrėju gali susivienyti; ir tokia dieviškumo būseną yra pasiekama ir palaikoma tikrai tada, kada tvarinys toliau gyvena laike ir amžinybėje taip, kad jo ribinė asmeninė valia nuolat paklūsta Kūrėjo dieviškajai valiai. Visada troškimas vykdyti Tėvo valią turi būti aukščiausias sieloje ir vyrauti kylančiojo Dievo sūnaus prote.

Vienaakis žmogus niekada negali tikėtis pamatyti perspektyvos gelmės. Taip pat ir vienaakiai materialistai mokslininkai ar vienaakiai dvasiniai mistikai ir alegorininkai negali teisingai matyti ir adekvačiai suvokti tikrųjų visatos tikrovės gelmių. Visos tikrosios tvarinio patyrimo vertybės yra paslėptos suvokimo gelmėje.

Neprotingas priežastingumas iš to, kas yra primityvus ir paprastas, negali išvystyti to, kas yra subtilus ir sudėtingas, taip pat ir nedvasingas patyrimas iš laiko mirtingųjų materialių protų negali išvystyti amžinojo išlikimo dieviškojo charakterio. Tas vienintelis visatos bruožas, kuris taip išskirtinai apibūdina begalinę Dievybę, yra šitas nesibaigiantis kūrybinis asmenybės, kuri gali išlikti vis labiau siekdamą Dievybės, padovanojimas.

Asmenybė yra toji kosminė dovana, toji visuotinės tikrovės fazė, kuri gali egzistuoti kartu su neribota kaita ir tuo pačiu metu išlaikyti savo tapatybę visų tokių pasikeitimų akivaizdoje, ir per amžius po šito.

Gyvybė yra pirminio kosminio priežastingumo prisitaikymas prie visatos situacijų reikalavimų ir galimybių, ir ji atsiranda Visuotinio Proto veiksmu ir Dievo, kuris yra dvasia, dvasinės kibirkšties sužadiniu. Gyvybės prasmė yra jos prisitaikymas; gyvybės vertybė yra jos

realities, projected on a universal scale, combined in eternal relatedness, and experienced with perfection of quality and divinity of value — constitute the *reality of the Supreme*. But in an ever-changing universe the Original Personality of causation, intelligence, and spirit experience is changeless, absolute. All things, even in an eternal universe of limitless values and divine qualities, may, and oftentimes do, change except the Absolutes and that which has attained the physical status, intellectual embrace, or spiritual identity which is absolute.

130:4.3 (1434.2) The highest level to which a finite creature can progress is the recognition of the Universal Father and the knowing of the Supreme. And even then such beings of finality destiny go on experiencing change in the motions of the physical world and in its material phenomena. Likewise do they remain aware of selfhood progression in their continuing ascension of the spiritual universe and of growing consciousness in their deepening appreciation of, and response to, the intellectual cosmos. Only in the perfection, harmony, and unanimity of will can the creature become as one with the Creator; and such a state of divinity is attained and maintained only by the creature's continuing to live in time and eternity by consistently conforming his finite personal will to the divine will of the Creator. Always must the desire to do the Father's will be supreme in the soul and dominant over the mind of an ascending son of God.

130:4.4 (1434.3) A one-eyed person can never hope to visualize depth of perspective. Neither can single-eyed material scientists nor single-eyed spiritual mystics and allegorists correctly visualize and adequately comprehend the true depths of universe reality. All true values of creature experience are concealed in depth of recognition.

130:4.5 (1434.4) Mindless causation cannot evolve the refined and complex from the crude and the simple, neither can spiritless experience evolve the divine characters of eternal survival from the material minds of the mortals of time. The one attribute of the universe which so exclusively characterizes the infinite Deity is this unending creative bestowal of personality which can survive in progressive Deity attainment.

130:4.6 (1434.5) Personality is that cosmic endowment, that phase of universal reality, which can coexist with unlimited change and at the same time retain its identity in the very presence of all such changes, and forever afterward.

130:4.7 (1434.6) Life is an adaptation of the original cosmic causation to the demands and possibilities of universe situations, and it comes into being by the action of the Universal Mind and the activation of the spirit spark of the God who is spirit. The meaning of life is its adaptability; the value of life is

sugebėjimas progresuoti—net iki Dievo-sąmonės aukštybių.

Dėl savimoningos gyvybės klaidingo prisitaikymo prie visatos atsiranda kosminė disharmonija. Galutinis asmenybės valios nusigręžimas nuo visatų kurso atveda į intelektualią izoliaciją, asmenybės atsiskyrimą. Praradus viduje gyvenantį dvasinį šturmaną, išrinka dvasinis egzistencijos nutraukimas. Protinga ir progresuojanti gyvybė tada tampa, pati savaime, nepaneigiamu įrodymu, jog egzistuoja tikslinga visata, išreiškianti dieviškojo Kūrėjo valią. Ir šioji gyvybė, apskritai, kovodama žengia į aukštesnes vertybes, savo galutiniuoju tikslu turėdama Visuotinį Tėvą.

Žmogus turi protą, kuris skiriasi nuo gyvulinio proto tiksliai išsivystymo laipsniu, jeigu nežiūrėti į intelekto aukštesnę ir panašesnę į dvasinę tarnystę. Dėl to gyvūnai (neturėdami garbinimo ir išminties) negali patirti viršsąmonės, sąmonės sąmonės. Gyvulio protas suvokia tiksliai objektyvią visatą.

Žinojimas yra materialaus arba faktą suvokiančio proto sfera. Tiesa yra ta sfera, kuri priklauso dvasiškai apdovanotam intelektui, kuris suvokia, jog pažįsta Dievą. Žinojimas yra įrodomas; tiesa yra patiriama. Žinojimas yra proto nuosavybė; tiesa yra sielos patyrimas, besivystantis savasis aš. Žinojimas yra nedvasinio lygio funkcija; tiesa yra visatų intelektualaus-dvasinio lygio fazė. Materialus protas suvokia faktinio žinojimo pasaulį; sudvasintas intelektas suvokia tikrųjų vertybių pasaulį. Šitie du požįūriai, sinchronizuoti ir harmonizuoti, atskleidžia tikrovės pasaulį, kuriame išmintis paaiškina visatos reiškinius, besivystančio asmeninio patyrimo požįūriu.

Suklydimas (blogis) yra bausmė už netobulumą. Netobulumo savybės arba klaidingo prisitaikymo faktus materialiaame lygyje atskleidžia kritiškas stebėjimas ir mokslinė analizė; moraliniame lygyje tą atskleidžia žmogiškasis patyrimas. Blogio buvimas sudaro proto suklydimų ir besivystančio savojo aš nesubrendimo įrodymą. Dėl to, blogis taip pat yra netobulumo matas aiškinant visatą. Galimybė padaryti klaidų yra neatskiriama nuo išminties įgijimo, nuo to plano, kada į priekį žengiama nuo to, kas yra dalinis ir laikinas, į tai, kas yra užbaigtas ir amžinas, nuo to, kas yra santykinis ir netobulas, į tai, kas yra galutinis ir išbulintintas. Suklydimas yra santykinio neužbaigtumo šešėlis, kuris būtinai turi kristi ant žmogaus kylančio visatos kelio, kuris veda į Rojaus tobulumą. Suklydimas (blogis) nėra tikroji visatos savybė; jis tiesiog yra santykinumo stebėjimas tuo požįūriu, kaip neužbaigto ribinio netobulumas yra susijęs su Aukščiausiojo ir Galutiniojo kylančiais lygiais.

its progressability — even to the heights of God-consciousness.

130:4.8 (1434.7) Misadaptation of self-conscious life to the universe results in cosmic disharmony. Final divergence of personality will from the trend of the universes terminates in intellectual isolation, personality segregation. Loss of the indwelling spirit pilot supervenes in spiritual cessation of existence. Intelligent and progressing life becomes then, in and of itself, an incontrovertible proof of the existence of a purposeful universe expressing the will of a divine Creator. And this life, in the aggregate, struggles toward higher values, having for its final goal the Universal Father.

130:4.9 (1435.1) Only in degree does man possess mind above the animal level aside from the higher and quasi-spiritual ministrations of intellect. Therefore animals (not having worship and wisdom) cannot experience superconsciousness, consciousness of consciousness. The animal mind is only conscious of the objective universe.

130:4.10 (1435.2) Knowledge is the sphere of the material or fact-discerning mind. Truth is the domain of the spiritually endowed intellect that is conscious of knowing God. Knowledge is demonstrable; truth is experienced. Knowledge is a possession of the mind; truth an experience of the soul, the progressing self. Knowledge is a function of the nonspiritual level; truth is a phase of the mind-spirit level of the universes. The eye of the material mind perceives a world of factual knowledge; the eye of the spiritualized intellect discerns a world of true values. These two views, synchronized and harmonized, reveal the world of reality, wherein wisdom interprets the phenomena of the universe in terms of progressive personal experience.

130:4.11 (1435.3) Error (evil) is the penalty of imperfection. The qualities of imperfection or facts of misadaptation are disclosed on the material level by critical observation and by scientific analysis; on the moral level, by human experience. The presence of evil constitutes proof of the inaccuracies of mind and the immaturity of the evolving self. Evil is, therefore, also a measure of imperfection in universe interpretation. The possibility of making mistakes is inherent in the acquisition of wisdom, the scheme of progressing from the partial and temporal to the complete and eternal, from the relative and imperfect to the final and perfected. Error is the shadow of relative incompleteness which must of necessity fall across man's ascending universe path to Paradise perfection. Error (evil) is not an actual universe quality; it is simply the observation of a relativity in the relatedness of the imperfection of the incomplete finite to the ascending levels of the Supreme and Ultimate.

Nors Jėzus visa tai vaikinui pasakojo jam suprantamiausia kalba, bet diskusijos pabaigoje Ganido akys ėmė merktis ir netrukus jis nugrimzdo į miegą. Kitą rytą jie atsikėlė anksti, kad įsėstų į laivą, plaukiantį į Lasėją, esančią Kretos saloje. Bet prieš jiems išvykstant, vaikinas vis dar turėjo daugiau klausimų apie blogį, į kuriuos Jėzus atsakė:

Blogis yra santykinė sąvoka. Jis iškyla stebint netobulumus, kurie pasirodo šešėlyje, kurį meta daiktų ir būtybių ribinė visata, nes toks kosmosas užtemdo Bėgaliniojo amžinųjų realybių visuotinės išraiškos gyvąją šviesą.

Potencialus blogis yra būdingas būtinai neužbaigtam Dievo atskleidimui kaip begalybės ir amžinybės laiko-erdvės apribotai išraiškai. Tas faktas, jog tai, kas yra dalinis, egzistuoja to, kas yra užbaigtas, akivaizdoje, sudaro tikrovės santykinumą; sukuria būtinybę intelektualiam pasirinkimui, ir nustato dvasinio suvokimo ir reagavimo vertybių lygius. Toji Bėgaliniojo neužbaigta ir ribinė samprata, kurios laikosi žemiškas ir apribotas tvarinio protas, pati savaime, yra *potencialus blogis*. Bet didėjantis klydimas, kada šitų pirminių intelektualų sutrikimų ir dvasinių trūkumų ir toliau nepateisinamai nesistengiama protingai dvasiškai ištaisyti, prilygsta *aktualaus blogio* įgyvendinimui.

Visos statinės, negyvos, sampratos potencialiai yra blogis. Santykinės ir gyvosios tiesos ribinis šešėlis yra nuolatiniam judėjimui. Statinės sampratos nuolat trukdo mokslui, politikai, visuomenei, ir religijai. Statinės sampratos gali išreikšti tam tikrą žinojimą, bet joms trūksta išminties ir jose nėra tiesos. Bet žiūrėkite, jog santykinumo samprata jūsų nesuklaidintų tiek, kad jūs nebesuvoktumėte to, jog visata yra koordinuojama vadovaujant kosminiam protui, ir, kad ją stabiliai kontroliuoja Aukščiausiojo energija ir dvasia.

5. KRETOS SALOJE

Keliauninkai, vykdami į Kretą, turėjo vienintelį tikslą, pailsėti, pasivaikščioti po salą, ir įkopti į kalnus. To meto kretiečiai tarp aplinkinių tautų geros reputacijos neturėjo. Nepaisant šito, Jėzus ir Ganidas daug sielų patraukė į aukštesnius mąstymo ir gyvenimo lygius ir šitai paklojo pamatus tam, kad jie greitai priimtų vėlesnius evangelijos mokymus, kada iš Jeruzalės atvyko pirmieji pamokslininkai. Jėzus šituos kretiečius mylėjo, nepaisant tų šiurkščių žodžių, kuriais vėliau juos apibūdino Paulius, kada po to į šią salą jis pasiuntė Titą, kad pertvarkytų jų bažnyčias.

130:4.12 (1435.4) Although Jesus told all this to the lad in language best suited to his comprehension, at the end of the discussion Ganid was heavy of eye and was soon lost in slumber. They rose early the next morning to go aboard the boat bound for Lasea on the island of Crete. But before they embarked, the lad had still further questions to ask about evil, to which Jesus replied:

130:4.13 (1435.5) Evil is a relativity concept. It arises out of the observation of the imperfections which appear in the shadow cast by a finite universe of things and beings as such a cosmos obscures the living light of the universal expression of the eternal realities of the Infinite One.

130:4.14 (1435.6) Potential evil is inherent in the necessary incompleteness of the revelation of God as a time-space-limited expression of infinity and eternity. The fact of the partial in the presence of the complete constitutes relativity of reality, creates necessity for intellectual choosing, and establishes value levels of spirit recognition and response. The incomplete and finite concept of the Infinite which is held by the temporal and limited creature mind is, in and of itself, *potential evil*. But the augmenting error of unjustified deficiency in reasonable spiritual rectification of these originally inherent intellectual disharmonies and spiritual insufficiencies, is equivalent to the realization of *actual evil*.

130:4.15 (1436.1) All static, dead, concepts are potentially evil. The finite shadow of relative and living truth is continually moving. Static concepts invariably retard science, politics, society, and religion. Static concepts may represent a certain knowledge, but they are deficient in wisdom and devoid of truth. But do not permit the concept of relativity so to mislead you that you fail to recognize the co-ordination of the universe under the guidance of the cosmic mind, and its stabilized control by the energy and spirit of the Supreme.

5. ON THE ISLAND OF CRETE

130:5.1 (1436.2) The travelers had but one purpose in going to Crete, and that was to play, to walk about over the island, and to climb the mountains. The Cretans of that time did not enjoy an enviable reputation among the surrounding peoples. Nevertheless, Jesus and Ganid won many souls to higher levels of thinking and living and thus laid the foundation for the quick reception of the later gospel teachings when the first preachers from Jerusalem arrived. Jesus loved these Cretans, notwithstanding the harsh words which Paul later spoke concerning them when he subsequently sent Titus to the island to reorganize their churches.

Ant kalno šlaito Kretoje Jėzus pirmą kartą ilgai šnekėjosi apie religiją su Gonodu. Ir tėvui tai padarė didžiulį įspūdį, kad jis tarė: “Niekio nuostabaus, kad berniukas tiki viskuo, ką tu jam sakai, bet aš niekada nežinojau, kad jie turėjo tokią religiją net ir Jeruzalėje, tuo labiau, Damaske.” Būtent jiems gyvenant šioje saloje, Gonodas pirmą kartą pasiūlė Jėzui, kad jis kartu su jais vyktų į Indiją, ir Ganidas buvo sužavėtas tos minties, kad Jėzus galėtų sutikti su tokiu pasiūlymu.

Vieną dieną, kada Ganidas paklausė Jėzaus, kodėl jis neatsidavė pamokslininko darbui, šis atsakė: “Sūnau mano, viskam savas laikas. Tu gimsti šitame pasaulyje, bet, kad ir kiek trokštum ir kad ir kiek nekantrautum, bet tai nepadės tau užaugti. Tu turi, visuose tokiuose dalykuose, sulaukti savosios valandos. Žalią vaisių ant medžio sunokins vien tiktai laikas. Metų laikai keičia vienas kitą, po saulėtekio ateina saulėlydis tiktai einant laikui. Dabar aš esu pakeliui į Romą su tavimi ir tavo tėvu, ir šito pakanka šiai dienai. Manoji rytdiena yra vien tiktai manojos Tėvo danguje rankose.” Ir tada jis papasakojo Ganidui pasakojimą apie Mozę ir tuos keturiasdešimt budraus laukimo ir nuolatinio ruošimosi metų.

Lankantis Fare Havense atsitiko vienas dalykas, kurio Ganidas niekada neužmiršo; prisiminimai apie šitą epizodą jam visada sukeldavo troškimą daryti kažką dėl to, kad būtų pakeista kastų sistema gimtojoje Indijoje. Vieškelyje girtas išsigimėlis užpuolė mergaitę vergę. Kada Jėzus pamatė pavojingą mergaitės padėtį, tada jis nulėkė pirmyn ir nuvedė ją šalin nuo užpuolusio pamišėlio. Tuo metu, kada išsigandęs vaikas spaudėsi prie jo, jis, ištisęs savo tvirtą dešinę ranką, įniršusį vyrą laikė per saugų atstumą tol, kol vargšas žmogelis išsikvėpė, talžydamas orą įnirtingais smūgiais. Ganidas energingai veržėsi padėti Jėzui išspręsti šią problemą, bet tėvas jį sulaikė. Nors jie ir negalėjo šnekėti merginos kalba, bet ji galėjo suprasti jų gailėstingumo poelgį ir ženklais rodė, jog širdingai tą vertina, kada jie visi trys ją lydėjo namo. Tai buvo galbūt beveik labiausiai asmeninis susirėmimas su savo bičiuliais, kokį tik Jėzui teko patirti per ištisą savo gyvenimą materialiam kūne. Bet tą vakarą jam buvo sunki užduotis, mėginant Ganidui paaiškinti, kodėl prisigėrusio vyro jis nesumušė. Ganidas manė, jog šitam vyrui turėjo būti kirsta bent jau tiek kartų, kiek kartų jis trenkė merginai.

6. JAUNAS VYRAS, KURIS BIJOJO

Tuo metu, kada jie buvo kalnuose, Jėzus ilgai šnekėjosi su jaunu vyru, kuris buvo apimtas baimės ir palūžęs. Negavęs paguodos ir neįgavęs drąsos iš bendravimo su savo bičiuliais, šis

130:5.2 (1436.3) On the mountainside in Crete Jesus had his first long talk with Gonod regarding religion. And the father was much impressed, saying: “No wonder the boy believes everything you tell him, but I never knew they had such a religion even in Jerusalem, much less in Damascus.” It was during the island sojourn that Gonod first proposed to Jesus that he go back to India with them, and Ganid was delighted with the thought that Jesus might consent to such an arrangement.

130:5.3 (1436.4) One day when Ganid asked Jesus why he had not devoted himself to the work of a public teacher, he said: “My son, everything must await the coming of its time. You are born into the world, but no amount of anxiety and no manifestation of impatience will help you to grow up. You must, in all such matters, wait upon time. Time alone will ripen the green fruit upon the tree. Season follows season and sundown follows sunrise only with the passing of time. I am now on the way to Rome with you and your father, and that is sufficient for today. My tomorrow is wholly in the hands of my Father in heaven.” And then he told Ganid the story of Moses and the forty years of watchful waiting and continued preparation.

130:5.4 (1436.5) One thing happened on a visit to Fair Havens which Ganid never forgot; the memory of this episode always caused him to wish he might do something to change the caste system of his native India. A drunken degenerate was attacking a slave girl on the public highway. When Jesus saw the plight of the girl, he rushed forward and drew the maiden away from the assault of the madman. While the frightened child clung to him, he held the infuriated man at a safe distance by his powerful extended right arm until the poor fellow had exhausted himself beating the air with his angry blows. Ganid felt a strong impulse to help Jesus handle the affair, but his father forbade him. Though they could not speak the girl's language, she could understand their act of mercy and gave token of her heartfelt appreciation as they all three escorted her home. This was probably as near a personal encounter with his fellows as Jesus ever had throughout his entire life in the flesh. But he had a difficult task that evening trying to explain to Ganid why he did not smite the drunken man. Ganid thought this man should have been struck at least as many times as he had struck the girl.

6. THE YOUNG MAN WHO WAS AFRAID

130:6.1 (1437.1) While they were up in the mountains, Jesus had a long talk with a young man who was fearful and downcast. Failing to derive comfort and courage from association with his fellows, this

jaunuolis stengėsi pabūti vienas kalnuose; jis buvo užaugęs su bejėgiškumo ir nepilnavertiškumo jausmu. Šiuos natūralius polinkius padidino ir daug sunkių aplinkybių, su kuriomis vaikas buvo susidūręs beaugdamas, ypač, tėvo netektis, kada jam buvo dvylika metų. Kada jie susitiko, Jėzus tarė: “Sveikinu tave, mano drauge! kodėl gi toks nusiminęs tokią gražią dieną? Jeigu kažkas atsitiko, kas tave prislėgė, tai galbūt aš kuo nors galiu tau padėti. Bet koku atveju man būtų labai malonu pasiūlyti savo paslaugas.”

Jaunasis vyras nebuvo linkęs šnekėtis, ir dėl to Jėzus antrą kartą kreipėsi į jo sielą, sakydamas: “Aš suprantu, jog į šituos kalnus užlipai tam, kad pasišalintum nuo žmonių; todėl, aišku, jog su manimi šnekėtis tu nenori, bet aš norėčiau sužinoti, ar tu pažįsti šitas kalvas; ar žinai, kur veda šie takai? Ir, gal kartais, galėtum man pasakyti, koks geriausias kelias į Feniksą?” Reikia pasakyti, jog šitas jaunuolis labai gerai pažinojo šituos kalnus, ir iš tikrųjų jam buvo labai įdomu nupasakoti kelią į Feniksą, taip įdomu, kad jis ant žemės nupiešė visus takus ir išsamiai paaiškino kiekvieną smulkmeną. Bet jis buvo pritrėnkęs ir pajuto smalsumą, kada Jėzus atsisveikinęs ir parodęs tarsi nueina, netikėtai atsisuko į jį, tardamas: “Aš puikiai žinau, jog tu nori, kad tave paliktų vieną su savo skauduliu, bet tai nebūtų nei kilnu, nei dora iš mano pusės, jog sulaukęs iš tavęs tokios nuoširdžios pagalbos, kaip būtų galima geriausia surasti kelią į Feniksą, o tada negalvodamas nueičiau, nė kiek net ir nepamėginęs atsiliepti į tavo prašymą padėti ir parodyti geriausią maršrutą į likimo tikslą, kurio tu ieškai savo širdyje būdamas čia ant kalno šlaito. Kaip tu šitaip puikiai žinai takus į Feniksą, keliavęs jais daug kartų, taip ir aš iš tiesų puikiai žinau kelią į tavo žlugusių vilčių ir neišsipildžiusių troškimų miestą. Ir kadangi tu prašei manęs padėti, tai aš tavęs neapvilsiu.” Jaunuolis buvo beveik nugalėtas, bet jis sugebėjo išmykčioti “Bet—iš tavęs aš nieko neprašiau —” Ir Jėzus, švelniai uždėdamas ranką ant jo peties, tarė: “Ne, sūnau, ne žodžiais, bet ilgesingais žvilgsniais tu iš tikrųjų kreipeisi į mano širdį. Berniuk mano, tam, kuris myli savo bičiulius, iškalbingą pagalbos šauksmą parodo tavo liūdna ir nusivylusi veido išraiška. Prisėsk šalia manęs, tuo tarpu aš tau papasakosiu apie tarnavimo takus ir laimės kelius, kurie veda iš savojo aš liūdesio į meilės kupinos veiklos džiaugsmą žmonių brolystėje ir tarnaujant Dievui danguje.”

Šiuo momentu jaunasis vyras jau labai troško pasišnekėti su Jėzumi, ir jis parklupo prie jo kojų, maldaudamas Jėzų padėti jam, parodyti jam išsigelbėjimo kelią iš savojo pasaulio, kuriame jis patyrė tiktai skausmą ir nesėkmes. Jėzus tarė: “Mano drauge, stokis! Atsistok kaip vyras!

youth had sought the solitude of the hills; he had grown up with a feeling of helplessness and inferiority. These natural tendencies had been augmented by numerous difficult circumstances which the lad had encountered as he grew up, notably, the loss of his father when he was twelve years of age. As they met, Jesus said: “Greetings, my friend! why so downcast on such a beautiful day? If something has happened to distress you, perhaps I can in some manner assist you. At any rate it affords me real pleasure to proffer my services.”

130:6.2 (1437.2) The young man was disinclined to talk, and so Jesus made a second approach to his soul, saying: “I understand you come up in these hills to get away from folks; so, of course, you do not want to talk with me, but I would like to know whether you are familiar with these hills; do you know the direction of the trails? and, perchance, could you inform me as to the best route to Phenix?” Now this youth was very familiar with these mountains, and he really became much interested in telling Jesus the way to Phenix, so much so that he marked out all the trails on the ground and fully explained every detail. But he was startled and made curious when Jesus, after saying good-bye and making as if he were taking leave, suddenly turned to him, saying: “I well know you wish to be left alone with your disconsolation; but it would be neither kind nor fair for me to receive such generous help from you as to how best to find my way to Phenix and then unthinkingly to go away from you without making the least effort to answer your appealing request for help and guidance regarding the best route to the goal of destiny which you seek in your heart while you tarry here on the mountainside. As you so well know the trails to Phenix, having traversed them many times, so do I well know the way to the city of your disappointed hopes and thwarted ambitions. And since you have asked me for help, I will not disappoint you.” The youth was almost overcome, but he managed to stammer out, “But — I did not ask you for anything —” And Jesus, laying a gentle hand on his shoulder, said: “No, son, not with words but with longing looks did you appeal to my heart. My boy, to one who loves his fellows there is an eloquent appeal for help in your countenance of discouragement and despair. Sit down with me while I tell you of the service trails and happiness highways which lead from the sorrows of self to the joys of loving activities in the brotherhood of men and in the service of the God of heaven.”

130:6.3 (1437.3) By this time the young man very much desired to talk with Jesus, and he knelt at his feet imploring Jesus to help him, to show him the way of escape from his world of personal sorrow and defeat. Said Jesus: “My friend, arise! Stand up like a man! You may be surrounded with small enemies and be retarded by many

Tave gali aplinkui supti smulkūs priešai ir tau gali iškilti daug kliūčių, bet šito pasaulio ir visatos didieji reikalai ir tikrieji reikalai yra tavo pusėje. Saulė kasryt pateka, kad pasveikintų tave lygiai taip, kaip ji pasveikina patį galingiausią ir labiausiai klestintį žmogų žemėje. Pažvelk—tu turi stiprų kūną ir galingus raumenis—tavo fizinė būseną yra geresnė už vidutinišką. Aišku, ji iš esmės beveik nenaudinga tuo metu, kai sėdi čia atsiskyres ant kalno šlaito ir liūdi dėl savųjų nelaimių, tikrų ir išsigalvotų. Bet savojo kūno dėka tu galėtum padaryti didelių darbų, jeigu iš tiesų nuskubėtum ten, kur laukia dideli reikalai, kad juos atliktų. Nuo nelaimingo savojo aš tu stengiesi pabėgti, bet šito padaryti neįmanoma. Tu ir tavo gyvenimo problemos yra realios, nuo jų pabėgti negali tol, kol gyveni. Bet vėl pažūrėk, tavo protas yra aiškus ir gabus. Tavo stiprus kūnas turi protingą protą, kad jam vadovautų. Priversk savo protą dirbti, kad spręstų savąsias problemas; išmokyk savo intelektą dirbti tau; neleisk, kad tave kaip nemąstantį gyvūną valdytų baimė. Tavo protas turėtų būti tavo drąsus sąjungininkas sprendžiant tavo gyvenimo problemas, vietoje to, jog būtų, kaip ir buvo iki šiol, degraduotas baimės vergas ir depresijos ir pralaimėjimo supančiotas tarnas. Bet iš visų pats vertingiausias, tavo realaus pasiekimo potencialas yra toji dvasia, kuri gyvena tavo viduje, ir kuri skatins ir įkvėps tavo protą tam, kad jis save valdytų pats ir stimuliuotų kūną, jeigu gyvojo įtikėjimo galios buvimo dėka tu tikrai jį išlaisvinsi iš baimės pančių ir šitokių būdu įgalinsi savąją dvasinę prigimtį pradėti savo išsilaisvinimą iš neveiklos blogio. Ir tada, nedelsiant, šitas įtikėjimas tikrai nugalės žmonių baimę naujos ir viską apimančios *meilės tavo bičiuliams* įtikinamo buvimo dėka, meilės, kuri dėl tavojoje širdyje gimusios sąmonės, jog tu esi Dievo vaikas, tavąją sielą taip greitai užpildys iki pat kraštų.

“Šitą dieną, mano sūnau, tu turi iš naujo užgimti, iš naujo įsitvirtinti kaip įtikėjimo, drąsos, ir atsidavusios tarnystės žmogui, Dievo labui, žmogus. Ir kada tu esi šitaip iš naujo prisiderinęs prie gyvenimo savo paties viduje, tada lygiai taip pat esi iš naujo prisiderinęs ir prie visatos; tu esi vėl užgimęs—užgimęs iš dvasios—ir toliau visas tavasis gyvenimas taps vienu pergalingu laimėjimu. Vargas tau suteiks jėgos; nusivylimas skatins tave eiti toliau; sunkumai tau mes iššūkį; o kliūtys tave stimuliuos. Kilk, jaunas žmogau! Pasakyk sudie keliaklupsčiaujančios baimės ir bėgančio bailumo gyvenimui. Paskubėk sugrįžti prie pareigos ir gyvenk savąjį gyvenimą materialiaame kūne kaip Dievo sūnus, mirtingasis, atsidavęs kilninančiai tarnystei žmogui žemėje ir turintis likimą nuostabiai ir amžinai tarnauti Dievui amžinybėje.”

Ir šitas jaunuolis, Fortunas, vėliau tapo krikščionių vadovu Kretoje ir artimu Tito bendražygiu, jam stengiantis ugdyti Kretos

obstacles, but the big things and the real things of this world and the universe are on your side. The sun rises every morning to salute you just as it does the most powerful and prosperous man on earth. Look — you have a strong body and powerful muscles — your physical equipment is better than the average. Of course, it is just about useless while you sit out here on the mountainside and grieve over your misfortunes, real and fancied. But you could do great things with your body if you would hasten off to where great things are waiting to be done. You are trying to run away from your unhappy self, but it cannot be done. You and your problems of living are real; you cannot escape them as long as you live. But look again, your mind is clear and capable. Your strong body has an intelligent mind to direct it. Set your mind at work to solve its problems; teach your intellect to work for you; refuse longer to be dominated by fear like an unthinking animal. Your mind should be your courageous ally in the solution of your life problems rather than your being, as you have been, its abject fear-slave and the bond servant of depression and defeat. But most valuable of all, your potential of real achievement is the spirit which lives within you, and which will stimulate and inspire your mind to control itself and activate the body if you will release it from the fetters of fear and thus enable your spiritual nature to begin your deliverance from the evils of inaction by the power-presence of living faith. And then, forthwith, will this faith vanquish fear of men by the compelling presence of that new and all-dominating love of your fellows which will so soon fill your soul to overflowing because of the consciousness which has been born in your heart that you are a child of God.

130:6.4 (1438.1) “This day, my son, you are to be reborn, re-established as a man of faith, courage, and devoted service to man, for God’s sake. And when you become so readjusted to life within yourself, you become likewise readjusted to the universe; you have been born again — born of the spirit — and henceforth will your whole life become one of victorious accomplishment. Trouble will invigorate you; disappointment will spur you on; difficulties will challenge you; and obstacles will stimulate you. Arise, young man! Say farewell to the life of cringing fear and fleeing cowardice. Hasten back to duty and live your life in the flesh as a son of God, a mortal dedicated to the ennobling service of man on earth and destined to the superb and eternal service of God in eternity.”

130:6.5 (1438.2) And this youth, Fortune, subsequently became the leader of the Christians in Crete and the close associate of Titus in his labors for the

tikinčiuosius.

Keliauninkai buvo tikrai pailsėję ir atsigavę, kada apie vienos dienos pusiaudienį susiruošė išplaukti į Kartageną Šiaurės Afrikoje, dviems dienoms sustojant Sirenėje. Būtent čia Jėzus ir Ganidas suteikė pirmąją pagalbą vaikinui, vardu Rufas, kuris buvo sužeistas, kada lūžo jaučių tempiamas pakrautas vežimas. Vaikiną jie nunešė namo pas motiną, o jo tėvas, Simonas, ir nenumanė, jog tas vyras, kurio kryžių jis vėliau nešė romėnų kareivio įsakymu, buvo tas pats nepažįstamasis, kuris kažkada padėjo jo sūnui.

7. KARTAGENOJE — DISKUSIJA APIE LAIKĄ IR ERDVĘ

Didžiąją laiko dalį pakeliui į Kartageną Jėzus su savo bičiuliais keliauninkais aptarinėjo visuomeninius, politinius, ir prekybinius reikalus; beveik nė vienu žodžiu nebuvo užsiminta apie religiją. Pirmą kartą Gonodas ir Ganidas pamatė, kad Jėzus yra geras istorijų pasakotojas, ir jie visą laiką jo prašė pasakoti apie savo ankstesnįjį gyvenimą Galilėjoje. Jie taip pat sužinojo, kad jis užaugo Galilėjoje, o ne Jeruzalėje ar Damaske.

Kada Ganidas pasiteiravo, ką reikia daryti, kad susidraugautum su žmonėmis, pastebėjęs, jog didžiąją dalį žmonių, kuriuos jie sutikdavo atsiitiktinai, prie Jėzaus traukė, jo mokytojas pasakė: „Rodyk susidomėjimą savo bičiuliais; išmok pamilti juos ir ieškok galimybes padaryti jiems ką nors, dėl ko tu esi tikras, kad jie šito nori,“ ir tada jis pacitavo senovės žydų patarlę — „Žmogus, kuris norėtų turėti draugų, turi ir pats būti draugiškas.“

Kartagenoje įvyko Jėzaus ilgas ir atmintinas pokalbis su mitraistų šventiku apie nemirtingumą, apie laiką ir amžinybę. Šitas persas išsilavinimą buvo gavęs Aleksandrijoje, ir jis tikrai iš Jėzaus troško mokytis. Šiandieniniais žodžiais sakant, Jėzus, atsakydamas į didelį skaičių jo klausimų, iš esmės paaiškino:

Laikas yra tvarinio sąmonės suvokiamų tekančių laikinųjų įvykių srovė. Laikas yra pavadinimas, suteiktas įvykių sekos išsidėstymui, kurio dėka įvykiai yra suvokiami ir atskiriami. Erdvės visata yra su laiku susietas reiškinys, žvelgiant į ją, iš bet kurio vidinio taško, esančio už nesikeičiančios Rojaus gyvenamosios buveinės išorinių ribų. Laiko judėjimas yra atskleidžiamas tiksliai atžvilgiu to, kas erdvėje nejuda kaip laiko reiškinys. Visatų visatoje Rojus ir jo Dievybės pranoksta tiek laiką, tiek erdvę. Apgyvendintuose pasauliuose asmenybė (kurios viduje gyvena ir kurią orientuoja Rojaus Tėvo dvasia) yra vienintelė fiziškai susieta tikrovė, kuri gali pranokti laikinųjų įvykių materialią seką.

uplift of the Cretan believers.

130:6.6 (1438.3) The travelers were truly rested and refreshed when they made ready about noon one day to sail for Carthage in northern Africa, stopping for two days at Cyrene. It was here that Jesus and Ganid gave first aid to a lad named Rufus, who had been injured by the breakdown of a loaded oxcart. They carried him home to his mother, and his father, Simon, little dreamed that the man whose cross he subsequently bore by orders of a Roman soldier was the stranger who once befriended his son.

7. AT CARTHAGE — DISCOURSE ON TIME AND SPACE

130:7.1 (1438.4) Most of the time en route to Carthage Jesus talked with his fellow travelers about things social, political, and commercial; hardly a word was said about religion. For the first time Gonod and Ganid discovered that Jesus was a good storyteller, and they kept him busy telling tales about his early life in Galilee. They also learned that he was reared in Galilee and not in either Jerusalem or Damascus.

130:7.2 (1438.5) When Ganid inquired what one could do to make friends, having noticed that the majority of persons whom they chanced to meet were attracted to Jesus, his teacher said: “Become interested in your fellows; learn how to love them and watch for the opportunity to do something for them which you are sure they want done,” and then he quoted the olden Jewish proverb — “A man who would have friends must show himself friendly.”

130:7.3 (1439.1) At Carthage Jesus had a long and memorable talk with a Mithraic priest about immortality, about time and eternity. This Persian had been educated at Alexandria, and he really desired to learn from Jesus. Put into the words of today, in substance Jesus said in answer to his many questions:

130:7.4 (1439.2) Time is the stream of flowing temporal events perceived by creature consciousness. Time is a name given to the succession-arrangement whereby events are recognized and segregated. The universe of space is a time-related phenomenon as it is viewed from any interior position outside of the fixed abode of Paradise. The motion of time is only revealed in relation to something which does not move in space as a time phenomenon. In the universe of universes Paradise and its Deities transcend both time and space. On the inhabited worlds, human personality (indwelt and oriented by the Paradise Father’s spirit) is the only physically related reality which can transcend the material

Gyvūnai neturi laiko pojūčio, kokį turi žmogus, ir net žmogui, dėl jo siauro ir apriboto požiūrio, laikas atrodo kaip įvykių seka, bet žmogui kylant, kada jis žengia pirmyn į vidų, besiplečiantis šitos įvykių procesijos vaizdas atsiskleidžia vis daugiau ir daugiau savo visuma. Į tai, kas anksčiau atrodė kaip įvykių seka, tada bus žvelgiama kaip į ištiesą ir tobulai susietą ciklą; šitokiu būdu cirkuliarinis vienalaikiškumas vis labiau pakeis ankstesnę linijinę įvykių sekos sąmonę.

Taip, kaip erdvę sąlygoja laikas, egzistuoja septynios skirtingos jos sampratos. Erdvė yra matuojama laiku, o ne laikas erdve. Mokslininko susipainiojimas kyla iš nesugebėjimo suvokti erdvės tikrovę. Erdvė yra ne vien tikrai intelektualiai samprata apie keitimąsi visatos objektų susivienijime. Erdvė nėra tuščia, ir vienintelis dalykas, kurį pažįsta žmogus ir kuris gali bent iš dalies pranokti erdvę, yra protas. Protas gali veikti nepriklausomai nuo sampratos apie materialių objektų susiejimą erdvės dėka. Erdvė yra santykinai ir palyginti ribinė visoms tvarinio statuso būtybėms. Kuo arčiau sąmonė priartėja prie septynių kosminių dimensijų suvokimo, tuo daugiau samprata apie potencialią erdvę priartėja prie galutinybės. Bet erdvės potencialas tikrai galutinis yra tikrai absoliuto lygmenyje.

Turėtų būti akivaizdu, jog kylančiuose ir tobulėjančiuose kosmoso lygiuose visuotinė tikrovė turi besiplečiančią ir visada santykinę prasmę. Galiausiai, išliekantieji mirtingieji tapatybę pasiekia septynmatėje visatoje.

Materialios kilmės proto samprata apie laiką-erdvę turi lemtį patirti vienas po kito einančius išplėtimus tuo metu, kada sąmoninga ir suvokianti asmenybė kyla per visatų lygius. Kada žmogus įgaus tokį protą, kuris įsiterpia tarp materialaus ir dvasinio egzistavimo lygių, tada jo idėjos apie laiką-erdvę bus milžiniškai išplėstos tiek suvokimo kokybės, tiek patyrimo kiekybės požiūriu. Besivystančios dvasinės asmenybės besiplečiančios kosminės sampratos yra dėl to, kad padidėja tiek įžvalgos gelmė, tiek sąmonės diapazonas. Ir asmenybei žengiant tolyn, į viršų ir į vidų, link panašumo į Dievybę transcendentinių lygių, laiko-erdvės samprata vis labiau artės prie Absoliutų belaidžių ir beerdvių sampratų. Santykinai, ir sutinkamai su transcendentiniu pasiekimu, šitas sampratas apie aboliutų lygį turi įsivaizduoti galutiniojo likimo vaikai.

sequence of temporal events.

130:7.5 (1439.3) Animals do not sense time as does man, and even to man, because of his sectional and circumscribed view, time appears as a succession of events; but as man ascends, as he progresses inward, the enlarging view of this event procession is such that it is discerned more and more in its wholeness. That which formerly appeared as a succession of events then will be viewed as a whole and perfectly related cycle; in this way will circular simultaneity increasingly displace the onetime consciousness of the linear sequence of events.

130:7.6 (1439.4) There are seven different conceptions of space as it is conditioned by time. Space is measured by time, not time by space. The confusion of the scientist grows out of failure to recognize the reality of space. Space is not merely an intellectual concept of the variation in relatedness of universe objects. Space is not empty, and the only thing man knows which can even partially transcend space is mind. Mind can function independently of the concept of the space-relatedness of material objects. Space is relatively and comparatively finite to all beings of creature status. The nearer consciousness approaches the awareness of seven cosmic dimensions, the more does the concept of potential space approach ultimacy. But the space potential is truly ultimate only on the absolute level.

130:7.7 (1439.5) It must be apparent that universal reality has an expanding and always relative meaning on the ascending and perfecting levels of the cosmos. Ultimately, surviving mortals achieve identity in a seven-dimensional universe.

130:7.8 (1439.6) The time-space concept of a mind of material origin is destined to undergo successive enlargements as the conscious and conceiving personality ascends the levels of the universes. When man attains the mind intervening between the material and the spiritual planes of existence, his ideas of time-space will be enormously expanded both as to quality of perception and quantity of experience. The enlarging cosmic conceptions of an advancing spirit personality are due to augmentations of both depth of insight and scope of consciousness. And as personality passes on, upward and inward, to the transcendental levels of Deity-likeness, the time-space concept will increasingly approximate the timeless and spaceless concepts of the Absolutes. Relatively, and in accordance with transcendental attainment, these concepts of the absolute level are to be envisioned by the children of ultimate destiny.

8. PAKELIUI Į NEAPOLI IR ROMĄ

8. ON THE WAY TO NAPLES AND ROME

Pirmasis sustojimas pakeliui į Italiją buvo Maltos saloje. Čia Jėzus ilgai kalbėjosi su nusiminusiu ir praradusiu drąsą jaunu vyru, kurio vardas buvo Klaudijus. Šitas vaikinys galvojo apie savižudybę, tačiau, kada jis baigė pašnekesį su raštininku iš Damasko, tada jis tarė: "Aš žvelgsiu į gyvenimą kaip vyras; aš užbaigiau bailio žaidimą. Aš tikrai sugrįšiu pas savo tautiečius ir viską pradėsiu nuo pat pradžių." Netrukus jis tapo entuziastingu cinikų pamokslininku, o dar vėliau jis susijungė su Petru skelbdamas krikščionybę Romoje ir Neapolyje, o po Petro mirties jis nukeliavo tolyn į Ispaniją skelbdamas evangeliją. Bet jis niekada nesužinojo, jog tas žmogus, kuris jį įkvėpė Maltoje, buvo tas Jėzus, kurį vėliau jis skelbė pasaulio Išlaisvintoju.

Sirakūzuose jie praleido visą savaitę. Reikšmingas įvykis jų viešnagės metu buvo tikėjimo sugrąžinimas Ezrui, tam atsimetusiam žydai, kuris laikė taverną, kurioje buvo apsistoję Jėzus ir jo partneriai. Ezrą sužavėjo Jėzaus požiūris ir paprašė jo padėti jam sugrįžti į Izraelio tikėjimą. Jis išreiškė savo beviltiškumą, sakydamas: "Aš noriu būti tikrasis Abraomo sūnus, bet Dievo negaliu surasti." Jėzus tarė: "Jeigu tu tikrai nori surasti Dievą, tai tas troškimas pats savaime yra įrodymas, kad jį tu jau suradai. Tavoji problema yra ne ta, kad tu Dievo negali surasti, kadangi Tėvas jau surado tave; tavoji problema yra tiesiog tai, kad tu Dievo nepažįsti. Argi tu neskaitei, ką sakė Pranašas Jeremijas: 'Jūs tikrai ieškosite manęs ir tikrai surasite tada, kada manęs ieškosite iš visos širdies'? Ir dar, argi tas pats pranašas nesako: 'Ir aš duosiu jums tokią širdį tam, kad pažintumėte mane, jog aš esu Viešpats, ir jūs priklausysite mano tautai, o aš būsiu jūsų Dievas'? Ir argi tu taip pat neskaitei Raštuose, kur yra sakoma: 'Jis žiūri žemyn į žmones, ir jeigu kuris nors tikrai pasakys: Aš padariau nuodėmę ir iškreipiau tai, kas teisinga, ir man tai neatnešė naudos, tada Dievas tikrai išvaduos to žmogaus sielą iš tamsos, ir jis tikrai pamatys šviesą?'" Ir Ezra surado Dievą ir savosios sielos pasitenkinimui. Vėliau šitas žydas drauge su vienu turtingu graiku prozelitu Sirakūzuose pastatė pirmą krikščioniškąją bažnyčią.

Mesinoje jie sustojo tiktai vienai dienai, tačiau to užteko, kad pakeistų mažo berniuko, vaisių pardavėjo, iš kurio Jėzus gatvėje nusipirko vaisių, ir kurį savo ruožtu pavalgydino gyvybės duona, gyvenimą. Vaikinukas niekada neužmiršo tų Jėzaus žodžių ir nuoširdaus žvilgsnio, kada uždėjęs ranką ant berniuko peties, jis tarė: "Lik sveikas, mano berniuk, augdamas ir tapdamas vyru, būk tikrai drąsus, o pamaitinęs kūną, taip pat išmok pamaitinti ir sielą. O mano Tėvas danguje bus su tavimi ir eis pirmą tavęs." Šitas vaikinys tapo atsivavusiu mitraizmo pasekėju, o vėliau atsisuko į krikščioniškąjį tikėjimą.

130:8.1 (1440.1) The first stop on the way to Italy was at the island of Malta. Here Jesus had a long talk with a downhearted and discouraged young man named Claudus. This fellow had contemplated taking his life, but when he had finished talking with the scribe of Damascus, he said: "I will face life like a man; I am through playing the coward. I will go back to my people and begin all over again." Shortly he became an enthusiastic preacher of the Cynics, and still later on he joined hands with Peter in proclaiming Christianity in Rome and Naples, and after the death of Peter he went on to Spain preaching the gospel. But he never knew that the man who inspired him in Malta was the Jesus whom he subsequently proclaimed the world's Deliverer.

130:8.2 (1440.2) At Syracuse they spent a full week. The notable event of their stop here was the rehabilitation of Ezra, the backslidden Jew, who kept the tavern where Jesus and his companions stopped. Ezra was charmed by Jesus' approach and asked him to help him come back to the faith of Israel. He expressed his hopelessness by saying, "I want to be a true son of Abraham, but I cannot find God." Said Jesus: "If you truly want to find God, that desire is in itself evidence that you have already found him. Your trouble is not that you cannot find God, for the Father has already found you; your trouble is simply that you do not know God. Have you not read in the Prophet Jeremiah, 'You shall seek me and find me when you shall search for me with all your heart'? And again, does not this same prophet say: 'And I will give you a heart to know me, that I am the Lord, and you shall belong to my people, and I will be your God'? And have you not also read in the Scriptures where it says: 'He looks down upon men, and if any will say: I have sinned and perverted that which was right, and it profited me not, then will God deliver that man's soul from darkness, and he shall see the light'?" And Ezra found God and to the satisfaction of his soul. Later, this Jew, in association with a well-to-do Greek proselyte, built the first Christian church in Syracuse.

130:8.3 (1440.3) At Messina they stopped for only one day, but that was long enough to change the life of a small boy, a fruit vendor, of whom Jesus bought fruit and in turn fed with the bread of life. The lad never forgot the words of Jesus and the kindly look which went with them when, placing his hand on the boy's shoulder, he said: "Farewell, my lad, be of good courage as you grow up to manhood and after you have fed the body learn how also to feed the soul. And my Father in heaven will be with you and go before you." The lad became a devotee of the Mithraic religion and later on turned to the Christian faith.

Pagaliau jie pasiekė Neapolį ir pajuto, jog yra nebetoli nuo savo galutinio tikslo— Romos. Gonodas turėjo sutvarkyti daug verslo reikalų Neapolyje, ir išskyrus tą laiką, kada Jėzus buvo reikalingas kaip vertėjas, jis ir Ganidas savo laisvalaikį leido vaikščiodami po miestą ir susipažindami su juo. Palaipsniui Ganidas ėmė puikiai pastebėti tuos, kurie buvo vargę. Šitame mieste jie atrado daug skurdo ir išdalino daug išmaldų. Bet Ganidas niekada nesuprato Jėzaus žodžių prasmės, kada, atidavęs monetą gatvės elgetai, jis nesustojo ir nepaguodė šito vyro. Jėzus tarė: “Kam eikvoti žodžius tam, kuris negali suvokti prasmės to, ką tu sakai? Tėvo dvasia negali išmokyti ir išgelbėti to, kuris neturi sugebėjimo sūnystei.” Jėzus turėjo omeny tai, kad tas žmogus nebuvo normalaus proto; kad jis stokojo sugebėjimo reaguoti į dvasinį vadovavimą.

Neapolyje jie nepatyrė nieko, kas būtų nepaprasta; Jėzus ir jaunuolis išsamiai ištyrinėjo miestą ir savo šypsenomis pakėlė nuotaiką šimtams vyrų, moterų, ir vaikų.

Iš čia jie išvyko per Kapują į Romą, trims dienoms sustodami Kapujoje. Šalia savųjų nešulinių gyvulių Apijų keliu jie žingsniavo tolyn link Romos, visi trys nekantraudami pamatyti šitą imperijos sostinę ir viso pasaulio didingiausią miestą.

130:8.4 (1440.4) At last they reached Naples and felt they were not far from their destination, Rome. Gonod had much business to transact in Naples, and aside from the time Jesus was required as interpreter, he and Ganid spent their leisure visiting and exploring the city. Ganid was becoming adept at sighting those who appeared to be in need. They found much poverty in this city and distributed many alms. But Ganid never understood the meaning of Jesus' words when, after he had given a coin to a street beggar, he refused to pause and speak comfortingly to the man. Said Jesus: “Why waste words upon one who cannot perceive the meaning of what you say? The spirit of the Father cannot teach and save one who has no capacity for sonship.” What Jesus meant was that the man was not of normal mind; that he lacked the ability to respond to spirit leading.

130:8.5 (1441.1) There was no outstanding experience in Naples; Jesus and the young man thoroughly canvassed the city and spread good cheer with many smiles upon hundreds of men, women, and children.

130:8.6 (1441.2) From here they went by way of Capua to Rome, making a stop of three days at Capua. By the Appian Way they journeyed on beside their pack animals toward Rome, all three being anxious to see this mistress of empire and the greatest city in all the world.

131 Dokumentas. Pasaulio religijos

⇨ 130

URANTIJOS KNYGA

132 ⇨

IV DALIS. JĖZAUS GYVENIMAS IR MOKYMAI

131 DOKUMENTAS. PASAULIO RELIGIJOS

Skyrius

ĮVADAS

1. Cinizmas
2. Judaizmas
3. Budizmas
4. Induizmas
5. Zoroastrizmas
6. Suduanizmas (Džainizmas)
7. Sintoizmas
8. Daoizmas
9. Konfucijonizmas
10. „Mūsų religija“

PAPER 131 THE WORLD'S RELIGIONS

SECTIONS

Introduction

1. Cynicism
2. Judaism
3. Buddhism
4. Hinduism
5. Zoroastrianism
6. Suduanism (Jainism)
7. Shinto
8. Taoism
9. Confucianism
10. “Our Religion”

ĮVADAS

TUO METU, kada Jėzus, Gonodas, ir Ganidas gyveno Aleksandrijoje, šis jaunuolis didelę dalį savo laiko ir nemažą sumą savo tėvo pinigų paskyrė tam, jog sukauptų pasaulio religijų mokymų apie Dievą ir jo ryšius su mirtinguoju žmogumi rinkinį. Ganidas įdarbino daugiau negu šešias dešimtis mokytų vertėjų tam, jog būtų sukurta šita pasaulio religinių doktrinų, susijusių su Dievybėmis, apžvalga. Ir šitame dokumente reikėtų aiškiai pasakyti, jog visi šitie mokymai, vaizduojantys monoteizmą, didžiąja dalimi kilo tiesiogiai ar netiesiogiai iš Makiventos Melkizedeko misionierių pamokslavimų, kurie iš savosios Salemo būstinės pasklido tam, kad doktriną apie vieną Dievą—Patį Aukštąjį—paskleistų iki žemės pakraščių.

Toliau yra pateikiama Ganido rankraščio, kurį jis parengė Aleksandrijoje ir Romoje ir kuris buvo išsaugotas Indijoje šimtus metų po jo mirties, santrauka. Jis surinko šitą medžiagą ir ją suskirstė į dešimt tokių skyrių:

INTRODUCTION

^{131:0.1 (1442.1)} DURING the Alexandrian sojourn of Jesus, Gonod, and Ganid, the young man spent much of his time and no small sum of his father's money making a collection of the teachings of the world's religions about God and his relations with mortal man. Ganid employed more than threescore learned translators in the making of this abstract of the religious doctrines of the world concerning the Deities. And it should be made plain in this record that all these teachings portraying monotheism were largely derived, directly or indirectly, from the preachments of the missionaries of Machiventa Melchizedek, who went forth from their Salem headquarters to spread the doctrine of one God — the Most High — to the ends of the earth.

^{131:0.2 (1442.2)} There is presented herewith an abstract of Ganid's manuscript, which he prepared at Alexandria and Rome, and which was preserved in India for hundreds of years after his death. He collected this material under ten heads,

as follows:

1. CINIZMAS

Melkizedeko mokinių mokymų likučius, išskyrus tuos, kurie išsilaikė žydų religijoje, geriausiai išlaikė cinikų doktrinos. Tai, ką atsirinko Ganidas, atskleidė štai ką:

“Dievas yra aukščiausias; jis yra Pats Aukštasis danguje ir žemėje. Dievas yra išstobulintas amžinybės apskritimas, ir jis valdo visatą visatą. Jis yra vienintelis dangaus ir žemės sutvėrėjas. Kada jis nusprendžia dėl kokio nors dalyko, tas dalykas įvyksta. Mūsų Dievas yra vienas Dievas, ir jis yra užjaučiantis ir gailestingas. Visa tai, kas yra išaukštinta, šventa, teisinga, ir gražu, yra kaip mūsų Dievas. Pats Aukštasis yra dangaus ir žemės šviesa; jis yra rytų, vakarų, šiaurės ir pietų Dievas.

“Net jeigu žemė kartais ir išnyktų, tai Aukščiausiojo nuostabiai spindintis veidas toliau spindėtų didybėje ir šlovėje. Pats Aukštasis yra pirmasis ir paskutinis, visko pradžia ir pabaiga. Nėra jokio kito, išskyrus šitą vieną Dievą, ir jo vardas yra Tiesa. Dievas yra savaime egzistuojantis, ir jis neturi jokio pykčio ir priešiško; jis yra nemirtingas ir begalinis. Mūsų Dievas yra visagalis ir dosnus. Nors jis pasireiškia daugeliu būdų, bet mes garbiname tik patį Dievą. Dievas žino viską—mūsų paslaptis ir mūsų deklaravimus; jis taip pat žino, ko nusipelno be kuris iš mūsų. Jo galia yra vienoda visiems.

“Dievas yra ramybės suteikėjas ir ištikimas saugotojas visų tų, kurie jo bijo ir kurie juo pasitiki. Jis suteikia išgelbėjimą visiems tiems, kurie jam tarnauja. Visa kūrinija egzistuoja Paties Aukštojo galioje. Jo dieviškoji meilė kyla iš jo galios šventumo, ir meilė gimsta iš jo didingumo galios. Pats Aukštasis yra nustatęs kūno ir sielos sąjungą, ir žmogui yra padovanojęs savo paties dvasią. Tai, ką daro žmogus, turi pasibaigti, bet tai, ką daro Kūrėjas, tęsiasi amžinai. Žinojimą mes gauname iš žmogaus patyrimo, bet išmintį mes gauname iš apmąstymo apie Patį Aukštąjį.

“Dievas pila lietų ant žemės, jis priverčia saulę šviesti ant dygstančių javų, ir mums jis duoda šito gyvenimo gerų dalykų gausų derlių ir amžinąjį išgelbėjimą būsimajame pasaulyje. Mūsų Dievas turi didžią valdžią; jo vardas yra Nuostabasis ir jo prigimtis yra nesuvokiama. Kada jūs sergate, tada būtent Pats Aukštasis jus išgydo. Dievas yra kupinas gėrio visiems žmonėms; mes neturime nė vieno tokio draugo, kaip Pats Aukštasis. Jo gailestingumas pripildo visas vietas, o jo gėris apima visas sielas. Pats Aukštasis yra nesikeičiantis; ir jis yra mūsų pagalbininkas kaskart, kai atsidiuriame varge. Kur

1. CYNICISM

131:1.1 (1442.3) The residual teachings of the disciples of Melchizedek, excepting those which persisted in the Jewish religion, were best preserved in the doctrines of the Cynics. Ganid's selection embraced the following:

131:1.2 (1442.4) “God is supreme; he is the Most High of heaven and earth. God is the perfected circle of eternity, and he rules the universe of universes. He is the sole maker of the heavens and the earth. When he decrees a thing, that thing is. Our God is one God, and he is compassionate and merciful. Everything that is high, holy, true, and beautiful is like our God. The Most High is the light of heaven and earth; he is the God of the east, the west, the north, and the south.

131:1.3 (1442.5) “Even if the earth should pass away, the resplendent face of the Supreme would abide in majesty and glory. The Most High is the first and the last, the beginning and the end of everything. There is but this one God, and his name is Truth. God is self-existent, and he is devoid of all anger and enmity; he is immortal and infinite. Our God is omnipotent and bounteous. While he has many manifestations, we worship only God himself. God knows all — our secrets and our proclamations; he also knows what each of us deserves. His might is equal to all things.

131:1.4 (1442.6) “God is a peace giver and a faithful protector of all who fear and trust him. He gives salvation to all who serve him. All creation exists in the power of the Most High. His divine love springs forth from the holiness of his power, and affection is born of the might of his greatness. The Most High has decreed the union of body and soul and has endowed man with his own spirit. What man does must come to an end, but what the Creator does goes on forever. We gain knowledge from the experience of man, but we derive wisdom from the contemplation of the Most High.

131:1.5 (1443.1) “God pours rain upon the earth, he causes the sun to shine upon the sprouting grain, and he gives us the abundant harvest of the good things of this life and eternal salvation in the world to come. Our God enjoys great authority; his name is Excellent and his nature is unfathomable. When you are sick, it is the Most High who heals you. God is full of goodness toward all men; we have no friend like the Most High. His mercy fills all places and his goodness encompasses all souls. The Most High is changeless; and he is our helper in every time of need. Wherever you turn to pray, there is the face of the Most High and the open ear

tik jūs imate melstis, ten atsisuka Paties Aukštojo veidas ir girdi mūsų Dievo ausis. Jūs galite pasislėpti nuo žmonių, bet ne nuo Dievo. Dievas nėra toli nutolęs nuo mūsų; jis yra visur. Dievas užima visas vietas ir gyvena širdyje to žmogaus, kuris bijo jo švento vardo. Kūriny yra Kūrėjuje, o Kūrėjas yra savajame kūrinyje. Mes ieškome Paties Aukštojo, o tada surandame jį savojoje širdyje. Jūs ieškote brangaus draugo, o tada atrandate jį savo sielos viduje.

“Tas žmogus, kuris pažįsta Dievą, į visus žmones žiūri kaip į lygius; jie yra jo sielos broliai. Tie, kurie yra savanaudžiai, tie, kurie savo sielos brolius materialiam kūne ignoruoja, kaip savo atpildą gauna tikrai nuovargį. Tie, kurie savo bičiulius myli ir kurie turi tyrą širdį, tikrai pamatys Dievą. Dievas niekada neužmiršta nuoširdumo. Jis nuoširdžiai sąžiningus ves į tiesą, nes Dievas yra Tiesa.

“Savo gyvenime pašalinkite suklydimą ir nugalėkite blogį gyvosios tiesos meile. Visuose savo santykiuose su žmonėmis, atsilygindami už blogį, darykite gėrį. Viešpats Dievas yra gailėtingas ir myli; jis atleidžia. Mylėkime Dievą, nes jis pirmasis pamilo mus. Dievo meilės ir jo gailėtingumo dėka mes būsimė išgelbėti. Beturčiai žmonės ir turtingi žmonės yra broliai. Dievas yra jų Tėvas. To blogio, kurio nenorėtumėte, kad darytų jums, nedarykite kitiems.

“Visais laikais šaukitės jo vardo, ir taip, kaip jūs tikėsite į jo vardą, taip jūsų malda bus išgirsta. Kokia didi garbė yra garbinti Patį Aukštąjį! Visi pasauliai ir visos visatos garbina Patį Aukštąjį. Ir visomis savo maldomis padėkokite—pakilkite iki garbinimo. Maldingas garbinimas apsaugo nuo blogio ir užkerta kelią nuodėmei. Visais laikais girkime Paties Aukštojo vardą. Tas žmogus, kuris pastogę suranda Pačiame Aukštajame, tas žmogus paslepia savo trūkumus nuo visatos. Kada jūs stovite prieš Dievą su švaria širdimi, tada jūs nebejauci baimės visai kūrinių. Pats Aukštasis yra kaip mylintis tėvas ir motina; jis iš tiesų myli mus, savo vaikus žemėje. Mūsų Dievas atleis mums ir ves mus į išgelbėjimo kelią. Jis paims mus už rankos ir nusives pas save. Dievas saugo tuos, kurie pasitiki juo; jis neverčia žmogaus, kad šis tarnautų jo vardui.

“Jeigu įtikėjimas į Patį Aukštąjį įžengė į jūsų širdį, tada jūs tikrai gyvensite išsilaisvinę iš baimės per savojo gyvenimo visas dienas. Nesigraukite dėl to, kad klesti nedievingi; nebijokite tų, kurie rezga blogį; tegu siela nusišuka nuo nuodėmės ir visiškai pasitikėkite išgelbėjimo Dievu. Klaidžiojančio mirtingojo suvargusi siela amžinąjį poilsį suranda Paties Aukštojo glėbyje; išmintingas žmogus yra išalkęs dieviškojo apkabinimo; žemės vaikas ilgisi Visuotinio Tėvo rankų saugumo. Kilnus žmogus ieško tos aukštos padėties, kurioje

of our God. You may hide yourself from men, but not from God. God is not a great distance from us; he is omnipresent. God fills all places and lives in the heart of the man who fears his holy name. Creation is in the Creator and the Creator in his creation. We search for the Most High and then find him in our hearts. You go in quest of a dear friend, and then you discover him within your soul.

131:1.6 (1443.2) “The man who knows God looks upon all men as equal; they are his brethren. Those who are selfish, those who ignore their brothers in the flesh, have only weariness as their reward. Those who love their fellows and who have pure hearts shall see God. God never forgets sincerity. He will guide the honest of heart into the truth, for God is truth.

131:1.7 (1443.3) “In your lives overthrow error and overcome evil by the love of the living truth. In all your relations with men do good for evil. The Lord God is merciful and loving; he is forgiving. Let us love God, for he first loved us. By God’s love and through his mercy we shall be saved. Poor men and rich men are brothers. God is their Father. The evil you would not have done you, do not to others.

131:1.8 (1443.4) “At all times call upon his name, and as you believe in his name, so shall your prayer be heard. What a great honor it is to worship the Most High! All the worlds and the universes worship the Most High. And with all your prayers give thanks — ascend to worship. Prayerful worship shuns evil and forbids sin. At all times let us praise the name of the Most High. The man who takes shelter in the Most High conceals his defects from the universe. When you stand before God with a clean heart, you become fearless of all creation. The Most High is like a loving father and mother; he really loves us, his children on earth. Our God will forgive us and guide our footsteps into the ways of salvation. He will take us by the hand and lead us to himself. God saves those who trust him; he does not compel man to serve his name.

131:1.9 (1443.5) “If the faith of the Most High has entered your heart, then shall you abide free from fear throughout all the days of your life. Fret not yourself because of the prosperity of the ungodly; fear not those who plot evil; let the soul turn away from sin and put your whole trust in the God of salvation. The weary soul of the wandering mortal finds eternal rest in the arms of the Most High; the wise man hungers for the divine embrace; the earth child longs for the security of the arms of the Universal Father. The noble man seeks for that

mirtingojo siela susilieja su Aukščiausiojo dvasia. Dievas yra teisingas: Kokio vaisiaus iš savo sodinukų negauname šitame pasaulyje, tokį vaisių gausime kitame pasaulyje.”

high estate wherein the soul of the mortal blends with the spirit of the Supreme. God is just: What fruit we receive not from our plantings in this world we shall receive in the next.”

2. JUDAIZMAS

Palestinos kenitai išgelbėjo didelę dalį Melkizedeko mokymų, ir iš šitų įrašų, kaip juos buvo išsaugoję ir modifikavę žydai, Jėzus ir Ganidas padarė tokią atranką:

“Iš pradžių Dievas sukūrė dangų ir žemę ir visa tai, kas yra juose. Ir, žiūrėkite, viskas, ką jis sukūrė, buvo labai gera. Viešpats, jis yra Dievas; be jo nėra jokio kito viršuje danguje ir apačioje žemėje. Dėl to jūs iš tiesų mylėsite Viešpatį, savo Dievą, visa širdimi ir visa siela ir iš visų jėgų. Žemė bus kupina Viešpaties žinojimo taip, kaip vandenų užpildyta jūra. Dangus skelbia Dievo šlovę, o dangaus skliautas rodo jo rankų darbą. Diena po dienos garsiai šneka; naktis po nakties rodo žinias. Nėra nė vienos šnektos ar kalbos, kur jų balsas nebūtų girdimas. Viešpaties darbas yra didis, ir viską jis iš tikrųjų sukūrė išmintingai; Viešpaties didingumo negalima iširti. Jis žino žvaigždžių skaičių; visas jas vadina vardais.

“Viešpaties galia yra didinga, ir jo supratimas yra begalinis. Viešpats sako: ‘Kaip tas dangus yra aukštesnis už žemę, taip iš tiesų ir mano keliai yra aukštesni už jūsų kelius, ir mano mintys yra aukštesnės už jūsų mintis.’ Dievas atskleidžia slapstus ir gilius dalykus, kadangi šviesa gyvena su juo. Viešpats yra gailėstingas ir maloningas; jis yra kantrus ir kupinas gėrio ir tiesos. Viešpats yra geras ir teisingas; nusižeminusiems jis vadovaus jiems priimant sprendimus. Paragaukite ir pamatykite, jog Viešpats yra geras! Palaimintas yra tas žmogus, kuris pasitiki Dievu. Dievas yra mūsų prieglobstis ir stiprybė, pagalba, kuri tikrai yra suteikiama nelaimėje.

“Viešpaties gailėstingumas yra per amžių amžius suteikiamas tiems, kurie jo bijo ir jo teisingumas pasiekia net mūsų vaikų vaikus. Viešpats yra gailėstingas ir kupinas užuojautos. Viešpats yra geras visiems, ir jo švelnus gailėstingumas sklinda per visą jo kūriniją; jis gydo palūžusiuosius ir apriša jų žaizdas. Kur aš eisiu nuo Dievo dvasios? kur aš bėgsiu nuo dieviškojo buvimo? Šitai sako Tas Aukštasis ir Išaukštintasis, kuris gyvena amžinybėje, kurio vardas yra Šventas: ‘Aš gyvenu aukštoje ir šventoje vietoje; taip pat gyvenu su tuo, kuris turi atgailaujančią širdį ir nuolankią dvasią!’ Niekas negali pasislėpti nuo mūsų Dievo, nes jis užpildo dangų ir žemę. Tegu dangus džiaugiasi ir tegu

2. JUDAISM

131:2.1 (1444.1) The Kenites of Palestine salvaged much of the teaching of Melchizedek, and from these records, as preserved and modified by the Jews, Jesus and Ganid made the following selection:

131:2.2 (1444.2) “In the beginning God created the heavens and the earth and all things therein. And, behold, all he created was very good. The Lord, he is God; there is none beside him in heaven above or upon the earth beneath. Therefore shall you love the Lord your God with all your heart and with all your soul and with all your might. The earth shall be full of the knowledge of the Lord as the waters cover the sea. The heavens declare the glory of God, and the firmament shows his handiwork. Day after day utters speech; night after night shows knowledge. There is no speech or language where their voice is not heard. The Lord's work is great, and in wisdom has he made all things; the greatness of the Lord is unsearchable. He knows the number of the stars; he calls them all by their names.

131:2.3 (1444.3) “The power of the Lord is great and his understanding infinite. Says the Lord: ‘As the heavens are higher than the earth, so are my ways higher than your ways, and my thoughts higher than your thoughts.’ God reveals the deep and secret things because the light dwells with him. The Lord is merciful and gracious; he is long-suffering and abundant in goodness and truth. The Lord is good and upright; the meek will he guide in judgment. Taste and see that the Lord is good! Blessed is the man who trusts God. God is our refuge and strength, a very present help in trouble.

131:2.4 (1444.4) “The mercy of the Lord is from everlasting to everlasting upon those who fear him and his righteousness even to our children's children. The Lord is gracious and full of compassion. The Lord is good to all, and his tender mercies are over all his creation; he heals the brokenhearted and binds up their wounds. Whither shall I go from God's spirit? whither shall I flee from the divine presence? Thus says the High and Lofty One who inhabits eternity, whose name is Holy: ‘I dwell in the high and holy place; also with him who is of a contrite heart and a humble spirit!’ None can hide himself from our God, for he fills heaven and earth. Let the heavens be glad and let the earth rejoice. Let all nations say: The Lord

žemė džiūgauja. Tegu visos nacijos sako: valdo Viešpats! Padėkokite Dievui, nes jo gailestingumas trunka amžinai.

“Dangus skelbia Dievo teisingumą, ir visi žmonės pamatė jo šlovę. Būtent Dievas mus sutvėrė, o ne mes patys; mes esame jo žmonės, jo ganyklos avys. Jo gailestingumas tęsiasi amžinai, o jo tiesa nusidriekia per visas kartas. Mūsų Dievas yra tautų valdovas. Tegul žemė būna pripildyta jo šlovės! O, kad žmonės dėkotų Viėšpačiui už jo gėrį ir už jo puikias dovanas žmonių vaikams!

“Dievas sutvėrė žmogų tik šiek tiek mažesni už dievišką ir apvainikavo jį meile ir gailestingumu. Viešpats žino teisiųjų kelią, o nedievingųjų kelias žlugs. Viešpaties baimė yra išminties pradžia; Aukščiausiojo žinojimas yra supratingumas. Visagalis Dievas sako: ‘Eik pirma manęs ir būk tobulas.’ Neužmirškite, jog pasididžiavimas eina prieš sugriovimą, o išpuikusi dvasia būna prieš nuopuolį. Tas, kuris valdo savo paties dvasią, yra galingesnis už tą, kuris paima miestą. Viešpats Dievas, Tas Šventas, sako: ‘Sugrįžę į savo dvasinę ramybę, jūs tikrai būsite išgelbėti; jūsų stiprybė tikrai bus ramume ir pasitikėjime.’ Tie, kuriuos lydi Viešpats, tikrai atstatys savo jėgą; jie iškils su sparnais kaip ereliai. Jie bėgs ir neišsėks; jie eis ir nepavargs. Viešpats tikrai suteiks jums ramybę nuo jūsų baimės. Viešpats sako: “Nebijokite, nes su jumis esu aš. Nepalūžkite, nes aš esu jūsų Dievas. Aš jus tikrai sustiprinsiu; aš jums tikrai padėsiu; taip, aš tikrai paremsiu jus savo teisumo dešiniąja ranka.”

“Dievas yra mūsų Tėvas; Viešpats yra mūsų atpirkėjas. Dievas sukūrė visuotines gausybes, ir jis išsaugo jas visas. Jo teisumas yra kaip kalnai, ir jo mąstymas yra kaip didinga gelmė. Jis pasirūpina tuo, kad mes gertume iš jo malonumų upės, ir jo šviesoje mes tikrai pamatysime šviesą. Gera dėkoti Viėšpačiui ir reikšti garbinimą Pačiam Aukštajam; kupiną meilės gėrį skleisti ryte, ir dieviškąją ištikimybę skleisti kiekvieną naktį. Dievo karalystė yra amžinai trunkanti karalystė, ir jo viešpatija nusitęsia per visas kartas. Viešpats yra mano piemuo; aš tikrai nepatirsiu nepritekliaus. Jis priverčia mane atsigulti žaliose ganyklose; jis atveda mane prie ramių vandenų. Jis atgaivina mano sielą. Jis veda mane teisumo keliais. Taip, nors aš ir eisiu per mirties šešėlio slėnį, bet tikrai nebijosiu blogio, nes su manimi yra Dievas. Tikrai gėris ir gailestingumas bus su manimi per visas mano gyvenimo dienas, ir Viešpaties namuose aš gyvensiu amžinai.

“Jahvė yra manojo išgelbėjimo Dievas; dėl to dieviškuoju vardu aš pasitikėsiu. Viėšpačiui aš tikrai pasitikėsiu iš visos savo širdies; aš tikrai nesiremsiu savo paties supratimu. Visais atvejais aš tikrai pripažinsiu jį, ir jis tikrai mane ves

reigns! Give thanks to God, for his mercy endures forever.

131:2.5 (1444.5) “The heavens declare God’s righteousness, and all the people have seen his glory. It is God who has made us, and not we ourselves; we are his people, the sheep of his pasture. His mercy is everlasting, and his truth endures to all generations. Our God is governor among the nations. Let the earth be filled with his glory! O that men would praise the Lord for his goodness and for his wonderful gifts to the children of men!

131:2.6 (1444.6) “God has made man a little less than divine and has crowned him with love and mercy. The Lord knows the way of the righteous, but the way of the ungodly shall perish. The fear of the Lord is the beginning of wisdom; the knowledge of the Supreme is understanding. Says the Almighty God: ‘Walk before me and be perfect.’ Forget not that pride goes before destruction and a haughty spirit before a fall. He who rules his own spirit is mightier than he who takes a city. Says the Lord God, the Holy One: ‘In returning to your spiritual rest shall you be saved; in quietness and confidence shall be your strength.’ They who wait upon the Lord shall renew their strength; they shall mount up with wings like eagles. They shall run and not be weary; they shall walk and not be faint. The Lord shall give you rest from your fear. Says the Lord: ‘Fear not, for I am with you. Be not dismayed, for I am your God. I will strengthen you; I will help you; yes, I will uphold you with the right hand of my righteousness.’

131:2.7 (1445.1) “God is our Father; the Lord is our redeemer. God has created the universal hosts, and he preserves them all. His righteousness is like the mountains and his judgment like the great deep. He causes us to drink of the river of his pleasures, and in his light we shall see light. It is good to give thanks to the Lord and to sing praises to the Most High; to show forth loving-kindness in the morning and the divine faithfulness every night. God’s kingdom is an everlasting kingdom, and his dominion endures throughout all generations. The Lord is my shepherd; I shall not want. He makes me to lie down in green pastures; he leads me beside still waters. He restores my soul. He leads me in the paths of righteousness. Yes, even though I walk through the valley of the shadow of death, I will fear no evil, for God is with me. Surely goodness and mercy shall follow me all the days of my life, and I shall dwell in the house of the Lord forever.

131:2.8 (1445.2) “Yahweh is the God of my salvation; therefore in the divine name will I put my trust. I will trust in the Lord with all my heart; I will lean not upon my own understanding. In all my ways I will acknowledge him, and he shall direct my paths.

manaisiais takais. Viešpats yra ištikimas; jis ištęsi savąjį žodį tiems, kurie tarnauja jam; teisieji tikrai gyvens įtikėjimo į jį dėka. Jeigu jūs elgiatės negerai, tai dėl to, kad prie durų yra nuodėmė; žmonės pjauna tą blogį, kurį jie aparia ir tą nuodėmę, kurią pasėja. Nesigraužkite dėl blogi darančiųjų. Jeigu savo širdyje puoselėjate blogį, tai Viešpats tikrai jūsų neišgirs; jeigu nusidėsite prieš Dievą, tada jūs taip pat pakenksite ir savajai sielai. Dievas kiekvieną žmogaus darbą įvertins, kad ir koks slaptas jis būtų, geras ar blogas. Taip, kaip žmogus galvoja savo širdyje, toks jis ir yra.

“Viešpats yra arti visų tų, kurie jo šaukiasi nuoširdžiai ir tiesoje. Verksmas gali tęstis visą naktį, bet ryte ateina džiaugsmas. Džiugi širdis padeda kaip vaistai. Nė vieno gero dalyko Dievas tikrai neslėps nuo tų, kurie gyvena dorai. Bijokite Dievo ir laikykitės jo įsakymų, nes tai ir yra žmogaus visa pareiga. Šitaip sako Viešpats, kuris sukūrė dangų ir kuris suformavo žemę: ‘Be manęs nėra jokio kito Dievo, teisingo Dievo ir išgelbėtojo. Žvelkite į mane ir būkite išgelbėti, visi žemės pakraščiai. Jeigu jūs manęs ieškosite, tikrai mane surasite, jeigu ieškosite iš visos širdies.’ Nusizėmusieji tikrai paveldės žemę ir tikrai džiaugsis ramybės gausa. Kas besėtų blogi, tas tikrai pjaus nelaimę; tie, kurie sėja vėją, tikrai pjaus audrą.

“‘Ateikite dabar, pasvarstykime kartu’, sako Viešpats, ‘Nors jūsų nuodėmės bus tokios raudonos, bet jos tikrai bus tokios baltos, kaip sniegas. Nors jos bus raudonos kaip kraujo spalva, bet jos tikrai bus tokios, kaip vilna.’ Bet nėra ramybės nusidėjėliams; būtent jūsų pačių nuodėmės nuo jūsų sulaukė visa tai, kas yra gera. Dievas yra mano kūno sveikata ir mano sielos džiaugsmas. Amžinasis Dievas yra manoji stiprybė; jis yra mūsų gyvenamoji vieta, o apačioje yra amžinosios rankos. Viešpats yra netoli tų, kurie yra palūžę; jis išgelbsti visus tuos, kurie savo dvasia yra panašūs į vaiką. Teisus žmogus patiria daug kančių, bet iš jų visų Viešpats jį išvaduoja. Patikėk savo kelią Viešpačiui—pasitikėk juo—ir jis pasirūpins, kad juo eitum. Tas, kuris gyvena Paties Aukštojo slaptojoje vietoje, tas tikrai gyvens Visagalio šešėlyje.

“Mylėkite savo artimą kaip save; nejauskite pagiežos nė vienam žmogui. Kas patiems nepatinka, to nedarykite nė vienam žmogui. Mylėkite savo brolių, nes Viešpats pasakė: ‘Aš tikrai mylėsiu savo vaikus dosniai.’ Teisingojo kelias yra kaip spindinti šviesa, kuri šviečia vis labiau ir labiau iki tobulos dienos. Tie, kurie yra išmintingi, tikrai švies kaip dangaus skliauto šviesa, ir tie, kurie daugelį nukreipia į teisingumą, spindės kaip žvaigždės per amžių amžius. Tegu nusidėjėliai apleidžia blogio kelią, o neteisus žmogus tegu atsisako savo maištingų minčių. Viešpats sako: ‘Tegu jie sugrįžta pas mane, ir aš tikrai jiems būsiu gailėstingas; aš tikrai atleisiu su kaupu.’

The Lord is faithful; he keeps his word with those who serve him; the just shall live by his faith. If you do not well, it is because sin lies at the door; men reap the evil they plough and the sin they sow. Fret not yourself because of evildoers. If you regard iniquity in your heart, the Lord will not hear you; if you sin against God, you also wrong your own soul. God will bring every man's work to judgment with every secret thing, whether it be good or evil. As a man thinks in his heart, so is he.

131:2.9 (1445.3) “The Lord is near all who call upon him in sincerity and in truth. Weeping may endure for a night, but joy comes in the morning. A merry heart does good like a medicine. No good thing will God withhold from those who walk uprightly. Fear God and keep his commandments, for this is the whole duty of man. Thus says the Lord who created the heavens and who formed the earth: ‘There is no God beside me, a just God and a savior. Look to me and be saved, all the ends of the earth. If you seek me, you shall find me if you search for me with all your heart.’ The meek shall inherit the earth and shall delight themselves in the abundance of peace. Whoever sows iniquity shall reap calamity; they who sow the wind shall reap the whirlwind.

131:2.10 (1445.4) “‘Come now, let us reason together,’ says the Lord, ‘Though your sins be as scarlet, they shall be as white as snow. Though they be red like crimson, they shall be as wool.’ But there is no peace for the wicked; it is your own sins which have withheld the good things from you. God is the health of my countenance and the joy of my soul. The eternal God is my strength; he is our dwelling place, and underneath are the everlasting arms. The Lord is near to those who are brokenhearted; he saves all who have a childlike spirit. Many are the afflictions of the righteous man, but the Lord delivers him out of them all. Commit your way to the Lord — trust him — and he will bring it to pass. He who dwells in the secret place of the Most High shall abide under the shadow of the Almighty.

131:2.11 (1445.5) “Love your neighbor as yourself; bear a grudge against no man. Whatsoever you hate do to no man. Love your brother, for the Lord has said: ‘I will love my children freely.’ The path of the just is as a shining light which shines more and more until the perfect day. They who are wise shall shine as the brightness of the firmament and they who turn many to righteousness as the stars forever and ever. Let the wicked forsake his evil way and the unrighteous man his rebellious thoughts. Says the Lord: ‘Let them return to me, and I will have mercy on them; I will abundantly pardon.’

“Sako Dievas, dangaus ir žemės kūrėjas: ‘Didžią ramybę turi tie, kurie myli mano įstatymą. Mano įsakymai yra tokie: Mylėk mane iš visos širdies; be manęs neturėk jokių kitų dievų; neminėk mano vardo tuščiai; prisimink laikytis Sabato šventos dienos; gerbk savo tėvą ir motiną; nežudyk; nesvetimauk; nevok; nešmeižk kitų; netrokšk nieko svetimo.’

“Ir visiems tiems, kurie aukščiausiu laipsniu myli Viešpatį, o savo artimus myli kaip save pačius, dangaus Tėvas sako: ‘Aš tikrai išpirksiu jus iš kapo; aš tikrai atpirksiu jus iš mirties. Aš tikrai būsiu gailestingas jūsų vaikams, o taip pat ir teisingas. Argi aš nesakiau apie savo tvarinius žemėje, kad jūs esate gyvojo Dievo sūnūs? Ir argi aš nemylėjau jūsų amžinai trunkančia meile? Argi aš neraginau jūsų tapti tokiems, kaip aš ir amžinai su manimi gyventi Rojuje?’”

3. BUDIZMAS

Ganidas buvo pritrenktas, sužinojęs, kaip budizmas buvo arti to, jog būtų didi ir nuostabi religija be Dievo, be asmenės ir visuotinės Dievybės. Tačiau, jis iš tiesų surado kai kokių įrašų apie tam tikrus ankstyvesnius tikėjimus, kurie šiek tiek atspindėjo Melkizedeko misionierių, savo darbą tęsusių Indijoje net ir iki Budos laikų, mokymų poveikį. Jėzus ir Ganidas iš budistinės literatūros surinko tokius teiginius:

“Iš tyros širdies džiugesys tikrai pasklis iki Begaliniojo; visa mano esybė bus rami su šituo viršmirtingu džiūgavimu. Manoji siela yra pripildyta pasitenkinimo, o manoji širdis yra kupina ramios pasitikėjimo palaimos. Aš nejaučiu baimės; aš nejaučiu nerimo. Aš gyvenu saugiai, ir mano priešai negali manęs išgąsdinti. Aš esu patenkintas savo pasitikėjimo vaisiais. Aš suradau tą kelią pas Nemirtingąjį, pas kurį lengva patekti. Aš meldžiu to įtikėjimo, kuris palaikytų mane šitoje ilgoje kelionėje; aš žinau, jog įtikėjimas, ateinantis iš anapus, manęs neapvils. Aš žinau, jog mano sielos broliai klestės, jeigu jie bus pripildyti įtikėjimo į Nemirtingąjį, netgi tokio įtikėjimo, kuris sukuria kuklumą, dorumą, išmintį, drąsą, žiniją, ir atkaklumą. Apleiskime liūdesį ir atsikratykime baimės. Įtikėjimu remkimės į tikrąjį teisumą ir tikrąjį vyriškumą. Išmokime medituoti apie teisingumą ir gailestingumą. Įtikėjimas yra tikrasis žmogaus turtas; jis yra dorybės ir šlovės dovana.

“Neteisumas yra niekintinas; nuodėmė yra smerktina. Blogis yra degraduojantis, nesvarbu, ar jis yra laikomas mintyse ar įgyvendinamas veiksmis. Skausmas ir liūdesys seka blogio keliu taip, kaip dulkės seka paskui vėją. Laimė ir proto ramybė šalia tyro mąstymo ir doro gyvenimo yra

131:2.12 (1446.1) “Says God, the creator of heaven and earth: ‘Great peace have they who love my law. My commandments are: You shall love me with all your heart; you shall have no gods before me; you shall not take my name in vain; remember the Sabbath day to keep it holy; honor your father and mother; you shall not kill; you shall not commit adultery; you shall not steal; you shall not bear false witness; you shall not covet.’

131:2.13 (1446.1) “And to all who love the Lord supremely and their neighbors like themselves, the God of heaven says: ‘I will ransom you from the grave; I will redeem you from death. I will be merciful to your children, as well as just. Have I not said of my creatures on earth, you are the sons of the living God? And have I not loved you with an everlasting love? Have I not called you to become like me and to dwell forever with me in Paradise?’”

3. BUDDHISM

131:3.1 (1446.3) Ganid was shocked to discover how near Buddhism came to being a great and beautiful religion without God, without a personal and universal Deity. However, he did find some record of certain earlier beliefs which reflected something of the influence of the teachings of the Melchizedek missionaries who continued their work in India even to the times of Buddha. Jesus and Ganid collected the following statements from the Buddhist literature:

131:3.2 (1446.4) “Out of a pure heart shall gladness spring forth to the Infinite; all my being shall be at peace with this supermortal rejoicing. My soul is filled with content, and my heart overflows with the bliss of peaceful trust. I have no fear; I am free from anxiety. I dwell in security, and my enemies cannot alarm me. I am satisfied with the fruits of my confidence. I have found the approach to the Immortal easy of access. I pray for faith to sustain me on the long journey; I know that faith from beyond will not fail me. I know my brethren will prosper if they become imbued with the faith of the Immortal, even the faith that creates modesty, uprightness, wisdom, courage, knowledge, and perseverance. Let us forsake sorrow and disown fear. By faith let us lay hold upon true righteousness and genuine manliness. Let us learn to meditate on justice and mercy. Faith is man’s true wealth; it is the endowment of virtue and glory.

131:3.3 (1446.5) “Unrighteousness is contemptible; sin is despicable. Evil is degrading, whether held in thought or wrought out in deeds. Pain and sorrow follow in the path of evil as the dust follows the wind. Happiness and peace of mind follow pure thinking and virtuous living as the shadow follows

taip, kaip šešėlis yra šalia materialių daiktų substancijos. Blogis yra klaidingai nukreipto mąstymo vaisius. Matyti nuodėmę ten, kur jos nėra, yra blogis; kaip ir nematyti nuodėmės ten, kur nuodėmė yra. Blogis yra netikrų mokymų kelias. Tie, kurie vengia blogio, netydami daiktus tokius, kokie jie yra, gauna džiaugsmą šitaip apkabindami tiesą. Savo varganai būsenai padarykite galą pasibjaurėdami nuodėme. Kada žvelgiate viršun į Kilnujį, tada iš visos širdies nusigręžkite nuo nuodėmės. Neatsiprašinėkite dėl blogio; nesiteisinkite dėl nuodėmės. Stengdamiesi atsilyginti už praeities nuodėmes, jūs įgaunate stiprybės pasipriešinti polinkiui į nuodėmę ateityje. Susilaikymas gimsta iš atgailavimo. Nepalikite jokio prasižengimo, kuris būtų neišpažintas Kilniajam.

“Atpildas už gerai atliktus darbus ir skirtus Nemirtingojo šlovei yra linksnumas ir džiugesys. Nė vienas žmogus iš jūsų negali pavogti jūsų paties proto laisvės. Kada jūsų religijos tikėjimas yra išvadavęs jūsų širdį, kada tas protas, kaip kalnas, yra nusistovėjęs ir nepajudinamas, tada iš tikrųjų sielos ramybė tekės ramiai kaip vandenų upė. Tie, kurie yra įsitikinę dėl išgelbėjimo, tie yra amžiams išsilaisvinę iš gašlumo, pavydo, neapykantos, ir turto iliuzijos. Nors įtikėjimas yra geresniojo gyvenimo energija, bet, nepaisant šito, jūs turite atkakliai rengti savo paties išgelbėjimą. Jeigu jūs tikrai norite būti tikri dėl savo galutinio išgelbėjimo, tada pasirūpinkite tuo, jog nuoširdžiai stengtumėtės įgyvendinti visą teisumą. Vystykite savo širdies įsitikinimą, kuris kyla iš vidaus, ir šitoku būdu džiaukitės amžinojo išgelbėjimo ekstaze.

“Nė vienas religininkas negali tikėtis pasiekti nemirtingos išminties apšvietimo, jeigu jis atkakliai tinginiauja, nieko neveikia, yra suglebęs, nedirba, yra begėdis, ir savanaudis. Tačiau tas, kuris yra mąstantis, rūpestingas, apgalvojantis, veiklus, ir atkaklus—net ir tuo laiku, kai jis dar tebegyvena žemėje—gali pasiekti dieviškosios išminties ramybės ir laisvės aukščiausią apšvietimą. Prisiminkite, už kiekvieną veiksma tikrai bus atpildas. Blogis suteikia liūdesį, o dėl nuodėmės kyla skausmas. Džiaugsmas ir laimė yra geradariško gyvenimo pasekmė. Net ir blogadarys džiaugiasi gailėstingumo laikotarpiu, kol jo blogi darbai subręsta iki galo, bet neišvengiamai turi ateiti blogų darbų derliaus nuėmimas. Tegul nė vienas žmogus apie nuodėmę nemano lengvabūdiškai, sau širdyje tardamas: ‘Bausmės už mano klaidingus poelgius tikrai neprisiartins prie manęs.’ Tai, ką darote jūs, tikrai bus padaryta ir jums, išminties nuosprendžio dėka. Tas neteisingumas, kurį esate padarę savo bičiuliams, tikrai sugrįš pas jus. Tvarinys negali išvengti savo darbų lemties.

“Kvailys sau širdyje tarė: ‘Blogis neužvaldys manęs,’ bet saugumą galima surasti tiktai tada,

the substance of material things. Evil is the fruit of wrongly directed thinking. It is evil to see sin where there is no sin; to see no sin where there is sin. Evil is the path of false doctrines. Those who avoid evil by seeing things as they are gain joy by thus embracing the truth. Make an end of your misery by loathing sin. When you look up to the Noble One, turn away from sin with a whole heart. Make no apology for evil; make no excuse for sin. By your efforts to make amends for past sins you acquire strength to resist future tendencies thereto. Restraint is born of repentance. Leave no fault unconfessed to the Noble One.

131:3.4 (1447.1) “Cheerfulness and gladness are the rewards of deeds well done and to the glory of the Immortal. No man can rob you of the liberty of your own mind. When the faith of your religion has emancipated your heart, when the mind, like a mountain, is settled and immovable, then shall the peace of the soul flow tranquilly like a river of waters. Those who are sure of salvation are forever free from lust, envy, hatred, and the delusions of wealth. While faith is the energy of the better life, nevertheless, must you work out your own salvation with perseverance. If you would be certain of your final salvation, then make sure that you sincerely seek to fulfill all righteousness. Cultivate the assurance of the heart which springs from within and thus come to enjoy the ecstasy of eternal salvation.

131:3.5 (1447.2) “No religionist may hope to attain the enlightenment of immortal wisdom who persists in being slothful, indolent, feeble, idle, shameless, and selfish. But whoso is thoughtful, prudent, reflective, fervent, and earnest — even while he yet lives on earth — may attain the supreme enlightenment of the peace and liberty of divine wisdom. Remember, every act shall receive its reward. Evil results in sorrow and sin ends in pain. Joy and happiness are the outcome of a good life. Even the evildoer enjoys a season of grace before the time of the full ripening of his evil deeds, but inevitably there must come the full harvest of evil-doing. Let no man think lightly of sin, saying in his heart: ‘The penalty of wrongdoing shall not come near me.’ What you do shall be done to you, in the judgment of wisdom. Injustice done to your fellows shall come back upon you. The creature cannot escape the destiny of his deeds.

131:3.6 (1447.3) “The fool has said in his heart, ‘Evil shall not overtake me’; but safety is found only

kada siela trokšta priekaišto, o protas ieško išminties. Išmintingas žmogus yra kilni siela, kuri yra draugiška tarp savo priešų, rami tarp sunerimusiųjų, ir dosni tarp gobšųjų. Savimyliskumas yra kaip piktžolės gražiame lauke. Savanaudiškumas veda į sielvartą; nuolatinis rūpinimasis pribaiigia. Pažabotas protas atneša laimę. Tas yra didingiausias karžygis, kuris įveikia ir pažaboja save. Santūrumas visose srityse yra gerai. Tik tai yra geresnis asmuo, kuris gerbia dorybę ir atlieka savąją pareigą. Neleiskite pykčiui ir neapykantai valdyti jūsų. Nekalbėkite grubiai apie nieką. Didžiausias turtas yra pasitenkinimas. Kas yra duodama išmintingai, tas yra gerai apsaugota. Nedarykite kitiems nieko tokio, ko nenorėtumėte, kad darytų jums. Atsilyginkite gėriu už blogį; nugalėkite blogį gėriu.

“Teisios sielos yra trokštama daug labiau negu visos žemės aukščiausiosios valdžios. Nemirtingumas yra nuoširdumo tikslas; mirtis yra nemąstančio gyvenimo pabaiga. Tie, kurie yra nuoširdūs, nemiršta; nemąstantys jau yra mirę. Palaiminti yra tie, kurie yra pasiekę įžvalgą į nemirtingumo būseną. Tie, kurie kankina gyvuosius, vargu ar suras laimę po mirties. Nesavanaudžiai eina į dangų, kur džiaugiasi begalinės laisvės palaima ir toliau plečia savo kilnų nuoširdumą. Kiekvienas mirtingasis, kuris mąsto teisingai, šneka kilniai, ir veikia nesavanaudiškai, ne tik įgaus dorybių čia per šitą trumpą gyvenimą, bet taip pat, po kūno suirimo, toliau džiaugsis dangaus malonumais.”

4. INDUIZMAS

Melkizedeko misionieriai mokymus apie vieną Dievą nunešdavo visur, kur tik nukeliaudavo. Šitos monoteistinės doktrinos didelė dalis, kartu su kitomis ir ankstesnėmis sampratomis, buvo įkūnyta vėlesniuose induizmo mokymuose. Jėzus ir Ganidas parengė tokias ištraukas:

“Jis yra didis Dievas, visais atžvilgiais aukščiausias. Jis yra Viešpats, kuris apima visus ir viską. Jis yra visatų visatos kūrėjas ir kontrolierius. Dievas yra vienas Dievas; jis yra vienas ir pats savaime; jis yra vienintelis. Ir šitas vienas Dievas yra mūsų Sutvėrėjas ir paskutinysis sielos likimas. Aukščiausiasis yra toks nuostabus, kad to neįmanoma pavaizduoti; jis yra Šviesų Šviesa. Šita dieviškoji šviesa apšviečia kiekvieną širdį ir kiekvieną pasaulį. Dievas yra mūsų gynėjas—jis yra šalia savo tvarinių—ir tie, kurie išmoka jį pažinti, tampa nemirtingi. Dievas yra didis energijos šaltinis; jis yra Didi Siela. Jis viešpatauja visur. Šitas vienas Dievas yra mylintis, šlovingas, ir garbintinas. Mūsų Dievas yra aukščiausias galia ir gyvena aukščiausioje buveinėje. Šitas teisingas Asmuo yra amžinas ir

when the soul craves reproof and the mind seeks wisdom. The wise man is a noble soul who is friendly in the midst of his enemies, tranquil among the turbulent, and generous among the grasping. Love of self is like weeds in a goodly field. Selfishness leads to grief; perpetual care kills. The tamed mind yields happiness. He is the greatest of warriors who overcomes and subdues himself. Restraint in all things is good. He alone is a superior person who esteems virtue and is observant of his duty. Let not anger and hate master you. Speak harshly of no one. Contentment is the greatest wealth. What is given wisely is well saved. Do not to others those things you would not wish done to you. Pay good for evil; overcome evil with the good.

131:3.7 (1447.4) “A righteous soul is more to be desired than the sovereignty of all the earth. Immortality is the goal of sincerity; death, the end of thoughtless living. Those who are earnest die not; the thoughtless are dead already. Blessed are they who have insight into the deathless state. Those who torture the living will hardly find happiness after death. The unselfish go to heaven, where they rejoice in the bliss of infinite liberality and continue to increase in noble generosity. Every mortal who thinks righteously, speaks nobly, and acts unselfishly shall not only enjoy virtue here during this brief life but shall also, after the dissolution of the body, continue to enjoy the delights of heaven.”

4. HINDUISM

131:4.1 (1447.5) The missionaries of Melchizedek carried the teachings of the one God with them wherever they journeyed. Much of this monotheistic doctrine, together with other and previous concepts, became embodied in the subsequent teachings of Hinduism. Jesus and Ganid made the following excerpts:

131:4.2 (1448.1) “He is the great God, in every way supreme. He is the Lord who encompasses all things. He is the creator and controller of the universe of universes. God is one God; he is alone and by himself; he is the only one. And this one God is our Maker and the last destiny of the soul. The Supreme One is brilliant beyond description; he is the Light of Lights. Every heart and every world is illuminated by this divine light. God is our protector — he stands by the side of his creatures — and those who learn to know him become immortal. God is the great source of energy; he is the Great Soul. He exercises universal lordship over all. This one God is loving, glorious, and adorable. Our God is supreme in power and abides in the supreme abode. This true Person is eternal and divine; he is the primal Lord of heaven.

dieviškas; jis yra pirminis dangaus Viešpats. Visi pranašai šlovino jį, o jis atskleidė save mums. Mes garbiname jį. O Aukščiausiasis Asmuo, būtybių šaltini, kūrinijos Viešpatie, ir visatos valdove, apreišk mums, savo tvariniams, tą galia, kurios dėka tu nuolat gyveni visatoje! Dievas sutvėrė saulę ir žvaigždes; jis yra ryškus, tyras, ir egzistuoja savaime. Jo amžinosios žinios yra dieviškai išmintingos. Amžinojo nepersmelkia blogis. Dėl to, kad visata kilo iš Dievo, tai atitinkamai jis iš tiesų ją ir valdo. Jis yra kūrinijos priežastis, ir dėl to visi daiktai yra įsitvirtinę jame.

“Kiekvienam geram žmogui Dievas yra garantuotas prieglobstis, kada ištinka nelaimė; Nemirtingasis rūpinasi visa žmonija. Dievo išgelbėjimas yra stiprus, o jo gėris yra maloningas. Jis yra mylintis saugotojas, palaimintas gynėjas. Viešpats sako: ‘Aš gyvenu jų sielų viduje kaip išminties šviestuvą. Aš esu nuostabiųjų nuostabumas ir gerųjų gerumas. Kur du ar trys susirenka draugėn, ir aš ten esu.’ Tvarinys nuo kūrėjo buvimo pabėgti negali. Viešpats suskaičiuoja kiekvieno mirtingojo net ir nenutrūkstantį akių mirksėjimą; ir šitą dieviškąją Būtybę mes garbiname kaip savo neatskiriama palydovą. Jis vyrauja visur, jo yra gausu visur, jis yra visur, ir jis yra iki begalybės geras. Viešpats yra mūsų valdovas, pastogė, ir aukščiausiasis kontrolierius, o jo pirminė dvasia gyvena mirtingojo sielos viduje. Ydos ir dorybės Amžinasis Liudininkas gyvena žmogaus viduje. Ilgai medituokime apie garbintą ir dieviškąją Atgaivintoją; tegul jo dvasia iki galo reguliuoja mūsų mintis. Iš šito nerealaus pasaulio vesk mus į realųjį! Iš tamsos vesk mus į šviesą! Iš mirties vesk mus į nemirtingumą!

“Savo širdimi, išsivaliusia nuo bet kokios neapykantos, garbinkime Amžinąjį. Mūsų Dievas yra maldos Viešpats; jis girdi savo vaikų verkumą. Tegul visi žmonės savuosius norus atiduoda jam, Ryžtingajam. Džiaukitės maldos Viešpaties kilniaširdingumu. Padarykite taip, jog malda taptų jūsų slapčiausiu draugu ir garbinkite savo sielos paramą. ‘Jeigu tu tikrai garbinsi mane su meile,’ sako Amžinasis, ‘aš tikrai suteiksiu tau tą išmintį, kaip pasiekti mane, nes manęs garbinimas yra toji dorybė, kuri yra bendra visiems tvariniams.’ Dievas yra nuliūdusiųjų apšvietėjas ir galia tu, kurie yra išsekę. Kadangi Dievas yra mūsų stiprus draugas, tai mes daugiau nebejauciame baimės. Mes reiškiamo gyrių niekada nenugalėto Nugalėtojo vardui. Mes garbiname jį, nes jis yra žmogaus ištikimas ir amžinas pagalbininkas. Dievas yra mūsų užtikrintas lyderis ir ištikimas vadovas. Jis yra didis žemės ir dangaus šaltinis, turintis neribotą energiją ir begalinę išmintį. Jo nuostabumas yra didingas, o jo grožis yra dieviškas. Jis yra visatos aukščiausiasis prieglobstis ir amžinai trunkančio dėsno nesikeičiantis saugotojas. Mūsų Dievas yra

All the prophets have hailed him, and he has revealed himself to us. We worship him. O Supreme Person, source of beings, Lord of creation, and ruler of the universe, reveal to us, your creatures, the power whereby you abide immanent! God has made the sun and the stars; he is bright, pure, and self-existent. His eternal knowledge is divinely wise. The Eternal is unpenetrated by evil. Inasmuch as the universe sprang from God, he does rule it appropriately. He is the cause of creation, and hence are all things established in him.

131:4.3 (1448.2) “God is the sure refuge of every good man when in need; the Immortal One cares for all mankind. God’s salvation is strong and his kindness is gracious. He is a loving protector, a blessed defender. Says the Lord: ‘I dwell within their own souls as a lamp of wisdom. I am the splendor of the splendid and the goodness of the good. Where two or three gather together, there am I also.’ The creature cannot escape the presence of the Creator. The Lord even counts the ceaseless winking of every mortal’s eyes; and we worship this divine Being as our inseparable companion. He is all-prevailing, bountiful, omnipresent, and infinitely kind. The Lord is our ruler, shelter, and supreme controller, and his primeval spirit dwells within the mortal soul. The Eternal Witness to vice and virtue dwells within man’s heart. Let us long meditate on the adorable and divine Vivifier; let his spirit fully direct our thoughts. From this unreal world lead us to the real! From darkness lead us to the light! From death guide us to immortality!

131:4.4 (1448.3) “With our hearts purged of all hate, let us worship the Eternal. Our God is the Lord of prayer; he hears the cry of his children. Let all men submit their wills to him, the Resolute. Let us delight in the liberality of the Lord of prayer. Make prayer your inmost friend and worship your soul’s support. ‘If you will but worship me in love,’ says the Eternal, ‘I will give you the wisdom to attain me, for my worship is the virtue common to all creatures.’ God is the illuminator of the gloomy and the power of those who are faint. Since God is our strong friend, we have no more fear. We praise the name of the never-conquered Conqueror. We worship him because he is man’s faithful and eternal helper. God is our sure leader and unfailing guide. He is the great parent of heaven and earth, possessed of unlimited energy and infinite wisdom. His splendor is sublime and his beauty divine. He is the supreme refuge of the universe and the changeless guardian of everlasting law. Our God is the Lord of life and the Comforter of all men; he is the lover of mankind and the helper of those who are distressed. He is our life giver and the Good Shepherd of the human flocks. God is

gyvenimo Viešpats ir visų žmonių Guodėjas; jis myli žmoniją ir padeda tiems, kurie yra prislėgti. Jis yra mūsų gyvybės suteikėjas ir žmogiškujų kaimenių Gerasis Piemuo. Dievas yra mūsų tėvas, brolis, ir draugas. Ir šitą Dievą mes trokštame pažinti savo vidine būtimi.

“Mes išmokome pasiekti įtikėjimą savo širdies troškimu. Mes įgavome išminties pažabodami savuosius jausmus, o išminties dėka mes patyrėme ramybę Aukščiausiąjame. Tas, kuris yra kupinas įtikėjimo, tikrai garbina tada, kada jo vidinis aš yra susitelkęs ties Dievu. Mūsų Dievas dangų vilki kaip mantiją; jis taip pat gyvena ir kitose šešiose plačiai nusidriekusiame visatose. Jis yra aukščiausiasis visiems ir visuose. Mes trokštame, kad Viešpats mums atleistų už mūsų visus nusizengimus savo bičiuliams; ir mes norime atleisti savo draugui už tą blogį, kurį jis padarė mums. Mūsų dvasia bjaurisi bet koku blogiu; dėl to, O Viešpatie, išlaisvink mus nuo bet kokių nuodėmės pėdsakų. Mes meldžiamės Dievui kaip guodėjui, globėjui, ir gelbėtojui—tam, kuris mus myli.

“Visatos Saugotojo dvasia įeina į paprasto tvarinio sielą. Išmintingas yra tas žmogus, kuris garbina Vieną Dievą. Tie, kurie siekia tobulumo, iš tikrųjų turi pažinti Viešpatį Aukščiausiąjį. Kas pažįsta Aukščiausiojo palaimingą saugumą, tas niekada nebijo, nes Aukščiausiasis sako tiems, kurie tarnauja jam: ‘Nebijokite, nes su jumis esu aš.’ Apvaizdos Dievas yra mūsų Tėvas. Dievas yra tiesa. Ir būtent toks yra Dievo noras, kad jo tvariniai jį suprastų—visiškai pažintų tiesą. Tiesa yra amžina; ji maitina visatą. Didžiausias mūsų troškimas iš tiesų bus sąjunga su Aukščiausiuoju. Didysis Kontrolierius yra visų daiktų sutvėrėjas—viskas išsivysto iš jo. Ir tai yra pareigos visuma: Tegul nė vienas žmogus nedaro kitam to, kas būtų nepriimtina jam pačiam; nepuoselėkite blogio kitam, nekirkite tam, kas kirto jums, pyktį įveikite gailėstingumu, ir neapykantą nugalėkite geranoriškumu. Ir visa tai mes turėtume daryti, nes Dievas yra geras draugas ir gailėstingas tėvas, kuris atleidžia už visus mūsų žemiškus nusizengimus.

“Dievas yra mūsų Tėvas, žemė yra mūsų motina, o visata yra mūsų gimimo vieta. Be Dievo siela yra kaliny; Dievo pažinimas išlaisvina sielą. Meditavimo apie Dievą, sąjungos su juo, dėka ateina išsilaisvinimas iš blogio iliuzijų ir galutinis išsigelbėjimas iš visų materialijų pančių. Kada žmogus tikrai suvynios erdvę taip, kaip odos gabalą, tuomet ateis blogio pabaiga, nes žmogus bus suradęs Dievą. O Dieve, apsaugok mus nuo pragaro trigubo griovimo—geidulingumo, įniršio, ir godumo! O siela, pasiruošk dvasinei kovai už nemirtingumą! Kada ateina mirtingojo gyvenimo pabaiga, nedvejodami apleiskite šitą kūną, kad pakeistumėte tinkamesnę ir gražesnę formą ir kad atsibustumėte Aukščiausiojo ir Nemirtingojo

our father, brother, and friend. And we long to know this God in our inner being.

131:4.5 (1448.4) “We have learned to win faith by the yearning of our hearts. We have attained wisdom by the restraint of our senses, and by wisdom we have experienced peace in the Supreme. He who is full of faith worships truly when his inner self is intent upon God. Our God wears the heavens as a mantle; he also inhabits the other six wide-spreading universes. He is supreme over all and in all. We crave forgiveness from the Lord for all of our trespasses against our fellows; and we would release our friend from the wrong he has done us. Our spirit loathes all evil; therefore, O Lord, free us from all taint of sin. We pray to God as a comforter, protector, and savior — one who loves us.

131:4.6 (1449.1) “The spirit of the Universe Keeper enters the soul of the simple creature. That man is wise who worships the One God. Those who strive for perfection must indeed know the Lord Supreme. He never fears who knows the blissful security of the Supreme, for the Supreme says to those who serve him, ‘Fear not, for I am with you.’ The God of providence is our Father. God is truth. And it is the desire of God that his creatures should understand him — come fully to know the truth. Truth is eternal; it sustains the universe. Our supreme desire shall be union with the Supreme. The Great Controller is the generator of all things — all evolves from him. And this is the sum of duty: Let no man do to another what would be repugnant to himself; cherish no malice, smite not him who smites you, conquer anger with mercy, and vanquish hate by benevolence. And all this we should do because God is a kind friend and a gracious father who remits all our earthly offenses.

131:4.7 (1449.2) “God is our Father, the earth our mother, and the universe our birthplace. Without God the soul is a prisoner; to know God releases the soul. By meditation on God, by union with him, there comes deliverance from the illusions of evil and ultimate salvation from all material fetters. When man shall roll up space as a piece of leather, then will come the end of evil because man has found God. O God, save us from the threefold ruin of hell — lust, wrath, and avarice! O soul, gird yourself for the spirit struggle of immortality! When the end of mortal life comes, hesitate not to forsake this body for a more fit and beautiful form and to awake in the realms of the Supreme and Immortal, where there is no fear,

valdose, kur nėra baimės, alkio, liūdesio, troškulio, ar mirties. Pažinti Dievą, reiškia nutraukti mirties gijas. Dievą pažįstanti siela visatoje kyla taip, kaip pieno paviršiuje susidaro grietinėlė. Mes garbiname Dievą, šitą visadarį, Didžiąją Sielą, kuri visą laiką yra patalpinta savo tvarinių širdyje. Ir tie, kurie žino, jog Dievas viešpatauja žmogiškojoje širdyje, turi lemtį būti tokie, kaip jis—nemirtingi. Blogis turi būti paliktas šitame pasaulyje, bet dorybė eina su siela į dangų.

“Būtent nusidėjėliai sako: Visata neturi nei tiesos, nei valdovo; ji buvo sumanyta tiktai mūsų geiduliams. Tokias sielas apgauna jų menkas intelektas. Jos šitaip apleidžia save tam, kad pasidžiaugtų geiduliais ir kad iš savo sielų atimtų dorybės džiaugsmus ir teismo malonumus. Kas gali būti didingiau už išsigelbėjimo iš nuodėmės patyrimą? Tas žmogus, kuris matė Aukščiausiąjį, yra nemirtingas. Žmogaus draugai materialame kūne negali išlikti po mirties, vien tiktai dorybė eina greta žmogaus, kada jis keliauja tolyn link džiugų ir saulės apšviestų Rojaus laukų.”

5. ZOROASTRIZMAS

Zoroastra pats tiesiogiai bendravo su Melkizedeko ankstyvųjų misionierių palikuonimis, ir jų doktrina apie vieną Dievą tapo centriniu mokymu toje religijoje, kurią jis sukūrė Persijoje. Šitų Salemo mokymų nebuvo nė vienoje kitoje to meto religijoje, išskyrus judaizmą. Iš šitos religijos įrašų Ganidas pateikė tokias ištraukas:

“Viskas kyla iš Vieno Dievo—visaišminčio, gero, teisingo, švento, nuostabaus, ir šlovingo—ir viskas priklauso jam. Jis, mūsų Dievas, yra viso švytėjimo šaltinis. Jis yra Kūrėjas, visų gerų tikslų Dievas, ir visatos teisingumo saugotojas. Išmintingas gyvenimo kursas yra veikti sutinkamai su tiesos dvasia. Dievas mato viską, ir jis mato tiek nusidėjėlių blogus poelgius, tiek teisiųjų gerus darbus; mūsų Dievas viską pastebi per akimirksnį. Jo prisilietimas yra gydantis prisilietimas; Viešpats yra visagalis geradarys. Dievas ištisia savo geravališką ranką tiek teisingiesiems, tiek nusidėjėliams. Dievas sukūrė pasaulį ir nustatė atpildą už gėrį ir už blogį. Visaišmintis Dievas pažadėjo nemirtingumą pamaldžioms sieloms, kurios mąsto tyrai ir veikia teisingai. Kokie būti jūs trokštate labiausiai, tokie iš tiesų ir būsite. Saulės šviesa yra kaip išmintis tiems, kurie mato Dievą visatoje.

“Šlovinkite Dievą siekdami to, kas suteikia malonumo išmintingajam. Garbinkite šviesos Dievą džiaugsmingai eidami tais keliais, kuriuos nurodė jo apreikšta religija. Yra tik vienas vienintelis Aukščiausiasis Dievas, Šviesų

sorrow, hunger, thirst, or death. To know God is to cut the cords of death. The God-knowing soul rises in the universe like the cream appears on top of the milk. We worship God, the all-worker, the Great Soul, who is ever seated in the heart of his creatures. And they who know that God is enthroned in the human heart are destined to become like him — immortal. Evil must be left behind in this world, but virtue follows the soul to heaven.

131:4.8 (1449.3) “It is only the wicked who say: The universe has neither truth nor a ruler; it was only designed for our lusts. Such souls are deluded by the smallness of their intellects. They thus abandon themselves to the enjoyment of their lusts and deprive their souls of the joys of virtue and the pleasures of righteousness. What can be greater than to experience salvation from sin? The man who has seen the Supreme is immortal. Man’s friends of the flesh cannot survive death; virtue alone walks by man’s side as he journeys ever onward toward the gladsome and sunlit fields of Paradise.”

5. ZOROASTRIANISM

131:5.1 (1449.4) Zoroaster was himself directly in contact with the descendants of the earlier Melchizedek missionaries, and their doctrine of the one God became a central teaching in the religion which he founded in Persia. Aside from Judaism, no religion of that day contained more of these Salem teachings. From the records of this religion Ganid made the following excerpts:

131:5.2 (1450.1) “All things come from, and belong to, the One God — all-wise, good, righteous, holy, resplendent, and glorious. This, our God, is the source of all luminosity. He is the Creator, the God of all good purposes, and the protector of the justice of the universe. The wise course in life is to act in consonance with the spirit of truth. God is all-seeing, and he beholds both the evil deeds of the wicked and the good works of the righteous; our God observes all things with a flashing eye. His touch is the touch of healing. The Lord is an all-powerful benefactor. God stretches out his beneficent hand to both the righteous and the wicked. God established the world and ordained the rewards for good and for evil. The all-wise God has promised immortality to the pious souls who think purely and act righteously. As you supremely desire, so shall you be. The light of the sun is as wisdom to those who discern God in the universe.

131:5.3 (1449.6) “Praise God by seeking the pleasure of the Wise One. Worship the God of light by joyfully walking in the paths ordained by his revealed religion. There is but one Supreme God, the Lord of Lights. We worship him who made the

Viešpats. Mes garbiname jį, sutvėrusį vandenį, augalus, gyvūnus, žemę, ir dangų. Mūsų Dievas yra Viešpats, pats geranoriškiausias. Mes garbiname gražiausią, dosniausią Nemirtingąjį, apdovanotą amžinąja šviesa. Dievas nuo mūsų yra toliausia ir tuo pačiu metu yra arčiausia, nes jis gyvena mūsų sielų viduje! Mūsų Dievas yra dieviškoji ir švenčiausioji Rojaus Dvasia, ir vis tik jis žmogui yra draugiškesnis už patį draugiškiausią iš visų tvarinių. Dievas mums labai padeda šitame didingiausiame iš visų reikalų, jo paties pažinime. Dievas yra labiausiai dievinamas ir teisingiausias mūsų draugas; jis yra mūsų išmintis, gyvastis, ir sielos ir kūno jėga. Mūsų geranoriško mąstymo dėka išmintingasis Kūrėjas tikrai mus įgalins vykdyti jo valią, šitaip pasiekti tai, jog būtų įgyvendinama visa tas, kas yra dieviškai tobula.

“Viešpatie, išmokyk mus, kaip nugyventi šią gyvenimą materialiaame kūne ruošiantis kitam gyvenimui dvasioje. Pasakyk mums, Viešpatie, ir mes įvykdysime tavo raginimą. Išmokyk mus eiti gėrio keliais, ir mes tikrai eisime teisingai. Leisk mums susijungti su tavimi. Mes žinome, jog teisinga yra toji religija, kuri veda į susijungimą su teisingumu. Dievas yra mūsų išmintingoji prigimtis, geriausioji mintis, ir teisingas veiksmas. Teleidžia mums Dievas susivienyti su dieviškąja dvasia ir nemirtingumu jo paties viduje!

“Šita išmintingojo religija tikintįjį apvalo nuo bet kokios blogos minties ir nuodėmingo poelgio. Aš nusilenkiu prieš dangaus Dievą atgailaudamas, jeigu prasikaltau mintimi, žodžiu, ar veiksmu—sąmoningai ar nesąmoningai—ir siūlau maldas už gailėstingumą ir šlovinimą už atleidimą. Aš žinau, kada išpažįstu savąsias kaltes, jeigu rengiuosi daugiau nebedaryti blogų darbų, tai toji nuodėmė bus nuimta nuo manosios sielos. Aš žinau, jog atleidimas pašalina nuodėmės pančius. Tie, kurie nusideda, tikrai susilauks bausmės, bet tie, kurie vadovaujasi tiesa, tikrai patirs amžinojo išgelbėjimo palaimą. Maloningumu išlaikyk mus ir gelbstinčia galia padėk mūsų sieloms. Mes prašome gailėstingumo, nes mes trokstame pasiekti tobulumą; mes norime būti tokie, kaip Dievas.”

6. SUDUANIZMAS (DŽAINIZMAS)

Religinių tikinčiųjų, kurie išsaugojo mokymą apie vieną Dievą Indijoje—Melkizedeko mokymų liekanas—trečioji grupė tais laikais buvo žinoma kaip suduanistai. Vėliau jie tapo žinomi kaip džainizmo pasekėjai. Jie mokė:

“Dangaus Viešpats yra aukščiausias. Tie, kurie nusideda, į dangų nepakils, bet tie, kurie žengia tesingumo keliais, tikrai suras vietą

waters, plants, animals, the earth, and the heavens. Our God is Lord, most beneficent. We worship the most beautiful, the bountiful Immortal, endowed with eternal light. God is farthest from us and at the same time nearest to us in that he dwells within our souls. Our God is the divine and holiest Spirit of Paradise, and yet he is more friendly to man than the most friendly of all creatures. God is most helpful to us in this greatest of all businesses, the knowing of himself. God is our most adorable and righteous friend; he is our wisdom, life, and vigor of soul and body. Through our good thinking the wise Creator will enable us to do his will, thereby attaining the realization of all that is divinely perfect.

131:5.4 (1449.7) “Lord, teach us how to live this life in the flesh while preparing for the next life of the spirit. Speak to us, Lord, and we will do your bidding. Teach us the good paths, and we will go right. Grant us that we may attain union with you. We know that the religion is right which leads to union with righteousness. God is our wise nature, best thought, and righteous act. May God grant us unity with the divine spirit and immortality in himself!

131:5.5 (1449.8) “This religion of the Wise One cleanses the believer from every evil thought and sinful deed. I bow before the God of heaven in repentance if I have offended in thought, word, or act — intentionally or unintentionally — and I offer prayers for mercy and praise for forgiveness. I know when I make confession, if I purpose not to do again the evil thing, that sin will be removed from my soul. I know that forgiveness takes away the bonds of sin. Those who do evil shall receive punishment, but those who follow truth shall enjoy the bliss of an eternal salvation. Through grace lay hold upon us and minister saving power to our souls. We claim mercy because we aspire to attain perfection; we would be like God.”

6. SUDUANISM (JAINISM)

131:6.1 (1450.5) The third group of religious believers who preserved the doctrine of one God in India — the survival of the Melchizedek teaching — were known in those days as the Suduanists. Latterly these believers have become known as followers of Jainism. They taught:

131:6.2 (1450.6) “The Lord of Heaven is supreme. Those who commit sin will not ascend on high, but those who walk in the paths of righteousness shall

danguje. Mes esame tikri dėl pomirtinio gyvenimo, jei pažįstame tiesą. Žmogaus siela gali kilti į aukščiausią dangų, ten išvystyti savo tikrąją dvasinę prigimtį tam, jog pasiektų tobulumą. Dangiškasis statusas žmogų išlaisvina iš nuodėmės vergovės ir jį supažindina su galutine palaima; teisingas žmogus jau patyrė nuodėmės ir su ja susijusių vargų pabaigą. Vidinis aš yra žmogaus nenugalimas priešas, ir vidinis aš pasireiškia kaip žmogaus keturios didžiausios aistros: pyktis, puikybė, apgaulė, ir godumas. Didžiausia žmogaus pergalė yra paties savęs nugalėjimas. Kada žmogus laukia iš Dievo atleidimo, ir kada jis išdrįsta pasinaudoti tokia laisve, tada šituo jis yra išvaduojamas iš baimės. Žmogus per gyvenimą turėtų keliauti elgdamasis su savo bičiuliais tvariniais taip, kaip jis norėtų, kad būtų elgiamasi su juo.”

7. SINTOIZMAS

Tikrai neseniai šitos Tolimųjų Rytų religijos rankraščiai buvo priglausti Aleksandrijos bibliotekoje. Tai buvo būtent ta viena pasaulio religija, apie kurią Ganidas nebuvo girdėjęs nieko. Šitame tikėjime taip pat buvo ankstyvųjų Melkizedeko mokymų liekanų, kaip tą rodo šita ištrauka:

“Viešpats sako: ‘Jūs visi gaunate mano dieviškąją galią; visi žmonės patiria mano gailėstingumo tarnystę. Aš patiriu didžiulį malonumą, daugindamas teisingus žmones visoje žemėje. Tiek gamtos grožybėmis, tiek žmonių dorybėmis iš tikrųjų Danguis Princas siekia apreikšti save ir parodyti savo teisiąją prigimtį. Kadangi senovės žmonės mano vardo nežinojo, tai aš apsirėšiau pats, pasaulyje gimdamas matomos egzistencijos pavidalu ir patyriau tokį susimąžinimą, kad manojo vardo neturėtų užmiršti nei ir žmogus. Aš esu dangaus ir žemės sutverėjas; saulė ir mėnulis ir visos žvaigždės paklūsta manajai valiai. Aš esu visų tvarinių sausumoje ir keturiose jūrose valdovas. Nors aš esu didis ir aukščiausias, vis tiek aš atsižvelgiu ir į vargingiausiojo žmogaus maldą. Jeigu bet koks tvarinys tikrai garbins mane, aš iš tiesų išgirsiu jo maldą ir patenkinsiu jo širdies troškimą.’

“Kaskart, kada tik žmogus pasiduoda nerimui, tada jis žengia vieną žingsnį tolyn nuo savo širdies dvasios vedimo.’ Išdidumas užtemdo Dievą. Jei jūs tikrai norite gauti dangiškąją pagalbą, tada atsisakykite išdidumo; kiekviena išdidumo dalelė gelbstinčiai tiesai trukdo prasiskverbti tarsi per didžiulį debesį. Jeigu jūs nesate teisus viduje, tai bergždžia melsti to, kas yra išorėje. ‘Jeigu aš girdžiu jūsų maldas, tai yra dėl to, kad jūs ateinate prieš mane su švaria širdimi, laisvi nuo melo ir apgaulės, su tokia siela, kuri atspindi tiesą kaip veidrodis. Jeigu jūs tikrai

find a place in heaven. We are assured of the life hereafter if we know truth. The soul of man may ascend to the highest heaven, there to develop its true spiritual nature, to attain perfection. The estate of heaven delivers man from the bondage of sin and introduces him to the final beatitudes; the righteous man has already experienced an end of sin and all its associated miseries. Self is man’s invincible foe, and self is manifested as man’s four greatest passions: anger, pride, deceit, and greed. Man’s greatest victory is the conquest of himself. When man looks to God for forgiveness, and when he makes bold to enjoy such liberty, he is thereby delivered from fear. Man should journey through life treating his fellow creatures as he would like to be treated.”

7. SHINTO

131:7.1 (1451.1) Only recently had the manuscripts of this Far-Eastern religion been lodged in the Alexandrian library. It was the one world religion of which Ganid had never heard. This belief also contained remnants of the earlier Melchizedek teachings as is shown by the following abstracts:

131:7.2 (1451.2) “Says the Lord: ‘You are all recipients of my divine power; all men enjoy my ministry of mercy. I derive great pleasure in the multiplication of righteous men throughout the land. In both the beauties of nature and the virtues of men does the Prince of Heaven seek to reveal himself and to show forth his righteous nature. Since the olden people did not know my name, I manifested myself by being born into the world as a visible existence and endured such abasement even that man should not forget my name. I am the maker of heaven and earth; the sun and the moon and all the stars obey my will. I am the ruler of all creatures on land and in the four seas. Although I am great and supreme, still I have regard for the prayer of the poorest man. If any creature will worship me, I will hear his prayer and grant the desire of his heart.’

131:7.3 (1451.3) “‘Every time man yields to anxiety, he takes one step away from the leading of the spirit of his heart.’ Pride obscures God. If you would obtain heavenly help, put away your pride; every hair of pride shuts off saving light, as it were, by a great cloud. If you are not right on the inside, it is useless to pray for that which is on the outside. ‘If I hear your prayers, it is because you come before me with a clean heart, free from falsehood and hypocrisy, with a soul which reflects truth like a mirror. If you would gain immortality, forsake the world and come to me.’”

norite pasiekti nemirtingumą, tuomet apleiskite šį pasaulį ir ateikite pas mane.”

8. DAOIZMAS

Melkizedeko žinianešiai įsiskverbė toli į Kiniją, ir doktrina apie vieną Dievą tapo kelių kinų religijų ankstyvesniųjų mokymų dalimi; ta, kuri išsilaikė ilgiausia ir kuri turėjo daugiausia monoteistinės tiesos buvo daoizmas, ir iš jos įkūrėjo mokymų Ganidas surinko štai ką:

“Koks tyras ir ramus yra Aukščiausiasis, ir vis tik, koks yra galingas ir stiprus, koks yra gilus ir nesuvokiamas! Šitas dangaus Dievas yra visų gerbiamas protėvis. Jeigu jūs pažįstate Amžinąjį, tuomet jūs esate apšviestas ir išmintingas. Jeigu jūs Amžinojo nepažįstate, tuomet neišmanymas tikrai pasireiškia kaip blogis, ir šitokiu būdu iš tiesų kyla nuodėmės aistros. Šita nuostabi Būtybė egzistavo prieš tai, kada atsirado dangus ir žemė. Jis yra tikrai dvasinis; jis stovi vienas ir nesikeičia. Jis iš tikrųjų yra pasaulio motina, ir visa kūrinija juda aplink jį. Šitas Didysis perteikia save žmonėms, ir šituo įgalina juos tapti geresniais ir išlikti. Net jeigu kas nors turi ir nedaug žinių, tas vis tiek gali eiti Aukščiausiojo keliais; jis gali paklusti dangaus valiai.

“Tikrosios tarnystės visi geri darbai kyla iš Aukščiausiojo. Viskas amžinai priklauso nuo Didžiojo Šaltinio. Didysis Aukščiausiasis už savo dovanas nesiekia pripažinimo. Jis yra aukščiausias galia, tačiau mūsų žvilgsniui jis lieka nematomas. Jis nenutrūkstamai perduoda savašias savybes tobulindamas savo tvarinius. Planuodamas dangiškasis Protas neskuba ir būna kantrus, bet savuosius planus jis įgyvendina užtikrintai. Aukščiausiasis pasklinda po visatą visur ir ją visą palaiko. Kokia didinga ir galinga yra jo viską pripildanti įtaka ir traukiamoji galia! Tikrasis gėris yra kaip vanduo tuo, kad jis laimina visus ir viską ir žalos nedaro niekam. Ir kaip vanduo, tikrasis gėris ieško žemiausių vietų, net ir tokio lygio, kurio kiti vengia, ir tai yra dėl to, kad jis yra giminingas Aukščiausiajam. Aukščiausiasis sukuria visus daiktus, maitina jų prigimtį, ir tobulina jų dvasią. Ir tai, kaip Aukščiausiasis globoja, saugo, ir tobulina tvarinį be prievartos, yra paslaptis. Jis vadovauja ir nukreipia, bet nepareikšdamas savųjų teisių. Jis padeda vystymuisi, bet nerodydamas valdžios.

“Išmintingas žmogus universalizuoja savo širdį. Mažas žinojimas yra pavojingas dalykas. Tie, kurie siekia didingumo, turi išmokti nuolankumo. Kurdamas Aukščiausiasis tapo pasaulio motina. Pažinti savo motiną, reiškia suvokti savo sūnystę. Tas yra išmintingas žmogus, kuris į visas dalis žvelgia visumos

8. TAOISM

131:8.1 (1451.4) The messengers of Melchizedek penetrated far into China, and the doctrine of one God became a part of the earlier teachings of several Chinese religions; the one persisting the longest and containing most of the monotheistic truth was Taoism, and Ganid collected the following from the teachings of its founder:

131:8.2 (1451.5) “How pure and tranquil is the Supreme One and yet how powerful and mighty, how deep and unfathomable! This God of heaven is the honored ancestor of all things. If you know the Eternal, you are enlightened and wise. If you know not the Eternal, then does ignorance manifest itself as evil, and thus do the passions of sin arise. This wondrous Being existed before the heavens and the earth were. He is truly spiritual; he stands alone and changes not. He is indeed the world’s mother, and all creation moves around him. This Great One imparts himself to men and thereby enables them to excel and to survive. Even if one has but a little knowledge, he can still walk in the ways of the Supreme; he can conform to the will of heaven.

131:8.3 (1452.1) “All good works of true service come from the Supreme. All things depend on the Great Source for life. The Great Supreme seeks no credit for his bestowals. He is supreme in power, yet he remains hidden from our gaze. He unceasingly transmutes his attributes while perfecting his creatures. The heavenly Reason is slow and patient in his designs but sure of his accomplishments. The Supreme overspreads the universe and sustains it all. How great and mighty are his overflowing influence and drawing power! True goodness is like water in that it blesses everything and harms nothing. And like water, true goodness seeks the lowest places, even those levels which others avoid, and that is because it is akin to the Supreme. The Supreme creates all things, in nature nourishing them and in spirit perfecting them. And it is a mystery how the Supreme fosters, protects, and perfects the creature without compelling him. He guides and directs, but without self-assertion. He ministers progression, but without domination.

131:8.4 (1452.2) “The wise man universalizes his heart. A little knowledge is a dangerous thing. Those who aspire to greatness must learn to humble themselves. In creation the Supreme became the world’s mother. To know one’s mother is to recognize one’s sonship. He is a wise man who regards all parts from the point of view of the

požiūriu. Susiekite save su kiekvienu žmogumi, tarsi būtumėte jo vietoje. Už įskaudinimą atsilyginkite nuoširdumu. Jeigu jūs žmones mylite, tuomet jie links prie jūsų—jums bus nesunku pasiekti jų palankumą.

“Didis Aukščiausiasis persmelkia viską; jis yra kairėje ir dešinėje pusėje; jis remia visą kūriniją ir gyvena visų teisingų būtybių viduje. Jūs negalite surasti Aukščiausiojo, taip pat jūs negalite nueiti į tokią vietą, kur jo nebūtų. Jeigu žmogus suvokia savo darbų blogį ir iš širdies atgailauja dėl nuodėmės, tada jis gali siekti atleidimo; jis gali išvengti bausmės; jis gali nelaimę pakeisti į palaimą. Aukščiausiasis yra patikima prieglauda visai kūrinijai; jis yra žmonijos saugotojas ir gelbėtojas. Jeigu jūs ieškosite jo kasdien, tuomet jūs tikrai jį surasite. Kadangi jis gali nuodėmes atleisti, dėl to jis iš tikrųjų visiems žmonėms yra pats brangiausias. Visada prisiminkite, jog Dievas žmogui neatlygina už tai, ką jis daro, bet atlygina už tai, kuo jis yra; dėl to jūs tikrai turėtumėte suteikti pagalbą savo bičiuliams negalvodami apie atlygį. Darykite gerį negalvodami apie naudą sau pačiam.

“Tie, kurie žino Amžinojo įstatymus, yra išmintingi. Dieviškojo įstatymo nežinojimas yra vargas ir nelaimė. Tie, kurie žino Dievo įstatymus, yra kilnūs. Jeigu jūs pažįstate Amžinąjį, nors jūsų kūnas ir žus, bet jūsų siela tikrai išliks dvasios tarnystėje. Jūs iš tiesų esate išmintingi, kada suvokiate savo nereikšmingumą. Jeigu jūs gyvensite Amžinojo šviesoje, tuomet jūs tikrai patirsite Aukščiausiojo apšvietimą. Kurie pasišvenčia Aukščiausiojo tarnystei, tie stengiasi su džiaugsmu pasiekti Amžinąjį. Kada žmogus miršta, tada dvasia pradeda savo ilgą skrydį didingoje kelionėje į namus.”

9. KONFUCIJONIZMAS

Iš pasaulio didžiųjų religijų net ir mažiausia dalimi suvokusi Dievą ji pripažino Melkizedeko misionierių ir atkaklių jų perėmėjų monoteizmą. Ganido santrauka apie konfucijonizmą buvo tokia:

“Ką paliepia dangus, tas yra neklaidinga. Tiesa yra tikra ir dieviška. Viskas kyla iš Danguos, o Didysis Danguos nedarė jokių klaidų. Danguos paskyrė daug pavaldinių tam, kad jie padėtų mokant ir ugdant mažiau išsivysčiusius tvarinius. Didis, labai didis yra tas Vienas Dievas, kuris žmogų valdo iš dangaus. Dievas yra didingas galia ir baisus teisdamas. Bet šitas didis Dievas moralės jausmą suteikė net daugeliui ir mažiau išsivysčiusių žmonių. Danguos dosnumas niekada nenutrūksta. Geranoriškumas yra geriausia Danguos dovana žmonėms. Danguos padovanojo savo kilnumą žmogaus sielai;

whole. Relate yourself to every man as if you were in his place. Recompense injury with kindness. If you love people, they will draw near you — you will have no difficulty in winning them.

131:8.5 (1452.3) “The Great Supreme is all-pervading; he is on the left hand and on the right; he supports all creation and indwells all true beings. You cannot find the Supreme, neither can you go to a place where he is not. If a man recognizes the evil of his ways and repents of sin from the heart, then may he seek forgiveness; he may escape the penalty; he may change calamity into blessing. The Supreme is the secure refuge for all creation; he is the guardian and savior of mankind. If you seek for him daily, you shall find him. Since he can forgive sins, he is indeed most precious to all men. Always remember that God does not reward man for what he does but for what he is; therefore should you extend help to your fellows without the thought of rewards. Do good without thought of benefit to the self.

131:8.6 (1452.4) “They who know the laws of the Eternal are wise. Ignorance of the divine law is misery and disaster. They who know the laws of God are liberal minded. If you know the Eternal, even though your body perish, your soul shall survive in spirit service. You are truly wise when you recognize your insignificance. If you abide in the light of the Eternal, you shall enjoy the enlightenment of the Supreme. Those who dedicate their persons to the service of the Supreme are joyous in this pursuit of the Eternal. When man dies, the spirit begins to wing its long flight on the great home journey.”

9. CONFUCIANISM

131:9.1 (1452.5) Even the least God-recognizing of the world's great religions acknowledged the monotheism of the Melchizedek missionaries and their persistent successors. Ganid's summary of Confucianism was:

131:9.2 (1452.6) “What Heaven appoints is without error. Truth is real and divine. Everything originates in Heaven, and the Great Heaven makes no mistakes. Heaven has appointed many subordinates to assist in the instruction and uplifting of the inferior creatures. Great, very great, is the One God who rules man from on high. God is majestic in power and awful in judgment. But this Great God has conferred a moral sense even on many inferior people. Heaven's bounty never stops. Benevolence is Heaven's choicest gift to men. Heaven has bestowed its nobility upon the soul of man; the virtues of man are the fruit of this

žmogaus dorybės yra šito Dangaus padovanoto kilnumo vaisius. Didis Dangus mato viską ir su žmogumi yra visuose jo poelgiuose. Ir mes elgiamės gerai, kada Didįjį Dangų vadiname savo Tėvu ir savo Motina. Todėl, jeigu mes esame savo dieviškųjų protėvių tarnai, tuomet iš tikrųjų galime su pasitikėjimu melstis Dangui. Visais laikais ir visame kame jauskime baimingą pagarbą Dangaus didybei. Mes pripažįstame, O Dieve, Patsai Aukštasis ir Valdove Galingasis, jog nuosprendis priklauso tau, ir jog visas gailestingumas kyla iš dieviškosios širdies.

“Dievas yra su mumis; dėl to savo širdyje mes neturime jokios baimės. Jeigu manyje būtų surasta kokia nors dorybė, tai ji yra Dangaus, kuris gyvena su manimi, pasireiškimas. Bet šitas Dangus, esantis mano viduje, pateikia sunkius reikalavimus mano įtikėjimui. Jeigu Dievas yra su manimi, tai aš esu pasiryžęs savo širdyje nebeturėti jokių abejonių. Įtikėjimas turi būti labai arti daiktų tiesos, ir aš nesuprantu, kaip žmogus gali gyventi be šito gero įtikėjimo. Gėris ir blogis neatsitinka žmonėms be priežasties. Dangus turi reikalo su žmogaus siela sutinkamai su jos ketinimu. Kada jūs klystate, tada nedvejodami pripažinkite savąjį suklydimą ir nedelsdami pasitaisykite.

“Išmintingas žmogus yra užimtas tiesos ieškojimu, o ne vien tikslai ieško, kaip pragyventi. Žmogaus tikslas yra pasiekti Dangaus tobulumą. Labiau išsivystęs žmogus stengiasi suderinti savąjį aš, ir jis yra išsivadavęs iš nerimo ir baimės. Dievas yra su jumis; neabejokite savojoje širdyje. Už kiekvieną gerą poelgį yra atlygis. Labiau išsivystęs žmogus neburnoja prieš Dangų, taip pat jis nejaucia pykčio žmonėms. Ko nenorite, kad darytų jums, to nedarykite kitiems. Tegul kiekvienos bausmės dalis būna užuojauta; visada stenkitės bausmę paversti palaima. Toks yra Didžio Dangaus kelias. Nors visi tvariniai turi mirti ir sugrįžti į žemę, bet kilnaus žmogaus dvasia eina į priekį tam, kad būtų pademonstruota danguje ir kad pakiltų į galutinio ryškumo šlovingąją šviesą.”

10. “MŪSŲ RELIGIJA”

Po šio įtempto darbo surenkant iš įvairių šaltinių medžiagą apie pasaulio religijų mokymus apie Rojaus Tėvą, Ganidas ėmėsi užduoties suformuluoti tai, kas, jo nuomone, yra santrauka to tikėjimo, į kurį jį atvedė požiūris į Dievą, susidaręs Jėzaus mokymo dėka. Šitas jaunuolis turėjo įprotį tokius tikėjimus vadinti “mūsų religija.” Štai ką jis užrašė:

“Viešpats mūsų Dievas yra vienas Viešpats, ir jūs turėtumėte jį mylėti visu savo protu ir iš visos širdies, tuo tarpu jūs turėtumėte daryti viską, kas

endowment of Heaven's nobility. The Great Heaven is all-discerning and goes with man in all his doings. And we do well when we call the Great Heaven our Father and our Mother. If we are thus servants of our divine ancestors, then may we in confidence pray to Heaven. At all times and in everything let us stand in awe of the majesty of Heaven. We acknowledge, O God, the Most High and sovereign Potentate, that judgment rests with you, and that all mercy proceeds from the divine heart.

131:9.3 (1453.1) “God is with us; therefore we have no fear in our hearts. If there be found any virtue in me, it is the manifestation of Heaven who abides with me. But this Heaven within me often makes hard demands on my faith. If God is with me, I have determined to have no doubt in my heart. Faith must be very near the truth of things, and I do not see how a man can live without this good faith. Good and evil do not befall men without cause. Heaven deals with man's soul in accordance with its purpose. When you find yourself in the wrong, do not hesitate to confess your error and be quick to make amends.

131:9.4 (1453.2) “A wise man is occupied with the search for truth, not in seeking for a mere living. To attain the perfection of Heaven is the goal of man. The superior man is given to self-adjustment, and he is free from anxiety and fear. God is with you; have no doubt in your heart. Every good deed has its recompense. The superior man murmurs not against Heaven nor holds a grudge against men. What you do not like when done to yourself, do not to others. Let compassion be a part of all punishment; in every way endeavor to make punishment a blessing. Such is the way of Great Heaven. While all creatures must die and return to the earth, the spirit of the noble man goes forth to be displayed on high and to ascend to the glorious light of final brightness.”

10. “OUR RELIGION”

131:10.1 (1453.3) After the arduous labor of effecting this compilation of the teachings of the world religions concerning the Paradise Father, Ganid set himself to the task of formulating what he deemed to be a summary of the belief he had arrived at regarding God as a result of Jesus' teaching. This young man was in the habit of referring to such beliefs as “our religion.” This was his record:

131:10.2 (1453.4) “The Lord our God is one Lord, and you should love him with all your mind and heart while you do your very best to love all his children

tik įmanoma, kad visus jo vaikus mylėtumėte taip, kaip mylite save. Šitas vienas Dievas yra mūsų dangiškasis Tėvas, iš kurio susideda viskas, ir kuris gyvena, savo dvasia, kiekvienos nuoširdžios žmogiškosios sielos viduje. Ir mes tie, kurie esame Dievo vaikai, turėtume išmokti, kaip savo sielas tam, kad jos būtų saugomos, patikėti jam kaip ištikimam Kūrėjui. Su mūsų dangiškuoju Tėvu viskas yra įmanoma. Kadangi jis yra Kūrėjas, sutvėręs visus daiktus ir visas būtybes, tai kitaip ir būti negali. Nors Dievo mes matyti negalime, bet galime jį pažinti. Ir gyvendami kasdien pagal Tėvo danguje valią, mes galime jį atskleisti savo bičiuliams žmonėms.

“Dievo charakterio dieviškieji turtai turi būti be galo gilūs ir amžinai išmintingi. Žinių dėka Dievo surasti mes negalime, bet asmeninio patyrimo dėka galime jį pažinti savo širdyje. Nors gali būti, kad jo teisingumo neįmanoma išsiaiškinti, bet jo gailėstingumą žemėje gali gauti ir pati nuolankiausia būtybė. Nors Tėvas užpildo visatą, bet taip pat jis gyvena ir mūsų širdyse. Žmogaus protas yra žmogiškas, mirtingas, bet žmogaus dvasia yra dieviška, nemirtinga. Dievas yra ne tikrai visagalis, bet taip pat ir visaišmintis. Jeigu mūsų žemiškieji tėvai, turėdami polinkį į blogį, žino, kaip mylėti savuosius vaikus ir suteikia jiems gėrio dovanų, tai kiek daug daugiau turi žinoti gerasis Tėvas danguje, kaip išmintingai mylėti savuosius vaikus žemėje ir kaip jiems padovanoti tinkamą palaiminimą.

“Tėvas danguje neleis žūti nė vienam vaikui žemėje, jeigu tas vaikas turi troškimą surasti Tėvą ir iš tiesų stengiasi būti toks, kaip ir jis. Mūsų Tėvas myli net ir nusidėjėlius ir visada yra geraširdis nedėkingiesiems. Jeigu tikrai daugiau žmogiškųjų būtybių galėtų žinoti apie Dievo gerumą, tuomet juos tikrai būtų galima atvesti į atgailą už savo blogus poelgius ir, kad jie atsisakytų visų žinomų nuodėmių. Visi geranoriški dalykai nusileidžia iš šviesos Tėvo, kuriame nėra nepastovumo, o taip pat nėra nė šešėlio keitimosi. Tikro Dievo dvasia yra žmogaus širdyje. Jis nori, kad visi žmonės tikrai būtų broliai. Kada žmonės pradeda jausti, kad jie ieško Dievo, tai ir yra įrodymas, jog Dievas surado juos, ir kad jie ieško žinių apie jį. Mes gyvename Dieve, o Dievas gyvena mumyse.

“Aš daugiau tikrai nesitenkinsiu tuo, jog tikėčiau, kad Dievas yra visos mano tautos Tėvas; nuo šiol aš tikėsiu, kad jis taip pat yra ir *manasis* Tėvas. Visuomet aš iš tiesų mėginsiu garbinti Dievą, padedant Tiesos Dvasiai, kuri yra mano pagalbininkė, kada aš iš tikrųjų esu tapęs Dievą pažįstančiu. Bet pirmiausia aš ketinu garbinti Dievą mokydamasis, kaip vykdyti Dievo valią žemėje; tai yra, aš ketinu daryti viską, kas įmanoma, kad su kiekvienu bičiuliu mirtinguoju elgiausi taip, kaip, aš manau, jog su juo būtų elgiamasi norėtų Dievas. Ir kada mes gyvename

as you love yourself. This one God is our heavenly Father, in whom all things consist, and who dwells, by his spirit, in every sincere human soul. And we who are the children of God should learn how to commit the keeping of our souls to him as to a faithful Creator. With our heavenly Father all things are possible. Since he is the Creator, having made all things and all beings, it could not be otherwise. Though we cannot see God, we can know him. And by daily living the will of the Father in heaven, we can reveal him to our fellow men.

131:10.3 (1453.5) “The divine riches of God’s character must be infinitely deep and eternally wise. We cannot search out God by knowledge, but we can know him in our hearts by personal experience. While his justice may be past finding out, his mercy may be received by the humblest being on earth. While the Father fills the universe, he also lives in our hearts. The mind of man is human, mortal, but the spirit of man is divine, immortal. God is not only all-powerful but also all-wise. If our earth parents, being of evil tendency, know how to love their children and bestow good gifts on them, how much more must the good Father in heaven know how wisely to love his children on earth and to bestow suitable blessings upon them.

131:10.4 (1454.1) “The Father in heaven will not suffer a single child on earth to perish if that child has a desire to find the Father and truly longs to be like him. Our Father even loves the wicked and is always kind to the ungrateful. If more human beings could only know about the goodness of God, they would certainly be led to repent of their evil ways and forsake all known sin. All good things come down from the Father of light, in whom there is no variableness neither shadow of changing. The spirit of the true God is in man’s heart. He intends that all men should be brothers. When men begin to feel after God, that is evidence that God has found them, and that they are in quest of knowledge about him. We live in God and God dwells in us.

131:10.5 (1454.2) “I will no longer be satisfied to believe that God is the Father of all my people; I will henceforth believe that he is also *my* Father. Always will I try to worship God with the help of the Spirit of Truth, which is my helper when I have become really God-knowing. But first of all I am going to practice worshiping God by learning how to do the will of God on earth; that is, I am going to do my best to treat each of my fellow mortals just as I think God would like to have him treated. And when we live this sort of a life in the flesh, we may ask many things of God, and he will give us the

tokį gyvenimą materialiam kūne, tada galime Dievo prašyti daugelio dalykų, ir jis patenkins mūsų širdies troškimą tam, kad mes būtume geriau pasirengę tarnauti savo bičiuliams. Ir visa šita kupina meilės Dievo vaikų tarnystė išplečia mūsų sugebėjimą priimti ir patirti dangiškuosius džiaugsmus, dangiškosios dvasios tarnystės nuostabius malonumus.

“Aš tikrai kasdien dėkosiu Dievui už jo neapsakomas dovanas; aš tikrai jį šlovinsiu už nuostabius jo darbus žmonių vaikams. Man jis yra Visagalis, Kūrėjas, Energija, ir Gailestingumas, bet geriausiai iš visų, jis yra mano dvasinis Tėvas, ir kaip jo žemiškasis vaikas, kada nors ir aš išvyksiu, kad pamatyčiau jį. Ir mano mokytojas man sakė, kad, ieškodamas jo, aš tapsiu toks, kaip jis. Įtikėjimo į Dievą dėka aš įgavau ramybę su juo. Šita naujoji mūsų religija yra tokia kupina džiaugsmo, ir ji pagimdo amžiną laimę. Aš esu tikras, kad būsiu ištikimas net ir iki mirties, ir kad tikrai gausiu amžinojo gyvenimo karūną.

“Aš mokausi, kad įrodyčiau viską ir kad laikyčiausi to, kas yra gera. Ko norėčiau, kad žmonės darytų man, tą aš darysiu savo bičiuliams. Šito naujojo įtikėjimo dėka aš žinau, jog žmogus gali tapti Dievo sūnumi, bet kartais mane baugina, kada pamąstau, kad visi žmonės yra mano broliai, bet tai turėtų būti tiesa. Aš nematau, kaip aš galiu džiaugtis Dievo tėvyste, tuo metu, kada aš atsisakau priimti žmogaus brolystę. Kad ir kas besišauktų Viešpaties vardo, tas tikrai bus išgelbėtas. Jeigu tai yra tiesa, tuomet visi žmonės turi būti mano broliai.

“Nuo šiol savo gerus poelgius aš tikrai darysiu paslapčiomis; aš taip pat labiausiai melsiuosi tada, kada būsiu vienas. Aš tikrai neteisiu, kad nebūčiau neteisingas savo bičiuliams. Aš ketinu mokytis pamilti savo priešus; šitos praktikos aš neįsisavinau iki galo, kad būčiau panašus į Dievą. Nors aš ir matau Dievą šitose kitose religijose, bet ‘mūsų religijoje’ matau jį gražesnį, mylintį, gailestingą, asmeninį, ir teigiamą. Bet svarbiausia yra tai, kad šita didi ir šlovinga Būtybė yra mano dvasinis Tėvas; aš esu jo vaikas. Ir vien tik tai mano paties nuoširdaus troškimo dėka būti toks, kaip jis, aš galiausiai turiu surasti jį ir amžinai tarnauti jam. Pagaliau aš turiu religiją su tokiu Dievu, nuostabiu Dievu, ir jis yra amžinojo išgelbėjimo Dievas.”

desire of our hearts that we may be the better prepared to serve our fellows. And all of this loving service of the children of God enlarges our capacity to receive and experience the joys of heaven, the high pleasures of the ministry of the spirit of heaven.

131:10.6 (1454.3) “I will every day thank God for his unspeakable gifts; I will praise him for his wonderful works to the children of men. To me he is the Almighty, the Creator, the Power, and the Mercy, but best of all, he is my spirit Father, and as his earth child I am sometime going forth to see him. And my tutor has said that by searching for him I shall become like him. By faith in God I have attained peace with him. This new religion of ours is very full of joy, and it generates an enduring happiness. I am confident that I shall be faithful even to death, and that I will surely receive the crown of eternal life.

131:10.7 (1454.4) “I am learning to prove all things and adhere to that which is good. Whatsoever I would that men should do to me, that I will do to my fellows. By this new faith I know that man may become the son of God, but it sometimes terrifies me when I stop to think that all men are my brothers, but it must be true. I do not see how I can rejoice in the fatherhood of God while I refuse to accept the brotherhood of man. Whosoever calls upon the name of the Lord shall be saved. If that is true, then all men must be my brothers.

131:10.8 (1454.5) “Henceforth will I do my good deeds in secret; I will also pray most when by myself. I will judge not that I may not be unfair to my fellows. I am going to learn to love my enemies; I have not truly mastered this practice of being Godlike. Though I see God in these other religions, I find him in ‘our religion’ as being more beautiful, loving, merciful, personal, and positive. But most of all, this great and glorious Being is my spiritual Father; I am his child. And by no other means than my honest desire to be like him, I am eventually to find him and eternally to serve him. At last I have a religion with a God, a marvelous God, and he is a God of eternal salvation.”

132 Dokumentas. Viešnagė Romoje

⇨ 131

URANTIJOS KNYGA

133 ⇨

IV DALIS. JĖZAUS GYVENIMAS IR MOKYMAI

132 DOKUMENTAS. VIEŠNAGĖ ROMOJE

Skyrius

ĮVADAS

1. Tikrosios vertybės
2. Gėris ir blogis
3. Tiesa ir įtikėjimas
4. Asmeninis tarnavimas
5. Patarimai turtingam vyrui
6. Visuomeninis tarnavimas
7. Išvykos apie Romą

PAPER 132

THE SOJOURN AT ROME

SECTIONS

Introduction

1. True Values
2. Good and Evil
3. Truth and Faith
4. Personal Ministry
5. Counseling the Rich Man
6. Social Ministry
7. Trips about Rome

ĮVADAS

KADANGI Gonodas atvežė Indijos princesės sveikinius Tiberijui, Romos valdovui, tai trečiąją dieną po savo atvykimo į Romą abu indai ir Jėzus pasirodė prieš jį. Niūrusis imperatorius buvo neįprastai gerai nusiteikęs tą dieną ir su šiuo trejetu ilgai šnekėjosi. O jiems išėjus, imperatorius, turėdamas omeny Jėzų, pastebėjo savo padėjėjui, stovėjusiam jo dešinėje, "Jeigu aš turėčiau to vaikiną karališką laikyseną ir malonų būdą, tai tikrai būčiau tikras imperatorius, a?"

Viešint Romoje, Ganidui buvo nuolatinės valandos studijoms ir miesto įžymių vietų lankymui. Jo tėvas turėjo sutvarkyti daug verslo reikalų, ir trokšdamas, kad jo sūnus užaugtų toks, jog taptų vertu perimti jo plačių komercinių interesų valdymą, jis manė, kad atėjo tas metas, kada berniuką reikia supažindinti su verslo pasauliu. Romoje buvo daug Indijos piliečių, ir dažnai vienas iš paties Gonodo tarnautojų jį lydėdavo kaip vertėjas, todėl Jėzus ištisas dienas galėjo leisti savo paties nuožiūra; tai suteikė jam laiko išsamiai susipažinti su šituo miestu, turinčiu du milijonus gyventojų. Dažnai jį buvo galima surasti forume, politinio, teisinio, ir verslo pasaulio centre. Neretai jis eidavo į Kapitolijų ir žvelgdamas

INTRODUCTION

^{132:0.1 (1455.1)} SINCE Gonod carried greetings from the princes of India to Tiberius, the Roman ruler, on the third day after their arrival in Rome the two Indians and Jesus appeared before him. The morose emperor was unusually cheerful on this day and chatted long with the trio. And when they had gone from his presence, the emperor, referring to Jesus, remarked to the aide standing on his right, "If I had that fellow's kingly bearing and gracious manner, I would be a real emperor, eh?"

^{132:0.2 (1455.2)} While at Rome, Ganid had regular hours for study and for visiting places of interest about the city. His father had much business to transact, and desiring that his son grow up to become a worthy successor in the management of his vast commercial interests, he thought the time had come to introduce the boy to the business world. There were many citizens of India in Rome, and often one of Gonod's own employees would accompany him as interpreter so that Jesus would have whole days to himself; this gave him time in which to become thoroughly acquainted with this city of two million inhabitants. He was frequently to be found in the forum, the center of political, legal, and business life. He often

j šitą nuostabią šventovę, skirtą Jupiteriui, Junonai, ir Minervai, mąstydamo apie neišmanymo vergovę, kurioje buvo laikomi šitie romėnai. Jis taip pat daug laiko praleisdavo ant Palatino kalvos, kur buvo imperatoriaus rezidencija, Apolono šventykla, ir graikų ir lotynų bibliotekos.

Šituo metu Romos imperiją sudarė visa pietinė Europa, Mažoji Azija, Sirija, Egiptas, ir šiaurės vakarų Afrika; ir jos gyventojai buvo Rytų Pusrutulio visų šalių piliečiai. Jo troškimas tyrinėti šitą kosmopolitinę Urantijos mirtingųjų visumą ir bendrauti su ja buvo pagrindinė priežastis, dėl kurios Jėzus ir sutiko vykti į šitą kelionę.

Viešėdamas Romoje Jėzus daug sužinojo apie žmones, bet per jo šešių mėnesių gyvenimą tame mieste pats vertingiausias iš visų daugiapusių patyrimų buvo jo ryšys su imperijos sostinės religiniais vadovais ir poveikis jiems. Baigiantis savo viešnagės Romoje pirmajai savaitei Jėzus susirado cinikų, stoikų, ir misterinių kultų, konkrečiai mitraistinės grupės, svarbius vadovus ir susipažino su jais. Ar Jėzui buvo akivaizdu ar ne, jog žydai ketina atmesti jo misiją, bet jis kuo tikriausiai numatė, kad jo pasiuntiniai neužilgo atvyks į Romą tam, kad skelbtų dangaus karalystę; ir dėl to jis ėmėsi, labiausiai stebinančiu būdu, ruošti tą kelią, kad jų žinia būtų priimta kuo geriau ir patikimiau. Jis iš vadovaujančių stoikų pasirinko penkis, iš cinikų pasirinko vienuoliką, ir iš misterinių kultų vadovų pasirinko šešioliką, ir didelę savo laisvalaikio dalį jis praleido beveik šešis mėnesius artimai bendraudamas su šitais religiniais mokytojais. Ir jo mokymo metodas buvo toks: Nė vieno karto jis nekritikavo jų klaidų arba net ir neužsiminė apie jų mokymų ydas. Kiekvienu atveju jis pasirinkdavo tiesą iš to, ko mokė jie, ir tuomet imdavo taip gražinti ir nušviesti šitą tiesą jų prote, jog per labai trumpą laiką šitas tiesos išplėtimas veiksmingai išstūmė su tuo susijusį suklydimą; ir šitokiu būdu šitie vyrai ir moterys, kuriuos mokė Jėzus, buvo parengti tam, kad vėliau suvoktų papildomas ir panašias tiesas ankstyvųjų krikščionybės misionierių mokymuose. Būtent tai, jog evangelijos skelbėjų mokymai buvo priimti anksti, ir suteikė tą galingą postūmį sparčiam krikščionybės pasklidimui Romoje, o iš čia ir po visą imperiją.

Šito nuotabaus poelgio reikšmę galima suprasti geriau, kada mes atsižvelgiame į tą faktą, jog iš šitos trisdešimt dviejų religinių vadovų, kuriuos Jėzus mokė Romoje, grupės neištikimi buvo tiktai du; tie trisdešimt tapo pagrindiniais asmenimis įvedant krikščionybę Romoje, o kai kurie iš jų taip pat prisidėjo ir prie pagrindinės mitrų šventyklos pavertimo į to miesto pirmąją krikščioniškąją bažnyčią. Mes tie, kurie stebime

went up to the Capitolium and pondered the bondage of ignorance in which these Romans were held as he beheld this magnificent temple dedicated to Jupiter, Juno, and Minerva. He also spent much time on Palatine hill, where were located the emperor's residence, the temple of Apollo, and the Greek and Latin libraries.

132:0.3 (1455.3) At this time the Roman Empire included all of southern Europe, Asia Minor, Syria, Egypt, and northwest Africa; and its inhabitants embraced the citizens of every country of the Eastern Hemisphere. His desire to study and mingle with this cosmopolitan aggregation of Urantia mortals was the chief reason why Jesus consented to make this journey.

132:0.4 (1455.4) Jesus learned much about men while in Rome, but the most valuable of all the manifold experiences of his six months' sojourn in that city was his contact with, and influence upon, the religious leaders of the empire's capital. Before the end of the first week in Rome Jesus had sought out, and had made the acquaintance of, the worthwhile leaders of the Cynics, the Stoics, and the mystery cults, in particular the Mithraic group. Whether or not it was apparent to Jesus that the Jews were going to reject his mission, he most certainly foresaw that his messengers were presently coming to Rome to proclaim the kingdom of heaven; and he therefore set about, in the most amazing manner, to prepare the way for the better and more certain reception of their message. He selected five of the leading Stoics, eleven of the Cynics, and sixteen of the mystery-cult leaders and spent much of his spare time for almost six months in intimate association with these religious teachers. And this was his method of instruction: Never once did he attack their errors or even mention the flaws in their teachings. In each case he would select the truth in what they taught and then proceed so to embellish and illuminate this truth in their minds that in a very short time this enhancement of the truth effectively crowded out the associated error; and thus were these Jesus-taught men and women prepared for the subsequent recognition of additional and similar truths in the teachings of the early Christian missionaries. It was this early acceptance of the teachings of the gospel preachers which gave that powerful impetus to the rapid spread of Christianity in Rome and from there throughout the empire.

132:0.5 (1456.1) The significance of this remarkable doing can the better be understood when we record the fact that, out of this group of thirty-two Jesus-taught religious leaders in Rome, only two were unfruitful; the thirty became pivotal individuals in the establishment of Christianity in Rome, and certain of them also aided in turning the chief Mithraic temple into the first Christian church of that city. We who view human activities from

žmogiškąją veiklą iš už užkulisių ir devyniolikos amžių laiko šviesoje, suvokiame tikrai tris faktorius, turėjusius didžiulės reikšmės tam, jog buvo anksti parengta arena sparčiam krikščionybės išplitimui po visą Europą, ir jie yra tokie:

1. Simono Petro pasirinkimas ir laikymas apaštalu.

2. Pašnekesys Jeruzalėje su Steponu, kurio mirtis atvedė prie to, kad buvo laimėtas Saulius iš Tarsos.

3. Šių trisdešimties romėnų išankstinis parengimas tam, kad vėliau vadovautų naujai religijai Romoje ir visoje imperijoje.

Per visus savo išmėginimus, nei Steponas, nei tie trisdešimt pasirinktųjų niekada nesuvokė, kad jie kažkada šnekėjosi su tuo žmogumi, kurio vardas tapo jų religinio mokymo pagrindu. Jėzaus darbas pirmųjų trisdešimties labui buvo visiškai asmeninis. Dirbdamas su šiais individualais raštininkas iš Damasko niekada nesusitiko daugiau kaip su trimis vienu metu, retai kada susitiko daugiau kaip su dviem, tuo tarpu dažniausia juos mokė po vieną. Ir jis galėjo atlikti šią didžiulį religinio mokymo darbą, nes šitų vyrų ir moterų nebuvo supančiojusios tradicijos; jie nebuvo tokios aukos, kurios būtų turėjusios įsišaknijusią išankstinę nuomonę visų būsimųjų religinių įvykių atžvilgiu.

Visiškai nebetoli buvo tas laikas, kada Petras, Paulius, ir kiti krikščionybės mokytojai Romoje ėmė dažnai išgirsti apie šią raštininką iš Damasko, kuris buvo iki jų ir kuris taip aiškiai (ir kaip jie manė nesąmoningai) parengė kelią jų atėjimui su naująja evangelija. Nors Paulius niekada iš tikrųjų nenumanė šito raštininko iš Damasko tapatybės, bet jis iš tiesų, prieš pat savo mirtį, dėl asmens apibūdinimų panašumo, priėjo išvados, jog "palapinių meistras iš Antioko" taip pat buvo ir "raštininkas iš Damasko." Viena kartą, kada pamokslavo Romoje, Simonas Petras, išgirdęs, kaip yra apibūdinamas raštininkas iš Damasko, pamanė, jog šitas žmogus galėjo būti Jėzus, bet greitai šios minties atsisakė, puikiai žinodamas (jis taip manė), jog Mokytojas niekada nėra buvęs Romoje.

1. TIKROSIOS VERTYBĖS

Būtent su Angamonu, stoikų vadovu, Jėzus visą naktį šnekėjosi savo viešnagės Romoje pradžioje. Šitas žmogus vėliau tapo didžiuoju Pauliaus draugu ir pasirodė vienu iš stipriųjų krikščioniškosios bažnyčios Romoje rėmėjų. Iš esmės, ir perteikus šiuolaikine frazeologija, Jėzus

behind the scenes and in the light of nineteen centuries of time recognize just three factors of paramount value in the early setting of the stage for the rapid spread of Christianity throughout Europe, and they are:

132:0.6 (1456.2) 1. The choosing and holding of Simon Peter as an apostle.

132:0.7 (1456.3) 2. The talk in Jerusalem with Stephen, whose death led to the winning of Saul of Tarsus.

132:0.8 (1456.4) 3. The preliminary preparation of these thirty Romans for the subsequent leadership of the new religion in Rome and throughout the empire.

132:0.9 (1456.5) Through all their experiences, neither Stephen nor the thirty chosen ones ever realized that they had once talked with the man whose name became the subject of their religious teaching. Jesus' work in behalf of the original thirty-two was entirely personal. In his labors for these individuals the scribe of Damascus never met more than three of them at one time, seldom more than two, while most often he taught them singly. And he could do this great work of religious training because these men and women were not tradition bound; they were not victims of a settled preconception as to all future religious developments.

132:0.10 (1456.6) Many were the times in the years so soon to follow that Peter, Paul, and the other Christian teachers in Rome heard about this scribe of Damascus who had preceded them, and who had so obviously (and as they supposed unwittingly) prepared the way for their coming with the new gospel. Though Paul never really surmised the identity of this scribe of Damascus, he did, a short time before his death, because of the similarity of personal descriptions, reach the conclusion that the "tentmaker of Antioch" was also the "scribe of Damascus." On one occasion, while preaching in Rome, Simon Peter, on listening to a description of the Damascus scribe, surmised that this individual might have been Jesus but quickly dismissed the idea, knowing full well (so he thought) that the Master had never been in Rome.

1. TRUE VALUES

132:1.1 (1456.7) It was with Angamon, the leader of the Stoics, that Jesus had an all-night talk early during his sojourn in Rome. This man subsequently became a great friend of Paul and proved to be one of the strong supporters of the Christian church at Rome. In substance, and

mokė Angamoną:

Tikrųjų vertybių standarto reikia ieškoti dvasiniame pasaulyje ir amžinosios tikrovės dieviškuosiuose lygiuose. Kylantysis mirtingasis visas žemesnės ir materialios normas turi suvokti kaip laikinas, dalines, ir menkesnio lygio. Mokslininkas, kaip toks, yra apriojamas taip, kad atrastų materialių faktų tarpusavio ryšius. Formaliai, jis neturi teisės tvirtinti, kad jis yra materialistas arba idealistas, nes šitaip elgdamasis jis iš anksto atsisako tikrojo mokslininko požiūrio, kadangi bet koks tokio požiūrio teigimas ir visi tokie teigimai yra pati filosofijos esmė.

Jeigu mirtingojo įžvalga ir dvasinis žmonijos pasiekimas nėra proporcingai padidinami, tai neribotas grynai materialistinės kultūros vystymasis galiausiai gali tapti grėsme civilizacijai. Grynai materialistinis mokslas savyje talpina bet kokio mokslinio siekio sunaikinimo potencialią sėklą, nes šitas pats požiūris numato tokios civilizacijos, kuri atsisakė savo moralinių vertybių jausmo ir atmetė savo dvasinį pasiekimo tikslą, galutinį žlugimą.

Mokslininkui materialistui ir kraštutiniam idealistui yra lemta visada ginčytis. Tai netaikoma tokiems mokslininkams ir idealistams, kurie turi aukštų moralinių vertybių ir dvasinių patikrinimo lygių bendrą standartą. Kiekviename amžiuje mokslininkai ir religininkai turi suvokti, kad jie yra teisiami vertinant juos pagal žmogiškuosius poreikius. Jie turi vengti bet kokio tarpusavio nesutarimo stengdamiesi narsiai pateisinti savo tebesitęsiantį išlikimą padidintu atsidavimu tarnauti žmogiškajai pažangai. Jeigu bet kurio amžiaus vadinamasis mokslas arba religija yra klaidingi, tuomet jie turi savo veiklą arba apvalyti, arba užleisti kelią teisingesnės ir vertingesnės kategorijos materialiam mokslui arba dvasinei religijai.

2. GĖRIS IR BLOGIS

Mardus buvo pripažintas Romos cinikų vadovas, ir jis tapo raštininko iš Damasko didžiuliu draugu. Diena iš dienos jis šnekėjosi su Jėzumi, ir naktis po nakties klausėsi jo nuostabaus mokymo. Tarp svarbesniųjų aptarimų su Mardu buvo viena diskusija, sumanyta tam, kad atsakytų į šito nuoširdaus ciniko klausimą apie gėrį ir blogį. Iš esmės, ir dvidešimtojo amžiaus frazeologija, Jėzus pasakė:

Mano broli, gėris ir blogis yra vien tiktai žodžiai, simbolizuojantys matomos visatos žmogiškojo suvokimo santykinius lygius. Jeigu tu esi etiškai tingus ir visuomeniškai abejingas, tai

restated in modern phraseology, Jesus taught Angamon:

132:1.2 (1457.1) The standard of true values must be looked for in the spiritual world and on divine levels of eternal reality. To an ascending mortal all lower and material standards must be recognized as transient, partial, and inferior. The scientist, as such, is limited to the discovery of the relatedness of material facts. Technically, he has no right to assert that he is either materialist or idealist, for in so doing he has assumed to forsake the attitude of a true scientist since any and all such assertions of attitude are the very essence of philosophy.

132:1.3 (1457.2) Unless the moral insight and the spiritual attainment of mankind are proportionately augmented, the unlimited advancement of a purely materialistic culture may eventually become a menace to civilization. A purely materialistic science harbors within itself the potential seed of the destruction of all scientific striving, for this very attitude presages the ultimate collapse of a civilization which has abandoned its sense of moral values and has repudiated its spiritual goal of attainment.

132:1.4 (1457.3) The materialistic scientist and the extreme idealist are destined always to be at loggerheads. This is not true of those scientists and idealists who are in possession of a common standard of high moral values and spiritual test levels. In every age scientists and religionists must recognize that they are on trial before the bar of human need. They must eschew all warfare between themselves while they strive valiantly to justify their continued survival by enhanced devotion to the service of human progress. If the so-called science or religion of any age is false, then must it either purify its activities or pass away before the emergence of a material science or spiritual religion of a truer and more worthy order.

2. GOOD AND EVIL

132:2.1 (1457.4) Mardus was the acknowledged leader of the Cynics of Rome, and he became a great friend of the scribe of Damascus. Day after day he conversed with Jesus, and night upon night he listened to his supernal teaching. Among the more important discussions with Mardus was the one designed to answer this sincere Cynic's question about good and evil. In substance, and in twentieth-century phraseology, Jesus said:

132:2.2 (1457.5) My brother, good and evil are merely words symbolizing relative levels of human comprehension of the observable universe. If you are ethically lazy and socially indifferent, you can

savo gėrio norma gali laikyti dabartinius visuomeninius papročius. Jeigu tu esi dvasiškai neveiklus ir moraliai nesivystai, tai savo gėrio norma gali laikyti savo amžininkų religinius papročius ir tradicijas. Tačiau toji siela, kuri pranoksta laiką ir patenka į amžinybę, turi priimti gyvą ir asmeninį sprendimą rinkdamasi tarp gėrio ir blogio, kaip juos apsprendžia tikrosios dvasinių normų vertybės, nustatytos dieviškosios dvasios, kurią Tėvas danguje yra pasiuntęs apsigyveti žmogaus širdyje. Šita viduje gyvenanti dvasia yra asmenybės išlikimo norma.

Gėris, kaip ir tiesa, visada yra santykinis ir būtinai priešingas blogiui. Būtent šitų gėrio ir tiesos savybių suvokimas ir įgalina besivystančias žmonių sielas priimti tokius asmeninius pasirinkimo sprendimus, kurie yra esminiai amžinajam išlikimui.

Dvasiškai aklas individas, kuris logiškai vadovaujasi moksliniu diktatu, visuomeninėmis nuostatomis, ir religine dogma, atsiduria didžiuliame pavojuje, kad paaukos savo moralinę laisvę ir praras savo dvasinę nepriklausomybę. Tokia siela turi lemtį tapti intelektualia papūga, visuomeniniu automatu, ir religinės valdžios vergu.

Gėris visada auga link moralinės saviraiškos ir dvasinio asmenybės pasiekimo didėjančios laisvės naujų lygių—gyvenančio viduje Derintojo atradimo ir susitapatinimo su juo. Patyrimas yra geras tada, kada jis išaukština grožio suvokimą, didina moralinę valią, plečia tiesos supratimą, didina sugebėjimą mylėti savo bičiulius ir tarnauti jiems, iškelia dvasinius idealus, ir aukščiausius žmogiškuosius laiko motyvus suvienija su viduje gyvenančio Derintojo amžinaisiais planais, kurie visi veda tiesiai į padidintą troškimą vykdyti Tėvo valią, šituo puoselėdamas dieviškąją aistrą surasti Dievą ir būti labiau panašiam į jį.

Kada jūs kilsite tvarinio vystymosi visatoje laiptais, tada pamatysite augantį gėrį ir mažėjantį blogį, tobulai atitinkantį jūsų sugebėjimą patirti gėrį ir suvokti tiesą. Galimybė suklysti ar patirti blogį nebus iki galo išnykusi tol, kol kylanti žmogiškoji siela pasieks paskutiniuosius dvasinius lygius.

Gėris yra gyvas, santykinis, visada progresuojantis, būtinai asmeninis patyrimas, ir amžinai sąveikaujantis su tiesos ir grožio supratimu. Gėris yra surandamas suvokiant dvasinio lygio pozityvias tiesos vertybes, kurios turi, žmogiškajame patyrimo, kontrastuoti su kita tokia neigiama dalimi—potencialaus blogio šešėliais.

Tol, kol jūs pasieksite Rojaus lygius, gėris visada bus daugiau ieškojimas negu nuosavybė, daugiau tikslas negu pasiekimo patyrimas. Bet net

take as your standard of good the current social usages. If you are spiritually indolent and morally unprogressive, you may take as your standards of good the religious practices and traditions of your contemporaries. But the soul that survives time and emerges into eternity must make a living and personal choice between good and evil as they are determined by the true values of the spiritual standards established by the divine spirit which the Father in heaven has sent to dwell within the heart of man. This indwelling spirit is the standard of personality survival.

132:2.3 (1457.6) Goodness, like truth, is always relative and unfailingly evil-contrasted. It is the perception of these qualities of goodness and truth that enables the evolving souls of men to make those personal decisions of choice which are essential to eternal survival.

132:2.4 (1458.1) The spiritually blind individual who logically follows scientific dictation, social usage, and religious dogma stands in grave danger of sacrificing his moral freedom and losing his spiritual liberty. Such a soul is destined to become an intellectual parrot, a social automaton, and a slave to religious authority.

132:2.5 (1458.2) Goodness is always growing toward new levels of the increasing liberty of moral self-realization and spiritual personality attainment — the discovery of, and identification with, the indwelling Adjuster. An experience is good when it heightens the appreciation of beauty, augments the moral will, enhances the discernment of truth, enlarges the capacity to love and serve one's fellows, exalts the spiritual ideals, and unifies the supreme human motives of time with the eternal plans of the indwelling Adjuster, all of which lead directly to an increased desire to do the Father's will, thereby fostering the divine passion to find God and to be more like him.

132:2.6 (1458.3) As you ascend the universe scale of creature development, you will find increasing goodness and diminishing evil in perfect accordance with your capacity for goodness-experience and truth-discernment. The ability to entertain error or experience evil will not be fully lost until the ascending human soul achieves final spirit levels.

132:2.7 (1458.4) Goodness is living, relative, always progressing, invariably a personal experience, and everlastingly correlated with the discernment of truth and beauty. Goodness is found in the recognition of the positive truth-values of the spiritual level, which must, in human experience, be contrasted with the negative counterpart — the shadows of potential evil.

132:2.8 (1458.5) Until you attain Paradise levels, goodness will always be more of a quest than a possession, more of a goal than an experience of

ir tuomet, kai jūs esate išalkę ir ištroškę teisingumo, jūs patiriate vis didesnį pasitenkinimą gėrį pasiekdami iš dalies. Gėrio ir blogio buvimas pasaulyje pats savaime yra žmogaus moralios valios, asmenybės, kuri šitas vertybes šitaip identifikuoja ir taip pat gali iš jų rinktis, egzistavimo ir realybės teigiamas įrodymas.

Iki to meto, kada bus pasiektas Rojus, kylančiojo mirtingojo sugebėjimas savąjį aš sutapatinti su tikrosiomis dvasinėmis vertybėmis yra tapęs toks išplėstas, kad dėl to pasiekia gyvenimo šviesos turėjimo tobulumą. Tokia ištobulinta dvasinė asmenybė tampa taip visiškai, dieviškai, ir dvasiškai suvienyta su gėrio, grožio, ir tiesos teigiamomis ir aukščiausiomis savybėmis, kad nelieka jokios galimybės tam, jog tokia teisi dvasia mestų kokią nors potencialaus blogio negatyvų šešėlį, kada ją apšviečia begalinių Rojaus Valdovų dieviškosios šviesos tyrinėjantis švytėjimas. Visose tokiose dvasinėse asmenybėse, gėris daugiau nebėra dalinis, kontrastinis, ir palyginamasis; jis yra tapęs dieviškai užbaigtas ir dvasiškai pripildytas; jis priartėja prie Aukščiausiojo tyrumo ir tobulumo.

Mirtingojo pasirinkimui reikalinga blogio *galimybė*, bet ne jo realybė. Šešėlis tikrai santykinai yra realus. Realus blogis nėra būtinas kaip asmeninis patyrimas. Dvasinio vystymosi žemesniuose lygiuose potencialus blogis lygiai taip pat veiksmingai veikia kaip akstinas sprendimui moralinio vystymosi sferoje. Blogis tampa asmeninio patyrimo realybe tikrai tada, kada moralus protas blogį pasirenka pats.

3. TIESA IR ĮTIKĖJIMAS

Nabonas buvo Graikijos žydas ir savo rangą pirmasis tarp svarbiausio misterinio kulto Romoje, mitraizmo, lyderių. Nors šitas aukštas mitraizmo šventikas su raštininku iš Damasko diskutavo daug kartų, bet jį ilgam laikui paveikė jų diskusija vieną vakarą apie tiesą ir įtikėjimą. Nabonas buvo sumanęs Jėzų atvesti į mitraizmą ir net buvo pasiūlęs jam grįžti į Palestiną mitraizmo mokytoju. Vargu ar jis suvokė, kad Jėzus ruošia būtent jį, kad jis taptų vienu iš pirmųjų atsivertėlių į karalystės evangeliją. Perteikęs šiuolaikine kalba, Jėzaus mokyimo esmė buvo tokia:

Tiesos negalima apibrėžti žodžiais, ją galima apibrėžti tikrai gyvenimu. Tiesa visada yra daugiau negu žinojimas. Žinojimas yra susijęs su matomais dalykais, bet tiesa pranoksta tokius grynai materialius lygius tuo, kad ji derinasi su išmintimi ir apima tokius neapčiuopiamus dalykus, kaip žmogiškąjį patyrimą, net dvasines ir gyvas

attainment. But even as you hunger and thirst for righteousness, you experience increasing satisfaction in the partial attainment of goodness. The presence of goodness and evil in the world is in itself positive proof of the existence and reality of man's moral will, the personality, which thus identifies these values and is also able to choose between them.

132:2.9 (1458.6) By the time of the attainment of Paradise the ascending mortal's capacity for identifying the self with true spirit values has become so enlarged as to result in the attainment of the perfection of the possession of the light of life. Such a perfected spirit personality becomes so wholly, divinely, and spiritually unified with the positive and supreme qualities of goodness, beauty, and truth that there remains no possibility that such a righteous spirit would cast any negative shadow of potential evil when exposed to the searching luminosity of the divine light of the infinite Rulers of Paradise. In all such spirit personalities, goodness is no longer partial, contrastive, and comparative; it has become divinely complete and spiritually replete; it approaches the purity and perfection of the Supreme.

132:2.10 (1458.7) The *possibility* of evil is necessary to moral choosing, but not the actuality thereof. A shadow is only relatively real. Actual evil is not necessary as a personal experience. Potential evil acts equally well as a decision stimulus in the realms of moral progress on the lower levels of spiritual development. Evil becomes a reality of personal experience only when a moral mind makes evil its choice.

3. TRUTH AND FAITH

132:3.1 (1459.1) Nabon was a Greek Jew and foremost among the leaders of the chief mystery cult in Rome, the Mithraic. While this high priest of Mithraism held many conferences with the Damascus scribe, he was most permanently influenced by their discussion of truth and faith one evening. Nabon had thought to make a convert of Jesus and had even suggested that he return to Palestine as a Mithraic teacher. He little realized that Jesus was preparing him to become one of the early converts to the gospel of the kingdom. Restated in modern phraseology, the substance of Jesus' teaching was:

132:3.2 (1459.2) Truth cannot be defined with words, only by living. Truth is always more than knowledge. Knowledge pertains to things observed, but truth transcends such purely material levels in that it consorts with wisdom and embraces such imponderables as human experience, even spiritual and living realities.

realybes. Žinojimas kyla iš mokslo; išmintis atsiranda iš tikros filosofijos; tiesa gimsta iš dvasinio gyvenimo religinio patyrimo. Žinojimas turi reikalo su faktais; išmintis, su ryšiais; tiesa, su tikrovės vertybėmis.

Žmogus yra linkęs mokslą kristalizuoti, filosofiją formalizuoti, ir tiesą dogmatizuoti, nes jis yra intelektualiai tingus, kad prisiderintų prie augančios gyvenimo kovos, tuo pačiu metu jis taip pat siaubingai bijo to, kas yra nežinoma. Paprastas žmogus delsia keisti savo mąstymo įpročius ir gyvenimo būdą.

Atskleista tiesa, asmeniškai atrasta tiesa, yra žmogiškosios sielos aukščiausias pasitenkinimas; tokia tiesa yra materialaus proto ir viduje gyvenančios dvasios bendras kūrinys. Šitos tiesą suvokiančios ir grožį mylinčios sielos amžiną išgelbėjimą užtikrina tas alkis ir troškulys gėriui, kuris veda šitą mirtingąjį į tai, kad jis išsiugdėtų vienintelio tikslo siekimą vykdyti Tėvo valią, surasti Dievą, ir tapti tokiam, kaip jis. Niekada nebūna konflikto tarp tikrojo pažinimo ir tiesos. Gali būti konfliktas tarp pažinimo ir žmogiškųjų tikėjimų, tikėjimų, kurie yra nuspalvinti prietarų, iškreipti baimės, ir valdomi siaubo, jog bus susidurta su naujais materialaus atradimo ar dvasinio vystymosi faktais.

Bet tiesa niekada negali tapti žmogaus nuosavybe be įtikėjimo. Tai yra tiesa, nes žmogaus mintys, išmintis, etika, ir idealai niekada nepakils aukščiau negu jo įtikėjimas, jo išaukštinta viltis. Ir bet koks toks tikras įtikėjimas remiasi giluminiu apmąstymu, nuoširdžia savikritika, ir bekompromisine moralia sąmone. Įtikėjimas yra sudvasintos kūrybinės vaizduotės įkvėpimas.

Įtikėjimas veikia tam, kad išlaisvintų dieviškosios kibirkšties, nemirtingumo užuomazgos, kuri gyvena žmogaus proto viduje ir kuri yra amžinojo išlikimo potencialas, viršžmogiškąjį veikimą. Augalai ir gyvūnai išlieka laike, savo pačių identiškas daleles perduodami iš vienos kartos į kitą. Žmogiškoji siela (asmenybė) po mirtingojo mirties išlieka tapatybei susivienijant su šita viduje gyvenančia dieviškumo kibirkštimi, kuri yra nemirtinga, ir kuri veikia tam, jog žmogiškąją asmenybę jamžintų visatoje besivystančios egzistencijos tolimesniame ir aukštesniame lygyje. Žmogiškosios sielos paslėptoji sėkla yra nemirtingoji dvasia. Sielos antroji karta yra pirmasis pasireiškimas toje dvasinės ir besivystančios egzistencijos asmenybės pasireiškimų sekoje, pasibaigiančioje tikrai tada, kada šita dieviškoji esybė pasiekia savo egzistencijos šaltinį, visos egzistencijos asmenį šaltinį, Dievą, Visuotinį Tėvą.

Žmogiškoji gyvastis tęsiasi toliau—išlieka—nes ji turi visatos funkciją, užduotį surasti Dievą. Įtikėjimu sužadinta žmogaus siela negali sustoti

Knowledge originates in science; wisdom, in true philosophy; truth, in the religious experience of spiritual living. Knowledge deals with facts; wisdom, with relationships; truth, with reality values.

132:3.3 (1459.3) Man tends to crystallize science, formulate philosophy, and dogmatize truth because he is mentally lazy in adjusting to the progressive struggles of living, while he is also terribly afraid of the unknown. Natural man is slow to initiate changes in his habits of thinking and in his techniques of living.

132:3.4 (1459.4) Revealed truth, personally discovered truth, is the supreme delight of the human soul; it is the joint creation of the material mind and the indwelling spirit. The eternal salvation of this truth-discerning and beauty-loving soul is assured by that hunger and thirst for goodness which leads this mortal to develop a singleness of purpose to do the Father's will, to find God and to become like him. There is never conflict between true knowledge and truth. There may be conflict between knowledge and human beliefs, beliefs colored with prejudice, distorted by fear, and dominated by the dread of facing new facts of material discovery or spiritual progress.

132:3.5 (1459.5) But truth can never become man's possession without the exercise of faith. This is true because man's thoughts, wisdom, ethics, and ideals will never rise higher than his faith, his sublime hope. And all such true faith is predicated on profound reflection, sincere self-criticism, and uncompromising moral consciousness. Faith is the inspiration of the spiritized creative imagination.

132:3.6 (1459.6) Faith acts to release the superhuman activities of the divine spark, the immortal germ, that lives within the mind of man, and which is the potential of eternal survival. Plants and animals survive in time by the technique of passing on from one generation to another identical particles of themselves. The human soul (personality) of man survives mortal death by identity association with this indwelling spark of divinity, which is immortal, and which functions to perpetuate the human personality upon a continuing and higher level of progressive universe existence. The concealed seed of the human soul is an immortal spirit. The second generation of the soul is the first of a succession of personality manifestations of spiritual and progressing existences, terminating only when this divine entity attains the source of its existence, the personal source of all existence, God, the Universal Father.

132:3.7 (1459.7) Human life continues — survives — because it has a universe function, the task of finding God. The faith-activated soul of man

tol, kol pasiekia šitą likimo tikslą; ir kada ji iš tiesų kartą yra pasiekusi šitą dieviškąjį tikslą, tada ji niekada neišnyksta, ne ji yra tapusi tokia, kaip Dievas—amžina.

Dvasinė evoliucija yra toks patyrimas, kada gėris yra pasirenkamas vis didesniu mastu ir savo noru, ir šitą pasirinkimą lydi lygiai toks pat ir besivystantis blogio galimybės mažėjimas. Kada yra pasiekiamas gėrio pasirinkimo ir tobulo sugebėjimo suvokti tiesą užbaigtumas, tada ima egzistuoti grožio ir šventumo tobulumas, kurio tešumas amžiams užkerta kelią tam, kad iškiltų net ir sampratos apie potencialų blogį galimybė. Tokia Dievą pažįstanti siela nemeta jokio abejojančio blogio šešėlio, kada veikia dieviškojo gėrio tokiame aukštame dvasiniame lygyje.

Rojaus dvasios buvimas žmogaus prote sudaro apreiškimo pažadą ir įtikėjimo garantiją dėl dieviškojo progresavimo amžinojo egzistavimo kiekvienai sielai, kuri stengiasi pasiekti susitapatinimą su šituo nemirtingu ir viduje gyvenančiu Visuotinio Tėvo dvasios fragmentu.

Pažangą visatoje apibūdina didėjanti asmenybės laisvė, nes ji yra susieta su savojo aš supratimo vis aukštesnių ir aukštesnių lygių augančiu pasiekimu ir iš to atsirandančiu savojo aš savanorišku suvaržymu. Savojo aš dvasinio suvaržymo tobulumo pasiekimas prilygsta visatos laisvės ir asmeninės laisvės užbaigtumui. Įtikėjimas ugdo ir palaiko žmogaus sielą, kada jis pasimeta savo pirminės orientacijos metu tokioje milžiniškoje visatoje, tuo tarpu malda tampa kūrybinės vaizduotės įvairių įkvėpimų ir tokios sielos, kuri mėgina susitapatinti su viduje gyvenančio ir susieto dieviškojo buvimo dvasiniais idealais, įtikėjimo akstinų didžiuoju suvienytoju.

Nabonui šitie žodžiai padarė didžiulį įspūdį, lygiai taip, kaip ir kiekvienas iš jo pasikalbėjimų su Jėzumi. Šitos tiesos toliau degė jo širdyje, ir jis daug padėjo vėliau atvykusiems Jėzaus evangelijos skelbėjams.

4. ASMENINIS TARNAVIMAS

Jėzus, būdamas Romoje, nevisą savo laisvalaikį paskyrė šitam darbui, kad vyrus ir moteris ruošytų ateityje tapti mokiniais artėjančioje karalystėje. Jis daug laiko praleido kaupdamas asmenines žinias apie žmonius, kurie gyveno šitame didžiausiame ir kosmopolitiškiausiame pasaulio mieste, visas rases ir klases. Kiekvieno iš šitų gausių susitikimų su žmonėmis metu Jėzus turėjo dvigubą tikslą: Jis troško sužinoti jų požiūrį į tą gyvenimą, kurį jie gyvena materialiam kūne, ir taip pat jis galvojo, ką nors pasakyti ar padaryti, kad šitas gyvenimas taptų turtingesnis ir vertingesnis. Jo religiniai mokymai per šitas

cannot stop short of the attainment of this goal of destiny; and when it does once achieve this divine goal, it can never end because it has become like God — eternal.

^{132:3.8 (1460.1)} Spiritual evolution is an experience of the increasing and voluntary choice of goodness attended by an equal and progressive diminution of the possibility of evil. With the attainment of finality of choice for goodness and of completed capacity for truth appreciation, there comes into existence a perfection of beauty and holiness whose righteousness eternally inhibits the possibility of the emergence of even the concept of potential evil. Such a God-knowing soul casts no shadow of doubting evil when functioning on such a high spirit level of divine goodness.

^{132:3.9 (1460.2)} The presence of the Paradise spirit in the mind of man constitutes the revelation promise and the faith pledge of an eternal existence of divine progression for every soul seeking to achieve identity with this immortal and indwelling spirit fragment of the Universal Father.

^{132:3.10 (1460.3)} Universe progress is characterized by increasing personality freedom because it is associated with the progressive attainment of higher and higher levels of self-understanding and consequent voluntary self-restraint. The attainment of perfection of spiritual self-restraint equals completeness of universe freedom and personal liberty. Faith fosters and maintains man's soul in the midst of the confusion of his early orientation in such a vast universe, whereas prayer becomes the great unifier of the various inspirations of the creative imagination and the faith urges of a soul trying to identify itself with the spirit ideals of the indwelling and associated divine presence.

^{132:3.11 (1460.4)} Nabon was greatly impressed by these words, as he was by each of his talks with Jesus. These truths continued to burn within his heart, and he was of great assistance to the later arriving preachers of Jesus' gospel.

4. PERSONAL MINISTRY

^{132:4.1 (1460.5)} Jesus did not devote all his leisure while in Rome to this work of preparing men and women to become future disciples in the oncoming kingdom. He spent much time gaining an intimate knowledge of all races and classes of men who lived in this, the largest and most cosmopolitan city of the world. In each of these numerous human contacts Jesus had a double purpose: He desired to learn their reactions to the life they were living in the flesh, and he was also minded to say or do something to make that life richer and more worth while. His religious teachings during these weeks were no different

savaite nesiskyrė nuo tų mokymų, kurie apibūdino jo vėlesnį gyvenimą, kada jis buvo tų dvylikos mokytojas ir pamokslininkas minioms.

Jo žinios turinys visada buvo toks: dangiškojo Tėvo meilės ir jo gailestingumo tiesos realybė, kartu su gerąja naujiena, jog žmogus yra šito paties meilės Dievo įtikėjimo sūnus. Jėzaus įprastas visuomeninio bendravimo būdas buvo žmones išjudinti ir įtraukti į pašnekesį su juo pateikiant jiems klausimų. Paprastai klausinėjimas prasidėdavo nuo jo klausimų jiems, o baigdavosi jų klausimais jam. Jis vienodai puikiai mokė tiek klausdamas, tiek ir atsakinėdamas į klausimus. Kaip taisyklė, tiems, kuriuos išmokė daugiausia, jis sakydavo mažiausia. Tie, kurie gavo daugiausia naudos iš jo asmeninio tarnavimo, buvo per daug prislėgti, neramūs, ir atstumti mirtingieji, kuriems labai palengvėdavo savo sielą išliejus užjaučiančiam ir supratingam klausytojui, o jis buvo toks ir dar daugiau. Ir kada šitos neprisitaikiusios prie aplinkos žmogiškosios būtybės išsipasakodavo Jėzui savuosius vargus, tada visada jis sugebėdavo pasiūlyti praktiškų ir iš karto padedančių patarimų, kurie buvo nukreipti į jų tikrų sunkumų ištaisymą, nors jis nevengė pasakyti ir tuokart nuraminančių ir betarpiškai paguodžiančių žodžių. Ir šitiems prislėgtiems mirtingiesiems jis būtinai pasakodavo apie Dievo meilę ir perteikdavo, įvairiais ir skirtingais būdais, tą informaciją, kad jie yra šito mylinčio Tėvo danguje vaikai.

Šitokiu būdu, viešnagės Romoje metu, Jėzus asmeniškai užmezgė kupinus meilės ir pakeliančius dvasią ryšius su daugiau negu penkais šimtais šios sferos mirtingųjų. Šitaip jis sukaupė žinias apie žmonijos skirtingas rases, kurių jis niekada nebūtų įgijęs Jeruzalėje, ir vargu ar jis būtų jas įgijęs net ir Aleksandrijoje. Į šituos šešis mėnesius jis visada žiūrėjo kaip į vieną iš turtingiausių ir informatyviausių iš visų panašių periodų savo žemiškajame gyvenime.

Kaip ir buvo galima tikėtis, toks įvairiapusis ir aktyvus žmogus negalėjo šešis mėnesius pasaulio metropolijoje šitaip veikti, kad prie jo neprieitų daugybė žmonių, kurie labai norėjo užsitikrinti jo paslaugas, susijusias su koku nors verslu arba, dažniau, su koku nors mokymo, visuomeninės reformos, ar religinio judėjimo projektu. Buvo pateikta daugiau negu tuzinas tokių pasiūlymų, ir jis pasinaudojo kiekvienu kaip galimybe perteikti kokią nors mintį apie dvasinį sukilinimą gerai parinktais žodžiais arba kokia nors įpareigojančia paslauga. Jėzui labai patiko atlikti darbus—net ir nedidelius—įvairiausios rūšies žmonėms.

Jis šnekėjosi su romėnų senatoriumi apie politiką ir valstybės valdymo meną, ir šitas vienas susitikimas su Jėzumi šitam įstatymų leidėjui padarė tokį poveikį, kad savo likusį gyvenimą jis

than those which characterized his later life as teacher of the twelve and preacher to the multitudes.

132:4.2 (1460.6) Always the burden of his message was: the fact of the heavenly Father's love and the truth of his mercy, coupled with the good news that man is a faith-son of this same God of love. Jesus' usual technique of social contact was to draw people out and into talking with him by asking them questions. The interview would usually begin by his asking them questions and end by their asking him questions. He was equally adept in teaching by either asking or answering questions. As a rule, to those he taught the most, he said the least. Those who derived most benefit from his personal ministry were overburdened, anxious, and dejected mortals who gained much relief because of the opportunity to unburden their souls to a sympathetic and understanding listener, and he was all that and more. And when these maladjusted human beings had told Jesus about their troubles, always was he able to offer practical and immediately helpful suggestions looking toward the correction of their real difficulties, albeit he did not neglect to speak words of present comfort and immediate consolation. And invariably would he tell these distressed mortals about the love of God and impart the information, by various and sundry methods, that they were the children of this loving Father in heaven.

132:4.3 (1461.1) In this manner, during the sojourn in Rome, Jesus personally came into affectionate and uplifting contact with upward of five hundred mortals of the realm. He thus gained a knowledge of the different races of mankind which he could never have acquired in Jerusalem and hardly even in Alexandria. He always regarded this six months as one of the richest and most informative of any like period of his earth life.

132:4.4 (1461.2) As might have been expected, such a versatile and aggressive man could not thus function for six months in the world's metropolis without being approached by numerous persons who desired to secure his services in connection with some business or, more often, for some project of teaching, social reform, or religious movement. More than a dozen such proffers were made, and he utilized each one as an opportunity for imparting some thought of spiritual ennoblement by well-chosen words or by some obliging service. Jesus was very fond of doing things — even little things — for all sorts of people.

132:4.5 (1461.3) He talked with a Roman senator on politics and statesmanship, and this one contact with Jesus made such an impression on this legislator that he spent the rest of his life vainly

praleido tuščiai stengdamasis priversti savo kolegas pakeisti valdymo politikos kursą nuo idėjos apie valdymą, kuris remia ir maitina liaudį, į idėją apie liaudį, kuri remia valdymą. Jėzus vieną vakarą praleido su turtingu vergvaldžiu, kalbėjosi apie žmogų kaip apie Dievo sūnų, ir kitą dieną šitas vyras, Klaudijus, suteikė laisvę vienam šimtui septyniolikai vergų. Per pietus jis bendravo su graiku gydytoju, pasakydamas jam, kad jo pacientai turi tiek kūną, tiek protą ir sielą, ir šitokiu būdu padėjo šitam gabiam gydytojui stengtis bičiuliams žmonėms suteikti daug platesnę pagalbą. Jis šnekėjosi su įvairiausiais žmonėmis iš visų visuomenės sluoksnių. Vienintelė vieta Romoje, kurios jis neaplankė, buvo viešos pirtys. Jis atsisakė lydėti savo draugus į pirtis dėl ten vyravusio lyčių susimaišymo.

Romėnų kareiviui, kada jis vaikščiojo palei Tiberio upę, jis sakė: “Būk drąsus širdyje, o taip pat ir veikdamas. Išdrįsk įvykdyti teisingumą ir būk pakankamai didis, kad parodytum gailestingumą. Priversk savo žemesniąją prigimtį paklusti savo aukštesniajai prigimčiai taip, kaip tu paklusti savo vadams. Gerbk gėrį ir aukštink tiesą. Pasirink tai, kas yra gražu, vietoje to, kas yra bjauru. Mylėk savo bičiulius ir siek Dievo iš visos širdies, nes Dievas yra tavo Tėvas danguje”

Kalbėjusiajam forume jis tarė: “Tavo iškalba yra miela, tavo logika yra žavi, tavo balsas yra malonus, bet tavo mokymas vargu ar yra teisingas. Jeigu tikrai tu galėtum patirti tą įkvepiantį pasitenkinimą, pažindamas Dievą kaip savo dvasinį Tėvą, tada tu galėtum panaudoti savo kalbos galias tam, kad išlaisvintum savo bičiulius iš tamsos pančių ir iš neišmanymo vergovės.” Tai buvo tas Morkus, kuris klausėsi Petro, pamokslaujančio Romoje, ir kuris tapo jo perėmėju. Kada jie nukryžiuvo Simoną Petrą, tada būtent šitas vyras metė iššūkį romėnų persekiotojams ir drąsiai tęsė naujosios evangelijos skelbimą.

Sutikęs neturtingą vyrą, kuris buvo neteisingai apkaltintas, Jėzus su juo nuėjo pas taikos teisėją ir, gavęs specialų leidimą kalbėti jo vardu, pateikė tą nuostabų kreipimąsi, kurio metu jis sakė: “Teisingumas paverčia naciją didinga, ir kuo didingesnė nacija, tuo labiau ji trokš pasirūpinti, jog neteisingumo tikrai nepatirtų net ir patys nuolankiausi jos piliečiai. Bet kuriai nacijai yra didžiulė nelaimė, kada tikrai tie, kurie turi pinigų ir įtakos, gali užsitikrinti jos teismuose parengtą teisingumą! Šventa teisėjo pareiga yra nekaltąjį išteisinti, lygiai taip, kaip ir kaltąjį nubausti. Nacijos tvirtumas priklauso nuo teismų nešališkumo, sąžiningumo, ir dorumo. Pilietinis valdymas remiasi teisingumu, net ir taip, kaip ir tikroji religija yra grindžiama gailestingumu.” Teisėjas iš naujo peržiūrėjo tą bylą, ir kada įrodymai buvo rūpestingai patikrinti iš naujo, tada suimtąjį jis paleido. Iš visos Jėzaus veiklos tomis dienomis,

trying to induce his colleagues to change the course of the ruling policy from the idea of the government supporting and feeding the people to that of the people supporting the government. Jesus spent one evening with a wealthy slaveholder, talked about man as a son of God, and the next day this man, Claudius, gave freedom to one hundred and seventeen slaves. He visited at dinner with a Greek physician, telling him that his patients had minds and souls as well as bodies, and thus led this able doctor to attempt a more far-reaching ministry to his fellow men. He talked with all sorts of people in every walk of life. The only place in Rome he did not visit was the public baths. He refused to accompany his friends to the baths because of the sex promiscuity which there prevailed.

132:4.6 (1461.4) To a Roman soldier, as they walked along the Tiber, he said: “Be brave of heart as well as of hand. Dare to do justice and be big enough to show mercy. Compel your lower nature to obey your higher nature as you obey your superiors. Revere goodness and exalt truth. Choose the beautiful in place of the ugly. Love your fellows and reach out for God with a whole heart, for God is your Father in heaven.”

132:4.7 (1461.5) To the speaker at the forum he said: “Your eloquence is pleasing, your logic is admirable, your voice is pleasant, but your teaching is hardly true. If you could only enjoy the inspiring satisfaction of knowing God as your spiritual Father, then you might employ your powers of speech to liberate your fellows from the bondage of darkness and from the slavery of ignorance.” This was the Marcus who heard Peter preach in Rome and became his successor. When they crucified Simon Peter, it was this man who defied the Roman persecutors and boldly continued to preach the new gospel.

132:4.8 (1462.1) Meeting a poor man who had been falsely accused, Jesus went with him before the magistrate and, having been granted special permission to appear in his behalf, made that superb address in the course of which he said: “Justice makes a nation great, and the greater a nation the more solicitous will it be to see that injustice shall not befall even its most humble citizen. Woe upon any nation when only those who possess money and influence can secure ready justice before its courts! It is the sacred duty of a magistrate to acquit the innocent as well as to punish the guilty. Upon the impartiality, fairness, and integrity of its courts the endurance of a nation depends. Civil government is founded on justice, even as true religion is founded on mercy.” The judge reopened the case, and when the evidence had been sifted, he discharged the prisoner. Of all Jesus’ activities during these days of personal

kada jis tarnavo asmeniškai, šitoji priartėjo arčiausia prie viešo pasirodymo.

ministry, this came the nearest to being a public appearance.

5. PATARIMAI TURTINGAM VYRUI

Vienas turtingas vyras, Romos pilietis ir stoikas, labai susidomėjo Jėzaus mokymu, kada jį supažindino Angamonas. Po daugelio atvirų pasikalbėjimų šitas turtingas pilietis paklausė Jėzaus, ką jis darytų su turtais, jeigu jų turėtų, ir Jėzus jam atsakė: “Materialų turtą aš tikrai padovanočiau tam, jog būtų gerinamas materialus gyvenimas, lygiai taip ir žinias, išmintį, ir dvasinį tarnavimą aš tikrai suteikčiau tam, jog intelektualus gyvenimas būtų turtingesnis, visuomeninis gyvenimas taptų kilnesnis, ir toliau vystytųsi dvasinis gyvenimas. Materialų turtą aš naudočiau kaip išmintingas ir sumanus vienos kartos resursų patikėtinis kitos kartos ir vėlesniųjų kartų naudai ir kilninimui.”

Bet turtingasis vyras Jėzaus atsakymu nebuvo iki galo patenkintas. Jis išdrįso vėl paklausti: “Tačiau ką, tavo nuomone, turėtų daryti su turtais žmogus būdamas mano vietoje? Ar aš juos turėčiau laikyti ar išdalinti?” Ir kada Jėzus suvokė, kad jis iš tikrųjų trokšta sužinoti daugiau tiesos apie savo ištikimybę Dievui ir apie savo pareigą žmonėms, tada jis atsakinėjo toliau: “Mano gerasis drauge, aš matau, jog tu esi nuoširdus išminties ieškotojas ir doras tiesos mylėtojas; dėl to aš tikrai esu linkęs pateikti tau savo požiūrį, kaip spręsti tavo problemas, susijusias su turtais įsipareigojimais. Aš tą darau, nes tu *paprastai* manoji patarimo, ir suteikdamas šitą patarimą, aš jo nesieju su kokio nors kito turtingo žmogaus turtu; aš siūlau patarimą tikai tau ir, kad juo vadovautumėsi asmeniškai tu. Jeigu tu nuoširdžiai nori į savo turtą žvelgti kaip į atsakomybę, jeigu tu iš tiesų pageidauji tapti savo sukaupto turto išmintingu ir sumaniu prižiūrėtoju, tuomet aš tau iš tikrųjų patarčiau atlikti savo turto šaltinių tokią analizę: Paklausk savęs, ir padaryk viską, kas tik įmanoma, jog surastum sąžiningą atsakymą, iš kur yra šitas turtas? Ir kaip pagalbą nagrinėjant savo didžiulio turto šaltinius patarčiau turėti galvoje tokius dešimt skirtingų materialaus turto sukaupimo būdų:

“1. Paveldėtas turtas—turtai, gauti iš tėvų ir kitų protėvių.

“2. Atrastas turtas—turtai gauti iš nenaudotų motinos žemės resursų.

“3. Prekybinis turtas—turtai gauti kaip sąžiningas pelnas prekiaujant ir barteriu keičiantis materialiomis prekėmis.

“4. Nesąžiningas turtas—turtai gauti nedorai

5. COUNSELING THE RICH MAN

^{132:5.1 (1462.2)} A certain rich man, a Roman citizen and a Stoic, became greatly interested in Jesus' teaching, having been introduced by Angamon. After many intimate conferences this wealthy citizen asked Jesus what he would do with wealth if he had it, and Jesus answered him: “I would bestow material wealth for the enhancement of material life, even as I would minister knowledge, wisdom, and spiritual service for the enrichment of the intellectual life, the ennoblement of the social life, and the advancement of the spiritual life. I would administer material wealth as a wise and effective trustee of the resources of one generation for the benefit and ennoblement of the next and succeeding generations.”

^{132:5.2 (1462.3)} But the rich man was not fully satisfied with Jesus' answer. He made bold to ask again: “But what do you think a man in my position should do with his wealth? Should I keep it, or should I give it away?” And when Jesus perceived that he really desired to know more of the truth about his loyalty to God and his duty to men, he further answered: “My good friend, I discern that you are a sincere seeker after wisdom and an honest lover of truth; therefore am I minded to lay before you my view of the solution of your problems having to do with the responsibilities of wealth. I do this because you have asked for my counsel, and in giving you this advice, I am not concerned with the wealth of any other rich man; I am offering advice only to you and for your personal guidance. If you honestly desire to regard your wealth as a trust, if you really wish to become a wise and efficient steward of your accumulated wealth, then would I counsel you to make the following analysis of the sources of your riches: Ask yourself, and do your best to find the honest answer, whence came this wealth? And as a help in the study of the sources of your great fortune, I would suggest that you bear in mind the following ten different methods of amassing material wealth:

^{132:5.3 (1462.4)} “1. Inherited wealth — riches derived from parents and other ancestors.

^{132:5.4 (1462.5)} “2. Discovered wealth — riches derived from the uncultivated resources of mother earth.

^{132:5.5 (1462.6)} “3. Trade wealth — riches obtained as a fair profit in the exchange and barter of material goods.

^{132:5.6 (1462.7)} “4. Unfair wealth — riches derived

išnaudojant arba pavergiant savo bičiulius.

“5. Palūkanų turtas—pajamos, gautos iš investuoto kapitalo dorų ir teisingų uždarbio galimybių.

“6. Turtas iš gabumų—turtai, sukaupti iš atlygių už žmogiškojo proto kūrybinius ir išradimus sugebėjimus.

“7. Atsitiktinis turtas—turtai, įgyti iš savo bičiulių dosnumo ar atsiradę dėl gyvenimo aplinkybių.

“8. Pavogtas turtas—turtai, įgyti nedorai, nesąžiningai, vagystės būdu, ar apgaule.

“9. Patikėti turtai—turtai, tavo bičiulių patikėti į tavo rankas, kad juos panaudotum kam nors specialiai dabar arba ateityje.

“10. Uždirbtas turtas—turtai, tiesiogiai kilę iš tavo asmeninio darbo, sąžiningas ir teisingas atlygis už tavo paties proto ir kūno kasdienes pastangas.

“Ir taip, mano drauge, jeigu tu tikrai nori būti ištikimas ir teisingas savo didžiulio turto prižiūrėtojas, prieš Dievą ir tarnaudamas žmonėms, tuomet tu turi savo turtą apytiksliai suskirstyti į šituos dešimt didžiulių skyrių, ir tada pradėti tvarkyti kiekvieną dalį sutinkamai su teisingumo, nešališkumo, dorumo, ir tikrojo sumanumo įstatymų išmintingu ir sąžiningu interpretavimu; nors dangiškasis Dievas tavęs nepasmerks, jeigu tu kartais ir suklystum, abejotinoje situacijose, gailestingai ir nesavanaudiškai pažvelgdamas į nelaimės tų aukų, kurios kenčia nuo nepalankių mirtingojo gyvenimo aplinkybių. Kada nuoširdžiai abejoji dėl materialių situacijų nešališkumo ir teisingumo, tada tegul tavo sprendimai būna palankūs tiems, kurie skursta, būk palankūs tiems, kurie kenčia nepriteklių vargus, kurių nenusipelnė.”

Po keletą valandų trukusio šitų reikalų aptarimo ir atsakydamas į turtingo vyro prašymą daugiau ir išsamiau paaiškinti, Jėzus savo patarimą toliau išplėte, iš esmės pasakydamas: “Nors aš toliau tau siūlau patarimus dėl tavojo požiūrio į turtą, bet norėčiau tave įspėti, kad mano patarimą priimtum kaip duotą tikrai tau ir kad juo vadovautumeisi tu asmeniškai. Aš kalbu tikrai savo paties vardu ir tą sakau tau kaip besiteiraujančiam draugui. Aš tave nuoširdžiai perspėju, kad netaptum diktatoriumi dėl to, kaip į savąjį turtą turi žvelgti kiti turtingi žmonės. Aš tikrai tau patarčiau:

“1. Kaip paveldėto turto prižiūrėtojas tu turėtum atsižvelgti į jo šaltinius. Tu turi moralinį įsipareigojimą atstovauti praeities kartai dėl to, kad kitoms kartoms dorai perduotum teisėtą turtą, atėmęs sąžiningą mokestį dabartinės kartos naudai. Bet tu nesi įpareigotas įamžinti kokį nors

from the unfair exploitation or the enslavement of one's fellows.

132:5.7 (1463.1) “5. Interest wealth — income derived from the fair and just earning possibilities of invested capital.

132:5.8 (1463.2) “6. Genius wealth — riches accruing from the rewards of the creative and inventive endowments of the human mind.

132:5.9 (1463.3) “7. Accidental wealth — riches derived from the generosity of one's fellows or taking origin in the circumstances of life.

132:5.10 (1463.4) “8. Stolen wealth — riches secured by unfairness, dishonesty, theft, or fraud.

132:5.11 (1463.5) “9. Trust funds — wealth lodged in your hands by your fellows for some specific use, now or in the future.

132:5.12 (1463.6) “10. Earned wealth — riches derived directly from your own personal labor, the fair and just reward of your own daily efforts of mind and body.

132:5.13 (1463.7) “And so, my friend, if you would be a faithful and just steward of your large fortune, before God and in service to men, you must approximately divide your wealth into these ten grand divisions, and then proceed to administer each portion in accordance with the wise and honest interpretation of the laws of justice, equity, fairness, and true efficiency; albeit, the God of heaven would not condemn you if sometimes you erred, in doubtful situations, on the side of merciful and unselfish regard for the distress of the suffering victims of the unfortunate circumstances of mortal life. When in honest doubt about the equity and justice of material situations, let your decisions favor those who are in need, favor those who suffer the misfortune of undeserved hardships.”

132:5.14 (1463.8) After discussing these matters for several hours and in response to the rich man's request for further and more detailed instruction, Jesus went on to amplify his advice, in substance saying: “While I offer further suggestions concerning your attitude toward wealth, I would admonish you to receive my counsel as given only to you and for your personal guidance. I speak only for myself and to you as an inquiring friend. I adjure you not to become a dictator as to how other rich men shall regard their wealth. I would advise you:

132:5.15 (1463.9) “1. As steward of inherited wealth you should consider its sources. You are under moral obligation to represent the past generation in the honest transmittal of legitimate wealth to succeeding generations after subtracting a fair toll for the benefit of the present generation. But you

nesąžiningumą arba neteisingumą, kuriuo pasinaudojo tavo protėviai, kad turtą sukauptų nedorai. Savo paveldėto turto bet kurią dalį, kuri atrodo, jog buvo įgyta apgavystės ar nesąžiningumo dėka, tu gali išleisti pagal savo teisingumo, dosnumo, ir žalos atlyginimo įsitikinimus. Savo teisėto paveldėto turto likusią dalį tu gali panaudoti teisingai ir perduoti saugiai kaip vienos kartos patikėtinis kitai kartai. Išmintinga atranka ir blaivus mąstymas tau turėtų padiktuoti sprendimus, susijusius su turtų perdavimu tavo perėmėjams.

“2. Kiekvienam, kas turi turto, įgyto atradimo dėka, reikėtų prisiminti, jog Žemėje individas gali gyventi tiksliai trumpą laikotarpį ir, dėl to, reikėtų atitinkamai pasirūpinti, kad šitais atradimais naudingai pasinaudotų kiek įmanoma didesnis skaičius bičiulių žmonių. Nors atradėjui reikėtų atiduoti visą atlygį už atradimo pastangas, bet jis taip pat neturėtų savanaudiškai reikalauti visų išskirtinių teisių ir palaiminimų, kylančių suradus gamtos paslėptus išteklius.

“3. Tol, kol žmonės pasaulio verslą tvarko prekybos ir barterio būdu, tol jie turi teisę gauti sąžiningą ir teisėtą pelną. Kiekvienas prekybininkas už savo paslaugas nusipelno darbo užmokesčio; pirklys turi teisę į savąją dalį. Prekybos sąžiningumas ir doras elgesys su savo bičiuliais organizuotame pasaulio versle sukuria daug skirtingų iš pelno gaunamo turto rūšių, ir visus šituos turto šaltinius reikia įvertinti pagal aukščiausius teisingumo, nuoširdumo, ir dorumo principus. Doras prekybininkas turėtų nedvejodamas imti tokį patį pelną, kokį panašioje situacijoje jis mielai pasiūlytų savo bičiuliui prekybininkui. Nors šita turto rūšis nėra identiška individualiai uždirbamoms pajamoms, kada verslo reikalai yra tvarkomi plačiu mastu, bet, tuo pačiu metu, toks sąžiningai sukauptas turtas jo savininkui suteikia žymią balso teisę jam nusprendžiant, kaip šį turtą vėliau paskirstyti.

“4. Nė vienas mirtingasis, pažįstantis Dievą ir siekiantis vykdyti dieviškąją valią, negali nusiristi tiek, kad pakliūtų į turto priespaudą. Nė vienas kilnus žmogus nesieks sukaupti turtų ir padidinti valdžios, kurią suteikia turtas, pavergdamas arba nesąžiningai išnaudodamas savo brolius materialiam kūne. Turtai tampa moraliniu prakeikimu ir dvasine stigma, kada jie yra gaunami iš engiamo mirtingojo žmogaus prakaito. Visas toks turtas turėtų būti sugrąžintas tiems, kurie šitokiu būdu buvo apiplėšti, arba jų vaikams ir jų vaikų vaikams. Negalima sukurti tvirtos civilizacijos remiantis tokia praktika, kada apgavystės būdu iš darbininko yra atimamas jo uždarbis.

are not obligated to perpetuate any dishonesty or injustice involved in the unfair accumulation of wealth by your ancestors. Any portion of your inherited wealth which turns out to have been derived through fraud or unfairness, you may disburse in accordance with your convictions of justice, generosity, and restitution. The remainder of your legitimate inherited wealth you may use in equity and transmit in security as the trustee of one generation for another. Wise discrimination and sound judgment should dictate your decisions regarding the bequest of riches to your successors.

132:5.16 (1463.10) “2. Everyone who enjoys wealth as a result of discovery should remember that one individual can live on earth but a short season and should, therefore, make adequate provision for the sharing of these discoveries in helpful ways by the largest possible number of his fellow men. While the discoverer should not be denied all reward for efforts of discovery, neither should he selfishly presume to lay claim to all of the advantages and blessings to be derived from the uncovering of nature's hoarded resources.

132:5.17 (1464.1) “3. As long as men choose to conduct the world's business by trade and barter, they are entitled to a fair and legitimate profit. Every tradesman deserves wages for his services; the merchant is entitled to his hire. The fairness of trade and the honest treatment accorded one's fellows in the organized business of the world create many different sorts of profit wealth, and all these sources of wealth must be judged by the highest principles of justice, honesty, and fairness. The honest trader should not hesitate to take the same profit which he would gladly accord his fellow trader in a similar transaction. While this sort of wealth is not identical with individually earned income when business dealings are conducted on a large scale, at the same time, such honestly accumulated wealth endows its possessor with a considerable equity as regards a voice in its subsequent distribution.

132:5.18 (1464.2) “4. No mortal who knows God and seeks to do the divine will can stoop to engage in the oppressions of wealth. No noble man will strive to accumulate riches and amass wealth-power by the enslavement or unfair exploitation of his brothers in the flesh. Riches are a moral curse and a spiritual stigma when they are derived from the sweat of oppressed mortal man. All such wealth should be restored to those who have thus been robbed or to their children and their children's children. An enduring civilization cannot be built upon the practice of defrauding the laborer of his hire.

"5. Doras turtas turi teisę atnešti palūkanų. Tol, kol žmonės skolinasi ir skolina, tol tai, kas yra doros palūkanos, gali būti gaunamos su sąlyga, kad paskolintas kapitalas buvo teisėtai įgytas turtas. Iš pradžių prieš pateikdamas teisėtą reikalavimą dėl palūkanų savo kapitalą išvalyk. Netapk toks menkas ir gobšus, kad nusiristum iki lupikavimo. Niekada neleisk sau būti toks savanaudis, kad pinigų valdžią panaudotum tam, jog pasiektum nesąžiningą pranašumą su sunkumais kovojančių savo bičiulių atžvilgiu. Nepasiduok pagundai lupikauti iš savo brolio, atsidūrusio finansinėje nelaimėje.

"6. Jei tau kartais pavyktų užsigarantuoti turtą genijaus polėkio dėka, jeigu tavo turtai yra kilę iš atlygių už išradingus sugebėjimus, nereikalauk nepelnytos tokių atlygių dalies. Talentas kažkiek yra skolingas tiek savo protėviams, tiek ir savo palikuonims; lygiai taip pat jis iš tikrųjų yra įsipareigojęs savo rasei, nacijai, ir savo išradingų atradimų aplinkybėms; jam taip pat reikėtų prisiminti, kad jis dirbo ir suformulavo savo išradimus būtent kaip žmogus tarp žmonių. Lygiai taip pat būtų neteisinga iš genijaus atimti visą jo turto padidėjimą. Ir niekada žmonės negalės nustatyti taisyklių ir nuostatų, kurios būtų taikomos vienodai sprendžiant visas šitas nešališko turto paskirstymo problemas. Tu iš pradžių turi žmogų pripažinti kaip savo brolių, ir jeigu tu nuoširdžiai trokšti, kad jis darytų tą, ką būtumei jam padaręs tu, tai įprastas teisingumo, nuoširdumo, ir dorumo diktatas atves tave į tai, jog kiekviena naujai iškylanti ekonominio atlygio ir visuomeninio teisingumo problema bus sprendžiama teisingai ir nešališkai.

"7. Nė vienas žmogus neturėtų reikšti asmeninių teisių į tą turtą, kurį laikas ar atsitiktinumas nulėmė, kad jis patektų į jo rankas, išskyrus teisingą ir teisėtą užmokestį, uždirbtą jį administruojant. Į atsitiktiniu būdu įgytus turtus reikėtų žvelgti kažkuria prasme kaip į patikėtą turtą, kuris turėtų būti panaudojamas savo visuomeninės ar ekonominės grupės naudai. Tokio turto turėtojams turėtų būti suteiktas pagrindinis balsas priimant sprendimus, kaip išmintingai ir veiksmingai paskirstyti tokius neuždirbtus resursus. Civilizuotas žmogus nevisą laiką į viską, ką jis valdo, žiūrės kaip į savo asmeninę ir privačią nuosavybę.

"8. Jeigu yra žinoma, jog kuri nors tavojo turto dalis buvo įgyta apgavystės būdu; jeigu tavojo turto bet koks dydis buvo sukauptas nesąžiningu keliu ar nedorais metodais; jeigu tavasis turtas yra sukauptas neteisių sandėrių su savo bičiuliais dėka, tuomet paskubėk visus šituos nešvariai gautus turtus sugrąžinti teisėtiems savininkams. Iki galo atsiskaityk ir šitokiu būdu savo turtą išvalyk nuo bet kokių nesąžiningų turty.

"9. Vieno asmens turto patikėjimas kitų

132:5.19 (1464.3) "5. Honest wealth is entitled to interest. As long as men borrow and lend, that which is fair interest may be collected provided the capital lent was legitimate wealth. First cleanse your capital before you lay claim to the interest. Do not become so small and grasping that you would stoop to the practice of usury. Never permit yourself to be so selfish as to employ money-power to gain unfair advantage over your struggling fellows. Yield not to the temptation to take usury from your brother in financial distress.

132:5.20 (1464.4) "6. If you chance to secure wealth by flights of genius, if your riches are derived from the rewards of inventive endowment, do not lay claim to an unfair portion of such rewards. The genius owes something to both his ancestors and his progeny; likewise is he under obligation to the race, nation, and circumstances of his inventive discoveries; he should also remember that it was as man among men that he labored and wrought out his inventions. It would be equally unjust to deprive the genius of all his increment of wealth. And it will ever be impossible for men to establish rules and regulations applicable equally to all these problems of the equitable distribution of wealth. You must first recognize man as your brother, and if you honestly desire to do by him as you would have him do by you, the commonplace dictates of justice, honesty, and fairness will guide you in the just and impartial settlement of every recurring problem of economic rewards and social justice.

132:5.21 (1464.5) "7. Except for the just and legitimate fees earned in administration, no man should lay personal claim to that wealth which time and chance may cause to fall into his hands. Accidental riches should be regarded somewhat in the light of a trust to be expended for the benefit of one's social or economic group. The possessors of such wealth should be accorded the major voice in the determination of the wise and effective distribution of such unearned resources. Civilized man will not always look upon all that he controls as his personal and private possession.

132:5.22 (1465.1) "8. If any portion of your fortune has been knowingly derived from fraud; if aught of your wealth has been accumulated by dishonest practices or unfair methods; if your riches are the product of unjust dealings with your fellows, make haste to restore all these ill-gotten gains to the rightful owners. Make full amends and thus cleanse your fortune of all dishonest riches.

132:5.23 (1465.2) "9. The trusteeship of the wealth of

naudai yra rimta ir šventa atsakomybė. Nerizikuok tokiu pasitikėjimu ir nestatyk į pavojų tokiu pasitikėjimo. Pasiimk sau iš bet kokios patikėtos nuosavybės tiksliai tiek, kiek sau leistų pasiimti bet kuris sąžiningas žmogus.

“10. Tavojo turto toji dalis, kurią uždirbai savo paties intelektualių ir fizinių pastangų dėka—jeigu tavo darbas buvo atliktas sąžiningai ir teisingai—iš tiesų priklauso tau. Nė vienas žmogus negali prieštarauti dėl tavo teisės turėti ir naudoti tokį turtą taip, kaip tau atrodo tinkama, jeigu tiksliai šitos teisės panaudojimas nedaro žalos tavo bičiuliams.

Kada Jėzus baigė jam patarinėti, tada šitas turtingas romėnas atsikėlė nuo sofos ir atsisveikindamas nakčiai ištarė šitą pažadą: “Mano gerasis drauge, aš suvokių, jog tu esi didžios išminties ir didžiulio gėrio žmogus, ir rytoj aš tikrai pradėsiu savo turtą tvarkyti remdamasis tavuoju patarimu”

6. VISUOMENINIS TARNAVIMAS

Čia, Romoje, taip pat nutiko tas jaudinantis atsitikimas, kada visatos Kūrėjas keletą valandų paskyrė tam, jog pasimetusį vaiką sugrąžintų sunerimusiai motinai. Šitas mažylis berniukas nuklydo nuo savo namų, o Jėzus surado jį verkiantį iš sielvarto. Jis ir Ganidas ėjo į bibliotekas, bet jie atsidėjo tam, kad sugrąžintų vaiką atgal į namus. Ganidas niekada neužmiršo Jėzaus pastabos: “Tu žinai, Ganidai, didžioji dauguma žmoniškųjų būtybių yra kaip šis pasimetęs vaikas. Jie didelę dalį laiko praleidžia verkdami iš baimės ir kentėdami iš liūdesio, kada, kuo tikriausiai, jie yra tiksliai per nedidelį atstumą nuo užtikrintumo ir saugumo, net ir taip, kaip ir šitas vaikas buvo visiškai netoli nuo namų. Ir visi tie, kurie žino tiesos kelią ir jaučia pasitikėjimą, kurį suteikia Dievo pažinimas, turėtų laikyti privilegiją, o ne pareigą, pasiūlyti pagalbą savo bičiuliams, kada jie stengiasi surasti gyvenimo pasitenkinimus. Argi mes aukščiausiu laipsniu nesidžiaugėme šita tarnystėje sugrąžinę vaikutį motinai? Taip ir tie, kurie veda žmones pas Dievą, patiria žmogiškosios tarnystės aukščiausią pasitenkinimą” Ir nuo tos dienos, per likusį savo natūralų gyvenimą, Ganidas visą laiką ieškojo pasimetusių vaikų, kuriuos jis galėtų sugrąžinti į jų namus.

Su penkiais vaikais gyveno našlė, kurios vyras žuvo nelaimingo atsitikimo metu. Jėzus papasakojo Ganidui apie savojo tėvo netektį per nelaimingą atsitikimą, ir jie ne vieną kartą lankėsi pas šitą motiną ir jos vaikus, kad juos paguostų, tuo tarpu Ganidas savo tėvo paprašė pinigų tam, kad juos aprūpintų maistu ir drabužiais. Jie nenutraukė savo pastangų tol, kol surado darbą vyriausiajam berniukui, kad jis galėtų padėti

one person for the benefit of others is a solemn and sacred responsibility. Do not hazard or jeopardize such a trust. Take for yourself of any trust only that which all honest men would allow.

132:5.24 (1465.3) “10. That part of your fortune which represents the earnings of your own mental and physical efforts — if your work has been done in fairness and equity — is truly your own. No man can gainsay your right to hold and use such wealth as you may see fit provided your exercise of this right does not work harm upon your fellows.”

132:5.25 (1465.4) When Jesus had finished counseling him, this wealthy Roman arose from his couch and, in saying farewell for the night, delivered himself of this promise: “My good friend, I perceive you are a man of great wisdom and goodness, and tomorrow I will begin the administration of all my wealth in accordance with your counsel.”

6. SOCIAL MINISTRY

132:6.1 (1465.5) Here in Rome also occurred that touching incident in which the Creator of a universe spent several hours restoring a lost child to his anxious mother. This little boy had wandered away from his home, and Jesus found him crying in distress. He and Ganid were on their way to the libraries, but they devoted themselves to getting the child back home. Ganid never forgot Jesus' comment: “You know, Ganid, most human beings are like the lost child. They spend much of their time crying in fear and suffering in sorrow when, in very truth, they are but a short distance from safety and security, even as this child was only a little way from home. And all those who know the way of truth and enjoy the assurance of knowing God should esteem it a privilege, not a duty, to offer guidance to their fellows in their efforts to find the satisfactions of living. Did we not supremely enjoy this ministry of restoring the child to his mother? So do those who lead men to God experience the supreme satisfaction of human service.” And from that day forward, for the remainder of his natural life, Ganid was continually on the lookout for lost children whom he might restore to their homes.

132:6.2 (1465.6) There was the widow with five children whose husband had been accidentally killed. Jesus told Ganid about the loss of his own father by an accident, and they went repeatedly to comfort this mother and her children, while Ganid sought money from his father to provide food and clothing. They did not cease their efforts until they had found a position for the eldest boy so that he could help in the care of the family.

rūpintis šeima.

Tą vakarą, kai Gonodas klausėsi šitų patarimų atpasakojimo, jis geranoriškai tarė Jėzui: “Aš ketinu iš savo sūnaus padaryti mokslininką ar verslininką, o dabar tu pradedi iš jo daryti filosofą ar filantropą” O Jėzus šypsodamasis atsakė: “Galbūt mes padarysime iš jo visus keturis; tuomet gyvenime jis galės džiaugtis keturgubu pasitenkinimu, kadangi jo klausia, atpažįstant žmogiškąją melodiją, sugebės atskirti keturis tonus vietoje vieno.” Tada Gonodas tarė: “Aš matau, jog tu tikrai esi filosofas. Tu turi parašyti knygą ateities kartoms.” O Jėzus atsakė: “Ne knygą—manoji misija yra nugyventi gyvenimą šitoje kartoje ir visoms kartoms. Aš —” bet jis neužbaigė, tuomet tarė Ganidui, “Mano sūnau, laikas eiti poilsio.”

^{132:6.3 (1465.7)} That night, as Gonod listened to the recital of these experiences, he said to Jesus, good-naturedly: “I propose to make a scholar or a businessman of my son, and now you start out to make a philosopher or philanthropist of him.” And Jesus smilingly replied: “Perhaps we will make him all four; then can he enjoy a fourfold satisfaction in life as his ear for the recognition of human melody will be able to recognize four tones instead of one.” Then said Gonod: “I perceive that you really are a philosopher. You must write a book for future generations.” And Jesus replied: “Not a book — my mission is to live a life in this generation and for all generations. I —” but he stopped, saying to Ganid, “My son, it is time to retire.”

7. IŠVYKOS APIE ROMA

Jėzus, Gonodas, ir Ganidas penkis kartus buvo išvykę už Romos į įdomias vietas aplinkinėse vietovėse. Jiems lankantis prie šiaurės Italijos ežerų Jėzus ilgai šnekėjosi su Ganidu apie tai, jog neįmanoma žmogui suteikti žinių apie Dievą, jeigu šis žmogus netrokšta pažinti Dievo. Pakeliui prie ežerų jie atsitiktinai buvo sutikę nemąstantį pagonį, ir Ganidas buvo nustebintas, kad Jėzus nepasinaudojo savo įprastu metodu, jog tą vyrą įtrauktų į pokalbį, kurio metu natūraliai būtų prieita prie dvasinių klausimų aptarimo. Kada Ganidas paklausė savo mokytojo, kodėl jis parodė tiek mažai susidomėjimo šituo pagonimi, tada Jėzus atsakė:

“Ganidai, tas vyras nebuvo išalkęs tiesos. Jis nebuvo nepatenkintas savimi. Jis nebuvo pasirengęs prašyti pagalbos, o jo vaizduotė nebuvo atsivėrusi tam, kad priimtų šviesą sielai. Tas žmogus nebuvo prinokęs išgelbėjimo derliui; jam turi būti suteikta daugiau laiko gyvenimo išbandymams ir sunkumams, kad jį paruoštų priimti išmintį ir aukštesnį mokymą. Arba, jeigu jis galėtų gyventi su mumis, tada mes galėtume savo gyvenimu parodyti jam Tėvą danguje, ir šitokiu būdu jį patrauktų mūsų kaip Dievo sūnų gyvenimas, kad jis būtų priverstas pasiteirauti apie mūsų Tėvą. Tu negali atskleisti Dievo tiems, kurie jo neieško; tu negali nenorinčių sielų vesti į išgelbėjimo džiaugsmus. Žmogus turi pajusti alkį tiesai dėl gyvenimo patyrimų, arba jis turi trokšti pažinti Dievą dėl ryšių su gyvenimu tų, kurie yra susipažinę su dieviškuoju Tėvu, prieš tai, kada kita žmogiškoji būtybė gali veikti kaip priemonė, kuri tokį bičiulį mirtingąjį vestų pas Tėvą danguje. Jeigu mes pažįstame Dievą, tai mūsų tikrasis reikalas žemėje yra gyventi taip, kad leistume Tėvui save atskleisti mūsų gyvenimu, ir šitokiu būdu iš tikrųjų visi Dievo ieškantys žmonės pamatys Tėvą ir paprašys mūsų pagalbos, kad sužinotų daugiau

7. TRIPS ABOUT ROME

^{132:7.1 (1466.1)} Jesus, Gonod, and Ganid made five trips away from Rome to points of interest in the surrounding territory. On their visit to the northern Italian lakes Jesus had the long talk with Ganid concerning the impossibility of teaching a man about God if the man does not desire to know God. They had casually met a thoughtless pagan while on their journey up to the lakes, and Ganid was surprised that Jesus did not follow out his usual practice of enlisting the man in conversation which would naturally lead up to the discussion of spiritual questions. When Ganid asked his teacher why he evinced so little interest in this pagan, Jesus answered:

^{132:7.2 (1466.2)} “Ganid, the man was not hungry for truth. He was not dissatisfied with himself. He was not ready to ask for help, and the eyes of his mind were not open to receive light for the soul. That man was not ripe for the harvest of salvation; he must be allowed more time for the trials and difficulties of life to prepare him for the reception of wisdom and higher learning. Or, if we could have him live with us, we might by our lives show him the Father in heaven, and thus would he become so attracted by our lives as sons of God that he would be constrained to inquire about our Father. You cannot reveal God to those who do not seek for him; you cannot lead unwilling souls into the joys of salvation. Man must become hungry for truth as a result of the experiences of living, or he must desire to know God as the result of contact with the lives of those who are acquainted with the divine Father before another human being can act as the means of leading such a fellow mortal to the Father in heaven. If we know God, our real business on earth is so to live as to permit the Father to reveal himself in our lives, and thus will all God-seeking persons see the Father and ask for our help in finding out more about the God who

apie tą Dievą, kuris šitokiū būdu pasireiškia mūsų gyvenime.”

Būtent viešnagės Šveicarijoje metu, aukštai kalnuose, Jėzus visą dieną kalbėjosi tiek su tėvu, tiek su sūnumi apie budizmą. Daug kartų Ganidas buvo pateikęs tiesių klausimų apie Budą, bet visada sulaukdavo daugiau ar mažiau išsisukinėjančių atsakymų. Dabar, sūnaus akivaizdoje, tėvas uždavė tiesių klausimą apie Budą, ir gavo tiesių atsakymą. Gonodas pasakė: “Aš iš tikrųjų norėčiau žinoti, ką tu galvoji apie Budą.” Ir Jėzus atsakė:

“Jūsų Buda buvo daug geresnis negu jūsų budizmas. Buda buvo didis žmogus, net pranašas savo tautai; bet jis buvo našlaitis pranašas; tuo aš noriu pasakyti, kad jis anksti prarado iš akiračio savo dvasinį Tėvą, Tėvą danguje. Jo patyrimas buvo tragiškas. Jis mėgino gyventi ir mokyti kaip Dievo pasiuntinys, bet be Dievo. Buda atplukdė savo išgelbėjimo laivą iki pat saugaus uosto, iki pat įėjimo į mirtingojo išgelbėjimo prieglobstį, ir ten, dėl klaidingų navigacinių žemėlapių, tas geras laivas užplaukė ant sekumos. Ten jis ir liko per daugelio kartų laikmetį, nejudantis ir beveik beviltiškai išmestas į sausumą. Ir jame iš tiesų daug jūsų žmonių ir liko per visus šituos metus. Jie gyvena per šūkšnio atstumą nuo saugių ramybės vandenų, bet į juos įplaukti jie atsisako, nes gerojo Budos kilnus laivas patyrė nelaimę užplaukęs ant sekumos tiesiog prie pat uosto. Ir budistų tautos niekada neįplauks į šitą uostą, jeigu jos neapleis savo pranašo filosofinio laivo ir nesugriebs jo kilnios dvasios. Jeigu jūsų žmonės būtų likę ištikimi Budos dvasiai, tai jūs jau seniai būtumėte įplaukę į savo dvasinės ramybės, sielos poilsio, ir išgelbėjimo tikrumo prieglobstį.

“Matai, Gonodai, Buda pažino Dievą dvasia, bet nesugebėjo jo atrasti protu; žydai atrado Dievą protu, bet didžiąja dalimi nepajėgė jo pažinti dvasia. Šiandien budistai klaidžioja filosofijoje be Dievo, tuo tarpu mano tautiečius apgailėtinai pavergė Dievo baimė be gelbstinčios gyvenimo filosofijos ir laisvės. Jūs turite filosofiją be Dievo; žydai turi Dievą, bet didžiąja dalimi be gyvenimo filosofijos, kaip ji yra siejama su Juo. Buda, nepajėgdamas įsivaizduoti Dievo dvasia ir Tėvu, nepajėgė savo mokymui suteikti tos moralinės energijos ir dvasinės varomosios jėgos, kurią privalo turėti religija, jeigu ji turi keisti rasę ir išaukštinti naciją.”

Tada sušuko Ganidas: “Mokytojai, tu ir aš sukurkime naują religiją, kuri būtų pakankamai gera Indijai ir užtekčiai reikšminga Romai, ir galbūt mes galėtume ją pasiūlyti žydams vietoje Jahvės.” Ir Jėzus atsakė: “Ganidai, religijos nėra sukuriamos. Žmonių religijos išsivysto per ilgą laiką, tuo tarpu Dievo apreiškimai žemę nutvieskia gyvenimu tų žmonių, kurie savo bičiuliams Dievą

in this manner finds expression in our lives.”

132:7.3 (1466.3) It was on the visit to Switzerland, up in the mountains, that Jesus had an all-day talk with both father and son about Buddhism. Many times Ganid had asked Jesus direct questions about Buddha, but he had always received more or less evasive replies. Now, in the presence of the son, the father asked Jesus a direct question about Buddha, and he received a direct reply. Said Gonod: “I would really like to know what you think of Buddha.” And Jesus answered:

132:7.4 (1466.4) “Your Buddha was much better than your Buddhism. Buddha was a great man, even a prophet to his people, but he was an orphan prophet; by that I mean that he early lost sight of his spiritual Father, the Father in heaven. His experience was tragic. He tried to live and teach as a messenger of God, but without God. Buddha guided his ship of salvation right up to the safe harbor, right up to the entrance to the haven of mortal salvation, and there, because of faulty charts of navigation, the good ship ran aground. There it has rested these many generations, motionless and almost hopelessly stranded. And thereon have many of your people remained all these years. They live within hailing distance of the safe waters of rest, but they refuse to enter because the noble craft of the good Buddha met the misfortune of grounding just outside the harbor. And the Buddhist peoples never will enter this harbor unless they abandon the philosophic craft of their prophet and seize upon his noble spirit. Had your people remained true to the spirit of Buddha, you would have long since entered your haven of spirit tranquillity, soul rest, and assurance of salvation.

132:7.5 (1467.1) “You see, Gonod, Buddha knew God in spirit but failed clearly to discover him in mind; the Jews discovered God in mind but largely failed to know him in spirit. Today, the Buddhists flounder about in a philosophy without God, while my people are piteously enslaved to the fear of a God without a saving philosophy of life and liberty. You have a philosophy without a God; the Jews have a God but are largely without a philosophy of living as related thereto. Buddha, failing to envision God as a spirit and as a Father, failed to provide in his teaching the moral energy and the spiritual driving power which a religion must possess if it is to change a race and exalt a nation.”

132:7.6 (1467.2) Then exclaimed Ganid: “Teacher, let’s you and I make a new religion, one good enough for India and big enough for Rome, and maybe we can trade it to the Jews for Yahweh.” And Jesus replied: “Ganid, religions are not made. The religions of men grow up over long periods of time, while the revelations of God flash upon earth in the lives of the men who reveal God to their fellows.”

atskleidžia." Bet jie šitų pranašišku žodžių prasmės nesuvokė.

Tą naktį po to, kai jie nuėjo gulti, Ganidas negalėjo užmigti. Jis ilgą laiką šnekėjosi su savo tėvu ir galiausiai tarė: "Žinai, tėve, aš kartais pagalvoju, kad Jošua yra pranašas." Ir tėvas tikėtai mieguistai atsakė: "Mano sūnau, yra kitų—"

Nuo šios dienos, per likusį savo natūralų gyvenimą, Ganidas toliau vystė savo paties religiją. Jo protą labai smarkiai sujaudino Jėzaus platus mąstymas, sąžiningumas, ir pakantumas. Visose jų diskusijose apie filosofiją ir religiją šitas jaunuolis niekada nepatyrė pasipiktinimo jausmų arba priešiško reakcijų.

Kokią sceną stebėjo dangiškosios protingos būtybės, kokį jos matė reginį, kada šis indas vaikas visatos Kūrėjui siūlo, kad jie sukurtų naują religiją! Ir nors jaunas žmogus šito nežinojo, bet naują ir amžiną religiją jie kūrė kaip tik tada ir kaip tik ten—šitą naują išgelbėjimo kelią, Dievo apreiškimą žmogui per Jėzų, ir Jėzuje. Ką šitas vaikas norėjo daryti labiausiai, tą iš tikrųjų jis nesąmoningai ir darė. Ir taip buvo, ir taip yra, visą laiką. Ką dvasiškai mokoma ir vedama apšviesta ir mąstanti žmogiškoji vaizduotė iš visos širdies ir nesavanaudiškai nori daryti ir kuo nori būti, tas tampa kūrybingas tokiu laipsniu, kuris atitinka mirtingojo atsidavimo laipsnį dieviškai vykdyti Tėvo valią. Kada žmogus yra Dievo partneris, tada gali atsitikti, ir iš tikrųjų atsitinka, didingi dalykai.

But they did not comprehend the meaning of these prophetic words.

132:7.7 (1467.3) That night after they had retired, Ganid could not sleep. He talked a long time with his father and finally said, "You know, father, I sometimes think Joshua is a prophet." And his father only sleepily replied, "My son, there are others —"

132:7.8 (1467.4) From this day, for the remainder of his natural life, Ganid continued to evolve a religion of his own. He was mightily moved in his own mind by Jesus' broadmindedness, fairness, and tolerance. In all their discussions of philosophy and religion this youth never experienced feelings of resentment or reactions of antagonism.

132:7.9 (1467.5) What a scene for the celestial intelligences to behold, this spectacle of the Indian lad proposing to the Creator of a universe that they make a new religion! And though the young man did not know it, they were making a new and everlasting religion right then and there — this new way of salvation, the revelation of God to man through, and in, Jesus. That which the lad wanted most to do he was unconsciously actually doing. And it was, and is, ever thus. That which the enlightened and reflective human imagination of spiritual teaching and leading wholeheartedly and unselfishly wants to do and be, becomes measurably creative in accordance with the degree of mortal dedication to the divine doing of the Father's will. When man goes in partnership with God, great things may, and do, happen.

133 Dokumentas. Sugrįžimas iš Romos

⇨ 132

URANTIJOS KNYGA

134 ⇨

IV DALIS. JĖZAUS GYVENIMAS IR MOKYMAI

133 DOKUMENTAS. SUGRĮŽIMAS IŠ ROMOS

Skyrius

ĮVADAS

1. Gailestingumas ir teisingumas
2. Lipant į laivą Tarentume
3. Korinte
4. Asmeninis darbas Korinte
5. Atėnuose — pokalbis apie mokslą
6. Efese — pokalbis apie sielą
7. Viešėjimas Kipre — pokalbis apie protą
8. Antioke
9. Mesopotamijoje

PAPER 133 THE RETURN FROM ROME

SECTIONS

Introduction

1. Mercy and Justice
2. Embarking at Tarentum
3. At Corinth
4. Personal Work in Corinth
5. At Athens — Discourse on Science
6. At Ephesus — Discourse on the Soul
7. The Sojourn at Cyprus — Discourse on Mind
8. At Antioch
9. In Mesopotamia

ĮVADAS

RUOŠDAMASIS palikti Romą, Jėzus neatsisveikino nė su vienu iš savo draugų. Raštininkas iš Damasko Romoje pasirodė be išankstinės žinios ir išnyko lygiai tokiu pačiu būdu. Praėjo visi metai, kol tie, kurie pažinojo ir mylėjo jį, prarado viltį pamatyti jį vėl. Prieš pasibaigiant antriesiems metams mažos grupės tų, kurie pažinojo jį, suartėjo vedinos bendro susidomėjimo jo mokymais ir bendrų prisiminimų apie tuos gerus laikus su juo. Ir šitos mažos stoikų, cinikų, ir misterinių kultų grupės šituos neregularius ir neoficialius susitikimus rengė toliau iki pat to meto, kada Romoje pasirodė krikščioniškosios religijos pirmieji pamokslininkai.

Gonodas ir Ganidas nusipirko tiek daug daiktų Aleksandrijoje ir Romoje, kad jie savo daiktus išsiuntė su krovininių vilkstinių į Tarentumą anksčiau, tuo tarpu šie trys keliauninkai neskubėdami žingsniavo per Italiją didžiuoju Apijų Keliu. Šitoje kelionėje jie sutiko įvairiausių

INTRODUCTION

133:0.1 (1468.1) WHEN preparing to leave Rome, Jesus said good-bye to none of his friends. The scribe of Damascus appeared in Rome without announcement and disappeared in like manner. It was a full year before those who knew and loved him gave up hope of seeing him again. Before the end of the second year small groups of those who had known him found themselves drawn together by their common interest in his teachings and through mutual memory of their good times with him. And these small groups of Stoics, Cynics, and mystery cultists continued to hold these irregular and informal meetings right up to the time of the appearance in Rome of the first preachers of the Christian religion.

133:0.2 (1468.2) Gonod and Ganid had purchased so many things in Alexandria and Rome that they sent all their belongings on ahead by pack train to Tarentum, while the three travelers walked leisurely across Italy over the great Appian Way. On this journey they encountered all sorts of

žmogiškųjų būtybių. Palei šitą kelią gyveno daug kilnių romėnų piliečių ir graikų kolonistų, bet iš menkesniųjų vergų jau ėmė atsirasti ir daugybė palikuonių.

Vieną dieną, tuo metu, kada ilsėjosi per pietus, maždaug pusiaukelėje į Tarentumą, Ganidas uždavė Jėzui tiesų klausimą, ką jis galvoja apie Indijos kastų sistemą. Jėzus tarė: “Nors žmogiškosios būtybės skiriasi daugeliu būdų, viena nuo kitos, bet prieš Dievą ir dvasiniame pasaulyje visi mirtingieji stovi ant vienodo pagrindo. Dievo akyse yra tikrai dvi grupės mirtingųjų: tie, kurie trokšta vykdyti jo valią, ir tie, kurie šito daryti nenori. Kada į apgyvendintą pasaulį žiūri visata, tada lygiai taip pat ji mato dvi didžiules klases: tuos, kurie Dievą pažįsta, ir tuos, kurie jo nepažįsta. Tie, kurie Dievą pažinti negali, yra priskiriami prie kurios nors konkrečios sferos gyvūnų. Žmonių atitinkamai galima suskirstyti į daugelį klasių pagal įvairias savybes, taip, kaip į jas galima būtų žvelgti fiziniu, protiniu, visuomeniniu, profesiniu, ar moraliniu požiūriu, bet, kada šitos skirtingos mirtingųjų klasės pasirodo prieš Dievo teisumą, tada jos stovi ant vienodo pagrindo; Dievas iš tiesų nėra asmenų gerbėjas. Nors neįmanoma nepripažinti žmogiškųjų sugebėjimų ir talentų skirtumo intelektualiuose, visuomeniniuose, ir moraliniuose reikaluose, bet jūs neturėtumėte daryti tokių skirtumų dvasinėje žmonių brolystėje, kada jie susirenka garbinti Dievo akivaizdoje.”

1. GAILESTINGUMAS IR TEISINGUMAS

Vieną popietę labai įdomus epizodas atsitiko ties šalikele, kada jie artinosi prie Tarentumo. Jie pamatė, kaip grubus ir agresyvus jaunuolis brutaliai mušė mažesnį vaikiną. Jėzus nuskubėjo padėti užpultajam jaunuoliui, ir kada jį išvadavo, tada užpuoliką tvirtai laikė tol, kol mažesnis vaikinas pabėgo. Tą akimirka, kai Jėzus mažąjį chuliganą paleido, Ganidas puolė berniuką ir ėmė jį smarkiai mušti, ir Ganido nuostabai Jėzus tuoj pat įsiterpė. Po to, kai jis sulaukė Ganidą ir leido išsigandusiam berniukui pasprukti, jaunuolis, kai tik atgavo kvapą, susijaudinęs sušuko: “Aš negaliu tavęs suprasti, Mokytojaus. Jeigu gailestingumas reikalauja, kad tu išlaisvintum mažesnį vaikinuką, tai argi teisingumas nereikalauja, kad būtų nubaustas didesnis ir nusikaltęs jaunuolis?” Atsakydamas Jėzus tarė:

“Ganidai, tu tikrai nesupranti. Gailestingumo tarnystė visada yra individo darbas, bet teisingumo bausmė yra visuomeninių, valdymo, ar visatos administracinių grupių funkcija. Kaip individas aš esu dėkingas, kad galiu parodyti gailestingumą; aš turiu ateiti į pagalbą užpultajam berniukui, ir visiškai logiška, jog aš galiu pavartoti jėgos tiek,

human beings. Many noble Roman citizens and Greek colonists lived along this road, but already the progeny of great numbers of inferior slaves were beginning to make their appearance.

133:0.3 (1468.3) One day while resting at lunch, about halfway to Tarentum, Ganid asked Jesus a direct question as to what he thought of India's caste system. Said Jesus: “Though human beings differ in many ways, the one from another, before God and in the spiritual world all mortals stand on an equal footing. There are only two groups of mortals in the eyes of God: those who desire to do his will and those who do not. As the universe looks upon an inhabited world, it likewise discerns two great classes: those who know God and those who do not. Those who cannot know God are reckoned among the animals of any given realm. Mankind can appropriately be divided into many classes in accordance with differing qualifications, as they may be viewed physically, mentally, socially, vocationally, or morally, but as these different classes of mortals appear before the judgment bar of God, they stand on an equal footing; God is truly no respecter of persons. Although you cannot escape the recognition of differential human abilities and endowments in matters intellectual, social, and moral, you should make no such distinctions in the spiritual brotherhood of men when assembled for worship in the presence of God.”

1. MERCY AND JUSTICE

133:1.1 (1468.4) A very interesting incident occurred one afternoon by the roadside as they neared Tarentum. They observed a rough and bullying youth brutally attacking a smaller lad. Jesus hastened to the assistance of the assaulted youth, and when he had rescued him, he tightly held on to the offender until the smaller lad had made his escape. The moment Jesus released the little bully, Ganid pounced upon the boy and began soundly to thrash him, and to Ganid's astonishment Jesus promptly interfered. After he had restrained Ganid and permitted the frightened boy to escape, the young man, as soon as he got his breath, excitedly exclaimed: “I cannot understand you, Teacher. If mercy requires that you rescue the smaller lad, does not justice demand the punishment of the larger and offending youth?” In answering, Jesus said:

133:1.2 (1469.1) “Ganid, it is true, you do not understand. Mercy ministry is always the work of the individual, but justice punishment is the function of the social, governmental, or universe administrative groups. As an individual I am beholden to show mercy; I must go to the rescue of the assaulted lad, and in all consistency I may

kad suvaldyčiau užpuoliką. Ir būtent tą aš ir padariau. Aš išlaisvinau užpultą vaikinuką; tuo gailėstingumo tarnystė ir baigėsi. Tada aš jėga sulaikiau užpuoliką pakankamai ilgai, kad silpnėsioji pusė ginče galėtų pabėgti, po šito aš pasitraukiau iš šio reikalo. Aš nesiėmiau užpuoliko teisti, kad šitokiu būdu pereičiau prie jo motyvų—kad apsvastyčiau viską, kodėl jis savo bičiulį užpuolė—o tada imčiau vykdyti tokią bausmę, kurią galėtų padiktuoti mano protas kaip teisingą atpildą už jo blogą poelgį. Ganidai, gailėstingumas gali būti dosnus, bet teisingumas yra tikslus. Argi tu negali suprasti, jog nepanašu, kad du žmonės susitartų dėl tokios bausmės, kuri atitiktų teisingumo reikalavimus? Vienas paskirtų keturiasdešimt rimbo kirčių, kitas duotų dvidešimt kirčių, tuo tarpu dar kitas kaip bausmę patartų įkalinimą vienvėję. Argi tu negali matyti, jog šitame pasaulyje tokios pareigos geriau turi priklausyti grupei arba jas turi vykdyti išrinkti grupės atstovai? Visatoje, nuosprendžio priėmimas yra suteikiamas tiems, kurie iki galo žino bet kokios pražangos priešistoriją, o taip pat ir jos motyvaciją. Civilizuotoje visuomenėje ir organizuotoje visatoje teisingumo administravimas numato teisingo nuosprendžio priėmimą po sąžiningo nagrinėjimo, ir tokios išimtinės teisės yra suteiktos juridinėms pasaulių grupėms ir visos kūrinijos aukštesniųjų visatų visažiniams administratoriams.”

Per dienų dienas jie kalbėjo apie šią gailėstingumo pasireiškimo ir teisingumo vykdymo problemą. Ir Ganidas, bent jau tam tikru laipsniu, suprato, kodėl Jėzus neįsitraukdavo į asmeninę kovą. Bet Ganidas uždavė vieną paskutinį klausimą, į kurį jis niekada negavo iki galo patenkinamo atsakymo; ir tas klausimas buvo toks: “Bet, Mokytojau, jeigu kartais tave užpultų stipresnis ir blogo charakterio tvarinys ir grasintų tave sunaikinti, ką tu darytum? Argi tu nesistengtum apsiginti?” Nors Jėzus negalėjo iki galo ir patenkinamai atsakyti į vaikinuko klausimą, kadangi jis nenorėjo jam atskleisti, kad jis (Jėzus) žemėje gyvena kaip Rojaus Tėvo meilės pavyzdys stebinčiai visatai, tai jis paaiškino tiek:

“Ganidai, aš galiu gerai suprasti, kaip kai kurios iš šitų problemų tave glumina, ir aš pasistengsiu į tavo klausimą atsakyti. Pirmiausia, visuose užpuolimuose, kurie gali būti vykdomi prieš mano asmenį, aš nustatyčiau, ar užpuolikas yra ar nėra Dievo sūnus—mano brolis materialiam kūne—ir jeigu aš manyčiau, kad toks tvarinys neturi moralaus mąstymo ir dvasingo samprotavimo, tada aš tikrai nedvejodamas ginčiausi, iki galo panaudodamas savo pasipriešinimo galių sugebėjimus, nesvarbu, kokios būtų pasekmės užpuolikui. Bet šitaip aš nepulčiau sūnystės statuso bičiulio žmogaus, net

employ sufficient force to restrain the aggressor. And that is just what I did. I achieved the deliverance of the assaulted lad; that was the end of mercy ministry. Then I forcibly detained the aggressor a sufficient length of time to enable the weaker party to the dispute to make his escape, after which I withdrew from the affair. I did not proceed to sit in judgment on the aggressor, thus to pass upon his motive — to adjudicate all that entered into his attack upon his fellow — and then undertake to execute the punishment which my mind might dictate as just recompense for his wrongdoing. Ganid, mercy may be lavish, but justice is precise. Cannot you discern that no two persons are likely to agree as to the punishment which would satisfy the demands of justice? One would impose forty lashes, another twenty, while still another would advise solitary confinement as a just punishment. Can you not see that on this world such responsibilities had better rest upon the group or be administered by chosen representatives of the group? In the universe, judgment is vested in those who fully know the antecedents of all wrongdoing as well as its motivation. In civilized society and in an organized universe the administration of justice presupposes the passing of just sentence consequent upon fair judgment, and such prerogatives are vested in the juridical groups of the worlds and in the all-knowing administrators of the higher universes of all creation.”

133:1.3 (1469.2) For days they talked about this problem of manifesting mercy and administering justice. And Ganid, at least to some extent, understood why Jesus would not engage in personal combat. But Ganid asked one last question, to which he never received a fully satisfactory answer; and that question was: “But, Teacher, if a stronger and ill-tempered creature should attack you and threaten to destroy you, what would you do? Would you make no effort to defend yourself?” Although Jesus could not fully and satisfactorily answer the lad’s question, inasmuch as he was not willing to disclose to him that he (Jesus) was living on earth as the exemplification of the Paradise Father’s love to an onlooking universe, he did say this much:

133:1.4 (1469.3) “Ganid, I can well understand how some of these problems perplex you, and I will endeavor to answer your question. First, in all attacks which might be made upon my person, I would determine whether or not the aggressor was a son of God — my brother in the flesh — and if I thought such a creature did not possess moral judgment and spiritual reason, I would unhesitatingly defend myself to the full capacity of my powers of resistance, regardless of consequences to the attacker. But I would not thus assault a fellow man of sonship status, even in self-defense. That is, I would not punish him in advance and without judgment for his assault upon

ir besigindamas. Tai yra, aš jo nebausčiau iš anksto ir neapsvarstęs, kodėl gi jis mane užpuolė. Aš visomis įmanomomis gudrybėmis stengčiausi jam sutrukdyti ir atkalbėti jį nuo tokio užpuolimo ir sušvelninti užpuolimą, jeigu man nepasisektų jo sustabdyti. Ganidai, aš turiu absoliutų pasitikėjimą savo dangiškojo Tėvo globa iš viršaus; aš esu pasišventęs savo Tėvo danguje valios vykdymui. Aš netikiu, kad *reali* skriauda gali ištikti mane; aš netikiu, jog mano gyvenimo darbui gali realiai sukelti pavojų, kas nors tokio, ko norėtų mano priešai, kad man atsitiktų, ir tikrai mums nėra ko bijoti prievartos iš savųjų draugų. Aš esu absoliučiai tikras, jog visa visata yra man draugiška—aš atkakliai tikiu šita visagale tiesa, iš visos širdies pasitikėdamas, nepaisant to, jog viskas atrodo priešingai.

Bet Ganidas nebuvo iki galo patenkintas. Daug kartų jie aptarė šituos reikalus, ir Jėzus papasakojo jam apie kai kuriuos epizodus iš savosios vaikystės, o taip pat ir apie mūrininko sūnų Jokūbą. Sužinojęs, kaip Jokūbas pats save pasiskyrė ginti Jėzų, Ganidas tarė: “O, aš pradedu suprasti! Pirma, labai jau reta, jog kokia nors normali būtybė norėtų užpulti tokį gerą žmogų, kaip tu, ir net jeigu kas nors ir būtų toks nemąstantis, kad šitaip pasielgtų, tai beveik garantuota, kad netoli galėtų būti koks nors kitas mirtingasis, kuris atskubės tau į pagalbą, net ir taip, kaip ir tu visada ateini į pagalbą bet kokiam žmogui, kurį pamatai patekusį į nelaimę. Mokytojai, širdyje, aš sutinku su tavimi, bet savo protu aš vis dar mąstau, jeigu aš būčiau buvęs Jokūbo vietoje, tai man būtų patikę bausti tuos grubius jaunuolius, kurie išdrįsdavo tave užpulti tik dėl to, kad jie manė, jog tu nesiginsi. Aš manau, jog tu esi visiškai saugus savo kelionėje per gyvenimą, nes tu daug laiko skiri tam, kad padėtum ir tarnautum savo bičiuliams ištiktiems nelaimės—na, visiškai panašu, jog visada šalia bus kažkas, kad tave apgintų.” O Jėzus atsakė: “Tas išbandymas dar neatėjo, Ganidai, ir kada jis ateis, tada mes tikrai turėsime paklusti Tėvo valiai.” Ir tai buvo maždaug viskas, ką tas vaikinai iš savojo mokytojo galėjo išgirsti šita sunkia savignyos ir nesipriešinimo tema. Kita proga jis iš tikrųjų iš Jėzaus išpešė nuomonę, jog organizuota visuomenė turi visas teises panaudoti jėgą tam, kad įgyvendintų savuosius teisingus mandatus.

2. LIPANT Į LAIVĄ TARENTUME

Leisdami laiką laivų prieplaukoje, laukdami, kol iš laivo bus iškrauti kroviniai, keliauninkai pamatė vyrą, skriaudžiantį savo žmoną. Kaip buvo jam įprasta, Jėzus įsikišo užpultojo asmens pusėje. Jis priėjo prie įniršusio vyro iš užpakalio ir, švelniai tapšnodamas jam per petį, tarė: “Mano drauge, ar galiu minutėlę su tavimi pasišnekėti

me. I would by every possible artifice seek to prevent and dissuade him from making such an attack and to mitigate it in case of my failure to abort it. Ganid, I have absolute confidence in my heavenly Father's overcare; I am consecrated to doing the will of my Father in heaven. I do not believe that real harm can befall me; I do not believe that my lifework can really be jeopardized by anything my enemies might wish to visit upon me, and surely we have no violence to fear from our friends. I am absolutely assured that the entire universe is friendly to me — this all-powerful truth I insist on believing with a wholehearted trust in spite of all appearances to the contrary.”

133:1.5 (1470.1) But Ganid was not fully satisfied.

Many times they talked over these matters, and Jesus told him some of his boyhood experiences and also about Jacob the stone mason's son. On learning how Jacob appointed himself to defend Jesus, Ganid said: “Oh, I begin to see! In the first place very seldom would any normal human being want to attack such a kindly person as you, and even if anyone should be so unthinking as to do such a thing, there is pretty sure to be near at hand some other mortal who will fly to your assistance, even as you always go to the rescue of any person you observe to be in distress. In my heart, Teacher, I agree with you, but in my head I still think that if I had been Jacob, I would have enjoyed punishing those rude fellows who presumed to attack you just because they thought you would not defend yourself. I presume you are fairly safe in your journey through life since you spend much of your time helping others and ministering to your fellows in distress — well, most likely there'll always be someone on hand to defend you.” And Jesus replied: “That test has not yet come, Ganid, and when it does, we will have to abide by the Father's will.” And that was about all the lad could get his teacher to say on this difficult subject of self-defense and nonresistance. On another occasion he did draw from Jesus the opinion that organized society had every right to employ force in the execution of its just mandates.

2. EMBARKING AT TARENTUM

133:2.1 (1470.2)

While tarrying at the ship landing, waiting for the boat to unload cargo, the travelers observed a man mistreating his wife. As was his custom, Jesus intervened in behalf of the person subjected to attack. He stepped up behind the irate husband and, tapping him gently on the shoulder, said: “My friend, may I speak with you in private for a moment?” The angry man was nonplused by

asmeniškai?" Įpykęs vyras buvo priblokštas dėl tokio kreipimosi ir, po akimirkos gluminančio abejojimo, išmirkčiojo—"ė—kodėl—taip, ko tu nori iš manęs?" Kada Jėzus jį pasivedė į šoną, tada tarė: "Mano drauge, aš suvokiu, jog tau turėjo atsitikti kažkas siaubinga; aš labai noriu, kad tu man papasakotum, kas gi galėjo atsitikti tokiame stipriam vyrui, kad tai tave privertė taip užpulti savąją žmoną, savo vaikų motiną, ir užpulti tiesiog čia, visų akyse. Esu įsitikinęs, jog tu turi jausti, kad yra kažkokia svari priežastis šitaip užpulti. Ką gi ši moteris padarė, kad nusipelno savo vyro tokio elgesio? Žiūrėdamas į tave, aš manau, jog tavo veide pastebiu meilę teisingumui, jeigu ne troškimą parodyti gailestingumą. Aš drįstu pasakyti, jeigu tu pamatytum mane šalikelėje, užpultą plėšikų, tai nedvejodamas atskubėtum manęs gelbėti. Drįstu pareikšti, jog per savo gyvenimą esi padaręs daug tokių drąsių dalykų. Dabar, mano drauge, pasakyk man, kas gi atsitiko? Ar ta moteris padarė kažką negerai, ar tu kvailai netekai galvos ir nemąstydamas užpuolei ją?" Ir šito vyro širdį suvirpino ne tiek tai, ką jis sakė, kiek tas nuoširdus žvilgsnis ir užjaučianti šypsena, kuria Jėzus jį apdovanojo užbaigęs savo pastabas. Vyras tarė: "Aš matau, jog tu esi cinikų šventikas, ir aš dėkingas, kad tu suvaldei mane. Mano žmona nepadarė jokio didelio nusižengimo; ji yra gera moteris, bet mane erzina savo būdu, kaip ji viešai kabinėjasi prie manęs, ir aš prarandu savitvardą. Aš gailiuosi dėl to, jog netekau savitvardos, ir prižadu pamėginti gyventi pagal savo ankstesnį pasižadėjimą, duotą vienam iš tavo brolių, kuris prieš daugelį metų mane mokė geresnio elgesio. Aš prižadu tau."

Ir tada, atsisveikindamas su juo, Jėzus pasakė: "Mano broli, visada prisimink, jog vyras neturi jokios teisėtos valdžios moteriai, jeigu tokios valdžios ta moteris su noru ir savanoriškai jam nesuteikė. Tavo žmona įsipareigojo per gyvenimą eiti kartu su tavimi, padėti tau kovoti su gyvenimo sunkumais, ir prisiiminti daug didesnę naštos dalį gimdydama ir auklėdama jūsų vaikus; ir kaip atsakas į šią ypatingą tarnystę, būtų tiktai visiškai teisinga, kad iš tavęs ji sulauktų ypatingos apsaugos, kokią gali suteikti vyras moteriai kaip partnerei, kuri turi išnešioti, gimdyti, ir auklėti vaikus. Kupinas meilės rūpinimasis ir atidumas, kurį vyras nori skirti savo žmonai ir jų vaikams, yra to vyro kūrybinės ir dvasinės savimonės aukštesniųjų lygių pasiekimo matas. Argi tu nežinai, jog vyrai ir moterys yra partneriai su Dievu tuo, kad jie bendradarbiauja, jog sukurtų būtybes, kurios užauga, kad ir pačios turėtų nemirtingų sielų potencialą? Tėvas danguje su visatos vaikų Motina Dvasia elgiasi kaip su sau lygia. Tai yra panašu į Dievą, kada savo gyvenimu ir visu tuo, kas yra susiję su gyvenimu, lygiomis sąlygomis daliniesi su motina partnere, kuri taip iki galo dalinasi su tavimi tuo dieviškuoju patyrimu, kad jus atgamintų jūsų vaikų gyvenimu. Jeigu tiktai tu

such an approach and, after a moment of embarrassing hesitation, stammered out — "er — why — yes, what do you want with me?" When Jesus had led him to one side, he said: "My friend, I perceive that something terrible must have happened to you; I very much desire that you tell me what could happen to such a strong man to lead him to attack his wife, the mother of his children, and that right out here before all eyes. I am sure you must feel that you have some good reason for this assault. What did the woman do to deserve such treatment from her husband? As I look upon you, I think I discern in your face the love of justice if not the desire to show mercy. I venture to say that, if you found me out by the wayside, attacked by robbers, you would unhesitatingly rush to my rescue. I dare say you have done many such brave things in the course of your life. Now, my friend, tell me what is the matter? Did the woman do something wrong, or did you foolishly lose your head and thoughtlessly assault her?" It was not so much what he said that touched this man's heart as the kindly look and the sympathetic smile which Jesus bestowed upon him at the conclusion of his remarks. Said the man: "I perceive you are a priest of the Cynics, and I am thankful you restrained me. My wife has done no great wrong; she is a good woman, but she irritates me by the manner in which she picks on me in public, and I lose my temper. I am sorry for my lack of self-control, and I promise to try to live up to my former pledge to one of your brothers who taught me the better way many years ago. I promise you."

133:2.2 (1471.1) And then, in bidding him farewell, Jesus said: "My brother, always remember that man has no rightful authority over woman unless the woman has willingly and voluntarily given him such authority. Your wife has engaged to go through life with you, to help you fight its battles, and to assume the far greater share of the burden of bearing and rearing your children; and in return for this special service it is only fair that she receive from you that special protection which man can give to woman as the partner who must carry, bear, and nurture the children. The loving care and consideration which a man is willing to bestow upon his wife and their children are the measure of that man's attainment of the higher levels of creative and spiritual self-consciousness. Do you not know that men and women are partners with God in that they co-operate to create beings who grow up to possess themselves of the potential of immortal souls? The Father in heaven treats the Spirit Mother of the children of the universe as one equal to himself. It is Godlike to share your life and all that relates thereto on equal terms with the mother partner who so fully shares with you that divine experience of reproducing yourselves in the lives of your children. If you can

galėtum savo vaikus mylėti taip, kaip Dievas myli tave, tada tu mylėtum ir puoselėtum savo žmoną taip, kaip Tėvas danguje gerbia ir aukština Begalinę Dvasią, milžiniškos visatos visų dvasinių vaikų motiną.”

Kada jie lipo į laivą, tada vėl atsisuko į tą vietą, kur su ašaromis akyse apsikabinusi pora stovėjo tylėdama. Išgirdęs pastarąją dalį to, ką Jėzus pasakė vyriui, Gonodas visą dieną mąstė apie tai, ką išgirdo, ir jis apsisprendė pertvarkyti savo šeimos gyvenimą po sugrįžimo į Indiją.

Kelionė į Nikopolį buvo maloni, bet lėta, nes vėjas nebuvo palankus. Tie trys daug valandų praleido smulkiai atpasakodami savo patyrimus Romoje ir prisimindami viską, kas jiems buvo nutikę nuo pat pirmojo savo susitikimo Jeruzalėje. Ganidą pradėjo apimti asmeninės tarnystės dvasia. Jis ėmė dirbti su laivo stiuardu, bet antrąją dieną, kada jis pateko į gilius religinius vandenius, tada į pagalbą jis pasiūkė Jošua.

Keletą dienų jie praleido Nikopolyje, tame mieste, kurį maždaug prieš penkiasdešimt metų Augustas buvo įkūręs kaip “pergalės miestą,” prisimenant Akcijaus mūšį, šioje vietoje prieš mūšį jis su savo armija buvo įrengęs stovyklavietę. Jie apsistojo kažkokio Jeremijo, atsivertusio į žydų tikėjimą graiko, kurį buvo sutikę laive, namuose. Apaštalas Paulius su Jeremijo sūnumi praleido visą žiemą tame pačiame name savo trečiosios misionieriškos kelionės metu. Iš Nikopolio jie tuo pačiu laivu išplaukė į Korintą, romėnų Achajo provincijos sostinę.

only love your children as God loves you, you will love and cherish your wife as the Father in heaven honors and exalts the Infinite Spirit, the mother of all the spirit children of a vast universe.”

133:2.3 (1471.2) As they went on board the boat, they looked back upon the scene of the teary-eyed couple standing in silent embrace. Having heard the latter half of Jesus’ message to the man, Gonod was all day occupied with meditations thereon, and he resolved to reorganize his home when he returned to India.

133:2.4 (1471.3) The journey to Nicopolis was pleasant but slow as the wind was not favorable. The three spent many hours recounting their experiences in Rome and reminiscing about all that had happened to them since they first met in Jerusalem. Ganid was becoming imbued with the spirit of personal ministry. He began work on the steward of the ship, but on the second day, when he got into deep religious water, he called on Joshua to help him out.

133:2.5 (1471.4) They spent several days at Nicopolis, the city which Augustus had founded some fifty years before as the “city of victory” in commemoration of the battle of Actium, this site being the land whereon he camped with his army before the battle. They lodged in the home of one Jeramy, a Greek proselyte of the Jewish faith, whom they had met on shipboard. The Apostle Paul spent all winter with the son of Jeramy in the same house in the course of his third missionary journey. From Nicopolis they sailed on the same boat for Corinth, the capital of the Roman province of Achaia.

3. KORINTE

Iki to laiko, kada jie pasiekė Korintą, Ganidas labai susidomėjo žydų religija, ir todėl nebuvo keista, jog vieną dieną, jiems einant pro sinagogą ir pamačius įeinančius žmones, jis paprašė Jėzų pasiimti jį į pamaldas. Tą dieną jie išgirdo mokyto rabino pokalbį apie “Izraelio likimą,” o po pamaldų jie susitiko su kažkokiu Krispumi, šitos sinagogos pagrindiniu valdytoju. Daug kartų jie buvo atėję į sinagogos pamaldas, bet daugiausia dėl to, kad susitikę su Krispumi. Ganidas labai pamėgo Krispą, jo žmoną, ir jų šeimą, turėjusią penkis vaikus. Jam labai patiko stebėti, kaip žydai vadovauja savosios šeimos gyvenimui.

Tuo metu, kada Ganidas studijavo šeimyninį gyvenimą, Jėzus mokė Krispą religinio gyvenimo geresniųjų metodų. Jėzus daugiau negu dvidešimt kartų surengė pasikalbėjimus su šituo į ateitį žvelgiančiu žydu; ir nieko nuostabaus, kad po daug metų, kada Paulius pamokslavo šioje pačioje sinagogoje, ir kada žydai jo žinių buvo

3. AT CORINTH

133:3.1 (1471.5) By the time they reached Corinth, Ganid was becoming very much interested in the Jewish religion, and so it was not strange that, one day as they passed the synagogue and saw the people going in, he requested Jesus to take him to the service. That day they heard a learned rabbi discourse on the “Destiny of Israel,” and after the service they met one Crispus, the chief ruler of this synagogue. Many times they went back to the synagogue services, but chiefly to meet Crispus. Ganid grew to be very fond of Crispus, his wife, and their family of five children. He much enjoyed observing how a Jew conducted his family life.

133:3.2 (1472.1) While Ganid studied family life, Jesus was teaching Crispus the better ways of religious living. Jesus held more than twenty sessions with this forward-looking Jew; and it is not surprising, years afterward, when Paul was preaching in this very synagogue, and when the Jews had rejected his message and had voted to forbid his further

atmetę ir buvo nubalsavę uždrausti jam toliau pamokslauti sinagogoje, ir kada jis tuomet nuėjo pas pagonis, tai Krispus su visa savo šeima priėmė naująją religiją, ir jis tapo vienu iš pagrindinių krikščioniškosios bažnyčios, kurią Paulius vėliau organizavo Korinte, ramsčių.

Per tuos aštuoniolika mėnesių, kai Paulius pamokslavo Korinte, vėliau prie jo prisidėjo Silas ir Timofiejus, jis sutiko daug ir kitų, kuriuos buvo mokęs "indų pirklio sūnaus repetitorius žydas."

Korinte jie sutiko visų rasių žmonių, kilusių iš trijų kontinentų. Po Aleksandrijos ir Romos, tai buvo pats kosmopolitiškiausias Viduržemio jūros imperijos miestas. Šitame mieste daug kas traukė kiekvieno dėmesį, ir Ganidui niekada neatsibodo lankytis tvirtovėje, kuri stovėjo maždaug du tūkstančius pėdų virš jūros lygio. Jis taip pat didelę dalį savo laisvalaikio praleisdavo sinagogoje ir Krispo namuose. Iš pradžių jį pritrenkė, o vėliau sužavėjo, moters statusas žydų namuose; šitam jaunajam indui tai buvo atradimas.

Jėzus ir Ganidas dažnai svečiuodavosi kitoje žydų šeimoje, Justo, religingo pirklio, šeimoje, kuri gyveno šalia sinagogos. Ir, vėliau, kada apaštalas Paulius gyveno šituose namuose, jis daug kartų tikrai klausėsi išsamių pasakojimų apie šituos indo vaikiną ir repetitoriaus žydo apsilankymus, tuo tarpu tiek Paulius, tiek Justas galvojo, kaip susiklostė tokio išmintingo ir puikaus hebrajų mokytojo tolimesnis gyvenimas.

Viešint Romoje, Ganidas pastebėjo, kad Jėzus atsisakydavo juos lydėti į viešas pirtis. Po šito jaunuolis kelis kartus stengėsi Jėzų įtikinti, kad jis daugiau paaiškintų savąjį požiūrį į santykius tarp lyčių. Nors jis ir atsakydavo į vaikiną klausimus, bet niekada neatrodė, kad jis būtų linkęs šita tema diskutuoti išsamiai. Vieną vakarą, kada jie vaikštinėjo po Korintą, netoli tos vietos, kur tvirtovės siena leidosi į jūrą, juos užkalbino dvi laisvo elgesio moterys. Ganidas buvo įsisąmoninęs mintį, ir teisingai, kad Jėzus yra aukštų idealų žmogus, ir kad jis bjaurisi viskuo, kas turi nešvarumo arba blogio atspalvį; todėl su šitomis moterimis jis griežtai pasikalbėjo ir grubiai jas nuvijo šalin. Kada Jėzus tai pamatė, tada Ganidui jis tarė: "Tu nori gero, bet tau nereikėtų šitaip kalbėti su Dievo vaikais, net jeigu jiems ir pasitaikė būti jo klystančiais vaikais. Kas mes tokie esame, kad teistume šitas moteris? Ar tu kartais žinai visas tas aplinkybes, kurios jas atvedė prie to, kad jos griebėsi tokio pragyvenimo būdo? Pastovėk čia su manimi tuo metu, kai mes šnekėsime apie šituos reikalus." Tai, ką jis pasakė, kurtizanes pribloškė net labiau negu Ganidą.

Jiems ten stovint mėnulio šviesoje, Jėzus

preaching in the synagogue, and when he then went to the gentiles, that Crispus with his entire family embraced the new religion, and that he became one of the chief supports of the Christian church which Paul subsequently organized at Corinth.

133:3.3 (1472.2) During the eighteen months Paul preached in Corinth, being later joined by Silas and Timothy, he met many others who had been taught by the "Jewish tutor of the son of an Indian merchant."

133:3.4 (1472.3) At Corinth they met people of every race hailing from three continents. Next to Alexandria and Rome, it was the most cosmopolitan city of the Mediterranean empire. There was much to attract one's attention in this city, and Ganid never grew weary of visiting the citadel which stood almost two thousand feet above the sea. He also spent a great deal of his spare time about the synagogue and in the home of Crispus. He was at first shocked, and later on charmed, by the status of woman in the Jewish home; it was a revelation to this young Indian.

133:3.5 (1472.4) Jesus and Ganid were often guests in another Jewish home, that of Justus, a devout merchant, who lived alongside the synagogue. And many times, subsequently, when the Apostle Paul sojourned in this home, did he listen to the recounting of these visits with the Indian lad and his Jewish tutor, while both Paul and Justus wondered whatever became of such a wise and brilliant Hebrew teacher.

133:3.6 (1472.5) When in Rome, Ganid observed that Jesus refused to accompany them to the public baths. Several times afterward the young man sought to induce Jesus further to express himself in regard to the relations of the sexes. Though he would answer the lad's questions, he never seemed disposed to discuss these subjects at great length. One evening as they strolled about Corinth out near where the wall of the citadel ran down to the sea, they were accosted by two public women. Ganid had imbibed the idea, and rightly, that Jesus was a man of high ideals, and that he abhorred everything which partook of uncleanness or savored of evil; accordingly he spoke sharply to these women and rudely motioned them away. When Jesus saw this, he said to Ganid: "You mean well, but you should not presume thus to speak to the children of God, even though they chance to be his erring children. Who are we that we should sit in judgment on these women? Do you happen to know all of the circumstances which led them to resort to such methods of obtaining a livelihood? Stop here with me while we talk about these matters." The courtesans were astonished at what he said even more than was Ganid.

133:3.7 (1472.6) As they stood there in the moonlight,

šnekėjo toliau: “Kiekviename žmogiškame prote gyvena dieviškoji dvasia, dangiškojo Tėvo dovana. Šita geroji dvasia visą laiką stengiasi mus vesti pas Dievą, padėti mums Dievą surasti ir Dievą pažinti; bet taip pat mirtingųjų viduje yra daug ir natūralių fizinių polinkių, kuriuos Kūrėjas ten įdėjo tam, kad tarnautų individo ir rasės gerovei. Dabar, dažnai, vyrai ir moterys susipainioja stengdamiesi suprasti patys save ir susidoroti su daugybe sunkumų, kad pragyventų tokiame pasaulyje, kuriame tokia didelė dalimi viešpatauja savanaudiškumas ir nuodėmė. Aš suprantu, Ganidai, kad nė viena iš šitų moterų nėra tyčia nedoros. Aš galiu spręsti iš jų veidų, kad jos patyrė daug sielvarto; jos daug prisikentėjo nuo savosios akivaizdžiai žiaūros dalios; šitokio pobūdžio gyvenimą jos pasirinko nesąmoningai; netekusios drąsos, o tai buvo beveik neviltis, jos pasidavė tos akimirkos spaudimui ir šitą nemalonią pragyvenimo priemonę pasirinko kaip geriausią būdą toje situacijoje, kuri joms atrodė beviltiška. Ganidai, kai kurie žmonės tikrai yra blogi savo širdyje; jie sąmoningai apsisprendžia daryti nedorus darbus, bet, pasakyk man, kai tu žiūri į šituos, dabar ašarų išmursintus veidus, ar tu juose matai ką nors bloga ar pikta?” Ir kai Jėzus nutilo, laukdamas jo atsakymo, Ganido balsas užspringo, kada jis išmikičiojo savąjį atsakymą: “Ne, Mokytoja, aš nematau. Ir aš atsiprašau, kad su jomis buvau grubus—aš maldauju jų atleidimo.” Tuomet tarė Jėzus: “Ir aš jų vardu sakau, kad tau jos atleido, kaip ir savo Tėvo danguje vardu aš sakau, kad ir jis atleido joms. Dabar visi kartu eikime į mano draugo namus, kur pasistengsime pailsėti, ir suplanuosime naują ir geresnį gyvenimą ateičiai.” Iki šito meto nustebusios moterys nebuvo pratarusios nė žodžio; jos viena su kita susižvalgė ir tyliai nuėjo paskui vyrus.

Įsivaizduokite Justo žmonos nustebimą, kada, šitokią vėlyvą valandą, Jėzus pasirodė su Ganidu ir šitomis dviem nepažįstamosiomis, sakdamas: “Tu atleisi mums, kad mes atėjome šituo laiku, bet Ganidas ir aš norime šiek tiek užkąsti, ir mes drauge pasidalintume ir su šitomis naujai surastomis draugėmis, kurioms taip pat reikia užvalgyti; ir be viso šito, mes atėjome pas jus, turėdami tokią mintį, kad jums bus įdomu kartu su mumis pamąstyti, koks būtų geriausias būdas padėti šitoms moterims pradėti naują gyvenimą. Jos gali papasakoti savo istoriją, bet aš manau, kad jos patyrė daug vargo, ir, kad jų pats buvimas čia, jūsų namuose, liudija, kaip nuoširdžiai jos trokšta pažinti gerus žmones ir kaip noriai jos pasinaudos ta galimybe, jog parodytų visam pasauliui—net ir dangaus angelams—kokiomis drąsiomis ir kilniomis moterimis jos gali tapti.”

Kada Morta, Justo žmona, patiekė maistą ant stalo, Jėzus, netikėtai atsisveikindamas, tarė:

Jesus went on to say: “There lives within every human mind a divine spirit, the gift of the Father in heaven. This good spirit ever strives to lead us to God, to help us to find God and to know God; but also within mortals there are many natural physical tendencies which the Creator put there to serve the well-being of the individual and the race. Now, oftentimes, men and women become confused in their efforts to understand themselves and to grapple with the manifold difficulties of making a living in a world so largely dominated by selfishness and sin. I perceive, Ganid, that neither of these women is willfully wicked. I can tell by their faces that they have experienced much sorrow; they have suffered much at the hands of an apparently cruel fate; they have not intentionally chosen this sort of life; they have, in discouragement bordering on despair, surrendered to the pressure of the hour and accepted this distasteful means of obtaining a livelihood as the best way out of a situation that to them appeared hopeless. Ganid, some people are really wicked at heart; they deliberately choose to do mean things, but, tell me, as you look into these now tear-stained faces, do you see anything bad or wicked?” And as Jesus paused for his reply, Ganid’s voice choked up as he stammered out his answer: “No, Teacher, I do not. And I apologize for my rudeness to them — I crave their forgiveness.” Then said Jesus: “And I bespeak for them that they have forgiven you as I speak for my Father in heaven that he has forgiven them. Now all of you come with me to a friend’s house where we will seek refreshment and plan for the new and better life ahead.” Up to this time the amazed women had not uttered a word; they looked at each other and silently followed as the men led the way.

133:3.8 (1473.1) Imagine the surprise of Justus’ wife when, at this late hour, Jesus appeared with Ganid and these two strangers, saying: “You will forgive us for coming at this hour, but Ganid and I desire a bite to eat, and we would share it with these our new-found friends, who are also in need of nourishment; and besides all this, we come to you with the thought that you will be interested in counseling with us as to the best way to help these women get a new start in life. They can tell you their story, but I surmise they have had much trouble, and their very presence here in your house testifies how earnestly they crave to know good people, and how willingly they will embrace the opportunity to show all the world — and even the angels of heaven — what brave and noble women they can become.”

133:3.9 (1473.2) When Martha, Justus’ wife, had spread the food on the table, Jesus, taking

“Kadangi darosi vėlu, ir kadangi jaunuolio tėvas mūsų lauks, mes meldžiame, jog mums atleistumėte, kad tuo tarpu mes paliekame jus čia kartu—tris moteris—Pačių Aukštųjų mylimus vaikus. Ir aš tikrai melsiuosi už dvasinį vadovavimą jums, tuo metu, kai jūs kursite planus naujam ir geresniam gyvenimui žemėje ir amžinajam gyvenimui didingame anapus.”

Šitaip iš tiesų Jėzus ir Ganidas išsiskyrė su šiomis moterimis. Iki šiol abi kurtizanės nebuvo pasakiusios nieko; lygiai taip pat tylėjo ir Ganidas. Keletą sekundžių ir Morta nepratarė nė žodžio, bet netrukus ji susiorientavo situacijoje ir padarė šitoms atvykėlėms viską, ko tikėjosi Jėzus. Neužilgo po šito vyresnioji iš šių moterų numirė, puoselėdama šviesias viltis dėl amžinojo išlikimo, o jaunesniąją moterį Justas įdarbino savo versle, o vėliau ji tapo pirmosios krikščionių bažnyčios Korinte narė ir ja liko visą gyvenimą.

Keletą kartų Krispaus namuose Jėzus ir Ganidas buvo sutikę kažkokį Gajų, kuris vėliau tapo ištikimu Pauliaus rėmėju. Per šituos du mėnesius, praleistus Korinte, jie atvirai šnekėjosi su dešimtimis vertų žmonių, ir dėl šitų akivaizdžiai atsitiktinių kontaktų įtakos daugiau negu pusė iš jų, su kuriais buvo šnekėtasi, tapo vėlesnės krikščionių bendruomenės nariais.

Kada Paulius pirmą kartą nuvyko į Korintą, tada jis nesiruošė ten viešėti ilgą laiką. Bet jis nežinojo, kaip puikiai žydas repetitorius buvo parengęs dirvą jo darbui. Ir dar, jis pamatė, jog didžiulį susidomėjimą jau buvo sukėlęs Akvila ir Priskila, Akvila buvo vienas iš tų cinikų, su kuriais Jėzus buvo susitikęs tuo metu, kada viešėjo Romoje. Šita pora buvo žydų pabėgėliai iš Romos, ir Pauliaus mokymus jie greitai priėmė. Jis gyveno kartu su jais ir dirbo su jais, nes jie taip pat buvo palapinių meistrai. Būtent dėl šitų aplinkybių savąją viešnagę Korinte Paulius ir prailgino.

4. ASMENINIS DARBAS KORINTE

Jėzus ir Ganidas turėjo daug daugiau įdomių patyrimų Korinte. Jie atvirai šnekėjosi su didžiuliu skaičiumi žmonių, kuriems buvo labai naudingi mokymai, gauti iš Jėzaus.

Malūnininką jis mokė, kaip malti tiesos grūdus gyvenimo patyrimo malūne, kad dieviškojo gyvenimo sunkius dalykus galėtų iš karto priimti net ir tokie mirtingieji bičiuliai, kurie yra silpni ir bejėgiai. Jėzus sakė: “Duok tiesos pieno tiems, kurie yra kūdikiai pagal savo dvasinį suvokimą. Savo gyvoje ir kupinoje meilės tarnystėje dvasinį maistą patiek patrauklia forma ir pagal kiekvieno į tavo besikreipiančiojo sugebėjimus suvokti.”

unexpected leave of them, said: “As it is getting late, and since the young man’s father will be awaiting us, we pray to be excused while we leave you here together — three women — the beloved children of the Most High. And I will pray for your spiritual guidance while you make plans for a new and better life on earth and eternal life in the great beyond.”

133:3.10 (1473.3) Thus did Jesus and Ganid take leave of the women. So far the two courtesans had said nothing; likewise was Ganid speechless. And for a few moments so was Martha, but presently she rose to the occasion and did everything for these strangers that Jesus had hoped for. The elder of these two women died a short time thereafter, with bright hopes of eternal survival, and the younger woman worked at Justus’ place of business and later became a lifelong member of the first Christian church in Corinth.

133:3.11 (1473.4) Several times in the home of Crispus, Jesus and Ganid met one Gaius, who subsequently became a loyal supporter of Paul. During these two months in Corinth they held intimate conversations with scores of worth-while individuals, and as a result of all these apparently casual contacts more than half of the individuals so affected became members of the subsequent Christian community.

133:3.12 (1473.5) When Paul first went to Corinth, he had not intended to make a prolonged visit. But he did not know how well the Jewish tutor had prepared the way for his labors. And further, he discovered that great interest had already been aroused by Aquila and Priscilla, Aquila being one of the Cynics with whom Jesus had come in contact when in Rome. This couple were Jewish refugees from Rome, and they quickly embraced Paul’s teachings. He lived with them and worked with them, for they were also tentmakers. It was because of these circumstances that Paul prolonged his stay in Corinth.

4. PERSONAL WORK IN CORINTH

133:4.1 (1474.1) Jesus and Ganid had many more interesting experiences in Corinth. They had close converse with a great number of persons who greatly profited by the instruction received from Jesus.

133:4.2 (1474.2) The miller he taught about grinding up the grains of truth in the mill of living experience so as to render the difficult things of divine life readily receivable by even the weak and feeble among one’s fellow mortals. Said Jesus: “Give the milk of truth to those who are babes in spiritual perception. In your living and loving ministry serve spiritual food in attractive form and suited to the capacity of receptivity of each of your inquirers.”

Romėnų centurionui jis sakė: “Atiduok Cezariui tai, kas yra Cezario, o Dievui atiduok tai, kas yra Dievo. Nuoširdus tarnavimas Dievui ir ištikima tarnyba Cezariui nesusikerta, nebent Cezaris tikrai išdrįstų įžuliai reikalauti sau tokios pagarbos, kokios nusipelno vien tikrai Dievybė. Ištikimybė Dievui, jeigu tu tikrai pažintumei jį, savo atsidavimu tave padarytų dar ištikimesnį ir lojalesnį garbingam imperatoriui.”

Mitraizmo kulto nuoširdžiam vadovui jis sakė: “Tu elgiesi teisingai ieškodamas amžinojo išgelbėjimo religijos, bet tu klysti dėl to, kad tokios šlovingos tiesos ieškai tarp žmogaus sukurtų misterijų ir žmogiškųjų filosofijų. Argi tu nežinai, kad amžinojo išgelbėjimo paslaptis gyvena tavo paties sielos viduje? Argi tu nežinai, kad dangiškasis Dievas savo dvasią pasiuntė tam, kad ji gyventų jūsų viduje, ir kad visus mylinčius tiesą ir Dievui tarnaujančius mirtinguosius šitoji dvasia ves iš šito gyvenimo ir per mirties vartus į šviesos amžinąsias aukštybes, kur Dievas laukia, kad savuosius vaikus priimtų? Ir niekada nepamiršk: Jūs tie, kurie Dievą pažįstate, esate Dievo sūnūs, jeigu iš tikrųjų trokštate būti tokie, kaip jis.”

Epikūriečių mokytoji jis aiškino: “Tu gerai darai, kad pasirenki tai, kas yra geriausia, ir gerbi gėrį, bet ar esi išmintingas, kada nematai mirtingojo gyvenimo didesnių dalykų, kurie yra įkūnyti dvasinėje sferoje, kuri yra kilusi iš suvokimo, jog žmogiškojoje širdyje yra Dievas? Didis dalykas bet kokiame žmogiškajame patyrimo yra suvokimas, jog pažįsti tą Dievą, kurio dvasia gyvena tavo viduje ir stengiasi tave vesti pirmyn į tą ilgą ir beveik begalinę kelionę, kad pasiektumei mūsų bendro Tėvo, visos kūrinijos Dievo, visatų Viešpaties, asmeninį buvimą.”

Graikui rangovui ir statybininkui jis sakė: “Mano drauge, statydamas materialius žmonių statinius, ugdyk savo dvasinį charakterį, panašų į dieviškąją dvasią, kuri yra tavosios sielos viduje. Neleisk, kad tavo žemiškojo statybininko pasiekimas pralengtų tavo dangiškosios karalystės dvasinio sūnaus pasiekimą. Nors tu statai laiko buveines kitiems, bet neignoruok to, kad teisę į amžinybės buveinę užsitikrintum ir sau. Visą laiką prisimink, kad yra toks miestas, kurio pamatai yra teisumas ir tiesa ir kurio statybininkas ir sutvėrėjas yra Dievas.”

Romėnų teisėjui jis sakė: “Teisdamas žmones, prisimink, jog tau pačiam taip pat kažkurią dieną paskelbs nuosprendį visatos Valdovų teismas. Teisk teisingai, net gailėstingai, net ir taip, kaip ir tu kažkurią dieną šitaip iš tiesų geisi gailėstingo nagrinėjimo būdamas Aukščiausiojo Teisėjo rankose. Teisk taip, kaip panašiomis aplinkybėmis būtum teisiamas ir tu, šitokių būdu pakludamas įstatymų dvasiai, o taip

133:4.3 (1474.3) To the Roman centurion he said: “Render unto Caesar the things which are Caesar’s and unto God the things which are God’s. The sincere service of God and the loyal service of Caesar do not conflict unless Caesar should presume to arrogate to himself that homage which alone can be claimed by Deity. Loyalty to God, if you should come to know him, would render you all the more loyal and faithful in your devotion to a worthy emperor.”

133:4.4 (1474.4) To the earnest leader of the Mithraic cult he said: “You do well to seek for a religion of eternal salvation, but you err to go in quest of such a glorious truth among man-made mysteries and human philosophies. Know you not that the mystery of eternal salvation dwells within your own soul? Do you not know that the God of heaven has sent his spirit to live within you, and that this spirit will lead all truth-loving and God-serving mortals out of this life and through the portals of death up to the eternal heights of light where God waits to receive his children? And never forget: You who know God are the sons of God if you truly yearn to be like him.”

133:4.5 (1474.5) To the Epicurean teacher he said: “You do well to choose the best and esteem the good, but are you wise when you fail to discern the greater things of mortal life which are embodied in the spirit realms derived from the realization of the presence of God in the human heart? The great thing in all human experience is the realization of knowing the God whose spirit lives within you and seeks to lead you forth on that long and almost endless journey of attaining the personal presence of our common Father, the God of all creation, the Lord of universes.”

133:4.6 (1474.6) To the Greek contractor and builder he said: “My friend, as you build the material structures of men, grow a spiritual character in the similitude of the divine spirit within your soul. Do not let your achievement as a temporal builder outrun your attainment as a spiritual son of the kingdom of heaven. While you build the mansions of time for another, neglect not to secure your title to the mansions of eternity for yourself. Ever remember, there is a city whose foundations are righteousness and truth, and whose builder and maker is God.”

133:4.7 (1474.7) To the Roman judge he said: “As you judge men, remember that you yourself will also some day come to judgment before the bar of the Rulers of a universe. Judge justly, even mercifully, even as you shall some day thus crave merciful consideration at the hands of the Supreme Arbiter. Judge as you would be judged under similar circumstances, thus being guided by the spirit of the law as well as by its letter. And even as you

pat ir jo raidei. Ir net taip, kaip tu vykdai teisingumą, paklūstantį sąžiningumui, atsižvelgdamas į poreikius tų, kurie atvedami tavo akivaizdon, taip ir tu iš tiesų turėsi teisę tikėtis teisingumo, sušvelninto gailestingumu, kuomet kada nors stosi prieš visos žemės Teisėją.”

Graikų užėigos šeimininkei jis pasakė: “Parodyk svetingumą kaip žmogus, priimančias Paties Aukštojo vaikus. Savo kasdienį sunkų darbą išaukštink iki nuostabaus meno aukštųjų lygių, vis didesniu laipsniu suvokdama, jog tu tarnauji Dievui per tuos asmenis, kurių viduje jis gyvena savo dvasia, kuri nusileido tam, kad gyventų žmonių širdyse, šituo siekdama transformuoti jų protą ir jų sielas vesti į tai, kad jos pažintų visų šitų dieviškosios dvasios suteiktą dovanų Rojaus Tėvą.”

Jėzus daug kartų bendravo su kinu pirkliu. Atsisveikindamas jis perspėjo: “Garbink tikrai Dievą, kuris yra tavo tikrasis dvasinis protėvis. Prisimink, jog Tėvo dvasia visą laiką gyvena tavo viduje ir rodo tavo sielos kryptį link dangaus. Jeigu tu naudosiesi šitos nemirtingos dvasios nesuvokiamu vedimu, tai tu tikrai išaukštintu būdu toliau ieškosi Dievo. Ir kada tu tikrai pasieksi Tėvą danguje, tai bus dėl to, kad, ieškodamas jo, tu būsi tapęs vis labiau ir labiau panašus į jį. Ir taip, Čangai, viso gero, bet tikrai trumpam, nes mes vėl susitikime šviesos pasauliuose, kur dvasinių sielų Tėvas pasirūpino daugybe sustojimo vietų tiems, kurie eina į Rojų.”

Keliauninkui iš Britanijos jis pasakė: “Mano broli, aš suprantu, kad tu ieškai tiesos, o aš manau, kad visos tiesos Tėvo dvasia gyvena tavo viduje. Ar tu kada nors nuoširdžiai stengeisi pasišnekėti su savo paties sielos dvasia? Toks dalykas iš tikrųjų yra sunkus ir retai kada duoda suvokiamų rezultatų; bet kiekvienas nuoširdus materialaus proto bandymas bendrauti su jo viduje gyvenančia dvasia būna tikrai sėkmingas, nepaisant to, kad didžioji dauguma visų tokių nuostabių žmoniškųjų patyrimų turi ilgam likti viršsąmoniniais užregistravimais tokių Dievą pažįstančių mirtingųjų sielose.”

Bėgliui vaikinui Jėzus tarė: “Atsimink, yra du dalykai, nuo kurių pabėgti negali—Dievas ir tu pats. Kad ir kur tu beeitum, visur su savimi pasiimi patį save ir dangiškojo Tėvo dvasią, kuri gyvena tavo širdyje. Mano sūnau, nebesistenk apgaudinėti pats savęs; apsistok ties įpročiu, kad į gyvenimo faktus žvelgtum drąsiai; tvirtai remkis į sūnystės su Dievu užtikrinimą ir amžinojo gyvenimo garantiją, taip, kaip aš tave mokiau. Nuo šios dienos stenkis būti tikras žmogus, toks žmogus, kuris pasiryžo į gyvenimą žvelgti drąsiai ir išmintingai.”

Pasmerktam nusikaltėliui paskutiniąją

accord justice dominated by fairness in the light of the need of those who are brought before you, so shall you have the right to expect justice tempered by mercy when you sometime stand before the Judge of all the earth.”

133:4.8 (1475.1) To the mistress of the Greek inn he said: “Minister your hospitality as one who entertains the children of the Most High. Elevate the drudgery of your daily toil to the high levels of a fine art through the increasing realization that you minister to God in the persons whom he indwells by his spirit which has descended to live within the hearts of men, thereby seeking to transform their minds and lead their souls to the knowledge of the Paradise Father of all these bestowed gifts of the divine spirit.”

133:4.9 (1475.2) Jesus had many visits with a Chinese merchant. In saying good-bye, he admonished him: “Worship only God, who is your true spirit ancestor. Remember that the Father’s spirit ever lives within you and always points your soul-direction heavenward. If you follow the unconscious leadings of this immortal spirit, you are certain to continue on in the uplifted way of finding God. And when you do attain the Father in heaven, it will be because by seeking him you have become more and more like him. And so farewell, Chang, but only for a season, for we shall meet again in the worlds of light where the Father of spirit souls has provided many delightful stopping-places for those who are Paradise-bound.”

133:4.10 (1475.3) To the traveler from Britain he said: “My brother, I perceive you are seeking for truth, and I suggest that the spirit of the Father of all truth may chance to dwell within you. Did you ever sincerely endeavor to talk with the spirit of your own soul? Such a thing is indeed difficult and seldom yields consciousness of success; but every honest attempt of the material mind to communicate with its indwelling spirit meets with certain success, notwithstanding that the majority of all such magnificent human experiences must long remain as superconscious registrations in the souls of such God-knowing mortals.”

133:4.11 (1475.4) To the runaway lad Jesus said: “Remember, there are two things you cannot run away from — God and yourself. Wherever you may go, you take with you yourself and the spirit of the heavenly Father which lives within your heart. My son, stop trying to deceive yourself; settle down to the courageous practice of facing the facts of life; lay firm hold on the assurances of sonship with God and the certainty of eternal life, as I have instructed you. From this day on purpose to be a real man, a man determined to face life bravely and intelligently.”

133:4.12 (1475.5) To the condemned criminal he said

valandą jis pasakė: “Mano broli, tau atėjo blogi laikai. Tu pasiklydai savame kelyje; tu susipainiojai nusikaltimų tinkluose. Iš pokalbio su tavimi aš gerai žinau, jog tu neketinai padaryti to, dėl ko tau netrukus teks užmokėti savo žemiškąją gyvybę. Bet tu tikrai įvykdei šitą blogį, ir tavo bičiuliai pripažino tave kaltu; jie nusprendė, jog tu turi mirti. Nei tu, nei aš negalime paneigti valstybės teisės į savigną tokiu būdu, kokį ji pasirenka pati. Atrodo, kad nėra jokio žmogiškojo būdo, kaip tu galėtum išvengti bausmės už savo nusikaltimą. Tavo bičiuliai turi teisti tave, remdamiesi tuo, ką tu padarei, bet yra toks Teisėjas, į kurį tu gali kreiptis atleidimo, ir kuris tave teis remdamasis tavo tikraisiais motyvais ir geresniais ketinimais. Tau nereikia bijoti Dievo nuosprendžio, jeigu tavo atgaila yra tikra ir tavo įtikėjimas yra nuoširdus. Tas faktas, kad už tavo suklydimą žmogus skiria mirties bausmę, nesumažina tavo sielai galimybės sulaukti teisingumo ir patirti gailėstingumą dangiškajame teisme.”

Jėzus daug kartų atvirai šnekėjosi su daugybe išalkusių sielų, tų pokalbių buvo per daug, kad jiems atsirastų vietos šitame pasakojime. Šie trys keliauninkai buvo patenkinti savo gyvenimu Korinte. Išskyrus Atėnus, kurie buvo labiau pagarsėję kaip švietimo centras, Korintas buvo svarbiausias miestas Graikijoje šitais romėnų laikais, ir dviejų mėnesių viešnagė šitame klestinčiame prekybos centre visiems trims suteikė galimybę sukaupti daug vertingo patyrimo. Jų viešėjimas šitame mieste buvo vienas įdomiausių iš visų jų susostojimų jiems grįžtant iš Romos.

Gonodas turėjo daug reikalų Korinte, bet pagaliau jo reikalai buvo baigti, ir jie pasiruošė išplaukti į Atėnus. Jie plaukė nedideliu laiveliu, kurį buvo galima pergabenti sausuma žemės vėžėmis iš vienos Korinto prieplaukos į kitą už dešimties mylių.

5. ATĖNUOSE — POKALBIS APIE MOKSLĄ

Netrukus jie atvyko į senąjį graikų mokslo ir švietimo centrą, ir Ganidą jaudino toji mintis, kad jis yra Atėnuose, kad yra Graikijoje, kažkada buvusios Aleksandro imperijos, kuri savo sienas buvo išplėtusi net ir iki jo paties Indijos žemės, kultūros centre. Reikalų nebuvo daug; todėl Gonodas didžiąją laiko dalį praleido su Jėzumi ir Ganidu, aplankydamas daug įdomių vietų ir klausydamasis vaikino ir jo įvairapusio mokytojo įdomių diskusijų.

Nuostabus universitetas Atėnuose tebeklestėjo, ir tas trejetas dažnai užsukdavo į jo mokymosi sales. Jėzus ir Ganidas buvo išsamiai aptarę Platono mokymus tada, kada jie lankė paskaitas muziejuje Aleksandrijoje. Jiems visiems

at the last hour: “My brother, you have fallen on evil times. You lost your way; you became entangled in the meshes of crime. From talking to you, I well know you did not plan to do the thing which is about to cost you your temporal life. But you did do this evil, and your fellows have adjudged you guilty; they have determined that you shall die. You or I may not deny the state this right of self-defense in the manner of its own choosing. There seems to be no way of humanly escaping the penalty of your wrongdoing. Your fellows must judge you by what you did, but there is a Judge to whom you may appeal for forgiveness, and who will judge you by your real motives and better intentions. You need not fear to meet the judgment of God if your repentance is genuine and your faith sincere. The fact that your error carries with it the death penalty imposed by man does not prejudice the chance of your soul to obtain justice and enjoy mercy before the heavenly courts.”

133:4.13 (1476.1) Jesus enjoyed many intimate talks with a large number of hungry souls, too many to find a place in this record. The three travelers enjoyed their sojourn in Corinth. Excepting Athens, which was more renowned as an educational center, Corinth was the most important city in Greece during these Roman times, and their two months' stay in this thriving commercial center afforded opportunity for all three of them to gain much valuable experience. Their sojourn in this city was one of the most interesting of all their stops on the way back from Rome.

133:4.14 (1476.2) Gonod had many interests in Corinth, but finally his business was finished, and they prepared to sail for Athens. They traveled on a small boat which could be carried overland on a land track from one of Corinth's harbors to the other, a distance of ten miles.

5. AT ATHENS — DISCOURSE ON SCIENCE

133:5.1 (1476.3) They shortly arrived at the olden center of Greek science and learning, and Ganid was thrilled with the thought of being in Athens, of being in Greece, the cultural center of the onetime Alexandrian empire, which had extended its borders even to his own land of India. There was little business to transact; so Gonod spent most of his time with Jesus and Ganid, visiting the many points of interest and listening to the interesting discussions of the lad and his versatile teacher.

133:5.2 (1476.4) A great university still thrived in Athens, and the trio made frequent visits to its halls of learning. Jesus and Ganid had thoroughly discussed the teachings of Plato when they attended the lectures in the museum at Alexandria.

patiko Graikijos menas, kurio pavyzdžių tai šen tai ten mieste dar tebebuvo surandama.

Tiek tėvui, tiek sūnui labai patiko diskusija apie mokslą, į kurią savo užėigoje vieną vakarą Jėzus įsitraukė su filosofu graiku. Po to, kada šitas pedantas kalbėjo beveik tris valandas, ir, kada jis užbaigė savo aiškinimą, tada Jėzus, šiolaikinės minties požiūriu, pasakė:

Mokslininkai gali kažkurią dieną išmatuoti gravitacijos, šviesos, ir elektros energiją, arba jėgos pasireiškimus, bet šitie patys mokslininkai niekada negalės jums (moksliešiai) pasakyti, kas šitie visatos reiškiniai yra. Mokslas nagrinėja fizinės energijos veiklas; religija reikalą turi su amžinosiomis vertybėmis. Tikroji filosofija iškyla iš tokios išminties, kuri daro viską, kas įmanoma, kad tarpusavyje susietų šituos kiekybinius ir kokybinius stebėjimus. Visada yra pavojus, jog mokslininkas, žvelgiantis iš grynai fizinių pozicijų, gali užsikrėsti matematiniu pasididžiavimu ir statistiniu egoizmu, jau nekalbant apie dvasinį aklumą.

Logika yra veiksminga materialame pasaulyje, ir matematika yra patikima tada, kada jos pritaikymas ribojasi fiziniais daiktais; bet nei vienos, nei kitos nereikia laikyti visiškai patikima arba neklystančia, kada būna taikoma gyvenimo problemoms. Gyvenimas apima reiškinius, kurie nėra iki galo materialūs. Aritmetika sako, jeigu vienas vyras galėtų nukirpti vieną avį per dešimt minučių, tai dešimt vyrų ją galėtų nukirpti per vieną minutę. Tai yra racionali matematika, bet taip nėra, nes tie dešimt vyrų negalėtų to padaryti; jie vienas kitam taip smarkiai trukdytų, kad tas darbas labai sulėtėtų.

Matematika tvirtina, kad, jeigu vienas asmuo atitinka tam tikrą intelektualios ir moralios vertės vienetą, tai dešimt asmenų išreikštų dešimt kartų didesnę vertę. Bet turint reikalą su žmogiškąja asmenybe, arčiau tiesos būtų sakyti, jog toks asmenybių susivienijimas yra suma, kuri prilygsta konkrečių asmenybių, esančių lygtyje, skaičiaus kvadratai vietoje to, kad prilygtų jų paprastai aritmetinei sumai. Žmogiškųjų būtybių visuomeninė grupė, kuri darniai dirba harmonijoje, atitinka tokią jėgą, kuri yra daug didesnė negu paprasta jos dalių suma.

Kiekybę galima identifikuoti kaip *faktą*, tokiu būdu tampančią moksliniu vienuoškumu. Kokybė, būdama proto interpretavimo dalykas, išreiškia *vertybių* nustatymą, ir, dėl to, turi likti individo patyrimu. Kada tiek mokslas, tiek religija taps mažiau dogmatiški ir pakantesni kritikai, tada iš tikrųjų filosofija visatą suvokdama išmintingai pradės pasiekti *vienybę*.

They all enjoyed the art of Greece, examples of which were still to be found here and there about the city.

133:5.3 (1476.5) Both the father and the son greatly enjoyed the discussion on science which Jesus had at their inn one evening with a Greek philosopher. After this pedant had talked for almost three hours, and when he had finished his discourse, Jesus, in terms of modern thought, said:

133:5.4 (1476.6) Scientists may some day measure the energy, or force manifestations, of gravitation, light, and electricity, but these same scientists can never (scientifically) tell you what these universe phenomena *are*. Science deals with physical-energy activities; religion deals with eternal values. True philosophy grows out of the wisdom which does its best to correlate these quantitative and qualitative observations. There always exists the danger that the purely physical scientist may become afflicted with mathematical pride and statistical egotism, not to mention spiritual blindness.

133:5.5 (1476.7) Logic is valid in the material world, and mathematics is reliable when limited in its application to physical things; but neither is to be regarded as wholly dependable or infallible when applied to life problems. Life embraces phenomena which are not wholly material. Arithmetic says that, if one man could shear a sheep in ten minutes, ten men could shear it in one minute. That is sound mathematics, but it is not true, for the ten men could not so do it; they would get in one another's way so badly that the work would be greatly delayed.

133:5.6 (1477.1) Mathematics asserts that, if one person stands for a certain unit of intellectual and moral value, ten persons would stand for ten times this value. But in dealing with human personality it would be nearer the truth to say that such a personality association is a sum equal to the square of the number of personalities concerned in the equation rather than the simple arithmetical sum. A social group of human beings in co-ordinated working harmony stands for a force far greater than the simple sum of its parts.

133:5.7 (1477.2) Quantity may be identified as a *fact*, thus becoming a scientific uniformity. Quality, being a matter of mind interpretation, represents an estimate of *values*, and must, therefore, remain an experience of the individual. When both science and religion become less dogmatic and more tolerant of criticism, philosophy will then begin to achieve *unity* in the intelligent comprehension of the universe.

Kosminėje visatoje yra vienybė, jeigu tikrai jūs galėtumėte pamatyti jos veikimą aktualybėje. Realioji visata yra draugiška kiekvienam amžinojo Dievo vaikui. Tikroji problema yra tokia: Kaip gali žmogaus ribinis protas pasiekti loginę, teisingą, ir adekvačią minties vienybę? Šią visatą pažįstančio proto būseną galima pasiekti tikrai suvokus, jog kiekybinio fakto ir kokybinės vertybės bendras priežastingumas yra Rojaus Tėvas. Toks tikrovės suvokimas suteikia platesnę įžvalgą į visatos reiškinių tikslinę vienybę; jis net atskleidžia vis augančio asmenybės pasiekimo dvasinį tikslą. Ir tokia vienybės samprata leidžia pajusti nuolat besikeičiančių neasmeninių santykių ir besivystančių asmeninių ryšių nekintantį gyvos visatos foną.

Materija ir dvasia ir tas būvis, kuris įsiterpia tarp jų, yra realios visatos tikros vienybės trys tarpusavyje susiję ir tarpusavyje sujungti lygiai. Nepriklausomai nuo to, kokie skirtingi gali atrodyti fakto ir vertybės visatos reiškiniai, bet jie, galiausiai, yra suvienyti Aukščiausiąjame.

Materialiosios egzistencijos tikrovė yra susieta su nematoma energija, o taip pat ir su matoma materija. Kada visatos energijos yra tiek sulėtinamos, kad jos įgauna reikalingą judėjimo lygį, tada, esant palankioms sąlygoms, tos pačios energijos tampa mase. Ir neužmirškite, jog protas, kuris vienintelis gali suvokti akivaizdžių realybių buvimą, taip pat ir pats yra realus. Ir šitos visatos energijos-masės, proto, ir dvasios fundamentali priežastis yra amžina—ji egzistuoja Visuotinio Tėvo ir jo absoliučių partnerių prigimtyje ir reakcijose ir susideda iš šios prigimtios ir šių reakcijų.

Juos visus daugiau negu pritrenkė Jėzaus žodžiai, ir atsisveikindamas su jais, graikas pasakė: “Pagaliau mano akys pamatė žydą, kuris galvoja ne vien tikrai apie rasinį pranašumą ir kalba ne vien tik apie religiją.” Ir jie nuėjo miegoti.

Viešėjimas Atėnuose buvo malonus ir naudingas, bet jis nebuvo ypatingai vaisingas žmogiškaisiais ryšiais. Per daug to meto atėniečių buvo arba intelektualiai besididžiuojantys kitais laikais įgyta reputacija, arba protišcai kvaili ir nemokšos, būdami menkesniųjų vergų iš ankstesniųjų laikotarpių, kada Graikijoje buvo šlovė, o jos liaudis pasižymėjo išmintimi, palikuonys. Net ir tada, tarp Atėnų piliečių dar buvo galima surasti daug aštrių protų.

6. EFESE — POKALBIS APIE SIELĄ

Palikę Atėnus, keliauninkai per Troją vyko į Efesą, romėnų Azijos provincijos sostinę. Jie

^{133:5.8 (1477.3)} There is unity in the cosmic universe if you could only discern its workings in actuality. The real universe is friendly to every child of the eternal God. The real problem is: How can the finite mind of man achieve a logical, true, and corresponding unity of thought? This universe-knowing state of mind can be had only by conceiving that the quantitative fact and the qualitative value have a common causation in the Paradise Father. Such a conception of reality yields a broader insight into the purposeful unity of universe phenomena; it even reveals a spiritual goal of progressive personality achievement. And this is a concept of unity which can sense the unchanging background of a living universe of continually changing impersonal relations and evolving personal relationships.

^{133:5.9 (1477.4)} Matter and spirit and the state intervening between them are three interrelated and interassociated levels of the true unity of the real universe. Regardless of how divergent the universe phenomena of fact and value may appear to be, they are, after all, unified in the Supreme.

^{133:5.10 (1477.5)} Reality of material existence attaches to unrecognized energy as well as to visible matter. When the energies of the universe are so slowed down that they acquire the requisite degree of motion, then, under favorable conditions, these same energies become mass. And forget not, the mind which can alone perceive the presence of apparent realities is itself also real. And the fundamental cause of this universe of energy-mass, mind, and spirit, is eternal — it exists and consists in the nature and reactions of the Universal Father and his absolute co-ordinates.

^{133:5.11 (1477.6)} They were all more than astounded at the words of Jesus, and when the Greek took leave of them, he said: “At last my eyes have beheld a Jew who thinks something besides racial superiority and talks something besides religion.” And they retired for the night.

^{133:5.12 (1477.7)} The sojourn in Athens was pleasant and profitable, but it was not particularly fruitful in its human contacts. Too many of the Athenians of that day were either intellectually proud of their reputation of another day or mentally stupid and ignorant, being the offspring of the inferior slaves of those earlier periods when there was glory in Greece and wisdom in the minds of its people. Even then, there were still many keen minds to be found among the citizens of Athens.

6. AT EPHESUS — DISCOURSE ON THE SOUL

^{133:6.1 (1477.8)} On leaving Athens, the travelers went by way of Troas to Ephesus, the capital of the

daug kartų lankėsi efesiečių Artemidės įžymioje šventykloje, maždaug už dviejų mylių nuo miesto. Artemidė buvo garsiausia visos Mažosios Azijos deivė ir dar anksčiau buvusios senovės Anatolijos laikų motinos deivės įamžinimas. Primityvus stabas, demonstruojamas milžiniškoje šventykloje, skirtas jos garbinimui, buvo manoma, jog yra nukritęs iš dangaus. Iš Ganido ankstesniojo mokymo gerbti atvaizdus kaip dieviškumo simbolius buvo išrauta neviskas, ir jis manė, jog geriausia nusipirkti mažytę sidabrinę apvalią dėžutę šitos Mažosios Azijos derlingumo deivės garbei. Tą naktį jie ilgai kalbėjosi apie daiktų, pagamintų žmogaus rankomis, garbinimą.

Savo viešėjimo trečiąją dieną jie ėjo palei upę pasroviui, kad pasižiūrėtų, kaip gilinama įplauka į uostą. Pusiaudienio metu jie šnekėjosi su jaunu finikiečiu, kuris jautė nostalgiją namams ir buvo labai nusiminęs; bet labiausiai jis pavydėjo kažkokiam jaunam vyrui, kuris gavo aukštesnes pareigas, peršokdamas per jo galvą. Jėzus jam tarė paguodžiančius žodžius ir pacitavo senovės hebrajų patarlę: „Žmogaus talentas suteikia jam galimybių ir atveda jį pas didžius žmones.“

Iš visų didžiųjų miestų, kuriuos jie aplankė per šią kelionę po Viduržemio jūros kraštus, jų veikla, atlikta čia, turėjo mažiausios vertės vėlesniųjų krikščionių misionierių darbui. Krikščionybė užsitikrino savo pradžią Efese daugiausia dėl tų pastangų, kurias dėjo Paulius, kuris čia gyveno daugiau negu dvejus metus darydamas palapines, kad pragyventų, ir kiekvieną vakarą skaitydavo paskaitas apie religiją ir filosofiją Tirano mokyklos pagrindinėje auditorijoje.

Su šita vietine filosofijos mokykla buvo susijęs vienas progresyvus mąstytojas, ir Jėzus kelis kartus su juo naudingai pasikalbėjo. Šių pokalbių metu Jėzus ne vieną kartą pavartojo žodį „siela.“ Šitas mokytas graikas pagaliau jo paklausė, ką jis turi omeny, sakydamas „siela,“ ir jis atsakė:

„Siela yra toji žmogaus dalis, kuri mąsto apie savąjį aš, mato tiesą, ir suvokia dvasią, kuri amžiams iškelia žmogiškąją būtybę virš gyvulinio pasaulio lygio. Savimonė, savaimė, nėra siela. Morali savimonė yra tikroji žmogiškoji saviraiška ir sudaro žmogiškosios sielos pamatą, o siela yra toji žmogaus dalis, kuri išreiškia žmogiškojo patyrimo potencialaus išlikimo vertybę. Moralus pasirinkimas ir dvasinis pasiekimas, sugebėjimas pažinti Dievą ir potraukis būti toks, koks yra jis, yra sielos bruožai. Žmogaus siela negali egzistuoti be moralaus mąstymo ir dvasinės veiklos. Neveikli siela yra mirštanti siela. Bet žmogaus siela skiriasi nuo tos dieviškosios dvasios, kuri gyvena jo proto viduje. Dieviškoji dvasia atvyksta vienu ir tuo pačiu metu su žmogiškojo proto pirmuoju moraliu poelgiu, ir tai yra sielos gimimo priežastis.

Roman province of Asia. They made many trips out to the famous temple of Artemis of the Ephesians, about two miles from the city. Artemis was the most famous goddess of all Asia Minor and a perpetuation of the still earlier mother goddess of ancient Anatolian times. The crude idol exhibited in the enormous temple dedicated to her worship was reputed to have fallen from heaven. Not all of Ganid's early training to respect images as symbols of divinity had been eradicated, and he thought it best to purchase a little silver shrine in honor of this fertility goddess of Asia Minor. That night they talked at great length about the worship of things made with human hands.

133:6.2 (1478.1) On the third day of their stay they walked down by the river to observe the dredging of the harbor's mouth. At noon they talked with a young Phoenician who was homesick and much discouraged; but most of all he was envious of a certain young man who had received promotion over his head. Jesus spoke comforting words to him and quoted the olden Hebrew proverb: "A man's gift makes room for him and brings him before great men."

133:6.3 (1478.2) Of all the large cities they visited on this tour of the Mediterranean, they here accomplished the least of value to the subsequent work of the Christian missionaries. Christianity secured its start in Ephesus largely through the efforts of Paul, who resided here more than two years, making tents for a living and conducting lectures on religion and philosophy each night in the main audience chamber of the school of Tyrannus.

133:6.4 (1478.3) There was a progressive thinker connected with this local school of philosophy, and Jesus had several profitable sessions with him. In the course of these talks Jesus had repeatedly used the word "soul." This learned Greek finally asked him what he meant by "soul," and he replied:

133:6.5 (1478.4) "The soul is the self-reflective, truth-discerning, and spirit-perceiving part of man which forever elevates the human being above the level of the animal world. Self-consciousness, in and of itself, is not the soul. Moral self-consciousness is true human self-realization and constitutes the foundation of the human soul, and the soul is that part of man which represents the potential survival value of human experience. Moral choice and spiritual attainment, the ability to know God and the urge to be like him, are the characteristics of the soul. The soul of man cannot exist apart from moral thinking and spiritual activity. A stagnant soul is a dying soul. But the soul of man is distinct from the divine spirit which dwells within the mind. The divine spirit arrives simultaneously with the first moral activity of the human mind, and that is the occasion of the birth of the soul.

“Sielos išgelbėjimas arba praradimas yra susijęs su tuo, ar morali sąmonė pasiekia išlikimo statusą dėka to, kad amžinai susijungia su nemirtinga dvasine dovana, kuri yra su ja susieta, ar šito statuso nepasiekia. Išgelbėjimas yra moralios sąmonės savojo aš suvokimo sudvasinimas, kuris šituo įgauna išlikimo vertybę. Bet kokią sielos konflikto formą sudaro darnos trūkumas tarp moralios, arba dvasinės, savimonės ir grynai intelektualios savimonės.

“Žmogiškoji siela, kada yra subrendusi, sukilninta, ir sudvasinta, tada priartėja prie dangiškojo statuso tuo, kad ji beveik tampa tokia esybe, kuri įsiterpia tarp to, kas yra materialu, ir to, kas yra dvasiška, tarp materialiojo savojo aš ir dieviškosios dvasios. Besivystančią žmogiškosios būtybės sielą apibūdinti sunku ir dar sunkiau ją pademonstruoti, nes jos negalima atrasti nei materialaus tyrinėjimo, nei dvasinio įrodinėjimo metodais. Materialus mokslas negali pademonstruoti sielos egzistavimo, negali šito padaryti ir grynai dvasinis testavimas. Nepaisant to, kad nei materialus mokslas, nei dvasiniai kriterijai negali atrasti žmogiškosios sielos egzistavimo, bet kiekvienas moraliai sąmoningas mirtingasis *žino*, kad *jo* siela egzistuoja kaip *realus* ir aktualus asmeninis patyrimas.”

133:6.6 (1478.5) “The saving or losing of a soul has to do with whether or not the moral consciousness attains survival status through eternal alliance with its associated immortal spirit endowment. Salvation is the spiritualization of the self-realization of the moral consciousness, which thereby becomes possessed of survival value. All forms of soul conflict consist in the lack of harmony between the moral, or spiritual, self-consciousness and the purely intellectual self-consciousness.

133:6.7 (1478.6) “The human soul, when matured, ennobled, and spiritualized, approaches the heavenly status in that it comes near to being an entity intervening between the material and the spiritual, the material self and the divine spirit. The evolving soul of a human being is difficult of description and more difficult of demonstration because it is not discoverable by the methods of either material investigation or spiritual proving. Material science cannot demonstrate the existence of a soul, neither can pure spirit-testing. Notwithstanding the failure of both material science and spiritual standards to discover the existence of the human soul, every morally conscious mortal *knows* of the existence of his *soul* as a *real* and actual personal experience.”

7. VIEŠĖJIMAS KIPRE — POKALBIS APIE

PROTĄ

Netrukus keliauninkai išplaukė į Kiprą, pakeliui sustodami Rodose. Jie mėgavosi ta ilga kelione jūra ir į savo galutinio tikslo salą atvyko gerai pailsėję fiziškai ir atsigavę dvasiškai.

Jie buvo suplanavę pasidžiaugti tikro poilsio ir pramogų laikotarpiu šito vizito į Kiprą metu, kadangi jų kelionė po Viduržemio jūros kraštus artėjo prie pabaigos. Jie išlipo Pafose ir iš karto ėmė ruošti atsargas savo kelių savaitių gyvenimui netoli esančiuose kalnuose. Trečiąją dieną po savo atvykimo jie patraukė į kalnus su sunkiai apkrautais gyvuliais.

Dvi savaites šis trejetas laiką leido puikiai, ir tada, be jokių išankstinių simptomų, staiga labai rimtai susirgo jaunas Ganidas. Dvi savaites jis kankinosi nuo alinančio karščiavimo, dažnai kliedėjo; tiek Jėzus, tiek Gonodas visą laiką buvo užsiėmę sergančiojo jaunuolio slaugymu. Jėzus sumaniai ir švelniai rūpinosi vaikinui, ir tėvą nustebino tiek švelnumas, tiek nusimanymas, kuriuos jis parodė per visą savo tarnavimą kenčiančiam jaunuoliui. Jie buvo toli nuo žmonių gyvenamų vietų, ir berniukas per daug rimtai sirgo, kad jį būtų galima judinti; taigi jie pasiruošė, kiek tik įmanoma kuo geriau jį prižiūrėti, kad sugrąžintų

7. THE SOJOURN AT CYPRUS — DISCOURSE

ON MIND

133:7.1 (1479.1) Shortly the travelers set sail for Cyprus, stopping at Rhodes. They enjoyed the long water voyage and arrived at their island destination much rested in body and refreshed in spirit.

133:7.2 (1479.2) It was their plan to enjoy a period of real rest and play on this visit to Cyprus as their tour of the Mediterranean was drawing to a close. They landed at Paphos and at once began the assembly of supplies for their sojourn of several weeks in the near-by mountains. On the third day after their arrival they started for the hills with their well-loaded pack animals.

133:7.3 (1479.3) For two weeks the trio greatly enjoyed themselves, and then, without warning, young Ganid was suddenly taken grievously ill. For two weeks he suffered from a raging fever, oftentimes becoming delirious; both Jesus and Gonod were kept busy attending the sick boy. Jesus skillfully and tenderly cared for the lad, and the father was amazed by both the gentleness and adeptness manifested in all his ministry to the afflicted youth. They were far from human habitations, and the boy was too ill to be moved; so they prepared as best they could to nurse him back to health right there in the mountains.

jam sveikatą tiesiog ten kalnuose.

Ganido sveikimo trijų savaitių laikotarpiu Jėzus papasakojo jam daug įdomių dalykų apie gamtą ir jos įvairias nuotaikas. Ir kiek daug malonumo jie patyrė tuomet, kai klajoję po kalnus, berniukui klausinėjant, Jėzui atsakinėjant, o tėvui žavintis visu šituo reginiu.

Per paskutinę savo išvykos į kalnus savaitę Jėzus ir Ganidas ilgai kalbėjosi apie žmogiškojo proto funkcijas. Po kelias valandas trukusių diskusijų vaikinai paklausė: "Bet, Mokytojau, ką tu turi omeny, sakydamas, jog žmogus turi aukštesnę savimonės formą negu aukščiausieji gyvūnai?" Ir tą perteikęs šiuolaikine kalba, Jėzus atsakė:

Mano sūnau, aš jau tau esu daug ką pasakojęs apie žmogaus protą ir dieviškąją dvasią, kuri gyvena proto viduje, bet dabar leisk man pabrėžti, kad savimonė yra *realybė*. Kada bet koks gyvūnas tampa savimoningas, tada jis tampa primityviu žmogumi. Toks pasiekimas atsiranda dėl funkcijos koordinavimo tarp neasmenės energijos ir dvasių suvokiančio proto, ir būtent šitas reiškinys garantuoja, jog žmogiškajai asmenybei yra padovanojamas absoliutaus koncentravimo taškas, Tėvo danguje dvasia.

Mintys nėra tiesiog pojūčių užregistravimas, mintys yra pojūčiai, plius savojo aš asmeniniai apmąstantys aiškinimai; o savasis aš yra daugiau negu savo pojūčių paprasta suma. Čia prasideda tai, kas būtų panašu į priartėjimą prie vienybės besivystančiame savajame aš, ir toji vienybė kyla iš viduje gyvenančios absoliučios vienybės dalies buvimo, kuris dvasiškai sužadina tokį savimoningą gyvulinės kilmės protą.

Niekas, būdamas vien tik gyvūnas, negali savojo aš suvokti laike. Gyvūnai turi fiziologinį susieto pojūčio-suvokimo ir prisiminimo apie jį koordinavimą, bet nė vienas iš jų nepatiria prasmingo pojūčio suvokimo arba nedemonstruoja šitų sujungtų fizinių patyrimų tikslingo suvienijimo, kaip tas pasireiškia žmogaus išmintingų ir apmąstytų interpretavimų išvados. Ir šitas savimoningos egzistencijos faktas, susietas su jo vėlesniojo dvasinio patyrimo tikrove, žmogų padaro potencialiu visatos sūnumi ir pranašauja tai, kad jis galiausiai pasieks visatos Aukščiausiąją Vienybę.

Žmogiškasis aš taip pat nėra ir viena po kitos einančių sąmonės būsenų paprastoji suma. Be sąmonės klasifikuotojo ir suvienytojo veiksmingo veikimo neegzistuos pakankamos vienybės tam, kad būtų garantija savąjį aš įvardinti. Toks nesuvienytas protas vargu ar gali pasiekti sąmoningus žmogiškojo statuso lygius. Jeigu

133:7.4 (1479.4) During Ganid's convalescence of three weeks Jesus told him many interesting things about nature and her various moods. And what fun they had as they wandered over the mountains, the boy asking questions, Jesus answering them, and the father marveling at the whole performance.

133:7.5 (1479.5) The last week of their sojourn in the mountains Jesus and Ganid had a long talk on the functions of the human mind. After several hours of discussion the lad asked this question: "But, Teacher, what do you mean when you say that man experiences a higher form of self-consciousness than do the higher animals?" And as restated in modern phraseology, Jesus answered:

133:7.6 (1479.6) My son, I have already told you much about the mind of man and the divine spirit that lives therein, but now let me emphasize that self-consciousness is a reality. When any animal becomes self-conscious, it becomes a primitive man. Such an attainment results from a co-ordination of function between impersonal energy and spirit-conceiving mind, and it is this phenomenon which warrants the bestowal of an absolute focal point for the human personality, the spirit of the Father in heaven.

133:7.7 (1479.7) Ideas are not simply a record of sensations; ideas are sensations plus the reflective interpretations of the personal self; and the self is more than the sum of one's sensations. There begins to be something of an approach to unity in an evolving selfhood, and that unity is derived from the indwelling presence of a part of absolute unity which spiritually activates such a self-conscious animal-origin mind.

133:7.8 (1479.8) No mere animal could possess a time self-consciousness. Animals possess a physiological co-ordination of associated sensation-recognition and memory thereof, but none experience a meaningful recognition of sensation or exhibit a purposeful association of these combined physical experiences such as is manifested in the conclusions of intelligent and reflective human interpretations. And this fact of self-conscious existence, associated with the reality of his subsequent spiritual experience, constitutes man a potential son of the universe and foreshadows his eventual attainment of the Supreme Unity of the universe.

133:7.9 (1480.1) Neither is the human self merely the sum of the successive states of consciousness. Without the effective functioning of a consciousness sorter and associator there would not exist sufficient unity to warrant the designation of a selfhood. Such an ununified mind could hardly attain conscious levels of human status. If the

sąmonės asociacijos būtų tiesiog atsitiktinumas, tai tuomet kiekvieno žmogaus protas demonstruotų nekontroliuojamas ir netvarkingas asociacijas, kurios yra būdingos tam tikroms proto pamišimo fazėms.

Žmogiškasis protas, remdamasis vien tiktais fizinių pojūčių sąmone, niekada negalėtų pasiekti dvasinių lygių; šitokios rūšies materialus protas visiškai neturėtų moralinių vertybių jausmo ir dvasinio viešpatavimo nukreipiančio jausmo, kuris yra toks esminis tam, jog būtų pasiekta harmoningos asmenybės vienybė laike, ir kuris yra neatskiriamas nuo asmenybės išlikimo amžinybėje.

Žmogiškasis protas anksti pradeda demonstruoti savybes, kurios yra viršmaterialios; tikrai mąstantį žmogiškąjį intelektą nėra niekas nesuvaržo laiko apribojimais. Tai, kad individai taip skiriasi savo veiksmais gyvenime, rodo ne tik nevienodus paveldėtus sugebėjimus ir skirtingus aplinkos poveikius, bet taip pat ir susivienijimo su viduje gyvenančia Tėvo dvasia laipsnį, kurį yra pasiekęs savasis aš, vieno su kitu susitapatinimo mastą.

Žmogiškasis protas menkai susidoroja su tuo, kada yra dvigubo atsidavimo konfliktas. Sielai tai yra didžiulė įtampa pereiti per tokį patyrimą, kada stengiamasi tarnauti tiek gėriui, tiek blogiui. Aukščiausiuoju laipsniu laimingas ir veiksmingas suvienytas protas yra toks protas, kuris yra visiškai atsidavęs Tėvo danguje valios vykdymui. Neišspręsti konfliktai griauja vienybę ir gali baigtis proto sutrikimu. Bet išliekantis po mirties sielos charakteris nėra ugdomas mėginant užsitikrinti proto ramybę bet kokia kaina, kada yra atsisakoma kilnių troškimų, ir kada yra daromi kompromisai dvasinių idealų atžvilgiu; bet vietoje šito tokia ramybė yra pasiekama ryžtingai ginant triumfą to, kas yra teisinga, ir šitoji pergalė yra pasiekama blogį įveikiant galingąją gėrio jėgą.

Kitą dieną jie išvyko į Salami, iš kur pradėjo kelionę į Antioką, esantį Sirijos pakrantėje.

8. ANTIOKE

Antiokas buvo romėnų Sirijos provincijos sostinė, ir čia imperijos valdytojas turėjo savo rezidenciją. Antioke gyveno pusė milijono gyventojų; savo dydžiu jis buvo trečiasis imperijos miestas ir pirmasis miestas savo blogiu ir pasipiktinimą keliančiu amoralumu. Gonodas turėjo sutvarkyti gana daug reikalų; taigi Jėzus ir Ganidas daug laiko praleido dviese. Šitame daugiakalbiame mieste jie aplankė visas vietas, išskyrus Dafnės giraitę. Gonodas ir Ganidas lankėsi šitoje liūdnei pagarsėjusioje gėdos

associations of consciousness were just an accident, the minds of all men would then exhibit the uncontrolled and random associations of certain phases of mental madness.

133:7.10 (1480.2) A human mind, built up solely out of the consciousness of physical sensations, could never attain spiritual levels; this kind of material mind would be utterly lacking in a sense of moral values and would be without a guiding sense of spiritual dominance which is so essential to achieving harmonious personality unity in time, and which is inseparable from personality survival in eternity.

133:7.11 (1480.3) The human mind early begins to manifest qualities which are supermaterial; the truly reflective human intellect is not altogether bound by the limits of time. That individuals so differ in their life performances indicates, not only the varying endowments of heredity and the different influences of the environment, but also the degree of unification with the indwelling spirit of the Father which has been achieved by the self, the measure of the identification of the one with the other.

133:7.12 (1480.4) The human mind does not well stand the conflict of double allegiance. It is a severe strain on the soul to undergo the experience of an effort to serve both good and evil. The supremely happy and efficiently unified mind is the one wholly dedicated to the doing of the will of the Father in heaven. Unresolved conflicts destroy unity and may terminate in mind disruption. But the survival character of a soul is not fostered by attempting to secure peace of mind at any price, by the surrender of noble aspirations, and by the compromise of spiritual ideals; rather is such peace attained by the stalwart assertion of the triumph of that which is true, and this victory is achieved in the overcoming of evil with the potent force of good.

133:7.13 (1480.5) The next day they departed for Salamis, where they embarked for Antioch on the Syrian coast.

8. AT ANTIOCH

133:8.1 (1480.6) Antioch was the capital of the Roman province of Syria, and here the imperial governor had his residence. Antioch had half a million inhabitants; it was the third city of the empire in size and the first in wickedness and flagrant immorality. Gonod had considerable business to transact; so Jesus and Ganid were much by themselves. They visited everything about this polyglot city except the grove of Daphne. Gonod and Ganid visited this notorious shrine of shame, but Jesus declined to accompany them. Such

šventykloje, bet Jėzus juos lydėti atsisakė. Tokios scenos nebuvo tiek pritrenkiančios indams, bet jos buvo pasibjaurėtinai idealistui hebrajui.

Jėzus tapo rimtas ir susimąstęs, kada jie artėjo prie Palestinos ir prie savo kelionės pabaigos. Antioke jis bendravo su nedideliu skaičiumi žmonių; jis retai kada vaikštinėjo po miestą. Po daugelio klausinėjimų, kodėl jo mokytojas rodė tokį nedidelį susidomėjimą Antioku, Ganidas galiausiai privertė Jėzų pasakyti: „Šitas miestas yra netoli Palestinos; galbūt kada nors aš čia sugrįšiu.“

Ganidas sukaupė labai įdomų patyrimą Antioke. Šitas jaunuolis pasirodė, jog yra sumanus mokinytis ir jau buvo pradėjęs praktiškai panaudoti kai kuriuos Jėzaus mokymus. Vienas indas, susijęs su jo tėvo verslu Antioke, buvo tapęs toks nemalonus ir nepatenkintas, kad buvo svarstomas jo atleidimas iš darbo. Kada Ganidas tai išgirdo, tada jis nuėjo į savo tėvo verslo vietą ir ilgai kalbėjosi su savo tėvynainiu. Šitas vyras jautė, kad dirba ne savo vietoje. Ganidas jam papasakojo apie Tėvą danguje ir didele dalimi praplėtė jo požiūrį į religiją. Bet iš visko, ką Ganidas pasakė, hebrajų patarlės pacitavimas atnešė daugiausia naudos, o šitas išminties žodis buvo toks: „Kad ir ką dirbtum, dirbk iš visų jėgų.“

Paruošę savo bagažą kupranugarių vilkstinei, jie išvyko į Sidoną, o iš ten tolyn į Damaską, ir po trijų dienų jie buvo pasiruošę ilgai ir sunkiai kelionei per dykumos smėlynus.

9. MESOPOTAMIJOJE

Kelionė su vilkstine per dykumą nebuvo naujas patyrimas šitiems daug keliavusiems vyrams. Ganidas, stebėjęs savo mokytoją, kaip jis padėjo nešuliais apkrauti jų dvidešimt kupranugarių, ir pamatęs, kaip jis pasisiūlė vesti jų pačių gyvulį, sušuko: „Mokytojau, ar yra kas nors tokio, ko tu negali padaryti?“ Jėzus tik nusišypsojo, tardamas: „Mokytojas aiškiai turi pagarbą tokio uolaus mokinio akyse.“ Ir šitaip jie pajudėjo į senąjį Uro miestą.

Jėzus labai domėjosi ankstyvąja Uro istorija, Abraomo gimimo vieta, ir jį lygiai taip pat sužavėjo Šušos griuvėsiai ir tradicijos, ir tiek sužavėjo, kad Gonodas ir Ganidas savo viešnagę šitose vietose pratęsė trims savaitėms tam, kad Jėzui suteiktų daugiau laiko tęsti savuosius tyrinėjimus, o taip pat ir tam, jog turėtų geresnę galimybę jį įtikinti, kad jis sugrįžtų su jais į Indiją.

Būtent Ure Ganidas ilgai šnekėjosi su Jėzumi

scenes were not so shocking to Indians, but they were repellent to an idealistic Hebrew.

133:8.2 (1480.7) Jesus became sober and reflective as he drew nearer Palestine and the end of their journey. He visited with few people in Antioch; he seldom went about in the city. After much questioning as to why his teacher manifested so little interest in Antioch, Ganid finally induced Jesus to say: “This city is not far from Palestine; maybe I shall come back here sometime.”

133:8.3 (1481.1) Ganid had a very interesting experience in Antioch. This young man had proved himself an apt pupil and already had begun to make practical use of some of Jesus’ teachings. There was a certain Indian connected with his father’s business in Antioch who had become so unpleasant and disgruntled that his dismissal had been considered. When Ganid heard this, he betook himself to his father’s place of business and held a long conference with his fellow countryman. This man felt he had been put at the wrong job. Ganid told him about the Father in heaven and in many ways expanded his views of religion. But of all that Ganid said, the quotation of a Hebrew proverb did the most good, and that word of wisdom was: “Whatsoever your hand finds to do, do that with all your might.”

133:8.4 (1481.2) After preparing their luggage for the camel caravan, they passed on down to Sidon and thence over to Damascus, and after three days they made ready for the long trek across the desert sands.

9. IN MESOPOTAMIA

133:9.1 (1481.3) The caravan trip across the desert was not a new experience for these much-traveled men. After Ganid had watched his teacher help with the loading of their twenty camels and observed him volunteer to drive their own animal, he exclaimed, “Teacher, is there anything that you cannot do?” Jesus only smiled, saying, “The teacher surely is not without honor in the eyes of a diligent pupil.” And so they set forth for the ancient city of Ur.

133:9.2 (1481.4) Jesus was much interested in the early history of Ur, the birthplace of Abraham, and he was equally fascinated with the ruins and traditions of Susa, so much so that Gonod and Ganid extended their stay in these parts three weeks in order to afford Jesus more time to conduct his investigations and also to provide the better opportunity to persuade him to go back to India with them.

133:9.3 (1481.5) It was at Ur that Ganid had a long talk

apie skirtumą tarp pažinimo, išminties, ir tiesos. Ir jį didžiai sužavėjo hebrajų išminčiaus posakis: “Išmintis yra pagrindinis dalykas; dėl to įgyk išminties. Visu savo siekiu pažinti, įgyk supratimo. Išaukštink išmintį, ir ji iškels tave. Ji atneš tau garbę, jeigu tik tai ją pasirinksi.”

Pagaliau atėjo išsiskyrimo diena. Jie visi laikėsi vyriškai, ypač vaikinai, bet tai buvo sunkus išmėginimas. Jų akyse buvo ašaros, bet širdis buvo bebaimė. Atsisveikindamas su savuju mokytoju, Ganidas pasakė: “Viso gero, Mokytoja, bet ne visam laikui. Kada aš vėl atvyksiu į Damaską, aš tikrai ieškosiu tavęs. Aš myliu tave, nes manau, jog Tėvas danguje turi būti kažkuo panašus į tave; bent jau aš žinau, kad tu didele dalimi esi panašus į tai, ką esi man pasakojęs apie jį. Aš tikrai prisiminsiu tavąjį mokymą, bet visų pirma, aš tikrai niekada neužmiršiu tavęs.” Tėvas pasakė: “Viso geriausio didžiajam mokytojui, tam, kuris padarė mus geresnius ir padėjo mums pažinti Dievą.” Ir Jėzus atsakė: “Telydi jus ramybė ir visą laiką su jumis tegyvena Tėvo danguje palaiminimas.” Ir Jėzus stovėjo ant kranto ir žiūrėjo, kaip maža valtelė juos plukdė prie išmetusio inkarą jų laivo. Šitaip Mokytojas išsiskyrė su savo draugais iš Indijos Karakse, kad jų niekada daugiau nebepamatytų šitame pasaulyje; taip pat ir jie niekada, šitame pasaulyje, nesužinojo, jog tas vyras, kuris vėliau pasirodė kaip Jėzus iš Nazareto, buvo tas pats draugas, su kuriuo ką tik išsiskyrė—jų mokytojas Jošua.

Indijoje, Ganidas suaugo, kad taptų įtakingu vyru, vertu savo žymaus tėvo perėmėju, ir jis toli paskleidė didelę dalį iš tų kilnių tiesų, kurias jis buvo sužinojęs iš Jėzaus, savo mylimojo mokytojo. Vėliau, kada Ganidas išgirdo apie keistąjį mokytoją Palestinoje, kuris savo karjerą užbaigė ant kryžiaus, nors jis ir atpažino tą panašumą tarp Žmogaus Sūnaus evangelijos ir šito žydo repetitoriaus mokymų, bet jam niekada neatėjo mintis, jog šitie abu iš tikrųjų yra tas pats asmuo.

Šitaip Žmogaus Sūnaus gyvenime baigėsi tas skyrius, kurį būtų galima pavadinti: *Mokytojo Jošua misija*.

with Jesus regarding the difference between knowledge, wisdom, and truth. And he was greatly charmed with the saying of the Hebrew wise man: “Wisdom is the principal thing; therefore get wisdom. With all your quest for knowledge, get understanding. Exalt wisdom and she will promote you. She will bring you to honor if you will but embrace her.”

133:9.4 (1481.6) At last the day came for the separation. They were all brave, especially the lad, but it was a trying ordeal. They were tearful of eye but courageous of heart. In bidding his teacher farewell, Ganid said: “Farewell, Teacher, but not forever. When I come again to Damascus, I will look for you. I love you, for I think the Father in heaven must be something like you; at least I know you are much like what you have told me about him. I will remember your teaching, but most of all, I will never forget you.” Said the father, “Farewell to a great teacher, one who has made us better and helped us to know God.” And Jesus replied, “Peace be upon you, and may the blessing of the Father in heaven ever abide with you.” And Jesus stood on the shore and watched as the small boat carried them out to their anchored ship. Thus the Master left his friends from India at Charax, never to see them again in this world; nor were they, in this world, ever to know that the man who later appeared as Jesus of Nazareth was this same friend they had just taken leave of — Joshua their teacher.

133:9.5 (1481.7) In India, Ganid grew up to become an influential man, a worthy successor of his eminent father, and he spread abroad many of the noble truths which he had learned from Jesus, his beloved teacher. Later on in life, when Ganid heard of the strange teacher in Palestine who terminated his career on a cross, though he recognized the similarity between the gospel of this Son of Man and the teachings of his Jewish tutor, it never occurred to him that these two were actually the same person.

133:9.6 (1482.1) Thus ended that chapter in the life of the Son of Man which might be termed: *The mission of Joshua the teacher*.

134 Dokumentas. Pereinamieji metai

⇨ 133

URANTIJOS KNYGA

135 ⇨

IV DALIS. JĖZAUS GYVENIMAS IR MOKYMAI

134 DOKUMENTAS. PEREINAMIEJI
METAI

Skyrius

ĮVADAS

1. Trisdešimtieji metai (24 m. po Kr. gim.)
2. Vilkstinės kelionė prie Kaspijos jūros
3. Urmijos paskaitos
4. Suverenumas — dieviškasis ir žmogiškasis
5. Politinis suverenumas
6. Įstatymas, laisvė, ir suverenitetas
7. Trisdešimt pirmieji metai (25 m. po Kr. gim.)
8. Gyvenimas ant Hermono kalno
9. Laukimo laikas

PAPER 134

THE TRANSITION YEARS

SECTIONS

Introduction

1. The Thirtieth Year (A.D. 24)
2. The Caravan Trip to the Caspian
3. The Urmia Lectures
4. Sovereignty — Divine and Human
5. Political Sovereignty
6. Law, Liberty, and Sovereignty
7. The Thirty-First Year (A.D. 25)
8. The Sojourn on Mount Hermon
9. The Time of Waiting

ĮVADAS

KELIONĖJE po Viduržemio jūros kraštus Jėzus atidžiai tyrinėjo tuos žmones, kuriuos sutiko, ir tas šalis, per kurias keliavo, ir maždaug šituo metu jis priėmė galutinį sprendimą dėl savo gyvenimo žemėje likusios dalies. Jis buvo iki galo apsvaustęs ir dabar galutinai pritarė tam planui, kuris numatė, kad jis turėjo gimti iš žydų tėvų Palestinoje, ir dėl to jis sąmoningai sugrįžo į Galilėją tam, kad lauktų, kol prasidės jo kaip viešo tiesos mokytojo gyvenimo darbas; jis ėmė rengti planus viešai karjerai savo tėvo Juozapo tautos žemėje, ir tą jis padarė savo laisva valia.

Jėzus išsiaiškino asmeniniu ir žmogiškuoju patyrimu, jog Palestina yra geriausia vieta visame romėnų pasaulyje pradėti savo gyvenimo žemėje baigiamuosius skyrius, ir įgyvendinti baigiamąsias scenas. Pirmą kartą jis buvo visiškai patenkintas ta programa, kuri atvirai išreiškia jo tikrąją prigimtį ir atskleidžia jo dieviškąją tapatybę tarp savo gimtosios Palestinos žydų ir pagonių.

INTRODUCTION

134:0.1 (1483.1) DURING the Mediterranean journey Jesus had carefully studied the people he met and the countries through which he passed, and at about this time he reached his final decision as to the remainder of his life on earth. He had fully considered and now finally approved the plan which provided that he be born of Jewish parents in Palestine, and he therefore deliberately returned to Galilee to await the beginning of his lifework as a public teacher of truth; he began to lay plans for a public career in the land of his father Joseph's people, and he did this of his own free will.

134:0.2 (1483.2) Jesus had found out through personal and human experience that Palestine was the best place in all the Roman world wherein to set forth the closing chapters, and to enact the final scenes, of his life on earth. For the first time he became fully satisfied with the program of openly manifesting his true nature and of revealing his divine identity among the Jews and gentiles of his

Jis aiškiai nusprendė užbaigti savąjį gyvenimą žemėje ir pabaigti savo mirtingojo egzistencijos karjerą tame pačiame krašte, kur jis įžengė į žmogiškąjį patyrimą bejėgiu kūdikiu. Jo Urantijos karjera prasidėjo tarp žydų Palestinoje, ir jis nusprendė savąjį gyvenimą užbaigti Palestinoje ir tarp žydų.

native Palestine. He definitely decided to finish his life on earth and to complete his career of mortal existence in the same land in which he entered the human experience as a helpless babe. His Urantia career began among the Jews in Palestine, and he chose to terminate his life in Palestine and among the Jews.

1. TRISDEŠIMTIEJI METAI (24 M. PO KR.

GIM.)

Išsiskyręs su Gonodu ir Ganidu Karakse (gruodžio mėnesį 23 m. po Kr. gim.), Jėzus per Urą sugrįžo į Babiloną, kur jis prisijungė prie dykumos vilkstinės, žygiavusios į Damaską. Iš Damasko jis išvyko į Nazaretą, tiksliai kelioms valandoms sustodamas Kapernaume, kuriame stabtelėjo tik tam, kad aplankyti Zabediejaus šeimą. Ten jis sutiko savo brolį Jokūbą, kuris atvyko šiek tiek anksčiau, kad vietoje jo dirbtų Zabediejaus valčių dirbtuvėse. Pasišnekėjęs su Jokūbu ir Judu (kuris taip pat atsitiktinai buvo Kapernaume) ir perdavęs savo broliui Jokūbui tą mažąjį namą, kurį Jonas Zabediejus buvo sugėbėjęs nupirkti, Jėzus tęsė kelionę į Nazaretą.

Savo kelionės po Viduržemio jūros kraštus pabaigoje Jėzus buvo gavęs pakankamai pinigų, kad padengtų savo gyvenimo išlaidas beveik iki to meto, kada jis pradėjo savo viešą tarnavimą. Bet be Zabediejaus iš Kapernaumo ir tų žmonių, su kuriais susitiko šitos nepaprastos kelionės metu, pasaulis niekada ir nesužinojo, kad jis buvo šitoje kelionėje. Jo šeima visą laiką manė, kad šitą laiką jis praleido studijuodamas Aleksandrijoje. Jėzus niekada nepatvirtino šito įsitikinimo, o taip pat atvirai ir nepaneigė tokios klaidingos nuomonės.

Per kelių savaitių viešnagę Nazarete, Jėzus bendravo su savo šeima ir draugais, šiek tiek laiko praleido remonto dirbtuvėse su savo broliu Juozapu, bet daugiausia dėmesio jis paskyrė Marijai ir Rūtai. Rūta tuomet buvo beveik penkiolikos metų amžiaus, ir Jėzui tai buvo pirmoji proga nuodugniai kalbėtis su ja, kadangi ji buvo tapusi jauna moterimi.

Tiek Simonas, tiek Judas jau kurį laiką norėjo vesti, bet nenorėjo šito daryti be Jėzaus sutikimo; dėl to šituos įvykius jie buvo atidėję, tikėdamiesi savo vyriausiojo brolio sugrįžimo. Nors Jokūbą visi laikė šeimos galva didžiojoje daugumoje reikalu, bet, kas susiję su vedybomis, tai jie norėjo Jėzaus palaiminimo. Šitai Simonas ir Judas vedė tuo pačiu laiku šitų metų kovo mėnesio pradžioje, 24 m. po Kr. gim. Dabar visi vyresnieji vaikai buvo vedę; tiksliai Rūta, jauniausioji, liko namuose su Marija.

1. THE THIRTIETH YEAR (A.D. 24)

^{134:1.1 (1483.3)} After taking leave of Gonod and Ganid at Charax (in December of A.D. 23), Jesus returned by way of Ur to Babylon, where he joined a desert caravan that was on its way to Damascus. From Damascus he went to Nazareth, stopping only a few hours at Capernaum, where he paused to call on Zebedee's family. There he met his brother James, who had sometime previously come over to work in his place in Zebedee's boatshop. After talking with James and Jude (who also chanced to be in Capernaum) and after turning over to his brother James the little house which John Zebedee had managed to buy, Jesus went on to Nazareth.

^{134:1.2 (1483.4)} At the end of his Mediterranean journey Jesus had received sufficient money to meet his living expenses almost up to the time of the beginning of his public ministry. But aside from Zebedee of Capernaum and the people whom he met on this extraordinary trip, the world never knew that he made this journey. His family always believed that he spent this time in study at Alexandria. Jesus never confirmed these beliefs, neither did he make open denial of such misunderstandings.

^{134:1.3 (1483.5)} During his stay of a few weeks at Nazareth, Jesus visited with his family and friends, spent some time at the repair shop with his brother Joseph, but devoted most of his attention to Mary and Ruth. Ruth was then nearly fifteen years old, and this was Jesus' first opportunity to have long talks with her since she had become a young woman.

^{134:1.4 (1484.1)} Both Simon and Jude had for some time wanted to get married, but they had disliked to do this without Jesus' consent; accordingly they had postponed these events, hoping for their eldest brother's return. Though they all regarded James as the head of the family in most matters, when it came to getting married, they wanted the blessing of Jesus. So Simon and Jude were married at a double wedding in early March of this year, A.D. 24. All the older children were now married; only Ruth, the youngest, remained at home with Mary.

Jėzus su atskirais savo šeimos nariais bendravo gana paprastai ir natūraliai, tačiau kada kartu būdavo jie visi, tada jis tiek mažai turėjo ką pasakyti, kad jie apie tai ėmė kalbėtis tarpusavyje. Marija buvo ypatingai sunerimusi dėl savo pirmagimio sūnaus neįprastai keisto elgesio.

Maždaug tuo metu, kada Jėzus rengėsi iš Nazareto išvykti, didelės vilkstinės, kuri ėjo per miestą, vedlys labai sunkiai susirgo, ir Jėzus, mokėdamas kelias kalbas, savanoriškai pasisiūlė užimti jo vietą. Kadangi dėl šitos kelionės jo nebūtų ištisus metus, ir kadangi visi jo broliai buvo vedę, o motina gyveno namuose su Rūta, tai Jėzus sukvietė šeimos pasitarimą, kurio metu jis pasiūlė, kad jo motina ir Rūta vyktų į Kapernaumą ir gyventų tame name, kurį taip neseniai buvo atidavęs Jokūbui. Todėl, kelioms dienoms praėjus po Jėzaus išvykimo su vilkstine, Marija ir Rūta persikėlė į Kapernaumą, kur jos gyveno tame Jėzaus parūpintame name per likusį Marijos gyvenimą. Juozapas ir jo šeima persikėlė į senuosius namus Nazarete.

Žmogaus Sūnaus vidiniame patyrimo tai buvo vieni iš neįprastesniųjų metų; buvo pasiekta didžiulė pažanga, įgyvendinant darbinę harmoniją tarp jo žmogiškojo proto ir viduje gyvenančio Derintojo. Derintojas buvo labai aktyviai užsiėmęs mąstymo pertvarkymu ir proto parengimu didiesiems įvykiams, kurie turėjo atsitikti netolimoje nuo to meto ateityje. Jėzaus asmenybė ruošėsi savo požiūrio į pasaulį didžiam pasikeitimui. Tai buvo tarpiniai laikai, pereinamasis etapas tos būtybės, kuri gyvenimą pradėjo kaip Dievas, pasirodęs kaip žmogus, ir kuris savo žemiškąją karjerą dabar rengėsi užbaigti kaip žmogus, pasirodantis kaip Dievas.

2. VILKSTINĖS KELIONĖ PRIE KASPIJOS JŪROS

Buvo balandžio pirmoji, 24 m. po Kr. gim., kada Jėzus su vilkstine išvyko iš Nazareto į Kaspijos jūros regioną. Ta vilkstinė, prie kurios Jėzus prisijungė kaip jos vedlys, keliavo iš Jeruzalės per Damaską ir palei Urmijos ežerą, toliau per Asiriją, Mediją, ir Partą į Kaspijos jūros pietryčių regioną. Iš šitos kelionės jis sugrįžo tik tai po ištisų metų.

Jėzui šita vilkstinės kelionė buvo tyrinėjimo ir asmeninio tarnavimo kitas jaudinantis patyrimas. Jis sukaupė įdomios patirties su savosios vilkstinės šeima—keleiviais, sargybiniais, ir kupranugarių varovais. Dešimtys vyrų, moterų, ir vaikų, gyvenančių palei maršrutą, kuriuo keliavo vilkstinė, savo gyvenimą praturtino dėl ryšių su Jėzumi, jiems įprastos vilkstinės nepaprastu

134:1.5 (1484.2) Jesus visited with the individual members of his family quite normally and naturally, but when they were all together, he had so little to say that they remarked about it among themselves. Mary especially was disconcerted by this unusually peculiar behavior of her first-born son.

134:1.6 (1484.3) About the time Jesus was preparing to leave Nazareth, the conductor of a large caravan which was passing through the city was taken violently ill, and Jesus, being a linguist, volunteered to take his place. Since this trip would necessitate his absence for a year, and inasmuch as all his brothers were married and his mother was living at home with Ruth, Jesus called a family conference at which he proposed that his mother and Ruth go to Capernaum to live in the home which he had so recently given to James. Accordingly, a few days after Jesus left with the caravan, Mary and Ruth moved to Capernaum, where they lived for the rest of Mary's life in the home that Jesus had provided. Joseph and his family moved into the old Nazareth home.

134:1.7 (1484.4) This was one of the more unusual years in the inner experience of the Son of Man; great progress was made in effecting working harmony between his human mind and the indwelling Adjuster. The Adjuster had been actively engaged in reorganizing the thinking and in rehearsing the mind for the great events which were in the not then distant future. The personality of Jesus was preparing for his great change in attitude toward the world. These were the in-between times, the transition stage of that being who began life as God appearing as man, and who was now making ready to complete his earth career as man appearing as God.

2. THE CARAVAN TRIP TO THE CASPIAN

134:2.1 (1484.5) It was the first of April, A.D. 24, when Jesus left Nazareth on the caravan trip to the Caspian Sea region. The caravan which Jesus joined as its conductor was going from Jerusalem by way of Damascus and Lake Urmia through Assyria, Media, and Parthia to the southeastern Caspian Sea region. It was a full year before he returned from this journey.

134:2.2 (1484.6) For Jesus this caravan trip was another adventure of exploration and personal ministry. He had an interesting experience with his caravan family — passengers, guards, and camel drivers. Scores of men, women, and children residing along the route followed by the caravan lived richer lives as a result of their contact with Jesus, to them, the extraordinary conductor of a

vedliu. Nevisi, kurie patyrė šituos jo asmeninio tarnavimo epizodus, turėjo iš šito naudos, bet absoliuti dauguma tų, kurie susitiko ir šnekėjosi su juo, tapo geresni per savo žemiškojo gyvenimo likusią dalį.

Iš jo visų keliavimų po pasaulį šita kelionė prie Kaspijos jūros Jėzų labiausiai priartino prie Rytų ir įgalino jį geriau suprasti Tolimųjų Rytų tautas. Jis artimai ir asmeniškai bendravo su Urantijos visomis išlikusiomis rasėmis, išskyrus raudonąją. Jam buvo vienodai malonu asmeniškai tarnauti kiekvienai iš šitų skirtingų rasių ir susimaišiusių tautų, ir jos visos sureagavo į tą gyvąją tiesą, kurią jis atnešė joms. Europiečiai iš Tolimųjų Vakarų ir azijiečiai iš Tolimųjų Rytų vienodai atkreipė dėmesį į jo žodžius apie viltį ir amžinąjį gyvenimą ir juos vienodai paveikė kupino meilės tarnavimo ir dvasinės tarnystės gyvenimas, kurį jis taip mielai gyveno tarp jų.

Kelionė vilkstine buvo sėkminga visais atžvilgiais. Tai buvo vienas įdomiausių epizodų žmogiškajame Jėzaus gyvenime, nes per šituos metus jis atliko vykdytojo vaidmenį, būdamas atsakingas už krovinius, patikėtus jo priežiūrai, ir už keliauninkų, sudarančių vilkstinės partiją, saugų elgesį. Ir jis kuo ištikimiausiai, sumaniausiai, ir išmintingiausiai įvykdė savo daugiapuses pareigas.

Sugrįždamas iš Kaspijos regiono, Jėzus nustojė vadovauti vilkstinei prie Urmijos ežero, kur jis prabuvo šiek tiek daugiau negu dvi savaites. Jis kaip keleivis su kita vilkstine sugrįžo į Damaską, kur kupranugarių savininkai jį nuoširdžiai prašė pasilikti jų tarnyboje. Atmetęs šitą pasiūlymą, jis su vilkstinės karavanu keliavo toliau į Kapernaumą, kurį pasiekė balandžio pirmąją, 25 m. po Kr. gim. Daugiau jis iš tikrųjų nebelaikė Nazareto savaisiais namais. Jėzaus, Jokūbo, Marijos, ir Rūtos namais buvo tapęs Kapernaumas. Bet Jėzus niekada daugiau nebegyveno su savąja šeima; kada jis būdavo Kapernaume, tada apsistodavo Zabediejaus šeimoje.

3. URMIJOS PASKAITOS

Pakeliui į Kaspijos jūros regioną, pailsėti ir atstatyti jėgų Jėzus keletui dienų buvo sustojęs senajame Persijos mieste Urmijoje, kuris buvo vakarinėje Urmijos ežero pakrantėje. Iš salų grupės didžiausioje saloje, esančioje netoli nuo kranto, kur buvo Urmija, stovėjo didžiulis pastatas — amfiteatras paskaitoms — pašvęstas „religijos dvasiai.“ Šitas statinys iš tikrųjų buvo religijų filosofijos šventykla.

Religijos šventyklą buvo pastatęs turtingas pirklys Urmijos pilietis ir trys jo sūnūs. Šito vyro vardas buvo Simboitonas, o tarp jo protėvių buvo daug skirtingų tautų.

commonplace caravan. Not all who enjoyed these occasions of his personal ministry profited thereby, but the vast majority of those who met and talked with him were made better for the remainder of their natural lives.

134:2.3 (1484.7) Of all his world travels this Caspian Sea trip carried Jesus nearest to the Orient and enabled him to gain a better understanding of the Far-Eastern peoples. He made intimate and personal contact with every one of the surviving races of Urantia excepting the red. He equally enjoyed his personal ministry to each of these varied races and blended peoples, and all of them were receptive to the living truth which he brought them. The Europeans from the Far West and the Asiatics from the Far East alike gave attention to his words of hope and eternal life and were equally influenced by the life of loving service and spiritual ministry which he so graciously lived among them.

134:2.4 (1485.1) The caravan trip was successful in every way. This was a most interesting episode in the human life of Jesus, for he functioned during this year in an executive capacity, being responsible for the material intrusted to his charge and for the safe conduct of the travelers making up the caravan party. And he most faithfully, efficiently, and wisely discharged his multiple duties.

134:2.5 (1485.2) On the return from the Caspian region, Jesus gave up the direction of the caravan at Lake Urmia, where he tarried for slightly over two weeks. He returned as a passenger with a later caravan to Damascus, where the owners of the camels besought him to remain in their service. Declining this offer, he journeyed on with the caravan train to Capernaum, arriving the first of April, A.D. 25. No longer did he regard Nazareth as his home. Capernaum had become the home of Jesus, James, Mary, and Ruth. But Jesus never again lived with his family; when in Capernaum he made his home with the Zebedees.

3. THE URMIA LECTURES

134:3.1 (1485.3) On the way to the Caspian Sea, Jesus had stopped several days for rest and recuperation at the old Persian city of Urmia on the western shores of Lake Urmia. On the largest of a group of islands situated a short distance offshore near Urmia was located a large building — a lecture amphitheater — dedicated to the “spirit of religion.” This structure was really a temple of the philosophy of religions.

134:3.2 (1485.4) This temple of religion had been built by a wealthy merchant citizen of Urmia and his three sons. This man was Cymboyton, and he numbered among his ancestors many diverse

Šioje religijos mokykloje paskaitų ir diskusijų pradžia būdavo 10.00 valandą ryte kiekvieną savaitės dieną. Popietinės diskusijos prasidėdavo 3.00 valandą, o vakariniai debatai būdavo tęsiami nuo 8.00 valandos. Šitoms mokymų, diskusijų, ir debatų sesijoms visuomet vadovaudavo Simboitonas arba vienas iš trijų jo sūnų. Šitos unikalios religijų mokyklos įkūrėjas gyveno ir numirė niekada neatskleidęs savojo asmeninio religinio tikėjimo.

Kelis kartus Jėzus dalyvavo šitose diskusijose, ir prieš jam išvykstant iš Urmijos, Simboitonas susitarė su Jėzumi, kad su jais pagyventų dvi savaites, kada kelias atgal, ir paskaitytų dvidešimt keturias paskaitas apie "Žmonių Brolystę," ir surengtų klausimų, diskusijų, ir debatų vakarines sesijas, skirtas konkrečiai savo paskaitoms ir apskritai žmonių brolystei.

Sutinkamai su šitoku susitarimu, Jėzus keliaudamas atgal sustojo ir surengė šitas paskaitas. Tai buvo labiausiai susistemintas ir formalus iš visų mokymų, kuriuos Urantijoje pateikė Mokytojas. Niekada iki tol ir po šito jis iš tikrųjų tiek daug nekalbėjo viena tema, kiek ji buvo nagrinėjama per šitas paskaitas ir diskusijas apie žmonių brolystę. Tikrovėje šitos paskaitos buvo apie "Dievo Karalystę" ir "Žmonių Karalystes."

Šitos religinės filosofijos šventovės fakultete buvo daugiau negu trisdešimt religijų ir religinių kultūr atstovų. Šituos mokytojus parinkdavo, remdavo, ir suteikdavo visus įgaliojimus atitinkamos jų religinės grupės. Šituo metu fakultete buvo maždaug septyniasdešimt penki mokytojai, ir jie gyveno trobelėse, kiekvienoje maždaug po tuziną asmenų. Per kiekvieną jauną mėnulį šitos grupės būdavo pakeičiamos metant burtus. Dėl nepakantumo, vaidingos dvasios, arba bet kokio kito polinkio trukdyti sklandžiam bendruomenės gyvenimui mokytojas pažeidėjas būdavo nedelsiant ir visiškai pašalinamas. Jis būdavo be ceremonijų atleidžiamas, o jį pakeičiantis mokytojas, kuris laukdavo savosios eilės, būdavo tuoj pat priimamas į jo vietą.

Šitie įvairių religijų mokytojai dėjo daug pastangų, kad parodytų kokios panašios yra jų religijos, kas susiję su šito ir kito gyvenimo fundamentaliais dalykais. Tam, kad šitame fakultete būtų gaunama mokytojo vieta, reikėjo pripažinti tikrai vieną doktriną—kiekvienas mokytojas turėjo atstovauti tokiai religijai, kuri pripažįsta Dievą—kokios nors rūšies aukščiausiąją Dievybę. Fakultete buvo penki nepriklausomi mokytojai, kurie neatstovavo jokiai organizuotai religijai, ir būtent tokiu nepriklausomu mokytoju prieš juos pasirodė Jėzus.

[Kada mes, tarpinės būtybės, iš pradžių

peoples.

134:3.3 (1485.5) The lectures and discussions in this school of religion began at ten o'clock every morning in the week. The afternoon sessions started at three o'clock, and the evening debates opened at eight o'clock. Cymboyton or one of his three sons always presided at these sessions of teaching, discussion, and debate. The founder of this unique school of religions lived and died without ever revealing his personal religious beliefs.

134:3.4 (1485.6) On several occasions Jesus participated in these discussions, and before he left Urmia, Cymboyton arranged with Jesus to sojourn with them for two weeks on his return trip and give twenty-four lectures on "The Brotherhood of Men," and to conduct twelve evening sessions of questions, discussions, and debates on his lectures in particular and on the brotherhood of men in general.

134:3.5 (1485.7) In accordance with this arrangement, Jesus stopped off on the return trip and delivered these lectures. This was the most systematic and formal of all the Master's teaching on Urantia. Never before or after did he say so much on one subject as was contained in these lectures and discussions on the brotherhood of men. In reality these lectures were on the "Kingdom of God" and the "Kingdoms of Men."

134:3.6 (1486.1) More than thirty religions and religious cults were represented on the faculty of this temple of religious philosophy. These teachers were chosen, supported, and fully accredited by their respective religious groups. At this time there were about seventy-five teachers on the faculty, and they lived in cottages each accommodating about a dozen persons. Every new moon these groups were changed by the casting of lots. Intolerance, a contentious spirit, or any other disposition to interfere with the smooth running of the community would bring about the prompt and summary dismissal of the offending teacher. He would be unceremoniously dismissed, and his alternate in waiting would be immediately installed in his place.

134:3.7 (1486.2) These teachers of the various religions made a great effort to show how similar their religions were in regard to the fundamental things of this life and the next. There was but one doctrine which had to be accepted in order to gain a seat on this faculty — every teacher must represent a religion which recognized God — some sort of supreme Deity. There were five independent teachers on the faculty who did not represent any organized religion, and it was as such an independent teacher that Jesus appeared before them.

134:3.8 (1486.3) [When we, the midwayers, first

parengėme Jėzaus mokymų Urmijoje santrauką, tada tarp bažnyčių serafimų ir pažangos serafimų kilo nesutarimas, ar išmintinga šituos mokymus įtraukti į Urantijos Apreiškimą. Dvidešimtojo amžiaus sąlygos, vyraujančios tiek religijoje, tiek žmogiškojo valdymo formose taip skiriasi nuo tų sąlygų, kurios vyravo Jėzaus laikais, jog iš tiesų buvo sunku Mokytojo mokymus Urmijoje pritaikyti prie Dievo karalystės ir žmonių karalysčių, kaip šitokios pasaulio funkcijos egzistuoja dvidešimtajame amžiuje, problemų. Mes taip ir nesugebėjome suformuluoti Mokytojo mokymų trumpo išdėstymo, kuris būtų patenkinęs planetinio valdymo šitų serafimų abi grupes. Galiausiai, apreiškimo komisijos pirmininkas Melkizedekas paskyrė komisiją iš trijų narių, priklausančių mūsų kategorijai, tam, kad parengtų mūsų požiūrį į Mokytojo mokymus Urmijoje, pritaikytus dvidešimtojo amžiaus religinėms ir politinėms sąlygoms Urantijoje. Dėl to, mes trys antrinės kategorijos tarpinės būtybės užbaigėme tokį Jėzaus mokymų adaptavimą, iš naujo pateikdami jo skelbtus mokymus, kaip juos pritaikytume šiandieninio pasaulio sąlygoms, ir dabar šituos teiginius pateikiame tokius, kaip jie atrodo po apreiškimo komisijos pirmininko Melkizedeko suredagavimo.]

prepared the summary of Jesus' teachings at Urmia, there arose a disagreement between the seraphim of the churches and the seraphim of progress as to the wisdom of including these teachings in the Urantia Revelation. Conditions of the twentieth century, prevailing in both religion and human governments, are so different from those prevailing in Jesus' day that it was indeed difficult to adapt the Master's teachings at Urmia to the problems of the kingdom of God and the kingdoms of men as these world functions are existent in the twentieth century. We were never able to formulate a statement of the Master's teachings which was acceptable to both groups of these seraphim of planetary government. Finally, the Melchizedek chairman of the revelatory commission appointed a commission of three of our number to prepare our view of the Master's Urmia teachings as adapted to twentieth-century religious and political conditions on Urantia. Accordingly, we three secondary midwayers completed such an adaptation of Jesus' teachings, restating his pronouncements as we would apply them to present-day world conditions, and we now present these statements as they stand after having been edited by the Melchizedek chairman of the revelatory commission.]

4. SUVERENUMAS — DIEVIŠKASIS IR ŽMOGIŠKASIS

Žmonių brolystė remiasi Dievo tėvyste. Dievo šeima yra kilusi iš Dievo meilės—Dievas yra meilė. Dievas Tėvas dieviškai myli savo vaikus, juos visus.

Dangaus karalystė, dieviškasis valdymas, remiasi dieviškojo suverenumo faktų—Dievas yra dvasia. Kadangi Dievas yra dvasia, tai šitoji karalystė yra dvasinė. Dangaus karalystė nėra nei material, nei vien tikrai intelektual; ji yra dvasinis ryšys tarp Dievo ir žmogaus.

Jeigu skirtingos religijos pripažįsta Dievo Tėvo dvasinį suverenumą, tuomet iš tikrųjų visos tokios religijos sugyvena taikiai. Tikrai kada viena religija laikosi nuostatos, kad ji koku nors požiūriu yra aukštesnė už visas kitas, ir kad ji turi išskirtinę valdžią kitų religijų atžvilgiu, tada iš tikrųjų tokia religija išdrįsta būti nepakanti kitoms religijoms arba drįsta persekioti kitų religijų tikinčiuosius.

Religinė taika—brolystė—niekada negali egzistuoti nebent visos religijos nori visiškai atiduoti visą bažnytinę valdžią ir iki galo atsisakyti bet kokios sampratos apie dvasinį suverenumą. Vien tikrai Dievas yra dvasinis suverenai.

Jūs negalite turėti lygybės tarp religijų (religinės laisvės) be religinių karų, nebent visos religijos sutiktų visą religinį suverenumą perduoti

4. SOVEREIGNTY — DIVINE AND HUMAN

134:4.1 (1486.4) The brotherhood of men is founded on the fatherhood of God. The family of God is derived from the love of God — God is love. God the Father divinely loves his children, all of them.

134:4.2 (1486.5) The kingdom of heaven, the divine government, is founded on the fact of divine sovereignty — God is spirit. Since God is spirit, this kingdom is spiritual. The kingdom of heaven is neither material nor merely intellectual; it is a spiritual relationship between God and man.

134:4.3 (1486.6) If different religions recognize the spirit sovereignty of God the Father, then will all such religions remain at peace. Only when one religion assumes that it is in some way superior to all others, and that it possesses exclusive authority over other religions, will such a religion presume to be intolerant of other religions or dare to persecute other religious believers.

134:4.4 (1487.1) Religious peace — brotherhood — can never exist unless all religions are willing to completely divest themselves of all ecclesiastical authority and fully surrender all concept of spiritual sovereignty. God alone is spirit sovereign.

134:4.5 (1487.2) You cannot have equality among religions (religious liberty) without having religious wars unless all religions consent to the transfer of

kokiam nors viršžmogiškajam lygiui, pačiam Dievui.

Žmogaus širdyje dangaus karalystė sukurs religinę vienybę (nebūtinai vienodumą), nes bet kuri religinė grupė ir visos religinės grupės, susidedančios iš tokių religinių tikinčiųjų, neturės jokių minčių apie bažnytinę valdžią—religinį suverenumą.

Dievas yra dvasia, ir Dievas dvasinio savojo aš fragmentą atiduoda tam, kad jis apsigyventų žmogaus širdyje. Dvasiškai, visi žmonės yra lygūs. Danguis karalystėje nėra kastų, klasių, visuomeninių lygių, ir ekonominių grupių. Jūs visi esate sielos broliai.

Bet tą patį akimirksnį, kada tiktai iš savojo akiračio išleisite Dievo Tėvo dvasinį suverenumą, tada, kokiam nors viena religija ims tvirtinti, kad ji yra pranašesnė už kitas religijas; ir tada, vietoje ramybės žemėje ir geros valios tarp žmonių, prasidės nesutarimai, abipusiai kaltinimai, net ir religiniai karai, bent jau karai tarp religininkų.

Laisvą valią turinčios būtybės, kurios save laiko lygiomis, jeigu jos tarpusavyje nepripažįsta to, kad paklūsta kažkokiam viršsuverenumui, kažkokiai valdžiai, kuri juos valdo ir kuri yra aukštesnė, tai anksčiau ar vėliau pasiduos pagundai išmėginti savo sugebėjimus tam, jog įgytų galią ir valdžią kitų asmenų ir grupių atžvilgiu. Lygybės koncepcija niekada neatneša ramybės, išskyrus tuomet, kada tarpusavyje yra pripažįstamas kažkoks iš aukščiau valdantis viršsuverenumo poveikis.

Urmijos religininkai drauge gyveno santykinai taikiai ir ramiai, nes jie buvo visiškai atsisakę visų savo minčių apie religinį suverenumą. Dvasiškai, jie visi tikėjo į suverenų Dievą; visuomeniškai, visą ir neginčijamą valdžią turėjo pirmininkaujantis vadovas—Simboitonas. Jie puikiai žinojo, kas atsitiktų bet kuriam mokytojui, kuris imtųsi įsakinėti savo bičiuliams mokytojams. Negali būti tvirtos religinės ramybės Urantijoje tol, kol visos religinės grupės savanoriškai neatsisakys savųjų minčių apie dieviškąjį palankumą, išrinktąją tautą, ir religinį suverenumą. Tiktai kada Dievas Tėvas taps aukščiausiuoju, tada žmonės tikrai taps religiniais broliais ir žemėje gyvens religinės ramybės sąlygomis.

5. POLITINIS SUVERENUMAS

[Nors Mokytojo mokymas apie Dievo suverenumą yra tiesa—tiktai šį mokymą sukomplikavo tai, kad tarp pasaulio religijų vėliau atsirado religija apie jį—bet jo teiginius apie politinį suverenumą nepaprastai sukomplikavo nacijos gyvenimo politinė evoliucija per paskutiniuosius tūkstantį devynis šimtus ir daugiau metų. Jėzaus

all religious sovereignty to some superhuman level, to God himself.

134:4.6 (1487.3) The kingdom of heaven in the hearts of men will create religious unity (not necessarily uniformity) because any and all religious groups composed of such religious believers will be free from all notions of ecclesiastical authority — religious sovereignty.

134:4.7 (1487.4) God is spirit, and God gives a fragment of his spirit self to dwell in the heart of man. Spiritually, all men are equal. The kingdom of heaven is free from castes, classes, social levels, and economic groups. You are all brethren.

134:4.8 (1487.5) But the moment you lose sight of the spirit sovereignty of God the Father, some one religion will begin to assert its superiority over other religions; and then, instead of peace on earth and good will among men, there will start dissensions, recriminations, even religious wars, at least wars among religionists.

134:4.9 (1487.6) Freewill beings who regard themselves as equals, unless they mutually acknowledge themselves as subject to some supersovereignty, some authority over and above themselves, sooner or later are tempted to try out their ability to gain power and authority over other persons and groups. The concept of equality never brings peace except in the mutual recognition of some overcontrolling influence of supersovereignty.

134:4.10 (1487.7) The Urmia religionists lived together in comparative peace and tranquillity because they had fully surrendered all their notions of religious sovereignty. Spiritually, they all believed in a sovereign God; socially, full and unchallengeable authority rested in their presiding head — Cymboyton. They well knew what would happen to any teacher who assumed to lord it over his fellow teachers. There can be no lasting religious peace on Urantia until all religious groups freely surrender all their notions of divine favor, chosen people, and religious sovereignty. Only when God the Father becomes supreme will men become religious brothers and live together in religious peace on earth.

5. POLITICAL SOVEREIGNTY

134:5.1 (1487.8) [While the Master's teaching concerning the sovereignty of God is a truth — only complicated by the subsequent appearance of the religion about him among the world's religions — his presentations concerning political sovereignty are vastly complicated by the political evolution of nation life during the last nineteen

laikais tebuvo dvi didžiosios pasaulio jėgos—Romos imperija Vakaruose ir Hano imperija Rytuose—ir jas plačiai atskyrė Partos karalystė ir kiti Kaspijos jūros ir Turkestano regionų įsiterpiantys kraštai. Dėl to, dabar pateikiamame pasakojime mes didesne dalimi atitrūkome nuo Mokytojo mokymų Urmijoje apie politinį suverenumą esmės, tuo pačiu metu pamėgindami pavaizduoti tokių mokymų svarbą, kaip jie yra taikytini politinio suverenumo evoliucijos ypatingai kritiniam etapui dvidešimtajame amžiuje po Kristaus.]

Karas Urantijoje niekada nesibaigs tol, kol nacijos laikysis apgaulingų pažiūrų apie neribotą nacionalinį suverenumą. Apgyvendintame pasaulyje yra tikrai du santykinio suverenumo lygiai: atskiros mirtingojo dvasinė laisva valia ir žmonijos kaip visumos kolektyvinis suverenumas. Tarp atskiros žmogiškosios būtybės lygio ir žmonijos kaip visumos lygio, visos grupuotės ir asociacijos yra santykinės, laikinos, ir turinčios vertės tikrai tiek, kiek jos padidina to individo ir planetinės visos visumos—žmogaus ir žmonijos—gerovę, gerbūvį, ir pažangą.

Religijos mokytojai visada turi prisiminti, jog Dievo dvasinis suverenumas pranoksta visus įsiterpiančius ir tarpinius dvasinės ištikimybės lygius. Kada nors pilietiniai valdovai sužinos, kad žmogaus karalystėse valdo Patys Aukštieji.

Šitas Pačių Aukštųjų valdymas žmonių karalystėse nėra skirtas tam, jog suteiktų ypatingos naudos kokiai nors mirtingųjų grupei, kuriai būtų rodomas ypatingas palankumas. Nėra tokio dalyko, kaip „išrinktoji tauta.“ Pačių Aukštųjų, politinės evoliucijos kontrolierių iš viršaus, valdymas yra toks valdymas, kuris yra numatytas puoselėti didžiausią gėrį didžiausiam *visų* žmonių skaičiui ir per didžiausią laiko tarpą.

Suverenumas yra valdžia ir jis auga organizacijos dėka. Šitas politinės valdžios organizacijos augimas yra geras ir tinkamas, nes jis turi polinkį apimti visos žmonijos visą laiką besiplečiančius segmentus. Bet šitas pats politinių organizacijų augimas sukuria problemą kiekviename etape, kuris įsiterpia tarp politinės valdžios pirminės ir natūralios organizacijos—šėimos—ir galutinio politinio augimo užbaigimo—tokio valdymo, kuris apima visą žmoniją, kuriame dalyvauja visa žmonija, ir kuris yra visos žmonijos labui.

Pradedant tėvų valdžia šeimyninėje grupėje, politinis suverenumas vystosi organizacijos dėka, kada šeimos perauga į giminingus klanus, kurie susivienija, dėl įvairių priežasčių, į gentinius vienetus—pranokstančius giminingas politines grupuotes. Ir tada, prekybos, komercijos, ir

hundred years and more. In the times of Jesus there were only two great world powers — the Roman Empire in the West and the Han Empire in the East — and these were widely separated by the Parthian kingdom and other intervening lands of the Caspian and Turkestan regions. We have, therefore, in the following presentation departed more widely from the substance of the Master's teachings at Urmia concerning political sovereignty, at the same time attempting to depict the import of such teachings as they are applicable to the peculiarly critical stage of the evolution of political sovereignty in the twentieth century after Christ.]

134:5.2 (1487.9) War on Urantia will never end so long as nations cling to the illusive notions of unlimited national sovereignty. There are only two levels of relative sovereignty on an inhabited world: the spiritual free will of the individual mortal and the collective sovereignty of mankind as a whole. Between the level of the individual human being and the level of the total of mankind, all groupings and associations are relative, transitory, and of value only in so far as they enhance the welfare, well-being, and progress of the individual and the planetary grand total — man and mankind.

134:5.3 (1488.1) Religious teachers must always remember that the spiritual sovereignty of God overrides all intervening and intermediate spiritual loyalties. Someday civil rulers will learn that the Most Highs rule in the kingdoms of men.

134:5.4 (1488.2) This rule of the Most Highs in the kingdoms of men is not for the especial benefit of any especially favored group of mortals. There is no such thing as a “chosen people.” The rule of the Most Highs, the overcontrollers of political evolution, is a rule designed to foster the greatest good to the greatest number of *all* men and for the greatest length of time.

134:5.5 (1488.3) Sovereignty is power and it grows by organization. This growth of the organization of political power is good and proper, for it tends to encompass ever-widening segments of the total of mankind. But this same growth of political organizations creates a problem at every intervening stage between the initial and natural organization of political power — the family — and the final consummation of political growth — the government of all mankind, by all mankind, and for all mankind.

134:5.6 (1488.4) Starting out with parental power in the family group, political sovereignty evolves by organization as families overlap into consanguineous clans which become united, for various reasons, into tribal units — superconsanguineous political groupings. And then, by trade, commerce, and conquest, tribes

užkariavimų dėka gentys susivienija į naciją, nors pačias nacijas kartais suvienija ir imperija.

Suverenumui pereinant iš mažesniųjų grupių į didesnes grupes, karų sumažėja. Tai yra, sumažėja nedidelių karų tarp mažesniųjų nacijų, bet padidėja potencialas kilti didesniems karams, kai nacijos, turinčios suverenumą, tampa vis didesnės ir didesnės. Netrukus, kada visas pasaulis bus ištyrinėtas ir užimtas, kada nacijų bus nedaug, ir jos bus stiprios ir galingos, kada šitos didžiulės ir tariamai nepriklausomos nacijos pasieks sienas, kada jas atskirs tiktai vandenynai, tada arena iš tiesų bus parengta didžiuliams karams, pasaulinio masto konfliktams. Vadinamosios suverenios nacijos negali stumdytis, nesukeldamos konfliktų ir neišprovokuodamos karų.

Politinio suverenumo evoliucijoje nuo šeimos iki visos žmonijos sunkumą sudaro tas inercinis pasipriešinimas, kuris būna visuose tarpiniuose lygiuose. Šeimos, kartais, drąsiai priešindavosi saviesiems klanams, tuo tarpu klanai ir gentys dažnai griaudavo teritorinių valstybių suverenumą. Politinio suverenumo kiekvieną naują ir žengiančią į priekį evoliuciją apsunkina ir jai trukdo (ir visada ją apsunkindavo ir jai trukdydavo) politinės organizacijos ankstesniosios evoliucijos „atraminiai etapai.“ Ir tai yra tiesa, nes žmogiškąjį atsivėmimą, kartą mobilizuotą, sunku pakeisti. Ta pati ištikimybė, kuri padaro įmanoma genties evoliuciją, apsunkina viršgentinę—teritorinės valstybės—evoliuciją. Ir tas pats atsivėmimas (patriotizmas), kuris padaro įmanomu teritorinės valstybės vystymąsi, milžinišku laipsniu sukomplikuoja visos žmonijos valdymo evoliucinį vystymąsi.

Politis suverenumas yra sukuriamas atsisakant apsisprendimo teisės, iš pradžių apsisprendimo teisės atsisako individas šeimos viduje, o tada šeimos ir klanai apsisprendimo teisės atsisako genties ir didesnių grupuočių atžvilgiu. Šitas progresinis apsisprendimo teisės perkėlimas iš mažesniųjų politinių organizacijų į vis didesnes apskritai nemažėjančiu laipsniu vyko Rytuose nuo Mingo ir Mogulo dinastijų sukūrimo. Vakaruose šitas procesas tęsėsi daugiau negu tūkstantį metų iki pat pasaulinio karo pabaigos, kada nevykęs retrogradinis judėjimas šitą normalią kryptį laikinai pasuko atgal iš naujo atkurdamas pranykusį didelio skaičiaus mažų grupių Europoje politinį suverenumą.

Urantijoje tvirtos taikos nebus tol, kol vadinamosios suverenios nacijos išmintingai ir iki galo savo suvereniją galių neperduos į žmonių brolijas—žmonijos vyriausybės—rankas. Internacionalizmas—Nacijų Lyga—tvirtos taikos žmonijai niekada negalės užtikrinti. Pasaulinės nacijų konfederacijos veiksmingai užkirs kelią mažesniems karams ir deramai valdys mažesnes

become unified as a nation, while nations themselves sometimes become unified by empire.

134:5.7 (1488.5) As sovereignty passes from smaller groups to larger groups, wars are lessened. That is, minor wars between smaller nations are lessened, but the potential for greater wars is increased as the nations wielding sovereignty become larger and larger. Presently, when all the world has been explored and occupied, when nations are few, strong, and powerful, when these great and supposedly sovereign nations come to touch borders, when only oceans separate them, then will the stage be set for major wars, world-wide conflicts. So-called sovereign nations cannot rub elbows without generating conflicts and eventuating wars.

134:5.8 (1488.6) The difficulty in the evolution of political sovereignty from the family to all mankind, lies in the inertia-resistance exhibited on all intervening levels. Families have, on occasion, defied their clan, while clans and tribes have often been subversive of the sovereignty of the territorial state. Each new and forward evolution of political sovereignty is (and has always been) embarrassed and hampered by the “scaffolding stages” of the previous developments in political organization. And this is true because human loyalties, once mobilized, are hard to change. The same loyalty which makes possible the evolution of the tribe, makes difficult the evolution of the supertribe — the territorial state. And the same loyalty (patriotism) which makes possible the evolution of the territorial state, vastly complicates the evolutionary development of the government of all mankind.

134:5.9 (1488.7) Political sovereignty is created out of the surrender of self-determinism, first by the individual within the family and then by the families and clans in relation to the tribe and larger groupings. This progressive transfer of self-determination from the smaller to ever larger political organizations has generally proceeded unabated in the East since the establishment of the Ming and the Mogul dynasties. In the West it obtained for more than a thousand years right on down to the end of the World War, when an unfortunate retrograde movement temporarily reversed this normal trend by re-establishing the submerged political sovereignty of numerous small groups in Europe.

134:5.10 (1489.1) Urantia will not enjoy lasting peace until the so-called sovereign nations intelligently and fully surrender their sovereign powers into the hands of the brotherhood of men — mankind government. Internationalism — Leagues of Nations — can never bring permanent peace to mankind. World-wide confederations of nations will effectively prevent minor wars and acceptably

nacijas, bet jos neužkirs kelio pasauliniams karams, o taip pat nekontroliuos tų trijų, keturių, ar penkių galingiausių vyriausybių. Realų konfliktų akivaizdoje, viena iš šitų pasaulio jėgų iš Lygos pasitrauks ir paskelbs karą. Jūs negalite užkirsti kelio tam, jog nacijos neįsitrauktų į karą, tol, kol jos liks užsikrėtusios apgaulingu nacionalinio suverenumo virusu. Internacionalizmas yra žingsnis teisinga kryptimi. Tarptautinė policinė jėga užkirs kelią daugeliui mažesniųjų karų, bet ji nebus veiksminga, jog užkirstų kelią didesniems karams, konfliktams tarp žemės didžiųjų karinių vyriausybių.

Mažėjant tikrai suverenių nacijų (didžiųjų jėgų) skaičiui, tuo pačiu iš tiesų didėja tiek galimybė, tiek poreikis žmonijos vyriausybei. Kada yra tikta kelios realiai suverenios (didžiosios) jėgos, tada jos turi arba pradėti gyvenimo ir mirties kovą dėl nacionalinės (imperinės) aukščiausiosios valdžios, arba priešingu atveju, savo noru atsisakydamos kai kurių suverenumo išskirtinių teisių, jos turi sukurti viršnacionalinės jėgos esminį branduolį, kuris tarnaus kaip visos žmonijos tikrojo suverenumo pradžia.

Taika neateis į Urantiją tol, kol kiekviena vadinamoji suvereni nacija neperduos savosios galios sukelti karą į visai žmonijai atstovaujančiosios vyriausybės rankas. Politinis suverenumas pasaulio tautoms yra įgimtas. Kada visos Urantijos tautos sukurs pasaulinę vyriausybę, tada jos turės tą teisę ir valdžią tokią vyriausybę padaryti SUVERENIĄ; ir kada tokia atstovaujamoji arba demokratinė pasaulinė valdžia valdys pasaulio sausumos, oro, ir jūrų laivyno pajėgas, tada taika žemėje ir gera valia tarp žmonių galės įsivyrauti—bet ne anksčiau.

Pavartojant svarbią devynioliktojo ir dvidešimtojo amžių iliustraciją tai yra taip: Amerikos Federalinės Sąjungos keturiasdešimt aštuonios valstijos ilgai gyvena taikos sąlygomis. Tarpusavyje jos daugiau nebekariauja. Savo suverenumą jos perdavė federalinei vyriausybei, ir karo klausimus spręsdamos arbitražo metodu, atsisakė bet kokių reikalavimų į apsisprendimo teisės iliuziją. Nors kiekviena valstija reguliuoja savuosius vidaus reikalus, bet ji nesirūpina užsienio reikalais, tarifais, imigracija, kariniais reikalais, ar tarpvalstybine prekyba. Taip pat atskiros valstijos nesirūpina ir pilietybės reikalais. Tos keturiasdešimt aštuonios valstijos kenčia nuo karo nuniokojimų tik tai, kada koku nors būdu pavojus iškyla federalinės vyriausybės suverenumui.

Šitos keturiasdešimt aštuonios valstijos, atsisakiusios kaip dvyniai panašių suverenumo ir apsisprendimo teisių išvedžiojimų, turi taiką ir ramybę tarp valstijų. Taip ir Urantijos nacijos tikrai pradės džiaugtis taika tada, kada kiekviena iš jų savo suverenumą savanoriškai perduos į

control the smaller nations, but they will not prevent world wars nor control the three, four, or five most powerful governments. In the face of real conflicts, one of these world powers will withdraw from the League and declare war. You cannot prevent nations going to war as long as they remain infected with the delusional virus of national sovereignty. Internationalism is a step in the right direction. An international police force will prevent many minor wars, but it will not be effective in preventing major wars, conflicts between the great military governments of earth.

134:5.11 (1489.2) As the number of truly sovereign nations (great powers) decreases, so do both opportunity and need for mankind government increase. When there are only a few really sovereign (great) powers, either they must embark on the life and death struggle for national (imperial) supremacy, or else, by voluntary surrender of certain prerogatives of sovereignty, they must create the essential nucleus of supernational power which will serve as the beginning of the real sovereignty of all mankind.

134:5.12 (1489.3) Peace will not come to Urantia until every so-called sovereign nation surrenders its power to make war into the hands of a representative government of all mankind. Political sovereignty is innate with the peoples of the world. When all the peoples of Urantia create a world government, they have the right and the power to make such a government SOVEREIGN; and when such a representative or democratic world power controls the world's land, air, and naval forces, peace on earth and good will among men can prevail — but not until then.

134:5.13 (1489.4) To use an important nineteenth- and twentieth-century illustration: The forty-eight states of the American Federal Union have long enjoyed peace. They have no more wars among themselves. They have surrendered their sovereignty to the federal government, and through the arbitrament of war, they have abandoned all claims to the delusions of self-determination. While each state regulates its internal affairs, it is not concerned with foreign relations, tariffs, immigration, military affairs, or interstate commerce. Neither do the individual states concern themselves with matters of citizenship. The forty-eight states suffer the ravages of war only when the federal government's sovereignty is in some way jeopardized.

134:5.14 (1489.5) These forty-eight states, having abandoned the twin sophistries of sovereignty and self-determination, enjoy interstate peace and tranquillity. So will the nations of Urantia begin to enjoy peace when they freely surrender their respective sovereignties into the hands of a global

globalinės vyriausybės—žmonių brolijos suverenumo—rankas. Šitokiame pasaulyje mažosios nacijos bus tokios pat galingos, kaip ir didžiosios, panašiai, kaip ir mažoji Roud Ailendo valstija turi du savo senatorius Amerikos Kongrese, lygiai taip, kaip ir pati daugiausia gyventojų turinti Niujorko valstija ar didžioji Teksaso valstija.

Šių keturiasdešimt aštuonių valstijų ribotą (valstybinį) suverenumą sukūrė žmonės ir žmonių labui. Amerikos Federalinės Sąjungos aukštesnį už valstijos (nacionalinį) suverenumą sukūrė pirmosios trylika iš šių valstijų savo pačių naudai ir žmonių naudai. Kada nors žmonijos planetinės vyriausybės viršnacionalinį suverenumą panašiai sukurs ir nacijos savo pačių labui ir visų žmonių labui.

Piliečiai negimsta vyriausybės labui; vyriausybės yra organizacijos, sukurtos ir sumanytos žmonių labui. Negali būti pabaigos politinio suverenumo evoliucijai tol, kol atsiras visų žmonių suverenumo vyriausybė. Visi kiti suverenumo tipai yra santykiniai savo verte, tarpiniai savo prasme, ir antraeiliai savo statusu.

Vystantis mokslui, karai taps vis daugiau ir daugiau griauinantys tol, kol jie taps beveik savižudiški visai rasei. Kiek dar reikės pasaulinių karų ir kiek dar nacijų lygų turi žlugti prieš tai, kada žmonės panorės sukurti žmonijos vyriausybę ir pradėti džiaugtis nuolatine taikos palaima ir suklestėjimu, kurie remtųsi geros valios—visą pasaulį apėmusios geros valios—ramybe tarp žmonių?

6. ĮSTATYMAS, LAISVĖ, IR SUVERENITETAS

Jeigu vienas žmogus trokšta nepriklausomybės—laisvės—tai jis turi prisiminti, kad *visi* kiti žmonės ilgisi tos pačios laisvės. Tokių laisvę mylinčių mirtingųjų grupės negali drauge gyventi taikiai nepakludamos tokiems įstatymams, taisyklėms, ir reguliavimams, kurie kiekvienam asmeniui suteiktų tokį patį laisvės laipsnį, nors tuo pačiu metu išsaugodami vienodą laisvės laipsnį visiems bičiuliams mirtingiesiems. Jeigu vienas žmogus turi būti absoliučiai laisvas, tuomet kitas žmogus turi tapti absoliučiu vergu. Ir laisvės santykinė prigimtis yra tikra visuomeniniu, ekonominiu, ir politiniu požiūriu. Laisvė yra civilizacijos dovana, kuri tapo įmanoma ĮSTATYMO įgyvendinimo dėka.

Religija padaro įmanomu tai, jog dvasiškai būtų įgyvendinta žmonių brolystė, bet jai bus reikalinga žmonijos vyriausybė tam, kad būtų reguliuojamos visuomeninės, ekonominės, ir politinės problemos, kurios yra susietos su tokiais

government — the sovereignty of the brotherhood of men. In this world state the small nations will be as powerful as the great, even as the small state of Rhode Island has its two senators in the American Congress just the same as the populous state of New York or the large state of Texas.

134:5.15 (1490.1) The limited (state) sovereignty of these forty-eight states was created by men and for men. The superstate (national) sovereignty of the American Federal Union was created by the original thirteen of these states for their own benefit and for the benefit of men. Sometime the supernational sovereignty of the planetary government of mankind will be similarly created by nations for their own benefit and for the benefit of all men.

134:5.16 (1490.2) Citizens are not born for the benefit of governments; governments are organizations created and devised for the benefit of men. There can be no end to the evolution of political sovereignty short of the appearance of the government of the sovereignty of all men. All other sovereignties are relative in value, intermediate in meaning, and subordinate in status.

134:5.17 (1490.3) With scientific progress, wars are going to become more and more devastating until they become almost racially suicidal. How many world wars must be fought and how many leagues of nations must fail before men will be willing to establish the government of mankind and begin to enjoy the blessings of permanent peace and thrive on the tranquillity of good will — world-wide good will — among men?

6. LAW, LIBERTY, AND SOVEREIGNTY

134:6.1 (1490.4) If one man craves freedom — liberty — he must remember that *all* other men long for the same freedom. Groups of such liberty-loving mortals cannot live together in peace without becoming subservient to such laws, rules, and regulations as will grant each person the same degree of freedom while at the same time safeguarding an equal degree of freedom for all of his fellow mortals. If one man is to be absolutely free, then another must become an absolute slave. And the relative nature of freedom is true socially, economically, and politically. Freedom is the gift of civilization made possible by the enforcement of LAW.

134:6.2 (1490.5) Religion makes it spiritually possible to realize the brotherhood of men, but it will require mankind government to regulate the social, economic, and political problems associated with such a goal of human happiness and efficiency.

žmogiškosios laimės ir efektyvumo tikslu.

Tikrai bus karų ir gandų apie karus—nacija kils prieš naciją—tiesiog tol, kol pasaulio politinį suverenitetą yra pasidalinusi ir neteisėtai laiko nacijų-valstybių grupė. Anglija, Škotija, ir Velsas visada kovojo viena prieš kitą tol, kol savojo suvereniteto atsisakė ir jį perdavė Jungtinei Karalystei.

Kitas pasaulinis karas vadinamąsias suverenias valstybes privers suformuoti kokio nors tipo federaciją, šitaip sukuriant mechanizmą, kuris užkirs kelią mažiems karams, karams tarp mažesniųjų nacijų. Bet globaliniai karai tęsis toliau, kol bus sukurta žmonijos vyriausybė. Globalinis suverenumas užkirs kelią globaliniams karams—jo negali užkirsti niekas kitas.

Tos laisvos keturiasdešimt aštuonios Amerikos valstijos gyvena drauge taikiai. Tarp šitų keturiasdešimt aštuonių valstijų gyventojų yra atstovų iš visų tų įvairių tautybių ir rasių, kurios gyvena visą laiką kariaujančiose Europos nacijose. Šitie amerikiečiai atstovauja viso plataus pasaulio beveik visoms religijoms ir religinėms sektoms ir kultams, ir vis tik čia, Šiaurės Amerikoje, jie gyvena drauge taikiai. Ir visa tai yra įmanoma, dėl to, kad šitos keturiasdešimt aštuonios valstijos atsisakė savojo suvereniteto ir bet kokių minčių apie tariamas atsiskyrimo teises.

Tai nėra ginklavimosi ar nusiginklavimo klausimas. Taip pat ir privalomos ar savanoriškos karinės tarnybos klausimas nėra susijęs su šitomis taikos palaikymo pasauliniu mastu problemomis. Jeigu iš stipriųjų nacijų atimsite visas šiuolaikinės mechaninės ginkluotės formas ir visas sprogmenų rūšis, tai jos kovos kumščiais, su akmenimis, ir lazdomis tol, kol įsitvėrusios laikysis apgaulės, jog nacionalinis suverenitetas yra dieviškoji teisė.

Karas nėra žmogaus didelė ir siaubinga liga; karas yra simptomas, pasekmė. Tikroji liga yra nacionalinio suvereniteto virusas.

Urantijos nacijos tikrojo suvereniteto neturėjo; jos niekada neturėjo tokio suvereniteto, kuris jas apgintų nuo pasaulinių karų sunaikinimo ir sugriovimo. Sukurdamos žmonijos globalinę vyriausybę, nacijos neatsisako suvereniteto tokia dalimi, kokia dalimi jos iš tikrųjų sukuria tikrą, bona fide, ir tvirtą pasaulinį suverenitetą, kuris nuo tol visiškai sugebės jas apsaugoti nuo bet kokio karo. Vietinius reikalus tvarkys vietinės vyriausybės; nacionalinius reikalus tvarkys nacionalinės vyriausybės; tarpnacionalinius reikalus administruos pasaulinė vyriausybė.

Pasaulinės taikos negali palaikyti sutartys, diplomatija, užsienio politika, sąjungos, jėgos balansas, arba bet kokios rūšies laikinas

134:6.3 (1490.6) There shall be wars and rumors of wars — nation will rise against nation — just as long as the world's political sovereignty is divided up and unjustly held by a group of nation-states. England, Scotland, and Wales were always fighting each other until they gave up their respective sovereignties, reposing them in the United Kingdom.

134:6.4 (1490.7) Another world war will teach the so-called sovereign nations to form some sort of federation, thus creating the machinery for preventing small wars, wars between the lesser nations. But global wars will go on until the government of mankind is created. Global sovereignty will prevent global wars — nothing else can.

134:6.5 (1490.8) The forty-eight American free states live together in peace. There are among the citizens of these forty-eight states all of the various nationalities and races that live in the ever-warring nations of Europe. These Americans represent almost all the religions and religious sects and cults of the whole wide world, and yet here in North America they live together in peace. And all this is made possible because these forty-eight states have surrendered their sovereignty and have abandoned all notions of the supposed rights of self-determination.

134:6.6 (1490.9) It is not a question of armaments or disarmament. Neither does the question of conscription or voluntary military service enter into these problems of maintaining world-wide peace. If you take every form of modern mechanical armaments and all types of explosives away from strong nations, they will fight with fists, stones, and clubs as long as they cling to their delusions of the divine right of national sovereignty.

134:6.7 (1491.1) War is not man's great and terrible disease; war is a symptom, a result. The real disease is the virus of national sovereignty.

134:6.8 (1491.2) Urantia nations have not possessed real sovereignty; they never have had a sovereignty which could protect them from the ravages and devastations of world wars. In the creation of the global government of mankind, the nations are not giving up sovereignty so much as they are actually creating a real, bona fide, and lasting world sovereignty which will henceforth be fully able to protect them from all war. Local affairs will be handled by local governments; national affairs, by national governments; international affairs will be administered by global government.

134:6.9 (1491.3) World peace cannot be maintained by treaties, diplomacy, foreign policies, alliances, balances of power, or any other type of makeshift

pakaitalas, kada yra žongliuojama nacionalizmo suverenitetais. Pasaulinį įstatymą turi sukurti ir įgyvendinti pasaulinė vyriausybė— visos Žmonijos suverenitetas

Individas turės nepalyginamai daugiau laisvės, kada jam vadovaus pasaulinė vyriausybė. Šiandien, didžiųjų valstybių piliečiai yra apmokestinami, reguliuojami, ir kontroliuojami beveik despotiškai, ir didelė dalis šito dabartinio kišimosi į individo laisvės išnyks, kada nacionalinės vyriausybės savo suverenitetą, susijusį su tarptautiniais reikalais, norės patikėti į globalinės vyriausybės rankas.

Kada valdys globalinė vyriausybė, tada nacionalinėms grupėms bus suteikta tikroji galimybė įgyvendinti tikrosios demokratijos asmenines laisves ir jomis naudotis. Klaidingai nuomonei apie teisę į apsisprendimą ateis pabaiga. Kada pinigai ir prekyba bus reguliuojami pasauliniu mastu, tada ateis naujoji pasaulinės taikos era. Greitai gali atsirasti pasaulinė kalba, ir atsiras bent jau kažkokia viltis kada nors turėti globalinę religiją—arba religijas, turinčias globalinį požiūrį.

Kolektyvinis saugumas niekada neatneš taikos tol, kol tas kolektyviškumas neapreps visos žmonijos.

Žmonijai atstovaujančios vyriausybės politinis suverenitetas atneš tvirtą taiką žemėje, ir dvasinė žmogaus brolystė amžiams užtikrins gerą valią tarp visų žmonių. Ir nėra jokio kito būdo, kurio dėka gali būti pasiekta taika žemėje ir gera valia tarp žmonių.

Po Simboitono mirties, jo sūnūs susidūrė su didžiuliais sunkumais, stengdamiesi fakultete išlaikyti ramybę. Jėzaus mokymų pasekmės būtų buvusios daug didesnės, jeigu vėlesnieji mokytojai krikščionys, kurie pateko į Urmijos fakultetą, būtų parodę daugiau išminties ir pademonstravę daugiau pakantumo.

Simboitono vyriausiasis sūnus pagalbos kreipėsi į Abnerį Filadelfijoje, bet Abneris mokytojus parinko labai nesėkmingai tuo, kad jie pasirodė, jog yra nenuolaidūs ir nepripažįstantys kompromisų. Šitie mokytojai stengėsi savo religiją paversti viešpataujančia visų kitų tikėjimų atžvilgiu. Jie niekada neįtarė, jog dažnai minimas vilkstinės vadovo paskaitas buvo pateikęs pats Jėzus.

Netvarkai fakultete augant, trys broliai savo finansinę paramą nutraukė, ir po penkerių metų mokykla užsidarė. Vėliau ji buvo vėl atidaryta kaip mitraizmo šventykla ir galiausiai visiškai sudegė per vieną iš savo orgiškų šventimų.

juggling with the sovereignties of nationalism. World law must come into being and must be enforced by world government — the sovereignty of all mankind.

134:6.10 (1491.4) The individual will enjoy far more liberty under world government. Today, the citizens of the great powers are taxed, regulated, and controlled almost oppressively, and much of this present interference with individual liberties will vanish when the national governments are willing to trustee their sovereignty as regards international affairs into the hands of global government.

134:6.11 (1491.5) Under global government the national groups will be afforded a real opportunity to realize and enjoy the personal liberties of genuine democracy. The fallacy of self-determination will be ended. With global regulation of money and trade will come the new era of world-wide peace. Soon may a global language evolve, and there will be at least some hope of sometime having a global religion — or religions with a global viewpoint.

134:6.12 (1491.6) Collective security will never afford peace until the collectivity includes all mankind.

134:6.13 (1491.7) The political sovereignty of representative mankind government will bring lasting peace on earth, and the spiritual brotherhood of man will forever insure good will among all men. And there is no other way whereby peace on earth and good will among men can be realized.

134:6.14 (1491.8) After the death of Cymboyton, his sons encountered great difficulties in maintaining a peaceful faculty. The repercussions of Jesus' teachings would have been much greater if the later Christian teachers who joined the Urmia faculty had exhibited more wisdom and exercised more tolerance.

134:6.15 (1491.9) Cymboyton's eldest son had appealed to Abner at Philadelphia for help, but Abner's choice of teachers was most unfortunate in that they turned out to be unyielding and uncompromising. These teachers sought to make their religion dominant over the other beliefs. They never suspected that the oft-referred-to lectures of the caravan conductor had been delivered by Jesus himself.

134:6.16 (1491.10) As confusion increased in the faculty, the three brothers withdrew their financial support, and after five years the school closed. Later it was reopened as a Mithraic temple and eventually burned down in connection with one of their orgiastic celebrations.

7. TRISDEŠIMT PIRMIEJI METAI (25 M. PO

KR. GIM.)

Kada Jėzus sugrįžo iš kelionės prie Kaspijos jūros, tada jis žinojo, kad jo keliavimai po pasaulį beveik pasibaigė. Iš Palestinos jis dar iškeliavo tik tai vieną kartą, ir tai buvo kelionė į Siriją. Po trumpo apsilankymo Kapernaume, jis nuvyko į Nazaretą, kelioms dienoms pasiliko pavišėti. Balandžio vidurį jis iš Nazareto išėjo į Tirą. Iš ten jis nukeliavo į Šiaurę, kelias dienas praleido Sidone, bet galutinis jo tikslas buvo Antiokas.

Šitie metai buvo tie metai, kada Jėzus vienas klajojo po Palestiną ir Siriją. Per visus šiuos kelionių metus skirtingose šalies vietose jį pažinojo įvairiais vardais: dailidė iš Nazareto, valčių meistras iš Kapernaumo, raštininkas iš Damasko, ir mokytojas iš Aleksandrijos.

Antioke Žmogaus Sūnus viešėjo ilgiau negu du mėnesius, dirbdamas, stebėdamas, tyrinėdamas, bendraudamas, tarnaudamas, ir visą laiką sužinodamas, kaip gyvena žmogus, kaip jis mąsto, jaučia, ir reaguoja į žmogiškosios egzistencijos aplinką. Per šitą laikotarpį jis tris savaites dirbo palapinių meistru. Antioke jis pasiliko ilgiau negu bet kurioje kitoje vietoje šitos kelionės metu. Po dešimties metų, kada apaštalas Paulius pamokslavo Antioke ir girdėjo savo pasekėjus kalbant apie *Damasko raštininko* doktrinas, jis ir nenumanė, kad jo mokiniai buvo girdėję paties Mokytojo balsą, ir klausėsi jo paties mokymų.

Iš Antioko Jėzus keliavo pakrante į pietus į Cezarėją, kur jis išbuvo kelias savaites, toliau jis žygiavo į pietus pakrante į Jopą. Iš Jopos jis pasuko į šalies gilumą į Jamniją, Ašdodą, ir Gazą. Iš Gazos jisėjo dar toliau į Bieršebą, kur prabuvo savaitę.

Tada Jėzus išvyko į paskutiniąją kelionę, kaip privatus asmuo, per Palestinos centrinius regionus, patraukdamas iš Bieršebos pietuose į Daną šiaurėje. Per šitą kelionę į šiaurę jis buvo sustojęs Hebrone, Betliejuje (kur jis pamatė savo gimimo vietą), Jeruzalėje (į Betanę jis neužsuko), Bierote, Lebone, Saikare, Šikeme, Samarijoje, Gebe, En-Ganime, Endore, Madone; perėjęs per Magdalą ir Kapernaumą, jis nukeliavo tolyn į šiaurę; ir eidamas į rytus nuo Meromo Vandeny, jis nuėjo per Karatą į Daną, ar Pilypo Cezarėją.

Viduje gyvenantis Minties Derintojas dabar vedė Jėzų taip, kad jis aplenktų žmonių gyvenamas vietas ir eitų aukštyn į Hermono kalną tam, kad galėtų užbaigti savąjį darbą, įvaldydamas savo žmogiškąjį protą, ir, kad galėtų užbaigti šią užduotį, pasiekdamas visišką pasišventimą savo

7. THE THIRTY-FIRST YEAR (A.D. 25)

^{134:7.1 (1492.1)} When Jesus returned from the journey to the Caspian Sea, he knew that his world travels were about finished. He made only one more trip outside of Palestine, and that was into Syria. After a brief visit to Capernaum, he went to Nazareth, stopping over a few days to visit. In the middle of April he left Nazareth for Tyre. From there he journeyed on north, tarrying for a few days at Sidon, but his destination was Antioch.

^{134:7.2 (1492.2)} This is the year of Jesus' solitary wanderings through Palestine and Syria. Throughout this year of travel he was known by various names in different parts of the country: the carpenter of Nazareth, the boatbuilder of Capernaum, the scribe of Damascus, and the teacher of Alexandria.

^{134:7.3 (1492.3)} At Antioch the Son of Man lived for over two months, working, observing, studying, visiting, ministering, and all the while learning how man lives, how he thinks, feels, and reacts to the environment of human existence. For three weeks of this period he worked as a tentmaker. He remained longer in Antioch than at any other place he visited on this trip. Ten years later, when the Apostle Paul was preaching in Antioch and heard his followers speak of the doctrines of the *Damascus scribe*, he little knew that his pupils had heard the voice, and listened to the teachings, of the Master himself.

^{134:7.4 (1492.4)} From Antioch Jesus journeyed south along the coast to Caesarea, where he tarried for a few weeks, continuing down the coast to Joppa. From Joppa he traveled inland to Jamnia, Ashdod, and Gaza. From Gaza he took the inland trail to Beersheba, where he remained for a week.

^{134:7.5 (1492.5)} Jesus then started on his final tour, as a private individual, through the heart of Palestine, going from Beersheba in the south to Dan in the north. On this journey northward he stopped at Hebron, Bethlehem (where he saw his birthplace), Jerusalem (he did not visit Bethany), Beeroth, Lebonah, Sychar, Schecham, Samaria, Geba, En-Gannim, Endor, Madon; passing through Magdala and Capernaum, he journeyed on north; and passing east of the Waters of Merom, he went by Karahta to Dan, or Caesarea-Philippi.

^{134:7.6 (1492.6)} The indwelling Thought Adjuster now led Jesus to forsake the dwelling places of men and betake himself up to Mount Hermon that he might finish his work of mastering his human mind and complete the task of effecting his full consecration to the remainder of his lifework on

gyvenimo darbo žemėje likusiai daliai.

Mokymo žemiškajame gyvenime Urantijoje tai buvo viena iš tų neįprastų ir nepaprastų lūžio akimirų. Kita ir labai panaši lūžio akimirka buvo tas patyrimas, kurį jis ištvėrė būdamas vienas kalnuose netoli Pelos iškart po savo krikšto. Šitas atsiskyrimo laikotarpis ant Hermono kalno pažymėjo jo grynai žmogiškosios karjeros užbaigimą, tai yra, mirtingojo savęs padovanojimo formalų užbaigimą, tuo tarpu vėlesnis atsiskyrimas pažymėjo savęs padovanojimo dieviškesnės fazės pradžią. Ir Jėzus gyveno vienas su Dievu šešias savaites ant Hermono Kalno šlaitų.

8. GYVENIMAS ANT HERMONO KALNO

Šiek tiek laiko praleidęs Pilypo Cezarėjos apylinkėse, Jėzus pasiruošė maisto atsargų, ir gavęs nešuliams gyvulį ir vaikną, vardu Tiglatas, patraukė Damasko keliu į kaimą, kuris kažkada buvo žinomas kaip Bet Jenas Hermono Kalno papėdėje. Čia, netoli rugpjūčio vidurio, 25 m. po Kr. gim., jis įkūrė savo būstinę, ir palikęs atsargas Tiglato apsaugoje, jis lipo vienišais kalno šlaitais. Šią pirmąją dieną Tiglatas lydėjo Jėzų kylant į kalną iki numatyto taško maždaug 6.000 pėdų aukštyje virš jūros lygio, kur jie iš akmenų sukrovė konteinerį, į kurį Tiglatas turėjo įdėti maisto dukart per savaitę.

Pirmąją dieną, po to, kai jis paliko Tiglatą, Jėzus į kalną buvo įkopęs visai nedaug, kada stabtelėjo maldai. Tarp kitų dalykų savo Tėvo jis paprašė, jog serafimą sargą nusiųstų atgal, kad "būtų su Tiglatu." Jis paprašė, kad jam būtų leista eiti į viršų į savo paskutinį kovą su mirtingosios egzistencijos realybėmis vienam. Ir jo prašymas buvo patenkintas. Jis žengė į didįjį išbandymą, vedamas ir palaikomas tikrai viduje gyvenančio savo Derintojo.

Būdamas ant kalno Jėzus valgė kukliai; jis visiškai nieko nevalgė tikrai vieną dieną ar dvi dienas iš eilės. Tos viršžmogiškosios būtybės, kurios susidūrė su juo ant šito kalno, ir su kuriomis jis kovėsi dvasiškai, ir kurias jis visiškai sutriuškino, buvo *realios*; jos buvo jo pagrindiniai priešai Satanijos sistemoje; jos nebuvo vaizduotės vaiduokliai, atsiradę dėl intelektualių klejojimų, kuriuos patiria nusilpęs ir badaujantis mirtingasis, kuris nebegali atskirti tikrovės nuo sutrikusio proto vizijų.

Jėzus rugpjūčio paskutines tris savaites ir rugsėjo pirmas tris savaites praleido ant Hermono Kalno. Per šitas savaites jis užbaigė mirtingojo užduotį, pasiekdamas proto supratimo ir asmenybės kontrolės apskritimus. Per šią komunikaciją su savo dangiškuoju Tėvu laikotarpį

earth.

^{134:7.7 (1492.7)} This was one of those unusual and extraordinary epochs in the Master's earth life on Urantia. Another and very similar one was the experience he passed through when alone in the hills near Pella just subsequent to his baptism. This period of isolation on Mount Hermon marked the termination of his purely human career, that is, the technical termination of the mortal bestowal, while the later isolation marked the beginning of the more divine phase of the bestowal. And Jesus lived alone with God for six weeks on the slopes of Mount Hermon.

8. THE SOJOURN ON MOUNT HERMON

^{134:8.1 (1492.8)} After spending some time in the vicinity of Caesarea-Philippi, Jesus made ready his supplies, and securing a beast of burden and a lad named Tiglath, he proceeded along the Damascus road to a village sometime known as Beit Jenn in the foothills of Mount Hermon. Here, near the middle of August, A.D. 25, he established his headquarters, and leaving his supplies in the custody of Tiglath, he ascended the lonely slopes of the mountain. Tiglath accompanied Jesus this first day up the mountain to a designated point about 6,000 feet above sea level, where they built a stone container in which Tiglath was to deposit food twice a week.

^{134:8.2 (1493.1)} The first day, after he had left Tiglath, Jesus had ascended the mountain only a short way when he paused to pray. Among other things he asked his Father to send back the guardian seraphim to "be with Tiglath." He requested that he be permitted to go up to his last struggle with the realities of mortal existence alone. And his request was granted. He went into the great test with only his indwelling Adjuster to guide and sustain him.

^{134:8.3 (1493.2)} Jesus ate frugally while on the mountain; he abstained from all food only a day or two at a time. The superhuman beings who confronted him on this mountain, and with whom he wrestled in spirit, and whom he defeated in power, were *real*; they were his archenemies in the system of Satania; they were not phantasms of the imagination evolved out of the intellectual vagaries of a weakened and starving mortal who could not distinguish reality from the visions of a disordered mind.

^{134:8.4 (1493.3)} Jesus spent the last three weeks of August and the first three weeks of September on Mount Hermon. During these weeks he finished the mortal task of achieving the circles of mind-understanding and personality-control. Throughout this period of communion with his heavenly Father

viduje gyvenantis Derintojas taip pat užbaigė paskirtą tarnystę. Šito žemės tvarinio mirtingas tikslas buvo pasiektas ten. Beliko tiktai užbaigti proto ir Derintojo baigiamąją suderinimo fazę.

Po daugiau kaip penkių savaitių nepertraukiamos komunikacijos su savuoju Rojaus Tėvu, Jėzus buvo absoliučiai tikras dėl savosios prigimties ir buvo įsitikinęs, kad triumfuos laiko-erdvės asmenybės pasireiškimo materialijų lygių atžvilgiu. Jis visiškai tikėjo, ir nedvejojo apie tai pareikšti, kad jo dieviškoji prigimtis valdo jo žmogiškąją prigimtį.

Kada jo buvimas ant kalno artėjo į pabaigą, tada Jėzus savo Tėvo paklausė, ar jam būtų leista surengti pasitarimą su savo priešais iš Satanijos kaip Žmogaus Sūnui, kaip Jošua Juozapo sūnui. Šitas prašymas buvo patenkintas. Per paskutinįjį savo buvimo ant Hermono Kalno savaitę įvyko didžiulis gundymas, visatos išbandymas. Šėtonas (atstovaujantis Liuciferiui) ir maištaujantis Planetos Princas, Kaligastija, susitiko su Jėzumi ir jie buvo paversti jam visiškai matomais. Ir šitas "gundymas," šitas baigiamasis žmogiškosios ištikimybės išbandymas maištaujančiųjų asmenybių klaidingų idėjų akivaizdoje, neturėjo nieko bendro su maistu, šventyklų smailiais bokštais, ar arogantiškais veiksmais. Jis nebuvo susijęs su šito pasaulio karalystėmis, bet reikalą turėjo su galingos ir šlovingos visatos suverenumu. Jūsų įrašų simbolizmas buvo skirtas tiems atsilikusiems amžiams, kada pasaulyje vyravo vaikiškai naivus mąstymas. Ir vėlesniosios kartos turėtų suprasti, kokią didžiulę įtampą patyrė Žmogaus Sūnus tą reikšmingą dieną ant Hermono Kalno.

Į daugybę Liuciferio emisarų pasiūlymų ir kontrapasiūlymų, Jėzus tiktai atsakydavo: "Tebūnie mano Rojaus Tėvo valia, o tave, maištaujantis mano sūnau, tegul Dienų Senieji nuteisia dieviškai. Aš esu tavo tėvas-Kūrėjas; vargu ar tave aš galiu teisti teisingai, o manąjį gailestingumą tu jau atstūmei su panieka. Aš tave perduodu, kad teistų tave didingesnės visatos Teisėjai."

Į visus Liuciferio siūlomus kompromisus ir laikinas priemones, į visus tokius apgaulingus pasiūlymus, susijusius su savęs padovanojimo įsikūnijimu, Jėzus tiktai atsakydavo: "Tebūnie manojo Tėvo Rojuje valia." Ir kada šis sunkus išmėginimas pasibaigė, tada atskirtasis serafimas sargas sugrįžo prie Jėzaus ir tarnavo jam.

Vieną popietę baigiantis vasarai, tarp medžių ir gamtos tylumoje, Nebadono Mykolas iškovojo neabejotiną savosios visatos suverenitetą. Tą dieną jis įvykdė užduotį, numatytą Sūnams Kūrėjams, kad iki pilnatvės nugyventų įsikūnijimo gyvenimą mirtingojo kūno pavidalu laiko ir erdvės

the indwelling Adjuster also completed the assigned services. The mortal goal of this earth creature was there attained. Only the final phase of mind and Adjuster attunement remained to be consummated.

134:8.5 (1493.4) After more than five weeks of unbroken communion with his Paradise Father, Jesus became absolutely assured of his nature and of the certainty of his triumph over the material levels of time-space personality manifestation. He fully believed in, and did not hesitate to assert, the ascendancy of his divine nature over his human nature.

134:8.6 (1493.5) Near the end of the mountain sojourn Jesus asked his Father if he might be permitted to hold conference with his Satania enemies as the Son of Man, as Joshua ben Joseph. This request was granted. During the last week on Mount Hermon the great temptation, the universe trial, occurred. Satan (representing Lucifer) and the rebellious Planetary Prince, Caligastia, were present with Jesus and were made fully visible to him. And this "temptation," this final trial of human loyalty in the face of the misrepresentations of rebel personalities, had not to do with food, temple pinnacles, or presumptuous acts. It had not to do with the kingdoms of this world but with the sovereignty of a mighty and glorious universe. The symbolism of your records was intended for the backward ages of the world's childlike thought. And subsequent generations should understand what a great struggle the Son of Man passed through that eventful day on Mount Hermon.

134:8.7 (1493.6) To the many proposals and counterproposals of the emissaries of Lucifer, Jesus only made reply: "May the will of my Paradise Father prevail, and you, my rebellious son, may the Ancients of Days judge you divinely. I am your Creator-father; I can hardly judge you justly, and my mercy you have already spurned. I commit you to the adjudication of the Judges of a greater universe."

134:8.8 (1494.1) To all the Lucifer-suggested compromises and makeshifts, to all such specious proposals about the incarnation bestowal, Jesus only made reply, "The will of my Father in Paradise be done." And when the trying ordeal was finished, the detached guardian seraphim returned to Jesus' side and ministered to him.

134:8.9 (1494.2) On an afternoon in late summer, amid the trees and in the silence of nature, Michael of Nebadon won the unquestioned sovereignty of his universe. On that day he completed the task set for Creator Sons to live to the full the incarnated life in the likeness of mortal flesh on the

evoliuciniuose pasauliuose. Apie šitą svarbų pasiekimą visatoje nebuvo paskelbta iki jo krikšto dienos, praėjus daug mėnesių po šito, bet iš tikrųjų visa tai įvyko tą dieną ant kalno. Ir kada Jėzus nusileido žemyn, užbaigęs savo buvimą ant Hermono Kalno, tada Liuciferio maištas Satanijoje ir Kaligastijos atsiskyrimas Urantijoje buvo iš esmės užbaigti. Jėzus buvo įvykdęs paskutinąją sąlygą, kurią jis turėjo įvykdyti tam, kad pasiektų savosios visatos suverenitetą, kuris pats savaime reguliuoja visų maištininkų statusą ir nulemia, jog su visais tokiais sukilimais ateityje (jeigu jie kada nors įvyks), būtų galima susitvarkyti greitai ir veiksmingai. Todėl, galima matyti, kad vadinamasis Jėzaus “didysis gundymas” įvyko kažkiek laiko iki jo krikšto, o ne tiesiog po to įvykio.

Savo buvimo ant kalno pabaigoje, kada Jėzus leidosi žemyn, jis sutiko Tiglatą, nešantį maistą į viršų į susitikimo vietą. Sakydamas jam sukti atgal, jis teištara: “Poilsio metas baigėsi; aš privalau grįžti prie savojo Tėvo reikalo.” Jis buvo tylus ir labai pasikeitęs žmogus, jiems keliaujant atgal į Daną, kur su šiuo vaikinui jis išsiskyrė, atidavęs jam asilą. Tada jis pasuko į pietus tuo pačiu keliu, kuriuo buvo atėjęs, į Kapernaumą.

9. LAUKIMO LAIKAS

Dabar buvo beveik vasaros pabaiga, maždaug atpirkimo dienos ir tabernakulių šventės metas. Jėzus Kapernaume per Sabatą surengė šeimyninį pasitarimą, o kitą dieną drauge su Jonu, Zabediejaus sūnumi, iškeliavo į Jeruzalę, apeidami ežerą iš rytų, pereidami per Gerasą, ir toliau eidami į pietus Jordano slėniu. Nors pakeliui jis su savo kompanionu kažkiek bendravo, bet Jonas pastebėjo didžiulį Jėzaus pasikeitimą.

Jėzus ir Jonas apsistojo nakčiai Betanėje pas Lozorių ir jo seseris, kitą rytą anksti išėjo į Jeruzalę. Mieste ir jo apylinkėse jie praleido beveik tris savaites, bent jau tiek praleido Jonas. Daug dienų į Jeruzalę Jonas nueidavo vienas, tuo tarpu Jėzus vaikščiodavo po netoli esančias kalvas ir daug kartų buvo įsitraukęs į dvasinę komuniką su savoju Tėvu danguje.

Jie abu dalyvavo atpirkimo dienos iškilmingose pamaldose. Iš žydų religinių ritualų visų dienų šitos dienos ceremonijos Joną labai paveikė, bet Jėzus išliko susimąstęs ir tylus žiūrovas. Žmogaus Sūnui šitas spektaklis atrodė apgailėtinas ir keliantis užuojautą. Į visą tai jis žvelgė kaip į Tėvo danguje charakterio ir savybių išskaidymą. Į šitos dienos įvykius jis žiūrėjo kaip į dieviškojo teisingumo faktų ir begalinio gailestingumo tiesų parodiją. Jis degė troškimu paskelbti tikrąją tiesą apie savo Tėvo kupiną meilės charakterį ir gailestingą elgesį visatoje, bet

evolutionary worlds of time and space. The universe announcement of this momentous achievement was not made until the day of his baptism, months afterward, but it all really took place that day on the mountain. And when Jesus came down from his sojourn on Mount Hermon, the Lucifer rebellion in Satania and the Caligastia secession on Urantia were virtually settled. Jesus had paid the last price required of him to attain the sovereignty of his universe, which in itself regulates the status of all rebels and determines that all such future upheavals (if they ever occur) may be dealt with summarily and effectively. Accordingly, it may be seen that the so-called “great temptation” of Jesus took place sometime before his baptism and not just after that event.

134:8.10 (1494.3) At the end of this sojourn on the mountain, as Jesus was making his descent, he met Tiglath coming up to the rendezvous with food. Turning him back, he said only: “The period of rest is over; I must return to my Father's business.” He was a silent and much changed man as they journeyed back to Dan, where he took leave of the lad, giving him the donkey. He then proceeded south by the same way he had come, to Capernaum.

9. THE TIME OF WAITING

134:9.1 (1494.4) It was now near the end of the summer, about the time of the day of atonement and the feast of tabernacles. Jesus had a family meeting in Capernaum over the Sabbath and the next day started for Jerusalem with John the son of Zebedee, going to the east of the lake and by Gerasa and on down the Jordan valley. While he visited some with his companion on the way, John noted a great change in Jesus.

134:9.2 (1494.5) Jesus and John stopped overnight at Bethany with Lazarus and his sisters, going early the next morning to Jerusalem. They spent almost three weeks in and around the city, at least John did. Many days John went into Jerusalem alone while Jesus walked about over the near-by hills and engaged in many seasons of spiritual communion with his Father in heaven.

134:9.3 (1494.6) Both of them were present at the solemn services of the day of atonement. John was much impressed by the ceremonies of this day of all days in the Jewish religious ritual, but Jesus remained a thoughtful and silent spectator. To the Son of Man this performance was pitiful and pathetic. He viewed it all as misrepresentative of the character and attributes of his Father in heaven. He looked upon the doings of this day as a travesty upon the facts of divine justice and the truths of infinite mercy. He burned to give vent to the declaration of the real truth about his Father's

jo ištikimas Pagalbininkas perspėjo jį, kad jo valanda dar neatėjo. Bet tą naktį, Betanėje, Jėzus iš tikrųjų pareiškė daug pastabų, kurios Jonui sukėlė didžiulį nerimą; ir Jonas niekada iki galo nesuprato tikrosios reikšmės to, ką Jėzus pasakė apie tai, ką jie buvo išgirdę tą vakarą.

Jėzus planavo per tabernakulių šventės visą savaitę pasilikti su Jonu. Šitą šventę kasmet švęsavo visoje Palestinoje; tai buvo žydų poilsio metas. Nors Jėzus šita proga surengtuose pasilinksminimuose ir nedalyvavo, bet buvo akivaizdu, kad jam buvo malonu ir kad jis patyrė pasitenkinimą, kada stebėjo iš jaunų ir senų besiliejančių nerūpestingumą ir džiaugsmą.

Šventinės savaitės viduryje ir anksčiau negu pasibaigė linksmybės, Jėzus išsiskyrė su Jonu, sakdamas, kad jis trokšta pasišalinti į kalnus, kur galėtų geriau palaikyti komuniją su savo juo Rojaus Tėvu. Jonas būtų ėjęs su juo, bet Jėzus atkakliai prašė, kad šis pasilikėtų per visą šventimą, tardamas: "Tau nereikia nešti Žmogaus Sūnaus naštos; tiktai sargas turi budėti tuo metu, kada miestas ramiai miega." Į Jeruzalę Jėzus nebegrįžo. Beveik savaitę praleidęs vienas kalnuose netoli Betanės, jis pasuko į Kapernaumą. Pakeliui į namus jis vieną dieną ir vieną naktį praleido vienas ant Gilbojos šlaitų, netoli tos vietos, kur karalius Saulius atėmė sau gyvybę; ir kada jis atėjo į Kapernaumą, tada atrodė linksmesnis, negu buvo tuomet, kai išsiskyrė su Jonu Jeruzalėje.

Kitą rytą Jėzus nuėjo prie skrynios, kurioje laikė savo asmeninius daiktus, kurie buvo likę Zabediejaus dirbtuvėse, užsirišo savo prijuostę, ir ėmė dirbti, sakdamas: "Man reikia būti užsiėmusiam belaukiant, kol ateis manoji valanda." Ir jis dirbo kelis mėnesius, iki kitų metų sausio mėnesio, valčių dirbtuvėje, kartu su savo broliu Jokūbu. Po šito darbo laikotarpio su Jėzumi, nesvarbu, kokios dvejonės užtemdydavo Jokūbo supratimą apie Žmogaus Sūnaus gyvenimo darbą, bet daugiau jis niekada realiai ir iki galo nebeatsisakė savojo įtikėjimo į Jėzaus misiją.

Per šitą paskutinįjį savo darbo laikotarpį valčių dirbtuvėje, Jėzus daugiausia laiko skyrė kai kurių didesniųjų laivų vidaus apdailai. Bet kokį rankų darbą jis dirbo labai kruopščiai ir atrodė, kad jis patiria pasitenkinimą dėl žmogiškojo laimėjimo, kada užbaigdavo vertą pagyrimo darbo dalį. Nors jis mažai švaistė laiko smulkmenoms, bet jis buvo uolus darbininkas, kada reikalas būdavo susijęs su bet kokios konkrečios užduoties esminiais dalykais.

Laikui einant, Kapernaumą pasiekė gandai apie Joną, kuris pamokslavo, tuo pačiu metu atgailaujančius krikštydamas Jordane, o Jonas

loving character and merciful conduct in the universe, but his faithful Monitor admonished him that his hour had not yet come. But that night, at Bethany, Jesus did drop numerous remarks which greatly disturbed John; and John never fully understood the real significance of what Jesus said in their hearing that evening.

134:9.4 (1495.1) Jesus planned to remain throughout the week of the feast of tabernacles with John. This feast was the annual holiday of all Palestine; it was the Jewish vacation time. Although Jesus did not participate in the merriment of the occasion, it was evident that he derived pleasure and experienced satisfaction as he beheld the lighthearted and joyous abandon of the young and the old.

134:9.5 (1495.2) In the midst of the week of celebration and ere the festivities were finished, Jesus took leave of John, saying that he desired to retire to the hills where he might the better commune with his Paradise Father. John would have gone with him, but Jesus insisted that he stay through the festivities, saying: "It is not required of you to bear the burden of the Son of Man; only the watchman must keep vigil while the city sleeps in peace." Jesus did not return to Jerusalem. After almost a week alone in the hills near Bethany, he departed for Capernaum. On the way home he spent a day and a night alone on the slopes of Gilboa, near where King Saul had taken his life; and when he arrived at Capernaum, he seemed more cheerful than when he had left John in Jerusalem.

134:9.6 (1495.3) The next morning Jesus went to the chest containing his personal effects, which had remained in Zebedee's workshop, put on his apron, and presented himself for work, saying, "It behooves me to keep busy while I wait for my hour to come." And he worked several months, until January of the following year, in the boatshop, by the side of his brother James. After this period of working with Jesus, no matter what doubts came up to becloud James's understanding of the lifework of the Son of Man, he never again really and wholly gave up his faith in the mission of Jesus.

134:9.7 (1495.4) During this final period of Jesus' work at the boatshop, he spent most of his time on the interior finishing of some of the larger craft. He took great pains with all his handiwork and seemed to experience the satisfaction of human achievement when he had completed a commendable piece of work. Though he wasted little time upon trifles, he was a painstaking workman when it came to the essentials of any given undertaking.

134:9.8 (1495.5) As time passed, rumors came to Capernaum of one John who was preaching while baptizing penitents in the Jordan, and John

pamokslavo: "Dangaus karalystė yra šalia; atgailaukite ir krikštykitės." Jėzus klausėsi šitų kalbų, kuomet Jonas dirbdamas lėtai judėjo į šiaurę Jordano slėniu nuo tos brastos per upę, kuri buvo arčiausia prie Jeruzalės. Bet Jėzus dirbo toliau, darė valtis, kol Jonas prieš srovę buvo nukeliavęs palei upę iki tos vietos, kuri buvo netoli Pelos, kitų metų sausio mėnesį, 26 m. po Kr. gim., tuomet jis padėjo savo instrumentus į šalį, pareikšdamas: "Manoji valanda atėjo," ir netrukus pasirodė prieš Joną, kad jį pakrikštytų.

Bet Jėzus ėmė labai smarkiai keistis. Nedaug iš tų žmonių, kurie buvo bendravę su juo ir kurie buvo sulaukę iš jo pagalbos, kada jis vaikščiojo skersai išilgai po šalį, vėliau iš viso atpažino viešą mokytoją kaip tą patį asmenį, kurį jie pažinojo ir mylėjo kaip privatų individą ankstesniaisiais metais. Ir tam yra priežastis, kad tie žmonės, kurie anksčiau iš jo buvo sulaukę pagalbos, nesugebėjo jo atpažinti vėlesniame viešo ir autoritetingo mokytojo vaidmenyje. Šita proto ir dvasios transformacija vyko ilgai metų metais, ir ji buvo užbaigta jo reikšmingo buvimo ant Hermono Kalno metu.

preached: "The kingdom of heaven is at hand; repent and be baptized." Jesus listened to these reports as John slowly worked his way up the Jordan valley from the ford of the river nearest to Jerusalem. But Jesus worked on, making boats, until John had journeyed up the river to a point near Pella in the month of January of the next year, A.D. 26, when he laid down his tools, declaring, "My hour has come," and presently presented himself to John for baptism.

^{134:9.9 (1495.6)} But a great change had been coming over Jesus. Few of the people who had enjoyed his visits and ministrations as he had gone up and down in the land ever subsequently recognized in the public teacher the same person they had known and loved as a private individual in former years. And there was a reason for this failure of his early beneficiaries to recognize him in his later role of public and authoritative teacher. For long years this transformation of mind and spirit had been in progress, and it was finished during the eventful sojourn on Mount Hermon.

135 Dokumentas. Jonas Krikštytojas

⇨ 134

URANTIJOS KNYGA

136 ⇨

IV DALIS. JĖZAUS GYVENIMAS IR MOKYMAI

135 DOKUMENTAS. JONAS KRIKŠTYTOJAS

Skyrius

ĮVADAS

1. Jonas tampa nazariečiu
2. Zakarijo mirtis
3. Piemens gyvenimas
4. Elžbietos mirtis
5. Dievo karalystė
6. Jonas pradeda pamokslauti
7. Jonas keliauna į šiaurę
8. Jėzaus ir Jono susitikimas
9. Keturiasdešimt pamokslavimo dienų
10. Jonas keliauna į pietus
11. Jonas kalėjime
12. Jono Krikštytojo mirtis

PAPER 135 JOHN THE BAPTIST

SECTIONS

Introduction

1. John Becomes a Nazarite
2. The Death of Zacharias
3. The Life of a Shepherd
4. The Death of Elizabeth
5. The Kingdom of God
6. John Begins to Preach
7. John Journeys North
8. Meeting of Jesus and John
9. Forty Days of Preaching
10. John Journeys South
11. John in Prison
12. Death of John the Baptist

ĮVADAS

JONAS Krikštytojas gimė kovo 25 dieną, 7 m. pr. Kr., sutinkamai su tuo pažadu, kurį Gabrielis davė Elžbietai ankstesniųjų metų birželio mėnesį. Elžbieta Gabrielio apsilankymą penkis mėnesius laikė paslapyje; o kada ji papasakojo savo vyrui, Zakarijui, tai jis labai sunerimo ir jos pasakojimu patikėjo iki galo tikrai po to, kai susapnavo neįprastą sapną, likus maždaug šešioms savaitėms iki Jono gimimo. Išskyrus Gabrielio apsilankymą pas Elžbietą ir Zakarijo sapną, nebuvo nieko neįprasto ar viršgamtiško, kas būtų susiję su Jono Krikštytojo gimimu.

Aštuntąją dieną Joną apipjaustė pagal žydų paprotį. Diena iš dienos ir metai iš metų, jis augo kaip paprastas vaikas mažame kaime, kuris tomis dienomis buvo žinomas kaip Judaho Miestas, maždaug už keturių mylių į vakarus nuo Jeruzalės.

INTRODUCTION

135:0.1 (1496.1) JOHN the Baptist was born March 25, 7 B.C., in accordance with the promise that Gabriel made to Elizabeth in June of the previous year. For five months Elizabeth kept secret Gabriel's visitation; and when she told her husband, Zacharias, he was greatly troubled and fully believed her narrative only after he had an unusual dream about six weeks before the birth of John. Excepting the visit of Gabriel to Elizabeth and the dream of Zacharias, there was nothing unusual or supernatural connected with the birth of John the Baptist.

135:0.2 (1496.2) On the eighth day John was circumcised according to the Jewish custom. He grew up as an ordinary child, day by day and year by year, in the small village known in those days as the City of Judah, about four miles west of Jerusalem.

Pats reikšmingiausias įvykis ankstyvojoje Jono vaikystėje buvo viešnage, kartu su savo tėvais, Jėzaus iš Nazareto šeimoje. Šitas vizitas įvyko birželio mėnesį, 1 m. prieš Kr., kada jis buvo šiek tiek daugiau negu šešerių metų amžiaus.

Sugrįžus iš Nazareto, Jono tėvai pradėjo berniuko sistemingą lavinimą. Šitame mažame kaime sinagogos mokyklos nebuvo; tačiau kadangi Zakarijas buvo šventikas, tai jis buvo gana gerai išsilavinęs, ir Elžbieta buvo daug labiau išsilavinusi negu vidutinė Judėjos moteris; ji taip pat buvo susijusi su dvasininkija, nes buvo "Aarono dukterų" palikuonė. Kadangi Jonas buvo vienintelis vaikas, tai jie daug laiko skyrė jo protiniam ir dvasiniam lavinimui. Zakarijo tarnystės periodai Jeruzalės šventykloje užtrukdavo neilgai, taip, kad jis didelę savo laiko dalį skyrė savojo sūnaus mokymui.

Zakarijas ir Elžbieta turėjo mažą ūkį, kur jie augino avis. Vargu ar iš šitos žemės jie būtų galėję pragyventi, bet Zakarijas gaudavo nuolatinę pašalpą iš šventyklos lėšų, skirtų dvasininkijai.

1. JONAS TAMPA NAZARIEČIU

Jonas nelankė jokios mokyklos, kurią būtų užbaigęs keturiolikos metų amžiaus, bet jo tėvai nusprendė, jog būtent šitame amžiuje jam tinka duoti oficialius nazariečio įžadus. Dėl to, Zakarijas ir Elžbieta su sūnumi nuvyko į Engedį, žemyn prie Mirties jūros. Tai buvo nazariečių brolijos pietinė būstinė, ir ten berniukas buvo deramai ir iškilmingai priimtas į šitą ordiną visam gyvenimui. Po šitų ceremonijų ir davęs įžadus, susilaikyti nuo bet kokių svaigančių gėrimų, leisti augti plaukams, ir neliesti mirusiųjų, su šeima išvyko tolyn į Jeruzalę, kur, prieš šventyklą, Jonas užbaigė paaukojimus, kurių buvo reikalaujama iš tų, kurie duodavo nazariečių įžadus.

Jonas davė visam gyvenimui tuos pačius įžadus, kokius buvo davę žymieji jo pirmtakai, Samsonas ir paranašas Samuelis. Visam gyvenimui davęs įžadus nazarietis buvo laikomas pašventinta ir šventa asmenybe. Žydai į nazarietį žvelgė beveik su tokia pačia pagarba ir garbinimu, kokie buvo rodomi aukštiesiems šventikams, ir tai nebuvo keista, kadangi visam gyvenimui pasišventusieji nazariečiai buvo vieninteliai asmenys, išskyrus aukštuosius šventikus, kuriems visada buvo leidžiama šventykloje įeiti į šventybių šventybę.

Jonas sugrįžo iš Jeruzalės namo, kad prižiūrėtų savo tėvo avis ir išaugtų į stiprų kilnaus charakterio vyrą.

Sulaukus šešiolikos metų, Jonui, dėl to, jog

135:0.3 (1496.3) The most eventful occurrence in John's early childhood was the visit, in company with his parents, to Jesus and the Nazareth family. This visit occurred in the month of June, 1 B.C., when he was a little over six years of age.

135:0.4 (1496.4) After their return from Nazareth John's parents began the systematic education of the lad. There was no synagogue school in this little village; however, as he was a priest, Zacharias was fairly well educated, and Elizabeth was far better educated than the average Judean woman; she was also of the priesthood, being a descendant of the "daughters of Aaron." Since John was an only child, they spent a great deal of time on his mental and spiritual training. Zacharias had only short periods of service at the temple in Jerusalem so that he devoted much of his time to teaching his son.

135:0.5 (1496.5) Zacharias and Elizabeth had a small farm on which they raised sheep. They hardly made a living on this land, but Zacharias received a regular allowance from the temple funds dedicated to the priesthood.

1. JOHN BECOMES A NAZARITE

135:1.1 (1496.6) John had no school from which to graduate at the age of fourteen, but his parents had selected this as the appropriate year for him to take the formal Nazarite vow. Accordingly, Zacharias and Elizabeth took their son to Engedi, down by the Dead Sea. This was the southern headquarters of the Nazarite brotherhood, and there the lad was duly and solemnly inducted into this order for life. After these ceremonies and the making of the vows to abstain from all intoxicating drinks, to let the hair grow, and to refrain from touching the dead, the family proceeded to Jerusalem, where, before the temple, John completed the making of the offerings which were required of those taking Nazarite vows.

135:1.2 (1496.7) John took the same life vows that had been administered to his illustrious predecessors, Samson and the prophet Samuel. A life Nazarite was looked upon as a sanctified and holy personality. The Jews regarded a Nazarite with almost the respect and veneration accorded the high priest, and this was not strange since Nazarites of lifelong consecration were the only persons, except high priests, who were ever permitted to enter the holy of holies in the temple.

135:1.3 (1497.1) John returned home from Jerusalem to tend his father's sheep and grew up to be a strong man with a noble character.

135:1.4 (1497.2) When sixteen years old, John, as a

skaitė apie Eliją, didžiulį įspūdį padarė Karmelio Kalno pranašas ir jis nusprendė nešioti jo stiliaus drabužį. Nuo tos dienos Jonas visada dėvėjo plaukuotą aprėdą su odiniu diržu. Šešiolikos metų jis buvo aukštesnis negu šešių pėdų ir beveik visiškai užaugęs. Su savo ilgais laisvais krentančiais plaukais ir savita maniera rengtis jis iš tikrųjų buvo spalvingas jaunuolis. Ir jo tėvai iš savo vienintelio sūnaus, pažadėtojo vaikelio ir visam gyvenimui davusio nazariečio įžadus, tikėjosi didingų dalykų.

2. ZAKARIJO MIRTIS

Po kelis mėnesius trukusios ligos Zakarijas mirė liepos mėnesį, 12 m. po Kr. gim., kada Jonui buvo ką tik suėję aštuoniolika metų. Tai buvo labai kėbli padėtis Jonui, nes nazariečio įžadas draudė prisiliesti prie mirusiojo, net ir savo paties šeimoje. Nors Jonas ir stengėsi laikytis savo priesaikos suvaržymų, kad nesusiteptų nuo mirusiojo, bet jis abejojo, jog tiems nazariečių ordino reikalavimams pakluso iki galo; dėl to, po savo tėvo laidotuvių jis nuėjo į Jeruzalę, kur moterų sekcijos nazariečių kampe pasiūlė aukų, reikalingų savajam apvalymui.

Šių metų rugsėjo mėnesį Elžbieta ir Jonas nukeliavo į Nazaretą, kad aplankyti Mariją ir Jėzų. Jonas jau buvo beveik nusprendęs savo gyvenimo darbą pradėti, bet jį perspėjo ne tik Jėzaus žodžiai, bet taip pat ir jo pavyzdys, sugrįžti namo, rūpintis savo motina, ir laukti "Tėvo valandos atėjimo." Šito malonaus apsilankymo pabaigoje su Jėzumi ir Marija atsisveikinęs, Jonas daugiau Jėzaus nebematė iki jo krikšto Jordano upėje.

Jonas ir Elžbieta sugrįžo namo ir ėmė rengti planus ateičiai. Kadangi Jonas atsisakė imti šventiko pašalpą, priklausančią jam iš šventyklos lėšų, tai baigiantis antriesiems metams savo namą jie buvo praradę; taigi jie nusprendė traukti su savo avių banda į pietus. Dėl to, tą vasarą, kai Jonui suėjo dvidešimt metų, jie iškeliavo į Hebroną. Vadinamuosiuose "Judėjos tyrlaukiuose" Jonas ganė savo avis palei upelį, kuris buvo intakas į didesnę upę, prie Engedžio įtekančią į Mirties jūrą. Engedžio kolonijoje buvo ne tik tai visam gyvenimui ir kuriam nors laikotarpiui įšventinti nazariečiai, bet daug ir kitokių asketiškų piemenų, kurie susirinkdavo šitame regione su savo bandomis ir bičiuliaudavosi su nazariečių brolija. Jie išsilaikydavo augindami avis ir iš dovanų, kurias turtingi žydai padovanodavo ordinui.

Laikui einant, Jonas vis rečiau sugrįždavo į Hebroną, tuo tarpu jis vis dažniau ėmė lankytis

result of reading about Elijah, became greatly impressed with the prophet of Mount Carmel and decided to adopt his style of dress. From that day on John always wore a hairy garment with a leather girdle. At sixteen he was more than six feet tall and almost full grown. With his flowing hair and peculiar mode of dress he was indeed a picturesque youth. And his parents expected great things of this their only son, a child of promise and a Nazarite for life.

2. THE DEATH OF ZACHARIAS

135:2.1 (1497.3) After an illness of several months Zacharias died in July, A.D. 12, when John was just past eighteen years of age. This was a time of great embarrassment to John since the Nazarite vow forbade contact with the dead, even in one's own family. Although John had endeavored to comply with the restrictions of his vow regarding contamination by the dead, he doubted that he had been wholly obedient to the requirements of the Nazarite order; therefore, after his father's burial he went to Jerusalem, where, in the Nazarite corner of the women's court, he offered the sacrifices required for his cleansing.

135:2.2 (1497.4) In September of this year Elizabeth and John made a journey to Nazareth to visit Mary and Jesus. John had just about made up his mind to launch out in his lifework, but he was admonished, not only by Jesus' words but also by his example, to return home, take care of his mother, and await the "coming of the Father's hour." After bidding Jesus and Mary good-bye at the end of this enjoyable visit, John did not again see Jesus until the event of his baptism in the Jordan.

135:2.3 (1497.5) John and Elizabeth returned to their home and began to lay plans for the future. Since John refused to accept the priest's allowance due him from the temple funds, by the end of two years they had all but lost their home; so they decided to go south with the sheep herd. Accordingly, the summer that John was twenty years of age witnessed their removal to Hebron. In the so-called "wilderness of Judea" John tended his sheep along a brook that was tributary to a larger stream which entered the Dead Sea at Engedi. The Engedi colony included not only Nazarites of lifelong and time-period consecration but numerous other ascetic herdsman who congregated in this region with their herds and fraternized with the Nazarite brotherhood. They supported themselves by sheep raising and from gifts which wealthy Jews made to the order.

135:2.4 (1497.6) As time passed, John returned less often to Hebron, while he made more frequent

Engedyje. Jis tiek skyrėsi nuo nazariečių daugumos, kad jam buvo labai sunku artimai bičiuliauti ir su brolija. Bet jam labai patiko Abneris, pripažintas Engedžio kolonijos lyderis ir vadovas.

visits to Engedi. He was so entirely different from the majority of the Nazarites that he found it very difficult fully to fraternize with the brotherhood. But he was very fond of Abner, the acknowledged leader and head of the Engedi colony.

3. PIEMENS GYVENIMAS

Šitame mažo upelio slėnyje Jonas pastatė ne mažiau kaip tuziną akmeninių priedangų ir naktinių užtvartų iš vienas ant kito sudėtų akmenų, kuriose jis galėjo stebėti ir saugoti savo avių ir ožkų bandas. Jono kaip piemens gyvenimas leido jam daug laiko paskirti apmąstymams. Jis ilgai šnekėdavosi su Ezda, našlaičiu berniuku iš Betzuro, kurį jis tam tikra prasme buvo įsisūnijęs, ir kuris ganydavo bandas, kada jis išvykdavo į Hebroną aplankyti savo motinos ir parduoti avių, o taip pat kada nueidavo į Engedį į Sabato pamaldas. Jonas ir berniukas gyveno paprastai, maitinosi aviena, ožkų pienu, laukiniu medumi, ir to regiono valgomais skėriais. Šitą, jų įprastą dietą, papildydavo atsargos, kurias kartas nuo karto atsinešdavo iš Hebrono ir Engedžio.

Elžbieta perteikdavo Jonui informaciją apie Palestinos ir pasaulio reikalus, ir jo įsitikinimas vis gilėjo ir gilėjo, kad sparčiai artėja tas metas, kada senoji tvarka turi pasibaigti; kad jis turi tapti artėjančio naujojo amžiaus, „dangaus karalystės“, šaukliu. Šitam atšiauriam piemeniui labai patiko Pranašo Danieliaus rašymai. Jis šimtus kartų skaitė Danieliaus aprašymą apie didingą įvaizdį, kuris, kaip jam buvo pasakojęs Zakarijas, pavaizdavo pasaulio didžiųjų karalysčių, pradedant Babilonu, po to Persija, Graikija, ir galiausiai Roma, istoriją. Jonas suvokė, kad jau Romą sudarė tokios daugiakalbės tautos ir rasės, kad ji niekada negalės tapti stipriai suvienyta ir tvirtai sutelkta imperija. Jis manė, kad Roma jau tuomet buvo padalinta į Siriją, Egiptą, Palestiną, ir kitas provincijas; ir tada jis toliau skaitė, jog „šitų karalių laikais dangiškasis Dievas iš tiesų įkurs karalystę, kuri tikrai niekada nebus sunaikinta. Ir šitoji karalystė nebus palikta kitai tautai, bet ji sugriaus ir pasiglemš šitas karalystes, ir tikrai ji išliks amžinai.“ „Ir ten jam buvo suteikta valdžia ir šlovė ir tokia karalystė, kurioje visos tautos, nacijos, ir kalbos tikrai tarnaus jam. Jo valdžia yra amžinai trunkantis viešpatavimas, kuris tikrai niekada neišnyks, o jo karalystė tikrai niekada nebus sunaikinta.“ „Ir ta karalystė ir viešpatavimas ir tos karalystės didybė po visu dangumi bus suteikti Paties Aukštojo, kurio karalystė yra amžinoji karalystė, ir visi valdovai tarnaus ir paklus jam, šventųjų tautai.“

Jonas niekada nesugebėjo iki galo susidoroti su tuo susipainiojimu, kurį sukėlė tai, ką jis buvo

3. THE LIFE OF A SHEPHERD

^{135:3.1 (1497.7)} Along the valley of this little brook John built no less than a dozen stone shelters and night corrals, consisting of piled-up stones, wherein he could watch over and safeguard his herds of sheep and goats. John's life as a shepherd afforded him a great deal of time for thought. He talked much with Ezda, an orphan lad of Beth-zur, whom he had in a way adopted, and who cared for the herds when he made trips to Hebron to see his mother and to sell sheep, as well as when he went down to Engedi for Sabbath services. John and the lad lived very simply, subsisting on mutton, goat's milk, wild honey, and the edible locusts of that region. This, their regular diet, was supplemented by provisions brought from Hebron and Engedi from time to time.

^{135:3.2 (1498.1)} Elizabeth kept John posted about Palestinian and world affairs, and his conviction grew deeper and deeper that the time was fast approaching when the old order was to end; that he was to become the herald of the approach of a new age, "the kingdom of heaven." This rugged shepherd was very partial to the writings of the Prophet Daniel. He read a thousand times Daniel's description of the great image, which Zacharias had told him represented the history of the great kingdoms of the world, beginning with Babylon, then Persia, Greece, and finally Rome. John perceived that already was Rome composed of such polyglot peoples and races that it could never become a strongly cemented and firmly consolidated empire. He believed that Rome was even then divided, as Syria, Egypt, Palestine, and other provinces; and then he further read "in the days of these kings shall the God of heaven set up a kingdom which shall never be destroyed. And this kingdom shall not be left to other people but shall break in pieces and consume all these kingdoms, and it shall stand forever." "And there was given him dominion and glory and a kingdom that all peoples, nations, and languages should serve him. His dominion is an everlasting dominion, which shall not pass away, and his kingdom never shall be destroyed." "And the kingdom and dominion and the greatness of the kingdom under the whole heaven shall be given to the people of the saints of the Most High, whose kingdom is an everlasting kingdom, and all dominions shall serve and obey him."

^{135:3.3 (1498.2)} John was never able completely to rise above the confusion produced by what he had

girdėjęs apie Jėzų iš savo tėvų ir ką jis sužinojo, perskaitęs šitas vietas iš Raštų. Iš Danieliaus jis skaitė: “Naktį aš mačiau vizijas, ir, štai, vienas panašus į Žmogaus Sūnų atėjo su dangaus debesimis, ir jam buvo suteikta valdžia ir šlovė ir karalystė.” Bet šitie pranašo žodžiai nesiderino su tuo, ko jį buvo mokę tėvai. Taip pat ir jo pokalbis su Jėzumi, kuomet jį aplankė sulaukęs aštuoniolikos metų, nesiderino su Raštų teiginiais. Nepaisant šito susipainiojimo, per savo visą suglumimo laikmetį jo motina tikino jį, kad jo tolimasis pusbrolis, Jėzus iš Nazareto, yra tas tikrasis Mesijas, kad jis atėjo tam, kad užimtų Dovydo sostą, ir kad jis (Jonas) turi tapti jo išankstiniu šaukliu ir pagrindiniu rėmėju.

Iš viso to, ką Jonas buvo girdėjęs apie Romos ydas ir blogybes ir apie imperijos palaidumą ir moralinį bergždumą, iš to, ką jis žinojo apie Erodo Atipo ir Judėjos valdovų piktadarybes, jis buvo linkęs patikėti tuo, kad artinasi epochos pabaiga. Šitam atšiauriam ir kilniam gamtos vaikui atrodė, jog pasaulis pribrendo žmogaus epochos pabaigai ir naujosios ir dieviškosios epochos—dangaus karalystės—aušrai. Jono širdyje augo jausmas, kad jis turi būti paskutinis iš senųjų pranašų ir pirmasis iš naujųjų. Ir jis tiesiog virpėjo nuo kylančio entuziazmo išeiti ir visiems žmonėms skelbti: “Atgailaukite! Teisingai elkitės su Dievu! Pasiruoškite pabaigai; pasirenkite žemiškųjų reikalų naujosios ir amžinosios tvarkos, dangaus karalystės, atėjimui.”

4. ELŽBIETOS MIRTIS

Rugpjūčio 17 dieną, 22 m. po Kr. gim., kada Jonui buvo dvidešimt aštuoneri metai, netikėtai mirė jo motina. Elžbietos draugai, žinodami apie nazariečių apribojimus neprisiliesti prie mirusiojo, net ir savojoje šeimoje, viskuo pasirūpino Elžbietos laidotuvenimis prieš pasiųsdami žinią Jonui. Kada jis gavo žinią apie motinos mirtį, tada Ezdai nurodė bandą ginti į Engedį, o pats išvyko į Hebroną.

Po motinos laidotuvių sugrįžęs į Engedį, savo bandas jis padovanojo brolijai ir kuriam laikui iš išorinio pasaulio pasitraukė ir tuo metu pasninkavo ir meldėsi. Jonas žinojo tikrai senuosius būdus, kaip priartėti prie dieviškumo; jis žinojo tikrai tą, ką apie tai rašė Elisas, Samuelis, ir Danielius. Elisas buvo jo pranašas idealas. Elisas buvo pirmasis iš Izraelio mokytojų, kuris buvo laikomas pranašu, ir Jonas iš tikrųjų tikėjo, kad jis turi būti paskutinis iš šitos ilgos ir įžymios dangiškųjų pasiuntinių eilės.

Dvejus su puse metų Jonas gyveno

heard from his parents concerning Jesus and by these passages which he read in the Scriptures. In Daniel he read: “I saw in the night visions, and, behold, one like the Son of Man came with the clouds of heaven, and there was given him dominion and glory and a kingdom.” But these words of the prophet did not harmonize with what his parents had taught him. Neither did his talk with Jesus, at the time of his visit when he was eighteen years old, correspond with these statements of the Scriptures. Notwithstanding this confusion, throughout all of his perplexity his mother assured him that his distant cousin, Jesus of Nazareth, was the true Messiah, that he had come to sit on the throne of David, and that he (John) was to become his advance herald and chief support.

^{135:3.4 (1498.3)} From all John heard of the vice and wickedness of Rome and the dissoluteness and moral barrenness of the empire, from what he knew of the evil doings of Herod Antipas and the governors of Judea, he was minded to believe that the end of the age was impending. It seemed to this rugged and noble child of nature that the world was ripe for the end of the age of man and the dawn of the new and divine age — the kingdom of heaven. The feeling grew in John's heart that he was to be the last of the old prophets and the first of the new. And he fairly vibrated with the mounting impulse to go forth and proclaim to all men: “Repent! Get right with God! Get ready for the end; prepare yourselves for the appearance of the new and eternal order of earth affairs, the kingdom of heaven.”

4. THE DEATH OF ELIZABETH

^{135:4.1 (1499.1)} On August 17, A.D. 22, when John was twenty-eight years of age, his mother suddenly passed away. Elizabeth's friends, knowing of the Nazarite restrictions regarding contact with the dead, even in one's own family, made all arrangements for the burial of Elizabeth before sending for John. When he received word of the death of his mother, he directed Ezda to drive his herds to Engedi and started for Hebron.

^{135:4.2 (1499.2)} On returning to Engedi from his mother's funeral, he presented his flocks to the brotherhood and for a season detached himself from the outside world while he fasted and prayed. John knew only of the old methods of approach to divinity; he knew only of the records of such as Elijah, Samuel, and Daniel. Elijah was his ideal of a prophet. Elijah was the first of the teachers of Israel to be regarded as a prophet, and John truly believed that he was to be the last of this long and illustrious line of the messengers of heaven.

^{135:4.3 (1499.3)} For two and a half years John lived at

Engedyje, ir didžiąją brolijos dalį jis įtikino, jog “epochos pabaiga yra šalia”; jog “netrukus turi ateiti dangiškoji karalystė.” Ir jo visas ankstyvasis mokymas rėmėsi tuometine žydų idėja ir samprata apie Mesiją, kuris yra pažadėtasis žydų nacijos išlaisvintojas iš pagoniškųjų valdovų viešpatavimo.

Per visą šitą laikotarpį Jonas daug skaitė iš tų šventųjų užrašų, kuriuos surado nazariečių namuose Engedyje. Jam ypač didžiulį įspūdį paliko Isajas ir Malakis, paskutinis iš iki to laiko buvusių pranašų. Jis perskaitė ir vėl ir vėl skaitė paskutiniuosius penkis skyrius iš Isajo, ir tikėjo šiomis pranašystėmis. Tada jis imdavo skaityti iš Malakio: “Stebėk, aš tikrai atsiųsiu tau pranašą Eliją prieš ateinant Viešpaties didingai ir siaubingai dienai; ir jis tikrai atsuks tėvų širdis į savuosius vaikus, o vaikų širdis atsuks į savuosius tėvus, kad aš neateičiau ir nesmogčiau žemei prakeikimu.” Ir būtent tik tai šitas Malakio pažadas, kad Elijas sugrįš, ir sulaukė Joną nuo to, kad jis pradėtų pamokslauti apie dangaus karalystės atėjimą ir įspėtų savo bičiulius žydus, kad jie bėgtų nuo būsimo įniršio. Jonas buvo pribrendęs žinios apie ateinančią karalystę skelbimui, bet šitas lūkestis, susietas su Elijo atėjimu, sulaukė jį nuo šito žingsnio daugiau negu dvejus metus. Jis žinojo, kad jis nėra Elijas. Ką Malakis turėjo galvoje? Ar ši pranašystė turėjo tiesioginę ar perkeltinę prasmę? Kaip jis galėtų sužinoti tiesą? Pagaliau jis išdrįso galvoti taip, kadangi pirmasis iš pranašų buvo vadinamas Eliju, tai paskutinis turėtų būti žinomas, galiausiai, tuo pačiu vardu. Nepaisant šito, jis turėjo abejonių, pakankamų abejonių, kad jam užkirstų kelią kada nors pasivadinti Elijumi.

Būtent dėl Elijo įtakos Jonas pasinaudojo jo metodu, kad tiesiai ir šiurkštokai užsipultų savo amžininkų nuodėmes ir ydas. Jis stengėsi rengtis kaip Elijas ir mėgino kalbėti kaip Elijas; ir kiekvienu išoriniu aspektu jis buvo panašus į senovės pranašą. Jis buvo tiesiog toks tvirtas ir spalvingas gamtos vaikas, tiesiog toks bebaimis ir drąsus teisumo pamokslininkas. Jonas nebuvo nemokytas, iš tiesų jis gerai žinojo žydų šventuosius raštus, bet vargu ar jis buvo kultūringas. Jis buvo skaidrus mąstytojas, stiprus oratorius, ir ugingas pasmerkėjas. Vargu ar jis buvo pavyzdys savo amžiui, bet jis buvo iškalbingas barėjas.

Pagaliam jis išmąstė naujojo amžiaus, Dievo karalystės, skelbimo būdą; jis nusprendė, jog turi tapti Mesijo šaukliu; jis atmetė visas dvejones ir iš Engedžio išvyko vieną kovo mėnesio dieną, 25 m. po Kr. gim., kad pradėtų savo trumpą, bet nuostabią viešo pamokslininko karjerą.

Engedi, and he persuaded most of the brotherhood that “the end of the age was at hand”; that “the kingdom of heaven was about to appear.” And all his early teaching was based upon the current Jewish idea and concept of the Messiah as the promised deliverer of the Jewish nation from the domination of their gentile rulers.

135:4.4 (1499.4) Throughout this period John read much in the sacred writings which he found at the Engedi home of the Nazarites. He was especially impressed by Isaiah and by Malachi, the last of the prophets up to that time. He read and reread these last five chapters of Isaiah, and he believed these prophecies. Then he would read in Malachi: “Behold, I will send you Elijah the prophet before the coming of the great and dreadful day of the Lord; and he shall turn the hearts of the fathers toward the children and the hearts of the children toward their fathers, lest I come and smite the earth with a curse.” And it was only this promise of Malachi that Elijah would return that deterred John from going forth to preach about the coming kingdom and to exhort his fellow Jews to flee from the wrath to come. John was ripe for the proclamation of the message of the coming kingdom, but this expectation of the coming of Elijah held him back for more than two years. He knew he was not Elijah. What did Malachi mean? Was the prophecy literal or figurative? How could he know the truth? He finally dared to think that, since the first of the prophets was called Elijah, so the last should be known, eventually, by the same name. Nevertheless, he had doubts, doubts sufficient to prevent his ever calling himself Elijah.

135:4.5 (1499.5) It was the influence of Elijah that caused John to adopt his methods of direct and blunt assault upon the sins and vices of his contemporaries. He sought to dress like Elijah, and he endeavored to talk like Elijah; in every outward aspect he was like the olden prophet. He was just such a stalwart and picturesque child of nature, just such a fearless and daring preacher of righteousness. John was not illiterate, he did well know the Jewish sacred writings, but he was hardly cultured. He was a clear thinker, a powerful speaker, and a fiery denunciator. He was hardly an example to his age, but he was an eloquent rebuke.

135:4.6 (1499.6) At last he thought out the method of proclaiming the new age, the kingdom of God; he settled that he was to become the herald of the Messiah; he swept aside all doubts and departed from Engedi one day in March of A.D. 25 to begin his short but brilliant career as a public preacher.

5. DIEVO KARALYSTĖ

5. THE KINGDOM OF GOD

Tam, kad būtų galima suprasti Jono žinią, vertėtų paaiškinti žydų tautos statusą tuo metu, kada jis pasirodė veiklos arenoje. Jau beveik šimtą metų visas Izraelis buvo sunkioje padėtyje; jie niekaip negalėjo paaiškinti, kodėl jie nuolat yra pavergti pagoniškųjų valdovų. Argi Mozė nemokė, jog už teisumą visada yra atlyginama klestėjimu ir galia? Argi jie nebuvo Dievo išrinktoji tauta? Kodėl Dovydo sostas buvo apleistas ir tuščias? Mozės doktrinų ir pranašų pamokymų šviesoje žydams buvo sunku paaiškinti savo ilgai trunkantį nacionalinį nykimą.

Maždaug prieš vieną šimtą metų iki Jėzaus ir Jono laikų Palestinoje iškilo nauja religinių mokytojų mokykla, apokalipsiečių. Šitie naujieji mokytojai sukūrė tikėjimo sistemą, kuri paaiškino žydų kančias ir pažeminimą remiantis tuo, kad jie buvo baudžiami už nacijos nuodėmes. Jie sugrįžo prie gerai žinomų priežasčių, skirtų tam, jog paaiškintų ankstesniųjų laikų nelaisvę Babilone ir kitas nelaisves. Bet, taip mokė apokalipsiečiai, Izraelis turėtų išlaikyti dvasią; jų kančių dienos beveik pasibaigė; Dievo išrinktosios tautos bausmė yra beveik pasibaigusi; Dievo kantrybė pagonims užsieniečiams yra beveik išsemta. Romėnų valdymo galas buvo sinonimiškas epochos pabaigai, tam tikra prasme, pasaulio pabaigai. Šitie naujieji mokytojai labai rėmėsi Danieliaus pranašystėmis, ir jie nuolat mokė, jog kūrinių netrukus turi įžengti į baigiamąjį etapą; šito pasaulio karalystės netrukus turi tapti Dievo karalyste. Tų laikų žydų protas suteikė būtent tokią prasmę tai frazei—dangaus karalystė—kuri eina per visus tiek Jono, tiek Jėzaus mokymus. Palestinos žydams frazė “dangaus karalystė” turėjo vienintelę prasmę: absoliučiai teisingą valstybę, kurioje Dievas (Mesijas) valdys žemės nacijas tobula valdžia, lygiai taip, kaip jis valdo danguje—“Tebūnie Tavoji valia žemėje kaip ir danguje.”

Jono dienomis visi žydai su viltimi klausė, “Kaip greitai ateis dangaus karalystė?” Apskritai visur buvo jaučiama, kad pagonių nacijų valdymo pabaiga artėja. Visoje žydijoje buvo gyva viltis ir didžiuliai lūkesčiai, jog amžių troškimas išsipildys šitos kartos gyvenimo tarpsnyje.

Nors žydų nuomonės dėl ateinančios karalystės pobūdžio labai išsiskyrė, bet jie sutarė dėl to, jog tas įvykis artėja, yra netoli, net visai prie slenksčio. Daug tų, kurie skaitė Senąjį Testamentą, tiesiogine prasme su viltimi laukė naujojo karaliaus Palestinoje, atgimusios žydų nacijos, išvaduotos iš priešų, ir vadovaujamos karaliaus Dovydo perėmėjo, Mesijo, kuris greitai

135:5.1 (1500.1) In order to understand John's message, account should be taken of the status of the Jewish people at the time he appeared upon the stage of action. For almost one hundred years all Israel had been in a quandary; they were at a loss to explain their continuous subjugation to gentile overlords. Had not Moses taught that righteousness was always rewarded with prosperity and power? Were they not God's chosen people? Why was the throne of David desolate and vacant? In the light of the Mosaic doctrines and the precepts of the prophets the Jews found it difficult to explain their long-continued national desolation.

135:5.2 (1500.2) About one hundred years before the days of Jesus and John a new school of religious teachers arose in Palestine, the apocalyptists. These new teachers evolved a system of belief that accounted for the sufferings and humiliation of the Jews on the ground that they were paying the penalty for the nation's sins. They fell back onto the well-known reasons assigned to explain the Babylonian and other captivities of former times. But, so taught the apocalyptists, Israel should take heart; the days of their affliction were almost over; the discipline of God's chosen people was about finished; God's patience with the gentile foreigners was about exhausted. The end of Roman rule was synonymous with the end of the age and, in a certain sense, with the end of the world. These new teachers leaned heavily on the predictions of Daniel, and they consistently taught that creation was about to pass into its final stage; the kingdoms of this world were about to become the kingdom of God. To the Jewish mind of that day this was the meaning of that phrase — the kingdom of heaven — which runs throughout the teachings of both John and Jesus. To the Jews of Palestine the phrase “kingdom of heaven” had but one meaning: an absolutely righteous state in which God (the Messiah) would rule the nations of earth in perfection of power just as he ruled in heaven — “Your will be done on earth as in heaven.”

135:5.3 (1500.3) In the days of John all Jews were expectantly asking, “How soon will the kingdom come?” There was a general feeling that the end of the rule of the gentile nations was drawing near. There was present throughout all Jewry a lively hope and a keen expectation that the consummation of the desire of the ages would occur during the lifetime of that generation.

135:5.4 (1500.4) While the Jews differed greatly in their estimates of the nature of the coming kingdom, they were alike in their belief that the event was impending, near at hand, even at the door. Many who read the Old Testament literally looked expectantly for a new king in Palestine, for a regenerated Jewish nation delivered from its enemies and presided over by the successor of

bus pripažintas teisėtu ir teisingu viso pasaulio valdovu. Kita, nors ir mažesnė, pamaldžių žydų grupė laikėsi visiškai skirtingo požiūrio į šią Dievo karalystę. Jie mokė, kad ateinanti karalystė yra ne iš šito pasaulio, kad pasaulis artėja prie savo tikrosios pabaigos, ir, kad “naujasis dangus ir naujoji žemė” turi paskelbti apie Dievo karalystės sukūrimą; kad šioji karalystė turi viešpatauti amžinai, kad nuodėmė turi išnykti, ir, kad naujosios karalystės gyventojai turi tapti nemirtingi, patirdami šią nesibaigiančią palaimą.

Visi sutarė, kad kažkoks drastiškas išvalymas ar apšvarinanti bausmė būtinai turi eiti prieš naujosios karalystės įkūrimą žemėje. Tiesioginio požiūrio atstovai mokė, kad prasidės pasaulinis karas, kuris visus netikinčiuosius sunaikins, tuo tarpu ištikimieji pasieks visuotiną ir amžiną pergalę. Dvasinio požiūrio atstovai mokė, kad apie tą karalystę paskelbs Dievo didysis nuosprendis, kuris neteisiuosius nužemins tiek, kad jie gaus pelnytą bausmę ir bus galutinai sunaikinti, tuo pačiu metu išrinktosios tautos tikintieji šventieji bus iškelti į garbės ir valdžios aukštas vietas su Žmogaus Sūnumi, kuris atpirktas nacijas valdys Dievo vardu. Ir šita pastaroji grupė net tikėjo, kad į naujosios karalystės draugiją galėtų būti priimta ir daug pamaldžių pagonių.

Kai kurie žydai laikėsi nuomonės, jog Dievas šią naująją karalystę galbūt gali įkurti tiesiogiai ir dieviškai įsikišdamas, bet milžiniška dauguma tikėjo, kad jis suteiks kokį nors atstovaujantį tarpininką, Mesiją. Ir tai buvo vienintelė įmanoma reikšmė, kurią Mesijo terminas galėjo sukelti žydų protui Jono ir Jėzaus kartoje. *Mesiju* tikrai nebuvo galima laikyti to, kuris vien tik mokė Dievo valios ir skelbė būtinybę gyventi teisingai. Visiems tokiems šventiesiems asmenims žydai davė *pranašo* vardą. Mesijas turėjo būti daugiau negu pranašas; Mesijas turėjo įkurti naująją karalystę—Dievo karalystę. Tas, kuriam šito padaryti nepavyko, negalėjo būti Mesijas tradicine žydų prasme.

Kas galėtų būti šitas Mesijas? Vėl žydų mokytojų nuomonės išsiskyrė. Senesnieji mokytojai laikėsi doktrinos apie Dovydo sūnų. Naujieji mokė, kadangi naujoji karalystė yra dangiškoji karalystė, tai naujasis valdovas taip pat galėtų būti dieviškoji asmenybė, ta asmenybė, kuri ilgą laiką sėdėjo danguje Dievui iš dešinės. Ir, kad ir kaip tai gali atrodyti keista, bet tie, kurie naujosios karalystės valdovą suvokė šitaip, į jį žiūrėjo ne kaip į Žmogiškąjį Mesiją, ne tiesiog kaip į *žmogų*, bet kaip į “Žmogaus Sūnų”—Dievo Sūnų—dangiškąjį Prinčą, kuris ilgai laukė, kad šitokių būdu pradėtų vadovauti atnaujintai žemei. Tokia

King David, the Messiah who would quickly be acknowledged as the rightful and righteous ruler of all the world. Another, though smaller, group of devout Jews held a vastly different view of this kingdom of God. They taught that the coming kingdom was not of this world, that the world was approaching its certain end, and that “a new heaven and a new earth” were to usher in the establishment of the kingdom of God; that this kingdom was to be an everlasting dominion, that sin was to be ended, and that the citizens of the new kingdom were to become immortal in their enjoyment of this endless bliss.

135:5.5 (1500.5) All were agreed that some drastic purging or purifying discipline would of necessity precede the establishment of the new kingdom on earth. The literalists taught that a world-wide war would ensue which would destroy all unbelievers, while the faithful would sweep on to universal and eternal victory. The spiritists taught that the kingdom would be ushered in by the great judgment of God which would relegate the unrighteous to their well-deserved judgment of punishment and final destruction, at the same time elevating the believing saints of the chosen people to high seats of honor and authority with the Son of Man, who would rule over the redeemed nations in God's name. And this latter group even believed that many devout gentiles might be admitted to the fellowship of the new kingdom.

135:5.6 (1501.1) Some of the Jews held to the opinion that God might possibly establish this new kingdom by direct and divine intervention, but the vast majority believed that he would interpose some representative intermediary, the Messiah. And that was the only possible meaning the term Messiah could have had in the minds of the Jews of the generation of John and Jesus. *Messiah* could not possibly refer to one who merely taught God's will or proclaimed the necessity for righteous living. To all such holy persons the Jews gave the title of *prophet*. The Messiah was to be more than a prophet; the Messiah was to bring in the establishment of the new kingdom, the kingdom of God. No one who failed to do this could be the Messiah in the traditional Jewish sense.

135:5.7 (1500.7) Who would this Messiah be? Again the Jewish teachers differed. The older ones clung to the doctrine of the son of David. The newer taught that, since the new kingdom was a heavenly kingdom, the new ruler might also be a divine personality, one who had long sat at God's right hand in heaven. And strange as it may appear, those who thus conceived of the ruler of the new kingdom looked upon him not as a human Messiah, not as a mere *man*, but as “the Son of Man” — a Son of God — a heavenly Prince, long held in waiting thus to assume the rulership of the earth made new. Such was the religious

buvo žydų pasaulio religinė aplinka tada, kada Jonas pradėjo skelbti: "Atgailaukite, nes dangaus karalystė yra šalia."

Dėl to akivaizdu, kad Jono skelbimas apie karalystės atėjimą tų, kurie klausėsi jo aistringo pamokslavimo, mintyse sukėlė ne mažiau kaip pusę tuzino skirtingų prasmų. Bet nesvarbu, kokią reikšmę jie suteikė toms frazėms, kurias vartojo Jonas, kiekvieną iš šitų įvairių grupių, belaukiančių žydų karalystės, suintrigavo šito teismo ir atgailavimo nuoširdaus, entuziastingo, šiurkštaus pamokslininko, kuris taip iškilmingai perspėdavo savo klausytojus "bėgti nuo to įtūžio, kuris ateis," raginimai.

6. JONAS PRADEDA PAMOKSLAUTI

Kovo mėnesio pradžioje, 25 m. po Kr. gim., Jonas keliavo Mirties jūros vakarine pakrante ir palei Jordano upę prieš srovę iki tos senosios brastos priešais Jerichą, per kurią Jošua ir Izraelio vaikai perėjo tada, kada į pažadėtąją žemę įžengė pirmą kartą; ir perėjęs į kitą upės krantą, jis įsikūrė netoli brastos ir pradėjo pamokslauti tiems žmonėms, kurie brisdavo per upę į vieną ir į kitą pusę. Šia brasta palyginus su kitais perėjimais per Jordano upę buvo naudojama dažniausia.

Visiems, kurie girdėjo Joną, buvo akivaizdu, kad jis yra daugiau negu pamokslininkas. Didžioji dauguma tų, kurie klausėsi šito keistojo vyro, kuris buvo atėjęs iš Judėjos tyrų, nueidavo tikėdami, kad jie klausėsi pranašo balso. Nieko nuostabaus, jog šitų išvargintų ir puoselėjusių viltį žydų sielas toks reiškinys giliai sujaudino. Niekada per visą žydų istoriją tikintieji Abraomo vaikai taip netroško "Izraelio sutelkimo" arba taip karštai nelaukė "karalystės atstatymo." Niekada per visą žydų istoriją Jono žinia, "dangaus karalystė yra šalia," nebūtų galėjusi taip giliai ir visuotinai patraukti, kaip patraukė būtent tuo metu, kada jis taip paslaptinai pasirodė ant Jordano upės šitos pietinės brastos kranto.

Jis buvo iš piemenų, kaip Amosas. Jis buvo apsirengęs kaip senovės Elijas, ir jis griudė savo priekaištus ir liejo perspėjimus "Elijo dvasia ir galia." Nieko nuostabaus, jog šitas keistasis pamokslininkas sukėlė galingą sujudimą visoje Palestinoje, kada keliauninkai naujieną apie jo pamokslavimą prie Jordano nešė tolyn.

Buvo dar vienas ir *naujas* bruožas, susijęs su šito nazariečio pamokslininko darbu: Jis kiekvieną iš savo tikinčiųjų Jordano upėje pakrikštydavo, "kad būtų atleistos nuodėmės." Nors tarp žydų krikštijimas nebuvo nauja ceremonija, bet jie

background of the Jewish world when John went forth proclaiming: "Repent, for the kingdom of heaven is at hand!"

^{135:5.8 (1500.8)} It becomes apparent, therefore, that John's announcement of the coming kingdom had not less than half a dozen different meanings in the minds of those who listened to his impassioned preaching. But no matter what significance they attached to the phrases which John employed, each of these various groups of Jewish-kingdom expectants was intrigued by the proclamations of this sincere, enthusiastic, rough-and-ready preacher of righteousness and repentance, who so solemnly exhorted his hearers to "flee from the wrath to come."

6. JOHN BEGINS TO PREACH

^{135:6.1 (1501.4)} Early in the month of March, A.D. 25, John journeyed around the western coast of the Dead Sea and up the river Jordan to opposite Jericho, the ancient ford over which Joshua and the children of Israel passed when they first entered the promised land; and crossing over to the other side of the river, he established himself near the entrance to the ford and began to preach to the people who passed by on their way back and forth across the river. This was the most frequented of all the Jordan crossings.

^{135:6.2 (1501.5)} It was apparent to all who heard John that he was more than a preacher. The great majority of those who listened to this strange man who had come up from the Judean wilderness went away believing that they had heard the voice of a prophet. No wonder the souls of these weary and expectant Jews were deeply stirred by such a phenomenon. Never in all Jewish history had the devout children of Abraham so longed for the "consolation of Israel" or more ardently anticipated "the restoration of the kingdom." Never in all Jewish history could John's message, "the kingdom of heaven is at hand," have made such a deep and universal appeal as at the very time he so mysteriously appeared on the bank of this southern crossing of the Jordan.

^{135:6.3 (1502.1)} He came from the herdsmen, like Amos. He was dressed like Elijah of old, and he thundered his admonitions and poured forth his warnings in the "spirit and power of Elijah." It is not surprising that this strange preacher created a mighty stir throughout all Palestine as the travelers carried abroad the news of his preaching along the Jordan.

^{135:6.4 (1502.2)} There was still another and a *new* feature about the work of this Nazarene preacher: He baptized every one of his believers in the Jordan "for the remission of sins." Although baptism was not a new ceremony among the

niekada nebuvo matę, kad ji būtų tokia, kokios laikėsi Jonas. Ilgą laiką buvo laikomasi papročio šitaip krikštyti pagonis atsivertėlius, kad jie būtų priimti į šventyklos išorinio kiemo draugiją, bet niekada anksčiau nebuvo prašoma, kad patys žydai krikštytųsi dėl atgailos. Tikrai penkiolika mėnesių praėjo nuo to meto, kada Jonas pradėjo pamokslauti ir krikštyti ir kada jis buvo suimtas ir įkalintas Erodo Antipo įsakymu, bet per šią trumpą laiką jis pakrikštijo gerokai daugiau negu vieną šimtą tūkstančių atgailaujančiųjų.

Jonas pamokslavo keturis mėnesius ties Betanės brasta prieš pajudėdamas į šiaurę link Jordano upės aukštupio. Dešimtys tūkstančių klausytojų, kai kurie smalsūs, bet daugelis nuoširdūs ir rimti, jo pasiklausyti ateidavo iš Judėjos, Perėjos, ir Samarijos visų kraštų. Kažkiek jų ateidavo net iš Galilėjos.

Šių metų gegužės mėnesį, tuo metu, kada jis tebebuvo prie Betanės brastos, šventikai ir levitai pasiuntė delegaciją, kad pasiteirautų Jono, ar jis tvirtina, jog yra Mesijas, ir kas jam suteikė teisę pamokslauti. Jonas šitiems klausiantiems atsakė: "Eikite ir pasakykite savo šeimininkams, kad jūs girdėjote 'balsą to, kuris šaukia tyruose,' kaip sakė pranašas, tardamas, 'parenkite Viešpaties kelią, paruoškite tiesų kelią mūsų Dievui. Kiekvienas slėnis tikrai bus užpildytas, ir kiekvienas kalnas ir kiekviena kalva tikrai bus paversti žemais; kalvota žemė taps lyguma, tuo tarpu sunkiai praeinamos vietos tikrai taps lygiu slėniu; ir visi materialūs kūnai tikrai pamatys Dievo išgelbėjimą.'"

Jonas buvo drąsus, bet netaktiškas pamokslininkas. Vieną dieną, kada jis pamokslavo ir krikštijo Jordano vakariniame krante, pasikrikštiję atėjo grupė fariziejų ir keli sedukiečiai. Prieš įvesdamas juos į vandenį, Jonas, kreipdamasis į juos kaip į grupę, tarė: "Kas perspėjo jus bėgti kaip angis prieš gaisrą, nuo įniršio, kuris bus? Aš jus tikrai pakrikštysiu, bet įspėju jus, kad vestumėte vaisius, kurie būtų verti nuoširdžios atgailos, jeigu norite gauti atleidimą už savąsias nuodėmes. Nepasakokite man, jog Abraomas yra jūsų tėvas. Aš pareiškiu, kad Dievas iš šitų dvylikos akmenų, esančių čia prieš jus, sugeba sukurti vertus vaikus Abraomui. Ir net dabar kirvis yra nuleistas iki pat pačių medžio šaknų. Kiekvienas medis, nevedantis gero vaisiaus, yra pasmerktas, kad jį nukirstų ir įmestų į ugnį." (Tie dvylika akmenų, kuriuos jis turėjo minty, buvo tie žinomi memorialiniai akmenys, kuriuos Jošua sudėjo kaip atminimą apie tai, kad šitoje pačioje vietoje perėjo "dvylika genčių," kada jos pirmą kartą įžengė į pažadėtąją žemę.)

Savo mokiniams Jonas rengdavo pamokas, kurių metu iki smulkmenų juos mokė naujojo gyvenimo ir stengėsi atsakyti į daugybę jų klausimų. Jis mokytojams patarė, kad jie mokyti

Jews, they had never seen it employed as John now made use of it. It had long been the practice thus to baptize the gentile proselytes into the fellowship of the outer court of the temple, but never had the Jews themselves been asked to submit to the baptism of repentance. Only fifteen months intervened between the time John began to preach and baptize and his arrest and imprisonment at the instigation of Herod Antipas, but in this short time he baptized considerably over one hundred thousand penitents.

135:6.5 (1502.3) John preached four months at Bethany ford before starting north up the Jordan. Tens of thousands of listeners, some curious but many earnest and serious, came to hear him from all parts of Judea, Perea, and Samaria. Even a few came from Galilee.

135:6.6 (1502.4) In May of this year, while he still lingered at Bethany ford, the priests and Levites sent a delegation out to inquire of John whether he claimed to be the Messiah, and by whose authority he preached. John answered these questioners by saying: "Go tell your masters that you have heard 'the voice of one crying in the wilderness,' as spoken by the prophet, saying, 'make ready the way of the Lord, make straight a highway for our God. Every valley shall be filled, and every mountain and hill shall be brought low; the uneven ground shall become a plain, while the rough places shall become a smooth valley; and all flesh shall see the salvation of God.'"

135:6.7 (1502.5) John was a heroic but tactless preacher. One day when he was preaching and baptizing on the west bank of the Jordan, a group of Pharisees and a number of Sadducees came forward and presented themselves for baptism. Before leading them down into the water, John, addressing them as a group said: "Who warned you to flee, as vipers before the fire, from the wrath to come? I will baptize you, but I warn you to bring forth fruit worthy of sincere repentance if you would receive the remission of your sins. Tell me not that Abraham is your father. I declare that God is able of these twelve stones here before you to raise up worthy children for Abraham. And even now is the ax laid to the very roots of the trees. Every tree that brings not forth good fruit is destined to be cut down and cast into the fire." (The twelve stones to which he referred were the reputed memorial stones set up by Joshua to commemorate the crossing of the "twelve tribes" at this very point when they first entered the promised land.)

135:6.8 (1502.6) John conducted classes for his disciples, in the course of which he instructed them in the details of their new life and endeavored to answer their many questions. He counseled the

remdamiesi tiek įstatymo dvasia, tiek ir įstatymo raide. Turtinguosius jis mokė, kad jie pamaitintų vargšus; mokesčių rinkėjams jis sakė: "Imkite ne daugiau už tai, kas jums priklauso." Kareiviams jis sakė: "Nenaudokite prievartos ir nieko nereikalaukite neteisėtai—pasitenkinkite savuoju užmokesčiu." Tuo tarpu visiems jis patardavo: "Pasiruoškite amžiaus pabaigai—dangaus karalystė yra šalia."

7. JONAS KELIAUNA Į ŠIAURĘ

Jono mintys apie ateinančią karalystę ir jos karalių tebebuvo supainiotos. Kuo ilgiau jis pamokslavo, tuo labiau jis painiojosi, bet niekada šitas intelektualus netikrumas, susijęs su ateinančios karalystės prigimtimi, nė mažiausiu laipsniu nesumažino jo įsitikinimo, kad karalystė tikrai pasirodys tuoj pat. Jono protas galėjo būti suglumęs, bet dvasioje jis niekada nebuvo pasimetęs. Jis neturėjo jokių abejonių dėl karalystės atėjimo, bet jis toli gražu nebuvo tikras dėl to, ar Jėzus turi ar neturi būti tos karalystės valdovas. Kol Jonas laikėsi minties apie Dovydo sosto atstatymą, savo tėvų mokymo, kad Jėzus, gimęs Dovydo Mieste, turi būti tas ilgai lauktasis išlaisvintojas, tol viskas atrodė nuoseklu; bet tomis akimirkomis, kada jis daugiau linko į doktriną apie dvasinę karalystę ir laikinojo amžiaus žemėje pabaigą, tada jis labai abejojo dėl to, kokį vaidmenį šituose įvykiuose vaidins Jėzus. Kartais jis suabejodavo dėl visko, bet neilgam. Jis iš tikrųjų troško, kad apie visa tai galėtų pasikalbėti su savo pusbroliu, bet tai prieštaravo jų išreikštam susitarimui.

Kada Jonas keliavo į šiaurę, tada jis daug mąstė apie Jėzų. Jis buvo sustojęs daugiau negu dešimtyje vietų bekeliaudamas į viršų palei Jordano upę. Būtent Adome jis pirmą kartą paminėjo "kitą, kuris turi ateiti po manęs," atsakydamas į tiesų klausimą, kurį jam uždavė jo mokiny: "Ar tu esi Mesijas?" Ir jis toliau tęsė: "Po manęs ateis tas, kuris yra didingesnis už mane, aš nesu vertas, kad jam pasilenkęs atriščiau sandalų raiščius. Aš jus krikštiju vandeniu, bet jis jus krikštis Šventąja Dvasia. Ir savo semtuvą jis laiko rankoje, kad labai švariai išvalytų klijimą, jis surinks tuos kviečius į svirną, o pelus sudegins nuosprendžio ugnimi."

Atsakydamas į savo mokinių klausimus, Jonas toliau plėtė savo mokymus, diena iš dienos papildydamas tuo, kas buvo naudinga ir kas guodė, palyginus su jo ankstyvąja ir paslaptinę žinia: "Atgailaukite ir krikštykitės." Iki šito laiko ėmė eiti minios iš Galilėjos ir Dekapolio. Dešimtys nuoširdžių tikinčiųjų diena po dienos leido laiką su savo mylimu mokytoju.

teachers to instruct in the spirit as well as the letter of the law. He instructed the rich to feed the poor; to the tax gatherers he said: "Extort no more than that which is assigned you." To the soldiers he said: "Do no violence and exact nothing wrongfully — be content with your wages." While he counseled all: "Make ready for the end of the age — the kingdom of heaven is at hand."

7. JOHN JOURNEYS NORTH

135:7.1 (1503.1) John still had confused ideas about the coming kingdom and its king. The longer he preached the more confused he became, but never did this intellectual uncertainty concerning the nature of the coming kingdom in the least lessen his conviction of the certainty of the kingdom's immediate appearance. In mind John might be confused, but in spirit never. He was in no doubt about the coming kingdom, but he was far from certain as to whether or not Jesus was to be the ruler of that kingdom. As long as John held to the idea of the restoration of the throne of David, the teachings of his parents that Jesus, born in the City of David, was to be the long-expected deliverer, seemed consistent; but at those times when he leaned more toward the doctrine of a spiritual kingdom and the end of the temporal age on earth, he was sorely in doubt as to the part Jesus would play in such events. Sometimes he questioned everything, but not for long. He really wished he might talk it all over with his cousin, but that was contrary to their expressed agreement.

135:7.2 (1503.2) As John journeyed north, he thought much about Jesus. He paused at more than a dozen places as he traveled up the Jordan. It was at Adam that he first made reference to "another one who is to come after me" in answer to the direct question which his disciples asked him, "Are you the Messiah?" And he went on to say: "There will come after me one who is greater than I, whose sandal straps I am not worthy to stoop down and unloose. I baptize you with water, but he will baptize you with the Holy Spirit. And his shovel is in his hand thoroughly to cleanse his threshing floor; he will gather the wheat into his garner, but the chaff will he burn up with the judgment fire."

135:7.3 (1503.3) In response to the questions of his disciples John continued to expand his teachings, from day to day adding more that was helpful and comforting compared with his early and cryptic message: "Repent and be baptized." By this time throngs were arriving from Galilee and the Decapolis. Scores of earnest believers lingered with their adored teacher day after day.

8. JĖZAUS IR JONO SUSITIKIMAS

Iki gruodžio mėnesio, 25 m. po Kr. gim., kada Jonas, keliaudamas prieš srovę palei Jordano upę, pasiekė Pelos apylinkes, tada jo šlovė buvo išplitusi po visą Palestiną, o jo darbas buvo tapęs pagrindine pašnekesių tema visuose miestuose aplink Galilėjos ežerą. Jėzus palankiai atsiliepė apie Jono žinią, ir dėl to didelė dalis Kapernaumo gyventojų prisijungė prie Jono atgailavimo ir krikšto kulto. Zabediejaus sūnūs Žvejai Jokūbas ir Jonas nuėjo pasikrikštyti gruodžio mėnesį, neužilgo po to, kada Jonas užėmė savo pamokslavimo vietą prie Pelos. Jie pas Joną nueidavo kartą per savaitę ir Jėzui atnešdavo šviežių ir iš pirmųjų lūpų žinių apie šito evangelininko darbą.

Jėzaus broliai Jokūbas ir Judas pasiūnekėdavo, kad nueis pas Joną pasikrikštyti; ir dabar, kada Judas buvo atvykęs į Kapernaumą į Sabato pamaldas, tiek jis, tiek Jokūbas, išklaušė Jėzaus kalbos sinagogoje, nusprendė dėl savo planų pasitarti su juo. Tai buvo šeštadienio naktį, sausio mėnesio 12 dieną, 26 m. po Kr. gim. Jėzus paprašė šitą diskusiją atidėti iki kitos dienos, kada jis duos jiems savo atsakymą. Tą naktį jis labai mažai miegojo artimai bendraudamas su Tėvu danguje. Jis buvo pasirūpinęs, kad vidurdienio priešpiečius pavalgytų su savo broliais ir jiems duotų patarimą dėl to, kad juos pakrikštytų Jonas. Tą sekmadienio rytą Jėzus dirbo kaip paprastai valčių dirbtuvėje. Jokūbas ir Judas buvo atėję su priešpiečiais ir jo laukė medienos sandėlyje, nes dar nebuvo atėjęs metas vidurdienio pertraukai, o jie žinojo, kad Jėzus tokių dalykų labai laikėsi.

Pieš pat vidurdienio poilsį Jėzus padėjo įrankius, nusiėmė savo darbinę prijuostę ir trims darbininkams, patalpoje buvusiems su juo, paprasčiausiai tepasakė: „Manoji valanda atėjo.“ Jis nuėjo pas savo brolius Jokūbą ir Judą ir pakartojo: „Manoji valanda atėjo—eikime pas Joną.“ Ir jie nedelsiant išėjo į Pelą, priešpiečius valgė eidami. Tai buvo sekmadienį, sausio 13-ąją. Naktį jie praleido Jordano slėnyje ir atvyko į Jono krikštijimo vietą apie kitos dienos vidurdienį.

Jonas ką tik buvo pradėjęs krikštyti tos dienos kandidatus. Dešimtys atgailaujančiųjų stovėjo eilėje laukdami savosios akimirkos, kada Jėzus ir du jo broliai užėmė savo vietas šitoje nuoširdžių vyrų ir moterų, kurie buvo tapę tikinčiaisiais į Jono skelbiamą dangaus karalystę, eilėje. Zabediejaus sūnų Jonas klausinėjo apie Jėzų. Jis buvo girdėjęs Jėzaus atsiliepimus apie savo pamokslavimą, ir jis diena iš dienos tikėjosi pamatyti jį atėjusį į šitą vietą, bet jis nesitikėjo to, kad pasveikintų jį kandidatų pasikrikštyti eilėje.

8. MEETING OF JESUS AND JOHN

135:8.1 (1503.4) By December of A.D. 25, when John reached the neighborhood of Pella in his journey up the Jordan, his fame had extended throughout all Palestine, and his work had become the chief topic of conversation in all the towns about the lake of Galilee. Jesus had spoken favorably of John's message, and this had caused many from Capernaum to join John's cult of repentance and baptism. James and John the fishermen sons of Zebedee had gone down in December, soon after John took up his preaching position near Pella, and had offered themselves for baptism. They went to see John once a week and brought back to Jesus fresh, firsthand reports of the evangelist's work.

135:8.2 (1503.5) Jesus' brothers James and Jude had talked about going down to John for baptism; and now that Jude had come over to Capernaum for the Sabbath services, both he and James, after listening to Jesus' discourse in the synagogue, decided to take counsel with him concerning their plans. This was on Saturday night, January 12, A.D. 26. Jesus requested that they postpone the discussion until the following day, when he would give them his answer. He slept very little that night, being in close communion with the Father in heaven. He had arranged to have noontime lunch with his brothers and to advise them concerning baptism by John. That Sunday morning Jesus was working as usual in the boatshop. James and Jude had arrived with the lunch and were waiting in the lumber room for him, as it was not yet time for the midday recess, and they knew that Jesus was very regular about such matters.

135:8.3 (1504.1) Just before the noon rest, Jesus laid down his tools, removed his work apron, and merely announced to the three workmen in the room with him, "My hour has come." He went out to his brothers James and Jude, repeating, "My hour has come — let us go to John." And they started immediately for Pella, eating their lunch as they journeyed. This was on Sunday, January 13. They tarried for the night in the Jordan valley and arrived on the scene of John's baptizing about noon of the next day.

135:8.4 (1504.2) John had just begun baptizing the candidates for the day. Scores of repentants were standing in line awaiting their turn when Jesus and his two brothers took up their positions in this line of earnest men and women who had become believers in John's preaching of the coming kingdom. John had been inquiring about Jesus of Zebedee's sons. He had heard of Jesus' remarks concerning his preaching, and he was day by day expecting to see him arrive on the scene, but he had not expected to greet him in the line of baptismal candidates.

Visiškai pasinėręs į tokio didelio skaičiaus atsivertėlių greito krikštijimo procesą Jonas nepakėlė ir galvos, kad pamatytų Jėzų, tol, kol Žmogaus Sūnus stovėjo tiesiai prieš jį. Kada Jonas atpažino Jėzų, tada ritualas buvo trumpam nutrauktas, kol jis pasveikino savo pusbrolių materialiam kūne ir paklausė: “Bet kodėl gi tu įbraidai į vandenį, kad pasveikintum mane?” Ir Jėzus atsakė: “Kad tu mane pakrikštytum.” Jonas atsakė: “Bet gi reikia, kad pakrikštytum mane tu. Kodėl tu atėjai pas mane?” Ir Jėzus pašnibždėjo Jonui: “Dabar pakrikštyk mane, nes mums reikia parodyti šitą pavyzdį mano broliams, stovintiems čia su manimi, ir kad žmonės galėtų žinoti, jog manoji valanda atėjo.”

Jėzaus balse skambėjo kategoriškumo ir valdžios tonas. Jonas virpėjo iš susijaudinimo ruošdamasis krikštyti Jordano upėje Jėzų iš Nazareto pirmadienio vidurdienį, sausio mėnesio 14 dieną, 26 m. po Kr. gim. Tokiu būdu iš tikrųjų Jonas pakrikštijo Jėzų ir du jo brolius Jokūbą ir Judą. Ir kada Jonas pakrikštijo šituos tris, tada likusius tos dienos kandidatus jis paleido paskelbęs, kad krikštijimą atnaujins kitos dienos vidurdienį. Žmonėms besiskirstant, tie keturi vyrai vis dar tebestovėdami vandenyje išgirdo keistą garsą, ir netrukus tiesiai virš Jėzaus galvos akimirkai pasirodė vaizdinys, ir jie išgirdo balsą tariant: “Tai yra mano mylimas sūnus, kuriuo aš esu labai patenkintas.” Jėzaus veido išraiška labai pasikeitė, ir brisdamas iš vandens tyloje jis paliko juos, nueidamas link kalvų rytuose. Ir nė vienas žmogus Jėzaus nematė keturiasdešimt dienų.

Jonasėjo su Jėzumi pakankamą kelią, kad papasakotų jam istoriją apie Gabrielio apsilankymą pas jo motiną iki to meto, kai nė vienas iš jų dar nebuvo gimęs, kaip jis tą pasakojimą buvo tiek daug kartų girdėjęs iš savo motinos. Jis leido Jėzui toliau eiti savo keliu po to, kada pasakė: “Dabar aš tikrai žinau, jog tu esi tas Išlaisvintojas.” Bet Jėzus neatsakė nieko.

9. KETURIASDEŠIMT PAMOKSLAVIMO

DIENŲ

Kada Jonas sugrįžo pas savo mokinius (dabar jis turėjo maždaug dvidešimt penkis ar trisdešimt, kurie su juo gyveno nuolat), tada jis rado juos nuoširdžiai diskutuojančius, aptariančius tai, kas ką tik buvo atsitikę, sąsajoje su Jėzaus pakrikštijimu. Visi jie buvo dar labiau pritrenkti, kada Jonas dabar atskleidė istoriją apie Gabrielio apsilankymą pas Mariją, kai Jėzus dar nebuvo gimęs, o taip pat ir tai, kad Jėzus jam neištarė nė žodžio, net ir po to, kai šitą istoriją jis papasakojo jam. Tą vakarą nelijo, ir šita grupė iš trisdešimties ar daugiau žmonių šnekėjosi iki žvaigždėmis

135:8.5 (1504.3) Being engrossed with the details of rapidly baptizing such a large number of converts, John did not look up to see Jesus until the Son of Man stood in his immediate presence. When John recognized Jesus, the ceremonies were halted for a moment while he greeted his cousin in the flesh and asked, “But why do you come down into the water to greet me?” And Jesus answered, “To be subject to your baptism.” John replied: “But I have need to be baptized by you. Why do you come to me?” And Jesus whispered to John: “Bear with me now, for it becomes us to set this example for my brothers standing here with me, and that the people may know that my hour has come.”

135:8.6 (1504.4) There was a tone of finality and authority in Jesus’ voice. John was atremble with emotion as he made ready to baptize Jesus of Nazareth in the Jordan at noon on Monday, January 14, A.D. 26. Thus did John baptize Jesus and his two brothers James and Jude. And when John had baptized these three, he dismissed the others for the day, announcing that he would resume baptisms at noon the next day. As the people were departing, the four men still standing in the water heard a strange sound, and presently there appeared for a moment an apparition immediately over the head of Jesus, and they heard a voice saying, “This is my beloved Son in whom I am well pleased.” A great change came over the countenance of Jesus, and coming up out of the water in silence he took leave of them, going toward the hills to the east. And no man saw Jesus again for forty days.

135:8.7 (1504.5) John followed Jesus a sufficient distance to tell him the story of Gabriel’s visit to his mother ere either had been born, as he had heard it so many times from his mother’s lips. He allowed Jesus to continue on his way after he had said, “Now I know of a certainty that you are the Deliverer.” But Jesus made no reply.

9. FORTY DAYS OF PREACHING

135:9.1 (1505.1) When John returned to his disciples (he now had some twenty-five or thirty who abode with him constantly), he found them in earnest conference, discussing what had just happened in connection with Jesus’ baptism. They were all the more astonished when John now made known to them the story of the Gabriel visitation to Mary before Jesus was born, and also that Jesus spoke no word to him even after he had told him about this. There was no rain that evening, and this group of thirty or more talked long into the starlit night. They wondered where Jesus had gone, and

nusėtos vėlumos. Jie smalsavo, kur nuėjo Jėzus, ir kada jį pamatys vėl.

Po šitos dienos patyrimo Jono pamokslavimas įgavo naujų ir neabejojančių gaidų, kada jis skelbė tą, kas buvo susiję su ateinančia karalyste ir laukioju Mesiju. Tai buvo įtemptas laikas, kada buvo laukiama, laukiama keturiasdešimt dienų, kol sugrįš Jėzus. Bet toliau Jonas pamokslavo su didžiule galia, ir maždaug tuo laiku jo mokiniai pradėjo pamokslauti plūstančioms minioms, kurios susirinkdavo aplink Joną prie Jordano upės.

Per šitas keturiasdešimt laukimo dienų, daug gandų pasklido po apylinkes ir net pasiekė Tiberiją ir Jeruzalę. Tūkstančiai ateidavo tam, kad pamatytų naująjį traukos objektą Jono stovykloje, tariamąjį Mesiją, bet Jėzaus nebuvo matyti. Kada Jono mokiniai pareikšdavo, jog keistasis Dievo žmogus nuėjo į kalnus, tada visa istorija daugelis suabejodavo.

Praėjus maždaug trims savaitėms nuo to laiko, kai juos buvo palikęs Jėzus, į Pelos areną atvyko nauja delegacija nuo šventikų ir fariziejų iš Jeruzalės. Jie Jono tiesiai paklausė, ar jis yra Elisas, ar tas pranašas, kurį buvo pažadėjęs Mozė; ir kada Jonas atsakė, „Aš nesu,“ tada jie išdrįso paklausti: „Ar tu esi Mesijas?“ ir Jonas atsakė: „Aš nesu.“ Tuomet šitie vyrai iš Jeruzalės tarė: „Jeigu tu nesi nei Elisas, nei pranašas, nei Mesijas, tuomet, kodėl gi tu krikštiji žmones ir sukuri visą šitą šurmulį?“ Ir Jonas atsakė: „Kas aš esu turėtu pasakyti būtent tie, kurie išgirdo mane ir gavo iš manęs krikštą, bet aš pareiškiu jums, jog tuo metu, kai aš krikštiju vandeniui, tarp mūsų buvo tas, kuris sugrįš tam, kad krikštytų jus Šventąja Dvasia.“

Šitos keturiasdešimt dienų buvo sunkus laikotarpis Jonui ir jo mokiniams. Koks turi būti Jono ryšys su Jėzumi? Iškildavo daugybė klausimų, kuriuos reikėjo aptarti. Ėmė reikštis politikavimas ir savanaudiškas siekis iškilti. Kilo intensyvios diskusijos apie Mesijo įvairias idėjas ir sampratas. Ar jis taps kariniu vadu ir karaliumi iš Dovydo giminės? Ar jis sunaikins romėnų kariuomenes, kaip Jošua sunaikino kanaanitus? Ar jis ateis, kad įkurtų dvasinę karalystę? Jonas, su mažuma kitų, buvo linkęs manyti, kad Jėzus atėjo tam, jog įkurtų dangaus karalystę, nors jam pačiam iš viso nebuvo aišku, kas būtent sudaro šitą dangaus karalystės įkūrimo misiją.

Tai buvo įtemptos dienos Jono patirtyje, ir jis meldėsi, kad Jėzus sugrįžtų. Kai kurie Jono mokiniai organizavo paieškų grupes, kad eitų Jėzaus ieškoti, bet Jonas uždraudė, sakydamas: „Mūsų laikai yra dangiškojo Dievo rankose; jis nukreips savo išrinktąjį Sūnų.“

when they would see him again.

135:9.2 (1505.2) After the experience of this day the preaching of John took on new and certain notes of proclamation concerning the coming kingdom and the expected Messiah. It was a tense time, these forty days of tarrying, waiting for the return of Jesus. But John continued to preach with great power, and his disciples began at about this time to preach to the overflowing throngs which gathered around John at the Jordan.

135:9.3 (1505.3) In the course of these forty days of waiting, many rumors spread about the countryside and even to Tiberias and Jerusalem. Thousands came over to see the new attraction in John's camp, the reputed Messiah, but Jesus was not to be seen. When the disciples of John asserted that the strange man of God had gone to the hills, many doubted the entire story.

135:9.4 (1505.4) About three weeks after Jesus had left them, there arrived on the scene at Pella a new deputation from the priests and Pharisees at Jerusalem. They asked John directly if he was Elijah or the prophet that Moses promised; and when John said, "I am not," they made bold to ask, "Are you the Messiah?" and John answered, "I am not." Then said these men from Jerusalem: "If you are not Elijah, nor the prophet, nor the Messiah, then why do you baptize the people and create all this stir?" And John replied: "It should be for those who have heard me and received my baptism to say who I am, but I declare to you that, while I baptize with water, there has been among us one who will return to baptize you with the Holy Spirit."

135:9.5 (1505.5) These forty days were a difficult period for John and his disciples. What was to be the relation of John to Jesus? A hundred questions came up for discussion. Politics and selfish preferment began to make their appearance. Intense discussions grew up around the various ideas and concepts of the Messiah. Would he become a military leader and a Davidic king? Would he smite the Roman armies as Joshua had the Canaanites? Or would he come to establish a spiritual kingdom? John rather decided, with the minority, that Jesus had come to establish the kingdom of heaven, although he was not altogether clear in his own mind as to just what was to be embraced within this mission of the establishment of the kingdom of heaven.

135:9.6 (1505.6) These were strenuous days in John's experience, and he prayed for the return of Jesus. Some of John's disciples organized scouting parties to go in search of Jesus, but John forbade, saying: "Our times are in the hands of the God of heaven; he will direct his chosen Son."

Ankstyvą Sabato rytą, vasario 23-ąją, Jonas ir jo mokiniai, valgydami pusryčius, savo žvilgsnį nukreipė aukštyn šiaurės kryptimi ir pamatė pas juos ateinantį Jėzų. Kai jis priėjo prie jų, Jonas užlipo ant didžiulės uolos ir, pakeldamas savo skardų balsą, pasakė: “Štai Dievo Sūnus, pasaulio išlaisvintojas! Tai apie jį aš kalbėjau, kai sakiau, ‘Po manęs ateis tas, kuriam teikiama pirmenybė prieš mane, nes jis buvo iki manęs.’ Dėl šitos priežasties aš atėjau iš tyrų, kad pamokslaučiau atgailavimą ir krikštyčiau su vandeniu, skelbdamas, jog dangaus karalystė yra šalia. Ir dabar ateina tas, kuris jus krikštys Šventąja Dvasia. Ir aš mačiau, kaip toji dieviškoji dvasia nusileido ant šito žmogaus, ir aš girdėjau, kaip Dievo balsas pareiškė, ‘Tai yra mano mylimas Sūnus, kuriuo aš esu labai patenkintas.’”

Jėzus paprašė, kad jie valgytų toliau, tuo tarpu jis atsisėdo valgyti su Jonu, jo broliai Jokūbas ir Judas buvo sugrįžę į Kapernaumą.

Ankstų kitos dienos rytą jis atsisveikino su Jonu ir jo mokiniais, pasukdamas atgal į Galilėją. Jis nieko jiems nepaaiškino, kada jį pamatys vėl. Į Jono klausinėjimus apie savo paties pamokslavimą ir misiją, Jėzus tepasakė: “Mano Tėvas tave ves dabar ir ateityje, kaip jis vedė ir praėityje.” Ir šitie du didingi vyrai tą rytą išsiskyrė ant Jordano upės krantų, jog niekada daugiau nebepasveikintų vienas kito materialiam kūne.

10. JONAS KELIAUNA Į PIETUS

Kadangi Jėzus nuėjo į šiaurę į Galilėją, tai Jonas jautė norą eiti į pietus. Dėl to, sekmadienio rytą, kovo 3-iąją, Jonas ir jo mokinių likučiai pradėjo savo kelionę į pietus. Maždaug vienas ketvirtadalis tiesioginių Jono pasekėjų tuo metu buvo išėję į Galilėją ieškoti Jėzaus. Jonas jautė kažkokį gluminantį liūdesį. Niekada daugiau jis nebepamokslavo taip, kaip pamokslavo iki Jėzaus pakrikštijimo. Jis kažkaip jautė, jog atsakomybė dėl artėjančios karalystės ant jo pečių daugiau nebeguli. Jis jautė, kad jo darbas yra beveik užbaigtas; jis buvo liūdnas ir vienišas. Bet jis pamokslavo, krikštijo, ir keliavo į pietus.

Netoli Adomo kaimo, Jonas užtruko keletą savaičių, ir būtent čia jis išsakė įsimintiną kritiką, nukreiptą prieš Erodą Antipą dėl neteisėtai paimtos kito vyro žmonos. Iki šitų metų (26 m. po Kr. gim.) birželio mėnesio Jonas sugrįžo prie Jordano upės brastos ties Betane, kur daugiau negu prieš metus jis buvo pradėjęs pamokslauti apie ateinančią karalystę. Per tas savaites po Jėzaus pakrikštijimo Jono pamokslavimo pobūdis palaipsniui pasikeitė į gailėstingumo paprastiems žmonėms skelbimą, tuo tarpu jis su nauja jėga

^{135:9.7 (1505.7)} It was early on the morning of Sabbath, February 23, that the company of John, engaged in eating their morning meal, looked up toward the north and beheld Jesus coming to them. As he approached them, John stood upon a large rock and, lifting up his sonorous voice, said: “Behold the Son of God, the deliverer of the world! This is he of whom I have said, ‘After me there will come one who is preferred before me because he was before me.’ For this cause came I out of the wilderness to preach repentance and to baptize with water, proclaiming that the kingdom of heaven is at hand. And now comes one who shall baptize you with the Holy Spirit. And I beheld the divine spirit descending upon this man, and I heard the voice of God declare, ‘This is my beloved Son in whom I am well pleased.’”

^{135:9.8 (1506.1)} Jesus bade them return to their food while he sat down to eat with John, his brothers James and Jude having returned to Capernaum.

^{135:9.9 (1506.2)} Early in the morning of the next day he took leave of John and his disciples, going back to Galilee. He gave them no word as to when they would again see him. To John’s inquiries about his own preaching and mission Jesus only said, “My Father will guide you now and in the future as he has in the past.” And these two great men separated that morning on the banks of the Jordan, never again to greet each other in the flesh.

10. JOHN JOURNEYS SOUTH

^{135:10.1 (1506.3)} Since Jesus had gone north into Galilee, John felt led to retrace his steps southward. Accordingly, on Sunday morning, March 3, John and the remainder of his disciples began their journey south. About one quarter of John’s immediate followers had meantime departed for Galilee in quest of Jesus. There was a sadness of confusion about John. He never again preached as he had before baptizing Jesus. He somehow felt that the responsibility of the coming kingdom was no longer on his shoulders. He felt that his work was almost finished; he was disconsolate and lonely. But he preached, baptized, and journeyed on southward.

^{135:10.2 (1506.4)} Near the village of Adam, John tarried for several weeks, and it was here that he made the memorable attack upon Herod Antipas for unlawfully taking the wife of another man. By June of this year (A.D. 26) John was back at the Bethany ford of the Jordan, where he had begun his preaching of the coming kingdom more than a year previously. In the weeks following the baptism of Jesus the character of John’s preaching gradually changed into a proclamation of mercy for the common people, while he denounced with

ėmė smerkti korumpuotus religinius ir politinius valdovus.

Erodas Antipas, kurio teritorijoje pamokslavo Jonas, sunerimo, kad jis ir jo mokiniai nesukeltų maišto. Erodas taip pat įsižeidė dėl to, kad Jonas viešai kritikavo jo šeimininius reikalus. Turėdamas visa tai omenyje, Erodas nusprendė pasodinti Joną į kalėjimą. Dėl to, labai ankstyvą birželio 12-osios rytą, prieš atvykstant minioms pasiklausyti pamokslavimo ir pamatyti krikštijimą, Erodo agentai Joną suėmė. Kada ėjo savaitės ir jo nepaleido, tada jo mokiniai išsisklaidė po visą Palestiną, daugelis iš jų nuėjo į Galilėją, kad prisijungtų prie Jėzaus pasekėjų.

11. JONAS KALĖJIME

Kalėjime Jonas turėjo vienišumo ir tam tikra prasme kartų patyrimą. Pasimatyti su juo buvo leidžiama nedaugeliui iš jo pasekėjų. Jis labai norėjo pamatyti Jėzų, bet turėjo pasitenkinti tuo, ką išgirdavo apie jo darbą iš tų savo pasekėjų, kurie buvo tapę tikinčiaisiais į Žmogaus Sūnų. Jam dažnai kildavo pagunda suabejoti Jėzumi ir jo dieviškąja misija. Jeigu Jėzus yra Mesijas, tai kodėl gi jis nieko nepadaro, kad jį išvaduotų iš šito nepakenčiamo įkalinimo? Šitas griežtas Dievo lankų vyras tame niekingame kalėjime kamavosi daugiau negu pusantrų metų. Ir šitas patyrimas buvo didžiulis tikėjimo į Jėzų, ir ištikimybės jam, išmėginimas. Iš tikrųjų, visas šitas patyrimas buvo didžiulis Jono tikėjimo net ir į Dievą išbandymas. Daug kartų jis jautė pagundą suabejoti net ir savo paties misijos ir patyrimo tikrumu.

Po to, kada kalėjime jis buvo praleidęs kelis mėnesius, tada jo mokinių grupė atvyko pas jį, ir pranešusi apie Jėzaus viešą veiklą, pasakė: "Taigi, tu matai, Mokytojaui, jog tas, kuris su tavimi buvo prie Jordano aukštupio, klesti ir priima visus, kas tik pas jį ateina. Jis net puotauja su mokesčių rinkėjais ir nusidėjėliais. Tu drąsiai liudijai jį, ir vis tiek jis nieko nedaro, kad tave išlaisvintų." Bet Jonas savo draugams atsakė: "Šitas vyras negali daryti nieko, nebent jam leistų jo Tėvas danguje. Jūs gerai prisimenate, jog aš sakiau: 'Aš nesu Mesijas, bet aš esu tas, kurį pasiuntė iki jo, kad parengčiau kelią jam.' Ir tą aš dariau. Tas, kuris turi nuotaką, yra jaunikis, bet jaunikio draugą, stovintį greta ir jį girdintį, jaunikio balsas labai džiugina. Dėl to mano šitas džiaugsmas išsipildė. Jis turi tapti didesnis, bet aš turiu tapti mažesnis. Aš esu iš šitos žemės ir savąją žinią aš paskelbiau. Jėzus iš Nazareto nužengia žemyn į žemę iš dangaus ir yra aukščiau už mus visus. Žmogaus Sūnus nusileido nuo Dievo, ir Dievo žodžius jis skelbs jums. Kadangi Tėvas danguje nedalina tos dvasios dalimis savo paties Sūnui. Tėvas myli savo Sūnų ir netrukus patikės visus

renewed vehemence the corrupt political and religious rulers.

135:10.3 (1506.5) Herod Antipas, in whose territory John had been preaching, became alarmed lest he and his disciples should start a rebellion. Herod also resented John's public criticisms of his domestic affairs. In view of all this, Herod decided to put John in prison. Accordingly, very early in the morning of June 12, before the multitude arrived to hear the preaching and witness the baptizing, the agents of Herod placed John under arrest. As weeks passed and he was not released, his disciples scattered over all Palestine, many of them going into Galilee to join the followers of Jesus.

11. JOHN IN PRISON

135:11.1 (1506.6) John had a lonely and somewhat bitter experience in prison. Few of his followers were permitted to see him. He longed to see Jesus but had to be content with hearing of his work through those of his followers who had become believers in the Son of Man. He was often tempted to doubt Jesus and his divine mission. If Jesus were the Messiah, why did he do nothing to deliver him from this unbearable imprisonment? For more than a year and a half this rugged man of God's outdoors languished in that despicable prison. And this experience was a great test of his faith in, and loyalty to, Jesus. Indeed, this whole experience was a great test of John's faith even in God. Many times was he tempted to doubt even the genuineness of his own mission and experience.

135:11.2 (1507.1) After he had been in prison several months, a group of his disciples came to him and, after reporting concerning the public activities of Jesus, said: "So you see, Teacher, that he who was with you at the upper Jordan prospers and receives all who come to him. He even feasts with publicans and sinners. You bore courageous witness to him, and yet he does nothing to effect your deliverance." But John answered his friends: "This man can do nothing unless it has been given him by his Father in heaven. You well remember that I said, 'I am not the Messiah, but I am one sent on before to prepare the way for him.' And that I did. He who has the bride is the bridegroom, but the friend of the bridegroom who stands near by and hears him rejoices greatly because of the bridegroom's voice. This, my joy, therefore is fulfilled. He must increase but I must decrease. I am of this earth and have declared my message. Jesus of Nazareth comes down to the earth from heaven and is above us all. The Son of Man has descended from God, and the words of God he will declare to you. For the Father in heaven gives not the spirit by measure to his own Son. The

reikalus į šito Sūnaus rankas. Tas, kas tiki į šitą Sūną, tas turi amžinąjį gyvenimą. Ir šitie žodžiai, kuriuos aš sakau, yra teisingi ir tvirti.”

Jono žodžiai šituos mokinius nustebino taip smarkiai, kad jie išsiskyrė tylėdami. Jonas taip pat buvo labai susijaudinęs, nes jis suvokė, kad išsakė pranašystę. Niekada daugiau jis nebeabejojo Jėzaus misija ir dieviškumu. Bet Jonas jautė skausmingą nusivylimą dėl to, kad Jėzus neatsiuntė jam jokios žinios, kad jis neatėjo aplankyti jo, ir kad jis nepanaudojo nė vienos iš savo galių tam, kad jį iš kalėjimo išlaisvintų. Bet Jėzus apie tai žinojo viską. Jonui jis jautė didžiulę meilę, bet dabar suvokdamas savo dieviškąją prigimtį ir iki galo žinodamas, kokie didingi dalykai buvo rengiami Jonui, kada jis paliks šitą pasaulį, ir taip pat žinodamas, kad Jono darbas žemėje yra užbaigtas, jis susilaikė nuo to, kad įsikištų į didžiojo pamokslininko-pranašo karjeros natūralią įvykių raidą.

Šitas įtemptas laukimas kalėjime buvo žmogiškai neišteriamas. Tiesiog likus kelioms dienoms iki savo mirties, Jonas vėl pasiuntė patikimus žinianešius pas Jėzų, teiraudamasis: “Ar mano darbas padarytas? Kodėl aš kankinuosi kalėjime? Ar tu iš tikrųjų esi Mesijas, ar mums laukti kito?” Ir kada šitie du mokiniai perteikė šitą žinią Jėzui, tada Žmogaus Sūnus atsakė: “Grįžkite pas Joną ir pasakykite jam, kad aš neužmiršau, bet dėl to taip pat kenčiu ir aš, nes mums tenka įgyvendinti visą teisumą. Papasakokite Jonui, ką matėte ir girdėjote—kad vargšai turi gerąją naujieną, kuri skelbiama jiems—ir, pagaliau, pasakykite mano žemiškosios misijos mylimajam šaukliui, kad jis tikrai su kaupu patirs palaimą ateities amžiuje, jeigu neturės progos suabejoti ir suklipti dėl manęs.” Ir tai buvo paskutinioji žinia, kurią Jonas gavo iš Jėzaus. Šita žinia jį labai nuramino ir daug prisidėjo prie to, kad stabilizuotų jo tikėjimą ir paruoštų jį savo gyvenimo materialiam kūne tragiškai pabaigai, kuri taip greitai atėjo po šito įsimintino įvykio.

12. JONO KRIKŠTYTOJO MIRTIS

Kadangi Jonas dirbo pietinėje Perėjoje, kai jį suėmė, tai iš karto jį nugabeno į Makajero tvirtovės kalėjimą, kur laikė įkalintą iki pat nužudymo. Erodas valdė Perėją, taip pat ir Galilėją, ir šituo laiku Perėjoje jis rezidencijas turėjo tiek Julijuje, tiek Makajere. Galilėjoje oficialioji rezidencija buvo perkelta iš Sepforio į naująją sostinę Tiberijų.

Erodas išleisti Joną bijojo, kad nesukurstytų maištą. Jį nužudyti jis baiminosi, kad sostinėje minios nesukeltų riaušių, nes tūkstančiai

Father loves his Son and will presently put all things in the hands of this Son. He who believes in the Son has eternal life. And these words which I speak are true and abiding.”

135:11.3 (1507.2) These disciples were amazed at John's pronouncement, so much so that they departed in silence. John was also much agitated, for he perceived that he had uttered a prophecy. Never again did he wholly doubt the mission and divinity of Jesus. But it was a sore disappointment to John that Jesus sent him no word, that he came not to see him, and that he exercised none of his great power to deliver him from prison. But Jesus knew all about this. He had great love for John, but being now cognizant of his divine nature and knowing fully the great things in preparation for John when he departed from this world and also knowing that John's work on earth was finished, he constrained himself not to interfere in the natural outworking of the great preacher-prophet's career.

135:11.4 (1507.3) This long suspense in prison was humanly unbearable. Just a few days before his death John again sent trusted messengers to Jesus, inquiring: “Is my work done? Why do I languish in prison? Are you truly the Messiah, or shall we look for another?” And when these two disciples gave this message to Jesus, the Son of Man replied: “Go back to John and tell him that I have not forgotten but to suffer me also this, for it becomes us to fulfill all righteousness. Tell John what you have seen and heard — that the poor have good tidings preached to them — and, finally, tell the beloved herald of my earth mission that he shall be abundantly blessed in the age to come if he finds no occasion to doubt and stumble over me.” And this was the last word John received from Jesus. This message greatly comforted him and did much to stabilize his faith and prepare him for the tragic end of his life in the flesh which followed so soon upon the heels of this memorable occasion.

12. DEATH OF JOHN THE BAPTIST

135:12.1 (1508.1) As John was working in southern Perea when arrested, he was taken immediately to the prison of the fortress of Machaerus, where he was incarcerated until his execution. Herod ruled over Perea as well as Galilee, and he maintained residence at this time at both Julias and Machaerus in Perea. In Galilee the official residence had been moved from Sepphoris to the new capital at Tiberias.

135:12.2 (1508.2) Herod feared to release John lest he instigate rebellion. He feared to put him to death lest the multitude riot in the capital, for thousands

perėjiečių tikėjo, kad Jonas yra šventas žmogus, pranašas. Dėl to Erodas laikė nazarietį pamokslininką kalėjime, nežinodamas, ką dar su juo daryti. Keletą kartų Joną buvo atvedę pas Erodą, bet nė karto jis nesutiko nei palikti Erodo valdų, nei susilaikyti nuo bet kokios viešos veiklos, jeigu jį paleistų. Ir šitas naujas susijaudinimas dėl Jėzaus iš Nazareto, kuris nuolat augo, įspėjo Erodą, kad Joną paleisti ne metas. Be to, Jonas taip pat buvo ir Erodijos, Erodo neteisėtos žmonos, didžiulės ir aršios neapykantos auka.

Ne vieną kartą Erodas šnekėjosi su Jonu apie dangaus karalystę, ir nors kartais ši žinia jam padarydavo gilų įspūdį, bet jį išleisti iš kalėjimo jis bijojo.

Kadangi Tiberijuje vis dar daug buvo statoma, tai Erodas nemažai laiko praleisdavo savo rezidencijose Perėjoje, ir jam labai patiko Makajero tvirtovė. Iki visų visuomeninių pastatų ir oficialiosios rezidencijos Tiberijuje statybos visiškos pabaigos reikėjo dar kelerių metų.

Švęsdamas savo gimtadienį, Makajero rūmuose Erodas surengė didžiulį pobūvį savo aukštiesiems karininkams ir kitiems vyrams, užimantiems aukštus postus Galilėjos ir Perėjos valdymo tarybose. Kadangi Erodijai tiesiogiai be užuolankų apeliuojant į Erodą nepasisėkė pasiekti to, kad Jonas būtų nužudytas, tai dabar ji ėmėsi užduoties tą įgyvendinti klastos būdu.

Vykstant vakaro linksmybėms ir pramogoms, Erodija pristatė savo dukrą, kad pašoktų pobūvio dalyviams. Erodiui merginos pasirodymas labai patiko ir pasikvietęs ją prie savęs jis tarė: „Tu esi žavi. Aš esu labai patenkintas tavimi. Prašyk manęs per šitą mano gimtadienį, ko tu tik trokšti, ir aš tikrai tą suteiksiu tau, net iki pusės savosios karalystės.“ Ir Erodas tą pasakė, būdamas gerokai apsvaigęs nuo didelio kiekio vyno. Mergina pasitraukė į šalį ir pasiteiravo savo motinos, ko jai reikėtų iš Erodo paprašyti. Erodija tarė: „Eik prie Erodo ir paprašyk Jono Krikštytojo galvos.“ Ir jaunoji panelė, sugrįžusi prie pobūvio stalo, tarė Erodiui: „Aš prašau, kad nedelsiant man duotumei ant lėkštės Jono Krikštytojo galvą.“

Erodą visą apėmė baimė ir liūdesys, bet dėl savo priesaikos ir dėl visų tų, kurie kartu su juo buvo prie stalo, jis negalėjo atsisakyti išpildyti šį prašymą. Ir Erodas Antipas pasiuntė kareivį, paliepęs jam atnešti Jono galvą. Tokiu būdu iš tiesų tą naktį kalėjime Jonui buvo nukirsta galva, tas kareivis atnešė ant lėkštės pranašo galvą ir ją įteikė jaunajai paneli, buvusiai pobūvių salės gale, o mergina lėkštę padavė savo motinai. Kada Jono mokiniai tą sužinojo, tada jie atėjo į kalėjimą Jono kūno, ir jį palaidoję, jie nuėjo ir papasakojo apie tai, kas atsitiko, Jėzui.

of Pereans believed that John was a holy man, a prophet. Therefore Herod kept the Nazarite preacher in prison, not knowing what else to do with him. Several times John had been before Herod, but never would he agree either to leave the domains of Herod or to refrain from all public activities if he were released. And this new agitation concerning Jesus of Nazareth, which was steadily increasing, admonished Herod that it was no time to turn John loose. Besides, John was also a victim of the intense and bitter hatred of Herodias, Herod's unlawful wife.

135:12.3 (1508.3) On numerous occasions Herod talked with John about the kingdom of heaven, and while sometimes seriously impressed with his message, he was afraid to release him from prison.

135:12.4 (1508.4) Since much building was still going on at Tiberias, Herod spent considerable time at his Perea residences, and he was partial to the fortress of Machaerus. It was a matter of several years before all the public buildings and the official residence at Tiberias were fully completed.

135:12.5 (1508.5) In celebration of his birthday Herod made a great feast in the Machaerian palace for his chief officers and other men high in the councils of the government of Galilee and Perea. Since Herodias had failed to bring about John's death by direct appeal to Herod, she now set herself to the task of having John put to death by cunning planning.

135:12.6 (1508.6) In the course of the evening's festivities and entertainment, Herodias presented her daughter to dance before the banqueters. Herod was very much pleased with the damsel's performance and, calling her before him, said: "You are charming. I am much pleased with you. Ask me on this my birthday for whatever you desire, and I will give it to you, even to the half of my kingdom." And Herod did all this while well under the influence of his many wines. The young lady drew aside and inquired of her mother what she should ask of Herod. Herodias said, "Go to Herod and ask for the head of John the Baptist." And the young woman, returning to the banquet table, said to Herod, "I request that you forthwith give me the head of John the Baptist on a platter."

135:12.7 (1508.7) Herod was filled with fear and sorrow, but because of his oath and because of all those who sat at meat with him, he would not deny the request. And Herod Antipas sent a soldier, commanding him to bring the head of John. So was John that night beheaded in the prison, the soldier bringing the head of the prophet on a platter and presenting it to the young woman at the rear of the banquet hall. And the damsel gave the platter to her mother. When John's disciples heard of this, they came to the prison for the body of John, and after laying it in a tomb, they went and told

Jesus.

136 Dokumentas. Pakrikštijimas ir tos keturiasdešimt dienų

⇨ 135

URANTIJOS KNYGA

137 ⇨

IV DALIS. JĖZAUS GYVENIMAS IR MOKYMAI

136 DOKUMENTAS. PAKRIKŠTIJIMAS IR TOS KETURIASDEŠIMT DIENŲ

Skyrius

ĮVADAS

1. Sampratos apie laukiamą Mesiją
2. Jėzaus pakrikštijimas
3. Tos keturiasdešimt Dienų
4. Planai viešam darbui
5. Pirmasis didysis sprendimas
6. Antrasis sprendimas
7. Trečiasis sprendimas
8. Ketvirtasis sprendimas
9. Penktasis sprendimas
10. Šeštasis sprendimas

ĮVADAS

JĖZUS savo viešąją veiklą pradėjo tuo metu, kada liaudies susidomėjimas Jono pamokslavimu pasiekė aukščiausią tašką ir tuo pačiu metu, kada Palestinos žydų tauta entuziastingai laukė Mesijo pasirodymo. Tarp Jono ir Jėzaus buvo didžiulis kontrastas. Jonas buvo atkaklus ir nuoširdus darbininkas, bet Jėzus buvo ramus ir laimingas darbininkas; per visą savo gyvenimą jis skubėjo tikrai keletą kartų. Jėzus buvo paguodžiantis nuraminimas pasauliui ir tam tikra prasme pavyzdys; vargu ar Jonas buvo paguoda ar pavyzdys. Jis pamokslavo apie dangaus karalystę, bet vargu ar buvo įžengęs į jos laimę. Nors Jėzus apie Joną kalbėjo kaip apie didingiausią iš senosios kategorijos pranašų, bet jis taip pat sakė, jog mažiausias iš tų, kurie matė naujojo kelio didingą šviesą ir juo įžengė į dangaus karalystę, iš tikrųjų yra didingesnis už Joną.

Kada Jonas pamokslavo apie ateinančią karalystę, tada jo žinios našta buvo: Atgailaukite!

PAPER 136 BAPTISM AND THE FORTY DAYS SECTIONS

Introduction

1. Concepts of the Expected Messiah
2. The Baptism of Jesus
3. The Forty Days
4. Plans for Public Work
5. The First Great Decision
6. The Second Decision
7. The Third Decision
8. The Fourth Decision
9. The Fifth Decision
10. The Sixth Decision

INTRODUCTION

136:0.1 (1509.1) JESUS began his public work at the height of the popular interest in John's preaching and at a time when the Jewish people of Palestine were eagerly looking for the appearance of the Messiah. There was a great contrast between John and Jesus. John was an eager and earnest worker, but Jesus was a calm and happy laborer; only a few times in his entire life was he ever in a hurry. Jesus was a comforting consolation to the world and somewhat of an example; John was hardly a comfort or an example. He preached the kingdom of heaven but hardly entered into the happiness thereof. Though Jesus spoke of John as the greatest of the prophets of the old order, he also said that the least of those who saw the great light of the new way and entered thereby into the kingdom of heaven was indeed greater than John.

136:0.2 (1509.2) When John preached the coming kingdom, the burden of his message was: Repent!

bėkite nuo ateinančio įniršio. Kada pradėjo pamokslauti Jėzus, tada raginimas atgailauti išliko, bet po tokios žinios visada ėjo evangelija, geroji naujiena apie naujosios karalystės džiaugsmą ir laisvę.

flee from the wrath to come. When Jesus began to preach, there remained the exhortation to repentance, but such a message was always followed by the gospel, the good tidings of the joy and liberty of the new kingdom.

1. SAMPRATOS APIE LAUKIAMĄ MESIJĄ

Žydai turėjo daug idėjų apie laukiamą išvaduotoją, ir kiekviena iš šitų skirtingų mesijietiškų mokyklų galėjo pasiremti teiginiais iš hebrajų raštų, kad įrodytų savąjį požiūrį. Apskritai paėmus, žydai manė, kad jų nacionalinė istorija prasideda nuo Abraomo, o aukščiausiąją tašką pasiekia su Mesiju ir Dievo karalystės naujuoju amžiumi. Ankstesniaisiais laikais šitą išvaduotoją jie įsivaizdavo kaip „Viešpaties tarną,“ vėliau kaip „Žmogaus Sūnų,“ tuo tarpu pastaruoju laiku kai kurie nuėjo net ir tiek toli, kad Mesiją laikė „Dievo Sūnumi.“ Bet nesvarbu, ar jis buvo vadinamas „Abraomo sėkla“ ar „Dovydo sūnumi,“ bet visi sutiko, kad jis turi būti Mesijas, „pateptasis.“ Tokiu būdu ši samprata vystėsi nuo „Viešpaties tarno“ iki „Dovydo sūnaus,“ „Žmogaus Sūnaus,“ ir „Dievo Sūnaus.“

Jono ir Jėzaus laikais labiau mokyti žydai buvo išvystę mintį apie ateinantį Mesiją kaip apie išstobulintą ir pavyzdinį izraelitą, kuris kaip „Viešpaties tarnas“ savyje sujungia trigubas pranašo, šventiko, ir karaliaus pareigas.

Žydai dievobaimingai tikėjo, jog, kaip jų tėvus iš Egipto vergovės Mozė išlaisvino nuostabių stebuklų dėka, taip ir ateinantis Mesijas žydų tautą iš romėnų priespaudos išvaduos net ir didingesnių galios stebuklų ir rasinio triumfo stebuklų dėka. Rabinai iš Raštų buvo surinkę beveik penkis šimtus ištraukų, kurios, nors ir buvo akivaizdžiai prieštaringos, bet jiems netrukė tvirtinti, kad jos pranašavo Mesijo atėjimą. Ir tarp visų šitų laiko, metodo, ir funkcijos detalių jie beveik visiškai iš akiračio išleido pažadėtojo Mesijo *asmenybę*. Jie laukė žydų nacionalinės šlovės atstatymo— Izraelio žemiškojo išaukštinimo—o ne pasaulio išgelbėjimo. Dėl to tampa akivaizdu, kad Jėzus iš Nazareto niekada nebūtų galėjęs patenkinti šitos materialistinės žydų proto sampratos apie Mesiją. Didelė dalis iš jų tariamų mesijietiškų pranašavimų, jeigu tikrai į šituos pranašiškus pasakymus jie būtų pažvelgę kitokioje šviesoje, būtų labai natūraliai jų protą parengę tam, kad Jėzų pripažintų kaip užbaigiantį vieną amžių ir pradedantį gailestingumo ir išgelbėjimo visoms nacijoms naują ir geresnį laikotarpį.

Žydai buvo auklėjami taip, kad tikėtų *Šekino*

1. CONCEPTS OF THE EXPECTED MESSIAH

136:1.1 (1509.3) The Jews entertained many ideas about the expected deliverer, and each of these different schools of Messianic teaching was able to point to statements in the Hebrew scriptures as proof of their contentions. In a general way, the Jews regarded their national history as beginning with Abraham and culminating in the Messiah and the new age of the kingdom of God. In earlier times they had envisaged this deliverer as “the servant of the Lord,” then as “the Son of Man,” while latterly some even went so far as to refer to the Messiah as the “Son of God.” But no matter whether he was called the “seed of Abraham” or “the son of David,” all were agreed that he was to be the Messiah, the “anointed one.” Thus did the concept evolve from the “servant of the Lord” to the “son of David,” “Son of Man,” and “Son of God.”

136:1.2 (1509.4) In the days of John and Jesus the more learned Jews had developed an idea of the coming Messiah as the perfected and representative Israelite, combining in himself as the “servant of the Lord” the threefold office of prophet, priest, and king.

136:1.3 (1509.5) The Jews devoutly believed that, as Moses had delivered their fathers from Egyptian bondage by miraculous wonders, so would the coming Messiah deliver the Jewish people from Roman domination by even greater miracles of power and marvels of racial triumph. The rabbis had gathered together almost five hundred passages from the Scriptures which, notwithstanding their apparent contradictions, they averred were prophetic of the coming Messiah. And amidst all these details of time, technique, and function, they almost completely lost sight of the *personality* of the promised Messiah. They were looking for a restoration of Jewish national glory — Israel’s temporal exaltation — rather than for the salvation of the world. It therefore becomes evident that Jesus of Nazareth could never satisfy this materialistic Messianic concept of the Jewish mind. Many of their reputed Messianic predictions, had they but viewed these prophetic utterances in a different light, would have very naturally prepared their minds for a recognition of Jesus as the terminator of one age and the inaugurator of a new and better dispensation of mercy and salvation for all nations.

136:1.4 (1510.1) The Jews had been brought up to believe in the doctrine of the *Shekinah*. But this

doktrina. Bet šito tariamo Dieviškojo Buvimo simbolio nebuvo matyti šventykloje. Jie tikėjo, kad Mesijo atėjimas jį atstatys. Jie laikėsi painių idėjų apie rasinę nuodėmę ir tariamai nuodėmingą žmogaus prigimtį. Vieni mokė, jog Adomo nuodėmė žmogiškąją rasę prakeikė, ir, kad Mesijas panaikins tą prakeikimą ir atstatys žmogui dieviškąjį palankumą. Kiti mokė, jog Dievas, kurdamas žmogų, į jo būtį įdėjo tiek gėrio, tiek blogio prigimtį; jog, kada jis pamatė savo sukurtą galutinį rezultatą, tada labai nusivylė, ir, kad „Jis gailėjosi, jog žmogų buvo sutvėręs šitokį.“ Ir tie, kurie mokė šitaip, tikėjo, kad Mesijas turi ateiti tam, kad žmogų atpirktų iš įgimtos nuodėmingos prigimties.

Dauguma žydų tikėjo, kad spaudžiami romėnų valdžios jie toliau kankinasi už savo nacionalines nuodėmes ir dėl pagonių atsivertėlių į žydų tikėjimą nenuoširdumo. Žydų nacija iš visos širdies *neatgailavo*; dėl to iš tikrųjų Mesijas savąjį atėjimą uždelsė. Buvo daug kalbama apie atgailavimą; dėl šitos priežasties buvo tas galingas ir betarpiškas Jono pamokslavimo raginimas, „Atgailaukite ir krikštykitės, nes dangaus karalystė yra šalia.“ Ir dangaus karalystė bet kuriam dievobaimingam žydui galėjo reikšti tikrai vieną dalyką: Mesijo atėjimą.

Mykolo savęs padovanojimas turėjo vieną bruožą, kuris buvo visiškai svetimas žydų sampratai apie Mesiją, ir tai buvo dviejų prigimčių, žmogiškosios ir dieviškosios, *sąjunga*. Žydai Mesiją suvokė įvairiai, kaip išstobulintą žmogų, viršžmogį, ir net kaip dievišką, bet jie niekada nesilaikė tokios sampratos, jog tai yra sąjunga to, kas yra žmogiška ir dieviška. Ir tai buvo toji kliūtis, ties kuria klupdavo pirmieji Jėzaus mokiniai. Jie suvokė žmogiškąją Mesijo kaip Dovydo sūnaus sampratą, kaip ją buvo pateikę ankstesnieji pranašai; kaip Žmogaus Sūnų, Danieliaus ir kai kurių vėlesniųjų pranašų viršžmogiškąją idėją; ir net kaip Dievo Sūnų, kaip jį pavaizdavo Enocho Knygos autorius ir kai kurie jo amžininkai; bet niekada net ir akimirkai jie neturėjo tikrosios sampratos apie tų dviejų prigimčių, žmogiškosios ir dieviškosios, sąjungą vienoje žemiškoje asmenybėje. Kūrėjo įsikūnijimas tvarinio pavidalu nebuvo iš anksto apreiškėtas. Tą apreiškė tikrai Jėzus; pasaulis nieko nežinojo apie tokius dalykus tol, kol Sūnus Kūrėjas tapo materialiu kūnu ir gyveno tarp sferos mirtingųjų.

2. JĖZAUS PAKRIKŠTIJIMAS

Jėzus buvo pakrikštytas, kada Jono pamokslavimas buvo pasiekęs aukščiausią viršūnę, kada Palestina liepsnojo jo žinios viltimi — „Dievo karalystė yra šalia“—kada visa žydija buvo pasinėrusi į rimtą ir iškilmingą savianalizę.

reputed symbol of the Divine Presence was not to be seen in the temple. They believed that the coming of the Messiah would effect its restoration. They held confusing ideas about racial sin and the supposed evil nature of man. Some taught that Adam's sin had cursed the human race, and that the Messiah would remove this curse and restore man to divine favor. Others taught that God, in creating man, had put into his being both good and evil natures; that when he observed the outworking of this arrangement, he was greatly disappointed, and that “He repented that he had thus made man.” And those who taught this believed that the Messiah was to come in order to redeem man from this inherent evil nature.

136:1.5 (1510.2) The majority of the Jews believed that they continued to languish under Roman rule because of their national sins and because of the halfheartedness of the gentile proselytes. The Jewish nation had not wholeheartedly *repented*; therefore did the Messiah delay his coming. There was much talk about repentance; wherefore the mighty and immediate appeal of John's preaching, “Repent and be baptized, for the kingdom of heaven is at hand.” And the kingdom of heaven could mean only one thing to any devout Jew: The coming of the Messiah.

136:1.6 (1510.3) There was one feature of the bestowal of Michael which was utterly foreign to the Jewish conception of the Messiah, and that was the *union* of the two natures, the human and the divine. The Jews had variously conceived of the Messiah as perfected human, superhuman, and even as divine, but they never entertained the concept of the *union* of the human and the divine. And this was the great stumbling block of Jesus' early disciples. They grasped the human concept of the Messiah as the son of David, as presented by the earlier prophets; as the Son of Man, the superhuman idea of Daniel and some of the later prophets; and even as the Son of God, as depicted by the author of the Book of Enoch and by certain of his contemporaries; but never had they for a single moment entertained the true concept of the union in one earth personality of the two natures, the human and the divine. The incarnation of the Creator in the form of the creature had not been revealed beforehand. It was revealed only in Jesus; the world knew nothing of such things until the Creator Son was made flesh and dwelt among the mortals of the realm.

2. THE BAPTISM OF JESUS

136:2.1 (1510.4) Jesus was baptized at the very height of John's preaching when Palestine was aflame with the expectancy of his message — “the kingdom of God is at hand” — when all Jewry was engaged in serious and solemn self-examination.

Žydų rasinis solidarumo jausmas buvo labai gilus. Žydai ne tik tikėjo, kad tėvo nuodėmės gali sukelti kančių jo vaikams, bet jie tvirtai tikėjo, kad vieno individo nuodėmė gali prakeikti naciją. Todėl, nevisi tie, kuriuos pakrikštijo Jonas, laikė save kaltais dėl konkrečių nuodėmių, kurias Jonas pasmerkė. Izraelio gerovei Jonas pakrikštijo daug dievobaimingų sielų. Jie bijojo, kad kažkokia jiems nežinoma nuodėmė Mesijo atėjimą gali uždelsti. Jie patys jautė, kad priklauso nusikaltusiai ir nuodėme prakeiktai nacijai, ir jie ateidavo krikštysis, kad šitaip elgdamiesi galėtų parodyti rasės atgailavimo vaisius. Dėl to akivaizdu, kad Jėzus Jono krikštą priėmė visiškai ne kaip atgailos ritualą ar atleidimą už nuodėmes. Priimdamas krikštą iš Jono rankų, Jėzus tikai sekė daugelio pamaldžių izraeliečių pavyzdžiu.

Kada Jėzus iš Nazareto įbrido į Jordano upę tam, kad jį pakrikštytų, tada jis buvo šios sferos mirtingasis, kuris žmogaus evoliucinio pakilimo viršūnę buvo pasiekęs visose srityse, kurios yra susijusios su proto užkariavimu ir susitapatinimu su dvasia. Tą dieną upėje jis stovėjo kaip evoliucinių laiko ir erdvės pasaulių išstobulintas mirtingasis. Tarp Jėzaus mirtingojo proto ir viduje gyvenančio dvasinio Derintojo, Rojaus Tėvo dieviškosios dovanos, buvo sukurtas tobulas sinchroniškumas ir pilnutinis ryšys. Ir kaip tik toks Derintojas gyvena visose normaliose būtybėse, kurios Urantijoje gyvena nuo to meto, kada Mykolas pakilo vadovauti savajai visatai, išskyrus tai, kad Jėzaus Derintojas šitai ypatingai misijai buvo anksčiau parengtas, kada tokiu pačiu būdu buvo apsigyvenęs kitoje viršžmogiškoje būtybėje, įsikūnijusioje mirtingojo materialaus kūno pavidalu, Makiventos Melkizedeko viduje.

Paprastai, kada šios sferos mirtingasis pasiekia tokius aukštus asmenybės tobulumo lygius, tada įvyksta tie preliminarūs dvasinio pakilimo reiškiniai, kurie galiausiai pasibaigia mirtingojo subrendusios sielos susiliejimu su susietu su ja dieviškuoju Derintoju. Ir toks pasikeitimas akivaizdžiai turėjo įvykti Jėzaus iš Nazareto asmenybės patyrimo tą pačią dieną, kada į Jordano upę jis įbrido drauge su savo dviem broliais tam, kad Jonas juos pakrikštytų. Šitas ritualas buvo jo grynai žmogiškosios gyvybės Urantijoje baigiamasis aktas, ir daug viršžmogiškųjų stebėtojų tikėjosi pamatyti Derintojo susiliejamą su tuo protu, kuriame jis gyveno, bet jiems visiems buvo lemta patirti nusivylimą. Įvyko kažkas naujo ir netgi didingesnio. Kada Jonas savo rankas uždėjo ant Jėzaus tam, kad jį pakrikštytų, tada viduje gyvenantis Derintojas galutinai paliko Jošua, Juozapo sūnaus, išstobulintą žmogiškąją sielą. Ir vos po kelių akimirkų šita dieviškoji esybė iš Dieviningtono sugrįžo kaip Personalizuotas Derintojas ir

The Jewish sense of racial solidarity was very profound. The Jews not only believed that the sins of the father might afflict his children, but they firmly believed that the sin of one individual might curse the nation. Accordingly, not all who submitted to John's baptism regarded themselves as being guilty of the specific sins which John denounced. Many devout souls were baptized by John for the good of Israel. They feared lest some sin of ignorance on their part might delay the coming of the Messiah. They felt themselves to belong to a guilty and sin-cursed nation, and they presented themselves for baptism that they might by so doing manifest fruits of race penitence. It is therefore evident that Jesus in no sense received John's baptism as a rite of repentance or for the remission of sins. In accepting baptism at the hands of John, Jesus was only following the example of many pious Israelites.

136:2.2 (1511.1) When Jesus of Nazareth went down into the Jordan to be baptized, he was a mortal of the realm who had attained the pinnacle of human evolutionary ascension in all matters related to the conquest of mind and to self-identification with the spirit. He stood in the Jordan that day a perfected mortal of the evolutionary worlds of time and space. Perfect synchrony and full communication had become established between the mortal mind of Jesus and the indwelling spirit Adjuster, the divine gift of his Father in Paradise. And just such an Adjuster indwells all normal beings living on Urantia since the ascension of Michael to the headship of his universe, except that Jesus' Adjuster had been previously prepared for this special mission by similarly indwelling another superhuman incarnated in the likeness of mortal flesh, Machiventa Melchizedek.

136:2.3 (1511.2) Ordinarily, when a mortal of the realm attains such high levels of personality perfection, there occur those preliminary phenomena of spiritual elevation which terminate in eventual fusion of the matured soul of the mortal with its associated divine Adjuster. And such a change was apparently due to take place in the personality experience of Jesus of Nazareth on that very day when he went down into the Jordan with his two brothers to be baptized by John. This ceremony was the final act of his purely human life on Urantia, and many superhuman observers expected to witness the fusion of the Adjuster with its indwelt mind, but they were all destined to suffer disappointment. Something new and even greater occurred. As John laid his hands upon Jesus to baptize him, the indwelling Adjuster took final leave of the perfected human soul of Joshua ben Joseph. And in a few moments this divine entity returned from Divinington as a Personalized Adjuster and chief of his kind throughout the entire local universe of Nebadon. Thus did Jesus

savosios kategorijos vadovas visoje Nebadono vietinėje visatoje. Tokiu būdu iš tikrųjų Jėzus matė savo paties ankstesnę dieviškąją dvasią po sugrįžimo nusileidžiančią pas jį personalizuota forma. Ir jis išgirdo šitą pačią Rojaus kilmės dvasią prakalbusią, kuri tarė, "Tai yra mano mylimas Sūnus, kuriuo aš esu labai patenkintas." Ir Jonas, su Jėzaus dviem broliais, šiuos žodžius taip pat girdėjo. Jono mokiniai, stovėdami prie vandens krašto, šitų žodžių negirdėjo, taip pat jie nematė ir Personalizuoto Derintojo vaizdinio. Personalizuotą Derintoją matė tik Jėzaus akys.

Kada sugrįžęs ir dabar išaukštintas Personalizuotas Derintojas šitaip tarė, tuomet įsivyravo tylą. Ir tuo metu, kai tie keturi stovėjo vandenyje, Jėzus, žiūrėdamas į viršų, į šalia esantį Derintoją, meldėsi: "Mano Tėve, kuris valdai danguje, tebūnie pagarbintas tavo vardas. Teateinie tavoji karalystė! Tebūnie tavoji valia žemėje, net ir taip, kaip ir danguje." Kada jis pasimeldė, tada tie "dangūs atsivėrė," ir Žmogaus Sūnus pamatė vaizdinį, kurį pateikė dabar jau Personalizuotas Derintojas, regėdamas save patį kaip Dievo Sūnų, koks jis buvo prieš atvykdamas į žemę mirtingojo materialaus kūno pavidalu, ir koks jis bus tada, kada šitas įsikūnijimo gyvenimas bus užbaigtas. Šitą dangiškąją viziją matė tik Jėzus.

Jonas ir Jėzus girdėjo būtent Personalizuoto Derintojo balsą, kalbantį Visuotinio Tėvo vardu, nes Derintojas yra Rojaus Tėvo ir kaip Rojaus Tėvas. Per Jėzaus visą likusį žemiškąjį gyvenimą šitas Personalizuotas Derintojas buvo susietas su juo visuose jo darbuose; Jėzus palaikė nuolatinę komuniką su šituo išaukštintu Derintoju.

Kada Jėzus buvo pakrikštytas, tada jis neatgailavo dėl kokių nors piktadarybių; jis neišpažino jokių nuodėmių. Šituo krikštu jis pasišventė vykdyti dangiškojo Tėvo valią. Savo krikšto metu jis girdėjo neklystantį savojo Tėvo raginimą, baigiamąjį nurodymą imtis savojo Tėvo reikalo, ir jis keturiasdešimčiai dienų pasišalino, kad šitą gausybę problemų apmąstytų vienvėję. Šitaip kuriam laikui pasitraukdamas iš aktyvių asmenybės ryšių su savo žemiškaisiais bičiuliais, Jėzus, toks, koks jis buvo ir koks buvo Urantijoje, tiksliai laikėsi tos procedūros, kuri galioja morontiniuose pasauliuose, kada tik kylantysis mirtingasis susilieja su Visuotinio Tėvo vidiniu buvimu.

Šitoji krikšto diena užbaigė Jėzaus grynai žmogiškąjį gyvenimą. Dieviškasis Sūnus savąjį Tėvą surado, Visuotinis Tėvas surado savo įsikūnijusį Sūnų, ir jie kalbasi vienas su kitu.

(Jėzus buvo beveik trisdešimt vienerių su puse metų amžiaus, kada buvo pakrikštytas. Nors Lukas ir sako, kad Jėzus buvo pakrikštytas Tiberijaus Cezario penkioliktaisiais valdymo

observe his own former divine spirit descending on its return to him in personalized form. And he heard this same spirit of Paradise origin now speak, saying, "This is my beloved Son in whom I am well pleased." And John, with Jesus' two brothers, also heard these words. John's disciples, standing by the water's edge, did not hear these words, neither did they see the apparition of the Personalized Adjuster. Only the eyes of Jesus beheld the Personalized Adjuster.

136:2.4 (1511.3) When the returned and now exalted Personalized Adjuster had thus spoken, all was silence. And while the four of them tarried in the water, Jesus, looking up to the near-by Adjuster, prayed: "My Father who reigns in heaven, hallowed be your name. Your kingdom come! Your will be done on earth, even as it is in heaven." When he had prayed, the "heavens were opened," and the Son of Man saw the vision, presented by the now Personalized Adjuster, of himself as a Son of God as he was before he came to earth in the likeness of mortal flesh, and as he would be when the incarnated life should be finished. This heavenly vision was seen only by Jesus.

136:2.5 (1512.1) It was the voice of the Personalized Adjuster that John and Jesus heard, speaking in behalf of the Universal Father, for the Adjuster is of, and as, the Paradise Father. Throughout the remainder of Jesus' earth life this Personalized Adjuster was associated with him in all his labors; Jesus was in constant communion with this exalted Adjuster.

136:2.6 (1512.2) When Jesus was baptized, he repented of no misdeeds; he made no confession of sin. His was the baptism of consecration to the performance of the will of the heavenly Father. At his baptism he heard the unmistakable call of his Father, the final summons to be about his Father's business, and he went away into private seclusion for forty days to think over these manifold problems. In thus retiring for a season from active personality contact with his earthly associates, Jesus, as he was and on Urantia, was following the very procedure that obtains on the morontia worlds whenever an ascending mortal fuses with the inner presence of the Universal Father.

136:2.7 (1512.3) This day of baptism ended the purely human life of Jesus. The divine Son has found his Father, the Universal Father has found his incarnated Son, and they speak the one to the other.

136:2.8 (1512.4) (Jesus was almost thirty-one and one-half years old when he was baptized. While Luke says that Jesus was baptized in the fifteenth year of the reign of Tiberius Caesar, which would

metais, kas būtų 29 m. po Kr. gim., kadangi Augustas mirė 14 m. po Kr. gim., bet reikėtų prisiminti, jog Tiberijus buvo imperatorius drauge su Augustu dvejus su puse metų prieš Augusto mirtį, nukaldinęs monetas jo garbei spalio mėnesį 11 m. po Kr. gim. Dėl to, jo faktiško valdymo penkioliktieji metai buvo būtent šitie patys 26 m. po Kr. gim., Jėzaus pakrikštijimo metai. Ir taip pat tai buvo tie metai, kada Pontijus Pilotas pradėjo savo valdymą kaip Judėjos valdytojas.)

3. TOS KETURIASDEŠIMT DIENŲ

Jėzus mirtingojo savęs padovanojimo didįjį gundymą buvo iškentęs iki savojo krikšto, kada šešias savaites jį drėkino Hermono Kalno rasos. Ten ant Hermono Kalno, kaip šios sferos mirtingasis, kuriam nepadėjo niekas, jis buvo sutikęs ir nugalėjo Urantijos apsimetėlį, Kaligastiją, šito pasaulio princą. Tą reikšmingą dieną, kaip liudija visatos dokumentai, Jėzus iš Nazareto tapo Urantijos Planetos Princu. Ir šitas Urantijos Princas, taip neužilgo būsiantis paskelbtas aukščiausiuoju Nebadono Valdovu, dabar keturiasdešimčiai dienų pasitraukė į vienvetę tam, jog pasirengtų planus ir nuspręstų, koku būdu skelbti naująją Dievo karalystę žmonių širdyse.

Po krikšto jis per tas keturiasdešimt dienų stengėsi prisitaikyti prie pasikeitusių šio pasaulio ir šios visatos ryšių, kurie pasikeitė dėl to, kad jo Derintojas buvo personalizuos. Per šitą vienumos laikotarpį Perėjos kalnuose jis apsisprendė dėl savosios veiklos krypties, kurios laikysis, ir dėl tų metodų, kuriuos panaudos naujoje ir pasikeitusioje žemiškojo gyvenimo fazėje, kurią jis netrukus pradės.

Jėzus pasitraukė į vienvetę ne tam, jog pasninkautų ir kankintų savo sielą. Jis nebuvo asketas, ir jis atėjo, kad visas tokias nuostatas, susijusias su požiūriu į Dievą, sugriautų amžiams. Tos priežastys, kurios jį privertė ieškoti šitos vienvetės, visiškai skyrėsi nuo tų priežasčių, kurios skatino Mozę ir Eliją, ir net Joną Krikštytoją. Tuo metu Jėzus visiškai sąmoningai suvokė savo ryšį su savo sukurtąja visata, o taip pat ir su visatų visata, vadovaujama Rojaus Tėvo, jo Tėvo danguje. Dabar jis iki galo prisiminė įpareigojimus ir nurodymus, kurie buvo susiję su šiuo savęs padovanojimu ir kuriuos jam buvo perteikę jo vyresnysis brolis, Emanuelis, prieš jam pradėdant savo įsikūnijimą Urantijoje. Dabar jis aiškiai ir iki galo suvokė visus šituos toli nusidriekiančius ryšius, ir jis troško pasišalinti kažkuriam ramaus meditavimo laikotarpiui, kad galėtų apmąstyti planus ir nuspręsti, kokiais metodais jis atliks savo viešus darbus šito pasaulio ir visų likusių pasaulių savo vietinėje visatoje labui.

be A.D. 29 since Augustus died in A.D. 14, it should be recalled that Tiberius was coemperor with Augustus for two and one-half years before the death of Augustus, having had coins struck in his honor in October, A.D. 11. The fifteenth year of his actual rule was, therefore, this very year of A.D. 26, that of Jesus' baptism. And this was also the year that Pontius Pilate began his rule as governor of Judea.)

3. THE FORTY DAYS

^{136:3.1 (1512.5)} Jesus had endured the great temptation of his mortal bestowal before his baptism when he had been wet with the dews of Mount Hermon for six weeks. There on Mount Hermon, as an unaided mortal of the realm, he had met and defeated the Urantia pretender, Caligastia, the prince of this world. That eventful day, on the universe records, Jesus of Nazareth had become the Planetary Prince of Urantia. And this Prince of Urantia, so soon to be proclaimed supreme Sovereign of Nebadon, now went into forty days of retirement to formulate the plans and determine upon the technique of proclaiming the new kingdom of God in the hearts of men.

^{136:3.2 (1512.6)} After his baptism he entered upon the forty days of adjusting himself to the changed relationships of the world and the universe occasioned by the personalization of his Adjuster. During this isolation in the Perean hills he determined upon the policy to be pursued and the methods to be employed in the new and changed phase of earth life which he was about to inaugurate.

^{136:3.3 (1512.7)} Jesus did not go into retirement for the purpose of fasting and for the affliction of his soul. He was not an ascetic, and he came forever to destroy all such notions regarding the approach to God. His reasons for seeking this retirement were entirely different from those which had actuated Moses and Elijah, and even John the Baptist. Jesus was then wholly self-conscious concerning his relation to the universe of his making and also to the universe of universes, supervised by the Paradise Father, his Father in heaven. He now fully recalled the bestowal charge and its instructions administered by his elder brother, Immanuel, ere he entered upon his Urantia incarnation. He now clearly and fully comprehended all these far-flung relationships, and he desired to be away for a season of quiet meditation so that he could think out the plans and decide upon the procedures for the prosecution of his public labors in behalf of this world and for all other worlds in his local universe.

Tuo metu, kada klajojo kalnuose, ieškodamas tinkamos priedangos, Jėzus sutiko savo visatos pagrindinį tvarkytoją Gabrielį, Nebadono Ryškiają ir Ryto Žvaigždę. Gabrielis dabar vėl atstatė asmeninį ryšį su šios visatos Sūnumi Kūrėju; tiesiogiai jie susitiko pirmą kartą po to, kada Mykolas atsisveikino su savo bičiuliais Salvingtonė, kada jis išvyko į Edentiją, kad pasiruoštų pradėti savęs padovanojimą Urantijoje. Gabrielis, Emanuelio nurodymu ir įpareigotas Uversos Dienų Senujų, dabar Jėzui pateikė informaciją, pažymintį, kad jo savęs padovanojimo patyrimas Urantijoje iš esmės yra užbaigtas, kiek tai yra susiję su jo visatos išstobulinto suverenumo užtarnavimu ir Liuciferio maišto užbaigimu. Pirmąjį tikslą jis pasiekė savojo krikšto dieną, kada personalizuotas jo Derintojas pademonstravo jam savęs padovanojimo mirtingojo materialaus kūno pavidalų tobulumą ir užbaigtumą, o antrasis tikslas tapo istorijos faktu tą dieną, kada jis nusileido nuo Hermono Kalno, kad prisijungtų prie jo laukiančio vaikiną, Tiglatą. Dabar Jėzui buvo pranešta, vietinės visatos ir supervisatos aukščiausiosios valdžios vardu, kad jo savęs padovanojimo darbas yra užbaigtas tiek, kiek tai turi įtakos jo asmeniniam statusui ryšium su suverenumu ir maištu. Šitą užtikrinimą jis jau buvo gavęs tiesiai iš Rojaus vizijos būdu savojo krikšto metu ir viduje gyvenančio Minties Derintojo personalizavimo reiškiniu dėka.

Tuo metu, kai jis leido laiką ant kalno, kalbėdamasis su Gabrieliu, Edentijos Žvaigždyno Tėvas asmeniškai pasirodė Jėzui ir Gabrielui, sakdamas: "Dokumentai yra užbaigti. Mykolo Nr. 611.121 suverenumas savajai Nebadono visatai yra pasiektas ir laukia Visuotiniam Tėvui iš dešinės. Aš tau atnešu atleidimą nuo savęs padovanojimo misijos, perduotą Emanuelio, tavojo brolio-rémėjo Urantijos įsikūnijimo metu. Dabar arba bet koku metu vėliau, ir tokiu būdu, kokį tu pats pasirinksi, tu gali užbaigti įsikūnijantį savęs padovanojimą, pakilti pas savąjį Tėvą iš dešinės, gauti savo suverenumą, ir priimti savo tikrai pelnytą besąlygišką valdžią visam Nebadonui. Dienų Senujų įgaliojimu, aš taip pat liudiju, jog yra užbaigti visi supervisatos dokumentai, susiję su visų-nuodėmių maišto užbaigimu tavojoje visatoje ir tavo apdovanojantys visiškai ir neribota valdžia, kad ateityje susitvarkytum su bet koku įmanomu sukilimu ir su visais įmanomais sukilimais. Formaliai, tavasis darbas Urantijoje ir mirtingojo tvarinio materialaus kūno pavidalu yra užbaigtas. Nuo šiol tavasis kelias yra tavo paties pasirinkimo reikalas."

Kada Edentijos Pats Aukštasis Tėvas išvyko, tada Jėzus ilgai šnekėjosi su Gabrieliu apie visatos gerovę ir, pasiūsdamas sveikinimus Emanueliui, užtikrino jį, kad tame darbe, kurio netrukus imsis Urantijoje, jis visą laiką prisimins tą patarimą, kurį buvo gavęs Salvingtonė ryšium su

136:3.4 (1513.1) While wandering about in the hills, seeking a suitable shelter, Jesus encountered his universe chief executive, Gabriel, the Bright and Morning Star of Nebadon. Gabriel now re-established personal communication with the Creator Son of the universe; they met directly for the first time since Michael took leave of his associates on Salvington when he went to Edentia preparatory to entering upon the Urantia bestowal. Gabriel, by direction of Immanuel and on authority of the Uversa Ancients of Days, now laid before Jesus information indicating that his bestowal experience on Urantia was practically finished so far as concerned the earning of the perfected sovereignty of his universe and the termination of the Lucifer rebellion. The former was achieved on the day of his baptism when the personalization of his Adjuster demonstrated the perfection and completion of his bestowal in the likeness of mortal flesh, and the latter was a fact of history on that day when he came down from Mount Hermon to join the waiting lad, Tiglath. Jesus was now informed, upon the highest authority of the local universe and the superuniverse, that his bestowal work was finished in so far as it affected his personal status in relation to sovereignty and rebellion. He had already had this assurance direct from Paradise in the baptismal vision and in the phenomenon of the personalization of his indwelling Thought Adjuster.

136:3.5 (1513.2) While he tarried on the mountain, talking with Gabriel, the Constellation Father of Edentia appeared to Jesus and Gabriel in person, saying: "The records are completed. The sovereignty of Michael number 611,121 over his universe of Nebadon rests in completion at the right hand of the Universal Father. I bring to you the bestowal release of Immanuel, your sponsor-brother for the Urantia incarnation. You are at liberty now or at any subsequent time, in the manner of your own choosing, to terminate your incarnation bestowal, ascend to the right hand of your Father, receive your sovereignty, and assume your well-earned unconditional rulership of all Nebadon. I also testify to the completion of the records of the superuniverse, by authorization of the Ancients of Days, having to do with the termination of all sin-rebellion in your universe and endowing you with full and unlimited authority to deal with any and all such possible upheavals in the future. Technically, your work on Urantia and in the flesh of the mortal creature is finished. Your course from now on is a matter of your own choosing."

136:3.6 (1513.3) When the Most High Father of Edentia had taken leave, Jesus held long converse with Gabriel regarding the welfare of the universe and, sending greetings to Immanuel, proffered his assurance that, in the work which he was about to undertake on Urantia, he would be

įpareigojimais, perduotais prieš savęs padovanojimo misiją.

Per visas šitas keturiasdešimt atsiskyrimo dienų Jokūbas ir Jonas, Zabediejaus sūnūs, buvo užsiėmę Jėzaus paieškomis. Daug kartų jie buvo netoli tos vietos, kur jis buvo apsistojęs, bet niekada iš tiesų jo nesurado.

4. PLANAI VIEŠAM DARBUI

Diena iš dienos, viršuje kalnuose, Jėzus rengė planus savęs padovanojimo Urantijoje likusiai daliai. Iš pradžių jis nusprendė, jog nemokys tuo pačiu laiku, kada moko Jonas. Jis planavo likti santykinai atsiskyręs iki to meto, kada Jono darbas pasieks tikslą, arba kol Joną netikėtai sustabdys įkalinimas. Jėzus puikiai žinojo, kad Jono bebaimis ir netaktiškas pamokslavimas netrukus sukels pilietinių valdovų baimę ir priešišumą. Turėdamas omenyje Jono nesaugią padėtį, Jėzus pradėjo konkrečiai planuoti savo viešojo darbo programą savo tautos ir pasaulio labui, savo visos milžiniškos visatos kiekvieno apgyvendinto pasaulio labui. Mykolo mirtingojo savęs padovanojimas buvo *Urantijoje*, bet jis buvo Nebadono *visiems* pasauliams.

Pirmiausia, ką padarė Jėzus, apmąstęs bendrą planą, kaip savo programą derinti su Jono judėjimu, tai iš naujo išanalizavo Emanuelio nurodymus. Jis įdėmiai apmąstė jam duotą patarimą dėl jo darbo metodų, ir tai, kad planetoje jis neturi palikti jokių išliekančių užrašų. Iš tiesų Jėzus daugiau nekada neberašė ant ko nors kito, išskyrus smėlį. Savo kito apsilankymo Nazarete metu, dideliame savo brolio Juozapo skausmui, Jėzus sunaikino visus savo užrašus, kurie buvo išlikę ant lentelių dailidės dirbtuvėje, ir kurios kabėjo ant senojo namo sienų. Ir Jėzus daug mąstė apie Emanuelio patarimą dėl savo ekonominio, visuomeninio, ir politinio požiūrio į šį pasaulį, su kuriuo jam teks susidurti.

Per šitą keturiasdešimties dienų atsiskyrimo laikotarpį Jėzus nepasninkavo. Ilgiausias periodas, kada jis gyveno be maisto, buvo jo pirmosios dvi dienos kalnuose, kada jis buvo taip pasinėręs į apmąstymus, kad visiškai užmiršo pavalgyti. Bet trečiąją dieną jis ėmė ieškoti maisto. Šituo metu jo taip pat *negundė* nei kokios nors blogos dvasios, nei maištaujančios asmenybės, gyvenančios šitame pasaulyje ar iš kurio nors kito pasaulio.

Šitos keturiasdešimt dienų buvo ta proga, kada paskutinį kartą tarėsi dieviškasis protas ir žmogiškasis protas, arba tiksliau tai buvo pirmasis realus veikimas, kada šitie du protai dabar tapo vienu. Šito svarbaus meditavimo laikotarpio rezultatai įtikinamai parodė, jog dieviškasis protas

ever mindful of the counsel he had received in connection with the prebestowal charge administered on Salvington.

136:3.7 (1514.1) Throughout all of these forty days of isolation James and John the sons of Zebedee were engaged in searching for Jesus. Many times they were not far from his abiding place, but never did they find him.

4. PLANS FOR PUBLIC WORK

136:4.1 (1514.2) Day by day, up in the hills, Jesus formulated the plans for the remainder of his Urantia bestowal. He first decided not to teach contemporaneously with John. He planned to remain in comparative retirement until the work of John achieved its purpose, or until John was suddenly stopped by imprisonment. Jesus well knew that John's fearless and tactless preaching would presently arouse the fears and enmity of the civil rulers. In view of John's precarious situation, Jesus began definitely to plan his program of public labors in behalf of his people and the world, in behalf of every inhabited world throughout his vast universe. Michael's mortal bestowal was *on Urantia* but *for* all worlds of Nebadon.

136:4.2 (1514.3) The first thing Jesus did, after thinking through the general plan of co-ordinating his program with John's movement, was to review in his mind the instructions of Immanuel. Carefully he thought over the advice given him concerning his methods of labor, and that he was to leave no permanent writing on the planet. Never again did Jesus write on anything except sand. On his next visit to Nazareth, much to the sorrow of his brother Joseph, Jesus destroyed all of his writing that was preserved on the boards about the carpenter shop, and which hung upon the walls of the old home. And Jesus pondered well over Immanuel's advice pertaining to his economic, social, and political attitude toward the world as he should find it.

136:4.3 (1514.4) Jesus did not fast during this forty days' isolation. The longest period he went without food was his first two days in the hills when he was so engrossed with his thinking that he forgot all about eating. But on the third day he went in search of food. Neither was he *tempted* during this time by any evil spirits or rebel personalities of station on this world or from any other world.

136:4.4 (1514.5) These forty days were the occasion of the final conference between the human and the divine minds, or rather the first real functioning of these two minds as now made one. The results of this momentous season of meditation demonstrated conclusively that the divine mind

triumfuojančiai ir dvasiškai viešpatavo žmogiškojo intelekto atžvilgiu. Nuo šiol žmogaus protas tapo Dievo protu, ir nors žmogaus proto savasis aš yra visą laiką, bet visada šitas sudvasintas žmogiškasis protas tikrai sako "tebūnie ne manoji, bet tavoji valia."

Šito reikšmingo laikotarpio transakcijos nebuvo badavusio ir nusilpusio proto nerealios vizijos, taip pat jos nebuvo ir painiojantys ir naivūs simboliai, kurie vėliau tapo žinomi kaip "Jėzaus gundymai tyruose." Vietoje šito tai buvo laikotarpis, skirtas apmąstyti visą kupiną įvykių ir įvairių savęs padovanojimo karjerą ir tolimesniam tarnavimui rūpestingai parengti tokius planus, kurie geriausiai pasitarnautų šito pasaulio labui, tuo pačiu metu taip pat kažkuo prisidėtų ir prie to, jog būtų pagerintos ir visos kitos dėl maišto izoliuotos sferos. Jėzus mąstė apie visą žmogiškojo gyvenimo Urantijoje tarpsnį, pradedant Andono ir Fontos laikais, einant artyn iki Adomo pražangos, ir dar artyn iki Melkizedeko iš Salemo tarnystės.

Gabrielis priminė Jėzui, jog yra du keliai, kurių pagalba jis gali pasirodyti pasauliui tuo atveju, jeigu jis nuspręs kažkurį laiką pasilikti Urantijoje. Ir jis paaiškino Jėzui, kad jo pasirinkimas šitame reikale neturės nieko bendro nei su jo visatos suverenumu, nei su Liuciferio maišto užbaigimu. Šie du tarnystės pasaulyje keliai yra tokie:

1. Savo paties kelias—tas kelias, kuris galėtų atrodyti maloniausias ir naudingiausias šito pasaulio betarpiškų poreikių ir savo paties visatos dabartinio dvasinio pagerinimo požiūriu.

2. Tėvo kelias—toliaregiško tvarinio gyvenimo idealo pavyzdys, kaip jį įsivaizduoja visatų visatos Rojaus administracijos aukštosios asmenybės.

Šitokiu būdu Jėzui buvo paaiškinta, jog yra du būdai, kuriais jis gali sutvarkyti savo žemiškojo gyvenimo likusią dalį. Kiekvienas iš šitų kelių turėjo savų privalumų, žvelgiant į juos tos konkrečios situacijos šviesoje. Žmogaus Sūnus aiškiai matė, kad jo pasirinkimas tarp šitų dviejų elgesio būdų neturi nieko bendro su visatos suverenumo suteikimu jam; tai jau buvo išspręstas reikalas ir patvirtintas visatų visatos dokumentais, ir tikrai laukė, kada jis to paprašys, atvykęs pats asmeniškai. Bet Jėzui buvo pastebėta, kad jo Rojaus broliui, Emanueliui, suteiktų didžiulį pasitenkinimą, jeigu jam, Jėzui, atrodytų tinkama savo įsikūnijimo žmogiškąją karjerą užbaigti taip kilniai, kaip ją ir buvo pradėjęs, visada atsiduodamas Tėvo valiai. Šito atsiskyrimo trečiąją dieną Jėzus pasižadėjo, kad jis sugrįš į pasaulį, kad užbaigtų savo žemiškąją karjerą, ir kad bet kioje situacijoje, kurioje bus galimi bet kokie du keliai, jis visada pasirinktų Tėvo valią. Ir jis pragyveno savo žemiškojo gyvenimo likusiąją dalį visada laikydamasis šito sprendimo. Net iki pat

has triumphantly and spiritually dominated the human intellect. The mind of man has become the mind of God from this time on, and though the selfhood of the mind of man is ever present, always does this spiritualized human mind say, "Not my will but yours be done."

136:4.5 (1514.6) The transactions of this eventful time were not the fantastic visions of a starved and weakened mind, neither were they the confused and puerile symbolisms which afterward gained record as the "temptations of Jesus in the wilderness." Rather was this a season for thinking over the whole eventful and varied career of the Urantia bestowal and for the careful laying of those plans for further ministry which would best serve this world while also contributing something to the betterment of all other rebellion-isolated spheres. Jesus thought over the whole span of human life on Urantia, from the days of Andon and Fonta, down through Adam's default, and on to the ministry of the Melchizedek of Salem.

136:4.6 (1514.7) Gabriel had reminded Jesus that there were two ways in which he might manifest himself to the world in case he should choose to tarry on Urantia for a time. And it was made clear to Jesus that his choice in this matter would have nothing to do with either his universe sovereignty or the termination of the Lucifer rebellion. These two ways of world ministry were:

136:4.7 (1515.1) 1. His own way — the way that might seem most pleasant and profitable from the standpoint of the immediate needs of this world and the present edification of his own universe.

136:4.8 (1515.2) 2. The Father's way — the exemplification of a farseeing ideal of creature life visualized by the high personalities of the Paradise administration of the universe of universes.

136:4.9 (1515.3) It was thus made clear to Jesus that there were two ways in which he could order the remainder of his earth life. Each of these ways had something to be said in its favor as it might be regarded in the light of the immediate situation. The Son of Man clearly saw that his choice between these two modes of conduct would have nothing to do with his reception of universe sovereignty; that was a matter already settled and sealed on the records of the universe of universes and only awaited his demand in person. But it was indicated to Jesus that it would afford his Paradise brother, Immanuel, great satisfaction if he, Jesus, should see fit to finish up his earth career of incarnation as he had so nobly begun it, always subject to the Father's will. On the third day of this isolation Jesus promised himself he would go back to the world to finish his earth career, and that in a situation involving any two ways he would always choose the Father's will. And he lived out the remainder of his earth life always true to that resolve. Even to the bitter end he invariably

skaudžiausios pabaigos jo nepriklausoma valia visada pakludavo dangiškojo Tėvo valiai.

Tos keturiasdešimt dienų kalnų tyruose nebuvo didžiojo gundymo laikotarpis, bet vietoje šito tai buvo Mokytojo *didžiųjų sprendimų* laikotarpis. Per šitas dienas, kada jis vienas artimai bendravo su savimi ir su savojo Tėvo betarpišku buvimu—Personalizuotu Derintoju (jis daugiau nebeturėjo asmeninio serafinio sargo)—tada jis priėmė, po vieną, didžiuosius sprendimus, kurie turėjo kontroliuoti jo veiklos kryptį ir elgesį per jo žemiškosios karjeros likusiąją dalį. Vėliau pasakojimą apie didįjį gundymą imta sieti su šituo atsiskyrimo laikotarpiu dėl supainiojimo su fragmentiškais pasakojimais apie kovas ant Hermono Kalno, o taip pat ir dėl to, jog tuo metu egzistavo paprotys, pagal kurį visi didieji pranašai ir žmogiškieji lyderiai savo viešąją karjerą turėdavo pradėti tariamu pasninkavimo ir meldimosi laikotarpiu. Jėzus visada elgdavosi taip, kada reikėdavo priimti bet kokią naują arba rimtą sprendimą, pasišalindavo komunikacijai su savo paties dvasia tam, kad galėtų sužinoti Dievo valią.

Ir visa tai planuojant savo žemiškojo gyvenimo likusiąją dalį, Jėzaus žmogiškąją širdį visą laiką draskė dvi priešingos elgesio kryptys:

1. Jis turėjo stiprų troškimą patraukti savąją tautą—ir visą pasaulį—kad tikėtų į jį ir priimtų jo naująją dvasinę karalystę. Ir jis puikiai žinojo apie jų idėjas, susijusias su Mesijo atėjimu.

2. Gyventi ir dirbti taip, kaip, jo įsitikinimu, tam pritarė jo Tėvas, savąją darbą atlikti kitų pasaulių, reikalingų pagalbos, labui, ir toliau tęsti, įkuriant karalystę, Tėvo atskleidimą ir parodyti jo dieviškąjį kupiną meilės charakterį.

Per visas šitas reikšmingas dienas Jėzus gyveno senos uolos urve, priedangoje, buvusioje kalnų šlaite, netoli kaimo, kažkada vadinto Beit Adis. Jis gėrė iš mažo šaltinio, kuris tryško iš kalno šlaito netoli šitos uolinės pastogės.

5. PIRMASIS DIDYSIS SPRENDIMAS

Trečiąją dieną po to, kada jis buvo pradėjęs šitą pasitarimą pats su savimi ir su savo Personalizuotu Derintoju, Jėzui buvo pateikta Nebadono susirinkusiųjų dangiškujų gausybė, kurias pasiuntė jų vadai, kad lauktų savo mylimojo Valdovo valios nurodymo, viziją. Šitą galingą gausybę sudarė dvylika serafinių legionų ir proporcingas skaičius protingų būtybių iš visatos kiekvienos kategorijos. Ir pirmasis didis sprendimas, kurį Jėzus priėmė vienvėsiu metu, buvo susijęs su tuo, ar jis naudosis ar nesinaudosis šitomis galingomis asmenybėmis, ryšium su savo

subordinated his sovereign will to that of his heavenly Father.

136:4.10 (1515.4) The forty days in the mountain wilderness were not a period of great temptation but rather the period of the Master's *great decisions*. During these days of lone communion with himself and his Father's immediate presence — the Personalized Adjuster (he no longer had a personal seraphic guardian) — he arrived, one by one, at the great decisions which were to control his policies and conduct for the remainder of his earth career. Subsequently the tradition of a great temptation became attached to this period of isolation through confusion with the fragmentary narratives of the Mount Hermon struggles, and further because it was the custom to have all great prophets and human leaders begin their public careers by undergoing these supposed seasons of fasting and prayer. It had always been Jesus' practice, when facing any new or serious decisions, to withdraw for communion with his own spirit that he might seek to know the will of God.

136:4.11 (1515.5) In all this planning for the remainder of his earth life, Jesus was always torn in his human heart by two opposing courses of conduct:

136:4.12 (1515.6) 1. He entertained a strong desire to win his people — and the whole world — to believe in him and to accept his new spiritual kingdom. And he well knew their ideas concerning the coming Messiah.

136:4.13 (1515.7) 2. To live and work as he knew his Father would approve, to conduct his work in behalf of other worlds in need, and to continue, in the establishment of the kingdom, to reveal the Father and show forth his divine character of love.

136:4.14 (1515.8) Throughout these eventful days Jesus lived in an ancient rock cavern, a shelter in the side of the hills near a village sometime called Beit Adis. He drank from the small spring which came from the side of the hill near this rock shelter.

5. THE FIRST GREAT DECISION

136:5.1 (1516.1) On the third day after beginning this conference with himself and his Personalized Adjuster, Jesus was presented with the vision of the assembled celestial hosts of Nebadon sent by their commanders to wait upon the will of their beloved Sovereign. This mighty host embraced twelve legions of seraphim and proportionate numbers of every order of universe intelligence. And the first great decision of Jesus' isolation had to do with whether or not he would make use of these mighty personalities in connection with the ensuing program of his public work on Urantia.

viešo darbo Urantijoje pradedama programa.

Jėzus nusprendė, kad iš šitos milžiniškos susirinkusios gausybės nė viena asmenybė jis *nesinaudos*, nebent taptų akivaizdu, jog tokia yra *jo Tėvo valia*. Nepaisant šito bendro pobūdžio sprendimo, šitoji milžiniška gausybė pasiliko su juo per visą jo žemiškojo gyvenimo likusiąją dalį, būdama visuomet pasirengusi paklusti savojo valdovo valios menkiausiam pareiškimui. Nors Jėzus savo žmogiškosiomis akimis šitų lydinčiųjų asmenybių nematė nuolat, bet su juo susietas Personalizuotas Derintojas iš tiesų jas visas matė visą laiką, ir su jomis visomis galėjo palaikyti ryšį.

Prieš nusileisdamas žemyn po keturiasdešimties dienų vienvėdės kalnuose, Jėzus savąjį neseniai Personalizuotą Derintoją paskyrė tiesiogiai vadovauti šitai lydinčiajai visatos asmenybių gausybei, ir ilgiau negu ketverius metus Urantijos laiku iš tikrųjų šitos atrinktos asmenybės iš visatos protingų būtybių visų kategorijų paklusniai ir pagarbiai veikė, išmintingai vadovaujant šitam išaukštintam ir patyrusiam Personalizuotam Paspaltingajam Pagalbininkui. Priimdamas vadovavimą šitai galingai asamblėjai, šis Derintojas, kažkada buvęs Rojaus Tėvo dalis ir esmė, užtikrino Jėzų, kad jokia būdu šitoms viršžmogiškosioms agentūroms nebus leista tarnauti, arba pačioms pasireikšti, ryšium su jo žmogiškąja karjera, arba jo žmogiškosios karjeros labui, nebent atsitiktų taip, jog tokio įsikišimo panorėtų pats Tėvas. Tokiu būdu vienu didingu sprendimu Jėzus savanoriškai atsisakė bet kokios viršžmogiškosios pagalbos visuose reikaluose, susijusiuose su savo mirtingojo karjeros likusia dalimi, nebent Tėvas galėtų savarankiškai nuspręsti taip, kad dalyvautų šio Sūnaus žemiškųjų darbų tam tikrame konkrečiame veiksmo ar epizode.

Priimdamas šitą vadovavimą visatos gausybėms, lydinčioms Kristų Mykolą, Personalizuotas Derintojas dėjo dideles pastangas, jog atkreiptų Jėzaus dėmesį į tai, kad, nors visatos tvarinių tokios asamblėjos veiklą *erdvėje* ir gali apriboti jų Kūrėjo suteiktas įgaliojimas, bet tokie apribojimai neturi poveikio jų veiklai *laike*. Ir šitas apribojimas paaiškinamas tuo, jog Derintojai, kada yra personalizuojami, tada yra nelaikės būtybės. Todėl Jėzus buvo įspėtas, kad, nors Derintojo kontrolė gyvoms protingoms būtybėms, kurioms vadovauti buvo patikėta jam, bus visiška ir tobula, kiek tai yra susiję su bet kokiais reikalais *erdvėje*, bet tokių tobulų apribojimų negali būti *laiko* atžvilgiu. Derintojas tarė: "Aš tikrai įsakysiu, kaip tu esi nurodęs, uždrausti panaudoti bet kokią būdu šitas lydinčiąsias visatos protingų būtybių gausybes, ryšium su tavo žemiškąja karjera, išskyrus tuos atvejus, kur Rojaus Tėvas man nurodys, jog tokioms agentūroms aš leisčiau veikti tam, kad būtų įvykdyta jo dieviškoji valia taip, kaip nuspręsi

^{136:5.2 (1516.2)} Jesus decided that he would *not* utilize a single personality of this vast assemblage unless it should become evident that this was his *Father's will*. Notwithstanding this general decision, this vast host remained with him throughout the balance of his earth life, always in readiness to obey the least expression of their Sovereign's will. Although Jesus did not constantly behold these attendant personalities with his human eyes, his associated Personalized Adjuster did constantly behold, and could communicate with, all of them.

^{136:5.3 (1516.3)} Before coming down from the forty days' retreat in the hills, Jesus assigned the immediate command of this attendant host of universe personalities to his recently Personalized Adjuster, and for more than four years of Urantia time did these selected personalities from every division of universe intelligences obediently and respectfully function under the wise guidance of this exalted and experienced Personalized Mystery Monitor. In assuming command of this mighty assembly, the Adjuster, being a onetime part and essence of the Paradise Father, assured Jesus that in no case would these superhuman agencies be permitted to serve, or manifest themselves in connection with, or in behalf of, his earth career unless it should develop that the Father willed such intervention. Thus by one great decision Jesus voluntarily deprived himself of all superhuman co-operation in all matters having to do with the remainder of his mortal career unless the Father might independently choose to participate in some certain act or episode of the Son's earth labors.

^{136:5.4 (1516.4)} In accepting this command of the universe hosts in attendance upon Christ Michael, the Personalized Adjuster took great pains to point out to Jesus that, while such an assembly of universe creatures could be limited in their *space* activities by the delegated authority of their Creator, such limitations were not operative in connection with their function in *time*. And this limitation was dependent on the fact that Adjusters are nontime beings when once they are personalized. Accordingly was Jesus admonished that, while the Adjuster's control of the living intelligences placed under his command would be complete and perfect as to all matters involving *space*, there could be no such perfect limitations imposed regarding *time*. Said the Adjuster: "I will, as you have directed, enjoin the employment of this attendant host of universe intelligences in any manner in connection with your earth career except in those cases where the Paradise Father directs me to release such agencies in order that his divine will of your choosing may be

tu, ir tomis akimirkomis, kada tavo žmogiškoji-dieviškoji valia gali būti užsiėmusi bet kokių sprendimų ar veiksmu, kuris tikrai bus atsiėtas tiksliai nuo natūralios žemiškosios *laiko* tėkmės. Visais tokiais atvejais aš esu bejėgis, ir tavo tvariniai, čia susurinkę su galios ir vienybės tobulumu, yra lygiai tokie pat bejėgiai. Jeigu tavo suvienytos prigimtys išreikš tokius troškimus, tuomet šitie tavo sprendimo mandatai bus nedelsiant įvykdyti. Tavo noras visuose tokiuose reikaluose pasireikš laiko sutrumpinimu, ir tas mintyse įsivaizduojamas dalykas *ims* egzistuoti. Man vadovaujant toks gali būti didžiausiu laipsniu įmanomas tavojo potencialaus suverenumo apribojimas. Mano savimonėje laikas neegzistuoja, ir dėl to tavo tvarinių aš negaliu apriboti ten, kur yra sąsaja su laiku.”

Tokiu būdu iš tiesų Jėzus sužinojo, kaip jo sprendimas toliau gyventi kaip žmogui tarp žmonių bus įgyvendinamas praktikoje. Jis vieninteliu sprendimu visas jį lydinčias visatos įvairių protingų būtybių gausybės pašalino iš dalyvavimo savo prasidedančioje viešoje tarnystėje, išskyrus jų dalyvavimą tokiuose reikaluose, kurie yra susiję tiksliai su laiku. Todėl tampa akivaizdu, kad bet kokie įmanomi viršgamtiniai arba tariamai viršžmogiški reiškiniai, lydėję Jėzaus tarnavimą, buvo susiję tiksliai su laiko pašalinimu, nebent Tėvas danguje specialiai priimdavo kitokį sprendimą. Joks stebuklas, jokia gailėstingumo tarnystė, ar joks kitas įmanomas įvykis, atsitikęs ryšium su Jėzaus žemiškosios veiklos likusia dalimi, negalėjo turėti tokio veiksmo pobūdžio ar charakterio, kuris pranoksta gamtos dėsnius, nustatytus ir nuolat veikiančius žmogaus veikloje, kada jis gyvena Urantijoje, išskyrus šitą aiškiai konstatuotą *laiko* aspektą. Aišku, jokių apribojimų negali būti taikoma “Tėvo valios” pasireiškimams. Laiko pašalinimo, ryšium su šito potencialaus visatos Valdovo išreikštu troškimu, galima buvo išvengti tiksliai šito Dievo-žmogaus *valios* tiesioginio ir aiškaus veiksmo dėka tokiu būdu, kad laikas, susijęs su konkrečiu veiksmu ar įvykiu, *neturėtų būti sutrumpinamas arba pašalinamas*. Tam, kad būtų užkirstas kelias menamų *laiko stebuklų* atsiradimui, Jėzus laiką turėjo visuomet suvokti sąmoningai. Nors kiek jam praradus laiko sąmoningą suvokimą, ryšium su konkrečiu noru pareiškimu, tai prilygo įgyvendinimui to dalyko, kurį suvokė Sūnaus Kūrėjo protas, ir be laiko įsiterpimo.

Su juo susieto ir Personalizuoto Derintojo prižiūrinčios kontrolės dėka Mykolui buvo įmanoma tobulai apriboti savo asmeninę žemiškąją veiklą erdvės atžvilgiu, bet buvo neįmanoma Žmogaus Sūnui šitokiu būdu apriboti savo naują kaip potencialaus Nebadono Valdovo žemiškąją statusą, kiek šis yra susijęs su *laiku*. Ir toksai buvo Jėzaus iš Nazareto realusis statusas, kada jis rengėsi pradėti savo viešąją veiklą

accomplished, and in those instances where you may engage in any choice or act of your divine-human will which shall only involve departures from the natural earth order as to *time*. In all such events I am powerless, and your creatures here assembled in perfection and unity of power are likewise helpless. If your united natures once entertain such desires, these mandates of your choice will be forthwith executed. Your wish in all such matters will constitute the abridgment of time, and the thing projected *is* existent. Under my command this constitutes the fullest possible limitation which can be imposed upon your potential sovereignty. In my self-consciousness time is nonexistent, and therefore I cannot limit your creatures in anything related thereto.”

^{136:5.5 (1517.1)} Thus did Jesus become apprised of the working out of his decision to go on living as a man among men. He had by a single decision excluded all of his attendant universe hosts of varied intelligences from participating in his ensuing public ministry except in such matters as concerned *time* only. It therefore becomes evident that any possible supernatural or supposedly superhuman accompaniments of Jesus’ ministry pertained wholly to the elimination of time unless the Father in heaven specifically ruled otherwise. No miracle, ministry of mercy, or any other possible event occurring in connection with Jesus’ remaining earth labors could possibly be of the nature or character of an act transcending the natural laws established and regularly working in the affairs of man as he lives on Urantia *except* in this expressly stated matter of *time*. No limits, of course, could be placed upon the manifestations of “the Father’s will.” The elimination of time in connection with the expressed desire of this potential Sovereign of a universe could only be avoided by the direct and explicit act of the *will* of this God-man to the effect that time, as related to the act or event in question, *should not be shortened or eliminated*. In order to prevent the appearance of apparent *time miracles*, it was necessary for Jesus to remain constantly time conscious. Any lapse of time consciousness on his part, in connection with the entertainment of definite desire, was equivalent to the enactment of the thing conceived in the mind of this Creator Son, and without the intervention of time.

^{136:5.6 (1517.2)} Through the supervising control of his associated and Personalized Adjuster it was possible for Michael perfectly to limit his personal earth activities with reference to space, but it was not possible for the Son of Man thus to limit his new earth status as potential Sovereign of Nebadon as regards *time*. And this was the actual status of Jesus of Nazareth as he went forth to begin his public ministry on Urantia.

Urantijoje.

6. ANTRASIS SPRENDIMAS

Numatęs savo elgesį savo sukurtų protingų būtybių visų klasių visų asmenybių atžvilgiu, tiek, kiek tą buvo galima apspręsti, atsižvelgiant į neatskiriamą nuo savo naujojo dieviškumo statuso potencialą, dabar Jėzus savo mintis nukreipė į save. Ką jis, dabar visiškai savimoningas visų daiktų ir būtybių, egzistuojančių šitoje visatoje, kūrėjas, darys su šitomis išimtinėmis kūrėjo teisėmis pasikartojančiose gyvenimo situacijose, su kuriomis jis tuoj pat susidurs, kada tik sugrįš į Galilėją tam, kad atnaujintų savo darbą tarp žmonių? Iš esmės, jau, ir būtent ten, kur jis buvo šituose vienišuose kalnuose, jis susidūrė su šita problema, nes jam reikėjo susirasti maisto. Iki trečiosios jo meditavimų vienvėję dienos žmogiškasis kūnas išalko. Ar jam reikėtų eiti ieškoti maisto taip, kaip jo ieškoti eitų eilinis žmogus, ar tiesiog jam reikėtų panaudoti savo normalias kūrybines galias ir sukurti tinkamą kūnui maistą tiesiog parengtą šalia? Ir šitas didis Mokytojo sprendimas jums buvo pateiktas kaip gundymas—kaip tariamų priešų iššūkis, kad jis “palieptų taip, kad šitie akmenys taptų duonos kepalais.”

Šitaip Jėzus nusistatė kitą ir nuoseklų elgesį savo likusiems žemiškiems darbams. Kiek tai yra susiję su jo asmeninėmis reikmėmis, ir apskritai net ir savo santykiuose su kitomis asmenybėmis, dabar jis sąmoningai apsisprendė eiti normalios žemiškosios egzistencijos keliu; jis aiškiai nusprendė nesielti taip, kad pranoktų, sulaužytų, arba šiurkščiai pažeistų savo paties sukurtus gamtos dėsnius. Bet jis negalėjo prisizadėti sau pačiam, kaip jį jau buvo įspėjęs jo Personalizuotas Derintojas, jog šitie gamtos dėsniai negali būti, tam tikromis suvokiamomis aplinkybėmis, smarkiai *pagreitinti*. Iš esmės, Jėzus nusprendė savo gyvenimo darbą organizuoti ir atlikti sutinkamai su gamtos dėsniais ir derinant su egzistuojančia visuomenine organizacija. Šituo Mokytojas pasirinko tokia gyvenimo programą, kuri prilygo apsisprendimui nedaryti stebuklų ir keliančių nuostabą veiksmų. Vėl jis apsisprendė “Tėvo valios” naudai; vėl jis viską atidavė į savo Rojaus Tėvo rankas.

Jėzaus žmogiškoji prigimtis diktavo, jog pirmoji pareiga turi būti savisauga; laiko ir erdvės pasaulyuose tai yra normalaus žmogaus normalus požiūris, ir, dėl to, tai yra pagrįsta Urantijos mirtingojo reakcija. Bet Jėzus rūpinosi ne vien tik šituo pasauliu ir jo tvariniais; jis gyveno tokį gyvenimą, kuris buvo numatytas tam, jog mokyti ir įkvėpti toli nusidriekiančios visatos daugybę tvarinių.

6. THE SECOND DECISION

136:6.1 (1517.3) Having settled his policy concerning all personalities of all classes of his created intelligences, so far as this could be determined in view of the inherent potential of his new status of divinity, Jesus now turned his thoughts toward himself. What would he, now the fully self-conscious creator of all things and beings existent in this universe, do with these creator prerogatives in the recurring life situations which would immediately confront him when he returned to Galilee to resume his work among men? In fact, already, and right where he was in these lonely hills, had this problem forcibly presented itself in the matter of obtaining food. By the third day of his solitary meditations the human body grew hungry. Should he go in quest of food as any ordinary man would, or should he merely exercise his normal creative powers and produce suitable bodily nourishment ready at hand? And this great decision of the Master has been portrayed to you as a temptation — as a challenge by supposed enemies that he “command that these stones become loaves of bread.”

136:6.2 (1518.1) Jesus thus settled upon another and consistent policy for the remainder of his earth labors. As far as his personal necessities were concerned, and in general even in his relations with other personalities, he now deliberately chose to pursue the path of normal earthly existence; he definitely decided against a policy which would transcend, violate, or outrage his own established natural laws. But he could not promise himself, as he had already been warned by his Personalized Adjuster, that these natural laws might not, in certain conceivable circumstances, be greatly *accelerated*. In principle, Jesus decided that his lifework should be organized and prosecuted in accordance with natural law and in harmony with the existing social organization. The Master thereby chose a program of living which was the equivalent of deciding against miracles and wonders. Again he decided in favor of “the Father’s will”; again he surrendered everything into the hands of his Paradise Father.

136:6.3 (1518.2) Jesus’ human nature dictated that the first duty was self-preservation; that is the normal attitude of the natural man on the worlds of time and space, and it is, therefore, a legitimate reaction of a Urantia mortal. But Jesus was not concerned merely with this world and its creatures; he was living a life designed to instruct and inspire the manifold creatures of a far-flung universe.

Prieš savo krikšto apšvietimą jis gyveno tobulai atsiduodamas savo dangiškojo Tėvo valiai ir vadovavimui. Jis besąlygiškai nusprendė taip gyventi ir toliau, kaip mirtingasis aiškiai priklausydamas nuo Tėvo valios. Jis pasirinko nenatūralų kelią—jis nusprendė nesiekti savęs išsaugojimo. Jis priėmė sprendimą toliau gyventi, atsisakydamas savigynos. Savo išvadas jis suformulavo savo žmogiškajam protui žinomais Raštų žodžiais: “Žmogus yra gyvas ne vien tik duona, bet ir kiekvienu žodžiu, sklindančiu iš Dievo lūpų.” Priėjęs šitos išvados fizinės prigimties apetito atžvilgiu, kuris pasireiškia alkio maistui, Žmogaus Sūnus pateikė savo galutinę nuostatą dėl visų kitų materialaus kūno troškimų ir žmogiškosios prigimties natūralių akstinių.

Savo viršžmogiškąją galią jis galbūt galėtų panaudoti dėl kitų, bet dėl savęs, niekada. Ir šitaip jis elgėsi visą laiką iki pat galo, kuomet apie jį su pašaipa buvo sakoma: “Jis gelbėjo kitus; o savęs išgelbėti negali”—nes jis nenorėjo.

Žydai laukė tokio Mesijo, kuris darytų net ir didesnius stebuklus už Mozę, kuris, buvo manoma, padarė taip, kad vanduo ėmė tekėti iš uolos dykumoje ir jų protėvius pamaitino mana tyruose. Jėzus žinojo, kokio Mesijo laukė jo tėvynainiai, ir jis turėjo visas tas galias ir išimties teises, kad patenkintų jų pačius viltingiausius lūkesčius, bet jis nusprendė nesinaudoti tokia nuostabia galia ir šlovės programa! Jėzus į tokią laukiamų stebuklų darymo kryptį žiūrėjo kaip į sugrįžimą atgal į laukinių šamanų nemokšiškos magijos ir žeminančių papročių senuosius laikus. Galbūt, dėl savo tvarinių išgelbėjimo, jis ir galėtų paspartinti gamtos dėsni, bet pažeisti savo paties dėsnius savo paties naudai ar savo bičiulių žmonių įbauginimui, šito tai jis nedarys. Ir Mokytojo sprendimas buvo galutinis.

Jėzui buvo skaudu dėl savosios tautos; jis visiškai suprato, kaip jie buvo atvesti iki to, jog ėmė laukti Mesijo atėjimo, to meto, kada “žemė duos savo vaisius dešimt tūkstančių kartų daugiau, ir ant vieno vynuogių medžio bus tūkstantis šakų, ir kiekviena šaka išaugins tūkstantį kekių, ir kiekviena kekė turės tūkstantį vynuogių, ir iš kiekvienos vynuogės bus padaryta po galoną vyno.” Žydai tikėjo, kad tas Mesijas atneš stebuklingos gausos erą. Hebrajai ilgą laiką buvo auklėjami pasakojimais apie stebuklus ir legendomis apie nuostabius dalykus.

Jis nebuvo toks Mesijas, kuris ateina padauginti duonos ir vyno. Jis atėjo ne tam, kad tarnautų vien tiktai žemiškiems poreikiams; jis atėjo tam, kad savąjį Tėvą danguje apreikštų savo vaikams žemėje, tuo pačiu stengdamasis savo

136:6.4 (1518.3) Before his baptismal illumination he had lived in perfect submission to the will and guidance of his heavenly Father. He emphatically decided to continue on in just such implicit mortal dependence on the Father's will. He purposed to follow the unnatural course — he decided not to seek self-preservation. He chose to go on pursuing the policy of refusing to defend himself. He formulated his conclusions in the words of Scripture familiar to his human mind: “Man shall not live by bread alone but by every word that proceeds from the mouth of God.” In reaching this conclusion in regard to the appetite of the physical nature as expressed in hunger for food, the Son of Man made his final declaration concerning all other urges of the flesh and the natural impulses of human nature.

136:6.5 (1518.4) His superhuman power he might possibly use for others, but for himself, never. And he pursued this policy consistently to the very end, when it was jeeringly said of him: “He saved others; himself he cannot save” — because he would not.

136:6.6 (1518.5) The Jews were expecting a Messiah who would do even greater wonders than Moses, who was reputed to have brought forth water from the rock in a desert place and to have fed their forefathers with manna in the wilderness. Jesus knew the sort of Messiah his compatriots expected, and he had all the powers and prerogatives to measure up to their most sanguine expectations, but he decided against such a magnificent program of power and glory. Jesus looked upon such a course of expected miracle working as a harking back to the olden days of ignorant magic and the degraded practices of the savage medicine men. Possibly, for the salvation of his creatures, he might accelerate natural law, but to transcend his own laws, either for the benefit of himself or the overawing of his fellow men, that he would not do. And the Master's decision was final.

136:6.7 (1518.6) Jesus sorrowed for his people; he fully understood how they had been led up to the expectation of the coming Messiah, the time when “the earth will yield its fruits ten thousandfold, and on one vine there will be a thousand branches, and each branch will produce a thousand clusters, and each cluster will produce a thousand grapes, and each grape will produce a gallon of wine.” The Jews believed the Messiah would usher in an era of miraculous plenty. The Hebrews had long been nurtured on traditions of miracles and legends of wonders.

136:6.8 (1519.1) He was not a Messiah coming to multiply bread and wine. He came not to minister to temporal needs only; he came to reveal his Father in heaven to his children on earth, while he sought to lead his earth children to join him in a

žemės vaikus vesti taip, kad jie nuoširdžiai prisijungtų prie jo gyvendami taip, jog vykdytų Tėvo danguje valią.

Šituo sprendimu Jėzus iš Nazareto visai stebinčiai visatai parodė, kokia yra beprotystė ir nuodėmė niekingai pardavinėti dieviškąjį talentą ir Dievo suteiktus gabumus asmeninio išaukštinimo labui arba dėl grynai savanaudiškos naudos ir šlovės. Tokia buvo Liuciferio ir Kaligastijos nuodėmė.

Šitas didingas Jėzaus sprendimas akivaizdžiai parodo tiesą, jog savanaudiškas pasitenkinimas ir jutiminis malonumas, patys ir savaime, besivystančioms žmogiškosioms būtybėms laimės suteikti negali. Mirtingojo egzistencijoje yra aukštesnių vertybių—intelektualinio įvaldymas ir dvasinis pasiekimas—kurie toli pranoksta būtiną žmogaus grynai fizinių troškimų ir akstinių patenkinimą. Žmogaus natūralus apdovanojimas talentu ir sugebėjimu iš esmės turėtų būti paskirtas savo aukščiausių intelektualinių ir dvasinių galių vystymui ir sukilinimui.

Šitokiu būdu Jėzus savo visatos tvariniams apreiškė naujo ir geresnio kelio metodą, evoliucinės žmogiškosios egzistencijos erdvės pasauliuose aukštesnes moralines gyvenimo vertybes ir gilesnį dvasinį pasitenkinimą.

7. TREČIASIS SPRENDIMAS

Priėmęs sprendimus dėl tokių dalykų, kaip maistas ir fizinė pagalba, tenkinant savojo materialaus kūno poreikius, pasirūpindamas savo paties ir savo bičiulių sveikata, bet vis tiek dar buvo likusių kitų problemų, kurias reikėjo išspręsti. Kaip jis elgsis susidūręs su asmeniniu pavojumi? Jis nusprendė naudotis įprastu atsargumu dėl savo žmogiškojo saugumo ir imtis protingų atsargumo priemonių tam, kad užkirstų kelią savosios karjeros materialiam kūne priešlaikiniam nutraukimui, bet susilaikyti nuo bet kokio viršžmogiškojo įsikišimo, jeigu jo gyvenimas materialiam kūne tikrai patektų į krizę. Kada jis formulavo šitą sprendimą, tada Jėzus sėdėjo medžio šešėlyje ant išsikišusios uolos, kurios kraštas buvo tiesiai prieš jį. Jis visiškai suvokė, jog nuo šio uolos krašto galėtų šokti žemyn ir tolyn į erdvę, ir, jog nieko jam neatsitiktų, su sąlyga, kad jis anuliuos savo pirmąjį didįjį sprendimą neprašyti savo dangiškųjų protingų būtybių įsikišimo į savo gyvenimo darbo vykdymą Urantijoje, ir su sąlyga, kad jis panaikins savo antrąjį sprendimą dėl savo požiūrio į savęs išsaugojimą.

Jėzus žinojo, kad jo tėvynainiai laukė tokio Mesijo, kuris būtų aukščiau už gamtos dėsnius. Jis buvo gerai išmokęs tą vietą iš Rašto: "Joks blogis tavęs tikrai nepalies, taip pat ir jokia nelaimė prie tos vietos, kur tu gyvensi, tikrai neprisiartins.

sincere effort so to live as to do the will of the Father in heaven.

136:6.9 (1519.2) In this decision Jesus of Nazareth portrayed to an onlooking universe the folly and sin of prostituting divine talents and God-given abilities for personal aggrandizement or for purely selfish gain and glorification. That was the sin of Lucifer and Caligastia.

136:6.10 (1519.3) This great decision of Jesus portrays dramatically the truth that selfish satisfaction and sensuous gratification, alone and of themselves, are not able to confer happiness upon evolving human beings. There are higher values in mortal existence — intellectual mastery and spiritual achievement — which far transcend the necessary gratification of man's purely physical appetites and urges. Man's natural endowment of talent and ability should be chiefly devoted to the development and ennoblement of his higher powers of mind and spirit.

136:6.11 (1519.4) Jesus thus revealed to the creatures of his universe the technique of the new and better way, the higher moral values of living and the deeper spiritual satisfactions of evolutionary human existence on the worlds of space.

7. THE THIRD DECISION

136:7.1 (1519.5) Having made his decisions regarding such matters as food and physical ministrations to the needs of his material body, the care of the health of himself and his associates, there remained yet other problems to solve. What would be his attitude when confronted by personal danger? He decided to exercise normal watchcare over his human safety and to take reasonable precaution to prevent the untimely termination of his career in the flesh but to refrain from all superhuman intervention when the crisis of his life in the flesh should come. As he was formulating this decision, Jesus was seated under the shade of a tree on an overhanging ledge of rock with a precipice right there before him. He fully realized that he could cast himself off the ledge and out into space, and that nothing could happen to harm him provided he would rescind his first great decision not to invoke the interposition of his celestial intelligences in the prosecution of his lifework on Urantia, and provided he would abrogate his second decision concerning his attitude toward self-preservation.

136:7.2 (1519.6) Jesus knew his fellow countrymen were expecting a Messiah who would be above natural law. Well had he been taught that Scripture: "There shall no evil befall you, neither shall any plague come near your dwelling. For he

Nes jis tikrai tave patikės savo angelams, kad tave saugotų visuose tavo poelgiuose. Jie tikrai pakels tave ant savo rankų, kad tu neužkliūtum už akmenį.” Ar būtų pateisinamas šitoks perdėtas pasitikėjimas savimi, šitoks savo Tėvo gravitacijos dėsnį ignoravimas tam, kad apsaugotų save nuo galimos žalos ar, galbūt, tam, kad laimėtų klaidingai mokytos ir neteisingu keliu nukreiptos savo tautos pasitikėjimą? Bet toks kelias, kad ir kokią pasitenkinimą sukeltų ženklių ieškantiems žydams, būtų ne jo Tėvo apreiškimas, bet abejotinas žaidimas su visatų visatos nustatytais dėsniais.

Visa tai suprasdami ir žinodami, jog Mokytojas atsisakė dirbti taip, kad savo asmeninui elgesiui savo nustatytus gamtos dėsnius pažeidinėtu, tuomet jūs galite būti tikri, kad jis niekada nėjo vandeniu, taip pat jis nepadarė nieko tokio, kas būtų buvęs šio pasaulio administravimo jo materialios tvarkos šiurkštus pažeidimas; visada, aišku, turėdamas omenyje tai, kad, iki šiol, nebuvo surastas nė vienas būdas, kurio dėka jis galėtų būti visiškai išlaisvintas iš to, jog nėra kontrolės laiko elementui ryšium su tais reikalais, kurie buvo perduoti į Personalizuoto Derintojo jurisdikciją.

Per visą savo žemiškąjį gyvenimą Jėzus liko nuosekliai ištikimas šitam sprendimui. Nesvarbu, ar fariziejai iš jo šaipėsi prašydami parodyti ženklą, ar žiopliai Kalvarijoje iš jo tyčiojosi siūlydami lipti žemyn nuo kryžiaus, bet jis atkakliai laikėsi šio sprendimo, priimto šitą valandą kalnuose.

8. KETVIRTASIS SPRENDIMAS

Kita didžiulė problema, dėl kurios šitas Dievas-žmogus suko galvą ir kurią jis netrukus išsprendė sutinkamai su Tėvo danguje valia, buvo susijusi su tuo klausimu, turi būti ar neturi būti panaudotos kokios nors jo viršžmogiškosios galios tuo tikslu, kad patrauktų savo bičiulių žmonių dėmesį ir laimėtų jų atsidavimą. Ar koku nors būdu savo visatos galias jam reikėtų nukreipti taip, kad patenkintų žydus, trokštančius reginių ir stebuklų? Jis nusprendė, kad nereikėtų. Jis apsisprendė dėl tokio savo elgesio, kuris nenumato kokių nors tokių veiksmų kaip metodo, kurio dėka žmonių dėmesį jis atkreiptų į savąją misiją. Ir šito didingo sprendimo jis laikėsi nuosekliai. Net ir tada, kada daugybę kartų leido pasireikšti gailėstingumo pagalbai, esant laiko sutrumpinimui, jis beveik visada perspėdavo sulaukusius iš jo pagydančios pagalbos, kad jokiai žmogui nepasakotų apie tą pagalbą, kurią jie buvo gavę. Ir visuomet jis iš tiesų atmesdavo savo priešų patyčių iššūkį—“parodyk mums ženklą” tam, kad įrodinėtu ir demonstruotų savąjį dieviškumą.

shall give his angels charge over you, to keep you in all your ways. They shall bear you up in their hands lest you dash your foot against a stone.” Would this sort of presumption, this defiance of his Father's laws of gravity, be justified in order to protect himself from possible harm or, perchance, to win the confidence of his mistaught and distracted people? But such a course, however gratifying to the sign-seeking Jews, would be, not a revelation of his Father, but a questionable trifling with the established laws of the universe of universes.

136:7.3 (1519.7) Understanding all of this and knowing that the Master refused to work in defiance of his established laws of nature in so far as his personal conduct was concerned, you know of a certainty that he never walked on the water nor did anything else which was an outrage to his material order of administering the world; always, of course, bearing in mind that there had, as yet, been found no way whereby he could be wholly delivered from the lack of control over the element of time in connection with those matters put under the jurisdiction of the Personalized Adjuster.

136:7.4 (1520.1) Throughout his entire earth life Jesus was consistently loyal to this decision. No matter whether the Pharisees taunted him for a sign, or the watchers at Calvary dared him to come down from the cross, he steadfastly adhered to the decision of this hour on the hillside.

8. THE FOURTH DECISION

136:8.1 (1520.2) The next great problem with which this God-man wrestled and which he presently decided in accordance with the will of the Father in heaven, concerned the question as to whether or not any of his superhuman powers should be employed for the purpose of attracting the attention and winning the adherence of his fellow men. Should he in any manner lend his universe powers to the gratification of the Jewish hankering for the spectacular and the marvelous? He decided that he should not. He settled upon a policy of procedure which eliminated all such practices as the method of bringing his mission to the notice of men. And he consistently lived up to this great decision. Even when he permitted the manifestation of numerous time-shortening ministrations of mercy, he almost invariably admonished the recipients of his healing ministry to tell no man about the benefits they had received. And always did he refuse the taunting challenge of his enemies to “show us a sign” in proof and demonstration of his divinity.

Jėzus labai išmintingai numatė, jog stebuklų darymas ir nuostabą keliančių veiksmų demonstravimas sukels tikrai išorinį atsidavimą, kai materialiam protui bus įvaroma baimė; tokie veiksmai Dievo neatskleistų, taip pat ir žmonių neišgelbėtų. Jis atsisakė tapti grynu stebukladariu. Jis apsisprendė užsiimti vienintele užduotimi— dangaus karalystės įkūrimu.

Viso šito svarbaus dialogo metu, kai Jėzus bendravo pats su savimi, visą laiką buvo ir klausinėjantis ir beveik abejojantis žmogiškasis elementas, nes Jėzus buvo žmogus lygiai taip, kaip ir Dievas. Buvo akivaizdu, jog žydai jo niekada nepriims kaip Mesijo, jeigu jis nedarys stebuklų. Be to, jeigu jis sutiktų padaryti tikrai vieną nenatūralų dalyką, tai žmogiškasis protas tikrai žinotų, jog tai atsitiko dėl pavaldumo tikrai dieviškam protui. Ar tai derintųsi su "Tėvo valia," jog dieviškasis protas darytų tokią nuolaidą žmogiškojo proto abejojančiai prigimčiai? Jėzus nusprendė, jog tai nesiderintų, ir pasirinko Personalizuoto Derintojo buvimu kaip pakankamu dieviškumo įrodymu bendradarbiaujant su žmonija.

Jėzus buvo daug keliavęs; jis prisiminė Romą, Aleksandriją, ir Damaską. Jis žinojo pasaulio metodus—kaip žmonės savuosius tikslus politikoje ir prekyboje pasiekdavo kompromiso ir diplomatijos dėka. Ar jam pasinaudoti šiomis žiniomis, kad prisidėtų prie savosios misijos žemėje įvykdymo? Ne! Jis lygiai taip pat nusprendė, jog kurdamas šią karalystę jis atsisakys bet kokių kompromisų su pasaulio išmintimi ir turtų įtaka. Jis ir vėl apsisprendė priklausyti vien tikrai nuo Tėvo valios.

Jėzus gerai žinojo apie trumpiausius kelius, kurie yra atviri į vieną iš jo galių. Jis žinojo daug būdų, kurių pagalba nacijos, ir viso pasaulio, dėmesys galėtų būti nedelsiant nukreiptas į jį patį. Netrukus Jeruzalėje bus švenčiama Perėjimo šventė; miestą užplūs atvykėliai. Jis galėtų užlipti ant šventyklos bokšto smailios viršūnės ir prieš nustebusias minias pereiti oru; tai būtų tos rūšies Mesijas, kokio jie laukė. Bet vėliau jis nuviltų juos, kadangi jis nebuvo atėjęs tam, kad atstatytų Dovydo sostą. Jis žinojo, koks yra bergždžias Kaligastijos metodas, stengiantis aplenkti natūralų, lėtą, ir užtikrintą dieviškojo tikslo įgyvendinimo kelią. Vėl Žmogaus Sūnus paklusniai nusilenkė Tėvo keliui, Tėvo valiai.

Jėzus nusprendė dangaus karalystę kurti žmonių širdyse natūraliais, paprastais, sunkiais, ir kankinančiais metodais, tiesiog tokiais būdais, kokių jo žemės vaikai vėliau turės laikytis savo darbe plėsdami ir didindami tą dangiškąją karalystę. Nes Žmogaus Sūnus iš tikrųjų puikiai žinojo, kad būtent "per didžiules kančias didelė dalis visų epochų vaikų įžengs į šią karalystę."

^{136:8.2 (1520.3)} Jesus very wisely foresaw that the working of miracles and the execution of wonders would call forth only outward allegiance by overawing the material mind; such performances would not reveal God nor save men. He refused to become a mere wonder-worker. He resolved to become occupied with but a single task — the establishment of the kingdom of heaven.

^{136:8.3 (1520.4)} Throughout all this momentous dialogue of Jesus' communing with himself, there was present the human element of questioning and near-doubting, for Jesus was man as well as God. It was evident he would never be received by the Jews as the Messiah if he did not work wonders. Besides, if he would consent to do just one unnatural thing, the human mind would know of a certainty that it was in subservience to a truly divine mind. Would it be consistent with "the Father's will" for the divine mind to make this concession to the doubting nature of the human mind? Jesus decided that it would not and cited the presence of the Personalized Adjuster as sufficient proof of divinity in partnership with humanity.

^{136:8.4 (1520.5)} Jesus had traveled much; he recalled Rome, Alexandria, and Damascus. He knew the methods of the world — how people gained their ends in politics and commerce by compromise and diplomacy. Would he utilize this knowledge in the furtherance of his mission on earth? No! He likewise decided against all compromise with the wisdom of the world and the influence of riches in the establishment of the kingdom. He again chose to depend exclusively on the Father's will.

^{136:8.5 (1520.6)} Jesus was fully aware of the short cuts open to one of his powers. He knew many ways in which the attention of the nation, and the whole world, could be immediately focused upon himself. Soon the Passover would be celebrated at Jerusalem; the city would be thronged with visitors. He could ascend the pinnacle of the temple and before the bewildered multitude walk out on the air; that would be the kind of a Messiah they were looking for. But he would subsequently disappoint them since he had not come to re-establish David's throne. And he knew the futility of the Caligastia method of trying to get ahead of the natural, slow, and sure way of accomplishing the divine purpose. Again the Son of Man bowed obediently to the Father's way, the Father's will.

^{136:8.6 (1521.1)} Jesus chose to establish the kingdom of heaven in the hearts of mankind by natural, ordinary, difficult, and trying methods, just such procedures as his earth children must subsequently follow in their work of enlarging and extending that heavenly kingdom. For well did the Son of Man know that it would be "through much tribulation that many of the children of all ages

Jėzus dabar patyrė didelį civilizuoto žmogaus išmėginimą, turėti galią ir atkakliai atsisakyti ją panaudoti grynai savanaudiškiems arba asmeniniams tikslams.

Savo apmąstymuose apie Žmogaus Sūnaus gyvenimą ir patyrimą, jūs turėtumėte visą laiką prisiminti, jog Dievo Sūnus įsikūnijo pirmojo amžiaus žmogiškosios būtybės prote, ne dvidešimtojo amžiaus arba kito amžiaus mirtingojo prote. Šituo mes norime perteikti tą mintį, jog Jėzaus žmogiškieji sugebėjimai buvo įgyti natūraliai. Jis buvo tas produktas, kurį sudaro paveldėti ir jo laikmečio aplinkos faktoriai, plius jo lavinimo ir švietimo įtaka. Jo žmogiškumas buvo tikras, natūralus, visiškai kilęs iš, ir ugdomas, aktualaus intelektualaus statuso pirmtakų ir to laikmečio ir kartos visuomeninių ir ekonominių sąlygų. Nors šito Dievo-Žmogaus patyrimo prisada buvo toji galimybė, jog dieviškasis protas pranoks žmogiškąjį intelektą, nepaisant šito, kada, ir taip, kaip veikė jo žmogiškasis protas, tada jis iš tikrųjų veikė taip, kaip veikė tikras mirtingojo protas, esant to laikmečio žmogiškosios aplinkos sąlygoms.

Savo milžiniškos visatos visiems pasauliams Jėzus parodė, kokia yra beprotybė sukurti dirbtines situacijas, turint tikslą pademonstruoti savavališką valdžią arba pasinaudoti išskirtine valdžia, turint tikslą padidinti moralines vertybes arba pagreitinti dvasinę pažangą. Jėzus nusprendė, kad savajai misijai žemėje tokio pobūdžio nesuteiks, kad nebūtų pakartotas nusivylimas, kurį suteikė Makabėjų valdymas. Jis atsisakė žeminančiai pardavinėti savo dieviškąsias savybes tuo tikslu, kad įgytų neužtarnautą populiarumą arba kad laimėtų politinį prestižą. Jis nepritars tam, jog dieviškoji ir kuriančioji energija būtų keičiama į nacionalinę galią arba tarptautinį prestižą. Jėzus iš Nazareto atsisakė daryti kompromisą su *blogiu*, tuo labiau sutarti su nuodėme. Mokytojas ištikimybę Tėvo valiai triumfuojančiai iškelė virš bet kokių kitų žmogiškųjų ir žemiškųjų pamąstymų.

would enter into the kingdom.” Jesus was now passing through the great test of civilized man, to have power and steadfastly refuse to use it for purely selfish or personal purposes.

^{136:8.7 (1521.2)} In your consideration of the life and experience of the Son of Man, it should be ever borne in mind that the Son of God was incarnate in the mind of a first-century human being, not in the mind of a twentieth-century or other-century mortal. By this we mean to convey the idea that the human endowments of Jesus were of natural acquirement. He was the product of the hereditary and environmental factors of his time, plus the influence of his training and education. His humanity was genuine, natural, wholly derived from the antecedents of, and fostered by, the actual intellectual status and social and economic conditions of that day and generation. While in the experience of this God-man there was always the possibility that the divine mind would transcend the human intellect, nonetheless, when, and as, his human mind functioned, it did perform as would a true mortal mind under the conditions of the human environment of that day.

^{136:8.8 (1521.3)} Jesus portrayed to all the worlds of his vast universe the folly of creating artificial situations for the purpose of exhibiting arbitrary authority or of indulging exceptional power for the purpose of enhancing moral values or accelerating spiritual progress. Jesus decided that he would not lend his mission on earth to a repetition of the disappointment of the reign of the Maccabees. He refused to prostitute his divine attributes for the purpose of acquiring unearned popularity or for gaining political prestige. He would not countenance the transmutation of divine and creative energy into national power or international prestige. Jesus of Nazareth refused to compromise with *evil*, much less to consort with sin. The Master triumphantly put loyalty to his Father's will above every other earthly and temporal consideration.

9. PENKTASIS SPRENDIMAS

Išsprendęs tokius elgesio klausimus, kurie buvo susiję su jo asmeniniais santykiais su gamtos dėsniais ir dvasine galia, savo dėmesį jis atkreipė į tai, kokius pasirinkti metodus, kurie turi būti naudojami skelbiant ir įkuriant Dievo karalystę. Jonas jau buvo pradėjęs savąjį darbą; kaip šią žinią turėtų tęsti jis? Kaip Jono misiją jis turėtų perimti? Kaip savo pasekėjus jis turėtų organizuoti, kad jie veiksmingai stengtųsi bendradarbiauti ir bendradarbiautų išmintingai? Jėzus dabar turėjo priimti galutinį sprendimą, kuris uždraustų jam toliau save laikyti žydų Mesiju, bent jau tokiu Mesiju, koks jis buvo populiariai

9. THE FIFTH DECISION

^{136:9.1 (1521.4)} Having settled such questions of policy as pertained to his individual relations to natural law and spiritual power, he turned his attention to the choice of methods to be employed in the proclamation and establishment of the kingdom of God. John had already begun this work; how might he continue the message? How should he take over John's mission? How should he organize his followers for effective effort and intelligent co-operation? Jesus was now reaching the final decision which would forbid that he further regard himself as the Jewish Messiah, at least as the Messiah was popularly conceived in that day.

suvokiamas tomis dienomis.

Žydai įsivaizdavo tokį išlaisvintoją, kuris ateis turėdamas stebuklingą galią tam, kad nugalėtų Izraelio priešus ir įtvirtintų žydus pasaulio valdovais, nepatiriančiais skurdo ir priespaudos. Jėzus žinojo, kad šitoji viltis niekada nebus įgyvendinta. Jis žinojo, kad dangaus karalystė yra susijusi su blogio sunaikinimu žmonių širdyse, ir, kad ji yra grynai dvasinio rūpesčio reikalas. Jis apmąstė, kiek tai yra protinga dvasinę karalystę pradėti nuostabiu ir pritrenkiančiu galios pademonstravimu—ir toks elgesys būtų buvęs leistinas ir būtų buvęs visiškai Mykolo kompetencijoje—bet jis galutinai apsisprendė tokį planą atmesti. Jis neis į kompromisus su Kaligastijos revoliuciniais metodais. Potencialiai jis buvo laimėjęs pasaulį atsiduodamas Tėvo valiai, ir jis sau iškėlė tikslą savo darbą užbaigti taip, kaip jį buvo ir pradėjęs, ir kaip Žmogaus Sūnus.

Jūs vargu ar galite įsivaizduoti, kas būtų atsitikę Urantijoje, jeigu šitas Dievas-žmogus, dabar potencialiai turintis visas galias danguje ir žemėje, būtų nusprendęs išskleisti suverenumo vėliavą, išrikiuoti savo stebuklus darančius batalionus kovine rikiute! Bet jis nedarė kompromisų. Jis netarnavo blogiui, kad Dievo garbinimas galimas dalykas galėtų atsirasti iš tokio tarnavimo. Jis pakluso Tėvo valiai. Jis skelbė stebinčiai visatai: “Jūs tikrai garbinsite Viešpatį savo Dievą ir tikrai tarnausite tikrai jam.”

Dienoms einant, Jėzus vis aiškiau suvokė, kokios rūšies tiesos apreiškėju jis turi tapti. Jis pamatė, jog Dievo kelias nebus lengvas kelias. Jis ėmė suvokti, kad jo žmogiškojo patyrimo likusios dalies taurė tikriausiai gali būti karti, bet jis nusprendė ją išgerti.

Su Dovydo sostu atsisveikino net ir jo žmogiškasis protas. Žingsnis po žingsnio šitas žmogiškasis protas eina dieviškuoju keliu. Žmogiškasis protas vis dar pateikia klausimų, bet ištikimai remiasi dieviškaisiais atsakymais kaip galutiniais nurodymais šitoje sujungtoje gyvybėje, kuri pasaulyje gyvena kaip žmogus, tuo tarpu visą laiką besąlygiškai paklūsta amžinajai ir dieviškajai Tėvo valiai.

Roma buvo Vakarų pasaulio valdovė. Žmogaus Sūnus, dabar būdamas atsiskyręs ir priimdamas šituos svarbius sprendimus, turėdamas sau pavaldžias dangaus armijas, buvo paskutinioji žydų galimybė pasiekti viešpatavimą pasaulyje; bet šitas žemėje gimęs žydas, kuris turėjo tokią milžinišką išmintį ir galią, atsisakė panaudoti savo visatos sugebėjimus tam, kad arba pats save išaukštintų, arba savajai tautai suteiktų sostą. Jis, tarytum, matė “šito pasaulio karalystes,” ir turėjo tą galią, kad jas užimtų.

136:9.2 (1522.1) The Jews envisaged a deliverer who would come in miraculous power to cast down Israel's enemies and establish the Jews as world rulers, free from want and oppression. Jesus knew that this hope would never be realized. He knew that the kingdom of heaven had to do with the overthrow of evil in the hearts of men, and that it was purely a matter of spiritual concern. He thought out the advisability of inaugurating the spiritual kingdom with a brilliant and dazzling display of power — and such a course would have been permissible and wholly within the jurisdiction of Michael — but he fully decided against such a plan. He would not compromise with the revolutionary techniques of Caligastia. He had won the world in potential by submission to the Father's will, and he proposed to finish his work as he had begun it, and as the Son of Man.

136:9.3 (1522.2) You can hardly imagine what would have happened on Urantia had this God-man, now in potential possession of all power in heaven and on earth, once decided to unfurl the banner of sovereignty, to marshal his wonder-working battalions in militant array! But he would not compromise. He would not serve evil that the worship of God might presumably be derived therefrom. He would abide by the Father's will. He would proclaim to an onlooking universe, “You shall worship the Lord your God and him only shall you serve.”

136:9.4 (1522.3) As the days passed, with ever-increasing clearness Jesus perceived what kind of a truth-revealer he was to become. He discerned that God's way was not going to be the easy way. He began to realize that the cup of the remainder of his human experience might possibly be bitter, but he decided to drink it.

136:9.5 (1522.4) Even his human mind is saying goodbye to the throne of David. Step by step this human mind follows in the path of the divine. The human mind still asks questions but unfailingly accepts the divine answers as final rulings in this combined life of living as a man in the world while all the time submitting unqualifiedly to the doing of the Father's eternal and divine will.

136:9.6 (1522.5) Rome was mistress of the Western world. The Son of Man, now in isolation and achieving these momentous decisions, with the hosts of heaven at his command, represented the last chance of the Jews to attain world dominion; but this earthborn Jew, who possessed such tremendous wisdom and power, declined to use his universe endowments either for the aggrandizement of himself or for the enthronement of his people. He saw, as it were, “the kingdoms of this world,” and he possessed the power to take

Edentijos Patys Aukštieji visas šitas galias buvo atidavę į jo rankas, bet jis nenorėjo jų. Žemės karalystės buvo niekam verti dalykai, kad domintų visatos Kūrėją ir Valdovą. Jis turėjo vienintelį tikslą, kad žmogui toliau būtų apreiškiamas Dievas, kad būtų įkuriamas karalystė, kad dangiškasis Tėvas valdytų žmonijos širdyse.

Mintis apie kautynes, nesutarimus, ir žudymus Jėzui buvo pasibjaurėtina; nė viename iš šitų dalykų jis nedalyvaus. Jis žemėje pasirodė kaip Ramybės Princas, kad apreikštų meilės Dievą. Iki savojo krikšto jis irgi buvo atsisakęs Uoliųjų pasiūlymo vadovauti jiems maište prieš engėjus romėnus. Ir dabar jis galutinai apsisprendė tų tekstų iš Raštų atžvilgių, kurių jo motina buvo jį išmokiusi, tokių, kaip: "Viešpats man tarė, 'Tu esi mano sūnus; šią dieną aš tave sukūriau. Paprašyk manęs, ir aš tau tikrai kaip palikimą duosiu pagonis ir patys tolimiausieji žemės kraštai priklausys tau. Tu tikrai juos perskelsi su geležiniu virbu; tu juos tikrai sudaužysi į šukes kaip molinį indą.'"

Jėzus iš Nazareto priėjo išvados, jog tokie pasakymai nebuvo taikomi jam. Pagaliau, ir galutinai, Žmogaus Sūnaus žmogiškasis protas aiškiai nušlavė visus šituos Mesijo sunkumus ir prieštaravimus—hebrajų raštus, tėvų lavinimą, chazano mokymą, žydų lūkesčius, ir žmogiškuosius ambicingus troškimus; kartą ir visiems laikams jis apsisprendė dėl savojo kelio! Jis sugrįš į Galilėją ir ramiai pradės skelbti karalystę ir pasikliaus savoju Tėvu (Personalizuotu Derintoju) rengdamas dieną iš dienos veikimo smulkmenas.

Šitais sprendimais Jėzus parodė vertą pavyzdį kiekvienam asmeniui kiekviename milžiniškos visatos pasaulyje, kada jis atsisakė panaudoti materialius patikrinimus tam, jog būtų įrodinėjamos dvasinės problemos, kada jis atsisakė mesti įžūlų iššūkį gamtos dėsniams. Ir jis parodė visatinės ištikimybės ir moralinio kilnumo įkvepiantį pavyzdį, kada jis atsisakė pasinaudoti žemiškąja galia kaip preliudija į dvasinę šlovę.

Jeigu Žmogaus Sūnus ir turėjo kokių nors abejonių dėl savosios misijos ir jos pobūdžio, kada po savo krikšto jis kopė į kalnus, tai jokių abejonių jis nebeturėjo, kada sugrįžo pas savo bičiulius po keturiasdešimties vienvėsių ir sprendimų dienų.

Jėzus suformulavo programą Tėvo karalystės įkūrimui. Jis nesisistengs įtikti suteikdamas žmonėms fizinį pasitenkinimą. Jis nedalins duonos minioms, kaip neseniai matė ją dalinant Romoje. Jis neatkreips į save dėmesio stebuklų darymu, nors žydai ir laukia kaip tik tokio išlaisvintojo. Taip pat jis nesisistengs dvasinei žiniiai laimėti palankumo demonstruodamas politinę valdžią ar žemiškąją galią.

them. The Most Highs of Edentia had resigned all these powers into his hands, but he did not want them. The kingdoms of earth were paltry things to interest the Creator and Ruler of a universe. He had only one objective, the further revelation of God to man, the establishment of the kingdom, the rule of the heavenly Father in the hearts of mankind.

136:9.7 (1522.6) The idea of battle, contention, and slaughter was repugnant to Jesus; he would have none of it. He would appear on earth as the Prince of Peace to reveal a God of love. Before his baptism he had again refused the offer of the Zealots to lead them in rebellion against the Roman oppressors. And now he made his final decision regarding those Scriptures which his mother had taught him, such as: "The Lord has said to me, 'You are my Son; this day have I begotten you. Ask of me, and I will give you the heathen for your inheritance and the uttermost parts of the earth for your possession. You shall break them with a rod of iron; you shall dash them in pieces like a potter's vessel.'"

136:9.8 (1522.7) Jesus of Nazareth reached the conclusion that such utterances did not refer to him. At last, and finally, the human mind of the Son of Man made a clean sweep of all these Messianic difficulties and contradictions — Hebrew scriptures, parental training, chazan teaching, Jewish expectations, and human ambitious longings; once and for all he decided upon his course. He would return to Galilee and quietly begin the proclamation of the kingdom and trust his Father (the Personalized Adjuster) to work out the details of procedure day by day.

136:9.9 (1523.1) By these decisions Jesus set a worthy example for every person on every world throughout a vast universe when he refused to apply material tests to prove spiritual problems, when he refused presumptuously to defy natural laws. And he set an inspiring example of universe loyalty and moral nobility when he refused to grasp temporal power as the prelude to spiritual glory.

136:9.10 (1523.2) If the Son of Man had any doubts about his mission and its nature when he went up in the hills after his baptism, he had none when he came back to his fellows following the forty days of isolation and decisions.

136:9.11 (1523.3) Jesus has formulated a program for the establishment of the Father's kingdom. He will not cater to the physical gratification of the people. He will not deal out bread to the multitudes as he has so recently seen it being done in Rome. He will not attract attention to himself by wonder-working, even though the Jews are expecting just that sort of a deliverer. Neither will he seek to win acceptance of a spiritual message by a show of political authority or temporal power.

Atmesdamas šituos ateinančios karalystės išaukštinimo metodus laukiančiųjų žydu akyse, Jėzus buvo tikras, kad šitie patys žydai visas jo teises į valdžią ir dieviškumą iš tiesų ir galutinai atmes. Visa tai žinodamas, Jėzus ilgą laiką stengėsi užkirsti kelią savo pirmiesiems pasekėjams, kad jie nevadintų jo Mesiju.

Per visą savo viešąją tarnystę jam tekdavo susidurti su trimis nuolat pasitaikančiomis situacijomis: triukšmingu reikalavimu pamaitinti, atkakliu reikalavimu padaryti stebuklą, ir pagaliau prašymu, kad savo pasekėjams jis leistų jį vainikuoti karaliumi. Bet Jėzus niekada nenukrypo nuo tų sprendimų, kuriuos priėmė šitomis savo vienvietės Perėjos kalnuose dienomis.

10. ŠEŠTASIS SPRENDIMAS

Paskutinįją šito įsimintino atsiskyrimo dieną, prieš imdamas leistis nuo kalno, kad prisijungtų prie Jono ir jo mokinių, Žmogaus Sūnus priėmė savo paskutinįjį sprendimą. Ir šitą sprendimą Personalizuotam Derintojui jis perdavė šiais žodžiais: "Ir visuose kituose reikaluose, kaip ir tuose, dėl kurių dabar priimti sprendimai, aš pasižadu tau, jog tikrai atsiduosiu savojo Tėvo valiai." Ir kada jis šitaip tarė, tada ėmė leistis nuo kalno. Ir jo veidas spindėjo dvasinės pergalės ir moralinio laimėjimo šlove.

^{136:9.12 (1523.4)} In rejecting these methods of enhancing the coming kingdom in the eyes of the expectant Jews, Jesus made sure that these same Jews would certainly and finally reject all of his claims to authority and divinity. Knowing all this, Jesus long sought to prevent his early followers alluding to him as the Messiah.

^{136:9.13 (1523.5)} Throughout his public ministry he was confronted with the necessity of dealing with three constantly recurring situations: the clamor to be fed, the insistence on miracles, and the final request that he allow his followers to make him king. But Jesus never departed from the decisions which he made during these days of his isolation in the Perean hills.

10. THE SIXTH DECISION

^{136:10.1 (1523.6)} On the last day of this memorable isolation, before starting down the mountain to join John and his disciples, the Son of Man made his final decision. And this decision he communicated to the Personalized Adjuster in these words, "And in all other matters, as in these now of decision-record, I pledge you I will be subject to the will of my Father." And when he had thus spoken, he journeyed down the mountain. And his face shone with the glory of spiritual victory and moral achievement.

137 Dokumentas. Belaukiant Galilėjoje

⇨ 136

URANTIJOS KNYGA

138 ⇨

IV DALIS. JĖZAUS GYVENIMAS IR MOKYMAI

137 DOKUMENTAS. BELAUKIANT
GALILĖJOJE

Skyrius

ĮVADAS

1. Pirmųjų keturių apaštalų pasirinkimas
2. Pilypo ir Natanieliaus pasirinkimas
3. Apsilankymas Kapernaume
4. Vestuvės Kanoje
5. Sugrįžus į Kapernaumą
6. Sabato dienos įvykiai
7. Keturi mokymo mėnesiai
8. Pamokslas apie karalystę

PAPER 137
TARRYING TIME IN GALILEE

SECTIONS

Introduction

1. Choosing the First Four Apostles
2. Choosing Philip and Nathaniel
3. The Visit to Capernaum
4. The Wedding at Cana
5. Back in Capernaum
6. The Events of a Sabbath Day
7. Four Months of Training
8. Sermon on the Kingdom

ĮVADAS

ANKSTYVĄ šeštadienio rytą, vasario 23-iają, 26 m. po Kr. gim., Jėzus nusileido nuo kalno, kad vėl prisijungtų prie Jono draugijos, stovyklavusios prie Pelos. Visą tą dieną Jėzus vaikščiojo minioje. Jis suteikė pagalbą vaikinui, kuris susižeidė krisdamas, ir nukeliavo į netoli Pelos buvusį kaimą, kad berniuką nugabentų saugiai ir perduotų į jo tėvų rankas.

INTRODUCTION

^{137:0.1 (1524.1)} EARLY on Saturday morning, February 23, A.D. 26, Jesus came down from the hills to rejoin John's company encamped at Pella. All that day Jesus mingled with the multitude. He ministered to a lad who had injured himself in a fall and journeyed to the near-by village of Pella to deliver the boy safely into the hands of his parents.

1. PIRMŲJŲ KETURIŲ APAŠTALŲ
PASIRINKIMAS

Per šitą Sabatą du iš Jono pagrindinių mokinių didelę laiko dalį praleido su Jėzumi. Iš visų Jono pasekėjų vienam, kurio vardas buvo Andriejus, Jėzus padarė labai gily įspūdį; jį su sužeistu berniuku jis palydėjo į Pelą. Grįžtant į Jono stovyklos vietą, jis Jėzui pateikė daug klausimų, ir tiesiog prieš pat stovyklą jie abu sustojo trumpam pasišnekėti, ir Andriejus pasakė: "Aš tave stebėjau visą laiką nuo tada, kada tu atvykai į Kapernaumą, ir aš tikiu, jog tu esi tas

1. CHOOSING THE FIRST FOUR APOSTLES

^{137:1.1 (1524.2)} During this Sabbath two of John's leading disciples spent much time with Jesus. Of all John's followers one named Andrew was the most profoundly impressed with Jesus; he accompanied him on the trip to Pella with the injured boy. On the way back to John's rendezvous he asked Jesus many questions, and just before reaching their destination, the two paused for a short talk, during which Andrew said: "I have observed you ever since you came to

naujasis Mokytojas, ir nors viso tavojo mokymo aš nesuprantu, bet aš visiškai apsisprendžiau sekti paskui tave; aš norėčiau sėdėti prie tavo kojų ir apie naująją karalystę sužinoti visą tiesą." Ir Jėzus, su nuoširdžiu patikimu, pasveikino Andriejų kaip pirmąjį iš savo apaštalų, iš tos grupės, sudarytos iš dvylikos narių, kurie drauge su juo turėjo įtemptai dirbti, kad įkurtų naująją Dievo karalystę žmonių širdyse.

Andriejus buvo Jono darbo tylus stebėtojas, ir nuoširdžiai tikėjo jo darbu, ir jis turėjo labai gabų ir kupiną entuziazmo brolį, Simoną, kuris buvo vienas iš geriausių Jono mokinių. Nebūtų klaidinga pasakyti, jog Simonas buvo vienas iš pagrindinių Jono ramsčių.

Tuo po to, kada Jėzus ir Andriejus sugrįžo į stovyklą, Andriejus susirado Simoną ir, nusivedęs jį į šalį, pranešė jam, jog savo paties protu jis priėjo išvados, kad Jėzus yra tas didysis Mokytojas, ir, kad jis pats pasižadėjo būti jo mokinytis. Jis toliau aiškino, kad Jėzus priėmė jo pasiūlytą tarnystę, ir Andriejus patarė, kad jis (Simonas) lygiai taip pat nueitų pas Jėzų ir pasisiūlytų į draugiją naujosios karalystės tarnystėje. Simonas tarė: "Visą laiką nuo tada, kada šitas vyras atėjo dirbti į Zabediejaus dirbtuves, aš tikėjau, kad jis yra Dievo atsiųstas, tačiau kaip bus su Jonu? Argi mes turime jį apeisti? Argi taip elgtis yra teisinga?" Tuomet jie sutarė tuoj pat nueiti ir pasitarti su Jonu. Joną nuliūdino mintis, jog praranda savo du gabius patarėjus ir pačius perspektyviausius mokinius, bet jis drąsiai atsakė į jų klausimus, tardamas: "Tai tiktai pati pradžia; netrukus mano darbas pasibaigs, ir visi mes tapsime jo mokiniais." Tada Andriejus gestu pakvietė Jėzų paeiti į šalį ir tuo metu pareiškė, kad jo brolis pats trokšta įsijungti į naujosios karalystės tarnystę. Ir pasveikindamas Simoną kaip savo antrąjį apaštalą, Jėzus tarė: "Simonai, tavo entuziazmas yra vertas pagyrimo, bet karalystės darbui jis yra pavojingas. Aš įspėju tave, kad savuosius žodžius pradėtum daugiau apmąstyti. Tavo vardą aš norėčiau pakeisti, kad jis būtų Petras."

Susižeidusio berniuko tėvai, kurie gyveno Peloje, maldavo Jėzų pasilikti nakčiai pas juos, jų namus paversti savo namais, ir jis tą pažadėjo. Prieš išsiskirdamas su Andriejumi ir jo broliu, Jėzus tarė: "Anksti ryte mes išeisime į Galilėją."

Po to, kada Jėzus nakčiai sugrįžo į Pelą, ir tuo metu, kada Andriejus ir Simonas vis dar aptarinėjo savosios tarnystės pobūdį įkuriant ateinančią karalystę, stovykloje pasirodė Zabediejaus sūnūs Jokūbas ir Jonas, ką tik sugrįžę po ilgų ir bergždžių Jėzaus paieškų kalnuose. Kada jie išgirdo Simono Petro pasakojimą apie tai, kaip jis ir jo brolis, Andriejus, tapo pirmaisiais priimtais naujosios karalystės

Capernaum, and I believe you are the new Teacher, and though I do not understand all your teaching, I have fully made up my mind to follow you; I would sit at your feet and learn the whole truth about the new kingdom." And Jesus, with hearty assurance, welcomed Andrew as the first of his apostles, that group of twelve who were to labor with him in the work of establishing the new kingdom of God in the hearts of men.

137:1.2 (1524.3) Andrew was a silent observer of, and sincere believer in, John's work, and he had a very able and enthusiastic brother, named Simon, who was one of John's foremost disciples. It would not be amiss to say that Simon was one of John's chief supporters.

137:1.3 (1524.4) Soon after Jesus and Andrew returned to the camp, Andrew sought out his brother, Simon, and taking him aside, informed him that he had settled in his own mind that Jesus was the great Teacher, and that he had pledged himself as a disciple. He went on to say that Jesus had accepted his proffer of service and suggested that he (Simon) likewise go to Jesus and offer himself for fellowship in the service of the new kingdom. Said Simon: "Ever since this man came to work in Zebedee's shop, I have believed he was sent by God, but what about John? Are we to forsake him? Is this the right thing to do?" Whereupon they agreed to go at once to consult John. John was saddened by the thought of losing two of his able advisers and most promising disciples, but he bravely answered their inquiries, saying: "This is but the beginning; presently will my work end, and we shall all become his disciples." Then Andrew beckoned to Jesus to draw aside while he announced that his brother desired to join himself to the service of the new kingdom. And in welcoming Simon as his second apostle, Jesus said: "Simon, your enthusiasm is commendable, but it is dangerous to the work of the kingdom. I admonish you to become more thoughtful in your speech. I would change your name to Peter."

137:1.4 (1525.1) The parents of the injured lad who lived at Pella had besought Jesus to spend the night with them, to make their house his home, and he had promised. Before leaving Andrew and his brother, Jesus said, "Early on the morrow we go into Galilee."

137:1.5 (1525.2) After Jesus had returned to Pella for the night, and while Andrew and Simon were yet discussing the nature of their service in the establishment of the forthcoming kingdom, James and John the sons of Zebedee arrived upon the scene, having just returned from their long and futile searching in the hills for Jesus. When they heard Simon Peter tell how he and his brother, Andrew, had become the first accepted

patarėjais, ir, kad jie anksti rytą su savo naujuoju Mokytoju turi iškelti į Galilėją, tada tiek Jokūbas, tiek Jonas nusiminė. Su Jėzumi jie kurį laiką buvo pažįstami iš anksčiau, ir jį mylėjo. Jie daug dienų jo ieškojo kalnuose, ir dabar sugrįžo, kad sužinotų, jog kitiems, o ne jiems buvo suteikta pirmenybė. Jie paklausė, kur Jėzus nuėjo, ir nuskubėjo jį susirasti.

Jėzus miegojo, kada jie atėjo prie tos vietos, kur jis buvo apsistojęs, bet jie pažadino jį, sakydami: "Kaip gi taip, tuo metu, kai mes tie, kurie tiek ilgai gyveno su tavimi, tavęs ieškome kalnuose, tai tu pirmenybę suteiki ne mums, o kitiems, ir Andriejų ir Simoną pasirenki savo pirmaisiais padėjėjais naujojoje karalystėje?" Jėzus jiems atsakė, "Nuraminkite savo širdis ir paklauskite savęs, 'kas gi jums nurodė ieškoti Žmogaus Sūnaus, kada jis tvarko Tėvo reikalą?'" Kada jie smulkiai papasakojo apie savo ilgus ieškojimus kalnuose, tada Jėzus toliau juos mokė: "Jūs turėtumėte išmokyti ieškoti naujosios karalystės paslapčių savo širdyje, o ne kalnuose. Tai, ko jūs ieškojote, jau buvo jūsų sielose. Jūs iš tikrųjų esate mano sielos broliai—jums nereikia, kad aš jus priimčiau—jūs jau esate šitoje karalystėje, ir turėtumėte būti geros nuotaikos, taip pat pasirengti rytoj su mumis vykti į Galilėją." Tuomet Jonas išdrįso paklausti, "Bet, Mokytojau, ar Jokūbas ir aš naujojoje karalystėje būsime tavo draugai, net ir tokie, kaip Andriejus ir Simonas?" Ir Jėzus, uždėjęs ranką ant peties ir vienam, ir kitam, tarė: "Mano sielos broliai, jūs jau buvote su manimi karalystės dvasioje, net ir iki to laiko, kada šitie kiti pasiprašė būti priimami. Jums, mano sielos broliai, nėra reikalo į tą karalystę prašyti leidimo; jūs buvote su manimi karalystėje nuo pat pradžių. Žmonėms gali atrodyti, jog kiti gali būti pirma jūsų, bet savo širdyje aš tikrai jus taip pat įtraukiau į karalystės tarybas, net ir anksčiau negu jūs pagalvojote manęs šito paprašyti. Ir net šitaip, jūs tikrai būtumėte galėję tapti pirmieji ir žmonių akyse, jeigu nebūtumėte išėję, vedini gerų ketinimų, bet patys sau iškėlę užduotį surasti tą, kuris nebuvo pasiklydęs. Ateinančioje karalystėje, negalvokite apie tuos dalykus, kurie jūsų nerimą didina, bet vietoje šito visą laiką rūpinkitės tikrai Tėvo, kuris yra danguje, valios vykdymu."

Jokūbas ir Jonas priėmė priekaištą deramu būdu; jie daugiau tikrai niekada nebepavydėjo Andriejui ir Simonui. Ir jie pasiruošė, su savo dviem bičiuliais apaštalais, kitą rytą iškelti į Galilėją. Nuo šitos dienos apaštalo terminas buvo vartojamas tam, kad pasirinkta Jėzaus patarėjų šeima būtų atskiriama nuo didelės gausybės tikinčiųjų mokinių, kurie vėliauėjo paskui jį.

Vėlai tą vakarą, Jokūbas, Jonas, Andriejus, ir Simonas kalbėjosi su Jonu Krikštytoju, ir su ašaromis akyse, bet tvirtu balsu šis ryžtingas

counselors of the new kingdom, and that they were to leave with their new Master on the morrow for Galilee, both James and John were sad. They had known Jesus for some time, and they loved him. They had searched for him many days in the hills, and now they returned to learn that others had been preferred before them. They inquired where Jesus had gone and made haste to find him.

137:1.6 (1525.3) Jesus was asleep when they reached his abode, but they awakened him, saying: "How is it that, while we who have so long lived with you are searching in the hills for you, you prefer others before us and choose Andrew and Simon as your first associates in the new kingdom?" Jesus answered them, "Be calm in your hearts and ask yourselves, 'who directed that you should search for the Son of Man when he was about his Father's business?'" After they had recited the details of their long search in the hills, Jesus further instructed them: "You should learn to search for the secret of the new kingdom in your hearts and not in the hills. That which you sought was already present in your souls. You are indeed my brethren — you needed not to be received by me — already were you of the kingdom, and you should be of good cheer, making ready also to go with us tomorrow into Galilee." John then made bold to ask, "But, Master, will James and I be associates with you in the new kingdom, even as Andrew and Simon?" And Jesus, laying a hand on the shoulder of each of them, said: "My brethren, you were already with me in the spirit of the kingdom, even before these others made request to be received. You, my brethren, have no need to make request for entrance into the kingdom; you have been with me in the kingdom from the beginning. Before men, others may take precedence over you, but in my heart did I also number you in the councils of the kingdom, even before you thought to make this request of me. And even so might you have been first before men had you not been absent engaged in a well-intentioned but self-appointed task of seeking for one who was not lost. In the coming kingdom, be not mindful of those things which foster your anxiety but rather at all times concern yourselves only with doing the will of the Father who is in heaven."

137:1.7 (1525.4) James and John received the rebuke in good grace; never more were they envious of Andrew and Simon. And they made ready, with their two associate apostles, to depart for Galilee the next morning. From this day on the term apostle was employed to distinguish the chosen family of Jesus' advisers from the vast multitude of believing disciples who subsequently followed him.

137:1.8 (1525.5) Late that evening, James, John, Andrew, and Simon held converse with John the Baptist, and with tearful eye but steady voice the

Judėjos pranašas atidavė du iš savo geriausių mokinių, kad jie taptų ateinančios karalystės Galilėjos Princo apaštalais.

stalwart Judean prophet surrendered two of his leading disciples to become the apostles of the Galilean Prince of the coming kingdom.

2. PILYPO IR NATANIELIAUS PASIRINKIMAS

Sekmadienio rytą, vasario 24-ąją, 26 m. po Kr. gim., Jėzus išsiskyrė su Jonu Krikštytoju ties upė netoli Pelos, ir daugiau niekada jo nebematė materialiam kūne.

Tą dieną, kada Jėzus ir jo keturi mokiniai-apaštalai išvyko į Galilėją, Jono pasekėjų stovykloje kilo didžiulis sąmyšis. Neužilgo turėjo įvykti pirmasis didžiulis skilimas. Diena anksčiau Jonas buvo pareiškęs Andriejui ir Ezrai savo įsitikinimą, kad Jėzus yra Išvaduotojas. Andriejus nusprendė eiti su Jėzumi, bet Ezra atmetė tą švelnių manierų dailidę iš Nazareto, savo draugams pareiškęs: „Pranašas Danielius sako, jog Žmogaus Sūnus ateis su dangaus debesimis, turėdamas galią ir didingą šlovę. Šitas Galilėjos dailidė, šitas Kapernaumo laivų meistras, negali būti Išvaduotojas. Argi gali tokia Dievo dovana kilti iš Nazareto? Šitas Jėzus yra Jono giminaitis ir dėl didžiulio širdies gerumo mūsų mokytojas buvo apgautas. Laikykimės nuošaly nuo šito netikro Mesijo.“ Kada Jonas papriekaištavo Ezrai dėl tokių žodžių, tada šis pasitraukė su didele dalimi mokinių ir nuskubėjo pietų kryptimi. Ir šitoji grupė toliau krikštijo Jono vardu ir galiausiai įkūrė sektą iš tų, kurie tikėjo Jonu, bet atsisakė pripažinti Jėzų. Šitos grupės likučiai tebeegzistuoja Mesopotamijoje ir šiandien.

Tuo metu, kada šitie neramumai brendo tarp Jono pasekėjų, Jėzus ir jo keturi mokiniai-apaštalai buvo toli nuėję link Galilėjos. Prieš jiems persikeliant per Jordano upę, kad toliau per Nainą eitų į Nazaretą, Jėzus, pasižiūrėjęs į priekį ir aukštyrą į kelią, pamatė Pilypą iš Betsaidos su draugu einantį link jų. Jėzus pažinojo Pilypą iš anksčiau, ir jis taip pat buvo gerai žinomas visiems keturiems naujesiems apaštalams. Jis su savo draugu Natanieliumiėjo susitikti su Jonu prie Pelos, kad daugiau sužinotų apie girdėtą Dievo karalystės atėjimą, ir jis labai apsidžiaugė dėl to, jog sutiko Jėzų. Pilypas žavėjosi Jėzumi visą laiką nuo tada, kada jis pirmą kartą atvyko į Kapernaumą. Bet Natanielius, kuris gyveno Galilėjos Kanoje, Jėzaus nepažinojo. Pilypas nuėjo pirmyn, kad pasisveikintų su savo draugais, tuo tarpu Natanielius šalikėlėje ilsėjosi medžio šešėlyje.

Petras pasivedė Pilypą į šalį ir ėmė aiškinti, kad jie, nurodydamas save, Andriejų, Jokūbą, ir Joną, visi tapo Jėzaus pagalbininkais naujojoje karalystėje ir ryžtingai paragino Pilypą pasisiūlyti į tarnystę. Pilypas ėmė dvejoti. Ką jam daryti? Čia,

2. CHOOSING PHILIP AND NATHANIEL

137:2.1 (1526.1) Sunday morning, February 24, A.D. 26, Jesus took leave of John the Baptist by the river near Pella, never again to see him in the flesh.

137:2.2 (1526.2) That day, as Jesus and his four disciple-apostles departed for Galilee, there was a great tumult in the camp of John's followers. The first great division was about to take place. The day before, John had made his positive pronouncement to Andrew and Ezra that Jesus was the Deliverer. Andrew decided to follow Jesus, but Ezra rejected the mild-mannered carpenter of Nazareth, proclaiming to his associates: "The Prophet Daniel declares that the Son of Man will come with the clouds of heaven, in power and great glory. This Galilean carpenter, this Capernaum boatbuilder, cannot be the Deliverer. Can such a gift of God come out of Nazareth? This Jesus is a relative of John, and through much kindness of heart has our teacher been deceived. Let us remain aloof from this false Messiah." When John rebuked Ezra for these utterances, he drew away with many disciples and hastened south. And this group continued to baptize in John's name and eventually founded a sect of those who believed in John but refused to accept Jesus. A remnant of this group persists in Mesopotamia even to this day.

137:2.3 (1526.3) While this trouble was brewing among John's followers, Jesus and his four disciple-apostles were well on their way toward Galilee. Before they crossed the Jordan, to go by way of Nain to Nazareth, Jesus, looking ahead and up the road, saw one Philip of Bethsaida with a friend coming toward them. Jesus had known Philip aforetime, and he was also well known to all four of the new apostles. He was on his way with his friend Nathaniel to visit John at Pella to learn more about the reported coming of the kingdom of God, and he was delighted to greet Jesus. Philip had been an admirer of Jesus ever since he first came to Capernaum. But Nathaniel, who lived at Cana of Galilee, did not know Jesus. Philip went forward to greet his friends while Nathaniel rested under the shade of a tree by the roadside.

137:2.4 (1526.4) Peter took Philip to one side and proceeded to explain that they, referring to himself, Andrew, James, and John, had all become associates of Jesus in the new kingdom and strongly urged Philip to volunteer for service. Philip

be jokio išankstinio perspėjimo—šalikelėje netoli Jordano upės—iškilo pats svarbiausias gyvenimo klausimas, dėl kurio nedelsiant reikėjo apsispręsti. Iki šio laiko jis nuoširdžiai pasišnekėjo su Petru, Andriejumi, ir Jonu, tuo tarpu Jėzus aiškino Jokūbui maršrutą per Galilėją ir toliau į Kapernaumą. Pagaliau, Andriejus patarė Pilypui, “Kodėl nepaklausus Mokytojo?”

Staiga Pilypas ėmė suprasti, kad Jėzus iš tikrųjų yra didis žmogus, galbūt Mesijas, ir jis nusprendė paklusti Jėzaus sprendimui šitame reikale; ir jis tiesiai priėjo prie jo, klausdamas, “Mokytojau, ar man eiti pas Joną, ar prisijungti prie savo draugų, kurie eina paskui tave?” Ir Jėzus atsakė: “Eik paskui mane.” Pilypas susijaudino dėl to tikrumo, kad surado Išlaisvintoją.

Pilypas dabar gestu parodė grupei, kad liktų savo vietoje, tuo tarpu pats nuskubėjo atgal prie draugo, kad savo apsisprendimo žinią praneštų Natanieliui, kuris vis dar laukė atokiau po šilkmedžiu mintyse perkratydamas tuos daugelį dalykų, kuriuos buvo girdėjęs apie Joną Krikštytoją, ateinančią karalystę, ir laukiamą Mesiją. Pilypas nutraukė šituos apmąstymus, sušukdamas, “Aš suradau Išlaisvintoją, tą, apie kurį rašė Mozė ir pranašai ir apie kurį paskelbė Jonas.” Natanielius, žvelgdamas į viršų, pasiteiravo, “Iš kur yra šitas mokytojas?” Ir Pilypas atsakė, “Jis yra Jėzus iš Nazareto, Juozapo sūnus, dailidė, pastaruoju metu gyvenantis Kapernaume.” Ir tada, kažkiek pritrenktas, Natanielius paklausė, “Argi kas nors tokio doro gali kilti iš Nazareto?” Bet Pilypas, paėmęs jį už rankos, tarė, “Eime ir pamatysi.”

Pilypas nusivedė Natanielių prie Jėzaus, kuris, švelniai žvelgdamas į nuoširdžiai abejojančiojo veidą, tarė: “Štai tikras izraelitas, kuris neturi jokios apgaulės. Eik su manimi.” Ir Natanielius, atsigręždamas į Pilypą, pasakė: “Tu esi teisus. Jis iš tikrųjų puikiai pažįsta žmones. Aš taip pat eisiu kartu, jeigu esu šito vertas.” Ir Jėzus linktelėjo Natanieliui, vėl tardamas, “Eik su manimi.”

Dabar jis buvo surinkęs savo būsimųjų artimų pagalbininkų pusę korpuso, penkis, kurie anksčiau kažkiek laiko jį pažinojo, ir vieną nepažįstamąjį, Natanielių. Daugiau nebegaįsdami jie persikėlė per Jordano upę ir, perėję per Naino kaimą, Nazaretą pasiekė vėlai tą naktį.

Nakčiai jie visi apsistojo pas Juozapą Jėzaus vaikystės namuose. Jėzaus pagalbininkai mažai tesuprato, kodėl jų naujai surastas mokytojas taip buvo susirūpinęs, kad rūpestingai sunaikintų visus savo užrašų likučius, kurie namuose buvo išlikę Dešimties Įsakymų ir kitų elgesio principų ir posakių forma. Bet šitokie veiksmai, lygiai tiek ir tas faktas, kad jie niekada vėliau nematė, kad jis

was in a quandary. What should he do? Here, without a moment's warning — on the roadside near the Jordan — there had come up for immediate decision the most momentous question of a lifetime. By this time he was in earnest converse with Peter, Andrew, and John while Jesus was outlining to James the trip through Galilee and on to Capernaum. Finally, Andrew suggested to Philip, “Why not ask the Teacher?”

137:2.5 (1526.5) It suddenly dawned on Philip that Jesus was a really great man, possibly the Messiah, and he decided to abide by Jesus' decision in this matter; and he went straight to him, asking, “Teacher, shall I go down to John or shall I join my friends who follow you?” And Jesus answered, “Follow me.” Philip was thrilled with the assurance that he had found the Deliverer.

137:2.6 (1526.6) Philip now motioned to the group to remain where they were while he hurried back to break the news of his decision to his friend Nathaniel, who still tarried behind under the mulberry tree, turning over in his mind the many things which he had heard concerning John the Baptist, the coming kingdom, and the expected Messiah. Philip broke in upon these meditations, exclaiming, “I have found the Deliverer, him of whom Moses and the prophets wrote and whom John has proclaimed.” Nathaniel, looking up, inquired, “Whence comes this teacher?” And Philip replied, “He is Jesus of Nazareth, the son of Joseph, the carpenter, more recently residing at Capernaum.” And then, somewhat shocked, Nathaniel asked, “Can any such good thing come out of Nazareth?” But Philip, taking him by the arm, said, “Come and see.”

137:2.7 (1527.1) Philip led Nathaniel to Jesus, who, looking benignly into the face of the sincere doubter, said: “Behold a genuine Israelite, in whom there is no deceit. Follow me.” And Nathaniel, turning to Philip, said: “You are right. He is indeed a master of men. I will also follow, if I am worthy.” And Jesus nodded to Nathaniel, again saying, “Follow me.”

137:2.8 (1527.2) Jesus had now assembled one half of his future corps of intimate associates, five who had for some time known him and one stranger, Nathaniel. Without further delay they crossed the Jordan and, going by the village of Nain, reached Nazareth late that evening.

137:2.9 (1527.3) They all remained overnight with Joseph in Jesus' boyhood home. The associates of Jesus little understood why their new-found teacher was so concerned with completely destroying every vestige of his writing which remained about the home in the form of the ten commandments and other mottoes and sayings. But this proceeding, together with the fact that they never saw him subsequently write — except upon

kur nors rašytų—išskyrus ant dulkių ar smėlio—jų protui padarė gilų įspūdį.

the dust or in the sand — made a deep impression upon their minds.

3. APSILANKYMAS KAPERNAUME

Kitą dieną Jėzus savo apaštalus pasiuntė toliau į Kaną, nes jie visi buvo pakviesti į to miesto jaunos žymios moters vestuves, tuo tarpu jis susiruošė trumpai aplankyti savo motiną Kapernaume, stabteldamas Magdaloje, kad pasimatytų su savo broliu Judu.

Prieš palikdami Nazaretą, naujieji Jėzaus pagalbininkai papasakojo Juozapui ir kitiems Jėzaus šeimos nariams apie tuomet artimos praeities nuostabius įvykius ir leido laisvai lieti savo jausmams, pareiškę apie savo tikėjimą, kad Jėzus yra tas ilgai lauktas išvaduotojas. Ir šitie Jėzaus šeimos nariai visa tai aptarinėjo, o Juozapas pasakė: „Galbūt, galų gale, motina buvo teisi—galbūt mūsų keistasis brolis ir yra tas būsimasis karalius.“

Judas buvo Jėzaus krikšto metu ir, kartu su savo broliu Jokūbu, buvo tapęs tvirtu tikinčiuoju į Jėzaus misiją Žemėje. Nors tiek Jokūbas, tiek Judas buvo labai susipainioję dėl savo brolio misijos pobūdžio, bet jų motina buvo atgaivinusi visas savo ankstesnes viltis apie Jėzų kaip apie Mesiją. Dovydo sūnų, ir savo sūnus ji skatino įtikėti į savo brolių kaip Izraelio išvaduotoją.

Į Kapernaumą Jėzus atvyko pirmadienio naktį, bet jis nenuėjo į savuosius namus, kuriuose gyveno Jokūbas ir jo motina; jis nuėjo tiesiai į Zabediejaus namus. Jo visi draugai Kapernaume pastebėjo jo didžiulį ir malonų pasikeitimą. Jis vėl atrodė, jog yra palyginti linksmas ir labiau panašus į save tokį, koks jis buvo savo ankstesniaisiais metais Nazarete. Per daugelį metų iki savojo krikšto ir vienvakio periodais prieš pat krikštą ir tuoj pat po jo, jis ėmė daryti vis rimtesnis ir užsisklęsti savyje. Dabar jiems visiems jis atrodė beveik toks pat, koks buvo ir anksčiau. Jame buvo kažkoks didingumas ir išaukštinimas, bet jis vėl buvo nerūpestingas ir linksmas.

Marija buvo susijaudinusi nuo lūkesčių. Ji laukė, jog Gabrielio pažadas netrukus išsipildys. Ji tikėjosi, jog netrukus visą Palestiną sukrės ir pritrenks jos sūnaus kaip viršgamtinio karaliaus stebuklingas atsiskleidimas. Bet į visus tuos daugelį klausimų, kuriuos pateikdavo jo motina, Jokūbas, Judas, ir Zabediejus, Jėzus šypsodamasis tikrai tiek atsakydavo: „Bus geriau, jeigu kurį laiką aš palauksiu čia; aš turiu vykdyti savojo Tėvo, kuris yra danguje, valią.“

Kitą dieną, antradienį, jie visi nukeliavo į Kaną į Naomės vestuves, kurios turėjo įvykti kitą dieną. Ir nepaisant Jėzaus nuolatinių perspėjimų, kad jie

3. THE VISIT TO CAPERNAUM

137:3.1 (1527.4) The next day Jesus sent his apostles on to Cana, since all of them were invited to the wedding of a prominent young woman of that town, while he prepared to pay a hurried visit to his mother at Capernaum, stopping at Magdala to see his brother Jude.

137:3.2 (1527.5) Before leaving Nazareth, the new associates of Jesus told Joseph and other members of Jesus' family about the wonderful events of the then recent past and gave free expression to their belief that Jesus was the long-expected deliverer. And these members of Jesus' family talked all this over, and Joseph said: "Maybe, after all, Mother was right — maybe our strange brother is the coming king."

137:3.3 (1527.6) Jude was present at Jesus' baptism and, with his brother James, had become a firm believer in Jesus' mission on earth. Although both James and Jude were much perplexed as to the nature of their brother's mission, their mother had resurrected all her early hopes of Jesus as the Messiah, the son of David, and she encouraged her sons to have faith in their brother as the deliverer of Israel.

137:3.4 (1527.7) Jesus arrived in Capernaum Monday night, but he did not go to his own home, where lived James and his mother; he went directly to the home of Zebedee. All his friends at Capernaum saw a great and pleasant change in him. Once more he seemed to be comparatively cheerful and more like himself as he was during the earlier years at Nazareth. For years previous to his baptism and the isolation periods just before and just after, he had grown increasingly serious and self-contained. Now he seemed quite like his old self to all of them. There was about him something of majestic import and exalted aspect, but he was once again lighthearted and joyful.

137:3.5 (1528.1) Mary was thrilled with expectation. She anticipated that the promise of Gabriel was nearing fulfillment. She expected all Palestine soon to be startled and stunned by the miraculous revelation of her son as the supernatural king of the Jews. But to all of the many questions which his mother, James, Jude, and Zebedee asked, Jesus only smilingly replied: "It is better that I tarry here for a while; I must do the will of my Father who is in heaven."

137:3.6 (1527.9) On the next day, Tuesday, they all journeyed over to Cana for the wedding of Naomi, which was to take place on the following day. And

apie jį nepasakotų niekam tol, “kol tikrai ateis Tėvo valanda,” bet jie atkakliai laikėsi savo, tyliai skleisdami tolyn žinią, kad jie surado Išvaduotoją. Kiekvienas iš jų slapta tikėjosi, kad Jėzus apie savo kaip Mesijo valdžios pradžią paskelbs per artėjančias vestuves Kanoje, ir kad šitą jis padarys su didžiule galia ir stulbinančia didybe. Jie prisiminė tai, kas jiems buvo pasakota apie tuos reiškinius, kurie lydėjo jo krikštą, ir jie tikėjo, kad jo būsimąją veiklą žemėje pažymės viršgamtinių stebuklų ir stebuklingų demonstravimų vis didėjančios pasireiškimai. Todėl, ištisas kaimas ruošėsi susirinkti drauge Kanoje į Naomės ir Joabo, Natano sūnaus, vestuvių šventę.

Marija daug metų nebuvo šitokia džiugesio pilna. Į Kaną ji vyko jausdamasi motina karaliene, kad pamatytų savo sūnaus karūnavimą. Nuo pat to laiko, kai jam buvo tryliką metų, Jėzaus šeima ir draugai nebuvo jo matę tokio nerūpestingo ir laimingo, tokio dėmesingo ir supratingo savo bičiulių norams ir troškimams, tokio jaudinančiai užjaučiančio. Ir šitaip jie visi šnibždėjo tarpusavyje, mažomis grupelėmis, smalsaudami, kas čia turi atsitikti. Koks šito keisto asmens bus kitas žingsnis? Kaip jis paskelbs ateinančios karalystės šlovę? Jie visi virpėjo iš jaudulio nuo tos minties, kad jiems tenka dalyvauti čia, kad pamatytų Izraelio Dievo jėgos ir galios apreiškimą.

4. VESTUVĖS KANOJE

Trečiadienį iki pusiaudienio į Kaną buvo atvykę beveik tūkstantis svečių, keturis kartus daugiau negu buvo kviesta. Žydai laikėsi papročio vestuves švęsti trečiadienį, o pakvietimai į vestuves buvo pasiųsti prieš vieną mėnesį. Priešpiečių ir ankstyvą popietę tai labiau panašėjo į viešą priėmimą Jėzui, o ne į vestuves. Kiekvienas norėjo pasisveikinti su šituo beveik įžymiu galilėjiečiu, ir jis buvo labai nuoširdus su visais, jaunais ir senais, žydais ir pagonimis. Ir visi apsidžiaugė, kada Jėzus sutiko vadovauti įžanginėms vestuvių eitynėms.

Jėzus dabar visiškai sąmoningai suvokė viską apie savo žmogiškąją egzistenciją, apie savo ankstesniąją dieviškąją egzistenciją, ir apie savo sujungtą, arba sulietą, žmogiškosios ir dieviškosios prigimties statusą. Su tobula pusiausvyra jis galėjo vieną akimirką vaidinti žmogiškąją rolę arba nedelsiant įgauti dieviškosios asmenybės išskirtines teises.

Kuo toliauėjo diena, tuo labiau Jėzus ėmė suvokti, jog tie žmonės laukia, kad jis padarytų

in spite of Jesus' repeated warnings that they tell no man about him “until the Father's hour shall come,” they insisted on quietly spreading the news abroad that they had found the Deliverer. They each confidently expected that Jesus would inaugurate his assumption of Messianic authority at the forthcoming wedding at Cana, and that he would do so with great power and sublime grandeur. They remembered what had been told them about the phenomena attendant upon his baptism, and they believed that his future course on earth would be marked by increasing manifestations of supernatural wonders and miraculous demonstrations. Accordingly, the entire countryside was preparing to gather together at Cana for the wedding feast of Naomi and Jothab the son of Nathan.

137:3.7 (1527.10) Mary had not been so joyous in years. She journeyed to Cana in the spirit of the queen mother on the way to witness the coronation of her son. Not since he was thirteen years old had Jesus' family and friends seen him so carefree and happy, so thoughtful and understanding of the wishes and desires of his associates, so touchingly sympathetic. And so they all whispered among themselves, in small groups, wondering what was going to happen. What would this strange person do next? How would he usher in the glory of the coming kingdom? And they were all thrilled with the thought that they were to be present to see the revelation of the might and power of Israel's God.

4. THE WEDDING AT CANA

137:4.1 (1528.4) By noon on Wednesday almost a thousand guests had arrived in Cana, more than four times the number bidden to the wedding feast. It was a Jewish custom to celebrate weddings on Wednesday, and the invitations had been sent abroad for the wedding one month previously. In the forenoon and early afternoon it appeared more like a public reception for Jesus than a wedding. Everybody wanted to greet this near-famous Galilean, and he was most cordial to all, young and old, Jew and gentile. And everybody rejoiced when Jesus consented to lead the preliminary wedding procession.

137:4.2 (1528.5) Jesus was now thoroughly self-conscious regarding his human existence, his divine pre-existence, and the status of his combined, or fused, human and divine natures. With perfect poise he could at one moment enact the human role or immediately assume the personality prerogatives of the divine nature.

137:4.3 (1528.6) As the day wore on, Jesus became increasingly conscious that the people were

kokį nors stebuklą; jis ypatingai aiškiai matė, kad jo šeima ir jo šeši mokiniai-apaštalai tikisi, kad jis deramai paskelbs apie savo ateinančią karalystę kokio nors pritrenkiančio ir viršgamtinio pasireiškimo dėka.

Ankstyvą popietę Marija pasikvietė Jokūbą, ir jie dviese išdrįso prieiti prie Jėzaus ir pasiteirauti, ar jis neparodytų jiems pasitikėjimo tokiu laipsniu, kad pasakytų, kurią valandą ir kokioje vestuvių ceremonijos vietoje jis yra suplanavęs pasireikšti kaip "tas viršgamtinis." Nespėjo jie išsakyti šitų dalykų Jėzui, kada pamatė, jog sukėlė jo būdingą nepasitenkinimą. Jis tepasakė: "Jeigu jūs mane mylite, tuomet turėkite noro laukti su manimi, tuo tarpu aš laukiau savojo Tėvo danguje valios." Bet jo veido išraiška iškalingai rodė jo priekaištą.

Šitas jo motinos žingsnis sukėlė didžiulį nepasitenkinimą žmogiškajam Jėzui, ir jį labai išblaivino jo reakcija į jos dviprasmišką pasiūlymą, kad jis sau leistų kaip nors išoriškai pademonstruoti savąjį dieviškumą. Tai buvo būtent vienas iš tų dalykų, kurių nedaryti jis apsisprendė tuomet, kada taip neseniai buvo atsiskyręs kalnuose. Kelias valandas Marija buvo prislėgta. Ji tarė Jokūbui: "Aš negaliu jo suprasti; ką visa tai gali reikšti? Ar nebus galo tokiam jo keistam elgesiui?" Jokūbas ir Judas savo motiną stengėsi raminti, tuo tarpu Jėzus pasišalino, kad valandą pabūtų vienas. Bet jis sugrįžo pas susirinkusiuosius ir vėl buvo nerūpestingas ir linksmas.

Vestuvės tęsėsi su užslopintu laukimu, bet visa ceremonija baigėsi, o iš garbingo svečio jokio veiksmo, jokio žodžio. Ir tada imta šnibždėtis apie tai, jog šis dailidė ir valčių meistras, Jono paskelbtas "Išvaduotoju," savąją ranką pademonstruos per vakaro pobūvį, galbūt vestuvinės vakarienės metu. Tačiau tokio pademonstravimo bet koks laukimas buvo veiksmingai pašalintas iš jo šešių mokinių-apaštalo proto, kada jis sukvietė juos draugėn prieš pat vestuvinę vakarienę ir, labai rimtai, paaiškino: "Negalvokite, kad į šitą vietą aš atėjau tam, kad padaryčiau kokį nors stebuklą smalsuolių pasitenkinimui arba tų, kurie abejoja, įtikinimui. Vietoje šito mes esame čia tam, kad tarnautume savo Tėvo, kuris yra danguje, valiai." Bet kai Marija ir visi kiti pamatė jį besitariančią su savo bičiuliais, tada savo mintyse jie buvo visiškai įsitikinę, jog netrukus turi įvykti kažkas nepaprasto. Ir jie visi susėdo, kad pasidžiaugtų vestuvine vakariene ir šventiškos geros bičiulystės vakaru.

Jaunikio tėvas buvo pasirūpinęs vyno gausa visiems į vestuvių šventę pakviestiems svečiams, bet iš kur jis galėjo žinoti, kad jo sūnaus vestuvės

expecting him to perform some wonder; more especially he recognized that his family and his six disciple-apostles were looking for him appropriately to announce his forthcoming kingdom by some startling and supernatural manifestation.

137:4.4 (1529.1) Early in the afternoon Mary summoned James, and together they made bold to approach Jesus to inquire if he would admit them to his confidence to the extent of informing them at what hour and at what point in connection with the wedding ceremonies he had planned to manifest himself as the "supernatural one." No sooner had they spoken of these matters to Jesus than they saw they had aroused his characteristic indignation. He said only: "If you love me, then be willing to tarry with me while I wait upon the will of my Father who is in heaven." But the eloquence of his rebuke lay in the expression of his face.

137:4.5 (1529.2) This move of his mother was a great disappointment to the human Jesus, and he was much sobered by his reaction to her suggestive proposal that he permit himself to indulge in some outward demonstration of his divinity. That was one of the very things he had decided not to do when so recently isolated in the hills. For several hours Mary was much depressed. She said to James: "I cannot understand him; what can it all mean? Is there no end to his strange conduct?" James and Jude tried to comfort their mother, while Jesus withdrew for an hour's solitude. But he returned to the gathering and was once more lighthearted and joyous.

137:4.6 (1529.3) The wedding proceeded with a hush of expectancy, but the entire ceremony was finished and not a move, not a word, from the honored guest. Then it was whispered about that the carpenter and boatbuilder, announced by John as "the Deliverer," would show his hand during the evening festivities, perhaps at the wedding supper. But all expectance of such a demonstration was effectually removed from the minds of his six disciple-apostles when he called them together just before the wedding supper and, in great earnestness, said: "Think not that I have come to this place to work some wonder for the gratification of the curious or for the conviction of those who doubt. Rather are we here to wait upon the will of our Father who is in heaven." But when Mary and the others saw him in consultation with his associates, they were fully persuaded in their own minds that something extraordinary was about to happen. And they all sat down to enjoy the wedding supper and the evening of festive good fellowship.

137:4.7 (1529.4) The father of the bridegroom had provided plenty of wine for all the guests bidden to the marriage feast, but how was he to know that

turi tapti tokiu įvykiu, kuris būtų taip artimai susijęs su Jėzaus kaip Mesijo išvaduotojo laukiamu pasireiškimu? Jis džiaugėsi ta garbe, jog tarp jo svečių yra šis įžymusis galilėjietis, bet dar nesibaigus vestuvinei vakarienei, tarnai perdavė jam nerimo sukėlusią žinią, jog vynas baigiasi. Prieš tai, kada pasibaigė oficiali vakarienė, ir svečiai vaikštinėjo po sodą, jaunikio motina Marijai atvirai išsakė, jog vyno atsargos išseko. Ir Marija pasitikinčiai tarė: “Nesijaudink—aš tikrai pasišnekėsiu su savo sūnumi. Jis mums padės.” Ir šitoku būdu ji iš tiesų išdrįso pasikalbėti, nepaisant vos prieš kelias valandas išreikšto priekaišto.

Per daugelio metų laikotarpį, Marija visada kreipdavosi į Jėzų pagalbos, kada tik jų šeimą Nazarete ištikdavo krizė, taip, kad jai buvo visiškai natūralu, kad ji pagalvojo apie jį tokiu metu. Bet šita ambicinga motina turėjo dar ir kitų motyvų į savo vyriausiąjį sūnų kreiptis šituo atveju. Kada Jėzus stovėjo sodo kampe vienas, tada motina priėjo prie jo ir ištare: “Mano sūnau, jie nebeturi vyno.” Ir Jėzus atsakė, “Mano geroji moterie, kuo čia dėtas aš?” Marija tarė, “Bet aš manau, jog tavoji valanda atėjo; argi tu negali padėti mums?” Jėzus atsakė: “Vėl pareiškiu, jog aš neatėjau daryti tokio pobūdžio dalykų. Kodėl gi tu vėl vargini mane šitais reikalais?” Ir tada, apsipildama ašaromis, Marija nuoširdžiai maldavo, “Bet, mano sūnau, aš prižadėjau jiems, kad tu mums padėsi; argi tu nieko nepadarysi dėl manęs, prašau?” Ir tada tarė Jėzus: “Moterie, kuo čia dėta tu, kad duotum tokius pažadus? Žiūrėk, kad daugiau šito nedarytum. Mes privalome visuose reikaluose tarnauti Tėvo danguje valiai.”

Marija, Jėzaus motina, buvo sugniuždyta; ji suakmenėjo! Kada ji stovėjo čia prieš jį, nejudėdama, ašaroms riedant per skruostus, Jėzaus žmogiškąją širdį apėmė užuojauta šiai moteriai, kuri jį pagimdė materialaus kūno pavidalu; ir pasilenkęs į priekį, jis švelniai uždėjo savo ranką ant jos galvos, tardamas: “Na, na, mama Marija, nesielvartauk dėl mano akivaizdžiai griežtų žodžių, nes, argi aš nebuvo daug kartų tau sakęs, jog atėjau vykdyti tikrai savo dangiškojo Tėvo valios? Su didžiausiu džiaugsmu aš padaryčiau tai, ko tu iš manęs prašai, jeigu tai būtų Tėvo valios dalis—” Ir Jėzus akimirkai nutilo, jis dvejojo. Marijai atrodė, kad ji jaučia, jog kažkas vyksta. Pašokusi, ji apsigyjo rankomis Jėzaus kaklą, pabučiavo jį, ir nulėkė į tarnų patalpą, pareikšdama, “Ką tik mano sūnus pasako, tas įvyksta.” Bet Jėzus nieko nepasakė. Dabar jis suvokė, kad jis jau buvo pasakęs—arba vietoje šito trokšdamas pagalvojo—per daug.

Marija buvo apimta džiugaus spindesio. Ji nežinojo, kaip bus padarytas vynas, bet tvirtai tikėjo, kad pagaliau įtikino savo pirmagimį sūnų pareikšti savąją valdžią, išdrįsti žengti žingsnį

the marriage of his son was to become an event so closely associated with the expected manifestation of Jesus as the Messianic deliverer? He was delighted to have the honor of numbering the celebrated Galilean among his guests, but before the wedding supper was over, the servants brought him the disconcerting news that the wine was running short. By the time the formal supper had ended and the guests were strolling about in the garden, the mother of the bridegroom confided to Mary that the supply of wine was exhausted. And Mary confidently said: “Have no worry — I will speak to my son. He will help us.” And thus did she presume to speak, notwithstanding the rebuke of but a few hours before.

137:4.8 (1529.5) Throughout a period of many years, Mary had always turned to Jesus for help in every crisis of their home life at Nazareth so that it was only natural for her to think of him at this time. But this ambitious mother had still other motives for appealing to her eldest son on this occasion. As Jesus was standing alone in a corner of the garden, his mother approached him, saying, “My son, they have no wine.” And Jesus answered, “My good woman, what have I to do with that?” Said Mary, “But I believe your hour has come; cannot you help us?” Jesus replied: “Again I declare that I have not come to do things in this wise. Why do you trouble me again with these matters?” And then, breaking down in tears, Mary entreated him, “But, my son, I promised them that you would help us; won’t you please do something for me?” And then spoke Jesus: “Woman, what have you to do with making such promises? See that you do it not again. We must in all things wait upon the will of the Father in heaven.”

137:4.9 (1530.1) Mary the mother of Jesus was crushed; she was stunned! As she stood there before him motionless, with the tears streaming down her face, the human heart of Jesus was overcome with compassion for the woman who had borne him in the flesh; and bending forward, he laid his hand tenderly upon her head, saying: “Now, now, Mother Mary, grieve not over my apparently hard sayings, for have I not many times told you that I have come only to do the will of my heavenly Father? Most gladly would I do what you ask of me if it were a part of the Father’s will —” and Jesus stopped short, he hesitated. Mary seemed to sense that something was happening. Leaping up, she threw her arms around Jesus’ neck, kissed him, and rushed off to the servants’ quarters, saying, “Whatever my son says, that do.” But Jesus said nothing. He now realized that he had already said — or rather desirefully thought — too much.

137:4.10 (1530.2) Mary was dancing with glee. She did not know how the wine would be produced, but she confidently believed that she had finally persuaded her first-born son to assert his

pirmyn ir pareikalauti savo vietos ir pademonstruoti savo kaip Mesijo galią. Ir, dėl tam tikrų visatos jėgų ir asmenybių buvimo ir bendravimo, apie kurias niekas iš susirinkusiųjų nežinojo nieko, ji neturėjo būti apvilta. Tas vynas, kurio Marija troško ir kurio Jėzus, tas Dievas-žmogus, žmogiškai ir užjaučiančiai panorėjo, tuo turėjo atsirasti.

Netoli stovėjo šeši akmeniniai vandens indai pripilti vandens, maždaug po dvidešimt galonų kiekviename. Šitą vandenį buvo numatyta vėliau panaudoti vestuvių šventės paskutiniojo apvalymo ceremonijoms. Tarnų sujudimas prie šitų didžiulių akmeninių indų, energingai vadovaujant jo motinai, patraukė Jėzaus dėmesį, ir priėjęs, jis pamatė, kad iš jų jie sėmė sklidinus ąsočius vyno.

Palaiptui Jėzus ėmė suvokti, kas atsitiko. Iš visų asmenų, dalyvavusių vestuvių šventėje Kanoje, Jėzus buvo labiausiai nustebintas. Likusieji laukė, kad jis padarytų stebuklą, bet jo ketinimas buvo būtent šito ir nedaryti. Ir tada Žmogaus Sūnus prisiminė savo Personalizuoto Minties Derintojo perspėjimą kalnuose. Jis prisiminė, kaip Derintojas jį buvo įspėjęs apie tai, kad jokia jėga ar asmenybė nepajėgi iš jo atimti kūrėjo išskirtinių teisių, nepriklausomų nuo laiko. Šituo atveju energijos transformatoriai, tarpinės būtybės, ir visos kitos reikalingos asmenybės buvo surinktos prie to vandens ir kitų reikalingų elementų, ir dėl Visatos Aukščiausiojo Valdovo Kūrėjo išreikšto pageidavimo, nebebuvo galima išvengti to, kad nedelsiant atsirastų vynas. Ir šitas įvykis tuo labiau turėjo įvykti, nes Personalizuotas Derintojas leido suprasti, jog šio Sūnaus troškimo įgyvendinimas jokia būdu neprieštaravo Tėvo valiai.

Bet tai jokių būdu nebuvo stebuklas. Nė vienas gamtos dėsnis nebuvo pakeistas, sustabdytas, ar net pažeistas. Atsitiko vienintelis dalykas, buvo anuliuotas *laikas*, dangiškosios būtybės surenkant tuos cheminius elementus, kurie yra būtini vyno padarymui. Kanoje šituo atveju Kūrėjo reagentai vyną padarė lygiai taip, kaip jį padaro įprastų natūralių procesų būdu, *išskyrus tai*, kad jie tą atliko nepriklausomai nuo laiko ir įsikišus viršžmogiškosios jėgoms, surenkant erdvėje būtinas chemines sudedamąsias dalis.

Tuo labiau buvo akivaizdu, kad šito vadinamojo stebuklo padarymas neprieštaravo Rojaus Tėvo valiai, nes priešingu atveju jis nebūtų įvykęs, kadangi Jėzus jau buvo atsidavęs Tėvo valiai visuose reikaluose.

Kada tarnai pasėmė šito jauno vyno ir nunešė jį geriausiam vyriui, "pobūvio vadovui," ir kada jis paragavo jo, tada jis sušuko jaunikiui, "Yra

authority, to dare to step forth and claim his position and exhibit his Messianic power. And, because of the presence and association of certain universe powers and personalities, of which all those present were wholly ignorant, she was not to be disappointed. The wine Mary desired and which Jesus, the God-man, humanly and sympathetically wished for, was forthcoming.

137:4.11 (1530.3) Near at hand stood six waterpots of stone, filled with water, holding about twenty gallons apiece. This water was intended for subsequent use in the final purification ceremonies of the wedding celebration. The commotion of the servants about these huge stone vessels, under the busy direction of his mother, attracted Jesus' attention, and going over, he observed that they were drawing wine out of them by the pitcherful.

137:4.12 (1530.4) It was gradually dawning upon Jesus what had happened. Of all persons present at the marriage feast of Cana, Jesus was the most surprised. Others had expected him to work a wonder, but that was just what he had purposed not to do. And then the Son of Man recalled the admonition of his Personalized Thought Adjuster in the hills. He recounted how the Adjuster had warned him about the inability of any power or personality to deprive him of the creator prerogative of independence of time. On this occasion power transformers, midwayers, and all other required personalities were assembled near the water and other necessary elements, and in the face of the expressed wish of the Universe Creator Sovereign, there was no escaping the instantaneous appearance of *wine*. And this occurrence was made doubly certain since the Personalized Adjuster had signified that the execution of the Son's desire was in no way a contravention of the Father's will.

137:4.13 (1530.5) But this was in no sense a miracle. No law of nature was modified, abrogated, or even transcended. Nothing happened but the abrogation of *time* in association with the celestial assembly of the chemical elements requisite for the elaboration of the wine. At Cana on this occasion the agents of the Creator made wine just as they do by the ordinary natural processes *except* that they did it independently of time and with the intervention of superhuman agencies in the matter of the space assembly of the necessary chemical ingredients.

137:4.14 (1531.1) Furthermore it was evident that the enactment of this so-called miracle was not contrary to the will of the Paradise Father, else it would not have transpired, since Jesus had already subjected himself in all things to the Father's will.

137:4.15 (1531.2) When the servants drew this new wine and carried it to the best man, the "ruler of the feast," and when he had tasted it, he called to

paprotys iš pradžių patiekti gerą vyną, kada svečiai būna gerai įgėrę, tada atnešti vynmedžių menkesnį vaisių, bet jūs išlaikėte patį geriausią vyną iki pat pobūvio pabaigos.”

Marija ir Jėzaus mokiniai labai džiūgavo dėl tariamo stebuklo, kurį, jie manė, Jėzus padarė sąmoningai, bet Jėzus pasišalino į sodo ramų nuošalų kampelį ir kuriam laikui pasinėrė į rimtus apmąstymus. Pagaliau jis nusprendė, jog tas epizodas, esant tokioms aplinkybėms, buvo nepavaldus jo asmeninei kontrolei ir, kadangi neprieštaravo jo Tėvo valiai, tai buvo neišvengiamas. Kada jis sugrįžo pas žmones, tada jie žvelgė į jį su didžiule baiminga pagarba; jie visi tikėjo, kad jis yra Mesijas. Bet Jėzus buvo skausmingai suglumęs, žinodamas, kad jie tikėjo juo tikrai dėl to neįprasto atsitikimo, kurį ką tik netysia pamatė. Jėzus vėl kuriam laikui pasišalino į namo viršų tam, kad galėtų visa tai apmąstyti.

Jėzus dabar visiškai suvokė, kad jis turi būti budrus nuolat, kitaip dėl jo užuojautos ir gailėsčio tokios rūšies epizodai kartosis visą laiką. Nežiūrint šito, daug panašių įvykių atsitiko iki to laiko, kada Žmogaus Sūnus galutinai paliko savo mirtingąją gyvybę materialiaame kūne.

5. SUGRĮŽUS Į KAPERNAUMĄ

Nors daugelis svečių pasiliko visai savaitei, kurios metu buvo švenčiamos vestuvės, bet Jėzus, su savo naujai pasirinktais mokiniais—apaštalais—Jokūbu, Jonu, Andriejumi, Petru, Pilypu, ir Natanieliumi—labai anksti kitą rytą išvyko į Kapernaumą, išėjo su niekuo neatsisveikinę. Jėzaus šeima ir visi jo draugai Kanoje labai nusiminė, nes jis taip netikėtai paliko juos, o Judas, Jėzaus jauniausiasis brolis, išėjo ieškoti jo. Jėzus ir jo apaštalai nuėjo tiesiai į Zabediejaus namus Betsaidoje. Šitoje kelionėje Jėzus su savo naujai pasirinktais pagalbininkais aptarė daugelį dalykų, kurie yra svarbūs ateinančiai karalystei, ir ypač juos perspėjo neužsiminti apie vandens pavertimą vynu. Jis taip pat jiems patarė savo būsimame darbe vengti Sepforio ir Tiberijaus miestų.

Po vakarienės tą vakarą, šituose Zabediejaus ir Salomėjos namuose, buvo surengtas vienas svarbiausių pasitarimų per visą Jėzaus žemiškąją karjerą. Šitame susirinkime dalyvavo tikrai šeši apaštalai; Judas atėjo tada, kada jie ruošėsi išsiskirstyti. Šitie šeši pasirinkti vyrai atkeliavo iš Kanos į Betsaidą su Jėzumi,ėjo, tarsi, skrisdami oru. Jie buvo kupini vilties ir virpėjo nuo minties, jog Žmogaus Sūnus juos pasirinko artimais padėjėjais. Bet kai Jėzus ėmė jiems aiškinti, kas jis yra ir kokia turi būti jo misija žemėje ir kaip ji

the bridegroom, saying: “It is the custom to set out first the good wine and, when the guests have well drunk, to bring forth the inferior fruit of the vine; but you have kept the best of the wine until the last of the feast.”

137:4.16 (1531.3) Mary and the disciples of Jesus were greatly rejoiced at the supposed miracle which they thought Jesus had intentionally performed, but Jesus withdrew to a sheltered nook of the garden and engaged in serious thought for a few brief moments. He finally decided that the episode was beyond his personal control under the circumstances and, not being adverse to his Father's will, was inevitable. When he returned to the people, they regarded him with awe; they all believed in him as the Messiah. But Jesus was sorely perplexed, knowing that they believed in him only because of the unusual occurrence which they had just inadvertently beheld. Again Jesus retired for a season to the housetop that he might think it all over.

137:4.17 (1531.4) Jesus now fully comprehended that he must constantly be on guard lest his indulgence of sympathy and pity become responsible for repeated episodes of this sort. Nevertheless, many similar events occurred before the Son of Man took final leave of his mortal life in the flesh.

5. BACK IN CAPERNAUM

137:5.1 (1531.5) Though many of the guests remained for the full week of wedding festivities, Jesus, with his newly chosen disciple-apostles — James, John, Andrew, Peter, Philip, and Nathaniel — departed very early the next morning for Capernaum, going away without taking leave of anyone. Jesus' family and all his friends in Cana were much distressed because he so suddenly left them, and Jude, Jesus' youngest brother, set out in search of him. Jesus and his apostles went directly to the home of Zebedee at Bethsaida. On this journey Jesus talked over many things of importance to the coming kingdom with his newly chosen associates and especially warned them to make no mention of the turning of the water into wine. He also advised them to avoid the cities of Sepphoris and Tiberias in their future work.

137:5.2 (1531.6) After supper that evening, in this home of Zebedee and Salome, there was held one of the most important conferences of all Jesus' earthly career. Only the six apostles were present at this meeting; Jude arrived as they were about to separate. These six chosen men had journeyed from Cana to Bethsaida with Jesus, walking, as it were, on air. They were alive with expectancy and thrilled with the thought of having been selected as close associates of the Son of Man. But when Jesus set out to make clear to them who he was

galbūt gali pasibaigti, jie buvo pritrenkti. Jie negalėjo suvokti, ką jis jiems sakė. Jie neteko žado; net ir Petras buvo prislėgtas tiek, jog to neįmanoma apsaityti. Tikrai giliai mąstantis Andriejus išdrįso atsakyti į Jėzaus patarimo žodžius. Kada Jėzus suprato, kad jo žinios jie nesuvokė, kada jis pamatė, kad jų idėjos apie žydų Mesiją buvo taip visiškai sustabarėjusios, tada jis pasiuntė juos ilsėtis, tuo tarpu jis vaikštinėjo ir šnekėjosi su savo broliu Judu. Ir prieš tai, kai Judas atsisveikino su Jėzumi, jis tarė su didžiuliu jausmu: "Mano tėve-broli, aš niekada tavęs nesupratau. Aš nesu įsitikinęs, ar tu esi tas, ką apie tave mus mokė motina, aš nevisiškai suvokiu ateinančią karalystę, bet aš tikrai žinau, jog tu esi galingas Dievo žmogus. Aš girdėjau tą balsą prie Jordano upės, ir aš tikiu į tave, nesvarbu, kas tu bebūtum." Ir kada jis šitą pasakė, tada jis išėjo į savo namus Magdaloje.

Tą naktį Jėzus nemiegojo. Užsimekęs naktinį apsiaustą, jis sėdėjo ant ežero kranto mąstydamas, mąstydamas iki kitos dienos aušros. Per tos nakties ilgas meditavimo valandas Jėzus aiškiai suvokė, kad jis niekada nesugebės savo pasekėjų priversti, kad jie žiūrėtų į jį, kokioje nors kitoje šviesoje, o ne kaip į ilgai lauktą Mesiją. Pagaliau jis suvokė, jog skelbti savąją žinią apie karalystę nėra kito būdo, išskyrus kaip Jono pranašystės išsipildymą, ir jam pačiam būti tokiam, kokio laukė žydai. Galų gale, nors jis ir nėra Dovydo tipo Mesijas, bet jis iš tikrųjų yra senųjų dvasingiau mąstančių išminčių pranašiško žodžio išsipildymas. Iš tiesų jis niekada daugiau iki galo nebeneigė, kad jis nėra Mesijas. Jis nusprendė šitos sudėtingos situacijos galutinį išpajiniojimą palikti Tėvo valios sprendimui.

Kitą rytą Jėzus prie savo draugų prisijungė per pusryčius, bet jie buvo nelinksma grupė. Jis bendravo su jais ir baigęs valgyti subūrė juos aplink save, sakydamas: "Būtent manojo Tėvo valia yra tokia, kad mes kurį laiką palauktume šioje vietoje. Jūs girdėjote Joną sakant, kad jis atėjo parengti kelio karalystei; dėl to mums reikia palaukti Jono pamokslavimo užbaigimo. Kada savo darbą bus užbaigęs tas, kuris eina pirma Žmogaus Sūnaus, tada mes tikrai pradėsime skelbti karalystės gerąją naujieną." Savo apaštalams jis nurodė grįžti namo, tuo tarpu pats išsiruošė su Zabediejumi į laivą dirbtuvę, pažadėdamas pasimatyti su jais kitą dieną sinagogoje, kur jis turėjo kalbėti, ir paskyrė susitikimą su jais to Sabato popietę.

and what was to be his mission on earth and how it might possibly end, they were stunned. They could not grasp what he was telling them. They were speechless; even Peter was crushed beyond expression. Only the deep-thinking Andrew dared to make reply to Jesus' words of counsel. When Jesus perceived that they did not comprehend his message, when he saw that their ideas of the Jewish Messiah were so completely crystallized, he sent them to their rest while he walked and talked with his brother Jude. And before Jude took leave of Jesus, he said with much feeling: "My father-brother, I never have understood you. I do not know of a certainty whether you are what my mother has taught us, and I do not fully comprehend the coming kingdom, but I do know you are a mighty man of God. I heard the voice at the Jordan, and I am a believer in you, no matter who you are." And when he had spoken, he departed, going to his own home at Magdala.

137:5.3 (1532.1) That night Jesus did not sleep. Donning his evening wraps, he sat out on the lake shore thinking, thinking until the dawn of the next day. In the long hours of that night of meditation Jesus came clearly to comprehend that he never would be able to make his followers see him in any other light than as the long-expected Messiah. At last he recognized that there was no way to launch his message of the kingdom except as the fulfillment of John's prediction and as the one for whom the Jews were looking. After all, though he was not the Davidic type of Messiah, he was truly the fulfillment of the prophetic utterances of the more spiritually minded of the olden seers. Never again did he wholly deny that he was the Messiah. He decided to leave the final untangling of this complicated situation to the outworking of the Father's will.

137:5.4 (1532.2) The next morning Jesus joined his friends at breakfast, but they were a cheerless group. He visited with them and at the end of the meal gathered them about him, saying: "It is my Father's will that we tarry hereabouts for a season. You have heard John say that he came to prepare the way for the kingdom; therefore it behooves us to await the completion of John's preaching. When the forerunner of the Son of Man shall have finished his work, we will begin the proclamation of the good tidings of the kingdom." He directed his apostles to return to their nets while he made ready to go with Zebedee to the boatshop, promising to see them the next day at the synagogue, where he was to speak, and appointing a conference with them that Sabbath afternoon.

6. SABATO DIENOS ĮVYKIAI

6. THE EVENTS OF A SABBATH DAY

Jėzaus pirmasis viešas pasirodymas po savojo krikšto buvo Kapernaumo sinagogoje Sabato dieną, kovo 2-ąją, 26 m. po Kr. gim. Sinagoga buvo perpildyta. Pasakojimą apie krikštą Jordano upėje dabar papildė šviežios naujienos iš Kanos apie tą vandenį ir vyną. Jėzus į garbės vietas pasodino savo šešis apaštalus, o drauge su jais sėdėjo jo materialaus kūno broliai Jokūbas ir Judas. Jo motina, parvykusi į Kapernaumą kartu su Jokūbu išvakarėse, taip pat dalyvavo, sėdėjo sinagogos moterų sekcijoje. Visa sinagoga įsitempusi laukė; visi tikėjosi pamatyti kokį nors nepaprastą viršgamtinės galios pasireiškimą, kuris tinkamai paliudytų to, kuris tą dieną turėjo jiems kalbėti, prigimtį ir valdžią. Bet jiems buvo skirta nusivilti.

Kada Jėzus atsistojo, tada sinagogos valdytojas įteikė jam Raštų ritinėlį, ir jis skaitė iš pranašo Isajo: "Šitai sako Viešpats: 'Dangus yra manasis sostas, o žemė yra manasis pakojis. Kur yra tas namas, kurį pastatėte man? Ir kur gi yra mano gyvenamoji buveinė? Visa tai iš tikrųjų sukūrė manosios rankos,' sako Viešpats. 'Bet šituo žmogumi aš tikrai pasirūpinsiu, net ir tu, kuris yra vargšas ir turi atgailaujančią dvasią, ir kuris dreba nuo manųjų žodžių.' Klausykitės Viešpaties žodžio jūs tie, kurie drebate ir bijote: 'Jūsų sielos broliai neapkentė jūsų ir išvijo jus dėl manojų vardo.'" Bet tegul Viešpats būna pašlovintas. Jis tikrai jums pasirodys džiaugsme, o visi kiti tikrai bus sugėdinti. Balsas iš miesto, balsas iš šventovės, balsas iš Viešpaties sako: 'Prieš patirdama gimdymo skausmus, ji pagimdė; prieš pajusdama skausmą, ji pagimdė žmogaus vaikelį.' Kas gi girdėjo tokį dalyką? Argi galima priversti žemę pagimdyti per vieną dieną? Arba, argi gali nacija gimti iš karto? Bet Viešpats sako šitai: 'Štai aš paskleisiu ramybę kaip upę, ir net pagonių šlovė tikrai bus tokia, kaip tekanti upė. Kaip ir tą, kurį guodžia motina, taip ir aš iš tiesų guosiu jus. Ir jūs tikrai būsite guodžiami net ir Jeruzalėje. Ir kada šituos dalykus jūs pamatysite, tada jūsų širdys džiūgaus.'"

Kada jis baigė skaityti, tada Jėzus atidavė ritinėlį jo saugotojui. Prieš atsisėsdamas jis tiesiog tarė: "Būkite kantrūs, ir jūs tikrai išvysite Dievo šlovę; ji tikrai bus net ir su visais tais, kurie bus su manimi ir šitokiu būdu išmoks vykdyti manojų Tėvo, kuris yra danguje, valią." Ir žmonės išsiskirstė namo, stebėdamiesi, ką visa tai reiškia.

Tą popietę Jėzus ir jo apaštalai, su Jokūbu ir Judu, sulipo į valtį ir nusiyrė netoli nuo kranto, kur sustojo, tuo tarpu jis pasakojo jiems apie ateinančią karalystę. Ir apie tai jie suprato daugiau nugu trečiadienio naktį.

137:6.1 (1532.3) Jesus' first public appearance following his baptism was in the Capernaum synagogue on Sabbath, March 2, A.D. 26. The synagogue was crowded to overflowing. The story of the baptism in the Jordan was now augmented by the fresh news from Cana about the water and the wine. Jesus gave seats of honor to his six apostles, and seated with them were his brothers in the flesh James and Jude. His mother, having returned to Capernaum with James the evening before, was also present, being seated in the women's section of the synagogue. The entire audience was on edge; they expected to behold some extraordinary manifestation of supernatural power which would be a fitting testimony to the nature and authority of him who was that day to speak to them. But they were destined to disappointment.

137:6.2 (1532.4) When Jesus stood up, the ruler of the synagogue handed him the Scripture roll, and he read from the Prophet Isaiah: "Thus says the Lord: 'The heaven is my throne, and the earth is my footstool. Where is the house that you built for me? And where is the place of my dwelling? All these things have my hands made,' says the Lord. 'But to this man will I look, even to him who is poor and of a contrite spirit, and who trembles at my word.' Hear the word of the Lord, you who tremble and fear: 'Your brethren hated you and cast you out for my name's sake.' But let the Lord be glorified. He shall appear to you in joy, and all others shall be ashamed. A voice from the city, a voice from the temple, a voice from the Lord says: 'Before she travailed, she brought forth; before her pain came, she was delivered of a man child.' Who has heard such a thing? Shall the earth be made to bring forth in one day? Or can a nation be born at once? But thus says the Lord: 'Behold I will extend peace like a river, and the glory of even the gentiles shall be like a flowing stream. As one whom his mother comforts, so will I comfort you. And you shall be comforted even in Jerusalem. And when you see these things, your heart shall rejoice.'"

137:6.3 (1533.1) When he had finished this reading, Jesus handed the roll back to its keeper. Before sitting down, he simply said: "Be patient and you shall see the glory of God; even so shall it be with all those who tarry with me and thus learn to do the will of my Father who is in heaven." And the people went to their homes, wondering what was the meaning of all this.

137:6.4 (1533.2) That afternoon Jesus and his apostles, with James and Jude, entered a boat and pulled down the shore a little way, where they anchored while he talked to them about the coming kingdom. And they understood more than they had on Thursday night.

Jėzus nurodė jiems imtis savo įprastų pareigų tol, kol "ateis karalystės valanda." Ir tam, kad juos paskatintų, jis parodė pavyzdį sugrįždamas į nuolatinį darbą valčių dirbtuvėje. Paaiškinęs, jog kiekvieną vakarą po tris valandas jie turėtų paskirti savo būsimąjo darbo apmąstymams ir pasirengimui, Jėzus toliau pasakė: "Mes tikrai visi liksime čia, kol man Tėvas lieps jus pakviesti. Dabar kiekvienas iš jūsų turite sugrįžti prie savo įprastų darbų tiesiog tarsi nieko nebūtų atsitikę. Niekam nepasakokite apie mane ir prisiminkite, jog manoji karalystė neturi ateiti su triukšmu ir magiškais kerais, bet vietoje šito ji turi ateiti dėka didžiulio pasikeitimo, kurį manasis Tėvas bus rūpestingai išvystęs jūsų širdyse ir širdyse tų, kurie bus tikrai pakviesti, kad šios karalystės tarybose prisijungtų prie jūsų. Dabar jūs esate mano draugai; aš pasitikiu jumis ir myliu jus; netrukus jūs turėsite tapti mano asmeniniais pagalbininkais. Būkite kantrūs, būkite nuoširdūs. Visada pakluskite Tėvo valiai. Pasiruoškite atsiliepti į karalystės pakvietimą. Nors jūs ir patirsite didžiulį džiaugsmą manojų Tėvo tarnystėje, bet taip pat jūs turėtumėte būti pasirengę ir nemalonumams, nes aš jus perspėju, jog daugelis į karalystę pateks tiktai patirdami didžiulius sukrėtimus. Bet tų, kurie karalystę yra suradę, džiaugsmas bus pilnas ir jie bus vadinami visos žemės palaimintaisiais. Bet nepuoselėkite netikrų vilčių; ties manaisiais žodžiais pasaulis suklyps. Net ir jūs, mano draugai, nevisiškai suvokiate, ką aš atskleidžiu jūsų supainiotam protui. Nedarykite klaidos; mes pradėdame dirbti tokiai kartai, kuri reikalauja ženklų. Žmonės reikalaus stebuklų kaip įrodymo, jog aš esu pasiųstas savojo Tėvo, o apreiškimo apie manojų Tėvo *meilę* jie neskubės pripažinti manosios misijos mandatu."

Tą vakarą, kada jie buvo sugrįžę į krantą, prieš jiems išsivaikštant savais keliais, Jėzus, stovėdamas prie vandens krašto, meldėsi: "Mano Tėve, dėkoju tau už šituos mažylis, kurie nepaisydami savo abejonių, jau ir dabar tiki. Ir dėl jų gerovės aš atsidėjau tam, kad vykdyčiau tavąją valią. Ir dabar teišmoksta jie būti kaip vienas, net ir taip, kaip vienas esame mes."

7. KETURI MOKYMO MĖNESIAI

Keturis ilgas mėnesius—kovą, balandį, gegužę, ir birželį—tęsėsi šitas laukimo laikas; Jėzus daugiau negu vieną šimtą kartų ilgai ir nuoširdžiai, nors pakiliai ir linksmai, kalbėjosi su šitais šešiais pagalbininkais ir savo paties broliu Jokūbu. Dėl ligų šeimoje, Judas retai kada turėjo galimybę dalyvauti šitose pamokose. Jokūbas, Jėzaus brolis, neprarado tikėjimo į jį, bet Marija per šituos delsimo ir neveikimo mėnesius beveik prarado viltį, susietą su savo sūnumi. Jos

^{137:6.5 (1533.3)} Jesus instructed them to take up their regular duties until "the hour of the kingdom comes." And to encourage them, he set an example by going back regularly to work in the boatshop. In explaining that they should spend three hours every evening in study and preparation for their future work, Jesus further said: "We will all remain hereabout until the Father bids me call you. Each of you must now return to his accustomed work just as if nothing had happened. Tell no man about me and remember that my kingdom is not to come with noise and glamor, but rather must it come through the great change which my Father will have wrought in your hearts and in the hearts of those who shall be called to join you in the councils of the kingdom. You are now my friends; I trust you and I love you; you are soon to become my personal associates. Be patient, be gentle. Be ever obedient to the Father's will. Make yourselves ready for the call of the kingdom. While you will experience great joy in the service of my Father, you should also be prepared for trouble, for I warn you that it will be only through much tribulation that many will enter the kingdom. But those who have found the kingdom, their joy will be full, and they shall be called the blest of all the earth. But do not entertain false hope; the world will stumble at my words. Even you, my friends, do not fully perceive what I am unfolding to your confused minds. Make no mistake; we go forth to labor for a generation of sign seekers. They will demand wonder-working as the proof that I am sent by my Father, and they will be slow to recognize in the revelation of my Father's *love* the credentials of my mission."

^{137:6.6 (1533.4)} That evening, when they had returned to the land, before they went their way, Jesus, standing by the water's edge, prayed: "My Father, I thank you for these little ones who, in spite of their doubts, even now believe. And for their sakes have I set myself apart to do your will. And now may they learn to be one, even as we are one."

7. FOUR MONTHS OF TRAINING

^{137:7.1 (1533.5)} For four long months — March, April, May, and June — this tarrying time continued; Jesus held over one hundred long and earnest, though cheerful and joyous, sessions with these six associates and his own brother James. Owing to sickness in his family, Jude seldom was able to attend these classes. James, Jesus' brother, did not lose faith in him, but during these months of delay and inaction Mary nearly despaired of her son. Her faith, raised to such heights at Cana,

įtikėjimas, pakilęs į tokias viršūnes Kanoje, dabar nugrimzdo į naujus žemus lygius. Ji tikrai tegalėjo pasiduoti savo dažnai kartojamam protruikiui: "Aš negaliu jo suprasti. Aš negaliu suvokti, ką visa tai reiškia." Bet Jokūbo žmona daug prisidėjo prie to, kad Marijos drąsą palaikytų.

Per visus šiuos keturis mėnesius šitie septyni tikintieji, vienas jo paties materialaus kūno brolis, su Jėzumi susipažino giliau; jie ėmė priprasti prie tos minties, jog gyvena su šituo Dievu-žmogumi. Nors jie vadino jį rabinu, bet mokėsi jo nebijoti. Jėzus turėjo tą neprilygstamą asmenybės taktą, kuris įgalino jį gyventi tarp jų taip, kad jo dieviškumas jų negąsdintų. Jiems iš tikrųjų buvo lengva būti "draugais su Dievu," Dievu, įsikūnijusiu materialaus kūno pavidalu. Šitas laukimo metas žiauriai išbandė visą tikinčiųjų grupę. Nieko, absoliučiai nieko, stebuklingo neįvyko. Diena iš dienos jie dirbdavo savo įprastus darbus, tuo tarpu naktis po nakties jie sėdėdavo prie Jėzaus kojų. Ir juos drauge išlaikė jo neprilygstama asmenybė ir nuoširdūs žodžiai, kuriuos jis tardavo jiems vakaras po vakaro.

Šitas laukimo ir mokymo laikotarpis buvo ypatinai sunkus Simonui Petriui. Jis visą laiką stengėsi įtikinti Jėzų pradėti karalystės skelbimą Galilėjoje, tuo metu Jonui toliau tebe pamokslaujant Judėjoje. Bet Jėzaus atsakymas Petriui visada būdavo toks: "Būk kantrus, Simonai. Daryk pažangą. Mes tikrai nebūsime per daug pasirengę, kada Tėvas pakvies." Ir Andriejus retkarčiais nuramindavo Petrą savo santūresniu ir filosofiniu patarimu. Andriejų nepaprastai paveikė Jėzaus žmogiškasis natūralumas. Jis niekada nepavargdavo mąstyti apie tai, kaip tas, kuris gyvena taip arti Dievo, gali būti toks draugiškas ir dėmesingas žmonėms.

Per visą šį laikotarpį Jėzus sinagogoje kalbėjo tikrai du kartus. Iki to meto, kada pasibaigė daug šitų laukimo savaitių, pasakojimai apie jo krikštą ir Kanos vyną ėmė nurimti. Ir Jėzus pasirūpino tuo, jog per šitą laikotarpį daugiau neįvyktų jokių tariamų stebuklų. Bet nors jie ir gyveno taip ramiai Betsaidoje, bet pasakojimai apie Jėzaus neįprastus darbus buvo pasiekę Erodą Antipą, kuris savo ruožtu pasiuntė šnipus, kad šie nustatytų, ko jis siekia. Bet Erodas buvo labiau sunerimęs dėl Jono pamokslavimo. Jis nusprendė nekibti prie Jėzaus, kuris taip ramiai toliau dirbo Kapernaume.

Per šitą laukimo laiką Jėzus stengėsi išmokyti savo pagalbininkus, kokio požiūrio jiems reikėtų laikytis įvairių religinių grupių ir politinių partijų Palestinoje atžvilgiu. Visada Jėzaus žodžiai būdavo tokie: "Mes stengiamės į save patraukti jas visas, bet mes nesame *nė viena* iš jų."

Raštininkai ir rabinai, paimti drauge, buvo vadinami fariziejais. Save jie vadino "partneriais."

now sank to new low levels. She could only fall back on her so oft-repeated exclamation: "I cannot understand him. I cannot figure out what it all means." But James's wife did much to bolster Mary's courage.

137:7.2 (1534.1) Throughout these four months these seven believers, one his own brother in the flesh, were getting acquainted with Jesus; they were getting used to the idea of living with this God-man. Though they called him Rabbi, they were learning not to be afraid of him. Jesus possessed that matchless grace of personality which enabled him so to live among them that they were not dismayed by his divinity. They found it really easy to be "friends with God," God incarnate in the likeness of mortal flesh. This time of waiting severely tested the entire group of believers. Nothing, absolutely nothing, miraculous happened. Day by day they went about their ordinary work, while night after night they sat at Jesus' feet. And they were held together by his matchless personality and by the gracious words which he spoke to them evening upon evening.

137:7.3 (1534.2) This period of waiting and teaching was especially hard on Simon Peter. He repeatedly sought to persuade Jesus to launch forth with the preaching of the kingdom in Galilee while John continued to preach in Judea. But Jesus' reply to Peter ever was: "Be patient, Simon. Make progress. We shall be none too ready when the Father calls." And Andrew would calm Peter now and then with his more seasoned and philosophic counsel. Andrew was tremendously impressed with the human naturalness of Jesus. He never grew weary of contemplating how one who could live so near God could be so friendly and considerate of men.

137:7.4 (1534.3) Throughout this entire period Jesus spoke in the synagogue but twice. By the end of these many weeks of waiting the reports about his baptism and the wine of Cana had begun to quiet down. And Jesus saw to it that no more apparent miracles happened during this time. But even though they lived so quietly at Betsaida, reports of the strange doings of Jesus had been carried to Herod Antipas, who in turn sent spies to ascertain what he was about. But Herod was more concerned about the preaching of John. He decided not to molest Jesus, whose work continued along so quietly at Capernaum.

137:7.5 (1534.4) In this time of waiting Jesus endeavored to teach his associates what their attitude should be toward the various religious groups and the political parties of Palestine. Jesus' words always were, "We are seeking to win all of them, but we are not of any of them."

137:7.6 (1534.5) The scribes and rabbis, taken together, were called Pharisees. They referred to

Tarp žydų daugeliu atžvilgių jie buvo pažangi grupė, priėmusi daugelį mokymų, nevisiškai surandamų hebrajų raštuose, tokių, kaip tikėjimas į mirusiųjų prisikėlimą, tokią doktriną, kurią minėjo tikrai vėlesnysis pranašas Danielius.

Sedukiečius sudarė šventikai ir kai kurie turtingi žydai. Jie nesiginčijo smulkmeniškai dėl įstatymo įgyvendinimo niuansų. Fariziejai ir sedukiečiai iš tiesų buvo religinės partijos, o ne sektos.

Eseniečiai buvo tikra religinė sekta, kilusi per Makabėjų maištą, kurių reikalavimai kai kuriais atžvilgiais buvo reiklesni ir už fariziejų reikalavimus. Jie buvo perėmę daugelį persų tikėjimų ir papročių, gyveno kaip brolija vienuolynuose, susilaikydavo nuo vedybų, ir viskuo dalinosi bendrai. Jie specializavosi mokymuose apie angelus.

Uolieji buvo žydų aršių patriotų grupė. Jie tvirtino, jog kovoje už išsivadavimą iš romėnų jungo priespaudos visi metodai yra pateisinami.

Erodiečiai buvo grynai politinė partija, kuri pasisakė už išsilaisvinimą iš tiesioginio romėnų valdymo atkuriant Erodo dinastiją.

Pačiame Palestinos viduryje gyveno samariečiai, su kuriais "žydai reikalų neturėjo," nežiūrint to, kad didelė dalis jų pažiūrų buvo panaši į žydų mokymus.

Visos šitos partijos ir sektos, įskaitant ir mažesniąją nazariečių broliją, tikėjo, jog kada nors ateis Mesijas. Jie visi laukė nacionalinio išvaduotojo. Bet Jėzus labai tiksliai paaiškino, kad jis ir jo mokiniai nebus sąjungininkai nė su viena iš šitų minties ar praktikos mokyklų. Žmogaus Sūnus neturi būti nei nazaretis, nei esenietis.

Nors vėliau Jėzus savo apaštalams ir nurodė keliauti taip, kaip buvo keliavęs Jonas, skelbiant evangeliją ir mokant tikinčiuosius, bet akcentą jis suteikė tam, jog būtų skelbiama "dangaus karalystės geroji naujiena." Savo pagalbininkams jis nepalaujamai kartojo, kad jie turi "rodyti meilę, užuojautą, ir gailestingumą." Jis nuo pat pradžių savo pasekėjus mokė, jog dangaus karalystė yra dvasinis patyrimas, turintis reikalo su Dievo įsiviešpatavimu žmonių širdyse.

Jiems šitaip belaukiant, kada pradės aktyvų viešą pamokslavimą, Jėzus ir tas septynetas kiekvieną savaitę du vakarus praleisdavo sinagogoje studijuodami hebrajų rašus. Vėlesniaisiais metais po intensyvaus viešojo darbo periodų apaštalai šiuos keturis mėnesius prisimindavo kaip pačius brangiausių ir

themselves as the "associates." In many ways they were the progressive group among the Jews, having adopted many teachings not clearly found in the Hebrew scriptures, such as belief in the resurrection of the dead, a doctrine only mentioned by a later prophet, Daniel.

137:7.7 (1534.6) The Sadducees consisted of the priesthood and certain wealthy Jews. They were not such sticklers for the details of law enforcement. The Pharisees and Sadducees were really religious parties, rather than sects.

137:7.8 (1534.7) The Essenes were a true religious sect, originating during the Maccabean revolt, whose requirements were in some respects more exacting than those of the Pharisees. They had adopted many Persian beliefs and practices, lived as a brotherhood in monasteries, refrained from marriage, and had all things in common. They specialized in teachings about angels.

137:7.9 (1535.1) The Zealots were a group of intense Jewish patriots. They advocated that any and all methods were justified in the struggle to escape the bondage of the Roman yoke.

137:7.10 (1535.2) The Herodians were a purely political party that advocated emancipation from the direct Roman rule by a restoration of the Herodian dynasty.

137:7.11 (1535.3) In the very midst of Palestine there lived the Samaritans, with whom "the Jews had no dealings," notwithstanding that they held many views similar to the Jewish teachings.

137:7.12 (1535.4) All of these parties and sects, including the smaller Nazarite brotherhood, believed in the sometime coming of the Messiah. They all looked for a national deliverer. But Jesus was very positive in making it clear that he and his disciples would not become allied to any of these schools of thought or practice. The Son of Man was to be neither a Nazarite nor an Essene.

137:7.13 (1535.5) While Jesus later directed that the apostles should go forth, as John had, preaching the gospel and instructing believers, he laid emphasis on the proclamation of the "good tidings of the kingdom of heaven." He unfailingly impressed upon his associates that they must "show forth love, compassion, and sympathy." He early taught his followers that the kingdom of heaven was a spiritual experience having to do with the enthronement of God in the hearts of men.

137:7.14 (1535.6) As they thus tarried before embarking on their active public preaching, Jesus and the seven spent two evenings each week at the synagogue in the study of the Hebrew scriptures. In later years after seasons of intense public work, the apostles looked back upon these four months as the most precious and profitable of

naudingiausius per visą savo bendravimą su Mokytoju. Jėzus šiuos vyrus mokė visko, ką tik jie galėjo įsisavinti. Jis nedarė tos klaidos, kad juos mokyti per daug. Jis negilino jų susipainiojimo tuo, kad pateiktų tiek tiesos, kad jie visiškai nebepajėgtų suvokti.

all their association with the Master. Jesus taught these men all they could assimilate. He did not make the mistake of overteaching them. He did not precipitate confusion by the presentation of truth too far beyond their capacity to comprehend.

8. PAMOKSLAS APIE KARALYSTĘ

Sabato dieną, birželio 22-ąją, likus nedaug laiko iki jų išėjimo į pirmąją pamokslavimo kelionę ir praėjus maždaug dešimčiai dienų po Jono įkalinimo, Jėzus užėmė sinagogos sakyklą antrą kartą nuo to meto, kada savo apaštalus atsivedė į Kapernaumą.

Iki jo pamokslo apie "Karalystę" likus kelioms dienoms, kada Jėzus dirbo valčių dirbtuvėse, Petras jam atnešė žinią apie Jono suėmimą. Jėzus dar kartą padėjo į šalį instrumentus, nusiėmė prijuostę, ir tarė Petriui: "Tėvo valanda atėjo. Pasiruoškime skelbti karalystės evangeliją."

Jėzus prie dailidės varstoto dirbo paskutinį kartą šitą antradienį, birželio 18-ąją, 26 m. po Kr. gim. Petras išskubėjo iš dirbtuvių ir įpusėjęs popietei surinko visus savo draugus, ir palikęs juos giraitėje prie kranto, nuėjo ieškoti Jėzaus. Bet jo negalėjo surasti, nes Mokytojas buvo išėjęs į kitą giraitę melstis. Ir jie nepamatė jo iki vėlaus vakaro, kada jis sugrįžo į Zabediejaus namus ir paprašė valgyti. Kitą dieną jis nusiuntė savo brolį Jokūbą, kad paprašytų leidimo kalbėti sinagogoje ateinančio Sabato dieną. Ir sinagogos valdytojas buvo labai patenkintas, kad Jėzus vėl nori vesti pamaldas.

Prieš tai, kada Jėzus pasakė šitą įsimintiną pamokslą apie Dievo karalystę, pirmą aiškų žingsnį į savo viešąją karjerą, jis perskaitė iš Raštų šitas eilutes: "Jūs man tikrai būsite šventikų karalystė, šventoji tauta. Jahvė yra mūsų teisėjas, Jahvė yra mūsų įstatymų suteikėjas, Jahvė yra mūsų karalius; jis mus išgelbės. Jahvė yra mano karalius ir mano Dievas. Jis yra didis karalius visai žemei. Meilės kupinas gerumas šitoje karalystėje yra skirtas Izraeliui. Tebūnie palaiminta Viešpaties šlovė, nes jis yra mūsų Karalius."

Užbaigęs skaityti, Jėzus pasakė:

"Aš atėjau, kad paskelbčiau Tėvo karalystės įkūrimą. Ir šitą karalystę tikrai sudarys žydų ir pagonių, turtingų ir beturčių, laisvųjų ir pavergtųjų garbinančios sielos, nes manasis Tėvas nėra asmenų gerbėjas; jo meilė ir jo gailestingumas yra skirtas visiems.

"Tėvas danguje siunčia savo dvasią tam, jog apsigyventų žmonių prote, ir kada žemėje savąjį

8. SERMON ON THE KINGDOM

137:8.1 (1535.7) On Sabbath, June 22, shortly before they went out on their first preaching tour and about ten days after John's imprisonment, Jesus occupied the synagogue pulpit for the second time since bringing his apostles to Capernaum.

137:8.2 (1535.8) A few days before the preaching of this sermon on "The Kingdom," as Jesus was at work in the boatshop, Peter brought him the news of John's arrest. Jesus laid down his tools once more, removed his apron, and said to Peter: "The Father's hour has come. Let us make ready to proclaim the gospel of the kingdom."

137:8.3 (1535.9) Jesus did his last work at the carpenter bench on this Tuesday, June 18, A.D. 26. Peter rushed out of the shop and by midafternoon had rounded up all of his associates, and leaving them in a grove by the shore, he went in quest of Jesus. But he could not find him, for the Master had gone to a different grove to pray. And they did not see him until late that evening when he returned to Zebedee's house and asked for food. The next day he sent his brother James to ask for the privilege of speaking in the synagogue the coming Sabbath day. And the ruler of the synagogue was much pleased that Jesus was again willing to conduct the service.

137:8.4 (1536.1) Before Jesus preached this memorable sermon on the kingdom of God, the first pretentious effort of his public career, he read from the Scriptures these passages: "You shall be to me a kingdom of priests, a holy people. Yahweh is our judge, Yahweh is our lawgiver, Yahweh is our king; he will save us. Yahweh is my king and my God. He is a great king over all the earth. Loving-kindness is upon Israel in this kingdom. Blessed be the glory of the Lord for he is our King."

137:8.5 (1536.2) When he had finished reading, Jesus said:

137:8.6 (1536.3) "I have come to proclaim the establishment of the Father's kingdom. And this kingdom shall include the worshipping souls of Jew and gentile, rich and poor, free and bond, for my Father is no respecter of persons; his love and his mercy are over all.

137:8.7 (1536.4) "The Father in heaven sends his spirit to indwell the minds of men, and when I shall have

darbą aš būsiu užbaigęs, tada lygiai taip visiems materialiams kūnams tikrai bus išlieta Tiesos Dvasia. Ir manojo Tėvo dvasia ir Tiesos Dvasia tikrai įkurdins jus dvasinio supratimo ir dieviškojo teismo ateinančioje karalystėje. Manoji karalystė nėra iš šito pasaulio. Žmogaus Sūnus neves kariuomenių į mūsų tam, kad įtvirtintų valdžios sostą ar pasaulinės šlovės karalystę. Kada manoji karalystė bus tikrai atėjusi, tada Žmogaus Sūnų jūs tikrai pažinsite kaip Ramybės Prinčą, kaip amžinojo Tėvo atskleidimą. Šito pasaulio vaikai kariauja dėl šito pasaulio karalysčių įkūrimo ir išplėtimo, bet manieji mokiniai į dangaus karalystę tikrai įžengs savo moralių sprendimų ir savo dvasinių pergalių dėka; ir kada jie kartą įžengs į ją, tada jie tikrai suras džiaugsmą, teismą, ir amžinąjį gyvenimą.

“Tie, kurie pirmiausia stengiasi įeiti į šią karalystę, šitokiu būdu pradėdami ugdyti charakterio kilumą, tokį, kaip ir manojo Tėvo, neužilgo tikrai turės ir visa kita, kas yra reikalinga. Bet jums aš labai nuoširdžiai sakau: Jeigu į šią karalystę nesistengsite patekti turėdami mažo vaiko tikėjimą ir pasitikėjimą, rodomą kitam, tai jūs tikrai jokių būdu nebūsite į ją įleisti.

“Tegu neapgauna jūsų tie, kurie ateina sakdami, jog čia yra ta karalystė arba ten yra ta karalystė, nes manojo Tėvo karalystė nėra susijusi su matomais ir materialiais dalykais. Ir šitoji karalystė yra net ir dabar tarp jūsų, nes ten, kur Dievo dvasia moko ir veda žmogaus sielą, ten tikrovėje ir yra dangaus karalystė. Ir šitoji Dievo karalystė yra teismas, ramybė, ir džiaugsmas Šventojoje Dvasioje.

“Jonas iš tikrųjų jus krikštijo kaip atgailavimo ženklą ir dėl jūsų nuodėmių atleidimo, bet kada jūs įžengsite į dangaus karalystę, tada jūs būsite pakrikštyti Šventąja Dvasia.

“Manojo Tėvo karalystėje tikrai nebus nei žydų, nei pagonių, tikrai tie, kurie tarnystės pagalba siekia tobulumo, nes aš pareiškiu, jog tas, kuris manojo Tėvo karalystėje nori būti didis, pirmiausia turi tapti tarnu visiems. Jeigu savo bičiuliams jūs norite tarnauti, tuomet jūs tikrai sėdėsite su manimi mano karalystėje, net ir taip, kaip tarnaudamas tvarinio pavidalu, aš netrukus sėdėsiu su savo Tėvu jo karalystėje.

“Šita naujoji karalystė yra kaip sėkla, auganti geroje lauko dirvoje. Ji vaisių iki galo sunokina pamažu. Nuo tos akimirkos, kai karalystė bus įkurta žmogaus širdyje, iki tos valandos, kada ši karalystė visiškai sunoks į visą laiką trunkančio teismo ir amžinojo išgelbėjimo vaisių, praeis laiko.

“Ir šitoji karalystė, kurią aš jums skelbiu, nėra valdžios ir gausos valda. Dangaus karalystė nėra valgis ir gėrimas, bet vietoje šito ji yra augančio teismo ir didėjančio džiaugsmo gyvenimas

finished my work on earth, likewise shall the Spirit of Truth be poured out upon all flesh. And the spirit of my Father and the Spirit of Truth shall establish you in the coming kingdom of spiritual understanding and divine righteousness. My kingdom is not of this world. The Son of Man will not lead forth armies in battle for the establishment of a throne of power or a kingdom of worldly glory. When my kingdom shall have come, you shall know the Son of Man as the Prince of Peace, the revelation of the everlasting Father. The children of this world fight for the establishment and enlargement of the kingdoms of this world, but my disciples shall enter the kingdom of heaven by their moral decisions and by their spirit victories; and when they once enter therein, they shall find joy, righteousness, and eternal life.

137:8.8 (1536.5) “Those who first seek to enter the kingdom, thus beginning to strive for a nobility of character like that of my Father, shall presently possess all else that is needful. But I say to you in all sincerity: Unless you seek entrance into the kingdom with the faith and trusting dependence of a little child, you shall in no wise gain admission.

137:8.9 (1536.6) “Be not deceived by those who come saying here is the kingdom or there is the kingdom, for my Father's kingdom concerns not things visible and material. And this kingdom is even now among you, for where the spirit of God teaches and leads the soul of man, there in reality is the kingdom of heaven. And this kingdom of God is righteousness, peace, and joy in the Holy Spirit.

137:8.10 (1536.7) “John did indeed baptize you in token of repentance and for the remission of your sins, but when you enter the heavenly kingdom, you will be baptized with the Holy Spirit.

137:8.11 (1536.8) “In my Father's kingdom there shall be neither Jew nor gentile, only those who seek perfection through service, for I declare that he who would be great in my Father's kingdom must first become server of all. If you are willing to serve your fellows, you shall sit down with me in my kingdom, even as, by serving in the similitude of the creature, I shall presently sit down with my Father in his kingdom.

137:8.12 (1536.9) “This new kingdom is like a seed growing in the good soil of a field. It does not attain full fruit quickly. There is an interval of time between the establishment of the kingdom in the soul of man and that hour when the kingdom ripens into the full fruit of everlasting righteousness and eternal salvation.

137:8.13 (1536.10) “And this kingdom which I declare to you is not a reign of power and plenty. The kingdom of heaven is not a matter of meat and drink but rather a life of progressive righteousness

tobulėjančioje manojo Tėvo, kuris yra danguje, tarnystėje. Nes, argi Tėvas nesakė apie savo vaikus pasaulyje: 'Būtent tokia yra manoji valia, kad jie tikrai galiausiai turėtų būti tobuli, net ir tokie, koks tobulas esu aš.'

"Aš atėjau skelbti karalystės gerąją naujieną. Aš neatėjau tam, kad apsunkinčiau sunkią našą tų, kurie įeis į šią karalystę. Aš skelbiu naują ir geresnį kelią, ir tie, kurie sugebės patekti į ateinančią karalystę, džiaugsis dieviškąja ramybe. Ir kad ir kiek jums tai kainuotų šito pasaulio daiktais, nesvarbu, kokią kainą jūs turėtumėte sumokėti tam, kad patektumėte į dangaus karalystę, bet jūs patirsite daug kartų didesnę džiaugsmą ir dvasinį vystymąsi šitame pasaulyje, ir toje epochoje, kuri bus amžinajame gyvenime.

"Įėjimo į Tėvo karalystę nelydi žygiuojančios armijos, nelydi šito pasaulio karalysčių nugalėjimas, taip pat nelydi ir nelaisvės jungo nusimetimas. Dangaus karalystė yra šalia, ir visi tie, kurie įžengs į ją, tikrai patirs didžiulę laisvę ir džiaugsmingą išgelbėjimą.

"Šitoji karalystė yra amžinasis viešpatavimas. Tie, kurie įeis į šią karalystę, tikrai pakils pas mano Tėvą; jie tikrai pasieks jo šlovės dešiniąją ranką Rojuje. Ir visi tie, kurie įeis į dangaus karalystę, tikrai taps Dievo sūnumis, ir ateities amžiuje šitaip iš tiesų jie pakils pas Tėvą. Ir aš neatėjau tam, kad kviesčiau būsimus teisiuosius, bet atėjau kviesti nusidėjėlių ir visų tų, kurie yra išalkę ir ištroškę dieviškojo tobulumo teismo.

"Jonas atėjo skelbdamas atgailavimą, kad jus karalystei paruoštų; dabar atėjau aš, kad skelbčiau įtikėjimą, Dievo dovaną, kaip tą kainą už patekimą į dangaus karalystę. Jeigu tikrai jūs tikrai tikite, jog manasis Tėvas jus myli begaline meile, tuomet jūs esate Dievo karalystėje."

Šitaip pakalbėjęs, jis atsisėdo. Visus, kurie klausėsi, jo žodžiai pritrenkė. Jo mokiniai buvo sužavėti. Bet gerosios naujienos žmonės nebuvo pasirengę priimti iš šito Dievo-žmogaus lūpų. Maždaug vienas trečdalis iš tų, kurie jo klausėsi, šia žinia tikėjo, nors jie ir negalėjo iki galo jos suprasti; maždaug vienas trečdalis tokią grynai dvasinę lauktos karalystės sampratą savo širdyse pasiruošė atmesti, tuo tarpu likęs vienas trečdalis jo mokymo negalėjo suvokti, didelė dalis tikrai buvo įsitikinusi, kad jis "yra pamišęs."

and increasing joy in the perfecting service of my Father who is in heaven. For has not the Father said of his children of the world, 'It is my will that they should eventually be perfect, even as I am perfect.'

137:8.14 (1537.1) "I have come to preach the glad tidings of the kingdom. I have not come to add to the heavy burdens of those who would enter this kingdom. I proclaim the new and better way, and those who are able to enter the coming kingdom shall enjoy the divine rest. And whatever it shall cost you in the things of the world, no matter what price you may pay to enter the kingdom of heaven, you shall receive manifold more of joy and spiritual progress in this world, and in the age to come eternal life.

137:8.15 (1537.2) "Entrance into the Father's kingdom waits not upon marching armies, upon overturned kingdoms of this world, nor upon the breaking of captive yokes. The kingdom of heaven is at hand, and all who enter therein shall find abundant liberty and joyous salvation.

137:8.16 (1537.3) "This kingdom is an everlasting dominion. Those who enter the kingdom shall ascend to my Father; they will certainly attain the right hand of his glory in Paradise. And all who enter the kingdom of heaven shall become the sons of God, and in the age to come so shall they ascend to the Father. And I have not come to call the would-be righteous but sinners and all who hunger and thirst for the righteousness of divine perfection.

137:8.17 (1537.4) "John came preaching repentance to prepare you for the kingdom; now have I come proclaiming faith, the gift of God, as the price of entrance into the kingdom of heaven. If you would but believe that my Father loves you with an infinite love, then you are in the kingdom of God."

137:8.18 (1537.5) When he had thus spoken, he sat down. All who heard him were astonished at his words. His disciples marveled. But the people were not prepared to receive the good news from the lips of this God-man. About one third who heard him believed the message even though they could not fully comprehend it; about one third prepared in their hearts to reject such a purely spiritual concept of the expected kingdom, while the remaining one third could not grasp his teaching, many truly believing that he "was beside himself."

138 Dokumentas. Karalystės pasiuntinių rengimas

⇨ 137

URANTIJOS KNYGA

139 ⇨

IV DALIS. JĖZAUS GYVENIMAS IR MOKYMAI

138 DOKUMENTAS. KARALYSTĖS PASIUNTINIŲ RENGIMAS

Skyrius

ĮVADAS

1. Paskutiniai nurodymai
2. Tų šešių parinkimas
3. Motiejaus ir Simono pakvietimas
4. Dvynių pakvietimas
5. Tomo ir Judo pakvietimas
6. Intensyvaus mokymo savaitė
7. Kitas nusivylimas
8. Šių dvylikos pirmasis darbas
9. Penki išbandymo mėnesiai
10. Dvyliktuko organizacija

ĮVADAS

PASAKĖS pamokslą apie “Karalystę,” Jėzus tą popietę sukvietė šešis apaštalus draugėn ir ėmė atskleisti savo planus aplankyti miestus aplink Galilėjos Jūrą ir jos apylinkėse. Jo broliai Jokūbas ir Judas buvo labai įskaudinti, nes į šitą pasitarimą jų nepakvietė. Iki šio laiko jie laikėsi nuomonės, jog priklauso Jėzaus pagalbininkų vidaus ratui. Bet Jėzus planavo artimų giminaičių tarp apaštališkųjų karalystės reguliuotojų šito korpuso narių neturėti. Dėl to, kad į tą nedidelį skaičių išrinktųjų Jokūbas ir Judas nebuvo įtraukti, taip pat ir dėl to, kad visą laiką po Kanos patyrimo jis akivaizdžiai nuo savo motinos tolo, tarp Jėzaus ir jo šeimos ėmė atsirasti vis plėtojanti bedugnė. Šita situacija tęsėsi per visą jo viešą tarnavimą—jie beveik jį atstūmė—ir šitie nesutarimai buvo visiškai pašalinti tikrai po jo mirties ir prisikėlimo. Jo motina nuolat svyravo tarp tikėjimo ir vilties pulsuojančių požiūrių ir vis augančių nusivylimo, pažeminimo, ir nevilties emocijų. Tikrai Rūta,

PAPER 138

TRAINING THE KINGDOM'S MESSENGERS

SECTIONS

Introduction

1. Final Instructions
2. Choosing the Six
3. The Call of Matthew and Simon
4. The Call of the Twins
5. The Call of Thomas and Judas
6. The Week of Intensive Training
7. Another Disappointment
8. First Work of the Twelve
9. Five Months of Testing
10. Organization of the Twelve

INTRODUCTION

^{138:0.1 (1538.1)} AFTER preaching the sermon on “The Kingdom,” Jesus called the six apostles together that afternoon and began to disclose his plans for visiting the cities around and about the Sea of Galilee. His brothers James and Jude were very much hurt because they were not called to this conference. Up to this time they had regarded themselves as belonging to Jesus’ inner circle of associates. But Jesus planned to have no close relatives as members of this corps of apostolic directors of the kingdom. This failure to include James and Jude among the chosen few, together with his apparent aloofness from his mother ever since the experience at Cana, was the starting point of an ever-widening gulf between Jesus and his family. This situation continued throughout his public ministry — they very nearly rejected him — and these differences were not fully removed until after his death and resurrection. His mother constantly wavered between attitudes

šeimoje pati jauniausioji, savo tėvui-broliai išliko nepalaužiamai ištikima.

Iki pat prisikėlimo, visa Jėzaus šeima buvo labai mažai kuo susijusi su jo tarnavimu. Jeigu pranašas yra gerbiamas, bet tikrai ne savo paties šalyje, tai jis sulaukia supratingo pripažinimo, bet tik ne savo šeimoje.

1. PASKUTINIEJI NURODYMAI

Kitą dieną, sekmadienį, birželio 23-ąją, 26 m. po Kr. gim., šitam šešetui Jėzus perteikė savo paskutiniuosius nurodymus. Jis nurodė jiems išvykti po du tam, kad mokytų karalystės gerosios naujienos. Jis uždraudė jiems krikštyti ir patarė viešai nepamokslauti. Jis toliau aiškino, kad vėliau jis leis jiems pamokslauti viešai, bet dabar kurį laiką, ir dėl daugelio priežasčių, jis norėjo, kad jie įgytų praktinio patyrimo, kaip asmeniškai bendrauti su savo bičiuliais žmonėmis. Jėzus turėjo tikslą jų pirmąją kelionę paversti vien tikrai *asmeninio darbo* kelione. Nors šitas pareiškimas tam tikra prasme sukėlė apaštalių nusivylimą, bet vis tik jie suprato, bent jau iš dalies, Jėzaus priežastį, kodėl šitokiu būdu pradėdamas karalystės skelbimas, ir jie išėjo geros nuotaikos ir kupini entuziazmo. Jis išsiuntė juos po du, Jokūbas ir Jonas išėjo į Cheresą, Andriejus ir Petrasėjo į Kapernaumą, tuo tarpu Pilypas ir Natanielius nuėjo į Tarikėją.

Prieš jiems pradėdant šitą pirmąją dviejų savaitių tarnystę, Jėzus jiems pranešė, kad jis nori įšventinti dvylika apaštalių tam, jog karalystės darbą jie tęstų po jo išvykimo, ir kiekvienam iš savo pirmųjų atsivertėlių nurodė pasirinkti po vieną vyrą į numatomo apaštalių korpuso narius. Jonas prašė, klausdamas: "Bet, Mokytojau, ar šitie šeši vyrai taps mūsų rato nariais ir naudosis viskuo lygiai su mumis, kurie su tavimi buvo nuo to momento prie Jordano upės ir klausėsi visų tavo mokymų ruošiantis šitam, mūsų pirmajam darbui karalystės labui?" Ir Jėzus atsakė: "Taip, Jonai, tie vyrai, kuriuos jūs pasirinksite, tikrai taps kaip vienas su mumis, ir jūs išmokysite juos visko, kas susiję su karalyste, net ir taip, kaip mokiau jus aš." Šitaip taręs, Jėzus paliko juos.

Šešetas nesiskirstė, kad eitų į savo darbus, tol, kol diskusijoje nepasikeitė savo samprotavimais apie Jėzaus nurodymus, jog kiekvienas iš jų turėtų pasirinkti po naują apaštalą. Pagaliau Andriejaus nuomonė paėmė viršų, ir jie išėjo į savo tarnystę. Iš esmės Andriejus pasakė: "Mokytojas yra teisingas; mūsų yra per mažai, kad aprėptume šitą darbą. Reikia didesnio skaičiaus mokytojų, ir Mokytojas mums parodė didžiulį patikėjimą tuo, kad mums patikėjo pasirinkti šituos šešis naujus apaštalus." Šitą rytą, kada jie

of fluctuating faith and hope, and increasing emotions of disappointment, humiliation, and despair. Only Ruth, the youngest, remained unwaveringly loyal to her father-brother.

138:0.2 (1538.2) Until after the resurrection, Jesus' entire family had very little to do with his ministry. If a prophet is not without honor save in his own country, he is not without understanding appreciation save in his own family.

1. FINAL INSTRUCTIONS

138:1.1 (1538.3) The next day, Sunday, June 23, A.D. 26, Jesus imparted his final instructions to the six. He directed them to go forth, two and two, to teach the glad tidings of the kingdom. He forbade them to baptize and advised against public preaching. He went on to explain that later he would permit them to preach in public, but that for a season, and for many reasons, he desired them to acquire practical experience in dealing personally with their fellow men. Jesus purposed to make their first tour entirely one of *personal work*. Although this announcement was something of a disappointment to the apostles, still they saw, at least in part, Jesus' reason for thus beginning the proclamation of the kingdom, and they started out in good heart and with confident enthusiasm. He sent them forth by twos, James and John going to Kheresa, Andrew and Peter to Capernaum, while Philip and Nathaniel went to Tarichea.

138:1.2 (1538.4) Before they began this first two weeks of service, Jesus announced to them that he desired to ordain twelve apostles to continue the work of the kingdom after his departure and authorized each of them to choose one man from among his early converts for membership in the projected corps of apostles. John spoke up, asking: "But, Master, will these six men come into our midst and share all things equally with us who have been with you since the Jordan and have heard all your teaching in preparation for this, our first labor for the kingdom?" And Jesus replied: "Yes, John, the men you choose shall become one with us, and you will teach them all that pertains to the kingdom, even as I have taught you." After thus speaking, Jesus left them.

138:1.3 (1539.1) The six did not separate to go to their work until they had exchanged many words in discussion of Jesus' instruction that each of them should choose a new apostle. Andrew's counsel finally prevailed, and they went forth to their labors. In substance Andrew said: "The Master is right; we are too few to encompass this work. There is need for more teachers, and the Master has manifested great confidence in us inasmuch as he has intrusted us with the choosing of these six new apostles." This morning, as they separated to

išsiskyrė, kad išeitų į savo darbus, kiekvienas širdyje šiek tiek jautė užslopintą nusiminimą. Jie žinojo, kad jiems trūks Jėzaus, ir dar prisidėjo baimė ir drovumas, jie visiškai ne taip įsivaizdavo dangaus karalystės paskelbimą.

Buvo sutarta, jog šitas šešetas turi dirbti dvi savaites, po šito jie turi sugrįžti į Zabediejaus namus pasitarimui. Tuo tarpu Jėzus išėjo į Nazaretą aplankyti Juozapo ir Simono ir kitų savo šeimos narių, gyvenančių tose apylinkėse. Jėzus padarė viską, kas tikrai yra žmogiškai įmanoma, kas derinasi su jo pasišventimu vykdyti savo Tėvo valią, kad išlaikytų savosios šeimos pasitikėjimą ir meilę. Šituo požiūriu savąją pareigą jis atliko daugiau negu iki galo.

Tuo metu, kada apaštalai buvo išvykę su šita misionija, Jėzus daug mąstė apie Joną, dabar sėdintį kalėjime. Buvo didžiulė pagunda panaudoti savo potencialias galias, kad jis būtų išvaduotas, bet dar kartą jis pakluso tam, "kad vykdytų Tėvo valią."

go to their work, there was a bit of concealed depression in each heart. They knew they were going to miss Jesus, and besides their fear and timidity, this was not the way they had pictured the kingdom of heaven being inaugurated.

138:1.4 (1539.2) It had been arranged that the six were to labor for two weeks, after which they were to return to the home of Zebedee for a conference. Meantime Jesus went over to Nazareth to visit with Joseph and Simon and other members of his family living in that vicinity. Jesus did everything humanly possible, consistent with his dedication to the doing of his Father's will, to retain the confidence and affection of his family. In this matter he did his full duty and more.

138:1.5 (1539.3) While the apostles were out on this mission, Jesus thought much about John, now in prison. It was a great temptation to use his potential powers to release him, but once more he resigned himself to "wait upon the Father's will."

2. TŲ ŠEŠIŲ PARINKIMAS

Šita pirmoji misionieriška šešeto kelionė buvo itin sėkminga. Jie visi atrado tiesioginio ir asmeninio ryšio su žmonėmis didžiulę vertę. Jie sugrįžo pas Jėzų daug geriau suvokdami, kad, pagaliau, religija yra grynai ir visiškai *asmeninio patyrimo* reikalas. Jie ėmė jausti, kaip paprasti žmonės yra išalkę klausytis žodžių apie religinę paguodą ir dvasinį sustiprinimą. Susirinkę aplink Jėzų, jie visi troško šnekėti vienu metu, bet Andriejus ėmėsi vadovavimo, ir, kada jis suteikdavo žodį kiekvienam atskirai, tada jie pateikė savo oficialius pranešimus Mokytojui ir pristatė savo pasirinktus kandidatus į šešis naujus apaštalus.

Jėzus, po to, kada kiekvienas vyras pristatė savąjį kandidatą į naujus apaštalus, paprašė visus kitus balsuoti dėl tokio paskyrimo; tokiu būdu visus šešis naujus apaštalus oficialiai priėmė visi šeši senesnieji. Tada Jėzus pranešė, kad jie visi šituos kandidatus aplankys ir pakvies juos į tarnystę.

Naujai pasirinkti apaštalai buvo šie:

1. *Motiejus Levis*, mokesčių rinkėjas iš Kapernaumo, kurio kontora buvo šiek tiek į rytus nuo miesto, netoli nuo Betanijos ribų. Jį pasirinko Andriejus.

2. *Tomas Didymus*, žvejys iš Tarikėjos ir kažkada dirbęs dailide ir mūrininku Gadare. Jį pasirinko Pilypas.

3. *Jokūbas Alfiejus*, žvejys ir ūkininkas iš Chereso, buvo parinktas Jokūbo Zabediejaus.

2. CHOOSING THE SIX

138:2.1 (1539.4) This first missionary tour of the six was eminently successful. They all discovered the great value of direct and personal contact with men. They returned to Jesus more fully realizing that, after all, religion is purely and wholly a matter of *personal experience*. They began to sense how hungry were the common people to hear words of religious comfort and spiritual good cheer. When they assembled about Jesus, they all wanted to talk at once, but Andrew assumed charge, and as he called upon them one by one, they made their formal reports to the Master and presented their nominations for the six new apostles.

138:2.2 (1539.5) Jesus, after each man had presented his selection for the new apostleships, asked all the others to vote upon the nomination; thus all six of the new apostles were formally accepted by all of the older six. Then Jesus announced that they would all visit these candidates and give them the call to service.

138:2.3 (1539.6) The newly selected apostles were:

138:2.4 (1539.7) 1. *Matthew Levi*, the customs collector of Capernaum, who had his office just to the east of the city, near the borders of Batanea. He was selected by Andrew.

138:2.5 (1539.8) 2. *Thomas Didymus*, a fisherman of Tarichea and onetime carpenter and stone mason of Gadara. He was selected by Philip.

138:2.6 (1539.9) 3. *James Alpheus*, a fisherman and farmer of Kheresa, was selected by James Zebedee.

4. *Judas Alfiejus*, Jokūbo Alfiejaus brolis dvynys, taip pat žvejys, buvo parinktas Jono Zabediejaus.

5. *Simonas Uolusis*, buvo aukštas pareigūnas patriotinėje Uoliųjų organizacijoje, tą pareigą jis atsisakė tam, kad prisijungtų prie Jėzaus apaštalų. Prieš prisijungdamas prie Uoliųjų, Simonas buvo pirklys. Jį pasirinko Petras.

6. *Judas Iskarijotas*, buvo turtingų žydų tėvų, gyvenančių Jeriche, vienintelis sūnus. Jis buvo prisidėjęs prie Jono Krikštytojo, ir jo sedukiečiai tėvai buvo jo atsižadėję. Šituose kraštuose jis ieškojosi darbo, kada jį surado Jėzaus apaštalai, ir iš esmės dėl jo patyrimo finansų srityje, Natanielius jį pakvietė įsijungti į jų gretas. Judas Iskarijotas tarp tų dvylikos apaštalų buvo vienintelis iš Judėjos.

Jėzus visą dieną praleido su šešetu, atsakinėdamas į jų klausimus ir klausydamasis jų pasakojimų smulkmenų, nes jie patyrė daug įdomaus ir naudingo, apie ką norėjo papasakoti. Jie dabar matė Mokytojo plano išmintį išsiųsti juos tam, kad dirbtų ramiai ir asmeniškai prieš tai, kada jie imsis rimtesnių viešų pastangų.

3. MOTIEJAUS IR SIMONO PAKVIETIMAS

Kitą dieną Jėzus ir tas šešetas išėjo pakviesti Motiejaus, mokesčių surinkėjo. Motiejus jų laukė, sutvarkęs savąsias knygas ir pasiruošęs perduoti savosios kontoros reikalus savo broliui. Kada jie priėjo prie mokesčių rinkėjo namo, tada Andriejus į priekį išėjo su Jėzumi, kuris, žiūrėdamas Motiejui į akis, tarė: "Eik su manimi." Ir šis atsistojo ir įėjo į savo namą kartu su Jėzumi ir apaštalais.

Motiejus pasakė Jėzui apie pobūvį, kurį jis rengia tą vakarą, bent jau, kad jis nori surengti tokią vakarienę savo šeimai ir draugams, jeigu tik Jėzus pritartų tam ir sutiktų būti garbės svečias. Ir Jėzus linktelėjo galvą sutikdamas. Tada Petras pasivedė Motiejų į šalį ir paaiškino, kad jis buvo pakvietęs kažkokį Simoną prisijungti prie apaštalų ir užsitikrino jo sutikimą, kad Simonas į šitas vaišes taip pat būtų pakviestas.

Po vidurdienio pietų Motiejaus namuose jie visi nuėjo su Petru pakviesti Simono Uoliojo, kurį surado savo senosios veiklos vietoje, kurią dabar tvarkė jo sūnėnas. Kai Petras drauge su Jėzumi priėjo prie Simono, Mokytojas pasveikino šitą ugingą patriotą ir tikrai teištare: "Eik su manimi."

Jie visi sugrįžo į Motiejaus namus, kur iki vakarinio valgio valandos daug kalbėjo apie politiką ir religiją. Levio šeima ilgą laiką užsiiminėjo verslu

138:2.7 (1539.10) 4. *Judas Alpheus*, the twin brother of James Alpheus, also a fisherman, was selected by John Zebedee.

138:2.8 (1540.1) 5. *Simon Zelotes* was a high officer in the patriotic organization of the Zealots, a position which he gave up to join Jesus' apostles. Before joining the Zealots, Simon had been a merchant. He was selected by Peter.

138:2.9 (1540.2) 6. *Judas Iscariot* was an only son of wealthy Jewish parents living in Jericho. He had become attached to John the Baptist, and his Sadducee parents had disowned him. He was looking for employment in these regions when Jesus' apostles found him, and chiefly because of his experience with finances, Nathaniel invited him to join their ranks. Judas Iscariot was the only Judean among the twelve apostles.

138:2.10 (1540.3) Jesus spent a full day with the six, answering their questions and listening to the details of their reports, for they had many interesting and profitable experiences to relate. They now saw the wisdom of the Master's plan of sending them out to labor in a quiet and personal manner before the launching of their more pretentious public efforts.

3. THE CALL OF MATTHEW AND SIMON

138:3.1 (1540.4) The next day Jesus and the six went to call upon Matthew, the customs collector. Matthew was awaiting them, having balanced his books and made ready to turn the affairs of his office over to his brother. As they approached the toll house, Andrew stepped forward with Jesus, who, looking into Matthew's face, said, "Follow me." And he arose and went to his house with Jesus and the apostles.

138:3.2 (1540.5) Matthew told Jesus of the banquet he had arranged for that evening, at least that he wished to give such a dinner to his family and friends if Jesus would approve and consent to be the guest of honor. And Jesus nodded his consent. Peter then took Matthew aside and explained that he had invited one Simon to join the apostles and secured his consent that Simon be also bidden to this feast.

138:3.3 (1540.6) After a noontide luncheon at Matthew's house they all went with Peter to call upon Simon the Zealot, whom they found at his old place of business, which was now being conducted by his nephew. When Peter led Jesus up to Simon, the Master greeted the fiery patriot and only said, "Follow me."

138:3.4 (1540.7) They all returned to Matthew's home, where they talked much about politics and religion until the hour of the evening meal. The Levi family

ir mokesčių rinkimu; dėl to didelę dalį svečių, kuriuos Motiejus buvo pakvietęs į šitą pobūvį, fariziejai būtų pavadinę „publikanais ir nusidėjėliais.“

Tomis dienomis, kada tokios rūšies priėmimas-pobūvis būdavo rengiamas įžymaus asmens garbei, egzistavo paprotys, pagal kurį bet kas, kam buvo įdomu, galėdavo vaikščioti po pobūvio kambarį ir žiūrėti į valgančius svečius ir klausytis garbingų žmonių pokalbių ir kalbų. Todėl, šita proga dalyvavo didžioji dalis Kapernaumo fariziejų, kad pasižiūrėtų, kaip šito neįprasto visuomeninio suėjimo metu elgiasi Jėzus.

Vakarienei tęsiantis, vakarieniaujančiųjų džiugesys pasiekė geros nuotaikos viršūnę, ir visiems buvo taip malonu, kad stebintys fariziejai, mintyse, ėmė kritikuoti Jėzų, kad jis dalyvauja tokiam lengvabūdiškame ir nerūpestingame pobūvyje. Vėliau vakare, kada jie sakė kalbas, vienas iš pagiežingesnių fariziejų nuėjo tiek toli, kad ėmė Petriui kritikuoti Jėzaus elgesį, sakdamas: „Kaip tu drįsti mokyti, kad šitas vyras yra teisus, kada jis valgo su publikanais ir nusidėjėliais ir leidžia sau šitaip dalyvauti tokiose nerūpestingo malonumo scenose.“ Petras pašnibždomis šią kritiką persakė Jėzui prieš jam išsakant atsisveikinimo palaiminimą susirinkusiems. Kada prašneko Jėzus, tada jis pasakė: „Šitą vakarą atėjus čia, kad pasveikinčiau Motiejų ir Simoną, priimtus į mūsų draugiją, man džiugu matyti jūsų nerūpestingumą ir gerą susibūrimo nuotaiką, bet jūs turėtumėte džiūgauti dar daugiau, nes daugelis iš jūsų suras įėjimą į ateinančią dvasios karalystę, kurioje jūs tikrai dar didesniu laipsniu džiaugsitės dangaus karalystės dovanomis. O tiems, kurie mintyse mane kritikuoja, nes aš atėjau čia, kad pasilinksminčiau kartu su šitais draugais, tai leiskite man pasakyti, jog aš atėjau, kad paskelbčiau džiaugsmą visuomenės atstumtiesiems ir laisvę moraliniams belaisviams. Argi man reikia priminti jums, jog tiems, kurie yra sveiki, daktaro nereikia, bet jo reikia tiems, kurie negaluoja? Aš atėjau ne tam, jog pakviesčiau teisiuosius, bet kad pakviesčiau nusidėjėlius.“

Ir iš tikrųjų buvo keistas vaizdas visoje žydijoje: matyti teisingo charakterio ir kilnių jausmų vyrą laisvai ir džiaugsmingai bendraujantį su paprastais žmonėmis, net ir su nereligingais ir malonumų siekiančiais mokesčių rinkėjais ir menamais nusidėjėlių minia. Simonas Uolusis troško pasakyti kalbą šitame susibūrime Motiejaus namuose, bet Andriejus, žinodamas, kad Jėzus nenori, jog ateinanti karalystė būtų painiojama su uoliųjų judėjimu, įtikino jį susilaikyti nuo bet kokių viešų pastabų.

Jėzus ir apaštalai tą naktį liko Motiejaus namuose, ir kada žmonės išsivaikščiojo namo,

had long been engaged in business and tax gathering; therefore many of the guests bidden to this banquet by Matthew would have been denominated “publicans and sinners” by the Pharisees.

138:3.5 (1540.8) In those days, when a reception-banquet of this sort was tendered a prominent individual, it was the custom for all interested persons to linger about the banquet room to observe the guests at meat and to listen to the conversation and speeches of the men of honor. Accordingly, most of the Capernaum Pharisees were present on this occasion to observe Jesus' conduct at this unusual social gathering.

138:3.6 (1540.9) As the dinner progressed, the joy of the diners mounted to heights of good cheer, and everybody was having such a splendid time that the onlooking Pharisees began, in their hearts, to criticize Jesus for his participation in such a lighthearted and carefree affair. Later in the evening, when they were making speeches, one of the more malignant of the Pharisees went so far as to criticize Jesus' conduct to Peter, saying: “How dare you to teach that this man is righteous when he eats with publicans and sinners and thus lends his presence to such scenes of careless pleasure making.” Peter whispered this criticism to Jesus before he spoke the parting blessing upon those assembled. When Jesus began to speak, he said: “In coming here tonight to welcome Matthew and Simon to our fellowship, I am glad to witness your lightheartedness and social good cheer, but you should rejoice still more because many of you will find entrance into the coming kingdom of the spirit, wherein you shall more abundantly enjoy the good things of the kingdom of heaven. And to you who stand about criticizing me in your hearts because I have come here to make merry with these friends, let me say that I have come to proclaim joy to the socially downtrodden and spiritual liberty to the moral captives. Need I remind you that they who are whole need not a physician, but rather those who are sick? I have come, not to call the righteous, but sinners.”

138:3.7 (1541.1) And truly this was a strange sight in all Jewry: to see a man of righteous character and noble sentiments mingling freely and joyously with the common people, even with an irreligious and pleasure-seeking throng of publicans and reputed sinners. Simon Zelotes desired to make a speech at this gathering in Matthew's house, but Andrew, knowing that Jesus did not want the coming kingdom to become confused with the Zealots' movement, prevailed upon him to refrain from making any public remarks.

138:3.8 (1541.2) Jesus and the apostles remained that night in Matthew's house, and as the people went

tada jie tik ir kalbėjo apie vienintelį dalyką: apie Jėzaus gerumą ir draugiškumą.

to their homes, they spoke of but one thing: the goodness and friendliness of Jesus.

4. DVYNIŲ PAKVIETIMAS

Ryte visi devyni valtimi išplaukė į Cheresą, kad oficialiai pakviestų kitus du apaštalus, Jokūbą ir Judą Alfiejaus sūnus dvynius, kuriuos pasirinko Zabediejaus Jokūbas ir Jonas. Žvejai dvyniai tikėjosi, kad Jėzus ir jo apaštalai atvyks, todėl ir laukė jų ant kranto. Jokūbas Zabediejus pristatė Mokytoją šiems Chereso žvejams, ir Jėzus, įdėmiai žvelgdamas į juos, linktelėjo galvą ir tarė: “Eikite kartu su manimi.”

Tą popietę, kurią jie praleido drauge, Jėzus jiems iki galo išaiškino, kaip jie turi elgtis dalyvaudami šventiniuose susibūrimuose, savo pastabas užbaigdamas šitaip: “Visi žmonės yra mano broliai. Mano Tėvas danguje neniekina nė vieno mūsų sukurto tvarinio. Dangaus karalystė yra atvira visiems vyrams ir visoms moterims. Nė vienas žmogus negali užtrenkti gailėstingumo durų nė prieš vieną išalkusią sielą, kuri norėtų patekti į ją. Mes tikrai valgysime kartu su visais, kurie trokšta išgirsti apie karalystę. Kada mūsų Tėvas danguje iš viršaus žvelgia į žmones, tada jie visi yra vienodi. Būtent dėl to neatsisakykite atsilaužti duonos su farizieju ar nusidėjėliu, su sedukiečiu ar mokesčių rinkėju, su romėnu ar žydu, su turtingu ar vargšu, su laisvu ar pavergtu. Karalystės durys yra plačiai atvertos visiems tiems, kurie trokšta pažinti tiesą ir surasti Dievą.”

Tą naktį per kuklią vakarienę Alfiejaus namuose, broliai dvyniai buvo priimti į apaštalų šeimą. Vėliau tą vakarą savo apaštalamis Jėzus surengė pirmąją pamoką apie nešvarių dvasių kilmę, prigimtį, ir likimą, bet jie negalėjo suvokti to, ką jis jiems aiškino, reikšmės. Jiems buvo labai lengva mylėti Jėzų ir juo žavėtis, bet labai sunku suprasti didelę dalį jo mokymų.

Po nakties poilsio visa grupė, kurią dabar sudarė vienuolika narių, valtimi nuplaukė į Tarikėją.

5. TOMO IR JUDO PAKVIETIMAS

Žvejys Tomas ir klajūnas Judas sutiko Jėzų ir apaštalus prie žvejų valčių prieplaukos Tarikėjoje, ir Tomas grupę nusivedė į netoli esančius savo namus. Dabar Pilypas pristatė Tomą kaip savo pasirinktą kandidatą į apaštalus, o Natanielius supažindino su Judu Iskarijotu, Judėjos gyventoju, vertu tokios pačios garbės. Jėzus pasižiūrėjo į Tomą ir tarė: “Tomai, tau stinga tikėjimo; nepaisant šito, aš priimu tave. Eik su manimi.” Judui

4. THE CALL OF THE TWINS

138:4.1 (1541.3) On the morrow all nine of them went by boat over to Kheresa to execute the formal calling of the next two apostles, James and Judas the twin sons of Alpheus, the nominees of James and John Zebedee. The fisherman twins were expecting Jesus and his apostles and were therefore awaiting them on the shore. James Zebedee presented the Master to the Kheresa fishermen, and Jesus, gazing on them, nodded and said, “Follow me.”

138:4.2 (1541.4) That afternoon, which they spent together, Jesus fully instructed them concerning attendance upon festive gatherings, concluding his remarks by saying: “All men are my brothers. My Father in heaven does not despise any creature of our making. The kingdom of heaven is open to all men and women. No man may close the door of mercy in the face of any hungry soul who may seek to gain an entrance thereto. We will sit at meat with all who desire to hear of the kingdom. As our Father in heaven looks down upon men, they are all alike. Refuse not therefore to break bread with Pharisee or sinner, Sadducee or publican, Roman or Jew, rich or poor, free or bond. The door of the kingdom is wide open for all who desire to know the truth and to find God.”

138:4.3 (1541.5) That night at a simple supper at the Alpheus home, the twin brothers were received into the apostolic family. Later in the evening Jesus gave his apostles their first lesson dealing with the origin, nature, and destiny of unclean spirits, but they could not comprehend the import of what he told them. They found it very easy to love and admire Jesus but very difficult to understand many of his teachings.

138:4.4 (1542.1) After a night of rest the entire party, now numbering eleven, went by boat over to Tarichea.

5. THE CALL OF THOMAS AND JUDAS

138:5.1 (1542.2) Thomas the fisherman and Judas the wanderer met Jesus and the apostles at the fisher-boat landing at Tarichea, and Thomas led the party to his near-by home. Philip now presented Thomas as his nominee for apostleship and Nathaniel presented Judas Iscariot, the Judean, for similar honors. Jesus looked upon Thomas and said: “Thomas, you lack faith; nevertheless, I receive you. Follow me.” To Judas

Iskarijotui Mokytojas pasakė: “Judai, mes esame visi iš vieno materialaus kūno, ir aš, priimdamas tave į mūsų būrį, meldžiu, kad tu visada būtum ištikimas savo Galilėjos sielos broliams. Eik su manimi.”

Kada jie pasistiprino, tada Jėzus nusivedė tuos dvylika nuošaliau, kad kurį laiką su jais pasimelstų ir paaiškintų jiems apie Šventosios Dvasios prigimtį ir veikimą, bet ir vėl iš tiesų jiems didžiąja dalimi nepavyko suprasti šitų nuostabių tiesų, kurių jis stengėsi juos išmokyti, prasmės. Vienas suprasdavo vieną vietą, o kitas suvokdavo kitą, bet nė vienas negalėjo aprėpti jo mokymo visumos. Jie visada darydavo tą pačią klaidą, mėgindami naująją Jėzaus evangeliją pritaikyti prie savo religinio tikėjimo senųjų formų. Jie negalėjo suvokti tos minties, kad Jėzus atėjo skelbti naują išgelbėjimo evangeliją ir sukurti naują kelią, kaip surasti Dievą; jie nesuvokė, kad jis yra Tėvo danguje naujasis apreiškimas.

Kitą dieną Jėzus savo dvylika apaštalų paliko vienus; jis norėjo, kad jie susipažintų tarpusavyje, ir troško, kad jie vieni pasišnekėtų apie tai, ko jis buvo juos mokęs. Mokytojas sugrįžo vakarienei, ir po vakarienės jis pasakojo jiems apie serafimų tarnystę, ir kai kurie apaštalai jo mokymą suvokė. Jie pernakvojo, o kitą dieną valtimi išplaukė į Kapernaumą.

Zabediejus ir Solomėja buvo persikėlę gyventi pas savo sūnų Dovydą, taip, kad savo didžiulį namą galėjo perduoti Jėzui ir jo dvylikai apaštalų. Čia Jėzus praleido ramų Sabatą su savo pasirinktais pasiuntiniais; jis išsamiai juos supažindino su planais, susijusiais su karalystės skelbimu, ir iki galo paaiškino, kodėl buvo svarbu vengti bet kokių susirėmimų su pilietine valdžia, pasakydamas: “Jeigu pilietinius valdovus būtina barti, tai šitą užduotį palikite man. Žiūrėkite, kad nepasmerktumėte Cezario arba jo tarnų.” Būtent tą patį vakarą Judas Iskarijotas pasivedė Jėzų į šalį, kad pasiteirautų, kodėl nieko nebuvo padaryta dėl to, kad Jonas būtų ištrauktas iš kalėjimo. Ir Judas nevisiškai buvo patenkintas Jėzaus požiūriu.

6. INTENSYVAUS MOKYMO SAVAITĖ

Kita savaitė buvo skirta intensyviam mokymui. Kiekvieną dieną šeši nauji apaštalai būdavo atiduodami atitinkamai į juos pasirinkusių apaštalų rankas, kad su jais išsamiai pakartotų viską, ką šie patys buvo sužinoję ir patyrę rengdamiesi karalystės darbui. Senesnieji apaštalai rūpestingai pakartojo, naujųjų šešių labui, Jėzaus mokymus iki pat tos valandos.

Iskariot the Master said: “Judas, we are all of one flesh, and as I receive you into our midst, I pray that you will always be loyal to your Galilean brethren. Follow me.”

138:5.2 (1542.3) When they had refreshed themselves, Jesus took the twelve apart for a season to pray with them and to instruct them in the nature and work of the Holy Spirit, but again did they largely fail to comprehend the meaning of those wonderful truths which he endeavored to teach them. One would grasp one point and one would comprehend another, but none of them could encompass the whole of his teaching. Always would they make the mistake of trying to fit Jesus' new gospel into their old forms of religious belief. They could not grasp the idea that Jesus had come to proclaim a new gospel of salvation and to establish a new way of finding God; they did not perceive that he was a new revelation of the Father in heaven.

138:5.3 (1542.4) The next day Jesus left his twelve apostles quite alone; he wanted them to become acquainted and desired that they be alone to talk over what he had taught them. The Master returned for the evening meal, and during the after-supper hours he talked to them about the ministry of seraphim, and some of the apostles comprehended his teaching. They rested for a night and the next day departed by boat for Capernaum.

138:5.4 (1542.5) Zebedee and Salome had gone to live with their son David so that their large home could be turned over to Jesus and his twelve apostles. Here Jesus spent a quiet Sabbath with his chosen messengers; he carefully outlined the plans for proclaiming the kingdom and fully explained the importance of avoiding any clash with the civil authorities, saying: “If the civil rulers are to be rebuked, leave that task to me. See that you make no denunciations of Caesar or his servants.” It was this same evening that Judas Iskariot took Jesus aside to inquire why nothing was done to get John out of prison. And Judas was not wholly satisfied with Jesus' attitude.

6. THE WEEK OF INTENSIVE TRAINING

138:6.1 (1542.6) The next week was devoted to a program of intense training. Each day the six new apostles were put in the hands of their respective nominators for a thoroughgoing review of all they had learned and experienced in preparation for the work of the kingdom. The older apostles carefully reviewed, for the benefit of the younger six, Jesus' teachings up to that hour. Evenings they all

Vakaraš jie visi susirinkdavo Zabediejaus sode, kad juos mokyty Jėzus.

Būtent šituo metu Jėzus nustatė laisvą dieną poilsui ir atsipalaidavimui savaitės viduryje. Ir šito atsipalaidavimo plano turėti vieną laisvą dieną per savaitę jie laikėsi per visą jo likusį materialųjį gyvenimą. Kaip taisyklė, jie niekada nevykdė savo įprastinės veiklos trečiadieniais. Šią kiekvienos savaitės poilsio dieną Jėzus paprastai atsiskirdavo nuo jų, sakdamas: “Mano vaikai, eikite dienai poilsio. Pailsėkite nuo sunkių karalystės darbų ir pasidžiaukite atsipalaidavimu, kuris ateina, jums sugrįžus prie savo ankstesniųjų užsiėmimų arba atradus naujas poilsio veiklos formas.” Nors Jėzui, šituo savo žemiškojo gyvenimo periodu, iš tikrųjų nereikėjo šitos poilsio dienos, bet jis laikėsi šito plano, kadangi žinojo, jog taip yra geriausia jo žmogiškiesiems pagalbininkams. Jėzus buvo auklėtojas—Mokytojas; jo padėjėjai buvo jo auklėtiniai—mokiniai.

Jėzus stengėsi savo apaštalams išaiškinti skirtumą tarp savo mokymų ir savo *gyvenimo tarp jų* ir tų mokymų, kurie vėliau gali atsirasti *apie* jį. Jėzus sakė: “Manoji karalystė ir su ja susijusi evangelija tikrai bus jūsų žinios pagrindas. Nenuklyskite į pamokslavimą *apie* mane ir *apie* mano mokymus. Skelbkite karalystės evangeliją ir atskleiskite mano apreiškimą *apie* Tėvą danguje, bet nenusukite klaidingai į šalutinius takus, kad kurtumėte legendas ir kultą, kurie būtų susiję su tikėjimais ir mokymais *apie* mano tikėjimus ir mokymus.” Bet ir vėl jie nesuprato, kodėl jis šitaip pasakė, ir nė vienas vyras neišdrįso paklausti, kodėl gi jis juos šitaip moko.

Šių ankstyvųjų mokymų metu Jėzus stengėsi kiek įmanoma vengti prieštaravimų su savo apaštalais, išskyrus tuomet, kai tai būdavo susiję su klaidingomis sampratomis apie jo Tėvą danguje. Tokiais atvejais jis niekada nedvejodavo, kad klaidingus tikėjimus ištaisytų. Jėzaus gyvenimas Urantijoje po pakrikštijimo teturėjo *vienintelį* motyvą, ir tai buvo noras geriau ir teisingiau apreiškinti savo Rojaus Tėvą; jis buvo naujojo ir geresniojo kelio pas Dievą, įtikėjimo ir meilės kelio, pirmievis. Visą laiką jis savo apaštalus ragino: “Eikite ieškoti nusidėjėlių; suraskite prislėgtuosius ir nuraminkite sunerimusius.”

Jėzus situaciją valdė tobulai; jis turėjo neribotą galią, kurią galėjo panaudoti tam, kad paremtų savo misiją, bet jis visiškai pasitenkino tomis priemonėmis ir asmenybėmis, į kurias didžioji dauguma žmonių būtų žiūrėjusi kaip į nepakankamas ir būtų laikiusi nereikšmingomis. Jis vykdė nepaprastai stulbinančių galimybių misiją, bet jis primygtinai reikalavo, kad jo Tėvo reikalas būtų tvarkomas pačiu ramiausiu ir

assembled in Zebedee's garden to receive Jesus' instruction.

138:6.2 (1542.7) It was at this time that Jesus established the mid-week holiday for rest and recreation. And they pursued this plan of relaxation for one day each week throughout the remainder of his material life. As a general rule, they never prosecuted their regular activities on Wednesday. On this weekly holiday Jesus would usually take himself away from them, saying: “My children, go for a day of play. Rest yourselves from the arduous labors of the kingdom and enjoy the refreshment that comes from reverting to your former vocations or from discovering new sorts of recreational activity.” While Jesus, at this period of his earth life, did not actually require this day of rest, he conformed to this plan because he knew it was best for his human associates. Jesus was the teacher — the Master; his associates were his pupils — disciples.

138:6.3 (1543.1) Jesus endeavored to make clear to his apostles the difference between his teachings and his *life among them* and the teachings which might subsequently spring up *about* him. Said Jesus: “My kingdom and the gospel related thereto shall be the burden of your message. Be not sidetracked into preaching about me and about my teachings. Proclaim the gospel of the kingdom and portray my revelation of the Father in heaven but do not be misled into the bypaths of creating legends and building up a cult having to do with beliefs and teachings about my beliefs and teachings.” But again they did not understand why he thus spoke, and no man dared to ask why he so taught them.

138:6.4 (1543.2) In these early teachings Jesus sought to avoid controversies with his apostles as far as possible excepting those involving wrong concepts of his Father in heaven. In all such matters he never hesitated to correct erroneous beliefs. There was just *one* motive in Jesus' postbaptismal life on Urantia, and that was a better and truer revelation of his Paradise Father; he was the pioneer of the new and better way to God, the way of faith and love. Ever his exhortation to the apostles was: “Go seek for the sinners; find the downhearted and comfort the anxious.”

138:6.5 (1543.3) Jesus had a perfect grasp of the situation; he possessed unlimited power, which might have been utilized in the furtherance of his mission, but he was wholly content with means and personalities which most people would have regarded as inadequate and would have looked upon as insignificant. He was engaged in a mission of enormous dramatic possibilities, but he insisted on going about his Father's business in

nepastebimu būdu; jis rūpestingai vengė bet kokio galios demonstravimo. Ir dabar jis planavo dirbti tyliai, bent jau kelis mėnesius, su savo apaštalais Galilėjos Jūros apylinkėse.

the most quiet and undramatic manner; he studiously avoided all display of power. And he now planned to work quietly, at least for several months, with his twelve apostles around about the Sea of Galilee.

7. KITAS NUSIVYLIMAS

Jėzus buvo suplanavęs penkių mėnesių asmeninio darbo ramią misionierišką veiklą. Jis apaštalams nesakė, kiek ji turi tęstis; jie dirbo savaitę po savaitės. Ir anksti savaitės šitą pirmą dieną, kai tik jis ruošėsi tai pranešti savo dvylikai apaštalų, Simonas Petras, Jokūbas Zabediejus, ir Judas Iskarijotas atėjo su juo pasikalbėti atskirai. Pasivedęs Jėzų į šalį, Petras išdrįso paklausti: “Mokytojaui, mes atėjome savo draugų nuoširdžiu prašymu pasiteirauti, ar dabar nėra pribrendęs laikas įžengti į karalystę. Ir, ar tu paskelbsi tą karalystę Kapernaume, ar mes turime eiti į Jeruzalę? Ir kada mes tikrai sužinosime, kiekvienas iš mūsų, kokias pareigas turėsime užimti su tavimi karalystės kūrimu —” ir Petras būtų toliau klausęs, bet Jėzus perspėdamas pakėlė ranką ir jį sustabdė. Ir pamojęs likusiems apaštalams, stovintiems netoliese, prisijungti prie jų, Jėzus tarė: “Mano mažieji vaikai, kiek man dar reikės taikstyti su jumis! Argi aš nepaaiškinau jums, kad manoji karalystė nėra iš šito pasaulio? Aš gi jums daug kartų esu sakęs, jog aš neatėjau tam, kad sėdčiau į Dovydo sostą, ir dabar, kaip čia yra, kad jūs teiraujatės, kokią vietą kiekvienas iš jūsų užims Tėvo karalystėje? Argi jūs negalite suvokti, jog aš jus pakviečiau dvasinės karalystės ambasadoriais? Argi jūs nesuprantate, jog greitai, labai greitai, jūs turėsite atstovauti man šiame pasaulyje ir karalystės skelbime, net ir taip, kaip dabar aš atstovauju savajam Tėvui, kuris yra danguje? Ar gali būti taip, jog aš pasirinkau jus ir mokiau jus kaip karalystės žinianešius, ir vis tiek jūs nesuvokiate ateinančios dieviškojo pranašumo karalystės žmonių širdyse pobūdžio ir reikšmės? Mano draugai, paklausykite manęs dar kartą. Išmeskite iš galvos šitą idėją, jog manoji karalystė yra galios valdžia arba šlovės viešpatavimas. Iš tikrųjų, visa galia danguje ir žemėje netrukus bus atiduota į mano rankas, bet tai nėra Tėvo valia, kad šitą dieviškąją dovaną mes panaudotume tam, jog šlovintume patys save šitoje epochoje. Kitoje epochoje jūs iš tikrųjų sėdėsite su manimi galioje ir šlovėje, bet mums dabar reikia atiduoti Tėvo valiai ir toliau su nuolankiu paklusnumu vykdyti jo valią žemėje.”

Dar kartą iš tiesų jo pagalbininkai buvo pritrękti, netekę žado. Jėzus išsiuntė juos po du, kad pasimelstų, paprašęs sugrįžti pas jį vidurdienį. Šitą lemtingą vidurdienį kiekvienas iš jų stengėsi surasti Dievą, ir kiekvienas stengėsi pralinksminėti ir sustiprinti savo partnerį, ir jie sugrįžo pas Jėzų,

7. ANOTHER DISAPPOINTMENT

138:7.1 (1543.4) Jesus had planned for a quiet missionary campaign of five months' personal work. He did not tell the apostles how long this was to last; they worked from week to week. And early on this first day of the week, just as he was about to announce this to his twelve apostles, Simon Peter, James Zebedee, and Judas Iscariot came to have private converse with him. Taking Jesus aside, Peter made bold to say: “Master, we come at the behest of our associates to inquire whether the time is not now ripe to enter into the kingdom. And will you proclaim the kingdom at Capernaum, or are we to move on to Jerusalem? And when shall we learn, each of us, the positions we are to occupy with you in the establishment of the kingdom —” and Peter would have gone on asking further questions, but Jesus raised an admonitory hand and stopped him. And beckoning the other apostles standing near by to join them, Jesus said: “My little children, how long shall I bear with you! Have I not made it plain to you that my kingdom is not of this world? I have told you many times that I have not come to sit on David's throne, and now how is it that you are inquiring which place each of you will occupy in the Father's kingdom? Can you not perceive that I have called you as ambassadors of a spiritual kingdom? Do you not understand that soon, very soon, you are to represent me in the world and in the proclamation of the kingdom, even as I now represent my Father who is in heaven? Can it be that I have chosen you and instructed you as messengers of the kingdom, and yet you do not comprehend the nature and significance of this coming kingdom of divine pre-eminence in the hearts of men? My friends, hear me once more. Banish from your minds this idea that my kingdom is a rule of power or a reign of glory. Indeed, all power in heaven and on earth will presently be given into my hands, but it is not the Father's will that we use this divine endowment to glorify ourselves during this age. In another age you shall indeed sit with me in power and glory, but it behooves us now to submit to the will of the Father and to go forth in humble obedience to execute his bidding on earth.”

138:7.2 (1544.1) Once more were his associates shocked, stunned. Jesus sent them away two and two to pray, asking them to return to him at noontime. On this crucial forenoon they each sought to find God, and each endeavored to cheer and strengthen the other, and they returned to

kaip jis ir buvo prašęs.

Dabar Jėzus jiems papasakojo apie Jono atėjimą, pakrikštyjimą Jordano upėje, vestuvių šventę Kanoje, neseną tų šešių pasirinkimą, ir savo paties materialaus kūno brolių atskyrimą nuo jų, ir įspėjo juos, kad karalystės priešai taip pat stengsis juos patraukti į šalį. Po šito trumpo, bet nuoširdaus pokalbio visi apaštalai, vadovaujami Petro, atsistojo, kad pareikštų savo amžiną atsidavimą savo Mokytojui ir prisiektų savo nepalaužiamą ištikimybę karalystei, kaip tą išreiškė Tomas: “Šitai ateinančiai karalystei, nesvarbu, kokia ji, ir net jeigu aš ir ne iki galo ją suprantu.” Jie visi tikrai *tikėjo į Jėzų*, nors ir ne iki galo suprato jo mokymus.

Jėzus dabar paklausė, kiek pinigų jie turi su savimi; jis taip pat pasiteiravo, kaip jie pasirūpino savo šeimomis. Kada paaiškėjo, jog vargu ar jie turi pakankamai pinigų tam, kad patys pragyventų dvi savaites, tada jis tarė: “Tai nėra manojo Tėvo valia, kad mes savo darbą pradėtume šitokiu būdu. Mes tikrai liksime čia prie jūros dvi savaites ir žvejosime ar dirbsime, ką tik mūsų rankoms pasitaikys dirbti; o tuo tarpu, vadovaujami Andriejaus, pirmojo pasirinkto apaštalo, jūs taip susitvarkysite patys, kad pasirūpintumėte viskuo, kas bus reikalinga jūsų darbui ateityje, tiek dabartinei asmeninei tarnystei, tiek ir tai tarnystei, kada vėliau jus išventinsiu tam, jog pamokslautumėte evangeliją ir mokytumėte tikinčiuosius.” Šitie žodžiai jiems visiems labai pakėlė nuotaiką; tai buvo pirma konkreti ir tiksli užuomina, kad Jėzus yra numatęs vėliau imtis energingesnės ir ryžtingesnės viešos veiklos.

Apaštalai likusią dienos dalį praleido tobulindami savo organizaciją ir užbaigdami valčių ir tinklų parengimą, kad rytojaus dieną pradėtų žvejybą, nes jie visi nusprendė užsiimti žvejyba; didžioji jų dauguma iki tol buvo žvejai, net ir Jėzus buvo patyręs valčių meistras ir žvejys. Didelę dalį iš tų valčių, kuriomis jie naudojosi kitų kelerių metų laikotarpiu, padirbo Jėzus savo paties rankomis. Ir jos buvo geros ir patikimos valtys.

Jėzus liepė jiems užsiimti žvejyba dvi savaites, pridurdamas: “Ir tada jūs išeisite, kad taptumėte žmonių žvejais.” Jie žvejojo trimis grupėmis, Jėzus kiekvieną naktį išplaukdavo vis su kita grupe. Ir Jėzus jiems visiems taip patiko! Jis buvo geras žvejys, linksmas kompanionas, ir įkvepiantis draugas; kuo ilgiau jie dirbo su juo, tuo labiau jį mylėjo. Motiejus vieną dieną pasakė: “Kuo labiau suprantai kai kuriuos žmones, tuo mažiau jais žaviesi, bet apie šitą žmogų, pasakysiu net ir taip, kuo mažiau jį suprantu, tuo labiau aš jį myliu.”

Šito plano, kada dvi savaites būdavo žvejojama ir dvi savaites būdavo išeinama

Jesus as he had bidden them.

138:7.3 (1544.2) Jesus now recounted for them the coming of John, the baptism in the Jordan, the marriage feast at Cana, the recent choosing of the six, and the withdrawal from them of his own brothers in the flesh, and warned them that the enemy of the kingdom would seek also to draw them away. After this short but earnest talk the apostles all arose, under Peter's leadership, to declare their undying devotion to their Master and to pledge their unswerving loyalty to the kingdom, as Thomas expressed it, “To this coming kingdom, no matter what it is and even if I do not fully understand it.” They all truly *believed in Jesus*, even though they did not fully comprehend his teaching.

138:7.4 (1544.3) Jesus now asked them how much money they had among them; he also inquired as to what provision had been made for their families. When it developed that they had hardly sufficient funds to maintain themselves for two weeks, he said: “It is not the will of my Father that we begin our work in this way. We will remain here by the sea two weeks and fish or do whatever our hands find to do; and in the meantime, under the guidance of Andrew, the first chosen apostle, you shall so organize yourselves as to provide for everything needful in your future work, both for the present personal ministry and also when I shall subsequently ordain you to preach the gospel and instruct believers.” They were all greatly cheered by these words; this was their first clear-cut and positive intimation that Jesus designed later on to enter upon more aggressive and pretentious public efforts.

138:7.5 (1544.4) The apostles spent the remainder of the day perfecting their organization and completing arrangements for boats and nets for embarking on the morrow's fishing as they had all decided to devote themselves to fishing; most of them had been fishermen, even Jesus was an experienced boatman and fisherman. Many of the boats which they used the next few years had been built by Jesus' own hands. And they were good and trustworthy boats.

138:7.6 (1544.5) Jesus enjoined them to devote themselves to fishing for two weeks, adding, “And then will you go forth to become fishers of men.” They fished in three groups, Jesus going out with a different group each night. And they all so much enjoyed Jesus! He was a good fisherman, a cheerful companion, and an inspiring friend; the more they worked with him, the more they loved him. Said Matthew one day: “The more you understand some people, the less you admire them, but of this man, even the less I comprehend him, the more I love him.”

138:7.7 (1545.1) This plan of fishing two weeks and going out to do personal work in behalf of the

asmeniškai dirbti karalystės darbo, buvo laikomasi ilgiau negu penkis mėnesius, net iki šitų metų, 26 po Kr. gim., pabaigos, kol buvo nutraukti ypatingi persekiojimai, kurie buvo nukreipti prieš Jono mokinius po jo įkalinimo.

kingdom for two weeks was followed for more than five months, even to the end of this year of A.D. 26, until after the cessation of those special persecutions which had been directed against John's disciples subsequent to his imprisonment.

8. ŠIŲ DVYLIKOS PIRMASIS DARBAS

Pardavus dviejų savaitių žuvų laimikį, Judas Iskarijotas, išrinktas šių dvylikos išdininku, apaštalų pinigus padalino į šešias lygias dalis, iki to meto jau buvo sukaupti pinigai išlaikomų šeimų reikmėms. Ir tada arti rugpjūčio vidurio, 26 metais po Kr. gim., jie iškeliavo po du į Andriejaus paskirtas darbo vietas. Per pirmąsias dvi savaites Jėzus keliavo kartu su Andriejumi ir Petru, per antrąsias dvi savaites buvo su Jokūbu ir Jonu, ir taip toliau su likusiomis poromis pagal jų parinkimo tvarką. Šitokiu būdu jis galėjo bent jau vieną kartą išeiti su kiekviena pora iki to laiko, kada jis sukvietė juos draugėn, kad pradėtų savo viešąją tarnystę.

Jėzus juos mokė skelbti nuodėmės atleidimą *įtikėjimo į Dievą* dėka, be išpirkimo ar aukos, ir kad Tėvas danguje myli visus savo vaikus ta pačia amžinąja meile. Jis liepė savo apaštalams susilaikyti nuo to, kad aptarinėtų:

1. Jono Krikštytojo darbą ir įkalinimą.

2. Tą balsą krikšto metu. Jėzus sakė: „Tiktai tie, kurie girdėjo tą balsą, gali juo remtis. Kalbėkite tikrai apie tai, ką girdėjote iš manęs; nepasakokite nuogirdų.“

3. Vandens pavertimą vynu Kanoje. Jėzus rimtai juos įspėjo, sakydamas: „Nė vienam žmogui nepasakokite apie tą vandenį ir vyną.“

Jie patyrė nuostabių akimirkų per visus šiuos penkis ar šešis mėnesius, kada po dvi savaites žvejodavo, šituo užsidirbdami pakankamai pinigų, kad jiems užtektų pragyventi per kitas dvi savaites, kada dirbdavo misionierišką darbą karalystei.

Paprasti žmonės žavėjosi Jėzaus ir jo apaštalų mokymu ir tarnyste. Rabinai žydus ilgą laiką buvo mokę, kad neišprusę negali būti nei pamaldūs, nei teisūs. Bet Jėzaus apaštalai buvo tiek pamaldūs, tiek teisūs; vis tik jie maloningai didžiąja dalimi nieko nežinojo apie rabinų mokytumą ir apie pasaulio išmintį.

Jėzus savo apaštalams išaiškino skirtumą tarp atgailavimo vadinamųjų gerų darbų pagalba, kaip šito mokė žydai, ir sąmonės pakeitimo įtikėjimo dėka—naujojo gimimo—kurio jis prašė kaip tos kainos, kurią reikia sumokėti už priėmimą į karalystę. Jis savo apaštalus mokė, jog patekimo

8. FIRST WORK OF THE TWELVE

138:8.1 (1545.2) After disposing of the fish catches of two weeks, Judas Iscariot, the one chosen to act as treasurer of the twelve, divided the apostolic funds into six equal portions, funds for the care of dependent families having been already provided. And then near the middle of August, in the year A.D. 26, they went forth two and two to the fields of work assigned by Andrew. The first two weeks Jesus went out with Andrew and Peter, the second two weeks with James and John, and so on with the other couples in the order of their choosing. In this way he was able to go out at least once with each couple before he called them together for the beginning of their public ministry.

138:8.2 (1545.3) Jesus taught them to preach the forgiveness of sin through *faith in God* without penance or sacrifice, and that the Father in heaven loves all his children with the same eternal love. He enjoined his apostles to refrain from discussing:

138:8.3 (1545.4) 1. The work and imprisonment of John the Baptist.

138:8.4 (1545.5) 2. The voice at the baptism. Said Jesus: “Only those who heard the voice may refer to it. Speak only that which you have heard from me; speak not hearsay.”

138:8.5 (1545.6) 3. The turning of the water into wine at Cana. Jesus seriously charged them, saying, “Tell no man about the water and the wine.”

138:8.6 (1545.7) They had wonderful times throughout these five or six months during which they worked as fishermen every alternate two weeks, thereby earning enough money to support themselves in the field for each succeeding two weeks of missionary work for the kingdom.

138:8.7 (1545.8) The common people marveled at the teaching and ministry of Jesus and his apostles. The rabbis had long taught the Jews that the ignorant could not be pious or righteous. But Jesus' apostles were both pious and righteous; yet they were cheerfully ignorant of much of the learning of the rabbis and the wisdom of the world.

138:8.8 (1545.9) Jesus made plain to his apostles the difference between the repentance of so-called good works as taught by the Jews and the change of mind by faith — the new birth — which he required as the price of admission to the kingdom. He taught his apostles that *faith* was the only

į Tėvo karalystę vienintelė sąlyga yra *įtikėjimas*. Jonas juos mokė “atgailavimo—bėgti nuo to įtūžio, kuris ateis.” Jėzus mokė, “įtikėjimas yra atviros durys į dabartinę, tobulą, ir amžinąją Dievo meilę.” Jėzus nekalbėjo kaip pranašas, kaip tas, kuris ateina, kad paskelbtų Dievo žodį. Atrodė, kad jis kalba savo vardu, kaip tas, kuris turi valdžią. Jėzus stengėsi jų protą nuo stebuklų ieškojimo nukreipti į tikro ir asmeninio patyrimo suradimą, viduje gyvenančios meilės ir gelbstinčio gailėstingumo Dievo dvasios pasitenkinimui ir užtikrinimui.

Mokiniai anksti sužinojo, kad Mokytojas jaučia gilią pagarbą ir išreiškia užjaučiantį požiūrį *kiekvienai* sutiktai žmogiškai būtybei, ir jiems darė milžinišką įspūdį šitas vienodas ir nesikeičiantis dėmesys, kurį jis taip nuosekliai rodė visų tipų vyrams, moterims ir vaikams. Jis gilių svarstymų metu padarydavo pertraukėlę, kad galėtų išeiti į kelią ir pasakyti gerų žodžių praeinančiai moteriai, prislėgtai savo kūno ir sielos naštos. Jis nutraukdavo rimtą pasitarimą su savo apaštalais, kad nuoširdžiai pabendrautų su įsiveržusiu vaiku. Niekada Jėzui neatrodė niekas taip svarbu, kaip *atskiras žmogus*, kuris atsidurdavo jo betarpiškoje akivaizdoje. Jis buvo šeimininkas ir mokytojas, bet jis buvo daugiau negu tai—jis taip pat buvo draugas ir artimas, supratingas bičiulis.

Nors Jėzaus viešą mokymą daugiausia sudarė parabolės ir trumpos kalbos, bet jis visada savo apaštalus mokė klausimų ir atsakymų pagalba. Jis visuomet padarydavo pauzę, kad atsakytų į nuoširdžius klausimus savo vėlesnių viešų pokalbių metu.

Iš pradžių apaštalus pritrenkė Jėzaus elgesys su moterimis, bet greitai jie priprato prie šito; jis labai akivaizdžiai jiems paaiškino, kad karalystėje moterys turi gauti lygias teises su vyrais.

requisite to entering the Father's kingdom. John had taught them “repentance — to flee from the wrath to come.” Jesus taught, “Faith is the open door for entering into the present, perfect, and eternal love of God.” Jesus did not speak like a prophet, one who comes to declare the word of God. He seemed to speak of himself as one having authority. Jesus sought to divert their minds from miracle seeking to the finding of a real and personal experience in the satisfaction and assurance of the indwelling of God's spirit of love and saving grace.

138:8.9 (1545.10) The disciples early learned that the Master had a profound respect and sympathetic regard for every human being he met, and they were tremendously impressed by this uniform and unvarying consideration which he so consistently gave to all sorts of men, women, and children. He would pause in the midst of a profound discourse that he might go out in the road to speak good cheer to a passing woman laden with her burden of body and soul. He would interrupt a serious conference with his apostles to fraternize with an intruding child. Nothing ever seemed so important to Jesus as the *individual human* who chanced to be in his immediate presence. He was master and teacher, but he was more — he was also a friend and neighbor, an understanding comrade.

138:8.10 (1546.1) Though Jesus' public teaching mainly consisted in parables and short discourses, he invariably taught his apostles by questions and answers. He would always pause to answer sincere questions during his later public discourses.

138:8.11 (1546.2) The apostles were at first shocked by, but early became accustomed to, Jesus' treatment of women; he made it very clear to them that women were to be accorded equal rights with men in the kingdom.

9. PENKI IŠBANDYMO MENESIAI

Šitas kažkiek monotoniškas laikmetis kaitaliojant žvejojimą su asmeniniu darbu šiems dvylikai apaštalų tapo sekinančiu patyrimu, bet šį išmėginimą jie ištvrė. Nežiūrint visų savo niurzgėjimų, abejonių, ir laikinų nepasitenkinimų, jie liko ištikimi savo atsidavimo ir ištikimybės Mokytojui priesaikai. Būtent jų asmeninis bendravimas su Jėzumi per šiuos išmėginimo mėnesius jį padarė tokį brangų jiems, kad visi (išskyrus Judą Iskariotą) liko lojalūs ir ištikimi jam net ir sunkiomis teismo ir nukryžiuavimo valandomis. Tikri žmonės tiesiog tikrai negalėjo apleisti labai gerbiamo mokytojo, kuris gyveno taip arti jų ir buvo taip atsidavęs jiems, kaip gyveno ir kaip buvo atsidavęs Jėzus. Niūriomis Mokytojo

9. FIVE MONTHS OF TESTING

138:9.1 (1546.3) This somewhat monotonous period of alternate fishing and personal work proved to be a grueling experience for the twelve apostles, but they endured the test. With all of their grumbings, doubts, and transient dissatisfactions they remained true to their vows of devotion and loyalty to the Master. It was their personal association with Jesus during these months of testing that so endeared him to them that they all (save Judas Iscariot) remained loyal and true to him even in the dark hours of the trial and crucifixion. Real men simply could not actually desert a revered teacher who had lived so close to them and had been so devoted to them as had Jesus. Through the dark hours of the Master's death, in the hearts of these

mirties valandomis šitų apaštalų širdyse visą protingumą, svarstymus, ir logiką išstūmė vienintelis nepaprastas žmogiškasis jausmas—aukščiausio laipsnio draugystės-ištikimybės jausmas. Šitie penki darbo su Jėzumi mėnesiai šituos apaštalus, kiekvieną iš jų, atvedė į tai, kad jie laikė jį pačiu geriausiu *draugu*, kokį tik jie turėjo visame pasaulyje. Ir būtent šitas žmogiškasis jausmas, o ne jo nuostabūs mokymai ar puikūs darbai, juos išlaikė kartu iki prisikėlimo ir iki karalystės evangelijos skelbimo atnaujinimo.

Šitie ramaus darbo mėnesiai iš tiesų buvo didžiulis išmėginimas ne tiktai apaštalam, išmėginimas, kurį jie ištverė, bet šitas viešo neveiklumo laikotarpis buvo didžiulis išbandymas ir Jėzaus šeimai. Iki to meto, kada Jėzus buvo pasiruošęs pradėti savo viešąją veiklą, jo visa šeima (išskyrus Rūtą) iš esmės jį paliko. Tik tai keliomis progomis vėliau jie iš tikrųjų mėgino užmegzti su juo ryšius, ir tuomet tai būdavo dėl to, kad jie bandydavo įtikinti jį sugrįžti namo pas juos, kadangi jie beveik tikėjo, kad jis buvo pamišęs. Jie tiesiog negalėjo suvokti jo filosofijos ar suprasti jo mokymo; tai visiškai pranoko jo paties kraujo giminių sugebėjimus.

Apaštalai toliau dirbo savo asmeninį darbą Kapernaume, Betsaidoje-Julijuje, Korazine, Gerasa, Hipose, Magdaloje, Kanoje, Galilėjos Betliejuje, Jotapatoje, Ramahe, Safede, Gišaloje, Gadare, ir Abiloje. Be šitų miestų, jie dirbo daugelyje kaimų, o taip pat ir kaimų apylinkėse. Iki šito laikotarpio pabaigos šis dvyluktukas buvo parengęs visiškai neblogus savo šeimų globos planus. Didžioji dalis apaštalų buvo vedę, kai kurie turėjo po kelis vaikus, bet savo namiškių aprūpinimą jie buvo taip sutvarkę, kad gaudami šią tokią nedidelę pagalbą iš apaštališkiųjų pinigų, jie galėjo visą energiją skirti Mokytojo darbui, nesijaudindami dėl savo šeimų finansinės gerovės.

10. DVYLIKTUKO ORGANIZACIJA

Apaštalai anksti buvo organizuoti tokiu būdu:

1. Andriejus, pirmasis pasirinktas apaštalas, buvo paskirtas šio dvyluktuko pirmininku ir vyriausiuoju tvarkytoju.

2. Petras, Jokūbas, ir Jonas buvo paskirti Jėzaus asmeniniais palydovais. Jie turėjo jam tarnauti dieną ir naktį, rūpintis jo fizinėmis ir įvairiomis kitomis reikmėmis, ir lydėti jį tų naktinių budėjimų metu, kada jis meldavosi ir paslaptinai bendraudavo su Tėvu danguje.

3. Pilypas tapo grupės ekonomu. Būtent jo pareiga buvo pasirūpinti maistu ir žiūrėti, kad

apostles all reason, judgment, and logic were set aside in deference to just one extraordinary human emotion — the supreme sentiment of friendship-loyalty. These five months of work with Jesus led these apostles, each one of them, to regard him as the best *friend* he had in all the world. And it was this human sentiment, and not his superb teachings or marvelous doings, that held them together until after the resurrection and the renewal of the proclamation of the gospel of the kingdom.

138:9.2 (1546.4) Not only were these months of quiet work a great test to the apostles, a test which they survived, but this season of public inactivity was a great trial to Jesus' family. By the time Jesus was prepared to launch forth on his public work, his entire family (except Ruth) had practically deserted him. On only a few occasions did they attempt to make subsequent contact with him, and then it was to persuade him to return home with them, for they came near to believing that he was beside himself. They simply could not fathom his philosophy nor grasp his teaching; it was all too much for those of his own flesh and blood.

138:9.3 (1546.5) The apostles carried on their personal work in Capernaum, Bethsaida-Julias, Chorazin, Gerasa, Hippos, Magdala, Cana, Bethlehem of Galilee, Jotapata, Ramah, Safed, Gischala, Gadara, and Abila. Besides these towns they labored in many villages as well as in the countryside. By the end of this period the twelve had worked out fairly satisfactory plans for the care of their respective families. Most of the apostles were married, some had several children, but they had made such arrangements for the support of their home folks that, with some little assistance from the apostolic funds, they could devote their entire energies to the Master's work without having to worry about the financial welfare of their families.

10. ORGANIZATION OF THE TWELVE

138:10.1 (1547.1) The apostles early organized themselves in the following manner:

138:10.2 (1547.2) 1. Andrew, the first chosen apostle, was designated chairman and director general of the twelve.

138:10.3 (1547.3) 2. Peter, James, and John were appointed personal companions of Jesus. They were to attend him day and night, to minister to his physical and sundry needs, and to accompany him on those night vigils of prayer and mysterious communion with the Father in heaven.

138:10.4 (1547.4) 3. Philip was made steward of the group. It was his duty to provide food and to see

lankytojai, kartais net ir minios klausytojų, turėtų ko nors valgyti.

4. Natanielius sekė to dvyliktuko šeimų reikmes. Jis gaudavo reguliarius pranešimus apie kiekvieno apaštalo šeimos poreikius ir, pateikęs paraišką Judui, išdininkui, kiekvieną savaitę pasiūsdavo pinigų toms šeimoms, kurioms jų prireikdavo.

5. Motiejus buvo apaštališkojo korpuso finansinis agentas. Jo pareiga buvo pasirūpinti, kad biudžetas būtų subalansuotas, išdas papildytas. Jeigu grupė savo pragyvenimui pinigų nebegaudavo, jeigu nebebuvo gaunama paaukojimų tiek, jog grupė galėtų išsilaikyti, tada Motiejus turėjo įgaliojimus tiems dvylikai paliepti kažkuriam laikui sugrįžti prie savo tinklų. Bet šito niekada neprireikė, kada jie pradėjo savo viešąjį darbą; jis visuomet turėjo pakankamai pinigų išdininko rankose, kad finansuotų jų veiklą.

6. Tomas rūpinosi keliavimo maršrutu. Jo pareiga buvo surasti vietas apsigyvenimui ir bendrais bruožais parinkti vietas mokymui ir pamokslavimui, šituo užtikrinant, kad būtų sklandžiai ir operatyviai laikomasi keliavimo tvarkaraščio.

7. Jokūbas ir Judas, Alfiejaus sūnūs dvyniai, buvo paskirti tvarkyti minias. Jų užduotis buvo paskirti pakankamą skaičių tvarkdarių, kad jie galėtų palaikyti tvarką minioje pamokslavimo metu.

8. Simonas Uolusis buvo atsakingas už poilsio ir atsipalaidavimo organizavimą. Jis tvarkė tas trečiadienio programas, o taip pat stengėsi pasirūpinti kelių valandų poilsio ir atsipalaidavimo kiekvieną dieną.

9. Judas Iskarijotas buvo paskirtas išdininku. Jis nešiojo išdo maišelį. Jis apmokėdavo visas išlaidas ir registruodavo knygoje. Kiekvieną savaitę jis pateikdavo Motiejui biudžeto paskaičiavimus, o taip pat kiekvieną savaitę Andriejui pateikdavo ataskaitas. Iš fondo Judas mokėdavo Andriejaus įgaliojimu.

Šitoku būdu šie dvylika veikė nuo savo pirminio organizavimo iki to laiko, kada reikėjo atlikti pertvarkymą dėl Judo, išdaviko, dezertyravimo. Mokytojas ir jo dvylika mokinių-apaštalių tvarkėsi šitoku paprastu būdu iki sekmadienio, sausio 12-osios, 27 m. po Kr. gim., kada jis sukvietė juos draugėn ir oficialiai įšventino juos į karalystės ambasadorius ir jos gerosios naujienos pamokslininkus. Ir tuoj po šito jie pasirengė iškelti į Jeruzalę ir Judėją, į savo pirmąją viešo pamokslavimo kelionę.

that visitors, and even the multitude of listeners at times, had something to eat.

138:10.5 (1547.5) 4. Nathaniel watched over the needs of the families of the twelve. He received regular reports as to the requirements of each apostle's family and, making requisition on Judas, the treasurer, would send funds each week to those in need.

138:10.6 (1547.6) 5. Matthew was the fiscal agent of the apostolic corps. It was his duty to see that the budget was balanced, the treasury replenished. If the funds for mutual support were not forthcoming, if donations sufficient to maintain the party were not received, Matthew was empowered to order the twelve back to their nets for a season. But this was never necessary after they began their public work; he always had sufficient funds in the treasurer's hands to finance their activities.

138:10.7 (1547.7) 6. Thomas was manager of the itinerary. It devolved upon him to arrange lodgings and in a general way select places for teaching and preaching, thereby insuring a smooth and expeditious travel schedule.

138:10.8 (1547.8) 7. James and Judas the twin sons of Alpheus were assigned to the management of the multitudes. It was their task to deputize a sufficient number of assistant ushers to enable them to maintain order among the crowds during the preaching.

138:10.9 (1547.9) 8. Simon Zelotes was given charge of recreation and play. He managed the Wednesday programs and also sought to provide for a few hours of relaxation and diversion each day.

138:10.10 (1547.10) 9. Judas Iscariot was appointed treasurer. He carried the bag. He paid all expenses and kept the books. He made budget estimates for Matthew from week to week and also made weekly reports to Andrew. Judas paid out funds on Andrew's authorization.

138:10.11 (1547.11) In this way the twelve functioned from their early organization up to the time of the reorganization made necessary by the desertion of Judas, the betrayer. The Master and his disciple-apostles went on in this simple manner until Sunday, January 12, A.D. 27, when he called them together and formally ordained them as ambassadors of the kingdom and preachers of its glad tidings. And soon thereafter they prepared to start for Jerusalem and Judea on their first public preaching tour.

139 Dokumentas. Dvylika apaštalų

⇨ 138

URANTIJOS KNYGA

140 ⇨

IV DALIS. JĖZAUS GYVENIMAS IR MOKYMAI

139 DOKUMENTAS. DVYLIKA
APAŠTALŲ

Skyrius

ĮVADAS

1. Andriejus, pirmasis pasirinktas
2. Simonas Petras
3. Jokūbas Zabediejus
4. Jonas Zabediejus
5. Pilypas Smalsusis
6. Sąžiningasis Natanielius
7. Motiejus Levis
8. Tomas Didymus
9. ir 10. Alfiejaus Jokūbas ir Judas
11. Simonas Uolusis
12. Judas Iskarijotas

PAPER 139
THE TWELVE APOSTLES

SECTIONS

Introduction

1. Andrew, the First Chosen
2. Simon Peter
3. James Zebedee
4. John Zebedee
5. Philip the Curious
6. Honest Nathaniel
7. Matthew Levi
8. Thomas Didymus
- 9 and 10. James and Judas Alpheus
11. Simon the Zealot
12. Judas Iscariot

ĮVADAS

JĖZAUS žemiškojo gyvenimo žavimo ir teismo iškalbingas įrodymas yra tai, kad, nors jis apaštalų viltis nuolat sudaužydavo į šukes ir bet kokią jų asmeninio išaukštinimo siekį suplėšydavo į skutelius, bet jį apleido tikrai vienas.

Apaštalai iš Jėzaus sužinojo apie dangaus karalystę, o Jėzus iš jų daug ką sužinojo apie žmonių karalystę, apie žmogiškąją prigimtį, kaip ji gyvena Urantijoje ir visuose kituose laiko ir erdvės evoliuciniuose pasauliuose. Šitie dvylika vyrų buvo žmogiškojo temperamento daugelio skirtingų tipų atstovai, ir lavinimu jie nebuvo paversti *vienodais*. Didelė dalis šitų Galilėjos žvejų turėjo daug savo pagoniškų protėvių kraujo dėl to, jog prieš vieną šimtą metų Galilėjos pagonys gyventojai buvo prievarta atversti į judaizmą.

Nedarykite klaidos apaštalus laikydami visiškai neišprususiais ir nemokytais. Jie visi,

INTRODUCTION

139:0.1 (1548.1) IT IS an eloquent testimony to the charm and righteousness of Jesus' earth life that, although he repeatedly dashed to pieces the hopes of his apostles and tore to shreds their every ambition for personal exaltation, only one deserted him.

139:0.2 (1548.2) The apostles learned from Jesus about the kingdom of heaven, and Jesus learned much from them about the kingdom of men, human nature as it lives on Urantia and on the other evolutionary worlds of time and space. These twelve men represented many different types of human temperament, and they had not been made *alike* by schooling. Many of these Galilean fishermen carried heavy strains of gentile blood as a result of the forcible conversion of the gentile population of Galilee one hundred years previously.

139:0.3 (1548.3) Do not make the mistake of regarding the apostles as being altogether ignorant and

išskyrus Alfiejaus dvynius, buvo baigę sinagogos mokyklas, kur juos išsamiai mokė hebrajų raštų ir daugelio tuo metu vyravusių žinių. Septyni iš jų buvo užbaigę Kapernaumo sinagogos mokyklas, o geresnių žydų mokyklų nebuvo visoje Galilėjoje.

Kada jūsų įrašai apie šituos karalystės pasiuntinius užsimena kaip apie “neišprususius ir nemokytus,” tai šitaip buvo norima perteikti mintį, kad jie buvo mėgėjai, nebuvo gavę rabinų mokymo ir nebuvo supažindinti su tais metodais, kuriais aiškindami Raštus naudojo rabinai. Jie neturėjo vadinamojo aukštojo išsilavinimo. Šiandieniniai laikais jie tikrai būtų laikomi neišsilavinusiais, o kai kurie visuomenės sluoksniai juos laikytų netgi nekultūringais. Vienas dalykas yra aiškus: Nevisiems jiems teko patirti tą pačią griežtą ir standartinę švietimo programą. Nuo paauglystės kiekvieno iš jų patyrimas mokantis gyventi buvo skirtingas.

1. ANDRIEJUS, PIRMASIS PASIRINKTAS

Andriejus, karalystės apaštališkojo korpuso pirmininkas, gimė Kapernaume. Šeimoje, kurioje buvo penki vaikai—jis pats, jo brolis Simonas, ir trys seserys—jis buvo vyriausias vaikas. Jo tėvas, dabar miręs, buvo Zabediejaus partneris žuvų džiovinimo versle Betsaidoje, Kapernaumo žvejybos uoste. Kada Andriejus tapo apaštalu, tada jis buvo nevedęs, bet gyveno viename name su savo vedusiu broliu Simonu Petru. Abu buvo žvejai ir Zabediejaus sūnų Jokūbo ir Jono partneriai.

26 m. po Kr. gim., tais metais, kada jis buvo pasirinktas apaštalu, Andriejui buvo 33 metai, jis buvo visais metais vyresnis už Jėzų ir vyriausias iš apaštalų. Jo protėvių linija buvo nuostabi ir jis buvo gambiausias vyras tarp šitų dvylikos. Išskyrus iškalbą, jis savo partneriams prilygo beveik bet kurioje srityje, kokią tik buvo galima įsivaizduoti. Jėzus Andriejui niekada nedavė pravardės, broliško vardo. Bet net ir taip, kaip apaštalai greitai pradėjo Jėzų vadinti Mokytoju, taip Andriejui jie ėmė taikyti pravardę, kuri reiškė tą patį, kaip Šefas.

Andriejus buvo geras organizatorius, bet dar geresnis administratorius. Jis buvo vienas iš tų narių, kurie sudarė keturių apaštalų vidinį ratą, bet kadangi Jėzus jį paskyrė apaštališkosios grupės vadovu, tai jis turėjo atlikti pareigas su savo sielos broliais, tuo metu, kada likusieji trys artimai bendraudavo su Mokytoju. Iki pat pačios pabaigos Andriejus išliko apaštališkojo korpuso dekanu.

Nors Andriejus niekada nebuvo veiksmingas pamokslininkas, bet jis buvo sumanus asmeninės veiklos darbininkas, būdamas šios karalystės

unlearned. All of them, except the Alpheus twins, were graduates of the synagogue schools, having been thoroughly trained in the Hebrew scriptures and in much of the current knowledge of that day. Seven were graduates of the Capernaum synagogue schools, and there were no better Jewish schools in all Galilee.

139:0.4 (1548.4) When your records refer to these messengers of the kingdom as being “ignorant and unlearned,” it was intended to convey the idea that they were laymen, unlearned in the lore of the rabbis and untrained in the methods of rabbinical interpretation of the Scriptures. They were lacking in so-called higher education. In modern times they would certainly be considered uneducated, and in some circles of society even uncultured. One thing is certain: They had not all been put through the same rigid and stereotyped educational curriculum. From adolescence on they had enjoyed separate experiences of learning how to live.

1. ANDREW, THE FIRST CHOSEN

139:1.1 (1548.5) Andrew, chairman of the apostolic corps of the kingdom, was born in Capernaum. He was the oldest child in a family of five — himself, his brother Simon, and three sisters. His father, now dead, had been a partner of Zebedee in the fish-drying business at Bethsaida, the fishing harbor of Capernaum. When he became an apostle, Andrew was unmarried but made his home with his married brother, Simon Peter. Both were fishermen and partners of James and John the sons of Zebedee.

139:1.2 (1548.6) In A.D. 26, the year he was chosen as an apostle, Andrew was 33, a full year older than Jesus and the oldest of the apostles. He sprang from an excellent line of ancestors and was the ablest man of the twelve. Excepting oratory, he was the peer of his associates in almost every imaginable ability. Jesus never gave Andrew a nickname, a fraternal designation. But even as the apostles soon began to call Jesus Master, so they also designated Andrew by a term the equivalent of Chief.

139:1.3 (1549.1) Andrew was a good organizer but a better administrator. He was one of the inner circle of four apostles, but his appointment by Jesus as the head of the apostolic group made it necessary for him to remain on duty with his brethren while the other three enjoyed very close communion with the Master. To the very end Andrew remained dean of the apostolic corps.

139:1.4 (1549.2) Although Andrew was never an effective preacher, he was an efficient personal worker, being the pioneer missionary of the

pirmeivis misionierius tuo, kad kaip pirmasis pasirinktas apaštalas jis nedelsiant atvedė pas Jėzų savo brolių Simoną, kuris vėliau tapo vienu didingiausių karalystės pamokslininkų. Andriejus buvo pagrindinis Jėzaus politikos rėmėjas, kad asmeninio darbo programa būtų panaudojama kaip priemonė šį dvyliktuką rengiant karalystės pasiuntiniais.

Nesvarbu, ar Jėzus apaštalus mokydavo atskirai, ar pamokslaudavo miniai, Andriejus paprastai žinodavo, kas ten vyksta; jis buvo supratingas vykdytojas ir sumanus administratorius. Jis nedelsiant priimdavo sprendimą bet kokiui jam pateikiamu klausimu, nebent jis manydavo, kad tos problemos sprendimas pranoksta jam suteiktų įgaliojimų ribas, tokiu atveju jis eidavo tiesiai pas Jėzų.

Andriejus ir Petras buvo labai nepanašūs charakteriu ir temperamentu, bet visiems laikams reikia pripažinti jų nuopelną, kad jie abu sutarė nuostabiai. Andriejus niekada nepavydėjo Petriui jo oratoriškų sugebėjimų. Nedažnai galima matyti Andriejaus tipo vyresnį žmogų, kuris turėtų tokią didžiulę įtaką jaunesniam ir talentingam broliui. Andriejus ir Petras niekada neatrodė, kad bent mažiausia dalimi jaustų pavydą vienas kitam dėl sugebėjimų ar pasiekimų. Vėlai Pentakosto dienos vakare, kada, daugiausia energingo ir įkvepiančio Petro pamokslavimo dėka, karalystė buvo papildyta dviem tūkstančiais sielų, tada Andriejus savo broliui tarė: "Aš šito padaryti negalėčiau, bet aš džiaugiuosi, kad turiu tokį brolių, kuris tą padaryti gali." Į tai Petras atsakė: "O jeigu tu manęs nebūtum atvedęs pas Mokytoją ir manęs nebūtum atkakliai *laikęs*, kad aš likčiau su juo, tai aš nebūčiau buvęs čia, kad šitą padaryčiau." Andriejus ir Petras buvo išimtis iš taisyklės, įrodydami, jog net ir broliai gali kartu gyventi taikiai ir dirbti drauge veiksmingai.

Po Pentakosto Petras buvo įžymus, bet vyresniojo Andriejaus niekada neerzino tai, kad per likusią savo gyvenimo dalį jis buvo pristatinėjamas kaip "Simono Petro brolis."

Iš visų apaštalų, Andriejus žmones pažinojo geriausiai. Jis žinojo, kad Judo Iskarioto širdis brandina nelaimę, dar tada, kada nė vienas iš jų net ir neįtarė, jog su jų išdininku kažkas yra ne taip; bet jis apie savo nuogąstavimus neprasitarė niekam. Andriejus labai pasitarnavo karalystės labui patardamas Petriui, Jokūbui, ir Jonui renkantis pirmuosius misionierius, kurie buvo išsiųsti skelbti evangelijos, o taip pat ir šitiems pirmiesiems lyderiams patardamas, kaip organizuoti administracinius karalystės reikalus. Andriejus turėjo didžiulį talentą atrasti jaunų žmonių paslėptas galimybes ir nematomus sugebėjimus.

Labai greitai po Jėzaus pakilimo į dangų,

kingdom in that, as the first chosen apostle, he immediately brought to Jesus his brother, Simon, who subsequently became one of the greatest preachers of the kingdom. Andrew was the chief supporter of Jesus' policy of utilizing the program of personal work as a means of training the twelve as messengers of the kingdom.

139:1.5 (1549.3) Whether Jesus privately taught the apostles or preached to the multitude, Andrew was usually conversant with what was going on; he was an understanding executive and an efficient administrator. He rendered a prompt decision on every matter brought to his notice unless he deemed the problem one beyond the domain of his authority, in which event he would take it straight to Jesus.

139:1.6 (1549.4) Andrew and Peter were very unlike in character and temperament, but it must be recorded everlastingly to their credit that they got along together splendidly. Andrew was never jealous of Peter's oratorical ability. Not often will an older man of Andrew's type be observed exerting such a profound influence over a younger and talented brother. Andrew and Peter never seemed to be in the least jealous of each other's abilities or achievements. Late on the evening of the day of Pentecost, when, largely through the energetic and inspiring preaching of Peter, two thousand souls were added to the kingdom, Andrew said to his brother: "I could not do that, but I am glad I have a brother who could." To which Peter replied: "And but for your bringing me to the Master and by your steadfastness *keeping* me with him, I should not have been here to do this." Andrew and Peter were the exceptions to the rule, proving that even brothers can live together peaceably and work together effectively.

139:1.7 (1549.5) After Pentecost Peter was famous, but it never irritated the older Andrew to spend the rest of his life being introduced as "Simon Peter's brother."

139:1.8 (1549.6) Of all the apostles, Andrew was the best judge of men. He knew that trouble was brewing in the heart of Judas Iscariot even when none of the others suspected that anything was wrong with their treasurer; but he told none of them his fears. Andrew's great service to the kingdom was in advising Peter, James, and John concerning the choice of the first missionaries who were sent out to proclaim the gospel, and also in counseling these early leaders about the organization of the administrative affairs of the kingdom. Andrew had a great gift for discovering the hidden resources and latent talents of young people.

139:1.9 (1549.7) Very soon after Jesus' ascension on

Andriejus ėmė užrašinėti savo asmeninius prisiminimus apie daugelį savo iškeliavusio Mokytojo pasisakymų ir poelgių. Po Andriejaus mirties šitų asmeninių užrašų kiti egzemplioriai buvo padauginėti ir laisvai keliavo per krikščionių bažnyčios pirmųjų mokytojų rankas. Vėliau šitie Andriejaus juodraštiniai užrašai buvo redaguojami, taisomi, keičiami, ir papildomi tol, kol jie tapo visai nuosekliu pasakojimu apie Mokytojo žemiškąjį gyvenimą. Paskutiniai iš šitų pakeistų ir pataisytų egzempliorių buvo sunaikinti per gaisrą Aleksandrijoje praėjus maždaug vienam šimtui metų po to, kada originalą buvo parašęs pirmasis iš dvylikos pasirinktų apaštalų.

Andriejus buvo aiškos jėžvalgos, logiško mąstymo, ir tvirto sprendimo žmogus, kurio charakterio didžiulę stiprybę sudarė jo nuostabus stabilumas. Jo temperamento trūkumas buvo tai, kad jam stigo entuziazmo; daug kartų savo partnerių jis nepadrąsino apgalvotu pagyrimu. Ir šitas santūrumas, nepagiriant savo draugų už vertus pasiekimus, kilo iš jo pasibjaurėjimo saldžiažodžiu ir nenuoširdumu. Andriejus buvo vienas iš tų kuklių vyrų, kurie yra visapusiški, subalansuoto temperamento, patys save suformavę, ir patiriantys sėkmę.

Visi apaštalai Jėzų mylėjo, bet tai yra irgi tiesa, jog kiekvieną iš tų dvylikos prie jo traukė koks nors konkretus asmenybės bruožas, kuris buvo ypatingai patrauklus konkrečiam apaštalui. Andriejus žavėjosi Jėzumi dėl jo pastovaus nuoširdumo, dėl jo natūralaus orumo. Kada kartą žmonės Jėzų pažindavo, tada juos apimdavo noras su juo supažindinti ir savo draugus; jie iš tikrųjų norėdavo, kad jį pažintų visas pasaulis.

Kada vėlesnieji persekiojimai galiausiai apaštalus išblaškė iš Jeruzalės, tada Andriejus keliavo per Armeniją, Mažąją Aziją, ir Makedoniją ir, atvedęs daugelį tūkstančių į karalystę, pagaliau buvo suimtas ir nukryžiuotas Patruose, Achajyje. Praėjo ištisos dvi dienos, kol šitas tvirtas vyras nusikankino ant kryžiaus, ir per šitas tragiškas valandas jis toliau veiksmingai skelbė dangaus karalystės išgelbėjimo gerąją naujieną.

2. SIMONAS PETRAS

Kada Simonas prisijungė prie apaštalų, tada jam buvo trisdešimt metų. Jis buvo vedęs, turėjo tris vaikus, ir gyveno Betsaidoje, netoli Kapernaumo. Jo brolis, Andriejus, ir jo žmonos motina gyveno kartu su juo. Tiek Petras, tiek Andriejus buvo Zabediejaus sūnų partneriai žvejyboje.

Mokytojas kažkiek laiko buvo pažinojęs Simoną iki Andriejus jį pristatė kaip antrąjį iš

high, Andrew began the writing of a personal record of many of the sayings and doings of his departed Master. After Andrew's death other copies of this private record were made and circulated freely among the early teachers of the Christian church. These informal notes of Andrew's were subsequently edited, amended, altered, and added to until they made up a fairly consecutive narrative of the Master's life on earth. The last of these few altered and amended copies was destroyed by fire at Alexandria about one hundred years after the original was written by the first chosen of the twelve apostles.

139:1.10 (1550.1) Andrew was a man of clear insight, logical thought, and firm decision, whose great strength of character consisted in his superb stability. His temperamental handicap was his lack of enthusiasm; he many times failed to encourage his associates by judicious commendation. And this reticence to praise the worthy accomplishments of his friends grew out of his abhorrence of flattery and insincerity. Andrew was one of those all-round, even-tempered, self-made, and successful men of modest affairs.

139:1.11 (1550.2) Every one of the apostles loved Jesus, but it remains true that each of the twelve was drawn toward him because of some certain trait of personality which made a special appeal to the individual apostle. Andrew admired Jesus because of his consistent sincerity, his unaffected dignity. When men once knew Jesus, they were possessed with the urge to share him with their friends; they really wanted all the world to know him.

139:1.12 (1550.3) When the later persecutions finally scattered the apostles from Jerusalem, Andrew journeyed through Armenia, Asia Minor, and Macedonia and, after bringing many thousands into the kingdom, was finally apprehended and crucified in Patrae in Achaia. It was two full days before this robust man expired on the cross, and throughout these tragic hours he continued effectively to proclaim the glad tidings of the salvation of the kingdom of heaven.

2. SIMON PETER

139:2.1 (1550.4) When Simon joined the apostles, he was thirty years of age. He was married, had three children, and lived at Bethsaida, near Capernaum. His brother, Andrew, and his wife's mother lived with him. Both Peter and Andrew were fisher partners of the sons of Zebedee.

139:2.2 (1550.5) The Master had known Simon for some time before Andrew presented him as the

apaštalų. Kada Jėzus Simonui davė Petro vardą, tada jis tą padarė su šypsena; tai turėjo tapti tam tikros rūšies pravarde. Simonas visiems savo draugams buvo gerai žinomas kaip nepastovus ir impulsyvus vaikiną. Tas tiesa, vėliau, Jėzus iš tiesų suteikė naują ir reikšmingą prasmę šitai juokais suteiktai pravardei.

Simonas Petras buvo impulsyvus žmogus, optimistas. Jis užaugo leisdamas sau laisvai atsiduoti stipriems jausmams; jis nuolat patekdavo į sunkias situacijas, nes visą laiką šnekėdavo nepagalvojęs. Šitokio pobūdžio negalvojimas taip pat be perstojo sudarydavo vargo ir jo draugams ir partneriams, ir dėl šitos priežasties jis sulaukdavo švelnių priekaištų ir iš savo Mokytojo. Vienintelė priežastis, jog Petras dėl savo šnekėjimo nepagalvojus nepatyrė dar didesnių problemų, buvo tai, kad jis labai anksti išmoko didelę dalį savo planų ir sumanymų aptarti su savo broliu, Andriejumi, prieš ryždamasis pasiūlymus pateikti viešai.

Petras buvo geras oratorius, iškalingas ir dramatiškas. Jis taip pat buvo natūralus ir įkvepiantis žmonių lyderis, nuovokus, bet jo mąstymas nebuvo gilus. Jis pateikdavo daug klausimų, daugiau už visus apaštalus kartu paėmus, ir nors didžioji dalis šitų klausimų buvo geri ir susiję su tema, bet daug klausimų buvo neapgalvoti ir kvaili. Petras nebuvo gilaus proto, bet jis gerai žinojo, ko nori. Dėl to jis buvo toks žmogus, kuriam buvo būdingi greitai sprendimai ir netikėti veiksmai. Tuo metu, kada kiti iš nuostabos, kad ant kranto mato Jėzų, šitą aptarinėjo, tai Petras šoko į vandenį ir plaukė į krantą, kad Mokytoją pasveikintų.

Tas bruožas, dėl kurio Petras daugiausia žavėjosi Jėzumi, buvo jo dieviškas švelnumas. Petriui niekada neįkyrėdavo mąstyti apie Jėzaus pakantumą. Jis niekada neužmiršo pamokos apie atleidimą nusidėjėliui, ne tik septynis kartus, bet septyniasdešimt ir septynis. Jis apie Mokytojo atlaidaus charakterio šitą poveikį daug mąstė tomis juodomis ir nusivylimo dienomis po to, kada jis nepagalvojęs ir nesąmoningai Jėzaus atsižadėjo aukštojo šventiko kieme.

Simonas Petras buvo apgailėtinais svyruojantis; jis staiga iš vieno kraštutinumo mesdavosi į kitą. Iš pradžių jis neleido Jėzui numazgoti savo kojų, o kada išgirdo Mokytojo atsakymą, tada maldavo, kad jį apiplautų visą. Bet, pagaliau, Jėzus žinojo, kad Petro trūkumai kildavo galvoje, o ne širdyje. Jis buvo vienas iš labiausiai nepaaiškinamų drąsos ir bailumo derinių, kurie kada nors gyveno žemėje. Jo charakterio stiprusis bruožas buvo ištikimybė, draugystė. Petras realiai ir tikrai Jėzų mylėjo. Ir vis tik, nepaisant šitos augančios atsidavimo stiprybės, jis buvo toks netvirtas ir nepastovus, kad dėl tarnaitės erzimo

second of the apostles. When Jesus gave Simon the name Peter, he did it with a smile; it was to be a sort of nickname. Simon was well known to all his friends as an erratic and impulsive fellow. True, later on, Jesus did attach a new and significant import to this lightly bestowed nickname.

139:2.3 (1550.6) Simon Peter was a man of impulse, an optimist. He had grown up permitting himself freely to indulge strong feelings; he was constantly getting into difficulties because he persisted in speaking without thinking. This sort of thoughtlessness also made incessant trouble for all of his friends and associates and was the cause of his receiving many mild rebukes from his Master. The only reason Peter did not get into more trouble because of his thoughtless speaking was that he very early learned to talk over many of his plans and schemes with his brother, Andrew, before he ventured to make public proposals.

139:2.4 (1550.7) Peter was a fluent speaker, eloquent and dramatic. He was also a natural and inspirational leader of men, a quick thinker but not a deep reasoner. He asked many questions, more than all the apostles put together, and while the majority of these questions were good and relevant, many of them were thoughtless and foolish. Peter did not have a deep mind, but he knew his mind fairly well. He was therefore a man of quick decision and sudden action. While others talked in their astonishment at seeing Jesus on the beach, Peter jumped in and swam ashore to meet the Master.

139:2.5 (1551.1) The one trait which Peter most admired in Jesus was his supernal tenderness. Peter never grew weary of contemplating Jesus' forbearance. He never forgot the lesson about forgiving the wrongdoer, not only seven times but seventy times and seven. He thought much about these impressions of the Master's forgiving character during those dark and dismal days immediately following his thoughtless and unintended denial of Jesus in the high priest's courtyard.

139:2.6 (1551.2) Simon Peter was distressingly vacillating; he would suddenly swing from one extreme to the other. First he refused to let Jesus wash his feet and then, on hearing the Master's reply, begged to be washed all over. But, after all, Jesus knew that Peter's faults were of the head and not of the heart. He was one of the most inexplicable combinations of courage and cowardice that ever lived on earth. His great strength of character was loyalty, friendship. Peter really and truly loved Jesus. And yet despite this towering strength of devotion he was so unstable and inconstant that he permitted a servant girl to

atsižadėjo savo Viešpaties ir Mokytojo. Petras galėjo ištvirti persekiojimus ir bet kokią kitą tiesioginio užsiuolimo formą, bet jis suglebdavo ir sugniuždavo nuo pajuokos. Jis buvo drąsus karys, kada susidurdavo su puolimu iš priekio, bet tapdavo iš baimės drebančiu bailiu, kada jį nustebindavo užpuolimas iš užnugario.

Petras buvo pirmasis iš Jėzaus apaštalų, kuris ėmė ginti Pilypo darbą tarp samariečių ir Pauliaus tarnystę tarp pagonių; bet vis tik vėliau Antioke jis savo nuomonę pakeitė į visiškai priešingą, kada susidūrė su ortodoksų judėjų pašaipomis, tada laikinai iš pagonių pasitraukė, tuo ant savo galvos užsitraukdamas bebaimį Pauliaus pasmerkimą.

Jis buvo pirmasis iš apaštalų, kuris iš visos širdies pripažino Jėzaus sujungtą žmogiškumą ir dieviškumą, ir pirmasis—išskyrus Judą—kuris jo išsižadėjo. Petras nebuvo toks didelis svajotojas, bet jis nenorėjo nusileisti nuo ekstazės debesų ir teatrališko mėgavimosi entuziazmo į paprastą ir prozišką tikrovės pasaulį.

Eidamas su Jėzumi, tiesiogine prasme ir perkeltine prasme, jis būdavo arba procesijos priekyje, arba priešingai, vilkosi iš paskos —“sekdamas iš paskos toli atsilikęs.” Bet jis buvo nuostabus dvyliktuko pamoklininkas; jis padarė daugiau už bet kurį kitą žmogų, be Pauliaus, kad įkurtų karalystę ir pasiųstų jos pasiuntinius į visus žemės pakraščius per vienos kartos gyvenimą.

Po savo neapgalvotų Mokytojo išsižadėjimų jis atsitokėjo, ir Andriejui užjaučiančiai ir supratingai vadovaujant, jis vėl sugrįžo prie žvejybinių tinklų, tuo metu, kada apaštalai laukė, jog išsiaiškintų, kas turi įvykti po nukryžiovimo. Kada jis buvo iki galo įtikintas, kad Jėzus jam atleido, ir kada sužinojo, kad jis vėl yra priimtas į Mokytojo grupę, tada jo sieloje karalystės ugnys suliepsnojo taip ryškiai, kad jis tapo didžiąja ir gelbstinčia šviesa tūkstančiams tų, kurie sėdėjo tamsoje.

Palikęs Jeruzalę ir prieš tai, kada Paulius tapo vadovaujančia dvasine jėga tarp pagonių krikščioniškų bažnyčių, Petras daug keliavo, aplankydamas visas bažnyčias nuo Babilono iki Korinto. Jis net lankėsi ir pamokslavo daugelyje tų bažnyčių, kurias buvo įkūręs Paulius. Nors Petras ir Paulius smarkiai skyrėsi temperamentu ir išsilavinimu, net ir teologijos sferoje, bet jie dirbo harmoningai drauge stiprindami bažnyčias vėlesniaisiais metais.

Kai ką apie Petro stilių ir mokymą parodo pamokslai, kuriuos iš dalies užrašė Lukas ir kurių yra ir Morkaus Evangelijoje. Jo energingą stilių geriau atskleidė jo laiškas, kuris yra žinomas kaip Petro Pirmasis Laiškas; bent jau tai buvo tiesa iki to meto, kada vėliau jį pakeitė vienas Pauliaus

tease him into denying his Lord and Master. Peter could withstand persecution and any other form of direct assault, but he withered and shrank before ridicule. He was a brave soldier when facing a frontal attack, but he was a fear-cringing coward when surprised with an assault from the rear.

139:2.7 (1551.3) Peter was the first of Jesus' apostles to come forward to defend the work of Philip among the Samaritans and Paul among the gentiles; yet later on at Antioch he reversed himself when confronted by ridiculing Judaizers, temporarily withdrawing from the gentiles only to bring down upon his head the fearless denunciation of Paul.

139:2.8 (1551.4) He was the first one of the apostles to make wholehearted confession of Jesus' combined humanity and divinity and the first — save Judas — to deny him. Peter was not so much of a dreamer, but he disliked to descend from the clouds of ecstasy and the enthusiasm of dramatic indulgence to the plain and matter-of-fact world of reality.

139:2.9 (1551.5) In following Jesus, literally and figuratively, he was either leading the procession or else trailing behind — “following afar off.” But he was the outstanding preacher of the twelve; he did more than any other one man, aside from Paul, to establish the kingdom and send its messengers to the four corners of the earth in one generation.

139:2.10 (1551.6) After his rash denials of the Master he found himself, and with Andrew's sympathetic and understanding guidance he again led the way back to the fish nets while the apostles tarried to find out what was to happen after the crucifixion. When he was fully assured that Jesus had forgiven him and knew he had been received back into the Master's fold, the fires of the kingdom burned so brightly within his soul that he became a great and saving light to thousands who sat in darkness.

139:2.11 (1551.7) After leaving Jerusalem and before Paul became the leading spirit among the gentile Christian churches, Peter traveled extensively, visiting all the churches from Babylon to Corinth. He even visited and ministered to many of the churches which had been raised up by Paul. Although Peter and Paul differed much in temperament and education, even in theology, they worked together harmoniously for the upbuilding of the churches during their later years.

139:2.12 (1552.1) Something of Peter's style and teaching is shown in the sermons partially recorded by Luke and in the Gospel of Mark. His vigorous style was better shown in his letter known as the First Epistle of Peter; at least this was true before it was subsequently altered by a disciple of

mokinys.

Bet Petras ir toliau atkakliai darė klaidą, mėgindamas įtikinti žydus, kad, galų gale, Jėzus realiai ir tikrai buvo žydų Mesijas. Iki pat savo mirties dienos, Simonas Petras kentėjo dėl susipainiojimo savo mintyse tarp tokių sampratų, kad Jėzus yra žydų mesijas, Kristus, pasaulio atpirkėjas, ir Žmogaus Sūnus, Dievo, visą žmoniją mylinčio Tėvo, apreiškėjas.

Petro žmona buvo labai sumani moteris. Metų metais ji sėkmingai dirbo kaip moterų korpuso narė, o kada Petras iš Jeruzalės buvo išvarytas, tada ji lydėjo visose kelionėse į bažnyčias, o taip pat ir per visas jo misionieriškas keliones. Ir tą dieną, kada jos žymusis vyras paaukojo savąją gyvybę, ją Romoje įmetė į areną laukiniams žvėrimis.

Ir šitokiu būdu šitas vyras Petras, artimas Jėzaus draugas, vienas iš vidinio rato narių, išėjo iš Jeruzalės, kad skelbtų karalystės gerąsias naujienas su galia ir šlove, kol jo tarnystės pilnatvė buvo sėkmingai užbaigta; ir jis laikė sau didžiule garbe, kada jo įkalintojai jam pranešė, kad jis turi mirti taip, kaip mirė ir jo Mokytojas—ant kryžiaus. Ir šitaip iš tikrųjų Simonas Petras buvo nukryžiuotas Romoje.

3. JOKŪBAS ZABEDIEJUS

Jokūbas, vyresnysis iš dviejų Zabediejaus sūnų apaštalų, kuriuos Jėzus pravardžiavo “griaustinio sūnumis,” buvo trisdešimties metų amžiaus, kada tapo apaštalu. Jis buvo vedęs, turėjo keturis vaikus, ir gyveno netoli nuo savo tėvų Kapernaumo apylinkėse, Betsaidoje. Jis buvo žvejys, verslu užsiėmė kartu su savo jaunesniuolu broliu Jonu ir drauge su Andriejumi ir Simonu. Jokūbas ir jo brolis Jonas turėjo tokį pranašumą, kad Jėzų pažinojo ilgiau negu bet kuris kitas apaštalas.

Šitam sumaniam apaštalui buvo būdingi prieštaringi charakterio bruožai; atrodė, kad jis tikrai turi dvi prigimtis, kurias abi skatino stiprūs jausmai. Ypač jis būdavo karštas tada, kada kuo nors iki galo pasipiktindavo. Jis parodydavo ugningą charakterį, kada būdavo atitinkamu laipsniu išprovokuotas, o kada audra nurimdavo, tada visada turėjo įprotį savo pyktį pateisinti ir dėl savo pykčio teisintis, prisidengdamas tuo, jog tai buvo tiesiog teisingo pasipiktinimo pasireiškimas. Išskyrus tuos periodiškus įniršio prasiveržimus, Jokūbo asmenybė buvo labai panaši į Andriejaus asmenybę. Jis neturėjo Andriejaus taktiškumo ar žmogaus prigimties supratimo, bet jis buvo daug geresnis oratorius. Po Petro, ir galbūt po Motiejaus, Jokūbas buvo geriausias oratorius tarp tų dvylikos.

Paul.

139:2.13 (1552.2) But Peter persisted in making the mistake of trying to convince the Jews that Jesus was, after all, really and truly the Jewish Messiah. Right up to the day of his death, Simon Peter continued to suffer confusion in his mind between the concepts of Jesus as the Jewish Messiah, Christ as the world's redeemer, and the Son of Man as the revelation of God, the loving Father of all mankind.

139:2.14 (1552.3) Peter's wife was a very able woman. For years she labored acceptably as a member of the women's corps, and when Peter was driven out of Jerusalem, she accompanied him upon all his journeys to the churches as well as on all his missionary excursions. And the day her illustrious husband yielded up his life, she was thrown to the wild beasts in the arena at Rome.

139:2.15 (1552.4) And so this man Peter, an intimate of Jesus, one of the inner circle, went forth from Jerusalem proclaiming the glad tidings of the kingdom with power and glory until the fullness of his ministry had been accomplished; and he regarded himself as the recipient of high honors when his captors informed him that he must die as his Master had died — on the cross. And thus was Simon Peter crucified in Rome.

3. JAMES ZEBEDEE

139:3.1 (1552.5) James, the older of the two apostle sons of Zebedee, whom Jesus nicknamed “sons of thunder,” was thirty years old when he became an apostle. He was married, had four children, and lived near his parents in the outskirts of Capernaum, Bethsaida. He was a fisherman, plying his calling in company with his younger brother John and in association with Andrew and Simon. James and his brother John enjoyed the advantage of having known Jesus longer than any of the other apostles.

139:3.2 (1552.6) This able apostle was a temperamental contradiction; he seemed really to possess two natures, both of which were actuated by strong feelings. He was particularly vehement when his indignation was once fully aroused. He had a fiery temper when once it was adequately provoked, and when the storm was over, he was always wont to justify and excuse his anger under the pretense that it was wholly a manifestation of righteous indignation. Except for these periodic upheavals of wrath, James's personality was much like that of Andrew. He did not have Andrew's discretion or insight into human nature, but he was a much better public speaker. Next to Peter, unless it was Matthew, James was the best public orator among the twelve.

Nors Jokūbui jokių būdų nebuvo būdingas nuotaikos nepastovumas, bet vieną dieną jis galėjo būti tylus ir ramus, o kitą dieną galėjo būti geras pašnekovas ir pasakotojas. Paprastai jis noriai šnekėdavosi su Jėzumi, bet tų dvylikos draugijoje, dienų dienomis būdavo tylenis. Jo didžiulė silpnoji vieta buvo šitie nepaaiškinamos tylos periodai.

Jokūbo asmenybės nuostabus bruožas buvo jo sugebėjimas matyti reikalą iš visų pusių. Iš šitų dvylikos, jis arčiausiai priartėjo prie to, jog suvoktų Jėzaus mokymo tikrąją svarbą ir reikšmę. Jis, taip pat, iš pradžių ilgai nesuvokė, ką Mokytojas turi omenyje, bet anksčiau negu jie užbaigė savo mokymąsi, jis buvo įsisavinęs labiau išvystytą Jėzaus žinios sampratą. Jokūbas sugebėjo suprasti žmogiškosios prigimties platų spektrą, jis gerai sutarė su įvairiapusiū Andriejumi, užsiplieskiančiu Petru, ir savo užsidariusiu broliu Jonu.

Nors Jokūbas ir Jonas turėjo savo problemų, mėgindami dirbti kartu, bet tai buvo įkvepiantis įspūdis matyti, kaip gerai jie sutaria. Jiems nepavyko sutarti taip gerai, kaip Andriejui ir Petru, bet jie sutarė daug geriau negu paprastai būtų galima tikėtis iš dviejų brolių, ypač tokių užsispyrusių ir ryžtingų brolių. Bet, nors tai gali pasirodyti ir keista, bet šitie du Zabediejaus sūnūs buvo pakantesni vienas kitam negu nepažįstamiems. Vienas kitam jie jautė didžiulę meilę; jie visada buvo laimingi žaidimų draugai. Būtent šitie "griaustinio sūnūs" norėjo pakviesti ugnį iš dangaus, kad išnaikintų samariečius, kurie išdrįso parodyti nepagarbą jų Mokytojui. Bet pirmalaikė Jokūbo mirtis labai smarkiai pakeitė jo jaunesniojo brolio Jono ugningą temperamentą.

Iš visų Jėzaus bruožų Jokūbą labiausiai žavėjo Mokytojo užjaučianti meilė. Jėzaus supratingas dėmesys mažam ir dideliui, turtingam ir vargšui, jam labai patiko.

Jokūbas Zabediejus buvo gerai išbalansuotas mąstytojas ir planuotojas. Drauge su Andriejumi, jis buvo vienas iš blaiviau mąstančiųjų apaštališkoje grupėje. Jis buvo energingas individas, bet niekada neskubėjo. Jis buvo nuostabi atsvara Petru.

Jis buvo kuklus ir ramus, kasdienis tarnas, nepretenzingas darbininkas, nesiekiantis jokio ypatingo atlyginimo, kada pagaliau ką nors imdavo suvokti apie karalystės tikrąją prasmę. Ir net istorijoje apie Jokūbo ir Jono motiną, kuri paprašė, kad jos sūnūs būtų suteiktos vietos iš dešinės ir iš kairės nuo Jėzaus, reikėtų prisiminti, jog šito paprašė būtent motina. Ir kada jie parodė, jog buvo pasirengę tokią atsakomybę prisiimti, tai reikėtų suprasti, kad jie suvokė tuos pavojus, kurie lydėjo

139:3.3 (1552.7) Though James was in no sense moody, he could be quiet and taciturn one day and a very good talker and storyteller the next. He usually talked freely with Jesus, but among the twelve, for days at a time he was the silent man. His one great weakness was these spells of unaccountable silence.

139:3.4 (1552.8) The outstanding feature of James's personality was his ability to see all sides of a proposition. Of all the twelve, he came the nearest to grasping the real import and significance of Jesus' teaching. He, too, was slow at first to comprehend the Master's meaning, but ere they had finished their training, he had acquired a superior concept of Jesus' message. James was able to understand a wide range of human nature; he got along well with the versatile Andrew, the impetuous Peter, and his self-contained brother John.

139:3.5 (1553.1) Though James and John had their troubles trying to work together, it was inspiring to observe how well they got along. They did not succeed quite so well as Andrew and Peter, but they did much better than would ordinarily be expected of two brothers, especially such headstrong and determined brothers. But, strange as it may seem, these two sons of Zebedee were much more tolerant of each other than they were of strangers. They had great affection for one another; they had always been happy playmates. It was these "sons of thunder" who wanted to call fire down from heaven to destroy the Samaritans who presumed to show disrespect for their Master. But the untimely death of James greatly modified the vehement temperament of his younger brother John.

139:3.6 (1553.2) That characteristic of Jesus which James most admired was the Master's sympathetic affection. Jesus' understanding interest in the small and the great, the rich and the poor, made a great appeal to him.

139:3.7 (1553.3) James Zebedee was a well-balanced thinker and planner. Along with Andrew, he was one of the more level-headed of the apostolic group. He was a vigorous individual but was never in a hurry. He was an excellent balance wheel for Peter.

139:3.8 (1553.4) He was modest and undramatic, a daily server, an unpretentious worker, seeking no special reward when he once grasped something of the real meaning of the kingdom. And even in the story about the mother of James and John, who asked that her sons be granted places on the right hand and the left hand of Jesus, it should be remembered that it was the mother who made this request. And when they signified that they were ready to assume such responsibilities, it should be

Mokytojo tariamą maištą prieš romėnų valdžią, ir kad jie taip pat troško sumokėti tą kainą. Kada Jėzus paklausė, ar jie yra pasiruošę išgerti tą taurę, jie atsakė, jog yra pasiruošę. O kai dėl Jokūbo, tai tiesiogine prasme tas yra tiesa—jis iš tikrųjų tą taurę ir išgėrė su Mokytoju, nes buvo pirmasis iš apaštalų, kuris patyrė kankinio dalią, jį anksti nužudė Erodo Agripo kardas. Tokiu būdu Jokūbas buvo pirmasis iš tų dvylikos, paaukojęs savąją gyvybę naujoje karalystės mūšio linijoje. Erodas Agripas Jokūbo bijojo labiausiai už visus kitus apaštalus. Jis iš tiesų dažnai būdavo ramus ir tylus, bet būdavo drąsus ir ryžtingas, kada jo įsitikinimai būdavo užkabinami ir kada jiems būdavo metamas iššūkis.

Jokūbas nugyveno pilnakraujį gyvenimą, ir kada atėjo pabaiga, tada jis laikėsi taip kilniai ir tvirtai, kad net jo kaltintojas ir skundikas, kuris buvo jo teismo ir bausmės įvykdymo metu, buvo tiek sujaudintas, kad išlėkė tolyn nuo Jokūbo mirties bausmės vietos ir prisišliejo prie Jėzaus mokinių.

4. JONAS ZABEDIEJUS

Kada Jonas tapo apaštalu, tada jam buvo dvidešimt ketveri metai, ir jis buvo jauniausias tarp tų dvylikos. Jis buvo nevedęs ir gyveno kartu su tėvais Betsaidoje; jis buvo žvejys ir dirbo su savo broliu Jokūbu partnerystėje su Andriejumi ir Petru. Bet prieš tapdamas ir tapęs apaštalu, Jonas veikė kaip Jėzaus asmeninis pasiuntinys, palaikant ryšius su Mokytojo šeima, ir šitas pareigas jis vykdė toliau, kol Marija, Jėzaus motina, buvo gyva.

Kadangi Jonas buvo jauniausias tarp šitų dvylikos ir taip artimai susijęs su Jėzumi jo šeimos reikaluose, tai jis buvo labai brangus Mokytojui, bet būtų neteisinga sakyti, kad jis buvo “tas mokinyš, kurį Jėzus mylėjo.” Jūs vargu ar galėtumėte įtarti tokią kilnią asmenybę, kaip Jėzų, kad ji nusikalstų tuo, jog vienam apaštalui rodytų didesnę palankumą, didesnę meilę negu kitiems. Tas faktas, kad Jonas buvo vienas iš trijų asmeninių Jėzaus padėjėjų, dar labiau prisidėjo prie šitos klaidingos minties vystymo, jau nekalbant apie tai, kad Jonas su savo broliu Jokūbu Jėzų pažinojo ilgiau negu visi kiti apaštalai.

Petras, Jokūbas, ir Jonas buvo paskirti Jėzaus asmeniniais padėjėjais netrukus po to, kada jie tapo apaštalais. Tuoj po dvyliktuko parinkimo, ir tuo metu, kada Jėzus Andriejų paskyrė grupės vadovu, tada Jėzus tarė jam: “O dabar aš labai noriu, kad iš savo partnerių paskirtum du arba tris, kad būtų su manimi, liktų šalia manęs, nuramintų mane, ir rūpintųsi mano

recognized that they were cognizant of the dangers accompanying the Master’s supposed revolt against the Roman power, and that they were also willing to pay the price. When Jesus asked if they were ready to drink the cup, they replied that they were. And as concerns James, it was literally true — he did drink the cup with the Master, seeing that he was the first of the apostles to experience martyrdom, being early put to death with the sword by Herod Agrippa. James was thus the first of the twelve to sacrifice his life upon the new battle line of the kingdom. Herod Agrippa feared James above all the other apostles. He was indeed often quiet and silent, but he was brave and determined when his convictions were aroused and challenged.

139:3.9 (1553.5) James lived his life to the full, and when the end came, he bore himself with such grace and fortitude that even his accuser and informer, who attended his trial and execution, was so touched that he rushed away from the scene of James’s death to join himself to the disciples of Jesus.

4. JOHN ZEBEDEE

139:4.1 (1553.6) When he became an apostle, John was twenty-four years old and was the youngest of the twelve. He was unmarried and lived with his parents at Bethsaida; he was a fisherman and worked with his brother James in partnership with Andrew and Peter. Both before and after becoming an apostle, John functioned as the personal agent of Jesus in dealing with the Master’s family, and he continued to bear this responsibility as long as Mary the mother of Jesus lived.

139:4.2 (1553.7) Since John was the youngest of the twelve and so closely associated with Jesus in his family affairs, he was very dear to the Master, but it cannot be truthfully said that he was “the disciple whom Jesus loved.” You would hardly suspect such a magnanimous personality as Jesus to be guilty of showing favoritism, of loving one of his apostles more than the others. The fact that John was one of the three personal aides of Jesus lent further color to this mistaken idea, not to mention that John, along with his brother James, had known Jesus longer than the others.

139:4.3 (1554.1) Peter, James, and John were assigned as personal aides to Jesus soon after they became apostles. Shortly after the selection of the twelve and at the time Jesus appointed Andrew to act as director of the group, he said to him: “And now I desire that you assign two or three of your associates to be with me and to remain by my side, to comfort me and to minister

kasdienėmis reikmėmis.” Ir Andriejus pamanė, jog geriausia į šitas ypatingas pareigas parinkti kitus tris pirmiausia pasirinktus apaštalus. Į tokią palaimingą tarnystę jis būtų norėjęs pasisiūlyti ir pats, bet Mokytojas jam jau buvo paskyręs užduotį; taigi jis nedelsiant nurodė, kad Petras, Jokūbas, ir Jonas būtų su Jėzumi.

Jonas Zabediejus turėjo daug nuostabių charakterio bruožų, bet vienas bruožas, kuris nebuvo toks mielas, buvo besaikė, bet paprastai gerai užslėpta jo gera nuomonė apie save patį. Tai, kad jis ilgai bendravo su Jėzumi, jo charakteryje padarė daug ir didelių permaių. Šita gera nuomonė apie save dideliu laipsniu sumažėjo, bet po to, kada jis paseno ir daugiau ar mažiau suvaikėjo, tada šitas išpuikimas tam tikru laipsniu vėl atsirado, taip, kad tada, kada jis vadovavo Natanui, rašiusiam Evangeliją, kuri dabar turi jo vardą, nusenęs apaštalas nesudvejojo, kad periodiškai save pavadintų tuo “mokiniu, kurį Jėzus mylėjo.” Turint omenį tą faktą, kad Jonas prie to, kad būtų Jėzaus bičiulis, priartėjo labiau negu bet kuris kitas žemės mirtingasis, kad jį pasirinko asmeniniu atstovu tokioje daugybėje reikalų, dėl to nebuvo nieko keisto, kad jis ėmė save laikyti tuo “mokiniu, kurį Jėzus mylėjo,” kadangi jis labai gerai žinojo, kad jis buvo tas mokinyš, kuriuo Jėzus taip dažnai pasitikėdavo.

Jono charakterio stipriausias bruožas buvo jo patikimumas; jis buvo tikslus ir drąsus, ištikimas ir atsidavęs. Jo didžiausia silpnybė buvo ta jam būdinga gera nuomonė apie save. Jis buvo jauniausias savo tėvo šeimos narys ir jauniausias apaštališkojoje grupėje. Galbūt jis buvo šiek tiek ir išlepintas; galbūt juokais iš jo šiek tiek per daug ir pasišaipydavo. Bet tas Jonas, kuris buvo po daugelio metų, buvo labai skirtingo tipo asmuo, palyginus su tuo savimi besižavinčiu ir kaprizingu jaunu vyru, kuris įstojo į Jėzaus apaštalų gretas, kada jam buvo dvidešimt ketveri metai.

Tie Jėzaus bruožai, kuriuos Jonas vertino labiausiai, buvo Mokytojo meilė ir nesavanaudiškumas; šitie bruožai jam padarė tokį poveikį, kad jo visame tolimesniame gyvenime viešpatavo meilės jausmas ir broliškas atsidavimas. Jis kalbėjo apie meilę ir rašė apie meilę. Šitas “griaustinio sūnus” tapo “meilės apaštalu”; ir Efese, kada šitas pasenęs vyskupas daugiau nebegalėdavo stovėti sakykloje ir pamokslauti, bet reikėdavo jį nešti į bažnyčią sėdintį kėdėje, ir kada baigiantis pamaldoms jo paprašydavo tarti keletą žodžių tikintiesiems, metų metais jo vieninteliai žodžiai būdavo: “Mano mažieji vaikai, mylėkite vienas kitą.”

Jonas buvo nešnekus žmogus, išskyrus tas akimirkas, kada jį išvesdavo iš pusiausvyros. Jis mąstė daug, bet šnekėjo mažai. Su metais, jo būdas tapo švelnesnis, geriau valdomas, bet jis

to my daily needs.” And Andrew thought best to select for this special duty the next three first-chosen apostles. He would have liked to volunteer for such a blessed service himself, but the Master had already given him his commission; so he immediately directed that Peter, James, and John attach themselves to Jesus.

139:4.4 (1554.2) John Zebedee had many lovely traits of character, but one which was not so lovely was his inordinate but usually well-concealed conceit. His long association with Jesus made many and great changes in his character. This conceit was greatly lessened, but after growing old and becoming more or less childish, this self-esteem reappeared to a certain extent, so that, when engaged in directing Nathan in the writing of the Gospel which now bears his name, the aged apostle did not hesitate repeatedly to refer to himself as the “disciple whom Jesus loved.” In view of the fact that John came nearer to being the chum of Jesus than any other earth mortal, that he was his chosen personal representative in so many matters, it is not strange that he should have come to regard himself as the “disciple whom Jesus loved” since he most certainly knew he was the disciple whom Jesus so frequently trusted.

139:4.5 (1554.3) The strongest trait in John’s character was his dependability; he was prompt and courageous, faithful and devoted. His greatest weakness was this characteristic conceit. He was the youngest member of his father’s family and the youngest of the apostolic group. Perhaps he was just a bit spoiled; maybe he had been humored slightly too much. But the John of after years was a very different type of person than the self-admiring and arbitrary young man who joined the ranks of Jesus’ apostles when he was twenty-four.

139:4.6 (1554.4) Those characteristics of Jesus which John most appreciated were the Master’s love and unselfishness; these traits made such an impression on him that his whole subsequent life became dominated by the sentiment of love and brotherly devotion. He talked about love and wrote about love. This “son of thunder” became the “apostle of love”; and at Ephesus, when the aged bishop was no longer able to stand in the pulpit and preach but had to be carried to church in a chair, and when at the close of the service he was asked to say a few words to the believers, for years his only utterance was, “My little children, love one another.”

139:4.7 (1554.5) John was a man of few words except when his temper was aroused. He thought much but said little. As he grew older, his temper became more subdued, better controlled, but he

niekada neįveikė savo nenoro kalbėti; jis niekada iki galo neatsikratė savo uždarumo. Bet jis buvo apdovanotas nuostabia ir kūrybine vaizduote.

Buvo Jono ir kitas bruožas, kurio niekas negalėjo tikėti, kad jį gali turėti šitas ramus ir savo mintyse užsisklendęs individas. Jis buvo kažkiek fanatiškas ir nepaprastai nepakantus. Šituo požiūriu jis ir Jokūbas buvo labai panašūs—jie abu norėjo pakviesti iš dangaus ugnį ant nepagarbių samariečių galvų. Kada Jonas sutiko kažkokius nepažįstamus žmones, mokančius Jėzaus vardu, tada tą daryti jis iš karto jiems uždraudė. Bet tarp tų dvylikos jis nebuvo vienintelis užsikrėtęs šitos rūšies per daug gera nuomone apie save ir per didelio savęs vertinimo sąmone.

Jono gyvenimui milžinišką poveikį padarė tas vaizdas, kad Jėzus gyveno be jokių namų, kada jis žinojo, kaip ištikimai jis buvo pasirūpinęs savo motinos ir šeimos globa. Jonas taip pat giliai užjautė Jėzų dėl to, kad jo šeima nesugebėjo suprasti jo, žinodamas, kad jie palaipsniui nuo jo traukėsi. Visa šita situacija, o taip pat ir tai, kad Jėzus, net esant ir menkiausiai norui, visada sutikdavo su Tėvo danguje valia, ir jo kasdienis besąlygiško pasitikėjimo kitu gyvenimas padarė tokį gilų poveikį Jonui, jog tai sukėlė žymius ir gilius jo charakterio pasikeitimus, kurie išliko per visą jo vėlesnį gyvenimą.

Mažai kas iš apaštalų turėjo tokios šaltakraujiškos ir pritrenkiančios drąsos, kuri buvo būdinga Jonui. Jis buvo vienintelis iš apaštalų, kuris buvo šalia Jėzaus tą naktį, kada jį suėmė, ir išdrįso savo Mokytoją lydėti į pačius mirties narsus. Jis dalyvavo ir buvo visiškai šalia iki pat paskutinės žemiškosios valandos ir ištikimai vykdė jam patiktą pareigą Jėzaus motinos atžvilgiu ir buvo pasirengęs gauti tokius papildomus nurodymus, kokie tik galėjo būti duoti Mokytojo mirtingosios egzistencijos paskutinėmis akimirkomis. Vienas dalykas yra aiškus, Jonas buvo visiškai patikimas. Paprastai, kada tie dvylika valgydavo, tada Jonas sėdėdavo Jėzui iš dešinės. Jis buvo pirmasis iš šitų dvylikos, kuris tikrai ir visiškai įtikėjo į prisikėlimą, ir jis buvo pirmasis, kuris atpažino Mokytoją, kada šis po savo prisikėlimo atėjo pas juos ant jūros kranto.

Šitas Zabediejaus sūnus buvo labai artimai susijęs su Petru krikščioniškojo judėjimo ankstyvosios veiklos metu, tapdamas vienu iš pagrindinių Jeruzalės bažnyčios rėmėjų. Pentakosto dieną jis buvo Petro dešinioji ranka.

Keleriems metams praėjus po Jokūbo nukankinimo, Jonas vedė savo brolio našlę. Per paskutiniuosius savo gyvenimo dvidešimt metų jis buvo globojamas mylinčios anūkės.

Jonas kelis kartus sėdėjo kalėjime ir buvo

never overcame his disinclination to talk; he never fully mastered this reticence. But he was gifted with a remarkable and creative imagination.

139:4.8 (1555.1) There was another side to John that one would not expect to find in this quiet and introspective type. He was somewhat bigoted and inordinately intolerant. In this respect he and James were much alike — they both wanted to call down fire from heaven on the heads of the disrespectful Samaritans. When John encountered some strangers teaching in Jesus' name, he promptly forbade them. But he was not the only one of the twelve who was tainted with this kind of self-esteem and superiority consciousness.

139:4.9 (1555.2) John's life was tremendously influenced by the sight of Jesus' going about without a home as he knew how faithfully he had made provision for the care of his mother and family. John also deeply sympathized with Jesus because of his family's failure to understand him, being aware that they were gradually withdrawing from him. This entire situation, together with Jesus' ever deferring his slightest wish to the will of the Father in heaven and his daily life of implicit trust, made such a profound impression on John that it produced marked and permanent changes in his character, changes which manifested themselves throughout his entire subsequent life.

139:4.10 (1555.3) John had a cool and daring courage which few of the other apostles possessed. He was the one apostle who followed right along with Jesus the night of his arrest and dared to accompany his Master into the very jaws of death. He was present and near at hand right up to the last earthly hour and was found faithfully carrying out his trust with regard to Jesus' mother and ready to receive such additional instructions as might be given during the last moments of the Master's mortal existence. One thing is certain, John was thoroughly dependable. John usually sat on Jesus' right hand when the twelve were at meat. He was the first of the twelve really and fully to believe in the resurrection, and he was the first to recognize the Master when he came to them on the seashore after his resurrection.

139:4.11 (1555.4) This son of Zebedee was very closely associated with Peter in the early activities of the Christian movement, becoming one of the chief supporters of the Jerusalem church. He was the right-hand support of Peter on the day of Pentecost.

139:4.12 (1555.5) Several years after the martyrdom of James, John married his brother's widow. The last twenty years of his life he was cared for by a loving granddaughter.

139:4.13 (1555.6) John was in prison several times and

ištremtas į Patmos salą ketveriems metams, kol Romoje į valdžią atėjo kitas imperatorius. Jeigu Jonas nebūtų buvęs taktiškas ir išmintingas, tai be jokios abejonės jį būtų nužudę, kaip buvo nužudytas jo atviresnis brolis Jokūbas. Einant metams, Jonas, kartu su Jokūbu, Viešpaties broliu, išmoko išmintingo susitaikymo, kada jie pasirodydavo prieš pilietinius teisėjus. Jie suvokė, jog „nuolankus atsakymas įniršį pašalina.“ Jie taip pat išmoko atstovauti bažnyčiai kaip „tokiai dvasinei brolijai, kuri yra atsidavusi žmonijos visuomeninei tarnystei,“ o ne „dangaus karalystei.“ Jie mokė kupinos meilės tarnystės, o ne skelbė valdymo galią—karalystę ir karalių.

Kada laikinai buvo ištremtas į Patmą, tada Jonas parašė Apreiškimo Knygą, kurią dabar jūs turite labai smarkiai sutrumpinta ir iškraipyta forma. Šitoje Apreiškimo Knygoje yra išlikusių fragmentų iš didžiojo apreiškimo, kurio didelės dalys buvo prarastos, kurio kitos dalys buvo išimtos, vėliau po Jono parašymo. Ji yra išlikusi tik fragmentine ir sufalsifikuota forma.

Jonas daug keliavo, dirbo be sustojimo, o tapęs Azijos bažnyčių vyskupu, įsikūrė Efese. Jis vadovavo savo padėjėjui, Natanui, rašant vadinamąją „Evangeliją pagal Joną,“ Efese, kada buvo sulaukęs devyniasdešimt devynerių metų. Iš visų dvylikos apaštalų, Jonas Zabediejus galiausiai tapo įžymiu teologu. Jis mirė natūralia mirtimi Efese 103 m. po Kr. gim., kada jam buvo šimtas vieneri metai.

5. PILYPAS SMALSUSIS

Pilypas buvo penktasis iš pasirinktų apaštalų, pakviestas tada, kada Jėzus ir pirmieji jo keturi apaštalai keliavo iš tos vietos, kur prie Jordano upės buvo apsistojęs Jonas, į Kaną Galilėjoje. Kadangi Pilypas gyveno Betsaidoje, tai jis kažkiek laiko Jėzų pažinojo, bet jam nebuvo atėjusi ir mintis, kad Jėzus iš tikrųjų yra didis žmogus, iki tos dienos Jordano slėnyje, kada jis ištarė, „Eik su manimi.“ Pilypui taip pat tam tikra prasme įtakos turėjo ir tai, jog Andriejus, Petras, Jokūbas, ir Jonas Jėzų laikė Išvaduotoju.

Pilypui buvo dvidešimt septyneri metai, kada jis prisijungė prie apaštalų; jis neseniai buvo vedęs, bet šiuo metu vaikų neturėjo. Pravardė, kurią jam davė apaštalai, reiškė „smalsumą.“ Pilypas visada norėdavo, kad jam parodytų. Niekada neatrodė, kad jis matytų pačią tą reikalo esmę. Tai visiškai nereikšė, kad jis buvo kvailas, bet jam stigo vaizduotės. Šita vaizduotės stoka buvo didžiulė silpnoji jo charakterio vieta. Jis buvo paprastas ir be vaizduotės žmogus.

Kada apaštalai buvo organizuojami tarnystei,

was banished to the Isle of Patmos for a period of four years until another emperor came to power in Rome. Had not John been tactful and sagacious, he would undoubtedly have been killed as was his more outspoken brother James. As the years passed, John, together with James the Lord's brother, learned to practice wise conciliation when they appeared before the civil magistrates. They found that a "soft answer turns away wrath." They also learned to represent the church as a "spiritual brotherhood devoted to the social service of mankind" rather than as "the kingdom of heaven." They taught loving service rather than ruling power — kingdom and king.

139:4.14 (1555.7) When in temporary exile on Patmos, John wrote the Book of Revelation, which you now have in greatly abridged and distorted form. This Book of Revelation contains the surviving fragments of a great revelation, large portions of which were lost, other portions of which were removed, subsequent to John's writing. It is preserved in only fragmentary and adulterated form.

139:4.15 (1555.8) John traveled much, labored incessantly, and after becoming bishop of the Asia churches, settled down at Ephesus. He directed his associate, Nathan, in the writing of the so-called "Gospel according to John," at Ephesus, when he was ninety-nine years old. Of all the twelve apostles, John Zebedee eventually became the outstanding theologian. He died a natural death at Ephesus in A.D. 103 when he was one hundred and one years of age.

5. PHILIP THE CURIOUS

139:5.1 (1556.1) Philip was the fifth apostle to be chosen, being called when Jesus and his first four apostles were on their way from John's rendezvous on the Jordan to Cana of Galilee. Since he lived at Betsaida, Philip had for some time known of Jesus, but it had not occurred to him that Jesus was a really great man until that day in the Jordan valley when he said, "Follow me." Philip was also somewhat influenced by the fact that Andrew, Peter, James, and John had accepted Jesus as the Deliverer.

139:5.2 (1556.2) Philip was twenty-seven years of age when he joined the apostles; he had recently been married, but he had no children at this time. The nickname which the apostles gave him signified "curiosity." Philip was always wanting to be shown. He never seemed to see very far into any proposition. He was not necessarily dull, but he lacked imagination. This lack of imagination was the great weakness of his character. He was a commonplace and matter-of-fact individual.

139:5.3 (1556.3) When the apostles were organized

tada Pilypas buvo paskirtas ekonomu; būtent jo pareiga buvo žiūrėti, kad jie visada būtų aprūpinti viskuo, kas reikalinga. Ir jis buvo geras ekonomas. Jo stipriausias bruožas buvo jo metodiškas kruopštumas; jam buvo būdingas tikslumas ir sistemiskumas.

Pilypas gimė tokioje šeimoje, kurioje buvo septyni vaikai, trys berniukai ir keturios mergaitės. Jis buvo antras vaikas, ir po prisikėlimo jis pakrikštijo savo visą šeimą, kad ji būtų karalystėje. Pilypo namiškiai buvo žvejai. Jo tėvas buvo labai sumanus vyras, giliai mąstantis, bet jo motina buvo kilusi iš tikrai vidutinės šeimos. Pilypas nebuvo toks vyras, iš kurio lauktum, kad jis padarys didelių darbų, bet jis buvo toks žmogus, kuris mažus darbus padarydavo didingai, atlikdavo juos gerai ir sėkmingai. Per ketverių metų laikotarpį tikrai kelis kartus jis tikrai neturėjo tiek maisto, kad patenkintų visų poreikius. Net ir tie poreikiai, kuriuos reikėdavo patenkinti ekstremaliomis situacijomis, kurios jų gyvenime buvo kilusios daug kartų, retai kada jį užklupdavo nepasiruošusį. Apaštališkosios šeimos maisto aprūpinimo skyrius buvo valdomas protingai ir sumaniai.

Pilypo stiprioji pusė buvo jo metodiškas patikimumas; jo charakterio silpnasis bruožas buvo visiška vaizduotės stoka, nesugebėjimas prie dviejų pridėti du, kad gautum keturis. Ten, kur buvo abstraktu, jis buvo matematiškas, bet savo vaizduotėje nebuvo konstruktyvus. Kai kurių vaizduotės tipų jis beveik neturėjo iš viso. Jis buvo tipiškas paprastas ir eilinis vidutinis vyras. Tose miniose, kurios ateidavo pasiklausti, kaip moko ir pamokslauja Jėzus, tokių vyrų ir moterų buvo didžiulė daugybė, ir tie žmonės pajusdavo didžiulę paguodą, matydami vieną tokį patį, kaip ir jie, iškeltą į garbingą vietą Mokytojo tarybose; jie įgaudavo drąsos dėl to, jog vienas toks pat, kaip ir jie, jau užima aukštą vietą karalystės reikaluose. Ir Jėzus daug ką sužinojo apie tai, kaip veikia kai kurių žmonių protas, kada jis taip kantriai išklausydavo Pilypo kvailokus klausimus ir tiek daug kartų nusileido savo ekonomo pageidavimui, kad jam "būtų parodyta."

Toji viena Jėzaus savybė, kuri Pilypą taip žavėjo visą laiką, buvo Mokytojo nesibaigiantis nuoširdumas. Pilypas iš tiesų niekada nepastebėjo, kad Jėzus būtų smulkmenišką, menką, ar dilgus, ir jis garbino šitą visą laiką esantį ir nesibaigiantį dosnumą.

Pilypo asmenybė mažai ką turėjo, kas būtų įspūdinga. Dažnai apie jį kalbėdavo kaip apie "Pilypą iš Betsaidos, iš to miesto, kur gyvena Andriejus ir Petras." Jis beveik neturėjo skvarbaus matymo; jis nesugebėdavo suvokti konkrečios situacijos stulbinančių galimybių. Jis nebuvo pesimistas; tiesiog jis buvo proziškas. Jam taip pat labai stigo dvasinės įžvalgos. Jis

for service, Philip was made steward; it was his duty to see that they were at all times supplied with provisions. And he was a good steward. His strongest characteristic was his methodical thoroughness; he was both mathematical and systematic.

139:5.4 (1556.4) Philip came from a family of seven, three boys and four girls. He was next to the oldest, and after the resurrection he baptized his entire family into the kingdom. Philip's people were fisherfolk. His father was a very able man, a deep thinker, but his mother was of a very mediocre family. Philip was not a man who could be expected to do big things, but he was a man who could do little things in a big way, do them well and acceptably. Only a few times in four years did he fail to have food on hand to satisfy the needs of all. Even the many emergency demands attendant upon the life they lived seldom found him unprepared. The commissary department of the apostolic family was intelligently and efficiently managed.

139:5.5 (1556.5) The strong point about Philip was his methodical reliability; the weak point in his make-up was his utter lack of imagination, the absence of the ability to put two and two together to obtain four. He was mathematical in the abstract but not constructive in his imagination. He was almost entirely lacking in certain types of imagination. He was the typical everyday and commonplace average man. There were a great many such men and women among the multitudes who came to hear Jesus teach and preach, and they derived great comfort from observing one like themselves elevated to an honored position in the councils of the Master; they derived courage from the fact that one like themselves had already found a high place in the affairs of the kingdom. And Jesus learned much about the way some human minds function as he so patiently listened to Philip's foolish questions and so many times complied with his steward's request to "be shown."

139:5.6 (1556.6) The one quality about Jesus which Philip so continuously admired was the Master's unfailing generosity. Never could Philip find anything in Jesus which was small, niggardly, or stingy, and he worshiped this ever-present and unfailing liberality.

139:5.7 (1557.1) There was little about Philip's personality that was impressive. He was often spoken of as "Philip of Bethsaida, the town where Andrew and Peter live." He was almost without discerning vision; he was unable to grasp the dramatic possibilities of a given situation. He was not pessimistic; he was simply prosaic. He was also greatly lacking in spiritual insight. He would

nedvejodamas Jėzų nutraukdavo viduryje pačios giliausios Mokytojo kalbos, kad paklaustų akivaizdžiai kvailoką klausimą. Bet Jėzus niekada jam nepriekaištaudavo dėl tokio nedėmesingumo; jis buvo kantrus su juo ir taktiškas dėl jo nesugebėjimo suvokti gilesnių mokymo prasmų. Jėzus gerai žinojo, kad jeigu jis Pilypui kartą papriekaištaus, kad jis užduoda tokius erzinančius klausimus, tai jis ne tik sužeis šitą dorą sielą, bet šitoks priekaištas Pilypą tiek įskaudins, kad jis niekada daugiau nebedrįs pateikti nė vieno klausimo. Jėzus žinojo, kad jo erdvės pasaulyuose yra neapsakoma gausybė milijardų panašių lėtai mąstančių mirtingųjų, ir jis norėjo juos visus padrąsinti, kad kreiptųsi į jį, ir kad jiems visada būtų lengva ateiti pas jį su savo klausimais ir problemomis. Galų gale, Jėzus iš tikrųjų labiau domėjosi Pilypo kvailais klausimais negu tuo pamokslu, kurį jis galėtų pasakyti. Jėzus nepaprastai domėjosi žmonėmis, visokių tipų žmonėmis.

Apaštališkasis ekonomas nebuvo geras oratorius, bet jis labai įtikinamai ir sėkmingai dirbo asmeniškai. Jis nebuvo toks, kuris lengvai nusiviltų; ko tik jis imdavosi, tą dirbdavo metodiškai ir labai atkakliai. Jis turėjo tą didžiulę ir retą dovaną pasakyti „Eikime.“ Kada jo pirmasis atverstasis, Natanielius, norėjo pasiginčyti dėl Jėzaus ir Nazareto nuopelnų ir trūkumų, tada Pilypo veiksmingas atsakymas buvo: „Eikime ir pažiūrėkime.“ Jis nebuvo pamokslininkas dogmatikas, kuris jo besiklausančius paragintų „Eikite“—padaryti šitą ir padaryti tą. Jis visas situacijas, kada jos iškildavo jo darbe, pasitikdavo šituo „Eime“—„eime drauge su manimi; aš tikrai parodysiu šį kelią.“ Ir tai yra visada veiksmingas būdas bet kurioje mokymo fazėje ir formoje. Net ir tėvai galėtų pasimokyti iš Pilypo geresniojo būdo, kaip savo vaikams pasakyti *ne* „Eikite daryti šitą ir eikite daryti tą,“ bet geriau, „Eime drauge su mumis, ir mes jums parodysime geresnį būdą ir drauge su jumis jį pritaikysime.“

Pilypo nesugebėjimą prisitaikyti prie naujos situacijos gerai atskleidė tas atvejis, kada graikai atėjo pas jį Jeruzalėje, sakydami: „Pone, mes norime pamatyti Jėzų.“ Dabar Pilypas bet kuriam žydui, užduodančiam tokį klausimą, būtų taręs, „Eikime.“ Bet šitie vyrai buvo svetimšaliai, ir Pilypas negalėjo prisiminti jokių nurodymų iš savo vyresnybės dėl tokių reikalų; taigi vienintelis dalykas, ką jis sugebėjo sugalvoti, tai pasitarti su vadovu, Andriejumi, ir tada jie abudu tuos besiteiraujančius graikus palydėjo pas Jėzų. Lygiai taip, kada jis nuėjo į Samariją, pamokslaudamas ir krikštydamas tikinčiuosius, kaip jam buvo nurodęs Mokytojas, tada jis susilaikydavo nuo to, kad ant savo atsivertėlių uždėtų rankas kaip ženklą, kad jie yra gavę Tiesos Dvasią. Šitaip darė Petras ir Jonas, kurie neužilgo atvyko iš Jeruzalės, kad stebėtų jo darbą motinos bažnyčios vardu.

not hesitate to interrupt Jesus in the midst of one of the Master's most profound discourses to ask an apparently foolish question. But Jesus never reprimanded him for such thoughtlessness; he was patient with him and considerate of his inability to grasp the deeper meanings of the teaching. Jesus well knew that, if he once rebuked Philip for asking these annoying questions, he would not only wound this honest soul, but such a reprimand would so hurt Philip that he would never again feel free to ask questions. Jesus knew that on his worlds of space there were untold billions of similar slow-thinking mortals, and he wanted to encourage them all to look to him and always to feel free to come to him with their questions and problems. After all, Jesus was really more interested in Philip's foolish questions than in the sermon he might be preaching. Jesus was supremely interested in *men*, all kinds of men.

139:5.8 (1557.2) The apostolic steward was not a good public speaker, but he was a very persuasive and successful personal worker. He was not easily discouraged; he was a plodder and very tenacious in anything he undertook. He had that great and rare gift of saying, „Come.“ When his first convert, Nathaniel, wanted to argue about the merits and demerits of Jesus and Nazareth, Philip's effective reply was, „Come and see.“ He was not a dogmatic preacher who exhorted his hearers to „Go“ — do this and do that. He met all situations as they arose in his work with „Come“ — „come with me; I will show you the way.“ And that is always the effective technique in all forms and phases of teaching. Even parents may learn from Philip the better way of saying to their children *not* „Go do this and go do that,“ but rather, „Come with us while we show and share with you the better way.“

139:5.9 (1557.3) The inability of Philip to adapt himself to a new situation was well shown when the Greeks came to him at Jerusalem, saying: „Sir, we desire to see Jesus.“ Now Philip would have said to any Jew asking such a question, „Come.“ But these men were foreigners, and Philip could remember no instructions from his superiors regarding such matters; so the only thing he could think to do was to consult the chief, Andrew, and then they both escorted the inquiring Greeks to Jesus. Likewise, when he went into Samaria preaching and baptizing believers, as he had been instructed by his Master, he refrained from laying hands on his converts in token of their having received the Spirit of Truth. This was done by Peter and John, who presently came down from Jerusalem to observe his work in behalf of the mother church.

Pilypas ištvėrė Mokytojo mirties išbandančius laikus, dalyvavo tų dvylikos reorganizacijoje, ir buvo pirmasis, kuris išėjo laimėti sielų karalystei už tiesioginių žydijos ribų, ir labai sėkmingai dirbo samariečiams ir savo visuose vėlesniuose darbuose evangelijos labui.

Pilypo žmona, kuri buvo sumani moterų korpuso narė, buvo aktyviai susijusi su savo vyru jo evangeliskame darbe po to, kada jie pabėgo iš Jeruzalės nuo persekiojimų. Jo žmona buvo bebaimė moteris. Ji stovėjo prie pat Pilypo kryžiaus, skatindama jį skelbti gerąsias naujienas net ir savo žudikams, o kada jo jėgos išseko, tada ji pati ėmė pasakoti apie išgelbėjimą, įtikinti Jėzų, ir buvo nutildyta tik tada, kada įniršę žydai puolė ją ir negyvai užmėtė akmenimis. Jų vyriausioji dukra, Lėja, tęsė jų darbą, vėliau tapusi įžymia pranaše iš Hierapolio.

Pilypas, kažkada buvęs tų dvylikos ekonomas, buvo galingas žmogus karalystėje, laimėdavęs sielų, kur tik beneidavo; ir galiausiai jis buvo nukryžiuotas už savo įtikėjimą ir palaidotas Hierapolyje.

6. SAŽININGASIS NATANIELIUS

Natanielių, šeštąjį ir paskutinįjį iš apaštalų, kuriuos pasirinko pats Mokytojas, pas Jėzų atvedė jo draugas Pilypas. Su Pilypu jis buvo susijęs keliose verslo sferose, ir, su juo, buvo pakeliui pas Joną Krikštytoją, kada jie sutiko Jėzų.

Kada Natanielius prisijungė prie apaštalų, tada jam buvo dvidešimt penkeri metai, ir šioje grupėje jis buvo antras pagal jaunumą. Septynių narių šeimoje jis buvo jauniausias, nevedęs, ir vienintelė parama pasenusiems ir pasiligojusiems tėvams, su kuriais jis ir gyveno Kanoje; jo broliai ir seserys turėjo savo šeimas arba buvo mirę; ir nė vienas negyveno ten. Natanielius ir Judas Iskarijotas buvo du labiausiai išsilavinę vyrai tarp šių dvylikos. Natanielius anksčiau galvojo tapti pirkliu.

Jėzus pats nedavė Natanieliui pravardės, bet tie dvylika netrukus ėmė jį vadinti tokiais žodžiais, kurie reiškė sąžiningumą, nuoširdumą. Jis buvo “be klastos.” Ir tai buvo jo didžioji vertybė; jis buvo tiek sąžiningas, tiek nuoširdus. Jo charakterio silpnoji vieta buvo jo pasididžiavimas; jis labai didžiavosi savo šeima, savo miestu, savo reputacija, ir savo nacija, visa tai yra pagirtina, jeigu nenuveinama su tuo per daug toli. Bet Natanielius su savo asmeniniais išankstiniais nusistatymais buvo linkęs pasiekti kraštutinumą.

139:5.10 (1557.4) Philip went on through the trying times of the Master's death, participated in the reorganization of the twelve, and was the first to go forth to win souls for the kingdom outside of the immediate Jewish ranks, being most successful in his work for the Samaritans and in all his subsequent labors in behalf of the gospel.

139:5.11 (1557.5) Philip's wife, who was an efficient member of the women's corps, became actively associated with her husband in his evangelistic work after their flight from the Jerusalem persecutions. His wife was a fearless woman. She stood at the foot of Philip's cross encouraging him to proclaim the glad tidings even to his murderers, and when his strength failed, she began the recital of the story of salvation by faith in Jesus and was silenced only when the irate Jews rushed upon her and stoned her to death. Their eldest daughter, Leah, continued their work, later on becoming the renowned prophetess of Hierapolis.

139:5.12 (1558.1) Philip, the onetime steward of the twelve, was a mighty man in the kingdom, winning souls wherever he went; and he was finally crucified for his faith and buried at Hierapolis.

6. HONEST NATHANIEL

139:6.1 (1558.2) Nathaniel, the sixth and last of the apostles to be chosen by the Master himself, was brought to Jesus by his friend Philip. He had been associated in several business enterprises with Philip and, with him, was on the way down to see John the Baptist when they encountered Jesus.

139:6.2 (1558.3) When Nathaniel joined the apostles, he was twenty-five years old and was the next to the youngest of the group. He was the youngest of a family of seven, was unmarried, and the only support of aged and infirm parents, with whom he lived at Cana; his brothers and sister were either married or deceased, and none lived there. Nathaniel and Judas Iscariot were the two best educated men among the twelve. Nathaniel had thought to become a merchant.

139:6.3 (1558.4) Jesus did not himself give Nathaniel a nickname, but the twelve soon began to speak of him in terms that signified honesty, sincerity. He was “without guile.” And this was his great virtue; he was both honest and sincere. The weakness of his character was his pride; he was very proud of his family, his city, his reputation, and his nation, all of which is commendable if it is not carried too far. But Nathaniel was inclined to go to extremes with his personal prejudices. He was disposed to prejudice individuals in accordance with his personal opinions. He was not slow to ask the

Jis buvo linkęs apie žmones spręsti pagal iš anksto susidarytą savo asmeninę nuomonę. Jis iš karto pateikė šį klausimą, dar iki susitikimo su Jėzumi, „Argi kas nors tokio doro gali kilti iš Nazareto?“ Bet Natanielius nebuvo užsispyręs, net jeigu jis ir didžiavosi. Jis greitai savo nuomonę pakeitė į priešingą, kada tik pažvelgė Jėzui į akis.

Daugeliu požiūrių Natanielius tarp tų dvylikos buvo keistas genijus. Jis buvo apaštališkasis filosofas ir svajotojas, bet jis buvo labai praktiško tipo svajotojas. Jo gilios filosofijos laikotarpiai kaitaliodavosi su reto ir ironiško humoro periodais; kada būdavo gerai nusiteikęs, tada tarp tų dvylikos jis galbūt būdavo geriausias istorijų pasakotojas. Jėzui labai patiko klausytis Natanieliaus kalbų tiek apie rimtus, tiek ir apie lengvabūdiškus dalykus. Natanielius į Jėzų ir į karalystę ėmė žiūrėti vis rimčiau, bet niekada rimtai nežiūrėjo į save.

Natanielių visi apaštalai mylėjo ir gerbė, ir jis su jais sutarė nuostabiai, išskyrus Judą Iskariotą. Judas manė, kad Natanielius į savo apaštalystę žiūrėjo nepakankamai rimtai, ir kartą išdrįso slapta nueiti pas Jėzų ir pateikti skundą prieš jį. Jėzus atsakė: „Judai, įdėmiai stebėk savuosius žingsnius, nepervertink savosios padėties. Kuris iš mūsų yra kompetentingas teisti savo brolį? Būtent Tėvo valia nėra tokia, kad jo vaikai dalyvautų tikrai rimtuose gyvenimo reikaluose. Leisk man pakartoti: aš atėjau tam, kad mano broliai materialiam kūne daug daugiau patirtų džiaugsmo, linksmumo, ir gyvasties. Tuomet, Judai, eik ir daryk gerai tai, kas buvo patikėta tau, bet palik Natanielių, savo brolį, pačiam atsiskaityti prieš Dievą.“ Ir prisiminimas apie tai, o taip pat ir apie daugelį kitų panašių patyrimų, ilgam pasiliko save patį apgaudinėjančio Judo Iskarioto širdyje.

Daug kartų, kada Jėzus būdavo išėjęs į kalnus su Petru, Jokūbu, ir Jonu, o reikalai tarp apaštalų imdavo aštrėti ir kildavo ginčai, kada net ir Andriejus abejodavo, ką pasakyti tokiems nelaimingiems savo sielos broliams, tada šitą įtampą Natanielius išsklaidydavo filosofine pastabele ar humoro akimirka; taip pat, ir gero humoro.

Natanieliaus pareiga buvo rūpintis šito dvyliktuko šeimomis. Dažnai jis nedalyvaudavo apaštališkose tarybose, nes kada sužinodavo, jog liga arba kas nors nepaprasto nutikdavo kuriam nors iš jo globotinių, tai negaišdamas vykdavo į tuos namus. Tie dvylika buvo tikrai ramūs, žinodami, kad jų šeimų gerovė yra saugi Natanieliaus rankose.

Natanielius labiausiai gerbė Jėzų už jo pakantumą. Jis niekada nepavargdavo mąstyti apie Žmogaus Sūnaus platų akiratį ir nuoširdų gailėstį.

Natanieliaus tėvas (Baltramiejus) numirė

question, even before he had met Jesus, “Can any good thing come out of Nazareth?” But Nathaniel was not obstinate, even if he was proud. He was quick to reverse himself when he once looked into Jesus’ face.

139:6.4 (1558.5) In many respects Nathaniel was the odd genius of the twelve. He was the apostolic philosopher and dreamer, but he was a very practical sort of dreamer. He alternated between seasons of profound philosophy and periods of rare and droll humor; when in the proper mood, he was probably the best storyteller among the twelve. Jesus greatly enjoyed hearing Nathaniel discourse on things both serious and frivolous. Nathaniel progressively took Jesus and the kingdom more seriously, but never did he take himself seriously.

139:6.5 (1558.6) The apostles all loved and respected Nathaniel, and he got along with them splendidly, excepting Judas Iscariot. Judas did not think Nathaniel took his apostleship sufficiently seriously and once had the temerity to go secretly to Jesus and lodge complaint against him. Said Jesus: “Judas, watch carefully your steps; do not overmagnify your office. Who of us is competent to judge his brother? It is not the Father’s will that his children should partake only of the serious things of life. Let me repeat: I have come that my brethren in the flesh may have joy, gladness, and life more abundantly. Go then, Judas, and do well that which has been intrusted to you but leave Nathaniel, your brother, to give account of himself to God.” And the memory of this, with that of many similar experiences, long lived in the self-deceiving heart of Judas Iscariot.

139:6.6 (1559.1) Many times, when Jesus was away on the mountain with Peter, James, and John, and things were becoming tense and tangled among the apostles, when even Andrew was in doubt about what to say to his disconsolate brethren, Nathaniel would relieve the tension by a bit of philosophy or a flash of humor; good humor, too.

139:6.7 (1559.2) Nathaniel’s duty was to look after the families of the twelve. He was often absent from the apostolic councils, for when he heard that sickness or anything out of the ordinary had happened to one of his charges, he lost no time in getting to that home. The twelve rested securely in the knowledge that their families’ welfare was safe in the hands of Nathaniel.

139:6.8 (1559.3) Nathaniel most revered Jesus for his tolerance. He never grew weary of contemplating the broadmindedness and generous sympathy of the Son of Man.

139:6.9 (1559.4) Nathaniel’s father (Bartholomew) died

netrukus po Pentakosto dienos, po šito šis apaštalas nuvyko į Mesopotamiją ir Indiją, skelbdamas karalystės gerąsias naujienas ir krikštydamas tikinčiuosius. Jo sielos broliai niekada nesužinojo, kas nutiko kažkada buvusiam jų filosofui, poetui, ir humoristui. Bet jis taip pat buvo didis žmogus karalystėje ir daug padarė, kad išplatintų savojo Mokytojo mokymus, nors jis ir nedalyvavo vėlesnės krikščioniškosios bažnyčios organizavime. Natanielius mirė Indijoje.

7. MOTIEJUS LEVIS

Motiejų, septintąjį apaštalą, parinko Andriejus. Motiejus priklausė mokesčių rinkėjų, arba publikanų, šeimai, bet jis pats buvo muito mokesčių rinkėjas Kapernaume, kur jis ir gyveno. Jam buvo trisdešimt vieneri metai ir buvo vedęs ir turėjo keturis vaikus. Jis turėjo nedidelį turtą, apaštališkajame korpuse jis buvo vienintelis narys, turėjęs kažkokį turtą. Jis buvo dalykiškas vyras, lengvai bendraujantis su žmonėmis, ir turėjo sugebėjimą užmegzti draugiškus ryšius ir sklandžiai sutarti su pačiais įvairiausiais žmonėmis.

Andriejus Motiejų paskyrė apaštalų finansiniu atstovu. Tam tikra prasme jis buvo finansinis agentas ir apaštališkosios organizacijos atstovas ryšiams su visuomene. Jis gerai išmanė žmogiškąją prigimtį ir buvo labai sumanus propagandistas. Jo asmenybę sunku įsivaizduoti, bet jis buvo labai uolus mokinys ir vis labiau tikėjo į Jėzaus misiją ir į karalystės tikrumą. Jėzus niekada nedavė Leviui pravardės, bet jo bičiuliai apaštalai jį paprastai vadino "pinigų gavėju."

Levio stiprusis bruožas buvo jo atsidavimas reikalui iš visos širdies. Tai, kad jį, publikaną, priėmė Jėzus ir jo apaštalai, ir buvo toji priežastis, dėl kurios buvęs mokesčių rinkėjas jautė didžiulį dėkingumą. Bet kitiems apaštalams, ypač Simonui Uoliajam ir Judui Iskarijotui, prireikė šiek tiek laiko tam, kad susitaikytų su mokesčių rinkėjo buvimu tarp jų. Motiejaus trūkumas buvo jo trumparegiškas ir materialistinis požiūris į gyvenimą. Bet laikui einant visuose šituose reikaluose jis darė didžiulę pažangą. Aišku, jis turėjo praleisti daugelį iš vertingiausių mokymo periodų, kadangi būtent jo pareiga buvo rūpintis biudžeto papildymu.

Motiejus Mokytojo kilniaširdingumą vertino labiausiai. Jis niekada nenustojo aiškinęs, jog vien tikslai įtikėjimo užtenka tam, kad surastum Dievą. Jis visada mėgo kalbėti apie karalystę kaip apie "šitą Dievo suradimo reikalą."

Nors Motiejus buvo žmogus su praeities

shortly after Pentecost, after which this apostle went into Mesopotamia and India proclaiming the glad tidings of the kingdom and baptizing believers. His brethren never knew what became of their onetime philosopher, poet, and humorist. But he also was a great man in the kingdom and did much to spread his Master's teachings, even though he did not participate in the organization of the subsequent Christian church. Nathaniel died in India.

7. MATTHEW LEVI

139:7.1 (1559.5) Matthew, the seventh apostle, was chosen by Andrew. Matthew belonged to a family of tax gatherers, or publicans, but was himself a customs collector in Capernaum, where he lived. He was thirty-one years old and married and had four children. He was a man of moderate wealth, the only one of any means belonging to the apostolic corps. He was a good business man, a good social mixer, and was gifted with the ability to make friends and to get along smoothly with a great variety of people.

139:7.2 (1559.6) Andrew appointed Matthew the financial representative of the apostles. In a way he was the fiscal agent and publicity spokesman for the apostolic organization. He was a keen judge of human nature and a very efficient propagandist. His is a personality difficult to visualize, but he was a very earnest disciple and an increasing believer in the mission of Jesus and in the certainty of the kingdom. Jesus never gave Levi a nickname, but his fellow apostles commonly referred to him as the "money-getter."

139:7.3 (1559.7) Levi's strong point was his wholehearted devotion to the cause. That he, a publican, had been taken in by Jesus and his apostles was the cause for overwhelming gratitude on the part of the former revenue collector. However, it required some little time for the rest of the apostles, especially Simon Zelotes and Judas Iscariot, to become reconciled to the publican's presence in their midst. Matthew's weakness was his shortsighted and materialistic viewpoint of life. But in all these matters he made great progress as the months went by. He, of course, had to be absent from many of the most precious seasons of instruction as it was his duty to keep the treasury replenished.

139:7.4 (1559.8) It was the Master's forgiving disposition which Matthew most appreciated. He would never cease to recount that faith only was necessary in the business of finding God. He always liked to speak of the kingdom as "this business of finding God."

139:7.5 (1560.1) Though Matthew was a man with a

žyme, bet jis puikiai užsirekomendavo, ir laikui einant, jo partneriai ėmė didžiulis mokesčių rinkėjo veikla. Jis buvo vienas iš apaštalių, kuris išsamiai užrašinėjo Jėzaus pasisakymus, ir šitie užrašai buvo panaudoti pagrindu vėlesniajam Izidoriaus pasakojimui apie Jėzaus pasisakymus ir poelgius, kuris tapo žinomu kaip Evangelija pagal Matą.

Motiejiaus, dalykiško vyro ir Kapernaumo mokesčių rinkėjo, didingas ir naudingas gyvenimas buvo toji priemonė, kuri vėlesniaisiais amžiais tūkstančių tūkstančius kitų dalykiškų žmonių, visuomenės pareigūnų, ir politikų vedė į tai, kad jie taip pat išgirstų tą žavų Mokytojo balsą, sakantį "Eik su manimi." Motiejus iš tikrųjų buvo įžvalgus politikas, bet jis buvo labai ištikimas Jėzui ir aukčiausiu laipsniu atsidavęs tai užduočiai, kad pasirūpintų, jog ateinančios karalystės žinianešiai būtų deramai finansuojami.

Motiejiaus buvimas tarp tų dvylikos buvo toji priemonė, kuri karalystės duris plačiai atvėrė gausybei palūžusių ir atstumtų sielų, kurios save laikė seniai nebeturinčiomis ryšio su religine paguoda. Atstumtieji ir nusivylę vyrai ir moterys plūsdavo pasiklausyti Jėzaus, ir jis neatstūmė nė vieno.

Motiejus iš tikinčiųjų mokinių ir iš tų klausytojų, kurie betarpiškai klausėsi Mokytojo mokymo, siūlomas aukas laisvai priimdavo, bet jis niekada atvirai neprašinėjo pinigų iš minių. Visą savo finansinį darbą jis atlikdavo ramiai ir asmeniškai ir didžiąją dalį pinigų jis surinkdavo iš suinteresuotų tikinčiųjų, kurie priklausė labiau pasiturinčiųjų klasei. Jis beveik visą savo kuklų turtą atidavė Mokytojo ir jo apaštalių veiklai, bet apie šitą jo dosnumą jie niekada nesužinojo, išskyrus Jėzų, kuris apie tai žinojo viską. Motiejus atvirai įnešti indėlį į apaštališkąjį fondą nesivyrė, bijodamas, kad Jėzus ir jo partneriai galėtų šituos pinigus laikyti nešvariais; taigi, jis daug pinigų davė tikinčiųjų vardu. Per pirmuosius mėnesius, kada Motiejus žinojo, kad jo buvimas tarp jų buvo daugiau ar mažiau išbandymas, tada jam labai magėjo pasisakyti jiems, kad jo pinigai dažnai juos aprūpindavo kasdiene duona, bet jis tam nepasidavė. Kada pasireikšdavo panieka mokesčių rinkėjui, tada Levis degdavo noru atskleisti jiems savo dosnumą, bet visada jis sugebėdavo neprasitarti.

Kada numatytiems poreikiams savaitės pinigų neužtekdavo, tada Levis dideles sumas dažnai imdavo iš savo asmeninių santaupų. Taip pat, kartais, kada jis labai smarkiai būdavo susidomėjęs Jėzaus mokymu, tada jis buvo linkęs pasilikti ir pasiklausyti mokymo, nors ir žinojo, kad turės asmeniškai atlyginti dėl to, jog reikalingų pinigų nesurinko. Bet Levis iš tikrųjų taip norėjo, kad Jėzus galėtų sužinoti, jog didelė dalis pinigų

past, he gave an excellent account of himself, and as time went on, his associates became proud of the publican's performances. He was one of the apostles who made extensive notes on the sayings of Jesus, and these notes were used as the basis of Isador's subsequent narrative of the sayings and doings of Jesus, which has become known as the Gospel according to Matthew.

139:7.6 (1560.2) The great and useful life of Matthew, the business man and customs collector of Capernaum, has been the means of leading thousands upon thousands of other business men, public officials, and politicians, down through the subsequent ages, also to hear that engaging voice of the Master saying, "Follow me." Matthew really was a shrewd politician, but he was intensely loyal to Jesus and supremely devoted to the task of seeing that the messengers of the coming kingdom were adequately financed.

139:7.7 (1560.3) The presence of Matthew among the twelve was the means of keeping the doors of the kingdom wide open to hosts of downhearted and outcast souls who had regarded themselves as long since without the bounds of religious consolation. Outcast and despairing men and women flocked to hear Jesus, and he never turned one away.

139:7.8 (1560.4) Matthew received freely tendered offerings from believing disciples and the immediate auditors of the Master's teachings, but he never openly solicited funds from the multitudes. He did all his financial work in a quiet and personal way and raised most of the money among the more substantial class of interested believers. He gave practically the whole of his modest fortune to the work of the Master and his apostles, but they never knew of this generosity, save Jesus, who knew all about it. Matthew hesitated openly to contribute to the apostolic funds for fear that Jesus and his associates might regard his money as being tainted; so he gave much in the names of other believers. During the earlier months, when Matthew knew his presence among them was more or less of a trial, he was strongly tempted to let them know that his funds often supplied them with their daily bread, but he did not yield. When evidence of the disdain of the publican would become manifest, Levi would burn to reveal to them his generosity, but always he managed to keep still.

139:7.9 (1560.5) When the funds for the week were short of the estimated requirements, Levi would often draw heavily upon his own personal resources. Also, sometimes when he became greatly interested in Jesus' teaching, he preferred to remain and hear the instruction, even though he knew he must personally make up for his failure to solicit the necessary funds. But Levi did so wish that Jesus might know that much of the money

buvo iš jo kišenės! Jam ir į galvą neateidavo, jog Mokytojas apie tai žinojo viską. Apaštalai visi numirė taip ir nesužinoję, kad Motiejus buvo jų geradaris tokiu laipsniu, jog kada jis išėjo skelbti karalystės evangelijos, prasidėjus persekiojimams, tada iš esmės jis nebeturėjo ir cento.

Kada šitie persekiojimai privertė tikinčiuosius Jeruzalę apleisti, tada Motiejus iškeliavo į šiaurę, skelbdamas karalystės evangeliją ir krikštydamas tikinčiuosius. Jo buvę apaštališkieji partneriai nebeturėjo jokių žinių apie jį, bet jis žengė tolyn, pamokslaudamas ir krikštydamas, per Kapadokiją, Galatiją, Bitiniją, ir Trakiją. Ir būtent Trakijoje, Lisimachijos mieste, kai kurie netikintys žydai susimokė su romėnų kareiviais, kad jis būtų nužudytas. Ir šitas dvasiškai atgimęs mokesčių rinkėjas mirė triumfuodamas išgelbėjimo įtikėjimu, kurio taip tvirtai buvo išmokęs iš Mokytojo mokymų, kada jis visiškai neseniai gyveno žemėje.

8. TOMAS DIDYMUS

Tomas buvo aštuntasis apaštalas, ir jį parinko Pilypas. Vėlesniaisiais laikais jis tapo žinomas kaip "abejojantis Tomas," bet jo bičiuliai apaštalai vargu ar jį laikė nuolat abejojančiu. Tas tiesa, jis turėjo logišką, skeptišką proto tipą, bet jam buvo būdinga tam tikra drąsi ištikimybė, kuri tiems, kurie jį artimai pažinojo, neleido jį laikyti nereikšmingu skeptiku.

Kada Tomas prisijungė prie apaštalų, tada jam buvo dvidešimt devyneri metai, buvo vedęs, ir turėjo keturis vaikus. Anksčiau jis dirbo dailide ir mūrininku, bet pastaruoju laiku jis buvo žvejys ir gyveno Tarikėjoje, išsidėsčiusioje Jordano vakariniam krante, kur jis ištekė iš Galilėjos Jūros, ir jis buvo laikomas šito mažo kaimo svarbiu gyventoju. Jis buvo mažai išsilavinęs, bet turėjo aštrų, mąstantį protą ir buvo nuostabių tėvų, kurie gyveno Tiberijoje, sūnus. Tomas iš visų dvylikos vienintelis turėjo tikrai analitinį protą; jis buvo apaštališkosios grupės tikras mokslininkas.

Tomo vaikystė nebuvo laiminga; jo tėvai vedybiniame gyvenime iš viso nebuvo laimingi, ir tai atsispindėjo suaugusio Tomo patyrimė. Jis užaugo turėdamas polinkį į prieštaračius ir ginčus. Net ir jo žmona apsidžiaugė, kada pamatė, kad jis prisijungė prie apaštalų; jai palengvėjo nuo tos minties, kad jos pesimisto vyro didžiąją laiko dalį nebebus namuose. Tomas taip pat buvo ir įtarus, ir dėl to buvo labai sunku su juo ramiai sugyventi. Petrą iš pradžių labai nuliūdino Tomas, ir jis pasiskundė savo broliui, Andriejui, kad Tomas yra "šykštus, bjaurus, ir visada įtarus." Bet kuo daugiau Tomo partneriai jį pažino, tuo

came from his pocket! He little realized that the Master knew all about it. The apostles all died without knowing that Matthew was their benefactor to such an extent that, when he went forth to proclaim the gospel of the kingdom after the beginning of the persecutions, he was practically penniless.

139:7.10 (1560.6) When these persecutions caused the believers to forsake Jerusalem, Matthew journeyed north, preaching the gospel of the kingdom and baptizing believers. He was lost to the knowledge of his former apostolic associates, but on he went, preaching and baptizing, through Syria, Cappadocia, Galatia, Bithynia, and Thrace. And it was in Thrace, at Lysimachia, that certain unbelieving Jews conspired with the Roman soldiers to encompass his death. And this regenerated publican died triumphant in the faith of a salvation he had so surely learned from the teachings of the Master during his recent sojourn on earth.

8. THOMAS DIDYMUS

139:8.1 (1561.1) Thomas was the eighth apostle, and he was chosen by Philip. In later times he has become known as "doubting Thomas," but his fellow apostles hardly looked upon him as a chronic doubter. True, his was a logical, skeptical type of mind, but he had a form of courageous loyalty which forbade those who knew him intimately to regard him as a trifling skeptic.

139:8.2 (1561.2) When Thomas joined the apostles, he was twenty-nine years old, was married, and had four children. Formerly he had been a carpenter and stone mason, but latterly he had become a fisherman and resided at Tarichea, situated on the west bank of the Jordan where it flows out of the Sea of Galilee, and he was regarded as the leading citizen of this little village. He had little education, but he possessed a keen, reasoning mind and was the son of excellent parents, who lived at Tiberias. Thomas had the one truly analytical mind of the twelve; he was the real scientist of the apostolic group.

139:8.3 (1561.3) The early home life of Thomas had been unfortunate; his parents were not altogether happy in their married life, and this was reflected in Thomas's adult experience. He grew up having a very disagreeable and quarrelsome disposition. Even his wife was glad to see him join the apostles; she was relieved by the thought that her pessimistic husband would be away from home most of the time. Thomas also had a streak of suspicion which made it very difficult to get along peaceably with him. Peter was very much upset by Thomas at first, complaining to his brother, Andrew, that Thomas was "mean, ugly, and

labiau jį mėgo. Jie pamatė, kad jis buvo nepaprastai sąžiningas ir nepalaužiamai ištikimas. Jis buvo tobulai nuoširdus ir neabejotinai sakantis tiesą, bet iš prigimties jis buvo priekabių ieškotojas ir saugo toks, jog taptų tikru pesimistu. Jo analitinis protas turėjo prakeikimą įtarinėti. Jis labai sparčiai ėmė prarasti tikėjimą savo bičiuliais žmonėmis tuo metu, kada prisijungė prie šito dvyliktuko, ir šitokiu būdu jis susipažino su Jėzaus kilniu charakteriu. Šitas ryšys su Mokytoju iš karto ėmė keisti Tomo visą būdą ir įgyvendinti didžiulius pakitimus jo požiūryje į bičiulius žmones.

Tomo didžiausia stiprybė buvo jo nuostabiai analitinis protas kartu su jo nepalaužiama drąsa—kada jis priimdavo sprendimą. Jo didžiausia silpnybė buvo įtarus abejojimas, kurio jis niekada iki galo ir neįveikė per savo visą gyvenimo laiką materialiam kūne.

Dvylikos organizacijoje Tomui buvo paskirta parengti ir tvarkyti keliavimo maršrutą, ir jis buvo sumanus apaštališkojo korpuso darbų ir judėjimo reguliuotojas. Jis buvo geras vykdytojas, puikus verslininkas, bet jam trukdydavo besikaitaliojanti jo nuotaika; vieną dieną jis būdavo vienoks, kitą dieną jis būdavo kitoks. Kada jis prisijungė prie apaštalų, tada jis buvo linkęs į melancholiją, bet bendravimas su Jėzumi ir apaštalais didele dalimi jį išgydė nuo šito liguisto apmąstymo apie save.

Jėzui labai patiko Tomas, ir jis daug kartų, ilgai, ir asmeniškai šnekėjosi su juo. Jo buvimas tarp apaštalų buvo didžiulė paguoda visiems sąžiningiems abejojantiems ir padrąsino daugelį nerimo apimtų protų įžengti į karalystę, net jeigu jie ir negalėjo visų Jėzaus mokymų dvasinių ir filosofinių aspektų suprasti iki galo. Tomo narystė šitame dvyliktuke buvo nuolatinis pareiškimas, kad Jėzus mylėjo net ir nuoširdžiai abejojančius.

Kiti apaštalai Jėzui rodė didžiulę pagarbą dėl kokio nors ypatingo ir nuostabaus jo turtingos asmenybės bruožo, bet Tomas savo Mokytoją nepaprastai gerbė dėl jo puikiai išbalansuoto charakterio. Tomas vis labiau žavėjosi tuo ir gerbė tą, kuris buvo toks kupinas meilės ir gailėstingas, ir vis tik toks nepalenkiamai teisingas ir doras; toks tvirtas, bet niekada nebuvo užsispyręs; toks ramus, bet niekada nebuvo abejingas; toks paslaugus ir užjaučiantis, bet niekada nebuvo įkyrus ar diktatoriškas; toks stiprus, bet tuo pačiu metu toks švelnus; toks savimi pasitikintis, bet niekada nebuvo šiurkštus ar grubus; toks minkštas, bet niekada nebuvo neryžtingas; toks tyras ir nekaltas, bet tuo pačiu metu toks gyvybingas, aktyvus, ir atkaklus; toks iš tikrųjų drąsus, bet niekada nebuvo nutrūktgalvis ar neprotingai rizikuojantis; toks gamtos mylėtojas,

always suspicious.” But the better his associates knew Thomas, the more they liked him. They found he was superbly honest and unflinchingly loyal. He was perfectly sincere and unquestionably truthful, but he was a natural-born faultfinder and had grown up to become a real pessimist. His analytical mind had become cursed with suspicion. He was rapidly losing faith in his fellow men when he became associated with the twelve and thus came in contact with the noble character of Jesus. This association with the Master began at once to transform Thomas's whole disposition and to effect great changes in his mental reactions to his fellow men.

139:8.4 (1561.4) Thomas's great strength was his superb analytical mind coupled with his unflinching courage — when he had once made up his mind. His great weakness was his suspicious doubting, which he never fully overcame throughout his whole lifetime in the flesh.

139:8.5 (1561.5) In the organization of the twelve Thomas was assigned to arrange and manage the itinerary, and he was an able director of the work and movements of the apostolic corps. He was a good executive, an excellent businessman, but he was handicapped by his many moods; he was one man one day and another man the next. He was inclined toward melancholic brooding when he joined the apostles, but contact with Jesus and the apostles largely cured him of this morbid introspection.

139:8.6 (1561.6) Jesus enjoyed Thomas very much and had many long, personal talks with him. His presence among the apostles was a great comfort to all honest doubters and encouraged many troubled minds to come into the kingdom, even if they could not wholly understand everything about the spiritual and philosophic phases of the teachings of Jesus. Thomas's membership in the twelve was a standing declaration that Jesus loved even honest doubters.

139:8.7 (1562.1) The other apostles held Jesus in reverence because of some special and outstanding trait of his replete personality, but Thomas revered his Master because of his superbly balanced character. Increasingly Thomas admired and honored one who was so lovingly merciful yet so inflexibly just and fair; so firm but never obstinate; so calm but never indifferent; so helpful and so sympathetic but never meddlesome or dictatorial; so strong but at the same time so gentle; so positive but never rough or rude; so tender but never vacillating; so pure and innocent but at the same time so virile, aggressive, and forceful; so truly courageous but never rash or foolhardy; such a lover of nature but so free from all tendency to revere nature; so humorous and so playful, but so free from levity and frivolity. It was this matchless symmetry of personality that so

bet toks laisvas nuo bet kokio polinkio garbinti gamtą; toks mėgstantis juokus ir toks žaismingas, bet visiškai nebuvo lengvabūdis ir vėjajaikiškas. Būtent šita neprilygstama asmenybės simetrija ir žavėjo Tomą. Iš visų dvylikos apaštalų jis galbūt geriausiai intelektualiai suprato Jėzų ir suvokė jo asmenybę.

Šio dvyliktuko tarybose Tomas visada būdavo apdairus, pirmiausia pasisakydavo už saugumo politiką, bet jeigu jo konservatyvumui balsų dauguma nepritarė arba jį atmesdavo, tada jis visada būdavo pirmasis, kuris be baimės išeidavo vykdyti tos priimtos programos. Vėl ir vėl jis ryžtingai priešindavosi kokiame nors projektui, kurį laikydavo lengvabūdišku ir pernelyg įžūliu; jis ginčydavosi iki pat paskutiniųjų, bet kada Andriejus šį pasiūlymą pateikdavo balsavimui ir kada tas dvyliktukas pasirinkdavo tokį veikimą, kuriam jis taip energingai priešinosi, tada Tomas pirmasis tardavo, "Eime!" Jis mokėjo pralaimėti. Jis negriežė danties ir nepuoselėjo įžeistų jausmų. Jis nuolat iš tikrųjų priešinosi tam, kad Jėzus statytų save į pavojų, tačiau, kada Mokytojas nusprendavo taip surizikuoti, tada būtent Tomas visada sutelkdavo apaštalus savo drąsiu paraginimu, "Nagi, bičiuliai, eime ir žūkime drauge su juo."

Tomas kai kuriais atžvilgiais buvo toks, kaip Pilypas; jis taip pat norėjo, "kad jam parodytų," bet jo abejonių išorinis pasireiškimas rėmėsi visiškai skirtingais intelektualiais procesais. Tomas buvo analitikas, o ne tiesiog skeptikas. Kai dėl jo asmeninės fizinės drąsos, tai tarp tų dvylikos jis buvo vienas iš drąsiausiųjų.

Kai kada Tomui būdavo labai sunkių dienų; kartais jis būdavo melancholiškas ir nusiminęs. Dvynės sesutės netektis, sulaukus devynerių metų, jam suteikė daug vaikiško skausmo ir prisidėjo prie jo charakterio problemų vėlesniuose gyvenimo laikotarpiu. Kada Tomas būdavo nusiminęs, kartais būtent Natanielius jam padėdavo atsigauti, kartais pagelbėdavo Petras, o neretai tą padarydavo ir vienas iš Alfiejaus dvynių. Kada jis būdavo labiausiai prislėgtas, tada, deja, jis visada stengdavosi vengti tiesiogiai susitikti su Jėzumi. Bet Mokytojas apie tai žinojo viską ir jautė savo apaštalui supratingą užuojautą, kada jis būdavo šitaip kamuojamas depresijos ir apimtas abejonių.

Kartais Andriejus leisdavo Tomui vienam išeiti dienai ar dviem. Bet jis greitai suprato, kad toks kelias nėra išmintingas; jis netrukus pamatė, kad jam geriausia, kada jis yra prislėgtas, toliau dirbti savo darbą ir likti netoli savo bičiulių. Bet nesvarbu, kas vykdavo jo emociniame gyvenime, jis ir toliau teisingai veikdavo kaip apaštalas. Kada iš tikrųjų ateidavo laikas veikti, tada būtent Tomas visada tardavo, "Eime!"

charmed Thomas. He probably enjoyed the highest intellectual understanding and personality appreciation of Jesus of any of the twelve.

139:8.8 (1562.2) In the councils of the twelve Thomas was always cautious, advocating a policy of safety first, but if his conservatism was voted down or overruled, he was always the first fearlessly to move out in execution of the program decided upon. Again and again would he stand out against some project as being foolhardy and presumptuous; he would debate to the bitter end, but when Andrew would put the proposition to a vote, and after the twelve would elect to do that which he had so strenuously opposed, Thomas was the first to say, "Let's go!" He was a good loser. He did not hold grudges nor nurse wounded feelings. Time and again did he oppose letting Jesus expose himself to danger, but when the Master would decide to take such risks, always was it Thomas who rallied the apostles with his courageous words, "Come on, comrades, let's go and die with him."

139:8.9 (1562.3) Thomas was in some respects like Philip; he also wanted "to be shown," but his outward expressions of doubt were based on entirely different intellectual operations. Thomas was analytical, not merely skeptical. As far as personal physical courage was concerned, he was one of the bravest among the twelve.

139:8.10 (1562.4) Thomas had some very bad days; he was blue and downcast at times. The loss of his twin sister when he was nine years old had occasioned him much youthful sorrow and had added to his temperamental problems of later life. When Thomas would become despondent, sometimes it was Nathaniel who helped him to recover, sometimes Peter, and not infrequently one of the Alpheus twins. When he was most depressed, unfortunately he always tried to avoid coming in direct contact with Jesus. But the Master knew all about this and had an understanding sympathy for his apostle when he was thus afflicted with depression and harassed by doubts.

139:8.11 (1562.5) Sometimes Thomas would get permission from Andrew to go off by himself for a day or two. But he soon learned that such a course was not wise; he early found that it was best, when he was downhearted, to stick close to his work and to remain near his associates. But no matter what happened in his emotional life, he kept right on being an apostle. When the time actually came to move forward, it was always Thomas who said, "Let's go!"

Tomas yra puikus pavyzdys, kaip žmogiškoji būtybė, kuri turi abejonių, jas sprendžia ir įveikia. Jis turėjo nuostabų protą; jis nebuvo besikabinėjantis kritikas. Jis buvo logiškas mąstytojas; jis buvo Jėzaus ir jo bičiulių apaštalių rimtas išbandymas. Jeigu Jėzus ir pats jo darbas nebūtų buvę tikra, tai toks žmogus, kaip Tomas, nebūtų pasilikęs nuo pradžios iki pat galo. Jis turėjo aštrų ir užtikrintą *tiesos* jausmą. Vos tik pirmą kartą iškilus sukybei ir apgaulei, Tomas būtų juos visus apleidęs. Mokslininkai gali ir nesuprasti visko apie Jėzų ir jo darbą žemėje iki galo, bet su Mokytoju ir jo žmogiškaisiais pagalbininkais gyvena ir dirba toks žmogus, kurio protas buvo tikro mokslininko protas—Tomas Didymus—ir jis tikėjo į Jėzų iš Nazareto.

Tomas pergyveno išmėginimo laikotarpį teismo ir nukryžiuavimo dienomis. Jį kurį laiką buvo apėmusi visiška neviltis, bet jis sutelkė savo drąsą, liko su apaštalais, ir buvo kartu su jais, kad pasveikintų Jėzų prie Galilėjos Jūros. Kažkurį laiką jis buvo pasidavęs pilnai abejonių depresijai, bet galiausiai sutelkė savo įtikėjimą ir drąsą. Apaštalams po Pentakosto jis davė išmintingų patarimų ir, kada persekiojimai tikinčiuosius išblaškė, tada nuvyko į Kretą, Kiprą, Šiaurės Afrikos pakrantę, ir Siciliją, skelbdamas karalystės gerąsias naujienas ir krikštydamas tikinčiuosius. Ir Tomas toliau tęsė pamokslavimą ir krikštijimą, kol Romos valdžios agentų buvo suimtas ir nužudytas Maltoje. Vos kelioms savaitėms likus iki savo mirties jis ėmė užrašinėti Jėzaus gyvenimą ir mokymus.

9. IR 10. ALFIEJAUS JOKŪBAS IR JUDAS

Jokūbas ir Judas, Alfiejaus sūnūs, dvyniai žvejai gyveno netoli Cheresos, buvo devintasis ir dešimtas apaštalai, ir juos parinko Zabediejaus Jokūbas ir Jonas. Jie buvo dvidešimt šešerių metų amžiaus ir abu buvo vedę, Jokūbas turėjo tris vaikus, Judas turėjo du.

Nėra ką daug pasakoti apie šituos du paprastus žvejus. Jie mylėjo savo Mokytoją ir Jėzus mylėjo juos, bet jo samprotavimų jie niekada nenutraukdavo savo klausimais. Jie labai mažai ką suprato iš savo bičiulių apaštalių filosofinių diskusijų ar teologinių debatų, bet jie džiaugėsi tuo, kad yra įtraukti į tokią galingų vyrų grupę. Šie du vyrai buvo beveik tapatūs savo išvaizda, protiniais sugebėjimais, ir dvasinio suvokimo laipsniu. Ką galima pasakyti apie vieną iš jų, tą galima taikyti ir kitam.

Andriejus juos paskyrė atsakingais už tvarkos palaikymą minioje. Jie buvo pagrindiniai tvarkos saugotojai pamokslavimo metu ir, iš esmės, tie dvylika juos apskritai panaudojo kaip tarnus ir

139:8.12 (1562.6) Thomas is the great example of a human being who has doubts, faces them, and wins. He had a great mind; he was no carping critic. He was a logical thinker; he was the acid test of Jesus and his fellow apostles. If Jesus and his work had not been genuine, it could not have held a man like Thomas from the start to the finish. He had a keen and sure sense of *fact*. At the first appearance of fraud or deception Thomas would have forsaken them all. Scientists may not fully understand all about Jesus and his work on earth, but there lived and worked with the Master and his human associates a man whose mind was that of a true scientist — Thomas Didymus — and he believed in Jesus of Nazareth.

139:8.13 (1563.1) Thomas had a trying time during the days of the trial and crucifixion. He was for a season in the depths of despair, but he rallied his courage, stuck to the apostles, and was present with them to welcome Jesus on the Sea of Galilee. For a while he succumbed to his doubting depression but eventually rallied his faith and courage. He gave wise counsel to the apostles after Pentecost and, when persecution scattered the believers, went to Cyprus, Crete, the North African coast, and Sicily, preaching the glad tidings of the kingdom and baptizing believers. And Thomas continued preaching and baptizing until he was apprehended by the agents of the Roman government and was put to death in Malta. Just a few weeks before his death he had begun the writing of the life and teachings of Jesus.

9 AND 10. JAMES AND JUDAS ALPHEUS

139:9.1 (1563.2) James and Judas the sons of Alpheus, the twin fishermen living near Kheresa, were the ninth and tenth apostles and were chosen by James and John Zebedee. They were twenty-six years old and married, James having three children, Judas two.

139:9.2 (1563.3) There is not much to be said about these two commonplace fisherfolk. They loved their Master and Jesus loved them, but they never interrupted his discourses with questions. They understood very little about the philosophical discussions or the theological debates of their fellow apostles, but they rejoiced to find themselves numbered among such a group of mighty men. These two men were almost identical in personal appearance, mental characteristics, and extent of spiritual perception. What may be said of one should be recorded of the other.

139:9.3 (1563.4) Andrew assigned them to the work of policing the multitudes. They were the chief ushers of the preaching hours and, in fact, the general servants and errand boys of the twelve.

pasiuntinius. Pilypi jie padėdavo aprūpinimo reikaluose, jie nunešdavo pinigų šeimoms vietoje Natanieliaus, ir visada jie tikrai buvo pasirėngę ištiesti pagalbos ranką bet kuriam apaštalui.

Paprastų žmonių minias labai padrąsindavo tai, kad jie pamatydavo šituos du, panašius į save pačius, kuriems buvo suteikta garbė būti apaštalais. Šitų labai vidutiniškų sugebėjimų dvynių priėmimas į apaštalus buvo toji priemonė, kurios pagalba į karalystę buvo atvestos silpnadvasių tikinčiųjų gausybės. Ir, taip pat, paprasti žmonės daug maloniau reaguodavo į tai, kad juos reguliuoja ir jiems vadovauja oficialūs tvarkariai, kurie yra visiškai tokie pat, kaip ir jie patys.

Jokūbas ir Judas, kuriuos taip pat vadino Tadiėjumi ir Lebiejumi, neturėjo nei stiprių, nei silpnų pusių. Tos pravardės, kurias jiems suteikė mokiniai, buvo geranoriški vidutinybės pažyminiai. Jie buvo „mažiausi iš visų apaštalų“; jie žinojo apie tai ir jautėsi patenkinti tuo.

Jokūbas Alfiejus ypatingai mylėjo Jėzų dėl Mokytojo paprastumo. Šitie dvyniai negalėjo suvokti Jėzaus proto, bet jie iš tikrųjų suprato tą užjaučiantį ryšį tarp savęs ir Mokytojo širdies. Jų protas nepriklausė aukštai kategorijai; juos net buvo galima pagarbiai pavadinti kvailais, bet savo dvasinėje prigimtyje jie turėjo tikrą patyrimą. Jie tikėjo į Jėzų; jie buvo Dievo sūnūs ir karalystės bičiuliai.

Judą Alfiejų prie Jėzaus traukė nekrentantis į akis Mokytojo nuolankumas. Toks nuolankumas, susietas su tokiu asmeniniu orumu, nepaprastai imponavo Judui. Tas faktas, kad Jėzus visada liepdavo tylėti apie jo nepaprastus poelgius, darė didžiulį poveikį šitam paprastam gamtos vaikui.

Dvyniai buvo geraširdžiai, naivūs padėjėjai, ir visi juos mylėjo. Jėzus šituos jaunos vieno talento vyrus pakvietė užimti garbingas vietas tarp savo asmeninio personalo narių karalystėje, kadangi erdvės pasaulyuose yra nesuskaičiuojami milijonai kitų tokių paprastų ir baimės valdomų sielų, kurias jis lygiai taip pat nori pakviesti į aktyvią ir kupiną tikėjimo bičiulystę su savimi ir su savo išlieta Tiesos Dvasia. Jėzus neniekina mažumo, jis niekina tikrai blogį ir nuodėmę. Jokūbas ir Judas buvo *maži*, bet jie taip pat buvo ir *ištikimi*. Jie buvo paprasti ir neišmanantys, bet jie taip pat buvo kilniaširdžiai, malonūs, ir didžiadvasiai.

Ir kaip šitie nuolankūs vyrai iš tiesų buvo dėkingi ir didžiavosi tą dieną, kada Mokytojas atsisakė priimti į evangelininkus vieną turtuolį, jeigu šis savojo turto neišparduos ir nepadės vargšams. Kada žmonės apie tai išgirdo ir kada matė dvynius tarp jo patarėjų, tada jie tvirtai žinojo,

They helped Philip with the supplies, they carried money to the families for Nathaniel, and always were they ready to lend a helping hand to any one of the apostles.

139:9.4 (1563.5) The multitudes of the common people were greatly encouraged to find two like themselves honored with places among the apostles. By their very acceptance as apostles these mediocre twins were the means of bringing a host of fainthearted believers into the kingdom. And, too, the common people took more kindly to the idea of being directed and managed by official ushers who were very much like themselves.

139:9.5 (1563.6) James and Judas, who were also called Thaddeus and Lebbeus, had neither strong points nor weak points. The nicknames given them by the disciples were good-natured designations of mediocrity. They were “the least of all the apostles”; they knew it and felt cheerful about it.

139:9.6 (1563.7) James Alpheus especially loved Jesus because of the Master’s simplicity. These twins could not comprehend the mind of Jesus, but they did grasp the sympathetic bond between themselves and the heart of their Master. Their minds were not of a high order; they might even reverently be called stupid, but they had a real experience in their spiritual natures. They believed in Jesus; they were sons of God and fellows of the kingdom.

139:9.7 (1564.1) Judas Alpheus was drawn toward Jesus because of the Master’s unostentatious humility. Such humility linked with such personal dignity made a great appeal to Judas. The fact that Jesus would always enjoin silence regarding his unusual acts made a great impression on this simple child of nature.

139:9.8 (1564.2) The twins were good-natured, simple-minded helpers, and everybody loved them. Jesus welcomed these young men of one talent to positions of honor on his personal staff in the kingdom because there are untold millions of other such simple and fear-ridden souls on the worlds of space whom he likewise wishes to welcome into active and believing fellowship with himself and his outpoured Spirit of Truth. Jesus does not look down upon littleness, only upon evil and sin. James and Judas were *little*, but they were also *faithful*. They were simple and ignorant, but they were also big-hearted, kind, and generous.

139:9.9 (1564.3) And how gratefully proud were these humble men on that day when the Master refused to accept a certain rich man as an evangelist unless he would sell his goods and help the poor. When the people heard this and beheld the twins among his counselors, they knew of a certainty

kad Jėzus nebuvo asmenų gerbėjas. Bet tiktai dieviškasis institutas—dangaus karalystė—visą laiką galėjo būti statomas ant tokio vidutiniško žmogiškojo pagrindo!

Tiktai kartą ar du kartus per savo visą bendravimą su Jėzumi dvyniai surizikavo užduoti klausimą viešai. Kartą Judas labai susidomėjo ir pateikė Jėzui klausimą, kada Mokytojas kalbėjo apie savo paties atvirą atsiskleidimą pasauliui. Jis jautėsi truputėlį nusivylęs, kad tarp tų dvylikos daugiau nebebus jokių paslapčių, ir jis išdrįso paklausti: “Bet, Mokytojau, kada tu šitaip iš tiesų atsiskleisi pasauliui, tai kaip tu mums parodysi malonę ypatingais savo gerumo pasireiškimais?”

Dvyniai ištikimai tarnavo iki pabaigos, iki teismo, nukryžiuojimo, ir nevilties niūrių dienų. Jie niekada neprarado širdyje įtikėjimo į Jėzų, ir (išskyrus Joną) jie buvo pirmieji, patikėję į jo prisikėlimą. Bet karalystės įkūrimo jie nepajėgė suvokti. Netrukus po Mokytojo nukryžiuojimo jie sugrįžo pas savo šeimas ir prie tinklų; jų darbas buvo padarytas. Jie neturėjo tokių sugebėjimų, kad sudėtingesnę karalystės kovą tęstų toliau. Bet jie gyveno ir mirė sąmoningai suvokdami, jog buvo pagerbti ir palaiminti tais ketveriais metais, kada artimai ir asmeniškai bendravo su Dievo Sūnumi, visatos aukščiausiuoju sutvėrėju.

11. SIMONAS UOLUSIS

Simonas Uolusis, vienuoliktasis apaštalas, buvo parinktas Simono Petro. Jis buvo gabus vyras, turėjo gerus protėvius, ir gyveno su savo šeima Kapernaume. Jam buvo dvidešimt aštuoneri metai, kada prisijungė prie apaštaly. Jis buvo ugingas agitatorius, o taip pat jis buvo toks žmogus, kuris daug kalbėdavo nepagalvojęs. Prieš nukreipdamas visą savo dėmesį į patriotinę Uoliųjų organizaciją jis buvo pirklys Kapernaume.

Simonas Uolusis buvo atsakingas už apaštališkosios grupės pasilinksminimus ir poilsį, ir jis labai sumaniai organizuodavo šito dvyliktuko poilsį ir atsipalaidavimo veiklą.

Simono stiprybė buvo jo įkvepiantis atsidavimas. Kada apaštalai sutikdavo vyrą ar moterį, pasimetusius ir nesiryžtančius įeiti į karalystę, tada jie nusiųsdavo pakviesti Simoną. Paprastai šitam entuziastingam išgelbėjimo per įtikėjimą į Dievą šalininkui, prireikdavo tiktai maždaug penkiolikos minučių, kad išsklaidytų visas abejones ir pašalintų bet kokią neryžtingumą, kad pamatytų naują sielą, gimusią “įtikėjimo laisvėje ir išgelbėjimo džiaugsme.”

Simono didžiausia silpnybė buvo jo materialios pakraipos mąstymas. Jis negalėjo greitai pasikeisti iš žydų nacionalisto į dvasiškai mąstantį internacionalistą. Ketveri metai buvo

that Jesus was no respecter of persons. But only a divine institution — the kingdom of heaven — could ever have been built upon such a mediocre human foundation!

139:9.10 (1564.4) Only once or twice in all their association with Jesus did the twins venture to ask questions in public. Judas was once intrigued into asking Jesus a question when the Master had talked about revealing himself openly to the world. He felt a little disappointed that there were to be no more secrets among the twelve, and he made bold to ask: “But, Master, when you do thus declare yourself to the world, how will you favor us with special manifestations of your goodness?”

139:9.11 (1564.5) The twins served faithfully until the end, until the dark days of trial, crucifixion, and despair. They never lost their heart faith in Jesus, and (save John) they were the first to believe in his resurrection. But they could not comprehend the establishment of the kingdom. Soon after their Master was crucified, they returned to their families and nets; their work was done. They had not the ability to go on in the more complex battles of the kingdom. But they lived and died conscious of having been honored and blessed with four years of close and personal association with a Son of God, the sovereign maker of a universe.

11. SIMON THE ZEALOT

139:11.1 (1564.6) Simon Zelotes, the eleventh apostle, was chosen by Simon Peter. He was an able man of good ancestry and lived with his family at Capernaum. He was twenty-eight years old when he became attached to the apostles. He was a fiery agitator and was also a man who spoke much without thinking. He had been a merchant in Capernaum before he turned his entire attention to the patriotic organization of the Zealots.

139:11.2 (1564.7) Simon Zelotes was given charge of the diversions and relaxation of the apostolic group, and he was a very efficient organizer of the play life and recreational activities of the twelve.

139:11.3 (1564.8) Simon's strength was his inspirational loyalty. When the apostles found a man or woman who floundered in indecision about entering the kingdom, they would send for Simon. It usually required only about fifteen minutes for this enthusiastic advocate of salvation through faith in God to settle all doubts and remove all indecision, to see a new soul born into the “liberty of faith and the joy of salvation.”

139:11.4 (1565.1) Simon's great weakness was his material-mindedness. He could not quickly change himself from a Jewish nationalist to a spiritually minded internationalist. Four years was too short a

perdaug trumpas laikotarpis, per kurį galėtų įvykti toks intelektualus ir emocinis pasikeitimas, bet Jėzus visada buvo kantrus su juo.

Tas Jėzaus bruožas, kuriuo Simonas taip žavėjosi, buvo Mokytojo ramumas, jo užtikrintumas, pusiausvyra, ir nepaaiškinama savikontrolė.

Nors Simonas ir buvo fanatiškas revoliucionierius, bėbaimis neramumų kurstytojas, bet savo ugingą prigimtį jis ėmė palaipsniui apvaldyti, kol tapo "Ramybės žemėje ir geros valios tarp žmonių" galingu ir sumaniu pamokslininku. Simonas buvo didelis debatų mėgėjas; jam iš tikrųjų patiko ginčytis. Ir kada pasitaikydavo reikalą turėti su išsilavinusių žydų įstatymiškai mąstančiais protais ar su intelektualiais graikų išvedžiojimais, tada ši užduotis visuomet būdavo paskiriama Simonui.

Jis buvo maištininkas iš prigimties ir kovotojas prieš nusistovėjusias pažiūras savo išsilavinimu, bet Jėzus jį laimėjo aukštesniųjų dangaus karalystės sampratų labui. Anksčiau jis visada susitapatindavo su protesto partija, bet dabar jis prisijungė prie pažangos partijos, prie beribio ir amžino dvasios ir tiesos žengimo į priekį. Simonas buvo nepaprastos ištikimybės ir karšto asmeninio atsidavimo žmogus, ir jis iš tiesų Jėzų mylėjo giliai.

Jėzus nebijojo bendrauti su verslo žmonėmis, paprastais darbo žmonėmis, optimistais, pesimistais, filosofais, skeptikais, mokesčių rinkėjais, politikais, ir patriotais.

Mokytojas daug kartų kalbėjosi su Simonu, bet jam taip ir nepasisekė šito karšto žydų nacionalisto iki galo paversti internacionalistu. Jėzus Simonui dažnai sakydavo, jog rūpintis, kad visuomeninė, ekonominė, ir politinė tvarka būtų pagerinta, yra geras dalykas, bet visada pridurdavo: "Tai nėra dangaus karalystės reikalas. Mes turime būti atsidavę Tėvo valios vykdymui. Mūsų reikalas yra būti dvasinės vyriausybės danguje ambasadoriais, ir mes neturime tiesiogiai rūpintis niekuo kitu, išskyrus tai, kaip išreikšti dieviškojo Tėvo, kuris vadovauja šiai vyriausybei, kurios įgaliojimus mes ir turime, valią ir charakterį." Simonui buvo sunku visa tai suvokti, bet palaipsniui jis ėmė šį tą suprasti apie Mokytojo mokymo prasmę.

Po išsisklaidymo dėl Jeruzalės persekiojimų, Simonas laikinai pasitraukė į šalį. Jis buvo tiesiogine prasme sugniuždytas. Kaip nacionalistas patriotas jis buvo atsisakęs visko Jėzaus mokymų labui; dabar viskas buvo prarasta. Jį buvo apėmusi neviltis, bet po kelerių metų savo viltis jis sutelkė ir išėjo skelbti karalystės evangelijos.

time in which to make such an intellectual and emotional transformation, but Jesus was always patient with him.

139:11.5 (1565.2) The one thing about Jesus which Simon so much admired was the Master's calmness, his assurance, poise, and inexplicable composure.

139:11.6 (1565.3) Although Simon was a rabid revolutionist, a fearless firebrand of agitation, he gradually subdued his fiery nature until he became a powerful and effective preacher of "Peace on earth and good will among men." Simon was a great debater; he did like to argue. And when it came to dealing with the legalistic minds of the educated Jews or the intellectual quibblings of the Greeks, the task was always assigned to Simon.

139:11.7 (1565.4) He was a rebel by nature and an iconoclast by training, but Jesus won him for the higher concepts of the kingdom of heaven. He had always identified himself with the party of protest, but he now joined the party of progress, unlimited and eternal progression of spirit and truth. Simon was a man of intense loyalties and warm personal devotions, and he did profoundly love Jesus.

139:11.8 (1565.5) Jesus was not afraid to identify himself with business men, laboring men, optimists, pessimists, philosophers, skeptics, publicans, politicians, and patriots.

139:11.9 (1565.6) The Master had many talks with Simon, but he never fully succeeded in making an internationalist out of this ardent Jewish nationalist. Jesus often told Simon that it was proper to want to see the social, economic, and political orders improved, but he would always add: "That is not the business of the kingdom of heaven. We must be dedicated to the doing of the Father's will. Our business is to be ambassadors of a spiritual government on high, and we must not immediately concern ourselves with aught but the representation of the will and character of the divine Father who stands at the head of the government whose credentials we bear." It was all difficult for Simon to comprehend, but gradually he began to grasp something of the meaning of the Master's teaching.

139:11.10 (1565.7) After the dispersion because of the Jerusalem persecutions, Simon went into temporary retirement. He was literally crushed. As a nationalist patriot he had surrendered in deference to Jesus' teachings; now all was lost. He was in despair, but in a few years he rallied his hopes and went forth to proclaim the gospel of the kingdom.

Jis nuėjo į Aleksandriją ir, pasiekęs Nilo aukštupį, įsiskverbė į Afrikos gilumą, visur pamokslaudamas Jėzaus evangeliją ir krikštydamas tikinčiuosius. Jis dirbo tol, kol paseno ir nusilpo. Ir jis numirė Afrikoje ir buvo palaidodas Afrikos centre.

139:11.11 (1565.8) He went to Alexandria and, after working up the Nile, penetrated into the heart of Africa, everywhere preaching the gospel of Jesus and baptizing believers. Thus he labored until he was an old man and feeble. And he died and was buried in the heart of Africa.

12. JUDAS ISKARIJOTAS

Judą Iskariotą, dvyliktąjį apaštalą, parinko Natanielius. Jis gimė Keriote, mažame miestelyje Judėjos pietuose. Kada jis buvo vaikas, tada jo tėvai persikėlė į Jerichą, kur jis ir gyveno, ir jis buvo dirbęs savo tėvo įvairiose verslo įmonėse, kol susidomėjo Jono Krikštytojo pamokslavimu ir darbu. Judo tėvai buvo sedukėjai, ir kada jų sūnus prisijungė prie Jono mokinių, tada jie atsižadėjo jo.

Kada Natanielius sutiko Judą Tarikėjoje, tada pastarasis ieškojo darbo vienoje žuvų džiovykloje Galilėjos jūros pietinėje pakrantėje. Jam buvo trisdešimt metų ir jis buvo nevedęs, kada prisijungė prie apaštalo. Jis galbūt buvo geriausiai išsilavinęs vyras tarp tų dvilikos ir vienintelis judėjietis Mokytojo apaštališkoje šeimoje. Judas neturėjo asmeninės stiprybės išskirtinio bruožo, nors iš išorės jis atrodė, jog turi kultūringo ir išsilavinusio žmogaus bruožų. Jis buvo geras mąstytojas, bet nevisada būdavo iš tiesų sąžiningas mąstytojas. Judas iš tikrųjų nesuprato savęs; jis nebuvo tikrai nuoširdus pats su savimi.

Andriejus paskyrė Judą šito dvyliktuko išdininku, į tas pareigas, kurioms jis buvo itin tinkamas, ir iki tos akimirkos, kada jis savo Mokytoją išdavė, šitas pareigas jis atliko sąžiningai, ištikimai, ir kuo sumaniausiai.

Nebuvo nė vieno ypatingo Jėzaus bruožo, kuriuo Judas būtų susižavėjęs labiau negu apskritai patrauklia ir nuostabiai kerinčia Mokytojo asmenybe. Judas niekada nesugebėjo pakilti virš savo judėjiškų prietarų, nukreiptų prieš savo galilėjiečius partnerius, jis mintyse net daug ką kritikuodavo ir Jėzaus asmenyje. Tą, į kurį vienuolika apaštalo žiūrėjo kaip į tobulą žmogų, kaip į "tą, kuris yra iš viso nuostabus ir pats svarbiausias tarp dešimties tūkstančių," šitas savimi patenkintas judėjietis dažnai išdrįsdavo savo širdyje kritikuoti. Jis iš tikrųjų laikėsi minties, kad Jėzus buvo nedrąsus ir kažkuria prasme bijojo pareikšti savo paties galią ir valdžią.

Judas buvo geras verslininkas. Tvarkyti tokio idealisto, kaip Jėzus, finansinius reikalus, jau nekalbant apie susirėmimą su kai kurių apaštalo pakriku reikalų tvarkymo būdu, reikėjo takto, sugebėjimo, ir kantrybės, o taip pat ir uolaus atsidavimo. Judas iš tikrųjų buvo nuostabus vykdytojas, įžvalgus ir gabus finansininkas. Ir jis

12. JUDAS ISCARIOT

139:12.1 (1565.9) Judas Iscariot, the twelfth apostle, was chosen by Nathaniel. He was born in Kerioth, a small town in southern Judea. When he was a lad, his parents moved to Jericho, where he lived and had been employed in his father's various business enterprises until he became interested in the preaching and work of John the Baptist. Judas's parents were Sadducees, and when their son joined John's disciples, they disowned him.

139:12.2 (1566.1) When Nathaniel met Judas at Tarichea, he was seeking employment with a fish-drying enterprise at the lower end of the Sea of Galilee. He was thirty years of age and unmarried when he joined the apostles. He was probably the best-educated man among the twelve and the only Judean in the Master's apostolic family. Judas had no outstanding trait of personal strength, though he had many outwardly appearing traits of culture and habits of training. He was a good thinker but not always a truly *honest* thinker. Judas did not really understand himself; he was not really sincere in dealing with himself.

139:12.3 (1566.2) Andrew appointed Judas treasurer of the twelve, a position which he was eminently fitted to hold, and up to the time of the betrayal of his Master he discharged the responsibilities of his office honestly, faithfully, and most efficiently.

139:12.4 (1566.3) There was no special trait about Jesus which Judas admired above the generally attractive and exquisitely charming personality of the Master. Judas was never able to rise above his Judean prejudices against his Galilean associates; he would even criticize in his mind many things about Jesus. Him whom eleven of the apostles looked upon as the perfect man, as the "one altogether lovely and the chiefest among ten thousand," this self-satisfied Judean often dared to criticize in his own heart. He really entertained the notion that Jesus was timid and somewhat afraid to assert his own power and authority.

139:12.5 (1566.4) Judas was a good business man. It required tact, ability, and patience, as well as painstaking devotion, to manage the financial affairs of such an idealist as Jesus, to say nothing of wrestling with the helter-skelter business methods of some of his apostles. Judas really was a great executive, a farseeing and able

buvo karštas organizacijos šalininkas. Nė vienas iš dvylikos niekada nekritikavo Judo. Tiek, kiek jie galėjo suprasti, Judas Iskarijotas buvo neprilygstamas išdininkas, mokytas vyras, ištikimas (nors kartais kritiškai nusiteikęs) apaštalas, ir visomis prasmėmis turintis didžiulį pasisekimą. Apaštalai Judą mylėjo; jis iš tikrųjų buvo vienas iš jų. Jis galbūt *tikėjo* į Jėzų, bet mes abejojame, ar Mokytoją iš tiesų *mylėjo* iš visos širdies. Judo atvejis iliustruoja tokio posakio teisingumą: "Yra toks kelias, kuris žmogui atrodo teisingas, bet jo gale yra mirtis." Visiškai įmanoma kristi auka nuo ramios apgaulės, maloniai prisiderinus prie nuodėmės ir mirties kelių. Neabėjokite dėl to, jog finansų srityje Judas savo Mokytojui ir savo bičiuliams apaštalams visada buvo ištikimas. Pinigai niekada nebūtų galėję jam tapti motyvu Mokytoją išduoti.

Judas buvo vienintelis neišmintingų tėvų sūnus. Kada jis buvo labai mažas, tada jį lepino ir perdėtai myluodavo; jis buvo sugadintas vaikas. Kada jis užaugo, tada jis puoselėjo perdėtas mintis apie savo paties reikšmingumą. Jis nemokėjo pralaimėti. Jo mintys apie dorumą buvo apytikslės ir iškreiptos; jis buvo linkęs piktnaudžiauti neapykanta ir įtarumu. Jis buvo meistras, kaip klaidingai išsiaiškinti savo draugų žodžius ir veiksmus. Per visą savo gyvenimą Judas laikėsi įpročio atkeršyti tiems, kurie, jo įsivaizdavimu, netinkamai pasielgė su juo. Jis turėjo iškreiptą suvokimą apie vertybes ir ištikimybę.

Jėzui, Judas buvo įtikėjimo rizikinga užduotis. Iš pat pradžių Mokytojas iki galo suprato šito apaštalo silpnąją vietą ir puikiai žinojo, kokie iškils pavojai, priėmus jį į draugiją. Bet būtent tokia ir yra Dievo Sūnų prigimtis kiekvienai sukurtai būtybei suteikti visišką ir lygią galimybę, kad ji išsigelbėtų ir išliktų. Jėzus norėjo, kad ne vien tik šito pasaulio mirtingieji, bet ir tie, kurie stebi iš nesuskaičiuojamų kitų pasaulių, žinotų, jog, kada būna abejonių dėl tvarinio atsidavimo karalystei nuoširdumo ir dėl to, ar šis atsidavimas yra iš visos širdies, tada žmonių Teisėjai tą kandidatą, dėl kurio iškyla abejonių, nekintamai priima iki galo. Amžinojo gyvenimo durys yra plačiai atvertos visiems; "kas tiktai nori, tegu ateina"; nėra jokių apribojimų ar sąlygų, išskyrus to, kuris ateina, *įtikėjimą*.

Būtent dėl šitos priežasties Jėzus leido Judui savo veiklą tęsti iki pat galo, visada darydamas viską, kas tik įmanoma tam, kad šitą silpną ir susipainiojusį apaštalą pakeistų ir išgelbėtų. Tačiau, kada šviesa nėra priimama nuoširdžiai ir kada pagal ją negyvenama, tada tos sielos viduje ji turi polinkį pavirsti tamsa. Judas augo intelektualiai, kas susiję su Jėzaus mokymais, bet jis nedarė pažangos, jog įgytų dvasinį charakterį, kaip tą darė kiti apaštalai. Jam nepavyko pasiekti patenkinamos asmeninės pažangos dvasiniame

financier. And he was a stickler for organization. None of the twelve ever criticized Judas. As far as they could see, Judas Iscariot was a matchless treasurer, a learned man, a loyal (though sometimes critical) apostle, and in every sense of the word a great success. The apostles loved Judas; he was really one of them. He must have *believed* in Jesus, but we doubt whether he really *loved* the Master with a whole heart. The case of Judas illustrates the truthfulness of that saying: "There is a way that seems right to a man, but the end thereof is death." It is altogether possible to fall victim to the peaceful deception of pleasant adjustment to the paths of sin and death. Be assured that Judas was always financially loyal to his Master and his fellow apostles. Money could never have been the motive for his betrayal of the Master.

139:12.6 (1566.5) Judas was an only son of unwise parents. When very young, he was pampered and petted; he was a spoiled child. As he grew up, he had exaggerated ideas about his self-importance. He was a poor loser. He had loose and distorted ideas about fairness; he was given to the indulgence of hate and suspicion. He was an expert at misinterpretation of the words and acts of his friends. All through his life Judas had cultivated the habit of getting even with those whom he fancied had mistreated him. His sense of values and loyalties was defective.

139:12.7 (1566.6) To Jesus, Judas was a faith adventure. From the beginning the Master fully understood the weakness of this apostle and well knew the dangers of admitting him to fellowship. But it is the nature of the Sons of God to give every created being a full and equal chance for salvation and survival. Jesus wanted not only the mortals of this world but the onlookers of innumerable other worlds to know that, when doubts exist as to the sincerity and wholeheartedness of a creature's devotion to the kingdom, it is the invariable practice of the Judges of men fully to receive the doubtful candidate. The door of eternal life is wide open to all; "whosoever will may come"; there are no restrictions or qualifications save the *faith* of the one who comes.

139:12.8 (1567.1) This is just the reason why Jesus permitted Judas to go on to the very end, always doing everything possible to transform and save this weak and confused apostle. But when light is not honestly received and lived up to, it tends to become darkness within the soul. Judas grew intellectually regarding Jesus' teachings about the kingdom, but he did not make progress in the acquirement of spiritual character as did the other apostles. He failed to make satisfactory personal progress in spiritual experience.

patyrime.

Judas vis daugiau ėmė mąstyti apie savo asmeninį nusivylimą, ir galiausiai tapo apmaudo auka. Jo jausmai daug kartų buvo užgauti, ir jis nenormaliai vis labiau įtarinėjo savo geriausius draugus, net ir Mokytoją. Netrukus jį užvaldė mintis atsiskaityti, atsikeršyti bet koku būdu, taip, net ir išduodant savo draugus ir savo Mokytoją.

Bet šitos blogos ir pavojingos mintys neįgavo konkretaus pavidalo iki tos dienos, kada dėkinga moteris išliejo brangiausią kvapnaus aliejaus dėžutę ant Jėzaus kojų. Judui tai atrodė išlaidavimas, ir kada jo viešą protestą taip ryžtingai iš karto Jėzus atmetė visiems girdint, tai šito buvo jau per daug. Tas įvykis nulėmė, jog buvo sutelkta visa per jo gyvenimą sukaupta neapykanta, nuoskauda, išankstinis nusistatymas, pavydas, ir kerštas, ir jis nutarė atsiskaityti, nežinodamas su kuo; bet visoje savo nenusisėkusio gyvenimo niekšiškoje dramoje visą savo prigimtį blogi jis nukreipė į tą vieną nekaltą asmenį tiesiog tik dėl to, kad Jėzui pasitaikė būti pagrindiniu aktoriumi tame epizode, kuris pažymėjo jo perėjimą iš besivystančios šviesos karalystės į tą savo paties pasirinktą tamsos sferą.

Mokytojas daug kartų, tiek asmeniškai, tiek viešai, buvo įspėjęs Judą, kad šis slysta, bet dieviškieji perspėjimai paprastai yra beverčiai, turint reikalą su suerzinta žmogiškąja prigimtimi. Jėzus padarė viską, kas tik įmanoma, kas derinasi su žmogaus moraline laisve, kad Judui užkirstų kelią pasirinkti klaidingą kryptį. Pagaliau atėjo didysis išmėginimas. Įsižeidęs sūnus suklupe; jis nusileido per daug sureikšminto savojo aš besididžiuojančio ir kerštingo proto piktam ir niekšingam diktatui, ir greitai nugrimzdė į susipainiojimą, nevilį, ir nuodėmingumą.

Tada Judas ėmė regzti niekšiškas ir gėdingas pinkles, kad savo Viešpatį ir Mokytoją išduotų, ir netrukus savo niekingą sąmokslą įvykdė. Įgyvendindamas savo pykčio sukurstytus niekšiškos išdavystės planus, jis patirdavo tokių akimirkų, kada imdavo gailėtis ir gėdytis, ir šitais šviesiaisiais momentais jis bailiai suvokdavo, kaip pasiteisinimą savo mintyse, kad Jėzus galbūt galės panaudoti savo galią ir paskutinę akimirką išsivaduoti.

Kada niekšiškas ir nuodėmingas reikalas buvo visiškai užbaigtas, tada šitas išdavikas mirtingasis, kuriam nieko nereikė savų draugų parduoti už trisdešimt sidabrinių tam, kad patenkintų ilgai puoselėtą keršto troškimą, išlėkė laukan ir bėgimo nuo mirtingojo egzistencijos realybių dramoje atliko paskutinįjį veiksmą—savižudybę.

Vienulika apaštalų buvo apimti siaubo,

139:12.9 (1567.2) Judas became increasingly a brooder over personal disappointment, and finally he became a victim of resentment. His feelings had been many times hurt, and he grew abnormally suspicious of his best friends, even of the Master. Presently he became obsessed with the idea of getting even, anything to avenge himself, yes, even betrayal of his associates and his Master.

139:12.10 (1567.3) But these wicked and dangerous ideas did not take definite shape until the day when a grateful woman broke an expensive box of incense at Jesus' feet. This seemed wasteful to Judas, and when his public protest was so sweepingly disallowed by Jesus right there in the hearing of all, it was too much. That event determined the mobilization of all the accumulated hate, hurt, malice, prejudice, jealousy, and revenge of a lifetime, and he made up his mind to get even with he knew not whom; but he crystallized all the evil of his nature upon the *one* innocent person in all the sordid drama of his unfortunate life just because Jesus happened to be the chief actor in the episode which marked his passing from the progressive kingdom of light into that self-chosen domain of darkness.

139:12.11 (1567.4) The Master many times, both privately and publicly, had warned Judas that he was slipping, but divine warnings are usually useless in dealing with embittered human nature. Jesus did everything possible, consistent with man's moral freedom, to prevent Judas's choosing to go the wrong way. The great test finally came. The son of resentment failed; he yielded to the sour and sordid dictates of a proud and vengeful mind of exaggerated self-importance and swiftly plunged on down into confusion, despair, and depravity.

139:12.12 (1567.5) Judas then entered into the base and shameful intrigue to betray his Lord and Master and quickly carried the nefarious scheme into effect. During the outworking of his anger-conceived plans of traitorous betrayal, he experienced moments of regret and shame, and in these lucid intervals he faintheartedly conceived, as a defense in his own mind, the idea that Jesus might possibly exert his power and deliver himself at the last moment.

139:12.13 (1567.6) When the sordid and sinful business was all over, this renegade mortal, who thought lightly of selling his friend for thirty pieces of silver to satisfy his long-nursed craving for revenge, rushed out and committed the final act in the drama of fleeing from the realities of mortal existence — suicide.

139:12.14 (1567.7) The eleven apostles were horrified,

pritrenkti. Jėzus gi į tą išdaviką žvelgė su gailesčiu. Pasauliams buvo sunku atleisti Judui, ir jo vardo vengiama per visą tolyn nusidriekiančią visatą.

stunned. Jesus regarded the betrayer only with pity. The worlds have found it difficult to forgive Judas, and his name has become eschewed throughout a far-flung universe.

140 Dokumentas. Šių dvylikos iššventinimas

⇨ 139

URANTIJOS KNYGA

141 ⇨

IV DALIS. JĖZAUS GYVENIMAS IR MOKYMAI

140 DOKUMENTAS. ŠIŲ DVYLIKOS IŠŠVENTINIMAS

Skyrius

ĮVADAS

1. Parengiamieji nurodymai
2. Iššventinimas
3. Iššventinimo pamokslas
4. Jūs esate žemės druska
5. Teviška ir broliška meilė
6. Iššventinimo vakaras
7. Savaitė po iššventinimo
8. Ketvirtadienio popietę prie ežero
9. Pašventimo diena
10. Vakaras po pašventimo

ĮVADAS

KAIP tik prieš sekmadienio pusiaudienį, sausio 12-ąją, 27 m. po Kr. gim., Jėzus sukvietė apaštalus draugėn tam, kad juos iššventintų į karalystės evangelijos viešus pamokslininkus. Šie dvylika beveik kasdien tikėjosi, kad juos pakvies; todėl šį rytį jie išplaukė žvejoti netoli nuo kranto. Keli iš jų laiką leido prie pat kranto, taisydami savo tinklus ir tvarkydami žvejybos reikmenis.

Kada Jėzus ėjo palei krantą, kviesdamas apaštalus, tada iš pradžių jis pašaukė Andriejų ir Petrą, kurie žvejojo netoli kranto; po to jis davė ženklą Jokūbui ir Jonui, kurie buvo valtyje netoli, kalbėjosi su savo tėvu, Zabediejumi, ir taisė tinklus. Taip po du jis surinko ir visus kitus apaštalus, o kada sukvietė visus dvylika, tada su jais išėjo į kalnus, į šiaurę nuo Kapernaumo, kur juos mokė toliau, ruošdamas oficialiam jų iššventinimui.

Pirmą kartą visi dvylika apaštalų tylėjo; net ir

PAPER 140

THE ORDINATION OF THE TWELVE

SECTIONS

Introduction

1. Preliminary Instruction
2. The Ordination
3. The Ordination Sermon
4. You Are the Salt of the Earth
5. Fatherly and Brotherly Love
6. The Evening of the Ordination
7. The Week Following the Ordination
8. Thursday Afternoon on the Lake
9. The Day of Consecration
10. The Evening after the Consecration

INTRODUCTION

140:0.1 (1568.1) JUST before noon on Sunday, January 12, A.D. 27, Jesus called the apostles together for their ordination as public preachers of the gospel of the kingdom. The twelve were expecting to be called almost any day; so this morning they did not go out far from the shore to fish. Several of them were lingering near the shore repairing their nets and tinkering with their fishing paraphernalia.

140:0.2 (1568.2) As Jesus started down the seashore calling the apostles, he first hailed Andrew and Peter, who were fishing near the shore; next he signaled to James and John, who were in a boat near by, visiting with their father, Zebedee, and mending their nets. Two by two he gathered up the other apostles, and when he had assembled all twelve, he journeyed with them to the highlands north of Capernaum, where he proceeded to instruct them in preparation for their formal ordination.

140:0.3 (1568.3) For once all twelve of the apostles

Petras buvo susimąstęs. Pagaliau ilgai lauktoji valanda atėjo! Jie turėjo atskirai su Mokytoju dalyvauti tam tikros rūšies iškilmingoje ceremonijoje, asmeniškai pasišvęsdami ir kolektyviai atsiduodami šventajam darbui atstovauti savo Mokytojui skelbiant jo Tėvo karalystės atėjimą.

were silent; even Peter was in a reflective mood. At last the long-awaited-for hour had come! They were going apart with the Master to participate in some sort of solemn ceremony of personal consecration and collective dedication to the sacred work of representing their Master in the proclamation of the coming of his Father's kingdom.

1. PARENGIAMIEJI NURODYMAI

Prieš oficialią įšventinimo ceremoniją Jėzus kalbėjo šiems dvylikai, susėdusiems apie jį: "Mano sielos broliai, šitoji karalystės valanda atėjo. Aš jus čia su savimi atsivedžiau atskirai tam, kad pristatytčiau Tėvui kaip karalystės ambasadorius. Kai kurie iš jūsų, kada buvo pakviesti pirmieji, girdėjo, kaip aš kalbėjau apie šią karalystę sinagogoje. Kiekvienas iš jūsų apie Tėvo karalystę sužinojo daugiau nuo to laiko, kada jūs su manimi ėmėte dirbti miestuose, esančiuose Galilėjos Jūros apylinkėse. Bet kaip tik dabar aš turiu jums pasakyti apie šią karalystę kažką daugiau.

"Naujoji karalystė, kurią manasis Tėvas netrukus įkurs savo žemiškųjų vaikų širdyse, bus amžinasis viešpatavimas. Tikrai nebus galo šitam manojų Tėvo valdymui širdyse tų, kurie nori vykdyti jo dieviškąją valią. Aš pareiškiu jums, kad manasis Tėvas nėra žydų ar pagonių Dievas. Tikrai daug ateis iš rytų ir iš vakarų tam, kad sėdėtų su mumis Tėvo karalystėje, tuo tarpu daug Abraomo vaikų atsisakys įeiti į šią naująją broliją, kurioje Tėvo dvasia valdo žmonių vaikų širdyse.

"Šitos karalystės galią sudarys ne kariuomenių stiprybė ar turtų jėga, bet dieviškosios dvasios šlovė, kuri tikrai ateis tam, kad mokytų protus ir viešpatautų šitos dangiškosios karalystės atgimusių gyventojų, Dievo sūnų, širdyse. Tai yra meilės brolija, kurioje viešpatauja teisumas ir kurios kovos šūkis bus: Ramybė žemėje ir gera valia visiems žmonėms. Šitoji karalystė, kurią jūs taip greitai eisite skelbti, yra visų amžių gerų žmonių troškimas, visos žemės viltis, ir visų pranašų išmintingų pažadų įgyvendinimas.

"Bet jums, mano vaikai, ir visiems kitiems, kurie eis paskui jus į šią karalystę, yra parengtas rūstus išbandymas. Įeiti per jos vartus užteks vien tik įtikėjimo, bet jūs turite vesti manojų Tėvo dvasios vaisius, jeigu tikrai norėtumėte tęsti kilimą dieviškosios bičiulystės judančiame pirmyn gyvenime. Tikrai, tikrai aš jums sakau, jog ne kiekvienas, kuris taria, 'Viešpatie, Viešpatie' iš tiesų į dangaus karalystę įeis; bet į ją įeis tas, kuris vykdo manojų Tėvo, kuris yra danguje, valią.

"Jūsų žinia pasauliui bus tikrai tokia: Pirmiausia ieškokite Dievo karalystės ir jo

1. PRELIMINARY INSTRUCTION

140:1.1 (1568.4) Before the formal ordination service Jesus spoke to the twelve as they were seated about him: "My brethren, this hour of the kingdom has come. I have brought you apart here with me to present you to the Father as ambassadors of the kingdom. Some of you heard me speak of this kingdom in the synagogue when you first were called. Each of you has learned more about the Father's kingdom since you have been with me working in the cities around about the Sea of Galilee. But just now I have something more to tell you concerning this kingdom.

140:1.2 (1568.5) "The new kingdom which my Father is about to set up in the hearts of his earth children is to be an everlasting dominion. There shall be no end of this rule of my Father in the hearts of those who desire to do his divine will. I declare to you that my Father is not the God of Jew or gentile. Many shall come from the east and from the west to sit down with us in the Father's kingdom, while many of the children of Abraham will refuse to enter this new brotherhood of the rule of the Father's spirit in the hearts of the children of men.

140:1.3 (1568.6) "The power of this kingdom shall consist, not in the strength of armies nor in the might of riches, but rather in the glory of the divine spirit that shall come to teach the minds and rule the hearts of the reborn citizens of this heavenly kingdom, the sons of God. This is the brotherhood of love wherein righteousness reigns, and whose battle cry shall be: Peace on earth and good will to all men. This kingdom, which you are so soon to go forth proclaiming, is the desire of the good men of all ages, the hope of all the earth, and the fulfillment of the wise promises of all the prophets.

140:1.4 (1569.1) "But for you, my children, and for all others who would follow you into this kingdom, there is set a severe test. Faith alone will pass you through its portals, but you must bring forth the fruits of my Father's spirit if you would continue to ascend in the progressive life of the divine fellowship. Verily, verily, I say to you, not every one who says, 'Lord, Lord,' shall enter the kingdom of heaven; but rather he who does the will of my Father who is in heaven.

140:1.5 (1569.2) "Your message to the world shall be: Seek first the kingdom of God and his

teisumo, o kada šitą surasite, tada visus kitus dalykus, esminius amžinajam išlikimui, užtikrins šitas suradimas. Ir dabar aš jums norėčiau pasakyti aiškiai, jog šitoji mano Tėvo karalystė neateis taip, kad iš išorės būtų rodoma galia ir nederamas akivaizdus įrodymas. Dėl to jūs neturite, skelbdami karalystę, sakyti, "ji yra čia" arba "ji yra ten," nes šitoji karalystė, kurią jūs pamokslaujate, yra Dievas jūsų viduje.

"Kad ir kas taptų didžiu manojų Tėvo karalystėje, tas tikrai taps visų tarnu; ir kad ir kas taptų pirmuoju tarp jūsų, leiskite jam tapti savo sielos broliu tarnu. Tačiau, kada vieną kartą jūs esate tikrai priimti į šitą dangaus karalystę kaip piliečiai, tada daugiau jūs nebesate tarnai, bet esate sūnūs, gyvojo Dievo sūnūs. Ir šitaip iš tikrųjų šitoji karalystė pasaulyje žengs į priekį, kol ji sulaužys visus barjerus ir visus žmones atves į tai, kad jie pažins manąjį Tėvą ir tikės į gelbstinčią tiesą, kurią aš atėjau paskelbti. Net ir dabar karalystė yra šalia, ir kai kurie iš jūsų dar bus gyvi ir pamatys, kaip ateis Dievo viešpatavimas su galinga jėga.

"Ir tai, ką dabar mato jūsų akys, šita dvylikos paprastų vyrų mažytė pradžia, tikrai didės ir augs, kol galiausiai visa žemė tikrai bus prisipildžiusi manojų Tėvo garbinimo. Ir būtent ne tiek iš žodžių, kuriuos jūs tarsite, kiek iš to gyvenimo, kurį gyvensite, žmonės pažins, kad jūs buvote su manimi ir sužinojote apie karalystės tikrovę. Ir nors aš ir neapsunkinsiu jūsų proto jokia sielvarto našta, bet netrukus jūsų sieloms aš suteiksiu tą rimtą atsakomybę atstovauti man pasaulyje, kada aš tikrai neužilgo jus paliksiu, taip, kaip dabar aš atstovauju savajam Tėvui šitame gyvenime, kurį aš gyvenu materialiam kūne." Ir kada jis pabaigė kalbėti, tada atsistojo.

2. IŠVENTINIMAS

Jėzus dabar nurodė šiems dvylikai, kurie ką tik klausėsi jo pareiškimo dėl karalystės, suklupti ratu aplink jį. Tada Mokytojas uždėjo savo abi rankas ant kiekvieno apaštalo galvos, pradėdamas nuo Judo Iskarijoto ir baigdamas Andriejumi. Kada juos palaimino, tada ištiesė savo rankas ir meldėsi:

"Mano Tėve, aš dabar atvedu pas tave šituos vyrus, mano žinianešius. Iš mūsų vaikų žemėje aš pasirinkau šiuos dvyliką, kad jie žengtų pirmyn ir atstovautų man taip, kaip aš atėjau atstovauti tau. Mylėk juos ir būk su jais taip, kaip mylėjai mane ir kaip buvai su manimi. Ir dabar, mano Tėve, suteik šitiems žmonėms išminties, nes aš perduodu ateinančios karalystės visus reikalus į jų rankas. Ir aš norėčiau pabūti, jeigu tokia yra tavoji valia, kurį laiką žemėje, kad padėčiau jiems jų sunkiuose darbuose karalystės labui. Ir vėl, mano

righteousness, and in finding these, all other things essential to eternal survival shall be secured therewith. And now would I make it plain to you that this kingdom of my Father will not come with an outward show of power or with unseemly demonstration. You are not to go hence in the proclamation of the kingdom, saying, 'it is here' or 'it is there,' for this kingdom of which you preach is God within you.

140:1.6 (1569.3) "Whosoever would become great in my Father's kingdom shall become a minister to all; and whosoever would be first among you, let him become the server of his brethren. But when you are once truly received as citizens in the heavenly kingdom, you are no longer servants but sons, sons of the living God. And so shall this kingdom progress in the world until it shall break down every barrier and bring all men to know my Father and believe in the saving truth which I have come to declare. Even now is the kingdom at hand, and some of you will not die until you have seen the reign of God come in great power.

140:1.7 (1569.4) "And this which your eyes now behold, this small beginning of twelve commonplace men, shall multiply and grow until eventually the whole earth shall be filled with the praise of my Father. And it will not be so much by the words you speak as by the lives you live that men will know you have been with me and have learned of the realities of the kingdom. And while I would lay no grievous burdens upon your minds, I am about to put upon your souls the solemn responsibility of representing me in the world when I shall presently leave you as I now represent my Father in this life which I am living in the flesh." And when he had finished speaking, he stood up.

2. THE ORDINATION

140:2.1 (1569.5) Jesus now instructed the twelve mortals who had just listened to his declaration concerning the kingdom to kneel in a circle about him. Then the Master placed his hands upon the head of each apostle, beginning with Judas Iscariot and ending with Andrew. When he had blessed them, he extended his hands and prayed:

140:2.2 (1569.6) "My Father, I now bring to you these men, my messengers. From among our children on earth I have chosen these twelve to go forth to represent me as I came forth to represent you. Love them and be with them as you have loved and been with me. And now, my Father, give these men wisdom as I place all the affairs of the coming kingdom in their hands. And I would, if it is your will, tarry on earth a time to help them in their labors for the kingdom. And again, my Father, I thank you for these men, and I commit them to

Tėve, aš dėkoju tau už šiuos vyrus, ir aš atiduodu juos į tavąją globą, tuo tarpu aš dirbsiu toliau ir užbaigsiu tą darbą, kurį tu pavedei man atlikti.”

Kada Jėzus baigė melstis, apaštalai, kiekvienas vyras, liko savo vietose, nulenkę galvas. Ir praėjo daug minučių, kada net ir Petras išdrįso pakelti akis, kad pažvelgtų į savo Mokytoją. Vienas po kito jie apkabino Jėzų, bet nė vienas vyras neištarė nė žodžio. Įsivyravo didinga tyluma, tuo tarpu dangiškųjų būtybių gausybė žvelgė žemyn į šitą iškilmingą ir šventą sceną—visatos Kūrėją, perduodantį dieviškosios žmogaus brolystės reikalus žmogiškojo proto vadovavimui.

your keeping while I go on to finish the work you have given me to do.”

140:2.3 (1570.1) When Jesus had finished praying, the apostles remained each man bowed in his place. And it was many minutes before even Peter dared lift up his eyes to look upon the Master. One by one they embraced Jesus, but no man said aught. A great silence pervaded the place while a host of celestial beings looked down upon this solemn and sacred scene — the Creator of a universe placing the affairs of the divine brotherhood of man under the direction of human minds.

3. ĮŠVENTINIMO PAMOKSLAS

Tada Jėzus prašneko, sakydamas: “Dabar, kada jūs esate manojo Tėvo karalystės ambasadoriai, šituo jūs tapote tokia žmonių klase, kuri yra atskira ir skirtinga nuo visų likusiųjų žmonių žemėje. Dabar jūs nebesate kaip žmonės tarp žmonių, bet esate kaip kitos ir dangiškosios šalies apšviesti piliečiai tarp neišmanančių šito tamsaus pasaulio tvarinių. Nebeužtenka, kad jūs gyventumėte taip, kaip gyvenote iki šitos valandos, bet nuo šiol jūs privalote gyventi kaip tie, kurie paragavo geresnio gyvenimo šlovės ir buvo atsiųsti atgal į žemę to naujojo ir geresniojo pasaulio Valdovo ambasadoriais. Iš mokytojo tikimasi daugiau negu iš mokinio; iš šeimininko reikalaujama daugiau negu iš tarno. Iš dangiškosios karalystės piliečių reikalaujama daugiau negu iš žemiškųjų valdų gyventojų. Kai kurie dalykai, kuriuos netrukus jums pasakysiu, gali pasirodyti griežti, bet jūs apsisprendėte man atstovauti pasaulyje net ir taip, kaip dabar aš atstovauju Tėvui; ir kaip mano agentai žemėje jūs būsite įsipareigoję laikytis tų mokymų ir įpročių, kurie atspindi mirtingojo gyvenimo erdvės pasauliuose manusius idealus ir kuriuos aš demonstruoju savo žemiškuoju gyvenimu apreišdamas Tėvą, kuris yra danguje.

“Aš siunčiu jus, kad skelbtumėte laisvę dvasiniams belaisviams, džiaugsmą tiems, kurie yra baimės vergystėje, ir kad gydytumėte sergančius sutinkmai su manojo Tėvo danguje valia. Kada sutiksite prislėgtus mano vaikus, tada padrąsinkite juos, tardami:

“Tikrai laimingi yra vargšai dvasioje, nuolankieji, nes dangaus karalystės turtai priklauso jiems.

“Tikrai laimingi yra tie, kurie yra išalkę ir ištroškę teismo, nes jie tikrai bus pasotinti.

“Tikrai laimingi yra nuolankūs, nes jie pavaldės žemei.

“Tikrai laimingi yra turintys tyrą širdį, nes jie

3. THE ORDINATION SERMON

140:3.1 (1570.2) Then Jesus spoke, saying: “Now that you are ambassadors of my Father's kingdom, you have thereby become a class of men separate and distinct from all other men on earth. You are not now as men among men but as the enlightened citizens of another and heavenly country among the ignorant creatures of this dark world. It is not enough that you live as you were before this hour, but henceforth must you live as those who have tasted the glories of a better life and have been sent back to earth as ambassadors of the Sovereign of that new and better world. Of the teacher more is expected than of the pupil; of the master more is exacted than of the servant. Of the citizens of the heavenly kingdom more is required than of the citizens of the earthly rule. Some of the things which I am about to say to you may seem hard, but you have elected to represent me in the world even as I now represent the Father; and as my agents on earth you will be obligated to abide by those teachings and practices which are reflective of my ideals of mortal living on the worlds of space, and which I exemplify in my earth life of revealing the Father who is in heaven.

140:3.2 (1570.3) “I send you forth to proclaim liberty to the spiritual captives, joy to those in the bondage of fear, and to heal the sick in accordance with the will of my Father in heaven. When you find my children in distress, speak encouragingly to them, saying:

140:3.3 (1570.4) “Happy are the poor in spirit, the humble, for theirs are the treasures of the kingdom of heaven.

140:3.4 (1570.5) “Happy are they who hunger and thirst for righteousness, for they shall be filled.

140:3.5 (1570.6) “Happy are the meek, for they shall inherit the earth.

140:3.6 (1570.7) “Happy are the pure in heart, for they

tikrai pamatys Dievą.

“Ir net šitaip sakykite mano vaikams šiuos tolesnio dvasinio nuraminimo ir pažado žodžius:

“Tikrai laimingi yra tie, kurie gedi, nes jie tikrai bus paguosti. Tikrai laimingi yra tie, kurie verkia, nes jie tikrai gaus džiaugsmo dvasią.

“Tikrai laimingi yra gailestingieji, nes jiems tikrai bus parodytas gailestingumas.

“Tikrai laimingi yra taikdariai, nes jie tikrai bus vadinami Dievo sūnumis.

“Tikrai laimingi yra tie, kurie yra persekiojami už teisumą, nes dangaus karalystė yra būtent jų. Tikrai laimingi esate jūs, kada žmonės tikrai jus įžeidinėja ir kada jus persekioja ir kada jus visaip šmeižia. Džiūgaukite ir būkite nepaprastai laimingi, nes jums yra didis atpildas danguje.

“Mano sielos broliai, kuriuos aš siunčiu, jūs esate žemės druska, druska, kuri turi gelbėjimo skonį. Bet jeigu šitoji druska savo skonį yra praradusi, tai su kuo gi bus sūdoma? Nuo tos akimirkos ji bus niekam tikusi, tik išmesti ir būti trypiamai žmogaus kojų.

“Jūs esate pasaulio šviesa. Miesto, pastatyto ant kalvos, negalima paslėpti. Taip pat ir žmonės tikrai nedega žvakės ir nestato jos po gaubtu, bet ją įstato į žvakidę; ir ji šviečia visiems, kas yra namuose. Tegu ir jūsų šviesa prieš žmones šviečia taip, kad jie galėtų pamatyti jūsų gerus darbus ir kad jie imtų šlovinti jūsų Tėvą, kuris yra danguje.

“Aš išsiunčiu jus į pasaulį, kad atstovautumėte man ir veiktumėte kaip manojo Tėvo karalystės ambasadoriai, ir kada jūs išeisite skelbti gerųjų naujienų, tada pasitikėkite Tėvu, kurio žinianešiai esate. Nesipriešinkite neteisingumui prievarta; nepasitikėkite savo materialiu kūnu. Jeigu jūsų artimas sušers jums per dešinį skruostą, tada jam atgręžkite ir kitą skruostą. Būkite pasiruošę kęsti neteisingumą, o ne teistis tarpusavyje. Gėriu ir gailestingumu tarnaukite visiems, kurie kenčia ir vargsta.

“Aš sakau jums: Mylėkite savo priešus, darykite gerą tiems, kurie jūsų neapkenčia, laiminkite tuos, kurie jus keikia, ir melskitės už tuos, kurie su jumis elgiasi žiauriai. Ir ką, jūsų manymu, žmonės daryčiau aš, tą patį jiems darykite ir jūs.

“Jūsų Tėvas danguje yra toji priežastis, dėl kurios saulė šviečia tiek blogiems, tiek geriems žmonėms; lygiai taip pat jis siunčia lietų ant teisingųjų ir neteisingųjų. Jūs esate Dievo sūnūs; net ir dar daugiau, dabar jūs esate manojo Tėvo karalystės ambasadoriai. Būkite gailestingi, net ir

shall see God.

140:3.7 (1570.8) “And even so speak to my children these further words of spiritual comfort and promise:

140:3.8 (1570.9) “Happy are they who mourn, for they shall be comforted. Happy are they who weep, for they shall receive the spirit of rejoicing.

140:3.9 (1570.10) “Happy are the merciful, for they shall obtain mercy.

140:3.10 (1570.11) “Happy are the peacemakers, for they shall be called the sons of God.

140:3.11 (1570.12) “Happy are they who are persecuted for righteousness’ sake, for theirs is the kingdom of heaven. Happy are you when men shall revile you and persecute you and shall say all manner of evil against you falsely. Rejoice and be exceedingly glad, for great is your reward in heaven.

140:3.12 (1570.13) “My brethren, as I send you forth, you are the salt of the earth, salt with a saving savor. But if this salt has lost its savor, wherewith shall it be salted? It is henceforth good for nothing but to be cast out and trodden under foot of men.

140:3.13 (1570.14) “You are the light of the world. A city set upon a hill cannot be hid. Neither do men light a candle and put it under a bushel, but on a candlestick; and it gives light to all who are in the house. Let your light so shine before men that they may see your good works and be led to glorify your Father who is in heaven.

140:3.14 (1571.1) “I am sending you out into the world to represent me and to act as ambassadors of my Father’s kingdom, and as you go forth to proclaim the glad tidings, put your trust in the Father whose messengers you are. Do not forcibly resist injustice; put not your trust in the arm of the flesh. If your neighbor smites you on the right cheek, turn to him the other also. Be willing to suffer injustice rather than to go to law among yourselves. In kindness and with mercy minister to all who are in distress and in need.

140:3.15 (1571.2) “I say to you: Love your enemies, do good to those who hate you, bless those who curse you, and pray for those who spitefully use you. And whatsoever you believe that I would do to men, do you also to them.

140:3.16 (1571.3) “Your Father in heaven makes the sun to shine on the evil as well as upon the good; likewise he sends rain on the just and the unjust. You are the sons of God; even more, you are now the ambassadors of my Father’s kingdom. Be merciful, even as God is merciful, and in the eternal future of the kingdom you shall be perfect,

tokie, koks gailestingas yra Dievas, ir amžinojoje karalystės ateityje jūs būsite tobuli, net ir tokie, koks tobulas yra jūsų dangiškas Tėvas.

“Jūs esate siunčiami žmones gelbėti, ne juos teisti. Savo žemiškojo gyvenimo pabaigoje, jūs visi tikėsitės gailestingumo; dėl to aš reikalauju iš jūsų, kad per visą savo mirtingojo gyvenimą gailestingumą rodytumėte visiems savo sielos broliams materialiam kūne. Nedarykite klaidos, mėgindami iš savo brolio akies ištraukti krislą, kai jūsų pačių akyje yra rąstas. Iš pradžių išėmę rąstą iš savo paties akies, jūs galėsite geriau matyti, kad ištrauktumėte krislą ir iš savo brolio akies.

“Aiškiai suvokite tiesą; gyvenkite teisų gyvenimą be baimės; ir tokiu būdu jūs tikrai būsite mano apaštalai ir manojo Tėvo ambasadoriai. Jūs esate girdėję sakant: ‘Jeigu aklas ves aklą, į duobę įkris abu.’ Jeigu jūs norite į karalystę vesti kitus, tai patys privalote gyventi gyvosios tiesos ryškioje šviesoje. Visuose karalystės reikaluose aš jus raginu demonstruoti teisingą samprotavimą ir gilią išmintį. Neduokite šunims to, kas yra šventa, taip pat savo perlų nemėtykite ir prieš kiaules, kad jos savo kojomis nesutryptų jūsų brangakmenių ir neatsisuktų draskyti jūsų.

“Aš perspėju jus dėl netikrų pranašų, kurie ateis pas jus avies kailyje, tuo tarpu savo viduje jie yra plėšrūs vilkai. Iš jų vaisių jūs tikrai atpažinsite juos. Argi žmonės skina vynuoges nuo erškėčių arba figas nuo dagių? Taigi, kiekvienas geras medis veda gerus vaisius, bet blogas medis neša blogą vaisių. Geras medis negali vesti blogo vaisiaus, ir blogas medis taip pat negali duoti gero vaisiaus. Bet kokį medį, kuris neveda gerų vaisių, greitai iškerta ir įmeta į ugnį. Patekimą į dangaus karalystę nulemia būtent motyvas. Manasis Tėvas žiūri į žmonių širdis ir sprendžia pagal jų vidinius troškimus ir nuoširdžius ketinimus.

“Didžiąją karalystės teismo dieną, daugelis man sakys, ‘Argi mes nepranašavome tavo vardu ir argi tavo vardu nedarėme daugelio nuostabių darbų?’ Bet aš būsiu priverstas jiems pasakyti, ‘Aš jūsų niekada nepažinojau; pasitraukite nuo manęs tie, kurie esate netikri mokytojai.’ Bet kiekvienam, kuris išgirsta šitą reikalavimą ir nuoširdžiai vykdo savo užduotį, kad atstovautų man prieš žmones, net ir taip, kaip aš atstovavau savajam Tėvui prieš jus, tikrai bus plačiai atvertas įėjimas į manąją tarnystę ir į dangiškojo Tėvo karalystę.”

Niekada anksčiau apaštalai nebuvo girdėję Jėzaus šitaip kalbant, nes jis kalbėjo jiems kaip tas, kuris turi aukščiausiąją valdžią. Nuo kalno jie nusileido apie saulėlydį, bet nė vienas vyras nepateikė Jėzai nė vieno klausimo.

even as your heavenly Father is perfect.

140:3.17 (1571.4) “You are commissioned to save men, not to judge them. At the end of your earth life you will all expect mercy; therefore do I require of you during your mortal life that you show mercy to all of your brethren in the flesh. Make not the mistake of trying to pluck a mote out of your brother’s eye when there is a beam in your own eye. Having first cast the beam out of your own eye, you can the better see to cast the mote out of your brother’s eye.

140:3.18 (1571.5) “Discern the truth clearly; live the righteous life fearlessly; and so shall you be my apostles and my Father’s ambassadors. You have heard it said: ‘If the blind lead the blind, they both shall fall into the pit.’ If you would guide others into the kingdom, you must yourselves walk in the clear light of living truth. In all the business of the kingdom I exhort you to show just judgment and keen wisdom. Present not that which is holy to dogs, neither cast your pearls before swine, lest they trample your gems under foot and turn to rend you.

140:3.19 (1571.6) “I warn you against false prophets who will come to you in sheep’s clothing, while on the inside they are as ravening wolves. By their fruits you shall know them. Do men gather grapes from thorns or figs from thistles? Even so, every good tree brings forth good fruit, but the corrupt tree bears evil fruit. A good tree cannot yield evil fruit, neither can a corrupt tree produce good fruit. Every tree that does not bring forth good fruit is presently hewn down and cast into the fire. In gaining an entrance into the kingdom of heaven, it is the motive that counts. My Father looks into the hearts of men and judges by their inner longings and their sincere intentions.

140:3.20 (1571.7) “In the great day of the kingdom judgment, many will say to me, ‘Did we not prophesy in your name and by your name do many wonderful works?’ But I will be compelled to say to them, ‘I never knew you; depart from me you who are false teachers.’ But every one who hears this charge and sincerely executes his commission to represent me before men even as I have represented my Father to you, shall find an abundant entrance into my service and into the kingdom of the heavenly Father.”

140:3.21 (1571.8) Never before had the apostles heard Jesus speak in this way, for he had talked to them as one having supreme authority. They came down from the mountain about sundown, but no man asked Jesus a question.

4. JŪS ESATE ŽEMĖS DRUSKA

4. YOU ARE THE SALT OF THE EARTH

Vadinamasis “Pamokslas ant Kalno” nėra Jėzaus evangelija. Jame iš tiesų yra daug naudingo pamokymo, bet tai buvo Jėzaus nurodymas dvylikai apaštalų įšventinimo proga. Tai buvo Mokytojo asmeninė užduotis tiems, kurie turi eiti pamokslauti evangeliją ir trokšti atstovauti jam žmonių pasaulyje net ir taip, kaip jis taip išraiškingai ir tobulai atstovavo savajam Tėvui.

“Jūs esate žemės druska, druska, kuri turi gelbėjimo skonį. Bet jeigu šitoji druska savo skonį yra praradusi, tai su kuo gi bus sūdoma? Nuo tos akimirkos ji bus niekam tikusi, tik išmesti ir būti trypiamai žmonių kojų.”

Jėzaus laikais druska buvo brangi. Ji net buvo vartojama ir vietoje pinigų. Šiuolaikinis angliškasis žodis “salary” (“atlyginimas”) yra kilęs iš druskos (“salt”). Druska maistą ne tik pasūdo, bet taip pat jį ir išsaugo. Kitus produktus ji paskanina, ir šitokiu būdu ji tarnauja, kada būna naudojama.

“Jūs esate pasaulio šviesa. Miesto, pastatyto ant kalvos, negalima paslėpti. Taip pat ir žmonės tikrai nedega žvakės ir nestato jos po gaubtu, bet ją įstato į žvakidę; ir ji šviečia visiems, kas yra namuose. Tegu ir jūsų šviesa prieš žmones šviečia taip, kad jie galėtų pamatyti jūsų gerus darbus ir kad galėtų šlovinti jūsų Tėvą, kuris yra danguje.”

Nors šviesa ir išsklaido tamsą, bet taip pat ji gali būti ir tokia “akinanti,” kad suglumintų ir sugniuždytų. Mus įspėja, kad savo šviesą skleistume *taip*, jog mūsų bičiulius ji vestų į naujus ir dieviškus išaukštinto gyvenimo kelius. Mūsų šviesa turi šviesti taip, kad neatkreiptų dėmesio į save pačią. Net ir kiekvieno profesiją galima panaudoti kaip veiksmingą “reflektorių” šitos gyvenimo šviesos paskleidimui.

Stiprus charakteris neatsiranda dėl to, jog *nesielgiama* blogai, bet jis atsiranda dėl to, kad realiai yra daromas gėris. Nesavanaudiškumas yra žmogiškojo didingumo ženklas. Aukščiausieji saviraiškos lygiai yra pasiekiami garbinimu ir tarnystė. Laimingą ir aktyvų žmogų skatina ne baimė elgtis blogai, bet didžiulis noras elgtis gerai.

“Iš jų vaisių jūs tikrai atpažinsite juos.” Asmenybė iš pagrindų yra nesikeičianti; tai, kas keičiasi—auga—yra moralinis charakteris. Šiuolaikinių religijų pagrindinė klaida yra jų negatyvizmas. Tą medį, kuris neveda vaisių, “iškerta į ugnį.” Moralinė vertybė negali atsirasti vien tik dėl represijos—paklusimo reikalavimui “Nedrįsk.” Religiniam gyvenimui baimė ir gėda yra neverti motyvai. Religija yra veiksminga tik tada, kada apreiškia Dievo tėvystę ir sustiprina žmonių brolystę.

Veiksmingą gyvenimo filosofiją formuoja kosminės įžvalgos ir žmogaus emocinių reakcijų į visuomeninę ir ekonominę aplinką visumos

140:4.1 (1572.1) The so-called “Sermon on the Mount” is not the gospel of Jesus. It does contain much helpful instruction, but it was Jesus’ ordination charge to the twelve apostles. It was the Master’s personal commission to those who were to go on preaching the gospel and aspiring to represent him in the world of men even as he was so eloquently and perfectly representative of his Father.

140:4.2 (1572.2) “You are the salt of the earth, salt with a saving savor. But if this salt has lost its savor, wherewith shall it be salted? It is henceforth good for nothing but to be cast out and trodden under foot of men.”

140:4.3 (1572.3) In Jesus’ time salt was precious. It was even used for money. The modern word “salary” is derived from salt. Salt not only flavors food, but it is also a preservative. It makes other things more tasty, and thus it serves by being spent.

140:4.4 (1572.4) “You are the light of the world. A city set on a hill cannot be hid. Neither do men light a candle and put it under a bushel, but on a candlestick; and it gives light to all who are in the house. Let your light so shine before men that they may see your good works and be led to glorify your Father who is in heaven.”

140:4.5 (1572.5) While light dispels darkness, it can also be so “blinding” as to confuse and frustrate. We are admonished to let our light so shine that our fellows will be guided into new and godly paths of enhanced living. Our light should so shine as not to attract attention to self. Even one’s vocation can be utilized as an effective “reflector” for the dissemination of this light of life.

140:4.6 (1572.6) Strong characters are not derived from *not* doing wrong but rather from actually doing right. Unselfishness is the badge of human greatness. The highest levels of self-realization are attained by worship and service. The happy and effective person is motivated, not by fear of wrongdoing, but by love of right doing.

140:4.7 (1572.7) “By their fruits you shall know them.” Personality is basically changeless; that which changes — grows — is the moral character. The major error of modern religions is negativism. The tree which bears no fruit is “hewn down and cast into the fire.” Moral worth cannot be derived from mere repression — obeying the injunction “Thou shalt not.” Fear and shame are unworthy motivations for religious living. Religion is valid only when it reveals the fatherhood of God and enhances the brotherhood of men.

140:4.8 (1572.8) An effective philosophy of living is formed by a combination of cosmic insight and the total of one’s emotional reactions to the social and

suvienijimas. Prisiminkite: Nors paveldėtų potraukių negalima modifikuoti fundamentaliai, bet emocinę reakciją į tokius potraukius pakeisti galima; todėl moralinę prigimtį galima keisti, charakterį galima pagerinti. Stipriame charakteryje emocinės reakcijos yra integruotos ir koordinuotos, ir šitaip yra sukuriamas suvienytas asmenybė. Nepakankamas suvienijimas silpnina moralią prigimtį ir sukelia nepasitenkinimą.

Be vertingo tikslo, gyvenimas tampa beprasmiškas ir nenaudingas, ir dėl to atsiranda didelis nepasitenkinimas. Jėzaus kalba, įšventinant šiuos dvylika, sudaro pagrindinę gyvenimo filosofiją. Jėzus ragino savo pasekėjus naudoti patirtinį įtikėjimą. Jis įspėjo juos nepasikliauti vien tik intelektualiu sutikimu, patiklumu, ir pripažintu autoritetu.

Švietimas turėtų būti toks būdas, kaip sužinoti (atrasti) mūsų natūralių ir paveldėtų potraukių patenkinimo geresnius metodus, o iš šitų pagerintų emocinio pasitenkinimo būdų atsirandanti visuma yra laimė. Laimė mažai priklauso nuo aplinkos, nors maloni aplinka didelę dalimi gali prie jos prisidėti.

Kiekvienas mirtingasis iš tikrųjų nori būti puikus asmuo, būti tobulas, net ir toks tobulas, koks tobulas yra Tėvas danguje, ir toks pasiekimas yra įmanomas, nes galų gale „visata yra iš tikrųjų tėviška.“

5. TEVIŠKA IR BROLIŠKA MEILĖ

Nuo Pamokslo ant Kalno iki kalbos per Paskutinįją Vakarienę, Jėzus savo pasekėjus mokė, kad jie rodytų *tėvišką*, o ne *brolišką* meilę. Broliška meilė jūsų artimą mylėtų taip, kaip jūs mylite save patį, ir tai būtų tolygu „auksinės taisyklės“ įgyvendinimui. Bet tėviška meilė reikalautų, kad savo bičiulius mirtinguosius jūs mylėtumėte taip, kaip jus myli Jėzus.

Jėzus žmoniją myli dualistine meile. Žemėje jis gyveno kaip dviguba asmenybė—žmogiškoji ir dieviškoji. Kaip Dievo Sūnus jis žmogų myli tėviška meile—jis yra žmogaus Kūrėjas, jo visatos Tėvas. Kaip Žmogaus Sūnus, Jėzus mirtinguosius myli kaip brolis—jis iš tikrųjų buvo žmogus tarp žmonių.

Jėzus nesitikėjo, kad jo pasekėjai pasieks neįmanomą broliškos meilės pasireiškimą, bet jis iš tiesų tikėjosi iš jų, kad jie taip stengsis būti panašūs į Dievą—būti tokie tobuli, net koks tobulas yra Dievas danguje—jog galėtų pradėti žiūrėti į žmogų taip, kaip Dievas žiūri į savo tvarinius, ir dėl to galėtų pamilti žmones taip, kaip juos myli Dievas—jog parodytų tėviškos meilės pradžią. Duodamas šiuos patarimus dvylikai apaštalų, Jėzus stengėsi atskleisti šitą naują

economic environment. Remember: While inherited urges cannot be fundamentally modified, emotional responses to such urges can be changed; therefore the moral nature can be modified, character can be improved. In the strong character emotional responses are integrated and co-ordinated, and thus is produced a unified personality. Deficient unification weakens the moral nature and engenders unhappiness.

140:4.9 (1572.9) Without a worthy goal, life becomes aimless and unprofitable, and much unhappiness results. Jesus' discourse at the ordination of the twelve constitutes a master philosophy of life. Jesus exhorted his followers to exercise experiential faith. He admonished them not to depend on mere intellectual assent, credulity, and established authority.

140:4.10 (1573.1) Education should be a technique of learning (discovering) the better methods of gratifying our natural and inherited urges, and happiness is the resulting total of these enhanced techniques of emotional satisfactions. Happiness is little dependent on environment, though pleasing surroundings may greatly contribute thereto.

140:4.11 (1573.2) Every mortal really craves to be a complete person, to be perfect even as the Father in heaven is perfect, and such attainment is possible because in the last analysis the “universe is truly fatherly.”

5. FATHERLY AND BROTHERLY LOVE

140:5.1 (1573.3) From the Sermon on the Mount to the discourse of the Last Supper, Jesus taught his followers to manifest *fatherly* love rather than *brotherly* love. Brotherly love would love your neighbor as you love yourself, and that would be adequate fulfillment of the “golden rule.” But fatherly affection would require that you should love your fellow mortals as Jesus loves you.

140:5.2 (1573.4) Jesus loves mankind with a dual affection. He lived on earth as a twofold personality — human and divine. As the Son of God he loves man with a fatherly love — he is man's Creator, his universe Father. As the Son of Man, Jesus loves mortals as a brother — he was truly a man among men.

140:5.3 (1573.5) Jesus did not expect his followers to achieve an impossible manifestation of brotherly love, but he did expect them to so strive to be like God — to be perfect even as the Father in heaven is perfect — that they could begin to look upon man as God looks upon his creatures and therefore could begin to love men as God loves them — to show forth the beginnings of a fatherly affection. In the course of these exhortations to the twelve apostles, Jesus sought to reveal this new

tėviškos meilės sampratą tiek, kiek ji yra susieta su tam tikrais emociniais požiūriais, susijusiais su didelio skaičiaus visuomeninių prisiderinimų prie aplinkos įgyvendinimu.

Mokytojas, atkreipdamas dėmesį į keturis *įtikėjimo* požymius, šitą svarbią kalbą pradėjo kaip įžangą į vėliau pateiktas savo keturias transcendentines ir aukščiausias *tėviškos meilės* reakcijas kaip kontrastą tiesiog broliškos meilės apribojimams.

Iš pradžių jis kalbėjo apie tuos, kurie yra vargšai dvasioje, išalkę teismo, nuolankūs, ir kurie turi tyrą širdį. Iš tokių dvasių suvokiančių mirtingųjų galima tikėtis, kad jie pasieks tokius dieviškojo nesavanaudiškumo lygius, jog galėtų pamėginti išreikšti tą stebinantį *tėviškos meilės* panaudojimą; kad net ir gedėdami jie turės galios tam, jog rodytų gailestingumą, skatintų ramybę, ir išvengtų persekiojimus, ir per visas šitas išbandymų situacijas net ir nepatrauklią žmoniją mylėtų tėviška meile. Tėvo meilė gali pasiekti tokius atsidavimo lygius, kurie neišmatuojamai pranoksta brolio meilę.

Įtikėjimas į šituos palaimingus nurodymus ir meilė jiems stiprina moralų charakterį ir sukuria laimę. Baimė ir pyktis silpnina charakterį ir griaučia laimę. Šitas svarbus pamokslas prasidėjo laimės gaida.

1. *„Tikrai laimingi yra vargšai dvasioje—nuolankieji.“* Vaikui, laimė yra betarpiško trokštamo malonumo patenkinimas. Suaugęs nori pasėti savęs atsižadėjimo sėklas tam, kad vėliau nuimtų išaugusios laimės derlių. Jėzaus laikais ir nuo to meto iki šiol, laimė per daug dažnai buvo siejama su turto turėjimu. Pasakojime apie fariziejų ir mokesčių rinkėją, besimeldžiančius šventykloje, vienas jautėsi turtingas dvasioje—egoistiškas; kitas jautėsi „vargšas dvasioje“—nuolankus. Vienas buvo savimi patenkintas; kitas buvo supratingas ir ieškantis tiesos. Vargšai dvasioje ieško dvasinio turto tikslų—ieško Dievo. Ir tokiems tiesos ieškotojams nereikia laukti atlygio tolimoje ateityje; jiems atlyginama *dabar*. Jie dangaus karalystę suranda savo pačių širdyse, ir tokią laimę patiria *dabar*.

2. *„Tikrai laimingi yra tie, kurie yra išalkę ir ištroškę teismo, nes jie tikrai bus pasotinti.“* Tik tai tie, kurie yra vargšai dvasioje, visą laiką bus išalkę teismo. Tik tai nuolankūs ieško dieviškosios stiprybės ir trokšta dvasinės galios. Bet pavojingiausia sąmoningai įsitraukti į dvasinį pasninkavimą tam, kad pagerintum savo apetitą dvasiniams apdovanojimams. Fizinis pasninkavimas tampa pavojingas po keturių ar penkių dienų; pasninkaujantysis gali prarasti bet kokį potraukį maistui. Ilgalais pasninkavimas, ar jis būtų fizinis ar dvasinis, turi polinkį sunaikinti alkį.

concept of *fatherly love* as it is related to certain emotional attitudes concerned in making numerous environmental social adjustments.

140:5.4 (1573.6) The Master introduced this momentous discourse by calling attention to four *faith* attitudes as the prelude to the subsequent portrayal of his four transcendent and supreme reactions of fatherly love in contrast to the limitations of mere brotherly love.

140:5.5 (1573.7) He first talked about those who were poor in spirit, hungered after righteousness, endured meekness, and who were pure in heart. Such spirit-discerning mortals could be expected to attain such levels of divine selflessness as to be able to attempt the amazing exercise of *fatherly affection*; that even as mourners they would be empowered to show mercy, promote peace, and endure persecutions, and throughout all of these trying situations to love even unlovely mankind with a fatherly love. A father's affection can attain levels of devotion that immeasurably transcend a brother's affection.

140:5.6 (1573.8) The faith and the love of these beatitudes strengthen moral character and create happiness. Fear and anger weaken character and destroy happiness. This momentous sermon started out upon the note of happiness.

140:5.7 (1573.9) 1. “Happy are the poor in spirit — the humble.” To a child, happiness is the satisfaction of immediate pleasure craving. The adult is willing to sow seeds of self-denial in order to reap subsequent harvests of augmented happiness. In Jesus' times and since, happiness has all too often been associated with the idea of the possession of wealth. In the story of the Pharisee and the publican praying in the temple, the one felt rich in spirit — egotistical; the other felt “poor in spirit” — humble. One was self-sufficient; the other was teachable and truth-seeking. The poor in spirit seek for goals of spiritual wealth — for God. And such seekers after truth do not have to wait for rewards in a distant future; they are rewarded *now*. They find the kingdom of heaven within their own hearts, and they experience such happiness *now*.

140:5.8 (1574.1) 2. “Happy are they who hunger and thirst for righteousness, for they shall be filled.” Only those who feel poor in spirit will ever hunger for righteousness. Only the humble seek for divine strength and crave spiritual power. But it is most dangerous to knowingly engage in spiritual fasting in order to improve one's appetite for spiritual endowments. Physical fasting becomes dangerous after four or five days; one is apt to lose all desire for food. Prolonged fasting, either physical or spiritual, tends to destroy hunger.

Patirtinis teisumas yra malonumas, o ne pareiga. Jėzaus teisumas yra dinamiška meilė—tėviška-broliška stipri meilė. Tai nėra negatyvus arba tu-nedrįsk pobūdžio teisumas. Kaip gi kas nors gali turėti alkį tam, kas yra negatyvu—kažkokiam “nedaryk”?

Nėra taip lengva išmokyti vaiko protą šitų dviejų pirmųjų palaimingų nurodymų, bet subrendęs protas jų reikšmę turėtų suvokti.

3. *“Tikrai laimingi yra nuolankūs, nes jie paveldės žemę.”* Tikras nuolankumas neturi sąsajos su baime. Vietoje šito, tai yra žmogaus, bendraujančio su Dievu, požiūris—“Tebūnie tavoji valia.” Jį sudaro kantrybė ir ištvermė ir motyvuoja nepalaužiamas įtikėjimas į paklūstančią įstatymui ir draugišką visatą. Jis nugali visas viliones sukilti prieš dieviškąjį vadovavimą. Jėzus buvo idealiai nuolankus Urantijos žmogus, ir jis paveldėjo milžinišką visatą.

4. *“Tikrai laimingi yra turintys tyrą širdį, nes jie tikrai pamatys Dievą.”* Dvasinis tyrumas nėra negatyvi savybė, išskyrus tik tai, kad jis neturi įtarumo ir keršto. Aptardamas tyrumą, Jėzus neketino nagrinėti išskirtinai žmogiškojo lytinio požiūrio. Jis daugiau turėjo mintyje tą įtikėjimą, kurį žmogus turėtų jausti savo bičiuliui žmogui; tą įtikėjimą, kurį jaučia vienas iš tėvų savo vaikui, ir kuris įgalina jį mylėti savo bičiulius net ir taip, kaip juos mylėtų tėvas. Tėvo meilei nereikia lepinimo, ir ji netoleruoja blogio, bet visada ji yra anticiniška. Tėviška meilė turi savo vienintelį tikslą, ir ji visada ieško to, kas žmoguje yra geriausia; tai yra tikrojo tėvo požiūris.

Matyti Dievą—įtikėjimu—reiškia įgauti tikrą dvasinę įžvalgą. O dvasinė įžvalga sustiprina Derintojo vadovavimą, ir visa tai galiausiai padidina Dievo-sąmonę. Ir kada jūs pažįstate Tėvą, tada jums yra patvirtinamas dieviškosios sūnystės užtikrinimas, ir jūs galite vis labiau mylėti kiekvieną iš savo brolių materialiaame kūne, ne tik tai kaip brolis—broliška meile—bet taip pat ir kaip tėvas—stipria tėviška meile.

Šią patarimą lengvai įsisavina net ir vaikas. Vaikai yra natūraliai patiklūs, ir tėvai turėtų pasirūpinti tuo, kad šito paprasto įtikėjimo jie neprarastų. Bendraudami su vaikais, venkite bet kokios apgaulės ir susilaikykite nuo to, kas sukeltų įtarumą. Išmintingai padėkite jiems pasirinkti savo herojus ir išsirinkti savo gyvenimo veiklą.

Ir tada Jėzus savo pasekėjus mokė toliau, kaip įgyvendinti visos žmogiškosios kovos pagrindinį tikslą—tobulumą—net ir dieviškąjį pasiekimą. Visada jis patardavo jiems: “Būkite tobuli, net ir tokie, koks tobulas yra jūsų Tėvas danguje.” Jis tiems dvylikai nenurodė, kad jie savo artimą mylėtų taip, kaip jie myli patys save. Tai būtų buvęs vertingas pasiekimas; tai būtų parodę

140:5.9 (1574.2) Experiential righteousness is a pleasure, not a duty. Jesus’ righteousness is a dynamic love — fatherly-brotherly affection. It is not the negative or thou-shalt-not type of righteousness. How could one ever hunger for something negative — something “not to do”?

140:5.10 (1574.3) It is not so easy to teach a child mind these first two of the beatitudes, but the mature mind should grasp their significance.

140:5.11 (1574.4) 3. “Happy are the meek, for they shall inherit the earth.” Genuine meekness has no relation to fear. It is rather an attitude of man co-operating with God — “Your will be done.” It embraces patience and forbearance and is motivated by an unshakable faith in a lawful and friendly universe. It masters all temptations to rebel against the divine leading. Jesus was the ideal meek man of Urantia, and he inherited a vast universe.

140:5.12 (1574.5) 4. “Happy are the pure in heart, for they shall see God.” Spiritual purity is not a negative quality, except that it does lack suspicion and revenge. In discussing purity, Jesus did not intend to deal exclusively with human sex attitudes. He referred more to that faith which man should have in his fellow man; that faith which a parent has in his child, and which enables him to love his fellows even as a father would love them. A father’s love need not pamper, and it does not condone evil, but it is always anticynical. Fatherly love has singleness of purpose, and it always looks for the best in man; that is the attitude of a true parent.

140:5.13 (1574.6) To see God — by faith — means to acquire true spiritual insight. And spiritual insight enhances Adjuster guidance, and these in the end augment God-consciousness. And when you know the Father, you are confirmed in the assurance of divine sonship, and you can increasingly love each of your brothers in the flesh, not only as a brother — with brotherly love — but also as a father — with fatherly affection.

140:5.14 (1574.7) It is easy to teach this admonition even to a child. Children are naturally trustful, and parents should see to it that they do not lose that simple faith. In dealing with children, avoid all deception and refrain from suggesting suspicion. Wisely help them to choose their heroes and select their lifework.

140:5.15 (1574.8) And then Jesus went on to instruct his followers in the realization of the chief purpose of all human struggling — perfection — even divine attainment. Always he admonished them: “Be you perfect, even as your Father in heaven is perfect.” He did not exhort the twelve to love their neighbors as they loved themselves. That would have been a worthy achievement; it would have indicated the achievement of brotherly love. He rather

broliškos meilės pasiekimą. Vietoje šito jis savo apaštalams patarė, kad jie mylėtų žmones taip, kaip juos myli jis—mylėti tėviška, o taip pat ir broliška stipria meile. Ir tą jis pailiustravo, pabrėždamas tėviškos meilės keturias aukščiausias reakcijas:

1. *“Tikrai laimingi yra tie, kurie gedi, nes jie tikrai bus paguosti.”* Vadinamasis blaivus protas arba tai, kas yra geriausia logikoje, niekada nesiūlytų, jog laimę galima kildinti iš gedulo. Bet Jėzus neturėjo omeny išorinio arba demonstratyvaus gedėjimo. Jis darė aliuziją į minkštaširdiškumo emocinį požiūrį. Daroma didžiulė klaida, kada berniukai ir jaunuoliai yra mokomi, jog rodyti švelnumą arba kitaip išreikšti emocionalių jausmą arba fizinę kančią yra nevyriška. Užuojauta yra tiek vyro, tiek moters vertinga savybė. Nebūtina būti beširdžiam, norint būti vyriškam. Taip ugdyti drąsius vyrus yra ydingas kelias. Didingieji pasaulio vyrai nebijojo gedėti. Mozė, gedėtojas, buvo didingesnis žmogus tiek už Samsoną, tiek už Galiotą. Mozė buvo nuostabus vadas, bet taip pat jis buvo ir nuolankus vyras. Jautrumas ir reagavimas į žmogaus reikmes sukuria tikrą ir tvirtą laimę, tuo tarpu tokie gerumo požiūriai apsaugo sielą nuo pykčio, neapykantos, ir įtarumo griaušančių poveikių.

2. *“Tikrai laimingi yra gailestingieji, nes jiems tikrai bus parodytas gailestingumas.”* Gailestingumas čia reiškia pačios tikriausios draugystės—kupino meilės gėrio—aukštį, gylį, ir plotį. Kartais gailestingumas gali būti pasyvus, bet čia jis yra aktyvus ir dinamiškas—aukščiausio laipsnio tėviškumas. Mylintis tėvas patiria nedaug sunkumo atleisdamas savo vaikui, net ir daug kartų. Ir nesugadintas vaikas jaučia natūralų troškimą palengvinti kentėjimą. Vaikai paprastai yra geri ir užjaučia, kada yra pakankamai paūgėję, kad įvertintų realias sąlygas.

3. *“Tikrai laimingi yra taikdariai, nes jie tikrai bus vadinami Dievo sūnumis.”* Jėzaus besiklausantieji troško karinio išsilaisvinimo, o ne taikdarių. Bet Jėzaus ramybė nėra pacifistinio ar negatyvaus pobūdžio. Išbandymų ir persekiojimų akivaizdoje jis sakė: “Savąją ramybę aš palieku jums.” “Tegu nebūna jūsų širdis sunerimusi, taip pat tegu ji nebijo.” Būtent tokia ramybė užkerta kelią naikinantiems konfliktams. Asmeninė ramybė asmenybę integruoja. Visuomeninė ramybė užkerta kelią baimei, gobšumui, ir pykčiui. Politinė ramybė užkerta kelią rasiniam antagonizmui, nacionaliniam įtarumui, ir karui. Ramybės įgyvendinimas yra vaistas nuo nepasitikėjimo ir įtarumo.

Vaikus galima lengvai išmokyti, kad veiktų kaip taikdariai. Jiems patinka veikti kartu kaip komandai; jie mėgsta žaisti drauge. Kitu metu Mokytojas sakė: “Kas savąją gyvybę išsaugos, tas

admonished his apostles to love men as he had loved them — to love with a *fatherly* as well as a brotherly affection. And he illustrated this by pointing out four supreme reactions of fatherly love:

140:5.16 (1575.1) 1. “Happy are they who mourn, for they shall be comforted.” So-called common sense or the best of logic would never suggest that happiness could be derived from mourning. But Jesus did not refer to outward or ostentatious mourning. He alluded to an emotional attitude of tenderheartedness. It is a great error to teach boys and young men that it is unmanly to show tenderness or otherwise to give evidence of emotional feeling or physical suffering. Sympathy is a worthy attribute of the male as well as the female. It is not necessary to be calloused in order to be manly. This is the wrong way to create courageous men. The world’s great men have not been afraid to mourn. Moses, the mourner, was a greater man than either Samson or Goliath. Moses was a superb leader, but he was also a man of meekness. Being sensitive and responsive to human need creates genuine and lasting happiness, while such kindly attitudes safeguard the soul from the destructive influences of anger, hate, and suspicion.

140:5.17 (1575.2) 2. “Happy are the merciful, for they shall obtain mercy.” Mercy here denotes the height and depth and breadth of the truest friendship — loving-kindness. Mercy sometimes may be passive, but here it is active and dynamic — supreme fatherliness. A loving parent experiences little difficulty in forgiving his child, even many times. And in an unspoiled child the urge to relieve suffering is natural. Children are normally kind and sympathetic when old enough to appreciate actual conditions.

140:5.18 (1575.3) 3. “Happy are the peacemakers, for they shall be called the sons of God.” Jesus’ hearers were longing for military deliverance, not for peacemakers. But Jesus’ peace is not of the pacific and negative kind. In the face of trials and persecutions he said, “My peace I leave with you.” “Let not your heart be troubled, neither let it be afraid.” This is the peace that prevents ruinous conflicts. Personal peace integrates personality. Social peace prevents fear, greed, and anger. Political peace prevents race antagonisms, national suspicions, and war. Peacemaking is the cure of distrust and suspicion.

140:5.19 (1575.4) Children can easily be taught to function as peacemakers. They enjoy team activities; they like to play together. Said the Master at another time: “Whosoever will save his

ją tikrai praras, tačiau, kas savąją gyvybę praras, tas ją tikrai suras.”

4 . “Tikrai laimingi yra tie, kurie yra persekiojami už teisumą, nes dangaus karalystė yra būtent jų. Tikrai laimingi esate jūs, kada žmonės jus tikrai įžeidinėja ir kada jus persekioja ir kada jus visai šmeižia. Džiūgaukite ir būkite nepaprastai laimingi, nes jums yra didis atpildas danguje.”

Taip dažnai iš tiesų po ramybės ateina persekiojimai. Bet jauni žmonės ir drąsūs suaugusieji niekada nesikrato sunkumų ar pavojaus. “Žmogus neturi didingesnės meilės kaip savąją gyvybę paaukoti už savo draugus.” Ir tėviška meilė gali lengvai padaryti visus šituos dalykus—dalykus, kuriuos broliška meilė vargu ar galėtų aprėpti. Ir galutinis persekiojimo derlius visada buvo pažanga.

Vaikai visada atsiliepia į drąsos iššūkį. Jaunimas visą laiką nori “pademonstruoti drąsą.” Ir kiekvienas vaikas turėtų nuo mažens mokytis, kaip pasiaukoti.

Ir tokiu būdu yra atskleista, jog Pamokslo ant Kalno palaimingi nurodymai remiasi įtikėjimu ir meile, o ne įstatymu—etika ir pareiga.

Tėviška meilė patiria palaimą, kad atsako gėriu į blogį—daro gėrį atsimokėdama už neteisingumą.

6. ĮŠVENTINIMO VAKARAS

Sekmadienio vakarą, pasiekę Zabediejaus namus po to, kada nusileido nuo kalnų, esančių į šiaurę nuo Kapernaumo, Jėzus ir šie dvylika kukliai pavakarieniavo. Po šito, tuo metu, kada Jėzus vaikštinėjo palei pakrantę, šie dvylika šnekėjosi tarpusavyje. Po trumpo pasitarimo, tuo metu, kada dvyniai įkūrė nedidelį laužą, kad pasišildytų ir kad būtų daugiau šviesos, Andriejus išėjo surasti Jėzaus, o kada jį pasivijo, tada tarė: “Mokytojau, mano sielos broliai negali suvokti to, ką tu pasakei apie karalystę. Mes nesijaučiame gebantys pradėti šitą darbą, kol tu nesuteiksi mums tolimesnių pamokymų. Aš atėjau, kad paprašyčiau tavęs prisijungti prie mūsų sode ir padėti mums suprasti tavųjų žodžių prasmę.” Ir Jėzus nuėjo su Andriejumi susitikti su apaštalais.

Kada jis atėjo į sodą, tada surinko apaštalus aplink save ir mokė juos toliau, sakdamas: “Jums sunku suvokti mano žinią, nes naują mokymą norite kurti tiesiai ant to, kas yra sena, bet aš pareiškiu, kad jūs turite gimti iš naujo. Jūs turite viską pradėti iš naujo kaip maži vaikai ir norėti pasitikėti mano mokymu ir tikėti į Dievą. Naujoji karalystės evangelija negali būti sukurta, kad derintųsi su tuo, kas yra. Jūs laikotės klaidingų

life shall lose it, but whosoever will lose his life shall find it.”

140:5.20 (1575.5) 4. “Happy are they who are persecuted for righteousness’ sake, for theirs is the kingdom of heaven. Happy are you when men shall revile you and persecute you and shall say all manner of evil against you falsely. Rejoice and be exceedingly glad, for great is your reward in heaven.”

140:5.21 (1575.6) So often persecution does follow peace. But young people and brave adults never shun difficulty or danger. “Greater love has no man than to lay down his life for his friends.” And a fatherly love can freely do all these things — things which brotherly love can hardly encompass. And progress has always been the final harvest of persecution.

140:5.22 (1575.7) Children always respond to the challenge of courage. Youth is ever willing to “take a dare.” And every child should early learn to sacrifice.

140:5.23 (1575.8) And so it is revealed that the beatitudes of the Sermon on the Mount are based on faith and love and not on law — ethics and duty.

140:5.24 (1575.9) Fatherly love delights in returning good for evil — doing good in retaliation for injustice.

6. THE EVENING OF THE ORDINATION

140:6.1 (1576.1) Sunday evening, on reaching the home of Zebedee from the highlands north of Capernaum, Jesus and the twelve partook of a simple meal. Afterward, while Jesus went for a walk along the beach, the twelve talked among themselves. After a brief conference, while the twins built a small fire to give them warmth and more light, Andrew went out to find Jesus, and when he had overtaken him, he said: “Master, my brethren are unable to comprehend what you have said about the kingdom. We do not feel able to begin this work until you have given us further instruction. I have come to ask you to join us in the garden and help us to understand the meaning of your words.” And Jesus went with Andrew to meet with the apostles.

140:6.2 (1576.2) When he had entered the garden, he gathered the apostles around him and taught them further, saying: “You find it difficult to receive my message because you would build the new teaching directly upon the old, but I declare that you must be reborn. You must start out afresh as little children and be willing to trust my teaching and believe in God. The new gospel of the kingdom cannot be made to conform to that which

sampratų apie Žmogaus Sūnų ir jo misiją žemėje. Bet nedarykite klaidos manydami, jog aš atėjau tam, kad pašalinčiau įstatymą ir pranašus; aš neatėjau griauti, bet atėjau suteikti pasitenkinimą, išplėsti ir apšviesti. Aš atėjau ne tam, kad pažeisčiau įstatymą, bet vietoje šito aš atėjau tam, kad šituos naujus įsakymus įrašyčiau jūsų širdyse.

“Aš reikalauju iš jūsų tokio teismo, kuris pranoksta teismą tų, kurie stengiasi įgauti Tėvo palankumą išmaldos davimu, malda, ir pasninkavimu. Jeigu jūs tikrai norite įeiti į karalystę, tuomet jūs turite turėti tokį teismą, kurį sudaro meilė, gailestingumas, ir tiesa—tas nuoširdus troškimas vykdyti manojo Tėvo danguje valią.”

Tada tarė Simonas Petras: “Mokytojau, jeigu tu turi naują įsakymą, tai mes norėtume jį išgirsti. Apreikšk mums naująjį kelią.” Jėzus atsakė Petriui: “Jūs esate girdėję sakant tuos, kurie moko įstatymo: ‘Nežudyk; tas, kuris nužudys, bus teisiamas.’ Bet aš žiūriu, kas yra už to veiksmo, kad atskleisčiau motyvą. Aš pareiškiu jums, jog kiekvienam, kuris pyksta ant savo brolio, gresia pasmerkimas. Tam, kuris savo širdyje puoselėja neapykantą ir mintyse rengia kerštą, gresia teismas. Apie savo bičiulius jūs turite spręsti pagal jų darbus; Tėvas danguje sprendžia pagal ketinimą.

“Jūs esate girdėję įstatymo mokytojus sakant, ‘Nesvetimauk.’ Bet aš jums sakau, jog kiekvienas vyras, kuris žiūri į moterį turėdamas ketinimą patenkinti geidulį, jau svetimauja su ja savo širdyje. Jūs galite spręsti apie žmones tikrai iš jų veiksmų, bet manasis Tėvas žvelgia į savo vaikų širdis, ir juos teisia gailestingai sutinkamai su jų ketinimais ir tikraisiais troškimais.”

Jėzus ketino toliau aptarti kitus įsakymus, kada Jokūbas Zabediejus nutraukė jį, paklausdamas: “Mokytojau, ko mums žmones mokyti dėl skyrybų? Ar mes turime leisti vyrai skirtis su savo žmona, kaip buvo nurodęs Mozė?” Ir kada Jėzus išgirdo šitą klausimą, tada jis paaiškino: “Aš neatėjau tam, kad kurčiau įstatymus, bet atėjau tam, kad apšviesčiau. Aš atėjau ne tam, kad reformuočiau šito pasaulio karalystes, bet vietoje šito, kad įkurčiau dangaus karalystę. Tai nėra Tėvo valia, kad aš pasiduočiau pagundai mokyti jus valdymo, prekybos, ar visuomeninio elgesio taisyklių, kurios, nors gali būti ir geros šiam laikui, bus visiškai netinkamos kito amžiaus visuomenei. Aš esu žemėje vien tikrai tam, kad žmogaus protą paguosčiau, jo dvasią išvaduočiau, ir jo sielą išgelbėčiau. Bet aš tikrai pasakysiu, kas susiję su šituo skyrybų klausimu, jog, nors Mozė ir palankiai žvelgė į tokius dalykus, visiškai ne taip buvo Adomo laikais ir Sode.”

is. You have wrong ideas of the Son of Man and his mission on earth. But do not make the mistake of thinking that I have come to set aside the law and the prophets; I have not come to destroy but to fulfill, to enlarge and illuminate. I come not to transgress the law but rather to write these new commandments on the tablets of your hearts.

140:6.3 (1576.3) “I demand of you a righteousness that shall exceed the righteousness of those who seek to obtain the Father’s favor by almsgiving, prayer, and fasting. If you would enter the kingdom, you must have a righteousness that consists in love, mercy, and truth — the sincere desire to do the will of my Father in heaven.”

140:6.4 (1576.4) Then said Simon Peter: “Master, if you have a new commandment, we would hear it. Reveal the new way to us.” Jesus answered Peter: “You have heard it said by those who teach the law: ‘You shall not kill; that whosoever kills shall be subject to judgment.’ But I look beyond the act to uncover the motive. I declare to you that every one who is angry with his brother is in danger of condemnation. He who nurses hatred in his heart and plans vengeance in his mind stands in danger of judgment. You must judge your fellows by their deeds; the Father in heaven judges by the intent.

140:6.5 (1576.5) “You have heard the teachers of the law say, ‘You shall not commit adultery.’ But I say to you that every man who looks upon a woman with intent to lust after her has already committed adultery with her in his heart. You can only judge men by their acts, but my Father looks into the hearts of his children and in mercy adjudges them in accordance with their intents and real desires.”

140:6.6 (1576.6) Jesus was minded to go on discussing the other commandments when James Zebedee interrupted him, asking: “Master, what shall we teach the people regarding divorcement? Shall we allow a man to divorce his wife as Moses has directed?” And when Jesus heard this question, he said: “I have not come to legislate but to enlighten. I have come not to reform the kingdoms of this world but rather to establish the kingdom of heaven. It is not the will of the Father that I should yield to the temptation to teach you rules of government, trade, or social behavior, which, while they might be good for today, would be far from suitable for the society of another age. I am on earth solely to comfort the minds, liberate the spirits, and save the souls of men. But I will say, concerning this question of divorcement, that, while Moses looked with favor upon such things, it was not so in the days of Adam and in the Garden.”

Po to, kada apaštalai šiek tiek pasišnekėjo tarpusavyje, Jėzus tęsė toliau: „Visada jūs turite suvokti bet kokio mirtingojo elgesio du požiūrius— žmogiškąjį ir dieviškąjį; materialaus kūno kelius ir dvasios kelią; laiko įvertinimą ir amžinybės požiūrį.“ Ir nors šie dvylika nesugebėjo suprasti visko, ko jis juos mokė, bet šitas mokymas jiems iš tikrųjų padėjo.

Ir tada Jėzus pasakė: „Bet ties mano mokymu jūs suklypsite, nes esate linkę manąją žinią aiškinti tiesiogine prasme; jums sunku suvokti mano mokymo dvasią. Vėl jūs turite prisiminti, jog esate mano žinianešiai, jūs esate įpareigoti gyventi savąjį gyvenimą taip, kaip aš dvasioje gyvenau savąjį gyvenimą. Jūs esate mano asmeniniai atstovai; bet nedarykite klaidos tikėdamiesi, jog visi žmonės visais atvejais gyvens lygiai taip, kaip gyvenate jūs. Taip pat jūs turite prisiminti, jog aš turiu avių ir ne iš šitos kaimenės, ir kad aš esu įsipareigojęs taip pat ir joms tuo, jog turiu parodyti pavyzdį, kaip vykdyti Dievo valią gyvenant mirtingojo prigimties gyvenimą.“

Tada klausimą pateikė Natanielius: „Mokytojaui, ar mes nesuteiksime vietos teisingumui? Mozės įstatymas sako, ‘Akis už akį, ir dantis už dantį.’ Ką sakysime mes?“ Ir Jėzus atsakė: „Jūs tikrai atsilyginsite gėriu už blogį. Mano žinianešiai neturi konfliktuoti su žmonėmis, bet turi būti geri su visais. Veiksmas už veiksmą tikrai nebus jūsų taisyklė. Tokius įstatymus gali turėti žmonių valdovai, bet ne šitaip yra karalystėje; jūsų sprendimus visada nulems gailėstingumas, o jūsų elgesys remsis meile. Ir jeigu šitie žodžiai yra sunkūs, tai jūs galite net ir dabar grįžti atgal. Jeigu jums apaštalytės reikalavimai yra per sunkūs, tai jūs galite grįžti į mažiau griežtus mokinytės takus.“

Išgirdę tokius pritrenkiančius žodžius, apaštalai trumpam pasitraukė į šalį, bet netrukus jie sugrįžo, ir Petras tarė: „Mokytojaui, mes eisime toliau su tavimi; nė vienas iš mūsų nenori nusigręžti. Mes esame visiškai pasirengę užmokėti papildomą kainą; mes išgersime tą taurę. Mes norime būti apaštalai, o ne tik mokiniai.“

Kada Jėzus tai išgirdo, tada jis tarė: „Tuomet, su noru imkitės savo pareigų ir eikite su manimi. Savo gerus darbus darykite slapta; kada duosite išmaldą, neleiskite, kad kairioji ranka žinotų, ką daro dešinioji. Ir kada melsitės, tada pasitraukite nuošaliai ir nevartokite tuščių kartojimų ir beprasmių frazių. Visada prisiminkite, jog Tėvas žino, ko jums reikia, net ir prieš tai, kada jūs paprašote jo. Ir nepaslinkaukite su liūdna veido išraiška, kurią matytų žmonės. Kaip mano pasirinkti apaštalai, dabar atsiskyre nuo kitų žmonių, kad tarnautumėte karalystei, nekraukite sau turtų žemėje, bet savo nesavanaudišku

140:6.7 (1577.1) After the apostles had talked among themselves for a short time, Jesus went on to say: “Always must you recognize the two viewpoints of all mortal conduct — the human and the divine; the ways of the flesh and the way of the spirit; the estimate of time and the viewpoint of eternity.” And though the twelve could not comprehend all that he taught them, they were truly helped by this instruction.

140:6.8 (1577.2) And then said Jesus: “But you will stumble over my teaching because you are wont to interpret my message literally; you are slow to discern the spirit of my teaching. Again must you remember that you are my messengers; you are beholden to live your lives as I have in spirit lived mine. You are my personal representatives; but do not err in expecting all men to live as you do in every particular. Also must you remember that I have sheep not of this flock, and that I am beholden to them also, to the end that I must provide for them the pattern of doing the will of God while living the life of the mortal nature.”

140:6.9 (1577.3) Then asked Nathaniel: “Master, shall we give no place to justice? The law of Moses says, ‘An eye for an eye, and a tooth for a tooth.’ What shall we say?” And Jesus answered: “You shall return good for evil. My messengers must not strive with men, but be gentle toward all. Measure for measure shall not be your rule. The rulers of men may have such laws, but not so in the kingdom; mercy always shall determine your judgments and love your conduct. And if these are hard sayings, you can even now turn back. If you find the requirements of apostleship too hard, you may return to the less rigorous pathway of discipleship.”

140:6.10 (1577.4) On hearing these startling words, the apostles drew apart by themselves for a while, but they soon returned, and Peter said: “Master, we would go on with you; not one of us would turn back. We are fully prepared to pay the extra price; we will drink the cup. We would be apostles, not merely disciples.”

140:6.11 (1577.5) When Jesus heard this, he said: “Be willing, then, to take up your responsibilities and follow me. Do your good deeds in secret; when you give alms, let not the left hand know what the right hand does. And when you pray, go apart by yourselves and use not vain repetitions and meaningless phrases. Always remember that the Father knows what you need even before you ask him. And be not given to fasting with a sad countenance to be seen by men. As my chosen apostles, now set apart for the service of the kingdom, lay not up for yourselves treasures on earth, but by your unselfish service lay up for

tarnavimu kraukite sau turtus danguje, nes ten, kur yra jūsų turtai, ten bus ir jūsų širdis.

“Kūno lempa yra akys; todėl, jeigu jūsų akys yra dosnios, tada ir visas jūsų kūnas bus pilnas šviesos. Bet, jeigu jūsų akys yra savanaudiškos, tada ir visas jūsų kūnas bus užpildytas tamsos. Jeigu visa toji šviesa, kuri yra jūsų viduje, yra atsukta į tamsą, kokia didžiulė yra toji tamsa.”

Ir tada Tomas paklausė Jėzaus, ar jiems “toliau viskuo dalintis bendrai.” Mokytojas atsakė: “Taip, mano sielos broliai, aš norėčiau, kad mes gyventume drauge kaip viena supratinga šeima. Jums yra patikėtas didis darbas, ir aš trokštu jūsų nesuskaidytos tarnystės. Jūs žinote, jog buvo gerai pasakyta: ‘Nė vienas žmogus negali tarnauti dviems šeimininkams.’ Jūs negalite nuoširdžiai garbinti Dievą ir tuo pačiu metu iš visos širdies tarnauti mamonai. Dabar visiškai atsidavę karalystės darbui, atsikratykite nerimo dėl savo gyvenimo; dar mažiau nerimaukite dėl to, ką valgysite arba ką gersite; nejauskite nerimo dėl savo kūno, dėl to, kokius drabužius dėvėsite. Jau jūs sužinojote, kad norinčios dirbti rankos ir nuoširdžios širdys nebus alkanos. Ir dabar, kada jūs rengiatės paskirti visą savo energiją karalystės darbui, būkite tikri, jog Tėvas žinos apie jūsų poreikius. Pirmiausia ieškokite Dievo karalystės, o kada būsite suradę jėgimą į ją, tada visa, ko jums reikia, tikrai bus jums pridėta. Dėl to, nebūkite be reikalo susirūpinę dėl rytojaus. Užtenka pasirūpinti tuo, ko reikia šiai dienai.”

Kada Jėzus pamatė, kad jie yra nusiteikę nemiegoti visą naktį ir klausinėti jį, tada jis tarė: “Mano sielos broliai, jūs esate žemės indai; jums geriausia eiti poilsio, kad būtumėte pasirengę rytojaus darbui.” Bet miegas nemerkė jų akių. Petras surizikavo paprašyti Mokytojo, “Aš noriu tik truputį asmeniškai su tavimi pasikalbėti. Ne tai, kad aš turėčiau paslapčių nuo savo sielos brolių, bet manoji dvasia yra sunerimusi, ir jeigu, galbūt, aš nusipelnėčiau priekaišto iš savo Mokytojo, tai geriau tą ištvėrčiau, būdamas vienas su tavimi.” Ir Jėzus tarė, “Eik su manimi, Petrai,”—pirmas eidamas link namo. Kada Petras sugrįžo po pašnekesio su savo Mokytoju daug linksmesnis ir smarkai padrąsintas, tada Jokūbas nusprendė nueiti pasikalbėti su Jėzumi. Ir taip per ryto ankstyvasias valandas kiti apaštalai ėjo po vieną pasišnekėti su Mokytoju. Kada jie visi buvo asmeniškai pasitarę su juo, išskyrus dvynius, kurie miegojo, tada Andriejus nuėjo pas Jėzų ir pasakė: “Mokytojau, dvyniai užmigo sode prie laužo; ar man juos pažadinti, kad paklausčiau, ar jie taip pat šnekės su tavimi?” Ir Jėzus šypsodamasis atsakė Andriejui: “Jie gerai daro—netrikdyk jų.” Ir dabar naktis jau traukėsi, brėško kitos dienos šviesa.

yourselves treasures in heaven, for where your treasures are, there will your hearts be also.

140:6.12 (1577.6) “The lamp of the body is the eye; if, therefore, your eye is generous, your whole body will be full of light. But if your eye is selfish, the whole body will be filled with darkness. If the very light which is in you is turned to darkness, how great is that darkness!”

140:6.13 (1577.7) And then Thomas asked Jesus if they should “continue having everything in common.” Said the Master: “Yes, my brethren, I would that we should live together as one understanding family. You are intrusted with a great work, and I crave your undivided service. You know that it has been well said: ‘No man can serve two masters.’ You cannot sincerely worship God and at the same time wholeheartedly serve mammon. Having now enlisted unreservedly in the work of the kingdom, be not anxious for your lives; much less be concerned with what you shall eat or what you shall drink; nor yet for your bodies, what clothing you shall wear. Already have you learned that willing hands and earnest hearts shall not go hungry. And now, when you prepare to devote all of your energies to the work of the kingdom, be assured that the Father will not be unmindful of your needs. Seek first the kingdom of God, and when you have found entrance thereto, all things needful shall be added to you. Be not, therefore, unduly anxious for the morrow. Sufficient for the day is the trouble thereof.”

140:6.14 (1578.1) When Jesus saw they were disposed to stay up all night to ask questions, he said to them: “My brethren, you are earthen vessels; it is best for you to go to your rest so as to be ready for the morrow’s work.” But sleep had departed from their eyes. Peter ventured to request of his Master that “I have just a little private talk with you. Not that I would have secrets from my brethren, but I have a troubled spirit, and if, perchance, I should deserve a rebuke from my Master, I could the better endure it alone with you.” And Jesus said, “Come with me, Peter” — leading the way into the house. When Peter returned from the presence of his Master much cheered and greatly encouraged, James decided to go in to talk with Jesus. And so on through the early hours of the morning, the other apostles went in one by one to talk with the Master. When they had all held personal conferences with him save the twins, who had fallen asleep, Andrew went in to Jesus and said: “Master, the twins have fallen asleep in the garden by the fire; shall I arouse them to inquire if they would also talk with you?” And Jesus smilingly said to Andrew, “They do well — trouble them not.” And now the night was passing; the light of another day was dawning.

7. SAVAITĖ PO ĮŠVENTINIMO

7. THE WEEK FOLLOWING THE

ORDINATION

Po kelių valandų miego, kada šie dvylika buvo surinkti vėlyviems pusryčiams su Jėzumi, tada jis tarė: “Dabar jūs privalote pradėti savo darbą, pamokslaudami gerąsias naujienas ir mokydami tikinčiuosius. Pasiruoškite eiti į Jeruzalę.” Po to, kada pašnekėjo Jėzus, tada Tomas sukaupė savo drąsą, kad pasakytų: “Aš žinau, Mokytoja, kad dabar mes turėtume būti pasiruošę savo darbą pradėti, bet bijau, kad dar nesame pajėgūs įvykdyti šitą didingą užduotį. Ar nesutiktum su mumis pasilikti čia tik kelioms dienoms prieš tai, kada mes pradėsime karalystės darbą?” Ir kada Jėzus pamatė, jog šita pati baimė yra apėmusi visus apaštalus, tada jis pasakė: “Bus taip, kaip jūs prašote; mes pasiliksim čia per Sabato dieną.”

Savaičių savaitėmis nuoširdžių tiesos ieškotojų nedidelės grupės, kartu su smalsiais žiūrovais, ateidavo į Betsaidą, kad pamatytų Jėzų. Jau po apylinkes apie jį buvo pasklidęs žodis; besidominčios grupės atvykdavo iš tokių tolimų miestų, kaip Tyras, Sidonas, Damaskas, Cezarėja, ir Jeruzalė. Iki tol, Jėzus buvo pats susitikęs su šitais žmonėmis ir mokęs juos apie karalystę, bet dabar Mokytojas šitą darbą perdavė šitiems dvylikai. Andriejus parinkdavo vieną iš apaštalų ir paskirdavo jį atvykėlių grupei, o kartais šituo buvo užsiėmę visi dvylika.

Jie dirbo dvi dienas, mokino dienos metu ir tarpusavyje aptarinėjo iki pat vėlyvos nakties. Trečiąją dieną Jėzus bendravo su Zabediejumi ir Salomėja, tuo tarpu savo apaštalus jis išsiuntė “pažvejoti, pasistengti pakeisti aplinką, arba galbūt aplankyti savo šeimas.” Ketvirtadienį jie sugrįžo tęsti mokymo dar tris dienas.

Per šitą repetavimo savaitę, Jėzus daug kartų savo apaštalamis kartojo du didžiuosius savosios misijos žemėje po pakrikštijimo motyvus:

1. Apreikšti Tėvą žmogui.

2. Vesti žmones į tai, kad jie sąmoningai suvoktų, kad jie yra sūnūs—įtikėjimu suvokti, kad jie yra Paties Aukštojo vaikai.

Šito įvairaus patyrimo viena savaitė šiems dvylikai buvo labai naudinga; kai kas ėmė net ir per daug savimi pasitikėti. Per paskutinįjį pasitarimą, naktį po Sabato, Petras ir Jokūbas priėjo prie Jėzaus, sakydami: “Mes esame pasiruošę—leisk mums eiti pirmyn, kad paimtume karalystę.” Į tai Jėzus atsakė: “Tegu jūsų išmintis prilygsta jūsų uolumui, o jūsų drąsa tegu atperka jūsų neišmanymą.”

Nors apaštalamis didelė dalis iš jo mokymo buvo nesuprantama, bet jie suvokė jo nuostabaus gyvenimo, kurį jis gyveno drauge su jais, prasmę.

140:7.1 (1578.2) After a few hours' sleep, when the twelve were assembled for a late breakfast with Jesus, he said: “Now must you begin your work of preaching the glad tidings and instructing believers. Make ready to go to Jerusalem.” After Jesus had spoken, Thomas mustered up courage to say: “I know, Master, that we should now be ready to enter upon the work, but I fear we are not yet able to accomplish this great undertaking. Would you consent for us to stay hereabouts for just a few days more before we begin the work of the kingdom?” And when Jesus saw that all of his apostles were possessed by this same fear, he said: “It shall be as you have requested; we will remain here over the Sabbath day.”

140:7.2 (1578.3) For weeks and weeks small groups of earnest truth seekers, together with curious spectators, had been coming to Betsaida to see Jesus. Already word about him had spread over the countryside; inquiring groups had come from cities as far away as Tyre, Sidon, Damascus, Caesarea, and Jerusalem. Heretofore, Jesus had greeted these people and taught them concerning the kingdom, but the Master now turned this work over to the twelve. Andrew would select one of the apostles and assign him to a group of visitors, and sometimes all twelve of them were so engaged.

140:7.3 (1578.4) For two days they worked, teaching by day and holding private conferences late into the night. On the third day Jesus visited with Zebedee and Salome while he sent his apostles off to “go fishing, seek carefree change, or perchance visit your families.” On Thursday they returned for three more days of teaching.

140:7.4 (1578.5) During this week of rehearsing, Jesus many times repeated to his apostles the two great motives of his postbaptismal mission on earth:

140:7.5 (1578.6) 1. To reveal the Father to man.

140:7.6 (1578.7) 2. To lead men to become son-conscious — to faith-realize that they are the children of the Most High.

140:7.7 (1579.1) One week of this varied experience did much for the twelve; some even became over self-confident. At the last conference, the night after the Sabbath, Peter and James came to Jesus, saying, “We are ready — let us now go forth to take the kingdom.” To which Jesus replied, “May your wisdom equal your zeal and your courage atone for your ignorance.”

140:7.8 (1579.2) Though the apostles failed to comprehend much of his teaching, they did not fail to grasp the significance of the charmingly

beautiful life he lived with them.

8. KETVIRTADIENIO POPIETĘ PRIE EŽERO

Jėzus gerai žinojo, kad apaštalai jo mokymus įsisavina ne iki galo. Jis nusprendė kažkiek specialaus mokymo suteikti Petriui, Jokūbui, ir Jonui, tikėdamasis, kad jie sugebės paaiškinti savo partneriams, kad jų idėjos būtų aiškesnės. Jis matė, kad, nors šitie dvylika idėjos apie dvasinę karalystę kai kuriuos aspektus ir supranta, bet vis tiek jie atkakliai stengiasi šitiems naujiems dvasiniams mokymams suteikti savo senas ir giliai įsišaknijusias sampratas tiesiogine prasme apie dangaus karalystę kaip Dovydo sosto atgaivinimą ir Izraelio kaip pasaulinės valdžios žemėje atkūrimą. Dėl to, ketvirtadienio popietę Jėzus išplaukė valtyje su Petru, Jokūbu, ir Jonu, kad aptartų karalystės reikalus. Tai buvo keturių valandų mokomasis pasitarimas, aprėpęs dešimtis klausimų ir atsakymų, ir naudingiausiai jis gali būti pateiktas šitame dokumente, pertvarkius santrauką apie šitą svarbią popietę, kaip ją kitą rytą Simonas Petras perdavė savo broliui Andriejui:

1. *Tėvo valios vykdymas.* Jėzaus mokymas pasitikėti dangiškojo Tėvo globa iš viršaus nėra aklas ir pasyvus fatalizmas. Jis pacitavo, tą popietę, pritardamas senam hebrajų posakiui: "Kas nedirba, tas nevalgo." Jis nurodė, kad jo patyrimas yra jo paties mokymų pakankamas komentaras. Jo priesakai dėl pasitikėjimo Tėvu neturi būti vertinami pagal dabartinių laikų arba bet kurių kitų amžių visuomeninės ir ekonominės sąlygos. Jo mokymas aprėpia idealius principus, kaip šalia Dievo gyventi visais amžiais ir visuose pasauliuose.

Jėzus šiems trims išaiškino skirtumą tarp tų reikalavimų, kurie yra keliama apaštalams ir mokiniams. Ir net tuomet jis nedraudė šiems dvylikai pasinaudoti atsargumu ir įžvalga. Jis pasisakė ne prieš išankstinį apmąstymą, bet prieš susirūpinimą, nerimą. Jis mokė aktyvaus ir budraus atsidavimo Dievo valiai. Atsakydamas į daugelį jų klausimų, susijusių su kuklumu ir taupumu, jis tiesiog atkreipė dėmesį į savo kaip dailidės, valčių meistro, ir žvejo gyvenimą, ir į tai, kaip rūpestingai jis organizavo šitą dvyliktuką. Jis stengėsi paaiškinti, jog nereikia pasaulio laikyti priešu; jog gyvenimo aplinkybės sudaro dieviškąją tvarką, veikiančią kartu su Dievo vaikais.

Jėzui buvo labai sunku pasiekti, kad jie suprastų jo asmeninio nesipriešinimo praktiką. Jis absoliučiai atsisakė gintis, ir apaštalams atrodė, kad jis būtų patenkintas, jeigu ir jie elgtųsi lygiai taip pat. Jis mokė juos nesipriešinti blogiui,

8. THURSDAY AFTERNOON ON THE LAKE

140:8.1 (1579.3) Jesus well knew that his apostles were not fully assimilating his teachings. He decided to give some special instruction to Peter, James, and John, hoping they would be able to clarify the ideas of their associates. He saw that, while some features of the idea of a spiritual kingdom were being grasped by the twelve, they steadfastly persisted in attaching these new spiritual teachings directly onto their old and entrenched literal concepts of the kingdom of heaven as a restoration of David's throne and the re-establishment of Israel as a temporal power on earth. Accordingly, on Thursday afternoon Jesus went out from the shore in a boat with Peter, James, and John to talk over the affairs of the kingdom. This was a four hours' teaching conference, embracing scores of questions and answers, and may most profitably be put in this record by reorganizing the summary of this momentous afternoon as it was given by Simon Peter to his brother, Andrew, the following morning:

140:8.2 (1579.4) 1. *Doing the Father's will.* Jesus' teaching to trust in the overcare of the heavenly Father was not a blind and passive fatalism. He quoted with approval, on this afternoon, an old Hebrew saying: "He who will not work shall not eat." He pointed to his own experience as sufficient commentary on his teachings. His precepts about trusting the Father must not be adjudged by the social or economic conditions of modern times or any other age. His instruction embraces the ideal principles of living near God in all ages and on all worlds.

140:8.3 (1579.5) Jesus made clear to the three the difference between the requirements of apostleship and discipleship. And even then he did not forbid the exercise of prudence and foresight by the twelve. What he preached against was not forethought but anxiety, worry. He taught the active and alert submission to God's will. In answer to many of their questions regarding frugality and thriftiness, he simply called attention to his life as carpenter, boatmaker, and fisherman, and to his careful organization of the twelve. He sought to make it clear that the world is not to be regarded as an enemy; that the circumstances of life constitute a divine dispensation working along with the children of God.

140:8.4 (1579.6) Jesus had great difficulty in getting them to understand his personal practice of nonresistance. He absolutely refused to defend himself, and it appeared to the apostles that he would be pleased if they would pursue the same

nekovoti prieš neteisingumą ar įžeidinėjimą, bet jis nemokė pasyvaus pakantumo nuodėmei. Ir šitą popietę jis leido aiškiai suprasti, kad jis pritaria blogadarių ir nusikaltėlių visuomeniniam nubaudimui, ir kad pilietinė vyriausybė kartais turi panaudoti jėgą tam, jog palaikytų visuomeninę tvarką ir įgyvendintų teisingumą.

Jis savo mokinius nuolat įspėdavo, kad jie nesinaudotų bloga *keršto* praktika, jis nedarė jokių nuolaidų kerštui, tai minčiai atsiskaityti. Jis pasmerkė pykčio nešiojimą užantyje. Jis atmetė mintį akis už akį ir dantis už dantį. Jis visiškai nepritarė privataus ir asmeninio keršto sampratai, šituos dalykus priskirdamas pilietinei vyriausybei, iš vienos pusės, ir Dievo teismui, iš kitos pusės. Jis šiems trims paaiškino, kad jo mokymai yra taikomi *individui*, ne valstybei. Iki to meto savo mokymus, susijusius su šiais dalykais, jis apibendrino taip:

Mylėkite savo priešus—prisiminkite moralinius žmogiškosios brolystės reikalavimus.

Blogio bergždumas: Blogio negalima ištaisyti kerštu. Nepadarykite šios klaidos ir nekovokite prieš blogį jo paties ginklais.

Turėkite įtikėjimą—tvirtą tikėjimą, kad galiausiai triumfuos dieviškasis teisingumas ir amžinasis gėris.

2. *Politisinis požiūris*. Jis savo apaštalus įspėjo, kad jie būtų atsargūs savo pastabomis apie tuomet egzistavusius įtemptus santykius tarp žydų tautos ir romėnų vyriausybės; jis uždraudė jiems koku nors būdu veltis į šitas problemas. Jis visada rūpestingai vengė savo priešų politinių spastų, visą laiką atsakydamas: "Atiduokite Cezariui tai, kas priklauso Cezariui, o Dievui atiduokite tai, kas priklauso Dievui." Jis neleido sau, kad jo dėmesys būtų atitrauktas nuo jo misijos sukurti naują išgelbėjimo kelią; jis neleido sau, kad dėmesys nukryptų į ką nors kitą. Savo asmeniniame gyvenime jis visada deramai laikėsi visų pilietinių įstatymų ir taisyklių; mokydamas viešai jis niekada neaptarinėjo pilietinės, visuomeninės ir ekonominės sferų. Šiems trims apaštalams jis sakė, kad jis rūpinasi tikrai žmogaus vidinio ir asmeninio dvasinio gyvenimo principais.

Dėl to, Jėzus nebuvo politinis reformatorius. Jis neatėjo tam, kad pasaulį pertvarkytų; net jeigu jis tą ir būtų padaręs, tai tą pertvarką būtų buvę galima pritaikyti tikrai tuo metu ir toje kartoje. Nepaisant šito, jis iš tikrųjų žmogui parodė geriausią kelią, kaip gyventi, ir nė viena karta nėra išlaisvinta nuo to darbo, kad atrastų, kaip Jėzaus gyvenimą geriausiai pritaikyti prie savo pačios problemų. Bet niekada nedarykite klaidos ir nesutapatinkite Jėzaus mokymų su kokia nors

policy. He taught them not to resist evil, not to combat injustice or injury, but he did not teach passive tolerance of wrongdoing. And he made it plain on this afternoon that he approved of the social punishment of evildoers and criminals, and that the civil government must sometimes employ force for the maintenance of social order and in the execution of justice.

140:8.5 (1579.7) He never ceased to warn his disciples against the evil practice of *retaliation*; he made no allowance for revenge, the idea of getting even. He deplored the holding of grudges. He disallowed the idea of an eye for an eye and a tooth for a tooth. He discountenanced the whole concept of private and personal revenge, assigning these matters to civil government, on the one hand, and to the judgment of God, on the other. He made it clear to the three that his teachings applied to the *individual*, not the state. He summarized his instructions up to that time regarding these matters, as:

140:8.6 (1580.1) Love your enemies — remember the moral claims of human brotherhood.

140:8.7 (1580.2) The futility of evil: A wrong is not righted by vengeance. Do not make the mistake of fighting evil with its own weapons.

140:8.8 (1580.3) Have faith — confidence in the eventual triumph of divine justice and eternal goodness.

140:8.9 (1580.4) 2. *Political attitude*. He cautioned his apostles to be discreet in their remarks concerning the strained relations then existing between the Jewish people and the Roman government; he forbade them to become in any way embroiled in these difficulties. He was always careful to avoid the political snares of his enemies, ever making reply, "Render to Caesar the things which are Caesar's and to God the things which are God's." He refused to have his attention diverted from his mission of establishing a new way of salvation; he would not permit himself to be concerned about anything else. In his personal life he was always duly observant of all civil laws and regulations; in all his public teachings he ignored the civic, social, and economic realms. He told the three apostles that he was concerned only with the principles of man's inner and personal spiritual life.

140:8.10 (1580.5) Jesus was not, therefore, a political reformer. He did not come to reorganize the world; even if he had done this, it would have been applicable only to that day and generation. Nevertheless, he did show man the best way of living, and no generation is exempt from the labor of discovering how best to adapt Jesus' life to its own problems. But never make the mistake of identifying Jesus' teachings with any political or economic theory, with any social or industrial

politine ar ekonomine teorija, su kokia nors visuomenine ar gamybine sistema.

3. *Visuomeninis požiūris.* Žydų rabinai jau seniai diskutavo tokiu klausimu: kas yra mano artimas? Jėzus atėjo, pateikdamas aktyvaus ir spontaniško gėrio idėją, žmogaus meilę žmonėms bičiuliams tokią nuoširdžią, kad ji išplėtė šitą artimumą, aprėpdama visą pasaulį, šituo padarydama artimais visus žmones. Bet ir visa tai turint omenyje, Jėzus domėjosi tiktai individu, ne mase. Jėzus nebuvo sociologas, bet jis iš tiesų daug dirbo, kad sunaikintų savanaudiško atsiskyrimo visas formas. Jis mokė tyros užuojautos, gailesčio. Nebadono Mykolas yra toks Sūnus, kuriame vyrauja gailestingumas; užuojauta yra pati jo prigimtis.

Mokytojas nesakė, jog žmonės niekada neturėtų kviesti savo draugų iškilmingų pietų, bet jis tikrai sakė, kad jo pasekėjai turi rengti pobūvius neturtingiesiems ir nuskriaustiesiems. Jėzus turėjo tvirtą teisingumo jausmą, bet jį visada sušvelnindavo gailestingumas. Jis nemokė savo apaštalų, kad prie jų turėtų prikibti visuomenės parazitai ar profesionalūs išmaldos prašinėtojai. Arčiausiai prie sociologinio pareiškimo jis priartėdavo sakydamas: “Neteiskite, idant neteistų jūsų.”

Jis išaiškino, kad aklas gėris gali būti daugelio visuomeninių blogybių priežastis. Kitą dieną Jėzus konkrečiai nurodė Judui, kad jokių apaštališkųjų pinigų nedalintų išmaldai, išskyrus tuos atvejus, kada paprašys jis pats arba kurie nors du apaštalai drauge. Visuose šituose reikaluose Jėzus visuomet sakydavo: “Būkite išmintingi kaip gyvatės, bet taikūs kaip balandžiai.” Atrodė, kad jo pagrindinis tikslas visose visuomeninėse situacijose buvo mokyti kantrybės, pakantumo, ir atleidimo.

Šeima užėmė Jėzaus gyvenimo filosofijos patį centrą—čia ir ateityje. Jis savo mokymus apie Dievą grindė šeima, tuo pačiu jis stengėsi ištaisyti žydų polinkį per daug gerbti protėvius. Šeimyninį gyvenimą jis iškėlė kaip aukščiausią žmogiškąją pareigą, bet aiškiai pareiškė, jog šeimos santykiai neturi trukdyti religinėms pareigoms. Jis atkreipė dėmesį į tą faktą, kad šeima yra žemiškasis institutas; kad po mirties ji neišlieka. Jėzus nedvejojamas savo šeimos atsisakė, kada šeimos veiksmai prieštaravo Tėvo valiai. Jis mokė naujos ir platesnės žmogaus brolytės—Dievo sūnų. Jėzaus laikais požiūris į skyrybas Palestinoje ir visoje Romos imperijoje buvo liberalus. Jis atkakliai atsisakydavo pateikti taisyklės vedybų ir skyrybų atžvilgiu, bet daugelis Jėzaus ankstyvųjų pasekėjų laikėsi griežtų pažiūrų skyrybų klausimu ir be jokių dvejonių jas priskyrė jam. Visi Naujojo Testamento autoriai laikėsi šitų griežtesnių ir labiau išvystytų pažiūrų skyrybų atžvilgiu, išskyrus Joną Morkų.

system.

140:8.11 (1580.6) 3. *Social attitude.* The Jewish rabbis had long debated the question: Who is my neighbor? Jesus came presenting the idea of active and spontaneous kindness, a love of one's fellow men so genuine that it expanded the neighborhood to include the whole world, thereby making all men one's neighbors. But with all this, Jesus was interested only in the individual, not the mass. Jesus was not a sociologist, but he did labor to break down all forms of selfish isolation. He taught pure sympathy, compassion. Michael of Nebadon is a mercy-dominated Son; compassion is his very nature.

140:8.12 (1580.7) The Master did not say that men should never entertain their friends at meat, but he did say that his followers should make feasts for the poor and the unfortunate. Jesus had a firm sense of justice, but it was always tempered with mercy. He did not teach his apostles that they were to be imposed upon by social parasites or professional alms-seekers. The nearest he came to making sociological pronouncements was to say, “Judge not, that you be not judged.”

140:8.13 (1580.8) He made it clear that indiscriminate kindness may be blamed for many social evils. The following day Jesus definitely instructed Judas that no apostolic funds were to be given out as alms except upon his request or upon the joint petition of two of the apostles. In all these matters it was the practice of Jesus always to say, “Be as wise as serpents but as harmless as doves.” It seemed to be his purpose in all social situations to teach patience, tolerance, and forgiveness.

140:8.14 (1581.1) The family occupied the very center of Jesus' philosophy of life — here and hereafter. He based his teachings about God on the family, while he sought to correct the Jewish tendency to overhonor ancestors. He exalted family life as the highest human duty but made it plain that family relationships must not interfere with religious obligations. He called attention to the fact that the family is a temporal institution; that it does not survive death. Jesus did not hesitate to give up his family when the family ran counter to the Father's will. He taught the new and larger brotherhood of man — the sons of God. In Jesus' time divorce practices were lax in Palestine and throughout the Roman Empire. He repeatedly refused to lay down laws regarding marriage and divorce, but many of Jesus' early followers had strong opinions on divorce and did not hesitate to attribute them to him. All of the New Testament writers held to these more stringent and advanced ideas about divorce except John Mark.

4. *Ekonominis požiūris.* Jėzus dirbo, gyveno, ir užsidirbdavo pragyvenimui tokiam pasaulyje, kokį jis surado. Jis nebuvo ekonomikos reformatorius, nors iš tikrųjų dažnai atkreipdavo dėmesį į tą neteisingumą, kaip nelygiai skirstomas turtas. Bet jis nesiūlė jokių priemonių, kaip tą ištaisyti. Šiems trims jis išaiškino, kad, nors jo apaštalai neturi turėti nuosavybės, bet jis nepamokslavo prieš turtą ir nuosavybę, o tiesiog prieš nelygų ir neteisingą jo paskirstymą. Jis pripažino poreikį visuomeniniam teisingumui ir gamybiniam sąžiningumui, bet nepasiūlė jokių taisyklių, kaip tą pasiekti.

Jis niekada nemokė savo pasekėjų, kad jie vengtų žemiškojo turto, šito jis mokė tik savo dvylika apaštalų. Lukas, daktaras, buvo didžiulis visuomeninės lygybės šalininkas, ir jis daug padarė, kad Jėzaus pasisakymus aiškintų pagal savo paties asmeninius įsitikinimus. Jėzus asmeniškai niekada nenurodė savo pasekėjams pereiti prie bendruomeninio gyvenimo būdo, dėl šitų reikalų jis nepateikė jokių nurodymų.

Jėzus dažnai perspėdavo savo klausytojus, kad nebūtų godūs, pareikšdamas, jog "žmogaus laimę sudaro ne jo materialaus turto gausa." Jis nuolat kartodavo: "Kokia gi nauda žmogui, jeigu jis gaus visą pasaulį, bet praras savo paties sielą?" Jis tiesiogiai neužsipuolė nuosavybės turėjimo, bet jis iš tikrųjų atkakliai tvirtino, jog pagrindinis dalykas amžinai yra tai, kad dvasinės vertybės eitų pirmiausia. Savo vėlesniuose mokymuose jis stengėsi ištaisyti daug Urantijos klaidingų požiūrių į gyvenimą, papasakodamas daugybę parabolų, kurias jis pateikdavo savo viešo tarnavimo metu. Jėzus niekada neketino kurti ekonominių teorijų; jis gerai žinojo, kad kiekvienas amžius turi surasti savo priemones, kaip spręsti egzistuojančias problemas. Ir jeigu Jėzus būtų žemėje šiandien, gyventų savo gyvenimą materialiam kūne, tai didžioji dauguma gerų vyrų ir moterų juo nepaprastai nusiviltų dėl paprastos priežasties, nes šiandieninių politinių, visuomeninių, ar ekonominių ginčų metu jis nepalaikytų nė vienos pusės. Jis liktų didingai nuošalyje, tuo pačiu metu mokytytų jus, kaip tobulinti savo vidinį dvasinį gyvenimą tam, kad daug kompetentingiau imtumėtės energingai spręsti savo grynai žmogiškąsias problemas.

Jėzus norėtų padaryti visus žmones panašius į Dievą ir tada geranoriškai stebėti, kaip šitie Dievo sūnūs sprendžia savo pačių politines, visuomenines, ir ekonomines problemas. Jis smerkė ne turtą, bet tai, ką turtas padaro su didžiąja dauguma jam atsidavusiųjų. Šią ketvirtadienio popietę Jėzus savo pagalbininkams pirmą kartą pasakė, jog "palaimingiau yra duoti negu imti."

5. *Asmeninė religija.* Jūs, kaip tą geriau suprato ir jo apaštalai, geriau suprastumėte

140:8.15 (1581.2) 4. *Economic attitude.* Jesus worked, lived, and traded in the world as he found it. He was not an economic reformer, although he did frequently call attention to the injustice of the unequal distribution of wealth. But he did not offer any suggestions by way of remedy. He made it plain to the three that, while his apostles were not to hold property, he was not preaching against wealth and property, merely its unequal and unfair distribution. He recognized the need for social justice and industrial fairness, but he offered no rules for their attainment.

140:8.16 (1581.3) He never taught his followers to avoid earthly possessions, only his twelve apostles. Luke, the physician, was a strong believer in social equality, and he did much to interpret Jesus' sayings in harmony with his personal beliefs. Jesus never personally directed his followers to adopt a communal mode of life; he made no pronouncement of any sort regarding such matters.

140:8.17 (1581.4) Jesus frequently warned his listeners against covetousness, declaring that "a man's happiness consists not in the abundance of his material possessions." He constantly reiterated, "What shall it profit a man if he gain the whole world and lose his own soul?" He made no direct attack on the possession of property, but he did insist that it is eternally essential that spiritual values come first. In his later teachings he sought to correct many erroneous Urantia views of life by narrating numerous parables which he presented in the course of his public ministry. Jesus never intended to formulate economic theories; he well knew that each age must evolve its own remedies for existing troubles. And if Jesus were on earth today, living his life in the flesh, he would be a great disappointment to the majority of good men and women for the simple reason that he would not take sides in present-day political, social, or economic disputes. He would remain grandly aloof while teaching you how to perfect your inner spiritual life so as to render you manyfold more competent to attack the solution of your purely human problems.

140:8.18 (1581.5) Jesus would make all men Godlike and then stand by sympathetically while these sons of God solve their own political, social, and economic problems. It was not wealth that he denounced, but what wealth does to the majority of its devotees. On this Thursday afternoon Jesus first told his associates that "it is more blessed to give than to receive."

140:8.19 (1581.6) 5. *Personal religion.* You, as did his apostles, should the better understand Jesus'

Jėzaus mokymus remdamiesi jo gyvenimu. Jis gyveno išbulintą gyvenimą Urantijoje, ir jo unikalius mokymus galima tik tuomet suprasti, kada tas gyvenimas yra įsivaizduojamas betarpiškame jo kontekste. Būtent jo gyvenimas, o ne jo pamokos šiems dvylikai arba jo pamokslai minioms, labiausiai padės atskleisti Tėvo dieviškąjį charakterį ir mylinčią asmenybę.

Jėzus neužsipoilė hebrajų pranašų ar graikų moralistų mokymų. Mokytojas pripažino daugelį gerų dalykų, kuriuos propagavo šitie didieji mokytojai, bet jis buvo nusileidęs į žemę tam, kad išmokytų šį tą *papildomai*, “savanoriškai suderinti žmogaus valią su Dievo valia.” Jėzus nenorėjo sukurti vien tik *religingo žmogaus*, mirtingojo, kurį apima vien tiktai religiniai jausmai ir skatina vien tiktai dvasiniai impulsai. Jeigu tik jūs būtumėte galėję bent kartelį pažvelgti į jį, būtumėte suvokę, kad Jėzus tikrai buvo toks žmogus, kuris turėjo didžiulį patyrimą šito pasaulio reikaluose. Šituo požiūriu Jėzaus mokymai buvo labai smarkiai iškraipyti ir labai klaidingai išreiškiami visą laiką per krikščionybės eros amžius; jūs taip pat laikėtės iškreiptų idėjų apie Mokytojo nusižeminimą ir nuolankumą. Tai, ko jis siekė savo gyvenime, pasirodo, jog yra *nuostabi savigarba*. Jis tiktai patarė žmogui nusižeminti, kad šis galėtų tapti tikrai išaukštintas; tai, ko jis iš tiesų siekė, yra tikrasis nuolankumas prieš Dievą. Jis suteikė didžiulę vertę nuoširdumui—tyrai širdžiai. Įvertinant charakterį jam kartinė dorybė buvo ištikimybė, tuo tarpu jo mokymų pati šerdis buvo *drąsumas*. “Nebijokite” buvo jo šūkis, charakterio stiprybės jo idealas buvo kantrus ištverimas. Jėzaus mokymai sudaro narsumo, drąsos, ir didvyriškumo religiją. Ir būtent dėl to savo asmeniniais atstovais jis pasirinko dvylika paprastų vyrų, kurių dauguma buvo tvirti, stiprūs, ir vyriški žmonės.

Jėzus mažai ką kalbėjo apie savo laikmečio visuomenės ydas; jis iš tikrųjų retai kada užsimindavo apie moralės laužymą. Jis buvo tikrasis vertybes teigiantis mokytojas. Perteikdamas mokymą jis atkakliai vengė negatyvaus metodo; jis atsisakė reklamuoti blogį. Jis net nebuvo moralinis reformatorius. Jis gerai žinojo, ir taip mokė savo apaštalus, kad žmonijos jauslinių potraukių negalima nuslopinti nei religiniais priekaištavimais, nei įstatymų draudimais. Tas negausus skaičius jo pasmerkimų buvo didesne dalimi nukreiptas prieš pasididžiavimą, žiaurumą, priespaudą, ir veidmainystę.

Jėzus smarkiai nesmerkė net ir fariziejų, kaip tą darė Jonas. Jis žinojo, jog daugelis žydų raštininkų ir fariziejų širdyje buvo dori; jis suprato, kad jie buvo religinių tradicijų vergiškoje nelaisvėje. Jėzus suteikė didžiulį akcentą tam, jog “pirmiausia reikia išgydyti patį medį.” Jis įteigė šiems trims tai, kad jis vertina gyvenimo visumą, o ne tiesiog keletą kokių nors konkrečių savybių.

teachings by his life. He lived a perfected life on Urantia, and his unique teachings can only be understood when that life is visualized in its immediate background. It is his life, and not his lessons to the twelve or his sermons to the multitudes, that will assist most in revealing the Father's divine character and loving personality.

140:8.20 (1582.1) Jesus did not attack the teachings of the Hebrew prophets or the Greek moralists. The Master recognized the many good things which these great teachers stood for, but he had come down to earth to teach something *additional*, “the voluntary conformity of man's will to God's will.” Jesus did not want simply to produce a *religious man*, a mortal wholly occupied with religious feelings and actuated only by spiritual impulses. Could you have had but one look at him, you would have known that Jesus was a real man of great experience in the things of this world. The teachings of Jesus in this respect have been grossly perverted and much misrepresented all down through the centuries of the Christian era; you have also held perverted ideas about the Master's meekness and humility. What he aimed at in his life appears to have been a *superb self-respect*. He only advised man to humble himself that he might become truly exalted; what he really aimed at was true humility toward God. He placed great value upon sincerity — a pure heart. Fidelity was a cardinal virtue in his estimate of character, while *courage* was the very heart of his teachings. “Fear not” was his watchword, and patient endurance his ideal of strength of character. The teachings of Jesus constitute a religion of valor, courage, and heroism. And this is just why he chose as his personal representatives twelve commonplace men, the majority of whom were rugged, virile, and manly fishermen.

140:8.21 (1582.2) Jesus had little to say about the social vices of his day; seldom did he make reference to moral delinquency. He was a positive teacher of true virtue. He studiously avoided the negative method of imparting instruction; he refused to advertise evil. He was not even a moral reformer. He well knew, and so taught his apostles, that the sensual urges of mankind are not suppressed by either religious rebuke or legal prohibitions. His few denunciations were largely directed against pride, cruelty, oppression, and hypocrisy.

140:8.22 (1582.3) Jesus did not vehemently denounce even the Pharisees, as did John. He knew many of the scribes and Pharisees were honest of heart; he understood their enslaving bondage to religious traditions. Jesus laid great emphasis on “first making the tree good.” He impressed the three that he valued the whole life, not just a certain few special virtues.

Vienas dalykas, kurį Jonas suvokė po šitos dienos mokymo, buvo tai, kad Jėzaus religijos šerdį sudaro užjaučiančio charakterio įgijimas, kartu su asmenybe, kuri nori vykdyti Tėvo danguje valią.

Petras suvokė idėją, jog toji evangelija, kurią jie netrukus turės skelbti, iš tikrųjų yra gaivi pradžia visai žmogiškai rasei. Šitą įspūdį jis vėliau perteikė Pauliui, kuris iš to suformulavo savo doktriną apie Kristų kaip "antrąjį Adomą."

Jokūbas suvokė jaudinančią tiesą, kad Jėzus nori, kad jo vaikai žemėje gyventų tarsi jie jau būtų tobulos dangiškosios karalystės gyventojai.

Jėzus žinojo, kad žmonės yra skirtingi, ir jis šito mokė savo apaštalus. Jis nuolat juos ragindavo susilaikyti nuo mėginimo formuoti mokinius ir tikinčiuosius pagal kokį nors nustatytą modelį. Jis stengėsi leisti kiekvienai sielai vystytis savo keliu, tobulėjančiu ir atskiru individu prieš Dievą. Atsakydamas į vieną iš daugybės Petro klausimų, Mokytojas pasakė: "Aš noriu išlaisvinti žmones tam, kad jie galėtų iš naujo pradėti kaip maži vaikai naują ir geresnį gyvenimą." Jėzus visada atkakliai tvirtino, kad tikrasis gėris turi būti nesąmoningas, duodant labdarą, reikia neleisti, kad kairė ranka žinotų, ką daro dešinė.

Šie trys apaštalai buvo pritrenkti šitą popietę, kada jie suvokė, kad jų Mokytojo religija nenumato jokių sąlygų dėl savianalizės. Visos religijos iki ir po Kristaus laikų, net ir krikščionybė, kreipia didžiulį dėmesį į sąmoningą savianalizę. Bet visiškai ne taip yra su Jėzaus iš Nazareto religija. Jėzaus gyvenimo filosofija yra be religinės savistabos. Dailidės sūnus niekada nemokė charakterio *formavimo*; jis mokė charakterio *augimo*, pareikšdamas, jog dangaus karalystė yra kaip garstyčių sėkla. Bet Jėzus nesakė nieko tokio, kas uždraustų savianalizę, kuri užkirstų kelią pasipūtusiam egoizmui.

Teisę įžengti į karalystę sąlygoja įtikėjimas, asmeninis tikėjimas. Pasilikimo besivystančiame karalystės kilime kaina yra didžiosios kainos perlas, tam, kad jį turėtų, žmogus parduoda viską, ką turi.

Jėzaus mokymas yra religija kiekvienam, ne vien tik silpniesiems ir vergams. Jo religija niekada nebuvo sustabarėjusi (jo laikais) į tikėjimus ir teologinius įstatymus; po savęs jis nepaliko užrašytos nė vienos eilutės. Jo gyvenimas ir mokymai buvo palikti visatai kaip įkvėpantis ir idealistinis palikimas, tinkamas visų amžių dvasiniam vadovavimui ir moraliniam mokymui visuose pasauliuose. Ir net šiandien, Jėzaus mokymas stovi atskirai nuo visų religijų, kaip tokių, nors jis yra gyvoji viltis kiekvienai iš jų.

140:8.23 (1582.4) The one thing which John gained from this day's teaching was that the heart of Jesus' religion consisted in the acquirement of a compassionate character coupled with a personality motivated to do the will of the Father in heaven.

140:8.24 (1582.5) Peter grasped the idea that the gospel they were about to proclaim was really a fresh beginning for the whole human race. He conveyed this impression subsequently to Paul, who formulated therefrom his doctrine of Christ as "the second Adam."

140:8.25 (1582.6) James grasped the thrilling truth that Jesus wanted his children on earth to live as though they were already citizens of the completed heavenly kingdom.

140:8.26 (1582.7) Jesus knew men were different, and he so taught his apostles. He constantly exhorted them to refrain from trying to mold the disciples and believers according to some set pattern. He sought to allow each soul to develop in its own way, a perfecting and separate individual before God. In answer to one of Peter's many questions, the Master said: "I want to set men free so that they can start out afresh as little children upon the new and better life." Jesus always insisted that true goodness must be unconscious, in bestowing charity not allowing the left hand to know what the right hand does.

140:8.27 (1583.1) The three apostles were shocked this afternoon when they realized that their Master's religion made no provision for spiritual self-examination. All religions before and after the times of Jesus, even Christianity, carefully provide for conscientious self-examination. But not so with the religion of Jesus of Nazareth. Jesus' philosophy of life is without religious introspection. The carpenter's son never taught character *building*; he taught character *growth*, declaring that the kingdom of heaven is like a mustard seed. But Jesus said nothing which would proscribe self-analysis as a prevention of conceited egotism.

140:8.28 (1583.2) The right to enter the kingdom is conditioned by faith, personal belief. The cost of remaining in the progressive ascent of the kingdom is the pearl of great price, in order to possess which a man sells all that he has.

140:8.29 (1583.3) The teaching of Jesus is a religion for everybody, not alone for weaklings and slaves. His religion never became crystallized (during his day) into creeds and theological laws; he left not a line of writing behind him. His life and teachings were bequeathed the universe as an inspirational and idealistic inheritance suitable for the spiritual guidance and moral instruction of all ages on all worlds. And even today, Jesus' teaching stands apart from all religions, as such, albeit it is the living hope of every one of them.

Jėzus savo apaštalų nemokė, jog religija yra žmogaus vienintelė žemiškoji veikla; tai buvo žydų samprata apie tarnavimą Dievui. Bet jis iš tikrųjų atkakliai siekė, kad religija būtų šių dvylikos išskirtinis užsiėmimas. Jėzus nemokė nieko tokio, kas trukdytų tikintiesiems į jį siekti tikros kultūros; jis tiktai sumenkino Jeruzalės religines mokyklas, kurios buvo supančiotos tradicijų. Jis buvo plačių pažiūrų, kilnus, išsilavinęs, ir pakantus. Jo teisingas gyvenimo filosofijoje savimoningam dievobaimingumui vietos nebuvo.

Mokytojas nepasiūlė jokių kelių, kaip spręsti savo amžiaus ir bet kurio vėlesniojo amžiaus nereliginės problemas. Jėzus norėjo išvystyti dvasinę įžvalgą į amžinąsias realybes ir skatinti iniciatyvą gyvenimo originalumui; jis rūpinosi žmogiškosios rasės išimtinai esminėmis ir nuolatinėmis dvasinėmis reikmėmis. Jis apreiškė tokį gėrį, kuris prilygsta Dievui. Jis išaukštino meilę—tiesą, grožį, ir gėrį—kaip dieviškąjį idealą ir amžinąją realybę.

Mokytojas atėjo tam, kad sukurtų žmoguje naują dvasią, naują valią—kad įdiegtų naują sugebėjimą pažinti tiesą, patirti užuojautą, ir pasirinkti gėrį—tokią valią, kuri derintųsi su Dievo valia, kartu su amžinuoju troškimu tapti tokiam tobulam, net koks tobulas yra Tėvas danguje.

9. PAŠVENTIMO DIENA

Kitą Sabato dieną Jėzus paskyrė savo apaštalams, vėl nuėjo į kalnus, kur jis buvo juos įšventinęs; ir ten, po ilgo ir nuostabiai jaudinančio asmeninio padaršinimo kalbos, jis atliko šių dvylikos iškilmingą pašventimo aktą. Šią Sabato popietę Jėzus surinko apaštalus aplink save ant kalno šlaito ir perdavė juos į savo dangiškojo Tėvo rankas, ruošiantis tai dienai, kada jis bus priverstas juos palikti pasaulyje vienus. Šita proga nebuvo jokio naujo mokymo, tiesiog pasikalbėjimas ir artimas bendravimas.

Jėzus apžvelgė įšventinimo pamokslo, pasakytą šitoje pačioje vietoje, daugelį aspektų, ir tada, pasikviesdamas juos po vieną prie savęs, įgaliojo juos eiti į pasaulį kaip savo atstovus. Mokytojo pašventimo įpareigojimas buvo: "Eikite po visą pasaulį ir pamokslaukite gerąją naująją apie karalystę. Išlaisvinkite dvasinius belaisvius, paguoskite engiamus, ir tarnaukite kenčiantiems. Veltui gavote jūs, veltui ir duokite."

Jėzus jiems patarė neimti nei pinigų, nei papildomų drabužių, sakydamas: "Darbininkas yra vertas savojo atlyginimo." Ir galiausiai jis tarė: "Žinokite, aš išsiunčiu jus kaip avis pas vilkus; todėl būkite išmintingi kaip gyvatės ir taikūs kaip

140:8.30 (1583.4) Jesus did not teach his apostles that religion is man's only earthly pursuit; that was the Jewish idea of serving God. But he did insist that religion was the exclusive business of the twelve. Jesus taught nothing to deter his believers from the pursuit of genuine culture; he only detracted from the tradition-bound religious schools of Jerusalem. He was liberal, big-hearted, learned, and tolerant. Self-conscious piety had no place in his philosophy of righteous living.

140:8.31 (1583.5) The Master offered no solutions for the nonreligious problems of his own age nor for any subsequent age. Jesus wished to develop spiritual insight into eternal realities and to stimulate initiative in the originality of living; he concerned himself exclusively with the underlying and permanent spiritual needs of the human race. He revealed a goodness equal to God. He exalted love — truth, beauty, and goodness — as the divine ideal and the eternal reality.

140:8.32 (1583.6) The Master came to create in man a new spirit, a new will — to impart a new capacity for knowing the truth, experiencing compassion, and choosing goodness — the will to be in harmony with God's will, coupled with the eternal urge to become perfect, even as the Father in heaven is perfect.

9. THE DAY OF CONSECRATION

140:9.1 (1583.7) The next Sabbath day Jesus devoted to his apostles, journeying back to the highland where he had ordained them; and there, after a long and beautifully touching personal message of encouragement, he engaged in the solemn act of the consecration of the twelve. This Sabbath afternoon Jesus assembled the apostles around him on the hillside and gave them into the hands of his heavenly Father in preparation for the day when he would be compelled to leave them alone in the world. There was no new teaching on this occasion, just visiting and communion.

140:9.2 (1584.1) Jesus reviewed many features of the ordination sermon, delivered on this same spot, and then, calling them before him one by one, he commissioned them to go forth in the world as his representatives. The Master's consecration charge was: "Go into all the world and preach the glad tidings of the kingdom. Liberate spiritual captives, comfort the oppressed, and minister to the afflicted. Freely you have received, freely give."

140:9.3 (1584.2) Jesus advised them to take neither money nor extra clothing, saying, "The laborer is worthy of his hire." And finally he said: "Behold I send you forth as sheep in the midst of wolves; be you therefore as wise as serpents and as

balandžiai. Bet būkite budrūs, nes jūsų priešai atves jus prieš savo tarybas, tuo tarpu savo sinagogose jie aršiai kritikuos jus. Jus atves prieš valdytojus ir valdovus, nes jūs tikite šita evangelija, ir jūsų pačių vieši pasisakymai tikrai bus mano liudininkas jiems. Ir kada jie ves jus tam, kad nuteistų, nesirūpinkite dėl to, ką jums sakyti, nes manojo Tėvo dvasia gyvena jūsų viduje, ir tokiu momentu kalbės per jus. Kai kurie iš jūsų bus nužudyti, ir prieš tai, kada jūs įkursite karalystę žemėje, dėl šitos evangelijos jūsų neapkęs daugelis žmonių; bet nebijokite; aš būsiu su jumis, ir manoji dvasia eis pirma jūsų po visą pasaulį. Ir manojo Tėvo buvimas gyvens jūsų viduje tuo metu, kada iš pradžių jūs eisite pas žydus, o tada pas pagonis.”

Ir kada jie nusileido nuo kalno, tada jie sugrįžo į savo buveinę Zabediejaus namuose.

10. VAKARAS PO PAŠVENTIMO

Tą vakarą, mokydamas namuose, nes buvo pradėję lyti, Jėzus kalbėjo ilgai, mėgindamas šiems dvylikai parodyti, kokie jie turi *būti*, o ne ką jie turi *daryti*. Jie žinojo tikrai tokią religiją, kuri vertė *daryti* tam tikrus dalykus kaip priemonę pasiekti teisumą—išgelbėjimą. Bet Jėzus kartodavo: “Karalystėje tam, kad dirbtumėte savo darbą, jūs turite *būti* teisūs.” Daug kartų jis iš tiesų kartojė: “Todėl *būkite* tokie tobuli, net ir koks tobulas yra jūsų Tėvas danguje.” Visą laiką Mokytojas aiškino savo suglumusiems apaštalams, jog tą išgelbėjimą, kurį atnešti pasauliui jis ir atėjo, galima gauti tikrai *tikėjimu*, paprastu ir nuoširdžiu įtikėjimu. Sakė Jėzus: “Jonas pamokslavo atgailavimo krikštą, skausmą dėl senojo gyvenimo būdo. Jūs turite skelbti bičiulystės su Dievu krikštą. Pamokslaukite atgailą tiems, kuriems reikia tokio mokymo, bet tiems, kurie jau siekia nuoširdaus patekimo į karalystę, atverkite duris plačiai ir kvieskite juos į džiaugsmingą Dievo Sūnų draugiją.” Bet sunki buvo užduotis įtikinti šiuos Galilėjos žvejus, jog, karalystėje, *būti* teisiam, įtikėjimu, turi eiti pirmiau negu teisingai *daryti* kasdieniame žemės mirtingųjų gyvenime.

Kita didžiulė kliūtis šitame darbe, mokant šiuos dvylika, buvo jų polinkis paimti labai idealistinius ir dvasinius religinės tiesos principus ir perdirbti juos į konkrečias asmeninio elgesio taisykles. Jėzus jiems pateikdavo gražią sielos požiūrio dvasią, bet jie atkakliai stengėsi tokius mokymus paversti asmeninio elgesio taisyklėmis. Daug kartų, kada jie tikrai užtikrindavo, kad prisimena tai, ką Mokytojas sakė, bet jie beveik garantuotai užmiršdavo tai, ko jis *nesakė*. Bet

harmless as doves. But take heed, for your enemies will bring you up before their councils, while in their synagogues they will castigate you. Before governors and rulers you will be brought because you believe this gospel, and your very testimony shall be a witness for me to them. And when they lead you to judgment, be not anxious about what you shall say, for the spirit of my Father indwells you and will at such a time speak through you. Some of you will be put to death, and before you establish the kingdom on earth, you will be hated by many peoples because of this gospel; but fear not; I will be with you, and my spirit shall go before you into all the world. And my Father's presence will abide with you while you go first to the Jews, then to the gentiles.”

140:9.4 (1584.3) And when they came down from the mountain, they journeyed back to their home in Zebedee's house.

10. THE EVENING AFTER THE CONSECRATION

140:10.1 (1584.4) That evening while teaching in the house, for it had begun to rain, Jesus talked at great length, trying to show the twelve what they must *be*, not what they must *do*. They knew only a religion that imposed the *doing* of certain things as the means of attaining righteousness — salvation. But Jesus would reiterate, “In the kingdom you must be righteous in order to do the work.” Many times did he repeat, “Be you therefore perfect, even as your Father in heaven is perfect.” All the while was the Master explaining to his bewildered apostles that the salvation which he had come to bring to the world was to be had only by *believing*, by simple and sincere faith. Said Jesus: “John preached a baptism of repentance, sorrow for the old way of living. You are to proclaim the baptism of fellowship with God. Preach repentance to those who stand in need of such teaching, but to those already seeking sincere entrance to the kingdom, open the doors wide and bid them enter into the joyous fellowship of the sons of God.” But it was a difficult task to persuade these Galilean fishermen that, in the kingdom, *being* righteous, by faith, must precede *doing* righteousness in the daily life of the mortals of earth.

140:10.2 (1584.5) Another great handicap in this work of teaching the twelve was their tendency to take highly idealistic and spiritual principles of religious truth and remake them into concrete rules of personal conduct. Jesus would present to them the beautiful spirit of the soul's attitude, but they insisted on translating such teachings into rules of personal behavior. Many times, when they did make sure to remember what the Master said, they were almost certain to forget what he did *not*

pamažu jo mokymus jie įsisavino, nes Jėzus *buvo* visa tai, ko jis mokė. Ko jie negalėjo gauti iš jo žodinio mokymo, tą palaipsniui jie įgavo su juo gyvendami.

Apaštalams nebuvo akivaizdu, kad jų Mokytojas gyvena dvasinio įkvėpimo gyvenimą kiekvienos epochos kiekvieno pasaulio toli nusidriekiančioje visatoje kiekvieno asmens labui. Nepriklausomai nuo to, ką Jėzus kartas nuo karto pasakydavo jiems, apaštalai nesuvokė tos minties, kad jis dirba darbą *šitame* pasaulyje, bet *visiems* kitiems pasauliams savo milžiniškoje kūrinijoje. Jėzus gyveno savo žemiškąjį gyvenimą Urantijoje ne tam, kad parodytų mirtingojo gyvenimo asmeninį pavyzdį šito pasaulio vyrams ir moterims, bet tam, kad sukurtų *aukštą dvasinį ir įkvepiantį idealą* visoms mirtingosioms būtybėms visuose pasauliuose.

Šią patį vakarą Tomas paklausė Jėzaus: “Mokytojau, tu sakai, kad mes turime tapti kaip maži vaikai prieš tai, kada galėsime patekti į Tėvo karalystę, ir vis tik tu mus perspėjai, kad nebūtume apgauti netikrų pranašų, o taip pat, kad nemėtytume savo perlų prieš kiaules. Dabar, aš esu nuoširdžiai suglumęs. Aš negaliu suprasti tavojo mokymo”. Jėzus atsakė Tomui: “Kiek dar man reikės nuolaidžiauti jums! Visą laiką jūs atkakliai stengiatės tą, ko aš jus mokau, suvokti tieiogine prasme. Kada kaip užmokesčio už įėjimą į karalystę aš jūsų prašiau tapti tokiems, kaip maži vaikai, tada omenyje turėjau ne tai, kad būtumėte lengvai apgauti, o tiesiog norą tikėti, ne greitą pasitikėjimą įsisteikiančiais nepažįstamais. Ko aš iš tiesų troškau yra tai, kad iš to pavyzdžio jūs suvoktumėte vaiko-tėvo ryšį. Tu esi tas vaikas, ir būtent į savo Tėvo karalystę tu stengiesi patekti. Tarp kiekvieno normalaus vaiko ir jo tėvo egzistuoja ta natūrali stipri meilė, kuri užtikrina supratingą ir kupiną meilės ryšį, ir kuri amžiams užkerta kelią bet kokiam polinkiui derėtis dėl tėvo meilės ir gailėstingumo. Ir toji evangelija, kurią jūs eisite pamokslauti, yra susijusi su tokiu išgelbėjimu, kuris kyla iš to, jog įtikėjimu yra suvokiamas šitas pats ir amžinas vaiko-tėvo ryšys.”

Jėzaus mokymo būdingas bruožas buvo tai, kad jo filosofijos *moralė* kilo iš individo asmeninio ryšio su Dievu—šito paties vaiko-tėvo ryšio. Jėzus pabrėždavo *individa*, ne rasę ar naciją. Valgant vakarienę, Jėzus šnekėjosi su Motiejumi ir šio pokalbio metu paaiškino, jog bet kokio veiksmo moralumą nulemia individo motyvas. Jėzaus moralė visada buvo teigiama. Toji auksinė taisyklė, kaip ją iš naujo pateikė Jėzus, reikalauja aktyvaus visuomeninio ryšio; senajai neigiamai taisyklei galima paklusti izoliacijoje. Jėzus išlaisvino moralę iš visų taisyklių ir ritualų ir išskėlė ją į dvasinio mąstymo ir tikrojo religinio gyvenimo didingus lygius.

say. But they slowly assimilated his teaching because Jesus was all that he taught. What they could not gain from his verbal instruction, they gradually acquired by living with him.

140:10.3 (1585.1) It was not apparent to the apostles that their Master was engaged in living a life of spiritual inspiration for every person of every age on every world of a far-flung universe. Notwithstanding what Jesus told them from time to time, the apostles did not grasp the idea that he was doing a work *on* this world but *for* all other worlds in his vast creation. Jesus lived his earth life on Urantia, not to set a personal example of mortal living for the men and women of this world, but rather to create a *high spiritual and inspirational ideal* for all mortal beings on all worlds.

140:10.4 (1585.2) This same evening Thomas asked Jesus: “Master, you say that we must become as little children before we can gain entrance to the Father’s kingdom, and yet you have warned us not to be deceived by false prophets nor to become guilty of casting our pearls before swine. Now, I am honestly puzzled. I cannot understand your teaching.” Jesus replied to Thomas: “How long shall I bear with you! Ever you insist on making literal all that I teach. When I asked you to become as little children as the price of entering the kingdom, I referred not to ease of deception, mere willingness to believe, nor to quickness to trust pleasing strangers. What I did desire that you should gather from the illustration was the child-father relationship. You are the child, and it is your Father’s kingdom you seek to enter. There is present that natural affection between every normal child and its father which insures an understanding and loving relationship, and which forever precludes all disposition to bargain for the Father’s love and mercy. And the gospel you are going forth to preach has to do with a salvation growing out of the faith-realization of this very and eternal child-father relationship.”

140:10.5 (1185.3) The one characteristic of Jesus’ teaching was that the *morality* of his philosophy originated in the personal relation of the individual to God — this very child-father relationship. Jesus placed emphasis on the *individual*, not on the race or nation. While eating supper, Jesus had the talk with Matthew in which he explained that the morality of any act is determined by the individual’s motive. Jesus’ morality was always positive. The golden rule as restated by Jesus demands active social contact; the older negative rule could be obeyed in isolation. Jesus stripped morality of all rules and ceremonies and elevated it to majestic levels of spiritual thinking and truly righteous living.

Šita naujoji Jėzaus religija nebuvo tokia, kad neturėtų savo praktinės prasmės, tačiau, kad ir kokia politinė, visuomeninė, ar ekonominė vertė gali būti surandama jo mokyme, ji yra šito vidinio sielos patyrimo natūralus išorinis veikimas, kaip jis dvasios vaisius demonstruoja nuoširdaus asmeninio religinio patyrimo spontaniškoje kasdienėje tarnystėje.

Po to, kada Jėzus ir Motiejus užbaigė pokalbį, tada Simonas Uolusis paklausė: “Bet, Mokytojau, ar visi žmonės yra Dievo sūnūs?” Ir Jėzus atsakė: “Taip, Simonai, visi žmonės yra Dievo sūnūs, ir tai yra ta geroji naujiena, kurią jūs skelbsite.” Bet apaštalai negalėjo suprasti tokios doktrinos; tai buvo naujas, keistas, ir pritrenkiantis pareiškimas. Ir būtent dėl to, kad jis troško jiems perteikti šitą tiesą, Jėzus savo pasekėjus mokė, kad jie su visais žmonėmis elgtųsi kaip su savo broliais.

Atsakydamas į Andriejaus pateiktą klausimą, Mokytojas paaiškino, kad jo mokymo moralė yra neatskiriama nuo jo gyvenimo religijos. Jis mokė moralumo remdamasis ne žmogaus *prigimtimi*, bet žmogaus *ryšiu* su Dievu.

Jonas paklausė Jėzaus: “Mokytojau, kas yra dangaus karalystė?” Ir Jėzus atsakė: “Dangaus karalystę sudaro šitokie trys pagrindiniai dalykai: pirma, Dievo aukščiausiosios valdžios realybės pripažinimas; antra, tikėjimas į sūnystės su Dievu tiesą; ir trečia, įtikėjimas į aukščiausio žmogiškojo troškimo vykdyti Dievo valią—būti tokiam, kaip Dievas—veiksmingumą. Ir šitai yra evangelijos geroji naujiena: kad įtikėjimo dėka kiekvienas mirtingasis gali turėti visus šituos esminius dalykus, reikalingus išgelbėjimui.”

Ir dabar laukimo savaitė baigėsi, ir jie pasiruošė ryte iškelti į Jeruzalę.

140:10.6 (1585.4) This new religion of Jesus was not without its practical implications, but whatever of practical political, social, or economic value there is to be found in his teaching is the natural outworking of this inner experience of the soul as it manifests the fruits of the spirit in the spontaneous daily ministry of genuine personal religious experience.

140:10.7 (1585.5) After Jesus and Matthew had finished talking, Simon Zelotes asked, “But, Master, are *all* men the sons of God?” And Jesus answered: “Yes, Simon, all men are the sons of God, and that is the good news you are going to proclaim.” But the apostles could not grasp such a doctrine; it was a new, strange, and startling announcement. And it was because of his desire to impress this truth upon them that Jesus taught his followers to treat all men as their brothers.

140:10.8 (1585.6) In response to a question asked by Andrew, the Master made it clear that the morality of his teaching was inseparable from the religion of his living. He taught morality, not from the *nature* of man, but from the *relation* of man to God.

140:10.9 (1585.7) John asked Jesus, “Master, what is the kingdom of heaven?” And Jesus answered: “The kingdom of heaven consists in these three essentials: first, recognition of the fact of the sovereignty of God; second, belief in the truth of sonship with God; and third, faith in the effectiveness of the supreme human desire to do the will of God — to be like God. And this is the good news of the gospel: that by faith every mortal may have all these essentials of salvation.”

140:10.10 (1586.1) And now the week of waiting was over, and they prepared to depart on the morrow for Jerusalem.

141 Dokumentas. Viešojo darbo pradžia

⇨ 140

URANTIJOS KNYGA

142 ⇨

IV DALIS. JĖZAUS GYVENIMAS IR MOKYMAI

141 DOKUMENTAS. VIEŠOJO
DARBO PRADŽIA

Skyrius

ĮVADAS

1. Išvykstant iš Galilėjos
2. Dievo įstatymas ir Tėvo valia
3. Gyvenimas Amate
4. Mokymas apie Tėvą
5. Dvasinė vienybė
6. Paskutinė savaitė prie Amato
7. Prie Betanės už Jordano
8. Darbas Jeriche
9. Išvykstant į Jeruzalę

ĮVADAS

SAVAITĖS pirmąją dieną, sausio 19-ąją, 27 m. po Kr. gim., Jėzus ir dvylika apaštalų pasiruošė išvykti iš savo būstinės Betsaidoje. Šie dvylika nieko nežinojo apie savo Mokytojo planus, išskyrus tai, kad jie eina į Jeruzalę tam, jog dalyvautų Perėjimo šventėje balandžio mėnesį, ir jog ketinama keliauti Jordano slėniu. Iš Zabediejaus namų jie neišėjo beveik iki pusiaudienio, nes apaštalų šeimos ir kiti mokiniai atvyko atsisveikinti ir palinkėti jiems sėkmės naujajame darbe, kurį jie netrukus pradės.

Prieš pat išeinant apaštalai pasigedo Mokytojo, ir Andriejus išėjo jo ieškoti. Netrukus Jėzų surado sėdintį valtyje ant kranto, ir jis verkė. Šie dvylika dažnai buvo matę savo Mokytoją, kada jis atrodydavo prislėgtas sielvarto, ir jiems buvo tekę matyti, kada jis būdavo giliai susimąstęs, bet nė vienas iš jų niekada nebuvo matęs jo verkiančio. Andriejus kažkuria prasme buvo pritręktas matydamas Mokytoją šitaip paveiktą

PAPER 141

BEGINNING THE PUBLIC WORK

SECTIONS

Introduction

1. Leaving Galilee
2. God's Law and the Father's Will
3. The Sojourn at Amathus
4. Teaching about the Father
5. Spiritual Unity
6. Last Week at Amathus
7. At Bethany Beyond Jordan
8. Working in Jericho
9. Departing for Jerusalem

INTRODUCTION

141:0.1 (1587.1) ON THE first day of the week, January 19, A.D. 27, Jesus and the twelve apostles made ready to depart from their headquarters in Bethsaida. The twelve knew nothing of their Master's plans except that they were going up to Jerusalem to attend the Passover feast in April, and that it was the intention to journey by way of the Jordan valley. They did not get away from Zebedee's house until near noon because the families of the apostles and others of the disciples had come to say good-bye and wish them well in the new work they were about to begin.

141:0.2 (1587.2) Just before leaving, the apostles missed the Master, and Andrew went out to find him. After a brief search he found Jesus sitting in a boat down the beach, and he was weeping. The twelve had often seen their Master when he seemed to grieve, and they had beheld his brief seasons of serious preoccupation of mind, but none of them had ever seen him weep. Andrew was somewhat startled to see the Master thus affected on the eve of their departure for

prieš jų išvykimą į Jeruzalę, ir jis surizikavo prieiti prie Jėzaus ir paklausti: "Šitą didžią dieną, Mokytojai, kada mes turime išeiti į Jeruzalę, kad paskelbtume Tėvo karalystę, kas yra, kad tu verki? Kuris iš mūsų tave įžeidė?" Ir Jėzus, grįždamas su Andriejumi pas šiuos dvylika, jam atsakė: "Nė vienas iš jūsų manęs neįskaudino. Man liūdna tikrai dėl to, kad nė vienas iš mano tėvo Juozapo šeimos narių neprisiminė, kad ateitų mums palinkėti laimingos kelionės ir geros kloties." Šituo metu Rūta viešėjo pas savo brolių Juozapą Nazarete. Kitus jo šeimos narius sulaukė išdidumas, nusivylimas, nesupratimas, ir apgailėtinas įsižeidimas, kilęs dėl užgautų jausmų.

1. IŠVYKSTANT IŠ GALILĖJOS

Kapernaumas buvo netoli nuo Tiberijaus, ir garsas apie Jėzų buvo pradėjęs skliti po visą Galilėją ir net už jos ribų. Jėzus žinojo, kad Erodas netrukus pradės atkreipti dėmesį į jo darbą; taigi jis manė, jog su savo apaštalais geriausia būtų keliauti į pietus ir į Judėją. Daugiau negu vieno šimto tikinčiųjų būrys labai norėjo eiti su jais, bet Jėzus pasišnekėjo su jais ir nuoširdžiai maldavo nelydėti apaštališkosios grupės jai keliaujant į pietus palei Jordano upę. Nors jie ir sutiko pasiilkti, bet po kelių dienų daugelis iš jų sekė paskui Mokytoją.

Per pirmąją dieną Jėzus ir apaštalai nukeliavo tikrai iki Tarikėjos, kur ilsėjosi per naktį. Kitą dieną jie nužingsniavo iki tos vietos prie Jordano upės netoli Pelos, kur prieš vienerius metus pamokslavo Jonas ir kur Jėzus priėmė krikštą. Čia jie išbuvo daugiau kaip dvi savaites, mokydami ir pamokslaudami. Iki pirmosios savaitės pabaigos keli šimtai žmonių susirinko į stovyklą netoli tos vietos, kur Jėzus ir šie dvylika gyveno, ir jie buvo atėję iš Galilėjos, Finikijos, Sirijos, Dekapolio, Perėjos, ir Judėjos.

Jėzus viešai nepamokslavo. Andriejus padalino minią ir paskirstė pamokslautojus ikipietiniams ir popietiniams susirinkimams; po vakarinio valgio Jėzus šnekėdavosi su šiais dvylika. Jis nemokė jų nieko naujo, bet pakartodavo savo ankstesnį mokymą ir atsakinėjo į jų daugybę klausimų. Per vieną iš šitų vakarų jis šiems dvylikai šį tą papasakojo apie tas keturiasdešimt dienų, kurias buvo praleidęs kalnuose netoli nuo šitos vietos.

Didelė dalis tų, kurie buvo atvykę iš Perėjos ir Judėjos, buvo pakrikštyti Jono ir norėjo daugiau išsiaiškinti apie Jėzaus mokymą. Apaštalai mokydami Jono mokinius buvo padarę didžiulę pažangą tuo, kad Jono pamokslavimo nė mažiausiu laipsniu nemenkino, ir dėl to, kad dabar savo naujų mokinių jie net ir nekrikštijo. Bet

Jerusalem, and he ventured to approach Jesus and ask: "On this great day, Master, when we are to depart for Jerusalem to proclaim the Father's kingdom, why is it that you weep? Which of us has offended you?" And Jesus, going back with Andrew to join the twelve, answered him: "No one of you has grieved me. I am saddened only because none of my father Joseph's family have remembered to come over to bid us Godspeed." At this time Ruth was on a visit to her brother Joseph at Nazareth. Other members of his family were kept away by pride, disappointment, misunderstanding, and petty resentment indulged as a result of hurt feelings.

1. LEAVING GALILEE

141:1.1 (1587.3) Capernaum was not far from Tiberias, and the fame of Jesus had begun to spread well over all of Galilee and even to parts beyond. Jesus knew that Herod would soon begin to take notice of his work; so he thought best to journey south and into Judea with his apostles. A company of over one hundred believers desired to go with them, but Jesus spoke to them and besought them not to accompany the apostolic group on their way down the Jordan. Though they consented to remain behind, many of them followed after the Master within a few days.

141:1.2 (1587.4) The first day Jesus and the apostles only journeyed as far as Tarichea, where they rested for the night. The next day they traveled to a point on the Jordan near Pella where John had preached about one year before, and where Jesus had received baptism. Here they tarried for more than two weeks, teaching and preaching. By the end of the first week several hundred people had assembled in a camp near where Jesus and the twelve dwelt, and they had come from Galilee, Phoenicia, Syria, the Decapolis, Perea, and Judea.

141:1.3 (1588.1) Jesus did no public preaching. Andrew divided the multitude and assigned the preachers for the forenoon and afternoon assemblies; after the evening meal Jesus talked with the twelve. He taught them nothing new but reviewed his former teaching and answered their many questions. On one of these evenings he told the twelve something about the forty days which he spent in the hills near this place.

141:1.4 (1588.2) Many of those who came from Perea and Judea had been baptized by John and were interested in finding out more about Jesus' teachings. The apostles made much progress in teaching the disciples of John inasmuch as they did not in any way detract from John's preaching, and since they did not at this time even baptize

visada toji kliūtis, už kurios užkliūdavo Jono pasekėjai, buvo tai, kad Jėzus, jeigu jis tikrai yra tas, kuo jį esant skelbė Jonas, nieko nepadarė dėl to, kad ištrauktų jį iš kalėjimo. Jono mokiniai niekada negalėjo suprasti, kodėl Jėzus jų mylimo vadovo žiauriai mirčiai neužkirto kelio.

Naktis po nakties Andriejus rūpestingai mokė savo bičiulius apaštalus subtilios ir sunkios užduoties, kad jie sklandžiai sutartų su Jono Krikštytojo pasekėjais. Per šiuos pirmuosius Jėzaus viešojo tarnavimo metus daugiau negu trys ketvirtadaliai jo pasekėjų anksčiau ėjo su Jonu ir priėmė jo krikštą. Šitie visi 27-ieji metai po Kr. gim. buvo praleisti Perėjoje ir Judėjoje ramiai perimant darbą iš Jono.

2. DIEVO ISTATYMAS IR TĖVO VALIA

Tą naktį prieš jiems išvykstant iš Pelos, Jėzus suteikė apaštalams šiek tiek daugiau mokymo apie naująją karalystę. Mokytojas sakė: “Jūs buvote mokomi laukti ateinančios Dievo karalystės, o dabar aš ateinu pranešdamas, kad šitoji ilgai laukta karalystė yra šalia, net ir tai, kad ji jau yra čia ir tarp mūsų. Kiekvienoje karalystėje turi būti karalius, sėdintis savo soste ir išleidžiantis valdos įstatymus. Ir šitaip jūs iš tikrųjų susikūrėte sampratą apie dangaus karalystę kaip apie žydų tautos pašlovintą visų žemės tautų valdymą su Dovydo soste sėdinčiu Mesiju ir iš šitos stebuklingos galios vietos skelbiančiu viso pasaulio įstatymus. Bet, mano vaikai, jūs žiūrite ne įtikėjimo akimis, ir jūs klausotės ne dvasios supratingumu. Aš pareiškiu, jog dangaus karalystė yra Dievo valdymo įgyvendinimas ir pripažinimas žmonių širdyse. Tas tiesa, šioje karalystėje yra Karalius, ir tas Karalius yra mano Tėvas ir jūsų Tėvas. Mes iš tikrųjų esame jo ištikimi pavaldiniai, bet tą faktą nepalyginamai pranoksta toji transformuojanti tiesa, jog mes esame jo *sūnūs*. Mano gyvenime šita tiesa taps matoma visiems. Mūsų Tėvas taip pat sėdi soste, bet ne tokiam, kuris yra padarytas rankomis. Bėgaliniojo sostas yra amžinoji Tėvo buveinė dangų danguje; jis užpildo visus daiktus ir skelbia savuosius įstatymus visatų visatoms. Ir Tėvas taip pat valdo savo vaikų širdyse žemėje ta dvasia, kurią jis pasiuntė gyventi mirtingųjų žmonių sielose.

“Kada jūs tampate šitos karalystės pavaldiniais, tada jūs iš tikrųjų įgaunate sugebėjimą išgirsti Visatos Valdovo įstatymą; tačiau, kada, padedant karalystės evangelijai, kurią aš atėjau skelbti, jūs įtikėjimo dėka pamatote, jog esate sūnūs, tada nuo tos akimirkos jūs žvelgiate į save ne kaip į visagalio karaliaus įstatymais valdomus tvarinius, bet kaip į mylinčio ir dieviškojo Tėvo privileijuotus sūnus. Tikrai, tikrai aš jums sakau, kada Tėvo valia yra jūsų *įstatymas*, tada

their new disciples. But it was always a stumbling stone to John's followers that Jesus, if he were all that John had announced, did nothing to get him out of prison. John's disciples never could understand why Jesus did not prevent the cruel death of their beloved leader.

141:1.5 (1588.3) From night to night Andrew carefully instructed his fellow apostles in the delicate and difficult task of getting along smoothly with the followers of John the Baptist. During this first year of Jesus' public ministry more than three fourths of his followers had previously followed John and had received his baptism. This entire year of A.D. 27 was spent in quietly taking over John's work in Perea and Judea.

2. GOD'S LAW AND THE FATHER'S WILL

141:2.1 (1588.4) The night before they left Pella, Jesus gave the apostles some further instruction with regard to the new kingdom. Said the Master: “You have been taught to look for the coming of the kingdom of God, and now I come announcing that this long-looked-for kingdom is near at hand, even that it is already here and in our midst. In every kingdom there must be a king seated upon his throne and decreeing the laws of the realm. And so have you developed a concept of the kingdom of heaven as a glorified rule of the Jewish people over all the peoples of the earth with Messiah sitting on David's throne and from this place of miraculous power promulgating the laws of all the world. But, my children, you see not with the eye of faith, and you hear not with the understanding of the spirit. I declare that the kingdom of heaven is the realization and acknowledgment of God's rule within the hearts of men. True, there is a King in this kingdom, and that King is my Father and your Father. We are indeed his loyal subjects, but far transcending that fact is the transforming truth that we are his sons. In my life this truth is to become manifest to all. Our Father also sits upon a throne, but not one made with hands. The throne of the Infinite is the eternal dwelling place of the Father in the heaven of heavens; he fills all things and proclaims his laws to universes upon universes. And the Father also rules within the hearts of his children on earth by the spirit which he has sent to live within the souls of mortal men.

141:2.2 (1588.5) “When you are the subjects of this kingdom, you indeed are made to hear the law of the Universe Ruler; but when, because of the gospel of the kingdom which I have come to declare, you faith-discover yourselves as sons, you henceforth look not upon yourselves as law-subject creatures of an all-powerful king but as privileged sons of a loving and divine Father. Verily, verily, I say to you, when the Father's will is your law, you are hardly in the kingdom. But when the

vargu ar jūs esate karalystėje. Tačiau, kada Tėvo valia tikrai tampa jūsų *valia*, tada jūs esate kuo tikriausiai karalystėje, nes šitaip karalystė yra tapusi sukurtu patyrimu jūsų viduje. Kada Dievo valia yra jūsų įstatymas, tada jūs esate kilnūs vergai pavaldiniai; tačiau, kada jūs tikite į šią dieviškosios sūnystės naująją evangeliją, tada mano Tėvo valia tampa jūsų valia, ir jūs esate iškelti į laisvą Dievo vaikų, išlaisvintų karalystės sūnų, aukštą padėtį.

Kai kurie apaštalai iš šito mokymo kažką suprato, bet nė vienas iš jų nesuvokė šito nuostabaus paskelbimo prasmės iki galo, galbūt tik Jokūbas Zabediejus. Bet šie žodžiai nugrimzdo jų širdyse ir išplaukė vėl, kad džiugintų juos tarnystėje vėlesniaisiais metais.

3. GYVENIMAS AMATE

Mokytojas ir jo apaštalai pasiliko prie Amato beveik trims savaitėms. Apaštalai ir toliau pamokslaudavo miniai du kartus per dieną, o Jėzus pamokslavo kiekvieno Sabato popietę. Tapo nebeįmanoma toliau ilsėtis trečiadieniais; taigi Andriejus viską sutvarkė taip, jog per šešias dienas savaitėje kiekvieną dieną turėtų ilsėtis du apaštalai, tuo tarpu savo pareigas atlikdavo visi Sabato pamaldų metu.

Petras, Jokūbas, ir Jonas atliko didžiąją dalį viešo pamokslavimo. Pilypas, Natanielius, Tomas, ir Simonas atliko didžiąją dalį asmeninio darbo ir vedė pamokas specialioms atvykusiųjų grupėms; dvyniai toliau apskritai palaikydavo tvarką, tuo tarpu Andriejaus, Motiejaus, ir Judo veikla išsivystė į bendro vadovavimo komitetą iš trijų, nors kiekvienas iš šio trejeto taip pat atliko ir didžiulį religinį darbą.

Andriejus didelę laiko dalį skyrė tarp Jono mokinių ir naujesniųjų Jėzaus mokinių nuolat išylančių nesusipratimų ir nesutarimų suderinimui. Rimtos situacijos susidarydavo kas keletą dienų, bet Andriejus, padedamas savo apaštališkųjų partnerių, sugebėdavo priversti besiginčijančias puses pasiekti kokią nors susitarimą, bent jau laikinai. Jėzus nesutiko dalyvauti nė viename tokiaame pasitarime; jis taip pat nedavė ir jokio patarimo, kaip deramai sureguliuoti šituos sunkumus. Jis nė karto nepatarė ir apaštalams, kaip jie turėtų spręsti šitas painias problemas. Kada Andriejus ateidavo pas Jėzų su šiais klausimais, jis visada sakydavo: "Tai nėra išmintinga, kada šeimininkas dalyvauja savo svečių šeimos vaiduose; išmintingas gimdytojas niekada nepalaiko nė vienos pusės savo vaikų nereikšminguose ginčuose."

Mokytojas parodė didžiulę išmintį ir

Father's will becomes truly your will, then are you in very truth in the kingdom because the kingdom has thereby become an established experience in you. When God's will is your law, you are noble slave subjects; but when you believe in this new gospel of divine sonship, my Father's will becomes your will, and you are elevated to the high position of the free children of God, liberated sons of the kingdom."

141:2.3 (1589.1) Some of the apostles grasped something of this teaching, but none of them comprehended the full significance of this tremendous announcement, unless it was James Zebedee. But these words sank into their hearts and came forth to gladden their ministry during later years of service.

3. THE SOJOURN AT AMATHUS

141:3.1 (1589.2) The Master and his apostles remained near Amathus for almost three weeks. The apostles continued to preach twice daily to the multitude, and Jesus preached each Sabbath afternoon. It became impossible to continue the Wednesday playtime; so Andrew arranged that two apostles should rest each day of the six days in the week, while all were on duty during the Sabbath services.

141:3.2 (1589.3) Peter, James, and John did most of the public preaching. Philip, Nathaniel, Thomas, and Simon did much of the personal work and conducted classes for special groups of inquirers; the twins continued their general police supervision, while Andrew, Matthew, and Judas developed into a general managerial committee of three, although each of these three also did considerable religious work.

141:3.3 (1589.4) Andrew was much occupied with the task of adjusting the constantly recurring misunderstandings and disagreements between the disciples of John and the newer disciples of Jesus. Serious situations would arise every few days, but Andrew, with the assistance of his apostolic associates, managed to induce the contending parties to come to some sort of agreement, at least temporarily. Jesus refused to participate in any of these conferences; neither would he give any advice about the proper adjustment of these difficulties. He never once offered a suggestion as to how the apostles should solve these perplexing problems. When Andrew came to Jesus with these questions, he would always say: "It is not wise for the host to participate in the family troubles of his guests; a wise parent never takes sides in the petty quarrels of his own children."

141:3.4 (1589.5) The Master displayed great wisdom

pademonstravo tobulą sąžiningumą visuose savo reikaluose su savo apaštalais ir su visais savo mokiniais. Jėzus iš tikrųjų buvo žmonių šeimininkas; jis darė didžiulę įtaką visiems savo bičiuliams žmonėms dėl suderinto savo asmenybės žavesio ir jėgos. Jo griežtas, klajokliškas, ir benamis gyvenimas turėjo nematomą viešpataujantį poveikį. Jo valdinga mokymo maniera, aiški logika, argumentavimo jėga, išmintinga įžvalga, proto gyvumas, neprilygstama pusiausvyra, ir stulbinantis pakantumas turėjo intelektualaus patrauklumo ir dvasinės pritraukiančios jėgos. Jis buvo paprastas, vyriškas, nuoširdus, ir bebaimis. Kada esant Mokytojiui pasireikšdavo visas toks fizinis ir intelektualus poveikis, tada taip pat pasireikšdavo ir visi tie dvasiniai būties kerai, kurie buvo susiję su jo asmenybe—kantrybė, švelnumas, nuolankumas, nuoširdumas, ir kuklumas.

Jėzus iš Nazareto iš tikrųjų buvo stipri ir valinga asmenybė; jis buvo intelektualiai galia ir dvasinė tvirtovė. Jo asmenybė patiko ne tik dvasingai mąstančioms moterims, kurios buvo tarp jo pasekėjų, bet taip pat ir išsilavinusiam ir intelektualiam Nikodemui ir grubiam romėnų kareiviui, kapitonui, pastatytam sargyboje prie kryžiaus, kuris, visą laiką stebėjo, kaip Mokytojas miršta, ir jam mirus, pasakė, "Tikrai, tai buvo Dievo sūnus." Ir stiprūs, atšiaurūs Galilėjos žvejai vadino jį Mokytoju.

Jėzaus paveikslai yra labai nevykę. Tie Kristaus paveikslai turi žalingą poveikį jaunimui; šventyklų prekiautojai vargu ar būtų bėgę nuo Jėzaus, jeigu jis būtų buvęs toks vyras, kokį jį paprastai pavaizduodavo jūsų menininkai. Jis buvo oraus vyriškumo įkūnijimas; jis buvo geras, bet natūralus. Jėzus nepozavo, jog yra švelnus, saldus, kilnus, ir nuoširdžiai mistiškas. Jo mokymas buvo jaudinančiai dinamiškas. Jis ne tik *norėjo gero*, bet jis iš tikrųjų *darė tai, kas yra gera*.

Mokytojas niekada nesakė: "Ateikite pas mane visi tie, kurie esate tingūs, ir visi tie, kurie esate svajotojai." Bet tikrai jis daug kartų sakė: "Ateikite pas mane visi tie, kurie *dirbate*, ir aš jums tikrai suteiksiu poilsį—dvasinę stiprybę." Mokytojo jungas, iš tikrųjų, yra lengvas, bet net ir šituo atveju, jis niekada jo neprimeta, kiekvienas individas šitą jungą turi užsidėti laisva valia.

Jėzus parodė, kaip nugalima auokojimo dėka, išdidumo ir savanaudiškumo auokojimo dėka. Parodydamas gailėstingumą, jis norėjo pavaizduoti dvasinį išsilaisvinimą iš bet kokios nuoskaudos, sielvarto, pykčio, ir savanaudiškos valdžios ir keršto geismo. Ir kada jis pasakė, "Nesipriešinkite blogiui," tada jis vėliau paaiškino, kad jis neturi omenyje to, jog būtų toleruojama nuodėmė arba būtų patariama broliautis su neteisingumu. Jis daugiau turėjo ketinimą mokyti atlaidumo, "nesipriešinti blogam elgesiui savosios

and manifested perfect fairness in all of his dealings with his apostles and with all of his disciples. Jesus was truly a master of men; he exercised great influence over his fellow men because of the combined charm and force of his personality. There was a subtle commanding influence in his rugged, nomadic, and homeless life. There was intellectual attractiveness and spiritual drawing power in his authoritative manner of teaching, in his lucid logic, his strength of reasoning, his sagacious insight, his alertness of mind, his matchless poise, and his sublime tolerance. He was simple, manly, honest, and fearless. With all of this physical and intellectual influence manifest in the Master's presence, there were also all those spiritual charms of being which have become associated with his personality — patience, tenderness, meekness, gentleness, and humility.

141:3.5 (1589.6) Jesus of Nazareth was indeed a strong and forceful personality; he was an intellectual power and a spiritual stronghold. His personality not only appealed to the spiritually minded women among his followers, but also to the educated and intellectual Nicodemus and to the hardy Roman soldier, the captain stationed on guard at the cross, who, when he had finished watching the Master die, said, "Truly, this was a Son of God." And red-blooded, rugged Galilean fishermen called him Master.

141:3.6 (1590.1) The pictures of Jesus have been most unfortunate. These paintings of the Christ have exerted a deleterious influence on youth; the temple merchants would hardly have fled before Jesus if he had been such a man as your artists usually have depicted. His was a dignified manhood; he was good, but natural. Jesus did not pose as a mild, sweet, gentle, and kindly mystic. His teaching was thrillingly dynamic. He not only *meant well*, but he went about actually *doing good*.

141:3.7 (1590.2) The Master never said, "Come to me all you who are indolent and all who are dreamers." But he did many times say, "Come to me all you who labor, and I will give you rest — spiritual strength." The Master's yoke is, indeed, easy, but even so, he never imposes it; every individual must take this yoke of his own free will.

141:3.8 (1590.3) Jesus portrayed conquest by sacrifice, the sacrifice of pride and selfishness. By showing mercy, he meant to portray spiritual deliverance from all grudges, grievances, anger, and the lust for selfish power and revenge. And when he said, "Resist not evil," he later explained that he did not mean to condone sin or to counsel fraternity with iniquity. He intended the more to teach forgiveness, to "resist not evil treatment of one's personality, evil injury to one's feelings of personal dignity."

asmenybės atžvilgiu, savo asmeninio orumo jausmų įžeidimui.”

4. MOKYMAS APIE TEVĄ

Gyvenant prie Amato, Jėzus daug laiko paskyrė apaštalams, mokydamas juos naujos sampratos apie Dievą; vėl ir vėl jis iš tikrųjų juos mokė, jog *Dievas yra Tėvas*, o ne didysis ir vyriausiasis buhalteris, kuris iš esmės yra užsiėmęs tuo, jog registruoja savo klystančių vaikų žemėje prasižengimus, fiksuoja nuodėmes ir blogus poelgius, kurie bus panaudoti prieš juos, kada vėliau jis teis juos kaip visos kūrinių teisingas Teisėjas. Žydai ilgą laiką Dievą suvokė kaip visus valdantį karalių, net ir kaip tautos Tėvą, bet niekada anksčiau iš tiesų didžiulis skaičius mirtingųjų nepuoselėjo tokios minties apie Dievą, kad jis yra toks Tėvas, kuris myli *individa*.

Atsakydamas į Tomo klausimą, “Kas yra šitos karalystės Dievas?” Jėzus atsakė: “Dievas yra *tavo* Tėvas, ir religija—manoji evangelija—yra nei daugiau nei mažiau kaip įtikimas pripažinimas tos tiesos, kad tu esi jo sūnus. Ir aš esu čia tarp jūsų materialaus kūno pavidalu tam, kad šitas abi mintis aiškčiau savo gyvenimu ir mokymais.”

Jėzus taip pat stengėsi savo apaštalių protą išvaduoti nuo sampratos siūlyti gyvulinę auką kaip religinę pareigą. Bet šitie vyrai, kuriuos išauklėjo tokia religija, kuri reikalavo kasdienio paaaukojimo, nepajėgė suvokti to, ką jis turi omenyje. Nepaisant šito, Mokytojas nepavargdavo juos mokyti. Kada jam nepavykdavo visų savo apaštalių proto pasiekti vienu pavyzdžiu, tada savo mintį jis vėl persakydavo ir apšvietimo tikslu pavartodavo kitokio pobūdžio parabolę.

Tuo pačiu metu Jėzus pradėjo išsamiau mokyti šituos dvylika apie jų misiją “guosti kenčiančius ir tarnauti sergantiems.” Mokytojas juos daug ko mokė apie žmogaus visumą—kūno, proto, ir dvasios sąjungą, formuojančią individualų vyrą ar moterį. Jėzus pasakojo savo pagalbininkams apie tas tris formas kančių, su kuriomis jie susidurs, ir toliau aiškino, kaip jie turėtų tarnauti visiems tiems, kurie kenčia žmogiškųjų ligų širdgėlą. Jis mokė juos atpažinti:

1. Materialaus kūno ligas—tas kančias, kurios paprastai yra laikomos fiziniais negalavimais.

2. Sutrikusį protą—tas nefizines kančias, į kurias vėliau buvo žiūrima kaip į emocinius ir protinius sunkumus ir sutrikimus.

3. Blogų dvasių apsėdimą.

Keliomis progomis Jėzus savo apaštalams aiškino apie šitų blogų dvasių, tais laikais dažnai

4. TEACHING ABOUT THE FATHER

141:4.1 (1590.4) While sojourning at Amathus, Jesus spent much time with the apostles instructing them in the new concept of God; again and again did he impress upon them that *God is a Father*, not a great and supreme bookkeeper who is chiefly engaged in making damaging entries against his erring children on earth, recordings of sin and evil to be used against them when he subsequently sits in judgment upon them as the just Judge of all creation. The Jews had long conceived of God as a king over all, even as a Father of the nation, but never before had large numbers of mortal men held the idea of God as a loving Father of the *individual*.

141:4.2 (1590.5) In answer to Thomas's question, “Who is this God of the kingdom?” Jesus replied: “God is your Father, and religion — my gospel — is nothing more nor less than the believing recognition of the truth that you are his son. And I am here among you in the flesh to make clear both of these ideas in my life and teachings.”

141:4.3 (1590.6) Jesus also sought to free the minds of his apostles from the idea of offering animal sacrifices as a religious duty. But these men, trained in the religion of the daily sacrifice, were slow to comprehend what he meant. Nevertheless, the Master did not grow weary in his teaching. When he failed to reach the minds of all of the apostles by means of one illustration, he would restate his message and employ another type of parable for purposes of illumination.

141:4.4 (1590.7) At this same time Jesus began to teach the twelve more fully concerning their mission “to comfort the afflicted and minister to the sick.” The Master taught them much about the whole man — the union of body, mind, and spirit to form the individual man or woman. Jesus told his associates about the three forms of affliction they would meet and went on to explain how they should minister to all who suffer the sorrows of human sickness. He taught them to recognize:

141:4.5 (1591.1) 1. Diseases of the flesh — those afflictions commonly regarded as physical sickness.

141:4.6 (1591.2) 2. Troubled minds — those nonphysical afflictions which were subsequently looked upon as emotional and mental difficulties and disturbances.

141:4.7 (1591.3) 3. The possession of evil spirits.

141:4.8 (1591.4) Jesus explained to his apostles on several occasions the nature, and something

vadintų nešvariomis dvasiomis, prigimtį, ir šį tą apie jų kilmę. Mokytojas puikiai žinojo skirtumą tarp blogų dvasių apsidėmimo ir beprotybės, bet apaštalai šito nežinojo. Taip pat buvo neįmanoma, turint omenyje jų ribotas žinias apie Urantijos ankstyvąją istoriją, Jėzui imtis užduoties išaiškinti šitą reikalą, kad jis būtų suprantamas iki galo. Bet jis daug kartų jiems sakė, turėdamas omenyje šitas blogas dvasias: “Jos tikrai daugiau nebetrikdys žmonių, kada aš būsiu pakilęs pas savąjį Tėvą danguje, ir kada savąją dvasią aš būsiu išliejęs visiems materialiams kūnams tais laikais, kada karalystė ateis su didžiule galia ir dvasine šlove.”

Savaitė po savaitės ir mėnuo po mėnesio, per šiuos ištisus metus, apaštalai vis daugiau ir daugiau dėmesio kreipė į gydančią tarnystę ligoniams.

5. DVASINĖ VIENYBĖ

Vienas iš svarbiausių iš tų visų vakarinių pasitarimų prie Amato buvo susirinkimas, skirtas diskusijai apie dvasinę vienybę. Jokūbas Zabediejus paklausė: “Mokytojau, kaip mes iš tikrųjų išmoksime žiūrėti vienodai ir tuo pačiu pasiekti didesnę tarpusavio sutarimą?” Kada Jėzus išgirdo šitą klausimą, tada jis savo paties dvasios viduje tiek smarkiai suvirpėjo, kad atsakė: “Jokūbai, Jokūbai, kada gi aš jus mokiau, kad jūs visi turite žiūrėti vienodai? Aš atėjau į pasaulį paskelbti dvasinės laisvės tuo tikslu, jog mirtingiesiems būtų suteikta galia gyventi savąjį ir laisvą individualų gyvenimą prieš Dievą. Aš nenoriu, jog visuomeninę harmoniją ir broliškąją ramybę tikrai reikėtų pirkti, paaukojant laisvą asmenybę ir dvasinę savastį. Tai, ko aš reikalauju iš jūsų, savo apaštaly, yra *dvasinė vienybė* — ir tą jūs galite patirti tame džiaugsme, kada esate vieningai atsidavę tam, kad iš visos širdies vykdytumėte manojo Tėvo danguje valią. Jums nereikia matyti vienodai arba jausti vienodai, arba net ir mąstyti vienodai tam, kad dvasiškai *būtumėte vienodi*. Dvasinė vienybė kyla iš tos sąmonės, jog kiekviename iš jūsų gyvena, ir vis labiau viešpatauja, dangiškojo Tėvo dvasinė dovana. Jūsų apaštališkasis sutarimas turi kilti iš tos realybės, kad kiekvieno iš jūsų dvasinė viltis yra tapati kilme, prigimtimi, ir lemtimi.

“Šitokiu būdu jūs galite patirti dvasinio tikslo ir dvasinio supratingumo išstobulintą vienybę, kylančią iš abipusio sąmoningo suvokimo, jog Rojaus dvasios, gyvenančios kiekviename iš jūsų, yra tapačios; ir jūs galite turėti šitą giliai dvasinę visišką vienybę, išlaikydami savo intelektualaus mąstymo, temperamentingo pojūčio, ir visuomeninio elgesio pačius įvairiausius individualius ypatumus. Jūsų asmenybės gali būti gaivinančiai įvairios ir labai skirtingos, tuo tarpu

concerning the origin, of these evil spirits, in that day often also called unclean spirits. The Master well knew the difference between the possession of evil spirits and insanity, but the apostles did not. Neither was it possible, in view of their limited knowledge of the early history of Urantia, for Jesus to undertake to make this matter fully understandable. But he many times said to them, alluding to these evil spirits: “They shall no more molest men when I shall have ascended to my Father in heaven, and after I shall have poured out my spirit upon all flesh in those times when the kingdom will come in great power and spiritual glory.”

141:4.9 (1591.5) From week to week and from month to month, throughout this entire year, the apostles paid more and more attention to the healing ministry of the sick.

5. SPIRITUAL UNITY

141:5.1 (1591.6) One of the most eventful of all the evening conferences at Amathus was the session having to do with the discussion of spiritual unity. James Zebedee had asked, “Master, how shall we learn to see alike and thereby enjoy more harmony among ourselves?” When Jesus heard this question, he was stirred within his spirit, so much so that he replied: “James, James, when did I teach you that you should all see alike? I have come into the world to proclaim spiritual liberty to the end that mortals may be empowered to live individual lives of originality and freedom before God. I do not desire that social harmony and fraternal peace shall be purchased by the sacrifice of free personality and spiritual originality. What I require of you, my apostles, is spirit unity — and that you can experience in the joy of your united dedication to the wholehearted doing of the will of my Father in heaven. You do not have to see alike or feel alike or even think alike in order spiritually to be alike. Spiritual unity is derived from the consciousness that each of you is indwelt, and increasingly dominated, by the spirit gift of the heavenly Father. Your apostolic harmony must grow out of the fact that the spirit hope of each of you is identical in origin, nature, and destiny.

141:5.2 (1591.7) “In this way you may experience a perfected unity of spirit purpose and spirit understanding growing out of the mutual consciousness of the identity of each of your indwelling Paradise spirits; and you may enjoy all of this profound spiritual unity in the very face of the utmost diversity of your individual attitudes of intellectual thinking, temperamental feeling, and social conduct. Your personalities may be refreshingly diverse and markedly different, while

jūsų dieviškojo garbinimo ir broliškos meilės dvasinė prigimtis ir dvasios vaisiai gali būti suvienyti tiek, jog visi tie, kurie matys jūsų gyvenimą, tikrai pažins šitą dvasinį tapatumą ir sielos vienybę; jie atpažins, kad jūs buvote su manimi ir šito dėka išmokote, ir gerai išmokote, kaip vykdyti Tėvo danguje valią. Jūs galite pasiekti tarnavimo Dievui vienybę net ir tada, kada jūs šitaip tarnaujate sutinkamai su savo paties proto, kūno ir sielos savitais sugebėjimais.

“Jūsų dvasios vienybė numato du dalykus, kurie visada derinsis individualių tikinčiųjų gyvenime: Pirma, jūs turite bendrą akstiną gyvenimo tarnystei; jūs visi labiau už viską trokštate vykdyti Tėvo danguje valią. Antra, jūs visi turite egzistencijos bendrą tikslą; jūs visi siekiate tikslo surasti Tėvą danguje, ir šituo įrodydami visatai, jog tapote panašūs į jį.”

Mokydamas šiuos dvylika Jėzus prie šitos temos buvo sugrįžęs daug kartų. Jis nuolat jiems sakydavo, kad jis neturi tokio troškimo, jog tie, kurie tiki į jį, turėtų tapti dogmatiški ir sustandartinti sutinkamai net ir su gerų žmonių religiniais aiškinimais. Vėl ir vėl jis įspėdavo savo apaštalus, kad jie neformuluotų tikėjimų ir nekurtų tradicijų kaip tokios priemonės, kuri nukreiptų ir kontroliuotų tikinčiuosius karalystės evangelijoje.

your spiritual natures and spirit fruits of divine worship and brotherly love may be so unified that all who behold your lives will of a surety take cognizance of this spirit identity and soul unity; they will recognize that you have been with me and have thereby learned, and acceptably, how to do the will of the Father in heaven. You can achieve the unity of the service of God even while you render such service in accordance with the technique of your own original endowments of mind, body, and soul.

141:5.3 (1592.1) “Your spirit unity implies two things, which always will be found to harmonize in the lives of individual believers: First, you are possessed with a common motive for life service; you all desire above everything to do the will of the Father in heaven. Second, you all have a common goal of existence; you all purpose to find the Father in heaven, thereby proving to the universe that you have become like him.”

141:5.4 (1592.2) Many times during the training of the twelve Jesus reverted to this theme. Repeatedly he told them it was not his desire that those who believed in him should become dogmatized and standardized in accordance with the religious interpretations of even good men. Again and again he warned his apostles against the formulation of creeds and the establishment of traditions as a means of guiding and controlling believers in the gospel of the kingdom.

6. PASKUTINĖ SAVAITĖ PRIE AMATO

Baigiantis paskutinei savaitei prie Amato, Simonas Uolusis atvedė pas Jėzų kažkokį Tehermą, persą, turintį verslo reikalų Damaske. Teherma buvo girdėjęs apie Jėzų ir buvo atvykęs į Kapernaumą, kad jį pamatytų, o ten sužinojęs, kad Jėzus su savo apaštalais žygiuoja į pietus palei Jordano upę į Jeruzalę, išėjo jo ieškoti. Andriejus atvedė Tehermą Simonui, kad jį pamokytų. Simonas į šitą persą žiūrėjo kaip į “ugnies garbintoją,” nors Teherma iš visų jėgų ir stengėsi paaiškinti, jog ugnis yra tikrai To Tyrojo ir Šventojo matomas simbolis. Pasikalbėjęs su Jėzumi šitas persas išreiškė norą pasilikti keletui dienų, kad išgirstų mokymą ir pasiklausytų pamokslavimo.

Kada Simonas Uolusis ir Jėzus buvo vieni, tada Simonas paklausė Mokytojo: “Kodėl išėjo taip, kad aš negalėjau jo įtikinti? Kodėl jis taip priešinosi man ir taip visiškai pasirengė klausyti tavęs?” Jėzus atsakė: “Simonai, Simonai, kiek kartų tave esu mokęs susilaikyti nuo bet kokių pastangų, ką nors išrauti iš širdies tų, kurie siekia išgelbėjimo? Kaip dažnai aš tau tikrai sakydavau, jog dirbtum tik tam, jog ką nors įdėtum į šitas išalkusias sielas? Vesk žmones į karalystę, ir

6. LAST WEEK AT AMATHUS

141:6.1 (1592.3) Near the end of the last week at Amathus, Simon Zelotes brought to Jesus one Teherma, a Persian doing business at Damascus. Teherma had heard of Jesus and had come to Capernaum to see him, and there learning that Jesus had gone with his apostles down the Jordan on the way to Jerusalem, he set out to find him. Andrew had presented Teherma to Simon for instruction. Simon looked upon the Persian as a “fire worshiper,” although Teherma took great pains to explain that fire was only the visible symbol of the Pure and Holy One. After talking with Jesus, the Persian signified his intention of remaining for several days to hear the teaching and listen to the preaching.

141:6.2 (1592.4) When Simon Zelotes and Jesus were alone, Simon asked the Master: “Why is it that I could not persuade him? Why did he so resist me and so readily lend an ear to you?” Jesus answered: “Simon, Simon, how many times have I instructed you to refrain from all efforts to take something out of the hearts of those who seek salvation? How often have I told you to labor only to put something into these hungry souls? Lead men into the kingdom, and the great

didžiosios ir gyvosios karalystės tiesos netrukus išstums bet koki rimtą suklydimą. Kada tu mirtingajam žmogui esi pateikęs tą gerąją naujieną, jog Dievas yra jo Tėvas, tada tu gali lengviau įtikinti, kad tikrovėje jis yra Dievo sūnus. Ir šitą padaręs, tu būni atnešęs išgelbėjimo šviesą tam, kuris sėdi tamsoje. Simonai, kada Žmogaus Sūnus pirmą kartą atėjo pas jus, argi jis atėjo smerkdamas Mozę ir pranašus ir skelbdamas naują ir geresnį gyvenimo būdą? Ne. Aš atėjau ne tam, kad atimčiau tai, ką jūs turite iš savo protėvių, bet tam, kad jums parodyčiau išstobulintą matymą to, ką jūsų tėvai matė tikrai iš dalies. Tuomet, Simonai, toliau mokyk karalystės ir pamokslauk karalystę, ir kada tu matai, jog žmogus užtikrintai ir tvirtai yra karalystėje, tada yra tas laikas, kai toks žmogus ateis pas tave pasiklausti, jam perteikti mokymą, kuris yra susijęs su sielos augančiu žengimu į priekį dieviškojoje karalystėje.”

Simoną šitie žodžiai pritrenkė, bet jis padarė taip, kaip jį pamokė Jėzus, ir Teherma, tas persas, buvo įvardintas tarp tų, kurie įžengė į karalystę.

Tą vakarą Jėzus su apaštalais aptarė naująjį gyvenimą karalystėje. Iš dalies jis pasakė: “Kada jūs įžengiate į karalystę, tada jūs atgimstate. Jūs negalite mokytis gilių dvasinių dalykų tuos, kurie yra gimę tikrai iš materialaus kūno; pirmiausia žiūrėkite, jog žmonės gimtų iš dvasios prieš tai, kada jūs stengsitės juos mokytis išvystytų dvasios kelių. Nesistenkite žmonėms aprodyti šventovės grožybių tol, kol pirmiau jų nebūsime įvedę į šventovę. Supažindinkite žmones su Dievu ir *kaip* Dievo sūnus prieš tai, kada imsite aptarinėti Dievo tėvystės ir žmonių sūnystės doktrinas. Nekovokite su žmonėmis—visada būkite kantrūs. Tai nėra jūsų karalystė; jūs esate tik ambasadoriai. Tiesiog eikite ir skelbkite: Tai yra dangaus karalystė—Dievas yra jūsų Tėvas ir jūs esate jo sūnūs, ir šita geroji naujiena, jeigu jūs iš visos širdies tikite ja, yra jūsų amžinasis išgelbėjimas.”

Apaštalai padarė didžiulę pažangą per tą laikotarpį, kada jie gyveno prie Amato. Bet jie buvo labai nusivylę, kad Jėzus nedavė jokių patarimų, kaip elgtis su Jono mokiniais. Net ir svarbiu krikšto klausimu, ką jis iš viso pasakė, tebuvo: “Jonas iš tikrųjų krikštijo vandeniu, tačiau, kada jūs įeisite į dangaus karalystę, tada jūs tikrai būsite pakrikštyti Dvasia.”

7. PRIE BETANĖS UŽ JORDANO

Vasario 26-ąją, Jėzus, jo apaštalai, ir didžiulė pasekėjų grupė keliavo į pietus palei Jordaną iki brastos netoli Betanijos Perėjoje, tos vietos, kur Jonas pirmą kartą paskelbė apie ateinančią karalystę. Jėzus su savo apaštalais pasiliko čia, mokydami ir pamokslaudami, keturias savaites

and living truths of the kingdom will presently drive out all serious error. When you have presented to mortal man the good news that God is his Father, you can the easier persuade him that he is in reality a son of God. And having done that, you have brought the light of salvation to the one who sits in darkness. Simon, when the Son of Man came first to you, did he come denouncing Moses and the prophets and proclaiming a new and better way of life? No. I came not to take away that which you had from your forefathers but to show you the perfected vision of that which your fathers saw only in part. Go then, Simon, teaching and preaching the kingdom, and when you have a man safely and securely within the kingdom, then is the time, when such a one shall come to you with inquiries, to impart instruction having to do with the progressive advancement of the soul within the divine kingdom.”

141:6.3 (1592.5) Simon was astonished at these words, but he did as Jesus had instructed him, and Teherma, the Persian, was numbered among those who entered the kingdom.

141:6.4 (1592.6) That night Jesus discoursed to the apostles on the new life in the kingdom. He said in part: “When you enter the kingdom, you are reborn. You cannot teach the deep things of the spirit to those who have been born only of the flesh; first see that men are born of the spirit before you seek to instruct them in the advanced ways of the spirit. Do not undertake to show men the beauties of the temple until you have first taken them into the temple. Introduce men to God and as the sons of God before you discourse on the doctrines of the fatherhood of God and the sonship of men. Do not strive with men — always be patient. It is not your kingdom; you are only ambassadors. Simply go forth proclaiming: This is the kingdom of heaven — God is your Father and you are his sons, and this good news, if you wholeheartedly believe it, is your eternal salvation.”

141:6.5 (1593.1) The apostles made great progress during the sojourn at Amathus. But they were very much disappointed that Jesus would give them no suggestions about dealing with John’s disciples. Even in the important matter of baptism, all that Jesus said was: “John did indeed baptize with water, but when you enter the kingdom of heaven, you shall be baptized with the Spirit.”

7. AT BETHANY BEYOND JORDAN

141:7.1 (1593.2) On February 26, Jesus, his apostles, and a large group of followers journeyed down the Jordan to the ford near Bethany in Perea, the place where John first made proclamation of the coming kingdom. Jesus with his apostles remained here, teaching and preaching, for four

prieš tai, kada jie patraukė toliau į Jeruzalę.

Gyvenimo prie Betanės už Jordano upės antrąją savaitę, Jėzus nusivedė Petrą, Jokūbą, ir Joną į kalnus kitoje pusėje upės ir į pietus nuo Jericho trijų dienų poilsio. Mokytojas mokė šituos tris daugelio naujų ir išvystytų tiesų apie dangaus karalystę. Šitame pasakojime mes pertvarkysime ir suklasifikuosime šituos mokymus šitaip:

Jėzus stengėsi išaiškinti tai, jog jis nori, kad jo mokiniai, paragavę karalystės gerųjų dvasinių realybių, pasaulyje gyventų taip, jog žmonės, *matydami* jų gyvenimą, imtų sąmoningai suvokti karalystę ir dėl to imtų tikinčiųjų klausinėti apie karalystės kelius. Visi tokie nuoširdūs tiesos ieškotojai visada džiaugiasi *girdėdami* džiugias naujienas apie įtikėjimo dovaną, kuri užtikrina priėmimą į karalystę su jos amžinosiomis ir dieviškosiomis dvasinėmis realybėmis.

Mokytojas siekė įteigti visiems karalystės evangelijos mokytojams, kad jų vienintelis rūpestis yra atskiram žmogui apreikšti Dievą kaip jo Tėvą — vesti šitą atskirą žmogų į tai, kad jis imtų sąmoningai suvokti save sūnumi; tada šitą patį žmogų pristatytų Dievui kaip jo įtikėjimo sūnų. Šitie abu esminiai apreiksimai yra užbaigti Jėzuje. Jis, iš tikrųjų, tapo “tuo keliu, ta tiesa, ir tuo gyvenimu.” Jėzaus religija visiškai rėmėsi jo savęs padovanojimo žemėje gyvenimu. Kada Jėzus iš šito pasaulio išvyko, tada nepaliko jokių knygų, jokių įstatymų, ar kokių nors kitokių žmogiškosios organizacijos formų, turinčių poveikio individo religiniam gyvenimui.

Jėzus aiškiai pareiškė, kad jis atėjo tam, jog su žmonėmis užmegztų asmeninius ir amžinus ryšius, kurie amžinai turi būti iškilę aukščiau už visus kitus žmogiškuosius ryšius. Ir jis pabrėžė, kad šita artima dvasinė bičiulystė turi pasiekti visų amžių ir visų visuomeninių sąlygų visus žmones ir visose tautose. Ir jo vienintelis pasiūlytas atlygis savo vaikams buvo: šitame pasaulyje—dvasinis džiaugsmas ir dieviškoji komunija; kitame pasaulyje—amžinasis gyvenimas žengiant į priekį Rojaus Tėvo dieviškosiose dvasinėse realybėse.

Jėzus labai pabrėžė tai, ką jis vadino dviem svarbiausiomis tiesomis mokymuose apie karalystę, ir jos buvo tokios: išgelbėjimo pasiekimas įtikėjimu, ir vien tikrai įtikėjimu, susietu su revoliuciniu mokymu apie žmogiškosios laisvės pasiekimą per nuoširdų tiesos suvokimą, “Jūs tikrai pažinsite tiesą, ir toji tiesa jus tikrai išlaisvins.” Jėzus buvo toji tiesa, pasireiškus materialaus kūno pavidalu, ir jis pažadėjo atsiųsti savąją Tiesos Dvasią į visų savo vaikų širdis po savo sugrįžimo pas Tėvą danguje.

Mokytojas šiuos apaštalus mokė tiesos pagrindų, skirtų ištisam amžiui žemėje. Jie dažnai klausydavosi jo mokymų, kada tikrovėje tai, ką jis

weeks before they went on up to Jerusalem.

141:7.2 (1593.3) The second week of the sojourn at Bethany beyond Jordan, Jesus took Peter, James, and John into the hills across the river and south of Jericho for a three days' rest. The Master taught these three many new and advanced truths about the kingdom of heaven. For the purpose of this record we will reorganize and classify these teachings as follows:

141:7.3 (1593.4) Jesus endeavored to make clear that he desired his disciples, having tasted of the good spirit realities of the kingdom, so to live in the world that men, by *seeing* their lives, would become kingdom conscious and hence be led to inquire of believers concerning the ways of the kingdom. All such sincere seekers for the truth are always glad to *hear* the glad tidings of the faith gift which insures admission to the kingdom with its eternal and divine spirit realities.

141:7.4 (1593.5) The Master sought to impress upon all teachers of the gospel of the kingdom that their only business was to reveal God to the individual man as his Father — to lead this individual man to become son-conscious; then to present this same man to God as his faith son. Both of these essential revelations are accomplished in Jesus. He became, indeed, “the way, the truth, and the life.” The religion of Jesus was wholly based on the living of his bestowal life on earth. When Jesus departed from this world, he left behind no books, laws, or other forms of human organization affecting the religious life of the individual.

141:7.5 (1593.6) Jesus made it plain that he had come to establish personal and eternal relations with men which should forever take precedence over all other human relationships. And he emphasized that this intimate spiritual fellowship was to be extended to all men of all ages and of all social conditions among all peoples. The only reward which he held out for his children was: in this world — spiritual joy and divine communion; in the next world — eternal life in the progress of the divine spirit realities of the Paradise Father.

141:7.6 (1593.7) Jesus laid great emphasis upon what he called the two truths of first import in the teachings of the kingdom, and they are: the attainment of salvation by faith, and faith alone, associated with the revolutionary teaching of the attainment of human liberty through the sincere recognition of truth, “You shall know the truth, and the truth shall make you free.” Jesus was the truth made manifest in the flesh, and he promised to send his Spirit of Truth into the hearts of all his children after his return to the Father in heaven.

141:7.7 (1594.1) The Master was teaching these apostles the essentials of truth for an entire age on earth. They often listened to his teachings when in

sakė, buvo skiriama kitų pasaulių įkvėpimui ir mokymui. Jis rodė naujo ir savito gyvenimo plano pavyzdį. Žmogiškuoju požiūriu jis iš tikrųjų buvo žydas, bet savąjį gyvenimą jis gyveno visiems pasauliams kaip valdos mirtingasis.

Kad užtikrintų savojo Tėvo pripažinimą, įgyvendinant karalystės planą, Jėzus paaiškino, kad jis sąmoningai ignoravo "žemės didžiuosius žmones." Jis savo darbą pradėjo nuo vargšų, nuo tos pačios klasės, kurią taip ignoravo didžioji dauguma ankstesniųjų laikų evoliucinių religijų. Jis neniekino nė vieno žmogaus; jo planas buvo pasaulinio masto, net ir visatos masto. Šitie jo teiginiai buvo tokie drąsūs ir ryškūs, kad net ir Petras, Jokūbas, ir Jonas jautė pagundą manyti, kad jis gali būti pamišęs.

Jis stengėsi šitiems apaštalams atsargiai perteikti tiesą, kad jis su šita savęs padovanojimo misija yra atėjęs ne tam, kad parodytų pavyzdį nedideliam skaičiui žemės tvarinių, bet tam, kad sukurtų ir parodytų žmogiškojo gyvenimo normą visoms tautoms visuose pasauliuose ištisoje savo visatoje. Ir šitoji norma priartėjo prie aukščiausiojo tobulumo, net ir iki Visuotinio Tėvo galutiniojo gėrio. Bet apaštalai jo žodžių prasmės negalėjo suvokti.

Jis paskelbė, jog yra atėjęs tam, kad veiktų kaip mokytojas, toks mokytojas, kuris yra atsiųstas iš dangaus, kad materialiam protui pateiktų dvasinę tiesą. Ir būtent tiksliai tą jis ir darė; jis buvo mokytojas, ne pamokslininkas. Žmogiškuoju požiūriu Petras buvo daug veiksmingesnis pamokslininkas už Jėzų. Jėzaus pamokslavimas buvo toks veiksmingas dėl jo unikalios asmenybės, o ne dėl to, kad jo iškalba ar emocinis apeliavimas būtų kėlę susižavėjimą. Jėzus kalbėjo tiesiai į žmonių sielas. Jis buvo žmogaus dvasios mokytojas, bet per protą. Jis gyveno su žmonėmis.

Būtent šitos progos metu Jėzus atskleidė Petriui, Jokūbui, ir Jonui tai, kad jo darbą žemėje kai kuriais atžvilgiais apriboja jo "partnerio danguje" pavedimas, turėdamas omenyje savo Rojaus brolio, Emanuelio, nurodymus, perteiktus prieš savęs padovanojimo misiją. Jis papasakojo jiems, kad jis atėjo vykdyti savojo Tėvo valios ir tikrai savojo Tėvo valios. Šitai skatinamas iš visos širdies įgyvendinti vienintelį tikslą, jis nebuvo taip susirūpinęs dėl blogio pasaulyje.

Apaštalai palaipsniui ėmė pripažinti Jėzaus nedirbtiną draugiškumą. Nors su Mokytoju buvo lengva užmegzti ryšį, bet jis visada gyveno nepriklausomai nuo visų žmogiškųjų būtybių ir aukščiau už visas žmogiškąsias būtybes. Jo niekada nė vieną akimirką nevaldė nė viena grynai mirtingojo įtaka arba jo niekada neveikė moraliai silpna žmogiškoji nuomonė. Jis nekreipė jokio

reality what he said was intended for the inspiration and edification of other worlds. He exemplified a new and original plan of life. From the human standpoint he was indeed a Jew, but he lived his life for all the world as a mortal of the realm.

141:7.8 (1594.2) To insure the recognition of his Father in the unfolding of the plan of the kingdom, Jesus explained that he had purposely ignored the "great men of earth." He began his work with the poor, the very class which had been so neglected by most of the evolutionary religions of preceding times. He despised no man; his plan was world-wide, even universal. He was so bold and emphatic in these announcements that even Peter, James, and John were tempted to think he might possibly be beside himself.

141:7.9 (1594.3) He sought mildly to impart to these apostles the truth that he had come on this bestowal mission, not to set an example for a few earth creatures, but to establish and demonstrate a standard of human life for all peoples upon all worlds throughout his entire universe. And this standard approached the highest perfection, even the final goodness of the Universal Father. But the apostles could not grasp the meaning of his words.

141:7.10 (1594.4) He announced that he had come to function as a teacher, a teacher sent from heaven to present spiritual truth to the material mind. And this is exactly what he did; he was a teacher, not a preacher. From the human viewpoint Peter was a much more effective preacher than Jesus. Jesus' preaching was so effective because of his unique personality, not so much because of compelling oratory or emotional appeal. Jesus spoke directly to men's souls. He was a teacher of man's spirit, but through the mind. He lived with men.

141:7.11 (1594.5) It was on this occasion that Jesus intimated to Peter, James, and John that his work on earth was in some respects to be limited by the commission of his "associate on high," referring to the prebestowal instructions of his Paradise brother, Immanuel. He told them that he had come to do his Father's will and only his Father's will. Being thus motivated by a wholehearted singleness of purpose, he was not anxiously bothered by the evil in the world.

141:7.12 (1594.6) The apostles were beginning to recognize the unaffected friendliness of Jesus. Though the Master was easy of approach, he always lived independent of, and above, all human beings. Not for one moment was he ever dominated by any purely mortal influence or subject to frail human judgment. He paid no attention to public opinion, and he was uninfluenced by praise. He seldom paused to

dėmesio į visuomenės nuomonę, ir jo neveikė pagyrimai. Jis retai kada stabteldavo tam, kad ištaisyti nesusipratimus, arba tam, kad įsižeistų dėl klaidingo aiškinimo. Jis niekada neprašė nė vieno žmogaus patarimo; jis niekada neprašė melstis.

Jokūbą pritrenkė tai, jog atrodė, kad Jėzus mato pabaigą nuo pradžios. Mokytojas retai kada atrodydavo nustebęs. Jis niekada nebūdavo susijaudinęs, susierzinęs, ar sutrikęs. Jis niekada neatsiprašė nė vieno žmogaus. Kartais jis būdavo nuliūdęs, bet niekada nebuvo praradęs drąsos.

Jonas aiškiau suprato, jog nepaisant visų savo dieviškųjų sugebėjimų, galų gale, jis yra žmogus. Jėzus gyveno kaip žmogus tarp žmonių, ir suprato, mylėjo, ir žinojo, kaip žmones valdyti. Savo asmeniniame gyvenime jis buvo toks žmogiškas, ir vis tik toks be ydų. Ir visada jis buvo nesavanaudiškas.

Nors Petras, Jokūbas, ir Jonas daug ko negalėjo suprasti, ką Jėzus sakė šita proga, bet jo nuoširdūs žodžiai pasiliko jų širdyse, ir po nukryžavimo ir prisikėlimo jie galingai išplaukė, kad juos praturtintų ir džiugintų vėlesniojo tarnavimo metu. Nėra nieko nuostabaus, kad šitie apaštalai Mokytojo žodžių nesuprato iki galo, nes jis pateikė jiems naujojo amžiaus planą.

correct misunderstandings or to resent misrepresentation. He never asked any man for advice; he never made requests for prayers.

141:7.13 (1594.7) James was astonished at how Jesus seemed to see the end from the beginning. The Master rarely appeared to be surprised. He was never excited, vexed, or disconcerted. He never apologized to any man. He was at times saddened, but never discouraged.

141:7.14 (1594.8) More clearly John recognized that, notwithstanding all of his divine endowments, after all, he was human. Jesus lived as a man among men and understood, loved, and knew how to manage men. In his personal life he was so human, and yet so faultless. And he was always unselfish.

141:7.15 (1595.1) Although Peter, James, and John could not understand very much of what Jesus said on this occasion, his gracious words lingered in their hearts, and after the crucifixion and resurrection they came forth greatly to enrich and gladden their subsequent ministry. No wonder these apostles did not fully comprehend the Master's words, for he was projecting to them the plan of a new age.

8. DARBAS JERICHE

Per keturias savaites, jiems gyvenant prie Betanės už Jordano upės, kiekvieną savaitę kelis kartus Andriejus paskirdavo apaštalių poras, kad jos į Jerichą išeitų dienai ar dviems dienoms. Jonas turėjo daug tikinčiųjų Jeriche, ir didžioji jų dauguma Jėzaus ir jo apaštalių labiau išvystytus mokymus sveikino. Per šitas išvykas į Jerichą apaštalai pradėjo konkrečiau įgyvendinti Jėzaus mokymus patarnauti sergantiesiems; mieste jie aplankė kiekvieną namą ir stengėsi paguoti kiekvieną sergantį žmogų.

Jeriche apaštalai šiek tiek dirbo ir viešą darbą, bet iš esmės jų darbas buvo ramesnio ir asmeninio pobūdžio. Dabar jie pamatė, kad karalystės gerosios naujienos sergančiuosius labai guodžia; kad jų žinia sergančiuosius gydo. Ir būtent Jeriche šiems dvylikai Jėzaus pavedimas pamokslauti džiugias karalystės naujienas ir patarnauti sergantiesiems pirmą kartą buvo įgyvendintas iki galo.

Jeriche jie buvo sustoję pakeliui į Jeruzalę, ir juos pasivijo delegacija iš Mesopotamijos, atvykusi pasitarti su Jėzumi. Apaštalai buvo planavę čia praleisti tikrai vieną dieną, bet, kada atvyko šitie tiesos ieškotojai iš Rytų, tada Jėzus su jais

8. WORKING IN JERICO

141:8.1 (1595.2) Throughout the four weeks' sojourn at Bethany beyond Jordan, several times each week Andrew would assign apostolic couples to go up to Jericho for a day or two. John had many believers in Jericho, and the majority of them welcomed the more advanced teachings of Jesus and his apostles. On these Jericho visits the apostles began more specifically to carry out Jesus' instructions to minister to the sick; they visited every house in the city and sought to comfort every afflicted person.

141:8.2 (1595.3) The apostles did some public work in Jericho, but their efforts were chiefly of a more quiet and personal nature. They now made the discovery that the good news of the kingdom was very comforting to the sick; that their message carried healing for the afflicted. And it was in Jericho that Jesus' commission to the twelve to preach the glad tidings of the kingdom and minister to the afflicted was first fully carried into effect.

141:8.3 (1595.4) They stopped in Jericho on the way up to Jerusalem and were overtaken by a delegation from Mesopotamia that had come to confer with Jesus. The apostles had planned to spend but a day here, but when these truth

praleido tris dienas, ir jie sugrįžo į savo įvairius namus palei Eufratą, džiaugdamiesi, kad sužinojo naujų tiesų apie dangaus karalystę.

seekers from the East arrived, Jesus spent three days with them, and they returned to their various homes along the Euphrates happy in the knowledge of the new truths of the kingdom of heaven.

9. IŠVYKSTANT Į JERUZALĘ

Pirmadienį, paskutiniąją kovo mėnesio dieną, Jėzus ir apaštalai pradėjo savo kelionę viršun į kalvas link Jeruzalės. Lozorius iš Betanės buvo du kartus nusileidęs prie Jordano upės, kad pasimatytų su Jėzumi, ir buvo dėl visko susitarta, kad Mokytojas ir jo apaštalai savo būstinę galėtų turėti pas Lozorių ir jo seseris Betanėje tol, kol jie norėtų būti Jeruzalėje.

Jono mokiniai pasiliko prie Betanės už Jordano upės, mokydami ir krikštydami minias, taip, kad Jėzų lydėjo tikrai šie dvylika, kada jis atvyko į Lozorius namus. Čia Jėzus ir apaštalai praleido penkias dienas, ilsėdamiesi ir gaivindamiesi prieš tai, kada iškeliavo į Jeruzalę į Perėjimo šventę. Tai buvo didžiulis įvykis Mortos ir Marijos gyvenime savo brolio namuose priimti Mokytoją ir jo apaštalus, kur jos galėjo pasirūpinti jų reikmėmis.

Sekmadienio rytą, balandžio 6-ąją, Jėzus ir apaštalai nusileido į Jeruzalę; ir tai buvo pirmas kartas, kada Mokytojas ir visi šie dvylika buvo ten kartu.

9. DEPARTING FOR JERUSALEM

141:9.1 (1595.5) On Monday, the last day of March, Jesus and the apostles began their journey up the hills toward Jerusalem. Lazarus of Bethany had been down to the Jordan twice to see Jesus, and every arrangement had been made for the Master and his apostles to make their headquarters with Lazarus and his sisters at Bethany as long as they might desire to stay in Jerusalem.

141:9.2 (1595.6) The disciples of John remained at Bethany beyond the Jordan, teaching and baptizing the multitudes, so that Jesus was accompanied only by the twelve when he arrived at Lazarus's home. Here Jesus and the apostles tarried for five days, resting and refreshing themselves before going on to Jerusalem for the Passover. It was a great event in the lives of Martha and Mary to have the Master and his apostles in the home of their brother, where they could minister to their needs.

141:9.3 (1595.7) On Sunday morning, April 6, Jesus and the apostles went down to Jerusalem; and this was the first time the Master and all of the twelve had been there together.

142 Dokumentas. Perėjimo šventė Jeruzalėje

⇨ 141

URANTIJOS KNYGA

143 ⇨

IV DALIS. JĖZAUS GYVENIMAS IR MOKYMAI

142 DOKUMENTAS. PERĖJIMO ŠVENTĖ JERUZALĖJE

Skyrius

ĮVADAS

1. Mokymas šventykloje
2. Dievo įniršis
3. Dievo samprata
4. Flavijus ir graikų kultūra
5. Pokalbis apie užtikrinimą
6. Bendravimas su Nokodemu
7. Pamoka apie šeimą
8. Pietų Judėjoje

PAPER 142

THE PASSOVER AT JERUSALEM

SECTIONS

Introduction

1. Teaching in the Temple
2. God's Wrath
3. The Concept of God
4. Flavius and Greek Culture
5. The Discourse on Assurance
6. The Visit with Nicodemus
7. The Lesson on the Family
8. In Southern Judea

ĮVADAS

BALANDŽIO mėnesį Jėzus ir apaštalai dirbo Jeruzalėje, iš miesto išeidami kiekvieną vakarą, kad naktį praleistų Betanėje. Pats Jėzus kiekvieną savaitę vieną ar dvi naktis praleisdavo Jeruzalėje Flavijaus, graikų žydo, namuose, kur daug įžymių žydų slapta ateidavo pasikalbėti su juo.

Pirmąją dieną, kada atvyko į Jeruzalę, Jėzus užsuko pas savo ankstesniųjų laikų draugą Anasą, kažkada buvusį aukštąjį šventiką, ir Salomėjos, Zabediejaus žmonos, giminaitį. Anasas buvo girdėjęs apie Jėzų ir jo mokymus, ir kada Jėzus užsuko į šito aukštojo šventiko namus, tada jį sutiko su didžiuliu šaltumu. Kada tik Jėzus suvokė Anaso šaltumą, tada nedelsdamas atsisveikino, sakdamas, kada skyrėsi: "Pagrindinis žmogaus pavergėjas yra baimė, o jo didžioji silpnybė yra puikybė; ar tu save išduosi šitų abiejų džiaugsmo ir laisvės naikintojų vergystei?" Bet Anasas nieko neatsakė. Mokytojas Anaso daugiau nebesutiko iki to laiko, kada jis su savo žentu Žmogaus Sūnų teisė.

INTRODUCTION

142:0.1 (1596.1) THE month of April Jesus and the apostles worked in Jerusalem, going out of the city each evening to spend the night at Bethany. Jesus himself spent one or two nights each week in Jerusalem at the home of Flavius, a Greek Jew, where many prominent Jews came in secret to interview him.

142:0.2 (1596.2) The first day in Jerusalem Jesus called upon his friend of former years, Annas, the onetime high priest and relative of Salome, Zebedee's wife. Annas had been hearing about Jesus and his teachings, and when Jesus called at the high priest's home, he was received with much reserve. When Jesus perceived Annas's coldness, he took immediate leave, saying as he departed: "Fear is man's chief enslaver and pride his great weakness; will you betray yourself into bondage to both of these destroyers of joy and liberty?" But Annas made no reply. The Master did not again see Annas until the time when he sat with his son-in-law in judgment on the Son of Man.

1. MOKYMAS ŠVENTYKLOJE

Per šitą mėnesį Jėzus arba vienas iš apaštalų kasdien mokė šventykloje. Kada Perėjimo šventės minios būdavo per gausios, kad patektų į mokymą šventykloje, tada daug grupių apaštalai mokė už šventos teritorijos ribų. Jų mokymo esmė buvo:

1. Dangaus karalystė yra šalia.
2. Įtikėjimu į Dievo tėvystę jūs galite įeiti į dangaus karalystę, šitaip tapdami Dievo sūnumis.
3. Gyvenimą karalystėje valdo meilė—aukščiausias atsidavimas Dievui, tuo pačiu savo artimą mylint kaip save patį.
4. Paklusimas Tėvo valiai, duodantis dvasios vaisių asmeniniame gyvenime, yra karalystės įstatymas.

Minios, atvykusios švęsti Perėjimo šventės, išgirdo šitą Jėzaus mokymą, ir šimtai jų džiaugėsi gerosiomis naujienomis. Žydų pagrindiniai šventikai ir valdovai labai susirūpino dėl Jėzaus ir jo apaštalų, ir tarpusavyje ginčijosi, ką reikėtų su jais daryti.

Be mokymo šventykloje ir prie jos, apaštalai ir kiti tikintieji buvo įsitraukę į didžiulį asmeninį darbą Perėjimo šventės miniose. Šitie susidomėję vyrai ir moterys naujienas apie Jėzaus žinią iš šitos Perėjimo šventės nunešė iki tolimiausių Romos imperijos pakraščių, o taip pat ir į Rytus. Tai buvo karalystės evangelijos skleidimo išoriniam pasauliui pradžia. Jėzaus darbas daugiau nebeapsiribojo Palestina.

2. DIEVO ĮNIRŠIS

Jeruzalėje Perėjimo šventėje dalyvavo kažkoks Jokūbas, turtingas žydas prekybininkas iš Kretos, ir jis atėjo pas Andriejų, prašydamas asmeninio pasimatymo su Jėzumi. Andriejus surengė šitą slaptą susitikimą su Jėzumi Flavijaus namuose kitos dienos vakarą. Šitas vyras negalėjo suvokti Mokytojo mokymų, ir jis atėjo, nes troško išsamiau pasiteirauti apie Dievo karalystę. Sakė Jokūbas Jėzui: “Bet, Rabine, Mozė ir senovės pranašai mums sako, kad Jahvė yra pavydus Dievas, didžiulio įniršio ir aršaus pykčio Dievas. Tie pranašai sako, kad jis neapkenčia piktadarių ir atkeršija tiems, kurie jo įstatymams nepaklūsta. Tu mus mokai ir tavo mokiniai mus moko, kad Dievas yra nuoširdus ir užjaučiantis Tėvas, kuris taip myli visus žmones, kad juos nori pasveikinti šitoje naujoje dangaus karalystėje,

1. TEACHING IN THE TEMPLE

142:1.1 (1596.3) Throughout this month Jesus or one of the apostles taught daily in the temple. When the Passover crowds were too great to find entrance to the temple teaching, the apostles conducted many teaching groups outside the sacred precincts. The burden of their message was:

- 142:1.2 (1596.4) 1. The kingdom of heaven is at hand.
- 142:1.3 (1596.5) 2. By faith in the fatherhood of God you may enter the kingdom of heaven, thus becoming the sons of God.
- 142:1.4 (1596.6) 3. Love is the rule of living within the kingdom — supreme devotion to God while loving your neighbor as yourself.
- 142:1.5 (1596.7) 4. Obedience to the will of the Father, yielding the fruits of the spirit in one's personal life, is the law of the kingdom.

142:1.6 (1596.8) The multitudes who came to celebrate the Passover heard this teaching of Jesus, and hundreds of them rejoiced in the good news. The chief priests and rulers of the Jews became much concerned about Jesus and his apostles and debated among themselves as to what should be done with them.

142:1.7 (1596.9) Besides teaching in and about the temple, the apostles and other believers were engaged in doing much personal work among the Passover throngs. These interested men and women carried the news of Jesus' message from this Passover celebration to the uttermost parts of the Roman Empire and also to the East. This was the beginning of the spread of the gospel of the kingdom to the outside world. No longer was the work of Jesus to be confined to Palestine.

2. GOD'S WRATH

142:2.1 (1597.1) There was in Jerusalem in attendance upon the Passover festivities one Jacob, a wealthy Jewish trader from Crete, and he came to Andrew making request to see Jesus privately. Andrew arranged this secret meeting with Jesus at Flavius's home the evening of the next day. This man could not comprehend the Master's teachings, and he came because he desired to inquire more fully about the kingdom of God. Said Jacob to Jesus: “But, Rabbi, Moses and the olden prophets tell us that Yahweh is a jealous God, a God of great wrath and fierce anger. The prophets say he hates evildoers and takes vengeance on those who obey not his law. You and your disciples teach us that God is a kind and compassionate Father who so loves all men that he would welcome them into this new

kurią jūs skelbiate esant taip visiškai šalia.”

Kada Jokūbas baigė šnekėti, tada Jėzus atsakė: Jokūbai, tu gerai išreiškei senovės pranašų mokymus, kurie savosios kartos vaikus mokė sutinkamai su savojo laikmečio šviesa. Mūsų Tėvas Rojuje yra nekintantis. Bet samprata apie jo prigimtį nuo Mozės laikų iki Amoso dienų ir net iki pranašo Isajo kartos plėtėsi ir augo. Ir dabar aš atėjau materialaus kūno pavidalu, kad apreikščiau Tėvą naujoje šlovėje ir kad parodyčiau jo meilę ir gailestingumą visiems žmonėms visuose pasauliuose. Kada šitos karalystės evangelija sklis po visą pasaulį su savo nuoširdaus džiugesio ir geros valios naujiena visiems žmonėms, tada vystysis tobulesni ir geresni santykiai tarp visų tautų šeimų. Laikui einant, tėvai ir jų vaikai mylės vieni kitus daugiau, ir šitokių būdų bus pasiektas geresnis supratimas apie Tėvo danguje meilę savo vaikams žemėje. Prisimink Jokūbai, kad geras ir tikras tėvas ne tiktai myli savo šeimą kaip visumą—kaip šeimą—bet jis tikrai myli ir su meile globoja ir kiekvieną *atskirą* narį.”

Po išsamaus dangiškojo Tėvo charakterio aptarimo Jėzus stabtelėjo, kad pasakytų: “Tu, Jokūbai, būdamas daugiavaikis tėvas, gerai žinai mano žodžių tiesą.” Ir Jokūbas tarė: “Bet, Mokytojau, kas gi tau sakė, jog aš esu šešių vaikų tėvas? Kaip tu šitą sužinojai apie mane?” Ir Mokytojas atsakė: “Užtenka pasakyti, jog Tėvas ir Sūnus žino viską, nes iš tiesų jie mato viską. Mylėdamas savo vaikus kaip žemiškasis tėvas dabar tu turi pripažinti kaip realybę dangiškojo Tėvo meilę *tau* — ne tik visiems Abraomo vaikams, bet ir tau, tavo individualiai sielai.”

Tada Jėzus kalbėjo toliau: “Kada tavo vaikai yra labai jauni ir nesubrendę, ir kada tu turi juos bausti, tada jie gali pagalvoti, kad jų tėvas yra piktas ir kupinas įniršio. Dėl savo nesubrendimo jie negali matyti toliau negu toji bausmė, kad pastebėtų savo tėvo toliaregišką ir ištaisančiąją meilę. Tačiau, kada šitie patys vaikai tampa suaugusiais vyrais ir moterimis, argi tai nebūtų kvailystė, jeigu jie ir toliau laikytųsi šitų ankstesnių ir klaidingai suvoktų sampratų apie savo tėvą? Dabar būdami vyrai ir moterys jie turėtų pastebėti savo tėvo meilę kiekvienoje šitoje ankstesnėje bausmėje. Ir argi žmonija, einant amžiams, neturėtų prieiti prie to, kad imtų geriau suprasti Tėvo danguje tikrąją prigimtį ir mylintį charakterį? Kokia gi jums nauda iš viena po kitos einančių kartų dvasinio apšvietimo, jeigu jūs ir toliau į Dievą atkakliai žvelgiate taip, kaip jį matė Mozė ir pranašai? Aš sakau tau, Jokūbai, esant šitos valandos ryškiai šviesai, tu turėtum matyti Tėvą tokį, kokio jo niekada nematė nė vienas iš tų, kurieėjo anksčiau. Ir pamatęs jį tokį, tu turėtum džiūgauti, kad įžengi į karalystę, kurioje valdo toks

kingdom of heaven, which you proclaim is so near at hand.”

142:2.2 (1597.2) When Jacob finished speaking, Jesus replied: “Jacob, you have well stated the teachings of the olden prophets who taught the children of their generation in accordance with the light of their day. Our Father in Paradise is changeless. But the concept of his nature has enlarged and grown from the days of Moses down through the times of Amos and even to the generation of the prophet Isaiah. And now have I come in the flesh to reveal the Father in new glory and to show forth his love and mercy to all men on all worlds. As the gospel of this kingdom shall spread over the world with its message of good cheer and good will to all men, there will grow up improved and better relations among the families of all nations. As time passes, fathers and their children will love each other more, and thus will be brought about a better understanding of the love of the Father in heaven for his children on earth. Remember, Jacob, that a good and true father not only loves his family as a whole — as a family — but he also truly loves and affectionately cares for each individual member.”

142:2.3 (1597.3) After considerable discussion of the heavenly Father’s character, Jesus paused to say: “You, Jacob, being a father of many, know well the truth of my words.” And Jacob said: “But, Master, who told you I was the father of six children? How did you know this about me?” And the Master replied: “Suffice it to say that the Father and the Son know all things, for indeed they see all. Loving your children as a father on earth, you must now accept as a reality the love of the heavenly Father for you — not just for all the children of Abraham, but for you, your individual soul.”

142:2.4 (1597.4) Then Jesus went on to say: “When your children are very young and immature, and when you must chastise them, they may reflect that their father is angry and filled with resentful wrath. Their immaturity cannot penetrate beyond the punishment to discern the father’s farseeing and corrective affection. But when these same children become grown-up men and women, would it not be folly for them to cling to these earlier and misconceived notions regarding their father? As men and women they should now discern their father’s love in all these early disciplines. And should not mankind, as the centuries pass, come the better to understand the true nature and loving character of the Father in heaven? What profit have you from successive generations of spiritual illumination if you persist in viewing God as Moses and the prophets saw him? I say to you, Jacob, under the bright light of this hour you should see the Father as none of those who have gone before ever beheld him. And thus seeing him, you should rejoice to enter the kingdom wherein such a merciful Father rules,

gailestingas Tėvas, ir tu turėtum stengtis, kad nuo šiol tavo gyvenime viešpatautų jo meilės valia.”

Ir Jokūbas atsakė: “Rabine, aš tikiu; aš trokštu, kad tu mane vestum į Tėvo karalystę.”

and you should seek to have his will of love dominate your life henceforth.”

142:2.5 (1598.1) And Jacob answered: “Rabbi, I believe; I desire that you lead me into the Father’s kingdom.”

3. DIEVO SAMPRATA

Dvylika apaštalų, kurių didžioji dauguma klausėsi šitos diskusijos apie Dievo charakterį, tą naktį Jėzui pateikė daug klausimų apie Tėvą danguje. Šiuolaikine kalba Mokytojo atsakymus į šituos klausimus galima būtų geriausiai pateikti tokios santraukos pavidalu:

Jėzus švelniai papriekaištavo šiems dvylikai, iš esmės pasakydamas: Argi jūs nežinote Izraelio pasakojimų, susijusių su idėjos apie Jahvę augimu, ir argi jūs nežinote Raštų mokymo, susijusio su Dievo doktrina? Ir tada Mokytojas iš tikrųjų perėjo prie apaštalų mokymo apie Dievybės sampratos evoliuciją per žydų tautos vystymosi laikmetį. Jis atkreipė dėmesį į idėjos apie Dievą augimo tokias fazes:

1. *Jahvé* — Sinajaus klanų dievas. Tai buvo primityvi Dievybės samprata, kurią Mozė iškėlė į aukštesnį Izraelio Viešpaties Dievo lygį. Tėvas danguje niekada nebūna toks, kad savo vaikų žemėje nuoširdaus garbinimo nepriimtų, nesvarbu, kokia primityvi būtų jų Dievybės samprata arba koku vardu jie simbolizuotų jos dieviškąją prigimtį.

2. *Pats Aukštasis*. Šią Tėvo danguje sampratą Melchizedekas paskelbė Abraomui, ir ją paskleidė toli nuo Salemo tie, kurie vėliau tikėjo į šią padidintą ir išplėstą Dievybės idėją. Abraomas ir jo brolis išvyko iš Uro dėl to, kad susiformavo saulės garbinimas, o jie ėmė tikėti į Melchizedeko mokymą apie El Elijoną—Patį Aukštąjį Dievą. Jų samprata apie Dievą buvo sudėtinė, kurią sudarė mišinys iš jų senesniųjų Mesopotamijos idėjų ir doktrina apie Patį Aukštąjį.

3. *El Šadai*. Šitais senaisiais laikais daugelis hebrajų garbino El Šadai, dangaus Dievo egiptietišką sampratą, apie kurią jie sužinojo savo nelaisvės metu Nilo žemėje. Praėjus daug laiko nuo tada, kada gyveno Melchizedekas, šitos visos trys Dievo sampratos buvo apjungtos draugėn, kad suformuotų doktriną apie kūrėją Dievybę, Izraelio Viešpatį Dievą.

4. *Elohimas*. Nuo Adomo laikų išsilaikė mokymas apie Rojaus Trejybę. Argi jūs neprisimenate, kaip Raštai prasideda tvirtindami, jog “Pradžioje Dievai sukūrė dangų ir žemę”? Tai rodo, jog tada, kada šitai buvo užrašyta, Trejybės

3. THE CONCEPT OF GOD

142:3.1 (1598.2) The twelve apostles, most of whom had listened to this discussion of the character of God, that night asked Jesus many questions about the Father in heaven. The Master’s answers to these questions can best be presented by the following summary in modern phraseology:

142:3.2 (1598.3) Jesus mildly upbraided the twelve, in substance saying: Do you not know the traditions of Israel relating to the growth of the idea of Yahweh, and are you ignorant of the teaching of the Scriptures concerning the doctrine of God? And then did the Master proceed to instruct the apostles about the evolution of the concept of Deity throughout the course of the development of the Jewish people. He called attention to the following phases of the growth of the God idea:

142:3.3 (1598.4) 1. *Yahweh* — the god of the Sinai clans. This was the primitive concept of Deity which Moses exalted to the higher level of the Lord God of Israel. The Father in heaven never fails to accept the sincere worship of his children on earth, no matter how crude their concept of Deity or by what name they symbolize his divine nature.

142:3.4 (1598.5) 2. *The Most High*. This concept of the Father in heaven was proclaimed by Melchizedek to Abraham and was carried far from Salem by those who subsequently believed in this enlarged and expanded idea of Deity. Abraham and his brother left Ur because of the establishment of sun worship, and they became believers in Melchizedek’s teaching of El Elyon — the Most High God. Theirs was a composite concept of God, consisting in a blending of their older Mesopotamian ideas and the Most High doctrine.

142:3.5 (1598.6) 3. *El Shaddai*. During these early days many of the Hebrews worshiped El Shaddai, the Egyptian concept of the God of heaven, which they learned about during their captivity in the land of the Nile. Long after the times of Melchizedek all three of these concepts of God became joined together to form the doctrine of the creator Deity, the Lord God of Israel.

142:3.6 (1598.7) 4. *Elohim*. From the times of Adam the teaching of the Paradise Trinity has persisted. Do you not recall how the Scriptures begin by asserting that “In the beginning the Gods created the heavens and the earth”? This indicates that

samprata apie tris Dievus viename buvo įsitvirtinusi mūsų protėvių religijoje.

5. *Aukščiausiasis Jahvé.* Iki Isajo laikų šitie tikėjimai apie Dievą išsiplėtė į sampratą apie Visuotinį Kūrėją, kuris tuo pačiu metu yra visagalis ir gailestingas visiems. Ir šita besivystanti ir besiplečianti Dievo samprata iš esmės išstūmė visas ankstesnes Dievybės idėjas mūsų tėvų religijoje.

6. *Tėvas danguje.* Ir dabar mes tikrai Dievą pažįstame kaip savo Tėvą danguje. Mūsų mokymas suteikia tokią religiją, kurioje tikintysis yra Dievo sūnus. Tai yra dangaus karalystės evangelijos geroji naujiena. Drauge su Tėvu egzistuoja Sūnus ir Dvasia, ir šitų Rojaus Dievybių prigimties ir tarnystės apreiškimas tęsis toliau, kad plėstųsi ir ryškėtų per visus kylančiųjų Dievo sūnų amžinojo dvasinio žengimo į priekį begalinius amžius. Visais laikais ir per visus amžius bet kokios žmogiškosios būtybės tikrąjį garbinimą—kas susiję su individualiu dvasiniu žengimu į priekį—viduje gyvenanti dvasia pripažįsta kaip reiškiamą pagarbą dangiškajam Tėvui.

Niekada prieš tai apaštalai nebuvo taip pritrenkti, kaip dabar, kada išgirdo šią pasakojimą apie Dievo sampratos augimą ankstesniųjų kartų žydų prote; jie buvo per daug suglumę, kad imtų klausinėti. Kadangi jie sėdėjo prieš Jėzų tylėdami, tai Mokytojas tęsė: “Ir jūs būtumėte žinoję šitas tiesas, jeigu būtumėte skaitę Raštus. Argi jūs neskaitėte Samuelio, kur yra sakoma: ‘Ir Viešpaties pyktis prieš Izraelį tiek įsiliepsnojo, kad jis nukreipė Dovydą prieš juos, sakydamas, eik ir suskaičiuok Izraelį ir Judėją? Ir tai nebuvo keista, nes Samuelio dienomis Abraomo vaikai tikrai tikėjo, kad Jahvé sukūrė tiek gėrį, tiek blogį. Tačiau, kada vėlesnis rašytojas šituos įvykius atpasakojo, po žydų sampratos apie Dievo prigimtį išsiplėtimo, tada jis neišdrįso blogio priskirti Jahvei; todėl pasakė: ‘Ir Šėtonas pakilo prieš Izraelį ir išprovokavo Dovydą suskaičiuoti Izraelį.’ Argi jūs negalite pamatyti, jog tokie įrašai Raštuose aiškiai parodo, kaip samprata apie Dievo prigimtį toliau augo iš vienos kartos į kitą?

“Vėl jūs tikrai turėjote pastebėti, kaip vystėsi dieviškojo įstatymo samprata tobulai atitikdama šitas besiplečiančias dieviškumo sampratas. Kada anksčiau už išplėstą Jahvės apreiškimą Izraelio vaikai tomis dienomis išėjo iš Egipto, tada jie turėjo dešimt įsakymų, kurie jiems tarnavo kaip įstatymas iki pat tų laikų, kada jie įkūrė stovyklą prie Sinajaus. Ir šitie dešimt įsakymų buvo tokie:

“1. Negarbinkite jokio kito dievo, nes Viešpats yra pavydus Dievas.

when that record was made the Trinity concept of three Gods in one had found lodgment in the religion of our forebears.

142:3.7 (1598.8) 5. *The Supreme Yahweh.* By the times of Isaiah these beliefs about God had expanded into the concept of a Universal Creator who was simultaneously all-powerful and all-merciful. And this evolving and enlarging concept of God virtually supplanted all previous ideas of Deity in our fathers' religion.

142:3.8 (1598.9) 6. *The Father in heaven.* And now do we know God as our Father in heaven. Our teaching provides a religion wherein the believer is a son of God. That is the good news of the gospel of the kingdom of heaven. Coexistent with the Father are the Son and the Spirit, and the revelation of the nature and ministry of these Paradise Deities will continue to enlarge and brighten throughout the endless ages of the eternal spiritual progression of the ascending sons of God. At all times and during all ages the true worship of any human being — as concerns individual spiritual progress — is recognized by the indwelling spirit as homage rendered to the Father in heaven.

142:3.9 (1599.1) Never before had the apostles been so shocked as they were upon hearing this recounting of the growth of the concept of God in the Jewish minds of previous generations; they were too bewildered to ask questions. As they sat before Jesus in silence, the Master continued: “And you would have known these truths had you read the Scriptures. Have you not read in Samuel where it says: ‘And the anger of the Lord was kindled against Israel, so much so that he moved David against them, saying, go number Israel and Judah?’ And this was not strange because in the days of Samuel the children of Abraham really believed that Yahweh created both good and evil. But when a later writer narrated these events, subsequent to the enlargement of the Jewish concept of the nature of God, he did not dare attribute evil to Yahweh; therefore he said: ‘And Satan stood up against Israel and provoked David to number Israel.’ Cannot you discern that such records in the Scriptures clearly show how the concept of the nature of God continued to grow from one generation to another?

142:3.10 (1599.2) “Again should you have discerned the growth of the understanding of divine law in perfect keeping with these enlarging concepts of divinity. When the children of Israel came out of Egypt in the days before the enlarged revelation of Yahweh, they had ten commandments which served as their law right up to the times when they were encamped before Sinai. And these ten commandments were:

142:3.11 (1599.3) “1. You shall worship no other god, for the Lord is a jealous God.

“2. Nedarykite jokių nuliėtų dievų.

“3. Neignoruokite to, kad laikytumėtės neraugintos duonos šventės.

“4. Iš žmonių ar galvijų visų vyriškosios lyties palikuonių, pirmagimiai yra mano, sako Viešpats.

“5. Šešias dienas jūs galite dirbti, bet septintą dieną jūs turite ilsėtis.

“6. Visada švęskite pirmųjų vaisių šventę ir derliaus nuėmimo šventę metų pabaigoje.

“7. Nesiūlykite jokios aukos kraujo su rauginta duona.

“8. Perėjimo šventės aukos nepalikite iki ryto.

“9. Pirmuosius iš pirmųjų žemės vaisių atneškite į Viešpaties jūsų Dievo namus.

“10 Nevirkite ožiuko jo motinos piene.

“Ir tada, tarp Sinajaus griautinių ir žaibų, Mozė jiems davė naujus dešimt įsakymų, kurie, jūs visi sutiksite, yra vertingesni pareiškimai tam, kad lydetų besiplečiančias Jahvės Dievybės sampratas. Ir argi jūs niekada neatkreipėte dėmesio į šiuos įsakymus, kaip raštuose du kartus yra užrašyta, jog pirmuoju atveju išsilaisvinimas iš Egipto yra toji priežastis, dėl kurios yra laikomasi Sabato, tuo tarpu vėlesniame įrašė mūsų protėvių besivystantys religiniai tikėjimai reikalavo, jog šitai turi būti pakeista pripažįstant kūrimo faktą kaip tą priežastį, dėl kurios yra laikomasi Sabato?

“Ir tada jūs tikrai prisiminsite, jog dar kartą— esant didesniam Isajo laikmečio dvasiniam apšvietimui—šitie dešimt neigiamų įsakymų buvo pakeisti į didįjį ir teigiamą meilės įstatymą, paliepimą mylėti Dievą aukščiausiuoju laipsniu, o savo artimą mylėti kaip save patį. Ir būtent šitą meilės Dievui ir žmogui aukščiausią įstatymą aš taip pat skelbiu ir jums kaip tokį, kuris sudaro visą žmogaus pareigą.”

Ir kada jis užbaigė kalbėti, tada nė vienas vyras jam nepateikė nė vieno klausimo. Jie išsiskirstė miegoti.

142:3.12 (1599.4) “2. You shall not make molten gods.

142:3.13 (1599.5) “3. You shall not neglect to keep the feast of unleavened bread.

142:3.14 (1599.6) “4. Of all the males of men or cattle, the first-born are mine, says the Lord.

142:3.15 (1599.7) “5. Six days you may work, but on the seventh day you shall rest.

142:3.16 (1599.8) “6. You shall not fail to observe the feast of the first fruits and the feast of the ingathering at the end of the year.

142:3.17 (1599.9) “7. You shall not offer the blood of any sacrifice with leavened bread.

142:3.18 (1599.10) “8. The sacrifice of the feast of the Passover shall not be left until morning.

142:3.19 (1599.11) “9. The first of the first fruits of the ground you shall bring to the house of the Lord your God.

142:3.20 (1599.12) “10. You shall not seethe a kid in its mother’s milk.

142:3.21 (1599.13) “And then, amidst the thunders and lightnings of Sinai, Moses gave them the new ten commandments, which you will all allow are more worthy utterances to accompany the enlarging Yahweh concepts of Deity. And did you never take notice of these commandments as twice recorded in the Scriptures, that in the first case deliverance from Egypt is assigned as the reason for Sabbath keeping, while in a later record the advancing religious beliefs of our forefathers demanded that this be changed to the recognition of the fact of creation as the reason for Sabbath observance?

142:3.22 (1599.14) “And then will you remember that once again — in the greater spiritual enlightenment of Isaiah’s day — these ten negative commandments were changed into the great and positive law of love, the injunction to love God supremely and your neighbor as yourself. And it is this supreme law of love for God and for man that I also declare to you as constituting the whole duty of man.”

142:3.23 (1600.1) And when he had finished speaking, no man asked him a question. They went, each one to his sleep.

4. FLAVIJUS IR GRAIKŲ KULTŪRA

Flavijus, graikų žydas, buvo vartų prozelitas, nebuvo nei apipjaustytas, nei pakrikštytas; ir kadangi jis buvo didžiulis grožio mene ir skulptūroje mylėtojas, tai namas, kurį jis užėmė gyvendamas Jeruzalėje, buvo gražus pastatas. Šitas namas buvo nuostabiai papuoštas

4. FLAVIUS AND GREEK CULTURE

142:4.1 (1600.2) Flavius, the Greek Jew, was a proselyte of the gate, having been neither circumcised nor baptized; and since he was a great lover of the beautiful in art and sculpture, the house which he occupied when sojourning in Jerusalem was a beautiful edifice. This home was

neįkainojamais turtais, kuriuos jis buvo surinkęs tai šen tai ten savo kelionėse po pasaulį. Kada jis pirmą kartą pagalvojo pasikviesti Jėzų į savo namus, tada jis bijojo, kad Mokytojas įsižeis matydamas šituos vadinamuosius stabus. Bet Flavijus buvo maloniai nustebintas, kada Jėzus, įėjęs į namą, vietoje to, kad imtų jam priekaištauti dėl šitų tariamų garbinimo objektų, išdėstytų po visus namus, parodė didžiulį susidomėjimą visa kolekcija ir pateikė daug įvertinančių klausimų apie kiekvieną daiktą, kada Flavijus jį lydėjo iš kambario į kambarį, rodydamas jam savo visas mėgstamas statulėles.

Mokytojas matė, kad šeimininką išmušė iš vėžių jo draugiškas požiūris į meną; dėl to, kada jie visos kolekcijos apžiūrą užbaigė, Jėzus tarė: "Kadangi tu vertini daiktų, kuriuos sukūrė manasis Tėvas ir padarė žmogaus meniškos rankos, grožį, tai kodėl gi tu turėtum tikėtis sulaukti priekaištų? Kadangi Mozė kažkada stengėsi kovoti prieš stabmeldystę ir netikrų dievų garbinimą, tai kodėl gi visi žmonės turėtų raukytis nuo grakštumo ir grožio atgaminimo? Aš sakau tau, Flavijau, Mozės vaikai jį klaidingai suprato, ir dabar jie iš tikrųjų sukuria netikrus dievus net ir iš jo uždraudimo kurti stabus ir atvaizdus to, kas yra danguje ir žemėje. Bet net jeigu Mozė ir mokė tokių suvaržymų tų laikų tamsius protus, tai ką tas turi bendro su šiandiena, kada Tėvas danguje yra apreiškiamas kaip visuotinis Dvasinis Valdovas visiems ir viskam? Ir, Flavijau, aš pareiškiu, jog ateinančioje karalystėje jie tikrai daugiau nebemokys, 'nėgarbink šito ir nėgarbink to'; daugiau jie tikrai nebejaus nerimo dėl įsakymų susilaikyti nuo šito ir žiūrėti, kad nedarytų to, bet vietoje šito visi tikrai rūpinsis tikta viena aukščiausiąja pareiga. Ir šitą žmogaus pareigą išreiškia dvi didžiulės privilegijos: begalinio Kūrėjo, Rojaus Tėvo nuoširdus garbinimas ir kupina meilės tarnystė, dovanojama savo bičiuliams žmonėms. Jeigu tu myli savo artimą kaip myli save patį, tada tu iš tikrųjų žinai, jog esi Dievo sūnus.

"Tame amžiuje, kada mano Tėvas nebuvo gerai suprantamas, Mozė buvo galima pateisinti dėl jo mėginimų pasipriešinti stabmeldystei, bet ateinančiame amžiuje Tėvą atskleis šio Sūnaus gyvenimas; ir šitas naujasis Dievo apreiškimas padarys amžiams nebereikalinga Tėvo Kūrėjo painiojimą su stabais iš akmens arba atvaizdais iš aukso ir sidabro. Nuo šiol, išmintingi žmonės gali džiaugtis meno turtais, nepainiodami tokio materialaus grožio suvokimo su Tėvo Rojuje, visų daiktų ir visų būtybių Dievo, garbinimu ir tarnyste."

Flavijus tikėjo viskuo, ko jį mokė Jėzus. Kitą dieną jis nuėjo į Betanę už Jordano upės ir buvo pakrikštytas Jono mokinių. Ir šitą jis iš tiesų padarė, kadangi Jėzaus apaštalai tikinčiųjų dar nekrikštijo. Kada Flavijus sugrįžo į Jeruzalę, tada

exquisitely adorned with priceless treasures which he had gathered up here and there on his world travels. When he first thought of inviting Jesus to his home, he feared that the Master might take offense at the sight of these so-called images. But Flavius was agreeably surprised when Jesus entered the home that, instead of rebuking him for having these supposedly idolatrous objects scattered about the house, he manifested great interest in the entire collection and asked many appreciative questions about each object as Flavius escorted him from room to room, showing him all of his favorite statues.

142:4.2 (1600.3) The Master saw that his host was bewildered at his friendly attitude toward art; therefore, when they had finished the survey of the entire collection, Jesus said: "Because you appreciate the beauty of things created by my Father and fashioned by the artistic hands of man, why should you expect to be rebuked? Because Moses onetime sought to combat idolatry and the worship of false gods, why should all men frown upon the reproduction of grace and beauty? I say to you, Flavius, Moses' children have misunderstood him, and now do they make false gods of even his prohibitions of images and the likeness of things in heaven and on earth. But even if Moses taught such restrictions to the darkened minds of those days, what has that to do with this day when the Father in heaven is revealed as the universal Spirit Ruler over all? And, Flavius, I declare that in the coming kingdom they shall no longer teach, 'Do not worship this and do not worship that'; no longer shall they concern themselves with commands to refrain from this and take care not to do that, but rather shall all be concerned with one supreme duty. And this duty of man is expressed in two great privileges: sincere worship of the infinite Creator, the Paradise Father, and loving service bestowed upon one's fellow men. If you love your neighbor as you love yourself, you really know that you are a son of God.

142:4.3 (1600.4) "In an age when my Father was not well understood, Moses was justified in his attempts to withstand idolatry, but in the coming age the Father will have been revealed in the life of the Son; and this new revelation of God will make it forever unnecessary to confuse the Creator Father with idols of stone or images of gold and silver. Henceforth, intelligent men may enjoy the treasures of art without confusing such material appreciation of beauty with the worship and service of the Father in Paradise, the God of all things and all beings."

142:4.4 (1600.5) Flavius believed all that Jesus taught him. The next day he went to Bethany beyond the Jordan and was baptized by the disciples of John. And this he did because the apostles of Jesus did not yet baptize believers. When Flavius returned

jis suruošė didžiulį pobūvį Jėzaus garbei ir pakvietė šešiasdešimt savo draugų. Ir daugelis iš šitų svečių tapo tikinčiaisiais į ateinančios karalystės žinią.

to Jerusalem, he made a great feast for Jesus and invited sixty of his friends. And many of these guests also became believers in the message of the coming kingdom.

5. POKALBIS APIE UŽTIKRINIMĄ

Vienas iš nuostabiųjų pamokslių, kuriuos Jėzus sakė šventykloje per šitą Perėjimo šventės savaitę, buvo atsakymas į klausimą, pateiktą vieno iš jo klausytojų, vyro iš Damasko. Šitas vyras Jėzaus paklausė: “Bet, Rabine, kaip mes galime būti tikri dėl to, jog tave atsiuntė Dievas ir jog mes galime iš tiesų įeiti į šitą karalystę, kurią tu ir tavo mokiniai skelbiate, kad yra šalia?” Ir Jėzus atsakė:

“Kai dėl manosios žinios ir mano mokinių mokymo, tai jūs turėtumėte apie juos spręsti pagal jų vaisius. Jeigu mes jums skelbiame dvasios tiesas, tai dvasia ir paliudys jūsų širdyje, kad mūsų žinia yra tikra. Kai dėl karalystės ir dėl užtikrinimo, kad jus priims dangiškasis Tėvas, tai leiskite man paklausti, kuris gi iš jūsų būdamas tėvas, vertas ir nuoširdus tėvu, savo sūnų laikytų sūnerimusį ir nežinomybėje dėl savo padėties šeimoje arba dėl savo patikimos vietos savojo tėvo širdies meilėje? Argi jūs žemiškieji tėvai jaučiate malonumą, kankindami savo vaikus tuo, kad jie nėra užtikrinti dėl to, ar yra jiems vietos meilėje, gyvenančioje jūsų žmogiškoje širdyje. Taip pat ir jūsų Tėvas danguje nepalieka savo įtikėjimo dvasios vaikų abejojančiame netikrume dėl jų padėties karalystėje. Jeigu jūs priimate Dievą kaip savo Tėvą, tada iš tikrųjų ir neabejotinai jūs esate Dievo sūnūs. Ir jeigu jūs esate sūnūs, tada jūs esate garantuoti dėl savo vietos ir padėties visur, kas susiję su amžinąja ir dieviškąja sūnyste. Jeigu jūs tikite mano žodžiais, tai šituo jūs tikite ir į Tą, kuris atsiuntė mane, ir šitokiu būdu tikėdami į Tėvą, jūs esate įtvirtinę ir savąjį statusą dangiškojoje pilietybėje. Jeigu jūs vykdysite Dievo danguje valią, tai tikrai jūs niekada nesuklupsite stengdamiesi pasiekti žengimo į priekį amžinąjį gyvenimą dieviškojoje karalystėje.

“Aukščiausioji Dvasia tikrai paliudys kartu su jūsų dvasiomis, kad jūs iš tiesų esate Dievo vaikai. Ir jeigu jūs esate Dievo sūnūs, tuomet jūs iš tiesų esate gimę iš Dievo dvasios; ir kas tik taip gimė iš dvasios, tas turi savyje galią nugalėti visas dvejones, ir tai yra toji pergalė, kuri nugali bet kokį neužtikrintumą, net jūsų tikėjimą.

“Sakė Pranašas Isajas, kalbėdamas apie tuos laikus: ‘Kada dvasia bus išlieta ant mūsų iš dangaus, tada teisumo darbas iš tiesų taps taika, ramybe, ir užtikrinimu amžiams.’ Ir visiems tiems, kurie iš tikrųjų tiki šita evangeliją, aš iš tiesų tapsiu užtikrinimu, kad jie bus priimti į manojo Tėvo

5. THE DISCOURSE ON ASSURANCE

142:5.1 (1601.1) One of the great sermons which Jesus preached in the temple this Passover week was in answer to a question asked by one of his hearers, a man from Damascus. This man asked Jesus: “But, Rabbi, how shall we know of a certainty that you are sent by God, and that we may truly enter into this kingdom which you and your disciples declare is near at hand?” And Jesus answered:

142:5.2 (1601.2) “As to my message and the teaching of my disciples, you should judge them by their fruits. If we proclaim to you the truths of the spirit, the spirit will witness in your hearts that our message is genuine. Concerning the kingdom and your assurance of acceptance by the heavenly Father, let me ask what father among you who is a worthy and kindhearted father would keep his son in anxiety or suspense regarding his status in the family or his place of security in the affections of his father’s heart? Do you earth fathers take pleasure in torturing your children with uncertainty about their place of abiding love in your human hearts? Neither does your Father in heaven leave his faith children of the spirit in doubtful uncertainty as to their position in the kingdom. If you receive God as your Father, then indeed and in truth are you the sons of God. And if you are sons, then are you secure in the position and standing of all that concerns eternal and divine sonship. If you believe my words, you thereby believe in Him who sent me, and by thus believing in the Father, you have made your status in heavenly citizenship sure. If you do the will of the Father in heaven, you shall never fail in the attainment of the eternal life of progress in the divine kingdom.

142:5.3 (1601.3) “The Supreme Spirit shall bear witness with your spirits that you are truly the children of God. And if you are the sons of God, then have you been born of the spirit of God; and whosoever has been born of the spirit has in himself the power to overcome all doubt, and this is the victory that overcomes all uncertainty, even your faith.

142:5.4 (1601.4) “Said the Prophet Isaiah, speaking of these times: ‘When the spirit is poured upon us from on high, then shall the work of righteousness become peace, quietness, and assurance forever.’ And for all who truly believe this gospel, I will become surety for their reception into the eternal

karalystės amžinąjį gailėstingumą ir per amžius trunkantį gyvenimą. Tuomet, jūs tie, kurie girdite šitą žinią ir tikite šita karalystės evangelija, esate Dievo sūnūs, ir jūs turite amžinąjį gyvenimą; ir visam pasauliui įrodymas, kad jūs gimėte iš dvasios, yra tai, kad jūs nuoširdžiai mylite vienas kitą.”

Daugeliui valandų su Jėzumi pasiliko minios klausytojų, kurie klausinėjo ir atidžiai klausėsi jo paguodžiančių atsakymų. Net apaštalus Jėzaus mokymas padarė pamokslauti karalystės evangeliją su didesne galia ir įsitikinimu. Šitas patyrimas Jeruzalėje šiems dvylikai buvo didžiulis įkvėpimas. Tai buvo jų pirmasis ryšys su tokiais gausiomis miniomis, ir jie išmoko daug vertingų pamokų, kurios buvo labai naudingos jų vėlesniame darbe.

6. BENDRAVIMAS SU NOKODEMU

Vieną vakarą į Flavijaus namus atėjo pasimatyti su Jėzumi kažkoks Nikodemas, turtingas ir pagyvenęs žydų Sanhedrino narys. Jis buvo daug girdėjęs apie šito galilėjiečio mokymus, ir dėl to vieną popietę jis atėjo jo pasiklausyti, kada jis mokė šventyklos kiemuose. Jis būtų dažnai ėjęs pasiklausyti, kaip Jėzus moko, bet bijojo, kad žmonės jį pamatys dalyvaujantį jo mokyme, kadangi žydų valdovai su Jėzumi jau taip nesutarė, jog nė vienas Sanhedrino narys nenorėjo, kad jį atvirai sutapatintų su juo. Dėl to, Nikodemas buvo susitaręs su Andriejumi, kad su Jėzumi susitikis asmeniškai ir po saulėlydžio šitą patį vakarą. Petras, Jokūbas, ir Jonas buvo Flavijaus sode, kada prasidėjo pokalbis, bet vėliau jie visi suėjo į namą, kur pasikalbėjimas tęsėsi.

Priimdamas Nikodemą, Jėzus nerodė jokio ypatingo dėmesio; kalbėdamasis su juo, jis nėjo į jokių kompromisų ar nederamą įtikinėjimą. Mokytojas nemėgino atstumti savo paslaptingojo svečio, taip pat jis nepasinaudojo ir sarkazmu. Visuose savo reikaluose su savo išskirtiniu svečiu, Jėzus buvo ramus, atkaklus, ir orus. Nikodemas nebuvo oficialus Sanhedrino delegatas; jis atėjo pasimatyti su Jėzumi vien tik dėl to, kad jis asmeniškai ir nuoširdžiai susidomėjo Mokytojo mokymais.

Kada jį pristatė Flavijus, tada Nikodemas tarė: “Rabine, mes žinome, jog tu esi mokytojas, atsiųstas Dievo, kadangi nė vienas paprastas žmogus šitaip mokyti negalėtų, jeigu su juo nebūtų Dievo. Ir aš trokštu sužinoti daugiau apie tavo mokymus, susijusius su ateinančia karalyste.”

Jėzus atsakė Nikodemui: “Tikrai, tikrai aš

mercies and the everlasting life of my Father's kingdom. You, then, who hear this message and believe this gospel of the kingdom are the sons of God, and you have life everlasting; and the evidence to all the world that you have been born of the spirit is that you sincerely love one another.”

^{142:5.5 (1601.5)} The throng of listeners remained many hours with Jesus, asking him questions and listening attentively to his comforting answers. Even the apostles were emboldened by Jesus' teaching to preach the gospel of the kingdom with more power and assurance. This experience at Jerusalem was a great inspiration to the twelve. It was their first contact with such enormous crowds, and they learned many valuable lessons which proved of great assistance in their later work.

6. THE VISIT WITH NICODEMUS

^{142:6.1 (1601.6)} One evening at the home of Flavius there came to see Jesus one Nicodemus, a wealthy and elderly member of the Jewish Sanhedrin. He had heard much about the teachings of this Galilean, and so he went one afternoon to hear him as he taught in the temple courts. He would have gone often to hear Jesus teach, but he feared to be seen by the people in attendance upon his teaching, for already were the rulers of the Jews so at variance with Jesus that no member of the Sanhedrin would want to be identified in any open manner with him. Accordingly, Nicodemus had arranged with Andrew to see Jesus privately and after nightfall on this particular evening. Peter, James, and John were in Flavius's garden when the interview began, but later they all went into the house where the discourse continued.

^{142:6.2 (1602.1)} In receiving Nicodemus, Jesus showed no particular deference; in talking with him, there was no compromise or undue persuasiveness. The Master made no attempt to repulse his secretive caller, nor did he employ sarcasm. In all his dealings with the distinguished visitor, Jesus was calm, earnest, and dignified. Nicodemus was not an official delegate of the Sanhedrin; he came to see Jesus wholly because of his personal and sincere interest in the Master's teachings.

^{142:6.3 (1602.2)} Upon being presented by Flavius, Nicodemus said: “Rabbi, we know that you are a teacher sent by God, for no mere man could so teach unless God were with him. And I am desirous of knowing more about your teachings regarding the coming kingdom.”

^{142:6.4 (1602.3)} Jesus answered Nicodemus: “Verily,

sakau tau, Nikodemai, tik tai toks žmogus, kuris yra gimęs iš aukščiau, gali pamatyti Dievo karalystę." Tada Nikodemas atsakė: "Bet, kaip gi žmogus gali gimti vėl, kada jis yra senas? Jis negali antrą kartą įeiti į savo motinos iščias tam, kad gimtų."

Jėzus sakė: "Nepaisant šito, aš tau pareiškiu, tik tai toks žmogus, kuris gimsta iš dvasios, gali įeiti į Dievo karalystę. Tas, kas yra gimęs iš materialaus kūno, yra materialus kūnas, o tas, kas yra gimęs iš dvasios, yra dvasia. Bet tu nesistebėk, kad aš pasakiau, jog tu turi gimti iš aukščiau. Kai pučia vėjas, tu girdi lapų šnarėjimą, bet vėjo nematai—iš kur atpučia ar kur nupučia—taip yra ir su kiekvienu gimusiu iš dvasios. Materialaus kūno akimis tu gali pastebėti dvasios pasireiškimus, bet tu negali iš tikrųjų pamatyti šios dvasios."

Nikodemas atsakė: "Bet aš nesuprantu—kaip gali taip būti?" Tarė Jėzus: "Ar gali taip būti, kad tu esi mokytojas Izraelyje ir vis vien šito nežinai? Tuomet, tai tampa pareiga tų, kurie žino apie šios dvasios realybes, atskleisti šituos dalykus tiems, kurie mato tik tai materialaus pasaulio pasireiškimus. Bet ar tu mumis patikėsi, jeigu mes tau papasakosime apie dangiškąsias tiesas? Ar tu turi drąsos, Nikodemai, tikėti į tą, kuris nusileido iš dangaus, net į Žmogaus Sūnų?"

Ir Nikodemas pasakė: "Bet kaip aš galiu pradėti įvaldyti šitą dvasią, kuri turi pertvarkyti mane parengdama mane įėjimui į karalystę?" Jėzus atsakė: "Dangiškojo Tėvo dvasia iš tiesų tavo viduje jau gyvena. Jeigu tu panorėtum, jog tavo vestų šitoji dvasia iš aukštai, tai labai greitai tu pradėtum matyti šios dvasios akimis, ir tuomet dėka to, kad iš visos širdies apsispręstum dėl to, kad tau vadovautų šitoji dvasia, tu tikrai gimtum iš dvasios, kadangi tavo pagrindinis gyvenimo tikslas būtų vykdyti savo dangiškojo Tėvo valią. Ir šitai gimęs iš dvasios ir laimingai patekęs į Dievo karalystę, tu pradėtum savo kasdieniame gyvenime nešti gausius dvasinius vaisius."

Nikodemas buvo visiškai nuoširdus. Jam tai padarė gilų įspūdį, bet jis išėjo išmuštas iš vėžių. Nikodemas buvo visiškai išvystęs savąjį aš, buvo pasiekęs didelį laipsnį savikontrolės, ir buvo išsiugdęs net ir aukštų moralinių savybių. Jis buvo rafinuotas, turėjo egoistinių ir altruistinių savybių; bet jis nežinojo, kaip savąją valią priversti *paklusti* dieviškojo Tėvo valiai, kaip kad mažas vaikas noriai paklūsta išmintingo ir mylinčio žemiškojo tėvo vadovavimui ir vedimui, kad šituo tikrovėje taptų Dievo sūnumi, amžinosios karalystės besivystančiu įpėdiniu.

Bet Nikodemas iš tikrųjų turėjo pakankamai įtikėjimo tam, kad įeitų į karalystę. Jis neryžtingai protestavo tada, kada kiti Sanhedrino nariai stengėsi Jėzų pasmerkti be svarstymo; ir su

verily, I say to you, Nicodemus, except a man be born from above, he cannot see the kingdom of God." Then replied Nicodemus: "But how can a man be born again when he is old? He cannot enter a second time into his mother's womb to be born."

142:6.5 (1602.4) Jesus said: "Nevertheless, I declare to you, except a man be born of the spirit, he cannot enter into the kingdom of God. That which is born of the flesh is flesh, and that which is born of the spirit is spirit. But you should not marvel that I said you must be born from above. When the wind blows, you hear the rustle of the leaves, but you do not see the wind — whence it comes or whither it goes — and so it is with everyone born of the spirit. With the eyes of the flesh you can behold the manifestations of the spirit, but you cannot actually discern the spirit."

142:6.6 (1602.5) Nicodemus replied: "But I do not understand — how can that be?" Said Jesus: "Can it be that you are a teacher in Israel and yet ignorant of all this? It becomes, then, the duty of those who know about the realities of the spirit to reveal these things to those who discern only the manifestations of the material world. But will you believe us if we tell you of the heavenly truths? Do you have the courage, Nicodemus, to believe in one who has descended from heaven, even the Son of Man?"

142:6.7 (1602.6) And Nicodemus said: "But how can I begin to lay hold upon this spirit which is to remake me in preparation for entering into the kingdom?" Jesus answered: "Already does the spirit of the Father in heaven indwell you. If you would be led by this spirit from above, very soon would you begin to see with the eyes of the spirit, and then by the wholehearted choice of spirit guidance would you be born of the spirit since your only purpose in living would be to do the will of your Father who is in heaven. And so finding yourself born of the spirit and happily in the kingdom of God, you would begin to bear in your daily life the abundant fruits of the spirit."

142:6.8 (1602.7) Nicodemus was thoroughly sincere. He was deeply impressed but went away bewildered. Nicodemus was accomplished in self-development, in self-restraint, and even in high moral qualities. He was refined, egoistic, and altruistic; but he did not know how to *submit* his will to the will of the divine Father as a little child is willing to submit to the guidance and leading of a wise and loving earthly father, thereby becoming in reality a son of God, a progressive heir of the eternal kingdom.

142:6.9 (1603.1) But Nicodemus did summon faith enough to lay hold of the kingdom. He faintly protested when his colleagues of the Sanhedrin sought to condemn Jesus without a hearing; and

Juozapu iš Arimatėjos, jis vėliau drąsiai pripažino jo tikėjimą ir reikalavo Jėzaus kūno, kada iš baimės net ir didžioji dauguma jo mokinių buvo pabėgę iš savo Mokytojo baigiamojo kentėjimo ir mirties vietos.

with Joseph of Arimathea, he later boldly acknowledged his faith and claimed the body of Jesus, even when most of the disciples had fled in fear from the scenes of their Master's final suffering and death.

7. PAMOKA APIE ŠEIMĄ

Po intensyvaus mokymo ir asmeninio darbo periodo per Perėjimo savaitę Jeruzalėje, kitą trečiądienį Jėzus su savo apaštalais praleido Betanėje, ilsėdamasis. Tą popietę Tomas pateikė klausimą, į kurį atsakymas buvo ilgas ir pamokantis. Tomas paklausė: "Mokytojau, tą dieną, kada mes buvome išskirti kaip karalystės ambasadoriai, tu mums papasakojai daug dalykų, mokei mus to, koks turėtų būti mūsų pačių asmeninis gyvenimo būdas, tačiau, ko mokysime minias mes? Kaip šitie žmonės turi gyventi po to, kada karalystė bus daug daugiau atėjusi? Ar tavo mokiniai laikys vergų? Ar tikintieji į tave puoselės neturtą ir vengs nuosavybės? Ar viešpataus vien tiktai gailėstingumas, taip, kad mes daugiau nebeturėsime įstatymų ir teisingumo?" Jėzus ir šie dvylika visą popietę ir visą tą vakarą, po vakarienės, praleido aptarinėdami Tomo klausimus. Šitame pasakojime mes pateikiame Mokytojo mokymo tokią santrauką:

Jėzus iš pradžių savo apaštalams stengėsi išaiškinti, kad jis pats žemėje gyvena unikaly gyvenimą materialiam kūne, ir kad jie, šie dvylika, yra pakviesti dalyvauti šitame Žmogaus Sūnaus savęs padovanojimo patyrimo; ir būdami tokie bendražygiai jie taip pat turi laikytis viso savęs padovanojimo patyrimo didelės dalies ypatingų suvaržymų ir įsipareigojimų. Jo žodžiuose buvo užslėpta užuomina, jog Žmogaus Sūnus yra vienintelis asmuo, kuris kada nors yra gyvenęs žemėje, kuris vienu ir tuo pačiu metu gali žvelgti į pačią Dievo širdį ir į pačias žmogaus sielos gelmes.

Jėzus labai paprastai paaiškino, jog dangaus karalystė yra evoliucinis patyrimas, prasidedantis čia žemėje ir besivystantis aukštyn per vienas po kito einančias gyvenimo pakopas į Rojų. Šio vakaro metu jis konkrečiai pareiškė, jog kuriame nors karalystės vystymosi ateities etape jis šitą pasaulį vėl aplankys turėdamas dvasinę galią ir dieviškąją šlovę.

Tada jis paaiškino, kad "karalystės idėja" nėra geriausias būdas pavaizduoti žmogaus ryšį su Dievu; kad tokias stilistines kalbos priemones jis vartoja dėl to, jog žydų tauta laukia karalystės, ir dėl to, kad Jonas pamokslavo vartodamas ateinančios karalystės įvaizdį. Jėzus sakė: "Kito amžiaus žmonės karalystės evangeliją supras geriau, kada ji bus pateikiama šeimyninį ryšį išreiškiančiu požiūriu—kada žmogus religiją

7. THE LESSON ON THE FAMILY

142:7.1 (1603.2) After the busy period of teaching and personal work of Passover week in Jerusalem, Jesus spent the next Wednesday at Bethany with his apostles, resting. That afternoon, Thomas asked a question which elicited a long and instructive answer. Said Thomas: "Master, on the day we were set apart as ambassadors of the kingdom, you told us many things, instructed us regarding our personal mode of life, but what shall we teach the multitude? How are these people to live after the kingdom more fully comes? Shall your disciples own slaves? Shall your believers court poverty and shun property? Shall mercy alone prevail so that we shall have no more law and justice?" Jesus and the twelve spent all afternoon and all that evening, after supper, discussing Thomas's questions. For the purposes of this record we present the following summary of the Master's instruction:

142:7.2 (1603.3) Jesus sought first to make plain to his apostles that he himself was on earth living a unique life in the flesh, and that they, the twelve, had been called to participate in this bestowal experience of the Son of Man; and as such coworkers, they, too, must share in many of the special restrictions and obligations of the entire bestowal experience. There was a veiled intimation that the Son of Man was the only person who had ever lived on earth who could simultaneously see into the very heart of God and into the very depths of man's soul.

142:7.3 (1603.4) Very plainly Jesus explained that the kingdom of heaven was an evolutionary experience, beginning here on earth and progressing up through successive life stations to Paradise. In the course of the evening he definitely stated that at some future stage of kingdom development he would revisit this world in spiritual power and divine glory.

142:7.4 (1603.5) He next explained that the "kingdom idea" was not the best way to illustrate man's relation to God; that he employed such figures of speech because the Jewish people were expecting the kingdom, and because John had preached in terms of the coming kingdom. Jesus said: "The people of another age will better understand the gospel of the kingdom when it is presented in terms expressive of the family

supras kaip mokymą apie Dievo tėvystę ir žmogaus brolystę, sūnystę su Dievu." Tada Mokytojas kažkiek aptarė žemiškąją šeimą kaip dangiškosios šeimos iliustraciją, iš naujo pateikdamas du fundamentalius gyvenimo įstatymus: pirmąjį įsakymą apie meilę tėvui, šeimos galvai; ir antrąjį įsakymą apie abipusę meilę tarp vaikų, mylėti savo broį kaip save patį. Ir tada jis paaiškino, jog tokia broliškos meilės savybė būtinai pasireišk nesavanaudiška ir kupina meilės visuomenine tarnyste.

Po šito, įvyko toji įsimintina diskusija apie šeimyninio gyvenimo fundamentalius bruožus ir apie jų pritaikymą tiems santykiams, kurie egzistuoja tarp Dievo ir žmogaus. Jėzus pareiškė, jog tikroji šeima remiasi tokiais septyniais faktais:

1. *Egzistencijos faktai*. Šeimoje prigimtys ryšiai ir mirtingojo panašumo reiškiniai yra tarpusavyje susieti: Vaikai paveldi tam tikrus tėvų bruožus. Vaikai gimsta iš tėvų; asmenybės egzistavimas priklauso nuo tėvų veikimo. Tėvo ir vaiko ryšys yra būdingas visai gamtai ir įsiskverbia į visas gyvas egzistencijas.

2. *Saugumu ir malonumu*. Tikri tėvai patiria didžiulį malonumą rūpindamiesi savo vaikų reikmėmis. Daugelis tėvų nepasitenkina vien tik tai tuo, kad tenkintų savo vaikų poreikius, bet taip pat jiems patinka pasirūpinti ir tuo, kad vaikams būtų malonumas.

3. *Švietimu ir lavinumu*. Išmintingi tėvai rūpestingai planuoja savo sūnų ir dukrų švietimą ir deramą lavinimą. Kada jie būna jauni, tada jie būna parengiami tolimesnio gyvenimo didesnėms pareigoms.

4. *Drausme ir suvaržymu*. Įžvalgūs tėvai taip pat pasirūpina ir tuo, kad savo jauniems ir nesubrendusiems palikuonims būtų taikoma reikalinga drausmė, vadovavimas, pataisymas, ir kartais suvaržymas.

5. *Bičiuliškumu ir ištikimybe*. Mylintis tėvas su savo vaikais palaiko artimus ir kupinus meilės ryšius. Jis visada yra pasiruošęs išklaudyti jų prašymų; jis visada yra pasirengęs dalintis jų sunkumais ir padėti jiems sunkiu metu. Tėvas aukščiausiu laipsniu yra suinteresuotas savo palikuonių augančia gerove.

6. *Meile ir gailėstingumu*. Užjaučiantis tėvas lengvai atleidžia; savo vaikams tėvai nelaiko pykčio užantyje. Tėvai nėra panašūs į teisėjus, priešus, ar kreditorius. Tikrosios šeimos yra kuriamos pakantumo, kantrybės, ir atlaidumo pagrindu.

7. *Apsirūpinimu ateičiai*. Žemiškiesiems

relationship — when man understands religion as the teaching of the fatherhood of God and the brotherhood of man, sonship with God." Then the Master discoursed at some length on the earthly family as an illustration of the heavenly family, restating the two fundamental laws of living: the first commandment of love for the father, the head of the family, and the second commandment of mutual love among the children, to love your brother as yourself. And then he explained that such a quality of brotherly affection would invariably manifest itself in unselfish and loving social service.

142:7.5 (1603.6) Following that, came the memorable discussion of the fundamental characteristics of family life and their application to the relationship existing between God and man. Jesus stated that a true family is founded on the following seven facts:

142:7.6 (1604.1) 1. *The fact of existence*. The relationships of nature and the phenomena of mortal likenesses are bound up in the family: Children inherit certain parental traits. The children take origin in the parents; personality existence depends on the act of the parent. The relationship of father and child is inherent in all nature and pervades all living existences.

142:7.7 (1604.2) 2. *Security and pleasure*. True fathers take great pleasure in providing for the needs of their children. Many fathers are not content with supplying the mere wants of their children but enjoy making provision for their pleasures also.

142:7.8 (1604.3) 3. *Education and training*. Wise fathers carefully plan for the education and adequate training of their sons and daughters. When young they are prepared for the greater responsibilities of later life.

142:7.9 (1604.4) 4. *Discipline and restraint*. Farseeing fathers also make provision for the necessary discipline, guidance, correction, and sometimes restraint of their young and immature offspring.

142:7.10 (1604.5) 5. *Companionship and loyalty*. The affectionate father holds intimate and loving intercourse with his children. Always is his ear open to their petitions; he is ever ready to share their hardships and assist them over their difficulties. The father is supremely interested in the progressive welfare of his progeny.

142:7.11 (1604.6) 6. *Love and mercy*. A compassionate father is freely forgiving; fathers do not hold vengeful memories against their children. Fathers are not like judges, enemies, or creditors. Real families are built upon tolerance, patience, and forgiveness.

142:7.12 (1604.7) 7. *Provision for the future*. Temporal

tėvams patinka palikti palikimą savo sūnams. Šeima tęsiasi iš vienos kartos į kitą. Mirtis tiktai užbaigia vieną kartą, kad pažymėtų kitos pradžia. Mirtis užbaigia individo gyvenimą, bet nebūtinai tos šeimos.

Valandų valandas Mokytojas aptarinėjo šitų šeimyninio gyvenimo bruožų taikymą žmogaus, žemiškojo vaiko, ryšiams su Dievu, Rojaus Tėvu. Ir jo išvada buvo tokia: "Visus šituos sūnaus ryšius su Tėvu, aš žinau tobulai, nes viską, ką sūnystėje jūs turite pasiekti per amžinąją ateitį, aš jau esu dabar pasiekęs. Žmogaus Sūnus yra pasirengęs pakilti pas Tėvą iš dešinės, taip, kad manyje dabar tas kelias yra dar plačiau atvertas jums visiems, kad Dievą pamatytumėte, ir prieš tai, kada ši šlovingą žengimą pirmyn jūs užbaigsite, jog taptumėte tokie tobuli, net koks tobulas yra jūsų Tėvas."

Kada apaštalai išgirdo šituos pritrenkiančius žodžius, tada jie prisiminė Jono pareiškimą, išsakytą Jėzaus krikšto metu, ir jie taip pat ryškiai prisiminė šitą patyrimą, sąsajoje su jų pamokslavimu ir mokymu po Mokytojo mirties ir prisikėlimo.

Jėzus yra dieviškasis Sūnus, tas, kuriuo Visuotinis Tėvas visiškai pasitiki. Jis buvo su Tėvu ir suvokė jį iki galo. Jis dabar gyveno savo žemiškąjį gyvenimą, kuriuo Tėvas buvo visiškai patenkintas, ir šitas įsikūnijimas materialame kūne jį įgalino iki galo suvokti žmogų. Jėzus buvo žmogaus tobulumas; jis pasiekė kaip tik tokį tobulumą, kokį pasiekti turi lemti visi tikri tikintieji į jį ir per jį. Jėzus apreiškė tobulumo Dievą žmogui ir pačiu savimi pateikė ištobulintą valdų sūnų Dievui.

Nors Jėzus ir aiškino kelias valandas, bet Tomas vis dar nebuvo patenkintas, dėl to jis tarė: "Bet, Mokytojau, mums neatrodo, jog Tėvas danguje visada su mumis elgiasi palankiai ir gailėtingai. Dažnai mes sielvartaudami kenčiame žemėje, ir nevisada mūsų maldos sulaukia atsako. Kur mums nepasiseka suvokti tavojo mokymo prasmės?"

Jėzus atsakė: "Tomai, Tomai, kiek dar praeis laiko iki tu įgausi sugebėjimą klausytis dvasine klausa? Kiek praeis laiko iki tu suvoksi, jog šitoji karalystė yra dvasinė karalystė, ir jog manasis Tėvas taip pat yra dvasinė būtybė? Argi tu nesupranti, kad aš jus mokau kaip dvasinius vaikus dangiškojoje dvasinėje šeimoje, kurios tėviškoji galva yra begalinė ir amžinoji dvasia? Argi tam, kad pailiustručiau dieviškuosius ryšius, jūs man neleisite pasinaudoti žemiškąja šeima taip, kad manojų mokymo tiesiogine prasme netaikytumėte materialiams reikalams? Argi iš tikrųjų savo protu jūs negalite atskirti karalystės dvasinių realybių nuo šio amžiaus materialų, visuomeninių, ekonominių, ir politinių problemų?

fathers like to leave an inheritance for their sons. The family continues from one generation to another. Death only ends one generation to mark the beginning of another. Death terminates an individual life but not necessarily the family.

142:7.13 (1604.8) For hours the Master discussed the application of these features of family life to the relations of man, the earth child, to God, the Paradise Father. And this was his conclusion: "This entire relationship of a son to the Father, I know in perfection, for all that you must attain of sonship in the eternal future I have now already attained. The Son of Man is prepared to ascend to the right hand of the Father, so that in me is the way now open still wider for all of you to see God and, ere you have finished the glorious progression, to become perfect, even as your Father in heaven is perfect."

142:7.14 (1604.9) When the apostles heard these startling words, they recalled the pronouncements which John made at the time of Jesus' baptism, and they also vividly recalled this experience in connection with their preaching and teaching subsequent to the Master's death and resurrection.

142:7.15 (1604.10) Jesus is a divine Son, one in the Universal Father's full confidence. He had been with the Father and comprehended him fully. He had now lived his earth life to the full satisfaction of the Father, and this incarnation in the flesh had enabled him fully to comprehend man. Jesus was the perfection of man; he had attained just such perfection as all true believers are destined to attain in him and through him. Jesus revealed a God of perfection to man and presented in himself the perfected son of the realms to God.

142:7.16 (1605.1) Although Jesus discoursed for several hours, Thomas was not yet satisfied, for he said: "But, Master, we do not find that the Father in heaven always deals kindly and mercifully with us. Many times we grievously suffer on earth, and not always are our prayers answered. Where do we fail to grasp the meaning of your teaching?"

142:7.17 (1605.2) Jesus replied: "Thomas, Thomas, how long before you will acquire the ability to listen with the ear of the spirit? How long will it be before you discern that this kingdom is a spiritual kingdom, and that my Father is also a spiritual being? Do you not understand that I am teaching you as spiritual children in the spirit family of heaven, of which the fatherhead is an infinite and eternal spirit? Will you not allow me to use the earth family as an illustration of divine relationships without so literally applying my teaching to material affairs? In your minds cannot you separate the spiritual realities of the kingdom from the material, social, economic, and political problems of the age? When I speak the language of the spirit, why

Kada aš šneku dvasios kalba, kodėl jūs atkakliai stengiatės mano prasmę išversti į materialaus kūno kalbą vien tik dėl to, jog tam, kad pateikčiau pavyzdį, aš leidžiu sau pasinaudoti įprastais ir tiesioginiais ryšiais? Mano vaikai, aš maldauju, kad jūs nustotumėte mokymą apie dvasinę karalystę taikyti vergovės, skurdo, namų, ir kraštų purviniams reikalams ir žmogiškojo nešališkumo ir teisingumo materialioms problemoms. Šitie žemiškieji reikalai yra šito pasaulio žmonių rūpestis, ir nors tam tikra prasme jie turi poveikio visiems žmonėms, bet jūs esate pakviesti atstovauti šiame pasaulyje man, net ir taip, kaip aš atstovauju savajam Tėvui. Jūs esate dvasinės karalystės dvasiniai ambasadoriai, dvasinio Tėvo ypatingieji atstovai. Iki šio laiko aš jau turėjau jus mokyti kaip dvasinės karalystės visiškai suaugusius žmones. Argi man reikės visą laiką į jus kreiptis tikrai kaip į vaikus? Argi jūs niekada nesuaugsite savo dvasinio suvokimo srityje? Nepaisant šito, aš jus myliu ir būsiu kantrus su jumis, net iki mūsų bendravimo materialame kūne pačios pabaigos. Ir net tuomet manoji dvasia iš tikrųjų eis pirma jūsų po visą pasaulį."

8. PIETŲ JUDĖJOJE

Iki balandžio pabaigos tarp fariziejų ir sedukiečių opozicija Jėzui buvo tokia ryški, kad Mokytojas ir jo apaštalai nusprendė kuriam laikui išvykti iš Jeruzalės, eiti į pietus ir dirbti Betliejuje ir Hebrone. Visą gegužės mėnesį jie praleido dirbdami asmeninį darbą šituose miestuose ir tarp žmonių aplinkiniuose kaimuose. Šitos išvykos metu nebuvo viešai pamokslaujama, buvo tikrai bendraujama einant iš vieno namo į kitą. Dalį šio laiko, tuo metu, kada apaštalai mokė evangelijos ir tarnavo sergantiesiems, Jėzus ir Abneris praleido Engedyje, lankydami nazariečių kolonijoje. Jonas Krikštytojas išėjo iš šitos vietos, o Abneris buvo šitos grupės vadovas. Didelė dalis nazariečių brolijos narių tapo tikinčiaisiais į Jėzų, bet didžioji dauguma šitų asketiškų ir ekscentriškų vyrų atsisakė priimti jį kaip Mokytoją, pasiūstą iš dangaus, nes jis nemokė pasninkavimo ir kitų savojo aš atsižadėjimo formų.

Žmonės, gyvenantys šitame regione, nežinojo, kad Jėzus gimė Betliejuje. Jie visada laikėsi nuomonės, jog Mokytojas gimė Nazarete, kaip šitaip manė ir didžioji dauguma jo mokinių, bet šie dvylika šituos faktus žinojo.

Šitas gyvenimas pietuose buvo ramaus ir vaisingo darbo laikotarpis; karalystei buvo pridėta daug sielų. Iki birželio pirmųjų dienų susierzinimas Jėzaus atžvilgiu Jeruzalėje tiek atslūgo, kad Mokytojas ir apaštalai sugrįžo tam, jog mokyti ir guostų tikinčiuosius.

do you insist on translating my meaning into the language of the flesh just because I presume to employ commonplace and literal relationships for purposes of illustration? My children, I implore that you cease to apply the teaching of the kingdom of the spirit to the sordid affairs of slavery, poverty, houses, and lands, and to the material problems of human equity and justice. These temporal matters are the concern of the men of this world, and while in a way they affect all men, you have been called to represent me in the world, even as I represent my Father. You are spiritual ambassadors of a spiritual kingdom, special representatives of the spirit Father. By this time it should be possible for me to instruct you as full-grown men of the spirit kingdom. Must I ever address you only as children? Will you never grow up in spirit perception? Nevertheless, I love you and will bear with you, even to the very end of our association in the flesh. And even then shall my spirit go before you into all the world."

8. IN SOUTHERN JUDEA

^{142:8.1 (1605.3)} By the end of April the opposition to Jesus among the Pharisees and Sadducees had become so pronounced that the Master and his apostles decided to leave Jerusalem for a while, going south to work in Bethlehem and Hebron. The entire month of May was spent in doing personal work in these cities and among the people of the surrounding villages. No public preaching was done on this trip, only house-to-house visitation. A part of this time, while the apostles taught the gospel and ministered to the sick, Jesus and Abner spent at Engedi, visiting the Nazarite colony. John the Baptist had gone forth from this place, and Abner had been head of this group. Many of the Nazarite brotherhood became believers in Jesus, but the majority of these ascetic and eccentric men refused to accept him as a teacher sent from heaven because he did not teach fasting and other forms of self-denial.

^{142:8.2 (1605.4)} The people living in this region did not know that Jesus had been born in Bethlehem. They always supposed the Master had been born at Nazareth, as did the vast majority of his disciples, but the twelve knew the facts.

^{142:8.3 (1605.5)} This sojourn in the south of Judea was a restful and fruitful season of labor; many souls were added to the kingdom. By the first days of June the agitation against Jesus had so quieted down in Jerusalem that the Master and the apostles returned to instruct and comfort believers.

Nors Jėzus ir apaštalai praleido ištisą birželio mėnesį Jeruzalėje ar netoli jos, bet šituo laikotarpiu viešai jie nemokė. Daugiausia jie gyveno palapinėse, kurias pasistatė nuošaliame parke, arba sode, kuris tuo laiku buvo žinomas kaip Getsemanė. Šitas parkas buvo išsidėstęs Alyvų Kalno vakariniame šlaite, netoli nuo Kidrono upelio. Sabato savaitgalius jie paprastai praleisdavo su Lozoriumi ir jo seserimis Betanėje. Jėzus už Jeruzalės sienų buvo įėjęs tik keletą kartų, bet didžiulis skaičius susidomėjusių klausytojų ateidavo į Getsemanę, kad pabendrautų su juo. Vieną penktadienio vakarą Nikodemus ir kažkoks Juozapas iš Arimatėjos surizikavo išeiti iš miesto, kad pasimatytų su Jėzumi, bet iš baimės pasuko atgal, net tada, kada jau stovėjo prieš įėjimą į Mokytojo palapinę. Ir, žinoma, jie nesuvokė, kad Jėzus žinojo viską apie jų poelgius.

Kada žydų valdovai sužinojo, kad Jėzus sugrįžo į Jeruzalę, tada jie pasirengė jį suimti; tačiau, kada jie pamatė, kad jis viešai nepamokslauja, tada priėjo išvados, kad jis yra išsigandęs dėl jų ankstesnio susierzinimo, ir nusprendė leisti jam tęsti savo mokymą šituo asmeniniu būdu be tolimesnio įsikišimo. Ir šitokiu būdu reikalai vystėsi ramiai iki paskutiniųjų birželio dienų, kada kažkoks Simonas, Sanhedrino narys, viešai palaikęs Jėzaus mokymus, po šito pats pasirodė žydų valdovų akivaizdoje. Nedelsiant kilo naujas susierzinimas ir noras suimti Jėzų ir taip stipriai, kad Mokytojas nusprendė pasitraukti į Samarijos ir Dekapolio miestus.

^{142:8.4 (1605.6)} Although Jesus and the apostles spent the entire month of June in or near Jerusalem, they did no public teaching during this period. They lived for the most part in tents, which they pitched in a shaded park, or garden, known in that day as Gethsemane. This park was situated on the western slope of the Mount of Olives not far from the brook Kidron. The Sabbath weekends they usually spent with Lazarus and his sisters at Bethany. Jesus entered within the walls of Jerusalem only a few times, but a large number of interested inquirers came out to Gethsemane to visit with him. One Friday evening Nicodemus and one Joseph of Arimathea ventured out to see Jesus but turned back through fear even after they were standing before the entrance to the Master's tent. And, of course, they did not perceive that Jesus knew all about their doings.

^{142:8.5 (1605.7)} When the rulers of the Jews learned that Jesus had returned to Jerusalem, they prepared to arrest him; but when they observed that he did no public preaching, they concluded that he had become frightened by their previous agitation and decided to allow him to carry on his teaching in this private manner without further molestation. And thus affairs moved along quietly until the last days of June, when one Simon, a member of the Sanhedrin, publicly espoused the teachings of Jesus, after so declaring himself before the rulers of the Jews. Immediately a new agitation for Jesus' apprehension sprang up and grew so strong that the Master decided to retire into the cities of Samaria and the Decapolis.

143 Dokumentas. Einant per Samariją

⇨ 142

URANTIJOS KNYGA

144 ⇨

IV DALIS. JĖZAUS GYVENIMAS IR MOKYMAI

143 DOKUMENTAS. EINANT PER
SAMARIJĄ

Skyrius

ĮVADAS

1. Pamokslavimas Arkelajuje
2. Pamoka apie savęs įvaldymą
3. Pramoga ir atsipalaidavimas
4. Žydai ir samariečiai
5. Moteris iš Saikaro
6. Samariečių atgimimas
7. Mokymai apie maldą ir garbinimą

PAPER 143
GOING THROUGH SAMARIA

SECTIONS

Introduction

1. Preaching at Archelais
2. Lesson on Self-Mastery
3. Diversion and Relaxation
4. The Jews and the Samaritans
5. The Woman of Sychar
6. The Samaritan Revival
7. Teachings about Prayer and Worship

ĮVADAS

BIRŽELIO pabaigoje, 27 m. po Kr. gim., dėl žydų religinių valdovų augančio pasipriešinimo, Jėzus ir dvylika apaštalų iš Jeruzalės išvyko, pasiuntę savo palapines ir negausius asmeninius reikmenis, kad būtų laikomi Lozorius namuose Betanėje. Eidami į šiaurę į Samariją Sabato dieną jie praleido Betelyje. Čia jie pamokslavo kelias dienas žmonėms, atėjusiems iš Gofnos ir Efraimo. Viena grupė gyventojų iš Arimatėjos ir Tamnos buvo atėjusi tam, kad pakviestų Jėzų aplankyti jų kaimus. Mokytojas ir jo apaštalai praleido daugiau negu dvi savaites mokydami šito regiono žydus ir samariečius, kurių daugelis atvyko net iš Antipatrio, kad išgirstų gerąją naująją apie karalystę.

Pietinės Samarijos žmonės Jėzaus klausėsi su malonumu, ir apaštalams, išskyrus Judą Iskariotą, pavyko nugalėti didelę dalį savo prieštarių, nukreiptų prieš samariečius. Judui buvo labai sunku mylėti šituos samariečius. Birželio paskutinę savaitę Jėzus ir jo padėjėjai pasiruošę išvykti į naujus Graikijos miestus Fasaelį ir Arkelajų netoli Jordano upės.

INTRODUCTION

143:0.1 (1607.1) AT THE end of June, A.D. 27, because of the increasing opposition of the Jewish religious rulers, Jesus and the twelve departed from Jerusalem, after sending their tents and meager personal effects to be stored at the home of Lazarus at Bethany. Going north into Samaria, they tarried over the Sabbath at Bethel. Here they preached for several days to the people who came from Gophna and Ephraim. A group of citizens from Arimathea and Thamna came over to invite Jesus to visit their villages. The Master and his apostles spent more than two weeks teaching the Jews and Samaritans of this region, many of whom came from as far as Antipatris to hear the good news of the kingdom.

143:0.2 (1607.2) The people of southern Samaria heard Jesus gladly, and the apostles, with the exception of Judas Iscariot, succeeded in overcoming much of their prejudice against the Samaritans. It was very difficult for Judas to love these Samaritans. The last week of July Jesus and his associates made ready to depart for the new Greek cities of Phasaelis and Archelais near the Jordan.

1. PAMOKSLAVIMAS ARKELAJUJE

Pirmojoje rugpjūčio pusėje apaštališkoji grupė savo būstinę įsirengė prie graikų Arkelajo ir Fasaelio miestų, kur jie turėjo pirmąjį patyrimą pamokslaudami beveik išimtinai pagonių—graikų, romėnų, ir siriečių—susibūrimams, kadangi šituose dviejuose graikų miestuose žydų gyveno nedaug. Bendraujant su šiais Romos imperijos piliečiais, apaštalams iškilo naujų sunkumų skelbiant žinią apie ateinančią karalystę, ir jie susidūrė su naujais prieštaravimais Jėzaus mokymui. Per vieną iš daugelio vakarinių susirinkimų su savo apaštalais Jėzus atidžiai klausėsi šitų prieštaravimų karalystės evangelijai, kai šie dvylika pasakojo apie savąjį patyrimą su savo asmeninio darbo subjektais.

Tas klausimas, kurį pateikė Pilypas, atspindėjo jiems būdingus sunkumus. Pilypas tarė: “Mokytojai, šitie graikai ir romėnai menkina mūsų žinią, sakydami, jog tokie mokymai tinka tiktai silpniems ir vergams. Jie tvirtina, jog pagonių religija yra aukštesnė už mūsų mokymus, kadangi ji įkvepia stipraus, tvirto, ir energingo charakterio ugdymą. Jie tvirtina, jog mes visus žmones atversime į pasyvių nesipriešinančiųjų silpnus pavyzdžius, kurie greitai išnyks nuo žemės paviršiaus. Tu, Mokytojai, jiems patinki, ir jie atvirai pripažįsta, jog tavasis mokymas yra dieviškas ir idealus, bet į mus jie nežiūri rimtai. Jie tvirtina, jog tavoji religija yra skirta ne šitam pasauliui; jog žmonės negali gyventi taip, kaip mokai tu. Ir dabar, Mokytojai, ką gi mes sakysime šitiems pagonims?”

Po to, kada Jėzus išklausė panašius prieštaravimų karalystės evangelijai, pateiktų Tomo, Natanieliaus, Simono Uoliojo, ir Motiejaus, jis šitiems dvylikai pasakė:

“Į šitą pasaulį aš esu atėjęs tam, kad vykdyčiau savojo Tėvo valią ir, kad kupiną meilės jo charakterį atskleisčiau visai žmonijai. Tokia, mano sielos broliai, yra manoji misija. Ir šitą reikalą aš įvykdysiu, nežiūrint to, kad mano mokymus klaidingai supranta šio laikmečio ar kitos kartos žydai arba pagonys. Bet jūs neturite iš akiračio išleisti to fakto, jog net ir dieviškoji meilė turi savo griežtą drausmę. Tėvo meilė savo sūnui dažnai verčia tėvą apriboti savo nemąstančio palikuonio neišmintingus veiksmus. Vaikas nevisada suvokia tėvo apribojančios drausmės išmintingus ir kupinus meilės motyvus. Bet aš pareiškiu jums, kad manasis Tėvas Rojuje iš tiesų valdo visatą visatą savo meilės priverčiančia galia. Meilė yra didingiausia iš visų dvasinių realybių. Tiesa yra išlaisvinantis apreiškimas, bet meilė yra aukščiausiojo lygio ryšys, ir nesvarbu, kokias klaidas padaro jūsų bičiuliai žmonės valdydami

1. PREACHING AT ARCHELAIS

143:1.1 (1607.3) The first half of the month of August the apostolic party made its headquarters at the Greek cities of Archelais and Phasaelis, where they had their first experience preaching to well-nigh exclusive gatherings of gentiles — Greeks, Romans, and Syrians — for few Jews dwelt in these two Greek towns. In contacting with these Roman citizens, the apostles encountered new difficulties in the proclamation of the message of the coming kingdom, and they met with new objections to the teachings of Jesus. At one of the many evening conferences with his apostles, Jesus listened attentively to these objections to the gospel of the kingdom as the twelve repeated their experiences with the subjects of their personal labors.

143:1.2 (1607.4) A question asked by Philip was typical of their difficulties. Said Philip: “Master, these Greeks and Romans make light of our message, saying that such teachings are fit for only weaklings and slaves. They assert that the religion of the heathen is superior to our teaching because it inspires to the acquirement of a strong, robust, and aggressive character. They affirm that we would convert all men into enfeebled specimens of passive nonresisters who would soon perish from the face of the earth. They like you, Master, and freely admit that your teaching is heavenly and ideal, but they will not take us seriously. They assert that your religion is not for this world; that men cannot live as you teach. And now, Master, what shall we say to these gentiles?”

143:1.3 (1607.5) After Jesus had heard similar objections to the gospel of the kingdom presented by Thomas, Nathaniel, Simon Zelotes, and Matthew, he said to the twelve:

143:1.4 (1608.1) “I have come into this world to do the will of my Father and to reveal his loving character to all mankind. That, my brethren, is my mission. And this one thing I will do, regardless of the misunderstanding of my teachings by Jews or gentiles of this day or of another generation. But you should not overlook the fact that even divine love has its severe disciplines. A father’s love for his son oftentimes impels the father to restrain the unwise acts of his thoughtless offspring. The child does not always comprehend the wise and loving motives of the father’s restraining discipline. But I declare to you that my Father in Paradise does rule a universe of universes by the compelling power of his love. Love is the greatest of all spirit realities. Truth is a liberating revelation, but love is the supreme relationship. And no matter what blunders your fellow men make in their world management of today, in an age to come the

šiandieninį pasaulį, bet ateities amžiuje šitą pasaulį valdys šitoji evangelija, kurią aš jums skelbiu. Žmogiškojo žengimo į priekį galutinis tikslas yra giliai pagarbus Dievo tėvystės pripažinimas ir kupinas meilės žmogaus brolystės materializavimas.

“Bet, kas jums sakė, jog manoji evangelija skirta tik vergams ir silpniesiems? Argi jūs, mano pasirinktieji apaštalai, esate panašūs į silpnus? Argi Jonas panašus į silpną? Argi jūs pastebite, jog mane būtų pavergusi baimė? Tas tiesa, šitoji evangelija yra pamokslaujama šios kartos vargšams ir prispaustiesiems. Šito pasaulio religijos vargšus ignoruodavo, bet manasis Tėvas nėra asmenų gerbėjas. Be to, šio laikmečio vargšai yra pirmieji, kurie atkreipė dėmesį į raginimą atgailauti ir priimti sūnystę. Karalystės evangelija turi būti skelbiama visiems žmonėms— žydui ir pagoniui, graikui ir romėnui, turtingam ir vargšui, laisvam ir vergui—ir lygiai tiek jaunam, kaip ir senam, kaip vyrui, taip ir moteriai.

“Kadangi manasis Tėvas yra meilės Dievas ir patiria malonumą būdamas gailestingas, tai neįsikalbėkite sau tokios minties, jog karalystės tarnystė turi būti monotoniško lengvumo tarnystė. Kilimas į Rojų yra visų laikų aukščiausiojo laipsnio jaudinantis patyrimas, sunkus amžinybės laimėjimas. Karalystės tarnystė žemėje pakvies visus drąsius žmones, kuriuos jūs ir tie, kurie dirbs drauge su jumis, galės surinkti. Daugelis iš jūsų už savąją ištikimybę šitos karalystės evangelijai bus nužudyti. Lengva žūti fizinio mūšio lauke, kada jūsų drąsą sustiprina jūsų kovojančių draugų buvimas, bet už tiesos meilę, puoselėjimą jūsų mirtingoje širdyje, paaukoti savąją gyvybę tyliai ir vienam reikalinga aukštesnė ir gilesnė žmogiškosios drąsos ir atsidavimo forma.

“Šiandien, netikintieji gali pašiepti jus, kad skelbiate nesipriešinimo evangeliją ir pamokslaujate neprievartinį gyvenimą, bet jūs esate pirmieji savanoriai iš ilgos eilės nuoširdžių tikinčiųjų į šitos karalystės evangeliją, kurie nustebins visą žmoniją savo didvyrišku atsidavimu šitiems mokymams. Nė viena pasaulio armija niekada nebuvo parodžiusi daugiau drąsos ir narsos už tą drąsą ir narsą, kurią parodysite jūs ir jūsų ištikimi perėmėjai, kurie eis po visą pasaulį skelbdami gerąją naujieną—Dievo tėvystę ir žmonių brolystę. Materialaus kūno drąsa yra narsumo žemiausioji forma. Proto narsumas yra žmogiškosios drąsos aukštesnioji rūšis, bet aukščiausioji ir nuostabiausioji drąsos rūšis yra bekompromisinė ištikimybė apšviestiesiems įsitikinimams dėl giluminių dvasinių realybių. Ir tokia drąsa sudaro Dievą pažįstančio žmogaus didvyriškumą. Ir jūs visi esate Dievą pažįstantys vyrai; jūs esate tikrų tikriausiai Žmogaus Sūnaus asmeniniai pagalbininkai.

Tai buvo ne viskas, ką Jėzus pasakė ta

gospel which I declare to you will rule this very world. The ultimate goal of human progress is the reverent recognition of the fatherhood of God and the loving materialization of the brotherhood of man.

143:1.5 (1608.2) “But who told you that my gospel was intended only for slaves and weaklings? Do you, my chosen apostles, resemble weaklings? Did John look like a weakling? Do you observe that I am enslaved by fear? True, the poor and oppressed of this generation have the gospel preached to them. The religions of this world have neglected the poor, but my Father is no respecter of persons. Besides, the poor of this day are the first to heed the call to repentance and acceptance of sonship. The gospel of the kingdom is to be preached to all men — Jew and gentile, Greek and Roman, rich and poor, free and bond — and equally to young and old, male and female.

143:1.6 (1608.3) “Because my Father is a God of love and delights in the practice of mercy, do not imbibe the idea that the service of the kingdom is to be one of monotonous ease. The Paradise ascent is the supreme adventure of all time, the rugged achievement of eternity. The service of the kingdom on earth will call for all the courageous manhood that you and your coworkers can muster. Many of you will be put to death for your loyalty to the gospel of this kingdom. It is easy to die in the line of physical battle when your courage is strengthened by the presence of your fighting comrades, but it requires a higher and more profound form of human courage and devotion calmly and all alone to lay down your life for the love of a truth enshrined in your mortal heart.

143:1.7 (1608.4) “Today, the unbelievers may taunt you with preaching a gospel of nonresistance and with living lives of nonviolence, but you are the first volunteers of a long line of sincere believers in the gospel of this kingdom who will astonish all mankind by their heroic devotion to these teachings. No armies of the world have ever displayed more courage and bravery than will be portrayed by you and your loyal successors who shall go forth to all the world proclaiming the good news — the fatherhood of God and the brotherhood of men. The courage of the flesh is the lowest form of bravery. Mind bravery is a higher type of human courage, but the highest and supreme is uncompromising loyalty to the enlightened convictions of profound spiritual realities. And such courage constitutes the heroism of the God-knowing man. And you are all God-knowing men; you are in very truth the personal associates of the Son of Man.”

143:1.8 (1608.5) This was not all that Jesus said on

proga, bet tai yra jo kreipimosi įžanga, o toliau jis išsamiai dėstė tą, kas sustiprintų ir pailiustruotų šitą pareiškimą. Tai buvo vienas iš aistringiausių kreipimųsi, kuriuos kada nors Jėzus buvo pateikęs šiam dvyliktukui. Mokytojas savo apaštalams iš tikrųjų retai kada kalbėdavo su aiškiai pastebimu stipriu jausmu, bet šitas atvejis buvo vienas iš tų nedaugelio atvejų, kada jis šnekėjo su aiškiai išreikštu rimtumu, kurį lydėjo ryškiai išreikštas jaudulys.

Nedelsiant tai turėjo poveikio apaštalų viešam pamokslavimui ir asmeninei tarnystei; nuo pačios tos dienos jų žinia įgavo naują drąsaus viešpatavimo gaidą. Šie dvylika šios karalystės naujojoje evangelijoje ir toliau įsisavindavo teigiamo veržlumo dvasią. Nuo šios dienos jie daugiau tokiu dideliu laipsniu nebeskelbė savo Mokytojo daugiapusio mokymo draudžiančių nuorodų ir pasyvių įsakymų.

2. PAMOKA APIE SAVĘS ĮVALDYMĄ

Mokytojas buvo žmogiškosios savikontrolės išbulintasis pavyzdys. Kada jis buvo keikiamas, tada kitų jis nekeikė; kada jis kentėjo, tada savo kankintojams jis negrasino; kada priešai jį smerkė, tada jis tiesiog atsiduodavo teisiam Tėvo danguje nuosprendžiui.

Vieno iš vakarinių susirinkimų metu Andriejus paklausė Jėzaus: "Mokytojau, ar mes turime laikytis savęs atsižadėjimo, kaip šito mus mokė Jonas, ar mes turime siekti savikontrolės, kaip šito moko tavasis mokymas? Kuo tavasis mokymas skiriasi nuo Jono mokymo?" Jėzus atsakė: "Jonas iš tikrųjų jus mokė teisumo kelio sutinkamai su savo tėvų šviesa ir įstatymais, ir tai buvo savęs patikrinimo ir savęs atsižadėjimo religija. Bet aš ateinu su naująja žinia apie savęs užmiršimą ir savikontrolę. Aš jums rodo tokį gyvenimo būdą, kokį man atskleidė manasis Tėvas danguje.

"Tikrai, tikrai aš jums sakau, tas, kuris valdo save patį, yra didingesnis už tą, kuris užkariauja miestą. Savęs įvaldymas yra žmogaus moralinės prigimties matas ir jo dvasinio vystymosi indikatorius. Esant senajai tvarkai jūs pasninkavote ir meldėtės; kaip atgimę iš dvasios naujieji tvariniai jūs esate mokomi tikėti ir džiaugtis. Tėvo karalystėje jūs turite tapti naujais tvariniais; seni dalykai turi išnykti; stebėkite, aš jums rodo, kaip visi dalykai turi tapti nauji. Ir jūsų meilės vienas kitam dėka jūs turite įtikinti pasaulį, kad iš vergystės jūs patekote į laisvę, kad iš mirties jūs įžengėte į amžinąjį gyvenimą.

"Eidami senuoju keliu jūs siekiate užgniaužti, paklusti, ir prisitaikyti prie gyvenimo taisyklių; einant naujuoju keliu pirmiausia jus *transformuoja*

that occasion, but it is the introduction of his address, and he went on at great length in amplification and in illustration of this pronouncement. This was one of the most impassioned addresses which Jesus ever delivered to the twelve. Seldom did the Master speak to his apostles with evident strong feeling, but this was one of those few occasions when he spoke with manifest earnestness, accompanied by marked emotion.

143:1.9 (1609.1) The result upon the public preaching and personal ministry of the apostles was immediate; from that very day their message took on a new note of courageous dominance. The twelve continued to acquire the spirit of positive aggression in the new gospel of the kingdom. From this day forward they did not occupy themselves so much with the preaching of the negative virtues and the passive injunctions of their Master's many-sided teaching.

2. LESSON ON SELF-MASTERY

143:2.1 (1609.2) The Master was a perfected specimen of human self-control. When he was reviled, he reviled not; when he suffered, he uttered no threats against his tormentors; when he was denounced by his enemies, he simply committed himself to the righteous judgment of the Father in heaven.

143:2.2 (1609.3) At one of the evening conferences, Andrew asked Jesus: "Master, are we to practice self-denial as John taught us, or are we to strive for the self-control of your teaching? Wherein does your teaching differ from that of John?" Jesus answered: "John indeed taught you the way of righteousness in accordance with the light and laws of his fathers, and that was the religion of self-examination and self-denial. But I come with a new message of self-forgetfulness and self-control. I show to you the way of life as revealed to me by my Father in heaven.

143:2.3 (1609.4) "Verily, verily, I say to you, he who rules his own self is greater than he who captures a city. Self-mastery is the measure of man's moral nature and the indicator of his spiritual development. In the old order you fasted and prayed; as the new creature of the rebirth of the spirit, you are taught to believe and rejoice. In the Father's kingdom you are to become new creatures; old things are to pass away; behold I show you how all things are to become new. And by your love for one another you are to convince the world that you have passed from bondage to liberty, from death into life everlasting.

143:2.4 (1609.5) "By the old way you seek to suppress, obey, and conform to the rules of living; by the new way you are first transformed by the

Tiesos Dvasia ir jūsų vidinę sielą sustiprina jūsų proto nuolatinis dvasinis atsinaujinimas, ir šitaip jūs iš tikrųjų esate apdovanojami Dievo gailestingos, mielos, ir tobulos valios tikro ir džiugaus veikimo galia. Nepamirškite—būtent jūsų asmeninis įtikėjimas į nepaprastai didingus ir brangius Dievo pažadus užtikrina, kad jūs tapsite tokie, kurie turi dieviškąją prigimtį. Šitokiu būdu savojo įtikėjimo ir dvasinės transformacijos dėka, jūs tikrovėje tampate Dievo šventyklomis, ir jo dvasia iš tikrųjų apsigyvena jūsų viduje. Jeigu, tuomet, ši dvasia apsigyvena jumis, tai jūs daugiau nebesate materialaus kūno vergai, bet esate laisvi ir išvaduoti dvasios sūnūs. Dvasios naujasis įstatymas jums padovanoja savęs įvaldymo laisvę vietoje senojo savęs sukaustymo baimės ir savęs atsižadėjimo vergystės įstatymo.

“Daug kartų, kada jūs pasielgdavote blogai, pagalvodavote atsakomybę už savuosius veiksmus suversti to nelabojo poveikiui, kada tikrovėje jūs nukrypdavote tik dėl savo pačių natūralių polinkių. Argi pranašas Jeremijas dar seniai jums nesakė, jog žmogiškoji širdis yra labiausiai apgaulinga iš visų dalykų, o kartais yra net ir nepaprastai bloga? Kaip lengvai jūs galite apsigauti ir dėl šito patekti į kvailą baimę, pasinerti į geidulius, atsiduoti pavergiantiems malonumams, pykčiui, pavydai, ir net kerštingai neapykantai!

“Išgelbėjimas yra pasiekiamas dvasios atgaivinimu, o ne materialaus kūno veidmainiškais poelgiais. Jus pateisina įtikėjimas ir į brolių apjungia gailestingumas, o ne baimė ir savo paties materialaus kūno atsižadėjimas, nors Tėvo vaikai, kurie yra gimę iš dvasios, per amžius ir visada yra savojo aš ir materialaus kūno visų troškimų šeimininkai. Kada jūs žinote, jog esate išgelbėti įtikėjimo dėka, tada jūs turite tikrąją ramybę su Dievu. Dėl to tai nėra pareiga, bet išaukštinta jūsų privilegija apsivalyti nuo visų proto ir kūno blogybių, tuo metu, kada jūs siekiate tobulumo Dievo meilėje.

“Jūsų sūnystė remiasi įtikėjimu, ir jūs turite likti abejingi baimei. Jūsų džiaugsmas yra gimęs iš pasitikėjimo dieviškuoju žodžiu, ir dėl šito jūs nesuabejosite Tėvo meilės ir gailestingumo tikrove. Būtent pats Dievo gėris ir veda žmones į tikrą ir nuoširdų atgailavimą. Jūsų savojo aš įvaldymo paslaptis yra susieta su jūsų įtikėjimu į jūsų viduje gyvenančią dvasią, kuri visą laiką dirba su meile. Net ir šitą išgelbstintį įtikėjimą jūs turite ne iš savęs; jis taip pat yra Dievo dovana. Ir jeigu jūs esate šito gyvojo įtikėjimo vaikai, tai daugiau jūs nebesate savo paties supančioti vergai, bet vietoje šito esate savo pačių triumfuojantys šeimininkai, išlaisvinti Dievo sūnūs.

“Jeigu, tuomet, mano vaikai, jūs esate gimę iš

Spirit of Truth and thereby strengthened in your inner soul by the constant spiritual renewing of your mind, and so are you endowed with the power of the certain and joyous performance of the gracious, acceptable, and perfect will of God. Forget not — it is your personal faith in the exceedingly great and precious promises of God that ensures your becoming partakers of the divine nature. Thus by your faith and the spirit's transformation, you become in reality the temples of God, and his spirit actually dwells within you. If, then, the spirit dwells within you, you are no longer bondslaves of the flesh but free and liberated sons of the spirit. The new law of the spirit endows you with the liberty of self-mastery in place of the old law of the fear of self-bondage and the slavery of self-denial.

143:2.5 (1609.6) “Many times, when you have done evil, you have thought to charge up your acts to the influence of the evil one when in reality you have but been led astray by your own natural tendencies. Did not the Prophet Jeremiah long ago tell you that the human heart is deceitful above all things and sometimes even desperately wicked? How easy for you to become self-deceived and thereby fall into foolish fears, divers lusts, enslaving pleasures, malice, envy, and even vengeful hatred!

143:2.6 (1610.1) “Salvation is by the regeneration of the spirit and not by the self-righteous deeds of the flesh. You are justified by faith and fellowshipped by grace, not by fear and the self-denial of the flesh, albeit the Father's children who have been born of the spirit are ever and always masters of the self and all that pertains to the desires of the flesh. When you know that you are saved by faith, you have real peace with God. And all who follow in the way of this heavenly peace are destined to be sanctified to the eternal service of the ever-advancing sons of the eternal God. Henceforth, it is not a duty but rather your exalted privilege to cleanse yourselves from all evils of mind and body while you seek for perfection in the love of God.

143:2.7 (1610.2) “Your sonship is grounded in faith, and you are to remain unmoved by fear. Your joy is born of trust in the divine word, and you shall not therefore be led to doubt the reality of the Father's love and mercy. It is the very goodness of God that leads men into true and genuine repentance. Your secret of the mastery of self is bound up with your faith in the indwelling spirit, which ever works by love. Even this saving faith you have not of yourselves; it also is the gift of God. And if you are the children of this living faith, you are no longer the bondslaves of self but rather the triumphant masters of yourselves, the liberated sons of God.

143:2.8 (1610.3) “If, then, my children, you are born of

dvasios, tai jūs esate amžiams išlaisvinti iš sąmoningos vergystės tokio gyvenimo, kada atsižadate savęs ir rūpinatės materialaus kūno troškimais, ir tada jūs esate pervedami į džiaugsmingą dvasios karalystę, kur savo kasdieniame gyvenime jūs spontaniškai demonstruojate dvasios vaisius; ir tie dvasios vaisiai yra džiuginančios ir kilninančios savikontrolės aukščiausios rūšies esmė, net mirtingojo pasiekimo žemiškosios viršūnės—tikrasis savęs įvaldymas.”

3. PRAMOGA IR ATSIPALIAIDAVIMAS

Maždaug šituo metu tarp apaštalybų ir tiesioginių jų mokinių išsivystė didžiulės nervinės ir emocinės įtampos būseną. Jie vargu ar buvo įpratę gyventi ir dirbti drauge. Jiems buvo vis sunkiau palaikyti darnius santykius su Jono mokiniais. Šitiems žydams santykiai su pagonimis ir samariečiais buvo didžiulis išbandymas. Ir be viso šito, neseni Jėzaus pasisakymai buvo padidinę jų proto nerimastingą būseną. Andriejus buvo beveik pakrikęs; jis nežinojo, ką toliau daryti, ir dėl to su savo problemomis ir susipainiojimais nuėjo pas Mokytoją. Kada Jėzus išklaušė apaštališkąją vadovą, nupasakojo savo vargus, tada jis tarė: “Andriejau, tu negali žmonių atšnekėti nuo savo susipainiojimų, kada į tai jie įsitraukia taip giliai ir kada su tuo yra siejama tiek daug žmonių, turinčių stiprius jausmus. Aš negaliu padaryti to, ko tu iš manęs prašai—aš nedalyvausiu sprendžiant šituos asmeninius socialinius sunkumus—bet aš prisijungsiu prie jūsų, kad pasidžiaugčiau poilsio ir atsipalaidavimo trijų dienų laikotarpiu. Eik pas savo sielos brolius ir pasakyk, kad jūs visi turite eiti su manimi į Sartabo Kalną, kur aš labai noriu pailsėti dieną ar dvi.

“Dabar tu turėtum nueiti pas kiekvieną iš vienuolikos savo sielos brolių ir pasišnekėti su visais po vieną, pasakydamas: ‘Mokytojas nori, jog mes atskirai su juo išeitume poilsio ir atsipalaidavimo laikotarpiui. Kadangi mes visi neseniai patyrėme daug dvasinio susierzinimo ir protinio streso, tai aš siūlau, kad apie mūsų išbandymus ir vargus per šias atostogas nebūtų kalbama nieko. Ar aš galiu tikėtis tavo bendradarbiavimo su manimi šiame reikale?’ Šitokių būdu privačiai ir asmeniškai pasikalbėk su kiekvienu iš savo sielos brolių.” Ir Andriejus padarė taip, kaip Mokytojas jam buvo nurodęs.

Tai buvo nuostabi proga kiekvieno iš jų patyrimo; jie niekada neužmiršo tos dienos, kada kopė į kalną. Per visą išvyką vargu ar bent žodis buvo pasakytas apie savo vargus. Pasiekus kalno viršūnę, Jėzus sodino juos aplink save, tardamas: “Mano sielos broliai, jūs visi turite sužinoti poilsio vertę ir atsipalaidavimo veiksmingumą. Jūs turite

the spirit, you are forever delivered from the self-conscious bondage of a life of self-denial and watchcare over the desires of the flesh, and you are translated into the joyous kingdom of the spirit, whence you spontaneously show forth the fruits of the spirit in your daily lives; and the fruits of the spirit are the essence of the highest type of enjoyable and ennobling self-control, even the heights of terrestrial mortal attainment — true self-mastery.”

3. DIVERSION AND RELAXATION

143:3.1 (1610.4) About this time a state of great nervous and emotional tension developed among the apostles and their immediate disciple associates. They had hardly become accustomed to living and working together. They were experiencing increasing difficulties in maintaining harmonious relations with John's disciples. The contact with the gentiles and the Samaritans was a great trial to these Jews. And besides all this, the recent utterances of Jesus had augmented their disturbed state of mind. Andrew was almost beside himself; he did not know what next to do, and so he went to the Master with his problems and perplexities. When Jesus had listened to the apostolic chief relate his troubles, he said: “Andrew, you cannot talk men out of their perplexities when they reach such a stage of involvement, and when so many persons with strong feelings are concerned. I cannot do what you ask of me — I will not participate in these personal social difficulties — but I will join you in the enjoyment of a three-day period of rest and relaxation. Go to your brethren and announce that all of you are to go with me up on Mount Sartaba, where I desire to rest for a day or two.

143:3.2 (1610.5) “Now you should go to each of your eleven brethren and talk with him privately, saying: ‘The Master desires that we go apart with him for a season to rest and relax. Since we all have recently experienced much vexation of spirit and stress of mind, I suggest that no mention be made of our trials and troubles while on this holiday. Can I depend upon you to co-operate with me in this matter?’ In this way privately and personally approach each of your brethren.” And Andrew did as the Master had instructed him.

143:3.3 (1611.1) This was a marvelous occasion in the experience of each of them; they never forgot the day going up the mountain. Throughout the entire trip hardly a word was said about their troubles. Upon reaching the top of the mountain, Jesus seated them about him while he said: “My brethren, you must all learn the value of rest and

suvokti, jog geriausias būdas išspręsti kai kurias painias problemas yra kažkuriam laikui jas palikti ramybėje. Kada jūs sugrįžtate atsigavę po poilsio ar garbinimo, tada esate pajėgūs su savo vargais kovoti šviežesne galva ir tvirtesne ranka, jau nekalbant apie ryžtingesnę širdį. Ir dar, dažnai jūs pamatote, kad jūsų problema daug kartų sumažėjo dydžiu ir proporcijomis tuo metu, kada jūsų protas ir kūnas ilsėjosi.”

Kitą dieną Jėzus paskyrė kiekvienam iš dvylikos temą diskusijai. Ištisa diena buvo skirta prisiminimams ir pasiūnekėjimams apie tokius reikalus, kurie nebuvo susiję su jų religiniu darbu. Jie akimirksnį buvo pritrenkti, kai Jėzus net nepadėkojo—žodžiu—kada jis laužė duoną vidurdienio valgiui. Tai buvo pirmas kartas, kada jie pamatė jį ignoruojantį tokius formalumus.

Jiems kopiant į kalną, Andriejaus galva buvo pilna problemų. Jonas buvo labai smarkiai pasimetęs savo širdyje. Jokūbas buvo rimtai sunerimęs savo sieloje. Motiejui labai trūko pinigų, kadangi jie gyveno tarp pagonių. Petras buvo labai susijaudinęs ir pastaruoju metu buvo temperamentingesnis negu įprasta. Judą kankino periodiškai jautrumo ir savanaudiškumo protrūkiai. Simonas buvo nepaprastai nusiminęs stengdamasis savo patriotizmą suderinti su žmogaus brolystės meile. Pilypas buvo vis daugiau ir daugiau pasimetęs dėl to, kaip klostėsi reikalai. Natanielius nebe taip dažnai juokavo nuo to laiko, kai užmezgė ryšius su gyventojais pagonimis, o Tomas jautė gilią depresiją. Tikrai dvyniai buvo normalūs ir nesutrikę. Visi jie buvo labai susirūpinę dėl to, kaip ramiai sutarti su Jono mokiniams.

Trečiąją dieną, kada jie ėmė leistis nuo kalno atgal į savo stovyklą, jie patyrė didžiulį pasikeitimą. Jie padarė svarbų atradimą, pamatę, jog daugybė žmogiškųjų sunkumų tikrovėje ir neegzistuoja, jog didelę dalį aktualių problemų sukuria perdėta baimė ir pagimdo išaugęs nerimas, kuris neturi pagrindo. Jie sužinojo, jog visus tokius gluminančius dalykus geriausia tvarkyti paliekant juos ramybėje; išeidami poilsio jie paliko šias problemas tam, kad jos pačios išsispęstų.

Jų sugrįžimas po šių atostogų pažymėjo pradžią to laikotarpio, kada smarkiai pagerėjo jų santykiai su Jono pasekėjais. Daugelis iš šių dvylikos tikrai džiūgavo, kada pastebėjo, jog kiekvieno iš jų proto būseną buvo pasikeitusi, ir pamatė, kad jie nebebuvo nervingai susierzinę, ir tai buvo dėl jų trijų dienų poilsio nuo kasdienių gyvenimo pareigų. Visada yra pavojus, jog žmogiškojo bendravimo monotonija labai smarkiai padaugins pasimetimą ir padidins sunkumus.

the efficacy of relaxation. You must realize that the best method of solving some entangled problems is to forsake them for a time. Then when you go back fresh from your rest or worship, you are able to attack your troubles with a clearer head and a steadier hand, not to mention a more resolute heart. Again, many times your problem is found to have shrunk in size and proportions while you have been resting your mind and body.”

143:3.4 (1611.2) The next day Jesus assigned to each of the twelve a topic for discussion. The whole day was devoted to reminiscences and to talking over matters not related to their religious work. They were momentarily shocked when Jesus even neglected to give thanks — verbally — when he broke bread for their noontide lunch. This was the first time they had ever observed him to neglect such formalities.

143:3.5 (1611.3) When they went up the mountain, Andrew's head was full of problems. John was inordinately perplexed in his heart. James was grievously troubled in his soul. Matthew was hard pressed for funds inasmuch as they had been sojourning among the gentiles. Peter was overwrought and had recently been more temperamental than usual. Judas was suffering from a periodic attack of sensitiveness and selfishness. Simon was unusually upset in his efforts to reconcile his patriotism with the love of the brotherhood of man. Philip was more and more nonplused by the way things were going. Nathaniel had been less humorous since they had come in contact with the gentile populations, and Thomas was in the midst of a severe season of depression. Only the twins were normal and unperturbed. All of them were exceedingly perplexed about how to get along peaceably with John's disciples.

143:3.6 (1611.4) The third day when they started down the mountain and back to their camp, a great change had come over them. They had made the important discovery that many human perplexities are in reality nonexistent, that many pressing troubles are the creations of exaggerated fear and the offspring of augmented apprehension. They had learned that all such perplexities are best handled by being forsaken; by going off they had left such problems to solve themselves.

143:3.7 (1611.5) Their return from this holiday marked the beginning of a period of greatly improved relations with the followers of John. Many of the twelve really gave way to mirth when they noted the changed state of everybody's mind and observed the freedom from nervous irritability which had come to them as a result of their three days' vacation from the routine duties of life. There is always danger that monotony of human contact will greatly multiply perplexities and magnify difficulties.

Nedaug pagonių šituose dviejuose graikų miestuose, Arkelajuje ir Fasaelyje, tikėjo į evangeliją, bet dvylika apaštalų įgavo vertingo patyrimo šitame savo pirmajame didžiulame darbe išskirtinai su gyventojais pagonimis. Vieno pirmadienio rytą, maždaug mėnesio viduryje, Jėzus tarė Andriejui: “Mes einame į Samariją.” Ir iš karto jie išėjo į Saikaro miestą, netoli Jokūbo šulinio.

4. ŽYDAI IR SAMARIEČIAI

Daugiau negu šešis šimtus metų Judėjos žydai, o vėliau taip pat ir Galilėjos žydai, buvo priešiškausi nusiteikę prieš samariečius. Šitas priešiško jausmas tarp žydų ir samariečių kilo tokiu būdu: Maždaug septyni šimtai metų pr. Kr., Sargonas, Asirijos karalius, numalšindamas maištą centrinėje Palestinoje, išsivarė į nelaisvę daugiau kaip dvidešimt penkis tūkstančius žydų iš šiaurinės Izraelio karalystės, o vietoje jų apgyvendino maždaug tokį patį skaičių kutitų, sefarvitų, ir hamatitų palikuonių. Vėliau, Ašurbanipalas nusiuntė dar ir kitų kolonistų, kad apsigyventų Samarijoje.

Religinis priešiškas tarp žydų ir samariečių kilo nuo tų laikų, kai pirmieji sugrįžo iš Babilono nelaisvės, kuomet samariečiai stengėsi užkirsti kelią Jeruzalės atstatymui. Vėliau jie žydus įžeidė tuo, jog suteikė draugišką paramą Aleksandro armijoms. Atsilygindamas už jų draugystę, Aleksandras samariečiams leido statyti šventyklą ant Gerizimo kalno, kur jie garbindavo Jahvę ir savo gentinius dievus, ir siūlydavo aukas didele dalimi pagal Jeruzalės šventyklos apeigų tvarką. Tokį garbinimą jie tęsė bent jau iki Makabėjų laikų, kada Jonas Hairkanas jų šventyklą ant Gerizimo kalno sugriovė. Apaštalas Pilypas, dirbdamas samariečiams po Jėzaus mirties, surengė daug susirinkimų šitos senosios samariečių šventovės vietoje.

Antagonizmai tarp žydų ir samariečių buvo laiko pagerbti ir istoriniai; nuo Aleksandro laikų vieni su kitais jie vis mažiau beturėjo kokių nors reikalų. Dvylika apaštalų nesipriešino tam, kad pamokslautų graikų ir kituose pagoniškuose Dekapolio ir Sirijos miestuose, bet tai buvo žiaurus jų ištikimybės Mokytojui patikrinimas, kada jis ištarė, “Eime į Samariją.” Bet per tą ilgesnį negu vienerių metų laikotarpį, kurį jie praleido drauge su Jėzumi, jie buvo išsiugdę asmeninės ištikimybės tokią formą, kuri pranoko net ir jų įtikėjimą į jo mokymus ir jų prietarus prieš samariečius.

5. MOTERIS IŠ SAIKARO

^{143:3.8 (1611.6)} Not many of the gentiles in the two Greek cities of Archelais and Phasaelis believed in the gospel, but the twelve apostles gained a valuable experience in this their first extensive work with exclusively gentile populations. On a Monday morning, about the middle of the month, Jesus said to Andrew: “We go into Samaria.” And they set out at once for the city of Sychar, near Jacob's well.

4. THE JEWS AND THE SAMARITANS

^{143:4.1 (1612.1)} For more than six hundred years the Jews of Judea, and later on those of Galilee also, had been at enmity with the Samaritans. This ill feeling between the Jews and the Samaritans came about in this way: About seven hundred years B.C., Sargon, king of Assyria, in subduing a revolt in central Palestine, carried away and into captivity over twenty-five thousand Jews of the northern kingdom of Israel and installed in their place an almost equal number of the descendants of the Cuthites, Sepharvites, and the Hamathites. Later on, Ashurbanipal sent still other colonies to dwell in Samaria.

^{143:4.2 (1612.2)} The religious enmity between the Jews and the Samaritans dated from the return of the former from the Babylonian captivity, when the Samaritans worked to prevent the rebuilding of Jerusalem. Later they offended the Jews by extending friendly assistance to the armies of Alexander. In return for their friendship Alexander gave the Samaritans permission to build a temple on Mount Gerizim, where they worshiped Yahweh and their tribal gods and offered sacrifices much after the order of the temple services at Jerusalem. At least they continued this worship up to the time of the Maccabees, when John Hyrcanus destroyed their temple on Mount Gerizim. The Apostle Philip, in his labors for the Samaritans after the death of Jesus, held many meetings on the site of this old Samaritan temple.

^{143:4.3 (1612.3)} The antagonisms between the Jews and the Samaritans were time-honored and historic; increasingly since the days of Alexander they had had no dealings with each other. The twelve apostles were not averse to preaching in the Greek and other gentile cities of the Decapolis and Syria, but it was a severe test of their loyalty to the Master when he said, “Let us go into Samaria.” But in the year and more they had been with Jesus, they had developed a form of personal loyalty which transcended even their faith in his teachings and their prejudices against the Samaritans.

5. THE WOMAN OF SYCHAR

Kada Mokytojas ir šie dvylika atvyko prie Jokūbo šulinio, tada, Jėzus, išvargintas kelionės, pasiliko prie šulinio, tuo tarpu Pilypas nusivedė apaštalus, kad jam padėtų iš Saikaro atsinešti maisto ir palapinės, nes šiose apylinkėse jie buvo pasirengę kurį laiką pabūti. Petras ir Zabediejaus sūnūs būtų likę su Jėzumi, bet jis paprašė, kad ir šie eitų drauge su savo sielos broliais, sakydamas: “Nebijokite dėl manęs; šitie samariečiai bus draugiški; tiktai mūsų sielos broliai, žydai, stengiasi mums pakenkti.” Ir tai buvo maždaug šešta valanda šitą vasaros vakarą, kada Jėzus atsisėdo prie šulinio, kad palauktų sugrįžtančių apaštalų.

Jokūbo šulinio vanduo turėjo mažiau mineralų už Saikaro šulinių vandenį, ir dėl to kaip geriamas vanduo buvo labai vertinamas. Jėzus buvo ištroškęs, bet nebuvo kaip iš šulinio vandens pasisemti. Dėl to, kada viena moteris iš Saikaro priėjo su ąsočiu vandeniui ir pasiruošė semti iš šulinio, tada Jėzus tarė jai, “Duok man atsigerti.” Šitoji moteris iš Samarijos pagal Jėzaus išvaizdą ir apsirengimą pažino, kad Jėzus yra žydas, o iš jo akcento ji nusprendė, kad jis yra Galilėjos žydas. Jos vardas buvo Nalda, ir ji buvo patrauklus tvarinys. Ji buvo labai nustebinta, kad šitaip jai prie šulinio prašneko žydas vyras ir paprašė vandens, nes tais laikais nebuvo manoma, jog dera save gerbiančiam vyrui užkalbinti moterį viešumoje, tuo labiau netinka žydui kalbėti su samariečiu. Dėl to Nalda paklausė Jėzaus, “Kaip čia taip, esi žydas, o prašai atsigerti iš manęs, samarietės moters?” Jėzus atsakė: “Aš iš tikrųjų paprasčiau atsigerti iš tavęs, tačiau, jeigu tiktai tu galėtum suprasti, tai atsigerti gyvojo vandens iš manęs paprašytum tu.” Tuomet tarė Nalda: “Bet, pone, tu gi neturi nieko, su kuo galėtum pasemti, o šulinys gilus; tada, iš kur gi tu paimsi šitą gyvąjį vandenį? Argi tu esi didingesnis už mūsų tėvą Jokūbą, kuris davė mums šitą šulinį, ir iš kurio gerdavo jis pats ir jo sūnūs, o taip pat ir jo galvijai?”

Jėzus atsakė: “Kiekvienas, kuris atsigeria šito vandens, ištrokš vėl, bet, kas atsigeria gyvosios dvasios vandens, tas tikrai nebeištrokš niekada. Ir šitas gyvasis vanduo jame tikrai taps atgaivinimo šuliniu, trykstančiu net ir į amžinąjį gyvenimą.” Tada Nalda tarė: “Duok man šito vandens, kad aš neištrokščiau, o taip pat, kad viso kelio nebeičiau čia semti. Be to, kad ir ką samarietė moteris galėtų gauti iš tokio pagirtino žydo, tai būtų malonumas.”

Nalda nežinojo, kaip paaiškinti Jėzaus norą šnekėtis su ja. Ji pastebėjo Mokytojo veide garbingo ir švento vyro išraišką, bet jo draugiškumą ji klaidingai palaikė įprastiniu familiarumu, o jo kalbos vaizdinę priemonę neteisingai išsiaiškino kaip susipažinimo su ja formą. Ir būdama laisvos moralės moteris, ji

^{143:5.1 (1612.4)} When the Master and the twelve arrived at Jacob's well, Jesus, being weary from the journey, tarried by the well while Philip took the apostles with him to assist in bringing food and tents from Sychar, for they were disposed to stay in this vicinity for a while. Peter and the Zebedee sons would have remained with Jesus, but he requested that they go with their brethren, saying: “Have no fear for me; these Samaritans will be friendly; only our brethren, the Jews, seek to harm us.” And it was almost six o'clock on this summer's evening when Jesus sat down by the well to await the return of the apostles.

^{143:5.2 (1612.5)} The water of Jacob's well was less mineral than that from the wells of Sychar and was therefore much valued for drinking purposes. Jesus was thirsty, but there was no way of getting water from the well. When, therefore, a woman of Sychar came up with her water pitcher and prepared to draw from the well, Jesus said to her, “Give me a drink.” This woman of Samaria knew Jesus was a Jew by his appearance and dress, and she surmised that he was a Galilean Jew from his accent. Her name was Nalda and she was a comely creature. She was much surprised to have a Jewish man thus speak to her at the well and ask for water, for it was not deemed proper in those days for a self-respecting man to speak to a woman in public, much less for a Jew to converse with a Samaritan. Therefore Nalda asked Jesus, “How is it that you, being a Jew, ask for a drink of me, a Samaritan woman?” Jesus answered: “I have indeed asked you for a drink, but if you could only understand, you would ask me for a draught of the living water.” Then said Nalda: “But, Sir, you have nothing to draw with, and the well is deep; whence, then, have you this living water? Are you greater than our father Jacob who gave us this well, and who drank thereof himself and his sons and his cattle also?”

^{143:5.3 (1613.1)} Jesus replied: “Everyone who drinks of this water will thirst again, but whosoever drinks of the water of the living spirit shall never thirst. And this living water shall become in him a well of refreshment springing up even to eternal life.” Nalda then said: “Give me this water that I thirst not, neither come all the way hither to draw. Besides, anything which a Samaritan woman could receive from such a commendable Jew would be a pleasure.”

^{143:5.4 (1613.2)} Nalda did not know how to take Jesus' willingness to talk with her. She beheld in the Master's face the countenance of an upright and holy man, but she mistook friendliness for commonplace familiarity, and she misinterpreted his figure of speech as a form of making advances to her. And being a woman of lax morals, she was

atvirai buvo nusiteikusi flirtuoti, kada Jėzus, žvelgdamas tiesiai į akis, griežtu balsu tarė: “Moterie, eik, pasiimk savo vyrą ir atsivesk jį čia.” Šitas įsakymas Naldą sugrąžino į realybę. Ji pamatė, jog buvo klaidingai išsiaiškinusi Mokytojo nuoširdumą; ji suvokė, jog buvo klaidingai supratusi jo kalbos manierą. Ji išsigando; ji ėmė suvokti, jog stovi nepaprasto asmens akivaizdoje, ir, mintyse ieškodama tinkamo atsakymo, labai sutrikusi, ji tarė: “Bet, pone, aš negaliu pakviesti savo vyro, nes aš vyro neturiu.” Tuomet Jėzus pasakė: “Tu pasakei tiesą, nes, nors tu kažkada ir galėjai turėti vyrą, bet tas, su kuriuo dabar gyveni, nėra tavo vyras. Geriau būtų, jeigu tu tikrai nustotum lengvabūdiškai žiūrėti į manusius žodžius ir intum ieškoti to gyvojo vandens, kurį šią dieną aš tau pasiūliau.”

Iki šio momento Nalda atsitokėjo, ir jos gerasis vidinis aš buvo pažadintas. Amoralio moteris ji buvo ne vien tik dėl savo pasirinkimo. Ji buvo negailestingai ir neteisingai savo vyro atstumta, ir neviltingai būsenoje sutiko gyventi su kažkokiu graiku ir jo žmona, tačiau be vedybų. Dabar Nalda jautė didžiulę gėdą, kad ji taip neapgalvotai šnekėjo su Jėzumi, ir ji su kuo didžiausia atgaila kreipėsi į Mokytoją, sakydama: “Mano Pone, aš atgailauju dėl savo kalbėjimo su tavimi būdo, nes suvokiu, jog tu esi šventas žmogus arba galbūt ir pranašas.” Ir ji kaip tik buvo beieškanti tiesioginės ir asmeninės Mokytojo pagalbos, kada pasielgė taip, kaip ir daugelis buvo pasielgę iki tol ir kaip elgėsi vėliau—staiga ėmė vengti klausimo apie asmeninio išgelbėjimo problemą, pradėdama aptarinėti teologiją ir filosofiją. Ji pašnekėjo apie savo pačios reikmes greitai pasuko į teologinių prieštaravimų aptarimą. Rodydama į Gerizimo kalną, ji tęsė: “Mūsų tėvai garbino ant šito kalno, ir vis tik *tu* pasakytum, kad Jeruzalėje yra toji vieta, kur žmonės turi garbinti; tuomet kuri gi yra tikroji vieta Dievo garbinimui?”

Jėzus suvokė šios moters sielos mėginimą išvengti tiesioginio ir ieškančio ryšio su savo Sutvėrėju, bet jis taip pat matė, kad jos sieloje buvo troškimas pažinti geresnį gyvenimo būdą. Galų gale, Naldos širdis buvo tikrai ištroškusi gyvojo vandens; dėl to jis elgėsi su ja kantriai, sakydamas: “Moterie, leisk man pasakyti tau, jog greitai ateis toji diena, kada Tėvo nebegarbinsi nei ant šito kalno, nei Jeruzalėje. Bet dabar gi jūs garbinate tai, ko nepažįstate, daugelio pagonių dievų ir pagoniškų filosofijų religijos mišinį. Žydai bent jau žino, ką garbina; jie pašalina bet kokią painiavą savąjį garbinimą sutelkdami ties vienu Dievu, Jahve. Bet tu tikrai turėtum patikėti manimi, kai aš sakau, jog toji valanda greitai ateis—net yra ir dabar—kada visi nuoširdūs garbintojai garbins Tėvą dvasioje ir tiesoje, nes būtent kaip tik tokių garbintojų ir ieško Tėvas. Dievas yra dvasia, ir tie, kurie jį garbina, turi jį garbinti dvasioje ir tiesoje.

minded openly to become flirtatious, when Jesus, looking straight into her eyes, with a commanding voice said, “Woman, go get your husband and bring him hither.” This command brought Nalda to her senses. She saw that she had misjudged the Master’s kindness; she perceived that she had misconstrued his manner of speech. She was frightened; she began to realize that she stood in the presence of an unusual person, and groping about in her mind for a suitable reply, in great confusion, she said, “But, Sir, I cannot call my husband, for I have no husband.” Then said Jesus: “You have spoken the truth, for, while you may have once had a husband, he with whom you are now living is not your husband. Better it would be if you would cease to trifle with my words and seek for the living water which I have this day offered you.”

^{143:5.5 (1613.3)} By this time Nalda was sobered, and her better self was awakened. She was not an immoral woman wholly by choice. She had been ruthlessly and unjustly cast aside by her husband and in dire straits had consented to live with a certain Greek as his wife, but without marriage. Nalda now felt greatly ashamed that she had so unthinkingly spoken to Jesus, and she most penitently addressed the Master, saying: “My Lord, I repent of my manner of speaking to you, for I perceive that you are a holy man or maybe a prophet.” And she was just about to seek direct and personal help from the Master when she did what so many have done before and since — dodged the issue of personal salvation by turning to the discussion of theology and philosophy. She quickly turned the conversation from her own needs to a theological controversy. Pointing over to Mount Gerizim, she continued: “Our fathers worshiped on this mountain, and yet *you* would say that in Jerusalem is the place where men ought to worship; which, then, is the right place to worship God?”

^{143:5.6 (1613.4)} Jesus perceived the attempt of the woman’s soul to avoid direct and searching contact with its Maker, but he also saw that there was present in her soul a desire to know the better way of life. After all, there was in Nalda’s heart a true thirst for the living water; therefore he dealt patiently with her, saying: “Woman, let me say to you that the day is soon coming when neither on this mountain nor in Jerusalem will you worship the Father. But now you worship that which you know not, a mixture of the religion of many pagan gods and gentile philosophies. The Jews at least know whom they worship; they have removed all confusion by concentrating their worship upon one God, Yahweh. But you should believe me when I say that the hour will soon come — even now is — when all sincere worshipers will worship the Father in spirit and in truth, for it is just such worshipers the Father seeks. God is spirit, and

Tavasis išgelbėjimas ateina ne dėka to, jog tu žinai, kaip ir kur kiti turėtų garbinti, bet dėka to, jog į savo pačios širdį tu įleidi šitą gyvąjį vandenį, kurį tau siūlau net ir dabar.”

Bet Nalda dar kartą pamėgino išvengti savo asmeninio gyvenimo žemėje ir savosios sielos būsenos prieš Dievą trikdančio klausimo aptarimo. Dar kartą ji griebėsi bendrosios religijos klausimų, sakydama: “Taip, aš žinau, Pone, kad Jonas pamokslavo apie Atvertėjo atėjimą, to, kuris bus vadinamas Išlaisvintoju, ir, kada jis tikrai ateis, tada paskelbs mums visus dalykus”—ir Jėzus, nutraukdamas Naldą, tarė su pritrenkiančiu užtikrintumu, “Aš, kuris šneku su tavimi, esu jis.”

Tai buvo pirmasis tiesus, užtikrintas, ir neužmaskuotas pareiškimas, kurį Jėzus buvo padaręs žemėje apie savo dieviškąją prigimtį ir sūnystę; ir jis buvo padarytas moteriai, samarietei moteriai, ir iki šios akimirkos žmonių akyse abejotino charakterio moteriai, bet tokiai moteriai, kurią dieviškoji akis pastebėjo, kad jos atžvilgiu buvo nusidėta daugiau negu savo pačios noru nusidėjo ji, ir *dabar* ji buvo tokia žmogiškoji siela, kuri troško išgelbėjimo, troško šito nuoširdžiai ir iš visos širdies, ir šito pakako.

Kada Nalda buvo beišsakanti savo tikrą ir asmeninį geresnių dalykų ir kilnesnio gyvenimo būdo troškimą, kada tik ji buvo pasirengusi prabilti apie tikrąjį savosios širdies troškimą, tada iš Saikaro pargrįžo dvylika apaštaly, ir patekė į šitą sceną, kai Jėzus taip artimai šnekėjosi su šita moterimi—šita samariete moterimi, ir su ja viena—jie buvo daugiau negu pritrenkti. Jie greitai padėjo savo atsargas ir pasitraukė į šalį, nė vienas vyras nedrįso jam priekaištauti, tuo tarpu Jėzus sakė Naldai: “Moterie, eik savo keliu; Dievas tau atleido. Nuo šiol tu gyvensi naują gyvenimą. Tu gavai gyvojo vandens, ir naujas džiaugsmas ištrykš tavo sieloje, ir tu tikrai tapsi Paties Aukštojo dukra.” Ir šitoji moteris, suvokdama apaštaly nepritarimą, paliko vandens indą ir nuskubėjo į miestą.

Kada įėjo į miestą, tada ji kiekvienam sutiktam skelbė: “Eik prie Jokūbo šulinio ir paskubėk, nes ten tu pamatysi vyrą, kuris man pasakė viską, ką aš esu kada nors dariusi. Ar gali tai būti Atvertėjas?” Ir iki saulės laidos prie Jokūbo šulinio pasiklausyti Jėzaus susirinko didžiulė minia. Ir Mokytojas jiems daugiau kalbėjo apie gyvąjį vandenį, apie viduje gyvenančios dvasios dovaną.

Apaštalai niekada nenustojo stebėtis Jėzaus noru kalbėtis su moterimis, abejotino charakterio moterimis, net ir amoraliomis moterimis. Jėzui buvo labai sunku išmokyti savo apaštalus, jog moterys, net ir vadinamosios amoralios moterys, turi sielas, kurios gali pasirinkti Dievą kaip savo

they who worship him must worship him in spirit and in truth. Your salvation comes not from knowing how others should worship or where but by receiving into your own heart this living water which I am offering you even now.”

143:5.7 (1614.1) But Nalda would make one more effort to avoid the discussion of the embarrassing question of her personal life on earth and the status of her soul before God. Once more she resorted to questions of general religion, saying: “Yes, I know, Sir, that John has preached about the coming of the Converter, he who will be called the Deliverer, and that, when he shall come, he will declare to us all things” — and Jesus, interrupting Nalda, said with startling assurance, “I who speak to you am he.”

143:5.8 (1614.2) This was the first direct, positive, and undisguised pronouncement of his divine nature and sonship which Jesus had made on earth; and it was made to a woman, a Samaritan woman, and a woman of questionable character in the eyes of men up to this moment, but a woman whom the divine eye beheld as having been sinned against more than as sinning of her own desire and as *now* being a human soul who desired salvation, desired it sincerely and wholeheartedly, and that was enough.

143:5.9 (1614.3) As Nalda was about to voice her real and personal longing for better things and a more noble way of living, just as she was ready to speak the real desire of her heart, the twelve apostles returned from Sychar, and coming upon this scene of Jesus’ talking so intimately with this woman — this Samaritan woman, and alone — they were more than astonished. They quickly deposited their supplies and drew aside, no man daring to reprove him, while Jesus said to Nalda: “Woman, go your way; God has forgiven you. Henceforth you will live a new life. You have received the living water, and a new joy will spring up within your soul, and you shall become a daughter of the Most High.” And the woman, perceiving the disapproval of the apostles, left her waterpot and fled to the city.

143:5.10 (1614.4) As she entered the city, she proclaimed to everyone she met: “Go out to Jacob’s well and go quickly, for there you will see a man who told me all I ever did. Can this be the Converter?” And ere the sun went down, a great crowd had assembled at Jacob’s well to hear Jesus. And the Master talked to them more about the water of life, the gift of the indwelling spirit.

143:5.11 (1614.5) The apostles never ceased to be shocked by Jesus’ willingness to talk with women, women of questionable character, even immoral women. It was very difficult for Jesus to teach his apostles that women, even so-called immoral women, have souls which can choose God as

Tėvą, šituo tapdamos Dievo dukromis ir kandidatėmis į amžinąjį gyvenimą. Net ir praėjus devyniolikai amžių daugelis rodo tą patį nenorą Mokytojo mokymus suvokti. Net ir krikščioniškoji religija buvo atkakliai kuriama remiantis Kristaus mirties faktu, vietoje to, kad būtų kuriama remiantis jo gyvenimo tiesa. Pasaulis turėtų labiau domėtis jo laimingu ir Dievą apreiškančiu gyvenimu, o ne jo tragiška ir skausminga mirtimi.

Nalda visą šitą istoriją kitą dieną papasakojo Apaštalui Jonui, bet jis niekada iki galo jos neatskleidė kitiems apaštalams, o Jėzus šiems dvylikai jos smulkiai nepasakojo.

Nalda papasakojo Jonui, kad Jėzus jai pasakė „viską, ką aš esu kada nors dariusi.“ Jonas daug kartų norėjo Jėzaus paklausti apie šitą pašnekesį su Nalda, bet niekada šito nepadarė. Apie ją pačią Jėzus jai pasakė tik tai vieną dalyką, bet jo žvilgsnis žvelgiantis į jos akis ir jo elgesys su ja per laiko akimirsnį jos mintyse panoramine apžvalga taip sugrąžino viską iš jos įvairiapusio gyvenimo, kad ji visą šitą savo praeities gyvenimo savaiminį atskleidimą susiejo su Mokytojo žvilgsniu ir žodžiu. Jėzus niekada jai nesakė, kad ji turėjo penkis vyrus. Ji buvo gyvenusi su keturiais skirtingais vyrais nuo to laiko, kada ją atstūmė josios vyras, ir šitai, su jos visa praeitimi, išplaukė jos atmintyje taip ryškiai tą akimirką, kai ji suvokė, kad Jėzus yra Dievo žmogus, jog vėliau Jonui ji pakartojo, kad Jėzus jai iš tikrųjų papasakojo apie ją pačią viską.

their Father, thereby becoming daughters of God and candidates for life everlasting. Even nineteen centuries later many show the same unwillingness to grasp the Master's teachings. Even the Christian religion has been persistently built up around the fact of the death of Christ instead of around the truth of his life. The world should be more concerned with his happy and God-revealing life than with his tragic and sorrowful death.

143:5.12 (1614.6) Nalda told this entire story to the Apostle John the next day, but he never revealed it fully to the other apostles, and Jesus did not speak of it in detail to the twelve.

143:5.13 (1615.1) Nalda told John that Jesus had told her “all I ever did.” John many times wanted to ask Jesus about this visit with Nalda, but he never did. Jesus told her only one thing about herself, but his look into her eyes and the manner of his dealing with her had so brought all of her checkered life in panoramic review before her mind in a moment of time that she associated all of this self-revelation of her past life with the look and the word of the Master. Jesus never told her she had had five husbands. She had lived with four different men since her husband cast her aside, and this, with all her past, came up so vividly in her mind at the moment when she realized Jesus was a man of God that she subsequently repeated to John that Jesus had really told her all about herself.

6. SAMARIEČIŲ ATGIMIMAS

Tą vakarą, kada Nalda prikvietė minią iš Saikaro, kad pamatyti Jėzų, šie dvylika buvo ką tik sugrįžę su maistu, ir maldavo Jėzų pavalgyti drauge su jais vietoje to, kad šnekėtusi su žmonėmis, kadangi jie buvo nevalgę visą dieną ir buvo išalkę. Bet Jėzus žinojo, kad netrukus juos apgaubs tamsa; taigi, jis rodė atkaklų ryžtą pasikalbėti su žmonėmis prieš tai, kada išsiųs juos iš čia. Kada Andriejus stengėsi jį įtikinti bent šiek tiek užkąsti prieš kalbant miniai, tada Jėzus tarė: “Aš valgyti turiu tokio maisto, apie kurį jūs ir nežinote.” Kada apaštalai šitą išgirdo, tada tarpusavyje ėmė šnekėtis: “Argi koks nors žmogus jam atnešė, ką nors valgyti? Ar gali būti, kad maisto, o taip pat ir atsigerti jam davė toji moteris?” Kai Jėzus išgirdo juos tarpusavyje besišnekant prieš tai, kada jis kreipėsi į žmones, tai pasisuko ir tarė šiems dvylikai: “Manasis maistas yra vykdyti To, kuris mane atsiuntė, valią ir užbaigti Jo darbą. Daugiau jūs nebeturėtumėte sakyti, jog iki derliaus nuėmimo liko tiek ir tiek laiko. Stebėkite šituos žmones, ateinančius iš samariečių miesto tam, kad pasiklausytų mūsų; aš sakau jums, laukai jau baltuoja derliumi. Tas, kuris pjauna, gauna užmokestį ir surenka šitą

6. THE SAMARITAN REVIVAL

143:6.1 (1615.2) On the evening that Nalda drew the crowd out from Sychar to see Jesus, the twelve had just returned with food, and they besought Jesus to eat with them instead of talking to the people, for they had been without food all day and were hungry. But Jesus knew that darkness would soon be upon them; so he persisted in his determination to talk to the people before he sent them away. When Andrew sought to persuade him to eat a bite before speaking to the crowd, Jesus said, “I have meat to eat that you do not know about.” When the apostles heard this, they said among themselves: “Has any man brought him aught to eat? Can it be that the woman gave him food as well as drink?” When Jesus heard them talking among themselves, before he spoke to the people, he turned aside and said to the twelve: “My meat is to do the will of Him who sent me and to accomplish His work. You should no longer say it is such and such a time until the harvest. Behold these people coming out from a Samaritan city to hear us; I tell you the fields are already white for the harvest. He who reaps receives wages and gathers this fruit to eternal life; consequently the sowers and the reapers rejoice together. For

derlių amžinajam gyvenimui; iš to seka, kad sėjėjai ir pjovėjai džiūgauja kartu. Nes šituo patarlė yra teisinga: 'Vienas sėja, kitas pjauna.' Aš dabar siunčiu jus pjauti to, ties kuo jūs nedirbote; dirbo kiti, ir netrukus surinkti jų derliaus eisite jūs." Šią jis sakė, turėdamas omenyje, Jono Krikštytojo pamokslavimą.

Jėzus ir apaštalai įėjo į Saikarą ir pamokslavo dvi dienas prieš tai, kai savo stovyklą įkūrė ant Gerizimo kalno. Ir daugelis Saikaro gyventojų įtikėjo į evangeliją ir paprašė, kad būtų pakrikštyti, bet Jėzaus apaštalai dar nekrikštijo.

Pirmąją stovyklos naktį ant Gerizimo kalno apaštalai tikėjosi, kad Jėzus priekaištaus jiems dėl jų požiūrio į tą moterį prie Jokūbo šulinio, bet apie šį reikalą jis neužsiminė. Vietoje šito jis pateikė jiems tą įsimintiną pokalbį apie "Tas realybės, kurios Dievo karalystėje yra pagrindinės." Bet kurioje religijoje labai lengva iškreipti vertybių proporcijas ir žmogiškojoje teologijoje leisti faktams užimti tiesos vietą. Kryžiaus faktas tapo vėlesniosios krikščionybės pačiu centru; bet jis nėra tos religijos, kuri gali kilti iš Jėzaus iš Nazareto gyvenimo ir mokymų, centrinė tiesa.

Jėzaus mokymo ant Gerizimo kalno tema buvo: Jis nori, kad visi žmonės matytų Dievą kaip Tėvą-draugą, lygiai taip, kaip ir jis (Jėzus) yra brolis-draugas. Vėl ir vėl jis stengėsi įteigti jiems, kad didingiausias ryšys pasaulyje—visatoje—yra meilė, lygiai taip, kaip ir didingiausias šitų dieviškųjų ryšių stebėjimo išreiškimas yra tiesa.

Jėzus taip išsamiai atsiskleidė samariečiams dėl to, kad tą padaryti galėjo saugiai, ir dėl to, kad jis žinojo, jog daugiau Samarijos širdies nebeaplinkys, kad pamokslautų karalystės evangeliją.

Jėzus ir šie dvylika stovyklavo ant Gerizimo kalno iki rugpjūčio pabaigos. Karalystės evangelijos gerąją naujieną—Dievo tėvystę—jie skelbė samariečiams miestuose dienos metu, o naktis praleisdavo stovykloje. Tas darbas, kurį Jėzus ir šie dvylika dirbo šituose samariečių miestuose, šiai karalystei davė daug sielų ir padarė daug dėl to, jog parengtų kelią nuostabiam Pilypo darbui šituose regionuose po Jėzaus mirties ir prisikėlimo, po apaštalų išsklaidymo po žemės pakraščius dėl žiauraus tikinčiųjų persekiojimo Jeruzalėje.

7. MOKYMAI APIE MALDĄ IR GARBINIMĄ

Vakarinių susirinkimų ant Gerizimo kalno metu, Jėzus mokė daugelio didžiųjų tiesų, ir ypač

herein is the saying true: 'One sows and another reaps.' I am now sending you to reap that whereon you have not labored; others have labored, and you are about to enter into their labor." This he said in reference to the preaching of John the Baptist.

143:6.2 (1615.3) Jesus and the apostles went into Sychar and preached two days before they established their camp on Mount Gerizim. And many of the dwellers in Sychar believed the gospel and made request for baptism, but the apostles of Jesus did not yet baptize.

143:6.3 (1615.4) The first night of the camp on Mount Gerizim the apostles expected that Jesus would rebuke them for their attitude toward the woman at Jacob's well, but he made no reference to the matter. Instead he gave them that memorable talk on "The realities which are central in the kingdom of God." In any religion it is very easy to allow values to become disproportionate and to permit facts to occupy the place of truth in one's theology. The fact of the cross became the very center of subsequent Christianity; but it is not the central truth of the religion which may be derived from the life and teachings of Jesus of Nazareth.

143:6.4 (1615.5) The theme of Jesus' teaching on Mount Gerizim was: That he wants all men to see God as a Father-friend just as he (Jesus) is a brother-friend. And again and again he impressed upon them that love is the greatest relationship in the world — in the universe — just as truth is the greatest pronouncement of the observation of these divine relationships.

143:6.5 (1616.1) Jesus declared himself so fully to the Samaritans because he could safely do so, and because he knew that he would not again visit the heart of Samaria to preach the gospel of the kingdom.

143:6.6 (1616.2) Jesus and the twelve camped on Mount Gerizim until the end of August. They preached the good news of the kingdom — the fatherhood of God — to the Samaritans in the cities by day and spent the nights at the camp. The work which Jesus and the twelve did in these Samaritan cities yielded many souls for the kingdom and did much to prepare the way for the marvelous work of Philip in these regions after Jesus' death and resurrection, subsequent to the dispersion of the apostles to the ends of the earth by the bitter persecution of believers at Jerusalem.

7. TEACHINGS ABOUT PRAYER AND WORSHIP

143:7.1 (1616.3) At the evening conferences on Mount Gerizim, Jesus taught many great truths, and in

pabrėžė štai ką:

Tikroji religija yra individualios sielos veiksmas savo pačios sąmoningai suvokiamuose ryšiuose su Kūrėju; organizuota religija yra žmogaus mėginimas atskirų religininkų garbinimą *suvisuomeninti*.

Garbinimas—apmąstymas apie tai, kas yra dvasinis—turi kaitaliotis su tarnyste, turėti ryšį su materialia tikrove. Darbas turėtų kaitaliotis su poilsiu; religiją turėtų subalansuoti humoras. Gilią filosofiją turėtų palengvinti ritminė poezija. Gyvenimo įtampą—kylančią laike asmenybės įtampą—turėtų palengvinti garbinimo gaiva. Nesaugumo jausmams, kylantiems iš baimės, jog visatoje asmenybė yra izoliuota, turėtų būti priešpastatomi įtikėjimo dėka apmąstymai apie Tėvą ir mėginimas suvokti Aukščiausiąjį

Malda yra numatyta tam, kad žmogų paverstų mažiau mąstančiu, bet daugiau *suvokiančiu*, ji nėra sumanyta tam, kad padidintų žinias, bet vietoje to tam, kad išplėstų įžvalgą.

Garbinimas yra numatytas tam, kad būtų tikimasi geresnio gyvenimo ateityje, o tada tam, kad šitos naujos dvasinės reikšmės būtų atspindimos atgal į šį gyvenimą, kuris yra dabar. Malda yra dvasiškai palaikanti, bet garbinimas yra dieviškai kūrybinis.

Garbinimas yra tas metodas, kurio dėka yra žvelgiama į tą *Vieną*, kad būtų gautas įkvėpimas tarnauti *daugeliui*. Garbinimas yra tas matas, kuriuo yra matuojamas tas laispmis, koku siela yra atitrūkusi nuo materialiosios visatos ir tuo pačiu metu ir tvirtai yra susieta su visos kūrinijos dvasinėmis realybėmis.

Malda savąjį aš primena—ji yra pakylėtas mąstymas; garbinimas savąjį aš užmiršta—jis yra viršmąstymas. Garbinimas yra dėmesys be jokių pastangų, tikrasis ir idealusis sielos poilsis, raminančio dvasinio pasireiškimo forma.

Garbinimas yra toks veiksmas, kada dalis susitapatina su Visuma; ribinis su Begaliniu; sūnus su Tėvu; laikas tokiaime veiksmo, kada žingsnis yra žengiamas į amžinybę. Garbinimas yra toks veiksmas, kai sūnus asmeniškai bendrauja su dieviškuoju Tėvu, kai žmogiškoji siela-dvasia įgauna gaivinantį, kūrybinį, brolišką, ir romantišką požiūrį.

Nors apaštalai iš jo mokymų stovykloje suvokė tikrai nedidelę dalį, bet kiti pasauliai suvokė, o žemėje suvoks kitos kartos.

particular he laid emphasis on the following:

143:7.2 (1616.4) True religion is the act of an individual soul in its self-conscious relations with the Creator; organized religion is man's attempt to *socialize* the worship of individual religionists.

143:7.3 (1616.5) Worship — contemplation of the spiritual — must alternate with service, contact with material reality. Work should alternate with play; religion should be balanced by humor. Profound philosophy should be relieved by rhythmic poetry. The strain of living — the time tension of personality — should be relaxed by the restfulness of worship. The feelings of insecurity arising from the fear of personality isolation in the universe should be antidoted by the faith contemplation of the Father and by the attempted realization of the Supreme.

143:7.4 (1616.6) Prayer is designed to make man less thinking but more *realizing*; it is not designed to increase knowledge but rather to expand insight.

143:7.5 (1616.7) Worship is intended to anticipate the better life ahead and then to reflect these new spiritual significances back onto the life which now is. Prayer is spiritually sustaining, but worship is divinely creative.

143:7.6 (1616.8) Worship is the technique of looking to the *One* for the inspiration of service to the *many*. Worship is the yardstick which measures the extent of the soul's detachment from the material universe and its simultaneous and secure attachment to the spiritual realities of all creation.

143:7.7 (1616.9) Prayer is self-reminding — sublime thinking; worship is self-forgetting — superthinking. Worship is effortless attention, true and ideal soul rest, a form of restful spiritual exertion.

143:7.8 (1616.10) Worship is the act of a part identifying itself with the Whole; the finite with the Infinite; the son with the Father; time in the act of striking step with eternity. Worship is the act of the son's personal communion with the divine Father, the assumption of refreshing, creative, fraternal, and romantic attitudes by the human soul-spirit.

143:7.9 (1616.11) Although the apostles grasped only a few of his teachings at the camp, other worlds did, and other generations on earth will.

144 Dokumentas. Gilbojoje ir Dekapolyje

⇨ 143

URANTIJOS KNYGA

145 ⇨

IV DALIS. JĖZAUS GYVENIMAS IR MOKYMAI

144 DOKUMENTAS. GILBOJOJE IR DEKAPOLYJE

Skyrius

ĮVADAS

1. Gilbojos stovykla
2. Samprotavimas apie maldą
3. Tikinčiojo maldą
4. Daugiau apie maldą
5. Maldos kitos formos
6. Pasitarimas su Jono apaštalais
7. Dekapolio miestuose
8. Stovykloje netoli Pelos
9. Jono Krikštytojo mirtis

ĮVADAS

RUGSĖJIS ir spalis praėjo ramiai leidžiant laiką nuošalioje stovykloje ant Gilbojos kalno šlaitų. Rugsėjo mėnesį Jėzus praleido atskirai su apaštalais, mokydamas juos ir pateikdamas jiems karalystės tiesas.

Buvo ne viena priežastis, dėl ko Jėzus ir jo apaštalai šituo laiku pasitraukė į nuošalumą prie Samarijos ir Dekapolio sienos. Jeruzalės religiniai valdovai buvo nusiteikę priešišškai; Erodas Antipas Joną vis dar tebelaikė kalėjime, bijodamas jį tiek paleisti, tiek ir nužudyti, tuo pačiu metu jis ir toliau turėjo įtarimų, kad Jonas ir Jėzus kažkokiu būdu yra susiję. Esant tokioms sąlygoms buvo neišmirtinga energingą veiklą planuoti tiek Judėjoje, tiek Galilėjoje. Buvo ir trečioji priežastis: palaipsniui auganti įtampa tarp Jono mokinių lyderių ir Jėzaus apaštaly, kuri dar labiau pagilėjo, kada tikinčiųjų skaičius augo.

Jėzus žinojo, jog mokymo ir pamokslavimo parengtinio darbo dienos beveik pasibaigė, jog kitas žingsnis bus jo gyvenimo žemėje visiškų ir

PAPER 144 AT GILBOA AND IN THE DECAPOLIS

SECTIONS

Introduction

1. The Gilboa Encampment
2. The Discourse on Prayer
3. The Believer's Prayer
4. More about Prayer
5. Other Forms of Prayer
6. Conference with John's Apostles
7. In the Decapolis Cities
8. In Camp near Pella
9. Death of John the Baptist

INTRODUCTION

144:0.1 (1617.1) SEPTEMBER and October were spent in retirement at a secluded camp upon the slopes of Mount Gilboa. The month of September Jesus spent here alone with his apostles, teaching and instructing them in the truths of the kingdom.

144:0.2 (1617.2) There were a number of reasons why Jesus and his apostles were in retirement at this time on the borders of Samaria and the Decapolis. The Jerusalem religious rulers were very antagonistic; Herod Antipas still held John in prison, fearing either to release or execute him, while he continued to entertain suspicions that John and Jesus were in some way associated. These conditions made it unwise to plan for aggressive work in either Judea or Galilee. There was a third reason: the slowly augmenting tension between the leaders of John's disciples and the apostles of Jesus, which grew worse with the increasing number of believers.

144:0.3 (1617.3) Jesus knew that the days of the preliminary work of teaching and preaching were about over, that the next move involved the

baigiamųjų pastangų pradžia, ir jis nenorėjo, kad šioji užduotis būtų pradėta tokiu būdu, kuris nors mažiausiu laipsniu imtų kankinti ir gluminti Joną Krikštytoją. Dėl to Jėzus buvo nusprendęs kažkiek laiko praleisti pasitraukus nuošaliau ir patikrinti savo apaštalių pasirėngimą ir tada šiek tiek ramiai padirbėti Dekapolio miestuose tol, kol Jonas bus arba nužudytas, arba išleistas iš kalėjimo ir prisijungs vieningai dirbdamas su jais.

1. GILBOJOS STOVYKLA

Laikui einant, šie dvylika tapo labiau pasišventusiais Jėzui ir vis daugiau atsidavusiais karalystės darbui. Jų atsidavimas didžiąja dalimi buvo dėl jų asmeninės ištikimybės. Jie nesuvokė jo daugiapusio mokymo; jie ne iki galo suprato Jėzaus prigimtį ar jo savęs padovanojimo žemei reikšmę.

Jėzus savo apaštalams aiškiai pasakė, kad jie pasitraukė nuošaliau dėl trijų priežasčių:

1. Kad sustiprintų savo supratimą apie karalystės evangeliją, ir įtikėjimą į ją.

2. Kad leistų nurimti pasipriešinimui prieš jų darbą tiek Judėjoje, tiek Galilėjoje.

3. Kad sulauktų, kokia bus Jono Krikštytojo dalis.

Belaukiant Gilbojoje, Jėzus šiems dvylikai daug pasakojo apie savo ankstyvąjį gyvenimą ir savo patyrimus ant Hermono Kalno; jis taip pat kai ką atskleidė, kas nutiko kalnuose per tas keturiasdešimt dienų iš karto po jo krikšto. Ir jis tiesiai jiems nurodė, jog apie šituos patyrimus jie neturėtų pasakoti nė vienam žmogui tol, kol jis nebus sugrįžęs pas Tėvą.

Per šitas rugsėjo savaites jie ilsėjosi, bendravo, prisiminė savo patyrimus nuo to laiko, kai Jėzus pirmą kartą juos pakvietė į tarnystę, ir nuoširdžiai stengėsi suderinti visa tai, ko juos iki šiol buvo išmokęs Mokytojas. Tam tikru laipsniu jie visi jautė, jog tai jiems bus paskutinė ilgesnio poilsio galimybė. Jie suvokė, kad jų viešoji veikla, ar ji būtų Judėjoje ar Galilėjoje pažymės ateinančios karalystės galutinio skelbimo pradžią, bet jie turėjo menką supratimą arba neturėjo iš viso jokio nusistovėjusio supratimo, kokia gi bus toji karalystė, kada ji ateis. Jonas ir Andriejus manė, jog karalystė buvo jau atėjusi; Petras ir Jokūbas tikėjo, kad ji vis dar turi ateiti; Natanielius ir Tomas atvirai prisipažino, kad jie yra suglume; Motiejus, Pilypas, ir Simonas Uolusis buvo neužtikrinti ir susipainioję; dvyniai palaimingai nieko nežinojo apie šį prieštarumą; o Judas Iskarijotas buvo tylus, niekam neįsipareigojantis.

Šito laiko didžiąją dalį Jėzus praleido vienas

beginning of the full and final effort of his life on earth, and he did not wish the launching of this undertaking to be in any manner either trying or embarrassing to John the Baptist. Jesus had therefore decided to spend some time in retirement rehearsing his apostles and then to do some quiet work in the cities of the Decapolis until John should be either executed or released to join them in a united effort.

1. THE GILBOA ENCAMPMENT

144:1.1 (1617.4) As time passed, the twelve became more devoted to Jesus and increasingly committed to the work of the kingdom. Their devotion was in large part a matter of personal loyalty. They did not grasp his many-sided teaching; they did not fully comprehend the nature of Jesus or the significance of his bestowal on earth.

144:1.2 (1617.5) Jesus made it plain to his apostles that they were in retirement for three reasons:

144:1.3 (1617.6) 1. To confirm their understanding of, and faith in, the gospel of the kingdom.

144:1.4 (1617.7) 2. To allow opposition to their work in both Judea and Galilee to quiet down.

144:1.5 (1617.8) 3. To await the fate of John the Baptist.

144:1.6 (1617.9) While tarrying on Gilboa, Jesus told the twelve much about his early life and his experiences on Mount Hermon; he also revealed something of what happened in the hills during the forty days immediately after his baptism. And he directly charged them that they should tell no man about these experiences until after he had returned to the Father.

144:1.7 (1618.1) During these September weeks they rested, visited, recounted their experiences since Jesus first called them to service, and engaged in an earnest effort to co-ordinate what the Master had so far taught them. In a measure they all sensed that this would be their last opportunity for prolonged rest. They realized that their next public effort in either Judea or Galilee would mark the beginning of the final proclamation of the coming kingdom, but they had little or no settled idea as to what the kingdom would be when it came. John and Andrew thought the kingdom had already come; Peter and James believed that it was yet to come; Nathaniel and Thomas frankly confessed they were puzzled; Matthew, Philip, and Simon Zelotes were uncertain and confused; the twins were blissfully ignorant of the controversy; and Judas Iscariot was silent, noncommittal.

144:1.8 (1618.2) Much of this time Jesus was alone on

ant kalno netoli stovyklos. Kartais su savimi jis pasiimdavo Petrą, Jokūbą, ar Joną, bet dažniau jis išeidavo, kad melstųsi ir bendrautų su Tėvu vienas. Po Jėzaus krikšto ir tų keturiasdešimties dienų Pirėjos kalnuose, vargu ar būtų tinkama kalbėti apie šiuos komunijos su Tėvu periodus kaip apie maldą, taip pat nėra tinkama kalbėti apie Jėzų, kaip apie tokį, kuris garbina, bet visiškai teisinga šiuos laikotarpius laikyti jo asmeniniu bendravimu su savuoju Tėvu.

Per visą rugsėjo mėnesį pagrindinė diskusijų tema buvo malda ir garbinimas. Po to, kada jie keletą dienų buvo aptarinėję garbinimą, tada pagaliau Jėzus pateikė savo reikšmingą kalbą apie maldą, atsakydamas į Tomo prašymą: “Mokytojau, išmokyk mus, kaip melstis.”

Jonas savuosius mokinius buvo mokęs maldos, tokios maldos, kuri suteiktų išgelbėjimą ateinančioje karalystėje. Nors Jėzus niekada nedraudė savo pasekėjams vartoti Jono maldos formos, bet apaštalai labai greitai suvokė, kad jų Mokytojas ne iki galo pritarė tokiam papročiu, kad būtų sukalbamos nustatytos ir formalios maldos. Nepaisant šito, tikintieji nuolat pageidavo, kad juos išmokytų, kaip melstis. Šie dvylika labai norėjo sužinoti, kokiai prašymo formai pritarė Jėzus. Ir būtent iš esmės dėl šito eilinių žmonių poreikio ko nors paprastai prašyti Jėzus šitą kartą sutiko, atsakydamas į Tomo pageidavimą, išmokyti juos rekomenduojamos maldos formos. Šitoji Jėzaus pamoka vyko vieną popietę, kada ant Gilbojos kalno jie gyveno trečiąją savaitę.

2. SAMPROTAVIMAS APIE MALDĄ

“Jonas iš tikrųjų jus mokė paprastos maldos formos: ‘O Tėve, apvalyk mus nuo nuodėmės, parodyk mums savąją šlovę, atskleisk savąją meilę, ir leisk savajai dvasiai pašventinti mūsų širdis per amžių amžius, Amen!’ Jis šitos maldos mokė dėl to, kad jūs turėtumėte ką nors, ko mokytumėte minias. Jis neturėjo ir minties, kad jūs turėtumėte vartoti tokį nustatytą ir formalų prašymą, kaip savo pačių sielos išraišką maldoje.

“Malda yra sielos požiūrio į dvasią visiškai asmeninė ir spontaniška išraiška; malda turėtų būti sūnystės komunija ir bičiulystės išraiška. Malda, kada yra padiktuota dvasios, veda į tai, kad padėtų dvasiškai žengti į priekį. Ideali malda yra dvasinės komunijos tokia forma, kuri veda į išmintingą garbinimą. Tikroji malda yra nuoširdus požiūris atsisukant į dangų tam, kad būtų pasiekti jūsų idealai.

“Malda yra sielos kvėpavimas, ir jus turėtų vesti taip, kad būtumėte atkaklūs savajame bandyme mėgindami išsiaiškinti Tėvo valią. Jeigu bet kuris iš jūsų turite artimą, ir pas jį nueinate

the mountain near the camp. Occasionally he took with him Peter, James, or John, but more often he went off to pray or commune alone. Subsequent to the baptism of Jesus and the forty days in the Perea hills, it is hardly proper to speak of these seasons of communion with his Father as prayer, nor is it consistent to speak of Jesus as worshipping, but it is altogether correct to allude to these seasons as personal communion with his Father.

144:1.9 (1618.3) The central theme of the discussions throughout the entire month of September was prayer and worship. After they had discussed worship for some days, Jesus finally delivered his memorable discourse on prayer in answer to Thomas's request: “Master, teach us how to pray.”

144:1.10 (1618.4) John had taught his disciples a prayer, a prayer for salvation in the coming kingdom. Although Jesus never forbade his followers to use John's form of prayer, the apostles very early perceived that their Master did not fully approve of the practice of uttering set and formal prayers. Nevertheless, believers constantly requested to be taught how to pray. The twelve longed to know what form of petition Jesus would approve. And it was chiefly because of this need for some simple petition for the common people that Jesus at this time consented, in answer to Thomas's request, to teach them a suggestive form of prayer. Jesus gave this lesson one afternoon in the third week of their sojourn on Mount Gilboa.

2. THE DISCOURSE ON PRAYER

144:2.1 (1618.5) “John indeed taught you a simple form of prayer: ‘O Father, cleanse us from sin, show us your glory, reveal your love, and let your spirit sanctify our hearts forevermore, Amen!’ He taught this prayer that you might have something to teach the multitude. He did not intend that you should use such a set and formal petition as the expression of your own souls in prayer.

144:2.2 (1618.6) “Prayer is entirely a personal and spontaneous expression of the attitude of the soul toward the spirit; prayer should be the communion of sonship and the expression of fellowship. Prayer, when indited by the spirit, leads to co-operative spiritual progress. The ideal prayer is a form of spiritual communion which leads to intelligent worship. True praying is the sincere attitude of reaching heavenward for the attainment of your ideals.

144:2.3 (1619.1) “Prayer is the breath of the soul and should lead you to be persistent in your attempt to ascertain the Father's will. If any one of you has a neighbor, and you go to him at midnight and say:

vidurnaktį ir sakote: 'Drauge, paskolink man tris kepalus, nes manęs aplankyti atvyko keliaujantis vienas draugas, o aš neturiu nieko, kuo jį pavalgydinčiau'; ir jeigu jūsų kaimynas atsako, 'Netrukdyk manęs, nes durys dabar užstumtos, o vaikai ir aš miegame: dėl to aš negaliu keltis ir duoti tau duonos,' jūs būsite atkaklus aiškindamas, kad jūsų draugas išalkęs, ir kad jūs neturite jam pasiūlyti jokio maisto. Aš sakau jums, nors jūsų kaimynas neatsikels ir neduos jums duonos dėl to, kad jis yra jūsų draugas, vis tik dėl jūsų atkaklumo jis atsikels ir duos jums tiek kepalų, kiek jums reikia. Tuomet, jeigu dėl atkaklumo palankumą tikrai parodys net ir mirtingasis žmogus, tai kiek dėl jūsų atkaklumo dvasioje nepalyginamai daugiau gyvenimo duonos jums suteiks Tėvo danguje gerosios rankos. Vėl aš jums sakau: Prašykite, ir jums tikrai bus duota; ieškokite, ir jūs tikrai surasite; belskitės, ir jums tikrai bus atidaryta. Nes kiekvienas, kuris prašo, gauna; tas, kuris ieško, suranda; ir tam, kuris beldžiasi į išgelbėjimo duris, bus atidaryta.

"Kuris gi iš jūsų, būdamas tėvas, jeigu jūsų sūnus prašo neišmintingai, suabejotumėte duoti pagal tėviškąją išmintį, o ne tenkintumėte sūnaus klaidingą prašymą? Jeigu vaikui reikia duonos, argi jam duosite akmenį, tiesiog vien tik dėl to, kad jis neišmintingai prašo jo? Jeigu jūsų sūnui reikia žuvies, argi jūs jam duosite vandens gyvatę, tiesiog tik dėl to, kad ji atsitiktinai gali pakliūti į tinklus su žuvimis, ir vaikas kvailai prašo šios gyvatės? Tuomet, jeigu jūs, būdami mirtingieji ir ribiniai, žinote, kaip atsiliepti į maldą ir duoti gerų ir tinkamų dovanų saviesiems vaikams, tai kiek jūsų dangiškasis Tėvas tikrai daug daugiau duos dvasios ir daugybės papildomų palaimų tiems, kurie jo prašo? Žmonės turi visada melstis ir nebūti praradę drąsos.

"Leiskite man jums papasakoti istoriją apie vieną tokį teisėją, kuris gyveno nedorame mieste. Šitas teisėjas nebijojo Dievo, nejautė jis pagarbos ir žmogui. Tuo metu šitame mieste gyveno neturtinga našlė, kuri nuolat ateidavo pas šitą neteisingą teisėją, sakydama, 'Apsaugok mane nuo mano priešų.' Kažkurį laiką jis nesiklausė jos, bet netrukus pats sau tarė: 'Nors Dievo aš nebijau, ir žmogui pagarbos nejaučiu, bet vis tik, kadangi šita našlė nenustoja varginusi manęs, tai aš ją apginsiu, kad manęs ji nepribaigtų savo nuolatiniais apsilankymais.' Šitas istorijas aš jums pasakojau tam, kad padrąsintumėte jus atkakliai melstis, o ne turėti slapta vidinį jausmą, kad jūsų prašymai pakeis teisų ir teisingą Tėvą viršuje. Tačiau, jūsų atkaklumas turi būti ne tam, kad laimėtų Dievo palankumą, bet tam, kad pakeistų jūsų žemiškąjį požiūrį ir išplėstų jūsų sielos sugebėjimą dvasiniam imlumui.

"Tačiau, kada jūs meldžiatės, tada jūs pasinaudojate tokia maža dalimi įtikėjimo. Tikrasis įtikėjimas pašalins materialių sunkumų kalnus,

'Friend, lend me three loaves, for a friend of mine on a journey has come to see me, and I have nothing to set before him'; and if your neighbor answers, 'Trouble me not, for the door is now shut and the children and I are in bed; therefore I cannot rise and give you bread,' you will persist, explaining that your friend hungers, and that you have no food to offer him. I say to you, though your neighbor will not rise and give you bread because he is your friend, yet because of your importunity he will get up and give you as many loaves as you need. If, then, persistence will win favors even from mortal man, how much more will your persistence in the spirit win the bread of life for you from the willing hands of the Father in heaven. Again I say to you: Ask and it shall be given you; seek and you shall find; knock and it shall be opened to you. For every one who asks receives; he who seeks finds; and to him who knocks the door of salvation will be opened.

144:2.4 (1619.2) "Which of you who is a father, if his son asks unwisely, would hesitate to give in accordance with parental wisdom rather than in the terms of the son's faulty petition? If the child needs a loaf, will you give him a stone just because he unwisely asks for it? If your son needs a fish, will you give him a watersnake just because it may chance to come up in the net with the fish and the child foolishly asks for the serpent? If you, then, being mortal and finite, know how to answer prayer and give good and appropriate gifts to your children, how much more shall your heavenly Father give the spirit and many additional blessings to those who ask him? Men ought always to pray and not become discouraged.

144:2.5 (1619.3) "Let me tell you the story of a certain judge who lived in a wicked city. This judge feared not God nor had respect for man. Now there was a needy widow in that city who came repeatedly to this unjust judge, saying, 'Protect me from my adversary.' For some time he would not give ear to her, but presently he said to himself: 'Though I fear not God nor have regard for man, yet because this widow ceases not to trouble me, I will vindicate her lest she wear me out by her continual coming.' These stories I tell you to encourage you to persist in praying and not to intimate that your petitions will change the just and righteous Father above. Your persistence, however, is not to win favor with God but to change your earth attitude and to enlarge your soul's capacity for spirit receptivity.

144:2.6 (1619.4) "But when you pray, you exercise so little faith. Genuine faith will remove mountains of material difficulty which may chance to lie in the

kurie gali pasitaikyti sielos plėtimo ir dvasinio žengimo į priekį kelyje.”

3. TIKINČIOJO MALDA

Bet apaštalai vis dar nebuvo patenkinti; jie troško, kad Jėzus jiems duotų maldos modelį, kurio jie galėtų mokyti savo naujus mokinius. Išlausęs šitą samprotavimą apie maldą, Jokūbas Zabediejus tarė: “Labai gerai, Mokytojau, bet mes ne tiek sau patiems taip smarkiai trokštame maldos formos, kiek savo naujiems tikintiesiems, kurie taip dažnai maldauja mūsų, “Išmokykite mus, kaip tinkamai melstis Tėvui danguje.””

Kada Jokūbas baigė šnekėti, tada tarė Jėzus: “Tuomet, jeigu vis dar tebetrokštate tokios maldos, aš jums pateiksiu tą, kurios mokiau savuosius brolius ir seseris Nazarete”:

Mūsų Tėve, kuris esi danguje,

Tebūnie pašventintas tavasis vardas.

Teateinie tavoji karalystė; tebūnie tavoji valia

Žemėje, kaip ji yra danguje.

Duok mums šiandien duonos rytdienai;

Atgaivink mūsų sielas gyvenimo vandeniu.

Ir kiekvienam iš mūsų atleisk mūsų skolas,

Kaip ir mes atleidome savo skolininkams.

Apsaugok mus nuo pagundų, išvaduok mus iš blogio,

Ir vis labiau mus padaryk tokiais tobulais, koks esi ir pats.

Nėra nieko keisto, jog apaštalai troško, kad Jėzus juos išmokytų maldos modelio tikintiesiems. Jonas Krikštytojas savo pasekėjus buvo išmokęs kelių maldų; visi didieji mokytojai buvo suformulavę maldų saviesiems mokiniams. Žydų religiniai mokytojai turėjo maždaug dvidešimt penkias ar trisdešimt nustatytų maldų, kurias jie kalbėdavo sinagogose ir net gatvių sankryžose. Jėzus ypač prieštaravo tam, kad būtų meldžiamasi viešumoje. Iki šito meto šie dvylika buvo girdėję jį besimeldžiantį tikrai keletą kartų. Jie matė jį praleidžiantį ištisas naktis besimeldžiantį ar garbinantį, ir jiems buvo labai smalsu sužinoti jo prašymų būdą ar formą. Jiems iš tikrųjų labai reikėjo sužinoti, ką atsakyti minioms, kada jos prašydavo, kad išmokytų melstis, kaip Jonas buvo išmokęs savuosius mokinius.

Jėzus šiuos dvylika mokė visada melstis slapta; atsiskyrus išeiti į tylų gamtos prieglobstį

path of soul expansion and spiritual progress.”

3. THE BELIEVER'S PRAYER

144:3.1 (1619.5) But the apostles were not yet satisfied; they desired Jesus to give them a model prayer which they could teach the new disciples. After listening to this discourse on prayer, James Zebedee said: “Very good, Master, but we do not desire a form of prayer for ourselves so much as for the newer believers who so frequently beseech us, ‘Teach us how acceptably to pray to the Father in heaven.’”

144:3.2 (1619.6) When James had finished speaking, Jesus said: “If, then, you still desire such a prayer, I would present the one which I taught my brothers and sisters in Nazareth”:

144:3.3 (1620.1) Our Father who is in heaven,

144:3.4 (1620.2) Hallowed be your name.

144:3.5 (1620.3) Your kingdom come; your will be done

144:3.6 (1620.4) On earth as it is in heaven.

144:3.7 (1620.5) Give us this day our bread for tomorrow;

144:3.8 (1620.6) Refresh our souls with the water of life.

144:3.9 (1620.7) And forgive us every one our debts

144:3.10 (1620.8) As we also have forgiven our debtors.

144:3.11 (1620.9) Save us in temptation, deliver us from evil,

144:3.12 (1620.10) And increasingly make us perfect like yourself.

144:3.13 (1620.11) It is not strange that the apostles desired Jesus to teach them a model prayer for believers. John the Baptist had taught his followers several prayers; all great teachers had formulated prayers for their pupils. The religious teachers of the Jews had some twenty-five or thirty set prayers which they recited in the synagogues and even on the street corners. Jesus was particularly averse to praying in public. Up to this time the twelve had heard him pray only a few times. They observed him spending entire nights at prayer or worship, and they were very curious to know the manner or form of his petitions. They were really hard pressed to know what to answer the multitudes when they asked to be taught how to pray as John had taught his disciples.

144:3.14 (1620.12) Jesus taught the twelve always to pray in secret; to go off by themselves amidst the

arba nueiti į savo kambarius ir užsidaryti duris prieš pradėdant maldą.

Po Jėzaus mirties ir pakilimo pas Tėvą, daugeliui tikinčiųjų tapo įprasta šitą vadinamąją Viešpaties maldą užbaigti pridėdant žodžius —“Viešpaties Jėzaus Kristaus vardu.” Dar vėliau dvi eilutės buvo prarastos perrašinėjant, o šitai maldai buvo pridėtas papildomas sakiny, sakantis: “Nes tavoji karalystė ir galia ir šlovė yra per amžių amžius.”

Jėzus apaštalams davė maldos kolektyvinę formą, kokią jie naudodavo namuose Nazarete. Jis niekada nemokė formalios asmeninės maldos, jis mokė tiksliai grupinių, šeimyninių, arba visuomeninių prašymų. Ir šitą daryti jis niekada nepasisiūlė pats.

Jėzus mokė, jog veiksminga malda turi būti:

1. Nesavanaudiška—ne vien tik sau vienam.
2. Ja tikima—turi atitikti įtikėjimą.
3. Nuoširdi—tyra iš širdies.
4. Išmintinga—sutinkamai su apsišvietimu.
5. Ja pasitikima—atsiduodama Tėvo visaišmintei valiai.

Kada Jėzus leido ištisas naktis ant kalno besimeldamas, iš esmės tą jis darė būtent dėl savo mokinių, ypač dėl šių dvylikos. Mokytojas dėl savęs meldėsi labai mažai, nors jis didele dalimi buvo įsitraukęs į garbinimą, kuris savo prigimtimi buvo jo protinga komunija su savuoju Rojaus Tėvu.

4. DAUGIAU APIE MALDĄ

Daug dienų po diskusijos apie maldą apaštalai Mokytoją toliau klausinėjo apie šitą visų svarbiausią ir garbinantį paprotį. Per šitas dienas Jėzaus apaštalių mokymą, apie maldą ir garbinimą, galima būtų sutraukti ir šiuolaikine frazeologija perteikti šitaip:

Bet kokio prašymo nuoširdžiai atkaklus ir trokštantis kartojimas, kada tokia malda yra Dievo vaiko nuoširdi išraiška ir yra sukalbama su tikėjimu, nesvarbu, kad ir kokia neapgalvota ji būtų, arba tokia, į kurią neįmanoma atsakyti tiesiogiai, bet visada ji išplečia sielos sugebėjimą dvasiniam išlumui.

Visose maldose, prisiminkite, jog sūnystė yra *dovana*. Nė vienam vaikui nereikia sūnaus ar dukros statuso *užsitarnauti*. Žemės vaikas gimsta savo tėvų valios dėka. Lygiai taip pat, Dievo vaikas patenka į malonę ir į naująją dvasios gyvenimą

quiet surroundings of nature or to go in their rooms and shut the doors when they engaged in prayer.

144:3.15 (1620.13) After Jesus' death and ascension to the Father it became the practice of many believers to finish this so-called Lord's prayer by the addition of —“In the name of the Lord Jesus Christ.” Still later on, two lines were lost in copying, and there was added to this prayer an extra clause, reading: “For yours is the kingdom and the power and the glory, forevermore.”

144:3.16 (1620.14) Jesus gave the apostles the prayer in collective form as they had prayed it in the Nazareth home. He never taught a formal personal prayer, only group, family, or social petitions. And he never volunteered to do that.

144:3.17 (1620.15) Jesus taught that effective prayer must be:

144:3.18 (1620.16) 1. Unselfish — not alone for oneself.

144:3.19 (1620.17) 2. Believing — according to faith.

144:3.20 (1620.18) 3. Sincere — honest of heart.

144:3.21 (1620.19) 4. Intelligent — according to light.

144:3.22 (1620.20) 5. Trustful — in submission to the Father's all-wise will.

144:3.23 (1620.21) When Jesus spent whole nights on the mountain in prayer, it was mainly for his disciples, particularly for the twelve. The Master prayed very little for himself, although he engaged in much worship of the nature of understanding communion with his Paradise Father.

4. MORE ABOUT PRAYER

144:4.1 (1620.22) For days after the discourse on prayer the apostles continued to ask the Master questions regarding this all-important and worshipful practice. Jesus' instruction to the apostles during these days, regarding prayer and worship, may be summarized and restated in modern phraseology as follows:

144:4.2 (1621.1) The earnest and longing repetition of any petition, when such a prayer is the sincere expression of a child of God and is uttered in faith, no matter how ill-advised or impossible of direct answer, never fails to expand the soul's capacity for spiritual receptivity.

144:4.3 (1620.10) In all praying, remember that sonship is a *gift*. No child has aught to do with *earning* the status of son or daughter. The earth child comes into being by the will of its parents. Even so, the child of God comes into grace and the new life of

Tėvo danguje valios dėka. Dėl to dangaus karalystę—dieviškąją sūnystę—reikia *priimti* kaip mažam vaikui. Jūs užsitarnaujate teisumą—progresinį charakterio vystymąsi—bet sūnystę jūs gaunate malonės dėka ir per įtikėjimą.

Malda Jėzų atvedė iki jo sielos virškomunijos su visatų visatos Aukščiausiais Valdovais. Malda žemės mirtinguosius atves iki tikrojo garbinimo komunijos. Sielos dvasinis sugebėjimas imlumui nulemia kiekybę tų dangiškųjų palaiminimų, kuriuos galima asmeniškai įgyti ir sąmoningai suvokti kaip atsakymą į maldą.

Malda ir su ja susietas garbinimas yra toks metodas, kurio dėka atsitraukiama nuo gyvenimo kasdienės rutinos, nuo materialiosios egzistencijos monotoniškos spaudos. Tai yra kelias priartėti prie sudvasintos saviraiškos ir prie intelektualaus ir religinio pasiekimo individualybės.

Malda yra priešnuodis prieš kenksmingą savistabą. Bent jau, tokia malda, kokios mokė Mokytojas, yra tokia geranoriška tarnystė sielai. Jėzus nuolat naudojosi geranoriška įtaka melddamasis už bičiulius. Mokytojas paprastai meldavosi už daugelį, ne už save. Tikrai savo žemiškojo gyvenimo didžiųjų krizių metu Jėzus iš tikrųjų meldėsi už save.

Malda yra dvasinio gyvenimo kvėpavimas žmonijos rasių materialiojoje civilizacijoje. Garbinimas yra išgelbėjimas ieškančioms malonumų mirtingųjų kartoms.

Kaip maldą galima būtų palyginti su sielos dvasinių baterijų nauju pakrovimu, taip ir garbinimą galima būtų palyginti su bangos nustatymu sieloje tam, kad būtų galima priimti Visuotinio Tėvo begalinės dvasios programas visatoje.

Malda yra vaiko nuoširdus ir ilgesingas žvilgsnis, nukreiptas į savo dvasinį Tėvą; ji yra toks psichologinis procesas, kai žmogiškoji valia yra pakeičiama į dieviškąją valią. Malda yra dieviškojo plano tokia dalis, kada tai, kas yra, paverčiama tuo, kuo tai turi būti.

Viena iš priežasčių, dėl ko Petras, Jokūbas, ir Jonas, kurie taip dažnai lydėdavo Jėzų per jo ilgus naktinius budėjimus, niekada negirdėjo, kaip Jėzus meldžiasi, buvo ta, kad jų Mokytojas taip retai savo maldas sukalbėdavo garsu ištariamais žodžiais. Iš esmės Jėzaus visos maldos buvo sukalbamos dvasioje ir širdyje—tyliai.

Iš visų apaštalų Petras ir Jokūbas arčiausiai priartėjo prie to, kad suvoktų Mokytojo mokymą apie maldą ir garbinimą.

the spirit by the will of the Father in heaven. Therefore must the kingdom of heaven — divine sonship — be *received* as by a little child. You earn righteousness — progressive character development — but you receive sonship by grace and through faith.

144:4.4 (1620.11) Prayer led Jesus up to the supercommunion of his soul with the Supreme Rulers of the universe of universes. Prayer will lead the mortals of earth up to the communion of true worship. The soul's spiritual capacity for receptivity determines the quantity of heavenly blessings which can be personally appropriated and consciously realized as an answer to prayer.

144:4.5 (1620.12) Prayer and its associated worship is a technique of detachment from the daily routine of life, from the monotonous grind of material existence. It is an avenue of approach to spiritualized self-realization and individuality of intellectual and religious attainment.

144:4.6 (1620.13) Prayer is an antidote for harmful introspection. At least, prayer as the Master taught it is such a beneficent ministry to the soul. Jesus consistently employed the beneficial influence of praying for one's fellows. The Master usually prayed in the plural, not in the singular. Only in the great crises of his earth life did Jesus ever pray for himself.

144:4.7 (1620.14) Prayer is the breath of the spirit life in the midst of the material civilization of the races of mankind. Worship is salvation for the pleasure-seeking generations of mortals.

144:4.8 (1620.15) As prayer may be likened to recharging the spiritual batteries of the soul, so worship may be compared to the act of tuning in the soul to catch the universe broadcasts of the infinite spirit of the Universal Father.

144:4.9 (1620.16) Prayer is the sincere and longing look of the child to its spirit Father; it is a psychologic process of exchanging the human will for the divine will. Prayer is a part of the divine plan for making over that which is into that which ought to be.

144:4.10 (1620.17) One of the reasons why Peter, James, and John, who so often accompanied Jesus on his long night vigils, never heard Jesus pray, was because their Master so rarely uttered his prayers as spoken words. Practically all of Jesus' praying was done in the spirit and in the heart — silently.

144:4.11 (1620.18) Of all the apostles, Peter and James came the nearest to comprehending the Master's teaching about prayer and worship.

5. MALDOS KITOS FORMOS

5. OTHER FORMS OF PRAYER

Per likusį savo gyvenimą žemėje, Jėzus, kartas nuo karto, atkreipdavo apaštalų dėmesį į keletą papildomų maldos formų, bet šitą jis darydavo tikrai tam, jog pailiuotų kitus dalykus, ir jis drausdavo šitų “parabolių maldų” mokytiniams. Dauguma jų buvo iš kitų apgyvendintų planetų, bet šito fakto Jėzus šiems dvylikai neatskleidė. Tarp šitų maldų buvo ir tokios:

Mūsų Tėve, iš kurio susideda visatos sferos,

Tebūnie išaukštintas tavasis vardas ir visašlovis tavasis charakteris.

Tavasis buvimas apglėbia mus, ir tavoji šlovė pasireiškia

Netobulai per mus taip, kaip tobulai ji yra rodoma danguje.

Suteik mums šiandien gaivinančių šviesos jėgų.

Ir neleisk mums nuklysti į mūsų vaizduotės blogio šalikelius,

Nes tavoji yra šlovinga buveinė, amžinoji galia,

O mums, tavojo Sūnaus begalinės meilės amžinoji dovana.

Vis tiek, ir per amžių amžius yra tiesa.

Mūsų kuriantysis Tėve, kuris esi visatos centre,

Padovanok mums savąją prigimtį ir suteik mums savąjį charakterį.

Padaryk mus savo sūnumis ir dukromis gailestingumu

Ir pašlovink savąjį vardą per mūsų amžinąjį pasiekimą.

Savo derinančią ir kontroliuojančią dvasią suteik, kad gyventų ir būtų mūsų viduje,

Kad tavąją valią mes galėtume vykdyti šitoje sferoje taip, kaip tavuo- sius paliepus angelai vykdo šviesoje.

Palaikyk mus šią dieną, kada mes žengiame pirmyn tiesos keliu.

Išvaduok mus iš inercijos, blogio, ir bet kokio nuodėmingo nusižengimo.

Būk kantrus su mumis, kai kupiną meilės gerumą mes rodome savo bičiuliams.

Paskleisk savąją gailestingumo dvasią mūsų tvarinių širdyse.

Vesk mus savo paties ranka, žingsnis po žingsnio, per painų gyvenimo labirintą,

144:5.1 (1621.11) From time to time, during the remainder of Jesus' sojourn on earth, he brought to the notice of the apostles several additional forms of prayer, but he did this only in illustration of other matters, and he enjoined that these “parable prayers” should not be taught to the multitudes. Many of them were from other inhabited planets, but this fact Jesus did not reveal to the twelve. Among these prayers were the following:

144:5.2 (1622.1) Our Father in whom consist the universe realms,

144:5.3 (1622.2) Uplifted be your name and all-glorious your character.

144:5.4 (1622.3) Your presence encompasses us, and your glory is manifested

144:5.5 (1622.4) Imperfectly through us as it is in perfection shown on high.

144:5.6 (1622.5) Give us this day the vivifying forces of light,

144:5.7 (1622.6) And let us not stray into the evil bypaths of our imagination,

144:5.8 (1622.7) For yours is the glorious indwelling, the everlasting power,

144:5.9 (1622.8) And to us, the eternal gift of the infinite love of your Son.

144:5.10 (1622.9) Even so, and everlastingly true.

144:5.11 (1622.10) Our creative Parent, who is in the center of the universe,

144:5.12 (1622.11) Bestow upon us your nature and give to us your character.

144:5.13 (1622.12) Make us sons and daughters of yours by grace

144:5.14 (1622.13) And glorify your name through our eternal achievement.

144:5.15 (1622.14) Your adjusting and controlling spirit give to live and dwell within us

144:5.16 (1622.15) That we may do your will on this sphere as angels do your bidding in light.

144:5.17 (1622.16) Sustain us this day in our progress along the path of truth.

144:5.18 (1622.17) Deliver us from inertia, evil, and all sinful transgression.

144:5.19 (1622.18) Be patient with us as we show loving-kindness to our fellows.

144:5.20 (1622.19) Shed abroad the spirit of your mercy in our creature hearts.

144:5.21 (1622.20) Lead us by your own hand, step by step, through the uncertain maze of life,

Ir kada tikrai ateis mūsų pabaiga, priimk į savo paties krūtinę mūsų ištikimas dvasias.

Ir tikrai, tebūnie ne mūsų norai, bet tavoji valia.

Mūsų tobulas ir teisus dangiškasis Tėve,

Šią dieną vadovauk ir reguliuok mums kelionėje.

Pašventink mūsų žingsnius ir suderink mūsų mintis.

Amžinai vesk mus amžinojo žengimo į priekį keliais.

Pripildyk mus išminties iki galios pilnatvės

Ir padaryk mus gyvybingus savo begaline energija.

Įkvėpk mus serafinių gausybių buvimo ir

Vadovavimo dieviškąja sąmone.

Vesk mus amžinai į viršų šviesos keliu;

Išteisink mus iki galo didžiojo nuosprendžio dieną.

Padaryk mus panašiais į save amžinojoje šlovėje

Ir priimk mus į savo begalinę tarnystę danguje.

Mūsų Tėve, kuris esi paslapyje,

Atskleisk mums savo šventą charakterį.

Suteik savo vaikams žemėje šią dieną, kad

Pamatytų tą kelią, tą šviesą, ir tą tiesą.

Parodyk mums amžinojo žengimo į priekį kelią

Ir suteik mums tą valią, kad žengtume juo.

Įkurk mūsų viduje savo dieviškąjį karaliavimą

Ir šituo padovanok mums visišką savojo aš įvaldymą.

Neleisk mums nuklysti į tamsos ir mirties kelius;

Vesk mus amžinai prie gyvųjų vandenų.

Išgirsک šitas mūsų maldas savo paties labui;

144:5.22 (1622.21) And when our end shall come, receive into your own bosom our faithful spirits.

144:5.23 (1622.22) Even so, not our desires but your will be done.

144:5.24 (1622.23) Our perfect and righteous heavenly Father,

144:5.25 (1622.24) This day guide and direct our journey.

144:5.26 (1622.25) Sanctify our steps and co-ordinate our thoughts.

144:5.27 (1622.26) Ever lead us in the ways of eternal progress.

144:5.28 (1622.27) Fill us with wisdom to the fullness of power

144:5.29 (1622.28) And vitalize us with your infinite energy.

144:5.30 (1622.29) Inspire us with the divine consciousness of

144:5.31 (1622.30) The presence and guidance of the seraphic hosts.

144:5.32 (1622.31) Guide us ever upward in the pathway of light;

144:5.33 (1622.32) Justify us fully in the day of the great judgment.

144:5.34 (1622.33) Make us like yourself in eternal glory

144:5.35 (1622.34) And receive us into your endless service on high.

144:5.36 (1622.35) Our Father who is in the mystery,

144:5.37 (1622.36) Reveal to us your holy character.

144:5.38 (1622.37) Give your children on earth this day

144:5.39 (1622.38) To see the way, the light, and the truth.

144:5.40 (1622.39) Show us the pathway of eternal progress

144:5.41 (1622.40) And give us the will to walk therein.

144:5.42 (1622.41) Establish within us your divine kingship

144:5.43 (1622.42) And thereby bestow upon us the full mastery of self.

144:5.44 (1622.43) Let us not stray into paths of darkness and death;

144:5.45 (1622.44) Lead us everlastingly beside the waters of life.

144:5.46 (1622.45) Hear these our prayers for your own sake;

Būk patenkintas, paversdamas mus vis labiau ir labiau panašiais į save patį.

Pabaigoje, dieviškojo Sūnaus labui,

Priimk mus į amžinąjį glėbį.

Ir tikrai, tebūnie ne mūsų, bet tavoji valia.

Šlovingasis Tėve ir Motina, sujungti į vieną gimdytoją,

Tikrai ištikimi mes būsime tavo dieviškajai prigimčiai.

Kad tavasis aš gyventų vėl mūsų viduje ir per mus

Tavo dieviškosios dvasios dovanos ir padovanojimo dėka,

Šitoku būdu tave netobulai atkuriant šitoje sferoje

Kaip tu esi tobulai ir didingai parodytas danguje.

Suteik mums diena iš dienos mielą brolybės tarnystę

Ir vesk mus akimirka po akimirkos mylinčios tarnystės keliu.

Būk su mumis amžinai ir nepaliaujamai kantrus

Net kaip ir mes tavo kantrybę rodome savo vaikams.

Suteik mums dieviškosios išminties, kuri viską daro gerai,

Ir tos begalinės meilės, kuri yra maloninga kiekvienam tvariniui.

Padovanok mums savąją kantrybę ir kupiną meilės nuoširdumą,

Kad mūsų geraširdiskumas galėtų apglėbti šios sferos silpnuosius.

Ir kuomet mūsų karjera pasibaigs, tebūna ji verta tavojo vardo,

Tegu džiugina tavo gerąją dvasią, ir tebūna pasitenkinimas mūsų sielos pagalbininkams.

Ne taip, kaip mes norime, mūsų mylintis Tėve, bet taip, kaip tu nori savo mirtingųjų vaikų amžinojo gėrio,

Ir tikrai tebūnie taip.

Mūsų visaištikimasis Šaltini ir visagali Centre,

Pagarbintas ir šventas tebūnie tavo visagailestingojo Sūnaus vardas.

144:5.47 (1622.46) Be pleased to make us more and more like yourself.

144:5.48 (1623.1) At the end, for the sake of the divine Son,

144:5.49 (1623.2) Receive us into the eternal arms.

144:5.50 (1623.3) Even so, not our will but yours be done.

144:5.51 (1623.4) Glorious Father and Mother, in one parent combined,

144:5.52 (1623.5) Loyal would we be to your divine nature.

144:5.53 (1623.6) Your own self to live again in and through us

144:5.54 (1623.7) By the gift and bestowal of your divine spirit,

144:5.55 (1623.8) Thus reproducing you imperfectly in this sphere

144:5.56 (1623.9) As you are perfectly and majestically shown on high.

144:5.57 (1623.10) Give us day by day your sweet ministry of brotherhood

144:5.58 (1623.11) And lead us moment by moment in the pathway of loving service.

144:5.59 (1623.12) Be you ever and unfailingly patient with us

144:5.60 (1623.13) Even as we show forth your patience to our children.

144:5.61 (1623.14) Give us the divine wisdom that does all things well

144:5.62 (1623.15) And the infinite love that is gracious to every creature.

144:5.63 (1623.16) Bestow upon us your patience and loving-kindness

144:5.64 (1623.17) That our charity may enfold the weak of the realm.

144:5.65 (1623.18) And when our career is finished, make it an honor to your name,

144:5.66 (1623.19) A pleasure to your good spirit, and a satisfaction to our soul helpers.

144:5.67 (1623.20) Not as we wish, our loving Father, but as you desire the eternal good of your mortal children,

144:5.68 (1623.21) Even so may it be.

144:5.69 (1623.22) Our all-faithful Source and all-powerful Center,

144:5.70 (1623.23) Reverent and holy be the name of your all-gracious Son.

Tavo dovanos ir palaiminimai pasiekė mus iš viršaus,

Šitaip suteikdami mums galios įvykdyti tavąją valią ir įgyvendinti tą- vuosius nurodymus.

Duok mums akimirka po akimirkos gyvybės medžio maisto;

Gaivink mus diena iš dienos jo upės gvaisiais vandenimis.

Žingsnis po žingsnio vesk mus iš tamsos į dieviškąją šviesą.

Atnaujink mūsų protus viduje gyvenančios dvasios transformacijomis,

Ir kada pagaliau tikrai ateis mums mirtingoji pabaiga,

Priimk mus pas save ir pasiųsk mus į amžinybę.

Vainikuok mus vaisingos tarnystės dangiškais karūnomis,

Ir mes šlovinsime Tėvą, Sūnų, ir Šventąją Įtaką.

Ir tikrai, per visą visatą be pabaigos.

Mūsų Tėve, kuris gyveni slaptojoje visatos vietoje,

Tebūnie pagerbtas tavasis vardas, pagarbintas tavasis gailestingumas, ir gerbiamas tavasis nuosprendis.

Tešviečia mums teisumo saulė vidurdienį.

Tuomet, kai meldžiame tave, kad mūsų nuklydusius žingsnius sutemo- se vestum į kelią.

Vesk mus už rankos savo paties pasirinktais keliais

Ir neapleisk mūsų, kada kelias yra sunkus ir valandos tamsios.

Neužmiršk mūsų taip, kaip mes taip dažnai ignoruojame ir užmirštame tave.

Bet būk gailestingas ir mylėk mus taip, kaip mes trokštame mylėti tave.

Žvelk žemyn į mus nuoširdžiai ir atleisk mums gailestingai taip,

Kaip mes teisingai atleidžiame tiems, kurie nukriaudžia ir įskaudina mus.

Tegu didingo Sūnaus meilė, atsidavimas, ir savęs padovanojimas

Padaro prieinamą amžinąjį gyvenimą tavo begalinio gailestingumo ir meilės dėka.

144:5.71 (1623.24) Your bounties and your blessings have descended upon us,

144:5.72 (1623.25) Thus empowering us to perform your will and execute your bidding.

144:5.73 (1623.26) Give us moment by moment the sustenance of the tree of life;

144:5.74 (1623.27) Refresh us day by day with the living waters of the river thereof.

144:5.75 (1623.28) Step by step lead us out of darkness and into the divine light.

144:5.76 (1623.29) Renew our minds by the transformations of the indwelling spirit,

144:5.77 (1623.30) And when the mortal end shall finally come upon us,

144:5.78 (1623.31) Receive us to yourself and send us forth in eternity.

144:5.79 (1623.32) Crown us with celestial diadems of fruitful service,

144:5.80 (1623.33) And we shall glorify the Father, the Son, and the Holy Influence.

144:5.81 (1623.34) Even so, throughout a universe without end.

144:5.82 (1623.35) Our Father who dwells in the secret places of the universe,

144:5.83 (1623.36) Honored be your name, revered your mercy, and respected your judgment.

144:5.84 (1623.37) Let the sun of righteousness shine upon us at noontime,

144:5.85 (1623.38) While we beseech you to guide our wayward steps in the twilight.

144:5.86 (1623.39) Lead us by the hand in the ways of your own choosing

144:5.87 (1623.40) And forsake us not when the path is hard and the hours are dark.

144:5.88 (1623.41) Forget us not as we so often neglect and forget you.

144:5.89 (1623.42) But be you merciful and love us as we desire to love you.

144:5.90 (1623.43) Look down upon us in kindness and forgive us in mercy

144:5.91 (1623.44) As we in justice forgive those who distress and injure us.

144:5.92 (1624.1) May the love, devotion, and bestowal of the majestic Son

144:5.93 (1624.2) Make available life everlasting with your endless mercy and love.

Tegu visatų Dievas mums padovanoja savosios dvasios visą pilnatvę;

Suteik mums malonę, kad pasiduotume šitos dvasios vedimui.

Atsidavusių serafinių gausybių meilės kupinos tarnystės dėka

Tegu Sūnus veda mus ir mums vadovauja iki amžiaus pabaigos.

Daryk mus visą laiką ir vis labiau tokius, koks esi tu,

Ir pabaigoje priimk mus į amžinąjį Rojaus glėbį.

Ir tikrai, save padovanojančio Sūnaus vardu

Ir Aukščiausiojo Tėvo garbei ir šlovei.

Nors apaštalai neturėjo teisės pateikti šitų maldų pamokų savo viešuose mokymuose, bet iš visų šitų apreiškimų jie turėjo daug naudos savo pačių asmeniniame religiniame patyrimo. Šituos ir kitus maldos modelius Jėzus naudojo kaip pailiustravimą, ryšium su šių dvylikos slaptu mokymu, o tam, kad šitie septyni maldų pavyzdžiai būtų užrašyti šitame dokumente, buvo suteiktas specialus leidimas.

6. PASITARIMAS SU JONO APAŠTALAIS

Maždaug apie spalio pirmąją, Pilypas ir keli jo bičiuliai apaštalai buvo nuėję į netoli esantį kaimą nusipirkti maisto, kada susitiko su keliais Jono Krikštytojo apaštalais. Šito atsitiktinio susitikimo turgavietėje pasekme tapo trijų savaičių pasitarimas tarp Jėzaus apaštalių ir Jono apaštalių Gilbojos stovykloje, kadangi Jonas, sekdamas Jėzaus pavyzdžiu, neseniai buvo paskyręs apaštalais dvylika savo geriausių mokinių. Jonas tą buvo padaręs reaguodamas į Abnerio, savo ištikimų pasekėjų vadovo, raginimą. Jėzus buvo Gilbojos stovykloje per šito bendro pasitarimo visą pirmąją savaitę, bet jo nebuvo per paskutines dvi savaites.

Prieš prasidedant šito mėnesio antrajai savaitei, Abneris buvo surinkęs visus savo bičiulius Gilbojos stovykloje ir buvo pasirengęs tartis su Jėzaus apaštalais. Tris savaites šitie dvidešimt keturi vyrai posėdžiavo tris kartus per dieną šešias dienas per kiekvieną savaitę. Pirmąją savaitę Jėzus su jais bendravo tarp priešpietinių, popietinių, ir vakarinių posėdžių. Jie norėjo, kad Mokytojas susitiktų su jais ir vadovautų jų bendroms diskusijoms, bet jis ryžtingai atsisakė dalyvauti diskusijose, nors sutiko jiems kalbėti

144:5.94 (1624.3) May the God of universes bestow upon us the full measure of his spirit;

144:5.95 (1624.4) Give us grace to yield to the leading of this spirit.

144:5.96 (1624.5) By the loving ministry of devoted seraphic hosts

144:5.97 (1624.6) May the Son guide and lead us to the end of the age.

144:5.98 (1624.7) Make us ever and increasingly like yourself

144:5.99 (1624.8) And at our end receive us into the eternal Paradise embrace.

144:5.100 (1624.9) Even so, in the name of the bestowal Son

144:5.101 (1624.10) And for the honor and glory of the Supreme Father.

144:5.102 (1624.11) Though the apostles were not at liberty to present these prayer lessons in their public teachings, they profited much from all of these revelations in their personal religious experiences. Jesus utilized these and other prayer models as illustrations in connection with the intimate instruction of the twelve, and specific permission has been granted for transcribing these seven specimen prayers into this record.

6. CONFERENCE WITH JOHN'S APOSTLES

144:6.1 (1624.12) Around the first of October, Philip and some of his fellow apostles were in a near-by village buying food when they met some of the apostles of John the Baptist. As a result of this chance meeting in the market place there came about a three weeks' conference at the Gilboa camp between the apostles of Jesus and the apostles of John, for John had recently appointed twelve of his leaders to be apostles, following the precedent of Jesus. John had done this in response to the urging of Abner, the chief of his loyal supporters. Jesus was present at the Gilboa camp throughout the first week of this joint conference but absented himself the last two weeks.

144:6.2 (1624.13) By the beginning of the second week of this month, Abner had assembled all of his associates at the Gilboa camp and was prepared to go into council with the apostles of Jesus. For three weeks these twenty-four men were in session three times a day and for six days each week. The first week Jesus mingled with them between their forenoon, afternoon, and evening sessions. They wanted the Master to meet with them and preside over their joint deliberations, but he steadfastly refused to participate in their

trimis progomis. Šitie Jėzaus pašnekesiai tiems dvidešimt keturiems buvo apie užuojautą, bendradarbiavimą, ir pakantumą.

Andriejus ir Abneris pasikeisdami vadovavo šitiems bendriems abiejų apaštališkųjų grupių susirinkimams. Šitie vyrai turėjo aptarti daugybę sunkumų ir išspręsti daug problemų. Vėl ir vėl su savomis problemomis jie ateidavo pas Jėzų, tik tai, kad išgirstų jį sakant: „Aš rūpinuosi tik tai jūsų asmeninėmis ir grynai religinėmis problemomis. Aš esu Tėvo atstovas *individuei*, o ne grupei. Jeigu jūs turite asmeninių sunkumų savo santykiuose su Dievu, tai ateikite pas mane, ir aš tikrai išklausysiu jus ir patarsiu jums, kaip išspręsti jūsų problemas. Tačiau, kada jūs pradėdate derinti skirtingus religinių klausimų žmogiškuosius aiškinimus ir imate religiją suvisuomeninti, tada jums teks visas tokias problemas spręsti remiantis savo pačių sprendimais. Nors, visą laiką aš pritariu ir visada domiuosi, ir kada jūs prieisite prie savo išvadų dėl šitų nedvasinės svarbos reikalų, su sąlyga, kad jūs būsite sutarę visi, tuomet aš iš anksto prižadu suteikti savo visišką pritarimą ir nuoširdžiai bendradarbiauti. O dabar, kad jūsų diskusijoms netrukdyčiau, aš palieku jus dviems savaitėms. Dėl manęs nesijaudinkite, nes pas jus aš tikrai sugrįšiu. Aš tvarkysiu savo Tėvo reikalus, nes be šitosios mes turime ir kitų sferų.”

Šitai pasakęs, Jėzus nusileido kalno šlaitu, ir jie namatė jo ištisas dvi savaites. Ir jie niekada nesužinojo, kur jis nuėjo ar ką veikė per šitas dienas. Praėjo šiek tiek laiko prieš tai, kada šie dvidešimt keturi vyrai galėjo imtis rimto savųjų problemų svarstymo, jiems buvo taip neramu dėl to, jog nėra Mokytojo. Tačiau per savaitę juos vėl užvaldė savosios diskusijos, o kreiptis pagalbos į Jėzų jie nebegalėjo.

Pirmasis dalykas, dėl kurio ši grupė susitarė, buvo maldos, kurią taip neseniai Jėzus buvo juos išmokęs, priėmimas. Vieningai buvo nubalsuota, jog šita malda būtų priimta kaip toji, kurios reikia mokyti tikinčiuosius abiems apaštalių grupėms.

Toliau jie nusprendė, jog, kol gyvens Jonas, kalėjime ar ne kalėjime, abi grupės, turinčios po dvylika apaštalių, tęs savąjį darbą, ir kas tris mėnesius bus rengiami bendri vienos savaitės susitikimai tose vietose, dėl kurių reikės kartas nuo karto susitarti.

Bet iš jų visų problemų pati rimčiausioji buvo krikšto klausimas. Jų sunkumai dar labiau padidėjo, nes Jėzus šia tema buvo atsisakęs pareikšti bet kokią nuomonę. Galų gale jie susitarė: Kol gyvens Jonas, arba, kol jie bendrai susitarę galėtų šitą sprendimą pakeisti, tol tikinčiuosius krikštys tik tai Jono apaštalai, ir kad galiausiai naujuosius mokinius mokys tik tai Jėzaus apaštalai. Dėl to, nuo šio meto iki Jono

discussions, though he did consent to speak to them on three occasions. These talks by Jesus to the twenty-four were on sympathy, co-operation, and tolerance.

144:6.3 (1624.14) Andrew and Abner alternated in presiding over these joint meetings of the two apostolic groups. These men had many difficulties to discuss and numerous problems to solve. Again and again would they take their troubles to Jesus, only to hear him say: “I am concerned only with your personal and purely religious problems. I am the representative of the Father to the individual, not to the group. If you are in personal difficulty in your relations with God, come to me, and I will hear you and counsel you in the solution of your problem. But when you enter upon the co-ordination of divergent human interpretations of religious questions and upon the socialization of religion, you are destined to solve all such problems by your own decisions. Albeit, I am ever sympathetic and always interested, and when you arrive at your conclusions touching these matters of nonspiritual import, provided you are all agreed, then I pledge in advance my full approval and hearty co-operation. And now, in order to leave you unhampered in your deliberations, I am leaving you for two weeks. Be not anxious about me, for I will return to you. I will be about my Father’s business, for we have other realms besides this one.”

144:6.4 (1625.1) After thus speaking, Jesus went down the mountainside, and they saw him no more for two full weeks. And they never knew where he went or what he did during these days. It was some time before the twenty-four could settle down to the serious consideration of their problems, they were so disconcerted by the absence of the Master. However, within a week they were again in the heart of their discussions, and they could not go to Jesus for help.

144:6.5 (1625.2) The first item the group agreed upon was the adoption of the prayer which Jesus had so recently taught them. It was unanimously voted to accept this prayer as the one to be taught believers by both groups of apostles.

144:6.6 (1625.3) They next decided that, as long as John lived, whether in prison or out, both groups of twelve apostles would go on with their work, and that joint meetings for one week would be held every three months at places to be agreed upon from time to time.

144:6.7 (1625.4) But the most serious of all their problems was the question of baptism. Their difficulties were all the more aggravated because Jesus had refused to make any pronouncement upon the subject. They finally agreed: As long as John lived, or until they might jointly modify this decision, only the apostles of John would baptize believers, and only the apostles of Jesus would finally instruct the new disciples. Accordingly, from

mirties, du iš Jono apaštalų lydėdavo Jėzų ir jo apaštalus tam, kad tikinčiuosius pakrikštytų, nes bendra taryba vieningai nubalsavo, jog krikštas turi tapti pirmuoju žingsniu į išorinę sąjungą su karalystės reikalais.

Toliau buvo susitarta, kad, Jono mirties atveju, Jono apaštalai ateis pas Jėzų ir taps jam pavaldūs, ir kad daugiau jie nebekrikštys, nebent būtų įgalioti Jėzaus ar jo apaštalų.

Ir tuomet buvo nubalsuota, kad, Jono mirties atveju, Jėzaus apaštalai pradės krikštyti su vandeniu, kaip dieviškosios Dvasios krikšto ženklą. Dėl to, ar *atgaila* turi ar neturi būti susieta su krikšto skelbimu, buvo palikta pasirinkti laisvai; jokio grupę suvaržančio sprendimo nebuvo priimta. Jono apaštalai skelbė, „Atgailaukite ir krikštykitės.“ Jėzaus apaštalai skelbė, „Tikėkite ir krikštykitės.“

Ir toks yra pasakojimas apie Jėzaus pasekėjų pirmąjį mėginimą suderinti skirtingas pastangas, pašalinti nuomonių skirtumus, organizuoti grupines užduotis, nustatyti išorinius ritualus, ir suvisuomeninti asmeninius religinius papročius.

Buvo apsvarstyta daug ir kitokių smulkesnių reikalų ir dėl jų sprendimų buvo susitarta vienasbalsiai. Šitie dvidešimt keturi vyrai turėjo iš tiesų nuostatų patyrimą per šitas dvi savaites, kada jie buvo priversti susidurti su problemomis ir sureguliuoti sunkumus be Jėzaus. Jie mokėsi būti skirtingi, diskutuoti, nuoširdžiai ginčytis, melstis, ir siekti kompromisų, ir visa tai darant išlaikyti palankumą kito asmens požiūriui ir likti bent jau iki tam tikro laipsnio pakantiems jo nuoširdžiai nuomonei.

Tą popietę, kada vyko jų baigiamoji diskusija finansiniais klausimais, sugrįžo Jėzus, jis pasiklausė jų diskusijų, išgirdo jų sprendimus, ir tarė: „Tuomet, šitokios yra jūsų išvados, ir aš kiekvienam iš jūsų padėsiu įgyvendinti jūsų bendrų sprendimų dvasią.“

Nuo šito laiko praėjus dviem su puse mėnesio, Jonas buvo nužudytas, ir per visą šitą laikotarpį Jono apaštalai buvo drauge su Jėzumi ir šiais dvylika. Jie visi dirbo kartu ir krikštijo tikinčiuosius per šitą darbo laikotarpį Dekapolio miestuose. Gilbojos stovykla pasibaigė lapkričio 2-ąją, 27 m. po Kr. gim.

7. DEKAPOLIO MIESTUOSE

Lapkričio ir gruodžio mėnesiais, Jėzus ir šie dvidešimt keturi vyrai tyliai dirbo graikų Dekapolio miestuose, daugiausia Skaitopolyje, Gerasoje,

that time until after the death of John, two of the apostles of John accompanied Jesus and his apostles to baptize believers, for the joint council had unanimously voted that baptism was to become the initial step in the outward alliance with the affairs of the kingdom.

144:6.8 (1625.5) It was next agreed, in case of the death of John, that the apostles of John would present themselves to Jesus and become subject to his direction, and that they would baptize no more unless authorized by Jesus or his apostles.

144:6.9 (1625.6) And then was it voted that, in case of John's death, the apostles of Jesus would begin to baptize with water as the emblem of the baptism of the divine Spirit. As to whether or not *repentance* should be attached to the preaching of baptism was left optional; no decision was made binding upon the group. John's apostles preached, "Repent and be baptized." Jesus' apostles proclaimed, "Believe and be baptized."

144:6.10 (1625.7) And this is the story of the first attempt of Jesus' followers to co-ordinate divergent efforts, compose differences of opinion, organize group undertakings, legislate on outward observances, and socialize personal religious practices.

144:6.11 (1625.8) Many other minor matters were considered and their solutions unanimously agreed upon. These twenty-four men had a truly remarkable experience these two weeks when they were compelled to face problems and compose difficulties without Jesus. They learned to differ, to debate, to contend, to pray, and to compromise, and throughout it all to remain sympathetic with the other person's viewpoint and to maintain at least some degree of tolerance for his honest opinions.

144:6.12 (1625.9) On the afternoon of their final discussion of financial questions, Jesus returned, heard of their deliberations, listened to their decisions, and said: "These, then, are your conclusions, and I shall help you each to carry out the spirit of your united decisions."

144:6.13 (1626.1) Two months and a half from this time John was executed, and throughout this period the apostles of John remained with Jesus and the twelve. They all worked together and baptized believers during this season of labor in the cities of the Decapolis. The Gilboa camp was broken up on November 2, A.D. 27.

7. IN THE DECAPOLIS CITIES

144:7.1 (1626.2) Throughout the months of November and December, Jesus and the twenty-four worked quietly in the Greek cities of the Decapolis, chiefly in Scythopolis, Gerasa, Abila, and Gadara. This

Abiloje, ir Gadare. Tai iš tikrųjų buvo to parengiamojo laikotarpio, kada buvo perimamas Jono darbas ir organizacija, pabaiga. Visada naujojo apreiškimo suvisuomeninta religija iš tikrųjų sumoka kompromiso kainą ankstesniosios religijos, kurią ji stengiasi išgelbėti, nusistovėjusiomis formomis ir papročiais. Krikštas buvo toji kaina, kurią Jėzaus pasekėjai sumokėjo dėl to, kad nusivestų drauge su savimi, kaip suvisuomenintą religinę grupę, Jono Krikštytojo pasekėjus. Jono pasekėjai, prisijungdami prie Jėzaus pasekėjų, atsisakė beveik visko, išskyrus vandens krikštą.

Jėzus mažai mokė viešumoje šitos misijos po Dekapolio miestus metu. Jis daug laiko praleido mokydamas šiuos dvidešimt keturis ir turėjo specialių pasikalbėjimų su dvylika Jono apaštalų. Su laiku jie labiau suprato, kodėl Jėzus nėjo aplankyti Jono kalėjime, ir kodėl jis nieko nesiėmė, kad užtikrintų jo išlaisvinimą. Bet jie niekada negalėjo suprasti, kodėl gi Jėzus nedarė stebuklų, kodėl gi jis atsisakė parodyti savo dieviškosios valdžios išorinius ženklus. Prieš ateidami į Gilbojos stovyklą, jie buvo įtikėję į Jėzų daugiausia dėl Jono paliudijimų, bet netrukus jie ėmė tikėti dėl savo pačių sąsajos su Mokytoju ir jo mokymais.

Per šiuos du mėnesius didžiąją laiko dalį grupė dirbo poromis, vienas Jėzaus apaštalas eidavo su vienu Jono apaštalu. Jono apaštalas krikštijo, Jėzaus apaštalas mokė, tuo tarpu jie abu skelbė šios karalystės evangeliją taip, kaip ją suprato kiekvienas iš jų. Ir jie laimėjo daug sielų tarp šitų pagonių ir tarp savo tikėjimo atsisakiusių žydų.

Abneris, Jono apaštalų vadovas, tapo atsidavusiu tikinčiuoju į Jėzų, o vėliau buvo paskirtas septyniadešimties mokytojų, kuriuos Mokytojas pasiuntė skelbti evangelijos, grupės vadovu.

8. STOVYKLOJE NETOLI PELOS

Gruodžio antroje pusėje jie visi atėjo netoli Jordano upės, arti Pelos, kur jie vėl pradėjo mokyti ir pamokslauti. Tiek žydai, tiek pagonys ateidavo į šitą stovyklą pasiklausyti evangelijos. Būtent tuo metu, kada Jėzus vieną popietę mokė minias, keletas iš Jono artimiausių draugų Mokytojui atnešė paskutinįją žinią, kurią jis gavo iš Krikštytojo.

Jonas dabar kalėjime buvo praleidęs vienerius su puse metų, ir didžiąją šio laiko dalį Jėzus dirbo labai tyliai; todėl nebuvo nieko keisto, kad Jonas ėmė nerimauti dėl karalystės. Jono draugai nutraukė Jėzaus mokymą, kad pasakytų jam: "Jonas Krikštytojas mus pasiuntė paklausti—

was really the end of that preliminary period of taking over John's work and organization. Always does the socialized religion of a new revelation pay the price of compromise with the established forms and usages of the preceding religion which it seeks to salvage. Baptism was the price which the followers of Jesus paid in order to carry with them, as a socialized religious group, the followers of John the Baptist. John's followers, in joining Jesus' followers, gave up just about everything except water baptism.

144:7.2 (1626.3) Jesus did little public teaching on this mission to the cities of the Decapolis. He spent considerable time teaching the twenty-four and had many special sessions with John's twelve apostles. In time they became more understanding as to why Jesus did not go to visit John in prison, and why he made no effort to secure his release. But they never could understand why Jesus did no marvelous works, why he refused to produce outward signs of his divine authority. Before coming to the Gilboa camp, they had believed in Jesus mostly because of John's testimony, but soon they were beginning to believe as a result of their own contact with the Master and his teachings.

144:7.3 (1626.4) For these two months the group worked most of the time in pairs, one of Jesus' apostles going out with one of John's. The apostle of John baptized, the apostle of Jesus instructed, while they both preached the gospel of the kingdom as they understood it. And they won many souls among these gentiles and apostate Jews.

144:7.4 (1626.5) Abner, the chief of John's apostles, became a devout believer in Jesus and was later on made the head of a group of seventy teachers whom the Master commissioned to preach the gospel.

8. IN CAMP NEAR PELLA

144:8.1 (1626.6) The latter part of December they all went over near the Jordan, close by Pella, where they again began to teach and preach. Both Jews and gentiles came to this camp to hear the gospel. It was while Jesus was teaching the multitude one afternoon that some of John's special friends brought the Master the last message which he ever had from the Baptist.

144:8.2 (1626.7) John had now been in prison a year and a half, and most of this time Jesus had labored very quietly; so it was not strange that John should be led to wonder about the kingdom. John's friends interrupted Jesus' teaching to say to him: "John the Baptist has sent us to ask — are

ar tu iš tikrųjų esi tas Išlaisvintojas, ar mums ieškoti kito?”

Jėzus padarė pertraukėlę, kad Jono draugams pasakytų: “Eikite atgal ir praneškite Jonui, kad jis nėra užmirštas. Papasakokite jam, ką pamatėte ir išgirdote, jog vargšams yra skelbiama geroji naujiena.” Ir kada Jėzus su Jono pasiuntiniais pasikalbėjo daugiau, tada jis vėl atsigręžė į minią ir tarė: “Nemanykite, kad Jonas abejoja karalystės evangelija. Jis tikrai teiraujasi dėl to, kad nuramintų savo mokinius, kurie taip pat yra ir manieji mokiniai. Jonas nėra silpnas. Leiskite man paklausti jūsų, kurie girdėjote Joną pamokslaujantį prieš tai, kada Erodas jį pasodino į kalėjimą: Kokį jūs pamatėte Joną—nendrę, lankstomą vėjo? Nepastovių nuotaikų ir švelniais drabužiais apsirengusį vyrą? Kaip taisyklė, tie, kurie yra nuostabiausieji pasidabinę ir kurie gyvena subtiliai, yra karalių rūmuose ir turtuolių didinguose namuose. Tačiau, ką gi jūs matėte, kada stebėjote Joną? Pranašą? Taip, sakau aš jums, ir daug daugiau negu pranašą. Apie Joną taip buvo parašyta: ‘Stebėkite, aš siunčiu savo pasiuntinį tavo akivaizdon; jis tikrai parengs tau kelią.’

“Tikrai, tikrai, aš jums sakau, tarp tų, gimusiųjų iš moterų, nebuvo iškilusio didingesnio už Joną Krikštytoją; ir vis tikrai tas, kuris yra tikrai mažytis, dangaus karalystėje yra didingesnis, nes jis yra gimęs iš dvasios, ir žino, jog yra tapęs Dievo sūnumi.”

Daugelis tų, kurie girdėjo Jėzų, tą dieną priėmė Jono krikštą, šituo viešai išpažindami jėimą į dangaus karalystę. Ir nuo tos dienos Jono apaštalai buvo tvirtai susieti su Jėzumi. Šitas įvykis pažymėjo Jono ir Jėzaus pasekėjų tikrąją sąjungą.

Po to, kada šie pasiuntiniai pasišnekėjo su Abneriu, tada jie išvyko į Makarėją, kad viską atpasakotų Jonui. Tai jį labai nuramino, o jo įtikėjimą sustiprino Jėzaus žodžiai ir Abnerio pranešimas.

Šią popietę Jėzus toliau mokė, sakydamas: “Bet su kuo man palyginti šitą kartą? Daugelis iš jūsų nepriims nei Jono žinios, nei manojo mokymo. Jūs esate kaip tie turgaus aikštėje žaidžiantys vaikai, kurie kreipiasi į savuosius draugus ir sako: ‘Mes jums grojome dūdele, bet jūs nešokote; mes raudojome, bet jūs neliūdėjote.’ Ir taip yra su kai kuriais iš jūsų. Atėjo Jonas, kuris nei valgė, nei gėrė, bet jie kalbėjo, kad jį yra apsėdęs nelabasis. Atėjo Žmogaus Sūnus, kuris valgo ir geria, ir tie patys žmonės sako: ‘Žiūrėkite, ēdrus žmogus ir daug geria vyno, mokesčių rinkėjų ir nusidėjėlių draugas!’ Iš tiesų, išmintį apsprendžia jos vaikai.

“Atrodytų, jog Tėvas danguje kai kurias iš šitų tiesų nuslėpė nuo išmintingųjų ir išdidžių, tuo tarpu jas atskleidė kūdikiams. Bet Tėvas viską daro

you truly the Deliverer, or shall we look for another?”

144:8.3 (1626.8) Jesus paused to say to John's friends: “Go back and tell John that he is not forgotten. Tell him what you have seen and heard, that the poor have good tidings preached to them.” And when Jesus had spoken further to the messengers of John, he turned again to the multitude and said: “Do not think that John doubts the gospel of the kingdom. He makes inquiry only to assure his disciples who are also my disciples. John is no weakling. Let me ask you who heard John preach before Herod put him in prison: What did you behold in John — a reed shaken with the wind? A man of changeable moods and clothed in soft raiment? As a rule they who are gorgeously appareled and who live delicately are in kings' courts and in the mansions of the rich. But what did you see when you beheld John? A prophet? Yes, I say to you, and much more than a prophet. Of John it was written: ‘Behold, I send my messenger before your face; he shall prepare the way before you.’

144:8.4 (1627.1) “Verily, verily, I say to you, among those born of women there has not arisen a greater than John the Baptist; yet he who is but small in the kingdom of heaven is greater because he has been born of the spirit and knows that he has become a son of God.”

144:8.5 (1627.2) Many who heard Jesus that day submitted themselves to John's baptism, thereby publicly professing entrance into the kingdom. And the apostles of John were firmly knit to Jesus from that day forward. This occurrence marked the real union of John's and Jesus' followers.

144:8.6 (1627.3) After the messengers had conversed with Abner, they departed for Machaerus to tell all this to John. He was greatly comforted, and his faith was strengthened by the words of Jesus and the message of Abner.

144:8.7 (1627.4) On this afternoon Jesus continued to teach, saying: “But to what shall I liken this generation? Many of you will receive neither John's message nor my teaching. You are like the children playing in the market place who call to their fellows and say: ‘We piped for you and you did not dance; we wailed and you did not mourn.’ And so with some of you. John came neither eating nor drinking, and they said he had a devil. The Son of Man comes eating and drinking, and these same people say: ‘Behold, a gluttonous man and a winebibber, a friend of publicans and sinners!’ Truly, wisdom is justified by her children.

144:8.8 (1627.5) “It would appear that the Father in heaven has hidden some of these truths from the wise and haughty, while he has revealed them to

gerai; Tėvas apsireiškia visatai savo paties pasirinktais būdais. Dėl to, ateikite visi, kurie įtemptai dirbate ir esate sunkiai prislėgti, ir jūs tikrai surasite poilsį savo sieloms. Užsidėkite dieviškąjį jungą, ir jūs patirsite Dievo ramybę, kuri pranoksta bet kokią supratimą.”

babes. But the Father does all things well; the Father reveals himself to the universe by the methods of his own choosing. Come, therefore, all you who labor and are heavy laden, and you shall find rest for your souls. Take upon you the divine yoke, and you will experience the peace of God, which passes all understanding.”

9. JONO KRIKŠTYTOJO MIRTIS

Joną Krikštytoją nužudė Erodo Antipo įsakymu sausio 10-ios vakarą, 28 m. po Kr. gim. Kitą dieną keletas Jono mokinių, kurie buvo nuvykę į Makarėją, sužinojo apie jo nužudymą ir, nuėję pas Erodą, paprašė jo kūno, kurį jie įdėjo į kapavietę, vėliau jį palaidojo Sebaste, Abnerio tėviškėje. Kitą dieną, sausio 12-ąją, jie išėjo į šiaurę, į Jono ir Jėzaus apaštalių stovyklą netoli Pelos, ir jie pranešė Jėzui apie Jono mirtį. Kada Jėzus išklaušė jų pasakojimą, tada jis paleido minias ir, sukvietęs draugėn šiuos dvidešimt keturis, tarė: “Jonas nebegyvas. Erodas jam nukirto galvą. Šiąnakt susirinkite į bendrą pasitarimą ir deramai susitvarkykite savo reikalus. Daugiau tikrai nebebus laukimo. Atėjo toji valanda, jog karalystė būtų skelbiama atvirai ir su galia. Rytoj mes eisime į Galilėją.”

Todėl, ankstyvą sausio 13-sios rytą, 28 m. po Kr. gim, Jėzus ir apaštalai, lydimi maždaug dvidešimt penkių mokinių, išėjo į Kapernaumą ir nakčiai apsistojo Zabediejaus namuose.

9. DEATH OF JOHN THE BAPTIST

^{144:9.1 (1627.6)} John the Baptist was executed by order of Herod Antipas on the evening of January 10, A.D. 28. The next day a few of John's disciples who had gone to Machaerus heard of his execution and, going to Herod, made request for his body, which they put in a tomb, later giving it burial at Sebaste, the home of Abner. The following day, January 12, they started north to the camp of John's and Jesus' apostles near Pella, and they told Jesus about the death of John. When Jesus heard their report, he dismissed the multitude and, calling the twenty-four together, said: “John is dead. Herod has beheaded him. Tonight go into joint council and arrange your affairs accordingly. There shall be delay no longer. The hour has come to proclaim the kingdom openly and with power. Tomorrow we go into Galilee.”

^{144:9.2 (1627.7)} Accordingly, early on the morning of January 13, A.D. 28, Jesus and the apostles, accompanied by some twenty-five disciples, made their way to Capernaum and lodged that night in Zebedee's house.

145 Dokumentas. Keturios kupinos įvykių dienos Kapernaume

⇨ 144

URANTIJOS KNYGA

146 ⇨

IV DALIS. JĖZAUS GYVENIMAS IR MOKYMAI

145 DOKUMENTAS. KETURIOS KUPINOS ĮVYKIŲ DIENOS KAPERNAUME

Skyrius

ĮVADAS

1. Sužvejotos žuvys
2. Popietė sinagogoje
3. Gydymas per saulelydį
4. Kitą vakarą
5. Anksti sekmadienio rytą

ĮVADAS

JĖZUS ir apaštalai atvyko į Kapernaumą antradienio vakarą, sausio 13-ąją. Kaip paprastai, savąją būstinę jie įsirengė Zabediejaus namuose Betsaidoje. Dabar, kada Jonas Krikštytojas buvo nužudytas, Jėzus pasiruošė pradėti pirmąją atvirą ir viešą pamokslavimo kelionę Galilėjoje. Žinia apie Jėzaus sugrįžimą sparčiai apskriejo visą miestą, ir ankstų kitos dienos rytą, Jėzaus motina Marija išskubėjo į Nazaretą aplankyti savo sūnaus Juozapo.

Trečiadienį, ketvirtadienį, ir penktadienį Jėzus praleido Zabediejaus namuose mokydamas savo apaštalus, ruošdamas juos pirmajai plačiai viešo pamokslavimo kelionei. Jis taip pat priėmė ir mokė daugelį nuoširdžiai besidominčių apsilankiusių tiek po vieną, tiek ir grupėmis. Per Andriejų, jis susitarė kalbėti sinagogoje ateinančio Sabato dieną.

Vėlyvą penktadienio vakarą Jėzaus jauniausioji sesutė, Rūta, slaptai aplankė jį. Jie drauge praleido beveik valandą laivelyje, išmetusiame inkarą netoli kranto. Nė viena žmogiškoji būtybė niekada nesužinojo apie šitą apsilankymą, išskyrus Joną Zabediejų, o jis buvo

PAPER 145 FOUR EVENTFUL DAYS AT CAPERNAUM

SECTIONS

Introduction

1. The Draught of Fishes
2. Afternoon at the Synagogue
3. The Healing at Sundown
4. The Evening After
5. Early Sunday Morning

INTRODUCTION

145:0.1 (1628.1) JESUS and the apostles arrived in Capernaum the evening of Tuesday, January 13. As usual, they made their headquarters at the home of Zebedee in Bethsaida. Now that John the Baptist had been sent to his death, Jesus prepared to launch out in the first open and public preaching tour of Galilee. The news that Jesus had returned rapidly spread throughout the city, and early the next day, Mary the mother of Jesus hastened away, going over to Nazareth to visit her son Joseph.

145:0.2 (1628.2) Wednesday, Thursday, and Friday Jesus spent at the Zebedee house instructing his apostles preparatory to their first extensive public preaching tour. He also received and taught many earnest inquirers, both singly and in groups. Through Andrew, he arranged to speak in the synagogue on the coming Sabbath day.

145:0.3 (1628.3) Late on Friday evening Jesus' baby sister, Ruth, secretly paid him a visit. They spent almost an hour together in a boat anchored a short distance from the shore. No human being, save John Zebedee, ever knew of this visit, and he was admonished to tell no man. Ruth was the only

perspėtas apie tai nepasakoti nė vienam žmogui. Rūta buvo vienintelis Jėzaus šeimos narys, kuris atkakliai ir nepalenkiamai tikėjo į jo žemiškosios misijos dieviškumą nuo savo dvasinės sąmonės ankstyviausiųjų laikų per visą jo kupiną įvykių tarnystę, mirtį, prisikėlimą, ir pakilimą; ir galiausiai ji iškeliauvo į pasaulius anapus niekada nesuabejojusi dėl savojo tėvo-brolio misijos materialiam kūne viršgamtinio pobūdžio. Mieloji Rūtelė buvo pagrindinė Jėzaus paguoda, kas susiję su jo žemiškąja šeima, per visą jo teismo, atstūmimo, ir nukryžiuojimo sunkų išbandymą.

member of Jesus' family who consistently and unwaveringly believed in the divinity of his earth mission from the times of her earliest spiritual consciousness right on down through his eventful ministry, death, resurrection, and ascension; and she finally passed on to the worlds beyond never having doubted the supernatural character of her father-brother's mission in the flesh. Baby Ruth was the chief comfort of Jesus, as regards his earth family, throughout the trying ordeal of his trial, rejection, and crucifixion.

1. SUŽVEJOTOS ŽUVYS

Tos pačios savaitės penktadienio rytą, kuomet Jėzus mokė jūros pakrantėje, žmonės susigrūdė prie jo taip arti vandens pakraščio, kad jis davė ženklą keliems žvejams, buvusiems netoli valtyje, jog šie ateitų jam į pagalbą. Įlipęs į laivą, jis susirinkusias minias toliau mokė ilgiau negu dvi valandas. Šita valtis turėjo "Simono" pavadinimą; tai buvo ankstesnis Simono Petro žvejybos laivelis, ir jį savo rankomis buvo padaręs Jėzus. Šią patį rytą valtimi naudojosi Dovydas Zabediejus ir du jo pagalbininkai, kurie ką tik buvo priplaukę arti kranto po bevaisės naktinės žvejybos ežere. Jie valė ir taisė savuosius tinklus, kada Jėzus paprašė jų ateiti jam į pagalbą.

Po to, kada Jėzus užbaigė žmonių mokymą, jis Dovydui pasakė: "Kadangi jums buvo sutrukdyta, kai atplaukėte padėti man, tai dabar leiskite man padirbėti su jumis. Plaukime žvejoti; plaukite ten tolyn, kur giliau, ir išmeskite tinklus, kad sugautumėte žuvų." Bet Simonas, vienas Dovydo padėjėjų atsakė: "Mokytojau, tai bergždžia. Mes sunkiai dirbome visą naktį ir nieko nesugavome; tačiau, tau paliepus, mes išplauksime ir išmesime tinklus." Ir Simonas nusileido, kad pasektų Jėzaus nurodymu dėl to, kad jo šeimininkas, Dovydas, davė ženklą. Kada jie atplaukė į Jėzaus nurodytą vietą, tada jie išmetė tinklus ir sugavo tokią žuvų gausybę, jog baiminosi, kad tinklai gali plyšti, tiek daug, kad jie davė ženklą savo partneriams krante, jog šie ateitų jiems į pagalbą. Kada žuvimi buvo užpildytos visos trys valtys, kad jos beveik grimzdo po vandeniu, tada šitas Simonas parpuolė prie Jėzaus kelių, tardamas, "Pasitrauk nuo manęs, Mokytojau, nes aš esu nuodėmingas žmogus." Simonas ir visi tie, kurie dalyvavo šitame epizode, nustebo dėl tokio žuvų laimikio. Nuo tos dienos Dovydas Zabediejus, šitas Simonas, ir jų bičiuliai apleido savuosius tinklus ir nuėjo su Jėzumi.

Bet tas žuvų sugavimas jokių būdu nebuvo stebuklingas. Jėzus įdėmiai tyrinėjo gamtą; jis buvo patyręs žvejys ir žinojo žuvų įpročius

1. THE DRAUGHT OF FISHES

145:1.1 (1628.4) On Friday morning of this same week, when Jesus was teaching by the seaside, the people crowded him so near the water's edge that he signaled to some fishermen occupying a near-by boat to come to his rescue. Entering the boat, he continued to teach the assembled multitude for more than two hours. This boat was named "Simon"; it was the former fishing vessel of Simon Peter and had been built by Jesus' own hands. On this particular morning the boat was being used by David Zebedee and two associates, who had just come in near shore from a fruitless night of fishing on the lake. They were cleaning and mending their nets when Jesus requested them to come to his assistance.

145:1.2 (1628.5) After Jesus had finished teaching the people, he said to David: "As you were delayed by coming to my help, now let me work with you. Let us go fishing; put out into yonder deep and let down your nets for a draught." But Simon, one of David's assistants, answered: "Master, it is useless. We toiled all night and took nothing; however, at your bidding we will put out and let down the nets." And Simon consented to follow Jesus' directions because of a gesture made by his master, David. When they had proceeded to the place designated by Jesus, they let down their nets and enclosed such a multitude of fish that they feared the nets would break, so much so that they signaled to their associates on the shore to come to their assistance. When they had filled all three boats with fish, almost to sinking, this Simon fell down at Jesus' knees, saying, "Depart from me, Master, for I am a sinful man." Simon and all who were concerned in this episode were amazed at the draught of fishes. From that day David Zebedee, this Simon, and their associates forsook their nets and followed Jesus.

145:1.3 (1629.1) But this was in no sense a miraculous draught of fishes. Jesus was a close student of nature; he was an experienced

Galilėjos jūroje. Šituo atveju jis tiesiog nurodė šitiems vyrams tą vietą, kur paprastai turėtų būti žuvų šitokių dienos metu. Bet Jėzaus pasekėjai tą visada laikė stebuklu.

fisherman and knew the habits of the fish in the Sea of Galilee. On this occasion he merely directed these men to the place where the fish were usually to be found at this time of day. But Jesus' followers always regarded this as a miracle.

2. POPIETĖ SINAGOGOJE

Kitą Sabatą, per popietines pamaldas sinagogoje, Jėzus pasakė pamokslą "Dangiškojo Tėvo valia." Iš ryto Simonas Petras pamokslavo apie "Karalystę." Ketvirtadienio vakarinio sinagogos susirinkimo metu mokė Andriejus, jo tema buvo "Naujasis Kelias." Šituo konkrečiu metu į Jėzų tikėjo daugiau žmonių Kapernaume negu bet kuriame kitame žemės mieste.

Kada šito Sabato popietę Jėzus mokė sinagogoje, tai pagal paprotį jis pirmąjį tekstą pasirinko iš įstatymo, skaitydamas iš Egzodo Knygos: "Tarnauk Viešpačiui, savo Dievui, ir jis tikrai palaimins tavo duoną ir tavo vandenį, ir jokia liga tavęs nepalies." Antrąjį tekstą jis pasirinko iš Pranašų, paskaitydamas iš Isajo: "Kelkis ir šviesk, nes tavoji šviesa atėjo, ir Viešpaties šlovė suspindo virš tavęs. Tamsa gali užkloti žemę, ir didžiulė tamsybė gali apgaubti žmones, bet Viešpaties dvasia tikrai pakils virš tavęs, ir dieviškoji šlovė tikrai bus matoma tavyje. Net ir pagonyms tikrai ateis į šitą šviesą, ir daugelis didžių protų atsidaus šitos šviesos spindesiui."

Šituo pamokslu Jėzus stengėsi išaiškinti tą faktą, jog religija yra *asmeninis patyrimas*. Tarp kitų dalykų Mokytojas pasakė:

"Jūs gerai žinote, jog, nors nuoširdus tėvas savo šeimą myli kaip visumą, bet į juos jis žvelgia kaip į grupę dėl savo stiprios meilės šitos šeimos kiekvienam atskiram nariui. Jums nebereikia daugiau žvelgti į Tėvą danguje kaip Izraelio vaikui, bet vietoje šito jūs turite į jį žvelgti kaip *Dievo vaikas*. Kaip grupė, jūs iš tikrųjų esate Izraelio vaikai, bet kaip individai, kiekvienas iš jūsų esate Dievo vaikas. Aš atėjau ne tam, kad Tėvą atskleisčiau Izraelio vaikams, bet vietoje šito aš atėjau tam, kad šitas žinias apie Dievą atneščiau ir jo meilę ir gailestingumą atskleisčiau individualiam tikinčiajam kaip nuoširdų asmeninį patyrimą. Visi pranašai jus mokė, kad Jahvė rūpinasi savąja tauta, kad Dievas myli Izraelį. Bet aš atėjau pas jus, kad skelbčiau didingesnę tiesą, tokią tiesą, kurią daugelis iš vėlesniųjų pranašų taip pat suvokė, jog Dievas myli *jus* — kiekvieną iš jūsų — kaip individus. Per visas šitas kartas jūs iš tiesų turėjote nacionalinę ar rasinę religiją; dabar aš atėjau tam, kad suteikčiau jums asmeninę

2. AFTERNOON AT THE SYNAGOGUE

^{145:2.1 (1629.2)} The next Sabbath, at the afternoon service in the synagogue, Jesus preached his sermon on "The Will of the Father in Heaven." In the morning Simon Peter had preached on "The Kingdom." At the Thursday evening meeting of the synagogue Andrew had taught, his subject being "The New Way." At this particular time more people believed in Jesus in Capernaum than in any other one city on earth.

^{145:2.2 (1629.3)} As Jesus taught in the synagogue this Sabbath afternoon, according to custom he took the first text from the law, reading from the Book of Exodus: "And you shall serve the Lord, your God, and he shall bless your bread and your water, and all sickness shall be taken away from you." He chose the second text from the Prophets, reading from Isaiah: "Arise and shine, for your light has come, and the glory of the Lord has risen upon you. Darkness may cover the earth and gross darkness the people, but the spirit of the Lord shall arise upon you, and the divine glory shall be seen with you. Even the gentiles shall come to this light, and many great minds shall surrender to the brightness of this light."

^{145:2.3 (1629.4)} This sermon was an effort on Jesus' part to make clear the fact that religion is a *personal experience*. Among other things, the Master said:

^{145:2.4 (1629.5)} "You well know that, while a kindhearted father loves his family as a whole, he so regards them as a group because of his strong affection for each individual member of that family. No longer must you approach the Father in heaven as a child of Israel but as a child of God. As a group, you are indeed the children of Israel, but as individuals, each one of you is a child of God. I have come, not to reveal the Father to the children of Israel, but rather to bring this knowledge of God and the revelation of his love and mercy to the individual believer as a genuine personal experience. The prophets have all taught you that Yahweh cares for his people, that God loves Israel. But I have come among you to proclaim a greater truth, one which many of the later prophets also grasped, that God loves you — every one of you — as individuals. All these generations have you had a national or racial religion; now have I come to give you a personal religion.

religiją.

“Bet net ir tai nėra nauja mintis. Daugelis iš jūsų, kurie mąstote dvasingai, šitą tiesą žinojo, tiek, kiek jus šitaip buvo mokę kai kurie pranašai. Argi jūs neskaitėte Raštuose, kur Pranašas Jeremijas sako: ‘Tomis dienomis jie tikrai daugiau nebesakys, kad tėvai užvalgė rūgščių vynuogių, ir vaikai kelia pasipiktinimą. Kiekvienas žmogus tikrai žus dėl savo piktybinio blogio; kiekvienas žmogus, suvalgęs rūgščių vynuogių, bus suirzęs. Stebėkite, tikrai ateis tos dienos, kada aš su savąja tauta iš tiesų sudarysiu naują susitarimą, ne tokį susitarimą, kokį buvau sudaręs su jų tėvais, kada juos išvedžiau iš Egipto žemės, bet tokį, kuris atitiktų naująjį kelią. Aš net ir užrašysiu savąjį įstatymą jų širdyse. Aš būsiu jų Dievas, o jie tikrai bus manoji tauta. Tą dieną jie tikrai nebeklaus, nė vienas žmogus savojo artimo, ar tu pažįsti Viešpatį? Ne! Nes jie tikrai visi pažins mane asmeniškai, nuo mažiausio iki didingiausio.’

“Argi jūs neskaitėte šitų pažadų? Argi jūs netikite Raštais? Argi jūs nesuprantate, kad pranašo žodžiai išsipildo tuo, ką jūs matote šitą pačią dieną? Ir argi Jeremijas jums neliepė religiją paversti savosios širdies reikalu, kad save kaip individus susietumėte su Dievu? Argi pranašas jums nesakė, jog dangiškasis Dievas ieškos jūsų individualių širdžių? Ir argi jūs nebuvote įspėti, jog paprasta žmogaus širdis yra pati apgaulingiausia iš visų daiktų ir dažnai nepaprastai nuodėminga?

“Argi jūs taip pat neskaitėte, kur Ezekilis mokė net ir jūsų tėvus, jog religija jūsų individualiuose patyrimuose turi tapti tikrove? Daugiau jūs tikrai nebevertosite tokio posakio, ‘Tėvai užvalgė rūgščių vynuogių, ir vaikai kelia pasipiktinimą.’ ‘Man gyvenant,’ sako Viešpats Dievas, ‘žiūrėkite, visos sielos yra mano; kaip tėvo siela, taip ir sūnaus siela. Tikrai toji siela, kuri nusideda, tikrai mirs.’ Ir tada Ezekilis numatė net ir šitą dieną, kada jis kalbėjo Dievo vardu, sakydamas: ‘Naująją širdį taip pat aš tikrai jums suteiksiu ir naująją dvasią aš tikrai įdėsiu į jūsų vidų.’

“Daugiau jūs nebeturėtumėte bijoti, kad Dievas nubaus naciją už individo nuodėmę; taip pat ir dangiškasis Tėvas tikrai nubaus nė vieno iš savo tikinčiųjų sūnų už nacijos nuodėmes, nors bet kurios šeimos atskiras narys dažnai turi kentėti materialias pasekmes dėl šeimos klaidų ar grupinių prasižengimų. Argi jūs nesuvokiate, jog toji viltis apie geresnę naciją—ar geresnį pasaulį—yra susieta su individo vystymu ir švietimu?”

Tada Mokytojas paaiškino, jog dangiškasis Tėvas, po to, kada žmogus suvokia šitą dvasinę laisvę, nori, kad jo vaikai žemėje pradėtų tą Rojaus karjeros amžinąjį kilimą, kurį sudaro tvarinio sąmoningas reagavimas į viduje

145:2.5 (1630.1) “But even this is not a new idea. Many of the spiritually minded among you have known this truth, inasmuch as some of the prophets have so instructed you. Have you not read in the Scriptures where the Prophet Jeremiah says: ‘In those days they shall no more say, the fathers have eaten sour grapes and the children’s teeth are set on edge. Every man shall die for his own iniquity; every man who eats sour grapes, his teeth shall be set on edge. Behold, the days shall come when I will make a new covenant with my people, not according to the covenant which I made with their fathers when I brought them out of the land of Egypt, but according to the new way. I will even write my law in their hearts. I will be their God, and they shall be my people. In that day they shall not say, one man to his neighbor, do you know the Lord? Nay! For they shall all know me personally, from the least to the greatest.’

145:2.6 (1630.2) “Have you not read these promises? Do you not believe the Scriptures? Do you not understand that the prophet’s words are fulfilled in what you behold this very day? And did not Jeremiah exhort you to make religion an affair of the heart, to relate yourselves to God as individuals? Did not the prophet tell you that the God of heaven would search your individual hearts? And were you not warned that the natural human heart is deceitful above all things and oftentimes desperately wicked?

145:2.7 (1630.3) “Have you not read also where Ezekiel taught even your fathers that religion must become a reality in your individual experiences? No more shall you use the proverb which says, ‘The fathers have eaten sour grapes and the children’s teeth are set on edge.’ ‘As I live,’ says the Lord God, ‘behold all souls are mine; as the soul of the father, so also the soul of the son. Only the soul that sins shall die.’ And then Ezekiel foresaw even this day when he spoke in behalf of God, saying: ‘A new heart also will I give you, and a new spirit will I put within you.’

145:2.8 (1630.4) “No more should you fear that God will punish a nation for the sin of an individual; neither will the Father in heaven punish one of his believing children for the sins of a nation, albeit the individual member of any family must often suffer the material consequences of family mistakes and group transgressions. Do you not realize that the hope of a better nation — or a better world — is bound up in the progress and enlightenment of the individual?”

145:2.9 (1630.5) Then the Master portrayed that the Father in heaven, after man discerns this spiritual freedom, wills that his children on earth should begin that eternal ascent of the Paradise career which consists in the creature’s conscious

gyvenančios dvasios dieviškąjį raginimą surasti Kūrėją, pažinti Dievą ir stengtis tapti panašiam į jį.

Apaštalams šitas pamokslas labai padėjo. Jie visi geriau suvokė, jog karalystės evangelija yra žinia, nukreipta į individą, ne į naciją.

Nors Kapernaumo žmonės ir buvo susipažinę su Jėzaus mokymu, bet šią Sabato dieną jo pamokslas juos pritrenkė. Jis, iš tikrųjų, mokė kaip tas, kuris turi valdžią, o ne kaip raštininkai.

Kai tik Jėzus baigė kalbėti, minioje jauną vyrą, kurį jo žodžiai labai sujaudino, ištiko smarkus epilepsijos priepuolis, ir jis ėmė garsiai rėkti. Priepuoliui pasibaigus, kada jo sąmonė ėmė sugrįžti, tada jis prašneko apsvaigimo būsenoje, sakydamas: „Ką mes turime daryti su tavimi, Jėzau iš Nazareto? Tu esi tas šventasis iš Dievo; ar tu atėjai mus sunaikinti?“ Jėzus gestu paprašė žmonių nusiraminti ir, paimdamas jaunąjį vyrą už rankos, tarė: „Atsibusk!“—ir jis tuojau pat buvo pažadintas.

Šito jauno vyro nebuvo apsėdusi nešvari dvasia ar demonas; jis buvo paprastos epilepsijos auka. Bet jis buvo mokomas, kad jo negalavimas yra dėl to, kad jį buvo apsėdusi bloga dvasia. Šituo mokymu jis tikėjo, ir visa kuo elgdavosi atitinkamai, kada apie savo negalavimą galvodavo arba šnekėdavo. Visi žmonės tikėjo, jog tokius reiškinius tiesiogiai sukelia nešvarių dvasių buvimas. Todėl jie tikėjo, kad Jėzus iš šito vyro išvarė demoną. Bet Jėzus tuo kartu jo epilepsijos neišgydė. Tikrai vėliau tą dieną, po saulėlydžio, šitas vyras tikrai buvo išgydytas. Daug laiko praėjus po Pentakosto dienos, Apaštalas Jonas, kuris buvo paskutinis, rašęs apie Jėzaus darbus, vengė bet kokių nuorodų į šituos vadinamuosius „velnių išvymo“ veiksmus, ir šitą jis darė atsižvelgdamas į tą faktą, jog tokių demono apsidimo atvejų niekada nebepasitaikė po Pentakosto.

Dėl šito įprasto epizodo pasakojimas apie tai, kad Jėzus demoną išvarė iš vyro ir jį stebuklingai išgydė sinagogoje užbaigęs savąjį popiečio pamokslą, buvo greitai paskleistas po Kapernaumą. Sabatas buvo kaip tik tas metas tokio pritrenkiančio gando sparčiam ir veiksmingam paskleidimui. Šitoji žinia buvo taip pat paskleista ir mažesniuose miesteliuose aplink Kapernaumą, ir daug žmonių ją patikėjo.

Didžiuliame Zabediejaus name, kur Jėzus ir dvylika apaštalų įsirengė savo būstinę, daugiausia valgyti virė ir namų ruošą atliko Simono Petro žmona ir jos motina. Petro namai buvo netoli nuo Zabediejaus namų; ir Jėzus ir jo draugai apsistojo

response to the divine urge of the indwelling spirit to find the Creator, to know God and to seek to become like him.

145:2.10 (1630.6) The apostles were greatly helped by this sermon. All of them realized more fully that the gospel of the kingdom is a message directed to the individual, not to the nation.

145:2.11 (1630.7) Even though the people of Capernaum were familiar with Jesus' teaching, they were astonished at his sermon on this Sabbath day. He taught, indeed, as one having authority and not as the scribes.

145:2.12 (1630.8) Just as Jesus finished speaking, a young man in the congregation who had been much agitated by his words was seized with a violent epileptic attack and loudly cried out. At the end of the seizure, when recovering consciousness, he spoke in a dreamy state, saying: "What have we to do with you, Jesus of Nazareth? You are the holy one of God; have you come to destroy us?" Jesus bade the people be quiet and, taking the young man by the hand, said, "Come out of it" — and he was immediately awakened.

145:2.13 (1631.1) This young man was not possessed of an unclean spirit or demon; he was a victim of ordinary epilepsy. But he had been taught that his affliction was due to possession by an evil spirit. He believed this teaching and behaved accordingly in all that he thought or said concerning his ailment. The people all believed that such phenomena were directly caused by the presence of unclean spirits. Accordingly they believed that Jesus had cast a demon out of this man. But Jesus did not at that time cure his epilepsy. Not until later on that day, after sundown, was this man really healed. Long after the day of Pentecost the Apostle John, who was the last to write of Jesus' doings, avoided all reference to these so-called acts of "casting out devils," and this he did in view of the fact that such cases of demon possession never occurred after Pentecost.

145:2.14 (1631.2) As a result of this commonplace incident the report was rapidly spread through Capernaum that Jesus had cast a demon out of a man and miraculously healed him in the synagogue at the conclusion of his afternoon sermon. The Sabbath was just the time for the rapid and effective spreading of such a startling rumor. This report was also carried to all the smaller settlements around Capernaum, and many of the people believed it.

145:2.15 (1631.3) The cooking and the housework at the large Zebedee home, where Jesus and the twelve made their headquarters, was for the most part done by Simon Peter's wife and her mother. Peter's home was near that of Zebedee; and

ten pakeliui iš sinagogos, nes Petro žmonos motina kelias dienas sirgo, buvo peršalusi ir karščiavo. Dabar taip atsitiko, jog maždaug tuo metu, kai Jėzus stovėjo prie šios sergančios moters, laikydamas jos ranką, glostydamas jos antakius, ir tardamas paguodos ir padrąsinimo žodžius, karščiavimas praėjo. Jėzus dar neturėjo laiko paaiškinti savo apaštalams, jog sinagogoje nebuvo padaryta jokio stebuklo; o šitas epizodas jų mintyse buvo toks šviežias ir ryškus, ir prisiminę tą vandenį ir vyną Kanoje, jie šitokį sutapimą palaikė kitu stebuklu, ir kai kurie iš jų išskubėjo paskleisti šias naujienas po visą miestą.

Amata, Petro uošvė, kentėjo nuo maliarinės karštinės. Ji nebuvo Jėzaus stebuklingai išgydyta šitą kartą. Ji buvo išgydyta už kelių valandų, po saulėlydžio, sąsajoje su nepaprastu įvykiu, kuris atsitiko Zabediejaus namų priekiniame kieme.

Ir šitie atvejai yra būdingi tai elgsenai, kurios dėka stebuklų ieškanti karta ir apie stebuklus galvojanti tauta pasigriebdavo visus tokius sutapimus kaip pretekstą paskelbti, kad Jėzus padarė kitą stebuklą.

3. GYDYMAS PER SAULĖLYDĮ

Iki to meto, kai, besibaigiant šitai kupinai įvykių Sabato dienai, Jėzus ir jo apaštalai pasirengė valgyti vakarienę, visas Kapernaumas ir jo apylinkės buvo jaudintos šitų tariamų gydymo stebuklų; ir visi tie, kurie sirgo arba buvo luošį, ėmė ruoštis pas Jėzų arba rūpintis, kad draugai nuneštų juos ten iškart, kai tik nusileis saulė. Pagal žydų mokymą Sabato šventomis valandomis nebuvo leidžiama eiti net ir gydytis.

Dėl to, kai tik saulė nusileido žemiau horizonto, dešimtys luošų vyrų, moterų, ir vaikų ėmė traukti link Zabediejaus namų Betsaidoje. Vienas vyras su savo paralyžuota dukra išėjo vos tik saulė pasislėpė už jo kaimyno namo.

Visos dienos įvykiai parengė areną šitai nepaprastai saulėlydžio scenai. Net ir tas tekstas, kurį Jėzus buvo panaudojęs savo popietiniam pamokslui, užsiminė, jog negalavimo reikėtų atsikratyti; o jis kalbėjo su tokia precedento neturinčia galia ir valdžia! Jo žinia buvo tokia, jog vertė paklusti! Nors jis ir neapeliojo nė į vieną žmogiškąją autoritetą, bet tikrai jis kalbėjo tiesiai į žmonių vidinius jausmus ir sielas. Nors jis nesirėmė logika, įstatymų išvedžiojimais, ar protingais posakiais, bet jis tikrai galingai,

Jesus and his friends stopped there on the way from the synagogue because Peter's wife's mother had for several days been sick with chills and fever. Now it chanced that, at about the time Jesus stood over this sick woman, holding her hand, smoothing her brow, and speaking words of comfort and encouragement, the fever left her. Jesus had not yet had time to explain to his apostles that no miracle had been wrought at the synagogue; and with this incident so fresh and vivid in their minds, and recalling the water and the wine at Cana, they seized upon this coincidence as another miracle, and some of them rushed out to spread the news abroad throughout the city.

145:2.16 (1631.4) Amatha, Peter's mother-in-law, was suffering from malarial fever. She was not miraculously healed by Jesus at this time. Not until several hours later, after sundown, was her cure effected in connection with the extraordinary event which occurred in the front yard of the Zebedee home.

145:2.17 (1631.5) And these cases are typical of the manner in which a wonder-seeking generation and a miracle-minded people unfailingly seized upon all such coincidences as the pretext for proclaiming that another miracle had been wrought by Jesus.

3. THE HEALING AT SUNDOWN

145:3.1 (1631.6) By the time Jesus and his apostles had made ready to partake of their evening meal near the end of this eventful Sabbath day, all Capernaum and its environs were agog over these reputed miracles of healing; and all who were sick or afflicted began preparations to go to Jesus or to have themselves carried there by their friends just as soon as the sun went down. According to Jewish teaching it was not permissible even to go in quest of health during the sacred hours of the Sabbath.

145:3.2 (1632.1) Therefore, as soon as the sun sank beneath the horizon, scores of afflicted men, women, and children began to make their way toward the Zebedee home in Betsaida. One man started out with his paralyzed daughter just as soon as the sun sank behind his neighbor's house.

145:3.3 (1632.2) The whole day's events had set the stage for this extraordinary sundown scene. Even the text Jesus had used for his afternoon sermon had intimated that sickness should be banished; and he had spoken with such unprecedented power and authority! His message was so compelling! While he made no appeal to human authority, he did speak directly to the consciences and souls of men. Though he did not resort to logic, legal quibbles, or clever sayings, he did make a powerful, direct, clear, and personal

tiesiogiai, aiškiai, ir asmeniškai apeliavo į savo klausytojų širdis.

Toji Sabato diena buvo didi diena Jėzaus žemiškajame gyvenime, taip, visatos gyvenime. Iš esmės visai vietinei visatai šitas žydų mažas Kapernaumo miestas buvo tikroji Nebadono sostinė. Saujelė žydų Kapernaumo sinagogoje buvo ne vienintelės būtybės, girdėjusios tą svarbų Jėzaus pamokslo baigiamąjį teiginį: "Neapykanta yra baimės šešėlis; kerštas yra bailumo kaukė." Jo besiklausantieji taip pat negalėjo užmiršti ir jo palaimingų žodžių: "Žmogus yra Dievo sūnus, o ne velnio vaikas."

Tuo po saulėlydžio, kai Jėzus ir apaštalai vis dar sėdėjo prie vakarienės stalo, Petro žmona išgirdo balsus priekiniame kieme ir, priėjusi prie durų, pamatė paprastų ligotų žmonių besirenkantį didžiulį būrį, ir kad kelias iš Kapernaumo buvo pilnas tų, kurie ėjo ieškoti pagijimo iš Jėzaus rankų. Pamačiusi šį reginį, ji iškart nuėjo ir pranešė savo vyrui, kuris tą persakė Jėzui.

Kada Mokytojas iš Zabediejaus namų išėjo per priekinį įėjimą, tada jo akys išvydo daugybę ligonių ir luošų žmonių. Jis žvelgė beveik į vieną tūkstantį nesveikų ir kenčiančių žmonių būtybių; bent jau toks buvo skaičius asmenų, susirinkusių prieš jį. Nevisi atėję buvo nesveiki, kai kurie buvo atėję tam, kad padėtų savo mylimiesiems, besistengiantiems užsitikrinti pagijimą.

Šitų nesveikų mirtingųjų vaizdas, vyrai, moterys, ir vaikai, kenčiantys didele dalimi dėl klaidų ir blogų poelgių, kuriuos padarė jo paties visatos administracijos Sūnūs, kuriais jis pasitikėjo, ypatingai sujaudino Jėzaus žmogiškąją širdį ir metė iššūkį šito geranoriško Sūnaus Kūrėjo dieviškajam gailestingumui. Bet Jėzus gerai žinojo, kad jis niekada negalėtų sukurti stipraus dvasinio judėjimo ant grynai materialių stebuklų pamatų. Jo nuosekli politika būtent ir buvo susilaikyti nuo savųjų kūrėjo išskirtinių teisių demonstravimo. Nuo pat Kanos epizodo jo mokymo nelydėjo jokie viršgamtiniai ar stebuklingi dalykai; ir vis tik, šitokia nesveikųjų gausybė sugraudino jo kupiną užuojautos širdį ir labai stipriai apeliavo į jo supratingą meilę.

Balsas iš priekinio kiemo sušuko: "Mokytojau, tark žodį, sugrąžink mums sveikatą, išgydyk mūsų ligas, ir išgelbėk mūsų sielas." Vos tik šitie žodžiai buvo ištarti, serafimų, fizinių kontrolierių, Gyvybės Nešėjų, ir tarpinių būtybių gausi palyda, kuri visada lydėdavo šitą įsikūnijusį visatos Kūrėją, pasirengė veikti su kuriančiąja galia, jeigu tik tai jų Valdovas duotų ženklą. Tai buvo viena iš tų akimirkų per Jėzaus žemiškąją karjerą, kada dieviškoji išmintis ir žmogiškoji užuojauta buvo taip persipynusios. Žmogaus Sūnui ieškant sprendimo, kad jis pagalbos kreipėsi į savojo Tėvo valią.

appeal to the hearts of his hearers.

145:3.4 (1632:3) That Sabbath was a great day in the earth life of Jesus, yes, in the life of a universe. To all local universe intents and purposes the little Jewish city of Capernaum was the real capital of Nebadon. The handful of Jews in the Capernaum synagogue were not the only beings to hear that momentous closing statement of Jesus' sermon: "Hate is the shadow of fear; revenge the mask of cowardice." Neither could his hearers forget his blessed words, declaring, "Man is the son of God, not a child of the devil."

145:3.5 (1632:4) Soon after the setting of the sun, as Jesus and the apostles still lingered about the supper table, Peter's wife heard voices in the front yard and, on going to the door, saw a large company of sick folks assembling, and that the road from Capernaum was crowded by those who were on their way to seek healing at Jesus' hands. On seeing this sight, she went at once and informed her husband, who told Jesus.

145:3.6 (1632:5) When the Master stepped out of the front entrance of Zebedee's house, his eyes met an array of stricken and afflicted humanity. He gazed upon almost one thousand sick and ailing human beings; at least that was the number of persons gathered together before him. Not all present were afflicted; some had come assisting their loved ones in this effort to secure healing.

145:3.7 (1632:6) The sight of these afflicted mortals, men, women, and children, suffering in large measure as a result of the mistakes and misdeeds of his own trusted Sons of universe administration, peculiarly touched the human heart of Jesus and challenged the divine mercy of this benevolent Creator Son. But Jesus well knew he could never build an enduring spiritual movement upon the foundation of purely material wonders. It had been his consistent policy to refrain from exhibiting his creator prerogatives. Not since Cana had the supernatural or miraculous attended his teaching; still, this afflicted multitude touched his sympathetic heart and mightily appealed to his understanding affection.

145:3.8 (1632:7) A voice from the front yard exclaimed: "Master, speak the word, restore our health, heal our diseases, and save our souls." No sooner had these words been uttered than a vast retinue of seraphim, physical controllers, Life Carriers, and midwayers, such as always attended this incarnated Creator of a universe, made themselves ready to act with creative power should their Sovereign give the signal. This was one of those moments in the earth career of Jesus in which divine wisdom and human compassion were so interlocked in the judgment of the Son of

Kada Petras meldė Mokytoją atkreipti dėmesį į jų pagalbos šauksmą, tada Jėzus, žvelgdamas žemyn į nesveikųjų minią, atsakė: „Aš atėjau į šitą pasaulį, kad atskleisčiau Tėvą ir įkurčiau karalystę. Dėl šito tikslo savąjį gyvenimą aš gyvenau iki šitos valandos. Todėl, jeigu tai būtų valia To, kuris pasiuntė mane, ir jeigu tai neprieštarautų manajam atsidavimui skelbti dangaus karalystės evangeliją, tai aš norėčiau matyti manusius vaikus išgydytus—ir—“ bet tolesnius Jėzaus žodžius nustelbė didžiulis sambrūzdis.

Jėzus atsakomybę dėl šio sprendimo išgydyti buvo perdavęs savojo Tėvo valiai. Akivaizdu, jog Tėvo valiai tai nesukėlė jokių prieštaravimų, nes, vos tik Mokytojo žodžiai buvo ištarti, kai dangiškųjų asmenybių asamblėja, tarnaujanti vadovaujama Jėzaus Personalizuoto Minties Derintojo, ėmė galingai veikti. Toji milžiniška palyda nusileido į šitą margą nesveikų mirtingųjų minią, ir per akimirksnį 683 vyrai, moterys, ir vaikai atsikratė negalavimų, buvo tobulai išgydyti nuo savo visų fizinių ligų ir kitokių materialių sutrikimų. Tokia scena žemėje buvo pirmą ir paskutinį kartą. Ir tiems iš mūsų, kurie ten dalyvavo ir pamatė šitą kuriančiąją išgydymo bangą, iš tikrųjų tai buvo jaudinantis reginys.

Bet iš visų tų būtybių, kurias pritrenkė šitas staigus ir netikėtas viršgamtinio išgydymo protrūkis, labiausiai nustebintas buvo Jėzus. Per akimirksnį, kada jo žmogiškasis susidomėjimas ir užuojauta susikoncentravo į kenčiančiųjų ir nesveikųjų sceną, atsivėrusią prieš jį, jis ignoravo tai, kad savo žmogiškajame prote laikytųsi savo Personalizuoto Derintojo patariančių perspėjimų dėl negalimumo apriboti Sūnaus Kūrėjo kuriančiųjų išimtinę teisių laiko aspektą esant tam tikroms sąlygoms ir tam tikroms aplinkybėms. Jėzus troško pamatyti šituos kenčiančius mirtinguosius visiškai išgydytus, jeigu šituo nebūtų pažeista jo Tėvo valia. Personalizuotas Jėzaus Derintojas akimirksniu nurodė, kad toks kuriančiosios energijos veiksmas tuo metu nepažeistų Rojaus Tėvo valios, ir tokiu sprendimu —atsižvelgiant į Jėzaus pirmiau išreikštą troškimą pagydyti—tas kuriantysis veiksmas *tapo realybe*. Ko *Sūnus Kūrėjas* troškta, o Tėvas *nori*, tas YRA. Per visą vėlesnį žemiškąjį Jėzaus gyvenimą daugiau tokio masinio fizinio mirtingųjų išgydymo nebebuvo.

Kaip ir buvo galima tikėtis, garsas apie šitą išgydymą per saulėlydį prie Betsaidos Kapernaume pasklido po visą Galilėją ir Judėją ir į tolimesnius regionus. Tai dar kartą sukėlė baimę Erodiui, ir jis pasiuntė stebėtojus tam, kad jam pranešintų apie Jėzaus darbą ir mokymus ir konkrečiai išsiaiškintų, ar jis yra tas buvęs dailidė

Man that he sought refuge in appeal to his Father's will.

145:3.9 (1632.8) When Peter implored the Master to heed their cry for help, Jesus, looking down upon the afflicted throng, answered: "I have come into the world to reveal the Father and establish his kingdom. For this purpose have I lived my life to this hour. If, therefore, it should be the will of Him who sent me and not inconsistent with my dedication to the proclamation of the gospel of the kingdom of heaven, I would desire to see my children made whole — and — " but the further words of Jesus were lost in the tumult.

145:3.10 (1633.1) Jesus had passed the responsibility of this healing decision to the ruling of his Father. Evidently the Father's will interposed no objection, for the words of the Master had scarcely been uttered when the assembly of celestial personalities serving under the command of Jesus' Personalized Thought Adjuster was mightily astir. The vast retinue descended into the midst of this motley throng of afflicted mortals, and in a moment of time 683 men, women, and children were made whole, were perfectly healed of all their physical diseases and other material disorders. Such a scene was never witnessed on earth before that day, nor since. And for those of us who were present to behold this creative wave of healing, it was indeed a thrilling spectacle.

145:3.11 (1633.2) But of all the beings who were astonished at this sudden and unexpected outbreak of supernatural healing, Jesus was the most surprised. In a moment when his human interests and sympathies were focused upon the scene of suffering and affliction there spread out before him, he neglected to bear in his human mind the admonitory warnings of his Personalized Adjuster regarding the impossibility of limiting the time element of the creator prerogatives of a Creator Son under certain conditions and in certain circumstances. Jesus desired to see these suffering mortals made whole if his Father's will would not thereby be violated. The Personalized Adjuster of Jesus instantly ruled that such an act of creative energy at that time would not transgress the will of the Paradise Father, and by such a decision — in view of Jesus' preceding expression of healing desire — the creative act *was*. What a *Creator Son* desires and his Father *wills* IS. Not in all of Jesus' subsequent earth life did another such en masse physical healing of mortals take place.

145:3.12 (1633.3) As might have been expected, the fame of this sundown healing at Bethsaida in Capernaum spread throughout all Galilee and Judea and to the regions beyond. Once more were the fears of Herod aroused, and he sent watchers to report on the work and teachings of Jesus and to ascertain if he was the former

iš Nazareto, ar iš mirusiųjų prisikėlęs Jonas Krikštytojas.

Daugiausia dėl to, kad buvo pademonstruotas šitas nesąmoningas fizinis išgydymas, nuo tol, per visą likusią savo žemiškąją karjerą, Jėsus buvo lygiai tiek gydytojas, kiek ir pamokslininkas. Tas tiesa, jis ir toliau mokė, bet jo asmeninį darbą daugiausia sudarė tarnavimas sergantiesiems ir pakrikusiesiems, tuo tarpu jo apaštalai atliko viešo pamokslavimo darbą ir tikinčiųjų krikštijimą.

Bet didžioji dauguma iš tų, kurie gavo viršgamtinį arba kuriantįjį fizinį išgydymą per dieviškosios energijos pademonstravimą saulėlydžio metu, dėl šito nepaprasto gailestingumo pasireiškimo nuolatinės dvasinės naudos nepatyrė. Tik nedaugeliui šitas fizinis patarnavimas iš tikrųjų tikėjimą padidino, bet šitas stebinantis be laiko kuriantis pagydymo išsiveržimas neišvystė dvasinės karalystės žmonių širdyse.

Gydantieji stebuklai, kurie kartas nuo karto lydėjo Jėzaus misiją žemėje, nebuvo jo plano dalis skelbiant karalystę. Jie buvo, beje, neatskiriami nuo to, kad žemėje buvo dieviškoji būtybė, turinti beveik neribotas kūrėjo išskirtines teises, susietas su dieviškojo gailestingumo ir žmogiškosios užuojautos beprecedentiniu deriniu. Bet tokie vadinamieji stebuklai Jėzui pridarė daug vargo tuo, kad jie gimdė prietarus kurstantį garsą apie jį ir formavo nepageidaujamą blogą reputaciją.

4. KITĄ VAKARĄ

Per visą kitą vakarą po šito didingo išgydymo protrūkio, džiūgaujanti ir laiminga minia užtvindė Zabediejaus namus, ir Jėzaus apaštalai buvo pasiekę emocinio entuziazmo aukščiausiąją viršūnę. Žmogiškuoju požiūriu, tai galbūt ir buvo didingiausia diena iš visų tų nuostabių dienų, kada jie bendravo su Jėzumi. Niekada anksčiau arba vėliau tikrai nebuvo jų viltys pakilusios į tokias tvirtų lūkesčių aukštybes. Tik prieš keletą dienų, ir kada dar jie buvo Samarijos teritorijoje, Jėsus jiems buvo sakęs, jog atėjo toji valanda, kai karalystė turi būti paskelbta su *galia*, ir dabar jų akys pamatė, kas, jų manymu, turi būti šito pažado įvykdymas. Jiems virpulį kėlė tas įsivaizdavimas, kas turi įvykti dar, jeigu šitas stubinantis gydančiosios galios pasireiškimas yra tik pati pradžia. Tvyrojusios jų abejonės dėl Jėzaus dieviškumo buvo išsklaidytos. Juos tiesiogine prasme apsvaigino juos sugluminusi pakerėjimo ekstazė.

Tačiau, kada jie ėmė ieškoti Jėzaus, tai negalėjo jo surasti. Mokytojas buvo labai sunerimęs dėl viso to, kas buvo atsitikę. Šitie

carpenter of Nazareth or John the Baptist risen from the dead.

^{145:3.13 (1633.4)} Chiefly because of this unintended demonstration of physical healing, henceforth, throughout the remainder of his earth career, Jesus became as much a physician as a preacher. True, he continued his teaching, but his personal work consisted mostly in ministering to the sick and the distressed, while his apostles did the work of public preaching and baptizing believers.

^{145:3.14 (1633.5)} But the majority of those who were recipients of supernatural or creative physical healing at this sundown demonstration of divine energy were not permanently spiritually benefited by this extraordinary manifestation of mercy. A small number were truly edified by this physical ministry, but the spiritual kingdom was not advanced in the hearts of men by this amazing eruption of timeless creative healing.

^{145:3.15 (1633.6)} The healing wonders which every now and then attended Jesus' mission on earth were not a part of his plan of proclaiming the kingdom. They were incidentally inherent in having on earth a divine being of well-nigh unlimited creator prerogatives in association with an unprecedented combination of divine mercy and human sympathy. But such so-called miracles gave Jesus much trouble in that they provided prejudice-raising publicity and afforded much unsought notoriety.

4. THE EVENING AFTER

^{145:4.1 (1634.1)} Throughout the evening following this great outburst of healing, the rejoicing and happy throng overran Zebedee's home, and the apostles of Jesus were keyed up to the highest pitch of emotional enthusiasm. From a human standpoint, this was probably the greatest day of all the great days of their association with Jesus. At no time before or after did their hopes surge to such heights of confident expectation. Jesus had told them only a few days before, and when they were yet within the borders of Samaria, that the hour had come when the kingdom was to be proclaimed in *power*; and now their eyes had seen what they supposed was the fulfillment of that promise. They were thrilled by the vision of what was to come if this amazing manifestation of healing power was just the beginning. Their lingering doubts of Jesus' divinity were banished. They were literally intoxicated with the ecstasy of their bewildered enchantment.

^{145:4.2 (1634.2)} But when they sought for Jesus, they could not find him. The Master was much perturbed by what had happened. These men,

vyrai, moterys, ir vaikai, kurie buvo išgydyti nuo įvairiausių ligų, lūkuriavo iki vėlyvos nakties, tikėdamiesi, kad Jėzus sugrįš ir jie galės jam padėkoti. Apaštalai negalėjo suprasti Mokytojo elgesio, kada ėjo valandos, o jis tebebuvo atsiskyręs; jų džiaugsmas būtų buvęs visareikšmis ir tobulas, jeigu ne jo tebesitęsiantis nebuvimas. Kada Jėzus iš tiesų sugrįžo pas juos, tai metas buvo vėlus, ir praktiškai visi tie, kurie buvo gavę naudos iš to išgydymo epizodo, buvo išsivaikščioję į savo namus. Jėzus atsisakė to, kad jį sveikintų ir juo žavėtųsi šie dvylika ir kiti, kurie tebelaukė, kad jį pasveikintų, tiktai tepasakė: "Džiūgaukite ne dėl to, kad mano Tėvas yra galingas ir gali išgydyti kūną, bet dėl to, kad jis yra stiprus ir gali išgelbėti sielą. Eikime poilsio, nes rytoj mes turėsime užsiimti Tėvo reikalais."

Ir vėl iš tiesų šie dvylika vyrų nuėjo ilsėtis nusivylę, suglumę, ir nusiminę širdyje; mažai kas iš jų, išskyrus dvynius, tą naktį miegojo daug. Vos tiktai Mokytojas padarydavo ką nors tokio, kas suvirpindavo jo apaštalių sielas ir pradžiugindavo jų širdis, tada tuoj pat jis atrodė sužlugdydavo jų viltis ir visiškai sugriaudavo jų drąsos ir entuziazmo pamatus. Kada šitie pasimetę žvejai žvelgė vienas kitam į akis, tebuvo vienintelė mintis: "Mes negalime jo suprasti. Ką visa tai reiškia?"

5. ANKSTI SEKMADIENIO RYTĄ

Tą šeštadienio naktį Jėzus miegojo taip pat nedaug. Jis suvokė, jog pasaulis yra kupinas fizinio skausmo ir jame yra daug materialių sunkumų, ir jis mąstė apie tą didžiulį pavojų, kad jis gali būti priverstas skirti tiek daug savo laiko sergančiųjų ir nesveikųjų globai, kad jo misijai žmonių širdyse sukurti dvasinę karalystę trukdys tarnavimas fiziniams dalykams arba bent jau ji bus pavaldi fizinių dalykų tarnavimui. Dėl šitokių ir panašių minčių, kurios apėmė mirtingą Jėzaus protą nakties metu, tą sekmadienio rytą jis atsikėlė likus daug laiko iki aušros, ir visiškai vienas nuėjo į vieną iš savo mėgstamiausių vietų tam, kad pabendrautų su Tėvu. Šitą ankstyvą rytą Jėzaus maldos tema buvo prašymas išminties ir blaivaus sprendimo tam, kad jis negalėtų leisti savo žmogiškajai užuojautai, kuri yra susieta su jo dieviškuoju gailestingumu, pateikti sau tokio apeliavimo mirtingojo kančios akivaizdoje, kad viso jo laiko neužimtų fizinis tarnavimas ignoruojant dvasinį tarnavimą. Nors jis visiškai nenorėjo vengti tarnavimo sergantiesiems, bet jis žinojo, kad jis taip pat turi atlikti svarbesnį dvasinio mokymo ir religinio perengimo darbą.

Jėzus tiek daug kartų buvo išėjęs į kalnus pasimelsti, nes nebuvo jokių atskirų kambarių, tinkamų jo asmeninėms maldoms.

women, and children who had been healed of diverse diseases lingered late into the evening, hoping for Jesus' return that they might thank him. The apostles could not understand the Master's conduct as the hours passed and he remained in seclusion; their joy would have been full and perfect but for his continued absence. When Jesus did return to their midst, the hour was late, and practically all of the beneficiaries of the healing episode had gone to their homes. Jesus refused the congratulations and adoration of the twelve and the others who had lingered to greet him, only saying: "Rejoice not that my Father is powerful to heal the body, but rather that he is mighty to save the soul. Let us go to our rest, for tomorrow we must be about the Father's business."

145:4.3 (1634.3) And again did twelve disappointed, perplexed, and heart-sorrowing men go to their rest; few of them, except the twins, slept much that night. No sooner would the Master do something to cheer the souls and gladden the hearts of his apostles, than he seemed immediately to dash their hopes in pieces and utterly to demolish the foundations of their courage and enthusiasm. As these bewildered fishermen looked into each other's eyes, there was but one thought: "We cannot understand him. What does all this mean?"

5. EARLY SUNDAY MORNING

145:5.1 (1634.4) Neither did Jesus sleep much that Saturday night. He realized that the world was filled with physical distress and overrun with material difficulties, and he contemplated the great danger of being compelled to devote so much of his time to the care of the sick and afflicted that his mission of establishing the spiritual kingdom in the hearts of men would be interfered with or at least subordinated to the ministry of things physical. Because of these and similar thoughts which occupied the mortal mind of Jesus during the night, he arose that Sunday morning long before daybreak and went all alone to one of his favorite places for communion with the Father. The theme of Jesus' prayer on this early morning was for wisdom and judgment that he might not allow his human sympathy, joined with his divine mercy, to make such an appeal to him in the presence of mortal suffering that all of his time would be occupied with physical ministry to the neglect of the spiritual. Though he did not wish altogether to avoid ministering to the sick, he knew that he must also do the more important work of spiritual teaching and religious training.

145:5.2 (1635.1) Jesus went out in the hills to pray so many times because there were no private rooms suitable for his personal devotions.

Petras tą naktį negalėjo užmigti; taigi, labai anksti, tuoj po to, kai Jėzus išėjo melstis, jis pažadino Jokūbą ir Joną, ir šie trys išėjo ieškoti Mokytojo. Po ilgiau negu valandą trukusio ieškojimo jie surado Jėzų ir meldė jį atskleisti jiems savo keisto elgesio priežastį. Jie troško žinoti, kodėl gi jis atrodė toks susirūpinęs dėl gydančiosios dvasios galingo išsiliejimo, kada visi žmonės nepaprastai žavėjosi ir jo apaštalai taip smarkiai džiūgavo.

Daugiau negu keturias valandas Jėzus stengėsi šitiems trims apaštalams paaiškinti, kas buvo atsitikę. Jis mokė juos apie tai, kas buvo įvykę, ir aiškino tokių pasireiškimų pavojus. Jėzus atskleidė jiems tą priežastį, dėl ko jis atėjo melstis. Savo asmeniniais padėjėjams Jėzus stengėsi paaiškinti tikrąsias priežastis, kodėl Tėvo karalystė negali būti grindžiama stebuklais ir fiziniu gydymu. Bet jo mokymo jie negalėjo suvokti.

Tuo tarpu, ankstyvą sekmadienio rytą, kitos nesveikų sielų minios ir daug smalsuolių ėmė rinktis aplink Zabediejaus namus. Jie triukšmingai reikalavo pamatyti Jėzų. Andriejus ir apaštalai buvo taip suglumę, kad, tuo metu, kada Simonas Uolusis kalbėjosi su susirinkusiais, Andriejus, su keliais savo bičiuliais, išėjo ieškoti Jėzaus. Kada Andriejus surado Jėzų, bendraujantį su tais trimis, tada jis tarė: "Mokytojau, kodėl tu palikai mus vienus su miniomis? Žiūrėk, visi žmonės ieško tavęs; niekada anksčiau tiek daug žmonių nesiekė tavojo mokymo. Net ir dabar namas yra apsuptas tų, kurie atėjo iš arti ir toli dėl tavo galingų darbų. Argi tu nesugrįši su mumis, kad padėtum jiems?"

Kada Jėzus tai išgirdo, tada jis atsakė: "Andriejau, argi aš nemokiau tavęs ir kitų, jog manoji misija žemėje yra Tėvo apreiškimas, ir manoji žinia yra dangaus karalystės skelbimas? Tuomet, kaip gi čia yra, kad jūs norėtumėte, jog mane nusuktų į šalį nuo manojų darbo dėl smalsių patenkinimo ir tų, kurie ieško ženklų ir stebuklų, pasitenkinimo? Argi mes nebuvo tarp šitų žmonių visus šiuos mėnesius, ir argi jie susirinkdavo būriais į minias tam, kad išgirstų karalystės gerąsias naujienas? Kodėl gi jie atėjo dabar, kad mus apgultų? Argi tai ne dėl to, kad buvo išgydyti jų fiziniai kūnai, o ne tam, kad vietoje šito priimtų dvasinę tiesą savųjų sielų išgelbėjimui? Kada žmonės prie mūsų yra pritraukiami nepaprastais pasireiškimais, tai daugelis iš jų ateina dėl to, jog ieškotų ne tiesos ir išsigelbėjimo, bet vietoje šito ieškodami išsigydymo nuo savųjų fizinių negalavimų ir jog užsigarantuotų išsivadavimą iš savųjų materialių sunkumų.

"Visą šitą laiką nuo tada, kada aš esu Kapernaume, tiek sinagogoje, tiek prie jūros aš iš tiesų skelbiau karalystės gerąsias naujienas

145:5.3 (1635.2) Peter could not sleep that night; so, very early, shortly after Jesus had gone out to pray, he aroused James and John, and the three went to find their Master. After more than an hour's search they found Jesus and besought him to tell them the reason for his strange conduct. They desired to know why he appeared to be troubled by the mighty outpouring of the spirit of healing when all the people were overjoyed and his apostles so much rejoiced.

145:5.4 (1635.3) For more than four hours Jesus endeavored to explain to these three apostles what had happened. He taught them about what had transpired and explained the dangers of such manifestations. Jesus confided to them the reason for his coming forth to pray. He sought to make plain to his personal associates the real reasons why the kingdom of the Father could not be built upon wonder-working and physical healing. But they could not comprehend his teaching.

145:5.5 (1635.4) Meanwhile, early Sunday morning, other crowds of afflicted souls and many curiosity seekers began to gather about the house of Zebedee. They clamored to see Jesus. Andrew and the apostles were so perplexed that, while Simon Zelotes talked to the assembly, Andrew, with several of his associates, went to find Jesus. When Andrew had located Jesus in company with the three, he said: "Master, why do you leave us alone with the multitude? Behold, all men seek you; never before have so many sought after your teaching. Even now the house is surrounded by those who have come from near and far because of your mighty works. Will you not return with us to minister to them?"

145:5.6 (1635.5) When Jesus heard this, he answered: "Andrew, have I not taught you and these others that my mission on earth is the revelation of the Father, and my message the proclamation of the kingdom of heaven? How is it, then, that you would have me turn aside from my work for the gratification of the curious and for the satisfaction of those who seek for signs and wonders? Have we not been among these people all these months, and have they flocked in multitudes to hear the good news of the kingdom? Why have they now come to besiege us? Is it not because of the healing of their physical bodies rather than as a result of the reception of spiritual truth for the salvation of their souls? When men are attracted to us because of extraordinary manifestations, many of them come seeking not for truth and salvation but rather in quest of healing for their physical ailments and to secure deliverance from their material difficulties.

145:5.7 (1635.6) "All this time I have been in Capernaum, and both in the synagogue and by the seaside have I proclaimed the good news of the

visiems, kas turi ausis, kad išgirstų, ir kas turi širdis, kad priimtų tiesą. Manojų Tėvo valia būtų nėra tokia, kad aš su jumis sugrįžčiau patenkinti tų smalsuolių ir užsiimti tarnavimu fiziniams reikalams atsisakant dvasinių. Aš liepiu jums skelbti evangeliją ir patarnauti ligoniams, bet aš neprivalau atsiduoti gydymui tiek, jog palikčiau nuošalyje savąjį mokymą. Ne, Andriejau, aš tikrai su jumis negrįšiu. Eikite ir pasakykite tiems žmonėms, jog tikėtų į tai, ko mes juos buvome mokę ir džiaugtųsi Dievo sūnų laisve, ir pasiruoškite mūsų išvykimui į kitus Galilėjos miestus, kur kelias jau buvo parengtas karalystės gerųjų naujienų skelbimui. Būtent šituo tikslu aš atvykau nuo savojo Tėvo. Eikite, tuomet, ir pasiruoškite išvykti tuo pat, tuo tarpu jūsų sugrįžtančių aš lauksiu čia.”

Kada Jėzus baigė šnekėti, tada Andriejus ir jo bičiuliai apaštalai nusiminę sugrįžo į Zabediejaus namus, paleido susirinkusias minias, ir greitai susiruošė į kelionę, kaip buvo nurodęs Jėzus. Ir tokiu būdu, sekmadienio popietę, sausio 18-ąją, 28 m. po Kr. gim., Jėzus ir apaštalai išėjo į savo pirmąją tikrai viešą ir atvirą pamokslavimo kelionę po Galilėjos miestus. Šitos pirmosios kelionės metu karalystės evangeliją jie skelbė daugelyje miestų, bet Nazareto jie neaplinkė.

Tą sekmadienio popietę, tuoj po Jėzaus ir jo apaštalų išvykimo į Rimoną, jo aplankyti atvyko jo broliai Jokūbas ir Judas, užsuko į Zabediejaus namus. Tą dieną maždaug apie pusiaudienį Judas susirado savo brolių Jokūbą ir atkakliai prašė, kad jie vyktų aplankyti Jėzaus. Kol Jokūbas sutiko eiti su Judu, Jėzus jau buvo išvykęs.

Apaštalai nenorėjo palikti Kapernaumo, kur kilo šitas didžiulis susidomėjimas. Petras apskaičiavo, jog nemažiau kaip vienas tūkstantis tikinčiųjų galėjo būti pakrikštyti ir priimti į karalystę. Jėzus juos kantriai išklausė, bet sugrįžti nesutiko. Kurį laiką tyrojo tylą, ir tada į savo bičiulius apaštalus kreipėsi Tomas, tardamas: “Eime! Mokytojas savo žodį pasakė. Net jeigu mes ir negalime iki galo suvokti dangaus karalystės paslapčių, bet dėl vieno dalyko esame tikri: Mes einame su tokiu mokytoju, kuris nesiekia šlovės sau.” Ir nenoromis jie išėjo gerųjų naujienų skelbti Galilėjos miestuose.

kingdom to all who had ears to hear and hearts to receive the truth. It is not the will of my Father that I should return with you to cater to these curious ones and to become occupied with the ministry of things physical to the exclusion of the spiritual. I have ordained you to preach the gospel and minister to the sick, but I must not become engrossed in healing to the exclusion of my teaching. No, Andrew, I will not return with you. Go and tell the people to believe in that which we have taught them and to rejoice in the liberty of the sons of God, and make ready for our departure for the other cities of Galilee, where the way has already been prepared for the preaching of the good tidings of the kingdom. It was for this purpose that I came forth from the Father. Go, then, and prepare for our immediate departure while I here await your return.”

145:5.8 (1636.1) When Jesus had spoken, Andrew and his fellow apostles sorrowfully made their way back to Zebedee's house, dismissed the assembled multitude, and quickly made ready for the journey as Jesus had directed. And so, on the afternoon of Sunday, January 18, A.D. 28, Jesus and the apostles started out upon their first really public and open preaching tour of the cities of Galilee. On this first tour they preached the gospel of the kingdom in many cities, but they did not visit Nazareth.

145:5.9 (1636.2) That Sunday afternoon, shortly after Jesus and his apostles had left for Rimmon, his brothers James and Jude came to see him, calling at Zebedee's house. About noon of that day Jude had sought out his brother James and insisted that they go to Jesus. By the time James consented to go with Jude, Jesus had already departed.

145:5.10 (1636.3) The apostles were loath to leave the great interest which had been aroused at Capernaum. Peter calculated that no less than one thousand believers could have been baptized into the kingdom. Jesus listened to them patiently, but he would not consent to return. Silence prevailed for a season, and then Thomas addressed his fellow apostles, saying: “Let's go! The Master has spoken. No matter if we cannot fully comprehend the mysteries of the kingdom of heaven, of one thing we are certain: We follow a teacher who seeks no glory for himself.” And reluctantly they went forth to preach the good tidings in the cities of Galilee.

146 Dokumentas. Pirmoji pamokslavimo kelionė Galilėjoje

⇨ 145

URANTIJS KNYGA

147 ⇨

IV DALIS. JĖZAUS GYVENIMAS IR MOKYMAI

146 DOKUMENTAS. PIRMOJI PAMOKSLAVIMO KELIONĖ GALILĖJOJE

Skyrius

ĮVADAS

1. Pamokslavimas Rimone
2. Jotapatoje
3. Sustojimas Ramahe
4. Evangelija Irone
5. Sugrįžus į Kana
6. Nainas ir našlės sūnus
7. Endore

PAPER 146 FIRST PREACHING TOUR OF GALILEE

SECTIONS

Introduction

1. Preaching at Rimmon
2. At Jotapata
3. The Stop at Ramah
4. The Gospel at Iron
5. Back in Cana
6. Nain and the Widow's Son
7. At Endor

ĮVADAS

PIRMOJI viešojo pamokslavimo kelionė Galilėjoje prasidėjo sekmadienį, sausio 18-ąją, 28 m. po Kr. gim., ir tęsėsi maždaug du mėnesius, pasibaigusi sugrįžimu į Kapernaumą kovo 17-ąją. Per šią kelionę Jėzus ir dvylika apaštalų, padedami buvusių Jono apaštalų, skelbė evangeliją ir krikštijo tikinčiuosius Rimone, Jotapatoje, Ramahe, Zebulune, Irone, Giškaloje, Chorazine, Madone, Kanoje, Naine, ir Endore. Šituose miestuose jie gyveno ir mokė, tuo tarpu daugelyje kitų mažesniųjų miestelių karalystės evangeliją jie skelbė, kada eidavo per juos.

Tai buvo pirmas kartas, kai Jėzus savo padėjėjams leido pamokslauti be apribojimų. Šitos kelionės metu jis perspėjo juos tikrai dėl trijų dalykų; jis įspėjo juos laikytis nuošalyje nuo Nazareto ir būti atsargiems einant per Kapernaumą ir Tiberiją. Apaštalams tai buvo didžiulio pasitenkinimo šaltinis pagaliau pajusti, kad jie gali laisvai pamokslauti ir mokyti be apribojimų, ir jie patys pasinėrė į evangelijos skelbimo, patarnavimo sergantiesiems, ir tikinčiųjų krikštijimo darbą su didžiuoju nuoširdumu ir

INTRODUCTION

146:0.1 (1637.1) THE first public preaching tour of Galilee began on Sunday, January 18, A.D. 28, and continued for about two months, ending with the return to Capernaum on March 17. On this tour Jesus and the twelve apostles, assisted by the former apostles of John, preached the gospel and baptized believers in Rimmon, Jotapata, Ramah, Zebulun, Iron, Gischala, Chorazin, Madon, Cana, Nain, and Endor. In these cities they tarried and taught, while in many other smaller towns they proclaimed the gospel of the kingdom as they passed through.

146:0.2 (1637.2) This was the first time Jesus permitted his associates to preach without restraint. On this tour he cautioned them on only three occasions; he admonished them to remain away from Nazareth and to be discreet when passing through Capernaum and Tiberias. It was a source of great satisfaction to the apostles at last to feel they were at liberty to preach and teach without restriction, and they threw themselves into the work of preaching the gospel, ministering to the sick, and baptizing believers, with great

džiaugsmu.

earnestness and joy.

1. PAMOKSLAVIMAS RIMONE

Mažas Rimono miestas kažkada buvo atsidavęs Babilono oro dievo, Ramano, garbinimui. Didelė dalis iš babiloniečių ankstesniųjų ir zoroastriečių vėlesniųjų mokymų vis dar tebebuvo rimoniečių tikėjimuose; dėl to Jėzus ir šie dvidešimt keturi vyrai daug savo laiko iš tikrųjų paskyrė tai užduočiai, kad paaiškintų skirtumą tarp šitų senesniųjų tikėjimų ir karalystės naujosios evangelijos. Petras čia pasakė vieną puikiausių pamokslų savo ankstyvoje karjeroje apie "Aaroną ir Aukso Veršį."

Nors daugelis Rimono gyventojų ir tapo tikinčiaisiais į Jėzaus mokymus, bet vėlesniaisiais metais savo sielos broliams jie pridarė daug rūpesčių. Sunku per vienos kartos gyvenimo trumpą tarpsnį atversti gamtos garbintojus į visišką bičiulystę, kuri žavėtųsi dvasiniu idealu.

Didelė dalis babiloniečių ir persų geresnių idėjų apie šviesą ir tamsą, gėrį ir blogį, laiką ir amžinybę, vėliau buvo įtraukta į vadinamosios krikščionybės doktrinas, o jų įtraukimas krikščioniškuosius mokymus pavertė daug priimtinesniais Artimųjų Rytų tautoms. Tokiu pačiu būdu, įtraukus didelę dalį Platono teorijų apie idealią dvasią arba apie visų matomų ir materialių daiktų nematomus modelius, kaip vėliau buvo Filono pritaikyta hebrajų teologijai, Pauliaus krikščioniškuosius mokymus padarė tokius, kad juos lengviau priėmė vakarų graikai.

Būtent Rimone Todanas pirmą kartą išgirdo karalystės evangeliją, ir vėliau jis šitą žinią nunešė į Mesopotamiją ir dar toliau. Jis buvo tarp pirmųjų, kurie šias gerąsias naujienas skelbė tiems, kurie gyveno už Eufrato upės.

2. JOTAPATOJE

Nors paprasti Jotapatos žmonės Jėzaus ir jo apaštalų klausėsi su džiaugsmu, ir didelė dalis karalystės evangeliją priėmė, bet Jotapatos misiją išskyrė būtent Jėzaus kalba šiems dvidešimt keturiems vyrams jų viešnagės šitime mažame miestelyje antrą vakarą. Natanielius mintyse buvo susipainiojęs dėl Mokytojo mokymų apie maldą, padėką, ir garbinimą, ir atsakydamas į jo klausimą Jėzus išsamiai toliau aiškino savąjį mokymą. Šita kalba, apibendrinus šiuolaikine frazeologija, gali būti pateikta kaip pabrėžianti tokius dalykus:

1. Sąmoningas ir nuolatinis dėmesio

1. PREACHING AT RIMMON

146:1.1 (1637.3) The small city of Rimmon had once been dedicated to the worship of a Babylonian god of the air, Ramman. Many of the earlier Babylonian and later Zoroastrian teachings were still embraced in the beliefs of the Rimmonites; therefore did Jesus and the twenty-four devote much of their time to the task of making plain the difference between these older beliefs and the new gospel of the kingdom. Peter here preached one of the great sermons of his early career on "Aaron and the Golden Calf."

146:1.2 (1637.4) Although many of the citizens of Rimmon became believers in Jesus' teachings, they made great trouble for their brethren in later years. It is difficult to convert nature worshipers to the full fellowship of the adoration of a spiritual ideal during the short space of a single lifetime.

146:1.3 (1637.5) Many of the better of the Babylonian and Persian ideas of light and darkness, good and evil, time and eternity, were later incorporated in the doctrines of so-called Christianity, and their inclusion rendered the Christian teachings more immediately acceptable to the peoples of the Near East. In like manner, the inclusion of many of Plato's theories of the ideal spirit or invisible patterns of all things visible and material, as later adapted by Philo to the Hebrew theology, made Paul's Christian teachings more easy of acceptance by the western Greeks.

146:1.4 (1637.6) It was at Rimmon that Todan first heard the gospel of the kingdom, and he later carried this message into Mesopotamia and far beyond. He was among the first to preach the good news to those who dwelt beyond the Euphrates.

2. AT JOTAPATA

146:2.1 (1638.1) While the common people of Jotapata heard Jesus and his apostles gladly and many accepted the gospel of the kingdom, it was the discourse of Jesus to the twenty-four on the second evening of their sojourn in this small town that distinguishes the Jotapata mission. Nathaniel was confused in his mind about the Master's teachings concerning prayer, thanksgiving, and worship, and in response to his question Jesus spoke at great length in further explanation of his teaching. Summarized in modern phraseology, this discourse may be presented as emphasizing the following points:

- 146:2.2 (1638.2) 1. The conscious and persistent

kreipimas į piktybinį blogį žmogaus širdyje palaipsniui suardo žmogiškosios sielos maldos ryšį su dvasinės komunikacijos grandinėmis tarp žmogaus ir jo Sutvėrėjo. Savaimė suprantama, jog Dievas girdi savojo vaiko prašymą, tačiau, kada žmogaus širdis sąmoningai ir nuolat yra pasinėrusi į piktybinio blogio sampratas, tada palaipsniui prasideda asmeninės komunijos tarp žemės vaiko ir jo dieviškojo Tėvo praradimas.

2. Toji malda, kuri nesiderina su žinomais ir nustatytais Dievo įstatymais, Rojaus Trejybei kelia pasibjaurėjimą. Jeigu žmogus tikrai nesiklausys Dievų, kada jie kalba savajai kūrinijai dvasios, proto, ir materijos dėsniais, tuomet pats tas tokio tyčinio ir sąmoningo paniekinimo veiksmas, kurį atlieka tvarinys, užkemša dvasinių asmenybių ausis, kad negirdėtų šitų asmeninių prašymų, kuriuos pateikia tokie laužantys dėsniai ir nepaklusnūs mirtingieji. Jėzus savo apaštalams pacitavo iš Pranašo Zakarijo: “Bet jie atsisakė atkreipti dėmesį ir atitraukė petį, ir užsikimšo savo ausis, kad negirdėtų. Taip, jie savo širdis pavertė kietomis kaip akmuo, kad negirdėtų manojų įstatymo ir tų žodžių, kuriuos per pranašus aš pasiunčiau su savąja dvasia, dėl to jų piktybiško mąstymo pasekmės tikrai ateina ant jų prasikaltusių galvų kaip didžiulis įniršis. Ir šitaip atsitiko, kad jie šaukėsi gailestingumo, bet nebuvo neužkimštos ausies, kad išgirstų.” Ir tuomet Jėzus pacitavo išminčiaus patarlę, kuris sakė: “To, kuris užsikemša savo ausis, kad negirdėtų dieviškojo įstatymo, net ir malda tikrai kels pasibjaurėjimą.”

3. Atverdami Dievo-žmogaus ryšio kanalo žmogiškąją pusę, mirtingieji padaro taip, kad jiems nedelsiant tampa prieinama dieviškosios tarnystės pasaulių tvariniams amžinai tekanti srovė. Kada žmogus išgirsta Dievo dvasią, kalbančią žmogiškoje širdyje, tada nuo tokio patyrimo yra neatskiriama tai, jog Dievas tuo pačiu metu išgirsta ir to žmogaus maldą. Net nuodėmės yra atleidžiamos šituo pačiu neklystančiu būdu. Tėvas danguje atleido jums net ir prieš tai, kada jūs pagalvojote jo šito paprašyti, bet jūsų asmeniniame religiniame patyrimo toks atleidimas yra neprieinamas iki tokio meto, kol jūs neatleidžiate savo bičiuliams žmonėms. Iš *esmės* Dievo atleidimas nepriklauso nuo jūsų atleidimo savo bičiuliams, bet *patyrimo* jis yra siejamas būtent su šitokia sąlyga. Ir šitas dieviškojo ir žmogiškojo atleidimo sinchroniškumo faktas buvo šitaip pripažintas ir kartu sujungtas toje maldoje, kurios Jėzus išmokė apaštalus.

4. Visatoje yra kartinis teisingumo įstatymas, kurio apeiti nepajėgia ir gailestingumas. Neįmanoma, kad Rojaus nesavanaudišką spindesį gautų laiko ir erdvės sferų visiškai savanaudiškas tvarinys. Net ir begalinė Dievo meilė negali jėga primesti amžinojo išlikimo išgelbėjimo bet kuriam mirtingajam tvariniui, kuris

regard for iniquity in the heart of man gradually destroys the prayer connection of the human soul with the spirit circuits of communication between man and his Maker. Naturally God hears the petition of his child, but when the human heart deliberately and persistently harbors the concepts of iniquity, there gradually ensues the loss of personal communion between the earth child and his heavenly Father.

146:2.3 (1638.3) 2. That prayer which is inconsistent with the known and established laws of God is an abomination to the Paradise Deities. If man will not listen to the Gods as they speak to their creation in the laws of spirit, mind, and matter, the very act of such deliberate and conscious disdain by the creature turns the ears of spirit personalities away from hearing the personal petitions of such lawless and disobedient mortals. Jesus quoted to his apostles from the Prophet Zechariah: “But they refused to hearken and pulled away the shoulder and stopped their ears that they should not hear. Yes, they made their hearts adamant like a stone, lest they should hear my law and the words which I sent by my spirit through the prophets; therefore did the results of their evil thinking come as a great wrath upon their guilty heads. And so it came to pass that they cried for mercy, but there was no ear open to hear.” And then Jesus quoted the proverb of the wise man who said: “He who turns away his ear from hearing the divine law, even his prayer shall be an abomination.”

146:2.4 (1638.4) 3. By opening the human end of the channel of the God-man communication, mortals make immediately available the ever-flowing stream of divine ministry to the creatures of the worlds. When man hears God's spirit speak within the human heart, inherent in such an experience is the fact that God simultaneously hears that man's prayer. Even the forgiveness of sin operates in this same unerring fashion. The Father in heaven has forgiven you even before you have thought to ask him, but such forgiveness is not available in your personal religious experience until such a time as you forgive your fellow men. God's forgiveness in *fact* is not conditioned upon your forgiving your fellows, but in *experience* it is exactly so conditioned. And this fact of the synchrony of divine and human forgiveness was thus recognized and linked together in the prayer which Jesus taught the apostles.

146:2.5 (1638.5) 4. There is a basic law of justice in the universe which mercy is powerless to circumvent. The unselfish glories of Paradise are not possible of reception by a thoroughly selfish creature of the realms of time and space. Even the infinite love of God cannot force the salvation of eternal survival upon any mortal creature who

pats neapsisprendžia dėl to, kad išliktų. Gailestingumas turi didžiulę dovanojimo platybę, bet, galų gale, yra teisingumo mandatai, kurių net ir meilė, drauge su gailestingumu, negali veiksmingai panaikinti. Vėl Jėzus pacitavo iš hebrajų raštų: "Aš šaukiau, bet jūs atsisakėte išgirsti; aš ištisiau ranką, bet nė vienas žmogus nekreipė dėmesio. Jūs visiškai nepaisėte mano visų patarimų, ir jūs atmetėte mano priekaištus, ir dėl šitokio maištingo požiūrio tampa neišvengiama tai, kad jūs tikrai šauksitės manęs ir jokio atsakymo negausite. Atstūmę gyvenimo kelią, jūs galite manęs uoliai ieškoti savo kančių metu, bet manęs nebesurasite."

5. Tie, kurie norėtų gailestingumo, turi ir patys rodyti gailestingumą; neteiskite kitų, idant neteistų jūsų. Kokia dvasia jūs teisiat kitus, tokia pačia dvasia taip pat iš tikrųjų teis ir jus. Gailestingumas visiškai nepanaikina visatos teisingumo. Galų gale pasitvirtins, jog teisinga yra tai: "Kas tik savąsias ausis užsikemša vargšo šauksmui, tas taip pat kažkurią dieną tikrai šauksis pagalbos, ir jo niekas neišgirs." Garantija, jog bet kuri malda bus išgirsta, yra jos nuoširdumas; dvasinė išmintis ir bet kokio prašymo suderinamumas su visata nulemia atsakymo laiką, būdą, ir laipsnį. Išmintingas tėvas *tiesiogine prasme* neatsako į savo neišmanančių ir nepatyrusių vaikų kvailas maldas, nors tokie vaikai pateikdami tokius absurdiškus prašymus ir jautų didelį malonumą ir tikrą sielos pasitenkinimą.

6. Kada jūs esate visiškai atsidavę Tėvo danguje valios vykdymui, tada atsakymas į jūsų visus prašymus ateis, nes jūsų malda iki galo derinsis su Tėvo valia, o Tėvo valia visą laiką pasireiškia per visą jo milžinišką visatą. Ko tikrasis sūnus trokšta, o begalinis Tėvas nori, TAS YRA. Tokia malda negali likti neatsakyta, ir pilnutinai negali būti matomai atsakyta į kokios nors kitos rūšies prašymus.

7. Teisiųjų šauksmas yra Dievo vaiko įtikėjimo veiksmas, kuris atveria duris į gėrio, tiesos, ir gailestingumo Tėvo sandėlį, o šitos gerosios dovanos ilgai laukė, kad sūnus prisiartintų ir jas pasiimtų asmeniškai. Malda nepakeičia dieviškojo požiūrio į žmogų, bet ji tikrai pakeičia žmogaus požiūrį į nesikeičiantį Tėvą. Kad dieviškoji ausis išgirstų maldą, nulemia jos *motyvas*, o ne besimeldžiančiojo visuomeninis, ekonominis, ar išorinis religinis statusas.

8. Malda neturi būti naudojama tam, jog būtų išvengta laiko uždelsimų, arba tam, jog būtų įveiktos erdvės kliūtys. Malda nėra sumanyta kaip toks metodas, kurio dėka besimeldžiantysis išaukštintų save arba įgytų nedorą pranašumą prieš savo bičiulius. Giliai savanaudiška siela negali melstis tikrąja šio žodžio prasme. Jėzus

does not choose to survive. Mercy has great latitude of bestowal, but, after all, there are mandates of justice which even love combined with mercy cannot effectively abrogate. Again Jesus quoted from the Hebrew scriptures: "I have called and you refused to hear; I stretched out my hand, but no man regarded. You have set at naught all my counsel, and you have rejected my reproof, and because of this rebellious attitude it becomes inevitable that you shall call upon me and fail to receive an answer. Having rejected the way of life, you may seek me diligently in your times of suffering, but you will not find me."

146:2.6 (1639.1) 5. They who would receive mercy must show mercy; judge not that you be not judged. With the spirit with which you judge others you also shall be judged. Mercy does not wholly abrogate universe fairness. In the end it will prove true: "Whoso stops his ears to the cry of the poor, he also shall some day cry for help, and no one will hear him." The sincerity of any prayer is the assurance of its being heard; the spiritual wisdom and universe consistency of any petition is the determiner of the time, manner, and degree of the answer. A wise father does not *literally* answer the foolish prayers of his ignorant and inexperienced children, albeit the children may derive much pleasure and real soul satisfaction from the making of such absurd petitions.

146:2.7 (1639.2) 6. When you have become wholly dedicated to the doing of the will of the Father in heaven, the answer to all your petitions will be forthcoming because your prayers will be in full accordance with the Father's will, and the Father's will is ever manifest throughout his vast universe. What the true son desires and the infinite Father wills IS. Such a prayer cannot remain unanswered, and no other sort of petition can possibly be fully answered.

146:2.8 (1639.3) 7. The cry of the righteous is the faith act of the child of God which opens the door of the Father's storehouse of goodness, truth, and mercy, and these good gifts have long been in waiting for the son's approach and personal appropriation. Prayer does not change the divine attitude toward man, but it does change man's attitude toward the changeless Father. The *motive* of the prayer gives it right of way to the divine ear, not the social, economic, or outward religious status of the one who prays.

146:2.9 (1639.4) 8. Prayer may not be employed to avoid the delays of time or to transcend the handicaps of space. Prayer is not designed as a technique for aggrandizing self or for gaining unfair advantage over one's fellows. A thoroughly selfish soul cannot pray in the true sense of the word. Said Jesus: "Let your supreme delight be in the

tarė: "Tebūna jums Dievo charakteris aukščiausioji palaima, ir jis tikrai jums suteiks tuos nuoširdžius jūsų širdies troškimus." "Patikėkite savąjį kelią Viešpačiui; pasitikėkite juo, ir veiks jis." "Nes Viešpats girdi vargšų šauksmą, ir jis atkreips dėmesį į skurstančiųjų malda."

9. "Aš atėjau nuo Tėvo; dėl to, jeigu jūs kada nors abejojate, ko jūs turėtumėte prašyti iš Tėvo, paprašykite mano vardu, ir aš jūsų prašymą pateiksiu sutinkamai su jūsų tikraisiais poreikiais ir troškimais ir sutinkamai su manojų Tėvo valia." Saugokitės didžiulio pavojaus, kad savo maldose nesusikoncentruotumėte į save. Venkite melsti daug dėl savęs; daugiau melskitės dėl savo sielos brolių dvasinio žengimo į priekį. Venkite materialistinės maldos; melskitės dvasioje ir dėl dvasios dovanų gausumo.

10. Kada meldžiatės už sergančiuosius ir kenčiančiuosius, tada nesitikėkite, kad jūsų prašymai pakeis kupiną meilės ir protingą tarnavimą šitų nesveikųjų reikmėms. Melskitės dėl savo šeimų, draugų, ir bičiulių gerovės, bet ypatingai melskitės už tuos, kurie jus keikia, ir pateikite kupinus meilės prašymus dėl tų, kurie jus persekioja. "Tačiau, kada reikia melstis, aš tikrai nepasakysiu. Tikrai toji dvasia, kuri gyvena jūsų viduje, gali jus išjudinti, kad ištartumėte šituos prašymus, kurie išreiškia jūsų vidinį ryšį su dvasių Tėvu."

11. Daugelis ima melstis tikrai tada, kada ištinka nelaimė. Tokia praktika yra neapgalvota ir klaidinanti. Aišku, jūs gerai elgiatės, kad meldžiatės, kai turite sunkumų, bet jūs taip pat tikrai turėtumėte neužmiršti pasikalbėti kaip sūnus su savoju Tėvu net ir tada, kada jūsų sieloje viskas klojasi gerai. Tebūna jūsų tikrieji prašymai visada paslapyje. Neleiskite žmonėms klausytis savo asmeninių maldų. Padėkos maldos yra tinkamos garbinančiųjų grupėms, bet sielos malda yra asmeninis reikalas. Yra tikrai viena vienintelė maldos forma, kuri tinka visiems Dievo vaikams, ir ji yra tokia: Nepaisant šito, tebūnie tavoji valia."

12. Visiems tikintiesiems į šitą evangeliją reikėtų nuoširdžiai melstis dėl dangaus karalystės išplėtimo. Iš visų maldų, esančių hebrajų raštuose, jis palankiausiai atsiliepė apie Psalmininko prašymą: "Sukurk manyje švarią širdį, O Dieve, ir atstatyk manyje teisingą dvasią. Išvaduok mane iš slaptų nuodėmių ir sulauk savąjį tarną nuo akiplėšiškų nusižengimų." Jėzus labai išsamiai aiškino, koks yra maldos ryšys su nerūpestinga ir įžeidžiančia kalba, pacituodamas: "Pastatyk sargą, O Viešpatie, prie mano burnos; laikyk mano lūpų duris." "Žmogaus liežuvis," sakė Jėzus, "yra toks organas, kurį nedaugelis žmonių sugeba pažaboti, bet viduje gyvenanti dvasia šitą nepaklusnų organą gali transformuoti į nuoširdų pakantumo balsą ir įkvepiantį gailėstingumo tarną."

character of God, and he shall surely give you the sincere desires of your heart." "Commit your way to the Lord; trust in him, and he will act." "For the Lord hears the cry of the needy, and he will regard the prayer of the destitute."

146:2.10 (1639.5) 9. "I have come forth from the Father; if, therefore, you are ever in doubt as to what you would ask of the Father, ask in my name, and I will present your petition in accordance with your real needs and desires and in accordance with my Father's will." Guard against the great danger of becoming self-centered in your prayers. Avoid praying much for yourself; pray more for the spiritual progress of your brethren. Avoid materialistic praying; pray in the spirit and for the abundance of the gifts of the spirit.

146:2.11 (1639.6) 10. When you pray for the sick and afflicted, do not expect that your petitions will take the place of loving and intelligent ministry to the necessities of these afflicted ones. Pray for the welfare of your families, friends, and fellows, but especially pray for those who curse you, and make loving petitions for those who persecute you. "But when to pray, I will not say. Only the spirit that dwells within you may move you to the utterance of those petitions which are expressive of your inner relationship with the Father of spirits."

146:2.12 (1640.1) 11. Many resort to prayer only when in trouble. Such a practice is thoughtless and misleading. True, you do well to pray when harassed, but you should also be mindful to speak as a son to your Father even when all goes well with your soul. Let your real petitions always be in secret. Do not let men hear your personal prayers. Prayers of thanksgiving are appropriate for groups of worshipers, but the prayer of the soul is a personal matter. There is but one form of prayer which is appropriate for all God's children, and that is: "Nevertheless, your will be done."

146:2.13 (1640.2) 12. All believers in this gospel should pray sincerely for the extension of the kingdom of heaven. Of all the prayers of the Hebrew scriptures he commented most approvingly on the petition of the Psalmist: "Create in me a clean heart, O God, and renew a right spirit within me. Purge me from secret sins and keep back your servant from presumptuous transgression." Jesus commented at great length on the relation of prayer to careless and offending speech, quoting: "Set a watch, O Lord, before my mouth; keep the door of my lips." "The human tongue," said Jesus, "is a member which few men can tame, but the spirit within can transform this unruly member into a kindly voice of tolerance and an inspiring minister of mercy."

13. Jėzus mokė, jog malda dėl dieviškojo vadovavimo žengiant žemiškojo gyvenimo keliu pagal svarbą eina iš karto po prašymo sužinoti Tėvo valią. Tikrovėje tai reiškia maldą dėl dieviškosios išminties. Jėzus niekada nemokė, jog žmogiškąsias žinias ir specialius įgūdžius galima įgauti maldos dėka. Bet jis iš tikrųjų mokė, jog malda yra toks faktorius, kuris kiekvienam padeda padidinti savo sugebėjimą priimti dieviškosios dvasios buvimą. Kada Jėzus savo pagalbininkus mokė melstis dvasioje ir tiesoje, tada jis aiškino, kad jis turi omeny tai, jog būtų meldžiamasi nuoširdžiai ir sutinkamai su savuoju apsišvietimu, jog būtų meldžiamasi iš visos širdies ir išmintingai, rimtai ir su nepalaužiamu įtikėjimu.

14. Jėzus savo pasekėjus įspėjo, kad jie nemanytų, jog maldos bus veiksmingesnės išreiškiant jas pagražintais pakartojimais, iškalbinga frazeologija, pasninkavimu, bausme už nuodėmę, ar aukojimais. Bet jis tikrai savo pasekėjams liepė maldą naudoti kaip tokią priemonę, kuri per padėką veda į tikrąjį garbinimą. Jėzus apgailestavo, kad jo pasekėjų maldose ir garbinime yra tiek mažai padėkos dvasios. Šita proga jis pacitavo iš Raštų, sakdamas: "Geras dalykas dėkoti Viešpačiui ir giedoti pagarbinimą Paties Aukštojo vardui, už jo kupiną meilės nuoširdumą dėkoti jam kiekvieną rytą, o už jo ištikimybę dėkoti kiekvieną naktį, nes Dievas mane džiugina savuoju darbu. Už viską aš dėkosiu sutinkamai su Dievo valia."

15. Ir tada Jėzus tarė: "Nebūkite nuolat per daug susirūpinę dėl savo kasdienių poreikių. Nesibaiminkite dėl žemiškosios egzistencijos problemų, bet visuose šituose reikaluose malda ir nuoširdžiu prašymu, su nuoširdžios padėkos dvasia, tegu jūsų poreikiai bus pateikiami prieš Tėvą, kuris yra danguje." Tada jis pacitavo iš Raštų: "Aš tikrai garbinsiu Dievo vardą giesme ir tikrai jį aukštinsiu padėka. Ir Viešpačiui tai patiks labiau negu jaučio ar veršiuko su ragais ir kanopomis aukojimas."

16. Jėzus savo pasekėjus mokė, jog, kada jie būna pasimeldę Tėvui, tada kurį laiką jiems reikėtų likti tylaus imlumo būsenoje tam, jog viduje gyvenančiai dvasiai būtų suteikta geresnė galimybė kalbėtis su besiklausančia siela. Tėvo dvasia su žmogumi kalbasi geriausiai tada, kada žmogiškasis protas yra tikrojo garbinimo būsenoje. Mes Dievą garbiname viduje gyvenančios Tėvo dvasios pagalba ir žmogiškojo proto apšvietimu tiesos tarnavimo dėka. Garbinimas, mokė Jėzus, kiekvieną paverčia vis panašesniu į tą būtybę, kuri yra garbinama. Garbinimas yra transformuojantis patyrimas, kuriuo ribinis palaipsniui priartėja prie Begaliniojo buvimo ir galiausiai jį pasiekia.

Jėzus iš tikrųjų savo apaštalams aiškino

146:2.14 (1640.3) 13. Jesus taught that the prayer for divine guidance over the pathway of earthly life was next in importance to the petition for a knowledge of the Father's will. In reality this means a prayer for divine wisdom. Jesus never taught that human knowledge and special skill could be gained by prayer. But he did teach that prayer is a factor in the enlargement of one's capacity to receive the presence of the divine spirit. When Jesus taught his associates to pray in the spirit and in truth, he explained that he referred to praying sincerely and in accordance with one's enlightenment, to praying wholeheartedly and intelligently, earnestly and steadfastly.

146:2.15 (1640.4) 14. Jesus warned his followers against thinking that their prayers would be rendered more efficacious by ornate repetitions, eloquent phraseology, fasting, penance, or sacrifices. But he did exhort his believers to employ prayer as a means of leading up through thanksgiving to true worship. Jesus deplored that so little of the spirit of thanksgiving was to be found in the prayers and worship of his followers. He quoted from the Scriptures on this occasion, saying: "It is a good thing to give thanks to the Lord and to sing praises to the name of the Most High, to acknowledge his loving-kindness every morning and his faithfulness every night, for God has made me glad through his work. In everything I will give thanks according to the will of God."

146:2.16 (1640.5) 15. And then Jesus said: "Be not constantly overanxious about your common needs. Be not apprehensive concerning the problems of your earthly existence, but in all these things by prayer and supplication, with the spirit of sincere thanksgiving, let your needs be spread out before your Father who is in heaven." Then he quoted from the Scriptures: "I will praise the name of God with a song and will magnify him with thanksgiving. And this will please the Lord better than the sacrifice of an ox or bullock with horns and hoofs."

146:2.17 (1641.1) 16. Jesus taught his followers that, when they had made their prayers to the Father, they should remain for a time in silent receptivity to afford the indwelling spirit the better opportunity to speak to the listening soul. The spirit of the Father speaks best to man when the human mind is in an attitude of true worship. We worship God by the aid of the Father's indwelling spirit and by the illumination of the human mind through the ministry of truth. Worship, taught Jesus, makes one increasingly like the being who is worshiped. Worship is a transforming experience whereby the finite gradually approaches and ultimately attains the presence of the Infinite.

146:2.18 (1641.2) And many other truths did Jesus tell

daug ir kitų tiesų apie žmogaus komuniją su Dievu, bet nedaugelis iš jų galėjo jo mokymą suvokti iki galo.

his apostles about man's communion with God, but not many of them could fully encompass his teaching.

3. SUSTOJIMAS RAMAHE

Ramahe Jėzus turėjo tą įsimintiną diskusiją su senyvu graikų filosofu, kuris mokė, jog mokslo ir filosofijos užtenka tam, kad būtų patenkinti žmogiškosios egzistencijos poreikiai. Šito graikų mokytojo Jėzus klausėsi kantriai ir pritariančiai, sutikdamas su tuo, jog daugelis dalykų, apie kuriuos jis kalbėjo, yra tiesa, tačiau, kada šis filosofas pabaigė kalbėti, tai Jėzus tikrai tiek pastebėjo, kad savo diskusijoje apie žmogiškąją egzistenciją šiam nepavyko paaiškinti "iš kur, kodėl, ir į kur," ir pridūrė: "Kur jūs pabaigiate, ten mes pradedame. Religija žmogaus sielai yra toks apreiškimas, kuris yra susijęs su dvasinėmis realybėmis, kurių vien tik protas niekada negalėtų atrasti arba iki galo suvokti. Intelektualūs siekiai gali atskleisti gyvenimo faktus, bet karalystės evangelija atskleidžia būties tiesas. Tu aptarinėjai tiesos materialiuosius šešėlius; ar dabar išklausysi, ką aš tau papasakosiu apie amžinąsias ir dvasines realybes, kurios meta šituos mirtingosios egzistencijos materialių faktų laikinuosius laiko šešėlius?" Daugiau negu valandą Jėzus mokė šitą graiką karalystės evangelijos gelbstinčių tiesų. Senasis filosofas buvo imlus Mokytojo požiūrio metodui, ir būdamas širdyje nuoširdžiai sąžiningas, jis greitai patikėjo šita išgelbėjimo evangelija.

Apaštalus šiek tiek suglumino tas atviras būdas, kaip Jėzus sutiko su didele dalimi graiko teiginių, bet vėliau Jėzus jiems vieniems paaiškino: "Mano vaikai, nesistebėkite, kad aš buvau pakantus graiko filosofijai. Tikrasis ir nuoširdus vidinis užtikrintumas nė menkiausiu laipsniu nebijo išorinės analizės, taip pat ir tiesos jokių būdu neįžeidžia nuoširdi kritika. Jums niekada nereikėtų užmiršti, jog nepakantumas yra toji kaukė, kuri uždengia slaptų abejonių puoselėjimą savojo tikėjimo tikrumu. Nė vieno žmogaus niekada nesutrikdo artimo požiūris, kada jis turi tobulą tikėjimą tiesa dėl to, kuo jis tiki iš visos širdies. Drąsa yra giliai nuoširdus įsitikinimas dėl tų dalykų, kuriuos tvartinis išpažįsta, kad jais tiki. Nuoširdūs žmonės kritiško savo tikrų įsitikinimų ir kilnių idealų patikrinimo nebijo."

Antrąjį vakarą Ramahe, Tomas Jėzui pateikė šitokį klausimą: "Mokytojau, kaip gali naujas tikintysis į tavį mokymą iš tikrųjų žinoti, jog šitoji karalystės evangelija yra tiesa, iš tikrųjų būti tikras dėl jos?"

Ir Jėzus atsakė Tomui: "Jūsų įsitikinimas dėl to, jog įžengėte į Tėvo karalystės šeimą, ir jog

3. THE STOP AT RAMAH

^{146:3.1 (1641.3)} At Ramah Jesus had the memorable discussion with the aged Greek philosopher who taught that science and philosophy were sufficient to satisfy the needs of human experience. Jesus listened with patience and sympathy to this Greek teacher, allowing the truth of many things he said but pointing out that, when he was through, he had failed in his discussion of human existence to explain "whence, why, and whither," and added: "Where you leave off, we begin. Religion is a revelation to man's soul dealing with spiritual realities which the mind alone could never discover or fully fathom. Intellectual strivings may reveal the facts of life, but the gospel of the kingdom unfolds the truths of being. You have discussed the material shadows of truth; will you now listen while I tell you about the eternal and spiritual realities which cast these transient time shadows of the material facts of mortal existence?" For more than an hour Jesus taught this Greek the saving truths of the gospel of the kingdom. The old philosopher was susceptible to the Master's mode of approach, and being sincerely honest of heart, he quickly believed this gospel of salvation.

^{146:3.2 (1641.4)} The apostles were a bit disconcerted by the open manner of Jesus' assent to many of the Greek's propositions, but Jesus afterward privately said to them: "My children, marvel not that I was tolerant of the Greek's philosophy. True and genuine inward certainty does not in the least fear outward analysis, nor does truth resent honest criticism. You should never forget that intolerance is the mask covering up the entertainment of secret doubts as to the trueness of one's belief. No man is at any time disturbed by his neighbor's attitude when he has perfect confidence in the truth of that which he wholeheartedly believes. Courage is the confidence of thoroughgoing honesty about those things which one professes to believe. Sincere men are unafraid of the critical examination of their true convictions and noble ideals."

^{146:3.3 (1641.5)} On the second evening at Ramah, Thomas asked Jesus this question: "Master, how can a new believer in your teaching really know, really be certain, about the truth of this gospel of the kingdom?"

^{146:3.4 (1641.6)} And Jesus said to Thomas: "Your assurance that you have entered into the kingdom

amžinai išliksite su karalystės vaikais, yra visiškai asmeninio patyrimo dalykas— įtikėjimas į tiesos žodį. Dvasinis įsitikinimas priylgsta jūsų asmeniniam religiniam patyrimui dieviškosios tiesos amžinosios realybės ir šiaip jau priylgsta tam, kaip jūs išmintingai suprantate tiesos realybės plius jūsų dvasinis įtikėjimas ir minus jūsų nuoširdžios abejonės.

“Sūnus yra natūraliai apdovanotas Tėvo gyvybe. Būdami apdovanoti Tėvo gyvąja dvasia, dėl šito jūs esate Dievo sūnūs. Jūs išliekate po savojo materialaus kūno gyvenimo materialame pasaulyje, nes esate susitapatinę su Tėvo gyvąja dvasia, su amžinojo gyvenimo dovana. Daugelis, iš tikrųjų, šitą gyvybę turėjo iki man ateinant nuo Tėvo, ir šitą dvasią yra gavę dar daugiau, nes jie patikėjo manuoju žodžiu; bet aš pareiškiu, jog, kada aš sugrįšiu pas Tėvą, tada savąją dvasią jis atsiųs į visų žmonių širdis.

“Nors jūs ir negalite matyti, kaip šita dieviškoji dvasia dirba jūsų protuose, bet yra praktiškas būdas, kaip nustatyti tą laipsnį, kuriuo jūs užleisdote savosios sielos galių kontrolę šitos viduje gyvenančios dangiškojo Tėvo dvasios mokymui ir vadovavimui, ir būtent juo yra tas laipsnis, kuriuo jūs mylite savo bičiulius žmones. Šitoji Tėvo dvasia skleidžia Tėvo meilę, ir kada ji viešpatauja žmogaus viduje, tada būtinai ji veda dieviškojo garbinimo ir kupino meilės požiūrio į savo bičiulius kryptimi. Iš pradžių jūs patikite, jog esate Dievo sūnūs, nes dėl manojų mokymo jūs sąmoningiau suvokiate mūsų Tėvo viduje esančio buvimo vidinį vedimą; bet netrukus Tiesos Dvasia bus tikrai išlieta visiems materialiams kūnams, ir ji gyvens tarp žmonių ir mokys visus žmones, net ir taip, kaip aš dabar gyvenu tarp jūsų ir jums kalbu tiesos žodžius. Ir šitoji Tiesos Dvasia, kalbėdama jūsų sielų dvasiniams sugebėjimams, padės jums sužinoti tai, kad jūs esate Dievo sūnūs. Ji neabejotinai paliudys drauge su viduje gyvenančiu Tėvo buvimu, jūsų dvasia, tuomet gyvensiančia visų žmonių viduje, kaip dabar ji gyvena kai kurių žmonių viduje, sakydama jums, kad tikrovėje jūs esate Dievo sūnūs.

“Kiekvienas žemės vaikas, kuris atsiduoda šitos dvasios vedimui, iš tikrųjų galiausiai pažins Dievo valią, ir tas, kuris atsiduoda manojų Tėvo valiai, tikrai gyvens amžinai. Kelias iš žemiškojo gyvenimo į amžinąjį gyvenimą nebuvo jums padarytas paprastas, bet toks kelias yra, visada buvo, o aš atėjau tam, kad tą kelią padaryčiau naują ir gyvą. Tas, kuris įžengia į karalystę, jau turi amžinąjį gyvenimą—tas tikrai nemirs niekada. Bet didelę dalį iš šito jūs suprasite geriau tada, kada aš būsiu sugrįžęs pas Tėvą, ir tada jūs galėsite savo dabartinius patyrimus apžvelgti retrospektyviai.”

Ir visiems tiems, kurie girdėjo šituos palaimingus žodžius, jie labai pakėlė nuotaiką.

family of the Father, and that you will eternally survive with the children of the kingdom, is wholly a matter of personal experience — faith in the word of truth. Spiritual assurance is the equivalent of your personal religious experience in the eternal realities of divine truth and is otherwise equal to your intelligent understanding of truth realities plus your spiritual faith and minus your honest doubts.

146:3.5 (1642.1) “The Son is naturally endowed with the life of the Father. Having been endowed with the living spirit of the Father, you are therefore sons of God. You survive your life in the material world of the flesh because you are identified with the Father’s living spirit, the gift of eternal life. Many, indeed, had this life before I came forth from the Father, and many more have received this spirit because they believed my word; but I declare that, when I return to the Father, he will send his spirit into the hearts of all men.

146:3.6 (1642.2) “While you cannot observe the divine spirit at work in your minds, there is a practical method of discovering the degree to which you have yielded the control of your soul powers to the teaching and guidance of this indwelling spirit of the heavenly Father, and that is the degree of your love for your fellow men. This spirit of the Father partakes of the love of the Father, and as it dominates man, it unfailingly leads in the directions of divine worship and loving regard for one’s fellows. At first you believe that you are sons of God because my teaching has made you more conscious of the inner leadings of our Father’s indwelling presence; but presently the Spirit of Truth shall be poured out upon all flesh, and it will live among men and teach all men, even as I now live among you and speak to you the words of truth. And this Spirit of Truth, speaking for the spiritual endowments of your souls, will help you to know that you are the sons of God. It will unfailingly bear witness with the Father’s indwelling presence, your spirit, then dwelling in all men as it now dwells in some, telling you that you are in reality the sons of God.

146:3.7 (1642.3) “Every earth child who follows the leading of this spirit shall eventually know the will of God, and he who surrenders to the will of my Father shall abide forever. The way from the earth life to the eternal estate has not been made plain to you, but there is a way, there always has been, and I have come to make that way new and living. He who enters the kingdom has eternal life already — he shall never perish. But much of this you will the better understand when I shall have returned to the Father and you are able to view your present experiences in retrospect.”

146:3.8 (1642.4) And all who heard these blessed words were greatly cheered. The Jewish

Žydų mokymai buvo supainioti ir neaiškūs, kas susiję su teisiųjų išlikimu, ir Jėzaus pasekėjams išgirsti šituos labai aiškius ir tikslus užtikrinimo žodžius apie visų tikrų tikinčiųjų amžinąjį išlikimą buvo atgaiva ir įkvėpimas.

Apaštalai toliau pamokslavo ir krikščionius, nors jie laikėsi ir tokio įpročio, kada vaikščiojo iš namo į namą, guosdami nusiminčius ir patarnaudami sergantiems ir kenčiantiems. Apaštališkoji organizacija buvo išplėsta tuo, jog dabar kiekvienas iš Jėzaus apaštalų turėjo po vieną partnerį iš Jono apaštalų; Abneris buvo Andriejaus partneris; ir šitas planas vyravo tol, kol jie nuėjo į Jeruzalę, kad dalyvautų kitoje Perėjimo šventėje.

Specialus mokymas, kurį Jėzus suteikė tuo metu, kada jie buvo apsistoję Zebulone, daugiausia buvo susijęs su tolimesnėmis diskusijomis apie tarpusavio įsipareigojimus karalystėje, ir apėmė mokymą, skirtą išaiškinti skirtumus tarp asmeninio religinio patyrimo ir draugiškų ryšių esant visuomeniniams religiniams įsipareigojimams. Tai buvo vienas iš tų nedaugelio kartų, kada Mokytojas aptarė religijos visuomeninius aspektus. Per visą savo žemiškąjį gyvenimą Jėzus savo pasekėjams suteikė labai mažai mokymo apie religijos suvisuomeninimą.

Zebulone žmonės buvo iš maišytos rasės, vargu ar jie buvo žydai ar pagonys, ir tik nedaugelis iš jų iš tiesų tikėjo į Jėzų, nežiūrint to, jog buvo girdėję apie sergančiųjų išgydymą Kapernaume.

4. EVANGELIJA IRONE

Irone, kaip ir daugelyje net ir mažesnių Galilėjos ir Judėjos miestų, stovėjo sinagoga, ir ankstyvaisiais Jėzaus tarnavimo laikais jis laikėsi papročio kalbėti šitose sinagogose Sabato dieną. Kartais jis kalbėdavo rytinių pamaldų metu, o Petras arba kuris kitas apaštalas pamokslaudavo per popietinę valandą. Jėzus ir apaštalai taip pat dažnai mokydavo ir pamokslaudavo per šokiadienių vakarinius susijėjimus sinagogoje. Nors Jeruzalėje religiniai vadai prieš Jėzų ėmė nusiteikti vis labiau, bet jie tiesiogiai nekontroliavo tų sinagogų, kurios buvo už šito miesto ribų. Šitai atsitiko Jėzaus viešosios tarnystės vėlesniaisiais laikais, kada jie sugebėjo nuteikti žmones prieš jį tokiu plačiu mastu, kad jo mokymui sinagogų durys beveik visuotinai buvo uždarytos. Šituo metu Galilėjos ir Judėjos visos sinagogos buvo jam atviros.

Irone buvo didžiulės anais laikais mineralų kasyklos, ir kadangi Jėzus niekada nebuvo

teachings had been confused and uncertain regarding the survival of the righteous, and it was refreshing and inspiring for Jesus' followers to hear these very definite and positive words of assurance about the eternal survival of all true believers.

146:3.9 (1642.5) The apostles continued to preach and baptize believers, while they kept up the practice of visiting from house to house, comforting the downcast and ministering to the sick and afflicted. The apostolic organization was expanded in that each of Jesus' apostles now had one of John's as an associate; Abner was the associate of Andrew; and this plan prevailed until they went down to Jerusalem for the next Passover.

146:3.10 (1642.6) The special instruction given by Jesus during their stay at Zebulun had chiefly to do with further discussions of the mutual obligations of the kingdom and embraced teaching designed to make clear the differences between personal religious experience and the amities of social religious obligations. This was one of the few times the Master ever discussed the social aspects of religion. Throughout his entire earth life Jesus gave his followers very little instruction regarding the socialization of religion.

146:3.11 (1643.1) In Zebulun the people were of a mixed race, hardly Jew or gentile, and few of them really believed in Jesus, notwithstanding they had heard of the healing of the sick at Capernaum.

4. THE GOSPEL AT IRON

146:4.1 (1643.2) At Iron, as in many of even the smaller cities of Galilee and Judea, there was a synagogue, and during the earlier times of Jesus' ministry it was his custom to speak in these synagogues on the Sabbath day. Sometimes he would speak at the morning service, and Peter or one of the other apostles would preach at the afternoon hour. Jesus and the apostles would also often teach and preach at the weekday evening assemblies at the synagogue. Although the religious leaders at Jerusalem became increasingly antagonistic toward Jesus, they exercised no direct control over the synagogues outside of that city. It was not until later in Jesus' public ministry that they were able to create such a widespread sentiment against him as to bring about the almost universal closing of the synagogues to his teaching. At this time all the synagogues of Galilee and Judea were open to him.

146:4.2 (1643.3) Iron was the site of extensive mineral mines for those days, and since Jesus had never

patyręs šachtininko gyvenimo, tai didžiąją savo laiko dalį tuo metu, kada viešėjo Irone, jis praleido kasyklose. Tuo laiku, kada apaštalai lankydavosi namuose ir pamokslaudavo viešose vietose, Jėzus dirbo kasyklose su šiais pažemių darbininkais. Garsas apie Jėzų kaip apie gydytoją buvo pasiekęs net ir šitą nuošalų kaimą, ir daugelis sergančiųjų ir kenčiančiųjų stengėsi gauti pagalbą iš jo rankų, ir daugeliui jo gydančioji tarnystė labai padėjo. Bet nė viename iš šitų atvejų Mokytojas iš tiesų nepadarė vadinamojo išgydymo stebuklo, išskyrus raupsuotojo atvejį.

Vėlyvą trečiosios dienos Irone popietę, kada Jėzus ėjo iš kasyklų, jam teko pereiti siaura šalutine gatvele, kad pasiektų tą vietą, kur buvo apsisitojęs. Jam artinantis prie kažkokio raupsuoto vyro skurdžios lūšnelės, raupsuotasis, girdėjęs apie jo kaip gydytojo šlovę, įsidrąsino jį užkalbinti, kada šis ėjo pro jo duris, tardamas, kai atsiklaupė prieš jį: “Viešpatie, jeigu tikrai tu tikrai panorėtum, tai galėtum mane apvalyti. Aš esu girdėjęs tavųjų mokytojų žinią, ir aš eičiau į šią karalystę, jeigu mane būtų galima padaryti švarų.” O raupsuotasis šnekėjo šitaip dėl to, jog tarp žydų raupsuotiesiems buvo uždrausta net ir sinagogą lankyti arba kitokiu būdu dalyvauti viešame garbinime. Šitas vyras iš tikrųjų tikėjo, kad jo nebus galima priimti į ateinančią karalystę, nebent jis galėtų nuo raupsų pagyti. Ir kada Jėzus pamatė, kaip jis kenčia, ir išgirdo jo atsidavusio įtikėjimo žodžius, tuomet jo žmogiškoji širdis buvo sujaudinta, o dieviškasis protas buvo sugraudintas užuojautos. Kada Jėzus pažvelgė į jį, tada vyras parkrito veidu į žemę ir garbino. Tada Mokytojas ištiesė savo ranką ir paliesdamas jį, tarė: “Aš tikrai noriu—būk švarus.” Ir tuoj pat jis buvo išgydytas; raupsai daugiau jo nebekankino.

Kada Jėzus pakėlė vyrą ant kojų, tada jam paliepė: “Žiūrėk, kad nė viename žmogui nepasakotum apie savo išgydymą, bet vietoje šito ramiai dirbk savuosius darbus, pasirodęs šventikui ir paaukojęs tas aukas, kurių reikalavo Mozė kaip savojo apvalymo įrodymo.” Bet šitas vyras nepadarė taip, kaip Jėzus buvo jam nurodęs. Vietoje šito, jis pradėjo platinti toli po visą miestą, kad nuo raupsų jį išgydė Jėzus, ir kadangi jis buvo žinomas visam kaimui, tai žmonės galėjo aiškiai matyti, kad nuo savosios ligos jis buvo apvalytas. Jis nenuėjo pas šventikus, kaip buvo jį perspėjęs Jėzus. Dėl to, kad jis žinią apie tai, kad Jėzus jį išgydė, išnešiojo toli, Mokytoją užplūdo tiek daug sergančiųjų, kad jis buvo priverstas kitą dieną atsikelti anksti ir kaimą palikti. Nors Jėzus daugiau nebesugrįžo į šitą miestelį, bet dviems dienoms jis pasiliko už miestlio netoli šachtų, toliau mokydamas tikinčius šachtininkus karalystės evangelijos.

Šitas raupsuotojo apvalymas buvo pirmasis vadinamasis stebuklas, kurį Jėzus iki šito meto atliko sąmoningai ir tą suvokdamas. Ir tai buvo

shared the life of the miner, he spent most of his time, while sojourning at Iron, in the mines. While the apostles visited the homes and preached in the public places, Jesus worked in the mines with these underground laborers. The fame of Jesus as a healer had spread even to this remote village, and many sick and afflicted sought help at his hands, and many were greatly benefited by his healing ministry. But in none of these cases did the Master perform a so-called miracle of healing save in that of the leper.

146:4.3 (1643.4) Late on the afternoon of the third day at Iron, as Jesus was returning from the mines, he chanced to pass through a narrow side street on his way to his lodging place. As he drew near the squalid hovel of a certain leprous man, the afflicted one, having heard of his fame as a healer, made bold to accost him as he passed his door, saying as he knelt before him: “Lord, if only you would, you could make me clean. I have heard the message of your teachers, and I would enter the kingdom if I could be made clean.” And the leper spoke in this way because among the Jews lepers were forbidden even to attend the synagogue or otherwise engage in public worship. This man really believed that he could not be received into the coming kingdom unless he could find a cure for his leprosy. And when Jesus saw him in his affliction and heard his words of clinging faith, his human heart was touched, and the divine mind was moved with compassion. As Jesus looked upon him, the man fell upon his face and worshiped. Then the Master stretched forth his hand and, touching him, said: “I will — be clean.” And immediately he was healed; the leprosy no longer afflicted him.

146:4.4 (1643.5) When Jesus had lifted the man upon his feet, he charged him: “See that you tell no man about your healing but rather go quietly about your business, showing yourself to the priest and offering those sacrifices commanded by Moses in testimony of your cleansing.” But this man did not do as Jesus had instructed him. Instead, he began to publish abroad throughout the town that Jesus had cured his leprosy, and since he was known to all the village, the people could plainly see that he had been cleansed of his disease. He did not go to the priests as Jesus had admonished him. As a result of his spreading abroad the news that Jesus had healed him, the Master was so thronged by the sick that he was forced to rise early the next day and leave the village. Although Jesus did not again enter the town, he remained two days in the outskirts near the mines, continuing to instruct the believing miners further regarding the gospel of the kingdom.

146:4.5 (1644.1) This cleansing of the leper was the first so-called miracle which Jesus had intentionally and deliberately performed up to this

tikrų raupsų atvejais.

Iš Irono jie nuvyko į Giskalą, ten praleido dvi dienas skelbdami evangeliją, o tada išvyko į Koraziną, kur praleido beveik savaitę, skelbdami gerąsias naujienas; bet Korazine karalystei didelio skaičiaus tikinčiųjų jie nesugebėjo laimėti. Nė vienoje vietoje, kur Jėzus buvo mokęs, jis nebuvo sutikęs tokio visuotinio savosios žinios atmetimo. Didžiąjai daugumai apaštalo gyvenimas Korazine buvo labai slegiantis, o Andriejui ir Abneriui iškilo didžiulių sunkumų dėl to, jog išlaikytų savo bičiulių drąsą. Ir šitaip, ramiai perėję per Kapernaumą, jie nuėjo tolyn į Madono kaimelį, kur patyrė truputį geresnę dalį. Dauguma apaštalo manė, kad jie negali sulaukti sėkmės tuose miestuose, kuriuos ką tik neseniai buvo aplankę, dėl to, kad Jėzus atkakliai reikalavo, jog, savo mokymuose ir pamokslavimuose, jie neužsimintų apie tai, kad jis yra gydytojas. Kaip jie norėjo, kad jis apvalytų kitą raupsuotąjį arba kad koku nors kitu būdu parodytų savąją galią tam, jog pritrauktų šitų žmonių dėmesį! Bet jų nuoširdus raginimas Mokytojo nesujaudino.

5. SUGRĮŽUS Į KANĄ

Apaštališkajai grupei labai pakilo nuotaika, kada Jėzus pranešė, „Rytoj mes vykstame į Kaną.“ Jie žinojo, kad Kanoje jų klausysis su prielankumu, nes Jėzus ten yra gerai žinomas. Jie gerai tvarkėsi su savuoju darbu atvedant žmones į karalystę, kada, trečiąją dieną, į Kaną atvyko žinomas Kapernaumo gyventojas, Titus, kuris iš dalies buvo tikintysis, ir kurio sūnus labai smarkiai sirgo. Jis išgirdo, kad Jėzus yra Kanoje; taigi jis išskubėjo ten, kad pasimatytų su juo. Tikintieji Kapernaume manė, kad Jėzus gali išgydyti bet kokią ligą.

Kada šitas kilmingas vyras susirado Jėzų Kanoje, tada meldė jį, kad šis paskubėtų į Kapernaumą ir išgydytų jo sergantį sūnų. Tuo metu, kada apaštalai stovėjo greta, laukdami sulaukę kvėpavimą, Jėzus, žvelgdamas į sergančiojo berniuko tėvą, tarė: „Kiek ilgai aš dar turėsiu kantrybės su jumis? Dievo galia yra tarp jūsų, bet jeigu jūs nematote ženklų ir nepastebite stebuklų, tada tikėti atsisakote.“ Bet kilmingas vyras maldavo Jėzaus, sakydamas: „Mano Viešpatie, aš tikrai tikiu, bet eikime, kol mano vaikas nenumirė, nes kai aš jį palikau, tai net ir tuomet jis buvo arti mirties.“ Ir kuomet Jėzus nulenė savo galvą, kad akimirka tyliai pamąstytų, tuomet netikėtai jis tarė, „Grįžk namo; tavo sūnus gyvens.“ Titus tikėjo Jėzaus žodžiu ir išskubėjo atgal į Kapernaumą. Ir jam begrižtant, jo tarnai išėjo į lauką jo pasitikti, sakydami, „Džiaukis, nes tavo sūnui pagerėjo—jis gyvena.“ Tada Titus jų paklausė, kurią valandą berniukas ėmė taisyti, ir kada tarnai atsakė „vakar maždaug septintą

time. And this was a case of real leprosy.

146:4.6 (1644.2) From Iron they went to Gischala, spending two days proclaiming the gospel, and then departed for Chorazin, where they spent almost a week preaching the good news; but they were unable to win many believers for the kingdom in Chorazin. In no place where Jesus had taught had he met with such a general rejection of his message. The sojourn at Chorazin was very depressing to most of the apostles, and Andrew and Abner had much difficulty in upholding the courage of their associates. And so, passing quietly through Capernaum, they went on to the village of Madon, where they fared little better. There prevailed in the minds of most of the apostles the idea that their failure to meet with success in these towns so recently visited was due to Jesus' insistence that they refrain, in their teaching and preaching, from referring to him as a healer. How they wished he would cleanse another leper or in some other manner so manifest his power as to attract the attention of the people! But the Master was unmoved by their earnest urging.

5. BACK IN CANA

146:5.1 (1644.3) The apostolic party was greatly cheered when Jesus announced, "Tomorrow we go to Cana." They knew they would have a sympathetic hearing at Cana, for Jesus was well known there. They were doing well with their work of bringing people into the kingdom when, on the third day, there arrived in Cana a certain prominent citizen of Capernaum, Titus, who was a partial believer, and whose son was critically ill. He heard that Jesus was at Cana; so he hastened over to see him. The believers at Capernaum thought Jesus could heal any sickness.

146:5.2 (1644.4) When this nobleman had located Jesus in Cana, he besought him to hurry over to Capernaum and heal his afflicted son. While the apostles stood by in breathless expectancy, Jesus, looking at the father of the sick boy, said: "How long shall I bear with you? The power of God is in your midst, but except you see signs and behold wonders, you refuse to believe." But the nobleman pleaded with Jesus, saying: "My Lord, I do believe, but come ere my child perishes, for when I left him he was even then at the point of death." And when Jesus had bowed his head a moment in silent meditation, he suddenly spoke, "Return to your home; your son will live." Titus believed the word of Jesus and hastened back to Capernaum. And as he was returning, his servants came out to meet him, saying, "Rejoice, for your son is improved — he lives." Then Titus inquired of them at what hour the boy began to mend, and when the servants answered "yesterday about the seventh hour the fever left

valandą karštinė jį paliko," tada tėvas prisiminė, jog būtent maždaug tą valandą Jėzus tarė, "Tavo sūnus gyvens." Ir Titus nuo to laiko tikėjo iš visos širdies, ir visa jo šeima taip pat tikėjo. Šitas sūnus tapo karalystės galingu tarnu, o vėliau paaukojo savąją gyvybę su tais, kurie kentėjo Romoje. Nors visi Tito namiškiai, jų draugai, ir net apaštalai šitą epizodą laikė stebuklu, bet tai nebuvo stebuklas. Bent jau tai nebuvo toks stebuklas, kuris išgydė fizinę ligą. Tai buvo tikrai išankstinio žinojimo, susijusio su natūralaus dėsno eiga, atvejis, tiesiog tokios žinios, kuriomis Jėzus dažnai pasinaudodavo po savojo krikšto.

Vėl Jėzus buvo priverstas išsiskubinti tolyn iš Kanos dėl nederamo dėmesio, kurį pritraukė šitos rūšies atvejis, lydėjęs jo tarnavimą šitame miestelyje. Miestelio gyventojai prisiminė tą vandenį ir vyną, ir dabar, kada jis, buvo manoma, išgydė kilmingo žmogaus sūnų per tokį didžiulį atstumą, tai jie atėjo pas jį ne tik su sergančiais ir kenčiančiais, bet taip pat atsiuntė ir pasiuntinius, prašančius, kad sergančiuosius jis išgydytų per atstumą. Ir kada Jėzus pamatė, jog visos apylinkės buvo jaudrintos, tada jis tarė, "Eikime į Nainą."

6. NAINAS IR NAŠLĖS SŪNUS

Šitie žmonės tikėjo į ženklus; jie buvo stebuklų ieškanti karta. Iki šito laiko centrinės ir pietinės Galilėjos žmonės apie Jėzų ir jo asmeninę tarnystę ėmė galvoti kaip apie stebuklingą. Dešimtys, šimtai, nuoširdžių žmonių, kenčiančių grynai nuo nervinių sutrikimų ir prislėgtų dėl emocinių sutrikimų, ateidavo pas Jėzų, ir tada, sugrįžę namo, savo draugams pasakydavo, kad juos pagydė Jėzus. Ir šitokius protinio išgijimo atvejus šitie neišmanantys ir naiviai mąstantys žmonės laikė fiziniu išgijimu, stebuklingu pasveikimu.

Kada Jėzus stengėsi išvykti iš Kanos ir eiti į Nainą, tada didžiulė tikičiųjų minia ir daug smalsuolių sekė jam iš paskos. Jie turėjo polinkį stebėti stebuklus ir neįprastus dalykus, ir jie nebuvo apvilti. Jėzui ir jo apaštalams artinantis prie miesto vartų, jie sutiko laidotuvių procesiją, einančią į netoli esančias kapines, nešančią motinos našlės iš Naino vienintelį sūnų. Šita moteris buvo labai gerbiama, ir pusė miestelio ėjo paskui nešikus, nešančius neštuvus su šituo tariamai mirusiu berniuku. Kada laidotuvių procesija priėjo prie Jėzaus ir jo pasekėjų, tada našlė ir jos draugai atpažino Mokytoją ir ėmė jį melsti sugrąžinti sūnui gyvybę. Stebuklo laukimas jiems buvo sužadintas iki tokio aukšto laipsnio, kad jie manė, jog Jėzus gali išgydyti bet kokią žmogiškąją ligą, o kodėl gi toks gydytojas negalėtų prikelti net ir mirusiojo? Jėzus, tuo metu, kai buvo šitaip skubiai raginamas, išėjo į priekį ir, pakėlęs

him," the father recalled that it was about that hour when Jesus had said, "Your son will live." And Titus henceforth believed with a whole heart, and all his family also believed. This son became a mighty minister of the kingdom and later yielded up his life with those who suffered in Rome. Though the entire household of Titus, their friends, and even the apostles regarded this episode as a miracle, it was not. At least this was not a miracle of curing physical disease. It was merely a case of preknowledge concerning the course of natural law, just such knowledge as Jesus frequently resorted to subsequent to his baptism.

^{146:5.3 (1645.1)} Again was Jesus compelled to hasten away from Cana because of the undue attention attracted by the second episode of this sort to attend his ministry in this village. The townspeople remembered the water and the wine, and now that he was supposed to have healed the nobleman's son at so great a distance, they came to him, not only bringing the sick and afflicted but also sending messengers requesting that he heal sufferers at a distance. And when Jesus saw that the whole countryside was aroused, he said, "Let us go to Nain."

6. NAIN AND THE WIDOW'S SON

^{146:6.1 (1645.2)} These people believed in signs; they were a wonder-seeking generation. By this time the people of central and southern Galilee had become miracle minded regarding Jesus and his personal ministry. Scores, hundreds, of honest persons suffering from purely nervous disorders and afflicted with emotional disturbances came into Jesus' presence and then returned home to their friends announcing that Jesus had healed them. And such cases of mental healing these ignorant and simple-minded people regarded as physical healing, miraculous cures.

^{146:6.2 (1645.3)} When Jesus sought to leave Cana and go to Nain, a great multitude of believers and many curious people followed after him. They were bent on beholding miracles and wonders, and they were not to be disappointed. As Jesus and his apostles drew near the gate of the city, they met a funeral procession on its way to the near-by cemetery, carrying the only son of a widowed mother of Nain. This woman was much respected, and half of the village followed the bearers of the bier of this supposedly dead boy. When the funeral procession had come up to Jesus and his followers, the widow and her friends recognized the Master and besought him to bring the son back to life. Their miracle expectancy was aroused to such a high pitch they thought Jesus could cure any human disease, and why could not such a healer even raise the dead? Jesus, while being thus importuned, stepped forward and,

neštuvų dangtį, patikrino berniuką. Pamatęs, kad jaunuolis iš tikrųjų nebuvo miręs, jis suvokė tą tragediją, kuriai užkirsti kelią gali jo buvimas; taigi, atsisukdamas į motiną, jis tarė: “Neverk. Tavo sūnus nėra miręs; jis miega. Jis bus tau sugrąžintas.” Ir tada, paimdamas jaunuolį už rankos, jis tarė, “Atsibusk ir kelkis.” Ir jaunuolis, kuris buvo manoma, jog yra miręs, netrukus atsisėdo ir pradėjo šnekėti, ir Jėzus pasiuntė juos atgal namo.

Jėzus stengėsi šią minią nuraminti, ir bergždžiai mėgino aiškinti, jog berniukas iš tikrųjų nebuvo miręs, kad jis iš mirusiųjų jo neprikėlė, bet tai buvo tuščias reikalas. Ta minia, kuri jam sekė iš paskos, ir visas Naino miestelis, buvo jaudrinti iki emocinio jaudulio aukščiausio laipsnio. Daugelį apėmė baimė, kitus apėmė panika, tuo tarpu dar kiti parpuolė ir ėmė melstis ir raudoti dėl savųjų nuodėmių. Ir tikrai giliai įnaktį buvo galima šurmuliuojančią minią išsklaidyti. Ir, žinoma, nepaisant Jėzaus pareiškimo, jog berniukas miręs nebuvo, kiekvienas atkakliai tvirtino, kad stebuklas buvo padarytas, kad buvo prikeltas net iš mirusiųjų. Nors Jėzus jiems sakė, jog berniukas tiesiog kietai miegojo, bet jie tą aiškino tuo, jog toks yra jo kalbėjimo būdas, ir atkreipė dėmesį į tą faktą, kad jis visada savo stebuklus su didžiulių kuklumu stengiasi paslėpti.

Tokiu būdu žinia, kad Jėzus iš mirusiųjų prikėlė našlės sūnų, pasklido po Galilėją ir pasiekė Judėją, ir daugelis tų, kurie išgirdo šią pasakojimą, juo patikėjo. Niekada Jėzus nesugebėjo priversti net ir savo apaštalų iki galo suprasti, jog našlės sūnus iš tiesų nebuvo miręs, kada jis paliepė jam atsibusti ir keltis. Bet jis tikrai pakankamai juos paveikė, kad vėliau tai nepatektų į jokių užrašų, išskyrus Luko užrašus, kuris užrašė taip, kaip tas epizodas jam buvo atpasakotas. Ir vėl iš tiesų Jėzų kaip gydytoją tiek apgulė, kad jis anksti kitą dieną išvyko į Endorą.

7. ENDOR

Endore Jėzus kelias dienas išvengė šurmuliuojančios minios, beieškančios fizinio išgyjimo. Per jų gyvenimo laiką šitoje vietoje Mokytojas mokymo tikslu apaštalamis papasakojo Karaliaus Sauliaus ir Endoro burtininko istoriją. Jėzus savo apaštalamis paaiškino paprastai, jog nuklydusios ir maištaujančios tarpinės būtybės, kurios dažnai apsimesdavo tariamomis mirusiųjų vėlėmis, netrukus bus kontroliuojamos taip, kad šitų keistų dalykų daugiau daryti nebegalėtų. Savo pasekėjams jis sakė, jog kada jis bus sugrįžęs pas Tėvą, ir kada jie bus išlieję savo dvasią visiems materialiams kūnams, tada tokios pusiaudvasinės būtybės—vadinamosios nešvarios dvasios—daugiau nebegalės apsėsti silpnapročių ir piktavalių žmonių.

raising the covering of the bier, examined the boy. Discovering that the young man was not really dead, he perceived the tragedy which his presence could avert; so, turning to the mother, he said: “Weep not. Your son is not dead; he sleeps. He will be restored to you.” And then, taking the young man by the hand, he said, “Awake and arise.” And the youth who was supposed to be dead presently sat up and began to speak, and Jesus sent them back to their homes.

146:6.3 (1645.4) Jesus endeavored to calm the multitude and vainly tried to explain that the lad was not really dead, that he had not brought him back from the grave, but it was useless. The multitude which followed him, and the whole village of Nain, were aroused to the highest pitch of emotional frenzy. Fear seized many, panic others, while still others fell to praying and wailing over their sins. And it was not until long after nightfall that the clamoring multitude could be dispersed. And, of course, notwithstanding Jesus' statement that the boy was not dead, everyone insisted that a miracle had been wrought, even the dead raised. Although Jesus told them the boy was merely in a deep sleep, they explained that that was the manner of his speaking and called attention to the fact that he always in great modesty tried to hide his miracles.

146:6.4 (1646.1) So the word went abroad throughout Galilee and into Judea that Jesus had raised the widow's son from the dead, and many who heard this report believed it. Never was Jesus able to make even all his apostles fully understand that the widow's son was not really dead when he bade him awake and arise. But he did impress them sufficiently to keep it out of all subsequent records except that of Luke, who recorded it as the episode had been related to him. And again was Jesus so besieged as a physician that he departed early the next day for Endor.

7. AT ENDOR

146:7.1 (1646.2) At Endor Jesus escaped for a few days from the clamoring multitudes in quest of physical healing. During their sojourn at this place the Master recounted for the instruction of the apostles the story of King Saul and the witch of Endor. Jesus plainly told his apostles that the stray and rebellious midwayers who had oftentimes impersonated the supposed spirits of the dead would soon be brought under control so that they could no more do these strange things. He told his followers that, after he returned to the Father, and after they had poured out their spirit upon all flesh, no more could such semispirit beings — so-called unclean spirits — possess the feeble- and evil-minded among mortals.

Jėzus savo apaštalams toliau aiškino, jog išėjusiųjų mirusiųjų žmogiškųjų būtybių dvasios į savo kilmės pasaulį nebesugrįžta, kad bendrautų su savo gyvaisiais bičiuliais. Tikrai pasibaigus tokios dieviškosios tvarkos amžiui, būtų įmanoma mirtingojo žmogaus besivystančiai dvasiai sugrįžti į žemę, ir tuomet tikrai išimtiniais atvejais ir kaip tos planetos dvasinės administracijos nariui.

Kai jie pailsėjo dvi dienas, tuomet Jėzus savo apaštalams tarė: “Rytoj grįžkime į Kapernaumą, kad lauktume ir mokykime tol, kol apylinkės nusiramins. Namie iki šito meto jie bus iš dalies atsipeikėję po šitokio pobūdžio susijaudinimo.”

146:7.2 (1646.3) Jesus further explained to his apostles that the spirits of departed human beings do not come back to the world of their origin to communicate with their living fellows. Only after the passing of a dispensational age would it be possible for the advancing spirit of mortal man to return to earth and then only in exceptional cases and as a part of the spiritual administration of the planet.

146:7.3 (1646.4) When they had rested two days, Jesus said to his apostles: “On the morrow let us return to Capernaum to tarry and teach while the countryside quiets down. At home they will have by this time partly recovered from this sort of excitement.”

147 Dokumentas. Tarpinis apsilankymas Jeruzalėje

⇨ 146

URANTIJOS KNYGA

148 ⇨

IV DALIS. JĖZAUS GYVENIMAS IR MOKYMAI

147 DOKUMENTAS. TARPINIS APSILANKYMAS JERUZALĖJE

Skyrius

ĮVADAS

1. Centuriono tarnas
2. Kelionė į Jeruzalę
3. Prie Betsaidos tvenkinio
4. Gyvenimo taisyklė
5. Apsilankymas pas fariziejų Simoną
6. Grįžtant į Kapernaumą
7. Sugrįžus į Kapernaumą
8. Dvasinio gėrio šventė

PAPER 147 THE INTERLUDE VISIT TO JERUSALEM

SECTIONS

Introduction

1. The Centurion's Servant
2. The Journey to Jerusalem
3. At the Pool of Bethesda
4. The Rule of Living
5. Visiting Simon the Pharisee
6. Returning to Capernaum
7. Back in Capernaum
8. The Feast of Spiritual Goodness

ĮVADAS

JĖZUS ir apaštalai į Kapernaumą atvyko trečiadienį, kovo 17-ąją, ir dvi savaites praleido Betsaidos būstinėje prieš tai, kada išvyko į Jeruzalę. Per šitas dvi savaites apaštalai žmones mokė ant jūros kranto, tuo tarpu Jėzus daug laiko praleido vienas, kalnuose, tvarkydamas Tėvo reikalus. Per šitą laikotarpį Jėzus, lydimas Jokūbo ir Jono Zabediejaus, du kartus slapta nukeliavo į Tiberiją, kur jie susitiko su tikinčiaisiais ir juos mokė karalystės evangelijos.

Daugelis iš Erodo namiškių tikėjo į Jėzų ir lankėsi šituose susirinkimuose. Būtent šitų Erodo oficialiosios šeimos tikinčiųjų narių įtaka ir padėjo sumažinti tą valdovo priešišumą Jėzui. Šitie tikintieji Tiberijoje Erodui iki galo paaiškino, jog toji „karalystė“, kurią skelbia Jėzus, yra dvasinės prigimties, o ne politinė institucija. Erodas buvo linkęs patikėti savo paties namiškiais ir dėl to neleido sau per daug nerimauti dėl toli plintančių pranešimų apie Jėzaus mokymą ir gydymą. Jis neturėjo jokių prieštaravimų dėl Jėzaus kaip

INTRODUCTION

147:0.1 (1647.1) JESUS and the apostles arrived in Capernaum on Wednesday, March 17, and spent two weeks at the Bethsaida headquarters before they departed for Jerusalem. These two weeks the apostles taught the people by the seaside while Jesus spent much time alone in the hills about his Father's business. During this period Jesus, accompanied by James and John Zebedee, made two secret trips to Tiberias, where they met with the believers and instructed them in the gospel of the kingdom.

147:0.2 (1647.2) Many of the household of Herod believed in Jesus and attended these meetings. It was the influence of these believers among Herod's official family that had helped to lessen that ruler's enmity toward Jesus. These believers at Tiberias had fully explained to Herod that the "kingdom" which Jesus proclaimed was spiritual in nature and not a political venture. Herod rather believed these members of his own household and therefore did not permit himself to become unduly alarmed by the spreading abroad of the

gydytojo ar religinio mokytojo veiklos. Nepaisant daugelio Erodo patarėjų, ir net paties Erodo, palankaus požiūrio, egzistavo grupė jo pavaldinių, kurie buvo taip paveikti religinių vadovų Jeruzalėje, kad jie liko aršūs ir grėsmingi Jėzaus ir apaštalų priešai ir, vėliau, daug prisidėjo prie to, kad trukdytų jų viešajai veiklai. Jėzui didžiausią pavojų kėlė Jeruzalės religiniai vadovai, o ne Erodas. Ir būtent dėl šitos pačios priežasties Jėzus ir apaštalai tiek daug laiko praleido ir didžiausią savo viešojo pamokslavimo dalį atliko Galilėjoje, o ne Jeruzalėje ir ne Judėjoje.

reports concerning Jesus' teaching and healing. He had no objections to Jesus' work as a healer or religious teacher. Notwithstanding the favorable attitude of many of Herod's advisers, and even of Herod himself, there existed a group of his subordinates who were so influenced by the religious leaders at Jerusalem that they remained bitter and threatening enemies of Jesus and the apostles and, later on, did much to hamper their public activities. The greatest danger to Jesus lay in the Jerusalem religious leaders and not in Herod. And it was for this very reason that Jesus and the apostles spent so much time and did most of their public preaching in Galilee rather than at Jerusalem and in Judea.

1. CENTURIONO TARNAS

Dieną, prieš jiems susiruošiant išvykti į Jeruzalę į Perėjimo šventę, Mangus, Romėnų sargybos, dislokuotos Kapernaume, centurionas arba kapitonas, atėjo pas sinagogos valdytojus, sakdamas: "Mano ištikimas pasiuntinys serga ir miršta. Ar jūs, dėl to, nenuieitumėte pas Jėzų mano vardu ir nepaprašytumėte jo išgydyti mano tarną?" Romėnų kapitonas šitaip pasielgė, nes jis manė, jog žydų vadovai Jėzui turės didesnę poveikį. Tokiu būdu senoliai nuėjo pas Jėzų, ir jų atstovas prašė: "Mokytojau, mes nuoširdžiai prašome tavęs nueiti į Kapernaumą ir išgelbėti Romėnų centuriono, kuris yra vertas tavojo dėmesio, nes jis myli mūsų naciją ir net mums pastatė šitą pačią sinagogą, kurioje tu tiek daug kartų kalbėjai, mylimiausią pasiuntinį."

Ir kada Jėzus juos išklausė, tada jis tarė, "Aš tikrai eisiu su jumis." Ir kada jis nuėjo su jais į centuriono namus ir prieš jiems įeinant į jo kiemą, romėnų kareivis pasiuntė į lauką savo draugus, kad pasveikintų Jėzų, pamokęs juos sakyti: "Viešpatie, nesivargink dėl to, kad įžengtumei į mano namus, nes aš nesu vertas to, jog tu turėtum įeiti po manuoju stogu. Taip pat aš nemanau, jog esu pats vertas to, kad ateičiau pas tave; dėl to aš pasiunčiau tavo paties tautos senolius. Bet aš žinau, jog tu gali pasakyti žodį iš ten, kur stovi, ir manasis tarnas bus išgydytas. Kadangi aš pats esu pavaldus kitiems, o ir aš turiu kareivių, pavaldžių man, ir aš pasakau šitam eik, ir jis eina; kitam sakau ateik, ir jis ateina, o savo tarnams sakau padaryk šitą ar padaryk tą, ir jie tą padaro."

Ir kada Jėzus išgirdo šituos žodžius, tada jis atsisuko į savo apaštalus ir į tuos, kurie buvo su jais, ir tarė: "Aš žaviuosi šio pagonio tikėjimu. Tikrai, tikrai, sakau aš jums, nesuradau tokio didžiulio įtikėjimo, ne, net ir Izraelyje." Jėzus, nusišukdamas nuo namo, tarė, "Eikime iš čia." O centuriono draugai įėjo į namą ir papasakojo

1. THE CENTURION'S SERVANT

147:1.1 (1647.3) On the day before they made ready to go to Jerusalem for the feast of the Passover, Mangus, a centurion, or captain, of the Roman guard stationed at Capernaum, came to the rulers of the synagogue, saying: "My faithful orderly is sick and at the point of death. Would you, therefore, go to Jesus in my behalf and beseech him to heal my servant?" The Roman captain did this because he thought the Jewish leaders would have more influence with Jesus. So the elders went to see Jesus and their spokesman said: "Teacher, we earnestly request you to go over to Capernaum and save the favorite servant of the Roman centurion, who is worthy of your notice because he loves our nation and even built us the very synagogue wherein you have so many times spoken."

147:1.2 (1647.4) And when Jesus had heard them, he said, "I will go with you." And as he went with them over to the centurion's house, and before they had entered his yard, the Roman soldier sent his friends out to greet Jesus, instructing them to say: "Lord, trouble not yourself to enter my house, for I am not worthy that you should come under my roof. Neither did I think myself worthy to come to you; wherefore I sent the elders of your own people. But I know that you can speak the word where you stand and my servant will be healed. For I am myself under the orders of others, and I have soldiers under me, and I say to this one go, and he goes; to another come, and he comes, and to my servants do this or do that, and they do it."

147:1.3 (1648.1) And when Jesus heard these words, he turned and said to his apostles and those who were with them: "I marvel at the belief of the gentile. Verily, verily, I say to you, I have not found so great faith, no, not in Israel." Jesus, turning from the house, said, "Let us go hence." And the friends of the centurion went into the house and

Mangui, ką buvo sakęs Jėzus. Ir nuo tos valandos tarnas ėmė taisytis ir galiausiai jam grįžo normali sveikata ir darbingumas.

Bet mes niekada nesužinojome, tiesiog kas gi tuo atveju atsitiko. Paprasčiausia yra toks įrašas, o dėl to, ar nematomos būtybės išgydė ar ne centuriono tarną, tiems, kurie lydėjo Jėzų, nebuvo atskleista. Mes tikrai žinome faktą, jog tarnas visiškai pasveiko.

told Mangus what Jesus had said. And from that hour the servant began to mend and was eventually restored to his normal health and usefulness.

147:1.4 (1648.2) But we never knew just what happened on this occasion. This is simply the record, and as to whether or not invisible beings ministered healing to the centurion's servant, was not revealed to those who accompanied Jesus. We only know of the fact of the servant's complete recovery.

2. KELIONĖ Į JERUZALĘ

Ankstyvą antradienio rytą, kovo 30-ąją, Jėzus ir apaštališkoji grupė pradėjo savo kelionę į Jeruzalę, į Perėjimo šventę, eidami Jordano upės slėnio maršrutu. Jie atvyko penktadienio popietę, balandžio 2-ąją, ir savo būstinę įkūrė, kaip įprasta, Betanėje. Eidami per Jerichą, jie stabtelėjo pailsėti, tuo tarpu Judas dalį jų bendrų pinigų kaip indėlį įnešė į savosios šeimos vieno draugo banką. Tai buvo pirmas kartas, kada Judas turėjo pinigų perteklių, ir šitas indėlis buvo paliktas neliečiamas tol, kol jie vėl ėjo per Jerichą, per savo paskutinę ir kupiną įvykių kelionę į Jeruzalę tiesiog prieš pat Jėzaus teismą ir mirtį.

Šios grupės kelionė į Jeruzalę buvo pilna įvykių, bet jiems nespėjus įsikurti Betanėje, ėmė rinktis iš arti ir toli tie, kurie ieškojo išgydymo savo kūnams, paguodos savo sunerimusiesiems protams, ir išgelbėjimo savo sieloms, tiek daug, kad Jėzus turėjo mažai laiko poilsiui. Todėl jie pasistatė palapines Getsemanėje, ir Mokytojas vaikščiodavo ten ir atgal iš Betanės į Getsemanę, kad išvengtų minių, kurios taip nuolat užplūsdavo jį. Apaštališkoji grupė praleido beveik tris savaites Jeruzalėje, bet Jėzus liepė jiems nepamokslauti viešai, mokyti tiktai privačiai ir dirbti asmeniškai.

Betanėje jie ramiai atšventė Perėjimo šventę. Ir tai buvo pirmas kartas, kada Jėzus ir visi dvylika valgė Perėjimo šventės bekravį maistą. Jono apaštalai Perėjimo šventės maisto su Jėzumi ir jo apaštalais nevalgė; šią šventę jie pažymėjo kartu su Abneriu ir didele dalimi pirmųjų tikinčiųjų į Jono skelbimą. Tai buvo antroji Perėjimo šventė, kurią Jėzus šventė su savo apaštalais Jeruzalėje.

Kada Jėzus ir šie dvylika išvyko į Kapernaumą, tada Jono apaštalai drauge su jais nesugrįžo. Abnerio nurodymu jie pasiliko Jeruzalėje ir jos apylinkėse, ramiai dirbdami, kad būtų plečiama karalystė, tuo tarpu Jėzus ir šie dvylika sugrįžo dirbti į Galilėją. Niekada daugiau šitas dvidešimt ketvertukas nesuėjo draugėn tol,

2. THE JOURNEY TO JERUSALEM

147:2.1 (1648.3) Early on the morning of Tuesday, March 30, Jesus and the apostolic party started on their journey to Jerusalem for the Passover, going by the route of the Jordan valley. They arrived on the afternoon of Friday, April 2, and established their headquarters, as usual, at Bethany. Passing through Jericho, they paused to rest while Judas made a deposit of some of their common funds in the bank of a friend of his family. This was the first time Judas had carried a surplus of money, and this deposit was left undisturbed until they passed through Jericho again when on that last and eventful journey to Jerusalem just before the trial and death of Jesus.

147:2.2 (1648.4) The party had an uneventful trip to Jerusalem, but they had hardly got themselves settled at Bethany when from near and far those seeking healing for their bodies, comfort for troubled minds, and salvation for their souls, began to congregate, so much so that Jesus had little time for rest. Therefore they pitched tents at Gethsemane, and the Master would go back and forth from Bethany to Gethsemane to avoid the crowds which so constantly thronged him. The apostolic party spent almost three weeks at Jerusalem, but Jesus enjoined them to do no public preaching, only private teaching and personal work.

147:2.3 (1648.5) At Bethany they quietly celebrated the Passover. And this was the first time that Jesus and all of the twelve partook of the bloodless Passover feast. The apostles of John did not eat the Passover with Jesus and his apostles; they celebrated the feast with Abner and many of the early believers in John's preaching. This was the second Passover Jesus had observed with his apostles in Jerusalem.

147:2.4 (1648.6) When Jesus and the twelve departed for Capernaum, the apostles of John did not return with them. Under the direction of Abner they remained in Jerusalem and the surrounding country, quietly laboring for the extension of the kingdom, while Jesus and the twelve returned to work in Galilee. Never again were the twenty-four

kol buvo likę nedaug laiko iki septyniasdešimties evangelininkų paskyrimo ir išsiuntimo. Bet abi grupės bendradarbiavo, ir, nežiūrint jų nuomonių skirtumų, vyravo geriausi jausmai.

all together until a short time before the commissioning and sending forth of the seventy evangelists. But the two groups were co-operative, and notwithstanding their differences of opinion, the best of feelings prevailed.

3. PRIE BETSAIDOS TVENKINIO

Antrojo Sabato Jeruzalėje popietę, kada Mokytojas ir apaštalai rengėsi dalyvauti pamaldose šventykloje, Jonas tarė Jėzui, “Eik su manimi, aš tau tikrai kažką parodysiu.” Jonas išsivedė Jėzų už miesto per vienus iš Jeruzalės vartų ir nusivedė prie vandens tvenkinio, vadinamo Betesda. Šitą tvenkinį supo statinys su penkais dengtais prieangiais, po kuriais laukė didžiulė kenčiančiųjų grupė, ieškodama išgyjimo. Tai buvo karštas šaltinis, kurio rusvo atspalvio vanduo ištrykdavo nereguliariais intervalais dėl dujų susikaupimo uolų kiaurymėse po tvenkinį. Daugelis tikėjo, kad šitas periodiškai šiltų vandenių kunkuliavimas yra dėl viršgamtinės įtakos, ir buvo toks liaudiškas tikėjimas, jog pirmas žmogus, įžengęs į tą vandenį po tokio ištryškimo, bus išgydytas, kad ir kuo besirgtų.

Apaštalai buvo kažkiek sunerimę dėl tų apribojimų, kuriuos įvedė Jėzus, o Jonas, jauniausias iš šio dvyliktuko, dėl šito suvaržymo buvo ypač neramus. Jis atsivedė Jėzų prie tvenkinio, manydamas, jog susirinkusių kenčiančiųjų vaizdas sukels Mokytojui tokią užuojautą, kad jis bus sujaudintas tiek, jog padarys išgydymo stebuklą, ir šituo visa Jeruzalė bus pritrenkta ir netrukus bus laimėta, jog imtų tikėti į karalystės evangeliją. Tarė Jonas Jėzui: “Mokytojau, matai visus šituos kenčiančiuosius; ar nieko nėra, ką mes galėtume jiems padaryti?” Ir Jėzus atsakė: “Jonai, kodėl gi tu mane gundai, kad aš nusigrėžčiau nuo to kelio, kurį aš pasirinkau? Kodėl gi tu ir toliau trokšti, kad stebuklą darymas ir sergančiųjų gydymas pakeistų amžinosios tiesos evangelijos skelbimą? Mano sūnau, aš neturiu daryti to, ko tu trokšti, bet surink draugėn šiuos sergančius ir kenčiančius, kad aš jiems galėčiau tarti nuotaiką pakeliančius ir amžinosios paguodos žodžius.”

Kalbėdamas tiems, kurie susirinko, Jėzus pasakė: “Daugelis iš jūsų, sergantys ir kenčiantys, esate čia dėl savo ilgamečio klaidingo gyvenimo. Vieni kenčiate nuo laiko nelaimingų atsitikimų, kiti dėl savo protėvių klaidų, tuo tarpu dar kiti kovojate, kadangi jus spaudžia jūsų žemiškosios egzistencijos netobulų sąlygų kliuviniai. Bet manasis Tėvas dirba, ir aš tikrai noriu dirbti, kad jūsų žemiškoji padėtis pagerėtų, bet ypač, kad būtų užtikrintas jūsų amžinasis gyvenimas. Nė vienas iš mūsų negalime padaryti daug dėl to, kad pakeistume gyvenimo sunkumus, tol, kol

3. AT THE POOL OF BETHESDA

147:3.1 (1649.1) The afternoon of the second Sabbath in Jerusalem, as the Master and the apostles were about to participate in the temple services, John said to Jesus, “Come with me, I would show you something.” John conducted Jesus out through one of the Jerusalem gates to a pool of water called Bethesda. Surrounding this pool was a structure of five porches under which a large group of sufferers lingered in quest of healing. This was a hot spring whose reddish-tinged water would bubble up at irregular intervals because of gas accumulations in the rock caverns underneath the pool. This periodic disturbance of the warm waters was believed by many to be due to supernatural influences, and it was a popular belief that the first person who entered the water after such a disturbance would be healed of whatever infirmity he had.

147:3.2 (1649.2) The apostles were somewhat restless under the restrictions imposed by Jesus, and John, the youngest of the twelve, was especially restive under this restraint. He had brought Jesus to the pool thinking that the sight of the assembled sufferers would make such an appeal to the Master’s compassion that he would be moved to perform a miracle of healing, and thereby would all Jerusalem be astounded and presently be won to believe in the gospel of the kingdom. Said John to Jesus: “Master, see all of these suffering ones; is there nothing we can do for them?” And Jesus replied: “John, why would you tempt me to turn aside from the way I have chosen? Why do you go on desiring to substitute the working of wonders and the healing of the sick for the proclamation of the gospel of eternal truth? My son, I may not do that which you desire, but gather together these sick and afflicted that I may speak words of good cheer and eternal comfort to them.”

147:3.3 (1649.3) In speaking to those assembled, Jesus said: “Many of you are here, sick and afflicted, because of your many years of wrong living. Some suffer from the accidents of time, others as a result of the mistakes of their forebears, while some of you struggle under the handicaps of the imperfect conditions of your temporal existence. But my Father works, and I would work, to improve your earthly state but more especially to insure your eternal estate. None of us can do much to change the difficulties of life unless we discover the Father in heaven so wills.

neatrasime, jog šito nori Tėvas danguje. Pagaliau, mes visi esame įpareigoti vykdyti Amžinojo valią. Jeigu jus visus būtų galima išgydyti nuo jūsų fizinių negalavimų, tai jūs iš tikrųjų stebėtumėtės, bet būtų net ir didingiau, kad jūs būtumėte apvalyti nuo bet kokios dvasinės ligos ir išgydyti nuo visų moralinių ligų. Jūs visi esate Dievo vaikai; jūs esate dangiškojo Tėvo sūnūs. Laiko pančiai gali atrodyti, jog sukelia jums kančią, bet amžinybės Dievas jus myli. Ir kada tikrai ateis teismo metas, tada nebijokite, jūs visi tikrai patirsite, ne tik teisingumą, bet ir didžiulį gailingumą. Tikrai, tikrai, sakau aš jums: Tas, kuris išgirsta karalystės evangeliją ir tiki į šią mokymą apie sūnystę su Dievu, turi amžinąjį gyvenimą; tokie tikintieji tikrai jau eina nuo teismo ir mirties į šviesą ir gyvenimą. Ir artinasi toji valanda, kada net ir tie, kurie yra kapuose, tikrai išgirs prisikėlimo balsą.”

Ir daugelis iš tų, kurie klausėsi, patikėjo karalystės evangeliją. Kai kurie iš nesveikųjų buvo tiek įkvėpti ir dvasiškai atgaivinti, jog ėmė skelbti, kad juos taip pat išgydė ir nuo fizinių negalavimų.

Vienas vyras, kuris daugelį metų buvo prislėgtas ir rimtai kentėjo dėl savo sutrikusio proto negalavimų, džiaugėsi dėl Jėzaus žodžių ir, pasiėmęs savo gultą, nuėjo namo, nors ir buvo Sabato diena. Šitas negaluojuantis vyras visus šiuos metus laukė, kad jam padės *kažkas*; jis buvo tokia savo paties bejėgiškumo jausmo auka, kad jam niekada ir mintis nekilo padėti sau pačiam, o pasirodė, jog tam, kad pasveiktų jam tereikėjo padaryti vienintelį dalyką—pasiimti savo gultą ir nueiti.

Tada Jėzus tarė Jonui: “Eime iš čia, kol pas mus neatėjo vyriausieji šventikai ir raštininkai ir neapkaltingai, kad mes šitiems kenčiantiesiems kalbėjome žodžius apie gyvenimą.” Ir jie sugrįžo į šventyklą, kad prisijungtų prie savo bičiulių, ir netrukus jie visi išėjo praleisti naktį Betanėje. Bet apie šią savo paties ir Jėzaus apsilankymą prie Betesdos tvenkinio šią Sabato popietę Jonas niekada nepapasakojo kitiems apaštalams.

4. GYVENIMO TAISYKLĖ

Tos pačios Sabato dienos vakarą, Betanėje, kada Jėzus, šie dvylika, ir grupė tikinčiųjų buvo susibūrę aplink laužą Lozorius sode, Nathanielius paklausė Jėzaus: “Mokytoja, nors tu mus mokei senosios gyvenimo taisyklės teigiamos versijos, mus mokydamas, kad mes kitiems darytume tai, ko norėtume, jog kiti darytų mums, bet aš ne iki galo suprantu, kaip gi mes galime visada laikytis tokio paliepimo. Leisk man pailiuoti savąjį prieštaravimą pateikiant gašlaus vyro pavyzdį, kuris šitaip nedorai žvelgia į savo būsimą partnerę nuodėmėje. Kaip gi mes galime mokyti, jog šitas

After all, we are all beholden to do the will of the Eternal. If you could all be healed of your physical afflictions, you would indeed marvel, but it is even greater that you should be cleansed of all spiritual disease and find yourselves healed of all moral infirmities. You are all God's children; you are the sons of the heavenly Father. The bonds of time may seem to afflict you, but the God of eternity loves you. And when the time of judgment shall come, fear not, you shall all find, not only justice, but an abundance of mercy. Verily, verily, I say to you: He who hears the gospel of the kingdom and believes in this teaching of sonship with God, has eternal life; already are such believers passing from judgment and death to light and life. And the hour is coming in which even those who are in the tombs shall hear the voice of the resurrection.”

147:3.4 (1649.4) And many of those who heard believed the gospel of the kingdom. Some of the afflicted were so inspired and spiritually revived that they went about proclaiming that they had also been cured of their physical ailments.

147:3.5 (1649.5) One man who had been many years downcast and grievously afflicted by the infirmities of his troubled mind, rejoiced at Jesus' words and, picking up his bed, went forth to his home, even though it was the Sabbath day. This afflicted man had waited all these years for *somebody* to help him; he was such a victim of the feeling of his own helplessness that he had never once entertained the idea of helping himself which proved to be the one thing he had to do in order to effect recovery — take up his bed and walk.

147:3.6 (1650.1) Then said Jesus to John: “Let us depart ere the chief priests and the scribes come upon us and take offense that we spoke words of life to these afflicted ones.” And they returned to the temple to join their companions, and presently all of them departed to spend the night at Bethany. But John never told the other apostles of this visit of himself and Jesus to the pool of Bethesda on this Sabbath afternoon.

4. THE RULE OF LIVING

147:4.1 (1650.2) On the evening of this same Sabbath day, at Bethany, while Jesus, the twelve, and a group of believers were assembled about the fire in Lazarus's garden, Nathaniel asked Jesus this question: “Master, although you have taught us the positive version of the old rule of life, instructing us that we should do to others as we wish them to do to us, I do not fully discern how we can always abide by such an injunction. Let me illustrate my contention by citing the example of a lustful man who thus wickedly looks upon his intended consort in sin. How can we teach that this evil-intending

blogą ketinimą turintis vyras kitiems turėtų daryti tai, ko jis norėtų, kad kiti darytų jam?”

Kada Jėzus iš klausė Natanieliaus klausimą, tada jis tuoj pat atsistojo, ir, rodydamas pirštu į apaštalą, tarė: “Natanieli, Natanieli! Kokio pobūdžio mąstymas sukasi tavojoje širdyje? Argi tu negavai mano mokymų, kaip tas, kuris yra gimęs iš dvasios? Argi jūs tiesos neišgirstate kaip išminties ir dvasinio supratingumo vyrai? Kada aš įspėjau jus daryti kitiems tai, ko jūs norėtumėte, kad kiti darytų jums, tada aš kalbėjau žmonėms, turintiems aukštus idealus, o ne tiems, kurie turės pagundą manąjį mokymą iškreipti į leidimą tam, jog būtų skatinamas blogio darymas.”

Kada Mokytojas baigė kalbėti, Natanielius atsistojo ir tarė: “Bet, Mokytojau, tu neturėtum galvoti, jog aš pritariu tokiame tavojo mokymo aiškinimui. Aš paklausiau šį klausimą dėl to, jog manau, kad daug tokių žmonių galėtų šitaip klaidingai spręsti apie tavo įspėjimą, ir aš tikėjau, jog tu suteiksi mums tolimesnį mokymą, susijusį su šiais reikalais.” Ir kada Natanielius atsisėdė, tada Jėzus aiškino toliau: “Aš gerai žinau, Natanieliau, jog mintyse tu nepritari nė vienai tokiui blogio minčiai, bet esu nusivylęs dėl to, kad mano paprastiems mokymams, nurodymams, kuriuos reikia jums perteikti žmogiškąja kalba ir taip, kaip turi kalbėti žmonės, jums visiems taip dažnai nepasiseka suteikti tikrai dvasinio interpretavimo. Dabar leiskite man jus pamokyti apie šiuos skirtingus prasmės lygius, kurie yra suteikiami šitos gyvenimo taisyklės aiškinimui, šitam perspėjimui ‘darykite kitiems tai, ko norėtumėte, kad kiti darytų jums’:

“1. *Materialaus kūno lygis*. Tokį grynai savanaudišką ir gašlų aiškinimą galėtų gerai pademonstruoti tavojo klausimo prielaida.

“2. *Jausmų lygis*. Šitoji sfera yra vienu lygiu aukštesnė už materialaus kūno lygį, ir rodo, kad užuojauta ir gailestis praplėstų tai, kaip šitą gyvenimo taisyklę aiškina žmogus.

“3. *Proto lygis*. Dabar pradeda veikti proto samprotavimas ir patyrimo išmintis. Gera nuovoka diktuoja, jog tokia gyvenimo taisyklė turėtų būti aiškinama taip, kad atitiktų aukščiausią idealizmą, kurį įkūnija gili savigarbos kilnumas.

“4. *Broliškos meilės lygis*. Dar aukščiau yra atrandamas nesavanaudiško atsidavimo savo bičiulių gerovei lygis. Šitoje nuoširdžios visuomeninės tarnystės, išaugančios iš Dievo tėvystės sąmonės ir dėl to atsirandančio žmogaus brolystės suvokimo, sferoje yra atrandamas šitos pagrindinės gyvenimo taisyklės naujas ir nepalyginamai gražesnis aiškinimas.

“5. *Moralinis lygis*. Ir kada jūs pasieksite

man should do to others as he would they should do to him?”

147:4.2 (1650.3) When Jesus heard Nathaniel's question, he immediately stood upon his feet and, pointing his finger at the apostle, said: “Nathaniel, Nathaniel! What manner of thinking is going on in your heart? Do you not receive my teachings as one who has been born of the spirit? Do you not hear the truth as men of wisdom and spiritual understanding? When I admonished you to do to others as you would have them do to you, I spoke to men of high ideals, not to those who would be tempted to distort my teaching into a license for the encouragement of evil-doing.”

147:4.3 (1650.4) When the Master had spoken, Nathaniel stood up and said: “But, Master, you should not think that I approve of such an interpretation of your teaching. I asked the question because I conjectured that many such men might thus misjudge your admonition, and I hoped you would give us further instruction regarding these matters.” And then when Nathaniel had sat down, Jesus continued speaking: “I well know, Nathaniel, that no such idea of evil is approved in your mind, but I am disappointed in that you all so often fail to put a genuinely spiritual interpretation upon my commonplace teachings, instruction which must be given you in human language and as men must speak. Let me now teach you concerning the differing levels of meaning attached to the interpretation of this rule of living, this admonition to ‘do to others that which you desire others to do to you’:

147:4.4 (1650.5) “1. The level of the flesh. Such a purely selfish and lustful interpretation would be well exemplified by the supposition of your question.

147:4.5 (1650.6) “2. The level of the feelings. This plane is one level higher than that of the flesh and implies that sympathy and pity would enhance one's interpretation of this rule of living.

147:4.6 (1650.7) “3. The level of mind. Now come into action the reason of mind and the intelligence of experience. Good judgment dictates that such a rule of living should be interpreted in consonance with the highest idealism embodied in the nobility of profound self-respect.

147:4.7 (1651.1) “4. The level of brotherly love. Still higher is discovered the level of unselfish devotion to the welfare of one's fellows. On this higher plane of wholehearted social service growing out of the consciousness of the fatherhood of God and the consequent recognition of the brotherhood of man, there is discovered a new and far more beautiful interpretation of this basic rule of life.

147:4.8 (1651.2) “5. The moral level. And then when

aiškinimo tikruosius filosofinius lygius, kada turėsite tikrąją įžvalgą į tai, kas yra *gėris* ir *blogis*, kada suvoksite žmoniškųjų ryšių amžinąjį tinkamumą, tada į tokią interpretavimo problemą pradėsite žvelgti taip, kaip jūs įsivaizduotumėte, jog iškiliai mąstantis, idealistiškas, išmintingas, ir nešališkas trečiasis asmuo šitaip žvelgtų į tokį nurodymą ir jį aiškintų taip, kaip jis būtų taikomas jūsų derinimosi prie savo gyvenimo situacijų asmeninėms problemoms.

“6. *Dvasinis lygis*. Ir tada paskutinį, bet didingiausią iš visų, mes pasiekiame dvasinės įžvalgos ir dvasinio interpretavimo lygį, kuris mus verčia šitoje gyvenimo taisyklėje suvokti dieviškąjį nurodymą su visais žmonėmis elgtis taip, kaip mes suvokiame, jog su jais elgtųsi Dievas. Tai yra žmoniškųjų santykių visatos idealas. Ir toks yra jūsų požiūris į visas tokias problemas, kada jūsų aukščiausiasis troškimas yra visą laiką vykdyti Tėvo valią. Dėl to, aš norėčiau, kad jūs visiems žmonėms darytumėte tai, ką jūs žinote, jog panašiomis aplinkybėmis daryčiau jiems aš.”

Iš to, ką Jėzus buvo sakęs apaštalams iki šito meto, niekas jų nebuvo nustebinęs labiau. Mokytojo žodžius jie toliau aptarinėjo ilgai po to, kada jis pasišalino ilsėtis. Nors Natanielius ilgai neatsikratė prielaidos, kad Jėzus klaidingai suprato jo klausimo dvasią, bet likusieji buvo labiau negu dėkingi, kad jų filosofas bičiulis apaštalas turėjo drąsos paklausti tokį klausimą, kuris skatino mąstyti.

5. APSILANKYMAS PAS FARIZIEJŲ SIMONĄ

Nors Simonas nebuvo žydų Sanhedrino narys, bet jis buvo įtakingas Jeruzalės fariziejus. Jis buvo pusiau tikintis, ir, nepaisant to, kad dėl šito jį galėjo griežtai kritikuoti, jis išdrįso pasikviesti Jėzų ir jo asmeninius padėjėjus Petrą, Jokūbą, ir Joną į savo namus visuomeninių pietų. Simonas ilgą laiką stebėjo Mokytoją, ir jį labai paveikė jo mokymai, o dar daugiau jį paveikė jo asmenybė.

Turtingi fariziejai buvo atsidavę išmaldų davimui, ir jie nesistengė vengti viešo dėmesio, kiek jis buvo susijęs su jų filantropija. Kartais jie net garsiai ir viešai paskelbdavo, jog netrukus padovanos kokiam nors elgetai labdaros. Šitie fariziejai laikėsi tokio papročio, kada banketą rengdavo žymių svečių garbei, tada namo duris palikdavo atviras, jog net ir gatvės elgetos galėtų įeiti ir, stovėdami kambario pasieniuose už minkštasuolių, ant kurių sėdėdavo pietaujantieji, būtų tokioje padėtyje, jog galėtų pagauti maisto gabalus, kuriuos galėdavo jiems mestelėti banketo dalyviai.

Šita konkrečia proga Simono namuose, tarp

you attain true philosophic levels of interpretation, when you have real insight into the rightness and wrongness of things, when you perceive the eternal fitness of human relationships, you will begin to view such a problem of interpretation as you would imagine a high-minded, idealistic, wise, and impartial third person would so view and interpret such an injunction as applied to your personal problems of adjustment to your life situations.

147:4.9 (1651.3) “6. The spiritual level. And then last, but greatest of all, we attain the level of spirit insight and spiritual interpretation which impels us to recognize in this rule of life the divine command to treat all men as we conceive God would treat them. That is the universe ideal of human relationships. And this is your attitude toward all such problems when your supreme desire is ever to do the Father’s will. I would, therefore, that you should do to all men that which you know I would do to them in like circumstances.”

147:4.10 (1651.4) Nothing Jesus had said to the apostles up to this time had ever more astonished them. They continued to discuss the Master’s words long after he had retired. While Nathaniel was slow to recover from his supposition that Jesus had misunderstood the spirit of his question, the others were more than thankful that their philosophic fellow apostle had had the courage to ask such a thought-provoking question.

5. VISITING SIMON THE PHARISEE

147:5.1 (1651.5) Though Simon was not a member of the Jewish Sanhedrin, he was an influential Pharisee of Jerusalem. He was a halfhearted believer, and notwithstanding that he might be severely criticized therefor, he dared to invite Jesus and his personal associates, Peter, James, and John, to his home for a social meal. Simon had long observed the Master and was much impressed with his teachings and even more so with his personality.

147:5.2 (1651.6) The wealthy Pharisees were devoted to almsgiving, and they did not shun publicity regarding their philanthropy. Sometimes they would even blow a trumpet as they were about to bestow charity upon some beggar. It was the custom of these Pharisees, when they provided a banquet for distinguished guests, to leave the doors of the house open so that even the street beggars might come in and, standing around the walls of the room behind the couches of the diners, be in position to receive portions of food which might be tossed to them by the banqueters.

147:5.3 (1651.7) On this particular occasion at

visų tų, kurie atėjo iš gatvės, buvo ir blogos reputacijos moteris, kuri neseniai tapo tikinti į karalystės evangelijos gerąsias naujienas. Šita moteris buvo gerai žinoma visoje Jeruzalėje kaip anksčiau laikiusi vadinamuosius aukštos klasės viešuosius namus, stovėjusius tiesiai prie šventyklos pagonių kiemo. Ji, priėmusi Jėzaus mokymus, savo nešlovingą verslo vietą uždarė ir privertė daugumą moterų, susijusių su ja, priimti evangeliją ir savo gyvenimo būdą pakeisti; nepaisant šito, fariziejai ją vis dar labai smarkiai tebesmerkė, ir ji buvo priversta nešioti žemyn šukuojamus plaukus—paleistuvystės ženklą. Šita bevardė moteris su savimi atsinešė didžiulį flakoną kvepiančio tepamo lasjono, ir, stovėdama už Jėzaus, kada jis pasilenkęs valgė, pradėjo tepti jo kojas, tuo pačiu metu liedama ant jo pėdų savo dėkingumo ašaras, nušluostydama jas savo plaukais. Ir kada ji pabaigė šitą patepimą, ji toliau verkė ir bučiavo jo kojas.

Kada Simonas visa tai pamatė, tada pagalvojo: „Šitas vyras, jeigu jis būtų pranašas, tai būtų suvokęs, koks šitos moters vardas ir kas buvo šitoji moteris, kuri jį šitaip lietė; kad ji yra liūdnei pagarsėjusi nusidėjėlė.“ Ir Jėzus, žinodamas, kas dėjos Simono mintyse, prašneko, sakydamas: „Simonai, aš norėčiau tau šį tą pasakyti.“ Simonas atsakė, „Mokytoja, sakyk.“ Tuomet tarė Jėzus: „Vienas turtingas palūkininkas turėjo du skolininkus. Vienas jam buvo skolingas penkis šimtus denarijų, o kitas buvo pasiskolinęs penkiasdešimt. Dabar, kada nė vienas iš jų neturėjo kuo sumokėti, tai jis atleido jiems abiems. Kaip tu manai, Simonai, kuris iš jų turėtų jį mylėti labiau?“ Simonas atsakė, „Aš manau, jog tas, kuriam buvo dovanota daugiausia.“ Ir Jėzus tarė, „Tu teisingai nusprendei,“ ir, rodydamas į šią moterį, tęsė: „Simonai, gerai įsižiūrėk į šitą moterį. Aš atėjau į tavuosius namus kaip kviestas svečias, bet vis tik tu nedavei vandens mano kojoms. Šita dėkinga moteris numazgojo mano kojas savo ašaromis ir nušluostė jas savo plaukais. Draugiškai pasisveikindamas tu nepabučiavai manęs, bet šitoji moteris, visą laiką nuo pat savojo atėjimo, be perstojo bučiavo mano kojas. Tu nepatepei aliejumi mano galvos, bet ji su brangiais losjonais tepė mano kojas. O kokia gi yra viso šito prasmė? Tiesiog, kad jai buvo atleista daug nuodėmių, ir visa šitai ją atvedė į tai, kad ji ėmė labai mylėti. Bet tie, kuriems yra tikrai nedaug atleista, kartais myli irgi tikrai nedaug.“ Ir pasisukęs į šią moterį, jis paėmė ją už rankos, ir ją pakėlęs, tarė: „Tu iš tikrųjų atgailavai dėl savųjų nuodėmių, ir už jas tau yra atleista. Nesijaudink dėl savo bičiulių neapgalvoto ir negero požiūrio; toliau gyvenk danguis karalystės džiaugsme ir laisvėje.“

Kada Simonas ir jo draugai, kurie valgė su

Simon's house, among those who came in off the street was a woman of unsavory reputation who had recently become a believer in the good news of the gospel of the kingdom. This woman was well known throughout all Jerusalem as the former keeper of one of the so-called high-class brothels located hard by the temple court of the gentiles. She had, on accepting the teachings of Jesus, closed up her nefarious place of business and had induced the majority of the women associated with her to accept the gospel and change their mode of living; notwithstanding this, she was still held in great disdain by the Pharisees and was compelled to wear her hair down — the badge of harlotry. This unnamed woman had brought with her a large flask of perfumed anointing lotion and, standing behind Jesus as he reclined at meat, began to anoint his feet while she also wet his feet with her tears of gratitude, wiping them with the hair of her head. And when she had finished this anointing, she continued weeping and kissing his feet.

147:5.4 (1652.1) When Simon saw all this, he said to himself: "This man, if he were a prophet, would have perceived who and what manner of woman this is who thus touches him; that she is a notorious sinner." And Jesus, knowing what was going on in Simon's mind, spoke up, saying: "Simon, I have something which I would like to say to you." Simon answered, "Teacher, say on." Then said Jesus: "A certain wealthy moneylender had two debtors. The one owed him five hundred denarii and the other fifty. Now, when neither of them had wherewith to pay, he forgave them both. Which of them do you think, Simon, would love him most?" Simon answered, "He, I suppose, whom he forgave the most." And Jesus said, "You have rightly judged," and pointing to the woman, he continued: "Simon, take a good look at this woman. I entered your house as an invited guest, yet you gave me no water for my feet. This grateful woman has washed my feet with tears and wiped them with the hair of her head. You gave me no kiss of friendly greeting, but this woman, ever since she came in, has not ceased to kiss my feet. My head with oil you neglected to anoint, but she has anointed my feet with precious lotions. And what is the meaning of all this? Simply that her many sins have been forgiven, and this has led her to love much. But those who have received but little forgiveness sometimes love but little." And turning around toward the woman, he took her by the hand and, lifting her up, said: "You have indeed repented of your sins, and they are forgiven. Be not discouraged by the thoughtless and unkind attitude of your fellows; go on in the joy and liberty of the kingdom of heaven."

147:5.5 (1651.9) When Simon and his friends who sat

juo, išgirdo šituos žodžius, jie buvo dar labiau pritrenkti, ir ėmė tarpusavyje šnibždėti, “Kas yra šitas žmogus, jog net drįsta atleisti nuodėmes?” Ir kada Jėzus išgirdo juos šitaip murmant, tada jis pasisuko tam, kad moterį paleistų, sakydamas, “Moterie, eik ramybėje; tave išgelbėjo tavasis įtikėjimas.”

Kada Jėzus su savo draugais pakilo išeiti, tada jis atsisuko į Simoną ir tarė: “Aš žinau, kokia yra tavoji širdis, Simonai, kaip tave drasko tikėjimas ir abejonės, kaip tave glumina baimė ir neramina išdidumas; bet aš meldžiuosi už tave, jog tu pasiduotum šviesai ir galėtum patirti savo gyvenimo stotyje tiesiog tokius galingus proto ir dvasios transformavimus, kuriuos būtų galima palyginti su tais milžiniškais pakeitimais, kuriuos karalystės evangelija jau padarė tavo nekvistos ir nepageidaujamos viešnios širdyje. Ir aš pareiškiu jums visiems, jog Tėvas yra atvėręs dangiškosios karalystės duris visiems tiems, kurie turi įtikėjimą, kad jeitų, ir nė vienas žmogus ar kokia nors žmonių grupė negali šitų durų uždaryti net ir pačiai nuolankiausiai sielai arba tariamai didžiausiam nusidėjėliui žemėje, jeigu tik jis stengiasi įeiti nuoširdžiai.” Ir Jėzus, su Petru, Jokūbu, ir Jonu, atsisveikino su namų šeimininku ir išėjo, kad prisijungtų prie likusiųjų apaštalų Getsemanės sodo stovykloje.

Tą patį vakarą Jėzus kreipėsi į apaštalus su tuo neužmirštamui pareiškimu dėl statuso su Dievu ir žengimo į priekį amžinajame kilime į Rojų santykinės vertės. Jėzus sakė: “Mano vaikai, jeigu tarp vaiko ir Tėvo egzistuoja tikras ir gyvas ryšys, tai vaikas tikrai nuolat žengs į priekį link Tėvo idealų. Tiesa, šis vaikas iš pradžių į priekį gali žengti lėtai, bet nežiūrint šito, vis tiek žengimas pirmyn yra užtikrintas. Svarbu yra ne jūsų žengimo į priekį greitumas, bet vietoje šito svarbu yra jo užtikrintumas. Jūsų realus pasiekimas nėra svarbus tiek, kiek svarbus yra tas faktas, kad jūsų žengimo į priekį *kryptis* yra link Dievo. Kuo jūs tampate diena iš dienos yra be galo svarbiau už tai, kas šiandien jūs esate.

“Šita pasikeitusi moteris, kurią kai kurie iš jūsų šiandien matė Simono namuose, šiuo metu gyvena tokiame lygyje, kuris yra daug žemesnis už Simono ir gero norinčių jo bičiulių lygį; tačiau, tuo metu, kada šitie fariziejai yra užsiėmę iliuzijos netikru žengimu į priekį, keliaudami per beprasmių ceremoninių apeigų apgaulingus ratus, tai šitoji moteris, visiškai nuoširdžiai, pradėjo ilgą ir pilną įvykių Dievo ieškojimą, ir jos kelio link dangaus neužtvėria dvasinis išdidumas ir moralinis pasitenkinimas savimi. Ši moteris, žmogiškai kalbant, yra daug toliau nuo Dievo negu Simonas, bet jos siela vis labiau juda; ji yra pakeliui į amžinąjį tikslą. Šita moteris turi milžiniškas dvasines galimybes ateičiai. Kai kas iš jūsų galite realiai nebūti pasiekę aukštos padėties sielos ir dvasios lygiuose, bet įtikėjimo dėka jūs kasdien

at meat with him heard these words, they were the more astonished, and they began to whisper among themselves, “Who is this man that he even dares to forgive sins?” And when Jesus heard them thus murmuring, he turned to dismiss the woman, saying, “Woman, go in peace; your faith has saved you.”

147:5.6 (1651.10) As Jesus arose with his friends to leave, he turned to Simon and said: “I know your heart, Simon, how you are torn betwixt faith and doubts, how you are distraught by fear and troubled by pride; but I pray for you that you may yield to the light and may experience in your station in life just such mighty transformations of mind and spirit as may be comparable to the tremendous changes which the gospel of the kingdom has already wrought in the heart of your unbidden and unwelcome guest. And I declare to all of you that the Father has opened the doors of the heavenly kingdom to all who have the faith to enter, and no man or association of men can close those doors even to the most humble soul or supposedly most flagrant sinner on earth if such sincerely seek an entrance.” And Jesus, with Peter, James, and John, took leave of their host and went to join the rest of the apostles at the camp in the garden of Gethsemane.

147:5.7 (1653.1) That same evening Jesus made the long-to-be-remembered address to the apostles regarding the relative value of status with God and progress in the eternal ascent to Paradise. Said Jesus: “My children, if there exists a true and living connection between the child and the Father, the child is certain to progress continuously toward the Father’s ideals. True, the child may at first make slow progress, but the progress is none the less sure. The important thing is not the rapidity of your progress but rather its certainty. Your actual achievement is not so important as the fact that the *direction* of your progress is Godward. What you are becoming day by day is of infinitely more importance than what you are today.

147:5.8 (1653.2) “This transformed woman whom some of you saw at Simon’s house today is, at this moment, living on a level which is vastly below that of Simon and his well-meaning associates; but while these Pharisees are occupied with the false progress of the illusion of traversing deceptive circles of meaningless ceremonial services, this woman has, in dead earnest, started out on the long and eventful search for God, and her path toward heaven is not blocked by spiritual pride and moral self-satisfaction. The woman is, humanly speaking, much farther away from God than Simon, but her soul is in progressive motion; she is on the way toward an eternal goal. There are present in this woman tremendous spiritual possibilities for the future. Some of you may not stand high in actual levels of soul and spirit, but

judate į priekį gyvuoju keliu, kuris yra atvertas link Dievo. Kiekvieno iš jūsų viduje yra milžiniškos galimybės ateičiai. Nepalyginamai geriau turėti nedidelį, bet gyvą ir augantį tikėjimą, negu turėti didžiulį intelektą su pasaulinės išminties ir dvasinio netikėjimo negyvyomis sanauptomis.”

Bet Jėzus savo apaštalus nuoširdžiai įspėjo dėl Dievo vaiko kvailumo, kuris piktnaudžiauja Tėvo meile. Jis pareiškė, jog dangiškasis Tėvas nėra toks, kad duotų valią, būtų netvirtas, arba būtų kvailai pataikaujantis gimdytojas, kuris visada yra pasirengęs nekreipti dėmesio į nuodėmę ir atleisti pramuštgalviškumą. Savo klausytojus jis įspėjo, kad jo pavyzdžio apie tėvą ir sūnų netaikytų klaidingai tam, kad atrodytų, jog Dievas yra panašus į daugiau negu viską leidžiančius ir neišmintingus tėvus, kurie veikia kartu su kvailais žemės žmonėmis, kad savo nemąstančius vaikus moraliai sunaikintų, ir kurie šituo tikrai ir tiesiogiai prisideda prie savo pačių palikuonių nusikalstamumo ir ankstyvo demoralizavimo. Jėzus sakė: “Manasis Tėvas nėra toks, kad pasiduotų norui ignoruoti savo vaikų tokius veiksmus ir elgesį, kurie griauja ir naikina bet koki moralinį augimą ir dvasinį žengimą į priekį. Dievo akimis žiūrint toks nuodėmingas elgesys yra pasibjaurėtinas.”

Daugelyje kitų pasiausių privačių susibūrimų ir banketų Jėzus iš tikrųjų dalyvavo drauge su Jeruzalės įžymybėmis ir paprastais žmonėmis, turtingais ir vargšais, prieš tai, kada jis ir jo apaštalai pagaliau išvyko į Kapernaumą. Ir, tikrai, daugelis tapo tikintys į karalystės evangeliją, ir vėliau juos pakrikštijo Abneris ir jo bičiuliai, kurie čia pasiliko tam, kad puoselėtų karalystės interesus Jeruzalėje ir jos apylinkėse.

6. GRĮŽTANT Į KAPERNAUMĄ

Paskutiniąją balandžio savaitę, Jėzus ir šie dvylika išvyko iš Betanės būstinės netoli Jeruzalės ir pradėjo savo kelionę atgal į Kapernaumą eidami per Jerichą ir palei Jordano upę.

Žydų vyriausieji šventikai ir religiniai lyderiai surengė daug slapty pasitarimų, turėdami tikslą nuspręsti, ką gi daryti su Jėzumi. Visi jie sutarė, jog kažką reikėtų daryti dėl to, kad jo mokymas būtų sustabdytas, bet jie negalėjo susitarti dėl metodo. Jie puoselėjo viltį, jog pilietinė valdžia juo atsikratys taip, kaip Erodas atsikratė Jonu, bet jie pamatė, kad Jėzus savo darbą dirbo taip, kad jo pamokslai romėnų pareigūnams didelio nerimo nesukėlė. Dėl to, vieno susirinkimo metu, kuris įvyko vieną dieną prieš Jėzaus išvykimą į Kapernaumą, buvo nuspręsta, kad jis turi būti suimtas religinio kaltinimo pagrindu ir teisiamas

you are making daily progress on the living way opened up, through faith, to God. There are tremendous possibilities in each of you for the future. Better by far to have a small but living and growing faith than to be possessed of a great intellect with its dead stores of worldly wisdom and spiritual unbelief.”

147:5.9 (1653.3) But Jesus earnestly warned his apostles against the foolishness of the child of God who presumes upon the Father's love. He declared that the heavenly Father is not a lax, loose, or foolishly indulgent parent who is ever ready to condone sin and forgive recklessness. He cautioned his hearers not mistakenly to apply his illustrations of father and son so as to make it appear that God is like some overindulgent and unwise parents who conspire with the foolish of earth to encompass the moral undoing of their thoughtless children, and who are thereby certainly and directly contributing to the delinquency and early demoralization of their own offspring. Said Jesus: “My Father does not indulgently condone those acts and practices of his children which are self-destructive and suicidal to all moral growth and spiritual progress. Such sinful practices are an abomination in the sight of God.”

147:5.10 (1653.4) Many other semiprivate meetings and banquets did Jesus attend with the high and the low, the rich and the poor, of Jerusalem before he and his apostles finally departed for Capernaum. And many, indeed, became believers in the gospel of the kingdom and were subsequently baptized by Abner and his associates, who remained behind to foster the interests of the kingdom in Jerusalem and thereabouts.

6. RETURNING TO CAPERNAUM

147:6.1 (1653.5) The last week of April, Jesus and the twelve departed from their Bethany headquarters near Jerusalem and began their journey back to Capernaum by way of Jericho and the Jordan.

147:6.2 (1654.1) The chief priests and the religious leaders of the Jews held many secret meetings for the purpose of deciding what to do with Jesus. They were all agreed that something should be done to put a stop to his teaching, but they could not agree on the method. They had hoped that the civil authorities would dispose of him as Herod had put an end to John, but they discovered that Jesus was so conducting his work that the Roman officials were not much alarmed by his preaching. Accordingly, at a meeting which was held the day before Jesus' departure for Capernaum, it was decided that he would have to be apprehended on

Sanhedrino. Todėl buvo paskirta komisija iš šešių slapčių šnipų tam, kad Jėzų sektų, kad stebėtų jo žodžius ir veiksmus, o kada jie turės surinkę pakankamai įrodymų apie įstatymo pažeidimus ir šventvagystes, kad su savo pranešimu sugrįžtų į Jeruzalę. Šitie šeši žydai apaštališkąją grupę, turėjusią apie trisdešimt žmonių, prisivijo Jeriche, ir, apsimetę, jog nori tapti mokiniais, prisijungė prie Jėzaus pasekėjų šeimos, pasilikdami su grupe iki to meto, kada prasidėjo antroji pamokslavimo kelionė Galilėjoje; tada iš jų trys sugrįžo į Jeruzalę, kad savo pranešimą įteiktų pagrindiniams šventikams ir Sanhedrinui.

Petras pamokslavo susirinkusioms minioms ties perėjimu per Jordano upę, o kitą rytą jie pajudėjo prieš srovę link Amato. Jie norėjo iš karto eiti tolyn į Kapernaumą, bet čia susirinko tokia minia, kad jie pasiliko trims dienoms, pamokslavo, mokė, ir krikštijo. Tik ankstyvą Sabato rytą, gegužės pirmą dieną, jie pajudėjo link namų. Jeruzalės šnipai buvo įsitikinę, jog dabar užsitikrins pirmąjį kaltinimą prieš Jėzų—kaltinimą dėl Sabato pažeidimo—kadangi jis išdrįso savo kelionę pradėti Sabato dieną. Bet jiems buvo lemta nusivilti, nes, tiesiog prieš pat išvykstant, Jėzus prie savęs pasikvietė Andriejų ir visiems girdint paliepė nueiti tikrai vieno tūkstančio jardų atstumą, kiek leidžiama nukeliauti per žydų Sabato dieną.

Bet šnipams savosios galimybės, kad apkaltintų Jėzų ir jo pagalbininkus Sabato pažeidimu, nereikėjo ilgai laukti. Kompanijai einant siauru keliu, banguojantys kviečiai, kurie kaip tik tuomet noko, buvo visiškai šalia kelio iš abiejų pusių, ir kai kurie apaštalai, būdami išalkę, nusitraukė prinokusių grūdų ir suvalgė. Keliauninkams buvo įprasta einant keliu pasivaikinti grūdais, ir dėl to toks elgesys visiškai nebuvo laikomas blogas. Bet šnipai griebėsi šito kaip preteksto tam, kad užsipultų Jėzų. Kada jie pamatė Andriejų, rankose betrinantį grūdus, tada priėjo prie jo ir tarė: „Argi tu nežinai, jog neleistina grūdų nusitraukti ir trinti Sabato dieną?“ Ir Andriejus atsakė: „Bet mes gi esame alkani ir triname tikrai savo reikmėms; ir nuo kada gi tapo nuodėminga valgyti grūdus Sabato dieną?“ Bet fariziejai atsakė: „Jūs nedarote nieko blogo valgydami, bet jūs tikrai pažeidžiate įstatymą, nusiskindami ir ištrindami grūdus tarp savo delnų, jūsų Mokytojas tikrai nepritartų tokiems veiksmams.“ Tuomet tarė Andriejus: „Bet jeigu nėra nieko blogo valgyti grūdus, tuomet tikrai, ištrinant juos tarp delnų, vargu ar atliekama daugiau darbo negu grūdus kramtant, ką jūs leidžiate; kodėl gi jūs išvedžiojate dėl tokių smulkmenų?“ Kada Andriejus atvirai pareiškė, kad jie yra priekabautojai, tada jie pasipiktino, ir nulėkė atgal į ten, kur žingsniavo Jėzus, besišnekėdamas

a religious charge and be tried by the Sanhedrin. Therefore a commission of six secret spies was appointed to follow Jesus, to observe his words and acts, and when they had amassed sufficient evidence of lawbreaking and blasphemy, to return to Jerusalem with their report. These six Jews caught up with the apostolic party, numbering about thirty, at Jericho and, under the pretense of desiring to become disciples, attached themselves to Jesus' family of followers, remaining with the group up to the time of the beginning of the second preaching tour in Galilee; whereupon three of them returned to Jerusalem to submit their report to the chief priests and the Sanhedrin.

147:6.3 (1654.2) Peter preached to the assembled multitude at the crossing of the Jordan, and the following morning they moved up the river toward Amathus. They wanted to proceed straight on to Capernaum, but such a crowd gathered here they remained three days, preaching, teaching, and baptizing. They did not move toward home until early Sabbath morning, the first day of May. The Jerusalem spies were sure they would now secure their first charge against Jesus — that of Sabbath breaking — since he had presumed to start his journey on the Sabbath day. But they were doomed to disappointment because, just before their departure, Jesus called Andrew into his presence and before them all instructed him to proceed for a distance of only one thousand yards, the legal Jewish Sabbath day's journey.

147:6.4 (1654.3) But the spies did not have long to wait for their opportunity to accuse Jesus and his associates of Sabbath breaking. As the company passed along the narrow road, the waving wheat, which was just then ripening, was near at hand on either side, and some of the apostles, being hungry, plucked the ripe grain and ate it. It was customary for travelers to help themselves to grain as they passed along the road, and therefore no thought of wrongdoing was attached to such conduct. But the spies seized upon this as a pretext for assailing Jesus. When they saw Andrew rub the grain in his hand, they went up to him and said: "Do you not know that it is unlawful to pluck and rub the grain on the Sabbath day?" And Andrew answered: "But we are hungry and rub only sufficient for our needs; and since when did it become sinful to eat grain on the Sabbath day?" But the Pharisees answered: "You do no wrong in eating, but you do break the law in plucking and rubbing out the grain between your hands; surely your Master would not approve of such acts." Then said Andrew: "But if it is not wrong to eat the grain, surely the rubbing out between our hands is hardly more work than the chewing of the grain, which you allow; wherefore do you quibble over such trifles?" When Andrew intimated that they were quibblers, they were indignant, and rushing back to where Jesus walked along, talking to Matthew, they protested,

su Motiejumi, ėmė protestuoti, sakydami: “Žiūrėk, Mokytojau, tavieji apaštalai daro tą, kas yra neleistina Sabato dieną; jie skina, trina, ir valgo grūdus. Mes esame įsitikinę, jog tu liepsi jiems nustoti tai daryti.” Ir tuomet tarė Jėzus kaltintojams: “Jūs iš tikrųjų esate uolūs dėl įstatymo, ir jūs gerai elgiatės, jog prisimenate Sabato dieną, kad ją laikytumėte šventa; bet argi jūs niekada neskaitėte Rašte, kaip vieną dieną, kada Dovydas buvo išalkęs, jis ir tie, kurie buvo drauge su juo, įėjo į Dievo namus ir suvalgė aukojamą duoną, kurios nebuvo leidžiama valgyti niekam, išskyrus šventikus? o Dovydas šitos duonos taip pat davė ir tiems, kurie buvo drauge su juo. Ir argi jūs neskaitėte mūsų įstatyme, jog Sabato dieną yra leistina atlikti daug būtinų dalykų? Ir argi aš, iki pasibaigs diena, nepamatysiu, kaip jūs valgysite tai, ką atsinešėte šitos dienos reikmėms? Mano gerieji žmonės, jūs gerai elgiatės, kad esate uolūs dėl Sabato, bet geriau būtų, kad saugotumėte savo bičiulių sveikatą ir gerovę. Aš pareiškiu, jog Sabatas buvo sukurtas žmogui, o ne žmogus Sabatui. Ir jeigu jūs esate čia su mumis tam, jog sektumėte mano žodžius, tuomet aš atvirai iš tiesų paskelbiu, jog Žmogaus Sūnus yra net ir Sabato šeimininkas.”

Fariziejus pribloškė ir suglumino jo nuovokumo ir išminties žodžiai. Likusiąją dienos dalį jie praleido atskirai, ir daugiau nebedrįso klausti jokių klausimų.

Jėzaus antagonizmas žydų tradicijoms ir vergiškoms ceremonijoms visada buvo *teigiamas*. Jį sudarė tai, ką jis darė ir ką jis tvirtino. Mokytojas nedaug laiko paskyrė neigiamiems pasmerkimams. Jis mokė, jog tie, kurie pažįsta Dievą, gali patirti gyvenimo laisvę neapgaudinėdami savęs leidimais nusidėti. Jėzus tarė apaštalams: “Žmonės, jeigu jūs esate apšviesti tiesos ir iš tikrųjų žinote, ką darote, tuomet jūs esate palaiminti; bet jeigu dieviškojo kelio jūs nežinote, tuomet jūs esate nelaimingi ir jau esate įstatymo pažeidėjai.”

7. SUGRIŽUS Į KAPERNAUĄ

Buvo maždaug vidurdienis pirmadienį, gegužės 3-ąją, kada Jėzus ir šie dvylika laivu atplaukė iš Tarikėjos į Betsaidą. Jie keliavo laivu, kad pabėgtų nuo tų, kurie keliavo kartu su jais. Bet iki kitos dienos likusieji, įskaitant ir oficialius šnipus iš Jeruzalės, vėl surado Jėzų.

Antradienio vakarą Jėzus vedė vieną iš savo įprastų klausimų ir atsakymų pamokų, kada šešių šnipų lyderis tarė jam: “Aš šiandien šnekėjausi su vienu iš Jono mokinių, kuris čia dalyvauja tavo mokyme, ir mes negalėjome suprasti, kodėl gi tu niekada neliepi savo mokiniams pasninkauti ir

saying: “Behold, Teacher, your apostles do that which is unlawful on the Sabbath day; they pluck, rub, and eat the grain. We are sure you will command them to cease.” And then said Jesus to the accusers: “You are indeed zealous for the law, and you do well to remember the Sabbath day to keep it holy; but did you never read in the Scripture that, one day when David was hungry, he and they who were with him entered the house of God and ate the showbread, which it was not lawful for anyone to eat save the priests? and David also gave this bread to those who were with him. And have you not read in our law that it is lawful to do many needful things on the Sabbath day? And shall I not, before the day is finished, see you eat that which you have brought along for the needs of this day? My good men, you do well to be zealous for the Sabbath, but you would do better to guard the health and well-being of your fellows. I declare that the Sabbath was made for man and not man for the Sabbath. And if you are here present with us to watch my words, then will I openly proclaim that the Son of Man is lord even of the Sabbath.”

147:6.5 (1655.1) The Pharisees were astonished and confounded by his words of discernment and wisdom. For the remainder of the day they kept by themselves and dared not ask any more questions.

147:6.6 (1655.2) Jesus' antagonism to the Jewish traditions and slavish ceremonials was always *positive*. It consisted in what he did and in what he affirmed. The Master spent little time in negative denunciations. He taught that those who know God can enjoy the liberty of living without deceiving themselves by the licenses of sinning. Said Jesus to the apostles: “Men, if you are enlightened by the truth and really know what you are doing, you are blessed; but if you know not the divine way, you are unfortunate and already breakers of the law.”

7. BACK IN CAPERNAUM

147:7.1 (1655.3) It was around noon on Monday, May 3, when Jesus and the twelve came to Bethsaida by boat from Tarichea. They traveled by boat in order to escape those who journeyed with them. But by the next day the others, including the official spies from Jerusalem, had again found Jesus.

147:7.2 (1655.4) On Tuesday evening Jesus was conducting one of his customary classes of questions and answers when the leader of the six spies said to him: “I was today talking with one of John's disciples who is here attending upon your teaching, and we were at a loss to understand why

melstis, kaip mes fariziejai pasninkaujame ir kaip savo pasekėjams nurodė Jonas.” Ir Jėzus, remdamasis vienu iš Jono teiginių, atsakė šitam paklaususiam: “Ar pasninkauja vestuvių rūmų sūnūs tuomet, kai jaunikis yra drauge su jais? Tol, kol jaunikis yra drauge su jais, vargu ar jie gali pasninkauti. Bet ateis tas laikas, kada jaunikis tikrai bus išvestas, ir tuo metu vestuvių rūmų vaikai be abejonės pasninkaus ir melsis. Šviesos vaikams melstis yra natūralu, bet pasninkavimas nėra dangiškosios karalystės evangelijos dalis. Priminsiu jums, kad išmintingas siuvėjas lopo iš naujos ir nesusitraukusios medžiagos nesiuva ant seno rūbo, kad, šiam sušlapus, nesusitrauktų ir nepadarytų didesnės skylės. Taip pat ir vyrai tikrai nepila jauno vyno į senus vynmaišius, kad jaunas vynas nesuplėšytų vynmaišių, ir kad šitaip nepražūtų nei vynas, nei vynmaišiai. Išmintingas žmogus supila jauną vyną į naujus vynmaišius. Dėl to mano mokiniai iš tiesų rodo išmintį tuo, kad iš senosios tvarkos nepasiima per daug ir neperkelia į karalystės evangelijos naująjį mokymą. Jus tuos, kurie netekote savojo mokytojo, galima būtų kurį laiką pateisinti dėl to, kad pasninkaujate. Pasninkavimas gali būti tinkama Mozės įstatymo dalis, bet ateinančioje karalystėje Dievo sūnūs tikrai išsivaduos iš baimės ir patirs džiaugsmą dieviškojoje dvasioje.” Ir išgirdę šituos žodžius, Jono mokiniai buvo paguosti, tuo tarpu pačius fariziejus jie dar daugiau suglumino.

Tada Mokytojas toliau tęsė perspėjimą savo klausytojams, kad jie nepuoselėtų tokios sampratos, jog visą seną mokymą reikėtų visiškai pakeisti naujomis doktrinomis. Sakė Jėzus: “To, kas yra sena, bet taip pat yra ir *teisinga*, privalu laikytis. Lygiai taip, tą, kas yra nauja, bet melaginga, privalu atmesti. Bet tą, kas yra nauja ir taip pat teisinga, turėkite įtikėjimo ir drąsos priimti. Prisiminkite, yra parašyta: ‘Neapleiskite seno draugo, nes naujasis yra nepalyginamas su juo. Kaip jaunas vynas, taip ir naujas draugas; jeigu jis pasensta, tai jūs tikrai jį išgersite su džiaugsmu.’”

8. DVASINIO GĖRIO ŠVENTĖ

Tą naktį, seniai pasišalinus įprastiesiems klausytojams, Jėzus tęsė savo apaštalų mokymą. Jis pradėjo šitą specialų mokymą pacituodamas iš Pranašo Isajo:

“Kodėl gi jūs pasninkavote? Dėl kokios priežasties jūs kankinate savo sielas, nors jūs ir toliau patiriate malonumą iš priespaudos ir mėgaujate neteisingumu? Žiūrėkite, jūs pasninkaujate nesutarimų ir ginčų labui ir tam, kad smogtumėte nuodėmingumo kumščiu. Bet jūs šitaip tikrai nebepasninkausite dėl to, kad priverstumėte išgirsti savo balsus danguje.

you never command your disciples to fast and pray as we Pharisees fast and as John bade his followers.” And Jesus, referring to a statement by John, answered this questioner: “Do the sons of the bridechamber fast while the bridegroom is with them? As long as the bridegroom remains with them, they can hardly fast. But the time is coming when the bridegroom shall be taken away, and during those times the children of the bridechamber undoubtedly will fast and pray. To pray is natural for the children of light, but fasting is not a part of the gospel of the kingdom of heaven. Be reminded that a wise tailor does not sew a piece of new and unshrunk cloth upon an old garment, lest, when it is wet, it shrink and produce a worse rent. Neither do men put new wine into old wine skins, lest the new wine burst the skins so that both the wine and the skins perish. The wise man puts the new wine into fresh wine skins. Therefore do my disciples show wisdom in that they do not bring too much of the old order over into the new teaching of the gospel of the kingdom. You who have lost your teacher may be justified in fasting for a time. Fasting may be an appropriate part of the law of Moses, but in the coming kingdom the sons of God shall experience freedom from fear and joy in the divine spirit.” And when they heard these words, the disciples of John were comforted while the Pharisees themselves were the more confounded.

147:7.3 (1656.1) Then the Master proceeded to warn his hearers against entertaining the notion that all olden teaching should be replaced entirely by new doctrines. Said Jesus: “That which is old and also true must abide. Likewise, that which is new but false must be rejected. But that which is new and also true, have the faith and courage to accept. Remember it is written: ‘Forsake not an old friend, for the new is not comparable to him. As new wine, so is a new friend; if it becomes old, you shall drink it with gladness.’”

8. THE FEAST OF SPIRITUAL GOODNESS

147:8.1 (1656.2) That night, long after the usual listeners had retired, Jesus continued to teach his apostles. He began this special instruction by quoting from the Prophet Isaiah:

147:8.2 (1656.3) “Why have you fasted? For what reason do you afflict your souls while you continue to find pleasure in oppression and to take delight in injustice? Behold, you fast for the sake of strife and contention and to smite with the fist of wickedness. But you shall not fast in this way to make your voices heard on high.

“Ar būtent tokį pasninkavimą aš pasirinkau— vieną dieną, kad žmogus pakankintų savąją sielą? Ar kad nulenktų savo galvą kaip meldas, kad keliaklupsčiautų apsilvilkęs asutine ir pasibarstęs galvą pelenais? Ar jūs išdrįsite šitą pavadinti pasninkavimu ir priimtina dieną Viešpaties akivaizdoje? Argi tai nėra toks pasninkavimas, kurį turėčiau pasirinkti aš: išvaduoti iš blogio pančių, atirti sunkių naščių mazgus, išlaisvinti prispaustusius, ir sulaužyti bet kokį jungą? Argi tai nėra toks pasninkavimas, kada manąja duona yra pasidalinama su išalkusiu ir kada į mano namus yra atvedami tie, kurie yra benamiai ir vargšai? Ir kada aš pamatysiu tuos, kurie yra nuogi, tada aš juos aprengsiu.

“Tuomet tikrai jūsų šviesa išauš kaip rytas, tuo tarpu jūsų sveikata labai sparčiai sustiprės. Jūsų teisumas tikrai eis pirma jūsų, tuo tarpu Viešpaties šlovė tikrai bus jūsų užnugario sargas. Tuomet jūs šauksitės Viešpaties ir jis tikrai atsilieps; jūs šauksitės, o jis tikrai pasakys—Štai aš esu čia. Ir visa tai jis padarys, jeigu jūs atsisakysite priespaudos, pasmerkimo, ir tuštybės. Vietoje šito Tėvas nori, kad jūs parodytumėte savąją širdį išalkusiems, ir kad jūs tarnautumėte kenčiančioms sieloms; tada jūsų šviesa tikrai spindės tamsoje, ir net jūsų tamsa iš tiesų bus tokia, kaip vidurdienis. Tuomet Viešpats jus tikrai nuolat ves, suteikdamas pasitenkinimą jūsų sielai ir vis atstatydamas jūsų stiprybę. Jūs tikrai tapsite tokie, kaip palaistytas sodas, kaip šaltinis, kurio vandenys neišseks. Ir tie, kurie padarys šituos dalykus, tikrai sugrąžins buvusią šlovę; jie tikrai iškels daugelio kartų pamatus; jie tikrai bus vadinami sugriautų sienų atstatytojais, saugių kelių, kuriuose būtų gyvenama, restauratoriais.”

Ir tuomet, giliai įnaktį, Jėzus pateikė apmąstymui savo apaštalams tą tiesą, kad dabarties ir ateities karalystėje juos įtvirtino būtent jų įtikėjimas, o ne jų sielos kankinimas ar kūno pasninkavimas. Jis liepė apaštalams gyventi bent jau remiantis senovės pranašo idėjomis, ir išreiškė viltį, kad jie į priekį pažengs nepalyginamai toliau net už Isajo ir senesniųjų pranašų idealus. Paskutiniai jo žodžiai tą naktį buvo: “Būkite vis didesniu laipsniu maloningesni dėka šito gyvojo įtikėjimo, kuris suvokia tą faktą, kad jūs esate Dievo sūnūs, ir tuo pačiu metu jis kiekvieną žmogų suvokia kaip broį.”

Buvo po antros valandos ryte, kada Jėzus nustojo šnekėti, ir visi vyrai nuėjo į savo vietas miegoti.

147:8.3 (1656.4) “Is it such a fast that I have chosen — a day for a man to afflict his soul? Is it to bow down his head like a bulrush, to grovel in sackcloth and ashes? Will you dare to call this a fast and an acceptable day in the sight of the Lord? Is not this the fast I should choose: to loose the bonds of wickedness, to undo the knots of heavy burdens, to let the oppressed go free, and to break every yoke? Is it not to share my bread with the hungry and to bring those who are homeless and poor to my house? And when I see those who are naked, I will clothe them.

147:8.4 (1656.5) “Then shall your light break forth as the morning while your health springs forth speedily. Your righteousness shall go before you while the glory of the Lord shall be your rear guard. Then will you call upon the Lord, and he shall answer; you will cry out, and he shall say — Here am I. And all this he will do if you refrain from oppression, condemnation, and vanity. The Father rather desires that you draw out your heart to the hungry, and that you minister to the afflicted souls; then shall your light shine in obscurity, and even your darkness shall be as the noonday. Then shall the Lord guide you continually, satisfying your soul and renewing your strength. You shall become like a watered garden, like a spring whose waters fail not. And they who do these things shall restore the wasted glories; they shall raise up the foundations of many generations; they shall be called the rebuilders of broken walls, the restorers of safe paths in which to dwell.”

147:8.5 (1656.6) And then long into the night Jesus propounded to his apostles the truth that it was their faith that made them secure in the kingdom of the present and the future, and not their affliction of soul nor fasting of body. He exhorted the apostles at least to live up to the ideas of the prophet of old and expressed the hope that they would progress far beyond even the ideals of Isaiah and the older prophets. His last words that night were: “Grow in grace by means of that living faith which grasps the fact that you are the sons of God while at the same time it recognizes every man as a brother.”

147:8.6 (1656.7) It was after two o'clock in the morning when Jesus ceased speaking and every man went to his place for sleep.

148 Dokumentas. Evangelininkų mokymas Betsaidoje

⇨ 147

URANTIJOS KNYGA

149 ⇨

IV DALIS. JĖZAUS GYVENIMAS IR MOKYMAI

148 DOKUMENTAS.
EVANGELININKŲ MOKYMAS
BETSAIDOJE

Skyrius

ĮVADAS

1. Naujoji pranašų mokykla
2. Betsaidos ligoninė
3. Tėvo reikalas
4. Blogis, nuodėmė, ir piktybinis blogis
5. Kančios tikslas
6. Klaidinga kančios samprata — diskusija apie Jobą
7. Vyras su nudžiūvusia ranka
8. Paskutiniąją savaitę Betsaidoje
9. Paralitiko išgydymas

ĮVADAS

NUO gegužės 3-ios iki spalio 3-ios, 28 m. po Kr. gim., Jėzus ir apaštališkoji grupė gyveno Zabediejaus namuose Betsaidoje. Per šitą penkių mėnesių sauso sezono laikotarpį pakrantėje netoli Zabediejaus namų buvo organizuota milžiniška stovykla, kuri buvo labai smarkiai išplėsta tam, kad priimtų augančią Jėzaus šeimą. Šita pakrantės stovykla, kurią užėmė visą laiką besikeičiantys tokie gyventojai, kurie ieškojo tiesos, kurie buvo kandidatai į pasveikimą, ir kurie buvo atsidavę smalsumui, visą laiką turėjo nuo penkių šimtų iki pusantro tūkstančio žmonių. Šitą palapinių miestelį apskritai prižiūrėjo Dovydas Zabediejus, jam padėjo Alfiejaus dvyniai. Toji stovyklavietė buvo tvarkos ir sanitarijos modelis, o taip pat ir bendrojo administravimo pavyzdys. Įvairių rūšių sergantieji buvo atskirti, ir juos prižiūrėjo tikintis išgydytojas, sirietis, kurio vardas buvo Elmanas.

Per visą šitą laikotarpį apaštalai žvejoti išplaukdavo bent jau vieną dieną per savaitę,

PAPER 148
TRAINING EVANGELISTS AT
BETHSAIDA

SECTIONS

Introduction

1. A New School of the Prophets
2. The Bethsaida Hospital
3. The Father's Business
4. Evil, Sin, and Iniquity
5. The Purpose of Affliction
6. The Misunderstanding of Suffering — Discourse on Job
7. The Man with the Withered Hand
8. Last Week at Bethsaida
9. Healing the Paralytic

INTRODUCTION

^{148:0.1 (1657.1)} FROM May 3 to October 3, A.D. 28, Jesus and the apostolic party were in residence at the Zebedee home at Bethsaida. Throughout this five months' period of the dry season an enormous camp was maintained by the seaside near the Zebedee residence, which had been greatly enlarged to accommodate the growing family of Jesus. This seaside camp, occupied by an ever-changing population of truth seekers, healing candidates, and curiosity devotees, numbered from five hundred to fifteen hundred. This tented city was under the general supervision of David Zebedee, assisted by the Alpheus twins. The encampment was a model in order and sanitation as well as in its general administration. The sick of different types were segregated and were under the supervision of a believer physician, a Syrian named Elman.

^{148:0.2 (1657.2)} Throughout this period the apostles would go fishing at least one day a week, selling

sugautą žuvų laimikį parduodavo Dovydui, kad suvartotų pakrantės stovykloje. Šitokiu būdu gauti pinigai būdavo perduodami į grupės iždą. Šiems dvylikai kiekvieną mėnesį buvo leista vieną savaitę praleisti su savo šeimomis ar draugais.

Tuo metu, kada Andriejus toliau buvo atsakingas už apaštališkosios veiklos bendrą priežiūrą, tai Petras buvo visiškai atsakingas už evangelininkų mokyklą. Visi apaštalai įnešdavo savo indėlį mokydami evangelininkų grupes kiekvieną priešpiečių, ir tiek mokytojai, tiek mokiniai mokydavo žmones popietėmis. Po vakarienės, penkis vakarus per savaitę, apaštalai vesdavo klausimų pamokas evangelininkų labui. Kartą per savaitę šitai klausimų valandai vadovaudavo Jėzus, atsakinėdamas į klausimus, likusius iš ankstesniųjų sesijų.

Per penkis mėnesius šitoje stovykloje pabuvojo keli tūkstančiai žmonių. Susidomėję asmenys dažnai būdavo atvykę iš visų Romos imperijos dalių ir iš tų kraštų, kurie buvo į rytus nuo Eufrato. Tai buvo ilgiausiai trukęs sėslus ir gerai organizuotas Mokytojo mokymo laikotarpis. Tiesioginė Jėzaus šeima didžiąją šito meto dalį praleido arba Nazarete, arba Kanoje.

Šita stovykla nebuvo organizuota taip, kad joje būtų bendrų interesų bendruomenė, kokia buvo apaštališkoji šeima. Dovydas Zabediejus šitą didžiulį palapinių miestą tvarkė taip, kad jis tapo save išmaitinančia institucija, nepaisant to, jog niekada nebuvo atstumtas nė vienas. Šita nuolat besikeičianti stovykla buvo tokia dalis, be kurios negalėjo apsieiti Petro evangelininkų lavinimo mokykla.

1. NAUJOJI PRANAŠŲ MOKYKLA

Petras, Jokūbas, ir Andriejus sudarė Jėzaus paskirtą komitetą, kuris priimdavo sprendimą dėl besikreipiančiųjų įtraukimo į evangelininkų mokyklą. Šitoje naujojoje pranašų mokykloje studentai atstovavo Romos pasaulio ir Rytų, iki pat Indijos, visoms rasėms ir tautoms. Šita mokykla buvo organizuota remiantis mokymosi ir darbo planu. Ko studentai išmokdavo iki vidurdienio, to susirinkusiuosius jie mokydavo pakrantėje popietėmis. Po vakarienės jie nevaržomai aptarinėdavo tiek mokymąsi iki pietų, tiek ir popietinį mokymą.

Kiekvienas iš apaštališkųjų mokytojų mokydavo savojo požiūrio į karalystės evangeliją. Jie nesistengė mokyti tiesiog vienodai; standartizuoto ar dogmatizuoto teologinių doktrinų suformulavimo nebuvo. Nors jie visi mokė *tos pačios tiesos*, bet kiekvienas apaštalas pateikdavo Mokytojo mokymo savo paties aiškinimą. Ir Jėzus šitą asmeninio patyrimo karalystės reikaluose

their catch to David for consumption by the seaside encampment. The funds thus received were turned over to the group treasury. The twelve were permitted to spend one week out of each month with their families or friends.

148:0.3 (1657.3) While Andrew continued in general charge of the apostolic activities, Peter was in full charge of the school of the evangelists. The apostles all did their share in teaching groups of evangelists each forenoon, and both teachers and pupils taught the people during the afternoons. After the evening meal, five nights a week, the apostles conducted question classes for the benefit of the evangelists. Once a week Jesus presided at this question hour, answering the holdover questions from previous sessions.

148:0.4 (1657.4) In five months several thousand came and went at this encampment. Interested persons from every part of the Roman Empire and from the lands east of the Euphrates were in frequent attendance. This was the longest settled and well-organized period of the Master's teaching. Jesus' immediate family spent most of this time at either Nazareth or Cana.

148:0.5 (1657.5) The encampment was not conducted as a community of common interests, as was the apostolic family. David Zebedee managed this large tent city so that it became a self-sustaining enterprise, notwithstanding that no one was ever turned away. This ever-changing camp was an indispensable feature of Peter's evangelistic training school.

1. A NEW SCHOOL OF THE PROPHETS

148:1.1 (1657.6) Peter, James, and Andrew were the committee designated by Jesus to pass upon applicants for admission to the school of evangelists. All the races and nationalities of the Roman world and the East, as far as India, were represented among the students in this new school of the prophets. This school was conducted on the plan of learning and doing. What the students learned during the forenoon they taught to the assembly by the seaside during the afternoon. After supper they informally discussed both the learning of the forenoon and the teaching of the afternoon.

148:1.2 (1658.1) Each of the apostolic teachers taught his own view of the gospel of the kingdom. They made no effort to teach just alike; there was no standardized or dogmatic formulation of theologic doctrines. Though they all taught the *same truth*, each apostle presented his own personal interpretation of the Master's teaching. And Jesus upheld this presentation of the diversity of personal

jvairovės pateikimą rėmė, būtinai suderindamas ir koordinuodamas šitą didelį skaičių ir skirtingų evangelijos požiūrių per savo savaitines klausimų valandas. Nepaisant to, kad mokymo reikaluose buvo toks didelis asmeninės laisvės laipsnis, bet evangelininkų mokyklos teologijoje buvo linkęs viešpatauti Simonas Petras. Po Petro didžiausią asmeninę įtaką demonstravo Jokūbas Zabediejus.

Daugiau negu vienas šimtas evangelininkų, parengtų pakrantėje per šiuos penkis mėnesius, buvo toji medžiaga, iš kurios (išskyrus Abnerį ir Jono apaštalus) buvo parinkti vėlesnieji septyniasdešimt evangelijos mokytojų ir skelbėjų. Evangelininkų mokykloje nebuvo bendros nuosavybės tokiu didžiuoju laipsniu, koks buvo tarp apaštalų.

Šitie evangelininkai, nors ir mokė evangelijos ir skelbė evangeliją, tikinčiųjų nekrikštijo iki to laiko, kada vėliau buvo Jėzaus įšventinti ir pasiūsti kaip tie septyniasdešimt karalystės pasiuntinių. Tik tai septynis iš to didžiulio skaičiaus išgydytųjų šitoje vietoje saulėlydžio metu buvo galima sutikti tarp šitų evangelininkų studentų. Didiko iš Kapernaumo sūnus buvo vienas iš tų, kurie buvo rengiami evangelijos tarnystei Petro mokykloje.

experience in the things of the kingdom, unfailingly harmonizing and co-ordinating these many and divergent views of the gospel at his weekly question hours. Notwithstanding this great degree of personal liberty in matters of teaching, Simon Peter tended to dominate the theology of the school of evangelists. Next to Peter, James Zebedee exerted the greatest personal influence.

148:1.3 (1658.2) The one hundred and more evangelists trained during this five months by the seaside represented the material from which (excepting Abner and John's apostles) the later seventy gospel teachers and preachers were drawn. The school of evangelists did not have everything in common to the same degree as did the twelve.

148:1.4 (1658.3) These evangelists, though they taught and preached the gospel, did not baptize believers until after they were later ordained and commissioned by Jesus as the seventy messengers of the kingdom. Only seven of the large number healed at the sundown scene at this place were to be found among these evangelistic students. The nobleman's son of Capernaum was one of those trained for gospel service in Peter's school.

2. BETSAIDOS LIGONINĖ

Dėl to, kad veikė pakrantės stovykla, Elmanas, sirietis gydytojas, padedamas dvidešimt penkių moterų ir dvylikos vyrų korpuso, organizavo ir keturis mėnesius prižiūrėjo tai, ką reikėtų laikyti pirmąją karalystės ligoninę. Šitoje ligoninėje, įkurtoje nedideliu atstumu į pietus nuo pagrindinio palapinių miestelio, jie sergančiuosius gydė visais žinomais materialiais metodais, o taip pat ir maldos ir įtikėjimo skatinimo dvasine praktika. Jėzus šiuos stovyklos sergančiuosius lankydavo ne mažiau kaip tris kartus per savaitę ir užmegzdavo asmeninį ryšį su kiekvienu kenčiančiuoju. Kiek mums yra žinoma, jokių vadinamųjų viršgamtinių pasveikimo stebuklų neįvyko tarp to vieno tūkstančio kenčiančių ir negaluojančių asmenų, kurie iš šitos ligoninės išėjo jausdami pagerėjusią sveikatą ar išgydyti. Bet milžiniška dauguma individų, kurie gavo naudos, be perstojo skelbė, kad Jėzus juos išgydė.

Didelė dalis išgydymo atvejų, kuriuos įgyvendino Jėzus tarnaudamas Elmano pacientų labui, tikrai, atrodo, jog panašėja į stebuklus, bet mums buvo pasakyta, kad tai buvo tikrai tokios proto ir dvasios transformacijos, kokios gali įvykti kupinų vilties ir įtikėjimo valdomų asmenų patyrimė, kuriuos betarpiškai ir įkvepiančiai veikia stipri, teigiama, ir geranoriška asmenybė, kurios tarnavimas išvaro baimę ir panaikina nerimą.

2. THE BETHSAIDA HOSPITAL

148:2.1 (1658.4) In connection with the seaside encampment, Elman, the Syrian physician, with the assistance of a corps of twenty-five young women and twelve men, organized and conducted for four months what should be regarded as the kingdom's first hospital. At this infirmary, located a short distance to the south of the main tented city, they treated the sick in accordance with all known material methods as well as by the spiritual practices of prayer and faith encouragement. Jesus visited the sick of this encampment not less than three times a week and made personal contact with each sufferer. As far as we know, no so-called miracles of supernatural healing occurred among the one thousand afflicted and ailing persons who went away from this infirmary improved or cured. However, the vast majority of these benefited individuals ceased not to proclaim that Jesus had healed them.

148:2.2 (1658.5) Many of the cures effected by Jesus in connection with his ministry in behalf of Elman's patients did, indeed, appear to resemble the working of miracles, but we were instructed that they were only just such transformations of mind and spirit as may occur in the experience of expectant and faith-dominated persons who are under the immediate and inspirational influence of a strong, positive, and beneficent personality

Elmanas ir jo pagalbininkai šiuos sergančiuosius stengėsi mokyti tiesos apie “blogų dvasių apsidėmą,” bet jiems sekėsi prastai. Tikėjimas, jog fizinį susirgimą ir protinį sutrikimą gali sukelti vadinamosios nešvarios dvasios apsigyvenimas sergančiojo asmens prote ar kūne, buvo beveik visuotinis.

Visuose savo ryšiuose su sergančiaisiais ir kenčiančiaisiais, kada tai buvo susiję su gydymo būdu arba ligos nežinomų priežasčių atskleidimu, Jėzus laikėsi savo Rojaus brolio, Emanuelio, tų nurodymų, kurie jam buvo duoti prieš pradedant Urantijos įsikūnijimo užduotį. Nepaisant šito, tie, kurie patarnaudavo sergantiesiems, išmoko daug naudingų pamokų, stebėdami tą manierą, kurios pagalba Jėzus įkvėpdavo sergančiųjų ir kenčiančiųjų įtikėjimą ir pasitikėjimą.

Stovyklavimas pasibaigė likus nedaug laiko iki to meto, kada priartėjo peršalimų ir karščiavimų padažnėjimo laikotarpis.

3. TĖVO REIKALAS

Per visą šitą laikotarpį viešas pamaldas stovykloje Jėzus laikė mažiau negu vieną tuziną kartų ir tik tai vieną kartą kalbėjo Kapernaumo sinagogoje, per antrąjį Sabatą prieš jiems išvykstant drauge su naujai parengtais evangelininkais į savo antrąją viešo pamokslavimo kelionę po Galilėją.

Nuo pat savojo krikšto Mokytojas vienvėję niekada nebuvo praleidęs tiek daug laiko, kiek praleido per šitą evangelininkų ruošimo periodą stovykloje prie Betsaidos. Kai tik bet kuris iš apaštalų išdrįsdavo paklausti Jėzaus, kodėl jis tiek daug laiko nebūna kartu su jais, tai jis visą laiką atsakydavo, jog “rūpinasi Tėvo reikalais.”

Per šiuos periodus, kada jis išeidavo, Jėzų lydėdavo tik du apaštalai. Jis laikinai buvo atleidęs Petrą, Jokūbą, ir Joną nuo savo kaip asmeninių kompanionų užduoties, kad naujų kandidatų į evangelininkus, kurių buvo daugiau negu vienas šimtas, mokymo darbe galėtų dalyvauti ir jie. Kada Mokytojas panorėdavo išeiti į kalnus, kad pasirūpintų Tėvo reikalu, tada tam, kad jį lydėtų, jis pasikviesdavo bet kuriuos du apaštalus, kurie galėjo būti neužimti. Šitokiu būdu kiekvienam iš šio dvyliktuko teko proga artimai pabendrauti ir atvirai pasišnekėti su Jėzumi.

Nors šito ir nebuvo atskleista tam, kad būtų užfiksuota šitame pasakojime, bet mums buvo leista suprasti, jog Mokytojas, per šiuos daugelį

whose ministry banishes fear and destroys anxiety.

148:2.3 (1658.6) Elman and his associates endeavored to teach the truth to these sick ones concerning the “possession of evil spirits,” but they met with little success. The belief that physical sickness and mental derangement could be caused by the dwelling of a so-called unclean spirit in the mind or body of the afflicted person was well-nigh universal.

148:2.4 (1659.1) In all his contact with the sick and afflicted, when it came to the technique of treatment or the revelation of the unknown causes of disease, Jesus did not disregard the instructions of his Paradise brother, Immanuel, given ere he embarked upon the venture of the Urantia incarnation. Notwithstanding this, those who ministered to the sick learned many helpful lessons by observing the manner in which Jesus inspired the faith and confidence of the sick and suffering.

148:2.5 (1659.2) The camp disbanded a short time before the season for the increase in chills and fever drew on.

3. THE FATHER’S BUSINESS

148:3.1 (1659.3) Throughout this period Jesus conducted public services at the encampment less than a dozen times and spoke only once in the Capernaum synagogue, the second Sabbath before their departure with the newly trained evangelists upon their second public preaching tour of Galilee.

148:3.2 (1659.4) Not since his baptism had the Master been so much alone as during this period of the evangelists’ training encampment at Betsaida. Whenever any one of the apostles ventured to ask Jesus why he was absent so much from their midst, he would invariably answer that he was “about the Father’s business.”

148:3.3 (1659.5) During these periods of absence, Jesus was accompanied by only two of the apostles. He had released Peter, James, and John temporarily from their assignment as his personal companions that they might also participate in the work of training the new evangelistic candidates, numbering more than one hundred. When the Master desired to go to the hills about the Father’s business, he would summon to accompany him any two of the apostles who might be at liberty. In this way each of the twelve enjoyed an opportunity for close association and intimate contact with Jesus.

148:3.4 (1659.6) It has not been revealed for the purposes of this record, but we have been led to infer that the Master, during many of these solitary

vienatvės periodų kalnuose, tiesiogiai ir kaip vadovas bendravo su didele dalimi savo vyriausiųjų visatos reikalų tvarkytojų. Visą laiką maždaug nuo savojo krikšto momento šitas įsikūnijęs mūsų visatos Valdovas vis daugiau ir sąmoningai ėmė vadovauti kai kurioms visatos administravimo fazėms. Ir mes visada buvome tokios nuomonės, jog kažkokiu būdu, neatskleidžiamu jo betarpiškiems pagalbininkams, per šitas sumažinto dalyvavimo žemės reikaluose savaites jis buvo užsiėmęs vadovavimu toms aukštosioms dvasinėms išmintingoms būtybėms, kurios buvo atsakingos už vadovavimą milžiniškai visatai, ir jog žmogiškasis Jėzus pats nusprendė tokią savo veiklą pavadinti "rūpintis Tėvo reikalais."

Daug kartų, kada Jėzus ištisomis valandomis būdavo vienas, tačiau kai du iš jo apaštalų būdavo šalia, tada jie matydavo, kaip jo bruožai ima greitai ir smarkiai keistis, nors jie negirdėjo, kad jis ištartų bent žodį. Taip pat jie nepastebėjo ir jokių dangiškųjų būtybių, kurios būtų galėjusios bendrauti su jų Mokytoju, matomų pasireiškimų, kaip kai kurie iš jų tikrai tokias pamatė vėliau.

4. BLOGIS, NUODĖMĖ, IR PIKTYBINIS

BLOGIS

Jėzus laikėsi įpročio du vakarus per savaitę rengti specialius pasikalbėjimus su individualais, kurie norėjo su juo pasišnekėti, viename nuošaliame ir dengtame Zabediejaus sodo kampelyje. Vieno iš tokių vakarinių privačių pasikalbėjimų metu Tomas Mokytojui pateikė šitą klausimą: "Kodėl žmonėms reikia gimti iš dvasios tam, kad įeitų į karalystę? Ar atgimimas yra reikalingas tam, kad būtų išvengta to nelabojos kontrolės? Mokytojau, kas yra blogis?" Kada Jėzus išklausė šiuos klausimus, tada jis tarė Tomui:

"Nedaryk tokios klaidos, kad painiotum *blogį* su tuo *nelabuoju*, teisingiau su tuo *piktybiniu nelabuoju*. Tas, kurį tu vadini nelabuoju, yra savimyla sūnus, aukštasis administratorius, kuris tą suvokdamas sąmoningai sukėlė maištą prieš manojo Tėvo ir jo ištikimų Sūnų valdymą. Bet šiuos nuodėmingus maištininkus aš jau nugalėjau. Savo prote išsiaiškink šiuos skirtingus požiūrius į Tėvą ir jo visatą. Niekada neužmiršk šitų ryšių su Tėvo valia dėsnių:

"Blogis yra dieviškojo dėsno, Tėvo valios, nesąmoningas arba netyčinis pažeidimas. Blogis lygiai taip pat yra paklusimo Tėvo valiai netobulumo matas.

"Nuodėmė yra dieviškojo dėsno, Tėvo valios, sąmoningas, suvokiamas, ir tyčinis pažeidimas. Nuodėmė yra tas matas, kuriuo yra matuojamas

seasons in the hills, was in direct and executive association with many of his chief directors of universe affairs. Ever since about the time of his baptism this incarnated Sovereign of our universe had become increasingly and consciously active in the direction of certain phases of universe administration. And we have always held the opinion that, in some way not revealed to his immediate associates, during these weeks of decreased participation in the affairs of earth he was engaged in the direction of those high spirit intelligences who were charged with the running of a vast universe, and that the human Jesus chose to designate such activities on his part as being "about his Father's business."

148:3.5 (1659.7) Many times, when Jesus was alone for hours, but when two of his apostles were near by, they observed his features undergo rapid and multitudinous changes, although they heard him speak no words. Neither did they observe any visible manifestation of celestial beings who might have been in communication with their Master, such as some of them did witness on a subsequent occasion.

4. EVIL, SIN, AND INIQUITY

148:4.1 (1659.8) It was the habit of Jesus two evenings each week to hold special converse with individuals who desired to talk with him, in a certain secluded and sheltered corner of the Zebedee garden. At one of these evening conversations in private Thomas asked the Master this question: "Why is it necessary for men to be born of the spirit in order to enter the kingdom? Is rebirth necessary to escape the control of the evil one? Master, what is evil?" When Jesus heard these questions, he said to Thomas:

148:4.2 (1660.1) "Do not make the mistake of confusing evil with the evil one, more correctly the iniquitous one. He whom you call the evil one is the son of self-love, the high administrator who knowingly went into deliberate rebellion against the rule of my Father and his loyal Sons. But I have already vanquished these sinful rebels. Make clear in your mind these different attitudes toward the Father and his universe. Never forget these laws of relation to the Father's will:

148:4.3 (1660.2) "Evil is the unconscious or unintended transgression of the divine law, the Father's will. Evil is likewise the measure of the imperfectness of obedience to the Father's will.

148:4.4 (1660.3) "Sin is the conscious, knowing, and deliberate transgression of the divine law, the Father's will. Sin is the measure of unwillingness

nenoras būti dieviškai vedamam ir dvasiškai nukreipiamam.

“Piktybinis blogis yra dieviškojo dėsno, Tėvo valios, sąmoningas, ryžtingas, ir atkaklus pažeidinėjimas. Piktybinis blogis yra meilės kupino Tėvo plano dėl asmenybės išlikimo ir Sūnų gailestingo tarnavimo dėl išgelbėjimo nuolatinis atstūmimas.

“Tol, kol mirtingasis žmogus neatgimsta iš dvasios, jį iš prigimties veikia įgimti polinkiai į blogį, bet toks natūralaus elgesio netobulumas nėra nei nuodėmė, nei piktybinis blogis. Mirtingasis žmogus tik pradeda savo ilgą kilmą į Tėvo tobulybę Rojuje. Įgimtais sugebėjimais būti netobulam arba neužbaigtam nėra nuodėminga. Žmogų iš tiesų veikia blogis, bet jokių būdu jis nėra to nelabojo vaikas, nebent jis sąmoningai ir tyčia yra pasirinkęs nuodėmės kelius ir piktybinio blogio gyvenimą. Blogis yra neatskiriamas nuo šito pasaulio natūralios tvarkos, bet nuodėmė yra sąmoningo maišto požiuis, kurį į šitą pasaulį atnešė tie, kurie iš dvasinės šviesos nupulė į visišką tamsybę.

“Tave, Tomai, supainiojo graikų doktrinos ir persų klaidos. Tu nesupranti blogio ir nuodėmės ryšio, nes į žmoniją žiūri kaip į tokią, kuri žemėje prasideda nuo tobulo Adomo ir sparčiai degeneruojančią, per nuodėmę, į žmogaus dabartinę apverktiną padėtį. Bet kodėl gi tu atsisakai suvokti prasmę to įrašo, kuris atskleidžia tai, kaip Kainas, Adomo sūnus, išvyko į Nodo žemę ir ten susirado sau žmoną? Ir kodėl gi tu atsisakai išsiaiškinti prasmę to įrašo, kuris pavaizduoja ir tai, kaip Dievo sūnūs susiranda sau žmonas tarp žmonių dukrų?

“Žmonės yra, iš tiesų, iš prigimties blogi, bet nebūtinai nuodėmingi. Naujasis gimimas—dvasios krikštas—yra esminis tam, jog iš blogio būtų išsilaisvinama, ir reikalingas tam, jog būtų patenkama į dangaus karalystę, bet visa tai nesumenkina to fakto, jog žmogus yra Dievo sūnus. Taip pat ir įgimto potencialaus blogio buvimas iš tikrųjų nereiškia, jog žmogus kažkoku paslaptingu būdu yra atstumtas nuo Tėvo danguje taip, kad kaip svetimas, nesavas, ar povaikis, turėtų koku nors būdu stengtis dėl to, kad jį teisėtai įsūnytų Tėvas. Visos tokios sampratos yra atsiradusios, pirma, iš to, kaip tu klaidingai supranti Tėvą, ir, antra, dėl tavo neišmanymo, kokia yra žmogaus kilmė, prigimtis, ir lemtis.

“Graikai ir kiti mokė tave, jog žmogus nusileidžia iš dieviškosios tobulybės tiesiai žemyn link užmaršties ar sunaikinimo; aš atėjau, kad parodyčiau, jog žmogus, įeidamas į karalystę, kyla tvirtai ir užtikrintai aukštyn iki Dievo ir dieviškojo tobulumo. Bet kokia būtybė, kuriai koku nors laipsniu stinga amžinojo Tėvo valios dieviškųjų ir

to be divinely led and spiritually directed.

148:4.5 (1660.4) “Iniquity is the willful, determined, and persistent transgression of the divine law, the Father’s will. Iniquity is the measure of the continued rejection of the Father’s loving plan of personality survival and the Sons’ merciful ministry of salvation.

148:4.6 (1660.5) “By nature, before the rebirth of the spirit, mortal man is subject to inherent evil tendencies, but such natural imperfections of behavior are neither sin nor iniquity. Mortal man is just beginning his long ascent to the perfection of the Father in Paradise. To be imperfect or partial in natural endowment is not sinful. Man is indeed subject to evil, but he is in no sense the child of the evil one unless he has knowingly and deliberately chosen the paths of sin and the life of iniquity. Evil is inherent in the natural order of this world, but sin is an attitude of conscious rebellion which was brought to this world by those who fell from spiritual light into gross darkness.

148:4.7 (1660.6) “You are confused, Thomas, by the doctrines of the Greeks and the errors of the Persians. You do not understand the relationships of evil and sin because you view mankind as beginning on earth with a perfect Adam and rapidly degenerating, through sin, to man’s present deplorable estate. But why do you refuse to comprehend the meaning of the record which discloses how Cain, the son of Adam, went over into the land of Nod and there got himself a wife? And why do you refuse to interpret the meaning of the record which portrays the sons of God finding wives for themselves among the daughters of men?

148:4.8 (1660.7) “Men are, indeed, by nature evil, but not necessarily sinful. The new birth — the baptism of the spirit — is essential to deliverance from evil and necessary for entrance into the kingdom of heaven, but none of this detracts from the fact that man is the son of God. Neither does this inherent presence of potential evil mean that man is in some mysterious way estranged from the Father in heaven so that, as an alien, foreigner, or stepchild, he must in some manner seek for legal adoption by the Father. All such notions are born, first, of your misunderstanding of the Father and, second, of your ignorance of the origin, nature, and destiny of man.

148:4.9 (1660.8) “The Greeks and others have taught you that man is descending from godly perfection steadily down toward oblivion or destruction; I have come to show that man, by entrance into the kingdom, is ascending certainly and surely up to God and divine perfection. Any being who in any manner falls short of the divine and spiritual ideals

dvasinių idealų, yra potencialiai bloga, tačiau tokios būtybės joku būdu nėra nuodėmingos, tuo labiau nėra piktybiškai blogos.

“Tomai, argi tu apie tai neskaitei Raštuose, kur yra parašyta: ‘Jūs esate Viešpaties jūsų Dievo vaikai.’ ‘Aš tikrai būsiu jo Tėvas, o jis tikrai bus mano sūnus.’ ‘Aš jį pasirinkau savo sūnumi—aš tikrai būsiu jo Tėvas.’ ‘Atveskite manuosius sūnus iš toli, o manąsias dukras atveskite iš žemės pakraščių; net ir visus tuos, kurie yra vadinami manuoju vardu, nes aš juos sutvėriau dėl savosios šlovės.’ ‘Jūs esate gyvojo Dievo sūnūs.’ ‘Tie, kurie turi Dievo dvasią, tie iš tiesų yra Dievo sūnūs.’ Tuo metu, kai natūralus vaikas turi žmogiškojo tėvo materialią dalį, tai kiekvienas karalystės įtikėjimo sūnus turi dangiškojo Tėvo dvasinę dalį.”

Visa tai ir daug daugiau Jėzus pasakė Tomui, ir apaštalas suvokė daug ką, nors Jėzus jį perspėjo “kitiems šitų dalykų nepasakok tol, kol aš nebūsiu sugrįžęs pas Tėvą.” Ir Tomas neužsiminė apie šitą pasikalbėjimą tol, kol Mokytojas iš šito pasaulio neišvyko.

of the eternal Father's will is potentially evil, but such beings are in no sense sinful, much less iniquitous.

148:4.10 (1661.1) “Thomas, have you not read about this in the Scriptures, where it is written: ‘You are the children of the Lord your God.’ ‘I will be his Father and he shall be my son.’ ‘I have chosen him to be my son — I will be his Father.’ ‘Bring my sons from far and my daughters from the ends of the earth; even every one who is called by my name, for I have created them for my glory.’ ‘You are the sons of the living God.’ ‘They who have the spirit of God are indeed the sons of God.’ While there is a material part of the human father in the natural child, there is a spiritual part of the heavenly Father in every faith son of the kingdom.”

148:4.11 (1661.2) All this and much more Jesus said to Thomas, and much of it the apostle comprehended, although Jesus admonished him to “speak not to the others concerning these matters until after I shall have returned to the Father.” And Thomas did not mention this interview until after the Master had departed from this world.

5. KANČIOS TIKSLAS

Per kitą iš šitų privačių pokalbių sode Natanielius paklausė Jėzaus: “Mokytojau, nors aš ir pradedu suprasti, kodėl tu atsisakai be atodairos praktikuoti išgydymą, bet vis tiek negaliu suprasti, kodėl mylintis Tėvas danguje leidžia tokiai gausybei savo vaikų žemėje kentėti nuo tiek daug ligų.” Mokytojas atsakė Natanieliui, paaiškindamas:

“Natanieliau, tu, kaip ir daugelis kitų, esi šitaip suglumintas, nes nesuvoki, kaip šito pasaulio natūralią tvarką tiek daug kartų sulaužė kai kurie maištingi išdavikai nuodėmingomis avantiūromis pažeidę Tėvo valią. Ir aš atėjau dėl to, kad padaryčiau pradžią tam, jog šituose reikaluose būtų atstatyta tvarka. Bet prireiks daugelio amžių tam, kad šitoji visatos dalis būtų sugrąžinta į ankstesnius kelius ir kad šitokiu būdu žmonių vaikai būtų išvaduoti iš nuodėmės ir maišto papildomos naštos. Jau vien tik tai, jog egzistuoja blogis, yra pakankamas išmėginimas žmogaus kilimui—išlikimui nuodėmė nėra būtina.

“Bet, mano sūnau, tau reikėtų žinoti, jog Tėvas savo vaikams nesukelia skausmo tyčia. Žmogus pats sau užsitraukia nereikalingą kančią dėl to, jog atkakliai atsisako žengti dieviškosios valios geresniaisiais keliais. Blogyje kančia yra potenciali, bet didelę jos dalį pagimdė nuodėmė ir piktybinis blogis. Daug neįprastų įvykių atsitiko šitame pasaulyje, ir nėra nieko keisto, jog visus mąstančius žmones turėtų gluminti tos kančių ir

5. THE PURPOSE OF AFFLICTION

148:5.1 (1661.3) At another of these private interviews in the garden Nathaniel asked Jesus: “Master, though I am beginning to understand why you refuse to practice healing indiscriminately, I am still at a loss to understand why the loving Father in heaven permits so many of his children on earth to suffer so many afflictions.” The Master answered Nathaniel, saying:

148:5.2 (1661.4) “Nathaniel, you and many others are thus perplexed because you do not comprehend how the natural order of this world has been so many times upset by the sinful adventures of certain rebellious traitors to the Father's will. And I have come to make a beginning of setting these things in order. But many ages will be required to restore this part of the universe to former paths and thus release the children of men from the extra burdens of sin and rebellion. The presence of evil alone is sufficient test for the ascension of man — sin is not essential to survival.

148:5.3 (1661.5) “But, my son, you should know that the Father does not purposely afflict his children. Man brings down upon himself unnecessary affliction as a result of his persistent refusal to walk in the better ways of the divine will. Affliction is potential in evil, but much of it has been produced by sin and iniquity. Many unusual events have transpired on this world, and it is not strange that all thinking men should be perplexed by the

skausmo scenos, kurias jie mato. Bet dėl vieno dalyko tu gali būti tikras: Tėvas nesiunčia kančios kaip despotiškos bausmės už nusizengimus. Su blogiu susiję netobulumai ir kliuviniai yra įgimti; bausmė už nuodėmę yra neišvengiama; piktybinio blogio griaušančios pasekmės yra negailestingos. Žmogus neturėtų kaltinti Dievo dėl šitokių kančių, kurios yra natūrali pasekmė tokio gyvenimo, kokį gyventi pasirenka jis; taip pat žmogus tikrai neturėtų skųstis dėl tokių patyrimų, kurie yra šito pasaulio natūralaus gyvenimo dalis. Tėvo valia yra būtent tokia, jog mirtingasis žmogus turėtų atkakliai ir nuosekliai dirbti tam, kad savo padėti žemėje pagerintų. Išmintingas uolumas įgalintų žmogų nugalėti didelę dalį žemiškųjų vargų.

“Natanieli, būtent tai ir yra mūsų misija padėti žmonėms spręsti savo dvasines problemas ir šitokiu būdu sužadinti jų protą, kad jie galėtų geriau pasirengti ir būtų įkvėpti spręsti savo gausias materialias problemas. Aš žinau apie tavo pasimetimą, kada tu skaitei Raštus. Perdaug dažnai vyraudavo toks polinkis, kada atsakomybė už viską, ko neišmanantis žmogus nesupranta, būdavo užkraunama Dievui. Tėvas nėra asmeniškai atsakingas už visa tai, kas jums gali būti nesuprantama. Nesuabejok Tėvo meile vien tik dėl to, kad jo nurodymo kuris nors teisingas ir išmintingas dėsnius atsitiktinai sukėlė tau kančią dėl to, jog tokį dieviškąjį nurodymą tu nekaltai ar sąmoningai pažeidei.

“Bet, Natanieli, Raštuose yra didelė dalis ir to, kas tave būtų pamokę, jeigu tikrai tu būtum skaitęs įžvalgiai. Argi tu neprisimeni, jog yra parašyta: ‘Mano sūnau, neniekink moraliai švarinančios Viešpaties bausmės; taip pat nebūk nepatenkintas dėl jo pataisymų, nes, ką Viešpats myli, tą pataiso, net ir taip, kaip tėvas pataiso sūnų, kuriuo džiaugiasi.’ ‘Viešpats nesukelia kančios su noru.’ ‘Prieš tai, kai man buvo sukelta kančia, aš buvau nuklydęs, bet dabar aš tikrai laikausi įstatymo. Kančia man padėjo, kad jos dėka galėčiau išmolti dieviškųjų statutų.’ ‘Aš žinau jūsų skausmus. Amžinasis Dievas yra jūsų prieglauda, tuo tarpu apačioje yra amžinai esančios rankos.’ ‘Viešpats taip pat yra prieglauda prispaustiesiems, ramybės užutėkis vargų laikais.’ ‘Viešpats sustiprins jį ligos patale; Viešpats sergančiųjų neužmirš.’ ‘Kaip tėvas užjaučia savuosius vaikus, taip ir Viešpats užjaučia tuos, kurie jo bijo. Jis pažįsta jūsų kūną; jis prisimena, kad jūs esate dulkė.’ ‘Jis gydo palūžusiuosius ir aptvarsto jų žaizdas.’ ‘Jis yra vargšų viltis, stiprybė tų, kuriems yra nepaprastai reikalingas varge, užutėkis nuo audros, ir šešėlis nuo alinančio karščio.’ ‘Jis suteikia galios nusilpusiems, o tiems, kurie nebeturi jėgų, jis padidina stiprybę.’ ‘Pažeistos nendrės jis tikrai nenulauš, ir rusenančių žarijų jis neužgesins.’ ‘Kai jūs brisite per skausmo vandenį, aš tikrai būsiu su jumis, ir kai jus užlies priešiško upės, aš

scenes of suffering and affliction which they witness. But of one thing you may be sure: The Father does not send affliction as an arbitrary punishment for wrongdoing. The imperfections and handicaps of evil are inherent; the penalties of sin are inevitable; the destroying consequences of iniquity are inexorable. Man should not blame God for those afflictions which are the natural result of the life which he chooses to live; neither should man complain of those experiences which are a part of life as it is lived on this world. It is the Father's will that mortal man should work persistently and consistently toward the betterment of his estate on earth. Intelligent application would enable man to overcome much of his earthly misery.

148:5.4 (1662.1) “Nathaniel, it is our mission to help men solve their spiritual problems and in this way to quicken their minds so that they may be the better prepared and inspired to go about solving their manifold material problems. I know of your confusion as you have read the Scriptures. All too often there has prevailed a tendency to ascribe to God the responsibility for everything which ignorant man fails to understand. The Father is not personally responsible for all you may fail to comprehend. Do not doubt the love of the Father just because some just and wise law of his ordaining chances to afflict you because you have innocently or deliberately transgressed such a divine ordinance.

148:5.5 (1662.2) “But, Nathaniel, there is much in the Scriptures which would have instructed you if you had only read with discernment. Do you not remember that it is written: ‘My son, despise not the chastening of the Lord; neither be weary of his correction, for whom the Lord loves he corrects, even as the father corrects the son in whom he takes delight.’ ‘The Lord does not afflict willingly.’ ‘Before I was afflicted, I went astray, but now do I keep the law. Affliction was good for me that I might thereby learn the divine statutes.’ ‘I know your sorrows. The eternal God is your refuge, while underneath are the everlasting arms.’ ‘The Lord also is a refuge for the oppressed, a haven of rest in times of trouble.’ ‘The Lord will strengthen him upon the bed of affliction; the Lord will not forget the sick.’ ‘As a father shows compassion for his children, so is the Lord compassionate to those who fear him. He knows your body; he remembers that you are dust.’ ‘He heals the brokenhearted and binds up their wounds.’ ‘He is the hope of the poor, the strength of the needy in his distress, a refuge from the storm, and a shadow from the devastating heat.’ ‘He gives power to the faint, and to them who have no might he increases strength.’ ‘A bruised reed shall he not break, and the smoking flax he will not quench.’ ‘When you pass through the waters of affliction, I will be with you, and when the rivers of adversity

tikrai jūsų neapleisiu.' 'Jis pasiuntė mane, kad sutvirtinčiau palūžusiuosius, kad paskelbčiau laisvę vergams, ir kad paguosčiau visus gedinčiuosius.' 'Kentėjime yra pataisymas; kančia nepasklinda iš dulkių.'"

6. KLAIDINGA KANČIOS SAMPRATA — DISKUSIJA APIE JOBĄ

Tai buvo būtent šitą patį vakarą Betsaidoje, kai Jonas taip pat paklausė Jėzaus, kodėl gi taip daug akivaizdžiai nekaltų žmonių kenčia nuo tokios ligų gausos ir patiria tiek daug skausmo. Atsakydamas į šiuos Jono klausimus, tarp daugelio kitų dalykų, Mokytojas sakė:

"Mano sūnau, tu nesupranti vargų prasmės arba kančios reikšmės. Argi tu neskaitei to semitų literatūros šedevro—Rašto istorijos apie Jobo kančias? Argi tu neprisimeni, kaip šita nuostabi parabolė prasideda pasakojimu apie Viešpaties tarno materialų klestėjimą? Tu gerai prisimeni, kad Jobas buvo palaimintas vaikais, turtais, garbe, padėtimi, sveikata, ir visa kuo kitu, ką žmonės šitame žemiškajame gyvenime vertina. Pagal Abraomo vaikų per amžius išsilaikiusius mokymus toks materialus klestėjimas buvo visiškai pakankamas dieviškojo palankumo įrodymas. Bet tokie materialūs turtai ir toks žemiškasis klestėjimas Dievo palankumo nerodo. Manasis Tėvas danguje vargšus myli lygiai taip, kaip ir turtinguosius; jis nėra asmenų gerbėjas.

"Nors po dieviškojo įstatymo pažeidimo anksčiau ar vėliau ateina bausmės metas, nors pagaliau žmonės iš tikrųjų pjauna tą, ką pasėjo, bet vis tik tu turėtum žinoti, jog žmogiškoji kančia nevisada yra bausmė už ankstesnę nuodėmę. Tiek Jobas, tiek ir jo draugai nesurado tikrojo atsakymo į savo susipainiojimus. O remdamasis taja šviesa, kurią tu turi dabar, vargu ar tuos vaidmenis, kuriuos jie vaidina šitoje unikaloje parabolėje, priskirtum Šėtonui ar Dievui. Nors Jobas, kančios dėka, ir nesurado savo intelektualų vargų sprendimo arba savo filosofinių sunkumų išsiaiškinimo, bet jis tikrai pasiekė didžiulį pergalių; net ir žlungant jo paties teologinei gynybai, jis pakilo į tas dvasines aukštumas, kur galėjo nuoširdžiai pasakyti, 'Aš bjauriuosi savimi'; tuomet jam iš tiesų buvo padovanotas išgelbėjimas *Dievo pamatymo dėka*. Tokiu būdu net ir klaidingai suprasto kentėjimo dėka, Jobas pakilo į moralinio supratimo ir dvasinės įžvalgos viršžmogišką lygį. Kada kenčiantis tarnas įgauna Dievo pamatymą, tada ateina sielos ramybė, kuri pranoksta bet kokią žmogišką supratimą.

"Pirmasis iš Jobo draugų, Elifazas, ragino

overflow you, I will not forsake you.' 'He has sent me to bind up the brokenhearted, to proclaim liberty to the captives, and to comfort all who mourn.' 'There is correction in suffering; affliction does not spring forth from the dust.'"

6. THE MISUNDERSTANDING OF SUFFERING — DISCOURSE ON JOB

148:6.1 (1662.3) It was this same evening at Bethsaida that John also asked Jesus why so many apparently innocent people suffered from so many diseases and experienced so many afflictions. In answering John's questions, among many other things, the Master said:

148:6.2 (1662.4) "My son, you do not comprehend the meaning of adversity or the mission of suffering. Have you not read that masterpiece of Semitic literature — the Scripture story of the afflictions of Job? Do you not recall how this wonderful parable begins with the recital of the material prosperity of the Lord's servant? You well remember that Job was blessed with children, wealth, dignity, position, health, and everything else which men value in this temporal life. According to the time-honored teachings of the children of Abraham such material prosperity was all-sufficient evidence of divine favor. But such material possessions and such temporal prosperity do not indicate God's favor. My Father in heaven loves the poor just as much as the rich; he is no respecter of persons.

148:6.3 (1663.1) "Although transgression of divine law is sooner or later followed by the harvest of punishment, while men certainly eventually do reap what they sow, still you should know that human suffering is not always a punishment for antecedent sin. Both Job and his friends failed to find the true answer for their perplexities. And with the light you now enjoy you would hardly assign to either Satan or God the parts they play in this unique parable. While Job did not, through suffering, find the resolution of his intellectual troubles or the solution of his philosophical difficulties, he did achieve great victories; even in the very face of the breakdown of his theological defenses he ascended to those spiritual heights where he could sincerely say, 'I abhor myself'; then was there granted him the salvation of a vision of God. So even through misunderstood suffering, Job ascended to the superhuman plane of moral understanding and spiritual insight. When the suffering servant obtains a vision of God, there follows a soul peace which passes all human understanding.

148:6.4 (1663.2) "The first of Job's friends, Eliphaz,

kenčiantįjį skausmus rodyti tokį patį tvirtumą, kokį šis siūlė kitiems savojo klestėjimo laikais. Šitas netikras guodėjas sakė: 'Pasiitkėk savo religiją, Jobai; prisimink, jog kenčia būtent nuodėmingasis, o ne teisingasis. Tu galbūt nusipelnei šitos bausmės, priešingu atveju tau ši kančia nebūtų suteikta. Tu gerai žinai, jog Dievo akimis žiūrint negali būti teisingas nė vienas žmogus. Tu žinai, jog nuodėmingieji iš tiesų niekada neklesti. Šiaip ar taip, žmogui atrodo iš anksto yra nulemta vargti, ir galbūt Viešpats bausmės dėka tave apvalo tavo paties labui.' Nieko nuostabaus, kad Jobas sulaukė nedaug paguodos iš tokio problemos paaiškinimo, kodėl gi žmogus kenčia.

"Bet jo kito draugo, Bildado, patarimas buvo dar labiau prislegiantis, nežiūrint to, kad tuo metu priimtos teologijos požiūriu, tai buvo blaivus patarimas. Bildadas sakė: 'Dievas negali būti neteisingas. Galbūt tavo vaikai buvo nusidėjėliai, kadangi jie žuvo; galbūt ir tu klysti, priešingu atveju tau nebūtų sukelta tiek skausmo. O jeigu tu iš tikrųjų esi teišus, tai Dievas tikrai išvaduos tave iš tavųjų kančių. Tu turėtum žinoti iš Dievo elgesio su žmogumi istorijos, jog Visagalis sunaikina tikrai nuodėminguosius.'

"Ir tada tu prisimeni, kaip Jobas atsakė savo draugams, tardamas: 'Aš gerai žinau, jog Dievas mano pagalbos šauksmo negirdi. Kaip gi gali Dievas būti teisingas ir tuo pačiu metu taip visiškai nekreipti dėmesio į mano nekaltumą? Aš imu suvokti, jog iš apeliavimo į Viešpatį negaliu gauti jokio pasitenkinimo. Argi jūs negalite matyti, jog Dievas taikstosi su tuo, kaip neteisingieji persekioja teisinguosius? O kadangi žmogus yra toks silpnas, tai kokią jis turi galimybę sulaukti dėmesio iš visagalio Dievo? Dievas mane sutvėrė tokį, koks aš esu, ir kada jis šitaip atsisuka į mane, tada aš esu bejėgis. Ir kodėl iš viso Dievas mane sutvėrė tiesiog tam, jog kentėčiau šitokių apgailėtinių būdų?'

"Ir kas gi gali mesti iššūkį Jobo požiūriui, turint omenyje jo draugų patarimą ir jo paties klaidingą Dievo sampratą? Argi tu nesupranti, kad Jobas ilgėjosi žmogiškojo Dievo, kad jis buvo išalkęs komunikacijos su tokia dieviškąja Būtybe, kuri žino žmogaus mirtingąją būseną ir supranta, jog teisingasis šitame pirmajame gyvenime kylant ilgu keliu į Rojų turi dažnai kentėti nekalčiai? Dėl to ir atėjo Žmogaus Sūnus nuo Tėvo, jog gyventų tokį gyvenimą materialiaame kūne, kad galėtų paguosti ir padėti visiems tiems, kuriems nuo tol teks išverti Jobo kančias.

"Jobo trečiasis draugas, Zofaras, tuomet tarė dar mažiau paguodžiančius žodžius, kuomet jis šnekėjo: "Tu esi kvailas, kada tvirtini jog esi teisus, matydamas, kaip tu šitaip kenti. Bet aš pripažįstu, jog Dievo keliai yra nesuvokiama. Galbūt visi tavo vargai turi kokį nors paslėptą tikslą.' Ir kada Jobas

exhorted the sufferer to exhibit in his afflictions the same fortitude he had prescribed for others during the days of his prosperity. Said this false comforter: 'Trust in your religion, Job; remember that it is the wicked and not the righteous who suffer. You must deserve this punishment, else you would not be afflicted. You well know that no man can be righteous in God's sight. You know that the wicked never really prosper. Anyway, man seems predestined to trouble, and perhaps the Lord is only chastising you for your own good.' No wonder poor Job failed to get much comfort from such an interpretation of the problem of human suffering.

148:6.5 (1663.3) "But the counsel of his second friend, Bildad, was even more depressing, notwithstanding its soundness from the standpoint of the then accepted theology. Said Bildad: 'God cannot be unjust. Your children must have been sinners since they perished; you must be in error, else you would not be so afflicted. And if you are really righteous, God will certainly deliver you from your afflictions. You should learn from the history of God's dealings with man that the Almighty destroys only the wicked.'

148:6.6 (1663.4) "And then you remember how Job replied to his friends, saying: 'I well know that God does not hear my cry for help. How can God be just and at the same time so utterly disregard my innocence? I am learning that I can get no satisfaction from appealing to the Almighty. Cannot you discern that God tolerates the persecution of the good by the wicked? And since man is so weak, what chance has he for consideration at the hands of an omnipotent God? God has made me as I am, and when he thus turns upon me, I am defenseless. And why did God ever create me just to suffer in this miserable fashion?'

148:6.7 (1663.5) "And who can challenge the attitude of Job in view of the counsel of his friends and the erroneous ideas of God which occupied his own mind? Do you not see that Job longed for a human God, that he hungered to commune with a divine Being who knows man's mortal estate and understands that the just must often suffer in innocence as a part of this first life of the long Paradise ascent? Wherefore has the Son of Man come forth from the Father to live such a life in the flesh that he will be able to comfort and succor all those who must henceforth be called upon to endure the afflictions of Job.

148:6.8 (1663.6) "Job's third friend, Zophar, then spoke still less comforting words when he said: 'You are foolish to claim to be righteous, seeing that you are thus afflicted. But I admit that it is impossible to comprehend God's ways. Perhaps there is some hidden purpose in all your miseries.' And when Job

išklausė visus tris savo draugus, tada pagalbos paprašė tiesiai iš Dievo, pasiteisindamas tokiu faktu, jog 'žmogaus, gimusio iš moters, gyvenimas yra trumpas ir pilnas vargų.'

"Tuomet prasidėjo antrasis pokalbis su jo draugais. Elifazas tapo griežtesnis, labiau kaltinantis, ir sarkastiškesnis. Bildadas pasipiktino Jobo panieka savo draugams. Zofaras pakartojo savo melancholišką patarimą. Jobas savo draugais iki šio momento ėmė bjaurėtis ir vėl kreipėsi į Dievą, ir dabar jis kreipėsi į teisingąjį Dievą, priešingai neteisingumo Dievui, kurį įkūnijo jo draugų filosofija ir kurį šventai puoselėjo net ir jo paties religinis požiūris. Po šito Jobas ėmė save guosti būsimuoju gyvenimu, kuriame mirtingosios egzistencijos neteisingumas gali būti ištaisytas teisingiau. Nesulaukus pagalbos iš žmogaus, Jobą ima traukti prie Dievo. Tada jo širdyje prasideda didžiulė kova tarp tikėjimo ir dvejonų. Galų gale, žmogiškasis kentėtojas ima matyti gyvenimo šviesą; iškankinta jo siela pakyla į naujas vilties ir drąsos aukštumas; jis gali toliau kentėti ir net numirti, bet jo apšviesta siela dabar sušunka triumfo šūksnį, 'Manasis Gynėjas gyvena!'

"Jobas buvo visiškai teisus, kada metė iššūkį tokiai doktrinai, jog Dievas sukelia kančias vaikams dėl to, kad nubaustų jų tėvus. Jobas visada buvo pasirengęs pripažinti, jog Dievas yra teisingas, bet jis ilgėjosi kokio nors sielą pamaloninančio atskleidimo apie Amžinojo asmeninį charakterį. Ir žemėje tokia yra mūsų misija. Niekada daugiau iš kenčiančių mirtingųjų tikrai nebebus atimta tokia paguoda, kad jie pažintų Dievo meilę ir suprastų Tėvo danguje gailėstingumą. Nors Dievo žodis, kuris atsklinda iš viesulo, buvo didinga samprata jo pasakymo dieną, bet tu jau sužinojai, jog Tėvas šitokiu būdu savęs neapreiškia, bet vietoje šito jis kalba žmogaus širdies viduje ramiu, tyliu balsu, sakdamas, 'Štai šitas kelias; ženk juo.' Argi tu nesupranti, kad Dievas gyvena tavo viduje, kad jis yra tapęs tuo, kuo esi tu, kad jis gali padaryti tave tuo, kuo yra jis!"

Tada pabaigai Jėzus pareiškė štai ką: "Tėvas danguje nesuteikia kančios žmonių vaikams su noru. Žmogus kenčia, pirma, dėl laiko atsitiktinumų ir dėl blogio netobulumų, būdingų nesubrendusiai fizinei egzistencijai. Tada, jis kenčia dėl nuodėmės—gyvenimo ir šviesos dėsnių pažeidimo—negailėstingų pasekmių. Ir pagaliau, žmogus nuima tokį derlių, kai pats užsispyrusiai dalyvauja piktybinio blogio maište prieš teisingą dangaus valdymą žemėje. Bet žmogaus vargai nėra *asmeninė* bausmė, kurią pasiunčia dieviškasis teismas. Žmogus gali daug padaryti, ir padarys, dėl to, jog savo žemiškąsias kančias sumažintų. Bet kartą ir visiems laikams išsivaduos iš to prietaro, jog Dievas žmogui kančias sukelia to nelabojo paliepimu. Studijuok

had listened to all three of his friends, he appealed directly to God for help, pleading the fact that 'man, born of woman, is few of days and full of trouble.'

148:6.9 (1664.1) "Then began the second session with his friends. Eliphaz grew more stern, accusing, and sarcastic. Bildad became indignant at Job's contempt for his friends. Zophar reiterated his melancholy advice. Job by this time had become disgusted with his friends and appealed again to God, and now he appealed to a just God against the God of injustice embodied in the philosophy of his friends and enshrined even in his own religious attitude. Next Job took refuge in the consolation of a future life in which the inequities of mortal existence may be more justly rectified. Failure to receive help from man drives Job to God. Then ensues the great struggle in his heart between faith and doubt. Finally, the human sufferer begins to see the light of life; his tortured soul ascends to new heights of hope and courage; he may suffer on and even die, but his enlightened soul now utters that cry of triumph, 'My Vindicator lives!'

148:6.10 (1664.2) "Job was altogether right when he challenged the doctrine that God afflicts children in order to punish their parents. Job was ever ready to admit that God is righteous, but he longed for some soul-satisfying revelation of the personal character of the Eternal. And that is our mission on earth. No more shall suffering mortals be denied the comfort of knowing the love of God and understanding the mercy of the Father in heaven. While the speech of God spoken from the whirlwind was a majestic concept for the day of its utterance, you have already learned that the Father does not thus reveal himself, but rather that he speaks within the human heart as a still, small voice, saying, 'This is the way; walk therein.' Do you not comprehend that God dwells within you, that he has become what you are that he may make you what he is!"

148:6.11 (1664.3) Then Jesus made this final statement: "The Father in heaven does not willingly afflict the children of men. Man suffers, first, from the accidents of time and the imperfections of the evil of an immature physical existence. Next, he suffers the inexorable consequences of sin — the transgression of the laws of life and light. And finally, man reaps the harvest of his own iniquitous persistence in rebellion against the righteous rule of heaven on earth. But man's miseries are not a personal visitation of divine judgment. Man can, and will, do much to lessen his temporal sufferings. But once and for all be delivered from the superstition that God afflicts man at the behest of the evil one. Study the Book of Job just to discover how many

Jobo Knygą tiesiog dėl to, kad pamatytum, kiek daug klaidingų minčių apie Dievą gali nuoširdžiai puoselėti net ir geri žmonės; ir tada atkreipk dėmesį į tai, kaip net ir skausmingai kenčiantis Jobas nežiūrint tokių klaidingų mokymų surado paguodos ir išgelbėjimo Dievą. Pagaliau jo įtikėjimas prasiskverbė per kančios debesis, kad pamatytų gyvenimo šviesą, kuri iš Tėvo liejasi kaip gydantis gailestingumas ir amžinai trunkantis teisumas.”

Apie šituos pasakymus Jonas savo širdyje mąstė daugelį dienų. Jo vėlesnis visas gyvenimas labai smarkiai pasikeitė dėl šito pokalbio su Mokytoju sode, ir jis daug padarė, vėlesniaisiais laikais, kad pakeistų kitų apaštalų požiūrį į įprastos žmogiškosios kančios šaltinį, prigimtį, ir tikslą. Bet Jonas niekada neužsiminė apie šitą pokalbį iki Mokytojo išvykimo.

wrong ideas of God even good men may honestly entertain; and then note how even the painfully afflicted Job found the God of comfort and salvation in spite of such erroneous teachings. At last his faith pierced the clouds of suffering to discern the light of life pouring forth from the Father as healing mercy and everlasting righteousness.”

^{148:6.12 (1664.4)} John pondered these sayings in his heart for many days. His entire afterlife was markedly changed as a result of this conversation with the Master in the garden, and he did much, in later times, to cause the other apostles to change their viewpoints regarding the source, nature, and purpose of commonplace human afflictions. But John never spoke of this conference until after the Master had departed.

7. VYRAS SU NUDŽIŪVUSIA RANKA

Per antrąjį Sabatą, prieš tai, kada apaštalai ir naujasis evangelininkų korpusas išėjo į antrąją pamokslavimo kelionę po Galilėją, Jėzus kalbėjo Kapernaumo sinagogoje apie “Teisus gyvenimo džiaugsmus.” Kada Jėzus baigė kalbėti, tada didžiulė grupė tų, kurie buvo berankiai, šlubi, nesveiki, ir kenčiantys, susibūrė aplink jį, ieškodami pagijimo. Šitoje grupėje taip pat buvo apaštalai, didelė dalis naujų evangelininkų, ir fariziejų šnipai iš Jeruzalės. Visur, kur tikėjo Jėzus (išskyrus tuomet, kai jis rūpinosi Tėvo reikalais kalnuose), tie šeši Jeruzalės šnipai visada jį sekė.

Šnipinėjančių fariziejų vadovas, kada Jėzus stovėjo besišnekėdamas su žmonėmis, prikalbino vyrą su nudžiūvusią ranką prieiti prie jo ir paklausti, ar tai būtų pagal įstatymą būti gydomam Sabato dieną, ar jam reikėtų ieškoti pagalbos kitą dieną. Kada Jėzus pamatė šį vyrą, iš klausė jo žodžius, ir suvokė, kad jį buvo pasiuntę fariziejai, tada jis tarė: “Ateik į priekį, tuo tarpu aš tau užduosiu klausimą. Jeigu tu turėtum avį ir jeigu ji Sabato dieną įkristų į duobę, ar tu mėgintum ją pasiekti, sugriebti, ir iškelti iš duobės? Ar tai būtų pagal įstatymą tokius darbus daryti Sabato dieną?” Ir vyras atsakė: “Taip, Mokytojau, tai būtų pagal įstatymą šitaip gerai pasielgti Sabato dieną.” Tuomet tarė Jėzus, kreipdamasis į visus: “Aš žinau, kodėl jūs pasiuntėte šitą vyrą į mano akivaizdą. Jūs norėtumėte surasti priežastį, kaip apkaltinti mane, jeigu galėtumėte mane sugundyti parodyti gailestingumą Sabato dieną. Jūs visi tylėdami sutikote, jog tai yra pagal įstatymą iš duobės iškelti tą nelaimingą avį, net ir Sabato dieną, ir aš kreipiuosi į jus paliudyti, jog tai yra pagal įstatymą Sabato dieną parodyti kupiną meilės gerumą ne tik gyvuliams, bet taip pat ir žmonėms. Kiek daug

7. THE MAN WITH THE WITHERED HAND

^{148:7.1 (1664.5)} The second Sabbath before the departure of the apostles and the new corps of evangelists on the second preaching tour of Galilee, Jesus spoke in the Capernaum synagogue on the “Joys of Righteous Living.” When Jesus had finished speaking, a large group of those who were maimed, halt, sick, and afflicted crowded up around him, seeking healing. Also in this group were the apostles, many of the new evangelists, and the Pharisaic spies from Jerusalem. Everywhere that Jesus went (except when in the hills about the Father’s business) the six Jerusalem spies were sure to follow.

^{148:7.2 (1665.1)} The leader of the spying Pharisees, as Jesus stood talking to the people, induced a man with a withered hand to approach him and ask if it would be lawful to be healed on the Sabbath day or should he seek help on another day. When Jesus saw the man, heard his words, and perceived that he had been sent by the Pharisees, he said: “Come forward while I ask you a question. If you had a sheep and it should fall into a pit on the Sabbath day, would you reach down, lay hold on it, and lift it out? Is it lawful to do such things on the Sabbath day?” And the man answered: “Yes, Master, it would be lawful thus to do well on the Sabbath day.” Then said Jesus, speaking to all of them: “I know wherefore you have sent this man into my presence. You would find cause for offense in me if you could tempt me to show mercy on the Sabbath day. In silence you all agreed that it was lawful to lift the unfortunate sheep out of the pit, even on the Sabbath, and I call you to witness that it is lawful to exhibit loving-kindness on the Sabbath day not only to animals but also to men. How much more valuable is a man than a sheep! I proclaim that it is lawful to do

kartų žmogus yra vertingesnis už avį! Aš pareiškiu, jog tai yra pagal įstatymą daryti gėrį žmonėms ir Sabato dieną.” Ir kada jie visi tylėdami stovėjo prieš jį, tada Jėzus, kreipdamasis į šitą vyrą su nudžiūvusią ranka, tarė: “Atsistok čia šalia manęs, kad tavo galėtum matyti visi. Ir dabar, kad jūs galėtumėte žinoti, jog manojo Tėvo yra būtent tokia valia, kad jūs darytumėte gera ir Sabato dieną, tuomet, jeigu tu turi tokį tikėjimą, kad būsi išgydytas, tai aš liepiu tau ištiesti savo ranką.”

Ir kada šitas vyras ištiesė į priekį savo nudžiūvusią ranką, tada ji buvo visiškai sveika. Žmonės norėjo užsipulti fariziejus, bet Jėzus paliepė jiems nurimti, sakydamas: “Aš ką tik jums pasakiau, jog tai yra pagal įstatymą daryti gėrį ir Sabato dieną, kad būtų išgelbėta gyvybė, bet aš jūsų nemokiau daryti bloga ir duoti valią troškimui žudyti.” Įpykę fariziejai pasišalino, ir nežiūrint to, jog buvo Sabato diena, nuskubėjo į Tiberiją ir tarėsi su Erodu, padarydami viską, kas buvo jų galioje, kad sukeltų jo priešišką nusistatymą tam, kad Erodo šalininkus užsitikrintų savo sąjungininkais prieš Jėzų. Bet Erodas imtis veiksmų prieš Jėzų atsisakė, patardamas jiems su savo nusiskundimais vykti į Jeruzalę.

Tai buvo pirmasis stebuklo atvejis, kurį turėjo padaryti Jėzus, atsakydamas į savo priešų iššūkį. Ir Mokytojas šitą vadinamąjį stebuklą padarė ne dėl to, kad pademonstruotų savo gydančiąją galią, bet dėl to, kad pademonstruotų veiksmingą protestą prieš religijos įvesto Sabato poilsio pavertimą tikrai tokiais beprasmiškų apribojimų pančiais visai žmonijai. Šitas vyras sugrįžo prie akmentašo darbo, pasirodęs vienu iš tų, po kurių išgydymo, sekė dėkingumo ir teismo gyvenimas.

good to men on the Sabbath day.” And as they all stood before him in silence, Jesus, addressing the man with the withered hand, said: “Stand up here by my side that all may see you. And now that you may know that it is my Father’s will that you do good on the Sabbath day, if you have the faith to be healed, I bid you stretch out your hand.”

148:7.3 (1665.2) And as this man stretched forth his withered hand, it was made whole. The people were minded to turn upon the Pharisees, but Jesus bade them be calm, saying: “I have just told you that it is lawful to do good on the Sabbath, to save life, but I did not instruct you to do harm and give way to the desire to kill.” The angered Pharisees went away, and notwithstanding it was the Sabbath day, they hastened forthwith to Tiberias and took counsel with Herod, doing everything in their power to arouse his prejudice in order to secure the Herodians as allies against Jesus. But Herod refused to take action against Jesus, advising that they carry their complaints to Jerusalem.

148:7.4 (1665.3) This is the first case of a miracle to be wrought by Jesus in response to the challenge of his enemies. And the Master performed this so-called miracle, not as a demonstration of his healing power, but as an effective protest against making the Sabbath rest of religion a veritable bondage of meaningless restrictions upon all mankind. This man returned to his work as a stone mason, proving to be one of those whose healing was followed by a life of thanksgiving and righteousness.

8. PASKUTINIOJI SAVAITĖ BETSAIDOJE

Per viešnagės Betsaidoje paskutiniąją savaitę Jeruzalės šnipai labai susiskaldė pagal savo požiūrį į Jėzų ir į jo mokymus. Tris iš šitų fariziejų nepaprastai paveikė tai, ką jie pamatė ir išgirdo. Tuo tarpu, Jeruzalėje, Abraomas, jaunas ir įtakingas Sanhedrino narys, Jėzaus mokymus priėmė viešai, ir buvo Abnerio pakrikštytas Siloamo tvenkinyje. Dėl šito įvykio buvo nepaprastai susijaudinusi visa Jeruzalė, ir nedelsiant į Betsaidą buvo pasiųsti pasiuntiniai, atšaukiantys šituos šešis šnipinėjančius fariziejus.

Tas graikas filosofas, kuris buvo laimėtas karalystei ankstesniosios kelionės po Galilėją metu, sugrįžo su kažkokiais turtingais Aleksandrijos žydais, ir dar kartą jie pakvietė Jėzų atvykti į jų miestą turėdami tikslą įkurti bendrą filosofijos ir religijos mokyklą, o taip pat ir ligoninę sergantiems. Bet Jėzus šį pakvietimą mandagiai

8. LAST WEEK AT BETHSAIDA

148:8.1 (1665.4) The last week of the sojourn at Bethsaida the Jerusalem spies became much divided in their attitude toward Jesus and his teachings. Three of these Pharisees were tremendously impressed by what they had seen and heard. Meanwhile, at Jerusalem, Abraham, a young and influential member of the Sanhedrin, publicly espoused the teachings of Jesus and was baptized in the pool of Siloam by Abner. All Jerusalem was agog over this event, and messengers were immediately dispatched to Bethsaida recalling the six spying Pharisees.

148:8.2 (1666.1) The Greek philosopher who had been won for the kingdom on the previous tour of Galilee returned with certain wealthy Jews of Alexandria, and once more they invited Jesus to come to their city for the purpose of establishing a joint school of philosophy and religion as well as an infirmary for the sick. But Jesus courteously declined the

atmetė.

Maždaug šituo metu į Betsaidos stovyklą atvyko transo pranašas iš Bagdado, kažkoks Kirmetas. Šitas tariamas pranašas transo metu regėdavo ypatingas vizijas ir sapnuodavo fantastinius sapnus, kada jo miegas būdavo sujaudintas. Stovyklavietėje jis sukėlė pakankamai daug netvarkos, ir Simonas Uolusis su šituo apsimetėliu, kuris buvo apgavęs save patį, buvo linkęs pasielgti gana griežtai, bet įsikišo Jėzus ir kelioms dienoms jam suteikė visišką veikimo laisvę. Visi, kurie girdėjo jo pamokslavimą, greitai pamatė, kad jo mokymas nebuvo protingas sprendžiant pagal karalystės evangeliją. Netrukus jis sugrįžo į Bagdadą, nusivesdamas tikrai pustuzinį netvirtų ir ekscentriškų sielų. Bet prieš tai, kada Jėzus užstojo Bagdado pranašą, Dovydas Zabediejus, padedamas save pasiskyrusio komiteto, buvo nusivedęs Kirmetą į ežerą ir, po kelių pamurkdymų į vandenį, patarė jam iš čia išvykti—organizuoti ir įsirengti savo paties stovyklą.

Tą pačią dieną, Beta-Marijona, finikietė moteris, tapo tokia fanatiška, kad išsikraustė iš galvos, ir po to, kada mėgindama eiti per vandenį vos nepaskendo, tada jos draugai iš stovyklos ją išsiuntė.

Naujasis Jeruzalės atsivertėlis, fariziejus Abraomas, atidavė apaštališkajam išdui savo visus pasaulietinius turtus, ir šitas indėlis daug prisidėjo prie to, kad būtų galima nedelsiant pasiųsti tą vieną šimtą naujai parengtų evangelininkų. Andriejus jau buvo paskelbęs apie stovyklos uždarymą, ir kiekvienas ruošėsi arba vykti namo, arba kitu atveju kartu su evangelininkais eiti į Galilėją.

9. PARALITIKO IŠGYDYMAS

Penktadienio popietę, spalio 1-ąją, kada Jėzus surengė paskutinį susirinkimą su apaštalais, evangelininkais, ir kitais besiskirstančios stovyklos vadovais, ir su šitais šešiais fariziejais iš Jeruzalės, sėdinčiais šitos asamblėjos pirmojoje eilėje, erdviame ir padidintame Zabediejaus namo priekiniame kambaryje, tada atsitiko vienas keisčiausių ir unikaliausių dalykų per visą Jėzaus žemiškąjį gyvenimą. Mokytojas, šituo metu, kalbėjo stovėdamas šitame didžiulame kambaryje, kuris buvo pastatytas tam, kad jame tilptų šitie susibūrimai lietingu metu. Namą ištiesai apsupo didžiulė minia žmonių, kurie įtempę klausą stengėsi nugirsti kokią nors Jėzaus kalbos dalį.

Tuo metu, kada namą šitaip užplūdo žmonės ir visiškai apsupo labai norintys ką nors nugirsti klausytojai, iš Kapernaumo ant mažo minkštasuolio draugai atnešė vyrą, seniai

invitation.

148:8.3 (1666.2) About this time there arrived at the Bethsaida encampment a trance prophet from Bagdad, one Kirmeth. This supposed prophet had peculiar visions when in trance and dreamed fantastic dreams when his sleep was disturbed. He created a considerable disturbance at the camp, and Simon Zelotes was in favor of dealing rather roughly with the self-deceived pretender, but Jesus intervened and allowed him entire freedom of action for a few days. All who heard his preaching soon recognized that his teaching was not sound as judged by the gospel of the kingdom. He shortly returned to Bagdad, taking with him only a half dozen unstable and erratic souls. But before Jesus interceded for the Bagdad prophet, David Zebedee, with the assistance of a self-appointed committee, had taken Kirmeth out into the lake and, after repeatedly plunging him into the water, had advised him to depart hence — to organize and build a camp of his own.

148:8.4 (1666.3) On this same day, Beth-Marion, a Phoenician woman, became so fanatical that she went out of her head and, after almost drowning from trying to walk on the water, was sent away by her friends.

148:8.5 (1666.4) The new Jerusalem convert, Abraham the Pharisee, gave all of his worldly goods to the apostolic treasury, and this contribution did much to make possible the immediate sending forth of the one hundred newly trained evangelists. Andrew had already announced the closing of the encampment, and everybody prepared either to go home or else to follow the evangelists into Galilee.

9. HEALING THE PARALYTIC

148:9.1 (1666.5) On Friday afternoon, October 1, when Jesus was holding his last meeting with the apostles, evangelists, and other leaders of the disbanding encampment, and with the six Pharisees from Jerusalem seated in the front row of this assembly in the spacious and enlarged front room of the Zebedee home, there occurred one of the strangest and most unique episodes of all Jesus' earth life. The Master was, at this time, speaking as he stood in this large room, which had been built to accommodate these gatherings during the rainy season. The house was entirely surrounded by a vast concourse of people who were straining their ears to catch some part of Jesus' discourse.

148:9.2 (1666.6) While the house was thus thronged with people and entirely surrounded by eager listeners, a man long afflicted with paralysis was carried down from Capernaum on a small couch

kenčiantį nuo paralyžiaus. Šitas paralitikas buvo girdėjęs, kad Jėzus ruošiasi iš Betsaidos išvykti, ir pasišnekėjęs su Aaronu, akmentašiu, kuris taip neseniai buvo išgydytas, jis pasiryžo tam, kad jį nuneštų Jėzaus akivaizdon, kur jis galėtų ieškoti išgydymo. Jo draugai pamėgino į Zabediejaus namus įeiti tiek per priekines, tiek ir per užpakalines duris, bet draugėn buvo suplūdę per daug žmonių. Tačiau paralitikas atsisakė pripažinti pralaimėjimą; jis nurodė savo draugams surasti kopėčias, kuriomis jie užlipo ant kambario, kuriame kalbėjo Jėzus, stogo, ir, išėmę čerpes, jie sergantį ant minkštasuolio virvėmis drąsiai leido žemyn tol, kol kenčiantysis atsidūrė ant grindų tiesiai prieš Mokytoją. Kada Jėzus pamatė, ką jie buvo atlikę, tada nustojo kalbėti, tuo tarpu tie, kurie buvo su juo kambaryje, žavėjosi sergančiojo vyro ir jo draugų atkaklumu. Tarė paralitikas: "Mokytojau, aš netrukdyčiau tavo mokymui, bet esu pasiryžęs tam, kad būčiau išgydytas. Aš nesu toks, kaip tie, kurie buvo išgydyti ir tuoj pat tavąjį mokymą užmiršo. Aš norėčiau būti išgydytas tam, kad galėčiau tarnauti dangaus karalystėje." Dabar, nežiūrint to, kad šitam vyrui kentėjimus atnešė jo paties neteisingai praleistas gyvenimas, bet Jėzus, matydamas jo įtikėjimą, tarė paralitikui: "Sūnau, nebijok; tavo nuodėmės yra atleistos. Tavasis įtikėjimas tikrai tave išgelbės."

Kada šie fariziejai iš Jeruzalės, kartu su kitais raštininkais ir įstatymo žinovais, kurie sėdėjo drauge su jais, išgirdo šitą Jėzaus paskelbimą, tada jie ėmė tarpusavyje šnekėtis: "Kaip šitas žmogus drįsta šitaip kalbėti? Argi jis nesupranta, jog tokie žodžiai yra šventvagystė? Kas gi, išskyrus Dievą, gali atleisti nuodėmes?" Jėzus, suvokdamas savo dvasioje, kad jie šitaip samprotavo mintyse ir tarpusavyje, prašneko jiems, tardamas: "Kodėl gi jūs šitaip samprotaujate savo širdyse? Kas gi jūs tokie esate, kad imate mane teisti? Koks gi yra skirtumas, ar šitam paralitikui aš pasakysiu, tavo nuodėmės yra atleistos, ar kelkis, pasiimk savo lovą, ir eik? Tačiau, kad jūs tie, kurie matote visa tai, galėtumėte pagaliau žinoti, jog Žmogaus Sūnus turi valdžią ir galią atleisti nuodėmes žemėje, tai šitam kenčiančiam vyrui aš tikrai pasakysiu, Kelkis, pasiimk savo lovą, ir eik namo." Ir kada Jėzus šitaip pasakė, tada paralitikas atsikėlė, ir kada jie prasiskyrė, tada jiems visiems matant jis išėjo iš namo. Ir tie, kurie šituos dalykus matė, buvo nustebę. Petras susirinkusiuosius paleido, nors daugelis meldėsi ir šlovino Dievą, pripažindami, kad tokių keistų dalykų jie niekada nebuvo matę anksčiau.

Ir būtent maždaug šituo metu atvyko Sanhedrino pasiuntiniai, kad palieptų šiems šešiams šnipams grįžti į Jeruzalę. Kada jie išgirdo šitą žinią, tada ėmė tarpusavyje rimtai ginčytis; o užbaigus diskusijas, vadovas ir du iš jo partnerių sugrįžo su pasiuntiniais į Jeruzalę, tuo tarpu iš

by his friends. This paralytic had heard that Jesus was about to leave Bethsaida, and having talked with Aaron the stone mason, who had been so recently made whole, he resolved to be carried into Jesus' presence, where he could seek healing. His friends tried to gain entrance to Zebedee's house by both the front and back doors, but too many people were crowded together. But the paralytic refused to accept defeat; he directed his friends to procure ladders by which they ascended to the roof of the room in which Jesus was speaking, and after loosening the tiles, they boldly lowered the sick man on his couch by ropes until the afflicted one rested on the floor immediately in front of the Master. When Jesus saw what they had done, he ceased speaking, while those who were with him in the room marveled at the perseverance of the sick man and his friends. Said the paralytic: "Master, I would not disturb your teaching, but I am determined to be made whole. I am not like those who received healing and immediately forgot your teaching. I would be made whole that I might serve in the kingdom of heaven." Now, notwithstanding that this man's affliction had been brought upon him by his own misspent life, Jesus, seeing his faith, said to the paralytic: "Son, fear not; your sins are forgiven. Your faith shall save you."

148:9.3 (1667.1) When the Pharisees from Jerusalem, together with other scribes and lawyers who sat with them, heard this pronouncement by Jesus, they began to say to themselves: "How dare this man thus speak? Does he not understand that such words are blasphemy? Who can forgive sin but God?" Jesus, perceiving in his spirit that they thus reasoned within their own minds and among themselves, spoke to them, saying: "Why do you so reason in your hearts? Who are you that you sit in judgment over me? What is the difference whether I say to this paralytic, your sins are forgiven, or arise, take up your bed, and walk? But that you who witness all this may finally know that the Son of Man has authority and power on earth to forgive sins, I will say to this afflicted man, Arise, take up your bed, and go to your own house." And when Jesus had thus spoken, the paralytic arose, and as they made way for him, he walked out before them all. And those who saw these things were amazed. Peter dismissed the assemblage, while many prayed and glorified God, confessing that they had never before seen such strange happenings.

148:9.4 (1667.2) And it was about this time that the messengers of the Sanhedrin arrived to bid the six spies return to Jerusalem. When they heard this message, they fell to earnest debate among themselves; and after they had finished their discussions, the leader and two of his associates

šnypinėjančių fariziejų trys išpažino įtikėjimą į Jėzų ir, tuoj pat jiems nuėjus prie ežero, buvo Petro pakrikštyti ir apaštalų priimti į bičiuliją kaip karalystės vaikai.

returned with the messengers to Jerusalem, while three of the spying Pharisees confessed faith in Jesus and, going immediately to the lake, were baptized by Peter and fellowshipped by the apostles as children of the kingdom.

149 Dokumentas. Antroji pamokslavimo kelionė

⇨ 148

URANTIJOS KNYGA

150 ⇨

IV DALIS. JĖZAUS GYVENIMAS IR MOKYMAI

149 DOKUMENTAS. ANTROJI PAMOKSLAVIMO KELIONĖ

Skyrius

ĮVADAS

1. Placiai išplitęs garsas apie Jėzų
2. Žmonių požiūris
3. Religinių vadovų prieššikumas
4. Pamokslavimo kelionės vystymasis
5. Pamoka apie pasitenkinimą
6. “Viešpaties baimė”
7. Sugrįžimas į Betsaidą

PAPER 149 THE SECOND PREACHING TOUR

SECTIONS

Introduction

1. The Widespread Fame of Jesus
2. Attitude of the People
3. Hostility of the Religious Leaders
4. Progress of the Preaching Tour
5. Lesson Regarding Contentment
6. The “Fear of the Lord”
7. Returning to Bethsaida

ĮVADAS

ANTROJI viešojo pamokslavimo kelionė po Galilėją prasidėjo sekmadienį, spalio 3-ąją, 28 m. po Kr. gim., ir truko beveik tris mėnesius, pasibaigusi gruodžio 30-ąją. Šitoje kelionėje dalyvavo Jėzus ir jo dvylika apaštalų, kuriems padėjo naujai suburtas 117 evangelininkų korpusas ir daugybė kitų susidomėjusių asmenų. Šitos kelionės metu jie aplankė Gadara, Ptolemėją, Jafiją, Dabaritą, Megidą, Jezrylą, Skaitopolį, Tarikėją, Hiposą, Gamalą, Julijaus-Betsaidą, ir daugelį kitų miestų ir miestelių.

Prieš išvykstant šią sekmadienio rytą, Andriejus ir Petras paprašė Jėzaus suteikti paskutiniuosius nurodymus naujesiems evangelininkams, bet Mokytojas nesutiko, sakdamas, jog tvarkyti tokius reikalus, kuriuos gali deramai atlikti kiti, nėra jo sfera. Po atitinkamų svarstymų buvo nuspręsta, kad nurodymus turėtų duoti Jokūbas Zabediejus. Kada Jokūbas baigė kalbėti, tada į evangelininkus kreipėsi Jėzus: “Dabar eikite savo darbą dirbti taip, kaip jums buvo nurodyta, o vėliau, kada parodysite, jog esate kompetentingi ir ištikimi, tada aš jus įšventinsiu tam, kad skelbtumėte karalystės evangeliją.”

INTRODUCTION

149:0.1 (1668.1) THE second public preaching tour of Galilee began on Sunday, October 3, A.D. 28, and continued for almost three months, ending on December 30. Participating in this effort were Jesus and his twelve apostles, assisted by the newly recruited corps of 117 evangelists and by numerous other interested persons. On this tour they visited Gadara, Ptolemais, Japhia, Dabaritta, Megiddo, Jezreel, Scythopolis, Tarichea, Hippos, Gamala, Bethsaida-Julias, and many other cities and villages.

149:0.2 (1668.2) Before the departure on this Sunday morning Andrew and Peter asked Jesus to give the final charge to the new evangelists, but the Master declined, saying that it was not his province to do those things which others could acceptably perform. After due deliberation it was decided that James Zebedee should administer the charge. At the conclusion of James's remarks Jesus said to the evangelists: “Go now forth to do the work as you have been charged, and later on, when you have shown yourselves competent and faithful, I will ordain you to preach the gospel of the kingdom.”

Šitos kelionės metu drauge su Jėzumi keliavo tikrai Jokūbas ir Jonas. Petras ir kiekvienas kitas apaštalas pasiėmė maždaug po tuziną naujų evangelininkų ir su jais palaikė gaudų ryšį tuo metu, kada šie pamokslavo ir mokė. Kada tik tikintieji būdavo pasirengę įžengti į karalystę, tada apaštalai suteikdavo krikštą. Per šituos tris mėnesius Jėzus ir du jo kompanionai daug keliavo, dažnai per vieną dieną aplankydami ir du miestus, kad pasižiūrėtų, kaip dirba evangelininkai, ir kad juos padrašintų jiems stengiantis sukurti karalystę. Visa šita antroji pamokslavimo kelionė iš esmės buvo skirta tam, jog šiam naujai parengtam 117 evangelininkų korpusui būtų suteiktas praktinis patyrimas.

Per visą šitą laikotarpį ir vėliau, iki pat paskutiniojo Jėzaus ir šių dvylikos išvykimo į Jeruzalę, Dovydas Zabediejus nuolatinę būstinę karalystės darbui turėjo įrengęs savo tėvo namuose Betsaidoje. Tai buvo informacijos centras Jėzaus darbui žemėje ir estafetės punktas pasiuntinių tarnybai, kuri Dovydo buvo organizuota tarp dirbančiųjų įvairiose Palestinos dalyse ir gretimuose regionuose. Visa tai jis padarė savo paties iniciatyva, bet pritarus Andriejui. Šitame sparčiai augančio ir besiplečiančio karalystės darbo informacijos skyriuje Dovydas buvo įdarbinęs nuo keturiasdešimties iki penkiasdešimties pasiuntinių. Nors jis ir buvo įsidarbinęs šitokiu būdu, bet iš dalies save paremdavo šiek tiek laiko paskirdamas ir savo senajam žvejybos darbui.

1. PLACIAI IŠPLITĘS GARSAS APIE JĖZŲ

Iki to laiko, kada stovykla Betsaidoje pasibaigė, garsas apie Jėzų, ypač kaip apie gydytoją, buvo pasklidęs po visas Palestinos dalis ir per visą Siriją ir aplinkines šalis. Savaitėmis po to, kada jie iš Betsaidos išvyko, sergantieji ir toliau atvykdavo ir, kai Mokytojo nesurasdavo, tai iš Dovydo sužinoję, kur jis yra, išvykdavo jo ieškoti. Šitos kelionės metu Jėzus sąmoningai nedarė jokių vadinamųjų išgydymo stebuklų. Nežiūrint šito, dešimtys sergančiųjų dėl tokio gilaus įtikėjimo, kuris juos privertė ieškoti pasveikimo, atstatomosios galios atgavo sveikatą ir laimę.

Maždaug šitos misijos metu—ir tai tęsėsi per visą likusį Jėzaus gyvenimą žemėje—ėmė pasireikšti ypatinga ir nepaaiškinama gydančiųjų reiškinių serija. Per šitą trijų mėnesių kelionę daugiau negu vienas šimtas vyrų, moterų, ir vaikų iš Judėjos, Idumėjos, Galilėjos, Sirijos, Tyro, ir Sidono, ir iš kito Jordano upės kranto buvo šitaip nesąmoningai Jėzaus išgydyti, o sugrįžę namo, prisidėjo prie to, kad garsas apie Jėzų dar labiau išplistų. Ir šitą jie darė nežiūrint to, kad Jėzus

149:0.3 (1668.3) On this tour only James and John traveled with Jesus. Peter and the other apostles each took with them about one dozen of the evangelists and maintained close contact with them while they carried on their work of preaching and teaching. As fast as believers were ready to enter the kingdom, the apostles would administer baptism. Jesus and his two companions traveled extensively during these three months, often visiting two cities in one day to observe the work of the evangelists and to encourage them in their efforts to establish the kingdom. This entire second preaching tour was principally an effort to afford practical experience for this corps of 117 newly trained evangelists.

149:0.4 (1668.4) Throughout this period and subsequently, up to the time of the final departure of Jesus and the twelve for Jerusalem, David Zebedee maintained a permanent headquarters for the work of the kingdom in his father's house at Bethsaida. This was the clearinghouse for Jesus' work on earth and the relay station for the messenger service which David carried on between the workers in various parts of Palestine and adjacent regions. He did all of this on his own initiative but with the approval of Andrew. David employed forty to fifty messengers in this intelligence division of the rapidly enlarging and extending work of the kingdom. While thus employed, he partially supported himself by spending some of his time at his old work of fishing.

1. THE WIDESPREAD FAME OF JESUS

149:1.1 (1668.5) By the time the camp at Bethsaida had been broken up, the fame of Jesus, particularly as a healer, had spread to all parts of Palestine and through all of Syria and the surrounding countries. For weeks after they left Bethsaida, the sick continued to arrive, and when they did not find the Master, on learning from David where he was, they would go in search of him. On this tour Jesus did not deliberately perform any so-called miracles of healing. Nevertheless, scores of afflicted found restoration of health and happiness as a result of the reconstructive power of the intense faith which impelled them to seek for healing.

149:1.2 (1669.1) There began to appear about the time of this mission — and continued throughout the remainder of Jesus' life on earth — a peculiar and unexplained series of healing phenomena. In the course of this three months' tour more than one hundred men, women, and children from Judea, Idumea, Galilee, Syria, Tyre, and Sidon, and from beyond the Jordan were beneficiaries of this unconscious healing by Jesus and, returning to their homes, added to the enlargement of Jesus'

kiekvieną kartą, kada tik pamatydavo vieną iš šitų spontaniškų pasveikimų, tada šiam išgyjusiajam tiesiai paliepdavo “nepasakoti nė vienam žmogui.”

Mums niekada nebuvo atskleista, kas gi atsitikdavo šiais spontaniško arba nesąmoningo išgyjimo atvejais. Kaip būdavo išgydoma, Mokytojas savo apaštalams niekada nepaaiškino kaip nors kitaip negu keliomis progomis paprasčiausiai pasakė: “Aš jaučiu, jog iš manęs pasklido energija.” Vieną kartą, kada jį palietė sergantis vaikas, jis pasakė, “Aš jaučiu, jog iš manęs pasklido gyvybė.”

Nesant Mokytojo tiesioginio paaiškinimo apie šitų spontaniško išgydymo atvejų prigimtį, mums būtų rizikinga imtis aiškinti, kaip tokie pagijimai buvo įgyvendinti, bet mums bus leistina pateikti savąją nuomonę apie visus tokius išgydymo reiškinius. Mes manome, jog didelė dalis iš šitų akivaizdžių išgydymo stebuklų, įvykusių Jėzaus žemiškosios tarnystės metu, buvo dėl to, jog tuo pačiu metu egzistavo trys galingi, stipriai veikiantys, ir tarpusavyje susiję poveikiai, kurie buvo tokie:

1. Tos žmogiškosios būtybės, kuri atkakliai ieškojo pagijimo, širdyje esantis stiprus, viešpataujantis, ir gyvas įtikėjimas, o taip pat ir tas faktas, jog šitokio pagijimo buvo trokštama daugiau dėl dvasinės naudos, o ne dėl grynai fizinio pasveikimo.

2. Įsikūnijusio ir gailėstingumu valdomo Dievo Sūnaus Kūrėjo, kuris iš tikrųjų savo asmenyje turi beveik beribes ir belaikės kūrybines gydančiąsias galias ir išskirtines teises, didžiulės paguodos ir užuojautos egzistavimas, drauge su tokiu žmogiškuoju įtikėjimu.

3. Šalia tvarinio įtikėjimo ir Kūrėjo gyvenimo taip pat reikėtų pastebėti, jog šitas Dievas-žmogus buvo Tėvo valios įsameninta išraiška. Jeigu, susidūrus su žmogiškaisiais poreikiais ir dieviškąja galia juos patenkinti, Tėvas nenorėdavo, jog būtų priešingai, tai šie du tapdavo vienu, ir būdavo išgyjama žmogiškajam Jėzui sąmoningai ir nesuvokiant, bet tą nedelsiant suvokdavo jo dieviškoji prigimtis. Tuomet, daugelio iš šitų išgydymo atvejų paaiškinimas turi būti surandamas didingame dėsnyje, kuris seniai mums yra žinomas, o būtent, Ko Sūnus Kūrėjas trokšta ir amžinasis Tėvas nori, tas YRA.

Tuomet, mūsų nuomonė yra tokia, jog asmeninėje Jėzaus akivaizdoje, tam tikros gilaus žmogiškojo įtikėjimo formos tiesiogine prasme ir tikrai kai kurias visatos kuriančiąsias jėgas ir asmenybes, kurios tuo metu buvo taip artimai susietos su Žmogaus Sūnumi, *priversdavo* išgydyti. Todėl tai yra patvirtintas faktas, kad Jėzus savo akivaizdoje iš tiesų dažnai leisdavo žmonėms išsigydyti patiems savo galingo

fame. And they did this notwithstanding that Jesus would, every time he observed one of these cases of spontaneous healing, directly charge the beneficiary to “tell no man.”

149:1.3 (1669.2) It was never revealed to us just what occurred in these cases of spontaneous or unconscious healing. The Master never explained to his apostles how these healings were effected, other than that on several occasions he merely said, “I perceive that power has gone forth from me.” On one occasion he remarked when touched by an ailing child, “I perceive that life has gone forth from me.”

149:1.4 (1669.3) In the absence of direct word from the Master regarding the nature of these cases of spontaneous healing, it would be presuming on our part to undertake to explain how they were accomplished, but it will be permissible to record our opinion of all such healing phenomena. We believe that many of these apparent miracles of healing, as they occurred in the course of Jesus' earth ministry, were the result of the coexistence of the following three powerful, potent, and associated influences:

149:1.5 (1669.4) 1. The presence of strong, dominant, and living faith in the heart of the human being who persistently sought healing, together with the fact that such healing was desired for its spiritual benefits rather than for purely physical restoration.

149:1.6 (1669.5) 2. The existence, concomitant with such human faith, of the great sympathy and compassion of the incarnated and mercy-dominated Creator Son of God, who actually possessed in his person almost unlimited and timeless creative healing powers and prerogatives.

149:1.7 (1669.6) 3. Along with the faith of the creature and the life of the Creator it should also be noted that this God-man was the personified expression of the Father's will. If, in the contact of the human need and the divine power to meet it, the Father did not will otherwise, the two became one, and the healing occurred unconsciously to the human Jesus but was immediately recognized by his divine nature. The explanation, then, of many of these cases of healing must be found in a great law which has long been known to us, namely, What the Creator Son desires and the eternal Father wills IS.

149:1.8 (1669.7) It is, then, our opinion that, in the personal presence of Jesus, certain forms of profound human faith were literally and truly *compelling* in the manifestation of healing by certain creative forces and personalities of the universe who were at that time so intimately associated with the Son of Man. It therefore becomes a fact of record that Jesus did frequently suffer men to heal themselves in his presence by

asmeninio įtikėjimo dėka.

Didelė dalis kitų stengėsi pagyti grynai savanaudiškais tikslais. Turtinga našlė iš Tyro, su savo palyda, atėjo ieškoti pagijimo nuo savo ligų, kurių turėjo daug; ir kada ji sekė paskui Jėzų po Galilėją, tada ji nuolat siūlė vis daugiau ir daugiau pinigų, tartum Dievo galia būtų kažkas, ką būtų galima nupirkti už didžiausią kainą. Bet ji niekada nesusidomėjo karalystės evangelija; ji siekė būtent tikslai savo fizinių negalavimų išgydymo.

2. ŽMONIŲ POŽIŪRIS

Jėzus žmonių protą suprato. Jis žinojo, kas dėdasi žmogaus širdyje, ir jeigu jo mokymai būtų likę tokie, kokius jis pateikė, jeigu vienintelis komentaras būtų buvęs tas įkvėptas aiškinimas, kokį suteikė jo žemiškasis gyvenimas, tai karalystės evangeliją pasaulio visos nacijos ir visos religijos būtų greitai pasiėmusios. Ankstyvųjų Jėzaus pasekėjų geranoriškos pastangos, nukreiptos į tai, kad jo mokymus iš naujo pateiktų taip, kad jie taptų priimtinesni kai kurioms nacijoms, rasėms, ir religijoms, atvedė į tai, jog šie mokymai tapo dar mažiau priimtini visoms kitoms nacijoms, rasėms, ir religijoms.

Apaštalas Paulius, stengdamasis, jog kai kurios jo laikmečio grupės į Jėzaus mokymus žiūrėtų palankiai, parašė daug pamokymo ir perspėjimo laiškų. Kiti Jėzaus evangelijos mokytojai elgėsi panašiai, bet nė vienas iš jų nesuvokė, jog vėliau kai kuriuos iš šitų užrašymų sudės draugėn tie, kurie juos pateiks kaip Jėzaus mokymų įkūnijimą. Ir todėl, nors vadinamoji krikščionybė iš tikrųjų iš Mokytojo evangelijos turi daugiau negu bet kuri kita religija, bet ji taip pat iš tiesų turi daug ir to, ko Jėzus nemokė. Šalia to, kad į ankstyvąją krikščionybę buvo įtraukta daug mokymų iš persų misterijų ir didelė dalis graikų filosofijos, buvo padarytos dvi didžiulės klaidos:

1. Siekimas evangelijos mokymą tiesiogiai sujungti su žydų teologija, kaip tą iliustruoja krikščioniškoji atpirkimo doktrina—tas mokymas, kad Jėzus yra paaukotasis Sūnus, kuris patenkins Tėvo griežtą teisingumą ir nuramins dieviškąjį įniršį. Šitie mokymai kilo iš pagirtinų pastangų karalystės evangeliją paversti priimtinesne netikintiems žydams. Nors šitos pastangos nebuvo sėkmingos, kas susiję su žydų pritraukimu, bet joms pavyko supainioti ir atstumti daug nuoširdžių sielų per visas vėlesnias kartas.

2. Mokytojo ankstyvųjų pasekėjų antroji didžiulė klaida, ir tokia, kurią atkakliai kartojo visos vėlesniosios kartos, buvo tai, jog krikščioniškasis mokymas buvo taip visiškai organizuotas apie

their powerful, personal faith.

149:1.9 (1670.1) Many others sought healing for wholly selfish purposes. A rich widow of Tyre, with her retinue, came seeking to be healed of her infirmities, which were many; and as she followed Jesus about through Galilee, she continued to offer more and more money, as if the power of God were something to be purchased by the highest bidder. But never would she become interested in the gospel of the kingdom; it was only the cure of her physical ailments that she sought.

2. ATTITUDE OF THE PEOPLE

149:2.1 (1670.2) Jesus understood the minds of men. He knew what was in the heart of man, and had his teachings been left as he presented them, the only commentary being the inspired interpretation afforded by his earth life, all nations and all religions of the world would speedily have embraced the gospel of the kingdom. The well-meant efforts of Jesus' early followers to restate his teachings so as to make them the more acceptable to certain nations, races, and religions, only resulted in making such teachings the less acceptable to all other nations, races, and religions.

149:2.2 (1670.3) The Apostle Paul, in his efforts to bring the teachings of Jesus to the favorable notice of certain groups in his day, wrote many letters of instruction and admonition. Other teachers of Jesus' gospel did likewise, but none of them realized that some of these writings would subsequently be brought together by those who would set them forth as the embodiment of the teachings of Jesus. And so, while so-called Christianity does contain more of the Master's gospel than any other religion, it does also contain much that Jesus did not teach. Aside from the incorporation of many teachings from the Persian mysteries and much of the Greek philosophy into early Christianity, two great mistakes were made:

149:2.3 (1670.4) 1. The effort to connect the gospel teaching directly onto the Jewish theology, as illustrated by the Christian doctrines of the atonement — the teaching that Jesus was the sacrificed Son who would satisfy the Father's stern justice and appease the divine wrath. These teachings originated in a praiseworthy effort to make the gospel of the kingdom more acceptable to disbelieving Jews. Though these efforts failed as far as winning the Jews was concerned, they did not fail to confuse and alienate many honest souls in all subsequent generations.

149:2.4 (1670.5) 2. The second great blunder of the Master's early followers, and one which all subsequent generations have persisted in perpetuating, was to organize the Christian

Jėzaus asmenį. Šitas per didelis Jėzaus asmenybės pabrėžimas krikščionybės teologijoje pasidarbavo taip, kad užgožė jo mokymus, ir dėl viso šito žydams, mohametonams, indusams, ir kitiems Rytų religininkams buvo dar sunkiau priimti Jėzaus mokymus. Mes nenorėtume sumažinti Jėzaus asmens vietos tokioje religijoje, kuri galėtų turėti jo vardą, bet mes nenorėtume leisti to, jog tokie svarstymai užgožtų jo įkvėpiantį gyvenimą arba kuo nors pakeistų jo išgelbstinčią žinią: Dievo tėvystę ir žmogaus brolystę.

Jėzaus religijos mokytojai į kitas religijas turėtų žvelgti pripažindami tas tiesas, kurios yra laikomos bendromis (kurių didelė dalis kyla tiesiogiai arba netiesiogiai iš Jėzaus žinios), tuo tarpu jie turėtų susilaikyti nuo tokio pabrėžtino skirtumų akcentavimo.

Nors, tuo konkrečiu metu, Jėzaus šlovė ir rėmėsi jo kaip gydytojo reputacija, bet tai nereiškia, jog šitokia ji ir išliko. Laikui bėgant, jo vis daugiau ir daugiau ėmė ieškoti dėl dvasinės pagalbos. Bet paprastų žmonių dėmesį tiesiogiai ir nedelsiant patraukdavo būtent fiziniai išgydymai. Jėzaus vis daugiau ėmė ieškoti moralinio pavergimo ir protinio nusilpimo aukos, ir jis pastoviai juos mokydavo išsilaisvinimo kelio. Tėvai stengėsi gauti iš jo patarimą dėl savo sūnų valdymo, o motinos ateidavo pagalbos dėl to, kad galėtų vadovauti savo dukroms. Tie, kurie sėdėjo tamsoje, ateidavo pas jį, o jis jiems atskleisdavo gyvenimo šviesą. Jis visada buvo pasirengęs reaguoti į žmonių skausmą, ir jis visada padėdavo tiems, kurie ieškodavo jo paramos.

Kada pats Kūrėjas buvo žemėje, įsikūnijęs mirtingojo materialaus kūno pavidalu, tada buvo neišvengiama, jog turėtų vykti kokie nors nepaprasti dalykai. Bet jūs niekada neturėtumėte žiūrėti į Jėzų per šitų vadinamųjų stebuklingų atsitikimų prizmę. Išmokite į stebuklą žvelgti per Jėzų, bet nedarykite klaidos žvelgdami į Jėzų per stebuklą. Ir šitas perspėjimas yra pateisinamas, nežiūrint to, kad Jėzus iš Nazareto yra vienintelis religijos įkūrėjas, kuris atliko viršmaterialius veiksmus žemėje.

Labiausiai pritrenkiantis ir pats revoliucingiausias Mykolo misijos žemėje bruožas buvo jo požiūris į moteris. Tokiu metu ir tokioje kartoje, kada viešojoje vietoje vyras neturėjo sveikintis net ir su savo žmona, Jėzus išdrįso pasiimti moteris evangelijos mokytojomis, kada buvo vykstama į trečiąją kelionę po Galilėją. Ir jis turėjo absoliučią drąsą, kad šitaip pasielgtų rabiniško mokymo, kuris skelbė, jog "įstatymo žodžius geriau jau sudeginti negu perduoti moteriai," akivaizdoje.

Per vienos kartos gyvenimą Jėzus moteris iškėlė iš amžių nepagarbios užmaršties ir

teaching so completely about the *person* of Jesus. This overemphasis of the personality of Jesus in the theology of Christianity has worked to obscure his teachings, and all of this has made it increasingly difficult for Jews, Mohammedans, Hindus, and other Eastern religionists to accept the teachings of Jesus. We would not belittle the place of the person of Jesus in a religion which might bear his name, but we would not permit such consideration to eclipse his inspired life or to supplant his saving message: the fatherhood of God and the brotherhood of man.

149:2.5 (1670.6) The teachers of the religion of Jesus should approach other religions with the recognition of the truths which are held in common (many of which come directly or indirectly from Jesus' message) while they refrain from placing so much emphasis on the differences.

149:2.6 (1671.1) While, at that particular time, the fame of Jesus rested chiefly upon his reputation as a healer, it does not follow that it continued so to rest. As time passed, more and more he was sought for spiritual help. But it was the physical cures that made the most direct and immediate appeal to the common people. Jesus was increasingly sought by the victims of moral enslavement and mental harassments, and he invariably taught them the way of deliverance. Fathers sought his advice regarding the management of their sons, and mothers came for help in the guidance of their daughters. Those who sat in darkness came to him, and he revealed to them the light of life. His ear was ever open to the sorrows of mankind, and he always helped those who sought his ministry.

149:2.7 (1671.2) When the Creator himself was on earth, incarnated in the likeness of mortal flesh, it was inevitable that some extraordinary things should happen. But you should never approach Jesus through these so-called miraculous occurrences. Learn to approach the miracle through Jesus, but do not make the mistake of approaching Jesus through the miracle. And this admonition is warranted, notwithstanding that Jesus of Nazareth is the only founder of a religion who performed supermaterial acts on earth.

149:2.8 (1671.3) The most astonishing and the most revolutionary feature of Michael's mission on earth was his attitude toward women. In a day and generation when a man was not supposed to salute even his own wife in a public place, Jesus dared to take women along as teachers of the gospel in connection with his third tour of Galilee. And he had the consummate courage to do this in the face of the rabbinic teaching which declared that it was "better that the words of the law should be burned than delivered to women."

149:2.9 (1671.4) In one generation Jesus lifted women out of the disrespectful oblivion and the slavish

vergiško sunkaus darbo. Ir toje religijoje, kuri tam neturėdama pagrindo išdrįso pasiimti Jėzaus vardą, gėdingiausias dalykas yra tai, kad ji neturėjo moralinės drąsos pasekti šituo kilniu pavyzdžiu savo vėlesniojoje nuostatoje moterų atžvilgiu.

Jėzui bendraujant su žmonėmis, jie matydavo, kad jis yra visiškai laisvas nuo to laikmečio prietarų. Jis buvo laisvas nuo religinių prietarų; jis niekada nebuvo nepakantus. Savo širdyje jis neturėjo nieko, kas būtų panašu į visuomeninį priešišumą. Nors jis ir laikėsi to, kas buvo gera jo tėvų religijoje, bet jis nesuabejodavo dėl to, kad ignoruotų žmogaus sukurtas prietarų ir suvaržymų tradicijas. Jis išdrįso mokyti, kad gamtos katastrofos, laiko nelaimingi atsitikimai, ir kiti sukrečiantys įvykiai nėra dieviškojo teismo bausmės ar Apvaizdos paslaptinga dieviškoji tvarka. Jis pasmerkė vergišką atsidavimą beprasmiškiems ritualams ir demaskavo materialistinio garbinimo klaidingus įsitikinimus. Jis drąsiai skelbė žmogaus dvasinę laisvę ir išdrįso mokyti, jog materialaus kūno mirtingieji iš tikrųjų ir realiai yra gyvojo Dievo sūnūs.

Jėzus pranoko visus savo protėvių mokymus, kada kaip teisingos religijos požymį drąsiai pakeitė švarias rankas į tyras širdis. Jis vietoje tradicijos pateikė tikrovę ir nušlavė bet kokias tuštybės ir apgaulės pretenzijas. Ir vis tik šitas bebaimis Dievo žmogus nedavė valios griaušančiai kritikai arba neparodė visiškos nepagarbos savo laikmečio religiniams, visuomeniniams, ekonominiams, ir politiniams papročiams. Jis nebuvo karingas revoliucionierius; jis buvo pažangus evoliucionierius. Tai, kas *buvo*, jis imdavo griauti tikrai tada, kada tuo pačiu metu savo bičiuliams pasiūlydavo geresnį dalyką, *kas turėtų būti*.

Jėzus savo pasekėjų paklusnumą pasiekdavo šito nereikalaudamas. Tikrai trys žmonės, kurie gavo jo asmeninį pakvietimą tapti jo mokiniais, jį priimti atsisakė. Žmonės jis patraukdavo ypatinga galia, bet jis nebuvo diktatoriškas. Jis kėlė pasitikėjimą, ir nė vienas žmogus niekada neįsisižeidė dėl to, kad jis duodavo nurodymą. Savo mokinių atžvilgiu jis turėjo absoliučią valdžią, bet dėl to nė vienas iš jų niekada neprieštaravo. Jis leido savo pasekėjams jį vadinti Mokytoju.

Mokytoju žavėjosi visi, kurie buvo su juo susitikę, išskyrus tuos, kurie laikėsi giliai įsišaknijusių religinių prietarų, arba tuos, kurie manė, kad jo mokymuose jie mato politinius pavojus. Žmonės pritrenkdavo jo mokymo originalumas ir autoritetingumas. Jie stebėjosi jo kantrybe, kada jis bendraudavo su atsilikusiais ir sunerimusiais klausiančiais. Jis įkvėpė viltį ir pasitikėjimą širdyse visų tų, kurie patyrė jo tarnavimą. Jo bijojo tikrai tie, kurie su juo nebuvo

drudgery of the ages. And it is the one shameful thing about the religion that presumed to take Jesus' name that it lacked the moral courage to follow this noble example in its subsequent attitude toward women.

149:2.10 (1671.5) As Jesus mingled with the people, they found him entirely free from the superstitions of that day. He was free from religious prejudices; he was never intolerant. He had nothing in his heart resembling social antagonism. While he complied with the good in the religion of his fathers, he did not hesitate to disregard man-made traditions of superstition and bondage. He dared to teach that catastrophes of nature, accidents of time, and other calamitous happenings are not visitations of divine judgments or mysterious dispensations of Providence. He denounced slavish devotion to meaningless ceremonials and exposed the fallacy of materialistic worship. He boldly proclaimed man's spiritual freedom and dared to teach that mortals of the flesh are indeed and in truth sons of the living God.

149:2.11 (1671.6) Jesus transcended all the teachings of his forebears when he boldly substituted clean hearts for clean hands as the mark of true religion. He put reality in the place of tradition and swept aside all pretensions of vanity and hypocrisy. And yet this fearless man of God did not give vent to destructive criticism or manifest an utter disregard of the religious, social, economic, and political usages of his day. He was not a militant revolutionist; he was a progressive evolutionist. He engaged in the destruction of that which was only when he simultaneously offered his fellows the superior thing which *ought to be*.

149:2.12 (1672.1) Jesus received the obedience of his followers without exacting it. Only three men who received his personal call refused to accept the invitation to discipleship. He exercised a peculiar drawing power over men, but he was not dictatorial. He commanded confidence, and no man ever resented his giving a command. He assumed absolute authority over his disciples, but no one ever objected. He permitted his followers to call him Master.

149:2.13 (1672.2) The Master was admired by all who met him except by those who entertained deep-seated religious prejudices or those who thought they discerned political dangers in his teachings. Men were astonished at the originality and authoritativeness of his teaching. They marveled at his patience in dealing with backward and troublesome inquirers. He inspired hope and confidence in the hearts of all who came under his ministry. Only those who had not met him feared

susitikę, o jo nekenė tikrai tie, kurie jį laikė kovotoju už tokią tiesą, kuri turėjo lemti pašalinti blogį ir suklydimą, o šitą jie buvo pasiryžę išlaikyti savo širdyse bet kokia kaina.

Tiek draugams, tiek priešams jis turėjo stiprią ir ypatingai keliančią susižavėjimą įtaką. Minios sekdamo paskui jį savaitėmis, kad tik išgirstų jo paguodžiančius žodžius ir pamatytų jo paprastą gyvenimą. Atsidavę vyrai ir moterys Jėzų mylėjo beveik viršžmogiška meile. Ir kuo geriau jie pažino jį, tuo labiau jį mylėjo. Ir visa tai tebėra tiesa; net šiandien ir per visus ateities amžius, kuo daugiau žmogus pažins šitą Dievą-žmogų, tuo labiau jį mylės ir seks paskui jį.

3. RELIGINIŲ VADOVŲ PRIEŠIŠKUMAS

Nežiūrint to, kad Jėzų ir jo mokymus palankiai sutiko paprasti žmonės, bet Jeruzalės religiniai vadovai ėmė vis daugiau nerimauti ir jausti priešišumą. Fariziejai buvo suformulavę sistemę ir dogmatinę teologiją. Jėzus buvo toks mokytojas, kuris mokė taip, kaip to reikalavo aplinkybės; jis nebuvo sisteminis mokytojas. Jėzus mokė remdamasis ne tiek įstatymu, kiek gyvenimu, parabolų dėka. (Ir kada jis pavartodavo parabolę tam, kad pailiustruotų savąją žinią, tai tuo tikslu jis būdavo sumanęs panaudoti tikrai *vieną* pasakojimo aspektą. Gali kilti daug klaidingų idėjų, susijusių su Jėzaus mokymais, mėginant jo parabolės paversti alegorijomis.)

Religiniai lyderiai Jeruzalėje beveik pasiuto dėl neseniai įvykusio jaunojo Abraomo atsivertimo ir dėl trijų šnipų, kuriuos pakrikštijo Petras, dezertyravimo, ir kurie dabar buvo išėję drauge su evangelininkais į šitą antrąją kelionę po Galilėją. Žydų lyderius vis labiau ėmė apakinti baimė ir prietarai, tuo tarpu jų širdis vis labiau kietino karalystės evangelijos patrauklių tiesų nuolatinis atstūmimas. Kada žmonės nustoja kreiptis į tą dvasią, kuri gyvena jų viduje, tada mažai ką galima padaryti, kad jų požiūris būtų pakeistas.

Kada Jėzus pirmą kartą susitiko su evangelininkais Betsaidos stovykloje, tada užbaigdamas savo kreipimąsi, jis pasakė: “Jūs turėtumėte prisiminti, jog kūnu ir protu—emociškai—žmonės reaguoja skirtingai. Vienintelis *vienodas* dalykas, kurį turi žmonės, yra viduje gyvenanti dvasia. Nors dieviškosios dvasios kažkuria prasme gali skirtis savo patyrimo prigimtimi ir laipsniu, bet jos vienodai reaguoja į visus dvasinius prašymus. Tikrai per šitą dvasią, ir jos prašant, žmonija kada nors galės pasiekti vienybę ir brolystę.” Bet didelė dalis žydų vadovų

him, and he was hated only by those who regarded him as the champion of that truth which was destined to overthrow the evil and error which they had determined to hold in their hearts at all cost.

149:2.14 (1672.3) On both friends and foes he exercised a strong and peculiarly fascinating influence. Multitudes would follow him for weeks, just to hear his gracious words and behold his simple life. Devoted men and women loved Jesus with a well-nigh superhuman affection. And the better they knew him the more they loved him. And all this is still true; even today and in all future ages, the more man comes to know this God-man, the more he will love and follow after him.

3. HOSTILITY OF THE RELIGIOUS LEADERS

149:3.1 (1672.4) Notwithstanding the favorable reception of Jesus and his teachings by the common people, the religious leaders at Jerusalem became increasingly alarmed and antagonistic. The Pharisees had formulated a systematic and dogmatic theology. Jesus was a teacher who taught as the occasion served; he was not a systematic teacher. Jesus taught not so much from the law as from life, by parables. (And when he employed a parable for illustrating his message, he designed to utilize just *one* feature of the story for that purpose. Many wrong ideas concerning the teachings of Jesus may be secured by attempting to make allegories out of his parables.)

149:3.2 (1672.5) The religious leaders at Jerusalem were becoming well-nigh frantic as a result of the recent conversion of young Abraham and by the desertion of the three spies who had been baptized by Peter, and who were now out with the evangelists on this second preaching tour of Galilee. The Jewish leaders were increasingly blinded by fear and prejudice, while their hearts were hardened by the continued rejection of the appealing truths of the gospel of the kingdom. When men shut off the appeal to the spirit that dwells within them, there is little that can be done to modify their attitude.

149:3.3 (1672.6) When Jesus first met with the evangelists at the Betsaida camp, in concluding his address, he said: “You should remember that in body and mind — emotionally — men react individually. The only uniform thing about men is the indwelling spirit. Though divine spirits may vary somewhat in the nature and extent of their experience, they react uniformly to all spiritual appeals. Only through, and by appeal to, this spirit can mankind ever attain unity and brotherhood.” But many of the leaders of the Jews had closed the doors of their hearts to the spiritual appeal of

prieš evangelijos dvasinį kreipimąsi savo širdžių duris užtrenkė. Nuo šios dienos jie nebenustojo planavę ir rezgę Mokytojo sunaikinimo sąmokslą. Jie buvo įsitikinę, kad Jėzų reikia suimti, nuteisti, ir įvykdyti mirties bausmę kaip religiniam eretikui, kaip žydų šventojo įstatymo pagrindinių mokymų pažeidėjui.

4. PAMOKSLAVIMO KELIONĖS VYSTYMASIS

Jėzus per šią pamokslavimo kelionę viešojo darbo dirbo mažai, bet tikintiesiems jis surengė daug vakarinių pamokų didžiojoje dalyje miestų ir miestelių, kur jam teko viešėti su Jokūbu ir Jonu. Vieno iš šitų vakarinių pasikalbėjimų metu vienas iš jaunesniųjų evangelininkų pateikė Jėzui klausimą apie pyktį, ir atsakydamas, Mokytojas tarp kitų dalykų pasakė:

“Pyktis yra materialus pasireiškimas, kuris, apskritai, išreiškia tą dydį, koku dvasinė prigimtis nesugeba valdyti sujungtos intelektualios ir fizinės prigimties. Pyktis rodo, kad jums stinga tolerantiškos broliškos meilės, taip pat, kad jums trūksta savigarbos ir savikontrolės. Pyktis ardo sveikatą, gadina protą, ir trukdo žmogaus sielos dvasiniam mokytojui. Argi jūs neskaitėtė Raštuose, jog ‘įtūžis kvailą žmogų prazudo,’ ir jog žmogus ‘pykčiu suplėšo save’? Kad ‘tas, kuris neskuba įtūžti, tas yra didžiai supratingas,’ tuo tarpu ‘tas, kuris greitai supyksta, tas išaukština kvailystę’? Jūs visi žinote, jog ‘švelnus atsakymas įtūžį nusuka,’ ir kaip ‘grubūs žodžiai sukelia pyktį.’ ‘Išmintingumas pyktį sulaiko,’ tuo tarpu ‘tas, kuris nesusivaldo pats, yra lygiai toks pat, kaip ir neginamas miestas be sienų.’ ‘Įnirsis yra žiaurus, o pyktys yra įžeidžiantis.’ ‘Pikti žmonės sukelia konfliktą, tuo tarpu įtūžusieji padaugina savo nuodėmes.’ ‘Neskubėkite dvasioje, nes pyktis glūdi kvailių krūtinėje.’” Prieš pabaigdamas kalbėti, Jėzus toliau sakė: “Tegu jūsų širdyse meilė viešpatauja tiek, kad jūsų dvasiniam vadovui kiltų nedaug problemų išlaisvinant jus iš polinkio duoti valią gyvulinio pykčio protrūkiams, kurie nesiderina su dieviškosios sūnystės statusu.”

Šita pačia proga Mokytojas šiai grupei kalbėjo apie pageidavimą turėti gerai subalansuotą charakterį. Jis sutiko su tuo, jog didžioji dauguma žmonių turi atsiduoti tam, kad įsisavintų kokią nors profesiją, tačiau jis smerkė bet kokią tendenciją į per didelę specializaciją, į tai, kad žmonės būtų siauro mąstymo ir riboti gyvenimo veikloje. Jis atkreipė dėmesį į tą faktą, jog bet kokia dorybė, jeigu ji pasiekia kraštutinumą, gali virsti yda. Jėzus visada skelbė savikontrolę ir mokė nuoseklumo—porporcingo gyvenimo problemų suderinimo. Jis nurodė, jog per didelė užuojauta ir gailėjimas gali degeneruoti į rimtą emocinį nestabilumą; jog entuziazmas gali peraugti į fanatizmą. Jis aptarė tai, kaip vieno iš buvusių jo bičiulių vaizduotė jį

the gospel. From this day on they ceased not to plan and plot for the Master's destruction. They were convinced that Jesus must be apprehended, convicted, and executed as a religious offender, a violator of the cardinal teachings of the Jewish sacred law.

4. PROGRESS OF THE PREACHING TOUR

149:4.1 (1673.1) Jesus did very little public work on this preaching tour, but he conducted many evening classes with the believers in most of the cities and villages where he chanced to sojourn with James and John. At one of these evening sessions one of the younger evangelists asked Jesus a question about anger, and the Master, among other things, said in reply:

149:4.2 (1673.2) “Anger is a material manifestation which represents, in a general way, the measure of the failure of the spiritual nature to gain control of the combined intellectual and physical natures. Anger indicates your lack of tolerant brotherly love plus your lack of self-respect and self-control. Anger depletes the health, debases the mind, and handicaps the spirit teacher of man's soul. Have you not read in the Scriptures that ‘wrath kills the foolish man,’ and that man ‘tears himself in his anger’? That ‘he who is slow of wrath is of great understanding,’ while ‘he who is hasty of temper exalts folly’? You all know that ‘a soft answer turns away wrath,’ and how ‘grievous words stir up anger.’ ‘Discretion defers anger,’ while ‘he who has no control over his own self is like a defenseless city without walls.’ ‘Wrath is cruel and anger is outrageous.’ ‘Angry men stir up strife, while the furious multiply their transgressions.’ ‘Be not hasty in spirit, for anger rests in the bosom of fools.’” Before Jesus ceased speaking, he said further: “Let your hearts be so dominated by love that your spirit guide will have little trouble in delivering you from the tendency to give vent to those outbursts of animal anger which are inconsistent with the status of divine sonship.”

149:4.3 (1673.3) On this same occasion the Master talked to the group about the desirability of possessing well-balanced characters. He recognized that it was necessary for most men to devote themselves to the mastery of some vocation, but he deplored all tendency toward overspecialization, toward becoming narrow-minded and circumscribed in life's activities. He called attention to the fact that any virtue, if carried to extremes, may become a vice. Jesus always preached temperance and taught consistency — proportionate adjustment of life problems. He pointed out that overmuch sympathy and pity may degenerate into serious emotional instability; that enthusiasm may drive on into fanaticism. He

nuvedė į įsivaizduojamus ir nepraktiškus užsiėmimus. Tuo pačiu metu jis perspėjo juos, jog dėl per daug konservatyvaus vidutiniškumo kyla nuobodybės pavojus.

Ir tada Jėzus aptarė drąsos ir įtikėjimo pavojus, kaip kartais nemąstančias sielas jie nuveda į nutrūktgalviškumą ir perdėtą pasitikėjimą savimi. Jis taip pat parodė, kaip išmintingumas ir įžvalgumas, kada nueina per toli, veda į bailumą ir nesėkmę. Jis liepė savo klausytojams siekti savitumo, tuo pačiu metu stengiantis išvengti bet kokio polinkio į ekscentriškumą. Jis ragino rodyti užuojautą be sentimentalumo, pamaldumą be apsimestinio religingumo. Jis mokė gilios pagarbos, kuri būtų laisva nuo baimės ir prietarų.

Jo bičiulius paveikė būtent ne tiek tai, ko Jėzus mokė apie subalansuotą charakterį, kiek tas faktas, kad jo paties gyvenimas buvo tokia iškalbinga jo mokymų iliustracija. Jis gyveno streso ir audros aplinkoje, bet niekada nesusvyravo. Jo priešai nuolat jam spendė spąstus, bet į juos niekada jo nepagavo. Išmintingi ir mokyti stengėsi dėl to, kad jis padarytų klaidą, bet jis nesuklupo. Jie stengėsi įtraukti jį į ginčus, bet jo atsakymai visada būdavo apšviečiantys, orūs, ir galutiniai. Kada jį bekalbantį nutraukdavo, pateikiant jam daugybę klausimų, tada jo atsakymai visada būdavo reikšmingi ir įtikinami. Iš tikrųjų jis niekada nesinaudojo negarbinga taktika atremdamas nuolatinį spaudimą, kurį demonstravo jo priešai, kurie užsipuldami jį nedvejodami naudojosi bet koku apgaulingu, nesąžiningu, ir neteisingu metodu.

Nors tai yra teisinga, jog daug vyrų ir moterų turi nuolat atsiduoti tam, kad siektų kokios nors konkrečios profesijos tam, kad pragyventų, bet nežiūrint šito iš viso yra pageidautina, jog žmogiškosioms būtybėms reikėtų turėti platų spektrą kultūrinių žinių apie gyvenimą, kaip jis yra gyvenamas žemėje. Tikrai išsilavinę asmenys nesitenkina tuo, kad liktų tokie, kurie nieko nežino, kaip gyvena ir dirba jų bičiuliai.

5. PAMOKA APIE PASITENKINIMĄ

Kada Jėzus lankėsi evangelininkų grupėje, dirbančioje vadovaujant Simonui Uoliajam, tada vakarinio pasitarimo metu Simonas paklausė Mokytojo: "Kodėl kai kurie žmonės yra daug laimingesni ir labiau patenkinti negu kiti? Ar pasitenkinimas yra religinio patyrimo dalykas?" Tarp kitų dalykų, Jėzus, atsakydamas į Simono klausimą, paaiškino:

"Simonai, kai kurie žmonės yra laimingesni už kitus iš prigimties. Daug, labai daug priklauso nuo žmogaus noro būti vedamam ir reguliuojamam Tėvo dvasios, kuri gyvena jo

discussed one of their former associates whose imagination had led him off into visionary and impractical undertakings. At the same time he warned them against the dangers of the dullness of overconservative mediocrity.

149:4.4 (1673.4) And then Jesus discoursed on the dangers of courage and faith, how they sometimes lead unthinking souls on to recklessness and presumption. He also showed how prudence and discretion, when carried too far, lead to cowardice and failure. He exhorted his hearers to strive for originality while they shunned all tendency toward eccentricity. He pleaded for sympathy without sentimentality, piety without sanctimoniousness. He taught reverence free from fear and superstition.

149:4.5 (1674.1) It was not so much what Jesus taught about the balanced character that impressed his associates as the fact that his own life was such an eloquent exemplification of his teaching. He lived in the midst of stress and storm, but he never wavered. His enemies continually laid snares for him, but they never entrapped him. The wise and learned endeavored to trip him, but he did not stumble. They sought to embroil him in debate, but his answers were always enlightening, dignified, and final. When he was interrupted in his discourses with multitudinous questions, his answers were always significant and conclusive. Never did he resort to ignoble tactics in meeting the continuous pressure of his enemies, who did not hesitate to employ every sort of false, unfair, and unrighteous mode of attack upon him.

149:4.6 (1674.2) While it is true that many men and women must assiduously apply themselves to some definite pursuit as a livelihood vocation, it is nevertheless wholly desirable that human beings should cultivate a wide range of cultural familiarity with life as it is lived on earth. Truly educated persons are not satisfied with remaining in ignorance of the lives and doings of their fellows.

5. LESSON REGARDING CONTENTMENT

149:5.1 (1674.3) When Jesus was visiting the group of evangelists working under the supervision of Simon Zelotes, during their evening conference Simon asked the Master: "Why are some persons so much more happy and contented than others? Is contentment a matter of religious experience?" Among other things, Jesus said in answer to Simon's question:

149:5.2 (1674.4) "Simon, some persons are naturally more happy than others. Much, very much, depends upon the willingness of man to be led and directed by the Father's spirit which lives within

viduje. Argi tu neskaitei Raštuose išminčiaus žodžių, 'Žmogaus dvasia yra Viešpaties žvakė, tirianti visas vidines kerteles'? O taip pat, kad tokie mirtingieji, kuriems vadovauja dvasia, sako: 'Man teko gera dalia; taip, aš gavau gerą palikimą.' 'Tas nedaug, ką turi teisus žmogus, yra geriau negu daugelio nusidėjėlių turtai,' nes "geras žmogus tikrai bus patenkintas tuo, ką turi savo viduje.' 'Linksma širdis veido išraišką paverčia malonia ir tai yra nuolatinė šventė. Geriau turėti nedaug ir garbinti Viešpatį, negu turėti didžiulį turtą ir dėl to nerimauti. Geriau su meile valgyti pietus iš žolių, negu valgyti riebų jautį ir su neapykanta. Geriau su tiesa turėti nedaug negu gauti didžiules pajamas nesąžiningai.' 'Džiaugsminga širdis tikrai gydo kaip vaistai.' 'Geriau nedaug su ramybe negu per didelę gausa su dvasios skausmu ir suirzimu.'

"Didelė dalis žmogaus skausmo kyla dėl to, kad žlunga jo ambicijos ir yra įžeidžiamas jo išdidumas. Nors žmonės patys sau yra skolingi tokią pareigą, kad savo gyvenimą žemėje padarytų kuo geresnį, ir jeigu šitokiu būdu jie dėjo pastangas, tai jie turėtų su džiaugsmu susitaikyti su savąja dalia ir pademonstruoti išradingumą tam, jog kuo geriau pasinaudotų tuo, ką yra gavę iš savo rankas. Tikrai per daug žmogaus problemų kyla iš baimės, esančios jo paties širdyje. 'Nedorieji bėga, kada jų nesiveja nė vienas žmogus.' 'Nedorieji yra panašūs į audringą jūrą, nes ji negali nurimti, bet jos vandenys į paviršių išmeta dumblą ir purvą; nedoriems, sako Dievas, ramybės nėra.'

"Neieškok, tuomet, netikros ramybės ir laikino džiaugsmo, bet vietoje šito ieškok įtikėjimo užtikrinimo ir dieviškosios sūnystės tvirtumo, ir tai atneša ramybę, pasitenkinimą, ir aukščiausią džiaugsmą dvasioje."

Jėzus vargu ar laikė šitą pasaulį "ašarų pakalne." Jis vietoje šito jį laikė amžinųjų ir nemirtingųjų kilimo į Rojų dvasių gimimo sferą, "sielų tvėrimo pakalne."

6. "VIEŠPATIES BAIMĖ"

Būtent Gamale, vakarinio susirinkimo metu, Pilypas tarė Jėzui: "Mokytojai, kodėl yra taip, kad Raštai mus moko 'Viešpaties bijoti,' tuo tarpu tu nori, kad mes žvelgtume į Tėvą danguje be baimės? Kaip mums suderinti šiuos mokymus?" Ir Jėzus atsakė Pilypui, tardamas:

"Mano vaikai, manęs nestebina, kad jūs pateikiate tokius klausimus. Iš pradžių žmogus galėjo išmokyti gilios pagarbos būtent tikrai patirdamas baimę, bet aš atėjau apreikšti Tėvo meilę, taip, kad garbinti Amžinąjį jus trauktų sūnaus kupino meilės suvokimo ir Tėvo giluminės

him. Have you not read in the Scriptures the words of the wise man, 'The spirit of man is the candle of the Lord, searching all the inward parts'? And also that such spirit-led mortals say: 'The lines are fallen to me in pleasant places; yes, I have a goodly heritage.' 'A little that a righteous man has is better than the riches of many wicked,' for 'a good man shall be satisfied from within himself.' 'A merry heart makes a cheerful countenance and is a continual feast. Better is a little with the reverence of the Lord than great treasure and trouble therewith. Better is a dinner of herbs where love is than a fatted ox and hatred therewith. Better is a little with righteousness than great revenues without rectitude.' 'A merry heart does good like a medicine.' 'Better is a handful with composure than a superabundance with sorrow and vexation of spirit.'

149:5.3 (1674.5) "Much of man's sorrow is born of the disappointment of his ambitions and the wounding of his pride. Although men owe a duty to themselves to make the best of their lives on earth, having thus sincerely exerted themselves, they should cheerfully accept their lot and exercise ingenuity in making the most of that which has fallen to their hands. All too many of man's troubles take origin in the fear soil of his own natural heart. 'The wicked flee when no man pursues.' 'The wicked are like the troubled sea, for it cannot rest, but its waters cast up mire and dirt; there is no peace, says God, for the wicked.'

149:5.4 (1674.6) "Seek not, then, for false peace and transient joy but rather for the assurance of faith and the sureties of divine sonship which yield composure, contentment, and supreme joy in the spirit."

149:5.5 (1675.1) Jesus hardly regarded this world as a "vale of tears." He rather looked upon it as the birth sphere of the eternal and immortal spirits of Paradise ascension, the "vale of soul making."

6. THE "FEAR OF THE LORD"

149:6.1 (1675.2) It was at Gamala, during the evening conference, that Philip said to Jesus: "Master, why is it that the Scriptures instruct us to 'fear the Lord,' while you would have us look to the Father in heaven without fear? How are we to harmonize these teachings?" And Jesus replied to Philip, saying:

149:6.2 (1675.3) "My children, I am not surprised that you ask such questions. In the beginning it was only through fear that man could learn reverence, but I have come to reveal the Father's love so that you will be attracted to the worship of the Eternal by the drawing of a son's affectionate recognition

ir tobulos meilės atoveikio traukos dėka. Aš tikrai norėčiau jus išvaduoti iš tokios vergystės, kada jūs varote save per vergišką baimę į pasibjaurėtiną tarnavimą pavydžiam ir įniršusiam Karaliui-Dieviui. Aš iš tiesų norėčiau jus mokyti apie Dievo ir žmogaus Tėvo-sūnaus ryšį taip, kad jūs būtumėte džiugiai vedami į tai, jog kilniai ir dieviškai laisva valia garbintumėte mylintį, teisingą, ir gailėtingą Tėvą-Dievą.

“Ši ‘Viešpaties baimė’ turėjo skirtingas prasmes per vienas po kitoėjusius amžius, atsiradusi iš baimės, ji per kentėjimą ir siaubą pasiekė pagarbą iš baimės ir gilų gerbimą. Ir dabar nuo gilaus gerbimo aš iš tiesų jus vesiu aukštyn, per suvokimą, supratimą, ir dėkingumą, į *meilę*. Kada žmogus pripažįsta tikrai Dievo darbus, tada Aukščiausiąjam jis ima jausti baimę; tačiau kada jis pradeda suprasti ir patirti gyvojo Dievo asmenybę ir charakterį, tada jis ima vis labiau mylėti tokį gerą ir tobulą, visuotinį ir amžinąjį Tėvą. Ir būtent kaip tik šitas žmogaus ryšio su Dievu pakeitimas ir sudaro Žmogaus Sūnaus misiją žemėje.

“Protingi vaikai savo tėvo nebijo dėl to, kad iš jo rankų gali gauti gerų dovanų; bet jau gavę gausybę gerų dalykų, padovanotų, padiktavus tėvo meilei savo sūnams ir dukroms, šitie labai mylimi vaikai savąjį tėvą dėl nepaprastai dosnaus geradariškumo ima mylėti su atsakomuoju pripažinimu ir dėkingumu. Dievo gerumas veda į atgailavimą; Dievo geradariškumas veda į tarnavimą; Dievo gailėtingumas veda į išgelbėjimą; tuo tarpu Dievo meilė veda į išmintingą ir nuoširdų garbinimą.

“Jūsų protėviai Dievo bijojo, nes jis buvo galingas ir paslaptingas. Jūs tikrai jį nepaprastai mylėsite, nes jis yra nuostabus meile, dosnus gailėtingumu, ir šlovingas tiesa. Dievo galia žmogaus širdyje sukelia baimę, bet jo asmenybės kilnumas ir teisingumas pagimdo gilią pagarbą, meilę, ir savanorišką garbinimą. Pareigingas ir mylintis sūnus nejučia baimės ar siaubo net ir galingam ir kilniam tėvui. Aš atėjau į šitą pasaulį, kad baimę pakeisčiau meile, kad sielvartą pakeisčiau džiaugsmu, kad siaubą pakeisčiau pasitikėjimu, kad vergiškus suvaržymus ir beprasmius ritualus pakeisčiau tarnyste ir dėkingu garbinimu. Bet tiems, kurie sėdi tamsoje, tai tebėra tiesa, jog ‘baimė Viešpačiui yra išminties pradžia.’ Tačiau, kada šviesos yra daugiau, tada Dievo sūnūs yra vedami į tai, jog Begalinįjį šlovintų dėl to, kas jis yra, vietoje to, kad jo bijotų dėl to, ką jis daro.

“Kada vaikai yra maži ir nemąstantys, tada juos būtinai reikia įspėti, kad savo tėvus gerbtų; tačiau kada jie auga ir kažkuria prasme ima labiau suvokti tėvų tarnavimo ir apsaugos naudą, tada jie yra vedami per supratingą pagarbą ir augančią

and reciprocation of the Father’s profound and perfect love. I would deliver you from the bondage of driving yourselves through slavish fear to the irksome service of a jealous and wrathful King-God. I would instruct you in the Father-son relationship of God and man so that you may be joyfully led into that sublime and supernal free worship of a loving, just, and merciful Father-God.

149:6.3 (1675.4) “The ‘fear of the Lord’ has had different meanings in the successive ages, coming up from fear, through anguish and dread, to awe and reverence. And now from reverence I would lead you up, through recognition, realization, and appreciation, to love. When man recognizes only the works of God, he is led to fear the Supreme; but when man begins to understand and experience the personality and character of the living God, he is led increasingly to love such a good and perfect, universal and eternal Father. And it is just this changing of the relation of man to God that constitutes the mission of the Son of Man on earth.

149:6.4 (1675.5) “Intelligent children do not fear their father in order that they may receive good gifts from his hand; but having already received the abundance of good things bestowed by the dictates of the father’s affection for his sons and daughters, these much loved children are led to love their father in responsive recognition and appreciation of such munificent beneficence. The goodness of God leads to repentance; the beneficence of God leads to service; the mercy of God leads to salvation; while the love of God leads to intelligent and freehearted worship.

149:6.5 (1675.6) “Your forebears feared God because he was mighty and mysterious. You shall adore him because he is magnificent in love, plenteous in mercy, and glorious in truth. The power of God engenders fear in the heart of man, but the nobility and righteousness of his personality beget reverence, love, and willing worship. A dutiful and affectionate son does not fear or dread even a mighty and noble father. I have come into the world to put love in the place of fear, joy in the place of sorrow, confidence in the place of dread, loving service and appreciative worship in the place of slavish bondage and meaningless ceremonies. But it is still true of those who sit in darkness that ‘the fear of the Lord is the beginning of wisdom.’ But when the light has more fully come, the sons of God are led to praise the Infinite for what he is rather than to fear him for what he does.

149:6.6 (1675.7) “When children are young and unthinking, they must necessarily be admonished to honor their parents; but when they grow older and become somewhat more appreciative of the benefits of the parental ministry and protection,

meilę į tokio lygio patyrimą, kur jie iš tikrųjų savo tėvus myli daugiau už tai, kas jie yra, o ne už tai, ką jie yra padarę. Tėvas savo vaiką myli iš prigimties, bet vaikas savo meilę tėvui turi išvystyti pradedant baime, ką jo tėvas gali padaryti, toliau per baimingą pagarbą, siaubą, priklausomybę, ir gilią pagarbą, į dėkingą ir švelnios meilės jausmą.

“Jūs buvote mokomi, jog turėtumėte ‘Dievo bijoti ir laikytis jo įsakymų, nes tai yra žmogaus visuotinė pareiga.’ Bet aš atėjau duoti jums naują ir aukštesnį įsakymą. Aš mokiau jus ‘mylėti Dievą ir išmokti vykdyti jo valią, nes tai yra išlaisvintų Dievo sūnų aukščiausioji privilegija.’ Jūsų tėvai buvo mokomi ‘bijoti Dievo—Visagaliao Karaliaus.’ Aš jus mokau, ‘Mylėkite Dievą—visagailestingąjį Tėvą.’

“Dangaus karalystėje, kurią skelbti aš atėjau, nėra aukšto ir galingo karaliaus; šitoji karalystė yra dieviškoji šeima. Visuotinai pripažįstamas ir neribotai garbinamas šitos toli nusidriekiančios išmintingų būtybių brolystės centras ir vadovas yra mano Tėvas ir jūsų Tėvas. Aš esu jo Sūnus, ir jūs taip pat esate jo sūnūs. Dėl to amžinai yra tiesa, kad jūs ir aš pagal dangiškąjį statusą esame broliai, ir tuo labiau yra taip, kadangi mes tapome broliais Žemiškojo gyvenimo materialaus kūno pavidalu. Dėl to, nustokite bijoti Dievo kaip karaliaus ar tarnauti jam kaip šeiminkui; mokykitės jam reikšti gilią pagarbą kaip Kūrėjui; gerbkite jį kaip savo dvasinės jaunystės Tėvą; mylėkite jį kaip gailestingą gynėją; ir galiausiai garbinkite jį kaip savo brandesnio dvasinio suvokimo ir dėkingumo mylintį ir visaišmintį Tėvą.

“Iš jūsų klaidingų sampratų apie Tėvą danguje gimsta melagingos idėjos apie nuolankumą ir atsiranda didelė dalis jūsų apgavysčių. Žmogus savo prigimtimi ir kilme gali būti žemės kirminas, tačiau, kada jo viduje apsigyvena manojų Tėvo dvasia, tada tas žmogus savo likimu tampa dieviškas. Manojų Tėvo padovanota dvasia tikrai sugrįš į savosios kilmės dieviškąjį šaltinį ir visatos lygį, o mirtingojo žmogaus žmogiškoji siela, kuri bus tapusi šitos viduje gyvenančios dvasios iš naujo gimusiu vaiku, tikrai pakils su šia dieviškąja dvasia į pačią amžinojo Tėvo akivaizdą.

“Nuolankumas, iš tikrųjų, tampa mirtingojo žmogumi, kuris visas šitas dovanas gauna iš Tėvo danguje, nors visiems tokiems įtikėjimo kandidatams į dangiškosios karalystės amžinąjį kilimą yra suteikiamas dangiškasis orumas. Pretenzingo ir apsimestinio nuolankumo beprasmiškai ir sukeliantys degradavimą įpročiai yra nesuderinami su dėkingumu jūsų išgelbėjimo šaltiniui ir su jūsų iš dvasios gimusios sielos likimo suvokimu. Nuolankumas prieš Dievą visiškai dera jūsų širdies gelmėse; nuolankumas prieš žmones

they are led up, through understanding respect and increasing affection, to that level of experience where they actually love their parents for what they are more than for what they have done. The father naturally loves his child, but the child must develop his love for the father from the fear of what the father can do, through awe, dread, dependence, and reverence, to the appreciative and affectionate regard of love.

149:6.7 (1676.1) “You have been taught that you should ‘fear God and keep his commandments, for that is the whole duty of man.’ But I have come to give you a new and higher commandment. I would teach you to ‘love God and learn to do his will, for that is the highest privilege of the liberated sons of God.’ Your fathers were taught to ‘fear God — the Almighty King.’ I teach you, ‘Love God — the all-merciful Father.’

149:6.8 (1676.2) “In the kingdom of heaven, which I have come to declare, there is no high and mighty king; this kingdom is a divine family. The universally recognized and unreservedly worshiped center and head of this far-flung brotherhood of intelligent beings is my Father and your Father. I am his Son, and you are also his sons. Therefore it is eternally true that you and I are brethren in the heavenly estate, and all the more so since we have become brethren in the flesh of the earthly life. Cease, then, to fear God as a king or serve him as a master; learn to reverence him as the Creator; honor him as the Father of your spirit youth; love him as a merciful defender; and ultimately worship him as the loving and all-wise Father of your more mature spiritual realization and appreciation.

149:6.9 (1676.3) “Out of your wrong concepts of the Father in heaven grow your false ideas of humility and springs much of your hypocrisy. Man may be a worm of the dust by nature and origin, but when he becomes indwelt by my Father’s spirit, that man becomes divine in his destiny. The bestowal spirit of my Father will surely return to the divine source and universe level of origin, and the human soul of mortal man which shall have become the reborn child of this indwelling spirit shall certainly ascend with the divine spirit to the very presence of the eternal Father.

149:6.10 (1676.4) “Humility, indeed, becomes mortal man who receives all these gifts from the Father in heaven, albeit there is a divine dignity attached to all such faith candidates for the eternal ascent of the heavenly kingdom. The meaningless and menial practices of an ostentatious and false humility are incompatible with the appreciation of the source of your salvation and the recognition of the destiny of your spirit-born souls. Humility before God is altogether appropriate in the depths of your hearts; meekness before men is

yra rekomenduotinas; bet sąmoningo ir siekiančio atkreipti dėmesį nuolankumo apgavystė yra vaikiška ir neverta apsišvietusių karalystės sūnų.

“Jūs gerai elgiatės, kad esate nuolankūs prieš Dievą ir save kontroliuojate prieš žmones, bet tegu jūsų nuolankumas būna dvasinės kilmės, o ne savo paties sąmoningai suvokiamo savojo teismo viršenybės jausmo saviapgaulės demonstravimas. Pranašas kalbėjo apgalvotai, kada sakė, ‘Eik nuolankiai su Dievu,’ nes, nors Tėvas danguje ir yra Begalinysis ir Amžinasis, bet jis taip pat gyvena ir viduje ‘to, kuris turi atgailaujantį protą ir nuolankią dvasią.’ Mano Tėvas niekina pasididžiavimą, neapkenčia apgaulės, ir bjaurisi piktybiniu blogiu. Ir būtent dėl to, kad pabrėžčiau nuoširdumo ir tobulo pasitikėjimo dangiškojo Tėvo meilės kupina parama ir ištikimu vadovavimu vertę, aš taip dažnai kalbėdavau apie mažą vaiką, kaip parodantį proto požiūrį ir dvasios reagavimą, kurie yra tokie esminiai mirtingojo žmogaus įžengimui į dangiškosios karalystės dvasines realybes.

“Pranašas Jeremijas gerai apibūdino daugelį mirtingųjų, kada sakė: ‘Žodžiais jūs esate arti Dievo, bet širdimi esate nuo jo toli.’ Ir argi jūs taip pat neskaitėte pranašo to siaubingo perspėjimo, kuris sakė: ‘Šventikai moko apie jį nusamdyti, o pranašai pranašauja apie jį už pinigų. Tuo pačiu metu jie išpažįsta pamaldumą ir skelbia, jog Viešpats yra su jais.’ Argi jūs nebuvote tinkamai perspėti, kad yra tokių, kurie ‘savo artimiesiems kalba apie ramybę, o savo širdyje puoselėja piktadarybę,’ tokių, kurie ‘pataikauja žodžiais, norėdami įsiteikti, nors jų širdis yra atsidavusi dviveidiškumui’? Iš patiklaus žmogaus visų kančių, nė viena nėra tokia siaubinga, kaip ‘būti sužeistam patikimo draugo namuose.’”

7. SUGRĮŽIMAS Į BETSAIDĄ

Andriejus, pasitaręs su Simonu Petru ir gavęs Jėzaus pritarimą, paliepė Dovydui Betanėje pasiųsti pasiuntinius į tas įvairias pamokslavimo grupes su nurodymu užbaigti keliavimą ir sugrįžti į Betsaidą ketvirtadienį, gruodžio 30-ąją. Tą lietingą dieną iki vakariinės visa apaštališkoji grupė ir mokantys evangelininkai buvo parvykę į Zabadėjaus namus.

Grupė liko drauge per Sabato dieną, buvo apgyvendinta Betsaidos ir netoli esančio Kapernaumo namuose, po šito visiems buvo suteiktas dviejų savaitių poilsis nuvykti namo pas savo šeimas, aplankyti savo draugus, ar pažvejoti. Tos dvi ar trys dienos, kada jie buvo kartu Betsaidoje, buvo, iš tiesų, jaudinančios ir įkvepiančios; net ir senesniųjų mokytojų įtikėjimą padidino jaunieji pamokslininkai, kada jie pasakojo

commendable; but the hypocrisy of self-conscious and attention-craving humility is childish and unworthy of the enlightened sons of the kingdom.

149:6.11 (1676.5) “You do well to be meek before God and self-controlled before men, but let your meekness be of spiritual origin and not the self-deceptive display of a self-conscious sense of self-righteous superiority. The prophet spoke advisedly when he said, ‘Walk humbly with God,’ for, while the Father in heaven is the Infinite and the Eternal, he also dwells ‘with him who is of a contrite mind and a humble spirit.’ My Father disdains pride, loathes hypocrisy, and abhors iniquity. And it was to emphasize the value of sincerity and perfect trust in the loving support and faithful guidance of the heavenly Father that I have so often referred to the little child as illustrative of the attitude of mind and the response of spirit which are so essential to the entrance of mortal man into the spirit realities of the kingdom of heaven.

149:6.12 (1677.1) “Well did the Prophet Jeremiah describe many mortals when he said: ‘You are near God in the mouth but far from him in the heart.’ And have you not also read that direful warning of the prophet who said: ‘The priests thereof teach for hire, and the prophets thereof divine for money. At the same time they profess piety and proclaim that the Lord is with them.’ Have you not been well warned against those who ‘speak peace to their neighbors when mischief is in their hearts,’ those who ‘flatter with the lips while the heart is given to double-dealing’? Of all the sorrows of a trusting man, none are so terrible as to be ‘wounded in the house of a trusted friend.’”

7. RETURNING TO BETHSAIDA

149:7.1 (1677.2) Andrew, in consultation with Simon Peter and with the approval of Jesus, had instructed David at Bethsaida to dispatch messengers to the various preaching groups with instructions to terminate the tour and return to Bethsaida sometime on Thursday, December 30. By supper time on that rainy day all of the apostolic party and the teaching evangelists had arrived at the Zebedee home.

149:7.2 (1677.3) The group remained together over the Sabbath day, being accommodated in the homes of Bethsaida and near-by Capernaum, after which the entire party was granted a two weeks’ recess to go home to their families, visit their friends, or go fishing. The two or three days they were together in Bethsaida were, indeed, exhilarating and inspiring; even the older teachers were edified by the young preachers as they narrated their

apie savuosius patyrimus.

Iš 117 evangelininkų, kurie dalyvavo šitoje antrojoje pamokslavimo kelionėje po Galilėją, tikrai maždaug septyniasdešimt penki išlaikė realaus patyrimo išmėginimą, ir netrukus turėjo būti paskirti į tarnystę pasibaigus šiam dviejų savaičių poilsui. Jėzus su Andriejumi, Jokūbu, ir Jonu pasiliko Zbediejaus namuose ir daug laiko praleido aptarinėdami karalystės gerovę ir išplėtimą.

experiences.

^{149:7.3 (1677.4)} Of the 117 evangelists who participated in this second preaching tour of Galilee, only about seventy-five survived the test of actual experience and were on hand to be assigned to service at the end of the two weeks' recess. Jesus, with Andrew, Peter, James, and John, remained at the Zebedee home and spent much time in conference regarding the welfare and extension of the kingdom.

150 Dokumentas. Trečioji pamokslavimo kelionė

⇨ 149

URANTIJOS KNYGA

151 ⇨

IV DALIS. JĖZAUS GYVENIMAS IR MOKYMAI

150 DOKUMENTAS. TREČIOJI PAMOKSLAVIMO KELIONĖ

Skyrius

ĮVADAS

1. Moterų evangelininkų korpusas
2. Sustojimas Magdaloje
3. Sabatas Tiberijoje
4. Apaštalų išsiuntimas po du
5. Ką man reikia daryti, kad būčiau išgelbėtas?
6. Pamokos vakarais
7. Viešnagė Nazarete
8. Sabato pamaldos
9. Nazaretas atstumia

PAPER 150 THE THIRD PREACHING TOUR

SECTIONS

Introduction

1. The Women's Evangelistic Corps
2. The Stop at Magdala
3. Sabbath at Tiberias
4. Sending the Apostles out Two and Two
5. What Must I Do to Be Saved?
6. The Evening Lessons
7. The Sojourn at Nazareth
8. The Sabbath Service
9. The Nazareth Rejection

ĮVADAS

SEKMADIENIO vakarą, sausio 16-ąją, 29 m. po Kr. gim., Abneris, su Jono apaštalais, pasiekė Betsaidą, ir kitą dieną ėmė tartis drauge su Andriejumi ir Jėzaus apaštalais. Abneris ir jo partneriai savo būstinę įsirengė Hebrone, ir įprato periodiškai atvykti į šituos pasitarimus Betsaidoje.

Tarp daugelio reikalų, svarstytų šitame bendrame pasitarime, buvo sergančiojo patepimas tam tikrais aliejais, ryšium su maldomis dėl išgydymo. Jėzus ir vėl atsisakė dalyvauti jų diskusijose arba pareikšti savo nuomonę apie jų išvadas. Jono apaštalai visada naudodavo patepimo aliejų patarnaudami sergantiesiems ir kenčiantiesiems, ir jie tą stengėsi įtvirtinti kaip vienodą praktiką abiems grupėms, bet Jėzaus apaštalai tokia nuostata save suvaržyti atsisakė.

Antradienį, sausio 18-ąją, Zabediejaus namuose Betsaidoje prie šių dvidešimt keturių

INTRODUCTION

150:0.1 (1678.1) ON SUNDAY evening, January 16, A.D. 29, Abner, with the apostles of John, reached Bethsaida and went into joint conference with Andrew and the apostles of Jesus the next day. Abner and his associates made their headquarters at Hebron and were in the habit of coming up to Bethsaida periodically for these conferences.

150:0.2 (1678.2) Among the many matters considered by this joint conference was the practice of anointing the sick with certain forms of oil in connection with prayers for healing. Again did Jesus decline to participate in their discussions or to express himself regarding their conclusions. The apostles of John had always used the anointing oil in their ministry to the sick and afflicted, and they sought to establish this as a uniform practice for both groups, but the apostles of Jesus refused to bind themselves by such a regulation.

150:0.3 (1678.3) On Tuesday, January 18, the twenty-four were joined by the tested evangelists, about

prisijungė išbandyti evangelininkai, skaičiumi maždaug septyniasdešimt penki, kad būtų parengti tam, jog bus pasiųsti į trečiąją pamokslavimo kelionę po Galilėją. Trečioji misija tęsėsi septynias savaites.

Evangelininkai buvo pasiųsti grupėmis po penkis, tuo tarpu Jėzus ir šie dvylika didžiąją laiko dalį keliavo drauge, apaštalai išeidavo po du, kad tikinčiuosius ir pakrikštytų, kai to reikalavo aplinkybės. Per beveik trijų savaičių laikotarpį Abneris ir jo bičiuliai taip pat dirbo ir su evangelininkų grupėmis, jiems patardami ir krikštydami tikinčiuosius. Jie aplankė Magdalą, Tiberiją, Nazaretą, ir visus pagrindinius centrinės ir pietinės Galilėjos miestus ir miestelius, visas tas vietas, kuriose buvo apsilankę anksčiau ir daugelį kitų vietų. Tai buvo jų paskutinioji žinia Galilėjai, išskyrus šiaurines dalis.

seventy-five in number, at the Zebedee house in Bethsaida preparatory to being sent forth on the third preaching tour of Galilee. This third mission continued for a period of seven weeks.

150:0.4 (1678.4) The evangelists were sent out in groups of five, while Jesus and the twelve traveled together most of the time, the apostles going out two and two to baptize believers as occasion required. For a period of almost three weeks Abner and his associates also worked with the evangelistic groups, advising them and baptizing believers. They visited Magdala, Tiberias, Nazareth, and all the principal cities and villages of central and southern Galilee, all the places previously visited and many others. This was their last message to Galilee, except to the northern portions.

1. MOTERŲ EVANGELININKŲ KORPUSAS

Iš visų drąsių dalykų, kuriuos Jėzus padarė per savo žemiškąją karjerą, labiausiai stebinantis buvo jo netikėtas pareiškimas sausio 16-sios vakarą: “Rytoj karalystės darbo tarnystei parinksime dešimt moterų.” Dviejų savaičių laikotarpio pradžioje, per kurį apaštalai ir evangelininkai turėjo būti išėję iš Betsaidos, kad pasinaudotų suteiktu poilsiu, Jėzus paprašė Dovydo pakviesti savo tėvus atgal į namus ir pasiųsti pasiuntinius, kviečiančius į Betsaidą dešimt atsidavusių moterų, kurios buvo tarnavusios tvarkant ankstesniąją stovyklavietę ir palapinių ligoninę. Šitos moterys taip pat buvo išklausiusios visą mokymą, kuris buvo suteiktas jauniems evangelininkams, bet nei joms pačioms, nei jų mokytojams nekilo ir minties, kad Jėzus išdrįstų paskirti moteris mokyti karalystės evangelijos ir patarnauti sergantiesiems. Šitos dešimt moterų, parinktų ir paskirtų Jėzaus buvo: Suzana, buvusio Nazareto sinagogos chazano duktė; Joana, Erodo Antipo ekonomo Kuzo žmona; Elžbieta, turtingo žydo iš Tiberijaus ir Sepforio dukra; Morta, Andriejaus ir Petro vyresnioji sesuo; Rachelė, Judo, Mokytojo brolio materialiam kūnei, brolienė; Nasanta, siriečio gydytojo Elmano dukra; Milcha, Apaštalo Tomo pusseserė; Rūta, Motiejaus Levio vyriausioji dukra; Kelta, romėnų centuriono dukra; ir Agamana, našlė iš Damasko. Vėliau prie šitos grupės Jėzus pridėjo dar dvi moteris—Mariją Magdaleną ir Rebeką, Juozapo iš Arimatėjos dukrą.

Šitas moteris Jėzus įgaliojo sukurti savo pačių organizaciją, o Judui nurodė suteikti lėšų jų įrangai ir nešulių gyvuliams. Šitos dešimt savo vadove išsirinko Suzaną, o Joaną pasirinko savo

1. THE WOMEN'S EVANGELISTIC CORPS

150:1.1 (1678.5) Of all the daring things which Jesus did in connection with his earth career, the most amazing was his sudden announcement on the evening of January 16: “On the morrow we will set apart ten women for the ministering work of the kingdom.” At the beginning of the two weeks’ period during which the apostles and the evangelists were to be absent from Bethsaida on their furlough, Jesus requested David to summon his parents back to their home and to dispatch messengers calling to Bethsaida ten devout women who had served in the administration of the former encampment and the tented infirmary. These women had all listened to the instruction given the young evangelists, but it had never occurred to either themselves or their teachers that Jesus would dare to commission women to teach the gospel of the kingdom and minister to the sick. These ten women selected and commissioned by Jesus were: Susanna, the daughter of the former chazan of the Nazareth synagogue; Joanna, the wife of Chuza, the steward of Herod Antipas; Elizabeth, the daughter of a wealthy Jew of Tiberias and Sepphoris; Martha, the elder sister of Andrew and Peter; Rachel, the sister-in-law of Jude, the Master’s brother in the flesh; Nasanta, the daughter of Elman, the Syrian physician; Milcha, a cousin of the Apostle Thomas; Ruth, the eldest daughter of Matthew Levi; Celta, the daughter of a Roman centurion; and Agaman, a widow of Damascus. Subsequently, Jesus added two other women to this group — Mary Magdalene and Rebecca, the daughter of Joseph of Arimathea.

150:1.2 (1679.1) Jesus authorized these women to effect their own organization and directed Judas to provide funds for their equipment and for pack animals. The ten elected Susanna as their chief

iždininke. Nuo šio momento jos pačios rūpinosi savo išdo papildymu; jos iš tiesų daugiau niekada nebesikreipė į Judą dėl paramos.

Tai buvo labiausiai pritrenkiantis dalykas tuo metu, kada moterys nebuvo net ir įleidžiamos į sinagogos pagrindinę dalį (galėdavo įeiti tik į moterų sekciją), matyti jas pripažįstamas karalystės evangelijos įgaliotomis mokytojomis. Tas nurodymas, kurį Jėzus davė šitai dešimčiai moterų, kada jas pasirinko evangelijos mokymui ir tarnavimui, buvo emancipacijos skelbimas, kuris išlaisvino visas moteris ir visam laikui; niekada daugiau vyras nebeturėjo žvelgti į moterį taip, kaip į dvasiškai menkesnę už save. Tai buvo akivaizdus šokas net ir šiems dvylikai apaštalių. Nežiūrint to, kad jie daug kartų buvo girdėję Mokytoją sakant, jog "daugiau karalystėje nėra nei turtingųjų, nei vargšų, nei laisvų, nei suvaržytų, nei vyriškosios, nei moteriškosios giminės, visi vienodai yra Dievo sūnūs ir dukros," bet tiesiogine prasme jie buvo priblokšti, kada jis oficialiai pasiūlė paskirti šitas dešimt moterų religinėmis mokytojomis ir net leisti joms keliauti drauge su jais. Šitas konkretus veiksmas sujudino visą šalį, šito žingsnio pagrindu Jėzaus priešai ėmė kaupti didžiulį kapitalą, bet visur moterys, tikinčios į gerąsias naujienas, atkakliai ir ištikimai rėmė parinktas seseris ir reiškė tvirtą pritarimą šitam uždelstam moters vietos religiniame darbe pripažinimui. Ir šitą moterų išlaisvinimą, kuris joms suteikė deramą pripažinimą, apaštalai ėmė taikyti praktikoje tuoj pat po Mokytojo išvykimo, nors vėlesniosios kartos jas nubloškė atgal į senuosius papročius. Ankstyvosiomis krikščioniškosios bažnyčios dienomis moterys mokytojos ir patarnautojos buvo vadinamos *diakonesėmis*, ir buvo visuotinai pripažįstamos. Bet Paulius, nežiūrint to fakto, kad teoriškai jis su tuo ir sutiko, bet niekada iš tikrųjų šito nepavertė savo paties požiūriu, ir asmeniškai jam buvo sunku šitą įgyvendinti praktikoje.

2. SUSTOJIMAS MAGDALOJE

Apaštališkajai grupei keliaujant iš Betsaidos, moterys keliavo gale. Susirinkimų metu jos visada sėdėdavo viena grupė priekyje ir kalbančiajam iš dešinės. Vis daugiau moterų ėmė tikėti į karalystės evangeliją, ir tai tapo daugelio sunkumų šaltiniu ir be pabaigos sukeliamais kėblumais, kada jos norėdavo asmeniškai pasišnekėti su Jėzumi arba vienu iš apaštalių. Dabar viskas pasikeitė. Kada bet kuri iš tikinčiųjų moterų norėdavo pamatyti Mokytoją ar pasitarti su apaštalais, tada jos eidavo pas Suzaną, ir kartu su viena iš dvylikos moterų evangelininkių, jos iš karto eidavo tiesiai pas Mokytoją arba pas vieną iš apaštalių.

and Joanna as their treasurer. From this time on they furnished their own funds; never again did they draw upon Judas for support.

^{150:1.3 (1679.2)} It was most astounding in that day, when women were not even allowed on the main floor of the synagogue (being confined to the women's gallery), to behold them being recognized as authorized teachers of the new gospel of the kingdom. The charge which Jesus gave these ten women as he set them apart for gospel teaching and ministry was the emancipation proclamation which set free all women and for all time; no more was man to look upon woman as his spiritual inferior. This was a decided shock to even the twelve apostles. Notwithstanding they had many times heard the Master say that "in the kingdom of heaven there is neither rich nor poor, free nor bond, male nor female, all are equally the sons and daughters of God," they were literally stunned when he proposed formally to commission these ten women as religious teachers and even to permit their traveling about with them. The whole country was stirred up by this proceeding, the enemies of Jesus making great capital out of this move, but everywhere the women believers in the good news stood stanchly behind their chosen sisters and voiced no uncertain approval of this tardy acknowledgment of woman's place in religious work. And this liberation of women, giving them due recognition, was practiced by the apostles immediately after the Master's departure, albeit they fell back to the olden customs in subsequent generations. Throughout the early days of the Christian church women teachers and ministers were called *deaconesses* and were accorded general recognition. But Paul, despite the fact that he conceded all this in theory, never really incorporated it into his own attitude and personally found it difficult to carry out in practice.

2. THE STOP AT MAGDALA

^{150:2.1 (1679.3)} As the apostolic party journeyed from Bethsaida, the women traveled in the rear. During the conference time they always sat in a group in front and to the right of the speaker. Increasingly, women had become believers in the gospel of the kingdom, and it had been a source of much difficulty and no end of embarrassment when they had desired to hold personal converse with Jesus or one of the apostles. Now all this was changed. When any of the women believers desired to see the Master or confer with the apostles, they went to Susanna, and in company with one of the twelve women evangelists, they would go at once into the presence of the Master or one of his apostles.

Būtent Magdaloje moterys pirmą kartą pademonstravo savo naudingumą ir aiškiai pateisino jų pasirinkimo išmintį. Andriejus savo partneriams buvo įvedęs gana griežtas taisykles, kaip dirbti darbą su moterimis, ypač su abejotinos reputacijos moterimis. Kada grupė atvyko į Magdalą, tada šitos dešimt moterų evangelininkų laisvai galėjo į blogio prieglaudą ir skelbti gerąsias naujienas betarpiškai visoms jų gyventojoms. O kada lankydavosi pas sergančiuosius, tada šitos moterys galėdavo savo tarnystę labai priartinti prie kenčiančių savo sielos seserų. Dėl šių dešimties moterų (vėliau žinomų kaip tos dvylika moterų) tarnavimo šitoje vietoje karalystei buvo laimėta Marija Magdalena. Dėl visos sekos nelaimių ir dėl garbingos visuomenės požiūrio į moteris, kurios yra padariusios tokių apsisprendimo klaidų, šitoji moteris buvo atsidūrusi vienoje iš Magdalos nešlovės vietų. Būtent Morta ir Rachelė išaiškino Marijai, jog karalystės durys yra atviros net ir tokioms, kaip ji. Marija patikėjo gerosiomis naujienomis, ir kitą dieną buvo Petro pakrikštyta.

Marija Magdalena tapo pačia veiksmingiausia evangelijos mokytoja šitoje dvylikos moterų evangelininkų grupėje. Į tokią tarnystę, drauge su Rebeka, ji buvo paskirta Jotapatoje, praėjus maždaug keturioms savaitėms po jos atsivertimo. Marija ir Rebeka, kartu su likusiomis šitos grupės narėmis, per visą likusį Jėzaus gyvenimą žemėje, ištikimai ir veiksmingai dirbo toliau, kad šviestų ir keltų savo prislėgtas seseris; ir kada Jėzaus gyvenimo dramoje vystėsi paskutinis ir tragiškasis epizodas, nežiūrint to, kad visi apaštalai, išskyrus vieną, pabėgo, tada šitos moterys visos buvo savo vietoje, ir nė viena nei atsisąžadėjo jo, nei išdavė jį.

3. SABATAS TIBERIJUJE

Jėzaus nurodymu apaštališkosios grupės Sabato pamaldas Andriejus perdavė į moterų rankas. Tai, aišku, reiškė, kad jų nebuvo galima organizuoti naujojoje sinagogoje. Šita proga vadovauti moterys pasirinko Joaną, o susirinkimas įvyko Erodo naujųjų rūmų banketo salėje. Erodas buvo išvykęs gyventi į Julijų Perėjoje. Joana iš Raštų skaitė apie moters darbą Izraelio religiniame gyvenime, paminėdama Miriamą, Deborahą, Esterą, ir kitas.

Vėlai tą vakarą Jėzus suvienytai grupei pasakė įsimintiną kalbą apie "Magiją ir prietarus." Tomis dienomis ryškios ir tariamai naujos žvaigždės pasirodymas buvo laikomas tokiu ženklu, kuris reiškė, jog žemėje gimė didis žmogus. Kadangi tokia žvaigždė buvo neseniai pastebėta, tai Andriejus paklausė, ar tokie tikėjimai

^{150:2.2 (1680.1)} It was at Magdala that the women first demonstrated their usefulness and vindicated the wisdom of their choosing. Andrew had imposed rather strict rules upon his associates about doing personal work with women, especially with those of questionable character. When the party entered Magdala, these ten women evangelists were free to enter the evil resorts and preach the glad tidings directly to all their inmates. And when visiting the sick, these women were able to draw very close in their ministry to their afflicted sisters. As the result of the ministry of these ten women (afterward known as the twelve women) at this place, Mary Magdalene was won for the kingdom. Through a succession of misfortunes and in consequence of the attitude of reputable society toward women who commit such errors of judgment, this woman had found herself in one of the nefarious resorts of Magdala. It was Martha and Rachel who made plain to Mary that the doors of the kingdom were open to even such as she. Mary believed the good news and was baptized by Peter the next day.

^{150:2.3 (1680.2)} Mary Magdalene became the most effective teacher of the gospel among this group of twelve women evangelists. She was set apart for such service, together with Rebecca, at Jotapata about four weeks subsequent to her conversion. Mary and Rebecca, with the others of this group, went on through the remainder of Jesus' life on earth, laboring faithfully and effectively for the enlightenment and uplifting of their downtrodden sisters; and when the last and tragic episode in the drama of Jesus' life was being enacted, notwithstanding the apostles all fled but one, these women were all present, and not one either denied or betrayed him.

3. SABBATH AT TIBERIAS

^{150:3.1 (1680.3)} The Sabbath services of the apostolic party had been put in the hands of the women by Andrew, upon instructions from Jesus. This meant, of course, that they could not be held in the new synagogue. The women selected Joanna to have charge of this occasion, and the meeting was held in the banquet room of Herod's new palace, Herod being away in residence at Julius in Perea. Joanna read from the Scriptures concerning woman's work in the religious life of Israel, making reference to Miriam, Deborah, Esther, and others.

^{150:3.2 (1680.4)} Late that evening Jesus gave the united group a memorable talk on "Magic and Superstition." In those days the appearance of a bright and supposedly new star was regarded as a token indicating that a great man had been born on earth. Such a star having then recently been observed, Andrew asked Jesus if these beliefs

yra tvirtai pagrįsti. Ilgame atsakyme į Andriejaus klausimą Mokytojas pradėjo išsamią diskusiją apie visus žmogiškuosius prietarus. Tas pareiškimas, kurį pateikė Jėzus, šituo metu gali būti apibendrintas šiuolaikine frazeologija šitaip:

1. Žvaigždžių kursas danguje visiškai neturi jokio ryšio su žmogiškojo gyvenimo įvykiais žemėje. Astronomija yra tinkamas mokslo tikslas, bet astrologija yra prietaringų suklydimų sandauga, kuriai nėra vietos karalystės evangelijoje.

2. Neseniai paskersto gyvulio vidaus organų tyrimas negali nieko atskleisti apie orą, ateities įvykius, ar žmogiškųjų reikalų baigtį.

3. Mirusiųjų dvasios nebesugrįžta tam, kad bendrautų su savo šeimomis ir su kažkada buvusiais savo gyvais draugais.

4. Talismanai ir relikvijos yra nepajėgios išgydyti ligą, nukreipti nelaimę, ar paveikti blogio dvasias; tikėjimas, jog visos tokios materialios priemonės veikia dvasinį pasaulį, yra ne kas kita, kaip labai didžiulis prietaras.

5. Burtų metimas, nors gali ir būti patogus būdas išspręsti daugelį nereikšmingų sunkumų, bet tai nėra toks metodas, kuris būtų sumanytas tam, jog būtų nustatyta dieviškoji valia. Tokios baigmės yra grynai materialaus atsitiktinumo dalykai. Vienintelė bendravimo su dvasiniu pasauliu priemonė yra žmonijai padovanota dvasia, viduje gyvenanti Tėvo dvasia, drauge su Sūnaus išlieta dvasia ir su Begalinės Dvasios visur esančia jėga.

6. Pranašavimas, raganavimas, ir burtininkavimas yra neišmanančių protų prietariai, lygiai taip, kaip ir magijos apgaulė. Tikėjimas į magiškų skaičius, pasisekimo ženklus, arba nepasisekimo išankstinius ženklus yra grynai ir nepagrįsti prietariai.

7. Sapnų aiškinimas didele dalimi yra nemokšiškos ir fantastinės spekuliacijos prietaringa ir neturinti pagrindo sistema. Karalystės evangelija neturi turėti nieko bendro su įvykių pranašaujančiais primitivios religijos žiniomis.

8. Geros arba blogos dvasios negali gyventi materialiuose molio, medžio, ar metalo simboliuose; stabai nėra kas nors daugiau, kaip tik toji medžiaga, iš kurios jie yra padaryti.

9. Užkalbėtojų, kerėtojų, magų, ir burtininkų ritualai kilo iš egiptiečių, asiriečių, babiloniečių, ir senovės kanaanitų prietarų. Amuletai ir visų rūšių užkalbėjimai tam, kad būtų gauta gerų dvasių apsauga arba kad būtų nuvytos šalin tariosios blogos dvasios, yra tuščias dalykas.

were well founded. In the long answer to Andrew's question the Master entered upon a thoroughgoing discussion of the whole subject of human superstition. The statement which Jesus made at this time may be summarized in modern phraseology as follows:

150:3.3 (1680.5) 1. The courses of the stars in the heavens have nothing whatever to do with the events of human life on earth. Astronomy is a proper pursuit of science, but astrology is a mass of superstitious error which has no place in the gospel of the kingdom.

150:3.4 (1680.6) 2. The examination of the internal organs of an animal recently killed can reveal nothing about weather, future events, or the outcome of human affairs.

150:3.5 (1680.7) 3. The spirits of the dead do not come back to communicate with their families or their onetime friends among the living.

150:3.6 (1681.1) 4. Charms and relics are impotent to heal disease, ward off disaster, or influence evil spirits; the belief in all such material means of influencing the spiritual world is nothing but gross superstition.

150:3.7 (1681.2) 5. Casting lots, while it may be a convenient way of settling many minor difficulties, is not a method designed to disclose the divine will. Such outcomes are purely matters of material chance. The only means of communion with the spiritual world is embraced in the spirit endowment of mankind, the indwelling spirit of the Father, together with the outpoured spirit of the Son and the omnipresent influence of the Infinite Spirit.

150:3.8 (1681.3) 6. Divination, sorcery, and witchcraft are superstitions of ignorant minds, as also are the delusions of magic. The belief in magic numbers, omens of good luck, and harbingers of bad luck, is pure and unfounded superstition.

150:3.9 (1681.4) 7. The interpretation of dreams is largely a superstitious and groundless system of ignorant and fantastic speculation. The gospel of the kingdom must have nothing in common with the soothsayer priests of primitive religion.

150:3.10 (1681.5) 8. The spirits of good or evil cannot dwell within material symbols of clay, wood, or metal; idols are nothing more than the material of which they are made.

150:3.11 (1681.6) 9. The practices of the enchanters, the wizards, the magicians, and the sorcerers, were derived from the superstitions of the Egyptians, the Assyrians, the Babylonians, and the ancient Canaanites. Amulets and all sorts of incantations are futile either to win the protection of

10. Jis demaskavo ir pasmerkė tai, kad jie tiki kerais, kaltės nustatymu, remiantis žiauriais kankinimais, raganavimu, prakeikimu, ženklais, madragora, sumazgytomis virvėmis, ir visomis kitomis nemokšiškomis ir pavergiančiomis prietarų formomis.

4. APAŠTALŲ IŠSIUNTIMAS PO DU

Kitą vakarą, surinkęs draugėn dvylika apaštalų, Jono apaštalus, ir naujai paskirtą moterų grupę, Jėzus tarė: “Jūs matote patys, jog derlius yra gausus, bet nedaug yra darbininkų. Dėl to, visi mes melskime to derliaus Viešpatį, kad į savuosius laukus jis pasiųstų dar daugiau darbininkų. Nors aš pasiliksiu tam, kad guosčiau ir mokyčiau jaunesnius mokytojus, bet tikrai labiau patyrusius aš išsiųsiu po du, kad jie galėtų greitai pereiti per visą Galilėją skelbdami karalystės evangeliją, kol dar yra patogų ir ramu.” Tuomet jis apaštalus suskirstė į poras taip, kaip jis norėjo, kad jie išeitų, ir jos buvo tokios: Andriejus ir Petras, Zabediejaus Jokūbas ir Jonas, Pilypas ir Natanielius, Tomas ir Motiejus, Alfiejaus Jokūbas ir Judas, Simonas Uolusis ir Judas Iskarijotas.

Jėzus paskyrė dieną, kada su šiais dvylika susitiks Nazarete, ir, atsisveikindamas tarė: “Šitos misijos metu neužsukite nė į vieną pagonių miestą, taip pat neikite ir į Samariją, bet vietoje šito eikite pas Izraelio namų pasiklydusias avis. Pamokslaukite karalystės evangeliją ir skelbkite gelbstinčią tiesą, jog žmogus yra Dievo sūnus. Prisiminkite, jog mokins vargų ar yra aukščiau už savo mokytoją, o tarnas vargų ar yra didesnis už savo šeimininką. Mokiniai pakanka būti lygiam su savo mokytoju, o tarnui užtenka tapti tokiam, koks yra jo šeimininkas. Jeigu kai kurie žmonės išdrįso pavadinti šių namų mokytoją Belzabubo partneriu, tai kokių dar didesnių laipsnių jie iš tikrųjų šitokiais laikys tuos, kurie yra iš jo šeimos! Bet jums nereikėtų bijoti šių netikinčių priešių. Aš jums pareiškiu, jog nėra nieko tokio, kas būtų uždengta, tačiau, kas nebus atidengta; nėra nieko tokio, kas būtų paslėpta, tačiau, kas tikrai nebus žinoma. Ko aš jus mokiau tikrai asmeniškai, tą išmintingai skelbkite viešai. Ką aš jums atskleidžiau vidiniame kambaryje, tą deramu metu jūs turėsite skelbti nuo namų stogų. Ir aš jums sakau, mano draugai ir mokiniai, nebijokite tų, kurie gali nužudyti jūsų kūną, tačiau kurie yra nepajėgūs sunaikinti sielos; vietoje šito pasitikėkite Tuo, kuris yra pajėgus palaikyti jūsų kūną ir išgelbėti sielą.

“Argi dviejų žvirblių neparduoda už vieną pensą? Ir vis tik aš pareiškiu, jog Dievo akyse nėra užmirštas nė vienas iš jų. Argi jūs nežinote,

good spirits or to ward off supposed evil spirits.

150:3.12 (1681.7) 10. He exposed and denounced their belief in spells, ordeals, bewitching, cursing, signs, mandrakes, knotted cords, and all other forms of ignorant and enslaving superstition.

4. SENDING THE APOSTLES OUT TWO AND TWO

150:4.1 (1681.8) The next evening, having gathered together the twelve apostles, the apostles of John, and the newly commissioned women's group, Jesus said: “You see for yourselves that the harvest is plentiful, but the laborers are few. Let us all, therefore, pray the Lord of the harvest that he send forth still more laborers into his fields. While I remain to comfort and instruct the younger teachers, I would send out the older ones two and two that they may pass quickly over all Galilee preaching the gospel of the kingdom while it is yet convenient and peaceful.” Then he designated the pairs of apostles as he desired them to go forth, and they were: Andrew and Peter, James and John Zebedee, Philip and Nathaniel, Thomas and Matthew, James and Judas Alpheus, Simon Zelotes and Judas Iscariot.

150:4.2 (1681.9) Jesus arranged the date for meeting the twelve at Nazareth, and in parting, he said: “On this mission go not to any city of the gentiles, neither go into Samaria, but go instead to the lost sheep of the house of Israel. Preach the gospel of the kingdom and proclaim the saving truth that man is a son of God. Remember that the disciple is hardly above his master nor a servant greater than his lord. It is enough for the disciple to be equal with his master and the servant to become like his lord. If some people have dared to call the master of the house an associate of Beelzebub, how much more shall they so regard those of his household! But you should not fear these unbelieving enemies. I declare to you that there is nothing covered up that is not going to be revealed; there is nothing hidden that shall not be known. What I have taught you privately, that preach with wisdom in the open. What I have revealed to you in the inner chamber, that you are to proclaim in due season from the housetops. And I say to you, my friends and disciples, be not afraid of those who can kill the body, but who are not able to destroy the soul; rather put your trust in Him who is able to sustain the body and save the soul.

150:4.3 (1682.1) “Are not two sparrows sold for a penny? And yet I declare that not one of them is forgotten in God's sight. Know you not that the

kad ant jūsų galvos yra suskaičiuotas kiekvienas plaukas? Todėl, nebijokite; jūs turite didesnę vertę negu daugybė žvirblių. Nesigėdykite mano mokymo; eikite, skelbdami ramybę ir gerą valią, bet neapsigaukite—jūsų pamokslavimą ramybė lydės nevisada. Aš atėjau tam, kad į žemę atneščiau ramybę, tačiau, kada žmonės manąją dovaną atstumia, tada kyla nesutarimai ir suirutė. Kada karalystės evangeliją priima visi šeimos nariai, tada tikrai tuose namuose įsivyrąja ramybė; tačiau, kada kas nors iš šeimos įžengia į šią karalystę, o kiti jos nariai evangeliją atstumia, tada toks nesutarimas gali sukelti tikrai skausmą ir liūdėsį. Atkakliai dirbkite, jog išgelbėtumėte visą šeimą, kad žmogaus priešais netaptų jo paties šeimos nariai. Tačiau, kada jūs esate padarę viską, ką galėjote kiekvienos šeimos visiems nariams, tada, aš pareiškiu jums, kad tas, kuris myli tėvą ar motiną labiau negu šią evangeliją, tas šios karalystės nėra vertas.”

Kada šie dvylika išklause šituos žodžius, tada pasiruošė išvykti. Ir draugėn jie vėl suėjo tik tuo metu, kai susirinko Nazarete tam, kad susitiktų su Jėzumi ir likusiais mokiniais kaip Mokytojas buvo nurodęs.

5. KĄ MAN REIKIA DARYTI, KAD BŪČIAU IŠGELBĖTAS?

Vieną vakarą Šuneme, po to, kai Jono apaštalai buvo sugrįžę į Hebroną, ir po to, kai Jėzaus apaštalai buvo išsiųsti po du, kada Mokytojas mokė dvylikos jaunesniųjų evangelininkų grupę, kuri dirbo vadovaujama Jokūbo, drauge su šiomis dvylika moterų, Rachelė pateikė Jėzui šitokį klausimą: “Mokytojau, ką mums iš tikrųjų atsakyti, kai moterys mūsų klausia, Ką man reikia daryti, kad būčiau išgelbėta?” Kada Jėzus išklause šitą klausimą, tada jis atsakė:

“Kada vyrai ir moterys klausia, ką mums reikia daryti tam, jog būtume išgelbėti, tada jūs turite atsakyti, Tikėkite šita karalystės evangelija; priimkite dieviškąjį atleidimą. Įtikėjimu suvokite viduje gyvenančią Dievo dvasią, kurios priėmimas paverčia jus Dievo sūnumi. Argi jūs neskaitėte Raštuose, kur pasakyta, ‘Viešpatyje aš iš tikrųjų turiu teisumą ir stiprybę.’ Taip pat, kur Tėvas sako, ‘Manasis teisumas yra šalia; manasis išgelbėjimas yra paskleistas, o mano rankos tikrai apglėbs mano tautą.’ ‘Manoji siela džiaugsis mano Dievo meilėje, nes jis mane aprenge išgelbėjimo rūbais ir apgaubė savo teisumo drabužiu.’ Argi jūs taip pat neskaitėte apie Tėvą, kad jo vardas ‘bus sakoma yra mūsų teisumo Viešpats.’ ‘Nurenkite purvinus savojo aš teisumo skudurus ir aprenkite mano sūnų dieviškojo teisumo ir amžinojo išgelbėjimo drabužiu.’ Tai yra visiems laikams

very hairs of your head are all numbered? Fear not, therefore; you are of more value than a great many sparrows. Be not ashamed of my teaching; go forth proclaiming peace and good will, but be not deceived — peace will not always attend your preaching. I came to bring peace on earth, but when men reject my gift, division and turmoil result. When all of a family receive the gospel of the kingdom, truly peace abides in that house; but when some of the family enter the kingdom and others reject the gospel, such division can produce only sorrow and sadness. Labor earnestly to save the whole family lest a man's foes become those of his own household. But, when you have done your utmost for all of every family, I declare to you that he who loves father or mother more than this gospel is not worthy of the kingdom.”

150:4.4 (1682.2) When the twelve had heard these words, they made ready to depart. And they did not again come together until the time of their assembling at Nazareth to meet with Jesus and the other disciples as the Master had arranged.

5. WHAT MUST I DO TO BE SAVED?

150:5.1 (1682.3) One evening at Shunem, after John's apostles had returned to Hebron, and after Jesus' apostles had been sent out two and two, when the Master was engaged in teaching a group of twelve of the younger evangelists who were laboring under the direction of Jacob, together with the twelve women, Rachel asked Jesus this question: “Master, what shall we answer when women ask us, What shall I do to be saved?” When Jesus heard this question, he answered:

150:5.2 (1682.4) “When men and women ask what shall we do to be saved, you shall answer, Believe this gospel of the kingdom; accept divine forgiveness. By faith recognize the indwelling spirit of God, whose acceptance makes you a son of God. Have you not read in the Scriptures where it says, ‘In the Lord have I righteousness and strength.’ Also where the Father says, ‘My righteousness is near; my salvation has gone forth, and my arms shall enfold my people.’ ‘My soul shall be joyful in the love of my God, for he has clothed me with the garments of salvation and has covered me with the robe of his righteousness.’ Have you not also read of the Father that his name ‘shall be called the Lord our righteousness.’ ‘Take away the filthy rags of self-righteousness and clothe my son with the robe of divine righteousness and eternal salvation.’ It is

tiesa, 'teisingieji tikrai gyvens įtikėjimo dėka.' Įėjimas į Tėvo karalystę yra visiškai laisvas, bet žengimas į priekį—augimas gailestingumu—yra esminis tam, kad joje būtų gyvenama.

"Išgelbėjimas yra Tėvo dovana ir yra apreiškiamas jo Sūnų. Jį priėmę įtikėjimu jūs tampate toks, kuris turi dieviškąją prigimtį, Dievo sūnumi arba dukra. Įtikėjimu jūs esate išteisinami; įtikėjimu jūs esate išgelbėti; ir tuo pačiu įtikėjimu jūs iš tiesų amžinai esate vystomi augančio ir dieviškojo tobulumo keliu. Įtikėjimas Abraomą iš tikrųjų išteisino, o Melkizedeko mokymai leido jam suvokti išgelbėjimą. Per visus buvusius amžius šitas pats įtikėjimas išgelbėdavo žmonių sūnus, bet dabar tikrai atėjo Sūnus nuo Tėvo tam, kad išgelbėjimą padarytų realesnį ir priimtinesnį."

Kada Jėzus pabaigė šnekėti, tada tie, kurie girdėjo šituos paguodžiančius žodžius, labai apsidžiaugė, ir jie visi per kitas dienas karalystės evangeliją toliau skelbė su nauja galia ir atstatyta energija ir entuziazmu. O moterys dar daugiau džiūgavo, žinodamos, kad jos yra įtrauktos į šiuos karalystės sukūrimo žemėje planus.

Apibendrinamas savo paskutinįjį pareiškimą, Jėzus pasakė: "Išgelbėjimo jūs negalite nusipirkti; teisumo jūs negalite užsidirbti. Išgelbėjimas yra Dievo dovana, o teisumas yra dvasios pagimdyto sūnystės gyvenimo karalystėje natūralus vaisius. Jūs nebūsite išgelbėti dėl to, jog gyvenate teisų gyvenimą; greičiau yra būtent taip, kad teisų gyvenimą jūs gyvenate, nes jau esate išgelbėti, esate suvokę sūnystę kaip Dievo dovana, o tarnystę karalystėje esate suvokę kaip gyvenimo žemėje aukščiausią pasitenkinimą. Kada žmonės tikės šita evangelija, kuri yra Dievo gėrio apreiškimas, tada jie savo noru ims atgailauti dėl visų žinomų nuodėmių. Sūnystės įgyvendinimas yra nesuderinamas su noru nusidėti. Karalystės tikintieji yra išalkę teisumo ir ištroškę dieviškojo tobulumo."

6. PAMOKOS VAKARAIŠ

Vakarinių diskusijų metu Jėzus kalbėjo įvairiomis temomis. Per šitos kelionės likusiąją dalį—prieš jiems visiems susijungiant Nazarete—jis aptarė "Dievo meilę," "Sapnus ir vizijas," "Kenkimą," "Nuolankumą ir nusizeminimą," "Drąsą ir ištikimybę," "Muziką ir garbinimą," "Tarnavimą ir paklusnumą," "Pasididžiavimą ir perdėtą pasitikėjimą savimi," "Atleidimą, sąsajoje su atgaila," "Ramybę ir tobulumą," "Kalbėjimą blogai ir pavydą," "Blogį, nuodėmę, ir pagundą," "Abejones ir netikėjimą," "Išmintį ir garbinimą." Seniesiems apaštalams išvykus, šitos naujesnės tiek vyrų, tiek moterų grupės laisviau įsitraukė į

forever true, 'the just shall live by faith.' Entrance into the Father's kingdom is wholly free, but progress — growth in grace — is essential to continuance therein.

150:5.3 (1682.5) "Salvation is the gift of the Father and is revealed by his Sons. Acceptance by faith on your part makes you a partaker of the divine nature, a son or a daughter of God. By faith you are justified; by faith are you saved; and by this same faith are you eternally advanced in the way of progressive and divine perfection. By faith was Abraham justified and made aware of salvation by the teachings of Melchizedek. All down through the ages has this same faith saved the sons of men, but now has a Son come forth from the Father to make salvation more real and acceptable."

150:5.4 (1683.1) When Jesus had left off speaking, there was great rejoicing among those who had heard these gracious words, and they all went on in the days that followed proclaiming the gospel of the kingdom with new power and with renewed energy and enthusiasm. And the women rejoiced all the more to know they were included in these plans for the establishment of the kingdom on earth.

150:5.5 (1683.2) In summing up his final statement, Jesus said: "You cannot buy salvation; you cannot earn righteousness. Salvation is the gift of God, and righteousness is the natural fruit of the spirit-born life of sonship in the kingdom. You are not to be saved because you live a righteous life; rather is it that you live a righteous life because you have already been saved, have recognized sonship as the gift of God and service in the kingdom as the supreme delight of life on earth. When men believe this gospel, which is a revelation of the goodness of God, they will be led to voluntary repentance of all known sin. Realization of sonship is incompatible with the desire to sin. Kingdom believers hunger for righteousness and thirst for divine perfection."

6. THE EVENING LESSONS

150:6.1 (1683.3) At the evening discussions Jesus talked upon many subjects. During the remainder of this tour — before they all reunited at Nazareth — he discussed "The Love of God," "Dreams and Visions," "Malice," "Humility and Meekness," "Courage and Loyalty," "Music and Worship," "Service and Obedience," "Pride and Presumption," "Forgiveness in Relation to Repentance," "Peace and Perfection," "Evil Speaking and Envy," "Evil, Sin, and Temptation," "Doubts and Unbelief," "Wisdom and Worship." With the older apostles away, these younger groups of both men and women more freely

diskusijas su Mokytoju.

Dvi ar tris dienas praleidęs su viena grupe iš dvylikos evangelininkų, Jėzus išeidavo, kad prisijungtų prie kitos grupės, informaciją apie tai, kur yra ir kur juda visi šitie darbininkai, gaudamas iš Dovydo pasiuntinių. Kadangi šita kelionė joms buvo pirmoji, tai moterys didelę laiko dalį buvo su Jėzumi. Pasiuntinių tarnybos dėka kiekviena grupė buvo visiškai informuota apie kelionės vystymąsi, o žinių gavimas iš kitų grupių visada buvo padrašinimo šaltinis šitiems išsibarsčiusiems ir atskirtiems darbininkams.

Prieš jiems išsiskiriant, buvo susitarta, jog dvylika apaštalų, kartu su evangelininkais ir moterų korpusu, susirinktų Nazarete, kad susitiktų su Mokytoju penktadienį, kovo 4-ąją. Dėl to, maždaug šituo metu, iš visų centrinės ir pietinės Galilėjos dalių šitos įvairios apaštalų ir evangelininkų grupės ėmė judėti link Nazareto. Iki popietės vidurio, Andriejus ir Petras, atvykę paskutiniai, pasiekė stovyklavietę, kurią buvo įrengę anksčiau atvykusieji ir kuri buvo išdėstyta aukštumose į šiaurę nuo miesto. Ir Jėzus pirmą kartą nuo savo viešojo tarnavimo pradžios aplankė Nazaretą.

7. VIEŠNAGĖ NAZARETE

Šią penktadienio popietę Jėzus vaikščiojo po Nazaretą visai nepastebėtas ir visiškai neatpažintas. Jis praėjo pro savo vaikystės namą ir dailidės dirbtuves, ir praleido pusę valandos ant kalno, kurį taip mėgo būdamas paauglys. Nuo pat savo krikšto, kurį Jonas suteikė Jordano upėje, Žmogaus Sūnus tikrai nebuvo patyręs tokio antplūdžio žmogiškųjų emocijų, kurios sukilo jo sielos viduje. Leisdamasis nuo kalno jis išgirdo pažįstamus pučiamo trimito garsus, skelbiančius saulėlydį, lygiai taip, kaip tą buvo girdėjęs daug daug kartų, kai buvo berniukas tuo metu, kai augo Nazarete. Prieš sugrįždamas į stovyklą, jis gatvę žemyn praėjo pro sinagogą, kur buvo lankęs mokyklą, ir savo protą nugramzdino į daugybę prisiminimų apie savosios vaikystės dienas. Anksčiau šią dieną Jėzus buvo pasiuntęs Tomą susitarti su sinagogos valdytoju dėl jo pamokslų per Sabato rytines pamaldas.

Nazareto žmonės niekada neturėjo geros reputacijos pamaldumo ir teisingo gyvenimo požiūriu. Metams einant, šią gyvenvietę vis daugiau užkrėtė netoli gyvenusių sepporiečių žemos moralės normos. Per visą Jėzaus jaunuolio ir jauno vyro gyvenimo laikotarpį jo atžvilgiu Nazarete buvo nesutarimų; buvo smarkiai įsižeista, kada jis persikraustė į Kapernaumą. Nors Nazareto gyventojai ir buvo daug girdėję apie savo buvusio dailidės darbus, bet jie buvo įsižeidę

entered into these discussions with the Master.

150:6.2 (1683.4) After spending two or three days with one group of twelve evangelists, Jesus would move on to join another group, being informed as to the whereabouts and movements of all these workers by David's messengers. This being their first tour, the women remained much of the time with Jesus. Through the messenger service each of these groups was kept fully informed concerning the progress of the tour, and the receipt of news from other groups was always a source of encouragement to these scattered and separated workers.

150:6.3 (1683.5) Before their separation it had been arranged that the twelve apostles, together with the evangelists and the women's corps, should assemble at Nazareth to meet the Master on Friday, March 4. Accordingly, about this time, from all parts of central and southern Galilee these various groups of apostles and evangelists began moving toward Nazareth. By midafternoon, Andrew and Peter, the last to arrive, had reached the encampment prepared by the early arrivals and situated on the highlands to the north of the city. And this was the first time Jesus had visited Nazareth since the beginning of his public ministry.

7. THE SOJOURN AT NAZARETH

150:7.1 (1683.6) This Friday afternoon Jesus walked about Nazareth quite unobserved and wholly unrecognized. He passed by the home of his childhood and the carpenter shop and spent a half hour on the hill which he so much enjoyed when a lad. Not since the day of his baptism by John in the Jordan had the Son of Man had such a flood of human emotion stirred up within his soul. While coming down from the mount, he heard the familiar sounds of the trumpet blast announcing the going down of the sun, just as he had so many, many times heard it when a boy growing up in Nazareth. Before returning to the encampment, he walked down by the synagogue where he had gone to school and indulged his mind in many reminiscences of his childhood days. Earlier in the day Jesus had sent Thomas to arrange with the ruler of the synagogue for his preaching at the Sabbath morning service.

150:7.2 (1684.1) The people of Nazareth were never reputed for piety and righteous living. As the years passed, this village became increasingly contaminated by the low moral standards of near-by Sepphoris. Throughout Jesus' youth and young manhood there had been a division of opinion in Nazareth regarding him; there was much resentment when he moved to Capernaum. While the inhabitants of Nazareth had heard much about the doings of their former carpenter, they were

dėl to, kad savo gimtosios gyvenvietės jis niekada nebuvo įtraukęs nė į vieną iš savo ankstesniųjų pamokslavimo kelionių. Jie iš tikrųjų buvo girdėję apie Jėzaus garsą, bet didžioji dauguma gyventojų buvo supykę, nes jis nebuvo atlikęs nė vieno iš savo didingų darbų savo vaikystės mieste. Ištiesais mėnesiais Nazareto žmonės daug aptarinėjo Jėzų, bet jų nuomonė, apskritai paėmus, jam buvo nepalanki.

Šitokiu būdu Mokytojas iš tiesų atsidūrė ne malonaus sutikimo sugrįžus į namus atmosferoje, bet aiškiai priešiškoje ir hiperkritiškoje atmosferoje. Tačiau tai buvo dar ne viskas. Jo priešai, žinodami, kad šią Sabato dieną jis turi praleisti Nazarete, ir manydami, kad jis kalbės sinagogoje, buvo nusamdę daug grubių ir stačiokiškų vyrų tam, kad jį įbaugintų ir visais įmanomais būdais pridarytų nemalonumų.

Didžioji dalis Jėzaus senesniųjų draugų, įskaitant ir labai mylintį chazaną mokytoją iš jo jaunystės laikų, buvo mirę arba iš Nazareto išvykę, o jaunesnioji karta dėl jo šlovės buvo linkusi jausti nepasitenkinimą su stipriu pavydu. Jie neprisiminė ankstesnio jo atsidavimo savo tėvo šeimai, ir griežtai jį kritikavo dėl to, kad jis neaplinkė savo brolio ir savo išteklėjusių seserų, gyvenančių Nazarete. Jėzaus šeimos požiūris į jį taip pat turėjo įtakos tam, kad šią priešišką gyventojų jausmą padidintų. Žydų ortodoksai net išdrįso Jėzų kritikuoti, jog šią Sabato rytą į sinagogą jis ėjo per greitai.

offended that he had never included his native village in any of his earlier preaching tours. They had indeed heard of Jesus' fame, but the majority of the citizens were angry because he had done none of his great works in the city of his youth. For months the people of Nazareth had discussed Jesus much, but their opinions were, on the whole, unfavorable to him.

150:7.3 (1684.2) Thus did the Master find himself in the midst of, not a welcome homecoming, but a decidedly hostile and hypercritical atmosphere. But this was not all. His enemies, knowing that he was to spend this Sabbath day in Nazareth and supposing that he would speak in the synagogue, had hired numerous rough and uncouth men to harass him and in every way possible make trouble.

150:7.4 (1684.3) Most of the older of Jesus' friends, including the doting chazan teacher of his youth, were dead or had left Nazareth, and the younger generation was prone to resent his fame with strong jealousy. They failed to remember his early devotion to his father's family, and they were bitter in their criticism of his neglect to visit his brother and his married sisters living in Nazareth. The attitude of Jesus' family toward him had also tended to increase this unkind feeling of the citizenry. The orthodox among the Jews even presumed to criticize Jesus because he walked too fast on the way to the synagogue this Sabbath morning.

8. SABATO PAMALDOS

Šitas Sabatas buvo puiki diena, ir visas Nazaretas, draugai ir priešai, išėjo pasiklausyti šito buvusio savo pačių miesto gyventojų kalbos sinagogoje. Didelė dalis iš apaštališkosios palydos turėjo likti už sinagogos sienų; neužteko vietos visiems, kurie buvo atėję pasiklausyti jo. Kai buvo jaunuolis, Jėzus dažnai kalbėdavo šitoje garbinimo vietoje, o šią rytą, kada sinagogos valdytojas jam įteikė šventųjų raštų ritinėlį, kad iš jo paskaitytų Raštų pamoką, nė vienas iš tų, kurie dalyvavo, neatrodė, kad prisimintų, jog tai buvo tas pats rankraštis, kurį jis buvo padovanojęs šitai sinagai.

Šią dieną pamaldos vyko lygiai taip, kaip ir tada, kada jas, būdamas dar berniukas, lankė Jėzus. Jis užlipo ant kalbančiojo pakylės su sinagogos valdytoju, o pamaldos buvo pradėtos dviejų maldų sukalbėjimu: "Palaimintas yra Viešpats, pasaulio Karalius, kuris suformuoja šviesą ir sukuria tamsą, kuris sutveria ramybę ir sukuria viską; kuris, gailestingai, suteikia šviesą žemei ir tiems, kurie gyvena joje ir gėryje, diena po dienos ir kiekvieną dieną, atnaujina kūrimo darbus.

8. THE SABBATH SERVICE

150:8.1 (1684.4) This Sabbath was a beautiful day, and all Nazareth, friends and foes, turned out to hear this former citizen of their town discourse in the synagogue. Many of the apostolic retinue had to remain without the synagogue; there was not room for all who had come to hear him. As a young man Jesus had often spoken in this place of worship, and this morning, when the ruler of the synagogue handed him the roll of sacred writings from which to read the Scripture lesson, none present seemed to recall that this was the very manuscript which he had presented to this synagogue.

150:8.2 (1684.5) The services on this day were conducted just as when Jesus had attended them as a boy. He ascended the speaking platform with the ruler of the synagogue, and the service was begun by the recital of two prayers: "Blessed is the Lord, King of the world, who forms the light and creates the darkness, who makes peace and creates everything; who, in mercy, gives light to the earth and to those who dwell upon it and in goodness, day by day and every day, renews the

Palaimintas yra Viešpats mūsų Dievas už savo rankų darbų šlovę ir už šviesą suteikiančius šviesulius, kuriuos jis sutvėrė savo pagyrimui. Selah. Palaimintas yra Viešpats mūsų Dievas, kuris suformavo šiuos šviesulius.”

Po minutėlės pauzės jie vėl meldėsi: “Su didžiule meile Viešpats mūsų Dievas iš tiesų mus myli, ir su perdėtu gailestingumu jis mus tikrai užjaučia, mūsų Tėvas ir mūsų Karalius, mūsų tėvų, kurie pasitikėjo juo, labui. Tu juos mokei gyvenimo statutų; būk mums gailestingas ir mokyk mus. Apšviesk mūsų akis įstatymų; priversk mūsų širdis laikytis tavųjų įsakymų; suvienyk mūsų širdis, kad mylėtume tavąjį vardą ir bijotume tavojo vardo, ir mes nepatirsime gėdos, pasaulis be pabaigos. Nes tu esi toks Dievas, kuris parengia išgelbėjimą, ir mus tikrai tu pasirinkai iš visų nacijų ir kalbų, ir su tiesa tu tikrai mus atvedei arti prie savojo didingo vardo—selah—kad mes galėtume su meile garbinti tavąją vienybę. Palaimintas yra Viešpats, kuris su meile pasirinko savąją tautą Izraelį.”

Tuomet bendruomenė sukalbėjo Šemą, žydų tikėjimo pagrindinius autoritetingai suformuluotus teiginius. Šią ritualą sudarė daugelio pastraipų iš įstatymo kartojimas ir reiškė, jog garbinantieji užsidėjo ant savęs dangaus karalystės jungą, taip pat jungą ir tų įsakymų, kurie yra taikomi tiek dieną, tiek naktį.

Ir tuomet ėjo trečioji malda: “Tikrai tai yra tiesa, kad tu esi Jahvė, mūsų Dievas ir mūsų tėvų Dievas; mūsų Karalius ir mūsų tėvų Karalius; mūsų Išgelbėtojas ir mūsų tėvų Išgelbėtojas; mūsų Kūrėjas ir mūsų išgelbėjimo uola; mūsų pagalba ir mūsų išlaisvintojas. Tavasis vardas yra iš amžinybės, ir nėra jokio kito Dievo be tavęs. Tie, kurie buvo išlaisvinti, jūros pakrantėje iš tiesų giedojo naują giesmę tavajam vardui; jie visi drauge iš tiesų garbina ir turi tave, Karaliau, ir sako, Jahvė tikrai valdys, pasaulį be pabaigos. Palaimintas yra Viešpats, kuris išgelbsti Izraelį.”

Tada sinagogos valdytojas užėmė savo vietą prieš arką, arba spintelę, kurioje yra laikomi šventieji raštai, ir ėmė skaityti pagarbinimų, arba palaiminimų, devynioliktąją maldą. Bet šita proga buvo pageidautina sutrumpinti pamaldas tam, kad įžymus svečias galėtų turėti daugiau laiko savajai kalbai; dėl to, buvo paskaityti tiktai pirmasis ir paskutinis palaiminimai. Pirmasis buvo: “Palaimintas yra Viešpats mūsų Dievas, ir mūsų tėvų Dievas, Abraomo Dievas, ir Izaoko Dievas, ir Jokūbo Dievas; didingas, galingas, ir siaubingas Dievas, kuris rodo gailestingumą ir gėrį, kuris sukuria viską, kuris prisimena gailestingus pažadus tėvams ir atveda išgelbėtoją jų vaikų vaikams savo paties vardo labui, su meile. O Karaliau, pagalbininke, išgelbėtojai, ir gynėjau! Būk palaimintas, o Jahve, Abraomo gynėjau.”

works of creation. Blessed is the Lord our God for the glory of his handiworks and for the light-giving lights which he has made for his praise. Selah. Blessed is the Lord our God, who has formed the lights.”

150:8.3 (1685.1) After a moment's pause they again prayed: “With great love has the Lord our God loved us, and with much overflowing pity has he pitied us, our Father and our King, for the sake of our fathers who trusted in him. You taught them the statutes of life; have mercy upon us and teach us. Enlighten our eyes in the law; cause our hearts to cleave to your commandments; unite our hearts to love and fear your name, and we shall not be put to shame, world without end. For you are a God who prepares salvation, and us have you chosen from among all nations and tongues, and in truth have you brought us near your great name — selah — that we may lovingly praise your unity. Blessed is the Lord, who in love chose his people Israel.”

150:8.4 (1685.2) The congregation then recited the Shema, the Jewish creed of faith. This ritual consisted in repeating numerous passages from the law and indicated that the worshipers took upon themselves the yoke of the kingdom of heaven, also the yoke of the commandments as applied to the day and the night.

150:8.5 (1685.3) And then followed the third prayer: “True it is that you are Yahweh, our God and the God of our fathers; our King and the King of our fathers; our Savior and the Savior of our fathers; our Creator and the rock of our salvation; our help and our deliverer. Your name is from everlasting, and there is no God beside you. A new song did they that were delivered sing to your name by the seashore; together did all praise and own you King and say, Yahweh shall reign, world without end. Blessed is the Lord who saves Israel.”

150:8.6 (1685.4) The ruler of the synagogue then took his place before the ark, or chest, containing the sacred writings and began the recitation of the nineteen prayer eulogies, or benedictions. But on this occasion it was desirable to shorten the service in order that the distinguished guest might have more time for his discourse; accordingly, only the first and last of the benedictions were recited. The first was: “Blessed is the Lord our God, and the God of our fathers, the God of Abraham, and the God of Isaac, and the God of Jacob; the great, the mighty, and the terrible God, who shows mercy and kindness, who creates all things, who remembers the gracious promises to the fathers and brings a savior to their children's children for his own name's sake, in love. O King, helper, savior, and shield! Blessed are you, O Yahweh, the shield of Abraham.”

Vėliau ėjo paskutinis palaiminimas: “O padovanok savajai Izraelio tautai didžią ramybę per amžius, nes tu esi visos ramybės Karalius ir Viešpats. Ir tavo akimis žiūrint gera yra palaiminti ramybė Izraelį per visus laikus ir per kiekvieną valandą. Palaimintas esi tu, Jahve, kuris ramybę laimini savąją Izraelio tautą.” Tikintieji žiūrėjo ne į valdytoją, kada šis raiškiai skaitė palaiminimus. Po šitų palaiminimų jis pasiūlė laisvos formos maldą, tinkančią šiai progai, ir kada ji buvo užbaigta, tada visa bendruomenė ištara amen.

Tada chazanas priėjo prie arkos ir išėmė ritinėlį, kurį padavė Jėzui, kad šis galėtų paskaityti pamoką iš šio Rašto. Buvo įprasta pakviesti septynis asmenis perskaityti ne mažiau kaip tris eiles iš įstatymo, bet šiuo atveju šitokios praktikos buvo atsisakyta tam, jog svečias galėtų perskaityti savo paties pasirinktą pamoką. Jėzus, paėmęs ritinėlį, atsistojo ir ėmė skaityti iš Antrojo Įsakymo: “Nes šitas įsakymas, kurį aš jums duodu šią dieną, nėra paslėptas nuo jūsų, taip pat jis nėra ir toli nuo jūsų. Nėra jo ir danguje, kad jums nereikėtų sakyti, kas vietoje mūsų tikrai pakils į dangų ir atneš jį mums žemyn, kad mes jį galėtume išgirsti ir vykdyti? Nėra jis ir už jūros, kad jums nereikėtų sakyti, kas vietoje mūsų perplauks per jūrą, kad mums parneštų šį įsakymą, jog mes galėtume jį išgirsti ir vykdyti? Ne, šis gyvenimo žodis yra labai arti jūsų, net jūsų akivaizdoje ir jūsų širdyje, kad jūs galėtumėte jį sužinoti ir jam paklusti.”

Ir kada jis nustojo skaityti iš įstatymo, tada paėmė Isają ir ėmė skaityti: “Viešpaties dvasia yra manyje, nes jis patėpė mane, kad skelbčiau gerąsias naujienas vargšams. Jis pasiuntė mane, kad skelbčiau išlaisvinimą vergams ir praregėjimą akliesiems, kad suteikčiau laisvę tiems, kurie yra skaudinami, ir kad skelbčiau deramus Viešpaties metus.”

Jėzus užvertė knygą, ir grąžinęs ją sinagogos valdytojui, atsisėdo ir pradėjo kalbėtis su žmonėmis. Jis pradėjo, sakydamas: “Šiandien šitie Raštai yra įgyvendinti.” Ir tada Jėzus beveik penkiolika minučių kalbėjo apie “Dievo Sūnus ir Dukras.” Daugelis žmonių buvo patenkinti šita kalba, ir jie gėrėjosi jo nuoširdumu ir išmintimi.

Sinagogoje buvo įprasta, pasibaigus oficialioms pamaldoms, kalbėtojui pasilikti tam, jog tie, kurie gali būti susidomėję, galėtų užduoti jam klausimų. Dėl to, šią Sabato rytą Jėzus nulipo žemyn į minią, kuri spaudėsi į priekį, kad pateiktų klausimų. Šitoje grupėje buvo daug neramių individų, kurių protas buvo linkęs daryti piktadarybes, tuo tarpu šitos minios pakraščiais šmižinėjo tie niekingi vyrai, kurie buvo nusamdyti tam, kad Jėzui pridarytų nemalonumų. Didelė dalis mokinių ir evangelininkų, kurie buvo likę už

150:8.7 (1685.5) Then followed the last benediction: “O bestow on your people Israel great peace forever, for you are King and the Lord of all peace. And it is good in your eyes to bless Israel at all times and at every hour with peace. Blessed are you, Yahweh, who blesses his people Israel with peace.” The congregation looked not at the ruler as he recited the benedictions. Following the benedictions he offered an informal prayer suitable for the occasion, and when this was concluded, all the congregation joined in saying amen.

150:8.8 (1685.6) Then the chazan went over to the ark and brought out a roll, which he presented to Jesus that he might read the Scripture lesson. It was customary to call upon seven persons to read not less than three verses of the law, but this practice was waived on this occasion that the visitor might read the lesson of his own selection. Jesus, taking the roll, stood up and began to read from Deuteronomy: “For this commandment which I give you this day is not hidden from you, neither is it far off. It is not in heaven, that you should say, who shall go up for us to heaven and bring it down to us that we may hear and do it? Neither is it beyond the sea, that you should say, who will go over the sea for us to bring the commandment to us that we may hear and do it? No, the word of life is very near to you, even in your presence and in your heart, that you may know and obey it.”

150:8.9 (1686.1) And when he had ceased reading from the law, he turned to Isaiah and began to read: “The spirit of the Lord is upon me because he has anointed me to preach good tidings to the poor. He has sent me to proclaim release to the captives and the recovering of sight to the blind, to set at liberty those who are bruised and to proclaim the acceptable year of the Lord.”

150:8.10 (1686.2) Jesus closed the book and, after handing it back to the ruler of the synagogue, sat down and began to discourse to the people. He began by saying: “Today are these Scriptures fulfilled.” And then Jesus spoke for almost fifteen minutes on “The Sons and Daughters of God.” Many of the people were pleased with the discourse, and they marveled at his graciousness and wisdom.

150:8.11 (1686.3) It was customary in the synagogue, after the conclusion of the formal service, for the speaker to remain so that those who might be interested could ask him questions. Accordingly, on this Sabbath morning Jesus stepped down into the crowd which pressed forward to ask questions. In this group were many turbulent individuals whose minds were bent on mischief, while about the fringe of this crowd there circulated those debased men who had been hired to make trouble for Jesus. Many of the disciples and

sinagogos durų, dabar spraudėsi į vidų ir greitai suvokė, kad bręsta nemalonumai. Jie mėgino Mokytoją išsivesti, bet jis nenorėjo su jais išeiti.

evangelists who had remained without now pressed into the synagogue and were not slow to recognize that trouble was brewing. They sought to lead the Master away, but he would not go with them.

9. NAZARETAS ATSTUMIA

Sinagogoje Jėzus atsidūrė savo priešų didžiulės minios ir savo pasekėjų saujelės apsuptyje, ir, atsakinėdamas į jų grubius klausimus ir piktas patyčias, jis pusiau juokais pastebėjo: “Taip, aš esu Juozapo sūnus; aš esu tas dailidė, ir manęs nestebina, kad jūs man priminėte patarlę, “Gydytojai, pasigydyk pats,” ir kad jūs reikalaujate, jog Nazarete aš daryčiau tą, ką jūs girdėjote, jog aš dariau Kapernaume; bet aš kviečiu jus paliudyti tai, jog net ir Raštai skelbia, kad “pranašas nėra be garbės, nebent savo paties šalyje ir savo paties tautoje.”

Bet jie spaudė jį ir kaltinančiai rodydami į jį pirštais, sakė: “Tu manai, jog esi geresnis už Nazareto gyventojus, tu išvykai iš mūsų, bet tavo brolis yra paprastas darbininkas, o tavo seserys vis dar tebegyvena tarp mūsų. Mes pažįstame tavo motiną, Mariją. Kur yra jie šiandien? Mes girdėjome kažin ką apie tave, bet matome, jog tu nedarai jokių stebuklų, kada esi sugrįžęs atgal.” Jėzus jiems atsakė: “Aš myliu šiuos žmones, kurie gyvena šiame mieste, kur aš užaugau, ir aš džiaugčiausi matydamas jus visus įeinančius į dangaus karalystę, bet dėl Dievo darbų ne man spręsti. Tie, kurie yra gavę gyvąjį įtikėjimą, dėl šito patiria gailestingumo transformacijas.”

Jėzus būtų geranoriškai suvaldęs šią minią ir sumaniai nuginklavęs net ir pačius aršiausius savo priešus, jeigu taktinės klaidos nebūtų padaręs vienas iš jo paties apaštalų, Simonas Uolusis, kuris, padedamas Nahoro, vieno iš jaunesniųjų evangelininkų, iki šio laiko iš minios buvo surinkęs draugėn grupę Jėzaus draugų ir, laikydamasis karingo priešiško požiūrio, paliepė Mokytojo priešams nešdintis lauk. Jėzus apaštalus ilgą laiką buvo mokęs, jog švelnus atsakymas visada įniršį pažaboja, bet jo pasekėjai nebuvo įpratę prie to, kad matytų, jog su jų mylimu auklėtoju, kurį jie taip noriai vadino Mokytoju, būtų elgiamasi taip nedėkingai ir paniekinančiai. To jiems buvo per daug, ir jie ėmė reikšti aistringą ir energingą pasipiktinimą, o visa tai šitame bedieviame ir grubiam susibūrime tikrai sukurstė minios dvasią. Ir taip, vadovaujant parsidavėliams, šitie chuliganai sučiupo Jėzų ir greitai išsitempė iš sinagogos ir nusivedė prie netoli esančio labai stataus kalno krašto, kur jie manė nustumti jį nuo šio skardžio, kad jis užsimuštų nukritęs į apačią. Tačiau kada jie jau rengėsi jį nustumti nuo stačios

9. THE NAZARETH REJECTION

150:9.1 (1686.4) Jesus found himself surrounded in the synagogue by a great throng of his enemies and a sprinkling of his own followers, and in reply to their rude questions and sinister banterings he half humorously remarked: “Yes, I am Joseph’s son; I am the carpenter, and I am not surprised that you remind me of the proverb, ‘Physician heal yourself,’ and that you challenge me to do in Nazareth what you have heard I did at Capernaum; but I call you to witness that even the Scriptures declare that ‘a prophet is not without honor save in his own country and among his own people.’”

150:9.2 (1686.5) But they jostled him and, pointing accusing fingers at him, said: “You think you are better than the people of Nazareth; you moved away from us, but your brother is a common workman, and your sisters still live among us. We know your mother, Mary. Where are they today? We hear big things about you, but we notice that you do no wonders when you come back.” Jesus answered them: “I love the people who dwell in the city where I grew up, and I would rejoice to see you all enter the kingdom of heaven, but the doing of the works of God is not for me to determine. The transformations of grace are wrought in response to the living faith of those who are the beneficiaries.”

150:9.3 (1686.6) Jesus would have good-naturedly managed the crowd and effectively disarmed even his violent enemies had it not been for the tactical blunder of one of his own apostles, Simon Zelotes, who, with the help of Nahor, one of the younger evangelists, had meanwhile gathered together a group of Jesus’ friends from among the crowd and, assuming a belligerent attitude, had served notice on the enemies of the Master to go hence. Jesus had long taught the apostles that a soft answer turns away wrath, but his followers were not accustomed to seeing their beloved teacher, whom they so willingly called Master, treated with such discourtesy and disdain. It was too much for them, and they found themselves giving expression to passionate and vehement resentment, all of which only tended to arouse the mob spirit in this ungodly and uncouth assembly. And so, under the leadership of hirelings, these ruffians laid hold upon Jesus and rushed him out of the synagogue to the brow of a near-by precipitous hill, where they were minded to shove him over the edge to his death below. But just as

uolos krašto, Jėzus staiga atsisuko į savo pagrobėjus ir, žvelgdamas į juos, ramiai susidėjo rankas ant krūtinės. Jis neištarė nė žodžio, bet jo draugai buvo daugiau negu priblokšti, kai jis ėmė žingsniuoti į priekį, minia prasiskyrė ir leido jam praeiti netrukdomam.

Jėzus, lydimas savo mokinių, nuėjo į savo stovyklą, kur visa tai buvo papasakota su smulkmenomis. Ir tą vakarą jie pasirengė anksti kitą dieną išvykti į Kapernaumą, kaip Jėzus buvo nurodęs. Šita nerami trečiosios viešojo pamokslavimo kelionės pabaiga visiems Jėzaus pasekėjams turėjo išblaivinančio poveikio. Jie ėmė suvokti kai kurių Mokytojo mokymų prasmę; jie ėmė suprasti tą faktą, jog šitoji karalystė ateis per didelį skausmą ir kartų nusivylimą.

Iš Nazareto jie išėjo šitą sekmadienio rytą, ir keliaudami skirtingais maršrutais, pagaliau visi susirinko Betsaidoje iki ketvirtadienio, kovo 10-sios, pusiaudienio. Jie susirinko draugėn kaip tiesos evangelijos išsivadavusių iš iliuzijos pamokslininkų blaivi ir rimta grupė, o ne kaip entuziastingų ir viską užkariaujančių triumfuojančių kryžiuočių kompanija.

they were about to push him over the edge of the cliff, Jesus turned suddenly upon his captors and, facing them, quietly folded his arms. He said nothing, but his friends were more than astonished when, as he started to walk forward, the mob parted and permitted him to pass on unmolested.

150:9.4 (1687.1) Jesus, followed by his disciples, proceeded to their encampment, where all this was recounted. And they made ready that evening to go back to Capernaum early the next day, as Jesus had directed. This turbulent ending of the third public preaching tour had a sobering effect upon all of Jesus' followers. They were beginning to realize the meaning of some of the Master's teachings; they were awaking to the fact that the kingdom would come only through much sorrow and bitter disappointment.

150:9.5 (1687.2) They left Nazareth this Sunday morning, and traveling by different routes, they all finally assembled at Bethsaida by noon on Thursday, March 10. They came together as a sober and serious group of disillusioned preachers of the gospel of truth and not as an enthusiastic and all-conquering band of triumphant crusaders.

151 Dokumentas. Laukdami ir mokydami pajūryje

⇨ 150

URANTIJOS KNYGA

152 ⇨

IV DALIS. JĖZAUS GYVENIMAS IR MOKYMAI

151 DOKUMENTAS. LAUKDAMI IR MOKYDAMI PAJŪRYJE

Skyrius

ĮVADAS

1. Parabolė apie sėją
2. Parabolės aiškinimas
3. Dar daugiau apie parabolės
4. Daugiau parabolų prie jūros
5. Apsilankymas Cherese
6. Chereso pamišėlis

PAPER 151

TARRYING AND TEACHING BY THE SEASIDE

SECTIONS

Introduction

1. The Parable of the Sower
2. Interpretation of the Parable
3. More about Parables
4. More Parables by the Sea
5. The Visit to Kheresa
6. The Kheresa Lunatic

ĮVADAS

IKI KOVO 10-sios visos pamokslavusios ir mokiusios grupės buvo susirinkusios į Betsaidą. Ketvirtadienio vakarą ir penktadienį didelė jų dalis išplaukė žvejoti, tuo tarpu Sabato dieną jie buvo sinagogoje, kad pasiklausytų pagyvenusio žydo iš Damasko kalbos apie tėvo Abraomo šlovę. Jėzus šio Sabato dienos didžiąją dalį praleido vienvėje kalnuose. Tą šeštadienio vakarą susirinkusioms grupėms Mokytojas daugiau negu vieną valandą kalbėjo apie "Nelaimių prasmę ir nusivylimo dvasinę vertę." Tai buvo įsimintinas įvykis, ir jo klausytojai niekada neužmiršo jo perteiktos pamokos.

Jėzus vis dar tebejautė skausmą po to, kai jį neseniai buvo atstūmę Nazarete; apaštalai žinojo apie šitą ypatingą liūdėsį, susimaišiusį su jo įprastu linksmu elgesiu. Jokūbas ir Jonas didžiąją laiko dalį buvo su juo, Petras daugiau atliko tą didelę dalį pareigų, kurios buvo susijusios su naujuoju evangelininkų korpusu, su jo gerove ir vadovavimu jam. Šitą laukimo laiką prieš išvykstant į Perėjimo šventę Jeruzalėje, moterys praleido lankydamos šeimas, mokydamos evangelijos, ir patarnaudamos sergantiesiems

INTRODUCTION

151:0.1 (1688.1) BY MARCH 10 all of the preaching and teaching groups had forgathered at Bethsaida. Thursday night and Friday many of them went out to fish, while on the Sabbath day they attended the synagogue to hear an aged Jew of Damascus discourse on the glory of father Abraham. Jesus spent most of this Sabbath day alone in the hills. That Saturday night the Master talked for more than an hour to the assembled groups on "The mission of adversity and the spiritual value of disappointment." This was a memorable occasion, and his hearers never forgot the lesson he imparted.

151:0.2 (1688.2) Jesus had not fully recovered from the sorrow of his recent rejection at Nazareth; the apostles were aware of a peculiar sadness mingled with his usual cheerful demeanor. James and John were with him much of the time, Peter being more than occupied with the many responsibilities having to do with the welfare and direction of the new corps of evangelists. This time of waiting before starting for the Passover at Jerusalem, the women spent in visiting from house to house, teaching the gospel, and

Kapernaume ir aplinkiniuose miestuose ir kaimuose.

ministering to the sick in Capernaum and the surrounding cities and villages.

1. PARABOLĖ APIE SĖJĖJĄ

Maždaug šituo metu mokydamas minias, kurios taip dažnai susirinkdavo aplink jį, Jėzus pirmą kartą pradėjo naudoti parabolų metodą. Kadangi Jėzus su apaštalais ir kitais žmonėmis šnekėjosi ilgai iki išnaktų, tai šitą sekmadienio rytą labai nedaugelis iš tos grupės buvo atsikėlę pusryčių; taigi jis išėjo į pajūrį ir vienas sėdėjo valtyje, Andriejaus ir Petro senoje žvejojimo valtyje, kuri buvo laikoma visada jam parengta, ir mąstė apie kitą žingsnį, kurį reikia žengti plečiant karalystės darbą. Bet neilgai Mokytojas buvo vienas. Labai greitai ėmė atvykti žmonės iš Kapernaumo ir gretimų kaimų, ir iki to ryto dešimtos valandos beveik vienas tūkstantis žmonių susirinko ant kranto netoli Jėzaus laivelio ir keliu triukšmu prašėsi dėmesio. Petras dabar buvo atsikėlęs ir, prasibrovęs iki valtės, paklausė Jėzaus, “Mokytojau, ar man pasišnekėti su jais?” Bet Jėzus atsakė, “Ne, Petrai, aš jiems papasakosiu vieną istoriją.” Ir tada Jėzus ėmė pasakoti parabolę apie sėjėją, vieną iš pirmųjų tokių parabolų, kurios sudarė ilgą seriją ir kurių jis mokė minias, sekusias paskui jį. Šitoje valtyje buvo paaukštinta sėdynė, ant kurios jis sėdėjo (kadangi buvo paprotys mokant sėdėti) tuo metu, kada kalbėjo miniai, susirinkusiai ant kranto. Po to, kai Petras tarė keletą žodžių, Jėzus pasakė:

“Sėjėjas išėjo sėti, ir taip atsitiko, kad jam sėjant kai kurios sėklos nukrito į šalikelę, kad jas sutryptų po kojomis ir sulestų paukščiai iš dangaus. Kitos sėklos nukrito į akmeningas vietas, kur buvo nedaug žemės, ir tuoj pat jos sudugo, nes ten žemė buvo negili, tačiau kai tik pašvietė saulė, jos išdžiūvo, nes neturėjo šaknų, kuriomis galėtų apsirūpinti drėgme. Kitos sėklos nukrito tarp erškėčių, ir erškėčiams užaugus jos buvo užspaustos taip, kad nedavė jokių grūdų. Dar kitos sėklos nukrito į gerą dirvą ir, užaugusios, kai kurios davė trisdešimtkartį, kai kurios šešiasdešimtkartį, o kai kurios šimtakartį derlių.” Ir baigęs pasakoti šitą parabolę, jis tarė miniai, “Tas, kuris turi ausis, kad išgirstų, teišgirsta.”

Apaštalai ir tie, kurie buvo su jais, kada išgirdo, kaip Jėzus šitokiu būdu moko minią, buvo labai suglumę; ir po didelių diskusijų tarpusavyje, tą vakarą Zabediejaus sode Motiejus tarė Jėzui: “Mokytojau, kokią prasmę turi tie neaiškūs posakiai, kuriuos tu pateikei anai miniai? Kodėl gi tu kalbi parabolėmis tiems, kurie siekia tiesos? Ir Jėzus atsakė:

“Visą šitą laiką aš jus kantriai mokiau. Jums

1. THE PARABLE OF THE SOWER

151:1.1 (1688.3) About this time Jesus first began to employ the parable method of teaching the multitudes that so frequently gathered about him. Since Jesus had talked with the apostles and others long into the night, on this Sunday morning very few of the group were up for breakfast; so he went out by the seaside and sat alone in the boat, the old fishing boat of Andrew and Peter, which was always kept at his disposal, and meditated on the next move to be made in the work of extending the kingdom. But the Master was not to be alone for long. Very soon the people from Capernaum and near-by villages began to arrive, and by ten o'clock that morning almost one thousand were assembled on shore near Jesus' boat and were clamoring for attention. Peter was now up and, making his way to the boat, said to Jesus, “Master, shall I talk to them?” But Jesus answered, “No, Peter, I will tell them a story.” And then Jesus began the recital of the parable of the sower, one of the first of a long series of such parables which he taught the throngs that followed after him. This boat had an elevated seat on which he sat (for it was the custom to sit when teaching) while he talked to the crowd assembled along the shore. After Peter had spoken a few words, Jesus said:

151:1.2 (1688.4) “A sower went forth to sow, and it came to pass as he sowed that some seed fell by the wayside to be trodden underfoot and devoured by the birds of heaven. Other seed fell upon the rocky places where there was little earth, and immediately it sprang up because there was no depth to the soil, but as soon as the sun shone, it withered because it had no root whereby to secure moisture. Other seed fell among the thorns, and as the thorns grew up, it was choked so that it yielded no grain. Still other seed fell upon good ground and, growing, yielded, some thirtyfold, some sixtyfold, and some a hundredfold.” And when he had finished speaking this parable, he said to the multitude, “He who has ears to hear, let him hear.”

151:1.3 (1689.1) The apostles and those who were with them, when they heard Jesus teach the people in this manner, were greatly perplexed; and after much talking among themselves, that evening in the Zebedee garden Matthew said to Jesus: “Master, what is the meaning of the dark sayings which you present to the multitude? Why do you speak in parables to those who seek the truth?” And Jesus answered:

151:1.4 (1689.2) “In patience have I instructed you all

yra duota sužinoti dangaus karalystės paslaptis, bet toms nesuvokiančioms minioms ir tiems, kurie stengiasi mus sunaikinti, nuo šiol, karalystės paslaptys bus iš tiesų pateikiamos parabolėmis. Ir šitą mes darysime taip, kad tie, kurie iš tiesų trokšta įžengti į šią karalystę, galėtų šio mokyto prasmę suvokti ir tokiu būdu surasti išgelbėjimą, tuo tarpu tie, kurie klausosi tik tam, kad paspęstų mums spąstus, bus dar labiau pasimetę dėl to, kad žiūrės nematydami ir klausys negirdėdami. Mano vaikai, argi jūs nesuvokiate dvasios įstatymo, kuris sako, jog tam, kuris turi, tikrai bus duota, kad jis tikrai turėtų su kaupu; bet iš to, kuris neturi, tikrai bus atimta net ir tai, ką tas turi. Todėl nuo šiol aš žmonėms tikrai kalbėsiu parabolėmis tuo tikslu, kad mūsų draugai ir tie, kurie trokšta pažinti tiesą, galėtų surasti tai, ko ieško, tuo tarpu, kad mūsų priešai ir tie, kurie tiesos nemėgsta, galėtų klausytis nesuprasdami. Didelė dalis šitų žmonių tiesos keliu neis. Pranašas, iš tiesų, apibūdino visas tokias nesuprątingas sielas, kada jis sakė: “Nes šitos tautos širdis yra labai smarkiai taukais aptekusi, o jų ausys užgultos, o savo akis jie užmerkė, kad nesuvoktų tiesos ir nesuprastų jos savo širdimi.”

Apaštalai ne iki galo suvokė Mokytojo žodžių reikšmę. Kada Andriejus ir Tomas toliau šnekėjosi su Jėzumi, tada Petras ir kiti apaštalai nuėjo į kitą sodo dalį, kur jie įsitraukė į nuoširdžias ir ilgas diskusijas.

2. PARABOLĖS AIŠKINIMAS

Petras ir ta grupė, kuri buvo su juo, priėjo tokios išvados, kad sėjėjo parabolė yra alegorija, kad kiekvienas niuansas turi tam tikrą paslėptą prasmę, ir todėl jie nusprendė nueiti pas Jėzų ir paprašyti, kad jis paaiškintų. Taigi, Petras kreipėsi į Mokytoją, sakydamas: “Mes nepajėgiame įsikverbti į šitos parabolės prasmę, ir mes trokštame, kad tu mums ją išaiškintum, nes tu sakai, jog mums yra duota sužinoti karalystės paslaptis.” Ir kada Jėzus tai iš klausė, tada jis tarė Petrui: “Mano sūnau, aš nieko nenoriu nusišlėpti nuo jūsų, bet iš pradžių tarkime, kad man papasakosite tai, apie ką kalbėjotės jūs; kaip šią parabolę aiškinate jūs?”

Po akimirtą trukusios tylos, Petras tarė: “Mokytojau, mes daug šnekėjome apie šią parabolę, o aš pasirinkau štai tokį aiškinimą: Sėjėjas yra evangelijos skelbėjas; sėklos yra Dievo žodis. Tos sėklos, kurios nukrito į šalikelę, reiškia tuos, kurie evangelijos mokyto nesupranta. Tie paukščiai, kurie pasičiupo ir nusinešė tas sėklas, kurios nukrito ant kietos žemės, reiškia Šėtoną, arba tą nelabą, kuris pavagia tai, kas buvo pasėta šitų neišmanančiųjų

this time. To you it is given to know the mysteries of the kingdom of heaven, but to the undiscerning multitudes and to those who seek our destruction, from now on, the mysteries of the kingdom shall be presented in parables. And this we will do so that those who really desire to enter the kingdom may discern the meaning of the teaching and thus find salvation, while those who listen only to ensnare us may be the more confounded in that they will see without seeing and will hear without hearing. My children, do you not perceive the law of the spirit which decrees that to him who has shall be given so that he shall have an abundance; but from him who has not shall be taken away even that which he has. Therefore will I henceforth speak to the people much in parables to the end that our friends and those who desire to know the truth may find that which they seek, while our enemies and those who love not the truth may hear without understanding. Many of these people follow not in the way of the truth. The prophet did, indeed, describe all such undiscerning souls when he said: ‘For this people’s heart has waxed gross, and their ears are dull of hearing, and their eyes they have closed lest they should discern the truth and understand it in their hearts.’”

151:1.5 (1689.3) The apostles did not fully comprehend the significance of the Master’s words. As Andrew and Thomas talked further with Jesus, Peter and the other apostles withdrew to another portion of the garden where they engaged in earnest and prolonged discussion.

2. INTERPRETATION OF THE PARABLE

151:2.1 (1689.4) Peter and the group about him came to the conclusion that the parable of the sower was an allegory, that each feature had some hidden meaning, and so they decided to go to Jesus and ask for an explanation. Accordingly, Peter approached the Master, saying: “We are not able to penetrate the meaning of this parable, and we desire that you explain it to us since you say it is given us to know the mysteries of the kingdom.” And when Jesus heard this, he said to Peter: “My son, I desire to withhold nothing from you, but first suppose you tell me what you have been talking about; what is your interpretation of the parable?”

151:2.2 (1689.5) After a moment of silence, Peter said: “Master, we have talked much concerning the parable, and this is the interpretation I have decided upon: The sower is the gospel preacher; the seed is the word of God. The seed which fell by the wayside represents those who do not understand the gospel teaching. The birds which snatched away the seed that fell upon the hardened ground represent Satan, or the evil one, who steals away that which has been sown in the

širdyse. Tos sėklos, kurios nukrito ant akmeningų vietų, ir kurios taip staigiai sudygo, reiškia tuos paviršutiniškus ir nemąstančius žmones, kurie, kada klausosi gerųjų naujienų, tada šitą žinią sutinka su džiaugsmu; bet kadangi tiesa savo šaknų nėra įleidusi tiek, kad jie suprastų giliau, tai jų atsidavimas trumpai teišsilaiko neramumų ir persekiojimų akivaizdoje. Kada užgula vargai, tada šitie tikintieji suklumpa; jie nusigręžia suvilioti. Tos sėklos, kurios nukrito tarp erškėčių, reiškia tuos, kurie klausosi noriai, tačiau kurie leidžia, jog pasaulio rūpesčiai ir turtų apgaulės tiesos žodį nuslopintų, taip, kad jis tampa neveiksmingas. Dabar tos sėklos, kurios nukrito į gerą dirvą ir išaugo tokios, jog kai kurios davė trisdešimtkartį, kai kurios šešiasdešimtkartį, o kai kurios šimtakartį derlių, reiškia tuos, kurie, kada išgirdo tiesą, tada ją priėmė skirtingu jos suvokimo laipsniu—dėl savo skirtingų intelektualių sugebėjimų— ir dėl to pasireiškia tokie skirtingi religinio patyrimo laipsniai.”

Jėzus, išklausęs, kaip parabolę aiškina Petras, paklausė kitų apaštalų, ar jie taip pat gali pasiūlyti savo samprotavimų. Į šitą pakvietimą atsiliepė tiktai Natanielius. Jis tarė: “Mokytojau, nors tame parabolės aiškinime, kurį pateikė Simonas Petras, aš suvokių daug gerų dalykų, bet su juo sutinku ne iki galo. Aš šitą parabolę suprantu taip: Sėklos reiškia karalystės evangeliją, tuo tarpu sėjėjas reiškia karalystės pasiuntinius. Tos sėklos, kurios nukrito į šalikėlę ant kietos žemės, reiškia tuos, kurie mažai ką girdėjo apie evangeliją, o taip pat ir tuos, kurie šitai žiniai yra abejingi, ir kurių širdys yra surambėjusios. Dangaus paukščiai, kurie nusinešė sėklas, nukritusias į šalikėlę ant kietos žemės, reiškia žmogaus gyvenimo įpročius, blogio pagundas, ir materialaus kūno aistras. Tos sėklos, kurios nukrito į akmeningą vietą, reiškia tas emocionalias sielas, kurios naująjį mokymą priima greitai ir lygiai taip pat greitai šios tiesos atsisako, kada gyvendamos pagal šitą tiesą susiduria su sunkumais ir realybe; joms stinga dvasinio suvokimo. Tos sėklos, kurios nukrito tarp erškėčių, reiškia tuos, kuriuos traukia prie evangelijos tiesų; jie yra linkę sekti jos mokymais, bet jiems kelią užkerta pasididžiavimas savo gyvenimu, pavydas, nepasitenkinimo jausmas, ir žmogiškosios egzistencijos nerimas. Tos sėklos, kurios nukrito į gerą dirvą, išdygo ir davė kai kurios iš jų trisdešimtkartį, kai kurios šešiasdešimtkartį, o kai kurios šimtakartį derlių, reiškia įgimtą ir skirtingą sugebėjimo laipsnį suvokti tiesą ir reaguoti į jos dvasinius mokymus, kaip tą daro vyrai ir moterys su skirtingais dvasinio apšvietimo apdovanojimais.”

Kada Natanielius baigė kalbėti, tada apaštalai ir jų bičiuliai ėmė rimtai diskutuoti ir įsitraukė į atkaklius debatus, kai kurie gynė Petro aiškinimo teisingumą, tuo tarpu beveik toks pat skaičius

hearts of these ignorant ones. The seed which fell upon the rocky places, and which sprang up so suddenly, represents those superficial and unthinking persons who, when they hear the glad tidings, receive the message with joy; but because the truth has no real root in their deeper understanding, their devotion is short-lived in the face of tribulation and persecution. When trouble comes, these believers stumble; they fall away when tempted. The seed which fell among thorns represents those who hear the word willingly, but who allow the cares of the world and the deceitfulness of riches to choke the word of truth so that it becomes unfruitful. Now the seed which fell on good ground and sprang up to bear, some thirty, some sixty, and some a hundredfold, represents those who, when they have heard the truth, receive it with varying degrees of appreciation — owing to their differing intellectual endowments — and hence manifest these varying degrees of religious experience.”

151:2.3 (1690.1) Jesus, after listening to Peter's interpretation of the parable, asked the other apostles if they did not also have suggestions to offer. To this invitation only Nathaniel responded. Said he: “Master, while I recognize many good things about Simon Peter's interpretation of the parable, I do not fully agree with him. My idea of this parable would be: The seed represents the gospel of the kingdom, while the sower stands for the messengers of the kingdom. The seed which fell by the wayside on hardened ground represents those who have heard but little of the gospel, along with those who are indifferent to the message, and who have hardened their hearts. The birds of the sky that snatched away the seed which fell by the wayside represent one's habits of life, the temptation of evil, and the desires of the flesh. The seed which fell among the rocks stands for those emotional souls who are quick to receive new teaching and equally quick to give up the truth when confronted with the difficulties and realities of living up to this truth; they lack spiritual perception. The seed which fell among the thorns represents those who are attracted to the truths of the gospel; they are minded to follow its teachings, but they are prevented by the pride of life, jealousy, envy, and the anxieties of human existence. The seed which fell on good soil, springing up to bear, some thirty, some sixty, and some a hundredfold, represents the natural and varying degrees of ability to comprehend truth and respond to its spiritual teachings by men and women who possess diverse endowments of spirit illumination.”

151:2.4 (1690.2) When Nathaniel had finished speaking, the apostles and their associates fell into serious discussion and engaged in earnest debate, some contending for the correctness of

ginčo dalyvių stengėsi apginti Natanieliaus pateiktą parabolės paaiškinimą. Tuo metu Petras ir Natanielius ėjo į namo vidų, kur jie ėmė energingai ir atkakliai vienas kitą įtikinėti ir stengėsi vienas kito nuomonę pakeisti.

Mokytojas leido, kad šitoks susipainiojimas pasiektų patį intensyviausią išraiškos tašką; tada jis suplojo rankomis ir pakvietė juos prie savęs. Kada jie dar kartą susirinko aplink jį, tada jis tarė, "Prieš tai, kada aš imsiu kalbėti apie šią parabolę, ar kas nors iš jūsų turi ką nors pasakyti?" Po minutėlę trukusios tylos, prašneko Tomas: "Taip, Mokytojau, aš noriu pasakyti keletą žodžių. Aš prisimenu, kad tu mums sakei būti atsargiems dėl šito paties dalyko. Tu mus mokei, jog pateikdami pavyzdžius savo pamokslavimo metu, mes turėtume panaudoti tikras istorijas, o ne išgalvotas, ir kad mums reikėtų pasirinkti tokią istoriją, kuri geriausiai tiktų tam, jog pailustruotų tą vieną centrinę ir gyvybiškai svarbią tiesą, kurios mes norime išmokyti žmones, ir kad, šitaip panaudoję pasakojimą, mes nemėgintume dvasiniu požiūriu pritaikyti visų neesminių smulkmenų, pavartotų pasakojant šią istoriją. Aš manau, kad Petras ir Natanielius klysta abu mėgindami paaiškinti šią parabolę. Aš žaviuosi jų sugebėjimu padaryti šituos dalykus, bet aš lygiai taip pat esu įsitikinęs, jog visi tokie mėginimai stengiantis natūraliai parabolėi suteikti dvasines analogijas visais jos aspektais gali tikrai sukelti painiavą ir tokios parabolės tikrojo tikslo giliai klaidingą supratimą. Tai, jog aš esu teisus, visiškai įrodo tas faktas, kad nors prieš valandą mes visi ir buvome vienos nuomonės, bet dabar esame pasidalinę į dvi atskiras grupes, kurios laikosi skirtingos nuomonės dėl šitos parabolės ir tokios skirtingos nuomonės laikosi taip atkakliai, kad tai ima trukdyti, mano nuomone, mūsų sugebėjimui iki galo suvokti tą didžiąją tiesą, kurią tu turėjai omeny, kada šią parabolę pateikei miniai ir vėliau paprašei mus ją pakomentuoti."

Tie žodžiai, kuriuos išsakė Tomas, jiems visiems turėjo raminančio poveikio. Jis privertė juos prisiminti, ko juos buvo mokęs Jėzus ankstesnėmis progomis, ir prieš tai, kada Jėzus vėl ėmė kalbėti, atsistojo Andriejus, sakdamas: "Aš esu įsitikinęs, jog Tomas yra teisus, ir norėčiau, kad jis mums pasakytų, kokią prasmę sėjėjo parabolėi suteikia jis." Po Jėzaus linktelėjimo Tomui kalbėti, jis tarė: "Mano sielos broliai, aš nenorėjau tęsti šitos diskusijos, bet jeigu jūs šito norite, tai aš jums pasakysiu, jog aš manau, kad šioji parabolė buvo pateikta tam, kad pamokytų mus vienos didžios tiesos. Ir ji yra tokia, kad mūsų mokymą apie karalystės evangeliją, nesvarbu, kiek ištikimai ir kaip sumaniai mes vykdytume savo dieviškąsias užduotis, lydės įvairaus laipsnio sėkmė; ir kad visi tokie skirtingi rezultatai yra tiesiogiai dėl sąlygų, kurios yra

Peter's interpretation, while almost an equal number sought to defend Nathaniel's explanation of the parable. Meanwhile Peter and Nathaniel had withdrawn to the house, where they were involved in a vigorous and determined effort the one to convince and change the mind of the other.

151:2.5 (1690.3) The Master permitted this confusion to pass the point of most intense expression; then he clapped his hands and called them about him. When they had all gathered around him once more, he said, "Before I tell you about this parable, do any of you have aught to say?" Following a moment of silence, Thomas spoke up: "Yes, Master, I wish to say a few words. I remember that you once told us to beware of this very thing. You instructed us that, when using illustrations for our preaching, we should employ true stories, not fables, and that we should select a story best suited to the illustration of the one central and vital truth which we wished to teach the people, and that, having so used the story, we should not attempt to make a spiritual application of all the minor details involved in the telling of the story. I hold that Peter and Nathaniel are both wrong in their attempts to interpret this parable. I admire their ability to do these things, but I am equally sure that all such attempts to make a natural parable yield spiritual analogies in all its features can only result in confusion and serious misconception of the true purpose of such a parable. That I am right is fully proved by the fact that, whereas we were all of one mind an hour ago, now are we divided into two separate groups who hold different opinions concerning this parable and hold such opinions so earnestly as to interfere, in my opinion, with our ability fully to grasp the great truth which you had in mind when you presented this parable to the multitude and subsequently asked us to make comment upon it."

151:2.6 (1691.1) The words which Thomas spoke had a quieting effect on all of them. He caused them to recall what Jesus had taught them on former occasions, and before Jesus resumed speaking, Andrew arose, saying: "I am persuaded that Thomas is right, and I would like to have him tell us what meaning he attaches to the parable of the sower." After Jesus had beckoned Thomas to speak, he said: "My brethren, I did not wish to prolong this discussion, but if you so desire, I will say that I think this parable was spoken to teach us one great truth. And that is that our teaching of the gospel of the kingdom, no matter how faithfully and efficiently we execute our divine commissions, is going to be attended by varying degrees of success; and that all such differences in results are directly due to conditions inherent in the circumstances of our ministry, conditions over

neatskiriamos nuo mūsų tarnystės aplinkybių, sąlygų, kurioms mes turime nedaug įtakos arba iš viso neturime jokios įtakos.”

Kada Tomas baigė kalbėti, tada didžioji dauguma jo bičiulių pamokslininkų buvo beveik pasirengę sutikti su juo, net Petras ir Natanielius jau ėjo pasišnekėti su juo, kada Jėzus atsistojo ir tarė: “Puikiai pasakyta, Tomai; tu suvokei tikrąją parabolų prasmę; bet tiek Petras, tiek Natanielius lygiai taip pat jums visiems suteikė naudos tuo, kad jie iš tiesų taip iki galo parodė tą pavojų, kuris kyla, kai iš mano parabolų yra padaromos alegorijos. Savo pačių širdyje jūs dažnai galite naudingai įsitraukti į tokios spekuliatyvinės vaizduotės polėkius, bet jūs darote klaidą, kada tokias išvadas stengiatės pasiūlyti savo viešo mokymo metu.”

Dabar, kada įtampa buvo atslūgusi, Petras ir Natanielius vienas kitą pasveikino su savuoju paaiškinimu, ir išskyrus Alfiejaus dvynius, kiekvienas iš apaštalių išdrįso pateikti sėjėjo parabolės savąjį paaiškinimą, prieš tai, kada jie nuėjo miegoti. Net ir Judas Iskarijotas pasiūlė labai įtikinamą paaiškinimą. Šie dvylika dažnai tarpusavyje mėgindavo išsiaiškinti Mokytojo parabolės kaip alegoriją, bet niekada daugiau į tokius svarstymus jie nebežiūrėjo rimtai. Tai buvo labai naudinga diskusija apaštalams ir jų padėjėjams, ypač dėl to, kadangi nuo šiol Jėzus savo viešojo mokymo metu vis daugiau ir daugiau ėmė naudoti parabolės.

which we have little or no control.”

151:2.7 (1691.2) When Thomas had finished speaking, the majority of his fellow preachers were about ready to agree with him, even Peter and Nathaniel were on their way over to speak with him, when Jesus arose and said: “Well done, Thomas; you have discerned the true meaning of parables; but both Peter and Nathaniel have done you all equal good in that they have so fully shown the danger of undertaking to make an allegory out of my parables. In your own hearts you may often profitably engage in such flights of the speculative imagination, but you make a mistake when you seek to offer such conclusions as a part of your public teaching.”

151:2.8 (1691.3) Now that the tension was over, Peter and Nathaniel congratulated each other on their interpretations, and with the exception of the Alpheus twins, each of the apostles ventured to make an interpretation of the parable of the sower before they retired for the night. Even Judas Iscariot offered a very plausible interpretation. The twelve would often, among themselves, attempt to figure out the Master's parables as they would an allegory, but never again did they regard such speculations seriously. This was a very profitable session for the apostles and their associates, especially so since from this time on Jesus more and more employed parables in connection with his public teaching.

3. DAR DAUGIAU APIE PARABOLĖS

Apaštalai taip daug galvojo apie parabolės, jog visas vakaras buvo paskirtas tolimesniam parabolų aptarimui. Jėzus pradėjo šio vakaro pokalbį, sakydamas: “Mano mylimieji, mokydami jūs visada turite atsižvelgti į tai, kad tiesos savąjį pateikimą pritaikytumėte protui ir širdžiai tų, kurie yra prieš jus. Kada stovite prieš minią, kurios intelektas ir temperamentas yra nevienodi, tada jūs negalite kalbėti skirtingų žodžių kiekvienai klausytojų klasei, bet tam, kad perteiktumėte savo mokymą, galite papasakoti istoriją; ir kiekviena grupė, net ir kiekvienas individas, jūsų parabolėi galės suteikti savąjį aiškinimą pagal savo intelektualius ir dvasinius sugebėjimus. Jūs turite leisti savo šviesai šviesti, bet šitą darykite išmintingai ir įžvalgiai. Nė vienas žmogus, uždeges lempą, neuždengia jos indu arba nededa jos po lova; savo lempą jis pastato ant stovo, kur šviesa gali matyti visi. Leiskite man jums pasakyti, kad dangaus karalystėje nėra paslėpta nieko, ko tikrai nebus galima pamatyti; taip pat nėra ir jokių paslapčių, kurios galiausiai netaps žinomos. Galų gale, visi šitie dalykai išvys šviesą. Galvokite ne tikrai apie minias ir apie tai, kaip jos girdi tiesą; bet

3. MORE ABOUT PARABLES

151:3.1 (1691.4) The apostles were parable-minded, so much so that the whole of the next evening was devoted to the further discussion of parables. Jesus introduced the evening's conference by saying: “My beloved, you must always make a difference in teaching so as to suit your presentation of truth to the minds and hearts before you. When you stand before a multitude of varying intellects and temperaments, you cannot speak different words for each class of hearers, but you can tell a story to convey your teaching; and each group, even each individual, will be able to make his own interpretation of your parable in accordance with his own intellectual and spiritual endowments. You are to let your light shine but do so with wisdom and discretion. No man, when he lights a lamp, covers it up with a vessel or puts it under the bed; he puts his lamp on a stand where all can behold the light. Let me tell you that nothing is hid in the kingdom of heaven which shall not be made manifest; neither are there any secrets which shall not ultimately be made known. Eventually, all these things shall come to light. Think not only of the multitudes and how they hear

taip pat atkreipkite dėmesį į j save, kaip girdite jūs. Prisiminkite, jog aš jums daug kartų esu sakęs: Tam, kuris turi, tikrai bus duota dar daugiau, tuo tarpu iš to, kuris neturi, bus tikrai atimta net ir tai, ką jis mano, jog turi.”

Tolimesnę diskusiją apie paraboles ir tolesnį mokymą apie jų aiškinimą galima būtų apibendrinti ir šiuolaikine frazeologija išreikšti šitaip:

1. Mokant evangelijos tiesų Jėzus patarė nevartoti netikrų istorijų ar alegorijų. Jis iš tikrųjų rekomendavo laisvai vartoti paraboles, ypač paraboles gamtos tema. Jis pabrėžė tarp gamtinio ir dvasinio pasaulių egzistuojančios *analogijos* panaudojimo vertę kaip tiesos mokymo priemonę. Jis dažnai užsimindavo, jog tai, kas yra gamtiška, yra kaip “dvasinių realybių nerealus ir greitai pralekiantis šešėlis.”

2. Jėzus pateikė tris ar keturias paraboles iš hebrajų raštų, atkreipdamas dėmesį į tą faktą, jog šitas mokymo metodas nėra visiškai naujas. Tačiau taip, kaip jį nuo šito meto ėmė naudoti Jėzus, tai šis metodas tapo beveik nauju mokymo būdu.

3. Mokydamas apaštalus apie parabolių vertę Jėzus atkreipė dėmesį į tokius aspektus:

Parabolė įgalina vienu ir tuo pačiu metu kreiptis į nepaprastai skirtingus proto ir dvasios lygius. Parabolė skatina vaizduotę, meta iššūkį suvokimui, ir sužadina kritinį mąstymą; ji skatina užuojautą nesukeldama antagonizmo.

Parabolė remiasi tais dalykais, kurie yra žinomi, ir veda į suvokimą to, kas yra nežinoma. Parabolė kaip priemonė pasinaudoja tuo, kas yra materialu ir gamtiška, kad supažindintų su tuo, kas yra dvasiška ir viršmaterialu.

Parabolės padeda priimti nešališkus moralinius sprendimus. Parabolė išvengia didelės dalies prietarų ir protui naująją tiesą perteikia gailėstingai, ir visa tai ji daro sukeldama minimalią asmeninio pasipiktinimo savignyą.

Tam, kad būtų atmesta toji tiesa, kurią išreiškia parabolinė analogija, reikalingas toks sąmoningas intelektualus veiksmas, kuris tiesiogiai nepaiso žmogaus nuoširdaus samprotavimo ir sąžiningo sprendimo. Parabolė priverčia besiklausantįjį susimąstyti.

Parabolės formos panaudojimas mokymo metu leidžia mokytojui pateikti naujas ir net pritrenkiančias tiesas ir tuo pačiu metu jis didele dalimi išvengia bet kokią prieštaravimą ir išorinio susidūrimo su tradicija ir pripažintu autoritetu.

Parabolė taip pat turi ir tą privalumą, jog su

the truth; take heed also to yourselves how you hear. Remember that I have many times told you: To him who has shall be given more, while from him who has not shall be taken away even that which he thinks he has.”

151:3.2 (1692.1) The continued discussion of parables and further instruction as to their interpretation may be summarized and expressed in modern phraseology as follows:

151:3.3 (1692.2) 1. Jesus advised against the use of either fables or allegories in teaching the truths of the gospel. He did recommend the free use of parables, especially nature parables. He emphasized the value of utilizing the *analogy* existing between the natural and the spiritual worlds as a means of teaching truth. He frequently alluded to the natural as “the unreal and fleeting shadow of spirit realities.”

151:3.4 (1692.3) 2. Jesus narrated three or four parables from the Hebrew scriptures, calling attention to the fact that this method of teaching was not wholly new. However, it became almost a new method of teaching as he employed it from this time onward.

151:3.5 (1692.4) 3. In teaching the apostles the value of parables, Jesus called attention to the following points:

151:3.6 (1692.5) The parable provides for a simultaneous appeal to vastly different levels of mind and spirit. The parable stimulates the imagination, challenges the discrimination, and provokes critical thinking; it promotes sympathy without arousing antagonism.

151:3.7 (1692.6) The parable proceeds from the things which are known to the discernment of the unknown. The parable utilizes the material and natural as a means of introducing the spiritual and the supermaterial.

151:3.8 (1692.7) Parables favor the making of impartial moral decisions. The parable evades much prejudice and puts new truth gracefully into the mind and does all this with the arousal of a minimum of the self-defense of personal resentment.

151:3.9 (1692.8) To reject the truth contained in parabolical analogy requires conscious intellectual action which is directly in contempt of one's honest judgment and fair decision. The parable conduces to the forcing of thought through the sense of hearing.

151:3.10 (1692.9) The use of the parable form of teaching enables the teacher to present new and even startling truths while at the same time he largely avoids all controversy and outward clashing with tradition and established authority.

151:3.11 (1693.1) The parable also possesses the

panašiais atvejais susidūrus vėliau, sužadina prisiminimą apie tą tiesą, kurios buvo mokoma.

Šitokiu būdu Jėzus stengėsi savo pasekėjams paaiškinti didelę dalį tų priežasčių, kurios nulėmė tokią jo praktiką, kad mokydamas viešai jis vis dažniau ėmė vartoti parabolės.

Vakarinei pamokai artėjant į pabaigą Jėzus pateikė savo pirmąją sėjėjo parabolės paaiškinimą. Jis sakė, jog ši parabolė rėmėsi dviem dalykais: Pirmą, tai buvo jo paties tarnystės apžvalga iki pat to meto ir prognoze to, kas jo laukia ateityje per savojo gyvenimo žemėje likusiąją dalį. Ir antra, taip pat tai buvo užuomina, ko apaštalai ir kiti karalystės žinianešiai iš kartos į kartą einant laikui galėtų tikėtis savojoje tarnystėje.

Jėzus taip pat pasitelkdavo parabolės ir tam, jog geriausiai įmanomu būdu sugriautų Jeruzalės religinių lyderių sąmoningas pastangas mokytį apie tai, kad jam visą darbą atlikti padeda demonai ir velnių princas. Kreipimasis į gamtą tokį mokymą griovė, kadangi to laikmečio žmonės visus gamtos reiškinius laikė dvasinių būtybių ir viršgamtinių jėgų tiesioginio veikimo pasekme. Panaudoti šią mokymo metodą jis apsisprendė taip pat ir dėl to, nes jis leido jam skelbti gyvybiškai svarbias tiesas tiems, kurie troško pažinti geresnį kelią, ir tuo pačiu metu jo priešams suteikė mažiau galimybių surasti priežastį jį užsipulti ir apkaltinti.

Prieš paleisdamas šią grupę nakčiai, Jėzus tarė: “Dabar aš jums pasakysiu paskutinį dalyką apie sėjėjo parabolę. Aš norėjau jus išmėginti, kad sužinočiau, kaip jūs priimsite štai ką: Dangaus karalystė taip pat yra kaip tas žmogus, kuris įbėrė gerą sėklą į žemę; ir tuo metu, kada naktį jis miegojo, o dieną dirbo savuosius darbus, sėkla sudygo ir išaugo, ir nors jis nežinojo, kaip tai atsitiko, bet augalas sunokino derlių. Iš pradžių buvo stiebelis, tada varpa, tada varpoje visos grūdai. Ir kada grūdai prinoko, tada jis ėmėsi pjautuvo, ir derlius buvo sudorotas. Tas, kas turi ausis, kad išgirstų, teišgirsta.”

Apaštalai savo mintyse daug kartų iš tiesų perkratė šituos žodžius, bet Mokytojas daugiau niekada nebeminėjo šito sėjėjo parabolės papildymo.

4. DAUGIAU PARABOLIŲ PRIE JUROS

Kitą dieną Jėzus vėl mokė žmones iš valties, sakdamas: “Dangaus karalystė yra kaip tas žmogus, kuris savo lauke pasėjo gerą sėklą; bet tuo metu, kada jis miegojo, tada jo priešai atėjo ir tarp tų kviečių pasėjo piktžolių ir nubėgo. Ir tokiu

advantage of stimulating the memory of the truth taught when the same familiar scenes are subsequently encountered.

151:3.12 (1693.2) In this way Jesus sought to acquaint his followers with many of the reasons underlying his practice of increasingly using parables in his public teaching.

151:3.13 (1693.3) Toward the close of the evening's lesson Jesus made his first comment on the parable of the sower. He said the parable referred to two things: First, it was a review of his own ministry up to that time and a forecast of what lay ahead of him for the remainder of his life on earth. And second, it was also a hint as to what the apostles and other messengers of the kingdom might expect in their ministry from generation to generation as time passed.

151:3.14 (1693.4) Jesus also resorted to the use of parables as the best possible refutation of the studied effort of the religious leaders at Jerusalem to teach that all of his work was done by the assistance of demons and the prince of devils. The appeal to nature was in contravention of such teaching since the people of that day looked upon all natural phenomena as the product of the direct act of spiritual beings and supernatural forces. He also determined upon this method of teaching because it enabled him to proclaim vital truths to those who desired to know the better way while at the same time affording his enemies less opportunity to find cause for offense and for accusations against him.

151:3.15 (1693.5) Before he dismissed the group for the night, Jesus said: “Now will I tell you the last of the parable of the sower. I would test you to know how you will receive this: The kingdom of heaven is also like a man who cast good seed upon the earth; and while he slept by night and went about his business by day, the seed sprang up and grew, and although he knew not how it came about, the plant came to fruit. First there was the blade, then the ear, then the full grain in the ear. And then when the grain was ripe, he put forth the sickle, and the harvest was finished. He who has an ear to hear, let him hear.”

151:3.16 (1693.6) Many times did the apostles turn this saying over in their minds, but the Master never made further mention of this addition to the parable of the sower.

4. MORE PARABLES BY THE SEA

151:4.1 (1693.7) The next day Jesus again taught the people from the boat, saying: “The kingdom of heaven is like a man who sowed good seed in his field; but while he slept, his enemy came and sowed weeds among the wheat and hastened

būdu, kada stiebeliai prasikalė, o vėliau, kada netrukus turėjo duoti derlių, taip pat atsirado ir tos piktžolės. Tada šitos šeimos galvos tarnai atėjo ir tarė jam: 'Pone, argi tu savo lauke nepasėjai geros sėklos? Iš kur gi tada atsirado šitos piktžolės?' Ir jis atsakė savo tarnams: 'Priešas padarė tai.' Tarnai tuomet paklausė savo šeiminių: 'Ar tu norėtum, kad mes eitume ir išravėtume šitas piktžoles?' Bet jiems atsakydamas jis tarė: 'Ne, kad jas beravėdami taip pat neišrautumėte ir kviečių. Tegu auga kartu iki derliaus nuėmimo meto, kada aš pjovėjams pasakysiu, Sudorokite iš pradžių tas piktžoles, suriškite jas į glėbius, kad būtų sudegintos, o tada nukirskite kviečius, kad būtų laikomi mano klėtyje'.

Po to, kada žmonės uždavė keletą klausimų, Jėzus papasakojo kitą parabolę: "Dangaus karalystė yra kaip garstyčių sėklos grūdėlis, kurį žmogus pasėjo savo lauke. Dabar garstyčių sėkla yra mažiausia iš visų sėklų, tačiau kada ji yra iki galo išaugusi, tada ji tampa didžiausia iš visų prieskoninių žolių ir yra kaip medis, tokiu būdu, dangaus paukščiai gali atsikristi ir pailsėti ant josios šakų."

"Dangaus karalystė taip pat yra kaip mielės, kurias moteris paėmė ir įdėjo į tris saikus miltų, ir šitokiu būdu iškilo visa tešla."

"Dangaus karalystė taip pat yra kaip lauke paslėptas lobis, kurį surado žmogus. Iš džiaugsmo jis išėjo, kad parduotų viską, ką turi, jog gautų pinigų, už kuriuos nusipirktų tą lauką."

"Dangaus karalystė taip pat yra kaip pirklys, beieškantis gražių perlų, o suradęs vieną brangiai kainuojantį perlą, jis išėjo ir pardavė viską, ką turėjo, kad galėtų nusipirkti šį nepaprastą perlą."

"Dar, dangaus karalystė yra kaip traukiamas tinklas, kuris buvo išmestas į jūrą, ir jis sugavo visokių rūšių žuvų. Dabar, kada tinklas buvo prisipildęs, žvejai jį ištraukė ant kranto, kur jie susėdė ir šias žuvis išrūšiavo, geras surinko į krepšius, tuo tarpu blogas išmetė."

Daug kitų parbolių Jėzus pateikė miniai. Iš esmės, nuo šiol jis retai kada mokė mases naudodamasis kokia nors kitokia priemone. Pabaigęs kalbėti parabolėmis viešai auditorijai, jis, vakaro pamokų metu, išsamiau ir atviriau savo mokymus paaiškino apaštalams ir evangelininkams.

5. APSILANKYMAS CHERESE

Per visą savaitę minios augo toliau. Sabato dieną Jėzus išskubėjo į kalnus, tačiau kada atėjo

away. And so when the young blades sprang up and later were about to bring forth fruit, there appeared also the weeds. Then the servants of this householder came and said to him: 'Sir, did you not sow good seed in your field? Whence then come these weeds?' And he replied to his servants, 'An enemy has done this.' The servants then asked their master, 'Would you have us go out and pluck up these weeds?' But he answered them and said: 'No, lest while you are gathering them up, you uproot the wheat also. Rather let them both grow together until the time of the harvest, when I will say to the reapers, Gather up first the weeds and bind them in bundles to burn and then gather up the wheat to be stored in my barn.'

151:4.2 (1693.8) After the people had asked a few questions, Jesus spoke another parable: "The kingdom of heaven is like a grain of mustard seed which a man sowed in his field. Now a mustard seed is the least of seeds, but when it is full grown, it becomes the greatest of all herbs and is like a tree so that the birds of heaven are able to come and rest in the branches thereof."

151:4.3 (1694.1) "The kingdom of heaven is also like leaven which a woman took and hid in three measures of meal, and in this way it came about that all of the meal was leavened."

151:4.4 (1694.2) "The kingdom of heaven is also like a treasure hidden in a field, which a man discovered. In his joy he went forth to sell all he had that he might have the money to buy the field."

151:4.5 (1694.3) "The kingdom of heaven is also like a merchant seeking goodly pearls; and having found one pearl of great price, he went out and sold everything he possessed that he might be able to buy the extraordinary pearl."

151:4.6 (1694.4) "Again, the kingdom of heaven is like a sweep net which was cast into the sea, and it gathered up every kind of fish. Now, when the net was filled, the fishermen drew it up on the beach, where they sat down and sorted out the fish, gathering the good into vessels while the bad they threw away."

151:4.7 (1694.5) Many other parables spoke Jesus to the multitudes. In fact, from this time forward he seldom taught the masses except by this means. After speaking to a public audience in parables, he would, during the evening classes, more fully and explicitly expound his teachings to the apostles and the evangelists.

5. THE VISIT TO KHERESA

151:5.1 (1694.6) The multitude continued to increase throughout the week. On Sabbath Jesus hastened

sekmadienio rytas, minios sugrįžo. Jėzus jiems kalbėjo ankstyvą popietę po Petro pamokslo, ir kada jis pabaigė, tada savo apaštalams tarė: "Aš esu pavargęs nuo šių minių; kelkimės į kitą pusę, kad galėtume vieną dieną pailsėti."

Plaukdami į kitą ežero pusę jie pateko į vieną iš tų galingų ir netikėtų audrų, kurios yra būdingos Galilėjos Jūrai, ypač šiuo metų laiku. Šitas vandens baseinas yra beveik septyni šimtai pėdų žemiau jūros lygio ir yra apsuptas aukštų krantų, ypač vakarų pusėje. Statūs uolėti tarpekiai nuo ežero veda viršun į kalnus, ir kada įkaitintas oras kišenėje virš ežero per dieną kyla tarpekliais, tada susidaro tokia padėtis, kad po saulėlydžio tarpekliu vėstantis oras veržiasi ant ežero. Šitos audros kyla greitai ir kartais lygiai taip pat netikėtai nurimsta.

Būtent tokia vakarinė audra ir pasigavo tą valtį, kuria šį sekmadienio vakarą į kitą krantą plaukė Jėzus. Kitos trys valtys, kuriose buvo kai kurie iš jaunesniųjų evangelininkų, plaukė iš paskos. Šita audra buvo nuožmi, bet nepaisant to, kad ji ribojosi šituo ežero regionu, vakariniame krante nebuvo matyti jokių audros požymių. Vėjas buvo toks smarkus, kad bangos ėmė risti per valtį. Stiprus vėjas nuplėšė burę anksčiau negu apaštalai galėjo ją suvynioti, ir dabar jie buvo visiškai priklausomi nuo irklų, kada iš visų jėgų yrėsi į krantą, kuris buvo šiek tiek daugiau kaip už pusantros mylios.

Tuo tarpu Jėzus miegojo laivagalyje po nedidele pastoge virš galvos. Kada jie išvyko iš Betsaidos, Mokytojas buvo išvargęs, ir būtent tam, kad pailsėtų, jis ir buvo jiems nurodęs nuplukdyti jį į kitą krantą. Šitie buvę žvejai buvo stiprūs ir patyrę irkluotojai, bet šitas štormas buvo vienas iš baisiausių, kokį tik jiems teko kada nors patirti. Nors vėjas ir bangos svaidė jų laivą tarsi jis būtų žaislinis laivelis, bet Jėzus ir toliau ramiai miegojo. Petras sėdėjo prie irklo dešinėje pusėje netoli laivagalio. Kada laivą ėmė semti vanduo, tada jis paliko savo irklą ir metėsi prie Jėzaus, energingai jį papurtė, kad pažadintų, o kada šis atsibudo, tada Petras tarė: "Mokytojau, argi tu nematai, kad mes patekome į smarkią audrą? Jeigu tu mūsų neišgelbėsi, tai mes visi žūsime."

Kada Jėzus iš pastogės išėjo į lietu, tai iš pradžių jis pasižiūrėjo į Petrą, o tada įdėmiai žvelgdamas į tamsą, į besigrumiančius irkluotojus, jis vėl atsisuko į Simoną Petrą, kuris, iš susijaudinimo, vis dar nebuvo sugrįžęs prie savojo irklo, ir tarė: "Kodėl jūs visi tiek apimti baimės? Kur gi jūsų įtikėjimas? Ramybės, nurimkite." Vos tik Jėzus ištara šią priekaištą Petrai ir kitiems apaštalams, vos tik paliepė Petrai siekti ramybės, kurios dėka nuramintų savo sunerimusią sielą, kai

away to the hills, but when Sunday morning came, the crowds returned. Jesus spoke to them in the early afternoon after the preaching of Peter, and when he had finished, he said to his apostles: "I am weary of the throngs; let us cross over to the other side that we may rest for a day."

151:5.2 (1694.7) On the way across the lake they encountered one of those violent and sudden windstorms which are characteristic of the Sea of Galilee, especially at this season of the year. This body of water is almost seven hundred feet below the level of the sea and is surrounded by high banks, especially on the west. There are steep gorges leading up from the lake into the hills, and as the heated air rises in a pocket over the lake during the day, there is a tendency after sunset for the cooling air of the gorges to rush down upon the lake. These gales come on quickly and sometimes go away just as suddenly.

151:5.3 (1694.8) It was just such an evening gale that caught the boat carrying Jesus over to the other side on this Sunday evening. Three other boats containing some of the younger evangelists were trailing after. This tempest was severe, notwithstanding that it was confined to this region of the lake, there being no evidence of a storm on the western shore. The wind was so strong that the waves began to wash over the boat. The high wind had torn the sail away before the apostles could furl it, and they were now entirely dependent on their oars as they laboriously pulled for the shore, a little more than a mile and a half distant.

151:5.4 (1694.9) Meanwhile Jesus lay asleep in the stern of the boat under a small overhead shelter. The Master was weary when they left Bethsaida, and it was to secure rest that he had directed them to sail him across to the other side. These ex-fishermen were strong and experienced oarsmen, but this was one of the worst gales they had ever encountered. Although the wind and the waves tossed their boat about as though it were a toy ship, Jesus slumbered on undisturbed. Peter was at the right-hand oar near the stern. When the boat began to fill with water, he dropped his oar and, rushing over to Jesus, shook him vigorously in order to awaken him, and when he was aroused, Peter said: "Master, don't you know we are in a violent storm? If you do not save us, we will all perish."

151:5.5 (1695.1) As Jesus came out in the rain, he looked first at Peter, and then peering into the darkness at the struggling oarsmen, he turned his glance back upon Simon Peter, who, in his agitation, had not yet returned to his oar, and said: "Why are all of you so filled with fear? Where is your faith? Peace, be quiet." Jesus had hardly uttered this rebuke to Peter and the other apostles, he had hardly bidden Peter seek peace wherewith to quiet his troubled soul, when the disturbed

sujaukta atmosfera, atstačiusi savąją pusiausvyrą, nugrimzdo į didingą ramybę. Piktos bangos beveik akimirksniu nurimo, tuo tarpu juodi debesys, išsieikvoję per trumpą liūtį, išnyko, ir virš galvos suspindo dangaus žvaigždės. Kiek mes galime spręsti, visa tai buvo grynas sutapimas, bet apaštalai, ypač Simonas Petras, visą laiką šitą epizodą laikė gamtos stebuklu. To laikmečio žmonėms buvo ypač lengva tikėti gamtos stebuklais, kadangi jie tvirtai tikėjo, jog visa gamta yra toks reiškiny, kurį tiesiogiai valdo dvasinės jėgos ir viršgamtinės būtybės.

Šiems dvylikai Jėzus paaiškino paprastai, kad jis kalbėjo jų sunerimusioms dvasioms ir kreipėsi į pakrikusį iš baimės jų protą, kad jis nedavė jokio įsakymo stichijai, kad paklustų jo žodžiui, bet tai buvo bergždžias dalykas. Mokytojo pasekėjai visada atkakliai stengėsi suteikti savo pačių paaiškinimą visiems tokiems atsitiktinai sutampantiems atsitikimams. Nuo šios dienos jie atkakliai laikėsi požiūrio, jog Mokytojas turi absoliučią galią gamtos stichijoms. Petras niekada nepavargdavo kartoti, kad “net vėjai ir bangos paklūsta jam.”

Buvo jau vėlus vakaras, kada Jėzus ir jo pagalbininkai pasiekė krantą, o kadangi naktis buvo rami ir graži, tai jie visi ilsėjosi valtyse, į krantą neišlipo tol, kol kitą rytą buvo šiek tiek po saulėtekio. Kada jie susirinko draugėn, iš viso apie keturiasdešimt, tada Jėzus tarė: “Eime aukštyrų į tuos kalnus ir keletą dienų praleiskime aptardami Tėvo karalystės problemas.”

6. CHERESO PAMIŠĖLIS

Nors ežero rytinio kranto didžioji dalis netoli esančiu šlaitu nuožulniai kilo į toliau stovinčius kalnus, tačiau būtent šitoje vietoje kalno šlaitas buvo status, kai kuriose vietose krantas stačiai krito žemyn tiesiai į ežerą. Rodydamas į netoli esančio kalno pusę, Jėzus tarė: “Užlipkime ant šito kalno šlaito ir papusryčiaukime ir po kokia nors priedanga pailsėsime ir pasišnekėsime.”

Visame kalno šlaite buvo pilna urvų, kurie buvo išskaptuoti uolose. Didelė dalis šitų nišų buvo senovinės laidojimo vietos. Maždaug pusiaukelėje einant į viršų kalno šlaitu mažoje, santykinai lygioje vietoje, buvo Chereso kaimelio kapinės. Kada Jėzus ir jo bičiuliai ėjo pro šitą laidojimo vietą, tada pamišėlis, kuris gyveno šituose kalno šlaito urvuose, atskubėjo prie jų. Šitose vietose šitas išprotėjęs vyras buvo gerai žinomas, kažkada jam buvo uždėti pančiai ir grandinės ir jis buvo įkalintas viename iš šių grotų. Jau seniai jis buvo nusitraukęs grandines ir dabar laisvai klajojo tarp kapų ir po apleistas laidojimo

atmosphere, having established its equilibrium, settled down into a great calm. The angry waves almost immediately subsided, while the dark clouds, having spent themselves in a short shower, vanished, and the stars of heaven shone overhead. All this was purely coincidental as far as we can judge; but the apostles, particularly Simon Peter, never ceased to regard the episode as a nature miracle. It was especially easy for the men of that day to believe in nature miracles inasmuch as they firmly believed that all nature was a phenomenon directly under the control of spirit forces and supernatural beings.

151:5.6 (1695.2) Jesus plainly explained to the twelve that he had spoken to their troubled spirits and had addressed himself to their fear-tossed minds, that he had not commanded the elements to obey his word, but it was of no avail. The Master's followers always persisted in placing their own interpretation on all such coincidental occurrences. From this day on they insisted on regarding the Master as having absolute power over the natural elements. Peter never grew weary of reciting how “even the winds and the waves obey him.”

151:5.7 (1695.3) It was late in the evening when Jesus and his associates reached the shore, and since it was a calm and beautiful night, they all rested in the boats, not going ashore until shortly after sunrise the next morning. When they were gathered together, about forty in all, Jesus said: “Let us go up into yonder hills and tarry for a few days while we ponder over the problems of the Father's kingdom.”

6. THE KHERESA LUNATIC

151:6.1 (1695.4) Although most of the near-by eastern shore of the lake sloped up gently to the highlands beyond, at this particular spot there was a steep hillside, the shore in some places dropping sheer down into the lake. Pointing up to the side of the near-by hill, Jesus said: “Let us go up on this hillside for our breakfast and under some of the shelters rest and talk.”

151:6.2 (1695.5) This entire hillside was covered with caverns which had been hewn out of the rock. Many of these niches were ancient sepulchres. About halfway up the hillside on a small, relatively level spot was the cemetery of the little village of Kheresa. As Jesus and his associates passed near this burial ground, a lunatic who lived in these hillside caverns rushed up to them. This demented man was well known about these parts, having onetime been bound with fetters and chains and confined in one of the grottoes. Long since he had broken his shackles and now roamed at will among the tombs and abandoned sepulchres.

vietas.

Šitas vyras, kurio vardas buvo Amosas, kentėjo nuo periodiškų pamišimo formų. Buvo ir ilgų laiko tarpų, kada jis susirasdavo kokių nors drabužių ir su savo bičiuliais elgdavosi visiškai gerai. Per vieną iš tokių prašviesėjimo pertraukų jis buvo nukeliavęs į Betsaidą, kur išgirdo Jėzaus ir apaštalių pamokslavimą, ir tuo metu jis tapo pusiau tikinčiu į dangaus evangeliją. Bet greitai prasidėjo jo sutrikimo audringa fazė, ir jis pabėgo į kapus, kur jis dejavo, garsiai šaukė, ir elgėsi taip, jog varė siaubą visiems tiems, kuriems pasitaikė jį sutikti.

Kada Amosas atpažino Jėzų, tada jis parkrito prie jo kojų ir sušuko: „Aš pažįstu tave, Jėzau, bet aš esu apsėstas daugybės velnių, ir aš meldžiu, kad tu manęs nekankintum.“ Šitas vyras tikrai tikėjo, kad jo periodišką protinį nesveikavimą buvo dėl to, jog, tokiais momentais, blogos arba nešvarios dvasios įeidavo į jo vidų ir valdydavo jo protą ir kūną. Jo sutrikimai daugiausia buvo emociniai—jo smegenų liga stipriai nepaveikė.

Jėzus, žvelgdamas žemyn į šį vyrą, susirietusį prie jo kojų kaip gyvulį, pasilenkė ir, paėmęs už rankos, pakėlė jį ant kojų ir tarė: „Amosai, tu nesi velnio apsėstas; tu jau išgirdai tą gerąją naujieną, jog esi Dievo sūnus. Aš liepiu tau palikti šituos kerus.“ Ir kada Amosas išgirdo, kaip Jėzus ištare šituos žodžius, tada jo intelektas patyrė tokį pasikeitimą, kad jam nedelsiant buvo atstatytas sveikas protas ir normalus savo jausmų valdymas. Iki šito laiko buvo susirinkusi ženkli minia iš greta esančios gyvenvietės, ir šitie žmonės, kurių dar pagausėjo prisijungus iš aukštikalnių nusileidusiems kiaulių piemenims, buvo pritrenkti, matydami, kaip šitas pamišėlis, turėdamas sveiką protą, sėdi su Jėzumi ir jo pasekėjais ir laisvai šnekasi.

Kol kiauliaganiai skubėjo į kaimą, kad paskleistų žinią apie pamišėlio sutramdymą, tuo metu šunys užpuolė nedidelę ir paliktą be priežiūros maždaug trisdešimties kiaulių bandą, ir didžiąją jų dalį nuvijo prie stačios uolos skardžio, nuo kurio jos nukrito į jūrą. Ir būtent dėl šito atsitiktinio įvykio, sąsajoje su Jėzaus buvimu ir tariamai stebuklingu pamišėlio išgydymu, atsirado legenda, kad Jėzus išgydė Amosą išvaręs iš jo velnių legioną, ir kad šitie velniai suėjo į kiaulių bandą, šituo tuoj pat priversdami galvotrūkčiais lėkti į savo mirtį jūroje apačioje. Dar dienai nepasibaigus, kiaulių prižiūrėtojai šitą epizodą pagarsino toliau, ir visas kaimas tuo patikėjo. Amosas šita istorija tvirtai tikėjo; jis matė, kaip kiaulės nukrito nuo kalno skardžio iš karto po to, kada jo sutrikdytas protas nusiramino, ir jis visada tikėjo, kad jos su savimi nusinešė būtent tas pačias blogąsias dvasias, kurios taip ilgai jį

151:6.3 (1696.1) This man, whose name was Amos, was afflicted with a periodic form of insanity. There were considerable spells when he would find some clothing and deport himself fairly well among his fellows. During one of these lucid intervals he had gone over to Bethsaida, where he heard the preaching of Jesus and the apostles, and at that time had become a halfhearted believer in the gospel of the kingdom. But soon a stormy phase of his trouble appeared, and he fled to the tombs, where he moaned, cried out aloud, and so conducted himself as to terrorize all who chanced to meet him.

151:6.4 (1696.2) When Amos recognized Jesus, he fell down at his feet and exclaimed: "I know you, Jesus, but I am possessed of many devils, and I beseech that you will not torment me." This man truly believed that his periodic mental affliction was due to the fact that, at such times, evil or unclean spirits entered into him and dominated his mind and body. His troubles were mostly emotional — his brain was not grossly diseased.

151:6.5 (1696.3) Jesus, looking down upon the man crouching like an animal at his feet, reached down and, taking him by the hand, stood him up and said to him: "Amos, you are not possessed of a devil; you have already heard the good news that you are a son of God. I command you to come out of this spell." And when Amos heard Jesus speak these words, there occurred such a transformation in his intellect that he was immediately restored to his right mind and the normal control of his emotions. By this time a considerable crowd had assembled from the nearby village, and these people, augmented by the swine herders from the highland above them, were astonished to see the lunatic sitting with Jesus and his followers, in possession of his right mind and freely conversing with them.

151:6.6 (1696.4) As the swine herders rushed into the village to spread the news of the taming of the lunatic, the dogs charged upon a small and untended herd of about thirty swine and drove most of them over a precipice into the sea. And it was this incidental occurrence, in connection with the presence of Jesus and the supposed miraculous curing of the lunatic, that gave origin to the legend that Jesus had cured Amos by casting a legion of devils out of him, and that these devils had entered into the herd of swine, causing them forthwith to rush headlong to their destruction in the sea below. Before the day was over, this episode was published abroad by the swine tenders, and the whole village believed it. Amos most certainly believed this story; he saw the swine tumbling over the brow of the hill shortly after his troubled mind had quieted down, and he always believed that they carried with them the

kankino ir sargdino. Ir tai turėjo daug bendro su tuo, kad jo pasveikimas buvo nuolatinis. Lygiai taip pat tai buvo tiesa, jog visi Jėzaus apaštalai (išskyrus Tomą) tikėjo, kad kiaulių epizodas buvo tiesiogiai susijęs su Amoso pasveikimu.

Jėzus negavo to poilsio, kurio jis ieškojo. Didžiąją dienos dalį jį buvo apsupusi minia tų, kurie atėjo sureagavę į žinią, kad Amosas išgydytas, ir kuriuos pritraukė istorija apie tai, kad iš šito pamišėlio demonai perėjo į kiaulių bandą. Ir šitoki būdu, tikrai po vienos nakties poilsio, ankstyvą antradienio rytą Jėzų ir jo draugus pažadino šitų kiaules auginančių pagonių delegacija, kuri atėjo paraginti, kad jis iš čia išvyktų. Jos atstovas Petriui ir Andriejui tarė: "Galilėjos žvejai, palikite mus ir su savimi pasiimkite savąjį pranašą. Mes žinome, kad jis yra šventas žmogus, bet mūsų šalies dievai jo nepažįsta, ir mums kyla pavojus, kad prarasime daug kiaulių. Mes jaučiame jums baimę, todėl meldžiame jus išeiti iš čia." Ir kada Jėzus išklausė juos, tada jis tarė Andriejui: "Grįžkite į savąją vietą."

Kada jie jau buvo beišeinę, tada Amosas ėmė maldauti Jėzų, kad jam leistų grįžti su jais, bet Mokytojas nesutiko. Tarė Jėzus Amosui: "Neužmiršk, jog tu esi Dievo sūnus. Grįžk pas savo žmones ir parodyk jiems, kokius puikius dalykus tau padarė Dievas." Ir Amosas vaikščiojo skelbdamas, kad iš jo sutrikdytos sielos Jėzus išvarė legioną velnių, ir kad šitos blogosios dvasios perėjo į kiaulių bandą, priversdamos jas greitai susinaikinti. Ir jis nenustojo skelbti tol, kol neapėjo visų Dekapolio miestų, pasakodamas apie tai, kokius nuostabius dalykus jam buvo padaręs Jėzus.

very evil spirits which had so long tormented and afflicted him. And this had a good deal to do with the permanency of his cure. It is equally true that all of Jesus' apostles (save Thomas) believed that the episode of the swine was directly connected with the cure of Amos.

151:6.7 (1696.5) Jesus did not obtain the rest he was looking for. Most of that day he was thronged by those who came in response to the word that Amos had been cured, and who were attracted by the story that the demons had gone out of the lunatic into the herd of swine. And so, after only one night of rest, early Tuesday morning Jesus and his friends were awakened by a delegation of these swine-raising gentiles who had come to urge that he depart from their midst. Said their spokesman to Peter and Andrew: "Fishermen of Galilee, depart from us and take your prophet with you. We know he is a holy man, but the gods of our country do not know him, and we stand in danger of losing many swine. The fear of you has descended upon us, so that we pray you to go hence." And when Jesus heard them, he said to Andrew, "Let us return to our place."

151:6.8 (1697.1) As they were about to depart, Amos besought Jesus to permit him to go back with them, but the Master would not consent. Said Jesus to Amos: "Forget not that you are a son of God. Return to your own people and show them what great things God has done for you." And Amos went about publishing that Jesus had cast a legion of devils out of his troubled soul, and that these evil spirits had entered into a herd of swine, driving them to quick destruction. And he did not stop until he had gone into all the cities of the Decapolis, declaring what great things Jesus had done for him.

152 Dokumentas. Įvykiai, vedantys į Kapernaumo krizę

⇨ 151

URANTIJOS KNYGA

153 ⇨

IV DALIS. JĖZAUS GYVENIMAS IR MOKYMAI

152 DOKUMENTAS. ĮVYKIAI, VEDANTYS Į KAPERNAUMO KRIZĘ

Skyrius

ĮVADAS

1. Jairo namuose
2. Penkių tūkstančių pamaitinimas
3. Karaliaus karūnavimo epizodas
4. Simono Petro nakties vizija
5. Sugrįžus į Betsaidą
6. Genesarete
7. Jeruzalėje

PAPER 152 EVENTS LEADING UP TO THE CAPERNAUM CRISIS

SECTIONS

Introduction

1. At Jairus's House
2. Feeding the Five Thousand
3. The King-Making Episode
4. Simon Peter's Night Vision
5. Back in Bethsaida
6. At Gennesaret
7. At Jerusalem

ĮVADAS

ISTORIJA apie tai, kaip buvo išgydytas Amosas, Chereso pamišėlis, jau buvo pasiekusi Betsaidą ir Kapernaumą, taip, kad Jėzaus laukė didžiulė minia, kada tą antradienio popietę jo laivas pasiekė krantą. Šitoje minioje buvo Jeruzalės Sanhedrino nauji stebėtojai, į Kapernaumą atvykę tam, kad surastų priežastį, kuria remiantis būtų galima Mokytoją suimti ir nuteisti. Kada Jėzus kalbėjosi su tais, kurie susirinko jo pasveikinti, tada Jairas, vienas iš sinagogos valdytojų, prasiskynė kelią per minią, ir parpuolęs prie jo kojų, paėmė jį už rankos, ir meldė, kad jis skubiai vyktų su juo, tardamas: "Mokytojau, mano mažoji dukrelė, vienintelis vaikelis, guli namuose bimirštanti. Aš meldžiu tave ateiti ir išgydyti ją." Kada Jėzus išgirdo šito tėvo prašymą, tada jis tarė: "Aš tikrai eisiu su tavimi."

Kada Jėzus ėjo su Jairu, tada didžiulė minia, kuri girdėjo tėvo prašymą, ėjo kartu, kad pamatyti, kas bus. Netoli valdytojo namų, kada jie skubėjo siaura gatvele ir kada minia spraudėsi šalia, Jėzus netikėtai sustojo, sušukdamas, "Kažkas mane

INTRODUCTION

^{152:0.1 (1698.1)} THE story of the cure of Amos, the Kheresa lunatic, had already reached Bethsaida and Capernaum, so that a great crowd was waiting for Jesus when his boat landed that Tuesday forenoon. Among this throng were the new observers from the Jerusalem Sanhedrin who had come down to Capernaum to find cause for the Master's apprehension and conviction. As Jesus spoke with those who had assembled to greet him, Jairus, one of the rulers of the synagogue, made his way through the crowd and, falling down at his feet, took him by the hand and besought that he would hasten away with him, saying: "Master, my little daughter, an only child, lies in my home at the point of death. I pray that you will come and heal her." When Jesus heard the request of this father, he said: "I will go with you."

^{152:0.2 (1698.2)} As Jesus went along with Jairus, the large crowd which had heard the father's request followed on to see what would happen. Shortly before they reached the ruler's house, as they hastened through a narrow street and as the

palietė.” Ir kada tie, kurie buvo greta jo, paneigė, jog buvo jį palietę, tada Petras prašeko: “Mokytojai, tu matai, jog šita minia spraudžiasi šalia tavęs, gąsdindama, kad mus sutryps, o tu vis tiek sakai ‘kažkas mane palietė.’ Ką tu turi omenyje?” Tuomet Jėzus pasakė: “Aš paklausiau, kas mane palietė, nes pajutau, kaip iš manęs išėjo gyvoji energija.” Kada Jėzus dairėsi aplinkui, tada jo akys užkliuvo už netoli buvusios moters, kuri, išėjusi į priekį, atsiklaupė prie jo kojų ir tarė: “Metų metais aš kentėjau nuo didžiulio kraujavimo. Daug prisikentėjau nuo daugelio daktarų; išleidau visą savo turtą, bet manęs negalėjo išgydyti niekas. Tada aš išgirdau apie tave ir pamaniau, jegu tik aš paliesčiau bent jo apdaro apatinį kraštelį, tada tikrai būčiau išgydyta. Ir šitaip aš spraudžiausi į priekį su minia, jai judant tolyn, kol atsidūrusi šalia tavęs, Mokytojai, aš paliečiau tavojo apdaro kraštelį, ir buvau išgydyta; aš žinau, jog esu pagydyta nuo savojo negalavimo.”

Kada Jėzus tai išgirdo, tuomet paėmė moterį už rankos, ir keldamas ją, tarė: “Dukra, tave išgydė tavasis įtikėjimas; eik ramybėje.” Būtent jos *įtikėjimas*, o ne *prisilietimas* ją išgydė. Ir šitas atvejis gerai iliustruoja daugelį akivaizdžiai stebuklingų išgydymų, kurie lydėjo Jėzaus žemiškąją karjerą, bet sąmoningai šito jis visiškai nenorėjo. Laikas parodė, jog šitos moters negalavimas iš tikrųjų buvo išgydytas. Jos įtikėjimas buvo tokio pobūdžio, kad ji tiesiogiai galėjo gauti tą gydančiąją galią, kuri buvo Mokytojo asmenyje. Turint tokį įtikėjimą, jai užteko tiktai prisirišti prie Mokytojo asmens. Jai visiškai nebuvo reikalinga jo drabužio paliesti; tai buvo jos tikėjimo vien tiktai prietaringoji pusė. Jėzus pasikvietė šią moterį, Veroniką iš Pilypo-Cezarėjos, prie savęs tam, kad ištaisyty dvi klaidas, kurios galėjo sukelti jos galvoje, arba kurios galėjo likti protuose tų, kurie šią išgydymą matė: Jis nenorėjo, kad Veronika nueitų manydama, kad reikėtų didžiulis ta baime mėginant pasivogti savo išgydymą, arba kad jos prietaringumas, susijęs su jos išgydymu palietus jo drabužį, yra veiksmingas. Jis troško, jog visi žinotų, kad ją išgydė būtent jos tyras ir gyvas *įtikėjimas*.

1. JAIRO NAMUOSE

Jairas, aišku, siaubingai jaudinosi dėl šito uždelsimo einant į namus; taigi dabar jie skubėjo spartesniu žingsniu. Jiems dar neįėjus į valdytojo kiemą, vienas iš jo tarnų išėjo laukan, tardamas: “Nebevargink Mokytojo; tavo dukrelė mirė.” Bet Jėzus atrodė, kad nekreipia dėmesio į tarno žodžius, nes pasiėmęs su savimi Petrą, Jokūbą, ir Joną, atsisuko ir tarė skausmo prislėgtam tėvui: “Nebijok, tiktai tikėk.” Kada jis įėjo į namą, tada

throng jostled him, Jesus suddenly stopped, exclaiming, “Someone touched me.” And when those who were near him denied that they had touched him, Peter spoke up: “Master, you can see that this crowd presses you, threatening to crush us, and yet you say ‘someone has touched me.’ What do you mean?” Then Jesus said: “I asked who touched me, for I perceived that living energy had gone forth from me.” As Jesus looked about him, his eyes fell upon a near-by woman, who, coming forward, knelt at his feet and said: “For years I have been afflicted with a scourging hemorrhage. I have suffered many things from many physicians; I have spent all my substance, but none could cure me. Then I heard of you, and I thought if I may but touch the hem of his garment, I shall certainly be made whole. And so I pressed forward with the crowd as it moved along until, standing near you, Master, I touched the border of your garment, and I was made whole; I know that I have been healed of my affliction.”

152:0.3 (1698.3) When Jesus heard this, he took the woman by the hand and, lifting her up, said: “Daughter, your faith has made you whole; go in peace.” It was her *faith* and not her *touch* that made her whole. And this case is a good illustration of many apparently miraculous cures which attended upon Jesus’ earth career, but which he in no sense consciously willed. The passing of time demonstrated that this woman was really cured of her malady. Her faith was of the sort that laid direct hold upon the creative power resident in the Master’s person. With the faith she had, it was only necessary to approach the Master’s person. It was not at all necessary to touch his garment; that was merely the superstitious part of her belief. Jesus called this woman, Veronica of Caesarea-Philippi, into his presence to correct two errors which might have lingered in her mind, or which might have persisted in the minds of those who witnessed this healing: He did not want Veronica to go away thinking that her fear in attempting to steal her cure had been honored, or that her superstition in associating the touch of his garment with her healing had been effective. He desired all to know that it was her pure and living *faith* that had wrought the cure.

1. AT JAIRUS’S HOUSE

152:1.1 (1699.1) Jairus was, of course, terribly impatient of this delay in reaching his home; so they now hastened on at quickened pace. Even before they entered the ruler’s yard, one of his servants came out, saying: “Trouble not the Master; your daughter is dead.” But Jesus seemed not to heed the servant’s words, for, taking with him Peter, James, and John, he turned and said to the grief-stricken father: “Fear not; only

pamatė jau ten esančius fleitininkus su gedėtojais, kurie kėlė netinkamą tokia proga didžiulį šurmulį; giminaičiai iš tikrųjų jau verkė ir raudėjo. Ir kada visus gedinčiuosius jis išprašė iš kambario, tada į vidų jis įėjo drauge su tėvu ir motina ir savo trimis apaštalais. Gedėtojams jis buvo pasakęs, jog mergaitė nemirė, bet jie su atvira panieka jį išjuokė. Dabar Jėzus atsigrėžė į motiną, sakdamas: “Tavoji dukra nėra mirusi; ji tiktai miega.” Ir kada namai nutilo, tada Jėzus, priėjęs prie tos vietos, kur gulėjo vaikas, paėmė jį už rankos ir tarė: “Dukra, aš sakau tau, atsibusk ir kelkis.” Ir kada mergaitė išgirdo šituos žodžius, ji nedelsiant atsikėlė ir perėjo per kambarį. Ir netrukus, kada ji atsigavo iš apsvaigimo, Jėzus paliepė, kad jie duotų jai ko nors valgyti, nes ilgą laiką ji buvo be maisto.

Kadangi Kapernaume Jėzui buvo daug priešiško, tai jis sukvietė šeimyną draugėn ir paaiškino, jog mergaitė buvo komos būsenoje po ilgos karštinės ir kad jis tiesiog ją pažadino, kad jis neprikėlė jos iš mirusiųjų. Jis lygiai taip visą šitą paaiškino ir savo apaštalams, bet tai buvo bergždžia; visi tikėjo, kad jis mažytę mergaitę prikėlė iš mirusiųjų. Tai, ką Jėzus aiškino apie didelę dalį šitų tariamų stebuklų, jo pasekėjams turėjo mažai įtakos. Jų mąstymas buvo sukoncentruotas į stebuklus, ir jie nepraleido progos dar vieną stebuklą priskirti Jėzui. Jėzus ir apaštalai sugrįžo į Betsaidą po to, kada jis ypatingai nurodė jiems visiems apie tai nepasakoti nė vienam žmogui.

Kada jis išėjo iš Jairo namo, tada du akli vyrai, vedami nebylio berniuko, sekė paskui jį ir meldė išgydymo. Maždaug šituo metu Jėzaus kaip gydytojo reputacija buvo pasiekusi aukščiausią tašką. Kur tik jisėjo, sergantieji ir kenčiantieji visur jo laukė. Dabar Mokytojas atrodė nualintas, ir visi jo draugai ėmė nerimauti, kad toliau tęsdamas savo mokymo ir gydymo darbą jis iš tikrųjų visiškai išseks.

Jėzaus apaštalai, nekalbant jau apie paprastus žmones, šito Dievo-žmogaus prigimties ir savybių negalėjo suprasti. Taip pat ir nė viena vėlesnioji karta iš tikrųjų nesugebėjo suvokti to, kas buvo žemėje Jėzaus iš Nazareto asmenyje. Ir nei mokslui, nei religijai niekada nebebus progos patikrinti šiuos nuostabius įvykius dėl tos paprastos priežasties, jog tokios nepaprastos situacijos niekada nebegalės būti nei šitame pasaulyje, nei bet kuriame kitame pasaulyje Nebadone. Niekada daugiau, nė viename pasaulyje per visą šitą visatą, nebepasirodys tokia būtybė mirtingojo materialaus kūno pavidalu, tuo pačiu metu įkūnydama kūrybinės energijos visus požymius, sujungtus su dvasiniais sugebėjimais, kurie pranoksta laiką ir didžiąją dalį kitų materialių apribojimų.

believe.” When he entered the house, he found the flute-players already there with the mourners, who were making an unseemly tumult; already were the relatives engaged in weeping and wailing. And when he had put all the mourners out of the room, he went in with the father and mother and his three apostles. He had told the mourners that the damsel was not dead, but they laughed him to scorn. Jesus now turned to the mother, saying: “Your daughter is not dead; she is only asleep.” And when the house had quieted down, Jesus, going up to where the child lay, took her by the hand and said, “Daughter, I say to you, awake and arise!” And when the girl heard these words, she immediately rose up and walked across the room. And presently, after she had recovered from her daze, Jesus directed that they should give her something to eat, for she had been a long time without food.

152:1.2 (1699.2) Since there was much agitation in Capernaum against Jesus, he called the family together and explained that the maiden had been in a state of coma following a long fever, and that he had merely aroused her, that he had not raised her from the dead. He likewise explained all this to his apostles, but it was futile; they all believed he had raised the little girl from the dead. What Jesus said in explanation of many of these apparent miracles had little effect on his followers. They were miracle-minded and lost no opportunity to ascribe another wonder to Jesus. Jesus and the apostles returned to Bethsaida after he had specifically charged all of them that they should tell no man.

152:1.3 (1699.3) When he came out of Jairus's house, two blind men led by a dumb boy followed him and cried out for healing. About this time Jesus' reputation as a healer was at its very height. Everywhere he went the sick and the afflicted were waiting for him. The Master now looked much worn, and all of his friends were becoming concerned lest he continue his work of teaching and healing to the point of actual collapse.

152:1.4 (1699.4) Jesus' apostles, let alone the common people, could not understand the nature and attributes of this God-man. Neither has any subsequent generation been able to evaluate what took place on earth in the person of Jesus of Nazareth. And there can never occur an opportunity for either science or religion to check up on these remarkable events for the simple reason that such an extraordinary situation can never again occur, either on this world or on any other world in Nebadon. Never again, on any world in this entire universe, will a being appear in the likeness of mortal flesh, at the same time embodying all the attributes of creative energy combined with spiritual endowments which transcend time and most other material limitations.

Niekada iki, ir po, Jėzaus gyvenimo žemėje, nebuvo įmanoma taip tiesiogiai ir akivaizdžiai pasiekti tokių rezultatų, kuriuos suteikia mirtingųjų vyrų ir moterų stiprus ir gyvas įtikėjimas. Tam, jog tokie reiškiniai pasikartotų, mums reikėtų patekti į betarpišką Mykolo, Kūrėjo, akivaizdą ir surasti jį tokį, koks jis buvo tomis dienomis—Žmogaus Sūnų. Lygiai taip ir šiandien, nors jo nebuvimas ir užkerta kelią tokiems materialiams pasireiškimams, bet jūs turėtumėte susilaikyti nuo to, kad suteiktumėte kokį nors apribojimą jo *dvasinės galios* įmanomam pasireiškimui. Nors Mokytojo ir nėra kaip materialios būtybės, bet žmonių širdyse jis yra kaip dvasinis poveikis. Išvykdamas iš šio pasaulio, Jėzus padarė taip, kad jo dvasia tapo įmanoma gyventi drauge su jo Tėvo dvasia, kuri gyvena visų žmonių protuose.

152:1.5 (1700.1) Never before Jesus was on earth, nor since, has it been possible so directly and graphically to secure the results attendant upon the strong and living faith of mortal men and women. To repeat these phenomena, we would have to go into the immediate presence of Michael, the Creator, and find him as he was in those days — the Son of Man. Likewise, today, while his absence prevents such material manifestations, you should refrain from placing any sort of limitation on the possible exhibition of his *spiritual power*. Though the Master is absent as a material being, he is present as a spiritual influence in the hearts of men. By going away from the world, Jesus made it possible for his spirit to live alongside that of his Father which indwells the minds of all mankind.

2. PENKIŲ TŪKSTANČIŲ PAMAITINIMAS

Jėzus ir toliau šiuos žmones mokė dienos metu, tuo tarpu apaštalams ir evangelininkams aiškino vakarais. Penktadienį jis pranešė apie vienos savaitės atostogas tam, kad jo visi pasekėjai galėtų kelioms dienoms parvykti namo ar aplankyti draugus prieš pasirengiant keliauti į Jeruzalę į Perėjimo šventę. Bet daugiau negu pusė jo pasekėjų atsisakė jį palikti, ir minia augo kasdien, ir augo tiek, kad Dovydas Zabediejus panoro įkurti naują stovyklavietę, bet Jėzus su tuo nesutiko. Mokytojas per Sabatą turėjo tiek mažai poilsio, kad sekmadienio rytą, kovo 27-ąją, jis pamėgino nuo žmonių pasitraukti. Keli evangelininkai buvo palikti tam, jog pasikalbėtų su minia, tuo tarpu Jėzus ir dvylika apaštalų planavo pasišalinti, nepastebėti, į kitą ežero krantą, kur jie ketino gauti tą taip reikalingą poilsį gražiam parke į pietus nuo Betsaidos-Julijaus. Šitas regionas buvo labai mėgstama Kapernaumo gyventojų poilsio vieta; jie visi buvo gerai susipažinę su šitais parkais rytiniame krante.

Bet šie žmonės nenorėjo, kad būtų šitaip. Jie pastebėjo, kokia kryptimi nuplaukė Jėzaus valtis, ir nusišamdę visus laisvus laivelius, ėmė vytis. Tie, kurie valčių negavo, iškeliavo pėsti eidami aplink ežero šiaurinį galą.

Iki pavakario viename iš parkų Mokytoją buvo suradęs daugiau negu tūkstantis žmonių, ir jis su jais trumpai pasikalbėjo, vėliau jį pakeitė Petras. Didelė šitų žmonių dalis maisto buvo atsinešusi, ir pavalgę vakarienę, jie susibūrė į nedideles grupeles, tuo tarpu Jėzaus apaštalai ir mokiniai juos mokė.

Pirmadienio popietę minia išaugo daugiau negu iki trijų tūkstančių. Ir vis dar—dienai einant į vakarą—atvykdavo naujų žmonių būriai, su savimi atsivesdami visokiausių ligonių. Šimtai

2. FEEDING THE FIVE THOUSAND

152:2.1 (1700.2) Jesus continued to teach the people by day while he instructed the apostles and evangelists at night. On Friday he declared a furlough of one week that all his followers might go home or to their friends for a few days before preparing to go up to Jerusalem for the Passover. But more than one half of his disciples refused to leave him, and the multitude was daily increasing in size, so much so that David Zebedee desired to establish a new encampment, but Jesus refused consent. The Master had so little rest over the Sabbath that on Sunday morning, March 27, he sought to get away from the people. Some of the evangelists were left to talk to the multitude while Jesus and the twelve planned to escape, unnoticed, to the opposite shore of the lake, where they proposed to obtain much needed rest in a beautiful park south of Bethsaida-Julias. This region was a favorite resorting place for Capernaum folks; they were all familiar with these parks on the eastern shore.

152:2.2 (1700.3) But the people would not have it so. They saw the direction taken by Jesus' boat, and hiring every craft available, they started out in pursuit. Those who could not obtain boats fared forth on foot to walk around the upper end of the lake.

152:2.3 (1700.4) By late afternoon more than a thousand persons had located the Master in one of the parks, and he spoke to them briefly, being followed by Peter. Many of these people had brought food with them, and after eating the evening meal, they gathered about in small groups while Jesus' apostles and disciples taught them.

152:2.4 (1700.5) Monday afternoon the multitude had increased to more than three thousand. And still — way into the evening — the people continued to flock in, bringing all manner of sick folks with them.

suinteresuotų žmonių buvo suplanavę sustoti Kapernaume tam, kad pamatytų Jėzų ir pasiklausytų jo pakeliui į Perėjimo šventę, ir jie tiesiog nenorėjo susitaikyti su tuo, kad turi būti nuvilti. Iki trečiadienio vidurdienio čia šitame parke į pietus nuo Betsaidos-Julijaus buvo susirinkę apie penkis tūkstančius vyrų, moterų, ir vaikų. Oras buvo nuostabus, šitoje vietovėje lietu sezonas buvo beveik pasibaigęs.

Pilypas buvo pasirūpinęs tokiomis maisto atsargomis, kad Jėzui ir dvylikai apaštalių jų užtekėtų trims dienoms, ir jas prižiūrėjo jaunuolis Morkus, kuris atlikdavo visokias kasdienės ruošos užduotis. Iki šitos, trečiosios dienos, popietės beveik pusė visos šitos minios buvo suvalgiusi tą maistą, kurį žmonės buvo atsinešę su savimi. Dovydas Zabediejus neturėjo jokio palapinių miestelio, kuriame minias galėtų maitinti ir apgyvendinti. Taip pat ir Pilypas nebuvo pasiruošęs tiek maisto atsargų, kad jų užtektų tokiai gausybei. Bet žmonės, nors ir alkani, nesiskirstė. Tyliai buvo pasiūnekama apie tai, kad Jėzus, norėdamas išvengti problemų tiek su Erodu, tiek ir su Jeruzalės vadovais, šitą ramų kampelį, esantį už visų jo priešų jurisdikcijos ribų, pasirinko derama vieta tam, jog būtų karūnuotas karaliumi. Žmonių entuziazmas augo sulig kiekviena valanda. Nors Jėzui nebuvo pasakyta nė žodžio, bet, aišku, jis žinojo viską, kas čia dedasi. Net ir apaštalai vis dar tebesilaikė tokios sampratos, ir ypač jaunesnieji evangelininkai. Tie apaštalai, kurie pritarė šitam mėginimui paskelbti Jėzų karaliumi, buvo Petras, Jonas, Simonas Uolusis, ir Judas Iskarijotas. Šitam planui priešinosi Andriejus, Jokūbas, Natanielius, ir Tomas. Motiejus, Pilypas, ir Alfiejaus dvyniai buvo neapsisprendę. Šito sąmokslą paskelbti ji karaliumi lyderis buvo Joabas, vienas iš jaunujų evangelininkų.

Tokios aplinkybės susiklostė maždaug penktą valandą trečiadienio popietę, kada Jėzus paprašė Alfiejaus Jokūbo pakviesti Andriejų ir Pilypą. Jėzus tarė: "Ką darysime su miniomis? Su mumis šie žmonės yra tris dienas, ir daugelis iš jų yra alkani. Maisto jie nebeturi." Pilypas ir Andriejus susižvalgė, ir tada Pilypas atsakė: "Mokytojau, šiuos žmones tau reikėtų išsiųsti, tokiu būdu jie galėtų nueiti į aplinkinius kaimus ir ten sau maisto nusipirkti." Ir Andriejus, bijodamas, kad gali materializuotis karaliaus paskelbimo sąmokslas, iš karto prisijungė prie Pilypo, tardamas: "Taip, Mokytojau, aš manau, jog geriausia būtų tau minią paleisti, kad šitaip ji galėtų eiti kur nori ir galėtų nusipirkti maisto, tuo tarpu tu galėtum kurį laiką pailsėti." Iki šito laiko prie jų buvo prisijungę ir likusieji iš dvylikos apaštalių. "Bet aš nenoriu jų išsiųsti alkanų; ar jūs negalite jų pamaitinti?" To jau buvo per daug Pilypui, ir jis tuoj pat atsakė: "Mokytojau, kur gi šitoje nuošalioje vietoje mes galėtume nupirkti duonos tokiai miniai žmonių?

Hundreds of interested persons had made their plans to stop over at Capernaum to see and hear Jesus on their way to the Passover, and they simply refused to be disappointed. By Wednesday noon about five thousand men, women, and children were assembled here in this park to the south of Bethsaida-Julias. The weather was pleasant, it being near the end of the rainy season in this locality.

152:2.5 (1700.6) Philip had provided a three days' supply of food for Jesus and the twelve, which was in the custody of the Mark lad, their boy of all chores. By afternoon of this, the third day for almost half of this multitude, the food the people had brought with them was nearly exhausted. David Zebedee had no tented city here to feed and accommodate the crowds. Neither had Philip made food provision for such a multitude. But the people, even though they were hungry, would not go away. It was being quietly whispered about that Jesus, desiring to avoid trouble with both Herod and the Jerusalem leaders, had chosen this quiet spot outside the jurisdiction of all his enemies as the proper place to be crowned king. The enthusiasm of the people was rising every hour. Not a word was said to Jesus, though, of course, he knew all that was going on. Even the twelve apostles were still tainted with such notions, and especially the younger evangelists. The apostles who favored this attempt to proclaim Jesus king were Peter, John, Simon Zelotes, and Judas Iscariot. Those opposing the plan were Andrew, James, Nathaniel, and Thomas. Matthew, Philip, and the Alpheus twins were noncommittal. The ringleader of this plot to make him king was Joab, one of the young evangelists.

152:2.6 (1701.1) This was the stage setting about five o'clock on Wednesday afternoon, when Jesus asked James Alpheus to summon Andrew and Philip. Said Jesus: "What shall we do with the multitude? They have been with us now three days, and many of them are hungry. They have no food." Philip and Andrew exchanged glances, and then Philip answered: "Master, you should send these people away so that they may go to the villages around about and buy themselves food." And Andrew, fearing the materialization of the king plot, quickly joined with Philip, saying: "Yes, Master, I think it best that you dismiss the multitude so that they may go their way and buy food while you secure rest for a season." By this time others of the twelve had joined the conference. Then said Jesus: "But I do not desire to send them away hungry; can you not feed them?" This was too much for Philip, and he spoke right up: "Master, in this country place where can we buy bread for this multitude? Two

Dviejų šimtų dinarijų neužteks ir priešpiečiams.”

Anksčiau negu apaštalai galėjo pasinaudoti galimybe pareikšti savo nuomonę, Jėzus atsisuko į Andriejų ir Pilypą, tardamas: “Aš nenoriu šitų žmonių išsiųsti. Čia jie yra kaip avys be piemens. Aš norėčiau juos pamaitinti. Kiek mes turime maisto patys?” Tuo metu, kada Pilypas šnekėjosi su Motiejumi ir Judu, Andriejus susirado jaunuolį Morkų, kad išsiaiškintų, kiek gi dar yra likusių jų maisto atsargų. Sugrįžęs pas Jėzų, jis pasakė: “Vaikinas turi tikrai penkis miežinės duonos kepalus ir dvi žuvis.”—ir tuoj pat Petras pridėjo, “Mes dar valgysime šį vakarą.”

Kurį laiką Jėzus stovėjo tylėdamas. Jo akys žvelgė kažkur į tolį. Apaštalai irgi tylėjo. Staiga Jėzus pasisuko į Andriejų ir tarė, “Atnešk man tuos kepalus ir tas žuvis.” Ir kada Andriejus atnešė krepšį Jėzui, tada mokytojas pasakė: “Paliepk žmonėms atsistoti ant žolės grupėmis po vieną šimtą ir kiekvienoje grupėje pasiskirti vadovą, tuo tarpu pats atvesk pas mus visus evangelininkus.”

Jėzus į rankas paėmė šiuos duonos kepalus, ir po to, kada padėkojo, ėmė laužti duoną ir duoti savo apaštalams, kurie ją perduodavo savo bičiuliams, kurie savo ruožtu nešė ją minioms. Lygiai tokiu pačiu būdu Jėzus laužė ir dalino žuvį. Ir minios iš tikrųjų valgė ir privalgė. Ir kada žmonės pasisotino, tada Jėzus savo mokiniams pasakė: “Surinkite tuos atlaužtus gabalus, kurių nesuvalgė, kad neprapultų niekas.” O kada šie baigė rinkti likučius, tai jų prisirinko dvylika pilnų krepšių. Tų, kurie valgė šitas nepaprastas vaišes, buvo maždaug penki tūkstančiai vyrų, moterų, ir vaikų.

Ir šitas yra pirmasis ir vienintelis materialus stebuklas, kurį padarė Jėzus remdamasis sąmoningu išankstiniu suplanavimu. Tas yra tiesa, kad jo mokiniai turėjo polinkį daugelį dalykų pavadinti stebuklais, nors jie tokie ir nebuvo, bet šitas buvo tikras viršgamtinis patarnavimas. Šituo atveju, taip mes buvome mokomi, Mykolas maisto elementus padaugino taip, kaip tą jis daro visada, išskyrus tai, jog buvo pašalintas laiko faktorius ir matomas gyvybės kanalas.

3. KARALIAUS KARŪNAVIMO EPIZODAS

Šių penkių tūkstančių pamaitinimas viršgamtinės energijos dėka buvo dar vienas iš tų atvejų, kur žmogiškoji užuojauta drauge su kūrybine galia prilygo tam, kas įvyko. Dabar, kada minia buvo visiškai pamaitinta, ir kadangi Jėzaus šlovę tuoj pat padidino šitas stulbinantis stebuklas, tai planui pagrobti Mokytoją ir paskelbti jį karaliumi jau nebereikėjo jokio tolimesnio asmeninio vadovavimo. Atrodė, kad ši idėja minioje išplito

hundred denarii worth would not be enough for lunch.”

152:2.7 (1701.2) Before the apostles had an opportunity to express themselves, Jesus turned to Andrew and Philip, saying: “I do not want to send these people away. Here they are, like sheep without a shepherd. I would like to feed them. What food have we with us?” While Philip was conversing with Matthew and Judas, Andrew sought out the Mark lad to ascertain how much was left of their store of provisions. He returned to Jesus, saying: “The lad has left only five barley loaves and two dried fishes” — and Peter promptly added, “We have yet to eat this evening.”

152:2.8 (1701.3) For a moment Jesus stood in silence. There was a faraway look in his eyes. The apostles said nothing. Jesus turned suddenly to Andrew and said, “Bring me the loaves and fishes.” And when Andrew had brought the basket to Jesus, the Master said: “Direct the people to sit down on the grass in companies of one hundred and appoint a leader over each group while you bring all of the evangelists here with us.”

152:2.9 (1701.4) Jesus took up the loaves in his hands, and after he had given thanks, he broke the bread and gave to his apostles, who passed it on to their associates, who in turn carried it to the multitude. Jesus in like manner broke and distributed the fishes. And this multitude did eat and were filled. And when they had finished eating, Jesus said to the disciples: “Gather up the broken pieces that remain over so that nothing will be lost.” And when they had finished gathering up the fragments, they had twelve basketfuls. They who ate of this extraordinary feast numbered about five thousand men, women, and children.

152:2.10 (1702.1) And this is the first and only nature miracle which Jesus performed as a result of his conscious preplanning. It is true that his disciples were disposed to call many things miracles which were not, but this was a genuine supernatural ministration. In this case, so we were taught, Michael multiplied food elements as he always does except for the elimination of the time factor and the visible life channel.

3. THE KING-MAKING EPISODE

152:3.1 (1702.2) The feeding of the five thousand by supernatural energy was another of those cases where human pity plus creative power equaled that which happened. Now that the multitude had been fed to the full, and since Jesus' fame was then and there augmented by this stupendous wonder, the project to seize the Master and proclaim him king required no further personal direction. The idea seemed to spread through the crowd like a

kaip infekcija. Minios reakcija į šią netikėtą ir nuostabų savo fizinių poreikių patenkinimą buvo gili ir visaapimanti. Ilgą laiką žydai buvo mokomi, jog Mesijas, Dovydo sūnus, kada jis ateis, tada padarys taip, kad žemėje vėl tekės pienas ir medus, ir kad gyvenimo duona jiems bus padovanota taip, kaip, buvo manoma, mana iš dangaus dykumoje nukrito jų protėviams. Ir argi jų akyse dabar neišsipildė visi šitie lūkesčiai? Kada šita išalkusi, pusbadė minia godžiai iki galo pasisotino stebuklingu maistu, tada buvo viena vienintelė vieninga reakcija: „Štai mūsų karalius.“ Stebuklus darantis Izraelio išvadotojas atėjo. Šitų naivių žmonių akyse galia pamaitinti turėjo ir teisę valdyti. Tuomet, nieko nuostabaus, jog minia, kada užbaigė vaišes, tada visi pakilo kaip vienas ir ėmė šaukti: „Karūnuokime jį karaliumi!“

Šitas galingas šauksmas žadino Petro ir tų apaštalų, kurie vis dar turėjo vilties pamatyti Jėzų, pareiškiantį savąją teisę valdyti, entuziazmą. Bet šitos apgaulingos viltys neužilgo sudužo. Šitas galingas minios šaukimas dar nespėjo nustoti aidėjęs nuo netoli buvusių uolų, kada Jėzus užlipo ant didžiulio akmens ir, iškėlęs dešinę ranką ir privertęs minią nutilti, tarė: „Mano vaikai, jūsų norai yra geri, bet jūs esate trumparegiai ir mąstote materialiai.“ Trumpam įsivyravo tylą. Šitas tvirtas galilėjietis stovėjo didinga poza žavingai apšviestas saulėlydžio spindulių rytuose. Visa savo esybe jis buvo kaip karalius, kada toliau kalbėjo šitai kvapą sulaukysiai miniai: „Jūs norite mane karūnuoti karaliumi ne dėl to, kad jūsų sielos apšviėtė didinga tiesa, bet dėl to, kad jūsų skrandis pasisotino duona. Kiek kartų aš esu jums sakęs, jog manoji karalystė yra ne iš šito pasaulio? Šitoji dangaus karalystė, kurią skelbiame mes, yra dvasinė brolystė, ir nė vienas žmogus jos nevaldo sėdėdamas materialiam sėdėdamas. Manasis Tėvas danguje yra šitos dvasinės Dievo sūnų žemėje brolystės visaišmintis ir visagalis Valdovas. Argi man jau taip ir nepavyko jums atskleisti dvasių Tėvo, kad jūs norite karaliumi vainikuoti jo Sūnų, įsikūnijusį materialaus kūno pavidalu! Dabar gi visi eikite iš čia namo. Jeigu jums reikia karaliaus, tai tegu šviesulių Tėvas įsiviešpatauja kiekvieno iš jūsų širdyje kaip dvasinis visų Valdovas.“

Dėl šitų Jėzaus žodžių mina skirstėsi pritrenkta ir nuliūdusi. Didelė dalis iš tų, kurie tikėjo į jį, nuo jo nusigrėžė ir nuo tos dienos paskui jį daugiau nebesekė. Apaštalai prarado amą; jie stovėjo tylėdami susibūrę aplink dvylika krepšių su maisto likučiais; ir tikrai jų pagalbininkas, jaunuolis Morkus, ištare: „Ir jis atsisakė būti mūsų karalius.“ Jėzus, prieš išeidamas į kalnus, kad pabūtų vienvietėje, atsigrėžė į Andriejų ir tarė: „Vesk savo sielos brolius atgal į Zabediejaus namus ir

contagion. The reaction of the multitude to this sudden and spectacular supplying of their physical needs was profound and overwhelming. For a long time the Jews had been taught that the Messiah, the son of David, when he should come, would cause the land again to flow with milk and honey, and that the bread of life would be bestowed upon them as manna from heaven was supposed to have fallen upon their forefathers in the wilderness. And was not all of this expectation now fulfilled right before their eyes? When this hungry, undernourished multitude had finished gorging itself with the wonder-food, there was but one unanimous reaction: “Here is our king.” The wonder-working deliverer of Israel had come. In the eyes of these simple-minded people the power to feed carried with it the right to rule. No wonder, then, that the multitude, when it had finished feasting, rose as one man and shouted, “Make him king!”

^{152:3.2 (1702.3)} This mighty shout enthused Peter and those of the apostles who still retained the hope of seeing Jesus assert his right to rule. But these false hopes were not to live for long. This mighty shout of the multitude had hardly ceased to reverberate from the near-by rocks when Jesus stepped upon a huge stone and, lifting up his right hand to command their attention, said: “My children, you mean well, but you are shortsighted and material-minded.” There was a brief pause; this stalwart Galilean was there majestically posed in the enchanting glow of that eastern twilight. Every inch he looked a king as he continued to speak to this breathless multitude: “You would make me king, not because your souls have been lighted with a great truth, but because your stomachs have been filled with bread. How many times have I told you that my kingdom is not of this world? This kingdom of heaven which we proclaim is a spiritual brotherhood, and no man rules over it seated upon a material throne. My Father in heaven is the all-wise and the all-powerful Ruler over this spiritual brotherhood of the sons of God on earth. Have I so failed in revealing to you the Father of spirits that you would make a king of his Son in the flesh! Now all of you go hence to your own homes. If you must have a king, let the Father of lights be enthroned in the heart of each of you as the spirit Ruler of all things.”

^{152:3.3 (1702.4)} These words of Jesus sent the multitude away stunned and disheartened. Many who had believed in him turned back and followed him no more from that day. The apostles were speechless; they stood in silence gathered about the twelve baskets of the fragments of food; only the chore boy, the Mark lad, spoke, “And he refused to be our king.” Jesus, before going off to be alone in the hills, turned to Andrew and said: “Take your brethren back to Zebedee’s house and

pasimelsk drauge su jais, ypač už savo brolį Simoną Petrą.”

pray with them, especially for your brother, Simon Peter.”

4. SIMONO PETRO NAKTIES VIZIJA

Apaštalai, be savo Mokytojo—išsiųsti vieni—sulipo į valtį ir tylėdami ėmė irtis link Betsaidos, esančios vakariniame ežero krante. Nė vienas iš šių dvylikos nebuvo sugniuždytas ir prislėgtas tiek, kiek Petras. Nebuvo prartata beveik nė žodžio; jie visi galvojo apie Mokytoją, kuris kalnuose buvo vienas. Nejaugi jis juos apleido? Jis niekada anksčiau nebuvo jų išsiuntęs ir nebuvo atsisakęs eiti su jais. Ką visa tai gali reikšti?

Juos apgaubė tamsa, nes pakilo stiprus ir priešpriešis vėjas, dėl kurio tapo beveik neįmanoma judėti į priekį. Slenkant tamsos ir sunkaus irklavimo valandoms, Petras išseko ir iš nuovargio užmigo giliu miegu. Andriejus ir Jokūbas jį paguldė ant minkštasuolio laivagalyje. Tuo metu, kada kiti apaštalai sunkiai grūmėsi su vėju ir bangomis, Petras regėjo sapną: jis matė Jėzaus viziją, kaip jis ateina pas juos per jūrą. Kada atrodė, jog Mokytojas praeis pro valtį ir nueis tolyn, tada Petras sušuko, “Išgelbėk mus, Mokytojau, išgelbėk mus.” Ir visi tie, kurie buvo valtys gale, girdėjo kai kuriuos iš jo ištartų žodžių. Šitam nakties meto reginiui Petro prote tebesitęsiant toliau, jis sapnavo, jog išgirdo, kaip Jėzus pasakė: “Pralinksmėk; čia esu aš; nebijok.” Sunerimusiai Petro sielai tai buvo kaip Gilijado balzamas; jo sunerimusi siela buvo nuraminta, tokiu būdu (sapne) jis sušuko Mokytojui: “Viešpatie, įeigu iš tikrųjų čia esi tu, tai liepk man ateiti ir žengti su tavimi per vandenį.” Ir kada Petras ėmė eiti per vandenį, tada audringos bangos jį išgąsdino, ir kuomet jis buvo beskęstas, tuomet jis sušuko: “Viešpatie, gelbėk mane!” Ir daugelis iš šių dvylikos girdėjo, kaip jis ištare šitą šūksnį. Tada Petras sapnavo, kad Jėzus atėjo jam į pagalbą ir, ištiesęs savo ranką, pagriebė jį ir pakėlė, sakdamas: “O tu, mažatiki, kodėl tu suabejojai?”

Ryšium su savojo sapno paskutiniąja dalimi Petras atsikėlė nuo suolo, ant kurio miegojo, ir iš tikrųjų žengė iš laivo į vandenį. Ir jis atsibudo iš sapno, kada Andriejus, Jokūbas, ir Jonas pasilenkė ir jį ištraukė iš jūros.

Petrui šitas patyrimas visada buvo realus. Jis nuoširdžiai tikėjo, kad Jėzus buvo atėjęs pas juos tą naktį. Jis tikrai iš dalies įtikino Joną Morkų, ir tai paaiškina, kodėl Morkus dalį šios istorijos savo pasakojime praleido. Gydytojas Lukas, kuris šiuos dalykus ištyrė rūpestingai, priėjo išvados, jog tas epizodas buvo Petro vizija, ir dėl to atsisakė suteikti vietos šitai istorijai rengdamas savąjį

4. SIMON PETER’S NIGHT VISION

152:4.1 (1703.1) The apostles, without their Master — sent off by themselves — entered the boat and in silence began to row toward Bethsaida on the western shore of the lake. None of the twelve was so crushed and downcast as Simon Peter. Hardly a word was spoken; they were all thinking of the Master alone in the hills. Had he forsaken them? He had never before sent them all away and refused to go with them. What could all this mean?

152:4.2 (1703.2) Darkness descended upon them, for there had arisen a strong and contrary wind which made progress almost impossible. As the hours of darkness and hard rowing passed, Peter grew weary and fell into a deep sleep of exhaustion. Andrew and James put him to rest on the cushioned seat in the stern of the boat. While the other apostles toiled against the wind and the waves, Peter dreamed a dream; he saw a vision of Jesus coming to them walking on the sea. When the Master seemed to walk on by the boat, Peter cried out, “Save us, Master, save us.” And those who were in the rear of the boat heard him say some of these words. As this apparition of the night season continued in Peter’s mind, he dreamed that he heard Jesus say: “Be of good cheer; it is I; be not afraid.” This was like the balm of Gilead to Peter’s disturbed soul; it soothed his troubled spirit, so that (in his dream) he cried out to the Master: “Lord, if it really is you, bid me come and walk with you on the water.” And when Peter started to walk upon the water, the boisterous waves frightened him, and as he was about to sink, he cried out, “Lord, save me!” And many of the twelve heard him utter this cry. Then Peter dreamed that Jesus came to the rescue and, stretching forth his hand, took hold and lifted him up, saying: “O, you of little faith, wherefore did you doubt?”

152:4.3 (1703.3) In connection with the latter part of his dream Peter arose from the seat whereon he slept and actually stepped overboard and into the water. And he awakened from his dream as Andrew, James, and John reached down and pulled him out of the sea.

152:4.4 (1703.4) To Peter this experience was always real. He sincerely believed that Jesus came to them that night. He only partially convinced John Mark, which explains why Mark left a portion of the story out of his narrative. Luke, the physician, who made careful search into these matters, concluded that the episode was a vision of Peter’s and therefore refused to give place to this story in

pasakojimą.

the preparation of his narrative.

5. SUGRĮŽUS Į BETSAIDĄ

Ketvirtadienio rytą, prieš aušrą, jie išmetė inkarą prie kranto netoli Zabediejaus namų, ir miegojo maždaug iki pusiaudienio. Andriejus atsikėlė pirmasis ir, išėjęs pasivaikščioti pakrante, surado Jėzų drauge su tuo berniuku, kuris jiems padėdavo nudurbti namų ruošos darbus, sėdinčius ant akmenų prie vandens krašto. Nežiūrint to, kad didelė minios dalis ir jaunieji evangelininkai visą naktį ir didžiąją dalį kitos dienos Jėzaus ieškojo rytiniuose kalnuose, bet tuoj po pusiaunakčio jis ir jaunuolis Morkus iškeliavo atgal į Betsaidą, eidami aplink ežerą ir persikeldami į kitą upės krantą.

Iš tų penkių tūkstančių, kurie buvo stebuklingai pamaitinti ir kurie, kada jų skrandžiai buvo pilni, o širdys tuščios, būtų ji vainikavę karaliumi, tik tai maždaug penki šimtai vis dar atkakliai ėjo paskui jį. Bet prieš jiems sužinant apie jo sugrįžimą į Betsaidą, Jėzus paprašė Andriejaus surinkti dvyliką apaštalų ir jų pagalbininkus, įskaitant ir moteris, sakydamas, „Aš noriu su jais pasikalbėti.“ Ir kada visi buvo susirinkę, tada Jėzus tarė:

„Kiek ilgai man dar reikės jums nuolaidžiauti? Argi jums visiems taip sunku suvokti dvasiškai ir argi jums stinga gyvojo įtikėjimo? Per visus šituos mėnesius aš iš tiesų jus mokiau karalystės tiesų, ir vis tiek jus valdo materialūs motyvai, o ne dvasiniai apmąstymai. Argi jūs neskaitėte Raštuose, kur Mozė ragino netikinčius Izraelio vaikus, sakydamas: „Nebijokite, stovėkite ramiai ir pamatykite Viešpaties išgelbėjimą.“ Tarė giesmininkas: „Atsiduokite Viešpačiui.“ Būkite kantrūs, laukite Viešpaties ir būkite drąsūs. Jis tikrai sustiprins jūsų širdį.“ Atiduokite savąją naštą Viešpačiui, ir jis tikrai parems jus. Pasitikėkite juo visada ir išliekite jam savo širdį, nes Dievas yra jūsų prieglobstis.“ Tas, kuris gyvena Paties Aukštojo slaptojoje vietoje, tas tikrai gyvens Visagalio šešėlyje.“ Geriau pasitikėti Viešpačiu, negu tikėti žmogiškaisiais princiais.“

„Ir dabar, argi jūs visi nematote, kad stebuklų darymas ir stebinančių materialų dalykų demonstravimas nelaimės sielų dvasinei karalystei? Mes pamaitinome minias, bet dėl šito jos netapo tokios, kad būtų išalkusios gyvenimo duonos, o taip pat, kad būtų ištroškusios dvasinio teisingumo vandenų. Kada jų alkis buvo numalšintas, tada jos neieškojo įėjimo į dangaus karalystę, bet vietoje šito stengėsi Žmogaus Sūnų paskelbti karaliumi tokiu būdu, koku karaliai yra paskelbiami šitame pasaulyje, tik tai tam, kad ir toliau galėtų valgyti duoną jos neuždirbdami sunkiu darbu. Ir visi šitie dalykai, kuriuose daugiau ar mažiau tikrai dalyvavo ir daugelis iš jūsų, niekuo

5. BACK IN BETHSAIDA

152:5.1 (1703.5) Thursday morning, before daylight, they anchored their boat offshore near Zebedee's house and sought sleep until about noontime. Andrew was first up and, going for a walk by the sea, found Jesus, in company with their chore boy, sitting on a stone by the water's edge. Notwithstanding that many of the multitude and the young evangelists searched all night and much of the next day about the eastern hills for Jesus, shortly after midnight he and the Mark lad had started to walk around the lake and across the river, back to Bethsaida.

152:5.2 (1704.1) Of the five thousand who were miraculously fed, and who, when their stomachs were full and their hearts empty, would have made him king, only about five hundred persisted in following after him. But before these received word that he was back in Bethsaida, Jesus asked Andrew to assemble the twelve apostles and their associates, including the women, saying, "I desire to speak with them." And when all were ready, Jesus said:

152:5.3 (1704.2) "How long shall I bear with you? Are you all slow of spiritual comprehension and deficient in living faith? All these months have I taught you the truths of the kingdom, and yet are you dominated by material motives instead of spiritual considerations. Have you not even read in the Scriptures where Moses exhorted the unbelieving children of Israel, saying: 'Fear not, stand still and see the salvation of the Lord'? Said the singer: 'Put your trust in the Lord.' 'Be patient, wait upon the Lord and be of good courage. He shall strengthen your heart.' 'Cast your burden on the Lord, and he shall sustain you. Trust him at all times and pour out your heart to him, for God is your refuge.' 'He who dwells in the secret place of the Most High shall abide under the shadow of the Almighty.' 'It is better to trust the Lord than to put confidence in human princes.'

152:5.4 (1704.3) "And now do you all see that the working of miracles and the performance of material wonders will not win souls for the spiritual kingdom? We fed the multitude, but it did not lead them to hunger for the bread of life neither to thirst for the waters of spiritual righteousness. When their hunger was satisfied, they sought not entrance into the kingdom of heaven but rather sought to proclaim the Son of Man king after the manner of the kings of this world, only that they might continue to eat bread without having to toil therefor. And all this, in which many of you did more or less participate, does nothing to reveal the heavenly Father or to advance his kingdom on

neprisideda prie to, kad būtų atskleidžiamas dangiškasis Tėvas arba kad šioji karalystė būtų vystoma žemėje. Argi mes neturime užtektinai priešų tarp šio krašto religinių lyderių net ir nedarydami to, kas galėtų prieš mus priešišškai nuiteikti pilietinius valdovus? Aš meldžiu, jog Tėvas pateptų jūsų akis, kad galėtumėte matyti, ir jog atkimštų jūsų ausis, kad galėtumėte girdėti, tuo tikslu, kad jūs galėtumėte turėti visišką įtikėjimą į šią evangeliją, kurios aš jus mokiau.”

Tada Jėzus pranešė, kad jis nori su savo apaštalais pasišalinti keletui dienų poilsio prieš tai, kada jie pasirengs vykti į Jeruzalę į Perėjimo šventę, ir jis uždraudė bet kam iš mokinių arba iš minios sekti paskui jį. Dėl to jie nuplaukė laivu į Genesareto vietovę, kad dvi ar tris dienas pailsėtų ir pamiegotų. Jėzus rengėsi savojo gyvenimo žemėje didžiulei krizei, ir dėl to daug laiko praleido bendraudamas su Tėvu danguje.

Naujiena apie tų penkių tūkstančių pamaitinimą ir mėginimą Jėzų karūnuoti karaliumi sužadino plačiai išplitusį smalsumą ir sukėlė tiek religinių lyderių, tiek ir pasaulietinių valdovų baimes per visą Galilėją ir Judėją. Nors šitas didingas stebuklas nepadarė nieko tokio, kas toliau būtų išvystęs karalystės evangeliją materialiai mąstančiųjų ir ne iš visos širdies tikinčiųjų sielose, bet jis tikrai pasiekė tokį tikslą, jog netrukus Jėzaus betarpiškos apaštalių šeimos ir artimų mokinių stebuklų ieškančios ir karaliaus trokštančios tendencijos pratrūko kaip pūlinys. Šitas stebinančiai vaizdingas epizodas užbaigė mokymo, parengimo, ir gydymo ankstyvąją erą, šituo paruošdamas kelią įžengti į šiuos paskutiniuosius metus, kada bus skelbiami karalystės naujosios evangelijos aukštesni ir dvasingesni aspektai—dieviškoji sūnystė, dvasinė laisvė, ir amžinasis išgelbėjimas.

6. GENESARETE

Ilsėdamasis turtingo tikinčiojo namuose Genesareto vietovėje, Jėzus kiekvieną popietę su šiais dvylika rengė tiesioginius pasikalbėjimus. Šios karalystės ambasadoriai buvo rimta, blaivi, ir save drausminanti iš iliuzijų išsivadavusi vyrų grupė. Bet net ir po viso to, kas įvyko, ir kaip parodė vėlesnieji įvykiai, šitie dvylika vyrų vis dar nebuvo iki galo išsivadavę iš savo įgimtų ir ilgą laiką puoselėtų sampratų apie žydų Mesijo atėjimą. Kelių praėjusių savaitių įvykiai atsitiko perdaug greitai, kad šitie pritrenkti žvejai suvoktų visą jų prasmę. Tam, jog vyrai ir moterys įgyvendintų radikalius ir platų spektrą apimančius pakeitimus savo bazinėse ir fundamentaliose sampratoje apie visuomeninį elgesį, filosofinius požiūrius, ir religinius įsitikinimus, reikia laiko.

earth. Have we not sufficient enemies among the religious leaders of the land without doing that which is likely to estrange also the civil rulers? I pray that the Father will anoint your eyes that you may see and open your ears that you may hear, to the end that you may have full faith in the gospel which I have taught you.”

^{152:5.5 (1704.4)} Jesus then announced that he wished to withdraw for a few days of rest with his apostles before they made ready to go up to Jerusalem for the Passover, and he forbade any of the disciples or the multitude to follow him. Accordingly they went by boat to the region of Gennesaret for two or three days of rest and sleep. Jesus was preparing for a great crisis of his life on earth, and he therefore spent much time in communion with the Father in heaven.

^{152:5.6 (1704.5)} The news of the feeding of the five thousand and the attempt to make Jesus king aroused widespread curiosity and stirred up the fears of both the religious leaders and the civil rulers throughout all Galilee and Judea. While this great miracle did nothing to further the gospel of the kingdom in the souls of material-minded and halfhearted believers, it did serve the purpose of bringing to a head the miracle-seeking and king-craving proclivities of Jesus' immediate family of apostles and close disciples. This spectacular episode brought an end to the early era of teaching, training, and healing, thereby preparing the way for the inauguration of this last year of proclaiming the higher and more spiritual phases of the new gospel of the kingdom — divine sonship, spiritual liberty, and eternal salvation.

6. AT GENNESARET

^{152:6.1 (1705.1)} While resting at the home of a wealthy believer in the Gennesaret region, Jesus held informal conferences with the twelve every afternoon. The ambassadors of the kingdom were a serious, sober, and chastened group of disillusioned men. But even after all that had happened, and as subsequent events disclosed, these twelve men were not yet fully delivered from their inbred and long-cherished notions about the coming of the Jewish Messiah. Events of the preceding few weeks had moved too swiftly for these astonished fishermen to grasp their full significance. It requires time for men and women to effect radical and extensive changes in their basic and fundamental concepts of social conduct, philosophic attitudes, and religious convictions.

Tuo metu, kada Jėzus ir šie dvylika ilsėjosi Genesarete, minios išsiskirstė, vieni žmonės sugrįžo namo, kiti nuėjo į Jeruzalę į Perėjimo šventę. Per trumpiau kaip vieno mėnesio laikotarpį entuziastingų ir atvirų Jėzaus rėmėjų, kurių skaičius vien tik Galilėjoje siekė daugiau kaip penkiasdešimt tūkstančių, sumažėjo iki mažiau kaip penkių šimtų. Jėzus norėjo, kad jo apaštalai patirtų, jog entuziastingas liaudies pripažinimas yra nepastovus, ir kad dėl to jie nesusigundytų pasikliauti tokiais trumpalaikės religinės isterijos pasireiškimais po to, kada jam tikrai reikės karalystės darbe palikti juos vienus, bet šitos jo pastangos buvo veiksmingos tik iš dalies.

Savo viešnagės Genesarete antrąją naktį Mokytojas vėl apaštalams papasakojo parabolę apie sėją ir pridėjo šituos žodžius: “Matote, mano vaikai, apeliavimas į žmogiškuosius jausmus yra trumpalaikis ir visiškai nuviliantis; apeliavimas vien tik į žmogaus intelektą yra lygiai toks pat tuščias ir bevertis; ir tikrai kreipdamiesi į dvasią, kuri gyvena žmogiškojo proto viduje, jūs galite tikėtis pasiekti tvirtą sėkmę ir užbaigti šituos nuostabius žmogiškojo charakterio transformavimus, kurie netrukus pasireiškia gausiais tikrai dvasiniais vaisiais kasdieniame gyvenime visų tų, kurie šitokiu būdu yra išlaisvinti iš abejonių tamsos dvasios gimimu įtikėjimo šviesoje—dangaus karalystėje.”

Jėzus mokė apeliuoti į jausmus kaip tokio metodo, kurio dėka yra atkreipiamas ir sutelkiamas intelektualus dėmesys. Šitaip sužadintą ir sudomintą protą jis pavadino vartais į sielą, kur ir gyvena toji žmogaus dvasinė prigimtis, kuri turi suvokti tiesą ir reaguoti į evangelijos dvasinį apeliavimą tam, kad būtų pasiekti tikrųjų charakterio transformavimų nuolatiniai rezultatai.

Šitokiu būdu Jėzus stengėsi apaštalus parengti artėjančiam sukrėtimui—visuomenės požiūrio į jį krizei, iki kurios buvo likusios vos kelios dienos. Šiems dvylikai jis aiškino, kad Jeruzalės religiniai lyderiai su Erodu Antipu rengs sąmokslą tam, kad juos sunaikintų. Šie dvylika ėmė daug labiau suprasti (nors ir ne iki galo), kad Jėzus nesirengia sėstis į Dovydo sostą. Jie vis labiau matė, jog dvasinė tiesa neturi būti vystoma materialių stebuklų dėka. Jie ėmė suvokti, jog tų penkių tūkstančių pamaitinimas ir liaudies judėjimas vainikuoti Jėzų karaliumi buvo stebuklų ieškančių, stebuklų laukiančių žmonių aukščiausioji viršūnė, ir aukščiausias taškas to, kaip Jėzų pripažino liaudis. Jie miglotai suprato ir neaiškiai nujautė besiantinančius dvasinio išsisijojimo ir žiauraus priešiško laikus. Šitie dvylika vyrų palaipsniui ėmė suvokti savo kaip karalystės ambasadorių užduoties tikrąją prigimtį, ir jie pradėjo ruošti sunkiems ir kankinantiems išmėginimams, kuriuos teks patirti per Mokytojo tarnavimo žemėje paskutiniuosius metus.

152:6.2 (1705.2) While Jesus and the twelve were resting at Gennesaret, the multitudes dispersed, some going to their homes, others going on up to Jerusalem for the Passover. In less than one month's time the enthusiastic and open followers of Jesus, who numbered more than fifty thousand in Galilee alone, shrank to less than five hundred. Jesus desired to give his apostles such an experience with the fickleness of popular acclaim that they would not be tempted to rely on such manifestations of transient religious hysteria after he should leave them alone in the work of the kingdom, but he was only partially successful in this effort.

152:6.3 (1705.3) The second night of their sojourn at Gennesaret the Master again told the apostles the parable of the sower and added these words: “You see, my children, the appeal to human feelings is transitory and utterly disappointing; the exclusive appeal to the intellect of man is likewise empty and barren; it is only by making your appeal to the spirit which lives within the human mind that you can hope to achieve lasting success and accomplish those marvelous transformations of human character that are presently shown in the abundant yielding of the genuine fruits of the spirit in the daily lives of all who are thus delivered from the darkness of doubt by the birth of the spirit into the light of faith — the kingdom of heaven.”

152:6.4 (1705.4) Jesus taught the appeal to the emotions as the technique of arresting and focusing the intellectual attention. He designated the mind thus aroused and quickened as the gateway to the soul, where there resides that spiritual nature of man which must recognize truth and respond to the spiritual appeal of the gospel in order to afford the permanent results of true character transformations.

152:6.5 (1705.5) Jesus thus endeavored to prepare the apostles for the impending shock — the crisis in the public attitude toward him which was only a few days distant. He explained to the twelve that the religious rulers of Jerusalem would conspire with Herod Antipas to effect their destruction. The twelve began to realize more fully (though not finally) that Jesus was not going to sit on David's throne. They saw more fully that spiritual truth was not to be advanced by material wonders. They began to realize that the feeding of the five thousand and the popular movement to make Jesus king was the apex of the miracle-seeking, wonder-working expectance of the people and the height of Jesus' acclaim by the populace. They vaguely discerned and dimly foresaw the approaching times of spiritual sifting and cruel adversity. These twelve men were slowly awaking to the realization of the real nature of their task as ambassadors of the kingdom, and they began to gird themselves for the trying and testing ordeals of the last year of the Master's ministry on earth.

Prieš jiems išvykstant iš Genesareto, Jėzus paaiškino jiems apie tų penkių tūkstančių stebuklingą pamaitinimą, jiems tiesiog pasakydamas, kodėl gi jis įsitraukė į šią nepaprastą kūrybinės energijos pasireiškimą, o taip pat juos užtikrindamas, kad šitokiu būdu jis nenusileido savo užuojautai toms minioms tol, kol jis tikrai neišsiaiškino, jog tai "atitiko Tėvo valią."

^{152:6.6 (1706.1)} Before they left Gennesaret, Jesus instructed them regarding the miraculous feeding of the five thousand, telling them just why he engaged in this extraordinary manifestation of creative power and also assuring them that he did not thus yield to his sympathy for the multitude until he had ascertained that it was "according to the Father's will."

7. JERUZALĖJE

Sekmadienį, balandžio 3-ąją, Jėzus, lydimas tikrai dvylikos apaštalių, pradėjo kelionę iš Betsaidos į Jeruzalę. Kad išvengtų minių ir kad atkreiptų kiek įmanoma mažiau dėmesio, jie keliavo per Gerasą ir Filadelfiją. Šitos kelionės metu jis visiškai jiems uždraudė viešai mokyti; taip pat jis neleido jiems nei mokyti, nei pamokslauti viešnagės Jeruzalėje metu. Į Betanę, netoli Jeruzalės, jie atvyko vėlų trečiadienio vakarą, balandžio 6-ąją. Šitai vienai nakčiai jie apsistojo Lozorius, Mortos, ir Marijos namuose, bet kitą dieną jie išsiskyrė. Jėzus, su Jonu, apsistojo tikinčiojo, kurio vardas buvo Simonas, namuose, netoli nuo Lozorius namų Betanėje. Judas Iskarijotas ir Simonas Uolusis apsistojo pas draugus Jeruzalėje, tuo tarpu likusieji apaštalai gyveno po du skirtinguose namuose.

Per šitas Perėjimo šventes Jėzus į Jeruzalę buvo atėjęs tikrai vieną kartą, ir tas kartas buvo per didžiąją šventės dieną. Didelę dalį Jeruzalės tikinčiųjų Abneris buvo iš miesto atvedęs, kad susitiktų su Jėzumi Betanėje. Per šią viešnagę Jeruzalėje šie dvylika sužinojo, koks ėmė rasti jų Mokytojiui paniekos jausmas. Išvykstant iš Jeruzalės visi buvo įsitikinę, jog artinasi kažkokia krizė.

Sekmadienį, balandžio 24-ąją, Jėzus ir apaštalai iš Jeruzalės išvyko į Betsaidą, ėjo per pakrantės miestus Jopą, Cezarėją, ir Ptolemėją. Iš ten, ėjo gilyn į šalį per Ramahą ir Choraziną į Betsaidą, įą pasiekė penktadienį, balandžio 29-ąją. Tuo pat, kai tik pasiekė namus, Jėzus pasiuntė Andriejų, kad šis paprašytų sinagogos valdytojo leidimo kalbėti kitą dieną, o tai buvo Sabatas, popietinių pamaldų metu. Ir Jėzus gerai žinojo, jog tai bus paskutinis kartas, kai jam bus leista kalbėti Kapernaumo sinagogoje.

7. AT JERUSALEM

^{152:7.1 (1706.2)} Sunday, April 3, Jesus, accompanied only by the twelve apostles, started from Bethsaida on the journey to Jerusalem. To avoid the multitudes and to attract as little attention as possible, they journeyed by way of Gerasa and Philadelphia. He forbade them to do any public teaching on this trip; neither did he permit them to teach or preach while sojourning in Jerusalem. They arrived at Bethany, near Jerusalem, late on Wednesday evening, April 6. For this one night they stopped at the home of Lazarus, Martha, and Mary, but the next day they separated. Jesus, with John, stayed at the home of a believer named Simon, near the house of Lazarus in Bethany. Judas Iscariot and Simon Zelotes stopped with friends in Jerusalem, while the rest of the apostles sojourned, two and two, in different homes.

^{152:7.2 (1706.3)} Jesus entered Jerusalem only once during this Passover, and that was on the great day of the feast. Many of the Jerusalem believers were brought out by Abner to meet Jesus at Bethany. During this sojourn at Jerusalem the twelve learned how bitter the feeling was becoming toward their Master. They departed from Jerusalem all believing that a crisis was impending.

^{152:7.3 (1706.4)} On Sunday, April 24, Jesus and the apostles left Jerusalem for Bethsaida, going by way of the coast cities of Joppa, Caesarea, and Ptolemais. Thence, overland they went by Ramah and Chorazin to Bethsaida, arriving on Friday, April 29. Immediately on reaching home, Jesus dispatched Andrew to ask of the ruler of the synagogue permission to speak the next day, that being the Sabbath, at the afternoon service. And Jesus well knew that that would be the last time he would ever be permitted to speak in the Capernaum synagogue.

153 Dokumentas. Krizė Kapernaume

⇨ 152

URANTIJOS KNYGA

154 ⇨

IV DALIS. JĖZAUS GYVENIMAS IR MOKYMAI

153 DOKUMENTAS. KRIZĖ KAPERNAUME

Skyrius

ĮVADAS

1. Aplinkos parengimas
2. Epochos pamokslas
3. Susirinkimas po visko
4. Paskutiniai žodžiai sinagogoje
5. Šeštadienio vakaras

PAPER 153

THE CRISIS AT CAPERNAUM

SECTIONS

Introduction

1. The Setting of the Stage
2. The Epochal Sermon
3. The After Meeting
4. Last Words in the Synagogue
5. The Saturday Evening

ĮVADAS

PENKTADIENIO vakarą, tą pačią dieną, kada jie atvyko į Betsaidą, ir Sabato rytą, apaštalai pastebėjo, kad Jėzus buvo labai rimtai susirūpinęs dėl kažkokios svarbios problemos; jie suvokė, kad Mokytojas nepaprastai giliai mąsto apie kažkokį svarbų reikalą. Pusryčių jis nevalgė ir tikrai truputėlį užkando per pusiaudienį. Visą Sabato rytą ir prieš tai buvusį vakarą šie dvylika ir jų padėjėjai būriavosi mažomis grupelėmis prie namų, sode, ir pakrantėje. Juos visus buvo apėmusi netikrumo įtampa ir bloga nuojauta. Nuo to laiko, kada jie išvyko iš Jeruzalės, Jėzus su jais šnekėjosi mažai.

Per mėnesių mėnesius jie nebuvo matę Mokytojo tokio susirūpinusio ir tokio nešnekaus. Net ir Simonas Petras buvo prislėgtas, jeigu nesugniuždytas. Andriejus buvo pasimetęs, kad nežino, ką padaryti savo prislėgtiems partneriams. Natanielius sakė, kad jie yra "užliūliuoti prieš audrą." Tomas išreiškė nuomonę, jog "netrukus turi įvykti kažkas nepaprasta." Pilypas patarė Dovydui Zabediejui "užmiršti apie planus pamaitinti ir apgyvendinti minias tol, kol mes sužinosime tai, apie ką mąsto Mokytojas." Motiejus su nauja energija stengėsi papildyti išdą. Jokūbas ir Jonas kalbėjosi apie artėjantį pamokslą sinagogoje ir

INTRODUCTION

153:0.1 (1707.1) ON FRIDAY evening, the day of their arrival at Bethsaida, and on Sabbath morning, the apostles noticed that Jesus was seriously occupied with some momentous problem; they were cognizant that the Master was giving unusual thought to some important matter. He ate no breakfast and but little at noontide. All of Sabbath morning and the evening before, the twelve and their associates were gathered together in small groups about the house, in the garden, and along the seashore. There was a tension of uncertainty and a suspense of apprehension resting upon all of them. Jesus had said little to them since they left Jerusalem.

153:0.2 (1707.2) Not in months had they seen the Master so preoccupied and uncommunicative. Even Simon Peter was depressed, if not downcast. Andrew was at a loss to know what to do for his dejected associates. Nathaniel said they were in the midst of the "lull before the storm." Thomas expressed the opinion that "something out of the ordinary is about to happen." Philip advised David Zebedee to "forget about plans for feeding and lodging the multitude until we know what the Master is thinking about." Matthew was putting forth renewed efforts to replenish the treasury. James and John talked over the

daug svarstė apie galimą jo pobūdį ir užmojį. Simonas Uolusis išreiškė įsitikinimą, iš tikrųjų tokią viltį, kad “netrukus Tėvas danguje gali kokių nors netikėtų būdu įsikišti, kad apgintų ir paremtų savąjį Sūnų,” tuo tarpu Judas Iskarijotas išdrįso pareikšti tokią mintį, jog galbūt Jėzų slėgė apgailestavimas, kad “jam neužteko drąsos ir narsumo leisti tiems penkiems tūkstančiams jį vainikuoti žydų karaliumi.”

Būtent iš tokios prislėgtų ir nelaimingų pasekėjų grupės Jėzus šitą gražią Sabato popietę išėjo į Kapernaumo sinagogą sakyti savo epochinio pamokslą. Vienintelis iš visų jo tiesioginių pasekėjų džiugiai pasveikino arba palinkėjo sėkmės vienas iš nieko neįtariančių Alfiejaus dvynių, kuris, tuo metu, kada Jėzus iš namųėjo į sinagogą, pasveikino jį linksmai ir tarė: “Mes meldžiamės, kad Tėvas tau padėtų ir kad mes turėtume didesnes minias negu turėjome kada nors anksčiau.”

1. APLINKOS PARENGIMAS

Šitą nuostabią Sabato popietę naujojoje Kapernaumo sinagogoje iškilūs parapijiečiai Jėzų pasveikino trečią valandą. Jairas pirmininkavo ir įteikė Jėzui Raštus, kad iš jų paskaitytų. Išvakarėse, penkiasdešimt trys fariziejai ir sedukiečiai atvyko iš Jeruzalės; taip pat dalyvavo ir daugiau negu trisdešimt aplinkinių sinagogų lyderių ir valdytojų. Šitie žydų religiniai lyderiai veikė tiesiogiai paklusdami Jeruzalės Sanhedrino įsakymams, ir jie sudarė ortodoksų avangardą, kuris susirinko tam, kad paskelbtų atvirą karą Jėzui ir jo mokiniams. Greta šitų žydų lyderių, sinagogos garbės vietose, sėdėjo Erodo Antipo oficialieji stebėtojai, kuriems Erodas buvo nurodęs patikrinti nerimą keliančius pranešimus apie tai, kad, jo brolio Pilypo valdose, liaudis mėgino Jėzų paskelbti žydų karaliumi.

Jėzus suvokė, kad jis atsidūrė tokioje padėtyje, kada vis gausėjantys jo priešai tuoj pat jam paskelbs viešą ir atvirą karą, ir jis drąsiai nusprendė imtis puolimo. Pamaitindamas tuos penkis tūkstančius jis metė iššūkį jų idėjoms apie materialų Mesiją; dabar jis vėl nusprendė atvirai pulti jų sampratą apie žydų išvaduotoją. Šitoji krizė, prasidėjusi šių penkių tūkstančių pamaitinimu, ir pasibaigusi šio Sabato popietės pamokslu, buvo išorinis liaudies šlovės ir pripažinimo bangos pasisukimas. Nuo šiol, karalystės darbas vis daugiau buvo susijęs su svarbesne užduotimi laimėti tvirtus dvasinius atsivertėlius tikrajai religinei žmonijos brolijai. Šitas pamokslas pažymi tą krizę, kada buvo pereinama

forthcoming sermon in the synagogue and speculated much as to its probable nature and scope. Simon Zelotes expressed the belief, in reality a hope, that “the Father in heaven may be about to intervene in some unexpected manner for the vindication and support of his Son,” while Judas Iscariot dared to indulge the thought that possibly Jesus was oppressed with regrets that “he did not have the courage and daring to permit the five thousand to proclaim him king of the Jews.”

153:0.3 (1707.3) It was from among such a group of depressed and disconsolate followers that Jesus went forth on this beautiful Sabbath afternoon to preach his epoch-making sermon in the Capernaum synagogue. The only word of cheerful greeting or well-wishing from any of his immediate followers came from one of the unsuspecting Alpheus twins, who, as Jesus left the house on his way to the synagogue, saluted him cheerily and said: “We pray the Father will help you, and that we may have bigger multitudes than ever.”

1. THE SETTING OF THE STAGE

153:1.1 (1707.4) A distinguished congregation greeted Jesus at three o'clock on this exquisite Sabbath afternoon in the new Capernaum synagogue. Jairus presided and handed Jesus the Scriptures to read. The day before, fifty-three Pharisees and Sadducees had arrived from Jerusalem; more than thirty of the leaders and rulers of the neighboring synagogues were also present. These Jewish religious leaders were acting directly under orders from the Sanhedrin at Jerusalem, and they constituted the orthodox vanguard which had come to inaugurate open warfare on Jesus and his disciples. Sitting by the side of these Jewish leaders, in the synagogue seats of honor, were the official observers of Herod Antipas, who had been directed to ascertain the truth concerning the disturbing reports that an attempt had been made by the populace to proclaim Jesus the king of the Jews, over in the domains of his brother Philip.

153:1.2 (1708.1) Jesus comprehended that he faced the immediate declaration of avowed and open warfare by his increasing enemies, and he elected boldly to assume the offensive. At the feeding of the five thousand he had challenged their ideas of the material Messiah; now he chose again openly to attack their concept of the Jewish deliverer. This crisis, which began with the feeding of the five thousand, and which terminated with this Sabbath afternoon sermon, was the outward turning of the tide of popular fame and acclaim. Henceforth, the work of the kingdom was to be increasingly concerned with the more important task of winning lasting spiritual converts for the truly religious brotherhood of mankind. This sermon marks the

iš diskusijų, prieštaravimų, ir sprendimų laikotarpio į atviro karo ir galutinio priėmimo arba visiško atmetimo laikotarpį.

Mokytojas gerai žinojo, jog didžioji dauguma jo pasekėjų palaipsniui, bet tvirtai ruošė savo protą tam, kad galutinai jį atstumtų. Lygiai taip pat jis žinojo, kad didelė dalis jo mokinių palaipsniui, bet tvirtai žengė per tą proto parengimą ir per tą sielos drausminimą, kurie juos įgalins nugalėti dvejones ir drąsiai pareikšti savo teises į subrendusį įtikėjimą į karalystės evangeliją. Jėzus puikiai suprato, kaip žmonės priimti sprendimus kokios nors krizės atveju ir įvykdyti netikėtus drąsaus apsisprendimo veiksmus ruošiasi palaipsnio proceso metu, kada nuolat priima sprendimus pasikartojančiose gėrio ir blogio situacijose. Jis savo pasirinktus pasiuntinius rengė taip, kad jie ne kartą turėjo susidurti su nusivylimu, ir jiems jis suteikdavo dažnų ir išmėginančių galimybių, kada tam, kad išlaikytų dvasinius išbandymus, jie turėjo rinktis tarp gėrio ir blogio. Jis žinojo, kad savo pasekėjais galės pasikliauti, kada jiems teks susidurti su galutiniu išmėginimu, kad jie gyvybiškai svarbius sprendimus priims remdamiesi savo ankstesniais ir įprastais intelektualiais požiūriais ir dvasinėmis reakcijomis.

Šitoji Jėzaus žemiškojo gyvenimo krizė prasidėjo šių penkių tūkstančių pamaitinimu ir baigėsi šituo pamokslu sinagogoje; apaštalų gyvenime krizė prasidėjo šituo pamokslu sinagogoje ir tęsėsi ištisus metus, pasibaigdama tikrai Mokytojo teismu ir nukryžiuvimu.

Kada tą popietę susirinkusieji sėdėjo sinagogoje, prieš Jėzui pradėdant kalbėti, tada visų mintyse tebuvo vienintelė didžioji paslaptis, tiesiog vienas didžiausias klausimas. Tiek jo draugus, tiek jo priešus buvo apėmusi vienintelė mintis: "Kodėl jis pats taip sąmoningai ir veiksmingai atstūmė liaudies susižavėjimo bangą?" Ir būtent prieš pat šitą pamokslą ir tuoj pat po jo susierzinusių jo šalininkų abejonės ir nusivylimas peraugo į nesąmoningą pasipriešinimą ir galiausiai pavirto tikra neapykanta. Būtent po šito pamokslo sinagogoje Judai Iskarijotui ir kilo pirmą kartą sąmoninga mintis pabėgti. Bet, kol kas, visus tokius polinkius jis meistriškai įveikdavo.

Visi buvo suglumę. Jėzus juos paliko praradusius amą ir pritrenktus. Neseniai jis milžinišku laipsniu buvo pademonstravęs viršgamtinę galią, kuri apibūdino jo visą karjerą. Šių penkių tūkstančių pamaitinimas buvo tas vienintelis įvykis per jo žemiškąjį gyvenimą, kuris didžiausiu laipsniu atitiko žydų sampratą apie laukiamą Mesiją. Bet šitą nepaprastą pranašumą tuoj pat ir nepaaiškinus atsivėrė jo greitas ir tvirtas atsisakymas būti vainikuotam karaliumi.

crisis in the transition from the period of discussion, controversy, and decision to that of open warfare and final acceptance or final rejection.

153:1.3 (1708.2) The Master well knew that many of his followers were slowly but surely preparing their minds finally to reject him. He likewise knew that many of his disciples were slowly but certainly passing through that training of mind and that discipline of soul which would enable them to triumph over doubt and courageously to assert their full-fledged faith in the gospel of the kingdom. Jesus fully understood how men prepare themselves for the decisions of a crisis and the performance of sudden deeds of courageous choosing by the slow process of the reiterated choosing between the recurring situations of good and evil. He subjected his chosen messengers to repeated rehearsals in disappointment and provided them with frequent and testing opportunities for choosing between the right and the wrong way of meeting spiritual trials. He knew he could depend on his followers, when they met the final test, to make their vital decisions in accordance with prior and habitual mental attitudes and spirit reactions.

153:1.4 (1708.3) This crisis in Jesus' earth life began with the feeding of the five thousand and ended with this sermon in the synagogue; the crisis in the lives of the apostles began with this sermon in the synagogue and continued for a whole year, ending only with the Master's trial and crucifixion.

153:1.5 (1708.4) As they sat there in the synagogue that afternoon before Jesus began to speak, there was just one great mystery, just one supreme question, in the minds of all. Both his friends and his foes pondered just one thought, and that was: "Why did he himself so deliberately and effectively turn back the tide of popular enthusiasm?" And it was immediately before and immediately after this sermon that the doubts and disappointments of his disgruntled adherents grew into unconscious opposition and eventually turned into actual hatred. It was after this sermon in the synagogue that Judas Iscariot entertained his first conscious thought of deserting. But he did, for the time being, effectively master all such inclinations.

153:1.6 (1708.5) Everyone was in a state of perplexity. Jesus had left them dumfounded and confounded. He had recently engaged in the greatest demonstration of supernatural power to characterize his whole career. The feeding of the five thousand was the one event of his earth life which made the greatest appeal to the Jewish concept of the expected Messiah. But this extraordinary advantage was immediately and unexplainedly offset by his prompt and unequivocal refusal to be made king.

Penktadienio vakarą, ir dar kartą Sabato rytą, Jeruzalės lyderiai ilgai ir atkakliai įkalbinėjo Jairą, kad šis neleistų Jėzui kalbėti sinagogoje, bet tai buvo bergždžia. Jairo vienintelis atsakymas į visus šituos įtikinėjimus buvo: "Aš patenkinau šią prašymą, ir savojo žodžio tikrai nelaužysiu."

2. EPOCHOS PAMOKSLAS

Jėzaus įvadas į šią pamokslą buvo jo skaitymas iš įstatymo, kaip jis yra užrašytas Antrajame Įstatyme: "Bet tikrai taip atsitiks, jeigu šitoji tauta iš tiesų nekreips dėmesio į Dievo balsą, kad juos iš tikrųjų pasieks prakeikimas už jų padarytas nuodėmes. Viešpats padarys taip, kad jus sunaikins jūsų priešai; jūs tikrai būsite išsklaidyti po visas žemės karalystes. Ir Viešpats jus ir tą karalių, kurį iškelėte, kad valdytų jus, tikrai atiduos į svetimos nacijos rankas. Jūs tikrai tapsite nuostaba, aforizmu, ir panieka visose nacijose. Jūsų sūnūs ir jūsų dukros tikrai pateks į nelaisvę. Svetimieji tarp jūsų tikrai iškils aukštai valdžioje, tuo tarpu jūs būsite nustumti toli į apačią. Ir šitie dalykai tikrai teks jums ir jūsų sėklai per amžius, nes jūs neklausėte Viešpaties žodžio. Dėl to jūs tikrai tarnausite savo priešams, kurie iš tiesų kovos prieš jus. Jūs tikrai kęsite alkį ir troškulį ir vilksite šią geležinį svetimųjų jungą. Viešpats prieš jus nuteiks naciją iš toli, iš žemės pakraščio, tokią naciją, kurios kalbos jūs tikrai nesuprasite, tokią naciją, kurios veido išraiška bus žiauri, tokią naciją, kuri negailės jūsų. Ir iš tikrųjų jie laikys jus visus apgulę visuose jūsų miestuose tol, kol aukštos sutvirtintos sienos, tarp kurių jūs būsite suradę prieglobstį, sugrius; ir iš tiesų visas kraštas pateks į jų rankas. Ir bus taip, kad jūs būsite priversti valgyti savo pačių kūno vaisių, savo pačių sūnų ir dukrų kūnus, per šią apgulties laikotarpį, dėl sunkios padėties, kuri kils spaudžiant jūsų priešams."

Ir kada Jėzus užbaigė šią skaitymą, tada perėjo prie Pranašų ir paskaitė iš Jeremijo: "Jeigu jūs tikrai nekreipsite dėmesio į mano tarnų, tų pranašų, kuriuos aš jums atsiunčiau, žodžius, tuomet aš iš tiesų padarysiu su šiais namais taip, kaip su Šiloma, ir aš tikrai šią miestą paversi prakeiksmu visoms žemės nacijoms." Ir šventikai ir mokytojai klausėsi, kaip Jeremijas šituos žodžius taria Viešpaties namuose. Ir atsitiko taip, jog kada Jeremijas pasakė viską, ką Viešpats liepė pasakyti visiems žmonėms, tada šventikai ir mokytojai sučiupo jį, tardami: 'Tu tikrai mirsi.' Ir visi žmonės susibūrė aplink Jeremiją Viešpaties namuose. Ir kada Judaho princai išgirdo apie šituos dalykus, tada Jeremijui jie surengė teisimą. Tada šventikai ir mokytojai kalbėjo princams ir visiems tiems žmonėms, sakydami: 'Šitas žmogus yra vertas to, jog mirtų, nes jis pranašavo

153:1.7 (1709.1) On Friday evening, and again on Sabbath morning, the Jerusalem leaders had labored long and earnestly with Jairus to prevent Jesus' speaking in the synagogue, but it was of no avail. Jairus's only reply to all this pleading was: "I have granted this request, and I will not violate my word."

2. THE EPOCHAL SERMON

153:2.1 (1709.2) Jesus introduced this sermon by reading from the law as found in Deuteronomy: "But it shall come to pass, if this people will not hearken to the voice of God, that the curses of transgression shall surely overtake them. The Lord shall cause you to be smitten by your enemies; you shall be removed into all the kingdoms of the earth. And the Lord shall bring you and the king you have set up over you into the hands of a strange nation. You shall become an astonishment, a proverb, and a byword among all nations. Your sons and your daughters shall go into captivity. The strangers among you shall rise high in authority while you are brought very low. And these things shall be upon you and your seed forever because you would not hearken to the word of the Lord. Therefore shall you serve your enemies who shall come against you. You shall endure hunger and thirst and wear this alien yoke of iron. The Lord shall bring against you a nation from afar, from the end of the earth, a nation whose tongue you shall not understand, a nation of fierce countenance, a nation which will have little regard for you. And they shall besiege you in all your towns until the high fortified walls wherein you have trusted come down; and all the land shall fall into their hands. And it shall come to pass that you will be driven to eat the fruit of your own bodies, the flesh of your sons and daughters, during this time of siege, because of the straitness wherewith your enemies shall press you."

153:2.2 (1709.3) And when Jesus had finished this reading, he turned to the Prophets and read from Jeremiah: "If you will not hearken to the words of my servants the prophets whom I have sent you, then will I make this house like Shiloh, and I will make this city a curse to all the nations of the earth." And the priests and the teachers heard Jeremiah speak these words in the house of the Lord. And it came to pass that, when Jeremiah had made an end of speaking all that the Lord had commanded him to speak to all the people, the priests and teachers laid hold of him, saying, 'You shall surely die.' And all the people crowded around Jeremiah in the house of the Lord. And when the princes of Judah heard these things, they sat in judgment on Jeremiah. Then spoke the priests and the teachers to the princes and to all the people, saying: 'This man is worthy to die, for he has prophesied against our city, and you have

prieš mūsų miestą, ir jūs patys tą girdėjote savo ausimis.' Tada kalbėjo Jeremijas visiems princams ir visiems žmonėms: 'Viešpats mane pasiuntė pranašauti prieš šituos namus ir prieš šitą miestą visus tuos žodžius, kuriuos jūs girdėjote. Dabar, dėl to, pataisykite savo būdą ir pakeiskite savo elgesį ir pakluskite savo Viešpaties jūsų Dievo balsui tam, kad galėtumėte išvengti to blogio, kuris buvo išsakytas prieš jus. Kai dėl manęs, tai, žiūrėkite, aš esu jūsų rankose. Darykite su manimi, kas jūsų akimis žiūrint yra gera ir teisinga. Bet tikrai žinokite, jeigu mane nužudysite, tai iš tiesų ant jūsų ir ant šitos tautos kris nekaltas kraujas, nes mane pasiuntė Viešpats pasakyti tokią tiesą, kad išgirstumėte visus šituos žodžius.'

"Tų laikų šventikai ir mokytojai stengėsi Jeremiją nužudyti, bet teisėjai su tuo nenorėjo sutikti, nors, už jo perspėjimo žodžius, jie iš tikrųjų jį su virvėmis nuleido į pamazgų duobę, kol jis nugrimzdo joje iki pažastų. Štai ką padarė šitoji tauta Pranašui Jeremijui, kada jis pakluso Viešpaties paliepimui perspėti savo sielos brolius dėl jiems gresiančio politinio žlugimo. Šiandien, aš noriu jūsų paklausti: Ką šitos tautos vyriausieji šventikai ir religiniai vadovai padarys tam žmogui, kuris išdrįs juos įspėti dėl jų dvasinės lemties dienos? Ar jūs taip pat stengsitės nužudyti tą mokytoją, kuris drįsta skelbti Viešpaties žodį, ir kuris nebijo nurodyti to, kad jūs atsisakote žengti šviesos keliu, kuris veda link įėjimo į dangaus karalystę?

"Kokių gi manosios misijos žemėje įrodymų jūs ieškote? Mes netrikdėme jūsų padėties, kuri teikia jums įtaką ir valdžią, tuo metu, kada gerąsias naujienas skelbėme vargšams ir atstumtiesiems. Mes neužsipuolėme nedraugiškai to, ką jūs laikote pagarboje, bet vietoje šito mes skelbėme naująją laisvę baimės persmelktai žmogaus sielai. Į šitą pasaulį aš atėjau tam, jog apreikščiau savąjį Tėvą ir įkurčiau žemėje Dievo sūnų dvasinę brolystę, dangaus karalystę. Ir nežiūrint to, kad aš tiek daug kartų esu jums priminęs, jog manoji karalystė nėra iš šito pasaulio, bet vis tiek manasis Tėvas iš tikrųjų jums leido pamatyti daug materialių stebuklų papildomai prie akivaizdesnių dvasinių transformacijų ir atgimimų.

"Kokio gi naujo ženklų jūs stengiatės sulaukti iš manųjų rankų? Aš pareiškiu, kad jūs jau turite pakankamai įrodymų tam, jog priimtumėte savo sprendimą. Tikrai, tikrai aš sakau daugeliui tų, kurie šitą dieną sėdi prieš mane, jums iškilo būtinybė pasirinkti, koku keliu jūs eisite; ir aš jums sakau, kaip Jošua sakė jūsų protėviams, 'pasirinkite šitą dieną, kam jūs tarnausite.' Šiandien, daugelis iš jūsų stovite kryžkelėje.

"Kai kurie iš jūsų, kada nebegalėjote manęs surasti po minios pamaitinimo aname krante,

heard him with your own ears.' Then spoke Jeremiah to all the princes and to all the people: 'The Lord sent me to prophesy against this house and against this city all the words which you have heard. Now, therefore, amend your ways and reform your doings and obey the voice of the Lord your God that you may escape the evil which has been pronounced against you. As for me, behold I am in your hands. Do with me as seems good and right in your eyes. But know you for certain that, if you put me to death, you shall bring innocent blood upon yourselves and upon this people, for of a truth the Lord has sent me to speak all these words in your ears.'

153:2.3 (1710.1) "The priests and teachers of that day sought to kill Jeremiah, but the judges would not consent, albeit, for his words of warning, they did let him down by cords in a filthy dungeon until he sank in mire up to his armpits. That is what this people did to the Prophet Jeremiah when he obeyed the Lord's command to warn his brethren of their impending political downfall. Today, I desire to ask you: What will the chief priests and religious leaders of this people do with the man who dares to warn them of the day of their spiritual doom? Will you also seek to put to death the teacher who dares to proclaim the word of the Lord, and who fears not to point out wherein you refuse to walk in the way of light which leads to the entrance to the kingdom of heaven?

153:2.4 (1710.2) "What is it you seek as evidence of my mission on earth? We have left you undisturbed in your positions of influence and power while we preached glad tidings to the poor and the outcast. We have made no hostile attack upon that which you hold in reverence but have rather proclaimed new liberty for man's fear-ridden soul. I came into the world to reveal my Father and to establish on earth the spiritual brotherhood of the sons of God, the kingdom of heaven. And notwithstanding that I have so many times reminded you that my kingdom is not of this world, still has my Father granted you many manifestations of material wonders in addition to more evidential spiritual transformations and regenerations.

153:2.5 (1710.3) "What new sign is it that you seek at my hands? I declare that you already have sufficient evidence to enable you to make your decision. Verily, verily, I say to many who sit before me this day, you are confronted with the necessity of choosing which way you will go; and I say to you, as Joshua said to your forefathers, 'choose you this day whom you will serve.' Today, many of you stand at the parting of the ways.

153:2.6 (1710.4) "Some of you, when you could not find me after the feasting of the multitude on the

nusamdėte Tiberijaus žvejybinių flotilę, kuri prieš savaitę buvo netoli pasislėpusi per audrą, kad vytumėtės mane, ir kokių gi tikslų? Ne dėl tiesos ir teismo arba ne dėl to, kad galėtumėte daugiau sužinoti, kaip tarnauti ir dirbti savo bičiuliams žmonėms! Ne, bet vietoje šito dėl to, kad galėtumėte turėti daugiau duonos, kurios neužsidirbote sunkiu darbu. Tai nebuvo dėl to, kad jūsų sielos būtų pripildytos gyvenimo žodžiu, bet vien tik dėl to, kad jūs galėtumėte į pilvą prisikimšti neuždirbtos duonos. Ir ilgą laiką jūs iš tiesų buvote mokomi, kad Mesijas, kada ateis, tada darys tuos stebuklus, kurie pavers gyvenimą maloniu ir lengvu visai išrinktajai tautai. Tada, nėra nieko keisto, kad jūs tie, kurie taip ilgai buvote šitaip mokomi, taip ilgitės tų kepalėlių ir žuvų. Bet aš pareiškiu jums, kad Žmogaus Sūnaus misija nėra tokia. Aš atėjau tam, jog skelbčiau dvasinę laisvę, mokyčiau amžinosios tiesos, ir puoselėčiau gyvąjį i tikėjimą.

“Mano sielos broliai, negeiskite tokio maisto, kuris genda, bet vietoje šito ieškokite dvasinio maisto, kuris pamaitina net ir tiek, kad yra pasiekiamas amžinasis gyvenimas; ir būtent tokią gyvenimo duoną Sūnus duoda visiems, kurie ją ims ir valgys, nes Tėvas Sūnui suteikė šią gyvenimą be apribojimo. Ir kada jūs manęs klausėte, ‘Ką mes turime daryti, kad atliktume Dievo darbus?’ Aš aiškiai jums pasakiau: ‘Dievo darbas yra tai, kad jūs tikėtumėte tuo, kurį jis pasiuntė.’”

Ir tada Jėzus sakė, rodydamas į manos puodą, kuris puošė šitos naujosios sinagogos durų sąramą, ir kuris buvo išgrąžintas vynuogių kekėmis: “Jūs manėte, kad jūsų protėviai dykumoje valgė maną—dangiškąją duoną—bet aš jums sakau, jog tai buvo žemės duona. Nors Mozė jūsų tėvams ir nedavė duonos iš dangaus, bet manasis Tėvas dabar yra pasirengęs duoti jums tikrosios gyvenimo duonos. Dangaus duona yra tai, kas kyla iš Dievo ir šio pasaulio žmonėms suteikia amžinąjį gyvenimą. Ir kada jūs man sakysite, Duok mums šitos gyvosios duonos, tada aš tikrai atsakysiu: Aš esu šitoji gyvenimo duona. Tas, kuris ateina pas mane, tikrai nebus alkanas, tuo tarpu tas, kuris tiki manimi, tikrai nebus ištroškęs. Jūs stebėjote mane, gyvenote su manimi, ir matėte manuosius darbus, bet vis tiek jūs netikite, kad aš atėjau nuo Tėvo. Bet tie, kurie tikrai tikite—nebijokite. Visi tie, kuriuos veda Tėvas, tikrai ateis pas mane, o tas, kuris ateina pas mane, tikrai jokių būdu nebus išvartytas.

“O dabar leiskite man jums pareikšti, kartą ir visiems laikams, jog į žemę aš nusileidau ne tam, kad vykdyčiau savo paties valią, bet valią To, kuris mane atsiuntė. Ir To, kuris mane atsiuntė, galutinė valia yra tokia, jog iš visų tų, kuriuos jis man patikėjo, aš neprarasčiau nė vieno. O Tėvo valia yra tokia: Kad kiekvienas matantis šį Sūnų ir tikintis juo tikrai turės amžinąjį gyvenimą. Tiktai

other side, hired the Tiberias fishing fleet, which a week before had taken shelter near by during a storm, to go in pursuit of me, and what for? Not for truth and righteousness or that you might the better know how to serve and minister to your fellow men! No, but rather that you might have more bread for which you had not labored. It was not to fill your souls with the word of life, but only that you might fill the belly with the bread of ease. And long have you been taught that the Messiah, when he should come, would work those wonders which would make life pleasant and easy for all the chosen people. It is not strange, then, that you who have been thus taught should long for the loaves and the fishes. But I declare to you that such is not the mission of the Son of Man. I have come to proclaim spiritual liberty, teach eternal truth, and foster living faith.

153:2.7 (1710.5) “My brethren, hanker not after the meat which perishes but rather seek for the spiritual food that nourishes even to eternal life; and this is the bread of life which the Son gives to all who will take it and eat, for the Father has given the Son this life without measure. And when you asked me, ‘What must we do to perform the works of God?’ I plainly told you: ‘This is the work of God, that you believe him whom he has sent.’”

153:2.8 (1710.6) And then said Jesus, pointing up to the device of a pot of manna which decorated the lintel of this new synagogue, and which was embellished with grape clusters: “You have thought that your forefathers in the wilderness ate manna — the bread of heaven — but I say to you that this was the bread of earth. While Moses did not give your fathers bread from heaven, my Father now stands ready to give you the true bread of life. The bread of heaven is that which comes down from God and gives eternal life to the men of the world. And when you say to me, Give us this living bread, I will answer: I am this bread of life. He who comes to me shall not hunger, while he who believes me shall never thirst. You have seen me, lived with me, and beheld my works, yet you believe not that I came forth from the Father. But to those who do believe — fear not. All those led of the Father shall come to me, and he who comes to me shall in nowise be cast out.

153:2.9 (1711.1) “And now let me declare to you, once and for all time, that I have come down upon the earth, not to do my own will, but the will of Him who sent me. And this is the final will of Him who sent me, that of all those he has given me I should not lose one. And this is the will of the Father: That every one who beholds the Son and who believes him shall have eternal life. Only yesterday did I

vakar aš iš tiesų pamaitinau duona jūsų kūnus; šiandien aš jums siūlau gyvenimo duoną išalkusioms jūsų sieloms. Ar dabar jūs paimsite dvasinę duoną su tokiu noru, su koku tada valgėte šito pasaulio duoną?”

Kada Jėzus akimirkai nutilo, kad apžvelgtų parapijiečius, tada vienas iš mokytojų iš Jeruzalės (Sanhedrino narys) atsistojo ir paklausė: “Ar aš gerai tave suprantu, kad tu sakai, jog esi ta dangiškoji duona, ir, kad ta mana, kurią Mozė davė mūsų tėvams dykumoje, nebuvo dangiškoji duona?” Ir Jėzus šitam fariziejui atsakė: “Tu supranti teisingai.” Tada šitas fariziejus tarė: “Bet argi tu nesi Jėzus iš Nazareto, Juozapo sūnus, tas dailidė? Argi tavo tėvo ir motinos, o taip pat tavo brolių ir seserų, gerai nepažįsta daugelis iš mūsų? Kaip tuomet yra taip, jog tu pasirodai čia Dievo namuose ir pareiški, kad esi nusileidęs iš dangaus?”

Iki šito laiko sinagogoje buvo kilęs didelis šurmulys, o tai grėsė peraugti į netvarką, dėl to Jėzus atsistojo ir tarė: “Būkime kantrūs; tiesa niekada nenukenčia dėl to, kad yra nuoširdžiai tikrinama. Aš esu visa tai, apie ką tu kalbi, ir dar daugiau negu tai. Tėvas ir aš esame viena; šis Sūnus daro tik tai, ko jį moko Tėvas, tuo tarpu visus tuos, kuriuos šiam Sūnui atidavė Tėvas, šis Sūnus priims pas save. Jūs skaitėtė Pranašuose, kur yra parašyta, ‘Jūs visus tikrai mokys Dievas,’ ir kad ‘Tie, kuriuos moko Tėvas, taip pat išgirs ir jo Sūnų.’ Kiekvienas, kuris atsiduoda viduje gyvenančios Tėvo dvasios mokymui, galiausiai ateis pas mane. Nė vienas žmogus Tėvo nėra matęs, bet Tėvo dvasia tikrai gyvena žmogaus viduje. O šis Sūnus, kuris nusileido iš dangaus, Tėvą tikrai matė. Ir tie, kurie tikrai tiki šituo Sūnumi, jau turi amžinąjį gyvenimą.

“Aš esu šitoji gyvenimo duona. Jūsų tėvai valgė maną dykumoje ir yra mirę. Bet šitoji duona, kuri kyla iš Dievo, jeigu žmogus ją valgo, tai jis niekada nemirs dvasioje. Aš kartoju, aš esu šitoji gyvoji duona, ir kiekviena siela, kuri suvoks šitą suvienytą Dievo ir žmogaus prigimtį, tikrai gyvens amžinai. Iš šitoji gyvenimo duona, kurią aš duodu visiems, kas ją paims, yra mano paties gyvenimas ir sujungta prigimtis. Tėvas Sūnuje ir Sūnus vienovėje su Tėvu—toks yra manasis gyvenimą suteikiantis apreiškimas visam pasauliui ir manoji išgelbstinti dovana visoms nacijoms.”

Kada Jėzus baigė kalbėti, tada sinagogos valdytojas parapijiečius paleido, bet jie nenorėjo skirstytis. Žmonės susibūrė aplink Jėzų, kad paklaustų daugiau klausimų, tuo tarpu kiti pusbalsiu šnekėjosi ir diskutavo tarpusavyje. Ir šitokia padėtis tęsėsi daugiau negu tris valandas. Buvo gerokai po septynių valandų vakaro, kada žmonės pagaliau išsiskirstė.

feed you with bread for your bodies; today I offer you the bread of life for your hungry souls. Will you now take the bread of the spirit as you then so willingly ate the bread of this world?”

153:2.10 (1711.2) As Jesus paused for a moment to look over the congregation, one of the teachers from Jerusalem (a member of the Sanhedrin) rose up and asked: “Do I understand you to say that you are the bread which comes down from heaven, and that the manna which Moses gave to our fathers in the wilderness did not?” And Jesus answered the Pharisee, “You understood aright.” Then said the Pharisee: “But are you not Jesus of Nazareth, the son of Joseph, the carpenter? Are not your father and mother, as well as your brothers and sisters, well known to many of us? How then is it that you appear here in God’s house and declare that you have come down from heaven?”

153:2.11 (1711.3) By this time there was much murmuring in the synagogue, and such a tumult was threatened that Jesus stood up and said: “Let us be patient; the truth never suffers from honest examination. I am all that you say but more. The Father and I are one; the Son does only that which the Father teaches him, while all those who are given to the Son by the Father, the Son will receive to himself. You have read where it is written in the Prophets, ‘You shall all be taught by God,’ and that ‘Those whom the Father teaches will hear also his Son.’ Every one who yields to the teaching of the Father’s indwelling spirit will eventually come to me. Not that any man has seen the Father, but the Father’s spirit does live within man. And the Son who came down from heaven, he has surely seen the Father. And those who truly believe this Son already have eternal life.

153:2.12 (1711.4) “I am this bread of life. Your fathers ate manna in the wilderness and are dead. But this bread which comes down from God, if a man eats thereof, he shall never die in spirit. I repeat, I am this living bread, and every soul who attains the realization of this united nature of God and man shall live forever. And this bread of life which I give to all who will receive is my own living and combined nature. The Father in the Son and the Son one with the Father — that is my life-giving revelation to the world and my saving gift to all nations.”

153:2.13 (1711.5) When Jesus had finished speaking, the ruler of the synagogue dismissed the congregation, but they would not depart. They crowded up around Jesus to ask more questions while others murmured and disputed among themselves. And this state of affairs continued for more than three hours. It was well past seven o’clock before the audience finally dispersed.

3. SUSIRINKIMAS PO VISKO

Jėzui buvo užduota daug klausimų per šią susirinkimą po visko. Kai kuriuos klausimus pateikė pasimetę jo mokiniai, bet daugiau klausė priekabių ieškančios netikintieji, kurie stengėsi tikrai jį sugluminti ir pagauti į spąstus.

Vienas iš atvykusių fariziejų, užlipęs ant šviestuvo stovo, šaukdamas klausė: “Tu mums sakai, jog esi toji gyvenimo duona. Kaip gi tu mums gali duoti savo materialų kūną, kad jį valgytume, arba savo kraują, kad jį gertume? Kokia gi nauda iš tavojo mokymo, jeigu jo negalima įgyvendinti?” Ir Jėzus atsakė į šią klausimą, pasakydamas: “Aš gi nemokiau jūsų, kad šitoji gyvenimo duona yra mano materialus kūnas, o taip pat, kad šitas gyvenimo vanduo yra mano kraujas. Bet aš tikrai sakiau, jog manasis gyvenimas materialaus kūno pavidalu yra dangiškosios duonos padovanojimas. Dievo Žodžio faktas, padovanotas materialaus kūno pavidalu, ir Žmogaus Sūnaus, pavaldaus Dievo valiai, reiškiny sudaro patyrimo tokią tikrovę, kuri prilygsta dieviškajam maistui. Jūs negalite valgyti mano materialaus kūno, taip pat jūs negalite gerti ir mano kraujo, bet dvasioje jūs galite su manimi tapti vienu, net ir taip, kaip dvasioje aš esu vienu su Tėvu. Jūs galite būti maitinami amžinuoju Dievo žodžiu, kuris iš tiesų ir yra toji gyvenimo duona, ir kuri buvo padovanota mirtingojo materialaus kūno pavidalu; ir jūs galite būti sieloje pagirdyti dieviškąja dvasia, kuri iš tiesų ir yra tas gyvenimo vanduo. Į šį pasaulį Tėvas mane atsiuntė tam, jog parodytų, kaip jis nori apsigyventi visų žmonių viduje ir vadovauti jiems; ir aš šią gyvenimą materialaus kūno pavidalu gyvenau taip, jog įkvėpčiau visus žmones, kad ir jie lygiai taip visą laiką stengtųsi pažinti ir vykdyti jų viduje gyvenančio dangiškojo Tėvo valią.

Tada vienas iš Jeruzalės šnipų, kuris stebėjo Jėzų ir jo apaštalus, tarė: “Mes pastebime, kad nei tu, nei tavo apaštalai tinkamai nenusiplaunate rankų prieš valgydami duoną. Tau turi būti gerai žinoma, jog tokia praktika, kada valgoma suterštomis arba neplautomis rankomis, yra senolių įstatymo pažeidimas. Taip pat jūs deramai neišsiplaunate ir savo puodukų, iš kurių geriate, ir indų, iš kurių valgate. Kodėl gi jūs rodote tokią nepagarbą tėvų tradicijoms ir mūsų senolių įstatymams?” Ir kada Jėzus jį išklausė, tada atsakė: “Kodėl gi jūs savo tradicijos įstatymais pažeidžiate Dievo įsakymus? Įsakymas sako, ‘Gerbk savo tėvą ir motiną,’ ir liepia, kad jūs, jeigu reikia, savo turtu pasidalintumėte su jais; bet jūs įvedate tokį tradicijos įstatymą, kuris leidžia nepareigingiems vaikams sakyti, jog tie pinigai, kuriais buvo galima paremti tėvus, buvo ‘atiduoti Dievui.’ Šitokiu būdu senolių įstatymas išlaisvina tokius nenuoširdžius vaikus nuo atsakomybės,

3. THE AFTER MEETING

153:3.1 (1712.1) Many were the questions asked Jesus during this after meeting. Some were asked by his perplexed disciples, but more were asked by caviling unbelievers who sought only to embarrass and entrap him.

153:3.2 (1712.2) One of the visiting Pharisees, mounting a lampstand, shouted out this question: “You tell us that you are the bread of life. How can you give us your flesh to eat or your blood to drink? What avail is your teaching if it cannot be carried out?” And Jesus answered this question, saying: “I did not teach you that my flesh is the bread of life nor that my blood is the water thereof. But I did say that my life in the flesh is a bestowal of the bread of heaven. The fact of the Word of God bestowed in the flesh and the phenomenon of the Son of Man subject to the will of God, constitute a reality of experience which is equivalent to the divine sustenance. You cannot eat my flesh nor can you drink my blood, but you can become one in spirit with me even as I am one in spirit with the Father. You can be nourished by the eternal word of God, which is indeed the bread of life, and which has been bestowed in the likeness of mortal flesh; and you can be watered in soul by the divine spirit, which is truly the water of life. The Father has sent me into the world to show how he desires to indwell and direct all men; and I have so lived this life in the flesh as to inspire all men likewise ever to seek to know and do the will of the indwelling heavenly Father.”

153:3.3 (1712.3) Then one of the Jerusalem spies who had been observing Jesus and his apostles, said: “We notice that neither you nor your apostles wash your hands properly before you eat bread. You must well know that such a practice as eating with defiled and unwashed hands is a transgression of the law of the elders. Neither do you properly wash your drinking cups and eating vessels. Why is it that you show such disrespect for the traditions of the fathers and the laws of our elders?” And when Jesus heard him speak, he answered: “Why is it that you transgress the commandments of God by the laws of your tradition? The commandment says, ‘Honor your father and your mother,’ and directs that you share with them your substance if necessary; but you enact a law of tradition which permits undutiful children to say that the money wherewith the parents might have been assisted has been ‘given to God.’ The law of the elders thus relieves such

nežiūrint to, kad tie vaikai visus tuos pinigus vėliau panaudoja savo pačių malonumui. Kodėl gi yra šitaip, kad jūs savo pačių tradicijos pagalba ši įsakymą padarote tuščią? Iš tikrųjų Isajas gerai išpranašavo jūsų apgavystes, sakydamas: 'Šitoji tauta mane gerbia savo lūpomis, bet jos širdis yra toli nuo manęs. Tuščiai jie garbina mane, mokindami žmonių priesakų kaip savųjų doktrinų.'

Jūs galite matyti, kaip gi čia yra taip, kad jūs apleidžiate įsakymą, nors imate labai greitai laikytis žmonių tradicijos. Jūs iš tikrųjų norite iš viso atstumti Dievo žodį, tuo tarpu savo tradicijas jūs palaikote. Ir daugeliu kitokių būdų jūs iš tiesų išdrįstate savo pačių mokymus iškelti virš įstatymo ir pranašų."

Tada Jėzus savo pastabas nukreipė visiems susirinkusiems. Jis sakė: "Bet gi išgirskite mane jūs visi. Žmogų dvasiškai suteršia būtent ne tai, kas į burną patenka, bet vietoje šito tai, kas iš burnos ir iš širdies pasklinda." Bet net ir apaštalai jo žodžių prasmės iki galo nesuvokė, nes Simonas Petras jo taip pat paklausė: "Kad be reikalo kai kurie tavo klausytojai nebūtų įžeisti, ar nepaaiškintum mums šitų žodžių prasmės?" Ir tada Jėzus tarė Petru: "Argi tau taip pat sunku suprasti? Argi tu nežinai, jog kiekvienas augalas, kurio nepasodino manasis Tėvas, tikrai bus išrautas su šaknimis. Dabar atkreipkite dėmesį į tuos, kurie norėtų žinoti tiesą. Jūs negalite priversti žmonių mylėti tiesą. Didelė dalis šitų mokytojų yra akli vedliai. Ir jūs žinote, jeigu aklą ves aklas, tai tikrai į duobę įkris abu. Bet gi išgirskite, kai aš jums sakau tiesą apie tuos dalykus, kurie žmones suteršia moraliai ir supurvina dvasiškai. Aš pareiškiu, jog žmogų suteršia būtent ne tai, kas į kūną patenka per burną ar protą pasiekia per akis ir ausis. Žmogų suteršia tik tai tas blogis, kuris gali kilti širdies viduje, ir kurį išreiškia tokių nešventų asmenų žodžiai ir darbai. Argi jūs nežinote, kad blogos mintys, žmogžudystės, vagystės, ir svetimavimo nuodėmingos užmačios, drauge su pavydu, pasididžiavimu, pykčiu, kerštu, keiksmiais, ir melagingu liudijimu kyla būtent širdyje? Ir žmogų suteršia būtent kaip tik tokie dalykai, o ne tai, kad duoną jie valgo ritualo požūriu nešvariomis rankomis."

Jeruzalės Sanhedrino atsiųsti fariziejai dabar buvo beveik įsitikinę, kad Jėzus turi būti suimtas, pateikiant jam kaltinimą šventvagyste arba žydų šventojo įstatymo išniekinimu; todėl jie stengėsi įtraukti jį į diskusijas apie kai kurias senolių tradicijas, arba vadinamuosius nacijos žodinius įstatymus, ir į galimą jų užsipuolimą. Nesvarbu, kad ir kiek mažai būtų vandens, šitie tradicijai vergaujantys žydai, niekada nesielgdavo taip, kad prieš kiekvieną valgį nenusiplautų rankų, kaip to reikalavo ritualas. Jie laikėsi tikėjimo, jog "geriau jau mirti negu senolių įsakymus pažeisti." Šnipai

crafty children of their responsibility, notwithstanding that the children subsequently use all such monies for their own comfort. Why is it that you in this way make void the commandment by your own tradition? Well did Isaiah prophesy of you hypocrites, saying: 'This people honors me with their lips, but their heart is far from me. In vain do they worship me, teaching as their doctrines the precepts of men.'

153:3.4 (1712.4) "You can see how it is that you desert the commandment while you hold fast to the tradition of men. Altogether willing are you to reject the word of God while you maintain your own traditions. And in many other ways do you dare to set up your own teachings above the law and the prophets."

153:3.5 (1712.5) Jesus then directed his remarks to all present. He said: "But hearken to me, all of you. It is not that which enters into the mouth that spiritually defiles the man, but rather that which proceeds out of the mouth and from the heart." But even the apostles failed fully to grasp the meaning of his words, for Simon Peter also asked him: "Lest some of your hearers be unnecessarily offended, would you explain to us the meaning of these words?" And then said Jesus to Peter: "Are you also hard of understanding? Know you not that every plant which my heavenly Father has not planted shall be rooted up? Turn now your attention to those who would know the truth. You cannot compel men to love the truth. Many of these teachers are blind guides. And you know that, if the blind lead the blind, both shall fall into the pit. But hearken while I tell you the truth concerning those things which morally defile and spiritually contaminate men. I declare it is not that which enters the body by the mouth or gains access to the mind through the eyes and ears, that defiles the man. Man is only defiled by that evil which may originate within the heart, and which finds expression in the words and deeds of such unholy persons. Do you not know it is from the heart that there come forth evil thoughts, wicked projects of murder, theft, and adulteries, together with jealousy, pride, anger, revenge, railings, and false witness? And it is just such things that defile men, and not that they eat bread with ceremonially unclean hands."

153:3.6 (1713.1) The Pharisaic commissioners of the Jerusalem Sanhedrin were now almost convinced that Jesus must be apprehended on a charge of blasphemy or on one of flouting the sacred law of the Jews; wherefore their efforts to involve him in the discussion of, and possible attack upon, some of the traditions of the elders, or so-called oral laws of the nation. No matter how scarce water might be, these traditionally enslaved Jews would never fail to go through with the required ceremonial washing of the hands before every meal. It was their belief that "it is better to die than

paklausė šitą klausimą, nes buvo pranešta, kad Jėzus buvo sakęs, “Išgelbėjimas yra švarių širdžių, o ne švarių rankų reikalas.” Bet tokių įsitikinimų labai sunku atsikratyti, kada jie tampa žmogaus religijos dalimi. Net daug metų praėjus nuo šitos dienos Apaštalą Petrą vis dar tebekaustė baimė daugeliui šitų tradicijų apie švarius ir nešvarius dalykus, iš šito jis galutinai išsivadavo tiktai susapnavęs nepaprastą ir ryškų sapną. Visa tai galima suprasti geriau, prisiminus, jog šitie žydai į valgyimą neplautomis rankomis žiūrėjo taip, kaip į bendravimą su prostitute, ir tiek už vieną, tiek už kitą turi būti vienodai baudžiama ekskomunikacija.

Tokiu būdu Mokytojas iš tikrųjų nusprendė aptarti ir demaskuoti visos taisyklių ir reguliavimų rabinų sistemos, kurią išreiškė žodinis įstatymas —senolių tradicijos, kurios visos buvo laikomos šventesnėmis ir labiau suvaržančiomis žydus net ir už Raštų mokymus—kvailystę. Ir Jėzus kalbėjo mažiau save varžydamas, nes jis žinojo, kad toji valanda atėjo, kada jis daugiau nebegali padaryti nieko dėl to, jog užkirstų kelią atviram ryšių su šiais religiniais lyderiais nutraukimui.

4. PASKUTINIEJI ŽODŽIAI SINAGOGOJE

Šito baigiamojo susirinkimo diskusijų įkarštyje, vienas iš Jeruzalės fariziejų prie Jėzaus atvedė sutrikusio proto jaunuolį, kurį buvo apsėdusi nesuvaldoma ir maištinga dvasia. Atvedęs šitą išprotėjusį vaikną prie Jėzaus, jis tarė: “Ką gi tu gali padaryti dėl tokio negalavimo, kaip šitas? Ar tu gali išvaryti velnius?” Ir kada Mokytojas pažvelgė į jaunuolį, tada jį užliejo užuojauta ir, parodęs ženklą vaiknui prieiti prie jo, paėmė jį už rankos ir pasakė: “Tu gi žinai, kas aš esu; išeik iš jo; ir aš įpareigoju vieną iš tavo ištikimų bičiulių žiūrėti, kad tu nebesugrįžtum.” Ir nedelsiant vaikiną tapo normalus ir jam sugrįžo sveikas protas. Ir tai yra pirmasis atvejis, kur Jėzus tikrai išvarė “blogą dvasią” iš žmogiškosios būtybės. Visais ankstesniais atvejais buvo tiktai tariamas velnio apsėdimas; bet šitas demono apsėdimas buvo tikras atvejis, net ir toks, kaip kartais atsitikdavo ir tomis dienomis, ir iki pat Pentakosto dienos, kada Mokytojo dvasia buvo išlieta visiems materialiams kūnams, ir dėl to visiems laikams tapo nebeįmanoma, kad šitas nedidelis skaičius dangiškųjų maištininkų šitaip pasinaudotų kai kuriais nestabiliomis žmogiškųjų būtybių tipais.

Žmonėms stebintis, vienas iš fariziejų atsistojo ir apkaltino Jėzų, sakydamas, jog šiuos dalykus jis gali padaryti dėl to, kad yra susidėjęs su velniais; kad jis tą pripažino ir savo žodžiais, kuriuos tarė išvarydamas šitą velnią, kad jie vienas

to transgress the commandments of the elders.” The spies asked this question because it had been reported that Jesus had said, “Salvation is a matter of clean hearts rather than of clean hands.” But such beliefs, when they once become a part of one's religion, are hard to get away from. Even many years after this day the Apostle Peter was still held in the bondage of fear to many of these traditions about things clean and unclean, only being finally delivered by experiencing an extraordinary and vivid dream. All of this can the better be understood when it is recalled that these Jews looked upon eating with unwashed hands in the same light as commerce with a harlot, and both were equally punishable by excommunication.

153:3.7 (1713.2) Thus did the Master elect to discuss and expose the folly of the whole rabbinic system of rules and regulations which was represented by the oral law — the traditions of the elders, all of which were regarded as more sacred and more binding upon the Jews than even the teachings of the Scriptures. And Jesus spoke out with less reserve because he knew the hour had come when he could do nothing more to prevent an open rupture of relations with these religious leaders.

4. LAST WORDS IN THE SYNAGOGUE

153:4.1 (1713.3) In the midst of the discussions of this after meeting, one of the Pharisees from Jerusalem brought to Jesus a distraught youth who was possessed of an unruly and rebellious spirit. Leading this demented lad up to Jesus, he said: “What can you do for such affliction as this? Can you cast out devils?” And when the Master looked upon the youth, he was moved with compassion and, beckoning for the lad to come to him, took him by the hand and said: “You know who I am; come out of him; and I charge one of your loyal fellows to see that you do not return.” And immediately the lad was normal and in his right mind. And this is the first case where Jesus really cast an “evil spirit” out of a human being. All of the previous cases were only supposed possession of the devil; but this was a genuine case of demoniac possession, even such as sometimes occurred in those days and right up to the day of Pentecost, when the Master's spirit was poured out upon all flesh, making it forever impossible for these few celestial rebels to take such advantage of certain unstable types of human beings.

153:4.2 (1714.1) When the people marveled, one of the Pharisees stood up and charged that Jesus could do these things because he was in league with devils; that he admitted in the language which he employed in casting out this devil that they were

kitą pažįsta; ir jis toliau pareiškė, kad religiniai mokytojai ir lyderiai Jeruzalėje nusprendė, jog savo vadinamuosius stebuklus Jėzus padarė velnių princo Belzebubo suteikta galia. Fariziejus sakė: “Neturėkite nieko bendro su šiuo žmogumi; jis eina išvien su Šėtonu.”

Tada tarė Jėzus: “Kaip gi gali Šėtonas išvaryti Šėtoną? Susiskaldžiusi karalystė išsilaikyti negali, jeigu šeima yra susiskaldžiusi, tai netrukus ji suirs. Argi miestas gali atlaikyti apgultį, jeigu yra nevieningas? Jeigu Šėtonas išvaro Šėtoną, tai jis pats veikia prieš save; kaip gi tada iš tiesų išsilaikys jo karalystė? Bet gi jūs turėtumėte žinoti, jog niekas negali į stipraus vyro namus ir pagrobti jo turtą kaip nors kitaip, bet tik iš pradžių nugalėjęs ir surišęs šitą stiprų vyrą. Ir tokiu būdu, jeigu aš velnius išvariau Belzebubo suteikta galia, tai kieno gi suteikta galia juos išvaro jūsų sūnūs? Todėl jie iš tikrųjų bus jūsų teisėjai. Bet jeigu aš, Dievo dvasios suteikta galia, išvarau velnius, tuomet iš tikrųjų Dievo karalystė yra atėjusi pas jus. Jeigu jūs nebūtumėte apakinti prietarų ir suklaidinti baimės ir pasididžiavimo, tai lengvai suvoktumėte, jog tas, kuris už velnius yra didingesnis, stovi tarp jūsų. Jūs verčiate mane pareikšti, jog tas, kuris nėra su manimi, yra prieš mane, tuo tarpu tas, kuris nerenka su manimi, tas išbarsto toli. Leiskite man rimtai įspėti tuos iš jūsų, kurie norėtų išdrįsti, žiūrėdami atmerkтомis akimis ir turėdami iš anksto apmąstytą pikta valią, Dievo darbus sąmoningai priskirti velnių poelgiams! Tikrai, tikrai aš jums sakau, iš tiesų jums bus atleista už jūsų visas nuodėmes, net ir už visas šventvagystes, tačiau, kas tik šventvagiaus prieš Dievą tyčia ir turėdamas pikta užmačia, tas išgelbėjimo negaus niekada. Kadangi tokie užkietėję piktybinio blogio darbininkai niekada neieškos ir negaus atleidimo, tai jie yra kalti dėl tos nuodėmės, jog dieviškąjį atleidimą atstūmė amžinai.

“Šiandien daugelis iš jūsų iš tiesų esate priėję prie kelių sankirtos; jūs esate priėję prie tokios pradžios, kad neišvengiamai turite rinktis tarp Tėvo valios ir savojo aš pasirinktų tamsybės kelių. Ir kaip dabar pasirinksite, galiausiai iš tikrųjų tokie ir būsite. Jūs turite arba medį išauginti tokį, kad jis būtų geras ir kad vaisius būtų geras, arba šis medis taps sugedęs ir vaisius bus sugedęs. Aš pareiškiu, jog manojų Tėvo amžinojoje karalystėje medis yra pažįstamas iš jo vaisių. Tačiau kai kurie iš jūsų esate kaip angys, kaip gi galite jūs, jau pasirinkę blogį, duoti gerus vaisius? Galų gale, kai tiek daug blogio yra jūsų širdyse, tai tą kalba ir jūsų lūpos.

Tada atsistojo kitas fariziejus, kuris tarė: “Mokytojau, mes norėtume, jog tu parodytum iš anksto nulemtą ženklą, kuris būtų mums suprantamas, jog rodo tavo valdžią ir suteikia tau teisę mokyti. Ar tu sutiktum su tokia sąlyga?” Ir kada Jėzus tai išgirdo, tada jis pasakė: “Šitoji

known to each other; and he went on to state that the religious teachers and leaders at Jerusalem had decided that Jesus did all his so-called miracles by the power of Beelzebub, the prince of devils. Said the Pharisee: “Have nothing to do with this man; he is in partnership with Satan.”

153:4.3 (1714.2) Then said Jesus: “How can Satan cast out Satan? A kingdom divided against itself cannot stand; if a house be divided against itself, it is soon brought to desolation. Can a city withstand a siege if it is not united? If Satan casts out Satan, he is divided against himself; how then shall his kingdom stand? But you should know that no one can enter into the house of a strong man and despoil his goods except he first overpower and bind that strong man. And so, if I by the power of Beelzebub cast out devils, by whom do your sons cast them out? Therefore shall they be your judges. But if I, by the spirit of God, cast out devils, then has the kingdom of God truly come upon you. If you were not blinded by prejudice and misled by fear and pride, you would easily perceive that one who is greater than devils stands in your midst. You compel me to declare that he who is not with me is against me, while he who gathers not with me scatters abroad. Let me utter a solemn warning to you who would presume, with your eyes open and with premeditated malice, knowingly to ascribe the works of God to the doings of devils! Verily, verily, I say to you, all your sins shall be forgiven, even all of your blasphemies, but whosoever shall blaspheme against God with deliberation and wicked intention shall never obtain forgiveness. Since such persistent workers of iniquity will never seek nor receive forgiveness, they are guilty of the sin of eternally rejecting divine forgiveness.

153:4.4 (1714.3) “Many of you have this day come to the parting of the ways; you have come to a beginning of the making of the inevitable choice between the will of the Father and the self-chosen ways of darkness. And as you now choose, so shall you eventually be. You must either make the tree good and its fruit good, or else will the tree become corrupt and its fruit corrupt. I declare that in my Father’s eternal kingdom the tree is known by its fruits. But some of you who are as vipers, how can you, having already chosen evil, bring forth good fruits? After all, out of the abundance of the evil in your hearts your mouths speak.”

153:4.5 (1714.4) Then stood up another Pharisee, who said: “Teacher, we would have you give us a predetermined sign which we will agree upon as establishing your authority and right to teach. Will you agree to such an arrangement?” And when Jesus heard this, he said: “This faithless and sign-

įtikėjimo neturinti ir ženklų ieškanti karta stengiasi pamatyti ženklą, bet jums tikrai nebus duota jokio kito ženklo be to, kurį jūs jau turite, ir kurį jūs tikrai pamatysite, kada Žmogaus Sūnus paliks jus.”

Ir kada jis baigė kalbėti, tada jo apaštalai jį apsupo ir išvedė iš sinagogos. Tylėdami jie parėjo su juo į namus į Betsaidą. Jie visi buvo nustebinti ir kažkiek išsigandę dėl to, kad netikėtai pasikeitė Mokytojo mokymo taktika. Jie buvo visiškai neįpratę matyti jį veikiantį tokiu karingu būdu.

5. ŠEŠTADIENIO VAKARAS

Ne kartą Jėzus buvo sudaužęs savo apaštalo viltis, daug kartų jis buvo sužlugdęs jų nuostabiausius lūkesčius, bet niekada jų nusivylimo laikas arba skausmo laikotarpis neprilygo šitam nusivylimui arba skausmui, kuris juos apėmė dabar. Ir, taip pat, dabar prie jų depresijos prisidėjo ir tikra baimė dėl savojo saugumo. Juos visus stebinančiai pritrenkė tai, kad taip staiga ir visiškai nuo jų nusigrėžė paprasti žmonės. Juos taip pat kažkiek išgąsdino ir sukėlė nerimo ir tas netikėtas drąsumas ir pernelyg atkaklus ryžtas, kurį rodė fariziejai, atvykę čia iš Jeruzalės. Bet labiausiai juos suglumino netikėtas Jėzaus taktikos pasikeitimas. Įprastomis aplinkybėmis šito karingesnio požiūrio atsiradimą jie būtų sveikinę, bet tai, kaip jis kilo, drauge su didele dalimi kitų netikėtų dalykų, juos pritrenkė.

Ir dabar, priedo prie visų savo pergyvenimų, kada jie pasiekė namus, Jėzus atsisakė valgyti. Valandų valandas jis buvo atsiskykęs viename iš viršutinių kambarių. Buvo beveik vidurnaktis, kada Joabas, evangelininkų vadovas, sugrįžo ir pranešė, jog maždaug vienas trečdalis jo partnerių šį reikalą apleido. Per visą vakarą ištikimi mokiniai ateidavo ir vėl išeidavo, pranešinėdami, jog visur Kapernaume vyko staigus jausmų pasikeitimas Mokytojo atžvilgiu. Lyderiai iš Jeruzalės nedelsdami ėmė kurstyti šitą nepasitenkinimo jausmą ir visais įmanomais būdais stengėsi skatinti tai, kad žmonės atsitrauktų nuo Jėzaus ir jo mokymų. Per šitas išbandymų valandas šios dvylika moterų tarėsi Petro namuose. Jos buvo nepaprastai nusiminusios, bet nė viena iš jų nepabėgo.

Buvo šiek tiek po pusiaunakčio, kada Jėzus nusileido iš viršutinio kambario ir prisijungė prie šių dvylikos ir jų padėjėjų, iš viso jų buvo apie trisdešimt. Jis tarė: “Aš suprantu, jog šitas karalystės išsijojimas jus liūdina, bet tai yra neišvengiama. Vis tik, po viso to mokymo, kurį esate gavę, ar yra kokia nors rimta priežastis, kuri verstų jus suglumi dėl manųjų žodžių? Kodėl gi

seeking generation seeks a token, but no sign shall be given you other than that which you already have, and that which you shall see when the Son of Man departs from among you.”

^{153:4.6 (1714.5)} And when he had finished speaking, his apostles surrounded him and led him from the synagogue. In silence they journeyed home with him to Bethsaida. They were all amazed and somewhat terror-stricken by the sudden change in the Master's teaching tactics. They were wholly unaccustomed to seeing him perform in such a militant manner.

5. THE SATURDAY EVENING

^{153:5.1 (1715.1)} Time and again had Jesus dashed to pieces the hopes of his apostles, repeatedly had he crushed their fondest expectations, but no time of disappointment or season of sorrow had ever equaled that which now overtook them. And, too, there was now admixed with their depression a real fear for their safety. They were all surprisingly startled by the suddenness and completeness of the desertion of the populace. They were also somewhat frightened and disconcerted by the unexpected boldness and assertive determination exhibited by the Pharisees who had come down from Jerusalem. But most of all they were bewildered by Jesus' sudden change of tactics. Under ordinary circumstances they would have welcomed the appearance of this more militant attitude, but coming as it did, along with so much that was unexpected, it startled them.

^{153:5.2 (1715.2)} And now, on top of all of these worries, when they reached home, Jesus refused to eat. For hours he isolated himself in one of the upper rooms. It was almost midnight when Joab, the leader of the evangelists, returned and reported that about one third of his associates had deserted the cause. All through the evening loyal disciples had come and gone, reporting that the revulsion of feeling toward the Master was general in Capernaum. The leaders from Jerusalem were not slow to feed this feeling of disaffection and in every way possible to seek to promote the movement away from Jesus and his teachings. During these trying hours the twelve women were in session over at Peter's house. They were tremendously upset, but none of them deserted.

^{153:5.3 (1715.3)} It was a little after midnight when Jesus came down from the upper chamber and stood among the twelve and their associates, numbering about thirty in all. He said: “I recognize that this sifting of the kingdom distresses you, but it is unavoidable. Still, after all the training you have had, was there any good reason why you should stumble at my words? Why is it that you are filled

yra taip, kad jūs esate apimti baimės ir siaubo, kada matote, jog šitoji karalystė yra apvaloma nuo šitų abejingų minių ir šitų nesuinteresuotų mokinių? Kodėl gi jūs sielvartaujate, kada aušta nauja diena, kad toliau šviestų dangaus karalystės dvasinių mokymų naujoje šlovėje? Jeigu jums sunku išverti šitą išbandymą, tai ką, tada, darysite, kai Žmogaus Sūnus turės sugrįžti pas savo Tėvą? Kada gi ir kaip gi jūs pasirengsite tam laikui, kai aš pakilsiu į tą vietą, iš kurios atėjau į šitą pasaulį?

“Mano mylimieji, jūs turite prisiminti, jog atgimsta būtent dvasia; materialus kūnas ir visa tai, kas su juo yra susiję, turi mažai naudos. Tie žodžiai, kuriuos aš jums pasakiau, yra dvasia ir gyvenimas. Būkite geros nuotaikos! Aš jūsų neapleidau. Didelė dalis tikrai įsižeis dėl aiškių žodžių, pasakytų šitomis dienomis. Jūs jau girdėjote, kad daug mano mokinių nusigręžė; su manimi jie daugiau nebeina. Iš pat pradžių aš žinojau, kad šitie abejingi tikintieji pakeliui atkris. Argi aš jūsų dvilikos vyrų nepasirinkau ir neišskyrčiau kaip karalystės ambasadorių? Ir dabar tokiu laikmečiu, kaip šitas, argi jūs irgi dezertyruotumėte? Tegu kiekvienas iš jūsų rūpinasi savo įtikėjimu, nes vienam iš jūsų gresia rimtas pavojus.” Ir kada Jėzus baigė kalbėti, tada Simonas Petras tarė: “Taip, Viešpatie, mes esame nusiminę ir pasimetę, bet mes tikrai tavęs neapleisime niekada. Tu mus mokei amžinojo gyvenimo žodžių. Mes tikėjome tavimi ir ejome kartu su tavimi visą šitą laiką. Mes tikrai nenusisuksime, nes žinome, jog tave atsiuntė Dievas.” Ir kai tik Petras nustojo šnekėti, tai jie visi vieningai linkelėjo pritardami jo ištikimybės pasižadėjimui.

Tada Jėzus pasakė “Eikite poilsio, nes mums ateina sunkūs laikai; mūsų laukia įtemptos dienos.”

with fear and consternation when you see the kingdom being divested of these lukewarm multitudes and these halfhearted disciples? Why do you grieve when the new day is dawning for the shining forth in new glory of the spiritual teachings of the kingdom of heaven? If you find it difficult to endure this test, what, then, will you do when the Son of Man must return to the Father? When and how will you prepare yourselves for the time when I ascend to the place whence I came to this world?

153:5.4 (1715.4) “My beloved, you must remember that it is the spirit that quickens; the flesh and all that pertains thereto is of little profit. The words which I have spoken to you are spirit and life. Be of good cheer! I have not deserted you. Many shall be offended by the plain speaking of these days. Already you have heard that many of my disciples have turned back; they walk no more with me. From the beginning I knew that these halfhearted believers would fall out by the way. Did I not choose you twelve men and set you apart as ambassadors of the kingdom? And now at such a time as this would you also desert? Let each of you look to his own faith, for one of you stands in grave danger.” And when Jesus had finished speaking, Simon Peter said: “Yes, Lord, we are sad and perplexed, but we will never forsake you. You have taught us the words of eternal life. We have believed in you and followed with you all this time. We will not turn back, for we know that you are sent by God.” And as Peter ceased speaking, they all with one accord nodded their approval of his pledge of loyalty.

153:5.5 (1716.1) Then said Jesus: “Go to your rest, for busy times are upon us; active days are just ahead.”

154 Dokumentas. Paskutiniosios dienos Kapernaume

⇨ 153

URANTIJOS KNYGA

155 ⇨

IV DALIS. JĖZAUS GYVENIMAS IR MOKYMAI

154 DOKUMENTAS. PASKUTINIOSIOS DIENOS KAPERNAUME

Skyrius

ĮVADAS

1. Pasitarimų savaitė
2. Poilsio savaitė
3. Antrasis pasitarimas Tiberijoje
4. Šeštadienio naktis Kapernaume
5. Įsimintinas sekmadienio rytas
6. Jėzaus šeimos atvykimas
7. Skubus pabėgimas

PAPER 154 LAST DAYS AT CAPERNAUM

SECTIONS

Introduction

1. A Week of Counsel
2. A Week of Rest
3. The Second Tiberias Conference
4. Saturday Night in Capernaum
5. The Eventful Sunday Morning
6. Jesus' Family Arrives
7. The Hasty Flight

ĮVADAS

TĄ ĮSIMINTINĄ šeštadienio naktį, balandžio 30-ąją, kada Jėzus sakė paguodos ir padrąsinimo žodžius savo nusiminusiems ir pasimetusiems mokiniams, Tiberijoje vyko pasitarimas tarp Erodo Antipo ir grupės specialių atstovų, atsiųstų Jeruzalės Sanhedrino. Šitie raštininkai ir fariziejai ragino Erodą, kad jis suimtų Jėzų; jie padarė viską, kas tik įmanoma, jog įtikintų jį, kad Jėzus paprastus žmones kursto nesantaikai ir net maištui. Bet Erodas atsisakė prieš jį imtis veiksmų kaip prieš politinį nusikaltėlį. Erodo patarėjai jį buvo teisingai informavę apie tą atvejį kitoje ežero pusėje, kada žmonės stengėsi jį paskelbti žydų karaliumi ir kaip šitą pasiūlymą jis atmetė.

Vienas iš Erodo šeimos oficialių narių, Kuza, kurio žmona priklausė tarnaujančiam moterų korpusui, buvo jį informavęs, kad Jėzus nesiūlo kištis į žemiškojo valdymo reikalus, kad jis yra susirūpinęs tiktai savo tikinčiųjų dvasinės brolystės įkūrimu, tokią brolystę jis vadina dangaus karalyste. Erodas pasitikėjo Kuzos pranešimais, ir pasitikėjo tiek, kad kištis į Jėzaus

INTRODUCTION

154:0.1 (1717.1) ON THE eventful Saturday night of April 30, as Jesus was speaking words of comfort and courage to his downcast and bewildered disciples, at Tiberias a council was being held between Herod Antipas and a group of special commissioners representing the Jerusalem Sanhedrin. These scribes and Pharisees urged Herod to arrest Jesus; they did their best to convince him that Jesus was stirring up the populace to dissension and even to rebellion. But Herod refused to take action against him as a political offender. Herod's advisers had correctly reported the episode across the lake when the people sought to proclaim Jesus king and how he rejected the proposal.

154:0.2 (1717.2) One of Herod's official family, Chuza, whose wife belonged to the women's ministering corps, had informed him that Jesus did not propose to meddle with the affairs of earthly rule; that he was only concerned with the establishment of the spiritual brotherhood of his believers, which brotherhood he called the kingdom of heaven. Herod had confidence in Chuza's reports, so

veiklą atsisakė. Šituo metu Erodo požiūrį į Jėzų, taip pat veikė ir tai, kad jis prietaringai bijojo Jono Krikštytojo. Erodas buvo vienas iš tų žydų atskalinų, kuris netikėjo niekuo, bet bijojo visko. Jo sąžinė buvo nešvari, nes jis paliepė nužudyti Joną, ir jis nenorėjo, kad jį įpainiotų į šitas intrigas, nukreiptas prieš Jėzų. Jis žinojo apie daugelį ligų, kurias akivaizdžiai buvo išgydęs Jėzus, ir jis laikė jį pranašu arba santykinai nepavojingu religiniu fanatiku.

Kada žydai pagrasino, jog praneš Cezariui, kad jis užstoja išdaviką, tada Erodas paliepė jiems iš jo pasitarimų salės išeiti. Šitokiu būdu reikalai nesikeitė visą savaitę, per šį laiką Jėzus savo pasekėjus rengė neišvengiamai artėjančiam išsklaidymui.

1. PASITARIMŲ SAVAITĖ

Nuo gegužės 1-sios iki gegužės 7-sios Jėzus nuoširdžiai tarėsi su savo pasekėjais Zabediejaus namuose. Į šituos pasitarimus buvo įleisti tiksliai išbandyti ir patikimi mokiniai. Šituo metu buvo tiksliai maždaug vienas šimtas mokinių, kurie turėjo tokios moralinės drąsos, jog išdrįso pasipriešinti fariziejams ir atvirai pareiškė apie savo ištikimybę Jėzui. Su šita grupe jis užsiiminėjo rytais, popietėmis, ir vakarais. Nedidelės lankytojų grupės kiekvieną popietę susirinkdavo pajūryje, kur su jomis kalbėdavosi kas nors iš evangelininkų ar apaštalų. Šitas grupes retai kada sudarydavo daugiau kaip penkiasdešimt žmonių.

Šitos savaitės penktadienį Kapernaumo sinagogos valdytojai ėmėsi oficialių veiksmų, uždarydami Dievo namų duris Jėzui ir visiems jo pasekėjams. Šitas žingsnis buvo žengtas Jeruzalės fariziejų sukurstymu. Jairas atsistatydino iš vyriausiojo valdyto pareigų ir atvirai susivienijo su Jėzumi.

Paskutinis susirinkimas pakrantėje įvyko Sabato popietę, gegužės 7-ąją. Jėzus kalbėjosi su mažiau kaip vienu šimtu penkiasdešimčia tų, kurie buvo susirinkę tuo metu. Šioji šeštadienio naktis pažymėjo tą metą, kada liaudies požiūris į Jėzų ir jo mokymus buvo pasiektas atoslūgio žemiausias taškas. Nuo šiol visą laiką buvo pastovus, lėtas, bet sveikesnis ir patikimas palankumo jausmo augimas; kilo naujas pasekėjų judėjimas, kuris buvo geriau grindžiamas dvasiniu įtikėjimu ir tikru religiniu patyrimu. Ta daugiau ar mažiau mišri ir kompromisinė pereinamoji pakopa tarp Mokytojo pasekėjų materialistinių sampratų apie karalystę ir tų labiau idealistinių ir dvasinių sampratų, kurių mokė Jėzus, dabar aiškiai buvo pasibaigusi. Nuo šiol buvo atviresnis karalystės evangelijos skelbimas platesniu užmoju ir su toli

much so that he refused to interfere with Jesus' activities. Herod was also influenced at this time, in his attitude toward Jesus, by his superstitious fear of John the Baptist. Herod was one of those apostate Jews who, while he believed nothing, feared everything. He had a bad conscience for having put John to death, and he did not want to become entangled in these intrigues against Jesus. He knew of many cases of sickness which had been apparently healed by Jesus, and he regarded him as either a prophet or a relatively harmless religious fanatic.

154:0.3 (1717.3) When the Jews threatened to report to Caesar that he was shielding a traitorous subject, Herod ordered them out of his council chamber. Thus matters rested for one week, during which time Jesus prepared his followers for the impending dispersion.

1. A WEEK OF COUNSEL

154:1.1 (1717.4) From May 1 to May 7 Jesus held intimate counsel with his followers at the Zebedee house. Only the tried and trusted disciples were admitted to these conferences. At this time there were only about one hundred disciples who had the moral courage to brave the opposition of the Pharisees and openly declare their adherence to Jesus. With this group he held sessions morning, afternoon, and evening. Small companies of inquirers assembled each afternoon by the seaside, where some of the evangelists or apostles discoursed to them. These groups seldom numbered more than fifty.

154:1.2 (1717.5) On Friday of this week official action was taken by the rulers of the Capernaum synagogue closing the house of God to Jesus and all his followers. This action was taken at the instigation of the Jerusalem Pharisees. Jairus resigned as chief ruler and openly aligned himself with Jesus.

154:1.3 (1718.1) The last of the seaside meetings was held on Sabbath afternoon, May 7. Jesus talked to less than one hundred and fifty who had assembled at that time. This Saturday night marked the time of the lowest ebb in the tide of popular regard for Jesus and his teachings. From then on there was a steady, slow, but more healthful and dependable growth in favorable sentiment; a new following was built up which was better grounded in spiritual faith and true religious experience. The more or less composite and compromising transition stage between the materialistic concepts of the kingdom held by the Master's followers and those more idealistic and spiritual concepts taught by Jesus, had now definitely ended. From now on there was a more open proclamation of the gospel of the kingdom in

nusidriekiančiomis dvasinėmis prasmėmis.

its larger scope and in its far-flung spiritual implications.

2. POILSIO SAVAITĖ

Sekmadienį, gegužės 8-ąją, 29 m. po Kr. gim., Jeruzalėje Sanhedriną priėmė dekretą, kuriuo remiantis, Jėzui ir jo pasekėjams visos Palestinos sinagogos buvo uždarytos. Tai buvo naujas ir precedento neturintis valdžios uzurpavimas, kurį įvykdė Jeruzalės Sanhedrinai. Iki šito meto kiekviena sinagoga egzistavo ir veikė kaip nepriklausoma tikinčiųjų parapija ir buvo valdoma ir vadovaujama savo pačios valdytojų valdybos. Sanhedrinui buvo pavaldžios tikrai Jeruzalės sinagogos. Po Sanhedrino šitokio neatidėliotino veiksmo penki jo nariai atsistatydino. Nedelsiant buvo išsiųsta vienas šimtas pasiuntinių tam, kad būtų perduotas ir įvykdytas šitas dekretas. Per trumpą dviejų savaičių laikotarpį kiekviena sinagoga Palestinoje šitam Sanhedrino manifestui pakluso, išskyrus Hebrono sinagogą. Hebrono sinagogos valdytojai atsisakė pripažinti Sanhedrino teisę į tokios jurisdikcijos įgyvendinimą savųjų parapijiečių atžvilgiu. Šitas atsisakymas pritari Jeruzalės dekretui buvo grindžiamas daugiau parapijinės autonomijos gynimu, o ne simpatija Jėzaus reikalui. Netrukus po šito Hebrono sinagogą sunaikino gaisras.

Šią patį sekmadienio rytą, Jėzus paskelbė savaitės atostogas, paraginęs visus savo mokinius sugrįžti namo ar pas draugus, kad pailsėtų jų sunerimusios sielos ir kad jie tartų padėsinančius žodžius tiems, kuriuos jie myli. Jis pasakė: "Eikite į savo vietas, kad pailsėtumėte ir pažvegotumėte, tuo pačiu metu melsdamiesi už karalystės išplitimą."

Šita poilsio savaitė Jėzui leido aplankyti netoli jūros daugelį šeimų ir grupių. Taip pat jis kelis kartus žvejojo su Dovydu Zabediejumi, ir tuo metu, kada jis didžiąją laiko dalį būdavo vienas, visada netoli jo pasislėpę būdavo du arba trys patikimiausi Dovydo pasiuntiniai, kurie buvo gavę savo vadovo aiškius įsakymus dėl Jėzaus saugojimo. Šią poilsio savaitę jokio viešo mokymo nebuvo.

Tai buvo būtent toji savaitė, kada Natanielius ir Jokūbas Zabediejus rimtai susirgo. Tris dienas ir tris naktis jie labai kentėjo nuo skausmingo virškinimo sutrikimo. Trečiąją naktį Jėzus nusiuntė Salomėją, Jokūbo motiną, pailsėti, tuo tarpu kenčiančius savo apaštalus jis slaugė pats. Žinoma, šituos du vyrus Jėzus galėjo išgydyti akimirksniu, bet tai nėra nei šio Sūnaus, nei Tėvo metodas, kaip reikėtų spręsti šiuos žmonių vaikų įprastus sunkumus ir negalavimus. Nė karto, per

2. A WEEK OF REST

^{154:2.1 (1718.2)} Sunday, May 8, A.D. 29, at Jerusalem, the Sanhedrin passed a decree closing all the synagogues of Palestine to Jesus and his followers. This was a new and unprecedented usurpation of authority by the Jerusalem Sanhedrin. Theretofore each synagogue had existed and functioned as an independent congregation of worshipers and was under the rule and direction of its own board of governors. Only the synagogues of Jerusalem had been subject to the authority of the Sanhedrin. This summary action of the Sanhedrin was followed by the resignation of five of its members. One hundred messengers were immediately dispatched to convey and enforce this decree. Within the short space of two weeks every synagogue in Palestine had bowed to this manifesto of the Sanhedrin except the synagogue at Hebron. The rulers of the Hebron synagogue refused to acknowledge the right of the Sanhedrin to exercise such jurisdiction over their assembly. This refusal to accede to the Jerusalem decree was based on their contention of congregational autonomy rather than on sympathy with Jesus' cause. Shortly thereafter the Hebron synagogue was destroyed by fire.

^{154:2.2 (1718.3)} This same Sunday morning, Jesus declared a week's holiday, urging all of his disciples to return to their homes or friends to rest their troubled souls and speak words of encouragement to their loved ones. He said: "Go to your several places to play or fish while you pray for the extension of the kingdom."

^{154:2.3 (1718.4)} This week of rest enabled Jesus to visit many families and groups about the seaside. He also went fishing with David Zebedee on several occasions, and while he went about alone much of the time, there always lurked near by two or three of David's most trusted messengers, who had no uncertain orders from their chief respecting the safeguarding of Jesus. There was no public teaching of any sort during this week of rest.

^{154:2.4 (1718.5)} This was the week that Nathaniel and James Zebedee suffered from more than a slight illness. For three days and nights they were acutely afflicted with a painful digestive disturbance. On the third night Jesus sent Salome, James's mother, to her rest, while he ministered to his suffering apostles. Of course Jesus could have instantly healed these two men, but that is not the method of either the Son or the Father in dealing with these commonplace

savo visą kupiną įvykių gyvenimą materialaus kūno pavidalu, Jėzus neįsitraukė į kokio nors pobūdžio viršgamtinį tarnavimą kuriam nors savo žemiškosios šeimos nariui arba kurio nors iš savo tiesioginių pasekėjų labui.

Visatos sunkumai ir planetinės kliūtys yra būtinos kaip mokymo patyrimo dalis, kuri užtikrina mirtingųjų tvarinių besivystančių sielų augimą ir vystymąsi, progresinį tobulumą. Žmogiškosios sielos sudvasinimas reikalauja betarpiško patyrimo, kada platus spektras realių visatos problemų yra sprendžiamas tokiu būdu, kuris lavina. Gyvulinė prigimtis ir žemesniosios valinių tvarinių formos palankia kryptimi nesivysto tada, kada aplinkybės yra lengvos. Probleminės situacijos, drauge su akstinių pasireiškimu, veikia drauge, jog sukeltų tokią proto, sielos, ir dvasios veiklą, kuri galingai prisideda prie to, kad mirtingasis žengtų į priekį į vertingų tikslų pasiekimą, ir prie to, kad būtų pasiekiami aukščiausieji dvasinio likimo lygiai.

3. ANTRASIS PASITARIMAS TIBERIJUJE

Gegužės 16-ąją Tiberijuje buvo surengtas antrasis pasitarimas tarp Jeruzalės valdžios ir Erodo Antipo. Jame dalyvavo tiek religiniai lyderiai, tiek ir politiniai vadovai iš Jeruzalės. Žydų lyderiai galėjo Erodui pranešti, jog iš esmės visos sinagogos tiek Galilėjoje, tiek Judėjoje Jėzaus mokymams duris uždarė. Vėl buvo mėginta pasiekti tai, jog Erodas Jėzų suimtų, bet jų reikalavimus įvykdyti jis atsisakė. Tačiau, gegužės 18-ąją, Erodas iš tiesų pritarė planui leisti Sanhedrino valdžiai sučiupti Jėzų ir jį nugabenti į Jeruzalę, kad būtų nuteistas pateikus jam religinius kaltinimus, su sąlyga, kad šitokiam planui pritars ir romėnų valdovas Judėjoje. Tuo tarpu, Jėzaus priešai po visą Galilėją intensyviai skleidė gandą, kad Jėzaus atžvilgiu Erodas ėmė laikytis priešiško požiūrio, ir kad ketina sunaikinti visus tuos, kurie tiki jo mokymais.

Šeštadienio naktį, gegužės 21-ąją, Tiberijų pasiekė žinia, jog pilietinė valdžia Jeruzalėje neprieštarauja susitarimui tarp Erodo ir Sanhedrino, pagal kurį Jėzus turi būti sučiuptas ir nugabentas į Jeruzalę tam, kad jį teistų Sanhedrinai, apkaltinus jį žydų nacijos šventųjų įstatymų išniekinimu. Todėl, tik prieš šitos dienos vidurnaktį, Erodas pasirašė dekretą, kuris Sanhedrino pareigūnams suteikė įgaliojimus sučiupti Jėzų Erodo valdose ir jėga jį nugabenti į Jeruzalę į teismą. Erodas buvo stipriai spaudžiamas iš visų pusių prieš tai, kada jis sutiko duoti tokį leidimą, ir jis puikiai suvokė, kad Jėzus iš savo aršių priešų Jeruzalėje negali tikėtis teisingo teismo.

difficulties and afflictions of the children of men on the evolutionary worlds of time and space. Never once, throughout all of his eventful life in the flesh, did Jesus engage in any sort of supernatural ministrations to any member of his earth family or in behalf of any one of his immediate followers.

154:2.5 (1719.1) Universe difficulties must be met and planetary obstacles must be encountered as a part of the experience training provided for the growth and development, the progressive perfection, of the evolving souls of mortal creatures. The spiritualization of the human soul requires intimate experience with the educational solving of a wide range of real universe problems. The animal nature and the lower forms of will creatures do not progress favorably in environmental ease. Problematic situations, coupled with exertion stimuli, conspire to produce those activities of mind, soul, and spirit which contribute mightily to the achievement of worthy goals of mortal progression and to the attainment of higher levels of spirit destiny.

3. THE SECOND TIBERIAS CONFERENCE

154:3.1 (1719.2) On May 16 the second conference at Tiberias between the authorities at Jerusalem and Herod Antipas was convened. Both the religious and the political leaders from Jerusalem were in attendance. The Jewish leaders were able to report to Herod that practically all the synagogues in both Galilee and Judea were closed to Jesus' teachings. A new effort was made to have Herod place Jesus under arrest, but he refused to do their bidding. On May 18, however, Herod did agree to the plan of permitting the Sanhedrin authorities to seize Jesus and carry him to Jerusalem to be tried on religious charges, provided the Roman ruler of Judea concurred in such an arrangement. Meanwhile, Jesus' enemies were industriously spreading the rumor throughout Galilee that Herod had become hostile to Jesus, and that he meant to exterminate all who believed in his teachings.

154:3.2 (1719.3) On Saturday night, May 21, word reached Tiberias that the civil authorities at Jerusalem had no objection to the agreement between Herod and the Pharisees that Jesus be seized and carried to Jerusalem for trial before the Sanhedrin on charges of flouting the sacred laws of the Jewish nation. Accordingly, just before midnight of this day, Herod signed the decree which authorized the officers of the Sanhedrin to seize Jesus within Herod's domains and forcibly to carry him to Jerusalem for trial. Strong pressure from many sides was brought to bear upon Herod before he consented to grant this permission, and he well knew that Jesus could not expect a fair trial before his bitter enemies at Jerusalem.

4. ŠEŠTADIENIO NAKTIS KAPERNAUME

Tą pačią šeštadienio naktį, Kapernaume penkiasdešimties žymių miesto gyventojų grupė susirinko sinagogoje tam, jog aptartų tokį svarbų klausimą: “Ką mes darysime su Jėzumi?” Jie svarstė ir ginčijosi ilgiau negu iki pusiaunakčio, bet negalėjo pasiekti kokio nors bendro susitarimo. Be kelių asmenų, kurie buvo linkę tikėti, kad Jėzus gali būti Mesijas, bent jau šventas žmogus, arba galbūt pranašas, kiti susirinkusieji pasidalino į keturias beveik lygias grupes, kurios laikėsi, atitinkamai, tokio pažiūrio į Jėzų:

1. Kad jis yra suklaidintas ir nepavojingas religinis fanatikas.

2. Kad jis yra pavojingas ir apsukrus kurstytojas, kuris galėtų sukelti maištą.

3. Kad jis yra susidėjęs su velniais, kad jis gali būti net ir velnių princas.

4. Kad jis yra pamišęs, kad jis yra beprotis, protiškai nesubalansuotas.

Daug buvo kalbama apie Jėzaus skelbiamas doktrinas, kurios kėlė nerimą paprastiems žmonėms; jo priešai laikėsi tokios nuomonės, kad jo mokymai yra nepraktiški, kad viskas sužlugęs, jeigu kiekvienas mėgins sąžiningai stengtis gyventi pagal jo idėjas. Ir daugelio vėlesniųjų kartų žmonės sakė tuos pačius dalykus. Daug protingų ir gero norinčių žmonių, net ir šviesesniame šitų apreiškimų amžiuje, laikosi nuomonės, jog remiantis Jėzaus mokymais nebūtų buvę galima sukurti modernios civilizacijos—ir iš dalies jie yra teisūs. Bet visi tokie abejojantieji užmiršta, jog remiantis jo mokymais būtų buvę galima sukurti daug geresnę civilizaciją, ir kada nors ji bus sukurta. Šitas pasaulis niekada rimtai ir nebandė Jėzaus mokymų įgyvendinti plačiu mastu, nežiūrint to, kad buvo mėginama be entuziazmo vadovautis vadinamosios krikščionybės doktrinomis.

5. ĮSIMINTINAS SEKMADIENIO RYTAS

Jėzaus gyvenime gegužės 22-oji buvo įsimintina diena. Šią sekmadienio rytą, prieš išauštant dienai, iš Tiberijaus atskubėjo vienas iš Dovydo pasiuntinių, atnešęs žinią, jog Erodas suteikė įgaliojimus, arba netrukus juos suteiks, Sanhedrino pareigūnams Jėzų suimti. Šitoji žinia apie iškilusį pavojų privertė Dovydą Zabediejų pažadinti savo pasiuntinius ir išsiųsti juos į visas vietines mokinių grupes, sukviečiant jas į skubų pasitarimą šito ryto septintą valandą. Kada Judo (Jėzaus brolio) brolienė išgirdo šią nerimą keliančią žinią, tada ji skubiai ją perdavė visiems

4. SATURDAY NIGHT IN CAPERNAUM

^{154:4.1 (1719.4)} On this same Saturday night, in Capernaum a group of fifty leading citizens met at the synagogue to discuss the momentous question: “What shall we do with Jesus?” They talked and debated until after midnight, but they could not find any common ground for agreement. Aside from a few persons who inclined to the belief that Jesus might be the Messiah, at least a holy man, or perhaps a prophet, the meeting was divided into four nearly equal groups who held, respectively, the following views of Jesus:

^{154:4.2 (1719.5)} 1. That he was a deluded and harmless religious fanatic.

^{154:4.3 (1719.6)} 2. That he was a dangerous and designing agitator who might stir up rebellion.

^{154:4.4 (1720.1)} 3. That he was in league with devils, that he might even be a prince of devils.

^{154:4.5 (1720.2)} 4. That he was beside himself, that he was mad, mentally unbalanced.

^{154:4.6 (1720.3)} There was much talk about Jesus’ preaching doctrines which were upsetting for the common people; his enemies maintained that his teachings were impractical, that everything would go to pieces if everybody made an honest effort to live in accordance with his ideas. And the men of many subsequent generations have said the same things. Many intelligent and well-meaning men, even in the more enlightened age of these revelations, maintain that modern civilization could not have been built upon the teachings of Jesus — and they are partially right. But all such doubters forget that a much better civilization could have been built upon his teachings, and sometime will be. This world has never seriously tried to carry out the teachings of Jesus on a large scale, notwithstanding that halfhearted attempts have often been made to follow the doctrines of so-called Christianity.

5. THE EVENTFUL SUNDAY MORNING

^{154:5.1 (1720.4)} May 22 was an eventful day in the life of Jesus. On this Sunday morning, before daybreak, one of David’s messengers arrived in great haste from Tiberias, bringing the word that Herod had authorized, or was about to authorize, the arrest of Jesus by the officers of the Sanhedrin. The receipt of the news of this impending danger caused David Zebedee to arouse his messengers and send them out to all the local groups of disciples, summoning them for an emergency council at seven o’clock that morning. When the sister-in-law of Jude (Jesus’

Jėzaus šeimos nariams, kurie gyveno šalia, pakviesdama juos susirinkti Zabediejaus namuose. Ir reaguodami į šią skubų pakvietimą, netrukus atėjo Marija, Jokūbas, Juozapas, Judas, ir Rūta.

Šito ankstyvaus ryto susirinkimo metu Jėzus savuosius atsisveikinimo nurodymus perteikė susirinkusiems mokiniams; tai yra, su jais jis atsisveikino laikinai, gerai žinodamas, kad netrukus jie bus iš Kapernaumo išvyti. Jis visiems jiems nurodė siekti, kad jiems vadovautų Dievas, ir tęsti karalystės darbą, nesvarbu, kokios būtų pasekmės. Evangelininkai turės dirbti taip, kaip jiems atrodys tinkama iki tokio meto, kol galimas dalykas juos pakvies. Iš šitų evangelininkų jis pasirinko dvyliką, kad lydėtų jį; dvylikai apaštalų jis nurodė pasilikti su juo, kad ir kas beatsitiktų. Dvylikai moterų jis paliepė likti Zabediejaus namuose ir Petro namuose tol, kol jis jas pakvies.

Jėzus sutiko, kad Dovydas Zabediejus ir toliau laikytų savo pasiuntinių tarnybą, kuri apėmė visą šalį, ir netrukus atsisveikindamas su Mokytoju, Dovydas pasakė: "Eik pirmyn dirbdamas savo darbą, Mokytojau. Nesileisk, kad tave sugautų šitie fanatikai, ir visada būk tikras, jog šitie pasiuntiniai seks paskui tave. Mano vyrai niekada nepraras ryšio su tavimi, ir per juos tu sužinosi, kas vyksta kitose karalystės dalyse, o mes iš jų sužinosime viską apie tave. Kas beatsitiktų man, šitai tarnystei tai nesutrukdytų, kadangi aš esu paskyręs pirmąjį ir antrąjį, net ir trečiąjį, pavaduotojus. Aš nesu nei mokytojas, nei pamokslininkas, bet šitą darau iš širdies, ir niekas negali manęs sustabdyti."

Maždaug 7:30 šį rytą Jėzus pradėjo savo atsisveikinimo kreipimąsi beveik vienam šimtui tikinčiųjų, kurie susirinko viduje, kad pasiklaustų jo. Visiems dalyvaujantiems tai buvo atsakinga proga, bet Jėzus atrodė nepaprastai linksmas; jis ir vėl buvo toks pat, kaip įprasta. Tas rimtumas, kuris tęsėsi savaitėmis, buvo dingęs, ir jis įkvėpė juos visus savo žodžiais apie įtikėjimą, viltį, ir drąsą.

6. JĖZAUS ŠEIMOS ATVYKIMAS

Buvo maždaug aštunta valanda šito sekmadienio rytą, kada Jėzaus žemiškosios šeimos penki nariai atvyko į šią vietą, atsiliepdami į Judo brolienės skubų iškviatimą. Iš visos jo meterialaus kūno šeimos tikrai vienas narys, Rūta, tikėjo iš visos širdies ir visą laiką jo misijos žemėje dieviškumu. Judas ir Jokūbas, ir net Juozapas, vis dar išlaikė didelę dalį savojo įtikėjimo į Jėzų, bet išdidumas jiems trukdė blaiviau mąstyti ir pajusti tikrai dvasinius polinkus. Marija lygiai taip pat buvo

brother) heard this alarming report, she hastened word to all of Jesus' family who dwelt near by, summoning them forthwith to assemble at Zebedee's house. And in response to this hasty call, presently there were assembled Mary, James, Joseph, Jude, and Ruth.

154:5.2 (1720.5) At this early morning meeting Jesus imparted his farewell instructions to the assembled disciples; that is, he bade them farewell for the time being, knowing well that they would soon be dispersed from Capernaum. He directed them all to seek God for guidance and to carry on the work of the kingdom regardless of consequences. The evangelists were to labor as they saw fit until such time as they might be called. He selected twelve of the evangelists to accompany him; the twelve apostles he directed to remain with him no matter what happened. The twelve women he instructed to remain at the Zebedee house and at Peter's house until he should send for them.

154:5.3 (1720.6) Jesus consented to David Zebedee's continuing his countrywide messenger service, and in bidding the Master farewell presently, David said: "Go forth to your work, Master. Don't let the bigots catch you, and never doubt that the messengers will follow after you. My men will never lose contact with you, and through them you shall know of the kingdom in other parts, and by them we will all know about you. Nothing that might happen to me will interfere with this service, for I have appointed first and second leaders, even a third. I am neither a teacher nor a preacher, but it is in my heart to do this, and none can stop me."

154:5.4 (1720.7) About 7:30 this morning Jesus began his parting address to almost one hundred believers who had crowded indoors to hear him. This was a solemn occasion for all present, but Jesus seemed unusually cheerful; he was once more like his normal self. The seriousness of weeks had gone, and he inspired all of them with his words of faith, hope, and courage.

6. JESUS' FAMILY ARRIVES

154:6.1 (1721.1) It was about eight o'clock on this Sunday morning when five members of Jesus' earth family arrived on the scene in response to the urgent summons of Jude's sister-in-law. Of all his family in the flesh, only one, Ruth, believed wholeheartedly and continuously in the divinity of his mission on earth. Jude and James, and even Joseph, still retained much of their faith in Jesus, but they had permitted pride to interfere with their better judgment and real spiritual inclinations. Mary

draskoma tarp meilės ir baimės, tarp motinos meilės ir šeimos išdidumo. Nors ją ir gąsdino abejonės, bet ji niekada iki galo negalėjo užmiršti Gabrielio apsilankymo prieš Jėzaus gimimą. Fariziejai atkakliai stengėsi Mariją įtikinti, kad Jėzus yra pamišęs, beprotis. Jie ragino ją, kad ji drauge su savo sūnumis nueitų ir pasistengtų jį atkalbėti nuo tolimesnių pastangų mokyti viešai. Jie užtikrino Mariją, kad netrukus Jėzaus sveikata pašlis, ir kad visai šeimai bus užtraukta tikrai negarbė ir nešlovė, jeigu jam bus leidžiama savo veiklą tęsti. Ir šitokiu būdu, kada pasiekė žinia iš Judo brolienės, tada visi penki iš karto išsirengė į Zabediejaus namus, jie visi buvo Marijos namuose, kur išvakarėse buvo susitikę su tais fariziejais. Su Jeruzalės lyderiais jie kalbėjosi iki išnaktų, ir daugiau ar mažiau visi buvo įsitikinę, kad Jėzus elgiasi keistai, kad jis elgiasi keistai jau kuris laikas. Nors Rūta jo elgesyje ir negalėjo paaiškinti visko, bet ji atkakliai tvirtino, kad su savo šeima jis visada elgėsi sąžiningai, ir ji atsisakė pritarti tai programai, kad būtų mėginama nuo tolimesniojo darbo jį atkalbėti.

Pakeliui į Zabediejaus namus jie aptarinėjo šituos reikalus ir tarpusavyje susitarė pamėginti Jėzų įtikinti, kad jis su jais vyktų namo, nes, Marija tarė: "Aš žinau, jog galėčiau savo sūnų paveikti, jeigu tikrai jis tikrai parvyktų namo ir išklaustų mane." Jokūbas ir Judas buvo girdėję gandų apie planus Jėzų suimti ir jį nugabenti į Jeruzalę, kad nuteistų. Jie taip pat baiminosi ir dėl savo pačių saugumo. Kol Jėzus liaudies akyse buvo populiarius, tol jo šeima leido šiems reikalams klostytis sava vaga, bet dabar, kada Kapernaumo gyventojai ir Jeruzalės lyderiai staiga atsigrėžė prieš jį, jie labai smarkiai pajuto savo tariamai nešlovingos kėblios padėties spaudimą.

Jie tikėjosi susitikti su Jėzumi, pasivesti jį į šalį, ir paraginti jį vykti namo kartu su jais. Jie galvojo patikinti jį, kad jie užmirš tai, kad jis juos ignoravo—jie atleis ir užmirš—jeigu tikrai jis atsisakys tos kvailystės mėginti skelbti naują religiją, kuri gali atnešti vargą jam pačiam ir užtraukti gėdą jo šeimai. Į visa tai Rūta atsakydavo tik tiek: "Aš pasakysiu savo broliui, jog aš manau, kad jis yra Dievo žmogus, ir jog aš tikiuosi, kad jis geriau norėtų numirti negu leisti šitiems nusidėjėliams fariziejams sustabdyti jo pamokslavimą." Juozapas pažadėjo pasirūpinti Rūta, kad ji nekalbėtų tol, kol kiti Jėzų įkalbinės.

Kada jie priėjo Zabediejaus namus, tada Jėzus buvo pasiekęs savo atsisveikinimo kreipimosi į mokinius vidurį. Jie stengėsi patekti į namo vidų, bet jis buvo tiesiog perpildytas. Galiausiai jie įsitaisė užpakaliniame prieangyje ir nusiuntė Jėzui žinią, per susirinkusius žmones, taip, kad ją galų gale jam pašnibždėjo Simonas Petras, kuris nutraukė jo kalbą šiuo tikslu ir kuris

was likewise torn between love and fear, between mother love and family pride. Though she was harassed by doubts, she could never quite forget the visit of Gabriel ere Jesus was born. The Pharisees had been laboring to persuade Mary that Jesus was beside himself, demented. They urged her to go with her sons and seek to dissuade him from further efforts at public teaching. They assured Mary that soon Jesus' health would break, and that only dishonor and disgrace could come upon the entire family as a result of allowing him to go on. And so, when the word came from Jude's sister-in-law, all five of them started at once for Zebedee's house, having been together at Mary's home, where they had met with the Pharisees the evening before. They had talked with the Jerusalem leaders long into the night, and all were more or less convinced that Jesus was acting strangely, that he had acted strangely for some time. While Ruth could not explain all of his conduct, she insisted that he had always treated his family fairly and refused to agree to the program of trying to dissuade him from further work.

154:6.2 (1721.2) On the way to Zebedee's house they talked these things over and agreed among themselves to try to persuade Jesus to come home with them, for, said Mary: "I know I could influence my son if he would only come home and listen to me." James and Jude had heard rumors concerning the plans to arrest Jesus and take him to Jerusalem for trial. They also feared for their own safety. As long as Jesus was a popular figure in the public eye, his family allowed matters to drift along, but now that the people of Capernaum and the leaders at Jerusalem had suddenly turned against him, they began keenly to feel the pressure of the supposed disgrace of their embarrassing position.

154:6.3 (1721.3) They had expected to meet Jesus, take him aside, and urge him to go home with them. They had thought to assure him that they would forget his neglect of them — they would forgive and forget — if he would only give up the foolishness of trying to preach a new religion which could bring only trouble to himself and dishonor upon his family. To all of this Ruth would say only: "I will tell my brother that I think he is a man of God, and that I hope he would be willing to die before he would allow these wicked Pharisees to stop his preaching." Joseph promised to keep Ruth quiet while the others labored with Jesus.

154:6.4 (1721.4) When they reached the Zebedee house, Jesus was in the very midst of delivering his parting address to the disciples. They sought to gain entrance to the house, but it was crowded to overflowing. Finally they established themselves on the back porch and had word passed in to Jesus, from person to person, so that it finally was whispered to him by Simon Peter, who interrupted

pasakė: “Žiūrėk, tavoji motina ir tavieji broliai yra lauke, ir jie labai nori su tavimi pasišnekėti.” Dabar jo motinai į galvą ir mintis neatėjo, kaip svarbu jo pasekėjams perteikti šią atsiveikimo pranešimą, ji taip pat tikrai nežinojo, kad jo kalbą bet kurią akimirką gali nutraukti pasirodymas tų, kurie ateina jo suimti. Ji iš tikrųjų manė, jog, po tokio ilgo akivaizdaus susvetimėjimo, atsižvelgiant į tai, kad ji ir jo broliai tikrai parodė gailestingumą patys atvykdami pas jį, Jėzus nustos kalbėti ir ateis pas juos tą pačią akimirką, kai tik gaus žinią apie tai, kad jie laukia.

Tai buvo tiesiog dar vienas iš tų atvejų, kada jo žemiškoji šeima negalėjo suvokti, kad jis turi rūpintis ir Tėvo reikalais. Ir šitokiu būdu Marija ir jo broliai buvo giliai įskaudinti, kada, nežiūrint to, kad savo pasisakymą jis pertraukė tam, jog šią žinią išklausytų, bet vietoje to, kad lėktų į lauką pasisveikinti su jais, jie išgirdo jo melodingą balsą, tariantį garsiau: “Pasakykite mano motinai ir mano broliams, kad jiems nereikėtų baimintis dėl manęs. Tėvas, atsiuntęs mane į šį pasaulį, manęs neapleis; taip pat tikrai nieko blogo neatsitiks ir mano šeimai. Paprašykite, kad jie būtų drąsūs ir atsiduotų karalystės Tėvui. Bet, galų gale, kas gi yra manoji motina ir kas gi yra manieji broliai?” Ir savo rankas ištiesdamas į priekį į visus savo mokinius, susirinkusius šitame kambaryje, jis tarė: “Aš neturiu motinos; aš neturiu brolių. Štai mano motina, štai mano broliai! Nes, kas tikrai vykdo manojo Tėvo, kuris yra danguje, valią, tas yra mano motina, tas yra mano brolis ir mano sesuo.”

Ir kada Marija išgirdo šituos žodžius, tada ji apalpo Judo glėbyje. Jie išnešė ją į sodą, kad atgaivintų, tuo tarpu Jėzus tarė savosios išsiskyrimo kalbos baigiamuosius žodžius. Tada jis būtų išėjęs į lauką pasišnekėti su savo motina ir broliais, bet iš Tiberijaus atskubėjo pasiuntinys, atnešęs žinią, kad Sanhedrino pareigūnai yra pakeliui į čia, turėdami suteiktus įgaliojimus suimti Jėzų ir jį nugabenti į Jeruzalę. Šią žinią priėmė Andriejus ir, nutraukęs Jėzų, jis ją perdavė jam.

Andriejus neprisiminė, jog Dovydas aplink Zabediejaus namą buvo išstatęs apie dvidešimt penkis sargybinius, ir jog niekas jų negalėjo užklupti netikėtai; taigi jis paklausė Jėzaus, ką reikia daryti. Mokytojas stovėjo tylėdamas, tuo tarpu jo motina po truputėlį ėmė atsigauti sode po to šoko, kada išgirdo šiuos žodžius, “Aš neturiu motinos.” Būtent kaip tik šituo metu kažkokia moteris kambaryje atsistojo ir sušuko: “Tebūnie palaimintos tos įsčios, kurios pagimdė tave, ir tebūnie palaimintos tos krūtys, kurios išmaitino tave.” Jėzus minutėlę nukrypo nuo savo pokalbio su Andriejumi tam, kad atsakytų šitai moteriai, tardamas, “Ne, geriau jau tebūnie palaimintas tas, kuris girdi Dievo žodį ir išdrįsta jam paklusti.”

his talking for the purpose, and who said: “Behold, your mother and your brothers are outside, and they are very anxious to speak with you.” Now it did not occur to his mother how important was the giving of this parting message to his followers, neither did she know that his address was likely to be terminated any moment by the arrival of his apprehenders. She really thought, after so long an apparent estrangement, in view of the fact that she and his brothers had shown the grace actually to come to him, that Jesus would cease speaking and come to them the moment he received word they were waiting.

154:6.5 (1722.1) It was just another of those instances in which his earth family could not comprehend that he must be about his Father's business. And so Mary and his brothers were deeply hurt when, notwithstanding that he paused in his speaking to receive the message, instead of his rushing out to greet them, they heard his musical voice speak with increased volume: “Say to my mother and my brothers that they should have no fear for me. The Father who sent me into the world will not forsake me; neither shall any harm come upon my family. Bid them be of good courage and put their trust in the Father of the kingdom. But, after all, who is my mother and who are my brothers?” And stretching forth his hands toward all of his disciples assembled in the room, he said: “I have no mother; I have no brothers. Behold my mother and behold my brethren! For whosoever does the will of my Father who is in heaven, the same is my mother, my brother, and my sister.”

154:6.6 (1722.2) And when Mary heard these words, she collapsed in Jude's arms. They carried her out in the garden to revive her while Jesus spoke the concluding words of his parting message. He would then have gone out to confer with his mother and his brothers, but a messenger arrived in haste from Tiberias bringing word that the officers of the Sanhedrin were on their way with authority to arrest Jesus and carry him to Jerusalem. Andrew received this message and, interrupting Jesus, told it to him.

154:6.7 (1722.3) Andrew did not recall that David had posted some twenty-five sentinels about the Zebedee house, and that no one could take them by surprise; so he asked Jesus what should be done. The Master stood there in silence while his mother, having heard the words, “I have no mother,” was recovering from the shock in the garden. It was at just this time that a woman in the room stood up and exclaimed, “Blessed is the womb that bore you and blessed are the breasts that nursed you.” Jesus turned aside a moment from his conversation with Andrew to answer this woman by saying, “No, rather is the one blessed who hears the word of God and dares to obey it.”

Marija ir Jėzaus broliai manė, kad Jėzus jų nesuprato, kad jis nustojo domėtis jais, nesuvokdami, jog Jėzaus nesuprato būtent jie. Jėzus iki galo suprato, kaip žmonėms sunku nuraukti ryšius su savąja praeitimi. Jis žinojo, kaip žmogiškosios būtybės keičia savo nuomonę, veikiamos pamokslininko iškalbos, ir kaip sąmonė reaguoja į jausmingą kreipimąsi, lygiai taip, kaip ir protas reaguoja į logiką ir samprotavimą, bet jis taip pat žinojo, kaip nepalyginamai sunkiau yra įtikinti žmones *atsižadėti praeities*.

Per amžius tai yra tiesa, jog visi tie, kurie gali manyti, kad juos suprato klaidingai, arba, kad jie yra neįvertinti, Jėzuje turi užjaučiantį draugą ir supratingą patarėją. Savo apaštalus jis buvo įspėjęs, jog žmogaus priešais gali būti jo paties namiškiai, bet vargu ar jis suvokė, jog šitas pranašavimas beveik išsipildys jo paties patyrimė. Jėzus savosios šeimos neapleido dėl to, jog vykdytų savo Tėvo valią—jį apleido ji. Vėliau, po Mokytojo mirties ir prisikėlimo, kada Jokūbas savo gyvenimą susiejo su ankstyvuoju krikščionių judėjimu, tada jis nepaprastai kentėjo dėl to, kad nepatyrė šito ankstesniojo bendravimo su Jėzumi ir jo mokiniais.

Patirdamas šituos įvykius, Jėzus nusprendė vadovautis savo žmogiškojo proto ribotomis žiniomis. Jis troško to, jog bendravimo su savo pagalbininkais patyrimą kauptų kaip paprasčiausias žmogus. Ir būtent savo žmogiškojo proto dėka Jėzus norėjo pasimatyti su savo žmogiškąja šeima prieš jam išvykstant. Jis savo kalbos, kurią buvo įpusėjęs, nenorėjo nutraukti, kad šitaip jų pirmasis susitikimas po tokio ilgo išsiskyrimo nevirstų tokiu viešu dalyku. Jis ketino užbaigti savąjį kreipimąsi ir tada pabūti su jais prieš išvykstant, bet šią planą sužlugdė ką tik nepalankiai susiklosčiusios aplinkybės.

Jų pabėgimą dar labiau paskubino Dovydo pasiuntinių grupės atvykimas prie Zabediejaus namo galinio įėjimo. Tas triukšmas, kurį sukėlė šitie vyrai, išgąsdino apaštalus, kurie pamanė, jog naujieji atvykėliai gali būti tie vyrai, kurie pasirodė tam, kad juos suimtų, ir bijodami to, kad juos nedelsiant suims, jie per priekinį įėjimą išskubėjo prie laukiančio laivo. Ir visa tai paaiškina, kodėl Jėzus nepamatė savosios šeimos, laukiančios galiniame priangyje.

Bet jis tikrai pasakė Zabediejui, kada skubėdamas lipo į laivą: "Pasakyk mano motinai ir mano broliams, jog aš vertinu tai, kad jie atėjo, ir jog aš ketinau pasimatyti su jais. Įspėk juos, kad tegu jie ne ant manęs pyksta, o geriau tegu stengiasi pažinti Dievo valią ir įgauti gailėstingumo ir drąsos šią valią vykdyti."

154:6.8 (1722.4) Mary and Jesus' brothers thought that Jesus did not understand them, that he had lost interest in them, little realizing that it was they who failed to understand Jesus. Jesus fully understood how difficult it is for men to break with their past. He knew how human beings are swayed by the preacher's eloquence, and how the conscience responds to emotional appeal as the mind does to logic and reason, but he also knew how far more difficult it is to persuade men to *disown the past*.

154:6.9 (1722.5) It is forever true that all who may think they are misunderstood or not appreciated have in Jesus a sympathizing friend and an understanding counselor. He had warned his apostles that a man's foes may be they of his own household, but he had hardly realized how near this prediction would come to apply to his own experience. Jesus did not forsake his earth family to do his Father's work — they forsook him. Later on, after the Master's death and resurrection, when James became connected with the early Christian movement, he suffered immeasurably as a result of his failure to enjoy this earlier association with Jesus and his disciples.

154:6.10 (1723.1) In passing through these events, Jesus chose to be guided by the limited knowledge of his human mind. He desired to undergo the experience with his associates as a mere man. And it was in the human mind of Jesus to see his family before he left. He did not wish to stop in the midst of his discourse and thus render their first meeting after so long a separation such a public affair. He had intended to finish his address and then have a visit with them before leaving, but this plan was thwarted by the conspiracy of events which immediately followed.

154:6.11 (1723.2) The haste of their flight was augmented by the arrival of a party of David's messengers at the rear entrance of the Zebedee home. The commotion produced by these men frightened the apostles into thinking that these new arrivals might be their apprehenders, and in fear of immediate arrest, they hastened through the front entrance to the waiting boat. And all of this explains why Jesus did not see his family waiting on the back porch.

154:6.12 (1723.3) But he did say to David Zebedee as he entered the boat in hasty flight: "Tell my mother and my brothers that I appreciate their coming, and that I intended to see them. Admonish them to find no offense in me but rather to seek for a knowledge of the will of God and for grace and courage to do that will."

7. SKUBUS PABĖGIMAS

7. THE HASTY FLIGHT

Ir tokiu būdu būtent šią sekmadienio rytą, gegužės dvidešimt antrąją, 29 m. po Kr. gim., Jėzus, su savo dvylika apaštalų ir dvylika evangelininkų, ėmė skubiai bėgti nuo Sanhedrino pareigūnų, kurie buvo pakeliui į Betsaidą, gavę iš Erodo Antipo įgaliojimus suimti Jėzų ir nuvesti jį į Jeruzalę, kad nuteistų apkaltinus jį šventvagyste ir kitais žydų šventojo įstatymo pažeidimais. Buvo beveik pusė devynių šią gražų rytą, kada šitas dvidešimt penkių vyrų būrys užgulė irklus ir ėmė plaukti į Galilėjos jūros rytinį krantą.

Paskui Mokytojo valtį plaukė kita ir mažesnė valtis, kurioje buvo šeši Dovydo pasiuntiniai, kurie buvo gavę nurodymus palaikyti ryšį su Jėzumi ir jo pagalbininkais, ir pasirūpinti, jog informacija apie jų buvimo vietą ir saugumą būtų reguliariai perduodama į Zabediejaus namus Betsaidoje, kurie jau kuris laikas buvo naudojami kaip būstinė karalystės darbui. Bet Jėzus daugiau niekada nebegyveno Zabediejaus namuose. Nuo šiol, per savo gyvenimo žemėje visą likusiąją dalį, Mokytojas iš tikrųjų "nebeturėjo kur priglausti savo galvos." Daugiau jis iš tikrųjų nebeturėjo nieko net ir panašaus į nuolatinę buveinę.

Jie nusiyrė netoli Chereso kaimo, atidavė savo valtį saugoti draugams, ir pradėjo Mokytojo gyvenimo žemėje šitų paskutiniųjų metų, per kuriuos buvo gausu įvykių, klajones. Kažkurį laiką jie pasiliko Pilypo valdose, iš Chereso nuėjo į Pilypo-Cezarėją, tada pasiekė Finikijos pakrantę.

Minia laukė prie Zabediejaus namų, stebėdama, kaip šitos dvi valtys plaukia per ežerą link rytinio kranto, ir jos jau buvo gerokai nuplaukusios, kada atskubėjo Jeruzalės pareigūnai ir ėmė ieškoti Jėzaus. Jie nenorėjo patikėti, kad jis nuo jų pabėgo, ir tuo metu, kada Jėzus ir jo grupė keliavo į šiaurę per Betaniją, tai šie fariziejai ir jų padėjėjai praleido beveik dvi savaites ieškodami jo Kapernaumo apylinkėse.

Jėzaus šeima sugrįžo namo į Kapernaumą ir beveik savaitę praleido aptarinėdama, diskutuodama, ir besimelsdama. Ji buvo pasimetusi ir apimta siaubo. Nė vienas neturėjo proto ramybės iki ketvirtadienio popietės, kada Rūta sugrįžo po apsilankymo Zabediejaus namuose, kur ji iš Dovydo sužinojo, kad jos tėvas-brolis yra saugus ir visiškai sveikas ir keliauja link Finikijos pakrantės.

154:7.1 (1723.4) And so it was on this Sunday morning, the twenty-second of May, in the year A.D. 29, that Jesus, with his twelve apostles and the twelve evangelists, engaged in this hasty flight from the Sanhedrin officers who were on their way to Betsaida with authority from Herod Antipas to arrest him and take him to Jerusalem for trial on charges of blasphemy and other violations of the sacred laws of the Jews. It was almost half past eight this beautiful morning when this company of twenty-five manned the oars and pulled for the eastern shore of the Sea of Galilee.

154:7.2 (1723.5) Following the Master's boat was another and smaller craft, containing six of David's messengers, who had instructions to maintain contact with Jesus and his associates and to see that information of their whereabouts and safety was regularly transmitted to the home of Zebedee in Betsaida, which had served as headquarters for the work of the kingdom for some time. But Jesus was never again to make his home at the house of Zebedee. From now on, throughout the remainder of his earth life, the Master truly "had not where to lay his head." No more did he have even the semblance of a settled abode.

154:7.3 (1723.6) They rowed over to near the village of Kheresa, put their boat in the custody of friends, and began the wanderings of this eventful last year of the Master's life on earth. For a time they remained in the domains of Philip, going from Kheresa up to Caesarea-Philippi, thence making their way over to the coast of Phoenicia.

154:7.4 (1723.7) The crowd lingered about the home of Zebedee watching these two boats make their way over the lake toward the eastern shore, and they were well started when the Jerusalem officers hurried up and began their search for Jesus. They refused to believe he had escaped them, and while Jesus and his party were journeying northward through Batanea, the Pharisees and their assistants spent almost a full week vainly searching for him in the neighborhood of Capernaum.

154:7.5 (1724.1) Jesus' family returned to their home in Capernaum and spent almost a week in talking, debating, and praying. They were filled with confusion and consternation. They enjoyed no peace of mind until Thursday afternoon, when Ruth returned from a visit to the Zebedee house, where she learned from David that her father-brother was safe and in good health and making his way toward the Phoenician coast.

155 Dokumentas. Bėgimas per Galilėjos šiaurę

⇨ 154

URANTIJOS KNYGA

156 ⇨

IV DALIS. JĖZAUS GYVENIMAS IR MOKYMAI

155 DOKUMENTAS. BĖGIMAS PER GALILĖJOS ŠIAURĘ

Skyrius

ĮVADAS

1. Kodėl niršta pagonyys?
2. Evangelininkai Chorazine
3. Pilypo-Cezarejoje
4. Pakeliui į Finikiją
5. Pasikalbėjimas apie tikrąją religiją
6. Antrasis pasikalbėjimas apie religiją

PAPER 155

FLEEING THROUGH NORTHERN GALILEE

SECTIONS

Introduction

1. Why Do the Heathen Rage?
2. The Evangelists in Chorazin
3. At Caesarea-Philippi
4. On the Way to Phoenicia
5. The Discourse on True Religion
6. The Second Discourse on Religion

ĮVADAS

NETRUKUS po išsilaipinimo netoli Chereso šitą įsimintą sekmadienį, Jėzus ir šie dvidešimt keturi šiek tiek nuėjo į šiaurę, kur naktį praleido gražiam parke į pietus nuo Julijaus-Betsaidos. Šitoji stovyklos vieta jiems buvo pažįstama, nes čia jie buvo apsistoję praeityje. Prieš einant miegoti, Mokytojas pasikvietė savo pasekėjus ir su jais aptarė numatomos kelionės į finikiečių pakrantę per Betaniją ir šiaurinę Galilėją planus.

INTRODUCTION

^{155:0.1 (1725.1)} SOON after landing near Kheresa on this eventful Sunday, Jesus and the twenty-four went a little way to the north, where they spent the night in a beautiful park south of Bethsaida-Julias. They were familiar with this camping place, having stopped there in days gone by. Before retiring for the night, the Master called his followers around him and discussed with them the plans for their projected tour through Batanea and northern Galilee to the Phoenician coast.

1. KODĖL NIRŠTA PAGONYYS?

Jėzus tarė: "Visi jūs turite prisiminti, kaip apie šiuos laikus kalbėjo Psalmininkas, kada jis sakė, 'Kodėl niršta pagonyys, o tautos bergždžiai kuria sąmokslus? Žemės karaliai nusistato prieš Viešpatį ir prieš jo pateptąjį, ir žmonių valdovai drauge susimoko prieš Viešpatį ir prieš jo pateptąjį, sakydami, Sutraukykime gailestingumo grandines ir nusimeskime meilės pančius.'

"Šiandien jūs matote, kaip šitai pildosi prieš jūsų akis. Bet jūs tikrai nepamatysite, kaip pildosi

1. WHY DO THE HEATHEN RAGE?

^{155:1.1 (1725.2)} Said Jesus: "You should all recall how the Psalmist spoke of these times, saying, 'Why do the heathen rage and the peoples plot in vain? The kings of the earth set themselves, and the rulers of the people take counsel together, against the Lord and against his anointed, saying, Let us break the bonds of mercy asunder and let us cast away the cords of love.'

^{155:1.2 (1725.3)} "Today you see this fulfilled before your eyes. But you shall not see the remainder of

Psalmininko pranašystės likusioji dalis, nes jis laikėsi klaidingų idėjų apie Žmogaus Sūnų ir jo misiją žemėje. Manoji karalystė remiasi meilės pagrindu, skelbiama gailestingumu, ir įkuriama nesavanaudiška tarnyste. Manasis Tėvas nesėdi danguje paniekinančiai besijuokdamas iš pagonių. Jis nėra įtūžęs jausdamas didžiulį nepasitenkinimą. Tikrai teisingas yra tas pažadas, jog šis Sūnus iš tiesų turės šiuos vadinamuosius pagonis (tikrovėje neišmanančius ir nemokytus savo sielos brolius) kaip palikimą. Ir šiuos pagonis aš tikrai priimsiu išskėstomis gailestingumo ir meilės rankomis. Visas šitas kupinas meilės gerumas tikrai bus parodytas vadinamiesiems pagonims, nežiūrint to nevykusio pareiškimo, kuris yra užrašytas ir kuris atvirai sako, jog šis triumfuojantis Sūnus 'su geležine lazda juos tikrai sudaužys ir kaip molinį indą suskaldys į gabalus.' Psalmininkas ragino jus 'Viešpačiui tarnauti su baimė'—aš kviečiu jus įeiti į dieviškosios sūnystės išaukštintas privilegijas įtikėjimu; jis liepia jums džiaugtis dreband; aš kviečiu jus džiaugtis su įsitikinimu. Jis sako: 'Pabučiuokite šį Sūnų, kad jis nesupytų, ir kad jūs nežūtumėte, kada jis įnirš.' Bet jūs tie, kurie gyvenote su manimi, gerai žinote, jog pyktis ir įniršis neturi nieko bendro su dangaus karalystės sukūrimu žmonių širdyse. Bet Psalmininkas iš tiesų pažvelgė į tikrąją šviesą, kada baigdamas šitą raginimą sakė: 'Pamaloninti iš tikrųjų yra tie, kurie šiuo Sūnumi pasitiki.'"

Jėzus toliau mokė šiuos dvidešimt keturis, sakdamas: "Pagonys turi priežastį, kada niršta ant mūsų. Kadangi jų požiūris yra ribotas ir siauras, tai savo energiją jie sugeba sutelkti su didžiuliu entuziazmu. Jų tikslas yra arti ir daugiau ar mažiau matomas; dėl to jie iš tiesų siekia drąsaus ir efektyvaus įgyvendinimo. Jūs tie, kurie atvirai išpažinate įėjimą į dangaus karalystę, iš viso esate per daug neryžtingi ir neapsisprendę dėl savo mokymo metodo. Pagonys eina tiesiai į savo tikslus; jūs esate kalti dėl to, kad nuolat per daug ilgitės. Jeigu jūs trokštate patekti į šią karalystę, tai kodėl gi tada jos nepaimate dvasiniu puolimu net ir taip, kaip pagonys paima tą miestą, kurį apgula? Vargu ar jūs esate verti karalystės, kada jūsų tarnystė tokia didele dalimi sudaro toks pažiūris, kai gailitės praėities, verkšlenate dėl dabarties, ir tuščiai tikėtės iš ateities. Kodėl pagonys niršta? Kadangi jie nežino tiesos. Kodėl jus kankina tuščias ilgesys? Kadangi jūs *nepaklūstate* tiesai. Nutraukite savo bevertį ilgėsį ir eikite pirmyn drąsiai darydami tai, kas yra susiję su karalystės įkūrimu.

"Ką bedarytumėte, nebūkite vienpusiški ir per daug siaurai apsiriboję. Tie fariziejai, kurie stengiasi mus sunaikinti, tikrai galvoja, kad jie tarnauja Dievui. Tradicijos jų požiūrį tiek susiaurino, kad prietariai juos apakino ir baimė juos pavertė bejausmiai. Pamąstykite apie graikus, kurie turi mokslą, tuo tarpu žydai turi religiją be

the Psalmist's prophecy fulfilled, for he entertained erroneous ideas about the Son of Man and his mission on earth. My kingdom is founded on love, proclaimed in mercy, and established by unselfish service. My Father does not sit in heaven laughing in derision at the heathen. He is not wrathful in his great displeasure. True is the promise that the Son shall have these so-called heathen (in reality his ignorant and untaught brethren) for an inheritance. And I will receive these gentiles with open arms of mercy and affection. All this loving-kindness shall be shown the so-called heathen, notwithstanding the unfortunate declaration of the record which intimates that the triumphant Son 'shall break them with a rod of iron and dash them to pieces like a potter's vessel.' The Psalmist exhorted you to 'serve the Lord with fear' — I bid you enter into the exalted privileges of divine sonship by faith; he commands you to rejoice with trembling; I bid you rejoice with assurance. He says, 'Kiss the Son, lest he be angry, and you perish when his wrath is kindled.' But you who have lived with me well know that anger and wrath are not a part of the establishment of the kingdom of heaven in the hearts of men. But the Psalmist did glimpse the true light when, in finishing this exhortation, he said: 'Blessed are they who put their trust in this Son.'"

155:1.3 (1725.4) Jesus continued to teach the twenty-four, saying: "The heathen are not without excuse when they rage at us. Because their outlook is small and narrow, they are able to concentrate their energies enthusiastically. Their goal is near and more or less visible; wherefore do they strive with valiant and effective execution. You who have professed entrance into the kingdom of heaven are altogether too vacillating and indefinite in your teaching conduct. The heathen strike directly for their objectives; you are guilty of too much chronic yearning. If you desire to enter the kingdom, why do you not take it by spiritual assault even as the heathen take a city they lay siege to? You are hardly worthy of the kingdom when your service consists so largely in an attitude of regretting the past, whining over the present, and vainly hoping for the future. Why do the heathen rage? Because they know not the truth. Why do you languish in futile yearning? Because you obey not the truth. Cease your useless yearning and go forth bravely doing that which concerns the establishment of the kingdom.

155:1.4 (1726.1) "In all that you do, become not one-sided and overspecialized. The Pharisees who seek our destruction verily think they are doing God's service. They have become so narrowed by tradition that they are blinded by prejudice and hardened by fear. Consider the Greeks, who have a science without religion, while the Jews have a

mokslo. Ir kada žmonės būna šitaip suklaidinti, kad priima siaurą ir supainiotą tiesos suskaidymą, tada vienintelė jų išgelbėjimo viltis yra tapti susietiems su tiesa—atverstiesiems.

“Leiskite man ypač pabrėžti šią amžiną tiesą: Jeigu jūs, susiderinimo su tiesa dėka, savajame gyvenime išmoksitė rodyti kaip pavyzdį šitą gražią teismo visumą, tai jūsų bičiuliai žmonės seks jums, kad ir jie galėtų gauti tai, ką šitokiu būdu esate gavę jūs. Tas laipsnis, kuriuo tiesos ieškotojai linksta prie jūsų, išreiškia tą laipsnį, koku jūs esate apdovanoti tiesa, koks yra jūsų teismas. Tas laipsnis, kuriuo jūs turite su savo žinia eiti į žmones, tam tikra prasme, išreiškia tą dydį, kuriuo jums nepavyko nugyventi visumos ar teisingo gyvenimo, suderinimo su tiesa gyvenimo.”

Ir daugelio kitų dalykų mokė savuosius apaštalus ir evangelininkus Mokytojas prieš tai, kada jie palinkėjo jam geros nakties ir nuėjo miegoti.

2. EVANGELININKAI CHORAZINE

Pirmadienio rytą, gegužės 23-ąją, Jėzus nurodė Petriui eiti su šiais dvylika evangelininkų į Choraziną, tuo tarpu pats, su šiais vienuolika, patraukė į Pilypo-Cezarėją, ėjo palei Jordano upę iki Damasko-Kapernaumo kelio, nuo ten suko į šiaurės rytus iki sankryžos su keliu į Pilypo-Cazarėją, o tada tolyn į šitą miestą, kur jie prabuvo ir mokė dvi savaites. Jie atvyko antradienio popietę, gegužės 24-ąją.

Petras ir evangelininkai Chorazine viešėjo dvi savaites, skelbdami karalystės evangeliją nedidelei, bet tvirtai tikinčiai grupei. Tačiau didelio skaičiaus naujų atsivertėlių jie nesugebėjo laimėti. Iš visų Galilėjos miestų nė vienas karalystei nedavė tiek mažai sielų, kaip Chorazinas. Remdamiesi Petro nurodymu šie dvylika evangelininkų turėjo mažiau kalbėti apie pasveikimą—fizinis dalykus—tuo tarpu jie energingiau skelbė dangiškosios karalystės dvasines tiesas ir mokė šitų tiesų. Šiems dvylikai evangelininkų šitos dvi savaitės Chorazine buvo tikras priešiško krikšto dėl to, jog tai buvo pats sunkiausias ir neveiksmingiausias laikotarpis jų karjeroje iki šito meto. Šitaip netekę tokio pasitenkinimo, kurį suteikia naujų sielų laimėjimas karalystei, kiekvienas iš jų dar rimčiau ir nuoširdžiau pažvelgė į savąją sielą ir į jos žengimą į priekį naujojo gyvenimo dvasiniais keliais.

Kada pasirodė, jog daugiau žmonių, norinčių patekti į šią karalystę, nebėra, tada Petras, antradienį, birželio 7-ąją, savo bičiulius sukvietė draugėn ir jie išvyko į Pilypo-Cezarėją, kad prisijungtų prie Jėzaus ir apaštalų. Jie atvyko trečiadienį apie pusiaudienį ir visą vakarą praleido pasakodami apie savo patyrimus tarp netikinčiųjų

religion without science. And when men become thus misled into accepting a narrow and confused disintegration of truth, their only hope of salvation is to become truth-co-ordinated — converted.

155:1.5 (1726.2) “Let me emphatically state this eternal truth: If you, by truth co-ordination, learn to exemplify in your lives this beautiful wholeness of righteousness, your fellow men will then seek after you that they may gain what you have so acquired. The measure wherewith truth seekers are drawn to you represents the measure of your truth endowment, your righteousness. The extent to which you have to go with your message to the people is, in a way, the measure of your failure to live the whole or righteous life, the truth-co-ordinated life.”

155:1.6 (1726.3) And many other things the Master taught his apostles and the evangelists before they bade him good night and sought rest upon their pillows.

2. THE EVANGELISTS IN CHORAZIN

155:2.1 (1726.4) On Monday morning, May 23, Jesus directed Peter to go over to Chorazin with the twelve evangelists while he, with the eleven, departed for Caesarea-Philippi, going by way of the Jordan to the Damascus-Capernaum road, thence northeast to the junction with the road to Caesarea-Philippi, and then on into that city, where they tarried and taught for two weeks. They arrived during the afternoon of Tuesday, May 24.

155:2.2 (1726.5) Peter and the evangelists sojourned in Chorazin for two weeks, preaching the gospel of the kingdom to a small but earnest company of believers. But they were not able to win many new converts. No city of all Galilee yielded so few souls for the kingdom as Chorazin. In accordance with Peter's instructions the twelve evangelists had less to say about healing — things physical — while they preached and taught with increased vigor the spiritual truths of the heavenly kingdom. These two weeks at Chorazin constituted a veritable baptism of adversity for the twelve evangelists in that it was the most difficult and unproductive period in their careers up to this time. Being thus deprived of the satisfaction of winning souls for the kingdom, each of them the more earnestly and honestly took stock of his own soul and its progress in the spiritual paths of the new life.

155:2.3 (1726.6) When it appeared that no more people were minded to seek entrance into the kingdom, Peter, on Tuesday, June 7, called his associates together and departed for Caesarea-Philippi to join Jesus and the apostles. They arrived about noontime on Wednesday and spent the entire evening in rehearsing their experiences

Chorazine. Šito vakaro diskusijų metu Jėzus dar kartą pasinaudojo parabole apie sėją ir juos išsamiai mokė apie tai, kokia yra prasmė viso to, kada gyvenime susiduriama su tariamomis nesėkmėmis.

among the unbelievers of Chorazin. During the discussions of this evening Jesus made further reference to the parable of the sower and taught them much about the meaning of the apparent failure of life undertakings.

3. PILYPO-CEZAREJOJE

Nors per šitas dvi viešnage savaites netoli Pilypo-Cezarėjos Jėzus nedirbo jokio viešo darbo, bet apaštalai šiame mieste surengė daug ramių vakarinių susitikimų, ir daug tikinčiųjų ateidavo į stovyklą, kad pasikalbėtų su Mokytoju. Dėl šito lankymosi labai nedidelis skaičius žmonių papildė tikinčiųjų grupę. Jėzus su apaštalais kalbėjosi kiekvieną dieną, ir jie aiškiau suprato, jog dabar prasidėdą dangaus karalystės skelbimo darbo naujas etapas. Jie ėmė suvokti, jog "dangaus karalystė nėra maistas ir gėrimas, bet tai yra suvokimas to dvasinio džiaugsmo, kurį suteikia dieviškosios sūnystės priėmimas."

Vienuolikai apaštalių viešnagė Pilypo-Cezarėje buvo tikras išbandymas; jiems tai buvo dvi sunkios savaitės, kurias reikėjo patirti. Jie buvo beveik apimti depresijos, ir jiems stigo to periodiško paskatinimo, kurį suteikdavo kupina entuziazmo Petro asmenybė. Šitais laikais tikėti į Jėzų ir toliau eiti su juo iš tikrųjų buvo didingas ir išbandantis didelės rizikos dalykas. Nors per šitas dvi savaites jie laimėjo nedaug atsivertėlių, bet jie iš tiesų sužinojo daug labai naudingų dalykų iš savo kasdienių diskusijų su Mokytoju.

Apaštalai sužinojo, jog žydai dvasiškai yra sustingę ir mirštantys, nes tiesą jie buvo pavertę sustabarėjusiu nustatytu tikėjimu; jog kada tiesa būna suformuluojama kaip savojo aš teismo išskirtinumo ribinė linija, vietoje to, kad tarnautų dvasinio vadovavimo ir žengimo į priekį gairėmis, tada tokie mokymai praranda savo kuriančiąją ir gyvybingumą suteikiančią galią, ir galų gale tampa tiktai koservantu ir seniena.

Iš Jėzaus jie vis didesniu laipsniu išmoko žmogiškąsias asmenybes vertinti atsižvelgiant į jų galimybes laike ir amžinybėje. Jie sužinojo, kad daugelį sielų galima geriausiai atvesti į tai, kad jie pamiltų nematomą Dievą, iš pradžių jas išmokius pamilti savo sielos brolius, kuriuos jos gali matyti. Ir būtent ryšium su šituo Mokytojo skelbiamam nesavanaudiškam tarnavimui savo bičiuliams buvo suteikta nauja prasmė: "Tą, ką jūs padarėte vienam iš mažiausiųjų mano sielos brolių, tą jūs padarėte man."

Šitos viešnage į Cezaręją viena iš didžiųjų pamokų buvo susijusi su religinių tradicijų kilme, su iškylančiu rimtu pavojumi, kada yra leidžiama šventumo jausmą priskirti nešventiems dalykams, įprastoms idėjoms, arba kasdieniams įvykiams.

3. AT CAESAREA-PHILIPPI

155:3.1 (1727.1) Although Jesus did no public work during this two weeks' sojourn near Caesarea-Philippi, the apostles held numerous quiet evening meetings in the city, and many of the believers came out to the camp to talk with the Master. Very few were added to the group of believers as a result of this visit. Jesus talked with the apostles each day, and they more clearly discerned that a new phase of the work of preaching the kingdom of heaven was now beginning. They were commencing to comprehend that the "kingdom of heaven is not meat and drink but the realization of the spiritual joy of the acceptance of divine sonship."

155:3.2 (1727.2) The sojourn at Caesarea-Philippi was a real test to the eleven apostles; it was a difficult two weeks for them to live through. They were well-nigh depressed, and they missed the periodic stimulation of Peter's enthusiastic personality. In these times it was truly a great and testing adventure to believe in Jesus and go forth to follow after him. Though they made few converts during these two weeks, they did learn much that was highly profitable from their daily conferences with the Master.

155:3.3 (1727.3) The apostles learned that the Jews were spiritually stagnant and dying because they had crystallized truth into a creed; that when truth becomes formulated as a boundary line of self-righteous exclusiveness instead of serving as signposts of spiritual guidance and progress, such teachings lose their creative and life-giving power and ultimately become merely preservative and fossilizing.

155:3.4 (1727.4) Increasingly they learned from Jesus to look upon human personalities in terms of their possibilities in time and in eternity. They learned that many souls can best be led to love the unseen God by being first taught to love their brethren whom they can see. And it was in this connection that new meaning became attached to the Master's pronouncement concerning unselfish service for one's fellows: "Inasmuch as you did it to one of the least of my brethren, you did it to me."

155:3.5 (1727.5) One of the great lessons of this sojourn at Caesarea had to do with the origin of religious traditions, with the grave danger of allowing a sense of sacredness to become attached to nonsacred things, common ideas, or

Vieno tokio pasikalbėjimo metu jie gavo tokį mokymą, jog tikroji religija yra žmogaus širdimi jaučiama ištikimybė savo aukščiausiems ir teisingiausiems įsitikinimams.

Jėzus savo tikinčiuosius perspėjo, jeigu jų religiniai troškimai yra tiktai materialūs, tai augančios žinios apie gamtą, vis didesniu laipsniu išstumdamos tariamai viršgamtinės kilmės dalykus, galiausiai iš jų atims ir tikėjimą į Dievą. Bet jeigu jų religija būtų dvasinė, tuomet fizinio mokslo vystymasis jų įtikėjimo į amžinąsias realybes ir dieviškas vertybes negalėtų sugriauti niekada.

Jie sužinojo, jog, kada religijos motyvas yra visiškai dvasinis, tada ji padaro vertingesnį visą gyvenimą, suteikdama jam aukštų tikslų, transcendentinių vertybių dėka padarydama jį orų, įkvėpdama jį nuostabiais motyvais, tuo pačiu metu guosdama žmogaus sielą tauria ir sustiprinančia viltimi. Tikroji religija yra sumanyta tam, jog sumažintų egzistencijos įtampą, ji išlaisvina įtikėjimą ir drąsą kasdieniam gyvenimui ir nesavanaudiškam tarnavimui. Įtikėjimas skatina dvasinį gyvybingumą ir teisų vaisingumą.

Jėzus savo apaštalus nuolat mokė, kad nė viena civilizacija negalėtų ilgam išlikti, jeigu prarastų tai, kas jos religijoje yra geriausia. Ir jis nepavargdamas atkreipdavo šių dvylikos dėmesį į tą didžiulį pavojų, kada religinį patyrimą pakeičia religiniai simboliai ir ritualai. Jo visas žemiškasis gyvenimas buvo nuosekliai paskirtas tokiai misijai, kad įšalusias religijos formas sušildytų į apšviestuosius sūnystės skaidrią laisvę.

4. PAKELIUI Į FINIKIJĄ

Ketvirtadienio rytą, birželio 9-ąją, gavusi Dovydo pasiuntinių iš Betsaidos atneštų žinių apie tai, kaip vystosi karalystė, šitoji dvidešimt penkių tiesos mokytojų grupė Pilypo-Cezarėją paliko, kad pradėtų savo kelionę į finikiečių pakrantę. Jie apėjo aplinkui visą pelkėtą vietovę, eidami Luzo keliu, iki sankryžos su karavano keliu iš Magdalos į Libano kalnus, nuo ten iki susikirtimo su keliu į Sidoną, ir ten atvyko penktadienio popietę.

Tuomet, kada buvo sustoję pusiaudienio valgiui nukarusio uolos iškyšulio šešėlyje, netoli Luzo, Jėzus pasake vieną iš nuostabiausių kalbų, kokią tik kada nors buvo girdėję apaštalai per visus savo bendravimo su juo metus. Vos tik jie atsisėdo, kad imtų laužyti duoną, Simonas Petras paklausė Jėzaus: "Mokytojau, kadangi Tėvas danguje žino viską, ir kadangi jo dvasia yra mūsų ramstis kuriant dangaus karalystę žemėje, tai kodėl yra taip, kad mes bėgame nuo savo priešų grasinimų? Kodėl gi mes atsisakome su tiesos priešais susitikti tiesiogiai?" Bet prieš tai, kada

everyday events. From one conference they emerged with the teaching that true religion was man's heartfelt loyalty to his highest and truest convictions.

155:3.6 (1727.6) Jesus warned his believers that, if their religious longings were only material, increasing knowledge of nature would, by progressive displacement of the supposed supernatural origin of things, ultimately deprive them of their faith in God. But that, if their religion were spiritual, never could the progress of physical science disturb their faith in eternal realities and divine values.

155:3.7 (1727.7) They learned that, when religion is wholly spiritual in motive, it makes all life more worth while, filling it with high purposes, dignifying it with transcendent values, inspiring it with superb motives, all the while comforting the human soul with a sublime and sustaining hope. True religion is designed to lessen the strain of existence; it releases faith and courage for daily living and unselfish serving. Faith promotes spiritual vitality and righteous fruitfulness.

155:3.8 (1727.8) Jesus repeatedly taught his apostles that no civilization could long survive the loss of the best in its religion. And he never grew weary of pointing out to the twelve the great danger of accepting religious symbols and ceremonies in the place of religious experience. His whole earth life was consistently devoted to the mission of thawing out the frozen forms of religion into the liquid liberties of enlightened sonship.

4. ON THE WAY TO PHOENICIA

155:4.1 (1728.1) On Thursday morning, June 9, after receiving word regarding the progress of the kingdom brought by the messengers of David from Bethsaida, this group of twenty-five teachers of truth left Caesarea-Philippi to begin their journey to the Phoenician coast. They passed around the marsh country, by way of Luz, to the point of junction with the Magdala-Mount Lebanon trail road, thence to the crossing with the road leading to Sidon, arriving there Friday afternoon.

155:4.2 (1728.2) While pausing for lunch under the shadow of an overhanging ledge of rock, near Luz, Jesus delivered one of the most remarkable addresses which his apostles ever listened to throughout all their years of association with him. No sooner had they seated themselves to break bread than Simon Peter asked Jesus: "Master, since the Father in heaven knows all things, and since his spirit is our support in the establishment of the kingdom of heaven on earth, why is it that we flee from the threats of our enemies? Why do we refuse to confront the foes of truth?" But before

Jėzus ėmė atsakinėti į Petro klausimą, įsiterpė Tomas, paklausdamas: “Mokytojau, aš iš tikrųjų norėčiau žinoti tiesiog, kas gi yra netinkama mūsų priešų iš Jeruzalės religijoje. Koks gi iš tikrųjų yra skirtumas tarp jų ir mūsų religijos? Kodėl yra taip, kad mes turime tokį skirtingą tikėjimą, kada mes visi atvirai pareiškiame, jog tarnaujame tam pačiam Dievui?” Ir kada Tomas užbaigė, tada Jėzus tarė: “Nors aš ir nenorėčiau ignoruoti Petro klausimo, visiškai gerai žinodamas, kaip būtų lengva klaidingai suprasti mano priežastis, kodėl aš vengiu atviro susirėmimo su žydų valdovais kaip tik šituo laiku, bet vis tik jums visiems bus naudingiau, jeigu aš pasirinksiu atsakyti į Tomo klausimą. Ir šitą aš padarysiu po to, kada jūs būsite pavalgę.

5. PASIKALBĖJIMAS APIE TIKRĄJĄ RELIGIJĄ

Šita įsimintina kalba apie religiją, apibendrinus ir perteikus šiuolaikę frazeologiją, išreiškė tokias tiesas:

Nors pasaulio religijos turi dvigubą kilmę—natūralią ir apreišką—tačiau kiekvienu metu ir bet kurioje tautoje turi būti sutinkamos trys skirtingos religinio atsivadavimo formos. Ir šitie trys religinio akstino pasireiškimai yra tokie:

1. *Primityvioji religija.* Pusiau natūralus ir instinktyvus akstinas bijoti paslaptinių energijų ir garbinti aukštesnės jėgas, iš esmės fizinės gamtos religija, baimės religija.

2. *Civilizacijos religija.* Besivystančių rasių besivystančios religinės sampratos ir papročiai—proto religija—sukurtų religinių tradicijų autoriteto intelektualio teologija.

3. *Tikroji religija—apreiškimo religija.* Viršgamtinių vertybių apreiškimas, dalinė įžvalga į amžinąsias realybes, pažvelgimas į Tėvo danguje begalinio charakterio gėrį ir grožį—dvasinė religija, kuri yra demonstruojama žmogiškajame patyrimo.

Natūralaus žmogaus fizinių pojūčių ir prietaringų baimių religijos Mokytojas nesumenkino, nors jis labai apgailestavo dėl to, kad šitos primityvios garbinimo formos tokia didelė dalis išsilaikė intelektualėsių žmonijos rasių religinėse formose. Jėzus paaiškino, jog tas didžiulis skirtumas tarp proto religijos ir dvasinės religijos yra dėl to, kad pirmoji remiasi bažnytiniu autoritetu, tuo tarpu pastaroji visiškai remiasi žmogiškuoju patyrimu.

Ir tada Mokytojas, per savo mokymo valandą,

Jesus had begun to answer Peter's question, Thomas broke in, asking: “Master, I should really like to know just what is wrong with the religion of our enemies at Jerusalem. What is the real difference between their religion and ours? Why is it we are at such diversity of belief when we all profess to serve the same God?” And when Thomas had finished, Jesus said: “While I would not ignore Peter's question, knowing full well how easy it would be to misunderstand my reasons for avoiding an open clash with the rulers of the Jews at just this time, still it will prove more helpful to all of you if I choose rather to answer Thomas's question. And that I will proceed to do when you have finished your lunch.”

5. THE DISCOURSE ON TRUE RELIGION

155:5.1 (1728.3) This memorable discourse on religion, summarized and restated in modern phraseology, gave expression to the following truths:

155:5.2 (1728.4) While the religions of the world have a double origin — natural and revelatory — at any one time and among any one people there are to be found three distinct forms of religious devotion. And these three manifestations of the religious urge are:

155:5.3 (1728.5) 1. *Primitive religion.* The seminatural and instinctive urge to fear mysterious energies and worship superior forces, chiefly a religion of the physical nature, the religion of fear.

155:5.4 (1728.6) 2. *The religion of civilization.* The advancing religious concepts and practices of the civilizing races — the religion of the mind — the intellectual theology of the authority of established religious tradition.

155:5.5 (1728.7) 3. *True religion — the religion of revelation.* The revelation of supernatural values, a partial insight into eternal realities, a glimpse of the goodness and beauty of the infinite character of the Father in heaven — the religion of the spirit as demonstrated in human experience.

155:5.6 (1729.1) The religion of the physical senses and the superstitious fears of natural man, the Master refused to belittle, though he deplored the fact that so much of this primitive form of worship should persist in the religious forms of the more intelligent races of mankind. Jesus made it clear that the great difference between the religion of the mind and the religion of the spirit is that, while the former is upheld by ecclesiastical authority, the latter is wholly based on human experience.

155:5.7 (1729.2) And then the Master, in his hour of

šitas tiesas aiškino toliau:

Iki to laiko, kada rasės taps labai išmintingos ir civilizuotesnės, išsilaikys didelė dalis šitų vaikiškų ir prietaringų ritualų, kurie yra taip būdingi primityvių ir atsilikusių tautų evoliuciniams religiniams papročiams. Kol žmogiškoji rasė neišsivystys iki tokio lygio, kada geriau ir bendriau suvoks dvasinio patyrimo realybes, tol didžiulis skaičius vyrų ir moterų ir toliau asmeninę pirmenybę teiks toms oficialioms religijoms, kurios reikalauja tik intelektualaus pritarimo, ne taip, kaip dvasinė religija, kuri tampa priežastimi tam, jog protas ir siela aktyviai dalyvauja įtikėjimo drąsiame žygyje kovojant su vis augančio žmogiškojo patyrimo rūšiomis realybėmis.

Tradicinių oficialių religijų priėmimas reiškia lengvą išeitį įgyvendinant žmogaus poreikį ieškoti pasitenkinimo ilgintis savosios dvasinės prigimties. Nusistovėjusios, sustabarėjusios, įsitvirtinusios oficialios religijos suteikia paruoštą prieglobstį, į kurį gali pabėgti iracionali ir sujaukta žmogaus siela, kada ją gąsdina baimė ir kankina neužtikrintumas. Tokia religija iš savo pasekėjų, kaip užmokesčio už pasitenkinimą ir nuraminimą, reikalauja tiktai pasyvaus ir grynai intelektualaus pritarimo.

Ir žemėje ilgą laiką gyvens tie neužtikrinti, bailūs, ir neryžtingi individai, kurie pirmenybę teiks tam, kad šitokiu būdu užsitikrintų savo religinį nusiraminimą, nežiūrint to, kad savo dalią šitaip susiedami su oficialiomis religijomis, jie kompromituoja asmenybės laisvę, sumenkina savigarbos orumą, ir visiškai atsisako teisės dalyvauti tame kuo labiausiai jaudinančiame ir įkvepiančiame iš visų žmogiškųjų patyrimų, koks yra: asmeninis tiesos ieškojimas, pagyvinimas, kada betarpiškai susiduriama su intelektualaus atradimo pavojais, pasiryžimas ištyrinėti asmeninio religinio patyrimo realybes, aukščiausias pasitenkinimas, kada yra patiriamas asmeninis triumfas realiai suvokus dvasinio įtikėjimo pergalę prieš intelektualią abejonę, kada ji yra dorai pasiekama žmogiškosios egzistencijos aukščiausiojo laipsnio jaudinančiame patyrimo—kada žmogus ieško Dievo, sau pačiam ir kaip jis pats, ir jį suranda.

Dvasinė religija reiškia pastangas, kovą, konfliktą, įtikėjimą, ryžtą, meilę, ištikimybę, ir žengimą į priekį. Proto religija—autoriteto teologija—iš savo formalių tikinčiųjų tokių pastangų reikalauja mažai arba iš viso jų nereikalauja. Tradicija yra saugus prieglobstis ir lengvas kelias toms baimingoms ir neryžtingoms sieloms, kurios instinktyviai vengia dvasinių kovų ir protinių neaiškumų, susijusių su įtikėjimo kelionėmis, kada yra išplaukiama į drąsų jaudinantį žygį neištirtos tiesos atvirose jūrose ieškant dvasinių realybių tolimųjų tokių krantų, kokius gali atrasti

teaching, went on to make clear these truths:

155:5.8 (1729.3) Until the races become highly intelligent and more fully civilized, there will persist many of those childlike and superstitious ceremonies which are so characteristic of the evolutionary religious practices of primitive and backward peoples. Until the human race progresses to the level of a higher and more general recognition of the realities of spiritual experience, large numbers of men and women will continue to show a personal preference for those religions of authority which require only intellectual assent, in contrast to the religion of the spirit, which entails active participation of mind and soul in the faith adventure of grappling with the rigorous realities of progressive human experience.

155:5.9 (1729.4) The acceptance of the traditional religions of authority presents the easy way out for man's urge to seek satisfaction for the longings of his spiritual nature. The settled, crystallized, and established religions of authority afford a ready refuge to which the distracted and distraught soul of man may flee when harassed by fear and tormented by uncertainty. Such a religion requires of its devotees, as the price to be paid for its satisfactions and assurances, only a passive and purely intellectual assent.

155:5.10 (1729.5) And for a long time there will live on earth those timid, fearful, and hesitant individuals who will prefer thus to secure their religious consolations, even though, in so casting their lot with the religions of authority, they compromise the sovereignty of personality, debase the dignity of self-respect, and utterly surrender the right to participate in that most thrilling and inspiring of all possible human experiences: the personal quest for truth, the exhilaration of facing the perils of intellectual discovery, the determination to explore the realities of personal religious experience, the supreme satisfaction of experiencing the personal triumph of the actual realization of the victory of spiritual faith over intellectual doubt as it is honestly won in the supreme adventure of all human existence—man seeking God, for himself and as himself, and finding him.

155:5.11 (1729.6) The religion of the spirit means effort, struggle, conflict, faith, determination, love, loyalty, and progress. The religion of the mind—the theology of authority—requires little or none of these exertions from its formal believers. Tradition is a safe refuge and an easy path for those fearful and halfhearted souls who instinctively shun the spirit struggles and mental uncertainties associated with those faith voyages of daring adventure out upon the high seas of unexplored truth in search for the farther shores of spiritual realities as they may be discovered by the

besivystantis žmogiškasis protas ir kokius gali patirti besivystanti žmogiškoji siela.

Ir Jėzus tęsė toliau: “Jeruzalėje religiniai vadovai savo tradicinių mokytojų ir kitų laikų pranašų įvairias doktrinas suformulavo į viešpataujančią intelektualią tikėjimų sistemą, oficialiąją religiją. Visos tokios religijos didžiąja dalimi apeliuoja į protą. Ir dabar mes netrukus su tokia religija pateksime į mirtiną konfliktą, nes mes iš tikrųjų taip greitai pradėsime drąsiai skelbti naująją religiją—tokią religiją, kuri nėra religija šito žodžio šiandienine prasme, tokią religiją, kurios pagrindinis apeliavimas yra į manojo Tėvo dieviškąją dvasią, kuri gyvena žmogaus prote; tokią religiją, kurios autoritetas iš tikrųjų kils iš jos priėmimo vaisių, kurie tikrai pasirodys asmeniniame patyrimo visų tų, kurie realiai ir tikrai tampa tikinčiaisiais į šitos aukščiausiosios dvasinės komunijos tiesas.”

Kreipdamasis į kiekvieną iš šių dvidešimt keturių ir išvardindamas kiekvieno vardą, Jėzus sakė: “O dabar, kuris iš jūsų labiau norėtų pasirinkti šitą lengvą kelią, kada paklūstama sukurta ir sustabarėjusiai religijai, kurią gina fariziejai Jeruzalėje, o ne kentėti tuos sunkumus ir persekiojimus, kurie lydi išgelbėjimo žmonėms geresniojo kelio skelbimo misiją tuo metu, kada jūs suvokiate tą pasitenkinimą, kad patys sau atrandate gyvojo ir asmeninio patyrimo realybių grožybes dangaus karalystės amžinosios tiesos ir nuostabiosios didybės? Argi jūs esate išsigandę, silpno charakterio, ir ieškote lengvų kelių? Argi jūs bijote savąją ateitį patikėti į tiesos Dievo rankas, kurio sūnūs esate? Argi jūs nepasitikite Tėvu, kurio vaikai esate? Argi jūs sugrįšite į tradicinės oficialiosios religijos tikrumo ir intelektualaus sustabarėjimo lengvą kelią, ar pasirošite eiti su manimi į priekį į tą neaiškią ir neramią ateitį, kai yra skelbiamos dvasinės religijos naujosios tiesos, dangaus karalystės žmonių širdyse?”

Visi dvidešimt keturi jo klausytojai atsistojo, ketindami parodyti savo vieningą ir ištikimą atsakymą į šitą, vieną iš tų nedidelio skaičiaus emocingų kreipimųsi, kurį Jėzus kada nors jiems buvo pateikęs, bet jis pakėlė ranką ir juos sustabdė, tardamas: “Dabar eikite kiekvienas sau, kad kiekvienas iš jūsų vienvėje pabūtumėte su Tėvu, ir be emocijų suraskite atsakymą į mano klausimą, o suradę tokį teisingą ir nuoširdų sielos požiūrį, tą atsakymą laisvai ir drąsiai pasakykite mano Tėvui ir jūsų Tėvui, kurio begalinis meilės gyvenimas ir yra mūsų skelbiamos religijos pati ta dvasia.”

Evangelininkai ir apaštalai išsiskirstė, kad trumpam pabūtų vienvėje. Jiems nuotaiką pakėlė, jų protą įkvėpė, ir jų jausmus milžinišku laipsniu sužadino tai, ką buvo pasakęs Jėzus.

progressive human mind and experienced by the evolving human soul.

155:5.12 (1729.7) And Jesus went on to say: “At Jerusalem the religious leaders have formulated the various doctrines of their traditional teachers and the prophets of other days into an established system of intellectual beliefs, a religion of authority. The appeal of all such religions is largely to the mind. And now are we about to enter upon a deadly conflict with such a religion since we will so shortly begin the bold proclamation of a new religion — a religion which is not a religion in the present-day meaning of that word, a religion that makes its chief appeal to the divine spirit of my Father which resides in the mind of man; a religion which shall derive its authority from the fruits of its acceptance that will so certainly appear in the personal experience of all who really and truly become believers in the truths of this higher spiritual communion.”

155:5.13 (1730.1) Pointing out each of the twenty-four and calling them by name, Jesus said: “And now, which one of you would prefer to take this easy path of conformity to an established and fossilized religion, as defended by the Pharisees at Jerusalem, rather than to suffer the difficulties and persecutions attendant upon the mission of proclaiming a better way of salvation to men while you realize the satisfaction of discovering for yourselves the beauties of the realities of a living and personal experience in the eternal truths and supreme grandeurs of the kingdom of heaven? Are you fearful, soft, and ease-seeking? Are you afraid to trust your future in the hands of the God of truth, whose sons you are? Are you distrustful of the Father, whose children you are? Will you go back to the easy path of the certainty and intellectual settledness of the religion of traditional authority, or will you gird yourselves to go forward with me into that uncertain and troublous future of proclaiming the new truths of the religion of the spirit, the kingdom of heaven in the hearts of men?”

155:5.14 (1730.2) All twenty-four of his hearers rose to their feet, intending to signify their united and loyal response to this, one of the few emotional appeals which Jesus ever made to them, but he raised his hand and stopped them, saying: “Go now apart by yourselves, each man alone with the Father, and there find the unemotional answer to my question, and having found such a true and sincere attitude of soul, speak that answer freely and boldly to my Father and your Father, whose infinite life of love is the very spirit of the religion we proclaim.”

155:5.15 (1730.3) The evangelists and apostles went apart by themselves for a short time. Their spirits were uplifted, their minds were inspired, and their emotions mightily stirred by what Jesus had said.

Tačiau kada Andriejus juos sukviatė draugėn, tada Mokytojas teištari: “Tęskime savo kelionę. Mes einame į Finikiją, kur pabūsimė kurį laiką, ir jums visiems reikėtų melsti Tėvą, kad jūsų proto ir kūno jausmus transformuotų į aukštesnę proto ištikimybę ir labiau patenkinančius dvasios patyrimus.”

Einant keliu, šie dvidešimt keturi tylėjo, bet netrukus jie ėmė vienas su kitu šnekėtis, ir prieš tos dienos popietės trečią valandą toliau eiti nebegalėjo; jie sustojo, ir Petras, priėjęs prie Jėzaus, tarė: “Mokytoja, tu mums pasakei gyvenimo ir tiesos žodžius. Mes norėtume išgirsti daugiau; mes labai tavęs prašome, kad tu mums toliau pasakotum apie šituos dalykus.”

But when Andrew called them together, the Master said only: “Let us resume our journey. We go into Phoenicia to tarry for a season, and all of you should pray the Father to transform your emotions of mind and body into the higher loyalties of mind and the more satisfying experiences of the spirit.”

155:5.16 (1730.4) As they journeyed on down the road, the twenty-four were silent, but presently they began to talk one with another, and by three o'clock that afternoon they could not go farther; they came to a halt, and Peter, going up to Jesus, said: “Master, you have spoken to us the words of life and truth. We would hear more; we beseech you to speak to us further concerning these matters.”

6. ANTRASIS PASIKALBĖJIMAS APIE RELIGIJĄ

Ir tokiu būdu, jiems besiilsint kalno šlaito šešėlyje, Jėzus toliau tęsė savo mokymą apie dvasinę religiją, iš esmės pasakydamas:

Jūs esate atėję iš tokių savo bičiulių gretų, kurie nusprendė ir toliau pasitenkinti proto religija ir kurie trokšta saugumo ir linkę elgtis pagal papročius ir vyraujančią nuomonę. Jūs nusprendėte autoriteto religijos jums suteikiamus tikrumo jausmus pakeisti į drąsaus ir augančio įtikėjimo dvasios užtikrinimus. Jūs išdrįsote protestuoti prieš labai žiaurią institucinės religijos vergovę ir atmesti užrašytų pasakojimų, kurie dabar yra laikomi Dievo žodžiu, autoritetą. Mūsų Tėvas iš tikrųjų kalbėjo per Mozę, Eliją, Isajų, Amosą, ir Hosiją, bet jis nenustojo sakyti tiesos žodžių šiam pasauliui, kada šitie senovės pranašai savo mokymus buvo užbaigę. Manasis Tėvas nėra rasių ar kartų gerbėjas tuo, jog tiesos žodis būtų maloningai suteiktas vienam amžiui, o kitam būtų nesuteiktas. Nedarykite kvailystės, kad dievišku vadintumėte tai, kas yra grynai žmogiška, ir pajuskite tiesos žodžius, kurie ateina ne per tariamo įkvėpimo tradicinius orakulus.

Aš raginau jus, kad gimtumėte vėl, kad gimtumėte iš dvasios. Aš jus išvedžiau iš autoriteto tamsos ir tradicijos apatiškumo į transcendentinę šviesą, kada imate suvokti galimybę, jog patys galite padaryti patį didžiausią atradimą, koks tik gali būti įmanomas žmogiškai sielai—dangiškąjį patyrimą, jog Dievą surandate patys sau, savo pačių viduje, ir savo pačių noru, ir visa tai realiai darote savo pačių asmeniniame patyrimė. Ir šitokiu būdu jūs tikrai galite pereiti nuo mirties į gyvenimą, nuo tradicijos autoriteto į Dievo pažinimo patyrimą; šitaip jūs tikrai pereisite iš tamsos į šviesą, iš rasinio tikėjimo, kuris yra

6. THE SECOND DISCOURSE ON RELIGION

155:6.1 (1730.5) And so, while they paused in the shade of the hillside, Jesus continued to teach them regarding the religion of the spirit, in substance saying:

155:6.2 (1730.6) You have come out from among those of your fellows who choose to remain satisfied with a religion of mind, who crave security and prefer conformity. You have elected to exchange your feelings of authoritative certainty for the assurances of the spirit of adventurous and progressive faith. You have dared to protest against the grueling bondage of institutional religion and to reject the authority of the traditions of record which are now regarded as the word of God. Our Father did indeed speak through Moses, Elijah, Isaiah, Amos, and Hosea, but he did not cease to minister words of truth to the world when these prophets of old made an end of their utterances. My Father is no respecter of races or generations in that the word of truth is vouchsafed one age and withheld from another. Commit not the folly of calling that divine which is wholly human, and fail not to discern the words of truth which come not through the traditional oracles of supposed inspiration.

155:6.3 (1731.1) I have called upon you to be born again, to be born of the spirit. I have called you out of the darkness of authority and the lethargy of tradition into the transcendent light of the realization of the possibility of making for yourselves the greatest discovery possible for the human soul to make — the supernal experience of finding God for yourself, in yourself, and of yourself, and of doing all this as a fact in your own personal experience. And so may you pass from death to life, from the authority of tradition to the experience of knowing God; thus will you pass from darkness to light, from a racial faith inherited

paveldėtas, į asmeninį įtikėjimą, kuris yra pasiekiamas realiu patyrimu; ir šito dėka jūs tikrai vystysitės nuo proto teologijos, kurią jums yra perdavę protėviai, į tikrąją dvasinę religiją, kuri tikrai bus sukurta jūsų sielose kaip amžinoji dovana.

Jūsų religija tikrai pasikeis iš paprasčiausio intelektualaus tikėjimo į tradicinį autoritetą į to gyvojo įtikėjimo, kuris gali suvokti Dievo realybę ir visa tai, kas yra susiję su Tėvo dieviškąja dvasia, realų patyrimą. Proto religija beviltingai jus pririša prie praeities; dvasinę religiją sudaro besivystantis apreiškimas ir ji visą laiką jus kviečia eiti tolyn į aukštesnius ir šventesnius pasiekimus dvasinių idealų ir amžinųjų realybių sferoje.

Nors autoriteto religija ir gali suteikti dabartinį nusistovėjusį saugumo jausmą, bet už tokį laikiną pasitenkinimą jūs sumokate savo dvasinės laisvės ir religinės nepriklausomybės praradimo kainą. Manasis Tėvas iš jūsų nereikalauja, kad už jėgimą į dangaus karalystę turėtumėte sumokėti tokią kainą, jog save prievartautumėte laikytis tikėjimo į tokius dalykus, kurie yra dvasiškai atstumiantys, nešventi, ir neteisingi. Iš jūsų nereikalaujama, kad jūs savo pačių gailestingumo, teisingumo, ir tiesos jausmą šiurkščiai pažeistumėte paklusdami susidėvėjusių religinių formų ir ritualų sistemai. Dvasinė religija jums amžiams suteikia laisvę, kad eitumėte paskui tiesą, kad ir kur dvasios vedimas jus galėtų nuvesti. Ir kas žino—galbūt šitoji dvasia gali turėti kažką, ką perteiktų šitai kartai, ką kitos kartos atsisakė išgirsti?

Gėda tiems melagingiems religiniams mokytojams, kurie išalkusias sielas tempdavo atgal į neaišką ir tolimą praeitį ir ten jas palikdavo! Ir šitokiu būdu šitie nelaimingi žmonės tikrai yra pasmerkami tam, kad išsigastų kiekvieno naujo atradimo, tuo pačiu metu juos trikdo kiekvienas naujas tiesos apreiškimas. Tas pranašas, kuris sakė, jog "Tobulą ramybę patirs tas, kurio protas bus nukreiptas į Dievą," buvo ne vien tik intelektualus tikintysis į oficialiąją teologiją. Šitas tiesą pažinęs žmogus Dievą atrado; jis ne tik kalbėjo apie Dievą.

Aš jums patariu atsisakyti įpročio visada cituoti senovės pranašus ir girti Izraelio didvyrius, o vietoje šito patariu atkakliai siekti to, kad taptumėte Paties Aukštojo gyvaisiais pranašais ir ateities karalystės dvasiniais didvyriais. Dievą pažinusių praeities lyderius iš tikrųjų gali būti verta gerbti, bet kodėl, šitaip elgdamiesi, jūs turėtumėte paaukoti žmogiškosios egzistencijos aukščiausiąjį patyrimą; Dievo suradimą sau patiems ir jo pažinimą savo pačių sieloje?

Kiekviena žmonijos rasė turi savo intelektualų požiūrį į žmonijos egzistenciją; dėl to proto religija visada tikrai turi atitikti šiuos įvairius rasinius požiūrius. Autoriteto religijos niekada negali

to a personal faith achieved by actual experience; and thereby will you progress from a theology of mind handed down by your ancestors to a true religion of spirit which shall be built up in your souls as an eternal endowment.

155:6.4 (1731.2) Your religion shall change from the mere intellectual belief in traditional authority to the actual experience of that living faith which is able to grasp the reality of God and all that relates to the divine spirit of the Father. The religion of the mind ties you hopelessly to the past; the religion of the spirit consists in progressive revelation and ever beckons you on toward higher and holier achievements in spiritual ideals and eternal realities.

155:6.5 (1731.3) While the religion of authority may impart a present feeling of settled security, you pay for such a transient satisfaction the price of the loss of your spiritual freedom and religious liberty. My Father does not require of you as the price of entering the kingdom of heaven that you should force yourself to subscribe to a belief in things which are spiritually repugnant, unholy, and untruthful. It is not required of you that your own sense of mercy, justice, and truth should be outraged by submission to an outworn system of religious forms and ceremonies. The religion of the spirit leaves you forever free to follow the truth wherever the leadings of the spirit may take you. And who can judge — perhaps this spirit may have something to impart to this generation which other generations have refused to hear?

155:6.6 (1731.4) Shame on those false religious teachers who would drag hungry souls back into the dim and distant past and there leave them! And so are these unfortunate persons doomed to become frightened by every new discovery, while they are discomfited by every new revelation of truth. The prophet who said, "He will be kept in perfect peace whose mind is stayed on God," was not a mere intellectual believer in authoritative theology. This truth-knowing human had discovered God; he was not merely talking about God.

155:6.7 (1731.5) I admonish you to give up the practice of always quoting the prophets of old and praising the heroes of Israel, and instead aspire to become living prophets of the Most High and spiritual heroes of the coming kingdom. To honor the God-knowing leaders of the past may indeed be worth while, but why, in so doing, should you sacrifice the supreme experience of human existence: finding God for yourselves and knowing him in your own souls?

155:6.8 (1732.1) Every race of mankind has its own mental outlook upon human existence; therefore must the religion of the mind ever run true to these various racial viewpoints. Never can the religions

susivienyti. Žmogiškąją vienybę ir mirtingojo brolystę galima pasiekti tikrai dvasinės religijos superdovanos dėka ir per šią dovaną. Rasių protas gali skirtis, bet visų žmonių viduje gyvena ta pati dieviškoji ir amžinoji dvasia. Žmogiškosios brolystės viltis gali būti įgyvendinta tikrai tada, ir taip, kai skirtingas proto autoriteto religijas persmelkia ir užgožia vienijanti ir kilninanti dvasinė religija—asmeninio dvasinio patyrimo religija.

Autoriteto religijos žmones gali tikrai suskaldyti ir sąmoningai sukurstyti vienus prieš kitus; dvasinė religija vis didesniu laipsniu žmones suartina ir tampa priežastimi to, kad jie ima supratingai jausti vieni kitiems simpatiją. Autoriteto religija iš žmonių reikalauja, kad jie tikėtų vienodai, bet šitą įgyvendinti esant dabartinei pasaulio būklei neįmanoma. Dvasios religija reikalauja tikrai patyrimo vienybės—likimo vienodumo—suteikdama visišką laisvę tikėjimo įvairovei. Dvasios religija reikalauja tikrai įžvalgos vienovės, bet ne požiūrio ir nuostatos vienodumo. Dvasios religija nereikalauja intelektualų pažiūrų vienodumo, o tikrai dvasinio jausmo vienybės. Autoriteto religijos sustabarėja į negyvas dogmas; dvasios religija išauga į kupinos meilės tarnystės ir gailėstingo veikimo kilninančių veiksmų vis didėjančią džiaugsmą ir laisvę.

Bet žiūrėkite, kad nė vienas iš jūsų neniekintumėte Abraomo vaikų, nes jiems teko gyventi tais blogais tradicinio nevaisingumo laikais. Mūsų protėviai atsidavė atkakliam ir aistringam Dievo ieškojimui, ir jie surado jį tokį, kokio niekada nebuvo pažinusi jokia kita visa žmonių rasė nuo tų laikų, kada buvo Adomas, kuris apie tai žinojo daug, kadangi jis pats buvo Dievo Sūnus. Nebuvo taip, kad manasis Tėvas būtų nepastebėjęs nuo pat Mozės laikų tos ilgos ir nenuilstančios Izraelio kovos surasti Dievą ir pažinti Dievą. Per daugelį išvargintų kartų žydai be perstojo sunkiai dirbo, liejo prakaitą, aimanavo, kankinosi, ir ištverė kančias ir patyrė klaidingai suprastos ir niekinamos tautos skausmus, visa tai buvo tam, kad jie galėtų šiek tiek prisitarti prie tiesos apie Dievą atradimo. Ir, nežiūrint visų Izraelio nesėkmių ir suklupimų, mūsų tėvai palaipsniui, nuo Mozės iki Amoso ir Hosijo laikų, vis didesniu laipsniu visam pasauliui iš tikrųjų atskleidė amžinojo Dievo vis aiškesnį ir teisingesnį vaizdą. Ir šitaip iš tiesų buvo parengtas kelias dar didingesniam Tėvo atskleidimui, kuriuo pasidalinti jūs ir buvote pakviesti.

Niekada nepamirškite, kad yra tikrai vienas jaudinantis patyrimas, kuris patenkina ir jaudina labiau už mėginimą atrasti gyvojo Dievo valią, ir tai yra aukščiausiasis patyrimas, kada yra nuoširdžiai mėginama tą dieviškąją valią vykdyti. Ir prisiminkite, jog Dievo valią galima vykdyti bet

of authority come to unification. Human unity and mortal brotherhood can be achieved only by and through the superendowment of the religion of the spirit. Racial minds may differ, but all mankind is indwelt by the same divine and eternal spirit. The hope of human brotherhood can only be realized when, and as, the divergent mind religions of authority become impregnated with, and overshadowed by, the unifying and ennobling religion of the spirit — the religion of personal spiritual experience.

155:6.9 (1732.2) The religions of authority can only divide men and set them in conscientious array against each other; the religion of the spirit will progressively draw men together and cause them to become understandingly sympathetic with one another. The religions of authority require of men uniformity in belief, but this is impossible of realization in the present state of the world. The religion of the spirit requires only unity of experience — uniformity of destiny — making full allowance for diversity of belief. The religion of the spirit requires only uniformity of insight, not uniformity of viewpoint and outlook. The religion of the spirit does not demand uniformity of intellectual views, only unity of spirit feeling. The religions of authority crystallize into lifeless creeds; the religion of the spirit grows into the increasing joy and liberty of ennobling deeds of loving service and merciful ministration.

155:6.10 (1732.3) But watch, lest any of you look with disdain upon the children of Abraham because they have fallen on these evil days of traditional barrenness. Our forefathers gave themselves up to the persistent and passionate search for God, and they found him as no other whole race of men have ever known him since the times of Adam, who knew much of this as he was himself a Son of God. My Father has not failed to mark the long and untiring struggle of Israel, ever since the days of Moses, to find God and to know God. For weary generations the Jews have not ceased to toil, sweat, groan, travail, and endure the sufferings and experience the sorrows of a misunderstood and despised people, all in order that they might come a little nearer the discovery of the truth about God. And, notwithstanding all the failures and falterings of Israel, our fathers progressively, from Moses to the times of Amos and Hosea, did reveal increasingly to the whole world an ever clearer and more truthful picture of the eternal God. And so was the way prepared for the still greater revelation of the Father which you have been called to share.

155:6.11 (1732.4) Never forget there is only one adventure which is more satisfying and thrilling than the attempt to discover the will of the living God, and that is the supreme experience of honestly trying to do that divine will. And fail not to remember that the will of God can be done in any

kokio žemiškojo užsiėmimo sferoje. Nėra kokių nors pašaukimų, kurie būtų šventi, o kiti būtų pasaulietiniai. Tų, kuriuos veda dvasia, gyvenime visi dalykai yra šventi; tai yra, tų, kurie yra pavaldūs tiesai, kuriuos taurina meilė, valdo gailėstingumas, ir suvaržo dorumas— teisingumas. Toji dvasia, kurią manasis Tėvas ir aš atsiųsime į šį pasaulį yra ne tik Tiesos Dvasia, bet taip pat ir idealistinio grožio dvasia.

Jūs turite nustoti Dievo žodžio ieškoti tikrai teologinio autoriteto senųjų raštų puslapiuose. Tie, kurie yra gimę iš Dievo dvasios, nuo šiol tikrai suvoks Dievo žodį, nepriklausomai nuo to, iš kur jis būtų kilęs. Dieviškoji tiesa neturi būti ignoruojama dėl to, kad jos padovanojimo kanalas yra akivaizdžiai žmogiškas. Didelė dalis jūsų sielos brolių turi tokį protą, kuris Dievo teoriją priima, nors dvasiškai Dievo buvimo jie ir nesuvokia. Ir būtent kaip tik dėl šios priežasties aš taip dažnai jus mokiau, jog dangaus karalystę geriausiai galima suvokti įgavus dvasinę nuoširdaus vaiko nuostatą. Aš jums rekomenduoju būtent ne vaiko protinį nebrandumą, bet vietoje šito tokio lengvai patikinčio ir visiškai pasitikinčio kitu mažylio *dvasinį paprastumą*. Ne tiek svarbu, kad jūs turėtumėte žinoti apie Dievo faktą, kiek tai, kad vis daugiau augtų jūsų sugebėjimas *jausti Dievo buvimą*.

Kada tik jūs pradėsite surasti Dievą savojoje sieloje, tada netrukus jūs pradėsite jį atrasti ir kitų žmonių sielose, ir galiausiai visuose galingos visatos tvariniuose ir kūrinuose. Tačiau kokią gi galimybę Tėvas turi tam, kad pasirodytų kaip aukščiausios ištikimybės ir dieviškųjų idealų Dievas žmonių sielose, kurie mažai skiria laiko arba jo iš viso neskiria giliems apmąstymams apie tokias amžinąsias realybes? Nors protas ir nėra dvasinės prigimties vieta, bet jis iš tikrųjų yra vartai į ją.

Bet nedarykite klaidos mėgindami kitiems žmonėms įrodyti, kad jūs Dievą suradote; jūs sąmoningai negalite pateikti tokio svaraus įrodymo, nors tą faktą, kad jūs Dievą pažįstate, patvirtina du aiškūs ir ryškūs pasireiškimai, ir jie yra tokie:

1. Dievo dvasios vaisius rodo jūsų kasdienis gyvenimas.

2. Tas faktas, kad jūsų visas gyvenimas suteikia svarų įrodymą, jog be jokių išlygų jūs surizikavote viskuo, kas jūs esate, ir einate išlikimo po mirties jaudinančio patyrimo keliu vildamiesi surasti amžinybės Dievą, kurio buvimą jūs iš anksto nujautėte laike.

Dabar, būkite tikri, manasis Tėvas visada atsakys į patį menkiausią įtikėjimo virptelėjimą. Jis pastebi primityviojo žmogaus fizinės ir prietaringas emocijas. Ir su tomis nuoširdžiomis, bet

earthly occupation. Some callings are not holy and others secular. All things are sacred in the lives of those who are spirit led; that is, subordinated to truth, ennobled by love, dominated by mercy, and restrained by fairness — justice. The spirit which my Father and I shall send into the world is not only the Spirit of Truth but also the spirit of idealistic beauty.

155:6.12 (1732.5) You must cease to seek for the word of God only on the pages of the olden records of theologic authority. Those who are born of the spirit of God shall henceforth discern the word of God regardless of whence it appears to take origin. Divine truth must not be discounted because the channel of its bestowal is apparently human. Many of your brethren have minds which accept the theory of God while they spiritually fail to realize the presence of God. And that is just the reason why I have so often taught you that the kingdom of heaven can best be realized by acquiring the spiritual attitude of a sincere child. It is not the mental immaturity of the child that I commend to you but rather the spiritual simplicity of such an easy-believing and fully-trusting little one. It is not so important that you should know about the fact of God as that you should increasingly grow in the ability to feel the presence of God.

155:6.13 (1733.1) When you once begin to find God in your soul, presently you will begin to discover him in other men's souls and eventually in all the creatures and creations of a mighty universe. But what chance does the Father have to appear as a God of supreme loyalties and divine ideals in the souls of men who give little or no time to the thoughtful contemplation of such eternal realities? While the mind is not the seat of the spiritual nature, it is indeed the gateway thereto.

155:6.14 (1733.2) But do not make the mistake of trying to prove to other men that you have found God; you cannot consciously produce such valid proof, albeit there are two positive and powerful demonstrations of the fact that you are God-knowing, and they are:

155:6.15 (1733.3) 1. The fruits of the spirit of God showing forth in your daily routine life.

155:6.16 (1733.4) 2. The fact that your entire life plan furnishes positive proof that you have unreservedly risked everything you are and have on the adventure of survival after death in the pursuit of the hope of finding the God of eternity, whose presence you have foretasted in time.

155:6.17 (1733.5) Now, mistake not, my Father will ever respond to the faintest flicker of faith. He takes note of the physical and superstitious emotions of the primitive man. And with those

baimingomis sielomis, kurių įtikėjimas yra toks silpnas, kad jis mažai kuo pranoksta intelektualų susiderinimą su tuo, kada pasyvus požiūris paklūsta autoriteto religijoms, bet Tėvas yra visada pasirengęs gerbti ir puoselėti net ir visus tokius silpnus bandymus kreiptis į jį. Bet iš jūsų, kurie buvote pakviesti iš tamsos į šviesą, tikimasi, jog tikėsite iš visos širdies; jūsų įtikėjimas tikrai viešpataus apjungtų kūno, proto, ir dvasios požiūrių atžvilgiu.

Jūs esate mano apaštalai, ir jums religija tikrai netaps teologine priedanga, į kurią jūs galėtumėte pabėgti bijodami susidurti su dvasinio žengimo į priekį ir idealistinio jaudinančio patyrimo atšiauriomis realybėmis; bet vietoje šito jūsų religija tikrai taps realaus patyrimo faktu, kuris patvirtina, jog Dievas surado jus, idealizuotus, sutaurintus, ir sudvasintus jus, ir kad jūs įsitraukėte į amžiną jaudinantį patyrimą tam, jog surastumėte Dievą, kuris šitokiu būdu surado ir į sūnystę priėmė jus.

Ir kada Jėzus baigė kalbėti, tada jis pakvietė Andriejų, ir, rodydamas į vakarus link Finikijos, tarė: “Keliaukime toliau.”

honest but fearful souls whose faith is so weak that it amounts to little more than an intellectual conformity to a passive attitude of assent to religions of authority, the Father is ever alert to honor and foster even all such feeble attempts to reach out for him. But you who have been called out of darkness into the light are expected to believe with a whole heart; your faith shall dominate the combined attitudes of body, mind, and spirit.

155:6.18 (1733.6) You are my apostles, and to you religion shall not become a theologic shelter to which you may flee in fear of facing the rugged realities of spiritual progress and idealistic adventure; but rather shall your religion become the fact of real experience which testifies that God has found you, idealized, ennobled, and spiritualized you, and that you have enlisted in the eternal adventure of finding the God who has thus found and sonshipped you.

155:6.19 (1733.7) And when Jesus had finished speaking, he beckoned to Andrew and, pointing to the west toward Phoenicia, said: “Let us be on our way.”

156 Dokumentas. Viešnage Tyre ir Sidone

⇨ 155

URANTIJOS KNYGA

157 ⇨

IV DALIS. JĖZAUS GYVENIMAS IR MOKYMAI

156 DOKUMENTAS. VIEŠNAGĖ TYRE
IR SIDONE

PAPER 156

THE SOJOURN AT TYRE AND SIDON

Skyrius

SECTIONS

ĮVADAS

1. Sirietė moteris
2. Mokymas Sidone
3. Kelionė pakrante į šiaurę
4. Tyre
5. Jėzaus mokymai Tyre
6. Sugrįžimas iš Finikijos

Introduction

1. The Syrian Woman
2. Teaching in Sidon
3. The Journey up the Coast
4. At Tyre
5. Jesus' Teaching at Tyre
6. The Return from Phoenicia

ĮVADAS

INTRODUCTION

PENKTADIENIO popietę, birželio 10-ąją, Jėzus ir jo bičiuliai atvyko į Sidono apylinkes, kur jie apsistojo namuose tos turtingos moters, kuri buvo pacientė Betsaidos ligoninėje tuo metu, kada Jėzus buvo savo populiarumo viršūnėje. Evangelininkai ir apaštalai buvo apgyvendinti pas jos draugus betarpiškoje kaimynystėje, ir jie ilsėjosi šitose gaivinančiose sąlygose visą Sabato dieną. Sidone ir apylinkėse jie praleido beveik dvi su puse savaitės prieš tai, kada pasirengė aplankyti pajūrio miestus į šiaurę.

Šioji birželio Sabato diena buvo didingos ramybės diena. Evangelininkai ir apaštalai buvo visiškai pasinėrę į savo meditacijas, susijusias su Mokytojo pasisakymais apie religiją, kurių jie klausėsi pakeliui į Sidoną. Jie visi sugebėjo šį tą suvokti iš to, ką jis buvo jiems sakęs, bet jo mokymo svarbos nė vienas nesuvokė iki galo.

^{156:0.1 (1734.1)} ON FRIDAY afternoon, June 10, Jesus and his associates arrived in the environs of Sidon, where they stopped at the home of a well-to-do woman who had been a patient in the Bethsaida hospital during the times when Jesus was at the height of his popular favor. The evangelists and the apostles were lodged with her friends in the immediate neighborhood, and they rested over the Sabbath day amid these refreshing surroundings. They spent almost two and one-half weeks in Sidon and vicinity before they prepared to visit the coast cities to the north.

^{156:0.2 (1734.2)} This June Sabbath day was one of great quiet. The evangelists and apostles were altogether absorbed in their meditations regarding the discourses of the Master on religion to which they had listened en route to Sidon. They were all able to appreciate something of what he had told them, but none of them fully grasped the import of his teaching.

1. SIRIETĖ MOTERIS

1. THE SYRIAN WOMAN

Netoli Karuskos namų, kur buvo apsistojęs

^{156:1.1 (1734.3)} There lived near the home of Karuska, where the Master lodged, a Syrian

Mokytojas, gyvenęs sirietyse, kuri apie Jėzų buvo daug ką girdėjusi kaip apie didį gydytoją ir mokytoją, ir šito Sabato popietę jį atėjo, atsivesdama ir savo mažąją dukrelę. Vaikas, maždaug dvylikos metų amžiaus, kentėjo nuo rimto nervinio sutrikimo, kuriam buvo būdingi traukuliai ir kitokie kankinantys simptomai.

Jėzus savo pagalbininkams buvo prisakęs niekam nepasakoti, kad jis apsistojo Karuskos namuose, paaiškinęs, kad jis labai nori pailsėti. Nors jie ir pakluso savo Mokytojo nurodymams, bet Karuskos tarnas buvo nuėjęs į sirietyse moters, Noranos, namus, jog pasakytų jai, kad Jėzus apsigyveno jo šeimininkės namuose, ir paragino šią sunerimusią moterį nuvesti savo kenčiančią dukterį gydymui. Šita motina, aišku, tikėjo, kad jos vaiką buvo apsėdęs demonas, nešvari dvasia.

Kada Norana atėjo su savo dukra, tada Alfiejų dvyniai per vertėją paaiškino, jog Mokytojas ilsisi ir negalima jo trukdyti; į tai Norana atsakė, kad ji ir jos vaikas kaip tik čia pasiliks tol, kol Mokytojas bus pabaigęs savo poilsį. Petras taip pat stengėsi jai paaiškinti ir įtikinti ją, kad eitų namo. Jis aiškino, kad Jėzus yra labai išvargęs nuo intensyvių mokymų ir gydymų, ir kad į Finikiją jis yra atvykęs ramybės ir poilsio laikotarpiui. Bet tai buvo bergždžia; Norana nenorėjo išeiti. Į Petro atkaklius prašymus ji tikrai tiek teatsakė: „Aš neišeisiu tol, kol jūsų Mokytojo nebūsiu pamačiusi. Aš žinau, jis iš mano vaiko gali išvartyti demoną, ir aš neišeisiu tol, kol jis mano dukros neapžiūrės.“

Tada šią moterį pamėgino išvartyti Tomas, bet ir jam nepasisekė. Ji tarė jam: „Aš turiu įtikėjimą, kad jūsų Mokytojas gali išvartyti šitą demoną, kuris kankina mano vaiką. Aš esu girdėjusi apie jo stebuklus Galilėjoje, ir aš tikiu į jį. Kas gi atsitiko jums, jo mokiniams, kad jūs norėtumėte išvartyti tuos, kurie ateina pas jūsų Mokytoją pagalbos?“ Ir kada ji prašneko šitaip, tada Tomas pasitraukė.

Tada į priekį išėjo Simonas Uolusis, kad Noraną atkalbėtų. Simonas tarė: „Moterie, tu esi graikiškai šnekanti pagonė. Tau nereikėtų tikėtis to, jog Mokytojas paims tą duoną, kuri yra skirta išrinktų namų vaikams, ir ją numes šunims.“ Bet Norana neįsižeidė dėl Simono įterptos pastabos. Ji tikrai atsakė: „Taip, mokytojau, tavo žodžius aš suprantu. Žydy akyse aš esu tikrai šuo, bet kai dėl jūsų Mokytojo, tai aš esu tikintis šuo. Aš esu pasiryžusi tam, kad jis tikrai apžiūrėtų mano dukrą, nes aš esu įsitikinusi, jeigu tikrai jis pažiūrės į ją, tai ją ir išgydys. Ir net tu, mano gerasis žmogau, neišdrįsi atimti šunims teisės gauti tuos trupinius, kurie atsitiktinai nukrenta nuo tų vaikų stalo.“

Ir kaip tik šiuo metu visų akivaizdoje mažąją

woman who had heard much of Jesus as a great healer and teacher, and on this Sabbath afternoon she came over, bringing her little daughter. The child, about twelve years old, was afflicted with a grievous nervous disorder characterized by convulsions and other distressing manifestations.

156:1.2 (1734.4) Jesus had charged his associates to tell no one of his presence at the home of Karuska, explaining that he desired to have a rest. While they had obeyed their Master's instructions, the servant of Karuska had gone over to the house of this Syrian woman, Norana, to inform her that Jesus lodged at the home of her mistress and had urged this anxious mother to bring her afflicted daughter for healing. This mother, of course, believed that her child was possessed by a demon, an unclean spirit.

156:1.3 (1734.5) When Norana arrived with her daughter, the Alpheus twins explained through an interpreter that the Master was resting and could not be disturbed; whereupon Norana replied that she and the child would remain right there until the Master had finished his rest. Peter also endeavored to reason with her and to persuade her to go home. He explained that Jesus was weary with much teaching and healing, and that he had come to Phoenicia for a period of quiet and rest. But it was futile; Norana would not leave. To Peter's entreaties she replied only: "I will not depart until I have seen your Master. I know he can cast the demon out of my child, and I will not go until the healer has looked upon my daughter."

156:1.4 (1734.6) Then Thomas sought to send the woman away but met only with failure. To him she said: "I have faith that your Master can cast out this demon which torments my child. I have heard of his mighty works in Galilee, and I believe in him. What has happened to you, his disciples, that you would send away those who come seeking your Master's help?" And when she had thus spoken, Thomas withdrew.

156:1.5 (1735.1) Then came forward Simon Zelotes to remonstrate with Norana. Said Simon: "Woman, you are a Greek-speaking gentile. It is not right that you should expect the Master to take the bread intended for the children of the favored household and cast it to the dogs." But Norana refused to take offense at Simon's thrust. She replied only: "Yes, teacher, I understand your words. I am only a dog in the eyes of the Jews, but as concerns your Master, I am a believing dog. I am determined that he shall see my daughter, for I am persuaded that, if he shall but look upon her, he will heal her. And even you, my good man, would not dare to deprive the dogs of the privilege of obtaining the crumbs which chance to fall from the children's table."

156:1.6 (1735.2) At just this time the little girl was

margaitę suėmė smarkūs traukuliai, ir motina suriko: “Štai, galite pamatyti, jog mano vaiką yra apėdusi blogoji dvasia. Jeigu mūsų vargas jūsų neveikia, tai jis paveiks jūsų Mokytoją, kuris, man yra sake, myli visus žmones ir išdrįsta gydyti net ir pagonis, kada jie tiki. Jūs esate neverti būti jo mokiniiais. Aš neišeisiu tol, kol mano vaikas nebus išgydytas.”

Jėzus, kuris girdėjo visą šitą pokalbį per atvirą langą, dabar išėjo į lauką, dideliam jų nustebimui, ir tarė: “O moterie, didis yra tavo įtikėjimas, toks didis, jog aš negaliu neduoti to, ko tu trokšti; eik savo keliu ramybėje. Tavo duktė jau yra išgydyta.” Ir mažoji mergaitė nuo tos valandos pasveiko. Kada Norana ir vaikas išėjo, tada Jėzus paliepė jiems niekam nepasakoti apie šitą atsitikimą; ir nors jo pagalbininkai iš tikrųjų šitą prašymą išpildė, bet motina ir vaikas tą faktą apie mažosios mergaitės išgydymą be perstojo skleidė po visas apylinkes ir net Sidone, tiek daug, kad po kelių dienų Jėzus priėjo išvados pakeisti gyvenamąją vietą.

Kitą dieną, kada Jėzus mokė savo apaštalus, komentuoamas sirietės moters dukters išgydymą, jis pasakė: “Ir taip buvo visą laiką; jūs patys matote, kaip pagonys sugeba turėti išgelbstintį įtikėjimą į dangaus karalystės evangelijos mokymus. Tikrai, tikrai aš jums sakau, jog manojų Tėvo karalystę iš tiesų paims pagonys, jeigu Abraomo vaikai nenorės parodyti pakankamai įtikėjimo dėl to, kad patektų į ją.”

2. MOKYMAS SIDONE

Įleidami į Sidoną, Jėzus ir jo apaštalai perėjo per tiltą, daugelis iš jų pirmą kartą pamatė tiltą. Tuo metu, kada jieėjo šituo tiltu, Jėzus, tarp kitų dalykų, pasakė: “Šitas pasaulis yra tiktai tiltas; jūs galite per jį pereiti, bet jūs neturėtumėte galvoti, kaip ant jo pastatyti gyvenamąjį būstą.”

Kada šie dvidešimt keturi pradėjo savo darbus Sidone, tada Jėzus nuėjo apsistoti vienuose namuose, kurie buvo kaip tik į šiaurę nuo miesto, Justos ir jos motinos, Bernicės, namuose. Jėzus šiuos dvidešimt keturis Justos namuose mokė kiekvieną rytą, o jie išeidavo toliau į Sidoną, kad mokytų ir pamokslautų popietėmis ir vakarais.

Apaštalų ir evangelininkų nuotaiką labai pakėlė tai, kaip Sidono pagonys priėmė jų žinią; per jų trumpą viešnagę prie karalystės prisidėjo daug žmonių. Šitas maždaug šešių savaičių laikotarpis Finikijoje buvo labai vaisingas metas tame darbe, kurio dėka buvo laimimos sielos, bet vėlesnieji Evangelijų užrašytojai žydai kaip buvo

seized with a violent convulsion before them all, and the mother cried out: “There, you can see that my child is possessed by an evil spirit. If our need does not impress you, it would appeal to your Master, who I have been told loves all men and dares even to heal the gentiles when they believe. You are not worthy to be his disciples. I will not go until my child has been cured.”

156:1.7 (1735.3) Jesus, who had heard all of this conversation through an open window, now came outside, much to their surprise, and said: “O woman, great is your faith, so great that I cannot withhold that which you desire; go your way in peace. Your daughter already has been made whole.” And the little girl was well from that hour. As Norana and the child took leave, Jesus entreated them to tell no one of this occurrence; and while his associates did comply with this request, the mother and the child ceased not to proclaim the fact of the little girl’s healing throughout all the countryside and even in Sidon, so much so that Jesus found it advisable to change his lodgings within a few days.

156:1.8 (1735.4) The next day, as Jesus taught his apostles, commenting on the cure of the daughter of the Syrian woman, he said: “And so it has been all the way along; you see for yourselves how the gentiles are able to exercise saving faith in the teachings of the gospel of the kingdom of heaven. Verily, verily, I tell you that the Father’s kingdom shall be taken by the gentiles if the children of Abraham are not minded to show faith enough to enter therein.”

2. TEACHING IN SIDON

156:2.1 (1735.5) In entering Sidon, Jesus and his associates passed over a bridge, the first one many of them had ever seen. As they walked over this bridge, Jesus, among other things, said: “This world is only a bridge; you may pass over it, but you should not think to build a dwelling place upon it.”

156:2.2 (1735.6) As the twenty-four began their labors in Sidon, Jesus went to stay in a home just north of the city, the house of Justa and her mother, Bernice. Jesus taught the twenty-four each morning at the home of Justa, and they went abroad in Sidon to teach and preach during the afternoons and evenings.

156:2.3 (1735.7) The apostles and the evangelists were greatly cheered by the manner in which the gentiles of Sidon received their message; during their short sojourn many were added to the kingdom. This period of about six weeks in Phoenicia was a very fruitful time in the work of winning souls, but the later Jewish writers of the

įpratę lengvai praleido šį įrašą apie tai, kaip šiltai Jėzaus mokymus sutiko šitie pagonys būtent šituo metu, kada toks didžiulis jo paties tautos atstovų skaičius buvo prieš jį nusistatęs priešišškai.

Daugeliu atžvilgių šitie pagonys tikintieji Jėzaus mokymus suvokė geriau už žydus. Didelė dalis šitų graikiškai kalbančių sirofinikiečių sužinojo ne tik tai, kad Jėzus yra kaip Dievas, bet taip pat ir tai, kad Dievas yra kaip Jėzus. Šitie vadinamieji stabmeldžiai pasiekė tai, jog gerai suprato Mokytojo mokymus apie šito pasaulio ir visos visatos dėsnių vienodumą. Jie suvokė mokymą apie tai, jog Dievas nėra asmenų, rasių, ar nacijų gerbėjas; jog Visuotinis Tėvas nerodo nė menkiausio didesnio palankumo niekam; jog visata visiškai ir visą laiką laikosi įstatymų ir būtinai yra patikima. Šitie pagonys Jėzaus nebijojo; jie išdrįso jo žinią priimti. Per visus vėlesnius amžius žmonės nesugebėjo Jėzaus suvokti; jį suvokti jie bijojo.

Jėzus šitiems dvidešimt keturiems išaiškino, kad iš Galilėjos jis pabėgo ne dėl to, kad jam stigo drąsos susitikti su savo priešais akis į akį. Jie suvokė, kad jis dar nebuvo pasirengęs atviram susirėmimui su visuotinai pripažinta religija, ir kad jis nesiekė tapti kankiniu. Būtent vieno iš tokių pasikalbėjimų metu Justos namuose Mokytojas savo mokiniams pirmą kartą pasakė, “net dangus ir žemė gali išnykti, bet manieji tiesos žodžiai tikrai neišnyks.”

Per viešnagę Sidone Jėzaus mokymų tema buvo dvasinis žengimas į priekį. Jis jiems sakė, kad jie negali stovėti sustingę; jie turi žengti į priekį teismo sferoje arba risti atgal į blogį ir nuodėmę. Jis patarė jiems “pamiršti praeities dalykus tuo metu, kada jūs einate į priekį tam, kad apkabintumėte didingesnes karalystės realybes.” Jis ragino juos nepasitenkinti savąja vaikyste evangelijoje, bet stengtis pasiekti visišką dieviškosios sūnystės statusą dvasiniame bendravime ir tikinčiųjų bičiulystėje.

Jėzus sakė: “Mano mokiniai turi ne tiktai nustoti darę blogį, bet turi išmokyti daryti gėrį; jūs turite ne tiktai apsisvalyti nuo bet kokios sąmoningos nuodėmės, bet taip pat neturite puoselėti ir jokių kaltės jausmų. Jeigu jūs išpažįstate savąsias nuodėmes, tuomet jums jos yra atleidžiamos; todėl jūsų sąžinė visą laiką turi būti nenusikaltusi.”

Jėzui labai patiko šitų pagonių subtilus humoro jausmas. Būtent Noranos, tos sirietės moters, pademonstruotas humoro jausmas, o taip pat ir jos didžiulis ir nepalenkiamas įtikėjimas, Mokytojo širdį tiek sujaudino ir apeliavo į jo gailėstingumą. Jėzus labai apgailestavo, kad jo tautai—žydams—taip stinga humoro. Vieną kartą

Gospels were wont lightly to pass over the record of this warm reception of Jesus' teachings by these gentiles at this very time when such a large number of his own people were in hostile array against him.

^{156:2.4 (1736.1)} In many ways these gentile believers appreciated Jesus' teachings more fully than the Jews. Many of these Greek-speaking Syrophoenicians came to know not only that Jesus was like God but also that God was like Jesus. These so-called heathen achieved a good understanding of the Master's teachings about the uniformity of the laws of this world and the entire universe. They grasped the teaching that God is no respecter of persons, races, or nations; that there is no favoritism with the Universal Father; that the universe is wholly and ever law-abiding and unfailingly dependable. These gentiles were not afraid of Jesus; they dared to accept his message. All down through the ages men have not been unable to comprehend Jesus; they have been afraid to.

^{156:2.5 (1736.2)} Jesus made it clear to the twenty-four that he had not fled from Galilee because he lacked courage to confront his enemies. They comprehended that he was not yet ready for an open clash with established religion, and that he did not seek to become a martyr. It was during one of these conferences at the home of Justa that the Master first told his disciples that “even though heaven and earth shall pass away, my words of truth shall not.”

^{156:2.6 (1736.3)} The theme of Jesus' instructions during the sojourn at Sidon was spiritual progression. He told them they could not stand still; they must go forward in righteousness or retrogress into evil and sin. He admonished them to “forget those things which are in the past while you push forward to embrace the greater realities of the kingdom.” He besought them not to be content with their childhood in the gospel but to strive for the attainment of the full stature of divine sonship in the communion of the spirit and in the fellowship of believers.

^{156:2.7 (1736.4)} Said Jesus: “My disciples must not only cease to do evil but learn to do well; you must not only be cleansed from all conscious sin, but you must refuse to harbor even the feelings of guilt. If you confess your sins, they are forgiven; therefore must you maintain a conscience void of offense.”

^{156:2.8 (1736.5)} Jesus greatly enjoyed the keen sense of humor which these gentiles exhibited. It was the sense of humor displayed by Norana, the Syrian woman, as well as her great and persistent faith, that so touched the Master's heart and appealed to his mercy. Jesus greatly regretted that his people — the Jews — were so lacking in humor.

jis Tomui pasakė: “Manoji tauta į save žvelgia perdaug rimtai; humoro ji beveik nesupranta. Varginanti fariziejų religija niekada nebūtų galėjusi atsirasti tokioje tautoje, kuri turi humoro jausmą. Jiems taip pat trūksta ir nuoseklumo; jie nukošia uodus ir praryja kupranugarius.”

He once said to Thomas: “My people take themselves too seriously; they are just about devoid of an appreciation of humor. The burdensome religion of the Pharisees could never have had origin among a people with a sense of humor. They also lack consistency; they strain at gnats and swallow camels.”

3. KELIONĖ PAKRANTE Į ŠIAURĘ

Antradienį, birželio 28-ąją, Mokytojas ir jo bičiuliai paliko Sidoną, pakrante keliavo į šiaurę į Porfireoną ir Helduą. Pagonys juos sutiko svetingai, ir didelė jų dalis prisidėjo prie karalystės per šitą mokymo ir pamokslavimo savaitę. Apaštalai pamokslavo Porfireone, o evangelininkai mokė Heldujoje. Tuo metu, kada šie dvidešimt keturi buvo užsiėmę savo darbu, Jėzus juos paliko trims ar keturioms dienoms, aplankė pakrantės Beiruto miestą, kur jis bendravo su siriečiu, vardu Malachas, kuris buvo tikintis, ir kuris prieš metus buvo Betsaidoje.

Trečiadienį, liepos 6-ąją, jie visi sugrįžo į Sidoną ir apsistojo Justos namuose iki sekmadienio ryto, kada išvyko į Tyrą, eidami Sareptos keliu į pietus palei pakrantę, Tyrą pasiekė pirmadienį, liepos 11-ąją. Iki šito meto apaštalai ir evangelininkai ėmė priprasti dirbti tarp šitų vadinamųjų pagonių, kurie iš tikrųjų buvo daugiausia kilę iš ankstesniųjų kanaanitų genčių, kurios turėjo dar ankstesnę semitų kilmę. Visos šitos tautos šnekėjo graikų kalba. Apaštalai ir evangelininkai buvo labai nustebę, kada pastebėjo, kaip šitie pagonys trokšta klausytis evangelijos, ir kada matė, jog didelė jų dalis yra taip pasiruošusi tikėti.

4. TYRE

Nuo liepos 11-osios iki liepos 24-osios jie mokė Tyre. Kiekvienas apaštalas su savimi pasiimdavo po vieną evangelininką, ir šitaip poromis jie mokė ir pamokslavo visose Tyro dalyse ir jo apylinkėse. Šito judaus jūros uosto daugiakalbiai gyventojai klausėsi jų su džiaugsmu, ir didelė jų dalis buvo pakrikštyta ir priimta į išorinę karalystės broliją. Jėzus apsistojo žydo tikinčiojo, kurio vardas buvo Juozapas ir kuris gyveno už trijų ar keturių mylių į pietus nuo Tyro, namuose, netoli Hiram, kuris buvo Tyro miesto-valstybės karalius Dovydo ir Saliamono laikais, kapo.

Kasdien, per šitą dviejų savaitių laikotarpį, apaštalai ir evangelininkai į Tyrą įeidavo per Aleksandro molą tam, kad surengtų nedidelius susirinkimus, ir kiekvieną vakarą didžioji jų dalis

3. THE JOURNEY UP THE COAST

^{156:3.1 (1736.6)} On Tuesday, June 28, the Master and his associates left Sidon, going up the coast to Porphyreon and Heldua. They were well received by the gentiles, and many were added to the kingdom during this week of teaching and preaching. The apostles preached in Porphyreon and the evangelists taught in Heldua. While the twenty-four were thus engaged in their work, Jesus left them for a period of three or four days, paying a visit to the coast city of Beirut, where he visited with a Syrian named Malach, who was a believer, and who had been at Betsaida the year before.

^{156:3.2 (1737.1)} On Wednesday, July 6, they all returned to Sidon and tarried at the home of Justa until Sunday morning, when they departed for Tyre, going south along the coast by way of Sarepta, arriving at Tyre on Monday, July 11. By this time the apostles and the evangelists were becoming accustomed to working among these so-called gentiles, who were in reality mainly descended from the earlier Canaanite tribes of still earlier Semitic origin. All of these peoples spoke the Greek language. It was a great surprise to the apostles and evangelists to observe the eagerness of these gentiles to hear the gospel and to note the readiness with which many of them believed.

4. AT TYRE

^{156:4.1 (1737.2)} From July 11 to July 24 they taught in Tyre. Each of the apostles took with him one of the evangelists, and thus two and two they taught and preached in all parts of Tyre and its environs. The polyglot population of this busy seaport heard them gladly, and many were baptized into the outward fellowship of the kingdom. Jesus maintained his headquarters at the home of a Jew named Joseph, a believer, who lived three or four miles south of Tyre, not far from the tomb of Hiram who had been king of the city-state of Tyre during the times of David and Solomon.

^{156:4.2 (1737.3)} Daily, for this period of two weeks, the apostles and evangelists entered Tyre by way of Alexander's mole to conduct small meetings, and each night most of them would return to the encampment at Joseph's house south of the city.

sugrįždavo į stovyklavietę prie Juozapo namų, į pietus nuo miesto. Kiekvieną dieną iš miesto tikintieji ateidavo pasišnekėti su Jėzumi jo poilsiaavimo vietoje. Tyre Mokytojas kalbėjo tiksliai vieną kartą, liepos 20-osios popietę, kada tikinčiuosius jis mokė apie Tėvo meilę visai žmonijai ir apie šio Sūnaus misiją Tėvą atskleisti visoms žmonių rasėms. Šitie pagonyms buvo tiek susidomėję karalystės evangelija, kad, šita proga, jam buvo atvertos Melkarto šventyklos durys, ir įdomu pastebėti, jog vėlesniaisiais metais būtent šitos senovinės šventyklos vietoje buvo pastatyta krikščioniška bažnyčia.

Didelė dalis geriausių gamintojų, kurie gamino Tyro purpurą, tokius dažus, kurie Tyrą ir Sidoną išgarsino visame pasaulyje ir kurie tiek daug prisidėjo prie to, kad jais buvo prekiaujama visame pasaulyje ir kurie vėliau atnešė turtus, tikėjo į karalystę. Kada, netrukus po šito, jūros gyvūnų, kurie buvo šitų dažų šaltinis, tiekimas sumažėjo, tada šitie dažų gamintojai išvyko ieškoti naujų vietų, kuriose būtų šitų pigmentinių moliuskų. Ir šitaip migruodami į tolimiausius žemės pakraščius, su savimi jie nusinešė ir žinią apie Dievo tėvystę ir žmogaus brolystę—karalystės evangeliją.

5. JĖZAUS MOKYMAI TYRE

Šito trečiadienio popietę, savo kreipimosi metu, Jėzus savo pasekėjams pirmą kartą papasakojo apie baltąją leliją, kuri savo tyrą ir kaip sniegas baltą žiedą iškelia aukštai į saulės šviesą, nors jos šaknys yra įsikibusios į juodos žemės dumblą ir purvą apačioje. “Lygiai taip,” sakė jis, “mirtingasis žmogus, nors savo kilmės ir būties šaknis turi žmogiškosios prigimties gyvulinėje dirvoje, bet įtikėjimo dėka jis gali savo dvasinę prigimtį iškelti į dangiškosios tiesos saulės šviesą ir iš tikrųjų duoti taurių dvasinių vaisių.”

Būtent per šitą patį pamokslą Jėzus panaudojo pirmąją ir vienintelę parabolę, kuri buvo susieta su jo paties amatu—dailidės užsiėmimu. Ragindamas “Pakloti gerus pamatus dvasinių sugebėjimų kilnaus charakterio augimui,” jis sakė: “Tam, kad būtų vedami dvasiniai vaisiai, jūs turite gimti iš dvasios. Jus turi mokyti dvasia ir vesti dvasia, jeigu tarp savo bičiulių norite gyventi užpildytą dvasia gyvenimą. Bet nepadarykite neprotingo dailidės klaidos, kuris veltui švaisto brangų laiką tašydamas, matuodamas, ir šlifnuodamas kirminų pergraužtą ir iš vidaus puvančią medieną, ir tada, kada jis šitaip visą savo laiką yra paskyręs sugedusiam rąstui, turi jį išmesti kaip netinkamą tam, jog būtų panaudotas kaip pagrindas namui, kurį jis nori pastatyti tokį, kad atsilauktų prieš laiką ir audras. Tegul kiekvienas žmogus pasirūpina, jog charakterio intelektualūs ir moraliniai pagrindai būtų tokie, kad

Every day believers came out from the city to talk with Jesus at his resting place. The Master spoke in Tyre only once, on the afternoon of July 20, when he taught the believers concerning the Father's love for all mankind and about the mission of the Son to reveal the Father to all races of men. There was such an interest in the gospel of the kingdom among these gentiles that, on this occasion, the doors of the Melkarth temple were opened to him, and it is interesting to record that in subsequent years a Christian church was built on the very site of this ancient temple.

156:4.3 (1737.4) Many of the leaders in the manufacture of Tyrian purple, the dye that made Tyre and Sidon famous the world over, and which contributed so much to their world-wide commerce and consequent enrichment, believed in the kingdom. When, shortly thereafter, the supply of the sea animals which were the source of this dye began to diminish, these dye makers went forth in search of new habitats of these shellfish. And thus migrating to the ends of the earth, they carried with them the message of the fatherhood of God and the brotherhood of man—the gospel of the kingdom.

5. JESUS' TEACHING AT TYRE

156:5.1 (1737.5) On this Wednesday afternoon, in the course of his address, Jesus first told his followers the story of the white lily which rears its pure and snowy head high into the sunshine while its roots are grounded in the slime and muck of the darkened soil beneath. “Likewise,” said he, “mortal man, while he has his roots of origin and being in the animal soil of human nature, can by faith raise his spiritual nature up into the sunlight of heavenly truth and actually bear the noble fruits of the spirit.”

156:5.2 (1738.1) It was during this same sermon that Jesus made use of his first and only parable having to do with his own trade—carpentry. In the course of his admonition to “Build well the foundations for the growth of a noble character of spiritual endowments,” he said: “In order to yield the fruits of the spirit, you must be born of the spirit. You must be taught by the spirit and be led by the spirit if you would live the spirit-filled life among your fellows. But do not make the mistake of the foolish carpenter who wastes valuable time squaring, measuring, and smoothing his worm-eaten and inwardly rotting timber and then, when he has thus bestowed all of his labor upon the unsound beam, must reject it as unfit to enter into the foundations of the building which he would construct to withstand the assaults of time and storm. Let every man make sure that the intellectual and moral foundations of character are

tinkamai išlaikytų vis besiplečiančios ir kilninančios dvasinės prigimties antstatą, kuris šitokiu būdu turi transformuoti mirtingojo protą ir tada, drauge su iš naujo atkurtu protu, turi pasiekti tai, kad išsivystytų siela, turinti nemirtingą likimą. Jūsų dvasinė prigimtis—ši drauge sukurta siela—yra gyvasis augimas, bet toji dirva, iš kurios turi išaugti šitie aukštesni žmogiškojo vystymosi ir dieviškojo likimo pasireiškimai, yra individo protas ir moralė. Atsirandančios sielos dirva yra žmogiška ir materialinė, bet šio sujungto proto ir dvasios tvarinio likimas yra dvasinis ir dieviškas.”

Tos pačios dienos vakare Natanielius paklausė Jėzaus: “Mokytojau, kodėl mes meldžiamės, jog Dievas mūsų nevestų į pagundą, kada iš tavo apreiškimo apie Tėvą mes gerai žinome, kad jis tokių dalykų nedaro niekada?” Jėzus atsakė Natanieliui:

“Nekeista, jog tu pateiki tokius klausimus, matau, kad pradedi pažinti Tėvą tokį, kokį jį pažįstu aš, o ne tokį, kokį neaiškiai matė ankstesnieji hebrajų pranašai. Tu puikiai žinai, kaip mūsų protėviai buvo linkę Dievą matyti beveik visur, kur tik kas atsitikdavo. Dievo rankos jie ieškojo visuose gamtiniuose pasireiškimuose ir kiekviename neįprastame žmogiškojo patyrimo epizode. Dievą jie sujungė tiek su gėriu, tiek ir su blogiu. Jie manė, kad Mozės širdį jis suminkštino, o faraono širdį padarė kietesnę. Kada žmogus turėjo stiprų akstiną ką nors padaryti, gera ar bloga, tada jis buvo įpratęs šitas neįprastas emocijas aiškinti taip: ‘Su manimi kalbėjosi Viešpats, pasakė padaryk taip ir šitaip, arba nueik šen ir ten.’ Dėl to, kadangi žmonės taip dažnai ir taip smarkiai susidurdavo su pagunda, tai tapo mūsų protėvių įpročiu tikėti, jog Dievas juos atvedė į tai, kad išmėgintų, nubaustų, ar sustiprintų. Bet dabar gi jūs, iš tikrųjų, žinote geriau. Jūs žinote, kad žmonės per daug dažnai į pagundą veda jų pačių savanaudiški akstinai ir jų gyvulinės prigimties impulsai. Kada šitokiu būdu jus gundo, tada aš jums patariu, jog, kada jūs sąžiningai ir nuoširdžiai pagundą suvokiate tiesiog tokią, kokia ji yra, tuomet dvasios, proto, ir kūno energijas, kurios siekia pasireikšti, išmintingai nukreipkite į aukščiausiuosius kanalus ir link idealistiškesnių tikslų. Šitaip savo pagundas jūs tikrai galite transformuoti į sutvirtinančio mirtingojo tarnavimo aukščiausiuosius tipus, tuo metu, kada jūs beveik visiškai išvengiate šitų alinančių ir silpninančių konfliktų tarp gyvulinės ir dvasinės prigimčių.

“Bet leiskite man jus įspėti, kad nepadarytumėte kvailystės mėgindami vieną troškimą pakeisti kitu ir tariamai aukštesniu troškimu vien tik tai žmogiškosios valios jėga. Jeigu jūs tikrai norėtumėte nugalėti mažesnės ir žemesnės prigimties pagundas, tuomet jūs turite pasiekti tokį dvasinio išsivystymo lygį, kuriame jūs

such as will adequately support the superstructure of the enlarging and ennobling spiritual nature, which is thus to transform the mortal mind and then, in association with that re-created mind, is to achieve the evolution of the soul of immortal destiny. Your spirit nature — the jointly created soul — is a living growth, but the mind and morals of the individual are the soil from which these higher manifestations of human development and divine destiny must spring. The soil of the evolving soul is human and material, but the destiny of this combined creature of mind and spirit is spiritual and divine.”

156:5.3 (1738.2) On the evening of this same day Nathaniel asked Jesus: “Master, why do we pray that God will lead us not into temptation when we well know from your revelation of the Father that he never does such things?” Jesus answered Nathaniel:

156:5.4 (1738.3) “It is not strange that you ask such questions seeing that you are beginning to know the Father as I know him, and not as the early Hebrew prophets so dimly saw him. You well know how our forefathers were disposed to see God in almost everything that happened. They looked for the hand of God in all natural occurrences and in every unusual episode of human experience. They connected God with both good and evil. They thought he softened the heart of Moses and hardened the heart of Pharaoh. When man had a strong urge to do something, good or evil, he was in the habit of accounting for these unusual emotions by remarking: ‘The Lord spoke to me saying, do thus and so, or go here and there.’ Accordingly, since men so often and so violently ran into temptation, it became the habit of our forefathers to believe that God led them thither for testing, punishing, or strengthening. But you, indeed, now know better. You know that men are all too often led into temptation by the urge of their own selfishness and by the impulses of their animal natures. When you are in this way tempted, I admonish you that, while you recognize temptation honestly and sincerely for just what it is, you intelligently redirect the energies of spirit, mind, and body, which are seeking expression, into higher channels and toward more idealistic goals. In this way may you transform your temptations into the highest types of uplifting mortal ministry while you almost wholly avoid these wasteful and weakening conflicts between the animal and spiritual natures.

156:5.5 (1738.4) “But let me warn you against the folly of undertaking to surmount temptation by the effort of supplanting one desire by another and supposedly superior desire through the mere force of the human will. If you would be truly triumphant over the temptations of the lesser and lower nature, you must come to that place of spiritual

realiai ir iš tikrųjų būsite išsiugdę tikrąjį susidomėjimą tomis aukštesnėmis ir idealistiškesnėmis elgesio formomis ir meilę toms aukštesnėms ir idealistiškesnėms elgesio formoms, kurias jūsų protas trokšta pakeisti žemesniais ir mažiau idealistiniais elgesio įpročiais, kuriuos jūs suvokiate kaip pagundą. Šitokiu būdu dvasinės transformacijos dėka jūs būsite išlaisvinti, vietoje to, jog vis daugiau jaustumėte per daug didelę našlą apgaulingai slopindami mirtingojo troškimus. Tai, kas yra sena ir žemesnio lygio, bus užmiršta dėl meilės tam, kas yra nauja ir aukštesnio lygio. Visada grožis laimi prieš bjaurastį širdyse visų tų, kuriuos yra apšvietusi tiesos meilė. Naujos ir nuoširdžios dvasinės meilės išsiveržianti energija turi galingą jėgą. Ir vėl aš jums sakau, nepasiduokite blogiui, bet vietoje šito nugalėkite blogį gėriu."

Iki išnaktų apaštalai ir evangelininkai toliau klausinėjo, ir iš tų daugelio atsakymų mes norėtume pateikti tokias mintis, perteiktas šiolaikine frazeologija:

Tvirtas siekis, išmintingas sprendimas, ir subrandinta išmintis yra pagrindiniai materialios sėkmės dalykai. Lyderiavimas priklauso nuo natūralių sugebėjimų, protingumo, valios galios, ir ryžto. Dvasinis likimas priklauso nuo įtikėjimo, meilės, ir atsidavimo tiesai—alkio ir troškulio teismui—iš visos širdies troškimo surasti Dievą ir būti tokiam, kaip jis.

Nepraraskite drąsos dėl to, jog pamatėte, kad jūs esate žmogiškas. Žmogiškoji prigimtis gali būti linkusi į blogį, bet ji nėra savaime nuodėminga. Nenusiminkite dėl to, kad iki galo negalite užmiršti kokio nors savo apgailėtino patyrimo. Tos klaidos, kurių jums nepavyksta užmiršti laike, bus užmirštos amžinybėje. Palengvinkite savosios sielos našlą sparčiai įgydami savojo likimo ilgalaikės perspektyvos požiūrį, išplėskite savosios karjeros visatą.

Nedarykite tokios klaidos, kad sielos vertingumą imtumėte nustatinėti remdamiesi proto netobulumu arba kūno apetitu. Neteiskite sielos, taip pat ir jos likimo nevertinkite pagal vieną atskirą nepasisekusį žmogiškąjį epizodą. Jūsų dvasinį likimą sąlygoja vien tik tai jūsų dvasiniai troškimai ir tikslai.

Religija yra Dievą pažįstančio žmogaus atsirandančios nemirtingos sielos išskirtinai dvasinis patyrimas, bet moralinė galia ir dvasinė energija yra galingos jėgos, kurias galima panaudoti susidūrus su sunkiomis visuomeninėmis situacijomis ir sprendžiant sudėtingas ekonomines problemas. Šitos moralinės ir dvasinės dovanos visus žmogiškojo gyvenimo lygius padaro turtingesnius ir prasmingesnius.

Jums yra skirta gyventi ribotą ir skurdą

advantage where you have really and truly developed an actual interest in, and love for, those higher and more idealistic forms of conduct which your mind is desirous of substituting for these lower and less idealistic habits of behavior that you recognize as temptation. You will in this way be delivered through spiritual transformation rather than be increasingly overburdened with the deceptive suppression of mortal desires. The old and the inferior will be forgotten in the love for the new and the superior. Beauty is always triumphant over ugliness in the hearts of all who are illuminated by the love of truth. There is mighty power in the expulsive energy of a new and sincere spiritual affection. And again I say to you, be not overcome by evil but rather overcome evil with good."

156:5.6 (1739.1) Long into the night the apostles and evangelists continued to ask questions, and from the many answers we would present the following thoughts, restated in modern phraseology:

156:5.7 (1739.2) Forceful ambition, intelligent judgment, and seasoned wisdom are the essentials of material success. Leadership is dependent on natural ability, discretion, will power, and determination. Spiritual destiny is dependent on faith, love, and devotion to truth — hunger and thirst for righteousness — the wholehearted desire to find God and to be like him.

156:5.8 (1739.3) Do not become discouraged by the discovery that you are human. Human nature may tend toward evil, but it is not inherently sinful. Be not downcast by your failure wholly to forget some of your regrettable experiences. The mistakes which you fail to forget in time will be forgotten in eternity. Lighten your burdens of soul by speedily acquiring a long-distance view of your destiny, a universe expansion of your career.

156:5.9 (1739.4) Make not the mistake of estimating the soul's worth by the imperfections of the mind or by the appetites of the body. Judge not the soul nor evaluate its destiny by the standard of a single unfortunate human episode. Your spiritual destiny is conditioned only by your spiritual longings and purposes.

156:5.10 (1739.5) Religion is the exclusively spiritual experience of the evolving immortal soul of the God-knowing man, but moral power and spiritual energy are mighty forces which may be utilized in dealing with difficult social situations and in solving intricate economic problems. These moral and spiritual endowments make all levels of human living richer and more meaningful.

156:5.11 (1739.6) You are destined to live a narrow and

gyvenimą, jeigu jūs išmoksitė mylėti tikrai tuos, kurie myli jus. Žmogiškoji meilė iš tiesų gali būti abipusė, bet dieviškoji meilė sklinda į išorę, stengdamasi visada patenkinti jos ieškojimą. Kuo mažiau meilės yra bet kokio tvarinio prigimtyje, tuo didesnis yra šios meilės poreikis, ir tuo daugiau iš tikrųjų dieviškoji meilė stengiasi tokį poreikį patenkinti. Meilė niekada nebūna savanaudiška, ir jos negalima pasidovanoti sau. Dieviškoji meilė negali būti užsidariusi; ją reikia nesavanaudiškai dovanoti.

Karalystės tikintieji turėtų turėti besąlyginį įtikėjimą, turi tikėti iš visos sielos, į neabejotiną teisumo triumfą. Karalystės kūrėjai turi neabejoti amžinojo išgelbėjimo evangelijos tiesa. Tikintieji vis didesniu laipsniu turi išmokyti, kaip pasitraukti į šalį nuo gyvenimo skubos—kaip išvengti materialiosios egzistencijos nuolatinių vargų—tuo metu, kada jie atgaivina sielą, įkvepia protą, ir atnaujina dvasią garbinančio bendravimo dėka.

Dievą pažįstantys individai nepraranda drąsos atsitikus nelaimei arba dėl nusivylimų jie nenusimena. Tikinčiųjų neveikia depresija, kurią sukelia grynai materialūs perversmai; dvasioje gyvenančiųjų ramybės materialaus pasaulio epizodai nedrumsčia. Kandidatai į amžinąjį gyvenimą praktikuoja teikiantį energiją ir kuriantįjį metodą tam, kad pasitiktų mirtingojo gyvenimo visus vingius ir rūpesčius. Su kiekviena nugyventa diena tikram tikinčiajam elgtis teisingai yra vis lengviau.

Dvasinis gyvenimas milžinišku laipsniu padidina tikrąją savigarbą. Bet savigarba nėra žavėjimasis savimi. Savigarba visada yra suderinta su meile ir tarnavimu savo bičiuliams. Neįmanoma gerbti savęs didesniu laipsniu negu jūs mylite savo artimą; vienas yra sugebėjimo matas kitam.

Laikui einant, kiekvienas tikras tikintysis ima vis sumaniau savo bičiuliams skiepyti meilę amžinajai tiesai. Ar atskleisdami gėrį žmonėms jūs šiandien esate išradingesni negu vakar? Ar jūs šiais metais teisumą siūlote geriau negu praėjusiais metais? Ar išalkusias sielas vesdami į dvasinę karalystę jūs tą darote vis sumaniau?

Ar jūsų idealai yra pakankamai aukšti, kad jums užtikrintų amžinąjį išgelbėjimą, tuo metu, kada jūsų idėjos yra tokios praktinės, kad jų dėka jūs taptumėte naudingu piliečiu, veikiančiu drauge su savo bičiuliais mirtingaisiais? Dvasioje, jūsų pilietybė yra danguje; materialiam kūne, jūs vis dar tebesate žemės karalysčių piliečiai. Cezariui atiduokite materialiuosius dalykus, o Dievui atiduokite dvasinius.

Besivystančios sielos dvasinio sugebėjimo

mean life if you learn to love only those who love you. Human love may indeed be reciprocal, but divine love is outgoing in all its satisfaction-seeking. The less of love in any creature's nature, the greater the love need, and the more does divine love seek to satisfy such need. Love is never self-seeking, and it cannot be self-bestowed. Divine love cannot be self-contained; it must be unselfishly bestowed.

156:5.12 (1739.7) Kingdom believers should possess an implicit faith, a whole-souled belief, in the certain triumph of righteousness. Kingdom builders must be undoubting of the truth of the gospel of eternal salvation. Believers must increasingly learn how to step aside from the rush of life — escape the harassments of material existence — while they refresh the soul, inspire the mind, and renew the spirit by worshipful communion.

156:5.13 (1739.8) God-knowing individuals are not discouraged by misfortune or downcast by disappointment. Believers are immune to the depression consequent upon purely material upheavals; spirit-livers are not perturbed by the episodes of the material world. Candidates for eternal life are practitioners of an invigorating and constructive technique for meeting all of the vicissitudes and harassments of mortal living. Every day a true believer lives, he finds it *easier* to do the right thing.

156:5.14 (1740.1) Spiritual living mightily increases true self-respect. But self-respect is not self-admiration. Self-respect is always co-ordinate with the love and service of one's fellows. It is not possible to respect yourself more than you love your neighbor; the one is the measure of the capacity for the other.

156:5.15 (1740.2) As the days pass, every true believer becomes more skillful in alluring his fellows into the love of eternal truth. Are you more resourceful in revealing goodness to humanity today than you were yesterday? Are you a better righteousness recommender this year than you were last year? Are you becoming increasingly artistic in your technique of leading hungry souls into the spiritual kingdom?

156:5.16 (1740.3) Are your ideals sufficiently high to insure your eternal salvation while your ideas are so practical as to render you a useful citizen to function on earth in association with your mortal fellows? In the spirit, your citizenship is in heaven; in the flesh, you are still citizens of the earth kingdoms. Render to the Caesars the things which are material and to God those which are spiritual.

156:5.17 (1740.4) The measure of the spiritual capacity

matas yra jūsų įtikėjimas į tiesą ir jūsų meilė žmogui, bet jūsų žmogiškojo charakterio stiprybės matas yra jūsų sugebėjimas atsisirti priešiško jausmui ir jūsų sumanumas nepasiduoti liūdnoms mintims gilaus skausmo akivaizdoje. Pralaimėjimas yra tikrasis veidrodis, kuris sąžiningai parodo, koks jūs esate iš tiesų.

Kada jūs tampate vyresni pagal metus ir labiau patyrę karalystės reikaluose, ar tada jūs tampate taktiškesni, turėdami reikalų su nedrausmingais mirtingaisiais, ir pakantesni, gyvendami su užsispyrusiais bučiuliais? Taktas yra visuomeninės svertų sistemos atramos taškas, o pakantumas yra didžios sielos skiriamasis ženklas. Jeigu jūs turite šitas retas ir nuostabias dovanas, tai su laiku jūs tapsite dėmesingesni ir sumanesni savo vertose pastangose vengti visų nereikalingų visuomeninių nesusipratimų. Tokios išmintingos sielos sugeba išvengti didelės dalies nemalonumų, kurie tikrai išstinka visus tuos, kurie kenčia dėl emocinio prisiderinimo stokos, tuos, kurie atsisako suaugti, ir tuos, kurie atsisako pasenti pagarbiai.

Venkite nesąžiningumo ir nedorumo visose savo pastangose pamokslaudami tiesą ir skelbdami evangeliją. Nesiekite nepelnyto pripažinimo ir nenorėkite neužtarnautos simpatijos. Meilę plačiai priimkite tiek iš dieviškųjų, tiek ir iš žmogiškųjų šaltinių, nesvarbu, kokie būtų jūsų nuopelnai, ir atsakydami patys mylėkite dosniai. Bet visuose kituose reikaluose, kurie yra susiję su garbe ir liaupsinimu, siekite tik tai, kas sąžiningai priklauso jums.

Dievo-sąmonės mirtingasis yra tikras dėl išgelbėjimo; gyvenimo jis nebijo; jis yra nuoširdus ir nuoseklus. Jis žino, kaip drąsiai išverti neišvengiamas kančias; jis neaimanuoja, kada susiduria su neišvengiamais sunkumais.

Tikras tikintysis nepailsta daryti gerų vien tik dėl to, kad susiduria su kliūtimis. Sunkumai sužadina to, kuris myli tiesą, užsidegimą, tuo tarpu kliūtys tikrai meta iššūkį bebaimio karalystės kūrėjo pastangoms.

Ir daug kitų dalykų Jėzus mokė juos prieš tai, kada jie susiruošė iš Tyro išvykti.

Tą dieną prieš Jėzui paliekant Tyrą, kad sugrįžtų į Galilėjos jūros regioną, jis sukvietė savo pagalbininkus draugėn ir dvylikai evangelininkų nurodė grįžti skirtingu maršrutu, o ne tuo, kuriuo turi vykti jis ir dvylika apaštalų. Ir po to, kada evangelininkai su Jėzumi čia išsiskyrė, tai jiems taip artimai su juo bendrauti daugiau nebeteko niekada.

of the evolving soul is your faith in truth and your love for man, but the measure of your human strength of character is your ability to resist the holding of grudges and your capacity to withstand brooding in the face of deep sorrow. Defeat is the true mirror in which you may honestly view your real self.

156:5.18 (1740.5) As you grow older in years and more experienced in the affairs of the kingdom, are you becoming more tactful in dealing with troublesome mortals and more tolerant in living with stubborn associates? Tact is the fulcrum of social leverage, and tolerance is the earmark of a great soul. If you possess these rare and charming gifts, as the days pass you will become more alert and expert in your worthy efforts to avoid all unnecessary social misunderstandings. Such wise souls are able to avoid much of the trouble which is certain to be the portion of all who suffer from lack of emotional adjustment, those who refuse to grow up, and those who refuse to grow old gracefully.

156:5.19 (1740.6) Avoid dishonesty and unfairness in all your efforts to preach truth and proclaim the gospel. Seek no unearned recognition and crave no undeserved sympathy. Love, freely receive from both divine and human sources regardless of your deserts, and love freely in return. But in all other things related to honor and adulation seek only that which honestly belongs to you.

156:5.20 (1740.7) The God-conscious mortal is certain of salvation; he is unafraid of life; he is honest and consistent. He knows how bravely to endure unavoidable suffering; he is uncomplaining when faced by inescapable hardship.

156:5.21 (1740.8) The true believer does not grow weary in well-doing just because he is thwarted. Difficulty whets the ardor of the truth lover, while obstacles only challenge the exertions of the undaunted kingdom builder.

156:5.22 (1740.9) And many other things Jesus taught them before they made ready to depart from Tyre.

156:5.23 (1740.10) The day before Jesus left Tyre for the return to the region of the Sea of Galilee, he called his associates together and directed the twelve evangelists to go back by a route different from that which he and the twelve apostles were to take. And after the evangelists here left Jesus, they were never again so intimately associated with him.

6. SUGRĮŽIMAS IŠ FINIKIJOS

6. THE RETURN FROM PHOENICIA

Apie pusiaudienį, sekmadienį, liepos 24-ąją, Jėzus ir šie dvylika paliko Juozapo namus, esančius į pietus nuo Tyro, ėjo pietų kryptimi palei pakrantę į Ptolemėją. Čia jie praleido vieną dieną, tardami paguodos žodžius ten gyvenančių tikinčiųjų grupei. Petras jiems pamokslavo liepos 25-osios vakare.

Antradienį Ptolemėją jie paliko, ėjo Tiberijaus keliu rytų kryptimi į šalies vidų beveik iki Jotapatos. Trečiadienį jie sustojo Jotapatoje ir tikintiesiems toliau aiškino apie karalystės reikalus. Ketvirtadienį jie iš Jotapatos išėjo, pasuko į šiaurę Nazareto-Libano kalno karavanų keliu ir, per Ramahą, ėjo į Zebuluno kaimą. Jie surengė susitikimus Ramahe penktadienį ir pasiliko ten per Sabatą. Jie pasiekė Zebuluną sekmadienį, 31-ąją, tą patį vakarą surengė susitikimą ir kitą rytą išvyko.

Palikę Zebuluną, jie nukeliavo iki sankryžos su Magdalos-Sidono keliu netoli Giskalos, ir nuo ten jie nuėjo į Genesaretą, esantį vakariniame Galilėjos ežero krante, į pietus nuo Kapernaumo, kur jie buvo susitarę susitikti su Dovydu Zabediejumi, ir kur jie ketino pasitarti dėl to, kokį reikėtų žengti kitą žingsnį karalystės evangelijos skelbimo darbe.

Trumpo pasitarimo su Dovydu metu jie sužinojo, kad daug lyderių susirinko draugėn priešingame ežero krante netoli Chereso, ir dėl to, tą patį vakarą jie valtimi persikėlė į kitą pusę. Vieną dieną jie ramiai ilsėjosi kalnuose, kitą dieną nuėjo į tą parką, buvusį netoli, kur kartą Mokytojas pamaitino penkis tūkstančius. Čia jie tris dienas ilsėjosi ir rengė kasdienius pasitarimus, kuriuose dalyvavo maždaug penkiasdešimt vyrų ir moterų, vienu metu buvusios gausios tikinčiųjų grupės, gyvenusios Kapernaume ir jo apylinkėse, likučiai.

Tuo metu, kada Jėzaus nebuvo Kapernaume ir Galilėjoje, per tą laikotarpį, kai jis viešėjo Finikijoje, jo priešai manė, jog visas judėjimas yra sugriautas, ir priėjo išvados, kad Jėzaus skubus pasitraukimas rodė, kad jis išsigando taip smarkiai, jog buvo nepanašus, kad jis kada nors vėl sugrįžtų tam, kad jiems pridarytų rūpesčių. Visas aktyvus pasipriešinimas jo mokymams beveik nurimo. Tikintieji vėl ėmė rengti viešus susirinkimus, ir vyko palaipsnis, bet veksmingas sutelkimas tų išmėgintų ir tikrų išlikusiųjų po didžiojo atsijojimo, kurį ką tik buvo patyrę evangelijos tikintieji.

Pilypas, Erodo brolis, iš dalies buvo tapęs tikinčiuoju į Jėzų ir nusiuntė žinią, kad jo valdose Mokytojas gali laisvai gyventi ir dirbti.

Nurodymas Jėzaus mokymams ir visiems jo

156:6.1 (1741.1) About noon on Sunday, July 24, Jesus and the twelve left the home of Joseph, south of Tyre, going down the coast to Ptolemais. Here they tarried for a day, speaking words of comfort to the company of believers resident there. Peter preached to them on the evening of July 25.

156:6.2 (1741.2) On Tuesday they left Ptolemais, going east inland to near Jotapata by way of the Tiberias road. Wednesday they stopped at Jotapata and instructed the believers further in the things of the kingdom. Thursday they left Jotapata, going north on the Nazareth-Mount Lebanon trail to the village of Zebulun, by way of Ramah. They held meetings at Ramah on Friday and remained over the Sabbath. They reached Zebulun on Sunday, the 31st, holding a meeting that evening and departing the next morning.

156:6.3 (1741.3) Leaving Zebulun, they journeyed over to the junction with the Magdala-Sidon road near Gischala, and thence they made their way to Gennesaret on the western shores of the lake of Galilee, south of Capernaum, where they had appointed to meet with David Zebedee, and where they intended to take counsel as to the next move to be made in the work of preaching the gospel of the kingdom.

156:6.4 (1741.4) During a brief conference with David they learned that many leaders were then gathered together on the opposite side of the lake near Kheresa, and accordingly, that very evening a boat took them across. For one day they rested quietly in the hills, going on the next day to the park, near by, where the Master once fed the five thousand. Here they rested for three days and held daily conferences, which were attended by about fifty men and women, the remnants of the once numerous company of believers resident in Capernaum and its environs.

156:6.5 (1741.5) While Jesus was absent from Capernaum and Galilee, the period of the Phoenician sojourn, his enemies reckoned that the whole movement had been broken up and concluded that Jesus' haste in withdrawing indicated he was so thoroughly frightened that he would not likely ever return to bother them. All active opposition to his teachings had about subsided. The believers were beginning to hold public meetings once more, and there was occurring a gradual but effective consolidation of the tried and true survivors of the great sifting through which the gospel believers had just passed.

156:6.6 (1741.6) Philip, the brother of Herod, had become a halfhearted believer in Jesus and sent word that the Master was free to live and work in his domains.

156:6.7 (1741.7) The mandate to close the

pasekėjams uždaryti visos žydijos sinagogas priešišškai atsigręžė prieš raštininkus ir fariziejus. Kada tik Jėzaus nebeliko kaip nesutarimų objekto, tada reakcija įvyko visoje žydų tautoje; buvo visuotinis priešiškus fariziejams ir Sanhedrino vadovams Jeruzalėje. Didelė dalis sinagogų valdytojų ėmė slapta savo sinagogas atverti Abneriui ir jo draugams, tvirtindami, kad šitie mokytojai yra Jono pasekėjai, o ne Jėzaus mokiniai.

Net ir Erodas Antipas pasikeitė ir, sužinojęs, kad Jėzus gyvena kitoje ežero pusėje jo brolio Pilypo teritorijoje, nusiuntė jam žinią, sakančią, jog nors jis ir pasirašė leidimą jį suimti Galilėjoje, bet jis nesuteikė teisės tam, kad jį suimtų Perėjoje, šitaip duodamas suprasti, kad Jėzui nebus trukdoma, jeigu jis liks už Galilėjos ribų; ir šitą patį nurodymą jis perdavė žydams Jeruzalėje.

Ir šitokia padėtis buvo prieš rugpjūčio pirmąją, 29 m. po Kr. gim., kada Mokytojas sugrįžo iš Finikijos misijos ir pradėjo savo išsklaidytų, išmėgintų, ir smarkiai sumažėjusių jėgų reorganizavimą savosios misijos žemėje šitiems paskutiniams ir kupiniams įvykių metams.

Dabar, kada Mokytojas ir jo pagalbininkai rengiasi pradėti naujosios religijos, gyvojo Dievo dvasios, kuri gyvena žmonių prote, religijos skelbimą, yra aišku dėl ko vyks mūšis.

synagogues of all Jewry to the teachings of Jesus and all his followers had worked adversely upon the scribes and Pharisees. Immediately upon Jesus' removing himself as an object of controversy, there occurred a reaction among the entire Jewish people; there was general resentment against the Pharisees and the Sanhedrin leaders at Jerusalem. Many of the rulers of the synagogues began surreptitiously to open their synagogues to Abner and his associates, claiming that these teachers were followers of John and not disciples of Jesus.

156:6.8 (1741.8) Even Herod Antipas experienced a change of heart and, on learning that Jesus was sojourning across the lake in the territory of his brother Philip, sent word to him that, while he had signed warrants for his arrest in Galilee, he had not so authorized his apprehension in Perea, thus indicating that Jesus would not be molested if he remained outside of Galilee; and he communicated this same ruling to the Jews at Jerusalem.

156:6.9 (1742.1) And that was the situation about the first of August, A.D. 29, when the Master returned from the Phoenician mission and began the reorganization of his scattered, tested, and depleted forces for this last and eventful year of his mission on earth.

156:6.10 (1742.2) The issues of battle are clearly drawn as the Master and his associates prepare to begin the proclamation of a new religion, the religion of the spirit of the living God who dwells in the minds of men.

157 Dokumentas. Pilypo-Cezarėjoje

⇨ 156

URANTIJOS KNYGA

158 ⇨

IV DALIS. JĖZAUS GYVENIMAS IR MOKYMAI

157 DOKUMENTAS. PILYPO-CEZARĖJOJE

Skyrius

ĮVADAS

1. Šventyklos mokesčių rinkėjas
2. Julijaus-Betsaidoje
3. Petro išpažinimas
4. Pokalbis apie karalystę
5. Naujoji samprata
6. Kitą popietę
7. Andriejaus pasitarimas

PAPER 157

AT CAESAREA-PHILIPPI

SECTIONS

Introduction

1. The Temple-Tax Collector
2. At Bethsaida-Julias
3. Peter's Confession
4. The Talk about the Kingdom
5. The New Concept
6. The Next Afternoon
7. Andrew's Conference

ĮVADAS

PRIEŠ TAI, kada Jėzus šiuos dvylika nusivedė trumpai pagyventi Pilypo-Cezarėjos apylinkėse, jis per Dovydo pasiuntinius susitarė nueiti sekmadienį, rugpjūčio 7-ąją, į Kapernaumą, turėdamas tikslą pasimatyti su savo šeima. Pagal išankstinį susitarimą šitas apsilankymas turėjo įvykti Zabediejaus valčių dirbtuvėse. Dovydas Zabediejus buvo sutaręs su Judu, Jėzaus broliu, kad dalyvaus visa Nazareto šeima—Marija ir visi Jėzaus broliai ir seserys—ir Jėzus išėjo su Andriejumi ir Petru, kad įvykdytų šitą susitarimą. Marija ir jos vaikai tikrai ketino laikytis šito susitarimo, bet atsitiko taip, jog grupė fariziejų, žinodama, kad Jėzus yra priešingame ežero krante Pilypo valdose, nusprendė užsukti pas Mariją, kad apie jo buvimo vietą sužinotų viską, kas tik įmanoma. Šitų Jeruzalės emisarų atvykimas Marijai sukėlė didžiulį nerimą, o pastebėję visos šeimos įsitępimą ir nervinimąsi, jie priėjo išvados, jog matyt buvo laukiama Jėzaus apsilankymo. Dėl to jie įsitaisė Marijos namuose, ir pasikvietę pastiprinimą, kantriai laukė Jėzaus atvykimo. Ir tai, aišku, visiškai užkirto kelią bet kuriam šeimos nariui pamėginti ištesėti savo susitarimą su Jėzumi. Kelis kartus per dieną tiek

INTRODUCTION

^{157:0.1 (1743.1)} BEFORE Jesus took the twelve for a short sojourn in the vicinity of Caesarea-Philippi, he arranged through the messengers of David to go over to Capernaum on Sunday, August 7, for the purpose of meeting his family. By prearrangement this visit was to occur at the Zebedee boatshop. David Zebedee had arranged with Jude, Jesus' brother, for the presence of the entire Nazareth family — Mary and all of Jesus' brothers and sisters — and Jesus went with Andrew and Peter to keep this appointment. It was certainly the intention of Mary and the children to keep this engagement, but it so happened that a group of the Pharisees, knowing that Jesus was on the opposite side of the lake in Philip's domains, decided to call upon Mary to learn what they could of his whereabouts. The arrival of these Jerusalem emissaries greatly perturbed Mary, and noting the tension and nervousness of the entire family, they concluded that Jesus must have been expected to pay them a visit. Accordingly they installed themselves in Mary's home and, after summoning reinforcements, waited patiently for Jesus' arrival. And this, of course, effectively prevented any of the family from attempting to

Judas, tiek Rūta stengėsi išsisukti nuo fariziejų budraus stebėjimo ir pasiūsti žinutę Jėzui, bet veltui.

Ankstyvą popietę Dovydo pasiuntiniai perdavė žinią Jėzui, jog fariziejai įsikūrė prie jo motinos namo slenksčio, ir dėl to aplankyti savosios šeimos jis nemėgino. Ir šitaip vėl, ne dėl jų kaltės, Jėzui ir jo žemiškajai šeimai susitikti nepavyko.

1. ŠVENTYKLOS MOKESČIŲ RINKĖJAS

Kada Jėzus, su Andriejumi ir Petru, laukė prie ežero netoli valčių dirbtuvių, tada vienas šventyklos mokesčių rinkėjas priėjo prie jų, ir atpažinęs Jėzų, pasikvietė Petrą į šalį ir tarė: "Argi tavo Mokytojas nemoka šventyklos mokesčio?" Petras norėjo pasipiktinti šituo pasiūlymu, jog iš Jėzaus dar reikėtų tikėtis, kad jis paremtų savo prisiekusių priešų religinę veiklą, bet, pastebėjęs keistą mokesčio rinkėjo veido išraišką, jis teisingai pamane, jog tai yra mėginimas pagauti juos į spąstus, kad jie atsisako sumokėti įprastą pusės šekelio sumą šventyklos apeigų Jeruzalėje paramai. Dėl to, Petras atsakė: "Kodėl gi, aišku, jog Mokytojas šventyklos mokestį moka. Tu palauk prie vartų, o aš netrukus su šiuo mokesčiu sugrįšiu."

Dabar Petras paskubėjo tą pasakyti. Jų pinigų laikė Judas, o jis buvo kitoje ežero pusėje. Nei jis, nei jo brolis, nei Jėzus pinigų su savimi neturėjo. Ir žinodami, jog fariziejai jų ieško, jie negalėjo laisvai nueiti į Betsaidą, kad gautų pinigų. Kada Petras papasakojo Jėzui apie mokesčių rinkėją ir kad jis jam tuos pinigų pažadėjo, tada Jėzus tarė: "Jeigu pažadėjai, tai tikrai turi sumokėti. Bet su kuo gi tu išpirksi savo pažadą? Ar tu vėl tapsi žveju, kad galėtum savo žodį ištesėti? Nežiūrint šito, Petrai, esant tokioms aplinkybėms būtų gerai šį mokestį sumokėti. Nesuteikime šitiems žmonėms nė vienos galimybės apkaltinti mus įstatymų pažeidimu. Mes palauksime čia, kol tu išplauksi su valtimi ir prigaudysi žuvų, ir kada būsi jas pardavęs štai tame turguje, tuomet užmokėk šiam mokesčių rinkėjui už mus tris."

Visa tai nugirdo slapstas Dovydo pasiuntinys, stovėjęs netoli, ir kuris tada davė ženklą savo draugui, žvejojusiam netoli, greitai plaukti į krantą. Kada Petras pasirengė išplaukti valtimi žvejoti, tada šitas pasiuntinys ir jo draugas žvejys jam padovanojo kelias didžiules pintines su žuvimis ir padėjo jas nunešti netoli buvusiam žuvų pirkliui, kuris šitą laimikį nupirko, užmokėjęs užtektinai, kad pridėjus tą, ką davė Dovydo pasiuntinys, buvo galima sumokėti šventyklos mokestį už tris.

keep their appointment with Jesus. Several times during the day both Jude and Ruth endeavored to elude the vigilance of the Pharisees in their efforts to send word to Jesus, but it was of no avail.

157:0.2 (1743.2) Early in the afternoon David's messengers brought Jesus word that the Pharisees were encamped on the doorstep of his mother's house, and therefore he made no attempt to visit his family. And so again, through no fault of either, Jesus and his earth family failed to make contact.

1. THE TEMPLE-TAX COLLECTOR

157:1.1 (1743.3) As Jesus, with Andrew and Peter, tarried by the lake near the boatshop, a temple-tax collector came upon them and, recognizing Jesus, called Peter to one side and said: "Does not your Master pay the temple tax?" Peter was inclined to show indignation at the suggestion that Jesus should be expected to contribute to the maintenance of the religious activities of his sworn enemies, but, noting a peculiar expression on the face of the tax collector, he rightly surmised that it was the purpose to entrap them in the act of refusing to pay the customary half shekel for the support of the temple services at Jerusalem. Accordingly, Peter replied: "Why of course the Master pays the temple tax. You wait by the gate, and I will presently return with the tax."

157:1.2 (1743.4) Now Peter had spoken hastily. Judas carried their funds, and he was across the lake. Neither he, his brother, nor Jesus had brought along any money. And knowing that the Pharisees were looking for them, they could not well go to Betsaida to obtain money. When Peter told Jesus about the collector and that he had promised him the money, Jesus said: "If you have promised, then should you pay. But wherewith will you redeem your promise? Will you again become a fisherman that you may honor your word? Nevertheless, Peter, it is well in the circumstances that we pay the tax. Let us give these men no occasion for offense at our attitude. We will wait here while you go with the boat and cast for the fish, and when you have sold them at yonder market, pay the collector for all three of us."

157:1.3 (1744.1) All of this had been overheard by the secret messenger of David who stood near by, and who then signaled to an associate, fishing near the shore, to come in quickly. When Peter made ready to go out in the boat for a catch, this messenger and his fisherman friend presented him with several large baskets of fish and assisted him in carrying them to the fish merchant near by, who purchased the catch, paying sufficient, with what was added by the messenger of David, to

Mokesčių rinkėjas paėmė mokesį, be baudos už pavėluotą mokėjimą, nes jų kažkurį laiką Galilėjoje nebuvo.

Nieko keisto, kad jūs turite užrašytą pasakojimą apie tai, kaip Petras pagavo žuvį su šekeliu žiotyse. Tuo laiku buvo daug paplitusių pasakojimų apie lobių suradimą žuvų žiotyse; tokios istorijos beveik apie stebuklus buvo įprastos. Todėl, kada Petras su jais išsiskyrė ir nuėjo prie valtys, tada Jėzus pasakė, pusiau juokais: “Keista, jog karaliaus sūnūs turi mokėti duoklę; paprastai būtent svetimas turi mokėti mokesį dvaro išlaikymui, bet mums neverta valdžiai suteikti preteksto priekabėms. Todėl eik! Galbūt tu pagausi žuvį su šekeliu žiotyse.” Kadangi Jėzus pasakė šitaip, ir kadangi Petras su šventyklos mokesčiu pasirodė taip greitai, todėl nėra nieko keisto, jog šis epizodas vėliau buvo išplėstas iki stebuklo, kaip tą užrašė Motiejaus Evangelijos užrašytojas.

Jėzus, su Andriejumi ir Petru, pakrantėje išbuvo beveik iki pat saulėlydžio. Pasiuntiniai jam atnešdavo žinių, jog Marijos namai vis dar buvo stebimi; todėl, kada sutemo, šie trys vyrai, kurie čia laukė, sulipo į savo valtį ir nusiyrė link rytinio Galilėjos jūros kranto.

meet the temple tax for the three. The collector accepted the tax, foregoing the penalty for tardy payment because they had been for some time absent from Galilee.

157:1.4 (1744.2) It is not strange that you have a record of Peter's catching a fish with a shekel in its mouth. In those days there were current many stories about finding treasures in the mouths of fishes; such tales of near miracles were commonplace. So, as Peter left them to go toward the boat, Jesus remarked, half-humorously: "Strange that the sons of the king must pay tribute; usually it is the stranger who is taxed for the upkeep of the court, but it behooves us to afford no stumbling block for the authorities. Go hence! maybe you will catch the fish with the shekel in its mouth." Jesus having thus spoken, and Peter so soon appearing with the temple tax, it is not surprising that the episode became later expanded into a miracle as recorded by the writer of Matthew's Gospel.

157:1.5 (1744.3) Jesus, with Andrew and Peter, waited by the seashore until nearly sundown. Messengers brought them word that Mary's house was still under surveillance; therefore, when it grew dark, the three waiting men entered their boat and slowly rowed away toward the eastern shore of the Sea of Galilee.

2. JULIAUS-BETSAIDOJE

Pirmadienį, rugpjūčio 8-ąją, tuo metu, kada dvylika apaštalių stovyklavo Magadano Parke, netoli Julijaus-Betsaidos, daugiau negu vienas šimtas tikinčiųjų, evangelininkų, moterų korpusas, ir kiti besidomintys karalystės įkūrimu, atvyko iš Kapernaumo į pasitarimą. Ir didelė dalis fariziejų, sužinoję apie tai, kad Jėzus yra čia, taip pat atvyko. Stengdamiesi pagauti Jėzų į spąstus kai kurie sedukiečiai iki šito laiko buvo susivieniję su fariziejais. Prieš ateidamas į šitą uždara pasitarimą su tikinčiaisiais, Jėzus surengė viešą susirinkimą, kuriame dalyvavo ir šie fariziejai, ir jie atkakliai šūksniais pertraukinėjo Mokytoją ir kitokiais būdais siekė trukdyti susirinkimui. Triukšmaujančiųjų vadovas pasakė: “Mokytojau, mes norėtume, kad tu mums parodytum ženklą, jog tu turi įgaliojimą mokyti, ir kada jis tikrai pasirodys, tada visi žmonės žinos, jog tave atsiuntė Dievas.” Ir Jėzus jiems atsakė: “Kada ateina vakaras, tada jūs sakote, jog oras bus geras, nes dangus yra raudonas; ryte oras bus blogas, nes dangus yra raudonas ir žemas. Kada jūs matote debesį, kylantį vakaruose, tada jūs sakote, jog užeis lietūs; kada vėjas pučia iš pietų, tada jūs sakote, jog ateis svilnantis karštis. Kaip čia yra, kad jūs taip gerai išmanote, kaip pamatyti dangaus veidą, bet esate tokie visiškai bejėgiai, kad pamatytumėte laikų ženklus? Tiems, kurie

2. AT BETHSAIDA-JULIAS

157:2.1 (1744.4) On Monday, August 8, while Jesus and the twelve apostles were encamped in Magadan Park, near Bethsaida-Julias, more than one hundred believers, the evangelists, the women's corps, and others interested in the establishment of the kingdom, came over from Capernaum for a conference. And many of the Pharisees, learning that Jesus was here, came also. By this time some of the Sadducees were united with the Pharisees in their effort to entrap Jesus. Before going into the closed conference with the believers, Jesus held a public meeting at which the Pharisees were present, and they heckled the Master and otherwise sought to disturb the assembly. Said the leader of the disturbers: "Teacher, we would like you to give us a sign of your authority to teach, and then, when the same shall come to pass, all men will know that you have been sent by God." And Jesus answered them: "When it is evening, you say it will be fair weather, for the heaven is red; in the morning it will be foul weather, for the heaven is red and lowering. When you see a cloud rising in the west, you say showers will come; when the wind blows from the south, you say scorching heat will come. How is it that you so well know how to discern the face of the heavens but are so utterly unable to discern the signs of the times? To those

norėtų pažinti tiesą, ženklas jau buvo duotas; bet tokiai kartai, kuri puoselėja blogas užmačias ir kuri yra apgavikė, nebus parodyta jokio ženklo.”

Kada Jėzus šitiap pakalbėjo, tada jis pasišalino ir rengėsi vakariniam pasitarimui su savo pasekėjais. Šito pasitarimo metu buvo nuspręsta pradėti vieningą misiją per visus Dekapolio miestus ir kaimus, kai tik Jėzus ir dvylika apaštalų sugrįš iš jų pasiūlyto apsilankymo į Pilypo-Cezarėją. Planuojant Dekapolio misiją dalyvavo ir Mokytojas, o paleisdamas susirinkusiuosius, jis pasakė: “Aš jums sakau, saugokitės fariziejų ir sedukiečių poveikio. Tegul jūsų neapgaua jų demonstruojamas didelis išsimokslinimas ir didžiulė ištikimybė religijos formoms. Rūpinkitės tikrai gyvosios tiesos dvasia ir tikrosios religijos galia. Jus išgelbės būtent ne baimė negyvai religijai, bet vietoje šito jūsų įtikėjimas į karalystės dvasinių realybių gyvąjį patyrimą. Neleiskite, kad jus apakintų prietariai ir paralyžuotų baimė. Taip pat neleiskite, jog gili pagarba tradicijoms jūsų supratimą iškreiptų taip, kad jūsų akys nebematytų, o jūsų ausys nebegirdėtų. Tikroji religija neturi tikslo tiesiog atnešti ramybę, bet vietoje šito jos tikslas yra užtikrinti žengimą į priekį. O širdyje jokios ramybės nebus ir protas į priekį visai nežengs, jeigu tiesos, amžinųjų realybių idealų, jūs nepamilsite iš visos širdies. Jums yra pateikiami gyvenimo ir mirties klausimai—nuodėmingi laiko malonumai prieš teisingas amžinybės realybes. Net ir dabar, kada imate gyventi naująjį įtikėjimo ir vilties gyvenimą, jūs turėtumėte pradėti ieškoti išsilaisvinimo iš baimės ir abejonių vergystės. Ir kada jūsų sieloje kils jausmai tarnauti savo bičiuliams žmonėms, neslopinkite jų; kada jūsų širdį užlies meilės savo artimui jausmai, leiskite tokiems meilės postūmiams pasireikšti išmintinga tarnyste tenkinant savo bičiulių tikruosius poreikius.”

3. PETRO IŠPAŽINIMAS

Ankštų ketvirtadienio rytą Jėzus ir dvylika apaštalų išėjo iš Magadano Parko į Pilypo-Cezarėją, tetracho Pilypo valdų sostinę. Pilypo-Cezarėja buvo išsidėsčiusi nuostabaus grožio regione. Ji buvo įsikūrusi žavingame slėnyje tarp gražių kalvų, kur požeminiame urve prasideda Jordano ištakos. Šiaurėje visu savo dydžiu buvo matyti Hermono kalno viršūnės, tuo tarpu nuo kalvų, esančių kaip tik į pietus, atsivėrė puikus Jordano aukštupio ir Galilėjos jūros reginys.

Jėzus buvo išėjęs į Hermono kalną savojo patyrimo rūpinantis karalystės reikalais pradžioje, ir dabar, kada jis žengė į savo darbo baigiamąjį etapą, jis troško sugrįžti į šitą išbandymų ir triumfo kalną, kur jis tikėjosi, kad apaštalai galės patirti

who would know the truth, already has a sign been given; but to an evil-minded and hypocritical generation no sign shall be given.”

^{157:2.2 (1745.1)} When Jesus had thus spoken, he withdrew and prepared for the evening conference with his followers. At this conference it was decided to undertake a united mission throughout all the cities and villages of the Decapolis as soon as Jesus and the twelve should return from their proposed visit to Caesarea-Philippi. The Master participated in planning for the Decapolis mission and, in dismissing the company, said: “I say to you, beware of the leaven of the Pharisees and the Sadducees. Be not deceived by their show of much learning and by their profound loyalty to the forms of religion. Be only concerned with the spirit of living truth and the power of true religion. It is not the fear of a dead religion that will save you but rather your faith in a living experience in the spiritual realities of the kingdom. Do not allow yourselves to become blinded by prejudice and paralyzed by fear. Neither permit reverence for the traditions so to pervert your understanding that your eyes see not and your ears hear not. It is not the purpose of true religion merely to bring peace but rather to insure progress. And there can be no peace in the heart or progress in the mind unless you fall wholeheartedly in love with truth, the ideals of eternal realities. The issues of life and death are being set before you — the sinful pleasures of time against the righteous realities of eternity. Even now you should begin to find deliverance from the bondage of fear and doubt as you enter upon the living of the new life of faith and hope. And when the feelings of service for your fellow men arise within your soul, do not stifle them; when the emotions of love for your neighbor well up within your heart, give expression to such urges of affection in intelligent ministry to the real needs of your fellows.”

3. PETER'S CONFESSION

^{157:3.1 (1745.2)} Early Tuesday morning Jesus and the twelve apostles left Magadan Park for Caesarea-Philippi, the capital of the Tetrarch Philip's domain. Caesarea-Philippi was situated in a region of wondrous beauty. It nestled in a charming valley between scenic hills where the Jordan poured forth from an underground cave. The heights of Mount Hermon were in full view to the north, while from the hills just to the south a magnificent view was had of the upper Jordan and the Sea of Galilee.

^{157:3.2 (1745.3)} Jesus had gone to Mount Hermon in his early experience with the affairs of the kingdom, and now that he was entering upon the final epoch of his work, he desired to return to this mount of trial and triumph, where he hoped the

naują viziją apie jiems suteiktą atsakomybę ir pasisemti naujos stiprybės prieš sunkius laikus, kurie yra kaip tik priešakyje. Jiems einant keliu, maždaug tuo metu, kada jie ėjo į pietus nuo Meromo vandenų, apaštalai ėmė tarpusavyje šnekėtis apie tai, ką jie neseniai buvo patyrę Finikijoje ir kitur ir prisiminti, kaip buvo sutikta jų žinia, ir koks buvo skirtingų tautų požiūris į jų Mokytoją.

Kada jie sustojo vidurdienio valgiui, tada Jėzus netikėtai šiems dvylikai pirmą kartą pateikė tokį klausimą, kuris buvo susijęs su juo pačiu. Jis paklausė šitą netikėtą klausimą, "Ką šneka žmonės, kas aš esu?"

Jėzus praleido ištisus mėnesius mokydamas šituos apaštalus apie dangaus karalystės prigimtį ir pobūdį, ir jis puikiai žinojo, kad atėjo metas, kada jis turi pradėti daugiau juos mokyti apie savo paties prigimtį ir savo asmeninį ryšį su karalyste. Ir dabar, kada jie sėdėjo po šilkmedžiais, Mokytojas ruošėsi surengti vieną iš svarbiausių pokalbių per visą savo ilgą bendravimą su pasirinktais apaštalais.

Į Jėzaus klausimą atsakė daugiau negu pusė apaštalų. Jie jam sakė, kad visi tie, kurie jį pažinojo, jį laiko pranašu arba nepaprastu žmogumi; net ir jo priešai jo labai bijo, jo galias aiškina apkaltindami jį tuo, kad jis yra susidėjęs su velnių princu. Jie sakė jam, kad Judėjoje ir Samarijoje kai kurie žmonės, kurie su juo nesusitiko asmeniškai, tiki, kad jis yra iš mirusiųjų prisikėlęs Jonas Krikštytojas. Petras paaiškino, jog skirtingu laiku ir skirtingi žmonės jį lygino su Moze, Eliju, Isaju, ir Jeremiju. Kada Jėzus išklausė šiuos aiškinimus, tada jis atsistojo ir nužvelgdamas šiuos dvyliką, žemai sėdinčius prie jo pusapskritimiui, pritrenkiančiai pabrėždamas savo rankos plačiu mostu jis parodė į juos ir paklausė: "Tačiau, ką sakote jūs, kas aš esu?" Trumpam įsivyravo įtempta tylą. Šie dvyliką nė akimirksniui neatitraukė akių nuo Mokytojo, ir tada Simonas Petras, pašokęs ant kojų, sušuko: "Tu esi Išvaduotojas, gyvojo Dievo Sūnus." Ir vienuolika sėdinčių apaštalų atsistojo sutartinai, šituo parodydami, jog Petras pasakė jų visų vardą.

Kada Jėzus davė jiems ženklą vėl atsisėsti, ir vis stovėdamas prieš juos, jis pasakė: "Šitai jums apreiškė manasis Tėvas. Atėjo toji valanda, kada jūs turėtumėte apie mane sužinoti tiesą. Bet kol kas aš jums liepiu apie tai nepasakoti nė vienam žmogui. Eikime iš čia."

Ir tokiu būdu jie toliau tęsė savo kelionę į Pilypo-Cezarėją, į ją atvyko vėlai vakare ir apsistojo jų laukusio Celso namuose. Tą naktį apaštalai miegojo nedaug; jiems atrodė, kad jie

apostles might gain a new vision of their responsibilities and acquire new strength for the trying times just ahead. As they journeyed along the way, about the time of passing south of the Waters of Merom, the apostles fell to talking among themselves about their recent experiences in Phoenicia and elsewhere and to recounting how their message had been received, and how the different peoples regarded their Master.

157:3.3 (1745.4) As they paused for lunch, Jesus suddenly confronted the twelve with the first question he had ever addressed to them concerning himself. He asked this surprising question, "Who do men say that I am?"

157:3.4 (1746.1) Jesus had spent long months in training these apostles as to the nature and character of the kingdom of heaven, and he well knew the time had come when he must begin to teach them more about his own nature and his personal relationship to the kingdom. And now, as they were seated under the mulberry trees, the Master made ready to hold one of the most momentous sessions of his long association with the chosen apostles.

157:3.5 (1746.2) More than half the apostles participated in answering Jesus' question. They told him that he was regarded as a prophet or as an extraordinary man by all who knew him; that even his enemies greatly feared him, accounting for his powers by the indictment that he was in league with the prince of devils. They told him that some in Judea and Samaria who had not met him personally believed he was John the Baptist risen from the dead. Peter explained that he had been, at sundry times and by various persons, compared with Moses, Elijah, Isaiah, and Jeremiah. When Jesus had listened to this report, he drew himself upon his feet, and looking down upon the twelve sitting about him in a semicircle, with startling emphasis he pointed to them with a sweeping gesture of his hand and asked, "But who say you that I am?" There was a moment of tense silence. The twelve never took their eyes off the Master, and then Simon Peter, springing to his feet, exclaimed: "You are the Deliverer, the Son of the living God." And the eleven sitting apostles arose to their feet with one accord, thereby indicating that Peter had spoken for all of them.

157:3.6 (1746.3) When Jesus had beckoned them again to be seated, and while still standing before them, he said: "This has been revealed to you by my Father. The hour has come when you should know the truth about me. But for the time being I charge you that you tell this to no man. Let us go hence."

157:3.7 (1746.4) And so they resumed their journey to Caesarea-Philippi, arriving late that evening and stopping at the home of Celsus, who was expecting them. The apostles slept little that night;

jaučia, jog jų gyvenime ir karalystės darbe vystosi didingas įvykis.

4. POKALBIS APIE KARALYSTĘ

Nuo to momento, kada Jėzų pakrikštijo Jonas, ir nuo tada, kada vanduo buvo paverstas į vyną Kanoje, apaštalai, per įvairius laikotarpius, iš tiesų manė, kad jis yra Mesijas. Per trumpus laiko periodus kai kurie iš jų tikrai tikėjo, kad jis yra lauktasis Išvaduotojas. Bet vos tik tokios viltys sukildavo jų širdyje, tuoj pat Mokytojas jas sudaužydavo į šukes koku nors gniuždančiu žodžiu ar apviliančiu poelgiu. Jie ilgą laiką gyveno sumaišties būsenoje dėl prieštaravimo, kilusio tarp lauktojo Mesijo sampratų, kurias jie laikė savo prote, ir savo nepaprasto bendravimo su šituo nepaprastu žmogumi patyrimo, kurį jie laikė savo širdyje.

Buvo šito trečiadienio vėlyvas priešpietis, kada apaštalai susirinko Celso sode vidurdienio valgiui. Didžiąją nakties dalį ir nuo to laiko, kada tą rytą jie atsikėlė, Simonas Petras ir Simonas Uolusis atkakliai dirbo su savo sielos broliais, kad šie iš visos širdies Mokytoją priimtų, ne tiesiog kaip Mesiją, bet taip pat ir kaip gyvojo Dievo dieviškąjį Sūnų. Abu Simonai beveik sutarė dėl to, kuo Jėzų laiko jie, ir jie stropiai dirbo, kad jų sielos broliai, esantys kartu, visiškai priimtų jų požiūrį. Nors Andriejus ir toliau vykdė apaštalo korpuso pagrindinio tvarkytojo pareigas, bet jo brolis, Simonas Petras, ėmė reikštis, vis didesniu laipsniu ir bendru sutarimu, kaip šio dvyliktuko nuomonės reiškėjas.

Jie visi buvo susėdę sode kaip tik maždaug vidurdienį, kada pasirodė Mokytojas. Jų veidų išraiška rodė orų iškilmingumą, ir kada jis priėjo prie jų, tada visi atsistojo. Jėzus išsklaidė įtampą ta draugiška ir broliška šypsena, kuri jam buvo tokia būdinga, kai jo pasekėjai imdavo į save, arba į kokią nors įvykį, susijusį su jais, žvelgti per daug rimtai. Įsakmiu mostu jis davė ženklą, kad jie turėtų atsisėsti. Niekada daugiau šie dvylika iš tiesų nebesisveikindavo su savo Mokytoju atsistodami, kada jis pasirodydavo jų akivaizdoje. Jie pamatė, kad tokiam išoriniam pagarbos reiškimui jis nepritaria.

Po to, kada jie pavalgė ir ėmė aptarinėti planus, susijusius su artėjančia kelione po Dekapolį, Jėzus netikėtai nužvelgė jų veidus ir tarė: „Dabar, kada praėjo visa diena nuo to laiko, kai jūs pritarėte Simono Petro pareiškimui dėl Žmogaus Sūnaus tapatybės, aš norėčiau paklausti, ar jūs vis dar tebesilaikote savo sprendimo?“ Tai išgirdę, šie dvylika atsistojo, o

they seemed to sense that a great event in their lives and in the work of the kingdom had transpired.

4. THE TALK ABOUT THE KINGDOM

157:4.1 (1746.5) Since the occasions of Jesus' baptism by John and the turning of the water into wine at Cana, the apostles had, at various times, virtually accepted him as the Messiah. For short periods some of them had truly believed that he was the expected Deliverer. But hardly would such hopes spring up in their hearts than the Master would dash them to pieces by some crushing word or disappointing deed. They had long been in a state of turmoil due to conflict between the concepts of the expected Messiah which they held in their minds and the experience of their extraordinary association with this extraordinary man which they held in their hearts.

157:4.2 (1746.6) It was late forenoon on this Wednesday when the apostles assembled in Celsus' garden for their noontime meal. During most of the night and since they had arisen that morning, Simon Peter and Simon Zelotes had been earnestly laboring with their brethren to bring them all to the point of the wholehearted acceptance of the Master, not merely as the Messiah, but also as the divine Son of the living God. The two Simons were well-nigh agreed in their estimate of Jesus, and they labored diligently to bring their brethren around to the full acceptance of their views. While Andrew continued as the director-general of the apostolic corps, his brother, Simon Peter, was becoming, increasingly and by common consent, the spokesman for the twelve.

157:4.3 (1747.1) They were all seated in the garden at just about noon when the Master appeared. They wore expressions of dignified solemnity, and all arose to their feet as he approached them. Jesus relieved the tension by that friendly and fraternal smile which was so characteristic of him when his followers took themselves, or some happening related to themselves, too seriously. With a commanding gesture he indicated that they should be seated. Never again did the twelve greet their Master by arising when he came into their presence. They saw that he did not approve of such an outward show of respect.

157:4.4 (1747.2) After they had partaken of their meal and were engaged in discussing plans for the forthcoming tour of the Decapolis, Jesus suddenly looked up into their faces and said: "Now that a full day has passed since you assented to Simon Peter's declaration regarding the identity of the Son of Man, I would ask if you still hold to your decision?" On hearing this, the twelve stood upon

Simonas Petras, žengęs kelis žingsnius link Jėzaus, tarė: “Taip, Mokytojau, tebesilaikome. Mes tikime, jog tu esi gyvojo Dievo Sūnus.” Ir Petras su savo sielos broliais atsisėdo.

Jėzus, vis dar stovėdamas, tuomet šiems dvylikai tarė: “Jūs esate mano pasirinktieji ambasadoriai, bet aš žinau, jog, esant šioms aplinkybėms, jūs negalėtumėte turėti šito tikėjimo vien tiktai žmogiškojo pažinimo dėka. Tai yra manojo Tėvo dvasios apreiškinimas jūsų slapčiausioms sieloms. Ir, dėl to, kada jūs šitaip išpažįstate manojo Tėvo dvasios, kuri gyvena jūsų viduje, įžvalgos dėka, tai aš norėčiau pareikšti, kad ant šitų pamatų aš tikrai statysiu dangaus karalystės brolystę. Ant šitos dvasinės realybės uolos aš tikrai statysiu dvasinės bičiulystės manojo Tėvo karalystės amžinosiose realybėse gyvąją šventovę. Jokioms blogio jėgoms ir nuodėmės gausybėms tikrai neįveikti dieviškosios dvasios šitos žmogiškosios bičiulystės. Ir nors manojo Tėvo dvasia tikrai visą laiką bus dieviškasis vedlys ir patarėjas visiems tiems, kurie save susies šitos dvasinės bičiulystės ryšiais, bet jums ir jūsų pasekėjams aš dabar įteikiu raktus nuo išorinės karalystės—galia žemiškųjų dalykų atžvilgiu—šito vyrų ir moterų kaip karalystės bičiulių susivienijimo visuomeninius ir ekonominius bruožus.” Ir vėl jis paliepė jiems, kol kas, nė vienam žmogui nesakyti, kad jis yra Dievo Sūnus.

Jėzus pradėjo tikėti savo apaštalių ištikimybe ir dorumu. Mokytojas suvokė, jog toks įtikėjimas, kuris gali atsilaikyti prieš tai, ką jo pasirinktieji atstovai buvo neseniai patyrę, tuos žiaurios išbandymus, kurie kaip tik ir yra priešakyje, neabejotinai ištvers ir iš akivaizdžių visų jų vilčių duženų iškils į naujos dieviškosios tvarkos naująją šviesą ir šito dėka galės pasklisti tolyn, kad apšviestų pasaulį, sėdintį tamsybėje. Šią dieną Mokytojas pradėjo tikėti apaštalių, išskyrus vieno, ištikimybe.

Ir visą laiką nuo tos dienos šitas pats Jėzus tą gyvąją šventovę statė ant tų pačių amžinųjų savo dieviškosios sūnystės pamatų, ir tie, kurie šitokiu būdu ima save suvokti kaip Dievo sūnus, yra tie žmogiškieji akmenys, kurie sudaro šią gyvąją sūnystės šventovę, statomą amžinojo dvasių Tėvo išminties ir meilės šlovei ir garbei.

Ir kada Jėzus šitaip pakalbėjo, tada šiems dvylikai nurodė, kad iki vakarienės meto eitų į kalvas atskirai po vieną ieškoti išminties, stiprybės, ir dvasinio vadovavimo. Ir jie padarė taip, kaip jiems paliepė Mokytojas.

their feet, and Simon Peter, stepping a few paces forward toward Jesus, said: “Yes, Master, we do. We believe that you are the Son of the living God.” And Peter sat down with his brethren.

^{157:4.5 (1747.3)} Jesus, still standing, then said to the twelve: “You are my chosen ambassadors, but I know that, in the circumstances, you could not entertain this belief as a result of mere human knowledge. This is a revelation of the spirit of my Father to your inmost souls. And when, therefore, you make this confession by the insight of the spirit of my Father which dwells within you, I am led to declare that upon this foundation will I build the brotherhood of the kingdom of heaven. Upon this rock of spiritual reality will I build the living temple of spiritual fellowship in the eternal realities of my Father’s kingdom. All the forces of evil and the hosts of sin shall not prevail against this human fraternity of the divine spirit. And while my Father’s spirit shall ever be the divine guide and mentor of all who enter the bonds of this spirit fellowship, to you and your successors I now deliver the keys of the outward kingdom — the authority over things temporal — the social and economic features of this association of men and women as fellows of the kingdom.” And again he charged them, for the time being, that they should tell no man that he was the Son of God.

^{157:4.6 (1747.4)} Jesus was beginning to have faith in the loyalty and integrity of his apostles. The Master conceived that a faith which could stand what his chosen representatives had recently passed through would undoubtedly endure the fiery trials which were just ahead and emerge from the apparent wreckage of all their hopes into the new light of a new dispensation and thereby be able to go forth to enlighten a world sitting in darkness. On this day the Master began to believe in the faith of his apostles, save one.

^{157:4.7 (1747.5)} And ever since that day this same Jesus has been building that living temple upon that same eternal foundation of his divine sonship, and those who thereby become self-conscious sons of God are the human stones which constitute this living temple of sonship erecting to the glory and honor of the wisdom and love of the eternal Father of spirits.

^{157:4.8 (1747.6)} And when Jesus had thus spoken, he directed the twelve to go apart by themselves in the hills to seek wisdom, strength, and spiritual guidance until the time of the evening meal. And they did as the Master admonished them.

5. NAUJOJI SAMPRATA

Petro prisipažinimo naujasis ir gyvybiškai svarbus bruožas buvo aiškiai apibrėžtas

5. THE NEW CONCEPT

^{157:5.1 (1748.1)} The new and vital feature of Peter’s confession was the clear-cut recognition that

suvokimas, kad Jėzus yra Dievo Sūnus, jo neabejotino dieviškumo suvokimas. Visą laiką po jo krikšto ir vestuvių Kanoje šitie apaštalai laikėsi įvairių požiūrių, kad jis yra Mesijas, bet žydų samprata apie nacionalinį išvaduotoją nenumatė to, kad jis turėtų būti *dieviškas*. Žydai nemokė, kad Mesijas bus kilęs iš dieviškumo; jis turi būti “pateptasis,” bet vargu ar jie mąstė apie jį kaip apie “Dievo Sūnų.” Antrajame išpažinime daugiau buvo akcentuojama *sujungta prigimtis*, dangiškasis faktas, kad jis yra Žmogaus Sūnus ir Dievo Sūnus, ir Jėzus pareiškė, jog dangaus karalystę jis kurs remdamasis būtent šita didinga žmogiškosios prigimties ir dieviškosios prigimties sąjungos tiesa.

Jėzus savo gyvenimą Žemėje iki tol stengėsi gyventi ir užbaigti savęs padovanojimo misiją kaip Žmogaus Sūnus. Jo pasekėjai buvo linkę jį laikyti tuo laukiamu Mesiju. Žinodamas, kad jis niekada negalės patenkinti jų lūkesčių, siejamų su Mesiju, jis stengėsi jų sampratą apie Mesiją taip pakeisti, kad tai jam leistų jų lūkesčius iš dalies patenkinti. Bet dabar jis suvokė, jog vargu ar tokį planą būtų galima sėkmingai įgyvendinti. Dėl to jis drąsiai nusprendė atskleisti trečiąjį planą—atvirai pareikšti apie savąjį dieviškumą, pripažinti Petro išpažinimo teisingumą, ir šioms dvylikai tiesiai paskelbti, kad jis yra Dievo Sūnus.

Trejus metus Jėzus skelbė, kad jis yra “Žmogaus Sūnus,” nors per šiuos pačius trejus metus apaštalai vis labiau laikėsi nuomonės, kad jis yra tas laukiamas žydų Mesijas. Dabar jis atskleidė, kad jis yra Dievo Sūnus, ir remdamasis Žmogaus Sūnaus ir Dievo Sūnaus *sujungtos prigimties* samprata, jis pasiryžo statyti dangaus karalystę. Jis nusprendė susilaikyti nuo to, jog toliau stengtųsi juos įtikinėti, kad jis nėra tas Mesijas. Dabar jis drąsiai ketino jiems atskleisti, kas jis yra, o tada nebekreipti dėmesio į jų pasiryžimą jį ir toliau atkakliai laikyti Mesiju.

6. KITĄ POPIETĘ

Celso namuose Jėzus ir apaštalai pasiliko dar vienai dienai, laukdami, kol nuo Zabediejaus atvyks pasiuntiniai su pinigais. Po Jėzaus populiarumo tarp žmonių smukimo labai smarkiai krito ir nuolatinės pajamos. Kada jie pasiekė Pilypo-Cezarėją, tada išdas buvo tuščias. Motiejus tokiu metu nenorėjo palikti Jėzaus ir savo sielos brolių, ir jis neturėjo paruošęs savo paties pinigų, kad perduotų Judui, kaip tą jis buvo daug kartų daręs praeityje. Tačiau, Dovydas Zabediejus šitokį galimą pajamų sumažėjimą buvo numatęs iš anksto ir dėl to savo pasiuntiniams buvo nurodęs, kad jie, keliaudami per Judėją, Samariją,

Jesus was the Son of God, of his unquestioned divinity. Ever since his baptism and the wedding at Cana these apostles had variously regarded him as the Messiah, but it was not a part of the Jewish concept of the national deliverer that he should be *divine*. The Jews had not taught that the Messiah would spring from divinity; he was to be the “anointed one,” but hardly had they contemplated him as being “the Son of God.” In the second confession more emphasis was placed upon the *combined nature*, the supernal fact that he was the Son of Man *and* the Son of God, and it was upon this great truth of the union of the human nature with the divine nature that Jesus declared he would build the kingdom of heaven.

157:5.2 (1748.2) Jesus had sought to live his life on earth and complete his bestowal mission as the Son of Man. His followers were disposed to regard him as the expected Messiah. Knowing that he could never fulfill their Messianic expectations, he endeavored to effect such a modification of their concept of the Messiah as would enable him partially to meet their expectations. But he now recognized that such a plan could hardly be carried through successfully. He therefore elected boldly to disclose the third plan — openly to announce his divinity, acknowledge the truthfulness of Peter’s confession, and directly proclaim to the twelve that he was a Son of God.

157:5.3 (1748.3) For three years Jesus had been proclaiming that he was the “Son of Man,” while for these same three years the apostles had been increasingly insistent that he was the expected Jewish Messiah. He now disclosed that he was the Son of God, and upon the concept of the *combined nature* of the Son of Man and the Son of God, he determined to build the kingdom of heaven. He had decided to refrain from further efforts to convince them that he was not the Messiah. He now proposed boldly to reveal to them what he *is*, and then to ignore their determination to persist in regarding him as the Messiah.

6. THE NEXT AFTERNOON

157:6.1 (1748.4) Jesus and the apostles remained another day at the home of Celsus, waiting for messengers to arrive from David Zebedee with funds. Following the collapse of the popularity of Jesus with the masses there occurred a great falling off in revenue. When they reached Caesarea-Philippi, the treasury was empty. Matthew was loath to leave Jesus and his brethren at such a time, and he had no ready funds of his own to hand over to Judas as he had so many times done in the past. However, David Zebedee had foreseen this probable diminution of revenue and had accordingly instructed his messengers

ir Galilėja, turėtų veikti ir kaip pinigų rinkėjai, o tie pinigai turės būti perduoti išvytiems apaštalams ir jų Mokytojui. Ir tokiu būdu, iki šitos dienos vakaro, šitie pasiuntiniai atvyko iš Betsaidos, atnešę pakankamai pinigų, kad apaštalus palaikytų iki savo sugrįžimo tam, jog pradėtų kelionę po Dekapolį. Iki to laiko Motiejus tikėjosi turėti pinigų iš savosios nuosavybės paskutiniojo daikto pardavimo Kapernaume, sutaręs, jog šitie pinigai būtų anonimiškai perduoti Judui.

Nei Petras, nei visi kiti apaštalai labai tikslios sampratos apie Jėzaus dieviškumą neturėjo. Jie mažai ką suvokė, kad jų Mokytojo žemiškojoje karjeroje tai buvo naujosios epochos pradžia, tas metas, kada mokytojas-gydytojas tampa naujai suvoktu Mesiju—Dievo Sūnumi. Nuo šito laiko Mokytojo skelbiamoje žinioje atsirado nauja gaida. Nuo šiol jo gyvenimo vienintelis idealas yra Tėvo apreiškimas, tuo tarpu jo vienintelė idėja mokant yra pateikti savajai visatai įsmeninimą tos aukščiausiosios išminties, kurią galima suvokti tiktai gyvenant ja. Jis atėjo tam, kad mes visi galėtume turėti gyvenimą ir jį turėti pripildytą sklidinai.

Dabar Jėzus įžengė į savo žmogiškojo gyvenimo materialaus kūno pavidalų ketvirtąjį ir paskutinįjį etapą. Pirmasis etapas buvo jo vaikystės etapas, tie metai, kada jis kaip žmogiškoji būtybė savo kilmę, prigimtį, ir likimą suvokė tiktai miglotai. Antrasis etapas buvo jaunystės ir besivystančios vyrystės vis labiau savimoningi metai, per kuriuos jis ėmė aiškiau suvokti savo dieviškąją prigimtį ir žmogiškąją misiją. Šitą antrąjį etapą užbaigė patyrimai ir apreiškimai, susiję su jo krikštu. Mokytojo žemiškojo patyrimo trečiasis etapas nusidriekė nuo jo krikšto per tuos metus, kada jis tarnavo kaip mokytojas ir gydytojas ir iki šitos reikšmingos Petro išpažinimo valandos Pilypo-Cezarėje. Šitas jo žemiškojo gyvenimo trečiasis periodas apėmė tuos laikus, kada jo apaštalai ir betarpiški pasekėjai jį pažinojo kaip Žmogaus Sūnų ir jį laikė Mesiju. Ketvirtasis ir paskutinis jo žemiškosios karjeros periodas prasidėjo čia Pilypo-Cezarėje ir truko iki nukryžiuavimo. Jo tarnavimo šitą etapą apibūdino jo dieviškumo pripažinimas ir apėmė jo paskutiniųjų metų darbų materialaus kūno pavidalų. Per ketvirtąjį periodą, nors jo pasekėjų didžioji dalis vis dar jį laikė Mesiju, apaštalams jis tapo žinomas kaip Dievo Sūnus. Petro išpažinimas pažymėjo naujojo periodo pradžią, kada buvo daug labiau suvokta tiesa apie jo kaip save padovanojančiojo Sūnaus Urantijoje ir visai visatai aukščiausiąją tarnystę, ir tai, kad šitą faktą suvokė, bent jau miglotai, jo pasirinktieji ambasadoriai.

Šitokiu būdu iš tiesų Jėzus savo gyvenimu

that, as they made their way through Judea, Samaria, and Galilee, they should act as collectors of money to be forwarded to the exiled apostles and their Master. And so, by evening of this day, these messengers arrived from Bethsaida bringing funds sufficient to sustain the apostles until their return to embark upon the Decapolis tour. Matthew expected to have money from the sale of his last piece of property in Capernaum by that time, having arranged that these funds should be anonymously turned over to Judas.

157:6.2 (1749.1) Neither Peter nor the other apostles had a very adequate conception of Jesus' divinity. They little realized that this was the beginning of a new epoch in their Master's career on earth, the time when the teacher-healer was becoming the newly conceived Messiah — the Son of God. From this time on a new note appeared in the Master's message. Henceforth his one ideal of living was the revelation of the Father, while his one idea in teaching was to present to his universe the personification of that supreme wisdom which can only be comprehended by living it. He came that we all might have life and have it more abundantly.

157:6.3 (1749.2) Jesus now entered upon the fourth and last stage of his human life in the flesh. The first stage was that of his childhood, the years when he was only dimly conscious of his origin, nature, and destiny as a human being. The second stage was the increasingly self-conscious years of youth and advancing manhood, during which he came more clearly to comprehend his divine nature and human mission. This second stage ended with the experiences and revelations associated with his baptism. The third stage of the Master's earth experience extended from the baptism through the years of his ministry as teacher and healer and up to this momentous hour of Peter's confession at Caesarea-Philippi. This third period of his earth life embraced the times when his apostles and his immediate followers knew him as the Son of Man and regarded him as the Messiah. The fourth and last period of his earth career began here at Caesarea-Philippi and extended on to the crucifixion. This stage of his ministry was characterized by his acknowledgment of divinity and embraced the labors of his last year in the flesh. During the fourth period, while the majority of his followers still regarded him as the Messiah, he became known to the apostles as the Son of God. Peter's confession marked the beginning of the new period of the more complete realization of the truth of his supreme ministry as a bestowal Son on Urantia and for an entire universe, and the recognition of that fact, at least hazily, by his chosen ambassadors.

157:6.4 (1749.3) Thus did Jesus exemplify in his life

rodė tą, ko jis mokė savo religija: dvasinės prigimties augimą gyvo žengimo į priekį metodo dėka. Jis neakcentavo, kaip tą darė vėlesnieji jo pasekėjai, be perstojo vykstančios kovos tarp sielos ir kūno. Vietoje šito jis mokė, kad dvasia nugalė abu ir veiksmingai pasiekia tai, kad didelėje dalyje jų intelektualių ir instinktyvių susidūrimų būtų pasiektas naudingas susitaikymas.

Nuo šito momento visiems Jėzaus mokymams yra suteikiama nauja reikšmė. Iki Pilypo-Cezarėjos karalystės evangeliją jis pateikdavo kaip jos pagrindinis mokytojas. Po Pilypo-Cezarėjos jis pasirodė ne vien tik kaip mokytojas, bet taip pat ir kaip amžinojo Tėvo dieviškasis atstovas, kuris yra šitos dvasinės karalystės centras ir perimetras, ir reikėjo, kad jis visa tai padarytų kaip žmogiškoji būtybė, kaip Žmogaus Sūnus.

Jėzus nuoširdžiai stengėsi savo pasekėjus vesti į dvasinę karalystę iš pradžių kaip mokytojas, vėliau kaip mokytojas-gydytojas, bet jiems tas netiko. Jis gerai žinojo, kad jo žemiškoji misija žydų tautos lūkesčių, siejamų su Mesiju, niekaip negalės patenkinti; senovės pranašai Mesiją buvo pavaizdavę tokį, koks jis niekada negalės būti. Jis stengėsi Tėvo karalystę įkurti kaip Žmogaus Sūnus, bet jo pasekėjai nenorėjo žengti į priekį šitame jaudinančiame patyrimo. Jėzus, tą suprasdamas, tada nusprendė savo tikinčiuosius iš dalies patenkinti ir šitą darydamas pasirengė atvirai priimti save padovanojančiojo Dievo Sūnaus vaidmenį.

Dėl to, kada Jėzus su jais kalbėjosi šitą dieną sode, apaštalai išgirdo daug to, kas buvo nauja. Ir kai kurie iš šitų pasisakymų net ir jiems skambėjo keistai. Tarp kitų pritrenkiančių pareiškimų, kuriuos jie išgirdo, buvo tokie:

“Nuo šiol, jeigu koks nors žmogus norėtų su mumis būti brolijoje, tai tegul jis priima sūnystės įsipareigojimus ir eina su manimi. Ir kada manęs daugiau nebebus su jumis, tai nemanykite, jog pasaulis su jumis elgsis geriau, negu jis elgėsi su jūsų Mokytoju. Jeigu jūs mane mylite, tai pasiruoškite šitą meilę įrodyti savo noru paaukoti aukščiausiąją auką.”

“Ir gerai įsidėmėkite manusius žodžius: Aš atėjau kviesti ne teisųjų, bet nuodėmingųjų. Žmogaus Sūnus atėjo ne tam, kad tarnautų jam, bet tarnauti ir padovanoti savąjį gyvenimą kaip dovaną visiems. Aš jums pareiškiu, jog aš atėjau ieškoti tų ir gelbėti tuos, kurie yra pasiklydę.”

“Nė vienas žmogus šitame pasaulyje Tėvo dabar nemato, mato tik šį Sūną, kuris atėjo nuo Tėvo. Bet jeigu šis Sūnus būtų pakeltas, tada jis patrauktų visus žmones prie savęs, ir kas tikrai tiki šita tiesa apie šio Sūnaus sujungtą prigimtį, tas tikrai bus apdovanotas gyvenimu, kuris pranoksta

what he taught in his religion: the growth of the spiritual nature by the technique of living progress. He did not place emphasis, as did his later followers, upon the incessant struggle between the soul and the body. He rather taught that the spirit was easy victor over both and effective in the profitable reconciliation of much of this intellectual and instinctual warfare.

157:6.5 (1749.4) A new significance attaches to all of Jesus' teachings from this point on. Before Caesarea-Philippi he presented the gospel of the kingdom as its master teacher. After Caesarea-Philippi he appeared not merely as a teacher but as the divine representative of the eternal Father, who is the center and circumference of this spiritual kingdom, and it was required that he do all this as a human being, the Son of Man.

157:6.6 (1749.5) Jesus had sincerely endeavored to lead his followers into the spiritual kingdom as a teacher, then as a teacher-healer, but they would not have it so. He well knew that his earth mission could not possibly fulfill the Messianic expectations of the Jewish people; the olden prophets had portrayed a Messiah which he could never be. He sought to establish the Father's kingdom as the Son of Man, but his followers would not go forward in the adventure. Jesus, seeing this, then elected to meet his believers part way and in so doing prepared openly to assume the role of the bestowal Son of God.

157:6.7 (1750.1) Accordingly, the apostles heard much that was new as Jesus talked to them this day in the garden. And some of these pronouncements sounded strange even to them. Among other startling announcements they listened to such as the following:

157:6.8 (1750.2) “From this time on, if any man would have fellowship with us, let him assume the obligations of sonship and follow me. And when I am no more with you, think not that the world will treat you better than it did your Master. If you love me, prepare to prove this affection by your willingness to make the supreme sacrifice.”

157:6.9 (1750.3) “And mark well my words: I have not come to call the righteous, but sinners. The Son of Man came not to be ministered to, but to minister and to bestow his life as the gift for all. I declare to you that I have come to seek and to save those who are lost.”

157:6.10 (1750.4) “No man in this world now sees the Father except the Son who came forth from the Father. But if the Son be lifted up, he will draw all men to himself, and whosoever believes this truth of the combined nature of the Son shall be endowed with life that is more than age-abiding.”

amžių tęstinumą.”

“Mes dar negalime skelbti atvirai, jog Žmogaus Sūnus yra Dievo Sūnus, bet šitai buvo atskleista jums; dėl to aš iš tiesų jums kalbu apie šitas paslaptis drąsiai. Nors aš ir stoviu prieš jus šituo fiziniu pavidalu, bet aš atėjau nuo Dievo Tėvo. Anksčiau negu buvo Abraomas, buvau aš. Aš tikrai į šitą pasaulį atėjau nuo Tėvo toks, kokį mane pažinote, ir aš jums pareiškiu, jog netrukus šitą pasaulį aš turėsiu palikti ir sugrįžti į savojo Tėvo darbą.”

“Ir dabar, ar sugeba jūsų įtikėjimas suvokti šitų pareiškimų tiesą, kada aš jus įspėjau, jog Žmogaus Sūnus nepatenkins jūsų tėvų tų lūkesčių, kaip jie suvokė Mesiją? Manoji karalystė nėra iš šito pasaulio. Ar jūs galite patikėti tiesa apie mane šio fakto akivaizdoje, jog, nors lapės turi olas, o dangaus paukščiai turi lizdus, bet aš savo galvos neturiu kur priglausti?”

“Napaisant šito, aš jums sakau, jog Tėvas ir aš esame viena. Tas, kuris matė mane, tas matė Tėvą. Manasis Tėvas su manimi dirba visuose šituose reikaluose, ir manojoje misijoje jis niekada manęs nepaliks vieno, net ir taip, kaip ir aš niekada neapleisiu jūsų, kada neužilgo šitą evangeliją jūs eisite skelbti po visą pasaulį.

“Ir dabar trumpam aš iš tiesų jus atsivedžiau atskirai su savimi ir vienus, kad galėtumėte suvokti šlovę ir suprasti grožį to gyvenimo, į kurį aš jus pakviečiau: į įtikėjimą-jaudinantį patyrimą, įkuriant manojų Tėvo karalystę žmonijos širdyse, kada sukuriama gyvo bendravimo su visais tais, kurie tiki šita evangelija, manoji bičiulystė.”

Apaštalai klausėsi šitų drąsių ir pritrenkiančių teiginių tylėdami; jie buvo apstulbinti. Ir jie išsiskirstė mažomis grupelėmis, kad aptartų ir apmąstytų Mokytojo žodžius. Jie buvo pripažinę, kad jis yra Dievo Sūnus, bet jie negalėjo suvokti visos prasmės to, į ką buvo atvesti.

7. ANDRIEJAUS PASITARIMAS

Tą vakarą Andriejus savo iniciatyva ėmėsi surengti asmeninį ir atvirą pasikalbėjimą su kiekvienu iš savo sielos brolių, ir jis naudingai ir nuoširdžiai šnekėjosi su visais savo bičiuliais, išskyrus Judą Iskarijotą. Andriejus niekada su Judu asmeniškai nebendravo taip artimai, kaip su kitais apaštalais, ir dėl to nepagalvojo, jog yra rimta priežastis tam, kad Judas niekada laisvai ir atvirai neužmezgė ryšio su apaštališkojo korpuso vadovu. Bet dabar dėl Judo nuostatos Andriejui kilo toks nerimas, jog, vėliau tą naktį, kada netrukus visi apaštalai užmigo, jis susirado Jėzų ir

157:6.11 (1750.5) “We may not yet proclaim openly that the Son of Man is the Son of God, but it has been revealed to you; wherefore do I speak boldly to you concerning these mysteries. Though I stand before you in this physical presence, I came forth from God the Father. Before Abraham was, I am. I did come forth from the Father into this world as you have known me, and I declare to you that I must presently leave this world and return to the work of my Father.”

157:6.12 (1750.6) “And now can your faith comprehend the truth of these declarations in the face of my warning you that the Son of Man will not meet the expectations of your fathers as they conceived the Messiah? My kingdom is not of this world. Can you believe the truth about me in the face of the fact that, though the foxes have holes and the birds of heaven have nests, I have not where to lay my head?”

157:6.13 (1750.7) “Nevertheless, I tell you that the Father and I are one. He who has seen me has seen the Father. My Father is working with me in all these things, and he will never leave me alone in my mission, even as I will never forsake you when you presently go forth to proclaim this gospel throughout the world.

157:6.14 (1750.8) “And now have I brought you apart with me and by yourselves for a little while that you may comprehend the glory, and grasp the grandeur, of the life to which I have called you: the faith-adventure of the establishment of my Father’s kingdom in the hearts of mankind, the building of my fellowship of living association with the souls of all who believe this gospel.”

157:6.15 (1750.9) The apostles listened to these bold and startling statements in silence; they were stunned. And they dispersed in small groups to discuss and ponder the Master’s words. They had confessed that he was the Son of God, but they could not grasp the full meaning of what they had been led to do.

7. ANDREW’S CONFERENCE

157:7.1 (1750.10) That evening Andrew took it upon himself to hold a personal and searching conference with each of his brethren, and he had profitable and heartening talks with all of his associates except Judas Iscariot. Andrew had never enjoyed such intimate personal association with Judas as with the other apostles and therefore had not thought it of serious account that Judas never had freely and confidentially related himself to the head of the apostolic corps. But Andrew was now so worried by Judas’s attitude that, later on that night, after all the apostles were

savo nerimo priežastį atskleidė Mokytojui. Tarė Jėzus: “Tu, Andriejau, gerai padarei, kad su šiuo reikalu atėjai pas mane, bet mes nieko daugiau padaryti negalime; tikrai toliau turime kuo labiau pasitikėti šiuo apaštalu. Ir apie šitą pokalbį su manimi jo sielos broliams nieko nesakyk.”

Ir tai buvo viskas, ką Andriejus galėjo išgauti iš Jėzaus. Visada iš tikrųjų buvo kažkoks susvetimėjimas tarp šito judėjiečio ir jo sielos brolių galilėjiečių. Judą sukrėtė Jono Krikštytojo mirtis, kelis kartus jį smarkiai įskaudino Mokytojo priekaištai, jis nusivylė, kada Jėzus atsisakė vainikuotis karaliumi, jis jautė pažeminimą, kada bėgo nuo fariziejų, jis graužėsi dėl to, kad Jėzus nepriėmė fariziejų iššūkio pademonstruoti ženklą, jį glumino Mokytojo atsisakymas pademonstruoti galią, ir dabar, pastaruoju metu, jis jautėsi prislėgtas ir kartais nuliūdęs dėl tuščio išdo. Ir Judui trūko to dirgiklio, kurį suteikia minios gausumas.

Ir visus kitus apaštalus tam tikru ir skirtingu laipsniu lygiai taip pat veikė šitie patys išbandymai ir sukrėtimai, bet jie Jėzų mylėjo. Bent jau jie turėjo mylėti Mokytoją labiau negu jį mylėjo Judas, nes jie liko su juo iki pat pačios pabaigos.

Kadangi Judas buvo iš Judėjos, tai jis asmeniškai įsižeidė dėl Jėzaus neseno perspėjimo “saugokitės fariziejų raugo”; jis buvo linkęs į šitą teiginį žiūrėti kaip į užmaskuotą nuorodą į jį patį. Bet didžiausia Judo klaida buvo tokia: Kada tik Jėzus išsiųsdavo savo apaštalus atskirai po vieną pasimelsti, tai Judas, ne kartą, vietoje to, kad įsitrauktų į nuoširdžią komuniją su visatos dvasinėmis jėgomis, atsiduodavo mintims apie žmogiškąją baimę, tuo pačiu metu jis atkakliai laikėsi vos apčiuopiamų abejonių dėl Jėzaus misijos, o taip pat pasidavė apgailėtinam polinkiui puoselėti keršto jausmus.

Ir dabar Jėzus norėjo savo apaštalus nusivesti į Hermono Kalną, kur jis buvo nusprendęs pradėti savo žemiškojo tarnavimo ketvirtąją fazę kaip Dievo Sūnus. Kai kurie iš jų dalyvavo tuo metu, kada jis buvo pakrikštytas Jordano upėje, ir buvo liudininkai, kada prasidėjo jo kaip Žmogaus Sūnaus karjera, ir jis troško, kad kai kurie iš jų taip pat dalyvautų dėl to, jog išgirstų, kad jis turi įgaliojimus prisiimti naują ir viešą vieno iš Dievo Sūnų vaidmenį. Dėl to, penktadienio rytą, rugpjūčio 12-ąją, Jėzus šiems dvylikai tarė: “Įsidėkite maisto atsargų ir pasiruoškite kelionei štai į tą kalną, kur eiti man liepia ši dvasia, kad būčiau apdovanotas savojo darbo žemėje užbaigimui. Ir aš norėčiau drauge pasiimti savo sielos brolius, kad jie taip pat būtų sustiprinti išbandymų metams, kurie laukia su manimi einant per šitą patyrimą.”

fast asleep, he sought out Jesus and presented his cause for anxiety to the Master. Said Jesus: “It is not amiss, Andrew, that you have come to me with this matter, but there is nothing more that we can do; only go on placing the utmost confidence in this apostle. And say nothing to his brethren concerning this talk with me.”

157:7.2 (1751.1) And that was all Andrew could elicit from Jesus. Always had there been some strangeness between this Judean and his Galilean brethren. Judas had been shocked by the death of John the Baptist, severely hurt by the Master's rebukes on several occasions, disappointed when Jesus refused to be made king, humiliated when he fled from the Pharisees, chagrined when he refused to accept the challenge of the Pharisees for a sign, bewildered by the refusal of his Master to resort to manifestations of power, and now, more recently, depressed and sometimes dejected by an empty treasury. And Judas missed the stimulus of the multitudes.

157:7.3 (1751.2) Each of the other apostles was, in some and varying measure, likewise affected by these selfsame trials and tribulations, but they loved Jesus. At least they must have loved the Master more than did Judas, for they went through with him to the bitter end.

157:7.4 (1751.3) Being from Judea, Judas took personal offense at Jesus' recent warning to the apostles to “beware the leaven of the Pharisees”; he was disposed to regard this statement as a veiled reference to himself. But the great mistake of Judas was: Time and again, when Jesus would send his apostles off by themselves to pray, Judas, instead of engaging in sincere communion with the spiritual forces of the universe, indulged in thoughts of human fear while he persisted in the entertainment of subtle doubts about the mission of Jesus as well as giving in to his unfortunate tendency to harbor feelings of revenge.

157:7.5 (1751.4) And now Jesus would take his apostles along with him to Mount Hermon, where he had appointed to inaugurate his fourth phase of earth ministry as the Son of God. Some of them were present at his baptism in the Jordan and had witnessed the beginning of his career as the Son of Man, and he desired that some of them should also be present to hear his authority for the assumption of the new and public role of a Son of God. Accordingly, on the morning of Friday, August 12, Jesus said to the twelve: “Lay in provisions and prepare yourselves for a journey to yonder mountain, where the spirit bids me go to be endowed for the finish of my work on earth. And I would take my brethren along that they may also be strengthened for the trying times of going with me through this experience.”

158 Dokumentas. Transfigūracijos Kalnas

⇐ 157

URANTIJOS KNYGA

159 ⇒

IV DALIS. JĖZAUS GYVENIMAS IR MOKYMAI

158 DOKUMENTAS.
TRANSFIGŪRACIJOS KALNAS

Skyrius

ĮVADAS

1. Transfigūracija
2. Leidžiantis nuo kalno
3. Transfigūracijos prasme
4. Epileptikas berniukas
5. Jėzus berniuką išgydo
6. Celso sode
7. Petro protestas
8. Petro namuose

PAPER 158
THE MOUNT OF
TRANSFIGURATION

SECTIONS

Introduction

1. The Transfiguration
2. Coming down the Mountain
3. Meaning of the Transfiguration
4. The Epileptic Boy
5. Jesus Heals the Boy
6. In Celsus' Garden
7. Peter's Protest
8. At Peter's House

ĮVADAS

BUVO netoli saulėlydžio penktadienį, rugpjūčio 12-ąją, 29 m. po Kr. gim., kada Jėzus ir jo bičiuliai pasiekė Hermono Kalno papėdę, netoli to pačios vietos, kur kažkada laukė vaikinai Tiglatas, tuo tarpu Mokytojas įkopė į kalną vienas, kad išspręstų Urantijos dvasinius likimus ir oficialiai užbaigtų Liuciferio maištą. Ir čia jie gyveno dvi dienas, dvasiškai ruošdamiesi tiems įvykiams, kurie taip greitai turėjo atsitikti.

Apskritai, Jėzus iš anksto žinojo, kas turėjo vykti ant šito kalno, ir jis labai norėjo, jog šitą patyrimą galėtų patirti visi apaštalai. Tam, kad juos parengtų šitam apreiškimui apie save patį, jis užsilaikė su jais kalno papėdėje. Bet jie negalėjo pasiekti tokių dvasinių lygių, kurie pateisintų tai, kad jiems yra parodomas dangiškųjų būtybių, kurios turėjo taip greitai pasirodyti žemėje, apsilankymo pilnutinis patyrimas. Ir kadangi su savimi jis negalėjo pasiimti visų savo bičių, tai jis nusprendė pasiimti tik tuos tris, kurie paprastai jį lydėdavo į tokius ypatingus budėjimus. Dėl to, drauge su Mokytoju šitą unikalų patyrimą bent iš

INTRODUCTION

158:0.1 (1752.1) IT WAS near sundown on Friday afternoon, August 12, A.D. 29, when Jesus and his associates reached the foot of Mount Hermon, near the very place where the lad Tiglath once waited while the Master ascended the mountain alone to settle the spiritual destinies of Urantia and technically to terminate the Lucifer rebellion. And here they sojourned for two days in spiritual preparation for the events so soon to follow.

158:0.2 (1752.2) In a general way, Jesus knew beforehand what was to transpire on the mountain, and he much desired that all his apostles might share this experience. It was to fit them for this revelation of himself that he tarried with them at the foot of the mountain. But they could not attain those spiritual levels which would justify their exposure to the full experience of the visitation of the celestial beings so soon to appear on earth. And since he could not take all of his associates with him, he decided to take only the three who were in the habit of accompanying him on such special vigils. Accordingly, only Peter, James, and

dalies patyrė tiktai Petras, Jokūbas, ir Jonas.

John shared even a part of this unique experience with the Master.

1. TRANSFIGŪRACIJA

Ankstyvą pirmadienio, rugpjūčio 15-osios, rytą, Jėzus ir šie trys apaštalai ėmė kopti į Hermono Kalną, ir tai buvo šešioms dienoms praėjus po to įsimintino popietinio Petro išpažinimo šalikėlėje po šilkmedžiais.

Jėzus buvo pakviestas užkopti į kalną, atskirai vienas, atlikti svarbių reikalų, susijusių su tuo, kaip vystėsi savęs padovanojimas materialaus kūno pavidalu, kadangi šitas patyrimas buvo susietas su jo paties sukurta visata. Reikšminga yra tai, kad šitas nepaprastas įvykis turėjo atsitikti tuo laiku, kada Jėzus ir jo bičiuliai buvo pagonių žemėse, ir kad realiai jis įvyko ant pagonių kalno.

Savo tikslą jie pasiekė, maždaug pusiaukelėje iki kalno viršūnės, likus nedaug laiko iki vidurdienio, ir valgant vidudienio valgį, Jėzus šiems trims apaštalams kai ką papasakojo apie savo patyrimą kalnuose į rytus nuo Jordano upės tuoj po savojo krikšto, o taip pat dar šiek tiek papasakojo apie savo patyrimą ant Hermono Kalno, ryšium su savo ankstesniu apsilankymu šitoje nuošalioje vietoje.

Dar būdamas vaikas, Jėzus kopdavo į kalną netoli savo namų ir įsivaizduodavo tuos mūšius, kuriuos kariavo imperijų armijos Esdraelono lygumoje; dabar jis įkopė į Hermono Kalną, jog gautų dovaną, kuri turi jį parengti tam, kad jis nusileistų į Jordano upės lygumas įgyvendinti savęs padovanojimo Urantijoje dramos baigiamąsias scenas. Mokytojas šios kovos galėjo atsisakyti šitą dieną ant Hermono Kalno ir sugrįžti prie visatos valdų savojo valdymo, bet jis ne tik nusprendė patenkinti dieviškosios sūnystės savosios kategorijos reikalavimus, kuriuos apsprendžia Amžinojo Sūnaus Rojuje mandatas, bet taip pat jis nusprendė iki pat galo ir visiškai įvykdyti savojo Rojaus Tėvo dabartinę valią. Šitą dieną rugpjūtį jo trys apaštalai matė, kaip jis atsisakė to, kad jam būtų suteikta visiška visatos valdžia. Jie žiūrėjo nustebę, kada dangiškieji pasiuntiniai išvyko, palikdami jį vieną, kad savo žemiškąjį gyvenimą užbaigtų kaip Žmogaus Sūnus ir Dievo Sūnus.

Apaštalų įtikėjimas pasiekė aukštą tašką tu penkių tūkstančių pamaitinimo metu, ir tada jis labai greitai nukrito beveik iki nulio. Dabar, dėl to, kad Mokytojas išpažino savo dieviškumą, susilpnėjęs šių dvylikos įtikėjimas per keletą kitų savaitių pakilo į aukščiausią viršūnę tiktai tam, kad patirtų vis didėjančią smukimą. Jų įtikėjimo trečiasis atgimimas įvyko tiktai po Mokytojo prisikėlimo.

1. THE TRANSFIGURATION

158:1.1 (1752.3) Early on the morning of Monday, August 15, Jesus and the three apostles began the ascent of Mount Hermon, and this was six days after the memorable noontide confession of Peter by the roadside under the mulberry trees.

158:1.2 (1752.4) Jesus had been summoned to go up on the mountain, apart by himself, for the transaction of important matters having to do with the progress of his bestowal in the flesh as this experience was related to the universe of his own creation. It is significant that this extraordinary event was timed to occur while Jesus and the apostles were in the lands of the gentiles, and that it actually transpired on a mountain of the gentiles.

158:1.3 (1752.5) They reached their destination, about halfway up the mountain, shortly before noon, and while eating lunch, Jesus told the three apostles something of his experience in the hills to the east of Jordan shortly after his baptism and also some more of his experience on Mount Hermon in connection with his former visit to this lonely retreat.

158:1.4 (1752.6) When a boy, Jesus used to ascend the hill near his home and dream of the battles which had been fought by the armies of empires on the plain of Esdraelon; now he ascended Mount Hermon to receive the endowment which was to prepare him to descend upon the plains of the Jordan to enact the closing scenes of the drama of his bestowal on Urantia. The Master could have relinquished the struggle this day on Mount Hermon and returned to his rule of the universe domains, but he not only chose to meet the requirements of his order of divine sonship embraced in the mandate of the Eternal Son on Paradise, but he also elected to meet the last and full measure of the present will of his Paradise Father. On this day in August three of his apostles saw him decline to be invested with full universe authority. They looked on in amazement as the celestial messengers departed, leaving him alone to finish out his earth life as the Son of Man and the Son of God.

158:1.5 (1753.1) The faith of the apostles was at a high point at the time of the feeding of the five thousand, and then it rapidly fell almost to zero. Now, as a result of the Master's admission of his divinity, the lagging faith of the twelve arose in the next few weeks to its highest pitch, only to undergo a progressive decline. The third revival of their faith did not occur until after the Master's resurrection.

Buvo maždaug trečia šitos gražios popietės valanda, kada Jėzus atsiskyrė nuo šitų trijų apaštalų, tardamas: "Kurį laiką aš pabūsiu vienas, kad pabendraučiau su Tėvu ir jo pasiuntiniais; aš liepiu jums laukti čia, o tuo metu, kada lauksite manęs, kol sugrįšiu, melskitės, jog Tėvo valia galima būtų vykdyti per visą jūsų patyrimą, ryšium su Žmogaus Sūnaus tolimesne savęs padovanojimo misija." Ir tai jiems pasakęs, Jėzus pasišalino ilgam pasitarimui su Gabrieliu ir Tėvu Melkizedeku, sugrįždamas tik tai beveik šeštą valandą. Kada Jėzus pastebėjo jų susirūpinimą dėl to, kad jis ilgai negrįžo, tada jis tarė: "Ko gi jūs bijojote? Jūs puikiai žinote, jog aš turiu rūpintis Tėvo reikais; tai kodėl gi jūs abejojate, kai manęs su jumis nėra? Aš dabar pareiškiu, jog Žmogaus Sūnus nusprendė nugyventi visą savo gyvenimą tarp jūsų ir kaip vienas iš jūsų. Būkite geros nuotaikos; aš jūsų nepaliksiu tol, kol mano darbas nebus užbaigtas."

Jiems valgant skurdžią vakarienę, Petras paklausė Mokytojo, "Kiek ilgai mes pasiliksime ant šito kalno atskirai nuo savo sielos brolių?" Ir Jėzus atsakė: "Tol, kol jūs pamatysite Žmogaus Sūnaus šlovę ir sužinosite, jog viskas, ką aš jums esu sakęs, yra tiesa." Ir jie sėdėdami prie rusenančio laužo žarijų šnekėjosi apie Liuciferio maišto reikalus iki apgaubė tamsa, ir apaštalų akys ėmė merktis, nes savo kelionę tą rytą jie buvo pradėję labai anksti.

Kada šie trys greitai užmigo ir pamiegojo apie pusvalandį, tada juos netikėtai pažadino netoli sklindantis traškesys, ir dideliu savo nustebimui ir siaubui, apsidairę aplink save, jie pamatė Jėzų draugiškai besikalbantį su dviem spindinčiomis būtybėmis, apsirengusiomis dangiškojo pasaulio šviesos apdara. Ir Jėzaus veidas ir forma švietė dangiškosios šviesos spindesiu. Šitie trys šnekėjosi keista kalba, bet iš kai kurių pasakytų dalykų, Petras klaidingai pamanė, jog šios būtybės su Jėzumi yra Mozė ir Elisas; tikrovėje tai buvo Gabrielis ir Tėvas Melkizedekas. Dėl to, kad Jėzus paprašė, fiziniai kontrolieriai pasirūpino, jog šitą sceną pamatytų ir apaštalai.

Šie trys apaštalai buvo taip smarkiai išsigandę, kad jiems ilgai negrįžo nuovoka, bet Petras, kuris atsigavo pirmasis, tarė, kada akinanti vizija, buvusi prieš juos, palaipsniui išnyko ir jie pamatė Jėzų stovintį vieną: "Jėzau, Mokytojau, gerai, kad mes čia pabuvome. Mes džiaugiamės, kad pamatėme šitą šlovę. Mes nenorime leisti žemyn į tą nešlovingą pasaulį. Jeigu tu nori, gyvenkime čia, o mes pastatysime tris palapines, vieną tau, kitą Mozei, ir trečią Elijui." Ir Petras taip pasakė, nes buvo pasimetęs, ir dėl to, jog kaip tik tuo momentu jam į galvą nieko daugiau neatėjo.

158:1.6 (1753.2) It was about three o'clock on this beautiful afternoon that Jesus took leave of the three apostles, saying: "I go apart by myself for a season to commune with the Father and his messengers; I bid you tarry here and, while awaiting my return, pray that the Father's will may be done in all your experience in connection with the further bestowal mission of the Son of Man." And after saying this to them, Jesus withdrew for a long conference with Gabriel and the Father Melchizedek, not returning until about six o'clock. When Jesus saw their anxiety over his prolonged absence, he said: "Why were you afraid? You well know I must be about my Father's business; wherefore do you doubt when I am not with you? I now declare that the Son of Man has chosen to go through his full life in your midst and as one of you. Be of good cheer; I will not leave you until my work is finished."

158:1.7 (1753.3) As they partook of their meager evening meal, Peter asked the Master, "How long do we remain on this mountain away from our brethren?" And Jesus answered: "Until you shall see the glory of the Son of Man and know that whatsoever I have declared to you is true." And they talked over the affairs of the Lucifer rebellion while seated about the glowing embers of their fire until darkness drew on and the apostles' eyes grew heavy, for they had begun their journey very early that morning.

158:1.8 (1753.4) When the three had been fast asleep for about half an hour, they were suddenly awakened by a near-by crackling sound, and much to their amazement and consternation, on looking about them, they beheld Jesus in intimate converse with two brilliant beings clothed in the habiliments of the light of the celestial world. And Jesus' face and form shone with the luminosity of a heavenly light. These three conversed in a strange language, but from certain things said, Peter erroneously conjectured that the beings with Jesus were Moses and Elijah; in reality, they were Gabriel and the Father Melchizedek. The physical controllers had arranged for the apostles to witness this scene because of Jesus' request.

158:1.9 (1753.5) The three apostles were so badly frightened that they were slow in collecting their wits, but Peter, who was first to recover himself, said, as the dazzling vision faded from before them and they observed Jesus standing alone: "Jesus, Master, it is good to have been here. We rejoice to see this glory. We are loath to go back down to the inglorious world. If you are willing, let us abide here, and we will erect three tents, one for you, one for Moses, and one for Elijah." And Peter said this because of his confusion, and because nothing else came into his mind at just that moment.

Petruį vis dar tebekalbant, prisiartinio sidabro spalvos debesis ir sustojo virš jų visų keturių. Dabar apaštalai labai išsigando, ir kada jie parkrito veidu žemyn, kad pagarbintų, tada jie išgirdo balsą, tą patį, kuris buvo kalbėjęs Jėzaus krikšto proga, tariantį: “Tai yra mano mylimas Sūnus; klausykite jo.” Ir kada debesis išnyko, tada Jėzus vėl buvo vienas su šitais trimis, ir jis pasilenkė ir palietė juos, tardamas: “Kelkitės ir nebijokite; jūs tikrai pamatysite didingesnių dalykų už šitą.” Bet apaštalai iš tikrųjų buvo išsigandę; šis trejetas tylėjo ir mąstė rengdamasis nusileisti nuo kalno likus nedaug laiko iki pusiaunakčio.

2. LEIDŽIANTIS NUO KALNO

Kol nuo kalno nebuvo nusileista maždaug pusė kelio, tol nebuvo ištarta nė žodžio. Tada pokalbį pradėjo Jėzus pastebėdamas: “Žiūrėkite, kad nepasakotumėte nė vienam žmogui, net ir savo sielos broliams, ką pamatėte ir išgirdote ant šio kalno tol, kol Žmogaus Sūnus nebus prisikėlęs iš mirusiųjų.” Šiuos tris apaštalus pritrenkė ir suglumino Mokytojo žodžiai, “kol Žmogaus Sūnus nebus prisikėlęs iš mirusiųjų.” Jie taip neseniai buvo vėl patvirtinę savo įtikėjimą į jį kaip į Išvaduotoją, Dievo Sūną, ir jie ką tik savo pačių akimis jį matė pakeistos formos šlovėje, ir dabar jis ėmė kalbėti apie “prisikėlimą iš mirusiųjų”!

Petras sudrebėjo nuo minties apie Mokytojo mirtį—tai buvo per daug nemaloni mintis, kad ją laikytų galvoje—ir bijodamas, kad Jokūbas ir Jonas gali paklausti, kokių nors klausimų, susijusių su šiuo pareiškimu, tai jis pamanė, jog būtų geriausia pradėti nukreipiantį pokalbį, ir, nežinodamas, apie ką dar galima būtų pasikalbėti, išsakė pirmą į galvą atėjusią mintį, kuri buvo: “Mokytojau, kodėl yra taip, jog raštininkai sako, kad iš pradžių turi ateiti Elisas prieš tai, kada iš tikrųjų pasirodys Mesijas?” Ir Jėzus, žinodamas, jog Petras stengiasi išvengti užuominos apie jo mirtį ir prisikėlimą, atsakė: “Elisas tikrai ateina pirmiau, kad parengtų kelią Žmogaus Sūnui, kuris turi iškentėti daug dalykų ir galiausiai turi būti atstumtas. Bet aš jums sakau, jog Elisas jau buvo atėjęs, ir jie jo nepriėmė, bet jie pasielgė su juo taip, kaip tik norėjo.” Ir tada šie trys apaštalai iš tiesų suvokė, kad jis Eliją laiko Joną Krikštytoją. Jėzus žinojo, kad, jeigu jie atkakliai ir toliau jį laikys Mesiju, tai tuomet iš tiesų Jonas turi būti tas Elisas iš pranašystės.

Jėzus paliepė jiems tylėti apie tai, ką jie pamatė ir kas buvo susiję su jo būsima šlove po prisikėlimo, nes jis nenorėjo, kad jie puoselėtų tokią mintį, jog dabar, kada jis yra laikomas Mesiju, kokių nors laipsniu atitiktų jų klaidingas sampratas apie tokį išvaduotoją, kuris daro stebuklus. Nors

158:1.10 (1753.6) While Peter was yet speaking, a silvery cloud drew near and overshadowed the four of them. The apostles now became greatly frightened, and as they fell down on their faces to worship, they heard a voice, the same that had spoken on the occasion of Jesus' baptism, say: “This is my beloved Son; give heed to him.” And when the cloud vanished, again was Jesus alone with the three, and he reached down and touched them, saying: “Arise and be not afraid; you shall see greater things than this.” But the apostles were truly afraid; they were a silent and thoughtful trio as they made ready to descend the mountain shortly before midnight.

2. COMING DOWN THE MOUNTAIN

158:2.1 (1754.1) For about half the distance down the mountain not a word was spoken. Jesus then began the conversation by remarking: “Make certain that you tell no man, not even your brethren, what you have seen and heard on this mountain until the Son of Man has risen from the dead.” The three apostles were shocked and bewildered by the Master's words, “until the Son of Man has risen from the dead.” They had so recently reaffirmed their faith in him as the Deliverer, the Son of God, and they had just beheld him transfigured in glory before their very eyes, and now he began to talk about “rising from the dead”!

158:2.2 (1754.2) Peter shuddered at the thought of the Master's dying — it was too disagreeable an idea to entertain — and fearing that James or John might ask some question relative to this statement, he thought best to start up a diverting conversation and, not knowing what else to talk about, gave expression to the first thought coming into his mind, which was: “Master, why is it that the scribes say that Elijah must first come before the Messiah shall appear?” And Jesus, knowing that Peter sought to avoid reference to his death and resurrection, answered: “Elijah indeed comes first to prepare the way for the Son of Man, who must suffer many things and finally be rejected. But I tell you that Elijah has already come, and they received him not but did to him whatsoever they willed.” And then did the three apostles perceive that he referred to John the Baptist as Elijah. Jesus knew that, if they insisted on regarding him as the Messiah, then must John be the Elijah of the prophecy.

158:2.3 (1754.3) Jesus enjoined silence about their observation of the foretaste of his postresurrection glory because he did not want to foster the notion that, being now received as the Messiah, he would in any degree fulfill their erroneous concepts of a wonder-working deliverer. Although Peter, James,

Petras, Jokūbas, ir Jonas mintyse apie visa tai mąstė, tačiau to nepasakojo nė vienam žmogui tol, kol Mokytojas neprisikėlė.

Jiems toliau leidžiantis nuo kalno, Jėzus sakė: “Jūs nenorėjote manęs priimti kaip Žmogaus Sūnaus; dėl to aš sutikau su tuo, kad būčiau primamas sutinkamai su jūsų įsitvirtinusia nuostata, bet, nepadarykite klaidos, vyrauti turi manojo Tėvo valia. Jeigu jūs šitokiu būdu apsispręsite atsiduoti savo pačių valios polinkiams, tai jūs turite pasirengti tam, jog turėsite kentėti dėl daugelio nusivylimų ir patirti daug išbandymų, tačiau to mokymo, kurį aš jums suteikiau, turėtų užtekti, kad jūs triumfuojančiai pereitumėte net ir per šitas kančias, kurias jūs pasirinkote patys.”

Jėzus nusivedė Petrą, Jokūbą, ir Joną su savimi viršun į šį transfigūracijos kalną ne dėl to, kad jie kokia nors prasme buvo geriau pasirengę už kitus apaštalus pamatyti tai, kas įvyko, arba, kad jie dvasiškai būtų buvę tinkamesni patirti tokį retą privilegiją. Visiškai ne. Jis puikiai žinojo, jog nė vienas iš šių dvylikos nebuvo dvasiškai pasirengęs šitokiam patyrimui; dėl to jis su savimi pasiėmė tik tai šiuos tris apaštalus, kurie buvo paskirti, kad jį lydėtų tuo metu, kada jis norėdavo pabūti vienas, jog atsiduotų vienatvės komunijai.

3. TRANSFIGŪRACIJOS PRASME

Tai, ką Petras, Jokūbas, ir Jonas pamatė ant transfigūracijos kalno, buvo dangiškojo nuostabaus reginio, kuris tą įsimintiną dieną rutuliojosi ant Hermono Kalno, greitai prabėgantis vaizdas. Transfigūracija buvo dėl tokios progos, kad:

1. Mykolo įsikūnijusios gyvybės Urantijoje savęs padovanojimo pilnatvę priėmė Rojaus Amžinasis Sūnus-Motina. Kas susiję su Amžinojo Sūnaus reikalavimais, tai dabar Jėzus gavo užtikrinimą, kad jie yra įvykdyti. Ir Gabrielis atnešė Jėzui tą užtikrinimą.

2. Begalinė Dvasia su pasitenkinimu paliudijo Urantijos savęs padovanojimo mirtingojo materialaus kūno pavidalu pilnatvę. Begalinės Dvasios atstovas visatoje, Mykolo Salvingtone betarpiškas partneris ir visada esantis jo bendradarbis, šita proga kalbėjo per Tėvą Melchizedeką.

Jėzus padėkojo už šią paliudijimą apie savo žemiškosios misijos sėkmę, perduotą Amžinojo Sūnaus ir Begalinės Dvasios pasiuntinių, bet jis pastebėjo, kad jo Tėvas nepasakė, kad savęs padovanojimas Urantijoje yra užbaigtas; tik tai Tėvo nematomas buvimas iš tikrųjų paliudijo per

and John pondered all this in their minds, they spoke not of it to any man until after the Master's resurrection.

158:2.4 (1754.4) As they continued to descend the mountain, Jesus said to them: “You would not receive me as the Son of Man; therefore have I consented to be received in accordance with your settled determination, but, mistake not, the will of my Father must prevail. If you thus choose to follow the inclination of your own wills, you must prepare to suffer many disappointments and experience many trials, but the training which I have given you should suffice to bring you triumphantly through even these sorrows of your own choosing.”

158:2.5 (1754.5) Jesus did not take Peter, James, and John with him up to the mount of the transfiguration because they were in any sense better prepared than the other apostles to witness what happened, or because they were spiritually more fit to enjoy such a rare privilege. Not at all. He well knew that none of the twelve were spiritually qualified for this experience; therefore did he take with him only the three apostles who were assigned to accompany him at those times when he desired to be alone to enjoy solitary communion.

3. MEANING OF THE TRANSFIGURATION

158:3.1 (1755.1) That which Peter, James, and John witnessed on the mount of transfiguration was a fleeting glimpse of a celestial pageant which transpired that eventful day on Mount Hermon. The transfiguration was the occasion of:

158:3.2 (1755.2) 1. The acceptance of the fullness of the bestowal of the incarnated life of Michael on Urantia by the Eternal Mother-Son of Paradise. As far as concerned the requirements of the Eternal Son, Jesus had now received assurance of their fulfillment. And Gabriel brought Jesus that assurance.

158:3.3 (1755.3) 2. The testimony of the satisfaction of the Infinite Spirit as to the fullness of the Urantia bestowal in the likeness of mortal flesh. The universe representative of the Infinite Spirit, the immediate associate of Michael on Salvington and his ever-present coworker, on this occasion spoke through the Father Melchizedek.

158:3.4 (1755.4) Jesus welcomed this testimony regarding the success of his earth mission presented by the messengers of the Eternal Son and the Infinite Spirit, but he noted that his Father did not indicate that the Urantia bestowal was finished; only did the unseen presence of the

Jėzaus Personalizuotą Derintoją, tardamas, "Tai mano mylimas Sūnus; klausykite jo." Ir tai buvo išreikšta žodžiais, kad girdėtų ir šie trys apaštalai.

Po šito dangiškųjų būtybių apsilankymo Jėzus stengėsi sužinoti savojo Tėvo valią ir nusprendė savęs padovanojimą mirtingojo pavidalu vykdyti iki natūralios pabaigos. Tokia buvo transfigūracijos prasmė Jėzui. Šiems trims apaštalams tai buvo toks įvykis, kuris pažymėjo, kad Mokytojas įžengė į savo žemiškosios karjeros kaip Dievo Sūnus ir Žmogaus Sūnus baigiamąją fazę.

Po oficialaus pabendravimo su Gabrieliu ir Tėvu Melkizedeku, Jėzus su šitais, savo tarnystės Sūnumis, toliau bendravo neoficialiai, ir atvirai su jais aptarė visatos reikalus.

4. EPILEPTIKAS BERNIUKAS

Buvo prieš pat pusryčių metą šito antradienio rytą, kada Jėzus ir jo bendražygiai atvyko prie apaštalių stovyklos. Jiems priartėjus, jie pamatė didžiulį būrį, susirinkusį aplink apaštalus, ir netrukus ėmė girdėti garsius ginčo ir diskusijų žodžius, tariamus šitos maždaug iš penkiasdešimties asmenų susidedančios grupės, kurioje buvo devyni apaštalai ir sambūris, po lygiai pasidalinę tarp Jeruzalės raštininkų ir tikinčiųjų mokinių, kurie buvo atsekę paskui Jėzų ir jo pagalbininkus jų kelionės iš Magadano metu.

Nors minia buvo įsivėlusį į daugelį ginčų, bet pagrindinis nesutarimas buvo dėl Tiberijaus kažkokio gyventojų, kuris ieškodamas Jėzaus buvo atvykęs prieš vieną dieną. Šitas vyras, Jokūbas iš Safedo, turėjo maždaug keturiolikos metų sūnų, vienintelį vaiką, kuris labai smarkiai kentėjo nuo epilepsijos. Priedo prie šio nervinio negalavimo, šitą vaiką buvo apsėdusi viena iš tų klajojančių, pikty, ir maištingų tarpinių būtybių, kurios tais laikais buvo žemėje ir buvo nekontroliuojamos, taigi jaunuolis buvo tiek epileptikas, tiek ir demono apsėstas.

Beveik dvi savaites šitas sunerimęs tėvas, Erodo Antipo žemesniojo rango pareigūnas, klajojo prie Pilypo valdų vakarinių sienų ieškodamas Jėzaus, kad galėtų išmesti jį išgydyti šitą negaliojantį sūnų. Ir apaštališkąją grupę jis pasivijo tiksliai tos dienos vidurdienį, kada Jėzus su šiais trimis apaštalais buvo viršuje ant kalno.

Devyni apaštalai labai nustebė ir smarkiai sunerimo, kada šitas vyras, lydimas beveik keturiasdešimties kitų asmenų, kurie taip pat ieškojo Jėzaus, netikėtai atėjo pas juos. Šitos grupės atvykimo metu šie devyni apaštalai, bent

Father bear witness through Jesus' Personalized Adjuster, saying, "This is my beloved Son; give heed to him." And this was spoken in words to be heard also by the three apostles.

158:3.5 (1755.5) After this celestial visitation Jesus sought to know his Father's will and decided to pursue the mortal bestowal to its natural end. This was the significance of the transfiguration to Jesus. To the three apostles it was an event marking the entrance of the Master upon the final phase of his earth career as the Son of God and the Son of Man.

158:3.6 (1755.6) After the formal visitation of Gabriel and the Father Melchizedek, Jesus held informal converse with these, his Sons of ministry, and communed with them concerning the affairs of the universe.

4. THE EPILEPTIC BOY

158:4.1 (1755.7) It was shortly before breakfast time on this Tuesday morning when Jesus and his companions arrived at the apostolic camp. As they drew near, they discerned a considerable crowd gathered around the apostles and soon began to hear the loud words of argument and disputation of this group of about fifty persons, embracing the nine apostles and a gathering equally divided between Jerusalem scribes and believing disciples who had tracked Jesus and his associates in their journey from Magadan.

158:4.2 (1755.8) Although the crowd engaged in numerous arguments, the chief controversy was about a certain citizen of Tiberias who had arrived the preceding day in quest of Jesus. This man, James of Safed, had a son about fourteen years old, an only child, who was severely afflicted with epilepsy. In addition to this nervous malady this lad had become possessed by one of those wandering, mischievous, and rebellious midwayers who were then present on earth and uncontrolled, so that the youth was both epileptic and demon-possessed.

158:4.3 (1755.9) For almost two weeks this anxious father, a minor official of Herod Antipas, had wandered about through the western borders of Philip's domains, seeking Jesus that he might entreat him to cure this afflicted son. And he did not catch up with the apostolic party until about noon of this day when Jesus was up on the mountain with the three apostles.

158:4.4 (1756.1) The nine apostles were much surprised and considerably perturbed when this man, accompanied by almost forty other persons who were looking for Jesus, suddenly came upon them. At the time of the arrival of this group the

jau didžioji jų dalis, pasidavė savo senai pagundai — aptarti tai, kas ateinančioje karalystėje turėtų būti didžiausias; jie energingai ginčijosi dėl galimų vietų, kurios bus paskirtos atskiriems apaštalams. Jie tiesiog negalėjo iki galo išsivaduoti iš ilgai puoselėtos idėjos apie Mesijo materialią misiją. Ir dabar, kada Jėzus pats buvo pritaręs jų išpažinimui, kad jis iš tikrųjų yra Išvaduotojas — bent jau jis pripažino savo dieviškumo faktą — kas galėjo būti natūraliau, per šią atsiskyrimo nuo Mokytojo laikotarpį, negu tai, kad jie imtų aptarinėti tas viltis ir siekius, apie kuriuos jie pirmiausia pagalvoja. Ir jie buvo įsitraukę į šitas diskusijas, kada Jokūbas iš Safedo ir kiti žmonės, drauge su juo ieškantys Jėzaus, atėjo pas juos.

Andriejus išėjo į priekį, kad pasveikintų šią tėvą ir jo sūnų, ir paklausė, “Ko tu ieškai?” Jokūbas atsakė: “Mano gerasis žmogau, aš ieškau jūsų Mokytojo. Aš stengiuosi dėl to, kad būtų išgydytas mano kenčiantis sūnus. Aš norėčiau, kad Jėzus išvartų šią velnią, kuris yra apsėdęs mano sūnų.” Ir tada tėvas apaštalams toliau aiškino, kaip jo sūnus šitaip kankinasi, kad dėl šitų žalingų priepuolių daug kartų buvo jau beveik praradęs savo gyvybę.

Apaštalams besiklausant, Simonas Uolusis ir Judas Iskarijotas priėjo prie šio tėvo, sakydami: “Išgydyti jį galime mes; tau nebūtina laukti, kol sugrįš Mokytojas. Mes esame karalystės ambasadoriai; šitų dalykų daugiau mes nebelaikome paslaptįje. Jėzus yra tas Išvaduotojas, o karalystės raktai buvo įteikti mums.” Iki šitos akimirkos Andriejus ir Tomas tarėsi vienoje pusėje. Natanielius ir kiti žvelgė nustebę; jie buvo apimti siaubo dėl šitokio netikėto Simono ir Judo drąsumo, jeigu ne įžulumo. Tuomet tarė šis tėvas: “Jeigu jums buvo duota atlikti šiuos darbus, tai aš meldžiu jus, pasakykite tuos žodžius, kurie mano vaiką iš šitos vergystės išlaisvins.” Tada Simonas išėjo į priekį ir, uždėjęs savo ranką ant vaiko galvos, pažvelgė tiesiai į jo akis ir įsakė: “Išeik iš jo, tu nešvari dvasia; Jėzaus vardu paklusk man.” Bet vaikas patyrė tik dar aštresnį priepuolį, tuo tarpu raštininkai iš apaštaly juokėsi su panieka, o nusivylę tikintieji kentėjo dėl šitų nedraugiškų kritikų patyčių.

Andriejus labai nusiminė dėl šitų neišmintingų pastangų ir dėl to, kad jos visiškai sužlugo. Jis pasikvietė apaštalus į šalį pasitarti ir pasimelsti. Po šitos meditacijos, giliai jausdamas apaštaly pralaimėjimo kartėlį ir suvokdamas pažeminimą, krentantį ant jų visų, Andriejus stengėsi, antruoju mėginimu, demoną išvartyti, bet jo pastangos irgi baigėsi nesėkme. Andriejus atvirai pripažino pralaimėjimą ir paprašė, jog šis tėvas pasilikėtų su jais per naktį arba iki sugrįš Jėzus, sakydamas: “Galbūt šitoji rūšis išeina tikrai asmeniškai

nine apostles, at least the majority of them, had succumbed to their old temptation — that of discussing who should be greatest in the coming kingdom; they were busily arguing about the probable positions which would be assigned the individual apostles. They simply could not free themselves entirely from the long-cherished idea of the material mission of the Messiah. And now that Jesus himself had accepted their confession that he was indeed the Deliverer — at least he had admitted the fact of his divinity — what was more natural than that, during this period of separation from the Master, they should fall to talking about those hopes and ambitions which were uppermost in their hearts. And they were engaged in these discussions when James of Safed and his fellow seekers after Jesus came upon them.

158:4.5 (1756.2) Andrew stepped up to greet this father and his son, saying, “Whom do you seek?” Said James: “My good man, I search for your Master. I seek healing for my afflicted son. I would have Jesus cast out this devil that possesses my child.” And then the father proceeded to relate to the apostles how his son was so afflicted that he had many times almost lost his life as a result of these malignant seizures.

158:4.6 (1756.3) As the apostles listened, Simon Zelotes and Judas Iscariot stepped into the presence of the father, saying: “We can heal him; you need not wait for the Master’s return. We are ambassadors of the kingdom; no longer do we hold these things in secret. Jesus is the Deliverer, and the keys of the kingdom have been delivered to us.” By this time Andrew and Thomas were in consultation at one side. Nathaniel and the others looked on in amazement; they were all aghast at the sudden boldness, if not presumption, of Simon and Judas. Then said the father: “If it has been given you to do these works, I pray that you will speak those words which will deliver my child from this bondage.” Then Simon stepped forward and, placing his hand on the head of the child, looked directly into his eyes and commanded: “Come out of him, you unclean spirit; in the name of Jesus obey me.” But the lad had only a more violent fit, while the scribes mocked the apostles in derision, and the disappointed believers suffered the taunts of these unfriendly critics.

158:4.7 (1756.4) Andrew was deeply chagrined at this ill-advised effort and its dismal failure. He called the apostles aside for conference and prayer. After this season of meditation, feeling keenly the sting of their defeat and sensing the humiliation resting upon all of them, Andrew sought, in a second attempt, to cast out the demon, but only failure crowned his efforts. Andrew frankly confessed defeat and requested the father to remain with them overnight or until Jesus’ return, saying: “Perhaps this sort goes not out except by the

Mokytojui įsakius.”

Ir tokiu būdu, tuo metu, kada Jėzus drauge su Petru, Jokūbu, ir Jonu, kurie buvo puikiai nusiteikę ir buvo ekstazės būsenoje, leidosi nuo kalno, jų devyni sielos broliai lygiai taip pat nemiegojo, būdami pasimetę ir jausdami slegiantį pažeminimą. Jie buvo prislėgti ir nubausta grupė. Bet Jokūbas iš Safedo nepasidavė. Nors jie negalėjo jam nieko pasakyti, kada galėtų sugrįžti Jėzus, bet jis nusprendė pasilikti tol, kol sugrįš Mokytojas.

5. JĖZUS BERNIUKĄ IŠGYDO

Kada Jėzus prisiartino, tada devyni apaštalai pajuto daugiau negu palengvėjimą, kad pasveikintų jį, ir juos smarkiai padrašino tai, kad jie pastebėjo gerą nuotaiką ir neįprastą entuziazmą, kuris atsispindėjo Petro, Jokūbo, ir Jono veidų išraiškoje. Jie visi nulėkė pirmyn pasisveikinti su Jėzumi ir savo trimis sielos broliais. Jiems besisveikinant, prisiartino minia, ir Jėzus paklausė, “Dėl ko gi jūs ginčijotės tuo metu, kada mes ėjome artyn?” Bet anksčiau negu sunerimę ir pažeminti apaštalai galėjo atsakyti į Mokytojo klausimą, kenčiančio vaiko pergyvenantis tėvas išėjo į priekį ir atsiklaupęs prie Jėzaus kojų, tarė: “Mokytojau, aš turiu sūnų, vienintelį vaiką, kurį apsėdo bloga dvasia. Jis ne tik iš tikrųjų verkia iš siaubo, ne tik putoja iš burnos, ir krenta kaip negyvas žmogus priepuolio metu, bet dažnai šita bloga dvasia, kuri jį apsėdo, drasko jį traukuliais, o kartais įmeta jį į vandenį ir netgi į ugnį. Smarkiai griėždamas dantimis ir dėl daugelio susitrenkimų, mano vaikas nyksta. Jo gyvenimas yra blogesnis už mirtį; jo motina ir aš esame nusiminę ir sugniuždyti dvasioje. Vakar apie pusiaudienį, ieškodamas tavęs, aš pasivijau tavuosius mokinius, ir tuo metu, kada mes laukėme, tavo apaštalai stengėsi šitą demoną išvartyti, bet šito padaryti jie nepajėgė. Ir dabar, Mokytojau, ar tu mums šitą padarysi, ar tu išgydysi mano sūnų?”

Kada Jėzus išklausė šitą pasakojimą, tada jis palietė klūpantį tėvą ir paprašė jį atsistoti, tuo pačiu metu tiriančiai apžvelgdamas netoli stovinčius apaštalus. Tada Jėzus tarė visiems tiems, kurie stovėjo prieš jį: “O netikinti ir iškrypusi karta, kiek dar ilgai man reikės taikstyti su jumis? Kiek dar ilgai aš būsiu su jumis? Kiek dar praeis laiko iki jūs išmoksitė, jog įtikėjimo stebuklą nebūna paliepus abejojančiam netikėjimui?” Ir tada, rodydamas į pasimetusį tėvą, Jėzus tarė: “Atvesk savo sūnų čia.” Ir kada Jokūbas vaikinuką atvedė prie Jėzaus, tada šis paklausė: “Kiek laiko berniukas šitaip kankinasi?” Tėvas atsakė, “Nuo tada, kada buvo dar visai mažas.” Ir jiems besišnekant, berniuką ištiko labai smarkus priepuolis, ir jis nugriuvo prie jų, griėždamas dantimis ir apsipildamas putomis iš burnos. Po vienas po kito

Master’s personal command.”

158:4.8 (1756.5) And so, while Jesus was descending the mountain with the exuberant and ecstatic Peter, James, and John, their nine brethren likewise were sleepless in their confusion and downcast humiliation. They were a dejected and chastened group. But James of Safed would not give up. Although they could give him no idea as to when Jesus might return, he decided to stay on until the Master came back.

5. JESUS HEALS THE BOY

158:5.1 (1757.1) As Jesus drew near, the nine apostles were more than relieved to welcome him, and they were greatly encouraged to behold the good cheer and unusual enthusiasm which marked the countenances of Peter, James, and John. They all rushed forward to greet Jesus and their three brethren. As they exchanged greetings, the crowd came up, and Jesus asked, “What were you disputing about as we drew near?” But before the disconcerted and humiliated apostles could reply to the Master’s question, the anxious father of the afflicted lad stepped forward and, kneeling at Jesus’ feet, said: “Master, I have a son, an only child, who is possessed by an evil spirit. Not only does he cry out in terror, foam at the mouth, and fall like a dead person at the time of seizure, but oftentimes this evil spirit which possesses him rends him in convulsions and sometimes has cast him into the water and even into the fire. With much grinding of teeth and as a result of many bruises, my child wastes away. His life is worse than death; his mother and I are of a sad heart and a broken spirit. About noon yesterday, seeking for you, I caught up with your disciples, and while we were waiting, your apostles sought to cast out this demon, but they could not do it. And now, Master, will you do this for us, will you heal my son?”

158:5.2 (1757.2) When Jesus had listened to this recital, he touched the kneeling father and bade him rise while he gave the near-by apostles a searching survey. Then said Jesus to all those who stood before him: “O faithless and perverse generation, how long shall I bear with you? How long shall I be with you? How long ere you learn that the works of faith come not forth at the bidding of doubting unbelief?” And then, pointing to the bewildered father, Jesus said, “Bring hither your son.” And when James had brought the lad before Jesus, he asked, “How long has the boy been afflicted in this way?” The father answered, “Since he was a very young child.” And as they talked, the youth was seized with a violent attack and fell in their midst, gnashing his teeth and foaming at the mouth. After a succession of violent convulsions

ėjusių stiprių traukulių jis gulėjo ten prieš juos kaip negyvas. Dabar tėvas vėl atsiklaupė prie Jėzaus kojų ir tuo pačiu metu maldavo Mokytoją, sakydamas: "Jeigu tu gali jį išgydyti, tai aš meldžiu tave pasigailėti mūsų ir išvaduoti mus iš šitos kančios." Ir kada Jėzus išgirdo šituos žodžius, tada jis pažvelgė žemyn į šio tėvo labai trokštantį veidą, tardamas: "Abejok ne manoj Tėvo meilės galia, o tiktai savojo įtikėjimo nuoširdumu ir gilumu. Viskas yra įmanoma tam, kuris iš tikrųjų tiki." Ir tada Jokūbas iš Safedo ištarė tuos žodžius, kuriuose susimaišė įtikėjimas ir abejonės, žodžius, kurie buvo įsiminti ilgam, "Viešpatie, aš tikiu. Aš meldžiu tave, padėk mano netikėjimui."

Kada Jėzus išgirdo šituos žodžius, tada jis išėjo į priekį ir, paėmęs berniuką už rankos, tarė: "Aš tikrai tą padarysiu sutinkamai su savojo Tėvo valia ir gyvojo įtikėjimo garbei. Mano sūnau, kelkis! Išei iš jo, nepaklusnioji dvasia, ir nebesugrįžk į jį." Ir įdėdamas berniuko ranką į tėvo ranką, Jėzus tarė: "Eikite savo keliu. Tėvas patenkino tavo sielos troškimą." Ir visus tuos, kurie dalyvavo, net ir Jėzaus priešus, pritrenkė tai, ką jie pamatė.

Šiems trims apaštalams, kurie taip neseniai buvo patyrę transfigūracijos scenų ir patyrimų dvasinę ekstazę, iš tiesų buvo nusivylimas, šitaip greitai sugrįžti į šitą savo bičiulių apaštalių pralaimėjimo ir planų žlugimo sceną. Bet šitiems dvylikai karalystės ambasadorių visą laiką taip buvo. Savo gyvenimo patyrimuose jie visada pakaitomis nuolat patirdavo tai dvasinį pakilimą, tai pažeminimą.

Tai buvo dvigubos ligos, fizinio susirgimo ir dvasinio negalavimo, tikras išgydymas. Ir nuo tos valandos berniukas buvo visiškai sveikas. Kada Jokūbas su savo išgydytu sūnumi išvyko, tada Jėzus pasakė: "Mes dabar eisime į Pilypo-Cezarėją; susiruoškite tuoj pat." Ir tylėdama apaštališkoji grupė keliavo į pietus, tuo tarpu minia sekė iš paskos.

6. CELSO SODE

Nakčiai jie pasiliko pas Celsą, ir tą vakarą sode, pavalgę ir pailsėję, šie dvylika susirinko prie Jėzaus, ir Tomas tarė: "Mokytojau, nors mes tie, kurie laukėme čia vis dar nežinome, kas vyko ant to kalno, ir kas taip smarkiai pakėlė mūsų sielos brolių, kurie buvo drauge su tavimi, nuotaiką, bet mes norime, kad tu su mumis pasikalbėtum apie mūsų pralaimėjimą ir mus pamokytum apie šituos reikalus, nes matome, jog tų dalykų, kurie įvyko ant to kalno, šiuo metu atkleisti negalima."

Ir Jėzus atsakė Tomui, tardamas: "Viskas, ką jūsų sielos broliai išgirdo ant kalno, deramu laiku tikrai jums bus atskleista. Bet dabar aš jums iš

he lay there before them as one dead. Now did the father again kneel at Jesus' feet while he implored the Master, saying: "If you can cure him, I beseech you to have compassion on us and deliver us from this affliction." And when Jesus heard these words, he looked down into the father's anxious face, saying: "Question not my Father's power of love, only the sincerity and reach of your faith. All things are possible to him who really believes." And then James of Safed spoke those long-to-be-remembered words of commingled faith and doubt, "Lord, I believe. I pray you help my unbelief."

158:5.3 (1757.3) When Jesus heard these words, he stepped forward and, taking the lad by the hand, said: "I will do this in accordance with my Father's will and in honor of living faith. My son, arise! Come out of him, disobedient spirit, and go not back into him." And placing the hand of the lad in the hand of the father, Jesus said: "Go your way. The Father has granted the desire of your soul." And all who were present, even the enemies of Jesus, were astonished at what they saw.

158:5.4 (1757.4) It was indeed a disillusionment for the three apostles who had so recently enjoyed the spiritual ecstasy of the scenes and experiences of the transfiguration, so soon to return to this scene of the defeat and discomfiture of their fellow apostles. But it was ever so with these twelve ambassadors of the kingdom. They never failed to alternate between exaltation and humiliation in their life experiences.

158:5.5 (1758.1) This was a true healing of a double affliction, a physical ailment and a spirit malady. And the lad was permanently cured from that hour. When James had departed with his restored son, Jesus said: "We go now to Caesarea-Philippi; make ready at once." And they were a quiet group as they journeyed southward while the crowd followed on behind.

6. IN CELSUS' GARDEN

158:6.1 (1758.2) They remained overnight with Celsus, and that evening in the garden, after they had eaten and rested, the twelve gathered about Jesus, and Thomas said: "Master, while we who tarried behind still remain ignorant of what transpired up on the mountain, and which so greatly cheered our brethren who were with you, we crave to have you talk with us concerning our defeat and instruct us in these matters, seeing that those things which happened on the mountain cannot be disclosed at this time."

158:6.2 (1758.3) And Jesus answered Thomas, saying: "Everything which your brethren heard on the mountain shall be revealed to you in due

tiesų parodysiu jūsų pralaimėjimo priežastį, kada jūs stengėtės padaryti tai, ko taip neišmintingai ėmėtės. Tuo metu, kada jūsų Mokytojas ir jo palydovai, jūsų sielos broliai, vakar kopė į netoli esantį kalną, tikėdamiesi gauti daugiau žinių apie Tėvo valią ir paprašyti didesnio išminties apdovanojimo veiksmingai vykdyti šią dieviškąją valią, tai jūs tie, kurie likote budėti čia turėdami nurodymus stengtis įgyti dvasinės įžvalgos protą ir melstis su mumis už gilesnį Tėvo valios atskleidimą, nepademonstravote savojo įtikėjimo, kurį turite, bet vietoje to, jūs nusileidote pagundai ir pasidavėte savo seniems blogio polinkiams, siekdami gauti sau pageidaujamas vietas dangaus karalystėje—materialioje ir žemiškoje karalystėje, apie kurią jūs taip atkakliai mąstote. Ir jūs laikotės šitų klaidingų sampratų, nežiūrint nuolat kartojamo pareiškimo, jog manoji karalystė yra ne iš šito pasaulio.

“Vos tik jūsų įtikėjimas iš tiesų pradeda suvokti Žmogaus Sūnaus tapatybę, kai jūsų savanaudiškas pasaulietiško privilegijų troškimas vėl į jus įsismelkia, ir jūs pradate tarpusavyje diskutuoti apie tai, kas dangaus karalystėje iš tikrųjų turėtų būti didžiausias, tokioje karalystėje, kokios, kaip jūs ir toliau atkakliai ją suvokiate, nėra, ir kokios nebus niekada. Argi aš jums nesakiau, jog tas, kuris būtų didžiausias manojų Tėvo dvasinės brolystės karalystėje, savo akyse turi tapti mažas ir šitokiu būdu turi tapti savo sielos brolių tarnu? Dvasinę didybę sudaro supratinga meilė, kuri yra panaši į Dievo meilę, o ne pasitenkinimas dėl to, jog yra panaudojama materialinė valdžia savojo aš išaukštinimui. Tuo, ką jūs pamėginote padaryti, ir kas jums taip visiškai nepasisekė, jūs siekėte tokio tikslo, kuris nebuvo tyras. Jūsų motyvas nebuvo dieviškas. Jūsų idealas nebuvo dvasinis. Jūsų troškimas nebuvo altruistinis. Jūsų veiksmas nebuvo grindžiamas meile, ir jūsų laimėjimo tikslas nebuvo Tėvo danguje valia.

“Kiek jums dar reikės laiko, jog įsisavintumėte tai, kad jūs negalite paspartinti nustatytų natūralių reiškių vystymosi laiko tėkmės, išskyrus tuos atvejus, kada tokie dalykai atitinka Tėvo valią? taip pat jūs negalite atlikti ir dvasinio darbo neturėdami dvasinės galios. Ir jūs negalite atlikti nė vieno iš šitų dalykų, net ir tada, kada jų potencialas yra, jeigu neegzistuoja tas trečiasis ir esminis žmogiškasis faktorius, asmeninis gyvojo įtikėjimo patyrimas. Ar jums visada yra būtini materialūs pasireiškimai kaip potraukis į karalystės dvasines realybes? Argi jūs negalite suvokti manosios misijos dvasinės prasmės be nepaprastų darbų matomo pademonstravimo? Kada gi jums bus galima pasitikėti dėl to, kad jūs laikysitės karalystės aukščiausių ir dvasinių realybių neatsižvelgiant į kokių nors materialių pasireiškimų išorinę regimybę?”

Kada Jėzus šitą pasakė šiems dvylikai, tada

season. But I will now show you the cause of your defeat in that which you so unwisely attempted. While your Master and his companions, your brethren, ascended yonder mountain yesterday to seek for a larger knowledge of the Father's will and to ask for a richer endowment of wisdom effectively to do that divine will, you who remained on watch here with instructions to strive to acquire the mind of spiritual insight and to pray with us for a fuller revelation of the Father's will, failed to exercise the faith at your command but, instead, yielded to the temptation and fell into your old evil tendencies to seek for yourselves preferred places in the kingdom of heaven — the material and temporal kingdom which you persist in contemplating. And you cling to these erroneous concepts in spite of the reiterated declaration that my kingdom is not of this world.

158:6.3 (1758.4) “No sooner does your faith grasp the identity of the Son of Man than your selfish desire for worldly preferment creeps back upon you, and you fall to discussing among yourselves as to who should be greatest in the kingdom of heaven, a kingdom which, as you persist in conceiving it, does not exist, nor ever shall. Have not I told you that he who would be greatest in the kingdom of my Father's spiritual brotherhood must become little in his own eyes and thus become the server of his brethren? Spiritual greatness consists in an understanding love that is Godlike and not in an enjoyment of the exercise of material power for the exaltation of self. In what you attempted, in which you so completely failed, your purpose was not pure. Your motive was not divine. Your ideal was not spiritual. Your ambition was not altruistic. Your procedure was not based on love, and your goal of attainment was not the will of the Father in heaven.

158:6.4 (1758.5) “How long will it take you to learn that you cannot time-shorten the course of established natural phenomena except when such things are in accordance with the Father's will? nor can you do spiritual work in the absence of spiritual power. And you can do neither of these, even when their potential is present, without the existence of that third and essential human factor, the personal experience of the possession of living faith. Must you always have material manifestations as an attraction for the spiritual realities of the kingdom? Can you not grasp the spirit significance of my mission without the visible exhibition of unusual works? When can you be depended upon to adhere to the higher and spiritual realities of the kingdom regardless of the outward appearance of all material manifestations?”

158:6.5 (1759.1) When Jesus had thus spoken to the

jis pridūrė: “O dabar eikite ilsėtis, nes rytoj mes grįžtame į Magadaną ir ten aptarsime savo misiją į Dekapolio miestus ir kaimus. O apibendrinant šitos dienos patyrimą, leiskite man kiekvienam iš jūsų pareikšti tai, apie ką aš kalbėjausi su jūsų sielos broliais ant kalno, ir tegul šitie žodžiai įkrenta giliai į jūsų širdį: Žmogaus Sūnus dabar pradeda savęs padovanojimo paskutinįjį etapą. Netrukus mes pradėsime tokius darbus, dėl kurių neužilgo jums teks patirti savojo įtikėjimo ir atsidavimo didžiulį ir baigiamąjį išbandymą, kada aš tikrai būsiu atiduotas į siekiančių mane sunaikinti žmonių rankas. Ir prisiminkite tai, ką aš jums sakau: Žmogaus Sūnus bus nužudytas, bet jis tikrai vėl prisikels.”

Jie nuėjo miegoti, nusimineję. Jie buvo pasimetę; šitų žodžių suvokti jie negalėjo. Ir nors ko nors jo klausyti jie bijojo, bet visa tai jie tikrai prisiminė po jo prisikėlimo.

7. PETRO PROTESTAS

Ankstyvą šito trečiadienio rytą Jėzus ir šie dvylika iš Pilypo-Cezarėjos išvyko į Magadano Parką netoli Julijaus-Betsaidos. Tą naktį apaštalai miegojo nedaug, taigi jie atsikėlė anksti ir pasirengė eiti. Šitas pokalbis apie Jėzaus mirtį pritrenkė net ir pasyvius Alfiejaus dvynius. Jiems keliaujant į pietus, iškart už Merono Vandenių jie priėjo Damasko kelią, ir norėdamas išvengti raštininkų ir kitų, kurie, kaip žinojo Jėzus, netrukus ims jų ieškoti, jis nurodė, kad toliau į Kapernaumą jie eitų Damasko keliu, kuris veda per Galilėją. Ir jis tikrai šitą padarė dėl to, nes žinojo, jog tie, kurie seka jam iš paskos, eis tolyn į šiaurę rytiniu Jordano keliu, kadangi jie manė, kad Jėzus ir apaštalai bijos eiti per Erodo Antipo teritoriją. Jėzus stengėsi išvengti savo kritikų ir tos minios, kuri sekė paskui jį, kad šitą dieną galėtų pabūti vienas su savo apaštalais.

Jie keliavo toliau per Galilėją tol, kol buvo gerokai praėjęs laikas jų vidurdienio valgiui, kada sustojo tam, kad pasistiprintų šešėlyje. Ir vėliau, kada jie pavalgė, Andriejus, kreipdamasis į Jėzų, tarė: “Mokytojau, mano sielos broliai nesupranta tavo gilių posakių. Mes visiškai patikėjome, jog tu esi Dievo Sūnus, o dabar mes girdime šituos keistus žodžius apie tai, jog tu mus paliksi, jog mirsi. Mes nesuprantame tavojo mokymo. Ar tu mums kalbi parabolėmis? Mes meldžiame tave, kad tu su mumis kalbėtum tiesiai ir neužmaskuota forma.”

Atsakydamas Andriejui, Jėzus pasakė: “Mano sielos broliai, būtent tai, kad jūs išpažinote, jog aš esu Dievo Sūnus, mane ir suvaržo, jog imčiau

twelve, he added: “And now go to your rest, for on the morrow we return to Magadan and there take counsel concerning our mission to the cities and villages of the Decapolis. And in the conclusion of this day's experience, let me declare to each of you that which I spoke to your brethren on the mountain, and let these words find a deep lodgment in your hearts: The Son of Man now enters upon the last phase of the bestowal. We are about to begin those labors which shall presently lead to the great and final testing of your faith and devotion when I shall be delivered into the hands of the men who seek my destruction. And remember what I am saying to you: The Son of Man will be put to death, but he shall rise again.”

158:6.6 (1759.2) They retired for the night, sorrowful. They were bewildered; they could not comprehend these words. And while they were afraid to ask aught concerning what he had said, they did recall all of it subsequent to his resurrection.

7. PETER'S PROTEST

158:7.1 (1759.3) Early this Wednesday morning Jesus and the twelve departed from Caesarea-Philippi for Magadan Park near Bethsaida-Julias. The apostles had slept very little that night, so they were up early and ready to go. Even the stolid Alpheus twins had been shocked by this talk about the death of Jesus. As they journeyed south, just beyond the Waters of Merom they came to the Damascus road, and desiring to avoid the scribes and others whom Jesus knew would presently be coming along after them, he directed that they go on to Capernaum by the Damascus road which passes through Galilee. And he did this because he knew that those who followed after him would go on down over the east Jordan road since they reckoned that Jesus and the apostles would fear to pass through the territory of Herod Antipas. Jesus sought to elude his critics and the crowd which followed him that he might be alone with his apostles this day.

158:7.2 (1759.4) They traveled on through Galilee until well past the time for their lunch, when they stopped in the shade to refresh themselves. And after they had partaken of food, Andrew, speaking to Jesus, said: “Master, my brethren do not comprehend your deep sayings. We have come fully to believe that you are the Son of God, and now we hear these strange words about leaving us, about dying. We do not understand your teaching. Are you speaking to us in parables? We pray you to speak to us directly and in undisguised form.”

158:7.3 (1759.5) In answer to Andrew, Jesus said: “My brethren, it is because you have confessed that I am the Son of God that I am constrained to begin

jums atskleisti tiesą apie Žmogaus Sūnaus savęs padovanojimo žemėje pabaigą. Jūs atkakliai tebesilaikote tokio tikėjimo, jog aš esu Mesijas, ir nenorite atsisakyti tokios idėjos, jog Mesijas turi užimti sostą Jeruzalėje; dėl to aš ir toliau jums sakau, jog Žmogaus Sūnus netrukus turi eiti į Jeruzalę, daug ką iškentėti, būti atstumtas raštininkų, senolių, ir vyriausiųjų šventikų, ir po viso šito turi būti nužudytas ir iš mirusiųjų turi prisikelti. Ir jums aš kalbu ne parabolę; aš jums sakau tiesą, kad šitiems įvykiams galėtumėte pasirengti, kada jie netikėtai mus užgrius." Ir nors jis dar tebekalbėjo, bet Petras energingai žengė prie jo, uždėjo savo ranką ant Mokytojo peties, ir tarė: "Mokytojau, mes visiškai nenorime su tavimi ginčytis, bet aš pareiškiu, jog šito tikrai tau niekada neatsitiks."

Petras šitą pasakė, nes Jėzų jis mylėjo; bet Mokytojo žmogiškoji prigimtis šituose geranoriškuose meilės žodžiuose suvokė klatingą pagundos užuominą, kad jis pakeistų savąją nuostatą dėl to, jog iki galo įvykdytų žemiškąjį savęs padovanojimą sutinkamai su Rojaus Tėvo valia. Ir būtent dėl to, kad jis pastebėjo tą pavojų, jeigu jis leistųsi net ir dėl jį mylinčių ir ištikimų draugų užuominos atsisakyti savosios nuostatos, jis atsisuko į Petrą ir kitus apaštalus, tardamas: "Stokis už manęs. Tu priešininko dvasios gelbėtojai, gundytojai. Kada tu kalbi šitaip, tada tu esi ne mano pusėje, tada tu greičiau esi mūsų priešų pusėje. Šitokiu būdu tu iš tikrųjų savąją meilę man paverti didžiuliu kliuviniu vykdant Tėvo valią. Galvokite ne apie žmonių kelius, bet geriau apie Dievo valią."

Kada jie atsitokėjo po pirminio šoko, išgirdę Jėzaus geliantį priekaištą, ir prieš jiems tęsiant kelionę, Jėzus kalbėjo toliau: "Jeigu bet kuris žmogus norėtų eiti paskui mane, tuomet tegul jis nekreipia dėmesio į save, tegul kasdien vykdo savo pareigas, ir tegul eina drauge su manimi. Kadangi, kas beišsaugotų savąją gyvybę savanaudiškai, tas ją tikrai praras, bet kas beprarastų savąją gyvybę mano labui ir evangelijos labui, tas tikrai ją išsaugos. Kokia gi iš to nauda žmogui, jeigu jis laimės visą pasaulį, bet praras savo paties sielą? Ką gi žmogus norėtų atiduoti už amžinąjį gyvenimą? Nesigėdykite manęs ir manųjų žodžių šitoje nuodėmingoje ir apgavikiškoje kartoje, net ir taip, kaip aš nesigėdysiu jus pripažinti tada, kada šlovėje pasirodysiu prieš savąjį Tėvą visų dangiškųjų gausybių akivaizdoje. Nežiūrint šito, daugelis iš jūsų dabar stovinčių prieš mane, tikrai neparagaus mirties iki to meto, kada pamatys, kaip šitoji karalystė ateina su galia."

Ir šitokiu būdu Jėzus iš tiesų šiems dvylikai paaiškino apie tą skausmingą ir keliantį prieštaraivimus kelią, kuriuo jie turi žengti, jeigu jie tikrai nori eiti su juo. Koks šokas buvo šie žodžiai šitiems galilėjiečiams žvejams, kurie atkakliai

to unfold to you the truth about the end of the bestowal of the Son of Man on earth. You insist on clinging to the belief that I am the Messiah, and you will not abandon the idea that the Messiah must sit upon a throne in Jerusalem; wherefore do I persist in telling you that the Son of Man must presently go to Jerusalem, suffer many things, be rejected by the scribes, the elders, and the chief priests, and after all this be killed and raised from the dead. And I speak not a parable to you; I speak the truth to you that you may be prepared for these events when they suddenly come upon us." And while he was yet speaking, Simon Peter, rushing impetuously toward him, laid his hand upon the Master's shoulder and said: "Master, be it far from us to contend with you, but I declare that these things shall never happen to you."

158:7.4 (1760.1) Peter spoke thus because he loved Jesus; but the Master's human nature recognized in these words of well-meant affection the subtle suggestion of temptation that he change his policy of pursuing to the end his earth bestowal in accordance with the will of his Paradise Father. And it was because he detected the danger of permitting the suggestions of even his affectionate and loyal friends to dissuade him, that he turned upon Peter and the other apostles, saying: "Get you behind me. You savor of the spirit of the adversary, the tempter. When you talk in this manner, you are not on my side but rather on the side of our enemy. In this way do you make your love for me a stumbling block to my doing the Father's will. Mind not the ways of men but rather the will of God."

158:7.5 (1760.2) After they had recovered from the first shock of Jesus' stinging rebuke, and before they resumed their journey, the Master spoke further: "If any man would come after me, let him disregard himself, take up his responsibilities daily, and follow me. For whosoever would save his life selfishly, shall lose it, but whosoever loses his life for my sake and the gospel's, shall save it. What does it profit a man to gain the whole world and lose his own soul? What would a man give in exchange for eternal life? Be not ashamed of me and my words in this sinful and hypocritical generation, even as I will not be ashamed to acknowledge you when in glory I appear before my Father in the presence of all the celestial hosts. Nevertheless, many of you now standing before me shall not taste death till you see this kingdom of God come with power."

158:7.6 (1760.3) And thus did Jesus make plain to the twelve the painful and conflicting path which they must tread if they would follow him. What a shock these words were to these Galilean fishermen who persisted in dreaming of an earthly kingdom

svajojo apie tokią žemiškąją karalystę, kurioje garbingos vietos bus jiems! Bet jų ištikimas širdis šitas drąsus kreipimasis sujaudino, ir nė vienas iš jų negalvojo jo apeisti. Į šitą konfliktą Jėzus jų nesiuntė vienu; jis juos vedė. Jis prašė, kad tikrai jie eitų su juo drąsiai.

Po truputį šie dvylika ėmė suvokti tą mintį, kad Jėzus jiems kažką sako apie savo mirties galimybę. Tai, ką jis jiems sakė apie savo mirtį, jie suvokė tikrai miglotai, tuo tarpu jo teiginio, kad iš mirusiųjų jis prisikels, jų protas visiškai neužfiksavo. Dienoms einant, Petras, Jokūbas, ir Jonas, prisimindami tai, ką patyrė ant transfigūracijos kalno, ėmė kai kuriuos iš šitų dalykų suprasti geriau.

Per šių dvylikos ir Mokytojo visą bendravimą, tikrai keletą kartų jie matė tokį užsiplieskimą jo akyse ir išgirdo tokius skubotus priekaišto žodžius, kaip šiuo atveju jie buvo išsakyti Petrai ir visiems kitiems. Jėzus visada buvo kantrus matydamas jų žmogiškuosius trūkumus, bet ne tada, kada tiesioginė grėsmė iškilo jo programai besąlygiškai vykdyti savojo Tėvo valią, kiek tai yra susiję su jo žemiškosios karjeros likusia dalimi. Apaštalai tiesiogine prasme buvo suakmenėję; jie buvo apstulbę ir apimti siaubo. Jie negalėjo rasti žodžių savo nusiminimui išreikšti. Palaipsniui jie ėmė suvokti, ką Mokytojas turės ištverti, ir kad per visus šituos patyrimus jie turi pereiti drauge su juo, bet šitų ateinančių įvykių tikrovė jų sąmonę realiai pasiekė tikrai tada, kada buvo praėję daug laiko nuo to momento, kada jis buvo užsiminęs apie besiantinančią savo paskutiniųjų dienų tragediją.

Tylėdami Jėzus ir šie dvylika ėmė keliauti į savo stovyklą Magadano Parke, eidami per Kapernaumą. Per visą popietę, nors su Jėzumi jie ir nesikalbėjo, bet jie daug šnekėjosi tarpusavyje, tuo tarpu Andriejus kalbėjosi su Mokytoju.

with positions of honor for themselves! But their loyal hearts were stirred by this courageous appeal, and not one of them was minded to forsake him. Jesus was not sending them alone into the conflict; he was leading them. He asked only that they bravely follow.

158:7.7 (1760.4) Slowly the twelve were grasping the idea that Jesus was telling them something about the possibility of his dying. They only vaguely comprehended what he said about his death, while his statement about rising from the dead utterly failed to register in their minds. As the days passed, Peter, James, and John, recalling their experience upon the mount of the transfiguration, arrived at a fuller understanding of certain of these matters.

158:7.8 (1760.5) In all the association of the twelve with their Master, only a few times did they see that flashing eye and hear such swift words of rebuke as were administered to Peter and the rest of them on this occasion. Jesus had always been patient with their human shortcomings, but not so when faced by an impending threat against the program of implicitly carrying out his Father's will regarding the remainder of his earth career. The apostles were literally stunned; they were amazed and horrified. They could not find words to express their sorrow. Slowly they began to realize what the Master must endure, and that they must go through these experiences with him, but they did not awaken to the reality of these coming events until long after these early hints of the impending tragedy of his latter days.

158:7.9 (1761.1) In silence Jesus and the twelve started for their camp at Magadan Park, going by way of Capernaum. As the afternoon wore on, though they did not converse with Jesus, they talked much among themselves while Andrew talked with the Master.

8. PETRO NAMUOSE

Į Kapernaumą atėję temstant, jie gatvėmis, kuriose buvo retas praeivis,ėjo tiesiai į Simono Petro namus savo vakariniam valgiui. Tuo metu, kada Dovydas Zabediejus rengėsi juos perkelti per ežerą, jie laukė Simono namuose, ir Jėzus, pažvelgęs į Petrą ir į kitus apaštalus, paklausė: "Apie ką jūs taip energingai tarpusavyje šnekėjotės, kada šitą popietęėjote drauge?" Apaštalai tylėjo, nes daugelis iš jų toliau tęsė diskusiją, pradėtą prie Hermono Kalno apie tai, kokias vietas jie turi užimti ateinančioje karalystėje; kas turi būti didžiausias, ir taip toliau. Jėzus, žinodamas, kokios mintys buvo juos apėmusios tą dieną, pasikvietė vieną iš Petro mažylių ir, pasisodinęs vaiką tarp jų, tarė: "Tikrai, tikrai aš

8. AT PETER'S HOUSE

158:8.1 (1761.2) Entering Capernaum at twilight, they went by unfrequented thoroughfares directly to the home of Simon Peter for their evening meal. While David Zebedee made ready to take them across the lake, they lingered at Simon's house, and Jesus, looking up at Peter and the other apostles, asked: "As you walked along together this afternoon, what was it that you talked about so earnestly among yourselves?" The apostles held their peace because many of them had continued the discussion begun at Mount Hermon as to what positions they were to have in the coming kingdom; who should be the greatest, and so on. Jesus, knowing what it was that occupied their thoughts that day, beckoned to one of Peter's little

jums sakau, jeigu tikrai jūs nepasikeisite ir netapsite panašūs į šitą vaikėlį, tai jūs mažai tepažengsite į priekį dangaus karalystėje. Kad ir kas iš tikrųjų nusižemins ir taps toks, kaip šitas mažylis, tas dangaus karalystėje tikrai taps didžiausias. Ir kas tik šitaip priima tokį mažylį, tas priima mane. O tie, kurie priima mane, taip pat priima ir Tą, kuris mane atsiuntė. Jeigu jūs norėtumėte būti pirmi karalystėje, tuomet stenkitės šitas gerąsias tiesas perteikti savo sielos broliams materialiam kūne. Bet jeigu kas nors vieną iš šitų mažylių priverstų suklypti, tai tam būtų geriau, jeigu jam ant kaklo būtų užkabintas girnų akmuo ir būtų jis įmestas į jūrą. Jeigu tie dalykai, kuriuos jūs atliekate savo rankomis, arba tie dalykai, kuriuos jūs matote savo akimis, trukdo žengti į priekį karalystėje, tuomet paaukokite šituos branginamus stabus, kadangi geriau įeiti į karalystę be daugelio mylimų dalykų negu toliau laikytis šitų stabų ir atsidurti už karalystės ribų. Bet visų pirma žiūrėkite, kad neniekintumėte nė vieno iš šitų mažylių, nes jų angelai iš tiesų visada mato dangiškųjų gausybių veidus.”

Kada Jėzus baigė kalbėti, tada jie sulipo į valtį ir nuplaukė į kitą pusę į Magadaną.

ones and, setting the child down among them, said: “Verily, verily, I say to you, except you turn about and become more like this child, you will make little progress in the kingdom of heaven. Whosoever shall humble himself and become as this little one, the same shall become greatest in the kingdom of heaven. And whoso receives such a little one receives me. And they who receive me receive also Him who sent me. If you would be first in the kingdom, seek to minister these good truths to your brethren in the flesh. But whosoever causes one of these little ones to stumble, it would be better for him if a millstone were hanged about his neck and he were cast into the sea. If the things you do with your hands, or the things you see with your eyes give offense in the progress of the kingdom, sacrifice these cherished idols, for it is better to enter the kingdom minus many of the beloved things of life rather than to cling to these idols and find yourself shut out of the kingdom. But most of all, see that you despise not one of these little ones, for their angels do always behold the faces of the heavenly hosts.”

^{158:8.2 (1761.3)} When Jesus had finished speaking, they entered the boat and sailed across to Magadan.

159 Dokumentas. Kelionė po Dekapolį

⇨ 158

URANTIJOS KNYGA

160 ⇨

IV DALIS. JĖZAUS GYVENIMAS IR MOKYMAI

159 DOKUMENTAS. KELIONĖ PO DEKAPOLĮ

Skyrius

ĮVADAS

1. Pamokslas apie atleidimą
2. Nepažįstamas pamokslininkas
3. Nurodymai mokytojams ir tikintiesiems
4. Pokalbis su Natanieliumi
5. Jėzaus religijos teigiamas pobūdis
6. Sugrįžimas į Magadaną

PAPER 159 THE DECAPOLIS TOUR

SECTIONS

Introduction

1. The Sermon on Forgiveness
2. The Strange Preacher
3. Instruction for Teachers and Believers
4. The Talk with Nathaniel
5. The Positive Nature of Jesus' Religion
6. The Return to Magadan

ĮVADAS

KADA Jėzus ir šie dvylika atvyko į Magadano Parką, tada jie pamatė jų laukiančią beveik vieno šimto evangelininkų ir mokinių grupę, įskaitant ir moterų korpusą, ir jie pasirengė nedelsiant pradėti mokymo ir pamokslavimo kelionę po Dekapolio miestus.

Šito antradienio, rugpjūčio 18-osios, rytą, Mokytojas savo pasekėjus sukviatė draugėn ir nurodė, jog kiekvienas apaštalas sau pasiimtų po vieną iš dvylikos evangelininkų, ir kad su likusiais evangelininkais jie turėtų išeiti dvylikoje grupių dirbti Dekapolio miestuose ir kaimuose. Moterų korpusui ir kitiems mokiniams jis nurodė pasilikti su juo. Šitai kelionei Jėzus skyrė keturias savaites, savo pasekėjams nurodęs į Magadaną sugrįžti ne vėliau, kaip penktadienį, rugsėjo 16-ąją. Jis pažadėjo juos per šitą laiką dažnai aplankyti. Per šitą mėnesio laikotarpį šitos dvylika grupių dirbo Gerasė, Gamaloje, Hiposė, Zafone, Gadare, Abiloje, Edrėjuje, Filadelfijoje, Hešbone, Diume, Skaitopolijoje, ir daugelyje kitų miestų. Per visą kelionę neatsitiko jokių gydymo stebuklų ar kitų nepaprastų įvykių.

INTRODUCTION

159:0.1 (1762.1) WHEN Jesus and the twelve arrived at Magadan Park, they found awaiting them a group of almost one hundred evangelists and disciples, including the women's corps, and they were ready immediately to begin the teaching and preaching tour of the cities of the Decapolis.

159:0.2 (1762.2) On this Thursday morning, August 18, the Master called his followers together and directed that each of the apostles should associate himself with one of the twelve evangelists, and that with others of the evangelists they should go out in twelve groups to labor in the cities and villages of the Decapolis. The women's corps and others of the disciples he directed to remain with him. Jesus allotted four weeks to this tour, instructing his followers to return to Magadan not later than Friday, September 16. He promised to visit them often during this time. In the course of this month these twelve groups labored in Gerasa, Gamala, Hippos, Zaphon, Gadara, Abila, Edrei, Philadelphia, Heshbon, Dium, Scythopolis, and many other cities. Throughout this tour no miracles of healing or other extraordinary events occurred.

1. PAMOKSLAS APIE ATLEIDIMĄ

Vieną vakarą Hipose, atsakydamas į vieno mokinio klausimą, Jėzus savo pamoką paskyrė atleidimui. Mokytojas sakė:

“Jeigu geraširdis žmogus turi vieną šimtą avių, o viena iš jų pasiklysta, argi jis nedelsiant nepalieka tų devyniasdešimt devynių ir neina ieškoti tos vienos, kuri pasiklydo? Ir jeigu jis yra geras piemuo, tai argi savo pasiklydusios avies neieškos tol, kol ją suras? Ir kada šitas piemuo savo pasiklydusią avį suranda, tada ją užsimeta ant pečių ir, eidamas namo apimtas džiaugsmo, ragina savo draugus ir kaimynus, ‘Džiaukitės su manimi, nes aš suradau savo avį, kuri buvo pasiklydusi.’ Aš pareiškiu, jog danguje yra daug daugiau džiaugsmo dėl vieno nusidėjėlio, kuris atgailauja, negu dėl devyniasdešimt devynių teisių asmenų, kuriems atgaila nereikalinga. Net ir tokiu atveju, manojo Tėvo danguje valia nėra tokia, jog nors vienas iš šitų jo mažų vaikų nuklystų, tuo labiau, kad pražūtų. Jūsų religijoje Dievas gali priimti atgailaujančius nusidėjėlius; karalystės evangelijoje Tėvas jų ieškoti išeina net ir anksčiau negu jie rimtai pagalvojo apie atgailą.

“Tėvas danguje savo vaikus myli, ir dėl to ir jums reikėtų išmokyti vienas kitą mylėti; Tėvas danguje jūsų nuodėmes jums atleidžia; dėl to ir jums reikėtų išmokyti vienas kitam atleisti. Jeigu jūsų brolis jums nusidėjo, tai eikite pas jį ir taktiškai ir kantriai parodykite jam jo pražangą. Ir visa tai darykite tada, kada esate tikrai jūs abu vieni. Jeigu jis nori paklausti jūsų, tada savo brolių jūs esate laimėjęs. Bet jeigu jūsų brolis išgirsti jūsų nenori, jeigu savo klaidingu keliu jis eina ir toliau, tuomet nueikite pas jį vėl, pasiėmę vieną ar du bendrus draugus, kad šitokiu būdu jūs turėtumėte du ar net tris liudininkus, kurie patvirtintų jūsų teiginį ir įsitikintų tuo faktu, kad su savo prasižengusiu broliu jūs elgėtės teisingai ir gailestingai. Dabar, jeigu jis atsisako išgirsti ir jūsų sielos brolius, tuomet visą istoriją jūs galite papasakoti bendruomenei, ir tada, jeigu jis atsisako išgirsti ir broliją, leiskite jiems imtis tokių veiksmų, kokie, jų manymu, yra išmintingi; tegul toks nevaldomas narys iš karalystės būna išvartas. Nors jūs negalite pretenduoti į tai, kad savo bičiulių sielas teistumėte, ir nors jūs negalite nuodėmių atleisti, arba koku nors kitoku būdu leisti sau uzurpuoti dangiškųjų gausybių prižiūrėtojų teises, bet, tuo pačiu metu, į jūsų rankas buvo patikėta tai, kad jūs turėtumėte palaikyti laikinąją tvarką karalystėje ant žemės. Nors jums neleidžiama kištis į dieviškuosius dekretus dėl amžinojo gyvenimo, bet elgesio veiksmus, kiek jie yra susiję su brolystės žemėje laikinąja gerove, apspręsite jūs. Ir tokiu būdu, visuose šituose reikaluose, susijusiuose su brolijos drausme, ką tik jūs benuspręstumėte žemėje, tas bus pripažinta ir

1. THE SERMON ON FORGIVENESS

159:1.1 (1762.3) One evening at Hippos, in answer to a disciple's question, Jesus taught the lesson on forgiveness. Said the Master:

159:1.2 (1762.4) “If a kindhearted man has a hundred sheep and one of them goes astray, does he not immediately leave the ninety and nine and go out in search of the one that has gone astray? And if he is a good shepherd, will he not keep up his quest for the lost sheep until he finds it? And then, when the shepherd has found his lost sheep, he lays it over his shoulder and, going home rejoicing, calls to his friends and neighbors, ‘Rejoice with me, for I have found my sheep that was lost.’ I declare that there is more joy in heaven over one sinner who repents than over ninety and nine righteous persons who need no repentance. Even so, it is not the will of my Father in heaven that one of these little ones should go astray, much less that they should perish. In your religion God may receive repentant sinners; in the gospel of the kingdom the Father goes forth to find them even before they have seriously thought of repentance.

159:1.3 (1762.5) “The Father in heaven loves his children, and therefore should you learn to love one another; the Father in heaven forgives you your sins; therefore should you learn to forgive one another. If your brother sins against you, go to him and with tact and patience show him his fault. And do all this between you and him alone. If he will listen to you, then have you won your brother. But if your brother will not hear you, if he persists in the error of his way, go again to him, taking with you one or two mutual friends that you may thus have two or even three witnesses to confirm your testimony and establish the fact that you have dealt justly and mercifully with your offending brother. Now if he refuses to hear your brethren, you may tell the whole story to the congregation, and then, if he refuses to hear the brotherhood, let them take such action as they deem wise; let such an unruly member become an outcast from the kingdom. While you cannot pretend to sit in judgment on the souls of your fellows, and while you may not forgive sins or otherwise presume to usurp the prerogatives of the supervisors of the heavenly hosts, at the same time, it has been committed to your hands that you should maintain temporal order in the kingdom on earth. While you may not meddle with the divine decrees concerning eternal life, you shall determine the issues of conduct as they concern the temporal welfare of the brotherhood on earth. And so, in all these matters connected with the discipline of the brotherhood, whatsoever you shall decree on earth, shall be recognized in heaven. Although you cannot determine the eternal fate of the individual, you may legislate regarding the conduct of the

danguje. Nors jūs ir negalite nulemti individo amžinosios dalios, bet įstatymais jūs galite valdyti grupės elgesį, kadangi ten, kur du ar trys iš jūsų susitaria dėl bet kurių iš šitų reikalų ir paprašo manęs, tuomet tas tikrai bus jums padaryta, jeigu jūsų prašymas neprieštarauja manojo Tėvo danguje valiai. Ir visa tai yra tiesa visada, nes, kur drauge susirenka du ar trys tikintieji, ten tarp jų būnu ir aš.”

Simonas Petras buvo tas apaštalas, kuris vadovavo dirbantiems Hipose, ir kada jis išgirdo Jėzų kalbantį šitaip, tada jis paklausė: “Viešpatie, kiek kartų mano brolis gali man nusidėti, o aš jam atleisiu? Septynis kartus?” Ir Jėzus atsakė Petriui: “Ne tiktai septynis kartus, bet net ir septyniasdešimt ir septynis kartus. Dėl to iš tiesų karalystę galima palyginti su tokiu karaliumi, kuris savo tarnams liepė atlikti finansinį patikrinimą. Ir kada jie buvo pradėję šitą sąskaitų patikrinimą, tada pas jį buvo atvestas vienas iš pagrindinių jo tarnų, kuris prisipažino, jog savo karaliui yra skolingas dešimt tūkstančių talentų. Dabar šitas karaliaus dvaro atstovas teisinosi, kad jį užgriuvo sunkūs laikai, ir kad šito įsiskolinimo jis neturi iš ko sumokėti. Ir tokiu būdu karalius įsakė jo turtą konfiskuoti, o jo vaikus parduoti, kad ši skola būtų sumokėta. Kada šitas vyriausiasis tarnas išgirdo šitą žiaurų įsakymą, tada jis parkrito ant žemės prieš karalių ir maldavo jį, kad jis būtų gailestingas ir duotų jam daugiau laiko, sakydamas, ‘Pone, turėk su manimi truputį daugiau kantrybės, ir tikrai aš tau netrukus sumokėsiu viską.’ Ir kada karalius pažvelgė žemyn į šitą nerūpestingą tarną ir į jo šeimą, tada jį apėmė gailestis. Jis davė įsakymą, kad jį paleistų, ir kad jam skolą visiškai atleistų.

“Ir šitas vyriausiasis tarnas, šitokių būdu sulaukęs gailestingumo ir gavęs atleidimą iš karaliaus, dirbo toliau, ir suradęs, jog vienas iš jo pavaldinių jam yra skolingas vos vieną šimtą dinarių, jį sučiupo ir laikydamas už gerklės, pasakė, ‘Sumokėk man viską, ką esi skolingas.’ Ir tada iš tikrųjų šitas bičiulis tarnas parkrito ant žemės prieš vyriausiąjį tarną ir, maldaudamas jį, sakė: ‘Tiktai turėk su manimi kantrybės, ir aš tikrai netrukus tau galėsiu sumokėti.’ Bet vyriausiasis tarnas savo bičiuliui tarnui nenorėjo būti gailestingas, bet vietoje šito įmetė jį į kalėjimą, kol šis skolą tikrai sumokės. Kada kiti tarnai pamatė, kas atsitiko, tada jie taip nusiminė, jog nuėjo ir papasakojo apie tai savo ponui ir šeiminkui, karaliui. Kada karalius išgirdo apie savo vyriausiojo tarno poelgį, tada pasikvietė šitą nedėkingą ir neatlaidų žmogų ir tarė: ‘Tu esi nedoras ir negarbingas tarnas. Kada gailestingumo siekei tu, tai aš dosniai tau atleidau visą tavo skolą. Kodėl gi tu taip pat neparodei gailestingumo savo bičiuliui, net ir taip, kaip gailestingas buvau aš tau.’ Ir karalius buvo tiek įpykęs, kad savo vyriausiąjį tarną perdavė kalėjimo

group, for, where two or three of you agree concerning any of these things and ask of me, it shall be done for you if your petition is not inconsistent with the will of my Father in heaven. And all this is ever true, for, where two or three believers are gathered together, there am I in the midst of them.”

159:1.4 (1763.1) Simon Peter was the apostle in charge of the workers at Hippos, and when he heard Jesus thus speak, he asked: “Lord, how often shall my brother sin against me, and I forgive him? Until seven times?” And Jesus answered Peter: “Not only seven times but even to seventy times and seven. Therefore may the kingdom of heaven be likened to a certain king who ordered a financial reckoning with his stewards. And when they had begun to conduct this examination of accounts, one of his chief retainers was brought before him confessing that he owed his king ten thousand talents. Now this officer of the king’s court pleaded that hard times had come upon him, and that he did not have wherewith to pay this obligation. And so the king commanded that his property be confiscated, and that his children be sold to pay his debt. When this chief steward heard this stern decree, he fell down on his face before the king and implored him to have mercy and grant him more time, saying, ‘Lord, have a little more patience with me, and I will pay you all.’ And when the king looked upon this negligent servant and his family, he was moved with compassion. He ordered that he should be released, and that the loan should be wholly forgiven.

159:1.5 (1763.2) “And this chief steward, having thus received mercy and forgiveness at the hands of the king, went about his business, and finding one of his subordinate stewards who owed him a mere hundred denarii, he laid hold upon him and, taking him by the throat, said, ‘Pay me all you owe.’ And then did this fellow steward fall down before the chief steward and, beseeching him, said: ‘Only have patience with me, and I will presently be able to pay you.’ But the chief steward would not show mercy to his fellow steward but rather had him cast in prison until he should pay his debt. When his fellow servants saw what had happened, they were so distressed that they went and told their lord and master, the king. When the king heard of the doings of his chief steward, he called this ungrateful and unforgiving man before him and said: ‘You are a wicked and unworthy steward. When you sought for compassion, I freely forgave you your entire debt. Why did you not also show mercy to your fellow steward, even as I showed mercy to you?’ And the king was so very angry that he delivered his ungrateful chief steward to the jailers that they might hold him until he had paid all that was due. And even so shall my heavenly

prižiūrėtojams, kad jie galėtų jį laikyti tol, kol jis sumokės visą savo skolą. Ir net esant tokioms sąlygoms, manasis Tėvas danguje tikrai parodys daugiau gailestingumo tiems, kurie dosniai rodo gailestingumą savo bičiuliams. Kaip gi jūs galite ateiti pas Dievą, prašydami, kad jis būtų atlaidus jūsų trūkumams, kada jūs patys savo sielos brolius paprastai baudžiate už tas pačias žmogiškas silpnybes? Aš jums visiems sakau: Dosniai jums buvo duodamos karalystės gerosios naujienos; dėl to dosniai jas dalinkite ir savo bičiuliams žemėje.”

Šitokių būdu Jėzus iš tiesų mokė apie tuos pavojus ir pailiustruodavo tą nedorumą, kada savo bičiuliams yra surengiamas asmeninis teismas. Palaikyti drausmę būtina, įgyvendinti teisingumą būtina, bet visuose šituose reikaluose turėtų vyrauti brolijos išmintis. Jėzus įstatyminę ir teisminę valdžią suteikė *grupei*, o ne *individui*. Net ir šitas valdžios suteikimas grupei neturi būti įgyvendinamas kaip asmeninė valdžia. Visada yra pavojus, jog individo nuosprendį gali iškreipti prietaras arba paveikti aistra. Grupinis svarstymas labiau panašus, jog šiuos pavojus pašalins ir asmeninio šališkumo nedorumą panaikins. Jėzus visada stengėsi nedorumo, atsikeršijimo, ir keršto elementą sumažinti iki minimumo.

[Septyniasdešimt septynių termino pavartojimas kaip gailestingumo ir tvirtumo pailiustravimas kilo iš Raštų, turint omenyje Lamecho džiūgavimą dėl savo sūnaus Tubalo-Kaino metalinių ginklų, kada šita pranašesnę ginkluotę lygindamas su savo priešų ginkluote, jis sušuko: “Jeigu už Kainą, beginklį, buvo atkeršyta septynis kartus, tai už mane dabar tikrai bus atkeršyta septyniasdešimt septynis kartus.”]

2. NEPAŽĖSTAMAS PAMOKSLININKAS

Jėzus nuėjo į Gamalą aplankyti Jono ir tų, kurie toje vietoje dirbo drauge su juo. Tą vakarą, po susitikimo, per kurį buvo pateikiami klausimai ir atsakymai, Jonas tarė Jėzui: “Mokytojai, vakar aš buvau nuėjęs į Aštarotą, kad pasižiūrėčiau į vieną vyrą, kuris moko tavo vardu ir net tvirtina, jog sugeba išvartyti demonus. Bet gi šito žmogaus su mumis nebuvo niekada, taip pat jis neina ir paskui mus; dėl to daryti tokius dalykus aš jam uždraudžiau.” Tada tarė Jėzus: “Nedrausk jam. Argi tu nesuvoki, jog šitoji karalystės evangelija netrukus tikrai bus skelbiama visame pasaulyje? Kaip gi tu gali tikėtis, jog visi tie, kurie tikės šia evangelija, tikrai paklus tavajam vadovavimui? Džiaukis, kad mūsų mokymas jau pats pradėjo reikštis už mūsų asmeninės įtakos ribų. Argi tu, Jonai, nesupranti, jog tie, kurie tvirtina, kad didelius darbus daro manuoju vardu, galiausiai ir turi paremti mūsų reikalą? Jie tikrai neskubės apie

Father show the more abundant mercy to those who freely show mercy to their fellows. How can you come to God asking consideration for your shortcomings when you are wont to chastise your brethren for being guilty of these same human frailties? I say to all of you: Freely you have received the good things of the kingdom; therefore freely give to your fellows on earth.”

159:1.6 (1764.1) Thus did Jesus teach the dangers and illustrate the unfairness of sitting in personal judgment upon one's fellows. Discipline must be maintained, justice must be administered, but in all these matters the wisdom of the brotherhood should prevail. Jesus invested legislative and judicial authority in the *group*, not in the *individual*. Even this investment of authority in the group must not be exercised as personal authority. There is always danger that the verdict of an individual may be warped by prejudice or distorted by passion. Group judgment is more likely to remove the dangers and eliminate the unfairness of personal bias. Jesus sought always to minimize the elements of unfairness, retaliation, and vengeance.

159:1.7 (1762.9) [The use of the term seventy-seven as an illustration of mercy and forbearance was derived from the Scriptures referring to Lamech's exultation because of the metal weapons of his son Tubal-Cain, who, comparing these superior instruments with those of his enemies, exclaimed: “If Cain, with no weapon in his hand, was avenged seven times, I shall now be avenged seventy-seven.”]

2. THE STRANGE PREACHER

159:2.1 (1764.3) Jesus went over to Gamala to visit John and those who worked with him at that place. That evening, after the session of questions and answers, John said to Jesus: “Master, yesterday I went over to Ashtaroth to see a man who was teaching in your name and even claiming to be able to cast out devils. Now this fellow had never been with us, neither does he follow after us; therefore I forbade him to do such things.” Then said Jesus: “Forbid him not. Do you not perceive that this gospel of the kingdom shall presently be proclaimed in all the world? How can you expect that all who will believe the gospel shall be subject to your direction? Rejoice that already our teaching has begun to manifest itself beyond the bounds of our personal influence. Do you not see, John, that those who profess to do great works in my name must eventually support our cause? They certainly will not be quick to speak evil of me. My son, in

mane kalbėti iš blogosios pusės. Mano sūnau, šitokio pobūdžio reikaluose geriau būtų tau laikytis tokio požiūrio, tas, kuris nėra prieš mus, tas yra už mus. Ateities kartose daug tokių, kurie nėra visiškai garbingi, mano vardu padarys daug keistų dalykų, bet aš tikrai jiems to nedrausiu. Aš tau sakau, net ir tada, kada šalto vandens puodukas yra paduodamas ištroškusiai sielai, Tėvo žinianešiai tikrai visada užregistruos tokią meilės tarnystę.”

Toks mokymas Joną labai suglumino. Argi jis nebuvo girdėjęs Mokytojo sakant, “Tas, kuris nėra su manimi, tas yra prieš mane”? Ir jis nesuvokė, kad šituo atveju Jėzus omenyje turėjo žmogaus asmeninį ryšį su karalystės dvasiniais mokymais, tuo tarpu kitu atveju jis galvoje turėjo išorinius ir toli nusidriekiančius visuomeninius tikinčiųjų ryšius, susijusius su tokiais klausimais, kaip viena tikinčiųjų grupė administraciniu požiūriu kontroliuoja ir valdo kitų grupių, kurios galiausiai sudarys būsimą pasaulinę broliją, darbą.

Bet Jonas dažnai pasakodavo apie šitą patyrimą, sąsajoje su savo vėlesniaisiais darbais karalystės labui. Nežiūrint šito, apaštalai neretai iš tiesų įsižeisdavo dėl to, jog kažkas išdrįsdavo mokyti Mokytojo vardu. Jiems visada atrodė, jog nederamas dalykas yra tai, jog tie, kurie niekada nebuvo sėdėję prie Jėzaus kojų, drįsta mokyti jo vardu.

Šitas vyras, kuriam Jonas uždraudė mokyti ir dirbti Jėzaus vardu, į šio apaštalo perspėjimą nekreipė dėmesio. Jis ir toliau atkakliai dirbo ir subūrė žymią tikinčiųjų grupę Kanatoje prieš išvykdamas į Mesopotamiją. Šitas vyras, Adenas, ėmė tikėti į Jėzų po to, kada išgirdo pasakojimą iš sutrikusio proto vyro, kurį Jėzus išgydė prie Chereso ir kuris tvirtai tikėjo, jog tos tariamos blogosios dvasios, kurias Mokytojas iš jo išvijo, jėjo į kiaulių bandą ir galvotrūkčiais jas nugynė nuo stačios uolos į savo pražūtį.

matters of this sort it would be better for you to reckon that he who is not against us is for us. In the generations to come many who are not wholly worthy will do many strange things in my name, but I will not forbid them. I tell you that, even when a cup of cold water is given to a thirsty soul, the Father's messengers shall ever make record of such a service of love.”

159:2.2 (1764.4) This instruction greatly perplexed John. Had he not heard the Master say, “He who is not with me is against me”? And he did not perceive that in this case Jesus was referring to man's personal relation to the spiritual teachings of the kingdom, while in the other case reference was made to the outward and far-flung social relations of believers regarding the questions of administrative control and the jurisdiction of one group of believers over the work of other groups which would eventually compose the forthcoming world-wide brotherhood.

159:2.3 (1765.1) But John oftentimes recounted this experience in connection with his subsequent labors in behalf of the kingdom. Nevertheless, many times did the apostles take offense at those who made bold to teach in the Master's name. To them it always seemed inappropriate that those who had never sat at Jesus' feet should dare to teach in his name.

159:2.4 (1765.2) This man whom John forbade to teach and work in Jesus' name did not heed the apostle's injunction. He went right on with his efforts and raised up a considerable company of believers at Kanata before going on into Mesopotamia. This man, Aden, had been led to believe in Jesus through the testimony of the demented man whom Jesus healed near Kheresa, and who so confidently believed that the supposed evil spirits which the Master cast out of him entered the herd of swine and rushed them headlong over the cliff to their destruction.

3. NURODYMAI MOKYTOJAMS IR TIKINTIESIEMS

Edrėjoje, kur dirbo Tomas ir jo pagalbininkai, Jėzus praleido vieną dieną ir naktį ir, vakarinių diskusijų metu, pateikė tuos principus, kuriais turi vadovautis tie skelbiantys tiesą, ir kurie turėtų įkvėpti visus tuos, kurie moko karalystės evangelijos. Apibendrinus ir persakius šiuolaikine frazeologija, Jėzus mokė:

Visada gerbkite žmogaus asmenybę. Teisingo reikalo niekada nereikėtų siekti jėgos pagalba; dvasines pergalės galima laimėti tikrai

3. INSTRUCTION FOR TEACHERS AND BELIEVERS

159:3.1 (1765.3) At Edrei, where Thomas and his associates labored, Jesus spent a day and a night and, in the course of the evening's discussion, gave expression to the principles which should guide those who preach truth, and which should activate all who teach the gospel of the kingdom. Summarized and restated in modern phraseology, Jesus taught:

159:3.2 (1765.4) Always respect the personality of man. Never should a righteous cause be promoted by force; spiritual victories can be won

dvasinės galios dėka. Šitas perspėjimas nenaudoti materialių poveikių apima psichinę jėgą, o taip pat ir fizinę jėgą. Neturi būti naudojama kvapą gniaužiančių argumentų ir protinio pranašumo tam, kad vyrai ir moterys būtų verčiami stoti į karalystę. Žmogaus protas neturi būti gniuždomas vien tikta logikos svorio pagalba arba laikomas baimingos pagarbos būsenoje gudraus iškalbingumo dėka. Nors priimant žmogiškuosius sprendimus emocijų kaip faktoriaus pašalinti iki galo negalima, bet tiems, kurie karalystės reikalą norėtų vystyti, savo mokymuose nereikėtų į jas apeliuoti tiesiogiai. Kreipkitės tiesiai į dieviškąją dvasią, kuri gyvena žmonių proto viduje. Nesikreipkite į baimę, apgailėjimą, arba vien tik į jausmą. Kreipdamiesi į žmones, būkite dori; rodykite savikontrolę ir demonstruokite reikiamą susilaikymą; savo mokinių asmenybėms rodykite deramą pagarbą. Prisiminkite, kad aš esu sakęs: “Žiūrėkite, aš stoviu prie durų ir beldžiuosi, ir jeigu tikrai koks nors žmogus jas atidarys, tai tikrai aš įeisiu.”

Vesdami žmones į karalystę, nesumažinkite arba nesunaikinkite jų savigarbos. Nors per daug didelė savigarba gali sunaikinti deramą nusižeminimą ir baigtis pasididžiavimu, išpuikimu, ir įžulumu, bet savigarbos praradimas labai dažnai baigiasi valios paralyžiumi. Šitoji evangelija būtent ir turi tikslą atstatyti savigarbą tiems, kurie ją yra praradę, ir ją apriboti tiems, kurie ją turi. Nedarykite tokios klaidos, jog savo mokinių gyvenime vien tikta smerktumėte blogus poelgius; taip pat prisiminkite suteikti nuoširdų pripažinimą jų gyvenime labiausiai pagirtiniams dalykams. Neužmirškite, jog manęs tikrai niekas nesustabdys, kad atstatyčiau savigarbą tiems, kurie ją yra praradę, ir kurie iš tikrųjų trokšta ją atgauti.

Žiūrėkite, kad neužgautumėte drovių ir išsigandusių sielų savigarbos. Naivių mano sielos brolių nepadarykite savo sarkazmo objektu. Su baimės apimtais manaisiais vaikais nebūkite ciniški. Tinginystė savigarbą griauja; dėl to, savo sielos brolius įspėkite, jog visą laiką būtų užsiėmę savo pasirinktų užduočių vykdymu, ir iš visų jėgų stenkitės užtikrinti darbą tiems, kurie nebeturi užsiėmimo.

Niekada nenaudokite tokios negarbingos taktikos, kad siektumėte vyrus ir moteris įbauginti tam, kad jie stotų į karalystę. Mylintis tėvas negąsdina savo vaikų tam, kad jie nusileistų ir paklustų jo teisingiems reikalavimams.

Kada nors karalystės vaikai suvoks, jog stiprūs emociniai jausmai nėra tapatūs dieviškosios dvasios vedimui. Jeigu žmogus jaučia stiprų ir keistą norą, ką nors padaryti ar nuvykti į kokią nors vietą, tai nebūtinai reiškia, jog tokie impulsai yra viduje gyvenančios dvasios vedimas.

only by spiritual power. This injunction against the employment of material influences refers to psychic force as well as to physical force. Overpowering arguments and mental superiority are not to be employed to coerce men and women into the kingdom. Man's mind is not to be crushed by the mere weight of logic or overawed by shrewd eloquence. While emotion as a factor in human decisions cannot be wholly eliminated, it should not be directly appealed to in the teachings of those who would advance the cause of the kingdom. Make your appeals directly to the divine spirit that dwells within the minds of men. Do not appeal to fear, pity, or mere sentiment. In appealing to men, be fair; exercise self-control and exhibit due restraint; show proper respect for the personalities of your pupils. Remember that I have said: "Behold, I stand at the door and knock, and if any man will open, I will come in."

159:3.3 (1765.5) In bringing men into the kingdom, do not lessen or destroy their self-respect. While overmuch self-respect may destroy proper humility and end in pride, conceit, and arrogance, the loss of self-respect often ends in paralysis of the will. It is the purpose of this gospel to restore self-respect to those who have lost it and to restrain it in those who have it. Make not the mistake of only condemning the wrongs in the lives of your pupils; remember also to accord generous recognition for the most praiseworthy things in their lives. Forget not that I will stop at nothing to restore self-respect to those who have lost it, and who really desire to regain it.

159:3.4 (1765.6) Take care that you do not wound the self-respect of timid and fearful souls. Do not indulge in sarcasm at the expense of my simple-minded brethren. Be not cynical with my fear-ridden children. Idleness is destructive of self-respect; therefore, admonish your brethren ever to keep busy at their chosen tasks, and put forth every effort to secure work for those who find themselves without employment.

159:3.5 (1766.1) Never be guilty of such unworthy tactics as endeavoring to frighten men and women into the kingdom. A loving father does not frighten his children into yielding obedience to his just requirements.

159:3.6 (1766.2) Sometime the children of the kingdom will realize that strong feelings of emotion are not equivalent to the leadings of the divine spirit. To be strongly and strangely impressed to do something or to go to a certain place, does not necessarily mean that such impulses are the leadings of the indwelling spirit.

Iš anksto įspėkite visus tikinčiuosius dėl paribio konflikto, kurį turi patirti visi tie, kurie iš to gyvenimo, kuris yra gyvenamas materialiam kūne, eina į tą aukščiausią gyvenimą, kuris yra gyvenamas dvasioje. Tie, kurie gyvena vien tik tai kurioje nors vienoje iš šitų dviejų sferų, susiduria su nedideliu konfliktu arba pasimetimu, bet visi yra pasmerkti tam, jog patirtų didesnį ar mažesnį netikrumą tuo metu, kada iš vieno tokio gyvenimo lygio pereina į kitą. Įeidami į karalystę, jūs negalite išvengti jos pareigų arba pabėgti nuo jos suteikiamų įsipareigojimų, bet prisiminkite: Evangelijos jungas nevargina ir tiesos našta yra lengva.

Pasaulyje yra gausu išalkusių sielų, kurios badauja, kada gyvenimo duona yra šalia; žmonės miršta ieškodami to paties Dievo, kuris gyvena jų viduje. Žmonės ieško karalystės lobių ilgesingomis širdimis ir pavargusiomis kojomis, kada juos visus galima pasiekti gyvuojų įtikėjimu. Religijai įtikėjimas yra tai, kas laivui yra būrės; jis yra galios padidinimas, o ne sunkesnė gyvenimo našta. Tiems, kurie įeina į karalystę, yra tikrai viena vienintelė kova, ir tai yra kovoti gerąją įtikėjimo kovą. Tikintysis kovoja tikrai viename mūšyje, ir tai yra mūšis prieš abejonę—netikėjimą.

Skelbdami karalystės evangeliją, jūs tiesiog mokote draugystės su Dievu. Ir šitoji bičiulystė vienodai patiks vyrams ir moterims dėl to, kad ir vieni, ir kiti suras tai, kas kuo tikriausiai patenkins jiems būdingus troškimus ir idealus. Sakysite mano vaikams, jog aš ne tikrai esu švelnus jų jausmams ir pakantus jų moralinėms silpnybėms, bet ir tai, jog aš taip pat esu negailestingas nuodėmei ir nepakantus sąmoningam piktybiniam blogiui. Aš iš tiesų esu nusižeminęs ir nuolankus savojo Tėvo akivaizdoje, bet lygiai taip ir griežtai aš esu nepermaldaujamas ten, kur yra tyčinis blogio darymas ir nuodėmingas maištas prieš manojo Tėvo dangų valią.

Jūs savo mokytojo tikrai neturite vaizduoti kaip liūdesio apimto žmogaus. Ateities kartos taip pat iš tiesų patirs mūsų džiaugsmo spinduliavimą, mūsų geros valios gyvumą, ir mūsų gero humoro įkvėpimą. Mes skelbiame gerosios naujienos žinią, kuri savo transformuojančia galia yra užkrečianti. Mūsų religijoje pulsuoja naujas gyvenimas ir naujos prasmės. Tuos, kurie priima šitą mokymą, užlieja džiaugsmas, ir savo širdyje jie yra priversti pajusti dar didesnį džiūgavimą. Augančią laimę visada patiria visi tie, kurie yra tikri dėl Dievo.

Visus tikinčiuosius mokykite, kad jie vengtų atsiremti į netikros užuojautos nepatikimą ramstį. Jūs negalite išugdyti stipraus charakterio gailėdami savęs; nuoširdžiai stenkitės vengti paprasčiausios bičiulystės vargę apgaulingo poveikio. Užuojautą rodykite drąsiems ir bebaimiams, tuo tarpu susilaikykite nuo to, kad

159:3.7 (1766.3) Forewarn all believers regarding the fringe of conflict which must be traversed by all who pass from the life as it is lived in the flesh to the higher life as it is lived in the spirit. To those who live quite wholly within either realm, there is little conflict or confusion, but all are doomed to experience more or less uncertainty during the times of transition between the two levels of living. In entering the kingdom, you cannot escape its responsibilities or avoid its obligations, but remember: The gospel yoke is easy and the burden of truth is light.

159:3.8 (1766.4) The world is filled with hungry souls who famish in the very presence of the bread of life; men die searching for the very God who lives within them. Men seek for the treasures of the kingdom with yearning hearts and weary feet when they are all within the immediate grasp of living faith. Faith is to religion what sails are to a ship; it is an addition of power, not an added burden of life. There is but one struggle for those who enter the kingdom, and that is to fight the good fight of faith. The believer has only one battle, and that is against doubt — unbelief.

159:3.9 (1766.5) In preaching the gospel of the kingdom, you are simply teaching friendship with God. And this fellowship will appeal alike to men and women in that both will find that which most truly satisfies their characteristic longings and ideals. Tell my children that I am not only tender of their feelings and patient with their frailties, but that I am also ruthless with sin and intolerant of iniquity. I am indeed meek and humble in the presence of my Father, but I am equally and relentlessly inexorable where there is deliberate evil-doing and sinful rebellion against the will of my Father in heaven.

159:3.10 (1766.6) You shall not portray your teacher as a man of sorrows. Future generations shall know also the radiance of our joy, the buoyance of our good will, and the inspiration of our good humor. We proclaim a message of good news which is infectious in its transforming power. Our religion is throbbing with new life and new meanings. Those who accept this teaching are filled with joy and in their hearts are constrained to rejoice evermore. Increasing happiness is always the experience of all who are certain about God.

159:3.11 (1766.7) Teach all believers to avoid leaning upon the insecure props of false sympathy. You cannot develop strong characters out of the indulgence of self-pity; honestly endeavor to avoid the deceptive influence of mere fellowship in misery. Extend sympathy to the brave and courageous while you withhold overmuch pity from

reikštumėte per didelę užuojautą toms bailioms sieloms, kurios gyvenimo išbandymams priešinas neryžtingai. Nesiūlykite paguodos tiems, kurie pasiduoda net ir nepamėginę su savo vargais susigrumti. Neužjauskite savo bičiulių vien tik dėl to, kad savo ruožtu jie galėtų užjausti jus.

Kada kartą mano vaikai ima sąmoningai suvokti dieviškojo buvimo užtikrinimą, tada toks įtikėjimas išplės protą, sukilnins sielą, sustiprins asmenybę, padidins laimę, pagilins dvasinį suvokimą, ir sustiprins galią mylėti ir būti mylimam.

Mokykite visus tikinčiuosius, jog tie, kurie įeina į dangaus karalystę, šituo neįgauna imuniteto nuo laiko nelaimingų atsitikimų arba nuo įprastų gamtos katastrofų. Tikėjimas evangelija neužkirs kelio tam, kad nepatektumėte į bėdą, bet jis užtikrins, kad jūs tikrai *neišsigąsitate*, kada iš tiesų bėda užklups jus. Jeigu jūs drįstate tikėti į mane ir iš visos širdies toliau eiti su manimi, tai šitaip elgdamiės jūs kuo tikriausiai žengiate tuo keliu, kuris tikrai veda į nemalonumus. Aš neprižadu to, kad jus išvesiu iš priešiško vandens, bet aš tikrai prižadu, kad aš eisiu su jumis per visus šituos vargus.

Ir dar daug ko Jėzus mokė šitą tikinčiųjų grupę prieš tai, kada jie nuėjo miegoti. Ir tie, kurie girdėjo šituos žodžius, saugojo juos savo širdyje ir dažnai juos pateikdavo pamokydami tuos apaštalus ir mokinius, kurių nebuvo tuo metu, kada jie buvo išsakyti.

4. POKALBIS SU NATANIELIUMI

Ir tada Jėzus nuėjo į Abilą, kur dirbo Natanielius ir jo pagalbininkai. Natanielius didelė dalimi buvo sunerimęs dėl kai kurių Jėzaus pareiškimų, kurie atrodė, jog menkina pripažintą hebrajų raštų autoritetą. Dėl to, šitą vakarą, po įprasto klausimų ir atsakymų laiko, Natanielius nusivedė Jėzų atokiau nuo kitų ir paklausė: „Mokytojau, ar tu galėtum man patikėti tiesą apie šiuos Raštus? Aš matau, jog mus mokydamas tu pateiki tikrai dalį šitų šventųjų raštų—kaip man atrodo tai, kas yra geriausia—ir aš manau, jog tu atmeti rabinų mokymus ta prasme, kad įstatymo žodžiai yra patys tie Dievo žodžiai, kurie buvo su Dievu danguje ir net anksčiau už Abraomo ir Mozės laikus. Kokia yra tiesa apie Raštus?“ Kada Jėzus išgirdo savo suglumusio apaštalo klausimą, tada jis atsakė:

“Natanieli, tu teisingai nusprendei; aš nelaikau Raštų tuo, kuo juos laiko rabinai. Aš tikrai pasikalbėsiu su tavimi apie šituos dalykus, su sąlyga, kad tu apie tai nieko nepasakosi savo

those cowardly souls who only halfheartedly stand up before the trials of living. Offer not consolation to those who lie down before their troubles without a struggle. Sympathize not with your fellows merely that they may sympathize with you in return.

159:3.12 (1766.8) When my children once become self-conscious of the assurance of the divine presence, such a faith will expand the mind, ennoble the soul, reinforce the personality, augment the happiness, deepen the spirit perception, and enhance the power to love and be loved.

159:3.13 (1767.1) Teach all believers that those who enter the kingdom are not thereby rendered immune to the accidents of time or to the ordinary catastrophes of nature. Believing the gospel will not prevent getting into trouble, but it will insure that you shall be *unafraid* when trouble does overtake you. If you dare to believe in me and wholeheartedly proceed to follow after me, you shall most certainly by so doing enter upon the sure pathway to trouble. I do not promise to deliver you from the waters of adversity, but I do promise to go with you through all of them.

159:3.14 (1767.2) And much more did Jesus teach this group of believers before they made ready for the night's sleep. And they who heard these sayings treasured them in their hearts and did often recite them for the edification of the apostles and disciples who were not present when they were spoken.

4. THE TALK WITH NATHANIEL

159:4.1 (1767.3) And then went Jesus over to Abila, where Nathaniel and his associates labored. Nathaniel was much bothered by some of Jesus' pronouncements which seemed to detract from the authority of the recognized Hebrew scriptures. Accordingly, on this night, after the usual period of questions and answers, Nathaniel took Jesus away from the others and asked: "Master, could you trust me to know the truth about the Scriptures? I observe that you teach us only a portion of the sacred writings — the best as I view it — and I infer that you reject the teachings of the rabbis to the effect that the words of the law are the very words of God, having been with God in heaven even before the times of Abraham and Moses. What is the truth about the Scriptures?" When Jesus heard the question of his bewildered apostle, he answered:

159:4.2 (1767.4) "Nathaniel, you have rightly judged; I do not regard the Scriptures as do the rabbis. I will talk with you about this matter on condition that you do not relate these things to your brethren,

sielos broliams, kurie nevysi yra pasirengę tam, jog priimtų šitą mokymą. Mozės įstatymo žodžių ir Raštų mokymų iki Abraomo nebuvo. Tik tai pastaraisiais laikais Raštai iš tiesų buvo surinkti draugėn, kokius juos turime dabar. Nors juose yra tai, kas yra geriausia iš žydų tautos aukščiausių minčių ir troškimų, bet juose taip pat yra ir didelė dalis to, kas visiškai neišreiškia Tėvo danguje charakterio ir mokymų; dėl to iš tų geresniųjų mokymų aš turiu pasirinkti tas tiesas, kurios turi būti surinktos karalystės evangelijai.

“Šiuos raštus sukūrė žmonės, kai kurie iš jų buvo šventi žmonės, kiti gi nebuvo tokie šventi. Šitų knygų mokymai išreiškia tų laikų, kada jie atsirado, požūrį ir apsišvietimo laipsnį. Kaip tiesos atskleidimas, pastarieji yra patikimesni už ankstesnius. Raštai yra klaidingi ir juos visus sukūrė žmonės, bet nepadaryk klaidos, jie iš tiesų sudaro religinės išminties ir dvasinės tiesos geriausią rinkinį, kokį tik būtų galima šiuo metu surasti visame pasaulyje.

“Didelė dalis tų knygų nebuvo parašytos tų žmonių, kurių vardus jos turi, bet tai jokių būdu nesumenkina jose išreiktų tiesų vertės. Jeigu Jonos istorija nebūtų faktas, net jeigu Jona niekada ir nebūtų gyvenęs, vis tiek šito pasakojimo giluminė tiesa, Dievo meilė Nainvehui ir vadinamiesiems stabmeldžiams, būtų nemažiau brangi visiems tiems, kurie myli savo bičiulius žmones. Raštai yra šventi, nes jie pateikia žmonių, kurie ieškojo Dievo, mintis ir veiksmus, ir kurie šituose raštuose paliko užrašytas savo aukščiausias sampratas apie teisumą, tiesą, ir šventumą. Raštuose yra daug to, kas yra tiesa, labai daug, bet savo dabartinio mokymo šviesoje, tu žinai, jog raštuose taip pat yra ir daug to, kas suteikia neteisingą sampratą apie Tėvą danguje, tą mylintį Dievą, kurį aš atėjau atskleisti visiems pasauliams.

“Natanili, niekada neleisk sau patikėti nė vieną akimirą tokiais Raštų įrašais, kurie sako, jog meilės Dievas tavo protėviams liepė eiti į mūšį, kad išžudytų visus savo priešus—vyrus, moteris, ir vaikus. Tokie įrašai yra žmonių, nelabai šventų žmonių, žodžiai, ir jie nėra Dievo žodis. Raštai visada atspindėjo, ir visada atspindės, intelektualų, moralinių, ir dvasinį statusą tų, kurie juos sukuria. Argi tu nepastebėjai, kad sampratos apie Jahvę auga savo grožiu ir šlove, kada jas savo įrašuose pateikia vis nauji pranašai, pradedant Samueliu ir baigiant Isaju? Ir tu turėtum prisiminti, jog Raštai yra skirti religiniam mokymui ir dvasiniam vadovavimui. Jie nėra nei istorikų, nei filosofų darbai.

“Labiausiai apgailėtinas dalykas yra tiesiog ne šitoji klaidinga mintis apie Raštų absoliutų

who are not all prepared to receive this teaching. The words of the law of Moses and the teachings of the Scriptures were not in existence before Abraham. Only in recent times have the Scriptures been gathered together as we now have them. While they contain the best of the higher thoughts and longings of the Jewish people, they also contain much that is far from being representative of the character and teachings of the Father in heaven; wherefore must I choose from among the better teachings those truths which are to be gleaned for the gospel of the kingdom.

159:4.3 (1767.5) “These writings are the work of men, some of them holy men, others not so holy. The teachings of these books represent the views and extent of enlightenment of the times in which they had their origin. As a revelation of truth, the last are more dependable than the first. The Scriptures are faulty and altogether human in origin, but mistake not, they do constitute the best collection of religious wisdom and spiritual truth to be found in all the world at this time.

159:4.4 (1767.6) “Many of these books were not written by the persons whose names they bear, but that in no way detracts from the value of the truths which they contain. If the story of Jonah should not be a fact, even if Jonah had never lived, still would the profound truth of this narrative, the love of God for Nineveh and the so-called heathen, be none the less precious in the eyes of all those who love their fellow men. The Scriptures are sacred because they present the thoughts and acts of men who were searching for God, and who in these writings left on record their highest concepts of righteousness, truth, and holiness. The Scriptures contain much that is true, very much, but in the light of your present teaching, you know that these writings also contain much that is misrepresentative of the Father in heaven, the loving God I have come to reveal to all the worlds.

159:4.5 (1768.1) “Nathaniel, never permit yourself for one moment to believe the Scripture records which tell you that the God of love directed your forefathers to go forth in battle to slay all their enemies — men, women, and children. Such records are the words of men, not very holy men, and they are not the word of God. The Scriptures always have, and always will, reflect the intellectual, moral, and spiritual status of those who create them. Have you not noted that the concepts of Yahweh grow in beauty and glory as the prophets make their records from Samuel to Isaiah? And you should remember that the Scriptures are intended for religious instruction and spiritual guidance. They are not the works of either historians or philosophers.

159:4.6 (1768.2) “The thing most deplorable is not merely this erroneous idea of the absolute

tobulumą ir jų mokymų neklystamumą, bet greičiau šitų šventųjų raštų supainiojantis klaidingas aiškinimas, kokį pateikia tradicijų vergovėje esantys raštininkai ir fariziejai Jeruzalėje. Ir dabar jie tikrai panaudos tiek mokymą apie Raštų įkvėpimą, tiek savo klaidingus jų aiškinimus atkakliai stengdamiesi pasipriešinti šitiems naujesniems karalystės evangelijos mokymams. Natanieli, niekada nepamiršk, tiesos atskleidimo Tėvas neapriboja kokios nors vienos kartos arba kokios nors vienos tautos ribomis. Daug nuoširdžių tiesos ieškotojų buvo, ir toliau bus, supainioti ir nuliūdinti šitų doktrinų apie Raštų tobulumą.

“Tiesos autoritetas yra pati ta dvasia, kuri gyvena savo gyvųjų pasireiškimų viduje, o ne kitos kartos mažiau apšviestų ir tariamai įkvėptų žmonių negyvi žodžiai. Ir net jeigu šitie senovės šventi žmonės ir gyveno įkvėptą ir kupiną dvasios gyvenimą, bet tai nereiškia, kad panašiai dvasiškai buvo įkvėpti ir jų *žodžiai*. Šiandien šitos karalystės evangelijos mokymų mes neužrašinėjame, kad, man išėjus, jūs greitai nesusiskaldytumėte į atskiras dėl tiesos besivaržančiųjų grupes todėl, kad mano mokymus jūs aiškintumėte skirtingai. Šitai kartai yra geriausia, jog šitomis tiesomis mes *gyventume*, tuo pačiu stengdamiesi jų neužrašinėti

“Gerai įsidėmėk manusius žodžius, Natanieli, niekas, ką palietė žmogiškoji prigimtis, negali būti laikomas neklystančiu. Dieviškoji tiesa per žmogaus protą iš tikrųjų gali šviesti tolyn, bet ji visada bus gryna tik santykinai ir dieviška tik iš dalies. Tvarinys gali trokšti neklystamumo, bet tikrai Kūrėjai jį turi.

“Bet mokymo apie Raštus didžiausia klaida yra toji doktrina, kad jie yra užplombuotos paslapties ir išminties knygos, kurias aiškinti drįsta tikrai nacijos išmintingi protai. Dieviškosios tiesos atskleidimus užplombuoja ne kas kitas, kaip tik žmogiškasis nemokšiškumas, aklas prisirišimas, ir siauraprotis nepakantumas. Raštų šviesą tikrai temdo prietarai ir užgožia prietaringumas. Apgaulinga šventumo baimė užkirto kelią tam, jog religiją saugotų sveikas protas. Praeities šventųjų raštų autoriteto baimė veiksmingai užkerta kelią tam, kad šiandienos nuoširdžios sielos priimtų evangelijos naująją šviesą, tą šviesą, kurią taip smarkiai troško išvysti šitie patys Dievą pažįstantys kitos kartos žmonės.

“Bet liūdniausia yra tai, jog kai kurie iš šių mokytojų, propaguojančių šitą tradicionalizmo šventumą, šitą pačią tiesą žino. Jie šituos Raštų ribotumus daugiau ar mažiau iki galo supranta, bet jie yra moraliniai bailiai, intelektualiai nesąžiningi žmonės. Jie žino tiesą apie šias šventas knygas, bet tokius trikdančius faktus nuo žmonių yra linkę nuslėpti. Ir šitokiu būdu jie iš tikrųjų Raštus

perfection of the Scripture record and the infallibility of its teachings, but rather the confusing misinterpretation of these sacred writings by the tradition-enslaved scribes and Pharisees at Jerusalem. And now will they employ both the doctrine of the inspiration of the Scriptures and their misinterpretations thereof in their determined effort to withstand these newer teachings of the gospel of the kingdom. Nathaniel, never forget, the Father does not limit the revelation of truth to any one generation or to any one people. Many earnest seekers after the truth have been, and will continue to be, confused and disheartened by these doctrines of the perfection of the Scriptures.

159:4.7 (1768.3) “The authority of truth is the very spirit that indwells its living manifestations, and not the dead words of the less illuminated and supposedly inspired men of another generation. And even if these holy men of old lived inspired and spirit-filled lives, that does not mean that their words were similarly spiritually inspired. Today we make no record of the teachings of this gospel of the kingdom lest, when I have gone, you speedily become divided up into sundry groups of truth contenders as a result of the diversity of your interpretation of my teachings. For this generation it is best that we live these truths while we shun the making of records.

159:4.8 (1768.4) “Mark you well my words, Nathaniel, nothing which human nature has touched can be regarded as infallible. Through the mind of man divine truth may indeed shine forth, but always of relative purity and partial divinity. The creature may crave infallibility, but only the Creators possess it.

159:4.9 (1768.5) “But the greatest error of the teaching about the Scriptures is the doctrine of their being sealed books of mystery and wisdom which only the wise minds of the nation dare to interpret. The revelations of divine truth are not sealed except by human ignorance, bigotry, and narrow-minded intolerance. The light of the Scriptures is only dimmed by prejudice and darkened by superstition. A false fear of sacredness has prevented religion from being safeguarded by common sense. The fear of the authority of the sacred writings of the past effectively prevents the honest souls of today from accepting the new light of the gospel, the light which these very God-knowing men of another generation so intensely longed to see.

159:4.10 (1769.1) “But the saddest feature of all is the fact that some of the teachers of the sanctity of this traditionalism know this very truth. They more or less fully understand these limitations of Scripture, but they are moral cowards, intellectually dishonest. They know the truth regarding the sacred writings, but they prefer to withhold such disturbing facts from the people.

pagadina ir iškreipia, paversdami juos tuo vadovu į pavergiančias kasdienio gyvenimo smulkmenas ir autoritetu nedvasiniuose reikaluose vietoje to, kad į šventus raštus kreiptųsi kaip į kitos kartos Dievą pažįstančių žmonių moralinės išminties, religinio įkvėpimo, ir dvasinio mokymo saugyklą.”

Mokytojo aiškinimas Natanielį apšvietė, ir sukrėtė. Jis ilgai mąstė apie šitą pokalbį savo sielos gelmėse, bet apie šitą pasikalbėjimą nepasakojo nė vienam žmogui tol, kol Jėzus nepakilo į dangų; ir net tuomet jis bijojo perteikti visą pasakojimą apie Mokytojo mokymą.

5. JĖZAUS RELIGIJOS TEIGIAMAS POBŪDIS

Filadelfijoje, kur dirbo Jokūbas, Jėzus savo mokinius mokė apie karalystės evangelijos teigiamą pobūdį. Kada, jam pateikiant pastabas, jis atvirai aiškino, jog Raštų vienoje dalyse tiesos yra daugiau negu kitose, ir savo klausytojus įspėjo, kad savo sielas jie maitintų geriausiu dvasiniu maistu, tada Jokūbas pertraukė Mokytoją, paklausdamas: “Mokytojau, ar nebūtum toks geras, kad mums patartum, kaip savo asmeniniam lavinimui mes galėtume pasirinkti iš Raštų geresnes pastraipas?” Ir Jėzus atsakė: “Taip, Jokūbai, kada jūs skaitote Raštus, tada ieškokite tų amžinai teisingų ir dieviškai gražių mokymų, tokių, kaip:

“O Viešpatie, sukurk manyje tyrą širdį.

“Viešpats yra mano piemuo; man nieko nestigs.

“Mylėk savo artimą kaip save patį.

“Nes aš, Viešpats tavo Dievas, laikysiu paėmęs tavo dešinę ranką, tardamas, nebijok; aš tikrai tau padėsiu.

“Taip pat ir tautos daugiau nebesiruoš karui.”

Ir tai iliustruoja tą būdą, kurio dėka Jėzus, diena iš dienos, mokydamas savo pasekėjus iš hebrajų raštų panaudodavo tai, kas buvo geriausia, ir tą įtraukdavo į mokymus apie naująją karalystės evangeliją. Kitos religijos siūlė mintį apie Dievo artumą žmogui, bet Jėzus Dievo rūpinimąsi žmogumi padarė tokį, koks yra mylinčio tėvo rūpinamasis nuo jo priklausomų vaikų gerove ir tada šitą mokymą pavertė savo religijos kertiniu akmeniu. Ir šitokiu būdu doktrina apie Dievo tėvystę iš tiesų reikalauja, kad būtinai būtų žmogaus brolystės praktika. Dievo garbinimas ir tarnystė žmogui tapo jo religijos pačia esme.

And thus do they pervert and distort the Scriptures, making them the guide to slavish details of the daily life and an authority in things nonspiritual instead of appealing to the sacred writings as the repository of the moral wisdom, religious inspiration, and the spiritual teaching of the God-knowing men of other generations.”

159:4.11 (1769.2) Nathaniel was enlightened, and shocked, by the Master's pronouncement. He long pondered this talk in the depths of his soul, but he told no man concerning this conference until after Jesus' ascension; and even then he feared to impart the full story of the Master's instruction.

5. THE POSITIVE NATURE OF JESUS' RELIGION

159:5.1 (1769.3) At Philadelphia, where James was working, Jesus taught the disciples about the positive nature of the gospel of the kingdom. When, in the course of his remarks, he intimated that some parts of the Scripture were more truth-containing than others and admonished his hearers to feed their souls upon the best of the spiritual food, James interrupted the Master, asking: “Would you be good enough, Master, to suggest to us how we may choose the better passages from the Scriptures for our personal edification?” And Jesus replied: “Yes, James, when you read the Scriptures look for those eternally true and divinely beautiful teachings, such as:

159:5.2 (1769.4) “Create in me a clean heart, O Lord.

159:5.3 (1769.5) “The Lord is my shepherd; I shall not want.

159:5.4 (1769.6) “You should love your neighbor as yourself.

159:5.5 (1769.7) “For I, the Lord your God, will hold your right hand, saying, fear not; I will help you.

159:5.6 (1769.8) “Neither shall the nations learn war any more.”

159:5.7 (1769.9) And this is illustrative of the way Jesus, day by day, appropriated the cream of the Hebrew scriptures for the instruction of his followers and for inclusion in the teachings of the new gospel of the kingdom. Other religions had suggested the thought of the nearness of God to man, but Jesus made the care of God for man like the solicitude of a loving father for the welfare of his dependent children and then made this teaching the cornerstone of his religion. And thus did the doctrine of the fatherhood of God make imperative the practice of the brotherhood of man. The worship of God and the service of man

Jėzus iš žydų religijos paėmė tai, kas buvo geriausia, ir tą pavertė vertingu fonu naujuose karalystės evangelijos mokymuose.

Į pasyvias žydų religijos doktrinas Jėzus įvedė teigiamo veiksmo dvasią. Vietoje neigiamo ritualinių reikalavimų laikymosi, Jėzus ragino atlikti tą teigiamą veiksmą, kokio reikalavo jo naujoji religija iš tų, kurie ją priėmė. Jėzaus religiją sudarė ne tik *tikėjimas* tais dalykais, kurių reikalavo evangelija, bet ir šitų dalykų realus *atlikimas*. Jis nemokė, kad jo religijos esmę sudaro visuomeninė tarnystė, bet jis mokė, kad visuomeninė tarnystė yra viena iš užtikrintų pasekmių, kad turima teisingos religijos dvasia.

Jėzus nedvejodamas panaudojo iš Raštų geresniąją dalį, tuo tarpu atmetė menkesniąją dalį. Savo didįjį priesaką, „Mylėk savo artimą kaip save patį,“ jis paėmė iš to Rašto, kuris sako: „Nekeršyk savosios tautos vaikams, bet iš tiesų mylėk savo artimą kaip save patį.“ Jėzus pasinaudojo šito Rašto teigiama puse, tuo tarpu atmetė neigiamą pusę. Jis net priešinosi neigiamam arba pasyviame nesipriešinimui. Jis sakė: „Kada priešas tau trenkia per vieną skruostą, tada tu nestovėk praradęs žadą ir pasyvus, bet su teigiama nuostata atsuk ir kitą skruostą; tai yra, padaryk kokį tik įmanoma geriausią dalyką, kad savo klystantį sielos brolių aktyviu veiksmu išvestum iš blogio kelių į geresnius teisingo gyvenimo kelius.“ Jėzus iš savo pasekėjų reikalavo, kad į bet kokią gyvenimo situaciją reaguotų teigiamai ir energingai. Kito skruosto atsukimas, arba bet kokio kito į tipizuojančio veiksmo atlikimas, reikalauja iniciatyvos, priverčia tikinčiojo asmenybę pasireikšti energingai, aktyviai, ir drąsiai.

Jėzus nepropagavo negatyvios praktikos, kada pasiduodama įžeidinėjimams tų, kurie galėtų tyčia stengtis nesąžiningai pasinaudoti tais, kurie blogiui nesipriešina, bet vietoje šito jis propagavo, kad jo pasekėjai turėtų būti išmintingi ir pasirengę greitai ir teigiamai gėriu reaguoti į blogį ta prasme, kad jie galėtų veiksmingai nugalėti blogį gėriu. Neužmirškite, jog tikrasis gėris nuolat yra galingesnis už patį žalingiausią blogį. Mokytojas mokė teigiamos teisumo normos: „Kas tikrai nori būti mano mokiniu, tas turi nekreipti dėmesio į savąjį aš ir iki pat galo atlikti savo kasdienes pareigas tam, kad eitų su manimi.“ Ir jis pats šitaip gyveno tuo, kad „jis darė gerus darbus.“ Ir šitą evangelijos aspektą gerai iliustruoja daug parabolų, kurias jis vėliau pateikė savo pasekėjams. Jis savo pasekėjų niekada neragino kantriai vykdyti savo įsipareigojimus, bet vietoje šito jis ragino juos, kad Dievo karalystėje jie gyventų iki galo energingai ir su entuziazmu atliktų savo žmogiškąsias pareigas ir dieviškąsias privilegijas.

became the sum and substance of his religion. Jesus took the best of the Jewish religion and translated it to a worthy setting in the new teachings of the gospel of the kingdom.

159:5.8 (1769.10) Jesus put the spirit of positive action into the passive doctrines of the Jewish religion. In the place of negative compliance with ceremonial requirements, Jesus enjoined the positive doing of that which his new religion required of those who accepted it. Jesus' religion consisted not merely in *believing*, but in actually *doing*, those things which the gospel required. He did not teach that the essence of his religion consisted in social service, but rather that social service was one of the certain effects of the possession of the spirit of true religion.

159:5.9 (1770.1) Jesus did not hesitate to appropriate the better half of a Scripture while he repudiated the lesser portion. His great exhortation, „Love your neighbor as yourself,“ he took from the Scripture which reads: „You shall not take vengeance against the children of your people, but you shall love your neighbor as yourself.“ Jesus appropriated the positive portion of this Scripture while rejecting the negative part. He even opposed negative or purely passive nonresistance. Said he: „When an enemy smites you on one cheek, do not stand there dumb and passive but in positive attitude turn the other; that is, do the best thing possible actively to lead your brother in error away from the evil paths into the better ways of righteous living.“ Jesus required his followers to react positively and aggressively to every life situation. The turning of the other cheek, or whatever act that may typify, demands initiative, necessitates vigorous, active, and courageous expression of the believer's personality.

159:5.10 (1770.2) Jesus did not advocate the practice of negative submission to the indignities of those who might purposely seek to impose upon the practitioners of nonresistance to evil, but rather that his followers should be wise and alert in the quick and positive reaction of good to evil to the end that they might effectively overcome evil with good. Forget not, the truly good is invariably more powerful than the most malignant evil. The Master taught a positive standard of righteousness: „Whosoever wishes to be my disciple, let him disregard himself and take up the full measure of his responsibilities daily to follow me.“ And he so lived himself in that „he went about doing good.“ And this aspect of the gospel was well illustrated by many parables which he later spoke to his followers. He never exhorted his followers patiently to bear their obligations but rather with energy and enthusiasm to live up to the full measure of their human responsibilities and divine privileges in the kingdom of God.

Kada Jėzus savo apaštalus mokė, kad jie, kam nors neteisėtai atėmus iš jų apsiaustą, turėtų atiduoti ir kitą drabužį, tada jis omenyje turėjo ne tiek dar vieną drabužį tiesiogine žodžio prasme, kiek tą mintį, jog reikėtų padaryti ką nors *teigiamo* tam, jog būtų išgelbėtas blogai pasielgęs žmogus, vietoje senojo patarimo atkeršyti—“akis už akį” ir panašiai. Jėzui pasibjaurėjimą kėlė tiek mintis apie kerštą, tiek ir mintis tapti tiesiog pasyviu neteisengumo stebėtoju ar auka. Šituo atveju jis mokė juos tokių trijų metodų, kaip kovoti su blogiu, ir kaip pasipriešinti blogiui:

1. Už blogį atsilyginti blogiu—teigiamas, bet neteisingas metodas.

2. Kentėti blogį nesiskundžiant ir nesipriešinant—grynai neigiamas metodas.

3. Gėriu atsilyginti už blogį, pareikšti valią tokiu būdu, kad taptum padėties šeimininku, blogį nugalėti gėriu—teigiamas ir teisingas metodas.

Vienas iš apaštalų kartą paklausė: “Mokytojau, ką aš turėčiau daryti, jeigu nepažįstamasis mane priverstų jo nešulį nunešti vieną mylią?” Jėzus atsakė: “Nesisėsk ir neaimanuok, kad palengvėtų, nors šį nepažįstamąjį pašnibždomis ir keiki. Teisumas atsiranda ne iš tokio pasyvaus požiūrio. Jeigu tu negali sugalvoti nieko veiksmingesnio teigiamo, ką galėtum padaryti, tai bent jau gali šį nešulį nunešti ir antrą mylią. Tai tikrai mes iššūkį neteisiam ir nedoram nepažįstamajam.”

Žydai buvo girdėję apie tokį Dievą, kuris atleidžia atgailaujantiems nusidėjėliams ir mėgina užmiršti jų prasižengimus, bet tikrai tada, kada atėjo Jėzus, žmonės iš tikrųjų išgirdo apie tokį Dievą, kuris eina ieškoti pasiklydusių avių, kuris iniciatyvos imasi pats, kad nusidėjėlių ieškotų, ir kuris džiaugiasi, kada juos suranda norinčius sugrįžti į Tėvo namus. Šitą teigiamą gaidą religijoje Jėzus išplėtė net iki savo maldų. Jis neigiamą auksinę taisyklę pavertė į teigiamą raginimą siekti žmogiškojo teisingumo.

Visame savo mokyme Jėzus būtinai vengė atitraukiančių dėmesį smulkmenų. Jis nevariojo įmantrios kalbos ir vengė paprasčiausio poetinio žodžių žaismo vaizdingumo. Kaip taisyklė, galias prasmes jis išreiškėdavo paprastais žodžiais. Iliustravimo tikslu Jėzus daugelio žodžių, tokių, kaip druska, mielės, žvejojimas, maži vaikai, įprastą reikšmę pavartodavo priešinga prasme. Jis kuo veiksmingiausiai panaudodavo antitezę, akimirksnį palygindamas su amžinybe ir taip toliau. Jo vaizdiniai, tokie, kaip “Aklas aklą veda,” buvo pritrenkiantys. Bet didžiausioji stiprybė, kurią turi jo vaizdinis mokymas, yra šio mokymo natūralumas. Jėzus atnešė religijos filosofiją iš dangaus žemyn į žemę. Jis pagrindines sielos

159:5.11 (1770.3) When Jesus instructed his apostles that they should, when one unjustly took away the coat, offer the other garment, he referred not so much to a literal second coat as to the idea of doing something *positive* to save the wrongdoer in the place of the olden advice to retaliate — “an eye for an eye” and so on. Jesus abhorred the idea either of retaliation or of becoming just a passive sufferer or victim of injustice. On this occasion he taught them the three ways of contending with, and resisting, evil:

159:5.12 (1770.4) 1. To return evil for evil — the positive but unrighteous method.

159:5.13 (1770.5) 2. To suffer evil without complaint and without resistance — the purely negative method.

159:5.14 (1770.6) 3. To return good for evil, to assert the will so as to become master of the situation, to overcome evil with good — the positive and righteous method.

159:5.15 (1770.7) One of the apostles once asked: “Master, what should I do if a stranger forced me to carry his pack for a mile?” Jesus answered: “Do not sit down and sigh for relief while you berate the stranger under your breath. Righteousness comes not from such passive attitudes. If you can think of nothing more effectively positive to do, you can at least carry the pack a second mile. That will of a certainty challenge the unrighteous and ungodly stranger.”

159:5.16 (1770.8) The Jews had heard of a God who would forgive repentant sinners and try to forget their misdeeds, but not until Jesus came, did men hear about a God who went in search of lost sheep, who took the initiative in looking for sinners, and who rejoiced when he found them willing to return to the Father’s house. This positive note in religion Jesus extended even to his prayers. And he converted the negative golden rule into a positive admonition of human fairness.

159:5.17 (1771.1) In all his teaching Jesus unfailingly avoided distracting details. He shunned flowery language and avoided the mere poetic imagery of a play upon words. He habitually put large meanings into small expressions. For purposes of illustration Jesus reversed the current meanings of many terms, such as salt, leaven, fishing, and little children. He most effectively employed the antithesis, comparing the minute to the infinite and so on. His pictures were striking, such as, “The blind leading the blind.” But the greatest strength to be found in his illustrative teaching was its naturalness. Jesus brought the philosophy of religion from heaven down to earth. He portrayed the elemental needs of the soul with a new insight

reikmes pavaizdavo su nauja įžvalga ir su nauju meilės padovanojimu.

and a new bestowal of affection.

6. SUGRĮŽIMAS Į MAGADANĄ

Keturių savaitių misija Dekapolyje buvo vidutiniškai sėkminga. Į karalystę buvo priimta šimtai sielų, ir apaštalai ir evangelininkai sukaupė vertingo patyrimo savo darbą tęsdami be to įkvėpimo, kurį suteikdavo tiesioginis Jėzaus asmeninis buvimas.

Penktadienį, rugsėjo 16-ąją, visas darbininkų korpusas iš anksto susitaręs susirinko Magadano Parke. Sabato dieną buvo surengtas pasitarimas, kuriame dalyvavo daugiau negu vienas šimtas tikinčiųjų ir kurio metu buvo iki galo apsvarstyti ateities planai, kaip karalystės darbą išplėsti. Jame dalyvavo ir Dovydo pasiuntiniai ir informavo apie tikinčiųjų padėtį visoje Judėjoje, Samarijoje, Galilėjoje, ir gretimose vietovėse.

Šituo metu nedaug kas iš Jėzaus pasekėjų suvokė tą didžiulę pasiuntinių korpuso tarnystės vertę. Pasiuntiniai iš tiesų ne tik padėjo tikintiesiems palaikyti ryšį vieniems su kitais per visą Palestiną, o taip pat su Jėzumi ir apaštalais, bet tomis juodomis dienomis jie taip pat dirbo ir pinigų surinkėjais, ne tik Jėzaus ir jo pagalbininkų išlaikymui, bet taip pat dvylikos apaštalų ir dvylikos evangelininkų šeimų paramai.

Maždaug šituo laiku Abneris savo veiklos bazę perkėlė iš Hebrono į Betliejų, o šita pastaroji vieta taip pat buvo ir Dovydo pasiuntinių būstinė Judėjoje. Dovydo valdoma pasiuntinių tarnyba estafetės principu per naktį iš Jeruzalės pasiekdavo Betsaidą. Šitie bėgikai iš Jeruzalės išbėgdavo kiekvieną vakarą, pasikeisdavo Saikare ir Skaitopolyje, ir į Betsaidą atbėgdavo kitą rytą iki pusryčių meto.

Jėzus ir jo pagalbininkai dabar ruošėsi savaitę pailsėti prieš tai, kada pasirengs pradėti savo darbų karalystės labui paskutinįjį etapą. Tai buvo jų paskutinysis poilsis, kadangi Perėjos misija išsivystė į pamokslavimo ir mokymo kampaniją, kuri truko iki pat jų atvykimo į Jeruzalę ir iki pat to meto, kada įvyko Jėzaus žemiškosios karjeros paskutiniai epizodai.

6. THE RETURN TO MAGADAN

^{159:6.1 (1771.2)} The mission of four weeks in the Decapolis was moderately successful. Hundreds of souls were received into the kingdom, and the apostles and evangelists had a valuable experience in carrying on their work without the inspiration of the immediate personal presence of Jesus.

^{159:6.2 (1771.3)} On Friday, September 16, the entire corps of workers assembled by prearrangement at Magadan Park. On the Sabbath day a council of more than one hundred believers was held at which the future plans for extending the work of the kingdom were fully considered. The messengers of David were present and made reports concerning the welfare of the believers throughout Judea, Samaria, Galilee, and adjoining districts.

^{159:6.3 (1771.4)} Few of Jesus' followers at this time fully appreciated the great value of the services of the messenger corps. Not only did the messengers keep the believers throughout Palestine in touch with each other and with Jesus and the apostles, but during these dark days they also served as collectors of funds, not only for the sustenance of Jesus and his associates, but also for the support of the families of the twelve apostles and the twelve evangelists.

^{159:6.4 (1771.5)} About this time Abner moved his base of operations from Hebron to Bethlehem, and this latter place was also the headquarters in Judea for David's messengers. David maintained an overnight relay messenger service between Jerusalem and Bethsaida. These runners left Jerusalem each evening, relaying at Sychar and Scythopolis, arriving in Bethsaida by breakfast time the next morning.

^{159:6.5 (1771.6)} Jesus and his associates now prepared to take a week's rest before they made ready to start upon the last epoch of their labors in behalf of the kingdom. This was their last rest, for the Perean mission developed into a campaign of preaching and teaching which extended right on down to the time of their arrival at Jerusalem and of the enactment of the closing episodes of Jesus' earth career.

160 Dokumentas. Rodanas iš Aleksandrijos

⇐ 159

URANTIJOS KNYGA

161 ⇒

IV DALIS. JĖZAUS GYVENIMAS IR MOKYMAI

160 DOKUMENTAS. RODANAS IŠ
ALEKSANDRIJOS

Skyrius

ĮVADAS

1. Rodano graikiškoji filosofija
2. Gyvenimo menas
3. Brandos pagundos
4. Brandos pusiausvyra
5. Idealo religija

ĮVADAS

SEKMADIENIO rytą, rugsėjo 18-ąją, Andriejus paskelbė, kad ateinančiai savaitei nebus planuojama jokio darbo. Visi apaštalai, išskyrus Natanielių ir Tomą, išvyko namo aplankyti savo šeimų ar pavišėti pas draugus. Šią savaitę Jėzus galėjo skirti beveik vien tiktai poilsiui, bet Natanielius ir Tomas buvo labai užsiėmę diskutuodami su kažkokiu graikų filosofu iš Aleksandrijos, kurio vardas buvo Rodanas. Šitas graikas neseniai buvo tapęs Jėzaus mokiniu dėka vieno iš Abnerio bičiulių, kuris mokymo misiją atliko Aleksandrijoje. Dabar Rodanas buvo nuoširdžiai įsitraukęs į tokią užduotį, kaip savojo gyvenimo filosofiją suderinti su naujaisiais religiniais Jėzaus mokymais, ir jis atvyko į Magadaną tikėdamasis, jog Mokytojas šitas problemas su juo aptars. Jis taip pat troško gauti pirminį ir autoritetinę evangelijos variantą arba iš Jėzaus, arba iš vieno iš jo apaštalų. Nors Mokytojas įsitraukti į tokią diskusiją su Rodanu atsisakė, bet jis iš tikrųjų jį mielai priėmė ir nedelsiant nurodė, kad Natanielius ir Tomas turėtų išklausyti viską, ką jis turi išsakyti, ir savo ruožtu turėtų papasakoti jam apie evangeliją.

1. RODANO GRAIKIŠKOJI FILOSOFIJA

PAPER 160
RODAN OF ALEXANDRIA

SECTIONS

Introduction

1. Rodan's Greek Philosophy
2. The Art of Living
3. The Lures of Maturity
4. The Balance of Maturity
5. The Religion of the Ideal

INTRODUCTION

^{160:0.1 (1772.1)} ON SUNDAY morning, September 18, Andrew announced that no work would be planned for the coming week. All of the apostles, except Nathaniel and Thomas, went home to visit their families or to sojourn with friends. This week Jesus enjoyed a period of almost complete rest, but Nathaniel and Thomas were very busy with their discussions with a certain Greek philosopher from Alexandria named Rodan. This Greek had recently become a disciple of Jesus through the teaching of one of Abner's associates who had conducted a mission at Alexandria. Rodan was now earnestly engaged in the task of harmonizing his philosophy of life with Jesus' new religious teachings, and he had come to Magadan hoping that the Master would talk these problems over with him. He also desired to secure a firsthand and authoritative version of the gospel from either Jesus or one of his apostles. Though the Master declined to enter into such a conference with Rodan, he did receive him graciously and immediately directed that Nathaniel and Thomas should listen to all he had to say and tell him about the gospel in return.

1. RODAN'S GREEK PHILOSOPHY

Ankstyvą pirmadienio rytą, Rodanas pradėjo ciklą iš dešimties kreipimųsi į Natanielių, Tomą, ir į maždaug dvidešimties tikinčiųjų, kurie atsitiktinai buvo Magadane, grupę. Šitie pokalbiai, sutraukti, sujungti, ir persakyti šiuolaikine frazeologija, apmąstymui pateikia tokias mintis:

Žmogiškąjį gyvenimą sudaro trys didžiosios varomosios jėgos—akstinai, troškimai, ir pagundos. Stiprų charakterį, valdingą asmenybę, galima pasiekti tik tada, kada natūralus gyvenimo akstinas yra paverčiamas visuomeniniu gyvenimo menu, kada dabartiniai troškimai yra transformuojami į tuos aukštesniusius siekius, kurie gali vesti į tvirtus laimėjimus, tuo tarpu kasdienė egzistencijos pagunda turi būti perkelta iš žmogaus įprastinių ir nusistovėjusių idėjų į neištirtų idėjų ir neatrastų idealų aukštesnes sferas.

Kuo civilizacija tampa sudėtingesnė, tuo gyvenimo menas taps sunkesnis. Kuo sparčiau keisis visuomeniniai papročiai, tuo charakterio vystymo užduotis taps sudėtingesnė. Kas dešimt generacijų žmonija gyvenimo meno turi mokytis iš naujo, jeigu norima, kad tęstųsi pažanga. Ir jeigu žmogus taps toks išradingas, kad jis dar labiau prisidės prie visuomenės sudėtingumo, tuomet gyvenimo meno reikės iš naujo išmokyti per trumpesnę laiką, galbūt per kiekvienos atskiros kartos laikotarpį. Jeigu gyvenimo meno evoliucija nežengs koja kojon su egzistencijos metodu, tai žmonija greitai nusiris atgal prie paprasto gyvenimo akstino—prie tokio pasiekimo, kada yra patenkinamos dabartinės aistros. Šitaip iš tikrųjų žmonija liks nesubrendusi; visuomenei nepavyks suaugti iki savo visiško subrendimo.

Visuomeninis subrendimas yra tolygus tokiam laipsniui, koku žmogus nori vien tik laikinų ir dabartinių troškimų patenkinimą pakeisti į puoselėjimą tų aukštesniųjų lūkesčių, kurių pasiekimui reikalingos pastangos suteikia didesnę pasitenkinimą dėl to, kad yra vis didesnis vystymasis link nuolatinių tikslų. Bet visuomeninės brandos tikrasis požymis yra tokios tautos noras atsisakyti teisės ramiai ir patenkintai gyventi, kai vadovaujamas lengvumą propaguojančiomis nusistovėjusių tikėjimų ir įprastinių idėjų normomis, vardan neramios ir energijos reikalaujančios vilionės siekti neištyrinėtų galimybių, kad būtų įgyvendinti idealistinių dvasinių realybių neatrasti tikslai.

Gyvūnai puikiai reaguoja į gyvenimo akstinus, bet tiktai žmogus gali pasiekti gyvenimo meną, nors didžioji žmonijos dalis patiria tiktai gyvulinį akstiną gyventi. Gyvūnams yra žinomas tiktai šitas aklas ir instinktyvus akstinas; žmogus šitą natūralios funkcijos akstiną sugeba pranokti. Žmogus gali nuspręsti gyventi aukštame išmintingo meno lygyje, net ir dangiškojo

^{160:1.1 (1772.2)} Early Monday morning, Rodan began a series of ten addresses to Nathaniel, Thomas, and a group of some two dozen believers who chanced to be at Magadan. These talks, condensed, combined, and restated in modern phraseology, present the following thoughts for consideration:

^{160:1.2 (1772.3)} Human life consists in three great drives — urges, desires, and lures. Strong character, commanding personality, is only acquired by converting the natural urge of life into the social art of living, by transforming present desires into those higher longings which are capable of lasting attainment, while the commonplace lure of existence must be transferred from one's conventional and established ideas to the higher realms of unexplored ideas and undiscovered ideals.

^{160:1.3 (1772.4)} The more complex civilization becomes, the more difficult will become the art of living. The more rapid the changes in social usage, the more complicated will become the task of character development. Every ten generations mankind must learn anew the art of living if progress is to continue. And if man becomes so ingenious that he more rapidly adds to the complexities of society, the art of living will need to be remastered in less time, perhaps every single generation. If the evolution of the art of living fails to keep pace with the technique of existence, humanity will quickly revert to the simple urge of living — the attainment of the satisfaction of present desires. Thus will humanity remain immature; society will fail in growing up to full maturity.

^{160:1.4 (1773.1)} Social maturity is equivalent to the degree to which man is willing to surrender the gratification of mere transient and present desires for the entertainment of those superior longings the striving for whose attainment affords the more abundant satisfactions of progressive advancement toward permanent goals. But the true badge of social maturity is the willingness of a people to surrender the right to live peaceably and contentedly under the ease-promoting standards of the lure of established beliefs and conventional ideas for the disquieting and energy-requiring lure of the pursuit of the unexplored possibilities of the attainment of undiscovered goals of idealistic spiritual realities.

^{160:1.5 (1773.2)} Animals respond nobly to the urge of life, but only man can attain the art of living, albeit the majority of mankind only experience the animal urge to live. Animals know only this blind and instinctive urge; man is capable of transcending this urge to natural function. Man may elect to live upon the high plane of intelligent art, even that of celestial joy and spiritual ecstasy. Animals make

džiaugsmo ir dvasinės ekstazės lygyje. Gyvūnai nesidomi gyvenimo tikslais; dėl to jie niekada ir nesijaudina, taip pat jie ir nesižudo. Savižudybė tarp žmonių liudija, jog tokios būtybės išsivystė aukščiau už vien tikrai grynai gyvulinę egzistencijos pakopą, ir taip pat rodo, jog tokių žmogiškųjų būtybių tiriančioms pastangoms nepavyko pasiekti mirtingojo patyrimo meninių lygių. Gyvūnai nežino gyvenimo prasmės; žmogus ne tikrai turi sugebėjimą atpažinti vertybes ir suvokti prasmes, bet jis taip pat sąmoningai suvokia ir prasmių prasmę—jis pats sąmoningai suvokia įžvalgą.

Kada žmonės natūralių troškimų gyvenimo išdrįsta atsisakyti vardan meno ir netvirtos logikos rizikingo gyvenimo, tada jie turi tikėtis, kad jiems teks kentėti dėl to kylančius emocinių praradimų pavojus—konfliktus, nelaimingumą, ir neužtikintumą—bent jau iki to laiko, kada jie pasieks tam tikrą intelektualios ir emocinės brandos laipsnį. Nedrąsumas, nerimas, ir tinginystė yra konkretus moralinio nesubrendimo įrodymas. Žmogiškoji visuomenė susiduria su dviem problemomis: su individo subrendimo pasiekimu ir su rasės subrendimo pasiekimu. Subrendusi žmogiškoji būtybė greitai pradeda žvelgti į visus kitus mirtinguosius su švelnumo jausmais ir su pakantumo emocijomis. Subrendę žmonės į nesubrendusius žmones žiūri su meile ir supratimu kaip tėvai augindami savuosius vaikus.

Sėkmingas gyvenimas yra nei daugiau, nei mažiau kaip patikimų metodų sprendžiant įprastas problemas įvaldymo menas. Pirmasis žingsnis sprendžiant bet kokią problemą yra šitą sunkumą nustatyti, izoliuoti problemą, ir atvirai suvokti jos pobūdį ir sudėtingumą. Didžiulė klaida yra tai, jog, kada gyvenimo problemos sužadina mūsų gilumines baimes, mes atsisakome jas suvokti. Lygiai taip, kada mūsų sunkumų pripažinimas sukelia mūsų ilgai puoselėto išdidumo sumažinimą, prisipažinimą dėl pavydo, arba giliai įsišaknijusių prietarų atsisakymą, tada eilinis žmogus yra labiau linkęs kabintis už senų tvirtumo iliuzijų ir ilgai puoselėtų apgaulingų saugumo jausmų. Tikrai drąsus žmogus nori sąžiningai pripažinti, ir be baimės žvelgti į tai, ką atranda nuoširdus ir logiškas protas.

Bet kokios problemos išmintingas ir veiksmingas sprendimas reikalauja, jog protas tikrai būtų išsivadavęs iš šališkumo, aistros, ir kitų grynai asmeninių prietarų, kurie galėtų trukdyti realių faktų, kurie ir sudaro tą spęstiną problemą, nešališkam apžvelgimui. Gyvenimo problemų sprendimas reikalauja drąsos ir nuoširdumo. Tikrai sąžiningi ir drąsūs individai sugeba be baimės eiti gluminančiu ir painiojančiu gyvenimo labirintu į ten, kur gali vesti bebaimio proto logika. Ir šitas proto ir sielos išvadavimas niekada negali būti įgyvendintas be išmintingo entuziazmo,

no inquiry into the purposes of life; therefore they never worry, neither do they commit suicide. Suicide among men testifies that such beings have emerged from the purely animal stage of existence, and to the further fact that the exploratory efforts of such human beings have failed to attain the artistic levels of mortal experience. Animals know not the meaning of life; man not only possesses capacity for the recognition of values and the comprehension of meanings, but he also is conscious of the meaning of meanings — he is self-conscious of insight.

160:1.6 (1773.3) When men dare to forsake a life of natural craving for one of adventurous art and uncertain logic, they must expect to suffer the consequent hazards of emotional casualties — conflicts, unhappiness, and uncertainties — at least until the time of their attainment of some degree of intellectual and emotional maturity. Discouragement, worry, and indolence are positive evidence of moral immaturity. Human society is confronted with two problems: attainment of the maturity of the individual and attainment of the maturity of the race. The mature human being soon begins to look upon all other mortals with feelings of tenderness and with emotions of tolerance. Mature men view immature folks with the love and consideration that parents bear their children.

160:1.7 (1773.4) Successful living is nothing more or less than the art of the mastery of dependable techniques for solving common problems. The first step in the solution of any problem is to locate the difficulty, to isolate the problem, and frankly to recognize its nature and gravity. The great mistake is that, when life problems excite our profound fears, we refuse to recognize them. Likewise, when the acknowledgment of our difficulties entails the reduction of our long-cherished conceit, the admission of envy, or the abandonment of deep-seated prejudices, the average person prefers to cling to the old illusions of safety and to the long-cherished false feelings of security. Only a brave person is willing honestly to admit, and fearlessly to face, what a sincere and logical mind discovers.

160:1.8 (1773.5) The wise and effective solution of any problem demands that the mind shall be free from bias, passion, and all other purely personal prejudices which might interfere with the disinterested survey of the actual factors that go to make up the problem presenting itself for solution. The solution of life problems requires courage and sincerity. Only honest and brave individuals are able to follow valiantly through the perplexing and confusing maze of living to where the logic of a fearless mind may lead. And this emancipation of the mind and soul can never be effected without

besiribojančio su religiniu uolumu, varomosios galios. Jam reikalinga didingo idealo vilionė tam, kad toliau žmogų trauktų siekti tokio tikslo, į kurį kelią pastoja sunkios materialios problemos ir daugybė intelektualių pavojų.

Nors tu ir esi gerai pasirengęs sunkioms gyvenimo situacijoms, bet vargu ar galėsi tikėtis sėkmės, jeigu neturi tos proto išminties ir asmenybės žavesio, kurie tave įgalina laimėti savo bičiulių širdingą paramą ir bendradarbiavimą. Tu negali tikėtis didelės sėkmės nei pilietiniame, nei religiniame gyvenime, jeigu negali išmokyti, kaip įtikinti savo bičiulius, kaip palenkti juos į savo pusę. Tu tiesiog turi būti taktiškas ir pakantus.

Bet iš visų metodų, kaip spręsti problemas, didingiausią aš sužinojau iš Jėzaus, jūsų Mokytojo. Aš turiu mintyje tą metodą, kuriuo jis taip nuosekliai naudojasi ir pats, ir kurio jis taip tiksliai išmokė jus, garbinimo meditacijos vienvėję. Šitame Jėzaus įprotyje taip dažnai išeiti vienam, kad artimai bendrautų su Tėvu danguje, yra tas metodas, kurio dėka yra ne tik sukaupiama stiprybė ir išmintis spręsti paprastus gyvenimo konfliktus, bet taip pat ir pasisemiamą energijos aukštesnių moralinės ir dvasinės prigimties problemų sprendimui. Bet net ir teisingi problemų sprendimo būdai nekompensuos įgimtų asmenybės defektų arba neatpirks to, kad nėra alkio ir troškulio tikram teisumui.

Mane giliai paveikė tas Jėzaus įprotis išeiti vienam atskirai tam, kad įsitrauktų į šituos gyvenimo problemų analizavimo vienvėjęs laikotarpius; kad pasipildytų naujomis išminties ir energijos atsargomis tam, jog patenkintų visuomeninės tarnystės daugialypius poreikius; kad paspartintų ir pagilintų aukščiausiąjį gyvenimo tikslą visą asmenybę realiai pajungdamas tokiai sąmonei, kada yra palaikomas ryšys su dieviškumu; kad įgautų naujų ir geresnių metodų, kaip prisiderinti prie visą laiką besikeičiančių gyvenimo egzistencijos situacijų; kad įgyvendintų tuos gyvybiškai reikšmingus žmogaus asmeninių nuostatų pertvarkymus ir priderinimus, kurie yra tokie svarbūs padidintai įžvalgai į viską, kas yra vertinga ir realu; ir kad visa tai būtų daroma žvelgiant vien tik į Dievo šlovę—nuoširdžiai gyvenant jūsų Mokytojo mėgstamiausia malda, "Tebūnie ne manoji, bet tavoji valia."

Jūsų Mokytojo šita garbinimo praktika suteikia tą atsipalaidavimą, kuris praskaidrina protą; tą apšvietimą, kuris įkvepia sielą; tą drąsą, kuri įgalina žmogų narsiai žvelgti į savo problemas; tą savęs supratimą, kuris užtemdo protą atimančią baimę; ir tą sąjungos su dieviškumu sąmonę, kuri aprūpina žmogų tuo užtikrintumu, kuris įgalina jį išdrįsti būti panašiam į Dievą. Garbinimo suteikiamas atsipalaidavimas, arba dvasinis bendravimas, kokį naudoja Mokytojas, atpalaiduoja

the driving power of an intelligent enthusiasm which borders on religious zeal. It requires the lure of a great ideal to drive man on in the pursuit of a goal which is beset with difficult material problems and manifold intellectual hazards.

160:1.9 (1774.1) Even though you are effectively armed to meet the difficult situations of life, you can hardly expect success unless you are equipped with that wisdom of mind and charm of personality which enable you to win the hearty support and co-operation of your fellows. You cannot hope for a large measure of success in either secular or religious work unless you can learn how to persuade your fellows, to prevail with men. You simply must have tact and tolerance.

160:1.10 (1774.2) But the greatest of all methods of problem solving I have learned from Jesus, your Master. I refer to that which he so consistently practices, and which he has so faithfully taught you, the isolation of worshipful meditation. In this habit of Jesus' going off so frequently by himself to commune with the Father in heaven is to be found the technique, not only of gathering strength and wisdom for the ordinary conflicts of living, but also of appropriating the energy for the solution of the higher problems of a moral and spiritual nature. But even correct methods of solving problems will not compensate for inherent defects of personality or atone for the absence of the hunger and thirst for true righteousness.

160:1.11 (1774.3) I am deeply impressed with the custom of Jesus in going apart by himself to engage in these seasons of solitary survey of the problems of living; to seek for new stores of wisdom and energy for meeting the manifold demands of social service; to quicken and deepen the supreme purpose of living by actually subjecting the total personality to the consciousness of contacting with divinity; to grasp for possession of new and better methods of adjusting oneself to the ever-changing situations of living existence; to effect those vital reconstructions and readjustments of one's personal attitudes which are so essential to enhanced insight into everything worth while and real; and to do all of this with an eye single to the glory of God — to breathe in sincerity your Master's favorite prayer, "Not my will, but yours, be done."

160:1.12 (1774.4) This worshipful practice of your Master brings that relaxation which renews the mind; that illumination which inspires the soul; that courage which enables one bravely to face one's problems; that self-understanding which obliterates debilitating fear; and that consciousness of union with divinity which equips man with the assurance that enables him to dare to be Godlike. The relaxation of worship, or spiritual communion as practiced by the Master,

įtampą, pašalina konfliktus, ir smarkiai padidina visus asmenybės resursus. Ir visa šita filosofija, plius karalystės evangelija, sudaro kaip aš suprantu naująją religiją.

Prietariai sielą apakina neleidami jai suvokti tiesos, o prietarus galima pašalinti tik tai tuomet, kada siela nuoširdžiai atsiduoda tokio reikalo, kuris aprėpia ir apjungia visus bičiulius žmones, garbinimui. Prietariai yra neatskiriama susieti su savanaudiškumu. Prietarus galima pašalinti tik tai atsisakius savanaudiško siekio, ir jį pakeitus ieškojimu, kaip pasitenkinti tarnaujant tokiam reikalui, kuris yra didingesnis ne tik už savąjį aš, bet kuris yra didingesnis net ir už visą žmonių—Dievo ieškojimu, dieviškumo pasiekimu. Asmenybės brandos įrodymą sudaro žmogiškojo troškimo tokia transformacija, kada ji nuolat siekia suvokti tas vertybes, kurios yra aukščiausios ir kuo dieviškiausios realios.

Nuolat kintančiame pasaulyje, besivystančioje visuomeninėje tvarkoje, neįmanoma palaikyti likimo nusistovėjusių ir nustatytų tikslų. Asmenybės stabilumą gali patirti tik tie, kurie atrado ir apkabino gyvąjį Dievą kaip begalinio pasiekimo amžinąjį tikslą. Ir šitokiu būdu tam, kad žmogaus tikslas būtų perkeltas iš laiko į amžinybę, iš žemės į Rojų, iš to, kas yra žmogiška, į tai, kas yra dieviška, būtina, kad žmogus iš tiesų atsinaujintų, atsiverstų, atgimtų vėl; kad jis tikrai taptų tuo iš naujo sukurtu dieviškosios dvasios vaiku; kad jis tikrai laimėtų patekimą į dangaus karalystės broliją. Visos filosofijos ir religijos, kurios tokių idealų neturi, yra nesubrendusios. Ta filosofija, kurios mokau aš, sujungta su ta evangelija, kurią skelbiate jūs, išreiškia naują brandos religiją, visų ateities kartų idealą. Ir tai yra tiesa, nes mūsų idealas yra galutinis, neklystantis, amžinas, visuotinis, absoliutus, ir begalinis.

Manoji filosofija man suteikė akstiną ieškoti tikrojo laimėjimo realybių, brandos tikslo. Bet manasis akstinas buvo bejėgis; manasis ieškojimas neturėjo varomosios jėgos; manasis ieškojimas kentėjo dėl to, kad nebuvo nukreipimo tvirtumo. Ir šituos trūkumus visiškai pašalino šita naujoji Jėzaus evangelija, turinti padidiną įžvalgą, idealų išaukštinimą, ir tikslų įtvirtinimą. Be dvejočių ir nesusitikėjimo aš dabar galiu pradėti šitą amžinąjį sumanymą.

2. GYVENIMO MENAS

Yra tikrai du gyvenimo keliai, kurių dėka mirtingieji gali gyventi drauge: materialus arba gyvulinis kelias ir dvasinis arba žmogiškasis kelias. Panaudodami signalus ir garsus gyvūnai

relieves tension, removes conflicts, and mightily augments the total resources of the personality. And all this philosophy, plus the gospel of the kingdom, constitutes the new religion as I understand it.

160:1.13 (1774.5) Prejudice blinds the soul to the recognition of truth, and prejudice can be removed only by the sincere devotion of the soul to the adoration of a cause that is all-embracing and all-inclusive of one's fellow men. Prejudice is inseparably linked to selfishness. Prejudice can be eliminated only by the abandonment of self-seeking and by substituting therefor the quest of the satisfaction of the service of a cause that is not only greater than self, but one that is even greater than all humanity — the search for God, the attainment of divinity. The evidence of maturity of personality consists in the transformation of human desire so that it constantly seeks for the realization of those values which are highest and most divinely real.

160:1.14 (1774.6) In a continually changing world, in the midst of an evolving social order, it is impossible to maintain settled and established goals of destiny. Stability of personality can be experienced only by those who have discovered and embraced the living God as the eternal goal of infinite attainment. And thus to transfer one's goal from time to eternity, from earth to Paradise, from the human to the divine, requires that man shall become regenerated, converted, be born again; that he shall become the re-created child of the divine spirit; that he shall gain entrance into the brotherhood of the kingdom of heaven. All philosophies and religions which fall short of these ideals are immature. The philosophy which I teach, linked with the gospel which you preach, represents the new religion of maturity, the ideal of all future generations. And this is true because our ideal is final, infallible, eternal, universal, absolute, and infinite.

160:1.15 (1775.1) My philosophy gave me the urge to search for the realities of true attainment, the goal of maturity. But my urge was impotent; my search lacked driving power; my quest suffered from the absence of certainty of directionization. And these deficiencies have been abundantly supplied by this new gospel of Jesus, with its enhancement of insights, elevation of ideals, and settledness of goals. Without doubts and misgivings I can now wholeheartedly enter upon the eternal venture.

2. THE ART OF LIVING

160:2.1 (1775.2) There are just two ways in which mortals may live together: the material or animal way and the spiritual or human way. By the use of signals and sounds animals are able to

gali ribotai bendrauti vieni su kitais. Bet tokios bendravimo formos neperteikia prasmų, vertybių, arba idėjų. Vienintelis skirtumas tarp žmogaus ir gyvūno yra tas, jog žmogus su savo bičiuliais gali bendrauti *simboliškai*, kurie kuo tikriausiai pažymi ir nurodo prasmes, vertybes, ir net idealus.

Kadangi gyvūnai negali vienas kitam perteikti idėjų, tai jie negali ir išsivystyti iki asmenybės. Žmogus išsivysto iki asmenybės, nes jis gali su savo bičiuliais šitaip bendrauti perteikdamas tiek idėjas, tiek ir idealus.

Būtent šitas sugebėjimas perteikti prasmes ir jomis bendrai dalintis sudaro žmogiškąją kultūrą ir leidžia žmogui, visuomeninių susivienijimų dėka, kurti civilizacijas. Žinios ir išmintis yra sukaupiamos dėl žmogaus sugebėjimo šituos turtus perteikti vėlesniosioms kartoms. Ir dėl šito atsiranda rasės kultūrinės veiklos sritys: menas, mokslas, religija, ir filosofija.

Simboliškai besiremiantis bendravimas tarp žmogiškųjų būtybių iš anksto nulemia tai, jog atsiranda visuomeninės grupės. Iš visų visuomeninių grupių pati veiksmingiausia yra šeima, konkrečiau *tie du tėvai*. Asmeninis prisirišimas yra tas dvasinis ryšys, kuris šiuos materialius susivienijimus išlaiko draugėje. Toks veiksmingas ryšys taip pat yra įmanomas ir tarp dviejų tos pačios lyties asmenų, kaip tą išsamiai iliustruoja tikros draugystės atsidavimas.

Šitie draugystės ir abipusio prisirišimo susivienijimai visuomenina ir taurina, nes jie skatina ir palengvina tokius esminius gyvenimo meno aukščiausių lygių faktorius:

1. *Abipusę saviraišką ir tarpusavio supratimą.* Daug kilnių žmogiškųjų impulsų užgesa dėl to, kad niekas jų neišklauso. Iš tikrųjų, negerai žmogui būti vienam. Žmogiškojo charakterio vystymuisi yra svarbus tam tikras pripažinimo laipsnis ir tam tikra dalis supratimo. Be šeimos tikros meilės, nė vienas vaikas negali pasiekti normalaus charakterio visiško išsivystymo. Charakteris yra kažkas daugiau negu vien tik protas ir moralė. Iš visų visuomeninių ryšių, kurie yra numatyti charakterio ugdymui, pats efektyviausias ir idealiausias yra vyro ir moters prierašis ir supratinga draugystė išmintingos santuokos abipusiame glėbyje. Santuoka, su savo daugiapusiais ryšiais, geriausiai numatyta tam, jog būtų toliau vystomi tie brangūs impulsai ir tie aukštesni motyvai, be kurių neįmanoma apsieiti ugdant stiprų charakterį. Be jokių dvejonų aš šitokiu būdu šlovinu šeimyninį gyvenimą, nes jūsų Mokytojas tėvo-vaiko ryšį išmintingai pasirinko karalystės šitos naujosios evangelijos pačiu tuo kertiniu akmeniu. Ir tokia neprilygstama artimų ryšių bendrija, vyras ir moteris, švelniai apkabinusi

communicate with each other in a limited way. But such forms of communication do not convey meanings, values, or ideas. The one distinction between man and the animal is that man can communicate with his fellows by means of *symbols* which most certainly designate and identify meanings, values, ideas, and even ideals.

160:2.2 (1775.3) Since animals cannot communicate ideas to each other, they cannot develop personality. Man develops personality because he can thus communicate with his fellows concerning both ideas and ideals.

160:2.3 (1775.4) It is this ability to communicate and share meanings that constitutes human culture and enables man, through social associations, to build civilizations. Knowledge and wisdom become cumulative because of man's ability to communicate these possessions to succeeding generations. And thereby arise the cultural activities of the race: art, science, religion, and philosophy.

160:2.4 (1775.5) Symbolic communication between human beings predetermines the bringing into existence of social groups. The most effective of all social groups is the family, more particularly the *two parents*. Personal affection is the spiritual bond which holds together these material associations. Such an effective relationship is also possible between two persons of the same sex, as is so abundantly illustrated in the devotions of genuine friendships.

160:2.5 (1775.6) These associations of friendship and mutual affection are socializing and ennobling because they encourage and facilitate the following essential factors of the higher levels of the art of living:

160:2.6 (1775.7) 1. *Mutual self-expression and self-understanding.* Many noble human impulses die because there is no one to hear their expression. Truly, it is not good for man to be alone. Some degree of recognition and a certain amount of appreciation are essential to the development of human character. Without the genuine love of a home, no child can achieve the full development of normal character. Character is something more than mere mind and morals. Of all social relations calculated to develop character, the most effective and ideal is the affectionate and understanding friendship of man and woman in the mutual embrace of intelligent wedlock. Marriage, with its manifold relations, is best designed to draw forth those precious impulses and those higher motives which are indispensable to the development of a strong character. I do not hesitate thus to glorify family life, for your Master has wisely chosen the father-child relationship as the very cornerstone of this new gospel of the kingdom. And such a matchless community of relationship, man and woman in the fond embrace of the highest ideals

aukščiausius laiko idealus, yra toks vertingas ir teikiantis pasitenkinimą patyrimas, kad už jį verta mokėti bet kokią kainą, bet kokią auką, kuri yra reikalinga tam, kad jį turėtum.

2. *Sielų sąjunga—išminties mobilizavimą.* Kiekviena žmogiškoji būtybė anksčiau ar vėliau įgauna tam tikrą sampratą apie šitą pasaulį ir tam tikrą viziją apie būsimąjį pasaulį. Dabar įmanoma, per asmenybės suvienijimą, šiuos požiūrius apie žemiškąją egzistenciją ir amžinąsias perspektyvas sujungti. Šitaip vieno žmogaus protas iš tikrųjų padidina savo dvasines vertybes įgydamas didelę dalį kito žmogaus įžvalgos. Šitokių būdų žmonės praturtina sielą kaupdami savo atitinkamus dvasinius turtus. Lygiai taip, tuo pačiu būdu, žmogus yra įgalinamas išvengti to nuolat esančio polinkio tapti iškreipto įsivaizdavimo, prietaringo požiūrio, ir siauro mąstymo auka. Baimei, pavydai, išpuikimui kelių gali užkirsti tikrai artimas ryšys su kitais protais. Aš jūsų dėmesį atkreipiu į tą faktą, jog Mokytojas niekada jūsų neišsiunčia, kad karalystės išplėtimo labui dirbtumėte po vieną; jis visada jus išsiunčia po du. Ir kadangi išmintis yra viršžinios, tai iš to seka, jog išminties sąjungoje visuomeninė grupė, maža ar didelė, bendrai turi visas žinias.

3. *Entuziazmą gyventi.* Izoliacija turi polinkį energetinę sielos įkrovą išseikvoti. Bendravimas su bičiuliais yra esminis tam, jog būtų atstatytas domėjimasis gyvenimu ir jis yra nepakeičiamas, kad būtų palaikoma drąsa kovoti tuose mūšiuose, kurie vyksta dėl to, kad pakylama į aukštesnius žmogiškojo gyvenimo lygius. Draugystė padidina džiaugsmus ir šlovina gyvenimo pergales. Kupini meilės ir artimi žmogiškieji susivienijimai turi polinkį į tai, kad ištrintų kančios skausmą ir didelę dalį negandų kartėlio. Draugo buvimas sustiprina bet kokią grožį ir išaukština bet kokią gėrį. Išmintingų simbolių dėka žmogus sugeba paspartinti ir išplėsti savo draugų sugebėjimus suvokti. Viena iš aukščiausiųjų žmogiškosios draugystės viršūnių yra šitoji galia ir galimybė abipusiškai skatinti vaizduotę. Didžiulė dvasinė galia yra neatskiriama nuo tokios sąmonės, kada iš visos širdies yra pasišvenčiama bendram reikalui, tarpusavio ištikimybei kosminei Dievybei.

4. *Padidintą apsigynimą nuo bet kokio blogio.* Asmenybių susivienijimas ir tarpusavio meilė yra patikima garantija nuo blogio. Sunkumai, sielvartas, nusivylimas, ir pralaimėjimas yra skausmingesni ir labiau nuliūdina, kada patiriami vienvienėje. Bendravimas nepaverčia blogio teisumu, bet jis tikrai dideliu laipsniu padeda tą maudulį sumažinti. Jūsų Mokytojas pasakė, “Laimingi yra tie, kurie gedi”—jeigu šalia yra draugas, kad paguostų. Tikrai suteikia jėgų žinojimas, kad tu gyveni kitų gerovei, ir kad lygiai taip ir kiti gyvena tavo gerovei ir vystymuisi. Žmogus izoliacijoje suglemba. Žmogiškosios būtybės tikrai praranda drąsą, kada jos mato vien

of time, is so valuable and satisfying an experience that it is worth any price, any sacrifice, requisite for its possession.

160:2.7 (1776.1) 2. *Union of souls — the mobilization of wisdom.* Every human being sooner or later acquires a certain concept of this world and a certain vision of the next. Now it is possible, through personality association, to unite these views of temporal existence and eternal prospects. Thus does the mind of one augment its spiritual values by gaining much of the insight of the other. In this way men enrich the soul by pooling their respective spiritual possessions. Likewise, in this same way, man is enabled to avoid that ever-present tendency to fall victim to distortion of vision, prejudice of viewpoint, and narrowness of judgment. Fear, envy, and conceit can be prevented only by intimate contact with other minds. I call your attention to the fact that the Master never sends you out alone to labor for the extension of the kingdom; he always sends you out two and two. And since wisdom is superknowledge, it follows that, in the union of wisdom, the social group, small or large, mutually shares all knowledge.

160:2.8 (1776.2) 3. *The enthusiasm for living.* Isolation tends to exhaust the energy charge of the soul. Association with one's fellows is essential to the renewal of the zest for life and is indispensable to the maintenance of the courage to fight those battles consequent upon the ascent to the higher levels of human living. Friendship enhances the joys and glorifies the triumphs of life. Loving and intimate human associations tend to rob suffering of its sorrow and hardship of much of its bitterness. The presence of a friend enhances all beauty and exalts every goodness. By intelligent symbols man is able to quicken and enlarge the appreciative capacities of his friends. One of the crowning glories of human friendship is this power and possibility of the mutual stimulation of the imagination. Great spiritual power is inherent in the consciousness of wholehearted devotion to a common cause, mutual loyalty to a cosmic Deity.

160:2.9 (1776.3) 4. *The enhanced defense against all evil.* Personality association and mutual affection is an efficient insurance against evil. Difficulties, sorrow, disappointment, and defeat are more painful and disheartening when borne alone. Association does not transmute evil into righteousness, but it does aid in greatly lessening the sting. Said your Master, “Happy are they who mourn” — if a friend is at hand to comfort. There is positive strength in the knowledge that you live for the welfare of others, and that these others likewise live for your welfare and advancement. Man languishes in isolation. Human beings unfailingly become discouraged when they view

tiktai trumpalaikes laiko transakcijos. Dabartis, kada yra atskiriama nuo praeities ir ateities, tampa nepakenčiamai nereikšminga. Tiktai žvilgsnis į amžinybės apskritimą gali žmogų įkvėpti tam, kad jis atsiduotų iš visų jėgų ir kad galėtų mesti iššūkį tam, kas jame yra geriausia, jog visa tai ir pasireiškų pačia geriausia išraiška. Ir kada šitokiu būdu žmoguje pasireiškia visa tai, kas yra geriausia, tada jis nesavanaudiškai gyvena kitų labui, savo bičiulių, gyvenančių laike ir amžinybėje, labui.

Aš kartoju, toks įkvepiantis ir taurinantis bendravimas savo idealias galimybes atranda žmogiškosios santuokos ryšyje. Tas tiesa, daug pasiekama ir už santuokos ribų, ir daug, daug santuokų visiškai nesugeba duoti šitų moralinių ir dvasinių vaisių. Perdaug dažnai santuokas sudaro tie, kurie siekia kitokių vertybių, kurios yra žemesnės už šiuos aukštesniojo lygio žmogiškosios brandos palydovus. Ideali santuoka turi remtis kažkuo stabilesniu, o ne jausmų bangavimais ir paprasčiausio lytinio potraukio nepastovumu; ji turi būti grindžiama nuoširdžiu ir abipusiu asmeniniu atsidavimu. Ir šitokiu būdu, jeigu jūs galėsite sukurti tokius patikimus ir veiksmingus žmogiškojo susivienijimo mažus junginius, tai kada jie bus surinkti į visumą, tada pasaulis išvys didingą ir pašlovintą visuomeninę struktūrą, mirtingojo brandos civilizaciją. Tokia rasė galėtų pradėti ką nors įgyvendinti iš jūsų Mokytojo idealo "ramybė žemėje ir gera valia tarp žmonių." Nors tokia visuomenė nebūtų tobula arba iki galo išsivadavusi iš blogio, bet ji bent jau priartėtų prie brandos stabilizavimo.

3. BRANDOS PAGUNDOS

Pastangos, vedančios į brandą, yra neįmanomos be darbo, o darbui reikalinga energija. Iš kur visam tam paimti jėgų? Fizinis daiktus galima suvokti tiesiogine prasme, bet Mokytojas yra gerai pasakęs: "Žmogus yra gyvas ne vien tik duona." Turėdami padovanotą normalų kūną ir pakankamai gerą sveikatą, toliau mes turime ieškoti tų vilionių, kurios bus tas akstinas, kuris žmogaus snaudžiančias dvasines jėgas pažadins. Jėzus mus mokė, jog Dievas gyvena žmogaus viduje; tuomet, kaip mes galime priversti žmogų šitas su siela susietas dieviškumo ir begalybės galias išsilaisvinti? Kaip mes priversime žmones išleisti Dievą iš vidaus, kad jis išeidamas į išorę galėtų pasirodyti mūsų pačių sielų atgaivai, o tada, kad galėtų šviesinti, sustiprinti, ir laiminti nesuskaičiuojamą kiekį kitų sielų? Kaip aš geriausiai galėčiau amžiams pažadinti šitas galias, kurios slypi jūsų sielose? Dėl vieno dalyko aš esu tikras: Emocinis susijaudinimas nėra tas idealus dvasinis akstinas. Susijaudinimas nepadidina energijos; priešingai,

only the transitory transactions of time. The present, when divorced from the past and the future, becomes exasperatingly trivial. Only a glimpse of the circle of eternity can inspire man to do his best and can challenge the best in him to do its utmost. And when man is thus at his best, he lives most unselfishly for the good of others, his fellow sojourners in time and eternity.

^{160:2.10 (1777.1)} I repeat, such inspiring and ennobling association finds its ideal possibilities in the human marriage relation. True, much is attained out of marriage, and many, many marriages utterly fail to produce these moral and spiritual fruits. Too many times marriage is entered by those who seek other values which are lower than these superior accompaniments of human maturity. Ideal marriage must be founded on something more stable than the fluctuations of sentiment and the fickleness of mere sex attraction; it must be based on genuine and mutual personal devotion. And thus, if you can build up such trustworthy and effective small units of human association, when these are assembled in the aggregate, the world will behold a great and glorified social structure, the civilization of mortal maturity. Such a race might begin to realize something of your Master's ideal of "peace on earth and good will among men." While such a society would not be perfect or entirely free from evil, it would at least approach the stabilization of maturity.

3. THE LURES OF MATURITY

^{160:3.1 (1777.2)} The effort toward maturity necessitates work, and work requires energy. Whence the power to accomplish all this? The physical things can be taken for granted, but the Master has well said, "Man cannot live by bread alone." Granted the possession of a normal body and reasonably good health, we must next look for those lures which will act as a stimulus to call forth man's slumbering spiritual forces. Jesus has taught us that God lives in man; then how can we induce man to release these soul-bound powers of divinity and infinity? How shall we induce men to let go of God that he may spring forth to the refreshment of our own souls while in transit outward and then to serve the purpose of enlightening, uplifting, and blessing countless other souls? How best can I awaken these latent powers for good which lie dormant in your souls? One thing I am sure of: Emotional excitement is not the ideal spiritual stimulus. Excitement does not augment energy; it rather exhausts the powers of both mind and body. Whence then comes the energy to do these great things? Look to your

jis išeikvoja tiek proto, tiek kūno galias. Tuomet iš kur gi atsiranda ši energija tam, kad būtų atlikti šitie didingi dalykai? Pažiūrėkite į savo Mokytoją. Net ir dabar jis yra išėjęs į kalnus tam, kad pasisemtų galios, tuo tarpu mes esame čia ir energiją eikvojame. Visos šitos problemos paslaptis yra įvilktą į dvasinę komunią, į garbinimą. Žmogiškuoju požiūriu tai yra toks klausimas, kada yra derinamas meditavimas ir atsipalaidavimas. Meditavimas užmezga proto ryšį su dvasia; atsipalaidavimas apsprendžia sugebėjimą dvasiniam imlumui. Ir tarpusavyje šitoks pakeitimas silpnumo stiprybe, baimės drąsa, ir savojo aš proto Dievo valia sudaro garbinimą. Bent jau tokiu būdu šitą mato filosofas.

Kada šitie patyrimai dažnai kartojasi, tada jie kristalizuojasi į įpročius, į stiprybę suteikiančius ir garbintinus įpročius, ir galiausiai tokie įpročiai patys susiformuoja į dvasinį charakterį, ir tokį charakterį kiti žmonės galų gale suvokia kaip *subrendusią asmenybę*. Iš pradžių tokios pratybos yra sunkios ir atima daug laiko, bet kada prie jų įprantama, tada iš karto jos tampa gaivinančios ir laiką taupančios. Kuo visuomenė tampa sudėtingesnė, ir kuo labiau gausėja civilizacijos pagundų, tuo labiau išskyla būtinybė Dievą pažįstantiems individams suformuoti tokius apsauginius nuolatinius įpročius, kurie yra sumanyti tam, kad jų dvasinė energija būtų išsaugota ir padidinta.

Kitas reikalavimas tam, kad būtų pasiektas branda, yra bendradarbiaujantis visuomeninių grupių prisiderinimas prie visą laiką besikeičiančios aplinkos. Nesubrendęs bičiulis savo atžvilgiu sukelia savo bičiulių priešišką nusistatymą; subrendęs žmogus laimi savo draugų nuoširdų bendradarbiavimą, šituo daug kartų padidindamas savo gyvenimo pastangų vaisius.

Manoji filosofija man sako, jog būna akimirkų, kada aš turiu kovoti, jeigu išskyla būtinybė, gindamas savąją teisumo sampratą, bet aš neabejoju, jog Mokytojas, būdamas labiau subrendusio tipo asmenybė, lengvai ir subtiliai pasiektų tokią pačią pergalę savo takto ir pakantumo aukštesnio lygio ir pergalingo metodo dėka. Perdaug dažnai, kai mes kovojame dėl to, kas yra teisinga, paaiškėja, kad tiek nugalėtojas, tiek ir nugalėtas patyrė pralaimėjimą. Aš tik vakar girdėjau, kaip Mokytojas sakė, jog "išmintingas žmogus, stengdamasis įeiti per užrakintas duris nenorės durų laužyti, bet greičiau norės surasti raktą, su kuriuo galėtų jas atrakinti." Perdaug dažnai mes imame kovoti vien tik dėl to, kad patys save įtikintume, jog nebijome.

Šita naujoji karalystės evangelija gyvenimo menui suteikia didžiulę pagalbą tuo, kad parūpina naują ir turtingesnę paskatinimą pakylėtam gyvenimui. Ji pateikia naują ir išaukštintą likimo

Master. Even now he is out in the hills taking in power while we are here giving out energy. The secret of all this problem is wrapped up in spiritual communion, in worship. From the human standpoint it is a question of combined meditation and relaxation. Meditation makes the contact of mind with spirit; relaxation determines the capacity for spiritual receptivity. And this interchange of strength for weakness, courage for fear, the will of God for the mind of self, constitutes worship. At least, that is the way the philosopher views it.

160:3.2 (1777.3) When these experiences are frequently repeated, they crystallize into habits, strength-giving and worshipful habits, and such habits eventually formulate themselves into a spiritual character, and such a character is finally recognized by one's fellows as a *mature personality*. These practices are difficult and time-consuming at first, but when they become habitual, they are at once restful and timesaving. The more complex society becomes, and the more the lures of civilization multiply, the more urgent will become the necessity for God-knowing individuals to form such protective habitual practices designed to conserve and augment their spiritual energies.

160:3.3 (1778.1) Another requirement for the attainment of maturity is the co-operative adjustment of social groups to an ever-changing environment. The immature individual arouses the antagonisms of his fellows; the mature man wins the hearty co-operation of his associates, thereby many times multiplying the fruits of his life efforts.

160:3.4 (1778.2) My philosophy tells me that there are times when I must fight, if need be, for the defense of my concept of righteousness, but I doubt not that the Master, with a more mature type of personality, would easily and gracefully gain an equal victory by his superior and winsome technique of tact and tolerance. All too often, when we battle for the right, it turns out that both the victor and the vanquished have sustained defeat. I heard the Master say only yesterday that the "wise man, when seeking entrance through the locked door, would not destroy the door but rather would seek for the key wherewith to unlock it." Too often we engage in a fight merely to convince ourselves that we are not afraid.

160:3.5 (1778.3) This new gospel of the kingdom renders a great service to the art of living in that it supplies a new and richer incentive for higher living. It presents a new and exalted goal of

tikslą, aukščiausiąją gyvenimo prasmę. Ir šitos naujos sampratos apie amžinąjį ir dieviškąjį egzistencijos tikslą pačios savaime yra transcendentiniai akstinai, sukeliantys reakciją viso to, kas žmogaus aukščiausioje prigimtyje yra geriausia. Kiekvienoje intelektualios minties kalno viršūnėje turi būti surandamas poilsis protui, stiprybė sielai, ir komunija dvasiai. Iš tokių patogių aukšto gyvenimo pozicijų, žmogus sugeba pranokti žemesniųjų mąstymo lygių materialius suerzinimus—nerimą, pavydą, pavyduliavimą, kerštą, ir nesubrendusios asmenybės išdidumą. Šitos aukštai įkopusios sielos išsivaduoja iš gausybės prieštaraujančių paplitusiai nuomonei konfliktų, kuriuos sukelia gyvenimo smulkmenos, ir šitokių būdu tampa laisvos, kad pasiektų dvasinės sampratos ir dangiškojo bendravimo aukštesniųjų srovių sąmonę. Bet šį gyvenimo tikslą būtina su pavydu saugoti nuo pagundų ieškoti lengvų ir praeinančių laimėjimų; lygiai taip ji taip pat būtina puoselėti, kad jis taptų atsparus fanatizmo pragaištingiems pavojams.

4. BRANDOS PUSIAUSVYRA

Nors savo žvilgsnį jūs kreipiate vien tikrai į amžinųjų realybių pasiekimą, bet taip pat jūs turite pasirūpinti ir žemiškojo gyvenimo būtiniausiomis reikmėmis. Nors dvasia ir yra mūsų tikslas, bet materialus kūnas yra faktas. Retkarčiais gyvenimui būtiniausi dalykai į mūsų rankas gali patekti visiškai atsitiktinai, bet apskritai, mes turime išmintingai dirbti, kad juos turėtume. Gyvenimo dvi pagrindinės problemos yra tokios: pasirūpinti žemiškuoju gyvenimu ir pasiekti amžinąjį išlikimą. Ir net šiai problemai, kaip pasirūpinti žemiškuoju gyvenimu, reikalinga religija tam, kad ją būtų galima išspręsti idealiai. Jos abi yra dideliu laipsniu asmeninės problemos. Tikroji religija, iš tikrųjų, neveikia be individo.

Žemiškojo gyvenimo pagrindiniai dalykai, kaip juos matau aš, yra tokie:

1. Gera fizinė sveikata.
2. Aiškus ir švarus mąstymas.
3. Sugebėjimai ir įgūdžiai.
4. Turtas—gyvenimo gerovė.
5. Sugebėjimas išverti pralaimėjimą.
6. Kultūra—švietimas ir išmintis.

Net ir fizinės kūno sveikatos ir sumanumo problemos geriausiai yra sprendžiamos tada, kada į jas žvelgiama mūsų Mokytojo mokymo religiniu požiūriu: Kad žmogaus kūnas ir protas yra Dievų dovanos gyvenamoji vieta, kur Dievo dvasia tampa žmogaus dvasia. Šitokių būdu žmogaus protas tampa tarpininku tarp materialių

destiny, a supreme life purpose. And these new concepts of the eternal and divine goal of existence are in themselves transcendent stimuli, calling forth the reaction of the very best that is resident in man's higher nature. On every mountaintop of intellectual thought are to be found relaxation for the mind, strength for the soul, and communion for the spirit. From such vantage points of high living, man is able to transcend the material irritations of the lower levels of thinking — worry, jealousy, envy, revenge, and the pride of immature personality. These high-climbing souls deliver themselves from a multitude of the crosscurrent conflicts of the trifles of living, thus becoming free to attain consciousness of the higher currents of spirit concept and celestial communication. But the life purpose must be jealously guarded from the temptation to seek for easy and transient attainment; likewise must it be so fostered as to become immune to the disastrous threats of fanaticism.

4. THE BALANCE OF MATURITY

^{160:4.1 (1778.4)} While you have an eye single to the attainment of eternal realities, you must also make provision for the necessities of temporal living. While the spirit is our goal, the flesh is a fact. Occasionally the necessities of living may fall into our hands by accident, but in general, we must intelligently work for them. The two major problems of life are: making a temporal living and the achievement of eternal survival. And even the problem of making a living requires religion for its ideal solution. These are both highly personal problems. True religion, in fact, does not function apart from the individual.

^{160:4.2 (1778.5)} The essentials of the temporal life, as I see them, are:

- ^{160:4.3 (1778.6)} 1. Good physical health.
- ^{160:4.4 (1778.7)} 2. Clear and clean thinking.
- ^{160:4.5 (1778.8)} 3. Ability and skill.
- ^{160:4.6 (1778.9)} 4. Wealth — the goods of life.
- ^{160:4.7 (1778.10)} 5. Ability to withstand defeat.
- ^{160:4.8 (1778.11)} 6. Culture — education and wisdom.

^{160:4.9 (1779.1)} Even the physical problems of bodily health and efficiency are best solved when they are viewed from the religious standpoint of our Master's teaching: That the body and mind of man are the dwelling place of the gift of the Gods, the spirit of God becoming the spirit of man. The mind of man thus becomes the mediator between

dalykų ir dvasinių realybių.

Žmogui intelektas reikalingas tam, kad užsitikrintų gyvenimo trokštamų dalykų savąją dalį. Visiškai klaidinga manyti taip, kad savo kasdienio darbo nuoširdus atlikimas garantuos atlygį turtu. Išskyrus retą ir atsitiktinį turto įgijimą, žemiškojo gyvenimo materialūs atlygiai teka tam tikrais gerai organizuotais kanalais, ir tiksliai tie, kurie prieina prie šitų kanalų, gali tikėtis, kad jiems bus gerai atlyginta už jų žemiškąsias pastangas. Skurdo dalią visada turi patirti visi tie žmonės, kurie ieško turto izoliuotuose ir individualiuose kanaluose. Dėl to, kad pasaulis suklestėtų, tuo vieninteliu esminiu dalyku tampa išmintingas planavimas. Sėkmė reikalauja, kad žmogus ne tikėtis atsiduotų savo darbui, bet taip pat ir to, kad jis veiktų kaip kuri nors viena iš materialios gerovės kanalų dalis. Jeigu jūs esate neišmintingi, tai atsidavusį gyvenimą galite padovanoti savajai kartai be materialaus atlygio; jeigu jūs atsitiktinai patekote į tokią srovę, kuria plaukia gėrybės, tai jūs galite skęsti prabangoje, nors savo bičiuliams žmonėms ir nesate padarę nieko vertingo.

Sugebėjimai yra tai, ką jūs paveldite, tuo tarpu įgūdžiai yra tai, ką jūs įgyjate. Gyvenimas nėra realus tam, kuris negali atlikti kokio nors vieno dalyko gerai, meistriškai. Įgūdžiai yra vienas iš realių gyvenimo pasitenkinimo šaltinių. Gabumai rodo toliaregiškumo dovaną; įžvalgią viziją. Neapsigaukite dėl nesąžiningo laimėjimo gundančių atlygių; norėkite įtemptai dirbti dėl vėlesniojo atlygio, kuris yra neatskiriamas nuo sąžiningų pastangų. Išminčius sugeba atskirti priemonę nuo tikslo; šiaip jau, kartais per didelis planavimas į ateitį sužlugdo ir patį tą aukštą tikslą dėl kurio yra planuojama. Kaip ieškantis malonumo tu visada turėtumėi stengtis būti gamintojas, o taip pat ir vartotojas.

Lavinkite savo atmintį, kad su šventu tikėjimu išlaikytumėte suteikiančius stiprybę ir vertingus gyvenimo epizodus, kuriuos panorėję galėtumėte prisiminti savo malonumui ir savęs tobulinimui. Tokiu būdu kurkite sau ir savyje grožio, gėrio, ir meninio didingumo saugyklas. Bet iš visų prisiminimų patys kilniausi yra brangūs prisiminimai apie nuostabios draugystės didingas akimirkas. Ir visi šitie atminties lobiai spinduliuoja savo brangiausių ir aukštinausių poveikius esant išlaisvinančiam dvasinio garbinimo prisilietimui.

Bet gyvenimas taps egzistencijos našta, jeigu jūs neišmokssite pralaimėti kilniai. Egzistuoja pralaimėjimo menas, kurį visada įgauna kilnios sielos; jūs turite mokėti pralaimėti nenusimindami; jūs neturite bijoti nusivylimo. Visada be dvejonių pripažinkite pralaimėjimą. Nesistenkite pralaimėjimo slėpti apgaulinga šypsena ir spinduliuojančiu optimizmu. Skamba patraukliai visada tvirtinti, jog laimėjote, bet galutiniai

material things and spiritual realities.

^{160:4.10 (1779.2)} It requires intelligence to secure one's share of the desirable things of life. It is wholly erroneous to suppose that faithfulness in doing one's daily work will insure the rewards of wealth. Barring the occasional and accidental acquirement of wealth, the material rewards of the temporal life are found to flow in certain well-organized channels, and only those who have access to these channels may expect to be well rewarded for their temporal efforts. Poverty must ever be the lot of all men who seek for wealth in isolated and individual channels. Wise planning, therefore, becomes the one thing essential to worldly prosperity. Success requires not only devotion to one's work but also that one should function as a part of some one of the channels of material wealth. If you are unwise, you can bestow a devoted life upon your generation without material reward; if you are an accidental beneficiary of the flow of wealth, you may roll in luxury even though you have done nothing worth while for your fellow men.

^{160:4.11 (1779.3)} Ability is that which you inherit, while skill is what you acquire. Life is not real to one who cannot do some one thing well, expertly. Skill is one of the real sources of the satisfaction of living. Ability implies the gift of foresight, farseeing vision. Be not deceived by the tempting rewards of dishonest achievement; be willing to toil for the later returns inherent in honest endeavor. The wise man is able to distinguish between means and ends; otherwise, sometimes overplanning for the future defeats its own high purpose. As a pleasure seeker you should aim always to be a producer as well as a consumer.

^{160:4.12 (1779.4)} Train your memory to hold in sacred trust the strength-giving and worth-while episodes of life, which you can recall at will for your pleasure and edification. Thus build up for yourself and in yourself reserve galleries of beauty, goodness, and artistic grandeur. But the noblest of all memories are the treasured recollections of the great moments of a superb friendship. And all of these memory treasures radiate their most precious and exalting influences under the releasing touch of spiritual worship.

^{160:4.13 (1779.5)} But life will become a burden of existence unless you learn how to fail gracefully. There is an art in defeat which noble souls always acquire; you must know how to lose cheerfully; you must be fearless of disappointment. Never hesitate to admit failure. Make no attempt to hide failure under deceptive smiles and beaming optimism. It sounds well always to claim success, but the end results are appalling. Such a technique

rezultatai yra siaubingi. Toks metodas veda tiesiai į netikroviško pasaulio sukūrimą ir į neišvengiamą galutinio išsivadavimo iš iliuzijos žlugimą.

Sėkmė gali pagimdyti drąsą ir skatinti pasitikėjimą, bet išmintis kyla tikrai iš tokio patyrimo, kada yra prisiderinama prie savojo pralaimėjimo pasekmių. Tokie žmonės, kurie pirmenybę teikia optimistinėms iliuzijoms, o ne tikrovei, niekada negali tapti išmintingi. Tikrai tie, kurie atvirai žvelgia į faktus ir derina juos su idealais, gali pasiekti išminties. Išmintį sudaro tiek tas faktas, tiek ir tas idealas, ir dėl to jai atsidavusiuosius ji apsaugo nuo tų abiejų tuščių filosofijos kraštutinumų—tokio žmogaus, kurio idealizmas ignoruoja faktus, ir tokio materialisto, kuris neturi dvasinio požiūrio. Tos nedrąsios sielos, kurios gyvenimo kovą gali tęsti tikrai nuolatinių apgaulingų sėkmės iliuzijų pagalba, yra pasmerktos nesėkmei ir pralaimėjimo patyrimui, kada jos galiausiai atsibus iš savo pačių vaizduotės sapnų pasaulio.

Ir būtent šitoje susidūrimo su nesėkme ir prisiderinimo prie pralaimėjimo sferoje toli siekianti religijos vizija demonstruoja savo aukščiausią poveikį. Pralaimėjimas yra tiesiog lavinantis epizodas—kultūrinis eksperimentas įgaunant išminties—Dievo ieškančio žmogaus, pradėjusio visatos tyrinėjimo amžiną jaudinantį žygį, patyrimo. Tokiems žmonėms pralaimėjimas yra tiesiog vien tikrai nauja priemonė pasiekti aukštesnius visatos realybės lygius.

Dievo ieškančio žmogaus karjera gali pasirodyti labai sėkminga amžinybės šviesoje, nors viso žemiškojo gyvenimo patyrimas gali atrodyti visiškai nesėkme, su sąlyga, jog kiekviena gyvenimo nesėkmė suteikė išminties ir dvasinio laimėjimo kultūros. Nepadarykite klaidos supainiodami žinias, kultūrą, ir išmintį. Gyvenime jos yra tarpusavyje susietos, bet jos išreiškia visiškai skirtingas dvasines vertybes; išmintis visada valdo žinias ir visada šlovina kultūrą.

5. IDEALO RELIGIJA

Jūs man sakėte, kad jūsų Mokytojo nuomone, tikroji žmogiškoji religija yra individo patyrimas su dvasinėmis realybėmis. Aš religiją laikiau tokio žmogaus patyrimu, kai jis reaguoja į kažką tokio, ką jis laiko vertu, kad šiam gilią pagarbą ir atsidavimą rodytų visa žmonija. Šita prasme, religija simbolizuoja mūsų aukščiausią atsidavimą tam, kas išreiškia mūsų aukščiausią sampratą apie tikrovės idealus ir mūsų protų tolimiausią siekį link amžinųjų dvasinio pasiekimo galimybių.

Kada žmonės reaguoja į religiją gentine, nacionaline, ar rasine prasme, tai yra dėl to, kad į tuos, kurie nepriklauso jų grupei, jie žvelgia kaip į nepilnaverčius žmones. Mes visada žvelgiame į

leads directly to the creation of a world of unreality and to the inevitable crash of ultimate disillusionment.

160:4.14 (1779.6) Success may generate courage and promote confidence, but wisdom comes only from the experiences of adjustment to the results of one's failures. Men who prefer optimistic illusions to reality can never become wise. Only those who face facts and adjust them to ideals can achieve wisdom. Wisdom embraces both the fact and the ideal and therefore saves its devotees from both of those barren extremes of philosophy — the man whose idealism excludes facts and the materialist who is devoid of spiritual outlook. Those timid souls who can only keep up the struggle of life by the aid of continuous false illusions of success are doomed to suffer failure and experience defeat as they ultimately awaken from the dream world of their own imaginations.

160:4.15 (1780.1) And it is in this business of facing failure and adjusting to defeat that the far-reaching vision of religion exerts its supreme influence. Failure is simply an educational episode — a cultural experiment in the acquirement of wisdom — in the experience of the God-seeking man who has embarked on the eternal adventure of the exploration of a universe. To such men defeat is but a new tool for the achievement of higher levels of universe reality.

160:4.16 (1780.2) The career of a God-seeking man may prove to be a great success in the light of eternity, even though the whole temporal-life enterprise may appear as an overwhelming failure, provided each life failure yielded the culture of wisdom and spirit achievement. Do not make the mistake of confusing knowledge, culture, and wisdom. They are related in life, but they represent vastly differing spirit values; wisdom ever dominates knowledge and always glorifies culture.

5. THE RELIGION OF THE IDEAL

160:5.1 (1780.3) You have told me that your Master regards genuine human religion as the individual's experience with spiritual realities. I have regarded religion as man's experience of reacting to something which he regards as being worthy of the homage and devotion of all mankind. In this sense, religion symbolizes our supreme devotion to that which represents our highest concept of the ideals of reality and the farthest reach of our minds toward eternal possibilities of spiritual attainment.

160:5.2 (1780.4) When men react to religion in the tribal, national, or racial sense, it is because they look upon those without their group as not being truly human. We always look upon the object of

savąjį religinės ištikimybės objektą kaip į tokį, kuris yra vertas visų žmonių gilių pagarbos. Religija niekada negali būti vien tik intelektualaus tikėjimo ar filosofinio protavimo dalykas; religija visada ir amžinai yra reagavimo į gyvenimo situacijas metodas; ji yra tam tikra elgesio rūšis. Religiją sudaro mąstymas, jausmas, ir veikimas reiškiant didžiulę pagarbą tam tikrai realybei, kuri, mūsų nuomone, yra verta visuotinio garbinimo.

Jeigu jūs patyrimu kažkas tapo religija, tai savaime yra akivaizdu, kad jūs jau tapote aktyviu tos religijos evangelininku, kadangi jūs manote, kad jūsų religijos aukščiausioji samprata yra verta to, kad ją garbintų visa žmonija, visatos visos intelektualios būtybės. Jeigu jūs nesate savosios religijos aktyvus ir misionieriškas evangelininkas, tai save apgaudinėjate tuo, jog tai, ką jūs vadinate religija, tėra tikrai tradicinis tikėjimas arba tiesiog intelektualios filosofijos sistema. Jeigu jūsų religija yra dvasinis patyrimas, tai jūsų garbinimo objektu turi būti visuotinė dvasinė tikrovė ir visų jūsų sudvasintų sampratų idealas. Visas religijas, besiremiančias baime, jausmu, tradicija, ir filosofija, aš vadinu intelektualiomis religijomis, tuo tarpu religijas, besiremiančias tikruoju dvasiniu patyrimu, aš pavadinau tikrosiomis religijomis. Religinio atsidavimo objektas gali būti materialus arba dvasinis, tikras arba netikras, realus arba nerealus, žmogiškas arba dieviškas. Dėl to religijos gali būti arba geros arba blogos.

Moralė ir religija nebūtinai yra tas pats. Moralės sistema, suvokusi garbinimo objektą, gali tapti religija. Religija, praradusi savo visuotinį apeliavimą į ištikimybę ir aukščiausiąjį atsidavimą, gali virsti filosofine sistema arba moraliniu kodeksu. Šitas dalykas, būtis, būvis, ar egzistencijos kategorija, arba pasiekimo galimybė, kas sudaro religinės ištikimybės aukščiausią idealą ir kas priima tų, kurie garbina, religinį atsidavimą, yra Dievas. Nepriklausomai nuo to, koks šitam dvasinės tikrovės idealui yra taikomas vardas, jis yra Dievas.

Tikrosios religijos visuomeninį apibūdinimą sudaro tas faktas, kad ji būtinai siekia atversti individą ir pakeisti pasaulį. Religija rodo tai, jog egzistuoja neatrasti idealai, kurie toli pranoksta žinomas etikos ir moralės normas, kurias įkūnija civilizacijos labiausiai subrendusių institucijų net ir patys aukščiausi visuomeniniai papročiai. Religija siekia neatrastų idealų, neištyrinėtų realybių, viršžmogiškųjų vertybių, dieviškosios išminties, ir tikro dvasinio pasiekimo. Tikroji religija visa tai daro; visi kiti tikėjimai nėra verti šio vardo. Jūs negalite turėti tikros dvasinės religijos be amžinojo Dievo aukščiausiojo ir dieviškojo idealo. Religija be šito Dievo yra žmogaus išsigalvojimas, žmogiškoji institucija, kurioje yra negyvi intelektualūs tikėjimai ir beprasmiai emociniai ritualai. Religija gali tvirtinti, kad jos atsidavimo objektas yra didingas idealas. Bet tokių nerealybės

our religious loyalty as being worthy of the reverence of all men. Religion can never be a matter of mere intellectual belief or philosophic reasoning; religion is always and forever a mode of reacting to the situations of life; it is a species of conduct. Religion embraces thinking, feeling, and acting reverently toward some reality which we deem worthy of universal adoration.

160:5.3 (1780.5) If something has become a religion in your experience, it is self-evident that you already have become an active evangel of that religion since you deem the supreme concept of your religion as being worthy of the worship of all mankind, all universe intelligences. If you are not a positive and missionary evangel of your religion, you are self-deceived in that what you call a religion is only a traditional belief or a mere system of intellectual philosophy. If your religion is a spiritual experience, your object of worship must be the universal spirit reality and ideal of all your spiritualized concepts. All religions based on fear, emotion, tradition, and philosophy I term the intellectual religions, while those based on true spirit experience I would term the true religions. The object of religious devotion may be material or spiritual, true or false, real or unreal, human or divine. Religions can therefore be either good or evil.

160:5.4 (1780.6) Morality and religion are not necessarily the same. A system of morals, by grasping an object of worship, may become a religion. A religion, by losing its universal appeal to loyalty and supreme devotion, may evolve into a system of philosophy or a code of morals. This thing, being, state, or order of existence, or possibility of attainment which constitutes the supreme ideal of religious loyalty, and which is the recipient of the religious devotion of those who worship, is God. Regardless of the name applied to this ideal of spirit reality, it is God.

160:5.5 (1781.1) The social characteristics of a true religion consist in the fact that it invariably seeks to convert the individual and to transform the world. Religion implies the existence of undiscovered ideals which far transcend the known standards of ethics and morality embodied in even the highest social usages of the most mature institutions of civilization. Religion reaches out for undiscovered ideals, unexplored realities, superhuman values, divine wisdom, and true spirit attainment. True religion does all of this; all other beliefs are not worthy of the name. You cannot have a genuine spiritual religion without the supreme and supernal ideal of an eternal God. A religion without this God is an invention of man, a human institution of lifeless intellectual beliefs and meaningless emotional ceremonies. A religion might claim as the object of its devotion a great ideal. But such

idealų negalima pasiekti; tokia samprata yra iliuzinė. Vieninteliai idealai, kuriuos gali pasiekti žmogus, yra begalinių vertybių, egzistuojančių amžinojo Dievo dvasiniame fakte, dieviškosios realybės.

Žodis Dievas, Dievo *idėja*, priešingai negu Dievo *idealas*, gali tapti bet kokios religijos dalimi, nesvarbu, kokia naivi arba apgaulinga galėtų būti toji religija. Ir šita Dievo idėja gali tapti bet kuo, kuo ją gali nuspręsti paversti tie, kurie jos laikosi. Žemesniojo lygio religijos savo idėjas apie Dievą formuoja taip, kad atitiktų natūralią žmogiškosios širdies būseną; aukštesniojo lygio religijos reikalauja, kad žmogiškoji širdis tikrai pasikeistų tiek, kad atitiktų tikrosios religijos idealų reikalavimus.

Jėzaus religija pranoksta mūsų visas ankstesnes garbinimo idėjos sampratas tuo, kad jis ne tik pavaizduoja savo Tėvą kaip begalinės tikrovės idealą, bet ryžtingai pareiškia, jog šitą vertybių šaltinį ir amžinąją visatos centrą tikrai ir asmeniškai gali pasiekti kiekvienas mirtingasis, kuris nusprendžia įeiti į dangaus karalystę žemėje, šituo pripažindamas, kad jis priima sūnybę su Dievu ir brolybę su žmogumi. Tai, aš pripažįstu, yra aukščiausia religijos samprata, kurią kada nors pasaulis pažinojo, ir aš pareiškiu, jog niekada negali būti aukštesnės sampratos, kadangi šitoji evangelija apima realybių begalybę, vertybių dieviškumą, ir visuotinių pasiekimų amžinybę. Tokia samprata sudaro to, kas yra aukščiausia ir galutiniausia, idealizmo patyrimo pasiekimą.

Mane ne tik domina jūsų Mokytojo šitos religijos tobuli idealai, bet aš esu tiek galingai sujaudintas, kad išpažinėčiau savąjį tikėjimą į jo skelbimą, jog šitie dvasinių realybių idealai yra pasiekiami; kad jūs ir aš galime pradėti šitą ilgą ir amžiną jaudinantį patyrimą turėdami jo užtikrinimą, jog galiausiai mes tikrai atvyksime prie Rojaus vartų. Mano sielos broliai, aš esu tikintis, aš įžengiau į šitą kelią; šitoje amžinojoje kelionėje aš žengiu drauge su jumis. Mokytojas sako, kad jis atėjo nuo Tėvo, ir kad jis mums parodys šį kelią. Aš esu visiškai tikras, kad jis sako tiesą. Aš esu galų gale įsitikinęs, jog be amžinojo ir Visuotinio Tėvo nėra jokių pasiekiamų realybės idealų ar tobulumo vertybių.

Aš, tada, pradedu garbinti ne paprasčiausią egzistenciją Dievą, bet visų ateities egzistencijų galimybės Dievą. Todėl jūsų atsidavimas aukščiausiam idealui, jeigu tas idealas yra realus, tikrai turi būti atsidavimas šitam daiktų ir būtybių praeities, dabarties, ir ateities visatų Dievui. Ir nėra jokio kito Dievo, kadangi kokio nors kito Dievo būti negali. Visi kiti dievai yra vaizduotės vaisius, mirtingojo proto iliuzijos, melagingos logikos iškraipymai, ir tokie stabai, kurie apgauna juos sukūrusiuosius. Taip, jūs galite turėti religiją

ideals of unreality are not attainable; such a concept is illusionary. The only ideals susceptible of human attainment are the divine realities of the infinite values resident in the spiritual fact of the eternal God.

160:5.6 (1781.2) The word God, the *idea* of God as contrasted with the *ideal* of God, can become a part of any religion, no matter how puerile or false that religion may chance to be. And this idea of God can become anything which those who entertain it may choose to make it. The lower religions shape their ideas of God to meet the natural state of the human heart; the higher religions demand that the human heart shall be changed to meet the demands of the ideals of true religion.

160:5.7 (1781.3) The religion of Jesus transcends all our former concepts of the idea of worship in that he not only portrays his Father as the ideal of infinite reality but positively declares that this divine source of values and the eternal center of the universe is truly and personally attainable by every mortal creature who chooses to enter the kingdom of heaven on earth, thereby acknowledging the acceptance of sonship with God and brotherhood with man. That, I submit, is the highest concept of religion the world has ever known, and I pronounce that there can never be a higher since this gospel embraces the infinity of realities, the divinity of values, and the eternity of universal attainments. Such a concept constitutes the achievement of the experience of the idealism of the supreme and the ultimate.

160:5.8 (1781.4) I am not only intrigued by the consummate ideals of this religion of your Master, but I am mightily moved to profess my belief in his announcement that these ideals of spirit realities are attainable; that you and I can enter upon this long and eternal adventure with his assurance of the certainty of our ultimate arrival at the portals of Paradise. My brethren, I am a believer, I have embarked; I am on my way with you in this eternal venture. The Master says he came from the Father, and that he will show us the way. I am fully persuaded he speaks the truth. I am finally convinced that there are no attainable ideals of reality or values of perfection apart from the eternal and Universal Father.

160:5.9 (1781.5) I come, then, to worship, not merely the God of existences, but the God of the possibility of all future existences. Therefore must your devotion to a supreme ideal, if that ideal is real, be devotion to this God of past, present, and future universes of things and beings. And there is no other God, for there cannot possibly be any other God. All other gods are figments of the imagination, illusions of mortal mind, distortions of false logic, and the self-deceptive idols of those who create them. Yes, you can have a religion

be šito Dievo, bet ji neturi jokios prasmės. Ir jeigu jūs stengiatės Dievo žodžiu pakeisti gyvojo Dievo šito idealo tikrovę, tai jūs tikrai save apgavote panaudodami idėją vietoje idealo, vietoje dieviškosios tikrovės. Tokie tikėjimai yra tiesiog tokios religijos, kokių nori fantazija.

Jėzaus mokymuose aš matau, kaip religija gali pasireikšti pačia geriausia prasme. Šita evangelija įgalina mus ieškoti tikrojo Dievo ir jį surasti. Bet ar mes norime mokėti šią kainą už įėjimą į dangaus karalystę? Ar mes norime gimti vėl? būti iš naujo sutverti? Ar mes norime, jog mus paveiktų šitas siaubingas ir išbandantis savojo aš sunaikinimo ir sielos pertvarkymo procesas? Argi Mokytojas nėra sakęs: "Kad ir kas šitaip išsaugotų savąją gyvybę, tas ją turės prarasti. Nemanykite, jog aš atėjau tam, kad atneščiau ramybę, o ne tam, jog atneščiau sielos kovą"? Tas tiesa, kada sumokėsime atsidavimo Tėvo valiai kainą, tada mes tikrai patirsime didingą ramybę, su sąlyga, kad mes ir toliau eisime šitais dvasiniais sušventinto gyvenimo keliais.

Dabar mes iš tikrųjų atsisakome žinomos egzistencijos tvarkos pagundų, tuo tarpu savo ieškojimą besąlygiškai pašvenčiame kupino įvykių ateities gyvenimo egzistencijos nežinomos ir neištyrinėtos tvarkos pagundoms dieviškosios tikrovės aukščiausiojo idealizmo dvasiniuose pasauliuose. Ir mes ieškome tų prasmės simbolių, kurių dėka galėtume savo bičiuliams žmonėms perteikti šitas Jėzaus religijos idealizmo tikrovės sampratas, ir mes tikrai nenustosime meldę, kad ateitų toji diena, kada visą žmoniją iš tiesų sujaudins šitos aukščiausiosios tiesos bendruomeninė vizija. Tiesiog dabar, mūsų koncentruota Tėvo samprata, kokią mes laikome savo širdyje, yra tokia, jog Dievas yra dvasia; kaip yra perteikta mūsų bičiuliams, jog Dievas yra meilė.

Jėzaus religija reikalauja gyvo ir dvasinio patyrimo. Kitas religijas gali sudaryti tradiciniai tikėjimai, emocingi jausmai, filosofinė sąmonė, ir visa tai apskritai paėmus, bet Mokytojo mokymas reikalauja, kad būtų pasiekiami realaus dvasinio vystymosi aktualūs lygiai.

Impulso būti panašiam į Dievą sąmonė nėra tikroji religija. Jaudinantys jausmai garbinti Dievą nėra tikroji religija. Įsitikinimo atsižadėti savojo aš ir tarnauti Dievui suvokimas nėra tikroji religija. Samprotavimo išmintis, kad šitoji religija yra geriausia iš visų, nėra religija kaip asmeninis ir dvasinis patyrimas. Tikroji religija yra susijusi su pasiekimu likimu ir tikrove, o taip pat ir su tikrove ir idealizmu to, kas iš visos širdies yra priimama įtikėjimo dėka. Ir visa tai turi būti mums paversta asmeniniu Tiesos Dvasios apreiškimu.

Ir šitaip savo samprotavimus užbaigė graikas filosofas, vienas iš didžiausių savosios rasės

without this God, but it does not mean anything. And if you seek to substitute the word God for the reality of this ideal of the living God, you have only deluded yourself by putting an idea in the place of an ideal, a divine reality. Such beliefs are merely religions of wishful fancy.

160:5.10 (1782.1) I see in the teachings of Jesus, religion at its best. This gospel enables us to seek for the true God and to find him. But are we willing to pay the price of this entrance into the kingdom of heaven? Are we willing to be born again? to be remade? Are we willing to be subject to this terrible and testing process of self-destruction and soul reconstruction? Has not the Master said: "Whoso would save his life must lose it. Think not that I have come to bring peace but rather a soul struggle"? True, after we pay the price of dedication to the Father's will, we do experience great peace provided we continue to walk in these spiritual paths of consecrated living.

160:5.11 (1782.2) Now are we truly forsaking the lures of the known order of existence while we unreservedly dedicate our quest to the lures of the unknown and unexplored order of the existence of a future life of adventure in the spirit worlds of the higher idealism of divine reality. And we seek for those symbols of meaning wherewith to convey to our fellow men these concepts of the reality of the idealism of the religion of Jesus, and we will not cease to pray for that day when all mankind shall be thrilled by the communal vision of this supreme truth. Just now, our focalized concept of the Father, as held in our hearts, is that God is spirit; as conveyed to our fellows, that God is love.

160:5.12 (1782.3) The religion of Jesus demands living and spiritual experience. Other religions may consist in traditional beliefs, emotional feelings, philosophic consciousness, and all of that, but the teaching of the Master requires the attainment of actual levels of real spirit progression.

160:5.13 (1782.4) The consciousness of the impulse to be like God is not true religion. The feelings of the emotion to worship God are not true religion. The knowledge of the conviction to forsake self and serve God is not true religion. The wisdom of the reasoning that this religion is the best of all is not religion as a personal and spiritual experience. True religion has reference to destiny and reality of attainment as well as to the reality and idealism of that which is wholeheartedly faith-accepted. And all of this must be made personal to us by the revelation of the Spirit of Truth.

160:5.14 (1782.5) And thus ended the dissertations of the Greek philosopher, one of the greatest of his

filosofų, kuris tapo tikinčiuoju į Jėzaus evangeliją.

race, who had become a believer in the gospel of Jesus.

161 Dokumentas. Tolesnės diskusijos su Rodanu

⇨ 160

URANTIJOS KNYGA

162 ⇨

IV DALIS. JĖZAUS GYVENIMAS IR MOKYMAI

161 DOKUMENTAS. TOLESNĖS DISKUSIJOS SU RODANU

Skyrius

ĮVADAS

1. Dievo asmenybė
2. Jėzaus dieviškoji prigimtis
3. Jėzaus žmogiškasis protas ir dieviškasis protas

ĮVADAS

SEKMADIENĮ, rugsėjo 25-ąją, 29 m. po Kr. gim., apaštalai ir evangelininkai susirinko Magadane. Po tą vakarą ilgo pasitarimo su savo bičiuliais, Jėzus visus nustebino pranešdamas, jog anksti kitą rytą jis ir dvylika apaštalų iškeliaus į Jeruzalę, kad dalyvautų tabernakulių šventėje. Jis nurodė, kad evangelininkai lankytų tikinčiuosius Galilėjoje, ir kad moterų korpusas kuriam laikui sugrįžtų į Betsaidą.

Kada atėjo laikas iškelti į Jeruzalę, tada Natanielius ir Tomas vis dar tebediskutavo su Rodanu iš Aleksandrijos, ir jiems Mokytojas leido kelioms dienoms pasilikti Magadane. Ir šitokiu būdu, tuo metu, kada Jėzus ir šie dešimt keliavo į Jeruzalę, tai Natanielius ir Tomas atkakliai diskutavo su Rodanu. Per ankstesniąją savaitę, kada Rodanas aiškino savąją filosofiją, tai Natanielius ir Tomas pakaitomis šitam graikui filosofui aiškino karalystės evangeliją. Rodanas pamatė, kad jis yra gerai susipažinęs su Jėzaus mokymais, kuriuos jam buvo perteikęs vienas iš Jono Krikštytojo buvusių apaštalų, kuris buvo jo mokytojas Aleksandrijoje.

1. DIEVO ASMENYBĖ

PAPER 161 FURTHER DISCUSSIONS WITH RODAN SECTIONS

Introduction

1. The Personality of God
2. The Divine Nature of Jesus
3. Jesus' Human and Divine Minds

INTRODUCTION

161:0.1 (1783.1) ON SUNDAY, September 25, A.D. 29, the apostles and the evangelists assembled at Magadan. After a long conference that evening with his associates, Jesus surprised all by announcing that early the next day he and the twelve apostles would start for Jerusalem to attend the feast of tabernacles. He directed that the evangelists visit the believers in Galilee, and that the women's corps return for a while to Bethsaida.

161:0.2 (1783.2) When the hour came to leave for Jerusalem, Nathaniel and Thomas were still in the midst of their discussions with Rodan of Alexandria, and they secured the Master's permission to remain at Magadan for a few days. And so, while Jesus and the ten were on their way to Jerusalem, Nathaniel and Thomas were engaged in earnest debate with Rodan. The week prior, in which Rodan had expounded his philosophy, Thomas and Nathaniel had alternated in presenting the gospel of the kingdom to the Greek philosopher. Rodan discovered that he had been well instructed in Jesus' teachings by one of the former apostles of John the Baptist who had been his teacher at Alexandria.

1. THE PERSONALITY OF GOD

Buvo vienas dalykas, kurį Rodanas ir šie du apaštalai matė skirtingai, ir tai buvo Dievo asmenybė. Rodanas iš karto pritarė visam tam, kas jam buvo pateikta kaip Dievo požymiai, bet jis ginčijosi dėl to, jog Tėvas danguje nėra, negali būti, toks asmuo, kaip asmenybę suvokia žmogus. Nors apaštalai ir atsidūrė sunkioje padėtyje mėgindami įrodyti, kad Dievas yra asmuo, bet Rodanui buvo dar sunkiau įrodyti, kad jis nėra asmuo.

Rodanas tvirtino, kad asmenybės faktą sudaro drauge esantis kitas faktas, jog tarp lygių būtybių, būtybių, kurios sugeba pritariančiai suprasti, yra visiškas ir abipusis bendravimas. Rodanas sakė: “Tam, kad būtų asmuo, Dievas privalo turėti dvasinio bendravimo simbolius, kurie įgalintų jį tapti iki galo suprantamu tiems, kurie su juo užmezga ryšį. Bet kadangi Dievas yra begalinis ir amžinas, visų kitų daiktų Kūrėjas, tai iš to seka, kad, kiek tai yra susiję su lygiomis būtybėmis, visatoje yra vien tik tai Dievas. Nėra nieko kito, kas jam prilygtų; nėra nė vieno, su kuo jis galėtų bendrauti kaip lygus. Dievas iš tikrųjų gali būti visų asmenybių šaltinis, bet kaip toks jis asmenybę pranoksta, net ir taip, kaip Kūrėjas yra aukščiau už ir pranoksta tvarinį.”

Šitas nesutarimas sukėlė Tomui ir Natanieliui nerimo, ir jie paprašė Jėzaus, kad jis ateitų jiems į pagalbą, bet Mokytojas atsisakė prisijungti prie jų diskusijų. Jis iš tiesų Tomui pasakė: “Tai neturi didelės reikšmės, kokios Tėvo *idėjos* jūs galite laikyti, jeigu esate dvasiškai susipažinę su jo begalinės ir amžinosios prigimties *idealu*.”

Tomas tvirtino, kad Dievas tikrai palaiko ryšį su žmogumi, ir dėl to, kad Tėvas yra asmuo, net ir tokiu požiūriu, koku jį apibrėžia Rodanas. Graikas šitą atmetė remdamasis tuo, jog Dievas neatsiskleidžia asmeniškai pats; jog vis dar jis tebėra paslaptis. Tada Natanielius pateikė savo paties asmeninį patyrimą su Dievu, ir su tuo Rodanas sutiko, patvirtinęs, jog neseniai ir jis pats buvo patyręs panašų dalyką, bet šitie patyrimai, jis ginčijosi, įrodo tik tai Dievo *realumą*, o ne jo *asmenybę*.

Artėjant pirmadienio vakarui Tomas pasidavė. Bet iki antradienio vakaro Natanielius privertė Rodaną patikėti į Tėvo asmenybę, ir šio graiko požiūrį jis pakeitė tokios samprotavimo eigos dėka:

1. Tėvas Rojuje iš tikrųjų lygiomis teisėmis bendrauja bent jau su dviem kitomis būtybėmis, kurios yra visiškai jam lygios ir visai tokios pačios, kaip ir jis pats—Amžinuojų Sūnumi ir Begaline Dvasia. Turint omenyje doktriną apie Trejybę, graikas buvo priverstas sutikti su Visuotinio Tėvo

161:1.1 (1783.3) There was one matter on which Rodan and the two apostles did not see alike, and that was the personality of God. Rodan readily accepted all that was presented to him regarding the attributes of God, but he contended that the Father in heaven is not, cannot be, a person as man conceives personality. While the apostles found themselves in difficulty trying to prove that God is a person, Rodan found it still more difficult to prove he is not a person.

161:1.2 (1783.4) Rodan contended that the fact of personality consists in the coexistent fact of full and mutual communication between beings of equality, beings who are capable of sympathetic understanding. Said Rodan: “In order to be a person, God must have symbols of spirit communication which would enable him to become fully understood by those who make contact with him. But since God is infinite and eternal, the Creator of all other beings, it follows that, as regards beings of equality, God is alone in the universe. There are none equal to him; there are none with whom he can communicate as an equal. God indeed may be the source of all personality, but as such he is transcendent to personality, even as the Creator is above and beyond the creature.”

161:1.3 (1783.5) This contention greatly troubled Thomas and Nathaniel, and they had asked Jesus to come to their rescue, but the Master refused to enter into their discussions. He did say to Thomas: “It matters little what idea of the Father you may entertain as long as you are spiritually acquainted with the ideal of his infinite and eternal nature.”

161:1.4 (1784.1) Thomas contended that God does communicate with man, and therefore that the Father is a person, even within the definition of Rodan. This the Greek rejected on the ground that God does not reveal himself personally; that he is still a mystery. Then Nathaniel appealed to his own personal experience with God, and that Rodan allowed, affirming that he had recently had similar experiences, but these experiences, he contended, proved only the *reality* of God, not his *personality*.

161:1.5 (1784.2) By Monday night Thomas gave up. But by Tuesday night Nathaniel had won Rodan to believe in the personality of the Father, and he effected this change in the Greek's views by the following steps of reasoning:

161:1.6 (1784.3) 1. The Father in Paradise does enjoy equality of communication with at least two other beings who are fully equal to himself and wholly like himself — the Eternal Son and the Infinite Spirit. In view of the doctrine of the Trinity, the Greek was compelled to concede the personality possibility of the Universal Father. (It was the later

asmenybės galimybe. (Būtent vėlesnis šitų diskusijų aptarimas atvedė į išplėstą Trejybės sampratą, kokią ją įsivaizdavo dvylika apaštalių. Apskritai, aišku, buvo tikima, kad Jėzus yra Amžinasis Sūnus.)

2. Kadangi Jėzus yra lygus su Tėvu, ir kadangi šitas Sūnus yra pasiekęs asmenybės pasireiškimą savo žemės vaikams, tai toks reiškinys sudaro šio fakto įrodymą, ir galimybės pademonstravimą, jog asmenybę turi visos trys Dievybės, ir amžiams išsprendžia klausimą dėl Dievo sugebėjimo bendrauti su žmogumi ir dėl galimybės žmogui bendrauti su Dievu.

3. Kad Jėzus yra tokioje padėtyje, jog gali abipusiškai palaikyti ryšį ir tobulai bendrauti su žmogumi; kad Jėzus yra Dievo Sūnus. Kad Sūnaus ir Tėvo ryšys iš anksto numato bendravimo lygybę ir pritariantį supratimą abipusiškumą; kad Jėzus ir Tėvas yra vienas. Kad Jėzus vienu ir tuo pačiu metu supratingai bendrauja tiek su Dievu, tiek ir su žmogumi, ir kad, kadangi tiek Dievas, tiek žmogus suvokia Jėzaus bendravimo simbolių prasmę, tiek Dievas, tiek žmogus turi asmenybės požymių, kiek tai yra susiję su tarpusavio bendravimo sugebėjimų reikalavimais. Kad Jėzaus asmenybė demonstravo Dievo asmenybę, tuo tarpu tai įtikinamai įrodo Dievo buvimą žmoguje. Kad du daiktai, kurie yra susieti su vienu ir tuo pačiu daiktu, yra susieti ir vienas su kitu.

4. Kad asmenybė išreiškia aukščiausią žmogaus sampratą apie žmogiškąją tikrovę ir dieviškąsias vertybes; kad Dievas taip pat išreiškia aukščiausią žmogaus sampratą apie dieviškąją tikrovę ir begalines vertybes; dėl to, kad Dievas turi būti dieviška ir begalinė asmenybė, asmenybė tikrovėje, nors be galo ir amžinai pranokstantis tai, kaip asmenybę supranta ir apibūdina žmogus, bet nežiūrint šito visada ir visur jis yra asmenybė.

5. Kad Dievas turi būti asmenybė, nes jis yra visų asmenybių Kūrėjas ir visų asmenybių likimas. Rodaną buvo labai stipriai paveikęs Jėzaus mokymas, "Todėl būkite net ir tokie tobuli, koks tobulas esu aš."

Kada Rodanas išgirdo šituos argumentus, tada jis tarė: "Įtikinai mane. Aš tikrai išpažinsiu Dievą kaip asmenį, jeigu jūs man leisite savo prisipažinimą dėl tokio tikėjimo apibūdinti taip, kad asmenybės prasmei būtų suteikiama grupė išplėstų vertybių, tokių, kaip viršžmogiška, transcendentinė, aukščiausioji, begalinė, amžinoji, galutinė, ir visuotinė. Dabar aš esu įsitikinęs, jog nors Dievas turi būti be galo daug daugiau negu asmenybė, bet jis negali būti koks nors mažesnis

consideration of these discussions which led to the enlarged conception of the Trinity in the minds of the twelve apostles. Of course, it was the general belief that Jesus was the Eternal Son.)

161:1.7 (1784.4) 2. Since Jesus was equal with the Father, and since this Son had achieved the manifestation of personality to his earth children, such a phenomenon constituted proof of the fact, and demonstration of the possibility, of the possession of personality by all three of the Godheads and forever settled the question regarding the ability of God to communicate with man and the possibility of man's communicating with God.

161:1.8 (1784.5) 3. That Jesus was on terms of mutual association and perfect communication with man; that Jesus was the Son of God. That the relation of Son and Father presupposes equality of communication and mutuality of sympathetic understanding; that Jesus and the Father were one. That Jesus maintained at one and the same time understanding communication with both God and man, and that, since both God and man comprehended the meaning of the symbols of Jesus' communication, both God and man possessed the attributes of personality in so far as the requirements of the ability of intercommunication were concerned. That the personality of Jesus demonstrated the personality of God, while it proved conclusively the presence of God in man. That two things which are related to the same thing are related to each other.

161:1.9 (1784.6) 4. That personality represents man's highest concept of human reality and divine values; that God also represents man's highest concept of divine reality and infinite values; therefore, that God must be a divine and infinite personality, a personality in reality although infinitely and eternally transcending man's concept and definition of personality, but nevertheless always and universally a personality.

161:1.10 (1784.7) 5. That God must be a personality since he is the Creator of all personality and the destiny of all personality. Rodan had been tremendously influenced by the teaching of Jesus, "Be you therefore perfect, even as your Father in heaven is perfect."

161:1.11 (1784.8) When Rodan heard these arguments, he said: "I am convinced. I will confess God as a person if you will permit me to qualify my confession of such a belief by attaching to the meaning of personality a group of extended values, such as superhuman, transcendent, supreme, infinite, eternal, final, and universal. I am now convinced that, while God must be infinitely more than a personality, he cannot be anything less. I am satisfied to end the argument and to

už ją. Aš esu patenkintas, galėdamas užbaigti šį ginčą ir priimti Jėzų kaip Tėvo asmeninį apreiškimą ir visų neišspręstų logikos, racionalaus mąstymo, ir filosofijos klausimų sprendimą.”

2. JĖZAUS DIEVIŠKOJI PRIGIMTIS

Kadangi Natanielius ir Tomas taip visiškai pritarė Rodano pažiūroms karalystės evangelijos atžvilgiu, tai beliko apsvarstyti tikrai dar vieną klausimą, tą mokymą, kuris buvo susijęs su Jėzaus prigimtimi, tokią doktriną, kuri tikrai visiškai neseniai buvo paskelbta viešai. Natanielius ir Tomas bendromis pastangomis pateikė savo nuomones apie Mokytojo prigimtį, ir toliau einantis pasakojimas yra jų mokymo koncentruotas, pertvarkytas, ir iš naujo perteiktas atpasakojimas:

1. Jėzus pripažino savo dieviškumą, ir mes juo tikime. Šasajoje su jo tarnyste, atsitiko daug nuostabių dalykų, kuriuos mes galime suprasti tikrai patikėję, kad jis yra Dievo Sūnus, o taip pat ir Žmogaus Sūnus.

2. Jo gyvenimo ryšys su mumis rodo žmogiškosios draugystės idealo pavyzdį; tikrai dieviškoji būtybė galėtų matomai būti toks žmogiškas draugas. Jis yra kuo tikriausiai pats nesavanaudiškiausias asmuo, kokį tik mes kada nors esame pažinę. Jis yra net ir nusidėjėlių draugas; jis išdrįsta mylėti ir savo priešus. Jis mums yra labai ištikimas. Nors jis nedvejodamas mums ir papriekaištuoja, bet mums visiems yra aišku, kad jis tikrai mus myli. Kuo geriau jį pažįsti, tuo daugiau imi jį mylėti. Jus pakerės jo nesvyruojantis atsidavimas. Per visus šiuos metus, kada jo misijos mes nesuvokėme, jis buvo ištikimas draugas. Nors jis nesinaudoja meilikaujančiomis pagyromis, bet jis iš tiesų su mumis visais elgiasi vienodai nuoširdžiai; jis nekintamai yra švelnus ir užjaučiantis. Jis pasidalino savuoju gyvenimu ir visa kuo kitu su mumis. Mes esame laiminga bendruomenė; mes dalinamės visais daiktais bendrai. Mes netikime, kad tiesiog žmogus galėtų gyventi tokį nekalną gyvenimą esant tokioms sunkioms aplinkybėms.

3. Mes manome, kad Jėzus yra dieviškas, nes jis visada elgiasi teisingai; jis nedaro klaidų. Jo išmintis yra nepaprasta; jo pamaldumas yra nuostabus. Jis diena iš dienos gyvena tobulai atitikdamas Tėvo valią. Jis niekada neatgailauja dėl klaidingų poelgių, nes jis nenusižengia nė vienam iš Tėvo įsakymų. Jis meldžiasi už mus ir su mumis, bet jis niekada neprašo mūsų, kad pasimelstume už jį. Mes tikime, kad jis yra visiškai nenuodėmingas. Mes nemanome, jog tas, kuris yra vien tikrai žmogus, galėtų kada nors gyventi tokį gyvenimą. Jis tvirtina, kad gyvena tobulą gyvenimą, ir mes pripažįstame, kad tokį gyvenimą jis ir gyvena. Mūsų pamaldumas kyla iš atgailos,

accept Jesus as the personal revelation of the Father and the satisfaction of all unsatisfied factors in logic, reason, and philosophy.”

2. THE DIVINE NATURE OF JESUS

^{161:2.1 (1785.1)} Since Nathaniel and Thomas had so fully approved Rodan's views of the gospel of the kingdom, there remained only one more point to consider, the teaching dealing with the divine nature of Jesus, a doctrine only so recently publicly announced. Nathaniel and Thomas jointly presented their views of the divine nature of the Master, and the following narrative is a condensed, rearranged, and restated presentation of their teaching:

^{161:2.2 (1785.2)} 1. Jesus has admitted his divinity, and we believe him. Many remarkable things have happened in connection with his ministry which we can understand only by believing that he is the Son of God as well as the Son of Man.

^{161:2.3 (1785.3)} 2. His life association with us exemplifies the ideal of human friendship; only a divine being could possibly be such a human friend. He is the most truly unselfish person we have ever known. He is the friend even of sinners; he dares to love his enemies. He is very loyal to us. While he does not hesitate to reprove us, it is plain to all that he truly loves us. The better you know him, the more you will love him. You will be charmed by his unswerving devotion. Through all these years of our failure to comprehend his mission, he has been a faithful friend. While he makes no use of flattery, he does treat us all with equal kindness; he is invariably tender and compassionate. He has shared his life and everything else with us. We are a happy community; we share all things in common. We do not believe that a mere human could live such a blameless life under such trying circumstances.

^{161:2.4 (1785.4)} 3. We think Jesus is divine because he never does wrong; he makes no mistakes. His wisdom is extraordinary; his piety superb. He lives day by day in perfect accord with the Father's will. He never repents of misdeeds because he transgresses none of the Father's laws. He prays for us and with us, but he never asks us to pray for him. We believe that he is consistently sinless. We do not think that one who is only human ever professed to live such a life. He claims to live a perfect life, and we acknowledge that he does. Our piety springs from repentance, but his piety springs from righteousness. He even professes to forgive sins and does heal diseases. No mere

bet jo pamaldumas kyla iš teismo. Jis net ir viešai pareiškia, jog atleidžia nuodėmes ir iš tikrųjų išgydo ligas. Nė vienas būdamas tiesiog žmogus protingai nepareikš viešai, kad atleidžia nuodėmes; tai yra išimtinė dieviškoji teisė. Ir jis pasirodė, jog savo teismu yra toks tobulas nuo pat to laiko, kada su juo susitikome pirmą kartą. Mes augame tapdami vis gailestingesni ir vis labiau pažindami tiesą, bet mūsų Mokytojas teismo brandą demonstruoja nuo pat pradžių. Visi žmonės, geri ir blogi, šituos gėrio elementus Jėzuje pripažįsta. Ir vis tik jo pamaldumas tikrai niekada nebūna įkyrus ar paradinis. Jis yra tiek nuolankus, tiek ir bebaimis. Atrodo, kad jis pritaria mūsų tikėjimui jo dieviškumu. Jis yra arba tas, kas esąs tvirtina viešai, arba priešingu atveju jis yra didžiausias veidmainis ir apgavikas, kokį tik kada nors pažinojo pasaulis. Mes esame įsitikinę, kad jis yra kaip tik tas, kas esąs tvirtina jis pats.

4. Jo charakterio unikalumas ir savo emocijų valdymo tobulumas mus įtikina, kad jis yra žmogiškumo ir dieviškumo junginys. Jis būtinai reaguoja į žmogiškųjų nepriteklių vaizdą; niekada nebūna taip, kad kančia jo nesužadintų. Jam užuojautą vienodai sukelia fizinė kančia, psichinis skausmas, ar dvasinis sielvartas. Jis greitai suvokia ir nuoširdžiai pripažįsta įtikėjimo buvimą arba bet kokią kitą malonę savo bičiuliuose žmonėse. Jis yra toks teisingas ir doras ir tuo pačiu metu toks gailestingas ir dėmesingas. Jis liūdi dėl žmonių dvasinio užsispyrimo ir džiaugiasi, kada jie sutinka pamatyti tiesos šviesą.

5. Atrodo, kad jis žino žmonių proto mintis ir supranta jų širdies troškimus. Ir visada jis užjaučia mūsų sunerimusias sielas. Atrodo, kad jis turi visas mūsų žmogiškąsias emocijas, bet jos yra nuostabiai pašlovintos. Jis labai myli gėrį ir lygiai taip labai neapkenčia nuodėmės. Jis turi viršžmogišką suvokimą apie Dievybės buvimą. Jis meldžiasi kaip žmogus, bet veikia kaip Dievas. Atrodo, kad jis apie viską žino iš anksto; jis net ir dabar išdrįsta kalbėti apie savo mirtį, kažkaip mistiškai užsimindamas apie jo šlovinimą ateityje. Nors jis ir yra minkštas, bet jis taip pat yra drąsus ir bebaimis. Vykdydamas savąjį pareigą jis niekada nesvyruoja.

6. Mus nuolat stebina jo viršžmogiškųjų žinių reiškiny. Vos ne kasdien įvyksta kas nors tokio, kas atskleistų, jog Mokytojas žino, kas vyksta ten, kur nėra jo betarpiško buvimas. Taip pat atrodo, kad jis žino savo bičiulių mintis. Jis be abejonės bendrauja su dangiškosiomis asmenybėmis; jis neabejotinai gyvena tokia dvasiniame lygyje nepalyginamai pranokdamas mus visus. Atrodo, kad jo unikaliam supratimui yra prieinama viskas. Jis mums pateikia klausimų tam, kad mus išjudintų, o ne tam, kad gautų informacijos.

man would sanely profess to forgive sin; that is a divine prerogative. And he has seemed to be thus perfect in his righteousness from the times of our first contact with him. We grow in grace and in the knowledge of the truth, but our Master exhibits maturity of righteousness to start with. All men, good and evil, recognize these elements of goodness in Jesus. And yet never is his piety obtrusive or ostentatious. He is both meek and fearless. He seems to approve of our belief in his divinity. He is either what he professes to be, or else he is the greatest hypocrite and fraud the world has ever known. We are persuaded that he is just what he claims to be.

161:2.5 (1785.5) 4. The uniqueness of his character and the perfection of his emotional control convince us that he is a combination of humanity and divinity. He unfailingly responds to the spectacle of human need; suffering never fails to appeal to him. His compassion is moved alike by physical suffering, mental anguish, or spiritual sorrow. He is quick to recognize and generous to acknowledge the presence of faith or any other grace in his fellow men. He is so just and fair and at the same time so merciful and considerate. He grieves over the spiritual obstinacy of the people and rejoices when they consent to see the light of truth.

161:2.6 (1786.1) 5. He seems to know the thoughts of men's minds and to understand the longings of their hearts. And he is always sympathetic with our troubled spirits. He seems to possess all our human emotions, but they are magnificently glorified. He strongly loves goodness and equally hates sin. He possesses a superhuman consciousness of the presence of Deity. He prays like a man but performs like a God. He seems to foreknow things; he even now dares to speak about his death, some mystic reference to his future glorification. While he is kind, he is also brave and courageous. He never falters in doing his duty.

161:2.7 (1786.2) 6. We are constantly impressed by the phenomenon of his superhuman knowledge. Hardly does a day pass but something transpires to disclose that the Master knows what is going on away from his immediate presence. He also seems to know about the thoughts of his associates. He undoubtedly has communion with celestial personalities; he unquestionably lives on a spiritual plane far above the rest of us. Everything seems to be open to his unique understanding. He asks us questions to draw us out, not to gain information.

7. Pastaruoju metu Mokytojas nedvejoja, kad pareikštų apie savo viršžmogiškumą. Nuo mūsų įšventinimo į apaštalus dienos iki pat pastarųjų dienų, jis niekada nepaneigė, kad jis yra atėjęs nuo Tėvo danguje. Jis kalba su dieviškojo mokytojo tvirtumu. Mokytojas nedvejodamas paneigia šiandieninius religinius mokymus, o naująją evangeliją skelbia su tvirta galia. Jam yra būdinga didžiulis atkaklumas, tvirtumas, ir galia. Net ir Jonas Krikštytojas, kada išgirdo kalbant Jėzų, pareiškė, kad šis yra Dievo Sūnus. Atrodo, kad jis tiek pakankamai turi visko pats savyje. Jis nesiekia minios paramos; jis yra abejingas žmonių nuomonėms. Jis yra drąsus ir vis tik visiškai nesididžiuoja.

8. Jis nuolat kalba apie Dievą kaip apie visą laiką esantį partnerį, kad ir ką jis bedarytų. Jis daro gerus darbus, nes atrodo, kad Dievas yra jame. Apie save ir savąją misiją jis pareiškia tokių stulbinančių dalykų, tokių teiginių, kurie būtų absurdiški, jeigu jis nebūtų dieviškas. Kartą jis pareiškė, "Prieš tai, kada buvo Abraomas, aš esu." Jis visiškai aiškiai pareiškė apie savo dieviškumą; jis tvirtina, kad yra partneris su Dievu. Jis beveik išnaudoja kalbos galimybes nuolat kartodamas savo tvirtinimus apie savo artimą ryšį su dangiškuoju Tėvu. Jis net drįsta tvirtinti, kad jis ir Tėvas yra viena. Jis sako, jog bet kas, kas matė jį, tas matė Tėvą. Ir jis kalba apie ir daro visus šiuos nuostabius dalykus su tokiu vaikišku natūralumu. Jis užsimena apie savo bendravimą su Tėvu lygiai tokiu pačiu būdu, kaip jis kalba apie savo bendravimą su mumis. Atrodo, kad jis yra toks užtikrintas dėl Dievo ir kalba apie šituos ryšius taip proziškai.

9. Savo maldų gyvenime atrodo, kad su savoju Tėvu jis bendrauja tiesiogiai. Mes girdėjome tik keletą jo maldų, bet šitos kelios maldos rodo, kad jis kalbasi su Dievu, tarsi, akis į akį. Atrodo, kad jis žino ateitį, o taip pat ir praeitį. Jis tiesiog negalėtų būti visa šitai ir daryti visų šitų nepaprastų dalykų, jeigu jis nebūtų kažkas daugiau negu žmogus. Mes žinome, kad jis yra žmogiškas, bet beveik lygiai tiek pat esame tikri, kad jis taip pat yra ir dieviškas. Mes esame įsitikinę, kad jis yra Žmogaus Sūnus ir Dievo Sūnus.

Kada Natanielius ir Tomas užbaigė savo diskusijas su Rodanu, tada jie išskubėjo į Jeruzalę, kad prisijungtų prie savo bičiulių apaštalų, ten atvykdami tos savaitės penktadienį. Tai buvo nuostabus patyrimas visų šitų trijų tikinčiųjų gyvenime, ir kiti apaštalai apie tai daug ką sužinojo iš Natanieliaus ir Tomo savo patyrimų atpasakojimo.

Rodanas sugrįžo į Aleksandriją, kur ilgą laiką jis savosios filosofijos mokė Megantos mokykloje. Vėliau jis tapo įtakingu žmogumi dangaus karalystės reikaluose; jis buvo ištikimas tikintysis

161:2.8 (1786.3) 7. Recently the Master does not hesitate to assert his superhumanity. From the day of our ordination as apostles right on down to recent times, he has never denied that he came from the Father above. He speaks with the authority of a divine teacher. The Master does not hesitate to refute the religious teachings of today and to declare the new gospel with positive authority. He is assertive, positive, and authoritative. Even John the Baptist, when he heard Jesus speak, declared that he was the Son of God. He seems to be so sufficient within himself. He craves not the support of the multitude; he is indifferent to the opinions of men. He is brave and yet so free from pride.

161:2.9 (1786.4) 8. He constantly talks about God as an ever-present associate in all that he does. He goes about doing good, for God seems to be in him. He makes the most astounding assertions about himself and his mission on earth, statements which would be absurd if he were not divine. He once declared, "Before Abraham was, I am." He has definitely claimed divinity; he professes to be in partnership with God. He well-nigh exhausts the possibilities of language in the reiteration of his claims of intimate association with the heavenly Father. He even dares to assert that he and the Father are one. He says that anyone who has seen him has seen the Father. And he says and does all these tremendous things with such childlike naturalness. He alludes to his association with the Father in the same manner that he refers to his association with us. He seems to be so sure about God and speaks of these relations in such a matter-of-fact way.

161:2.10 (1786.5) 9. In his prayer life he appears to communicate directly with his Father. We have heard few of his prayers, but these few would indicate that he talks with God, as it were, face to face. He seems to know the future as well as the past. He simply could not be all of this and do all of these extraordinary things unless he were something more than human. We know he is human, we are sure of that, but we are almost equally sure that he is also divine. We believe that he is divine. We are convinced that he is the Son of Man and the Son of God.

161:2.11 (1787.1) When Nathaniel and Thomas had concluded their conferences with Rodan, they hurried on toward Jerusalem to join their fellow apostles, arriving on Friday of that week. This had been a great experience in the lives of all three of these believers, and the other apostles learned much from the recounting of these experiences by Nathaniel and Thomas.

161:2.12 (1787.2) Rodan made his way back to Alexandria, where he long taught his philosophy in the school of Meganta. He became a mighty man in the later affairs of the kingdom of heaven; he

iki pat paskutiniųjų gyvenimo akimirų žemėje, savo gyvybę paaukojo Graikijoje drauge su kitais tada, kada persekiojimai buvo aršiausi.

was a faithful believer to the end of his earth days, yielding up his life in Greece with others when the persecutions were at their height.

3. JĖZAUS ŽMOGIŠKASIS PROTAS IR DIEVIŠKASIS PROTAS

Jėzaus prote dieviškumo sąmonė augo palaipsniui iki pat jo krikšto. Vėliau, kada jis iki galo suvokė savo dieviškąją prigimtį, ikižmogiškąją egzistenciją, ir visatos išimtinės teises, tada atrodė, kad jis įgavo galią savo žmogiškąjį sąmoningą suvokimą apie savąjį dieviškumą įvairiai apriboti. Mums atrodė, kad nuo savojo krikšto momento iki nukryžavimo vien tik tai nuo Jėzaus sprendimo priklausė, ar jis remsis tik tai žmogiškuoju protu, ar pasinaudos tiek žmogiškojo, tiek ir dieviškojo proto žiniomis. Kartais atrodė, kad jis naudojasi tik tai informacija, kurią turi jo žmogiškasis intelektas. Kitais atvejais atrodė, kad jis veikia turėdamas tokią žinių ir išminties pilnatvę, kokią gali suteikti tik tai jo dieviškosios sąmonės viršžmogiškojo turinio panaudojimas.

Jo unikalūs veiksmus mes galime suprasti tik tai pripažindami tą teoriją, kad jis gali, savo valia, savąjį dieviškumo sąmonę apriboti pats. Mes iki galo suvokiame, kad jis dažnai savo bičiuliams nieko nesakydavo, kad apie įvykius žino iš anksto, ir kad jis žino apie jų mąstymo ir planavimo pobūdį. Mes suprantame, jog jis nenorėjo, kad jo pasekėjai per daug gerai žinotų tai, jog jis gali skaityti jų mintis ir įsiskverbti į jų planus. Jis nenorėjo per daug toli pranokti tą žmogiškumo sampratą, kokią buvo susidaręs jo apaštalų ir mokinių protas.

Mes visiškai pasimetame mėgindami nustatyti skirtumą tarp jo praktikos, kada jis savo paties dieviškumo sąmonę pats apriboja, nuo jo metodo, kada jis nuo savo bičiulių išankstinį žinojimą ir minčių skaitymą slepia. Mes esame įsitikinę, kad jis naudojo šiuos abu metodus, bet mes nevisada sugebame, konkrečiu atveju, nustatyti, koku metodu jis galėjo pasinaudoti. Mes dažnai pastebėdavome, kad jis veikia remdamasis tik tai žmogiškosios sąmonės turiniu; tada mes matydavome jį besitariančią su visatos dangiškųjų gausybių reguliuotojais ir pastebėdavome neabejotiną dieviškojo proto veikimą. Ir tada beveik nesuskaičiuojamai daug kartų mes tikrai buvome liudininkai to, kad veikia šitoji sujungta žmogaus ir Dievo asmenybė, kaip ją sužadino akivaizdžiai tobula žmogiškojo proto ir dieviškojo proto sąjunga. Tai yra mūsų žinių apie tokius reiškinius riba; mes iš tikrųjų realiai nežinome visos tiesos apie šią paslaptį.

3. JESUS' HUMAN AND DIVINE MINDS

161:3.1 (1787.3) Consciousness of divinity was a gradual growth in the mind of Jesus up to the occasion of his baptism. After he became fully self-conscious of his divine nature, prehuman existence, and universe prerogatives, he seems to have possessed the power of variously limiting his human consciousness of his divinity. It appears to us that from his baptism until the crucifixion it was entirely optional with Jesus whether to depend only on the human mind or to utilize the knowledge of both the human and the divine minds. At times he appeared to avail himself of only that information which was resident in the human intellect. On other occasions he appeared to act with such fullness of knowledge and wisdom as could be afforded only by the utilization of the superhuman content of his divine consciousness.

161:3.2 (1787.4) We can understand his unique performances only by accepting the theory that he could, at will, self-limit his divinity consciousness. We are fully cognizant that he frequently withheld from his associates his foreknowledge of events, and that he was aware of the nature of their thinking and planning. We understand that he did not wish his followers to know too fully that he was able to discern their thoughts and to penetrate their plans. He did not desire too far to transcend the concept of the human as it was held in the minds of his apostles and disciples.

161:3.3 (1787.5) We are utterly at a loss to differentiate between his practice of self-limiting his divine consciousness and his technique of concealing his preknowledge and thought discernment from his human associates. We are convinced that he used both of these techniques, but we are not always able, in a given instance, to specify which method he may have employed. We frequently observed him acting with only the human content of consciousness; then would we behold him in conference with the directors of the celestial hosts of the universe and discern the undoubted functioning of the divine mind. And then on almost numberless occasions did we witness the working of this combined personality of man and God as it was activated by the apparent perfect union of the human and the divine minds. This is the limit of our knowledge of such phenomena; we really do not actually know the full truth about this mystery.

162 Dokumentas. Tabernakulių šventėje

⇨ 161

URANTIJOS KNYGA

163 ⇨

IV DALIS. JĖZAUS GYVENIMAS IR MOKYMAI

162 DOKUMENTAS. TABERNAKULIŲ
ŠVENTĖJE

Skyrius

ĮVADAS

1. Pavojai, susiję su apsilankymu Jeruzalėje
2. Pirmoji kalba šventykloje
3. Moteris, pagauta neištikima
4. Tabernakulių šventė
5. Pamokslas apie pasaulio šviesą
6. Pokalbis apie gyvenimo vandenį
7. Diskusija apie dvasinę laisvę
8. Bendravimas su Morta ir Marija
9. Betliejuje su Abneriu

ĮVADAS

KADA Jėzus pradėjo kelionę į Jeruzalę su šiais dešimčia apaštalu, tada jis planavo keliauti per Samariją, nes tai buvo trumpiausias maršrutas. Dėl to, jie ėjo į pietus rytine ežero pakrante ir, perėję Skaitopolį, įžengė į Samarijos ribas. Pradėjus temti Jėzus pasiuntė Pilypą ir Motiejų į vieną kaimą Gilbojos kalno rytiniame šlaite, kad surastų vietą kur šitai kompanijai pernaktoti. Taip jau pasitaikė, kad šitie kaimiečiai buvo labai priešišškai nusistatę prieš žydus, net daug labiau negu paprasti samariečiai, ir šiuos jausmus šiuo konkrečiu laiku sustiprino ir tai, jog į tabernakulių šventę keliavo tiek daug žydų. Šitie žmonės labai mažai ką žinojo apie Jėzų, ir suteikti jam būstą atsisakė, kadangi jis ir jo bičiuliai yra žydai. Kada Motiejus ir Pilypas išreiškė pasipiktinimą ir paaiškino šitiems samariečiams, kad jie nesutinka priimti Izraelio Šventojo, tai įniršę kaimiečiai iš miestelio juos išvijo su pagaliais ir akmenimis.

Kai Pilypas ir Motiejus sugrįžo pas savo

PAPER 162
AT THE FEAST OF TABERNACLES

SECTIONS

Introduction

1. The Dangers of the Visit to Jerusalem
2. The First Temple Talk
3. The Woman Taken in Adultery
4. The Feast of Tabernacles
5. Sermon on the Light of the World
6. Discourse on the Water of Life
7. The Discourse on Spiritual Freedom
8. The Visit with Martha and Mary
9. At Bethlehem with Abner

INTRODUCTION

^{162:0.1 (1788.1)} WHEN Jesus started up to Jerusalem with the ten apostles, he planned to go through Samaria, that being the shorter route. Accordingly, they passed down the eastern shore of the lake and, by way of Scythopolis, entered the borders of Samaria. Near nightfall Jesus sent Philip and Matthew over to a village on the eastern slopes of Mount Gilboa to secure lodging for the company. It so happened that these villagers were greatly prejudiced against the Jews, even more so than the average Samaritans, and these feelings were heightened at this particular time as so many were on their way to the feast of tabernacles. These people knew very little about Jesus, and they refused him lodging because he and his associates were Jews. When Matthew and Philip manifested indignation and informed these Samaritans that they were declining to entertain the Holy One of Israel, the infuriated villagers chased them out of the little town with sticks and stones.

^{162:0.2 (1788.2)} After Philip and Matthew had returned to their fellows and reported how they had been

bičiulius ir papasakojo, kaip juos iš kaimo išvijo, tada Jokūbas ir Jonas priėjo prie Jėzaus ir tarė: “Mokytojau, mes meldžiame tave, leisk mums prašyti, kad iš dangaus nusileistų ugnis, kuri sunaikintų šiuos žūlius ir neatgailaujančius samariečius.” Tačiau, kada Jėzus išgirdo šiuos keršto žodžius, tada jis atsigrėžė į Zabediejaus sūnus ir griežtai jiems papriekaištavo: “Jūs gi nesuprantate, kokį požiūrį rodote. Kerštas nėra dangaus karalystės požūrio skiriamasis bruožas. Vietoje to, kad ginčytumėmės, geriau keliaukime į tą mažą kaimelį prie brastos per Jordano upę.” Šitokiu būdu dėl sektantiškų prietarų šitie samariečiai atsisakė garbės parodyti svetingumą visatos Sūnui Kūrėjui.

Jėzus ir šie dešimt nakčiai apsistojo prie kaimo netoli Jordano upės brastos. Anksti kitą rytą jie perbrido per upę ir toliau keliavo į Jeruzalę palei rytinę Jordano pakrantęėjusiu keliu, ateidami į Betanę vėlų antradienio vakarą. Tomas ir Natanielius pasirodė penktadienį, užtrukę dėl savo diskusijų su Rodanu.

Jėzus ir šie dvylika Jeruzalės apylinkėse pasiliko iki kito mėnesio (spalio) pabaigos, maždaug keturias su puse savaitės. Pats Jėzus į miestą buvo nuėjęs tik kelis kartus, ir šie trumpi apsilankymai buvo tabernakulių šventės dienomis. Didelę dalį spalio jis praleido su Abneriu ir jo bičiuliais Betliejuje.

1. PAVOJAI, SUSIJĘ SU APSILANKYMU JERUZALĖJE

Likus daug laiko iki to meto, kada jie bėgo iš Galilėjos, Jėzaus pasekėjai maldavo, kad jis vyktų į Jeruzalę skelbti karalystės evangelijos tam, kad jo žinia įgautų tokią reputaciją, jog buvo skelbiama žydų kultūros ir mokymo centre; bet dabar, kada jis iš tikrųjų atvyko į Jeruzalę mokyti, jie bijojo dėl jo gyvybės. Žinodami, jog Sanhedrinas stengiasi atgabenti Jėzų į Jeruzalę į teismą ir prisimindami Mokytojo neseniai pakartotus pareiškimus apie tai, kad jis turi mirti, apaštalus tiesiogine prasme pribloškė jo netikėtas sprendimas dalyvauti tabernakulių šventėje. Į jų visus ankstesnius maldavimus, kad jis eitų į Jeruzalę, jis atsakydavo, “Ši valanda dar neatėjo.” Dabar, į jų prieštaravimus iš baimės jis tiktai teatsakydavo, “Bet ši valanda atėjo.”

Per tabernakulių šventę Jėzus drąsiai įėjo į Jeruzalę keliomis progomis ir šventykloje mokė viešai. Šitą jis darė, nepaisant savo apaštalų pastangų jį atkalbėti. Nors jie ilgą laiką jį ragino paskelbti savąją žinią Jeruzalėje, bet dabar jie bijojo pamatyti jį įeinantį į miestą šiuo metu, visiškai gerai žinodami, jog raštininkai ir fariziejai

driven out of the village, James and John stepped up to Jesus and said: “Master, we pray you to give us permission to bid fire come down from heaven to devour these insolent and impenitent Samaritans.” But when Jesus heard these words of vengeance, he turned upon the sons of Zebedee and severely rebuked them: “You know not what manner of attitude you manifest. Vengeance savors not of the outlook of the kingdom of heaven. Rather than dispute, let us journey over to the little village by the Jordan ford.” Thus because of sectarian prejudice these Samaritans denied themselves the honor of showing hospitality to the Creator Son of a universe.

^{162:0.3 (1788.3)} Jesus and the ten stopped for the night at the village near the Jordan ford. Early the next day they crossed the river and continued on to Jerusalem by way of the east Jordan highway, arriving at Bethany late Wednesday evening. Thomas and Nathaniel arrived on Friday, having been delayed by their conferences with Rodan.

^{162:0.4 (1788.4)} Jesus and the twelve remained in the vicinity of Jerusalem until the end of the following month (October), about four and one-half weeks. Jesus himself went into the city only a few times, and these brief visits were made during the days of the feast of tabernacles. He spent a considerable portion of October with Abner and his associates at Bethlehem.

1. THE DANGERS OF THE VISIT TO JERUSALEM

^{162:1.1 (1788.5)} Long before they fled from Galilee, the followers of Jesus had implored him to go to Jerusalem to proclaim the gospel of the kingdom in order that his message might have the prestige of having been preached at the center of Jewish culture and learning; but now that he had actually come to Jerusalem to teach, they were afraid for his life. Knowing that the Sanhedrin had sought to bring Jesus to Jerusalem for trial and recalling the Master's recently reiterated declarations that he must be subject to death, the apostles had been literally stunned by his sudden decision to attend the feast of tabernacles. To all their previous entreaties that he go to Jerusalem he had replied, “The hour has not yet come.” Now, to their protests of fear he answered only, “But the hour has come.”

^{162:1.2 (1788.6)} During the feast of tabernacles Jesus went boldly into Jerusalem on several occasions and publicly taught in the temple. This he did in spite of the efforts of his apostles to dissuade him. Though they had long urged him to proclaim his message in Jerusalem, they now feared to see him enter the city at this time, knowing full well that

buvo susikoncentravę ties tuo, kad Jėzų nužudyti.

Jėzaus drąsus pasirodymas Jeruzalėje daugiau negu kada nors anksčiau jo pasekėjus suglumino. Didelė dalis jo mokinių, ir net Judas Iskarijotas, šis apaštalas, buvo išdrįsę galvoti, kad Jėzus skubiai pabėgo į Finikiją, nes išsigando žydų vadovų ir Erodo Antipo. Jiems nepasisekė suvokti Mokytojo žingsnių svarbos. Jo buvimas Jeruzalėje per tabernakulių šventę, net pasipriešinant savo pasekėjų patarimui, buvo pakankamas, kad užbaigtų visus šnibždėjimus apie baimę ir bailumą.

Tabernakulių šventės metu tūkstančiai tikinčiųjų iš visų Romos imperijos dalių pamatė Jėzų, klausėsi jo mokymo, ir daugelis net iškeliavo į Betanę, kad pasitartų su juo dėl karalystės vystymo savo gimtosiose vietovėse.

Buvo daug priežasčių, kodėl Jėzus galėjo viešai pamokslauti šventyklos viduje per šventės dienas, o iš jų pagrindinė buvo ta baimė, kuri buvo apėmusi Sanhedrino pareigūnus dėl to, kad jų pačių gretose įvyko slapto jausmų išsiskyrimas. Tai buvo faktas, jog daugelis Sanhedrino narių arba slapta tikėjo į Jėzų, arba buvo ryžtingai nusistatę prieš Jėzaus suėmimą šventės metu, kada toks didžiulis skaičius žmonių buvo Jeruzalėje, kurių daugelis arba tikėjo į jį, arba bent jau buvo draugiški tam dvasiniam judėjimui, kurį jis organizavo.

Abnerio ir jo bičiulių pastangos per visą Judėją taip pat daug prisidėjo prie to, kad sutvirtintų palankų jausmą karalystei, tiek daug, jog net ir Jėzaus priešai nedrįso per daug atvirai išreikšti savo prieštaraivimų. Tai buvo viena iš tų priežasčių, kodėl Jėzus galėjo viešai aplankyti Jeruzalę ir gyvas išeiti iš jos. Vienu ar dviem mėnesiais anksčiau jį tikrai būtų nužudę.

Bet stulbinanti Jėzaus drąsa, kada Jeruzalėje jis pasirodė viešai, jo priešams įvarė baimės; jie nebuvo pasirengę tokiam drąsiam iššūkiui. Kelis kartus per šitą mėnesį Sanhedrinai neryžtingai pamėgino Mokytoją suimti, bet iš šitų pastangų nieko neišėjo. Jėzaus netikėtas pasirodymas Jeruzalėje viešai jo priešus nustebino tiek, kad jie manė, jog tikriausiai jam apsaugą yra pažadėjusi Romos valdžia. Žinodami, jog Pilypas (Erodo Antipo brolis) yra beveik Jėzaus pasekėjas, Sanhedrino nariai manė, kad Pilypas pažadėjo Jėzui apsaugoti jį nuo priešų. Jėzus iš jiems pavaldžios teritorijos jau buvo išvykęs, kada jie suvokė, jog klydo tikėdami, kad netikėtas ir drąsus jo pasirodymas Jeruzalėje buvo dėl slapto susitarimo su romėnų pareigūnais.

the scribes and Pharisees were bent on bringing about his death.

162-1.3 (1788.7) Jesus' bold appearance in Jerusalem more than ever confused his followers. Many of his disciples, and even Judas Iscariot, the apostle, had dared to think that Jesus had fled in haste into Phoenicia because he feared the Jewish leaders and Herod Antipas. They failed to comprehend the significance of the Master's movements. His presence in Jerusalem at the feast of tabernacles, even in opposition to the advice of his followers, sufficed forever to put an end to all whisperings about fear and cowardice.

162-1.4 (1789.1) During the feast of tabernacles, thousands of believers from all parts of the Roman Empire saw Jesus, heard him teach, and many even journeyed out to Bethany to confer with him regarding the progress of the kingdom in their home districts.

162-1.5 (1789.2) There were many reasons why Jesus was able publicly to preach in the temple courts throughout the days of the feast, and chief of these was the fear that had come over the officers of the Sanhedrin as a result of the secret division of sentiment in their own ranks. It was a fact that many of the members of the Sanhedrin either secretly believed in Jesus or else were decidedly averse to arresting him during the feast, when such large numbers of people were present in Jerusalem, many of whom either believed in him or were at least friendly to the spiritual movement which he sponsored.

162-1.6 (1789.3) The efforts of Abner and his associates throughout Judea had also done much to consolidate sentiment favorable to the kingdom, so much so that the enemies of Jesus dared not be too outspoken in their opposition. This was one of the reasons why Jesus could publicly visit Jerusalem and live to go away. One or two months before this he would certainly have been put to death.

162-1.7 (1789.4) But the audacious boldness of Jesus in publicly appearing in Jerusalem overawed his enemies; they were not prepared for such a daring challenge. Several times during this month the Sanhedrin made feeble attempts to place the Master under arrest, but nothing came of these efforts. His enemies were so taken aback by Jesus' unexpected public appearance in Jerusalem that they conjectured he must have been promised protection by the Roman authorities. Knowing that Philip (Herod Antipas's brother) was almost a follower of Jesus, the members of the Sanhedrin speculated that Philip had secured for Jesus promises of protection against his enemies. Jesus had departed from their jurisdiction before they awakened to the realization that they had been mistaken in the belief that his sudden and bold appearance in

Tik tai šie dvylika apaštalų, kada jie buvo išėję iš Magadano, žinojo apie tai, jog Jėzus ketino dalyvauti tabernakulių šventėje. Kiti gi Mokytojo pasekėjai buvo nepaprastai pritrenkti, kada jis pasirodė šventyklos galerijose ir pradėjo viešai mokyti, o žydų valdžios nuostabos neįmanoma išreikšti, kada buvo pranešta, kad jis moko šventykloje.

Nors Jėzaus mokiniai ir nesitikėjo, kad jis dalyvautų šventėje, bet didžioji dauguma iš toli atvykusių piligrimų, kurie apie jį buvo girdėję, puoselėjo viltį, jog galėtų jį pamatyti Jeruzalėje. Ir jie nebuvo apvilti, nes kelis kartus jis mokė Saliamono Prieangyje ir kitur sinagogos kiemuose. Šitie mokymai iš tiesų buvo Jėzaus dieviškumo oficialus ir formalus paskelbimas žydų tautai ir visam pasauliui.

Minios, kuri klausėsi Mokytojo mokymų, nuomonės išsiskyrė. Vieni sakė, kad jis yra geras žmogus; kiti gi sakė, kad jis yra pranašas, kai kurie sakė, kas jis tikrai yra Mesijas; dar kiti sakė, kad jis yra piktavališkas įkyruolis, kad savo keistomis doktrinomis jis klaidina tautą. Jo priešai nedrįso pasmerkti jo viešai, bijodami jam draugiškai nusiteikusių tikinčiųjų, tuo tarpu jo draugai, baimindamiesi žydų vadovų, bijojo jį pripažinti atvirai, žinodami, jog Sanhedrinas yra pasiryžęs padaryti taip, kad jis mirytų. Bet net ir jo priešai žavėjosi jo mokymu, žinodami, kad jis nesimokė rabinų mokyklose.

Kiekvieną kartą, kada Jėzus išeidavo į Jeruzalę, jo apaštalus apimdavo siaubas. Jų baimė dar labiau augo, nes, diena iš dienos, jie klausydavosi vis drąsesnių jo pareiškimų apie savosios misijos žemėje prigimtį. Jiems nebuvo įprasta girdėti iš Jėzaus tokių ryžtingų pareiškimų ir tokių stebinančių tvirtinimų net ir tada, kada jis pamokslavo tarp savo draugų.

2. PIRMOJI KALBA ŠVENTYKLOJE

Pirmąją popietę, kada Jėzus mokė šventykloje, nemažas būrys sėdėjo besiklausydamas jo žodžių, vaizduojančių naujosios evangelijos laisvę ir tų, kurie tiki gerą žinią, džiaugsmą, kai smalsus klausytojas jį pertraukė, kad paklaustų: "Mokytojau, kaip čia yra, kad tu gali taip sklandžiai cituoti iš Raštų ir mokyti žmones, kai man sakė, jog tu pats nesimokei to, ko mokosi rabinai?" Jėzus atsakė: "Nė vienas žmogus nemokė manęs tų tiesų, kurias aš skelbiu jums. Ir šitas mokymas nėra mano, bet To, kuris mane atsiuntė. Jeigu bet kuris žmogus iš tikrųjų

Jerusalem had been due to a secret understanding with the Roman officials.

162:1.8 (1789.5) Only the twelve apostles had known that Jesus intended to attend the feast of tabernacles when they had departed from Magadan. The other followers of the Master were greatly astonished when he appeared in the temple courts and began publicly to teach, and the Jewish authorities were surprised beyond expression when it was reported that he was teaching in the temple.

162:1.9 (1790.1) Although his disciples had not expected Jesus to attend the feast, the vast majority of the pilgrims from afar who had heard of him entertained the hope that they might see him at Jerusalem. And they were not disappointed, for on several occasions he taught in Solomon's Porch and elsewhere in the temple courts. These teachings were really the official or formal announcement of the divinity of Jesus to the Jewish people and to the whole world.

162:1.10 (1790.2) The multitudes who listened to the Master's teachings were divided in their opinions. Some said he was a good man; some a prophet; some that he was truly the Messiah; others said he was a mischievous meddler, that he was leading the people astray with his strange doctrines. His enemies hesitated to denounce him openly for fear of his friendly believers, while his friends feared to acknowledge him openly for fear of the Jewish leaders, knowing that the Sanhedrin was determined to put him to death. But even his enemies marveled at his teaching, knowing that he had not been instructed in the schools of the rabbis.

162:1.11 (1790.3) Every time Jesus went to Jerusalem, his apostles were filled with terror. They were the more afraid as, from day to day, they listened to his increasingly bold pronouncements regarding the nature of his mission on earth. They were unaccustomed to hearing Jesus make such positive claims and such amazing assertions even when preaching among his friends.

2. THE FIRST TEMPLE TALK

162:2.1 (1790.4) The first afternoon that Jesus taught in the temple, a considerable company sat listening to his words depicting the liberty of the new gospel and the joy of those who believe the good news, when a curious listener interrupted him to ask: "Teacher, how is it you can quote the Scriptures and teach the people so fluently when I am told that you are untaught in the learning of the rabbis?" Jesus replied: "No man has taught me the truths which I declare to you. And this teaching is not mine but His who sent me. If any man really desires to do my Father's will, he shall certainly

trokšta vykdyti manojų Tėvo valią, tai jis tikrai žino, koks yra manasis mokymas, ar jis yra Dievo ar aš kalbu savo paties vardu. Tas, kas kalba savo paties vardu, tas siekia šlovės sau pačiam, tačiau kada aš skelbiu Tėvo žodžius, tai šituo aš siekiu šlovės tam, kuris mane atsiuntė. Bet prieš mėgindami įeiti į naująją šviesą, ar vietoje šito jums nereikėtų eiti paskui tą šviesą, kurią jūs jau turite? Mozė jums davė įstatymą, bet kiek gi iš jūsų stengiasi jo reikalavimus vykdyti sąžiningai? Mozė šituo įstatymu jums liepia, sakydamas, 'Nežudyk'; nežiūrint šito įsakymo kai kurie iš jūsų siekia nužudyti Žmogaus Sūnų."

Kada žmonės išgirdo šiuos žodžius, tada jie ėmė tarpusavyje ginčytis. Vieni sakė, kad jis yra pamišęs; kiti tvirtino, kad jame yra velnias. Dar kiti sakė, kad jis iš tiesų yra tas Galilėjos pranašas, kurį raštininkai ir fariziejai jau seniai stengėsi nužudyti. Kai kurie sakė, jog religinė valdžia jį užpulti bijo; kiti manė, kad jie neliečia jo dėl to, jog ir patys ėmė tikėti į jį. Po ilgokų diskusijų vienas išėjo iš minios į priekį ir paklausė Jėzaus, "Kodėl šie valdovai siekia tave nužudyti?" Ir jis atsakė: "Šie valdovai siekia mane nužudyti dėl to, kad juos piktiina manasis mokymas apie karalystės gerąją naujieną, tokią evangeliją, kuri žmones išlaisvina iš formalios ritualų religijos varginančių tradicijų, kurias šitie mokytojai yra pasiryžę išsaugoti bet kokia kaina. Sutinkamai su įstatymu jie apipjausto Sabato dieną, bet mane jie norėtų nužudyti, nes aš vieną kartą Sabato dieną išlaisvinau žmogų iš kančių vergystės. Kad mane šnipinėtų jie seka paskui mane Sabato dieną, bet mane norėtų nužudyti, nes kitu atveju aš nusprendžiau sunkiai sergantį žmogų išgydyti Sabato dieną. Jie stengiasi mane nužudyti, kadangi puikiai žino, jeigu jūs nuoširdžiai tikėsite ir išdrįsite priimti manąjį mokymą, tai jų tradicinės sistemos religija bus sugriauta, bus amžiams sunaikinta. Šitaip jie iš tikrųjų praras savo valdžią, kam buvo paskyrę savo gyvenimą, kadangi jie užsispyrusiai atsisako priimti šią naująją ir šlovingesnę Dievo karalystės evangeliją. Ir dabar aš tikrai kreipiuosi į kiekvieną iš jūsų: Nespręskite pagal išorę, bet vietoje šito spręskite pagal šitų mokymų tikrąją dvasią; spręskite teisingai."

Tada kitas žmogus paklausė: "Taip, Mokytojau, mes tikrai laukiame Mesijo, tačiau, kada jis ateis, mes žinome, kad jo pasirodymas bus paslaptingas. Mes žinome, iš kur atėjai tu. Tu nuo pat pradžių buvai tarp savo sielos brolių. Išvaduotojas ateis turėdamas galią, kad sugrąžintų Dovydo karalystės sostą. Ar tu iš tikrųjų tvirtini, jog esi Mesijas?" Ir Jėzus atsakė: "Tu sakai, kad mane pažįstate ir žinote, iš kur aš atėjau. Gaila, kad tavo tvirtinimai nėra teisingi, nes tada jūs iš tiesų tame žinojime surastumėte gyvenimo gausumą. Bet aš pareiškiu, jog pas jus

know about my teaching, whether it be God's or whether I speak for myself. He who speaks for himself seeks his own glory, but when I declare the words of the Father, I thereby seek the glory of him who sent me. But before you try to enter into the new light, should you not rather follow the light you already have? Moses gave you the law, yet how many of you honestly seek to fulfill its demands? Moses in this law enjoins you, saying, 'You shall not kill'; notwithstanding this command some of you seek to kill the Son of Man."

162:2.2 (1790.5) When the crowd heard these words, they fell to wrangling among themselves. Some said he was mad; some that he had a devil. Others said this was indeed the prophet of Galilee whom the scribes and Pharisees had long sought to kill. Some said the religious authorities were afraid to molest him; others thought that they laid not hands upon him because they had become believers in him. After considerable debate one of the crowd stepped forward and asked Jesus, "Why do the rulers seek to kill you?" And he replied: "The rulers seek to kill me because they resent my teaching about the good news of the kingdom, a gospel that sets men free from the burdensome traditions of a formal religion of ceremonies which these teachers are determined to uphold at any cost. They circumcise in accordance with the law on the Sabbath day, but they would kill me because I once on the Sabbath day set free a man held in the bondage of affliction. They follow after me on the Sabbath to spy on me but would kill me because on another occasion I chose to make a grievously stricken man completely whole on the Sabbath day. They seek to kill me because they well know that, if you honestly believe and dare to accept my teaching, their system of traditional religion will be overthrown, forever destroyed. Thus will they be deprived of authority over that to which they have devoted their lives since they steadfastly refuse to accept this new and more glorious gospel of the kingdom of God. And now do I appeal to every one of you: Judge not according to outward appearances but rather judge by the true spirit of these teachings; judge righteously."

162:2.3 (1791.1) Then said another inquirer: "Yes, Teacher, we do look for the Messiah, but when he comes, we know that his appearance will be in mystery. We know whence you are. You have been among your brethren from the beginning. The deliverer will come in power to restore the throne of David's kingdom. Do you really claim to be the Messiah?" And Jesus replied: "You claim to know me and to know whence I am. I wish your claims were true, for indeed then would you find abundant life in that knowledge. But I declare that I have not come to you for myself; I have been sent by the Father, and he who sent me is true and

aš neatėjau savo vardu; mane atsiuntė Tėvas, o tas, kuris mane atsiuntė, yra teisingas ir ištikimas. Atsisakydami išgirsti mane, jūs atsisakote priimti ir tą, kuris mane siunčia. Jūs, jeigu iš tiesų priimsite šitą evangeliją, tikrai pažinsite ir tą, kuris mane atsiuntė. Aš pažįstu Tėvą, nes aš atėjau nuo Tėvo tam, kad apie jį pareikščiau ir jį apreikščiau jums.”

Raštininkų agentai norėjo jį sučiupti, bet bijojo minios, kadangi daug žmonių tikėjo į jį. Jėzaus veikla nuo jo krikšto akimirkos buvo tapusi gerai žinoma visoje žydijoje, ir kai didelė dalis šitų žmonių atpasakodavo šiuos dalykus, tai tarp savęs kalbėdavosi: “Nors šitas mokytojas ir yra iš Galilėjos, ir nors jis visų mūsų lūkesčių, susijusių su Mesiju, ir nepatenkina, bet mums įdomu, ar tas išvaduotojas, kada jis iš tiesų ateis, tikrai padarys, ką nors nuostabiau už tai, ką jau yra padaręs šitas Jėzus iš Nazareto.”

Kada fariziejai ir jų agentai išgirdo žmones šitaip kalbant, tada jie pasitarė su savo vadovais ir nusprendė, jog nedelsiant reikia kažką daryti, kad šitie vieši Jėzaus pasirodymai šventyklos galerijose būtų sustabdyti. Žydu lyderiai, apskritai, buvo linkę atviro susikirtimo su Jėzumi vengti, manydami, jog romėnų valdžia jam buvo pažadėjusi neliečiamumą. Priešingu atveju jie negalėjo paaiškinti jo drąsumo, kada šitokiu metu jis atvyko į Jeruzalę; bet Sanhedrino pareigūnai nevisiškai tikėjo šitais gandaiis. Jie samprotavo, jog romėnų valdovai tokio dalyko nedarytų slapta ir be aukščiausiojo žydu naciją valdančio organo žinios.

Todėl, Eberis, Sanhedrino tikrasis pareigūnas, su dviem padėjėjais buvo pasiųstas Jėzų suimti. Kada Eberis ėjo link Jėzaus, tada Mokytojas tarė: “Nebijokite prieiti prie manęs. Eikite artyn klausydamiesi manojo mokymo. Aš žinau, kad jūs esate pasiųsti mane suimti, bet jūs turėtumėte suprasti, jog Žmogaus Sūnui nieko neatsitiks tol, kol neateis jo valanda. Jūs nesate prieš mane nusistatę; jūs ateinate tikrai vykdydami savo šeiminių paliepimą, ir net šitie žydu valdovai tikrai mano, kad jie tarnauja Dievui, kada slapta siekia manojo sunaikinimo.

“Aš nelinkiu nė vienam iš jūsų nieko blogo. Tėvas jus myli, ir dėl to iš tiesų aš noriu jus išlaisvinti iš prietarų vergovės ir tradicijų tamsos. Aš jums siūlau gyvenimo laisvę ir išgelbėjimo džiaugsmą. Aš skelbiu naują ir gyvą kelią, išsivadavimą iš blogio ir nuodėmės pančių sutraukymą. Aš atėjau tam, kad jūs galėtumėte gyventi, ir gyventi amžinai. Jūs stengiatės atsikratyti manimi ir nerimą keliančiais mano mokymais. Jeigu tikrai jūs galėtumėte suvokti, kaip trumpai aš turėsiu būti kartu su jumis! Visiškai neužilgo aš vyksiu pas tą, kuris mane atsiuntė į šitą pasaulį. Ir tada tikrai daugelis iš jūsų manęs uoliai ieškos, bet manojo buvimo jūs tikrai

faithful. By refusing to hear me, you are refusing to receive Him who sends me. You, if you will receive this gospel, shall come to know Him who sent me. I know the Father, for I have come from the Father to declare and reveal him to you.”

162:2.4 (1791.2) The agents of the scribes wanted to lay hands upon him, but they feared the multitude, for many believed in him. Jesus' work since his baptism had become well known to all Jewry, and as many of these people recounted these things, they said among themselves: “Even though this teacher is from Galilee, and even though he does not meet all of our expectations of the Messiah, we wonder if the deliverer, when he does come, will really do anything more wonderful than this Jesus of Nazareth has already done.”

162:2.5 (1791.3) When the Pharisees and their agents heard the people talking this way, they took counsel with their leaders and decided that something should be done forthwith to put a stop to these public appearances of Jesus in the temple courts. The leaders of the Jews, in general, were disposed to avoid a clash with Jesus, believing that the Roman authorities had promised him immunity. They could not otherwise account for his boldness in coming at this time to Jerusalem; but the officers of the Sanhedrin did not wholly believe this rumor. They reasoned that the Roman rulers would not do such a thing secretly and without the knowledge of the highest governing body of the Jewish nation.

162:2.6 (1791.4) Accordingly, Eber, the proper officer of the Sanhedrin, with two assistants was dispatched to arrest Jesus. As Eber made his way toward Jesus, the Master said: “Fear not to approach me. Draw near while you listen to my teaching. I know you have been sent to apprehend me, but you should understand that nothing will befall the Son of Man until his hour comes. You are not arrayed against me; you come only to do the bidding of your masters, and even these rulers of the Jews verily think they are doing God's service when they secretly seek my destruction.

162:2.7 (1792.1) “I bear none of you ill will. The Father loves you, and therefore do I long for your deliverance from the bondage of prejudice and the darkness of tradition. I offer you the liberty of life and the joy of salvation. I proclaim the new and living way, the deliverance from evil and the breaking of the bondage of sin. I have come that you might have life, and have it eternally. You seek to be rid of me and my disquieting teachings. If you could only realize that I am to be with you only a little while! In just a short time I go to Him who sent me into this world. And then will many of you diligently seek me, but you shall not discover my presence, for where I am about to go you cannot

nebesurasite, nes ten, kur netrukus turėsiu vykti aš, ten ateiti jūs negalite. Bet visi tie, kurie iš tiesų stengsis surasti mane, tikrai kada nors pasieks tą gyvenimą, kuris veda į manojo Tėvo akivaizdą.”

Kai kurie pašaipūnai tarpusavyje šnekėjosi: “Kur gi šitas žmogus eis, kad mes negalėsime jo surasti? Argi jis išeis gyventi tarp graikų? Argi jis susinaikins? Ką jis gali turėti omenyje, pareikšdamas, jog netrukus iš mūsų išeis, ir kad mes negalime eiti ten, kur eina jis?”

Eberis ir jo padėjėjai atsisakė suimti Jėzų; į savo susirinkimo vietą jie sugrįžo be jo. Kada, dėl to, vyriausieji šventikai ir fariziejai Eberui ir jo pagalbininkams papriekaištavo, kad šie neatvedė Jėzaus, tada Eberis tepasakė: “Mes bijojome jį suimti minios vidury, nes jį tiki daugelis. Be to, mes niekada nebuvo girdėję nė vieno žmogaus kalbant taip, kaip kalba šitas vyras. Šitas mokytojas turi kažką nepaprasto. Jūs visi gerai padarytumėte, jeigu nueitumėte jo pasiklausti.” Ir kada vyriausieji valdovai išgirdo šiuos žodžius, tada jie buvo priblokšti ir sarkastiškai tarė Eberui: “Ar tave irgi suklaidino? Ar netrukus ir tu tikėsi į šitą apgaviką? Ar tu esi girdėjęs, jog kuris nors iš mūsų mokytojų vyrų arba kuris nors iš valdovų būtų įtikėjęs į jį? Argi kurį nors iš raštininkų ar fariziejų jo protingi mokymai apgavo? Kaip čia atsitiko, jog tave paveikė šitos neišmanančios minios, kuri nežino nei įstatymų, nei pranašų, elgesys? Argi tu nežinai, jog tokie nemokyti žmonės yra prakeikti?” Ir tada atsakė Eberis: “Net jeigu ir šitaip, mano ponai, bet šitas vyras minioms sako gailestingumo ir vilties žodžius. Jis pakelia nuotaiką nusiminusiems, ir jo žodžiai buvo paguoda net ir mūsų sieloms. Kuo gi gali būti klaidingi šitie mokymai, net jeigu jis ir nėra tas Mesijas iš Raštų? Ir net tokiu atveju, argi mūsų įstatymas nereikalauja sąžiningumo? Argi mes pasmerkiame žmogų jo neišklausę?” Ir Sanhedrino vadovas įniršo ant Eberio ir, atsisukęs į jį, tarė: “Ar tu išprotėjai? Gal tu kartais irgi esi iš Galilėjos? Paieškok Raštuose ir tu pamatysi, kad iš Galilėjos nėra nė vieno pranašo, tuo labiau Mesijo.”

Sanhedrinas išsiskirstė pasimetęs, o Jėzus išėjo į Betanę nakčiai.

3. MOTERIS, PAGAUTA NEIŠTIKIMA

Būtent šito apsilankymo Jeruzalėje metu Jėzus kalbėjosi su viena blogos reputacijos moterimi, kurią pas jį atvedė jos kaltintojai ir priešai. Iškraipytas šito epizodo įrašas, kurį jūs turite, užsimena, jog šitą moterį pas Jėzų atvedė raštininkai ir fariziejai, ir kad Jėzus su jais kalbėjosi taip, kad parodytų, jog šitie žydų religiniai

come. But all who truly seek to find me shall sometime attain the life that leads to my Father's presence.”

^{162:2.8 (1792.2)} Some of the scoffers said among themselves: “Where will this man go that we cannot find him? Will he go to live among the Greeks? Will he destroy himself? What can he mean when he declares that soon he will depart from us, and that we cannot go where he goes?”

^{162:2.9 (1792.3)} Eber and his assistants refused to arrest Jesus; they returned to their meeting place without him. When, therefore, the chief priests and the Pharisees upbraided Eber and his assistants because they had not brought Jesus with them, Eber only replied: “We feared to arrest him in the midst of the multitude because many believe in him. Besides, we never heard a man speak like this man. There is something out of the ordinary about this teacher. You would all do well to go over to hear him.” And when the chief rulers heard these words, they were astonished and spoke tauntingly to Eber: “Are you also led astray? Are you about to believe in this deceiver? Have you heard that any of our learned men or any of the rulers have believed in him? Have any of the scribes or the Pharisees been deceived by his clever teachings? How does it come that you are influenced by the behavior of this ignorant multitude who know not the law or the prophets? Do you not know that such untaught people are accursed?” And then answered Eber: “Even so, my masters, but this man speaks to the multitude words of mercy and hope. He cheers the downhearted, and his words were comforting even to our souls. What can there be wrong in these teachings even though he may not be the Messiah of the Scriptures? And even then does not our law require fairness? Do we condemn a man before we hear him?” And the chief of the Sanhedrin was wroth with Eber and, turning upon him, said: “Have you gone mad? Are you by any chance also from Galilee? Search the Scriptures, and you will discover that out of Galilee arises no prophet, much less the Messiah.”

^{162:2.10 (1792.4)} The Sanhedrin disbanded in confusion, and Jesus withdrew to Bethany for the night.

3. THE WOMAN TAKEN IN ADULTERY

^{162:3.1 (1792.5)} It was during this visit to Jerusalem that Jesus dealt with a certain woman of evil repute who was brought into his presence by her accusers and his enemies. The distorted record you have of this episode would suggest that this woman had been brought before Jesus by the scribes and Pharisees, and that Jesus so dealt

lyderiai galėtų būti ir patys kalti dėl amoralumo. Jėzus gerai žinojo, kad, nors šitie raštininkai ir fariziejai buvo dvasiškai akli ir intelektualiai prietaringi savo ištikimybę tradicijai, bet jie buvo tarp pačių moraliausių to laikmečio ir tos kartos žmonių.

Iš tikrųjų viskas vyko taip: Ankstyvą trečiąją šventės rytą, Jėzui besiantinant prie šventyklos, jis sutiko grupę Sanhedrino nusamdytų agentų, kurie su savimi tempėsi moterį. Jiems prisiartinus, jų atstovas tarė: “Mokytoja, šita moteris buvo pagauta neištikima—paties to akto metu. Dabar, Mozės įstatymas liepia, kad mes tokią moterį užmėtytume akmenimis. Ką tu sakai reikėtų daryti su ja?”

Jėzaus priešai buvo suplanavę, jeigu jis Mozės įstatymą, reikalaujantį, jog pats prisipažinęs pažeidėjas būtų užmėtytas akmenimis, parems, tai jį pastatytų į sunkią padėtį su romėnų valdovais, kurie iš žydų buvo atėmę teisę nubauti mirties bausme be Romos tribunolo pritarimo. Jeigu jis uždraus šią moterį užmėtyti akmenimis, tai jie apkaltins jį prieš Sanhedriną, kad jis save išklėlė aukščiau už Mozės ir žydų įstatymą. Jeigu jis tylės, tai jie apkaltins jį bailumu. Bet Mokytojas šitoje situacijoje susitvarkė taip, kad visas sąmokslas subyrėjo į šukes nuo savo paties purvino svorio.

Šitoji moteris, kažkada buvusi patraukli, buvo Nazareto žemo lygio gyventojas, vieno vyro, kuris Jėzui ramybę drumstė per visą jo jaunystės laikotarpį, žmona. Tas vyras, vedęs šią moterį, iš tikrųjų kuo gėdingiausiai ją vertė uždarbiauti jų pragyvenimui pardavinėjęs savo kūną. Jis į šventę Jeruzalėje atvyko tam, kad žmona šitokiu būdu savo fizinius kerus galėtų pardavinėti dėl finansinės naudos. Jis sudarė sandorį su žydų valdovų nusamdytaisiais šitaip išduodamas savo paties žmoną dėl jos sukomercintos ydos. Ir tokiu būdu drauge su šia moterimi ir jos nusidėjimo kompanionu jie atėjo tam, kad Jėzų pagautų į spąstus, jam pareiškiant ką nors tokio, ką jo suėmimo atveju būtų galima panaudoti prieš jį.

Jėzus, nužvelgdamas minią, pamatė už kitų stovintį jos vyrą. Jis žinojo, koks tai yra žmogus, ir suvokė, kad šioje niekingoje transakcijoje jis dalyvauja. Iš pradžių Jėzus apėjo aplink minią, kad priartėtų prie tos vietos, kur stovėjo šitas moraliai smukęs vyras, ir užrašė ant smėlio keletą žodžių, kurie privertė jį skubiai pasišalinti. Tada jis sugrįžo prie tos moters ir vėl užrašė ant žemės jos galimiems kaltintojams; ir kada jo žodžius jie perskaitė, tada ir jie pasišalino, vienas po kito. Ir kuomet Mokytojas ant smėlio užrašė trečią kartą, tai šios moters blogo elgesio bendrininkas irgi pasišalino, tokiu būdu, kai Mokytojas baigęs rašyti

with them as to indicate that these religious leaders of the Jews might themselves have been guilty of immorality. Jesus well knew that, while these scribes and Pharisees were spiritually blind and intellectually prejudiced by their loyalty to tradition, they were to be numbered among the most thoroughly moral men of that day and generation.

162:3.2 (1793.1) What really happened was this: Early the third morning of the feast, as Jesus approached the temple, he was met by a group of the hired agents of the Sanhedrin who were dragging a woman along with them. As they came near, the spokesman said: “Master, this woman was taken in adultery — in the very act. Now, the law of Moses commands that we should stone such a woman. What do you say should be done with her?”

162:3.3 (1793.2) It was the plan of Jesus’ enemies, if he upheld the law of Moses requiring that the self-confessed transgressor be stoned, to involve him in difficulty with the Roman rulers, who had denied the Jews the right to inflict the death penalty without the approval of a Roman tribunal. If he forbade stoning the woman, they would accuse him before the Sanhedrin of setting himself up above Moses and the Jewish law. If he remained silent, they would accuse him of cowardice. But the Master so managed the situation that the whole plot fell to pieces of its own sordid weight.

162:3.4 (1793.3) This woman, once comely, was the wife of an inferior citizen of Nazareth, a man who had been a troublemaker for Jesus throughout his youthful days. The man, having married this woman, did most shamefully force her to earn their living by making commerce of her body. He had come up to the feast at Jerusalem that his wife might thus prostitute her physical charms for financial gain. He had entered into a bargain with the hirelings of the Jewish rulers thus to betray his own wife in her commercialized vice. And so they came with the woman and her companion in transgression for the purpose of ensnaring Jesus into making some statement which could be used against him in case of his arrest.

162:3.5 (1793.4) Jesus, looking over the crowd, saw her husband standing behind the others. He knew what sort of man he was and perceived that he was a party to the despicable transaction. Jesus first walked around to near where this degenerate husband stood and wrote upon the sand a few words which caused him to depart in haste. Then he came back before the woman and wrote again upon the ground for the benefit of her would-be accusers; and when they read his words, they, too, went away, one by one. And when the Master had written in the sand the third time, the woman’s companion in evil took his departure, so that, when

atsistojo, tai pamatė, jog šita moteris stovi viena prieš jį. Jėzus tarė: "Moterie, kur gi yra tavo kaltintojai? ar nebeliko nė vieno vyro, kad tave užmėtytų akmenimis?" Ir moteris, pakėlusį akis, atsakė, "Nė vieno vyro, Viešpatie." Ir tuomet pasakė Jėzus: "Aš žinau apie tave; ir tikrai tavęs nesmerkiu. Eik savuju keliu ir būk rami." Ir šitoji moteris, Hildana, paliko savo blogą vyrą ir prisijungė prie karalystės mokinių.

4. TABERNAKULIŲ ŠVENTĖ

Tai, kad susirinko žmonės iš viso žinomo pasaulio, nuo Ispanijos iki Indijos, tabernakulio šventę pavertė idealia proga Jėzui pirmą kartą viešai paskelbti savo visą evangeliją Jeruzalėje. Šitos šventės metu žmonės gyveno didžiąja dalimi atviraime lauke, lapingose pašiūrėse. Tai buvo derliaus surinkimo šventė, ir ji vykdavo, kaip ir šįkart, rudens mėnesių vėsoje, todėl pasaulio žydai joje dalyvaudavo labiau negu Perėjimo šventėje žiemos pabaigoje ar Pentakosto šventėje vasaros pradžioje. Apaštalai pagaliau pamatė savo Mokytoją drąsiai pareiškiantį apie savąją misiją žemėje tarsi prieš visą pasaulį.

Tai buvo švenčių šventė, kadangi bet kokią auką, nepaaukotą kitų švenčių metu, galima buvo paaukoti šiuo metu. Tai buvo ta proga, kada buvo priimamos aukos šventyklai; tai buvo atostogų malonumų derinimas su religinio garbinimo rimtomis apeigomis. Čia buvo rasinis džiūgavimas, susimaišęs su aukojimais, levitų giesmėmis, ir iškilmingais šventikų sidabrinių trimitų garsais. Naktį įspūdingą šventyklos ir pilgrimų minios vaizdą nuostabiai apšviesdavo didžiuliai kandelabrai, kurie ryškiai degė moterų sekcijoje, o taip pat dešimčių deglių, pritaistytų aplink šventyklos galerijas, liepsnojimas. Visas miestas buvo džiugiai išpuoštas, išskyrus romėnų Antonijaus pilį, kuri žvelgė žemyn niūriai kaip kontrastas šitai šventiška ir garbinančiai scenai. Ir kaip žydai iš tikrųjų neapkentė šitos stovinčios pilies, kuri nuolat primindavo romėnų jungą!

Šventės metu būdavo paaukojama septyniasdešimt jautukų, septyniasdešimties pagonystės nacijų simbolis. Vandens išpylimo ritualas simbolizavo dieviškosios dvasios išliejimą. Šitas vandens ritualas ėjo po šventikų ir levitų saulėtekio procesijos. Garbinantieji nusileisdavo laiptais, vedančiais iš Izraelio kiemo į moterų kiemą, tuo tarpu vienas po kito sklisdavo sidabrinių trimitų garsai. Ir tada tikintieji žygiuodavo tolyn, link gražių vartų, kurie atsivėrė į pagonių kiemą. Čia jie pasisukdavo į vakarus, kad pakartotų savo giesmes ir tėtų savo žygį prie simbolinio vandens.

the Master raised himself up from this writing, he beheld the woman standing alone before him. Jesus said: "Woman, where are your accusers? did no man remain to stone you?" And the woman, lifting up her eyes, answered, "No man, Lord." And then said Jesus: "I know about you; neither do I condemn you. Go your way in peace." And this woman, Hildana, forsook her wicked husband and joined herself to the disciples of the kingdom.

4. THE FEAST OF TABERNACLES

^{162-4.1 (1793.5)} The presence of people from all of the known world, from Spain to India, made the feast of tabernacles an ideal occasion for Jesus for the first time publicly to proclaim his full gospel in Jerusalem. At this feast the people lived much in the open air, in leafy booths. It was the feast of the harvest ingathering, and coming, as it did, in the cool of the autumn months, it was more generally attended by the Jews of the world than was the Passover at the end of the winter or Pentecost at the beginning of summer. The apostles at last beheld their Master making the bold announcement of his mission on earth before all the world, as it were.

^{162-4.2 (1794.1)} This was the feast of feasts, since any sacrifice not made at the other festivals could be made at this time. This was the occasion of the reception of the temple offerings; it was a combination of vacation pleasures with the solemn rites of religious worship. Here was a time of racial rejoicing, mingled with sacrifices, Levitical chants, and the solemn blasts of the silvery trumpets of the priests. At night the impressive spectacle of the temple and its pilgrim throngs was brilliantly illuminated by the great candelabras which burned brightly in the court of the women as well as by the glare of scores of torches standing about the temple courts. The entire city was gaily decorated except the Roman castle of Antonia, which looked down in grim contrast upon this festive and worshipful scene. And how the Jews did hate this ever-present reminder of the Roman yoke!

^{162-4.3 (1794.2)} Seventy bullocks were sacrificed during the feast, the symbol of the seventy nations of heathendom. The ceremony of the outpouring of the water symbolized the outpouring of the divine spirit. This ceremony of the water followed the sunrise procession of the priests and Levites. The worshipers passed down the steps leading from the court of Israel to the court of the women while successive blasts were blown upon the silvery trumpets. And then the faithful marched on toward the beautiful gate, which opened upon the court of the gentiles. Here they turned about to face westward, to repeat their chants, and to continue their march for the symbolic water.

Paskutiniąją šventės dieną beveik keturi šimtai penkiasdešimt šventikų su atitinkamu skaičiumi levitų atlikdavo savo pareigas. Brėkstant dienai iš visų miesto dalių susirinkdavo pilgrimai, kiekvienas dešinėje rankoje nešėsi po kuokštelį mirtų, karklų, ir palmių šakelių, tuo tarpu kairėje rankoje kiekvienas laikė rojaus obuolio—citrono, arba “uždraustojo vaisiaus”—šakelę. Šitam ankstyvo ryto ritualui šie pilgrimai pasiskirstydavo į tris grupes. Viena grupė pasilikdavo šventykloje, kad dalyvautų per rytinius aukojimus; kita grupė nužygiuodavo tolyn į šiaurę nuo Jeruzalės beveik iki Mazos, kad pripjautų karklų šakų aukojimo altoriaus papuošimui, tuo tarpu iš trečiosios grupės susiformuodavo procesija, kad žygiuotų iš šventyklos paskui vandens šventiką, kuris, aidint sidabrinių trimitų garsams, nešdavo auksinį ąsotį, kuriame turėjo būti simbolinis vanduo, iš miesto per Ofelį beveik iki Siloamo, kur buvo fontano vartai. Po to, kai ąsotis būdavo pripilamas prie Siloamo tvenkinio, ši procesija žygiuodavo atgal į šventyklą, įeidama per vandens vartus ir eidama tiesiai į šventikų galeriją, kur prie vandens ąsotį nešančio šventiko prisijundavo kitas šventikas, nešantis vyną, skirtą tam, kad būtų aukojami gėrimai. Tuomet šiedu šventikai prieidavo prie sidabrinių piltuvų, siekiančių iki altoriaus pagrindo, ir į ten supildavo ąsočių turinį. Vyno ir vandens šito išpylimo ritualo atlikimas susirinkusiems pilgrimams būdavo ženklas pradėti giedoti Psalmes nuo 113 iki 118 imtinai, pakaitomis su levitais. Ir kartodami šitas giesmes, jie modavo savo šakelių kuokštais į altoriaus pusę. Po šito ėjo aukojimai už tą dieną, drauge su Psalmės už tą dieną, Psalmės už paskutiniąją šventės dieną, kuri yra aštuoniasdešimt antroji psalmė, pakartojimu, pradedant penktuoju posmu.

^{162:4.4 (1794.3)} On the last day of the feast almost four hundred and fifty priests with a corresponding number of Levites officiated. At daybreak the pilgrims assembled from all parts of the city, each carrying in the right hand a sheaf of myrtle, willow, and palm branches, while in the left hand each one carried a branch of the paradise apple — the citron, or the “forbidden fruit.” These pilgrims divided into three groups for this early morning ceremony. One band remained at the temple to attend the morning sacrifices; another group marched down below Jerusalem to near Maza to cut the willow branches for the adornment of the sacrificial altar, while the third group formed a procession to march from the temple behind the water priest, who, to the sound of the silvery trumpets, bore the golden pitcher which was to contain the symbolic water, out through Ophel to near Siloam, where was located the fountain gate. After the golden pitcher had been filled at the pool of Siloam, the procession marched back to the temple, entering by way of the water gate and going directly to the court of the priests, where the priest bearing the water pitcher was joined by the priest bearing the wine for the drink offering. These two priests then repaired to the silver funnels leading to the base of the altar and poured the contents of the pitchers therein. The execution of this rite of pouring the wine and the water was the signal for the assembled pilgrims to begin the chanting of the Psalms from 113 to 118 inclusive, in alternation with the Levites. And as they repeated these lines, they would wave their sheaves at the altar. Then followed the sacrifices for the day, associated with the repeating of the Psalm for the day, the Psalm for the last day of the feast being the eighty-second, beginning with the fifth verse.

5. PAMOKSLAS APIE PASAULIO ŠVIESĄ

Priešpaskutinės šventės dienos vakarą, kada aplinką ryškiai apšvietė kandelabrų ir deglų šviesa, Jėzus atsistojo susirinkusios minios vidury ir tarė:

“Aš esu toji pasaulio šviesa. Tas, kuris eina paskui mane, tikrai nevaikščios tamsoje, bet iš tiesų turės gyvenimo šviesą. Išdrįsdami mane atiduoti į teismą ir drįsdami būti mano teisėjai, jūs pareiškiate, kad, jeigu aš paliudysiu apie save, tai manasis liudijimas negali būti teisingas. Bet niekada iš tikrųjų tvarinys negali teisti Kūrėjo. Net jeigu aš ir pats liudiju apie save, tai manasis liudijimas amžinai bus teisingas, nes aš žinau, iš kur aš atėjau, kas aš esu, ir kur aš einu. Jūs tie, kurie norite nužudyti Žmogaus Sūnų, nežinote, iš kur aš atėjau, kas aš esu, ir kur aš einu. Jūs sprendžiate tikrai pagal materialaus kūno išvaizdą;

5. SERMON ON THE LIGHT OF THE WORLD

^{162:5.1 (1794.4)} On the evening of the next to the last day of the feast, when the scene was brilliantly illuminated by the lights of the candelabras and the torches, Jesus stood up in the midst of the assembled throng and said:

^{162:5.2 (1795.1)} “I am the light of the world. He who follows me shall not walk in darkness but shall have the light of life. Presuming to place me on trial and assuming to sit as my judges, you declare that, if I bear witness of myself, my witness cannot be true. But never can the creature sit in judgment on the Creator. Even if I do bear witness about myself, my witness is everlastingly true, for I know whence I came, who I am, and whither I go. You who would kill the Son of Man know not whence I came, who I am, or whither I go. You only judge by the appearances of the flesh; you do not perceive the realities of the spirit. I judge no man, not even

jūs nesuvokiate dvasios realybių. Aš neteisiu nė vieno žmogaus, net ir savo aršiausio priešo. Bet jeigu aš tikrai nuspręščiau teisti, tai manasis nuosprendis būtų teisingas ir teisingas, nes aš nuspręščiau ne vienas, bet sąjungoje su savuju Tėvu, kuris mane ir atsiuntė į šį pasaulį ir kuris yra visų teisingų nuosprendžių šaltinis. Net ir jūs sutinkate, kad gali būti priimtas dviejų patikimų liudininkų paliudijimas—na, tuomet, aš liudiju šitas tiesas; lygiai taip pat šitą liudija ir manasis Tėvas danguje. Ir kada aš jums tai pasakiau vakar, tai savo tamsybėje jūs manęs paklausėte, 'Kur yra tavasis Tėvas?' Tikrai, jūs nepažįstate nei manęs, nei manojų Tėvo, nes jeigu jūs būtumėte pažinę mane, tai būtumėte pažinę ir Tėvą.

"Aš jums jau esu sakęs, kad aš išeinu, ir kad jūs ieškosite manęs ir nesurasite, nes ten, kur einu aš, jūs ateiti negalite. Jūs tie, kurie norite atstumti šitą šviesą, esate iš apačios; aš esu iš viršaus. Jūs tie, kurie turite polinkį sėdėti tamsybėje, esate iš šito pasaulio; aš nesu iš šito pasaulio, ir aš gyvenu šviesų Tėvo amžinojoje šviesoje. Jūs visi turėjote pakankamai progų sužinoti, kas aš esu, bet vis dar jūs tikrai turėsite ir kitų įrodymų, patvirtinančių Žmogaus Sūnaus tapatybę. Aš esu gyvenimo šviesa, ir kiekvienas, kuris sąmoningai ir suprasdamas šitą gelbstinčią šviesą atstumia, tikrai mirs savo nuodėmėse. Daug ką aš turiu jums pasakyti, bet jūs nepajėgiate priimti mano žodžių. Tačiau, tas, kuris pasiuntė mane, yra teisingas ir ištikimas; manasis Tėvas myli net ir savo klystančius vaikus. Ir viską, ką manasis Tėvas yra sakęs, aš taip pat skelbiu pasauliui.

"Kada Žmogaus Sūnus bus pakeltas į viršų, tada tikrai jūs visi žinosite, kad aš esu tas ir, kad aš nieko nedariau savo vardu, bet dariau tik tai, ką mane buvo mokęs Tėvas. Šiuos žodžius aš sakau jums ir jūsų vaikams. Ir tas, kuris atsiuntė mane, net ir dabar yra su manimi; jis nepaliko manęs vieno, nes aš visada darau tai, ką jam matyti malonu."

Kada Jėzus šitaip mokė piligrimus šventyklos kieme, tada daugelis tikėjo. Ir nė vienas vyras neišdrįso jo sučiupti.

6. POKALBIS APIE GYVENIMO VANDENĮ

Paskutiniąją dieną, didžiąją šventės dieną, kada procesija nuo Siloamo tvenkinio ėjo per šventyklos kiemus, ir iškart po to, kai vanduo ir vynas buvo ką tik išpilti ant altoriaus prie šventikų, Jėzus, stovėdamas tarp pilgrimų, tarė: "Jeigu kuris nors žmogus yra ištroškęs, tai tegul ateina pas mane ir geria. Iš Tėvo danguje aš atnešiau į šitą pasaulį gyvenimo vandenį. Tas, kuris tiki į mane, tas tikrai bus pripildytas tos dvasios, kurią išreiškia šitas vanduo, kadangi net ir Raštuose yra

my archenemy. But if I should choose to judge, my judgment would be true and righteous, for I would judge not alone but in association with my Father, who sent me into the world, and who is the source of all true judgment. You even allow that the witness of two reliable persons may be accepted — well, then, I bear witness of these truths; so also does my Father in heaven. And when I told you this yesterday, in your darkness you asked me, 'Where is your Father?' Truly, you know neither me nor my Father, for if you had known me, you would also have known the Father.

162:5.3 (1795.2) "I have already told you that I am going away, and that you will seek me and not find me, for where I am going you cannot come. You who would reject this light are from beneath; I am from above. You who prefer to sit in darkness are of this world; I am not of this world, and I live in the eternal light of the Father of lights. You all have had abundant opportunity to learn who I am, but you shall have still other evidence confirming the identity of the Son of Man. I am the light of life, and every one who deliberately and with understanding rejects this saving light shall die in his sins. Much I have to tell you, but you are unable to receive my words. However, he who sent me is true and faithful; my Father loves even his erring children. And all that my Father has spoken I also proclaim to the world.

162:5.4 (1795.3) "When the Son of Man is lifted up, then shall you all know that I am he, and that I have done nothing of myself but only as the Father has taught me. I speak these words to you and to your children. And he who sent me is even now with me; he has not left me alone, for I do always that which is pleasing in his sight."

162:5.5 (1795.4) As Jesus thus taught the pilgrims in the temple courts, many believed. And no man dared to lay hands upon him.

6. DISCOURSE ON THE WATER OF LIFE

162:6.1 (1795.5) On the last day, the great day of the feast, as the procession from the pool of Siloam passed through the temple courts, and just after the water and the wine had been poured down upon the altar by the priests, Jesus, standing among the pilgrims, said: "If any man thirst, let him come to me and drink. From the Father above I bring to this world the water of life. He who believes me shall be filled with the spirit which this water represents, for even the Scriptures have

pasakyta, 'Iš jo tikrai tekės gyvųjų vandenų upės.' Kada Žmogaus Sūnus savo darbą žemėje bus užbaigęs, tada tikrai bus išlieta gyvoji Tiesos Dvasia visiems materialiams kūnams. Tie, kurie šitą dvasią priims, tikrai niekada nepažins dvasinio troškulio."

Jėzus, kad pasakytų šiuos žodžius, pamaldų nepertraukė. Jis kreipėsi į garbintojus iškart po to, kada buvo užbaigti skanduoti posmai apie Hallelą, atsiliepiantį atkartojamas Psalmės skaitymas, palydimas šakelių pamojavimu prieš altorių. Kaip tik čia atsirado pauzė, kol buvo ruošiamos aukos, ir būtent šiuo metu piligrimai išgirdo nuostabų Mokytojo balsą, pareiškiantį, kad jis yra to gyvojo vandens davėjas kiekvienai dvasios ištroškusiai sielai.

Pasibaigus šioms ankstyvo ryto pamaldoms, Jėzus minias mokė toliau, sakdamas: "Argi jūs neskaitėte Rašte: 'Žiūrėkite, kaip vandenys yra išpilami ant išdžiuvusios žemės ir pasklinda po išdegintą dirvą, taip ir aš tikrai suteiksiu šventumo dvasią, kad ji būtų išlieta ant jūsų vaikų palaiminimui, net ir jūsų vaikų vaikams'? Kodėl gi jums būti ištroškusiams dvasios tarnavimo, tuo metu, kai jūs stengiatės savo sielas pagirdyti žmonių tradicijomis, kurios yra pilamos iš sudaužytų ritualinių pamaldų ąsočių? Tai, ką jūs matote vykstant šioje šventykloje, yra tas metodus, kurio dėka jūsų tėvai stengėsi simbolizuoti dieviškosios dvasios padovanojimą įtikėjimo vaikams, ir jūs gerai pasielgėte, kad šiuos simbolius išsaugojote, net iki šitos dienos. Bet dabar į šitą kartą atėjo dvasių Tėvo apreiškimas jo Sūnaus savęs padovanojimo dėka, ir po viso šito tikrai eis Tėvo ir šio Sūnaus dvasios padovanojimas žmonių vaikams. Kiekvienam, kuris turi įtikėjimą, iš tikrųjų šitas dvasios padovanojimas taps tikruoju mokytoju tame kelyje, kuris veda į amžinąjį gyvenimą, į tikrusius gyvenimo vandenį dangiškojoje karalystėje ant žemės ir ten danguje Tėvo Rojuje."

Ir Jėzus toliau atsakinėjo į klausimus tiek į minios, tiek į fariziejų. Vieni manė, kad jis yra pranašas; kiti tikėjo, kad jis turi būti Mesijas; dar kiti sakė, kad jis negali būti tas Kristus, matydami, kad jis yra kilęs iš Galilėjos, ir kad Mesijas turi atstatyti Dovydo sostą. Vis tik jo suimti jie nedrįso.

7. DISKUSIJA APIE DVASINĘ LAISVĘ

Šventės paskutiniosios dienos popietę ir po to, kai apaštalai jo neįtikino, kad bėgtų iš Jeruzalės, Jėzus vėl nuėjo į šventyklą mokyti. Suradęs didžiulę tikinčiųjų grupę, susirinkusią Saliamono Prieangyje, jis kalbėjo jiems, sakdamas:

said, 'Out of him shall flow rivers of living waters.' When the Son of Man has finished his work on earth, there shall be poured out upon all flesh the living Spirit of Truth. Those who receive this spirit shall never know spiritual thirst."

162:6.2 (1795.6) Jesus did not interrupt the service to speak these words. He addressed the worshipers immediately after the chanting of the Hallel, the responsive reading of the Psalms accompanied by waving of the branches before the altar. Just here was a pause while the sacrifices were being prepared, and it was at this time that the pilgrims heard the fascinating voice of the Master declare that he was the giver of living water to every spirit-thirsting soul.

162:6.3 (1796.1) At the conclusion of this early morning service Jesus continued to teach the multitude, saying: "Have you not read in the Scripture: 'Behold, as the waters are poured out upon the dry ground and spread over the parched soil, so will I give the spirit of holiness to be poured out upon your children for a blessing even to your children's children'? Why will you thirst for the ministry of the spirit while you seek to water your souls with the traditions of men, poured from the broken pitchers of ceremonial service? That which you see going on about this temple is the way in which your fathers sought to symbolize the bestowal of the divine spirit upon the children of faith, and you have done well to perpetuate these symbols, even down to this day. But now has come to this generation the revelation of the Father of spirits through the bestowal of his Son, and all of this will certainly be followed by the bestowal of the spirit of the Father and the Son upon the children of men. To every one who has faith shall this bestowal of the spirit become the true teacher of the way which leads to life everlasting, to the true waters of life in the kingdom of heaven on earth and in the Father's Paradise over there."

162:6.4 (1796.2) And Jesus continued to answer the questions of both the multitude and the Pharisees. Some thought he was a prophet; some believed him to be the Messiah; others said he could not be the Christ, seeing that he came from Galilee, and that the Messiah must restore David's throne. Still they dared not arrest him.

7. THE DISCOURSE ON SPIRITUAL FREEDOM

162:7.1 (1796.3) On the afternoon of the last day of the feast and after the apostles had failed in their efforts to persuade him to flee from Jerusalem, Jesus again went into the temple to teach. Finding a large company of believers assembled in Solomon's Porch, he spoke to them, saying:

“Jeigu mano žodžiai suranda atgarsį jūsų širdyje ir jeigu jūs galvojate vykdyti mano Tėvo valią, tuomet jūs iš tikrųjų esatė mano mokiniai. Jūs tikrai sužinosite tiesą, ir ta tiesa jus tikrai išlaisvins. Aš žinau, kaip jūs man atsakysite: Mes esame Abraomo vaikai; ir mes nevergaujame niekam; kaip tuomet mus galima išlaisvinti? Net jeigu ir taip, bet aš nekalbu apie išorinį pajungimą kito valdžiai; aš turiu omenyje sielos laisvės. Tikrai, tikrai, aš jums sakau, kiekvienas, kuris daro nuodėmę, yra nuodėmės vergas. Ir jūs žinote, jog nepanašu, kad vergas šeimininko namuose gyventų amžinai. Jūs taip pat žinote, jog sūnus tikrai pasilieka savo tėvo namuose. Dėl to, jeigu šis Sūnus tikrai jus išvaduos, tikrai padarys jus sūnumis, tai jūs iš tikrųjų būsite laisvi.

“Aš žinau, kad jūs esate Abraomo sėkla, bet jūsų lyderiai siekia mane nužudyti, nes jie neleido, kad mano žodis jų širdyse turėtų transformuojančio poveikio. Jų sielas sukaustė prietarai ir apakino pasipuikavimas kerštu. Aš jums pareiškiu tą tiesą, kurią man rodo amžinasis Tėvas, tuo tarpu šitie apgautieji mokytojai stengiasi daryti tuos dalykus, kurių jie išmoko tikrai iš savo žemiškųjų tėvų. Ir kada jūs atsakote, kad Abraomas yra jūsų tėvas, tada aš jums iš tiesų sakau, kad, jeigu jūs būtumėte Abraomo vaikai, tai jūs norėtumėte atlikti Abraomo darbus. Kai kurie iš jūsų tikite manuoju mokymu, bet kiti stengiasi mane sunaikinti, nes aš jums pasakiau tą tiesą, kurią esu gavęs iš Dievo. Bet Abraomas su Dievo tiesa elgėsi ne taip. Aš suvokių, jog kai kas iš jūsų yra pasiryžęs atlikti to nelabojo darbus. Jeigu Dievas būtų jūsų Tėvas, tai jūs pažintumėte mane ir mylėtumėte tą tiesą, kurią aš apreiškiu. Argi jūs nesuvoksite, jog aš ateinu nuo Tėvo, jog aš esu pasiųstas Dievo, jog šito darbo aš nedarau savo vardu? Kodėl gi jūs nesuprantate mano žodžių? Argi tai yra dėl to, kad jūs nusprendėte tapti blogio vaikais? Jeigu jūs esate tamsos vaikai, tai vargu ar jūs vaikščiosite tos tiesos, kurią aš apreiškiu, šviesoje. Blogio vaikai eina tikrai savojo tėvo, kuris buvo apgavikas ir negynė tiesos, nes pasirodė, kad jame tiesos nėra, keliais. Bet dabar ateina Žmogaus Sūnus, skelbdamas tiesą ir gyvendamas tiesa, o daugelis iš jūsų atsako patikėti.

“Kas iš jūsų mane pripažįsta kaltu dėl nuodėmės? Tuomet, jeigu aš skelbiu tiesą ir gyvenu tiesa, kurią man parodė Tėvas, kodėl gi jūs netikite? Tas, kuris yra nuo Dievo, su džiaugsmu išgirsta Dievo žodžius; dėl šitos priežasties daugelis iš jūsų negirdi mano žodžių, nes jūs nesate nuo Dievo. Jūsų mokytojai net išdrįso pasakyti, jog savo darbus aš darau su velnių princo galia. Vienas žmogus, stovintis netoli, ką tik pasakė, jog manyje yra velnias, jog aš esu velnio vaikas. Bet visi tie iš jūsų, kurie nuoširdžiai bendraujate su savo pačių sielomis, puikiai žinote, jog aš nesu velnias. Jūs žinote, jog

162:7.2 (1796.4) “If my words abide in you and you are minded to do the will of my Father, then are you truly my disciples. You shall know the truth, and the truth shall make you free. I know how you will answer me: We are the children of Abraham, and we are in bondage to none; how then shall we be made free? Even so, I do not speak of outward subjection to another's rule; I refer to the liberties of the soul. Verily, verily, I say to you, everyone who commits sin is the bond servant of sin. And you know that the bond servant is not likely to abide forever in the master's house. You also know that the son does remain in his father's house. If, therefore, the Son shall make you free, shall make you sons, you shall be free indeed.

162:7.3 (1796.5) “I know that you are Abraham's seed, yet your leaders seek to kill me because my word has not been allowed to have its transforming influence in their hearts. Their souls are sealed by prejudice and blinded by the pride of revenge. I declare to you the truth which the eternal Father shows me, while these deluded teachers seek to do the things which they have learned only from their temporal fathers. And when you reply that Abraham is your father, then do I tell you that, if you were the children of Abraham, you would do the works of Abraham. Some of you believe my teaching, but others seek to destroy me because I have told you the truth which I received from God. But Abraham did not so treat the truth of God. I perceive that some among you are determined to do the works of the evil one. If God were your Father, you would know me and love the truth which I reveal. Will you not see that I come forth from the Father, that I am sent by God, that I am not doing this work of myself? Why do you not understand my words? Is it because you have chosen to become the children of evil? If you are the children of darkness, you will hardly walk in the light of the truth which I reveal. The children of evil follow only in the ways of their father, who was a deceiver and stood not for the truth because there came to be no truth in him. But now comes the Son of Man speaking and living the truth, and many of you refuse to believe.

162:7.4 (1797.1) “Which of you convicts me of sin? If I, then, proclaim and live the truth shown me by the Father, why do you not believe? He who is of God hears gladly the words of God; for this cause many of you hear not my words, because you are not of God. Your teachers have even presumed to say that I do my works by the power of the prince of devils. One near by has just said that I have a devil, that I am a child of the devil. But all of you who deal honestly with your own souls know full well that I am not a devil. You know that I honor the Father even while you would dishonor me. I seek not my own glory, only the glory of my Paradise

aš gerbiu Tėvą, net ir tuomet, kai jūs negerbiate manęs. Aš nesiekiu šlovės sau pačiam, aš siekiu šlovės tikrai savo Rojaus Tėvui. Jūsų aš neteisiu, nes yra tas, kuris teisia vietoje manęs.

“Tikrai, tikrai, aš sakau tiems, kurie tiki šia evangelija, jeigu žmogus šitą tiesos žodį laikys gyvą savo širdyje, tai jis iš tikrųjų mirties skonio nepatirs niekada. Ir kaip tik dabar šalia manęs stovintis vienas raštininkas sako, kad šitas mano teiginys įrodo, jog mano viduje yra velnias, suprasdamas, jog Abraomas yra miręs, kaip yra mirę ir tie pranašai. Ir jis klausia: ‘Ar tu esi tiek daug didingesnis už Abraomą ir tuos pranašus, kad drįsti stovėti čia ir sakyti, kas tik šitaip išlaikys tavo žodį, tas iš tikrųjų nepatirs mirties skonio? Kuo tu save laikai, kad drįsti išsakyti tokias šventvagystes?’ Ir į visa tai aš atsakau, kad, jeigu aš šlovinu save, tai mano šlovė yra kaip niekas. Bet būtent Tėvas mane iš tikrųjų pašlovinęs, net ir tas pats Tėvas, kurį jūs vadinate Dievu. Bet jums nepasisėkė pažinti šito savojo Dievo ir manojų Tėvo, ir aš atėjau suartinti jus; parodyti jums, kaip iš tikrųjų tapti Dievo sūnumis. Nors jūs Tėvo nepažįstate, bet aš jį tikrai pažįstu. Net ir Abraomas džiaugtųsi, matydamas mano dieną, o įtikėjimu jis ją matė ir džiaugėsi.”

Kada netikintys žydai ir Sanhedrino agentai, kurie susirinko maždaug šiuo metu, išgirdo šitus žodžius, tada jie sukėlė triukšmą, šaukdami: “Tau nėra ir penkiasdešimties metų, ir vis tik tu kalbi apie tai, kad matei Abraomą; tu esi velnio vaikas!” Jėzus nebegalėjo kalbos tęsti toliau. Jis išeidamas tikrai tepasakė, “Tikrai, tikrai, aš jums sakau, prieš tai, kada buvo Abraomas, esu aš.” Daugelis netikinčiųjų puolė ieškoti akmenų, kad sviestų į jį, o Sanhedrino agentai stengėsi jį suimti, bet Mokytojas greitai perėjo per šventyklos koridorius ir pabėgo į slaptą susitikimo vietą netoli Betanės, kur jo laukė Morta, Marija, ir Lozorius.

8. BENDRAVIMAS SU MORTA IR MARIJA

Buvo susitarta, kad Jėzus turėtų apsigyventi su Lozoriumi ir jo seserimis vieno draugo namuose, tuo tarpu apaštalai mažomis grupelėmis buvo pasklidę tai šen, tai ten, šitų atsargumo priemonių buvo imtasi dėl to, kad žydų valdžia vis drąsiau ėmėsi savo planų jį suimti.

Per daugelį metų šitiems trims tapo įpročiu mesti viską ir klausytis Jėzaus mokymo, kada tik jam pasitaikydavo juos aplankyti. Mirus tėvams, Morta ėmėsi pareigų šeimininkauti namuose, ir tokiu būdu šita proga, kai Lozorius ir Marija sėdėjo prie Jėzaus kojų, gerdami jo gaivinantį mokymą, Morta ruošėsi padengti vakarienę. Reikėtų paaiškinti, jog Mortos dėmesį nereikalingai blaškė

Father. And I do not judge you, for there is one who judges for me.

162:7.5 (1797.2) “Verily, verily, I say to you who believe the gospel that, if a man will keep this word of truth alive in his heart, he shall never taste death. And now just at my side a scribe says this statement proves that I have a devil, seeing that Abraham is dead, also the prophets. And he asks: ‘Are you so much greater than Abraham and the prophets that you dare to stand here and say that whoso keeps your word shall not taste death? Who do you claim to be that you dare to utter such blasphemies?’ And I say to all such that, if I glorify myself, my glory is as nothing. But it is the Father who shall glorify me, even the same Father whom you call God. But you have failed to know this your God and my Father, and I have come to bring you together; to show you how to become truly the sons of God. Though you know not the Father, I truly know him. Even Abraham rejoiced to see my day, and by faith he saw it and was glad.”

162:7.6 (1797.3) When the unbelieving Jews and the agents of the Sanhedrin who had gathered about by this time heard these words, they raised a tumult, shouting: “You are not fifty years of age, and yet you talk about seeing Abraham; you are a child of the devil!” Jesus was unable to continue the discourse. He only said as he departed, “Verily, verily, I say to you, before Abraham was, I am.” Many of the unbelievers rushed forth for stones to cast at him, and the agents of the Sanhedrin sought to place him under arrest, but the Master quickly made his way through the temple corridors and escaped to a secret meeting place near Bethany where Martha, Mary, and Lazarus awaited him.

8. THE VISIT WITH MARTHA AND MARY

162:8.1 (1797.4) It had been arranged that Jesus should lodge with Lazarus and his sisters at a friend's house, while the apostles were scattered here and there in small groups, these precautions being taken because the Jewish authorities were again becoming bold with their plans to arrest him.

162:8.2 (1797.5) For years it had been the custom for these three to drop everything and listen to Jesus' teaching whenever he chanced to visit them. With the loss of their parents, Martha had assumed the responsibilities of the home life, and so on this occasion, while Lazarus and Mary sat at Jesus' feet drinking in his refreshing teaching, Martha made ready to serve the evening meal. It should

daugybė nebūtinų užduočių, ir kad jai trukdė daug smulkmeniškų rūpesčių; toks buvo jos būdas.

Kada Morta buvo užsiėmusi šitų tariamų pareigų atlikimu, tada ji buvo nusiminusi, nes Marija nedarė nieko, kad jai padėtų. Dėl to ji nuėjo prie Jėzaus ir tarė: “Mokytoja, argi tau nerūpi, jog mano sesuo mane paliko, jog viską padengčiau viena? Argi tu nepaliepsi jai eiti ir padėti man?” Jėzus atsakė: “Morta, Morta, kodėl gi tau nerimą kelia tiek daug dalykų ir kodėl gi tu pergyveni dėl tiek daug smulkmenų? Iš tiesų vertingas yra tikrai vienas dalykas, ir kadangi Marija pasirinko šitą gerą ir reikalingą dalyką, tai aš tikrai iš jos šito neatimsiu. Bet kada gi jūs abi tikrai išmoksitė gyventi taip, kaip aš jus esu mokęs: kad abi tarnautumėte bendradarbiaudamos ir kad savo sielas abi atgaivintumėte vieningai? Argi jūs negalite išmokti, kad viskam yra savas laikas—kad ne tokie svarbūs gyvenimo reikalai turėtų vietą užleisti daug svarbesniems dangaus karalystės reikalams?”

9. BETLIEJUJE SU ABNERIU

Per visą savaitę, ėjusią po tabernakulio šventės, prie Betanės rinkosi dešimtys tikinčiųjų ir juos mokė dvylika apaštalų. Šitiems susibūrimams Sanhedrinai nesistengė trukdyti, kadangi Jėzaus ten nebuvo; visą šitą laiką jis dirbo su Abneriu ir jo partneriais Betliejuje. Kitą dieną šventei pasibaigus, Jėzus išvyko į Betanę, ir per šitą apsilankymą Jeruzalėje jis daugiau šventykloje nebemokė.

Šituo metu, Abneris savo būstinę buvo įsirengęs Betliejuje, ir iš šito centro buvo pasiųsta daug darbininkų į Judėjos ir pietų Samarijos miestus, net į Aleksandriją. Per keletą jo viešnagės dienų, Jėzus ir Abneris užbaigė pasirengimą dėl abiejų apaštališkųjų grupių darbo suvienijimo.

Per savo apsilankymą tabernakulio šventėje, Jėzus savo laiką buvo maždaug po lygiai padalinęs tarp Betanės ir Betliejaus. Betanėje jis daug laiko praleido su savo apaštalais; Betliejuje jis daug mokė Abnerį ir kitus buvusius Jono apaštalus. Ir būtent šitas artimas ryšys galų gale atvedė į tai, kad jie ėmė tikėti į jį. Šitiems buvusiems Jono Krikštytojo apaštalams įspūdjį padarė toji drąsa, kurią jis pademonstravo Jeruzalėje mokydamas viešai, o taip pat ir jo užjaučiantis supratingumas, kurį jie patyrė, kada jis privačiai mokė Betliejuje. Dėl šito poveikio galų gale ir visiškai buvo laimėtas kiekvienas Abnerio partneris, kad iš visos širdies priimtų karalystę ir visa tai, kas su tokiu žingsniu yra susiję.

be explained that Martha was unnecessarily distracted by numerous needless tasks, and that she was cumbered by many trivial cares; that was her disposition.

162:8.3 (1798.1) As Martha busied herself with all these supposed duties, she was perturbed because Mary did nothing to help. Therefore she went to Jesus and said: “Master, do you not care that my sister has left me alone to do all of the serving? Will you not bid her to come and help me?” Jesus answered: “Martha, Martha, why are you always anxious about so many things and troubled by so many trifles? Only one thing is really worth while, and since Mary has chosen this good and needful part, I shall not take it away from her. But when will both of you learn to live as I have taught you: both serving in co-operation and both refreshing your souls in unison? Can you not learn that there is a time for everything — that the lesser matters of life should give way before the greater things of the heavenly kingdom?”

9. AT BETHLEHEM WITH ABNER

162:9.1 (1798.2) Throughout the week that followed the feast of tabernacles, scores of believers forgathered at Bethany and received instruction from the twelve apostles. The Sanhedrin made no effort to molest these gatherings since Jesus was not present; he was throughout this time working with Abner and his associates in Bethlehem. The day following the close of the feast, Jesus had departed for Bethany, and he did not again teach in the temple during this visit to Jerusalem.

162:9.2 (1798.3) At this time, Abner was making his headquarters at Bethlehem, and from that center many workers had been sent to the cities of Judea and southern Samaria and even to Alexandria. Within a few days of his arrival, Jesus and Abner completed the arrangements for the consolidation of the work of the two groups of apostles.

162:9.3 (1798.4) Throughout his visit to the feast of tabernacles, Jesus had divided his time about equally between Bethany and Bethlehem. At Bethany he spent considerable time with his apostles; at Bethlehem he gave much instruction to Abner and the other former apostles of John. And it was this intimate contact that finally led them to believe in him. These former apostles of John the Baptist were influenced by the courage he displayed in his public teaching in Jerusalem as well as by the sympathetic understanding they experienced in his private teaching at Bethlehem. These influences finally and fully won over each of Abner's associates to a wholehearted acceptance of the kingdom and all that such a step implied.

162:9.4 (1798.5)

Prieš palikdamas Betliejų paskutinį kartą, Mokytojas pasirūpino tuo, kad jie visi prisijungtų prie jo savo pastangas suvienydami prieš tai, kada jis užbaigs savo žemiškąją karjerą materialiaame kūne. Buvo susitarta, kad Abneris ir jo bičiuliai turi prisijungti prie Jėzaus ir dvylikos apaštalų artimiausioje ateityje Magadano Parke.

Pagal šitą susitarimą, lapkričio pradžioje Abneris ir jo vienuolika bičiulių savo dalią sujungė su Jėzumi ir šiais dvylika ir dirbo su jais kaip vienas organizmas iki pat nukryžavimo.

Spalio antroje pusėje Jėzus ir šie dvylika pasitraukė iš artimiausių Jeruzalės apylinkių. Sekmadienį, spalio 30-ąją, Jėzus ir jo pagalbininkai paliko Efraimo miestą, kur atsiskyręs jis kelias dienas ilsėjosi, ir, eidami vieškeliu vakariniame Jordano krante tiesiai į Magadano Parką, jį pasiekė trečiadienio, lapkričio 4-osios, vėlyvą popietę.

Apaštalams labai palengvėjo, kada Mokytojas sugrįžo į draugišką kraštą; daugiau jie tikrai jo neberagino skelbti karalystės evangelijos eiti į Jeruzalę.

^{162:9.4 (1798.5)} Before leaving Bethlehem for the last time, the Master made arrangements for them all to join him in the united effort which was to precede the ending of his earth career in the flesh. It was agreed that Abner and his associates were to join Jesus and the twelve in the near future at Magadan Park.

^{162:9.5 (1798.6)} In accordance with this understanding, early in November Abner and his eleven fellows cast their lot with Jesus and the twelve and labored with them as one organization right on down to the crucifixion.

^{162:9.6 (1798.7)} In the latter part of October Jesus and the twelve withdrew from the immediate vicinity of Jerusalem. On Sunday, October 30, Jesus and his associates left the city of Ephraim, where he had been resting in seclusion for a few days, and, going by the west Jordan highway directly to Magadan Park, arrived late on the afternoon of Wednesday, November 2.

^{162:9.7 (1799.1)} The apostles were greatly relieved to have the Master back on friendly soil; no more did they urge him to go up to Jerusalem to proclaim the gospel of the kingdom.

163 Dokumentas. Šių septyniasdešimties iššventinimas Magadane

⇨ 162

URANTIJOS KNYGA

164 ⇨

IV DALIS. JĖZAUS GYVENIMAS IR MOKYMAI

163 DOKUMENTAS. ŠIŲ SEPTYNIASDEŠIMTIES IŠŠVENTINIMAS MAGADANE

Skyrius

ĮVADAS

1. Šių septyniasdešimties iššventinimas
2. Turtingas jaunas vyras ir kiti
3. Samprotavimas apie turta
4. Atsisveikinimas su šiais septyniasdešimčia
5. Stovyklos perkėlimas į Pelą
6. Šių septyniasdešimties sugrįžimas
7. Pasiruošimas paskutiniajai misijai

ĮVADAS

PRAĖJUS kelioms dienoms po Jėzaus ir šių dvylikos sugrįžimo į Magadaną iš Jeruzalės, iš Betliejaus atvyko Abneris kartu su grupe, kurią sudarė maždaug penkiasdešimt mokinių. Šiuo metu Magadano Stovykloje taip pat buvo susirinkę evangelininkų korpusas, moterų korpusas, ir maždaug vienas šimtas penkiasdešimt kitų tikrų ir išmėgintų mokinių iš visų Palestinos vietų. Po kelių dienų, paskirtų bendravimui ir stovyklos reorganizavimui, Jėzus ir šie dvylika pradėjo šitos ypatingos tikinčiųjų grupės intensyvių mokymą, ir iš šitos gerai išmokytos ir patyrusios mokinių sankaupos Mokytojas vėliau atrinko tuos septyniasdešimt mokytojų ir juos pasiuntė skelbti karalystės evangeliją. Šitas įprastinis mokymas prasidėjo penktadienį, lapkričio 4-ąją, ir truko iki Sabato, lapkričio 19-sios.

Jėzus šitą grupę mokė kiekvieną rytą. Petras mokė metodų, kaip viešai pamokslauti; Natanielius mokė juos mokymo meno; Tomas aiškino, kaip atsakinėti į klausimus; tuo tarpu Motiejus aiškino, kaip tvarkyti savo grupės finansus. Likusieji

PAPER 163

ORDINATION OF THE SEVENTY AT MAGADAN

SECTIONS

Introduction

1. Ordination of the Seventy
2. The Rich Young Man and Others
3. The Discussion about Wealth
4. Farewell to the Seventy
5. Moving the Camp to Pella
6. The Return of the Seventy
7. Preparation for the Last Mission

INTRODUCTION

^{163:0.1 (1800.1)} A FEW days after the return of Jesus and the twelve to Magadan from Jerusalem, Abner and a group of some fifty disciples arrived from Bethlehem. At this time there were also assembled at Magadan Camp the evangelistic corps, the women's corps, and about one hundred and fifty other true and tried disciples from all parts of Palestine. After devoting a few days to visiting and the reorganization of the camp, Jesus and the twelve began a course of intensive training for this special group of believers, and from this well-trained and experienced aggregation of disciples the Master subsequently chose the seventy teachers and sent them forth to proclaim the gospel of the kingdom. This regular instruction began on Friday, November 4, and continued until Sabbath, November 19.

^{163:0.2 (1800.2)} Jesus gave a talk to this company each morning. Peter taught methods of public preaching; Nathaniel instructed them in the art of teaching; Thomas explained how to answer questions; while Matthew directed the organization

apaštalai taip pat dalyvavo šitame mokyme, sutinkamai su savo specialiu patyrimu ir natūraliais gabumais.

of their group finances. The other apostles also participated in this training in accordance with their special experience and natural talents.

1. ŠIŲ SEPTYNIASDEŠIMTIES ĮŠVENTINIMAS

Šiuos septyniasdešimt Jėzus įšventino Sabato popietę, lapkričio 19-ąją, Magadano Stovykloje, ir Abneris buvo paskirtas šitų evangelijos skelbėjų ir mokytojų vadovu. Šitą korpusą iš septyniasdešimties narių sudarė Abneris ir dešimt buvusių Jono apaštaly, penkiasdešimt vienas iš ankstesniųjų evangelininkų ir aštuoni kiti mokiniai, kurie buvo pasižymėję karalystės tarnystėje.

Apie antrą valandą šitą Sabato popietę, tarp lietaus protrūkių, tikinčiųjų kompanija, kuri, atvykus Dovydui ir daugumai jo pasiuntinių, padidėjusi ir pasiekusi daugiau negu keturis šimtus žmonių, susirinko Galilėjos ežero pakrantėje, kad paliudytų šitų septyniasdešimties įšventinimą.

Prieš tai, kada Jėzus savo rankas uždėjo ant šitų septyniasdešimties galvų, kad juos išskirtų kaip evangelijos žinianešius, kreipdamasis į juos, jis tarė: "Derlius iš tiesų yra gausus, bet nedaug yra darbininkų; dėl to aš liepiu jums visiems melstis, kad derliaus Viešpats pasiųstų dar ir kitų darbininkų į savojo derliaus lauką. Netrukus aš jus atskirsiu kaip karalystės žinianešius. Netrukus aš išsiųsiu jus pas žydus ir pagonis kaip ėriukus tarp vilkų. Ir kada jūs išeisite savais keliais, po du, tai aš liepiu jums nesinešti nei pinigų, nei papildomų drabužių, nes į šitą pirmąją misiją jūs išeinatė tikrai trumpam laikui. Nesveikinkite jokio žmogaus pakeliui, rūpinkitės tikrai savo darbu. Kada tik jūs ketinsite apsistoti kokiuose nors namuose, pirmiausia sakykite: Tebūnie ramybė šitiems namams. Jeigu tie, kurie myli ramybę, juose gyvena, tuomet jūs iš tikrųjų apsigyvensite ten; jeigu ne, tada jūs tikrai išeisite. O pasirinkę šituos namus, pasilikite juose tol, kol viešėsite tame mieste, valgydami ir gerdami tą, kas tik bus pastatyta prieš jus. Ir jūs šitą darykite, nes šis darbininkas yra vertas, kad jį išlaikytų. Nesikraustykite iš namo į namą dėl to, kad gali būti pasiūlyta geresnė gyvenamoji vieta. Prisiminkite, kada jūs eisite skelbdami ramybę žemėje ir gerą valią tarp žmonių, tada jūs turėsite atkakliai diskutuoti su aršiais ir save apgavusiais priešais; todėl būkite išmintingi kaip gyvatės ir tuo pačiu metu tokie pat taikūs kaip balandžiai.

"Ir kur tik jūs eisite, visur pamokslaukite, sakydami, 'Dangaus karalystė yra šalia,' ir patarnaukite visiems tiems, kurių protas arba kūnas gali negaluoti. Karalystės geruosius dalykus jūs gavote nemokamai; ir jūs duokite juos nemokamai. Jeigu kokio nors miesto gyventojai

1. ORDINATION OF THE SEVENTY

^{163:1.1 (1800.3)} The seventy were ordained by Jesus on Sabbath afternoon, November 19, at the Magadan Camp, and Abner was placed at the head of these gospel preachers and teachers. This corps of seventy consisted of Abner and ten of the former apostles of John, fifty-one of the earlier evangelists, and eight other disciples who had distinguished themselves in the service of the kingdom.

^{163:1.2 (1800.4)} About two o'clock on this Sabbath afternoon, between showers of rain, a company of believers, augmented by the arrival of David and the majority of his messenger corps and numbering over four hundred, assembled on the shore of the lake of Galilee to witness the ordination of the seventy.

^{163:1.3 (1800.5)} Before Jesus laid his hands upon the heads of the seventy to set them apart as gospel messengers, addressing them, he said: "The harvest is indeed plenteous, but the laborers are few; therefore I exhort all of you to pray that the Lord of the harvest will send still other laborers into his harvest. I am about to set you apart as messengers of the kingdom; I am about to send you to Jew and gentile as lambs among wolves. As you go your ways, two and two, I instruct you to carry neither purse nor extra clothing, for you go forth on this first mission for only a short season. Salute no man by the way, attend only to your work. Whenever you go to stay at a home, first say: Peace be to this household. If those who love peace live therein, you shall abide there; if not, then shall you depart. And having selected this home, remain there for your stay in that city, eating and drinking whatever is set before you. And you do this because the laborer is worthy of his sustenance. Move not from house to house because a better lodging may be offered. Remember, as you go forth proclaiming peace on earth and good will among men, you must contend with bitter and self-deceived enemies; therefore be as wise as serpents while you are also as harmless as doves.

^{163:1.4 (1801.1)} "And everywhere you go, preach, saying, 'The kingdom of heaven is at hand,' and minister to all who may be sick in either mind or body. Freely you have received of the good things of the kingdom; freely give. If the people of any city receive you, they shall find an abundant entrance

jus priims, tai tikrai jie suras platų jėimą į Tėvo karalystę; bet jeigu kurio nors miesto gyventojai šią evangeliją atsisakys priimti, tai išvykdami iš tos netikinčios bendruomenės jūs vis tiek iš tiesų savo žinią skelbsite, sakydami, net ir tuomet, kada jūs išvyksite, tiems, kurie jūsų mokymą atstumia: 'Nežiūrint to, kad jūs šią tiesą atstumiate, vis tiek yra taip, jog Dievo karalystė atėjo prie jūsų.' Kas išgirsta jus, tas išgirsta mane. O kas išgirsta mane, tas išgirsta Tą, kuris mane atsiuntė. Kas atstumia jūsų evangelijos žinią, tas atstumia mane. O kas atstumia mane, tas atstumia ir Tą, kuris mane atsiuntė."

Kada Jėzus šią pasakė šiems septyniasdešimčiai, tada jis pradėjo nuo Abnerio, ir, jiems klūpant aplink jį ratu, savo rankas uždėjo paeiliui ant kiekvieno vyro galvos.

Anksti kitą rytą Abneris pasiuntė šiuos septyniasdešimt žinianešių į visus Galilėjos, Samarijos, ir Judėjos miestus. Ir šitos tridešimt penkios poros skelbė ir mokė maždaug šešias savaites, visos jos sugrįžo į naująją stovyklą netoli Pelos, Perėjoje, penktadienį, gruodžio 30-ąją.

2. TURTINGAS JAUNAS VYRAS IR KITI

Daugiau negu penkiasdešimt mokinių, kurie norėjo, kad juos įšventintų ir paskirtų tarp tų septyniasdešimties, atmetė komitetas, kurį Jėzus buvo paskyręs tam, kad atrinktų šiuos kandidatus. Šią komitetą sudarė Andriejus, Abneris, ir evangelininkų korpuso laikinasis vadovas. Visais atvejais, kada šitas komitetas iš trijų narių nesutardavo vienbalsiai, tada tą kandidatą jie atvedavo pas Jėzų, ir nors Mokytojas niekada neatstūmė nė vieno asmens, kuris troško būti įšventintas kaip evangelijos žinianešys, bet buvo daugiau kaip tuzinas tokių, kurie, pasišnekėję su Jėzumi, tapti evangelijos žinianešiais daugiau nebetroško.

Vienas atkaklus mokinyt atėjo pas Jėzų, sakdamas: "Mokytoja, aš norėčiau būti vienas iš tavo naujųjų apaštalų, bet mano tėvas yra labai senas ir netoli mirties; ar man būtų leista sugrįžti namo tam, kad jį palaidočiau?" Į tai Jėzus atsakė: "Mano sūnau, lapės turi olas, o dangaus paukščiai turi lizdus, bet Žmogaus Sūnus neturi kur savosios galvos priglausti. Tu esi ištikimas mokinyt, ir gali likti toks, tuo pačiu metu sugrįžti namo tam, kad patarnautum tiems, kuriuos myli, bet ne taip yra su mano evangelijos žinianešiais. Jie atsisakė visko, kad eitų kartu su manimi ir skelbtų karalystę. Jeigu tu nori būti įšventintas mokytojas, tuomet laidoti mirusiuosius tu turi leisti kitiems, tuo tarpu tu toliau turi skleisti gerąją naujieną." Ir šitas vyras išėjo labai nusivylęs.

Kitas mokinyt atėjo pas Mokytoją ir tarė: "Aš norėčiau tapti įšventintu žinianešiu, bet norėčiau

into the Father's kingdom; but if the people of any city refuse to receive this gospel, still shall you proclaim your message as you depart from that unbelieving community, saying, even as you leave, to those who reject your teaching: 'Notwithstanding you reject the truth, it remains that the kingdom of God has come near you.' He who hears you hears me. And he who hears me hears Him who sent me. He who rejects your gospel message rejects me. And he who rejects me rejects Him who sent me."

163:1.5 (1801.2) When Jesus had thus spoken to the seventy, he began with Abner and, as they knelt in a circle about him, laid his hands upon the head of every man.

163:1.6 (1801.3) Early the next morning Abner sent the seventy messengers into all the cities of Galilee, Samaria, and Judea. And these thirty-five couples went forth preaching and teaching for about six weeks, all of them returning to the new camp near Pella, in Perea, on Friday, December 30.

2. THE RICH YOUNG MAN AND OTHERS

163:2.1 (1801.4) Over fifty disciples who sought ordination and appointment to membership in the seventy were rejected by the committee appointed by Jesus to select these candidates. This committee consisted of Andrew, Abner, and the acting head of the evangelistic corps. In all cases where this committee of three were not unanimous in agreement, they brought the candidate to Jesus, and while the Master never rejected a single person who craved ordination as a gospel messenger, there were more than a dozen who, when they had talked with Jesus, no more desired to become gospel messengers.

163:2.2 (1801.5) One earnest disciple came to Jesus, saying: "Master, I would be one of your new apostles, but my father is very old and near death; could I be permitted to return home to bury him?" To this man Jesus said: "My son, the foxes have holes, and the birds of heaven have nests, but the Son of Man has nowhere to lay his head. You are a faithful disciple, and you can remain such while you return home to minister to your loved ones, but not so with my gospel messengers. They have forsaken all to follow me and proclaim the kingdom. If you would be an ordained teacher, you must let others bury the dead while you go forth to publish the good news." And this man went away in great disappointment.

163:2.3 (1801.6) Another disciple came to the Master and said: "I would become an ordained

trumpam pareiti namo, kad nuraminčiau savo šeimą.” Ir Jėzus atsakė: “Jeigu tu tikrai norėtum būti įšventintas, tai tu turi trokšti atsisakyti visko. Evangelijos žinianešiai negali turėti padalintos meilės. Nė vienas vyras, uždėjęs savo ranką ant arklo, jeigu jis atsisukinėja atgal, nevertas to, jog taptų karalystės žinianešiu.”

Tuomet Andriejus pas Jėzų atvedė vieną turtingą jauną vyrą, kuris buvo atsidavęs tikintysis, ir kuris troško priimti įšventinimą. Šitas jaunas vyras, Matadormas, buvo Jeruzalės Sanhedrino narys; jis anksčiau klausėsi, kaip mokė Jėzus, o vėliau jį karalystės evangelijos buvo mokęs Petras ir kiti apaštalai. Jėzus šnekėjosi su Matadormu apie įšventinimo reikalavimus ir paprašė, kad šis sprendimą atidėtų iki to meto, kai šį dalyką bus geriau apsvarstęs. Anksti kitą rytą, kada Jėzus išėjo pasivaikščioti, šitas jaunas vyras priėjo prie jo ir tarė: “Mokytojau, aš iš tavęs norėčiau sužinoti apie tuos amžinojo gyvenimo užtikrinimus. Kadangi nuo jaunumės aš laikiausi visų šių įsakymų, tai norėčiau sužinoti, ką aš galiu padaryti daugiau dėl to, kad įgyčiau amžinąjį gyvenimą?” Atsakydamas į šitą klausimą, Jėzus pasakė: “Jeigu tu laikaisi visų šių įsakymų—nesvetimauk, nežudyk, nevok, neliudyk melagingai, neapgaukinėk, gerbk savo tėvus—tai tu elgiesi gerai, bet išgelbėjimas yra atpildas už įtikėjimą, ne vien tik už darbus. Ar tu tiki šita karalystės evangelija?” Ir Matadormas atsakė: “Taip, Mokytojau, aš iš tikrųjų tikiu viskuo, ko tu mane mokei ir ko mane mokė tavieji apaštalai.” Ir Jėzus tarė, “Tuomet tu iš tikrųjų esi mano mokinys ir karalystės vaikas.”

Tada tarė jaunas vyras: “Bet, Mokytojau, aš nesu patenkintas tuo, kad esu tavo mokinys; aš norėčiau būti vienas iš tavo naujų žinianešių.” Kada Jėzus išgirdo šitą, tada į jį žemyn jis pažvelgė su didžiule meile ir pasakė: “Aš iš tiesų turėsiu tave vienu iš savo žinianešių, jeigu tu panorėsi sumokėti tą kainą, jeigu tu tikrai suteiksi tą vienintelį dalyką, kurio tau trūksta.” Matadormas atsakė: “Mokytojau, aš padarysiu bet ką, jeigu tik man bus leista eiti kartu su tavimi.” Jėzus, pabučiavęs į kaktą klūpantį jauną vyrą, tarė: “Jeigu tu tikrai nori būti mano žinianešys, tai eik ir parduok viską, ką turi, ir, kada viską, ką gausi, būsi padovanojęs vargšams arba savo sielos broliams, tada ateik ir sek paskui mane, ir tu tikrai turėsi turtą dangaus karalystėje.”

Kada Matadormas išgirdo šitą, tada jo veido išraiška susmuko. Jis atsistojo ir išėjo nusiminęs, nes jis turėjo didžiulius turtus. Šitas jaunas fariziejus buvo išauklėtas taip, kad tikėtų, jog turtas yra Dievo palankumo ženklas. Jėzus žinojo, kad jis nebuvo išsilaisvinęs nuo meilės sau ir savo turtams. Mokytojas norėjo jį išlaisvinti iš *meilės* turtui, nebūtinai iš to turto. Nors Jėzaus mokiniai su visais savo žemiškaisiais turtais ir neišsiskyrė,

messenger, but I would like to go to my home for a short while to comfort my family.” And Jesus replied: “If you would be ordained, you must be willing to forsake all. The gospel messengers cannot have divided affections. No man, having put his hand to the plough, if he turns back, is worthy to become a messenger of the kingdom.”

163:2.4 (1801.7) Then Andrew brought to Jesus a certain rich young man who was a devout believer, and who desired to receive ordination. This young man, Matadormus, was a member of the Jerusalem Sanhedrin; he had heard Jesus teach and had been subsequently instructed in the gospel of the kingdom by Peter and the other apostles. Jesus talked with Matadormus concerning the requirements of ordination and requested that he defer decision until after he had thought more fully about the matter. Early the next morning, as Jesus was going for a walk, this young man accosted him and said: “Master, I would know from you the assurances of eternal life. Seeing that I have observed all the commandments from my youth, I would like to know what more I must do to gain eternal life?” In answer to this question Jesus said: “If you keep all the commandments — do not commit adultery, do not kill, do not steal, do not bear false witness, do not defraud, honor your parents — you do well, but salvation is the reward of faith, not merely of works. Do you believe this gospel of the kingdom?” And Matadormus answered: “Yes, Master, I do believe everything you and your apostles have taught me.” And Jesus said, “Then are you indeed my disciple and a child of the kingdom.”

163:2.5 (1802.1) Then said the young man: “But, Master, I am not content to be your disciple; I would be one of your new messengers.” When Jesus heard this, he looked down upon him with a great love and said: “I will have you to be one of my messengers if you are willing to pay the price, if you will supply the one thing which you lack.” Matadormus replied: “Master, I will do anything if I may be allowed to follow you.” Jesus, kissing the kneeling young man on the forehead, said: “If you would be my messenger, go and sell all that you have and, when you have bestowed the proceeds upon the poor or upon your brethren, come and follow me, and you shall have treasure in the kingdom of heaven.”

163:2.6 (1802.2) When Matadormus heard this, his countenance fell. He arose and went away sorrowful, for he had great possessions. This wealthy young Pharisee had been raised to believe that wealth was the token of God's favor. Jesus knew that he was not free from the love of himself and his riches. The Master wanted to deliver him from the *love of wealth*, not necessarily from the wealth. While the disciples of Jesus did not part

bet apaštalai ir šie septyniasdešimt išsiskyrė. Matadormas troško būti vienas iš šių septyniasdešimties naujų žinianešių, ir būtent dėl šitos priežasties Jėzus pareikalavo, kad su visais savo žemiškaisiais turtais jis išsiskirtų.

Beveik kiekviena žmogiškoji būtybė turi kokį nors trūkumą, kurio laikosi kaip mėgstamo blogio, ir kurio atsisakymas sudaro dalį kainos už patekimą į dangaus karalystę. Jeigu Matadormas su savo turtais būtų išsiskyręs, tai galbūt jie būtų buvę sugrąžinti tiesiog į jo rankas, kad juos valdytų kaip šių septyniasdešimties išdininkas. Nes vėliau, po bažnyčios įkūrimo Jeruzalėje, jis Mokytojo paliepiui iš tiesų pakluso, nors tuomet tapti šių septyniasdešimties nariu buvo per vėlu, ir jis tapo Jeruzalės bažnyčios išdininku, kurios vadovas buvo Jokūbas, Viešpaties materialiam kūnei brolis.

Šitaip visada buvo ir amžinai bus: Žmonės savo sprendimus privalo priimti patys. Yra tam tikras pasirinkimo laisvės diapazonas, kuriuo mirtingieji gali pasinaudoti. Dvasinio pasaulio jėgos nevers žmogaus prievarta; jos leidžia jam eiti savo pasirinkimo keliu.

Jėzus numatė, jog Matadormas, su savo turtais, galbūt negalėjo tapti tokių vyrų, kurie dėl evangelijos buvo atsisakę visko, įšventintu partneriu; tuo pačiu metu, jis matė, jog be savo turtų, jis taptų jų visų aukščiausiojo vadovu. Bet, kaip ir paties Jėzaus broliai, taip ir jis karalystėje niekada netapo didis, nes jis pats iš savęs atėmė tą artimą ir asmeninį bendravimą su Mokytoju, kas galėjo būti jo patyrimas, jeigu šituo metu jis būtų norėjęs padaryti tą patį dalyką, kurio prašė Jėzus, ir kurį, praėjus keleriems metams, jis iš tikrųjų ir padarė.

Turtai tiesiogiai neturi nieko bendro su patekimu į dangaus karalystę, bet *meilė turtui turi*. Dvasinė ištikimybė karalystei yra nesuderinama su vergavimu materialistiniam mamoniui. Savo aukščiausio laipsnio ištikimybė dvasiniam idealui žmogus neturi dalintis su atsidavimu materialistiniams dalykams.

Jėzus niekada nemokė, jog turėti turto yra negerai. Jis tikrai iš šių dvylikos ir septyniasdešimties pareikalavo, kad visus savo žemiškuosius turtais paskirtų bendram reikalui. Net ir tada, jis pasirūpino jų turto pelningu likvidavimu, kaip buvo ir Apaštalo Motiejaus atveju. Jėzus savo turtingiems mokiniams daug kartų davė panašių patarimų į tuos, kokius davė mokydamas turtingą vyrą iš Romos. Mokytojas uždarbio pertekliaus išmintingą investavimą laikė teisėta apsidraudimo forma ateičiai ir nuo neišvengiamų sunkumų. Kada apaštališkasis išdas būdavo perpildytas, tada Judas pinigų padėdavo kaip indėlį, kad būtų galima pasinaudoti vėliau, kada jie galėtų patirti sunkumų dėl pajamų

with all their worldly goods, the apostles and the seventy did. Matadormus desired to be one of the seventy new messengers, and that was the reason for Jesus' requiring him to part with all of his temporal possessions.

163:2.7 (1802.3) Almost every human being has some one thing which is held on to as a pet evil, and which the entrance into the kingdom of heaven requires as a part of the price of admission. If Matadormus had parted with his wealth, it probably would have been put right back into his hands for administration as treasurer of the seventy. For later on, after the establishment of the church at Jerusalem, he did obey the Master's injunction, although it was then too late to enjoy membership in the seventy, and he became the treasurer of the Jerusalem church, of which James the Lord's brother in the flesh was the head.

163:2.8 (1802.4) Thus always it was and forever will be: Men must arrive at their own decisions. There is a certain range of the freedom of choice which mortals may exercise. The forces of the spiritual world will not coerce man; they allow him to go the way of his own choosing.

163:2.9 (1802.5) Jesus foresaw that Matadormus, with his riches, could not possibly become an ordained associate of men who had forsaken all for the gospel; at the same time, he saw that, without his riches, he would become the ultimate leader of all of them. But, like Jesus' own brethren, he never became great in the kingdom because he deprived himself of that intimate and personal association with the Master which might have been his experience had he been willing to do at this time the very thing which Jesus asked, and which, several years subsequently, he actually did.

163:2.10 (1803.1) Riches have nothing directly to do with entrance into the kingdom of heaven, but the *love of wealth* does. The spiritual loyalties of the kingdom are incompatible with servility to materialistic mammon. Man may not share his supreme loyalty to a spiritual ideal with a material devotion.

163:2.11 (1803.2) Jesus never taught that it was wrong to have wealth. He required only the twelve and the seventy to dedicate all of their worldly possessions to the common cause. Even then, he provided for the profitable liquidation of their property, as in the case of the Apostle Matthew. Jesus many times advised his well-to-do disciples as he taught the rich man of Rome. The Master regarded the wise investment of excess earnings as a legitimate form of insurance against future and unavoidable adversity. When the apostolic treasury was overflowing, Judas put funds on deposit to be used subsequently when they might suffer greatly from a diminution of income. This Judas did after consultation with Andrew. Jesus never personally had anything to do with the apostolic finances

sumažėjimo. Šitą Judas darydavo pasitaręs su Andriejumi. Jėzus asmeniškai niekada neturėjo nieko bendro su apaštališkaisiais finansais, išskyrus tuos atvejus, kada būdavo dalinamos išmaldos. Bet vieną ekonominį nusižengimą jis daug kartų pasmerkė, o būtent, kada silpnus, nemokytus, ir tuos, kuriems ne taip pasisekė, nesąžiningai išnaudodavo stiprūs, sumanūs, ir protingesni jų bičiuliai. Jėzus pareiškė, jog toks nežmogiškas elgesys su vyrais, moterimis, ir vaikais yra nesuderinamas su dangaus karalystės brolystės idealais.

3. SAMPROTAVIMAS APIE TURTA

Iki to laiko, kada Jėzus užbaigė pokalbį su Matadormu, Petras ir kai kurie kiti apaštalai susirinko prie jo, ir turtingajam vyrui nueinant, Jėzus atsisuko į apaštalus ir tarė: "Jūs matot, kaip yra sunku tiems, kurie turi turtų, iki galo įeiti į Dievo karalystę! Dvasinio garbinimo negalima dalintis su atsidavimu materialiems dalykams; nė vienas žmogus negali tarnauti dviems šeimininkams. Jūs turite tokį posakį, jog 'lengviau kupranugariui pralsti per adatos skytutę negu pagoniui paveldėti amžinąjį gyvenimą.' O aš pareiškiu, jog šitam kupranugariui pralsti per adatos skylutę lygiai taip lengva, kaip ir šitiems savimi patenkintiems turčiams patekti į dangaus karalystę."

Kada Petras ir apaštalai išgirdo šiuos žodžius, tada jie buvo nepaprastai pritrenkti, tiek pritrenkti, jog Petras tarė: "Kas tuomet, Viešpatie, gali būti išgelbėtas? Ar visi tie, kurie turi turtų, tikrai nepateks į karalystę?" Ir Jėzus atsakė: "Ne, Petrai, bet visi tie, kurie pasitiki turtais, tikrai vargu ar pateks į šį dvasinį gyvenimą, kuris veda į amžinąjį žengimą į priekį. Bet net ir tada, didelė dalis to, kas yra neįmanoma žmogui, nėra nepasiekama Tėvui danguje; vietoje šito mes turėtume suvokti, jog su Dievu viskas yra įmanoma."

Kada jie ėjo susimąstę, tada Jėzus liūdėjo dėl to, jog Matadormas nepasiliko su jais, nes jį labai mylėjo. Ir kada jie nusileido prie ežero, tada atsisėdo ten prie vandens, ir Petras, kalbėdamas šių dvylikos vardu {kurie iki šio laiko buvo susirinkę visi}, tarė: "Mums neramu dėl tavo žodžių tam turtingam jaunam vyrui. Ar mes tikrai reikalausime iš tų, kurie nori sekti paskui tave, kad jie atsisakytų visų savo žemiškųjų turtų?" Ir Jėzus tarė: "Ne, Petrai, tikrai iš tų, kurie norėtų tapti apaštalais, ir kurie trokšta gyventi su manimi taip, kaip gyvenate ir jūs, ir kaip viena šeima. Bet Tėvas reikalauja, kad jo vaikų meilė būtų tyra ir nepadalinta. Kad ir koks daiktas ar asmuo atsisotų tarp jūsų ir jūsų meilės karalystės tiesoms, jo būtina atsisakyti. Jeigu žmogaus turtas neįsiveržia į sielos valdas, tuomet jis neturi poveikio dvasiniam gyvenimui tų, kurie norėtų patekti į karalystę."

except in the disbursement of alms. But there was one economic abuse which he many times condemned, and that was the unfair exploitation of the weak, unlearned, and less fortunate of men by their strong, keen, and more intelligent fellows. Jesus declared that such inhuman treatment of men, women, and children was incompatible with the ideals of the brotherhood of the kingdom of heaven.

3. THE DISCUSSION ABOUT WEALTH

163:3.1 (1803.3) By the time Jesus had finished talking with Matadormus, Peter and a number of the apostles had gathered about him, and as the rich young man was departing, Jesus turned around to face the apostles and said: "You see how difficult it is for those who have riches to enter fully into the kingdom of God! Spiritual worship cannot be shared with material devotions; no man can serve two masters. You have a saying that it is 'easier for a camel to go through the eye of a needle than for the heathen to inherit eternal life.' And I declare that it is as easy for this camel to go through the needle's eye as for these self-satisfied rich ones to enter the kingdom of heaven."

163:3.2 (1803.4) When Peter and the apostles heard these words, they were astonished exceedingly, so much so that Peter said: "Who then, Lord, can be saved? Shall all who have riches be kept out of the kingdom?" And Jesus replied: "No, Peter, but all who put their trust in riches shall hardly enter into the spiritual life that leads to eternal progress. But even then, much which is impossible to man is not beyond the reach of the Father in heaven; rather should we recognize that with God all things are possible."

163:3.3 (1803.5) As they went off by themselves, Jesus was grieved that Matadormus did not remain with them, for he greatly loved him. And when they had walked down by the lake, they sat there beside the water, and Peter, speaking for the twelve (who were all present by this time), said: "We are troubled by your words to the rich young man. Shall we require those who would follow you to give up all their worldly goods?" And Jesus said: "No, Peter, only those who would become apostles, and who desire to live with me as you do and as one family. But the Father requires that the affections of his children be pure and undivided. Whatever thing or person comes between you and the love of the truths of the kingdom, must be surrendered. If one's wealth does not invade the precincts of the soul, it is of no consequence in the spiritual life of those who would enter the

Ir tuomet tarė Petras, “Bet, Mokytojau, mes palikome viską, kad eitume kartu su tavimi, tuomet, ką mes tikrai turėsime?” Ir Jėzus aiškino visiems dvylikai: “Tikrai, tikrai, aš sakau jums, nėra nė vieno žmogaus, kuris paliko turtus, namus, žmoną, sielos brolius, tėvus, ar vaikus mano labui ir dangaus karalystės labui, ir kuriam tikrai nebus su kaupu atlyginta šitame pasaulyje, galbūt kokiais nors persekiojimais, ir būsimajame pasaulyje amžinuoju gyvenimu. Bet daugelis tų, kurie yra pirmieji, tikrai bus paskutiniai, tuo tarpu paskutiniai tikrai dažnai bus pirmieji. Tėvas bendrauja su savo tvariniais sutinkamai su jų poreikiais ir pagal tai, kaip jie paklūsta jo gailėtingo ir kupino meilės rūpinimosi visatos gerove teisingiems įstatymams.

“Dangaus karalystė yra panaši į šeimininką, kuris samdydavo daug žmonių, ir kuris anksti iš ryto išėjo nusamdyti darbininkų, kad jie dirbtų jo vynuogynė. Kada jis sutarė su darbininkais, kad sumokės vieną dinarą už dieną, tada nusiuntė juos į vynuogyną. Tuomet apie devintą valandą jis vėl išėjo, ir, pamatęs kitus darbininkus stovinčius turgaus aikštėje ir nieko neveikiančius, tarė jiems: ‘Jūs taip pat eikite dirbti į mano vynuogyną, ir aš jums sumokėsiu teisingai.’ Ir jie iš karto nuėjo dirbti. Apie dvyliktą valandą jis ir vėl išėjo, ir apie trečią valandą, ir padarė tą patį. O nuėjęs į turgavietę maždaug penktą valandą po pusiaudienio, jis dar surado ir kitų stovinčių, nieko neveikiančių darbininkų, ir jis pasiteiravo jų, ‘Kodėl jūs čia stovite visą dieną nieko neveikdami?’ Ir tie vyrai atsakė, ‘Kadangi mūsų niekas nenusamdė.’ Tuomet tarė šeimininkas: ‘Eikite jūs taip pat dirbti į mano vynuogyną, ir kiek tik priklausys, tiek aš jums sumokėsiu.’

“Kada atėjo vakaras, tada šitas vynuogyno savininkas tarė savo prievaizdui: ‘Pakviesk darbininkus ir sumokėk jiems uždarbį, pradėdamas nuo tų, kurie buvo pasamdyti paskutiniai ir užbaigdamas tais, kurie buvo nusamdyti pirmieji.’ Kada tie, kurie buvo nusamdyti apie penktą valandą, atėjo, tada jie gavo po vieną dinarą kiekvienas, ir šitaip buvo atsiskaityta su kiekvienu iš likusiųjų darbininkų. Kada dienos pradžioje nusamdyti vyrai pamatė, kiek buvo sumokėta vėliau atėjusiems, tada jie tikėjosi gauti daugiau negu buvo suderėta. Bet kaip ir visi kiti, kiekvienas vyras gavo tik po vieną dinarą. Ir kada kiekvienas savo užmokestį buvo gavęs, tada jie pasiskundė šeimininkui, sakydami: ‘Šitie vyrai, kurie buvo nusamdyti paskutiniai, dirbo tik po vieną valandą, ir vis tiek tu jiems sumokėjai tiek pat, kiek ir mums, nešusiems dienos našta kepinant saulei.’

“Tuomet atsakė šeimininkas: ‘Mano draugai, aš gi jums nepadariau nieko blogo. Argi kiekvienas iš jūsų nesutikote dirbti už vieną dinarą per dieną?

kingdom.”

^{163:3.4 (1804.1)} And then said Peter, “But, Master, we have left everything to follow you, what then shall we have?” And Jesus spoke to all of the twelve: “Verily, verily, I say to you, there is no man who has left wealth, home, wife, brethren, parents, or children for my sake and for the sake of the kingdom of heaven who shall not receive manifold more in this world, perhaps with some persecutions, and in the world to come eternal life. But many who are first shall be last, while the last shall often be first. The Father deals with his creatures in accordance with their needs and in obedience to his just laws of merciful and loving consideration for the welfare of a universe.

^{163:3.5 (1804.2)} “The kingdom of heaven is like a householder who was a large employer of men, and who went out early in the morning to hire laborers to work in his vineyard. When he had agreed with the laborers to pay them a denarius a day, he sent them into the vineyard. Then he went out about nine o'clock, and seeing others standing in the market place idle, he said to them: ‘Go you also to work in my vineyard, and whatsoever is right I will pay you.’ And they went at once to work. Again he went out about twelve and about three and did likewise. And going to the market place about five in the afternoon, he found still others standing idle, and he inquired of them, ‘Why do you stand here idle all the day?’ And the men answered, ‘Because nobody has hired us.’ Then said the householder: ‘Go you also to work in my vineyard, and whatever is right I will pay you.’

^{163:3.6 (1804.3)} “When evening came, this owner of the vineyard said to his steward: ‘Call the laborers and pay them their wages, beginning with the last hired and ending with the first.’ When those who were hired about five o'clock came, they received a denarius each, and so it was with each of the other laborers. When the men who were hired at the beginning of the day saw how the later comers were paid, they expected to receive more than the amount agreed upon. But like the others every man received only a denarius. And when each had received his pay, they complained to the householder, saying: ‘These men who were hired last worked only one hour, and yet you have paid them the same as us who have borne the burden of the day in the scorching sun.’

^{163:3.7 (1804.4)} “Then answered the householder: ‘My friends, I do you no wrong. Did not each of you agree to work for a denarius a day? Take now that

Pasiimkite dabar tai, kas yra jūsų, ir eikite savais keliais, nes aš noriu duoti tiems, kurie atėjo paskutiniai, tiek pat, kiek daviau ir jums. Argi tai nėra teisėta, jog su tuo, kas yra mano, pasiūlyčiau taip, kaip noriu? ar jūs nepatenkinti mano dosnumu, nes aš noriu būti geras ir parodyti gailėstingumą?”

4. ATISISVEIKINIMAS SU ŠIAIS

SEPTYNIASDEŠIMČIA

Magadano Stovykloje buvo sujudimo metas tą dieną, kada šie septyniasdešimt išėjo į savo pirmąją misiją. Anksti tą rytą, per savo paskutinį pasikalbėjimą su šiais septyniasdešimčia. Jėzus pabrėžė tokius dalykus:

1. Karalystės evangelija turi būti skelbiama visam pasauliui, pagonims, o taip pat ir žydams.

2. Patarnaudami sergantiesiems, susilaikykite nuo mokymo tikėtis stebuklų.

3. Skelbkite Dievo sūnų dvasinę brolystę, o ne išorinę žemiškosios galios ir materialios šlovės karalystę.

4. Venkite laiko praradimo dėl per didelio bendravimo draugijoje ir dėl kitokių banalybių, kurios galėtų atitraukti nuo to, kad iš visos širdies atsiduotumėte evangelijos skelbimui.

5. Jeigu pirmasis namas, renkantis kur apsistoti, pasirodys, jog tai yra verti namai, tai ten ir apsigyvenkite visam viešnagės tame mieste laikotarpiui.

6. Aiškiai sakykite visiems ištikimiems tikintiesiems, jog dabar atėjo metas atvirai atsiskirti nuo žydų religinių lyderių Jeruzalėje.

7. Mokykite, jog visa žmogaus pareiga yra apibendrinta šitame viename įsakyme: Mylėk Viešpatį, savo Dievą, savo visu protu ir visa siela, o savo artimą mylėk kaip save patį. (Šito jie turėjo mokytis kaip žmogaus visuminės pareigos vietoje tų 613 gyvenimo taisyklių, kurias smulkiai aiškino fariziejai.)

Kada Jėzus visų apaštalų ir mokinių akivaizdoje šitaip baigė kalbėti šiems septyniasdešimčiai, tada Simonas Petras juos nusivedė atskirai ir jiems pasakė įšventinimo pamokslą, kuris buvo Mokytojo nurodymo, duoto tuo metu, kada jis savo rankas buvo uždėjęs ant jų ir išskyrė juos kaip karalystės žinianešius, išvystymas. Petras paliepė šiems septyniasdešimčiai savo patyrimu puoselėti tokias dorybes:

1. *Pašvęstą atsidavimą.* Visą laiką melstis, jog evangelijos derliaus dorojimui būtų pasiūsta

which is yours and go your way, for it is my desire to give to those who came last as much as I have given to you. Is it not lawful for me to do what I will with my own? or do you begrudge my generosity because I desire to be good and to show mercy?”

4. FAREWELL TO THE SEVENTY

^{163:4.1 (1804.5)} It was a stirring time about the Magadan Camp the day the seventy went forth on their first mission. Early that morning, in his last talk with the seventy, Jesus placed emphasis on the following:

^{163:4.2 (1804.6)} 1. The gospel of the kingdom must be proclaimed to all the world, to gentile as well as to Jew.

^{163:4.3 (1804.7)} 2. While ministering to the sick, refrain from teaching the expectation of miracles.

^{163:4.4 (1805.1)} 3. Proclaim a spiritual brotherhood of the sons of God, not an outward kingdom of worldly power and material glory.

^{163:4.5 (1805.2)} 4. Avoid loss of time through overmuch social visiting and other trivialities which might detract from wholehearted devotion to preaching the gospel.

^{163:4.6 (1805.3)} 5. If the first house to be selected for a headquarters proves to be a worthy home, abide there throughout the sojourn in that city.

^{163:4.7 (1805.4)} 6. Make clear to all faithful believers that the time for an open break with the religious leaders of the Jews at Jerusalem has now come.

^{163:4.8 (1805.5)} 7. Teach that man's whole duty is summed up in this one commandment: Love the Lord your God with all your mind and soul and your neighbor as yourself. (This they were to teach as man's whole duty in place of the 613 rules of living expounded by the Pharisees.)

^{163:4.9 (1805.6)} When Jesus had talked thus to the seventy in the presence of all the apostles and disciples, Simon Peter took them off by themselves and preached to them their ordination sermon, which was an elaboration of the Master's charge given at the time he laid his hands upon them and set them apart as messengers of the kingdom. Peter exhorted the seventy to cherish in their experience the following virtues:

^{163:4.10 (1805.7)} 1. *Consecrated devotion.* To pray always for more laborers to be sent forth into the

daugiau darbininkų. Jis paaiškino, jog kada žmogus meldžiasi šitaip, tai tikimybė bus didesnė, kad jis pasakys, „Štai aš; siųsk mane.“ Jis perspėjo juos, kad jie neignoruotų kasdienio garbinimo.

2. *Tikrąją drąsą.* Jis įspėjo juos, kad jie susidurs su priešišku ir kad juos tikrai persekios. Petras jiems sakė, kad jų misija nėra užduotis bailiams, ir patarė tiems, kurie bijo, pasitraukti prieš išvykstant. Bet nepasitraukė nė vienas.

3. *Įtikėjimą ir pasitikėjimą kitu.* Jie turi išvykti į šią trumpą misiją visai be jokių atsargų; jie privalo pasitikėti Tėvu dėl maisto ir pastogės ir dėl visų kitų reikalingų dalykų.

4. *Uolumą ir iniciatyvą.* Juos turi užvaldyti uolumas ir išmintingas entuziazmas; jie privalo rūpintis išimtinai savojo Mokytojo reikalu. Rytietiškas pasisveikinimas buvo ilgas ir įmantrus ritualas; dėl to jiems buvo nurodyta „pakeliui nesveikinti nė vieno žmogaus,“ toks buvo įprastas metodas, kada buvo nurodama savo reikalą pradėti negaištant laiko. Tai neturėjo nieko bendro su draugišku pasisveikinimu.

5. *Gerumą ir mandagumą.* Mokytojas jiems buvo nurodęs vengti nereikalingo laiko švaistymo visuomeninių ritualų metu, bet jis paliepė mandagumą rodyti visiems, su kuriais jiems tektų susitikti. Jie turi rodyti visapusišką gerumą tiems, kurie gali juos priimti savo namuose. Jie buvo griežtai įspėti, kad nepalikų kuklių namų dėl to, jog būtų priimti patogesniuose ar įtakingesniuose namuose.

6. *Sergančiųjų globą.* Šiems septyniasdešimčiai Petras nurodė surasti tokių, kurie yra nesveiki protu ir kūnu, ir padaryti viską, ką tik jie gali, kad jų kančią palengvintų ar jų negalavimus išgydytų.

Ir kada jiems šitai buvo nurodyta ir pasakyta, tada jie iškeliavo po du į savo misiją Galilėjoje, Samarijoje, ir Judėjoje.

Nors žydai laikėsi ypatingos nuostatos skaičiaus septyniasdešimt atžvilgiu, kartais manydami, jog pagoniškųjų nacijų skaičius siekė septyniasdešimt, ir nors šitie septyniasdešimt žinianešių su šia evangelija turėjo eiti į visas tautas, bet vis tik, tiek, kiek mes galime matyti, tai buvo tikrai sutapimas, jog šitoji grupė turėjo kaip tik septyniasdešimt narių. Be abejo Jėzus būtų priėmęs ne mažiau kaip pusę tuzino ir kitų, bet jie nenorėjo sumokėti tos kainos, kada reikėjo atsisakyti turto ir šeimos.

gospel harvest. He explained that, when one so prays, he will the more likely say, “Here am I; send me.” He admonished them to neglect not their daily worship.

163:4.11 (1805.8) 2. *True courage.* He warned them that they would encounter hostility and be certain to meet with persecution. Peter told them their mission was no undertaking for cowards and advised those who were afraid to step out before they started. But none withdrew.

163:4.12 (1805.9) 3. *Faith and trust.* They must go forth on this short mission wholly unprovided for; they must trust the Father for food and shelter and all other things needful.

163:4.13 (1805.10) 4. *Zeal and initiative.* They must be possessed with zeal and intelligent enthusiasm; they must attend strictly to their Master's business. Oriental salutation was a lengthy and elaborate ceremony; therefore had they been instructed to “salute no man by the way,” which was a common method of exhorting one to go about his business without the waste of time. It had nothing to do with the matter of friendly greeting.

163:4.14 (1805.11) 5. *Kindness and courtesy.* The Master had instructed them to avoid unnecessary waste of time in social ceremonies, but he enjoined courtesy toward all with whom they should come in contact. They were to show every kindness to those who might entertain them in their homes. They were strictly warned against leaving a modest home to be entertained in a more comfortable or influential one.

163:4.15 (1805.12) 6. *Ministry to the sick.* The seventy were charged by Peter to search out the sick in mind and body and to do everything in their power to bring about the alleviation or cure of their maladies.

163:4.16 (1805.13) And when they had been thus charged and instructed, they started out, two and two, on their mission in Galilee, Samaria, and Judea.

163:4.17 (1806.1) Although the Jews had a peculiar regard for the number seventy, sometimes considering the nations of heathendom as being seventy in number, and although these seventy messengers were to go with the gospel to all peoples, still as far as we can discern, it was only coincidental that this group happened to number just seventy. Certain it was that Jesus would have accepted no less than half a dozen others, but they were unwilling to pay the price of forsaking wealth and families.

5. STOVYKLOS PERKĖLIMAS Į PELĄ

5. MOVING THE CAMP TO PELLA

Jėzus ir šie dvylika dabar pasirengė įkurti savo paskutinę būstinę Perėjoje, netoli Pelos, kur Mokytojas buvo pakrikštytas Jordano upėje. Dešimt paskutiniųjų lapkričio dienų buvo praleista besitariančiam Magadane, ir antradienį, gruodžio 6-ąją, visa grupė, kurią sudarė beveik trys šimtai žmonių, dienai brėkstant, išvyko su visais savo daiktais, kad tą vakarą apsistotų prie upės netoli Pelos. Tai buvo ta pati vieta, prie šaltinio, kurią prieš keletą metų su savo stovykla buvo užėmęs Jonas Krikštytojas.

Įrengus Magadano Stovyklą, Dovydas Zabediejus sugrįžo į Betsaidą ir nedelsiant pasiuntinių tarnybą ėmė mažinti. Karalystė ėmė įžengti į naują fazę. Kasdien, pilgrimai atvykdavo iš visų Palestinos kraštų ir net iš tolimųjų Romos imperijos regionų. Kartais tikintieji atvykdavo iš Mesopotamijos ir iš tų kraštų, kurie buvo į rytus nuo Tigrio. Todėl, sekmadienį, gruodžio 18-ąją, Dovydas, padedamas savojo pasiuntinių korpuso, ant nešulinių gyvulių surovė stovyklos įrangą, kurią jis tuo metu laikė savo tėvo namuose ir kurią anksčiau buvo panaudojęs Betsaidos stovykloje prie ežero. Laikinais atsisveikinęs su Betsaida, jis išvyko į pietus palei ežero krantą ir palei Jordano upę iki tokios vietos, kuri buvo maždaug už pusės mylios į šiaurę nuo apaštališkosios stovyklos; ir greičiau negu po savaitės jis buvo pasirengęs svetingai priimti beveik pusantro tūkstančio atvykėlių piligrimų. Apaštališkojoje stovykloje buvo galima apgyvendinti apie penkis šimtus žmonių. Šiuo metu Palestinoje buvo lietu sezonas, ir šitoks apgyvendinimas buvo reikalingas tam, kad būtų pasirūpinta vis labiau augančiomis skaičiumi atvykėlių, didele dalimi nuoširdžių, kurie atvykdavo į Perėją tam, kad pamatytų Jėzų ir pasiklausytų jo mokymo.

Dovydas visa tai padarė savo paties iniciatyva, nors šitą darydamas Magadane jis pasitarė su Pilypu ir Motiejumi. Savo ankstesniojo pasiuntinių korpuso didesniąją dalį jis įdarbino padėjėjais, kad šitą stovyklą prižiūrėtų; dabar nuolatiniam pasiuntinių darbui jis naudojo mažiau negu dvidešimt vyrų. Baigiantis gruodžiui ir iki to laiko, kada sugrįžo šie septyniasdešimt, prie Mokytojo susirinko maždaug aštuoni šimtai lankytojų, ir jie apsigyveno Dovydo stovykloje.

6. ŠIŲ SEPTYNIASDEŠIMTIES SUGRĮŽIMAS

Penktadienį, gruodžio 30-ąją, tuo metu, kai Jėzus su Petru, Jokūbu, ir Jonu buvo išėjęs į netoli esančius kalnus, šie septyniasdešimt žinianešių į Pelos būstinę pradėjo rinktis po du, lydimi gausaus būrio tikinčiųjų. Mokymo vietoje visi septyniasdešimt susirinko apie penktą valandą, kada į stovyklą sugrįžo ir Jėzus. Vakariene buvo atidėta daugiau negu vienai valandai, kol šitie

^{163:5.1 (1806.2)} Jesus and the twelve now prepared to establish their last headquarters in Perea, near Pella, where the Master was baptized in the Jordan. The last ten days of November were spent in council at Magadan, and on Tuesday, December 6, the entire company of almost three hundred started out at daybreak with all their effects to lodge that night near Pella by the river. This was the same site, by the spring, that John the Baptist had occupied with his camp several years before.

^{163:5.2 (1806.3)} After the breaking up of the Magadan Camp, David Zebedee returned to Bethsaida and began immediately to curtail the messenger service. The kingdom was taking on a new phase. Daily, pilgrims arrived from all parts of Palestine and even from remote regions of the Roman Empire. Believers occasionally came from Mesopotamia and from the lands east of the Tigris. Accordingly, on Sunday, December 18, David, with the help of his messenger corps, loaded on to the pack animals the camp equipage, then stored in his father's house, with which he had formerly conducted the camp of Bethsaida by the lake. Bidding farewell to Bethsaida for the time being, he proceeded down the lake shore and along the Jordan to a point about one-half mile north of the apostolic camp; and in less than a week he was prepared to offer hospitality to almost fifteen hundred pilgrim visitors. The apostolic camp could accommodate about five hundred. This was the rainy season in Palestine, and these accommodations were required to take care of the ever-increasing number of inquirers, mostly earnest, who came into Perea to see Jesus and to hear his teaching.

^{163:5.3 (1806.4)} David did all this on his own initiative, though he had taken counsel with Philip and Matthew at Magadan. He employed the larger part of his former messenger corps as his helpers in conducting this camp; he now used less than twenty men on regular messenger duty. Near the end of December and before the return of the seventy, almost eight hundred visitors were gathered about the Master, and they found lodging in David's camp.

6. THE RETURN OF THE SEVENTY

^{163:6.1 (1806.5)} On Friday, December 30, while Jesus was away in the near-by hills with Peter, James, and John, the seventy messengers were arriving by couples, accompanied by numerous believers, at the Pella headquarters. All seventy were assembled at the teaching site about five o'clock when Jesus returned to the camp. The evening meal was delayed for more than an hour

karalystės evangelijos entuziastai pasakojo apie savo patyrimus. Didelę dalį šitų naujienų Dovydo pasiuntiniai apaštalams buvo atnešę per ankstesnes savaites, tačiau iš tikrųjų tai buvo įkvepiantis dalykas klausytis šitų naujai įšventintų evangelijos mokytojų asmeniškai pasakojančių, kaip jų žinią sutiko išalkę žydai ir pagony. Pagaliau Jėzus galėjo matyti žmones, kaip jie išeina skleisti gerųjų naujienų jam pačiam asmeniškai nebedalyvaujant. Dabar Mokytojas žinojo, kad šitą pasaulį jis gali palikti nesudarydamas rimtų kliūčių karalystės žengimui į priekį.

Kada šie septyniasdešimt pasakojo, kaip jiems "net ir nelabieji pakluso," tai jie turėjo omenyje tuos nuostabius pagijimo atvejus, kada jie išgydė nervinių sutrikimų aukas. Ir vis tik, buvo keletas atvejų, kada šitie tarnai išlaisvino iš realaus dvasių apsėdimo, ir Jėzus, turėdamas šitą galvoje, tarė: "Nieko nuostabaus, kad šitos nepaklusnios žemesniosios dvasios turėtų jums paklusti, suvokdamos, jog aš mačiau Šėtoną, krentantį iš dangaus kaip žaibą. Bet dėl šito tiek daug nedžiūgaukite, nes aš jums pareiškiu, jog vos tik aš sugrįšiu pas savąjį Tėvą, tuomet mes tikrai pasiūsimė savo dvasias į pačius žmonių protus, kad nedidelis skaičius šitų pasimetusių dvasių daugiau nebegalėtų patekti į nelaimingų mirtingųjų protą. Aš kartu su jumis džiaugiuosi, kad jūs turite galios žmonėms, bet dėl šitokio patyrimo nesijauskite pakylėti, bet vietoje šito džiaukitės, kad jūsų vardai yra įrašyti į dangaus sąrašus, ir kad šitokiu būdu jūs einate į priekį begalinėje dvasinio užkariavimo karjeroje."

Ir būtent šituo metu, kaip tik prieš valgant vakarinį valgį, Jėzus patyrė vieną iš tų retų emocinės ekstazės akimirkų, kurias retkarčiais buvo matę jo pasekėjai. Jis pasakė: "Aš dėkoju tau, mano Tėve, dangaus ir žemės Viešpatie, kad, tuo metu, kai šita nuostabi evangelija buvo paslėpta nuo išmintingųjų ir veidmainių, ši dvasia šitas dvasines šloves apreiškė šitiems karalystės vaikams. Taip, mano Tėve, tai turėjo būti malonu šitą daryti tau matant, ir aš džiaugiuosi žinodamas, jog gerosios naujienos sklis po visą pasaulį net ir po to, kai aš būsiu sugrįžęs pas tave ir po to darbo, kurį tu man buvai davęs atlikti. Aš labai smarkiai susijaušiu, kada suvokiu, jog neužilgo tu atiduosi visišką valdžią į mano rankas, jog tikrai tu iš tikrųjų žinai, kas aš esu, ir jog tikrai aš iš tikrųjų pažįstu tave, ir tuos, kuriems aš apreiškiau tave. Ir kada aš būsiu užbaigęs šitą apreiškimą savo sielos broliams materialame kūne, tada aš toliau tęsiu šį apreiškimą tavo tvariniams danguje."

Kada Jėzus šitaip baigė kalbėti Tėvui, tada jis pasisuko, kad kreiptųsi į savo apaštalus ir tarnus: "Palaimintos yra tos akys, kurios mato, ir tos ausys, kurios girdi šituos dalykus. Leiskite man pasakyti jums, jog daug pranašų ir daug didingų

while these enthusiasts for the gospel of the kingdom related their experiences. David's messengers had brought much of this news to the apostles during previous weeks, but it was truly inspiring to hear these newly ordained teachers of the gospel personally tell how their message had been received by hungry Jews and gentiles. At last Jesus was able to see men going out to spread the good news without his personal presence. The Master now knew that he could leave this world without seriously hindering the progress of the kingdom.

163:6.2 (1807.1) When the seventy related how "even the devils were subject" to them, they referred to the wonderful cures they had wrought in the cases of victims of nervous disorders. Nevertheless, there had been a few cases of real spirit possession relieved by these ministers, and referring to these, Jesus said: "It is not strange that these disobedient minor spirits should be subject to you, seeing that I beheld Satan falling as lightning from heaven. But rejoice not so much over this, for I declare to you that, as soon as I return to my Father, we will send forth our spirits into the very minds of men so that no more can these few lost spirits enter the minds of unfortunate mortals. I rejoice with you that you have power with men, but be not lifted up because of this experience but the rather rejoice that your names are written on the rolls of heaven, and that you are thus to go forward in an endless career of spiritual conquest."

163:6.3 (1807.2) And it was at this time, just before partaking of the evening meal, that Jesus experienced one of those rare moments of emotional ecstasy which his followers had occasionally witnessed. He said: "I thank you, my Father, Lord of heaven and earth, that, while this wonderful gospel was hidden from the wise and self-righteous, the spirit has revealed these spiritual glories to these children of the kingdom. Yes, my Father, it must have been pleasing in your sight to do this, and I rejoice to know that the good news will spread to all the world even after I shall have returned to you and the work which you have given me to perform. I am mightily moved as I realize you are about to deliver all authority into my hands, that only you really know who I am, and that only I really know you, and those to whom I have revealed you. And when I have finished this revelation to my brethren in the flesh, I will continue the revelation to your creatures on high."

163:6.4 (1807.3) When Jesus had thus spoken to the Father, he turned aside to speak to his apostles and ministers: "Blessed are the eyes which see and the ears which hear these things. Let me say to you that many prophets and many of the great

vyrų iš praeities amžių troško pamatyti tai, ką dabar matote jūs, bet šito jiems nebuvo suteikta. Ir daug šviesos vaikų kartų, kurios dar bus ateityje, kada jos išgirs apie šiuos dalykus, tada pavydės jums tiems, kurie girdėjote ir matėte šiuos dalykus.”

Tada, kalbėdamas visiems mokiniams, jis tarė: “Jūs girdėjote, kaip daug miestų ir kaimų priėmė karalystės gerąsias naujienas, ir kaip mano tarnus ir mokytojus priėmė tiek žydai, tiek pagonys. Ir iš tiesų yra palaimintos tos bendruomenės, kurios pasirinko tikėjimą karalystės evangelija. Bet didžiulė kančia yra lengvabūdiškai atstūmusiems Chorazino, Julijaus-Betsaidos, ir Kapernaumo gyventojams, tiems miestams, kurie šitų žinianešių nepriėmė maloniai. Aš pareiškiu, jeigu šie didingi darbai, atlikti šitose vietose, būtų buvę padaryti Tyre ir Sidone, tai šitų vadinamųjų pagoniškų miestų žmonės jau seniai būtų atgailavę su maišinės medžiagos drabužiais ir pelenais. Teismo dieną iš tikrųjų Tyriui ir Sidonui bus parodytas didesnis pakantumas.”

Kadangi kita diena buvo Sabatas, tai Jėzus išėjo atskirai su šiais septyniasdešimčia ir jiems pasakė: “Aš iš tikrųjų džiaugiausi drauge su jumis, kada jūs sugrįžote atnešę gerų naujienų apie tai, jog toks didžiulis kiekis žmonių, pasklidusių po visą Galilėją, Samariją, ir Judėją, karalystės evangeliją priėmė. Bet kodėl gi jūsų nuotaika buvo taip stebinančiai pakili? Argi jūs nesitikėjote, kad jūsų žinia pademonstruos galią ją atnešus? Argi jūs išeinate su tokiu nedideliu įtikėjimu į šitą evangeliją, jog sugrįžtate, stebėdamiesi jos veiksmingumu? Ir dabar, nors aš nenorėčiau slopinti jūsų džiūgavimo dvasios, bet aš norėčiau jus tikrai griežtai įspėti dėl pasididžiavimo, dvasinio pasididžiavimo, subtilybių. Jeigu jūs galėtumėte suprasti Liuciferio, to piktybinio blogojo, nuopuolį, tuomet rimtai saugotumėtės bet kokios dvasinio pasididžiavimo formos.

“Jūs ėmėtės šito didingo darbo mokyti mirtingąjį, kad jis yra Dievo sūnus. Aš jums parodžiau šį kelią; eikite pirmyn, kad atliktumėte savo pareigą ir nepavarkite daryti gėrį. Jums ir visiems tiems, kurie tikrai seks jūsų pėdomis per amžius, leiskite man pasakyti: Aš visada esu šalia, ir manasis pakvietimas-raginimas yra, ir tikrai amžinai bus, Ateikite pas mane visi tie, kurie sunkiai dirbate ir nešate sunkią naštą, ir aš jums tikrai suteiksi poilsį. Užsidėkite manąjį jungą ir mokykitės iš manęs, nes aš esu teisus ir ištikimas, ir jūs tikrai savo sieloms surasite dvasinį poilsį.”

Ir jie pamatė, jog Mokytojo žodžiai yra teisingi, kada jo pažadus išbandė. Ir nuo tos dienos nesuskaičiuojami tūkstančiai taip pat išmėgino ir įrodė šitų pačių pažadų tikrumą.

men of the past ages have desired to behold what you now see, but it was not granted them. And many generations of the children of light yet to come will, when they hear of these things, envy you who have heard and seen them.”

163:6.5 (1807.4) Then, speaking to all the disciples, he said: “You have heard how many cities and villages have received the good news of the kingdom, and how my ministers and teachers have been received by both the Jew and the gentile. And blessed indeed are these communities which have elected to believe the gospel of the kingdom. But woe upon the light-rejecting inhabitants of Chorazin, Bethsaida-Julias, and Capernaum, the cities which did not well receive these messengers. I declare that, if the mighty works done in these places had been done in Tyre and Sidon, the people of these so-called heathen cities would have long since repented in sackcloth and ashes. It shall indeed be more tolerable for Tyre and Sidon in the day of judgment.”

163:6.6 (1807.5) The next day being the Sabbath, Jesus went apart with the seventy and said to them: “I did indeed rejoice with you when you came back bearing the good tidings of the reception of the gospel of the kingdom by so many people scattered throughout Galilee, Samaria, and Judea. But why were you so surprisingly elated? Did you not expect that your message would manifest power in its delivery? Did you go forth with so little faith in this gospel that you come back in surprise at its effectiveness? And now, while I would not quench your spirit of rejoicing, I would sternly warn you against the subtleties of pride, spiritual pride. If you could understand the downfall of Lucifer, the iniquitous one, you would solemnly shun all forms of spiritual pride.

163:6.7 (1808.1) “You have entered upon this great work of teaching mortal man that he is a son of God. I have shown you the way; go forth to do your duty and be not weary in well doing. To you and to all who shall follow in your steps down through the ages, let me say: I always stand near, and my invitation-call is, and ever shall be, Come to me all you who labor and are heavy laden, and I will give you rest. Take my yoke upon you and learn of me, for I am true and loyal, and you shall find spiritual rest for your souls.”

163:6.8 (1808.2) And they found the Master's words to be true when they put his promises to the test. And since that day countless thousands also have tested and proved the surety of these same promises.

7. PASIRUOŠIMAS PASKUTINIAJAI MISIJAI

Kitos kelios dienos Pelos stovykloje buvo labai užimtos; buvo baigiama pasiruošti Perėjos misijai. Jėzus ir jo pagalbininkai netrukus turėjo pradėti savo paskutinįją misiją, trijų mėnesių kelionę po visą Perėją, kuri baigėsi tiksliai tada, kada Mokytojas įžengė į Jeruzalę, kad atliktų savo paskutiniuosius darbus žemėje. Per visą šią laikotarpį Jėzaus ir šių dvylikos apaštalų būstinė buvo laikoma čia, Pelos stovykloje.

Jėzui daugiau nebebuvo reikalo išvykti toli, kad žmones mokyti. Dabar kiekvieną savaitę pas jį patį jų ateidavo vis daugiau, ir iš visų kraštų, ne tik iš Palestinos, bet iš viso Romos pasaulio ir iš Artimųjų Rytų. Nors Mokytojas kartu su šiais septyniasdešimčia dalyvavo Perėjos kelionėje, bet didelę savo laiko dalį jis praleido Pelos stovykloje, mokydamas minias ir instruodamas šiuos dvylika. Per šią trijų mėnesių laikotarpį bent jau dešimt apaštalų pasilikdavo su Jėzumi.

Moterų korpusas taip pat pasiruošė išvykti, po dvi, kad su šiais septyniasdešimčia dirbtų didesniuose Perėjos miestuose. Šitoji pirminė dvylikos moterų grupė neseniai buvo išmokiusi didesnį korpusą iš penkiasdešimties moterų, kaip dirbti lankantis namuose ir kaip patarnauti sergantiems ir kenčiantiems. Perpetuja, Simono Petro žmona, tapo moterų korpuso šito naujojo skyriaus nare ir jai buvo patikėta vadovauti išplėtam moterų darbui Abnerio priežiūroje. Po Pentakosto ji pasiliko su savo įžymiuoju vyru, lydėdama jį visose jo misionieriškose kelionėse; ir tą dieną, kada Petras buvo nukryžiuotas Romoje, tada ji buvo supenėta laukiniams žvėrimis arenoje. Šito naujojo moterų korpuso narės buvo Pilypo ir Motiejaus žmonos ir Jokūbo ir Jono motina.

Viskas buvo parengta, jog karalystės darbas dabar įžengtų į savo baigiamąją fazę asmeniškai vadovaujant Jėzui. Ir šitoji dabartinė fazė buvo dvasinės gelmės fazė kaip kontrastas toms apie stebuklus galvojančioms ir stebuklų ieškančioms minioms, kurios sekė paskui Mokytoją Galilėjoje ankstesnėmis populiarumo dienomis. Tačiau vis dar buvo tam tikras skaičius jo pasekėjų, kurie mąstė materialiai, ir kuriems nepavyko suvokti tos tiesos, jog dangaus karalystė yra žmogaus dvasinė brolystė, kuri remiasi visuotinės Dievo tėvystės amžinuoju faktu.

7. PREPARATION FOR THE LAST MISSION

163:7.1 (1808.3) The next few days were busy times in the Pella camp; preparations for the Perea mission were being completed. Jesus and his associates were about to enter upon their last mission, the three months' tour of all Perea, which terminated only upon the Master's entering Jerusalem for his final labors on earth. Throughout this period the headquarters of Jesus and the twelve apostles was maintained here at the Pella camp.

163:7.2 (1808.4) It was no longer necessary for Jesus to go abroad to teach the people. They now came to him in increasing numbers each week and from all parts, not only from Palestine but from the whole Roman world and from the Near East. Although the Master participated with the seventy in the tour of Perea, he spent much of his time at the Pella camp, teaching the multitude and instructing the twelve. Throughout this three months' period at least ten of the apostles remained with Jesus.

163:7.3 (1808.5) The women's corps also prepared to go out, two and two, with the seventy to labor in the larger cities of Perea. This original group of twelve women had recently trained a larger corps of fifty women in the work of home visitation and in the art of ministering to the sick and the afflicted. Perpetua, Simon Peter's wife, became a member of this new division of the women's corps and was intrusted with the leadership of the enlarged women's work under Abner. After Pentecost she remained with her illustrious husband, accompanying him on all of his missionary tours; and on the day Peter was crucified in Rome, she was fed to the wild beasts in the arena. This new women's corps also had as members the wives of Philip and Matthew and the mother of James and John.

163:7.4 (1808.6) The work of the kingdom now prepared to enter upon its terminal phase under the personal leadership of Jesus. And this present phase was one of spiritual depth in contrast with the miracle-minded and wonder-seeking multitudes who followed after the Master during the former days of popularity in Galilee. However, there were still any number of his followers who were material-minded, and who failed to grasp the truth that the kingdom of heaven is the spiritual brotherhood of man founded on the eternal fact of the universal fatherhood of God.

164 Dokumentas. Atsidavimo šventėje

⇨ 163

URANTIJS KNYGA

165 ⇨

IV DALIS. JĖZAUS GYVENIMAS IR MOKYMAI

164 DOKUMENTAS. ATSIDAVIMO
ŠVENTĖJE

Skyrius

ĮVADAS

1. Pasakojimas apie gerąjį samarietį
2. Jeruzalėje
3. Aklo elgetos išgydymas
4. Josijas prieš Sanhedriną
5. Mokymas Saliamono prieangyje

PAPER 164

AT THE FEAST OF DEDICATION

SECTIONS

Introduction

1. Story of the Good Samaritan
2. At Jerusalem
3. Healing the Blind Beggar
4. Josiah Before the Sanhedrin
5. Teaching in Solomon's Porch

ĮVADAS

TUO METU, kada buvo įrenginėjama stovykla prie Pelos, Jėzus, pasiėmęs Natanielių ir Tomą, slapta nuėjo į Jeruzalę į atsidavimo šventę. Tik tai jiems perėjus per Jordano upę brasta prie Betanės, abu apaštalai iš tikrųjų suvokė, kad jų Mokytojas eina į Jeruzalę. Kada jie suprato, kad jis iš tiesų ketina apsilankyti atsidavimo šventėje, tada kuo atkakliausiai ėmė jį atkalbinėti, ir, pasitelkę įvairiausių argumentus, stengėsi jį įtikinti šito žingsnio atsisakyti. Bet jų pastangos buvo bevaisės; Jėzus buvo pasiryžęs Jeruzalę aplankyti. Į visus jų maldavimus ir į visus jų perspėjimus, pabrėžiančius tą kvailystę ir pavojų pačiam pasiduoti į Sanhedrino rankas, jis tik tai tiek teatsakydavo, "Aš šitiems mokytojams Izraelyje norėčiau suteikti dar vieną galimybę pamatyti šviesą, prieš tai, kada ateis manoji valanda."

Jie toliau ėjo link Jeruzalės, abiem apaštalams tebereiškiant savo baimės jausmus ir savo abejones dėl tokio akivaizdžiai įžulsaus sumanymo išmintingumo. Jerichą jie pasiekė maždaug pusę penkių ir pasiruošė ten apsistoti nakčiai.

INTRODUCTION

164:0.1 (1809.1) AS THE camp at Pella was being established, Jesus, taking with him Nathaniel and Thomas, secretly went up to Jerusalem to attend the feast of the dedication. Not until they passed over the Jordan at the Bethany ford, did the two apostles become aware that their Master was going on to Jerusalem. When they perceived that he really intended to be present at the feast of dedication, they remonstrated with him most earnestly, and using every sort of argument, they sought to dissuade him. But their efforts were of no avail; Jesus was determined to visit Jerusalem. To all their entreaties and to all their warnings emphasizing the folly and danger of placing himself in the hands of the Sanhedrin, he would reply only, "I would give these teachers in Israel another opportunity to see the light, before my hour comes."

164:0.2 (1809.2) On they went toward Jerusalem, the two apostles continuing to express their feelings of fear and to voice their doubts about the wisdom of such an apparently presumptuous undertaking. They reached Jericho about half past four and prepared to lodge there for the night.

1. PASAKOJIMAS APIE GERĄJĮ SAMARIETĮ

1. STORY OF THE GOOD SAMARITAN

Tą vakarą prie Jėzaus ir šių dviejų apaštalu susirinko nemažas būrys žmonių, kad paklaustų klausimų, į didelę jų dalį atsakė apaštalai, tuo tarpu kitus klausimus aptarė Mokytojas. Vakaro metu vienas įstatymų žinovas, siekdamas įpainioti Jėzų į kompromituojantį ginčą, tarė: "Mokytojau, aš tiesiog norėčiau tavęs paklausti, ką man reikėtų daryti, kad paveldėčiau amžinąjį gyvenimą?" Jėzus atsakė, "Kas yra parašyta įstatyme ir pranašuose; kaip tu skaitai Raštus?" Įstatymų žinovas, susipažinęs tiek su Jėzaus, tiek su fariziejų mokymais, atsakė: "Mylėti Viešpatį Dievą visa savo širdimi, siela, protu, ir iš visų jėgų, o savo artimą mylėti kaip save patį." Tuomet tarė Jėzus: "Tu atsakei teisingai; šitai, jeigu tu taip iš tiesų darysi, tave ir atves į amžinąjį gyvenimą."

Bet šis įstatymų žinovas nebuvo visiškai nuoširdus, kada šitą klausimą pateikė, ir norėdamas pasiteisinti, tuo pačiu taip pat tikėdamasis Jėzų sugluminti, jis surizikavo paklausti dar kitą klausimą. Priėjęs prie Mokytojo šiek tiek arčiau, jis tarė, "Bet, Mokytojau, aš norėčiau, kad tu man tiesiog pasakytum, kas yra mano artimas?" Įstatymų žinovas paklausė šitą klausimą, tikėdamasis pagauti Jėzų į spąstus, kad jis pareikštų kokį nors teiginį, kuris prieštarautų žydų įstatymui, kuris artimą apibrėžė kaip "savosios tautos vaikus." Žydai į visus kitus žvelgė kaip į "pagoniškus šunis." Šitas įstatymų žinovas tam tikra prasme buvo susipažinęs su Jėzaus mokymais, ir dėl to gerai žinojo, jog Mokytojas galvoja kitaip; šitokiu būdu jis tikėjosi jį priversti pasakyti ką nors tokio, ką būtų galima aiškinti kaip užsipuolimą prieš šventąjį įstatymą.

Bet Jėzus suprato šio įstatymų žinovo motyvą, ir vietoje to, kad pakliūtų į spąstus, jis savo klausytojams ėmė pasakoti vieną istoriją, istoriją, kuriai visiškai pritartų bet kokia Jericho auditorija. Sakė Jėzus: "Vienas vyras ėjo iš Jeruzalės į Jerichą, ir jis pateko į žiaurių plėšikų rankas, kurie jį apiplėšė, nurengė ir primušė, ir pabėgo palikę jį leisgyvį. Labai greitai, atsitiktinai, tuo keliu ėjo vienas šventikas, ir, kada jis priėjo tą sužeistą vyrą, matydamas jo apgailėtiną būseną, pro jį praėjo kita kelio puse. Ir lygiai taip pat ir levitas, kada priėjo ir pamatė šį vyrą, praėjo pro jį kita kelio puse. Dabar, maždaug tuo pačiu metu, kažkoks samarietis, eidamas į Jerichą, priėjo prie šito sužeisto vyro; ir kada jis pamatė, koks jis buvo apiplėštas ir sumuštas, jį apėmė nuoširdi užuojauta, ir priėjęs prie jo, jis aprišo žaizdas, užpylęs aliejaus ir vyno, ir užsodinęs šį vyrą ant savojo gyvulio, atgabeno čia į užėigą ir pasirūpino juo. O ryte jis išsiėmė šiek tiek pinigų ir, paduodamas juos šeimininkui, pasakė: 'Gerai pasirūpink mano draugu, o jeigu išlaidos bus didesnės, tai kada aš vėl sugrįšiu, tikrai tau grąžinsiu.' Dabar leisk man tavęs paklausti: Kuris iš šitų trijų pasirodė artimas tam, kuris buvo

164:1.1 (1809.3) That evening a considerable company gathered about Jesus and the two apostles to ask questions, many of which the apostles answered, while others the Master discussed. In the course of the evening a certain lawyer, seeking to entangle Jesus in a compromising disputation, said: "Teacher, I would like to ask you just what I should do to inherit eternal life?" Jesus answered, "What is written in the law and the prophets; how do you read the Scriptures?" The lawyer, knowing the teachings of both Jesus and the Pharisees, answered: "To love the Lord God with all your heart, soul, mind, and strength, and your neighbor as yourself." Then said Jesus: "You have answered right; this, if you really do, will lead to life everlasting."

164:1.2 (1809.4) But the lawyer was not wholly sincere in asking this question, and desiring to justify himself while also hoping to embarrass Jesus, he ventured to ask still another question. Drawing a little closer to the Master, he said, "But, Teacher, I should like you to tell me just who is my neighbor?" The lawyer asked this question hoping to entrap Jesus into making some statement that would contravene the Jewish law which defined one's neighbor as "the children of one's people." The Jews looked upon all others as "gentile dogs." This lawyer was somewhat familiar with Jesus' teachings and therefore well knew that the Master thought differently; thus he hoped to lead him into saying something which could be construed as an attack upon the sacred law.

164:1.3 (1810.1) But Jesus discerned the lawyer's motive, and instead of falling into the trap, he proceeded to tell his hearers a story, a story which would be fully appreciated by any Jericho audience. Said Jesus: "A certain man was going down from Jerusalem to Jericho, and he fell into the hands of cruel brigands, who robbed him, stripped him and beat him, and departing, left him half dead. Very soon, by chance, a certain priest was going down that way, and when he came upon the wounded man, seeing his sorry plight, he passed by on the other side of the road. And in like manner a Levite also, when he came along and saw the man, passed by on the other side. Now, about this time, a certain Samaritan, as he journeyed down to Jericho, came across this wounded man; and when he saw how he had been robbed and beaten, he was moved with compassion, and going over to him, he bound up his wounds, pouring on oil and wine, and setting the man upon his own beast, brought him here to the inn and took care of him. And on the morrow he took out some money and, giving it to the host, said: 'Take good care of my friend, and if the expense is more, when I come back again, I will

pakliuvęs plėšikams?" Ir kada įstatymų žinovas suvokė, jog pateko į savo paties spąstus, tada jis atsakė, "Tas, kuris jam parodė gailestingumą." Ir Jėzus tarė, "Eik ir elkis lygiai taip pat."

Įstatymų žinovas atsakė, "Tas, kuris parodė gailestingumą," kad galėtų net neištarti to niekingo žodžio, samarietis. Įstatymų žinovas buvo priverstas atsakyti būtent į šį klausimą, "Kas yra mano artimas?" ir atsakyti būtent taip, kaip to norėjo Jėzus, o jeigu šitaip būtų pareiškęs Jėzus, tuomet dėl šito jį būtų buvę galima tiesiogiai apkaltinti erezija. Jėzus ne tik suglumino nenuoširdų įstatymų žinovą, bet jis taip pat papasakojo savo klausytojams istoriją, kuri tuo pačiu metu buvo gražus perspėjimas visiems jo pasekėjams ir pritrėnkiantis priekaištas visiems žydams dėl jų požiūrio į samariečius. Ir šitas pasakojimas toliau skatino brolišką meilę tarp visų tų, kurie vėliau tikėjo Jėzaus evangelija.

2. JERUZALĖJE

Tabernakulių šventėje Jėzus dalyvavo dėl to, kad galėtų paskelbti evangeliją piligrimams iš visų imperijos dalių; dabar jis nuėjo į atsidavimo šventę tiktai dėl vieno tikslo: suteikti Sanhedrinui ir žydų lyderiams dar vieną galimybę pamatyti šviesą. Pagrindinis šitų kelių dienų Jeruzalėje įvykis atsitiko penktadienio vakarą Nikodemo namuose. Čia susirinko maždaug dvidešimt penki žydų lyderiai, kurie Jėzaus mokymu tikėjo. Šitoje grupėje buvo ir keturiolika vyrų, kurie tuo metu, arba dar neseniai, buvo Sanhedrino nariai. Šitame susitikime dalyvavo Eberis, Matadormas, ir Juozapas iš Arimatėjos.

Šią kartą Jėzaus klausytojai buvo visi mokyti vyrai, ir tiek juos, tiek jo apaštalus nustebino tų pastabų, kurias Mokytojas pateikė šitai žymiai grupei, platumas ir gilumas. Niekada nuo to meto, kada jis mokė Aleksandrijoje, Romoje, ir Viduržemio jūros salose, jis nedemonstravo tokio išsimokslinimo ir tokio žmonių reikalų, tiek pasaulietinių, tiek religinių, suvokimo.

Kada šitas nedidelis pasitarimas pasibaigė, tada visi išsiskirstė, sugluminti Mokytojo asmenybės, susižavėję jo subtiliu elgesiu, ir šį žmogų įsimylėję. Jie stengėsi duoti Jėzui patarimų, susijusių su jo troškimu laimėti likusius Sanhedrino narius. Mokytojas atidžiai, bet tylėdamas, iš klausė jų visus pasiūlymus. Jis gerai žinojo, jog nė vienas iš jų planų nepavyks. Jis įtarė, jog žydų lyderių didžioji dauguma niekada nepriims karalystės evangelijos; nepaisant šito, jis suteikė jiems visiems šią dar vieną galimybę

repay you.' Now let me ask you: Which of these three turned out to be the neighbor of him who fell among the robbers?" And when the lawyer perceived that he had fallen into his own snare, he answered, "He who showed mercy on him." And Jesus said, "Go and do likewise."

164:1.4 (1810.2) The lawyer answered, "He who showed mercy," that he might refrain from even speaking that odious word, Samaritan. The lawyer was forced to give the very answer to the question, "Who is my neighbor?" which Jesus wished given, and which, if Jesus had so stated, would have directly involved him in the charge of heresy. Jesus not only confounded the dishonest lawyer, but he told his hearers a story which was at the same time a beautiful admonition to all his followers and a stunning rebuke to all Jews regarding their attitude toward the Samaritans. And this story has continued to promote brotherly love among all who have subsequently believed the gospel of Jesus.

2. AT JERUSALEM

164:2.1 (1810.3) Jesus had attended the feast of tabernacles that he might proclaim the gospel to the pilgrims from all parts of the empire; he now went up to the feast of the dedication for just one purpose: to give the Sanhedrin and the Jewish leaders another chance to see the light. The principal event of these few days in Jerusalem occurred on Friday night at the home of Nicodemus. Here were gathered together some twenty-five Jewish leaders who believed Jesus' teaching. Among this group were fourteen men who were then, or had recently been, members of the Sanhedrin. This meeting was attended by Eber, Matadormus, and Joseph of Arimathea.

164:2.2 (1810.4) On this occasion Jesus' hearers were all learned men, and both they and his two apostles were amazed at the breadth and depth of the remarks which the Master made to this distinguished group. Not since the times when he had taught in Alexandria, Rome, and in the islands of the Mediterranean, had he exhibited such learning and shown such a grasp of the affairs of men, both secular and religious.

164:2.3 (1810.5) When this little meeting broke up, all went away mystified by the Master's personality, charmed by his gracious manner, and in love with the man. They had sought to advise Jesus concerning his desire to win the remaining members of the Sanhedrin. The Master listened attentively, but silently, to all their proposals. He well knew none of their plans would work. He surmised that the majority of the Jewish leaders never would accept the gospel of the kingdom; nevertheless, he gave them all this one more

pasirinkti. Tačiau, kada jis išėjo tą naktį, su Natanieliumi ir Tomu, kad pernaktotų ant Alyvų Kalno, tada jis dar nebuvo apsisprendęs, kokių metodu pasinaudos tam, kad į jo darbą dar kartą atkreiptų dėmesį Sanhedrinas.

Tą naktį Natanielius ir Tomas miegojo mažai; juos per daug nustebino tai, ką jie išgirdo Nikodemo namuose. Jie daug galvojo apie Jėzaus paskutinę pastabą dėl Sanhedrino buvusių ir dabartinių narių pasiūlymo drauge su juo nueiti pas tuos septyniasdešimt. Mokytojas pasakė: "Ne, mano sielos broliai, tai būtų beprasmiška. Jūs padidintumėte tą įtūžį, kuris užgriūtų ant jūsų pačių galvų, bet nė mažiausiu laipsniu jūs nesumažintumėte tos neapykantos, kurią jie jaučia man. Rūpinkitės, kiekvienas iš jūsų, Tėvo reikalu, paklusdami savo dvasios vedimui, tuo tarpu aš dar kartą atkreipsiu jį dėmesį į karalystę tokiu būdu, kokį gali nurodyti manasis Tėvas."

3. AKLO ELGETOS IŠGYDYMAS

Kitą rytą šie trys nuėjo į Mortos namus Betanėje pusryčių ir po to nedelsiant išėjo į Jeruzalę. Šią Sabato rytą, kada Jėzus ir du jo apaštalai artinosi prie šventyklos, jie sutiko gerai žinomą elgetą, vyrą, kuris gimė aklas, sėdintį savo įprastoje vietoje. Nors Sabato dieną šitie elgetos išmaldų nei prašydavo, nei gaudavo, bet jiems buvo leidžiama šitaip sėdėti savo įprastose vietose. Jėzus sustojo ir pažvelgė į šį ubagą. Kada jis taip žiūrėjo į šitą vyrą, kuris buvo gimęs aklas, jam kilo mintis, kaip dar kartą jis galėtų atkreipti Sanhedrino ir kitų žydų lyderių ir religinių mokytojų dėmesį į savąją misiją žemėje.

Kada Mokytojas tebestovėjo ten prieš šį aklą vyrą, paskendęs giliose mintyse, tada Natanielius, mąstydamas apie šito vyro aklumo galimą priežastį, paklausė: "Mokytojau, kas padarė nuodėmę, šitas vyras ar jo tėvai, kad jis turėjo gimti aklas?"

Rabinai mokė, jog visus tokius aklumo iš prigimties atvejus sukeldavo nuodėmės. Ne tik vaikai būdavo pradedami ir gimdavo nuodėmėje, bet vaikas galėjo gimti aklas kaip bausmė už kokią nors konkrečią nuodėmę, padarytą jo tėvo. Jie net mokė, jog ir pats vaikas gali nusidėti prieš jam gimstant šitame pasaulyje. Jie taip pat mokė, jog tokius defektus gali sukelti kokia nors motinos nuodėmė ar koks nors kitas aistros patenkinimas tuo metu, kada savo kūdikį ji nešioja įsčiose.

Visuose šituose regionuose, tebeegzistavo užsitęsęs tikėjimas į reinkarnaciją. Senesnieji žydų mokytojai, kartu su Platonu, Filonu, ir didele dalimi eseniečių, toleravo tokią teoriją, jog žmonės vieno įsikūnijimo metu gali nuimti tokį derlių, kokį

chance to choose. But when he went forth that night, with Nathaniel and Thomas, to lodge on the Mount of Olives, he had not yet decided upon the method he would pursue in bringing his work once more to the notice of the Sanhedrin.

164:2.4 (1811.1) That night Nathaniel and Thomas slept little; they were too much amazed by what they had heard at Nicodemus's house. They thought much over the final remark of Jesus regarding the offer of the former and present members of the Sanhedrin to go with him before the seventy. The Master said: "No, my brethren, it would be to no purpose. You would multiply the wrath to be visited upon your own heads, but you would not in the least mitigate the hatred which they bear me. Go, each of you, about the Father's business as the spirit leads you while I once more bring the kingdom to their notice in the manner which my Father may direct."

3. HEALING THE BLIND BEGGAR

164:3.1 (1811.2) The next morning the three went over to Martha's home at Bethany for breakfast and then went immediately into Jerusalem. This Sabbath morning, as Jesus and his two apostles drew near the temple, they encountered a well-known beggar, a man who had been born blind, sitting at his usual place. Although these mendicants did not solicit or receive alms on the Sabbath day, they were permitted thus to sit in their usual places. Jesus paused and looked upon the beggar. As he gazed upon this man who had been born blind, the idea came into his mind as to how he would once more bring his mission on earth to the notice of the Sanhedrin and the other Jewish leaders and religious teachers.

164:3.2 (1811.3) As the Master stood there before the blind man, engrossed in deep thought, Nathaniel, pondering the possible cause of this man's blindness, asked: "Master, who did sin, this man or his parents, that he should be born blind?"

164:3.3 (1811.4) The rabbis taught that all such cases of blindness from birth were caused by sin. Not only were children conceived and born in sin, but a child could be born blind as a punishment for some specific sin committed by its father. They even taught that a child itself might sin before it was born into the world. They also taught that such defects could be caused by some sin or other indulgence of the mother while carrying the child.

164:3.4 (1811.5) There was, throughout all these regions, a lingering belief in reincarnation. The older Jewish teachers, together with Plato, Philo, and many of the Essenes, tolerated the theory that men may reap in one incarnation what they have

jie buvo pasėję ankstesnėje egzistencijoje; šitaip jie tikėjo, kad per vieną gyvenimą jie atperka tas nuodėmes, kurias padarė per ankstesnius gyvenimus. Mokytoji buvo sunku priversti žmones tikėti, kad jų sielos ankstesniųjų egzistencijų neturėjo.

Tačiau, kad ir kaip tai atrodo nenuoseklu, nors ir buvo laikomasi požiūrio, jog toks aklumas yra dėl nuodėmės, bet žydai manė, jog duoti išmaldą šitiems akliesiems elgetoms yra didžiulio laipsnio nuopelnas. Šitie aklieji žmonės turėjo įprotį praėviams nuolat skanduoti, "O minkštaširdi, nusipelnyk padėdamas aklam."

Jėzus ėmė aptarinėti šią atvejį su Natanieliumi ir Tomu, ne tik dėl to, kad jis jau buvo nusprendęs šią aklą vyrą panaudoti kaip tos dienos priemonę, kad dar kartą aiškiai atkreiptų žydų lyderių dėmesį į savąją misiją, bet taip pat ir dėl to, kad jis visada skatino savo apaštalus ieškoti visų reiškinių, gamtinių ar dvasinių, tikrųjų priežasčių. Jis dažnai juos įspėdavo dėl to, kad jie vengtų įprasto polinkio paprastus fizinius įvykius aiškinti dvasinėmis priežastimis.

Jėzus nusprendė šią elgetą panaudoti savo planuose šios dienos darbui, bet prieš ką nors padarydamas šitam aklam vyrui, kurio vardas buvo Josijas, jis tęsė atsakymą į Natanieliaus klausimą. Sakė Mokytojas: "Nuodėmės iš tikrųjų nepadarė nei šitas vyras, nei jo tėvai, kad jame pasireikštų Dievo darbai. Šitas aklumas jį ištiko vystantis natūraliems įvykiams, bet dabar mes privalome dirbti To, kuris mane atsiuntė, darbus, kol dar yra šviesa, nes iš tikrųjų ateis naktis, kada nebebus įmanoma atlikti to darbo, kurį mes netrukus padarysime. Kada aš esu pasaulyje, tada aš esu pasaulio šviesa, bet labai greitai manęs tikrai su jumis nebebus."

Kada Jėzus baigė kalbėti, tada Natanieliui ir Tomui jis pasakė: "Sukurkime šitam aklam vyrui regėjimą šią Sabato dieną, kad raštininkai ir fariziejai gautų gerą proga, kurios jie ieško tam, kad Žmogaus Sūnų apkaltintų." Tada, pasilenkęs, jis nusispausė ant žemės ir sumaišė molį su seilėmis, ir apie visa tai kalbėdamas taip, kad galėtų girdėti šis aklas vyras, jis priėjo prie Josijo ir užtepė molį ant jo neregųjų akių, tardamas: "Eik, mano sūnau, nusiplauk šią molį Siloamo tvenkinyje, ir tuoj pat tu tikrai gausi regėjimą." Ir kada Josijas taip nusiprausė Siloamo tvenkinyje, tada jis sugrįžo pas savo draugus ir šeimą, matydamas.

Visada buvęs elgeta, jis nežinojo kokio nors kito užsiėmimo; taigi, kada pirmasis susijaudinimas dėl jam suteikto regėjimo praėjo, tada jis sugrįžo į savo įprastą vietą, kurioje prašydavo išmaldos. Jo draugai, kaimynai, ir visi tie, kurie jį pažinojo iki šio laiko, kada pamatė, kad jis gali matyti, tada visi sakė, "Argi tai ne Josijas,

sown in a previous existence; thus in one life they were believed to be expiating the sins committed in preceding lives. The Master found it difficult to make men believe that their souls had not had previous existences.

164:3.5 (1811.6) However, inconsistent as it seems, while such blindness was supposed to be the result of sin, the Jews held that it was meritorious in a high degree to give alms to these blind beggars. It was the custom of these blind men constantly to chant to the passers-by, "O tenderhearted, gain merit by assisting the blind."

164:3.6 (1811.7) Jesus entered into the discussion of this case with Nathaniel and Thomas, not only because he had already decided to use this blind man as the means of that day bringing his mission once more prominently to the notice of the Jewish leaders, but also because he always encouraged his apostles to seek for the true causes of all phenomena, natural or spiritual. He had often warned them to avoid the common tendency to assign spiritual causes to commonplace physical events.

164:3.7 (1812.1) Jesus decided to use this beggar in his plans for that day's work, but before doing anything for the blind man, Josiah by name, he proceeded to answer Nathaniel's question. Said the Master: "Neither did this man sin nor his parents that the works of God might be manifest in him. This blindness has come upon him in the natural course of events, but we must now do the works of Him who sent me, while it is still day, for the night will certainly come when it will be impossible to do the work we are about to perform. When I am in the world, I am the light of the world, but in only a little while I will not be with you."

164:3.8 (1812.2) When Jesus had spoken, he said to Nathaniel and Thomas: "Let us create the sight of this blind man on this Sabbath day that the scribes and Pharisees may have the full occasion which they seek for accusing the Son of Man." Then, stooping over, he spat on the ground and mixed the clay with the spittle, and speaking of all this so that the blind man could hear, he went up to Josiah and put the clay over his sightless eyes, saying: "Go, my son, wash away this clay in the pool of Siloam, and immediately you shall receive your sight." And when Josiah had so washed in the pool of Siloam, he returned to his friends and family, seeing.

164:3.9 (1812.3) Having always been a beggar, he knew nothing else; so, when the first excitement of the creation of his sight had passed, he returned to his usual place of alms-seeking. His friends, neighbors, and all who had known him aforetime, when they observed that he could see, all said, "Is this not Josiah the blind beggar?" Some said it

tas neregys elgeta?" Vieni sakė, jog tai buvo jis, tuo tarpu kiti sakė, "Ne, šis panašus į jį, bet šitas vyras gali matyti." Bet kai jie paklausė patį vyrą, tai šis atsakė, "Aš esu jis."

Kada jie pradėjo jo teirautis, kaip jis gali matyti, tai jiems jis atsakė: "Vyras, vardu Jėzus,ėjo šituo keliu, ir su savo draugais kalbėdamasis apie mane, sumaišė molį su seilėmis, patepė mano akis, ir paliepė, jog aš eičiau ir nusiprausčiau Siloamo tvenkinyje. Aš padariau, ką šitas vyras man liepė padaryti ir tuoj pat gavau regėjimą. Ir tai įvyko tikrai prieš keletą valandų. Aš dar daug ko, ką matau, nesuprantu." Ir kada žmonės, kurie ėmė rinktis prie jo, paklausė, kur jie galėtų tą keistąjį vyrą, kuris jį pagydė, surasti, tai Josijas galėjo tikrai atsakyti, kad jis nežino.

Tai buvo vienas keisčiausių iš visų Mokytojo stebuklų. Šitas vyras neprašė, kad jį išgydytų. Jis nežinojo, kad tas Jėzus, kuris paliepė jam nusiprausti Siloame, ir kuris jam pažadėjo regėjimą, buvo tas pranašas iš Galilėjos, kuris anksčiau pamokslavo Jeruzalėje tabernakulio šventės metu. Šitas vyras mažai tikėjo, kad pradės matyti, bet to laikmečio žmonės labai smarkiai tikėjo į didžio arba švento vyro seilių veiksmingumą; ir iš Jėzaus pokalbio su Natanieliumi ir Tomu, Josijas buvo padaręs išvadą, kad jo būsimasis geradaris yra didis vyras, išsimokslinęs mokytojas, arba šventasis pranašas; todėl jis ir padarė taip, kaip jam paliepė Jėzus.

Jėzus panaudojo molį ir seiles ir paliepė jam nusiprausti simboliniame Siloamo tvenkinyje dėl trijų priežasčių:

1. Tai nebuvo stebuklingas atsakas į šio individo įtikėjimą. Tai buvo stebuklas, kurį padaryti Jėzus nusprendė turėdamas savo paties tikslą, tačiau kurį jis padarė taip, kad šitas vyras iš jo galėtų gauti ilgalaikės naudos.

2. Kadangi neregys vyras neprašė, kad jį išgydytų, ir kadangi jo įtikėjimas buvo silpnas, tai šitie materialūs veiksmai buvo sumanyti tam tikslui, kad jį padrąsintų. Jis tikrai tikėjo prietaru, jog seilės yra veiksmingos, ir žinojo, jog Siloamo tvenkinys yra pusiau šventa vieta. Bet vargu ar jis būtų ten nuėjęs, jeigu jam nebūtų reikėję nusiplauti užtepto molio. Šitoje procedūroje buvo kaip tik pakankamai ritualo, kad jį priverstų veikti.

3. Bet Jėzus turėjo ir trečią priežastį, dėl kurios jis panaudojo šitas materialias priemones, sąsajoje su šita unikalia transakcija: Tai buvo stebuklas, padarytas paklūstant grynai savo paties apsisprendimui, ir šituo jis troško išmokyti to laikmečio ir visų vėlesniųjų amžių savo pasekėjus, kad jie nesmerktų ir neignoruotų materialių priemonių panaudojimo gydant ligonius. Jis norėjo

was he, while others said, "No, it is one like him, but this man can see." But when they asked the man himself, he answered, "I am he."

164:3.10 (1812.4) When they began to inquire of him how he was able to see, he answered them: "A man called Jesus came by this way, and when talking about me with his friends, he made clay with spittle, anointed my eyes, and directed that I should go and wash in the pool of Siloam. I did what this man told me, and immediately I received my sight. And that is only a few hours ago. I do not yet know the meaning of much that I see." And when the people who began to gather about him asked where they could find the strange man who had healed him, Josiah could answer only that he did not know.

164:3.11 (1812.5) This is one of the strangest of all the Master's miracles. This man did not ask for healing. He did not know that the Jesus who had directed him to wash at Siloam, and who had promised him vision, was the prophet of Galilee who had preached in Jerusalem during the feast of tabernacles. This man had little faith that he would receive his sight, but the people of that day had great faith in the efficacy of the spittle of a great or holy man; and from Jesus' conversation with Nathaniel and Thomas, Josiah had concluded that his would-be benefactor was a great man, a learned teacher or a holy prophet; accordingly he did as Jesus directed him.

164:3.12 (1812.6) Jesus made use of the clay and the spittle and directed him to wash in the symbolic pool of Siloam for three reasons:

164:3.13 (1812.7) 1. This was not a miracle response to the individual's faith. This was a wonder which Jesus chose to perform for a purpose of his own, but which he so arranged that this man might derive lasting benefit therefrom.

164:3.14 (1813.1) 2. As the blind man had not asked for healing, and since the faith he had was slight, these material acts were suggested for the purpose of encouraging him. He did believe in the superstition of the efficacy of spittle, and he knew the pool of Siloam was a semisacred place. But he would hardly have gone there had it not been necessary to wash away the clay of his anointing. There was just enough ceremony about the transaction to induce him to act.

164:3.15 (1813.2) 3. But Jesus had a third reason for resorting to these material means in connection with this unique transaction: This was a miracle wrought purely in obedience to his own choosing, and thereby he desired to teach his followers of that day and all subsequent ages to refrain from despising or neglecting material means in the healing of the sick. He wanted to teach them that

juos išmokyti to, kad jie turi nustoti stebuklus laikyti vieninteliu būdu, išgydančiu žmogiškas ligas.

Jėzus šitam vyrui suteikė regėjimą stebuklingu darbu, šitą Sabato rytą ir Jeruzalėje netoli šventyklos, šituo veiksmu siekdamas svarbiausio tikslo, kad miestų atvirą iššūkį Sanhedrinui ir visiems žydų mokytojams ir religiniams lyderiams. Toks buvo jo metodas paskelbti apie ryšių su fariziejais atvirą nutraukimą. Ką bedarė, jis visada buvo pasitikintis savimi. Ir būtent turėdamas tikslą, kad šitie dalykai pasiektų Sanhedriną, Jėzus atsivedė savo du apaštalus prie šito vyro ankstyvą šitos Sabato dienos popietę ir tyčia išprovokavo tas diskusijas, kurios privertė fariziejus į šį stebuklą atkreipti dėmesį.

4. JOSIJAS PRIEŠ SANHEDRINĄ

Iki popietės vidurio Josijo išgydymas sukėlė tokią diskusiją šventykloje, kad Sanhedrino lyderiai nusprendė sušaukti tarybą savo įprastinėje susirinkimo vietoje šventykloje. Ir jie šitą padarė pažeisdami galiojusią taisyklę, kuri Sanhedrino susirinkimą Sabato dieną draudė. Jėzus žinojo, kad Sabato pažeidimas bus vienas iš pagrindinių kaltinimų, pateiktų jam, kada ateis paskutinysis išbandymas, ir jis norėjo, kad jį atvestų prieš Sanhedrino teisimą apkaltinus jį neregio vyro išgydymu Sabato dieną, kada šio aukštojo žydų teismo pats tas posėdis, teisiantis jį už šį gailėstingumo veiksmą, būtų šitų reikalų svarstymas Sabato dieną ir jų pačių primestus įstatymus tiesiogiai pažeistų.

Bet Jėzaus jie nepasikvietė; jie bijojo pasikviesti. Vietoje šito, jie pasiuntė, kad atvestų Josiją. Po nedidelio parengtinio klausinėjimo, Sanhedrino atstovas (dalyvavo apie penkiasdešimt narių) paliepė Josijui papasakoti jiems, kas jam atsitiko. Po savo išgydymo tą rytą jis sužinojo iš Tomo, Natanieliaus, ir kitų, jog fariziejai pyksta dėl jo išgydymo Sabato dieną, ir buvo panašu, kad jie pridarys nemalonumų visiems tiems, kurie buvo su tuo susiję; bet Josijas dar nesuvokė, kad Jėzus buvo tas, kuris buvo vadinamas Išvaduotoju. Taigi, kada fariziejai jo paklausė, tada jis papasakojo: “Šitas vyras priėjo, užtepė molį ant mano akių, paliepė man, kad nueičiau nusiprausti Siloamo tvenkinyje, ir tikrai dabar aš matau.”

Vienas iš amžiumi vyresnių fariziejų po ilgos kalbos tarė: “Šitas vyras negali būti nuo Dievo, nes jūs galite matyti, kad jis nesilaiko Sabato. Jis pažeidžia įstatymą, pirma, suminkydamas molį, tada, pasiųsdamas šitą elgetą nusiprausti Siloamo tvenkinyje Sabato dieną. Toks vyras negali būti mokytojas, pasiųstas nuo Dievo.”

they must cease to regard miracles as the only method of curing human diseases.

164:3.16 (1813.3) Jesus gave this man his sight by miraculous working, on this Sabbath morning and in Jerusalem near the temple, for the prime purpose of making this act an open challenge to the Sanhedrin and all the Jewish teachers and religious leaders. This was his way of proclaiming an open break with the Pharisees. He was always positive in everything he did. And it was for the purpose of bringing these matters before the Sanhedrin that Jesus brought his two apostles to this man early in the afternoon of this Sabbath day and deliberately provoked those discussions which compelled the Pharisees to take notice of the miracle.

4. JOSIAH BEFORE THE SANHEDRIN

164:4.1 (1813.4) By midafternoon the healing of Josiah had raised such a discussion around the temple that the leaders of the Sanhedrin decided to convene the council in its usual temple meeting place. And they did this in violation of a standing rule which forbade the meeting of the Sanhedrin on the Sabbath day. Jesus knew that Sabbath breaking would be one of the chief charges to be brought against him when the final test came, and he desired to be brought before the Sanhedrin for adjudication of the charge of having healed a blind man on the Sabbath day, when the very session of the high Jewish court sitting in judgment on him for this act of mercy would be deliberating on these matters on the Sabbath day and in direct violation of their own self-imposed laws.

164:4.2 (1813.5) But they did not call Jesus before them; they feared to. Instead, they sent forthwith for Josiah. After some preliminary questioning, the spokesman for the Sanhedrin (about fifty members being present) directed Josiah to tell them what had happened to him. Since his healing that morning Josiah had learned from Thomas, Nathaniel, and others that the Pharisees were angry about his healing on the Sabbath, and that they were likely to make trouble for all concerned; but Josiah did not yet perceive that Jesus was he who was called the Deliverer. So, when the Pharisees questioned him, he said: “This man came along, put clay upon my eyes, told me to go wash in Siloam, and I do now see.”

164:4.3 (1813.6) One of the older Pharisees, after making a lengthy speech, said: “This man cannot be from God because you can see that he does not observe the Sabbath. He violates the law, first, in making the clay, then, in sending this beggar to wash in Siloam on the Sabbath day. Such a man cannot be a teacher sent from God.”

Tada vienas jaunesniųjų vyrų, kuris slapta tikėjo į Jėzų, tarė: "Jeigu šitas vyras nėra pasiūstas Dievo, kaip jis tada sugeba daryti tokius dalykus? Mes žinome, jog tas, kuris yra paprastas nuodėmingasis tokių stebuklų padaryti negali. Mes visi pažįstame šitą elgetą ir žinome, kad jis gimė aklas; dabar gi jis mato. Argi jūs vis dar sakysite, jog šitas pranašas visus šiuos stebuklus daro velnių princo galia?" Ir kada tik koks nors fariziejus išdrįsdavo apkaltinti ir pasmerkti Jėzų, tada kas nors atsistodavo, kad paklaustų tokių klausimų, kurie pastatydavo į sunkią padėtį ir suglumindavo, tokiu būdu, jie rimtai susiskaldė. Pirmininkaujantis pareigūnas, matydamas kurlink jie klypsta, ir tam, kad apramintų diskusiją, pasirengė šį vyrą toliau klausinėti pats. Pasisukęs į Josiją, jis tarė: "Ką tu gali pasakyti apie šitą vyrą, šitą Jėzų, kuris, kaip tu tvirtini, tau atmerkė akis?" Ir Josijas atsakė, "Aš manau, kad jis yra pranašas."

Šie lyderiai labai sunerimo ir, nežinodami, ką daryti toliau, nusprendė iškviesti Josijo tėvus, kad sužinotų, ar jis iš tikrųjų gimė aklas. Jie nenorėjo patikėti, jog elgeta buvo išgydytas.

Aplink Jeruzalę buvo gerai žinoma ne tik tai, kad Jėzui buvo uždrausta įeiti į visas sinagogas, bet ir tai, kad visi tie, kurie tiki į jo mokymą, lygiai taip pat buvo išmesti iš sinagogos, ekskomunikuoti iš Izraelio kongregacijos; o tai reiškė visų teisių ir visų rūšių privilegijų netekimą per visą žydiją, išskyrus teisę nusipirkti būtiniausių daiktų pragyvenimui.

Dėl to, kada Josijo tėvai, neturtingos ir baimės prislėgtos sielos, pasirodė prieš imponantišką Sanhedriną, tada jie pabijojo kalbėti atvirai. Tarė teismo atstovas: "Ar tai jūsų sūnus? ir ar mes teisingai suprantame, kad jis gimė aklas? Jeigu tai yra tiesa, kaip čia yra, kad dabar jis gali matyti?" Ir tuomet Josijo tėvas, antrinant jo motinai, atsakė: "Mes žinome, kad tai yra mūsų sūnus, ir kad jis gimė aklas, bet kaip čia yra taip, kad jis ėmė matyti, arba kas yra tas, kuris jam akis atmerkė, tai šito mes nežinome. Paklauskite jį, jis yra pilnametis; tegul jis pats kalba už save."

Jie dabar pasikvietė Josiją prieš save antrą kartą. Jiems niekaip nesisekė įgyvendinti savojo plano surengti formalų teismą, ir kai kurie iš jų ėmė jaustis nepatogiai dėl to, kad visa tai vyksta Sabato dieną; todėl, kada jie vėl pasišaukė Josiją, tada jie pamėgino jį pagauti į spąstus pasinaudodami kitokio pobūdžio puolimu. Teismo pareigūnas kalbėjo buvusiam neregui vyrui, sakydamas: "Kodėl gi tu dėl to, kas įvyko, nesuteiki šlovės Dievui? kodėl gi tu mums nepapasakoji visos tiesos apie tai, kas atsitiko? Mes visi žinome, jog šitas vyras yra nusidėjėlis. Kodėl šią tiesą tu atsisakai suprasti? Tu gi žinai, kad tiek tu, tiek šitas vyras esate kaltinami Sabato pažeidimu. Argi savosios nuodėmės tu neišpirksi

164:4.4 (1813.1) Then one of the younger men who secretly believed in Jesus, said: "If this man is not sent by God, how can he do these things? We know that one who is a common sinner cannot perform such miracles. We all know this beggar and that he was born blind; now he sees. Will you still say that this prophet does all these wonders by the power of the prince of devils?" And for every Pharisee who dared to accuse and denounce Jesus one would arise to ask entangling and embarrassing questions, so that a serious division arose among them. The presiding officer saw whither they were drifting, and in order to allay the discussion, he prepared further to question the man himself. Turning to Josiah, he said: "What do you have to say about this man, this Jesus, whom you claim opened your eyes?" And Josiah answered, "I think he is a prophet."

164:4.5 (1814.1) The leaders were greatly troubled and, knowing not what else to do, decided to send for Josiah's parents to learn whether he had actually been born blind. They were loath to believe that the beggar had been healed.

164:4.6 (1814.2) It was well known about Jerusalem, not only that Jesus was denied entrance into all synagogues, but that all who believed in his teaching were likewise cast out of the synagogue, excommunicated from the congregation of Israel; and this meant denial of all rights and privileges of every sort throughout all Jewry except the right to buy the necessities of life.

164:4.7 (1814.3) When, therefore, Josiah's parents, poor and fear-burdened souls, appeared before the august Sanhedrin, they were afraid to speak freely. Said the spokesman of the court: "Is this your son? and do we understand aright that he was born blind? If this is true, how is it that he can now see?" And then Josiah's father, seconded by his mother, answered: "We know that this is our son, and that he was born blind, but how it is that he has come to see, or who it was that opened his eyes, we know not. Ask him; he is of age; let him speak for himself."

164:4.8 (1814.4) They now called Josiah up before them a second time. They were not getting along well with their scheme of holding a formal trial, and some were beginning to feel strange about doing this on the Sabbath; accordingly, when they recalled Josiah, they attempted to ensnare him by a different mode of attack. The officer of the court spoke to the former blind man, saying: "Why do you not give God the glory for this? why do you not tell us the whole truth about what happened? We all know that this man is a sinner. Why do you refuse to discern the truth? You know that both you and this man stand convicted of Sabbath breaking. Will you not atone for your sin by acknowledging God as your healer, if you still claim that your eyes

pripažindamas savo išgydytoju Dievą, jeigu tu vis dar tvirtini, kad šitą dieną tavo akys buvo atmerkotos?”

Bet Josijas buvo ne kvailas ir jam nestigo humoro jausmo; taigi teismo pareigūnui jis atsakė: “Ar šitas vyras yra nusidėjėlis, tai aš nežinau; bet vieną dalyką aš tikrai žinau— nors aš ir buvau aklas, bet dabar matau.” Ir kadangi jie negalėjo pagauti Josijo į spąstus, tai stengėsi jį klausinėti toliau: “Tiesiog kaip gi tau jis akis atmerkė? ką gi jis tau iš tikrųjų darė? ką jis tau sakė? ar jis tavęs prašė tikėti į jį?”

Josijas atsakė, kažkiek susierzinęs: “Aš gi jums papasakojau tiksliai, kaip visa tai atsitiko, ir jeigu jūs mano liudijimu nepatikėjote, tai kodėl gi jūs norite tai vėl išgirsti? Ar tik kartais jūs nenorėtumėte irgi tapti jo mokiniais?” Kada Josijas šitaip pasakė, tada Sanhedrine kilo triukšmas, buvo prieita beveik iki prievartos, nes lyderiai puolė prie Josijo, piktai šaukdam: “Tai tu gali šnekėti, jog esi šito vyro mokinys, bet mes esame Mozės mokiniai, ir mes esame Dievo įstatymų mokytojai. Mes žinome, jog Dievas kalbėjo per Mozę, bet kai dėl šito žmogaus Jėzaus, tai mes nežinome, iš kur jis ir atsirado.”

Tada Josijas, atsistojęs ant taburetės, ėmė šaukti visiems, kurie tik galėjo jį išgirsti: “Klausykitės atidžiai, jūs tie, kurie tvirtinate, kad esate viso Izraelio mokytojai, tuo tarpu aš jums pareiškiu, jog čia yra didis stebuklas, kadangi jūs prisipažįstate, kad jūs nežinote, iš kur yra šitas vyras, ir vis tik jūs tvirtai žinote, iš to paliudijimo, kurį jūs išklausėte, kad jis atmerkė man akis. Mes visi žinome, kad Dievas tokių darbų nedaro nuodėmingųjų prašymu; kad tokį dalyką Dievas padarytų tikrai paprašytas tikro garbintojo—tokio, kuris yra šventas ir teisingas. Jūs žinote, jog nuo pat pasaulio atsiradimo jūs niekada nebuvote nieko girdėję apie regėjimo suteikimą tokiam žmogui, kuris buvo gimęs aklas. Tuomet pažiūrėkite, visi jūs, į mane ir suvokite, kas buvo padaryta šitą dieną Jeruzalėje! Aš jums sakau, jeigu šitas žmogus nebūtų nuo Dievo, tai šito padaryti jis negalėtų.” Ir kada sanhedriniečiai skirstėsi įpykę ir pasimetę, tada jie rėkė jam: “Tu iš viso gimei nuodėmėje, ir ar tu dabar drįsti mokyti mus? Galbūt tu iš viso negimei neregii, ir net jeigu tau ir buvo suteiktas regėjimas Sabato dieną, tai buvo padaryta velnių princo galios dėka.” Ir jie iš karto nuėjo į sinagogą atskirti Josijo.

Josijas atėjo į šitą teismą turėdamas menką supratimą apie Jėzų ir apie savo pagijimo prigimtį. Didžioji jo drąsaus liudijimo dalis, kurią jis taip protingai ir drąsiai pateikė prieš šitą viso Izraelio aukščiausiąjį tribunolą, formavosi jo prote tuo metu, kada teismas rutuliojosi tokiu nesąžiningu ir neteisingu keliu.

have this day been opened?”

164:4.9 (1814.5) But Josiah was neither dumb nor lacking in humor; so he replied to the officer of the court: “Whether this man is a sinner, I know not; but one thing I do know — that, whereas I was blind, now I see.” And since they could not entrap Josiah, they sought further to question him, asking: “Just how did he open your eyes? what did he actually do to you? what did he say to you? did he ask you to believe in him?”

164:4.10 (1814.6) Josiah replied, somewhat impatiently: “I have told you exactly how it all happened, and if you did not believe my testimony, why would you hear it again? Would you by any chance also become his disciples?” When Josiah had thus spoken, the Sanhedrin broke up in confusion, almost violence, for the leaders rushed upon Josiah, angrily exclaiming: “You may talk about being this man’s disciple, but we are disciples of Moses, and we are the teachers of the laws of God. We know that God spoke through Moses, but as for this man Jesus, we know not whence he is.”

164:4.11 (1814.7) Then Josiah, standing upon a stool, shouted abroad to all who could hear, saying: “Hearken, you who claim to be the teachers of all Israel, while I declare to you that herein is a great marvel since you confess that you know not whence this man is, and yet you know of a certainty, from the testimony which you have heard, that he opened my eyes. We all know that God does not perform such works for the ungodly; that God would do such a thing only at the request of a true worshiper — for one who is holy and righteous. You know that not since the beginning of the world have you ever heard of the opening of the eyes of one who was born blind. Look, then, all of you, upon me and realize what has been done this day in Jerusalem! I tell you, if this man were not from God, he could not do this.” And as the Sanhedrists departed in anger and confusion, they shouted to him: “You were altogether born in sin, and do you now presume to teach us? Maybe you were not really born blind, and even if your eyes were opened on the Sabbath day, this was done by the power of the prince of devils.” And they went at once to the synagogue to cast out Josiah.

164:4.12 (1815.1) Josiah entered this trial with meager ideas about Jesus and the nature of his healing. Most of the daring testimony which he so cleverly and courageously bore before this supreme tribunal of all Israel developed in his mind as the trial proceeded along such unfair and unjust lines.

5. MOKYMAS SALIAMONO PRIEANGYJE

Visą tą laiką, kada šita Sabatą pažeidžianti Sanhedrino sesija vyko vienoje iš šventyklos galerijų, Jėzus vaikštinėjo netoli, mokydamas žmones Saliamono Prieangyje, tikėdamasis, kad jį pakvies į Sanhedriną, kur jis galėtų jiems papasakoti gerąsias naujienas apie dieviškosios sūnystės laisvę ir džiaugsmą Dievo karalystėje. Bet jį kviestis jie bijojo. Jiems visada sukeldavo nerimo šitie Jėzaus netikėti ir vieši pasirodymai Jeruzalėje. Jėzus dabar jiems suteikė būtent šią pačią progą, kurios jie taip karštai siekė, bet jie bijojo jį išsikviesti į Sanhedriną net ir kaip liudininką, ir dar labiau bijojo jį suimti.

Jeruzalėje buvo viduržiemis, ir žmonės stengėsi nors kiek prisiglausti po Saliamono Prieangio pastogę; ir tuo metu, kada Jėzus lūkuriavo, susirinkusieji jam pateikė daug klausimų, ir jis minią mokė daugiau negu dvi valandas. Kai kurie žydų mokytojai stengėsi jį pagauti į spąstus, viešai jo paklausdami: "Kiek ilgai tu mus laikysi nežinomybės? Jeigu tu esi Mesijas, tai kodėl gi tu mums to aiškiai nepasakai?" Tarė Jėzus: "Apie save ir apie savąjį Tėvą aš jums pasakojau daug kartų, bet jūs nenorite manimi tikėti. Argi jūs negalite suprasti, jog tie darbai, kuriuos aš atlieku savojo Tėvo vardu, liudija vietoje manęs? Bet daugelis iš jūsų netikite, nes jūs nepriklausote manosios bandos avims. Tiesos mokytojas pritraukia tikrai tuos, kurie yra išalkę tiesos ir kurie yra ištroškę teisingumo. Manosios avys girdi mano balsą ir aš jas pažįstu, ir jos seka paskui mane. O visiems tiems, kurie vadovaujasi manuoju mokymu, aš suteikiu amžinąjį gyvenimą; jie tikrai niekada nežus ir tikrai jų niekas neišplės iš mano rankos. Manasis Tėvas, kuris man davė šiuos vaikus, yra didingesnis už visus, tokiu būdu, iš manojų Tėvo rankos jų ištraukti nepajėgia niekas. Tėvas ir aš esame viena." Kai kurie netikintieji žydai nulėkė ten, kur dar buvo tebestatoma šita šventykla, kad prisirinktų akmenų mesti į Jėzų, bet tikintieji juos sulaukė.

Jėzus savo mokymą tęsė toliau: "Daug kupinų meilės darbų iš savojo Tėvo aš tikrai parodyčiau jums, dėl to dabar norėčiau paklausti, už kurį iš šitų gerųjų darbų jūs manote mane užmėtyti akmenimis?" Ir tuomet atsakė vienas iš fariziejų: "Nė už vieną gerąjį darbą mes tikrai nenorime užmėtyti tavęs, bet tikrai už šventvagystę, kadangi tu, būdamas paprastas žmogus, drįsti susilyginti su Dievu." Ir Jėzus atsakė: "Jūs kaltinate Žmogaus Sūnų šventvagyste, nes jūs atsisakote patikėti manimi, kada aš pareiškiau jums, jog mane atsiuntė Dievas. Jeigu aš nedarau Dievo darbų, jūs manimi netikite, bet, jeigu aš tikrai darau Dievo darbus, net jeigu jūs ir netikite į mane, aš

5. TEACHING IN SOLOMON'S PORCH

164:5.1 (1815.2) All of the time this Sabbath-breaking session of the Sanhedrin was in progress in one of the temple chambers, Jesus was walking about near at hand, teaching the people in Solomon's Porch, hoping that he would be summoned before the Sanhedrin where he could tell them the good news of the liberty and joy of divine sonship in the kingdom of God. But they were afraid to send for him. They were always disconcerted by these sudden and public appearances of Jesus in Jerusalem. The very occasion they had so ardently sought, Jesus now gave them, but they feared to bring him before the Sanhedrin even as a witness, and even more they feared to arrest him.

164:5.2 (1815.3) This was midwinter in Jerusalem, and the people sought the partial shelter of Solomon's Porch; and as Jesus lingered, the crowds asked him many questions, and he taught them for more than two hours. Some of the Jewish teachers sought to entrap him by publicly asking him: "How long will you hold us in suspense? If you are the Messiah, why do you not plainly tell us?" Said Jesus: "I have told you about myself and my Father many times, but you will not believe me. Can you not see that the works I do in my Father's name bear witness for me? But many of you believe not because you belong not to my fold. The teacher of truth attracts only those who hunger for the truth and who thirst for righteousness. My sheep hear my voice and I know them and they follow me. And to all who follow my teaching I give eternal life; they shall never perish, and no one shall snatch them out of my hand. My Father, who has given me these children, is greater than all, so that no one is able to pluck them out of my Father's hand. The Father and I are one." Some of the unbelieving Jews rushed over to where they were still building the temple to pick up stones to cast at Jesus, but the believers restrained them.

164:5.3 (1815.4) Jesus continued his teaching: "Many loving works have I shown you from the Father, so that now would I inquire for which one of these good works do you think to stone me?" And then answered one of the Pharisees: "For no good work would we stone you but for blasphemy, inasmuch as you, being a man, dare to make yourself equal with God." And Jesus answered: "You charge the Son of Man with blasphemy because you refused to believe me when I declared to you that I was sent by God. If I do not the works of God, believe me not, but if I do the works of God, even though you believe not in me, I should think you would believe the works. But that you may be certain of what I proclaim, let me

manyčiau, kad turėtumėte patikėti tais darbais. Bet tam, kad jūs galėtumėte būti tikri dėl to, ką aš skelbiu, tai leiskite man vėl pareikšti, jog Tėvas yra manyje, o aš esu Tėve ir, kaip Tėvas gyvena mano viduje, taip iš tikrųjų aš gyvensiu ir kiekvieno to, kuris tiki šita evangelija, viduje.” Ir kada žmonės išgirdo šiuos žodžius, daugelis iš jų puolė prie akmenų, kad sviestų į jį, bet jis išėjo iš šventyklos prieigų; ir susitikęs su Natanieliumi ir Tomu, kurie prieš tai dalyvavo Sanhedrino sesijoje, laukė su jais netoli šventyklos, kol iš tarybos galerijos išeis Josijas.

Jėzus ir šie du apaštalai Josijo ieškoti namuose nėjo tol, kol neišgirdo, kad jis buvo išvytas iš sinagogos. Kada jie atėjo į jo namus, tada Tomas pasikvietė jį į kiemą ir Jėzus, kalbėdamas su juo, pasakė: “Josijau, ar tu tiki į Dievo Sūnų?” Ir Josijas atsakė: “Pasakyk man, kas jis yra, kad aš galėčiau tikėti į jį.” Ir Jėzus tarė: “Tu jį tiek matei, tiek girdėjai, ir tai yra būtent tas, kuris dabar kalba su tavimi.” Ir Josijas tarė, “Viešpatie, aš tikiu,” ir parkritęs ant žemės, jis pagarbino.

Kada Josijas sužinojo, kad jis yra išvytas iš sinagogos, tada iš pradžių labai nusiminė, bet jis buvo labai padrąsintas, kai Jėzus paliepė, kad jis nedelsiant susiruoštų su jais eiti į Pelos stovyklą. Šitas naivus vyras iš Jeruzalės iš tikrųjų buvo išvytas iš vienos žydų sinagogos, bet žiūrėkit, visatos Kūrėjas veda jį pirmyn, kad jis susijungtų su to laikmečio ir tos kartos dvasine aristokratija.

Ir dabar Jėzus iš Jeruzalės išvyko, kad į ją vėl sugrįžtų likus nedaug laiko iki to meto, kada jis rengėsi šitą pasaulį palikti. Su šiais dviem apaštalais ir Josiju Mokytojas sugrįžo į Pelą. Ir Josijas pasirodė, jog buvo vienas iš tų, kurie tapo gera dirva Mokytojo stebuklingos tarnystės sėklai, davusiai vaisių, nes toliau per visą savo gyvenimą jis skelbė karalystės evangeliją.

again assert that the Father is in me and I in the Father, and that, as the Father dwells in me, so will I dwell in every one who believes this gospel.” And when the people heard these words, many of them rushed out to lay hands upon the stones to cast at him, but he passed out through the temple precincts; and meeting Nathaniel and Thomas, who had been in attendance upon the session of the Sanhedrin, he waited with them near the temple until Josiah came from the council chamber.

164:5.4 (1816.1) Jesus and the two apostles did not go in search of Josiah at his home until they heard he had been cast out of the synagogue. When they came to his house, Thomas called him out in the yard, and Jesus, speaking to him, said: “Josiah, do you believe in the Son of God?” And Josiah answered, “Tell me who he is that I may believe in him.” And Jesus said: “You have both seen and heard him, and it is he who now speaks to you.” And Josiah said, “Lord, I believe,” and falling down, he worshiped.

164:5.5 (1816.2) When Josiah learned that he had been cast out of the synagogue, he was at first greatly downcast, but he was much encouraged when Jesus directed that he should immediately prepare to go with them to the camp at Pella. This simple-minded man of Jerusalem had indeed been cast out of a Jewish synagogue, but behold the Creator of a universe leading him forth to become associated with the spiritual nobility of that day and generation.

164:5.6 (1816.3) And now Jesus left Jerusalem, not again to return until near the time when he prepared to leave this world. With the two apostles and Josiah the Master went back to Pella. And Josiah proved to be one of the recipients of the Master’s miraculous ministry who turned out fruitfully, for he became a lifelong preacher of the gospel of the kingdom.

165 Dokumentas. Perėjos misija prasideda

⇨ 164

URANTIJOS KNYGA

166 ⇨

IV DALIS. JĖZAUS GYVENIMAS IR MOKYMAI

165 DOKUMENTAS. PERĖJOS MISIJA PRASIDEDA

Skyrius

ĮVADAS

1. Pelos stovykloje
2. Pamokslas apie gerąjį piemenį
3. Sabato pamokslas Pelloje
4. Palikimo paskirstymas
5. Pokalbiai apie turtą su apaštalais
6. Atsakymas į Petro klausimą

PAPER 165

THE PEREAN MISSION BEGINS

SECTIONS

Introduction

1. At the Pella Camp
2. Sermon on the Good Shepherd
3. Sabbath Sermon at Pella
4. Dividing the Inheritance
5. Talks to the Apostles on Wealth
6. Answer to Peter's Question

ĮVADAS

ANTRADIENĮ, sausio 3-ąją, 30 m. po Kr. gim., Abneris, buvęs Jono Krikštytojo dvylikos apaštalų vadovas, nazarietis ir kažkada buvęs nazariečių mokyklos Engedyje vadovas, dabar šių septyniasdešimties karalystės žinianešių vadovas, sukvietė savo partnerius draugėn ir suteikė jiems paskutiniuosius pamokymus prieš išsiųsdamas juos į misiją po visus Perėjos miestus ir kaimus. Šita Perėjos misija tęsėsi beveik tris mėnesius, ir tai buvo paskutinioji Mokytojo tarnystė. Po šitų darbų Mokytojas nuėjo tiesiai į Jeruzalę, kad pereitų per savo paskutiniuosius patyrimus materialiam kūne. Šie septyniasdešimt, kuriems periodiškai padėdavo Jėzus ir dvylika apaštalų, dirbo šiuose didmiesčiuose ir miesteliuose, o taip pat ir maždaug penkiasdešimtyje kaimų: Zafone, Gadare, Makade, Arbeloje, Ramate, Edrėjuje, Bosore, Kaspine, Mispehe, Gerase, Ragabe, Sukote, Amtuse, Adome, Penuele, Kapitoliuje, Dione, Hatite, Gadoje, Filadelfijoje, Jogbehe, Gilyde, Bet-Nimre, Tyre, Elyle, Livyje, Hešbone, Kalioje, Bet-Peore, Šitime, Sibmahe, Medeboje, Bet-Meone, Areopolyje, ir Aroere.

Šitos kelionės per Perėją metu moterų korpusas, dabar turintis šešiasdešimt dvi nares, atliko didžiąją dalį ligonių slaugymo darbo. Tai

INTRODUCTION

^{165:0.1 (1817.1)} ON TUESDAY, January 3, A.D. 30, Abner, the former chief of the twelve apostles of John the Baptist, a Nazarite and onetime head of the Nazarite school at Engedi, now chief of the seventy messengers of the kingdom, called his associates together and gave them final instructions before sending them on a mission to all of the cities and villages of Perea. This Perean mission continued for almost three months and was the last ministry of the Master. From these labors Jesus went directly to Jerusalem to pass through his final experiences in the flesh. The seventy, supplemented by the periodic labors of Jesus and the twelve apostles, worked in the following cities and towns and some fifty additional villages: Zaphon, Gadara, Macad, Arbela, Ramath, Edrei, Bosora, Caspin, Mispeh, Gerasa, Ragaba, Succoth, Amathus, Adam, Penuel, Capitolias, Dion, Hatita, Gadda, Philadelphia, Jogbehah, Gilead, Beth-Nimrah, Tyrus, Elealah, Livias, Heshbon, Callirrhoe, Beth-Peor, Shittim, Sibmah, Medeba, Beth-Meon, Areopolis, and Aroer.

^{165:0.2 (1817.2)} Throughout this tour of Perea the women's corps, now numbering sixty-two, took over most of the work of ministration to the sick.

buvo baigiamasis laikotarpis, per kurį buvo išvystyti karalystės evangelijos aukščiausieji dvasiniai aspektai ir, dėl to, stebuklų nebebuvo daroma. Jėzaus apaštalai ir mokiniai taip skrupulingai nedirbo nė vienoje kitoje Palestinos dalyje, ir nė viename kitame regione Mokytojo mokymo tokiu plačiu mastu nepriėmė aukštesnės piliečių klasės.

Perėja šituo metu maždaug vienodu laipsniu buvo ir pagoniška ir žydiška, žydai apskritai iš šitų regionų buvo išstumti Judo Makabėjaus laikais. Perėja buvo pati gražiausia ir vaizdingiausia provincija visoje Palestinoje. Paprastai žydai ją apibūdindavo kaip “žemę už Jordano upės.”

Per visą šitą laikotarpį Jėzus savo laiką padalino tarp stovyklos prie Pelos ir kelionių su šiais dvylika, kad padėtų šiems septyniasdešimčiai tuose įvairiuose miestuose, kur jie mokė ir pamokslavo. Vadovaudamiesi Abnerio nurodymu, šie septyniasdešimt krikštijo visus tikinčiuosius, nors šitą daryti Jėzus jiems nebuvo nurodęs.

1. PELOS STOVYKLOJE

Iki sausio vidurio daugiau negu vienas tūkstantis du šimtai žmonių susirinko Pelos stovykloje, ir Jėzus šitą minią mokė bent jau vieną kartą kiekvieną dieną, kada jis būdavo stovykloje, paprastai kalbėdavo devintą valandą ryte, jeigu tam nesutrukdydavo lietus. Petras ir kiti apaštalai mokė kiekvieną popietę. Vakarus Jėzus paliko įprastiems klausimų ir atsakymų susibūrimams su šiais dvylika ir kitais pažengusiais į priekį mokiniais. Vakarinėse grupėse vidutiniškai būdavo apie penkiasdešimt žmonių.

Iki kovo vidurio, to meto, kada Jėzus pradėjo savo kelionę į Jeruzalę, daugiau negu keturi tūkstančiai žmonių sudarė tą didžiulę auditoriją, kuri klausėsi Jėzaus arba Petro pamokslavimo kiekvieną rytą. Mokytojas nusprendė savo darbą žemėje užbaigti tuo metu, kada susidomėjimas jo žinia buvo pasiekęs aukštą tašką, aukščiausią tašką, kuris buvo pasiektas karalystės žengimo į priekį šitoje antrojoje arba be stebuklų fazėje. Nors trys ketvirtadaliai žmonių šioje minioje ir buvo tiesos ieškotojai, tačiau taip pat čia buvo ir didelis skaičius fariziejų iš Jeruzalės ir iš kitur, kartu su dideliu skaičiumi abejojančiųjų ir priekabiautojų.

Jėzus ir dvylika apaštalų didelę savo laiko dalį paskyrė miniai, susirinkusiai Pelos stovykloje. Šie dvylika mažai kreipė arba iš viso nekreipė dėmesio į misionieriškas keliones, tik tai kartas nuo karto su Jėzumi išeidavo aplankyti Abnerio partnerių. Abneriui Perėjos rajonas buvo gerai žinomas, kadangi būtent šitoje vietoje buvęs jo mokytojas, Jonas Krikštytojas, dirbo daugiausia.

This was the final period of the development of the higher spiritual aspects of the gospel of the kingdom, and there was, accordingly, an absence of miracle working. No other part of Palestine was so thoroughly worked by the apostles and disciples of Jesus, and in no other region did the better classes of citizens so generally accept the Master's teaching.

165:0.3 (1817.3) Perea at this time was about equally gentile and Jewish, the Jews having been generally removed from these regions during the times of Judas Maccabee. Perea was the most beautiful and picturesque province of all Palestine. It was generally referred to by the Jews as “the land beyond the Jordan.”

165:0.4 (1817.4) Throughout this period Jesus divided his time between the camp at Pella and trips with the twelve to assist the seventy in the various cities where they taught and preached. Under Abner's instructions the seventy baptized all believers, although Jesus had not so charged them.

1. AT THE PELLA CAMP

165:1.1 (1817.5) By the middle of January more than twelve hundred persons were gathered together at Pella, and Jesus taught this multitude at least once each day when he was in residence at the camp, usually speaking at nine o'clock in the morning if not prevented by rain. Peter and the other apostles taught each afternoon. The evenings Jesus reserved for the usual sessions of questions and answers with the twelve and other advanced disciples. The evening groups averaged about fifty.

165:1.2 (1817.6) By the middle of March, the time when Jesus began his journey toward Jerusalem, over four thousand persons composed the large audience which heard Jesus or Peter preach each morning. The Master chose to terminate his work on earth when the interest in his message had reached a high point, the highest point attained under this second or nonmiraculous phase of the progress of the kingdom. While three quarters of the multitude were truth seekers, there were also present a large number of Pharisees from Jerusalem and elsewhere, together with many doubters and cavers.

165:1.3 (1818.1) Jesus and the twelve apostles devoted much of their time to the multitude assembled at the Pella camp. The twelve paid little or no attention to the field work, only going out with Jesus to visit Abner's associates from time to time. Abner was very familiar with the Perea district since this was the field in which his former master, John the Baptist, had done most of his

Po to, kada Abneris ir šie septyniasdešimt pradėjo Perėjos misiją, tada į Pelos stovyklą jie niekada daugiau nebesugrįžo.

2. PAMOKSLAS APIE GERĄJ PIEMENĮ

Grupė, kurią sudarė daugiau kaip trys šimtai jeruzaliečių, fariziejų ir kitokių žmonių, sekė Jėzų į šiaurę nuo Pelos, kada baigiantis atsidavimo šventei jis skubinosi palikti žydų valdovams pavaldžią teritoriją; ir būtent šitų žydų mokytojų ir vadų akivaizdoje, o taip pat girdint dvylikai apaštalų, Jėzus pasakė pamokslą apie "Gerąjį Piemenį." Po pusvalandinės betarpiškos diskusijos, kreipdamasis į maždaug vieno šimto žmonių grupę, Jėzus pasakė:

"Šitą vakarą aš jums turiu daug ką pasakyti, ir kadangi daugelis iš jūsų esate mano mokiniai, o kai kurie iš jūsų esate mano aršūs priešai, tai savo mokymą pateiksiu parabole, kad kiekvienas galėtumėte sau pasiimti tą, kas suvirpins jūsų širdį.

"Šį vakarą čia prieš mane yra žmonių, kurie už mane ir už šitą karalystės evangeliją norėtų numirti, ir kai kurie iš jų šitaip save ir paaukos ateityje; ir čia tarp jūsų taip pat yra ir tokių, tradicijos vergų, kurie mane sekė iki šitos vietos nuo Jeruzalės ir kurie, su savo tamsiais ir apgautais vadais, siekia Žmogaus Sūnų nužudyti. Tas gyvenimas, kurį aš dabar gyvenu materialiam kūne, tikrai teis tiek vienus, tiek ir kitus, tikruosius piemenis ir netikrus piemenis. Jeigu netikras piemuo būtų aklas, tai jis nuodėmės neturėtų, bet jūs gi tvirtinate, kad matote; jūs atvirai pareiškiate, kad esate mokytojai Izraelyje; dėl to jūsų nuodėmė iš tiesų krenta ant jūsų.

"Tikrasis piemuo savo avių bandą sugena į avidę nakčiai, kada yra pavojingas metas. O kada išaušta rytas, tada į avidę jis įeina per duris, ir jam pašaukus, avys atpažįsta jo balsą. Kiekvienas piemuo, kuris į avidę patenka bet kokiu kitu būdu, tik ne per duris, yra vagis ir plėšikas. Tikrasis piemuo į avidę įeina po to, kada jam duris yra atvėręs sargas, ir jo avys, atpažinusios jo balsą, išeina jam pakvietus; ir kada jos, kurios yra jo, šitokiu būdu yra išvedamos, tada tikrasis piemuo eina pirma jų; jis rodo kelią ir avys seka paskui jį. Jo avys seka paskui jį, nes jos atpažįsta jo balsą; jos neseks paskui nepažįstamąjį. Jos pabėgs nuo nepažįstamojo, nes jos neatpažįsta jo balso. Šita minia, kuri čia susirinko prie mūsų, yra kaip avys be piemens, tačiau, kada mes joms ką nors pasakome, tada jos atpažįsta piemens balsą ir jos seka paskui mus; bent jau seka tos, kurios yra išalkusios tiesos ir ištroškusios teisingumo. Kai kurie iš jūsų nesate iš manosios avidės; jūs neatpažįstate manojų balso, ir jūs neseitate paskui

work. After beginning the Perean mission, Abner and the seventy never returned to the Pella camp.

2. SERMON ON THE GOOD SHEPHERD

165:2.1 (1818.2) A company of over three hundred Jerusalemites, Pharisees and others, followed Jesus north to Pella when he hastened away from the jurisdiction of the Jewish rulers at the ending of the feast of the dedication; and it was in the presence of these Jewish teachers and leaders, as well as in the hearing of the twelve apostles, that Jesus preached the sermon on the "Good Shepherd." After half an hour of informal discussion, speaking to a group of about one hundred, Jesus said:

165:2.2 (1818.3) "On this night I have much to tell you, and since many of you are my disciples and some of you my bitter enemies, I will present my teaching in a parable, so that you may each take for yourself that which finds a reception in your heart.

165:2.3 (1818.4) "Tonight, here before me are men who would be willing to die for me and for this gospel of the kingdom, and some of them will so offer themselves in the years to come; and here also are some of you, slaves of tradition, who have followed me down from Jerusalem, and who, with your darkened and deluded leaders, seek to kill the Son of Man. The life which I now live in the flesh shall judge both of you, the true shepherds and the false shepherds. If the false shepherd were blind, he would have no sin, but you claim that you see; you profess to be teachers in Israel; therefore does your sin remain upon you.

165:2.4 (1818.5) "The true shepherd gathers his flock into the fold for the night in times of danger. And when the morning has come, he enters into the fold by the door, and when he calls, the sheep know his voice. Every shepherd who gains entrance to the sheepfold by any other means than by the door is a thief and a robber. The true shepherd enters the fold after the porter has opened the door for him, and his sheep, knowing his voice, come out at his word; and when they that are his are thus brought forth, the true shepherd goes before them; he leads the way and the sheep follow him. His sheep follow him because they know his voice; they will not follow a stranger. They will flee from the stranger because they know not his voice. This multitude which is gathered about us here are like sheep without a shepherd, but when we speak to them, they know the shepherd's voice, and they follow after us; at least, those who hunger for truth and thirst for righteousness do. Some of you are not of my fold;

mane. Ir kadangi jūs esate netikri piemenys, tai avys neatpažįsta jūsų balso ir neseks paskui jus.”

Ir kada Jėzus papasakojo šią parabolę, tada niekas nepateikė jam nė vieno klausimo. Po kiek laiko jis vėl ėmė kalbėti ir toliau aptarinėjo šią parabolę:

“Tie, kurie norėtumėte būti manojo Tėvo avių bandų žemesnieji piemenys, turite būti ne tik verti vadovai, bet taip pat jūs privalote šią bandą *maityti* geru maistu; jūs nesate tikrieji piemenys, jeigu savųjų bandų nenuvedate į žaliąsias ganyklas ir prie ramiųjų vandenų.

“Ir dabar, jeigu kas nors iš jūsų šią parabolę suvokia per daug lengvai, tai aš tikrai pareikšiu, kad aš esu ir tos durys į Tėvo avidę, ir tuo pačiu metu manojo Tėvo bandų tikrasis piemu. Nė vienam piemeniui, kuris stengiasi į šią avidę patekti be manęs, tikrai ten patekti nepavyks, ir šios avys jo balso neišgirs. Aš, drauge su tais, kurie tarnauja su manimi, iš tiesų esu tos durys. Kiekviena siela, kuri į amžinąjį kelią žengia mano sukurtų ir nurodytų priemonių dėka, tikrai bus išgelbėta ir galės eiti pirmyn stengdamasi pasiekti amžinąsias Rojaus ganyklas.

“Bet aš taip pat esu ir tas tikrasis piemu, kuris už šias avis nori paaukoti net ir savąją gyvybę. Vagis įsilaužia į avidę tiksliai tam, kad pavogtų, ir kad užmuštų, ir kad sunaikintų; bet aš atėjau tam, kad jūs visi galėtumėte turėti gyvenimą, ir turėti jį daug gausesnį. Tas, kuris yra samdiny, kilus pavojui, pabėgs ir leis, kad ir avys išsibėgiotų ir pražūtų; bet tikrasis piemu, kada ateis vilkas, nepabėgs; savąją bandą jis saugos ir, jeigu reikės, už savąsias avis paaukos ir savąją gyvybę. Tikrai, tikrai, aš sakau jums, draugams ir priešams, aš esu tas tikrasis piemu; aš pažįstu savąsias avis ir manosios pažįsta mane. Aš pavojaus akivaizdoje nepabėgsiu. Aš tikrai užbaigsiu šią tarnystę iki galo įvykdydamas savojo Tėvo valią, ir aš tikrai neapleisiu šios bandos, kurią Tėvas patikėjo mano priežiūrai.

“Bet aš turiu daug ir kitų avių, kurios yra ne iš šitos avidės, ir šitie žodžiai tinka ne tiksliai šitam pasauliui. Šitos kitos avys taip pat girdi ir atpažįsta mano balsą, ir aš pažadėjau Tėvui, kad jos visos tikrai bus sugintos į vieną avidę, į Dievo sūnų vieną brolystę. Ir tuomet jūs iš tiesų visi atpažinsite vieno piemens, tikrojo piemens, balsą, ir tikrai visi pripažinsite Dievo tėvystę.

“Ir šitaip jūs tikrai sužinosite, kodėl Tėvas myli mane ir kodėl jis visas savo bandas šitoje valdoje patikėjo man, kad jas prižiūrėčiau; tai yra dėl to, jog manasis Tėvas žino, kad saugodamas avidę aš nesudrebėsiu, kad savųjų avių aš nepaliksiu, ir kad, jeigu prireiks, nedvejodamas paaukosiu savąją gyvybę tarnaudamas daugybei jo bandų. Bet, įsidėmėkite, jeigu aš paaukosiu savąją

you know not my voice, and you do not follow me. And because you are false shepherds, the sheep know not your voice and will not follow you.”

165:2.5 (1819.1) And when Jesus had spoken this parable, no one asked him a question. After a time he began again to speak and went on to discuss the parable:

165:2.6 (1819.2) “You who would be the undershepherds of my Father’s flocks must not only be worthy leaders, but you must also feed the flock with good food; you are not true shepherds unless you lead your flocks into green pastures and beside still waters.

165:2.7 (1819.3) “And now, lest some of you too easily comprehend this parable, I will declare that I am both the door to the Father’s sheepfold and at the same time the true shepherd of my Father’s flocks. Every shepherd who seeks to enter the fold without me shall fail, and the sheep will not hear his voice. I, with those who minister with me, am the door. Every soul who enters upon the eternal way by the means I have created and ordained shall be saved and will be able to go on to the attainment of the eternal pastures of Paradise.

165:2.8 (1819.4) “But I also am the true shepherd who is willing even to lay down his life for the sheep. The thief breaks into the fold only to steal, and to kill, and to destroy; but I have come that you all may have life and have it more abundantly. He who is a hireling, when danger arises, will flee and allow the sheep to be scattered and destroyed; but the true shepherd will not flee when the wolf comes; he will protect his flock and, if necessary, lay down his life for his sheep. Verily, verily, I say to you, friends and enemies, I am the true shepherd; I know my own and my own know me. I will not flee in the face of danger. I will finish this service of the completion of my Father’s will, and I will not forsake the flock which the Father has intrusted to my keeping.

165:2.9 (1819.5) “But I have many other sheep not of this fold, and these words are true not only of this world. These other sheep also hear and know my voice, and I have promised the Father that they shall all be brought into one fold, one brotherhood of the sons of God. And then shall you all know the voice of one shepherd, the true shepherd, and shall all acknowledge the fatherhood of God.

165:2.10 (1819.6) “And so shall you know why the Father loves me and has put all of his flocks in this domain in my hands for keeping; it is because the Father knows that I will not falter in the safeguarding of the sheepfold, that I will not desert my sheep, and that, if it shall be required, I will not hesitate to lay down my life in the service of his manifold flocks. But, mind you, if I lay down my

gyvybę, tai aš vėl ją tikrai atgausiu. Nė vienas žmogus ir nė vienas kitas tvarinys gyvybės iš manęs atimti negali. Aš turiu teisę ir galią savąją gyvybę paaukoti, ir turiu tą pačią galią ir teisę vėl ją atgauti. Jūs negalite šito suprasti, bet tokią valdžią aš gavau iš savojo Tėvo net ir anksčiau negu atsirado šitas pasaulis.”

Kada jie išgirdo šiuos žodžius, tada jo apaštalai suglumo, jo mokiniai nustebo, tuo tarpu fariziejai iš Jeruzalės ir apylinkių išėjo į naktį, sakdami, “Arba jis yra beprotis, arba jis turi velnią.” Tačiau net ir kai kurie Jeruzalės mokytojai sakė: “Jis kalba kaip tas, kuris turi valdžią; be to, kas yra kada nors matęs, jog tas, kuris turi velnią, duotų regėjimą tokiam vyrui, kuris gimė aklas, ir darytų visus tuos nuostabius darbus, kokius padarė šitas vyras?”

Kitą rytą maždaug pusė iš šitų žydų mokytojų išpažino tikėjimą į Jėzų, o kita pusė nusivylusi sugrįžo į Jeruzalę ir į savo namus.

3. SABATO PAMOKSLAS PELOJE

Iki sausio pabaigos Sabato popietinės minios siekdavo maždaug tris tūkstančius. Šeštadienį, sausio 28-ąją, Jėzus pasakė atmintiną pamokslą apie “Pasitikėjimą kitu ir dvasinį pasirengimą.” Po Simono Petro parengiamųjų pastabų Mokytojas pasakė:

“Ką daug kartų aš esu sakęs savo apaštalams ir savo mokiniams, dabar pareiškiu šitai miniai: Saugokitės fariziejų mielių, kurios yra apgaulė, kilusi iš prietarų ir subrandinta vergavimu tradicijoms, nors daugelis šitų fariziejų savo širdyje yra sąžiningi, o kai kurie iš jų čia gyvena ir kaip mano mokiniai. Netrukus jūs visi tikrai suprasite mano mokymą, nes dabar nėra nieko paslėpta, kas tikrai nebus atskleista. Tai, kas dabar nuo jūsų yra paslėpta, tikrai bus jums viskas atskleista, kada Žmogaus Sūnus savąją misiją žemėje ir materialaus kūno pavidalu bus užbaigęs.

“Greitai, labai greitai, iš tikrųjų tie dalykai, kuriuos mūsų priešai dabar planuoja slapta ir tamsoje, bus iškelti į šviesą ir skelbiami nuo namų stogų. Bet jums, manieji draugai, aš sakau, kada jie siekia sunaikinti Žmogaus Sūną, nebijokite jų. Nebijokite tų, kurie, nors jie ir gali sugebėti nužudyti kūną, bet po šito daugiau jūsų atžvilgiu valdžios nebeturi. Aš patariu jums, nebijokite nieko, danguje ar ant žemės, bet džiaukitės tuo, jog pažįstate Tą, kuris turi galią iš viso neteisingumo jus išlaisvinti ir perduoti jus visatos teismui neturinčius kaltės.

“Argi neparduoda penkių žvirblių už du pensus? Ir vis tik, kada šitie paukščiai skrajoja

life, I will take it up again. No man nor any other creature can take away my life. I have the right and the power to lay down my life, and I have the same power and right to take it up again. You cannot understand this, but I received such authority from my Father even before this world was.”

165:2.11 (1819.7) When they heard these words, his apostles were confused, his disciples were amazed, while the Pharisees from Jerusalem and around about went out into the night, saying, “He is either mad or has a devil.” But even some of the Jerusalem teachers said: “He speaks like one having authority; besides, who ever saw one having a devil open the eyes of a man born blind and do all of the wonderful things which this man has done?”

165:2.12 (1819.8) On the morrow about half of these Jewish teachers professed belief in Jesus, and the other half in dismay returned to Jerusalem and their homes.

3. SABBATH SERMON AT PELLA

165:3.1 (1819.9) By the end of January the Sabbath-afternoon multitudes numbered almost three thousand. On Saturday, January 28, Jesus preached the memorable sermon on “Trust and Spiritual Preparedness.” After preliminary remarks by Simon Peter, the Master said:

165:3.2 (1820.1) “What I have many times said to my apostles and to my disciples, I now declare to this multitude: Beware of the leaven of the Pharisees which is hypocrisy, born of prejudice and nurtured in traditional bondage, albeit many of these Pharisees are honest of heart and some of them abide here as my disciples. Presently all of you shall understand my teaching, for there is nothing now covered that shall not be revealed. That which is now hid from you shall all be made known when the Son of Man has completed his mission on earth and in the flesh.

165:3.3 (1820.2) “Soon, very soon, will the things which our enemies now plan in secrecy and in darkness be brought out into the light and be proclaimed from the housetops. But I say to you, my friends, when they seek to destroy the Son of Man, be not afraid of them. Fear not those who, although they may be able to kill the body, after that have no more power over you. I admonish you to fear none, in heaven or on earth, but to rejoice in the knowledge of Him who has power to deliver you from all unrighteousness and to present you blameless before the judgment seat of a universe.

165:3.4 (1820.3) “Are not five sparrows sold for two pennies? And yet, when these birds flit about in

ieškodami sau maisto, tada nė vienas iš jų neegzistuoja be Tėvo, visos gyvybės šaltinio, žinios. Serafiniai sargybiniai yra suskaičiavę visus jūsų plaukus ant galvos. Ir jeigu visa tai yra tiesa, tai kodėl gi jūs turėtumėte gyventi bijodami tų įvairių smulkmenų, kurios iškyla jūsų kasdieniame gyvenime? Aš jums sakau: Nebijokite; jūs esate daug vertingesni už daugybę žvirblių.

“Visus tuos, kurie turėjote drąsos prieš žmones prisipažinti, kad įtikėjote į mano evangeliją, aš tikrai netrukus pripažinsiu prieš dangaus angelus; bet tą, kuris mano mokymų tiesą prieš žmones paneigia sąmoningai, jo likimo sargybinis tikrai paneigs net ir prieš dangaus angelus.

“Kalbėkite apie Žmogaus Sūnų ką tik norite ir jums tikrai bus atleista; bet tas, kuris išdrįsta šventvagiauti prieš Dievą, tikrai vargu ar suras atleidimą. Kada žmonės nusirita tiek, jog Dievo darbus sąmoningai priskiria blogio jėgoms, tada tokie sąmoningi maištininkai vargu ar už savo nuodėmes ieškos atleidimo.

“Ir kada mūsų priešai nuves jus prieš sinagogų valdytojus ir prieš kitokią aukštąją valdžią, tada nesirūpinkite dėl to, ką jums reikėtų sakyti, ir nepergyvenkite dėl to, kaip jums reikėtų atsakinėti į jų klausimus, kadangi toji dvasia, kuri gyvena jūsų viduje, tikrai būtent tą pačią valandą jus išmokys, ką jums reikėtų pasakyti karalystės evangelijos garbei.

“Kiek dar ilgai jūs lauksite apsisprendimo slėnyje? Kodėl gi jūs lūkuriuojate tarp dviejų nuomonių? Kodėl žydai ar pagonyse abejoja priimti ar ne gerąją naujieną, kad jis yra amžinojo Dievo sūnus? Kiek mums prireiks laiko, kad įtikintume jus džiaugsmingai įeiti į savo dvasinį paveldą? Aš atėjau į šitą pasaulį, kad apreiškčiau Tėvą jums ir kad jus vesčiau pas Tėvą. Pirmąjį dalyką aš padariau, bet antrojo dalyko aš negaliu padaryti be jūsų sutikimo; Tėvas niekada nė vieno žmogaus eiti į karalystę neverčia. Šitas kvietimas amžinai buvo ir visada bus toks: Kas tikrai nori, tegul ateina ir laisvai geria gyvybės vandenį.”

Kada Jėzus pabaigė kalbėti, tada daugelis nuėjo, kad juos apaštalai pakrikštytų Jordano upėje, tuo tarpu jis klausėsi klausimų, kuriuos pateikė tie, kurie pasiliko.

4. PALIKIMO PASKIRSTYMAS

Kada apaštalai krikštijo tikinčiuosius, tada Mokytojas kalbėjosi su tais, kurie pasiliko laukti. Ir vienas jaunas vyras jam tarė: “Mokytojau, mano tėvas numirė palikęs didelį palikimą man ir mano broliui, bet mano brolis atsisako man duoti tai, kas yra mano. Ar, tuomet, tu negalėtum paliepti mano broliui pasidalinti šituo palikimu su manimi?”

quest of their sustenance, not one of them exists without the knowledge of the Father, the source of all life. To the seraphic guardians the very hairs of your head are numbered. And if all of this is true, why should you live in fear of the many trifles which come up in your daily lives? I say to you: Fear not; you are of much more value than many sparrows.

165:3.5 (1820.4) “All of you who have had the courage to confess faith in my gospel before men I will presently acknowledge before the angels of heaven; but he who shall knowingly deny the truth of my teachings before men shall be denied by his guardian of destiny even before the angels of heaven.

165:3.6 (1820.5) “Say what you will about the Son of Man, and it shall be forgiven you; but he who presumes to blaspheme against God shall hardly find forgiveness. When men go so far as knowingly to ascribe the doings of God to the forces of evil, such deliberate rebels will hardly seek forgiveness for their sins.

165:3.7 (1820.6) “And when our enemies bring you before the rulers of the synagogues and before other high authorities, be not concerned about what you should say and be not anxious as to how you should answer their questions, for the spirit that dwells within you shall certainly teach you in that very hour what you should say in honor of the gospel of the kingdom.

165:3.8 (1820.7) “How long will you tarry in the valley of decision? Why do you halt between two opinions? Why should Jew or gentile hesitate to accept the good news that he is a son of the eternal God? How long will it take us to persuade you to enter joyfully into your spiritual inheritance? I came into this world to reveal the Father to you and to lead you to the Father. The first I have done, but the last I may not do without your consent; the Father never compels any man to enter the kingdom. The invitation ever has been and always will be: Whosoever will, let him come and freely partake of the water of life.”

165:3.9 (1820.8) When Jesus had finished speaking, many went forth to be baptized by the apostles in the Jordan while he listened to the questions of those who remained.

4. DIVIDING THE INHERITANCE

165:4.1 (1821.1) As the apostles baptized believers, the Master talked with those who tarried. And a certain young man said to him: “Master, my father died leaving much property to me and my brother, but my brother refuses to give me that which is my own. Will you, then, bid my brother divide this inheritance with me?” Jesus was mildly indignant

Jėzus truputį pasipiktino tuo, jog šitas materialiai mąstantis jaunuolis aptarinėjimui turėtų kelti tokį verslo klausimą; bet jis ir šita proga pasinaudojo tam, kad perteiktų tolimesnį mokymą. Tarė Jėzus: “Žmogau, kas iš manęs padarė dalintoją tarp jūsų? Kaip tau į galvą ir mintis atėjo, kad aš kreipiu dėmesį į šito pasaulio materialius reikalus?” Ir tada, pasisukęs į visus, kurie buvo prie jo, jis pasakė: “Atkreipkite dėmesį ir nebūkite godūs; žmogaus gyvenimą sudaro ne tų daiktų, kuriuos jis gali turėti, gausumas. Laimę atneša ne turto galia, ir džiaugsmą suteikia ne turtai. Turtas, pats savaime, nėra prakeikimas, bet meilė turtams dažnai veda į tokį atsidavimą šito pasaulio daiktams, jog siela tampa akla Dievo karalystės žemėje dvasinių realybių nuostabiems potraukiams ir amžinojo gyvenimo danguje džiaugsmams.

“Leiskite man jums papasakoti istoriją apie vieną turtingą žmogų, kurio žemė duodavo gausų derlių; ir kada jis tapo labai turtingu, tada pats sau ėmė svarstyti: ‘Ką aš darysiu su visais savo turtais? Aš dabar turtų turiu tiek daug, kad nebeužtenka ir vietos, kur juos laikyti.’ Ir kada šią problemą jis apmąstė, tada tarė: ‘Iš tiesų padarysiu šitaip; tikrai nugriausiu savo svirus ir pasistatysiu didesnius, ir šitokiu būdu iš tikrųjų turėsiu pakankamai vietos, kur laikyti savo derlių ir savo turtus. Tada tikrai savo sielai galėsiu pasakyti, siela, tu susikrovė daug turto, kurio pakaks daugeliui metų; dabar pailsėk; valgyk, gerk, ir džiaukis, nes tu esi turtinga ir šį turtą padidinau.

“Bet šitas turtingas žmogus taip pat buvo ir kvailas. Rūpindamasis savo proto ir kūno materialiais poreikiais, jis nebuvo susikrovęs turto danguje tam, kad patenkintų dvasią, ir tam, kad išgelbėtų sielą. Net ir tada jis nepatyrė malonumo ir nepasinaudojo savo sukauptais ir saugomais turtais, nes būtent tą pačią naktį buvo pareikalauta jo sielos. Tą naktį atėjo plėšikai, kurie įsilaužė į jo namus tam, kad jį užmuštų, ir po to, kada prisiplėšė iš jo svirną, tada viską, kas liko, padegė. O dėl tos nuosavybės, kuri nepateko plėšikams, jo turto paveldėtojai pradėjo kovoti tarpusavyje. Šitas vyras turtus sau susikrovė ant žemės, bet jis nebuvo turtingas prieš Dievą.”

Jėzus šitaip pasielgė su jaunuoju vyru ir jo palikimu, nes žinojo, kad jo problema yra godumas. Net jeigu problema būtų buvusi ir kitokia, tai Mokytojas nebūtų įsikišęs, nes jis niekada nesikišdavo net į savo apaštalių, tuo labiau į savo mokinių, žemiškuosius reikalus.

Kada Jėzus savo pasakojimą užbaigė, tada kitas vyras atsistojo ir jo paklausė: “Mokytojau, aš žinau, jog tavo apaštalai pardavė visus savo žemiškuosius turtus tam, kad sektų paskui tave, ir kad jie visais daiktais naudojasi bendrai, kaip ir eseniečiai, bet, ar tu norėtum, kad mes visi tie,

that this material-minded youth should bring up for discussion such a question of business; but he proceeded to use the occasion for the impartation of further instruction. Said Jesus: “Man, who made me a divider over you? Where did you get the idea that I give attention to the material affairs of this world?” And then, turning to all who were about him, he said: “Take heed and keep yourselves free from covetousness; a man's life consists not in the abundance of the things which he may possess. Happiness comes not from the power of wealth, and joy springs not from riches. Wealth, in itself, is not a curse, but the love of riches many times leads to such devotion to the things of this world that the soul becomes blinded to the beautiful attractions of the spiritual realities of the kingdom of God on earth and to the joys of eternal life in heaven.

165:4.2 (1821.2) “Let me tell you a story of a certain rich man whose ground brought forth plentifully; and when he had become very rich, he began to reason with himself, saying: ‘What shall I do with all my riches? I now have so much that I have no place to store my wealth.’ And when he had meditated on his problem, he said: ‘This I will do; I will pull down my barns and build greater ones, and thus will I have abundant room in which to store my fruits and my goods. Then can I say to my soul, soul, you have much wealth laid up for many years; take now your ease; eat, drink, and be merry, for you are rich and increased in goods.’

165:4.3 (1821.3) “But this rich man was also foolish. In providing for the material requirements of his mind and body, he had failed to lay up treasures in heaven for the satisfaction of the spirit and for the salvation of the soul. And even then he was not to enjoy the pleasure of consuming his hoarded wealth, for that very night was his soul required of him. That night there came the brigands who broke into his house to kill him, and after they had plundered his barns, they burned that which remained. And for the property which escaped the robbers his heirs fell to fighting among themselves. This man laid up treasures for himself on earth, but he was not rich toward God.”

165:4.4 (1821.4) Jesus thus dealt with the young man and his inheritance because he knew that his trouble was covetousness. Even if this had not been the case, the Master would not have interfered, for he never meddled with the temporal affairs of even his apostles, much less his disciples.

165:4.5 (1821.5) When Jesus had finished his story, another man rose up and asked him: “Master, I know that your apostles have sold all their earthly possessions to follow you, and that they have all things in common as do the Essenes, but would you have all of us who are your disciples do

kurie esame tavo mokiniai, irgi pasielgtume lygiai taip? Argi tai yra nuodėmė turėti sąžiningo turto?" Ir Jėzus į šitą klausimą atsakė: "Mano drauge, tai nėra nuodėmė turėti doro turto; bet nuodėmė yra tai, jeigu jūs turimą materialų turtą paverčiate į *lobius*, kurie gali užvaldyti jūsų susidomėjimą ir jūsų meilę nukreipti į šalį nuo atsidavimo karalystės dvasiniams siekiams. Nėra jokios nuodėmės turėti sąžiningo turto žemėje, su sąlyga, jeigu jūsų *lobis* yra danguje, nes, kur yra jūsų lobis, ten taip pat iš tikrųjų bus ir jūsų širdis. Yra didžiulis skirtumas tarp turto, kuris veda į godumą ir savanaudiškumą, ir tokio turto, kurį laiko ir dalina su patikėtinio dvasia tie, kurie šito pasaulio turtą turi gausiai, ir kurie taip dosniai prisideda prie paramos tiems, kurie visą savo energiją yra pašventę karalystės darbui. Daugelis iš jūsų, kurie esate čia ir be pinigų, esate maitinami ir apgyvendinti štai tame palapiniuose miestelyje, kadangi dosnūs turtingi vyrai ir moterys tokiems tikslams davė pinigų jūsų šeiminiukui Dovydui Zabediejui.

"Bet niekada neužmirškite, jog, galų gale, turtas yra neilgalaiškas. Meilė turtams per daug dažnai užgožia ir net sunaikina dvasinį matymą. Žiūrėkite, jog suvoktumėte tą pavojų, kada turtas tampa ne jūsų tarnu, bet jūsų šeiminiuku."

Jėzus nemokė išlaidumo, tinginystės, abejingumo tam, kad nebūtų rūpinamasi savo šeimos materialiais poreikiais, ar priklausomybės nuo išmaldų, ir jis nepritarė tokiems dalykams. Bet jis iš tikrųjų mokė, jog tai, kas yra materialu ir žemiška, tas turi būti pavaldus sielos gerovei ir dvasinės prigimties žengimui į priekį dangaus karalystėje.

Tuomet, kada žmonės nusileido prie upės tam, jog pasižiūrėtų, kaip buvo krikštijama, prie Jėzaus vienas atskirai priėjo pirmasis vyras, klausęs dėl savo paveldėjimo, kadangi jis manė, kad Jėzus su juo pasielgė žiauriai; ir kada Mokytojas jį išklusė vėl, tada jis atsakė: "Mano sūnau, kodėl gi tu, atsiduodamas savo godžiam polinkiui, praleidi progą maitintis gyvenimo duona tokią dieną, kaip šitoji? Argi tu nežinai, jog žydų įstatymai dėl palikimo bus teisingai pritaikyti, jeigu tu su savo skundu iš tiesų nueisi į sinagogos teismą? Argi tu negali suprasti, jog manasis darbas yra susijęs su tuo, jog būtų užtikrinta tai, kad jūs sužinotumėte apie dangiškąjį palikimą? Argi tu neskaitei Rašto: 'Tas, kuris turtą padidina savo apdairumo ir didelio suvaržymo dėka, ir tai yra jo atlygio dalis, sako: Aš sulaukiau poilsio ir dabar tikrai galėsiu savo gėrybėmis naudotis nuolat, bet jis nežino, kas jo laukia ateityje, o taip pat jis nežino, kad jis visus šiuos daiktus kada mirs turės palikti kitiems.' Argi tu neskaitei šio įsakymo: 'Nebūk godus.' Ir dar, 'Jie valgė ir prisivalgė, ir apaugo riebalais, ir tada jie tikrai nusisuko į kitus dievus.' Ar tu skaitei Psalmėse, jog 'Viešpats bjaurisi tais, kurie yra godūs,' ir jog

likewise? Is it a sin to possess honest wealth?" And Jesus replied to this question: "My friend, it is not a sin to have honorable wealth; but it is a sin if you convert the wealth of material possessions into treasures which may absorb your interests and divert your affections from devotion to the spiritual pursuits of the kingdom. There is no sin in having honest possessions on earth provided your treasure is in heaven, for where your treasure is there will your heart be also. There is a great difference between wealth which leads to covetousness and selfishness and that which is held and dispensed in the spirit of stewardship by those who have an abundance of this world's goods, and who so bountifully contribute to the support of those who devote all their energies to the work of the kingdom. Many of you who are here and without money are fed and lodged in yonder tented city because liberal men and women of means have given funds to your host, David Zebedee, for such purposes.

165:4.6 (1822.1) "But never forget that, after all, wealth is unenduring. The love of riches all too often obscures and even destroys the spiritual vision. Fail not to recognize the danger of wealth's becoming, not your servant, but your master."

165:4.7 (1822.2) Jesus did not teach nor countenance improvidence, idleness, indifference to providing the physical necessities for one's family, or dependence upon alms. But he did teach that the material and temporal must be subordinated to the welfare of the soul and the progress of the spiritual nature in the kingdom of heaven.

165:4.8 (1822.3) Then, as the people went down by the river to witness the baptizing, the first man came privately to Jesus about his inheritance inasmuch as he thought Jesus had dealt harshly with him; and when the Master had again heard him, he replied: "My son, why do you miss the opportunity to feed upon the bread of life on a day like this in order to indulge your covetous disposition? Do you not know that the Jewish laws of inheritance will be justly administered if you will go with your complaint to the court of the synagogue? Can you not see that my work has to do with making sure that you know about your heavenly inheritance? Have you not read the Scripture: 'There is he who waxes rich by his wariness and much pinching, and this is the portion of his reward: Whereas he says, I have found rest and now shall be able to eat continually of my goods, yet he knows not what time shall bring upon him, and also that he must leave all these things to others when he dies.' Have you not read the commandment: 'You shall not covet.' And again, 'They have eaten and filled themselves and waxed fat, and then did they turn to other gods.' Have you read in the Psalms that 'the Lord abhors the covetous,' and that 'the little a

“tas nedaug, ką turi teismus žmogus, yra geriau už daugelio nuodėmingųjų turtus.” ‘Jeigu turtai auga, tai nenukreipk į juos savo širdies.’ Ar tu skaitei, kur Jeremijas sakė, ‘Tegul turtingas žmogus savo turtuose nešlovina turto,’ ir Ezekilis sakė tiesą, kada jis kalbėjo, ‘Savo kalbomis jie demonstruoja meilę, bet giliai širdyje jie siekia savanaudiškos naudos sau’.”

Jėzus išsiuntė jaunąjį vyrą, tardamas jam, “Mano sūnau, kokia nauda iš to, jeigu tu laimėsi visą pasaulį ir prarasi savo paties sielą?”

Kitam, stovėjusiam netoli, kuris paklausė Jėzaus, kaip turtingieji bus teisiami nuosprendžio dieną, jis atsakė: “Aš atėjau ne tam, kad teisčiau turtinguosius ar vargšus, bet tas gyvenimas, kokį gyvena žmonės, bus jų visų teisėjas. Be viso šito, kas yra susiję su turtingųjų teismu, tai visi tie, kurie įgijo didžiulį turtą, turės atsakyti mažiausiai į tris klausimus, ir šitie klausimai yra tokie:

“1. Kiek turto tu sukaupėi?

“2. Kaip šitą turtą tu gavai?

“3. Kaip savo turtą tu panaudojai?”

Tada Jėzus įėjo į savo palapinę, kad prieš vakaro valgį valandėlę pailsėtų. Kada apaštalai baigė krikštyti, tada jie taip pat atėjo, ir norėjo su juo pasikalbėti apie turtą žemėje ir lobį danguje, bet jis miegojo.

5. POKALBIAI APIE TURTA SU APAŠTALAIŠ

Tą vakarą po vakarienės, kada Jėzus ir šie dvylika susirinko draugėn į savo kasdienius pasitarimus, Andriejus paklausė: “Mokytėjau, tuo metu, kada mes krikštijome tikinčiuosius, tu laukiančiai miniai daug ką pasakei, ko mes negirdėjome. Ar nenorėtum šitų žodžių pakartoti mūsų labui?” Ir, atsakydamas į Andriejaus prašymą, Jėzus pasakė:

“Taip, Andriejau, aš pasikalbėsiu su jumis apie šiuos turto ir savarankiškumo reikalus, bet manieji žodžiai jums, apaštalams, turi tam tikra prasme skirtis nuo tų žodžių, kuriuos pasakiau mokiniams ir miniai, kadangi jūs atsisakėte visko ne tik dėl to, jog eitumėte su manimi, bet ir dėl to, jog būtumėte įšventinti į karalystės ambasadorius. Jūs iš tiesų jau turite kelerių metų patyrimą, ir jūs žinote, jog Tėvas, kurio karalystę jūs skelbiate, jūsų neapleis. Jūs pašventėte savo gyvenimą, kad tarnautumėte karalystei; dėl to nepergyvenkite ir nesirūpinkite dėl žemiškojo gyvenimo dalykų, ką jūs iš tiesų valgysite, kaip ir dėl savo kūno, ką jūs iš tiesų vilkėsite. Sielos gerovė yra daugiau negu maistas ir gėrimas; žengimas į priekį dvasioje yra nepalyginamai

righteous man has is better than the riches of many wicked.’ ‘If riches increase, set not your heart upon them.’ Have you read where Jeremiah said, ‘Let not the rich man glory in his riches’; and Ezekiel spoke truth when he said, ‘With their mouths they make a show of love, but their hearts are set upon their own selfish gain.’”

165:4.9 (1822.4) Jesus sent the young man away, saying to him, “My son, what shall it profit you if you gain the whole world and lose your own soul?”

165:4.10 (1822.5) To another standing near by who asked Jesus how the wealthy would stand in the day of judgment, he replied: “I have come to judge neither the rich nor the poor, but the lives men live will sit in judgment on all. Whatever else may concern the wealthy in the judgment, at least three questions must be answered by all who acquire great wealth, and these questions are:

165:4.11 (1822.6) “1. How much wealth did you accumulate?

165:4.12 (1822.7) “2. How did you get this wealth?

165:4.13 (1822.8) “3. How did you use your wealth?”

165:4.14 (1822.9) Then Jesus went into his tent to rest for a while before the evening meal. When the apostles had finished with the baptizing, they came also and would have talked with him about wealth on earth and treasure in heaven, but he was asleep.

5. TALKS TO THE APOSTLES ON WEALTH

165:5.1 (1823.1) That evening after supper, when Jesus and the twelve gathered together for their daily conference, Andrew asked: “Master, while we were baptizing the believers, you spoke many words to the lingering multitude which we did not hear. Would you be willing to repeat these words for our benefit?” And in response to Andrew’s request, Jesus said:

165:5.2 (1823.2) “Yes, Andrew, I will speak to you about these matters of wealth and self-support, but my words to you, the apostles, must be somewhat different from those spoken to the disciples and the multitude since you have forsaken everything, not only to follow me, but to be ordained as ambassadors of the kingdom. Already have you had several years’ experience, and you know that the Father whose kingdom you proclaim will not forsake you. You have dedicated your lives to the ministry of the kingdom; therefore be not anxious or worried about the things of the temporal life, what you shall eat, nor yet for your body, what you shall wear. The welfare of the soul is more than food and drink; the progress in the spirit is far above the need of raiment. When you

aukščiau už apdaro poreikį. Kada kyla pagunda suabejoti, ar tikrai turėsite duonos, tada pamąstykite apie varnus; jie nei sėja, nei pjauna, jie neturi nei sandėlių, nei svirną, ir vis tik Tėvas aprūpina maistu kiekvieną iš jų, kuris ieško sau maisto. O kiek daug vertingesni už daugybę paukščių esate jūs! Be to, visas jūsų nerimas arba graužiančios abejonės negali padaryti nieko, kad jūsų materialius poreikius patenkintų. Kuris gi iš jūsų nerimo dėka gali savo ūgį padidinti per plaštaką arba prie savojo gyvenimo pridurti dieną? Kadangi tokie dalykai nėra jūsų rankose, tai kodėl gi jūs nerimaujate dėl kurios nors iš šitų problemų?

“Pamąstykite apie lelijas, kaip jos auga; jos nei dirba, nei verpia; vis tik aš jums sakau, kad net ir Saliamonas savo aukščiausioje šlovėje nebuvo pasipuošęs taip, kaip kuri nors iš šitų lelijų. Jeigu Dievas šitaip aprėngia lauko žolę, kuri šiandien yra gyva, o rytojaus dieną bus nupjauta ir įmesta į ugnį, tai kaip daug gražiau aprėngs jus, dangiškosios karalystės ambasadorius. O jūs, turintys tokį mažą įtikėjimą! Kada jūs iš visos širdies pasišvenčiate karalystės evangelijos skelbimui, tada jums neturėtų kilti abejonų dėl paramos jums patiems ar jūsų šeimoms, kurias palikote. Jeigu jūs savo gyvenimą iš tikrųjų pašvęsite evangelijai, tada jūs tikrai pagal šitą evangeliją gyvensite. Jeigu jūs esate tikrai tikintieji mokiniai, tada jūs turite duoną užsidirbti sau patiems ir prisidėti prie išlaikymo visų tų, kurie moko ir skelbia ir gydo. Jeigu jūs nerimaujate dėl savo duonos ir vandens, tai kuo gi jūs skiriamės nuo tų pasaulio nacijų, kurios taip uoliai siekia patenkinti tokius būtiniausius poreikius? Pasišvęskite savo darbui, tikėdami, jog tiek Tėvas, tiek aš žinome, kad jums yra reikalingi visi šitie dalykai. Leiskite man jus užtikrinti, kartą ir visiems laikams, kad, jeigu savo gyvenimą jūs pašvęsite karalystės darbui, tai visi jūsų realūs poreikiai tikrai bus patenkinti. Siekite didingesnio dalyko, ir mažesnį surasite jame; prašykite to, kas yra dangiška, ir į šitą tikrai bus įtraukta ir tai, kas yra žemiška. Šešėlis tikrai turi būti kartu su kūnu.

“Jūs esate tikrai maža grupė, bet jeigu jūs turite įtikėjimą, jeigu jūs tikrai nesuklupsite baimėje, tuomet aš pareiškiu, jog būtent manajam Tėvui yra labai malonu suteikti jums šitą karalystę. Jūs savo lobį sukrovėte ten, kur turtai nesensta, iš kur nė vienas vagis negali jų pavogti, ir kur jokia kandis negali jo sunaikinti. Ir kaip aš sakiau šiems žmonėms, kur yra jūsų lobis, ten taip pat bus ir jūsų širdis.

“Bet dirbant tą darbą, kuris kaip tik laukia mūsų, ir tą darbą, kuris liks jums po to, kada aš išvyksiu pas Tėvą, jus išbandys didžiulės kančios. Jūs visi turite būti budrūs, kad neturėtumėte baimės ir abejonų. Kiekvienas iš jūsų, parenkite savo protą ir tegul jūsų šviestuvai visą laiką būna uždegti. Elkitės kaip tie vyrai, kurie žvalgosi savojo

are tempted to doubt the sureness of your bread, consider the ravens; they sow not neither reap, they have no storehouses or barns, and yet the Father provides food for every one of them that seeks it. And of how much more value are you than many birds! Besides, all of your anxiety or fretting doubts can do nothing to supply your material needs. Which of you by anxiety can add a handbreadth to your stature or a day to your life? Since such matters are not in your hands, why do you give anxious thought to any of these problems?

165:5.3 (1823.3) “Consider the lilies, how they grow; they toil not, neither do they spin; yet I say to you, even Solomon in all his glory was not arrayed like one of these. If God so clothes the grass of the field, which is alive today and tomorrow is cut down and cast into the fire, how much more shall he clothe you, the ambassadors of the heavenly kingdom. O you of little faith! When you wholeheartedly devote yourselves to the proclamation of the gospel of the kingdom, you should not be of doubtful minds concerning the support of yourselves or the families you have forsaken. If you give your lives truly to the gospel, you shall live by the gospel. If you are only believing disciples, you must earn your own bread and contribute to the sustenance of all who teach and preach and heal. If you are anxious about your bread and water, wherein are you different from the nations of the world who so diligently seek such necessities? Devote yourselves to your work, believing that both the Father and I know that you have need of all these things. Let me assure you, once and for all, that, if you dedicate your lives to the work of the kingdom, all your real needs shall be supplied. Seek the greater thing, and the lesser will be found therein; ask for the heavenly, and the earthly shall be included. The shadow is certain to follow the substance.

165:5.4 (1823.4) “You are only a small group, but if you have faith, if you will not stumble in fear, I declare that it is my Father’s good pleasure to give you this kingdom. You have laid up your treasures where the purse waxes not old, where no thief can despoil, and where no moth can destroy. And as I told the people, where your treasure is, there will your heart be also.

165:5.5 (1824.1) “But in the work which is just ahead of us, and in that which remains for you after I go to the Father, you will be grievously tried. You must all be on your watch against fear and doubts. Every one of you, gird up the loins of your minds and let your lamps be kept burning. Keep yourselves like men who are watching for their

šeimininko, sugrįžtančio iš vestuvių pokylio, kad tuomet, kai jis pareis ir pasibels, jūs galėtumėte jam greitai atidaryti. Tokius dėmesingus tarnus palaimina šeimininkas, kuris mato, kad jie yra ištikimi tokią nuostabią akimirką. Tuomet iš tiesų šeimininkas savuosius tarnus pasodins, tuo tarpu juos aptarnaus jis pats. Tikrai, tikrai, aš sakau jums, kad jūsų gyvenime netrukus bus krizė, ir jums dera žvalgytis ir būti pasirengusiems.

“Jūs gerai suprantate, jog nė vienas žmogus neleistų vagiui įsilaužti į savuosius namus, jeigu žinotų, kuriuo metu jis ateis. Bet jūs taip pat budėkite savo labui, nes tokiu metu, kada jūs mažiausia įtariate, ir tokiu būdu, apie kurį negalvojate, Žmogaus Sūnus tikrai išeis.”

Keletą minučių šie dvylika sėdėjo tyloje. Kai kuriuos iš šitų perspėjimų jie buvo girdėję ir anksčiau, bet anksčiau jie buvo perteikti ne tokiomis aplinkybėmis, kaip šitą kartą.

6. ATSAKYMAS Į PETRO KLAUSIMĄ

Kada jie sėdėjo mąstydami, tada Simonas Petras paklausė: “Ar šitą parabolę tu papasakojai mums, savo apaštalams, ar ji yra skirta visiems mokiniams?” Ir Jėzus atsakė:

“Išbandymų metas atskleidžia žmogaus sielą; išmėginimas parodo, kas iš tikrųjų yra širdyje. Kada tarnas yra išbandytas ir išmėgintas, tada namų šeimininkas tokį tarną gali paskirti, kad prižiūrėtų namus, ir šitam ištikimam privaždui ramiai patikėti, kad pamaitintų ir prižiūrėtų jo vaikus. Lygiai taip, iš tiesų ir aš greitai žinosiu, kam galima patikėti mano vaikų gerovę, kada aš būsiu sugįžęs pas Tėvą. Kaip namų šeimininkas teisingam ir išbandytam tarnui tikrai patikės savosios šeimos reikalus, taip ir aš iš tiesų išaukštinsiu tuos, kurie ištvers šito laikmečio išbandymus manosios karalystės reikaluose.

“Bet jeigu tas tarnas yra tingus ir savo širdyje ima sakyti, ‘Manasis šeimininkas ilgai negrįžta,’ ir pradeda blogai elgtis su savo bičiuliais tarnais ir valgyti ir gerti su girtuokliais, tuomet to tarno šeimininkas sugrįš tokiu metu, kada jo nelaukia ir, pamatęs kad jis yra neištikimas, gėdingai jį išmes. Todėl jūs gerai darote, kad ruošiatės tai dienai, kada jus tikrai aplankys netikėtai ir nelauktu būdu. Atsiminkite, kad jums buvo duota daug; dėl to iš jūsų tikrai bus ir pareikalauta daug. Žiaurūs išmėginimai artinasi prie jūsų. Aš turiu gauti kitokį krikštą, ir aš budėsiu tol, kol tai įvyks. Jūs skelbiate ramybę žemėje, bet manoji misija į žmonių materialiuosius reikalus ramybės neatneš—bent jau, kuriam laikui. Toji pasekmė gali būti tikrai susiskaldymas, kur du šeimos nariai j mane tiki, o trys nariai šitą evangeliją atstumia. Nulemta yra tai, jog šitoji evangelija, kurią jūs skelbiate, draugus, gimines, ir mylimuosius, nuteiks vienus

master to return from the marriage feast so that, when he comes and knocks, you may quickly open to him. Such watchful servants are blessed by the master who finds them faithful at such a great moment. Then will the master make his servants sit down while he himself serves them. Verily, verily, I say to you that a crisis is just ahead in your lives, and it behooves you to watch and be ready.

165:5.6 (1824.2) “You well understand that no man would suffer his house to be broken into if he knew what hour the thief was to come. Be you also on watch for yourselves, for in an hour that you least suspect and in a manner you think not, shall the Son of Man depart.”

165:5.7 (1824.3) For some minutes the twelve sat in silence. Some of these warnings they had heard before but not in the setting presented to them at this time.

6. ANSWER TO PETER'S QUESTION

165:6.1 (1824.4) As they sat thinking, Simon Peter asked: “Do you speak this parable to us, your apostles, or is it for all the disciples?” And Jesus answered:

165:6.2 (1824.5) “In the time of testing, a man's soul is revealed; trial discloses what really is in the heart. When the servant is tested and proved, then may the lord of the house set such a servant over his household and safely trust this faithful steward to see that his children are fed and nurtured. Likewise, will I soon know who can be trusted with the welfare of my children when I shall have returned to the Father. As the lord of the household shall set the true and tried servant over the affairs of his family, so will I exalt those who endure the trials of this hour in the affairs of my kingdom.

165:6.3 (1824.6) “But if the servant is slothful and begins to say in his heart, ‘My master delays his coming,’ and begins to mistreat his fellow servants and to eat and drink with the drunken, then the lord of that servant will come at a time when he looks not for him and, finding him unfaithful, will cast him out in disgrace. Therefore you do well to prepare yourselves for that day when you will be visited suddenly and in an unexpected manner. Remember, much has been given to you; therefore will much be required of you. Fiery trials are drawing near you. I have a baptism to be baptized with, and I am on watch until this is accomplished. You preach peace on earth, but my mission will not bring peace in the material affairs of men — not for a time, at least. Division can only be the result where two members of a family believe in me and three members reject this gospel. Friends, relatives, and loved ones are

prieš kitus. Tas tiesa, kiekvienas iš šitų tikinčiųjų tikrai patirs nuostabią ir tvirtą ramybę savojoje širdyje, bet ramybė į žemę ateis tik tai tada, kada tikėti ir patekti į savo šlovingą sūnystės su Dievu paveldėjimą norės visi. Nežiūrint šito, eikite po visą pasaulį skelbdami šitą evangeliją visoms nacijoms, kiekvienam vyrui, kiekvienai moteriai, ir kiekvienam vaikui.”

Ir tai buvo visos ir užimtos Sabato dienos pabaiga. Ryte Jėzus ir šie dvylika išėjo į šiaurinės Perėjos miestus, kad aplankytų šiuos septyniasdešimt, kurie dirbo šituose regionuose Abnerio priežiūroje.

destined to be set against each other by the gospel you preach. True, each of these believers shall have great and lasting peace in his own heart, but peace on earth will not come until all are willing to believe and enter into their glorious inheritance of sonship with God. Nevertheless, go into all the world proclaiming this gospel to all nations, to every man, woman, and child.”

165:6.4 (1824.7) And this was the end of a full and busy Sabbath day. On the morrow Jesus and the twelve went into the cities of northern Perea to visit with the seventy, who were working in these regions under Abner's supervision.

166 Dokumentas. Paskutinis apsilankymas šiaurinėje Perėjoje

⇨ 165

URANTIJOS KNYGA

167 ⇨

IV DALIS. JĖZAUS GYVENIMAS IR MOKYMAI

166 DOKUMENTAS. PASKUTINIS APSILANKYMAS ŠIAURINĖJE PERĖJOJE

Skyrius

ĮVADAS

1. Fariziejai Ragabe
2. Dešimt raupsuotųjų
3. Pamokslas Gerasa
4. Mokymas apie nelaimingus atsitikimus
5. Tikintieji Filadelfijoje

ĮVADAS

NUO vasario 11-sios iki 20-sios Jėzus ir šie dvylika apkeliavo šiaurinės Perėjos visus miestus ir kaimus, kur dirbo Abnerio partneriai ir moterų kopuso narės. Jie pamatė, jog šiuos evangelijos žinianešius lydi sėkmė, ir Jėzus nuolat atkreipdavo savo apaštalų dėmesį į tą faktą, jog karalystės evangelija gali plisti ir tada, kada jos nelydi stebuklai ir stebinantys dalykai.

Visa šita trijų mėnesių misija Perėjoje vyko sėkmingai, mažai padedant dvylikai apaštalų, ir nuo šio meto evangelija atspindėjo ne tiek Jėzaus asmenybę, kiek jo *mokymus*. Bet jo pasekėjai neilgai laikėsi jo nurodymų, kadangi netrukus po Jėzaus mirties ir prisikėlimo, nuo jo mokymų jie nukrypo ir pradėjo kurti ankstyvąją bažnyčią, besiremiančią stebuklingomis sampratomis ir šlovingais prisiminimais apie jo dieviškąją-žmogiškąją asmenybę.

1. FARIZIEJAI RAGABE

Sabato dieną, vasario 18-ąją, Jėzus buvo

PAPER 166 LAST VISIT TO NORTHERN PEREA SECTIONS

Introduction

1. The Pharisees at Ragaba
2. The Ten Lepers
3. The Sermon at Gerasa
4. Teaching about Accidents
5. The Congregation at Philadelphia

INTRODUCTION

^{166:0.1 (1825.1)} FROM February 11 to 20, Jesus and the twelve made a tour of all the cities and villages of northern Perea where the associates of Abner and the members of the women's corps were working. They found these messengers of the gospel meeting with success, and Jesus repeatedly called the attention of his apostles to the fact that the gospel of the kingdom could spread without the accompaniment of miracles and wonders.

^{166:0.2 (1825.2)} This entire mission of three months in Perea was successfully carried on with little help from the twelve apostles, and the gospel from this time on reflected, not so much Jesus' personality, as his *teachings*. But his followers did not long follow his instructions, for soon after Jesus' death and resurrection they departed from his teachings and began to build the early church around the miraculous concepts and the glorified memories of his divine-human personality.

1. THE PHARISEES AT RAGABA

^{166:1.1 (1825.3)} On Sabbath, February 18, Jesus was

Ragabe, kur gyveno turtingas fariziejus, vardu Natanielius; ir kadangi gana nemažai jo bičiulių fariziejų sekė paskui Jėzų ir šiuos dvylika po šalį, tai šią Sabato rytą jis paruošė pusryčius jiems visiems, maždaug dvidešimčiai, ir Jėzų pakvietė garbės svečiu.

Iki to meto, kada į šiuos pusryčius atvyko Jėzus, didžioji dalis fariziejų su dviem ar trim įstatymų žinovais, buvo jau ten ir sėdėjo prie stalo. Mokytojas iš karto atsisėdo Natanieliui iš kairės, nenuėjęs prie vandens indų, kad nusiplautų rankas. Didelė dalis fariziejų, ypač tie, kurie Jėzaus mokymų atžvilgiu buvo nusiteikę palankiai, žinojo, kad jis rankas plaunasi tikrai švaros tikslu, kad jis bjaurisi šiais grynai ritualiniais vaidinimais; dėl to jie nenustebė, kad jis atėjo tiesiai prie stalo prieš tai nenusiplovęs rankų du kartus. Bet tai, kad jis fariziejų praktikos griežtų reikalavimų nesilaiko, Natanielių pritrenkė. Taip pat Jėzus nenusiplaudavo rankų, kaip tą darė fariziejai, nei po kiekvieno patiekalo, nei pavalgęs.

Po ilgoko šnibždėjimosi tarp Natanieliaus ir nedraugiško fariziejaus, sėdėjusio jam iš dešinės, ir po intensyvaus antakių kilnojimo ir lūpų paniekinančio patempimo tų, kurie sėdėjo priešais Mokytoją, Jėzus galiausiai tarė: „Aš maniau, kad į šiuos namus jūs mane pakvietėte tam, kad aš su jumis drauge pavalgyčiau ir galbūt, kad pasiteirautumėte manęs apie Dievo karalystės naujosios evangelijos skelbimą; bet aš suvokiu, kad jūs mane čia pasikvietėte, kad aš pamatyčiau, kaip jūs demonstruojate ritualinį atsidavimą savo pačių veidmainiškumui. Tą paslaugą jūs dabar man padarėte; su kuo šita proga toliau mane pagerbsite kaip savo svečią?“

Kada Mokytojas šitaip pakalbėjo, tada jie nudelbė akis į stalą ir tylėjo. Ir kadangi niekas neprabilo, tai Jėzus tęsė: „Daugelis iš jūsų fariziejų čia su manimi yra kaip draugai, kai kurie yra net ir mano mokiniai, bet didžioji dauguma fariziejų atkakliai atsisako pamatyti šviesą ir pripažinti tiesą, net ir tada, kada evangelijos darbas yra pateikiamas prieš juos su didžiule galia. Kaip jūs rūpestingai valote puodukų ir lėkščių išorę, tuo tarpu dvasinio maisto indai yra purvini ir užteršti! Jūs pasirūpinate, kad žmonėms iš išorės atrodytumėte pamaldūs ir šventi, bet viduje jūsų sielos yra pripildytos veidmainystės, godumo, lupikavimo, ir visokiųjų rūšių dvasinio nuodėmingumo. Jūsų lyderiai netgi išdrįsta regėti sąmokslą ir planuoti, kaip nužudyti Žmogaus Sūnų. Argi jūs, kvaili žmonės, nesuprantate, jog dangiškasis Dievas žvelgia į sielos vidinius motyvus, o taip pat ir į jūsų išorines pretenzijas ir į jūsų pamaldžius išpažinimus? Nemanykite, jog išmaldų davimas ir dešimtinės sumokėjimas jus apvalys nuo neteisumo ir leis jums kaip švariam

at Ragaba, where there lived a wealthy Pharisee named Nathaniel; and since quite a number of his fellow Pharisees were following Jesus and the twelve around the country, he made a breakfast on this Sabbath morning for all of them, about twenty in number, and invited Jesus as the guest of honor.

166:1.2 (1825.4) By the time Jesus arrived at this breakfast, most of the Pharisees, with two or three lawyers, were already there and seated at the table. The Master immediately took his seat at the left of Nathaniel without going to the water basins to wash his hands. Many of the Pharisees, especially those favorable to Jesus' teachings, knew that he washed his hands only for purposes of cleanliness, that he abhorred these purely ceremonial performances; so they were not surprised at his coming directly to the table without having twice washed his hands. But Nathaniel was shocked by this failure of the Master to comply with the strict requirements of Pharisaic practice. Neither did Jesus wash his hands, as did the Pharisees, after each course of food nor at the end of the meal.

166:1.3 (1825.5) After considerable whispering between Nathaniel and an unfriendly Pharisee on his right and after much lifting of eyebrows and sneering curling of lips by those who sat opposite the Master, Jesus finally said: "I had thought that you invited me to this house to break bread with you and perchance to inquire of me concerning the proclamation of the new gospel of the kingdom of God; but I perceive that you have brought me here to witness an exhibition of ceremonial devotion to your own self-righteousness. That service you have now done me; what next will you honor me with as your guest on this occasion?"

166:1.4 (1826.1) When the Master had thus spoken, they cast their eyes upon the table and remained silent. And since no one spoke, Jesus continued: "Many of you Pharisees are here with me as friends, some are even my disciples, but the majority of the Pharisees are persistent in their refusal to see the light and acknowledge the truth, even when the work of the gospel is brought before them in great power. How carefully you cleanse the outside of the cups and the platters while the spiritual-food vessels are filthy and polluted! You make sure to present a pious and holy appearance to the people, but your inner souls are filled with self-righteousness, covetousness, extortion, and all manner of spiritual wickedness. Your leaders even dare to plot and plan the murder of the Son of Man. Do not you foolish men understand that the God of heaven looks at the inner motives of the soul as well as on your outer pretenses and your pious professions? Think not that the giving of alms and the paying of tithes will cleanse you from unrighteousness and

stovėti visų žmonių Teisėjo akivaizdoje. Vargas jums tiems fariziejams, kurie atkakliai siekė atstumti gyvenimo šviesą! Mokėdami dešimtinę esate skrupulingi ir teikdami išmadą esate pretenzingi, bet jūs sąmoningai su panieka atmetate Dievo apsilankymą ir atstumiate jo meilės atskleidimą. Nors tai yra visiškai gerai, kada jūs skirate dėmesį šioms antraeilėms pareigoms, bet jums nereikėjo palikti neįvykdytų šitų svaresnių reikalavimų. Vargas visiems tiems, kurie nusisuka nuo teisingumo, paniekina gailestingumą, ir atstumia tiesą! Vargas visiems tiems, kurie niekina Tėvo apreiškimą ir tuo pačiu metu ieško pagrindinių vietų sinagogoje ir trokšta pataikūniškų pasveikinimų prekyvietėse!”

Kada Jėzus stojosi išeiti, tada vienas iš įstatymų žinovų, kuris buvo prie stalo, kreipdamasis į jį, tarė: “Bet, Mokytojau, kai kuriais savo teiginiais tu taip pat priekaištauji mums. Ar raštininkai, fariziejai, ar įstatymų žinovai neturi nieko gero?” Ir Jėzus, stovėdamas, atsakė: “Jūs, kaip ir fariziejai, jaučiate pasitenkinimą užimdami pirmąsias vietas švenčių metu ir dėvėdami ilgus drabužius, nors ant žmonių pečių jūs užkraunate sunkią naštą, kuri smarkiai spaudžia. Ir kada nuo šitos sunkios naštos žmonių sielos klumpa, tada jūs nenorite nors pirštą pajudinti ją keliant. Vargas jums tiems, kurie jaučiate didžiausią pasitenkinimą statydami antkapius tiems pranašams, kuriuos nužudė jūsų tėvai! Ir tai, kad jūs pritariate tam, ką padarė jūsų tėvai, matyti iš to, jog dabar planuojate nužudyti ir tuos, kurie ateina šitą dieną, darydami tai, ką savo laiku darė ir tie pranašai—skelbdami Dievo teisumą ir apreiškdami dangiškojo Tėvo gailestingumą. Bet iš visų praeities kartų, būtent iš šitos iškrypusios ir veidmainiškos kartos tikrai bus pareikalauta užmokėti už pranašų ir apaštalų kraują. Vargas visiems tiems įstatymų žinovams, kurie iš paprastų žmonių atėmė žinių raktą! Jūs ir patys atsisakote įžengti į tiesos kelią, ir tuo pačiu metu jūs norite sutrukdyti visiems kitiems, kurie į jį stengiasi įžengti. Bet šitokiu būdu dangaus karalystės durų užtrenkti jūs negalite; mes jas atidarėme visiems tiems, kurie turi tą įtikėjimą, kad įeity, ir šitų gailestingumo vartų tikrai neužkels prietarai ir įžulumas tų apgaulingų mokytojų ir netikrų piemėnų, kurie yra kaip išbaltinta kapavietė, kuri, nors iš išorės atrodo graži, bet viduje pilna negyvų žmonių kaulų ir visokiausios rūšies dvasinio nešvarumo.”

Ir kada Jėzus baigė kalbėti prie Natanieliaus stalo, tada iš šitų namų jis išėjo nevalgęs. O iš tų fariziejų, kurie girdėjo šituos žodžius, kai kurie tapo tikinčiaisiais į jo mokymą ir įėjo į karalystę, bet didesnis jų skaičius atkakliai laikėsi tamsos kelio, įgaudami dar daugiau ryžto patykoti jį tam, jog galėtų nugirsti kokius nors jo žodžius, kuriais remiantis galima būtų jį atvesti prieš Sanhedrino teismą Jeruzalėje ir nuteisti.

enable you to stand clean in the presence of the Judge of all men. Woe upon you Pharisees who have persisted in rejecting the light of life! You are meticulous in tithing and ostentatious in almsgiving, but you knowingly spurn the visitation of God and reject the revelation of his love. Though it is all right for you to give attention to these minor duties, you should not have left these weightier requirements undone. Woe upon all who shun justice, spurn mercy, and reject truth! Woe upon all those who despise the revelation of the Father while they seek the chief seats in the synagogue and crave flattering salutations in the market places!”

166:1.5 (1826.2) When Jesus would have risen to depart, one of the lawyers who was at the table, addressing him, said: “But, Master, in some of your statements you reproach us also. Is there nothing good in the scribes, the Pharisees, or the lawyers?” And Jesus, standing, replied to the lawyer: “You, like the Pharisees, delight in the first places at the feasts and in wearing long robes while you put heavy burdens, grievous to be borne, on men’s shoulders. And when the souls of men stagger under these heavy burdens, you will not so much as lift with one of your fingers. Woe upon you who take your greatest delight in building tombs for the prophets your fathers killed! And that you consent to what your fathers did is made manifest when you now plan to kill those who come in this day doing what the prophets did in their day — proclaiming the righteousness of God and revealing the mercy of the heavenly Father. But of all the generations that are past, the blood of the prophets and the apostles shall be required of this perverse and self-righteous generation. Woe upon all of you lawyers who have taken away the key of knowledge from the common people! You yourselves refuse to enter into the way of truth, and at the same time you would hinder all others who seek to enter therein. But you cannot thus shut up the doors of the kingdom of heaven; these we have opened to all who have the faith to enter, and these portals of mercy shall not be closed by the prejudice and arrogance of false teachers and untrue shepherds who are like whited sepulchres which, while outwardly they appear beautiful, are inwardly full of dead men’s bones and all manner of spiritual uncleanness.”

166:1.6 (1826.3) And when Jesus had finished speaking at Nathaniel’s table, he went out of the house without partaking of food. And of the Pharisees who heard these words, some became believers in his teaching and entered into the kingdom, but the larger number persisted in the way of darkness, becoming all the more determined to lie in wait for him that they might catch some of his words which could be used to

Fariziejai ypatingą dėmesį kreipė tikrai į tris dalykus:

1. Griežtai laikėsi dešimtinės mokėjimo praktikos.

2. Skrupulingai laikėsi apvalymo įstatymų.

3. Vengė bendrauti su visais tais, kurie nebuvo fariziejai.

Šią kartą Jėzus stengėsi demaskuoti pirmųjų dviejų papročių dvasinį nevaisingumą, tuo tarpu savo pastabas, sumanytas tam, jog papriekaištautų fariziejams dėl to, kad jie atsisako bendrauti su nefariziejais, jis pasiliko kitai ir vėlesniajai progai, kada jis vėl pietaus su didele dalimi šitų pačių vyrų.

bring him to trial and judgment before the Sanhedrin at Jerusalem.

^{166:1.7 (1827.1)} There were just three things to which the Pharisees paid particular attention:

^{166:1.8 (1827.2)} 1. The practice of strict tithing.

^{166:1.9 (1827.3)} 2. Scrupulous observance of the laws of purification.

^{166:1.10 (1827.4)} 3. Avoidance of association with all non-Pharisees.

^{166:1.11 (1827.5)} At this time Jesus sought to expose the spiritual barrenness of the first two practices, while he reserved his remarks designed to rebuke the Pharisees' refusal to engage in social intercourse with non-Pharisees for another and subsequent occasion when he would again be dining with many of these same men.

2. DEŠIMT RAUPSUOTŲJŲ

Kitą dieną Jėzus su šiais dvylika nuėjo į Amatą, netoli Samarijos sienos, ir jiems priartėjus prie miesto, jie sutiko dešimties raupsuotųjų grupę, kuri gyveno netoli šitos vietos. Šitoje grupėje devyni buvo žydai, vienas buvo samarietis. Šiaip jau šitie žydai būtų susilaikę nuo bet kokio bendravimo ar kontakto su šituo samariečiu, bet jų bendra liga buvo daugiau negu pakankama priežastis tam, kad jie visus religinius prietarus įveiktų. Jie buvo daug girdėję apie Jėzų ir apie jo ankstesnius išgydymo stebuklus, o kadangi šie septyniasdešimt buvo įpratę pranešti laiką, kada galima tikėtis Jėzaus atvykimo, kai Jėzus su šiais dvylika išvykdavo į šitas keliones, tai šiems dešimčiai raupsuotųjų buvo pranešta, kad jo pasirodymo šitoje vietovėje tikimasi maždaug šituo metu; ir jie, dėl to, išsidėstė čia miesto pakraštyje, kur tikėjosi atkreipti jo dėmesį ir paprašyti, kad jis išgydytų. Kada raupsuotieji pamatė besitariančią prie jų Jėzų, tuomet nedrįsdami prieiti arčiau, jie stovėjo tolokai nuo jo ir šaukė jam: "Mokytójau, būk mums gailestingas; apvalyk mus nuo mūsų kančios. Išgydyk mus taip, kaip tu išgydei ir kitus."

Jėzus šiems dvylikai kaip tik ir aiškino, kodėl Perėjos pagonyms, kaip ir ne tokių griežtų pažiūrų žydai, labiau norėjo tikėti evangelija, kurią skelbė šie septyniasdešimt, negu griežtesnių pažiūrų ir tradicijų supančioti Judėjos žydai. Jis atkreipė jų dėmesį į tą faktą, kad jų žinią lygiai taip pat buvo palankiau sutikę galilėjiečiai, ir net samariečiai. Bet dvylika apaštalų vis tiek vargu ar norėjo puoselėti nuoširdų jausmą ilgą laiką niekintiems samariečiams.

Todėl, kada Simonas Uolusis tarp

2. THE TEN LEPERS

^{166:2.1 (1827.6)} The next day Jesus went with the twelve over to Amathus, near the border of Samaria, and as they approached the city, they encountered a group of ten lepers who sojourned near this place. Nine of this group were Jews, one a Samaritan. Ordinarily these Jews would have refrained from all association or contact with this Samaritan, but their common affliction was more than enough to overcome all religious prejudice. They had heard much of Jesus and his earlier miracles of healing, and since the seventy made a practice of announcing the time of Jesus' expected arrival when the Master was out with the twelve on these tours, the ten lepers had been made aware that he was expected to appear in this vicinity at about this time; and they were, accordingly, posted here on the outskirts of the city where they hoped to attract his attention and ask for healing. When the lepers saw Jesus drawing near them, not daring to approach him, they stood afar off and cried to him: "Master, have mercy on us; cleanse us from our affliction. Heal us as you have healed others."

^{166:2.2 (1827.7)} Jesus had just been explaining to the twelve why the gentiles of Perea, together with the less orthodox Jews, were more willing to believe the gospel preached by the seventy than were the more orthodox and tradition-bound Jews of Judea. He had called their attention to the fact that their message had likewise been more readily received by the Galileans, and even by the Samaritans. But the twelve apostles were hardly yet willing to entertain kind feelings for the long-despised Samaritans.

^{166:2.3 (1827.8)} Accordingly, when Simon Zelotes

raupsuotųjų pamatė šį samarietį, tada jis stengėsi priversti Mokytoją eiti tiesiai į miestą net ir trumpam nesustojus su jais pasisveikinti. Tarė Jėzus Simonui: „Bet kas, jeigu šis samarietis Dievą myli taip, kaip ir žydai? Argi mes turėtume teisti savo bičiulius žmones? Kas gali pasakyti? Jeigu mes šiuos dešimt vyrų išgydysime, tai galbūt šis samarietis pasirodys, jog yra dėkingesnis net ir už šiuos žydus. Ar tu esi tikras dėl savo nuomonės, Simonai?“ Ir Simonas iš karto atsakė, „Jeigu tu juos apvalysi, tai greitai ir pamatysi.“ Ir Jėzus atsakė: „Taigi, iš tiesų tegul taip ir įvyksta, Simonai, ir tu greitai sužinosi tiesą apie žmonių dėkingumą ir kupiną meilės Dievo gailestingumą.“

Jėzus, priėjęs arti prie raupsuotųjų, tarė: „Jeigu jūs tikrai būsite išgydyti, tuomet nueikite ir pasirodykite šventikams, kaip to reikalauja Mozės įstatymas.“ Ir jiems einant, jie buvo išgydyti. Tačiau kada šis samarietis pamatė, kad jis yra pagydytas, tada apsisuko ir, ieškodamas Jėzaus, ėmė garsiai šlovinti Dievą. Ir kada jis surado Mokytoją, tada parpuolė ant kelių prie jo kojų ir dėkojo už apvalymą. Kiti devyni, žydai, taip pat pamatė, kad yra išgydyti, ir nors jie taip pat buvo dėkingi už apvalymą, bet jie ir toliau keliavo, kad pasirodytų šventikams.

Samariečiui tebeklūpant prie Jėzaus kojų, Mokytojas, žiūrėdamas į šiuos dvyliką, ypač į Simoną Uolujį, tarė: „Argi ne dešimt buvo apvalyta? Kur tuomet yra kiti devyni, tie žydai? Tikrai vienas, šitas svetimas, sugrįžo tam, kad suteiktų šlovę Dievui.“ Ir tuomet jis tarė samariečiui, „Kelkis ir eik savo keliu; tavasis įtikėjimas išgydė tave.“

Samariečiui nueinant Jėzus vėl pažvelgė į savo apaštalus. Ir visi apaštalai, išskyrus Simoną Uolujį, kuris akis buvo nuleidęs, žiūrėjo į Jėzų. Šie dvylika nepratarė nė žodžio. Taip pat nieko nepasakė ir Jėzus; jam ką nors sakyti nebebuvo reikalo.

Nors iš šitų vyrų visi dešimt iš tikrųjų tikėjo, kad jie serga raupsais, bet šita liga sirgo tikrai keturi iš jų. Kiti šeši buvo išgydyti nuo odos ligos, kuri buvo klaidingai palaikyta raupsais. Bet samarietis iš tiesų sirgo raupsais.

Jėzus paliepė šiems dvylikai nieko nepasakoti apie raupsuotųjų apvalymą, ir jiems atėjus į Amatą, jis pastebėjo: „Jūs matote, kaip būna, jog šeimos vaikai net ir tada, kada savojo Tėvo valiai nepaklūsta, tai jo palaiminimą priima kaip savaime suprantamą. Jie mano, jog tai yra nereikšmingas dalykas, jeigu Tėvui nepadėkos už tai, kad jis padovanoja jiems išgydymą, bet šie svetimieji, kada iš šeimos galvos gauna dovanų, tada būna kupini nuostabos ir negali nepadėkoti suvokdami tą gėrį, kuris jiems buvo padovanotas.“ Ir vis tiek apaštalai nieko neatsakė į Mokytojo žodžius.

observed the Samaritan among the lepers, he sought to induce the Master to pass on into the city without even hesitating to exchange greetings with them. Said Jesus to Simon: “But what if the Samaritan loves God as well as the Jews? Should we sit in judgment on our fellow men? Who can tell? if we make these ten men whole, perhaps the Samaritan will prove more grateful even than the Jews. Do you feel certain about your opinions, Simon?” And Simon quickly replied, “If you cleanse them, you will soon find out.” And Jesus replied: “So shall it be, Simon, and you will soon know the truth regarding the gratitude of men and the loving mercy of God.”

166:2.4 (1827.9) Jesus, going near the lepers, said: “If you would be made whole, go forthwith and show yourselves to the priests as required by the law of Moses.” And as they went, they were made whole. But when the Samaritan saw that he was being healed, he turned back and, going in quest of Jesus, began to glorify God with a loud voice. And when he had found the Master, he fell on his knees at his feet and gave thanks for his cleansing. The nine others, the Jews, had also discovered their healing, and while they also were grateful for their cleansing, they continued on their way to show themselves to the priests.

166:2.5 (1828.1) As the Samaritan remained kneeling at Jesus’ feet, the Master, looking about at the twelve, especially at Simon Zelotes, said: “Were not ten cleansed? Where, then, are the other nine, the Jews? Only one, this alien, has returned to give glory to God.” And then he said to the Samaritan, “Arise and go your way; your faith has made you whole.”

166:2.6 (1828.2) Jesus looked again at his apostles as the stranger departed. And the apostles all looked at Jesus, save Simon Zelotes, whose eyes were downcast. The twelve said not a word. Neither did Jesus speak; it was not necessary that he should.

166:2.7 (1828.3) Though all ten of these men really believed they had leprosy, only four were thus afflicted. The other six were cured of a skin disease which had been mistaken for leprosy. But the Samaritan really had leprosy.

166:2.8 (1828.4) Jesus enjoined the twelve to say nothing about the cleansing of the lepers, and as they went on into Amathus, he remarked: “You see how it is that the children of the house, even when they are insubordinate to their Father’s will, take their blessings for granted. They think it a small matter if they neglect to give thanks when the Father bestows healing upon them, but the strangers, when they receive gifts from the head of the house, are filled with wonder and are constrained to give thanks in recognition of the good things bestowed upon them.” And still the apostles said nothing in reply to the Master’s

words.

3. PAMOKSLAS GERASE

Kada Jėzus ir šie dvylika kalbėjosi su karalystės žinianešiais Gerase, tada vienas iš fariziejų, kuris tikėjo į jį, paklausė šitą klausimą: “Viešpatie, ar išgelbėta iš tikrųjų bus nedaug ar daug?” Ir Jėzus, atsakydamas, tarė:

“Jūs mokė, jog bus išgelbėti tikrai Abraomo vaikai; jog tikrai priėmę tikėjimą pagonyms gali tikėtis išgelbėjimo. Kai kurie iš jūsų mąstėte taip, kadangi Raštai pažymi, jog tikrai Kaleba ir Jošua iš visų gausybių, kurios išėjo iš Egipto, gyveno iki tiek, kad pateko į pažadėtąją žemę, tai santykinai tikrai nedidelė dalis iš tų, kurie ieško dangaus karalystės, iš tiesų į ją pateks.

“Jūs taip pat turite kitą posakį, ir jame yra didelė dalis tiesos: Kad tas kelias, kuris veda į amžinąjį gyvenimą, yra tiesus ir siauras, kad tos durys, kurios veda į jį, yra lygiai taip pat siauros, tokiu būdu, iš tų, kurie ieško išgelbėjimo, tik nedidelė dalis gali įeiti per šitas duris. Jūs taip pat turite tokį mokymą, kad tas kelias, kuris veda į sunaikinimą, yra platus, kad įėjimas į jį yra didžiulis, ir kad yra daug tokių, kurie pasirenka eiti šituo keliu. Ir šitoji patarlė nėra tokia, jog savosios prasmės neturėtų. Bet aš pareiškiu, jog išgelbėjimas yra pirmiausia jūsų asmeninio pasirinkimo reikalas. Net jeigu tos durys į gyvenimo kelią ir yra siauros, bet jos yra pakankamai plačios, kad per jas patektų visi tie, kurie nuoširdžiai stengiasi įeiti, nes tos durys esu aš. Ir šis Sūnus niekada neužkertą kelio nė vienam visatos vaikui, kuris, įtikėjimu, siekia surasti Tėvą per šį Sūnų.

“Bet čia slypi pavojus visiems tiems, kurie savo patekimą į karalystę norėtų atidėti, nors jie ir toliau siekia nesubrendimo malonumų ir atsiduoda savanaudiškumo patenkinimui: Atsisakę patekti į karalystę dvasiniu patyrimu, vėliau jie gali stengtis į ją patekti, kada ateities amžiuje bus apreikšta geresniojo kelio šlovė. Ir, dėl to, kada tie, kurie su panieka karalystę atstūmė tada, kada aš atėjau žmogiškuoju pavidalu, stengsis į ją patekti tada, kada ji bus apreikšta dieviškumo pavidalu, tada visiems tokiems savanaudiškiems aš tikrai pasakysiu: Aš nežinau, iš kur jūs esate. Savąją galimybę pasiruošti šitai dangiškajai pilietybei jūs turėjote, bet visus tokius gailėstingumo pasiūlymus jūs atstūmėte; visus kvietimus ateiti tuo metu, kada durys buvo atviros, jūs atmetėte. Dabar jums tiems, kurie išgelbėjimą atstūmėte, šitos durys yra užtrenktos. Šitos durys nėra atviros tiems, kurie į karalystę norėtų įeiti dėl savanaudiškos šlovės. Išgelbėjimas yra ne tiems, kurie nenori mokėti tokios kainos, kad iš visos

3. THE SERMON AT GERASA

166:3.1 (1828.5) As Jesus and the twelve visited with the messengers of the kingdom at Gerasa, one of the Pharisees who believed in him asked this question: “Lord, will there be few or many really saved?” And Jesus, answering, said:

166:3.2 (1828.6) “You have been taught that only the children of Abraham will be saved; that only the gentiles of adoption can hope for salvation. Some of you have reasoned that, since the Scriptures record that only Caleb and Joshua from among all the hosts that went out of Egypt lived to enter the promised land, only a comparatively few of those who seek the kingdom of heaven shall find entrance thereto.

166:3.3 (1828.7) “You also have another saying among you, and one that contains much truth: That the way which leads to eternal life is straight and narrow, that the door which leads thereto is likewise narrow so that, of those who seek salvation, few can find entrance through this door. You also have a teaching that the way which leads to destruction is broad, that the entrance thereto is wide, and that there are many who choose to go this way. And this proverb is not without its meaning. But I declare that salvation is first a matter of your personal choosing. Even if the door to the way of life is narrow, it is wide enough to admit all who sincerely seek to enter, for I am that door. And the Son will never refuse entrance to any child of the universe who, by faith, seeks to find the Father through the Son.

166:3.4 (1829.1) “But herein is the danger to all who would postpone their entrance into the kingdom while they continue to pursue the pleasures of immaturity and indulge the satisfactions of selfishness: Having refused to enter the kingdom as a spiritual experience, they may subsequently seek entrance thereto when the glory of the better way becomes revealed in the age to come. And when, therefore, those who spurned the kingdom when I came in the likeness of humanity seek to find an entrance when it is revealed in the likeness of divinity, then will I say to all such selfish ones: I know not whence you are. You had your chance to prepare for this heavenly citizenship, but you refused all such proffers of mercy; you rejected all invitations to come while the door was open. Now, to you who have refused salvation, the door is shut. This door is not open to those who would enter the kingdom for selfish glory. Salvation is not for those who are unwilling to pay the price of wholehearted dedication to doing my Father’s will.

širdies atsiduotų manojo Tėvo valios vykdymui. Kada dvasia ir siela nuo Tėvo karalystės jūs esate nusisukę, tada beprasmiška protu ir kūnu stovėti prieš šitas duris ir belstis, sakant, 'Viešpatie, atidaryk mums; mes taip pat norėtume būti dideli karalystėje.' Tuomet aš tikrai pareikšiu, kad jūs nesate iš manosios avidės. Aš jūsų tikrai nepriimsiu, jog būtumėte tarp tų, kurie kovojo gerąją įtikėjimo kovą ir laimėjo atpildą už nesavanaudišką tarnystę karalystėje ant žemės. Ir kada jūs pasakysite, 'Argi mes nevalgėme ir negėrėme drauge su tavimi ir argi tu nemokei mūsų gatvėse?' tada aš iš tiesų vėl pareikšiu, kad jūs esate svetimi dvasiškai; kad mes nebuvome bičiuliai tarnai Tėvo gailestingumo tarnystėje žemėje; kad jūsų aš nepažįstu; ir tada visos žemės Teisėjas iš tikrųjų jums pasakys: 'Išeikite iš mūsų jūs visi tie, kurie mėgavotės piktybinio blogio darbai.'

"Bet nebijokite; kiekvienas, kuris nuoširdžiai trokšta surasti amžinąjį gyvenimą įeidamas į Dievo karalystę, tokį amžinąjį išgelbėjimą iš tiesų suras. Bet jūs tie, kurie tokį išgelbėjimą atstumiate, kurią nors dieną pamatysite Abraomo sėklos pranašus sėdinčius su pagoniškųjų nacijų tikinčiaisiais šitoje pašlovintoje karalystėje, valgančius gyvenimo duoną ir atsigaivinančius gyvenimo vandeniu. Ir tie, kurie iš tiesų šitokiu būdu paims šitą karalystę dvasinės galios ir gyvojo įtikėjimo atkaklių antpuolių dėka, ateis iš šiaurės ir pietų ir iš rytų ir vakarų. Ir, žiūrėkite, daugelis iš tų, kurie yra pirmieji, bus paskutiniai, o tie, kurie yra paskutiniai, dažnai bus pirmieji."

Tai buvo iš tikrųjų senos ir žinomos patarlės apie tiesų ir siaurą kelią nauja ir keista versija.

Po truputį apaštalai ir didelė dalis mokinių ėmė suprasti Jėzaus seniai išsakyto pareiškimo prasmę: "Jeigu jūs negimstate vėl, negimstate iš dvasios, tai į Dievo karalystę jūs įeiti negalite." Nepaisant šito, visiems tiems, kurie yra sąžiningi iš širdies ir nuoširdžiai įtikėję, amžinai bus tiesa: "Žiūrėkite, aš stoviu prie žmonių širdžių durų ir beldžiu, jeigu bet koks žmogus tikrai man atidarys, tai aš iš tiesų įeisiu ir pavakarieniausiu su juo, ir tikrai pamaitinsiu jį gyvenimo duona; mes dvasia ir tikslu būsimė viena, ir šitaip mes amžinai iš tiesų būsimė sielos broliai ilgoje ir vaisingoje tarnystėje ieškodami Rojaus Tėvo." Ir tokiu būdu, mažai ar daug turi būti išgelbėta, tai visiškai priklauso nuo to, mažai ar daug atkreips dėmesį į šį pakvietimą: "Aš esu tos durys, aš esu tas naujasis ir gyvasis kelias, ir kas tik nori, tas gali pradėti begalinį tiesos ieškojimą, kad pasiektų amžinąjį gyvenimą."

Net ir apaštalai nesugebėjo iki galo suvokti jo mokymo apie būtinybę panaudoti dvasinę jėgą, turint tikslą prasiveržti pro bet kokią materialų pasipriešinimą ir nugalėti bet kokią žemiškąją kliūtį, kuri gali pasitaikyti tame kelyje, kuriame yra

When in spirit and soul you have turned your backs upon the Father's kingdom, it is useless in mind and body to stand before this door and knock, saying, 'Lord, open to us; we would also be great in the kingdom.' Then will I declare that you are not of my fold. I will not receive you to be among those who have fought the good fight of faith and won the reward of unselfish service in the kingdom on earth. And when you say, 'Did we not eat and drink with you, and did you not teach in our streets?' then shall I again declare that you are spiritual strangers; that we were not fellow servants in the Father's ministry of mercy on earth; that I do not know you; and then shall the Judge of all the earth say to you: 'Depart from us, all you who have taken delight in the works of iniquity.'

166:3.5 (1829.2) "But fear not; every one who sincerely desires to find eternal life by entrance into the kingdom of God shall certainly find such everlasting salvation. But you who refuse this salvation will some day see the prophets of the seed of Abraham sit down with the believers of the gentile nations in this glorified kingdom to partake of the bread of life and to refresh themselves with the water thereof. And they who shall thus take the kingdom in spiritual power and by the persistent assaults of living faith will come from the north and the south and from the east and the west. And, behold, many who are first will be last, and those who are last will many times be first."

166:3.6 (1829.3) This was indeed a new and strange version of the old and familiar proverb of the straight and narrow way.

166:3.7 (1829.4) Slowly the apostles and many of the disciples were learning the meaning of Jesus' early declaration: "Unless you are born again, born of the spirit, you cannot enter the kingdom of God." Nevertheless, to all who are honest of heart and sincere in faith, it remains eternally true: "Behold, I stand at the doors of men's hearts and knock, and if any man will open to me, I will come in and sup with him and will feed him with the bread of life; we shall be one in spirit and purpose, and so shall we ever be brethren in the long and fruitful service of the search for the Paradise Father." And so, whether few or many are to be saved altogether depends on whether few or many will heed the invitation: "I am the door, I am the new and living way, and whosoever wills may enter to embark upon the endless truth-search for eternal life."

166:3.8 (1829.5) Even the apostles were unable fully to comprehend his teaching as to the necessity for using spiritual force for the purpose of breaking through all material resistance and for surmounting every earthly obstacle which might

suvokiamos naujojo gyvenimo dvasioje kaip išlaisvintų Dievo sūnų pačios svarbiausios dvasinės vertybės.

chance to stand in the way of grasping the all-important spiritual values of the new life in the spirit as the liberated sons of God.

4. MOKYMAS APIE NELAIMINGUS

ATSITIKIMUS

Nors didžioji dalis palestiniečių valgydavo tik tai du kartus per dieną, bet Jėzus ir apaštalai turėjo įprotį, kelionės metu, sustoti vidurdienį tam, kad pailsėtų ir pasistiprintų. Ir būtent tokio vidurdienio sustojimo metu pakeliui į Filadelfiją Tomas paklausė Jėzaus: “Mokytėjau, po tų pastabų, kurias išgirdome keliaudami šįryt, aš norėčiau pasiteirauti, ar dvasinės būtybės yra susijusios su keistais ir nepaprastais įvykiais materialiaame pasaulyje ir, dar, paklausti, ar angelai ir kitos dvasinės būtybės sugeba užkirsti kelią nelaimingiesiems atsitikimams.”

Atsakydamas į Tomo pasiteiravimą, Jėzus pasakė: “Aš tikrai buvau su jumis tiek ilgai, ir vis tiek tu toliau pateiki tokių klausimų? Argi tu nematei, kaip Žmogaus Sūnus gyvena lygiai taip, kaip ir jūs, ir visą laiką atsisako pasinaudoti dangiškosiomis jėgomis savo asmeniniam palaikymui? Argi mes visi negyvename tokiu pačiu būdu, koku egzistuoja visi žmonės? Ar jūs matote dvasinio pasaulio galią, kuri pasireikštų šito pasaulio materialiaame gyvenime, išskyrus Tėvo apreiškimą ir retkarčiais jo kenčiančių vaikų išgydymą?

“Perdaug ilgai jūsų tėvai tikrai tikėjo, jog klestėjimas yra dieviškojo pritirimo ženklas; jog nelaimė yra Dievo nepasitenkinimo įrodymas. Aš pareiškiu, jog tokie tikėjimai yra prietarai. Argi jūs nepastebite, jog nepalyginamai didesnis skaičius vargšų džiaugsmingai priima evangeliją ir nedelsiant įeina į karalystę? Jeigu turtai liudija dieviškąjį palankumą, tai kodėl gi turtingieji taip dažnai atsisako tikėti šitomis gerosiomis naujienomis iš dangaus?

“Tėvas savo lietu priverčia kristi ant teisingųjų ir neteisingųjų; saulė šviečia ir teisiems ir neteisiems. Jūs gi žinote apie tuos galilėjiečius, kurių kraują Pilotas sumaišė su aukomis, bet aš jums sakau, šitie galilėjiečiai jokių būdu nebuvo didesni nusidėjėliai už visus kitus savo bičiulius vien tik dėl to, jog visa tai atsitiko jiems. Jūs taip pat žinote apie tuos aštuoniolika vyrų, ant kurių užgriuvo Siloamo bokštas, juos užmušė. Nemanykite, jog šitie vyrai, kurie šitaip žuvo, buvo daugiau nusižengę už visus savo sielos brolius Jeruzalėje. Šitie žmonės buvo tiesiog vieno iš laiko nelaimingų atsitikimų nekaltos aukos.

“Jūsų gyvenime gali atsitikti trys grupės įvykių:

4. TEACHING ABOUT ACCIDENTS

166:4.1 (1830.1) While most Palestinians ate only two meals a day, it was the custom of Jesus and the apostles, when on a journey, to pause at midday for rest and refreshment. And it was at such a noontide stop on the way to Philadelphia that Thomas asked Jesus: “Master, from hearing your remarks as we journeyed this morning, I would like to inquire whether spiritual beings are concerned in the production of strange and extraordinary events in the material world and, further, to ask whether the angels and other spirit beings are able to prevent accidents.”

166:4.2 (1830.2) In answer to Thomas's inquiry, Jesus said: “Have I been so long with you, and yet you continue to ask me such questions? Have you failed to observe how the Son of Man lives as one with you and consistently refuses to employ the forces of heaven for his personal sustenance? Do we not all live by the same means whereby all men exist? Do you see the power of the spiritual world manifested in the material life of this world, save for the revelation of the Father and the sometime healing of his afflicted children?

166:4.3 (1830.3) “All too long have your fathers believed that prosperity was the token of divine approval; that adversity was the proof of God's displeasure. I declare that such beliefs are superstitions. Do you not observe that far greater numbers of the poor joyfully receive the gospel and immediately enter the kingdom? If riches evidence divine favor, why do the rich so many times refuse to believe this good news from heaven?

166:4.4 (1830.4) “The Father causes his rain to fall on the just and the unjust; the sun likewise shines on the righteous and the unrighteous. You know about those Galileans whose blood Pilate mingled with the sacrifices, but I tell you these Galileans were not in any manner sinners above all their fellows just because this happened to them. You also know about the eighteen men upon whom the tower of Siloam fell, killing them. Think not that these men who were thus destroyed were offenders above all their brethren in Jerusalem. These folks were simply innocent victims of one of the accidents of time.

166:4.5 (1830.5) “There are three groups of events which may occur in your lives:

“1. Jūs galite patirti tuos normalius atsitikimus, kurie yra dalis jūsų ir jūsų bičiulių gyvenimo, kurį gyvenate ant žemės paviršiaus.

“2. Jūs galite atsitiktinai tapti vieno iš gamtos nelaimingų atsitikimų, vieno iš žmonių nelaimingų atsitikimų auka, visiškai gerai žinodami, jog tokių atsitikimų iš anksto nerengia arba kokių nors kitokių būdu nesukelia šios sferos dvasinės jėgos.

“3. Jūs galite nuimti savo tiesioginių pastangų laikytis gamtos dėsnių, valdančių šį pasaulį, derlių.

“Vienas žmogus savo kieme pasodino figos medį, ir kada jis daug kartų mėgino ant jo ieškoti vaisių ir nesurado nė vieno, tada pasikvietė vynuogmedžių prižiūrėtojus ir tarė: ‘Štai aš per šiuos trejus metus ieškojau vaisių ant šito figos medžio ir nesuradau nė vieno. Nukirskite šitą nevaisingą medį; kodėl gi jis turi užimti žemę?’ Bet vyriausiasis sodininkas savo šeimininkui atsakė: ‘Palik jį ramybėje dar vienerius metus, kad aš galėčiau aplink jį apkaupti ir patręšti, ir tuomet kitais metais, jeigu jis neves vaisių, tai tikrai bus nukirstas.’ Ir kada jie šitokiu būdu pakluso vaisingumo dėsniams, kadangi šis medis buvo gyvas ir geras, tai jiems buvo atlyginta gausiu derliumi.

“Kai dėl ligų ir sveikatos, tai jūs turėtumėte žinoti, jog šitos kūno būsenos yra materialių priežasčių pasekmė; sveikata nėra dangaus šypsena, taip pat ir liga nėra Dievo susiraukimas.

“Žmogiškieji Tėvo vaikai turi vienodą sugebėjimą priimti materialias gėrybes; dėl to jis iš tikrųjų fizinius dalykus žmonių vaikams dovanoja vienodai be jokio išskirtinumo. Kada tai yra susiję su dvasinių dovanų padovanojimu, tada čia Tėvą apriboja žmogaus sugebėjimas šitas dieviškasias dovanas priimti. Nors Tėvas nėra asmenų gerbėjas, bet dvasinių dovanų padovanojimo sferoje jį apriboja žmogaus įtikėjimas ir jo noras visada paklusti Tėvo valiai.”

Jiems tęsiant kelionę į Filadelfiją, Jėzus toliau juos mokė ir atsakinėjo į jų klausimus apie nelaimingus atsitikimus, susirgimus, ir stebuklus, bet jie šito mokymo iki galo suvokti nesugebėjo. Viena mokymo valanda iki galo nepakeis visą gyvenimą išpažintų požiūrių, ir tokiu būdu Jėzus matė, kad jam yra būtina savąją žinią kartoti, vėl ir vėl pasakoti apie tai, ką jis norėjo, kad jie suprastų; ir net tada jo žemiškosios misijos prasmę jiems pavyko suvokti tikrai po jo mirties ir prisikėlimo.

166:4.6 (1830.6) “1. You may share in those normal happenings which are a part of the life you and your fellows live on the face of the earth.

166:4.7 (1830.7) “2. You may chance to fall victim to one of the accidents of nature, one of the mischances of men, knowing full well that such occurrences are in no way prearranged or otherwise produced by the spiritual forces of the realm.

166:4.8 (1830.8) “3. You may reap the harvest of your direct efforts to comply with the natural laws governing the world.

166:4.9 (1830.9) “There was a certain man who planted a fig tree in his yard, and when he had many times sought fruit thereon and found none, he called the vinedressers before him and said: ‘Here have I come these three seasons looking for fruit on this fig tree and have found none. Cut down this barren tree; why should it encumber the ground?’ But the head gardener answered his master: ‘Let it alone for one more year so that I may dig around it and put on fertilizer, and then, next year, if it bears no fruit, it shall be cut down.’ And when they had thus complied with the laws of fruitfulness, since the tree was living and good, they were rewarded with an abundant yield.

166:4.10 (1831.1) “In the matter of sickness and health, you should know that these bodily states are the result of material causes; health is not the smile of heaven, neither is affliction the frown of God.

166:4.11 (1831.2) “The Father's human children have equal capacity for the reception of material blessings; therefore does he bestow things physical upon the children of men without discrimination. When it comes to the bestowal of spiritual gifts, the Father is limited by man's capacity for receiving these divine endowments. Although the Father is no respecter of persons, in the bestowal of spiritual gifts he is limited by man's faith and by his willingness always to abide by the Father's will.”

166:4.12 (1831.3) As they journeyed on toward Philadelphia, Jesus continued to teach them and to answer their questions having to do with accidents, sickness, and miracles, but they were not able fully to comprehend this instruction. One hour of teaching will not wholly change the beliefs of a lifetime, and so Jesus found it necessary to reiterate his message, to tell again and again that which he wished them to understand; and even then they failed to grasp the meaning of his earth mission until after his death and resurrection.

5. TIKINTIEJI FILADELFIJOJE

5. THE CONGREGATION AT PHILADELPHIA

Jėzus ir šie dvylika keliavo aplankyti Abnerio ir jo partnerių, kurie pamokslavo ir mokė Filadelfijoje. Iš visų Perėjos miestų, Filadelfijoje didžiausia grupė žydų ir pagonių, turtingų ir vargšų, mokytų ir nemokytų, priėmė šių septyniasdešimties mokymus, šituo įeidama į dangaus karalystę. Filadelfijos sinagoga niekada nebuvo pavaldi Jeruzalės Sanhedrino priežiūrai ir dėl to niekada nebuvo užtrenkusi durų Jėzaus ir jo pagalbininkų mokymams. Būtent šituo metu, Filadelfijos sinagogoje Abneris mokė tris kartus per dieną.

Šitoji pati sinagoga vėliau tapo krikščioniškąja bažnyčia ir buvo misionierių būstinė skelbiant evangeliją tuose regionuose, kurie buvo į rytus. Ji ilgą laiką buvo Mokytojo mokymų tvirtovė, ir šitame regione viena laikėsi per amžius kaip krikščioniškojo mokymo centras.

Žydai Jeruzalėje visada turėjo vargo su žydais iš Filadelfijos. O po Jėzaus mirties ir prisikėlimo Jeruzalės bažnyčiai, kurios galva buvo Mokytojo brolis Jokūbas, iškilo rimtų sunkumų santykiuose su Filadelfijos tikinčiųjų kongregacija. Abneris tapo Filadelfijos bažnyčios vadovu, juo ir išbuvo iki pat savo mirties. Ir šitas santykių su Jeruzale atšalimas paaiškina, kodėl apie Abnerį ir jo darbą nė žodžiu neužsimenama Naujojo Testamento Evangelijos užrašuose. Šita nuolatinė nesantaika tarp Jeruzalės ir Filadelfijos truko per visą Jokūbo ir Abnerio gyvenimą ir kurį laiką tęsėsi po Jeruzalės sugriovimo. Filadelfija iš tikrųjų buvo ankstyvosios bažnyčios būstinė pietuose ir rytuose, kaip būstinė šiaurėje ir vakaruose buvo Antiokas.

Akivaizdu, jog tai buvo Abnerio nelaimė, kad jis nesutarė su visais ankstyvosios krikščioniškosios bažnyčios lyderiais. Jis susipyko su Petru ir Jokūbu (Jėzaus broliu) dėl Jeruzalės bažnyčios administravimo ir jurisdikcijos klausimų; jis stengėsi bendrauti su Pauliumi dėl skirtingo požiūrio į filosofiją ir teologiją. Abnerio filosofija buvo labiau babilonietiška negu helenietiška, ir jis atkakliai priešinosi visiems Pauliaus bandymams Jėzaus mokymus pakeisti taip, kad iš pradžių žydams, o tada graikų-romėnų tikintiesiems į misterijas, būtų mažiau pateikiama tokių dalykų, kurie sukelia prieštaravimų.

Šitokiu būdu Abneris buvo priverstas gyventi izoliuotą gyvenimą. Jis vadovavo tokiai bažnyčiai, kuri neturėjo autoriteto Jeruzalėje. Jis išdrįso atvirai mesti iššūkį Jokūbui, Viešpaties broliui, kurį vėliau parėmė Petras. Toks elgesys iš esmės jį atskyrė nuo visų jo buvusių partnerių. Tada jis išdrįso pasipriešinti Pauliui. Nors jis visiškai palankiai žiūrėjo į Pauliaus misiją tarp pagonių, ir nors jis rėmė jį ginčiuose su bažnyčia Jeruzalėje,

166:5.1 (1831.4) Jesus and the twelve were on their way to visit Abner and his associates, who were preaching and teaching in Philadelphia. Of all the cities of Perea, in Philadelphia the largest group of Jews and gentiles, rich and poor, learned and unlearned, embraced the teachings of the seventy, thereby entering into the kingdom of heaven. The synagogue of Philadelphia had never been subject to the supervision of the Sanhedrin at Jerusalem and therefore had never been closed to the teachings of Jesus and his associates. At this very time, Abner was teaching three times a day in the Philadelphia synagogue.

166:5.2 (1831.5) This very synagogue later on became a Christian church and was the missionary headquarters for the promulgation of the gospel through the regions to the east. It was long a stronghold of the Master's teachings and stood alone in this region as a center of Christian learning for centuries.

166:5.3 (1831.6) The Jews at Jerusalem had always had trouble with the Jews of Philadelphia. And after the death and resurrection of Jesus the Jerusalem church, of which James the Lord's brother was head, began to have serious difficulties with the Philadelphia congregation of believers. Abner became the head of the Philadelphia church, continuing as such until his death. And this estrangement with Jerusalem explains why nothing is heard of Abner and his work in the Gospel records of the New Testament. This feud between Jerusalem and Philadelphia lasted throughout the lifetimes of James and Abner and continued for some time after the destruction of Jerusalem. Philadelphia was really the headquarters of the early church in the south and east as Antioch was in the north and west.

166:5.4 (1831.7) It was the apparent misfortune of Abner to be at variance with all of the leaders of the early Christian church. He fell out with Peter and James (Jesus' brother) over questions of administration and the jurisdiction of the Jerusalem church; he parted company with Paul over differences of philosophy and theology. Abner was more Babylonian than Hellenic in his philosophy, and he stubbornly resisted all attempts of Paul to remake the teachings of Jesus so as to present less that was objectionable, first to the Jews, then to the Greco-Roman believers in the mysteries.

166:5.5 (1832.1) Thus was Abner compelled to live a life of isolation. He was head of a church which was without standing at Jerusalem. He had dared to defy James the Lord's brother, who was subsequently supported by Peter. Such conduct effectively separated him from all his former associates. Then he dared to withstand Paul. Although he was wholly sympathetic with Paul in his mission to the gentiles, and though he

bet griežtai priešinosi tokiai Jėzaus mokymų versijai, kurią skelbti pasirinko Paulius. Paskutiniaisiais gyvenimo metais Abneris pasmerkė Paulių kaip tą “gudrų Jėzaus iš Nazareto, gyvojo Dievo Sūnaus, gyvenimo mokymų iškraipytoją.”

Per paskutiniuosius Abnerio gyvenimo metus ir dar kažkurį laiką po jo mirties, tikintieji Filadelfijoje griežčiau už bet kurią kitą grupę žemėje laikėsi Jėzaus religijos, taip, kaip jis gyveno ir mokė.

Abneris sulaukė 89 metų amžiaus, mirė Filadelfijoje lapkričio 21-ąją, 74 m. po Kr. gim. Ir iki pat gyvenimo pabaigos jis buvo ištikimas tikintysis į dangaus karalystės evangeliją ir ištikimas jos mokytojas.

supported him in his contentions with the church at Jerusalem, he bitterly opposed the version of Jesus' teachings which Paul elected to preach. In his last years Abner denounced Paul as the “clever corrupter of the life teachings of Jesus of Nazareth, the Son of the living God.”

166:5.6 (1832.2) During the later years of Abner and for some time thereafter, the believers at Philadelphia held more strictly to the religion of Jesus, as he lived and taught, than any other group on earth.

166:5.7 (1832.3) Abner lived to be 89 years old, dying at Philadelphia on the 21st day of November, A.D. 74. And to the very end he was a faithful believer in, and teacher of, the gospel of the heavenly kingdom.

167 Dokumentas. Apsilankymas Filadelfijoje

⇨ 166

URANTIJOS KNYGA

168 ⇨

IV DALIS. JĖZAUS GYVENIMAS IR MOKYMAI

167 DOKUMENTAS. APSILANKYMAS FILADELFIJOJE

Skyrius

ĮVADAS

1. Pusryčiai su fariziejais
2. Didžiosios vakarienės parabolė
3. Moteris su negalios dvasia
4. Žinia iš Betanės
5. Pakeliui į Betanė
6. Mažų vaikų laiminimas
7. Pokalbis apie angelus

PAPER 167

THE VISIT TO PHILADELPHIA

SECTIONS

Introduction

1. Breakfast with the Pharisees
2. Parable of the Great Supper
3. The Woman with the Spirit of Infirmity
4. The Message from Bethany
5. On the Way to Bethany
6. Blessing the Little Children
7. The Talk about Angels

ĮVADAS

PER visą šitą tarnavimo Perėjoje laikotarpį, kada yra minimas Jėzaus ir apaštalų apsilankymas įvairiose vietovėse, kur dirbo šie septyniasdešimt, reikėtų prisiminti, jog, kaip taisyklė, su juo būdavo tikrai dešimt apaštalų, kadangi buvo įprasta bent jau du apaštalus palikti Peloje, kad mokyti minias. Jėzui rengiantis vykti į Filadelfiją, Simonas Petras ir jo brolis, Andriejus, sugrįžo į Pelos stovyklavietę mokyti ten susirinkusių minių. Kada Mokytojas išvyko iš Pelos stovyklos, kad keliautų po Perėją, nebuvo nieko keisto, kad jį lydėtų nuo trijų iki penkių šimtų stvyklautojų. Kada jis atvyko į Filadelfiją, tada jį lydėjo daugiau negu šeši šimtai pasekėjų.

Neseniai buvusios pamokslavimo kelionės po Dekapolį metu nebuvo jokių stebuklų, ir, išskyrus tų dešimties raupsuotųjų apvalymą, iki šiol nebuvo jokių stebuklų ir šitos Perėjos misijos metu. Tai buvo toks laikotarpis, kada evangelija buvo skelbiama su galia be stebuklų, ir didžiąją laiko dalį asmeniškai nedalyvaujant Jėzui ar net jo apaštalams.

Jėzus ir dešimt apaštalų atvyko į Filadelfiją

INTRODUCTION

167:0.1 (1833.1) THROUGHOUT this period of the Perea ministry, when mention is made of Jesus and the apostles visiting the various localities where the seventy were at work, it should be recalled that, as a rule, only ten were with him since it was the practice to leave at least two of the apostles at Pella to instruct the multitude. As Jesus prepared to go on to Philadelphia, Simon Peter and his brother, Andrew, returned to the Pella encampment to teach the crowds there assembled. When the Master left the camp at Pella to visit about Perea, it was not uncommon for from three to five hundred of the campers to follow him. When he arrived at Philadelphia, he was accompanied by over six hundred followers.

167:0.2 (1833.2) No miracles had attended the recent preaching tour through the Decapolis, and, excepting the cleansing of the ten lepers, thus far there had been no miracles on this Perea mission. This was a period when the gospel was proclaimed with power, without miracles, and most of the time without the personal presence of Jesus or even of his apostles.

167:0.3 (1833.3) Jesus and the ten apostles arrived at

trečiadienį, vasario 22-ąją, o ketvirtadienį ir penktadienį praleido ilsėdamiesi po savo nesenų kelionių ir sunkių darbų. Tą penktadienio vakarą Jokūbas kalbėjo sinagogoje, o bendras pasitarimas buvo sušauktas kitą vakarą. Jie labai džiaugėsi dėl to, jog Filadelfijoje ir aplinkiniuose kaimuose evangelija žengia į priekį. Dovydo pasiuntiniai taip pat atnešė žinių apie tolesnį karalystės vystymąsi per visą Palestiną, o taip pat ir gerų naujienų iš Aleksandrijos ir Damasko.

Philadelphia on Wednesday, February 22, and spent Thursday and Friday resting from their recent travels and labors. That Friday night James spoke in the synagogue, and a general council was called for the following evening. They were much rejoiced over the progress of the gospel at Philadelphia and among the near-by villages. The messengers of David also brought word of the further advancement of the kingdom throughout Palestine, as well as good news from Alexandria and Damascus.

1. PUSRYČIAI SU FARIZIEJAIŠ

Filadelfijoje gyveno labai turtingas ir įtakingas fariziejus, kuris buvo priėmęs Abnerio mokymus ir kuris pakvietė Jėzų į savo namus pusryčių Sabato rytą. Buvo žinoma, jog Filadelfijoje Jėzaus reikėtų laukti šituo metu; taigi didžiulis skaičius svečių, tarp jų daug fariziejų, buvo atvykę iš Jeruzalės ir iš kitur. Todėl, maždaug keturiasdešimt iš šitų žinomų vyrų ir keli įstatymų žinovai buvo pakviesti į šiuos pusryčius, kurie buvo surengti Mokytojo garbei.

Jėzui užtrukus prie durų, besišnekant su Abneriu, ir po to, kada pats šeimininkas buvo atsisėdęs į savo vietą, tada į kambarį įėjo vienas iš žymiausių Jeruzalės fariziejų, Sanhedrino narys, ir, kaip buvo įpratęs, jis tiesiai priėjo prie garbės vietos šeimininkui iš kairės. Bet kadangi šitoji vieta buvo palikta Mokytojui, o vieta iš dešinės buvo palikta Abneriui, tai šeimininkas gestu parodė Jeruzalės fariziejui atsisėsti už keturių vietų iš kairės, ir šitas aukšto rango dvasininkas labai įsižeidė, nes negavo garbės vietos.

Netrukus visi buvo susodinti ir džiaugėsi tarpusavio bendravimu, nes didžioji dalis dalyvaujančiųjų buvo Jėzaus mokiniai ar šiaip jau į evangeliją žvelgė draugiškai. Tik tai jo priešai pastebėjo tokį dalyką, kad prieš atsisėsdamas valgyti jis nesilaikė rankų nusiplovimo ritualo. Abneris rankas nusiplovė prieš pradėdamas valgyti, bet ne tarp atskirų patiekalų.

Baigiant valgyti, iš gatvės į vidų įėjo vienas vyras, kuris ilgą laiką sirgo chroniška liga ir dabar kentėjo nuo vandenligės. Šitas vyras buvo tikintis, jį neseniai buvo pakrikštiję Abnerio partneriai. Jis neprašė, kad Jėzus jį pagydytų, bet Mokytojas puikiai žinojo, jog šitas kenčiantis vyras į šiuos pusryčius atėjo tikėdamasis šitaip išvengti Jėzų apgulusios minios ir dėl to manydamas, jog yra didesnė tikimybė patraukti jo dėmesį. Šitas vyras žinojo, jog tada buvo daroma nedaug stebuklų; tačiau, jis svarstė savo širdyje, kad jo apgailėtina padėtis galbūt sukels Mokytojo užuojautą. Ir jis nesuklydo, nes, kada jis įėjo į

1. BREAKFAST WITH THE PHARISEES

167:1.1 (1833.4) There lived in Philadelphia a very wealthy and influential Pharisee who had accepted the teachings of Abner, and who invited Jesus to his house Sabbath morning for breakfast. It was known that Jesus was expected in Philadelphia at this time; so a large number of visitors, among them many Pharisees, had come over from Jerusalem and from elsewhere. Accordingly, about forty of these leading men and a few lawyers were bidden to this breakfast, which had been arranged in honor of the Master.

167:1.2 (1833.5) As Jesus lingered by the door, speaking with Abner, and after the host had seated himself, there came into the room one of the leading Pharisees of Jerusalem, a member of the Sanhedrin, and as was his habit, he made straight for the seat of honor at the left of the host. But since this place had been reserved for the Master and that on the right for Abner, the host beckoned the Jerusalem Pharisee to sit four seats to the left, and this dignitary was much offended because he did not receive the seat of honor.

167:1.3 (1834.1) Soon they were all seated and enjoying the visiting among themselves since the majority of those present were disciples of Jesus or else were friendly to the gospel. Only his enemies took notice of the fact that he did not observe the ceremonial washing of his hands before he sat down to eat. Abner washed his hands at the beginning of the meal but not during the serving.

167:1.4 (1834.2) Near the end of the meal there came in from the street a man long afflicted with a chronic disease and now in a dropsical condition. This man was a believer, having recently been baptized by Abner's associates. He made no request of Jesus for healing, but the Master knew full well that this afflicted man came to this breakfast hoping thereby to escape the crowds which thronged him and thus be more likely to engage his attention. This man knew that few miracles were then being performed; however, he had reasoned in his heart that his sorry plight might possibly appeal to the Master's

kambarį, tada jį pastebėjo tiek Jėzus, tiek ir veidmainis fariziejus iš Jeruzalės. Fariziejus iš karto išreiškė pasipiktinimą, kad šitokiam reikia leisti įeiti į kambarį. Bet Jėzus pažvelgė į šitą sergantį vyrą ir nusišypsojo taip geranoriškai, kad šis priartino ir atsėdėjo ant grindų. Pusryčiams artėjant prie pabaigos, Mokytojas peržvelgė savo bičiulius svečius ir tada, reikšmingai pažvelgęs į vyrą, sergantį vandenlige, tarė: "Mano draugai, mokytojai Izraelyje, ir mokyti įstatymų žinovai, aš norėčiau pateikti jums klausimą: Ar yra teisėta ar neteisėta sergantį ir negaluojančią išgydyti Sabato dieną?" Bet tie, kurie ten dalyvavo, per daug gerai pažinojo Jėzų; jie tylėjo; į šitą klausimą jie neatsakė.

Tada Jėzus nuėjo ten, kur buvo sergantis vyras ir, paėmęs jį už rankos, tarė: "Kelkis ir eik savo keliu. Tu neprašei, kad tave išgydytų, bet aš žinau tavo širdies troškimą ir tavo sielos įtikėjimą." Prieš šiam vyrui išeinant iš kambario, Jėzus sugrįžo į savo vietą ir kreipdamasis į tuos prie stalo, tarė: "Tokius darbus manasis Tėvas daro ne tam, kad suviliotų jus į karalystę, bet tam, kad atskleistų save tiems, kurie jau yra karalystėje. Jūs galite suvokti, jog pasiegti kaip tik šitaip ir būtų panašu į Tėvą, nes, kuris gi iš jūsų, turėdamas mylimą gyvulį, jeigu šis įkristų į šulinį Sabato dieną, tuoj pat neišeitumėte ir neištrauktumėte jo iš šulinio?" Ir kadangi nė vienas jam neatsakė, ir kadangi šeimininkas akivaizdžiai pritarė tam, kas vyko, tai Jėzus atsistojo ir prašneko visiems susirinkusiesiems: "Mano sielos broliai, kada jūs esate pakviesti į vestuvių puotą, tada neatsisėskite į svarbiausią vietą, nes, galbūt, buvo pakviestas garbingesnis už jus svečias, ir šeimininkas turės prieiti prie jūsų ir paprašyti, kad savo vietą užleistumėte šitam kitam ir garbingam svečiui. Šituo atveju, jūs būsite gėdingai paprašytas prie stalo užimti žemesnę vietą. Kada jūs esate pakviestas į puotą, tuomet būtų išmintinga, atėjus prie šventinio stalo, paieškoti žemiausios vietos ir į ją atsisėsti, kad šeimininkas, apžvelgęs svečius, galėtų jums pasakyti: 'Mano drauge, kodėl gi sėdite paskutinėje vietoje? ateikite arčiau'; ir šitokiu būdu toks žmogus patirs šlovę savo bičiulių svečių akivaizdoje. Neužmirškite, kiekvienas, kuris išaukština save pats, tikrai bus pažemintas, tuo tarpu tas, kuris tikrai nusižemina, iš tikrųjų bus išaukštintas. Dėl to, kada jūs rengiate pietus ar kviečiate vakarienės, tada visada kvieskite ne vien tik tai savo draugus, savo sielos brolius, savo gimines, ar turtingus kaimynus, kad savo ruožtu į savo šventes jie galėtų pakviesti ir jus, ir šitokiu būdu jums būtų atsilyginta. Kada jūs rengiate banketą, kartais pakvieskite vargšų, luošių, ir aklų. Šitokiu būdu jūs tikrai būsite palaiminti savo širdyje, nes jūs puikiai žinote, jog bekojai ir berankiai negali jums atsilyginti už jūsų kupiną meilės tarnystę."

compassion. And he was not mistaken, for, when he entered the room, both Jesus and the self-righteous Pharisee from Jerusalem took notice of him. The Pharisee was not slow to voice his resentment that such a one should be permitted to enter the room. But Jesus looked upon the sick man and smiled so benignly that he drew near and sat down upon the floor. As the meal was ending, the Master looked over his fellow guests and then, after glancing significantly at the man with dropsy, said: "My friends, teachers in Israel and learned lawyers, I would like to ask you a question: Is it lawful to heal the sick and afflicted on the Sabbath day, or not?" But those who were there present knew Jesus too well; they held their peace; they answered not his question.

167:1.5 (1834.3) Then went Jesus over to where the sick man sat and, taking him by the hand, said: "Arise and go your way. You have not asked to be healed, but I know the desire of your heart and the faith of your soul." Before the man left the room, Jesus returned to his seat and, addressing those at the table, said: "Such works my Father does, not to tempt you into the kingdom, but to reveal himself to those who are already in the kingdom. You can perceive that it would be like the Father to do just such things because which one of you, having a favorite animal that fell in the well on the Sabbath day, would not go right out and draw him up?" And since no one would answer him, and inasmuch as his host evidently approved of what was going on, Jesus stood up and spoke to all present: "My brethren, when you are bidden to a marriage feast, sit not down in the chief seat, lest, perchance, a more honored man than you has been invited, and the host will have to come to you and request that you give your place to this other and honored guest. In this event, with shame you will be required to take a lower place at the table. When you are bidden to a feast, it would be the part of wisdom, on arriving at the festive table, to seek for the lowest place and take your seat therein, so that, when the host looks over the guests, he may say to you: 'My friend, why sit in the seat of the least? come up higher'; and thus will such a one have glory in the presence of his fellow guests. Forget not, every one who exalts himself shall be humbled, while he who truly humbles himself shall be exalted. Therefore, when you entertain at dinner or give a supper, invite not always your friends, your brethren, your kinsmen, or your rich neighbors that they in return may bid you to their feasts, and thus will you be recompensed. When you give a banquet, sometimes bid the poor, the maimed, and the blind. In this way you shall be blessed in your heart, for you well know that the lame and the halt cannot repay you for your loving ministry."

2. DIDŽIOSIOS VAKARIENĖS PARABOLĖ

Jėzui baigus kalbėti prie fariziejaus pusryčių stalo, vienas iš dalyvavusių įstatymų žinovų, trokšdamas nutraukti tylą, negalvodamas tarė: "Palaimintas yra tas, kuris tikrai valgys duoną Dievo karalystėje"—tomis dienomis tai buvo įprastas posakis. Ir tuomet Jėzus papasakojo parabolę, kuri net jo draugišką šeimininką privertė susimąstyti. Jis pasakė:

"Vienas valdovas surengė didžiulę vakarienę ir, pakvietęs daug svečių, išsiuntė savo tarnus, kad pasakytų tiems, kurie buvo pakviesti, 'Ateikite, nes viskas dabar yra suruošta.' Ir jie visi vieningai ėmė atsisakinti. Pirmasis pasakė, 'Aš ką tik nusipirkau ūkį, ir privalau jį patikrinti; aš meldžiu, kad tu man atleistum.' Kitas sakė, 'Aš nusipirkau penkias poras jaučių, ir privalau eiti jų paimti; aš meldžiu, kad tu man atleistum.' Dar kitas sakė, 'Aš ką tik vedžiau žmoną ir dėl to negaliu ateiti.' Taigi, tarnai sugrįžo ir pranešė tai savo šeimininkui. Kada namų šeimininkas išgirdo šitą, tada jis labai užpyko ir, atsigręžęs į tarnus, tarė: 'Aš suruošiau šitą vestuvių puotą; ėriukai yra paskersti, ir viskas yra paruošta mano svečiams, bet mano pakvietimą jie atstūmė; jie visi, kiekvienas iš tų vyrų, nuėjo paskui savo žemes ir paskui savo nupirktas prekes, ir jie net pademonstravo nepagarbą mano tarnams, kurie kvietė juos ateiti į mano šventę. Dėl to, eikite greitai į miesto gatves ir skersgatvius, eikite už miesto į pagrindinius kelius ir šalutinius keliukus ir atveskite čia vargšus ir atstumtuosius, akus ir luošus, kad per puotą būtų svečių.' Ir tarnai padarė taip, kaip jiems buvo paliepęs jų šeimininkas, ir net tuomet buvo daug laisvos vietos, kad tilptų daugiau svečių. Tuomet šeimininkas savo tarnams tarė: 'Eikite dabar už miesto į kelius ir į kaimus ir priverskite tuos, kurie ten yra, ateiti, kad mano namai būtų pilni. Aš pareiškiu, jog nė vienas iš tų, kurie buvo iš pradžių pakviesti, tikrai neparagaus mano vakarienės.' Ir tarnai padarė taip, kaip jiems paliepė jų šeimininkas, ir namai buvo pilni."

Ir kada jie išklausė šiuos žodžius, tada išsiskirstė; kiekvienas vyras nuėjo į savuosius namus. Bent jau vienas iš besišaipančiųjų fariziejų, dalyvavusių tą rytą, šitos parabolės prasmę suvokė, nes tą dieną jis buvo pakrikštytas ir viešai prisipažino apie savo įtikėjimą į karalystės evangeliją. Abneris šitą parabolę panaudojo savo pamoksle tą vakarą vykusiame bendrame tikinčiųjų susibūrimo.

Kitą dieną visi apaštalai įsitraukė į filosofinį pratimą, stengdamiesi išsiaiškinti, kokia yra parabolės apie didžiąją vakarienę prasmė. Nors Jėzus susidomėjęs klausėsi visų šitų skirtingų aiškinimų, bet pats jis atkakliai atsisakinėjo suteikti

2. PARABLE OF THE GREAT SUPPER

167:2.1 (1835.1) As Jesus finished speaking at the breakfast table of the Pharisee, one of the lawyers present, desiring to relieve the silence, thoughtlessly said: "Blessed is he who shall eat bread in the kingdom of God" — that being a common saying of those days. And then Jesus spoke a parable, which even his friendly host was compelled to take to heart. He said:

167:2.2 (1835.2) "A certain ruler gave a great supper, and having bidden many guests, he dispatched his servants at suppertime to say to those who were invited, 'Come, for everything is now ready.' And they all with one accord began to make excuses. The first said, 'I have just bought a farm, and I must needs to go prove it; I pray you have me excused.' Another said, 'I have bought five yoke of oxen, and I must go to receive them; I pray you have me excused.' And another said, 'I have just married a wife, and therefore I cannot come.' So the servants went back and reported this to their master. When the master of the house heard this, he was very angry, and turning to his servants, he said: 'I have made ready this marriage feast; the fatlings are killed, and all is in readiness for my guests, but they have spurned my invitation; they have gone every man after his lands and his merchandise, and they even show disrespect to my servants who bid them come to my feast. Go out quickly, therefore, into the streets and lanes of the city, out into the highways and the byways, and bring hither the poor and the outcast, the blind and the lame, that the marriage feast may have guests.' And the servants did as their lord commanded, and even then there was room for more guests. Then said the lord to his servants: 'Go now out into the roads and the countryside and constrain those who are there to come in that my house may be filled. I declare that none of those who were first bidden shall taste of my supper.' And the servants did as their master commanded, and the house was filled."

167:2.3 (1835.3) And when they heard these words, they departed; every man went to his own place. At least one of the sneering Pharisees present that morning comprehended the meaning of this parable, for he was baptized that day and made public confession of his faith in the gospel of the kingdom. Abner preached on this parable that night at the general council of believers.

167:2.4 (1835.4) The next day all of the apostles engaged in the philosophic exercise of endeavoring to interpret the meaning of this parable of the great supper. Though Jesus listened with interest to all of these differing interpretations, he steadfastly refused to offer

jiems tolimesnę pagalbą, kaip šitą parabolę suprasti. Jis tikrai atsakydavo, “Tegul šitą prasmę kiekvienas žmogus išsiaiškina sau ir savo sieloje.”

3. MOTERIS SU NEGALIOS DVASIA

Abneris buvo susitaręs, kad Mokytojas sinagogoje mokys šitą Sabato dieną, Jėzus sinagogoje pasirodė pirmą kartą nuo to meto, kada Sanhedrino įsakymu jo mokymams jos visos buvo užtrenkusios duris. Pamaldų pabaigoje Jėzus pažvelgė žemyn prieš save į pagyvenusią moterį, kuri atrodė nusiminusi ir kurios figūra buvo labai sulinkusi. Šita moteris ilgą laiką buvo apimta baimės, ir iš jos gyvenimo buvo pasitraukęs visas džiaugsmas. Kada Jėzus iš sakyklos nulipo žemyn, tada priėjo prie jos ir, palietęs jos persikreipusio kūno petį, tarė: “Moterie, jeigu tu tikrai iš tikrųjų patikėtum, tai galėtum būti visiškai išlaisvinta iš savo negalios dvasios.” Ir šitoji moteris, kuri dėl baimės priespaudos buvo sulenkta ir susukta daugiau negu aštuoniolika metų, Mokytojo žodžiais patikėjo, ir įtikėjimo dėka tuoj pat atsitiesė. Kada šita moteris pamatė, kad ji yra atsitiesusi, tada ji pakėlė savo balsą ir pašlovino Dievą.

Nežiūrint to, kad šitos moters negalavimas buvo visiškai protinis, kad jos perkreipta figūra buvo pasekmė to, kad jos protą buvo apėmusi depresija, bet žmonės manė, kad Jėzus išgydė tikrą fizinį susirgimą. Nors sinagogos kongregacija Filadelfijoje buvo draugiškai nusiteikusi Jėzaus mokymų atžvilgiu, bet pagrindinis sinagogos valdytojas buvo nedraugiškai nusiteikęs fariziejus. Ir, kadangi jis buvo tokios pačios nuomonės kaip ir kongregacija, kad Jėzus išgydė fizinį sutrikimą, ir pasipiktinęs tuo, kad Jėzus tokį dalyką išdrįso padaryti Sabato dieną, tai jis atsistojo prieš kongregaciją ir tarė: “Argi nėra šešių dienų, per kurias žmonės turėtų nudirbti visus savo darbus? Todėl, ateikite šitomis darbo dienomis ir būkite išgydyti, bet ne Sabato dieną.”

Kada šis nedraugiškas valdytojas šitaip pašnekėjo, tada Jėzus sugrįžo ant kalbėtojo platformos ir tarė: “Kam vaidinti apgavikų vaidmenį? Argi ne kiekvienas iš jūsų, per Sabatą, paleidžia savo jautį iš gardo ir nuveda jį, kad pagirdytų? Jeigu Sabato dieną tokia tarnystė yra leistina, tai argi šitoji moteris, Abraomo dukra, kurią blogis laikė sulenkta šiuos aštuoniolika metų, neturėtų būti paleista iš šitokios vergystės ir nuvesta atsigerti laisvės ir gyvenimo vandens, net ir šitą Sabato dieną?” Ir kadangi ši moteris toliau šlovino Dievą, tai jo kritikas buvo sugėdintas, o kongregacija džiaugėsi drauge su ja, kad ji buvo išgydyta.

them further help in understanding the parable. He would only say, “Let every man find out the meaning for himself and in his own soul.”

3. THE WOMAN WITH THE SPIRIT OF INFIRMITY

167:3.1 (1835.5) Abner had arranged for the Master to teach in the synagogue on this Sabbath day, the first time Jesus had appeared in a synagogue since they had all been closed to his teachings by order of the Sanhedrin. At the conclusion of the service Jesus looked down before him upon an elderly woman who wore a downcast expression, and who was much bent in form. This woman had long been fear-ridden, and all joy had passed out of her life. As Jesus stepped down from the pulpit, he went over to her and, touching her bowed-over form on the shoulder, said: “Woman, if you would only believe, you could be wholly loosed from your spirit of infirmity.” And this woman, who had been bowed down and bound up by the depressions of fear for more than eighteen years, believed the words of the Master and by faith straightened up immediately. When this woman saw that she had been made straight, she lifted up her voice and glorified God.

167:3.2 (1836.1) Notwithstanding that this woman's affliction was wholly mental, her bowed-over form being the result of her depressed mind, the people thought that Jesus had healed a real physical disorder. Although the congregation of the synagogue at Philadelphia was friendly toward the teachings of Jesus, the chief ruler of the synagogue was an unfriendly Pharisee. And as he shared the opinion of the congregation that Jesus had healed a physical disorder, and being indignant because Jesus had presumed to do such a thing on the Sabbath, he stood up before the congregation and said: “Are there not six days in which men should do all their work? In these working days come, therefore, and be healed, but not on the Sabbath day.”

167:3.3 (1836.2) When the unfriendly ruler had thus spoken, Jesus returned to the speaker's platform and said: “Why play the part of hypocrites? Does not every one of you, on the Sabbath, loose his ox from the stall and lead him forth for watering? If such a service is permissible on the Sabbath day, should not this woman, a daughter of Abraham who has been bound down by evil these eighteen years, be loosed from this bondage and led forth to partake of the waters of liberty and life, even on this Sabbath day?” And as the woman continued to glorify God, his critic was put to shame, and the congregation rejoiced with her that she had been healed.

Dėl Jėzaus viešo kritikavimo šitą Sabato dieną pagrindinis sinagogos valdytojas buvo pašalintas iš pareigų, ir vietoje jo buvo paskirtas Jėzaus pasekėjas.

Jėzus dažnai išlaisvindavo tokias baimės aukas iš negalios dvasios, iš protinės depresijos, ir iš baimės vergystės. Bet žmonės manė, kad visi tokie negalavimai yra arba fiziniai sutrikimai, arba blogų dvasių apsidėmimas.

Sekmadienį Jėzus vėl mokė sinagogoje, ir tos dienos vidurdienį Abneris daugelį pakrikštijo upėje, kuri tekėjo į pietus nuo miesto. Kitą rytą Jėzus ir dešimt apaštalių būtų išėję atgal į Pelos stovyklavietę, jeigu nebūtų atvykęs vienas iš Dovydo pasiuntinių, kuris Jėzui atnešė skubią žinią nuo jo draugų Betanėje, netoli Jeruzalės.

4. ŽINIA IŠ BETANĖS

Labai vėlų sekmadienio vakarą, vasario 26-ąją, bėgikas iš Betanės pasiekė Filadelfiją, atnešdamas žinią nuo Mortos ir Marijos, kuri buvo tokia, "Viešpatie, tas, kuris tave myli, labai serga." Šita žinia Jėzų pasiekė baigiantis vakariniam pasitarimui ir kaip tik tuo metu, kada jis buvo besiskirias su apaštalais nakčiai. Iš pradžių Jėzus nieko neatsakė. Atsitiko vienas iš tų keistų tarpsnių, toks momentas, kada atrodo, kad jis palaiko ryšį su kažkuo, kas yra ne jo paties viduje ir kas yra už jį aukštesnis. Ir tada, žvelgdamas į viršų, jis kreipėsi į šį pasiuntinį, girdint apaštalams, tardamas: "Šita liga iš tiesų nėra mirtina. Neabejok, kad ji gali būti panaudota tam, kad pašlovintų Dievą ir išaukštintų šį Sūnų."

Jėzus labai mylėjo Mortą, Mariją, ir jų brolį, Lozorį; jis juos mylėjo karšta meile. Jo pirmoji ir žmogiškoji mintis buvo eiti jiems į pagalbą iš karto, bet į apjungtą jo protą atėjo kita mintis. Jis buvo beveik atsisakęs vilties, jog žydų lyderiai Jeruzalėje kada nors priims karalystę, bet vis tiek jis mylėjo savo tautą, ir dabar jam kilo planas, pagal kurį Jeruzalės raštininkai ir fariziejai galėtų turėti dar vieną galimybę jo mokymus priimti; ir jis nusprendė, jo Tėvui panorėjus, šitą paskutinį kartą kreiptis į Jeruzalę pačiu giliausiu ir stebuklingu išoriniu darbu per visą savo žemiškąją karjerą. Žydai laikėsi minties apie stebuklus darantį išvaduotoją. Ir nors jis nesutiko su tuo, kad pasiduotų materialų stebuklų darymui arba kad imtų demonstruoti politinės galios žemėje įgyvendinimą, bet dabar jis iš tiesų paprašė Tėvo sutikimo, jog galėtų parodyti iki šiol nedemonstruotą savąją galią gyvybės ir mirties atžvilgiu.

167:3.4 (1836.3) As a result of his public criticism of Jesus on this Sabbath the chief ruler of the synagogue was deposed, and a follower of Jesus was put in his place.

167:3.5 (1836.4) Jesus frequently delivered such victims of fear from their spirit of infirmity, from their depression of mind, and from their bondage of fear. But the people thought that all such afflictions were either physical disorders or possession of evil spirits.

167:3.6 (1836.5) Jesus taught again in the synagogue on Sunday, and many were baptized by Abner at noon on that day in the river which flowed south of the city. On the morrow Jesus and the ten apostles would have started back to the Pella encampment but for the arrival of one of David's messengers, who brought an urgent message to Jesus from his friends at Bethany, near Jerusalem.

4. THE MESSAGE FROM BETHANY

167:4.1 (1836.6) Very late on Sunday night, February 26, a runner from Bethany arrived at Philadelphia, bringing a message from Martha and Mary which said, "Lord, he whom you love is very sick." This message reached Jesus at the close of the evening conference and just as he was taking leave of the apostles for the night. At first Jesus made no reply. There occurred one of those strange interludes, a time when he appeared to be in communication with something outside of, and beyond, himself. And then, looking up, he addressed the messenger in the hearing of the apostles, saying: "This sickness is really not to the death. Doubt not that it may be used to glorify God and exalt the Son."

167:4.2 (1837.1) Jesus was very fond of Martha, Mary, and their brother, Lazarus; he loved them with a fervent affection. His first and human thought was to go to their assistance at once, but another idea came into his combined mind. He had almost given up hope that the Jewish leaders at Jerusalem would ever accept the kingdom, but he still loved his people, and there now occurred to him a plan whereby the scribes and Pharisees of Jerusalem might have one more chance to accept his teachings; and he decided, his Father willing, to make this last appeal to Jerusalem the most profound and stupendous outward working of his entire earth career. The Jews clung to the idea of a wonder-working deliverer. And though he refused to stoop to the performance of material wonders or to the enactment of temporal exhibitions of political power, he did now ask the Father's consent for the manifestation of his hitherto unexhibited power over life and death.

Žydai laikėsi papročio mirusiuosius laidoti jų mirties dieną; tai buvo būtina praktika tokio šilto klimato sąlygomis. Dažnai atsitikdavo taip, kad į kapavietę jie įdėdavo tokį žmogų, kuris būdavo tikrai komos būsenoje, tokiu būdu, antrą, arba net ir trečią, dieną toks žmogus iš kapavietės išeidavo. Bet žydai turėjo būtent tokį tikėjimą, kad, nors dvasia ar siela šalia kūno gali laukti dvi ar tris dienas, bet ji niekada nelaukia po trečiosios dienos; kad iki ketvirtosios dienos irimas yra labai toli pažengęs pirmyn, ir, kad niekas niekada nėra sugrįžęs iš kapavietės praėjus tokiam laikotarpiui. Ir būtent dėl šitų priežasčių Jėzus Filadelfijoje laukė visas dvi dienas prieš tai, kada pasirengė išvykti į Betanę.

Dėl to, ankstyvą trečiadienio rytą jis savo apaštalams tarė: "Tuoj pat pasiruoškime vėl eiti į Judėją." Ir kada apaštalai išgirdo šiuos Mokytojo žodžius, tada jie pasitraukė kuriam laikui į šalį, kad pasitartų vienas su kitu. Pasitarimui ėmėsi vadovauti Jokūbas, ir jie visi sutiko, jog tai būtų tiesiog kvailystė leisti Jėzui vėl eiti į Judėją, ir jie sugrįžo turėdami vieningą nuomonę ir jam tą pasakė. Tarė Jokūbas: "Mokytojau, tu buvai Jeruzalėje prieš kelias savaites, ir lyderiai siekė tavosios mirties, tuo tarpu žmonės galvojo tave užmėtyti akmenimis. Tuo metu šitiems žmonėms tu suteikė galimybę priimti tiesą, ir mes tikrai neleisime tau vėl eiti į Judėją."

Tada Jėzus pasakė: "Bet argi jūs nesuprantate, jog yra dvylika dienos valandų, per kurias galima saugiai padaryti darbą? Jeigu žmogus eina dienos metu, tai jis neklumpa tol, kol yra šviesu. Jeigu žmogus eina nakties metu, tai jis gali suklypti, kadangi nėra šviesos. Tol, kol trunka manoji diena, tol aš nebijau eiti į Judėją. Šitiems žydams aš norėčiau padaryti dar vieną galingą darbą; aš tikrai norėčiau jiems suteikti dar vieną galimybę tikėti, net ir jų pačių sąlygomis—išorinės šlovės ir Tėvo galios ir šio Sūnaus meilės matomo pasireiškimo sąlygomis. Be to, argi jūs nesuvokiate, jog mūsų draugas Lozorius užmigo, ir tikrai norėčiau eiti jo pažadinti iš šito miego!"

Tada tarė vienas iš apaštaly: "Mokytojau, jeigu Lozorius užmigo, tuomet būtinai jis pasveiks." Tuo metu žydai laikėsi papročio apie mirtį kalbėti kaip apie miego formą, bet kadangi apaštalai nesuprato, kad Jėzus turi omenyje tai, jog Lozorius šitą pasaulį paliko, tai dabar jis pasakė aiškiai: "Lozorius numirė. Ir aš džiaugiuosi dėl jūsų, net jeigu kiti šitaip ir negelbstimi, jog manęs ten nebuvo, dėl to, kad jūs dabar tikrai turėsite naują priežastį tikėti manimi; ir tai, ką jūs tikrai pamatysite, jus visus iš tiesų turėtų sustiprinti ruošiantis tai dienai, kada aš jus paliksiu ir išeisiu pas Tėvą."

Kada jie negalėjo jo įtikinti, kad jis į Judėją neitų, ir kada kai kurie apaštalai nenorėjo jo net ir

167:4.3 (1837.2) The Jews were in the habit of burying their dead on the day of their demise; this was a necessary practice in such a warm climate. It often happened that they put in the tomb one who was merely comatose, so that on the second or even the third day, such a one would come forth from the tomb. But it was the belief of the Jews that, while the spirit or soul might linger near the body for two or three days, it never tarried after the third day; that decay was well advanced by the fourth day, and that no one ever returned from the tomb after the lapse of such a period. And it was for these reasons that Jesus tarried yet two full days in Philadelphia before he made ready to start for Bethany.

167:4.4 (1837.3) Accordingly, early on Wednesday morning he said to his apostles: "Let us prepare at once to go into Judea again." And when the apostles heard their Master say this, they drew off by themselves for a time to take counsel of one another. James assumed the direction of the conference, and they all agreed that it was only folly to allow Jesus to go again into Judea, and they came back as one man and so informed him. Said James: "Master, you were in Jerusalem a few weeks back, and the leaders sought your death, while the people were minded to stone you. At that time you gave these men their chance to receive the truth, and we will not permit you to go again into Judea."

167:4.5 (1837.4) Then said Jesus: "But do you not understand that there are twelve hours of the day in which work may safely be done? If a man walks in the day, he does not stumble inasmuch as he has light. If a man walks in the night, he is liable to stumble since he is without light. As long as my day lasts, I fear not to enter Judea. I would do one more mighty work for these Jews; I would give them one more chance to believe, even on their own terms — conditions of outward glory and the visible manifestation of the power of the Father and the love of the Son. Besides, do you not realize that our friend Lazarus has fallen asleep, and I would go to awake him out of this sleep!"

167:4.6 (1837.5) Then said one of the apostles: "Master, if Lazarus has fallen asleep, then will he the more surely recover." It was the custom of the Jews at that time to speak of death as a form of sleep, but as the apostles did not understand that Jesus meant that Lazarus had departed from this world, he now said plainly: "Lazarus is dead. And I am glad for your sakes, even if the others are not thereby saved, that I was not there, to the end that you shall now have new cause to believe in me; and by that which you will witness, you should all be strengthened in preparation for that day when I shall take leave of you and go to the Father."

167:4.7 (1838.1) When they could not persuade him to refrain from going into Judea, and when some of

lydėti, tada Tomas kreipėsi į savo bičiulius, sakydamas: “Mes išsakėme Mokytojui savo baimes, bet jis yra pasiryžęs į Betanę eiti. Aš esu patenkintas, nes tai reiškia pabaigą; jie tikrai jį nužudys, bet jeigu tai yra Mokytojo pasirinkimas, tuomet elkimės kaip drąsūs vyrai; mes taip pat eikime drauge, kad galėtume mirti su juo.” Ir visą laiką būdavo taip; tuose reikaluose, kuriems reikėjo gerai apsvarstytos ir pamatuotos drąsos, Tomas visada būdavo dvylikos apaštalų pagrindinis ramstis.

5. PAKELIUI Į BETANĖ

Pakeliui į Judėją paskui Jėzų sekė maždaug penkiasdešimties jo draugų ir priešų būrys. Vidurdienio valgio metu, trečiądienį, jis kalbėjo savo apaštalams ir šitai paskui jį einančiųjų grupei apie “Išgelbėjimo sąlygas,” ir šitos pamokos pabaigoje jis papasakojo parabolę apie fariziejų ir publikaną (mokesčių rinkėją). Sakė Jėzus: “Tuomet, jūs matote, kad Tėvas išgelbėjimą suteikia žmonių vaikams, ir šitas išgelbėjimas yra nemokama dovana visiems tiems, kurie turi tokį įtikėjimą, jog priimtų sūnystę dieviškojoje šeimoje. Žmogus negali padaryti nieko, kad šitą išgelbėjimą užsidirbtų. Apgaulingais darbais Dievo palankumo nusipirkti negalima, ir didžiulis meldimasis viešai neatpirks to, kad trūksta gyvojo įtikėjimo širdyje. Savo išorine tarnyste jūs galite apgauti žmones, bet Dievas žvelgia į jūsų sielą. Tą, ką aš jums sakau, gerai iliustruoja du vyrai, kurie atėjo į šentyklą pasimelsti, vienas buvo fariziejus, kitas buvo publikanas. Fariziejus atsistojo ir meldėsi sau: ‘O Dieve, ačiū tau, kad aš esu ne toks, kaip kiti žmonės, lupikautojai, nemokyti, neteisingi, paleistuvaujantys, arba net ir tokie, kaip šitas publikanas. Aš pasninkauju dukart per savaitę; aš duodu dešimtinę nuo visko, ką gaunu.’ Bet publikanas, stovėdamas toliau nuošalyje, nedrįsdamas net ir tiek, kad pakeltų akis į dangų, bet mušdamasis sau į krūtinę, sakė, ‘Dieve, būk man, nuodėmingajam, gailestingas.’ Aš jums sakau, jog publikanas išėjo namo su Dievo pritarrimu, o ne fariziejus, nes kiekvienas, kuris save išaukština, tas tikrai bus pažemintas, o kuris nusizemina pats, tas tikrai bus išaukštintas.”

Tą naktį, Jeriche, nedraugiški fariziejai mėgino pagauti Mokytoją į spąstus stengdamiesi priversti jį aptarti vedybas ir skyrybas, kaip vieną kartą Galilėjoje tą buvo padarę jų bičiuliai, bet Jėzus sumaniai išvengė jų pastangų, nukreiptų į tai, kad jis imtų prieštarauti jų įstatymams, susijusiems su skyrybomis. Kaip tas publikanas ir fariziejus iliustravo gerą ir blogą religiją, taip ir jų skyrybų praktika pasitarnavo tam, jog žydų kodekso geresnieji vedybų įstatymai būtų pateikti kaip kontrastas šitiems Mozės skyrybų statutų gėdingai palaidiems fariziejiškiems aiškinimams.

the apostles were loath even to accompany him, Thomas addressed his fellows, saying: “We have told the Master our fears, but he is determined to go to Bethany. I am satisfied it means the end; they will surely kill him, but if that is the Master’s choice, then let us acquit ourselves like men of courage; let us go also that we may die with him.” And it was ever so; in matters requiring deliberate and sustained courage, Thomas was always the mainstay of the twelve apostles.

5. ON THE WAY TO BETHANY

167:5.1 (1838.2) On the way to Judea Jesus was followed by a company of almost fifty of his friends and enemies. At their noon lunchtime, on Wednesday, he talked to his apostles and this group of followers on the “Terms of Salvation,” and at the end of this lesson told the parable of the Pharisee and the publican (a tax collector). Said Jesus: “You see, then, that the Father gives salvation to the children of men, and this salvation is a free gift to all who have the faith to receive sonship in the divine family. There is nothing man can do to earn this salvation. Works of self-righteousness cannot buy the favor of God, and much praying in public will not atone for lack of living faith in the heart. Men you may deceive by your outward service, but God looks into your souls. What I am telling you is well illustrated by two men who went into the temple to pray, the one a Pharisee and the other a publican. The Pharisee stood and prayed to himself: ‘O God, I thank you that I am not like the rest of men, extortioners, unlearned, unjust, adulterers, or even like this publican. I fast twice a week; I give tithes of all that I get.’ But the publican, standing afar off, would not so much as lift his eyes to heaven but smote his breast, saying, ‘God be merciful to me a sinner.’ I tell you that the publican went home with God’s approval rather than the Pharisee, for every one who exalts himself shall be humbled, but he who humbles himself shall be exalted.”

167:5.2 (1838.3) That night, in Jericho, the unfriendly Pharisees sought to entrap the Master by inducing him to discuss marriage and divorce, as did their fellows one time in Galilee, but Jesus artfully avoided their efforts to bring him into conflict with their laws concerning divorce. As the publican and the Pharisee illustrated good and bad religion, their divorce practices served to contrast the better marriage laws of the Jewish code with the disgraceful laxity of the Pharisaic interpretations of these Mosaic divorce statutes. The Pharisee judged himself by the lowest standard; the publican squared himself by the highest ideal.

Tas fariziejus apie save sprendė pagal žemiausią normą; publikanas save vertino pagal aukščiausią idealą. Atsidavimas, tam fariziejui, buvo priemonė atsiduoti veidmainiškam neveiklumui ir netikro dvasinio saugumo užtikrinimams; atsidavimas, tam publikanui, buvo priemonė sužadinti savo sielą, kad būtų įgyvendintas poreikis atgailai, išpažinčiai, ir, įtikėjimo dėka, gailestingo atleidimo priėmimui. Fariziejus siekė teisingumo; publikanas siekė gailestingumo. Visatos dėsnių yra toks: Prašyk, ir tikrai gausi; ieškok, ir tikrai surasi.

Nors Jėzus ir neleido savęs įvelti į ginčus su fariziejais dėl skyrybų, bet jis iš tikrųjų paskelbė teigiamą mokymą apie aukščiausius idealus, susijusius su vedybomis. Jis vedybas išaukštino kaip pačius idealiausius ir aukščiausius iš visų žmogiškųjų ryšių. Lygiai taip, jis atvirai pasmerkė palaidą ir nedorą skyrybų praktiką, kurios laikėsi Jeruzalės žydai, kurie tuo metu vyrui leido išsiskirti su savo žmona dėl pačių menkiausių priežasčių, pavyzdžiui, dėl to, kad žmona yra prasta virėja, menka namų prižiūrėtoja, arba dėl tokios priežasties, kuri jokių būdu nėra geresnė, kad vyras įsimylėjo geriau atrodančią moterį.

Fariziejai buvo nuėję net tiek toli, kad mokė, jog tokio lengvo pobūdžio skyrybos yra ypatinga dieviškoji tvarka, padovanota žydų tautai, ypač fariziejams. Ir tokiu būdu, nors Jėzus atsisakė pateikti oficialių pareiškimų, susijusių su vedybomis ir skyrybomis, bet jis iš tikrųjų, kuomet griežčiausiai pasmerkė šiuos gėdingus vedybinio ryšio pažeidinėjimus ir nurodė, kad jie yra neteisingi moterų ir vaikų atžvilgiu. Jis niekada nepritarė nė vienai skyrybų formai, kuri vyrui suteiktų kokį nors privalumą moters atžvilgiu; Mokytojas pritarė tikrai tokiems mokymams, kurie moterims suteikia lygybę su vyrais.

Nors Jėzus nepasiūlė naujų mandatų, reguliuojančių vedybas ir skyrybas, bet jis iš tikrųjų ragino žydus gyventi pagal savo pačių įstatymus ir aukstesnius mokymus. Jis nuolat pasiremė rašytiniais Raštais stengdamasis jų papročius pagerinti, kad atitiktų šitas visuomenines normas. Šitokiu būdu pritaręs vedybų aukštoms ir idealioms sampratoms, Jėzus sumaniai išvengė susirėmimo su savo klausinėtojų apie visuomeninius papročius, kuriuos išreiškė arba jų rašytiniai įstatymai arba jų labai puoselėjamos skyrybų privilegijos.

Apaštalams buvo labai sunku suprasti Mokytojo nenorą pateikti aiškią nuomonę, susijusią su mokslinėmis, visuomeninėmis, ekonominėmis, ir politinėmis problemomis. Jie iki galo nesuprato, kad jo žemiškoji misija yra išimtinai susijusi su dvasinių ir religinių tiesų atskleidimu.

Po to, kada Jėzus pakalbėjo apie vedybas ir skyrybas, vėliau tą vakarą jo apaštalai būdami su juo vieni paklausė daug papildomų klausimų, ir jo

Devotion, to the Pharisee, was a means of inducing self-righteous inactivity and the assurance of false spiritual security; devotion, to the publican, was a means of stirring up his soul to the realization of the need for repentance, confession, and the acceptance, by faith, of merciful forgiveness. The Pharisee sought justice; the publican sought mercy. The law of the universe is: Ask and you shall receive; seek and you shall find.

167:5.3 (1838.4) Though Jesus refused to be drawn into a controversy with the Pharisees concerning divorce, he did proclaim a positive teaching of the highest ideals regarding marriage. He exalted marriage as the most ideal and highest of all human relationships. Likewise, he intimated strong disapproval of the lax and unfair divorce practices of the Jerusalem Jews, who at that time permitted a man to divorce his wife for the most trifling of reasons, such as being a poor cook, a faulty housekeeper, or for no better reason than that he had become enamored of a better-looking woman.

167:5.4 (1839.1) The Pharisees had even gone so far as to teach that divorce of this easy variety was a special dispensation granted the Jewish people, particularly the Pharisees. And so, while Jesus refused to make pronouncements dealing with marriage and divorce, he did most bitterly denounce these shameful floutings of the marriage relationship and pointed out their injustice to women and children. He never sanctioned any divorce practice which gave man any advantage over woman; the Master countenanced only those teachings which accorded women equality with men.

167:5.5 (1839.2) Although Jesus did not offer new mandates governing marriage and divorce, he did urge the Jews to live up to their own laws and higher teachings. He constantly appealed to the written Scriptures in his effort to improve their practices along these social lines. While thus upholding the high and ideal concepts of marriage, Jesus skillfully avoided clashing with his questioners about the social practices represented by either their written laws or their much-cherished divorce privileges.

167:5.6 (1839.3) It was very difficult for the apostles to understand the Master's reluctance to make positive pronouncements relative to scientific, social, economic, and political problems. They did not fully realize that his earth mission was exclusively concerned with revelations of spiritual and religious truths.

167:5.7 (1839.4) After Jesus had talked about marriage and divorce, later on that evening his apostles privately asked many additional questions, and his

atsakymai į šiuos pasiteiravimus jų protą išvadavo iš daugelio klaidingų sampratų. Šito pasitarimo pabaigoje Jėzus tarė: "Vedybos yra garbingas dalykas ir jų turi norėti visi žmonės. Tas faktas, jog Žmogaus Sūnus savo žemiškąją misiją vykdo vienas, jokių būdu neatspindi to, kokių laipsnių vedybos yra pageidaujamos. Tai, kad man reikia dirbti šitokiu būdu, yra Tėvo valia, bet šitas pats Tėvas nurodė, jog būtų sukurtos vyriškoji giminė ir moteriškoji giminė, ir būtent dieviškoji valia yra tokia, jog vyrai ir moterys savo aukščiausią tarnystę ir iš to kylančią džiaugsmą turėtų atrasti sukurdami šeimas tam, jog priimtų ir mokyti vaikus, kuriuos kurdami šitie tėvai tampa bendrais partneriais su dangaus ir žemės Sutvėrėjais. Ir dėl šitos priežasties vyras palieka savo tėvą, ir iš tikrųjų lieka artimas su savo žmona, ir jie abu tikrai tampa kaip vienas."

Ir šitaip Jėzus apaštalių protą išvadavo iš didelės dalies pergyvenimų, susijusių su vedybomis, ir išaiškino didelę dalį nesusipratimų, susijusių su skyrybomis; tuo pačiu metu jis daug padarė, kad išaukštintų jų visuomeninės sąjungos idealus ir padidintų jų pagarbą moterims ir vaikams ir šeimai.

6. MAŽŲ VAIKŲ LAIMINIMAS

Tą vakarą Jėzaus pasisakymas apie vedybas ir vaikų palaimą pasklido po visą Jerichą, taip, kad kitą rytą, likus daug laiko iki to meto, kada jie susiruošė išvykti, net ir iki pusryčių meto, dešimtys moterų atėjo ten, kur buvo apsistojęs Jėzus, atsinešdamos savo vaikus ant rankų arba atsivesdamos už rankos, ir troško, kad šiuos mažylius jis palaimintų. Kada apaštalai išėjo į lauką ir pamatė šitą moterų su savo vaikais susibūrimą, tada jie stengėsi jas iš čia išprašyti, bet šitos moterys nesutiko išeiti tol, kol Mokytojas neuždės savo rankų ant jų vaikų ir kol jų nepalaimins. Ir kada apaštalai šitoms motinoms ėmė garsiai priekaištauti, tada Jėzus, išgirdęs šį šurmulį, išėjo į lauką ir su didžiuliu nepasitenkinimu jiems papriekaištavo, sakdamas: "Netrukdykite mažyliams vaikams ateiti pas mane; nedrauskite jiems, nes iš tokių yra dangaus karalystė. Tikrai, tikrai aš jums sakau, kas nepriima Dievo karalystės kaip toks mažytis vaikelis, tas tikrai vargu ar įeis į ją, kad suaugtų dvasinės vyrystės pilnu ūgiu."

Ir kada Mokytojas šitą pasakė savo apaštalams, tada jis priėmė visus vaikus, uždėdamas savo rankas ant jų, tuo pačiu metu tardamas drąsos ir vilties žodžius jų motinoms.

Jėzus savo apaštalams dažnai kalbėjo apie dangiškuosius gyvenamuosius pasaulius ir mokė juos, kad besivystantys Dievo vaikai ten turi augti dvasiškai, taip, kaip šitame pasaulyje vaikai auga

answers to these inquiries relieved their minds of many misconceptions. At the conclusion of this conference Jesus said: "Marriage is honorable and is to be desired by all men. The fact that the Son of Man pursues his earth mission alone is in no way a reflection on the desirability of marriage. That I should so work is the Father's will, but this same Father has directed the creation of male and female, and it is the divine will that men and women should find their highest service and consequent joy in the establishment of homes for the reception and training of children, in the creation of whom these parents become copartners with the Makers of heaven and earth. And for this cause shall a man leave his father and mother and shall cleave to his wife, and they two shall become as one."

167:5.8 (1839.5) And in this way Jesus relieved the minds of the apostles of many worries about marriage and cleared up many misunderstandings regarding divorce; at the same time he did much to exalt their ideals of social union and to augment their respect for women and children and for the home.

6. BLESSING THE LITTLE CHILDREN

167:6.1 (1839.6) That evening Jesus' message regarding marriage and the blessedness of children spread all over Jericho, so that the next morning, long before Jesus and the apostles prepared to leave, even before breakfast time, scores of mothers came to where Jesus lodged, bringing their children in their arms and leading them by their hands, and desired that he bless the little ones. When the apostles went out to view this assemblage of mothers with their children, they endeavored to send them away, but these women refused to depart until the Master laid his hands on their children and blessed them. And when the apostles loudly rebuked these mothers, Jesus, hearing the tumult, came out and indignantly reproved them, saying: "Suffer little children to come to me; forbid them not, for of such is the kingdom of heaven. Verily, verily, I say to you, whosoever receives not the kingdom of God as a little child shall hardly enter therein to grow up to the full stature of spiritual manhood."

167:6.2 (1840.1) And when the Master had spoken to his apostles, he received all of the children, laying his hands on them, while he spoke words of courage and hope to their mothers.

167:6.3 (1839.8) Jesus often talked to his apostles about the celestial mansions and taught that the advancing children of God must there grow up spiritually as children grow up physically on this

fiziškai. Ir šitokiu būdu tai, kas yra šventa, pasirodo, jog dažnai yra tai, kas yra paprasta, kaip ir šitą dieną šie vaikai ir jų motinos ir supratimo neturėjo, jog stebinčios Nebadono išmintingos būtybės matė, kaip Jericho vaikai žaidžia su visatos Kūrėju.

Jėzaus mokymas moterų statusą Palestinoje labai pagerino; ir šitaip būtų buvę visame pasaulyje, jeigu jo pasekėjai nebūtų taip toli atsitraukę nuo to, ko jis taip atkakliai juos mokė.

Taip pat tai buvo būtent Jeriche, sąsajoje su diskusija apie ankstyvą vaikų religinį mokymą dieviškojo garbinimo papročių, kada Jėzus savo apaštalams įteigė didžiulę grožio vertybę kaip tokį poveikį, kuris veda į akstiną garbinti, ypač būdingą vaikams. Mokytojas nurodymu ir pavyzdžiu mokė, kaip yra vertinga Kūrėją garbinti kūrinio gamtinėje aplinkoje. Jis turėjo polinkį bendrauti su dangiškuoju Tėvu tarp medžių ir būdamas tarp gamtinio pasaulio žemųjų tvarinių. Jis džiaugėsi mąstydamas apie Tėvą ir žvelgdamas per Sūnų Kūrėjų žvaidždėtų sferų įkvepiantį reginį.

Kada neįmanoma Dievo garbinti gamtos apsuptyje, tada žmonės turėtų padaryti viską, kas tik įmanoma, kad sukurtų grožio namus, patrauklaus paprastumo ir meniško išpuošimo šventyklos tam, kad būtų galima sužadinti pačias aukščiausias žmogiškąsias emocijas drauge su intelektualiu požiūriu į dvasinį bendravimą su Dievu. Tikrajam garbinimui tiesa, grožis, ir šventumas yra galingi ir veiksmingi pagalbininkai. Bet dvasinės komunijos neskatina tai, kada yra vien tik gausiai išgražinta ir perdėtai išpuošta žmogaus sudėtingo ir pretenzingo meno dėka. Grožis yra religingiausias tada, kada būna paprasčiausias ir labiausiai panašus į gamtą. Kaip gaila, kad mažieji vaikučiai savo pirmąjį įvadą į viešojo garbinimo sampratą turi gauti šaltuose ir nemieluose kambariuose, visiškai be jokio patraukiančio grožio ir visiškai neturinčiuose jokios užuominos apie gerą nuotaiką ir įkvepiantį šventumą! Vaiką supažindinti su garbinimu reikia atviroje gamtoje, o vėliau savo tėvus jis turi lydėti į viešus religinių susibūrimų namus, kurie bent jau materialiai yra patrauklūs ir meniškai gražūs, kaip ir tie namai, kuriuose jis gyvena kasdien.

7. POKALBIS APIE ANGELUS

Kada jie keliavo aukštyn į kalnus iš Jericho į Betanę, tada Natanielius didžiąją kelio dalį ėjo šalia Jėzaus, ir jų diskusija apie vaikus, sąsajoje su dangaus karalyste, netiesiogiai atvedė į angelų tarnystės aptarimą. Natanielius galiausiai Mokytojui pateikė šį klausimą: "Matydamas, jog

world. And so does the sacred oftentimes appear to be the common, as on this day these children and their mothers little realized that the onlooking intelligences of Nebadon beheld the children of Jericho playing with the Creator of a universe.

167:6.4 (1839.9) Woman's status in Palestine was much improved by Jesus' teaching; and so it would have been throughout the world if his followers had not departed so far from that which he painstakingly taught them.

167:6.5 (1839.10) It was also at Jericho, in connection with the discussion of the early religious training of children in habits of divine worship, that Jesus impressed upon his apostles the great value of beauty as an influence leading to the urge to worship, especially with children. The Master by precept and example taught the value of worshiping the Creator in the midst of the natural surroundings of creation. He preferred to commune with the heavenly Father amidst the trees and among the lowly creatures of the natural world. He rejoiced to contemplate the Father through the inspiring spectacle of the starry realms of the Creator Sons.

167:6.6 (1839.11) When it is not possible to worship God in the tabernacles of nature, men should do their best to provide houses of beauty, sanctuaries of appealing simplicity and artistic embellishment, so that the highest of human emotions may be aroused in association with the intellectual approach to spiritual communion with God. Truth, beauty, and holiness are powerful and effective aids to true worship. But spirit communion is not promoted by mere massive ornateness and overmuch embellishment with man's elaborate and ostentatious art. Beauty is most religious when it is most simple and naturelike. How unfortunate that little children should have their first introduction to concepts of public worship in cold and barren rooms so devoid of the beauty appeal and so empty of all suggestion of good cheer and inspiring holiness! The child should be introduced to worship in nature's outdoors and later accompany his parents to public houses of religious assembly which are at least as materially attractive and artistically beautiful as the home in which he is daily domiciled.

7. THE TALK ABOUT ANGELS

167:7.1 (1840.6) As they journeyed up the hills from Jericho to Bethany, Nathaniel walked most of the way by the side of Jesus, and their discussion of children in relation to the kingdom of heaven led indirectly to the consideration of the ministry of angels. Nathaniel finally asked the Master this

tas aukštasis šventikas yra sedukietis, o kadangi sedukiečiai netiki į angelus, tai ko tuomet mes turime mokytį žmones, kas susiję su šitais dangiškaisiais tarnais?" Tada, tarp kitų dalykų, Jėzus pasakė:

"Angelų gausybės yra sukurtų būtybių atskira kategorija; jie visiškai skiriasi nuo materialiosios mirtingųjų tvarinių kategorijos, ir jie veikia kaip visatos protingų būtybių atskira grupė. Angelai nepriklauso tai grupei tvarinių, kurie Raštuose yra vadinami "Dievo Sūnumis," taip pat jie nėra ir mirtingųjų žmonių pašlovinčios dvasios, kurios yra nuėjusios tolyn, kad žengtų į priekį per gyvenamuosius pasaulius danguje. Angelai yra tiesioginis kūrinys, jie patys nesidaugina. Angeliškosios gausybės su žmogiškąja rase turi tikrai dvasinį giminingumą. Kada žmogus žengia į priekį kelionėje pas Tėvą Rojuje, tada jis iš tiesų pereina per tokią būseną, kuri vienu metu būna analogiška angelų būsenai, bet mirtingasis žmogus angelu netampa niekada.

"Angelai niekada nemiršta, ne taip, kaip miršta žmogus. Angelai yra nemirtingi, nebent kartais jie būtų įsivėlę į nuodėmę, kaip kai kurie iš jų tą padarė su Liuciferio apgaulėmis. Angelai yra dvasiniai tarnai danguje, ir jie nėra nei visaišminčiai, nei visagaliai. Bet visi ištikimi angelai iš tikrųjų yra tyri ir šventi.

"Ir argi jūs neprisimenate, kad aš esu jums kartą sakęs anksčiau, jeigu jūsų akys būtų pateptos dvasiškai, tada jūs pamatytumėte, kaip atsiveria dangūs, ir pastebėtumėte Dievo angelus, kaip jie kyla ir leidžiasi? Būtent angelų tarnystės dėka vienas pasaulis palaiko ryšius su kitais pasauliais, nes, argi aš nuolat jums nekartoju, jog aš turiu ir kitų avių ne iš šitos avidės? Ir šitie angelai nėra dvasinio pasaulio šnipai, kurie jus stebi, o tada vyksta, kad perduotų Tėvui jūsų širdies mintis ir kad praneštų apie jūsų materialaus kūno poelgius. Tėvui tokios tarnystės nereikia, kadangi jūsų viduje gyvena jo paties dvasia. Bet šitos angeliškosios dvasios iš tikrųjų veikia tam, kad vienai dangiškojo kūrinio daliai suteiktų informaciją apie kitų ir tolimų visatos dalių darbus. Ir daug angelų, nors jie veikia Tėvo vyriausybėje ir šių Sūnų visatose, yra paskiriami tam, kad tarnautų žmogiškosioms rasėms. Kada aš jus mokiau, jog daugelis iš šitų serafimų yra tarnaujančiosios dvasios, tada aš kalbėjau pavartodamas ne perkeltinę kalbą ir ne poetinę vaizdinę priemonę. Ir visa tai yra tiesa, nežiūrint to, kad jums tokius dalykus suvokti yra sunku.

"Daug iš šitų angelų yra įsitraukę į žmonių gelbėjimo darbą, nes, argi aš jums nepasakojau apie serafinį džiaugsmą, kada kokia nors siela nusprendžia apleisti nuodėmę ir pradėti Dievo ieškojimą? Aš tikrai jums esu net ir pasakojęs apie tą džiaugsmą dangaus *angelų akivaizdoje* dėl vieno nuodėmingojo, kuris atgailauja, šituo

question: "Seeing that the high priest is a Sadducee, and since the Sadducees do not believe in angels, what shall we teach the people regarding the heavenly ministers?" Then, among other things, Jesus said:

167:7.2 (1841.1) "The angelic hosts are a separate order of created beings; they are entirely different from the material order of mortal creatures, and they function as a distinct group of universe intelligences. Angels are not of that group of creatures called 'the Sons of God' in the Scriptures; neither are they the glorified spirits of mortal men who have gone on to progress through the mansions on high. Angels are a direct creation, and they do not reproduce themselves. The angelic hosts have only a spiritual kinship with the human race. As man progresses in the journey to the Father in Paradise, he does traverse a state of being at one time analogous to the state of the angels, but mortal man never becomes an angel.

167:7.3 (1841.2) "The angels never die, as man does. The angels are immortal unless, perchance, they become involved in sin as did some of them with the deceptions of Lucifer. The angels are the spirit servants in heaven, and they are neither all-wise nor all-powerful. But all of the loyal angels are truly pure and holy.

167:7.4 (1841.3) "And do you not remember that I said to you once before that, if you had your spiritual eyes anointed, you would then see the heavens opened and behold the angels of God ascending and descending? It is by the ministry of the angels that one world may be kept in touch with other worlds, for have I not repeatedly told you that I have other sheep not of this fold? And these angels are not the spies of the spirit world who watch upon you and then go forth to tell the Father the thoughts of your heart and to report on the deeds of the flesh. The Father has no need of such service inasmuch as his own spirit lives within you. But these angelic spirits do function to keep one part of the heavenly creation informed concerning the doings of other and remote parts of the universe. And many of the angels, while functioning in the government of the Father and the universes of the Sons, are assigned to the service of the human races. When I taught you that many of these seraphim are ministering spirits, I spoke not in figurative language nor in poetic strains. And all this is true, regardless of your difficulty in comprehending such matters.

167:7.5 (1841.4) "Many of these angels are engaged in the work of saving men, for have I not told you of the seraphic joy when one soul elects to forsake sin and begin the search for God? I did even tell you of the joy in the presence of the angels of heaven over one sinner who repents, thereby indicating the existence of other and higher orders

parodydamas, jog egzistuoja kitos ir aukštesnės dangiškųjų būtybių kategorijos, kurios lygiai taip pat rūpinasi mirtingojo žmogaus dvasine gerove ir dieviškuoju žengimu į priekį.

“Taip pat iš tiesų šitie angelai yra labai artimai susiję ir su tomis priemonėmis, kurių dėka žmogaus dvasia yra išvaduojama iš materialaus kūno tabernakulių ir jo siela yra palydima į gyvenamuosius pasaulius danguje. Angelai yra žmogaus sielos patikimi ir dangiški vadovai per tą nežinomą ir neapibrėžtą laikotarpį, kuris įsiterpia tarp materialaus kūno mirties ir naujojo gyvenimo dvasios buveinėse.”

Ir su Natanieliumi jis būtų ir toliau aptarinėjęs angelų tarnavimą, bet jam sutrukdė priėjusi Morta, kuriai draugai, pamatę jį kylantį į kalnus rytuose, buvo pranešę, kad Mokytojas artėja prie Betanės. Ir dabar ji skubėjo pasitikti jo.

of celestial beings who are likewise concerned in the spiritual welfare and with the divine progress of mortal man.

167:7.6 (1841.5) “Also are these angels very much concerned with the means whereby man’s spirit is released from the tabernacles of the flesh and his soul escorted to the mansions in heaven. Angels are the sure and heavenly guides of the soul of man during that uncharted and indefinite period of time which intervenes between the death of the flesh and the new life in the spirit abodes.”

167:7.7 (1841.6) And he would have spoken further with Nathaniel regarding the ministry of angels, but he was interrupted by the approach of Martha, who had been informed that the Master was drawing near to Bethany by friends who had observed him ascending the hills to the east. And she now hastened to greet him.

168 Dokumentas. Lozorius prisikėlimas

⇨ 167

URANTIJOS KNYGA

169 ⇨

IV DALIS. JĖZAUS GYVENIMAS IR MOKYMAI

168 DOKUMENTAS. LOZORIAUS PRISIKĖLIMAS

Skyrius

ĮVADAS

1. Prie Lozorius kapo
2. Lozorius prisikėlimas
3. Sanhedrino susirinkimas
4. Atsakymas į maldą
5. Kaip klojosi Lozoriui toliau

PAPER 168

THE RESURRECTION OF LAZARUS

SECTIONS

Introduction

1. At the Tomb of Lazarus
2. The Resurrection of Lazarus
3. Meeting of the Sanhedrin
4. The Answer to Prayer
5. What Became of Lazarus

ĮVADAS

BUVO ką tik po pusiaudienio, kada Morta išėjo pasitikti Jėzaus, kai jis perėjo per aukščiausią kalno vietą netoli Betanės. Jos brolis, Lozorius, buvo keturios dienos kaip miręs, ir vėlyvą sekmadienio popietę buvo išneštas ir paguldytas į jų privačią kapavietę sodo tolimesniajame pakraštyje. Akmuo ties įėjimu į kapavietę buvo užridentas į vietą šitos dienos, ketvirtadienio, rytą.

Kada Morta ir Marija pasiuntė žinią apie Lozorius ligą, tada jos buvo tikros, kad Mokytojas dėl šito ką nors padarys. Jos žinojo, kad jų brolis labai smarkiai serga, ir, nors jos vargu ar galėjo išdrįsti tikėtis, kad Jėzus paliks savo mokymo ir pamokslavimo darbą, kad ateitų joms į pagalbą, bet jos turėjo tokį tikėjimą jo galia išgydyti ligas, jog manė, kad jis tiesiog ištars tuos pagydančius žodžius ir Lozorius bus nedelsiant išgydytas. Ir kada Lozorius mirė kelioms valandoms praėjus po to, kai pasiuntiniai išvyko iš Betanės į Filadelfiją, tuomet jos samprotavo, jog taip atsitiko dėl to, kad Mokytojas apie jų brolio ligą sužinojo per vėlai, kada po jo mirties jau buvo praėjusios kelios valandos.

Bet jas, ir visus jų tikinčius draugus, labai sutrikdė toji žinia, kurią bėgikas parnešė atgal

INTRODUCTION

168:0.1 (1842.1) IT WAS shortly after noon when Martha started out to meet Jesus as he came over the brow of the hill near Bethany. Her brother, Lazarus, had been dead four days and had been laid away in their private tomb at the far end of the garden late on Sunday afternoon. The stone at the entrance of the tomb had been rolled in place on the morning of this day, Thursday.

168:0.2 (1842.2) When Martha and Mary sent word to Jesus concerning Lazarus's illness, they were confident the Master would do something about it. They knew that their brother was desperately sick, and though they hardly dared hope that Jesus would leave his work of teaching and preaching to come to their assistance, they had such confidence in his power to heal disease that they thought he would just speak the curative words, and Lazarus would immediately be made whole. And when Lazarus died a few hours after the messenger left Bethany for Philadelphia, they reasoned that it was because the Master did not learn of their brother's illness until it was too late, until he had already been dead for several hours.

168:0.3 (1842.3) But they, with all of their believing friends, were greatly puzzled by the message

antradienio priešpiejt, kada jis pasiekė Betanę. Pasiuntinys atkakliai tvirtino, kad girdėjo, kaip Jėzus pasakė, „...šita liga iš tiesų nėra mirtina.“ Taip pat jie negalėjo suprasti, kodėl gi jis nepasiuntė jokios žinios joms, ir nepasiūlė jokios kitos savo pagalbos.

Daug draugų iš aplinkinių kaimelių, o kiti iš Jeruzalės atėjo paguosti sielvarto prislėgtų seserų. Lozorius ir jo seserys buvo turtingo ir gerbiamo žydo, žydo, kuris buvo mažo Betanės miestelio žymus gyventojas, vaikai. Ir nežiūrint to, kad visi trys ilgą laiką buvo karšti Jėzaus pasekėjai, juos labai gerbė visi, kurie juos pažinojo. Šitoje apylinkėje jie buvo paveldėję didžiulius vynuogynus ir alyvmedžių sodus, ir tai, kad jie buvo turtingi, taip pat patvirtina ir tas faktas, jog jie galėjo sau leisti turėti privačią laidojimo kapavietę savo pačių žemėje. Abu jų tėvai jau buvo paguldę šitame kape.

Marija buvo praradusi viltį, kad Jėzus atvyks, ir buvo apimta sielvarto, bet Morta puoselėjo viltį, kad Jėzus ateis, vylėsi net ir iki pat tos akimirkos, kada jie turėjo ryte užridenti akmenį kapavietės priekyje ir uždaryti įėjimą. Net ir tuomet ji pamokė kaimynų vaiką stebėti Jericho kelią, besileidžiantį nuo kalno viršaus į rytus nuo Betanės; ir būtent šitas berniukas ir atnešė žinią Mortai, kad artinasi Jėzus ir jo draugai.

Kada Morta pasitiko Jėzų, tada ji parkrito prie jo kojų, šaukdamą, „Mokytojau, jeigu tu būtum buvęs čia, tai mano brolis nebūtų numiręs!“ Mortos prote kirbėjo daug baimių, bet ji neišsakė nė vienos abejonės, taip pat ji nedrįso ir kritikuoti Mokytojo elgesio Lozorius mirties atžvilgiu ar suabejoti jo tokiu elgesiu. Kada ji baigė kalbėti, tada Jėzus pasilenkė ir, pakėlęs ją ant kojų, tarė, „Tikrai turėk įtikėjimo, Morta, ir tavo brolis tikrai prisikels vėl.“ Tada atsakė Morta: „Aš žinau, kad jis vėl prisikels per paskutinės dienos prisikėlimą; ir net dabar aš tikiu, jog, ko tu tik tikrai prašysi, tą mūsų Tėvas duos tau.“

Tada tarė Jėzus, žvelgdamas tiesiai Mortai į akis: „Aš esu tas prisikėlimas ir tas gyvenimas; tas, kuris tiki į mane, nors jis ir miršta, bet vis tiek tikrai tas gyvens. Iš tiesų taip yra, kas gyvena ir tiki į mane, tas tikrai niekada nemirs. Morta, ar tu tiki šituo?“ Ir Morta atsakė Mokytojui: „Taip, aš jau ilgą laiką tikiu, jog tu esi tas išlaisvintojas, gyvojo Dievo Sūnus, net ir tas, kuris tikrai turėtų ateiti į šitą pasaulį.“

Po to, kada Jėzus pasiteiravo apie Mariją, tada Morta iš karto nuėjo į namo vidų ir, pašnibždomis, seseriai pasakė, „Mokytojas yra čia ir kviečia tave.“ Ir kada Marija šitą išgirdo, tada, ji greitai pakilo ir išlėkė susitikti su Jėzumi, kuris vis dar laukė toje vietoje, šiek tiek toliau nuo namo, kur Morta pirma jį pasitiko. Tie draugai, kurie buvo

which the runner brought back Tuesday forenoon when he reached Bethany. The messenger insisted that he heard Jesus say, „...this sickness is really not to the death.“ Neither could they understand why he sent no word to them nor otherwise proffered assistance.

168:0.4 (1842.4) Many friends from near-by hamlets and others from Jerusalem came over to comfort the sorrow-stricken sisters. Lazarus and his sisters were the children of a well-to-do and honorable Jew, one who had been the leading resident of the little village of Bethany. And notwithstanding that all three had long been ardent followers of Jesus, they were highly respected by all who knew them. They had inherited extensive vineyards and olive orchards in this vicinity, and that they were wealthy was further attested by the fact that they could afford a private burial tomb on their own premises. Both of their parents had already been laid away in this tomb.

168:0.5 (1842.5) Mary had given up the thought of Jesus' coming and was abandoned to her grief, but Martha clung to the hope that Jesus would come, even up to the time on that very morning when they rolled the stone in front of the tomb and sealed the entrance. Even then she instructed a neighbor lad to keep watch down the Jericho road from the brow of the hill to the east of Bethany; and it was this lad who brought tidings to Martha that Jesus and his friends were approaching.

168:0.6 (1842.6) When Martha met Jesus, she fell at his feet, exclaiming, „Master, if you had been here, my brother would not have died!“ Many fears were passing through Martha's mind, but she gave expression to no doubt, nor did she venture to criticize or question the Master's conduct as related to Lazarus's death. When she had spoken, Jesus reached down and, lifting her upon her feet, said, „Only have faith, Martha, and your brother shall rise again.“ Then answered Martha: „I know that he will rise again in the resurrection of the last day; and even now I believe that whatever you shall ask of God, our Father will give you.“

168:0.7 (1843.1) Then said Jesus, looking straight into the eyes of Martha: „I am the resurrection and the life; he who believes in me, though he dies, yet shall he live. In truth, whosoever lives and believes in me shall never really die. Martha, do you believe this?“ And Martha answered the Master: „Yes, I have long believed that you are the Deliverer, the Son of the living God, even he who should come to this world.“

168:0.8 (1843.2) Jesus having inquired for Mary, Martha went at once into the house and, whispering to her sister, said, „The Master is here and has asked for you.“ And when Mary heard this, she rose up quickly and hastened out to meet Jesus, who still tarried at the place, some distance from the house, where Martha had first met him.

su Marija, stengdamiesi ją paguosti, kada pamatė, kad ji greitai pakilo ir išėjo į lauką, tada nusekė paskui ją, manydami, kad ji eina prie kapavietės paverkti.

Didelė dalis čia susirinkusiųjų buvo Jėzaus aršūs priešai. Štai kodėl Morta jo pasitikti buvo išėjusi viena, o taip pat dėl to ji įėjo į vidų ir paslapčia pasakė Marijai, kad jis ją kviečia. Morta, nors ir troško pamatyti Jėzų, bet labai norėjo išvengti bet kokio nemalonumo, kurį galėjo sukelti jo netikėtas pasirodymas didžiulėje savo Jeruzalės priešų grupėje. Morta ketino su jų draugais pasilikti viduje, tuo metu, kada Marija išeis pasisveikinti su Jėzumi, bet šito padaryti jai nepavyko, nes jie visi nusekė paskui Mariją ir taip netikėtai atsidūrė Mokytojo akivaizdoje.

Morta nuvedė Mariją pas Jėzų, ir kada ji pamatė jį, tada parkrito prie jo kojų, šaukdama, "Jeigu tikrai tu būtum buvęs čia, tai mano brolis nebūtų numiręs!" Ir kada Jėzus pamatė, kaip jie visi sielvartauja dėl Lozoriaus mirties, tada jo sielą apėmė užuojauta.

Kada gedintieji pamatė, jog Marija nuėjo pasisveikinti su Jėzumi, tada jie pasitraukė per nedidelį atstumą, tuo tarpu tiek Morta, tiek Marija šnekėjosi su Mokytoju ir sulaukė daugiau paguodos ir nuoširdaus patarimo žodžių, kad jos ir toliau išlaikytų stiprų įtikėjimą į Tėvą ir visiškai atsiduotų dieviškajai valiai.

Jėzaus žmogiškąjį protą labai smarkiai sujaudino kova tarp jo meilės Lozoriui ir sielvartaujančioms seserims ir jo pasibjaurėjimo ir paniekos išoriniam meilės demonstravimui, kurį rodė kai kurie iš šitų netikinčių ir kraugeriskai nusiteikusių žydų. Jėzus nepaprastai pasipiktino dėl to, kad dėl Lozoriaus buvo demonstruojamas dirbtinis ir išorinis gedulas, kurį rodė kai kurie iš šitų netikrų draugų, kadangi toks apgaulingas liūdesys jų širdyje buvo susietas su tokiu aršiu priešišku jėm pačiam. Tačiau, kai kurie iš šitų žydų nuoširdžiai gedėjo, nes jie buvo tikri šios šeimos draugai.

1. PRIE LOZORIAUS KAPO

Po keletos akimirų, paskirtų Mortos ir Marijos paguodai, Jėzus jų vienu atskirai nuo gedinčiųjų paklausė, "Kur jūs jį paguldėte?" Tada Morta tarė, "Einam ir pamatysi." Ir kada Mokytojas tylėdamas ėjo kartu su dviem sielvartaujančiomis seserimis, tada jis verkė. Kada draugiški žydai, kurie ėjo iš paskos, pamatė jo ašaras, tada vienas iš jų tarė: "Žiūrėk, kaip jis mylėjo jį. Ar tas, kuris atmerkė akis neregui, negalėjo šito vyro apsaugoti nuo mirties?" Iki šio laiko jie jau stovėjo prieš šeimos kapavietę, mažą natūralų urvą, arba nuolydį, atbrailoje tokios uolos,

The friends who were with Mary, seeking to comfort her, when they saw that she rose up quickly and went out, followed her, supposing that she was going to the tomb to weep.

168:0.9 (1843.3) Many of those present were Jesus' bitter enemies. That is why Martha had come out to meet him alone, and also why she went in secretly to inform Mary that he had asked for her. Martha, while craving to see Jesus, desired to avoid any possible unpleasantness which might be caused by his coming suddenly into the midst of a large group of his Jerusalem enemies. It had been Martha's intention to remain in the house with their friends while Mary went to greet Jesus, but in this she failed, for they all followed Mary and so found themselves unexpectedly in the presence of the Master.

168:0.10 (1843.4) Martha led Mary to Jesus, and when she saw him, she fell at his feet, exclaiming, "If you had only been here, my brother would not have died!" And when Jesus saw how they all grieved over the death of Lazarus, his soul was moved with compassion.

168:0.11 (1843.5) When the mourners saw that Mary had gone to greet Jesus, they withdrew for a short distance while both Martha and Mary talked with the Master and received further words of comfort and exhortation to maintain strong faith in the Father and complete resignation to the divine will.

168:0.12 (1843.6) The human mind of Jesus was mightily moved by the contention between his love for Lazarus and the bereaved sisters and his disdain and contempt for the outward show of affection manifested by some of these unbelieving and murderously intentioned Jews. Jesus indignantly resented the show of forced and outward mourning for Lazarus by some of these professed friends inasmuch as such false sorrow was associated in their hearts with so much bitter enmity toward himself. Some of these Jews, however, were sincere in their mourning, for they were real friends of the family.

1. AT THE TOMB OF LAZARUS

168:1.1 (1843.7) After Jesus had spent a few moments in comforting Martha and Mary, apart from the mourners, he asked them, "Where have you laid him?" Then Martha said, "Come and see." And as the Master followed on in silence with the two sorrowing sisters, he wept. When the friendly Jews who followed after them saw his tears, one of them said: "Behold how he loved him. Could not he who opened the eyes of the blind have kept this man from dying?" By this time they were standing before the family tomb, a small natural cave, or declivity, in the ledge of rock which rose up some

kuri buvo iškilusi maždaug per trisdešimtį pėdų sodo sklypo tolimesniajame gale.

Žmogiškajam protui sunku išaiškinti, kodėl Jėzus verkė. Nors mes savo žinioje turime apjungtų žmogišųjų jausmų ir dievišųjų minčių užregistravimus, kaip visa tai yra užregistruota Personalizuoto Derintojo prote, bet mes visiškai nesame tikri dėl šitų emocinių pasireiškimų tikrosios priežasties. Mes esame linkę tikėti, kad Jėzus verkė dėl daugybės minčių ir jausmų tuo metu apėmusių jo protą, tokių kaip:

1. Jis jautė nuoširdžią ir kupiną liūdesio užuojautą Mortai ir Marijai; jis jautė realią ir gilią žmogiškąją meilę šioms seserims, kurios buvo netekusios savojo brolio.

2. Jo protą jaudino tai, kad buvo susirinkusi minia gedinčiųjų, kai kurie iš jų nuoširdžiai gedėjo, o kai kurie tiktai apsimetinėjo. Jį visada pikтино šitas išoriškas gedulo demonstravimas. Jis žinojo, kad seserys savo brolių mylėjo ir tikėjo į tikinčiųjų išlikimą. Šitos prieštaringos emocijos gali matyt paaiškinti, kodėl jis pravirko, kada jie priėjo prie kapavietės.

3. Jis iš tikrųjų abejojo, ar verta Lozorijų sugrąžinti atgal į mirtingąjį gyvenimą. Seserims iš tiesų jo reikėjo, bet Jėzui buvo gaila savo draugą kviesti atgal tam, kad jis patirtų tą aršų persekiojimą, kurį, jis puikiai žinojo, Lozorius turės iškęsti dėl to, kad buvo Žmogaus Sūnaus dieviškosios galios paties didžiausiojo iš visų demonstruotų epizodų subjektas.

Ir dabar mes galime papasakoti įdomų ir pamokantį faktą: Nors šitas pasakojimas atskleidžia akivaizdžiai natūralų ir normalų įvykį žmogiškajame gyvenime, bet jis turi kai kurių labai įdomių šalutinių aspektų. Nors pasiuntinys atbėgo pas Jėzų sekmadienį, pranešdamas jam apie Lozorius ligą, ir nors Jėzus perdavė žinią, kad ji "nėra mirtina," bet tuo pačiu metu jis asmeniškai nuėjo į Betanę ir net paklausė seserų, "Kur jūs jį paguldėte?" Nors atrodo, kad visa tai pažymi, jog Mokytojas elgėsi pagal šito gyvenimo manierą ir sutinkamai su savo žmogiškojo proto ribotomis žiniomis, bet, nežiūrint šito, visatos dokumentai atskleidžia, kad Jėzaus Personalizuotas Derintojas davė nurodymus Lozorius Mirties Derintoją po Lozorius mirties sulaukyti planetoje neribotam laikui, ir kad šitas nurodymas buvo užregistruotas tiesiog likus penkiolikai minučių iki to, kada Lozorius išleido paskutinį kvapą.

Ar Jėzaus dieviškasis protas žinojo, net prieš tai, kada numirė Lozorius, kad jis prikels jį iš mirusiųjų? Mes šito nežinome. Mes žinome tiktai tą, ką čia pateikiame užrašymui.

Daugelis Jėzaus priešų buvo linkę pasišaipyti iš jo rodomos meilės, ir tarpusavyje jie šnekėjosi:

thirty feet at the far end of the garden plot.

168:1.2 (1844.1) It is difficult to explain to human minds just why Jesus wept. While we have access to the registration of the combined human emotions and divine thoughts, as of record in the mind of the Personalized Adjuster, we are not altogether certain about the real cause of these emotional manifestations. We are inclined to believe that Jesus wept because of a number of thoughts and feelings which were going through his mind at this time, such as:

168:1.3 (1844.2) 1. He felt a genuine and sorrowful sympathy for Martha and Mary; he had a real and deep human affection for these sisters who had lost their brother.

168:1.4 (1844.3) 2. He was perturbed in his mind by the presence of the crowd of mourners, some sincere and some merely pretenders. He always resented these outward exhibitions of mourning. He knew the sisters loved their brother and had faith in the survival of believers. These conflicting emotions may possibly explain why he groaned as they came near the tomb.

168:1.5 (1844.4) 3. He truly hesitated about bringing Lazarus back to the mortal life. His sisters really needed him, but Jesus regretted having to summon his friend back to experience the bitter persecution which he well knew Lazarus would have to endure as a result of being the subject of the greatest of all demonstrations of the divine power of the Son of Man.

168:1.6 (1844.5) And now we may relate an interesting and instructive fact: Although this narrative unfolds as an apparently natural and normal event in human affairs, it has some very interesting side lights. While the messenger went to Jesus on Sunday, telling him of Lazarus's illness, and while Jesus sent word that it was "not to the death," at the same time he went in person up to Bethany and even asked the sisters, "Where have you laid him?" Even though all of this seems to indicate that the Master was proceeding after the manner of this life and in accordance with the limited knowledge of the human mind, nevertheless, the records of the universe reveal that Jesus' Personalized Adjuster issued orders for the indefinite detention of Lazarus's Thought Adjuster on the planet subsequent to Lazarus's death, and that this order was made of record just fifteen minutes before Lazarus breathed his last.

168:1.7 (1844.6) Did the divine mind of Jesus know, even before Lazarus died, that he would raise him from the dead? We do not know. We know only what we are herewith placing on record.

168:1.8 (1844.7) Many of Jesus' enemies were inclined to sneer at his manifestations of affection, and

“Jeigu jis taip daug galvoja apie šitą vyrą, tai kodėl gi jis taip ilgai delsė prieš ateidamas į Betanę? Jeigu jis yra tas, kas jie tvirtina jis yra, tai kodėl gi jis iš tiesų savo brangaus draugo neišgelbėjo? Kas čia yra gera iš to, kad gydo svetimus Galilėjoje, jeigu jis negali išgelbėti tų, kuriuos jis myli?” Ir daugeliu kitokių būdų jie šaipėsi iš Jėzaus mokymų ir darbų ir juos menkino.

Ir tokiu būdu, šitą ketvirtadienio popietę, maždaug pusę trijų, šitame mažiame Betanės kaimelyje aplinka buvo visiškai parengta tam, kad būtų įvykdytas didingiausias iš visų darbų, susijusių su Nebadono Mykolo žemiškąja tarnyste, didingiausias dieviškosios galios pasireiškimas per jo įsikūnijimą materialiam kūne, kadangi jo paties prisikėlimas įvyko po to, kada jis buvo išlaisvintas iš mirtingojo gyvenimo pančių.

Toji nedidelė grupelė, kuri buvo susirinkusi prieš Lozorius kapavietę, visiškai nesuvokė, kad vadovaujamos Gabrielio visai šalia susirinko dangiškųjų būtybių visų kategorijų gausus kiekis ir dabar, Jėzaus Personalizuoto Derintojo nurodymu, su viltimi laukia virpėdamos ir pasirengusios įvykdyti savo mylimo Valdovo paliepimą.

Kada Jėzus ištare tuos įsakymo žodžius, “Pašalinkite akmenį,” tada susirinkusios dangiškosios gausybės pasirengė tam, jog įgyvendintų Lozorius prikėlimo mirtingojo materialaus kūno pavidalu dramą. Tokią prikėlimo formą labai sunku įgyvendinti ir ji nepalyginamai daug labiau pranoksta tą įprastą metodą, kada mirtingieji tvariniai yra prikeliami morontinėje formoje, ir tam, kad ši forma būtų įgyvendinta, reikia nepalyginamai daugiau dangiškųjų asmenybių ir nepalyginamai didesnės visatos priemonių organizacijos.

Kada Morta ir Marija išgirdo šitą Jėzaus įsakymą, nurodantį, kad akmuo prieš kapą būtų nuridentas į šalį, tada jas apėmė prieštarīgi jausmai. Marija puoselėjo viltį, kad Lozorius iš mirusiųjų bus prikeltas, bet Morta, nors tam tikru laipsniu irgi tikėjo kaip ir jos sesuo, bet ją buvo labiau apėmusi baimė, jog Lozorius, savo išvaizda, nebebus toks, kad jį būtų galima parodyti Jėzui, apaštalams, ir draugams. Tarė Morta: “Ar privalome šį akmenį nuridenti? Mano brolis jau keturios dienos kaip miręs, taigi iki šio laiko yra prasidėjęs jo kūno irimas.” Morta šitą pasakė taip pat ir dėl to, kad ji nebuvo tikra, dėl ko Mokytojas paprašė, jog akmuo būtų pašalintas; ji manė, kad Jėzus galbūt tikrai nori pažvelgti į Lozorijų dar vieną paskutinį kartą. Dėl savo požiūrio ji nebuvo apsisprendusi ir tvirta. Kadangi jos dvejojo, nuridenti akmenį ar ne, tai Jėzus tarė: “Argi aš jums nesakiau iš pradžių, kad jo liga nėra mirtina? Argi aš neatėjau tam, kad įvykdyčiau savo pažadą? Ir tada, kada atėjau pas jus, argi aš jums

they said among themselves: “If he thought so much of this man, why did he tarry so long before coming to Bethany? If he is what they claim, why did he not save his dear friend? What is the good of healing strangers in Galilee if he cannot save those whom he loves?” And in many other ways they mocked and made light of the teachings and works of Jesus.

168:1.9 (1844.8) And so, on this Thursday afternoon at about half past two o'clock, was the stage all set in this little hamlet of Bethany for the enactment of the greatest of all works connected with the earth ministry of Michael of Nebadon, the greatest manifestation of divine power during his incarnation in the flesh, since his own resurrection occurred after he had been liberated from the bonds of mortal habitation.

168:1.10 (1845.1) The small group assembled before Lazarus's tomb little realized the presence near at hand of a vast concourse of all orders of celestial beings assembled under the leadership of Gabriel and now in waiting, by direction of the Personalized Adjuster of Jesus, vibrating with expectancy and ready to execute the bidding of their beloved Sovereign.

168:1.11 (1845.2) When Jesus spoke those words of command, “Take away the stone,” the assembled celestial hosts made ready to enact the drama of the resurrection of Lazarus in the likeness of his mortal flesh. Such a form of resurrection involves difficulties of execution which far transcend the usual technique of the resurrection of mortal creatures in morontia form and requires far more celestial personalities and a far greater organization of universe facilities.

168:1.12 (1845.3) When Martha and Mary heard this command of Jesus directing that the stone in front of the tomb be rolled away, they were filled with conflicting emotions. Mary hoped that Lazarus was to be raised from the dead, but Martha, while to some extent sharing her sister's faith, was more exercised by the fear that Lazarus would not be presentable, in his appearance, to Jesus, the apostles, and their friends. Said Martha: “Must we roll away the stone? My brother has now been dead four days, so that by this time decay of the body has begun.” Martha also said this because she was not certain as to why the Master had requested that the stone be removed; she thought maybe Jesus wanted only to take one last look at Lazarus. She was not settled and constant in her attitude. As they hesitated to roll away the stone, Jesus said: “Did I not tell you at the first that this sickness was not to the death? Have I not come to fulfill my promise? And after I came to you, did I not say that, if you would only believe, you should

nesakiau, jeigu tik jūs tikėtumėte, tai jūs turėtumėte matyti Dievo šlovę? Tai kodėl gi jūs abejojate? Kiek dar praeis laiko, kol jūs patikėsite ir paklusite?”

Kada Jėzus pabaigė kalbėti, tada jo apaštalai, kartu su pasisiūliusiais padėti artimaisiais, paėmė už akmens ir nurideno jį nuo įėjimo į kapavietę.

Žydams buvo įprasta tikėti, kad tulžies lašas ant mirties angelo kardo galo pradeda veikti trečiosios dienos pabaigoje, tokiu būdu, savo visa galia jis ima veikti ketvirtą dieną. Jie sutiko, kad žmogaus siela prie kapo gali laukti iki trečiosios dienos pabaigos, stengdamasi negyvą kūną atgaivinti; bet jie tvirtai tikėjo, jog prieš išauštant ketvirtajai dienai tokia siela būna išėjusi į iškeliausiųjų dvasių buveinę.

Šitie tikėjimai ir nuomonės apie mirusiuosius ir apie mirusiųjų dvasių iškeliavimą pasitarnavo tam, kad savo protu įsitikintų visi tie, kurie dabar buvo prie Lozorius kapo, o vėliau ir visi tie, kurie galės išgirsti apie tai, kas turi netrukus įvykti, jog realiai ir iš tiesų buvo toks atvejis, kada mirusįjį prikėlė asmeniniu darbu tas, kuris pareiškė, kad jis yra “šis prisikėlimas ir šis gyvenimas.”

2. LOZORIAUS PRISIKĖLIMAS

Kada šitoji grupė, kurią sudarė apie keturiasdešimt penki mirtingieji, stovėjo prieš kapavietę, tada neaiškiai jie galėjo matyti Lozorius formą, įvyniotą į lininę drobulę ir paguldytą laidojimo urvo dešinėje apatinėje nišoje. Kada šitie žemės tvariniai stovėjo ten beveik nekvėpuodami tyloje, tada didžiulė dangiškųjų būtybių gausybė užėmė savąsias vietas, pasirengusi sureaguoti į ženklą veikimui, kai ji turėtų duoti Gabrielis, jų vadas.

Jėzus pakėlė akis ir tarė: “Tėve, aš esu dėkingas, kad tu išgirdai ir patenkinai mano prašymą. Aš žinau, jog tu mane girdi visada, bet dėl tų, kurie stovi čia su manimi, aš šitaip kalbu su tavimi tam, kad jie galėtų patikėti, jog tu mane pasiuntei į šį pasaulį, ir kad jie galėtų žinoti, jog tu veiki drauge su manimi tame darbe, kurį mes netrukus padarysime.” Ir kada jis pasimeldė, tada jis garsiu balsu sušuko, “Lozoriau, išeik!”

Nors šitie stebintys žmonės ir nekrustelėjo, bet visa milžiniška dangiškoji gausybė vieningu veiksmu sujudo, pakludama Kūrėjo žodžiui. Praėjus vos dvylikai sekundžių žemės laiku iki tol be gyvybės ženklo Lozorius forma ėmė judėti ir netrukus atsisėdo ant akmeninės lentynos, ant kurios ji prieš tai gulėjo, krašto. Jo kūnas buvo įvyniotas į įkapes, o jo veidas buvo uždengtas

see the glory of God? Wherefore do you doubt? How long before you will believe and obey?”

168:1.13 (1845.4) When Jesus had finished speaking, his apostles, with the assistance of willing neighbors, laid hold upon the stone and rolled it away from the entrance to the tomb.

168:1.14 (1845.5) It was the common belief of the Jews that the drop of gall on the point of the sword of the angel of death began to work by the end of the third day, so that it was taking full effect on the fourth day. They allowed that the soul of man might linger about the tomb until the end of the third day, seeking to reanimate the dead body; but they firmly believed that such a soul had gone on to the abode of departed spirits ere the fourth day had dawned.

168:1.15 (1845.6) These beliefs and opinions regarding the dead and the departure of the spirits of the dead served to make sure, in the minds of all who were now present at Lazarus's tomb and subsequently to all who might hear of what was about to occur, that this was really and truly a case of the raising of the dead by the personal working of one who declared he was “the resurrection and the life.”

2. THE RESURRECTION OF LAZARUS

168:2.1 (1845.7) As this company of some forty-five mortals stood before the tomb, they could dimly see the form of Lazarus, wrapped in linen bandages, resting on the right lower niche of the burial cave. While these earth creatures stood there in almost breathless silence, a vast host of celestial beings had swung into their places preparatory to answering the signal for action when it should be given by Gabriel, their commander.

168:2.2 (1846.1) Jesus lifted up his eyes and said: “Father, I am thankful that you heard and granted my request. I know that you always hear me, but because of those who stand here with me, I thus speak with you, that they may believe that you have sent me into the world, and that they may know that you are working with me in that which we are about to do.” And when he had prayed, he cried with a loud voice, “Lazarus, come forth!”

168:2.3 (1846.2) Though these human observers remained motionless, the vast celestial host was all astir in unified action in obedience to the Creator's word. In just twelve seconds of earth time the hitherto lifeless form of Lazarus began to move and presently sat up on the edge of the stone shelf whereon it had rested. His body was bound about with grave cloths, and his face was

servėtėle. Ir kada jis atsistojo prieš juos—gyvas—tada Jėzus tarė, “Išvyniokite jį ir leiskite jam eiti.”

Visi, išskyrus apaštalus, Mortą, ir Mariją, sulėkė į namą. Jie buvo išbalę nuo išgąščio ir sukrėsti. Nors kai kas ir pasiliko, bet didelė dalis išsiskubino namo.

Lozorius pasisveikino su Jėzumi ir apaštalais ir paklausė, ką reiškia ši įkapių drobulė ir kodėl jis atsibudo sode. Jėzus ir apaštalai pasitraukė į vieną pusę, tuo tarpu Morta papasakojo Lozorui apie jo mirtį, palaidojimą, ir prisikėlimą. Ji turėjo jam paaiškinti, kad jis numirė sekmadienį, o dabar buvo sugrąžintas į gyvenimą ketvirtadienį, dėl to, kad jis neįsijautė sąmoningo laiko suvokimo nuo tada, kada užmigo mirties miegu.

Kada Lozorius išėjo iš kapavietės, tada Jėzaus Personalizuotas Derintojas, dabar šitos rūšies vyriausiasis šioje vietinėje visatoje, davė komandą buvusiam Lozorius Derintojui, dabar laukiančiam, sugrįžti gyventi į prikeltos žmogaus protą.

Tada Lozorius priėjo prie Jėzaus ir, kartu su savo seserimis, atsiklaupė prie Mokytojo kojų, kad padėkotų ir pasiūlytų pašlovinimą Dievui. Jėzus, paėmęs Lozorių už rankos, pakėlė jį, sakdamas: “Mano sūnau, tą, kas atsitiko tau, taip pat patirs ir visi tie, kurie tiki šita evangelija, išskyrus tai, kad jie tikrai bus prikelti daug šlovingesnėje formoje. Tu iš tiesų busi gyvas liudininkas tos tiesos, apie kurią aš kalbėjau—aš esu prisikėlimas ir gyvenimas. Bet eikime visi į vidų ir pamaitinkime šituos fizinius kūnus.”

Jiems einant link namo, Gabrielis paleido sukviestų dangiškųjų gausybių papildomas grupes, tuo tarpu jis užregistravo pirmąjį atsitikimą Urantijoje, ir paskutinįjį, kur mirtingasis tvarinys buvo prikeltas iš mirties fizinio kūno pavidalu.

Lozorius vargu ar galėjo suvokti, kas buvo atsitikę. Jis žinojo, kad sunkiai sirgo, bet prisiminti galėjo tik tai, jog užmigo ir buvo pažadintas. Jie niekada nesugebėjo jam papasakoti apie šitas keturias dienas kapavietėje, nes jis buvo visiškai be sąmonės. Laikas neegzistuoja tiems, kurie miega mirties miegu.

Nors didelė dalis ėmė tikėti į Jėzų dėl šito galingo darbo, bet kiti tikrai dar labiau suketino savo širdis, kad jį atstumtų. Iki kitos dienos vidurdienio šitoji istorija pasklido po visą Jeruzalę. Dešimtys vyrų ir moterų atėjo į Betanę, kad pasižiūrėtų į Lozorių ir pasišnekėtų su juo, o sunerimę ir susinervinę fariziejai skubiai sušaukė Sanhedrino susirinkimą, kad galėtų nuspręsti, ką reikėtų daryti dėl šitų naujų įvykių.

covered with a napkin. And as he stood up before them — alive — Jesus said, “Loose him and let him go.”

168:2.4 (1846.3) All, save the apostles, with Martha and Mary, fled to the house. They were pale with fright and overcome with astonishment. While some tarried, many hastened to their homes.

168:2.5 (1846.4) Lazarus greeted Jesus and the apostles and asked the meaning of the grave cloths and why he had awakened in the garden. Jesus and the apostles drew to one side while Martha told Lazarus of his death, burial, and resurrection. She had to explain to him that he had died on Sunday and was now brought back to life on Thursday, inasmuch as he had had no consciousness of time since falling asleep in death.

168:2.6 (1846.5) As Lazarus came out of the tomb, the Personalized Adjuster of Jesus, now chief of his kind in this local universe, gave command to the former Adjuster of Lazarus, now in waiting, to resume abode in the mind and soul of the resurrected man.

168:2.7 (1846.6) Then went Lazarus over to Jesus and, with his sisters, knelt at the Master's feet to give thanks and offer praise to God. Jesus, taking Lazarus by the hand, lifted him up, saying: “My son, what has happened to you will also be experienced by all who believe this gospel except that they shall be resurrected in a more glorious form. You shall be a living witness of the truth which I spoke — I am the resurrection and the life. But let us all now go into the house and partake of nourishment for these physical bodies.”

168:2.8 (1846.7) As they walked toward the house, Gabriel dismissed the extra groups of the assembled heavenly host while he made record of the first instance on Urantia, and the last, where a mortal creature had been resurrected in the likeness of the physical body of death.

168:2.9 (1846.8) Lazarus could hardly comprehend what had occurred. He knew he had been very sick, but he could recall only that he had fallen asleep and been awakened. He was never able to tell anything about these four days in the tomb because he was wholly unconscious. Time is nonexistent to those who sleep the sleep of death.

168:2.10 (1846.9) Though many believed in Jesus as a result of this mighty work, others only hardened their hearts the more to reject him. By noon the next day this story had spread over all Jerusalem. Scores of men and women went to Bethany to look upon Lazarus and talk with him, and the alarmed and disconcerted Pharisees hastily called a meeting of the Sanhedrin that they might determine what should be done about these new developments.

3. SANHEDRINO SUSIRINKIMAS

Nors šito vyro, prikeltos iš mirusiųjų, liudijimas daug prisidėjo prie to, kad sustiprintų didelio skaičiaus tikinčiųjų į karalystės evangeliją įtikėjimą, bet tai turėjo mažą poveikį arba neturėjo jokio poveikio religinių lyderių ir valdytojų Jeruzalėje požiūriui, išskyrus tai, kad jie greičiau nusprendė Jėzų sunaikinti ir jo darbą nutraukti.

Kitą dieną, penktadienį, pirmą valandą susirinko Sanhedrinas tam, kad toliau svarstyti klausimą, "Ką darysime su Jėzumi iš Nazareto?" Po daugiau negu dvi valandas trukusių diskusijų ir piktų debatų, vienas iš fariziejų pateikė rezoliuciją, raginančią Jėzų nužudyti nedelsiant, paskelbus, kad jis yra grėsmė visam Izraeliui, ir oficialiai įpareigojančią Sanhedriną priimti mirties nuosprendį be teismo ir nepaisant jokių precedentų.

Ir vėl šitas impozantiškas žydų lyderių organas priėmė sprendimą Jėzų suimti ir atiduoti į teismą, apkaltinus jį šventvagyste ir pateikiant jam daugelį kitų kaltinimų dėl žydų šventojo įstatymo pažeidimų. Anksčiau jie vieną kartą jau buvo net ir tiek toli nuėję, jog pareiškė, kad jis tikrai turi mirti, bet dabar buvo pirmas kartas, kada Sanhedrinas oficialiai paskelbė, jog nuosprendį dėl jo mirties nori priimti iki teismo. Bet dėl šitos rezoliucijos balsuojama nebuvo, nes keturiolika Sanhedrino narių vieningai atsistatydino, kada buvo pasiūlytas toks negirdėtas veiksmas. Nors dėl to, kad šie nariai atsistatydino, sprendimas buvo priimtas beveik po dviejų savaitių, bet šitoji grupė iš keturiolikos iš Sanhedrino pasitraukė tą dieną, kad šios tarybos posėdžiuose daugiau nebedalyvautų niekada. Kada vėliau buvo svarstomi šitie atsistatydinimai, tada buvo išmesti kiti penki nariai, nes jų partneriai buvo įsitikinę, kad šie puoselėja draugiškus jausmus Jėzui. Išmetus šiuos devyniolika vyrų, Sanhedrine susidarė tokia padėtis, kad Jėzų buvo galima teisti ir pasmerkti su tokiu solidarumu, kuris ribojosi su vienbalsiškumu.

Kitą savaitę Lozorius ir jo seserys buvo pakviestos pasirodyti prieš Sanhedriną. Kada jų parodymai buvo išklausti, tada nebeliko jokios abejonės dėl to, kad Lozorius buvo prikeltas iš mirusiųjų. Nors Sanhedrino aktuose Lozorius prisikėlimas ir buvo realiai pripažintas, bet protokole buvo užfiksuota rezoliucija šitą ir kitus stebuklus, padarytus Jėzaus, priskyrusi velnių princui, su kuriuo, buvo pareikšta, Jėzus yra sąjungininkas.

Nesvarbu, koks yra jo stebuklų darymo galios šaltinis, bet šitie žydų lyderiai buvo įsitikinę, kad jeigu jo tuoj pat nesustabdys, tai labai greitai visi

3. MEETING OF THE SANHEDRIN

168:3.1 (1847.1) Even though the testimony of this man raised from the dead did much to consolidate the faith of the mass of believers in the gospel of the kingdom, it had little or no influence on the attitude of the religious leaders and rulers at Jerusalem except to hasten their decision to destroy Jesus and stop his work.

168:3.2 (1847.2) At one o'clock the next day, Friday, the Sanhedrin met to deliberate further on the question, "What shall we do with Jesus of Nazareth?" After more than two hours of discussion and acrimonious debate, a certain Pharisee presented a resolution calling for Jesus' immediate death, proclaiming that he was a menace to all Israel and formally committing the Sanhedrin to the decision of death, without trial and in defiance of all precedent.

168:3.3 (1847.3) Time and again had this august body of Jewish leaders decreed that Jesus be apprehended and brought to trial on charges of blasphemy and numerous other accusations of flouting the Jewish sacred law. They had once before even gone so far as to declare he should die, but this was the first time the Sanhedrin had gone on record as desiring to decree his death in advance of a trial. But this resolution did not come to a vote since fourteen members of the Sanhedrin resigned in a body when such an unheard-of action was proposed. While these resignations were not formally acted upon for almost two weeks, this group of fourteen withdrew from the Sanhedrin on that day, never again to sit in the council. When these resignations were subsequently acted upon, five other members were thrown out because their associates believed they entertained friendly feelings toward Jesus. With the ejection of these nineteen men the Sanhedrin was in a position to try and to condemn Jesus with a solidarity bordering on unanimity.

168:3.4 (1847.4) The following week Lazarus and his sisters were summoned to appear before the Sanhedrin. When their testimony had been heard, no doubt could be entertained that Lazarus had been raised from the dead. Though the transactions of the Sanhedrin virtually admitted the resurrection of Lazarus, the record carried a resolution attributing this and all other wonders worked by Jesus to the power of the prince of devils, with whom Jesus was declared to be in league.

168:3.5 (1847.5) No matter what the source of his wonder-working power, these Jewish leaders were persuaded that, if he were not immediately stopped, very soon all the common people would

paprasti žmonės ims tikėti jį; ir toliau, iškils rimtos komplikacijos su Roma, kadangi tokia didelė jo tikinčiųjų dalis jį laiko Mesijumi, Izraelio išvadotoju.

Būtent šito Sanhedrino susirinkimo metu aukščiausias šventikas Kajafas pirmą kartą išreiškė tą seną žydų posakį, kurį jis tiek daug kartų vėliau pakartojo: „Geriau tegu miršta vienas žmogus, o ne žūsta visa bendruomenė.“

Nors Jėzus buvo gavęs perspėjimą apie Sanhedrino užmačias šito juodojo penktadienio popietę, bet jis nė truputėlio nesutriko ir toliau ilsėjosi Sabato dieną su draugais Betfage, kaimelyje netoli Betanės. Ankstyvą sekmadienio rytą Jėzus ir apaštalai susirinko, pagal išankstinį susitarimą, Lozorius namuose, ir atsisveikinę su šia Betanės šeima, pradėjo savo kelionę atgal į Pelos stovyklavietę.

4. ATSAKYMAS Į MALDĄ

Pakeliui iš Betanės į Pelą apaštalai pateikė Jėzui daug klausimų, į kuriuos Mokytojas laisvai atsakinėjo, išskyrus į tuos, kurie buvo susiję su mirusiųjų prisikėlimo smulkmenomis. Tokių problemų apaštalai nesugebėjo suvokti; todėl iš tikrųjų Mokytojas atsisakė su jais aptarinėti šiuos klausimus. Kadangi iš Betanės jie išėjo slapta, tai jie buvo vieni. Dėl to Jėzus pasinaudojo šia galimybe, kad šiam dešimtukui papasakotų daug dalykų, kurie, jo manymu, parengs juos toms išbandymų dienoms, kurios buvo kaip tik priešakyje.

Savo mintyse apaštalai buvo labai jaudrinti ir daug laiko praleido aptarinėdami savo nesenus patyrimus, kadangi jie buvo susiję su malda ir atsakymu į ją. Jie visi prisiminė Jėzaus pareiškimą Betanės pasiuntiniui Filadelfijoje, kada jis aiškiai pasakė, „Šita liga nėra mirtina.“ Ir vis tik, nepaisant šito pažado, Lozorius iš tiesų numirė. Visą tą dieną jie vėl ir vėl sugrįždavo prie atsakymo į maldą klausimo aptarinėjimo.

Jėzaus atsakymus į daugelį jų klausimų galima būtų apibendrinti šitaip:

1. Malda yra ribinio proto išraiška, stengiantis priartinti prie Begaliniojo. Dėl to, maldos pateikimą būtinai apriboja ribinio žinios, išmintis, ir savybės; lygiai taip ir atsakymą būtinai sąlygoja Begaliniojo vizija, tikslai, idealai, ir išimtinės teisės. Niekada negalima matyti nepertraukiamo materialų reiškinių tęstinumo tarp maldos pateikimo ir visiškai dvasinio atsakymo į ją priėmimo.

2. Kada į maldą neatsakoma akivaizdžiai, tai

believe in him; and further, that serious complications with the Roman authorities would arise since so many of his believers regarded him as the Messiah, Israel's deliverer.

168:3.6 (1847.6) It was at this same meeting of the Sanhedrin that Caiaphas the high priest first gave expression to that old Jewish adage, which he so many times repeated: "It is better that one man die, than that the community perish."

168:3.7 (1847.7) Although Jesus had received warning of the doings of the Sanhedrin on this dark Friday afternoon, he was not in the least perturbed and continued resting over the Sabbath with friends in Bethpage, a hamlet near Bethany. Early Sunday morning Jesus and the apostles assembled, by prearrangement, at the home of Lazarus, and taking leave of the Bethany family, they started on their journey back to the Pella encampment.

4. THE ANSWER TO PRAYER

168:4.1 (1848.1) On the way from Bethany to Pella the apostles asked Jesus many questions, all of which the Master freely answered except those involving the details of the resurrection of the dead. Such problems were beyond the comprehension capacity of his apostles; therefore did the Master decline to discuss these questions with them. Since they had departed from Bethany in secret, they were alone. Jesus therefore embraced the opportunity to say many things to the ten which he thought would prepare them for the trying days just ahead.

168:4.2 (1848.2) The apostles were much stirred up in their minds and spent considerable time discussing their recent experiences as they were related to prayer and its answering. They all recalled Jesus' statement to the Bethany messenger at Philadelphia, when he said plainly, "This sickness is not really to the death." And yet, in spite of this promise, Lazarus actually died. All that day, again and again, they reverted to the discussion of this question of the answer to prayer.

168:4.3 (1848.3) Jesus' answers to their many questions may be summarized as follows:

168:4.4 (1848.4) 1. Prayer is an expression of the finite mind in an effort to approach the Infinite. The making of a prayer must, therefore, be limited by the knowledge, wisdom, and attributes of the finite; likewise must the answer be conditioned by the vision, aims, ideals, and prerogatives of the Infinite. There never can be observed an unbroken continuity of material phenomena between the making of a prayer and the reception of the full spiritual answer thereto.

168:4.5 (1848.5) 2. When a prayer is apparently unanswered, the delay often betokens a better

šis uždelsimas dažnai reiškia geresnį atsakymą, nors tas atsakymas dėl kokios nors svarios priežasties yra smarkiai uždelstas. Kada Jėzus pasakė, jog Lozorius ligą iš tikrųjų nėra mirtina, tada jis jau vienuolika valandų buvo miręs. Nė viena nuoširdi malda nepaliekama be atsako, išskyrus tuomet, kai dvasinio pasaulio aukštesniojo lygio požiūris yra numatęs geresnį atsakymą, tokį atsakymą, kuris patenkina žmogaus dvasios prašymą kaip kontrastą vien tik tai žmogaus proto maldai.

3. Laiko maldos, kada jas padiktuoja dvasia ir išreiškia įtikėjimas, tada dažnai yra tokios plačios ir visaapimančios, kad į jas gali būti atsakyta tik tai amžinybėje; ribinis prašymas kartais yra tiek kupinas noro suvokti Begalinį, kad atsakymas turi būti ilgam laikui atidėtas, laukiant, kol kūrinys turės adekvatų sugebėjimą imlumui; įtikėjimo malda gali būti tokia visaapimanti, jog tą atsakymą bus galima gauti tik tai Rojuje.

4. Atsakymai į mirtingojo proto maldą dažnai būna tokio pobūdžio, kad juos galima priimti ir suvokti tik tai vėliau, kada tas pats besimeldžiantis protas yra pasiekęs nemirtingą būvį. Į materialios būtybės maldą dažnai gali būti atsakoma tik tai tada, kada toks individas yra išsivystęs į dvasinį lygį.

5. Dievą pažįstančio asmens malda gali būti tiek iškreipta dėl neišmanymo ir tiek deformuota dėl prietarų, kad atsakymas į ją būtų labai nepageidautinas. Tuomet įsiterpiančios dvasinės būtybės iš tikrųjų turi tokią maldą išversti, jog, kada ateina atsakymas, tai prašantysis visiškai šito nesuvokia kaip atsakymo į savąją maldą.

6. Visos tikros maldos yra adresuojamos dvasinėms būtybėms, ir į visus tokius prašymus turi būti atsakoma dvasiniu požiūriu, ir visus tokius atsakymus turi sudaryti dvasinės realybės. Dvasinės būtybės negali padovanoti materialių atsakymų į dvasinius prašymus net ir iš materialių būtybių. Materialios būtybės gali veiksmingai melstis tik tai tada, kada jos "meldžiasi iš dvasios."

7. Jokia malda negali tikėtis atsakymo, jeigu ji nėra gimusi iš dvasios ir nėra pamaitinta įtikėjimu. Jūsų nuoširdus įtikėjimas reiškia, kad jūs iš anksto iš tiesų suteikėte savo maldos išklausotojams visišką teisę atsakyti į jūsų prašymą sutinkamai su ta aukščiausiąja išmintimi ir ta dieviškąja meile, kurias jūsų įtikėjimas pavaizduoja kaip visada sužadinančias veikti tas būtybes, kurioms jūs ir meldžiatės.

8. Vaikas visada turi tam teisę, kada jis leidžia sau kreiptis su prašymu į kurį nors iš savo tėvų; o tėvas ar motina visada lieka ištikimi savo įsipareigojimams nesubrendusio vaiko atžvilgiu, kada motinos ar tėvo aukštesniojo lygio išmintis diktuoja, kad tas atsakymas į vaiko maldą būtų uždelstas, pakeistas, išskaidytas, pranoktas, ar

answer, although one which is for some good reason greatly delayed. When Jesus said that Lazarus's sickness was really not to the death, he had already been dead eleven hours. No sincere prayer is denied an answer except when the superior viewpoint of the spiritual world has devised a better answer, an answer which meets the petition of the spirit of man as contrasted with the prayer of the mere mind of man.

168:4.6 (1848.6) 3. The prayers of time, when indited by the spirit and expressed in faith, are often so vast and all-encompassing that they can be answered only in eternity; the finite petition is sometimes so fraught with the grasp of the Infinite that the answer must long be postponed to await the creation of adequate capacity for receptivity; the prayer of faith may be so all-embracing that the answer can be received only on Paradise.

168:4.7 (1848.7) 4. The answers to the prayer of the mortal mind are often of such a nature that they can be received and recognized only after that same praying mind has attained the immortal state. The prayer of the material being can many times be answered only when such an individual has progressed to the spirit level.

168:4.8 (1848.8) 5. The prayer of a God-knowing person may be so distorted by ignorance and so deformed by superstition that the answer thereto would be highly undesirable. Then must the intervening spirit beings so translate such a prayer that, when the answer arrives, the petitioner wholly fails to recognize it as the answer to his prayer.

168:4.9 (1848.9) 6. All true prayers are addressed to spiritual beings, and all such petitions must be answered in spiritual terms, and all such answers must consist in spiritual realities. Spirit beings cannot bestow material answers to the spirit petitions of even material beings. Material beings can pray effectively only when they "pray in the spirit."

168:4.10 (1849.1) 7. No prayer can hope for an answer unless it is born of the spirit and nurtured by faith. Your sincere faith implies that you have in advance virtually granted your prayer hearers the full right to answer your petitions in accordance with that supreme wisdom and that divine love which your faith depicts as always actuating those beings to whom you pray.

168:4.11 (1849.2) 8. The child is always within his rights when he presumes to petition the parent; and the parent is always within his parental obligations to the immature child when his superior wisdom dictates that the answer to the child's prayer be delayed, modified, segregated, transcended, or postponed to another stage of

atidėtas iki kito dvasinio pakilimo etapo.

9. Neabejokite dėl to, jog verta melstis dvasinio troškimo maldomis; neabejokite dėl to, kad į savuosius prašymus atsakymus jūs tikrai gausite. Šitie atsakymai bus atidėti, kad lauktų, kada jūs pasieksite realaus kosminio pasiekimo tuos ateities dvasinius lygius, šitame pasaulyje ar kituose pasauliuose, kuriuose jums bus įmanoma suvokti ir pasiimti ilgai lauktus atsakymus į jūsų ankstenius, bet nesavalaikius prašymus.

10. Į visus tikrai iš dvasios gimusius prašymus be jokių abejonų bus atsakyta. Prašykite ir jūs tikrai gausite. Bet jūs turėtumėte prisiminti, jog esate besivystantys laiko ir erdvės tvariniai; dėl to jūs tikrai turite nuolat atsižvelgti į laiko-erdvės faktorius tame patyrimė, kada jūs asmeniškai priimate pilnus atsakymus į savo daugybę maldų ir prašymų.

5. KAIP KLOJOSI LOZORIUI TOLIAU

Lozorius pasiliko namuose Betanėje, būdamas didžiulio susidomėjimo centras daugeliui nuoširdžių tikinčiųjų ir gausiam skaičiui smalsių individų, iki Jėzaus nukryžiovimo savaitės, kada jis gavo perspėjimą, jog Sanhedrinas priėmė dekretą dėl jo mirties. Žydų valdovai buvo pasiryžę sustabdyti Jėzaus mokymų tolimesnį plitimą, ir jie teisingai samprotavo, kad būtų beprasmiška nužudyti Jėzų, jeigu jie leistų Lozorui, kuris buvo jo stebuklų darymo pati aukščiausioji viršūnė, gyventi ir liudyti tą faktą, kad Jėzus jį prikėlė iš mirusiųjų. Jau prieš tai Lozorius kentėjo nuo jų aršių persekiojimų.

Ir šitaip Lozorius skubiai atsisveikino su savo seserimis Betanėje ir pabėgo žemyn per Jerichą ir į kitą Jordano upės krantą, ir niekada sau neleido ilgėliau ilsėtis tol, kol nebuvo pasiekęs Filadelfijos. Lozorius gerai pažinojo Abnerį, ir čia jis jautėsi saugus nuo piktojo Sanhedrino kraugeriškų pinklių.

Netrukus po šito Morta ir Marija savo žemes Betanėje pardavė ir prisijungė prie savo brolio Perėjoje. Tuo tarpu Lozorius tapo bažnyčios Filadelfijoje išdininku. Jis tapo stipriu Abnerio rėmėju jo nesutarimuose su Pauliumi ir Jeruzalės bažnyčia, ir galiausiai numirė, kada jam buvo 67-eri metai, nuo tos pačios ligos, kuri jį nusinešė tada, kada jis buvo jaunesnis vyras Betanėje.

spiritual ascension.

^{168:4.12 (1849.3)} 9. Do not hesitate to pray the prayers of spirit longing; doubt not that you shall receive the answer to your petitions. These answers will be on deposit, awaiting your achievement of those future spiritual levels of actual cosmic attainment, on this world or on others, whereon it will become possible for you to recognize and appropriate the long-waiting answers to your earlier but ill-timed petitions.

^{168:4.13 (1849.4)} 10. All genuine spirit-born petitions are certain of an answer. Ask and you shall receive. But you should remember that you are progressive creatures of time and space; therefore must you constantly reckon with the time-space factor in the experience of your personal reception of the full answers to your manifold prayers and petitions.

5. WHAT BECAME OF LAZARUS

^{168:5.1 (1849.5)} Lazarus remained at the Bethany home, being the center of great interest to many sincere believers and to numerous curious individuals, until the days of the crucifixion of Jesus, when he received warning that the Sanhedrin had decreed his death. The rulers of the Jews were determined to put a stop to the further spread of the teachings of Jesus, and they well judged that it would be useless to put Jesus to death if they permitted Lazarus, who represented the very peak of his wonder-working, to live and bear testimony to the fact that Jesus had raised him from the dead. Already had Lazarus suffered bitter persecution from them.

^{168:5.2 (1849.6)} And so Lazarus took hasty leave of his sisters at Bethany, fleeing down through Jericho and across the Jordan, never permitting himself to rest long until he had reached Philadelphia. Lazarus knew Abner well, and here he felt safe from the murderous intrigues of the wicked Sanhedrin.

^{168:5.3 (1849.7)} Soon after this Martha and Mary disposed of their lands at Bethany and joined their brother in Perea. Meantime, Lazarus had become the treasurer of the church at Philadelphia. He became a strong supporter of Abner in his controversy with Paul and the Jerusalem church and ultimately died, when 67 years old, of the same sickness that carried him off when he was a younger man at Bethany.

169 Dokumentas. Paskutinis mokymas Pelloje

⇐ 168

URANTIJOS KNYGA

170 ⇒

IV DALIS. JĖZAUS GYVENIMAS IR MOKYMAI

169 DOKUMENTAS. PASKUTINYSIS MOKYMAS PELOJE

Skyrius

ĮVADAS

1. Parabolė apie sūnų paklydėlį
2. Parabolė apie gudru prievaizdą
3. Turtuolis ir elgeta
4. Tėvas ir jo karalystė

ĮVADAS

VĖLAI pirmadienio vakarą, kovo 6-ąją, Jėzus ir dešimt apaštalų atvyko į Pelos stovyklą. Tai buvo paskutinioji savaitė, kada Jėzus gyveno ten, ir jis buvo labai aktyvus mokydamas minias ir instruodamas apaštalus. Kiekvieną popietę jis pamokslavo minioms ir kiekvieną vakarą atsakinėjo į klausimus apaštalams ir kai kuriems kitiems labiau pažengusiems į priekį mokiniams, kurie gyveno šioje stovykloje.

Žinia apie Lozorius prisikėlimą stovyklą buvo pasiekusi likus dviems dienoms iki Mokytojo atvykimo, ir visi stovyklos gyventojai nekantriai laukė. Nuo pat to laiko, kada buvo pamaitinti tie penki tūkstančiai, nebuvo atsitikę nieko tokio, kas būtų taip sužadinęs žmonių vaizduotę. Ir šitokiu būdu būtent tada, kada karalystės viešojo tarnavimo antroji fazė buvo pasiekusi pačią aukščiausią viršūnę, Jėzus suplanavo, jog per šitą vieną trumpą savaitę mokys Pelloje, o tada pradės kelionę po pietinę Perėją, kuri atvedė tiesiai į baigiamuosius ir tragiškus patyrimus per paskutinįją savaitę Jeruzalėje.

Tie fariziejai ir vyriausieji šventikai buvo pradėję formuluoti savo užsipuolimus ir koncentruoti kaltinimus. Jie prieštaravo Mokytojo mokymams tokiu pagrindu:

1. Jis yra publikanų ir nusidėjėlių draugas; jis

PAPER 169 LAST TEACHING AT PELLA

SECTIONS

Introduction

1. Parable of the Lost Son
2. Parable of the Shrewd Steward
3. The Rich Man and the Beggar
4. The Father and His Kingdom

INTRODUCTION

169:0.1 (1850.1) LATE on Monday evening, March 6, Jesus and the ten apostles arrived at the Pella camp. This was the last week of Jesus' sojourn there, and he was very active in teaching the multitude and instructing the apostles. He preached every afternoon to the crowds and each night answered questions for the apostles and certain of the more advanced disciples residing at the camp.

169:0.2 (1850.2) Word regarding the resurrection of Lazarus had reached the encampment two days before the Master's arrival, and the entire assembly was agog. Not since the feeding of the five thousand had anything occurred which so aroused the imagination of the people. And thus it was at the very height of the second phase of the public ministry of the kingdom that Jesus planned to teach this one short week at Pella and then to begin the tour of southern Perea which led right up to the final and tragic experiences of the last week in Jerusalem.

169:0.3 (1850.3) The Pharisees and the chief priests had begun to formulate their charges and to crystallize their accusations. They objected to the Master's teachings on these grounds:

- 169:0.4 (1850.4)* 1. He is a friend of publicans and

priima tuos nedievingus ir net valgo su jais.

2. Jis yra šventvagis; jis kalba apie Dievą, kad jis yra jo Tėvas, ir galvoja, kad jis yra lygus su Dievu.

3. Jis yra įstatymo pažeidėjas. Jis gydo ligas Sabato dieną ir daugeliu kitokių būdų paniekina šventąjį Izraelio įstatymą.

4. Jis yra sąjungoje su velniais. Jis daro stebuklus ir atlieka tariamus stebuklingus darbus Belzebubo, velnių princo, galia.

sinner; he receives the ungodly and even eats with them.

169:0.5 (1850.5) 2. He is a blasphemer; he talks about God as being his Father and thinks he is equal with God.

169:0.6 (1850.6) 3. He is a lawbreaker. He heals disease on the Sabbath and in many other ways flouts the sacred law of Israel.

169:0.7 (1850.7) 4. He is in league with devils. He works wonders and does seeming miracles by the power of Beelzebub, the prince of devils.

1. PARABOLĖ APIE SŪNŲ PAKLYDELI

Ketvirtadienio popietę Jėzus miniai kalbėjo apie "Išgelbėjimo malonę." Šito pamokslo metu jis atpasakojo istoriją apie pasiklydusią avį ir pamestą monetą, o tada pridūrė savo mėgstamiausią parabolę apie sūnų palaidūną. Sakė Jėzus:

"Pranašai, pradedant Samueliu ir baigiant Jonu, jus perspėjo, kad jūs turėtumėte ieškoti Dievo—ieškoti tiesos. Visada jie tikrai sakė, 'Ieškokite Viešpaties tuo metu, kai jį būtų galima surasti.' Ir visą tokį mokymą reikėtų įsidėti į širdį. Bet aš esu atėjęs tam, jog parodyčiau jums, kad, tuo metu, kada jūs stengiatės surasti Dievą, lygiai taip ir Dievas stengiasi surasti jus. Daug kartų iš tiesų aš jums esu pasakojęs istoriją apie gerąjį piemenį, kuris aptvare paliko tas devyniasdešimt devynias avis, tuo tarpu pats išėjo ieškoti tos vienos, kuri buvo pasiklydusi, ir kaip, kada jis surado nuklydusią avį, užsikėlė ją ant pečių ir rūpestingai nunešė į aptvarą. Ir kada toji pasilydusi avis buvo sugrąžinta į aividę, tada, jūs prisimenate, gerasis piemuos sukviestė savo draugus ir paprašė pasidžiaugti drauge su juo dėl to, kad surado tą avį, kuri buvo pasiklydusi. Vėl aš sakau, danguje yra daugiau džiaugsmo dėl vieno nusidėjėlio, kuris atgailauja, negu dėl devyniasdešimt devynių teisingų asmenų, kuriems atgailauti nereikia. Tas faktas, jog sielos *pasiklysta*, dangiškojo Tėvo susidomėjimą tik padidina. Į šitą pasaulį aš esu atėjęs tam, kad įvykdyčiau savojo Tėvo paliepimą, ir apie Žmogaus Sūnų buvo teisingai pasakyta, kad jis yra publikanų ir nusidėjėlių draugas.

"Jūs buvote mokomi, jog dieviškasis pritarimas ateina po jūsų atgailos ir dėl jūsų paaukojimo ir atpirkimo darbų, bet aš jus užtikrinu, kad Tėvas jus priima net ir iki jūsų atgailos ir pasiunčia šį Sūnų ir jo pagalbininkus, kad jus surastų ir atvestų, su džiugesiu, atgal į aividę, į sūnystės ir dvasinio žengimo į priekį karalystę. Jūs visi esate kaip avys, kurios yra pasimetusios, ir aš esu atėjęs surasti ir išgelbėti tuos, kurie yra pasiklydę.

"Ir jums taip pat reikėtų prisiminti pasakojimą

1. PARABLE OF THE LOST SON

169:1.1 (1850.8) On Thursday afternoon Jesus talked to the multitude about the "Grace of Salvation." In the course of this sermon he retold the story of the lost sheep and the lost coin and then added his favorite parable of the prodigal son. Said Jesus:

169:1.2 (1850.9) "You have been admonished by the prophets from Samuel to John that you should seek for God — search for truth. Always have they said, 'Seek the Lord while he may be found.' And all such teaching should be taken to heart. But I have come to show you that, while you are seeking to find God, God is likewise seeking to find you. Many times have I told you the story of the good shepherd who left the ninety and nine sheep in the fold while he went forth searching for the one that was lost, and how, when he had found the straying sheep, he laid it over his shoulder and tenderly carried it back to the fold. And when the lost sheep had been restored to the fold, you remember that the good shepherd called in his friends and bade them rejoice with him over the finding of the sheep that had been lost. Again I say there is more joy in heaven over one sinner who repents than over the ninety and nine just persons who need no repentance. The fact that souls are lost only increases the interest of the heavenly Father. I have come to this world to do my Father's bidding, and it has truly been said of the Son of Man that he is a friend of publicans and sinners.

169:1.3 (1851.1) "You have been taught that divine acceptance comes after your repentance and as a result of all your works of sacrifice and penitence, but I assure you that the Father accepts you even before you have repented and sends the Son and his associates to find you and bring you, with rejoicing, back to the fold, the kingdom of sonship and spiritual progress. You are all like sheep which have gone astray, and I have come to seek and to save those who are lost.

169:1.4 (1851.2) "And you should also remember the

apie tą moterį, kuri, turėjo dešimt sidabrinių, suvertų į papuošalo vėrinį ant kaklo, vieną iš jų pametė, ir kaip ji uždegė žiburį ir uoliai šlavė namus ir tol ieškojo, kol pamestą sidabrinį surado. Ir vos tik ji surado tą monetą, kurią buvo pametusi, tada draugėn ji sukvietė savuosius draugus ir kaimynus, sakydama, 'Džiaukitės su manimi, nes aš suradau tą monetą, kurią buvau pametusi.' Taigi vėl aš sakau, visada yra džiaugsmas dangaus angelų akivaizdoje dėl vieno nusidėjėlio, kuris atgailauja ir sugrįžta į Tėvo avidę. Ir aš pasakojau jums šią istoriją, kad jums perteikčiau tai, jog Tėvas ir jo Sūnus išeina *ieškoti* tų, kurie yra pasimėtę, ir šitame ieškojime mes panaudojame visus poveikius, kurie mūsų uoliose pastangose gali suteikti pagalbą, kad surastume tuos, kurie yra pasiklydę, tuos, kuriems reikalingas išgelbėjimas. Ir šitokių būdu, nors Žmogaus Sūnus išeina į tyrus, kad ieškotų nuklydusios avies, bet jis taip pat ieško ir tos monetos, kuri yra pamesta namuose. Avis nuklysta, nesąmoningai; monetą uždengia laiko dulkės ir ją pamatyti trukdo žmonių sukaupti daiktai.

"O dabar aš norėčiau jums papasakoti istoriją apie turtingo žemvaldžio nemąstantį sūnų, kuris savo tėvo namus paliko *sąmoningai* ir iškeliavo į svetimą kraštą, kur jis patyrė daug sukrėtimų. Jūs prisimenate, jog toji avis pasiklydo nesąmoningai, bet šitas jaunuolis savo namus paliko iš anksto apgalvojęs. Tai atsitiko šitaip:

"Vienas žmogus turėjo du sūnus; vienas, jaunesnysis, buvo atlapširdis ir nerūpestingas, visada ieškantis, kaip maloniai praleisti laiką ir išvengti pareigų, tuo tarpu jo vyresnysis brolis buvo rimtas, blaivus, darbštus, ir noriai užsikraunantis atsakomybę. Dabar šitie abu broliai tarpusavyje prastai sugyveno; jie visada ginčijosi ir pykosi. Jaunesnysis vaikiną buvo linksmas ir gyvybingas, bet tingus ir nepatikimas; vyresnysis sūnus buvo ramus ir darbštus, tuo pačiu metu egoistas, paniuręs, ir išpuikęs. Jaunesniajam sūnui patiko pramogauti, bet jis vengė darbo; vyresnysis atsidavė darbui, bet retai kada pramogavo. Šitoks bendravimas tapo toks nesuderinamas, kad jaunesnysis sūnus atėjo pas tėvą ir tarė: 'Tėve, duok man trečiąją dalį savo nuosavybės, kuri atitektų man, ir leisk man išeiti į pasaulį ieškoti savosios laimės.' Ir kada tėvas šią prašymą išklauė, žinodamas, koks nelaimingas yra jaunas vyras namie dėl santykių su savo broliu, tada jis padalino savo nuosavybę ir jaunuoliui atidavė jo dalį.

"Per kelias savaites jaunas vyras susirinko visus savo pinigus ir iškeliavo į tolimą šalį, ir nesuradęs, ką galėtų dirbti pelningai, kad tai taip pat būtų ir malonu, neužilgo visą savo paveldėjimą iššvaistė gyvendamas audringai. Ir kada jis buvo išleidęs viską, toje šalyje kilo ilgalaikis badas, ir jis atsidūrė nepritekluije. Ir šitokių būdu, kada jis kentė alkį ir kada jo nusiminimas buvo didžiulis, tada jis

story of the woman who, having had ten pieces of silver made into a necklace of adornment, lost one piece, and how she lit the lamp and diligently swept the house and kept up the search until she found the lost piece of silver. And as soon as she found the coin that was lost, she called together her friends and neighbors, saying, 'Rejoice with me, for I have found the piece that was lost.' So again I say, there is always joy in the presence of the angels of heaven over one sinner who repents and returns to the Father's fold. And I tell you this story to impress upon you that the Father and his Son go forth to search for those who are lost, and in this search we employ all influences capable of rendering assistance in our diligent efforts to find those who are lost, those who stand in need of salvation. And so, while the Son of Man goes out in the wilderness to seek for the sheep gone astray, he also searches for the coin which is lost in the house. The sheep wanders away, unintentionally; the coin is covered by the dust of time and obscured by the accumulation of the things of men.

169:1.5 (1851.3) "And now I would like to tell you the story of a thoughtless son of a well-to-do farmer who deliberately left his father's house and went off into a foreign land, where he fell into much tribulation. You recall that the sheep strayed away without intention, but this youth left his home with premeditation. It was like this:

169:1.6 (1851.4) "A certain man had two sons; one, the younger, was lighthearted and carefree, always seeking for a good time and shirking responsibility, while his older brother was serious, sober, hard-working, and willing to bear responsibility. Now these two brothers did not get along well together; they were always quarreling and bickering. The younger lad was cheerful and vivacious, but indolent and unreliable; the older son was steady and industrious, at the same time self-centered, surly, and conceited. The younger son enjoyed play but shunned work; the older devoted himself to work but seldom played. This association became so disagreeable that the younger son came to his father and said: 'Father, give me the third portion of your possessions which would fall to me and allow me to go out into the world to seek my own fortune.' And when the father heard this request, knowing how unhappy the young man was at home and with his older brother, he divided his property, giving the youth his share.

169:1.7 (1851.5) "Within a few weeks the young man gathered together all his funds and set out upon a journey to a far country, and finding nothing profitable to do which was also pleasurable, he soon wasted all his inheritance in riotous living. And when he had spent all, there arose a prolonged famine in that country, and he found himself in want. And so, when he suffered hunger

surado darbą pas vieną tos šalies gyventoją, kuris jį nusiuntė į laukus šerti kiaulių. Ir jaunasis vyras būtų mielai valgęs žievelės, kurias ėdė kiaulės, bet niekas jam nieko nedavė.

“Vieną dieną, kada buvo labai alkanas, jis atsikvošėjo ir tarė sau: ‘Kiek mano tėvo nusamdytų tarnų turi duonos užtektinai ir jos dar lieka, tuo tarpu aš mirštu iš alkio, šerdamas kiaules čia toli svetimoje šalyje! Aš tikrai pakilsiu ir eisiu pas savo tėvą, ir tikrai jam pasakysiu: Tėve, aš esu nusidėjęs prieš dangų ir prieš tave. Aš daugiau nebesu vertas to, kad būčiau vadinamas tavuoju sūnumi; tikrai turėk noro padaryti mane vienu iš tavo nusamdytų tarnų.’ Ir kada jaunasis vyras priėmė tokį sprendimą, tada jis pakilo ir išėjo į savo tėvo namus.

“Dabar šitas tėvas labai liūdėjo dėl savojo sūnaus; jam trūko šio linksmo, nors ir nemąstančio, vaikino. Šitas tėvas mylėjo šį sūnų ir visada žvalgydavosi, ar jis nesugrįžta, tokiu būdu tą dieną, kada jis artinosi prie savo namų, net ir tuo metu, kai jis buvo dar toli, tėvas jį pamatė, ir apimtas kupinos meilės užuojautos, išbėgo jo pasitikti, ir su didžiule meile jį pasveikino, apkabindamas ir išbučiuodamas. Ir po to, kada jie šitaip susitiko, tada sūnus pažvelgė į savo tėvo ašarojančią veidą ir tarė: ‘Tėve, aš esu nusidėjęs prieš dangų ir tavo akyse; aš nesu daugiau vertas, kad būčiau vadinamas sūnumi’—bet vaikiną neturėjo progos užbaigti savo išpažinties, nes apimtas džiaugsmo tėvas pasakė savo tarnams, kurie iki šios akimirkos buvo subėgę: ‘Atneškite greitai jo geriausią mantiją, tą, kurią aš išsaugojau, ir apsiauskite jį, o ant jo rankos užmaukite sūnaus žiedą ir atneškite sandalus jo kojoms.’

“Ir tada, po to, kai šis laimingas tėvas nusivedė vaikiną, kuriam skaudėjo kojas ir kuris buvo išsekęs, į namus, jis pakvietė savo tarnus: ‘Atveskite nupenėtą veršiuką ir paskerskite jį, ir valgykite ir džiaukimės, nes mano šitas sūnus buvo miręs ir dabar vėl yra gyvas; jis buvo pasiklydęs ir yra surastas.’ Ir jie visi susibūrė aplink tėvą, kad pasidžiaugtų su juo dėl to, kad jo sūnus sugrįžo.

“Maždaug šiuo laiku, kada jie šventė, po savo dienos darbo laukuose ėjo vyresnysis sūnus, ir jam artinantis prie namų, jis išgirdo muzikos ir šokių garsus. Ir kada jis priėjo prie užpakalinių durų, tada pasišaukė vieną iš tarnų ir pasiteiravo, kokia viso šito šventimo prasmė. Ir tada tarė tarnas: ‘Tavo brolis, kuris ilgą laiką buvo pasiklydęs, sugrįžo namo, ir tavo tėvas paskerdė nupenėtą veršį, kad pasidžiaugtų savo sūnaus saugiu sugrįžimu. Eik į vidų, kad ir tu galėtum pasveikinti savo brolį ir priimti jį sugrįžusį į savo tėvo namus.’

and his distress was great, he found employment with one of the citizens of that country, who sent him into the fields to feed swine. And the young man would fain have filled himself with the husks which the swine ate, but no one would give him anything.

169:1.8 (1852.1) “One day, when he was very hungry, he came to himself and said: ‘How many hired servants of my father have bread enough and to spare while I perish with hunger, feeding swine off here in a foreign country! I will arise and go to my father, and I will say to him: Father, I have sinned against heaven and against you. I am no more worthy to be called your son; only be willing to make me one of your hired servants.’ And when the young man had reached this decision, he arose and started out for his father’s house.

169:1.9 (1852.2) “Now this father had grieved much for his son; he had missed the cheerful, though thoughtless, lad. This father loved this son and was always on the lookout for his return, so that on the day he approached his home, even while he was yet afar off, the father saw him and, being moved with loving compassion, ran out to meet him, and with affectionate greeting he embraced and kissed him. And after they had thus met, the son looked up into his father’s tearful face and said: ‘Father, I have sinned against heaven and in your sight; I am no more worthy to be called a son’—but the lad did not find opportunity to complete his confession because the overjoyed father said to the servants who had by this time come running up: ‘Bring quickly his best robe, the one I have saved, and put it on him and put the son’s ring on his hand and fetch sandals for his feet.’

169:1.10 (1852.3) “And then, after the happy father had led the footsore and weary lad into the house, he called to his servants: ‘Bring on the fatted calf and kill it, and let us eat and make merry, for this my son was dead and is alive again; he was lost and is found.’ And they all gathered about the father to rejoice with him over the restoration of his son.

169:1.11 (1852.4) “About this time, while they were celebrating, the elder son came in from his day’s work in the field, and as he drew near the house, he heard the music and the dancing. And when he came up to the back door, he called out one of the servants and inquired as to the meaning of all this festivity. And then said the servant: ‘Your long-lost brother has come home, and your father has killed the fatted calf to rejoice over his son’s safe return. Come in that you also may greet your brother and receive him back into your father’s house.’

“Tačiau kada vyresnysis brolis tą išgirdo, tada jis taip įsižeidė ir užpyko, kad į namo vidų nėjo. Kada jo tėvas išgirdo apie jo įsižeidimą dėl savo jaunesniojo brolio sutikimo, tada jis išėjo į lauką, kad nuširdžiai jo paprašytų. Bet vyresnysis sūnus nenorėjo pasiduoti savo tėvo įkalbinėjimui. Jis atsakė tėvui, tardamas: ‘Štai per šiuos daugelį metų aš tau tarnavau, niekada nenusižengdamas nė mažiausiam tavo paliepimui, ir vis tiek tu niekada net ir ožiuko nesi paskerdęs, kad galėčiau su draugais pasilinksinti. Aš pasilikau čia, kad rūpinčiausi tavimi per visus šiuos metus, ir tu niekada neparodei džiaugsmo dėl mano ištikimos tarnystės, bet, kada sugrįžta šitas tavo sūnus, iššvaistęs tavo pinigų su paleistuvėmis, tai tu pasiskubini paskersti atšertą veršiuką ir džiaugtis juo.’

“Kadangi šitas tėvas iš tikrųjų mylėjo abu savo sūnus, tai jis pamėgino šitam vyresniajam paaiškinti: ‘Bet, mano sūnau, tu gi visą laiką buvai su manimi, ir viskas, ką aš turiu, yra tavo. Tu galėjai paskersti ožiuką bet kuriuo metu, kai tik būtum susitaręs su savo draugais pasilinksinti. Bet dabar kaip tik derėtų, kad tu turėtum prisijungti prie manęs, jog pasidžiaugtum ir pasilinksintum dėl to, kad tavo brolis sugrįžo. Pagalvok apie tai, mano sūnau, tavo brolis buvo dingęs, o dabar atsirado; jis gyvas sugrįžo pas mus!’”

Iš visų parabolų tai buvo viena labiausiai jaudinančių ir veiksmingiausių, kurią Jėzus kada nors buvo papasakojęs tam, kad jo besiklausantiesiems perteiktų Tėvo norą priimti visus tuos, kurie ieško jėgimo į dangaus karalystę.

Jėzus labai mėgdavo pasakoti šitas tris istorijas tuo pačiu metu. Pasakojimą apie pasiklydusią avį jis pateikdavo tam, kad parodytų, jog, kada žmonės iš gyvenimo kelio išklysta nesąmoningai, tada Tėvas rūpinasi tokiais *pasiklydusiais* ir išveda, su savo Sūnumis, šiais tikraisiais bandų piemenimis, ieškoti pasiklydusių avių. Tada jis papasakodavo istoriją apie namuose pamestą monetą tam, kad pailiustruotų, koks rūpestingas yra dieviškasis *ieškojimas* tų pasimetusių, sutrikusių, ir kitaip dvasiškai aklių dėl materialių rūpesčių ir gyvenimo problemų. Ir tuomet jis imdavo pasakoti šitą parabolę apie sūnų paklydėlį, apie sugrįžusio palaidūno sutikimą, kad parodytų, koks pilnutinis yra to sūnaus paklydėlio *sugrįžimas* į savojo Tėvo namus ir širdį.

Daug, daug kartų per savo mokymo metus, Jėzus pasakojo ir perpasakojo šitą istoriją apie paklydėlį sūnų. Šitoji parabolė ir pasakojimas apie gerąjį samarietį buvo jo mėgstamiausios priemonės mokant apie Tėvo meilę ir žmogaus artumą.

169:1.12 (1852.5) “But when the older brother heard this, he was so hurt and angry he would not go into the house. When his father heard of his resentment of the welcome of his younger brother, he went out to entreat him. But the older son would not yield to his father’s persuasion. He answered his father, saying: ‘Here these many years have I served you, never transgressing the least of your commands, and yet you never gave me even a kid that I might make merry with my friends. I have remained here to care for you all these years, and you never made rejoicing over my faithful service, but when this your son returns, having squandered your substance with harlots, you make haste to kill the fatted calf and make merry over him.’

169:1.13 (1852.6) “Since this father truly loved both of his sons, he tried to reason with this older one: ‘But, my son, you have all the while been with me, and all this which I have is yours. You could have had a kid at any time you had made friends to share your merriment. But it is only proper that you should now join with me in being glad and merry because of your brother’s return. Think of it, my son, your brother was lost and is found; he has returned alive to us!’”

169:1.14 (1853.1) This was one of the most touching and effective of all the parables which Jesus ever presented to impress upon his hearers the Father’s willingness to receive all who seek entrance into the kingdom of heaven.

169:1.15 (1853.2) Jesus was very partial to telling these three stories at the same time. He presented the story of the lost sheep to show that, when men unintentionally stray away from the path of life, the Father is mindful of such *lost* ones and goes out, with his Sons, the true shepherds of the flock, to seek the lost sheep. He then would recite the story of the coin lost in the house to illustrate how thorough is the divine *searching* for all who are confused, confounded, or otherwise spiritually blinded by the material cares and accumulations of life. And then he would launch forth into the telling of this parable of the lost son, the reception of the returning prodigal, to show how complete is the *restoration* of the lost son into his Father’s house and heart.

169:1.16 (1853.3) Many, many times during his years of teaching, Jesus told and retold this story of the prodigal son. This parable and the story of the good Samaritan were his favorite means of teaching the love of the Father and the neighborliness of man.

2. PARABOLĖ APIE GUDRU PRIEVAIZDĄ

2. PARABLE OF THE SHREWD STEWARD

Vieną vakarą Simonas Uolusis, komentuoamas vieną iš Jėzaus teiginių, pasakė: “Mokytojau, ką tu turėjai omenyje, kada šiandien pasakei, jog didelė dalis pasaulio vaikų savo kartoje yra išmintingesni už karalystės vaikus, kadangi jie yra sumanūs tam, kad susidraugautų su neteisingumo mamonu?” Jėzus atsakė:

“Kai kurie iš jūsų, prieš patekdami į karalystę, buvote labai gudrūs bendraudami su savo verslo bičiuliais. Jeigu jūs būdavote neteisingi ir dažnai nedori, nepaisant šito, jūs būdavote išmintingi ir įžvalgūs tuo, kad savo verslą vykdėte mintyje turėdami vien tik savo tuometinį pelną ir saugumą ateityje. Lygiai taip jūs turėtumėte dabar sutvarkyti savo gyvenimą karalystėje, kad pasirūpintumėte savo dabartinio džiaugsmu, tuo pačiu metu jūs taip pat turėtumėte užsitikrinti džiaugsmą ateityje dėl danguje sukrautų turtų. Jeigu jūs buvote tokie uolūs siekdami naudoti sau, kada tarnavote savajam aš, tai kodėl gi jūs turėtumėte rodyti mažiau uolumo, kad laimėtumėte sielų karalystei, nes dabar jūs esate žmogaus brolystės tarnai ir Dievo prievaizdai?

“Jūs visi galite pasimokyti iš pasakojimo apie vieną turtingą vyrą, kuris turėjo gudrų, bet neteisingą prievaizdą. Šitas prievaizdas ne tik išnaudojo savo šeimininko klientus siekdamas savanaudiškos naudos, bet taip pat jis tiesiogiai leido ir švaistė savo šeimininko pinigus. Kada pagaliau visa tai pasiekė šeimininko ausis, tada jis pasikvietė šį prievaizdą ir paprašė paaiškinti šitų gandų prasmę ir pareikalavo, kad jis nedelsiant pateiktų savo ataskaitą apie finansų priežiūrą ir pasiruoštų savo šeimininko reikalus perduoti kitam.

“Dabar šitas neištikimas prievaizdas ėmė sau mintyti: ‘Ką man daryti, nes tuoj aš prarasiu šitą prievaizdo darbą? Žemę kasti aš neturiu sveikatos; išmaldos prašyti man gėda. Aš žinau, ką aš tikrai padarysiu, kad užsigarantuočiau, jog, kada mane atleis iš šito prievaizdo darbo, mane iš tiesų priimtų namuose visų tų, kurie turi reikalų su mano šeimininku.’ Ir tada, pasikvietęs kiekvieną iš savo šeimininko skolininkų, jis tarė pirmajam, ‘Kiek esi skolingas mano šeimininkui?’ Jis atsakė, ‘Šimtą matų aliejaus.’ Tada šitas prievaizdas pasakė, ‘Pasiimk savo vaškinę lentelę su pasižadėjimu, greitai sėskis, ir pakeisk tai į penkiasdešimt.’ Vėliau jis pasakė kitam skolininkui, ‘Kiek tu esi skolingas?’ Ir šis atsakė, ‘Šimtą matų kviečių.’ Tada tarė turto valdytojas: ‘Pasiimk savo pasižadėjimą ir užrašyk aštuonias dešimtis.’ Ir šitaip jis pasielgė su didele dalimi kitų skolininkų. Ir tokiu būdu šitas nesąžiningas prievaizdas iš tikrųjų stengėsi sau užsitikrinti tai, kad turėtų draugų po to, kai iš prievaizdo pareigų bus atleistas. Net ir jo ponas ir šeimininkas, kada vėliau apie tai sužinojo, buvo priverstas pripažinti, kad jo neištikimas

169:2.1 (1853.4) One evening Simon Zelotes, commenting on one of Jesus’ statements, said: “Master, what did you mean when you said today that many of the children of the world are wiser in their generation than are the children of the kingdom since they are skillful in making friends with the mammon of unrighteousness?” Jesus answered:

169:2.2 (1853.5) “Some of you, before you entered the kingdom, were very shrewd in dealing with your business associates. If you were unjust and often unfair, you were nonetheless prudent and farseeing in that you transacted your business with an eye single to your present profit and future safety. Likewise should you now so order your lives in the kingdom as to provide for your present joy while you also make certain of your future enjoyment of treasures laid up in heaven. If you were so diligent in making gains for yourselves when in the service of self, why should you show less diligence in gaining souls for the kingdom since you are now servants of the brotherhood of man and stewards of God?

169:2.3 (1853.6) “You may all learn a lesson from the story of a certain rich man who had a shrewd but unjust steward. This steward had not only oppressed his master’s clients for his own selfish gain, but he had also directly wasted and squandered his master’s funds. When all this finally came to the ears of his master, he called the steward before him and asked the meaning of these rumors and required that he should give immediate accounting of his stewardship and prepare to turn his master’s affairs over to another.

169:2.4 (1853.7) “Now this unfaithful steward began to say to himself: ‘What shall I do since I am about to lose this stewardship? I have not the strength to dig; to beg I am ashamed. I know what I will do to make certain that, when I am put out of this stewardship, I will be welcomed into the houses of all who do business with my master.’ And then, calling in each of his lord’s debtors, he said to the first, ‘How much do you owe my master?’ He answered, ‘A hundred measures of oil.’ Then said the steward, ‘Take your wax board bond, sit down quickly, and change it to fifty.’ Then he said to another debtor, ‘How much do you owe?’ And he replied, ‘A hundred measures of wheat.’ Then said the steward, ‘Take your bond and write fourscore.’ And this he did with numerous other debtors. And so did this dishonest steward seek to make friends for himself after he would be discharged from his stewardship. Even his lord and master, when he subsequently found out about this, was compelled to admit that his unfaithful steward had at least shown sagacity in the manner in which he had sought to provide for future days of want and

prievaizdas bent jau parodė įžvalgumą tuo, kaip stengėsi apsirūpinti ateičiai, kada ateis nepriteklių ir nelaimių dienos.

“Ir būtent šita prasme šito pasaulio vaikai ruošdamiesi ateičiai kartais rodo daugiau išminties negu šviesos vaikai. Aš sakau jums tiems, kurie pretenduojate turtą kaupti danguje: Pasimokykite iš tų, kurie susidraugauja su neteisingumo mamonu, ir lygiai taip elkitės savo gyvenime, kad užmegztumėte amžinąją draugystę su teisingumo jėgomis tam, jog, kada viskas, kas yra žemiška, žlugs, tada jūs iš tikrųjų būtumėte su džiaugsmu priimti į amžinąsias buveines.

“Aš patvirtinu, jog tas, kuris yra patikimas mažame reikale, taip pat tikrai bus patikimas ir dideliame reikale, tuo tarpu tas, kuris yra neteisingas mažame reikale, taip pat tikrai bus neteisingas ir dideliame reikale. Jeigu jūs neparodėte įžvalgumo ir dorumo šito pasaulio reikaluose, tai kaip gi galite tikėtis, jog būsite patikimi ir išmintingi tada, kada jums bus patikėta dangiškosios karalystės tikrųjų turtų priežiūra? Jeigu jūs nesate geri prievaizdai ir patikimi bankininkai, jeigu jūs nebuvote patikimi, kada tvarkėte tai, kas priklauso kitam, tai kas gi bus toks kvailas, jog didžiulį turtą jums duotų jūsų pačių vardu?

“Ir vėl aš tvirtai pareiškiu, jog nė vienas žmogus negali tarnauti dviems šeimininkams; arba jis neapkęs vieno ir mylės kitą, arba kitu atveju, jis laikysis vieno, niekindamas kitą. Jūs negalite tarnauti Dievui ir mamonui.”

Kada fariziejai, kurie dalyvavo, išgirdo tai, tada ėmė paniekinančiai šaipytis ir tyčiotis, kadangi jie turėjo stiprų polinkį turtus kaupti. Šitie nedraugiški klausytojai stengėsi įtraukti Jėzų į nenaudingą ginčą, bet diskutuoti su savo priešais jis atsisakė. Kada fariziejai ėmė garsiai ginčytis tarpusavyje, tada jų garsus kalbėjimas pritraukė didžiulį skaičių žmonių iš tos minios, kuri gyveno stovykloje netoliese; o kada jie ėmė ginčytis vienas su kitu, tada Jėzus pasišalino, nueidamas į savo palapinę nakčiai.

3. TURTUOLIS IR ELGETA

Kada susibūrimas tapo per daug triukšmingas, tada Simonas Petras, atsistojęs, ėmėsi vadovavimo, sakdamas: “Žmonės ir sielos broliai, netinka jums tarpusavyje šitokiu būdu ginčytis. Mokytojas pasisakė, ir jūs gerai darote, kad jo žodžius apmąstote. Ir tai, ką jis paskelbė jums, visiškai nėra kokia nors nauja doktrina. Argi jūs nesate taip pat girdėję nazariečių alegorijos apie turтуolį ir elgetą? Kai kurie iš mūsų girdėjo Joną Krikštytoją, griaudėjančią šitą perspėjančią parabolę tiems, kurie myli turtus ir geidžia nedoro

adversity.

169:2.5 (1854.1) “And it is in this way that the sons of this world sometimes show more wisdom in their preparation for the future than do the children of light. I say to you who profess to be acquiring treasure in heaven: Take lessons from those who make friends with the mammon of unrighteousness, and likewise so conduct your lives that you make eternal friendship with the forces of righteousness in order that, when all things earthly fail, you shall be joyfully received into the eternal habitations.

169:2.6 (1854.2) “I affirm that he who is faithful in little will also be faithful in much, while he who is unrighteous in little will also be unrighteous in much. If you have not shown foresight and integrity in the affairs of this world, how can you hope to be faithful and prudent when you are trusted with the stewardship of the true riches of the heavenly kingdom? If you are not good stewards and faithful bankers, if you have not been faithful in that which is another's, who will be foolish enough to give you great treasure in your own name?

169:2.7 (1854.3) “And again I assert that no man can serve two masters; either he will hate the one and love the other, or else he will hold to one while he despises the other. You cannot serve God and mammon.”

169:2.8 (1854.4) When the Pharisees who were present heard this, they began to sneer and scoff since they were much given to the acquirement of riches. These unfriendly hearers sought to engage Jesus in unprofitable argumentation, but he refused to debate with his enemies. When the Pharisees fell to wrangling among themselves, their loud speaking attracted large numbers of the multitude encamped thereabouts; and when they began to dispute with each other, Jesus withdrew, going to his tent for the night.

3. THE RICH MAN AND THE BEGGAR

169:3.1 (1854.5) When the meeting became too noisy, Simon Peter, standing up, took charge, saying: “Men and brethren, it is not seemly thus to dispute among yourselves. The Master has spoken, and you do well to ponder his words. And this is no new doctrine which he proclaimed to you. Have you not also heard the allegory of the Nazarites concerning the rich man and the beggar? Some of us heard John the Baptist thunder this parable of warning to those who love riches and covet dishonest wealth. And while this olden parable is

turto. Ir nors šita senoji parabolė nėra pagal tą evangeliją, kurią skelbiame mes, bet jūs visi gerai pasielgtumėte atkreipdami dėmesį į jos pamokas iki tokio meto, kai suvoksite dangaus evangelijos naująją šviesą. Toji istorija, kaip ją pasakodavo Jonas, buvo šitokia:

“Gyveno vienas turtuolis, vardu Daivas, kuris, pasipuošęs karališkais ir plonyčiais apdara, kiekvieną dieną praleisdavo džiaugsme ir spindesyje. Ir gyveno vienas elgeta, vardu Lozorius, kuris gulėjo prie šito turčiaus vartų, nusėtas žaizdų ir geidžiantis pasimaitinti tais trupiniais, kurie nukrisdavo nuo šio turčiaus stalo; taip, net ir šunys ateidavo ir laižydavo jo žaizdas. Ir taip atsitiko, kad šitas elgeta numirė ir angelų buvo nuneštas, kad išėtųsi Abraomo krūtinėje. Ir tada, netrukus, taip pat numirė ir turtuolis, ir buvo palaidotas labai pompastiškai ir su karališku spindesiu. Kada turtuolis paliko šitą pasaulį, tada jis atsibudo pragare, ir atsidūręs kančiose, pakėlė akis į viršų ir tolumoje pamatė Abraomą, laikantį priglaustą prie savo krūtinės Lozorių. Ir tada Daivas garsiai sušuko: ‘Tėve Abraomai, būk gailestingas man ir atsiųsk Lozorių, kad jis galėtų pamirkyti savo piršto galiuką į vandenį tam, jog atvėsintų mano liežuvį, nes aš labai kenčiu dėl to, jog esu nubaustas.’ Ir tada Abraomas atsakė: ‘Mano sūnau, tau reikėtų prisiminti, jog per savojo gyvenimo laikotarpį tu patyrei tik gerus dalykus, tuo tarpu Lozorius lygiai tokiu pačiu būdu kentėjo nuo blogų. Bet dabar viskas pasikeitė, matai, kaip Lozorius yra paguostas, tuo tarpu tu kankiniesi. Ir, be to, tarp mūsų ir tavęs yra didžiulė bedugnė, tokiu būdu mes negalime ateiti pas tave, taip pat ir tu negali ateiti pas mus.’ Tada Daivas pasakė Abraomui: ‘Aš meldžiu tave, nusiųsk Lozorių atgal į mano tėvo namus, nes aš turiu penkis brolius, kad jis galėtų šitaip paliudyti, jog mano broliams užkirstų kelią, kad šie nepatektų į šitą kankinimo vietą.’ Bet Abraomas tarė: ‘Mano sūnau, jie turi Mozę ir pranašus; tegu išgirsta juos.’ Ir tuomet atsakė Daivas: ‘Ne, Ne, Tėve Abraomai! bet jeigu vienas iš mirusiųjų nueis pas juos, tada jie atgailaus.’ Ir tada pasakė Abraomas: ‘Jeigu jie neišgirs Mozės ir pranašų, tai jų vis tiek neįtikins, net jeigu kas nors turėtų ir prisikelti iš mirusiųjų.’”

Po to, kada Petras papasakojo šitą nazariečių brolijos senąją parabolę, ir kadangi minia buvo nurimusi, tada atsistojo Andriejus ir paleido juos nakčiai. Nors tiek apaštalai, tiek ir jo mokiniai Jėzui dažnai pateikdavo klausimų iš parabolės apie Daivą ir Lozorių, bet jis niekada nesutikdavo jos komentuoti.

4. TĖVAS IR JO KARALYSTĖ

Jėzus visada turėjo vargo mėgindamas apaštalams paaiškinti, jog, nors jie ir skelbia Dievo karalystės įkūrimą, bet Tėvas danguje nėra

not according to the gospel we preach, you would all do well to heed its lessons until such a time as you comprehend the new light of the kingdom of heaven. The story as John told it was like this:

169:3.2 (1854.6) “There was a certain rich man named Dives, who, being clothed in purple and fine linen, lived in mirth and splendor every day. And there was a certain beggar named Lazarus, who was laid at this rich man's gate, covered with sores and desiring to be fed with the crumbs which fell from the rich man's table; yes, even the dogs came and licked his sores. And it came to pass that the beggar died and was carried away by the angels to rest in Abraham's bosom. And then, presently, this rich man also died and was buried with great pomp and regal splendor. When the rich man departed from this world, he waked up in Hades, and finding himself in torment, he lifted up his eyes and beheld Abraham afar off and Lazarus in his bosom. And then Dives cried aloud: ‘Father Abraham, have mercy on me and send over Lazarus that he may dip the tip of his finger in water to cool my tongue, for I am in great anguish because of my punishment.’ And then Abraham replied: ‘My son, you should remember that in your lifetime you enjoyed the good things while Lazarus in like manner suffered the evil. But now all this is changed, seeing that Lazarus is comforted while you are tormented. And besides, between us and you there is a great gulf so that we cannot go to you, neither can you come over to us.’ Then said Dives to Abraham: ‘I pray you send Lazarus back to my father's house, inasmuch as I have five brothers, that he may so testify as to prevent my brothers from coming to this place of torment.’ But Abraham said: ‘My son, they have Moses and the prophets; let them hear them.’ And then answered Dives: ‘No, No, Father Abraham! but if one go to them from the dead, they will repent.’ And then said Abraham: ‘If they hear not Moses and the prophets, neither will they be persuaded even if one were to rise from the dead.’”

169:3.3 (1855.1) After Peter had recited this ancient parable of the Nazarite brotherhood, and since the crowd had quieted down, Andrew arose and dismissed them for the night. Although both the apostles and his disciples frequently asked Jesus questions about the parable of Dives and Lazarus, he never consented to make comment thereon.

4. THE FATHER AND HIS KINGDOM

169:4.1 (1855.2) Jesus always had trouble trying to explain to the apostles that, while they proclaimed the establishment of the kingdom of God, the

karalius. Tuo metu, kada Jėzus gyveno žemėje ir mokė materialiam kūne, Urantijos žmonės iš esmės žinojo, kad nacijų vyriausybėse yra karaliai ir imperatoriai, o žydai ilgą laiką mąstė apie Dievo karalystės atėjimą. Dėl šitų ir kitų priežasčių, Mokytojas manė, jog dvasinę žmogaus brolystę geriausia pavadinti dangaus karalyste, o šitos brolystės dvasinį vadovą vadinti *Tėvu danguje*. Niekada iš tiesų Jėzus savojo Tėvo nevadino karaliumi. Savo atviruose pokalbiuose su apaštalais jis visada save vadino Žmogaus Sūnumi ir jų vyresniuoju broliu. Jis visus savo pasekėjus vadino žmonijos tarnais ir karalystės evangelijos pasiuntiniais.

Jėzus niekada nepateikė savo apaštalams sisteminės pamokos apie Tėvo danguje asmenybę ir savybes. Jis niekada neprašė žmonių tikėti į jo Tėvą; jis tiesiogine prasme manė, kad jie tiki. Jėzus niekada nemenkindavo savęs, kad siūlytų argumentus, įrodančius Tėvo realybę. Jo visas mokymas apie Tėvą koncentravosi pareiškime, kad jis ir Tėvas yra vienas; kad tas, kuris matė šį Sūnų, tas matė Tėvą; kad Tėvas, kaip ir šis Sūnus, žino viską; kad iš tikrųjų Tėvą pažįsta tik tai šis Sūnus ir tas, kuriam šis Sūnus jį apreikš; kad tas, kuris pažįsta šį Sūnų, taip pat iš tikrųjų pažįsta ir Tėvą; ir kad Tėvas atsuntė jį į šį pasaulį tam, jog apreikštų jų sujungtą prigimtį ir pademonstruotų jų bendrą darbą. Jis niekada nepateikė jokių kitokių viešų pareiškimų apie savo Tėvą, išskyrus tai, ką pasakė tai moteriai iš Samarijos prie Jokūbo šulinio, kada jis pareiškė, "Dievas yra dvasia."

Jūs sužinote apie Dievą iš Jėzaus stebėdami jo gyvenimo dieviškumą, o ne remdamiesi jo mokymais. Iš Mokytojo gyvenimo kiekvienas iš jūsų galite įsisavinti tokią Dievo sampratą, kuri atitinka jūsų sugebėjimo laipsnį suvokti dvasines ir dieviškas realybes, tikrąsias ir amžinąsias tiesas. Ribinis niekada negali tikėti to, jog galėtų suvokti Begalinį, išskyrus tai, kaip Begalinysis buvo sukoncentruotas Jėzaus iš Nazareto žmogiškojo gyvenimo ribinio patyrimo laiko-erdvės asmenybėje.

Jėzus gerai suprato, jog Dievą galima pažinti tik tai patyrimo realybių dėka; niekada jo negalima suprasti vien tik tai proto mokymo dėka. Jėzus mokė savo apaštalus, kad, nors jie niekada negalėtų iki galo suprasti Dievo, bet jie galėtų kuo tikriausiai jį *pažinti*, net ir taip, kaip jie pažino Žmogaus Sūnų. Jūs galite pažinti Dievą ne suprasdami tą, ką Jėzus sakė, bet žinodami, kas Jėzus buvo. Jėzus *buvo* Dievo apreikšimas.

Išskyrus tada, kada cituodavo iš hebrajų raštų, Jėzus Dievą vadindavo tik tai dviem vardais: Dievas ir Tėvas. Ir kada Mokytojas apie savąjį Tėvą kalbėdavo kaip apie Dievą, tada jis paprastai vartodavo hebrajų žodį, pažymintį

Father in heaven *was not a king*. At the time Jesus lived on earth and taught in the flesh, the people of Urantia knew mostly of kings and emperors in the governments of the nations, and the Jews had long contemplated the coming of the kingdom of God. For these and other reasons, the Master thought best to designate the spiritual brotherhood of man as the kingdom of heaven and the spirit head of this brotherhood as the *Father in heaven*. Never did Jesus refer to his Father as a king. In his intimate talks with the apostles he always referred to himself as the Son of Man and as their elder brother. He depicted all his followers as servants of mankind and messengers of the gospel of the kingdom.

169:4.2 (1855.3) Jesus never gave his apostles a systematic lesson concerning the personality and attributes of the Father in heaven. He never asked men to believe in his Father; he took it for granted they did. Jesus never belittled himself by offering arguments in proof of the reality of the Father. His teaching regarding the Father all centered in the declaration that he and the Father are one; that he who has seen the Son has seen the Father; that the Father, like the Son, knows all things; that only the Son really knows the Father, and he to whom the Son will reveal him; that he who knows the Son knows also the Father; and that the Father sent him into the world to reveal their combined natures and to show forth their conjoint work. He never made other pronouncements about his Father except to the woman of Samaria at Jacob's well, when he declared, "God is spirit."

169:4.3 (1856.1) You learn about God from Jesus by observing the divinity of his life, not by depending on his teachings. From the life of the Master you may each assimilate that concept of God which represents the measure of your capacity to perceive realities spiritual and divine, truths real and eternal. The finite can never hope to comprehend the Infinite except as the Infinite was focalized in the time-space personality of the finite experience of the human life of Jesus of Nazareth.

169:4.4 (1856.2) Jesus well knew that God can be known only by the realities of experience; never can he be understood by the mere teaching of the mind. Jesus taught his apostles that, while they never could fully understand God, they could most certainly *know* him, even as they had known the Son of Man. You can know God, not by understanding what Jesus said, but by knowing what Jesus was. Jesus *was* a revelation of God.

169:4.5 (1856.3) Except when quoting the Hebrew scriptures, Jesus referred to Deity by only two names: God and Father. And when the Master made reference to his Father as God, he usually employed the Hebrew word signifying the plural

daugiskaitinį Dievą (Trejybę), o ne žodį Jahvė, kuris išreiškė žydų gentinio Dievo besivystančią sampratą.

Jėzus niekada nevadino Tėvo karaliumi, ir labai apgailestavo, jog dėl to, kad žydai tikėjosi karalystės atstatymo ir dėl to, kad Jonas skelbė ateinančią karalystę, jis buvo priverstas savo siūlomą dvasinę brolystę pavadinti dangaus karalyste. Išskyrus vienintelę išimtį—pareiškimą, jog “Dievas yra dvasia”—Jėzus niekada Dievybės neapibūdindavo koku nors kitoku būdu, kaip tik tokiais išsireiškimais, kurie išreiškė jo paties asmeninį ryšį su Rojaus Pirmuoju Šaltiniu ir Centru.

Jėzus žodį Dievas vartojo tam, kad įvardintų Dievybės *idėją*, o žodį Tėvas vartojo tam, kad įvardintų Dievo pažinimo *patyrimą*. Kada žodis Tėvas yra vartojamas tam, kad pažymėtų Dievą, tada jį reikėtų suprasti kiek tiksliai įmanoma platesne prasme. Žodžio Dievas negalima apibrėžti, ir dėl to jis išreiškia begalinę Tėvo sampratą, tuo tarpu terminą Tėvas, kurį iš dalies apibrėžti įmanoma, galima vartoti tam, kad būtų išreikšta dieviškojo Tėvo žmogiškoji samprata kaip jis yra siejamas su žmogumi per visą mirtingojo egzistenciją.

Žydams Elohimas buvo dievų Dievas, tuo tarpu Jahvė buvo Izraelio Dievas. Jėzus sutiko su Elohimu samprata ir šitą aukščiausią būtybių grupę vadino Dievu. Vietoje sampratos apie Jahvę, rasinę dievybę, jis įvedė Dievo tėvystės ir pasaulinės žmogaus brolystės idėją. Jis sudieviną sampratą apie rasinį Tėvą Jahvę išaukštino iki idėjos apie žmonių visų vaikų Tėvą, atskiros tikinčiojo dieviškąjį Tėvą. Ir jis toliau mokė, jog šitas visatų Dievas ir šitas visų žmonių Tėvas yra viena ir ta pati Rojaus Dievybė.

Jėzus niekada netvirtino, kad yra Elohimu (Dievo) pasireiškimas materialaus kūno pavidalu. Jis niekada neskelbė, kad jis yra Elohimu (Dievo) apreiškimas pasauliams. Jis niekada nemokė, kad tas, kuris matė jį, matė Elohimą (Dievą). Bet jis iš tikrųjų skelbė, kad jis yra Tėvo apreiškimas materialiaame kūne, ir jis iš tikrųjų sakė, kas tik yra matęs jį, tas yra matęs Tėvą. Kaip dieviškasis Sūnus jis tvirtino, jog atstovauja tiksliai Tėvui.

Jis buvo, iš tikrųjų, net ir Elohimu Dievo Sūnus; bet mirtingojo materialaus kūno pavidalu ir mirtingiesiems Dievo sūnams, jis nusprendė savo gyvenimo apreiškimą apriboti savojo Tėvo charakterį pavaizduodamas tokiu laipsniu, koku tokį apreiškimą galėtų suprasti mirtingasis žmogus. Kai dėl kitų Rojaus Trejybės asmenų charakterio, tai mes turime pasitenkinti tuo mokymu, kad jie yra visiškai tokie, kaip Tėvas, kurį atskleidė jo įsikūnijęs Sūnus, Jėzus iš Nazareto, savo asmeniniu gyvenimu.

God (the Trinity) and not the word Yahweh, which stood for the progressive conception of the tribal God of the Jews.

169:4.6 (1856.4) Jesus never called the Father a king, and he very much regretted that the Jewish hope for a restored kingdom and John's proclamation of a coming kingdom made it necessary for him to denominate his proposed spiritual brotherhood the kingdom of heaven. With the one exception — the declaration that “God is spirit” — Jesus never referred to Deity in any manner other than in terms descriptive of his own personal relationship with the First Source and Center of Paradise.

169:4.7 (1856.5) Jesus employed the word God to designate the *idea* of Deity and the word Father to designate the *experience* of knowing God. When the word Father is employed to denote God, it should be understood in its largest possible meaning. The word God cannot be defined and therefore stands for the infinite concept of the Father, while the term Father, being capable of partial definition, may be employed to represent the human concept of the divine Father as he is associated with man during the course of mortal existence.

169:4.8 (1856.6) To the Jews, Elohim was the God of gods, while Yahweh was the God of Israel. Jesus accepted the concept of Elohim and called this supreme group of beings God. In the place of the concept of Yahweh, the racial deity, he introduced the idea of the fatherhood of God and the world-wide brotherhood of man. He exalted the Yahweh concept of a deified racial Father to the idea of a Father of all the children of men, a divine Father of the individual believer. And he further taught that this God of universes and this Father of all men were one and the same Paradise Deity.

169:4.9 (1856.7) Jesus never claimed to be the manifestation of Elohim (God) in the flesh. He never declared that he was a revelation of Elohim (God) to the worlds. He never taught that he who had seen him had seen Elohim (God). But he did proclaim himself as the revelation of the Father in the flesh, and he did say that whoso had seen him had seen the Father. As the divine Son he claimed to represent only the Father.

169:4.10 (1857.1) He was, indeed, the Son of even the Elohim God; but in the likeness of mortal flesh and to the mortal sons of God, he chose to limit his life revelation to the portrayal of his Father's character in so far as such a revelation might be comprehensible to mortal man. As regards the character of the other persons of the Paradise Trinity, we shall have to be content with the teaching that they are altogether like the Father, who has been revealed in personal portraiture in the life of his incarnated Son, Jesus of Nazareth.

Nors savo žemiškuoju gyvenimu jis atskleidė dangiškojo Tėvo tikrąją prigimtį, bet apie jį jis mokė mažai. Iš esmės, jis mokė tikrai dviejų dalykų: kad Dievas pats savaime yra dvasia, ir kad, visuose ryšiuose su savo tvariniais, jis yra Tėvas. Šią vakarą Jėzus pateikė paskutinįjį pareiškimą apie savo ryšį su Dievu, kada jis pareiškė: “Aš atėjau nuo Tėvo, ir atėjau į šią pasaulį; antra vertus, aš tikrai paliksiu šį pasaulį ir vyksiu pas Tėvą..”

Bet jūs iš tikrųjų įsidėmėkite! tikrai niekada Jėzus nesakė, “Kas girdėjo mane, tas girdėjo Dievą.” Bet jis tikrai sakė, “Kas *matė* mane, tas matė Tėvą.” Girdėti Jėzaus mokymą nėra tas pats, kaip Dievą pažinti, bet *matyti* Jėzų yra toks patyrimas, kuris pats savaime yra Tėvo atskleidimas sielai. Visatų Dievas valdo toli nusidriekiančią kūriniją, bet būtent Tėvas danguje pasiunčia savo dvasią tam, kad apsigyventų jūsų proto viduje.

Jėzus yra tas padidinamasis stiklas žmogiškuoju pavidalu, kuris materialiam tvariniui padaro matomą Tą, kuris yra nematomas. Jis yra jūsų vyresnysis brolis, kuris būdamas materialaus kūno pavidalu įgalina jus *pažinti* tokią begalinių savybių turinčią Būtybę, kurios iki galo suprasti negali net ir dangiškosios gausybės. Bet visa tai turi sudaryti *atskiro tikinčiojo* asmeninį patyrimą. Dievą, kuris yra dvasia, galima pažinti tikrai kaip dvasinį patyrimą. Dievą galima atskleisti materialių pasaulių ribiniams sūnums, dvasinių valdų dieviškųjų Sūnų dėka, tikrai kaip Tėvą. Jūs galite pažinti Amžinąjį kaip Tėvą; jūs galite jį garbinti kaip visatų Dievą, viso to, kas egzistuoja, begalinį Kūrėją.

169:4.11 (1857.2) Although Jesus revealed the true nature of the heavenly Father in his earth life, he taught little about him. In fact, he taught only two things: that God in himself is spirit, and that, in all matters of relationship with his creatures, he is a Father. On this evening Jesus made the final pronouncement of his relationship with God when he declared: “I have come out from the Father, and I have come into the world; again, I will leave the world and go to the Father.”

169:4.12 (1857.3) But mark you! never did Jesus say, “Whoso has heard me has heard God.” But he did say, “He who has seen me has seen the Father.” To hear Jesus’ teaching is not equivalent to knowing God, but to see Jesus is an experience which in itself is a revelation of the Father to the soul. The God of universes rules the far-flung creation, but it is the Father in heaven who sends forth his spirit to dwell within your minds.

169:4.13 (1857.4) Jesus is the spiritual lens in human likeness which makes visible to the material creature Him who is invisible. He is your elder brother who, in the flesh, makes *known* to you a Being of infinite attributes whom not even the celestial hosts can presume fully to understand. But all of this must consist in the personal experience of the *individual believer*. God who is spirit can be known only as a spiritual experience. God can be revealed to the finite sons of the material worlds, by the divine Son of the spiritual realms, only as a *Father*. You can know the Eternal as a Father; you can worship him as the God of universes, the infinite Creator of all existences.

170 Dokumentas. Dangaus karalystė

⇨ 169

URANTIJOS KNYGA

171 ⇨

IV DALIS. JĖZAUS GYVENIMAS IR MOKYMAI

170 DOKUMENTAS. DANGAUS
KARALYSTĖ

Skyrius

ĮVADAS

1. Sampratos apie dangaus karalystę
2. Jėzaus samprata apie karalystę
3. Kas susiję su teisumu
4. Jėzaus mokymas apie karalystę
5. Vėlesnės idejos apie karalystę

ĮVADAS

ŠEŠTADIENIO popietę, kovo 11-ąją, Jėzus pasakė savo paskutinį pamokslą Pelloje. Tai buvo vienas iš nuostabiausių pasisakymų per jo viešą tarnystę, išsamiai ir iki galo aptaręs dangaus karalystę. Jis žinojo apie tą susipainiojimą, kuris buvo jo apaštalių ir mokinių protuose dėl terminų “dangaus karalystė” ir “Dievo karalystė,” kuriuos jis vartojo kaip savęs padovanojimo misijos tarpusavyje kaitomus pavadinimus, prasmės ir reikšmės. Nors paties termino *dangaus* karalystė ir galėjo užtekti tam, kad būtų atskirta tai, ką jis išreiškė, nuo bet kokių saitų su *žemiškosiomis* karalystėmis ir laikinomis vyriausybėmis, bet neužteko. Žemiškojo karaliaus idėja žydų prote buvo per daug įsišaknijusi, kad ją būtų galima šitaip išrauti per vienos kartos gyvenimą. Dėl to šitai ilgai puoselėtai karalystės sampratai Jėzus iš pradžių atvirai nesipriešino.

Šią Sabato popietę Mokytojas stengėsi išaiškinti mokymą apie dangaus karalystę; šią klausimą jis aptarė visais aspektais ir stengėsi paaiškinti tą daugelį skirtingų prasmų, kuriomis šitas terminas buvo pavartotas. Šitame pasakojime šį kreipimąsi mes išplėtosime, pridėdami didelę dalį teiginių, kuriuos Jėzus buvo pareiškęs ankstesnėmis progomis, ir įtraukdami

PAPER 170

THE KINGDOM OF HEAVEN

SECTIONS

Introduction

1. Concepts of the Kingdom of Heaven
2. Jesus' Concept of the Kingdom
3. In Relation to Righteousness
4. Jesus' Teaching about the Kingdom
5. Later Ideas of the Kingdom

INTRODUCTION

170:0.1 (1858.1) SATURDAY afternoon, March 11, Jesus preached his last sermon at Pella. This was among the notable addresses of his public ministry, embracing a full and complete discussion of the kingdom of heaven. He was aware of the confusion which existed in the minds of his apostles and disciples regarding the meaning and significance of the terms “kingdom of heaven” and “kingdom of God,” which he used as interchangeable designations of his bestowal mission. Although the very term kingdom of *heaven* should have been enough to separate what it stood for from all connection with *earthly* kingdoms and temporal governments, it was not. The idea of a temporal king was too deep-rooted in the Jewish mind thus to be dislodged in a single generation. Therefore Jesus did not at first openly oppose this long-nourished concept of the kingdom.

170:0.2 (1858.2) This Sabbath afternoon the Master sought to clarify the teaching about the kingdom of heaven; he discussed the subject from every viewpoint and endeavored to make clear the many different senses in which the term had been used. In this narrative we will amplify the address by adding numerous statements made by Jesus on previous occasions and by including some

kai kurias pastabas, pareikštas tikrai apaštalams tos pačios dienos vakarinių diskusijų metu. Mes taip pat pateiksime kai kuriuos komentarus, nagrinėjančius vėlesnį karalystės idėjos vystymąsi, kaip ji yra susijusi su vėlesniąja krikščioniškąja bažnyčia.

remarks made only to the apostles during the evening discussions of this same day. We will also make certain comments dealing with the subsequent outworking of the kingdom idea as it is related to the later Christian church.

1. SAMPRATOS APIE DANGAUS KARALYSTĘ

Sąsajoje su Jėzaus pamokslo atpasakojimu, reikėtų pastebėti, jog hebrajų raštuose buvo dualistinė dangaus karalystės samprata. Pranašai Dievo karalystę pateikė kaip:

1. Dabarties realybę; ir kaip

2. Ateities viltį—kada karalystė bus visiškai įgyvendinta pasirodžius Mesijui. Tai yra toji karalystės samprata, kokios mokė Jonas Krikštytojas.

Nuo pat pradžių Jėzus ir apaštalai mokė šitų abiejų sampratų. Buvo ir kitos dvi idėjos apie karalystę, kurias reikėtų turėti omenyje:

3. Vėlesnioji žydų samprata apie viršgamtinės kilmės ir stebuklingo paskelbimo pasaulinę ir transcendentinę karalystę.

4. Persų mokymai, vaizduojantys dieviškosios karalystės įkūrimą kaip gėrio prieš blogį pergalės pasiekimą pasaulio pabaigoje.

Tiesiog prieš pat Jėzaus atėjimą į žemę, žydai sujungė ir sumaišė visas šitas karalystės idėjas į savo epokalipsinę sampratą apie Mesijo atėjimą, kad įkurtų žydų triumfo amžių, Dievo aukščiausiosios valdžios žemėje amžinąjį amžių, naująjį pasaulį, tokią erą, kurioje visa žmonija garbintų Jahvę. Nusprendęs vartoti šitą dangaus karalystės sampratą, Jėzus apsisprendė pasinaudoti tiek žydų, tiek ir persų religijų pačiu gyvybingiausiu ir pačiu svarbiausiu palikimu.

Toji dangaus karalystė, kaip ji buvo teisingai ir klaidingai suprantama per visus krikščioniškosios eros šimtmečius, apima keturias atskiras idėjų grupes:

1. Žydų sampratą.

2. Persų ampratą.

3. Jėzaus asmeninę-patyrimo sampratą —“dangaus karalystė yra tavo paties viduje.”

4. Sudėtinės ir supainiotos sampratos, kurias krikščionybės įkūrėjai ir skelbėjai stengėsi įteigti pasauliui.

1. CONCEPTS OF THE KINGDOM OF HEAVEN

170:1.1 (1858.3) In connection with the recital of Jesus' sermon it should be noted that throughout the Hebrew scriptures there was a dual concept of the kingdom of heaven. The prophets presented the kingdom of God as:

170:1.2 (1858.4) 1. A present reality; and as

170:1.3 (1858.5) 2. A future hope — when the kingdom would be realized in fullness upon the appearance of the Messiah. This is the kingdom concept which John the Baptist taught.

170:1.4 (1858.6) From the very first Jesus and the apostles taught both of these concepts. There were two other ideas of the kingdom which should be borne in mind:

170:1.5 (1858.7) 3. The later Jewish concept of a world-wide and transcendental kingdom of supernatural origin and miraculous inauguration.

170:1.6 (1858.8) 4. The Persian teachings portraying the establishment of a divine kingdom as the achievement of the triumph of good over evil at the end of the world.

170:1.7 (1858.9) Just before the advent of Jesus on earth, the Jews combined and confused all of these ideas of the kingdom into their apocalyptic concept of the Messiah's coming to establish the age of the Jewish triumph, the eternal age of God's supreme rule on earth, the new world, the era in which all mankind would worship Yahweh. In choosing to utilize this concept of the kingdom of heaven, Jesus elected to appropriate the most vital and culminating heritage of both the Jewish and Persian religions.

170:1.8 (1859.1) The kingdom of heaven, as it has been understood and misunderstood down through the centuries of the Christian era, embraced four distinct groups of ideas:

170:1.9 (1859.2) 1. The concept of the Jews.

170:1.10 (1859.3) 2. The concept of the Persians.

170:1.11 (1859.4) 3. The personal-experience concept of Jesus — “the kingdom of heaven within you.”

170:1.12 (1859.5) 4. The composite and confused concepts which the founders and promulgators of Christianity have sought to impress upon the

Pasirodo, jog skirtingais periodais ir besikeičiančiomis aplinkybėmis Jėzus savo viešuose mokymuose galėjo būti pateikęs gausų skaičių “karalystės” sampratų, bet savo apaštalus jis visada mokė tokios karalystės, kuri apima žmogaus asmeninį patyrimą savo bičiulių atžvilgiu ir Tėvo danguje atžvilgiu. Kalbėdamas apie karalystę jis savo pasisakymą visada užbaigdavo taip, “Karalystė yra jūsų viduje.”

Painiavos amžius, kas susiję su termino “dangaus karalystė” prasme, sąlygojo tokie trys faktoriai:

1. Tas supainiojimas, kuris atsirado stebint, kaip “karalystės” idėja vystėsi per savo įvairius perdarymo, įgyvendinto Jėzaus ir jo apaštalų, etapus.

2. Tas supainiojimas, kuris buvo neišvengiamai susijęs su ankstyvosios krikščionybės perkėlimu iš žydiškosios dirvos į pagoniškąją.

3. Tas supainiojimas, kuris buvo neatskiriamas nuo to fakto, jog krikščionybė tapo tokia religija, kuri buvo organizuota aplink Jėzaus asmens centrinę idėją; karalystės evangelija ėmė vis daugiau ir daugiau tapti religija *apie* jį.

2. JĖZAUS SAMPRATA APIE KARALYSTĘ

Mokytojas aiškino, jog dangaus karalystė turi prasidėti nuo tiesos apie Dievo tėvystę ir su ja susijusio žmogaus brolystės fakto dualios sampratos ir turi koncentruotis į tiesos apie Dievo tėvystę ir su ja susijusio žmogaus brolystės fakto dualią sampratą. Tokio mokymo priėmimas, Jėzus skelbė, žmogų išlaisvintų iš amžius trunkančios gyvulinės baimės vergystės ir tuo pačiu metu žmogiškąjį gyvenimą praturtintų tokiomis naujojo dvasinės laisvės gyvenimo dovanomis:

1. Naujos drąsos ir išaugusios dvasinės galios turėjimu. Karalystės evangelija turėjo žmogų išlaisvinti ir jį įkvėpti, kad jis išdrįstų tikėtis amžinojo gyvenimo.

2. Evangelija nešė naujo pasitikėjimo ir tikros paguodos žinią visiems žmonėms, net ir neturtingiesiems.

3. Ji pati savaime buvo naujoji moralinių vertybių norma, naujasis etinis matas, kuriuo būtų vertinamas žmogiškasis elgesys. Ji pavaizdavo dėl jos atsirandančios žmogiškosios visuomenės naujosios tvarkos idealą.

4. Ji mokė, jog tai, kas yra dvasinis, yra aukščiau už tai, kas yra materialus; ji šlovino

world.

170:1.13 (1859.6) At different times and in varying circumstances it appears that Jesus may have presented numerous concepts of the “kingdom” in his public teachings, but to his apostles he always taught the kingdom as embracing man’s personal experience in relation to his fellows on earth and to the Father in heaven. Concerning the kingdom, his last word always was, “The kingdom is within you.”

170:1.14 (1859.7) Centuries of confusion regarding the meaning of the term “kingdom of heaven” have been due to three factors:

170:1.15 (1859.8) 1. The confusion occasioned by observing the idea of the “kingdom” as it passed through the various progressive phases of its recasting by Jesus and his apostles.

170:1.16 (1859.9) 2. The confusion which was inevitably associated with the transplantation of early Christianity from a Jewish to a gentile soil.

170:1.17 (1859.10) 3. The confusion which was inherent in the fact that Christianity became a religion which was organized about the central idea of Jesus’ person; the gospel of the kingdom became more and more a religion *about* him.

2. JESUS’ CONCEPT OF THE KINGDOM

170:2.1 (1859.11) The Master made it clear that the kingdom of heaven must begin with, and be centered in, the dual concept of the truth of the fatherhood of God and the correlated fact of the brotherhood of man. The acceptance of such a teaching, Jesus declared, would liberate man from the age-long bondage of animal fear and at the same time enrich human living with the following endowments of the new life of spiritual liberty:

170:2.2 (1859.12) 1. The possession of new courage and augmented spiritual power. The gospel of the kingdom was to set man free and inspire him to dare to hope for eternal life.

170:2.3 (1859.13) 2. The gospel carried a message of new confidence and true consolation for all men, even for the poor.

170:2.4 (1859.14) 3. It was in itself a new standard of moral values, a new ethical yardstick wherewith to measure human conduct. It portrayed the ideal of a resultant new order of human society.

170:2.5 (1859.15) 4. It taught the pre-eminence of the spiritual compared with the material; it glorified

dvasines realybes ir išaukštino viršžmogiškuosius idealus.

5. Šita naujoji evangelija dvasinį pasiekimą demonstravo kaip tikrąjį gyvenimo tikslą. Žmogiškasis gyvenimas gavo naują moralinės vertybės ir dieviškojo orumo dovaną.

6. Jėzus mokė, jog amžinosios realybės yra teisingo žemiškojo siekio pasekmė (atlygis). Žmogaus mirtingas gyvenimas žemėje įgavo naujų prasmų, kurios atsiranda suvokus kilnų likimą.

7. Naujoji evangelija tvirtino, kad žmogaus išgelbėjimas atskleidžia toli siekiantį dieviškąjį tikslą, kurį turi įgyvendinti ir realizuoti Dievo išgelbėtų sūnų begalinės tarnystės ateities likimas.

Šitie mokymai apima išplėstą karalystės idėją, kurios mokė Jėzus. Vargu ar Jono Krikštytojo primityvūs ir supainioti mokymai apie karalystę turėjo šitą didingą sampratą.

Apaštalai Mokytojo pasisakymų apie karalystę tikrosios prasmės nesugebėjo suvokti. Vėlesnis Jėzaus mokymų iškraipymas, kaip jie yra užrašyti Naujajame Testamente, yra dėl to, jog evangelijos rašytojų sampratą nuspalvino tas tikėjimas, kad Jėzus tada pasaulį paliko tikrai trumpam laikui; kad jis netrukus sugrįš tam, kad įkurtų karalystę turėdamas galią ir valdžią—tiesiog tokia idėja, kokios jie laikėsi tuo metu, kada su jais jis buvo materialaus kūno pavidalu. Bet Jėzus karalystės įkūrimo nesiejo su savo sugrįžimo į šitą pasaulį idėja. Tai, kad praėjo šimtmečiai be jokių ženklų apie "Naujojo Amžiaus" pasirodymą, visiškai nereiškia, jog tai nesiderina su Jėzaus mokymu.

Tos didžiulės pastangos, kurias įkūnijo šitas pamokslas, buvo tas mėginimas, kad dangaus karalystės samprata būtų paversta į idėjos vykdyti Dievo valią idealą. Ilgą laiką Mokytojas savo pasekėjus buvo mokęs melstis: "Teateinie tavoji karalystė; tebūnie tavoji valia"; ir šiuo metu jis atkakliai stengėsi priversti juos vietoje *Dievo karalystės* termino vartoti praktiškesnį ekvivalentą *Dievo valia*. Bet jam šito pasiekti nepavyko.

Jėzus norėjo, kad karalystės, karaliaus, ir pavaldinių idėja būtų pakeista į sampratą apie dangiškąją šeimą, dangiškąjį Tėvą, ir išlaisvintus Dievo sūnus, įsitraukusius į džiaugsmingą ir savanorišką tarnystę savo bičiulių žmonių labui ir į Dievo Tėvo išaukštintą ir protingą garbinimą.

Iki šito laiko apaštalai buvo įgavę dvigubą požiūrį į karalystę; jie žiūrėjo į ją kaip į:

1. Asmeninio patyrimo dalyką, kuris tuo metu

spiritual realities and exalted superhuman ideals.

170:2.6 (1860.1) 5. This new gospel held up spiritual attainment as the true goal of living. Human life received a new endowment of moral value and divine dignity.

170:2.7 (1860.2) 6. Jesus taught that eternal realities were the result (reward) of righteous earthly striving. Man's mortal sojourn on earth acquired new meanings consequent upon the recognition of a noble destiny.

170:2.8 (1860.3) 7. The new gospel affirmed that human salvation is the revelation of a far-reaching divine purpose to be fulfilled and realized in the future destiny of the endless service of the salvaged sons of God.

170:2.9 (1860.4) These teachings cover the expanded idea of the kingdom which was taught by Jesus. This great concept was hardly embraced in the elementary and confused kingdom teachings of John the Baptist.

170:2.10 (1860.5) The apostles were unable to grasp the real meaning of the Master's utterances regarding the kingdom. The subsequent distortion of Jesus' teachings, as they are recorded in the New Testament, is because the concept of the gospel writers was colored by the belief that Jesus was then absent from the world for only a short time; that he would soon return to establish the kingdom in power and glory — just such an idea as they held while he was with them in the flesh. But Jesus did not connect the establishment of the kingdom with the idea of his return to this world. That centuries have passed with no signs of the appearance of the "New Age" is in no way out of harmony with Jesus' teaching.

170:2.11 (1860.6) The great effort embodied in this sermon was the attempt to translate the concept of the kingdom of heaven into the ideal of the idea of doing the will of God. Long had the Master taught his followers to pray: "Your kingdom come; your will be done"; and at this time he earnestly sought to induce them to abandon the use of the term *kingdom of God* in favor of the more practical equivalent, *the will of God*. But he did not succeed.

170:2.12 (1860.7) Jesus desired to substitute for the idea of the kingdom, king, and subjects, the concept of the heavenly family, the heavenly Father, and the liberated sons of God engaged in joyful and voluntary service for their fellow men and in the sublime and intelligent worship of God the Father.

170:2.13 (1860.8) Up to this time the apostles had acquired a double viewpoint of the kingdom; they regarded it as:

170:2.14 (1860.9) 1. A matter of personal experience

buvo tikrų tikinčiųjų širdyje, ir kaip į

2. Rasinių ar pasaulinių reiškinių klausimą; jog karalystė yra ateityje, kažkas, ko reikia laukti.

Jie žvelgė į ateinančią karalystę žmonių širdyse kaip į palaipsnį vystymąsi, kaip į mieles tešloje, arba kaip į garstyčių sėklos augimą. Jie tikėjo, kad karalystės atėjimas rasine ar pasauline prasme bus tiek netikėtas, tiek ir įspūdingas. Jėzus niekada nepavargdavo jiems kartoti, jog dangaus karalystė yra jų asmeninis patyrimas suvokiant aukščiausias dvasinio gyvenimo vertybes; jog šito dvasinio patyrimo realybės vis didesniu laipsniu yra paverčiamos į naujus ir aukštesnius dieviškojo užtikrintumo ir amžinojo didingumo lygius.

Šitą popietę Mokytojas mokė aiškiai naujos sampratos apie karalystės dvigubą prigimtį tuo, kad jis pavaizdavo tokias dvi fazes:

“Pirmąją. Dievo karalystę šitame pasaulyje, aukščiausio laipsnio troškimą vykdyti Dievo valią, nesavanaudišką žmogaus meilę, kuri veda geresnio etinio ir moralinio elgesio gerus vaisius.

“Antrąją. Dievo karalystę danguje, mirtingųjų tikinčiųjų tikslą, tokią padėtį, kurioje toji meilė Dievui yra išstobulinta, ir kurioje Dievo valia yra vykdoma dieviškiau.”

Jėzus mokė, kad, įtikėjimo dėka, tikintysis įeina į karalystę *dabar*. Įvairiais pasisakymais jis mokė, kad įtikėjimo dėka įeinant į karalystę, esminiai yra du dalykai:

1. *Įtikėjimas, nuoširdumas*. Ateiti kaip mažam vaikui, priimti sūnystės padovanojimą kaip dovaną; atsiduoti Tėvo valios vykdymui be dvejonų ir visiškai tikint ir nuoširdžiai pasitikint Tėvo išmintimi; ateiti į karalystę išsivadavus nuo prietarų ir išankstinių nuostatų; būti našališkiems ir tokiems, kuriuos būtų galima mokyti kaip nesugadintus vaikus.

2. *Alkis tiesai*. Troškulys teisumui, proto pasikeitimas, motyvo būti panašiam į Dievą ir surasti Dievą įgijimas.

Jėzus mokė, jog nuodėmė nėra sugedusios prigimties vaikas, bet vietoje šito ji yra palikuonis tokio žinančio proto, kurį valdo nenusileidžianti valia. Kai dėl nuodėmės, tai jis mokė, kad Dievas *jau* atleido; kad tokį atleidimą mes asmeniškai padarome prieinamą sau patiems tokiu veiksmu, kada atleidžiame savo bičiuliams. Kada jūs atleidžiate savo broliui materialiam kūne, tada šito atleidimo dėka savo paties sieloje jūs kuriate sugebėjimą už savo pačių klaidingus poelgius priimti Dievo atleidimo realybę.

Iki to laiko, kada Apaštalas Jonas ėmė rašyti

then present in the hearts of true believers, and

170:2.15 (1860.10) 2. A question of racial or world phenomena; that the kingdom was in the future, something to look forward to.

170:2.16 (1860.11) They looked upon the coming of the kingdom in the hearts of men as a gradual development, like the leaven in the dough or like the growing of the mustard seed. They believed that the coming of the kingdom in the racial or world sense would be both sudden and spectacular. Jesus never tired of telling them that the kingdom of heaven was their personal experience of realizing the higher qualities of spiritual living; that these realities of the spirit experience are progressively translated to new and higher levels of divine certainty and eternal grandeur.

170:2.17 (1860.12) On this afternoon the Master distinctly taught a new concept of the double nature of the kingdom in that he portrayed the following two phases:

170:2.18 (1860.13) “First. The kingdom of God in this world, the supreme desire to do the will of God, the unselfish love of man which yields the good fruits of improved ethical and moral conduct.

170:2.19 (1861.1) “Second. The kingdom of God in heaven, the goal of mortal believers, the estate wherein the love for God is perfected, and wherein the will of God is done more divinely.”

170:2.20 (1861.2) Jesus taught that, by faith, the believer enters the kingdom *now*. In the various discourses he taught that two things are essential to faith-entrance into the kingdom:

170:2.21 (1861.3) 1. *Faith, sincerity*. To come as a little child, to receive the bestowal of sonship as a gift; to submit to the doing of the Father's will without questioning and in the full confidence and genuine trustfulness of the Father's wisdom; to come into the kingdom free from prejudice and preconception; to be open-minded and teachable like an unspoiled child.

170:2.22 (1861.4) 2. *Truth hunger*. The thirst for righteousness, a change of mind, the acquirement of the motive to be like God and to find God.

170:2.23 (1861.5) Jesus taught that sin is not the child of a defective nature but rather the offspring of a knowing mind dominated by an unsubmitive will. Regarding sin, he taught that God *has* forgiven; that we make such forgiveness personally available by the act of forgiving our fellows. When you forgive your brother in the flesh, you thereby create the capacity in your own soul for the reception of the reality of God's forgiveness of your own misdeeds.

170:2.24 (1861.6) By the time the Apostle John began

istoriją apie Jėzaus gyvenimą ir mokymus, ankstyvieji krikščionys buvo patyrę tiek daug vargo dėl Dievo karalystės idėjos kaip persekiojimų sukėlėjos, kad šį terminą didžiaja dalimi jie nustojo vartoti. Jonas daug kalba apie „amžinąjį gyvenimą.“ Jėzus dažnai kalbėjo apie šį gyvenimą kaip apie „gyvenimo karalystę.“ Jis taip pat dažnai užsimindavo apie „Dievo karalystę jūsų viduje.“ Kartą jis kalbėjo apie tokį patyrimą kaip apie „šeimyninę bičiulystę su Dievu Tėvu.“ Jėzus stengėsi karalystę pakeisti daugeliu terminų, bet visada nesėkmingai. Tarp kitų terminų, jis vartojo: Dievo šeima, Tėvo valia, Dievo draugai, tikinčiųjų bičiulystė, žmogaus brolystė, Tėvo aidė, Dievo vaikai, ištikimųjų bičiulystė, Tėvo tarnystė, ir išlaisvinti Dievo sūnūs.

Bet karalystės idėjos vartojimo išvengti jie negalėjo. Būtent praėjus daugiau negu penkiasdešimčiai metų, tikrai vėliau, kada Jeruzalę sugriovė romėnų armijos, tada karalystės samprata ėmė keistis į amžinojo gyvenimo kultą, kadangi jos visuomeninius ir institucinius aspektus perėmė sparčiai besiplečianti ir besikristalizuojanti krikščionių bažnyčia.

3. KAS SUSIJĘ SU TEISUMU

Jėzus visada stengėsi savo apaštalams ir mokiniams įteigti tai, kad jie turi įgyti, įtikėjimo dėka, tokį teisumą, kuris pranoktų tą vergiškų darbų teisumą, kurį kai kurie raštininkai ir fariziejai taip tuščiaagarbiškai demonstravo prieš pasaulį.

Nors Jėzus ir mokė, jog įtikėjimas, paprastas kaip vaiko tikėjimas, yra tas raktas nuo karalystės durų, bet jis taip pat mokė, jog patekus per šias duris, ten yra vis augantys teisumo laipteliai, kuriais kiekvienas tikintis vaikas turi kilti tam, kad suaugtų tvirtų Dievo sūnų visu ūgiu.

Būtent kada yra apmąstomas Dievo atleidimo *priėmimo* metodas, tada atsiskleidžia karalystės teisumo pasiekimas. Įtikėjimas yra toji kaina, kurią jūs mokate už patekimą į Dievo šeimą; bet atleidimas yra toks Dievo veiksmas, kuris jūsų įtikėjimą priima kaip įsileidimo kainą. O kad karalystės tikintysis Dievo atleidimą priima, tai sudaro konkretų ir aktualų patyrimą ir apima tokius keturis žingsnius, vidinio teisumo karalystės žingsnius.

1. Dievo atleidimas iš tikrųjų yra padaromas prieinamas ir jį žmogus asmeniškai patiria tiek, kiek jis atleidžia savo bičiuliams.

2. Žmogus savo bičiuliams realiai neatleis, jeigu jų nemylės kaip paties savęs.

to write the story of Jesus' life and teachings, the early Christians had experienced so much trouble with the kingdom-of-God idea as a breeder of persecution that they had largely abandoned the use of the term. John talks much about the "eternal life." Jesus often spoke of it as the "kingdom of life." He also frequently referred to "the kingdom of God within you." He once spoke of such an experience as "family fellowship with God the Father." Jesus sought to substitute many terms for the kingdom but always without success. Among others, he used: the family of God, the Father's will, the friends of God, the fellowship of believers, the brotherhood of man, the Father's fold, the children of God, the fellowship of the faithful, the Father's service, and the liberated sons of God.

170:2.25 (1861.7) But he could not escape the use of the kingdom idea. It was more than fifty years later, not until after the destruction of Jerusalem by the Roman armies, that this concept of the kingdom began to change into the cult of eternal life as its social and institutional aspects were taken over by the rapidly expanding and crystallizing Christian church.

3. IN RELATION TO RIGHTEOUSNESS

170:3.1 (1861.8) Jesus was always trying to impress upon his apostles and disciples that they must acquire, by faith, a righteousness which would exceed the righteousness of slavish works which some of the scribes and Pharisees paraded so vaingloriously before the world.

170:3.2 (1861.9) Though Jesus taught that faith, simple childlike belief, is the key to the door of the kingdom, he also taught that, having entered the door, there are the progressive steps of righteousness which every believing child must ascend in order to grow up to the full stature of the robust sons of God.

170:3.3 (1861.10) It is in the consideration of the technique of *receiving* God's forgiveness that the attainment of the righteousness of the kingdom is revealed. Faith is the price you pay for entrance into the family of God; but forgiveness is the act of God which accepts your faith as the price of admission. And the reception of the forgiveness of God by a kingdom believer involves a definite and actual experience and consists in the following four steps, the kingdom steps of inner righteousness:

170:3.4 (1862.1) 1. God's forgiveness is made actually available and is personally experienced by man just in so far as he forgives his fellows.

170:3.5 (1862.2) 2. Man will not truly forgive his fellows unless he loves them as himself.

3. Šitaip mylėti savo artimą kaip save patį yra aukščiausioji etika.

4. Moralus elgesys, tikrasis teisumas, tampa, tuomet, tokios meilės natūralia pasekmė.

Dėl to tai yra akivaizdu, jog karalystės tikroji ir vidinė religija būtinai ir vis labiau linksta į tai, kad pati pasireikštų visuomeninės tarnystės praktinėse srityse. Jėzus mokė tokios gyvos religijos, kuri pastūmėdavo tikinčiuosius atsiduoti kupinai meilės tarnystei. Bet Jėzus religijos nepakeitė etika. Jis mokė religijos kaip priežasties, o etikos mokė kaip pasekmės.

Bet kokio veiksmo teismo dydis turi būti matuojamas motyvu; dėl to aukščiausios gėrio formos yra nesąmoningos. Jėzus niekada nekreipė dėmesio nei į moralę, nei į etiką, kaip į tokias. Jis domėjosi vien tik tai, kad vidine ir dvasine bičiulyste su Dievu Tėvu, kuri taip tvirtai ir tiesiai pati pasireiškia kaip išorinė ir kupina meilės tarnystė žmogui. Jis mokė, jog karalystės religija yra nuoširdus asmeninis patyrimas, kurio nėra vienas žmogus negali laikyti savo paties viduje; jog ta sąmonė, kad esi tikinčiųjų šeimos narys, neišvengiamai veda į tai, kad būtų laikomasi šeimos elgesio taisyklių, į tarnystę savo broliams ir seserims stengiantis broliją padidinti ir išplėsti.

Karalystės religija yra asmeninė, individuali; vaisiai, rezultatai, yra šeimyniniai, visuomeniniai. Jėzus visą laiką aukštino individo kaip priešybės bendruomenei šventumą. Bet jis taip pat suvokė ir tai, kad žmogus savo charakterį vysto nesavanaudiško tarnavimo dėka; kad savo moralinę prigimtį jis atskleidžia kupiniais meilės ryšiais su savo bičuliais.

Mokydamas to, jog karalystė yra žmogaus viduje, išaukštindamas individą, Jėzus senajai visuomenei sudavė mirtiną smūgį tuo, kad jis paskelbė tikrojo socialinio teisingumo naująją dieviškąją tvarką. Šią naująją visuomenės tvarką pasaulis pažįsta mažai, nes taikyti dangiškosios karalystės evangelijos principus jis atsisakė. Ir kada šitas dvasinės karalystės pranašumas į žemę ateis iš tiesų, tada jis pasireikš ne vien tikta geresnėmis visuomeninėmis ir materialiomis sąlygomis, bet vietoje šito jis pasireikš šlove tų padidintų ir praturtintų dvasinių vertybių, kurios yra būdingos artėjančiam geresnių žmogiškųjų ryšių ir išvystytų dvasinių laimėjimų amžiui.

4. JĖZAUS MOKYMAS APIE KARALYSTĘ

Jėzus niekada nepateikė tikslaus karalystės apibrėžimo. Vienu atveju jis kalbėjo apie vieną karalystės fazę, o kitu atveju jis aptarė Dievo viešpatavimo žmonių širdyse kitą brolystės

170:3.6 (1862:3) 3. To thus love your neighbor as yourself is the highest ethics.

170:3.7 (1862:4) 4. Moral conduct, true righteousness, becomes, then, the natural result of such love.

170:3.8 (1862:5) It therefore is evident that the true and inner religion of the kingdom unfailingly and increasingly tends to manifest itself in practical avenues of social service. Jesus taught a living religion that impelled its believers to engage in the doing of loving service. But Jesus did not put ethics in the place of religion. He taught religion as a cause and ethics as a result.

170:3.9 (1862:6) The righteousness of any act must be measured by the motive; the highest forms of good are therefore unconscious. Jesus was never concerned with morals or ethics as such. He was wholly concerned with that inward and spiritual fellowship with God the Father which so certainly and directly manifests itself as outward and loving service for man. He taught that the religion of the kingdom is a genuine personal experience which no man can contain within himself; that the consciousness of being a member of the family of believers leads inevitably to the practice of the precepts of the family conduct, the service of one's brothers and sisters in the effort to enhance and enlarge the brotherhood.

170:3.10 (1862:7) The religion of the kingdom is personal, individual; the fruits, the results, are familial, social. Jesus never failed to exalt the sacredness of the individual as contrasted with the community. But he also recognized that man develops his character by unselfish service; that he unfolds his moral nature in loving relations with his fellows.

170:3.11 (1862:8) By teaching that the kingdom is within, by exalting the individual, Jesus struck the deathblow of the old society in that he ushered in the new dispensation of true social righteousness. This new order of society the world has little known because it has refused to practice the principles of the gospel of the kingdom of heaven. And when this kingdom of spiritual pre-eminence does come upon the earth, it will not be manifested in mere improved social and material conditions, but rather in the glories of those enhanced and enriched spiritual values which are characteristic of the approaching age of improved human relations and advancing spiritual attainments.

4. JESUS' TEACHING ABOUT THE KINGDOM

170:4.1 (1862:9) Jesus never gave a precise definition of the kingdom. At one time he would discourse on one phase of the kingdom, and at another time he would discuss a different aspect of the

aspektą. Šito Sabato popietės pamokslo metu Jėzus pažymėjo ne mažiau kaip penkias karalystės fazes, arba epochas, ir jos yra tokios:

1. Individualaus tikinčiojo bičiulystės su Dievu Tėvu dvasinio gyvenimo asmeninis ir vidinis patyrimas.

2. Besiplečianti evangelijos tikinčiųjų brolystė, padidintos moralės ir sužadintos etikos visuomeniniai aspektai, kylantys iš to, kad Dievo dvasia valdo individualių tikinčiųjų širdyse.

3. Viršmirtingoji nematomų dvasinių būtybių brolystė, kuri vyrauja žemėje ir danguje, viršžmogiškoji Dievo karalystė.

4. Dievo valios tobulesnio įgyvendinimo perspektyva, žengimas į priekį link naujos visuomeninės tvarkos, sąsajoje su geresniu dvasiniu gyvenimu, aušros—link kito žmogaus amžiaus.

5. Karalystė visoje savo pilnatvėje, ateities dvasinis šviesos ir gyvenimo amžius žemėje.

Dėl to mes visada iš tiesų turime Mokytojo mokymą tikrinti, kad nustatytume, kurią iš šitų penkių fazių jis turi mintyje, kada pavartoja dangaus karalystės terminą. Šito proceso dėka palaipsniui keisdamas žmogaus valią ir šitaip paveikdamas žmogiškuosius sprendimus, Mykolas ir jo pagalbininkai lygiai taip palaipsniui, bet tvirtai keičia žmogiškosios evoliucijos, visuomeninę ir kitokią, tėkmę.

Mokytojas šita proga pabrėžė tokius penkis punktus, išreiškiančius karalystės evangelijos esmingiausius bruožus:

1. Individo primatą.
2. Valią kaip lemiamą faktorių žmogaus patyrimė.
3. Dvasinę bičiulystę su Dievu Tėvu.
4. Aukščiausio laipsnio pasitenkinimą iš kupinos meilės žmogaus tarnystės.
5. Žmogiškojoje asmenybėje to, kas yra dvasinis, viršenybę atžvilgiu to, kas yra materialus.

Šitas pasaulis niekada rimtai ar nuoširdžiai, ar sąžiningai Jėzaus dangaus karalystės doktrinos šitų dinamiškų idėjų ir dieviškųjų idealų neišmėgino. Bet jūs neturėtumėte nusivilti dėl akivaizdžiai lėto karalystės idėjos žengimo į priekį Urantijoje. Prisiminkite, jog besivystančios evoliucijos tvarką veikia staigūs ir netikėti periodiški pasikeitimai tiek materialiuose, tiek dvasiniuose pasauliuose. Jėzaus kaip įsikūnijusio Sūnaus savęs padovanojimas buvo kaip tik toks keistas ir

brotherhood of God's reign in the hearts of men. In the course of this Sabbath afternoon's sermon Jesus noted no less than five phases, or epochs, of the kingdom, and they were:

170:4.2 (1862.10) 1. The personal and inward experience of the spiritual life of the fellowship of the individual believer with God the Father.

170:4.3 (1863.1) 2. The enlarging brotherhood of gospel believers, the social aspects of the enhanced morals and quickened ethics resulting from the reign of God's spirit in the hearts of individual believers.

170:4.4 (1863.2) 3. The supermortal brotherhood of invisible spiritual beings which prevails on earth and in heaven, the superhuman kingdom of God.

170:4.5 (1863.3) 4. The prospect of the more perfect fulfillment of the will of God, the advance toward the dawn of a new social order in connection with improved spiritual living — the next age of man.

170:4.6 (1863.4) 5. The kingdom in its fullness, the future spiritual age of light and life on earth.

170:4.7 (1863.5) Wherefore must we always examine the Master's teaching to ascertain which of these five phases he may have reference to when he makes use of the term kingdom of heaven. By this process of gradually changing man's will and thus affecting human decisions, Michael and his associates are likewise gradually but certainly changing the entire course of human evolution, social and otherwise.

170:4.8 (1863.6) The Master on this occasion placed emphasis on the following five points as representing the cardinal features of the gospel of the kingdom:

- 170:4.9 (1863.7) 1. The pre-eminence of the individual.
- 170:4.10 (1863.8) 2. The will as the determining factor in man's experience.
- 170:4.11 (1863.9) 3. Spiritual fellowship with God the Father.
- 170:4.12 (1863.10) 4. The supreme satisfactions of the loving service of man.
- 170:4.13 (1863.11) 5. The transcendency of the spiritual over the material in human personality.

170:4.14 (1863.12) This world has never seriously or sincerely or honestly tried out these dynamic ideas and divine ideals of Jesus' doctrine of the kingdom of heaven. But you should not become discouraged by the apparently slow progress of the kingdom idea on Urantia. Remember that the order of progressive evolution is subjected to sudden and unexpected periodical changes in both the material and the spiritual worlds. The bestowal of Jesus as an incarnated Son was just such a

netikėtas įvykis šio pasaulio dvasiniame gyvenime. Taip pat nedarykite lemtingos klaidos, ieškodami karalystės amžiaus matomų bruožų, kada jos įkūrimo neįgyvendinate savo pačių sielose.

Nors vieną karalystės fazę Jėzus siejo su ateitimi ir, daugeliu progų, iš tiesų užsiminė, jog toks įvykis galėtų pasireikšti kaip pasaulinės krizės dalis; ir nors jis lygiai taip kuo tvirčiausiai, keletą progų, konkrečiai pažadėjo kada nors sugrįžti į Urantiją, bet reikėtų pažymėti, kad šitų dviejų idėjų jis niekada aiškiai tarpusavyje nesiejo į vieną. Jis pažadėjo naują karalystės apreiškimą žemėje ir kuriuo nors laiku ateityje; jis taip pat pažadėjo kada nors į šitą pasaulį sugrįžti asmeniškai; bet jis nesakė, kad šie du įvykiai yra sinonimiški. Iš viso to, ką mes žinome, šitie pažadai galėtų būti siejami, arba galėtų ir nebūti siejami, su tuo pačiu įvykiu.

Jo apaštalai ir mokiniai šiuos du mokymus kuo tikriausiai sujungė draugėn. Kada karalystei nepavyko materializuotis taip, kaip tikėjosi jie, tada, prisimindami Mokytojo mokymą apie ateities karalystę ir neužmiršdami jo pažado ateiti vėl, jie skubiai padarė išvadą, jog šitie pažadai yra susiję su identišku įvykiu; ir dėl to jie gyveno vildamiesi, kad netrukus jis ateis antrą kartą tam, kad įkurtų karalystę visoje savo pilnatvėje ir su galia ir šlove. Ir šitaip iš tikrųjų žemėje gyveno viena po kitos tikinčios kartos, puoselėdamos tą pačią įkvepiančią, bet neišsipildančią viltį.

strange and unexpected event in the spiritual life of the world. Neither make the fatal mistake, in looking for the age manifestation of the kingdom, of failing to effect its establishment within your own souls.

170:4.15 (1863.13) Although Jesus referred one phase of the kingdom to the future and did, on numerous occasions, intimate that such an event might appear as a part of a world crisis; and though he did likewise most certainly, on several occasions, definitely promise sometime to return to Urantia, it should be recorded that he never positively linked these two ideas together. He promised a new revelation of the kingdom on earth and at some future time; he also promised sometime to come back to this world in person; but he did not say that these two events were synonymous. From all we know these promises may, or may not, refer to the same event.

170:4.16 (1863.14) His apostles and disciples most certainly linked these two teachings together. When the kingdom failed to materialize as they had expected, recalling the Master's teaching concerning a future kingdom and remembering his promise to come again, they jumped to the conclusion that these promises referred to an identical event; and therefore they lived in hope of his immediate second coming to establish the kingdom in its fullness and with power and glory. And so have successive believing generations lived on earth entertaining the same inspiring but disappointing hope.

5. VĖLESNĖS IDEJOS APIE KARALYSTĘ

Apibendrinus Jėzaus mokymus apie dangaus karalystę, mums leidžiama papasakoti apie kai kurias vėlesnes idėjas, kurios buvo susietos su sampratomis apie karalystę, ir pateikti pranašiską karalystės prognozę kaip ji galėtų vystytis ateities amžiuje.

Per krikščioniškosios propagandos pirmuosius šimtmečius, dangaus karalystės idėjai labai didelės įtakos turėjo tuo metu greitai plitusio graikų idealizmo sąvokos, tokia idėja, jog tai, kas yra gamtiška, yra šešėlis to, kas yra dvasiška—tas, kas yra laikina, yra laiko šešėlis to, kas yra amžina.

Bet tas didžiulis žingsnis, kuris pažymėjo Jėzaus mokymų perkėlimą iš žydiškosios dirvos į pagoniškąją, buvo žengtas tada, kada karalystės Mesijas tapo bažnyčios, religinės ir visuomeninės organizacijos, išaugusios iš Pauliaus ir jo perėmėjų veiklos ir pasirėmusios Jėzaus mokymais, papildytais Filono idėjomis ir persų doktrinomis apie gėrį ir blogį, Atpirkėju.

5. LATER IDEAS OF THE KINGDOM

170:5.1 (1864.1) Having summarized the teachings of Jesus about the kingdom of heaven, we are permitted to narrate certain later ideas which became attached to the concept of the kingdom and to engage in a prophetic forecast of the kingdom as it may evolve in the age to come.

170:5.2 (1864.2) Throughout the first centuries of the Christian propaganda, the idea of the kingdom of heaven was tremendously influenced by the then rapidly spreading notions of Greek idealism, the idea of the natural as the shadow of the spiritual — the temporal as the time shadow of the eternal.

170:5.3 (1864.3) But the great step which marked the transplantation of the teachings of Jesus from a Jewish to a gentile soil was taken when the Messiah of the kingdom became the Redeemer of the church, a religious and social organization growing out of the activities of Paul and his successors and based on the teachings of Jesus as they were supplemented by the ideas of Philo and the Persian doctrines of good and evil.

Jėzaus idėjų ir idealų, įkūnytų karalystės evangelijos mokyme, beveik nebuvo įgyvendinta, kadangi jo pasekėjai jo pasisakymus vis labiau iškreipė. Mokytojo karalystės sampratą žymiu mastu pakeitė dvi didžiulės tendencijos:

1. Žydų tikintieji atkakliai laikėsi tokios nuomonės, kad jis yra *Mesijas*. Jie tikėjo, kad Jėzus labai greitai iš tikrųjų sugrįš tam, kad įkurtų pasaulinę ir daugiau ar mažiau materialią karalystę.

2. Kitų genčių krikščionys labai anksti pradėjo priimti Pauliaus doktrinas, kurios vis labiau vedė į bendrą tikėjimą, kad Jėzus yra bažnyčios vaikų *Atpirkėjas*, ankstesniosios sampratos apie grynai dvasinę karalystės brolystę naujasis ir institucinis perėmėjas.

Bažnyčia, kaip visuomeninė karalystės pasekmė, būtų buvusi visiškai natūrali ir net pageidautina. Bažnyčios blogis buvo ne jos egzistavimas, bet tai, kad Jėzaus karalystės sampratą ji beveik visiškai pakeitė savąja samprata. Pauliaus suinstitutinta bažnyčia tapo dangaus karalystės, kurią buvo skelbęs Jėzus, tikruoju pakaitalu.

Bet tikrai neabejokite, kad šitoji pati dangaus karalystė, kuri, kaip mokė Mokytojas, egzistuoja tikinčiojo širdyje, bus dar paskelbta šitai krikščioniškajai bažnyčiai, net kaip ir visoms kitoms religijoms, rasėms, ir nacijoms žemėje — net ir kiekvienam individui.

Jėzaus mokymo karalystė, dvasinis individualaus teismo idealas ir samprata apie žmogaus dieviškąją bičiulystę su Dievu, palaipsniui nugrimzdo į Jėzaus asmens kaip Atpirkėjo-Kūrėjo ir suvisuomenintos religinės bendruomenės dvasinio vadovo mistinę sampratą. Šitokiu būdu formali ir institucinė bažnyčia tapo pakaitalu tokiai karalystės brolystei, kurios kiekvieną narį dvasia veda individualiai.

Bažnyčia buvo neišvengiama ir naudinga Jėzaus gyvenimo ir mokymų visuomeninė pasekmė; tragediją sudarė tas faktas, kad šitoji visuomeninė reakcija į karalystės mokymus taip visiškai pakeitė dvasinę sampratą apie tokią realią karalystę, kokios mokė Jėzus ir kokia jis gyveno.

Toji karalystė, žydams, buvo izraeliečių *bendruomenė*; kitoms gentims ji tapo krikščioniškąja *bažnyčia*. Jėzui karalystė buvo visuma *individų*, kurie buvo suvokę savo įtikėjimą į Dievo tėvystę, šituo pareikšdami savo pasišventimą Dievo valios vykdymui iš visos širdies, šitai tapdami dvasinės žmogaus brolystės nariais.

170:5.4 (1864.4) The ideas and ideals of Jesus, embodied in the teaching of the gospel of the kingdom, nearly failed of realization as his followers progressively distorted his pronouncements. The Master's concept of the kingdom was notably modified by two great tendencies:

170:5.5 (1864.5) 1. The Jewish believers persisted in regarding him as the *Messiah*. They believed that Jesus would very soon return actually to establish the world-wide and more or less material kingdom.

170:5.6 (1864.6) 2. The gentile Christians began very early to accept the doctrines of Paul, which led increasingly to the general belief that Jesus was the *Redeemer* of the children of the church, the new and institutional successor of the earlier concept of the purely spiritual brotherhood of the kingdom.

170:5.7 (1864.7) The church, as a social outgrowth of the kingdom, would have been wholly natural and even desirable. The evil of the church was not its existence, but rather that it almost completely supplanted the Jesus concept of the kingdom. Paul's institutionalized church became a virtual substitute for the kingdom of heaven which Jesus had proclaimed.

170:5.8 (1864.8) But doubt not, this same kingdom of heaven which the Master taught exists within the heart of the believer, will yet be proclaimed to this Christian church, even as to all other religions, races, and nations on earth — even to every individual.

170:5.9 (1864.9) The kingdom of Jesus' teaching, the spiritual ideal of individual righteousness and the concept of man's divine fellowship with God, became gradually submerged into the mystic conception of the person of Jesus as the Redeemer-Creator and spiritual head of a socialized religious community. In this way a formal and institutional church became the substitute for the individually spirit-led brotherhood of the kingdom.

170:5.10 (1864.10) The church was an inevitable and useful *social* result of Jesus' life and teachings; the tragedy consisted in the fact that this social reaction to the teachings of the kingdom so fully displaced the spiritual concept of the real kingdom as Jesus taught and lived it.

170:5.11 (1865.1) The kingdom, to the Jews, was the Israelite *community*; to the gentiles it became the Christian *church*. To Jesus the kingdom was the sum of those *individuals* who had confessed their faith in the fatherhood of God, thereby declaring their wholehearted dedication to the doing of the will of God, thus becoming members of the spiritual brotherhood of man.

Mokytojas iki galo suvokė, jog kai kurie visuomeniniai rezultatai pasaulyje atsiras kaip karalystės evangelijos pasklidimo pasekmė; bet jis norėjo, kad visi tokie pageidautini visuomeniniai pasireiškimai tikrai atsirastų kaip individualių tikinčiųjų šito asmeninio patyrimo, šitos grynai dvasinės bičiulystės ir komunijos su ta dieviškąja dvasia, kuri gyvena tokių tikinčiųjų viduje ir juos sužadina, nesąmoningi ir neišvengiami padariniai, arba natūralūs vaisiai.

Jėzus numatė, jog po tikrosios dvasinės karalystės pažangos atsiras visuomeninė organizacija, arba bažnyčia, ir štai kodėl jis niekada nesipriešino apaštalams, kada jie praktikavo Jono įvestą krikštijimo ritualą. Jis mokė, jog tiesą mylinti siela, toji, kuri yra išalkusi ir ištroškusi teismo, išalkusi ir ištroškusi Dievo, į dvasinę karalystę yra priimama įtikėjimo dėka; tuo pačiu metu apaštalai mokė, jog toks tikintysis į mokinių visuomeninę organizaciją yra priimamas išorinio krikšto ritualo dėka.

Kada Jėzaus tiesioginiai pasekėjai suvokė tai, kad jiems iš dalies nepavyko įgyvendinti jo idealo įkurti dangiškąją karalystę žmonių širdyse, kur dvasia vadovautų individualiam tikinčiajam ir jį vestų, tada jie pamėgino jo mokymą gelbėti, kad jis nebūtų prarastas iš viso, pakeisdami Mokytojo karalystės idealą matomos visuomeninės organizacijos, krikščioniškosios bažnyčios, palaipsniui sukūrimu. Ir kada šitą pakeitimo programą jie buvo užbaigę, tada tam, kad išlaikytų nuoseklumą ir kad užtikrintų Mokytojo mokymo, susijusio su karalystės faktu, pripažinimą, ėmėsi karalystės nukėlimo į ateitį. Bažnyčia, vos tik tai užėmė tvirtą padėtį, pradėjo mokyti, jog karalystė tikrovėje turi pasirodyti krikščioniškojo amžiaus kulminaciniu momentu, tuo metu, kada Kristus ateis antrą kartą.

Šitokiu būdu karalystė tapo amžiaus sąvoka, idėja apie būsimą apsilankymą, ir Paties Aukštojo šventųjų paskutiniojo atpirkimo idealu. Ankstyvieji krikščionys (ir per didelį vėlesniųjų skaičius) apskritai iš akiračio prarado tą Tėvo-ir-sūnaus idėją, kurią įkūnijo Jėzaus mokymas apie karalystę, tuo tarpu jie pakeitė ją gerai organizuota visuomenine bažnyčios bendrija. Šitokiu būdu bažnyčia tapo iš esmės *visuomenine* brolyste, kuri veiksmingai pakeitė Jėzaus sampratos ir idealo *dvasinę* brolystę.

Jėzaus idealios sampratos didžiąja dalimi nepavyko įdiegti, bet ant Mokytojo asmeninio gyvenimo ir mokymo pamatų, papildęs graikų ir persų sampratomis apie amžinąjį gyvenimą ir išplėtęs Filono doktrinomis apie tai, kas yra žemiškas, kaip kontrastas tam, kas yra dvasinis, Paulius nuėjo toliau, kad sukurtų vieną iš pačių progresyviausių žmoniškųjų draugijų, kurios kada

170:5.12 (1865.2) The Master fully realized that certain social results would appear in the world as a consequence of the spread of the gospel of the kingdom; but he intended that all such desirable social manifestations should appear as unconscious and inevitable outgrowths, or natural fruits, of this inner personal experience of individual believers, this purely spiritual fellowship and communion with the divine spirit which indwells and activates all such believers.

170:5.13 (1865.3) Jesus foresaw that a social organization, or church, would follow the progress of the true spiritual kingdom, and that is why he never opposed the apostles' practicing the rite of John's baptism. He taught that the truth-loving soul, the one who hungers and thirsts for righteousness, for God, is admitted by faith to the spiritual kingdom; at the same time the apostles taught that such a believer is admitted to the social organization of disciples by the outward rite of baptism.

170:5.14 (1865.4) When Jesus' immediate followers recognized their partial failure to realize his ideal of the establishment of the kingdom in the hearts of men by the spirit's domination and guidance of the individual believer, they set about to save his teaching from being wholly lost by substituting for the Master's ideal of the kingdom the gradual creation of a visible social organization, the Christian church. And when they had accomplished this program of substitution, in order to maintain consistency and to provide for the recognition of the Master's teaching regarding the fact of the kingdom, they proceeded to set the kingdom off into the future. The church, just as soon as it was well established, began to teach that the kingdom was in reality to appear at the culmination of the Christian age, at the second coming of Christ.

170:5.15 (1865.5) In this manner the kingdom became the concept of an age, the idea of a future visitation, and the ideal of the final redemption of the saints of the Most High. The early Christians (and all too many of the later ones) generally lost sight of the Father-and-son idea embodied in Jesus' teaching of the kingdom, while they substituted therefor the well-organized social fellowship of the church. The church thus became in the main a *social* brotherhood which effectively displaced Jesus' concept and ideal of a *spiritual* brotherhood.

170:5.16 (1865.6) Jesus' ideal concept largely failed, but upon the foundation of the Master's personal life and teachings, supplemented by the Greek and Persian concepts of eternal life and augmented by Philo's doctrine of the temporal contrasted with the spiritual, Paul went forth to build up one of the most progressive human societies which has ever existed on Urantia.

nors egzistavo Urantijoje.

Jėzaus samprata vis dar tebėra gyva pasaulio išsivysčiusiose religijose. Pauliaus krikščioniškoji bažnyčia yra suvisuomenintas ir sužmogintas šešėlis tokios dangiškosios karalystės, kokios norėjo Jėzus—ir kokia ji tikrai vis tiek taps ateityje. Paulius ir jo perėmėjai amžinojo gyvenimo klausimus iš dalies perkėlė iš individo į bažnyčią. Šitokiu būdu Kristus tapo bažnyčios galva vietoje to, kad būtų kiekvieno atskiro tikinčiojo vyresniuoju broliu Tėvo karalystės šeimoje. Paulius ir jo amžininkai visas Jėzaus išvadas, susijusias su jo paties ir atskiro tikinčiojo ryšiu, pritaikė *bažnyčiai* kaip tikinčiųjų grupei; ir šitaip pasielgdami, jie sudavė mirtiną smūgį Jėzaus sampratai apie dieviškąją karalystę atskiro tikinčiojo širdyje.

Ir tokiu būdu, per amžius, krikščioniškoji bažnyčia dirbo tokiomis sąlygomis, kada nepaprastai didžiuoju laipsniu žmonės painiojo, nes ji išdrįso pareikšti teises į tas paslaptingas karalystės galias ir privilegijas, kurios gali būti naudojamos ir patiriamos tikrai tarp Jėzaus ir jo dvasinių tikinčiųjų brolių. Ir šitokiu būdu tampa akivaizdu, jog narystė bažnyčioje nebūtinai reiškia bičiulystę karalystėje; viena yra dvasinė, kita iš esmės yra visuomeninė.

Anksčiau ar vėliau kitas ir didingesnis Jonas Krikštytojas turės pakilti, skelbdamas “Dievo karalystė yra šalia”—turėdamas omenyje sugrįžimą prie aukščiausiosios dvasinės Jėzaus sampratos, kuris skelbė, jog karalystė yra jo dangiškojo Tėvo valia, viešpataujanti ir viską pranokstanti tikinčiojo širdyje—ir visa tai darydamas be jokios nuorodos tiek į matomą bažnyčią žemėje, tiek ir į laukiamą antrąjį Kristaus atėjimą. Turi ateiti Jėzaus *tikrųjų* mokymų atgimimas, toks jų naujas pateikimas, kuris panaikins jo ankstyvųjų pasekėjų, kurie stengėsi sukurti tikėjimo sociofilosofinę sistemą, siejamą su Mykolo gyvenimo žemėje *faktu*, darbą. Per trumpą laiką šitos istorijos *apie* Jėzų mokymas beveik užėmė Jėzaus karalystės evangelijos skelbimo vietą. Šitaip viena istorinė religija išstūmė tą mokymą, kuriame Jėzus žmogaus aukščiausias moralines idėjas ir dvasinius idealus buvo suliejęs su žmogaus didingiausiu viltimi, siejama su ateitimi—amžiniu gyvenimu. Ir tai buvo karalystės evangelija.

Būtent kaip tik dėl to, kad Jėzaus evangelija buvo tokia daugiapusė, tai per keletą amžių jo mokymų įrašus studijuojantys žmonės susiskaldė į tiek daug kultų ir sektų. Toks apgailėtinas krikščionių tikinčiųjų susiskaldymas kyla dėl to, kad jiems Mokytojo daugiapusiuose mokymuose nepavyko pamatyti jo neprilygstamo gyvenimo dieviškosios vienovės. Tačiau kada nors tikri tikintieji į Jėzų savo požiūriu nebebus šitaip dvasiškai susiskaldę netikinčiųjų akivaizdoje.

170:5.17 (1865.7) The concept of Jesus is still alive in the advanced religions of the world. Paul's Christian church is the socialized and humanized shadow of what Jesus intended the kingdom of heaven to be — and what it most certainly will yet become. Paul and his successors partly transferred the issues of eternal life from the individual to the church. Christ thus became the head of the church rather than the elder brother of each individual believer in the Father's family of the kingdom. Paul and his contemporaries applied all of Jesus' spiritual implications regarding himself and the individual believer to the *church* as a group of believers; and in doing this, they struck a deathblow to Jesus' concept of the divine kingdom in the heart of the individual believer.

170:5.18 (1866.1) And so, for centuries, the Christian church has labored under great embarrassment because it dared to lay claim to those mysterious powers and privileges of the kingdom, powers and privileges which can be exercised and experienced only between Jesus and his spiritual believer brothers. And thus it becomes apparent that membership in the church does not necessarily mean fellowship in the kingdom; one is spiritual, the other mainly social.

170:5.19 (1866.2) Sooner or later another and greater John the Baptist is due to arise proclaiming “the kingdom of God is at hand” — meaning a return to the high spiritual concept of Jesus, who proclaimed that the kingdom is the will of his heavenly Father dominant and transcendent in the heart of the believer — and doing all this without in any way referring either to the visible church on earth or to the anticipated second coming of Christ. There must come a revival of the *actual* teachings of Jesus, such a restatement as will undo the work of his early followers who went about to create a sociophilosophical system of belief regarding the *fact* of Michael's sojourn on earth. In a short time the teaching of this story *about* Jesus nearly supplanted the preaching of Jesus' gospel of the kingdom. In this way a historical religion displaced that teaching in which Jesus had blended man's highest moral ideas and spiritual ideals with man's most sublime hope for the future — eternal life. And that was the gospel of the kingdom.

170:5.20 (1866.3) It is just because the gospel of Jesus was so many-sided that within a few centuries students of the records of his teachings became divided up into so many cults and sects. This pitiful subdivision of Christian believers results from failure to discern in the Master's manifold teachings the divine oneness of his matchless life. But someday the true believers in Jesus will not be thus spiritually divided in their attitude before unbelievers. Always we may have diversity of

Visada mes galime turėti intelektualaus suvokimo ir interpretavimo įvairovę, net ir suvisuomeninimo skirtingus laipsnius, bet tai, kad nėra dvasinės brolystės, yra tiek nepateisinama, tiek ir priekaištautina.

Nepadarykite klaidos! Jėzaus mokymuose yra tokia amžinoji prigimtis, kuri mąstančių žmonių širdyse neleis jiems likti navaisingiems amžinai. Tokia karalystė, kokią suvokė Jėzus, dideliu laipsniu žemėje sužlugo; kol kas, jos vietą užėmė išorinė bažnyčia; bet jūs turėtumėte suvokti, kad šioji bažnyčia yra dvasinės karalystės, kuriai yra trukdoma, tikrai lervinė stadija, kuri ją nuneš per šitą materialų amžių ir tolyn į dvasingesnę dieviškąją tvarką, kur Mokytojo mokymai galės turėti vystymuisi geresnę galimybę. Šitokiu būdu iš tikrųjų vadinamoji krikščioniškoji bažnyčia tampa tuo kokonu, kuriame dabar miega Jėzaus sampratos karalystė. Dieviškosios brolystės karalystė tebėra gyva, ir galiausiai ir tikrai iškils iš šito ilgo nugrimzdimo, lygiai taip tikrai, kaip drugelis galiausiai pasirodo kaip gražus išsirutuliojimas iš savo mažiau patrauklaus metamorfozinio vystymosi tvarinio.

intellectual comprehension and interpretation, even varying degrees of socialization, but lack of spiritual brotherhood is both inexcusable and reprehensible.

170:5.21 (1866.4) Mistake not! there is in the teachings of Jesus an eternal nature which will not permit them forever to remain unfruitful in the hearts of thinking men. The kingdom as Jesus conceived it has to a large extent failed on earth; for the time being, an outward church has taken its place; but you should comprehend that this church is only the larval stage of the thwarted spiritual kingdom, which will carry it through this material age and over into a more spiritual dispensation where the Master's teachings may enjoy a fuller opportunity for development. Thus does the so-called Christian church become the cocoon in which the kingdom of Jesus' concept now slumbers. The kingdom of the divine brotherhood is still alive and will eventually and certainly come forth from this long submergence, just as surely as the butterfly eventually emerges as the beautiful unfolding of its less attractive creature of metamorphic development.

171 Dokumentas. Pakeliui į Jeruzalę

⇨ 170

URANTIJOS KNYGA

172 ⇨

IV DALIS. JĖZAUS GYVENIMAS IR MOKYMAI

171 DOKUMENTAS. PAKELIUI Į
JERUZALĘ

Skyrius

ĮVADAS

1. Išvykimas iš Pelos
2. Kainos apskaita
3. Kelione po Pereją
4. Mokymas Livijuje
5. Neregys Jeriche
6. Apsilankymas pas Zakiją
7. “Jėzui einant pro šalį”
8. Parabolė apie svarus

PAPER 171
ON THE WAY TO JERUSALEM

SECTIONS

Introduction

1. The Departure from Pella
2. On Counting the Cost
3. The Perean Tour
4. Teaching at Livias
5. The Blind Man at Jericho
6. The Visit to Zaccheus
7. “As Jesus Passed By”
8. Parable of the Pounds

ĮVADAS

KITĄ dieną po įsimintino pamokslo apie “Dangaus karalystę,” Jėzus pranešė, jog kitą dieną jis ir apaštalai išvyks į Perėjimo šventę Jeruzalėje, pakeliui aplankydami daug miestų pietinėje Perėjoje.

Tas pamokslas apie karalystę ir pareiškimas, kad jis eina į Perėjimo šventę, visus jo pasekėjus vertė galvoti, jog į Jeruzalę jis eina tam, kad paskelbtų žydų viršenybės žemiškąją karalystę. Nesvarbu, kad ir ką Jėzus sakė apie karalystės nematerialų pobūdį, bet iš savo žydų klausytojų proto jis negalėjo iki galo pašalinti tos minties, jog Mesijas turi įkurti kokią nors nacionalistinę vyriausybę su centru Jeruzalėje.

Dėl to, ką Jėzus pasakė per pamokslą Sabato dieną, didžioji dauguma jo pasekėjų turėjo polinkį tikrai susipainioti; labai mažai ką Mokytojo kalba apšvietė. Geriausieji pasekėjai iš jo mokymų apie vidinę karalystę, “dangaus karalystę jūsų viduje,” šį tą suprato, bet jie taip pat žinojo, kad jis

INTRODUCTION

171:0.1 (1867.1) THE day after the memorable sermon on “The Kingdom of Heaven,” Jesus announced that on the following day he and the apostles would depart for the Passover at Jerusalem, visiting numerous cities in southern Perea on the way.

171:0.2 (1867.2) The address on the kingdom and the announcement that he was going to the Passover set all his followers to thinking that he was going up to Jerusalem to inaugurate the temporal kingdom of Jewish supremacy. No matter what Jesus said about the nonmaterial character of the kingdom, he could not wholly remove from the minds of his Jewish hearers the idea that the Messiah was to establish some kind of nationalistic government with headquarters at Jerusalem.

171:0.3 (1867.3) What Jesus said in his Sabbath sermon only tended to confuse the majority of his followers; very few were enlightened by the Master’s discourse. The leaders understood something of his teachings regarding the inner kingdom, “the kingdom of heaven within you,” but

kalbėjo ir apie kitą ir ateities karalystę, ir jie buvo įsitikinę, jog būtent įkurti šią karalystę jis dabar ir eina į Jeruzalę. Kada šitas jų lūkestis neišsipildė, kada žydai jį atstūmė, ir vėliau, kada Jeruzalė tiesiogine prasme buvo sugriauta, tada šią viltį jie vis dar puoselėjo, nuoširdžiai tikėdami, jog Mokytojas greitai sugrįš į pasaulį su didžiule galia ir didinga šlove tam, kad įkurtų pažadėtąją karalystę.

Būtent šią sekmadienio popietę Salomėja, Jokūbo ir Jono Zabediejų motina, atėjo pas Jėzų su savo dviem sūnumis apaštalais, ir kreipdamasi taip, kaip rytietiška maniera kreipiamasi į valdovą, stengėsi iš Jėzaus gauti išankstinį pažadą, kad jis patenkins bet kokią prašymą, kokį ji bepareikštų. Bet Mokytojas neprižadėjo; vietoje šito, jis paklausė jos, "Ką gi tu nori, jog aš tau padaryčiau?" Tuomet atsakė Salomėja: "Mokytojau, dabar, kada tu eini į Jeruzalę įkurti karalystę, aš norėčiau tavęs prašyti, kad iš anksto man prižadėtum, jog šitie mano sūnūs tikrai būtų pagerbti su tavimi, kad tavojoje karalystėje vienas sėdėtų tau iš dešinės, o kitas, iš kairės."

Kada Jėzus išgirdo Salomėjos pageidavimą, tada jis tarė: "Moterie, tu nežinai, ko prašai." Ir tada, žvelgdamas tiesiai į dviejų garbės ieškančių apaštalų akis, jis pasakė: "Kadangi aš pažįstu ir myliu jus ilgą laiką, kadangi aš net ir gyvenau jūsų motinos namuose; kadangi Andriejus jus paskyrė, kad būtumėte su manimi visą laiką; dėl to iš tiesų jūs leidžiate savo motinai ateiti pas mane slapčiomis, kad pareikštų šią nepadorų prašymą. Bet leiskite man jūsų paklausti: Ar jūs galite išgerti tą taurę, kurią aš netrukus išgersiu?" Ir nė akimirkos nesusimąstę, Jokūbas ir Jonas atsakė, "Taip, Mokytojau, mes galime." Tarė Jėzus: "Mane nuliūdino tai, kad jūs nežinote, kodėl mes einame į Jeruzalę; aš sielvartauju dėl to, kad jūs nesuprantate manosios karalystės prigimties; aš esu nusivylęs, kad jūs atsivedėte savo motiną tam, kad iš manęs ji prašytų šito; bet aš žinau, jog savo širdyje jūs mane mylite; dėl to aš pareiškiu, kad jūs iš tiesų išgersite mano karčią taurę ir pasidalinsite manuoju pažemiminu, bet, kad jūs sėdėtumėte man iš dešinės ir iš kairės, ne man suteikti. Tokia garbė yra palikta tiems, kuriuos yra paskyręs manasis Tėvas."

Iki šitos akimirkos kažkas apie šią pasitarimą buvo pasakęs Petriui ir kitiems apaštalams, ir jie labai pasipiktino, kad Jokūbas ir Jonas stengėsi sau gauti privilegijų, ir kad su savo motina slapčiomis nuėjo pareikšti tokį prašymą. Kada jie ėmė tarpusavyje ginčytis, tada Jėzus juos visus pasikvietė draugėn ir tarė: "Jūs gerai suprantate, kaip pagonių valdovai savo pavaldinius valdo, ir kaip tie, kurie yra galingi, panaudoja valdžią. Bet tikrai dangaus karalystėje šitaip nebus. Kad ir kas būtų didis tarp jūsų, iš pradžių leiskite jam tapti jūsų tarnu. Tas, kuris karalystėje norėtų būti

they also knew that he had spoken about another and future kingdom, and it was this kingdom they believed he was now going up to Jerusalem to establish. When they were disappointed in this expectation, when he was rejected by the Jews, and later on, when Jerusalem was literally destroyed, they still clung to this hope, sincerely believing that the Master would soon return to the world in great power and majestic glory to establish the promised kingdom.

171:0.4 (1867.4) It was on this Sunday afternoon that Salome the mother of James and John Zebedee came to Jesus with her two apostle sons and, in the manner of approaching an Oriental potentate, sought to have Jesus promise in advance to grant whatever request she might make. But the Master would not promise; instead, he asked her, "What do you want me to do for you?" Then answered Salome: "Master, now that you are going up to Jerusalem to establish the kingdom, I would ask you in advance to promise me that these my sons shall have honor with you, the one to sit on your right hand and the other to sit on your left hand in your kingdom."

171:0.5 (1867.5) When Jesus heard Salome's request, he said: "Woman, you know not what you ask." And then, looking straight into the eyes of the two honor-seeking apostles, he said: "Because I have long known and loved you; because I have even lived in your mother's house; because Andrew has assigned you to be with me at all times; therefore do you permit your mother to come to me secretly, making this unseemly request. But let me ask you: Are you able to drink the cup I am about to drink?" And without a moment for thought, James and John answered, "Yes, Master, we are able." Said Jesus: "I am saddened that you know not why we go up to Jerusalem; I am grieved that you understand not the nature of my kingdom; I am disappointed that you bring your mother to make this request of me; but I know you love me in your hearts; therefore I declare that you shall indeed drink of my cup of bitterness and share in my humiliation, but to sit on my right hand and on my left hand is not mine to give. Such honors are reserved for those who have been designated by my Father."

171:0.6 (1868.1) By this time someone had carried word of this conference to Peter and the other apostles, and they were highly indignant that James and John would seek to be preferred before them, and that they would secretly go with their mother to make such a request. When they fell to arguing among themselves, Jesus called them all together and said: "You well understand how the rulers of the gentiles lord it over their subjects, and how those who are great exercise authority. But it shall not be so in the kingdom of heaven. Whosoever would be great among you,

pirmasis, leiskite jam tapti jūsų tarnu. Aš pareiškiu jums, jog Žmogaus Sūnus atėjo ne dėl to, kad tarnautų jam, bet dėl to, kad tarnautų jis; ir dabar aš į Jeruzalę einu tam, kad vykdydamas Tėvo valią ir tarnaudamas savo sielos broliams atiduočiau savąją gyvybę.” Kada apaštalai išgirdo šiuos žodžius, tada jie pasišalino atskirai vieni, kad pasimelstų. Tą vakarą, reaguodami į Petro veiksmus, Jokūbas ir Jonas kaip ir dera atsiprašė šių dešimties ir jie vėl įgijo savo sielos brolių palankumą.

Prašydami vietų Jeruzalėje Jėzui iš dešinės ir iš kairės, Zabediejaus sūnūs mažai ką tesuvokė, jog mažiau negu po vieno mėnesio jų mylimas mokytojas bus pakabintas ant romėnų kryžiaus su mirstančiu vagimi iš vienos pusės ir su kitu įstatymo pažeidėju iš kitos pusės. O jų motina, kuri buvo nukryžiuojama metu, gerai atsiminė tą kvailą prašymą, kurį ji pateikė Jėzui Pelloje, susijusį su ta garbe, kurią ji taip neišmintingai stengėsi gauti savo sūnams apaštalams.

1. IŠVYKIMAS IŠ PELOS

Pirmadienį, kovo 13-ąją, prieš pusiaudienį, Jėzus ir jo dvylika apaštalų galutinai išvyko iš Pelos stovyklavietės, savo kelionę po pietinės Perėjos miestus pradėdami pietuose, kur dirbo Abnerio partneriai. Jie praleido daugiau negu dvi savaites, lankydami pas tuos septyniasdešimt, o tada išėjo tiesiai į Jeruzalę į Perėjimo šventę.

Kada Mokytojas paliko Pelą, tada tie mokiniai, kurie stovykloje gyveno su apaštalais, maždaug vienas tūkstantis, sekė paskui jį. Maždaug pusė iš šitos grupės jį paliko prie Jordano upės brastos kelyje į Jerichą, kada sužinojo, kad jis eina į Hešboną, ir po to, kada jis pasakė pamokslą apie “Kainos apskaitą.” Jie toliauėjo į Jeruzalę, tuo tarpu kita pusė paskui jį sekė dvi savaites, aplankydama tuos miestus pietinėje Perėjoje.

Iš esmės, didžioji dalis Jėzaus betarpiškų pasekėjų suvokė, jog stovykla Pelloje buvo palikta, bet jie iš tikrųjų manė, jog tai reiškia, kad jų Mokytojas pagaliau ketina eiti į Jeruzalę ir pareikšti teises į Dovydo sostą. Didžioji dauguma jo pasekėjų niekada nesugebėjo suvokti kokios nors kitokios dangaus karalystės sampratos; nesvarbu, ko jis juos mokė, bet jie nenorėjo atsisakyti šitos žydų karalystės idėjos.

Veikdamas Apaštalo Andriejaus nurodymu, Dovydas Zabediejus uždarė lankytojų stovyklą Pelloje trečiądienį, kovo 15-ąją. Šituo metu joje gyveno beveik keturi tūkstančiai atvykėlių, neskaičiuojant daugiau negu vieno tūkstančio asmenų, kurie gyveno su apaštalais toje vietoje, kuri buvo žinoma kaip mokytojų stovykla, ir kurie išėjo į pietus su Jėzumi ir šiais dvylika. Kad ir kaip tas Dovydui nepatiko, bet visą įrangą jis pardavė

let him first become your servant. He who would be first in the kingdom, let him become your minister. I declare to you that the Son of Man came not to be ministered to but to minister; and I now go up to Jerusalem to lay down my life in the doing of the Father's will and in the service of my brethren.” When the apostles heard these words, they withdrew by themselves to pray. That evening, in response to the labors of Peter, James and John made suitable apologies to the ten and were restored to the good graces of their brethren.

171:0.7 (1868.2) In asking for places on the right hand and on the left hand of Jesus at Jerusalem, the sons of Zebedee little realized that in less than one month their beloved teacher would be hanging on a Roman cross with a dying thief on one side and another transgressor on the other side. And their mother, who was present at the crucifixion, well remembered the foolish request she had made of Jesus at Pella regarding the honors she so unwisely sought for her apostle sons.

1. THE DEPARTURE FROM PELLA

171:1.1 (1868.3) On the forenoon of Monday, March 13, Jesus and his twelve apostles took final leave of the Pella encampment, starting south on their tour of the cities of southern Perea, where Abner's associates were at work. They spent more than two weeks visiting among the seventy and then went directly to Jerusalem for the Passover.

171:1.2 (1868.4) When the Master left Pella, the disciples encamped with the apostles, about one thousand in number, followed after him. About one half of this group left him at the Jordan ford on the road to Jericho when they learned he was going over to Heshbon, and after he had preached the sermon on “Counting the Cost.” They went on up to Jerusalem, while the other half followed him for two weeks, visiting the towns in southern Perea.

171:1.3 (1868.5) In a general way, most of Jesus' immediate followers understood that the camp at Pella had been abandoned, but they really thought this indicated that their Master at last intended to go to Jerusalem and lay claim to David's throne. A large majority of his followers never were able to grasp any other concept of the kingdom of heaven; no matter what he taught them, they would not give up this Jewish idea of the kingdom.

171:1.4 (1868.6) Acting on the instructions of the Apostle Andrew, David Zebedee closed the visitors' camp at Pella on Wednesday, March 15. At this time almost four thousand visitors were in residence, and this does not include the one thousand and more persons who sojourned with the apostles at what was known as the teachers' camp, and who went south with Jesus and the twelve. Much as David disliked to do it, he sold the

daugybei pirkėjų ir su pinigais išėjo į Jeruzalę, vėliau šiuos pinigus perdavė Judui Iskariotui.

Dovydas Jeruzalėje buvo per tą tragišką paskutinįją savaitę, po nukryžiovimo drauge su savo motina parvyko į Betsaidą. Kol laukė Jėzaus ir apaštalų, jis apsistojo pas Lozorių Betanėje ir buvo nepaprastai sunerimęs dėl to, kaip Lozorių po jo prisikėlimo fariziejai buvo pradėję persekioti ir gąsdinti. Andriejus buvo nurodęs Dovydui pasiuntinių tarnystę nutraukti; ir tą visi aiškino kaip ženklą, kad netrukus Jeruzalėje bus įkurta karalystė. Dovydas liko be darbo, ir jis beveik buvo nusprendęs pats save pasiskirti Lozorius gynėju, kai neužilgo jo pasipiktinimą keliančio nerimo objektas paskubomis pabėgo į Filadelfiją. Todėl, kada šiek tiek laiko praėjo po prisikėlimo, o taip pat ir po savo motinos mirties, Dovydas išvyko į Filadelfiją, prieš tai Mortai ir Marijai padėjęs parduoti jų nekilnojamąjį turtą; ir ten, kartu su Abneriu ir Lozoriumi, praleido savo gyvenimo likusią dalį tapęs visų tų didžiulių karalystės interesų, kuriuos turėjo jų centras Filadelfijoje per visą Abnerio gyvenimą, finansiniu prižiūrėtoju.

Netrukus po Jeruzalės sugriovimo, Antiokas tapo *pauliškosios krikščionybės* būstine, tuo tarpu Filadelfija liko *abneriškosios dangaus karalystės* centras. Iš Antioko Jėzaus mokymų ir mokymų apie Jėzų pauliškoji versija pasklido po visą Vakarų pasaulį; iš Filadelfijos dangaus karalystės abneriškąją versiją misionieriai skleidė po visą Mesopotamiją ir Arabiją iki vėlesniųjų laikų, kada šiuos neinančius į kompromisus Jėzaus mokymų emisarus nušlavė staigus islamo iškilimas.

2. KAINOS APSKAITA

Kada Jėzus ir ta maždaug vieno tūkstančio pesekėjų kompanija atėjo prie Jordano upės Betanės brastos, kartais vadinamos Betabara, tada jo mokiniai ėmė suvokti, kad jis neina tiesiai į Jeruzalę. Tuo metu, kada jie dvejojo ir ginčijosi tarpusavyje, Jėzus užlipo ant didžiulio akmens ir pasakė šitą kalbą, kuri tapo žinoma, kaip "Kainos apskaita." Mokytojas pasakė:

"Tie iš jūsų, kurie norite sekti paskui mane, nuo šiol turite norėti sumokėti tokią kainą, kad iš visos širdies atsiduotumėte manojo Tėvo valios vykdymui. Jeigu jūs norite būti mano mokiniai, tai turite norėti palikti tėvą, motiną, žmoną, vaikus,

entire equipment to numerous buyers and proceeded with the funds to Jerusalem, subsequently turning the money over to Judas Iscariot.

171:1.5 (1869.1) David was present in Jerusalem during the tragic last week, taking his mother back with him to Bethsaida after the crucifixion. While awaiting Jesus and the apostles, David stopped with Lazarus at Bethany and became tremendously agitated by the manner in which the Pharisees had begun to persecute and harass him since his resurrection. Andrew had directed David to discontinue the messenger service; and this was construed by all as an indication of the early establishment of the kingdom at Jerusalem. David found himself without a job, and he had about decided to become the self-appointed defender of Lazarus when presently the object of his indignant solicitude fled in haste to Philadelphia. Accordingly, sometime after the resurrection and also after the death of his mother, David betook himself to Philadelphia, having first assisted Martha and Mary in disposing of their real estate; and there, in association with Abner and Lazarus, he spent the remainder of his life, becoming the financial overseer of all those large interests of the kingdom which had their center at Philadelphia during the lifetime of Abner.

171:1.6 (1869.2) Within a short time after the destruction of Jerusalem, Antioch became the headquarters of *Pauline Christianity*, while Philadelphia remained the center of the *Abnerian kingdom of heaven*. From Antioch the Pauline version of the teachings of Jesus and about Jesus spread to all the Western world; from Philadelphia the missionaries of the Abnerian version of the kingdom of heaven spread throughout Mesopotamia and Arabia until the later times when these uncompromising emissaries of the teachings of Jesus were overwhelmed by the sudden rise of Islam.

2. ON COUNTING THE COST

171:2.1 (1869.3) When Jesus and the company of almost one thousand followers arrived at the Bethany ford of the Jordan sometimes called Bethabara, his disciples began to realize that he was not going directly to Jerusalem. While they hesitated and debated among themselves, Jesus climbed upon a huge stone and delivered that discourse which has become known as "Counting the Cost." The Master said:

171:2.2 (1869.4) "You who would follow after me from this time on, must be willing to pay the price of wholehearted dedication to the doing of my Father's will. If you would be my disciples, you must be willing to forsake father, mother, wife, children, brothers, and sisters. If any one of you

brolius, ir seseris. Jeigu bet kuris iš jūsų tikrai dabar nori būti mano mokiny, tai tas turi norėti paaugoti net ir savąją gyvybę lygiai taip, kaip netrukus Žmogaus Sūnus paaugos savąją gyvybę tam, kad užbaigtų Tėvo valios vykdymo misiją žemėje ir materialiaame kūne.

“Jeigu jūs nenorite sumokėti visos kainos, tai vargu ar galite būti mano mokiny. Prieš einant toliau, kiekvienas iš jūsų turėtumėte atsisėsti ir apskaičiuoti tą kainą, kurią reikia mokėti būnant mano mokiniu. Kuris gi iš jūsų savo žemėse imtųsi statyti stebėjimo bokštą iš pradžių neatsisėdęs pasiskaičiuoti, kiek gi jis kainuos, kad pasižiūrėtų, ar turi pakankamai pinigų jam užbaigti? Jeigu jūs šitaip neapskaičiuosite kainos, tai vėliau, kada būsite padėję pamatus, galite pamatyti, jog nebepajėgiate užbaigti to, ką esate pradėję, ir dėl to iš tiesų visi kaimynai šaipysis iš jūsų, sakydami, ‘Žiūrėkite, šitas žmogus pradėjo statyti, bet nesugebėjo savo darbo užbaigti.’ Arba, koks gi karalius, kada ruošiasi kariauti su kitu karaliumi, iš pradžių neatsisėda ir nepasitaria dėl to, ar jis sugebės, su dešimčia tūkstančių vyrų, pasitikti tą, kuris prieš jį eina su dvidešimčia tūkstančių? Jeigu karalius negali sau leisti prieš pasitikti, nes yra nepasirengęs, tai jis pasiunčia delegaciją pas šitą kitą karalių, net ir tada, kai šis dar yra labai toli, klausdamas, kokios yra taikos sąlygos.

“Dabar, dėl to, kiekvienas iš jūsų sėskitės ir pasiskaičiuokite buvimo mano mokiniu kainą. Nuo šiol jūs nebegalėsite sekti paskui mus, klausydamiesi mokymo ir stebėdami mūsų darbus; jūs turėsite patirti nuožmius persekiojimus ir žlugdančio nusivylimo akivaizdoje liudyti šitos evangelijos labui. Jeigu jūs nenorite atsisakyti viso to, kas jūs esate, ir paskirti viską, ką jūs turite, tuomet jūs esate neverti būti mano mokiniai. Jeigu jūs save jau esate nugalėję savo pačių širdyje, tuomet jums nereikia baimintis tos išoriškos pergalės, kurią jūs netrukus pasieksite, kada Žmogaus Sūnų vyriausieji šventikai ir sedukiečiai atstums ir atiduos į besityčiojančių netikinčiųjų rankas.

“Dabar iš tikrųjų jūs turėtumėte patikrinti save, kad išsiaiškintumėte savo pačių motyvą, kodėl jūs esate mano mokiniai. Jeigu jūs siekiate garbės ir šlovės, jeigu jūs žemiškai mąstote, tai jūs esate kaip toji druska, kada yra praradusi savąjį skonį. O kada tas, kas yra vertinamas dėl savo sūrumo, savo skonį yra praradęs, tai su kuo gi iš tikrųjų bus sūdoma? Toks prieskonis yra nebenaudingas; jį tinka tikrai išmesti kartu su kitomis šiukšlėmis. Dabar aš tikrai įspėjau jus, kad grįžtumėte atgal į savo namus ramybėje, jeigu nenorite išgerti su manimi tos taurės, kuri yra ruošiamą. Vėl ir vėl aš tikrai jums kartojau, kad manoji karalystė nėra iš šito pasaulio, bet manimi tikėti jūs nenorite. Tas, kuris turi ausis, kad girdėtų, teišgirsta, ką aš sakau.”

would now be my disciple, you must be willing to give up even your life just as the Son of Man is about to offer up his life for the completion of the mission of doing the Father's will on earth and in the flesh.

171:2.3 (1869.5) “If you are not willing to pay the full price, you can hardly be my disciple. Before you go further, you should each sit down and count the cost of being my disciple. Which one of you would undertake to build a watchtower on your lands without first sitting down to count up the cost to see whether you had money enough to complete it? If you fail thus to reckon the cost, after you have laid the foundation, you may discover that you are unable to finish that which you have begun, and therefore will all your neighbors mock you, saying, ‘Behold, this man began to build but was unable to finish his work.’ Again, what king, when he prepares to make war upon another king, does not first sit down and take counsel as to whether he will be able, with ten thousand men, to meet him who comes against him with twenty thousand? If the king cannot afford to meet his enemy because he is unprepared, he sends an embassy to this other king, even when he is yet a great way off, asking for terms of peace.

171:2.4 (1879.1) “Now, then, must each of you sit down and count the cost of being my disciple. From now on you will not be able to follow after us, listening to the teaching and beholding the works; you will be required to face bitter persecutions and to bear witness for this gospel in the face of crushing disappointment. If you are unwilling to renounce all that you are and to dedicate all that you have, then are you unworthy to be my disciple. If you have already conquered yourself within your own heart, you need have no fear of that outward victory which you must presently gain when the Son of Man is rejected by the chief priests and the Sadducees and is given into the hands of mocking unbelievers.

171:2.5 (1879.2) “Now should you examine yourself to find out your motive for being my disciple. If you seek honor and glory, if you are worldly minded, you are like the salt when it has lost its savor. And when that which is valued for its saltiness has lost its savor, wherewith shall it be seasoned? Such a condiment is useless; it is fit only to be cast out among the refuse. Now have I warned you to turn back to your homes in peace if you are not willing to drink with me the cup which is being prepared. Again and again have I told you that my kingdom is not of this world, but you will not believe me. He who has ears to hear let him hear what I say.”

Tuoj pat, kada tik pasakė šiuos žodžius, Jėzus, kartu su šiais dvylika, iškeliavo į Hešboną, lydimas maždaug penkių šimtų žmonių. Po trumpo delsimo kita minios pusė išėjo į Jeruzalę. Jo apaštalai, drauge su geriausiais mokiniais, daug mąstė apie šiuos žodžius, bet vis vien jie laikėsi tokio tikėjimo, kad, po šio trumpo nelaimių ir išbandymų laikotarpio, karalystė koku nors būdu bus tikrai įkurta sutinkamai su jų ilgai puoselėtomis viltimis.

3. KELIONE PO PEREJĄ

Daugiau negu dvi savaites Jėzus ir šie dvylika, lydimi kelių šimtų mokinių minios, keliavo po pietinę Perėją, aplankydami visus tuos miestus, kuriuose dirbo tie septyniasdešimt. Šitame regione gyveno didelė dalis pagonių, ir kadangi nedaugelisėjo į Perėjimo šventę Jeruzalėje, tai karalystės pasiuntiniai iš karto pradėjo savo mokymo ir pamokslavimo darbą.

Hešbone Jėzus susitiko su Abneriu, o Andriejus nurodė, jog tie septyniasdešimt neturėtų nutraukti darbo Perėjimo šventės metu; Jėzus patarė, jog šie žinianešiai toliau tęstų savo darbą visiškai nekreipdami dėmesio į tai, kas netrukus turi įvykti Jeruzalėje. Jis taip pat patarė Abneriui leisti moterų korpusui, bent jau toms, kurios pageidauja, eiti į Jeruzalę į Perėjimo šventę. Ir tai buvo paskutinis kartas, kada Abneris Jėzų kada nors bematė materialiam kūne. Jo atsiveikimas su Abneriu buvo: “Mano sūnau, aš žinau, jog karalyste tu būsi ištikimas, ir aš meldžiu Tėvą, kad tau suteiktų išminties, jog savo sielos brolius galėtum mylėti ir suprasti.”

Jiems keliaujant iš miesto į miestą, didžiulis skaičius jų pasekėjų juos apleisdavo, kad eitų toliau į Jeruzalę, tokiu būdu iki to meto, kada Jėzus pasuko į Perėjimo šventę, tų, kurieėjo drauge su juo diena iš dienos, skaičius sumažėjo iki mažiau negu dviejų šimtų.

Apaštalai suprato, kad Jėzus eina į Jeruzalę į Perėjimo šventę. Jie žinojo, jog Sanhedrinas buvo perdavęs žinią visam Izraeliui, kad jis yra pasmerktas mirti ir nurodančią, jog bet kas, žinantis apie jo buvimo vietą, turi pranešti Sanhedrinui; ir vis tiek, nepaisant viso šito, jie nebuvo tiek sunerimę, kaip tuomet, kada jis pranešė jiems Filadelfijoje, kad jis eina į Betanę tam, jog pamatyti Lozorijų. Šitas požiūrio pasikeitimas nuo intensyvos baimės iki užslopinto laukimo būsenos daugiausia buvo dėl Lozoriaus prisikėlimo. Jie buvo priėję išvados, kad Jėzus galėtų, nepaprastomis aplinkybėmis, pareikšti savo dieviškąją galią ir savo priešams padaryti gėdą. Šioji viltis, papildyta jų gilesniu ir brandesniu įtikėjimu į savo Mokytojo dvasinį pranašumą, paaiškino tą išorinę drąsą, kurią rodė betarpiški jo

^{171:2.6 (1879.3)} Immediately after speaking these words, Jesus, leading the twelve, started off on the way to Heshbon, followed by about five hundred. After a brief delay the other half of the multitude went on up to Jerusalem. His apostles, together with the leading disciples, thought much about these words, but still they clung to the belief that, after this brief period of adversity and trial, the kingdom would certainly be set up somewhat in accordance with their long-cherished hopes.

3. THE PEREAN TOUR

^{171:3.1 (1870.4)} For more than two weeks Jesus and the twelve, followed by a crowd of several hundred disciples, journeyed about in southern Perea, visiting all of the towns wherein the seventy labored. Many gentiles lived in this region, and since few were going up to the Passover feast at Jerusalem, the messengers of the kingdom went right on with their work of teaching and preaching.

^{171:3.2 (1870.5)} Jesus met Abner at Heshbon, and Andrew directed that the labors of the seventy should not be interrupted by the Passover feast; Jesus advised that the messengers should go forward with their work in complete disregard of what was about to happen at Jerusalem. He also counseled Abner to permit the women's corps, at least such as desired, to go to Jerusalem for the Passover. And this was the last time Abner ever saw Jesus in the flesh. His farewell to Abner was: “My son, I know you will be true to the kingdom, and I pray the Father to grant you wisdom that you may love and understand your brethren.”

^{171:3.3 (1870.6)} As they traveled from city to city, large numbers of their followers deserted to go on to Jerusalem so that, by the time Jesus started for the Passover, the number of those who followed along with him day by day had dwindled to less than two hundred.

^{171:3.4 (1871.1)} The apostles understood that Jesus was going to Jerusalem for the Passover. They knew that the Sanhedrin had broadcast a message to all Israel that he had been condemned to die and directing that anyone knowing his whereabouts should inform the Sanhedrin; and yet, despite all this, they were not so alarmed as they had been when he had announced to them in Philadelphia that he was going to Bethany to see Lazarus. This change of attitude from that of intense fear to a state of hushed expectancy was mostly because of Lazarus's resurrection. They had reached the conclusion that Jesus might, in an emergency, assert his divine power and put to shame his enemies. This hope, coupled with their more profound and mature faith in the spiritual supremacy of their Master, accounted for the

pasekėjai, kurie dabar pasirengė eiti drauge su juo į Jeruzalę nepaisydami Sanhedrino atviro pareiškimo, kad jis turi mirti.

Dauguma apaštalų ir didelė dalis jo artimiausių mokinių netikėjo, kad Jėzus gali mirti; jie, tikėdami, kad jis yra "tas prisikėlimas ir tas gyvenimas," jį laikė nemirtingu ir jau pasiekusiu pergalę prieš mirtį.

4. MOKYMAS LIVIJUJE

Trečiadienio vakarą, kovo 29-ąją, Jėzus ir jo pasekėjai apsistojo stovykloje prie Livijaus, pakeliui į Jeruzalę, po to, kada užbaigė savo kelionę po pietinės Perėjos miestus. Būtent šią naktį Livijuje Simonas Uolusis ir Simonas Petras, slapta sutarę, kad į jų rankas būtų perduota daugiau negu vienas šimtas kardų, šiuos ginklus gavo ir išdalino visiems tiems, kurie norėjo juos paimti ir nešiotis paslėptus po savo mantijomis. Simonas Petras savąjį kardą tebesinešiojo ir tą naktį, kada Mokytojas buvo išduotas sode.

Anksti ketvirtadienio rytą prieš pabundant kitiems, Jėzus pasikvietė Andriejų ir tarė: "Pažadink savo sielos brolius! Aš turiu jiems ką pasakyti." Jėzus žinojo apie tuos kardus ir kurie iš apaštalų buvo gavę ir šiuos ginklus nešiojosi, bet jis niekada jiems neatskleidė, jog tokius dalykus žino. Kada Andriejus pakėlė savo partnerius ir kada jie susirinko nuošalyje atskirai, tada Jėzus tarė: "Mano vaikai, su manimi jūs buvote ilgą laiką, ir aš mokiau jus daug ko, kas reikalinga šitam metui, bet dabar aš norėčiau perspėti jus, kad neatsiduotumėte nei materialaus kūno netvirtumui, nei žmogaus silpnybei gintis nuo tų išbandymų ir išmėginimų, kurie mūsų laukia ateityje. Aš čia jus pasikviečiu atskirai vienus, kad galėčiau dar kartą jums aiškiai pasakyti, jog mes einame į Jeruzalę, kur jūs žinote, jog Žmogaus Sūnus jau yra pasmerktas mirti. Vėl tikrai aš jums sakau, kad Žmogaus Sūnus bus atiduotas į vyriausiųjų šventikų ir religinių valdovų rankas; kad jie pasmerks jį ir tada atiduos į pagonių rankas. Ir iš tiesų jie taip tyčiosis iš Žmogaus Sūnaus, net spjaudys ir muš rykštėmis, ir jie atiduos jį mirčiai. Ir kada jie Žmogaus Sūną nužudys, tada nebūkite nusivylę, nes aš pareiškiu, jog trečiąją dieną jis tikrai prisikels. Įsidėmėkite patys ir prisiminkite, kad aš jus įspėjau iš anksto."

Vėl apaštalai buvo nustebinti, pritrenkti; bet jie nepajėgė prisiversti į jo žodžius pažvelgti tiesiogine prasme; jie negalėjo suvokti, jog Mokytojas turėjo omenyje kaip tik tą, ką jis ir pasakė. Jie buvo taip apakinti savojo atkaklaus

outward courage displayed by his immediate followers, who now made ready to follow him into Jerusalem in the very face of the open declaration of the Sanhedrin that he must die.

171:3.5 (1871.2) The majority of the apostles and many of his inner disciples did not believe it possible for Jesus to die; they, believing that he was "the resurrection and the life," regarded him as immortal and already triumphant over death.

4. TEACHING AT LIVIAS

171:4.1 (1871.3) On Wednesday evening, March 29, Jesus and his followers encamped at Livias on their way to Jerusalem, after having completed their tour of the cities of southern Perea. It was during this night at Livias that Simon Zelotes and Simon Peter, having conspired to have delivered into their hands at this place more than one hundred swords, received and distributed these arms to all who would accept them and wear them concealed beneath their cloaks. Simon Peter was still wearing his sword on the night of the Master's betrayal in the garden.

171:4.2 (1871.4) Early on Thursday morning before the others were awake, Jesus called Andrew and said: "Awaken your brethren! I have something to say to them." Jesus knew about the swords and which of his apostles had received and were wearing these weapons, but he never disclosed to them that he knew such things. When Andrew had aroused his associates, and they had assembled off by themselves, Jesus said: "My children, you have been with me a long while, and I have taught you much that is needful for this time, but I would now warn you not to put your trust in the uncertainties of the flesh nor in the frailties of man's defense against the trials and testing which lie ahead of us. I have called you apart here by yourselves that I may once more plainly tell you that we are going up to Jerusalem, where you know the Son of Man has already been condemned to death. Again am I telling you that the Son of Man will be delivered into the hands of the chief priests and the religious rulers; that they will condemn him and then deliver him into the hands of the gentiles. And so will they mock the Son of Man, even spit upon him and scourge him, and they will deliver him up to death. And when they kill the Son of Man, be not dismayed, for I declare that on the third day he shall rise. Take heed to yourselves and remember that I have forewarned you."

171:4.3 (1871.5) Again were the apostles amazed, stunned; but they could not bring themselves to regard his words as literal; they could not comprehend that the Master meant just what he said. They were so blinded by their persistent

tikėjimo į pasaulio karalystę žemėje, su būstine Jeruzalėje, kad jie tiesiog negalėjo—nenorėjo—leisti sau Jėzaus žodžius suprasti tiesiogine prasme. Visą tą dieną jie mąstė apie tai, ką Mokytojas galėtų turėti omenyje sakydamas tokius keistus pareiškimus. Bet nė vienas iš jų nedrįso paklausti klausimo, susijusio su šiais teiginiais. Tikrai po jo mirties iš tikrųjų šitie pasimetę apaštalai ėmė suvokti, jog Mokytojas su jais kalbėjo aiškiai ir tiesiog laukdamas savo nukryžiuavimo.

Būtent Livijoje, tuoj po pusryčių kažkokie draugiški fariziejai priėjo prie Jėzaus ir tarė: “Bėk greitai iš šitų vietų, nes Erodas, lygiai taip, kaip stengėsi nužudyti Joną, dabar siekia nužudyti ir tave. Jis bijo tautos sukilimo ir yra nusprendęs tave nužudyti. Mes atnešame tau šitą perspėjimą tam, kad tu galėtum pabėgti.”

Ir tai buvo iš dalies tiesa. Lozorias prisikėlimas Erodą išgąsdino ir jam sukėlė nerimą, ir žinodamas, jog Sanhedrinas išdrįso Jėzų pasmerkti, net ir iki teismo, Erodas nusprendė arba Jėzų nužudyti, arba iš savųjų valdų jį išvyti. Jis tikrai troško jį išvyti, nes jo tiek bijojo, kad tikėjosi, jog nebus priverstas jo nužudyti.

Kada Jėzus išklausė tai, ką fariziejai turi pasakyti, tada jis atsakė: “Aš gerai žinau apie Erodą ir apie tai, kad jis šitos karalystės evangelijos bijo. Bet nedarykite klaidos, jis daug labiau norėtų, jog Žmogaus Sūnus eitų į Jeruzalę, kad kentėtų ir mirtų nuo vyriausiųjų šventikų rankų; jis, susitėpęs rankas Jono krauju, visiškai nenori tapti atsakingu dėl Žmogaus Sūnaus mirties. Jūs eikite ir pasakykite tam lapinui, jog Žmogaus Sūnus šiandien pamokslauja Perėjoje, rytoj eina į Judėją, o po kelių dienų savąją misiją žemėje bus užbaigęs ir pasirengęs pakilti pas Tėvą.”

Tada, pasisukęs į apaštalus, Jėzus tarė: “Nuo senovės laikų pranašai žūdavo Jeruzalėje, ir dėl to Žmogaus Sūnui visiškai dera eiti į tą Tėvo namų miestą, kad būtų paaukotas kaip žmogiškojo fanatiškumo kaina ir dėl religinių prietarų ir dvasinio aklumo. O Jeruzale, Jeruzale, kuri nužudai pranašus ir akmenimis užmėtai tiesos mokytojus! Kiek kartų aš norėjau surinkti tavuosius vaikus draugėn, net ir taip, kaip višta surenka savo pačios viščiukus po savo sparnais, bet šito padaryti tu man neleisdavai! Žiūrėk, netrukus tavo namas bus apleistas! Tu daug kartų norėsi mane pamatyti, bet tikrai nebepamatysi. Tada iš tiesų tu ieškosi, bet manęs nebesurasi.” Ir kada jis pabaigė šitą sakyti, tada atsisuko į tuos, kurie buvo aplink jį ir tarė: “Ir vis tik, eikime į Jeruzalę dalyvauti Perėjimo šventėje ir atlikti tai, ką mums priklauso padaryti vykdamas Tėvo danguje valią.”

Tai buvo susipainiojusi ir suglumusi tikinčiųjų

belief in the temporal kingdom on earth, with headquarters at Jerusalem, that they simply could not — would not — permit themselves to accept Jesus' words as literal. They pondered all that day as to what the Master could mean by such strange pronouncements. But none of them dared to ask him a question concerning these statements. Not until after his death did these bewildered apostles wake up to the realization that the Master had spoken to them plainly and directly in anticipation of his crucifixion.

171:4.4 (1872.1) It was here at Livias, just after breakfast, that certain friendly Pharisees came to Jesus and said: “Flee in haste from these parts, for Herod, just as he sought John, now seeks to kill you. He fears an uprising of the people and has decided to kill you. We bring you this warning that you may escape.”

171:4.5 (1872.2) And this was partly true. The resurrection of Lazarus frightened and alarmed Herod, and knowing that the Sanhedrin had dared to condemn Jesus, even in advance of a trial, Herod made up his mind either to kill Jesus or to drive him out of his domains. He really desired to do the latter since he so feared him that he hoped he would not be compelled to execute him.

171:4.6 (1872.3) When Jesus heard what the Pharisees had to say, he replied: “I well know about Herod and his fear of this gospel of the kingdom. But, mistake not, he would much prefer that the Son of Man go up to Jerusalem to suffer and die at the hands of the chief priests; he is not anxious, having stained his hands with the blood of John, to become responsible for the death of the Son of Man. Go you and tell that fox that the Son of Man preaches in Perea today, tomorrow goes into Judea, and after a few days, will be perfected in his mission on earth and prepared to ascend to the Father.”

171:4.7 (1872.4) Then turning to his apostles, Jesus said: “From olden times the prophets have perished in Jerusalem, and it is only befitting that the Son of Man should go up to the city of the Father's house to be offered up as the price of human bigotry and as the result of religious prejudice and spiritual blindness. O Jerusalem, Jerusalem, which kills the prophets and stones the teachers of truth! How often would I have gathered your children together even as a hen gathers her own brood under her wings, but you would not let me do it! Behold, your house is about to be left to you desolate! You will many times desire to see me, but you shall not. You will then seek but not find me.” And when he had spoken, he turned to those around him and said: “Nevertheless, let us go up to Jerusalem to attend the Passover and do that which becomes us in fulfilling the will of the Father in heaven.”

171:4.8 (1872.5) It was a confused and bewildered

grupė, kuri šitą dieną sekė paskui Jėzų, kada jis ėjo į Jerichą. Apaštalai tegalėjo pastebėti tikrai tam tikrą baigiamojo triumfo gaidą Jėzaus pareiškimuose dėl karalystės; jie tiesiog negalėjo įsivaizduoti savęs tokioje padėtyje, kurioje jie norėtų suvokti tuos perspėjimus apie gresiantį pralaimėjimą. Kada Jėzus kalbėjo apie "prisikėlimą trečiąją dieną," tai šitą teiginį jie suprato kaip pažymintį tikrą karalystės triumfą, kuris bus iškart po nemalonaus pradinio susirėmimo su žydų religiniais lyderiais. "Trečioji diena" buvo įprastas žydų išsireiškimas, reiškiantis "netrukus" arba "tuoj po šito." Kada Jėzus kalbėjo apie "prisikėlimą," tada jie manė, kad jis turi omenyje "karalystės prisikėlimą."

Jėzų šitie tikintieji buvo priėmę kaip Mesiją, o žydai mažai ką žinojo arba nieko nežinojo apie kenčiantį Mesiją. Jie nesuprato, kad Jėzus savo mirtimi turėjo įvykdyti daugelį dalykų, kurių jis niekada nebūtų įvykdęs savo gyvenimu. Tuo metu, kai būtent Lozoriaus prisikėlimas apaštalams suteikė drąsos įeiti į Jeruzalę, tai Mokytoją per šitą savęs padovanojimo išmėginimo laikotarpį palaikė ne kas kita, kaip prisiminimas apie transfigūraciją.

group of believers who this day followed Jesus into Jericho. The apostles could discern only the certain note of final triumph in Jesus' declarations regarding the kingdom; they just could not bring themselves to that place where they were willing to grasp the warnings of the impending setback. When Jesus spoke of "rising on the third day," they seized upon this statement as signifying a sure triumph of the kingdom immediately following an unpleasant preliminary skirmish with the Jewish religious leaders. The "third day" was a common Jewish expression signifying "presently" or "soon thereafter." When Jesus spoke of "rising," they thought he referred to the "rising of the kingdom."

171:4.9 (1872.6) Jesus had been accepted by these believers as the Messiah, and the Jews knew little or nothing about a suffering Messiah. They did not understand that Jesus was to accomplish many things by his death which could never have been achieved by his life. While it was the resurrection of Lazarus that nerved the apostles to enter Jerusalem, it was the memory of the transfiguration that sustained the Master at this trying period of his bestowal.

5. NEREGYS JERICHE

Vėlyvą ketvirtadienio popietę, kovo 30-ąją, Jėzus ir jo apaštalai, maždaug dviejų šimtų pasekėjų grupės priešakyje, priartėjo prie Jericho sienų. Kada jie priėjo prie miesto vartų, tada jie sutiko elgetų minią, o tarp jų kažkokį Bartimiejų, senyvą vyrą, kuris buvo aklas nuo jaunumės. Šitas aklas elgeta buvo daug girdėjęs apie Jėzų ir viską žinojo, kaip jis Jeruzalėje išgydė neregį Josiją. Apie paskutinįjį Jėzaus apsilankymą Jeriche jis sužinojo tikrai tada, kada nuvyko į Betanę. Bartimiejus buvo nusprendęs, kad jis niekada daugiau neeis, jog atsitiktų taip, kad Jėzui apsilankius Jeriche, jis nesikreiptų į jį dėl savojo regėjimo atstatymo.

Žinia apie tai, kad Jėzus ateina, buvo paskleista po visą Jerichą, ir šimtai gyventojų išlėkė būriais jo pasitikti. Kada šita didžiulė minia ėjo atgal lydėdama Mokytoją į miestą, tada Bartimiejus, girdėdamas triukšmingą minios žygiavimą, žinojo, jog vyksta kažkas neįprasta ir todėl tų, kurie stovėjo šalia jo, paklausė, kas čia vyksta. Ir vienas iš elgetų atsakė, "Pro šalį eina Jėzus iš Nazareto." Kada Bartimiejus išgirdo, kad Jėzus yra arti, tada jis pakėlė balsą ir ėmė garsiai šaukti, "Jėzau, Jėzau, būk gailestingas man!" Ir jam tebešaukiant vis garsiau ir garsiau, kai kurie iš tų, buvusių greta Jėzaus, nuėjo prie jo ir papriekaištavo jam, pareikalaudami, kad jis nusiramintų; bet tai buvo tuščias reikalas; jis šaukė tik daugiau ir garsiau.

5. THE BLIND MAN AT JERICHO

171:5.1 (1873.1) Late on the afternoon of Thursday, March 30, Jesus and his apostles, at the head of a band of about two hundred followers, approached the walls of Jericho. As they came near the gate of the city, they encountered a throng of beggars, among them one Bartimeus, an elderly man who had been blind from his youth. This blind beggar had heard much about Jesus and knew all about his healing of the blind Josiah at Jerusalem. He had not known of Jesus' last visit to Jericho until he had gone on to Bethany. Bartimeus had resolved that he would never again allow Jesus to visit Jericho without appealing to him for the restoration of his sight.

171:5.2 (1873.2) News of Jesus' approach had been heralded throughout Jericho, and hundreds of the inhabitants flocked forth to meet him. When this great crowd came back escorting the Master into the city, Bartimeus, hearing the heavy tramping of the multitude, knew that something unusual was happening, and so he asked those standing near him what was going on. And one of the beggars replied, "Jesus of Nazareth is passing by." When Bartimeus heard that Jesus was near, he lifted up his voice and began to cry aloud, "Jesus, Jesus, have mercy upon me!" And as he continued to cry louder and louder, some of those near to Jesus went over and rebuked him, requesting him to hold his peace; but it was of no avail; he cried only the more and the louder.

Kada Jėzus išgirdo šaukiantį neregį, tada jis sustojo. Ir kuomet jį pamatė, tada savo draugams tarė, "Atveskite tą vyrą prie manęs." Ir tada jie nuėjo prie Bartimiejaus, sakydami: "Džiaukis; eik su mumis, nes Mokytojas tave kviečia." Kada Bartimiejus išgirdo šiuos žodžius, tada jis numetė šalin savo apsiaustą, šoko į priekį į kelio vidurį, tuo tarpu tie, buvę greta jo, nuvedė jį prie Jėzaus. Kreipdamasis į Bartimiejų, Jėzus paklausė: "Ko tu nori iš manęs, kad aš tau padaryčiau?" Tada atsakė neregys, "Aš norėčiau, kad man būtų sugrąžintas regėjimas." Ir kada Jėzus išgirdo šią prašymą ir pamatė jo įtikėjimą, tada jis tarė: "Tu tikrai atgausi savo regėjimą; eik savo keliu; tavasis įtikėjimas išgydė tave." Iškart jis atgavo savo regėjimą, ir jis pasiliko prie Jėzaus, šlovindamas Dievą tol, kol Mokytojas kitą dieną išvyko į Jeruzalę, ir tada jis ėjo minios priekyje, skelbdamas visiems, kaip Jeriche jam buvo sugrąžintas regėjimas.

6. APSILANKYMAS PAS ZAKIJŲ

Kada Mokytojo procesija įžengė į Jerichą, tada buvo netoli saulėlydžio, ir jis buvo nusprendęs čia apsistoti nakčiai. Jėzui einant pro muitinę, Zakijus, vyriausiasis publikanas, arba mokesčių rinkėjas, ten irgi buvo, ir jis labai troško pasimatyti su Jėzumi. Šitas vyriausiasis publikanas buvo labai turtingas ir buvo daug girdėjęs apie šią pranašą iš Galilėjos. Jis buvo nusprendęs, kad pasižiūrės, koks gi tas žmogus yra Jėzus, kai tik šis kitą kartą apsilankys Jeriche; dėl to, Zakijus stengėsi prasibrauti pro minią, bet ji buvo per daug didžiulė, o būdamas nedidelio ūgio, per kitų galvas jis matyti negalėjo. Ir šitaip vyriausiasis publikanas sekė kartu su minia tol, kol jie priėjo beveik iki miesto centro ir netoli tos vietos, kur jis gyveno. Kada jis pamatė, jog pro minią prasiskverbti negalės, ir manydamas, kad Jėzus gali per miestą eiti toliau nesustodamas, tada jis nubėgo į priekį ir įlipo į platantinį klevą, kurio išsidriekusi šakos karojo virš to kelio. Jis žinojo, jog šitokiu būdu jis galės gerai matyti Mokytoją, kada šis eis pro šalį. Ir jis nebuvo apvilts, nes, kada Jėzus ėjo pro šalį, tada jis sustojo ir, žvelgdamas į viršų į Zakijų, tarė: "Paskubėk, Zakijau, ir lipk žemyn, nes šiąnakt aš turiu apsistoti tavo namuose." Ir kada Zakijus išgirdo šiuos pritrenkiančius žodžius, tai skubėdamas nultipti jis vos nenukrito nuo medžio, ir priėjęs prie Jėzaus, jis išreiškė didžiulį džiaugsmą dėl to, jog Mokytojas nori apsistoti jo namuose.

Jie iš karto nuėjo į Zakijaus namus, ir tie, kurie gyveno Jeriche, labai nustebė dėl to, kad Jėzus sutiko apsigyventi pas vyriausiąjį publikaną. Net tada, kada Mokytojas ir jo apaštalai stovėjo su Zakijumi prieš jo namo duris, vienas iš Jericho

171:5.3 (1873.3) When Jesus heard the blind man crying out, he stood still. And when he saw him, he said to his friends, "Bring the man to me." And then they went over to Bartimeus, saying: "Be of good cheer; come with us, for the Master calls for you." When Bartimeus heard these words, he threw aside his cloak, springing forward toward the center of the road, while those near by guided him to Jesus. Addressing Bartimeus, Jesus said: "What do you want me to do for you?" Then answered the blind man, "I would have my sight restored." And when Jesus heard this request and saw his faith, he said: "You shall receive your sight; go your way; your faith has made you whole." Immediately he received his sight, and he remained near Jesus, glorifying God, until the Master started on the next day for Jerusalem, and then he went before the multitude declaring to all how his sight had been restored in Jericho.

6. THE VISIT TO ZACCHEUS

171:6.1 (1873.4) When the Master's procession entered Jericho, it was nearing sundown, and he was minded to abide there for the night. As Jesus passed by the customs house, Zaccheus the chief publican, or tax collector, happened to be present, and he much desired to see Jesus. This chief publican was very rich and had heard much about this prophet of Galilee. He had resolved that he would see what sort of a man Jesus was the next time he chanced to visit Jericho; accordingly, Zaccheus sought to press through the crowd, but it was too great, and being short of stature, he could not see over their heads. And so the chief publican followed on with the crowd until they came near the center of the city and not far from where he lived. When he saw that he would be unable to penetrate the crowd, and thinking that Jesus might be going right on through the city without stopping, he ran on ahead and climbed up into a sycamore tree whose spreading branches overhung the roadway. He knew that in this way he could obtain a good view of the Master as he passed by. And he was not disappointed, for, as Jesus passed by, he stopped and, looking up at Zaccheus, said: "Make haste, Zaccheus, and come down, for tonight I must abide at your house." And when Zaccheus heard these astonishing words, he almost fell out of the tree in his haste to get down, and going up to Jesus, he expressed great joy that the Master should be willing to stop at his house.

171:6.2 (1874.1) They went at once to the home of Zaccheus, and those who lived in Jericho were much surprised that Jesus would consent to abide with the chief publican. Even while the Master and his apostles lingered with Zaccheus before the

fariziejų, stovintis greta, tarė: “Jūs matote, kaip šitas žmogus nuėjo apsigyventi pas nusidėjėlį, tikėjimo atsisakiusį Abraomo sūnų, kuris yra prievartautojas ir savo paties tautos plėšikas.” Ir kada Jėzus išgirdo tai, tada jis pasižiūrėjo žemyn į Zakijų ir nusišypsojo. Tuomet Zakijus atsistojo ant suoloelio ir tarė: “Jericho žmonės, paklauskite manęs! Aš galiu būti publikanas ir nusidėjėlis, bet didysis Mokytojas atėjo, kad apsistotų mano namuose; ir prieš jam įeinant į vidų, aš jums sakau, jog vieną pusę savo turto ketinu padovanoti vargšams, o pradedant rytojumi, jeigu aš esu neteisingai ką nors išreikalavęs iš bet kurio žmogaus, tai tikrai sugrąžinsiu keturgubai. Aš iš visos širdies ketinu siekti išgelbėjimo ir išmokti elgtis teisingai Dievo akivaizdoje.”

Kada Zakijus baigė kalbėti, tada tarė Jėzus: “Šiandien išgelbėjimas atėjo į šituos namus, ir tu iš tikrųjų tapai Abraomo sūnumi.” Ir atsigręžęs į minią, susirinkusių aplink juos, Jėzus tarė: “Ir nesistebėkite dėl to, ką aš pasakiau ir neįsižeiskite dėl to, ką mes darome, nes aš visą laiką skelbiau, jog Žmogaus Sūnus atėjo tam, kad ieškotų ir išgelbėtų tą, kuris yra pasiklydęs.”

Jie pernakvojo pas Zakijų. Rytą jie atsikėlė ir toliau eidami į Perėjimo šventę Jeruzalėje iki Betanės keliavo “plėšikų keliu.”

7. “JĖZUI EINANT PRO ŠALĮ”

Jėzus paskleisdavo gerą nuotaiką visur, kur tik jis nueidavo. Jis buvo kupinas gailestingumo ir tiesos. Jo pagalbininkai niekada nenustojo stebėtis tais maloningais žodžiais, sklindančiais iš jo lūpų. Mandagumą jūs galite kultivuoti, bet maloningumas yra draugiškumo aromatas, kuris sklinda iš tokios sielos, kuri yra prisigėrusi meilės.

Gerumas visada sukelia pagarbą, bet kai jame nėra gailestingumo, tada dažnai jis meilę atstumia. Gerumas visuotinai patraukia tikai tada, kada jis yra gailestingas. Gerumas yra veiksmingas tikai tada, kada patraukia.

Jėzus iš tikrųjų žmones suprato; dėl to jis iš tiesų galėjo išreikšti tikrą gailestį ir parodyti nuoširdžią užuojautą. Bet jis retai kada pasiduodavo tam, jog gailėtų. Nors jo užuojauta buvo beribė, bet jo gailestis buvo praktinis, asmeninis ir konstruktyvus. Jo betarpiškas ryšys su kančia iš tiesų niekada negimdė abejingumo, ir jis sugebėjo tarnauti prislėgtoms sieloms nedidindamas jų pačių jausmo gailėtis savęs.

Jėzus žmonėms galėjo padėti tiek daug, kadangi juos mylėjo taip nuoširdžiai. Jis iš tiesų mylėjo kiekvieną vyrą, kiekvieną moterį, ir kiekvieną vaiką. Jis galėjo būti toks tikras draugas dėl savo nuostabios įžvalgos—jis taip visapusiškai

door of his house, one of the Jericho Pharisees, standing near by, said: “You see how this man has gone to lodge with a sinner, an apostate son of Abraham who is an extortioner and a robber of his own people.” And when Jesus heard this, he looked down at Zaccheus and smiled. Then Zaccheus stood upon a stool and said: “Men of Jericho, hear me! I may be a publican and a sinner, but the great Teacher has come to abide in my house; and before he goes in, I tell you that I am going to bestow one half of all my goods upon the poor, and beginning tomorrow, if I have wrongfully exacted aught from any man, I will restore fourfold. I am going to seek salvation with all my heart and learn to do righteousness in the sight of God.”

171:6.3 (1874.2) When Zaccheus had ceased speaking, Jesus said: “Today has salvation come to this home, and you have become indeed a son of Abraham.” And turning to the crowd assembled about them, Jesus said: “And marvel not at what I say nor take offense at what we do, for I have all along declared that the Son of Man has come to seek and to save that which is lost.”

171:6.4 (1874.3) They lodged with Zaccheus for the night. On the morrow they arose and made their way up the “road of robbers” to Bethany on their way to the Passover at Jerusalem.

7. “AS JESUS PASSED BY”

171:7.1 (1874.4) Jesus spread good cheer everywhere he went. He was full of grace and truth. His associates never ceased to wonder at the gracious words that proceeded out of his mouth. You can cultivate gracefulness, but graciousness is the aroma of friendliness which emanates from a love-saturated soul.

171:7.2 (1874.5) Goodness always compels respect, but when it is devoid of grace, it often repels affection. Goodness is universally attractive only when it is gracious. Goodness is effective only when it is attractive.

171:7.3 (1874.6) Jesus really understood men; therefore could he manifest genuine sympathy and show sincere compassion. But he seldom indulged in pity. While his compassion was boundless, his sympathy was practical, personal, and constructive. Never did his familiarity with suffering breed indifference, and he was able to minister to distressed souls without increasing their self-pity.

171:7.4 (1874.7) Jesus could help men so much because he loved them so sincerely. He truly loved each man, each woman, and each child. He could be such a true friend because of his remarkable insight — he knew so fully what was in the heart

žinojo, kas yra žmogaus širdyje ir prote. Jis buvo susidomėjęs ir įžvalgus stebėtojas. Jis puikiai suvokė žmogiškuosius poreikius, protingai nustatydavo žmogiškuosius troškimus.

Jėzus niekada neskubėjo. Jis rasdavo laiko paguosti savo bičiulius žmones, “kada eidavo pro šalį.” Ir jis visada pasirūpindavo tuo, kad jo draugai jaustųsi patogiai. Jis buvo nuostabus klausytojas. Jis niekada nesielgė taip, kad įkyriai kištųsi į savo pagalbininkų sielas. Kada jis guosdavo alkanus protus ir ištroškusias sielas, tada tie, kurie jo gailėtingumą priimdavo, jausdavo ne tiek tai, kad atvirai išsipasakoja *jam*, kiek tai, kad tariasi *su* juo. Jie jautė neribotą pasitikėjimą juo, nes matė, kad jis taip jais tiki.

Niekada neatrodė, kad jis apie žmones smalsautų, jis niekada neišreiškė troškimo jiems nurodinėti, juos valdyti, ar jais sekti. Jis įkvėpdavo gilų pasitikėjimą savimi ir didžiulę drąsą visiems tiems, kurie su juo bendravo. Kada žmogui jis nusišypsodavo, tada tas mirtingasis pajusdavo padidėjusį sugebėjimą spręsti savo įvairiapuses problemas.

Jėzus žmones mylėjo taip smarkiai ir taip išmintingai, kad jis niekada nedvejojo dėl to, kad būtų griežtas su jais, kada susidariusi padėtis tokios drausmės reikalaudavo. Jis žmogui dažnai imdavo padėti paprašydamas jo pagalbos. Šitokiu būdu jis sukeldavo susidomėjimą, žmogiškojoje prigimtyje kreipdavosi į geresnius dalykus.

Mokytojas tos moters, kuri siekė išgyjimo paliesdama jo mantijos kraštelį, didžiuliame prietaringume galėjo pamatyti išgelbstintį įtikėjimą. Jis visada buvo pasirengęs nutraukti ir noriai nutraukdavo pamokslą ar sulaikydavo minią tuo metu, kada pasirūpindavo vienintelio asmens, net ir mažo vaikelio, poreikiais. Didingi dalykai atsitikdavo ne tik dėl to, kad žmonės turėjo įtikėjimą į Jėzų, bet taip pat ir dėl to, kad ir Jėzus labai tikėjo jais.

Didžioji dalis iš tų tikrai svarbių dalykų, apie kuriuos Jėzus pasakojo arba kuriuos padarė, atrodė, jog atsitinka atsitiktinai, “jam einant pro šalį.” Mokytojo žemiškasis tarnavimas turėjo tiek mažai to, kas yra profesionalu, gerai suplanuota, ar iš anksto apmąstyta. Jis dalino sveikatą ir barstė laimę natūraliai ir maloningai keliaudamas per gyvenimą. Tiesiogine prasme tai yra tiesa, “Jis darė gėrį.”

Ir Mokytojo pasekėjams per visus amžius reikia mokytis tarnauti “jiems einant pro šalį”—daryti nesavanaudišką gėrį tuomet, kada jie vykdo kasdienines pareigas.

and in the mind of man. He was an interested and keen observer. He was an expert in the comprehension of human need, clever in detecting human longings.

171:7.5 (1874.8) Jesus was never in a hurry. He had time to comfort his fellow men “as he passed by.” And he always made his friends feel at ease. He was a charming listener. He never engaged in the meddlesome probing of the souls of his associates. As he comforted hungry minds and ministered to thirsty souls, the recipients of his mercy did not so much feel that they were confessing to him as that they were conferring *with* him. They had unbounded confidence in him because they saw he had so much faith in them.

171:7.6 (1875.1) He never seemed to be curious about people, and he never manifested a desire to direct, manage, or follow them up. He inspired profound self-confidence and robust courage in all who enjoyed his association. When he smiled on a man, that mortal experienced increased capacity for solving his manifold problems.

171:7.7 (1875.2) Jesus loved men so much and so wisely that he never hesitated to be severe with them when the occasion demanded such discipline. He frequently set out to help a person by asking for help. In this way he elicited interest, appealed to the better things in human nature.

171:7.8 (1875.3) The Master could discern saving faith in the gross superstition of the woman who sought healing by touching the hem of his garment. He was always ready and willing to stop a sermon or detain a multitude while he ministered to the needs of a single person, even to a little child. Great things happened not only because people had faith in Jesus, but also because Jesus had so much faith in them.

171:7.9 (1875.4) Most of the really important things which Jesus said or did seemed to happen casually, “as he passed by.” There was so little of the professional, the well-planned, or the premeditated in the Master’s earthly ministry. He dispensed health and scattered happiness naturally and gracefully as he journeyed through life. It was literally true, “He went about doing good.”

171:7.10 (1875.5) And it behooves the Master’s followers in all ages to learn to minister as “they pass by” — to do unselfish good as they go about their daily duties.

8. PARABOLĖ APIE SVARUS

8. PARABLE OF THE POUNDS

Iš Jericho jie neišėjo beveik iki vidurdienio, kadangi jie ilgai iki išnaktų sėdėjo prieš tai, kada Jėzus karalystės evangelijos mokė Zakijų ir jo šeimą. Pasiekę maždaug pusiaukelę į Betanę kylančiu keliu, ši grupė sustojo priešpiečių, tuo tarpu minia nuėjo tolyn į Jeruzalę, nežinodama, kad Jėzus ir apaštalai tą naktį ketino nakvoti ant Alyvmedžių Kalno.

Parabolė apie svarus, ne taip, kaip parabolė apie talentus, kuri buvo skiriama visiems mokiniams, visų pirma buvo skirta apaštalams, ir didžiąja dalimi rėmėsi Arkelajaus patirtimi ir jo bergždžių mėginimu gauti valdžią Judėjos karalystėje. Tai yra viena iš tų nedaugelio Mokytojo parabolių, kurios rėmėsi realiu istoriniu charakteriu. Nebuvo nieko keisto, kad jie turėjo turėti omenyje Arkelajų, kadangi Zakijaus namas Jeriche buvo labai arti puošnių Arkelajaus rūmų, o jo vandentiekis buvo palei tą kelią, kuriuo jie išvyko iš Jericho.

Tarė Jėzus: "Jūs manote, kad Žmogaus Sūnus į Jeruzalę eina tam, jog gautų karalystę, bet aš pareiškiu, kad jūs esate pasmerkti nusivilti. Argi jūs neprisimenate vieno princo, kuris nukeliavo į tolimą šalį, kad gautų sau karalystę, bet net ir iki to laiko, kada jis galėjo grįžti, jo provincijos žmonės, kurie savo širdyje jį buvo atstūmę jau anksčiau, nusiuntė paskui jį savo delegaciją, sakydami, 'Mes nenorime, kad mus valdytų šitas žmogus'? Kaip šitas karalius buvo atstumtas žemiškajame valdyme, taip ir Žmogaus Sūnus turės būti atstumtas dvasiniame valdyme. Vėl aš pareiškiu, jog manoji karalystė nėra iš šito pasaulio; bet jeigu Žmogaus Sūnui būtų buvęs suteiktas savosios tautos dvasinis valdymas, tai tokią žmonių sielų karalystę jis būtų priėmęs ir tokią žmonių širdžių viešpatiją būtų valdęs. Nežiūrint to, kad mano dvasinį jų valdymą jie atstumia, bet aš tikrai sugrįšiu vėl, kad iš kitų gaučiau tokią dvasios karalystę, kokios dabar man nebuvo duota. Jūs dabar pamatysite Žmogaus Sūnų atstumtą, bet kitame amžiuje, tai, ką Abraomo vaikais šiuo metu atstumia, bus priimta ir išaukštinta.

"Ir dabar, kaip tas atstumtasis didikas iš šitos parabolės, aš norėčiau prie savęs pasikviesti savo dvylika tarnų, ypatingų prievaizdų, ir į kiekvieno iš jūsų rankas įdėdamas po vieno svaro sumą, aš norėčiau kiekvienam patarti, kad gerai įsidėmėtumėte manusius nurodymus, stropiai elkitės su jums patikėtais pinigais tuo metu, kada manęs nebus, kad savąją tarnystę galėtumėte pateisinti, kada aš sugrįšiu, kai iš jūsų tikrai bus pareikalauta ataskaitos.

"Ir net jeigu šitas atstumtasis Sūnus ir nesugrįš, tai bus atsiųstas kitas Sūnus, kad priimtų šią karalystę, ir tada šitas Sūnus pasiųs pakviesti jus visus, kad išklaustytų ataskaitas apie

171:8.1 (1875.6) They did not start from Jericho until near noon since they sat up late the night before while Jesus taught Zaccheus and his family the gospel of the kingdom. About halfway up the ascending road to Bethany the party paused for lunch while the multitude passed on to Jerusalem, not knowing that Jesus and the apostles were going to abide that night on the Mount of Olives.

171:8.2 (1875.7) The parable of the pounds, unlike the parable of the talents, which was intended for all the disciples, was spoken more exclusively to the apostles and was largely based on the experience of Archelaus and his futile attempt to gain the rule of the kingdom of Judea. This is one of the few parables of the Master to be founded on an actual historic character. It was not strange that they should have had Archelaus in mind inasmuch as the house of Zaccheus in Jericho was very near the ornate palace of Archelaus, and his aqueduct ran along the road by which they had departed from Jericho.

171:8.3 (1875.8) Said Jesus: "You think that the Son of Man goes up to Jerusalem to receive a kingdom, but I declare that you are doomed to disappointment. Do you not remember about a certain prince who went into a far country to receive for himself a kingdom, but even before he could return, the citizens of his province, who in their hearts had already rejected him, sent an embassy after him, saying, 'We will not have this man to reign over us'? As this king was rejected in the temporal rule, so is the Son of Man to be rejected in the spiritual rule. Again I declare that my kingdom is not of this world; but if the Son of Man had been accorded the spiritual rule of his people, he would have accepted such a kingdom of men's souls and would have reigned over such a dominion of human hearts. Notwithstanding that they reject my spiritual rule over them, I will return again to receive from others such a kingdom of spirit as is now denied me. You will see the Son of Man rejected now, but in another age that which the children of Abraham now reject will be received and exalted.

171:8.4 (1876.1) "And now, as the rejected nobleman of this parable, I would call before me my twelve servants, special stewards, and giving into each of your hands the sum of one pound, I would admonish each to heed well my instructions that you trade diligently with your trust fund while I am away that you may have wherewith to justify your stewardship when I return, when a reckoning shall be required of you.

171:8.5 (1876.2) "And even if this rejected Son should not return, another Son will be sent to receive this kingdom, and this Son will then send for all of you to receive your report of stewardship and to be

jūsų tarnystę ir kad pasidžiaugtų jūsų laimėjimais.

“Ir kada vėliau šitie prievaizdai buvo sukvietę draugėn ataskaitai, tada pirmasis išėjo į priekį, sakydamas, ‘Šeimininke, su tavo svaru aš uždirbau dar dešimt svarų.’ Ir jo šeimininkas tarė jam: ‘Gerai padirbėta; tu esi geras tarnas; kadangi savąją ištikimybę šitame reikale tu įrodėi, tai aš tau tikrai suteiksiu valdžią dešimčiai miestų.’ Ir antrasis atėjo, sakydamas, ‘Tavo svaras, kurį man palikai, Šeimininke, uždirbo penkis svarus.’ Ir šeimininkas tarė, ‘Dėl to aš tave tikrai padarysiu penkių miestų valdovu.’ Ir šitaip buvo su visais kitais, kol paskutinis iš tarnų, kada buvo pakviestas atsiskaityti, pranešė: ‘Šeimininke, žiūrėk, čia yra tavo svaras, kurį aš saugiai išlaikiau įvyniotą į šitą nosinę. Ir šitaip aš padariau, nes bijojau tavęs; aš maniau, jog tu esi neprotingas, matydamas, kad paimi iš ten, kur nepasidėjai, ir stengiesi įpauti ten, kur akivaizdžiai nepasėjai.’ Tada tarė jo šeimininkas: ‘Tu, aplaidus ir neištikimas tarne, tave aš nuteisiu tavo paties žodžiais. Tu žinojai, jog aš įpauju ten, kur akivaizdžiai nesėjau; todėl tu žinojai, jog iš tavęs bus paprašyta šitos ataskaitos. Žinodamas tai, tu bent jau turėjai atiduoti mano pinigus bankininkui, jog man atvykus, aš juos turėčiau su deramomis palūkanomis.’

“Ir tada šitas valdovas tarė tiems, kurie stovėjo greta: “Paimkite pinigą iš šito tinginio tarno ir atiduokite jį tam, kuris turi dešimt svarų.’ O kada jie šeimininkui priminė, jog šis jau turi dešimt svarų, tada jis pasakė: ‘Kiekvienam, kuris turi, tikrai bus duota daugiau, bet iš to, kuris neturi, net ir tai, ką jis turi, tikrai bus atimta.’”

Ir tada apaštalai stengėsi sužinoti skirtumą tarp šitos parabolės prasmės ir ankstesniosios parabolės apie talentus prasmės, bet Jėzus, į jų daugelį klausimų, tikrai teatsakydavo: “Gerai apmąstykite šiuos žodžius savo širdyje, nors kiekvienas iš jūsų išsiaiškinsite jų tikrąją prasmę.”

Būtent Natanielius, kuris taip gerai mokė šitų dviejų parabolų prasmės vėlesniaisiais metais, savo mokymus apibendrino šitų išvadų dėka:

1. Sugebėjimas yra praktinis gyvenimo galimybių matas. Jūs niekada nebūsime laikomas atsakingu už tai, kas yra už jūsų sugebėjimų ribų.

2. Ištikimybė yra neklįstantis žmogiškojo patikimumo matas. Tas, kuris yra ištikimas mažuose reikaluose, taip pat panašus, jog ištikimybę pademonstruos sutinkamai su savo sugebėjimais ir visuose reikaluose.

3. Mokytojas suteikia mažesnę atlygį už mažesnę ištikimybę, kada galimybės yra vienodos.

made glad by your gains.

171:8.6 (1876.3) “And when these stewards were subsequently called together for an accounting, the first came forward, saying, ‘Lord, with your pound I have made ten pounds more.’ And his master said to him: ‘Well done; you are a good servant; because you have proved faithful in this matter, I will give you authority over ten cities.’ And the second came, saying, ‘Your pound left with me, Lord, has made five pounds.’ And the master said, ‘I will accordingly make you ruler over five cities.’ And so on down through the others until the last of the servants, on being called to account, reported: ‘Lord, behold, here is your pound, which I have kept safely done up in this napkin. And this I did because I feared you; I believed that you were unreasonable, seeing that you take up where you have not laid down, and that you seek to reap where you have not sown.’ Then said his lord: ‘You negligent and unfaithful servant, I will judge you out of your own mouth. You knew that I reap where I have apparently not sown; therefore you knew this reckoning would be required of you. Knowing this, you should have at least given my money to the banker that at my coming I might have had it with proper interest.’

171:8.7 (1876.4) “And then said this ruler to those who stood by: ‘Take the money from this slothful servant and give it to him who has ten pounds.’ And when they reminded the master that such a one already had ten pounds, he said: ‘To every one who has shall be given more, but from him who has not, even that which he has shall be taken away from him.’”

171:8.8 (1876.5) And then the apostles sought to know the difference between the meaning of this parable and that of the former parable of the talents, but Jesus would only say, in answer to their many questions: “Ponder well these words in your hearts while each of you finds out their true meaning.”

171:8.9 (1876.6) It was Nathaniel who so well taught the meaning of these two parables in the after years, summing up his teachings in these conclusions:

171:8.10 (1876.7) 1. Ability is the practical measure of life's opportunities. You will never be held responsible for the accomplishment of that which is beyond your abilities.

171:8.11 (1876.8) 2. Faithfulness is the unerring measure of human trustworthiness. He who is faithful in little things is also likely to exhibit faithfulness in everything consistent with his endowments.

171:8.12 (1876.9) 3. The Master grants the lesser reward for lesser faithfulness when there is like opportunity.

4. Jis suteikia vienodą atlygį už vienodą ištikimybę, kada galimybės yra menkesnės.

Kada savo priešpiečius jie užbaigė, o minia pasekėjų buvo toliau patraukusi į Jeruzalę, tada Jėzus, stovėdamas prieš apaštalus prie kelio iš viršaus nukarusios uolos šešėlyje, su linksmu orumu ir maloningu didingumu pirštu parodė į vakarų pusę, sakydamas: "Gerai, mano sielos broliai, eime į Jeruzalę tam, jog ten gautume tai, kas mūsų laukia; šitaip mes tikrai visuose reikaluose įvykdysime dangiškojo Tėvo valią."

Ir šitaip Jėzus ir jo apaštalai atnaujino šitą, Mokytojo paskutiniąją kelionę į Jeruzalę mirtingojo žmogaus materialaus kūno pavidalu.

171:8.13 (1877.1) 4. He grants a like reward for like faithfulness when there is lesser opportunity.

171:8.14 (1877.2) When they had finished their lunch, and after the multitude of followers had gone on toward Jerusalem, Jesus, standing there before the apostles in the shade of an overhanging rock by the roadside, with cheerful dignity and a gracious majesty pointed his finger westward, saying: "Come, my brethren, let us go on into Jerusalem, there to receive that which awaits us; thus shall we fulfill the will of the heavenly Father in all things."

171:8.15 (1877.3) And so Jesus and his apostles resumed this, the Master's last journey to Jerusalem in the likeness of the flesh of mortal man.

172 Dokumentas. Ėjimas į Jeruzalę

⇨ 171

URANTIJOS KNYGA

173 ⇨

IV DALIS. JĖZAUS GYVENIMAS IR MOKYMAI

172 DOKUMENTAS. ĖJIMAS Į
JERUZALĘ

Skyrius

ĮVADAS

1. Sabatas Betanėje
2. Sekmadienio rytą su apaštalais
3. Išėjimas į Jeruzalę
4. Apsilankymas prie šventyklos
5. Apaštalų požiūris

PAPER 172
GOING INTO JERUSALEM

SECTIONS

Introduction

1. Sabbath at Bethany
2. Sunday Morning with the Apostles
3. The Start for Jerusalem
4. Visiting about the Temple
5. The Apostles' Attitude

ĮVADAS

JĖZUS ir apaštalai į Betanę atvyko šiek tiek po keturių penktadienio popietę, kovo 31-ąją, 30 m. po Kr. gim. Lozorius, jo seserys, ir jų draugai jo laukė; ir kadangi tiek daug žmonių kiekvieną dieną ateidavo pasišnekėti su Lozoriumi apie jo prisikėlimą, tai Jėzui buvo perduota, jog yra susitarta, kad jis apsistos pas kaimynystėje gyvenantį tikintįjį, vardu Simonas, po Lozorius tėvo mirties tapusio šio mažo kaimelio seniūnu.

Tą vakarą, Jėzus priėmė daug lankytojų, ir paprasti Betanės ir Betfago žmonės darė viską, kas tik įmanoma, kad jis pajustų, jog yra laukiamas. Nors daugelis manė, kad Jėzus dabar eina į Jeruzalę, visiškai nepaisydamas Sanhedrino paskelbto mirties dekreto, kad pasiskelbtų žydų karaliumi, bet Betanės šeima—Lozorius, Morta, ir Marija—geriau suvokė, kad Mokytojas nėra tokios rūšies karalius; jie nujautė, jog tai gali būti jo paskutinis apsilankymas Jeruzalėje ir Betanėje.

Vyriausiesiems šventikams buvo pranešta, kad Jėzus apsistojo Betanėje, bet jie manė, jog geriau nemėginti jo sučiupti tarp savo draugų; jie nusprendė palaukti, kol jis ateis į Jeruzalę. Jėzui visa tai buvo žinoma, bet jis buvo didingai ramus;

INTRODUCTION

172:0.1 (1878.1) JESUS and the apostles arrived at Bethany shortly after four o'clock on Friday afternoon, March 31, A.D. 30. Lazarus, his sisters, and their friends were expecting them; and since so many people came every day to talk with Lazarus about his resurrection, Jesus was informed that arrangements had been made for him to stay with a neighboring believer, one Simon, the leading citizen of the little village since the death of Lazarus's father.

172:0.2 (1878.2) That evening, Jesus received many visitors, and the common folks of Bethany and Bethpage did their best to make him feel welcome. Although many thought Jesus was now going into Jerusalem, in utter defiance of the Sanhedrin's decree of death, to proclaim himself king of the Jews, the Bethany family—Lazarus, Martha, and Mary—more fully realized that the Master was not that kind of a king; they dimly felt that this might be his last visit to Jerusalem and Bethany.

172:0.3 (1878.3) The chief priests were informed that Jesus lodged at Bethany, but they thought best not to attempt to seize him among his friends; they decided to await his coming on into Jerusalem. Jesus knew about all this, but he was majestically calm; his friends had never seen him more

draugai jo niekada nebuvo matę ramesnio ir malonesnio; net ir apaštalai buvo pritrenkti, kad jis tikrai buvo toks nesusirūpinęs, kada Sanhedrinas kreipėsi į visą žydiją jį atiduoti į jų rankas. Tuo metu, kada Mokytojas tą naktį miegojo, apaštalai jį saugojo keisdami po du, ir daugelis iš jų buvo prisijuosę kardus. Anksti kitą rytą juos pažadino šimtai pilgrimų, kurie atėjo iš Jeruzalės, net ir Sabato dieną, kad pamatytų Jėzų ir Lozorį, kurį jis buvo prikėlęs iš mirusiųjų.

1. SABATAS BETANĖJE

Pilgrimai ne iš Judėjos, o taip pat ir žydų valdžia, visi klausinėjo: "Kaip jūs manot? ar Jėzus į šventę ateis?" Dėl to, kada žmonės išgirdo, kad Jėzus yra Betanėje, tada jie apsidžiaugė, bet vyriausieji šventikai ir fariziejai kažkiek pasimetė. Jie buvo patenkinti dėl to, kad jis buvo jų jurisdikcijoje, bet juos šiek tiek trikdė jo drąsumas; jie prisiminė, kad per jo ankstesnį apsilankymą Betanėje iš mirusiųjų buvo prikeltas Lozorius, ir Jėzaus priešams Lozorius ėmė vis labiau trukdyti.

Iki Perėjimo šventės likus šešioms dienoms, vakare po Sabato, visa Betanė ir Betfagas susijungė, kad Jėzaus atvykimą atšvęstų viešu banketu Simono namuose. Šitoji vakarienė buvo suruošta tiek Jėzaus, tiek ir Lozorius garbei; ji buvo surengta nekreipiant dėmesio į Sanhedriną. Maisto patiekimui į stalą vadovavo Morta; jos sesuo Marija buvo tarp tų moterų stebėtojų, nes tai, jog moteris sėdėtų viešame bankete, prieštaravo žydų papročiams. Sanhedrino agentai irgi dalyvavo, bet Jėzų suimti tarp jo draugų jie bijojo.

Jėzus kalbėjosi su Simonu apie Jošua iš senovės, kurio bendravardis jis buvo, ir pasakojo, kaip Jošua ir izraelitai per Jerichą buvo atvykę į Jeruzalę. Komentuodamas legendą apie Jericho sienų griuvimą, Jėzus pasakė: "Aš nesirūpinu tokiomis sienomis, kurios yra iš plytų ir akmens; bet aš tikrai norėčiau priversti prietarų, veidmainiškumo, ir neapykantos sienas griūti nuo šito skelbimo apie Tėvo meilę visiems žmonėms."

Banketas vyko labai linksmai ir įprasta vaga, išskyrus tai, jog visi apaštalai buvo neįprastai rimti. Jėzus buvo nepaprastai linksmas, ir su vaikais žaidė iki pat to meto, kada buvo sėdama prie stalo.

Nieko tokio, kas būtų neįprasta, neatsitiko beveik iki pat vaišių pabaigos, kada Marija, Lozorius sesuo, iš moterų žiūrovių grupės išėjo į priekį ir, nužingsniavusi į tą vietą, kur Jėzus sėdėjo kaip garbės svečias, atidarė labai reto ir brangaus

composed and congenial; even the apostles were astounded that he should be so unconcerned when the Sanhedrin had called upon all Jewry to deliver him into their hands. While the Master slept that night, the apostles watched over him by twos, and many of them were girded with swords. Early the next morning they were awakened by hundreds of pilgrims who came out from Jerusalem, even on the Sabbath day, to see Jesus and Lazarus, whom he had raised from the dead.

1. SABBATH AT BETHANY

172:1.1 (1878.4) Pilgrims from outside of Judea, as well as the Jewish authorities, had all been asking: "What do you think? will Jesus come up to the feast?" Therefore, when the people heard that Jesus was at Bethany, they were glad, but the chief priests and Pharisees were somewhat perplexed. They were pleased to have him under their jurisdiction, but they were a trifle disconcerted by his boldness; they remembered that on his previous visit to Bethany, Lazarus had been raised from the dead, and Lazarus was becoming a big problem to the enemies of Jesus.

172:1.2 (1878.5) Six days before the Passover, on the evening after the Sabbath, all Bethany and Bethpage joined in celebrating the arrival of Jesus by a public banquet at the home of Simon. This supper was in honor of both Jesus and Lazarus; it was tendered in defiance of the Sanhedrin. Martha directed the serving of the food; her sister Mary was among the women onlookers as it was against the custom of the Jews for a woman to sit at a public banquet. The agents of the Sanhedrin were present, but they feared to apprehend Jesus in the midst of his friends.

172:1.3 (1879.1) Jesus talked with Simon about Joshua of old, whose namesake he was, and recited how Joshua and the Israelites had come up to Jerusalem through Jericho. In commenting on the legend of the walls of Jericho falling down, Jesus said: "I am not concerned with such walls of brick and stone; but I would cause the walls of prejudice, self-righteousness, and hate to crumble before this preaching of the Father's love for all men."

172:1.4 (1879.2) The banquet went along in a very cheerful and normal manner except that all the apostles were unusually sober. Jesus was exceptionally cheerful and had been playing with the children up to the time of coming to the table.

172:1.5 (1879.3) Nothing out of the ordinary happened until near the close of the feasting when Mary the sister of Lazarus stepped forward from among the group of women onlookers and, going up to where Jesus reclined as the guest of honor, proceeded to

aliejaus didžiulį alebastro ąsotį; ir patepusi Mokytojo galvą, ėmė jį pilti ant jo kojų, tada paleido savo plaukus ir jais nušluostė jo kojas. Visi namai prisipildė aliejaus kvapo, ir visus dalyvavusiuosius nustebino tai, ką padarė Marija. Lozorius nepasakė nieko, tačiau kada kai kurie iš tų žmonių ėmė murmėti, reikšdami pasipiktinimą dėl to, kad šitaip vartojamas toks brangus aliejus, tada Judas Iskarijotas nužingsniavo ten, kur patogiai sėdėjo Andriejus, ir tarė: “Kodėl šitas aliejus nebuvo parduotas ir tie pinigai nepadovanoti tam, kad būtų pamaitinti vargšai? Tu turėtum pasiūlyti su Mokytoju, kad jis papriekaištautų dėl tokio švaistymo.”

Jėzus, žinodamas, ką jie galvoja, ir girdėdamas, ką jie sako, uždėjo savo ranką ant Marijos galvos, kada ji klūpojo prie jo, ir su malonia veido išraiška, tarė: “Palikite ją ramybėje, kiekvienas iš jūsų. Kodėl gi jūs varginate ją dėl šito, matydami, kad ji padarė gerą darbą vedina savo širdies? Tiems iš jūsų, kurie murma ir sako, jog šitas aliejus turėjo būti parduotas, o pinigai paskirti vargšams, leiskite man pasakyti, jog vargšai visada yra šalia jūsų, taip, kad jūs galite patarnauti jiems bet koku metu, kuris jums atrodo patogus; bet aš su jumis būsiu ne visą laiką; netrukus aš išvyksiu pas savąjį Tėvą. Šitoji moteris ilgą laiką taupė šitą aliejų mano kūnui, kada jis bus laidojamas, ir dabar, kada jai atrodo, jog yra tinkamas metas šiam patepimui su nerimu laukiant manosios mirties, tai tikrai toks malonumas iš jos nebus atimtas. Šitą padarydama, Marija papriekaištavo jums visiems tuo, kad šituo veiksmu ji aiškiai parodo tikėjimą j tai, ką aš pasakiau apie savąją mirtį ir pakilimą pas savąjį Tėvą danguje. Šitai moteriai tikrai nebus priekaištaujama dėl to, ką šitą vakarą ji padarė; vietoje šito aš tikrai jums sakau, jog ateities amžiais, kur tik per visą pasaulį bus iš tiesų skelbiama šitoji evangelija, ten apie tai, ką ji padarė, bus kalbama prisimenant ją.”

Būtent dėl šito priekaišto, į kurį jis žiūrėjo kaip pareikštą asmeniškai jam, Judas Iskarijotas galiausiai nusprendė siekti keršto dėl savo užgautų jausmų. Tokios mintys jam daug kartų šmėstelėdavo sąmonėje, bet dabar šitokias nuodėmingas mintis jis išdrįso įsileisti į savo protą atvirai ir sąmoningai. Ir daugelis kitų kurstė jo šitokią požiūrį, kadangi šito aliejaus kaina buvo tokia, kad prilygo vieno žmogaus vienerių metų uždarbiui— šito būtų užtekę duona pamaitinti penkis tūkstančius asmenų. Bet Marija mylėjo Jėzų; ji buvo pasirūpinusi šituo brangiu aliejumi, su kuriuo būtų pateptas jo miręs kūnas, nes ji tikėjo jo žodžiais, kada jis iš anksto įspėjo juos, kad jis turi mirti, ir toji galimybė iš jos neturėjo būti atimta, jeigu savo nuomonę ji pakeitė ir nusprendė šitą auką padovanoti Mokytojui tuo metu, kol jis vis dar buvo gyvas.

Tiek Lozorius, tiek Morta žinojo, kad Marija

open a large alabaster cruse of very rare and costly ointment; and after anointing the Master's head, she began to pour it upon his feet as she took down her hair and wiped them with it. The whole house became filled with the odor of the ointment, and everybody present was amazed at what Mary had done. Lazarus said nothing, but when some of the people murmured, showing indignation that so costly an ointment should be thus used, Judas Iscariot stepped over to where Andrew reclined and said: “Why was this ointment not sold and the money bestowed to feed the poor? You should speak to the Master that he rebuke such waste.”

172:1.6 (1879.4) Jesus, knowing what they thought and hearing what they said, put his hand upon Mary's head as she knelt by his side and, with a kindly expression upon his face, said: “Let her alone, every one of you. Why do you trouble her about this, seeing that she has done a good thing in her heart? To you who murmur and say that this ointment should have been sold and the money given to the poor, let me say that you have the poor always with you so that you may minister to them at any time it seems good to you; but I shall not always be with you; I go soon to my Father. This woman has long saved this ointment for my body at its burial, and now that it has seemed good to her to make this anointing in anticipation of my death, she shall not be denied such satisfaction. In the doing of this, Mary has reproofed all of you in that by this act she evinces faith in what I have said about my death and ascension to my Father in heaven. This woman shall not be reproofed for that which she has this night done; rather do I say to you that in the ages to come, wherever this gospel shall be preached throughout the whole world, what she has done will be spoken of in memory of her.”

172:1.7 (1879.5) It was because of this rebuke, which he took as a personal reproof, that Judas Iscariot finally made up his mind to seek revenge for his hurt feelings. Many times had he entertained such ideas subconsciously, but now he dared to think such wicked thoughts in his open and conscious mind. And many others encouraged him in this attitude since the cost of this ointment was a sum equal to the earnings of one man for one year — enough to provide bread for five thousand persons. But Mary loved Jesus; she had provided this precious ointment with which to embalm his body in death, for she believed his words when he forewarned them that he must die, and it was not to be denied her if she changed her mind and chose to bestow this offering upon the Master while he yet lived.

172:1.8 (1879.6) Both Lazarus and Martha knew that

ilgą laiką taupė tuos pinigus, už kuriuos galėtų nusipirkti šitą kvapnaus aliejaus indą, ir jie nuoširdžiai pritarė tam, ką ji padarė, kaip šito troško jos širdis, nes jie buvo turtingi ir tokią auką galėjo sau lengvai leisti.

Kada apie šiuos pietus Jėzaus ir Lozorius garbei Betanėje sužinojo vyriausieji šventikai, tada jie pradėjo tarpusavyje tartis dėl to, ką reikėtų daryti su Lozoriumi. Ir netrukus jie nusprendė, jog Lozorius taip pat turi mirti. Jie priėjo teisingos išvados, jog būtų bergždžia nužudyti Jėzų, jeigu jie leistų toliau gyventi Lozorui, kurį jis buvo prikėlęs iš mirusiųjų.

2. SEKMADIENIO RYTĄ SU APAŠTALAIŠ

Šitą sekmadienio rytą, gražiam Simono sode Mokytojas pasikvietė savo dvylika apaštalių ir suteikė jiems paskutiniuosius pamokymus ruošiantis į Jeruzalę. Jiems jis pasakė, jog galbūt jis daug kartų kreipsis į žmones ir mokys daug pamokų prieš sugrįždamas pas Tėvą, bet apaštalams patarė susilaikyti nuo bet kokio viešo darbo lankantis Jeruzalėje per šitą Perėjimo šventę. Jis paliepė jiems likti netoli jo ir "stebėti ir melstis." Jėzus žinojo, jog didelė dalis jo apaštalių ir tiesioginių pasekėjų net ir tuo metu turėjo prie savęs pasislėpę kardus, bet apie tai jis neužsiminė nieko.

Šito ryto pamokymus sudarė trumpa jų tarnystės apžvalga nuo jų įšventinimo dienos netoli Kapernaumo iki šitos dienos, kada jie rengėsi įžengti į Jeruzalę. Apaštalai klausėsi tylėdami; jie nepaklausė nė vieno klausimo.

Anksti tą rytą Dovydas Zabediejus perdavė Judui pinigus, gautus už Pelos stovyklavietės įrangos pardavimą, o Judas, savo ruožtu, šitų pinigų didžiąją dalį atidavė pasaugoti į Simono, juos priimančio šeimininko rankas, ruošiantis tam, jeigu susidarytų nepaprasta padėtis tuo metu, kada jie bus Jeruzalėje.

Po pasitarimo su apaštalais Jėzus kalbėjosi su Lozoriumi ir nurodė jam vengti savo gyvybės paaukojimo kerštaujančiam Sanhedrinui. Būtent paklūsdamas šitam perspėjimui po kelių dienų Lozorius pabėgo į Filadelfiją, kada Sanhedrino pareigūnai pasiuntė vyrus jo suimti.

Tam tikra prasme, visi Jėzaus pasekėjai nujautė artėjančią krizę, bet jos rimtumą suvokti iki galo jiems trukdė Mokytojo nepaprastas linksmumas ir išimtinai puikus humoras.

Mary had long saved the money wherewith to buy this cruse of spikenard, and they heartily approved of her doing as her heart desired in such a matter, for they were well-to-do and could easily afford to make such an offering.

172:1.9 (1880.1) When the chief priests heard of this dinner in Bethany for Jesus and Lazarus, they began to take counsel among themselves as to what should be done with Lazarus. And presently they decided that Lazarus must also die. They rightly concluded that it would be useless to put Jesus to death if they permitted Lazarus, whom he had raised from the dead, to live.

2. SUNDAY MORNING WITH THE APOSTLES

172:2.1 (1880.2) On this Sunday morning, in Simon's beautiful garden, the Master called his twelve apostles around him and gave them their final instructions preparatory to entering Jerusalem. He told them that he would probably deliver many addresses and teach many lessons before returning to the Father but advised the apostles to refrain from doing any public work during this Passover sojourn in Jerusalem. He instructed them to remain near him and to "watch and pray." Jesus knew that many of his apostles and immediate followers even then carried swords concealed on their persons, but he made no reference to this fact.

172:2.2 (1880.3) This morning's instructions embraced a brief review of their ministry from the day of their ordination near Capernaum down to this day when they were preparing to enter Jerusalem. The apostles listened in silence; they asked no questions.

172:2.3 (1880.4) Early that morning David Zebedee had turned over to Judas the funds realized from the sale of the equipment of the Pella encampment, and Judas, in turn, had placed the greater part of this money in the hands of Simon, their host, for safekeeping in anticipation of the exigencies of their entry into Jerusalem.

172:2.4 (1880.5) After the conference with the apostles Jesus held converse with Lazarus and instructed him to avoid the sacrifice of his life to the vengeance of the Sanhedrin. It was in obedience to this admonition that Lazarus, a few days later, fled to Philadelphia when the officers of the Sanhedrin sent men to arrest him.

172:2.5 (1880.6) In a way, all of Jesus' followers sensed the impending crisis, but they were prevented from fully realizing its seriousness by the unusual cheerfulness and exceptional good humor of the Master.

3. IŠĖJIMAS Į JERUZALĘ

Betanė buvo apie dvi mylias nuo šventyklos, o kada Jėzus susiruošė išeiti į Jeruzalę, buvo pusė dviejų to sekmadienio popietę. Jis jautė gilią meilę Betanei ir jos paprastiems žmonėms. Nazaretas, Kapernaumas, ir Jeruzalė jį buvo atstumę, bet Betanė jį buvo priėmusi, buvo įtikėjusi į jį. Ir būtent šitame mažame kaimelyje, kur beveik kiekvienas vyras, kiekviena moteris, ir kiekvienas vaikas buvo tikintieji, jis pasirinko įvykdyti savęs padovanojimo žemiškosios karjeros galingiausią darbą, Lozorius prikėlimą. Lozorius jį prikėlė ne tam, kad kaimiečiai galėtų tikėti, bet vietoje šito, dėl to, kad jie jau tikėjo.

Visą rytą Jėzus mokė apie savo jėgimą į Jeruzalę. Iki šios akimirkos jis visada stengėsi nuslopinti tokį dalyką, kad jį viešai audringai sveikintų kaip Mesiją, bet dabar padėtis buvo kitokia; jis artėjo prie savosios karjeros materialiam kūne pabaigos, Sanhedriną buvo nusprendęs, kad jis turi mirti, ir nebūtų jokios žalos dėl to, kad jo mokiniams savuosius jausmus būtų leista išreikšti laisvai, kaip tik tai ir galėtų atsitikti, jeigu jis nuspręstų į miestą įžengti oficialiai ir viešai.

Jėzus nusprendė į Jeruzalę įžengti viešai ne dėl to, kad paskutinį kartą siektų liaudies palankumo arba paskutinį kartą mėgintų gauti valdžią. Tą jis padarė taip pat visiškai ne dėl to, kad patenkintų savo mokinių ir apaštalų lūkesčius. Jėzus nepuoselėjo jokių iliuzijų, būdingų fantastiniam svajotojui; jis gerai žinojo, kokios turi būti šito apsilankymo pasekmės.

Kada Mokytojas nusprendė, jog į Jeruzalę jis eis viešai, tada jam iškilo būtinybė pasirinkti šito sprendimo įgyvendinimo deramą metodą. Jėzus permąstė daugiau ar mažiau visas prieštaringas vadinamąsias mesijiskąs pranašystes, bet atrodė, jog iš viso yra tikrai vienintelė tinkama tam, kad jis ją pasinaudotų. Didžioji dauguma šitų pranašiškų pasakojimų vaizdavo karalių, Dovydo sūnų ir perėmėją, drąsų ir ryžtingą viso Izraelio žemiškąjį išvaduotoją iš svetimųjų viešpatavimo jungo. Bet buvo viena Rašto citata, kurią su Mesiju retkarčiais susiedavo tie, kurie jo misijos atžvilgiu laikėsi labiau dvasinės sampratos, ir kuria, Jėzaus manymu, būtų galima nuosekliai vadovautis ir jo planuojamo įžengimo į Jeruzalę metu. Šią Rašto citatą jis surado pas Zakarijų, ir ji buvo tokia: „Džiūgauk, O Siono dukra; šauk, o Jeruzalės dukra. Žiūrėk, pas tave atvyksta tavasis karalius. Jis yra teisingas ir atneša išgelbėjimą. Jis atvyksta kaip tas, kuris yra nusizėminęs, joja ant mulo, ant jauno mulo, nė vienerių metų neturinio asiliuko.“

Karžygis karalius į miestą visada įjodavo ant arklio; karalius su taikos ir draugystės misija

3. THE START FOR JERUSALEM

172:3.1 (1880.7) Bethany was about two miles from the temple, and it was half past one that Sunday afternoon when Jesus made ready to start for Jerusalem. He had feelings of profound affection for Bethany and its simple people. Nazareth, Capernaum, and Jerusalem had rejected him, but Bethany had accepted him, had believed in him. And it was in this small village, where almost every man, woman, and child were believers, that he chose to perform the mightiest work of his earth bestowal, the resurrection of Lazarus. He did not raise Lazarus that the villagers might believe, but rather because they already believed.

172:3.2 (1880.8) All morning Jesus had thought about his entry into Jerusalem. Heretofore he had always endeavored to suppress all public acclaim of him as the Messiah, but it was different now; he was nearing the end of his career in the flesh, his death had been decreed by the Sanhedrin, and no harm could come from allowing his disciples to give free expression to their feelings, just as might occur if he elected to make a formal and public entry into the city.

172:3.3 (1881.1) Jesus did not decide to make this public entrance into Jerusalem as a last bid for popular favor nor as a final grasp for power. Neither did he do it altogether to satisfy the human longings of his disciples and apostles. Jesus entertained none of the illusions of a fantastic dreamer; he well knew what was to be the outcome of this visit.

172:3.4 (1881.2) Having decided upon making a public entrance into Jerusalem, the Master was confronted with the necessity of choosing a proper method of executing such a resolve. Jesus thought over all of the many more or less contradictory so-called Messianic prophecies, but there seemed to be only one which was at all appropriate for him to follow. Most of these prophetic utterances depicted a king, the son and successor of David, a bold and aggressive temporal deliverer of all Israel from the yoke of foreign domination. But there was one Scripture that had sometimes been associated with the Messiah by those who held more to the spiritual concept of his mission, which Jesus thought might consistently be taken as a guide for his projected entry into Jerusalem. This Scripture was found in Zechariah, and it said: "Rejoice greatly, O daughter of Zion; shout, O daughter of Jerusalem. Behold, your king comes to you. He is just and he brings salvation. He comes as the lowly one, riding upon an ass, upon a colt, the foal of an ass."

172:3.5 (1881.3) A warrior king always entered a city riding upon a horse; a king on a mission of peace

visada įžengdavo įodamas ant asilo. Jėzus į Jeruzalę nenorėjo įžengti kaip vyras ant arklio, bet jis norėjo įžengti taikingai ir su gera valia kaip Žmogaus Sūnus ant asilo.

Savo apaštalams ir mokiniams Jėzus ilgą laiką mėgino tiesioginiu mokymu įteigti, kad jo karalystė yra ne iš šito pasaulio, kad ji yra grynai dvasinis dalykas; bet šitos jo pastangos buvo nesėkmingos. Dabar tą, ko jam nebuvo pavykę padaryti aiškiu ir asmeniniu mokymu, jis norėtų pasiekti simboliniu apeliavimu. Dėl to, iškart po vidurdienio valgio, Jėzus pasikvietė Petrą ir Joną, ir paliepęs jiems nueiti į Betfagą, kaimyninį kaimelį, šiek tiek nutolusį nuo pagrindinio kelio ir esantį netoli nuo Betanės į šiaurės vakarus, jis toliau pasakė: “Nueikite į Betfagą, o kai prieisite kelių sankryžą, ten surasite priristą jaunutį mulą. Atriškite šį asiliuką ir atsiveskite jį čia. Jeigu kas nors paklaus, kodėl jūs tą darote, atsakykite tikrai tiek, ‘Jis reikalingas Mokytojui.’” Ir kada šie du apaštalai nuėjo į Betfagą, kaip ir buvo paliepęs Mokytojas, tada jie surado asiliuką, priristą netoli savo motinos atviroje gatvėje ir arti prie kampinio namo. Petrui pradėjus atrišinėti asiliuką, priėjo savininkas ir paklausė, kodėl jie tą daro, ir kada Petras jam atsakė, kaip buvo nurodęs Jėzus, tada šis vyras tarė: “Jeigu jūsų Mokytojas yra Jėzus iš Galilėjos, tada tegul jis turi šį asiliuką.” Ir šitaip jie sugrįžo, atsivesdami šį asiliuką.

Iki šito meto aplink Jėzų ir jo apaštalus buvo susirinkę keli šimtai piligrimų. Pro šalį keliaujantys į Perėjimo šventę atvykėliai laukė maždaug nuo pirmos dienos pusės vidurio. Tuo tarpu Dovydas Zabediejus ir kai kurie buvusieji jo pasiuntiniai pagalbininkai patys nusprendė nuskubėti žemyn į Jeruzalę, kur besilankančių piligrimų minioje prie šventyklos jie veiksmingai paskleidė žinią, kad Jėzus iš Nazareto triumfuojančiai žengia į miestą. Dėl to, keli tūkstančiai iš šitų besilankančiųjų išsiskubino būriais jo pasitikti, kad pasveikintų šitą daug apšnekėtą pranašą ir stebukladarį, kurį kai kurie laikė Mesiju. Šitoji gausybė, išėjusi iš Jeruzalės, sutiko Jėzų ir minią, einančius į miestą, kada tik jie buvo perėję per Alyvų Kalno aukščiausiąją vietą ir buvo pradėję leistis į miestą.

Kada ši procesija išėjo iš Betanės, tada mokinių, tikinčiųjų, ir besilankančių piligrimų, kurių didelė dalis buvo atvykusi iš Galilėjos ir Perėjos, šventinėje minioje vyravo didžiulis entuziazmas. Prieš pat išeinant, dvylika moterų iš pirminio moterų korpuso, lydimos kai kurių savo pagalbininkų, atvyko į šią vietą ir prisijungė prie šitos unikalios procesijos, kada ji džiūgavo judėdama link miesto.

Prieš jiems išvykstant, Alfiejų dvyniai savo apsiaustus uždėjo ant asilo ir jį laikė tuo metu, kada Mokytojas sėdosi ant jo. Procesijai judant link aukščiausiojo Alyvų Kalno taško, šventinė

and friendship always entered riding upon an ass. Jesus would not enter Jerusalem as a man on horseback, but he was willing to enter peacefully and with good will as the Son of Man on a donkey.

172:3.6 (1881.4) Jesus had long tried by direct teaching to impress upon his apostles and his disciples that his kingdom was not of this world, that it was a purely spiritual matter; but he had not succeeded in this effort. Now, what he had failed to do by plain and personal teaching, he would attempt to accomplish by a symbolic appeal. Accordingly, right after the noon lunch, Jesus called Peter and John, and after directing them to go over to Bethpage, a neighboring village a little off the main road and a short distance northwest of Bethany, he further said: “Go to Bethpage, and when you come to the junction of the roads, you will find the colt of an ass tied there. Loose the colt and bring it back with you. If anyone asks you why you do this, merely say, ‘The Master has need of him.’” And when the two apostles had gone into Bethpage as the Master had directed, they found the colt tied near his mother in the open street and close to a house on the corner. As Peter began to untie the colt, the owner came over and asked why they did this, and when Peter answered him as Jesus had directed, the man said: “If your Master is Jesus from Galilee, let him have the colt.” And so they returned bringing the colt with them.

172:3.7 (1881.5) By this time several hundred pilgrims had gathered around Jesus and his apostles. Since midforenoon the visitors passing by on their way to the Passover had tarried. Meanwhile, David Zebedee and some of his former messenger associates took it upon themselves to hasten on down to Jerusalem, where they effectively spread the report among the throngs of visiting pilgrims about the temple that Jesus of Nazareth was making a triumphal entry into the city. Accordingly, several thousand of these visitors flocked forth to greet this much-talked-of prophet and wonder-worker, whom some believed to be the Messiah. This multitude, coming out from Jerusalem, met Jesus and the crowd going into the city just after they had passed over the brow of Olivet and had begun the descent into the city.

172:3.8 (1882.1) As the procession started out from Bethany, there was great enthusiasm among the festive crowd of disciples, believers, and visiting pilgrims, many hailing from Galilee and Perea. Just before they started, the twelve women of the original women’s corps, accompanied by some of their associates, arrived on the scene and joined this unique procession as it moved on joyously toward the city.

172:3.9 (1882.2) Before they started, the Alpheus twins put their cloaks on the donkey and held him while the Master got on. As the procession moved toward the summit of Olivet, the festive crowd

minia numetė savo apsiaustus ant žolės ir atsinešė šakų nuo netoli augusių medžių tam, kad padarytų garbės kilimą asilui, nešančiam karališkąjį Sūnų, pažadėtąjį Mesiją. Šiai linksmai miniai judant link Jeruzalės, ji ėmė giedoti, arba greičiau unisonu šaukti, Psalmę “Šlovė Dovydo sūnui; palaimintas yra tas, kuris ateina Viešpaties vardu. Šlovė aukštybėse. Tebūnie palaiminta toji karalystė, kuri nužengia iš dangaus.”

Jėzus buvo nerūpestingas ir linksmas jiems judant į priekį, kol priėjo prie aukščiausiosios Alyvų Kalno vietos, kur atsivėrė visas miesto ir šventyklų bokštų vaizdiny; čia Mokytojas procesiją sustabdė, ir tarp visų įsivyravo visiška tylą, kada jie pamatė, kad jis verkia. Žvelgdamas žemyn į didžiulę gausybę žmonių, ateinančių iš miesto jo pasveikinti, Mokytojas labai susijaudinęs ir liūdnu balsu tarė: “O Jeruzale, jeigu tu tikrai būtum pažinusi, net tu, bent jau šitą savo dieną, tuos dalykus, kurie yra tavoji ramybė ir kuriuos taip laisvai tu galėjai turėti! Bet dabar nuo tavųjų akių šitoji šlovė netrukus bus tikrai paslėpta. Netrukus Ramybės Sūnų tu atstumsi ir nuo išgelbėjimo evangelijos nusigręši. Greitai tave užgrius tokios dienos, kada tavo priešai aplink tave iškas apkasus ir apguls tave iš visų pusių; jie tikrai tave visiškai sugriaus, kadangi iš tiesų nepaliks akmens ant akmens. Ir visa tai tave iš tikrųjų užgrius, nes tu nežinojai dieviškojo apsireiškimo laiko. Netrukus Dievo dovaną tu atstumsi, o visi žmonės atstums tave.”

Kada jis baigė kalbėti, tada jie ėmė leistis nuo Alyvų Kalno, ir neužilgo prie jų prisijungė toji atvykėlių gausybė, kuri buvo atėjusi iš Jeruzalės, mojuodama palmių šakomis, skandudama šlovinimus, ir kitokių būdu reikšdama džiūgavimą ir gerą bičiulystę. Mokytojas nebuvo suplanavęs, jog šitos minios turėtų išeiti iš Jeruzalės, kad juos pasitiktų; tai buvo kitų darbas. Jis niekada iš anksto neplanuodavo nieko tokio, kas buvo teatrališka.

Kartu su ta minia, kuri plūstelėjo už miesto, kad pasveikintų Mokytoją, taip pat atėjo ir daug fariziejų ir kitokių jo priešų. Jie taip smarkiai sunerimo dėl šito staiga ir netikėto liaudies pasveikinimo prasiveržimo, jog pabijojo jį suimti, kad toks veiksmas nepaskatintų atviro liaudies maišto. Jie labai baiminosi didžiulio skaičiaus atvykėlių, kurie buvo daug girdėję apie Jėzų ir kurių didelė dalis tikėjo į Jėzų, požiūrio.

Jiems artinantis prie Jeruzalės, minia pradėjo dar labiau reikšti emocijas, taip smarkiai, jog kai kurie iš fariziejų prasiskynė kelią iki Jėzaus ir tarė: “Mokytojau, tu turėtum savo mokiniams papriekaištauti ir paliepti jiems tinkamiau elgtis.” Jėzus atsakė: “Būtent kaip tik tai ir tinka, jog šitie

threw their garments on the ground and brought branches from the near-by trees in order to make a carpet of honor for the donkey bearing the royal Son, the promised Messiah. As the merry crowd moved on toward Jerusalem, they began to sing, or rather to shout in unison, the Psalm, “Hosanna to the son of David; blessed is he who comes in the name of the Lord. Hosanna in the highest. Blessed be the kingdom that comes down from heaven.”

172:3.10 (1882:3) Jesus was lighthearted and cheerful as they moved along until he came to the brow of Olivet, where the city and the temple towers came into full view; there the Master stopped the procession, and a great silence came upon all as they beheld him weeping. Looking down upon the vast multitude coming forth from the city to greet him, the Master, with much emotion and with tearful voice, said: “O Jerusalem, if you had only known, even you, at least in this your day, the things which belong to your peace, and which you could so freely have had! But now are these glories about to be hid from your eyes. You are about to reject the Son of Peace and turn your backs upon the gospel of salvation. The days will soon come upon you wherein your enemies will cast a trench around about you and lay siege to you on every side; they shall utterly destroy you, insomuch that not one stone shall be left upon another. And all this shall befall you because you knew not the time of your divine visitation. You are about to reject the gift of God, and all men will reject you.”

172:3.11 (1882:4) When he had finished speaking, they began the descent of Olivet and presently were joined by the multitude of visitors who had come from Jerusalem waving palm branches, shouting hosannas, and otherwise expressing gleefulness and good fellowship. The Master had not planned that these crowds should come out from Jerusalem to meet them; that was the work of others. He never premeditated anything which was dramatic.

172:3.12 (1882:5) Along with the multitude which poured out to welcome the Master, there came also many of the Pharisees and his other enemies. They were so much perturbed by this sudden and unexpected outburst of popular acclaim that they feared to arrest him lest such action precipitate an open revolt of the populace. They greatly feared the attitude of the large numbers of visitors, who had heard much of Jesus, and who, many of them, believed in him.

172:3.13 (1882:6) As they neared Jerusalem, the crowd became more demonstrative, so much so that some of the Pharisees made their way up alongside Jesus and said: “Teacher, you should rebuke your disciples and exhort them to behave more seemly.” Jesus answered: “It is only fitting

vaikai turėtų pasveikinti šį Ramybės Prinčą, kurį vyriausieji šventikai atstūmė. Juos stabdyti būtų beprasmiška, nebent vietoje jų imtų kaukti šitie pakelės akmenys.”

Šitie fariziejai nuskubėjo tolyn aplenkdami procesiją, kad vėl prisijungtų prie Sanhedrino, kuris tuo metu tarėsi šventykloje, ir savo partneriams jie pranešė: “Žiūrėkite, viskas, ką mes darome yra bergždžia; šitas galilėjietis mūsų planus griauja. Žmonės dėl jo eina iš proto; jeigu mes šitų neišmanėlių nesustabdysime, tai paskui ji nueis visas pasaulis.”

Iš tikrųjų šitam paviršutiniškam ir spontaniškam liaudies entuziazmo prasiveržimui nereikėtų suteikti kokios nors gilesnės reikšmės. Šitas pasveikinimas, nors ir buvo džiugus ir nuoširdus, bet visiškai nereikšė kokio nors realaus ar gilaus tikėjimo šitos šventinės minios širdyse. Vėliau šitą savaitę šitos pačios minios bus lygiai taip greitai pasirengusios Jėzų atstumti, kada tik Sanhedrinas užims prieš jį tvirtą ir ryžtingą nuostatą, ir kada jie bus nusivylę—kai suvoks, kad Jėzus neketina įkurti karalystės sutinkamai su jų ilgai puoselėtais lūkesčiais.

Bet visas miestas buvo nepaprastai sujudęs, kadangi kiekvienas klausinėjo, “Kas gi yra šitas vyras?” Ir minia atsakinėjo, “Jis yra pranašas iš Galilėjos, Jėzus iš Nazareto.”

4. APSILANKYMAS PRIE ŠVENTYKLOS

Tuo metu, kada Alfiejaus dvyniai asilą sugrąžino jo savininkui, Jėzus ir dešimt apaštaly atsiskyrė nuo savo artimiausių pagalbininkų ir vaikštinėjo aplink šventyklą, stebėdami, kaip vyksta pasiruošimas Perėjimo šventei. Nebuvo jokio mėginimo Jėzui trukdyti, nes Sanhedrinas labai bijojo liaudies, ir, galų gale, tai buvo viena iš tų priežasčių, kodėl Jėzus leido šiai gausybei jį šitaip audringai sveikinti. Apaštalai nesuvokė, jog tai buvo vienintelis žmogiškasis metodas, kuris galėjo veiksmingai užkirsti kelią tam, kad Jėzaus nesuimtų vos tik jam įžengus į miestą. Mokytojas Jeruzalės gyventojams, aukštiesiems ir žemiems, o taip pat ir dešimtims tūkstančių atvykėlių į Perėjimo šventę, troško suteikti šitą dar vieną ir paskutiniąją galimybę išgirsti evangeliją ir priimti, jeigu tik jie panorės, Ramybės Sūnų.

Ir dabar, labiau vakarėjant ir minioms išėjus ieškoti, kur pavalgyti, Jėzus ir jo artimiausi pasekėjai liko vieni. Kokia keista buvo diena! Apaštalai buvo susimąstę, bet nešnekūs. Niekada per visus savo bendravimo su Jėzumi metus tokios dienos jie nebuvo matę. Trumpam jie prisėdo prie iždinės, žiūrėdami, kaip žmonės meta į ją savo paaukojimus: turtinęjį į priėmimo dėžutę dėjo daug ir visi kiti ką nors davė pagal savo

that these children should welcome the Son of Peace, whom the chief priests have rejected. It would be useless to stop them lest in their stead these stones by the roadside cry out.”

172:3.14 (1882.7) The Pharisees hastened on ahead of the procession to rejoin the Sanhedrin, which was then in session at the temple, and they reported to their associates: “Behold, all that we do is of no avail; we are confounded by this Galilean. The people have gone mad over him; if we do not stop these ignorant ones, all the world will go after him.”

172:3.15 (1883.1) There really was no deep significance to be attached to this superficial and spontaneous outburst of popular enthusiasm. This welcome, although it was joyous and sincere, did not betoken any real or deep-seated conviction in the hearts of this festive multitude. These same crowds were equally as willing quickly to reject Jesus later on this week when the Sanhedrin once took a firm and decided stand against him, and when they became disillusioned — when they realized that Jesus was not going to establish the kingdom in accordance with their long-cherished expectations.

172:3.16 (1883.2) But the whole city was mightily stirred up, insomuch that everyone asked, “Who is this man?” And the multitude answered, “This is the prophet of Galilee, Jesus of Nazareth.”

4. VISITING ABOUT THE TEMPLE

172:4.1 (1883.3) While the Alpheus twins returned the donkey to its owner, Jesus and the ten apostles detached themselves from their immediate associates and strolled about the temple, viewing the preparations for the Passover. No attempt was made to molest Jesus as the Sanhedrin greatly feared the people, and that was, after all, one of the reasons Jesus had for allowing the multitude thus to acclaim him. The apostles little understood that this was the only human procedure which could have been effective in preventing Jesus' immediate arrest upon entering the city. The Master desired to give the inhabitants of Jerusalem, high and low, as well as the tens of thousands of Passover visitors, this one more and last chance to hear the gospel and receive, if they would, the Son of Peace.

172:4.2 (1883.4) And now, as the evening drew on and the crowds went in quest of nourishment, Jesus and his immediate followers were left alone. What a strange day it had been! The apostles were thoughtful, but speechless. Never, in their years of association with Jesus, had they seen such a day. For a moment they sat down by the treasury, watching the people drop in their contributions: the rich putting much in the receiving box and all giving

turimą turtą. Pagaliau priėjo neturtinga našlė, apsirėdžiusi skurdžiai, ir jie matė, kaip į pailgą dėžutę ji įmetė du grašius (smulkias varines monetas). Ir tuomet tarė Jėzus, apaštalu dėmesį atkreipdamas į našlę: "Gerai įsidėmėkite tai, ką dabar matėte. Šita neturtinga našlė įmetė daugiau už visus kitus, kadangi šitie visi kiti, iš savo pertekliaus, įmetė kokį nors mažmožį kaip dovaną, bet šita vargšė moteris, nors ji ir pati yra prispausta nepriteklių, atidavė viską, ką turi, net ir savo pragyvenimą."

Vis labiau vakarėjant, jie vaikštinėjo po šventyklos kiemus tylėdami, ir kada Jėzus dar kartą apžvelgė šitą pažįstamą aplinką, prisimindamas savuosius jausmus iš ankstesniųjų apsilankymų, neišskiriant ir ankstyvųjų, tada jis pasakė, "Eikime į Betanę pailsėti." Jėzus, su Petru ir Jonu, nuėjo į Simono namus, tuo tarpu likusieji apaštalai apsistojo pas savo draugus Betanėje ir Bethpage.

5. APAŠTALŲ POŽIŪRIS

Šitą sekmadienio vakarą, jiems grįžtant į Betanę, Jėzus ėjo apaštalu priešakyje. Nė žodžio nebuvo ištarta tol, kol jie skyrėsi, atėję prie Simono namų. Niekada nebuvo kitų dvylikos žmoniškųjų būtybių, kurios būtų patyrusios tokių skirtingų ir nepaaiškinamų jausmų, kokie dabar užplūdo šitų karalystės ambasadorių protus ir sielas. Šitie tvirti galilėjiečiai buvo pasimetę ir sunerimę; jie nežinojo, ko tikėtis toliau; jie buvo per daug nustebinti, kad būtų išsigandę. Jie nieko nežinojo apie Mokytojo planus kitai dienai, ir jie nepateikė jokių klausimų. Jie nuėjo ten, kur buvo apsistoję, nors miegojo nedaug, išskyrus dvynius. Bet apsiginklavę jie Simono namuose Jėzaus nesaugojo.

Andriejus buvo visiškai suglumęs, beveik pasimetęs. Jis buvo tas vienintelis apaštalas, kuris nesiėmė tokios užduoties, kad rimtai svarstyti liaudies audringo pasveikinimo protrūkį. Jis buvo per daug užsiėmęs mintimi apie savąją atsakomybę kaip apaštališkojo korpuso vadovas, kad rimtai svarstyti garsių minios šlovinimų prasmę ar reikšmę. Andriejus buvo užimtas tuo, kad stebėjo kai kuriuos savo partnerius, kuriuos, jis baiminosi, gali į šalį nuvesti jų emocijos susijaudinimo metu, ypač Petrą, Jokubą, Joną, ir Simoną Uolujį. Per šitą dieną ir per kelias kitas dienas, Andriejų kamavo rimtos dvejonės, bet nė apie vieną iš šitų negerų nuojautų jis niekada neužsiminė savo apaštališkiems bičiuliams. Jis buvo sunerimęs dėl šio dvyliktuko kai kurių narių, kurie, jis žinojo, buvo apsiginklavę kardais, požiūrio; bet jis nežinojo, kad tokį ginklą nešiojasi ir jo paties brolis, Petras. Ir dėl to į Jeruzalę einanti procesija Andriejui padarė palyginus paviršutinišką įspūdį; jis buvo per daug užsiėmęs savosios

something in accordance with the extent of their possessions. At last there came along a poor widow, scantily attired, and they observed as she cast two mites (small coppers) into the trumpet. And then said Jesus, calling the attention of the apostles to the widow: "Heed well what you have just seen. This poor widow cast in more than all the others, for all these others, from their superfluity, cast in some trifle as a gift, but this poor woman, even though she is in want, gave all that she had, even her living."

^{172:4.3 (1883.5)} As the evening drew on, they walked about the temple courts in silence, and after Jesus had surveyed these familiar scenes once more, recalling his emotions in connection with previous visits, not excepting the earlier ones, he said, "Let us go up to Bethany for our rest." Jesus, with Peter and John, went to the home of Simon, while the other apostles lodged among their friends in Bethany and Bethpage.

5. THE APOSTLES' ATTITUDE

^{172:5.1 (1883.6)} This Sunday evening as they returned to Bethany, Jesus walked in front of the apostles. Not a word was spoken until they separated after arriving at Simon's house. No twelve human beings ever experienced such diverse and inexplicable emotions as now surged through the minds and souls of these ambassadors of the kingdom. These sturdy Galileans were confused and disconcerted; they did not know what to expect next; they were too surprised to be much afraid. They knew nothing of the Master's plans for the next day, and they asked no questions. They went to their lodgings, though they did not sleep much, save the twins. But they did not keep armed watch over Jesus at Simon's house.

^{172:5.2 (1884.1)} Andrew was thoroughly bewildered, well-nigh confused. He was the one apostle who did not seriously undertake to evaluate the popular outburst of acclaim. He was too preoccupied with the thought of his responsibility as chief of the apostolic corps to give serious consideration to the meaning or significance of the loud hosannas of the multitude. Andrew was busy watching some of his associates who he feared might be led away by their emotions during the excitement, particularly Peter, James, John, and Simon Zelotes. Throughout this day and those which immediately followed, Andrew was troubled with serious doubts, but he never expressed any of these misgivings to his apostolic associates. He was concerned about the attitude of some of the twelve who he knew were armed with swords; but he did not know that his own brother, Peter, was carrying such a weapon. And so the procession into Jerusalem made a comparatively superficial impression upon Andrew; he was too busy with

tarnybos pareigomis, kad jį paveiktų kas nors dar.

Simoną Petrą šitas liaudies entuziazmo pasireiškimas iš pradžių beveik pakerėjo; bet iki to laiko, kada tą naktį jie sugrįžo į Betanę, jis buvo didele dalimi prablaivėjęs. Petras tiesiog negalėjo suprasti, ką Mokytojas sumanė. Jis buvo siaubingai nusivylęs, kad Jėzus nepratęsė šitos liaudies palankumo bangos kokio nors pobūdžio pareiškimu. Petras negalėjo suprasti, kodėl Jėzus miniai nekalbėjo, kada jie atvyko prie šventyklos, arba kodėl neleido bent jau vienam iš apaštalų kreiptis į šią minią. Petras buvo puikus pamokslininkas, ir jam nepatiko matyti tai, kad tuščiai švaistomas toks didžiulis, imlus, ir entuziastingas auditorijos polėkis. Jis taip būtų norėjęs karalystės evangeliją skelbti tai miniai kaip tik ten šventykloje, bet Mokytojas buvo jiems ypač nurodęs, kad jie nemokytų ir nepamokslautų tuo metu, kada Jeruzalėje lankysis per šitą Perėjimo šventės savaitę. Toji reakcija, kurią Simonas Petras gavo iš tos vaizdingos procesijos, einančios į miestą, buvo siaubinga; iki vakaro jis prablaivėjo ir buvo neapsakomai nuliūdęs.

Jokūbui Zabediejui, šitas sekmadienis buvo susipainiojimo ir gilaus pasimetimo diena; jis negalėjo suvokti to, kas vyko, prasmės; jis negalėjo suvokti Mokytojo tikslo, kodėl jis leido šitą laukinį audringą pasveikinimą, o tada tiems žmonėms atsisakė tarti žodį, kada jie atėjo prie šventyklos. Tuo metu, kada procesija leidosi nuo Alyvų Kalno link Jeruzalės, dar labiau, kada juos pasitiko tūkstančiai piligrimų, išpuolusių Mokytoją pasveikinti, Jokūbą žiauriai draskė prieštaringos pakilios nuotaikos ir pasitenkinimo dėl to, ką jis matė, emocijos ir gilus baimės jausmas dėl to, kas gi atsitiks, kada jie pasieks šventyklą. Ir tada iš tiesų jis buvo nusiminęs ir nusivylęs, kada Jėzus nulipo nuo asilo ir neskubėdamas ėmė vaikštinėti po šventyklos kiemus. Jokūbas negalėjo suprasti tos priežasties, kodėl nebuvo pasinaudota tokia nuostabi galimybe paskelbti karalystę. Prieš naktį, jo protą buvo tvirtai surakinęs slegiantis ir siaubingas netikrumas.

Jonas Zabediejus beveik priartėjo prie to, kad suprastų, kodėl gi Jėzus pasielgė šitaip; bent jau iš dalies jis suvokė šito vadinamojo triumfuojančio įžengimo į Jeruzalę dvasinę reikšmę. Kada minia toliau judėjo link šventyklos, ir kada Jonas stebėjo savo Mokytoją sėdintį apžergus šį jauniklį asilą, tada jis prisiminė, kaip vieną kartą girdėjo Jėzų cituojant pastraipą iš Raštų, Zakarijo pasisakymą, kuris pavaizdavo Mesijo atvykimą kaip ramybės vyrą ir į Jeruzalę įjojantį ant asilo. Kada Jonas perkratė šitą citatą savo galvoje, tada pradėjo suvokti šito sekmadienio popietinės procesijos simbolinę reikšmę. Bent jau, šitos citatos reikšmę jis suvokė užtekstinai, kad tai jam leistų tam tikra prasme pasimėgauti šiuo epizodu ir kad užkirstų

the responsibilities of his office to be otherwise affected.

172:5.3 (1884.2) Simon Peter was at first almost swept off his feet by this popular manifestation of enthusiasm; but he was considerably sobered by the time they returned to Bethany that night. Peter simply could not figure out what the Master was about. He was terribly disappointed that Jesus did not follow up this wave of popular favor with some kind of a pronouncement. Peter could not understand why Jesus did not speak to the multitude when they arrived at the temple, or at least permit one of the apostles to address the crowd. Peter was a great preacher, and he disliked to see such a large, receptive, and enthusiastic audience go to waste. He would so much have liked to preach the gospel of the kingdom to that throng right there in the temple; but the Master had specifically charged them that they were to do no teaching or preaching while in Jerusalem this Passover week. The reaction from the spectacular procession into the city was disastrous to Simon Peter; by night he was sobered and inexpressibly saddened.

172:5.4 (1884.3) To James Zebedee, this Sunday was a day of perplexity and profound confusion; he could not grasp the purport of what was going on; he could not comprehend the Master's purpose in permitting this wild acclaim and then in refusing to say a word to the people when they arrived at the temple. As the procession moved down Olivet toward Jerusalem, more especially when they were met by the thousands of pilgrims who poured forth to welcome the Master, James was cruelly torn by his conflicting emotions of elation and gratification at what he saw and by his profound feeling of fear as to what would happen when they reached the temple. And then was he downcast and overcome by disappointment when Jesus climbed off the donkey and proceeded to walk leisurely about the temple courts. James could not understand the reason for throwing away such a magnificent opportunity to proclaim the kingdom. By night, his mind was held firmly in the grip of a distressing and dreadful uncertainty.

172:5.5 (1884.4) John Zebedee came somewhere near understanding why Jesus did this; at least he grasped in part the spiritual significance of this so-called triumphal entry into Jerusalem. As the multitude moved on toward the temple, and as John beheld his Master sitting there astride the colt, he recalled hearing Jesus onetime quote the passage of Scripture, the utterance of Zechariah, which described the coming of the Messiah as a man of peace and riding into Jerusalem on an ass. As John turned this Scripture over in his mind, he began to comprehend the symbolic significance of this Sunday-afternoon pageant. At least, he grasped enough of the meaning of this Scripture to enable him somewhat to enjoy the episode and to

kelią per dideliu nusiminimui dėl to, jog taip akivaizdžiai tuščiai baigėsi ši triumfuojanti procesija. Jono protas buvo tokio tipo, kuris natūraliai turėjo polinkį mąstyti ir jausti simboliais.

Pilypą visiškai sutrikdė to protrūkio staigumas ir spontaniškumas. Tuo metu, kada jie leidosi nuo Alyvų Kalno, jis mintyse negalėjo pakankamai susikaupti, kad priėtų prie kokios nors tvirtos sampratos, ką reiškia visas šitas demonstravimas. Tam tikra prasme jam šis vaidinimas patiko, nes buvo pagerbiamas jo Mokytojas. Iki to meto, kada jie pasiekė šventyklą, jam nerimą ėmė kelti mintis, kad Jėzus galbūt gali jo paprašyti šitą minią pamaitinti, tokiu būdu Jėzaus elgesys, kada nuo minios jis ramiai pasitraukė, kas taip skaudžiai nuvylė didžiąją daugumą apaštalų, Pilypui buvo didžiulis palengvėjimas. Šitam dvyliktuko ekonomui minios kartais tapdavo dideliu išbandymu. Po to, kada jis išsivadavo iš savo asmeninės baimės, susijusios su šių minių materialiais poreikiais, tada Pilypas, kaip ir Petras, ėmė reikšti nepasitenkinimą dėl to, jog nieko nebuvo daroma, kad ši minia būtų mokoma. Tą naktį Pilypas šiuos patyrimus apmąstė iš naujo ir jautė pagundą suabejoti visa karalystės idėją; jis nuoširdžiai stebėjosi, ką visi šitie dalykai gali reikšti, bet apie savo abejones neužsiminė niekam; jis per daug mylėjo Jėzų. Jo asmeninis įtikėjimas į Mokytoją buvo didžiulis.

Natanielius, be simbolių ir pranašiško aspekto, arčiausiai priartėjo prie to, kad suprastų Mokytojo priežastį, kodėl jis pasinaudojo Perėjimo šventės piligrimų masine parama. Jis išprotavo, prieš jiems pasiekiant šventyklą, jog be tokio demonstratyvaus įžengimo į Jeruzalę, Jėzų Sanhedrino pareigūnai būtų suėmę ir įmetę į kalėjimą tą pačią akimirką, kai tik jis būtų išdrįsęs įeiti į miestą. Dėl to, jis nė truputėlio nenustebo, jog toliau Mokytojas džiūgaujantiomis miniomis nebesinaudojo, kada jis jau buvo patekęs už sienų į miesto vidų ir šitokiu būdu žydų lyderiams buvo priverstinai įteigęs, kad jie nemėgintų jo suimti tuoj pat. Supratęs tikrąją priežastį, kodėl Mokytojas į miestą įėjo šitokiu būdu, savaime suprantama, kad Natanielius žygiavo labiau susitvardęs ir ji mažiau negu kitus apaštalus suglumino ir nuvylė vėlesnis Jėzaus elgesys. Natanielius didžiuliu laipsniu tikėjo tuo, kad Jėzus supranta žmones, o taip pat jo išmintingumu ir protingumu, kaip elgtis sunkiose situacijose.

Motiejų šitas šventinės procesijos vaidinimas iš pradžių suglumino. Jis negalėjo suvokti prasmės to, ką matė jo akys, tol, kol jis taip pat neprisiminė tos citatos iš Zakarijo, kur pranašas buvo užsiminęs apie Jeruzalės džiūgavimą, nes atvyko jos karalius, atnešantis išgelbėjimą ir jojantis ant jauno asilo. Procesijai judant miesto kryptimi, o tada toliau einant link šventyklos,

prevent his becoming overmuch depressed by the apparent purposeless ending of the triumphal procession. John had a type of mind which naturally tended to think and feel in symbols.

^{172:5.6 (1885.1)} Philip was entirely unsettled by the suddenness and spontaneity of the outburst. He could not collect his thoughts sufficiently while on the way down Olivet to arrive at any settled notion as to what all the demonstration was about. In a way, he enjoyed the performance because his Master was being honored. By the time they reached the temple, he was perturbed by the thought that Jesus might possibly ask him to feed the multitude, so that the conduct of Jesus in turning leisurely away from the crowds, which so sorely disappointed the majority of the apostles, was a great relief to Philip. Multitudes had sometimes been a great trial to the steward of the twelve. After he was relieved of these personal fears regarding the material needs of the crowds, Philip joined with Peter in the expression of disappointment that nothing was done to teach the multitude. That night Philip got to thinking over these experiences and was tempted to doubt the whole idea of the kingdom; he honestly wondered what all these things could mean, but he expressed his doubts to no one; he loved Jesus too much. He had great personal faith in the Master.

^{172:5.7 (1885.2)} Nathaniel, aside from the symbolic and prophetic aspects, came the nearest to understanding the Master's reason for enlisting the popular support of the Passover pilgrims. He reasoned it out, before they reached the temple, that without such a demonstrative entry into Jerusalem Jesus would have been arrested by the Sanhedrin officials and cast into prison the moment he presumed to enter the city. He was not, therefore, in the least surprised that the Master made no further use of the cheering crowds when he had once got inside the walls of the city and had thus so forcibly impressed the Jewish leaders that they would refrain from placing him under immediate arrest. Understanding the real reason for the Master's entering the city in this manner, Nathaniel naturally followed along with more poise and was less perturbed and disappointed by Jesus' subsequent conduct than were the other apostles. Nathaniel had great confidence in Jesus' understanding of men as well as in his sagacity and cleverness in handling difficult situations.

^{172:5.8 (1885.3)} Matthew was at first nonplused by this pageant performance. He did not grasp the meaning of what his eyes were seeing until he also recalled the Scripture in Zechariah where the prophet had alluded to the rejoicing of Jerusalem because her king had come bringing salvation and riding upon the colt of an ass. As the procession moved in the direction of the city and then drew on

Motiejų apėmė ekstazė; jis buvo tikras, jog atsitiks kažkas nepaprasta, kada Mokytojas nueis į šventyklą šitos šaukiančios minios priešakyje. Kai vienas iš fariziejų pasišaipė iš Jėzaus, sakydamas, “Žiūrėkit, visi, matot, kas čia atvyksta, žydų karalius, jojančias ant asilo!” Motiejus tikrai didžiulių pastangų dėka susilaikė, kad nepultų jo. Nė vienas iš šio dvyliktuko nebuvo prislėgtas labiau, tą vakarą grįžtant atgal į Betanę. Po Simono Petro ir Simono Uoliojo, jis patyrė aukščiausią nervinę įtampą, ir iki vakaro išseko visiškai. Bet ryte Motiejus buvo daug linksmesnis; jis, galų gale, mokėjo pralaimėti.

Tomas buvo labiausiai pasimetęs ir suglumęs vyras iš viso šio dvyliktuko. Didžiąją laiko dalį jis tiesiog žingsniavo, žiūrėdamas į šį reginį ir nuoširdžiai stebėdamasis, koks galėtų būti Mokytojo motyvas dalyvauti tokioje keistoje demonstracijoje. Giliai širdyje jis visą šį vaidinimą laikė šiek tiek vaikišku, jeigu iš viso ne kvailu. Jis niekada nebuvo matęs Jėzaus darančio ką nors panašaus, ir buvo pasimetęs, kad galėtų kaip nors paaiškinti jo keistą elgesį šitą sekmadienio popietę. Iki to meto, kada jie pasiekė šventyklą, Tomas išmąstė, jog šitos masinės demonstracijos tikslas buvo taip išgąsdinti Sanhedriną, kad jis neišdrįstų Mokytojo suimti tuoj pat. Grįžtant į Betanę, Tomas galvojo daug, bet nieko nešnekėjo. Iki to meto, kada reikėjo eiti miegoti, Mokytojo protingumas surengti šurmulingą įžengimą į Jeruzalę, ėmė atrodyti kaip kažkoks humoristinis kreipimasis, ir šitoks požiūris jam labai pakėlė nuotaiką.

Simonui Uolijam šitas sekmadienis prasidėjo kaip puiki diena. Jis įsivaizdavo, kokie nuostabūs dalykai vyks Jeruzalėje per keletą kitų dienų, ir tuo jis buvo teisus, bet Simonas svajojo apie naujo žydų nacionalinio valdymo įkūrimą, su Jėzumi Dovydo soste. Simonas įsivaizdavo, kaip nacionalistai griebsis veiksmų, vos tik bus paskelbta karalystė, o jis pats bus naujosios karalystės besirenkančių karinių pajėgų vyriausiasis vadas. Leidžiantis nuo Alyvų Kalno, jis net įsivaizdavo, kad Sanhedrino nariai ir visi jiems prijauciantys bus nebegyvi iki tos dienos saulėlydžio. Jis iš tikrųjų tikėjo, jog turi atsitikti kažkas didinga. Jis buvo triukšmingiausias vyras visoje minioje. Iki tos popietės penktos valandos jis buvo tylus, sugniuždytas, ir praradęs viltį apaštalas. Jis niekada iki galo neatsigavo iš šios depresijos, kuri jį apėmė dėl šitą dieną patirto šoko; bent jau tol, kol nepraėjo daug laiko po Mokytojo prisikėlimo.

Alfiejų dvyniams tai buvo puiki diena. Jie iš tikrųjų ja džiaugėsi visą laiką, ir nedalyvavę tuo metu, kada buvo ramiai vaikštinėjama prie šventyklos, jie didele dalimi nepajuto masinio entuziazmo atoslūgio. Jie akivaizdžiai negalėjo suprasti apaštalų prislėgto elgesio, kada tą vakarą

toward the temple, Matthew became ecstatic; he was certain that something extraordinary would happen when the Master arrived at the temple at the head of this shouting multitude. When one of the Pharisees mocked Jesus, saying, “Look, everybody, see who comes here, the king of the Jews riding on an ass!” Matthew kept his hands off of him only by exercising great restraint. None of the twelve was more depressed on the way back to Bethany that evening. Next to Simon Peter and Simon Zelotes, he experienced the highest nervous tension and was in a state of exhaustion by night. But by morning Matthew was much cheered; he was, after all, a cheerful loser.

172:5.9 (1886.1) Thomas was the most bewildered and puzzled man of all the twelve. Most of the time he just followed along, gazing at the spectacle and honestly wondering what could be the Master's motive for participating in such a peculiar demonstration. Down deep in his heart he regarded the whole performance as a little childish, if not downright foolish. He had never seen Jesus do anything like this and was at a loss to account for his strange conduct on this Sunday afternoon. By the time they reached the temple, Thomas had deduced that the purpose of this popular demonstration was so to frighten the Sanhedrin that they would not dare immediately to arrest the Master. On the way back to Bethany Thomas thought much but said nothing. By bedtime the Master's cleverness in staging the tumultuous entry into Jerusalem had begun to make a somewhat humorous appeal, and he was much cheered up by this reaction.

172:5.10 (1886.2) This Sunday started off as a great day for Simon Zelotes. He saw visions of wonderful doings in Jerusalem the next few days, and in that he was right, but Simon dreamed of the establishment of the new national rule of the Jews, with Jesus on the throne of David. Simon saw the nationalists springing into action as soon as the kingdom was announced, and himself in supreme command of the assembling military forces of the new kingdom. On the way down Olivet he even envisaged the Sanhedrin and all of their sympathizers dead before sunset of that day. He really believed something great was going to happen. He was the noisiest man in the whole multitude. By five o'clock that afternoon he was a silent, crushed, and disillusioned apostle. He never fully recovered from the depression which settled down on him as a result of this day's shock; at least not until long after the Master's resurrection.

172:5.11 (1886.3) To the Alpheus twins this was a perfect day. They really enjoyed it all the way through, and not being present during the time of quiet visitation about the temple, they escaped much of the anticlimax of the popular upheaval. They could not possibly understand the downcast

jie sugrįžo į Betanę. Dvynių atmintyje šioji diena visada išliko tokia, kada jie žemėje buvo arčiausiai dangaus. Šita diena jiems suteikė aukščiausiąjį pasitenkinimą per visą jų kaip apaštalų karjerą. Ir prisiminimai apie šito sekmadienio popietės entuziazmą padėjo jiems pereiti per šitos kupinos įvykių savaitės, iki pat nukryžavimo valandos, visą tragediją. Tai buvo pats tinkamiausias karaliaus įžengimas, kokį tik galėjo dvyniai suvokti; jiems patiko viso skambaus reginio kiekviena akimirka. Jie visiškai pritarė viskam, ką matė, ir tą ilgai išlaikė savo atmintyje.

Iš visų apaštalų, Judui Iskarijotui šitas procesinis įžengimas į Jeruzalę turėjo labiausiai neigiamos įtakos. Jo protas buvo nepritariančiai sukilęs dėl Mokytojo priekaišto aną dieną, sąsajoje su Marijos patepimu banketo metu Simono namuose. Judas visu šiuo spektakliu bjaurėjosi. Jam jis atrodė vaikiškas, jeigu iš tikrųjų ne juokingas. Kada šitas kerštingas apaštalas žvelgė į šito sekmadienio popietės įvykius, tada Jėzus jam atrodė panašesnis į klouną, o ne į karalių. Iš visos širdies jis jautė pasipiktinimą dėl viso šito vaidinimo. Jis pritarė graikų ir romėnų pažūioms, kurie niekino bet ką, kas sutikdavo joti ant asilo ar asiliuko. Iki to laiko, kada ši triumfuojanti procesija įžengė į miestą, Judas beveik apsisprendė apleisti tokios karalystės visą idėją; jis beveik pasiryžo atsisakyti visų tokių absurdiškų mėginimų, kad būtų įkurta dangaus karalystė. Ir tada jis pagalvojo apie Lozorius prisikėlimą, ir apie daugelį kitų dalykų, ir nusprendė toliau pasilikti su šiais dvylika, bent jau dar vieną dieną. Be to, jis nešiojo tą kapšą, o jis nenorėjo pabėgti turėdamas apaštališkuosius pinigus. Tą vakarą grįžtant į Betanę jo elgesys neatrodė keistas, kadangi visi apaštalai buvo lygiai taip prislėgti ir tylūs.

Judą nepaprastai paveikė tai, kad iš jo pasišaipė jo draugai sedukėjai. Nė vienas kitas faktorius, atskirai paimtas, neturėjo jam tokio stipraus poveikio, jam priimant galutinį sprendimą apleisti Jėzų ir savo bičiulius apaštalus, kaip vienas toks epizodas, atsitikęs kaip tik tuomet, kada Jėzus pasiekė miesto vartus: Žymus sedukėjas (Judo šeimos draugas) pribėgo prie jo su piktdžiugiška pašaipos dvasia ir, plekštelėjęs jam per nugarą, tarė: "Kodėl gi tokia sunerimusi veido išraiška, mano gerasis drauge; pralinksmėk ir prisijunk prie mūsų visų, tuo metu, kada mes audringai sveikiname šitą Jėzų iš Nazareto, žydų karalių, kada jis joja per Jeruzalės vartus sėdėdamas ant asilo." Judas niekada nebijojo persekiojimo, bet jis negalėjo pakęsti tokio pobūdžio pajuokos. Su tuo ilgai puoselėtu keršto jausmu dabar susimaišė šita fatališka pajuokos baimė, tas siaubingas ir baimę keliantis jausmas gėdytis savojo Mokytojo ir savo bičiulių apaštalų. Širdyje, šitas įšventintas karalystės ambasadorius

behavior of the apostles when they came back to Bethany that evening. In the memory of the twins this was always their day of being nearest heaven on earth. This day was the satisfying climax of their whole career as apostles. And the memory of the elation of this Sunday afternoon carried them on through all of the tragedy of this eventful week, right up to the hour of the crucifixion. It was the most befitting entry of the king the twins could conceive; they enjoyed every moment of the whole pageant. They fully approved of all they saw and long cherished the memory.

172:5.12 (1886.4) Of all the apostles, Judas Iscariot was the most adversely affected by this processional entry into Jerusalem. His mind was in a disagreeable ferment because of the Master's rebuke the preceding day in connection with Mary's anointing at the feast in Simon's house. Judas was disgusted with the whole spectacle. To him it seemed childish, if not indeed ridiculous. As this vengeful apostle looked upon the proceedings of this Sunday afternoon, Jesus seemed to him more to resemble a clown than a king. He heartily resented the whole performance. He shared the views of the Greeks and Romans, who looked down upon anyone who would consent to ride upon an ass or the colt of an ass. By the time the triumphal procession had entered the city, Judas had about made up his mind to abandon the whole idea of such a kingdom; he was almost resolved to forsake all such farcical attempts to establish the kingdom of heaven. And then he thought of the resurrection of Lazarus, and many other things, and decided to stay on with the twelve, at least for another day. Besides, he carried the bag, and he would not desert with the apostolic funds in his possession. On the way back to Bethany that night his conduct did not seem strange since all of the apostles were equally downcast and silent.

172:5.13 (1887.1) Judas was tremendously influenced by the ridicule of his Sadducean friends. No other single factor exerted such a powerful influence on him, in his final determination to forsake Jesus and his fellow apostles, as a certain episode which occurred just as Jesus reached the gate of the city: A prominent Sadducee (a friend of Judas's family) rushed up to him in a spirit of gleeful ridicule and, slapping him on the back, said: "Why so troubled of countenance, my good friend; cheer up and join us all while we acclaim this Jesus of Nazareth the king of the Jews as he rides through the gates of Jerusalem seated on an ass." Judas had never shrunk from persecution, but he could not stand this sort of ridicule. With the long-nourished emotion of revenge there was now blended this fatal fear of ridicule, that terrible and fearful feeling of being ashamed of his Master and his fellow apostles. At heart, this ordained ambassador of the kingdom was already a deserter; it only remained for him to find some plausible excuse for an open break with the

jau buvo dezertyras; jam tiktai beliko surasti kokį Master.
nors tinkamą pretekstą ryšius su Mokytoju
nutraukti atvirai.

173 Dokumentas. Pirmadienis Jeruzalėje

⇨ 172

URANTIJOS KNYGA

174 ⇨

IV DALIS. JĖZAUS GYVENIMAS IR MOKYMAI

173 DOKUMENTAS. PIRMADIENIS JERUZALĖJE

Skyrius

ĮVADAS

1. Šventyklos išvalymas
2. Iššūkis Mokytojo įgaliojimams
3. Parabolė apie du sūnūs
4. Parabolė apie išvykusį žemvaldį
5. Parabolė apie vestuvių puotą

PAPER 173 MONDAY IN JERUSALEM

SECTIONS

Introduction

1. Cleansing the Temple
2. Challenging the Master's Authority
3. Parable of the Two Sons
4. Parable of the Absent Landlord
5. Parable of the Marriage Feast

ĮVADAS

ANKSTI šito pirmadienio rytą, iš anksto susitarus, Jėzus ir apaštalai susirinko Simono namuose Betanėje, ir po trumpo pasitarimo išėjo į Jeruzalę. Šie dvylika buvo keistai tylūs eidami link šventyklos; jie nebuvo atsigavę po praėjusios dienos patyrimo. Jie laukė, bijojo, ir juos giliai veikė kažkoks išsiskyrimo jausmas, kylantis dėl netikėto Mokytojo taktikos pasikeitimo ir dėl jo nurodymo neužsiimti jokių viešu mokymu per visą šitą Perėjimo savaitę.

Šitai grupei leidžiantis nuo Alyvų Kalno, Jėzus ėjo pirmas, apaštalai sekė arti už jo, mąstydami tyloje. Visų, išskyrus Judo Iskarijoto, protą užvaldė vienintelė mintis, ir ji buvo tokia: Ką Mokytojas padarys šiandien? Vienintelė mintis, persmelkusi Judą, buvo: Ką man daryti? Ar eiti su Jėzumi ir savo draugais, ar pasitraukti? Ir jeigu aš ketinu pasitraukti, tai kaip su jais ryšius nutraukti?

Buvo maždaug devinta valanda, kada šitą puikų rytą šitie vyrai atėjo į šventyklą. Jie iš karto nuėjo į didžiąją galeriją, kur taip dažnai Jėzus mokė, ir pasisveikinęs su tikinčiais, kurie jo laukė, Jėzus užlipo ant vieno iš mokymui skirtų paukštinimų ir kreipėsi į besirenkančią minią.

INTRODUCTION

173:0.1 (1888.1) EARLY on this Monday morning, by prearrangement, Jesus and the apostles assembled at the home of Simon in Bethany, and after a brief conference they set out for Jerusalem. The twelve were strangely silent as they journeyed on toward the temple; they had not recovered from the experience of the preceding day. They were expectant, fearful, and profoundly affected by a certain feeling of detachment growing out of the Master's sudden change of tactics, coupled with his instruction that they were to engage in no public teaching throughout this Passover week.

173:0.2 (1888.2) As this group journeyed down Mount Olivet, Jesus led the way, the apostles following closely behind in meditative silence. There was just one thought uppermost in the minds of all save Judas Iscariot, and that was: What will the Master do today? The one absorbing thought of Judas was: What shall I do? Shall I go on with Jesus and my associates, or shall I withdraw? And if I am going to quit, how shall I break off?

173:0.3 (1888.3) It was about nine o'clock on this beautiful morning when these men arrived at the temple. They went at once to the large court where Jesus so often taught, and after greeting the believers who were awaiting him, Jesus mounted one of the teaching platforms and began

Apaštalai truputį atsitraukė ir laukė įvykių.

to address the gathering crowd. The apostles withdrew for a short distance and awaited developments.

1. ŠVENTYKLOS IŠVALYMAS

Buvo išaugęs didžiulis komercinis judėjimas, susijęs su garbinimo šventykloje pamaldomis ir ritualais. Tai buvo verslas, parūpinantis tinkamų gyvūnų įvairiems paaukojimams. Nors garbinančiajam ir buvo leidžiama atsivesti savo paties auką, bet buvo reikalaujama, kad šitas gyvūnas neturėtų jokio "defekto" levitų įstatymo prasme ir kaip tą aiškino šventyklos oficialūs inspektoriai. Ne vienas garbinantis buvo patyręs tą pažeminimą, kada jo tariamai tobulą gyvūną šventyklos inspektoriai atmesdavo. Dėl to tapo labiau įprasta aukojamų gyvūnų nusipirkti šventykloje, ir nors keli punktai buvo ant netoli esančio Alyvų Kalno, kur buvo galima jų nusipirkti, bet buvo įsigalėjusi mada šitų gyvūnų nusipirkti tiesiai iš šventyklos gyvulių aptvarų. Palaipsniui šitas paprotys išsivystė į tai, jog šventyklos galerijose buvo pardavinėjami visų rūšių aukojimui skirti gyvūnai. Šitokiu būdu buvo sukurtas platus verslas, iš kurio buvo gaunamas didžiulis pelnas. Dalis šitų pajamų būdavo paliekama šventyklos išdui, bet didesnioji dalis netiesiogiai patekdavo į valdančių aukštųjų šventikų šeimų rankas.

Šitas gyvūnų pardavinėjimas šventykloje klestėjo, nes, kada garbinantis nusipirkdavo tokį gyvūną, nors kaina kažkuria prasme galėjo būti ir aukšta, bet daugiau nebereikėjo mokėti jokių papildomų rinkliavų, ir jis galėjo būti tikras, jog numatyta auka nebus atmesta dėl to, kad ji turi tikrų ar formalių defektų. Vienu ar kitu metu paprastiesiems žmonėms būdavo taikomos be saiko padidintų kainų sistemos, ypač didžiųjų nacionalinių švenčių metu. Vienu metu godūs šventikai nuėjo tiek toli, jog už porą balandžių, kuriuos vargšams parduoti derėjo už kelis skatikus, reikalavo tokios sumos, kuri prilygo savaitės darbo užmokesčiui. "Anaso sūnūs" jau buvo pradėję savo turgus steigti šventyklos teritorijoje, tas pačias prekybines muges, kurios išsilaikė iki to laiko, kada minia jas galutinai nusiaubė likus trejiems metams iki pačios šventyklos sugriovimo.

Bet šventyklos galerijas išniekino ne vien tik tai prekyba aukojimui skirtais gyvūnais ir įvairiomis prekėmis. Šituo metu buvo skatinama plati bankinė ir komercinė pinigų keitimo sistema, kuri buvo organizuota tiesiog pačioje šventyklos teritorijoje. Ir visa tai atsirado tokio būdu: Asmonėjų dinastijos metais žydai kaldino savo pačių sidabrinus pinigus, ir tapo įprasta reikalauti, jog pusės šekelio šventyklos mokestis ir kitos

1. CLEANSING THE TEMPLE

173:1.1 (1888.4) A huge commercial traffic had grown up in association with the services and ceremonies of the temple worship. There was the business of providing suitable animals for the various sacrifices. Though it was permissible for a worshiper to provide his own sacrifice, the fact remained that this animal must be free from all "blemish" in the meaning of the Levitical law and as interpreted by official inspectors of the temple. Many a worshiper had experienced the humiliation of having his supposedly perfect animal rejected by the temple examiners. It therefore became the more general practice to purchase sacrificial animals at the temple, and although there were several stations on near-by Olivet where they could be bought, it had become the vogue to buy these animals directly from the temple pens. Gradually there had grown up this custom of selling all kinds of sacrificial animals in the temple courts. An extensive business, in which enormous profits were made, had thus been brought into existence. Part of these gains was reserved for the temple treasury, but the larger part went indirectly into the hands of the ruling high-priestly families.

173:1.2 (1888.5) This sale of animals in the temple prospered because, when the worshiper purchased such an animal, although the price might be somewhat high, no more fees had to be paid, and he could be sure the intended sacrifice would not be rejected on the ground of possessing real or technical blemishes. At one time or another systems of exorbitant overcharge were practiced upon the common people, especially during the great national feasts. At one time the greedy priests went so far as to demand the equivalent of the value of a week's labor for a pair of doves which should have been sold to the poor for a few pennies. The "sons of Annas" had already begun to establish their bazaars in the temple precincts, those very merchandise marts which persisted to the time of their final overthrow by a mob three years before the destruction of the temple itself.

173:1.3 (1889.1) But traffic in sacrificial animals and sundry merchandise was not the only way in which the courts of the temple were profaned. At this time there was fostered an extensive system of banking and commercial exchange which was carried on right within the temple precincts. And this all came about in the following manner: During the Asmonean dynasty the Jews coined their own silver money, and it had become the practice to

šventyklos rinkliavos būtų mokama šitą žydų monetą. Dėl šito nurodymo iškilo būtinybė suteikti pinigų keitėjams leidimą tuos įvairius pinigus, kurie cirkuliavo visoje Palestinoje ir Romos imperijos kitose provincijose, pakeisti į šitą žydų nukaldintą tradicinį šekelį. Pagrindinis šventyklos mokestis, kurį turėjo mokėti visi, išskyrus moteris, vergus, ir nepilnamečius, buvo pusė šekelio, tai buvo tokia moneta, kuri savo dydžiu prilygo maždaug dešimties centų monetai, bet buvo dvigubai storesnė. Iki Jėzaus laikų šventikai taip pat buvo atleisti nuo šventyklos rinkliavos mokėjimo. Dėl to, prieš Perėjimo šventę einantį mėnesį, nuo 15-os iki 25-os dienos, akredituoti pinigų keitėjai savo būdeles įsirengdavo pagrindiniuose Palestinos miestuose tam, jog aprūpintų žydų tautą tinkamais pinigais susimokėti šventyklos rinkliavas po to, kada bus pasiekę Jeruzalę. Po šio dešimties dienų laikotarpio šitie pinigų keitėjai persikeldavo į Jeruzalę ir savo keitimo stalus imdavo statyti šventyklos kiemuose. Už maždaug dešimčiai centų prilygstančios monetos pakeitimą jiems buvo leidžiama imti tokį komisinį mokestį, kuris prilygo nuo trijų iki keturių centų vertei, o jeigu keitimui būdavo pasiūloma didesnės vertės moneta, tuomet jiems buvo leidžiama paimti dvigubą užmokestį. Lygiai taip šitie šventyklos bankininkai pelnydavosi keisdami visus pinigus, kurie buvo skiriami aukojamų gyvūnų pirkimui ir mokesčiui už pasižadėjimus ir paaukojimus.

Šitie šventyklos pinigų keitėjai ne tik vykdė įprastą bankinį verslą siekdami pelno, kada keisdavo daugiau negu dvidešimties rūšių pinigus, kuriuos atvykstantys piligrimai periodiškai atsiveždavo į Jeruzalę, bet taip pat jie atlikdavo ir visas kitokias operacijas, susijusias su bankiniu verslu. Tiek šventyklos išdui, tiek šventyklos valdytojams šita komercinė veikla atnešdavo milžinišką pelną. Neretai šventyklos išde būdavo daugiau kaip dešimt milijonų dolerių, tuo metu, kada paprasti žmonės skendėjo skurde ir toliau mokėjo šiuos neteisingus mokesčius.

Šitoje triukšmingoje pinigų keitėjų, prekeivių, ir gyvūnų pardavėjų sankaupoje, Jėzus, šitą pirmadienio rytą, pamėgino mokyti dangiškosios karalystės evangelijos. Jis nebuvo vienintelis, kuris pasipiktino šitokiu šventyklos išniekinimu; paprasti žmonės, ypač žydai atvykėliai iš kitų provincijų, taip pat iš visos širdies piktinosi šitokiu savo nacionalinių garbinimo namų spekuliaciniu suteršimu. Šituo metu pats Sanhedrinas buvo surengęs eilinį susirinkimą tokioje patalpoje, kurią gaubė visas šitas prekybinis ir daiktų keitimo klegesys ir sąmyšis.

Kai Jėzus buvo bepradedęs savo kreipimąsi, atsitiko du dalykai, kurie patraukė jo dėmesį. Prie netoli stovėjusio pinigų keitėjo stalo kilo energingas ir karštas ginčas dėl tariamai per didelio užmokesčio, paimto iš vieno žydo iš

require the temple dues of one-half shekel and all other temple fees to be paid with this Jewish coin. This regulation necessitated that money-changers be licensed to exchange the many sorts of currency in circulation throughout Palestine and other provinces of the Roman Empire for this orthodox shekel of Jewish coining. The temple head tax, payable by all except women, slaves, and minors, was one-half shekel, a coin about the size of a ten-cent piece but twice as thick. By the times of Jesus the priests had also been exempted from the payment of temple dues. Accordingly, from the 15th to the 25th of the month preceding the Passover, accredited money-changers erected their booths in the principal cities of Palestine for the purpose of providing the Jewish people with proper money to meet the temple dues after they had reached Jerusalem. After this ten-day period these money-changers moved on to Jerusalem and proceeded to set up their exchange tables in the courts of the temple. They were permitted to charge the equivalent of from three to four cents commission for the exchange of a coin valued at about ten cents, and in case a coin of larger value was offered for exchange, they were allowed to collect double. Likewise did these temple bankers profit from the exchange of all money intended for the purchase of sacrificial animals and for the payment of vows and the making of offerings.

173:1.4 (1889.2) These temple money-changers not only conducted a regular banking business for profit in the exchange of more than twenty sorts of money which the visiting pilgrims would periodically bring to Jerusalem, but they also engaged in all other kinds of transactions pertaining to the banking business. Both the temple treasury and the temple rulers profited tremendously from these commercial activities. It was not uncommon for the temple treasury to hold upwards of ten million dollars while the common people languished in poverty and continued to pay these unjust levies.

173:1.5 (1889.3) In the midst of this noisy aggregation of money-changers, merchandisers, and cattle sellers, Jesus, on this Monday morning, attempted to teach the gospel of the heavenly kingdom. He was not alone in resenting this profanation of the temple; the common people, especially the Jewish visitors from foreign provinces, also heartily resented this profiteering desecration of their national house of worship. At this time the Sanhedrin itself held its regular meetings in a chamber surrounded by all this babble and confusion of trade and barter.

173:1.6 (1890.1) As Jesus was about to begin his address, two things happened to arrest his attention. At the money table of a near-by exchanger a violent and heated argument had arisen over the alleged overcharging of a Jew from

Aleksandrijos, tuo tarpu lygiai tuo pačiu metu orą šaižiai draskė maždaug vieno šimto veršiukų bandos, varomos iš gyvulių aptvaro vienos sekcijos į kitą, bliovimas. Kada Jėzus laukė, tyliai, bet giliai apmąstydamas šitą komercijos ir sąmyšio sceną, tada netoli savęs pastebėjo naivų galilėjietį, vyrą, su kuriuo jis vieną kartą šnekėjosi Irone, iš kurio tyčiojosi ir kurį stumdė niekinantys ir tariamai pranašesni judėjiečiai; ir dėl viso šito Jėzaus sieloje kilo viena iš tų keistų ir periodiškų pasipiktinimo jausmo bangų.

Jo apaštaly, stovėjusių greta, kurie susilaikė nuo dalyvavimo tame, kas visiškai netrukus įvyko, nuostabai, Jėzus nulipo nuo pakyls, skirtos mokymui, ir priėjęs prie vaikino, kuris gynė gyvulius per galeriją, paėmė iš jo virvinį bizūną ir greitai išgynė gyvulius iš šventyklos. Bet tai buvo dar ne viskas; stebint į šventyklos galeriją susirinkusiųjų tūkstančiams nustebusių žvilgsnių jis didingai nužingsniavo į tolimiausią gyvulių aptvarą ir ėmė atidarinėti kiekvieno gardo vartus ir varyti įkalintus gyvulius lauk. Iki šito meto susirinkę piligrimai įsiauadrino, ir garsiausiai šaukdami jie pajudėjo link prekyviečių ir pradėjo versti pinigų keitėjų stalus. Per mažiau kaip penkias minutes visa komercija iš šventyklos buvo iššluota. Iki to meto, kada arenoje pasirodė netoli buvę romėnų sargybiniai, viskas nurimo, minioje buvo tvarka; Jėzus, sugrįžęs ant kalbėtojo pakyls, miniai sakė: “Jūs šiandien pamatėte tai, kas yra parašyta Raštuose: ‘Manieji namai iš tikrųjų bus vadinami maldos namais visoms nacijoms, bet jūs pavertėte juos plėšikų lindyne.’”

Bet prieš jam ištariant kitus žodžius, didžioji asamblėja pratrūko šlovinimo hosanomis, ir netrukus iš minios išėjo jaunuolių būrys, kad pagiedotų dėkingus pripažinimo himnus už tai, kad iš šventosios šventyklos buvo išvyti teršiantys ir spekuliuojantys prekyviai. Iki šito laiko jau buvo pasirodę kai kurie šventikai, ir vienas iš jų tarė Jėzui, “Argi tu negirdi, ką sako levitų vaikai?” Ir Mokytojas atsakė, “Argi tu niekada neskaitei, ‘Iš kūdikių ir krūtimi žindomų vaikų lūpų sklinda išstbulintas garbinimas?’” Ir tos dienos visą likusiąją dalį tuo metu, kada mokė Jėzus, sargybiniai, pastatyti žmonių, stebėjo kiekvieną praėjimą po arkomis, ir jie niekam neleido nešiotis po šventyklos galerijas net ir tuščio indo.

Kada vyriausieji šventikai ir raštininkai išgirdo apie šiuos įvykius, tada jie neteko žado. Jie Mokytojo vis labiau bijojo, ir vis labiau rodė pasiryžimą jį sunaikinti. Bet jie buvo sutrikę. Jie nežinojo, kaip pasiekti tai, kad jis mirtų, nes jie labai bijojo minios, kuri dabar taip atvirai išreiškė savo pritarimą tam, kad jis išvijo tuos teršiančius spekuliantus. Ir visą šitą dieną, tylos ir ramybės

Alexandria, while at the same moment the air was rent by the bellowing of a drove of some one hundred bullocks which was being driven from one section of the animal pens to another. As Jesus paused, silently but thoughtfully contemplating this scene of commerce and confusion, close by he beheld a simple-minded Galilean, a man he had once talked with in Iron, being ridiculed and jostled about by supercilious and would-be superior Judeans; and all of this combined to produce one of those strange and periodic uprisings of indignant emotion in the soul of Jesus.

173:1.7 (1890.2) To the amazement of his apostles, standing near at hand, who refrained from participation in what so soon followed, Jesus stepped down from the teaching platform and, going over to the lad who was driving the cattle through the court, took from him his whip of cords and swiftly drove the animals from the temple. But that was not all; he strode majestically before the wondering gaze of the thousands assembled in the temple court to the farthest cattle pen and proceeded to open the gates of every stall and to drive out the imprisoned animals. By this time the assembled pilgrims were electrified, and with uproarious shouting they moved toward the bazaars and began to overturn the tables of the money-changers. In less than five minutes all commerce had been swept from the temple. By the time the near-by Roman guards had appeared on the scene, all was quiet, and the crowds had become orderly; Jesus, returning to the speaker's stand, spoke to the multitude: “You have this day witnessed that which is written in the Scriptures: ‘My house shall be called a house of prayer for all nations, but you have made it a den of robbers.’”

173:1.8 (1890.3) But before he could utter other words, the great assembly broke out in hosannas of praise, and presently a throng of youths stepped out from the crowd to sing grateful hymns of appreciation that the profane and profiteering merchandisers had been ejected from the sacred temple. By this time certain of the priests had arrived on the scene, and one of them said to Jesus, “Do you not hear what the children of the Levites say?” And the Master replied, “Have you never read, ‘Out of the mouths of babes and sucklings has praise been perfected?’” And all the rest of that day while Jesus taught, guards set by the people stood watch at every archway, and they would not permit anyone to carry even an empty vessel across the temple courts.

173:1.9 (1890.4) When the chief priests and the scribes heard about these happenings, they were dumfounded. All the more they feared the Master, and all the more they determined to destroy him. But they were nonplused. They did not know how to accomplish his death, for they greatly feared the multitudes, who were now so outspoken in their approval of his overthrow of the profane profiteers.

dieną šventyklos galerijose, žmonės klausėsi Jėzaus mokyimo ir tiesiogine prasme jo žodžius gėrė.

Šito nuostabą sukėlusio Jėzaus veiksmo jo apaštalai negalėjo suprasti. Juos tiek pritrenkė jų Mokytojo šitas staigus ir netikėtas žingsnis, kad per visą šį epizodą jie išbuvo susispietę netoli kalbėtojo pakyls; jie ir piršto nepajudino, kad padėtų šventyklą išvalyti. Jeigu šitas įspūdingas įvykis būtų įvykęs prieš dieną, Jėzaus triumfuojančio atvykimo į šventyklą metu, užbaigiant jo triukšmingą procesiją įžengus per miesto vartus, kada visą laiką jį audringai sveikino minia, tada jie būtų tam pasirengę, bet dalyvauti tokioje įvykių tėkmėje, kuri vystėsi dabar, jie buvo visiškai nepasirengę.

Šitas šventyklos išvalymas atskleidžia Mokytojo požiūrį į religijos papročių komercializavimą, o taip pat ir jo pasibjaurėjimą bet kokio pobūdžio nedorumu ir pasipelnymu vargšų ir nemokytų sąskaita. Šitas epizodas taip pat parodo, kad Jėzus nepritarė ir tam, jog būtų atsisakoma pavartoti jėgą, kad būtų apginta bet kokios konkrečios žmogiškosios grupės dauguma nuo neteisingų mažumų, kurios gali sugebėti užsiimti geras pozicijas politinėje, ekonominėje, ar bažnytinėje valdžioje, nedorų ir pavergiančių papročių. Negalima leisti, jog gudrūs, nedori, ir klastingi žmonės organizuotųsi tam, kad išnaudotų ir engtų tuos, kurie, dėl savo idealizmo, nėra linkę griebtis jėgos savigynos tikslu ar savo pagirtinų gyvenimo projektų parėmimo tikslu.

2. IŠŠŪKIS MOKYTOJO ĮGALIOJIMAMS

Sekmadienį tas triumfuojantis įžengimas į Jeruzalę žydų lyderiams sukėlė tokią baimę, kad jie ir nemėgimo Jėzaus suimti. Šiandien šitas įspūdingas šventyklos išvalymas lygiai taip veiksmingai atitolino Mokytojo suėmimą. Diena po dienos žydų valdovai vis labiau ir labiau buvo pasiryžę jį sunaikinti, bet iš baimės jie buvo pametę galvą dėl dviejų dalykų, kurie juos privertė smūgio valandą uždelsti. Vyriausieji šventikai ir raštininkai nenorėjo suimti Jėzaus viešai, bijodami, jog minios, apimtos pasipiktinimo įtūžio, gali prieš juos sukilti; jie taip pat labai bijojo ir tokios padėties, kada liaudies sukilimo numalšinimui gali būti pakviesti romėnų sargybiniai.

Sanhedrino vidurdienio sesijos metu buvo vienbalsiai sutarta, kad Jėzų privalu sunaikinti greitai, kadangi šitame susirinkime nedalyvavo nė vienas Mokytojo draugas. Bet jie negalėjo susitarti dėl to, kada ir kaip jis turėtų būti nuvestas į

And all this day, a day of quiet and peace in the temple courts, the people heard Jesus' teaching and literally hung on his words.

173:1.10 (1890.5) This surprising act of Jesus was beyond the comprehension of his apostles. They were so taken aback by this sudden and unexpected move of their Master that they remained throughout the whole episode huddled together near the speaker's stand; they never lifted a hand to further this cleansing of the temple. If this spectacular event had occurred the day before, at the time of Jesus' triumphal arrival at the temple at the termination of his tumultuous procession through the gates of the city, all the while loudly acclaimed by the multitude, they would have been ready for it, but coming as it did, they were wholly unprepared to participate.

173:1.11 (1891.1) This cleansing of the temple discloses the Master's attitude toward commercializing the practices of religion as well as his detestation of all forms of unfairness and profiteering at the expense of the poor and the unlearned. This episode also demonstrates that Jesus did not look with approval upon the refusal to employ force to protect the majority of any given human group against the unfair and enslaving practices of unjust minorities who may be able to entrench themselves behind political, financial, or ecclesiastical power. Shrewd, wicked, and designing men are not to be permitted to organize themselves for the exploitation and oppression of those who, because of their idealism, are not disposed to resort to force for self-protection or for the furtherance of their laudable life projects.

2. CHALLENGING THE MASTER'S AUTHORITY

173:2.1 (1891.2) On Sunday the triumphal entry into Jerusalem so overawed the Jewish leaders that they refrained from placing Jesus under arrest. Today, this spectacular cleansing of the temple likewise effectively postponed the Master's apprehension. Day by day the rulers of the Jews were becoming more and more determined to destroy him, but they were distraught by two fears, which conspired to delay the hour of striking. The chief priests and the scribes were unwilling to arrest Jesus in public for fear the multitude might turn upon them in a fury of resentment; they also dreaded the possibility of the Roman guards being called upon to quell a popular uprising.

173:2.2 (1891.3) At the noon session of the Sanhedrin it was unanimously agreed that Jesus must be speedily destroyed, inasmuch as no friend of the Master attended this meeting. But they could not agree as to when and how he should be taken into

areštinę. Galiausiai jie susitarė paskirti penkias grupes, kad jos įsimaišytų tarp žmonių ir siektų jį supainioti savo paties mokyme ar kitoku būdu stengtųsi jį diskredituoti jo mokymo besiklausančiųjų akyse. Dėl to, maždaug antrą valandą, kada Jėzus ką tik buvo pradėjęs savo pasisakymą apie "Sūnystės laisvę," viena grupė iš šitų Izraelio vyresniųjų prasiskynė kelią iki Jėzaus ir, pertraukdama jį įprastu būdu, paklausė šitą klausimą: "Kieno įgaliojimu tu darai šiuos dalykus? Kas tau suteikė šiuos įgaliojimus?"

Šventyklos valdytojams ir žydų Sanhedrino pareigūnams tikrai visiškai derėjo šitą klausimą pateikti bet kam, kas išdrįso mokyti ir veikti tokiu nepaprastu būdu, kuris buvo būdingas Jėzui, ypač kiek tai buvo susiję su jo nesenu elgesiu išvalant šventyklą nuo bet kokios komercijos. Šitie prekeiviai ir pinigų keitėjai visi veikė turėdami tiesioginį leidimą iš aukščiausiųjų valdytojų, ir jų gaunamų pajamų procentas turėjo patekti tiesiai į šventyklos iždą. Neužmirškite, jog *įgaliojimai* buvo visos žydijos slaptažodis. Pranašai visada pridarydavo nemalonumų, nes jie taip drąsiai išdrįsdavo mokyti be įgaliojimų, negavę tinkamo mokymo rabinų akademijose ir vėliau, kaip buvo įprasta, Sanhedrino neįšventinti. Kai pretenzingas viešas mokymas šitų įgaliojimų neturi, buvo laikoma, jog tai reiškia neišmanėlišką perdėtą pasitikėjimą savimi arba atvirą maištą. Šituo metu vyresnįjį mokytoją arba mokytoją galėjo įšventinti tiktai Sanhedrinai, ir šitokia ceremonija turėjo vykti mažiausiai trijų asmenų, kurie šitokiu būdu buvo įšventinti anksčiau, akivaizdoje. Toks įšventinimas mokytojui suteikdavo "rabino" titulą, o taip pat jam leisdavo atlikti teisėjo funkcijas, "sprendžiant tokius reikalus, kokie galėtų būti pateikti jo svarstymui."

Šventyklos valdytojai šitą popiečio valandą atėjo į Jėzaus akivaizdą, mesdami iššūkį ne tik jo mokymui, bet ir jo veiksams. Jėzus gerai žinojo, kad šitie patys vyrai ilgą laiką viešai mokė, kad jo įgaliojimai mokyti buvo šėtoniški, ir kad visi jo stebuklai buvo padaryti velnių princo galia. Dėl to savo atsakymą į jų klausimą Mokytojas iš tikrųjų pradėjo savo ruožtu pateikdamas klausimą jiems. Tarė Jėzus: "Aš taip pat norėčiau jums pateikti vieną klausimą, į kurį, jeigu jūs tikrai man atsakysite, tai aš lygiai taip atsakysiu ir jums, kieno įgaliojimu darau šiuos darbus. Jono krikštijimas, iš kur tai atėjo? Ar Jonas savo įgaliojimus gavo iš dangaus ar iš žmonių?"

Ir kada jo klausėjai išgirdo tai, tada jie pasitraukė į vieną pusę, kad tarpusavyje pasitartų dėl to, kokį atsakymą jie galėtų pateikti. Jie buvo sumanę sutrikdyti Jėzų prieš minią, bet dabar didele dalimi jie patys buvo pasimetę visų tų, kurie tuo metu buvo susirinkę šventyklos galerijoje, akivaizdoje. Ir jų sumišimas buvo dar

custody. Finally they agreed upon appointing five groups to go out among the people and seek to entangle him in his teaching or otherwise to discredit him in the sight of those who listened to his instruction. Accordingly, about two o'clock, when Jesus had just begun his discourse on "The Liberty of Sonship," a group of these elders of Israel made their way up near Jesus and, interrupting him in the customary manner, asked this question: "By what authority do you do these things? Who gave you this authority?"

173:2.3 (1891.4) It was altogether proper that the temple rulers and the officers of the Jewish Sanhedrin should ask this question of anyone who presumed to teach and perform in the extraordinary manner which had been characteristic of Jesus, especially as concerned his recent conduct in clearing the temple of all commerce. These traders and money-changers all operated by direct license from the highest rulers, and a percentage of their gains was supposed to go directly into the temple treasury. Do not forget that *authority* was the watchword of all Jewry. The prophets were always stirring up trouble because they so boldly presumed to teach without authority, without having been duly instructed in the rabbinic academies and subsequently regularly ordained by the Sanhedrin. Lack of this authority in pretentious public teaching was looked upon as indicating either ignorant presumption or open rebellion. At this time only the Sanhedrin could ordain an elder or teacher, and such a ceremony had to take place in the presence of at least three persons who had previously been so ordained. Such an ordination conferred the title of "rabbi" upon the teacher and also qualified him to act as a judge, "binding and loosing such matters as might be brought to him for adjudication."

173:2.4 (1892.1) The rulers of the temple came before Jesus at this afternoon hour challenging not only his teaching but his acts. Jesus well knew that these very men had long publicly taught that his authority for teaching was Satanic, and that all his mighty works had been wrought by the power of the prince of devils. Therefore did the Master begin his answer to their question by asking them a counter-question. Said Jesus: "I would also like to ask you one question which, if you will answer me, I likewise will tell you by what authority I do these works. The baptism of John, whence was it? Did John get his authority from heaven or from men?"

173:2.5 (1892.2) And when his questioners heard this, they withdrew to one side to take counsel among themselves as to what answer they might give. They had thought to embarrass Jesus before the multitude, but now they found themselves much confused before all who were assembled at that time in the temple court. And their discomfiture

akivaizdesnis, kada jie sugrįžo prie Jėzaus, sakydami: "Kai dėl Jono krikštijimo, tai mes negalime atsakyti; mes nežinome." Ir Mokytojui jie atsakė šitaip, nes tarpusavyje prieš tai jie samprotavo taip: Jeigu mes pasakysime, iš dangaus, tuomet jis tikrai pasakys, Kodėl gi jūs netikėjote juo, ir galbūt pridurs, kad savuosius įgaliojimus jis gavo iš Jono; o jeigu pasakysime, iš žmonių, tada minia gali užsipulti mus, nes didžioji jos dauguma mano, kad Jonas buvo pranašas; ir šitaip jie buvo priversti ateiti prieš Jėzų ir tuos žmones, prisipažindami, kad jie, Izraelio religiniai mokytojai ir lyderiai, negali (ar nenori) pareikšti nuomonės apie Jono misiją. Ir kada jie pasakė, tada Jėzus, žvelgdamas žemyn į juos, tarė, "Taip pat ir aš tikrai jums nepasakysiu, kieno įgaliojimu darau visus šiuos dalykus."

Jėzus niekada ir minties neturėjo dėl savo įgaliojimų apeliuoti į Joną; Jono niekada nebuvo įšventinęs Sanhedrinas. Jėzaus įgaliojimais buvo jo paties viduje ir jo Tėvo amžinojoje aukštybėje.

Pasinaudodamas šitokiu būdu bendrauti su savo priešais, Jėzus nesistengė išvengti šito klausimo. Iš pirmo žvilgsnio gali pasirodyti, kad jis meistriškai išsisuko, bet šitaip nebuvo. Jėzus niekada nenorėjo pasinaudoti nedoru pranašumu net ir savo priešų atžvilgiu. Šituo tariamui išsisukimui jis iš tiesų savo visiems klausytojams atsakė į fariziejų klausimą dėl tų įgaliojimų, kuriais rėmėsi jo misija. Jie tvirtino, kad jis veikia remdamasis velnių princo įgaliojimu. Jėzus daug kartų buvo pareiškęs, kad visas jo mokymas ir visi jo darbai rėmiasi jo Tėvo danguje galia ir valdžia. Šitą žydų lyderiai atsisakė pripažinti ir stengėsi jį įvartyti į kampą, kad jis pripažintų, jog yra neteisėtas mokytojas, nes jam niekada nebuvo suteikęs leidimo Sanhedrinas. Atsakydamas jiems taip, kaip atsakė, jis, nors ir nepatvirtino to, kad įgaliojimus buvo gavęs iš Jono, bet tiek suteikė pasitenkinimo žmonėms, kad jie galėjo padaryti išvadą, kad jo priešų pastangos jam paspėsti žabangas veiksmingai atsiskuto prieš juos pačius ir didele dalimi juos diskreditavo visų susirinkusiųjų akyse.

Ir būtent šitas Mokytojo talentas bendrauti su savo priešais juos vertė taip jo bijoti. Tą dieną jie nemėgino daugiau klausti jokių klausimų; jie pasišalino, kad toliau pasitartų tarpusavyje. Bet žmonės šituose klausimuose, kuriuos paklausė žydų valdytojai, netruko pastebėti nedorumą ir nenuoširdumą. Net ir paprasti žmonės negalėjo nematyti skirtumo tarp Mokytojo moralinio didingumo ir jo priešų klastingos apgaulės. Bet šventyklos išvalymas sedukiečius buvo pastūmėjęs į fariziejų pusę, kada buvo rengiamas galutinis Jėzaus sunaikinimo planas. O sedukiečiai dabar sudarė Sanhedrino daugumą.

was all the more apparent when they returned to Jesus, saying: "Concerning the baptism of John, we cannot answer; we do not know." And they so answered the Master because they had reasoned among themselves: If we shall say from heaven, then will he say, Why did you not believe him, and perchance will add that he received his authority from John; and if we shall say from men, then might the multitude turn upon us, for most of them hold that John was a prophet; and so they were compelled to come before Jesus and the people confessing that they, the religious teachers and leaders of Israel, could not (or would not) express an opinion about John's mission. And when they had spoken, Jesus, looking down upon them, said, "Neither will I tell you by what authority I do these things."

173:2.6 (1892.3) Jesus never intended to appeal to John for his authority; John had never been ordained by the Sanhedrin. Jesus' authority was in himself and in his Father's eternal supremacy.

173:2.7 (1892.4) In employing this method of dealing with his adversaries, Jesus did not mean to dodge the question. At first it may seem that he was guilty of a masterly evasion, but it was not so. Jesus was never disposed to take unfair advantage of even his enemies. In this apparent evasion he really supplied all his hearers with the answer to the Pharisees' question as to the authority behind his mission. They had asserted that he performed by authority of the prince of devils. Jesus had repeatedly asserted that all his teaching and works were by the power and authority of his Father in heaven. This the Jewish leaders refused to accept and were seeking to corner him into admitting that he was an irregular teacher since he had never been sanctioned by the Sanhedrin. In answering them as he did, while not claiming authority from John, he so satisfied the people with the inference that the effort of his enemies to ensnare him was effectively turned upon themselves and was much to their discredit in the eyes of all present.

173:2.8 (1892.5) And it was this genius of the Master for dealing with his adversaries that made them so afraid of him. They attempted no more questions that day; they retired to take further counsel among themselves. But the people were not slow to discern the dishonesty and insincerity in these questions asked by the Jewish rulers. Even the common folk could not fail to distinguish between the moral majesty of the Master and the designing hypocrisy of his enemies. But the cleansing of the temple had brought the Sadducees over to the side of the Pharisees in perfecting the plan to destroy Jesus. And the Sadducees now represented a majority of the Sanhedrin.

3. PARABOLĖ APIE DU SŪNŪS

Kada priekabiauįantys fariziejai stovėjo prieš Jėzų tylėdami, tada jis pažvelgė į juos apačioje ir tarė: “Kadangi jūs abejojate Jono misija ir esate priešišškai nusistatę prieš Žmogaus Sūnaus mokymą ir darbus, tai atidžiai klausykitės, kai aš jums pasakosiu vieną parabolę: Vienas didis ir gerbiamas žemvaldys turėjo du sūnus, ir norėdamas, kad sūnūs jam padėtų valdyti jo didžiulius dvarus, atėjo pas vieną iš jų ir sako, ‘Sūnau, eik šiandien dirbti į mano vynuogyną.’ Ir šitas nemąstantis sūnus atsakė savo tėvui, tardamas, ‘Aš tikrai neisiu’; bet vėliau jis atgailavo ir nuėjo. Kada surado savo vyresnįjį sūnų, lygiai taip jam pasakė, ‘Sūnau, eik dirbti į mano vynuogyną.’ Ir šitas apgavikas ir neišitikimas sūnus jam atsakė, ‘Gerai, mano tėve, aš tikrai nueisiu.’ Tačiau, kada jo tėvas išėjo, tada šis sūnus nenuėjo dirbti. Leiskite man jūsų paklausti, kuris iš šitų sūnų iš tikrųjų įvykdė savojo tėvo valią?”

Ir žmonės vieningai atsakė, tardami, “Pirmasis sūnus.” Ir tada tarė Jėzus: “Būtent taip; ir dabar iš tiesų aš pareiškiu, kad publikanai ir paleistuvės, nors ir atrodo, jog atstumia raginimą atgailauti, bet tikrai pamatys savo elgesio klaidingumą ir toliau eis į Dievo karalystę pirma jūsų tų, kurie labai pretenduojate tarnauti Tėvui danguje, tuo tarpu patys jūs Tėvo darbus atlikti atsisakote. Būtent ne jūs, fariziejai ir raštininkai, patikėjęte Jonu, bet publikanai ir nusidėjėliai; taip pat jūs netikite ir manuoju mokymu, bet paprastai žmonės mano žodžių klausosi su džiaugsmu.”

Jėzus neniekino fariziejų ir sedukėjų asmeniškai. Jis stengėsi diskredituoti būtent jų mokymo ir praktinio elgesio sistemas. Jis nebuvo priešišškai nusiteikęs nė prieš vieną žmogų, bet čia vyko tas neišvengiamas susikirtimas tarp naujos ir gyvos dvasios religijos ir senesniosios ritualo, tradicijos, ir valdžios religijos.

Visą šitą laiką dvylika apaštalų stovėjo netoli Mokytojo, bet šitose transakcijose jie visiškai nedalyvavo. Kiekvienas iš šių dvylikos savaip reagavo į Jėzaus tarnystės materialame kūne baigiamųjų dienų įvykius, ir kiekvienas lygiai taip liko paklusnus Mokytojo paliepimui susilaikyti nuo bet kokio viešojo mokymo ir pamokslavimo per šitą Perėjimo šventės savaitę.

4. PARABOLĖ APIE IŠVYKUSĮ ŽEMVALDĮ

Kada vyriausieji fariziejai ir raštininkai, kurie savo klausimais stengėsi Jėzų sugauti į spąstus, išklausė pasakojimą apie du sūnus, tada jie pasitraukė, kad toliau pasitartų, o Mokytojas, savo

3. PARABLE OF THE TWO SONS

173:3.1 (1893.1) As the caviling Pharisees stood there in silence before Jesus, he looked down on them and said: “Since you are in doubt about John’s mission and arrayed in enmity against the teaching and the works of the Son of Man, give ear while I tell you a parable: A certain great and respected landholder had two sons, and desiring the help of his sons in the management of his large estates, he came to one of them, saying, ‘Son, go work today in my vineyard.’ And this unthinking son answered his father, saying, ‘I will not go’; but afterward he repented and went. When he had found his older son, likewise he said to him, ‘Son, go work in my vineyard.’ And this hypocritical and unfaithful son answered, ‘Yes, my father, I will go.’ But when his father had departed, he went not. Let me ask you, which of these sons really did his father’s will?”

173:3.2 (1893.2) And the people spoke with one accord, saying, “The first son.” And then said Jesus: “Even so; and now do I declare that the publicans and harlots, even though they appear to refuse the call to repentance, shall see the error of their way and go on into the kingdom of God before you, who make great pretensions of serving the Father in heaven while you refuse to do the works of the Father. It was not you, the Pharisees and scribes, who believed John, but rather the publicans and sinners; neither do you believe my teaching, but the common people hear my words gladly.”

173:3.3 (1893.3) Jesus did not despise the Pharisees and Sadducees personally. It was their systems of teaching and practice which he sought to discredit. He was hostile to no man, but here was occurring the inevitable clash between a new and living religion of the spirit and the older religion of ceremony, tradition, and authority.

173:3.4 (1893.4) All this time the twelve apostles stood near the Master, but they did not in any manner participate in these transactions. Each one of the twelve was reacting in his own peculiar way to the events of these closing days of Jesus’ ministry in the flesh, and each one likewise remained obedient to the Master’s injunction to refrain from all public teaching and preaching during this Passover week.

4. PARABLE OF THE ABSENT LANDLORD

173:4.1 (1893.5) When the chief Pharisees and the scribes who had sought to entangle Jesus with their questions had finished listening to the story of the two sons, they withdrew to take further counsel, and the Master, turning his attention to

dėmesį nukreipęs į minią, papasakojo kitą parabolę:

“Gyveno vienas geras žmogus, kuris buvo namų savininkas, ir jis pasodino vynuogyną. Jį apsodino gyvatvore, iškasė duobę vynui spausti, ir sargybiniams pastatė stebėjimo bokštą. Tada jis šitą vynuogyną išnuomojo gyventojams, tuo tarpu pats išvyko į ilgą kelionę į kitą šalį. Ir kada priartėjo metas derlių nuimti, tada pas nuomininkus jis nusiuntė tarnus, kad už nuomą gautų savąją dalį. Bet jie tarpusavyje pasitarė ir atsisakė atiduoti šiems tarnams tuos vaisius, kurie priklausė pastarųjų šeimininkui; vietoje šito, jo tarnus jie užpuolė, vieną primušė, kitą apmėtė akmenimis, o likusius išsiuntė tuščiomis rankomis. Ir kada namų savininkas išgirdo apie visa tai, tada jis pasiuntė kitus ir patikimesnius tarnus, kad sutvarkytų reikalus su šitais nedorais nuomininkais, ir šiuos jie sužeidė ir taip pat su jais pasielgė gėdingai. Ir tada namų savininkas pasiuntė savo mėgstamiausią tarną, savo prievaizdą, o jį jie nužudė. Ir vis vien, jis kantriai ir atkakliai siuntė daug kitų tarnų, bet jie nepriėmė nė vieno. Vienus jie primušė, kitus nužudė, ir kada šitaip su namų savininku buvo pasielgta, tada jis nusprendė pasiųsti savo sūnų, kad sutvarkytų reikalus su šitais nedėkingais nuomininkais, sau pačiam tardamas, ‘Jie gali blogai elgtis su mano tarnais, bet jie tikrai parodys pagarbą mano mylimam sūnui.’ Tačiau kada šitie neatgailaujantys ir nedori nuomininkai pamatė sūnų, tada tarpusavyje jie samprotavo: ‘Jis yra paveldėtojas; imkime ir užmuškime jį ir tuomet šis palikimas bus mūsų.’ Taigi jie sučiupo jį, ir išmetę iš vynuogyno, nužudė. Kada to vynuogyno šeimininkas tikrai sužinos, kaip jie atstūmė ir nužudė jo sūnų, ką jis padarys šitiems nedėkingiems ir nedoriems nuomininkams?”

Ir kada žmonės išgirdo šitą parabolę ir šį klausimą, kurį paklausė Jėzus, tada jie atsakė, “Jis tuos niekingus žmones sunaikins ir savo vynuogyną išnuomos kitiems ir sąžiningiems žmonėms, kurie jam atiduos jo dalį, kada ateis derliaus nuėmimo metas.” Ir kada kai kurie iš tų, kurie girdėjo, suvokė, jog šita parabolė kalba apie žydų naciją ir jos elgesį su pranašais ir apie artėjantį Jėzaus ir karalystės evangelijos atstūmimą, tada jie sakė nusiminę, “Dieve, neleisk, jog tokius dalykus mes darytume ir toliau.”

Jėzus pamatė sedukėjų ir fariziejų grupę, kuri skynėsi kelią per minią, ir jis akimirkai nutilo, kol jie priėjo prie jo, tada jis tarė: “Jūs žinote, kaip jūsų tėvai pranašus atstūmė, ir jūs gerai žinote, kad savo širdyje jūs esate pasirengę atstumti Žmogaus Sūnų.” Ir tada, tiriančiu žvilgsniu nužvelgdamas tuos šventikus ir senolius, kurie stovėjo netoli jo, Jėzus tarė: “Argi jūs niekada neskaitėte Raštuose apie tą akmenį, kurio atsisakė statybininkai, ir kurį, kada žmonės surado, paverė kertiniu akmeniu? Ir šitaip aš jus

the listening multitude, told another parable:

173:4.2 (1893.6) “There was a good man who was a householder, and he planted a vineyard. He set a hedge about it, dug a pit for the wine press, and built a watchtower for the guards. Then he let this vineyard out to tenants while he went on a long journey into another country. And when the season of the fruits drew near, he sent servants to the tenants to receive his rental. But they took counsel among themselves and refused to give these servants the fruits due their master; instead, they fell upon his servants, beating one, stoning another, and sending the others away empty-handed. And when the householder heard about all this, he sent other and more trusted servants to deal with these wicked tenants, and these they wounded and also treated shamefully. And then the householder sent his favorite servant, his steward, and him they killed. And still, in patience and with forbearance, he dispatched many other servants, but none would they receive. Some they beat, others they killed, and when the householder had been so dealt with, he decided to send his son to deal with these ungrateful tenants, saying to himself, ‘They may mistreat my servants, but they will surely show respect for my beloved son.’ But when these unrepentant and wicked tenants saw the son, they reasoned among themselves: ‘This is the heir; come, let us kill him and then the inheritance will be ours.’ So they laid hold on him, and after casting him out of the vineyard, they killed him. When the lord of that vineyard shall hear how they have rejected and killed his son, what will he do to those ungrateful and wicked tenants?”

173:4.3 (1894.1) And when the people heard this parable and the question Jesus asked, they answered, “He will destroy those miserable men and let out his vineyard to other and honest farmers who will render to him the fruits in their season.” And when some of them who heard perceived that this parable referred to the Jewish nation and its treatment of the prophets and to the impending rejection of Jesus and the gospel of the kingdom, they said in sorrow, “God forbid that we should go on doing these things.”

173:4.4 (1894.2) Jesus saw a group of the Sadducees and Pharisees making their way through the crowd, and he paused for a moment until they drew near him, when he said: “You know how your fathers rejected the prophets, and you well know that you are set in your hearts to reject the Son of Man.” And then, looking with searching gaze upon those priests and elders who were standing near him, Jesus said: “Did you never read in the Scripture about the stone which the builders rejected, and which, when the people had

dar kartą iš tikrųjų perspėjų, kad, jeigu jūs ir toliau atstumsite šitą evangeliją, tai Dievo karalystė iš jūsų tikrai netrukus bus atimta ir bus atiduota tokiai tautai, kuri šitas gerąsias naujienas nori priimti ir nori duoti dvasios vaisius. Ir su šituo akmeniu yra susieta paslaptis, nes kad ir kas nukristų ant jo, nors jis dėl to ir užsimušų, bet jis tikrai bus išgelbėtas; bet ant ko benukristų šitas akmuo, tas bus sutrintas į dulkes, o jo pelenai bus išbarstyti į visas keturias puses.”

Kada fariziejai išgirdo šiuos žodžius, tada jie suprato, kad Jėzus kalba apie juos pačius ir apie kitus žydų lyderius. Jie labai troško sučiupti jį tuoj pat, bet bijojo minios. Tačiau, jie buvo tiek įtūžę dėl Mokytojo žodžių, kad pasišalino ir toliau tarėsi tarpusavyje, kaip jie galėtų jį nužudyti. Ir tą vakarą tiek sedukėjai, tiek fariziejai ėmė drauge kurti planą, kaip jį kitą dieną pagauti į spąstus.

5. PARABOLĖ APIE VESTUVIŲ PUOTĄ

Po to, kada raštininkai ir valdytojai pasišalino, tada Jėzus vėl kreipėsi į susirinkusią minią ir papasakojo parabolę apie vestuvių puotą. Jis pasakė:

“Dangaus karalystę galima palyginti su tokiu karaliumi, kuris iškėlė vestuvių puotą savo sūnui ir išsiuntė pasiuntinius, kad pakviestų atvykti tuos, kurie į šitą puotą buvo anksčiau kviešti, sakydamas, ‘Karaliaus rūmuose vestuvių vakarienei viskas yra paruošta.’ Dabar didelė dalis iš tų, kurie kažkada buvo pažadėję dalyvauti, šitą kartą atvykti atsisakė. Kada karalius išgirdo apie tai, kad jo pakvietimas buvo atmestas, tada jis pasiuntė kitus tarnus ir pasiuntinius, sakydamas: ‘Pasakykite visiems tiems, kurie buvo kviešti, kad atvyktų, nes, žiūrėkit, mano vakariene yra suruošta. Manieji jaučiai ir atpenėti veršiukai yra paskersti ir viskas yra paruošta mano sūnaus artėjančių vestuvių šventei.’ Bet ir vėl šie nemąstantieji tikrai lengvabūdiškai pasižiūrėjo į šitą karaliaus kvietimą, ir nuėjo savais keliais, vieni į savo ūkį, kiti į puodų žiedyklą, o kiti pardavinėti savo prekių. Dar kiti nepasitenkino tuo, kad šitaip ignoruotų karaliaus kvietimą, bet sukėlė atvirą maištą karaliaus pasiuntinius sučiupo ir pasityčiojo iš jų, kai kuriuos net ir nužudė. Ir kada karalius suvokė, kad jo pasirinktieji svečiai, net ir tie, kurie jo išankstinį pakvietimą buvo priėmę ir pažadėję dalyvauti vestuvių puotoje, šį pakvietimą galutinai atmetė ir maištaudami užpuolė ir nužudė jo pasirinktus pasiuntinius, jis labai smarkiai įtūžėjo. Ir tada šitas įžeistas karalius įsakė žygiuoti savo armijai ir savo sąjungininkų armijoms ir joms nurodė šiuos maištaujančius žmogžudžius

discovered it, was made into the cornerstone? And so once more do I warn you that, if you continue to reject this gospel, presently will the kingdom of God be taken away from you and be given to a people willing to receive the good news and to bring forth the fruits of the spirit. And there is a mystery about this stone, seeing that whoso falls upon it, while he is thereby broken in pieces, shall be saved; but on whomsoever this stone falls, he will be ground to dust and his ashes scattered to the four winds.”

173:4.5 (1894.3) When the Pharisees heard these words, they understood that Jesus referred to themselves and the other Jewish leaders. They greatly desired to lay hold on him then and there, but they feared the multitude. However, they were so angered by the Master's words that they withdrew and held further counsel among themselves as to how they might bring about his death. And that night both the Sadducees and the Pharisees joined hands in the plan to entrap him the next day.

5. PARABLE OF THE MARRIAGE FEAST

173:5.1 (1894.4) After the scribes and rulers had withdrawn, Jesus addressed himself again to the assembled crowd and spoke the parable of the wedding feast. He said:

173:5.2 (1894.5) “The kingdom of heaven may be likened to a certain king who made a marriage feast for his son and dispatched messengers to call those who had previously been invited to the feast to come, saying, ‘Everything is ready for the marriage supper at the king's palace.’ Now, many of those who had once promised to attend, at this time refused to come. When the king heard of these rejections of his invitation, he sent other servants and messengers, saying: ‘Tell all those who were bidden, to come, for, behold, my dinner is ready. My oxen and my fatlings are killed, and all is in readiness for the celebration of the forthcoming marriage of my son.’ But again did the thoughtless make light of this call of their king, and they went their ways, one to the farm, another to the pottery, and others to their merchandise. Still others were not content thus to slight the king's call, but in open rebellion they laid hands on the king's messengers and shamefully mistreated them, even killing some of them. And when the king perceived that his chosen guests, even those who had accepted his preliminary invitation and had promised to attend the wedding feast, had finally rejected his call and in rebellion had assaulted and slain his chosen messengers, he was exceedingly wroth. And then this insulted king ordered out his armies and the armies of his allies and instructed them to destroy these rebellious murderers and to burn down their city.

sunaikinti ir jų miestą sudeginti iki pamatų.

“Ir kada jis nubaudė tuos, kurie pakvietimą paniekinančiai atmetė, tada vis tiek vestuvių puotai paskyrė kitą dieną, o savo pasiuntiniams tarė: ‘Tie, kurie buvo iš pradžių pakviesti į šias vestuves, nebuvo to verti; taigi dabar eikite į kelius sankryžas ir į vieškelius, ir net už miesto sienų, ir tiek, kiek iš tikrųjų surasite, pakvieskite net ir tuos nepažįstamuosius ateiti ir dalyvauti šitoje vestuvių puotoje.’ Ir tada šitie tarnai išėjo į vieškelius ir į tokias vietas, kurios buvo toli nuo kelių, ir jie surinko draugėn žmonių tiek, kiek surado, gerų ir blogų, turtingų ir vargšų, taip, kad pagaliau vestuvių salė prisipildė tokių svečių, kurie panorėjo ateiti. Kada viskas buvo parengta, tada įėjo karalius, kad pasižiūrėtų į savo svečius, ir didelei savo nuostabai jis ten pamatė vieną vyrą be vestuvinių drabužių. Karalius, kadangi jis buvo veltui davęs vestuvinius drabužius visiems savo svečiams, kreipdamasis į šitą vyrą, tarė: ‘Drauge, kaip čia yra, jog tu atėjai į mano svečių salę šita proga be vestuvinio apsirengimo?’ Ir šitas nepasiruošęs vyras nepratarė nė žodelio. Tada karalius savo tarnams paliepė: ‘Išmeskite šitą nemąstantį svečią iš mano namų, kad patirtų visų kitų, kurie paniekino mano svetingumą ir atstūmė mano kvietimą, dalį. Tikrai čia bus tik tai, kurie jaučia malonumą priėmę mano pakvietimą, ir kurie pagerbia mane vilkėdami tuos svečių drabužius, kurie šitaip veltui buvo parūpinti visiems.’”

Papasakojęs šitą parabolę, Jėzus buvo bepaleidžiąs minią, kada vienas palankiai nusiteikęs tikintysis, prasibrovęs per minią prie jo, paklausė: “Bet, Mokytojau, kaip mes sužinosime apie šiuos dalykus? kaip mes pasiruošime šitam karaliaus pakvietimui? kokį ženklą tu mums duosi, pagal kurį mes pažinsime, jog tu esi Dievo Sūnus?” Ir kada Mokytojas tai išgirdo, tada jis tarė, “Jums iš tikrųjų bus duotas tik tai vienas ženklas.” Ir tuomet, rodydamas į savo paties kūną, jis tęsė, “Sugriaukite šitą šventovę, ir po trijų dienų aš tikrai ją atstatysiu.” Bet jie nesuprato jo, ir skirstydami šnekėjosi tarpusavyje, sakdami, “Šitoji šventykla buvo statoma beveik penkiasdešimt metų, ir vis tik jis sako, kad jis ją sugriaus ir ją atstatys po trijų dienų.” Net ir jo paties apaštalai šito pasakymo reikšmės nesuvokė, bet vėliau, po jo prisikėlimo, jie prisiminė, ką jis buvo sakęs.

Apie ketvirtą valandą šitą popietę Jėzus pasikvietė savo apaštalus ir pranešė, kad jis nori palikti šventyklą ir eiti į Betanę, kad jie pavakarieniatų ir eitų nakties poilsio. Kylant Alyvų Kalnu, Jėzus nurodė Andriejui, Pilypui, ir Tomui, kad, iš ryto, arčiau miesto jie turėtų įkurti stovyklą, kurioje jie būtų per likusią Perėjimo šventės savaitės dalį. Sutinkamai su šituo nurodymu kitą rytą jie savo palapines pastatė kalno šlaito siaurame slėnyje, iš viršaus žvelgiančiame į viešų iškylų Getsemanės parką, žemės sklype, kuris

173:5.3 (1895.1) “And when he had punished those who spurned his invitation, he appointed yet another day for the wedding feast and said to his messengers: ‘They who were first bidden to the wedding were not worthy; so go now into the parting of the ways and into the highways and even beyond the borders of the city, and as many as you shall find, bid even these strangers to come in and attend this wedding feast.’ And then these servants went out into the highways and the out-of-the-way places, and they gathered together as many as they found, good and bad, rich and poor, so that at last the wedding chamber was filled with willing guests. When all was ready, the king came in to view his guests, and much to his surprise he saw there a man without a wedding garment. The king, since he had freely provided wedding garments for all his guests, addressing this man, said: ‘Friend, how is it that you come into my guest chamber on this occasion without a wedding garment?’ And this unprepared man was speechless. Then said the king to his servants: ‘Cast out this thoughtless guest from my house to share the lot of all the others who have spurned my hospitality and rejected my call. I will have none here except those who delight to accept my invitation, and who do me the honor to wear those guest garments so freely provided for all.’”

173:5.4 (1895.2) After speaking this parable, Jesus was about to dismiss the multitude when a sympathetic believer, making his way through the crowds toward him, asked: “But, Master, how shall we know about these things? how shall we be ready for the king’s invitation? what sign will you give us whereby we shall know that you are the Son of God?” And when the Master heard this, he said, “Only one sign shall be given you.” And then, pointing to his own body, he continued, “Destroy this temple, and in three days I will raise it up.” But they did not understand him, and as they dispersed, they talked among themselves, saying, “Almost fifty years has this temple been in building, and yet he says he will destroy it and raise it up in three days.” Even his own apostles did not comprehend the significance of this utterance, but subsequently, after his resurrection, they recalled what he had said.

173:5.5 (1895.3) About four o’clock this afternoon Jesus beckoned to his apostles and indicated that he desired to leave the temple and to go to Bethany for their evening meal and a night of rest. On the way up Olivet Jesus instructed Andrew, Philip, and Thomas that, on the morrow, they should establish a camp nearer the city which they could occupy during the remainder of the Passover week. In compliance with this instruction the following morning they pitched their tents in the hillside ravine overlooking the public camping park

priklausė Simonui iš Betanės.

Vėl tai buvo tyli žydų grupė, kuri į viršų kopė Alyvų Kalno vakariniu šlaitu šitą pirmadienio vakarą. Šitie dvylika vyrų, kaip niekada anksčiau, ėmė jausti, jog netrukus turi atsitikti kažkas tragiška. Nors stulbinantis šventyklos išvalymas anksti ryte jiems buvo suteikęs vilčių, kad jie pamatys Mokytoją drąsiai pareiškiantį apie save ir pademonstruojantį savo galingas galias, bet visos popietės įvykiai rūtuliujosi tikrai kaip atoslūgis, nes visi jie rodė tik tai, jog žydų valdžia Jėzaus mokymą neabejotinai atmeta. Apaštalus apėmė įtemptas laukimas ir juos užvaldė siaubingas netikrumas. Jie suvokė, jog tikrai kelios trumpos dienos gali įsiterpti tarp ką tik praėjusios dienos įvykių ir to smūgio, kurį neišvengiamai suduos likimas. Jie visi jautė, jog netrukus turi atsitikti kažkas ypatinga, bet jie nežinojo, ko tikėtis. Jie nuėjo į savo skirtingas poilsio vietas, bet miegojo labai nedaug. Net ir Alfiejaus dvyniai pagaliau ėmė suvokti, jog Mokytojo gyvenimo įvykiai greitai judėjo link savo baigiamosios kulminacijos.

of Gethsemane, on a plot of ground belonging to Simon of Bethany.

173:5.6 (1896.1) Again it was a silent group of Jews who made their way up the western slope of Olivet on this Monday night. These twelve men, as never before, were beginning to sense that something tragic was about to happen. While the dramatic cleansing of the temple during the early morning had aroused their hopes of seeing the Master assert himself and manifest his mighty powers, the events of the entire afternoon only operated as an anticlimax in that they all pointed to the certain rejection of Jesus' teaching by the Jewish authorities. The apostles were gripped by suspense and were held in the firm grasp of a terrible uncertainty. They realized that only a few short days could intervene between the events of the day just passed and the crash of an impending doom. They all felt that something tremendous was about to happen, but they knew not what to expect. They went to their various places for rest, but they slept very little. Even the Alpheus twins were at last aroused to the realization that the events of the Master's life were moving swiftly toward their final culmination.

174 Dokumentas. Antradienio rytas šventykloje

⇨ 173

URANTIJOS KNYGA

175 ⇨

IV DALIS. JĖZAUS GYVENIMAS IR MOKYMAI

174 DOKUMENTAS. ANTRADIENIO
RYTAS ŠVENTYKLOJE

Skyrius

ĮVADAS

1. Dieviškasis atleidi mas
2. Žydų valdovų klausimai
3. Sedukėjai ir prisikėlimas
4. Didysis įsakymas
5. Besiteiraujantys graikai

ĮVADAS

APIE septintą valandą šitą antradienio rytą Simono namuose Jėzus susitiko su apaštalais, moterų korpusu, ir maždaug dviem tuzinais kitų pažengusių į priekį mokinių. Šito susitikimo metu jis atsisveikino su Lozoriumi, davęs jam tą nurodymą, kuriuo vadovaudamasis šis netrukus pabėgo į Filadelfiją Perėjoje, kur vėliau užmezgė ryšius su misionierišku judėjimu, turėjusiu tame mieste savo būstinę. Jėzus taip pat atsisveikino su pagyvenusiu Simonu, ir išsiskyrimo patarimą davė moterų korpusui, kadangi oficialiai jis daugiau į jas niekada nebesikreipė.

Šitą rytą jis kiekvieną iš šių dvylikos pasveikino kreipdamasis asmeniškai. Andriejui jis pasakė: "Nenusimink dėl tų įvykių, kurie yra kaip tik priešakyje. Tvirtai laikyk savo sielos brolius ir žiūrėk, kad jie tavęs nepamatytų sugniuždyto." Petrui jis tarė: "Nepasitikėk nei materialiu kūnu, nei pilno ginklais. Įsitvirtink ant dvasinių amžinųjų uolų pamatų." Jokūbui jis pasakė: "Nesuklupk dėl išorinės išvaizdos. Išlik tvirtas savo įtikėjimu, ir tikrai greitai pažinsi tą tikrovę, kuria tu tiki." Jonui jis sakė: "Būk švelnus; mylėk net ir savo priešus; būk pakantus. Ir prisimink, jog aš patikėjau tau daug dalykų." Natanieliui jis tarė: "Nespręsk pagal

PAPER 174
TUESDAY MORNING IN THE
TEMPLE
SECTIONS

Introduction

1. Divine Forgiveness
2. Questions by the Jewish Rulers
3. The Sadducees and the Resurrection
4. The Great Commandment
5. The Inquiring Greeks

INTRODUCTION

174:0.1 (1897.1) ABOUT seven o'clock on this Tuesday morning Jesus met the apostles, the women's corps, and some two dozen other prominent disciples at the home of Simon. At this meeting he said farewell to Lazarus, giving him that instruction which led him so soon to flee to Philadelphia in Perea, where he later became connected with the missionary movement having its headquarters in that city. Jesus also said goodbye to the aged Simon, and gave his parting advice to the women's corps, as he never again formally addressed them.

174:0.2 (1897.2) This morning he greeted each of the twelve with a personal salutation. To Andrew he said: "Be not dismayed by the events just ahead. Keep a firm hold on your brethren and see that they do not find you downcast." To Peter he said: "Put not your trust in the arm of flesh nor in weapons of steel. Establish yourself on the spiritual foundations of the eternal rocks." To James he said: "Falter not because of outward appearances. Remain firm in your faith, and you shall soon know of the reality of that which you believe." To John he said: "Be gentle; love even your enemies; be tolerant. And remember that I have trusted you with many things." To Nathaniel

išvaizdą; lik tvirtas savo įtikėjimu, kada atrodo, jog viskas žlunga; būk ištikimas savajam įgaliojimui kaip karalystės ambasadorius." Pilypui jis tarė: "Tegul tavęs nejaudina tie įvykiai, kurie dabar neišvengiamai artėja. Išlik tvirtas net ir tada, kada negalėsi matyti išeities. Būk ištikimas savajai įšventinimo priesaikai." Motiejui jis pasakė: "Neužmiršk to gailestingumo, kuris tave priėmė į karalystę. Neleisk nė vienam žmogui, kad apgaule iš tavęs atimtų tavo amžinąjį atlygį. Kadangi tu atsilaikei prieš mirtingosios prigimties potraukius, tai norėk būti atkaklus." Tomui jis sakė: "Kad ir kaip būtų sunku, tiesiog dabar tu turi eiti remdamasis įtikėjimu, o ne tuo, ką matai. Neabejok, kad aš sugebu užbaigti tą darbą, kurį esu pradėjęs, ir kad galiausiai aš iš tiesų pamatysiu visus savo ištikimus ambasadorius karalystėje anapus." Alfiejaus dvyliams jis pasakė: "Neleiskite, jog tie dalykai, kurių suprasti negalite, jus sugniuždytų. Būkite ištikimi savo širdies meilei ir nepasikliaukite nei didingais žmonėmis, nei kintančiu žmonių požiūriu. Būkite šalia savo sielos brolių." O Simonui Uoliajam jis pasakė: "Simonai, tave gali sugniuždyti nusivylimas, bet tavoji dvasia tikrai iškils aukščiau už visa tai, kas tau gali atsitikti. Ko tu nesupratai iš manęs, to tave išmokys manoji dvasia. Siek tikrųjų dvasios realybių ir tegul nustoja tave traukti nerealiūs ir materialūs šešėliai." Ir Judui Iskarijotui jis tarė: "Judai, aš mylėjau tave ir meldžiausi, jog ir tu mylėtum savo sielos brolius. Nepavark daryti gera; ir aš norėčiau įspėti tave, jog pasisaugotum slidžių pataikavimo kelių ir užnuodytų pajuokos strėlių."

Ir kada jis užbaigė šiuos pasveikinimus, tada išvyko į Jeruzalę su Andriejumi, Petru, Jokūbu, ir Jonu, kai kiti apaštalai ėmėsi įrenginėti Getsemanės stovyklą, kur jie turėjo eiti šitą vakarą, ir kur jie įsirengė savo būstinę Mokytojo gyvenimo materialiam kūne likusiam laikotarpiui. Mazdaug pusiaukelėje leidžiantis šlaitu nuo Alyvų Kalno Jėzus sustojo ir daugiau negu valandą bendravo su šiais keturiais apaštalais.

1. DIEVIŠKASIS ATLEIDI MAS

Kelias dienas Petras ir Jokūbas aptarinėjo savo skirtingas nuomones apie Mokytojo mokymą, susijusį su nuodėmės atleidimu. Jie abu susitarė, kad šitą reikalą pateiks Jėzui, ir Petras pasinaudojo šita proga, kaip tinkama galimybė, kad gautų Mokytojo patarimą. Dėl to, Simonas Petras įsiterpė į pokalbį, per kurį buvo aptariami skirtumai tarp gyriaus ir garbinimo, paklausdamas: "Mokytojau, Jokūbas ir aš nesutariame dėl tavo mokymų, susijusių su nuodėmės atleidimu. Jokūbas tvirtina, jog tu mokai, kad Tėvas atleidžia mums net ir prieš tai, kada mes jo paprašome, o aš manau, jog anksčiau negu atleidimas turi eiti

he said: "Judge not by appearances; remain firm in your faith when all appears to vanish; be true to your commission as an ambassador of the kingdom." To Philip he said: "Be unmoved by the events now impending. Remain unshaken, even when you cannot see the way. Be loyal to your oath of consecration." To Matthew he said: "Forget not the mercy that received you into the kingdom. Let no man cheat you of your eternal reward. As you have withstood the inclinations of the mortal nature, be willing to be steadfast." To Thomas he said: "No matter how difficult it may be, just now you must walk by faith and not by sight. Doubt not that I am able to finish the work I have begun, and that I shall eventually see all of my faithful ambassadors in the kingdom beyond." To the Alpheus twins he said: "Do not allow the things which you cannot understand to crush you. Be true to the affections of your hearts and put not your trust in either great men or the changing attitude of the people. Stand by your brethren." And to Simon Zelotes he said: "Simon, you may be crushed by disappointment, but your spirit shall rise above all that may come upon you. What you have failed to learn from me, my spirit will teach you. Seek the true realities of the spirit and cease to be attracted by unreal and material shadows." And to Judas Iscariot he said: "Judas, I have loved you and have prayed that you would love your brethren. Be not weary in well doing; and I would warn you to beware the slippery paths of flattery and the poison darts of ridicule."

174:0.3 (1897.3) And when he had concluded these greetings, he departed for Jerusalem with Andrew, Peter, James, and John as the other apostles set about the establishment of the Gethsemane camp, where they were to go that night, and where they made their headquarters for the remainder of the Master's life in the flesh. About halfway down the slope of Olivet Jesus paused and visited more than an hour with the four apostles.

1. DIVINE FORGIVENESS

174:1.1 (1898.1) For several days Peter and James had been engaged in discussing their differences of opinion about the Master's teaching regarding the forgiveness of sin. They had both agreed to lay the matter before Jesus, and Peter embraced this occasion as a fitting opportunity for securing the Master's counsel. Accordingly, Simon Peter broke in on the conversation dealing with the differences between praise and worship, by asking: "Master, James and I are not in accord regarding your teachings having to do with the forgiveness of sin. James claims you teach that the Father forgives us even before we ask him, and I maintain that repentance and confession must precede the

atgaila ir išpažintis. Kuris iš mūsų yra teisybės? ką sakai tu?”

Po trumpo tylos Jėzus reikšmingai pažvelgė į visus keturis ir atsakė: “Mano sielos broliai, jūs nuomonės yra klaidingos, nes jūs nesuvokiate tų artimų ir kupinų meilės ryšių tarp tvarinio ir Kūrėjo, tarp žmogaus ir Dievo, prigimties. Jūs nepasiseka suvokti tos supratingos užuojautos, kurią rodo išmintingas tėvas savo nesubrendusiam ir kartais klystančiam vaikui. Iš tikrųjų yra abejotina, ar išmintingi ir mylintys tėvai yra kada nors raginami atleisti savo paprastam ir normaliam vaikui. Supratingas ryšys, susietas su kupinu meilės požiūriu, veiksmingai užkerta kelią bet kokiam tokiam susvetimėjimui, dėl kurio vėliau prie tėvo atleidimo būtina derintis vaiko atgailai.

“Kiekvieno tėvo dalis gyvena vaike. Tėvas turi supratimo prioritetą ir viršenybę visuose reikaluose, susijusiuose su vaiko-tėvo santykiais. Vaiko nesubrendimą tėvas sugeba pamatyti labiau išsivysčiusios tėviškos brandos, brandesnio vyresniojo partnerio patyrimo šviesoje. Santykiuose tarp žemiškojo vaiko ir dangiškojo Tėvo, dieviškasis gimdytojas turi užuojautos begalumą ir dieviškumą ir sugebėjimą kupinam meilės supratimui. Dieviškasis atleidimas yra neišvengiamas; jis yra neatskiriamas ir neatsiejamas nuo Dievo begalinio supratimo, nuo jo tobulo žinojimo apie viską, kas siejasi su vaiko neteisingu mąstymu ir klaidingu pasirinkimu. Dieviškasis teisingumas yra toks amžinai teisingas, kad jis būtinai įkūnija kupiną supratimo gailingumą.

“Kada išmintingas žmogus supras savo bičiulių vidinius impulsus, tada jis juos pamils. O kada savo brolių jūs mylite, tada jūs esate jam jau atleidę. Šitas sugebėjimas žmogaus prigimtį suprasti ir akivaizdų skriaudimą jam atleisti yra panašus į Dievą. Jeigu jūs esate išmintingi tėvai, tai būtent tokiu būdu jūs mylėsite ir suprasite savo vaikus, net atleisite jiems, kada laikinas nesusipratimas akivaizdžiai jus yra išskyres. Vaikas, būdamas nesubrendęs ir neturėdamas išsamesnio supratimo apie vaiko-tėvo ryšio gelmę, dažnai turi patirti kaltės jausmą, kad nutolsta nuo to, kam visiškai pritaria tėvas, bet tikras tėvas kokio nors tokio nutolimo niekada sąmoningai nesuvokia. Nuodėmė yra tvarinio sąmonės patyrimas; ji nėra Dievo sąmonės dalis.

“Jūsų nesugebėjimas arba nenoras savo bičiuliams atleisti yra jūsų nesubrendimo matas, jūsų nesugebėjimas pasiekti suaugusiojo užuojautą, supratingumą, ir meilę. Jūs nešiojate pyktį užantyje ir puoselėjate kerštą tiesiog proporcingai savo nežinojimui apie savo vaikų ir savo bičiulių būtybių vidinę prigimtį ir tikruosius troškimus. Meilė yra gyvenimo dieviškojo ir vidinio

forgiveness. Which of us is right? what do you say?”

174:1.2 (1898.2) After a short silence Jesus looked significantly at all four and answered: “My brethren, you err in your opinions because you do not comprehend the nature of those intimate and loving relations between the creature and the Creator, between man and God. You fail to grasp that understanding sympathy which the wise parent entertains for his immature and sometimes erring child. It is indeed doubtful whether intelligent and affectionate parents are ever called upon to forgive an average and normal child. Understanding relationships associated with attitudes of love effectively prevent all those estrangements which later necessitate the readjustment of repentance by the child with forgiveness by the parent.

174:1.3 (1898.3) “A part of every father lives in the child. The father enjoys priority and superiority of understanding in all matters connected with the child-parent relationship. The parent is able to view the immaturity of the child in the light of the more advanced parental maturity, the riper experience of the older partner. With the earthly child and the heavenly Father, the divine parent possesses infinity and divinity of sympathy and capacity for loving understanding. Divine forgiveness is inevitable; it is inherent and inalienable in God's infinite understanding, in his perfect knowledge of all that concerns the mistaken judgment and erroneous choosing of the child. Divine justice is so eternally fair that it unfailingly embodies understanding mercy.

174:1.4 (1898.4) “When a wise man understands the inner impulses of his fellows, he will love them. And when you love your brother, you have already forgiven him. This capacity to understand man's nature and forgive his apparent wrongdoing is Godlike. If you are wise parents, this is the way you will love and understand your children, even forgive them when transient misunderstanding has apparently separated you. The child, being immature and lacking in the fuller understanding of the depth of the child-father relationship, must frequently feel a sense of guilty separation from a father's full approval, but the true father is never conscious of any such separation. Sin is an experience of creature consciousness; it is not a part of God's consciousness.

174:1.5 (1898.5) “Your inability or unwillingness to forgive your fellows is the measure of your immaturity, your failure to attain adult sympathy, understanding, and love. You hold grudges and nurse vengefulness in direct proportion to your ignorance of the inner nature and true longings of your children and your fellow beings. Love is the outworking of the divine and inner urge of life. It is

akstino padarinius. Jos pagrindas yra supratimas, jį ugdo nesavanaudiška tarnystė, ir ją tobulina išmintis.”

founded on understanding, nurtured by unselfish service, and perfected in wisdom.”

2. ŽYDŲ VALDOVŲ KLAUSIMAI

Pirmadienio vakarą buvo surengtas pasitarimas tarp Sanhedrino ir maždaug penkiasdešimties papildomų lyderių, atrinktų iš raštininkų, fariziejų, ir sedukėjų. Būtent šitas susirinkimas vieningai sutarė, kad Jėzų suimti viešai būtų pavojinga dėl to, kad jį labai myli paprasti žmonės. Taip pat būtent didžiosios daugumos nuomonė buvo tokia, jog prieš jį suimant ir atiduodant teismui, reikėtų imtis ryžtingų pastangų jį diskredituoti minios akyse. Dėl to, buvo paskirtos kelios grupės mokytų vyrų tam, jog kitą rytą šventykloje būtų pasirengusios jį pagauti į spąstus sunkiais klausimais ir kitokiais būdais stengtųsi pastatyti jį į nepatogią padėtį žmonių akivaizdoje. Pagaliau, fariziejai, sedukėjai, ir net erodiečiai visi susivienijo stengdamiesi diskredituoti Jėzų Perėjimo šventėje dalyvaujančių minių akyse.

Antradienio rytą, kada Jėzus atvyko į šventyklos galeriją ir ėmė mokyti, jis tebuvo pasakęs vos keletą žodžių, kai grupė jaunesniųjų studentų iš akademijų, kurie šitam tikslui buvo perengti, išėjo į priekį ir per savo atstovą kreipėsi į Jėzų: “Mokytojau, mes žinome, jog tu esi doras mokytojas, ir mes žinome, jog tu skelbi tiesos kelius, ir, jog tu tarnauji tikrai Dievui, nes tu nebijai nė vieno žmogaus, ir, jog tu nesi asmenų gerbėjas. Mes esame tikrai studentai, ir norėtume sužinoti tiesą apie tokį dalyką, kuris mums neduoda ramybės; mūsų sunkumas yra toks: Ar tai yra teisėta, jog mes mokėtume duoklę Cezariui? Ar mums mokėti ar nemokėti?” Jėzus, suvokdamas jų apgaulę ir klastą, jiems tarė: “Kodėl gi jūs šitokiu būdu ateinate, kad mane gundytumėte? Parodykite man tuos duoklės pinigus, ir aš jums atsakysiu.” Ir kada jie padavė jam dinarą, tada jis pažvelgė į jį ir paklausė, “Kieno atvaizdas ir vardas yra ant šitos monetos?” Ir kada jie atsakė jam, “Cezario,” tada Jėzus tarė, “Atiduokite Cezariui tai, kas yra Cezario, o Dievui atiduokite tai, kas yra Dievo.”

Kada jis šitaip atsakė šitiems jaunesiems raštininkams ir jų erodiečiams bendrininkams, tada iš jo akivaizdos jie pasišalino, ir žmonės, net ir sedukėjai, džiaugėsi dėl jų visiško pralaimėjimo. Net ir tie jaunuoliai, kurie stengėsi spąstus paspėsti jam, labai žavėjosi Mokytojo atsakymo netikėtu įžvalgumu.

Prieš dieną šie valdovai minios akivaizdoje stengėsi jį sutrikdyti dėl bažnytinės valdžios reikalų, ir kada jiems nepasisėkė, tai dabar jie stengėsi įtraukti jį į pražūtingą diskusiją apie

2. QUESTIONS BY THE JEWISH RULERS

174:2.1 (1899.1) On Monday evening there had been held a council between the Sanhedrin and some fifty additional leaders selected from among the scribes, Pharisees, and the Sadducees. It was the consensus of this meeting that it would be dangerous to arrest Jesus in public because of his hold upon the affections of the common people. It was also the opinion of the majority that a determined effort should be made to discredit him in the eyes of the multitude before he should be arrested and brought to trial. Accordingly, several groups of learned men were designated to be on hand the next morning in the temple to undertake to entrap him with difficult questions and otherwise to seek to embarrass him before the people. At last, the Pharisees, Sadducees, and even the Herodians were all united in this effort to discredit Jesus in the eyes of the Passover multitudes.

174:2.2 (1899.2) Tuesday morning, when Jesus arrived in the temple court and began to teach, he had uttered but few words when a group of the younger students from the academies, who had been rehearsed for this purpose, came forward and by their spokesman addressed Jesus: “Master, we know you are a righteous teacher, and we know that you proclaim the ways of truth, and that you serve only God, for you fear no man, and that you are no respecter of persons. We are only students, and we would know the truth about a matter which troubles us; our difficulty is this: Is it lawful for us to give tribute to Caesar? Shall we give or shall we not give?” Jesus, perceiving their hypocrisy and craftiness, said to them: “Why do you thus come to tempt me? Show me the tribute money, and I will answer you.” And when they handed him a denarius, he looked at it and said, “Whose image and superscription does this coin bear?” And when they answered him, “Caesar’s,” Jesus said, “Render to Caesar the things that are Caesar’s and render to God the things that are God’s.”

174:2.3 (1899.3) When he had thus answered these young scribes and their Herodian accomplices, they withdrew from his presence, and the people, even the Sadducees, enjoyed their discomfiture. Even the youths who had endeavored to entrap him marveled greatly at the unexpected sagacity of the Master’s answer.

174:2.4 (1899.4) The previous day the rulers had sought to trip him before the multitude on matters of ecclesiastical authority, and having failed, they now sought to involve him in a damaging

pilietinę valdžią. Tiek Pilotas, tiek Erodas šituo metu buvo Jeruzalėje, ir Jėzaus priešai priėjo tokios nuomonės, jeigu jis tikrai išdrįs patarti duoklės Cezariui nemokėti, tai jie iš karto galėtų vykti pas romėnų valdžią ir apkaltinti jį maišto kurstymu. Iš kitos pusės, jeigu jis tikrai patartų duoklę mokėti, tą pasakydamas tokia daugybe žodžių, tai, jie teisingai apskaičiavo, toks viešas pareiškimas labai smarkiai užgautų jo žydų klausytojų nacionalinę savigarbą, šituo atstumdamas minios gerą valią ir meilę.

Čia visur Jėzaus priešai buvo nugalėti, kadangi gerai buvo žinomas Sanhedrino nurodymas, kuris buvo skirtas tam, kad juo vadovautųsi tarp pagoniškujų nacijų pasklidę žydai, jog "kas turi teisę kaldinti monetas, tas taip pat turi teisę ir mokesčius rinkti." Šitokiu būdu Jėzus jų spąstų išvengė. Jeigu į jų klausimą būtų atsakęs "Ne," tai būtų prilygę maišto kurstymui; jeigu būtų atsakęs "Taip," tuomet būtų sukrėtęs giliai įsišaknijusius to laikmečio nacionalistinius jausmus. Mokytojas nevengė atsakyti į šį klausimą; jis tiesiog pasinaudojo išmintimi, kad pateiktų dvigubą atsakymą. Jėzus niekada neišsisukinėjo, bet turėdamas reikalo su tais, kurie stengėsi jam trukdyti ir jį sunaikinti, jis visada buvo išmintingas.

3. SEDUKĖJAI IR PRISIKĖLIMAS

Prieš tai, kada Jėzus galėjo pradėti mokymą, jo paklausinėti į priekį išėjo kita grupė, šitą kartą mokyto ir klastingų sedukėjų būrys. Jų atstovas, prisiartinęs prie jo, tarė: "Mokytojau, Mozė sakė, jeigu vedęs vyras mirtų, nepalikęs vaikų, tai jo brolis turėtų paimti jo žmoną ir paskleisti sėklą vietoje velionio brolio. Dabar buvo toks atvejis, kada vienas vyras, kuris turėjo šešis brolius, numirė bevaikis; kitas po jo likęs vyriausias brolis paėmė jo žmoną, bet taip pat greitai numirė, nepalikęs vaikų. Lygiai taip ir antrasis brolis paėmė jo žmoną, bet jis taip pat numirė, nepalikęs palikuonių. Ir taip toliau, kol visi iš šešių brolių buvo ją turėję, ir visi šeši numirė, nepalikę vaikų. Ir tada, po jų visų, numirė ir pati moteris. Dabar, ko mes norėtume tavęs paklausti yra štai kas: Kieno ji bus žmona prisikėjusi, nes visi septyni iš šitų brolių ją turėjo?"

Jėzus žinojo, o taip pat tą žinojo ir žmonės, jog šitie sedukėjai nebuvo nuoširdūs paklausdami šitą klausimą, kadangi nebuvo panašu, jog toks atvejis iš tikrųjų galėtų būti; o be to, tokio papročio, kada mirusio vyro brolis stengdavosi turėti vaikų su jo žmona vietoje jo, tuo metu žydai iš esmės nebesilaikė. Nepaisant šito, Jėzus nuolankiai

discussed civil authority. Both Pilate and Herod were in Jerusalem at this time, and Jesus' enemies conjectured that, if he would dare to advise against the payment of tribute to Caesar, they could go at once before the Roman authorities and charge him with sedition. On the other hand, if he should advise the payment of tribute in so many words, they rightly calculated that such a pronouncement would greatly wound the national pride of his Jewish hearers, thereby alienating the good will and affection of the multitude.

174:2.5 (1899.5) In all this the enemies of Jesus were defeated since it was a well-known ruling of the Sanhedrin, made for the guidance of the Jews dispersed among the gentile nations, that the "right of coinage carried with it the right to levy taxes." In this manner Jesus avoided their trap. To have answered "No" to their question would have been equivalent to inciting rebellion; to have answered "Yes" would have shocked the deep-rooted nationalist sentiments of that day. The Master did not evade the question; he merely employed the wisdom of making a double reply. Jesus was never evasive, but he was always wise in his dealings with those who sought to harass and destroy him.

3. THE SADDUCEES AND THE RESURRECTION

174:3.1 (1900.1) Before Jesus could get started with his teaching, another group came forward to question him, this time a company of the learned and crafty Sadducees. Their spokesman, drawing near to him, said: "Master, Moses said that if a married man should die, leaving no children, his brother should take the wife and raise up seed for the deceased brother. Now there occurred a case where a certain man who had six brothers died childless; his next brother took his wife but also soon died, leaving no children. Likewise did the second brother take the wife, but he also died leaving no offspring. And so on until all six of the brothers had had her, and all six of them passed on without leaving children. And then, after them all, the woman herself died. Now, what we would like to ask you is this: In the resurrection whose wife will she be since all seven of these brothers had her?"

174:3.2 (1900.2) Jesus knew, and so did the people, that these Sadducees were not sincere in asking this question because it was not likely that such a case would really occur; and besides, this practice of the brothers of a dead man seeking to beget children for him was practically a dead letter at this time among the Jews. Nevertheless, Jesus

sutiko atsakyti į jų piktybišką klausimą. Jis pasakė: “Jūs visi klystate, klausdami tokius klausimus, nes nežinote nei Raštų, nei gyvosios Dievo galios. Jūs žinote, jog šito pasaulio vaikai gali vesti ir ištekti, bet neatrodo, kad jūs suprastumėte, jog tie, kurie yra pripažįstami verti to, kad pasiektų būsimuosius pasaulius, teisiųjų prisikėlimo dėka, nei veda, nei išteka. Tie, kurie prisikelia iš mirusiųjų, yra labiau panašūs į dangiškuosius angelus, ir jie niekada nemiršta. Tie prisikėlusieji amžinai yra Dievo sūnūs; jie yra šviesos vaikai, prikelti į amžinojo gyvenimo žengimą į priekį. Ir net jūsų Tėvas Mozė suprato tai, kadangi, ryšium su savo patyrimu prie degančio krūmo, jis išgirdo Tėvą sakant, ‘Aš esu Abraomo Dievas, Izaoko Dievas, ir Jokūbo Dievas.’ Ir tokiu būdu, kaip ir Mozė, aš iš tikrųjų pareiškiu, jog manasis Tėvas yra ne mirusiųjų, bet gyvųjų Dievas. Jame jūs iš tiesų visi gyvenate, dauginatės, ir turite savo mirtingojo egzistenciją.”

Kada Jėzus pabaigė atsakinėti į šiuos klausimus, tada sedukėjai pasišalino, o kai kurie fariziejai tiek užsimiršo, kad ėmė šaukti, “Teisingai, teisingai, Mokytojau, tu gerai atsakei šitiems netikintiems sedukėjams.” Sedukėjai daugiau nebedrįso jo klausti jokių klausimų, o paprasti žmonės žavėjosi jo mokymo išmintimi.

Susidūrime su sedukėjais, Jėzus pasirinko tikrai Moze, kadangi šita religinė-politinė sekta pripažino tikrai penkių vadinamųjų Mozės Knygų teisėtumą; jie nesutiko, kad pranašų mokymus būtų galima pripažinti doktrininių mokymų pagrindu. Mokytojas savo atsakyme, nors aiškiai patvirtinęs mirtingųjų tvarinių išlikimo faktą prisikėlimo metodo dėka, visiškai nekalbėjo taip, kad pritartų fariziejų tikėjimui į materialaus žmogiškojo kūno prisikėlimą. Jėzus norėjo pabrėžti būtent štai ką: Kad Tėvas buvo sakęs, “Aš esu Abraomo, Izaoko, ir Jokūbo Dievas,” o ne aš *buvau* jų Dievas.

Sedukėjai buvo sugalvoję Jėzų paversti pražūtingos *pajuokos* objektu, puikiai žinodami, jog viešas persekiojimas tikrų tikriausiai minios akyse sukeltų jam didesnę užuojautą.

4. DIDYSIS ĮSAKYMAS

Kita sedukėjų grupė buvo pamokyta užduoti Jėzui supainiojančių klausimų apie angelus, bet kada jie pamatė, kokią dalį patyrė jų draugai, pamėginę pagauti jį į sąspūstus su klausimais apie prisikėlimą, tai jie labai išmintingai nusprendė laikytis ramiai; jie pasišalino, nepaklausę nė vieno

condescended to reply to their mischievous question. He said: “You all do err in asking such questions because you know neither the Scriptures nor the living power of God. You know that the sons of this world can marry and are given in marriage, but you do not seem to understand that they who are accounted worthy to attain the worlds to come, through the resurrection of the righteous, neither marry nor are given in marriage. Those who experience the resurrection from the dead are more like the angels of heaven, and they never die. These resurrected ones are eternally the sons of God; they are the children of light resurrected into the progress of eternal life. And even your Father Moses understood this, for, in connection with his experiences at the burning bush, he heard the Father say, ‘I am the God of Abraham, the God of Isaac, and the God of Jacob.’ And so, along with Moses, do I declare that my Father is not the God of the dead but of the living. In him you all do live, reproduce, and possess your mortal existence.”

174:3.3 (1900.3) When Jesus had finished answering these questions, the Sadducees withdrew, and some of the Pharisees so far forgot themselves as to exclaim, “True, true, Master, you have well answered these unbelieving Sadducees.” The Sadducees dared not ask him any more questions, and the common people marveled at the wisdom of his teaching.

174:3.4 (1900.4) Jesus appealed only to Moses in his encounter with the Sadducees because this religio-political sect acknowledged the validity of only the five so-called Books of Moses; they did not allow that the teachings of the prophets were admissible as a basis of doctrinal dogmas. The Master in his answer, though positively affirming the fact of the survival of mortal creatures by the technique of the resurrection, did not in any sense speak approvingly of the Pharisaic beliefs in the resurrection of the literal human body. The point Jesus wished to emphasize was: That the Father had said, “I am the God of Abraham, Isaac, and Jacob,” not I was their God.

174:3.5 (1900.5) The Sadducees had thought to subject Jesus to the withering influence of *ridicule*, knowing full well that persecution in public would most certainly create further sympathy for him in the minds of the multitude.

4. THE GREAT COMMANDMENT

174:4.1 (1901.1) Another group of Sadducees had been instructed to ask Jesus entangling questions about angels, but when they beheld the fate of their comrades who had sought to entrap him with questions concerning the resurrection, they very wisely decided to hold their peace; they retired without asking a question. It was the prearranged

klausimo. Tai buvo susijungusių fariziejų, raštininkų, sedukėjų, ir erodiečių iš anksto parengtas planas per visą dieną pateikinti šiuos painiojančius klausimus, tikintis šitokiu būdu diskredituoti Jėzų žmonių akyse ir tuo pačiu metu veiksmingai užkirsti kelią tam, kad jis neturėtų laiko savo nerimą keliančių mokymų skelbimui.

Tada į priekį išėjo viena iš fariziejų grupių, kad pateiktų priekabiaujančių klausimų, ir jų atstovas, duodamas ženklą Jėzui, tarė: “Mokytojau, aš esu įstatymo žinovas, ir norėčiau tavęs paklausti, kuris, tavo nuomone, yra didžiausias įsakymas?” Jėzus atsakė: “Yra tikrai vienas vienintelis įsakymas, ir jis yra didžiausias iš visų, o šitas įsakymas yra toks: ‘Klausyk, O Izraeli, Viešpats mūsų Dievas, Viešpats yra vienas; ir tu tikrai mylėsi Viešpatį savo Dievą iš visos širdies ir visa savo siela, visu savo protu ir iš visų jėgų.’ Tai yra pirmasis ir didysis įsakymas. O antrasis įsakymas yra toks, kaip šitas pirmasis; iš tikrųjų jis tiesiogiai iškyla iš jo, ir yra toks: ‘Tu tikrai mylėsi savo artimą kaip save patį.’ Nėra nė vieno kito įsakymo, kuris būtų didesnis už šiuos; šiais dviem įsakymais remiasi visi įstatymai ir pranašai.”

Kada įstatymo žinovas suvokė, kad Jėzus ne tikai atsakė pagal žydų religijos aukščiausią sampratą, bet taip pat, kad jis susirinkusios minios akivaizdoje atsakė išmintingai, tada jis pamanė, jog bus derama drąsa Mokytojo atsakymą atvirai pakomentuoti. Dėl to, jis pasakė: “Apie tokią tiesą, Mokytojau, tu gerai pasakei, jog Dievas yra vienas ir be jo nėra jokio kito; ir jog mylėti jį iš visos širdies, su visu supratingumu, ir iš visų jėgų, o taip pat ir mylėti savo artimą kaip save patį, yra pirmasis ir didysis įsakymas; ir mes sutinkame, jog šito didžiojo įsakymo reikia laikytis daug labiau negu visų sudegintų paaukojimų ir aukų.” Kada įstatymo žinovas atsakė šitaip apdairiai, tada Jėzus pažvelgė žemyn į jį ir tarė, “Mano drauge, aš matau, jog tu esi netoli Dievo karalystės.”

Jėzus sakė teisybę, kada jis užsiminė šitam įstatymo žinovui, kad jis yra “netoli karalystės,” nes tą pačią naktį jis išėjo į Mokytojo stovyklą netoli Getsemanės, išpažino karalystės evangelijos tikėjimą, ir buvo Josijo, vieno iš Abnerio mokinių, pakrikštytas.

Kitos dvi ar trys žydų raštininkų ir fariziejų grupės irgi dalyvavo ir ketino paklausti klausimų, bet juos arba nuginklavo Jėzaus atsakymas įstatymo žinovui, arba išgąsdino visiškas pralaimėjimas visų tų, kurie stengėsi pagauti jį į spąstus. Po šito niekas nebedrįso jam viešai pateikti kito klausimo.

Kada daugiau klausimų nebebuvo, ir kadangi vidurdienio valanda buvo arti, tai Jėzus savojo mokymo nebetęsė, bet pasitenkino tiesiog tuo, kad fariziejams ir jų partneriams pateikė vieną

plan of the confederated Pharisees, scribes, Sadducees, and Herodians to fill up the entire day with these entangling questions, hoping thereby to discredit Jesus before the people and at the same time effectively to prevent his having any time for the proclamation of his disturbing teachings.

174:4.2 (1901.2) Then came forward one of the groups of the Pharisees to ask harassing questions, and the spokesman, signaling to Jesus, said: “Master, I am a lawyer, and I would like to ask you which, in your opinion, is the greatest commandment?” Jesus answered: “There is but one commandment, and that one is the greatest of all, and that commandment is: ‘Hear O Israel, the Lord our God, the Lord is one; and you shall love the Lord your God with all your heart and with all your soul, with all your mind and with all your strength.’ This is the first and great commandment. And the second commandment is like this first; indeed, it springs directly therefrom, and it is: ‘You shall love your neighbor as yourself.’ There is no other commandment greater than these; on these two commandments hang all the law and the prophets.”

174:4.3 (1901.3) When the lawyer perceived that Jesus had answered not only in accordance with the highest concept of Jewish religion, but that he had also answered wisely in the sight of the assembled multitude, he thought it the better part of valor openly to commend the Master’s reply. Accordingly, he said: “Of a truth, Master, you have well said that God is one and there is none beside him; and that to love him with all the heart, understanding, and strength, and also to love one’s neighbor as one’s self, is the first and great commandment; and we are agreed that this great commandment is much more to be regarded than all the burnt offerings and sacrifices.” When the lawyer answered thus discreetly, Jesus looked down upon him and said, “My friend, I perceive that you are not far from the kingdom of God.”

174:4.4 (1901.4) Jesus spoke the truth when he referred to this lawyer as being “not far from the kingdom,” for that very night he went out to the Master’s camp near Gethsemane, professed faith in the gospel of the kingdom, and was baptized by Josiah, one of the disciples of Abner.

174:4.5 (1901.5) Two or three other groups of the scribes and Pharisees were present and had intended to ask questions, but they were either disarmed by Jesus’ answer to the lawyer, or they were deterred by the discomfiture of all who had undertaken to ensnare him. After this no man dared to ask him another question in public.

174:4.6 (1901.6) When no more questions were forthcoming, and as the noon hour was near, Jesus did not resume his teaching but was content merely to ask the Pharisees and their

klausimą. Tarė Jėzus: “Kadangi jūs daugiau jokių klausimų nebeklausiote, tai aš norėčiau vieną klausimą pateikti jums. Ką apie Išvaduotoją galvojate jūs? Tai yra, kieno jis yra sūnus?” Po trumpo pauzės vienas iš žydų raštininkų atsakė, “Mesiją yra Dovydo sūnus.” Ir kadangi Jėzus žinojo, jog buvo daug ginčų, net ir tarp jo mokinių, ar jis yra ar nėra Dovydo sūnus, tai jis paklausė kitą klausimą: “Jeigu Išvaduotojas iš tikrųjų yra Dovydo sūnus, kaip čia išeina, jog toje Psalmėje, kurią jūs priskiriate Dovydui, jis pats, kalbėdamas dvasioje, sako, ‘Viešpats tarė mano ponui, sėdėk man iš dešinės tol, kol aš iš tavo priešų padarysiu pakoją tavosioms kojoms.’ Jeigu Dovydas jį vadina Viešpačiu, tai kaip tada jis gali būti jo sūnus?” Nors valdovai, raštininkai, ir vyriausieji šventikai į šitą klausimą neatsakė, bet jie taip pat susilaikė ir nuo bet kokių klausimų jam, kad mėgintų jį pagauti į spąstus. Jie į šitą klausimą, kurį jiems pateikė Jėzus, neatsakė niekada, bet po Mokytojo mirties jie pamėgino išvengti šios sunkios padėties pakeitę šitos Psalmės aiškinimą taip, kad ji užsimintų apie Abraomą, o ne apie Mesiją. Kiti šios dilemos stengėsi išvengti tuo, jog nepripažino, kad šitos vadinamosios mesijškos Psalmės autorius yra Dovydas.

Vos prieš kelias minutes fariziejai džiaugėsi, kad Mokytojas sedukėjus nutildė; dabar sedukėjai jautė malonumą dėl fariziejų nesėkmės; bet tokios varžytuvės buvo tikrai trumpalaikės; jie greitai pamiršo apie savo ilgalaikius skirtumus vieningai stengdamiesi nutraukti Jėzaus mokymus ir darbus. Bet per visus šiuos nutikimus paprasti žmonės jo klausėsi su džiaugsmu.

5. BESITEIRAUJANTYS GRAIKAI

Maždaug pusiaudienį, kada Pilypas naujamai stovyklai, kuri tą dieną buvo įrenginėjama netoli Getsemanės, pirkto maisto, jį užšnekino atvykėlių delegacija, grupė tikinčiųjų graikų iš Aleksandrijos, Atėnų, ir Romos, kurių atstovas apaštalui tarė: “Tave mums nurodė tie, kurie tave pažįsta; taigi mes atėjome pas tave, pone, su prašymu susitikti su Jėzumi, tavuoju Mokytoju.” Pilypas buvo nustebintas, kad šitaip turgavietėje susitiko su šitais žymiais ir besiteiraujančiais pagonimis graikais, ir kadangi Jėzus visiems dvylikai buvo taip aiškiai nurodęs neužsiminėti jokių viešu mokymu per Perėjimo šventės savaitę, tai jis truputėlį buvo pasimetęs dėl to, kad su šiuo reikalu susitvarkytų teisingai. Jis taip pat buvo ir sunerimęs, kadangi šitie vyrai buvo svetimšaliai pagonys. Jeigu jie būtų buvę žydai arba netolimi ir pažįstami pagonys, tai jis nebūtų taip aiškiai dvejojęs. Jis pasielgė šitaip: Šiuos graikus paprašė pasilikti ten ir niekur neiti. Kada jis nuskubėjo tolyn, tai jie manė, kad jis nuėjo ieškoti Jėzaus, bet iš tikrųjų jis nulėkė į Juozapo namus,

associates a question. Said Jesus: “Since you ask no more questions, I would like to ask you one. What do you think of the Deliverer? That is, whose son is he?” After a brief pause one of the scribes answered, “The Messiah is the son of David.” And since Jesus knew that there had been much debate, even among his own disciples, as to whether or not he was the son of David, he asked this further question: “If the Deliverer is indeed the son of David, how is it that, in the Psalm which you accredit to David, he himself, speaking in the spirit, says, ‘The Lord said to my lord, sit on my right hand until I make your enemies the footstool of your feet.’ If David calls him Lord, how then can he be his son?” Although the rulers, the scribes, and the chief priests made no reply to this question, they likewise refrained from asking him any more questions in an effort to entangle him. They never answered this question which Jesus put to them, but after the Master’s death they attempted to escape the difficulty by changing the interpretation of this Psalm so as to make it refer to Abraham instead of the Messiah. Others sought to escape the dilemma by disallowing that David was the author of this so-called Messianic Psalm.

174:4.7 (1902.1) A short time back the Pharisees had enjoyed the manner in which the Sadducees had been silenced by the Master; now the Sadducees were delighted by the failure of the Pharisees; but such rivalry was only momentary; they speedily forgot their time-honored differences in the united effort to stop Jesus’ teachings and doings. But throughout all of these experiences the common people heard him gladly.

5. THE INQUIRING GREEKS

174:5.1 (1902.2) About noontime, as Philip was purchasing supplies for the new camp which was that day being established near Gethsemane, he was accosted by a delegation of strangers, a group of believing Greeks from Alexandria, Athens, and Rome, whose spokesman said to the apostle: “You have been pointed out to us by those who know you; so we come to you, Sir, with the request to see Jesus, your Master.” Philip was taken by surprise thus to meet these prominent and inquiring Greek gentiles in the market place, and, since Jesus had so explicitly charged all of the twelve not to engage in any public teaching during the Passover week, he was a bit perplexed as to the right way to handle this matter. He was also disconcerted because these men were foreign gentiles. If they had been Jews or near-by and familiar gentiles, he would not have hesitated so markedly. What he did was this: He asked these Greeks to remain right where they were. As he hastened away, they supposed that he went in search of Jesus, but in reality he hurried off to the

kur jis žinojo, jog Andriejus ir kiti apaštalai pietauja; ir pasikvietęs Andriejų į lauką, paaiškino jam savojo atėjimo tikslą, o tada, lydimas Andriejaus, jis sugrįžo prie laukiančiųjų graikų.

Kadangi maisto atsargų Pilypas buvo beveik baigęs pripirkti, tai jis ir Andriejus sugrįžo su graikais į Juozapo namus, kur juos priėmė Jėzus; ir jie sėdėjo šalia tuo metu, kada jis kalbėjo savo apaštalams ir kai kuriems savo geriausiems mokiniams, susirinkusiems į šiuos pietus. Sakė Jėzus:

“Manasis Tėvas pasiuntė mane į šitą pasaulį, kad žmonių vaikams atskleisčiau kupiną meilės jo gerumą, bet tie, pas kuriuos aš atėjau iš pradžių, mane priimti atsisakė. Tas tiesa, iš tikrųjų, daugelis iš jūsų tikėjote manąja evangelija patys vieni, bet Abraomo vaikai ir jų lyderiai netrukus mane atstums, o šitaip pasielgdami, jie atstums ir Tą, kuris pasiuntė mane. Aš dosniai skelbiau išgelbėjimo evangeliją šitai tautai; aš jiems pasakojau apie sūnystę su džiaugsmu, laisve, ir daug pilnesniu gyvenimu dvasioje. Manasis Tėvas padarė daug stebuklų tarp šitų baimės apimtų žmonių sūnų. Bet teisingai Pranašas Isajas užsiminė apie šitą tautą, kada jis rašė: “Viešpatie, kas mūsų mokymais patikėjo? Ir kam gi buvo apreiškintas Viešpats?” Tikrai manosios tautos lyderiai jų akis sąmoningai apakino, kad jie nematytų, ir jų širdis sukietino, kad jie netikėtų ir nebūtų išgelbėti. Visus šiuos metų metus aš tikrai stengiausi juos išgydyti nuo jų netikėjimo, kad jie galėtų priimti Tėvo amžinąjį išgelbėjimą. Aš žinau, jog mane nuvylė nevisi; kai kurie iš jūsų manąja žinia iš tikrųjų patikėjo. Dabar šitame kambaryje bus dvi dešimtys vyrų, kurie kažkada buvo Sanhedrino nariai arba kurie užėmė aukštas pareigas nacijos tarybose, nors kai kurie iš jūsų vis dar ir bijote tiesą išpažinti atvirai, kad jie neišmestų jūsų iš sinagogos. Kai kurie iš jūsų esate gundomi žmonių šlovę mylėti labiau už Dievo šlovę. Bet aš esu priverstas būti pakantus, kadangi aš bijau dėl saugumo ir ištikimybės net ir kai kurių tų, kurie taip ilgai buvo arti manęs ir kurie gyveno visiškai šalia manęs.

“Šitame banketų kambaryje aš matau, jog yra susirinkę maždaug po lygiai žydų ir pagonių, ir aš norėčiau kreiptis į jus, kaip į tokią pirmąją ir paskutinąją grupę, kad galėčiau pamokyti karalystės reikalų prieš išvykdamas pas savąjį Tėvą.”

Šitie graikai uoliai lankė Jėzaus mokymus šventykloje. Pirmadienio vakarą jie buvo surengę pasitarimą Nikodemo namuose, kuris tęsėsi iki išaušo diena, ir trisdešimt iš jų nusprendė įeiti į karalystę.

Šiuo metu Jėzus stovėdamas prieš juos, susukė, kad viena dieviškoji tvarka baigiasi ir

home of Joseph, where he knew Andrew and the other apostles were at lunch; and calling Andrew out, he explained the purpose of his coming, and then, accompanied by Andrew, he returned to the waiting Greeks.

174:5.2 (1902.3) Since Philip had about finished the purchasing of supplies, he and Andrew returned with the Greeks to the home of Joseph, where Jesus received them; and they sat near while he spoke to his apostles and a number of leading disciples assembled at this luncheon. Said Jesus:

174:5.3 (1902.4) “My Father sent me to this world to reveal his loving-kindness to the children of men, but those to whom I first came have refused to receive me. True, indeed, many of you have believed my gospel for yourselves, but the children of Abraham and their leaders are about to reject me, and in so doing they will reject Him who sent me. I have freely proclaimed the gospel of salvation to this people; I have told them of sonship with joy, liberty, and life more abundant in the spirit. My Father has done many wonderful works among these fear-ridden sons of men. But truly did the Prophet Isaiah refer to this people when he wrote: ‘Lord, who has believed our teachings? And to whom has the Lord been revealed?’ Truly have the leaders of my people deliberately blinded their eyes that they see not, and hardened their hearts lest they believe and be saved. All these years have I sought to heal them of their unbelief that they might be recipients of the Father’s eternal salvation. I know that not all have failed me; some of you have indeed believed my message. In this room now are a full score of men who were once members of the Sanhedrin, or who were high in the councils of the nation, albeit even some of you still shrink from open confession of the truth lest they cast you out of the synagogue. Some of you are tempted to love the glory of men more than the glory of God. But I am constrained to show forbearance since I fear for the safety and loyalty of even some of those who have been so long near me, and who have lived so close by my side.

174:5.4 (1903.1) “In this banquet chamber I perceive there are assembled Jews and gentiles in about equal numbers, and I would address you as the first and last of such a group that I may instruct in the affairs of the kingdom before I go to my Father.”

174:5.5 (1903.2) These Greeks had been in faithful attendance upon Jesus’ teaching in the temple. On Monday evening they had held a conference at the home of Nicodemus, which lasted until the dawn of day, and thirty of them had elected to enter the kingdom.

174:5.6 (1903.3) As Jesus stood before them at this time, he perceived the end of one dispensation

prasideda kita. Nukreipdamas savo dėmesį į graikus, Mokytojas tarė:

“Tas, kuris tiki šita evangelija, tiki ne tik tai, kas mane, bet ir tą, kuris pasiuntė mane. Kada jūs žvelgiate į mane, tada jūs matote ne tik tai Žmogaus Sūnų, bet taip pat ir Tą, kuris pasiuntė mane. Aš esu pasaulio šviesa, ir kas tik patikės mano mokymu, tas tikrai daugiau nebegyvens tamsoje. Jeigu jūs, pagonys, tikrai išgirsite mane, tai jūs tikrai gausite gyvenimo žodžius ir su jais įeisite į sūnystės su Dievu tiesos džiaugsmingą laisvę. Jeigu mano bičiuliai tėvynainiai, žydai, nuspręs mane atstumti ir manusius mokymus atsisakys priimti, tai aš jų neteisiu, kadangi aš atėjau ne tam, kad pasaulį teisčiau, bet tam, kad pasiūlyčiau jam išgelbėjimą. Nežiūrint šito, tie, kurie mane atstums ir priimti mano mokymą atsisakys, deramu laiku tikrai bus pristatyti, kad juos teistų manasis Tėvas ir tie, kuriuos jis paskyrė, kad priimtų nuosprendį dėl tų, kurie gailestingumo dovaną ir išgelbėjimo tiesas atmetė. Prisiminkite, jūs visi, jog aš kalbu ne savo paties vardu, tačiau, kad aš ištikimai pareiškiau jums tai, ką Tėvas man paliepė atskleisti žmonių vaikams. Ir šitie žodžiai, kuriuos Tėvas man nurodė pasakyti pasauliui, yra dieviškosios tiesos, nuolatinio gailestingumo, ir amžinojo gyvenimo žodžiai.

“Bet tiek žydams, tiek pagonims aš pareiškiau, jog toji valanda beveik atėjo, kada Žmogaus Sūnus bus pašlovinamas. Jūs gerai žinote, jeigu kviečio grūdas nenukrenta į žemę ir neįsmina, tai jis ir lieka vienas; bet jeigu jis įsmina į gerą dirvą, tai jis vėl pakyla gyvenimui ir duoda gerą derlių. Tas, kuris savo gyvenimą myli savanaudiškai, yra patekęs į pavojų, kad gali jį prarasti; bet tas, kuris savąjį gyvenimą nori paaukoti mano labui ir evangelijos labui, tas tikrai džiaugsis gausne egzistencija ant žemės ir danguje, amžinuoju gyvenimu. Jeigu jūs tikrai eisite paskui mane, net ir po to, kada aš jau būsiu išėjęs pas savąjį Tėvą, tada tikrai jūs tapsite mano mokiniais ir savo bičių mirtingųjų nuoširdžiais tarnais.

“Aš žinau, manoji valanda artėja, ir aš esu susirūpinęs. Aš suvokių, jog manoji tauta yra pasiryžusi karalystę su panieka atstumti, bet aš džiaugiuosi priimdamas šiuos tiesos ieškančius pagonis, kurie šiandien atėjo čia, teiraudamiesi šviesos kelio. Nepaisant šito, man maudžia širdį dėl manosios tautos, o mano sielą drasko tai, kas manęs laukia. Ką man sakyti, kada aš žiūriu į priekį ir matau, kas mane užgrius? Ar man sakyti, Tėve, išgelbėk mane nuo šitos siaubingos valandos? Ne! Būtent šiuo tikslu aš iš tikrųjų ir esu atėjęs į šitą pasaulį ir net iki šitos valandos. Geriau aš tikrai pasakysiu ir melsiu, kad ir jūs prisijungtumėte prie manęs: Tėve, tebūnie pašlovinamas tavasis vardas; tebūnie tavoji valia.”

Kada Jėzus šitaip pakalbėjo, tada tas

and the beginning of another. Turning his attention to the Greeks, the Master said:

174:5.7 (1903.4) “He who believes this gospel, believes not merely in me but in Him who sent me. When you look upon me, you see not only the Son of Man but also Him who sent me. I am the light of the world, and whosoever will believe my teaching shall no longer abide in darkness. If you gentiles will hear me, you shall receive the words of life and shall enter forthwith into the joyous liberty of the truth of sonship with God. If my fellow countrymen, the Jews, choose to reject me and to refuse my teachings, I will not sit in judgment on them, for I came not to judge the world but to offer it salvation. Nevertheless, they who reject me and refuse to receive my teaching shall be brought to judgment in due season by my Father and those whom he has appointed to sit in judgment on such as reject the gift of mercy and the truths of salvation. Remember, all of you, that I speak not of myself, but that I have faithfully declared to you that which the Father commanded I should reveal to the children of men. And these words which the Father directed me to speak to the world are words of divine truth, everlasting mercy, and eternal life.

174:5.8 (1903.5) “But to both Jew and gentile I declare the hour has about come when the Son of Man will be glorified. You well know that, except a grain of wheat falls into the earth and dies, it abides alone; but if it dies in good soil, it springs up again to life and bears much fruit. He who selfishly loves his life stands in danger of losing it; but he who is willing to lay down his life for my sake and the gospel's shall enjoy a more abundant existence on earth and in heaven, life eternal. If you will truly follow me, even after I have gone to my Father, then shall you become my disciples and the sincere servants of your fellow mortals.

174:5.9 (1903.6) “I know my hour is approaching, and I am troubled. I perceive that my people are determined to spurn the kingdom, but I am rejoiced to receive these truth-seeking gentiles who come here today inquiring for the way of light. Nevertheless, my heart aches for my people, and my soul is distraught by that which lies just before me. What shall I say as I look ahead and discern what is about to befall me? Shall I say, Father save me from this awful hour? No! For this very purpose have I come into the world and even to this hour. Rather will I say, and pray that you will join me: Father, glorify your name; your will be done.”

174:5.10 (1904.1) When Jesus had thus spoken, the

Personalizuotas Derintojas, kuris gyveno jo viduje iki jo krikšto akimirkos, pasirodė prieš jį, ir kada jis padarė pastebimą pauzę, šitoji, dabar galinga atstovaujanti Tėvui dvasia prašneko Jėzui iš Nazareto, sakydama: "Per tavo savęs padovanojimus aš daug kartų šlovinau savąjį vardą, ir aš jį tikrai pašlovinsiu dar kartą."

Nors čia susirinkę žydai ir pagonys jokio balso negirdėjo, bet jie negalėjo nepamatyti, kad Mokytojas savo kalboje padarė pauzę, tuo metu, kai ši žinia jį pasiekė iš kažkokio viršžmogiškojo šaltinio. Jie visi tarė, kiekvienas vyras greta buvusiam, "Angelas kalbėjo jam."

Tada Jėzus toliau sakė: "Visa tai įvyko ne mano labui, bet jūsų labui. Aš tvirtai žinau, jog Tėvas mane sutiks ir priims manąją misiją, skirtą jūsų labui, bet reikia, kad jūs būtumėte padrąsinti ir būtumėte paruošti aršiam išbandymui, kuris laukia kaip tik ateityje. Leiskite man jus užtikrinti, jog mūsų suvienytas pastangas apšviesti pasaulį ir išvaduoti žmoniją galiausiai apvainikuos pergalė. Senoji tvarka nuosprendį pasirašo pati sau; šito pasaulio Prinčą aš nutrenkiau žemyn; ir visi žmonės tikrai taps laisvi dėka šviesos iš tos dvasios, kurią aš tikrai išliesiu visiems materialiams kūnams po to, kai būsiu pakilęs pas savąjį Tėvą danguje.

"Ir dabar aš jums pareiškiu, kad aš, jeigu būsiu išaukštintas žemėje ir jūsų gyvenime, tikrai visus žmones pritrauksiu prie savęs ir į savojo Tėvo bičiulystę. Jūs manėte, jog išvaduotojas gyvens žemėje amžinai, bet aš pareiškiu, kad Žmogaus Sūnų žmonės atstums, ir kad jis sugrįš pas Tėvą. Su jumis iš tiesų aš būsiu nebeilgai; tikrai trumpą laiką gyvoji šviesa bus šitoje tamsioje kartoje. Vaikščiokite, kol šitą šviesą turite, kad ateinanti tamsa ir pasimetimas jūsų negalėtų apimti. Tas, kuris vaikšto tamsioje, nežino, kur jis eina; bet jeigu jūs tikrai nuspręsite eiti šviesoje, tai jūs iš tiesų visi tapsite išlaisvintais Dievo sūnumis. O dabar, jūs visi, eikite su manimi, kada mes einame atgal į šventyklą, ir aš pasakysiu atsisveikinimo žodžius vyriausiesiems šventikams, raštininkams, fariziejams, sedukėjams, erodiečiams ir tamsiems Izraelio valdovams."

Šitaip pasakęs, Jėzus visą kelią ėjo pirmas siauromis Jeruzalės gatvelėmis atgal į šventyklą. Jie ką tik girdėjo, kaip Mokytojas pasakė, jog tai turi būti jo atsisveikinimo kalba šventykloje, ir jie paskui jį ėjo tylėdami ir giliai susimąstę.

Personalized Adjuster of his indwelling during prebaptismal times appeared before him, and as he paused noticeably, this now mighty spirit of the Father's representation spoke to Jesus of Nazareth, saying: "I have glorified my name in your bestowals many times, and I will glorify it once more."

174:5.11 (1904.2) While the Jews and gentiles here assembled heard no voice, they could not fail to discern that the Master had paused in his speaking while a message came to him from some superhuman source. They all said, every man to the one who was by him, "An angel has spoken to him."

174:5.12 (1904.3) Then Jesus continued to speak: "All this has not happened for my sake but for yours. I know of a certainty that the Father will receive me and accept my mission in your behalf, but it is needful that you be encouraged and be made ready for the fiery trial which is just ahead. Let me assure you that victory shall eventually crown our united efforts to enlighten the world and liberate mankind. The old order is bringing itself to judgment; the Prince of this world I have cast down; and all men shall become free by the light of the spirit which I will pour out upon all flesh after I have ascended to my Father in heaven.

174:5.13 (1904.4) "And now I declare to you that I, if I be lifted up on earth and in your lives, will draw all men to myself and into the fellowship of my Father. You have believed that the Deliverer would abide on earth forever, but I declare that the Son of Man will be rejected by men, and that he will go back to the Father. Only a little while will I be with you; only a little time will the living light be among this darkened generation. Walk while you have this light so that the oncoming darkness and confusion may not overtake you. He who walks in the darkness knows not where he goes; but if you will choose to walk in the light, you shall all indeed become liberated sons of God. And now, all of you, come with me while we go back to the temple and I speak farewell words to the chief priests, the scribes, the Pharisees, the Sadducees, the Herodians, and the benighted rulers of Israel."

174:5.14 (1904.5) Having thus spoken, Jesus led the way over the narrow streets of Jerusalem back to the temple. They had just heard the Master say that this was to be his farewell discourse in the temple, and they followed him in silence and in deep meditation.

175 Dokumentas. Paskutinioji kalba šventykloje

⇨ 174

URANTIJOS KNYGA

176 ⇨

IV DALIS. JĖZAUS GYVENIMAS IR MOKYMAI

175 DOKUMENTAS. PASKUTINIOJI KALBA ŠVENTYKLOJE

Skyrius

ĮVADAS

1. Kalba
2. Individualių žydų statusas
3. Lemtingas Sanhedrino susirinkimas
4. Padėtis Jeruzalėje

ĮVADAS

TUOJ po antros valandos šito antradienio popietę, Jėzus, lydimas vienuolikos apaštalių, Juozapo iš Arimatėjos, tų trisdešimties graikų, ir kai kurių kitų mokinių, atėjo į šventyklą ir pradėjo savo paskutinįjį kreipimąsi švento pastato galerijose. Šitoji kalba buvo sumanyta, kad būtų jo paskutinis apeliavimas į žydų tautą ir baigiamasis kaltinimas jo aršioms priešams ir būsiesiems sunaikintojams—raštininkams, fariziejams, sedukėjams, ir vyriausiesiems Izraelio valdovams. Iki pusiaudienio tos įvairios grupės turėjo galimybę Jėzų klausinėti; šitą popietę niekas jam nepateikė nė vieno klausimo.

Kada Mokytojas pradėjo kalbėti, tada šventyklos galerija buvo rami ir tvarkinga. Pinigų keitėjai ir prekeiviai nebedrso vėl įeiti į šventyklą nuo to laiko, kada prieš dieną Jėzus ir pasipiktinusi minia juos išvijo į lauką. Prieš pradėdamas kalbą, Jėzus švelniai pažvelgė žemyn į žmones, kurie taip greitai turėjo išgirsti jo atsisveikinimo viešą gailestingumo kreipimąsi į žmoniją, drauge su jo paskutiniu žydų veidmainių mokytojų ir fanatiškų valdovų pasmerkimu.

1. KALBA

PAPER 175 THE LAST TEMPLE DISCOURSE

SECTIONS

Introduction

1. The Discourse
2. Status of Individual Jews
3. The Fateful Sanhedrin Meeting
4. The Situation in Jerusalem

INTRODUCTION

175:0.1 (1905.1) SHORTLY after two o'clock on this Tuesday afternoon, Jesus, accompanied by eleven apostles, Joseph of Arimathea, the thirty Greeks, and certain other disciples, arrived at the temple and began the delivery of his last address in the courts of the sacred edifice. This discourse was intended to be his last appeal to the Jewish people and the final indictment of his vehement enemies and would-be destroyers — the scribes, Pharisees, Sadducees, and the chief rulers of Israel. Throughout the forenoon the various groups had had an opportunity to question Jesus; this afternoon no one asked him a question.

175:0.2 (1905.2) As the Master began to speak, the temple court was quiet and orderly. The money-changers and the merchandisers had not dared again to enter the temple since Jesus and the aroused multitude had driven them out the previous day. Before beginning the discourse, Jesus tenderly looked down upon this audience which was so soon to hear his farewell public address of mercy to mankind coupled with his last denunciation of the false teachers and the bigoted rulers of the Jews.

1. THE DISCOURSE

“Šitą ilgą laiką, kada aš buvau su jumis, keliaudamas skersai išilgai šiame krašte skelbdamas Tėvo meilę žmonių vaikams, ir daugelis šią šviesą pamatė, ir įtikėjimo dėka, įėjo į dangaus karalystę. Dėl šito mokymo ir pamokslavimo Tėvas padarė daug stebuklų, net ir tokį, kad prikėlė iš mirusiųjų. Buvo išgydyta daug sergančiųjų ir kenčiančiųjų, nes jie tikėjo; bet visas šitas tiesos skelbimas ir ligų išgydymas neatmerkė akių tiems, kurie pamatyti šviesą atsisako, tiems, kurie šitą karalystės evangeliją yra pasiryžę atstumti.

“Visais būdais, kurie derinasi su manojo Tėvo valios vykdymu, aš ir manieji apaštalai padarėme viską, kas tik įmanoma, kad su savo sielos broliais gyventume ramybėje, kad paklustume protingiems Mozės įstatymo ir Izraelio tradicijų reikalavimams. Mes atkakliai siekėme ramybės, bet Izraelio lyderiai jos neturės. Atstumdami Dievo tiesą ir dangaus šviesą, jie atsistojo melo ir tamsos pusėje. Negali būti ramybės tarp šviesos ir tamsos, tarp gyvenimo ir mirties, tarp tiesos ir melo.

“Daugelis iš jūsų mano mokymais išdrįsote tikėti ir jau įėjote į sūnystės su Dievu sąmonės džiaugsmą ir laisvę. Ir jūs būsite mano liudininkai, kad šitą pačią sūnystę su Dievu aš siūliau visai žydų nacijai, net ir tiems patiems žmonėms, kurie dabar stengiasi mane sunaikinti. Ir net dabar šiuos aklus mokytojus ir šiuos veidmainius lyderius manasis Tėvas priimtų, jeigu tikėtai jie atsigręžtų į jį ir priimtų jo gailingumą. Net ir dabar šitai tautai nėra per daug vėlu dangiškąjį žodį priimti ir Žmogaus Sūnų pasveikinti.

“Manasis Tėvas su šita tauta gailingai elgėsi ilgą laiką. Karta po kartos mes tikrai siuntėme savuosius pranašus, kad jas mokytų ir perspėtų, ir karta po kartos šiuos dangaus atsiųstus mokytojus jos nužudydavo. Ir dabar iš tikrųjų jūsų savavaliai aukštieji šventikai ir užsispyrę valdovai toliau daro lygiai tokį patį dalyką. Kaip Erodas nužudė Joną, lygiai taip jūs dabar rengiatės sunaikinti Žmogaus Sūnų.

“Tol, kol yra galimybė, jog žydai į manąjį Tėvą atsigręš ir išgelbėjimo ieškos, tol Abraomo, Izaoko, ir Jokūbo Dievas savo gailingumo rankas laikys į jus ištiestas; tačiau, kada jūs kartą neatgailavimo taurę būsite pripildę ir kada kartą manojo Tėvo gailingumą jūs būsite galutinai atstūmę, tada šitoji nacija bus palikta su savo pačios ketinimais, ir ji tikrai greitai prieis prie gėdingos pabaigos. Šitoji tauta buvo pašaukta, kad taptų pasaulio šviesa, kad skleistų dvasinę Dievą-pažįstančios rasės šlovę, bet nuo savo dieviškųjų privilegijų įgyvendinimo jūs atsitraukėte tiek toli, kad netrukus jūsų lyderiai padarys

175:1.1 (1905.3) “This long time have I been with you, going up and down in the land proclaiming the Father’s love for the children of men, and many have seen the light and, by faith, have entered into the kingdom of heaven. In connection with this teaching and preaching the Father has done many wonderful works, even to the resurrection of the dead. Many sick and afflicted have been made whole because they believed; but all of this proclamation of truth and healing of disease has not opened the eyes of those who refuse to see light, those who are determined to reject this gospel of the kingdom.

175:1.2 (1905.4) “In every manner consistent with doing my Father’s will, I and my apostles have done our utmost to live in peace with our brethren, to conform with the reasonable requirements of the laws of Moses and the traditions of Israel. We have persistently sought peace, but the leaders of Israel will not have it. By rejecting the truth of God and the light of heaven, they are aligning themselves on the side of error and darkness. There cannot be peace between light and darkness, between life and death, between truth and error.

175:1.3 (1905.5) “Many of you have dared to believe my teachings and have already entered into the joy and liberty of the consciousness of sonship with God. And you will bear me witness that I have offered this same sonship with God to all the Jewish nation, even to these very men who now seek my destruction. And even now would my Father receive these blinded teachers and these hypocritical leaders if they would only turn to him and accept his mercy. Even now it is not too late for this people to receive the word of heaven and to welcome the Son of Man.

175:1.4 (1906.1) “My Father has long dealt in mercy with this people. Generation after generation have we sent our prophets to teach and warn them, and generation after generation have they killed these heaven-sent teachers. And now do your willful high priests and stubborn rulers go right on doing this same thing. As Herod brought about the death of John, you likewise now make ready to destroy the Son of Man.

175:1.5 (1906.2) “As long as there is a chance that the Jews will turn to my Father and seek salvation, the God of Abraham, Isaac, and Jacob will keep his hands of mercy outstretched toward you; but when you have once filled up your cup of impenitence, and when once you have finally rejected my Father’s mercy, this nation will be left to its own counsels, and it shall speedily come to an inglorious end. This people was called to become the light of the world, to show forth the spiritual glory of a God-knowing race, but you have so far departed from the fulfillment of your divine privileges that your leaders are about to commit

aukščiausio laipsnio beprotystę per visus amžius tuo, kad Dievo dovaną visiems žmonėms ir visiems amžiams—Tėvo danguje meilės apreiškimą visiems jo tvariniams ant žemės—jie yra pasirengę atstumti galutinai.

“Ir kada šitą Dievo apreiškimą žmogui jūs iš tiesų atstumsite, tada dangaus karalystė tikrai bus suteikta kitoms tautoms, toms, kurios ją priims su džiaugsmu ir malonumu. Mane pasiuntusio Tėvo vardu, aš jus rimtai perspėju, kad pasaulyje savąją padėtį kaip amžinosios tiesos normos nešėjai ir dieviškojo įstatymo saugotojai netrukus jūs prarasite. Aš kaip tik dabar jums siūlau paskutinąją galimybę eiti pirmyn ir atgailauti, parodyti savo ketinimą ieškoti Dievo iš visos širdies ir įeiti, kaip maži vaikai ir nuoširdaus įtikėjimo dėka, į dangaus karalystės saugumą ir išgelbėjimą.

“Manasis Tėvas jau ilgą laiką dirba, kad jūs būtumėte išgelbėti, ir aš atėjau žemyn, kad gyvenčiau tarp jūsų ir jums asmeniškai parodyčiau šį kelią. Didelė dalis tiek žydų, tiek samariečių, ir net daug pagonių, karalystės evangelija patikėjo, bet tie, kurie turėtų būti pirmieji, kad išeitų į priekį ir dangaus šviesą priimtų, atkakliai atsisako patikėti Dievo tiesos apreiškimu—Dievu, apreikštu žmoguje, ir žmogumi, išaukštintu iki Dievo.

“Šitą popietę manieji apaštalai stovi čia prieš jus tylėdami, bet jūs tikrai greitai išgirsite jų balsus, kaip jie skamba kviesdami į išgelbėjimą ir ragindami susivienyti su dangaus karalyste kaip gyvojo Dievo sūnums. Ir dabar aš kviečiu šiuos mano mokinius ir tikinčiuosius į dangaus karalystę, o taip pat ir nematomus pasiuntinius, esančius prie jų, paliudyti, jog Izraeliui ir jo valdovams aš dar kartą pasiūliau išlaisvinimą ir išgelbėjimą. Bet jūs visi žiūrėkite, kaip Tėvo galeistingumas yra paniekinamas ir kaip tiesos žinianešiai yra atstumiami. Nepaisant šito, aš įspėju jus, jog šitie raštininkai ir fariziejai vis dar sėdi Mozės vietoje, ir dėl to, kol Patys Aukštieji, kurie valdo žmonių karalystėse, šitos nacijos iš tiesų galutinai nenuvers ir šitų valdovų vietos nesunaikins, tol aš kviečiu jus su šitais Izraelio vadovais bendradarbiauti. Jums nereikia su jais susivienyti jų sumanymuose Žmogaus Sūnų sunaikinti, bet visur, kas tik yra susiję su Izraelio ramybe, tai jūs turite jiems paklusti. Visuose šituose reikaluose darykite viską, ką jums daryti jie palieptų, ir laikykitės įstatymo pagrindų, bet nekartokite jų blogų darbų. Prisiminkite, šitų valdovų nuodėmė yra tokia: Jie kalba apie tai, kas yra gera, bet patys sutinkamai su šitais žodžiais nesieltgia. Jūs puikiai žinote, kaip šitie vadovai ant jūsų pečių užkrauna sunkią naštą, naštą, kurią sunku nešti, ir kad jie ir piršto nepajudins dėl to, jog šitą sunkią naštą jums nešti padėtų. Jie prispaudė jus ritualais ir pavergė tradicijomis.

“Dar daugiau, šitie egoistai valdovai

the supreme folly of all the ages in that they are on the verge of finally rejecting the gift of God to all men and for all ages — the revelation of the love of the Father in heaven for all his creatures on earth.

175:1.6 (1906.3) “And when you do once reject this revelation of God to man, the kingdom of heaven shall be given to other peoples, to those who will receive it with joy and gladness. In the name of the Father who sent me, I solemnly warn you that you are about to lose your position in the world as the standard-bearers of eternal truth and the custodians of the divine law. I am just now offering you your last chance to come forward and repent, to signify your intention to seek God with all your hearts and to enter, like little children and by sincere faith, into the security and salvation of the kingdom of heaven.

175:1.7 (1906.4) “My Father has long worked for your salvation, and I came down to live among you and personally show you the way. Many of both the Jews and the Samaritans, and even the gentiles, have believed the gospel of the kingdom, but those who should be first to come forward and accept the light of heaven have steadfastly refused to believe the revelation of the truth of God — God revealed in man and man uplifted to God.

175:1.8 (1906.5) “This afternoon my apostles stand here before you in silence, but you shall soon hear their voices ringing out with the call to salvation and with the urge to unite with the heavenly kingdom as the sons of the living God. And now I call to witness these, my disciples and believers in the gospel of the kingdom, as well as the unseen messengers by their sides, that I have once more offered Israel and her rulers deliverance and salvation. But you all behold how the Father's mercy is slighted and how the messengers of truth are rejected. Nevertheless, I admonish you that these scribes and Pharisees still sit in Moses' seat, and therefore, until the Most Highs who rule in the kingdoms of men shall finally overthrow this nation and destroy the place of these rulers, I bid you co-operate with these elders in Israel. You are not required to unite with them in their plans to destroy the Son of Man, but in everything related to the peace of Israel you are to be subject to them. In all these matters do whatsoever they bid you and observe the essentials of the law but do not pattern after their evil works. Remember, this is the sin of these rulers: They say that which is good, but they do it not. You well know how these leaders bind heavy burdens on your shoulders, burdens grievous to bear, and that they will not lift as much as one finger to help you bear these weighty burdens. They have oppressed you with ceremonies and enslaved you by traditions.

175:1.9 (1907.1) “Furthermore, these self-centered

mėgaujasi tuo, jog savo gerus darbus daro taip, kad juos pamatytų žmonės. Jie praplatina savo filakterijas ir pailgina savo oficialius drabužius. Jie trokšta garbingiausių vietų puotų metu ir reikalauja svarbiausių vietų sinagogoje. Jie geidžia pagiriamųjų pasveikinimų turgavietėse ir trokšta, kad visi žmonės juos vadintų rabinais. Ir nors iš žmonių jie siekia visos šitos garbės, bet slapčiomis jie pasiglemžia našlių namus ir pasiima pelną iš šventos šventyklos pamaldų. Kaip pretekstą tam, kad atkreiptų žmonių dėmesį, šitie apgavikai viešai kalba ilgas maldas ir duoda išmaldą.

“Nors savo valdovus jūs ir turėtumėte gerbti ir savo mokytojams turėtumėte rodyti gilią pagarbą, bet nė vieno žmogaus neturėtumėte vadinti Tėvu dvasine prasme, nes yra tikrai vienintelis, kuris yra jūsų Tėvas, net pats Dievas. Taip pat ir į savo sielos brolius karalystėje jūs neturėtumėte žiūrėti iš aukšto. Prisiminkite, aš jus mokiau, jog tas, kuris nori būti didžiausias tarp jūsų, turėtų tapti visų tarnu. Jeigu jūs drįstate aukštinti save prieš Dievą, tai jūs tikrai būsite pažeminti; tačiau kas tik iš tiesų nusižemina, tas tikrai bus išaukštintas. Savo kasdieniame gyvenime siekite ne savo paties šlovinimo, bet Dievo šlovės. Protingai pažabokite savo paties norus, kad atsiduotumėte Tėvo danguje valiai.

“Supraskite mano žodžius teisingai. Aš neįaučiu pykčio šitiems vyriausiesiems šventikams ir valdovams, kurie net ir dabar stengiasi mane sunaikinti; aš neturiu piktos valios šitų raštininkų ir fariziejų atžvilgiu, kurie mano mokymus atstumia. Aš žinau, kad daugelis iš jūsų slapta tiki, ir aš žinau, kad savo ištikimybę karalystei jūs išpažinsite atvirai tada, kada ateis manoji valanda. Bet kaip pasiteisins jūsų rabinai, kadangi jie atvirai pareiškia, kad kalbasi su Dievu, o tada išdrįsta atstumti ir sunaikinti tą, kuris ateina pasauliams apreikšti Tėvą?

“Vargas jums, raštininkai ir fariziejai, veidmainiai! Jūs norite dangaus karalystės užtrenkti prieš nuoširdžius žmones tikrai dėl to, kad jie yra neišmokyti to, ko mokote jūs. Jūs į dangaus karalystę jeiti atsisakote ir tuo pačiu metu darote viską, kas yra jūsų galioje, kad užkirstumėte kelią į ją patekti ir visiems kitiems. Jūs stovite nusisukę nuo išgelbėjimo durų ir kovojate prieš visus tuos, kurie į ją patekti nori.

“Vargas jums, raštininkai ir fariziejai, veidmainiai, kokie jūs esate! nes jūs iš tikrųjų keliaujate žeme ir jūra, kad priverstumėte žmogų tikėjimą pakeisti, ir kada jums tai pavyksta, tada jūs nepasitenkinate tol, kol nepadaroite jo dvigubai blogesnio už tą, kai jis buvo kaip pagonio vaikas.

“Vargas jums, vyriausieji šventikai ir valdovai, kurie pasiglemžiate vargšų nuosavybę ir reikalaujate didelių mokesčių iš tų, kurie nori

rulers delight in doing their good works so that they will be seen by men. They make broad their phylacteries and enlarge the borders of their official robes. They crave the chief places at the feasts and demand the chief seats in the synagogues. They covet laudatory salutations in the market places and desire to be called rabbi by all men. And even while they seek all this honor from men, they secretly lay hold of widows' houses and take profit from the services of the sacred temple. For a pretense these hypocrites make long prayers in public and give alms to attract the notice of their fellows.

175:1.10 (1907.2) “While you should honor your rulers and reverence your teachers, you should call no man Father in the spiritual sense, for there is one who is your Father, even God. Neither should you seek to lord it over your brethren in the kingdom. Remember, I have taught you that he who would be greatest among you should become the server of all. If you presume to exalt yourselves before God, you will certainly be humbled; but whoso truly humbles himself will surely be exalted. Seek in your daily lives, not self-glorification, but the glory of God. Intelligently subordinate your own wills to the will of the Father in heaven.

175:1.11 (1907.3) “Mistake not my words. I bear no malice toward these chief priests and rulers who even now seek my destruction; I have no ill will for these scribes and Pharisees who reject my teachings. I know that many of you believe in secret, and I know you will openly profess your allegiance to the kingdom when my hour comes. But how will your rabbis justify themselves since they profess to talk with God and then presume to reject and destroy him who comes to reveal the Father to the worlds?

175:1.12 (1907.4) “Woe upon you, scribes and Pharisees, hypocrites! You would shut the doors of the kingdom of heaven against sincere men because they happen to be unlearned in the ways of your teaching. You refuse to enter the kingdom and at the same time do everything within your power to prevent all others from entering. You stand with your backs to the doors of salvation and fight with all who would enter therein.

175:1.13 (1907.5) “Woe upon you, scribes and Pharisees, hypocrites that you are! for you do indeed encompass land and sea to make one proselyte, and when you have succeeded, you are not content until you have made him twofold worse than he was as a child of the heathen.

175:1.14 (1907.6) “Woe upon you, chief priests and rulers who lay hold of the property of the poor and demand heavy dues of those who would serve God as they think Moses ordained! You who

tarnauti Dievui taip, kaip jų manymu liepė Mozė! Jūs tie, kurie atsisakote parodyti gailestingumą, ar galite jūs tikėtis gailestingumo būsimuosiuose pasauliuose?

“Vargas jums, veidmainiai mokytojai, akli vadovai! Ko galima tikėtis iš tokios nacijos, kada aklas veda aklą? Jie abu įkris į sunaikinimo duobę.

“Vargas jums tiems, kurie veidmainiauja, kada duodate priesaiką! Jūs esate apgavikai, kadangi mokote, jog žmogus gali prisiekti šventykla ir savo priesaiką gali sulaužyti, bet tas, kuris šventykloje šitaip prisiekia auksu, tai turi likti susaistytas ir toliau. Jūs visi esate kvailiai ir akli. Jūs net ir savojo nesąžiningumo atžvilgiu nesate nuoseklūs, nes kas gi yra didesnis, tas auksas ar toji šventykla, kuri tariamai tą auksą pašventino? Jūs taip pat mokote, kad jeigu žmogus prisiekia altoriumi, tai nieko nereiškia; bet, jeigu jis prisiekia ta dovana, kuri yra ant šio altoriaus, tada jis tikrai bus laikomas skolininku. Vėl, argi jūs esate akli tiesai, nes kas gi yra didesnis, toji dovana ar tas altorius, kuris pašventina tą dovaną? Kaip gi jūs galite pateisinti tokią veidmainystę ir nesąžiningumą dangaus Dievo akivaizdoje?

“Vargas jums, raštininkai ir fariziejai ir visi kiti veidmainiai, kurie pasirūpinate, kad dešimtinę sumokėtumėte mėtomis, anyžiais, ir kmynais ir tuo pačiu metu ignoruojate įstatymo svaresnius dalykus—įtikėjimą, gailestingumą, ir teisingumą! Protingu mastu, jūs turėjote daryti viena, bet turėjote nepalikti ir taip, kad būtų nedaroma ir kita. Jūs iš tiesų esate akli vedliai ir kvaili mokytojai; jūs išspjaunate uodą, o prarijate kupranugarį.

“Vargas jums, raštininkai, fariziejai, ir veidmainiai! kadangi jūs skrupulingai šveičiate taurės ir lėkštės išorę, bet viduje tebelieka lupikavimo, piktnaudžiavimo, ir apgaulės purvas. Jūs esate dvasiškai akli. Argi jūs nesuvokiate, kaip būtų daug geriau iš pradžių išvalyti taurės vidų, o tada tai, kas teka per viršų, pats nuplautų ir išorę? Jūs, piktybiškai paskendę nuodėmėje! savuosius religijos išorinius vaidinimus jūs paverčiate tokiais, kad jie atitiktų jūsų aiškinamą Mozės įstatymo raidę, tuo tarpu jūsų pačių sielos yra nugrimzdusios į sąmoningą piktybinį blogį ir pilnos žmogžudysčių.

“Vargas jums visiems tiems, kurie atstumiate tiesą ir paniekinate gailestingumą! Daugelis iš jūsų yra kaip išbaltintos kapavietės, kurios iš išorės atrodo gražios, bet viduje yra pilnos negyvų žmonių kaulų ir visokiausių nešvarumų. Taip ir jūs tie, kurie sąmoningai atstumiate Dievo patarimą, iš išorės žmonėms atrodote šventi ir teisingi, bet iš vidaus jūsų širdys yra pripildytos apgaulės ir piktybinio blogio.

“Vargas jums, veidmainiai nacijos vedliai! Štai ten jūs pastatėte paminklą nukankintiems senovės

refuse to show mercy, can you hope for mercy in the worlds to come?

175:1.15 (1907.7) “Woe upon you, false teachers, blind guides! What can be expected of a nation when the blind lead the blind? They both shall stumble into the pit of destruction.

175:1.16 (1907.8) “Woe upon you who dissimulate when you take an oath! You are tricksters since you teach that a man may swear by the temple and break his oath, but that whoso swears by the gold in the temple must remain bound. You are all fools and blind. You are not even consistent in your dishonesty, for which is the greater, the gold or the temple which has supposedly sanctified the gold? You also teach that, if a man swears by the altar, it is nothing; but that, if one swears by the gift that is upon the altar, then shall he be held as a debtor. Again are you blind to the truth, for which is the greater, the gift or the altar which sanctifies the gift? How can you justify such hypocrisy and dishonesty in the sight of the God of heaven?

175:1.17 (1908.1) “Woe upon you, scribes and Pharisees and all other hypocrites who make sure that they tithe mint, anise, and cumin and at the same time disregard the weightier matters of the law — faith, mercy, and judgment! Within reason, the one you ought to have done but not to have left the other undone. You are truly blind guides and dumb teachers; you strain out the gnat and swallow the camel.

175:1.18 (1908.2) “Woe upon you, scribes, Pharisees, and hypocrites! for you are scrupulous to cleanse the outside of the cup and the platter, but within there remains the filth of extortion, excesses, and deception. You are spiritually blind. Do you not recognize how much better it would be first to cleanse the inside of the cup, and then that which spills over would of itself cleanse the outside? You wicked reprobates! you make the outward performances of your religion to conform with the letter of your interpretation of Moses’ law while your souls are steeped in iniquity and filled with murder.

175:1.19 (1908.3) “Woe upon all of you who reject truth and spurn mercy! Many of you are like whited sepulchres, which outwardly appear beautiful but within are full of dead men’s bones and all sorts of uncleanness. Even so do you who knowingly reject the counsel of God appear outwardly to men as holy and righteous, but inwardly your hearts are filled with hypocrisy and iniquity.

175:1.20 (1908.4) “Woe upon you, false guides of a nation! Over yonder have you built a monument to

pranašams, nors patys rezgate sąmokslą, kaip sunaikinti tą, apie kurį kalbėjo jie. Jūs išpuošiate teisingųjų kapus ir patys save liaupsinate, kad, jeigu jūs būtumėte gyvenę savo tėvų dienomis, tai tų pranašų nebūtumėte nužudę; ir tada tokio teisuoliško mąstymo akivaizdoje jūs rengiatės nužudyti tą, apie kurį kalbėjo tie pranašai, Žmogaus Sūnų. Kadangi jūs patys darote šiuos dalykus, tai jūs esate liudinkai patys sau, kad esate nedori sūnūs tų, kurie nužudė tuos pranašus. Eikite, tuomet, ir pripilkite savo pasmerkimo taurę iki kraštų!

“Vargas jums, blogio vaikai! Jonas iš tiesų jus teisingai vadino angių palikuonimis, o aš gi klausiu, kaip gi jūs galite išvengti to nuosprendžio, kurį Jonas paskelbė jums?

“Bet net ir dabar aš jums siūlau savojo Tėvo vardu gailestingumą ir atleidimą; net ir dabar aš siūlau amžinosios bičiulystės mylinčią ranką. Manasis Tėvas pasiuntė jums tuos išminčius ir tuos pranašus; vienus jūs persekiojote, o kitus nužudėte. Tada pasirodė Jonas, skelbiantis apie Žmogaus Sūnaus atėjimą, ir jį jūs sunaikinote po to, kada daugelis jo mokymu patikėjo. O dabar gi jūs rengiatės pralieti daugiau nekaltų kraujo. Argi jūs nesuvokiate, jog siaubingoji atsiskaitymo diena ateis, kada visos žemės Teisėjas iš šitos tautos pareikalaus atsiskaitymo už tai, kaip jie atstūmė, persekiojo, ir sunaikino šiuos dangaus pasiuntinius? Argi jūs nesuprantate, kad jūs turite atsiskaityti už visą šitų teisingųjų kraują, pradėdant pirmuoju nužudytu pranašu ir baigiant tarp šventyklos ir altoriaus nužudyto Zakarijo laikais? Ir jeigu jūs ir toliau eisite blogio keliais, tai šito atsiskaitymo gali būti pareikalauta būtent iš šitos pačios kartos.

“O Jeruzale ir Abraomo vaikai, jūs tie, kurie negyvai akmenimis užmėtėte tuos pranašus ir nužudėte tuos mokytojus, kurie buvo atsiųsti jums, net ir dabar aš norėčiau surinkti tavo vaikus, kaip višta surenka savo viščiukus po savuoju sparnu, bet šito nenorite jūs!

“Ir dabar aš jus palieku. Jūs išgirdote manąją žinią ir priėmėte savąjį sprendimą. Tie, kurie patikėjo manąja evangelija, net ir dabar yra saugūs Dievo karalystėje. Jums tiems, kurie nusprendėte Dievo dovaną atstumti, aš sakau, kad daugiau jūs manęs nebepamatysite mokačio šventykloje. Manasis darbas jums yra padarytas. Žiūrėkite, dabar aš išeinu su savo vaikais, o jūsų namai lieka jums apleisti!”

Ir tada Mokytojas linktelėjo savo pasekėjams, kad iš šventyklos išeitų.

the martyred prophets of old, while you plot to destroy Him of whom they spoke. You garnish the tombs of the righteous and flatter yourselves that, had you lived in the days of your fathers, you would not have killed the prophets; and then in the face of such self-righteous thinking you make ready to slay him of whom the prophets spoke, the Son of Man. Inasmuch as you do these things, are you witness to yourselves that you are the wicked sons of them who slew the prophets. Go on, then, and fill up the cup of your condemnation to the full!

175:1.21 (1908.5) “Woe upon you, children of evil! John did truly call you the offspring of vipers, and I ask how can you escape the judgment that John pronounced upon you?

175:1.22 (1908.6) “But even now I offer you in my Father’s name mercy and forgiveness; even now I proffer the loving hand of eternal fellowship. My Father has sent you the wise men and the prophets; some you have persecuted and others you have killed. Then appeared John proclaiming the coming of the Son of Man, and him you destroyed after many had believed his teaching. And now you make ready to shed more innocent blood. Do you not comprehend that a terrible day of reckoning will come when the Judge of all the earth shall require of this people an accounting for the way they have rejected, persecuted, and destroyed these messengers of heaven? Do you not understand that you must account for all of this righteous blood, from the first prophet killed down to the times of Zechariah, who was slain between the sanctuary and the altar? And if you go on in your evil ways, this accounting may be required of this very generation.

175:1.23 (1908.7) “O Jerusalem and the children of Abraham, you who have stoned the prophets and killed the teachers that were sent to you, even now would I gather your children together as a hen gathers her chickens under her wings, but you will not!

175:1.24 (1908.8) “And now I take leave of you. You have heard my message and have made your decision. Those who have believed my gospel are even now safe within the kingdom of God. To you who have chosen to reject the gift of God, I say that you will no more see me teaching in the temple. My work for you is done. Behold, I now go forth with my children, and your house is left to you desolate!”

175:1.25 (1908.9) And then the Master beckoned his followers to depart from the temple.

2. INDIVIDUALIŲ ŽYDŲ STATUSAS

Tas faktas, jog žydų nacijos dvasiniai lyderiai

2. STATUS OF INDIVIDUAL JEWS

175:2.1 (1909.1) The fact that the spiritual leaders and

ir religiniai mokytojai kažkada Jėzaus mokymus atstūmė ir slapta suplanavo jį žiauriai nužudyti, jokių būdu neturi įtakos nė vieno individualaus žydo statusui, kaip jis stovi prieš Dievą. Ir tie, kurie išpažįsta, kad yra Kristaus pasekėjai, neturėtų būti priešiška nusistatę prieš žydą kaip savo bičiulį mirtingąjį. Žydai, kaip nacija, kaip sociopolitinė grupė, sumokėjo visą tą siaubingą kainą, kad Ramybės Prinčą atstūmė. Jau seniai jie nebėra dieviškosios tiesos dvasinio deglo nešėjai žmonijos rasėms, bet tai nėra rimta priežastis, dėl kurios šitie senovės žydų atskiri palikuonys būtų verčiami patirti tuos kankinančius persekiojimus, kuriuos prieš juos vykdė nepakantūs, nedori, ir fanatiški Jėzaus iš Nazareto, kuris, ir pats, buvo žydas natūraliu gimimu, tariami pasekėjai.

Dažnai šita neprotinga ir nepanaši-j-Kristų neapykanta šiuolaikiniams žydams ir jų persekiojimas baigdavosi tuo, kad kentėdavo ir mirdavo kai kurie nekalti ir nenusidėję atskiri žydai, kurių tie patys protėviai, Jėzaus laikais, iš širdies priėmė jo evangeliją ir neužilgo bebaimiškai mirė už tą tiesą, kuria jie taip iš visos širdies tikėjo. Siaubo drebulys pereina per stebinčias dangiškasias būtybes, kada jos mato, kaip tariami Jėzaus pasekėjai įsitraukia į Petro, Pilypo, Motiejaus, ir kitų Palestinos žydų, kurie taip šlovingai paaukojo savo gyvybes kaip dangaus karalystės pirmieji kankiniai, vėlesniųjų laikų palikuonių persekiojimus, užpuldinėjimus, ir net žudymus!

Kaip žiauru ir neprotinga versti nekaltus vaikus kentėti už savo protėvių nuodėmes, klaidingus poelgius, apie kuriuos jie visiškai nieko nežino ir už kuriuos jokių būdu jie negali būti atsakingi! Ir daryti tokius nedorus darbus vardu to, kuris savo mokinius mokė mylėti net ir savo priešus! Šitame pasakojime apie Jėzaus gyvenimą, tapo būtina pavaizduoti tą būdą, kuriuo pasinaudodami kai kurie jo bičiuliai žydai jį atstūmė ir slapta suplanavo, kad jis mirtų gėdinga mirtimi; bet mes norime įspėti visus tuos, kurie skaito šitą pasakojimą, jog tokio istorinio pasakojimo pateikimas jokių būdu nepateisina šios neteisingos neapykantos, o taip pat neatleidžia ir tokiam nedoram proto požiūriui, kurio jau daug amžių laikosi individualių žydų atžvilgiu tokia didelė dalis tariamų krikščionių. Karalystės tikintieji, tie, kurie laikosi Jėzaus mokymų, turi nustoti blogai elgtis su individualiu žydu, kaip su tokiu žydu, kuris yra atsakingas dėl to, kad Jėzus buvo atstumtas ir nukryžiuotas. Tėvas ir jo Sūnus Kūrėjas niekada nenustojo mylėti žydų. Dievas nėra asmenų gerbėjas, ir išgelbėjimas yra tiek žydui, tiek ir nežydui.

the religious teachers of the Jewish nation onetime rejected the teachings of Jesus and conspired to bring about his cruel death, does not in any manner affect the status of any individual Jew in his standing before God. And it should not cause those who profess to be followers of the Christ to be prejudiced against the Jew as a fellow mortal. The Jews, as a nation, as a sociopolitical group, paid in full the terrible price of rejecting the Prince of Peace. Long since they ceased to be the spiritual torchbearers of divine truth to the races of mankind, but this constitutes no valid reason why the individual descendants of these long-ago Jews should be made to suffer the persecutions which have been visited upon them by intolerant, unworthy, and bigoted professed followers of Jesus of Nazareth, who was, himself, a Jew by natural birth.

175:2.2 (1909.2) Many times has this unreasoning and un-Christlike hatred and persecution of modern Jews terminated in the suffering and death of some innocent and unoffending Jewish individual whose very ancestors, in the times of Jesus, heartily accepted his gospel and presently died unflinchingly for that truth which they so wholeheartedly believed. What a shudder of horror passes over the onlooking celestial beings as they behold the professed followers of Jesus indulge themselves in persecuting, harassing, and even murdering the later-day descendants of Peter, Philip, Matthew, and others of the Palestinian Jews who so gloriously yielded up their lives as the first martyrs of the gospel of the heavenly kingdom!

175:2.3 (1909.3) How cruel and unreasoning to compel innocent children to suffer for the sins of their progenitors, misdeeds of which they are wholly ignorant, and for which they could in no way be responsible! And to do such wicked deeds in the name of one who taught his disciples to love even their enemies! It has become necessary, in this recital of the life of Jesus, to portray the manner in which certain of his fellow Jews rejected him and conspired to bring about his ignominious death; but we would warn all who read this narrative that the presentation of such a historical recital in no way justifies the unjust hatred, nor condones the unfair attitude of mind, which so many professed Christians have maintained toward individual Jews for many centuries. Kingdom believers, those who follow the teachings of Jesus, must cease to mistreat the individual Jew as one who is guilty of the rejection and crucifixion of Jesus. The Father and his Creator Son have never ceased to love the Jews. God is no respecter of persons, and salvation is for the Jew as well as for the gentile.

3. LEMTINGAS SANHEDRINO SUSIRINKIMAS

Šią antradienį aštuntą valandą vakare prasidėjo Sanhedrino lemtingasis pasitarimas. Daugeliu ankstesniųjų atvejų šitas žydų nacijos aukščiausiasis teismas buvo neoficialiai priėmęs sprendimą dėl to, kad Jėzus turi mirti. Daug kartų iš tikrųjų šitas imponantiškas valdymo organas buvo pasiryžęs jo darbą sustabdyti, bet niekada anksčiau jis nesiryžo jo suimti ir pasiekti tai, kad jis mirtų bet kokia kaina. Tai įvyko būtent prieš pat pusiaunaktį šią antradienį, balandžio 4-ąją, 30 m. po Kr. gim., kada Sanhedrinas, savo tuometinės sudėties, oficialiai ir *vienbalsiai* nubalsavo už mirties nuosprendį tiek Jėzui, tiek ir Lozorui. Tai buvo atsakymas į Mokytojo paskutinįjį kreipimąsi į žydų lyderius, kurį šventykloje jis buvo padaręs vos prieš kelias valandas, ir tai parodė, kokia yra arši jų pasipiktinimo reakcija į Jėzaus paskutinįjį ir ryžtingą kaltinimą tiems patiems vyriausiesiems šventikams ir neatgailaujantiems sedukėjams ir fariziejams. Mirties nuosprendžio paskelbimas (net iki jo teismo) Dievo Sūnui buvo Sanhedrino atsakymas į paskutinįjį dangiškojo gailestingumo pasiūlymą, kuris kada nors buvo pateiktas žydų nacijai, kaip tokiai.

Nuo šito momento žydai buvo palikti, kad užbaigtų savo glaustą ir trumpą nacionalinio gyvenimo nuomą visiškai sutinkamai su savo grynai žmogiškuoju statusu tarp Urantijos nacijų. Izraelis su panieka atstūmė Dievo Sūnų, kuris sudarė sutartį su Abraomu, ir tas planas, jog Abraomo vaikai taptų tiesos šviesos nešėjais pasauliui, buvo sužlugdytas. Dieviškasis susitarimas buvo panaikintas, ir labai greitai artinosi hebrajų nacijos pabaiga.

Sanhedrino pareigūnams buvo duotas įsakymas Jėzų suimti anksti kitą rytą, bet davus nurodymus, kad nereikia jo suimti prie žmonių. Jiems buvo pasakyta, kad parengtų planą, kaip jį suimti slapta, geriau netikėtai ir naktį. Suprasdami, kad jis gali negrįžti tą dieną (trečiadienį), kad mokyti šventykloje, jie nurodė šitiems Sanhedrino pareigūnams „atvesti jį prieš aukštąjį žydų teisumą kurio nors metu ketvirtadienį prieš pusiaunaktį.“

4. PADĖTIS JERUZALĖJE

Pasibaigus Jėzaus paskutiniajai kalbai šventykloje, apaštalai ir vėl buvo pasimetę ir nustėrę. Prieš tai, kada Mokytojas pradėjo savo siaubingą žydų valdovų pasmerkimą, Judas buvo sugrįžęs į šventyklą, taip, kad visi dvylika girdėjo Jėzaus paskutiniosios kalbos šventykloje antrąją dalį. Gaila, kad Judas Iskarijotas negalėjo išgirsti šito atsisveikinimo kreipimosi pirmosios ir gailestingumą siūlančios dalies. Jis negirdėjo šito

3. THE FATEFUL SANHEDRIN MEETING

175:3.1 (1909.4) At eight o'clock on this Tuesday evening the fateful meeting of the Sanhedrin was called to order. On many previous occasions had this supreme court of the Jewish nation informally decreed the death of Jesus. Many times had this august ruling body determined to put a stop to his work, but never before had they resolved to place him under arrest and to bring about his death at any and all costs. It was just before midnight on this Tuesday, April 4, A.D. 30, that the Sanhedrin, as then constituted, officially and *unanimously* voted to impose the death sentence upon both Jesus and Lazarus. This was the answer to the Master's last appeal to the rulers of the Jews which he had made in the temple only a few hours before, and it represented their reaction of bitter resentment toward Jesus' last and vigorous indictment of these same chief priests and impenitent Sadducees and Pharisees. The passing of death sentence (even before his trial) upon the Son of God was the Sanhedrin's reply to the last offer of heavenly mercy ever to be extended to the Jewish nation, as such.

175:3.2 (1910.1) From this time on the Jews were left to finish their brief and short lease of national life wholly in accordance with their purely human status among the nations of Urantia. Israel had repudiated the Son of the God who made a covenant with Abraham, and the plan to make the children of Abraham the light-bearers of truth to the world had been shattered. The divine covenant had been abrogated, and the end of the Hebrew nation drew on apace.

175:3.3 (1910.2) The officers of the Sanhedrin were given the orders for Jesus' arrest early the next morning, but with instructions that he must not be apprehended in public. They were told to plan to take him in secret, preferably suddenly and at night. Understanding that he might not return that day (Wednesday) to teach in the temple, they instructed these officers of the Sanhedrin to "bring him before the high Jewish court sometime before midnight on Thursday."

4. THE SITUATION IN JERUSALEM

175:4.1 (1910.3) At the conclusion of Jesus' last discourse in the temple, the apostles once more were left in confusion and consternation. Before the Master began his terrible denunciation of the Jewish rulers, Judas had returned to the temple, so that all twelve heard this latter half of Jesus' last discourse in the temple. It is unfortunate that Judas Iscariot could not have heard the first and mercy-proffering half of this farewell address. He

paskutiniojo gailestingumo pasiūlymo žydų valdovams, kadangi jis vis dar tarėsi su viena grupe sedukėjų giminių ir draugų, su kuriais drauge jis pietavo ir su kuriais jis tarėsi dėl tinkamiausio būdo, kaip jam pasitraukti nuo Jėzaus ir savo bičiulių apaštalų. Būtent tuo metu, kada jis klausėsi Mokytojo paskutiniojo kaltinimo žydų lyderiams ir valdovams, Judas galutinai ir visiškai apsisprendė apleisti evangelijos judėjimą ir nusiplauti savo rankas nuo viso šito reikalo. Nežiūrint šito, iš šventyklos jis išėjo drauge su šiais dvylika, su jais nuėjo į Alyvų Kalną, kur, su savo bičiuliais apaštalais, jis klausėsi tos lemtingos kalbos apie Jeruzalės sugriovimą ir žydų nacijos pabaigą, ir pasiliko su jais tą antradienio naktį naujojoje stovykloje netoli Getsemanės.

Minia, kuri klausėsi, kaip Jėzus perėjo nuo gailestingo apeliavimo į žydų lyderius prie tų netikėtų ir žiauriai griežtų priekaištų, kurie ribojosi su negailestingu pasmerkimu, buvo pritrenkta ir pasimetusi. Tą naktį, kada Sanhedrinas svarstė mirties nuosprendį Jėzui, ir tuo metu, kada Mokytojas sėdėjo su savo apaštalais ir kai kuriais mokiniais lauke ant Alyvų Kalno, pranašaudamas žydų nacijos mirtį, tai visa Jeruzalė rimtai ir pusbalsiu aptarinėjo tikrai vieną klausimą: "Ką jie darys su Jėzumi?"

Daugiau kaip trisdešimt žymių žydų, kurie slapta tikėjo į karalystę, susitiko Nikodemo namuose ir aptarinėjo, kaip jiems elgtis, jeigu įvyktų atviras konfliktas su Sanhedrinu. Visi dalyvavusieji sutarė, kad jie atvirai pareikš savo ištikimybę Mokytojui, būtent tą pačią valandą, kai tik išgirs apie jo suėmimą. Ir būtent kaip tik tą jie ir padarė.

Tie sedukėjai, kurie dabar valdė ir viešpatavo Sanhedrine, labai troško atsikratyti Jėzumi dėl tokių priežasčių:

1. Jie bijojo, kad padidėjęs liaudies palankumas, su kuriuo minia žiūrėjo į jį, kelia pavojų žydų nacijos egzistavimui dėl to, kad gali įsikišti romėnų valdžia.

2. Jo atkaklus siekimas reformuoti šventyklas tiesiogiai sudavė smūgį jų pajamoms; šventyklos išvalymas atsiliepė jų pinigėms.

3. Jie jautėsi atsakingi už visuomeninės tvarkos išsaugojimą, ir jie bijojo tų pasekmių, kada toliau plis keistoji ir naujoji Jėzaus doktrina apie žmogaus brolystę.

Fariziejai turėjo skirtingų motyvų, dėl kurių norėjo, kad Jėzus mirytų. Jo jie bijojo, nes:

did not hear this last offer of mercy to the Jewish rulers because he was still in conference with a certain group of Sadducean relatives and friends with whom he had lunched, and with whom he was conferring as to the most fitting manner of dissociating himself from Jesus and his fellow apostles. It was while listening to the Master's final indictment of the Jewish leaders and rulers that Judas finally and fully made up his mind to forsake the gospel movement and wash his hands of the whole enterprise. Nevertheless, he left the temple in company with the twelve, went with them to Mount Olivet, where, with his fellow apostles, he listened to that fateful discourse on the destruction of Jerusalem and the end of the Jewish nation, and remained with them that Tuesday night at the new camp near Gethsemane.

175:4.2 (1910.4) The multitude who heard Jesus swing from his merciful appeal to the Jewish leaders into that sudden and scathing rebuke which bordered on ruthless denunciation, were stunned and bewildered. That night, while the Sanhedrin sat in death judgment upon Jesus, and while the Master sat with his apostles and certain of his disciples out on the Mount of Olives foretelling the death of the Jewish nation, all Jerusalem was given over to the serious and suppressed discussion of just one question: "What will they do with Jesus?"

175:4.3 (1910.5) At the home of Nicodemus more than thirty prominent Jews who were secret believers in the kingdom met and debated what course they would pursue in case an open break with the Sanhedrin should come. All present agreed that they would make open acknowledgment of their allegiance to the Master in the very hour they should hear of his arrest. And that is just what they did.

175:4.4 (1911.1) The Sadducees, who now controlled and dominated the Sanhedrin, were desirous of making away with Jesus for the following reasons:

175:4.5 (1911.2) 1. They feared that the increased popular favor with which the multitude regarded him threatened to endanger the existence of the Jewish nation by possible involvement with the Roman authorities.

175:4.6 (1911.3) 2. His zeal for temple reform struck directly at their revenues; the cleansing of the temple affected their pocketbooks.

175:4.7 (1911.4) 3. They felt themselves responsible for the preservation of social order, and they feared the consequences of the further spread of Jesus' strange and new doctrine of the brotherhood of man.

175:4.8 (1911.5) The Pharisees had different motives for wanting to see Jesus put to death. They feared him because:

1. Jis buvo pasirengęs išsakyti prieštaravimą jų tradiciniam žmonių valdymui. Fariziejai buvo ultrakonservatyvūs, ir jie labai aršiai piktinosi dėl šitų tariamai radikalių užsipuolimų prieš jų kaip religinių mokytojų teisėtą prestižą.

2. Jų manymu, Jėzus buvo įstatymo pažeidėjas; jis visiškai nekreipė dėmesio į Šabatą ir į daugelį kitų įstatymo ir ritualų reikalavimų.

3. Jie kaltino jį šventvagyste, kadangi jis užsiminė apie Dievą kaip apie savo Tėvą.

4. Ir dabar jie buvo nepaprastai ant jo supykę už jo paskutinę aštraus pasmerkimo kalbą, kurią jis šitą dieną pasakė šventykloje kaip savo atsisveikinimo kreipimosi baigiamąją dalį.

Sanhedrinas, oficialiai priėmęs dekretą dėl Jėzaus mirties ir davęs nurodymus jį suimti, išsiskirstė šitą antradienį netoli pusiaunakčio, po to, kada buvo nuspręsta susirinkti kitą rytą dešimtą valandą Kajafo, aukštojo šventiko, namuose tam, kad būtų suformuluoti kaltinimai, kuriais remiantis Jėzus turėtų būti patrauktas į teismą.

Maža sedukėjų grupė iš tikrųjų buvo pasiūliusi atsikratyti Jėzaus jį nužudant, bet fariziejai visiškai atsisakė pritarti tokiam žingsniui.

Ir tokia padėtis buvo Jeruzalėje ir tarp žmonių šitą gausią įvykiais dieną, tuo tarpu virš šitos svarbios scenos ant žemės sklandė didžiulė gausybė dangiškųjų būtybių, kurios nepaprastai troško, ką nors padaryti, kad padėtų savo mylimam Valdovui, bet buvo bejėgės veikti, nes jas veiksmingai sulaukė joms vadovaujantys vadovai.

175:4.9 (1911.6) 1. He was arrayed in telling opposition to their traditional hold upon the people. The Pharisees were ultraconservative, and they bitterly resented these supposedly radical attacks upon their vested prestige as religious teachers.

175:4.10 (1911.7) 2. They held that Jesus was a lawbreaker; that he had shown utter disregard for the Sabbath and numerous other legal and ceremonial requirements.

175:4.11 (1911.8) 3. They charged him with blasphemy because he alluded to God as his Father.

175:4.12 (1911.9) 4. And now were they thoroughly angry with him because of his last discourse of bitter denunciation which he had this day delivered in the temple as the concluding portion of his farewell address.

175:4.13 (1911.10) The Sanhedrin, having formally decreed the death of Jesus and having issued orders for his arrest, adjourned on this Tuesday near midnight, after appointing to meet at ten o'clock the next morning at the home of Caiaphas the high priest for the purpose of formulating the charges on which Jesus should be brought to trial.

175:4.14 (1911.11) A small group of the Sadducees had actually proposed to dispose of Jesus by assassination, but the Pharisees utterly refused to countenance such a procedure.

175:4.15 (1911.12) And this was the situation in Jerusalem and among men on this eventful day while a vast concourse of celestial beings hovered over this momentous scene on earth, anxious to do something to assist their beloved Sovereign but powerless to act because they were effectively restrained by their commanding superiors.

176 Dokumentas. Antradienio vakarą ant Alyvų Kalno

⇨ 175

URANTIJOS KNYGA

177 ⇨

IV DALIS. JĖZAUS GYVENIMAS IR MOKYMAI

176 DOKUMENTAS. ANTRADIENIO VAKARĄ ANT ALYVŲ KALNO

Skyrius

ĮVADAS

1. Jeruzalės sugriovimas
2. Mokytojo antrasis atėjimas
3. Velesnė diskusija stovykloje
4. Mūkolo sugrįžimas

PAPER 176

TUESDAY EVENING ON MOUNT OLIVET

SECTIONS

Introduction

1. The Destruction of Jerusalem
2. The Master's Second Coming
3. Later Discussion at the Camp
4. The Return of Michael

ĮVADAS

ŠITĄ antradienio vakarą, kada Jėzus ir apaštalai iš šventyklos išėjo, pakeliui į Getsemanės stovyklą, Motiejus, atkreipdamas dėmesį į šventyklos statinį pasakė: “Mokytojau, pažiūrėk, kokie yra šitie pastatai. Matai tuos masyvius akmenis ir gražų papuošimą; ar gali būti taip, jog šitie pastatai turi būti sugriauti?” Jiems einant tolyn link Alyvų Kalno, Jėzus tarė: “Jūs matote šiuos akmenis ir šitą masyvią šventyklą; tikrai, tikrai aš sakau jums: Tomis dienomis, kurios netrukus ateis, iš tikrųjų nebus palikta akmens ant akmens. Tikrai bus viskas sugriauta.” Šitos pastabos apie šventos šventyklos sugriovimą sukėlė apaštalių smalsumą jiems žygiuojant tolyn paskui Mokytoją; jie negalėjo suvokti jokio kito įvykio be pasaulio pabaigos, kuris šventyklą galėtų sugriauti.

Kad išvengtų minių, einančių Kidrono slėniu link Getsemanės, Jėzus ir jo pagalbininkai nusprendė nedidelį atstumą užlipti Alyvų Kalno vakariniu šlaitu, o tada eiti taku į savo nuošalią stovyklą netoli Getsemanės, įrengtą nedideliu atstumu virš viešosios stovyklavietės. Jiems pasukus iš kelio, vedančio į Betanę, jie pamatė šią šventyklą, pašlovintą besileidžiančios saulės spindulių; ir tuo metu, kada jie buvo ant kalno, jie matė, kaip užsidega miesto šviesos, ir stebėjo

INTRODUCTION

176:0.1 (1912.1) THIS Tuesday afternoon, as Jesus and the apostles passed out of the temple on their way to the Gethsemane camp, Matthew, calling attention to the temple construction, said: “Master, observe what manner of buildings these are. See the massive stones and the beautiful adornment; can it be that these buildings are to be destroyed?” As they went on toward Olivet, Jesus said: “You see these stones and this massive temple; verily, verily, I say to you: In the days soon to come there shall not be left one stone upon another. They shall all be thrown down.” These remarks depicting the destruction of the sacred temple aroused the curiosity of the apostles as they walked along behind the Master; they could conceive of no event short of the end of the world which would occasion the destruction of the temple.

176:0.2 (1912.2) In order to avoid the crowds passing along the Kidron valley toward Gethsemane, Jesus and his associates were minded to climb up the western slope of Olivet for a short distance and then follow a trail over to their private camp near Gethsemane located a short distance above the public camping ground. As they turned to leave the road leading on to Bethany, they observed the temple, glorified by the rays of the setting sun; and while they tarried on the mount, they saw the lights

apšviestos šventyklos grožį; ir ten, mėnulio pilnaties švelnioje šviesoje, Jėzus ir šie dvylika atsisėdo. Mokytojas šnekėjosi su jais ir netrukus Natanielius paklausė šitą klausimą: "Pasakyk mums, Mokytojau, kaip mes iš tikrųjų sužinosime, jog tie įvykiai, kurie netrukus įvyks, prasidės?"

1. JERUZALĖS SUGRIOVIMAS

Atsakydamas į Natanieliaus klausimą, Jėzus pasakė: "Taip, aš tikrai jums papasakosiu apie šiuos laikus, kada šitoji tauta bus pripildžiusi piktybinio blogio taure; kada teisingumas tikrai sparčiai nusileis ant šito mūsų tėvų miesto. Netrukus aš jus paliksiu; aš vyksiu pas Tėvą. Po to, kai aš jus paliksiu, žiūrėkite, kad joks žmogus jūsų neapgautų, kadangi daug tokių ateis kaip išvaduotojai ir daugelį išves iš tikrojo kelio. Kada jūs išgirsite apie karus ir karo gandus, tada nesijaudinkite, ir nors visi šitie dalykai atsitiks, bet tuomet Jeruzalės pabaigos dar nebus. Jums nereikia nerimauti dėl bado ir žemės drebėjimų; taip pat jums nereikia jaudintis ir tada, kada jus atves pas pilietinę valdžią ir kada jūs būsite persekiojami evangelijos labui. Jus išmes iš sinagogos ir uždarys į kalėjimą mano labui, o kai kuriuos iš jūsų ir nužudys. Kada jus atves pas valdytojus ir valdovus, tai tikrai bus jūsų įtikėjimo paliudijimas ir tai pademonstruos jūsų tvirtumą karalystės evangelijoje. Ir kada jūs stovėsite prieš teisėjus, tada iš anksto nepergyvenkite dėl to, ką jums reikės sakyti, nes dvasia jus išmokys būtent tą pačią valandą, ką jūs turėtumėte atsakyti savo priešams. Šiomis kančių dienomis, net ir jūsų pačių giminaičiai, vadovaujami tų, kurie Žmogaus Sūnų atstūmė, atves jus į kalėjimą ir mirtį. Kažkurį laiką dėl manęs jūsų galės nekęsti visi žmonės, bet net ir užgriuvus tiems persekiojimams tikrai aš jūsų neapleisiu; manoji dvasia jūsų nepaliks. Būkite kantrūs! neabejokite, jog šitoji karalystės evangelija nugalės visus priešus ir, galiausiai, bus skelbiama visoms nacijoms."

Jėzus nutilo tuo metu, kada žvelgė žemyn į miestą. Mokytojas suvokė, kad Mesijo dvasinės sampratos atmetimas, pasiryžimas užsispyrusiai ir aklai laikytis lauktojo išvaduotojo materialios misijos, netrukus žydus atves į tiesioginį konfliktą su galingomis romėnų armijomis ir kad dėl tokio varžymosi žydų nacija gali būti tikrai galutinai ir visiškai nugalėta. Kada jo tauta atstūmė jo dvasinį savęs padovanojimą ir atsisakė priimti dangaus šviesą, kai ji taip gailėtingai jiems švietė, tada šituo jie galutinai nulėmė savo kaip nepriklausomos tautos su ypatinga dvasine užduotimi žemėje dalią. Net ir žydų lyderiai vėliau pripažino, jog būtent šitoji Mesijo pasaulietinė idėja tiesiogiai atvedė į tuos neramumus, dėl kurių galiausiai jie ir buvo sunaikinti.

of the city appear and beheld the beauty of the illuminated temple; and there, under the mellow light of the full moon, Jesus and the twelve sat down. The Master talked with them, and presently Nathaniel asked this question: "Tell us, Master, how shall we know when these events are about to come to pass?"

1. THE DESTRUCTION OF JERUSALEM

176:1.1 (1912.3) In answering Nathaniel's question, Jesus said: "Yes, I will tell you about the times when this people shall have filled up the cup of their iniquity; when justice shall swiftly descend upon this city of our fathers. I am about to leave you; I go to the Father. After I leave you, take heed that no man deceive you, for many will come as deliverers and will lead many astray. When you hear of wars and rumors of wars, be not troubled, for though all these things will happen, the end of Jerusalem is not yet at hand. You should not be perturbed by famines or earthquakes; neither should you be concerned when you are delivered up to the civil authorities and are persecuted for the sake of the gospel. You will be thrown out of the synagogue and put in prison for my sake, and some of you will be killed. When you are brought up before governors and rulers, it shall be for a testimony of your faith and to show your steadfastness in the gospel of the kingdom. And when you stand before judges, be not anxious beforehand as to what you should say, for the spirit will teach you in that very hour what you should answer your adversaries. In these days of travail, even your own kinsfolk, under the leadership of those who have rejected the Son of Man, will deliver you up to prison and death. For a time you may be hated by all men for my sake, but even in these persecutions I will not forsake you; my spirit will not desert you. Be patient! doubt not that this gospel of the kingdom will triumph over all enemies and, eventually, be proclaimed to all nations."

176:1.2 (1913.1) Jesus paused while he looked down upon the city. The Master realized that the rejection of the spiritual concept of the Messiah, the determination to cling persistently and blindly to the material mission of the expected deliverer, would presently bring the Jews in direct conflict with the powerful Roman armies, and that such a contest could only result in the final and complete overthrow of the Jewish nation. When his people rejected his spiritual bestowal and refused to receive the light of heaven as it so mercifully shone upon them, they thereby sealed their doom as an independent people with a special spiritual mission on earth. Even the Jewish leaders subsequently recognized that it was this secular idea of the Messiah which directly led to the turbulence which eventually brought about their

Kadangi Jeruzalė turėjo tapti ankstyvojo evangelijos judėjimo lopšiu, tai Jėzus nenorėjo, kad judėjimo mokytojai ir pamoklininkai žūtų žydų tautai patiriant siaubingą pralaimėjimą, sąsajoje su Jeruzalės sugriovimu; dėl to savo pasekėjams jis iš tiesų davė šiuos nurodymus. Jėzus buvo labai susirūpinęs, kad kai kurie iš jo mokinių neįsitrauktų į šiuos greitai įvyksiančius maištus ir kad šitaip nežūtų žlungant Jeruzalei.

Tada Andriejus pasiteiravo: “Bet, Mokytojau, jeigu Šventasis Miestas ir šventykla turi būti sugriauti, ir jeigu tavęs nebebus, kad vadovautum mums, tai kada mums reikėtų Jeruzalę palikti?” Tarė Jėzus: “Mieste jūs galite pasilikti po to, kada aš būsiu išėjęs, net ir per šiuos kančių ir žiaurių persekiojimų laikus, tačiau, kada jūs galų gale pamatysite, kad Jeruzalę yra apsupusios romėnų armijos po veidmainių pranašų maišto, tada jūs iš tikrųjų žinosite, kad neužilgo ji bus sugriauta; tuomet jūs turite bėgti į kalnus. Tegul niekas iš miesto ir apylinkių gyventojų nelaukia, kad ką nors išgelbėtų, ir taip pat tegul tie, kurie yra už miesto, nedrįsta įeiti į jį. Ten bus didžiulis sielvartas, nes tada tikrai bus pagonių keršto dienos. Ir po to, kada jūs būsite miestą palikę, tada šita nepaklusnioji tauta kris nuo kardo ašmenų ir pateks kaip belaisvė į visas tautas; ir šitokiu būdu tikrai Jeruzalė bus pagonių sutrypta. Tuo tarpu, aš įspėju jus, nebūkite apgauti. Jeigu koks nors žmogus ateis pas jus, sakydamas, ‘Žiūrėkit, štai Išvaduotojas,’ arba ‘Žiūrėkit, štai jis,’ netikėkite tuo, nes iškils daug veidmainių mokytojų ir daug bus išvesta iš tikrojo kelio; bet jūs neturėtumėte būti apgauti, nes aš jums apie visa tai pasakiau iš anksto.”

Apaštalai mėnesienoje ilgai sėdėjo tylėdami, tuo metu, kada šitie pritrenkiantys Mokytojo pranašavimai grimzdo į jų pasimetusių protą. Ir būtent dėl šito paties perspėjimo iš esmės ištisa tikinčiųjų ir mokinių grupė iš Jeruzalės pabėgo šiaurės kryptimi, suradusi saugų prieglobstį Peloje, kada pirmą kartą pasirodė romėnų kariuomenė.

Net ir po šito aiškiai suformuluoto perspėjimo, daug Jėzaus pasekėjų šiuos pranašavimus aiškino kaip užsimenančius apie tokius pasikeitimus, kurie akivaizdžiai įvyks Jeruzalėje, kada dėl Mesijo naujo pasirodymo bus įkurta Naujoji Jeruzalė ir tas miestas išsiplės, kad taptų pasaulio sostine. Savo mintyse šitie žydai buvo pasiryžę šventyklos sugriovimą susieti su “pasaulio pabaiga.” Jie tikėjo, kad šita Naujoji Jeruzalė apims visą Palestiną; kad po pasaulio pabaigos nedelsiant pasirodys “naujieji dangūs ir naujoji žemė.” Ir dėl to nebuvo keista, jog Petras galėjo pasakyti: “Mokytojau, mes žinome, jog

destruction.

176:1.3 (1913.2) Since Jerusalem was to become the cradle of the early gospel movement, Jesus did not want its teachers and preachers to perish in the terrible overthrow of the Jewish people in connection with the destruction of Jerusalem; wherefore did he give these instructions to his followers. Jesus was much concerned lest some of his disciples become involved in these soon-coming revolts and so perish in the downfall of Jerusalem.

176:1.4 (1913.3) Then Andrew inquired: “But, Master, if the Holy City and the temple are to be destroyed, and if you are not here to direct us, when should we forsake Jerusalem?” Said Jesus: “You may remain in the city after I have gone, even through these times of travail and bitter persecution, but when you finally see Jerusalem being encompassed by the Roman armies after the revolt of the false prophets, then will you know that her desolation is at hand; then must you flee to the mountains. Let none who are in the city and around about tarry to save aught, neither let those who are outside dare to enter therein. There will be great tribulation, for these will be the days of gentile vengeance. And after you have deserted the city, this disobedient people will fall by the edge of the sword and will be led captive into all nations; and so shall Jerusalem be trodden down by the gentiles. In the meantime, I warn you, be not deceived. If any man comes to you, saying, ‘Behold, here is the Deliverer,’ or ‘Behold, there is he,’ believe it not, for many false teachers will arise and many will be led astray; but you should not be deceived, for I have told you all this beforehand.”

176:1.5 (1913.4) The apostles sat in silence in the moonlight for a considerable time while these astounding predictions of the Master sank into their bewildered minds. And it was in conformity with this very warning that practically the entire group of believers and disciples fled from Jerusalem upon the first appearance of the Roman troops, finding a safe shelter in Pella to the north.

176:1.6 (1913.5) Even after this explicit warning, many of Jesus’ followers interpreted these predictions as referring to the changes which would obviously occur in Jerusalem when the reappearing of the Messiah would result in the establishment of the New Jerusalem and in the enlargement of the city to become the world’s capital. In their minds these Jews were determined to connect the destruction of the temple with the “end of the world.” They believed this New Jerusalem would fill all Palestine; that the end of the world would be followed by the immediate appearance of the “new heavens and the new earth.” And so it was not

viskas baigsis, kada pasirodys naujieji dangūs ir naujoji žemė, bet, kaip mes žinosime, kada tu tikrai sugrįši, kad šitą viską įgyvendintum?”

Kada Jėzus tai išgirdo, jis kurį laiką mąstė ir tada tarė: “Jūs visą laiką klystate, kadangi visada mėginate naująjį mokymą pritaikyti prie senojo; jūs esate pasiryžę klaidingai suprasti visą mano mokymą; jūs evangeliją atkakliai aiškinate pagal savo nusistovėjusius tikėjimus. Nežiūrint šito, aš tikrai pamėginsiu jus apšviesti.”

2. MOKYTOJO ANTRASIS ATĖJIMAS

Keliomis progomis Jėzus buvo pareiškęs taip, kad jo klausytojai linko į tokią nuomonę, jog, nors jis ir ketina netrukus šitą pasaulį palikti, bet jis tikrai sugrįš tam, kad dangaus karalystės darbą užbaigtų. Jo pasekėjų įsitikinimui augant, kad jis ketina juos palikti, ir po to, kada jis šitą pasaulį paliko, tai buvo tiesiog natūralu, jog visi tikintieji greitai ėmė remtis šiais pažadais sugrįžti. Šitokiu būdu doktrina apie Kristaus antrąjį atėjimą buvo anksti įtraukta į krikščionių mokymus, ir beveik kiekviena vėlesnioji mokiųjų karta atsidavusiai tikėjo šita tiesa ir su įsitikinimu laukė jo atėjimo kada nors ateityje.

Jeigu su savo Mokytoju ir Auklėtoju jie turėjo išsiskirti, tai kaip gi daugiau šitiems pirmiesiems mokiniams ir apaštalams iš tiesų suvokti šitą pažadą sugrįžti, ir jie tuoj pat pranašaujama Jeruzalės sugriovimą susiejo su šituo pažadėtu antruoju atėjimu. Ir jo žodžius toliau jie šitaip aiškino, nežiūrint to, kad per šito vakaro visą mokymą ant Alyvų Kalno, Mokytojas ypač stengėsi užkirsti kelią kaip tik tokiai klaidai.

Toliau atsakydamas į Petro klausimą, Jėzus pasakė: “Kodėl gi jūs vis dar laukiate, kad Žmogaus Sūnus atsisės į Dovydo sostą, ir tikėtės, jog išsipildys materialios žydų svajonės? Argi per visus tuos metus aš jums nesakiau, jog manoji karalystė nėra iš šito pasaulio? Tai, ką jūs dabar matote tenai apačioje, artėja prie pabaigos, bet tai bus naujoji pradžia, iš kurios karalystės evangelija eis į visą pasaulį, ir šitas išgelbėjimas pasklis visoms tautoms. Ir kada karalystė bus visiškai išsipildžiusi, tada neabejokite, kad Tėvas danguje jus tikrai aplankys su didesniu tiesos apreiškimu ir padidintu teisumo pademonstravimu, net ir taip, kaip šitam pasauliui jis jau padovanojo tą, kuris tapo tamsos princu, o tada padovanojo Adomą, ir po jo davė Melkizedeką, o šitomis dienomis, padovanojo Žmogaus Sūną. Ir šitaip manasis Tėvas iš tiesų ir toliau išreišk savo gailingumą

strange that Peter should say: “Master, we know that all things will pass away when the new heavens and the new earth appear, but how shall we know when you will return to bring all this about?”

176:1.7 (1914.1) When Jesus heard this, he was thoughtful for some time and then said: “You ever err since you always try to attach the new teaching to the old; you are determined to misunderstand all my teaching; you insist on interpreting the gospel in accordance with your established beliefs. Nevertheless, I will try to enlighten you.”

2. THE MASTER'S SECOND COMING

176:2.1 (1914.2) On several occasions Jesus had made statements which led his hearers to infer that, while he intended presently to leave this world, he would most certainly return to consummate the work of the heavenly kingdom. As the conviction grew on his followers that he was going to leave them, and after he had departed from this world, it was only natural for all believers to lay fast hold upon these promises to return. The doctrine of the second coming of Christ thus became early incorporated into the teachings of the Christians, and almost every subsequent generation of disciples has devoutly believed this truth and has confidently looked forward to his sometime coming.

176:2.2 (1914.3) If they were to part with their Master and Teacher, how much more did these first disciples and the apostles grasp at this promise to return, and they lost no time in associating the predicted destruction of Jerusalem with this promised second coming. And they continued thus to interpret his words notwithstanding that, throughout this evening of instruction on Mount Olivet, the Master took particular pains to prevent just such a mistake.

176:2.3 (1914.4) In further answer to Peter's question, Jesus said: “Why do you still look for the Son of Man to sit upon the throne of David and expect that the material dreams of the Jews will be fulfilled? Have I not told you all these years that my kingdom is not of this world? The things which you now look down upon are coming to an end, but this will be a new beginning out of which the gospel of the kingdom will go to all the world and this salvation will spread to all peoples. And when the kingdom shall have come to its full fruition, be assured that the Father in heaven will not fail to visit you with an enlarged revelation of truth and an enhanced demonstration of righteousness, even as he has already bestowed upon this world him who became the prince of darkness, and then Adam, who was followed by Melchizedek, and in these days, the Son of Man. And so will my Father

ir skleis savo meilę, net ir šitam tamsiam ir blogio pasauliui. Tokiu būdu aš irgi, po to, kada manasis Tėvas suteiks man visą galią ir valdžią, tikrai toliau stebėsiu jūsų likimus ir vadovausiu karalystės reikalams savosios dvasios, kuri netrukus iš tiesų bus išlieta visiems materialiams kūnams, buvimo dėka. Nors šitokiu būdu aš iš tikrųjų būsiu su jumis dvasioje, bet taip pat prižadų, jog kada nors aš tikrai sugrįšiu į šitą pasaulį, kur gyvenau šitą gyvenimą materialaus kūno pavidalu ir įgijau tokį patyrimą, kai vienu ir tuo pačiu metu Dievas yra atskleidžiamas žmogui ir žmogus yra vedamas į Dievą. Labai greitai aš tikrai turėsiu jus palikti ir imtis to darbo, kurį Tėvas patikėjo man, bet būkite drąsūs, nes aš iš tiesų kada nors sugrįšiu. Tuo tarpu iki tol, visatos manoji Tiesos Dvasia iš tikrųjų jus guos ir ves.

“Jūs dabar mane matote silpną ir materialaus kūno pavidalu, tačiau, kada aš sugrįšiu, tai bus su galia ir dvasioje. Materialaus kūno akys Žmogaus Sūnų mato materialaus kūno pavidalu, bet tiktai dvasios akys matys šį Žmogaus Sūnų, pašlovintą Tėvo ir žemėje pasirodantį savo paties vardu.

“Tačiau šio Žmogaus Sūnaus kito pasirodymo laikai yra žinomi tiktai Rojaus tarybose; net ir dangaus angelai nežino, kada šitai įvyks. Tačiau, jūs turėtumėte suprasti, jog, kai šitoji karalystės evangelija bus tikrai paskelbta visam pasauliui, kad išgelbėtų visas tautas, ir kai amžiaus pilnatvė pasibaigs, tada Tėvas jums atsiųs kitą dieviškosios tvarkos padovanojimą, arba Žmogaus Sūnus sugrįš, kad teistų šitą amžių.

“O dabar kas susiję su Jeruzalės kančiomis, apie kurias aš jums šnekėjau, tai net ir šitoji karta dar nebus išmirusi, kada manieji žodžiai išsipildys; bet kai dėl to laiko, kada Žmogaus Sūnus ateis vėl, tai šito nedrįstų pasakyti niekas nei danguje, nei žemėje. Bet jūs turėtumėte būti išmintingi sprendami apie amžiaus brendimą; jūs turėtumėte būti budrūs, kad šitų laikų ženklus įžiūrėtumėte. Jūs žinote, kada figos medžio šakos suminkštėja ir atsiranda lapeliai, tada nebetoli vasara. Lygiai taip, ir kada pasaulis bus perėjęs per ilgą materialaus mąstymo žiemą ir kada jūs pastebėsite naujosios dieviškosios tvarkos dvasinio pavasario atėjimą, tada jūs tikrai turėtumėte žinoti, kad naujojo apsilankymo vasaros metas artėja.

“Tačiau kokia gi yra šito mokymo, susijusio su Dievo Sūnų atėjimu, reikšmė? Argi jūs nesuvokiate, jog, kada kiekvienas iš jūsų esate kviečiamas atsisakyti savojo gyvenimo kovos ir pereiti per mirties vartus, tada jūs nedelsiant stojate prieš teismą, ir kad jūs akis į akį susiduriate su naujosios dieviškosios tvarkos tarnystės faktais begalinio Tėvo amžinajame plane? Su kuo visas pasaulis tiesiogine prasme turi susidurti amžiaus pabaigoje, su tuo jūs, kaip

continue to manifest his mercy and show forth his love, even to this dark and evil world. So also will I, after my Father has invested me with all power and authority, continue to follow your fortunes and to guide in the affairs of the kingdom by the presence of my spirit, who shall shortly be poured out upon all flesh. Even though I shall thus be present with you in spirit, I also promise that I will sometime return to this world, where I have lived this life in the flesh and achieved the experience of simultaneously revealing God to man and leading man to God. Very soon must I leave you and take up the work the Father has intrusted to my hands, but be of good courage, for I will sometime return. In the meantime, my Spirit of the Truth of a universe shall comfort and guide you.

176:2.4 (1915.1) “You behold me now in weakness and in the flesh, but when I return, it shall be with power and in the spirit. The eye of flesh beholds the Son of Man in the flesh, but only the eye of the spirit will behold the Son of Man glorified by the Father and appearing on earth in his own name.

176:2.5 (1915.2) “But the times of the reappearing of the Son of Man are known only in the councils of Paradise; not even the angels of heaven know when this will occur. However, you should understand that, when this gospel of the kingdom shall have been proclaimed to all the world for the salvation of all peoples, and when the fullness of the age has come to pass, the Father will send you another dispensational bestowal, or else the Son of Man will return to adjudge the age.

176:2.6 (1915.3) “And now concerning the travail of Jerusalem, about which I have spoken to you, even this generation will not pass away until my words are fulfilled; but concerning the times of the coming again of the Son of Man, no one in heaven or on earth may presume to speak. But you should be wise regarding the ripening of an age; you should be alert to discern the signs of the times. You know when the fig tree shows its tender branches and puts forth its leaves that summer is near. Likewise, when the world has passed through the long winter of material-mindedness and you discern the coming of the spiritual springtime of a new dispensation, should you know that the summertime of a new visitation draws near.

176:2.7 (1915.4) “But what is the significance of this teaching having to do with the coming of the Sons of God? Do you not perceive that, when each of you is called to lay down his life struggle and pass through the portal of death, you stand in the immediate presence of judgment, and that you are face to face with the facts of a new dispensation of service in the eternal plan of the infinite Father? What the whole world must face as a literal fact at the end of an age, you, as individuals, must each

individai, turite kiekvienas būtinai susidurti savo asmeniniame patyrimo, kada pasiekiate savo natūralaus gyvenimo pabaigą, ir šito dėka einate tolyn, kad susidurtumėte su tomis sąlygomis ir tais reikalavimais, kurie yra neatskiriami nuo kito apreiškimo apie Tėvo karalystės amžinąjį žengimą į priekį.”

Iš visų pasisakymų, kuriuos Mokytojas perteikė savo apaštalams, nė vienas jų galvose niekada nesusipainiojo tiek, kiek susipainiojo šitas, perteiktas šį antradienio vakarą ant Alyvų Kalno ir susijęs su dviem dalykais, Jeruzalės sugriovimu ir jo paties antruoju atėjimu. Dėl to, vėlesnieji rašytiniai paaiškinimai, paremti atsiminimais apie tai, ką Mokytojas pasakė ta nepaprasta proga, mažai kuo sutapo vienas su kitu. Dėl to, kai į šiuos įrašus nebuvo įtraukta daug to, kas buvo pasakyta tą antradienio vakarą, atsirado daug legendų; ir labai anksti antrajame amžiuje viena žydų apokalipsė apie Mesiją, užrašyta kažkokio Selto, kuris priklausė imperatoriaus Kaligulos rūmams, buvo drąsiai įtraukta į Motiejaus Evangeliją, o vėliau papildė (iš dalies) Morkaus ir Luko užrašus. Būtent šituose Selto užrašuose atsirado parabolė apie dešimt nekaltų mergelių. Nė viena kita evangelijos užrašų dalis niekada nebuvo taip gluminančiai klaidingai aiškinama, kaip šito vakaro mokymas. Bet Apaštalas Jonas šitaip supainiotas nebuvo niekada.

Kada šitie trylika vyrų vėl tęsė savo kelionę į stovyklą, tada jie nesikalbėjo ir jautė didžiulę emocinę įtampą. Judas buvo galutinai patvirtinęs savo sprendimą apleisti savo bičiulius. Buvo vėlyvas metas, kada Dovydas Zabediejus, Jonas Morkus, ir nemažas skaičius geriausių mokinių pasveikino Jėzų ir šiuos dvylika naujojoje stovykloje, bet apaštalai miego nenorėjo; jie norėjo daugiau sužinoti apie Jeruzalės sunaikinimą, Mokytojo išvykimą, ir pasaulio pabaigą.

3. VELESNĖ DISKUSIJA STOVYKLOJE

Kada jie susėdo prie laužo, maždaug dvidešimt jų, tada Tomas paklausė: “Kadangi tu turi sugrįžti tam, jog užbaigtum karalystės darbą, tai koks turėtų būti mūsų požiūris į Tėvo reikalą tuo metu, kai tavęs nebus?” Kada Jėzus apžvelgė juos prie laužo, tada jis atsakė:

“Ir net tu, Tomai, nesuvoki, ką aš esu sakęs. Argi aš visą šitą laiką jūsų nemokiau, kad jūsų ryšys su karalyste yra dvasinis ir individualus, visiškai asmeninio patyrimo reikalas dvasioje, įtikėjimo dėka suvokiant, kad tu esi Dievo sūnus? Ką gi aš daugiau pasakysiu? Nacijų nuopuolis, imperijų žlugimas, netikinčiųjų žydų sunaikinimas, amžiaus pabaiga, net ir šio pasaulio pabaiga, ką gi

most certainly face as a personal experience when you reach the end of your natural life and thereby pass on to be confronted with the conditions and demands inherent in the next revelation of the eternal progression of the Father's kingdom.”

176:2.8 (1915.5) Of all the discourses which the Master gave his apostles, none ever became so confused in their minds as this one, given this Tuesday evening on the Mount of Olives, regarding the twofold subject of the destruction of Jerusalem and his own second coming. There was, therefore, little agreement between the subsequent written accounts based on the memories of what the Master said on this extraordinary occasion. Consequently, when the records were left blank concerning much that was said that Tuesday evening, there grew up many traditions; and very early in the second century a Jewish apocalyptic about the Messiah written by one Selta, who was attached to the court of the Emperor Caligula, was bodily copied into the Matthew Gospel and subsequently added (in part) to the Mark and Luke records. It was in these writings of Selta that the parable of the ten virgins appeared. No part of the gospel record ever suffered such confusing misconstruction as this evening's teaching. But the Apostle John never became thus confused.

176:2.9 (1915.6) As these thirteen men resumed their journey toward the camp, they were speechless and under great emotional tension. Judas had finally confirmed his decision to abandon his associates. It was a late hour when David Zebedee, John Mark, and a number of the leading disciples welcomed Jesus and the twelve to the new camp, but the apostles did not want to sleep; they wanted to know more about the destruction of Jerusalem, the Master's departure, and the end of the world.

3. LATER DISCUSSION AT THE CAMP

176:3.1 (1916.1) As they gathered about the campfire, some twenty of them, Thomas asked: “Since you are to return to finish the work of the kingdom, what should be our attitude while you are away on the Father's business?” As Jesus looked them over by the firelight, he answered:

176:3.2 (1916.2) “And even you, Thomas, fail to comprehend what I have been saying. Have I not all this time taught you that your connection with the kingdom is spiritual and individual, wholly a matter of personal experience in the spirit by the faith-realization that you are a son of God? What more shall I say? The downfall of nations, the crash of empires, the destruction of the

Šitie dalykai turi bendro su tuo, kuris tiki šita evangelija ir kuris savąjį gyvenimą yra paslėpęs amžinosios karalystės garantijoje? Jūs tie, kurie esate Dievą pažįstantys ir tikintys į evangeliją, jau tvirtai tikite į amžinąjį gyvenimą. Kadangi jūsų gyvenimas buvo gyvenamas dvasioje ir Tėvo labui, tai jums niekas negali sukelti rimto nerimo. Karalystės statytojų, dangiškųjų pasaulių akredituotų piliečių, neturi trikdyti laikini sukrėtimai arba kelti nerimo žemiškieji kataklizmai. Kokią tai turi reikšmę jums tiems, kurie tikite šita karalystės evangelija, jeigu nacijos žlunga, amžius pasibaigia, ar visi matomi dalykai griūna, kadangi jūs žinote, kad jūsų gyvybė yra šio Sūnaus dovana, ir kad ji yra amžinai saugi Tėve? Nugyvenę žemiškąjį gyvenimą tikėdami ir davę dvasios vaisių kaip kupino meilės tarnavimo savo bičiuliams teisumą, jūs galite drąsiai laukti kito žingsnio amžinojoje karjeroje su tokiu pačiu įtikėjimu į išlikimą, kuris jus pernešė per pirmąjį ir žemiškąjį jaudinantį patyrimą sūnystėje su Dievu.

“Kiekviena tikinčiųjų karta savo darbą turėtų tęsti, atsižvelgdama į galimą Žmogaus Sūnaus sugrįžimą, lygiai taip, kaip ir kiekvienas atskiras tikintysis savo gyvenimo darbą toliau atlieka, atsižvelgdamas į neišvengiamą ir nuolat gresiančią natūralią mirtį. Kada kartą įtikėjimo dėka save sukuriate kaip Dievo sūnų, tada daugiau niekas nebėra svarbu, kiek tai yra susiję su išlikimo garantija. Bet nepadarykite klaidos! Šitas išlikimo įtikėjimas yra gyvas įtikėjimas, ir jis vis didesniu laipsniu pademonstruos tos dieviškosios dvasios, kuri jį iš pradžių įkvėpė žmogaus širdyje, vaisius. Tai, kad jūs kartą priėmėte sūnystę dieviškojoje karalystėje, jūsų neišgelbės, jeigu jūs sąmoningai ir atkakliai atmesite tas tiesas, kurios yra susijusios su Dievo sūnų materialiam kūne vis gausesnių dvasinių vaisių vedimu. Jūs tie, kurie buvote su manimi rūpinantis Tėvo reikalais žemėje, galite net ir dabar karalystę apleisti, jeigu matote, kad Tėvo tarnystės žmonijai kelias jums nepatinka.

“Kaip individai, ir kaip tikinčiųjų karta, išgirskite mane, kada aš pasakosiu parabolę: Gyveno toks didis žmogus, kuris, prieš išvykdamas į ilgą kelionę į kitą šalį, pasikvietė savo visus patikimus tarnus ir atidavė į jų rankas visus savo turtus. Vienam jis davė penkis talentus, kitam davė du, o dar kitam davė vieną. Ir šitaip jis pasielgė su visa garbingų prievaizdų grupe, kiekvienam jis savo turto patikėjo sutinkamai su jų individualiais sugebėjimais; ir tada jis išvyko į tą kelionę. Kada jų šeimininkas išvyko, tada jo tarnai ėmė dirbti, kad iš jiems patikėto turto gautų pelno. Tuoj pat tas, kuris buvo gavęs penkis talentus, juos investavo, ir labai greitai gavo kitų penkių talentų pelną. Panašiu būdu tas, kuris buvo gavęs du talentus, netrukus gavo dar du. Ir taip visi tie tarnai iš tiesų gavo

unbelieving Jews, the end of an age, even the end of the world, what have these things to do with one who believes this gospel, and who has hid his life in the surety of the eternal kingdom? You who are God-knowing and gospel-believing have already received the assurances of eternal life. Since your lives have been lived in the spirit and for the Father, nothing can be of serious concern to you. Kingdom builders, the accredited citizens of the heavenly worlds, are not to be disturbed by temporal upheavals or perturbed by terrestrial cataclysms. What does it matter to you who believe this gospel of the kingdom if nations overturn, the age ends, or all things visible crash, since you know that your life is the gift of the Son, and that it is eternally secure in the Father? Having lived the temporal life by faith and having yielded the fruits of the spirit as the righteousness of loving service for your fellows, you can confidently look forward to the next step in the eternal career with the same survival faith that has carried you through your first and earthly adventure in sonship with God.

176:3.3 (1916.3) “Each generation of believers should carry on their work, in view of the possible return of the Son of Man, exactly as each individual believer carries forward his lifework in view of inevitable and ever-impending natural death. When you have by faith once established yourself as a son of God, nothing else matters as regards the surety of survival. But make no mistake! this survival faith is a living faith, and it increasingly manifests the fruits of that divine spirit which first inspired it in the human heart. That you have once accepted sonship in the heavenly kingdom will not save you in the face of the knowing and persistent rejection of those truths which have to do with the progressive spiritual fruit-bearing of the sons of God in the flesh. You who have been with me in the Father's business on earth can even now desert the kingdom if you find that you love not the way of the Father's service for mankind.

176:3.4 (1916.4) “As individuals, and as a generation of believers, hear me while I speak a parable: There was a certain great man who, before starting out on a long journey to another country, called all his trusted servants before him and delivered into their hands all his goods. To one he gave five talents, to another two, and to another one. And so on down through the entire group of honored stewards, to each he intrusted his goods according to their several abilities; and then he set out on his journey. When their lord had departed, his servants set themselves at work to gain profits from the wealth intrusted to them. Immediately he who had received five talents began to trade with them and very soon had made a profit of another five talents. In like manner he who had received two talents

pelno savo šeimininkui, išskyrus tikrai tą vieną, kuris gavo vienintelį talentą. Jis nuėjo pats sau vienas atskirai ir žemėje iškasė duobę, kurioje savo pono pinigą paslėpė. Netrukus tų tarnų šeimininkas netikėtai sugrįžo ir pasišaukė savo prievaizdus ataskaitai. Ir kada jie visi buvo sukviešti prieš savo šeimininką, tas, kuris buvo gavęs penkis talentus, išėjo į priekį su tais pinigais, kurie buvo jam patikėti, ir atnešė penkis papildomus talentus, sakydamas: 'Šeimininke, tu man davei penkis talentus, kad investuočiau, ir man džiugu atiduoti kitus penkis talentus kaip mano pelną.' Ir tada jo šeimininkas jam tarė: 'Gerai padaryta, geras ir ištikimas tarne, tu buvai ištikimas dėl daugelio dalykų; dabar aš tave paskirsiu prievaizdu, kuris prižiūrės daug ką; dabar pasidžiauk su savo šeimininku.' Ir tuomet tas, kuris buvo gavęs du talentus, išėjo į priekį, sakydamas: 'Pone, tu į mano rankas įdavei du talentus; žiūrėk, aš uždirbau šiuos kitus du talentus.' Ir tada jo ponas jam tarė: 'Gerai padaryta, esi geras ir ištikimas prievaizdas; tu irgi buvai ištikimas dėl daugelio dalykų, ir aš tikrai tave paskirsiu, kad prižiūrėtum daug ką; pasidžiauk su savo šeimininku.' Ir tada atsiskaityti išėjo tas, kuriam buvo duotas tas vienas talentas. Šitas tarnas išėjo į priekį, sakydamas: 'Pone, aš pažinau tave ir suvokiau, jog tu esi gudrus vyras tuo, kad tikėjaisi pelno ten, kur tu asmeniškai nedirbai; dėl to aš tikrai bijojau rizikuoti bet kokia dalimi to, kas buvo patikėta man. Aš tavąjį talentą saugiai paslėpiau žemėje; štai jis; dabar tu turi tai, kas priklauso tau.' Bet jo ponas atsakė: 'Tu esi nerangus ir tingus prievaizdas. Savo paties žodžiais tu prisipažįsti, jog žinojai, kad aš pareikalausiu iš tavęs ataskaitos su protingu pelnu, tokios, kokią šiandien pateikė tavo uolūs bičiuliai tarnai. Žinodamas tai, tu turėjai, dėl to, mano pinigus bent jau atiduoti į bankininkų rankas, jog man sugrįžus, galėčiau gauti savo paties pinigus su palūkanomis.' Ir tada vyriausiajam prievaizdai šitas šeimininkas tarė: "Atimkite šitą vieną talentą iš šito tarno, kuris pelno negavo, ir atiduokite jį tam, kuris turi dešimt talentų."

"Kiekvienam, kuris turi, tikrai bus duota daugiau, ir tas tikrai turės su kaupu; bet iš to, kuris neturi, net ir tai, ką jis turi, tikrai bus atimta. Jūs negalite stovėti sustingę amžinosios karalystės reikaluose. Manasis Tėvas reikalauja, kad visi jo vaikai augtų gailestingumu ir tiesos pažinimu. Jūs tie, kurie žinote šitas tiesas, turite duoti daugiau dvasios vaisių ir demonstruoti augantį atsидavimą nesavanaudiškam tarnavimui savo bičiuliams tarnams. Ir prisiminkite, jog tiek, kiek jūs tarnaujate mažiausiajam iš mano sielos brolių, tiek jūs šitaip tarnaujate man."

"Ir šitaip jūs tikrai turėtumėte rūpintis Tėvo reikalais, dabar ir nuo šiol, net ir amžinai. Dirbkite tol, kol aš ateisiu. Pareigingai padarykite tai, kas patikėta jums, ir šitokiu būdu jūs tikrai būsite

soon had gained two more. And so did all of these servants make gains for their master except him who received but one talent. He went away by himself and dug a hole in the earth where he hid his lord's money. Presently the lord of those servants unexpectedly returned and called upon his stewards for a reckoning. And when they had all been called before their master, he who had received the five talents came forward with the money which had been intrusted to him and brought five additional talents, saying, 'Lord, you gave me five talents to invest, and I am glad to present five other talents as my gain.' And then his lord said to him: 'Well done, good and faithful servant, you have been faithful over a few things; I will now set you as steward over many; enter forthwith into the joy of your lord.' And then he who had received the two talents came forward, saying: 'Lord, you delivered into my hands two talents; behold, I have gained these other two talents.' And his lord then said to him: 'Well done, good and faithful steward; you also have been faithful over a few things, and I will now set you over many; enter you into the joy of your lord.' And then there came to the accounting he who had received the one talent. This servant came forward, saying, 'Lord, I knew you and realized that you were a shrewd man in that you expected gains where you had not personally labored; therefore was I afraid to risk aught of that which was intrusted to me. I safely hid your talent in the earth; here it is; you now have what belongs to you.' But his lord answered: 'You are an indolent and slothful steward. By your own words you confess that you knew I would require of you an accounting with reasonable profit, such as your diligent fellow servants have this day rendered. Knowing this, you ought, therefore, to have at least put my money into the hands of the bankers that on my return I might have received my own with interest.' And then to the chief steward this lord said: 'Take away this one talent from this unprofitable servant and give it to him who has the ten talents.'

176:3.5 (1917.1) "To every one who has, more shall be given, and he shall have abundance; but from him who has not, even that which he has shall be taken away. You cannot stand still in the affairs of the eternal kingdom. My Father requires all his children to grow in grace and in a knowledge of the truth. You who know these truths must yield the increase of the fruits of the spirit and manifest a growing devotion to the unselfish service of your fellow servants. And remember that, inasmuch as you minister to one of the least of my brethren, you have done this service to me."

176:3.6 (1917.2) "And so should you go about the work of the Father's business, now and henceforth, even forevermore. Carry on until I come. In faithfulness do that which is intrusted to you, and

pasiruošę atsiskaityti, kada pašauks mirtis. Ir šitaip gyvenę Tėvo šlovės labui ir šio Sūnaus pasitenkinimui, jūs tikrai su džiaugsmu ir nepaprastai dideliu malonumu įeisite į amžinai trunkančios karalystės amžinąją tarnystę.”

Tiesa yra gyva; Tiesos Dvasia šviesos vaikus visą laiką veda į dvasinės tikrovės ir dieviškosios tarnystės naujas sferas. Tiesa jums yra suteikiama ne tam, kad ją kristalizuotumėte į nusistovėjusias, saugias, ir gerbiamas formas. Pereidamas per jūsų asmeninį patyrimą jūsų tiesos atskleidimas turi būti padidintas tiek, jog naujasis grožis ir realūs dvasiniai laimėjimai bus atskleisti visiems tiems, kurie mato jūsų dvasinius vaisius ir kaip tik dėl šito jie yra vedami į tai, kad šlovintų Tėvą, kuris yra danguje. Tikrai tie ištikimi tarnai, kurie šitokiu būdu auga tiesos pažinimu, ir kurie šituo išsiugdo sugebėjimą dvasines realybes suvokti dieviškai, gali kada nors tikėtis “visiškai patirti savo Viešpaties džiaugsmą.” Koks yra apgailėtinas vaizdas kada viena po kitos einančios tariamų Jėzaus pasekėjų kartos apie savo globojamą dieviškąją tiesą sako: “Štai čia, Mokytojau, yra toji tiesa, kurią tu mums patikėjai prieš vieną šimtą ar tūkstantį metų. Mes nieko nepraradome; mes ištikimai išsaugojome viską, ką tu mums įdavei; mes neleidome padaryti jokių pakeitimų tame, ko tu mus mokei; štai toji tiesa, kurią tu mums įdavei.” Bet toks pasiteisinimas dėl dvasinio tingumo nepateisins neveiklaus tiesos prižiūrėtojo Mokytojo akivaizdoje. Sutinkamai su ta tiesa, kuri yra atiduota į jūsų rankas, tiesos Mokytojas iš tikrųjų pareikalaus ir ataskaitos.

Kitame pasaulyje iš jūsų bus paprašyta atsiskaityti už šito pasaulio dovanas ir jų priežiūrą. Nesvarbu, ar įgimtų gabumų yra mažai ar daug, bet jums bus privalu stoti prieš teisingą ir gailėtingą teismą. Jeigu sugebėjimai yra naudojami tiktai savanaudiškiems siekiams ir nė viena mintis nėra skiriama aukštesnei pareigai, kad būtų gauta daugiau dvasios vaisių, kaip jie pasireiškia visą laiką besiplečiančioje žmonių tarnystėje ir garbinant Dievą, tai tokie savanaudiški prižiūrėtojai turi būti pasirengę sulaukti savo sąmoningo pasirinkimo pasekmių.

Ir kokia didele dalimi į visus savanaudiškus mirtinguosius buvo panašus šitas neišitikimas tarnas su vienu talentu, nes dėl savojo tingumo tiesiogiai apkaltino savo šeimininką. Kaip žmogus, kada dėl savo kaltės patiria nesėkmę, yra linkęs kaltinti kitus, dažnai tuos, kurie šito nusipelno mažiausia!

Sakė Jėzus tą naktį, kada jieėjo poilsio: “Jūs iš tiesų esate gavę dosniai; dėl to jūs iš tikrųjų turėtumėte dangaus tiesą dosniai ir atiduoti, ir atiduodant tikrai šitoji tiesa dauginsis ir skleis gelbstinčio gailėtingumo augančią šviesą, net ir taip, kaip ir jūs padedate jai.”

thereby shall you be ready for the reckoning call of death. And having thus lived for the glory of the Father and the satisfaction of the Son, you shall enter with joy and exceedingly great pleasure into the eternal service of the everlasting kingdom.”

176:3.7 (1917.3) Truth is living; the Spirit of Truth is ever leading the children of light into new realms of spiritual reality and divine service. You are not given truth to crystallize into settled, safe, and honored forms. Your revelation of truth must be so enhanced by passing through your personal experience that new beauty and actual spiritual gains will be disclosed to all who behold your spiritual fruits and in consequence thereof are led to glorify the Father who is in heaven. Only those faithful servants who thus grow in the knowledge of the truth, and who thereby develop the capacity for divine appreciation of spiritual realities, can ever hope to “enter fully into the joy of their Lord.” What a sorry sight for successive generations of the professed followers of Jesus to say, regarding their stewardship of divine truth: “Here, Master, is the truth you committed to us a hundred or a thousand years ago. We have lost nothing; we have faithfully preserved all you gave us; we have allowed no changes to be made in that which you taught us; here is the truth you gave us.” But such a plea concerning spiritual indolence will not justify the barren steward of truth in the presence of the Master. In accordance with the truth committed to your hands will the Master of truth require a reckoning.

176:3.8 (1918.1) In the next world you will be asked to give an account of the endowments and stewardships of this world. Whether inherent talents are few or many, a just and merciful reckoning must be faced. If endowments are used only in selfish pursuits and no thought is bestowed upon the higher duty of obtaining increased yield of the fruits of the spirit, as they are manifested in the ever-expanding service of men and the worship of God, such selfish stewards must accept the consequences of their deliberate choosing.

176:3.9 (1918.2) And how much like all selfish mortals was this unfaithful servant with the one talent in that he blamed his slothfulness directly upon his lord. How prone is man, when he is confronted with the failures of his own making, to put the blame upon others, oftentimes upon those who least deserve it!

176:3.10 (1918.3) Said Jesus that night as they went to their rest: “Freely have you received; therefore freely should you give of the truth of heaven, and in the giving will this truth multiply and show forth the increasing light of saving grace, even as you minister it.”

4. MYKOLO SUGRĮŽIMAS

Iš visų Mokytojo mokymų nė viena fazė nebuvo taip klaidingai suprasta, kaip jo pažadas, kada nors asmeniškai sugrįžti į šitą pasaulį. Nėra nieko keisto, jog Mykolas turėtų būti susidomėjęs tuo, kad kada nors sugrįžtų į šią planetą, kurioje jis patyrė savo septintąjį ir paskutinįjį savęs padovanojimą kaip šios sferos mirtingasis. Tiesiog natūralu manyti, kad Jėzus iš Nazareto, dabar milžiniškos visatos suverenų valdovas, norėtų sugrįžti, ne tik tai vieną kartą, bet daug kartų, į šį pasaulį, kuriame jis gyveno tokį unikalų gyvenimą ir galiausiai sau laimėjo tai, kad Tėvas be apribojimų padovanojo visatos galią ir valdžią. Urantija amžinai bus viena iš tų septynių Mykolo gimtųjų sferų jam laimint aukščiausiąją visatos valdžią.

Jėzus tikrai, daugeliu atvejų ir didelei daliai individų, pareiškė, jog ketina į šitą pasaulį sugrįžti. Kada jo pasekėjai suvokė tai, kad jų Mokytojas neketina veikti kaip žemiškasis išvaduotojas, ir kada jie klausėsi jo pranašavimų apie Jeruzalės sugriovimą ir žydų nacijos žlugimą, tada jie kuo natūraliausiai jo pažadėtą sugrįžimą ėmė sieti su šitais katastrofiškais įvykiais. Tačiau, kada romėnų armijos Jeruzalės sienas sulygino su žeme, sugriovė šventyklą, ir išsklaidė Judėjos žydus, ir vis tiek Mokytojas neapsireiškė su galia ir šlovėje, tada jo pasekėjai ėmė formuluoti tokį tikėjimą, kuris galiausiai antrąjį Kristaus atėjimą susiejo su amžiaus pabaiga, net ir su pasaulio pabaiga.

Jėzus pažadėjo padaryti du dalykus po to, kada jis bus pakilęs pas Tėvą, ir po to, kada visa valdžia danguje ir ant žemės bus atiduota į jo rankas. Jis pažadėjo, pirma, atsiųsti į šį pasaulį, ir vietoje savęs, kitą mokytoją, Tiesos Dvasią; ir šitą jis padarė Pentakosto dieną. Antra, savo pasekėjams jis kuo tvirčiausiai pažadėjo, kad jis kada nors asmeniškai sugrįš į šitą pasaulį. Bet jis nepasakė, kaip, kur, ar kada jis vėl aplankys šitą planetą, kurioje jis patyrė savęs padovanojimą materialaus kūno pavidalu. Viena proga jis užsiminė, jog, tuo tarpu, kai materialaus kūno akys jį matė tuo metu, kada jis čia gyveno materialaus kūno pavidalu, tai jam sugrįžus (bent jau per vieną iš įmanomų jo apsilankymų), jis bus matomas tik tai dvasinio įtikėjimo akimis.

Daugelis iš mūsų yra linkę tikėti, kad per ateinančius amžius Jėzus sugrįš į Urantiją daug kartų. Konkretaus jo pažado, kad jis apsilankys daug kartų, mes neturime, bet atrodo, jog yra visiškai tikėtina, kad tas, kuris tarp savo visatinių titulų turi Urantijos Planetos Princo titulą, lankysis daug kartų tame pasaulyje, kurį nugalėjęs jam ir buvo suteiktas toks unikalus titulas.

4. THE RETURN OF MICHAEL

176:4.1 (1918.4) Of all the Master's teachings no one phase has been so misunderstood as his promise sometime to come back in person to this world. It is not strange that Michael should be interested in sometime returning to the planet whereon he experienced his seventh and last bestowal, as a mortal of the realm. It is only natural to believe that Jesus of Nazareth, now sovereign ruler of a vast universe, would be interested in coming back, not only once but even many times, to the world whereon he lived such a unique life and finally won for himself the Father's unlimited bestowal of universe power and authority. Urantia will eternally be one of the seven nativity spheres of Michael in the winning of universe sovereignty.

176:4.2 (1918.5) Jesus did, on numerous occasions and to many individuals, declare his intention of returning to this world. As his followers awakened to the fact that their Master was not going to function as a temporal deliverer, and as they listened to his predictions of the overthrow of Jerusalem and the downfall of the Jewish nation, they most naturally began to associate his promised return with these catastrophic events. But when the Roman armies leveled the walls of Jerusalem, destroyed the temple, and dispersed the Judean Jews, and still the Master did not reveal himself in power and glory, his followers began the formulation of that belief which eventually associated the second coming of Christ with the end of the age, even with the end of the world.

176:4.3 (1918.6) Jesus promised to do two things after he had ascended to the Father, and after all power in heaven and on earth had been placed in his hands. He promised, first, to send into the world, and in his stead, another teacher, the Spirit of Truth; and this he did on the day of Pentecost. Second, he most certainly promised his followers that he would sometime personally return to this world. But he did not say how, where, or when he would revisit this planet of his bestowal experience in the flesh. On one occasion he intimated that, whereas the eye of flesh had beheld him when he lived here in the flesh, on his return (at least on one of his possible visits) he would be discerned only by the eye of spiritual faith.

176:4.4 (1919.1) Many of us are inclined to believe that Jesus will return to Urantia many times during the ages to come. We do not have his specific promise to make these plural visits, but it seems most probable that he who carries among his universe titles that of Planetary Prince of Urantia will many times visit the world whose conquest conferred such a unique title upon him.

Mes kuo tikriausiai tikime, jog Mykolas vėl asmeniškai atvyks į Urantiją, bet mes neturime nė mažiausio supratimo, kada arba koku būdu jis galėtų pasirinkti savo atėjimą. Ar jo antrasis atėjimas į žemę bus pagal laiką priderintas prie to, jog vyktų ryšium su paskutiniu nuosprendžiu šitam dabartiniam amžiui, arba drauge su Sūnaus Arbitro pasirodymu arba be jo pasirodymo? Ar jis ateis ryšium su kokio nors vėlesniojo Urantijos amžiaus užbaigimu? Ar jis ateis nepranešęs, ir ar tai bus kaip atskiras nesusietas įvykis? Mes nežinome. Tikrai dėl vieno dalyko mes esame tikri, tai yra, kada jis tikrai sugrįš, tada visas pasaulis panašiu, kad sužinos apie tai, nes jis turi ateiti kaip visatos aukščiausiasis valdovas, o ne kaip nežinomas Betliejaus kūdikis. Bet, jeigu jį matyti turi kiekviena akis, ir jeigu jo buvimą bus galima matyti tikrai dvasinėmis akimis, tai jo atėjimas turi būti atidėtas ilgam.

Jūs, dėl to, gerai padarytumėte, jeigu Mokytojo asmeninio sugrįžimo į žemę nesusietumėte nei su koku nors atskiru įvykiu, nei su kokia nors ištisa įvykių grandine ar su kokiomis nors konkrečiomis epochomis. Mes esame tikri tikrai dėl vieno dalyko: Jis pažadėjo sugrįžti. Mes neturimo jokio supratimo, kada šitą pažadą jis įgyvendins arba su kuo tai bus susiję. Kiek mums yra žinoma, tai žemėje jis gali pasirodyti bet kurią dieną, o gali jis ir neateiti iki to meto, kada amžius bus keitęs amžių ir jiems nuosprendžius bus priėmęs su juo susieti Sūnūs iš Rojaus korpuso.

Mykolo antrasis atėjimas į žemę yra nuostabios emocinės reikšmės įvykis tiek tarpinėms būtybėms, tiek ir žmonėms; bet kitais požiūriais jis neturi tiesioginės svarbos tarpinėms būtybėms, o žmogiškosioms būtybėms neturi didesnės praktinės reikšmės negu natūralios mirties įprastas įvykis, kuris mirtingąjį žmogų taip staiga įmeta į visatos įvykių tos sekos tiesioginį grybšnį, kuris veda tiesiai pas tą patį Jėzų, mūsų visatos aukščiausiąjį valdovą. Visiems šviesos vaikams jį pamatyti yra lemta, ir tai nesudaro didelės reikšmės, ar mes einame pas jį, ar jam kartais reikėtų iš pradžių ateiti pas mus. Dėl to visada būkite pasiruošę jį pasveikinti žemėje, kaip ir jis yra pasiruošęs jus pasveikinti danguje. Mes su tvirtu įsitikinimu laukiame jo šlovingo pasirodymo, net ir daugkartinio atėjimo, bet visiškai nežinome, kaip, kada, ir su kuo tą susiejus, jam yra lemta pasirodyti.

176:4.5 (1919.2) We most positively believe that Michael will again come in person to Urantia, but we have not the slightest idea as to when or in what manner he may choose to come. Will his second advent on earth be timed to occur in connection with the terminal judgment of this present age, either with or without the associated appearance of a Magisterial Son? Will he come in connection with the termination of some subsequent Urantian age? Will he come unannounced and as an isolated event? We do not know. Only one thing we are certain of, that is, when he does return, all the world will likely know about it, for he must come as the supreme ruler of a universe and not as the obscure babe of Bethlehem. But if every eye is to behold him, and if only spiritual eyes are to discern his presence, then must his advent be long deferred.

176:4.6 (1919.3) You would do well, therefore, to disassociate the Master's personal return to earth from any and all set events or settled epochs. We are sure of only one thing: He has promised to come back. We have no idea as to when he will fulfill this promise or in what connection. As far as we know, he may appear on earth any day, and he may not come until age after age has passed and been duly adjudicated by his associated Sons of the Paradise corps.

176:4.7 (1919.4) The second advent of Michael on earth is an event of tremendous sentimental value to both midwayers and humans; but otherwise it is of no immediate moment to midwayers and of no more practical importance to human beings than the common event of natural death, which so suddenly precipitates mortal man into the immediate grasp of that succession of universe events which leads directly to the presence of this same Jesus, the sovereign ruler of our universe. The children of light are all destined to see him, and it is of no serious concern whether we go to him or whether he should chance first to come to us. Be you therefore ever ready to welcome him on earth as he stands ready to welcome you in heaven. We confidently look for his glorious appearing, even for repeated comings, but we are wholly ignorant as to how, when, or in what connection he is destined to appear.

177 Dokumentas. Trečiadienis, poilsio diena

⇨ 176

URANTIJOS KNYGA

178 ⇨

IV DALIS. JĖZAUS GYVENIMAS IR MOKYMAI

177 DOKUMENTAS. TREČIADIENIS, POILSIO DIENA

Skyrius

ĮVADAS

1. Vieną dieną vienas su Dievu
2. Vaikystė šeimoje
3. Diena stovykloje
4. Judas ir vyriausieji šventikai
5. Paskutiniai visuomeninė valanda

PAPER 177

WEDNESDAY, THE REST DAY

SECTIONS

Introduction

1. One Day Alone with God
2. Early Home Life
3. The Day at Camp
4. Judas and the Chief Priests
5. The Last Social Hour

ĮVADAS

KADA žmonių mokymo darbas jų nespaudė, būtent tada Jėzus ir jo apaštalai buvo įpratę nuo savo darbų ilsėtis kiekvieną trečiadienį. Šią konkretų trečiadienį jie pusryčiaavo šiek tiek vėliau negu įprasta, o stovykloje vyravo kažką negera lemianti tyla; per šito rytinio valgymo pirmąją pusę buvo šnekama mažai. Pagaliau Jėzus tarė: „Aš noriu, kad šiandien jūs pailsėtumėte. Neskubėdami apgalvokite viską, kas atsitiko nuo to laiko, kada mes atėjome į Jeruzalę, ir pamąstykite apie tai, kas laukia ateityje, apie ką aš jums aiškiai šnekėjau. Pasirūpinkite, kad tiesa išliktų jūsų gyvenime, ir, kad kasdien jūs augtumėte gailėstingumu.“

Po pusryčių Mokytojas pranešė Andriejui, kad jis ketina dienai išvykti, ir patarė, jog apaštalams būtų leista šį laiką praleisti savo pačių nuožiūra, išskyrus tai, kad jokiais aplinkybėmis jie neturėtų eiti į Jeruzalę už jos sienų.

Kada Jėzus susirengė eiti į kalnus vienas, tada Dovydas Zabediejus kreipėsi į jį, sakydamas, „Tu gerai žinai, Mokytojau, jog fariziejai ir valdovai stengiasi tave sunaikinti, ir vis tiek tu rengiesi į kalnus eiti vienas. Šią daryti yra kvailystė; dėl to aš su tavimi tikrai siunčiu tris vyrus, gerai

INTRODUCTION

177:0.1 (1920.1) WHEN the work of teaching the people did not press them, it was the custom of Jesus and his apostles to rest from their labors each Wednesday. On this particular Wednesday they ate breakfast somewhat later than usual, and the camp was pervaded by an ominous silence; little was said during the first half of this morning meal. At last Jesus spoke: "I desire that you rest today. Take time to think over all that has happened since we came to Jerusalem and meditate on what is just ahead, of which I have plainly told you. Make sure that the truth abides in your lives, and that you daily grow in grace."

177:0.2 (1920.2) After breakfast the Master informed Andrew that he intended to be absent for the day and suggested that the apostles be permitted to spend the time in accordance with their own choosing, except that under no circumstances should they go within the gates of Jerusalem.

177:0.3 (1920.3) When Jesus made ready to go into the hills alone, David Zebedee accosted him, saying: "You well know, Master, that the Pharisees and rulers seek to destroy you, and yet you make ready to go alone into the hills. To do this is folly; I will therefore send three men with you well prepared to see that no harm befalls you." Jesus

pasirengusius, kad pasirūpintų tuo, jog tau neatsitiktų nieko blogo.” Jėzus nužvelgė šiuos tris gerai ginkluotus ir tvirtus galilėjiečius ir tarė Dovydui: “Tavo noras yra geras, bet tu klysti dėl to, nes nesupranti, jog Žmogaus Sūnui nereikia nė vieno gynėjo. Joks žmogus nepalies manęs iki tos valandos, kada aš būsiu pasirengęs savąją gyvybę atiduoti sutinkamai su savojo Tėvo valia. Šitie vyrai manęs gali ir nelydėti. Aš noriu eiti vienas, kad galėčiau pabendrauti su Tėvu.”

Išgirdę šiuos žodžius, Dovydas ir jo ginkluoti sargybiniai pasišalino; bet, kada Jėzus ėmė eiti vienas, tada prie jo priėjo Jonas Morkus su mažu krepšeliu, kuriame buvo maisto ir vandens, ir pareiškė, jeigu jis ketina nebūti visą dieną, tai gali išalkti. Mokytojas nusišypsojo Jonui ir pasilenkė, kad pasiimtų krepšelį.

1. VIENĄ DIENĄ VIENAS SU DIEVU

Kada Jėzus buvo bepaimąs iš Jono rankų krepšį su maistu, tada jaunasis vyras išdrįso tarti: “Bet, Mokytojau, tu gali pasidėti krepšelį tuo metu, kai pasitrauksi į šalį, kad pasimelstum, ir toliau nueiti be jo. Be to, jeigu aš eičiau drauge, kad paneščiau šiuos pietus, tai tu būtum laisvesnis tam, kad garbintum, o aš tikrai tylėsiu. Aš tikrai neklausiu jokių klausimų, ir pasiliksiu prie krepšio, kai tu nueisi atskirai vienas melstis.”

Sakydamas šitą kalbą, kurios nutrūktgalviškas drąsumas nustebino ir kai kuriuos netoli buvusius klausytojus, Jonas išdrįso įsitverti į krepšį. Taip jie ir stovėjo, tiek Jonas, tiek Jėzus, laikydami krepšį abu. Netrukus Mokytojas jį paleido ir, žvelgdamas žemyn į vaikina, tarė: “Kadangi tu iš visos širdies trokšti eiti su manimi, tikrai iš tavęs nebus šitas atimta. Mes išeisime vieni atskirai ir gerai pabendrausime. Tu gali man pateikti bet kokią klausimą, kuris kyla tavo širdyje, ir mes paguosime ir nuraminsime vienas kitą. Tu gali pirmas nešti šiuos pietus, o kada pavargsi, tai aš tau padėsiu. Eime drauge su manimi.”

Jėzus tą vakarą į stovyklą sugrįžo tikrai po saulėlydžio. Mokytojas šitą paskutiniąją ramybės dieną žemėje praleido bendraudamas su šituo tiesos išalkusiu jaunuoliu ir šnekėdamasis su savo Rojaus Tėvu. Danguje šitas įvykis tapo žinomas, kaip “toji diena, kurią jaunuolis kalnuose praleido su Dievu.” Šitas atvejis amžiams yra tas pavyzdys, kuris rodo Kūrėjo norą bičiuliautis su tvariniu. Net ir jaunuolis, jeigu širdies troškimas yra iš tikrųjų aukščiausio laipsnio, gali atkreipti visatos Dievo dėmesį ir džiaugtis kupinu meilės bendravimu su juo, realiai patirti tą neužmirštamą ekstazę, jog yra kalnuose vienas su Dievu, ir ištiesą dieną. Ir būtent toks buvo Jono Morkaus unikalus patyrimas šitą trečiadienį Judėjos kalnuose.

Jėzus daug bendravo su Jonu, jam atvirai

looked over the three well-armed and stalwart Galileans and said to David: “You mean well, but you err in that you fail to understand that the Son of Man needs no one to defend him. No man will lay hands on me until that hour when I am ready to lay down my life in conformity to my Father’s will. These men may not accompany me. I desire to go alone, that I may commune with the Father.”

177:0.4 (1920.4) Upon hearing these words, David and his armed guards withdrew; but as Jesus started off alone, John Mark came forward with a small basket containing food and water and suggested that, if he intended to be away all day, he might find himself hungry. The Master smiled on John and reached down to take the basket.

1. ONE DAY ALONE WITH GOD

177:1.1 (1920.5) As Jesus was about to take the lunch basket from John’s hand, the young man ventured to say: “But, Master, you may set the basket down while you turn aside to pray and go on without it. Besides, if I should go along to carry the lunch, you would be more free to worship, and I will surely be silent. I will ask no questions and will stay by the basket when you go apart by yourself to pray.”

177:1.2 (1920.6) While making this speech, the temerity of which astonished some of the near-by listeners, John had made bold to hold on to the basket. There they stood, both John and Jesus holding the basket. Presently the Master let go and, looking down on the lad, said: “Since with all your heart you crave to go with me, it shall not be denied you. We will go off by ourselves and have a good visit. You may ask me any question that arises in your heart, and we will comfort and console each other. You may start out carrying the lunch, and when you grow weary, I will help you. Follow on with me.”

177:1.3 (1921.1) Jesus did not return to the camp that evening until after sunset. The Master spent this last day of quiet on earth visiting with this truth-hungry youth and talking with his Paradise Father. This event has become known on high as “the day which a young man spent with God in the hills.” Forever this occasion exemplifies the willingness of the Creator to fellowship the creature. Even a youth, if the desire of the heart is really supreme, can command the attention and enjoy the loving companionship of the God of a universe, actually experience the unforgettable ecstasy of being alone with God in the hills, and for a whole day. And such was the unique experience of John Mark on this Wednesday in the hills of Judea.

177:1.4 (1920.8) Jesus visited much with John, talking

pasakojo apie šito pasaulio ir būsimąjo pasaulio reikalus. Jėzui Jonas pasisakė, kaip jam labai gaila, jog neturi pakankamai metų, kad būtų vienas iš apaštalų, ir išreiškė savo didelį dėkingumą, kad jam buvo leista eiti kartu su jais nuo to laiko, kada jie pirmą kartą pamokslavo prie Jordano upės brastos netoli Jericho, išskyrus kelionę į Finikiją. Jėzus įspėjo jaunuolį, jog dėl besiantinančių įvykių jis neprarastų drąsos, ir užtikrino jį, kad jis gyvens tam, jog taptų galingu karalystės žinianešiu.

Jonas Morkus su jauduliu prisimindavo šitą dieną, praleistą su Jėzumi kalnuose, bet jis niekada neužmiršo Mokytojo paskutiniojo perspėjimo, išsakyto tiesiog prieš pat ruošiantis jiems jau grįžti į Getsemanės stovyklą, kada jis tarė: "Na, Jonai, mes gerai pabendravome, buvo tikra poilsio diena, bet žiūrėk, kad nepasakotum nė vienam žmogui apie tuos dalykus, apie kuriuos aš kalbėjau tau." Ir Jonas Morkus niekada iš tikrųjų neatskleidė nieko, kas vyko šitą dieną, kurią jis praleido su Jėzumi kalnuose.

Per tas keletą likusių Jėzaus žemiškojo gyvenimo valandų Jonas Morkus neleido, kad Mokytojas ilgam išnyktų iš jo akiračio. Šis vaikinai visada iš tiesų slėpėsi netoli jo; jis miegojo tiksliai tada, kada miegojo Jėzus.

2. VAIKYSTĖ ŠEIMOJE

Per šitos dienos bendravimą su Jonu Morkumi, Jėzus žymią laiko dalį praleido lygindamas jų ankstyvosios vaikystės ir paauglystės patyrimus. Nors Jono tėvai šito pasaulio turto turėjo daugiau už Jėzaus tėvus, bet paauglystės metais jų patyrimas didele dalimi buvo labai panašus. Jėzus papasakojo daug dalykų, kurie Jonui padėjo geriau suprasti savo tėvus ir kitus savo šeimos narius. Kada berniukas Mokytojo paklausė, kaip jis gali žinoti, kad jis taps "galingu karalystės žinianešiu," tada Jėzus atsakė:

"Aš žinau, tu liksi ištikimas karalystės evangelijai, nes galiu pasikliauti tavo dabartiniu įtikėjimu ir meile, kada šitos savybės remiasi tokiu ankstyvu lavinimu, kokį tu gavai savo šeimoje. Tu esi padarinys tokios šeimos, kurioje tėvai vienas kitam jaučia nuoširdžią meilę, ir dėl to tu nebuvai per daug išlepintas, kad žalingai išaukštintum savo sampratą apie savojo aš reikšmingumą. Taip pat ir tavoji asmenybė nebuvo iškreipta tuo, kad tavo tėvai tam, jog įgytų tavo pasitikėjimą ir atsidavimą, būtų be meilės pykę intrigas vienas prieš kitą. Tu patyrei tokią tėvų meilę, kuri užtikrina pagirtiną pasitikėjimą savimi ir kuri puoselėja normalius saugumo jausmus. Bet tau taip pat pasisekė ir tuo, jog tavo tėvai buvo ir išmintingi, ir mylėjo; ir būtent išmintis vedė juos į tai, kad atsisipirtų didžiai daliai pataikavimo formų ir

freely about the affairs of this world and the next. John told Jesus how much he regretted that he had not been old enough to be one of the apostles and expressed his great appreciation that he had been permitted to follow on with them since their first preaching at the Jordan ford near Jericho, except for the trip to Phoenicia. Jesus warned the lad not to become discouraged by impending events and assured him he would live to become a mighty messenger of the kingdom.

177:1.5 (1920.9) John Mark was thrilled by the memory of this day with Jesus in the hills, but he never forgot the Master's final admonition, spoken just as they were about to return to the Gethsemane camp, when he said: "Well, John, we have had a good visit, a real day of rest, but see to it that you tell no man the things which I told you." And John Mark never did reveal anything that transpired on this day which he spent with Jesus in the hills.

177:1.6 (1920.10) Throughout the few remaining hours of Jesus' earth life John Mark never permitted the Master for long to get out of his sight. Always was the lad in hiding near by; he slept only when Jesus slept.

2. EARLY HOME LIFE

177:2.1 (1921.5) In the course of this day's visiting with John Mark, Jesus spent considerable time comparing their early childhood and later boyhood experiences. Although John's parents possessed more of this world's goods than had Jesus' parents, there was much experience in their boyhood which was very similar. Jesus said many things which helped John better to understand his parents and other members of his family. When the lad asked the Master how he could know that he would turn out to be a "mighty messenger of the kingdom," Jesus said:

177:2.2 (1921.6) "I know you will prove loyal to the gospel of the kingdom because I can depend upon your present faith and love when these qualities are grounded upon such an early training as has been your portion at home. You are the product of a home where the parents bear each other a sincere affection, and therefore you have not been overloved so as injuriously to exalt your concept of self-importance. Neither has your personality suffered distortion in consequence of your parents' loveless maneuvering for your confidence and loyalty, the one against the other. You have enjoyed that parental love which insures laudable self-confidence and which fosters normal feelings of security. But you have also been fortunate in that your parents possessed wisdom as well as love; and it was wisdom which led them to withhold

daugeliui prabangos dalykų, kuriuos gali nupirkti turtas, tuo tarpu jie tave pasiuntė į sinagogos mokyklą kartu su kaimynystėje gyvenusiais tavo draugais, o taip pat jie tave skatino mokytis, kaip gyventi šitame pasaulyje, leisdami tau įgyti savo paties patyrimą. Tu, su savo jaunuojų draugu Amosu, atvykai prie Jordano upės, kur mes pamokslavome, o Jono mokiniai krikštijo. Jūs abu norėjote eiti drauge su mumis. Kada tu sugrįžai į Jeruzalę, tavo tėvai sutiko; Amoso tėvai nesutiko; savo sūnų jie taip mylėjo, jog atėmė iš jo šitą palaimintą patyrimą, kurį tu esi įgijęs, net ir tokį patyrimą, kokį tu gauni šitą dieną. Pabėgdamas iš namų, Amosas galėjo prie mūsų prisijungti, bet šitaip pasielgdamas, jis būtų sužeidęs meilę ir paaukojęs ištikimybę. Net jeigu toks poelgis ir būtų buvęs išmintingas, bet tai būtų buvusi siaubinga kaina, kurią būtų tekę mokėti už patyrimą, savarankiškumą, ir laisvę. Išmintingi tėvai, tokie, kaip tavo, pasirūpina, kad jų vaikams nereikėtų sužeisti meilės ar pažaboti ištikimybės tam, kad pasiektų savarankiškumą ir patirtų gyvybingą laisvę, kada jie yra sulaukę savojo amžiaus.

“Meilė, Jonai, yra aukščiausioji visatos tikrovė, kada yra padovanota visaišminčių būtybių, bet ji yra pavojinga ir dažnai pusiau savanaudiška savybė, kaip ji pasireiškia mirtingųjų tėvų patirtyje. Kada tu vesi ir turėsi savų vaikų, kuriuos auginsi, žiūrėk, kad tavo meilei patarinėtų išmintis ir vadovautų intelektas.

“Tavo jaunas draugas Amosas tiki šita karalystės evangelija lygiai tiek, kiek ir tu, bet juo pasikliauti visiškai aš negaliu; aš nesu tikras dėl to, ką jis padarys ateityje. Jo vaikystė šeimoje nebuvo tokia, kad sukurtų visiškai patikimą asmenį. Amosas yra per daug panašus į vieną iš apaštalų, kuriam nepasisekė patirti normalaus, kupino meilės, ir išmintingo lavinimo šeimoje. Tavo visas tolimesnis gyvenimas bus laimingesnis ir patikimesnis, nes tu savo pirmuosius aštuonerius metus praleidai normalioje ir gerai suderintoje šeimoje. Tu turi stiprų ir gerai išugdytą charakterį, nes išaugai tokioje šeimoje, kur vyravo meilė ir valdė išmintis. Toks lavinimas vaikystės metais sukuria tokį ištikimybės tipą, kuris man leidžia būti tvirtai įsitikinusiam, jog tu užbaigsi tą reikalą, kurį esi pradėjęs.”

Daugiau negu valandą Jėzus ir Jonas tęsė šitą diskusiją apie šeimyninį gyvenimą. Mokytojas toliau aiškino Jonui, kaip vaikas yra visiškai priklausomas nuo savo tėvų ir nuo su šeima susieto gyvenimo, kas susiję su jo visomis pirmosiomis intelektualiomis, visuomeninėmis, moralinėmis, ir netgi dvasinėmis sampratomis, kadangi mažam vaikui šeima reiškia viską, ką jis iš pradžių gali sužinoti apie žmogiškuosius arba dieviškuosius ryšius. Vaikas savo pirmuosius įspūdžius apie visatą turi gauti iš motinos globos; jis yra visiškai priklausomas nuo savo žemiškojo tėvo, kas susiję su jo pirmosiomis sampratomis

most forms of indulgence and many luxuries which wealth can buy while they sent you to the synagogue school along with your neighborhood playfellows, and they also encouraged you to learn how to live in this world by permitting you to have original experience. You came over to the Jordan, where we preached and John's disciples baptized, with your young friend Amos. Both of you desired to go with us. When you returned to Jerusalem, your parents consented; Amos's parents refused; they loved their son so much that they denied him the blessed experience which you have had, even such as you this day enjoy. By running away from home, Amos could have joined us, but in so doing he would have wounded love and sacrificed loyalty. Even if such a course had been wise, it would have been a terrible price to pay for experience, independence, and liberty. Wise parents, such as yours, see to it that their children do not have to wound love or stifle loyalty in order to develop independence and enjoy invigorating liberty when they have grown up to your age.

177:2.3 (1922.1) “Love, John, is the supreme reality of the universe when bestowed by all-wise beings, but it is a dangerous and oftentimes semiselfish trait as it is manifested in the experience of mortal parents. When you get married and have children of your own to rear, make sure that your love is admonished by wisdom and guided by intelligence.

177:2.4 (1922.2) “Your young friend Amos believes this gospel of the kingdom just as much as you, but I cannot fully depend upon him; I am not certain about what he will do in the years to come. His early home life was not such as would produce a wholly dependable person. Amos is too much like one of the apostles who failed to enjoy a normal, loving, and wise home training. Your whole afterlife will be more happy and dependable because you spent your first eight years in a normal and well-regulated home. You possess a strong and well-knit character because you grew up in a home where love prevailed and wisdom reigned. Such a childhood training produces a type of loyalty which assures me that you will go through with the course you have begun.”

177:2.5 (1922.3) For more than an hour Jesus and John continued this discussion of home life. The Master went on to explain to John how a child is wholly dependent on his parents and the associated home life for all his early concepts of everything intellectual, social, moral, and even spiritual since the family represents to the young child all that he can first know of either human or divine relationships. The child must derive his first impressions of the universe from the mother's care; he is wholly dependent on the earthly father for his first ideas of the heavenly Father. The child's subsequent life is made happy or unhappy,

apie dangiškąjį Tėvą. Vėlesnis vaiko gyvenimas tampa laimingas arba nelaimingas, lengvas arba sunkus, sutinkamai su jo ankstyvuju protiniu ir emociniu gyvenimu, kurį sąlygoja šitie visuomeniniai ir dvasiniai šeimos ryšiai. Visą vėlesnį žmogiškosios būtybės gyvenimą milžinišku laipsniu veikia tai, kas vyksta per pirmuosius kelerius egzistencijos metus.

Mes nuoširdžiai tikime, kad Jėzaus mokymo evangelija, grindžiama tėvo-vaiko ryšiais, vargu ar galės patirti pasaulinio masto pritarimą, kol neateis toks laikas, kai šiuolaikinių civilizuotų tautų šeimyniniame gyvenime bus daugiau meilės ir daugiau išminties. Nežiūrint to, jog dvidešimtojo amžiaus tėvai turi didžiulį žinių ir išplėstą tiesą tam, kad šeimą pagerintų ir šeimyninį gyvenimą sukilintų, bet vis tiek tebelieka toks faktas, kad labai mažai šiuolaikinių šeimų yra tokios geros vietos, kuriose berniukus ir mergaites būtų galima auklėti taip, kaip Jėzaus šeimoje Galilėjoje ir Jono Morkaus šeimoje Judėjoje, nors dėl Jėzaus evangelijos priėmimo šeimyninis gyvenimas tuoj pat pagerės. Kupinas meilės išmintingos šeimos gyvenimas ir ištikimas tikrosios religijos atsidavimas sukuria giluminį vienas kitą veikiantį tarpusavio poveikį. Toks šeimyninis gyvenimas religiją sustiprina, o tikroji religija šeimą visada šlovina.

Tas tiesa, didelė dalis geriau suderintų šiuolaikinių šeimų iš tikrųjų atsakė daugelio nepageidaujamų, stabdančių augimą, poveikių ir kitų suvaržančių faktorių, kurie buvo būdingi senovės žydų šeimoms. Iš tikrųjų, yra daugiau spontaniškos nepriklausomybės ir nepalyginamai daugiau asmeninės laisvės, bet šitos laisvės nežaboja meilę, nemotyvuoja ištikimybę, taip pat jos nevaldo ir išminties protinga drausmė. Kol mes mokysime vaiką melstis, "Mūsų Tėve, kuris esi danguje," tol milžiniška atsakomybė tenka visiems žemiškieiems tėvams gyventi ir tvarkyti savo namus taip, kad žodis *tėvas* būtų deramai laikomas šventu visų augančių vaikų prote ir širdyje.

3. DIENA STOVYKLOJE

Šitos dienos didžiąją dalį apaštalai praleido vaikštinėdami po Alyvų Kalną ir bendraudami su tais mokiniiais, kurie stovykloje gyveno kartu su jais, bet jau tuoj po pusiaudienio labai norėjo pamatyti sugrįžtantį Jėzų. Dienai baigiantis, jie vis labiau ėmė nerimauti dėl jo saugumo; be jo jie jautėsi neapsakomai vieniši. Per visą dieną buvo daug diskutuojama dėl to, ar reikėjo leisti Mokytojui išeiti vienam į kalnus, lydimam tikrai pasiuntinuko. Nors nė vienas vyras savo minčių atvirai šitaip neišreiškė, bet kiekvienas iš jų, išskyrus Judą Iskariotą, norėjo pats būti Jono Morkaus vietoje.

easy or difficult, in accordance with his early mental and emotional life, conditioned by these social and spiritual relationships of the home. A human being's entire afterlife is enormously influenced by what happens during the first few years of existence.

177:2.6 (1922.4) It is our sincere belief that the gospel of Jesus' teaching, founded as it is on the father-child relationship, can hardly enjoy a world-wide acceptance until such a time as the home life of the modern civilized peoples embraces more of love and more of wisdom. Notwithstanding that parents of the twentieth century possess great knowledge and increased truth for improving the home and ennobling the home life, it remains a fact that very few modern homes are such good places in which to nurture boys and girls as Jesus' home in Galilee and John Mark's home in Judea, albeit the acceptance of Jesus' gospel will result in the immediate improvement of home life. The love life of a wise home and the loyal devotion of true religion exert a profound reciprocal influence upon each other. Such a home life enhances religion, and genuine religion always glorifies the home.

177:2.7 (1923.1) It is true that many of the objectionable stunting influences and other cramping features of these olden Jewish homes have been virtually eliminated from many of the better-regulated modern homes. There is, indeed, more spontaneous freedom and far more personal liberty, but this liberty is not restrained by love, motivated by loyalty, nor directed by the intelligent discipline of wisdom. As long as we teach the child to pray, "Our Father who is in heaven," a tremendous responsibility rests upon all earthly fathers so to live and order their homes that the word *father* becomes worthily enshrined in the minds and hearts of all growing children.

3. THE DAY AT CAMP

177:3.1 (1923.2) The apostles spent most of this day walking about on Mount Olivet and visiting with the disciples who were encamped with them, but early in the afternoon they became very desirous of seeing Jesus return. As the day wore on, they grew increasingly anxious about his safety; they felt inexpressibly lonely without him. There was much debating throughout the day as to whether the Master should have been allowed to go off by himself in the hills, accompanied only by an errand boy. Though no man openly so expressed his thoughts, there was not one of them, save Judas Iscariot, who did not wish himself in John Mark's

Buvo apie popietės vidurį, kada Natanielius sakė savo kalbą apie "Aukščiausią troškimą" maždaug pusei tuzino apaštalų ir tokiam pačiam skaičiui mokinių, kurios pabaiga buvo tokia: "Su mūsų didžiąja dauguma yra negerai tai, kad mes esame neryžtingi. Mes nemylime Mokytojo taip, kaip jis myli mus. Jeigu mes visi su juo eiti būtume norėję tiek, kiek norėjo Jonas Morkus, tada jis tikrai būtų pasiėmęs mus visus. Mes stovėjome šalia, tuo tarpu tas vaikinys priėjo prie Mokytojo ir pasiūlė jam krepšį, tačiau kada Mokytojas krepšį paėmė, tada vaikinys jo nepaleido. Ir šitaip Mokytojas paliko mus čia, tuo tarpu jis išėjo į kalnus su krepšiu, berniuku, ir viskas."

Apie ketvirtą valandą, pas Dovydą Zabediejų atvyko bėgikai, atnešę jam žinią nuo jo motinos Betsaidoje ir nuo Jėzaus motinos. Prieš keletą dienų Dovydas buvo nusprendęs, jog vyriausieji šventikai ir valdovai rengiasi Jėzų nužudyti. Dovydas žinojo, kad jie yra pasiryžę Mokytoją sunaikinti, ir jis buvo beveik įsitikinęs, kad Jėzus nei pasinaudos savo dieviškąja galia, kad išsigelbėtų, nei leis savo pasekėjams pavartoti jėgą, kad jį apgintų. Priėjęs tokių išvadų, jis negaišo laiko ir nusiuntė pasiuntinį pas savo motiną, ragindamas ją iš karto atvykti į Jeruzalę ir atsivesti Mariją, Jėzaus motiną, ir visus jo šeimos narius.

Dovydo motina padarė taip, kaip jos sūnus prašė, ir dabar bėgikai sugrįžo pas Dovydą, atnešę žinią, kad jo motina ir visa Jėzaus šeima yra pakeliui į Jeruzalę ir turėtų atvykti kažkuriuo vėlyvu metu kitą dieną arba labai ankstų dar kitos dienos rytą. Kadangi Dovydas šitą padarė savo paties iniciatyva, tai jis manė, jog bus išmintinga apie šį reikalą nepasakoti niekam. Dėl to, jis niekam ir nesakė, kad Jėzaus šeima yra pakeliui į Jeruzalę.

Tuo po vidurdienio daugiau kaip dvidešimt žmonių iš tos grupės graikų, kurie buvo susitikę su Jėzumi ir šiais dvylika Juozapo iš Arimatėjos namuose, atvyko į stovyklą, ir Petras ir Jonas keletą valandų praleido tardamiesi su jais. Šitie graikai, bent jau kai kurie iš jų, savo žiniomis apie karalystę buvo labai pažengę į priekį, gavę mokymą iš Rodano iš Aleksandrijos.

Tą vakarą, sugrįžęs į stovyklą, Jėzus bendravo su šiais graikais, ir jeigu toks posūkis jo apaštalų ir didelės dalies jo geriausių mokinių nebūtų sutrikdęs, tai jis šiuos dvidešimt graikų būtų išventinęs, net ir taip, kaip anksčiau jis buvo išventinęs tuos septyniasdešimt.

Tuo metu, kai stovykloje vyko visa tai, Jeruzalėje vyriausieji šventikai ir senoliai stebėjosi, kad Jėzus nesugrįžta tam, jog kreiptųsi į minias. Tas tiesa, prieš dieną, kada jis ėjo iš šventyklos, tada pasakė, "Jūsų namus aš jums palieku

place.

177:3.2 (1923.3) It was about midafternoon when Nathaniel made his speech on "Supreme Desire" to about half a dozen of the apostles and as many disciples, the ending of which was: "What is wrong with most of us is that we are only halfhearted. We fail to love the Master as he loves us. If we had all wanted to go with him as much as John Mark did, he would surely have taken us all. We stood by while the lad approached the Master and offered him the basket, but when the Master took hold of it, the lad would not let go. And so the Master left us here while he went off to the hills with basket, boy, and all."

177:3.3 (1923.4) About four o'clock, runners came to David Zebedee bringing him word from his mother at Bethsaida and from Jesus' mother. Several days previously David had made up his mind that the chief priests and rulers were going to kill Jesus. David knew they were determined to destroy the Master, and he was about convinced that Jesus would neither exert his divine power to save himself nor permit his followers to employ force in his defense. Having reached these conclusions, he lost no time in dispatching a messenger to his mother, urging her to come at once to Jerusalem and to bring Mary the mother of Jesus and every member of his family.

177:3.4 (1923.5) David's mother did as her son requested, and now the runners came back to David bringing the word that his mother and Jesus' entire family were on the way to Jerusalem and should arrive sometime late on the following day or very early the next morning. Since David did this on his own initiative, he thought it wise to keep the matter to himself. He told no one, therefore, that Jesus' family was on the way to Jerusalem.

177:3.5 (1924.1) Shortly after noon, more than twenty of the Greeks who had met with Jesus and the twelve at the home of Joseph of Arimathea arrived at the camp, and Peter and John spent several hours in conference with them. These Greeks, at least some of them, were well advanced in the knowledge of the kingdom, having been instructed by Rodan at Alexandria.

177:3.6 (1924.2) That evening, after returning to the camp, Jesus visited with the Greeks, and had it not been that such a course would have greatly disturbed his apostles and many of his leading disciples, he would have ordained these twenty Greeks, even as he had the seventy.

177:3.7 (1924.3) While all of this was going on at the camp, in Jerusalem the chief priests and elders were amazed that Jesus did not return to address the multitudes. True, the day before, when he left the temple, he had said, "I leave your house to you

apleistus." Bet jie negalėjo suprasti, kodėl gi jis turėtų atsisakyti to didžiulio pranašumo, kurį jis buvo įgijęs suformuodamas draugišką minios požiūrį. Nors jie ir baiminosi, kad jis sukels sujudimą tautoje, bet Mokytojo paskutiniai žodžiai miniai buvo raginimas prisiderinti visais protingais būdais prie valdžios tų, "kurie sėdi Mozės vietoje." Bet mieste diena buvo įtempta, kada jie vienu ir tuo pačiu metu rengėsi Perėjimo šventei ir tobulino savo planus, kaip sunaikinti Jėzų.

Stovykloje žmonių buvo nedaug, nes jos įkūrimą laikė didelėje paslapyje visi tie, kurie žinojo, kad Jėzus ketina ten gyventi vietoje to, jog kiekvieną vakarą eitų į Betanę.

4. JUDAS IR VYRIAUSIEJI ŠVENTIKAI

Netrukus po to, kada Jėzus ir Jonas Morkus išėjo iš stovyklos, Judas Iskarijotas iš savo sielos brolių būrio dingo, sugrįžo tikrai vėlyvą popietę. Šitas pasimetęs ir nepatenkintas apaštalas, nepaisant savo Mokytojo ypatingo prašymo susilaikyti nuo ėjimo į Jeruzalę, skubėjo į sutartą susitikimą su Jėzaus priešais aukštojo šventiko Kajafo namuose. Tai buvo neoficialus Sanhedrino susirinkimas, ir jis turėjo prasidėti šią rytą šiek tiek po 10 valandos. Šitas susitikimas buvo sukvietas tam, kad jo metu būtų apsvarstyta kaltinimų, kurie turėtų būti pateikti Jėzui, pobūdis ir, kad būtų nuspręsta, kokia gi turėtų būti panaudota procedūra tam, kad jis būtų atvestas prieš romėnų valdžią, turint tikslą užsitikrinti reikalingą mirties nuosprendžio, kurį jam jie jau buvo paskyrę, pilietinį patvirtinimą.

Viena diena anksčiau Judas kai kuriems savo giminėms ir savo tėvo šeimos kai kuriems sedukėjams draugams buvo atskleidęs tai, jog priėjo tokios išvados, kad nors Jėzus ir yra gero norintis svajotojas ir idealistas, bet jis nėra tas laukiamas Izraelio išvaduotojas. Judas pareiškė, kad jis labai norėtų surasti, kokį nors būdą iš viso šio judėjimo tinkamai pasitraukti. Jo draugai pataikaujančiai jį užtikrino, kad tokį jo pasitraukimą žydų valdovai sveikins kaip didžiulį įvykį, ir kad už tai jam nieko nebūtų per daug. Jie privertė jį patikėti, kad Sanhedrinas iš karto jam pareikš ypatingą garbę, ir kad pagaliau jis bus tokioje padėtyje, jog galės panaikinti savo kupino gerų norų, bet "nevykusio bendravimo su nemokytais galilėjiečiais" stigmą.

Judas negalėjo iki galo patikėti, jog Mokytojas stebuklus padarė velnių princo galia, bet dabar jis buvo visiškai įsitikinęs, kad Jėzus savąja galia nepasinaudos tam, kad išaukštintų savąjį aš; pagaliau jis buvo įsitikinęs, kad Jėzus leis žydų

desolate." But they could not understand why he would be willing to forgo the great advantage which he had built up in the friendly attitude of the crowds. While they feared he would stir up a tumult among the people, the Master's last words to the multitude had been an exhortation to conform in every reasonable manner with the authority of those "who sit in Moses' seat." But it was a busy day in the city as they simultaneously prepared for the Passover and perfected their plans for destroying Jesus.

177:3.8 (1924.4) Not many people came to the camp, for its establishment had been kept a well-guarded secret by all who knew that Jesus was expecting to stay there in place of going out to Bethany every night.

4. JUDAS AND THE CHIEF PRIESTS

177:4.1 (1924.5) Shortly after Jesus and John Mark left the camp, Judas Iscariot disappeared from among his brethren, not returning until late in the afternoon. This confused and discontented apostle, notwithstanding his Master's specific request to refrain from entering Jerusalem, went in haste to keep his appointment with Jesus' enemies at the home of Caiaphas the high priest. This was an informal meeting of the Sanhedrin and had been appointed for shortly after ten o'clock that morning. This meeting was called to discuss the nature of the charges which should be lodged against Jesus and to decide upon the procedure to be employed in bringing him before the Roman authorities for the purpose of securing the necessary civil confirmation of the death sentence which they had already passed upon him.

177:4.2 (1924.6) On the preceding day Judas had disclosed to some of his relatives and to certain Sadducean friends of his father's family that he had reached the conclusion that, while Jesus was a well-meaning dreamer and idealist, he was not the expected deliverer of Israel. Judas stated that he would very much like to find some way of withdrawing gracefully from the whole movement. His friends flatteringly assured him that his withdrawal would be hailed by the Jewish rulers as a great event, and that nothing would be too good for him. They led him to believe that he would forthwith receive high honors from the Sanhedrin, and that he would at last be in a position to erase the stigma of his well-meant but "unfortunate association with untaught Galileans."

177:4.3 (1924.7) Judas could not quite believe that the mighty works of the Master had been wrought by the power of the prince of devils, but he was now fully convinced that Jesus would not exert his power in self-aggrandizement; he was at last

valdovų sunaikinamas, o jis negalėjo ištverti tos žeminančios minties, kad jis būtų tapatinamas su koku nors pralaimėjimo judėjimu. Jis nenorėjo puoselėti jokios minties apie menamą pralaimėjimą. Jis gerai suprato savo Mokytojo tvirtą charakterį ir to didingo ir gailestingo proto skvarbumą, ir vis tik jis jautė pasitenkinimą dėl to, kad bent jau iš dalies jis laikosi tokios pat minties, kokią išsakė vienas iš jo giminaičių, kad Jėzus, nors ir yra gero norintis fanatikas, bet galbūt yra nevysiškai sveiko proto; kad jis visada atrodė keistas ir nesuprantamas asmuo.

Ir dabar, kaip niekada anksčiau, Judas pajuto, jog ima jausti apmaudą dėl to, kad Jėzus niekada jam nebuvo skyręs garbingesnių pareigų. Visą laiką jis vertino tą garbę, kad jis yra apaštališkasis išdininkas, bet dabar jis ėmė jausti, kad yra neįvertintas; kad jo sugebėjimai yra nepripažinti. Jį netikėtai apėmė pasipiktinimas dėl to, kad Petras, Jokūbas, ir Jonas turėjo būti pagerbti tuo, kad su Jėzumi bendravo artimai, ir šiuo metu, kada jis buvo pakeliui į aukštojo šventiko namus, jis buvo labiau linkęs atsiskaityti su Petru, Jokūbu, ir Jonu negu ką nors galvoti apie Jėzaus išdavimą. Bet be visų kitų minčių, kaip tik tuo metu, nauja ir įsiviešpataujanti mintis ėmė skverbtis į jo sąmoningo proto svarbiausiąją vietą: Jis rengėsi pasiekti garbę sau, ir jeigu tą būtų galima užsitikrinti tuo pačiu metu atsiskaitant ir su tais, kurie buvo prisidėję prie jo gyvenime didžiausio nusivylimo, tai būtų dar geriau. Jį apėmė siaubingas pasimetimo, puikybės, nevilties, ir pasiryžimo suokalbys. Ir dėl to turi būti aišku, jog visiškai ne dėl pinigų tuo metu Judas ėjo į Kajafo namus, kad susitartų dėl Jėzaus išdavimo.

Artindamasis prie Kajafo namų, Judas galutinai apsisprendė Jėzų ir savo bičiulius apaštalus apleisti; ir šitokiu būdu apsisprendęs pasitraukti iš dangiškosios karalystės reikalo, jis buvo pasiryžęs užsitikrinti sau kiek tik įmanoma daugiau tos garbės ir šlovės, kurią, kaip jis manė anksčiau, kada nors jis turės, kada jis iš pradžių susiejo save su Jėzumi ir naująja karalystės evangelija. Kažkada visi apaštalai puoselėjo šitokių troškimų drauge su Judu, bet laikui einant, jie išmoko žavėtis tiesa ir mylėti Jėzų, bent jau išmoko daugiau už Judą.

Kajafui ir žydų valdovams išdaviką pristatė pusbrolis, kuris paaiškino, kad Judas, supratęs savo klaidą, jog leidosi suklaidinamas subtilaus Jėzaus mokymo, atvyko į šią vietą, kur jis nori viešai ir oficialiai atsižadėti savo bendravimo su šiuo galilėjiečiu, ir tuo pačiu metu prašyti savo sielos brolių Judėjoje, kad jie vėl pasitikėtų juo ir vėl jį priimtų į savo draugiją. Šitas Judo atstovas toliau aiškino, kad Judas suvokia, jog Izraelio

convinced that Jesus would allow himself to be destroyed by the Jewish rulers, and he could not endure the humiliating thought of being identified with a movement of defeat. He refused to entertain the idea of apparent failure. He thoroughly understood the sturdy character of his Master and the keenness of that majestic and merciful mind, yet he derived pleasure from even the partial entertainment of the suggestion of one of his relatives that Jesus, while he was a well-meaning fanatic, was probably not really sound of mind; that he had always appeared to be a strange and misunderstood person.

177:4.4 (1925.1) And now, as never before, Judas found himself becoming strangely resentful that Jesus had never assigned him a position of greater honor. All along he had appreciated the honor of being the apostolic treasurer, but now he began to feel that he was not appreciated; that his abilities were unrecognized. He was suddenly overcome with indignation that Peter, James, and John should have been honored with close association with Jesus, and at this time, when he was on the way to the high priest's home, he was bent on getting even with Peter, James, and John more than he was concerned with any thought of betraying Jesus. But over and above all, just then, a new and dominating thought began to occupy the forefront of his conscious mind: He had set out to get honor for himself, and if this could be secured simultaneously with getting even with those who had contributed to the greatest disappointment of his life, all the better. He was seized with a terrible conspiracy of confusion, pride, desperation, and determination. And so it must be plain that it was not for money that Judas was then on his way to the home of Caiaphas to arrange for the betrayal of Jesus.

177:4.5 (1925.2) As Judas approached the home of Caiaphas, he arrived at the final decision to abandon Jesus and his fellow apostles; and having thus made up his mind to desert the cause of the kingdom of heaven, he was determined to secure for himself as much as possible of that honor and glory which he had thought would sometime be his when he first identified himself with Jesus and the new gospel of the kingdom. All of the apostles once shared this ambition with Judas, but as time passed they learned to admire truth and to love Jesus, at least more than did Judas.

177:4.6 (1925.3) The traitor was presented to Caiaphas and the Jewish rulers by his cousin, who explained that Judas, having discovered his mistake in allowing himself to be misled by the subtle teaching of Jesus, had arrived at the place where he wished to make public and formal renunciation of his association with the Galilean and at the same time to ask for reinstatement in the confidence and fellowship of his Judean

ramybei būtų geriausia, jeigu Jėzus tikrai būtų suimtas, ir, patvirtindamas savo apgailestavimą, jog dalyvavo tokiam klaidingame judėjime, ir įrodydamas savo nuoširdumą, jog dabar sugrįžta prie Mozės mokymų, jis atėjo tam, jog pasisiūlytų Sanhedrinui kaip tas, kuris drauge su tuo kapitonu, kuris turi įsakymą Jėzų suimti, gali taip pasirūpinti, kad jį būtų galima suimti tyliai, šitokiu būdu išvengiant bet kokio pavojaus sukelti žmonių neramumus ar būtinybės jo suėmimą atidėti iki Perėjimo šventės pabaigos.

Kada jo pusbrolis baigė kalbėti, tada jis pristatė Judą, kuris, išėjęs į priekį netoli aukštojo šventiko, tarė: „Viską, ką mano pusbrolis pažadėjo, aš tikrai padarysiu, tačiau ką jūs norite man duoti už šią tarnystę?“ Neatrodė, kad Judas pastebėjo paniekos ir net pasibjaurėjimo išraišką, kuri šmėkštelėjo kietaširdžio ir tuščiagarbio Kajafo veide; jo širdis buvo per daug susikoncentravusi ties savojo aš šlove ir ties troškimu patirti pasitenkinimą dėl savojo aš išaukštinimo.

Ir tada Kajafas nužvelgė išdaviką, sakydamas: „Judai, tu nueisi pas sargybos kapitoną ir pasirūpinsi drauge su tuo karininku, kad tavasis Mokytojas pas mus būtų atvestas arba šiąnakt, arba rytojaus naktį, o kada tu būsi jį atidavęs į mūsų rankas, tada už šią tarnystę savąjį atlygį tu tikrai gausi.“ Kada Judas išklausė tai, tada jis pasitraukė iš vyriausiųjų šventikų ir valdovų akivaizdos ir tarėsi su šventyklos sargybinių kapitonu dėl to, koku būdu Jėzus turi būti suimtas. Judas žinojo, kad tuo metu Jėzaus stovykloje nebuvo, ir neturėjo jokio supratimo, kada tą vakarą jis sugrįš, ir tokiu būdu jie tarpusavyje susitarė Jėzų suimti kitą vakarą (ketvirtadienį) po to, kada Jeruzalės gyventojai ir visi atvykę piligrimai bus pasišalinę nakčiai.

Judas pas savo draugus stovykloje sugrįžo apsvaigęs nuo tokių minčių apie didybę ir šlovę, kokių nebuvo puoselėjęs daugelį dienų. Jis prisijungė prie Jėzaus tikėdamasis kažkurį dieną tapti didžiu vyru naujojoje karalystėje. Jis pagaliau suvokė, kad jokios naujosios karalystės, kokios jis laukė, neturi būti. Bet jis džiūgavo dėl to, jog buvo toks įžvalgus, kad savo nusivylimą dėl negalėjimo pasiekti šlovės lauktoje naujojoje karalystėje išsikeitė į tai, kad tuoj pat sulauktų garbės ir atlygio esant senesnei tvarkai, kuri, dabar jis manė, jog išsilaikys, ir kuri, jis buvo dėl to tikras, sunaikins Jėzų ir visa tai, ką jis išreiškia. Išdavystės sąmoningo ketinimo paskutinis motyvas rodo, jog tai, kad Judas išdavė Jėzų, buvo bailus veiksmas savanaudžio dezertyro, kurio vienintelė mintis buvo jo paties saugumas ir šlovinimas, nesvarbu, kokios būtų jo elgesio pasekmės jo Mokytojui ir jo buvusiems bičiuliams.

brethren. This spokesman for Judas went on to explain that Judas recognized it would be best for the peace of Israel if Jesus should be taken into custody, and that, as evidence of his sorrow in having participated in such a movement of error and as proof of his sincerity in now returning to the teachings of Moses, he had come to offer himself to the Sanhedrin as one who could so arrange with the captain holding the orders for Jesus' arrest that he could be taken into custody quietly, thus avoiding any danger of stirring up the multitudes or the necessity of postponing his arrest until after the Passover.

177:4.7 (1925.4) When his cousin had finished speaking, he presented Judas, who, stepping forward near the high priest, said: "All that my cousin has promised, I will do, but what are you willing to give me for this service?" Judas did not seem to discern the look of disdain and even disgust that came over the face of the hardhearted and vainglorious Caiaphas; his heart was too much set on self-glory and the craving for the satisfaction of self-exaltation.

177:4.8 (1926.1) And then Caiaphas looked down upon the betrayer while he said: "Judas, you go to the captain of the guard and arrange with that officer to bring your Master to us either tonight or tomorrow night, and when he has been delivered by you into our hands, you shall receive your reward for this service." When Judas heard this, he went forth from the presence of the chief priests and rulers and took counsel with the captain of the temple guards as to the manner in which Jesus was to be apprehended. Judas knew that Jesus was then absent from the camp and had no idea when he would return that evening, and so they agreed among themselves to arrest Jesus the next evening (Thursday) after the people of Jerusalem and all of the visiting pilgrims had retired for the night.

177:4.9 (1926.2) Judas returned to his associates at the camp intoxicated with thoughts of grandeur and glory such as he had not had for many a day. He had enlisted with Jesus hoping some day to become a great man in the new kingdom. He at last realized that there was to be no new kingdom such as he had anticipated. But he rejoiced in being so sagacious as to trade off his disappointment in failing to achieve glory in an anticipated new kingdom for the immediate realization of honor and reward in the old order, which he now believed would survive, and which he was certain would destroy Jesus and all that he stood for. In its last motive of conscious intention, Judas's betrayal of Jesus was the cowardly act of a selfish deserter whose only thought was his own safety and glorification, no matter what might be the results of his conduct upon his Master and upon his former associates.

Bet visą laiką kaip tik taip ir buvo. Judas ilgą laiką buvo pasinėręs į šitą tyčinę, atkaklią, savanaudišką, ir kerštingą sąmonę, kuri jo prote ėmė vis labiau įtvirtinti, o jo širdyje vis daugiau puoselėti, šiuos keršto ir neištikimybės, kupinus neapykantos ir blogio troškimus. Jėzus mylėjo Judą ir juo pasitikėjo net ir taip, kaip jis mylėjo ir kitus apaštalus ir kaip jais pasitikėjo, bet Judui nepavyko išsiugdyti atsakomojo lojalaus pasitikėjimo kitu ir pajusti atsakomąją meilę iš visos širdies. Ir koks pavojingas gali tapti garbės troškimas, kada jis visiškai tvirtai susijungia su egoizmu ir kada aukščiausiu laipsniu jį motyvuoja piktas ir ilgai slopintas kerštas! Koks triuškinantis dalykas yra nusivylimas gyvenime tų kvailių, kurie, savo žvilgsnį nukreipę į šešėlines ir greitai pamištamas laiko pagundas, tampa akli dieviškųjų vertybių ir tikrųjų dvasinių realybių amžinųjų pasaulių nesiliaujančių pasiekimų aukštesniems ir realesniems laimėjimams. Judas mintyse troško žemiškosios garbės ir šitą troškimą pamilo iš visos širdies; kiti apaštalai savo protu lygiai taip troško šitos pačios žemiškosios garbės, bet širdyje jie mylėjo Jėzų, ir darė viską, kas tik įmanoma, kad išmokytų mylėti ir tas tiesas, kurių jis mokė juos.

Judas šiuo metu šito nesuvokė, bet pasąmonėje jis buvo Jėzaus kritikas visą laiką nuo to momento, kada Erodas nukirto galvą Jonui Krikštytojui. Giliai širdyje Judas visada piktinosi dėl to, kad Jėzus neišgelbėjo Jono. Jūs neturėtumėte užmiršti to, kad Judas prieš tapdamas Jėzaus pasekėju, buvo Jono mokinys. Ir visos šitos žmogiškojo pasipiktinimo ir kartaus nusivylimo sankaupos, kurias savo sieloje Judas įvilko į neapykantos apdarus, dabar buvo gerai organizuotos jo pasąmoniniame prote ir buvo pasirošusios išsiveržti, kad nugramzdintų jį, kada jis kartą išdrįs nuo savo sielos brolių paremiančios įtakos atsiriboti, tuo pačiu metu apnuogindamas save Jėzaus priešų protingiems įžeidinėjimams ir rafinuotai pajuokai. Kiekvieną kartą, kada tik Judas leisdavo savo viltims pakilti aukštai, o Jėzus padarydavo arba pasakydavo ką nors tokio, kas jas sudaužydavo į šukes, Judo širdyje visada likdavo kartaus apmaudo randas; ir kada šitų randų daugėjo, tada greitai toji širdis, taip dažnai sužeidžiama, prarado visą tikrą meilę tam, kuris buvo užkrėtęs šitą nemalonų patyrimą gero norinčiai, bet bailiai ir savanaudiškai asmenybei. Judas to nesuvokė, bet jis buvo bailys. Dėl to jis visada buvo tikrai linkęs bailumą priskirti Jėzui kaip tą motyvą, dėl kurio jis taip dažnai atsisakydavo siekti valdžios ir šlovės, kada jam tai buvo akivaizdžiai lengvai pasiekama. Ir kiekvienas mirtingasis žmogus visiškai gerai žino, kaip meilė, net kažkada ir buvusi tikra, gali, per nusivylimą, pavydą, ir ilgai trunkantį apmaudą, galiausiai pavirsti į tikrą neapykantą.

Pagaliau vyriausieji šventikai ir senoliai galėjo

177:4.10 (1926.3) But it was ever just that way. Judas had long been engaged in this deliberate, persistent, selfish, and vengeful consciousness of progressively building up in his mind, and entertaining in his heart, these hateful and evil desires of revenge and disloyalty. Jesus loved and trusted Judas even as he loved and trusted the other apostles, but Judas failed to develop loyal trust and to experience wholehearted love in return. And how dangerous ambition can become when it is once wholly wedded to self-seeking and supremely motivated by sullen and long-suppressed vengeance! What a crushing thing is disappointment in the lives of those foolish persons who, in fastening their gaze on the shadowy and evanescent allurements of time, become blinded to the higher and more real achievements of the everlasting attainments of the eternal worlds of divine values and true spiritual realities. Judas craved worldly honor in his mind and grew to love this desire with his whole heart; the other apostles likewise craved this same worldly honor in their minds, but with their hearts they loved Jesus and were doing their best to learn to love the truths which he taught them.

177:4.11 (1926.4) Judas did not realize it at this time, but he had been a subconscious critic of Jesus ever since John the Baptist was beheaded by Herod. Deep down in his heart Judas always resented the fact that Jesus did not save John. You should not forget that Judas had been a disciple of John before he became a follower of Jesus. And all these accumulations of human resentment and bitter disappointment which Judas had laid by in his soul in habiliments of hate were now well organized in his subconscious mind and ready to spring up to engulf him when he once dared to separate himself from the supporting influence of his brethren while at the same time exposing himself to the clever insinuations and subtle ridicule of the enemies of Jesus. Every time Judas allowed his hopes to soar high and Jesus would do or say something to dash them to pieces, there was always left in Judas's heart a scar of bitter resentment; and as these scars multiplied, presently that heart, so often wounded, lost all real affection for the one who had inflicted this distasteful experience upon a well-intentioned but cowardly and self-centered personality. Judas did not realize it, but he was a coward. Accordingly was he always inclined to assign to Jesus cowardice as the motive which led him so often to refuse to grasp for power or glory when they were apparently within his easy reach. And every mortal man knows full well how love, even when once genuine, can, through disappointment, jealousy, and long-continued resentment, be eventually turned into actual hate.

177:4.12 (1927.1) At last the chief priests and elders

keletą valandų lengviau atsikvėpti. Jiems nebereikės Jėzaus suimti viešai, o Judo kaip išdavikiško sąjungininko užsitikrinimas garantavo, kad Jėzus iš jų jurisdikcijos nebepabėgs, kaip praityje jis tą buvo padaręs tiek daug kartų.

could breathe easily for a few hours. They would not have to arrest Jesus in public, and the securing of Judas as a traitorous ally insured that Jesus would not escape from their jurisdiction as he had so many times in the past.

5. PASKUTINIOJI VISUOMENINĖ VALANDA

Kadangi tai buvo trečiadienis, tai šitas vakaras stovykloje buvo skirtas bendravimui. Mokytojas savo prislėgtiems apaštalams stengėsi nuotaiką pakelti, bet šitą padaryti buvo beveik neįmanoma. Jie visi pradėjo suvokti, kad neramūs ir gniuždantys įvykiai neišvengiamai artėja. Jie nebegalėjo pralinksėti net ir tada, kada jų Mokytojas smulkiai prisiminė apie jų kupino įvykių ir meilės bendravimo metus. Jėzus rūpestingai teiravosi apie kiekvieno iš apaštalo šeimą ir, žiūrėdamas į Dovydą Zabediejų, paklausė, ar kas nors nebuvo neseniai gavęs kokių nors žinių nuo jo motinos, jo jauniausios sesers, ar kitų jo šeimos narių. Dovydas žvelgė žemyn į savo kojas; jis bijojo atsakyti.

Tai buvo tas atvejis, kada Jėzus įspėjo savo pasekėjus nepasikliauti minios parama. Jis smulkiai prisiminė apie jų patyrimą Galilėjoje, kada ne kartą didžiulės žmonių minios entuziastingai sekė paskui juos visur ir tada lygiai taip su entuziazmu nuo jų nusisukdavo ir sugrįždavo prie savo ankstesniojo tikėjimo ir gyvenimo. Ir tada jis tarė: "Ir dėl to jūs neturite sau leisti, kad tos didžiulės minios, kurios mūsų klausėsi šventykloje ir kurios atrodė, kad mūsų mokymais tiki, jus apgautų. Šitos minios tiesos klausosi ir ja tiki paviršutiniškai savo protu, bet nedaugelis leidžia tiesos žodžiui įsiskverbti į širdį gyvomis šaknimis. Tais, kurie pažįsta evangeliją tikai protu, ir kurie jos nepatyrė širdimi, negalima pasikliauti, jog sulauksi iš jų paramos, kada ateis tikras vargas. Kada žydų valdovai susitars Žmogaus Sūnų sunaikinti, ir kada jie smogs sutartinai, tada jūs pamatysite, kaip šitos minios arba pabėgs iš baimės, arba tylėdamos stovės nuošalyje nustebusios, tuo metu, kada šitie išprotėję ir apakę valdovai evangelijos tiesos mokytojus ves į mirtį. Ir tada, kada jus užgrius priešiškus ir persekiojimai, dar kiti, kurie jūs manote, jog myli tiesą, bus išsklaidyti, o kai kurie evangelijos atsižadės ir jus apleis. Kai kurie mums buvę labai artimi jau yra apsisprendę pabėgti. Šiandien jūs ilsėjotės, kad pasiroštumėte tiems laikams, kurie dabar artėja. Dėl to, budėkite ir melskitės, kad rytoj būtumėte sustiprinti toms dienoms, kurios kaip tik mūsų ir laukia."

Stovykloje viešpatavo nepaaiškinamos įtampos atmosfera. Tylūs pasiuntiniai ateidavo ir išeidavo, bendraudami tikrai su Dovydu

5. THE LAST SOCIAL HOUR

177:5.1 (1927.2) Since it was Wednesday, this evening at the camp was a social hour. The Master endeavored to cheer his downcast apostles, but that was well-nigh impossible. They were all beginning to realize that disconcerting and crushing events were impending. They could not be cheerful, even when the Master recounted their years of eventful and loving association. Jesus made careful inquiry about the families of all of the apostles and, looking over toward David Zbedee, asked if anyone had heard recently from his mother, his youngest sister, or other members of his family. David looked down at his feet; he was afraid to answer.

177:5.2 (1927.3) This was the occasion of Jesus' warning his followers to beware of the support of the multitude. He recounted their experiences in Galilee when time and again great throngs of people enthusiastically followed them around and then just as ardently turned against them and returned to their former ways of believing and living. And then he said: "And so you must not allow yourselves to be deceived by the great crowds who heard us in the temple, and who seemed to believe our teachings. These multitudes listen to the truth and believe it superficially with their minds, but few of them permit the word of truth to strike down into the heart with living roots. Those who know the gospel only in the mind, and who have not experienced it in the heart, cannot be depended upon for support when real trouble comes. When the rulers of the Jews reach an agreement to destroy the Son of Man, and when they strike with one accord, you will see the multitude either flee in dismay or else stand by in silent amazement while these maddened and blinded rulers lead the teachers of the gospel truth to their death. And then, when adversity and persecution descend upon you, still others who you think love the truth will be scattered, and some will renounce the gospel and desert you. Some who have been very close to us have already made up their minds to desert. You have rested today in preparation for those times which are now upon us. Watch, therefore, and pray that on the morrow you may be strengthened for the days that are just ahead."

177:5.3 (1927.4) The atmosphere of the camp was charged with an inexplicable tension. Silent messengers came and went, communicating with

Zabediejumi. Vakarui nepasibaigus, kai kurie žinojo, kad Lozorius skubiai pabėgo iš Betanės. Jono Morkaus tylėjimas po sugrįžimo į stovyklą, nežiūrint to, kad jis buvo praleidęs visą dieną Mokytojo draugijoje, kėlė nerimą. Visos pastangos įtikinti jį prabilti tikrai aiškiai rodė, kad Jėzus jam buvo sakęs nekalbėti.

Net ir Mokytojo gera nuotaika ir neįprastas bendravimas juos gąsdino. Jie visi jautė, kad link jų tikrai artinasi siaubinga izoliacija ir jie suvokė, kad ji netrukus užgrius juos su triuškinančiu netikėtumu ir neišvengiamu siaubu. Jie neaiškiai jautė, kas jų laukia, ir nė vienas nesijautė, kad būtų pasirengęs su šiuo išbandymu susidurti. Mokytojo nebuvo visą dieną; jiems jo labai smarkiai trūko.

Jų dvasinė būsena niekada iki pat tikrosios Mokytojo mirties valandos nebuvo smukusi tiek, kiek šitą trečiadienio vakarą. Nors kita diena buvo dar viena diena arčiau to tragiškojo penktadienio, vis tik, jis buvo drauge su jais, ir šios dienos neramias valandas jie praleido geriau.

Buvo kaip tik prieš pusiaunaktį, kada Jėzus, žinodamas, jog tai bus paskutinioji naktis, kada jis kada nors daugiau miegos su savo pasirinkta šeima žemėje, tarė, paleisdamas juos nakčiai: "Eikite miegoti, mano sielos broliai, ir tegul ramybė bus su jumis, kol mes atsikelsime ryte, kad dar vieną dieną vykdytume Tėvo valią ir patirtume tą džiaugsmą, žinodami, jog esame jo sūnūs."

only David Zebedee. Before the evening had passed, certain ones knew that Lazarus had taken hasty flight from Bethany. John Mark was ominously silent after returning to camp, notwithstanding he had spent the whole day in the Master's company. Every effort to persuade him to talk only indicated clearly that Jesus had told him not to talk.

177:5.4 (1928.1) Even the Master's good cheer and his unusual sociability frightened them. They all felt the certain drawing upon them of the terrible isolation which they realized was about to descend with crashing suddenness and inescapable terror. They vaguely sensed what was coming, and none felt prepared to face the test. The Master had been away all day; they had missed him tremendously.

177:5.5 (1928.2) This Wednesday evening was the low-tide mark of their spiritual status up to the actual hour of the Master's death. Although the next day was one more day nearer the tragic Friday, still, he was with them, and they passed through its anxious hours more gracefully.

177:5.6 (1928.3) It was just before midnight when Jesus, knowing this would be the last night he would ever sleep through with his chosen family on earth, said, as he dispersed them for the night: "Go to your sleep, my brethren, and peace be upon you till we rise on the morrow, one more day to do the Father's will and experience the joy of knowing that we are his sons."

178 Dokumentas. Paskutinioji diena stovykloje

⇨ 177

URANTIJOS KNYGA

179 ⇨

IV DALIS. JĖZAUS GYVENIMAS IR MOKYMAI

178 DOKUMENTAS. PASKUTINIOJI DIENA STOVYKLOJE

Skyrius

ĮVADAS

1. Kalba apie sunyste ir pilietybę
2. Po vidurdienio valgio
3. Einant valgyti Vakarienės

PAPER 178 LAST DAY AT THE CAMP

SECTIONS

Introduction

1. Discourse on Sonship and Citizenship
2. After the Noontime Meal
3. On the Way to the Supper

ĮVADAS

JĖZUS šitą ketvirtadienį, savo paskutiniąją laisvą dieną žemėje kaip įsikūnijęs materialaus kūno pavidalu dieviškasis Sūnus, planavo praleisti su savo apaštalais ir keliais ištikimais ir atsidavusiais mokiniais. Tuoj po pusryčių valandos šitą gražų rytą, Mokytojas juos nusivedė į nuošalią vietą nedideliu atstumu virš jų stovyklos ir ten juos mokė daugelio naujų tiesų. Nors Jėzus apaštalams pateikė ir kitų pasakojimų tos dienos ankstyvaus vakaro valandomis, bet šitas pokalbis ketvirtadienio rytą buvo jo atsisveikinimo kreipimasis į apaštalių ir pasirinktų mokinių, tiek žydų, tiek pagonių, mišrią grupę. Šie dvylika dalyvavo visi, išskyrus Judą. Petras ir keli kiti apaštalai pareiškė pastabų dėl jo nedalyvavimo, o kai kurie iš jų manė, kad Jėzus jį pasiuntė į miestą atlikti kokį nors reikalą, galbūt pasirūpinti Perėjimo šventės jų būsimos šventimo smulkmenomis. Judas į stovyklą sugrįžo tiksliai apie popietės vidurį, likus nedaug laiko iki to meto, kada šiuos dvylika Jėzus išsivedė į Jeruzalę valgyti Paskutiniosios Vakarienės.

1. KALBA APIE SUNYSTE IR PILIETYBĘ

Jėzus kalbėjo maždaug penkiasdešimčiai savo ištikimų pasekėjų beveik dvi valandas ir

INTRODUCTION

178:0.1 (1929.1) JESUS planned to spend this Thursday, his last free day on earth as a divine Son incarnated in the flesh, with his apostles and a few loyal and devoted disciples. Soon after the breakfast hour on this beautiful morning, the Master led them to a secluded spot a short distance above their camp and there taught them many new truths. Although Jesus delivered other discourses to the apostles during the early evening hours of the day, this talk of Thursday forenoon was his farewell address to the combined camp group of apostles and chosen disciples, both Jews and gentiles. The twelve were all present save Judas. Peter and several of the apostles remarked about his absence, and some of them thought Jesus had sent him into the city to attend to some matter, probably to arrange the details of their forthcoming celebration of the Passover. Judas did not return to the camp until midafternoon, a short time before Jesus led the twelve into Jerusalem to partake of the Last Supper.

1. DISCOURSE ON SONSHIP AND CITIZENSHIP

178:1.1 (1929.2) Jesus talked to about fifty of his trusted followers for almost two hours and

atsakė į dvi dešimtis klausimų apie dangaus karalystės ryšį su šito pasaulio karalystėmis, apie sūnystės su Dievu ryšį su žemiškųjų vyriausybių pilietybėmis. Šitas pokalbis, kartu su jo atsakymais į klausimus, gali būti apibendrintas ir perteiktas šiuolaikine kalba šitaip:

Šito pasaulio karalystės, kadangi jos yra materialios, gali dažnai prireikti pavartoti fizinę jėgą tam, kad įgyvendintų savo įstatymus ir palaikytų tvarką. Tikri tikintieji dangaus karalystėje fizinės jėgos panaudojimo nesigriebs. Dangaus karalystę, kuri yra iš dvasios gimusiųjų Dievo sūnų dvasinė brolytė, galima skelbti tikrai dvasios galios dėka. Šitas procedūros skirtumas nurodo tikinčiųjų karalystės ryšius su pasaulietinės vyriausybės karalystėmis ir iš visuomeninių tikinčiųjų grupių neatima teisės palaikyti tvarką savo gretose ir drausminti maištingus ir netinkamus narius.

Nėra nieko nesuderinamo tarp dvasinės karalystės sūnystės ir pasaulietinės arba pilietinės vyriausybės pilietybės. Būtent tai ir yra tikinčiojo pareiga Cezariui atiduoti tai, kas priklauso Cezariui, o Dievui atiduoti tai, kas priklauso Dievui. Negali būti jokio nesutarimo tarp šitų dviejų reikalavimų, vienas iš jų yra materialus, o kitas yra dvasinis, nebent atsitiktų taip, jog koks nors Cezaris išdrįstų uzurpuoti išskirtines Dievo teises ir reikalauti, jog dvasinė pagarba ir aukščiausiasis garbinimas būtų reiškiamas jam. Tokiu atveju garbinkite tikrai Dievą, tuo tarpu tokius suklaidintus žemiškuosius valdovus stenkitės apšviesti ir šitokiu būdu juos taip pat vesti į Tėvo danguje pripažinimą. Nesuteikite dvasinio garbinimo žemiškiems valdovams; taip pat ir jums nereikėtų naudotis žemiškųjų vyriausybių, kurių valdovai gali kada nors tapti tikinčiais, fizinėmis jėgomis tam, kad paremtumėte dvasinės karalystės misijos darbą.

Sūnystė karalystėje, besivystančios civilizacijos požiūriu, turėtų jums padėti tapti šito pasaulio karalysčių idealiais piliečiais, kadangi brolytė ir tarnavimas yra karalystės evangelijos kertiniai akmenys. Dvasinės karalystės meilės šauksmas turėtų būti žemiškųjų karalysčių netikinčių ir karingai mąstančių piliečių neapykantos akstino veiksmingas sunaikintojas. Bet šitie materialiai mąstantys sūnūs tamsoje niekada nepažins jūsų dvasinės tiesos šviesos, jeigu jūs nepriartėsite prie pat jų taja nesavanaudiška visuomenine tarnystė, kuri yra dvasinių vaisių vedimo padarinys kiekvieno atskiro tikinčiojo gyvenimo patyrimo.

Kaip mirtingieji ir materialūs žmonės, jūs iš tikrųjų esate žemiškųjų karalysčių piliečiai, ir jūs turėtumėte būti geri piliečiai, tuo labiau, kadangi esate iš naujo gimę dangaus karalystės dvasiniai

answered a score of questions regarding the relation of the kingdom of heaven to the kingdoms of this world, concerning the relation of sonship with God to citizenship in earthly governments. This discourse, together with his answers to questions, may be summarized and restated in modern language as follows:

178:1.2 (1929.3) The kingdoms of this world, being material, may often find it necessary to employ physical force in the execution of their laws and for the maintenance of order. In the kingdom of heaven true believers will not resort to the employment of physical force. The kingdom of heaven, being a spiritual brotherhood of the spirit-born sons of God, may be promulgated only by the power of the spirit. This distinction of procedure refers to the relations of the kingdom of believers to the kingdoms of secular government and does not nullify the right of social groups of believers to maintain order in their ranks and administer discipline upon unruly and unworthy members.

178:1.3 (1929.4) There is nothing incompatible between sonship in the spiritual kingdom and citizenship in the secular or civil government. It is the believer's duty to render to Caesar the things which are Caesar's and to God the things which are God's. There cannot be any disagreement between these two requirements, the one being material and the other spiritual, unless it should develop that a Caesar presumes to usurp the prerogatives of God and demand that spiritual homage and supreme worship be rendered to him. In such a case you shall worship only God while you seek to enlighten such misguided earthly rulers and in this way lead them also to the recognition of the Father in heaven. You shall not render spiritual worship to earthly rulers; neither should you employ the physical forces of earthly governments, whose rulers may sometime become believers, in the work of furthering the mission of the spiritual kingdom.

178:1.4 (1930.1) Sonship in the kingdom, from the standpoint of advancing civilization, should assist you in becoming the ideal citizens of the kingdoms of this world since brotherhood and service are the cornerstones of the gospel of the kingdom. The love call of the spiritual kingdom should prove to be the effective destroyer of the hate urge of the unbelieving and war-minded citizens of the earthly kingdoms. But these material-minded sons in darkness will never know of your spiritual light of truth unless you draw very near them with that unselfish social service which is the natural outgrowth of the bearing of the fruits of the spirit in the life experience of each individual believer.

178:1.5 (1930.2) As mortal and material men, you are indeed citizens of the earthly kingdoms, and you should be good citizens, all the better for having become reborn spirit sons of the heavenly

sūnūs. Kaip įtikėjimo apšviesti ir dvasios išlaisvinti dangaus karalystės sūnūs, jūs turite dvigubą pareigą žmogui ir Dievui tuo metu, kada jūs savanoriškai prisiimate trečią ir šventą įsipareigojimą: tarnauti Dievą-pažįstančių tikinčiųjų brolijai.

Jums nereikia garbinti savo žemiškųjų valdovų ir jūs neturėtumėte vartoti žemiškosios galios tam, kad paremtumėte dvasinę karalystę; bet jūs turėtumėte demonstruoti kupinos meilės tarnystės teisingą pagalbą tikintiesiems ir netikintiesiems vienodai. Karalystės evangelijoje gyvena toji galinga Tiesos Dvasia, ir netrukus aš tikrai išliesiu šitą pačią dvasią visiems materialiams kūnams. Šios dvasios vaisiai, jūsų nuoširdi ir kupina meilės tarnystė, ir yra ta stipri visuomeninė svirtis, kad pakeltų tas tamsos rases, ir šitoji Tiesos Dvasia taps ta priemone, kuri didins ir jūsų galią.

Parodykite išmintį ir pademonstruokite įžvalgumą bendraudami su netikinčiais pilietiniais valdovais. Protingumu pasirodykite, jog esate sumanūs tam, kad nereikšmingus nesutarimus pašalintumėte ir neesminius nesusipratimus suderintumėte. Visais įmanomais būdais—visose srityse, nesusijusiose su jūsų dvasine ištikimybe visatos valdovams—stenkitės gyventi taikiai su visais žmonėmis. Visada būkite išmintingi kaip gyvatės, bet taikūs kaip balandžiai.

Jūs turėtumėte tapti dar geresniais pasaulietinės vyriausybės piliečiais dėl to, kad tampate apšviestais karalystės sūnumis; lygiai taip ir žemiškųjų vyriausybių valdovai tampa dar geresniais valdovais pasaulietiniuose reikaluose dėl to, kad tiki šita dangaus karalystės evangelija. Nesavanaudiškos žmogaus tarnystės ir išmintingo Dievo garbinimo požiūris turėtų visus karalystės tikinčiuosius paversti geresniais pasaulio piliečiais, tuo tarpu sąžiningos pilietybės ir nuoširdaus atsidavimo savo žemiškajai pareigai požiūris tikrai padėtų tokį pilietį paversti lengviau pasiekiamu dvasios raginimui tapti sūnumi dangaus karalystėje.

Kol žemiškųjų vyriausybių valdovai stengsis pasinaudoti religinių diktatorių valdžia, tol jūs tie, kurie tikite šita evangelija, galite tikėtis tikrai nemalonumų, persekiojimų, ir net mirties. Bet pati ta šviesa, kurią jūs nešate pasauliui, ir net tai, koku būdu jūs kentėsite ir mirsite už šitą karalystės evangeliją, galiausiai, irgi, apšvies visą pasaulį ir dėl to palaipsniui politika atsiskirs nuo religijos. Šitos karalystės evangelijos atkaklus skelbimas kurią nors dieną atneš visoms nacijoms naują ir neįtikėtiną išsivadavimą, intelektualią nepriklausomybę, ir religinę laisvę.

Per netrukus prasidėsiančius persekiojimus, kuriuos vykdys tie, kurie neapkenčia šitos džiaugsmo ir laisvės evangelijos, jūs klestėsite ir

kingdom. As faith-enlightened and spirit-liberated sons of the kingdom of heaven, you face a double responsibility of duty to man and duty to God while you voluntarily assume a third and sacred obligation: service to the brotherhood of God-knowing believers.

178:1.6 (1930.3) You may not worship your temporal rulers, and you should not employ temporal power in the furtherance of the spiritual kingdom; but you should manifest the righteous ministry of loving service to believers and unbelievers alike. In the gospel of the kingdom there resides the mighty Spirit of Truth, and presently I will pour out this same spirit upon all flesh. The fruits of the spirit, your sincere and loving service, are the mighty social lever to uplift the races of darkness, and this Spirit of Truth will become your power-multiplying fulcrum.

178:1.7 (1930.4) Display wisdom and exhibit sagacity in your dealings with unbelieving civil rulers. By discretion show yourselves to be expert in ironing out minor disagreements and in adjusting trifling misunderstandings. In every possible way — in everything short of your spiritual allegiance to the rulers of the universe — seek to live peaceably with all men. Be you always as wise as serpents but as harmless as doves.

178:1.8 (1930.5) You should be made all the better citizens of the secular government as a result of becoming enlightened sons of the kingdom; so should the rulers of earthly governments become all the better rulers in civil affairs as a result of believing this gospel of the heavenly kingdom. The attitude of unselfish service of man and intelligent worship of God should make all kingdom believers better world citizens, while the attitude of honest citizenship and sincere devotion to one's temporal duty should help to make such a citizen the more easily reached by the spirit call to sonship in the heavenly kingdom.

178:1.9 (1930.6) So long as the rulers of earthly governments seek to exercise the authority of religious dictators, you who believe this gospel can expect only trouble, persecution, and even death. But the very light which you bear to the world, and even the very manner in which you will suffer and die for this gospel of the kingdom, will, in themselves, eventually enlighten the whole world and result in the gradual divorcement of politics and religion. The persistent preaching of this gospel of the kingdom will some day bring to all nations a new and unbelievable liberation, intellectual freedom, and religious liberty.

178:1.10 (1931.1) Under the soon-coming persecutions by those who hate this gospel of joy and liberty, you will thrive and the kingdom will prosper. But

karalystė vešės. Bet jūs atsidursite didžiuliame pavojuje vėlesniaisiais laikais, kada didžioji dauguma žmonių apie karalystės tikinčiuosius šnekės gražiai ir daugelis aukštų pareigūnų formaliai dangaus karalystės evangeliją priims. Išmokite būti ištikimi karalystei net ramybės ir klestėjimo laikais. Negundykite jus prižiūrinčiųjų angelų, kad jūsų nevestų nerimą sukeliančiais keliais, nes kupina meilės drausmė yra skirta tam, kad išgelbėtų lengvai pasroviui plaukiančias jūsų sielas.

Prisiminkite, kad jūs esate įgalioti skelbti šitą karalystės evangeliją—aukščiausiojo laipsnio troškimą vykdyti Tėvo valią drauge su tuo aukščiausiojo laipsnio džiaugsmu, kada jūs įtikėjimo dėka suvokiate sūnystę su Dievu—ir jūs neturite leisti, kad kas nors jūsų atsidavimą šitai vienintelei pareigai nukreiptų į šalį. Tegul jūsų kupino meilės tarnavimo, apšviečiančios intelektualios komunijos, ir išaukštinančios visuomeninės tarnystės perteklius būna naudingas visai žmonijai; bet neleistina yra tai, kad nors vienas iš šitų humanistinių darbų, arba jie visi drauge, užimtų evangelijos skelbimo vietą. Šitas galingas tarnavimas yra šalutinis produktas dar galingesnio ir didingesnio tarnavimo ir transformavimo, kuriuos karalystės tikinčiojo širdyje pagimdo gyvoji Tiesos Dvasia ir asmeninis suvokimas, jog iš dvasios gimusiojo žmogaus įtikėjimas suteikia įsitikinimą dėl gyvos bičiulystės su amžinuoju Dievu.

Jūs neturite stengtis skelbti tiesą ir įtvirtinti teisumą pilietinių vyriausybių galios arba pasaulietinių įstatymų įgyvendinimo dėka. Jūs turite visada įtemptai dirbti, kad žmonių protą įtikintumėte, bet niekada nedirbkite šito daryti prievarta. Jūs turite neužmiršti žmogiškojo teisingumo didžiojo įstatymo, kurio aš jus mokiau teigiama forma: Visada su žmonėmis elkitės taip, kaip jūs norėtumėte, kad jie elgtųsi su jumis.

Kada karalystės tikintysis yra pakviečiamas tarnauti pilietinei vyriausybei, tada tegul jis tarnauja kaip tokios vyriausybės žemiškasis pilietis, nors savo pilietinėje tarnystėje toks tikintysis turėtų demonstruoti visas įprastas piliečio savybes, pagerintas to dvasinio apšvietimo, kai mirtingojo žmogaus protas patiria kilninantį bendravimą su savo viduje gyvenančia amžinojo Dievo dvasia. Jeigu netikintis yra geresnis pilietinis tarnas už jus, tai jūs turėtumėte rimtai pasvarstyti, ar tiesos šaknys jūsų širdyje nenunyko dėl to, kad trūksta bendros dvasinės komunijos ir visuomeninės tarnystės gyvojo vandens. Sūnystės su Dievu sąmonė turėtų pagyvinti kiekvieno vyro, moters, ir vaiko, kuris įgavo tokį galingą akstiną visoms įgimtoms žmogiškosios asmenybės galioms, viso gyvenimo tarnystę.

Jūs neturite būti pasyvūs mistikai ar

you will stand in grave danger in subsequent times when most men will speak well of kingdom believers and many in high places nominally accept the gospel of the heavenly kingdom. Learn to be faithful to the kingdom even in times of peace and prosperity. Tempt not the angels of your supervision to lead you in troublous ways as a loving discipline designed to save your ease-drifting souls.

178:1.11 (1931.2) Remember that you are commissioned to preach this gospel of the kingdom — the supreme desire to do the Father's will coupled with the supreme joy of the faith realization of sonship with God — and you must not allow anything to divert your devotion to this one duty. Let all mankind benefit from the overflow of your loving spiritual ministry, enlightening intellectual communion, and uplifting social service; but none of these humanitarian labors, nor all of them, should be permitted to take the place of proclaiming the gospel. These mighty ministrations are the social by-products of the still more mighty and sublime ministrations and transformations wrought in the heart of the kingdom believer by the living Spirit of Truth and by the personal realization that the faith of a spirit-born man confers the assurance of living fellowship with the eternal God.

178:1.12 (1931.3) You must not seek to promulgate truth nor to establish righteousness by the power of civil governments or by the enactment of secular laws. You may always labor to persuade men's minds, but you must never dare to compel them. You must not forget the great law of human fairness which I have taught you in positive form: Whatsoever you would that men should do to you, do even so to them.

178:1.13 (1931.4) When a kingdom believer is called upon to serve the civil government, let him render such service as a temporal citizen of such a government, albeit such a believer should display in his civil service all of the ordinary traits of citizenship as these have been enhanced by the spiritual enlightenment of the ennobling association of the mind of mortal man with the indwelling spirit of the eternal God. If the unbeliever can qualify as a superior civil servant, you should seriously question whether the roots of truth in your heart have not died from the lack of the living waters of combined spiritual communion and social service. The consciousness of sonship with God should quicken the entire life service of every man, woman, and child who has become the possessor of such a mighty stimulus to all the inherent powers of a human personality.

178:1.14 (1931.5) You are not to be passive mystics or

neišraiškingi asketai; jums nereikia būti svajotojais ir plaukiančiais pasroviui, pasyviai pasikliaujančiais įsivaizduojama Apvaizda, kuri pasirūpintų net ir pačiais būtiniausiais dalykais. Jūs iš tiesų turite būti gailestingi, turėdami reikalo su klystančiais mirtingaisiais, kantrūs savo santykiuose su neišmanančiais žmonėmis, ir tvirti provokacijų atvejais; bet jūs taip pat turite būti drąsūs gindami teisingumą, galingi viešai skelbdami tiesą, ir energingi pamokslaudami šitą karalystės evangeliją, net iki pačių žemės pakraščių.

Šita karalystės evangelija yra gyvoji tiesa. Aš jums sakiau, kad ji, kaip tos mielės tešloje, kaip tie garstyčių sėklų grūdėliai; o dabar aš pareiškiu, kad ji yra kaip gyvos būtybės sėkla, kuri, iš kartos į kartą, nors ir išlieka tokia pati gyva sėkla, bet būtinai atsiskleidžia naujais pasireiškimais ir palankiai auga tokiuose kanaluose, kurie naujai prisitaiko prie kiekvienos vėlesniosios kartos konkrečių poreikių ir sąlygų. Tas apreiškimas, kurį aš pateikiau jums yra *gyvas apreiškimas*, ir aš noriu, kad jis tikrai duotų tinkamų vaisių kiekviename individe ir kiekvienoje kartoje sutinkamai su dvasinio augimo, didėjimo, ir adaptacinio vystymosi dėsniais. Iš kartos į kartą šitoji evangelija turi rodyti didėjančią gyvybingumą ir demonstruoti didesnę dvasinės galios gelmę. Negalima leisti, kad ji taptų vien tik šventu prisiminimu, tik pasakojimu apie mane ir tuos laikus, kuriais mes dabar gyvename.

Ir nepamirškite: Mes tiesiogiai neužsipuolėme nei tų asmenų, nei valdžios tų, kurie sėdi Mozės vietoje; mes tikrai siūlėme jiems naująją šviesą, kurią jie taip kategoriškai atstūmė. Mes juos užsipuolėme tikrai tuo, kad pasmerkėme jų dvasinę neištikimybę toms pačioms tiesoms, kurių, kaip jie atvirai pareiškia, jie moko ir kurias jie saugo. Su šitais įtvirtintais lyderiais ir pripažintais valdovais mes susirėmėme tikrai tada, kada jie patys stėjo tiesiai skersai kelio tam, kad žmonių sūnams būtų skelbiama karalystės evangelija. Ir net dabar, ne mes užsipuolame juos, bet būtent jie stengiasi sunaikinti mus. Neužmirškite, kad jūs esate įgalioti eiti pirmyn skelbdami tikrai gerąją naujieną. Jūs neturite užsipulti senųjų metodų; jūs turite sumaniai įdėti naujosios tiesos mielių į senuosius tikėjimus. Tegul Tiesos Dvasia daro savo darbą. Tegul ginčai kyla tikrai tada, kada tie, kurie tiesą niekina, stengsis jėga jums primesti savąją. Tačiau, kada netikintis užsipuls jus tyčia, tada nedvejodami ryžtingai ginkite tą tiesą, kuri jus išgelbėjo ir pašventino.

Per visus gyvenimo vingius, visada prisiminkite mylėti vienas kitą. Nesipykite su žmonėmis, net ir su netikinčiais. Rodykite gailestingumą net ir tiems, kurie niekindami jus įžeidinėja. Pasirodykite, kad jūs esate ištikimi piliečiai, moralūs darbininkai, pagyrimo verti kaimynai, atsidavę giminaičiai, supratingi tėvai, ir

colorless ascetics; you should not become dreamers and drifters, supinely trusting in a fictitious Providence to provide even the necessities of life. You are indeed to be gentle in your dealings with erring mortals, patient in your intercourse with ignorant men, and forbearing under provocation; but you are also to be valiant in defense of righteousness, mighty in the promulgation of truth, and aggressive in the preaching of this gospel of the kingdom, even to the ends of the earth.

178:1.15 (1931.6) This gospel of the kingdom is a living truth. I have told you it is like the leaven in the dough, like the grain of mustard seed; and now I declare that it is like the seed of the living being, which, from generation to generation, while it remains the same living seed, unfailingly unfolds itself in new manifestations and grows acceptably in channels of new adaptation to the peculiar needs and conditions of each successive generation. The revelation I have made to you is a *living revelation*, and I desire that it shall bear appropriate fruits in each individual and in each generation in accordance with the laws of spiritual growth, increase, and adaptative development. From generation to generation this gospel must show increasing vitality and exhibit greater depth of spiritual power. It must not be permitted to become merely a sacred memory, a mere tradition about me and the times in which we now live.

178:1.16 (1932.1) And forget not: We have made no direct attack upon the persons or upon the authority of those who sit in Moses' seat; we only offered them the new light, which they have so vigorously rejected. We have assailed them only by the denunciation of their spiritual disloyalty to the very truths which they profess to teach and safeguard. We clashed with these established leaders and recognized rulers only when they threw themselves directly in the way of the preaching of the gospel of the kingdom to the sons of men. And even now, it is not we who assail them, but they who seek our destruction. Do not forget that you are commissioned to go forth preaching only the good news. You are not to attack the old ways; you are skillfully to put the leaven of new truth in the midst of the old beliefs. Let the Spirit of Truth do his own work. Let controversy come only when they who despise the truth force it upon you. But when the willful unbeliever attacks you, do not hesitate to stand in vigorous defense of the truth which has saved and sanctified you.

178:1.17 (1932.2) Throughout the vicissitudes of life, remember always to love one another. Do not strive with men, even with unbelievers. Show mercy even to those who despitely abuse you. Show yourselves to be loyal citizens, upright artisans, praiseworthy neighbors, devoted kinsmen, understanding parents, and sincere

nuoširdūs tikintieji į Tėvo karalystės brolystę. O manoji dvasia tikrai bus su jumis, dabar ir net iki pasaulio pabaigos.

Kada Jėzus savąjį mokymą pabaigė, tada buvo jau beveik pirma valanda, ir jie tuoj pat sugrįžo į stovyklą, kur Dovydas ir jo pagalbininkai jiems buvo paruošę vidurdienio valgi.

2. PO VIDURDIENIO VALGIO

Nedaug Mokytojo klausytojų jo rytinį kreipimąsi galėjo suvokti nors iš dalies. Iš visų tų, kurie jo klausėsi, daugiausia suvokė graikai. Net ir šiuos vienuolika apaštalų suglumino jo užuominos apie ateities politines karalystes ir viena po kitos gyvensiančias karalystės tikinčiųjų kartas. Jėzui labiausiai atsidavę pasekėjai negalėjo suderinti neišvengiamai artėjančios jo žemiškosios tarnystės pabaigos su šitomis užuominomis apie evangelinės veiklos tolimesnę ateitį. Kai kurie iš šitų žydų tikinčiųjų ėmė jausti, jog netrukus įvyks didžiausia tragedija žemėje, bet su tokia neišvengiamai besitartinančia katastrofa jiems visiškai nesiderino nei Mokytojo linksmai abejingas asmeninis požiūris, nei jo rytinė kalba, kurioje jis daug kartų užsiminė apie dangaus karalystės ateities transakcijas, nusidriekiančias per milžinišką laiko tarpsnį ir apimančias ryšius su daugeliu žemės karalysčių, kurios egzistuos viena po kitos.

Iki šitos dienos vidurdienio visi apaštalai ir mokiniai sužinojo apie skubų Lozorius pabėgimą iš Betanės. Jie ėmė jausti žydų valdovų nuožmų pasiryžimą sunaikinti Jėzų ir jo mokymus.

Dovydas Zabediejus, per savo slapthus agentus Jeruzalėje, buvo iki galo informuotas apie tai, kaip vystėsi planas Jėzų suimti ir nužudyti. Jis žinojo viską apie Judo vaidmenį šitame sąmoksle, bet šių žinių jis niekada neatskleidė nei kitiems apaštalams, nei kuriam nors iš mokinių. Iškart po pietų jis iš tikrųjų pasivėdė Jėzų į šalį ir, sukaupęs drąsą, jo paklausė, ar jis žino—bet toliau savo klausimo jis taip ir nebeužbaigė. Mokytojas, pakėlęs ranką, sustabdė jį, sakydamas: “Taip, Dovydai, apie tai aš žinau viską, ir aš žinau ir tai, kad ir tu žinai, bet žiūrėk, kad tu nepasakotum nė vienam žmogui. Tikrai savo širdyje neabejok, jog galiausiai triumfuos Dievo valia.”

Šią pašnekesį su Dovydu nutraukė pasiuntinio iš Filadelfijos atvykimas, atnešusio žinią, jog Abneris sužinojo apie sąmokslą nužudyti Jėzų ir klausia, ar jam reikėtų vykti į Jeruzalę. Šitas bėgikas į Filadelfiją išskubėjo su šitokia žinia Abneriui: “Tęsk savo darbą. Jeigu aš paliksiu jus materialiam kūne, tai tikrai dėl to, jog galėčiau sugrįžti dvasioje. Aš jūsų tikrai neapleisiu. Aš tikrai su jumis būsiu iki galo.”

believers in the brotherhood of the Father's kingdom. And my spirit shall be upon you, now and even to the end of the world.

178:1.18 (1932:3) When Jesus had concluded his teaching, it was almost one o'clock, and they immediately went back to the camp, where David and his associates had lunch ready for them.

2. AFTER THE NOONTIME MEAL

178:2.1 (1932:4) Not many of the Master's hearers were able to take in even a part of his forenoon address. Of all who heard him, the Greeks comprehended most. Even the eleven apostles were bewildered by his allusions to future political kingdoms and to successive generations of kingdom believers. Jesus' most devoted followers could not reconcile the impending end of his earthly ministry with these references to an extended future of gospel activities. Some of these Jewish believers were beginning to sense that earth's greatest tragedy was about to take place, but they could not reconcile such an impending disaster with either the Master's cheerfully indifferent personal attitude or his forenoon discourse, wherein he repeatedly alluded to the future transactions of the heavenly kingdom, extending over vast stretches of time and embracing relations with many and successive temporal kingdoms on earth.

178:2.2 (1932:5) By noon of this day all the apostles and disciples had learned about the hasty flight of Lazarus from Bethany. They began to sense the grim determination of the Jewish rulers to exterminate Jesus and his teachings.

178:2.3 (1932:6) David Zebedee, through the work of his secret agents in Jerusalem, was fully advised concerning the progress of the plan to arrest and kill Jesus. He knew all about the part of Judas in this plot, but he never disclosed this knowledge to the other apostles nor to any of the disciples. Shortly after lunch he did lead Jesus aside and, making bold, asked him whether he knew — but he never got further with his question. The Master, holding up his hand, stopped him, saying: “Yes, David, I know all about it, and I know that you know, but see to it that you tell no man. Only doubt not in your own heart that the will of God will prevail in the end.”

178:2.4 (1933:1) This conversation with David was interrupted by the arrival of a messenger from Philadelphia bringing word that Abner had heard of the plot to kill Jesus and asking if he should depart for Jerusalem. This runner hastened off for Philadelphia with this word for Abner: “Go on with your work. If I depart from you in the flesh, it is only that I may return in the spirit. I will not forsake you. I will be with you to the end.”

Maždaug šiuo metu Pilypas priėjo prie Mokytojo ir paklausė: “Mokytojau, kadangi Perėjimo šventimas artėja, tai kur tu norėtum, kad mes paruoštume šventinį valgymą?” Ir kada Jėzus išgirdo Pilypo klausimą, tada jis atsakė: “Eik ir atvesk Petrą ir Joną, ir aš jums duosiu nurodymus dėl vakarienės, kurią mes valgysime drauge šią naktį. Kai dėl Perėjimo šventės, tai jūs turėsite tą apsvarstyti po to, kai iš pradžių mes būsime padarę šitą.”

Kada Judas išgirdo, kaip apie šiuos reikalus Mokytojas kalbėjosi su Pilypu, tada jis prislinko arčiau, kad nugirstų jų pašnėkesį. Bet Dovydas Zabediejus, kuris stovėjo netoli, priėjo ir įtraukė Judą į pokalbį tuo metu, kada Pilypas, Petras, ir Jonas nuėjo į šalį, kad pasišnekėtų su Mokytoju.

Jėzus tarė šitiems trims: “Eikite nedelsiant į Jeruzalę, ir kai eisite per vartus, tuomet sutiksite vyrą, nešantį vandens ąsotį. Jis užkalbins jus, ir tada jūs iš tikrųjų nueikite drauge su juo. Kada jis palydės jus iki vieno namo, tada drauge įeikite į jį ir paklauskite tų namų šeimininko, ‘Kur yra tas svečių kambarys, kuriame Mokytojas su savo apaštalais turi valgyti vakarienę?’ Ir kada jūs šitaip pasiteirausite, tai šitas namų šeimininkas parodys jums didžiulį viršutinį kambarį, visą sutvarkytą ir paruoštą mums.”

Kada apaštalai pasiekė miestą, tada netoli vartų jie sutiko vyrą su vandens ąsočiu ir nusekė paskui jį iki Jono Morkaus namo, kur šio vaikino tėvas sutiko juos ir parodė jiems viršutinį kambarį, paruoštą vakariniam valgymui.

Ir visa tai įvyko dėl to, kad Mokytojas buvo susitaręs su Jonu Morkumi per ankstesniosios dienos popietę, kada jie buvo vieni kalnuose. Jėzus norėjo būti tikras, kad tuo metu, kada jis paskutinį kartą valgys drauge su savo apaštalais, niekas netrukdytų, ir turėdamas omenyje, įeigu apie jų susirinkimo vietą Judas sužinotų iš anksto, tai jis galėtų susitarti su jo priešais jį suimti, dėl to su Jonu Morkumi jis sudarė šitą slaptą susitarimą. Šitokiu būdu Judas nieko nesužinojo apie jų susirinkimo vietą tol, kol į ten neatėjo drauge su Jėzumi ir kitais apaštalais.

Dovydas Zabediejus turėjo sutvarkyti daug reikalų su Judu, taip, kad jam buvo lengvai užkirstas kelias sekti paskui Petrą, Joną, ir Pilypą, ką jis taip troško padaryti. Kada Judas padavė Dovydui tam tikrą sumą pinigų maistui, tada Dovydas jam tarė: “Judai, ar nebūtų geriau, esant tokioms aplinkybėms, kad tu man iš anksto duotum šiek tiek pinigų visiems mano realioms poreikiams?” Ir po to, kada Judas minutėlę pasvarstė, jis atsakė: “Taip, Dovydai, aš manau tai būtų išmintinga. Iš esmės, turint omenyje neramią

178:2.5 (1933.2) About this time Philip came to the Master and asked: “Master, seeing that the time of the Passover draws near, where would you have us prepare to eat it?” And when Jesus heard Philip’s question, he answered: “Go and bring Peter and John, and I will give you directions concerning the supper we will eat together this night. As for the Passover, that you will have to consider after we have first done this.”

178:2.6 (1933.3) When Judas heard the Master speaking with Philip about these matters, he drew closer that he might overhear their conversation. But David Zebedee, who was standing near, stepped up and engaged Judas in conversation while Philip, Peter, and John went to one side to talk with the Master.

178:2.7 (1933.4) Said Jesus to the three: “Go immediately into Jerusalem, and as you enter the gate, you will meet a man bearing a water pitcher. He will speak to you, and then shall you follow him. When he leads you to a certain house, go in after him and ask of the good man of that house, ‘Where is the guest chamber wherein the Master is to eat supper with his apostles?’ And when you have thus inquired, this householder will show you a large upper room all furnished and ready for us.”

178:2.8 (1933.5) When the apostles reached the city, they met the man with the water pitcher near the gate and followed on after him to the home of John Mark, where the lad’s father met them and showed them the upper room in readiness for the evening meal.

178:2.9 (1933.6) And all of this came to pass as the result of an understanding arrived at between the Master and John Mark during the afternoon of the preceding day when they were alone in the hills. Jesus wanted to be sure he would have this one last meal undisturbed with his apostles, and believing if Judas knew beforehand of their place of meeting he might arrange with his enemies to take him, he made this secret arrangement with John Mark. In this way Judas did not learn of their place of meeting until later on when he arrived there in company with Jesus and the other apostles.

178:2.10 (1933.7) David Zebedee had much business to transact with Judas so that he was easily prevented from following Peter, John, and Philip, as he so much desired to do. When Judas gave David a certain sum of money for provisions, David said to him: “Judas, might it not be well, under the circumstances, to provide me with a little money in advance of my actual needs?” And after Judas had reflected for a moment, he answered: “Yes, David, I think it would be wise. In fact, in view of the disturbed conditions in

padėtį Jeruzalėje, manau, kad man geriausia būtų tau perduoti visus pinigus. Prieš Mokytoją jie rengia sąmokslą, ir jeigu kas nors atsitiktų man, tai jūs nebūsite suvaržyti.”

Ir šitaip Dovydas gavo visus apaštališkus grynuosius pinigus ir kvitus už visus piniginius indėlius. Apaštalai apie šią perdavimą sužinojo tik kitos dienos vakare.

Buvo maždaug pusė penkių, kada sugrįžo šie trys apaštalai ir informavo Jėzų, jog vakarienei viskas parengta. Mokytojas iškart pasiruošė savo dvylika apaštalių vestis taku iki Betanės kelio, o toliau į Jeruzalę. Ir tai buvo paskutinioji kelionė, kurią jis kada nors atliko drauge su visais dvylika.

3. EINANT VALGYTI VAKARIENĖS

Stengdamiesi vėl išvengti tų minių, kurios per Kidrono slėnį vaikščiojo pirmyn ir atgal tarp Getsemanės Parko ir Jeruzalės, Jėzus ir šie dvylika ėjo Alyvų Kalno vakarine ketera, kad pasiektų kelią iš Betanės besileidžiantį į miestą. Jiems artinantis prie tos vietos, kur praėjusį vakarą Jėzus sustojo, kad papasakotų apie Jeruzalės sugriovimą, jie nesažiningai stabtelėjo, tuo metu jie tylėdami stovėjo ir žvelgė žemyn į miestą. Kadangi jiems buvo truputį per anksti ir kadangi Jėzus nenorėjo eiti per miestą tol, kol nenusileido saulė, tai savo draugams jis tarė:

“Sėskitės ir ilsėkitės tuo metu, kada aš jums pasakosiu apie tai, kas netrukus turi įvykti. Visus tuos metus, kada aš gyvenau su jumis kaip su sielos broliais, aš jus mokiau tiesos, susijusios su dangaus karalyste ir jums atskleidžiau jos paslaptis. Ir manasis Tėvas iš tikrųjų padarė daug stebuklų, sąsajoje su manąja misija žemėje. Jūs buvote viso šito liudininkai ir drauge dalyvavote tame patyrimo, nes dirbote kartu su Dievu. Ir jūs būsite man liudininkai, jog aš kelis kartus jus įspėjau, kad netrukus turiu sugrįžti prie to darbo, kurį dirbti man pavedė Tėvas; aš jums aiškiai pasakiau, jog šitame pasaulyje turiu jus palikti tam, kad toliau dirbčiau karalystės darbą. Būtent šituo tikslu aš jus atskyriau, Kapernaumo kalnuose. Ta patirtimi, kurią jūs patyrėte drauge su manimi, dabar jūs turite pasiruošti dalintis su kitais. Kaip į šią pasaulį Tėvas pasiuntė mane, taip neužilgo aš pasiųsiu jus, kad atstovautumėte man ir tą darbą, kurį pradėjau aš, užbaigtumėte.

“Jūs žvelgiate žemyn į štai ten esantį miestą liūdni, nes jūs girdėjote manusius žodžius apie Jeruzalės pabaigą. Aš jus iš anksto įspėjau, kad nežūtumėte per jos sunaikinimą ir šitaip neuždelstumėte karalystės evangelijos skelbimo. Lygiai taip aš tikrai perspėjau jus atkreipti dėmesį į

Jerusalem, I think it would be best for me to turn over all the money to you. They plot against the Master, and in case anything should happen to me, you would not be hampered.”

178:2.11 (1934.1) And so David received all the apostolic cash funds and receipts for all money on deposit. Not until the evening of the next day did the apostles learn of this transaction.

178:2.12 (1934.2) It was about half past four o'clock when the three apostles returned and informed Jesus that everything was in readiness for the supper. The Master immediately prepared to lead his twelve apostles over the trail to the Bethany road and on into Jerusalem. And this was the last journey he ever made with all twelve of them.

3. ON THE WAY TO THE SUPPER

178:3.1 (1934.3) Seeking again to avoid the crowds passing through the Kidron valley back and forth between Gethsemane Park and Jerusalem, Jesus and the twelve walked over the western brow of Mount Olivet to meet the road leading from Bethany down to the city. As they drew near the place where Jesus had tarried the previous evening to discourse on the destruction of Jerusalem, they unconsciously paused while they stood and looked down in silence upon the city. As they were a little early, and since Jesus did not wish to pass through the city until after sunset, he said to his associates:

178:3.2 (1934.4) “Sit down and rest yourselves while I talk with you about what must shortly come to pass. All these years have I lived with you as brethren, and I have taught you the truth concerning the kingdom of heaven and have revealed to you the mysteries thereof. And my Father has indeed done many wonderful works in connection with my mission on earth. You have been witnesses of all this and partakers in the experience of being laborers together with God. And you will bear me witness that I have for some time warned you that I must presently return to the work the Father has given me to do; I have plainly told you that I must leave you in the world to carry on the work of the kingdom. It was for this purpose that I set you apart, in the hills of Capernaum. The experience you have had with me, you must now make ready to share with others. As the Father sent me into this world, so am I about to send you forth to represent me and finish the work I have begun.

178:3.3 (1934.5) “You look down on yonder city in sorrow, for you have heard my words telling of the end of Jerusalem. I have forewarned you lest you should perish in her destruction and so delay the proclamation of the gospel of the kingdom. Likewise do I warn you to take heed lest you

tai, kad be reikalo nestatytumėte savęs į pavojų, kada jie ateis suimti Žmogaus Sūnaus. Aš turiu išvykti, bet jūs turite pasilikti, kad paliudytumėte šitą evangeliją, kada aš būsiu išvykęs, net ir taip, kaip aš nurodžiau Lozoriui bėgti nuo Žmogaus įtūžio, kad jis galėtų gyventi tam, jog Dievo šlovę padarytų žinomą. Jeigu tokia yra Tėvo valia, kad aš išvykčiau, tai niekas, kad ir ką jūs galėtumėte padaryti, negali sutrukdyti dieviškajam planui. Pasirūpinkite savimi, kad jie taip pat nenužudytų ir jūsų. Tegul jūsų sielos būna drąsios gindamos evangeliją dvasios galia, bet nebūkite suklaidinti, kad imtumėtės kokio nors kvailo mėginimo ginti Žmogaus Sūną. Man nereikia to, kad mane gintų žmogaus ranka; dangaus armijos net ir dabar yra šalia; bet aš esu pasiryžęs įvykdyti savojo Tėvo danguje valią, ir dėl to mes tikrai turime atsiduoti visam tam, kas taip greitai mus užgrius.

“Kada jūs pamatysite šitą miestą sugriautą, tada neužmirškite, kad jūs jau įžengėte į begalinės tarnystės amžinąjį gyvenimą visą laiką besivystančioje dangaus, net dangų dangaus, karalystėje. Jūs turėtumėte žinoti, jog manojo Tėvo visatoje ir manojoje visatoje yra daug gyvenamųjų buveinių, ir kad ten šviesos vaikų laukia pažinimas tokių miestų, kurių statytojas yra Dievas, ir tokių pasaulių, kurių gyvenimo įprotis yra teisumas ir džiaugsmas tiesoje. Dangaus karalystę aš jums atnešiau čia, į žemę, bet aš pareiškiu, kad jūs visi tie, kurie į ją įeinate įtikėjimo dėka ir joje pasilieka gyva tiesos tarnystė, tikrai pakilsite į tuos pasaulius danguje ir sėdėsite su manimi mūsų Tėvo dvasinėje karalystėje. Bet iš pradžių jūs turite pasirengti ir užbaigti tą darbą, kurį jūs pradėjote su manimi. Iš pradžių jūs turite pereiti per didžiulį sukrėtimą ir iškęsti daug vargo — ir šitie išbandymai net ir dabar yra pakibę virš mūsų — ir kada jūs būsite užbaigę savąjį darbą žemėje, tada tikrai mano džiaugsmui ateisite pas mane, net ir taip, kaip ir aš esu užbaigęs savojo Tėvo darbą žemėje ir netrukus sugrįšiu į jo glėbį.”

Kada Mokytojas baigė kalbėti, tada atsistojo, ir jie visi nuėjo paskui jį žemyn nuo Alyvų Kalno ir į šitą miestą. Nė vienas iš apaštalų, išskyrus tuos tris, nežinojo, kur jie eina, kada jie žengė siauromis gatvelėmis besiartinančioje tamsoje. Jie yrėsi per minią, bet niekas jų neatpažino ir nežinojo, kad pro šalį eina Dievo Sūnus pakeliui į paskutinįjį mirtingojo pavidalų susitikimą su savo pasirinktais karalystės ambasadoriais. Ir apaštalai iš tikrųjų nieko nežinojo, kad vienas iš jų įžengė į sąmokslą, kad Mokytoją išduotų į jo priešų rankas.

Jonas Morkus sekė paskui juos visą kelią iki miesto, ir kada jie įėjo per vartus, tada jis nuskubėjo pirmyn kita gatve, taip, kad jis laukė, kada jie atėjo, jog pasveikintų juos savo tėvo namuose.

needlessly expose yourselves to peril when they come to take the Son of Man. I must go, but you are to remain to witness to this gospel when I have gone, even as I directed that Lazarus flee from the wrath of man that he might live to make known the glory of God. If it is the Father's will that I depart, nothing you may do can frustrate the divine plan. Take heed to yourselves lest they kill you also. Let your souls be valiant in defense of the gospel by spirit power but be not misled into any foolish attempt to defend the Son of Man. I need no defense by the hand of man; the armies of heaven are even now near at hand; but I am determined to do the will of my Father in heaven, and therefore must we submit to that which is so soon to come upon us.

178:3.4 (1934.6) “When you see this city destroyed, forget not that you have entered already upon the eternal life of endless service in the ever-advancing kingdom of heaven, even of the heaven of heavens. You should know that in my Father's universe and in mine are many abodes, and that there awaits the children of light the revelation of cities whose builder is God and worlds whose habit of life is righteousness and joy in the truth. I have brought the kingdom of heaven to you here on earth, but I declare that all of you who by faith enter therein and remain therein by the living service of truth, shall surely ascend to the worlds on high and sit with me in the spirit kingdom of our Father. But first must you gird yourselves and complete the work which you have begun with me. You must first pass through much tribulation and endure many sorrows — and these trials are even now upon us — and when you have finished your work on earth, you shall come to my joy, even as I have finished my Father's work on earth and am about to return to his embrace.”

178:3.5 (1935.1) When the Master had spoken, he arose, and they all followed him down Olivet and into the city. None of the apostles, save three, knew where they were going as they made their way along the narrow streets in the approaching darkness. The crowds jostled them, but no one recognized them nor knew that the Son of God was passing by on his way to the last mortal rendezvous with his chosen ambassadors of the kingdom. And neither did the apostles know that one of their own number had already entered into a conspiracy to betray the Master into the hands of his enemies.

178:3.6 (1935.2) John Mark had followed them all the way into the city, and after they had entered the gate, he hurried on by another street so that he was waiting to welcome them to his father's home when they arrived.

179 Dokumentas. Paskutinioji Vakarienė

⇨ 178

URANTIJOS KNYGA

180 ⇨

IV DALIS. JĖZAUS GYVENIMAS IR MOKYMAI

179 DOKUMENTAS. PASKUTINIOJI VAKARIENĖ

Skyrius

ĮVADAS

1. Troškimas pirmenybės
2. Pradedant Vakariene
3. Apaštalų kojų mazgojimas
4. Paskutiniai žodžiai išdavikui
5. Atminimo Vakarienės sukūrimas

PAPER 179 THE LAST SUPPER

SECTIONS

Introduction

1. The Desire for Preference
2. Beginning the Supper
3. Washing the Apostles' Feet
4. Last Words to the Betrayer
5. Establishing the Remembrance Supper

ĮVADAS

PER šito ketvirtadienio popietę, kada Pilypas priminė Mokytojų apie artėjančią Perėjimo šventę ir pasiteiravo, kaip jis rengiasi ją švęsti, tada jis omenyje turėjo Perėjimo šventės vakarienę, kuri turėjo būti valgoma kitos dienos, penktadienio, vakarą. Buvo toks paprotys pasiruošimą Perėjimo šventimui pradėti ne vėliau kaip per pusiaudienį išvakarėse. Ir kadangi žydų nuomone diena prasideda saulėlydžiu, tai reiškė, jog šeštadieninė Perėjimo vakarienė turėtų būti valgoma penktadienio naktį, kažkuriuo metu prieš pusiaunakčio valandą.

Dėl to, apaštalai visiškai susipainiojo stengdamiesi suprasti Mokytojo pareiškimą, kad Perėjimo šventę jie pažymės viena diena anksčiau. Jie galvojo, bent jau kai kurie iš jų galvojo, kad jis žino, jog bus suimtas iki Perėjimo šventės vakarienės penktadienio naktį ir dėl to juos visus drauge kviečia ypatingai vakarienei šitą ketvirtadienio vakarą. Kiti manė, jog tai bus tiesiog ypatinga proga, kuri turi eiti prieš įprastą Perėjimo šventimą.

Apaštalai žinojo, kad Jėzus ankstesnes Perėjimo šventes buvo šventęs be ėriuko; jie žinojo, kad jis asmeniškai nedalyvavo jokiose žydų

INTRODUCTION

^{179:0.1 (1936.1)} DURING the afternoon of this Thursday, when Philip reminded the Master about the approaching Passover and inquired concerning his plans for its celebration, he had in mind the Passover supper which was due to be eaten on the evening of the next day, Friday. It was the custom to begin the preparations for the celebration of the Passover not later than noon of the preceding day. And since the Jews reckoned the day as beginning at sunset, this meant that Saturday's Passover supper would be eaten on Friday night, sometime before the midnight hour.

^{179:0.2 (1936.2)} The apostles were, therefore, entirely at a loss to understand the Master's announcement that they would celebrate the Passover one day early. They thought, at least some of them did, that he knew he would be placed under arrest before the time of the Passover supper on Friday night and was therefore calling them together for a special supper on this Thursday evening. Others thought that this was merely a special occasion which was to precede the regular Passover celebration.

^{179:0.3 (1936.3)} The apostles knew that Jesus had celebrated other Passovers without the lamb; they knew that he did not personally participate in any sacrificial service of the Jewish system. He had

sistemos aukojimo apeigose. Jis daug kartų velykinį ėriuką valgė kaip svečias, bet niekuomet, kada šeimininkas buvo jis, nebuvo patiekiamas į stalą jokio ėriuko. Apaštalams tai nebūtų sukėlę didžiulės nuostabos, jeigu ėriuko nebūtų buvę Perėjimo naktį, o kadangi šitoji vakariene buvo viena diena anksčiau, tai jie nieko ir nepagalvojo, kad ėriuko ir nebuvo.

Išklause sutikimo pasveikinimus, kuriuos išsakė Jono Morkaus tėvas ir motina, apaštalai iškart nuėjo į viršutinį kambarį, tuo tarpu Jėzus pasiliko pasišnekėti su Morkaus šeima.

Iš anksto buvo sutarta, jog šita proga Mokytojas turi švęsti vienas su savo dvylika apaštalų; dėl to buvo pasirūpinta, kad nė vienas tarnas jų nelauktų.

1. TROŠKIMAS PIRMENYBĖS

Kada Jonas Morkus apaštalus palydėjo laiptais į viršų, tada jie pamatė didžiulį ir erdvų kambarį, kuriame viskas buvo suruošta vakarienei, ir pastebėjo, jog duona, vynas, vanduo, ir žalumynai visi buvo padėti viename stalo gale. Išskyrus tą galą, kuriame buvo duona ir vynas, aplink šitą ilgą stalą stovėjo trylika kušėčių, lygiai tokių, kokios būtų, švenčiant Perėjimo šventę turtinguose žydų namuose.

Kada šie dvylika įėjo į šitą viršutinį kambarį, tada jie pastebėjo, tiesiai už durų, ąsočius su vandeniu, dubenis, ir rankšluosčius tam, kad galėtų nusimazgoti savo sudulkėjusias kojas; ir kadangi nebuvo palikta nė vieno tarno tam, kad atliktų šitą patarnavimą, tai apaštalai ėmė žvilgčioti vienas į kitą, vos tik išėjo Jonas Morkus, ir kiekvienas ėmė pats sau galvoti, Kas iš tikrųjų mums numazgos kojas? Ir lygiai taip kiekvienas mąstė, jog būtent ne jis turėtų būti šitas tarnas visiems kitiems.

Kada jie ten stovėjo, svarstydami mintyse, tada jie nužvelgė, kokia tvarka bus sodinama prie stalo, atkreipdami dėmesį į šeimininko aukštesniąją kušetę ir jam iš dešinės stovinčią vieną kušetę, o vienuolika kitų, sustatytų aplink stalą iki tos vietos tiesiai prieš šitą antrąją garbės vietą šeimininkui iš dešinės.

Jie laukė, kad Mokytojas pasirodys bet kurią akimirką, bet nežinojo, ką daryti toliau, ar jiems reikėtų atsisėsti ar laukti tol, kol ateis jis, ir pasikliauti juo, kad jiems paskirtų vietas. Jiems dvejojant, Judas priėjo prie garbės vietos, šeimininkui iš kairės, ir leido suprasti, kad jis ketina įsitaisyti kaip privilegijuotas svečias. Šitas Judo veiksmas iškart sukėlė karštą ginčą tarp kitų apaštalų. Nespėjo Judas užgrobti šitos garbės

many times partaken of the paschal lamb as a guest, but always, when he was the host, no lamb was served. It would not have been a great surprise to the apostles to have seen the lamb omitted even on Passover night, and since this supper was given one day earlier, they thought nothing of its absence.

179:0.4 (1936.4) After receiving the greetings of welcome extended by the father and mother of John Mark, the apostles went immediately to the upper chamber while Jesus lingered behind to talk with the Mark family.

179:0.5 (1936.5) It had been understood beforehand that the Master was to celebrate this occasion alone with his twelve apostles; therefore no servants were provided to wait upon them.

1. THE DESIRE FOR PREFERENCE

179:1.1 (1936.6) When the apostles had been shown upstairs by John Mark, they beheld a large and commodious chamber, which was completely furnished for the supper, and observed that the bread, wine, water, and herbs were all in readiness on one end of the table. Except for the end on which rested the bread and wine, this long table was surrounded by thirteen reclining couches, just such as would be provided for the celebration of the Passover in a well-to-do Jewish household.

179:1.2 (1936.7) As the twelve entered this upper chamber, they noticed, just inside the door, the pitchers of water, the basins, and towels for laving their dusty feet; and since no servant had been provided to render this service, the apostles began to look at one another as soon as John Mark had left them, and each began to think within himself, Who shall wash our feet? And each likewise thought that it would not be he who would thus seem to act as the servant of the others.

179:1.3 (1937.1) As they stood there, debating in their hearts, they surveyed the seating arrangement of the table, taking note of the higher divan of the host with one couch on the right and eleven arranged around the table on up to opposite this second seat of honor on the host's right.

179:1.4 (1937.2) They expected the Master to arrive any moment, but they were in a quandary as to whether they should seat themselves or await his coming and depend on him to assign them their places. While they hesitated, Judas stepped over to the seat of honor, at the left of the host, and signified that he intended there to recline as the preferred guest. This act of Judas immediately stirred up a heated dispute among the other

vietos, kai Jonas Zabediejus pareiškė savo teises į kitą privilegijuotą vietą, į tą, kuri buvo šeimininkui iš dešinės. Simoną Petrą tiek įsiutino toks Judo ir Jono akiplėšiškumas šiems pasirenkant vietas, jog tuo metu, kada kiti supykę apaštalai tebežiūrėjo, jis demonstratyviai nužingsniavo aplink stalą ir atsisėdo ant žemiausios kušetės, susodinimo tvarkos pabaigoje, kaip tik priešais tą, kurią pasirinko Jonas Zabediejus. Kadangi kiti buvo užgrobę aukštas vietas, tai Petras sąmoningai nusprendė pasirinkti žemiausiąją, ir jis šitaip pasielgė ne vien tik protestuodamas prieš savo sielos brolių netinkamą išdidumą, bet ir vildamasis, kad Jėzus, kada ateis ir pamatys jį mažiausiai garbingoje vietoje, tada jį pakvies į aukštesnę vietą, šitaip iš savo vietos pakeldamas tą, kuris išdrįso pagerbti save pats.

Kada šitaip buvo užimtos aukščiausios ir žemiausios vietos, tada sau vietas pasirinko likusieji apaštalai, vieni atsisėdo netoli Judo, o kiti pasirinko vietas arčiau Petro, kol susėdo visi. Aplink U-formos stalą ant kušečių jie susėdo tokia tvarka: į dešinę nuo Mokytojo, Jonas; į kairę, Judas, Simonas Uolusis, Motiejus, Jokūbas Zabediejus, Andriejus, Alfiejaus dvyniai, Pilypas, Natanielius, Tomas, ir Simonas Petras.

Kartu jie buvo surinkti tam, kad pažymėtų, bent jau dvasioje, tokį paprotį, kuris buvo net ir iki Mozės, ir užsiminė apie tuos laikus, kada jų tėvai buvo vergai Egipte. Šitoji vakarienė yra jų paskutinis pasimatymas su Jėzumi, ir net tokioje rimtoje aplinkoje, pradėjus Judui, apaštalai ir vėl pasiduoda savo seniems polinkiams siekti garbės, privilegijų, ir asmeninio išaukštinimo.

Jie vis dar vienas kitam garsiai tebereiškė piktus kaltinimus, kai Mokytojas pasirodė tarpduryje, kur jis akimirka svyravo, kada jo veidu pamažu nuslinko nusivylimo išraiška. Nieko nesakydamas jis nuėjo į savąją vietą, ir jų susėdimo tvarkos nepakeitė.

Dabar jie buvo pasiruošę vakarienę pradėti, išskyrus tai, kad jų kojos vis dar buvo nenumazgotos, o ir jų pačių nuotaika visiškai nebuvo maloni. Kada įėjo Mokytojas, tuo metu jie vis dar vienas kitam tebereiškė nemalonias pastabas, jau nekalbant apie mintis tų, kurie turėjo pakankamai emocinės kontrolės tam, kad savo jausmų nereikštų viešai.

2. PRADEDANT VAKARIENĘ

Mokytojui nuėjus į savąją vietą, kažkurį laiką įsivyravo tylą. Jėzus apžvelgė juos visus ir, šią įtampą ištirpdęs šypsena, tarė: "Aš labai troškau valgyti šitą Perėjimo vakarienę su jumis. Aš norėjau su jumis pavalgyti dar vieną kartą prieš savo kančias, ir, suvokdamas, jog manoji valanda

apostles. Judas had no sooner seized the seat of honor than John Zebedee laid claim to the next preferred seat, the one on the right of the host. Simon Peter was so enraged at this assumption of choice positions by Judas and John that, as the other angry apostles looked on, he marched clear around the table and took his place on the lowest couch, the end of the seating order and just opposite to that chosen by John Zebedee. Since others had seized the high seats, Peter thought to choose the lowest, and he did this, not merely in protest against the unseemly pride of his brethren, but with the hope that Jesus, when he should come and see him in the place of least honor, would call him up to a higher one, thus displacing one who had presumed to honor himself.

179:1.5 (1937.3) With the highest and the lowest positions thus occupied, the rest of the apostles chose places, some near Judas and some near Peter, until all were located. They were seated about the U-shaped table on these reclining divans in the following order: on the right of the Master, John; on the left, Judas, Simon Zelotes, Matthew, James Zebedee, Andrew, the Alpheus twins, Philip, Nathaniel, Thomas, and Simon Peter.

179:1.6 (1937.4) They are gathered together to celebrate, at least in spirit, an institution which antedated even Moses and referred to the times when their fathers were slaves in Egypt. This supper is their last rendezvous with Jesus, and even in such a solemn setting, under the leadership of Judas the apostles are led once more to give way to their old predilection for honor, preference, and personal exaltation.

179:1.7 (1937.5) They were still engaged in voicing angry recriminations when the Master appeared in the doorway, where he hesitated a moment as a look of disappointment slowly crept over his face. Without comment he went to his place, and he did not disturb their seating arrangement.

179:1.8 (1937.6) They were now ready to begin the supper, except that their feet were still unwashed, and they were in anything but a pleasant frame of mind. When the Master arrived, they were still engaged in making uncomplimentary remarks about one another, to say nothing of the thoughts of some who had sufficient emotional control to refrain from publicly expressing their feelings.

2. BEGINNING THE SUPPER

179:2.1 (1937.7) For a few moments after the Master had gone to his place, not a word was spoken. Jesus looked them all over and, relieving the tension with a smile, said: "I have greatly desired to eat this Passover with you. I wanted to eat with you once more before I suffered, and realizing that

atėjo, susitariau, kad šitoji vakarienė su jumis būtų šiandakt, kadangi, kas susiję su rytojumi, tai visi mes esame Tėvo, kurio valią aš esu atėjęs vykdyti, rankose. Aš daugiau su jumis nebevalgysiu iki to meto, kada jūs sėdėsite su manimi karalystėje, kurią man suteiks Tėvas, kai būsiu užbaigęs tai, dėl ko į šitą pasaulį jis mane ir pasiuntė.”

Po to, kada vynas ir vanduo buvo sumaišyti, tada jie taurę atnešė Jėzui, kuris, ją paėmęs iš Tadėjaus rankų, laikė savo rankoje tuo metu, kada kalbėjo padėkos maldą. Ir užbaigęs padėkos maldą, jis tarė: “Paimkite šitą taurę ir pasidalinkite ja tarpusavyje ir, kada iš jos gersite, tada pamąstykite, jog vynuogmedžių vaisiaus aš tikrai daugiau su jumis nebegersiu, nes dabar yra mūsų paskutinioji vakarienė. Kada tokiu pačiu būdu mes susėsime vėl, tai šitas bus būsimojoje karalystėje.”

Jėzus su savo apaštalais ėmė kalbėti šitokiu būdu, nes jis žinojo, kad jo valanda atėjo. Jis suprato, jog tas metas, kada jis turi sugrįžti pas Tėvą, atėjo, ir kad jo darbas žemėje yra beveik užbaigtas. Mokytojas žinojo, kad jis yra apreiškęs Tėvo meilę žemėje ir parodęs jo gailingumą žmonijai, ir kad jis yra užbaigęs tai, dėl ko atėjo į šitą pasaulį, net ir tiek, jog gautų visą galią ir valdžią danguje ir ant žemės. Lygiai taip, jis žinojo, kad Judas Iskarijotas yra visiškai apsisprendęs dėl to, jog tą naktį jį atiduos į jo priešų rankas. Jis iki galo suvokė, kad šita niekinga išdavystė yra Judo darbas, bet taip pat suvokė ir tai, kad ji teikia malonumo Liuciferiui, Šėtonui, ir tamsos princui Kaligastijai. Bet nė vieno iš tų, kurie siekė jo dvasinio nuvertimo, jis nė kiek nebijojo daugiau už bet kurį kitą iš tų, kurie siekė užbaigti jo fizinį sunaikinimą. Mokytojui buvo neramu tikrai dėl vieno dalyko, ir jis nerimavo dėl jo pasirinktų pasekėjų saugumo ir išgelbėjimo. Ir dėl to, visiškai suvokdamas, kad Tėvas visą valdžią yra atidavęs jam, dabar Mokytojas pasirengė įgyvendinti broliškosios meilės parabolę.

3. APAŠTALŲ KOJŲ MAZGOJIMAS

Išgėrus Perėjimo šventės pirmąją taurę, pagal žydų paprotį šeimininkas pakildavo nuo stalo ir nusiplaudavo rankas. Vėliau per valgymą ir po antrosios taurės, visi svečiai lygiai taip pakildavo ir nusiplaudavo rankas. Kadangi apaštalai žinojo, jog Mokytojas niekada nesilaikė šitų ritualinių rankų plovimosi apeigų, tai jiems buvo labai smalsu sužinoti, ką gi jis rengiasi daryti, kada, jiems išgėrus šitą pirmąją taurę, jis pakilo nuo stalo ir tyliai nuėjo beveik iki durų, kur buvo padėti vandens ąsočiai, dubenys, ir rankšluosčiai. Ir jų smalsumas peraugo į nuostabą, kada jie pamatė Mokytoją nusivelkantį viršutinius drabužius,

my hour has come, I arranged to have this supper with you tonight, for, as concerns the morrow, we are all in the hands of the Father, whose will I have come to execute. I shall not again eat with you until you sit down with me in the kingdom which my Father will give me when I have finished that for which he sent me into this world.”

179:2.2 (1938.1) After the wine and the water had been mixed, they brought the cup to Jesus, who, when he had received it from the hand of Thaddeus, held it while he offered thanks. And when he had finished offering thanks, he said: “Take this cup and divide it among yourselves and, when you partake of it, realize that I shall not again drink with you the fruit of the vine since this is our last supper. When we sit down again in this manner, it will be in the kingdom to come.”

179:2.3 (1938.2) Jesus began thus to talk to his apostles because he knew that his hour had come. He understood that the time had come when he was to return to the Father, and that his work on earth was almost finished. The Master knew he had revealed the Father’s love on earth and had shown forth his mercy to mankind, and that he had completed that for which he came into the world, even to the receiving of all power and authority in heaven and on earth. Likewise, he knew Judas Iscariot had fully made up his mind to deliver him that night into the hands of his enemies. He fully realized that this traitorous betrayal was the work of Judas, but that it also pleased Lucifer, Satan, and Caligastia the prince of darkness. But he feared none of those who sought his spiritual overthrow any more than he feared those who sought to accomplish his physical death. The Master had but one anxiety, and that was for the safety and salvation of his chosen followers. And so, with the full knowledge that the Father had put all things under his authority, the Master now prepared to enact the parable of brotherly love.

3. WASHING THE APOSTLES’ FEET

179:3.1 (1938.3) After drinking the first cup of the Passover, it was the Jewish custom for the host to arise from the table and wash his hands. Later on in the meal and after the second cup, all of the guests likewise rose up and washed their hands. Since the apostles knew that their Master never observed these rites of ceremonial hand washing, they were very curious to know what he intended to do when, after they had partaken of this first cup, he arose from the table and silently made his way over to near the door, where the water pitchers, basins, and towels had been placed. And their curiosity grew into astonishment as they saw

apsijusiantį rankšluosčiu, ir pradędantį pilti vandenį į vieną iš dubenių kojoms. Įsivaizduokite, kaip buvo nustebę šitie dvylika vyrų, kurie taip neseniai buvo atsisakę mazgoti kojas vienas kitam ir kurie buvo įsitraukę į nederamus ginčus dėl garbės vietų prie stalo, kada jie pamatė, kaip jis eina aplink stalą prie žemiausiosios šventinės vietos, kur buvo įsitaisęs Simonas Petras, ir, atsiklaupia tarno poza, pasiruošdamas numazgoti Simono kojas. Kada Mokytojas atsiklaupė, tada visi dvylika kaip vienas pašoko ant kojų; net ir išdavikas Judas šituo metu akimirkai savo niekšybę užmiršo, kad pakiltų drauge su savo bičiuliais apaštalais išreiškiančiais šitą netikėtumą, pagarbą, ir visišką nusistebėjimą.

Simonas Petras stovėjo, žvelgdamas žemyn į savo Mokytojo atsuktą į viršų veidą. Jėzus nepasakė nieko; nebuvo reikalo, kad jis šnekėtų. Jo nuostata aiškiai rodė, kad jis ruošiasi Simono Petro kojas numazgoti. Nežiūrint savo žmogiškųjų silpnybių, Petras Mokytoją mylėjo. Šitas galilėjietis žvejys buvo pirmoji žmogiškoji būtybė, kuri iš visos širdies patikėjo Jėzaus dieviškumu ir visiškai ir viešai pareiškė apie šitą tikėjimą. Ir nuo to laiko Petras tikrai niekada neabejojo Mokytojo dieviškąja prigimtimi. Kadangi Petras širdyje taip garbino ir gerbė Jėzų, tai nebuvo nieko keisto, kad jo siela negalėjo ir pagalvoti, kad Jėzus klūpėtų prieš jį vergiška tarno poza ir siūlytų numazgoti jam kojas, kaip tą siūlytų vergas. Kada netrukus Petras pakankamai atsitokėjo, kad galėtų į Mokytoją kreiptis, tada jis išreiškė savo visų bičiulių apaštalų širdies jausmus.

Po kelių šito didžiulio nejaukumo akimirkų, Petras tarė, "Mokytojau, ar tu iš tikrųjų ruošiesi mano kojas mazgoti?" Ir tada, žvelgdamas į viršų Petrai į akis, Jėzus pasakė: "Tu gali ne iki galo suprasti tai, ką aš netrukus padarysiu, bet po šito visų šitų dalykų prasmę sužinosi." Tada Simonas Petras, giliai įkvėpęs, tarė: "Mokytojau, tu tikrai mano kojų nemazgosi niekada!" Ir kiekvienas iš apaštalų linksėdamas pritarė Petro ryžtingam pareiškimui neleisti Jėzui šitokiu būdu prieš juos nusizeminti.

Šitos neįprastos scenos dramatiškas apeliavimas iš pradžių sujaudino net ir Judo Iskarioto širdį; tačiau kada jo tuščiaagarbis intelektas šitą reginį apsvarstė, tada jis priėjo išvados, kad šitas nusizeminimo ženklas yra kaip tik dar vienas epizodas, kuris įtikinamai įrodo, kad Jėzus niekada nebus Izraelio išvaduotojas, ir kad jis nepadarė jokios klaidos nusprendęs Mokytojo reikalą apleisti.

Jiems visiems stovint kvapą užėmusios nuostabos būsenoje, Jėzus tarė: "Petrai, aš pareiškiu, jeigu tavo kojų aš nenumazgosiu, tai tu visai nedalyvausi su manimi tame, ką aš netrukus

the Master remove his outer garment, gird himself with a towel, and begin to pour water into one of the foot basins. Imagine the amazement of these twelve men, who had so recently refused to wash one another's feet, and who had engaged in such unseemly disputes about positions of honor at the table, when they saw him make his way around the unoccupied end of the table to the lowest seat of the feast, where Simon Peter reclined, and, kneeling down in the attitude of a servant, make ready to wash Simon's feet. As the Master knelt, all twelve arose as one man to their feet; even the traitorous Judas so far forgot his infamy for a moment as to arise with his fellow apostles in this expression of surprise, respect, and utter amazement.

179:3.2 (1938.4) There stood Simon Peter, looking down into the upturned face of his Master. Jesus said nothing; it was not necessary that he should speak. His attitude plainly revealed that he was minded to wash Simon Peter's feet. Notwithstanding his frailties of the flesh, Peter loved the Master. This Galilean fisherman was the first human being wholeheartedly to believe in the divinity of Jesus and to make full and public confession of that belief. And Peter had never since really doubted the divine nature of the Master. Since Peter so revered and honored Jesus in his heart, it was not strange that his soul resented the thought of Jesus' kneeling there before him in the attitude of a menial servant and proposing to wash his feet as would a slave. When Peter presently collected his wits sufficiently to address the Master, he spoke the heart feelings of all his fellow apostles.

179:3.3 (1939.1) After a few moments of this great embarrassment, Peter said, "Master, do you really mean to wash my feet?" And then, looking up into Peter's face, Jesus said: "You may not fully understand what I am about to do, but hereafter you will know the meaning of all these things." Then Simon Peter, drawing a long breath, said, "Master, you shall never wash my feet!" And each of the apostles nodded their approval of Peter's firm declaration of refusal to allow Jesus thus to humble himself before them.

179:3.4 (1939.2) The dramatic appeal of this unusual scene at first touched the heart of even Judas Iscariot; but when his vainglorious intellect passed judgment upon the spectacle, he concluded that this gesture of humility was just one more episode which conclusively proved that Jesus would never qualify as Israel's deliverer, and that he had made no mistake in the decision to desert the Master's cause.

179:3.5 (1939.3) As they all stood there in breathless amazement, Jesus said: "Peter, I declare that, if I do not wash your feet, you will have no part with me in that which I am about to perform." When

padarysiu.” Kada Petras išgirdo šitą pareiškimą, o taip pat ir dėl to, kad Jėzus ir toliau klūpėjo prie jo kojų, tada jis priėmė vieną iš tų aklo tylaus paklusimo sprendimų, atitinkantį pageidavimą to, kurį jis gerbia ir myli. Kada Simonui Petrui ėmė atrodyti, kad šitam pasiūlytam patarnavimo įgyvendinimui yra suteikiama kažkokia reikšmė, kuri lemia kiekvieno ryšį su Mokytojo darbu ateityje, tada jis ne tik susitaikė su ta mintimi leisti Jėzui numazgoti jo kojas, bet, jam būdinga ir impulsyvia maniera, pasakė: “Tada, Mokytojau, ne tik numazgok mano kojas, bet nuplauk ir mano rankas ir nuprausk mano veidą.”

Kada Mokytojas ruošėsi pradėti mazgoti Petro kojas, tada jis tarė: “Tam, kuris jau yra švarus, tereikia numazgoti tikrai kojas. Jūs tie, kurie šį vakarą sėdite su manimi, esate švarūs—bet nevisi. Tačiau dulkes nuo jūsų kojų reikėjo numazgoti prieš tai, kada jūs susėdote su manimi valgyti. Ir be to, aš norėčiau šitą patarnavimą jums atlikti kaip parabolę tam, kad pailustruočiau naujojo įsakymo, kurį aš jums tikrai netrukus pateiksiu, prasmę.”

Lygiai tokiu pačiu būdu Mokytojas ėjo aplink stalą, tylėdamas, mazgodamas savo dvylikos apaštalų kojas, nepraeidamas net ir pro Judą. Kada Jėzus šių dvylikos kojas baigė mazgoti, tada jis apsirengė savo drabužius, sugrįžo į savo vietą kaip šeimininkas, ir apžvelgęs savo sutrikusius apaštalus, tarė:

“Argi jūs iš tiesų suprantate, ką aš jums padariau? Jūs mane vadinate Mokytoju, ir teisingai vadinate, nes aš toks ir esu. Tuomet, jeigu jūsų kojas numazgojo Mokytojas, tai kodėl gi jūs nenorėjote mazgoti kojų vienas kitam? Kokią pamoką turėtumėte gauti iš šitos parabolės, kurioje Mokytojas su tokiu noru šitaip patarnauja, kaip patarnauti vienas kitam nenorėjo jo sielos broliai? Tikrai, tikrai aš jums sakau: Tarnas nėra didingesnis už savo šeimininką; taip pat ir tas, kuris yra atsiųstas, nėra didingesnis už tą, kuris jį siunčia. Jūs matėte, kaip aš tarnavau gyvendamas tarp jūsų, ir palaiminti esate jūs tie, kurie turėsite tos maloningos drąsos šitaip tarnauti. Bet kodėl gi jūs taip lėtai mokotės, jog dvasinėje karalystėje didingumo paslaptis nėra panaši į galios metodus materialiam pasaulyje?

“Kada šį vakarą aš įėjau į šitą kambarį, tada jūs nepasitenkinote tuo, kad išdidžiai atsisakėte numazgoti kojas vienas kitam, bet jūs taip pat turėjote įsivelti ir į tarpusavio ginčą dėl to, kas turėtų užimti garbės vietas prie manojo stalo. Tokių garbės ženklų siekia fariziejai ir šito pasaulio vaikai, bet šitaip neturėtų būti tarp dangiškosios karalystės ambasadorių. Argi jūs nežinote, jog prie manojo stalo negali būti nė vienos vietos, kuri turėtų privilegijų? Argi jūs nesuprantate, kad kiekvieną iš jūsų aš myliu taip, kaip myliu ir visus kitus? Argi jūs nežinote, jog arčiausia vieta prie

Peter heard this declaration, coupled with the fact that Jesus continued kneeling there at his feet, he made one of those decisions of blind acquiescence in compliance with the wish of one whom he respected and loved. As it began to dawn on Simon Peter that there was attached to this proposed enactment of service some signification that determined one's future connection with the Master's work, he not only became reconciled to the thought of allowing Jesus to wash his feet but, in his characteristic and impetuous manner, said: “Then, Master, wash not my feet only but also my hands and my head.”

179:3.6 (1939.4) As the Master made ready to begin washing Peter's feet, he said: “He who is already clean needs only to have his feet washed. You who sit with me tonight are clean — but not all. But the dust of your feet should have been washed away before you sat down at meat with me. And besides, I would perform this service for you as a parable to illustrate the meaning of a new commandment which I will presently give you.”

179:3.7 (1939.5) In like manner the Master went around the table, in silence, washing the feet of his twelve apostles, not even passing by Judas. When Jesus had finished washing the feet of the twelve, he donned his cloak, returned to his place as host, and after looking over his bewildered apostles, said:

179:3.8 (1939.6) “Do you really understand what I have done to you? You call me Master, and you say well, for so I am. If, then, the Master has washed your feet, why was it that you were unwilling to wash one another's feet? What lesson should you learn from this parable in which the Master so willingly does that service which his brethren were unwilling to do for one another? Verily, verily, I say to you: A servant is not greater than his master; neither is one who is sent greater than he who sends him. You have seen the way of service in my life among you, and blessed are you who will have the gracious courage so to serve. But why are you so slow to learn that the secret of greatness in the spiritual kingdom is not like the methods of power in the material world?

179:3.9 (1940.1) “When I came into this chamber tonight, you were not content proudly to refuse to wash one another's feet, but you must also fall to disputing among yourselves as to who should have the places of honor at my table. Such honors the Pharisees and the children of this world seek, but it should not be so among the ambassadors of the heavenly kingdom. Do you not know that there can be no place of preferment at my table? Do you not understand that I love each of you as I do the others? Do you not know that the place nearest me, as men regard such honors, can mean

manęs, taip, kaip ją garbinga supranta žmonės, gali visiškai nieko nereikšti, kiek tai yra susiję su jūsų padėtimi dangaus karalystėje? Jūs žinote, jog pagonių karaliai turi valdžią savo pavaldiniams, tuo tarpu tie, kurie šitą valdžią panaudoja, kartais yra vadinami geradariais. Bet tikrai šitaip nebus dangaus karalystėje. Tas, kuris tarp jūsų norėtų būti didis, tegul tampa toks, kaip jaunesnysis; tuo tarpu tas, kuris valdo, tegul tampa toks, kuris patarnauja. Kuris gi yra didingesnis, ar tas, kuris sėdi prie stalo, ar tas, kuris patarnauja? Argi neįprasta laikyti, jog tas, kuris sėdi prie stalo, yra didingesnis? Bet jūs pamatysite, jog aš esu tarp jūsų kaip tas, kuris patarnauja. Jeigu vykdant Tėvo valią jūs norite su manimi būti bičiuliai tarnai, tada būsimosiose karalystėje jūs tikrai sėdėsite su manimi galioje, ir ateities šlovėje toliau vykdysdami Tėvo valią.”

Kada Jėzus baigė kalbėti, tada Alfiejaus dvyniai atnešė duoną ir vyną, su karčiomis žolėmis ir džiovintų vaisių pasta, kaip Paskutiniosios Vakarienės kitą patiekalą.

4. PASKUTINIEJI ŽODŽIAI IŠDAVIKUI

Keletą minučių apaštalai valgė tyloje, bet veikiami Mokytojo linksmo elgesio, netrukus jie įsitraukė į pokalbį, ir neužilgo valgymas tęsėsi tarsi ir nebūtų atsitikę nieko ypatingo, kas jų gerą nuotaiką ir visuomeninę santarvę šita nepaprasta proga būtų sudrumstę. Po to, kada praėjo šiek tiek laiko, maždaug įpusėjus valgyti antrąjį patiekalą, Jėzus, apžvelgdamas juos, tarė: “Aš jums sakiau, kaip aš trokštu su jumis valgyti šitą vakarienę, ir, žinodamas, kad blogosios tamsos jėgos paslapčiomis suplanavo Žmogaus Sūnų nužudyti, tai aš nusprendžiau šitą vakarienę valgyti su jumis šitame slaptaime kambaryje, ir viena diena anksčiau iki Perėjimo šventės, kadangi aš nebebūsiu kartu su jumis šituo laiku rytojaus naktį. Aš jums daug kartų esu sakęs, jog turiu sugrįžti pas Tėvą. Dabar manoji valanda tikrai atėjo, bet nebuvo būtina, jog vienas iš jūsų mane išduotų į mano priešų rankas.”

Kada šie dvylika išgirdo šitą, jau didele dalimi nebetekę per daug geros nuomonės apie save ir per didelio pasitikėjimo savimi dėl to, jog buvo išsakyta prabolė apie kojų mazgojimą ir dėl vėlesnės Mokytojo kalbos, tada jie ėmė žvilgčioti vienas į kitą nerimastingu tonu neryžtingai klausdami, “Ar tai aš?” Ir kada jo šitaip pasiteiravo visi, tada Jėzus tarė: “Nors pas Tėvą aš turiu vykti būtinai, bet nebuvo būtina vienam iš jūsų tapti išdaviku tam, kad būtų įvykdyta Tėvo valia. Toks yra vaisius, kurį davė užslėptas blogis širdyje to, kuris visa savo siela tiesos nepamilo. Koks apgaulingas yra intelektualus išpuikimas, kuris eina prieš pat dvasinį nuopuolį! Tas, kuris buvo

nothing concerning your standing in the kingdom of heaven? You know that the kings of the gentiles have lordship over their subjects, while those who exercise this authority are sometimes called benefactors. But it shall not be so in the kingdom of heaven. He who would be great among you, let him become as the younger; while he who would be chief, let him become as one who serves. Who is the greater, he who sits at meat, or he who serves? Is it not commonly regarded that he who sits at meat is the greater? But you will observe that I am among you as one who serves. If you are willing to become fellow servants with me in doing the Father's will, in the kingdom to come you shall sit with me in power, still doing the Father's will in future glory.”

179:3.10 (1940.2) When Jesus had finished speaking, the Alpheus twins brought on the bread and wine, with the bitter herbs and the paste of dried fruits, for the next course of the Last Supper.

4. LAST WORDS TO THE BETRAYER

179:4.1 (1940.3) For some minutes the apostles ate in silence, but under the influence of the Master's cheerful demeanor they were soon drawn into conversation, and ere long the meal was proceeding as if nothing out of the ordinary had occurred to interfere with the good cheer and social accord of this extraordinary occasion. After some time had elapsed, in about the middle of this second course of the meal, Jesus, looking them over, said: “I have told you how much I desired to have this supper with you, and knowing how the evil forces of darkness have conspired to bring about the death of the Son of Man, I determined to eat this supper with you in this secret chamber and a day in advance of the Passover since I will not be with you by this time tomorrow night. I have repeatedly told you that I must return to the Father. Now has my hour come, but it was not required that one of you should betray me into the hands of my enemies.”

179:4.2 (1940.4) When the twelve heard this, having already been robbed of much of their self-assertiveness and self-confidence by the parable of the feet washing and the Master's subsequent discourse, they began to look at one another while in disconcerted tones they hesitatingly inquired, “Is it I?” And when they had all so inquired, Jesus said: “While it is necessary that I go to the Father, it was not required that one of you should become a traitor to fulfill the Father's will. This is the coming to fruit of the concealed evil in the heart of one who failed to love the truth with his whole soul. How deceitful is the intellectual pride that precedes the spiritual downfall! My friend of many years,

mano draugas daugelį metų ir kuris net ir dabar valgo mano duoną, norės mane išduoti, nors dabar jis savo ranką su manimi padažo į dubenį.”

Ir kada Jėzus baigė šitą sakyti, tada jie visi vėl ėmė klausinėti, “Ar tai aš?” Ir kai Judas, sėdintis savo Mokytojui iš kairės, vėl paklausė, “Ar tai aš?” Jėzus, padažydamas duoną į dubenį su žolėmis, padavė ją Judui, tardamas, “Tu pasakei.” Bet kiti negirdėjo, ką Jėzus pasakė Judui. Jonas, kuris sėdėjo Jėzui iš dešinės, pasilenkė ir Mokytojo paklausė: “Kas jis? Mes turėtume žinoti, kas yra tas, kuris pasirodė, jog yra neištikimas jam parodytam pasitikėjimui.” Jėzus atsakė: “Jau iš tiesų aš jums pasakiau, kaip tik tas, kuriam aš padaviau pamirkytą duonos gabalėlį.” Bet buvo taip natūralu, kad pamirkytą duonos gabalėlį šeimininkas paduotų šalia sėdinčiam iš kairės, jog niekas iš jų į tai dėmesio neatkreipė, nors Mokytojas pasakė taip aiškiai. Bet Judas iki skausmo sąmoningai suvokė Mokytojo žodžių, susietų su jo veiksmu, prasmę, ir jis išsigando, kad jo sielos broliai lygiai taip nesužinotų, jog šis išdavikas yra jis.

Petras labai susijaudino dėl to, kas buvo pasakyta, ir pasilenkęs į priekį per stalą, jis kreipėsi į Joną, “Paklausk jo, kas jis, arba jeigu jis pasakė tau, tai pasakyk man, kas yra šis išdavikas.”

Jėzus nutraukė jų šnibždėjimą, sakydamas: “Man liūdna dėl to, jog šitas blogis turėjo įvykti, ir aš tikėjausi net iki pat šios valandos, jog tiesos galia galėtų triumfuoti prieš blogio apgaules, bet šitokių pergalių nelaimima neturint tokio įtikėjimo, kuriam yra būdinga nuoširdi meilė tiesai. Aš nebūčiau sakęs šitų dalykų per šitą, mūsų paskutiniąją vakarienę, bet aš noriu jus įspėti apie šitą liūdėsį ir šitaip jus parengti tam, kas yra pakibę virš mūsų. Aš jums pasakiau tai, nes noriu, kad jūs prisimintumėte, kai aš būsiu išėjęs, jog aš žinojau apie visus šiuos slaptus blogio suokalbius, ir apie tai, jog mane išduos, aš jus perspėjau iš anksto. Ir visa tai aš darau tikrai dėl to, kad jūs būtumėte sustiprinti prieš tas pagundas ir išbandymus, kurie kaip tik ir laukia ateityje.”

Kada Jėzus šitaip pakalbėjo, tada pasilenkęs prie Judo, tarė: “Tą, ką tu nusprendei padaryti, daryk greičiau.” Ir kada Judas išgirdo šiuos žodžius, tada jis pakilo nuo stalo ir skubiai išėjo iš kambario, išėjo į naktį, kad įvykdytų tai, ką įvykdyti buvo nusprendęs jo protas. Kada kiti apaštalai pamatė, kaip Judas skubiai išėjo, po to, kai Jėzus jam pasakė, tada jie pamanė, kad jis išėjo dar kuom nors papildomai pasirūpinti vakarienei arba atlikti kokį nors kitą pavedimą Mokytojui, kadangi jie manė, kad jis vis dar tebenešioja tą maišelį.

Jėzus dabar žinojo, jog dėl to, kad Judas netaptų išdaviku, nieko padaryti nebegalima. Jis pradėjo su dvylika—dabar jis turi vienuolika. Iš šitų

who even now eats my bread, will be willing to betray me, even as he now dips his hand with me in the dish.”

179:4.3 (1940.5) And when Jesus had thus spoken, they all began again to ask, “Is it I?” And as Judas, sitting on the left of his Master, again asked, “Is it I?” Jesus, dipping the bread in the dish of herbs, handed it to Judas, saying, “You have said.” But the others did not hear Jesus speak to Judas. John, who reclined on Jesus’ right hand, leaned over and asked the Master: “Who is it? We should know who it is that has proved untrue to his trust.” Jesus answered: “Already have I told you, even he to whom I gave the sop.” But it was so natural for the host to give a sop to the one who sat next to him on the left that none of them took notice of this, even though the Master had so plainly spoken. But Judas was painfully conscious of the meaning of the Master’s words associated with his act, and he became fearful lest his brethren were likewise now aware that he was the betrayer.

179:4.4 (1941.1) Peter was highly excited by what had been said, and leaning forward over the table, he addressed John, “Ask him who it is, or if he has told you, tell me who is the betrayer.”

179:4.5 (1941.2) Jesus brought their whisperings to an end by saying: “I sorrow that this evil should have come to pass and hoped even up to this hour that the power of truth might triumph over the deceptions of evil, but such victories are not won without the faith of the sincere love of truth. I would not have told you these things at this, our last supper, but I desire to warn you of these sorrows and so prepare you for what is now upon us. I have told you of this because I desire that you should recall, after I have gone, that I knew about all these evil plottings, and that I forewarned you of my betrayal. And I do all this only that you may be strengthened for the temptations and trials which are just ahead.”

179:4.6 (1941.3) When Jesus had thus spoken, leaning over toward Judas, he said: “What you have decided to do, do quickly.” And when Judas heard these words, he arose from the table and hastily left the room, going out into the night to do what he had set his mind to accomplish. When the other apostles saw Judas hasten off after Jesus had spoken to him, they thought he had gone to procure something additional for the supper or to do some other errand for the Master since they supposed he still carried the bag.

179:4.7 (1941.4) Jesus now knew that nothing could be done to keep Judas from turning traitor. He started with twelve — now he had eleven. He chose six of these apostles, and though Judas

apaštalų jis pasirinko šešis, ir nors Judas buvo tarp tų, kuriuos pasirinko tie jo apaštalai, kuriuos jis buvo pasirinkęs pats, bet vis tiek Mokytojas jį priėmė ir darė, iki pat šitos pačios valandos, viską, kas tikrai įmanoma, kad jį atitrauktų nuo nuodėmės ir išgelbėtų, net ir taip, kaip jis dirbo ir kitų ramybės ir išgelbėjimo labui.

Šitoji vakarienė, su jos jautriais epizodais ir sušvelninančiomis smulkmenomis, buvo Jėzaus paskutinis kreipimasis į dezertyruojantį Judą, bet tai buvo bergždžia. Įspėjimas, net ir tada, kada yra perteikiamas pačiu taktiškiausiu būdu ir išsakomas pačia geranoriškiausia dvasia, paprastai, neapykantą tikrai sustiprina ir uždega nusikalstamą pasiryžimą, kad iki pat pat galo būtų įvykdyti savo paties savanaudiški ketinimai, kuomet meilė iš tiesų yra nebegyva.

5. ATMINIMO VAKARIENĖS SUKŪRIMAS

Kada Jėzui jie atnešė trečiąją taurę vyno, "palaiminimo taurę," tada jis pakilo nuo kušėtės, ir paėmęs taurę į rankas, ją palaimino, tardamas: "Paimkite šią taurę, jūs visi, ir išgerkite iš jos. Ji iš tikrųjų bus mano atminimo taurė. Tai yra gailėstingumo ir tiesos naujosios dieviškosios tvarkos palaiminimo taurė. Ji iš tikrųjų jums bus Tiesos Dvasios padovanojimo ir tarnavimo simbolis. Ir tikrai aš daugiau nebėgersiu šios taurės su jumis iki to meto, kada ją gersiu su jumis naujuoju pavidalu Tėvo amžinojoje karalystėje."

Apaštalai visi pajuto, kad jiems geriant iš šitos palaiminimo taurės gilaus pagarbumo ir tobulos tylos aplinkoje, vyksta kažkas nepaprasta. Senoji Perėjimo šventė buvo skirta pažymėti jų tėvų išsivadavimą iš rasinės vergovės ir individualios laisvės pasiekimą; dabar Mokytojas įveda naują atminimo vakarienę kaip naujosios dieviškosios tvarkos simbolį, kada pavertas individas išsilaisvina iš rituališkumo ir savanaudiškumo vergovės ir įtikėjimo dėka pasiekia gyvojo Dievo išsilaisvinusių sūnų brolystės ir bičiulystės dvasinį džiaugsmą.

Kada jie pabaigė gerti šią naują atminimo taurę, tada Mokytojas paėmė duoną ir, sukalbėjęs padėkos maldą, ėmė ją laužyti į gabalus ir, liepęs jiems šiuos gabalus perduoti kitiems, tarė: "Imkite šią atminimo duoną ir valgykite ją. Aš jums sakiau, jog aš esu gyvenimo duona. Ir šitoji gyvenimo duona yra Tėvo ir šio Sūnaus suvienytas gyvenimas vienoje dovanoje. Tėvo žodis, kaip yra apreiškintas šiame Sūnuje, iš tiesų yra gyvenimo duona." Kada jie suvalgė šią atminimo duoną, tiesos, įsikūnijusios mirtingojo materialaus kūno pavidalu, gyvojo žodžio simbolį,

was among those nominated by his first-chosen apostles, still the Master accepted him and had, up to this very hour, done everything possible to sanctify and save him, even as he had wrought for the peace and salvation of the others.

179:4.6 (1941.5) This supper, with its tender episodes and softening touches, was Jesus' last appeal to the deserting Judas, but it was of no avail. Warning, even when administered in the most tactful manner and conveyed in the most kindly spirit, as a rule, only intensifies hatred and fires the evil determination to carry out to the full one's own selfish projects, when love is once really dead.

5. ESTABLISHING THE REMEMBRANCE SUPPER

179:5.1 (1941.6) As they brought Jesus the third cup of wine, the "cup of blessing," he arose from the couch and, taking the cup in his hands, blessed it, saying: "Take this cup, all of you, and drink of it. This shall be the cup of my remembrance. This is the cup of the blessing of a new dispensation of grace and truth. This shall be to you the emblem of the bestowal and ministry of the divine Spirit of Truth. And I will not again drink this cup with you until I drink in new form with you in the Father's eternal kingdom."

179:5.2 (1942.1) The apostles all sensed that something out of the ordinary was transpiring as they drank of this cup of blessing in profound reverence and perfect silence. The old Passover commemorated the emergence of their fathers from a state of racial slavery into individual freedom; now the Master was instituting a new remembrance supper as a symbol of the new dispensation wherein the enslaved individual emerges from the bondage of ceremonialism and selfishness into the spiritual joy of the brotherhood and fellowship of the liberated faith sons of the living God.

179:5.3 (1942.2) When they had finished drinking this new cup of remembrance, the Master took up the bread and, after giving thanks, broke it in pieces and, directing them to pass it around, said: "Take this bread of remembrance and eat it. I have told you that I am the bread of life. And this bread of life is the united life of the Father and the Son in one gift. The word of the Father, as revealed in the Son, is indeed the bread of life." When they had partaken of the bread of remembrance, the symbol of the living word of truth incarnated in the likeness of mortal flesh, they all sat down.

tada jie visi atsisėdo.

Įvesdamas šitą atminimo vakarienę, Mokytojas, koks visada buvo jo įprotis, pasinaudojo parabolėmis ir simboliais. Jis pasinaudojo simboliais, kadangi norėjo pamokyti kai kurių dvasinių tiesų tokiu būdu, kad jo pasekėjams būtų sunku jo žodžiams suteikti tikslūs aiškinimus ir konkrečias prasmes. Šitaip jis stengėsi užkirsti kelią tam, kad viena po kitos einančios kartos jo mokymo nepavertų į sustabarėjusį ir jo dvasinių prasmų nesupančiotų tradicijos ir dogmos negyvos grandinėmis. Sukurdamas vienintelį ritualą arba sakramentą, susietą su jo viso gyvenimo misija, Jėzus iš visų jėgų stengėsi *pasiūlyti* savo prasmes, o ne susaistyti save su *tiksliais apibrėžimais*. Jis nenorėjo sugriauti individo sampratos apie dieviškąją komunią nustatydamas tikslią formą; jis taip pat nenorėjo apriboti tikinčiojo dvasinės vaizduotės formaliai ją suvaržydamas. Vietoje šito jis stengėsi iš naujo gimusių žmogaus sielą išlaisvinti, kad ji skrietų ant naujos ir gyvos dvasinės laisvės džiaugsmo sparnų.

Nežiūrint Mokytojo pastangų šitokiu būdu sukurti atminimo šitą naują sakramentą, tie, kurie buvo jo pasekėjai per vėlesnius amžius, pasirūpino, kad jo aiškiai išreikštam norui būtų sėkmingai pasipriešinta tuo, jog tos paskutiniosios nakties, kada jis buvo materialaus kūno pavidalu, jo paprastas dvasinis simboliškumas buvo įspraustas į tikslūs aiškinimus ir buvo veikiamas nustatytos formulės, turinčios beveik matematinį tikslumą. Iš visų Jėzaus mokymų nė vienas netapo toks, kurį tradicija būtų labiau sustandartinusi.

Šitos atminimo vakarienės, kada ją valgo tie, kurie yra tikintys į šį Sūnų ir pažįstantys Dievą, simboliškumo nėra reikalo sieti su kokiu nors iš žmogaus kvailokų klaidingų aiškinimų apie dieviškojo buvimo prasmę, nes visomis tokiomis progomis Mokytojas *iš tikrųjų dalyvauja*. Atminimo vakarienė yra to tikinčiojo simbolinis susitikimas su Mykolu. Kada jūs tampate šitokie dvasiškai sąmoningi, tada šis Sūnus realiai dalyvauja, ir jo dvasia broliaujasi su viduje gyvenančiu savojo Tėvo fragmentu.

Po to, kada keletą akimirkų jie buvo susimąstę, Jėzus toliau kalbėjo: "Kada jūs darysite šiuos dalykus, tada prisiminkite tą gyvenimą, kurį aš gyvenau žemėje tarp jūsų, ir džiaukitės, jog aš turiu ir toliau gyventi žemėje su jumis ir tarnauti per jus. Kaip individai, tarpusavyje nesiginčykite dėl to, kas iš tiesų bus didžiausias. Visi būkite kaip sielos broliai. O kada karalystė išaugs tiek, kad ją sudarys didelės tikinčiųjų grupės, tada lygiai taip jūs neturėtumėte varžytis dėl didingumo ir tarp tokių grupių nesiekti privilegijų."

179:5.4 (1942.3) In instituting this remembrance supper, the Master, as was always his habit, resorted to parables and symbols. He employed symbols because he wanted to teach certain great spiritual truths in such a manner as to make it difficult for his successors to attach precise interpretations and definite meanings to his words. In this way he sought to prevent successive generations from crystallizing his teaching and binding down his spiritual meanings by the dead chains of tradition and dogma. In the establishment of the only ceremony or sacrament associated with his whole life mission, Jesus took great pains to *suggest* his meanings rather than to commit himself to *precise definitions*. He did not wish to destroy the individual's concept of divine communion by establishing a precise form; neither did he desire to limit the believer's spiritual imagination by formally cramping it. He rather sought to set man's reborn soul free upon the joyous wings of a new and living spiritual liberty.

179:5.5 (1942.4) Notwithstanding the Master's effort thus to establish this new sacrament of the remembrance, those who followed after him in the intervening centuries saw to it that his express desire was effectively thwarted in that his simple spiritual symbolism of that last night in the flesh has been reduced to precise interpretations and subjected to the almost mathematical precision of a set formula. Of all Jesus' teachings none have become more tradition-standardized.

179:5.6 (1942.5) This supper of remembrance, when it is partaken of by those who are Son-believing and God-knowing, does not need to have associated with its symbolism any of man's puerile misinterpretations regarding the meaning of the divine presence, for upon all such occasions the Master is *really present*. The remembrance supper is the believer's symbolic rendezvous with Michael. When you become thus spirit-conscious, the Son is actually present, and his spirit fraternizes with the indwelling fragment of his Father.

179:5.7 (1942.6) After they had engaged in meditation for a few moments, Jesus continued speaking: "When you do these things, recall the life I have lived on earth among you and rejoice that I am to continue to live on earth with you and to serve through you. As individuals, contend not among yourselves as to who shall be greatest. Be you all as brethren. And when the kingdom grows to embrace large groups of believers, likewise should you refrain from contending for greatness or seeking preferment between such groups."

Ir šitas didingas įvykis vyko vieno draugo viršutiniame kambaryje. Nei ši vakarienė, nei šis pastatas nebuvo niekuo susiję su kokia nors šventa forma ar koku nors ritualiniu pašventinimu. Atminimo vakarienė buvo sukurta be kokio nors bažnytinio leidimo.

Kada Jėzus šitoku būdu sukūrė atminimo vakarienę, tada apaštalams tarė: "Ir kiekvieną kartą, kada jūs šitą darysite, darykite tai manajam atminimui. Ir kada jūs iš tiesų mane prisiminsite, tada iš pradžių prisiminkite mano gyvenimą materialaus kūno pavidalu, prisiminkite, jog aš kažkada buvau drauge su jumis, o tada, įtikėjimo dėka, suvokite, kad jūs iš tikrųjų visi kada nors vakarieniausite su manimi Tėvo amžinojoje karalystėje. Tai yra naujoji Perėjimo šventė, kurią aš palieku jums, net ir atminimą apie manąjį savęs padovanojimo gyvenimą, amžinosios tiesos žodį; ir apie manąją meilę jums, manosios Tiesos Dvasios išliejimą visiems materialiams kūnams."

Ir jie užbaigė šitą senosios, bet bekraujės Perėjimo šventės pažymėjimą, ryšium su naujosios atminimo vakarienės pradžia, sugiedodami, visi drauge, vienas šimtas aštuonioliktąją Psalmę.

179:5.8 (1943.1) And this mighty occasion took place in the upper chamber of a friend. There was nothing of sacred form or of ceremonial consecration about either the supper or the building. The remembrance supper was established without ecclesiastical sanction.

179:5.9 (1943.2) When Jesus had thus established the supper of the remembrance, he said to the eleven: "And as often as you do this, do it in remembrance of me. And when you do remember me, first look back upon my life in the flesh, recall that I was once with you, and then, by faith, discern that you shall all sometime sup with me in the Father's eternal kingdom. This is the new Passover which I leave with you, even the memory of my bestowal life, the word of eternal truth; and of my love for you, the outpouring of my Spirit of Truth upon all flesh."

179:5.10 (1943.3) And they ended this celebration of the old but bloodless Passover in connection with the inauguration of the new supper of the remembrance, by singing, all together, the one hundred and eighteenth Psalm.

180 Dokumentas. Atsisveikinimo kalba

⇐ 179

URANTIJOS KNYGA

181 ⇒

IV DALIS. JĖZAUS GYVENIMAS IR MOKYMAI

180 DOKUMENTAS.
ATSISVEIKINIMO KALBA

Skyrius

ĮVADAS

1. Naujasis įsakymas
2. Vynmedis ir šakos
3. Pasaulio priešiškumas
4. Pažadėtasis pagalbininkas
5. Tiesos Dvasia
6. Butinybė išvykti

PAPER 180
THE FAREWELL DISCOURSE

SECTIONS

Introduction

1. The New Commandment
2. The Vine and the Branches
3. Enmity of the World
4. The Promised Helper
5. The Spirit of Truth
6. The Necessity for Leaving

ĮVADAS

PO TO, kada buvo sugiedota Psalmė, užbaigiant Paskutinįją Vakarienę, apaštalai manė, kad Jėzus ruošiasi tuoj pat sugrįžti į stovyklą, bet jis ženklų parodė, kad jie atsisėstų. Tarė Mokytojas:

“Jūs gerai prisimenate, kada aš jus siunčiau be piniginių ir kapšo ir net patariau, kad su savimi neimtumėte jokių papildomų drabužių. Ir jūs visi prisiminsite, kad jums nieko nestigo. Bet dabar jūs tikrai laukia neramūs laikai. Daugiau jūs nebegalite pasikliauti minių gera valia. Nuo šiol, tas, kuris turi piniginę, tegul ją pasiima su savimi. Kada skelbti šitos evangelijos jūs išeisite į pasaulį, tada pasirūpinkite savojo pragyvenimo tokiomis lėšomis, kokios atrodys, jog yra geriausios. Aš atėjau tam, kad atneščiau ramybę, bet kažkurį laiką jos nebus.

“Dabar atėjo tas metas, kad būtų šlovinamas Žmogaus Sūnus, ir manyje bus iš tikrųjų šlovinamas Tėvas. Mano draugai, su jumis aš turiu pabūti tik šiek tiek ilgėliau. Netrukus jūs manęs ieškosite, bet nebesurasite, nes aš vyksiu į tokią vietą, į kurią, šiuo metu, jūs atvykti negalite. Tačiau, kada jūs savo darbą žemėje būsite užbaigę taip, kaip ir aš dabar esu užbaigęs savąjį,

INTRODUCTION

180:0.1 (1944.1) AFTER singing the Psalm at the conclusion of the Last Supper, the apostles thought that Jesus intended to return immediately to the camp, but he indicated that they should sit down. Said the Master:

180:0.2 (1944.2) “You well remember when I sent you forth without purse or wallet and even advised that you take with you no extra clothes. And you will all recall that you lacked nothing. But now have you come upon troublous times. No longer can you depend upon the good will of the multitudes. Henceforth, he who has a purse, let him take it with him. When you go out into the world to proclaim this gospel, make such provision for your support as seems best. I have come to bring peace, but it will not appear for a time.

180:0.3 (1944.3) “The time has now come for the Son of Man to be glorified, and the Father shall be glorified in me. My friends, I am to be with you only a little longer. Soon you will seek for me, but you will not find me, for I am going to a place to which you cannot, at this time, come. But when you have finished your work on earth as I have now finished mine, you shall then come to me even as I now

tada jūs tikrai ateisite pas mane net ir taip, kaip aš dabar rengiuosi vykti pas savąjį Tėvą. Visiškai neužilgo aš ruošiuosi jus palikti, žemėje manęs daugiau nebematysite, bet jūs iš tiesų visi mane pamatysite būsimajame amžiuje, kada pakilsite į tą karalystę, kurią manasis Tėvas yra davęs man.”

1. NAUJASIS ĮSAKYMAS

Po kelias akimirkas trukusio nesuvaržyto pašnekesio, Jėzus atsistojo ir tarė: “Kada aš jums perteikiau parabolę, rodančią, kaip jūs tikrai turėtumėte norėti tarnauti vienas kitam, tada sakiau, jog noriu jums duoti naują įsakymą; ir tai aš tikrai padarysiu dabar, kadangi netrukus aš jus paliksiu. Jūs gerai žinote tą įsakymą, kuris nurodo, kad jūs mylėtumėte vienas kitą; kad savo artimą mylėtumėte net ir taip, kaip save patį. Bet aš nesu iki galo patenkintas net ir tokiu nuoširdžiu savo vaikų atsidavimu. Aš norėčiau, kad jūs atliktumėte dar didingesnius meilės veiksmus tikinčios brolijos karalystėje. Ir todėl aš jums duodu šitą naują įsakymą: Kad jūs mylėtumėte vienas kitą net ir taip, kaip jus mylėjau aš. Ir pagal tai visi žmonės iš tikrųjų žinos, kad jūs esate mano mokiniai, jeigu šitaip jūs mylėsite vienas kitą.

“Kada aš jums suteikiu šitą naują įsakymą, tada jūsų sieloms aš neužkraunu jokios naujos naštos; vietoje šito aš iš tiesų jums atnešu naują džiaugsmą ir padarau įmanoma tai, kad jūs patirtumėte naują malonumą pažindami tą palaimą, kai savo širdies meilę dovanojate savo bičiuliams žmonėms. Neužilgo aš patirsiu didžiausią džiaugsmą, nors ir kentėdamas išorinį skausmą, padovanodamas savąją meilę jums ir jūsų bičiuliams mirtingiesiems.

“Kada aš kviečiu jus mylėti vienas kitą, net ir taip, kaip jus mylėjau aš, tada aš jums siūlau tikros meilės aukščiausiojo laipsnio matą, nes didesnės meilės už šitą negali turėti nė vienas žmogus: kad savąją gyvybę jis atiduos už savo draugus. O jūs esate mano draugai; jūs ir toliau liksite mano draugais, jeigu tikrai norėsite daryti tą, ko aš jus mokiau. Mane jūs vadinote Mokytoju, bet aš nevadinu jūsų tarnais. Jeigu tikrai jūs tikrai mylėsite vienas kitą taip, kaip jus myliu aš, tai jūs iš tiesų būsite mano draugai, ir aš visada tikrai pasakysiu jums tą, ką Tėvas apreiškia man.

“Ne vien tik jūs pasirinkote mane, bet taip pat ir aš pasirinkau jus, ir aš jums liepiau eiti į pasaulį, kad vestumėte kupino meilės tarnavimo savo bičiuliams vaisius, net ir taip, kaip tarp jūsų gyvenau aš ir kaip jums apreiškiau Tėvą. Tėvas ir aš tikrai abu dirbsime drauge su jumis, ir jūs iš tikrųjų patirsite dieviškąją džiaugsmo pilnatvę, jeigu tikrai jūs iš tikrųjų paklusite mano įsakymui mylėti vienas kitą net ir taip, kaip jus mylėjau aš.”

prepare to go to my Father. In just a short time I am going to leave you, you will see me no more on earth, but you shall all see me in the age to come when you ascend to the kingdom which my Father has given to me.”

1. THE NEW COMMANDMENT

180:1.1 (1944.4) After a few moments of informal conversation, Jesus stood up and said: “When I enacted for you a parable indicating how you should be willing to serve one another, I said that I desired to give you a new commandment; and I would do this now as I am about to leave you. You well know the commandment which directs that you love one another; that you love your neighbor even as yourself. But I am not wholly satisfied with even that sincere devotion on the part of my children. I would have you perform still greater acts of love in the kingdom of the believing brotherhood. And so I give you this new commandment: That you love one another even as I have loved you. And by this will all men know that you are my disciples if you thus love one another.

180:1.2 (1944.5) “When I give you this new commandment, I do not place any new burden upon your souls; rather do I bring you new joy and make it possible for you to experience new pleasure in knowing the delights of the bestowal of your heart’s affection upon your fellow men. I am about to experience the supreme joy, even though enduring outward sorrow, in the bestowal of my affection upon you and your fellow mortals.

180:1.3 (1944.6) “When I invite you to love one another, even as I have loved you, I hold up before you the supreme measure of true affection, for greater love can no man have than this: that he will lay down his life for his friends. And you are my friends; you will continue to be my friends if you are but willing to do what I have taught you. You have called me Master, but I do not call you servants. If you will only love one another as I am loving you, you shall be my friends, and I will ever speak to you of that which the Father reveals to me.

180:1.4 (1945.1) “You have not merely chosen me, but I have also chosen you, and I have ordained you to go forth into the world to yield the fruit of loving service to your fellows even as I have lived among you and revealed the Father to you. The Father and I will both work with you, and you shall experience the divine fullness of joy if you will only obey my command to love one another, even as I have loved you.”

Jeigu jūs norite dalintis Mokytojo džiaugsmu, tai jūs turite dalintis ir jo meile. O dalintis jo meile reiškia, kad jūs esate pasidalinę ir jo tarnystę. Tokia meilės patirtis jūsų neišvaduoja iš šito pasaulio sunkumų; ji nesukuria naujo pasaulio, bet kuo tikriausiai senąjį pasaulį ji paverčia nauju.

Turėkite omenyje: Jėzus reikalauja būtent ištikimybės, o ne pasiaukojimo. Aukojimosi sąmonė reiškia, kad tos iš visos širdies meilės, kuri tokį kupiną meilės tarnavimą būtų pavertusi didžiausiu džiaugsmu, nėra. *Pareigos* idėja rodo, kad jūs turite tarnauti sąmoningai, ir dėl to nepatiriate to galingo jaudulio, kurį patirtumėte tarnaudamas kaip draugas ir draugui. Draugystės akstinas pranoksta visus įsitikinimus apie pareigą, ir draugo tarnystė draugui niekada negali būti vadinama auka. Mokytojas apaštalus mokė, kad jie yra Dievo sūnūs. Juos jis vadino sielos broliais, ir dabar, prieš jam išvykstant, jis juos vadina savo draugais.

2. VYNMEDIS IR ŠAKOS

Tada Jėzus vėl atsistojo ir savo apaštalus mokė toliau: „Aš esu tas tikrasis vynmedis, o manasis Tėvas yra tas žemdirbys. Aš esu tas vynmedis, o jūs esate šakos. Ir Tėvas iš manęs reikalauja tik tai, kad jūs iš tiesų duotumėte daug vaisių. Vynmedį apkarpo tik tai, kad padidėtų jo šakų vaisingumas. Kiekvieną šaką, išaugančią iš manęs, kuri neveda vaisių, Tėvas pašalins. Kiekvieną šaką, kuri duoda vaisių, Tėvas nuvalys tam, kad ji galėtų duoti daugiau vaisių. Jūs jau tikrai apsilavėte mano pasakymo žodžio dėka, bet jūs turite ir toliau likti švarūs. Jūs turite gyventi manyje, o aš turiu gyventi jumyse; šaka nudžiū, jeigu ji bus atskirta nuo vynmedžio. Kaip šaka negali duoti vaisių, jeigu ji negyvena vynuogmedyje, lygiai taip ir jūs negalite duoti kupino meilės tarnavimo vaisių, jeigu negyvenate manyje. Prisiminkite: aš esu tas tikrasis vynmedis, o jūs esate tos gyvosios šakos. Tas, kuris gyvena manyje, ir kurio viduje gyvenu aš, duos daug dvasios vaisių ir patirs didžiausią džiaugsmą vesdamas šiuos dvasinius vaisius. Jeigu jūs norite palaikyti šitą gyvą dvasinį ryšį su manimi, tai jūs duosite gausų derlių. Jeigu jūs gyvensite manyje, o manieji žodžiai bus gyvi jumyse, tuomet jūs galėsite su manimi bendrauti laisvai, ir tada manoji gyva dvasia galės į jus įsilieti tiek, kad jūs galėsite paprašyti bet ko, ko tik nori manoji dvasia, ir padaryti viską, būdami garantuoti, jog manasis Tėvas mūsų prašymą patenkins. Šitaip iš tiesų yra šlovinamas Tėvas: kad vynmedis turi daug gyvų šakų, ir kad kiekviena šaka duoda daug vaisių. Ir kada pasaulis pamatys šitas vaisius vedančias šakas—manuosius draugus, kurie vienas kitą myli, net ir taip, kaip juos mylėjau aš—tada visi žmonės žinos, kad jūs iš

180:1.5 (1945.2) If you would share the Master's joy, you must share his love. And to share his love means that you have shared his service. Such an experience of love does not deliver you from the difficulties of this world; it does not create a new world, but it most certainly does make the old world new.

180:1.6 (1945.3) Keep in mind: It is loyalty, not sacrifice, that Jesus demands. The consciousness of sacrifice implies the absence of that wholehearted affection which would have made such a loving service a supreme joy. The idea of *duty* signifies that you are servant-minded and hence are missing the mighty thrill of doing your service as a friend and for a friend. The impulse of friendship transcends all convictions of duty, and the service of a friend for a friend can never be called a sacrifice. The Master has taught the apostles that they are the sons of God. He has called them brethren, and now, before he leaves, he calls them his friends.

2. THE VINE AND THE BRANCHES

180:2.1 (1945.4) Then Jesus stood up again and continued teaching his apostles: "I am the true vine, and my Father is the husbandman. I am the vine, and you are the branches. And the Father requires of me only that you shall bear much fruit. The vine is pruned only to increase the fruitfulness of its branches. Every branch coming out of me which bears no fruit, the Father will take away. Every branch which bears fruit, the Father will cleanse that it may bear more fruit. Already are you clean through the word I have spoken, but you must continue to be clean. You must abide in me, and I in you; the branch will die if it is separated from the vine. As the branch cannot bear fruit except it abides in the vine, so neither can you yield the fruits of loving service except you abide in me. Remember: I am the real vine, and you are the living branches. He who lives in me, and I in him, will bear much fruit of the spirit and experience the supreme joy of yielding this spiritual harvest. If you will maintain this living spiritual connection with me, you will bear abundant fruit. If you abide in me and my words live in you, you will be able to commune freely with me, and then can my living spirit so infuse you that you may ask whatsoever my spirit wills and do all this with the assurance that the Father will grant us our petition. Herein is the Father glorified: that the vine has many living branches, and that every branch bears much fruit. And when the world sees these fruit-bearing branches — my friends who love one another, even as I have loved them — all men will know that you are truly my disciples.

tikrųjų esate mano mokiniai.

“Taip, kaip Tėvas mylėjo mane, taip iš tikrųjų jus mylėjau aš. Gyvenkite manojoje meilėje net ir taip, kaip aš gyvenu Tėvo meilėje. Jeigu jūs darysite taip, kaip jus mokiau aš, tuomet jūs tikrai gyvensite manojoje meilėje, net ir taip, kaip ir aš laikiausi Tėvo žodžio ir visą laiką gyvenu jo meilėje.”

Žydai nuo seno mokė, jog Mesijas bus Dovydo protėvių “stiebas, išaugantis iš vynmedžio,” ir šito senojo mokyimo atminimui didžiulis ženklas su vynuogėmis ir vynmedžiu puošė įėjimą į Erodo šventyklą. Visi apaštalai šiuos dalykus prisiminė tuo metu, kada Mokytojas kalbėjosi su jais šitą naktį viršutiniame kambaryje.

Bet vėliau klaidingus aiškinimus, susijusius su Mokytojo išvadomis apie maldą, lydėjo didžiulė širdgėla. Dėl šitų mokymų būtų kilę nedaug sunkumų, jeigu jo tikslūs žodžius būtų prisiminę ir vėliau teisingai užrašę. Tačiau, kada tai buvo užrašyta, tada tikintieji maldą Jėzaus vardu laikė tam tikros rūšies aukščiausia magija, manydami, kad iš Tėvo jie gaus bet ką, ko tik paprašys. Per amžius sąžiningos sielos savo įtikėjimą griovė toliau, užkliudamos už šitos koją pakišančios užtvaros. Kiek tikinčiųjų pasauliui dar prireiks laiko, kad suprastų, jog malda tai nėra toks procesas, kada pasiekama tai, ko norite jūs, bet vietoje šito, tai yra tokia programa, kada pasirenkamas Dievo kelias, toks patyrimas, kada mokomasi suvokti ir vykdyti Tėvo valią? Tai yra visiškai teisinga, jog, kada jūsų valia iš tiesų yra susieta su jo valia, tada jūs galite prašyti bet ko, ką suvokia šitoji valios sąjunga, ir prašymas bus patenkintas. Ir tokia valios sąjunga yra įgyvendinama Jėzaus ir per Jėzų, net ir taip, kaip ir vynmedžio gyvybė teką į gyvas šakas ir per šitas šakas.

Kada yra šitas gyvas ryšys tarp dieviškumo ir žmonijos, jeigu žmonija tikrai nemąstydama ir nemokėsiškai meldžia savanaudiško lengvumo ir tuščiagarbiškų laimėjimų, tada gali būti tikrai vienintelis toks atsakymas: daugiau ir gausesnio dvasios vaisių derliaus ant gyvųjų šakų stiebo. Kada vynmedžio šaka yra gyva, tada gali būti tikrai vienintelis atsakymas į jos visus prašymus: gausesnio vynuogių derliaus. Iš esmės, toji šaka egzistuoja tikrai tam, kad vestų vynuoges, duotų vynuogių derlių, ir negali daryti nieko kito. Šitaip iš tiesų ir tikras tikintysis egzistuoja tikrai tam, kad duotų dvasios vaisius: mylėtų žmogų taip, kaip ir ji patį myli Dievas—kad mes mylėtume vienas kitą, net ir taip, kaip mus mylėjo Jėzus.

Ir kada Tėvo drausminanti ranka paliečia vynmedį, tada tai yra daroma su meile tam, kad šakos galėtų duoti gausų vaisių. Ir išmintingas žemdirbys išpjauja tikrai negyvas ir bevaises šakas.

180:2.2 (1945.5) “As the Father has loved me, so have I loved you. Live in my love even as I live in the Father’s love. If you do as I have taught you, you shall abide in my love even as I have kept the Father’s word and evermore abide in his love.”

180:2.3 (1946.1) The Jews had long taught that the Messiah would be “a stem arising out of the vine” of David’s ancestors, and in commemoration of this olden teaching a large emblem of the grape and its attached vine decorated the entrance to Herod’s temple. The apostles all recalled these things while the Master talked to them this night in the upper chamber.

180:2.4 (1946.2) But great sorrow later attended the misinterpretation of the Master’s inferences regarding prayer. There would have been little difficulty about these teachings if his exact words had been remembered and subsequently truthfully recorded. But as the record was made, believers eventually regarded prayer in Jesus’ name as a sort of supreme magic, thinking that they would receive from the Father anything they asked for. For centuries honest souls have continued to wreck their faith against this stumbling block. How long will it take the world of believers to understand that prayer is not a process of getting your way but rather a program of taking God’s way, an experience of learning how to recognize and execute the Father’s will? It is entirely true that, when your will has been truly aligned with his, you can ask anything conceived by that will-union, and it will be granted. And such a will-union is effected by and through Jesus even as the life of the vine flows into and through the living branches.

180:2.5 (1946.3) When there exists this living connection between divinity and humanity, if humanity should thoughtlessly and ignorantly pray for selfish ease and vainglorious accomplishments, there could be only one divine answer: more and increased bearing of the fruits of the spirit on the stems of the living branches. When the branch of the vine is alive, there can be only one answer to all its petitions: increased grape bearing. In fact, the branch exists only for, and can do nothing except, fruit bearing, yielding grapes. So does the true believer exist only for the purpose of bearing the fruits of the spirit: to love man as he himself has been loved by God — that we should love one another, even as Jesus has loved us.

180:2.6 (1946.4) And when the Father’s hand of discipline is laid upon the vine, it is done in love, in order that the branches may bear much fruit. And a wise husbandman cuts away only the dead and fruitless branches.

Jėzui buvo labai sunku net ir apaštalams išaiškinti tai, kad jie suvoktų, jog malda yra iš dvasios gimusiųjų tikinčiųjų veikimas šioje karalystėje, kurioje viešpatauja dvasia.

3. PASAULIO PRIEŠIŠKUMAS

Šie vienuolika nespėjo užbaigti diskusijų dėl pasisakymo apie vynmedį ir šakas, kada Mokytojas, parodęs, kad jis nori kalbėti jiems toliau ir žinodamas, jog turi nedaug laiko, pasakė: “Kada aš būsiu jus palikęs, tada nepraraskite drąsos dėl to, jog pasaulis bus priešiškas. Nenusiminkite net ir tada, kada bailūs tikintieji atsigręš prieš jus ir susikabins rankomis su karalystės priešais. Jeigu pasaulis tikrai neapkės jūsų, tuomet jūs turėtumėte prisiminti, kad jis ėmė nekęsti manęs net ir anksčiau negu jis ėmė neapkęsti jūsų. Jeigu jūs būtumėte iš šito pasaulio, tuomet iš tiesų pasaulis saviškius mylėtų, bet kadangi jūs nesate tokie, tai pasaulis jus mylėti atsisako. Jūs esate šitame pasaulyje, bet jūsų gyvenimas neturi būti panašus į šio pasaulio gyvenimą. Aš jus pasirinkau iš šio pasaulio tam, kad jūs atstovautumėte kito pasaulio dvasiai net ir šitame pasaulyje, iš kurio jūs buvote pasirinkti. Bet visada prisiminkite tuos žodžius, kuriuos aš jums sakiau: Tarnas nėra didingesnis už savo šeimininką. Jeigu jie drįsta persekioti mane, tai jie taip pat persekios ir jus. Jeigu mano žodžiai įžeidžia netikinčiuosius, lygiai taip ir jūsų žodžiai iš tikrųjų įžeis tuos nuodėminguosius. Ir visa tai jie iš tikrųjų darys jums dėl to, nes jie netiki nei į mane, nei į Tą, kuris atsiuntė mane; todėl, iš tikrųjų jūs daug kentėsite manosios evangelijos vardan. Tačiau, kada jums reikės šiuos sukrėtimus išverti, tada turėtumėte prisiminti, jog anksčiau negu jūs aš taip pat kentėjau šitos dangiškosios karalystės evangelijos labui.

“Didelė dalis iš tų, kurie užsipuls jus, apie dangaus šviesą nieko neišmano, bet šito nepasakysi apie kai kuriuos iš tų, kurie mus persekioja dabar. Jeigu mes nebūtume jų mokę tiesos, tai jie galėtų padaryti daug keistų dalykų, už kuriuos jų nesmerktų, bet dabar, kadangi šitą šviesą jie pažino ir išdrįso ją atmesti, tai savajam požiūriui jie nebeturi jokio pateisinimo. Tas, kuris neapkenčia manęs, tas neapkenčia ir manojo Tėvo. Negali būti kitaip; toji šviesa, kuri jus išgelbėtų, jeigu būtų priimta, gali jus pasmerkti tikrai tuomet, jeigu ji būtų sąmoningai atstumta. Ir ką gi aš padariau šitiems žmonėms, kad jie turėtų manęs neapkęsti tokia siaubinga neapykanta? Nieko, išskyrus tai, kad jiems siūlau bičiulystę žemėje ir išgelbėjimą danguje. Bet argi jūs neskaitėte Rašto tos vietos, kur pasakyta: ‘Ir jie neapkentė manęs be jokios priežasties’?

“Bet aš tikrai jūsų nepaliksiu pasaulyje vienu.

180:2.7 (1946.5) Jesus had great difficulty in leading even his apostles to recognize that prayer is a function of spirit-born believers in the spirit-dominated kingdom.

3. ENMITY OF THE WORLD

180:3.1 (1946.6) The eleven had scarcely ceased their discussions of the discourse on the vine and the branches when the Master, indicating that he was desirous of speaking to them further and knowing that his time was short, said: “When I have left you, be not discouraged by the enmity of the world. Be not downcast even when fainthearted believers turn against you and join hands with the enemies of the kingdom. If the world shall hate you, you should recall that it hated me even before it hated you. If you were of this world, then would the world love its own, but because you are not, the world refuses to love you. You are in this world, but your lives are not to be worldlike. I have chosen you out of the world to represent the spirit of another world even to this world from which you have been chosen. But always remember the words I have spoken to you: The servant is not greater than his master. If they dare to persecute me, they will also persecute you. If my words offend the unbelievers, so also will your words offend the ungodly. And all of this will they do to you because they believe not in me nor in Him who sent me; so will you suffer many things for the sake of my gospel. But when you endure these tribulations, you should recall that I also suffered before you for the sake of this gospel of the heavenly kingdom.

180:3.2 (1947.1) “Many of those who will assail you are ignorant of the light of heaven, but this is not true of some who now persecute us. If we had not taught them the truth, they might do many strange things without falling under condemnation, but now, since they have known the light and presumed to reject it, they have no excuse for their attitude. He who hates me hates my Father. It cannot be otherwise; the light which would save you if accepted can only condemn you if it is knowingly rejected. And what have I done to these men that they should hate me with such a terrible hatred? Nothing, save to offer them fellowship on earth and salvation in heaven. But have you not read in the Scripture the saying: ‘And they hated me without a cause’?

180:3.3 (1947.2) “But I will not leave you alone in the

Labai greitai, po to, kai būsiu išėjęs, aš tikrai atsiųsiu dvasinį pagalbininką. Jūs iš tikrųjų turėsite su savimi tą, kuris užims mano vietą tarp jūsų, tą, kuris jus toliau mokys tiesos kelio, kuris net ir guos jus.

“Tegul jūsų širdys nebūna sunerimusios. Jūs tikite į Dievą; taip pat toliau tikėkite ir į mane. Nors aš ir turiu jus palikti, bet tikrai nuo jūsų nebūsiu toli. Aš jau sakiau jums, kad manoji Tėvo visatoje yra daug laukimo vietų. Jeigu tai nebūtų tiesa, tai apie jas aš jums nebūčiau ir kalbėjęs nuolat. Aš rengiuosi sugrįžti į šiuos šviesos pasaulius, Tėvo danguje buveines, į kurias jūs tikrai kažkuriuo metu pakilsite. Į šitą pasaulį aš atėjau iš tokių vietų, o dabar netoli yra toji valanda, kada turėsiu sugrįžti į savojo Tėvo darbą tose sferose danguje.

“Toku būdu, jeigu jau aš anksčiau už jus einu į Tėvo dangiškąją karalystę, tai būtinai pasirūpinsiu, kad jus atgabentų tam, jog su manimi galėtumėte būti tose vietose, kurios mirtingiesiems Dievo sūnums buvo parengtos anksčiau negu buvo šitas pasaulis. Nors ir turiu jus palikti, bet aš tikrai būsiu su jumis dvasioje, ir galiausiai jūs tikrai būsite su manimi asmeniškai, kada būsite pakilę pas mane manojėje visatoje net ir taip, kaip aš netrukus pakilsiu pas savąjį Tėvą didesnėje jo visatoje. Ir tai, ką aš jums esu sakęs, yra tikra ir egzistuoja amžinai, nors jūs šito suvokti iki galo ir negalite. Aš vykstu pas Tėvą, ir nors jūs dabar paskui mane sekti ir negalite, bet jūs tikrai paskui mane seksite per ateinančius amžius.”

Kada Jėzus atsisėdo, tada atsistojo Tomas ir tarė: “Mokytojai, mes nežinome, kur tu eini; todėl, aišku, mes nežinome ir to kelio. Bet mes tikrai paskui tave seksime šitą pačią naktį, jeigu tu mums tą kelią parodysi.”

Kada Jėzus išklausė Tomą, tada jis atsakė: “Tomai, aš esu tas kelias, toji tiesa, ir tas gyvenimas. Nė vienas žmogus nepatenka pas Tėvą kaip nors kitaip, kaip tik per mane. Visi tie, kurie suranda Tėvą, iš pradžių suranda mane. Jeigu jūs pažįstate mane, tai tą kelią pas Tėvą jūs žinote. O jūs iš tikrųjų mane pažįstate, nes su manimi gyvenote ir dabar mane matote.”

Bet daugeliui apaštalų šitas mokymas buvo per daug gilus, ypač Pilypui, kuris, persimetęs keliais žodžiais su Natanieliumi, atsistojo ir tarė: “Mokytojai, parodyk mums Tėvą, ir viskas, ką tu pasakei, bus aišku.”

Ir kada Pilypas šitaip pasakė, tada Jėzus tarė: “Pilypai, nors su jumis aš buvau taip ilgai, ir vis tiek tu net ir manęs nepažįsti? Vėl aš tikrai pareiškiu: Tas, kuris matė mane, tas matė Tėvą. Kaip gi tuomet tu gali sakyti, Parodyk mums Tėvą? Argi tu netiki, jog aš esu Tėvo viduje, o Tėvas yra manyje? Argi aš nemokiau jūsų, jog tie žodžiai, kuriuos aš sakau, nėra mano žodžiai, bet

world. Very soon, after I have gone, I will send you a spirit helper. You shall have with you one who will take my place among you, one who will continue to teach you the way of truth, who will even comfort you.

180:3.4 (1947.3) “Let not your hearts be troubled. You believe in God; continue to believe also in me. Even though I must leave you, I will not be far from you. I have already told you that in my Father’s universe there are many tarrying-places. If this were not true, I would not have repeatedly told you about them. I am going to return to these worlds of light, stations in the Father’s heaven to which you shall sometime ascend. From these places I came into this world, and the hour is now at hand when I must return to my Father’s work in the spheres on high.

180:3.5 (1947.4) “If I thus go before you into the Father’s heavenly kingdom, so will I surely send for you that you may be with me in the places that were prepared for the mortal sons of God before this world was. Even though I must leave you, I will be present with you in spirit, and eventually you shall be with me in person when you have ascended to me in my universe even as I am about to ascend to my Father in his greater universe. And what I have told you is true and everlasting, even though you may not fully comprehend it. I go to the Father, and though you cannot now follow me, you shall certainly follow me in the ages to come.”

180:3.6 (1947.5) When Jesus sat down, Thomas arose and said: “Master, we do not know where you are going; so of course we do not know the way. But we will follow you this very night if you will show us the way.”

180:3.7 (1947.6) When Jesus heard Thomas, he answered: “Thomas, I am the way, the truth, and the life. No man goes to the Father except through me. All who find the Father, first find me. If you know me, you know the way to the Father. And you do know me, for you have lived with me and you now see me.”

180:3.8 (1947.7) But this teaching was too deep for many of the apostles, especially for Philip, who, after speaking a few words with Nathaniel, arose and said: “Master, show us the Father, and everything you have said will be made plain.”

180:3.9 (1947.8) And when Philip had spoken, Jesus said: “Philip, have I been so long with you and yet you do not even now know me? Again do I declare: He who has seen me has seen the Father. How can you then say, Show us the Father? Do you not believe that I am in the Father and the Father in me? Have I not taught you that the words which I speak are not my words but the words of the

jie yra Tėvo žodžiai? Aš kalbu Tėvo vardu, o ne savo vardu. Šitame pasaulyje aš esu tam, kad vykdyčiau Tėvo valią, ir tą aš padariau. Manasis Tėvas gyvena manyje ir dirba per mane. Tikėkite manimi, kada aš sakau, jog Tėvas yra manyje, ir kad aš esu Tėvo viduje, arba tiesiog tikėkite manimi paties to gyvenimo, kurį aš gyvenau, labui – šio darbo labui.”

Kai Mokytojas nuėjo į šalį, kad atsigvaivintų vandeniu, tada šie vienuolika įsitraukė į dvasinę diskusiją apie šiuos mokymus, o Petras buvo pradėjęs išsilieti išplėsta kalba, kada sugrįžo Jėzus ir ženklų parodė jiems sėstis.

4. PAŽADĖTASIS PAGALBININKAS

Jėzus toliau mokė, sakydamas: “Kada aš būsiu išėjęs pas Tėvą, ir po to, kai jis bus visiškai priėmęs šį darbą, kurį aš jums dariau žemėje, ir po to, kai būsiu gavęs savo paties sferos visišką aukščiausiąją valdžią, tada savajam Tėvui pasakysiu: Palikęs savo vaikus žemėje vienus, aš turiu ištesėti savo pažadą ir pasiųsti jiems kitą mokytoją. Ir kada Tėvas iš tiesų pritars, tada aš tikrai išliesiu Tiesos Dvasią visiems materialiams kūnams. Manojų Tėvo dvasia jau yra jūsų širdyse, ir kada šitoji diena iš tiesų ateis, tada jūs taip pat su savimi turėsite ir mane, net ir taip, kaip jūs dabar turite Tėvą. Šita naujoji dovana yra gyvosios tiesos dovana. Netikintieji iš pradžių neklausys šitos dvasios mokymų, bet šviesos sūnūs ją visi priims su džiaugsmu ir iš visos širdies. Ir jūs tikrai pažinsite šitą dvasią, kada ji ateis, net ir taip, kaip jūs pažinote mane, ir jūs priimsite šitą dovaną į savo širdis, ir ji gyvens su jumis. Štai taip jūs suvokiate, jog aš nesirengiu jus palikti be pagalbos ir vadovavimo. Aš tikrai nepaliksiu jūsų vienų apleistų. Šiandien aš galiu būti su jumis tiktai kaip asmuo. Ateityje aš tikrai būsiu su jumis ir su visais kitais žmonėmis, kurie trokšta manojų buvimo, kad ir kur jūs būtumėte, ir vienu ir tuo pačiu metu su kiekvienu iš jūsų. Argi jūs nematote, jog man geriau išeiti; kad aš jus palieku materialiam kūne tam, kad galėčiau geriau ir labiau iki galo būti su jumis dvasioje?

“Vos kelioms valandoms praėjus pasaulis manęs daugiau nebematys; bet jūs ir toliau pažinsite mane savo širdyse net ir iki to laiko, kada aš jums atsiųsiu šitą naująjį mokytoją, Tiesos Dvasią. Taip, kaip aš gyvenau su jumis asmeniškai, taip tada aš tikrai gyvensiu jūsų viduje; aš būsiu vienovė su jūsų asmeniniu patyrimu dvasios karalystėje. Ir kada tai įvyks, tada jūs tvirtai žinosite, kad aš esu Tėvo viduje, ir, kad tuo metu, kai jūsų gyvenimas su Tėvu ir yra paslėptas manyje, bet taip pat ir aš esu jūsų viduje. Aš mylėjau Tėvą ir laikiausi jo žodžio; jūs mylėjote mane, ir jūs laikysitės manojų žodžio.

Father? I speak for the Father and not of myself. I am in this world to do the Father's will, and that I have done. My Father abides in me and works through me. Believe me when I say that the Father is in me, and that I am in the Father, or else believe me for the sake of the very life I have lived — for the work's sake.”

180:3.10 (1948.1) As the Master went aside to refresh himself with water, the eleven engaged in a spirited discussion of these teachings, and Peter was beginning to deliver himself of an extended speech when Jesus returned and beckoned them to be seated.

4. THE PROMISED HELPER

180:4.1 (1948.2) Jesus continued to teach, saying: “When I have gone to the Father, and after he has fully accepted the work I have done for you on earth, and after I have received the final sovereignty of my own domain, I shall say to my Father: Having left my children alone on earth, it is in accordance with my promise to send them another teacher. And when the Father shall approve, I will pour out the Spirit of Truth upon all flesh. Already is my Father's spirit in your hearts, and when this day shall come, you will also have me with you even as you now have the Father. This new gift is the spirit of living truth. The unbelievers will not at first listen to the teachings of this spirit, but the sons of light will all receive him gladly and with a whole heart. And you shall know this spirit when he comes even as you have known me, and you will receive this gift in your hearts, and he will abide with you. You thus perceive that I am not going to leave you without help and guidance. I will not leave you desolate. Today I can be with you only in person. In the times to come I will be with you and all other men who desire my presence, wherever you may be, and with each of you at the same time. Do you not discern that it is better for me to go away; that I leave you in the flesh so that I may the better and the more fully be with you in the spirit?

180:4.2 (1948.3) “In just a few hours the world will see me no more; but you will continue to know me in your hearts even until I send you this new teacher, the Spirit of Truth. As I have lived with you in person, then shall I live in you; I shall be one with your personal experience in the spirit kingdom. And when this has come to pass, you shall surely know that I am in the Father, and that, while your life is hid with the Father in me, I am also in you. I have loved the Father and have kept his word; you have loved me, and you will keep my word. As my Father has given me of his spirit, so will I give you of my spirit. And this Spirit of Truth which I will

Kaip mano Tėvas savo dvasią yra davęs man, taip ir aš iš tikrųjų savo dvasią duosiu jums. Ir šitoji Tiesos Dvasia, kurią iš tiesų aš jums padovanosiu, tikrai jus ves ir ramins, ir galiausiai jus tikrai nuves į visą tiesą.

“Aš jums sakau šiuos dalykus tuo metu, kada vis dar esu su jumis, dėl to, kad jūs galėtumėte geriau pasirengti ištverti tuos išbandymus, kurie net ir dabar yra pakibę virš mūsų. Ir kada šita naujoji diena ateis, tada jūsų viduje gyvens šis Sūnus, o taip pat ir Tėvas. Ir šitos dangiškosios dovanos visą laiką dirbs viena drauge su kita net ir taip, kaip Tėvas ir aš dirbome žemėje prieš jūsų pačių akis kaip vienas asmuo, Žmogaus Sūnus. Ir šitas dvasinis draugas primins jums viską, ko aš jus mokiau.”

Kada Mokytojas akimirkai padarė pauzę, tada Judas Alfiejus įsidrąsino paklausti vieną iš tų nedaugelio klausimų, kuriuos arba jis, arba jo brolis per visą laiką buvo paklausęs Jėzaus viešai. Tarė Judas: “Mokytojau, tu visada gyvenai tarp mūsų kaip draugas; kaip iš tikrųjų mes tave pažinsime, kada daugiau tu nebeapsireikši mums pats, o tiktai per šitą dvasią? Jeigu pasaulis tavęs nebematys, tai kaip mes iš tikrųjų būsime tikri dėl tavęs? Kaip tu pasirodysi mums?”

Jėzus pažvelgė žemyn į juos visus, nusišypsojo, ir tarė: “Mano mažieji vaikai, aš išeinu, grįžtu pas savąjį Tėvą. Neužilgo jūs nebematysite manęs tokio, kokį matote čia, kaip materialų kūną ir kraują. Labai greitai aš jums atsiųsiu savo dvasią, lygiai tokią pačią kaip aš, tiktai be šito materialaus kūno. Šitas naujas mokytojas yra Tiesos Dvasia, kuri gyvens su kiekvienu iš jūsų, jūsų širdyse, ir šitai iš tiesų visi šviesos vaikai taps kaip vienas ir juos trauks vieną prie kito. Lygiai tokiu pačiu būdu iš tiesų mano Tėvas ir aš galėsime gyventi kiekvieno iš jūsų sieloje, o taip pat ir širdyse visų kitų žmonių, kurie myli mus ir savo patyrimu tą meilę padaro realią, mylėdami vienas kitą, net ir taip, kaip dabar jus myliu aš.”

Judas Alfiejus iki galo nesuprato, ką sakė Mokytojas, bet jis suvokė šį pažadą dėl naujojo mokytojo, o iš Andriejaus veido išraiškos pajuto, kad į jo klausimą buvo atsakyta pakankamai.

5. TIESOS DVASIA

Šis naujasis pagalbininkas, kurį Jėzus pažadėjo atsiųsti į tikinčiųjų širdis, išlieti visiems materialiams kūnams, yra *Tiesos Dvasia*. Šita dieviškoji dovana nėra tiesos raidė ar įstatymas, taip pat ji nėra ir tokia, kad veiktų kaip tiesos forma ar išraiška. Naujasis mokytojas yra *įsitikinimas tiesa*, tikrųjų prasmių suvokimas ir užtikrinimas realiuose dvasiniuose lygiuose. Ir šitas naujasis

bestow upon you shall guide and comfort you and shall eventually lead you into all truth.

180:4.3 (1948.4) “I am telling you these things while I am still with you that you may be the better prepared to endure those trials which are even now right upon us. And when this new day comes, you will be indwelt by the Son as well as by the Father. And these gifts of heaven will ever work the one with the other even as the Father and I have wrought on earth and before your very eyes as one person, the Son of Man. And this spirit friend will bring to your remembrance everything I have taught you.”

180:4.4 (1948.5) As the Master paused for a moment, Judas Alpheus made bold to ask one of the few questions which either he or his brother ever addressed to Jesus in public. Said Judas: “Master, you have always lived among us as a friend; how shall we know you when you no longer manifest yourself to us save by this spirit? If the world sees you not, how shall we be certain about you? How will you show yourself to us?”

180:4.5 (1949.1) Jesus looked down upon them all, smiled, and said: “My little children, I am going away, going back to my Father. In a little while you will not see me as you do here, as flesh and blood. In a very short time I am going to send you my spirit, just like me except for this material body. This new teacher is the Spirit of Truth who will live with each one of you, in your hearts, and so will all the children of light be made one and be drawn toward one another. And in this very manner will my Father and I be able to live in the souls of each one of you and also in the hearts of all other men who love us and make that love real in their experiences by loving one another, even as I am now loving you.”

180:4.6 (1949.2) Judas Alpheus did not fully understand what the Master said, but he grasped the promise of the new teacher, and from the expression on Andrew's face, he perceived that his question had been satisfactorily answered.

5. THE SPIRIT OF TRUTH

180:5.1 (1949.3) The new helper which Jesus promised to send into the hearts of believers, to pour out upon all flesh, is the *Spirit of Truth*. This divine endowment is not the letter or law of truth, neither is it to function as the form or expression of truth. The new teacher is the *conviction of truth*, the consciousness and assurance of true meanings on real spirit levels. And this new

mokytojas yra gyvos ir augančios tiesos, besiplečiančios, atsiskleidžiančios, ir prisitaikančios tiesos dvasia.

Dieviškoji tiesa yra suvokiama dvasia ir yra gyva tikrovė. Tiesa egzistuoja tikrai dieviškumo suvokimo ir bendravimo su Dievu sąmonės aukščiausiuose dvasiniuose lygiuose. Jūs galite pažinti tiesą ir galite gyventi tiesą; jūs galite patirti tiesos augimą sieloje ir džiaugtis jos apšvietimo prote laisve, bet tiesos jūs negalite įkalinti formulėse, kodeksuose, tikėjimuose, ar intelektualiuose žmogaus elgesio modeliuose. Kada jūs pradate žmogiškai formuluoti dieviškąją tiesą, tada netrukus ji miršta. Įkalintos tiesos pomirtinis išgelbėjimas, net ir geriausiai atveju, gali duoti tikrai tai, jog bus įgyvendinta kokia nors ypatinga pašlovintos išminties intelektualizuota forma. Statiška tiesa yra negyva tiesa, ir tikrai negyva tiesa gali būti laikoma teorija. Gyva tiesa yra dinamiška, ir žmogiškajame prote ji gali egzistuoti tikrai patirtiškai.

Intelektas išauga iš materialios egzistencijos, kurią apšviečia kosminio proto buvimas. Išmintį sudaro pažinimo sąmonė, pakylėta į naujus prasmės lygius ir sužadinta pagalbinės išminties dvasios visatos dovanos buvimas. Tiesa yra dvasinės tikrovės vertybė, kurią patiria tikrai dvasia apdovanotos būtybės, kurios veikia viršmaterialiuose visatos sąmonės lygiuose, ir kurios, suvokusios tiesą, leidžia jos sužadinti dvasiai gyventi ir valdyti savo sielų viduje.

Tikrasis visatos įžvalgos vaikas gyvos Tiesos Dvasios ieško kiekviename išmintingame pasakyme. Dievą-pažįstantis individas išmintį nuolat iškelia į dieviškojo pasiekimo gyvos tiesos lygius; dvasiškai nesivystanti siela gyvą tiesą visą laiką tempia žemyn į išminties negyvus lygius ir tiesiog į išaukštintų žinių sferą.

Aukštinė taisyklė, kada joje nėra Tiesos Dvasios viršžmogiškosios įžvalgos, tampa ne kuo nors daugiau, kaip tikrai labai etiško elgesio taisyklė. Aukštinė taisyklė, kada yra aiškinama tiesiogine prasme, gali tapti tuo instrumentu, kuris bičiulius gali smarkiai įžeisti. Į aukštinę išminties taisyklę nežiūrėdami dvasiniu požiūriu jūs galėtumėte samprotuoti taip, kadangi jūs norite, kad visi žmonės jums sakytų visą tiesą ir atvirai, ką jie galvoja, dėl to ir jūs savo bičiuliams turėtumėte iki galo ir atvirai išsakyti absoliučiai viską, ką galvojate. Toks nedvasinis aukštinės taisyklės aiškinimas galėtų sukelti neapsakomą nelaimę ir begalinį skausmą.

Vieni žmonės aukštinę taisyklę supranta ir aiškina kaip grynai intelektualų žmogiškosios brolybės patvirtinimą. Kiti žmonės šią žmogiškojo ryšio išraišką patiria kaip žmogiškosios

teacher is the spirit of living and growing truth, expanding, unfolding, and adaptative truth.

180:5.2 (1949.4) Divine truth is a spirit-discerned and living reality. Truth exists only on high spiritual levels of the realization of divinity and the consciousness of communion with God. You can know the truth, and you can live the truth; you can experience the growth of truth in the soul and enjoy the liberty of its enlightenment in the mind, but you cannot imprison truth in formulas, codes, creeds, or intellectual patterns of human conduct. When you undertake the human formulation of divine truth, it speedily dies. The post-mortem salvage of imprisoned truth, even at best, can eventuate only in the realization of a peculiar form of intellectualized glorified wisdom. Static truth is dead truth, and only dead truth can be held as a theory. Living truth is dynamic and can enjoy only an experiential existence in the human mind.

180:5.3 (1949.5) Intelligence grows out of a material existence which is illuminated by the presence of the cosmic mind. Wisdom comprises the consciousness of knowledge elevated to new levels of meaning and activated by the presence of the universe endowment of the adjutant of wisdom. Truth is a spiritual reality value experienced only by spirit-endowed beings who function upon supermaterial levels of universe consciousness, and who, after the realization of truth, permit its spirit of activation to live and reign within their souls.

180:5.4 (1949.6) The true child of universe insight looks for the living Spirit of Truth in every wise saying. The God-knowing individual is constantly elevating wisdom to the living-truth levels of divine attainment; the spiritually unprogressive soul is all the while dragging the living truth down to the dead levels of wisdom and to the domain of mere exalted knowledge.

180:5.5 (1949.7) The golden rule, when divested of the superhuman insight of the Spirit of Truth, becomes nothing more than a rule of high ethical conduct. The golden rule, when literally interpreted, may become the instrument of great offense to one's fellows. Without a spiritual discernment of the golden rule of wisdom you might reason that, since you are desirous that all men speak the full and frank truth of their minds to you, you should therefore fully and frankly speak the full thought of your mind to your fellow beings. Such an unspiritual interpretation of the golden rule might result in untold unhappiness and no end of sorrow.

180:5.6 (1950.1) Some persons discern and interpret the golden rule as a purely intellectual affirmation of human fraternity. Others experience this expression of human relationship as an emotional

asmenybės švelnių jausmų emocinį patenkinimą. Dar kiti mirtingieji šitą pačią auksinę taisyklę suvokia kaip tą matą, kuriuo yra matuojami visi visuomeniniai santykiai, kaip visuomeninio elgesio norma. O dar kiti į ją žiūri kaip į konkretų įsakymą, pateiktą kokio nors didingo moralės mokytojo, kuris šitame teiginyje įkūnijo aukščiausią sampratą apie moralinį įsipareigojimą visų broliškų santykių atžvilgiu. Tokių mirtingųjų būtybių gyvenime auksinė taisyklė tampa visos jų filosofijos išmintingu centru ir išorine riba.

Dievą-pažįstančių tiesos mylėtojų tikinčios brolystės karalystėje šitoji auksinė taisyklė įgauna gyvų dvasinio suvokimo savybių tuose aukštesniuose aiškinimo lygiuose, kurie sužadina mirtinguosius Dievo sūnus tam, kad į šitą Mokytojo įsakymą žvelgtų kaip į tokį, kuris reikalauja, kad su savo bičiuliais jie save susietų taip, kad dėl šito jų ryšio su tikinčiuoju šie gautų kiek tik įmanoma didžiausią gėrį. Tikrosios religijos esmė yra tokia: kad savo artimą jūs mylėtumėte kaip save patį.

Bet auksinės taisyklės aukščiausią suvokimą ir teisingiausią aiškinimą sudaro tokio dieviškojo pareiškimo nuolatinės ir gyvos tikrovės tiesos dvasios sąmonė. Šitos visuotinio ryšio taisyklės tikrąją kosminę prasmę atskleidžia tiksliai jos dvasinis suvokimas, tai, kaip elgesio įstatymą aiškina Sūnaus dvasia Tėvo dvasiai, kuri gyvena mirtingojo žmogaus sieloje. Ir kada tokie dvasios vadovaujami mirtingieji suvokia šitos auksinės taisyklės tikrąją prasmę, tada draugiškoje visatoje juos iki pat kraštų pripildo pilietybės garantijos, ir jų dvasinės tikrovės idealai yra patenkinami tiksliai tada, kada jie myli savo bičiulius taip, kaip ir mus visus mylėjo Jėzus, ir tokia yra Dievo meilės suvokimo tikrovė.

Dieviškosios tiesos gyvo lankstumo ir kosminio prisitaikymo prie kiekvieno Dievo sūnaus individualių reikalavimų ir sugebėjimo tą pačią filosofiją reikia suvokti anksčiau negu jūs galite tikėtis tinkamai suprasti Mokytojo nesipriešinimo blogiui mokymą ir praktiką. Mokytojo mokymas yra iš pagrindų dvasinis pareiškimas. Net ir jo materialių filosofijos poteksčių negalima sėkmingai nagrinėti nuošalyje palikus jų dvasinius tarpusavio ryšius. Mokytojo įsakymo dvasią sudaro bet kokios savanaudiškos reakcijos nesipriešinimas visatai, drauge su tikrų dvasinių vertybių: dieviškojo grožio, begalinio gėrio, ir amžinosios tiesos—energingu ir vis augančiu teisingų lygių pasiekimu, kad pažintumėte Dievą ir kad vis labiau panašėtumėte į jį.

Meilė, nesavanaudiškumas, turi patirti tokį nuolatinį ir gyvą vis naujai ir naujai prisitaikantį santykių aiškinimą sutinkamai su Tiesos Dvasios vedimu. Šituo meilė turi suvokti to individo, kuris

gratification of the tender feelings of the human personality. Another mortal recognizes this same golden rule as the yardstick for measuring all social relations, the standard of social conduct. Still others look upon it as being the positive injunction of a great moral teacher who embodied in this statement the highest concept of moral obligation as regards all fraternal relationships. In the lives of such moral beings the golden rule becomes the wise center and circumference of all their philosophy.

180:5.7 (1950.2) In the kingdom of the believing brotherhood of God-knowing truth lovers, this golden rule takes on living qualities of spiritual realization on those higher levels of interpretation which cause the mortal sons of God to view this injunction of the Master as requiring them so to relate themselves to their fellows that they will receive the highest possible good as a result of the believer's contact with them. This is the essence of true religion: that you love your neighbor as yourself.

180:5.8 (1950.3) But the highest realization and the truest interpretation of the golden rule consists in the consciousness of the spirit of the truth of the enduring and living reality of such a divine declaration. The true cosmic meaning of this rule of universal relationship is revealed only in its spiritual realization, in the interpretation of the law of conduct by the spirit of the Son to the spirit of the Father that indwells the soul of mortal man. And when such spirit-led mortals realize the true meaning of this golden rule, they are filled to overflowing with the assurance of citizenship in a friendly universe, and their ideals of spirit reality are satisfied only when they love their fellows as Jesus loved us all, and that is the reality of the realization of the love of God.

180:5.9 (1950.4) This same philosophy of the living flexibility and cosmic adaptability of divine truth to the individual requirements and capacity of every son of God, must be perceived before you can hope adequately to understand the Master's teaching and practice of nonresistance to evil. The Master's teaching is basically a spiritual pronouncement. Even the material implications of his philosophy cannot be helpfully considered apart from their spiritual correlations. The spirit of the Master's injunction consists in the nonresistance of all selfish reaction to the universe, coupled with the aggressive and progressive attainment of righteous levels of true spirit values: divine beauty, infinite goodness, and eternal truth — to know God and to become increasingly like him.

180:5.10 (1950.5) Love, unselfishness, must undergo a constant and living readaptative interpretation of relationships in accordance with the leading of the Spirit of Truth. Love must thereby grasp the ever-

yra mylimas, visą laiką besikeičiančias ir besiplečiančias sampratas apie aukščiausią kosminį gėrį. Ir tuomet meilė sukelia tokį patį požiūrį visų kitų individų atžvilgiu, kuriuos galbūt galėtų paveikti vieno mirtingojo, kurį veda dvasia, meilės kitiems visatos piliečiams augantis ir gyvas ryšys. Ir šitas ištisai gyvas meilės prisitaikymas turi būti įgyvendinamas atsižvelgiant tiek į dabartinio blogio aplinkybes, tiek į dieviškojo likimo tobulumo amžinąjį tikslą.

Ir šitokiu būdu tikrai mes turime suvokti, jog tiek auksinės taisyklės, tiek mokymo apie nesipriešinimą niekada nebus galima teisingai suprasti kaip dogmų ar priesakų. Juos galima suprasti tiktai gyvenant jais, suvokiant jų prasmes taip, kaip jas gyvai aiškina Tiesos Dvasia, kuri reguliuoja kupiną meilės vienos žmogiškosios būtybės ryšį su kita.

Ir visa tai aiškiai rodo, koks yra skirtumas tarp senosios religijos ir naujosios. Senoji religija mokė savo paties pasiaukojimo; naujoji religija moko tiktai savojo aš užmiršimo, padidintos saviraiškos, kada tuo pačiu metu ir tarnaujama visuomenei, ir pažįstama visata. Senąją religiją motyvavo baimės sąmonė; naujojoje karalystės evangelijoje viešpatauja įsitikinimas tiesa, amžinosios ir visuotinės tiesos dvasia. Ir kad ir koks būtų pamaldumas ar atsidavimas savo tikėjimams, bet tai negali kompensuoti to, kad karalystės tikinčiųjų gyvenimo patyrimo nėra to spontaniško, kilnaus, ir nuoširdaus draugiškumo, kuris yra būdingas gyvojo Dievo iš dvasios gimusiems sūnums. Nei tradicija, nei ritualinė formalaus garbinimo sistema negali atitaisyti to, kad nėra tikros užuojautos savo bičiuliams.

6. BUTINYBĖ IŠVYKTI

Po to, kada Petras, Jokūbas, ir Motiejus pateikė Mokytojui daug klausimų, jis tęsė savo atsisveikinimo kalbą, sakydamas: «Ir aš jums visa tai pasakoju prieš palikdamas jus, kad galėtumėte tam, kas netrukus jus užgrius, pasirengti tiek, kad nepadarytumėte rimtos klaidos. Valdžia nepasitenkins vien tik tuo, kad jus išvarys iš sinagogų; aš jus įspėju, toji valanda artinasi, kai tie, kurie jus žudys, galvos, kad jie iš tikrųjų tarnauja Dievui. Ir visus šiuos dalykus jie darys jums ir tiems, kuriuos jūs atvesite į dangaus karalystę, kadangi Tėvo jie nepažįsta. Jie atsisakė pažinti Tėvą atsisakydami priimti mane; ir jie atsisako priimti mane, kada atstumia jus, su sąlyga, jeigu jūs laikėtės mano naujojo įsakymo, jog mylėtumėte vienas kitą, net ir taip, kaip jus mylėjau aš. Apie šiuos dalykus aš jums sakau iš anksto tam, jog kada ateis jūsų valanda, kaip dabar yra atėjusi manoji, jus galėtų sustiprinti tas žinojimas, kad man viskas buvo žinoma, ir kad manoji dvasia tikrai bus su jumis visose jūsų

changing and enlarging concepts of the highest cosmic good of the individual who is loved. And then love goes on to strike this same attitude concerning all other individuals who could possibly be influenced by the growing and living relationship of one spirit-led mortal's love for other citizens of the universe. And this entire living adaptation of love must be effected in the light of both the environment of present evil and the eternal goal of the perfection of divine destiny.

180:5.11 (1950.6) And so must we clearly recognize that neither the golden rule nor the teaching of nonresistance can ever be properly understood as dogmas or precepts. They can only be comprehended by living them, by realizing their meanings in the living interpretation of the Spirit of Truth, who directs the loving contact of one human being with another.

180:5.12 (1951.1) And all this clearly indicates the difference between the old religion and the new. The old religion taught self-sacrifice; the new religion teaches only self-forgetfulness, enhanced self-realization in conjoined social service and universe comprehension. The old religion was motivated by fear-consciousness; the new gospel of the kingdom is dominated by truth-conviction, the spirit of eternal and universal truth. And no amount of piety or creedal loyalty can compensate for the absence in the life experience of kingdom believers of that spontaneous, generous, and sincere friendliness which characterizes the spirit-born sons of the living God. Neither tradition nor a ceremonial system of formal worship can atone for the lack of genuine compassion for one's fellows.

6. THE NECESSITY FOR LEAVING

180:6.1 (1951.2) After Peter, James, John, and Matthew had asked the Master numerous questions, he continued his farewell discourse by saying: "And I am telling you about all this before I leave you in order that you may be so prepared for what is coming upon you that you will not stumble into serious error. The authorities will not be content with merely putting you out of the synagogues; I warn you the hour draws near when they who kill you will think they are doing a service to God. And all of these things they will do to you and to those whom you lead into the kingdom of heaven because they do not know the Father. They have refused to know the Father by refusing to receive me; and they refuse to receive me when they reject you, provided you have kept my new commandment that you love one another even as I have loved you. I am telling you in advance about these things so that, when your hour comes, as mine now has, you may be strengthened in the knowledge that all was known to me, and that my

kančiose mano labai ir evangelijos labai. Būtent šituo tikslu nuo pat pradžios aš su jumis kalbėjausi taip aiškiai. Aš net įspėjau jus, kad žmogaus priešais gali būti ir jo paties šeimos nariai. Nors šitoji karalystės evangelija visada atneša didžiulę ramybę atskiro tikinčiojo sielai, bet į žemę ramybę ji atneš tikrai tada, kada manuoju mokymu žmogus norės tikėti iš visos širdies ir kada sukurs tokį realų įprotį, kad gyvenant mirtingąjį gyvenimą pagrindinis tikslas bus Tėvo valios vykdymas.

“Dabar, kai aš jus palieku, matydamas, jog yra atėjusi toji valanda, kada aš netrukus vyksiu pas Tėvą, aš esu nustebęs, jog nė vienas iš jūsų nepaklausėte, Kodėl gi tu mus palieki? Nežiūrint šito, aš žinau, kad tokius klausimus jūs klausiate savo širdyje. Aš jums pasakysiu atvirai, kaip atvirai vienas draugas sako kitam. Tai, kad aš išeinu, yra tikrai naudinga būtent jums. Jeigu aš neišeisiu, tai naujasis mokytojas negalės ateiti į jūsų širdis. Aš turiu atsikratyti šito mirtingojo kūno ir sugrįžti į savo vietą danguje prieš tai, kada atsiųsiu šitą dvasinį mokytoją, kad gyventų jūsų sieloje ir vestų jūsų dvasią į tiesą. Ir kada manoji dvasia ateis, kad apsigyventų jūsų viduje, tada ji apšvies tą skirtumą tarp nuodėmės ir teismo ir jus įgalins išmintingai apie tai spręsti savo širdyje.

“Aš vis dar turiu jums daug ką pasakyti, bet kaip tik dabar jūs negalite kiek nors daugiau suvokti. Nors, kada ji, Tiesos Dvasia, ateis, tada ji galiausiai jus atves į visą tiesą, kai jūs eisite per daugelį gyvenamųjų buveinių mano Tėvo visatoje.

“Šitoji dvasia nekalbės savo vardu, bet ji pareikš jums tai, ką Tėvas atskleidė šiam Sūnui, ir ji net parodys būsimuosius dalykus; ji šlovins mane net ir taip, kaip savąjį Tėvą šlovinau aš. Šitoji dvasia pasklinda iš manęs ir ji apreikš mano tiesą jums. Viskas, ką Tėvas turi šitose valdose, dabar yra mano; štai kodėl aš iš tiesų pareiškiau, jog šitas naujasis mokytojas paims tai, kas yra mano, ir tą atskleis jums.

“Visiškai netrukus aš paliksiu jus trumpam. Po šito, kada jūs vėl mane pamatysite, tada aš jau būsiu pakeliui pas Tėvą, taip, kad net ir tada jūs mane matysite neilgai.”

Tuo metu, kai jis trumpam nutilo, apaštalai ėmė šnekėtis vienas su kitu: “Ką čia jis mums sako? ‘Visiškai netrukus aš paliksiu jus,’ ir ‘Kada jūs vėl mane pamatysite, tada jūs mane matysite neilgai, nes aš jau būsiu pakeliui pas Tėvą.’ Ką jis turi omenyje šituo ‘visiškai netrukus’ ir ‘neilgai’? Mes negalime suprasti, ką jis mums sako.”

Ir kadangi Jėzus žinojo, kad jie pateikia tokius klasimus, tai jis tarė: “Ar jūs teiraujatės tarp savęs, ką aš turėjau omenyje, kada sakiau, jog visiškai netrukus aš nebebūsiu su jumis, ir, kada jūs vėl pamatysite mane, tada aš būsiu pakeliui pas Tėvą? Aš jums aiškiai esu pasakęs, jog Žmogaus

spirit shall be with you in all your sufferings for my sake and the gospel's. It was for this purpose that I have been talking so plainly to you from the very beginning. I have even warned you that a man's foes may be those of his own household. Although this gospel of the kingdom never fails to bring great peace to the soul of the individual believer, it will not bring peace on earth until man is willing to believe my teaching wholeheartedly and to establish the practice of doing the Father's will as the chief purpose in living the mortal life.

180:6.2 (1951.3) “Now that I am leaving you, seeing that the hour has come when I am about to go to the Father, I am surprised that none of you have asked me, Why do you leave us? Nevertheless, I know that you ask such questions in your hearts. I will speak to you plainly, as one friend to another. It is really profitable for you that I go away. If I go not away, the new teacher cannot come into your hearts. I must be divested of this mortal body and be restored to my place on high before I can send this spirit teacher to live in your souls and lead your spirits into the truth. And when my spirit comes to indwell you, he will illuminate the difference between sin and righteousness and will enable you to judge wisely in your hearts concerning them.

180:6.3 (1951.4) “I have yet much to say to you, but you cannot stand any more just now. Albeit, when he, the Spirit of Truth, comes, he shall eventually guide you into all truth as you pass through the many abodes in my Father's universe.

180:6.4 (1951.5) “This spirit will not speak of himself, but he will declare to you that which the Father has revealed to the Son, and he will even show you things to come; he will glorify me even as I have glorified my Father. This spirit comes forth from me, and he will reveal my truth to you. Everything which the Father has in this domain is now mine; wherefore did I say that this new teacher would take of that which is mine and reveal it to you.

180:6.5 (1952.1) “In just a little while I will leave you for a short time. Afterward, when you again see me, I shall already be on my way to the Father so that even then you will not see me for long.”

180:6.6 (1952.2) While he paused for a moment, the apostles began to talk with each other: “What is this that he tells us? ‘In just a little while I will leave you,’ and ‘When you see me again it will not be for long, for I will be on my way to the Father.’ What can he mean by this ‘little while’ and ‘not for long’? We cannot understand what he is telling us.”

180:6.7 (1952.3) And since Jesus knew they asked these questions, he said: “Do you inquire among yourselves about what I meant when I said that in a little while I would not be with you, and that, when you would see me again, I would be on my way to the Father? I have plainly told you that the Son of

Sūnus turi mirti, bet, kad jis ir vėl prisikels. Argi jūs tuomet negalite suprasti mano žodžių prasmės? Iš pradžių jūs patirsite skausmą, bet vėliau džiūgausite su daugeliu iš tų, kurie šiuos dalykus supras po to, kada jie įvyks. Moteris iš tikrųjų jaučia skausmą gimdymo kančių valandą, tačiau, kada ji galų gale išsivaduoja iš savojo vaikelio, tada ji nedelsiant užmiršta apie savo skausmą patirdama žinojimo džiaugsmą, jog pasaulyje gimė žmogus. Ir šitaip jūs iš tiesų netrukus patirsite skausmą dėl mano išėjimo, bet greitai aš jus tikrai vėl pamatysiu, ir tada iš tikrųjų skausmas pavirs į džiūgavimą, ir iš tikrųjų jums ateis naujas apreiškimas apie Dievo išgelbėjimą, kurio nė vienas žmogus niekada negalės iš jūsų atimti. Ir visi pasauliai bus palaiminti šituo pačiu gyvenimo apreiškimu, kurio dėka bus nugalėta mirtis. Iki šiol jūs iš tikrųjų visus prašymus reiškėte mano Tėvo vardu. Po to, kada jūs pamatysite mane vėl, tada jūs taip galėsite prašyti mano vardu, ir aš iš tikrųjų jus išgirsiu.

“Čia apačioje aš jus mokiau patarlėmis ir kalbėjau jums parabolėmis. Aš taip dariau, nes jūs buvote tiktai vaikai dvasioje; bet ateina tas metas, kada aš iš tiesų jums kalbėsiu apie Tėvą ir jo karalystę atvirai. Ir aš tą padarysiu, nes pats Tėvas myli jus ir nori, kad būtų pilniau apreikštas jums. Mirtingasis žmogus dvasios Tėvo matyti negali; dėl to iš tikrųjų aš ir atėjau į pasaulį, kad Tėvą parodyčiau jūsų tvarinio akims. Bet tuomet, kai jūs būsite išstbulinti dvasios augime, tada jūs tikrai pamatysite ir patį Tėvą.”

Kada šie vienuolika išklausė Jėzų, tada vienas kitam sakė: “Žiūrėk, jis iš tiesų mums kalba atvirai. Tikrai Mokytojas yra atėjęs nuo Dievo. Bet kodėl gi jis sako, kad jis turi sugrįžti pas Tėvą?” Ir Jėzus matė, kad jie taip ir nesuvokė jo. Šitie vienuolika vyrų negalėjo skirtis su savo ilgą laiką puoselėtomis idėjomis, kurioms buvo būdingos žydų sampratos apie Mesiją. Kuo labiau jie tikėjo į Jėzų kaip į Mesiją, tuo daugiau nerimo kėlė šitos giliai įsišaknijusios sampratos apie karalystės žemėje šlovingą materialų triumfą.

Man must die, but that he will rise again. Can you not then discern the meaning of my words? You will first be made sorrowful, but later on will you rejoice with many who will understand these things after they have come to pass. A woman is indeed sorrowful in the hour of her travail, but when she is once delivered of her child, she immediately forgets her anguish in the joy of the knowledge that a man has been born into the world. And so are you about to sorrow over my departure, but I will soon see you again, and then will your sorrow be turned into rejoicing, and there shall come to you a new revelation of the salvation of God which no man can ever take away from you. And all the worlds will be blessed in this same revelation of life in effecting the overthrow of death. Hitherto have you made all your requests in my Father's name. After you see me again, you may also ask in my name, and I will hear you.

180:6.8 (1952.4) “Down here I have taught you in proverbs and spoken to you in parables. I did so because you were only children in the spirit; but the time is coming when I will talk to you plainly concerning the Father and his kingdom. And I shall do this because the Father himself loves you and desires to be more fully revealed to you. Mortal man cannot see the spirit Father; therefore have I come into the world to show the Father to your creature eyes. But when you have become perfected in spirit growth, you shall then see the Father himself.”

180:6.9 (1952.5) When the eleven had heard him speak, they said to each other: “Behold, he does speak plainly to us. Surely the Master did come forth from God. But why does he say he must return to the Father?” And Jesus saw that they did not even yet comprehend him. These eleven men could not get away from their long-nourished ideas of the Jewish concept of the Messiah. The more fully they believed in Jesus as the Messiah, the more troublesome became these deep-rooted notions regarding the glorious material triumph of the kingdom on earth.

181 Dokumentas. Paskutiniai pamokymai ir perspėjimai

⇐ 180

URANTIJOS KNYGA

182 ⇒

IV DALIS. JĖZAUS GYVENIMAS IR MOKYMAI

181 DOKUMENTAS. PASKUTINIEJI PAMOKYMAI IR PERSPĖJIMAI

Skyrius

ĮVADAS

1. Paskutiniai paguodos žodžiai
2. Atsisveikinimo asmeniniai patarimai

ĮVADAS

UŽBAIGĘS atsisveikinimo kalbą šiems vienuolikai, Jėzus ėmė su jais bendrauti laisvai ir prisiminė daugelį epizodų iš jų kaip grupės ir kaip individualių narių patyrimo. Pagaliau šitie galilėjiečiai ėmė suvokti, kad jų draugas ir mokytojas ruošiasi juos palikti, ir dėl to jų viltis pasigriebė tą pažadą, kad, neužilgo, jis ir vėl bus su jais, bet jie buvo linkę užmiršti tai, jog šitas apsilankymas sugrįžus taip pat truks neilgai. Didelė dalis apaštalių ir geriausių mokinių iš tikrųjų manė, jog šitas pažadas sugrįžti trumpam laikui (tas neilgas tarpsnis tarp prisikėlimo ir pakilimo) rodė tai, kad Jėzus tiesiog trumpam išvyksta pabendrauti su Tėvu, po šito jis sugrįš tam, kad įkurtų karalystę. Ir toks jo mokymo aiškinimas derinosi tiek su jų pačių anksčiau suvoktais tikėjimais, tiek ir su jų aistringomis viltimis. Kadangi šitokiu būdu buvo suderinti jų visą gyvenimą puoselėti tikėjimai ir viltys, siejamos su jų norų išsipildymu, tai jiems nebuvo sunku Mokytojo žodžiams surasti tokį aiškinimą, kuris pateisintų jų karštus troškimus.

Po to, kada atsisveikinimo kalba buvo aptarta ir ėmė nusėsti jų sąmonėje, Jėzus vėl paragino apaštalus laikytis tvarkos ir pradėjo paskutiniųjų pamokymų ir perspėjimų perteikimą.

PAPER 181 FINAL ADMONITIONS AND WARNINGS

SECTIONS

Introduction

1. Last Words of Comfort
2. Farewell Personal Admonitions

INTRODUCTION

181:0.1 (1953.1) AFTER the conclusion of the farewell discourse to the eleven, Jesus visited informally with them and recounted many experiences which concerned them as a group and as individuals. At last it was beginning to dawn upon these Galileans that their friend and teacher was going to leave them, and their hope grasped at the promise that, after a little while, he would again be with them, but they were prone to forget that this return visit was also for a little while. Many of the apostles and the leading disciples really thought that this promise to return for a short season (the short interval between the resurrection and the ascension) indicated that Jesus was just going away for a brief visit with his Father, after which he would return to establish the kingdom. And such an interpretation of his teaching conformed both with their preconceived beliefs and with their ardent hopes. Since their lifelong beliefs and hopes of wish fulfillment were thus agreed, it was not difficult for them to find an interpretation of the Master's words which would justify their intense longings.

181:0.2 (1953.2) After the farewell discourse had been discussed and had begun to settle down in their minds, Jesus again called the apostles to order and began the impartation of his final admonitions and warnings.

1. PASKUTINIEJI PAGUODOS ŽODŽIAI

Kada šie vienuolika užėmė savo vietas, tada Jėzus atsistojo ir kreipėsi į juos: “Kol aš esu su jumis materialaus kūno pavidalu, tol aš negaliu būti kas nors kitas, kaip tik vienas individas tarp jūsų arba visame pasaulyje. Tačiau kada iš šito mirtingosios prigimties apdaro aš būsiu išlaisvintas, tada aš tikrai galėsiu sugrįžti kaip dvasinis gyventojas kiekvieno iš jūsų viduje ir visų kitų tikinčiųjų į šitą karalystės evangeliją viduje. Šitokiu būdu Žmogaus Sūnus taps dvasiniu įsikūnijimu visų tikrų tikinčiųjų sielose.

“Kada aš būsiu sugrįžęs tam, kad gyvenčiau jūsų viduje ir dirbčiau per jus, tada galėsiu dar geriau jus vesti per šitą gyvenimą ir vadovauti jums, kai jūs eisite per daugelį gyvenamųjų buveinių būsimajame gyvenime dangų danguje. Gyvenimas amžinojoje Tėvo kūrinijoje nėra begalinio dykinėjimo poilsis ir savanaudiškas lengvumas, bet vietoje šito jis yra nenutrūkstantis vystymasis gailėstingume, tiesoje, ir šlovėje. Kiekviena iš daugelio, daugelio buveinių manojo Tėvo namuose yra toks sustojimas, toks gyvenimas, kuris yra numatytas tam, kad jus parengtų kitam sustojimui, kuris yra priešakyje. Ir šitokiu būdu šviesos vaikai ir toliau žengs iš šlovės į šlovę tol, kol jie pasieks tokią dieviškąją būseną, kurioje jie yra dvasiškai išbulinti net ir taip, koks tobulas visais atžvilgiais yra Tėvas.

“Jeigu jūs norėtumėte sekti paskui mane, kada aš jus paliksiu, tuomet atkakliai stenkitės gyventi sutinkamai su manųjų mokymų dvasia ir manojo gyvenimo idealu—vykdydami manojo Tėvo valią. Elkitės šitaip vietoje to, kad mėgintumėte imituoti mano žemiškąjį gyvenimą materialaus kūno pavidalu, kurį, būtinai, man reikėjo nugyventi šitame pasaulyje.

“Tėvas mane atsiuntė į šitą pasaulį, bet tiktai nedaugelis iš jūsų nusprendė mane priimti iki galo. Aš tikrai išliesiu savąją dvasią visiems materialiams kūnams, bet nevysi žmonės šitą naująjį mokytoją nuspręs prisiimti kaip sielos vedlį ir patarėją. Bet visi tie, kurie iš tikrųjų ją priims, tikrai bus apšviesti, apvalyti, ir paguosti. Ir šitoji Tiesos Dvasia taps jų viduje gyvojo vandens šaltiniu, ištrykstančiu į amžinąjį gyvenimą.

“Ir dabar, kada netrukus aš jus paliksiu, aš tikrai norėčiau pasakyti paguodos žodžius. Ramybę aš palieku jums; savąją ramybę aš suteikiu jums. Aš dovanuju šitas dovanas ne taip, kaip dovanoja šis pasaulis—pagal matą—aš kiekvienam iš jūsų duodu viską, kiek tik jūs norite priimti. Tegul jūsų širdis nepergyvena, o taip pat tegul ji ir nebijo. Aš nugalėjau šį pasaulį, ir mano viduje jūs tikrai visi triumfuosite per įtikėjimą. Aš esu jus įspėjęs, kad Žmogaus Sūnus bus nužudytas, bet aš užtikrinu jus, aš tikrai sugrįšiu

1. LAST WORDS OF COMFORT

181:1.1 (1953.3) When the eleven had taken their seats, Jesus stood and addressed them: “As long as I am with you in the flesh, I can be but one individual in your midst or in the entire world. But when I have been delivered from this investment of mortal nature, I will be able to return as a spirit indweller of each of you and of all other believers in this gospel of the kingdom. In this way the Son of Man will become a spiritual incarnation in the souls of all true believers.

181:1.2 (1953.4) “When I have returned to live in you and work through you, I can the better lead you on through this life and guide you through the many abodes in the future life in the heaven of heavens. Life in the Father’s eternal creation is not an endless rest of idleness and selfish ease but rather a ceaseless progression in grace, truth, and glory. Each of the many, many stations in my Father’s house is a stopping place, a life designed to prepare you for the next one ahead. And so will the children of light go on from glory to glory until they attain the divine estate wherein they are spiritually perfected even as the Father is perfect in all things.

181:1.3 (1953.5) “If you would follow after me when I leave you, put forth your earnest efforts to live in accordance with the spirit of my teachings and with the ideal of my life — the doing of my Father’s will. This do instead of trying to imitate my natural life in the flesh as I have, perforce, been required to live it on this world.

181:1.4 (1954.1) “The Father sent me into this world, but only a few of you have chosen fully to receive me. I will pour out my spirit upon all flesh, but all men will not choose to receive this new teacher as the guide and counselor of the soul. But as many as do receive him shall be enlightened, cleansed, and comforted. And this Spirit of Truth will become in them a well of living water springing up into eternal life.

181:1.5 (1954.2) “And now, as I am about to leave you, I would speak words of comfort. Peace I leave with you; my peace I give to you. I make these gifts not as the world gives — by measure — I give each of you all you will receive. Let not your heart be troubled, neither let it be fearful. I have overcome the world, and in me you shall all triumph through faith. I have warned you that the Son of Man will be killed, but I assure you I will come back before I go to the Father, even though it be for only a little while. And after I have

prieš išvykdamas pas Tėvą, nors tai bus tik trumpam. O kada aš būsiu pakilęs pas Tėvą, tada tikrai atsiųsiu naująjį mokytoją, kad būtų su jumis ir gyventų pačioje jūsų širdyje. Ir kada jūs pamatysite, jog visa tai įvyko, tada nepraraskite drąsos, bet vietoje šito tikėkite, kadangi jūs apie visa tai žinojote iš anksto. Aš jus mylėjau didžiule meile ir aš tikrai nenorėčiau jūsų palikti, bet tokia yra Tėvo valia. Manoji valanda atėjo.

“Nesuabejokite nė viena iš šitų tiesų net ir po to, kada persekiojimai jus išsklaidys po pasaulį ir kada būsite prislėgti didžiulio skausmo. Kada jausite, jog esate vieniši pasaulyje, tada aš tikrai žinosiu apie jūsų izoliaciją net ir taip, kaip ir jūs žinosite apie manąjį vienišumą, kada būsite išsklaidyti kiekvienas žmogus kas sau, palikdami Žmogaus Sūnų priešų rankose. Bet aš niekada nesu vienišas, visada iš tiesų Tėvas yra su manimi. Net ir tokiu laiku aš tikrai melsiuosi už jus. Ir apie visus šiuos dalykus aš iš tikrųjų pasakojau tam, kad jūs galėtumėte turėti ramybę, ir turėtumėte jos daug daugiau. Šitame pasaulyje jūs patirsite sukrėtimų, bet būkite geros nuotaikos; šiame pasaulyje aš pasiekiau pergalę ir jums parodžiau kelią į amžinąjį džiaugsmą ir amžinai trunkančią tarnystę.”

Jėzus savo bičiuliams Dievo valios vykdytojams suteikia ramybę, bet ne tokios kategorijos, kaip šito materialaus pasaulio džiaugsmai ir pasitenkinimai. Netikintieji materialistai ir fatalistai gali tikėtis patirti tikrai dviejų rūšių ramybę ir sielos paguodą: Arba jie turi būti stoikai, atkakliai pasiryžę susidurti su tuo, kas yra neišvengiama, ir išverti tai, kas gali būti blogiausia; arba jie turi būti optimistai, visą laiką pasiduodantys tai vilčiai, kuri amžinai iškyla žmogaus krūtinėje, tuščiai ilgėdamiesi tokios ramybės, kuri niekada realiai neateina.

Gyvenant žemėje tam tikras laipsnis tiek optimizmo, tiek stoicizmo praverčia, bet nė vienas iš jų neturi nieko bendro su ta nuostabią ramybę, kurią šis Dievo Sūnus padovanoja savo sielos broliams, turintiems materialų kūną. Ramybė, kurią Mykolas suteikia savo vaikams žemėje, yra būtent toji pati ramybė, kuri pripildė jo sielą tada, kada jis ir pats gyveno mirtingojo gyvenimą materialaus kūno pavidalu ir šitame pačiame pasaulyje. Jėzaus ramybė yra tas džiaugsmas ir pasitenkinimas tokio Dievą-pažįstančio individo, kuris pasiekė tokią pergalę, jog iki galo išmoko, kaip vykdyti Dievo valią gyvenant mirtingąjį gyvenimą materialiam kūne. Jėzaus proto ramybė buvo grindžiama absoliučiu žmogiškuoju įtikėjimu į tai, kad realiai egzistuoja dieviškojo Tėvo išmintinga ir užjaučianti viršgloba. Žemėje Jėzus susidūrė su sunkumais, jis netgi buvo klaidingai vadinamas “kančių žmogumi,” bet visuose šituose patyrimuose ir per visus šiuos patyrimus jis jautė tą paguodą, kurią suteikia toks įsitikinimas, kuris visą laiką jam teikė galios eiti į priekį į savo

ascended to the Father, I will surely send the new teacher to be with you and to abide in your very hearts. And when you see all this come to pass, be not dismayed, but rather believe, inasmuch as you knew it all beforehand. I have loved you with a great affection, and I would not leave you, but it is the Father's will. My hour has come.

181:1.6 (1954.3) “Doubt not any of these truths even after you are scattered abroad by persecution and are downcast by many sorrows. When you feel that you are alone in the world, I will know of your isolation even as, when you are scattered every man to his own place, leaving the Son of Man in the hands of his enemies, you will know of mine. But I am never alone; always is the Father with me. Even at such a time I will pray for you. And all of these things have I told you that you might have peace and have it more abundantly. In this world you will have tribulation, but be of good cheer; I have triumphed in the world and shown you the way to eternal joy and everlasting service.”

181:1.7 (1954.4) Jesus gives peace to his fellow doers of the will of God but not on the order of the joys and satisfactions of this material world. Unbelieving materialists and fatalists can hope to enjoy only two kinds of peace and soul comfort: Either they must be stoics, with steadfast resolution determined to face the inevitable and to endure the worst; or they must be optimists, ever indulging that hope which springs eternal in the human breast, vainly longing for a peace which never really comes.

181:1.8 (1954.5) A certain amount of both stoicism and optimism are serviceable in living a life on earth, but neither has aught to do with that superb peace which the Son of God bestows upon his brethren in the flesh. The peace which Michael gives his children on earth is that very peace which filled his own soul when he himself lived the mortal life in the flesh and on this very world. The peace of Jesus is the joy and satisfaction of a God-knowing individual who has achieved the triumph of learning fully how to do the will of God while living the mortal life in the flesh. The peace of Jesus' mind was founded on an absolute human faith in the actuality of the divine Father's wise and sympathetic overcare. Jesus had trouble on earth, he has even been falsely called the “man of sorrows,” but in and through all of these experiences he enjoyed the comfort of that confidence which ever empowered him to proceed with his life purpose in the full assurance that he was achieving the Father's will.

gyvenimo tikslą būnant visiškai įsitikinusiam, kad jis įgyvendina Tėvo valią.

Jėzus buvo ryžtingas, atkaklus, ir visiškai pasišventęs savosios misijos įgyvendinimui, bet jis nebuvo bejausmis ir sudiržęs stoikas; savo gyvenimo patyrimuose jis visą laiką ieškojo džiaugsmingų aspektų, bet jis nebuvo aklas ir save apgaudinėjantis optimistas. Mokytojas žinojo viską, kas jį turėjo ištikti, ir jis nebijojo. Po to, kada jis šitą ramybę padovanojo kiekvienam iš savo pasekėjų, tada jis galėjo nuolat sakyti, "Tegul tavoji širdis nebūna sunerimusi, taip pat tegul ji ir nebijo."

Jėzaus ramybė, tada, yra ramybė ir užtikrintumas tokio sūnaus, kuris visiškai tiki, kad jo karjerą laikui ir amžinybei saugiai ir visiškai globoja ir saugo visažinis, visus mylintis, ir visagalis dvasinis Tėvas. Ir tai, iš tikrųjų, yra tokia ramybė, kuri pranoksta mirtingojo proto supratimą, bet kurią iki pat pilnatvės gali patirti tikinti žmogiškoji širdis.

2. ATISISVEIKINIMO ASMENINIAI PATARIMAI

Mokytojas savo atsisveikinimo pamokymų ir paskutiniųjų patarimų perteikimą apaštalams kaip grupei užbaigė. Tada atsisveikindamas jis kreipėsi individualiai ir kiekvienam duodamas asmeninį patarimą, kartu su savo išsiskyrimo palaiminimu. Apaštalai vis dar tebesėdėjo prie stalo taip, kaip iš pradžių buvo susėdę valgyti Paskutiniosios Vakarienės, ir kada Mokytojas ėjo aplink stalą, kalbėdamas jiems, tada kiekvienas vyras atsistodavo, kai Jėzus kreipdavosi į jį.

Jonui, Jėzus tarė: "Tu, Jonai, esi jauniausias iš mano sielos brolių. Tu buvai labai arti manęs, ir nors aš myliu jus visus ta pačia meile, kurią bet kuris tėvas padovanoja savo sūnams, bet Andriejus tavo buvo paskyręs vienu iš tų trijų, kurie visada turėjo būti arti manęs. Be šito, tu veikei mano vardu ir turi toliau taip veikti daugelyje reikalų, susijusių su mano žemiškąja šeima. Ir aš išeinu pas Tėvą, Jonai, būdamas visiškai įsitikinęs, jog tu ir toliau prižiūrėsi tuos, kurie yra maniškai materialaus kūno pavidalu. Žiūrėk, kad jų dabartinis pasimetimas, kas susiję su manąja misija, jokių būdu neužkirstų tau kelio suteikti jiems visišką užjautimą, patarimą, ir pagalbą net ir taip, kaip tu žinai, tą suteikčiau aš, jeigu turėčiau likti materialiaame kūne. Ir kada jie visi ateis, kad pamatytų tą šviesą, ir iki galo įeitų į šią karalystę, tuo metu, kai jūs visi juos sveikinsite su džiaugsmu, aš pasikliauju tavimi, Jonai, kad juos pasveikintum manuoju vardu.

"Ir dabar, kada prasideda mano žemiškosios karjeros paskutinės valandos, pasilik šalia manęs, kad aš galėčiau tau perduoti bet kokią žinią, skirtą manajai šeimai. Kai dėl darbo, kurį padaryti man patikėjo Tėvas, tai dabar jis yra užbaigtas,

181:1.9 (1954.6) Jesus was determined, persistent, and thoroughly devoted to the accomplishment of his mission, but he was not an unfeeling and calloused stoic; he ever sought for the cheerful aspects of his life experiences, but he was not a blind and self-deceived optimist. The Master knew all that was to befall him, and he was unafraid. After he had bestowed this peace upon each of his followers, he could consistently say, "Let not your heart be troubled, neither let it be afraid."

181:1.10 (1955.1) The peace of Jesus is, then, the peace and assurance of a son who fully believes that his career for time and eternity is safely and wholly in the care and keeping of an all-wise, all-loving, and all-powerful spirit Father. And this is, indeed, a peace which passes the understanding of mortal mind, but which can be enjoyed to the full by the believing human heart.

2. FAREWELL PERSONAL ADMONITIONS

181:2.1 (1955.2) The Master had finished giving his farewell instructions and imparting his final admonitions to the apostles as a group. He then addressed himself to saying good-bye individually and to giving each a word of personal advice, together with his parting blessing. The apostles were still seated about the table as when they first sat down to partake of the Last Supper, and as the Master went around the table talking to them, each man rose to his feet when Jesus addressed him.

181:2.2 (1955.3) To John, Jesus said: "You, John, are the youngest of my brethren. You have been very near me, and while I love you all with the same love which a father bestows upon his sons, you were designated by Andrew as one of the three who should always be near me. Besides this, you have acted for me and must continue so to act in many matters concerning my earthly family. And I go to the Father, John, having full confidence that you will continue to watch over those who are mine in the flesh. See to it that their present confusion regarding my mission does not in any way prevent your extending to them all sympathy, counsel, and help even as you know I would if I were to remain in the flesh. And when they all come to see the light and enter fully into the kingdom, while you all will welcome them joyously, I depend upon you, John, to welcome them for me.

181:2.3 (1955.4) "And now, as I enter upon the closing hours of my earthly career, remain near at hand that I may leave any message with you regarding my family. As concerns the work put in my hands by the Father, it is now finished except for my

išskyrus manąją mirtį materialaus kūno pavidalu, ir aš esu pasirengęs išgerti šitą paskutiniąją taurę. Bet kas susiję su mano pareigomis, kurias man paliko mano žemiškasis tėvas, Juozapas, tai nors jas aš vykdžiau per savo gyvenimą, bet dabar turiu pasikliauti tavimi, kad visuose šituose reikaluose tu veiktum vietoje manęs. Ir tave pasirinkau, kad šitą darytum vietoje manęs, nes tu esi jauniausias, ir dėl to labai panašu, kad pergyvensi visus kitus apaštalus.

“Kažkada mes vadinome tave ir tavo brolį perkūno sūnumis. Tu išėjai su mumis būdamas užsispyręs ir nepakantus, bet tu labai pasikeitėi nuo to momento, kada norėjai, jog aš pakviesčiau žemyn ugnį ant neišmanančių ir nemąstančių netikinčiųjų galvų. Ir tu turi pasikeisti dar daugiau. Tu turėtumei tapti naujojo įsakymo, kurį aš jums daviau šiąnakt, apaštalu. Pašvęsk savo gyvenimą tam, kad savo sielos brolius mokytum, kaip mylėti vienam kitą, net ir taip, kaip jus mylėjau aš.”

Kada Jonas Zabediejus stovėjo ten, viršutiniame kambaryje, ašaroms riedant per skruostus, tada jis pažvelgė Mokytojui į akis ir tarė: “Ir aš šito tikrai noriu, mano Mokytojau, bet kaip aš galiu išmokti savo sielos brolius mylėti labiau?” Ir tada atsakė Jėzus: “Tu išmoksi savo sielos brolius mylėti labiau, kada iš pradžių išmoksi labiau mylėti jų Tėvą danguje, ir po to, kai tu iš tikrųjų imsi labiau domėtis jų gerove laike ir amžinybėje. Ir bet kokį tokį žmogišką susidomėjimą skatina supratinga užuojauta, nesavanaudiška tarnystė, ir beribis atleidimas. Nė vienas žmogus neturėtų smerkti tavo jaunumo, bet aš tave įspėju, jog visada deramai atsižvelgtum į tą faktą, kad amžius dažnai išreiškia patyrimą, ir kad žmogiškuosiuose reikaluose realaus patyrimo pakeisti negali niekas. Stenkis taikiai sugyventi su visais žmonėmis, ypač su savo draugais dangiškosios karalystės brolijoje. Ir, Jonai, visada prisimink, nekovok su tomis sielomis, kurias tu norėtum laimėti karalystei.”

Ir tada Mokytojas, praeidamas pro savo paties vietą, minutėlei stabtelėjo prie Judo Iskarijoto vietos krašto. Apaštalai buvo gana nustebę, kad Judas iki šiol nebuvo sugrįžęs, ir jiems labai knietėjo sužinoti Jėzaus liūdnos veido išraiškos prasmę, kada jis stovėjo prie tuščios išdaviko vietos. Bet nė vienas iš jų, išskyrus galbūt Andriejų, neturėjo nė menkiausios minties, kad jų iždininkas išėjo savo Mokytoją išduoti, kaip Jėzus šitą buvo jiems atvirai pasakęs anksčiau tą vakarą ir per vakarienę. Tiek daug visko atsitiko, kad jie, laikinai, buvo visiškai užmiršę Mokytojo pareiškimą, jog vienas iš jų išduos jį.

Jėzus dabar priėjo prie Simono Uoliojo, kuris atsistojo ir klausėsi pamokymo: “Tu esi tikras Abraomo sūnus, bet koks tai buvo man laikas,

death in the flesh, and I am ready to drink this last cup. But as for the responsibilities left to me by my earthly father, Joseph, while I have attended to these during my life, I must now depend upon you to act in my stead in all these matters. And I have chosen you to do this for me, John, because you are the youngest and will therefore very likely outlive these other apostles.

181:2.4 (1955.5) “Once we called you and your brother sons of thunder. You started out with us strong-minded and intolerant, but you have changed much since you wanted me to call fire down upon the heads of ignorant and thoughtless unbelievers. And you must change yet more. You should become the apostle of the new commandment which I have this night given you. Dedicate your life to teaching your brethren how to love one another, even as I have loved you.”

181:2.5 (1955.6) As John Zebedee stood there in the upper chamber, the tears rolling down his cheeks, he looked into the Master's face and said: “And so I will, my Master, but how can I learn to love my brethren more?” And then answered Jesus: “You will learn to love your brethren more when you first learn to love their Father in heaven more, and after you have become truly more interested in their welfare in time and in eternity. And all such human interest is fostered by understanding sympathy, unselfish service, and unstinted forgiveness. No man should despise your youth, but I exhort you always to give due consideration to the fact that age oftentimes represents experience, and that nothing in human affairs can take the place of actual experience. Strive to live peaceably with all men, especially your friends in the brotherhood of the heavenly kingdom. And, John, always remember, strive not with the souls you would win for the kingdom.”

181:2.6 (1956.1) And then the Master, passing around his own seat, paused a moment by the side of the place of Judas Iscariot. The apostles were rather surprised that Judas had not returned before this, and they were very curious to know the significance of Jesus' sad countenance as he stood by the betrayer's vacant seat. But none of them, except possibly Andrew, entertained even the slightest thought that their treasurer had gone out to betray his Master, as Jesus had intimated to them earlier in the evening and during the supper. So much had been going on that, for the time being, they had quite forgotten about the Master's announcement that one of them would betray him.

181:2.7 (1956.2) Jesus now went over to Simon Zelotes, who stood up and listened to this admonition: “You are a true son of Abraham, but

kada aš mėginau tave paversti šitos dangiškosios karalystės sūnumi. Aš myliu tave, o taip pat aš myliu ir visus tavo sielos brolius. Aš žinau, jog ir tu myli mane, Simonai, ir, jog tu myli šią karalystę, bet tu vis dar stengiesi daryti taip, kad priverstum karalystę ateiti tokią, kokia ji patinka tau. Aš visiškai gerai žinau, jog galiausiai tu suvoksi manosios evangelijos dvasinę prigimtį ir prasmę, ir kad tu padarysi drąsų darbą ją skelbdamas, bet man neramu dėl to, kas tau gali atsitikti, kada aš išvyksiu. Aš tikrai džiaugčiausi žinodamas, jog tu nesuklups; aš tikrai būčiau laimingas, jeigu galėčiau žinoti, kad po to, kada aš išvyksiu pas Tėvą, tu nenustosi būti mano apaštalas, ir jog deramai elgsiesi kaip dangiškosios karalystės ambasadorius.”

Nespėjo Jėzus baigti kalbėti Simonui Uoliajam, kai šis karštas patriotas, nusišluostęs akis, atsakė: “Mokytojau, nesibaimink dėl manosios ištikimybės. Aš nusišukau nuo visko, kad savąjį gyvenimą galėčiau pašvęsti tavosios karalystės sukūrimui žemėje, ir aš tikrai nesuklupsiu. Kol kas aš ištverčiau visus nusivylimus, ir aš tikrai tavęs neapleisiu.”

Ir tuomet, uždėjęs savo ranką Simonui ant peties, Jėzus tarė: “Iš tikrųjų malonu girdėti, kai tu kalbi šitaip, ypač tokiu laikmečiu, koks yra dabar, bet, mano mielas drauge, tu vis tiek dar nesupranti, apie ką tu kalbi. Nė vienai akimirksniui aš nenorėčiau suabejoti tavąja ištikimybe, tavuoju atsidavimu; aš žinau, jog tu nedvejodamas eitum į mūšį ir už mane žūtum, kaip ir visi kiti tą padarytų” (ir jie visi linksėjo galvas energingai pritardami), “bet šito iš tavęs nebus reikalaujama. Aš jums nuolat kartodavau, jog manoji karalystė nėra iš šito pasaulio, ir kad manieji mokiniai nekovos dėl to, kad ją įkurtų. Aš tą esu jums sakęs daug kartų, Simonai, bet tu atsisakai pažvelgti tiesiai į akis. Aš nesijaudinu dėl tavosios ištikimybės man ir karalystei, tačiau, ką tu darysi tada, kada aš išeisiu ir kada tu pagaliau imsi suprasti, jog tu nesuvokei manojo mokymo prasmės, ir jog tu turi savo klaidingas sampratas priderinti prie kitokios ir dvasinės reikalų tvarkos karalystėje?”

Simonas norėjo kalbėti toliau, bet Jėzus iškėlė savo ranką ir, jį sustabdęs, tęsė toliau: “Nė vienas iš mano apaštalų širdyje nėra nuoširdesnis ir sąžiningesnis už tave, bet iš jų nė vienas nebus nusiminęs ir besisielojantis tiek, kiek tu, po to, kada aš išvyksiu. Per visą tą laikotarpį, kada tu būsi netekęs dramos, manoji dvasia iš tiesų gyvens drauge su tavimi, ir šitie, tavieji sielos broliai, tavęs neapleis. Nepamiršk to, ko aš jus esu mokęs apie pilietybės žemėje ryšį su sūnyste Tėvo dvasinėje karalystėje. Gerai apmąstyk viską, ką aš jums esu sakęs, jog Cezariui atiduotumėte tai, kas yra Cezario, o Dievui atiduotumėte tai, kas yra Dievo. Pašvesk savąjį gyvenimą, Simonai, tam, kad parodytum, kaip deramai mirtingasis žmogus gali įgyvendinti mano įsakymą dėl to, kad

what a time I have had trying to make you a son of this heavenly kingdom. I love you and so do all of your brethren. I know that you love me, Simon, and that you also love the kingdom, but you are still set on making this kingdom come according to your liking. I know full well that you will eventually grasp the spiritual nature and meaning of my gospel, and that you will do valiant work in its proclamation, but I am distressed about what may happen to you when I depart. I would rejoice to know that you would not falter; I would be made happy if I could know that, after I go to the Father, you would not cease to be my apostle, and that you would acceptably deport yourself as an ambassador of the heavenly kingdom.”

181:2.8 (1956.3) Jesus had hardly ceased speaking to Simon Zelotes when the fiery patriot, drying his eyes, replied: “Master, have no fears for my loyalty. I have turned my back upon everything that I might dedicate my life to the establishment of your kingdom on earth, and I will not falter. I have survived every disappointment so far, and I will not forsake you.”

181:2.9 (1956.4) And then, laying his hand on Simon’s shoulder, Jesus said: “It is indeed refreshing to hear you talk like that, especially at such a time as this, but, my good friend, you still do not know what you are talking about. Not for one moment would I doubt your loyalty, your devotion; I know you would not hesitate to go forth in battle and die for me, as all these others would” (and they all nodded a vigorous approval), “but that will not be required of you. I have repeatedly told you that my kingdom is not of this world, and that my disciples will not fight to effect its establishment. I have told you this many times, Simon, but you refuse to face the truth. I am not concerned with your loyalty to me and to the kingdom, but what will you do when I go away and you at last wake up to the realization that you have failed to grasp the meaning of my teaching, and that you must adjust your misconceptions to the reality of another and spiritual order of affairs in the kingdom?”

181:2.10 (1956.5) Simon wanted to speak further, but Jesus raised his hand and, stopping him, went on to say: “None of my apostles are more sincere and honest at heart than you, but not one of them will be so upset and disheartened as you, after my departure. In all of your discouragement my spirit shall abide with you, and these, your brethren, will not forsake you. Do not forget what I have taught you regarding the relation of citizenship on earth to sonship in the Father’s spiritual kingdom. Ponder well all that I have said to you about rendering to Caesar the things which are Caesar’s and to God that which is God’s. Dedicate your life, Simon, to showing how acceptably mortal man may fulfill my injunction concerning the simultaneous recognition of temporal duty to civil powers and spiritual

vienu ir tuo pačiu metu pripažintų žemiškąją pareigą pilietinei valdžiai ir dvasinę tarnystę karalystės brolijoje. Jeigu tu tikrai mokysiesi iš Tiesos Dvasios, tuomet niekada nebus konflikto tarp tų reikalavimų, kuriuos kelia pilietybė žemėje ir sūnystė danguje, nebent žemiškieji valdovai išdrįstų reikalauti iš jūsų tokios pagarbos ir garbinimo, kokie priklauso tikrai Dievui.

“Ir dabar, Simonai, kada tu pagaliau viską suprasi, ir po to, kada tu būsi atsikratęs depresijos ir būsi išėjęs skelbti šitos evangelijos su didžiule galia, niekada neužmiršk, jog aš su tavimi buvau net ir per visą tą laikotarpį, kada tu drąsos buvai netekęs, ir jog aš tikrai eisiu su tavimi iki pačios pabaigos. Tu visada iš tiesų būsi mano apaštalas, ir po to, kada tu pradėsi norėti žvelgti dvasios akimis ir didesniu laipsniu savąją valią užleisti Tėvo danguje valiai, tada tu iš tiesų sugrįši, kad dirbtum manuoju ambasadoriumi, ir, dėl tavojo lėtumo suvokti tas tiesas, kurių aš jus mokiau, tikrai niekas neatims iš tavęs to įgaliojimo, kurį aš tau suteikiau. Ir šitoki būdu, Simonai, aš dar kartą įspėju tave, kad tie, kurie kovoja su kardu, nuo kardo ir žūsta, tuo tarpu tie, kurie dirba dvasioje, pasiekia amžinai trunkantį gyvenimą būsimajoje karalystėje, patirdami džiaugsmą ir ramybę šioje karalystėje, kuri yra dabar. Ir kada šis darbas, patikėtas tau, bus užbaigtas žemėje, tada tu, Simonai, su manimi tikrai sėdėsi manojoje karalystėje štai ten. Tu iš tikrųjų pamatysi šią karalystę, kurios tu taip ilgėjaisai, bet ne šitame gyvenime. Toliau tikėk į mane ir į tai, ką aš jums apreiškiau, ir tu tikrai gausi amžinojo gyvenimo dovaną.”

Kada Jėzus baigė kalbėti Simonui Uoliajam, tada jis priėjo prie Motiejaus Levio ir tarė: “Daugiau tau nebereikės rūpintis, kaip papildyti apaštališkosios grupės išdą. Greitai, labai greitai, jūs visi būsite išsklaidyti; jums nebeleis patirti raminančio ir palaikančio bendravimo bent su vienu iš savo sielos brolių. Kada jūs eisite ir toliau skelbsite šitą karalystės evangeliją, tada jūs turėsite susirasti sau naujų draugų. Aš jus esu siuntęs po du tais laikais, kai jūs mokėtės, bet dabar, kada aš jus palieku, po to, kada jūs atsitokėsite po šoko, tada jūs išeisite po vieną, ir eisite iki pat žemės pakraščių, skelbdami šitą gerąją naujieną: Kad įtikėjimo dėka sužadinti mirtingieji yra Dievo sūnūs.”

Tada tarė Motiejus: “Bet, Mokytojaus, kas mus išsiųs, ir kaip mes iš tiesų žinosime, kur eiti? Ar tą kelią mums parodys Andriejus? Ir Jėzus atsakė: “Ne, Levi, jums Andriejus daugiau nebevadovaus skelbiant evangeliją. Jis, iš tikrųjų, ir toliau bus jūsų draugas ir patarėjas iki tos dienos, kada atvyks naujasis mokytojas, ir tuomet Tiesos Dvasia tikrai ves kiekvieną iš jūsų į tolimuosius kraštus, kad dirbtumėte tam, jog karalystė išsiplėstų. Tu daug kuo pasikeitėi nuo tos dienos prie mūitinės, kada pirmą kartą išėjai, kad sektum paskui mane; bet

service in the brotherhood of the kingdom. If you will be taught by the Spirit of Truth, never will there be conflict between the requirements of citizenship on earth and sonship in heaven unless the temporal rulers presume to require of you the homage and worship which belong only to God.

181:2.11 (1957.1) “And now, Simon, when you do finally see all of this, and after you have shaken off your depression and have gone forth proclaiming this gospel in great power, never forget that I was with you even through all of your season of discouragement, and that I will go on with you to the very end. You shall always be my apostle, and after you become willing to see by the eye of the spirit and more fully to yield your will to the will of the Father in heaven, then will you return to labor as my ambassador, and no one shall take away from you the authority which I have conferred upon you, because of your slowness of comprehending the truths I have taught you. And so, Simon, once more I warn you that they who fight with the sword perish with the sword, while they who labor in the spirit achieve life everlasting in the kingdom to come with joy and peace in the kingdom which now is. And when the work given into your hands is finished on earth, you, Simon, shall sit down with me in my kingdom over there. You shall really see the kingdom you have longed for, but not in this life. Continue to believe in me and in that which I have revealed to you, and you shall receive the gift of eternal life.”

181:2.12 (1957.2) When Jesus had finished speaking to Simon Zelotes, he stepped over to Matthew Levi and said: “No longer will it devolve upon you to provide for the treasury of the apostolic group. Soon, very soon, you will all be scattered; you will not be permitted to enjoy the comforting and sustaining association of even one of your brethren. As you go onward preaching this gospel of the kingdom, you will have to find for yourselves new associates. I have sent you forth two and two during the times of your training, but now that I am leaving you, after you have recovered from the shock, you will go out alone, and to the ends of the earth, proclaiming this good news: That faith-quickeners are the sons of God.”

181:2.13 (1957.3) Then spoke Matthew: “But, Master, who will send us, and how shall we know where to go? Will Andrew show us the way?” And Jesus answered: “No, Levi, Andrew will no longer direct you in the proclamation of the gospel. He will, indeed, continue as your friend and counselor until that day whereon the new teacher comes, and then shall the Spirit of Truth lead each of you abroad to labor for the extension of the kingdom. Many changes have come over you since that day at the customhouse when you first set out to follow

daug daugiau dar turėsi pasikeisti prieš tai, kada tu galėsi įsivaizduoti tokią broliją, kurioje pagonis sėdi kartu su žydu broliškai bendraudami. Bet ir toliau taip stenkis laimėti savo sielos brolius žydus, kol būsi iki galo patenkintas, o tada su galia atsigręžk į pagonis. Dėl vieno dalyko gali būti tikras, Levi: Tu laimėjai savo sielos brolių pasitikėjimą ir meilę; jie visi tave myli.“ (Ir visi dešimt iš jų parodė, jog su Mokytojo žodžiais sutinka.)

“Levi, apie tavo susirūpinimą, pasiaukojimą, ir darbus, kad išdas būtų nuolat papildomas, aš žinau daug to, ko tavieji sielos broliai nežino, ir džiaugiuosi, dėl to, kad, nors to, kuris nešiojo maišelį ir nėra, bet publikanas ambasadorius yra čia per mano atsisveikinimo sisibūrimą su karalystės pasiuntiniais. Aš meldžiuosi, kad manojo mokymo prasmę tu galėtum pamatyti dvasios akimis. Ir kada naujasis mokytojas įeis į tavo širdį, tada sek paskui, kai jis tave ves ir tavo sielos broliams—net ir visam pasauliui—leis pamatyti, ką Tėvas gali padaryti su neapkenčiamu mokesčių rinkėju, kuris išdrįso sekti paskui Žmogaus Sūnų ir tikėti karalystės evangelija. Net ir iš pat pradžių, Levi, aš tave mylėjau, kaip mylėjau ir šiuos kitus galilėjiečius. Tuomet taip gerai žinodamas, jog nei Tėvas, nei šis Sūnus nėra asmenų gerbėjai, žiūrėk, kad nedarytum jokių skirtumų tarp tų, kurie tampa tikinčiaisiais į evangeliją tavojo tarnavimo dėka. Ir šitokiu būdu, Motiejau, pašvęsk visą savo ateities gyvenimo tarnystę tam, kad visiems žmonėms rodytum, jog Dievas nėra asmenų gerbėjas; jog, Dievo požiūriu ir karalystės bičiulystėje, visi žmonės yra lygūs, visi tikintieji yra Dievo sūnūs.”

Jėzus tuomet priėjo prie Jokūbo Zabediejaus, kuris stovėjo tylėdamas, kai Mokytojas kreipėsi į jį, tardamas: “Jokūbai, kada tu ir tavo jaunesnysis brolis kartą atėjote pas mane, siekdami privilegijų karalystės garbėje, ir kada aš jums pasakiau, jog tokią garbę turi dovanoti Tėvas, tada aš paklausiau, ar pajėgsite išgerti manąją taurę, ir jūs abu atsakėte, kad pajėgsite. Net jeigu tuomet jūs ir nepajėgėte, ir jeigu nepajėgiate ir dabar, bet netrukus jūs būsite parengti tokiai tarnystei tuo patyrimu, kurį jūs netrukus patirsite. Tokiu elgesiu jūs tuo metu supykdytė savo sielos brolius. Jeigu jie dar ne iki galo jums atleido, tai atleis, kada pamatys, kaip jūs išgeriate manąją taurę. Nesvarbu, ar tavoji tarnystė bus ilga ar trumpa, tegul tavo siela būna kantri. Kada ateis naujasis mokytojas, tada tegul jis tave moko užuojautos stabilumo ir to užjaučiančio pakantumo, kuris gimsta iš aukščiausiojo laipsnio pasitikėjimo manimi ir iš tobulo atsidavimo Tėvo valiai. Savo gyvenimą pašvęsk tam, kad rodytum Dievą-pažįstančio ir Sūnumi-tikinčio mokinio tą sujungtą žmogiškąją meilę ir dieviškąją orumą. Ir visi tie, kurie gyvena šitaip, evangeliją apreikš net ir tuo, koku būdu jie mirs. Tu ir tavo brolis Jonas nueisite

me; but many more must come before you will be able to see the vision of a brotherhood in which gentile sits alongside Jew in fraternal association. But go on with your urge to win your Jewish brethren until you are fully satisfied and then turn with power to the gentiles. One thing you may be certain of, Levi: You have won the confidence and affection of your brethren; they all love you.” (And all ten of them signified their acquiescence in the Master's words.)

181:2.14 (1958.1) “Levi, I know much about your anxieties, sacrifices, and labors to keep the treasury replenished which your brethren do not know, and I am rejoiced that, though he who carried the bag is absent, the publican ambassador is here at my farewell gathering with the messengers of the kingdom. I pray that you may discern the meaning of my teaching with the eyes of the spirit. And when the new teacher comes into your heart, follow on as he will lead you and let your brethren see — even all the world — what the Father can do for a hated tax-gatherer who dared to follow the Son of Man and to believe the gospel of the kingdom. Even from the first, Levi, I loved you as I did these other Galileans. Knowing then so well that neither the Father nor the Son has respect of persons, see to it that you make no such distinctions among those who become believers in the gospel through your ministry. And so, Matthew, dedicate your whole future life service to showing all men that God is no respecter of persons; that, in the sight of God and in the fellowship of the kingdom, all men are equal, all believers are the sons of God.”

181:2.15 (1958.2) Jesus then stepped over to James Zebedee, who stood in silence as the Master addressed him, saying: “James, when you and your younger brother once came to me seeking preferment in the honors of the kingdom, and I told you such honors were for the Father to bestow, I asked if you were able to drink my cup, and both of you answered that you were. Even if you were not then able, and if you are not now able, you will soon be prepared for such a service by the experience you are about to pass through. By such behavior you angered your brethren at that time. If they have not already fully forgiven you, they will when they see you drink my cup. Whether your ministry be long or short, possess your soul in patience. When the new teacher comes, let him teach you the poise of compassion and that sympathetic tolerance which is born of sublime confidence in me and of perfect submission to the Father's will. Dedicate your life to the demonstration of that combined human affection and divine dignity of the God-knowing and Son-believing disciple. And all who thus live will reveal the gospel even in the manner of their death. You and your brother John will go different ways, and

skirtingais keliais, ir vienas iš jūsų galės su manimi sėdėti amžinojoje karalystėje daug anksčiau už kitą. Tau didelė dalimi padėtų tai, jeigu žinotum, jog tikrąją išmintį sudaro sprendimo laisvė, o taip pat ir drąsa. Tu turėtum išmokyti įžvalgumo, kaip sutarti su savo agresyvumu. Ateis tokios nuostabiausios akimirkos, kada už šią evangeliją mano mokiniai nedvejodami paaukos savąją gyvybę, bet visomis įprastomis aplinkybėmis būtų nepalyginamai geriau netikinčiųjų įniršį nuraminti tam, kad galėtumėte gyventi ir gerąsias naujienas toliau skelbti. Kiek tai priklauso nuo tavo galios, gyvenk žemėje ilgai, kad tavo ilgametis gyvenimas galėtų būti vaisingas sielomis, laimėtomis dangiškajai karalystei.”

Kada Mokytojas pabaigė kalbėti Jokūbui Zabediejui, tada jis apėjo aplink stalo galą, kur sėdėjo Andriejus ir, žiūrėdamas savo ištikimam padėjėjui į akis, tarė: “Andriejau, tu man ištikimai atstovavai kaip laikinai einantis dangiškosios karalystės ambasadorių vadovo pareigas. Nors kartais tu ir dvejojai, o kartais rodei pavojingą drovumą, ir vis tik, tu visada buvai nuoširdžiai teisingas ir išskirtinai doras bendraudamas su savo bičiuliais. Visą laiką nuo tos akimirkos, kada tu ir tavo sielos broliai buvote įšventinti į karalystės pasiuntinius, jūs turėjote savivaldą visuose administraciniuose grupės reikaluose, išskyrus tai, jog aš tave paskyriau į laikinojo vadovo šitiems pasirinktiesiems pareigas. Nė vienoje kitoje žemiškojo pobūdžio sferoje aš tikrai nesielgiau taip, kad nurodinėčiau tau ar paveikčiau tavo sprendimus. Ir šitaip aš dariau dėl to, jog suteikčiau vadovą, kuris vadovautų visoms vėlesnėms jūsų grupės diskusijoms. Manojoje visatoje ir manojo Tėvo visatų visatoje, su mūsų sielos broliais-sūnumis yra bendraujama kaip su individualiais visuose jų dvasiniuose ryšiuose, bet visuose grupiniuose ryšiuose mes būtinai suteikiame konkrečią vadovybę. Mūsų karalystė yra tvarkos valda, ir ten, kur bendradarbiaudami veikia du valiniai tvariniai arba daugiau valinių tvarinių, ten vadovavimui visada yra suteikiamas vadovas.

“Ir dabar, Andriejau, kadangi tu esi savo sielos brolių vadovas, paskirtas mano įgaliojimu, ir kadangi tu šitaip tarnavai kaip mano asmeninis atstovas, ir dėl to, jog aš netrukus jus paliksiu ir vyksiu pas savąjį Tėvą, tai aš tave atleidžiu nuo bet kokios atsakomybės, kas susiję su šiais žemiškaisiais ir administraciniais reikalais. Nuo šiol savo sielos broliams tu turėsi tikrai tokią valdžią, kokią užsitarnavai savo poste kaip dvasinis lyderis, ir kurią, dėl to, tavo sielos broliai laisvai pripažįsta. Nuo šios valandos savo sielos broliams tu nebegali naudoti jokios valdžios, nebent tokią valdžią jie tau sugrąžintų konkrečiu įstatymišku veiksmu po to, kada aš būsiu išvykęs pas Tėvą. Bet šitas išlaisvinimas nuo administracinio grupės vadovo pareigų jokių būdu

one of you may sit down with me in the eternal kingdom long before the other. It would help you much if you would learn that true wisdom embraces discretion as well as courage. You should learn sagacity to go along with your aggressiveness. There will come those supreme moments wherein my disciples will not hesitate to lay down their lives for this gospel, but in all ordinary circumstances it would be far better to placate the wrath of unbelievers that you might live and continue to preach the glad tidings. As far as lies in your power, live long on the earth that your life of many years may be fruitful in souls won for the heavenly kingdom.”

181:2.16 (1958.3) When the Master had finished speaking to James Zebedee, he stepped around to the end of the table where Andrew sat and, looking his faithful helper in the eyes, said: “Andrew, you have faithfully represented me as acting head of the ambassadors of the heavenly kingdom. Although you have sometimes doubted and at other times manifested dangerous timidity, still, you have always been sincerely just and eminently fair in dealing with your associates. Ever since the ordination of you and your brethren as messengers of the kingdom, you have been self-governing in all group administrative affairs except that I designated you as the acting head of these chosen ones. In no other temporal matter have I acted to direct or to influence your decisions. And this I did in order to provide for leadership in the direction of all your subsequent group deliberations. In my universe and in my Father’s universe of universes, our brethren-sons are dealt with as individuals in all their spiritual relations, but in all group relationships we unflinchingly provide for definite leadership. Our kingdom is a realm of order, and where two or more will creatures act in co-operation, there is always provided the authority of leadership.

181:2.17 (1959.1) “And now, Andrew, since you are the chief of your brethren by authority of my appointment, and since you have thus served as my personal representative, and as I am about to leave you and go to my Father, I release you from all responsibility as regards these temporal and administrative affairs. From now on you may exercise no jurisdiction over your brethren except that which you have earned in your capacity as spiritual leader, and which your brethren therefore freely recognize. From this hour you may exercise no authority over your brethren unless they restore such jurisdiction to you by their definite legislative action after I shall have gone to the Father. But this release from responsibility as the administrative head of this group does not in any

nesumažina tavo moralinės atsakomybės daryti viską, kas yra tavojoje galioje, kad tvirtai ir su meile tavo sielos broliai būtų išlaikyti drauge per tuos išmėginimų laikus, kurie yra kaip tik priešakyje, per tas dienas, kurios turi įsiterpti tarp mano išvykimo materialaus kūno pavidalu ir naujojo mokytojo, kuris gyvens jūsų širdyse ir kuris galiausiai atves jus į visą tiesą, pasiuntimo. Kada aš rengiuosi jus palikti, tada aš tikrai norėčiau iki galo tave išlaisvinti nuo bet kokių administracinių pareigų, kurios prasidėjo ir turėjo galią tuomet, kai aš buvau vienas iš jūsų. Nuo šiol jums ir tarp jūsų aš naudosisi tikta dvasinę galią.

“Jeigu tavo sielos broliai nori tave tebeturėti kaip savo patarėją, tai aš nurodau, jog visuose reikaluose, žemiškuosiuose ir dvasiniuose, tu darytum viską, kas tik įmanoma, kad tarp nuoširdžių evangelijos tikinčiųjų įvairių grupių skatintum ramybę ir santarvę. Savo likusį gyvenimą pašvęsk tam, jog tarp savo sielos brolių skatintum broliškosios meilės praktinius aspektus. Būk geras mano broliams materialiam kūne, kada jie ims iki galo tikėti šita evangelija; rodyk kupiną meilės ir nešališką atsidavimą graikams Vakaruose ir Abneriui Rytuose. Nors šitie, mano apaštalai, netrukus bus išsklaidyti į visas keturias žemės puses, kad ten skelbtų sūnystės su Dievu išgelbėjimo gerąją naujieną, bet tu turi juos išlaikyti draugėje per tą išbandymų metą, kuris jūsų kaip tik dabar ir laukia, per tą didžiulio išmėginimo laikotarpį, per kurį jūs turite išmokti tikėti šita evangelija, kada manęs nebebus asmeniškai, tuo metu, kai jūs kantriai lauksite naujojo mokytojo, Tiesos Dvasios, atvykimo. Ir tokiu būdu, Andriejau, nors tau gali netekti atlikti tokių didelių darbų, kaip juos supranta žmonės, bet pasitenkink tuo, kad būtum mokytojas ir patarėjas tiems, kurie tokius darbus daro. Tęsk savąjį darbą žemėje iki galo, ir tuomet tu tikrai tęsi šitą tarnavimą amžinojoje karalystėje, nes argi aš nesu daug kartų sakęs, jog turiu ir kitų avių ne iš šitos bandos?”

Tada Jėzus priėjo prie Alfiejaus dvynių ir, atsistojęs tarp jų, tarė: “Mano mažieji vaikai, jūs esate viena iš tų trijų brolių grupių, nusprendusių eiti paskui mane. Jūs visi šeši gerai pasielgėte, kad dirbote sutardami su savo pačių kūnu ir krauju, bet nė vienas nepadarė šito geriau už jus. Sunkūs laikai mūsų kaip tik dabar ir laukia. Jūs galite ne viską suprasti, kas jus ir jūsų sielos brolius užgrius, bet niekada neabejokite, jog kažkada jūs buvote pakviesti į karalystės darbą. Kažkurį laiką nebus minių, kurias reikėtų tvarkyti, bet nepraraskite drąsos; kada jūsų gyvenimo darbas bus užbaigtas, tada aš tikrai priimsiu jus danguje, kur šlovėje jūs iš tikrųjų apie savo išgelbėjimą pasakosite serafinėms gausybėms ir aukštų Dievo Sūnų minioms. Pašvęskite savo gyvenimą tam, jog išaukštintumėte kasdienį sunkų darbą. Parodykite visiems žmonėms žemėje ir dangaus angelams, kaip linksmi ir drąsiai

manner lessen your moral responsibility to do everything in your power to hold your brethren together with a firm and loving hand during the trying time just ahead, those days which must intervene between my departure in the flesh and the sending of the new teacher who will live in your hearts, and who ultimately will lead you into all truth. As I prepare to leave you, I would liberate you from all administrative responsibility which had its inception and authority in my presence as one among you. Henceforth I shall exercise only spiritual authority over you and among you.

181:2.18 (1959.2) “If your brethren desire to retain you as their counselor, I direct that you should, in all matters temporal and spiritual, do your utmost to promote peace and harmony among the various groups of sincere gospel believers. Dedicate the remainder of your life to promoting the practical aspects of brotherly love among your brethren. Be kind to my brothers in the flesh when they come fully to believe this gospel; manifest loving and impartial devotion to the Greeks in the West and to Abner in the East. Although these, my apostles, are soon going to be scattered to the four corners of the earth, there to proclaim the good news of the salvation of sonship with God, you are to hold them together during the trying time just ahead, that season of intense testing during which you must learn to believe this gospel without my personal presence while you patiently await the arrival of the new teacher, the Spirit of Truth. And so, Andrew, though it may not fall to you to do the great works as seen by men, be content to be the teacher and counselor of those who do such things. Go on with your work on earth to the end, and then shall you continue this ministry in the eternal kingdom, for have I not many times told you that I have other sheep not of this flock?”

181:2.19 (1959.3) Jesus then went over to the Alpheus twins and, standing between them, said: “My little children, you are one of the three groups of brothers who chose to follow after me. All six of you have done well to work in peace with your own flesh and blood, but none have done better than you. Hard times are just ahead of us. You may not understand all that will befall you and your brethren, but never doubt that you were once called to the work of the kingdom. For some time there will be no multitudes to manage, but do not become discouraged; when your lifework is finished, I will receive you on high, where in glory you shall tell of your salvation to seraphic hosts and to multitudes of the high Sons of God. Dedicate your lives to the enhancement of commonplace toil. Show all men on earth and the angels of heaven how cheerfully and courageously mortal man can, after having been called to work

mirtingasis žmogus gali sugrįžti prie ankstesniųjų dienų sunkių darbų po to, kada buvo pakviestas laikinai dirbti Dievo ypatingoje tarnystėje. Jeigu, kol kas, jūsų darbas karalystės išoriniuose reikaluose tikrai turėtų ir pasibaigti, tai jūs turėtumėte sugrįžti prie savo ankstesniųjų darbų būdami naujai apšviesti sūnystės su Dievu patyrimo ir turėdami tokį išaukštiną suvokimą, jog tam, kuris pažįsta Dievą, nėra tokio dalyko, kaip kasdienis sunkus darbas arba pasaulietinis alinantis darbas. Jums, kurie dirbate su manimi, visi dalykai tapo šventi, ir visas žemiškasis darbas tapo tarnavimu net ir Dievui Tėvui. Ir kada jūs išgirsite naujienas apie savo buvusių apaštališkųjų bičiulių darbus, tada džiaukitės su jais ir toliau tęskite savo kasdienį darbą, kaip ir tie, kurie laukia Dievo, ir tarnauja tuo metu, kada laukia. Jūs buvote mano apaštalai, ir visada iš tikrųjų būsite, ir aš tikrai jus prisiminsiu ateities karalystėje.”

Ir tuomet Jėzus priėjo prie Pilypo, kuris, stovėdamas, iš klausė tokią Mokytojo žinią: “Pilypai, tu man esi pateikęs daug neprotingų klausimų, bet aš dariau viską, kas tik įmanoma, kad atsakyčiau į kiekvieną klausimą, o dabar aš tikrai norėčiau atsakyti į paskutinįjį iš tokių paklausimų, kuris kilo tavo kuo nuoširdžiausiame, bet nedvasingame prote. Visą tą laiką, kada ašėjau aplinkui stalą, artėdamas prie tavęs, tu pats savęs klausėi, ‘Ką man reikės daryti, jeigu Mokytojas išvyks ir paliks mus vienus šitame pasaulyje?’ O, tu, turintis mažą įtikėjimą! Ir vis tik tu jo turi beveik tiek pat, kiek ir daugelis iš tavo sielos brolių. Tu buvai geras ekonomas, Pilypai. Tu mus apvylėi tik keletą kartų, ir vieną iš tokių nepasisekimų mes panaudojome tam, jog pademonstruotume Tėvo šlovę. Tavas ekonomo darbas yra beveik užbaigtas. Netrukus tu daug daugiau dirbsi tą darbą, kurį dirbti ir buvai pašauktas—skelbsi šios karalystės evangeliją. Pilypai, tu visą laiką norėjai, kad tau būtų parodyta, ir labai greitai tu iš tikrųjų pamatysi didingus dalykus. Būtų buvę nepalyginamai geriau, jeigu visa tai būtų pamatęs įtikėjimu, bet kadangi tu buvai nuoširdus net ir savo materialiu matymu, tai tu gyvensi, kad pamatytum, kaip išsipildo manieji žodžiai. Ir tada, kada tu būsi palaimintas dvasios matymu, eik prie savojo darbo, pašvęsk savąjį gyvenimą tam, kad vestum žmoniją ieškoti Dievo ir siekti amžinųjų realybių dvasinio įtikėjimo akimis, o ne materialaus proto akimis. Prisimink, Pilypai, kad žemėje tu turi didžią misiją, nes pasaulyje yra pilna tokių, kurie į gyvenimą žvelgia lygiai taip, kaip ir tu turėjai polinkį į jį žvelgti. Tu turi nuveikti didžiulį darbą, ir kada jis bus užbaigtas su įtikėjimu, tada tu tikrai ateisi į manąją karalystę, ir man tikrai bus didžiulis malonumas parodyti tau tai, ko akis nematė, ausis negirdėjo, ir mirtingojo protas nesuvokė. Tuo tarpu dabar, tapk toks, kaip mažas vaikas dvasios karalystėje ir leisk man, kaip naujojo mokytojo dvasiai, vesti tave į priekį dvasios karalystėje. Iš šitokių būdų aš tikrai galėsiu

for a season in the special service of God, return to the labors of former days. If, for the time being, your work in the outward affairs of the kingdom should be completed, you should go back to your former labors with the new enlightenment of the experience of sonship with God and with the exalted realization that, to him who is God-knowing, there is no such thing as common labor or secular toil. To you who have worked with me, all things have become sacred, and all earthly labor has become a service even to God the Father. And when you hear the news of the doings of your former apostolic associates, rejoice with them and continue your daily work as those who wait upon God and serve while they wait. You have been my apostles, and you always shall be, and I will remember you in the kingdom to come.”

181:2.20 (1960.1) And then Jesus went over to Philip, who, standing up, heard this message from his Master: “Philip, you have asked me many foolish questions, but I have done my utmost to answer every one, and now would I answer the last of such questionings which have arisen in your most honest but unspiritual mind. All the time I have been coming around toward you, have you been saying to yourself, ‘What shall I ever do if the Master goes away and leaves us alone in the world?’ O, you of little faith! And yet you have almost as much as many of your brethren. You have been a good steward, Philip. You failed us only a few times, and one of those failures we utilized to manifest the Father’s glory. Your office of stewardship is about over. You must soon more fully do the work you were called to do — the preaching of this gospel of the kingdom. Philip, you have always wanted to be shown, and very soon shall you see great things. Far better that you should have seen all this by faith, but since you were sincere even in your material sightedness, you will live to see my words fulfilled. And then, when you are blessed with spiritual vision, go forth to your work, dedicating your life to the cause of leading mankind to search for God and to seek eternal realities with the eye of spiritual faith and not with the eyes of the material mind. Remember, Philip, you have a great mission on earth, for the world is filled with those who look at life just as you have tended to. You have a great work to do, and when it is finished in faith, you shall come to me in my kingdom, and I will take great pleasure in showing you that which eye has not seen, ear heard, nor the mortal mind conceived. In the meantime, become as a little child in the kingdom of the spirit and permit me, as the spirit of the new teacher, to lead you forward in the spiritual kingdom. And in this way will I be able to do much for you which I was not able to accomplish when I sojourned with you as a mortal of the realm. And always remember, Philip, he who has seen me

padaryti tau daug to, ko negalėjau pasiekti tada, kada gyvenau su jumis kaip šios sferos mirtingasis. Ir visada prisimink, Pilypai, tas, kuris matė mane, tas matė Tėvą.”

Tada Mokytojas priėjo prie Natanieliaus. Kada Natanielius atsistojo, tada Jėzus paliepė jam sėstis ir, atsisėdęs greta jo, tarė: “Natanieli, nuo to laiko, kada tapai mano apaštalu, tu išmokai gyventi aukščiau prietarų ir rodyti didesnį pakantumą. Bet tau dar reikės daug daugiau ko išmolti. Savo bičiuliams tu buvai palaima tuo, kad juos visada perspėdavo tavo nuolatinis nuoširdumas. Kada aš būsiu išėjęs, gali atsitikti taip, jog tavo atvirumas galės tau trukdyti sutarti su savo sielos broliais, tiek su senaisiais, tiek ir su naujaisiais. Tu turėtum išmolti, kad net ir geros minties išreiškimas turi būti moduluojamas pagal klausytojo intelektualų statusą ir dvasinį išsivystymą. Nuoširdumas karalystės darbe pasitarnauja labiausiai tada, kada jis yra glaudžiai susietas su apdairumu.

“Jeigu tu tikai išmoktum dirbti su savo sielos broliais, tai galėtum pasiekti tvirtesnių rezultatų, bet jeigu atsitiks taip, kad tau teks išeiti ieškoti bendraminčių, tai ir šitokiu atveju savo gyvenimą pašvęsk tam, kad įrodytum, jog karalystės statytoju Dievą-pažįstantis mokinys gali tapti net ir būdamas pasaulyje vienas ir visiškai izoliuotas nuo savo tikinčiųjų bičiulių. Aš žinau, tu liksi ištikimas iki galo, ir kada nors aš tikrai tave pasveikinsiu savosios karalystės danguje didesnėje tarnystėje.”

Tada prašneko Natanielius, Jėzui pateikdamas šitokį klausimą: “Tavojo mokymo aš klausiausi visą laiką nuo tada, kada pirmą kartą tu mane pašaukei į šitos karalystės tarnystę, bet aš nuoširdžiai turiu pasakyti, kad negaliu iki galo suprasti viso to, apie ką tu mums pasakoji, prasmės. Aš nežinau, ko tikėtis toliau, ir manau, jog didžioji dalis mano sielos brolių yra lygiai taip susipainioję, bet jie nesiryžta prisipažinti, jog yra pasimetę? Ar tu gali man padėti?” Jėzus, uždėjęs savo ranką ant Natanieliaus peties, tarė: “Mano drauge, nieko čia nėra keisto, kad tu susipainioji stengdamasis suvokti manojos dvasinio mokymo prasmę, kadangi tave tiek suvaržo tavo išankstinės žydų tradicijos nuostatos ir tiek supainioja tavo nuolatinis polinkis mano evangeliją aiškinti sutinkamai su raštininkų ir fariziejų mokymais.

“Aš jus daug ko mokiau žodžiu, pasakytų lūpomis, ir aš gyvenau savo gyvenimą tarp jūsų. Aš padariau viską, ką galima padaryti, kad apšviesčiau jūsų protus ir išlaisvinčiau jūsų sielas, ir ko jūs negalėjote gauti iš mano mokymų ir iš mano gyvenimo, tą dabar jūs turite pasiruošti gauti iš to visų mokytojų mokytojo—realaus patyrimo. Ir visoje šitoje patirtyje, kuri dabar jūsų laukia, aš eisiu pirmą jūsų, o Tiesos Dvasia tikrai bus su

has seen the Father.”

181:2.21 (1960.2) Then went the Master over to Nathaniel. As Nathaniel stood up, Jesus bade him be seated and, sitting down by his side, said: “Nathaniel, you have learned to live above prejudice and to practice increased tolerance since you became my apostle. But there is much more for you to learn. You have been a blessing to your fellows in that they have always been admonished by your consistent sincerity. When I have gone, it may be that your frankness will interfere with your getting along well with your brethren, both old and new. You should learn that the expression of even a good thought must be modulated in accordance with the intellectual status and spiritual development of the hearer. Sincerity is most serviceable in the work of the kingdom when it is wedded to discretion.

181:2.22 (1961.1) “If you would learn to work with your brethren, you might accomplish more permanent things, but if you find yourself going off in quest of those who think as you do, in that event dedicate your life to proving that the God-knowing disciple can become a kingdom builder even when alone in the world and wholly isolated from his fellow believers. I know you will be faithful to the end, and I will some day welcome you to the enlarged service of my kingdom on high.”

181:2.23 (1961.2) Then Nathaniel spoke, asking Jesus this question: “I have listened to your teaching ever since you first called me to the service of this kingdom, but I honestly cannot understand the full meaning of all you tell us. I do not know what to expect next, and I think most of my brethren are likewise perplexed, but they hesitate to confess their confusion. Can you help me?” Jesus, putting his hand on Nathaniel’s shoulder, said: “My friend, it is not strange that you should encounter perplexity in your attempt to grasp the meaning of my spiritual teachings since you are so handicapped by your preconceptions of Jewish tradition and so confused by your persistent tendency to interpret my gospel in accordance with the teachings of the scribes and Pharisees.

181:2.24 (1961.3) “I have taught you much by word of mouth, and I have lived my life among you. I have done all that can be done to enlighten your minds and liberate your souls, and what you have not been able to get from my teachings and my life, you must now prepare to acquire at the hand of that master of all teachers — actual experience. And in all of this new experience which now awaits you, I will go before you and the Spirit of Truth

jumis. Nebijokite; tą, ko dabar nesuprantate, naujasis mokytojas, kada bus atėjęs, apreikš jums per likusį jūsų gyvenimą žemėje ir tuo metu, kada jūs toliau būsite lavinami amžinųjų amžių tėkmėje.”

Ir tada Mokytojas, pasisukdamas į juos visus, tarė: “Nebūkite nusivylę dėl to, kad jums nepavyksta iki galo suvokti evangelijos prasmės. Jūs esate tikrai ribiniai, mirtingieji žmonės, o tai, ko aš jus mokiau, yra be galo, dieviška, ir amžina. Būkite kantrūs ir drąsūs, kadangi prieš jus nusidriekia amžinieji amžiai, per kuriuos galima tęsti savo vis labiau augantį pasiekimą to patyrimo, kai tampama tobulu, net ir tokiu, koks tobulas yra jūsų Tėvas Rojuje.”

Ir tuomet Jėzus priėjo prie Tomo, kuris, stovėdamas, klausėsi, ką sakė jam: “Tomai, tau dažnai stigdavo įtikėjimo; tačiau, kada tau užeidavo abejojimų laikotarpiai, tada tau niekada nepritrūkdavo drąsos. Aš gerai žinau, jog veidmainiai pranašai ir netikri mokytojai tavęs neapgaus. Po to, kada aš būsiu išėjęs, tada tavo sielos broliai iš tiesų daugiau įvertins tavo kritišką požiūrį į naujus mokymus. Ir kuomet jūs visi būsite išsklaidyti iki pat žemės pakraščiu per tuos laikus, kurie ateis, tada prisimink, kad tu vis dar esi mano ambasadorius. Savąjį gyvenimą pašvęsk tam didžiam darbui, kad parodytum, kaip žmogaus kritiškas materialus protas gali nugalėti intelektualaus abejojimo inerciją, kada susiduria su gyvos tiesos pasireiškimo demonstravimu jai veikiant iš dvasios gimusių vyrų ir moterų patyrimo, kurie savo gyvenime veda dvasios vaisius ir vienas kitą myli, net ir taip, kaip jus mylėjau aš. Tomai, aš džiaugiuosi, kad tu prisijungei prie mūsų, ir aš žinau, jog po trumpo pasimetimo laikotarpio, tu toliau tęsi karalystės tarnystę. Tavo dvejojimai suglumindavo tavo sielos brolius, bet jie niekada nesukėlė nerimo man. Aš tavimi pasitikiu, ir aš tikrai eisiu pirma tavęs net iki pačių tolimiausių žemės pakraščiu.”

Tada Mokytojas priėjo prie Simono Petro, kuris atsistojo, kai Jėzus kreipėsi į jį: “Petrai, aš žinau, jog tu mane myli ir jog tu savo gyvenimą pašvęsi tam, kad viešai skelbtum šitą karalystės evangeliją žydams ir pagonims, bet man skaudu dėl to, jog tokio artimo bendravimo su manimi metai tau nepadarė didesnės įtakos, kad prieš sakdamas tu pagalvotum. Kokius išbandymus tu turi patirti prieš tai, kada tu išmoksi pastatyti sargą prie savo lūpų? Kiek tu mums sukėlei daug nerimo savo neapgalvotu kalbėjimu, savo nepagrįstai drąsiu pasitikėjimu savimi! Ir tu tikrai prisidarysi sau daug daugiau vargo, jeigu šitos savo silpnybės neįveiksi. Tu žinai, jog tavo sielos broliai tave myli, nežiūrint šitos tavo silpnybės, ir tu turėtum suprasti, kad šitoji yda jokių būdu nesumažina mano meilės tau, bet ji sumažina tavo naudingumą ir visada sukelia problemų tau pačiam. Bet tau neabejotinai bus naudingi tie

shall be with you. Fear not; that which you now fail to comprehend, the new teacher, when he has come, will reveal to you throughout the remainder of your life on earth and on through your training in the eternal ages.”

181:2.25 (1961.4) And then the Master, turning to all of them, said: “Be not dismayed that you fail to grasp the full meaning of the gospel. You are but finite, mortal men, and that which I have taught you is infinite, divine, and eternal. Be patient and of good courage since you have the eternal ages before you in which to continue your progressive attainment of the experience of becoming perfect, even as your Father in Paradise is perfect.”

181:2.26 (1962.1) And then Jesus went over to Thomas, who, standing up, heard him say: “Thomas, you have often lacked faith; however, when you have had your seasons with doubt, you have never lacked courage. I know well that the false prophets and spurious teachers will not deceive you. After I have gone, your brethren will the more appreciate your critical way of viewing new teachings. And when you all are scattered to the ends of the earth in the times to come, remember that you are still my ambassador. Dedicate your life to the great work of showing how the critical material mind of man can triumph over the inertia of intellectual doubting when faced by the demonstration of the manifestation of living truth as it operates in the experience of spirit-born men and women who yield the fruits of the spirit in their lives, and who love one another, even as I have loved you. Thomas, I am glad you joined us, and I know, after a short period of perplexity, you will go on in the service of the kingdom. Your doubts have perplexed your brethren, but they have never troubled me. I have confidence in you, and I will go before you even to the uttermost parts of the earth.”

181:2.27 (1962.2) Then the Master went over to Simon Peter, who stood up as Jesus addressed him: “Peter, I know you love me, and that you will dedicate your life to the public proclamation of this gospel of the kingdom to Jew and gentile, but I am distressed that your years of such close association with me have not done more to help you think before you speak. What experience must you pass through before you will learn to set a guard upon your lips? How much trouble have you made for us by your thoughtless speaking, by your presumptuous self-confidence! And you are destined to make much more trouble for yourself if you do not master this frailty. You know that your brethren love you in spite of this weakness, and you should also understand that this shortcoming in no way impairs my affection for you, but it lessens your usefulness and never ceases to make trouble for you. But you will undoubtedly

išmėginimai, kuriuos patirsi dar šiąnakt. Ir tai, ką dabar aš sakau tau, Simonai Petrai, lygiai tą patį sakau ir visiems čia susirinkusiems tavo sielos broliams: Šią naktį jums visiems iškils didžiulis pavojus suabejoti manimi. Jūs žinote, jog yra parašyta, 'Piemuo bus nužudytas, ir avys bus išblaškytos.' Kada manęs nebebus, tada kils didžiulis pavojus dėl to, jog kai kurie iš jūsų pasiduos abejonėms ir suklups dėl to, kas užgrius mane. Bet aš prižadu jums dabar, jog tikrai sugrįšiu pas jus trumpam, ir tuomet aš tikrai eisiu pirma jūsų į Galilėją."

Tada tarė Petras, uždėjęs savo ranką ant Jėzaus peties: "Net jeigu ir visi mano sielos broliai pasiduos abejonėms dėl tavęs, bet aš prižadu, jog tikrai nesuabejosiu dėl to, ką tu bepadarytum. Aš tikrai eisiu su tavimi ir, jeigu iškils būtinybė, tai dėl tavęs ir mirsiu."

Kada Petras stovėjo prieš savo Mokytoją, visas virpantis iš gilaus susijaudinimo ir per kraštus plūstančios meilės jam, tada Jėzus, žvelgdamas jam tiesiai į sudrėkusias akis, tarė: "Petrui, tikrai, tikrai aš tau sakau, šiąnakt dar iki pirmųjų gaidžių tu būsi manęs atsiskęs tris ar keturis kartus. Ir šitokių būdu, ko tau nepavyko išmokyti iš ramaus bendravimo su manimi, to tu išmoksi per didelį vargą ir daugybę kančių. Ir po to, kada tu iš tikrųjų būsi įsisavinęs šią reikalingą pamoką, tada tu turėtum sustiprinti savo sielos brolius ir toliau gyventi tokį gyvenimą, kuris būtų pašvęstas šitos evangelijos skelbimui, nors tu gali patekti į kalėjimą ir, galbūt, eiti paskui mane, sumokėdamas kupinos meilės tarnystės aukščiausiąją kainą kuriant Tėvo karalystę.

"Bet prisimink mano pažadą: Kada aš prisikėlsiu, tada kažkiek laiko aš pabūsiu su jumis prieš išeidamas pas Tėvą. Ir net šiąnakt aš tikrai nuolankiai melsiu Tėvą, kad jis sustiprintų kiekvieną iš jūsų tam, ką jūs taip greitai turėsite patirti. Aš jus visus myliu tokia meile, kokia meile mane myli Tėvas, ir dėl to nuo šiol jūs turėtumėte mylėti vienas kitą net ir taip, kaip jus mylėjau aš."

Ir tada, sugiedoję giesmę, jie išėjo į stovyklą ant Alyvų Kalno.

receive great help from the experience you will pass through this very night. And what I now say to you, Simon Peter, I likewise say to all your brethren here assembled: This night you will all be in great danger of stumbling over me. You know it is written, 'The shepherd will be smitten and the sheep will be scattered abroad.' When I am absent, there is great danger that some of you will succumb to doubts and stumble because of what befalls me. But I promise you now that I will come back to you for a little while, and that I will then go before you into Galilee."

181:2.28 (1962.3) Then said Peter, placing his hand on Jesus' shoulder: "No matter if all my brethren should succumb to doubts because of you, I promise that I will not stumble over anything you may do. I will go with you and, if need be, die for you."

181:2.29 (1962.4) As Peter stood there before his Master, all atremble with intense emotion and overflowing with genuine love for him, Jesus looked straight into his moistened eyes as he said: "Peter, verily, verily, I say to you, this night the cock will not crow until you have denied me three or four times. And thus what you have failed to learn from peaceful association with me, you will learn through much trouble and many sorrows. And after you have really learned this needful lesson, you should strengthen your brethren and go on living a life dedicated to preaching this gospel, though you may fall into prison and, perhaps, follow me in paying the supreme price of loving service in the building of the Father's kingdom.

181:2.30 (1962.5) "But remember my promise: When I am raised up, I will tarry with you for a season before I go to the Father. And even this night will I make supplication to the Father that he strengthen each of you for that which you must now so soon pass through. I love you all with the love wherewith the Father loves me, and therefore should you henceforth love one another, even as I have loved you."

181:2.31 (1962.6) And then, when they had sung a hymn, they departed for the camp on the Mount of Olives.

182 Dokumentas. Getsemanėje

⇐ 181

URANTIJOS KNYGA

183 ⇒

IV DALIS. JĖZAUS GYVENIMAS IR MOKYMAI

182 DOKUMENTAS. GETSEMANĖJE

Skyrius

ĮVADAS

1. Paskutinioji grupinė malda
2. Paskutinioji valanda prieš išdavystę
3. Vienas Getsemanėje

PAPER 182

IN GETHSEMANE

SECTIONS

Introduction

1. The Last Group Prayer
2. Last Hour Before the Betrayal
3. Alone in Gethsemane

ĮVADAS

BUVO maždaug dešimta valanda šito ketvirtadienio naktį, kada Jėzus vienuolika apaštalų vedė iš Elijo ir Marijos Morkaus namų atgal į Getsemanės stovyklą. Visą laiką nuo tos dienos kalnuose, Jonas Morkus tai pavertė savuoju reikalu budria akimi stebėti Jėzų. Jonas, kuriam labai trūko miego, gavo keletą valandų poilsio tuo metu, kada Mokytojas su savo apaštalais buvo viršutiniame kambaryje, bet išgirdęs, kaip jie lipa laiptais žemyn, jis atsistojo ir, greitai užsimetęs lininį apsiaustą, nusekė paskui juos per miestą, per Kidrono upelį, ir toliau iki jų nuošalios stovyklavietės, kuri buvo šalia Getsemanės Parko. Ir Jonas Morkus pasiliko per visą šitą naktį ir kitą dieną taip arti Mokytojo, kad jis matė viską ir nugirdo didelę dalį to, ką Mokytojas sakė nuo šio meto iki nukryžiovimo valandos.

Kada Jėzus ir šie vienuolika buvo pakeliui į stovyklą, tada apaštalai pradėjo stebėtis, ką galėtų reikšti tai, kad taip ilgai nėra Judo, ir vienas su kitu jie šnekėjosi apie Mokytojo išankstinį numatymą, jog vienas iš jų išduos jį, ir pirmą kartą jie įtarė, jog su Judu Iskarijotu ne viskas yra gerai. Bet atvirai apie Judą jie ėmė diskutuoti tikrai tada, kada pasiekė stovyklą ir pamatė, kad ir ten jo nėra, kad jis nelaukia ir nepasitinka jų. Kada jie visi apgulė Andriejų, kad sužinotų, kas gi nutiko Judui, tada jų vadovas tikrai pastebėjo, "Aš nežinau, kur yra

INTRODUCTION

^{182:0.1 (1963.1)} IT WAS about ten o'clock this Thursday night when Jesus led the eleven apostles from the home of Elijah and Mary Mark on their way back to the Gethsemane camp. Ever since that day in the hills, John Mark had made it his business to keep a watchful eye on Jesus. John, being in need of sleep, had obtained several hours of rest while the Master had been with his apostles in the upper room, but on hearing them coming downstairs, he arose and, quickly throwing a linen coat about himself, followed them through the city, over the brook Kidron, and on to their private encampment adjacent to Gethsemane Park. And John Mark remained so near the Master throughout this night and the next day that he witnessed everything and overheard much of what the Master said from this time on to the hour of the crucifixion.

^{182:0.2 (1963.2)} As Jesus and the eleven made their way back to camp, the apostles began to wonder about the meaning of Judas's prolonged absence, and they spoke to one another concerning the Master's prediction that one of them would betray him, and for the first time they suspected that all was not well with Judas Iscariot. But they did not engage in open comment about Judas until they reached the camp and observed that he was not there, waiting to receive them. When they all besieged Andrew to know what had become of

Judas, bet bijau, kad jis mus apleido.”

Judas, their chief remarked only, “I do not know where Judas is, but I fear he has deserted us.”

1. PASKUTINIOJI GRUPINĖ MALDA

Netrukus po to, kada jie atvyko į stovyklą, Jėzus jiems tarė: “Mano draugai ir sielos broliai, dabar su jumis aš būsiu labai trumpai, ir aš noriu, jog mes pasitrauktume nuošaliau vieni ir pasimelstume mūsų Tėvui danguje prašydami stiprybės, kad palaikytų mus šitą valandą ir vėliau visuose darbuose, kuriuos mes turime dirbti jo vardu.”

Šitą pasakęs, Jėzus nuvedė juos šiek tiek į Alyvų Kalno viršų, ir kada visiškai atsivėrė Jeruzalės vaizdas, tada paliepė jiems atsiklaupiti ant didžiulės plokščios uolos ratu aplink jį, kaip tą jie buvo padarę savo įšventinimo dieną; ir tuomet, kai jis stovėjo ten tarp jų, pašlovintas švelnios mėnulio šviesos, jis pakėlė akis į dangų ir meldėsi:

“Tėve, manoji valanda atėjo; dabar pašlovink savo Sūnų, kad šis Sūnus galėtų pašlovinti tave. Aš žinau, jog manojėje valdoje tu man suteikėi visišką valdžią visų gyvųjų tvarinių atžvilgiu, ir amžinąjį gyvenimą aš tikrai suteiksiu visiems tiems, kurie taps įtikėjusiais Dievo sūnumis. Ir amžinasis gyvenimas yra toks, jog mano tvariniai turėtų pažinti tave kaip vienintelį tikrą Dievą ir visų Tėvą, ir kad jie turėtų tikėti į tą, kurį tu atsiuntei į šį pasaulį. Tėve, aš tave išaukštinau žemėje ir užbaigiau tą darbą, kurį tu man patikėjai, kad aš padaryčiau. Aš beveik užbaigiau savęs padovanojimą mūsų pačių kūrinijos vaikams; man belieka tik atiduoti savąją gyvybę materialiam kūne. Ir dabar, O mano Tėve, pašlovink mane ta šlove, kurią aš turėjau su tavimi, kai dar nebuvo šito pasaulio, ir dar kartą mane priimk sau iš dešinės.

“Aš tave parodžiau šitiems žmonėms, kuriuos iš šio pasaulio tu pasirinkai ir davei man. Jie yra tavo—kaip ir visa gyvastis yra tavo rankose—tu davei juos man, ir aš gyvenau tarp jų, mokydamas juos gyvenimo būdo, ir jie patikėjo. Šitie žmonės ima suprasti, jog viskas, ką aš turiu, kyla iš tavęs, ir jog šis gyvenimas, kurį aš gyvenu materialiam kūne, yra skirtas tam, kad manasis Tėvas būtų žinomas šiems pasauliams. Tą tiesą, kurią tu suteikėi man, aš apreiškiau jiems. Jie, mano draugai ir ambasadoriai, nuoširdžiai norėjo priimti tavo žodį. Aš jiems pasakojau, jog esu atėjęs nuo tavęs, jog tu mane atsiuntei į šitą pasaulį, ir jog netrukus aš sugrįšiu pas tave. Tėve, aš iš tikrųjų meldžiuosi už šiuos pasirinktus vyrus. Ir aš meldžiuosi už juos ne taip, kaip melsčiausi už šį pasaulį, bet kaip už tuos, kuriuos iš šio pasaulio aš išsirinkau tam, kad po to, kada būsiu sugrįžęs prie tavojo darbo, šiame pasaulyje

1. THE LAST GROUP PRAYER

182:1.1 (1963.3) A few moments after arriving at camp, Jesus said to them: “My friends and brethren, my time with you is now very short, and I desire that we draw apart by ourselves while we pray to our Father in heaven for strength to sustain us in this hour and henceforth in all the work we must do in his name.”

182:1.2 (1963.4) When Jesus had thus spoken, he led the way a short distance up on Olivet, and in full view of Jerusalem he bade them kneel on a large flat rock in a circle about him as they had done on the day of their ordination; and then, as he stood there in the midst of them glorified in the mellow moonlight, he lifted up his eyes toward heaven and prayed:

182:1.3 (1963.5) “Father, my hour has come; now glorify your Son that the Son may glorify you. I know that you have given me full authority over all living creatures in my realm, and I will give eternal life to all who will become faith sons of God. And this is eternal life, that my creatures should know you as the only true God and Father of all, and that they should believe in him whom you sent into the world. Father, I have exalted you on earth and have accomplished the work which you gave me to do. I have almost finished my bestowal upon the children of our own creation; there remains only for me to lay down my life in the flesh. And now, O my Father, glorify me with the glory which I had with you before this world was and receive me once more at your right hand.

182:1.4 (1964.1) “I have manifested you to the men whom you chose from the world and gave to me. They are yours — as all life is in your hands — you gave them to me, and I have lived among them, teaching them the way of life, and they have believed. These men are learning that all I have comes from you, and that the life I live in the flesh is to make known my Father to the worlds. The truth which you have given to me I have revealed to them. These, my friends and ambassadors, have sincerely willed to receive your word. I have told them that I came forth from you, that you sent me into this world, and that I am about to return to you. Father, I do pray for these chosen men. And I pray for them not as I would pray for the world, but as for those whom I have chosen out of the world to represent me to the world after I have returned to your work, even as I have represented you in this world during my sojourn in the flesh. These

atstovautų man, net ir taip, kaip šitame pasaulyje per savo gyvenimą materialaus kūno pavidalu tau atstovavau aš. Šitie vyrai yra mano; juos davei man tu; bet viskas, kas yra mano, amžinai yra ir tavo, ir viskas, kas buvo tavo, dabar tu esi padaręs taip, kad būtų ir mano. Tu buvai išaukštintas manyje, o dabar aš meldžiu, jog aš būčiau pagerbtas ir šituose vyruose. Šiame pasaulyje aš nebegaliu būti ilgiau; netrukus aš sugįšiu prie to darbo, kurį tu man esi davęs dirbti. Šiuos vyrus aš turiu palikti čia, kad mums ir mūsų karalystei atstovautų tarp žmonių. Tėve, išlaikyk šiuos vyrus ištikimus, kai aš rengiuosi atiduoti savąją gyvybę materialiaame kūne. Padėk jiems, mano draugams, dvasioje būti kaip vienam, net ir taip, kaip vienas esame mes. Kol aš galėjau būti su jais, tol galėjau juos prižiūrėti ir jiems vadovauti, bet dabar aš netrukus išvyksiu. Būk arti jų, Tėve, tol, kol mes galėsime atsiųsti naująjį mokytoją, kad juos guostų ir stiprintų.

“Tu man davei dvylika vyrų, ir aš juos išlaikiau visus, išskyrus vieną, keršto sūnų, kuris nepanoro toliau likti mūsų bičiuliu. Šitie vyrai yra silpni ir pažeidžiami, bet aš žinau, mes galime jais pasikliauti; aš juos išmėginau; mane jie myli, net ir taip, kaip jie rodo gilų pagarbumą ir tau. Nors jie turi daug iškentėti dėl manęs, bet aš noriu, kad juos taip pat užlietų sūnystės dangiškojoje karalystėje užtikrintumo džiaugsmas. Šitiems vyrams aš perdaviau tavo žodį ir mokiau juos tiesos. Pasaulis gali jų neapkęsti, net ir taip, kaip jis neapkentė ir manęs, bet aš neprašau, jog tu juos iš šio pasaulio paimtum, prašau, kad tikėtai tu juos apsaugotum nuo to blogio, kuris yra šiame pasaulyje. Pašventink juos tiesa; tavasis žodis yra tiesa. Ir kaip tu mane išsiuntei į šitą pasaulį, aš net lygiai taip netrukus į šį pasaulį išsiųsiu ir šiuos vyrus. Tarp žmonių aš gyvenau jų labui ir savąjį gyvenimą pašvenčiau tavo tarnystei, kad galėčiau įkvėpti juos, kad jie būtų apvalyti per tą tiesą, kurios aš juos mokiau, ir per tą meilę, kurią aš jiems apreiškiau. Aš gerai žinau, mano Tėve, jog man nėra jokio reikalo prašyti tavęs, jog šiuos sielos brolius prižiūrėtum po to, kada aš būsiu išėjęs; aš žinau, tu juos myli net ir taip, kaip ir aš, bet aš šitą darau, kad jie galėtų geriau suvokti, jog Tėvas myli mirtinguosius žmones net ir taip, kaip juos myli ir šis Sūnus.

“Ir dabar, mano Tėve, aš iš tiesų norėčiau pasimelsti ne tikėtai už šiuos vienuolika vyrų, bet taip pat ir už visus kitus, kurie dabar tiki arba kurie gali vėliau tikėti karalystės evangelija jų būsimosios tarnystės žodžio dėka. Aš noriu, kad jie visi būtų kaip vienas, net ir taip, kaip tu ir aš esame vienas. Tu esi manyje, o aš esu tavyje, ir aš trokštu, jog ir šitie tikintieji lygiai taip būtų mumyse; jog mūsų abiejų dvasios gyventų jų viduje. Jeigu mano vaikai yra kaip vienas, taip, kaip vienas esame mes, ir jeigu jie myli vienas kitą taip, kaip juos mylėjau aš, tuomet visi žmonės tikės,

men are mine; you gave them to me; but all things which are mine are ever yours, and all that which was yours you have now caused to be mine. You have been exalted in me, and I now pray that I may be honored in these men. I can no longer be in this world; I am about to return to the work you have given me to do. I must leave these men behind to represent us and our kingdom among men. Father, keep these men faithful as I prepare to yield up my life in the flesh. Help these, my friends, to be one in spirit, even as we are one. As long as I could be with them, I could watch over them and guide them, but now am I about to go away. Be near them, Father, until we can send the new teacher to comfort and strengthen them.

182:1.5 (1964.2) “You gave me twelve men, and I have kept them all save one, the son of revenge, who would not have further fellowship with us. These men are weak and frail, but I know we can trust them; I have proved them; they love me, even as they reverence you. While they must suffer much for my sake, I desire that they should also be filled with the joy of the assurance of sonship in the heavenly kingdom. I have given these men your word and have taught them the truth. The world may hate them, even as it has hated me, but I do not ask that you take them out of the world, only that you keep them from the evil in the world. Sanctify them in the truth; your word is truth. And as you sent me into this world, even so am I about to send these men into the world. For their sakes I have lived among men and have consecrated my life to your service that I might inspire them to be purified through the truth I have taught them and the love I have revealed to them. I well know, my Father, that there is no need for me to ask you to watch over these brethren after I have gone; I know you love them even as I, but I do this that they may the better realize the Father loves mortal men even as does the Son.

182:1.6 (1964.3) “And now, my Father, I would pray not only for these eleven men but also for all others who now believe, or who may hereafter believe the gospel of the kingdom through the word of their future ministry. I want them all to be one, even as you and I are one. You are in me and I am in you, and I desire that these believers likewise be in us; that both of our spirits indwell them. If my children are one as we are one, and if they love one another as I have loved them, all men will then believe that I came forth from you and be willing to receive the revelation of truth and glory which I

jog aš atėjau nuo tavęs ir norės priimti tiesos ir šlovės apreiškimą, kurį aš pateikiau. Tą šlovę, kurią man davei tu, aš apreiškiau šitiems tikintiesiems. Kaip su manimi tu gyvenai dvasioje, taip iš tiesų ir aš su jais gyvenau materialiam kūne. Kaip su manimi tu buvai vienas, taip iš tiesų ir aš su jais buvau vienas, ir lygiai taip ir naujasis mokytojas iš tikrųjų visą laiką bus su jais ir juose vienas. Ir visa tai aš iš tiesų padariau tam, jog mano sielos broliai materialiam kūne galėtų žinoti, jog Tėvas juos myli net ir taip, kaip juos myli ir šis Sūnus, ir jog tu juos myli net ir taip, kaip myli ir mane. Tėve, dirbk su manimi, kad būtų išgelbėti šitie tikintieji, jog netrukus jie galėtų ateiti tam, kad būtų su manimi šlovėje, o tada eitų tolyn, kad prisijungtų prie tavęs Rojaus glėbyje. Tie, kurie su manimi tarnauja nuolankiai, aš tikrai norėčiau, kad jie būtų su manimi šlovėje, taip, kad jie galėtų pamatyti viską, ką tu atidavei į manąsias rankas kaip tos sėklos, kuri yra sėjama mirtingojo kūno pavidalu laike, amžinąjį derlių. Aš laikiu, kad savo žemiškiesiems sielos broliams parodyčiau tą šlovę, kurią aš turėjau iki šito pasaulio sukūrimo. Šitas pasaulis apie tave, teisingasis Tėve, žino labai mažai, bet tave pažįstu aš, ir aš padariau taip, kad tu būtum žinomas šitiems tikintiesiems, o jie padarys taip, kad tavo vardą žinotų ir kitos kartos. Ir dabar aš prižadu jiems, jog šiame pasaulyje su jais būsi tu net ir taip, kaip buvai ir su manimi—netgi ir šitaip.”

Šie vienuolika ratu aplink Jėzų dar tebeklūpėjo keletą minučių, o tada pakilo ir tylėdami sugrįžo į netoli buvusią stovyklą.

Jėzus meldėsi, kad tarp tikinčiųjų būtų *vienybė*, bet jis nenorėjo, kad jie būtų vienodi. Nuodėmė sukuria negyvą blogio inercijos lygį, bet teisumas ugdo kūrybinę individualaus patyrimo dvasią amžinosios tiesos gyvoje realybėje ir vis didesniu laipsniu bendraujant su Tėvo ir šio Sūnaus dieviškosiomis dvasiomis. Tikinčiojo sūnaus dvasinėje bičiulystėje su dieviškuoju Tėvu niekada negali būti doktrininio užbaigtumo ir sektantiškos grupinės sąmonės viršenybės.

Mokytojas, šitos paskutiniosios maldos su savo apaštalais metu, užsiminė apie tą faktą, kad jis buvo apreiškęs Tėvo *vardą* šiam pasauliui. Ir iš tikrųjų būtent tą jis ir darė apreišdamas Dievą savo išstobulintu gyvenimu materialaus kūno pavidalu. Tėvas stengėsi save apreiškinti Mozei, bet jis negalėjo žengti kiek nors toliau, jog būtų pasakyta, “AŠ ESU.” Ir kada labai reikėjo, kad jis toliau save apreiškėtų, tada tebuvo atskleista, “AŠ ESU tai, kas AŠ ESU.” Tačiau kada savo žemiškąjį gyvenimą užbaigė Jėzus, tada šitas Tėvo vardas buvo atskleistas taip, jog Mokytojas, kuris buvo Tėvo įsikūnijimas, galėjo iš tiesų pasakyti:

Aš esu toji gyvenimo duona.

have made. The glory which you gave me I have revealed to these believers. As you have lived with me in spirit, so have I lived with them in the flesh. As you have been one with me, so have I been one with them, and so will the new teacher ever be one with them and in them. And all this have I done that my brethren in the flesh may know that the Father loves them even as does the Son, and that you love them even as you love me. Father, work with me to save these believers that they may presently come to be with me in glory and then go on to join you in the Paradise embrace. Those who serve with me in humiliation, I would have with me in glory so that they may see all you have given into my hands as the eternal harvest of the seed sowing of time in the likeness of mortal flesh. I long to show my earthly brethren the glory I had with you before the founding of this world. This world knows very little of you, righteous Father, but I know you, and I have made you known to these believers, and they will make known your name to other generations. And now I promise them that you will be with them in the world even as you have been with me — even so.”

182-1.7 (1965.1) The eleven remained kneeling in this circle about Jesus for several minutes before they arose and in silence made their way back to the near-by camp.

182-1.8 (1965.2) Jesus prayed for *unity* among his followers, but he did not desire uniformity. Sin creates a dead level of evil inertia, but righteousness nourishes the creative spirit of individual experience in the living realities of eternal truth and in the progressive communion of the divine spirits of the Father and the Son. In the spiritual fellowship of the believer-son with the divine Father there can never be doctrinal finality and sectarian superiority of group consciousness.

182-1.9 (1965.3) The Master, during the course of this final prayer with his apostles, alluded to the fact that he had manifested the Father's *name* to the world. And that is truly what he did by the revelation of God through his perfected life in the flesh. The Father in heaven had sought to reveal himself to Moses, but he could proceed no further than to cause it to be said, “I AM.” And when pressed for further revelation of himself, it was only disclosed, “I AM that I AM.” But when Jesus had finished his earth life, this name of the Father had been so revealed that the Master, who was the Father incarnate, could truly say:

182-1.10 (1965.4) I am the bread of life.

Aš esu tas gyvasis vanduo.

Aš esu toji pasaulio šviesa.

Aš esu tas visų amžių troškimas.

Aš esu tos atviros durys į amžinąjį išgelbėjimą.

Aš esu toji begalinio gyvenimo tikrovė.

Aš esu tas gerasis piemu.

Aš esu tas kelias į begalinį tobulumą.

Aš esu tas prisikėlimas ir tas gyvenimas.

Aš esu toji amžinojo išlikimo paslaptis.

Aš esu tas kelias, toji tiesa, ir tas gyvenimas.

Aš esu tas begalinis savo ribinių vaikų Tėvas.

Aš esu tas tikrasis vynmedis; jūs esate tos šakos.

Aš esu toji viltis visų tų, kurie pažįsta gyvąją tiesą.

Aš esu tas gyvasis tiltas iš vieno pasaulio į kitą.

Aš esu ta gyvoji grandis tarp laiko ir amžinybės.

Šitokiu būdu Jėzus iš tikrųjų išplėtė gyvąjį Dievo vardo apreiškimą visoms kartoms. Kaip dieviškoji meilė apreiškia Dievo prigimtį, taip ir amžinoji tiesa jo vardą atskleidžia visą laiką augančiomis proporcijomis.

182:1.11 (1965.5) I am the living water.

182:1.12 (1965.6) I am the light of the world.

182:1.13 (1965.7) I am the desire of all ages.

182:1.14 (1965.8) I am the open door to eternal salvation.

182:1.15 (1965.9) I am the reality of endless life.

182:1.16 (1965.10) I am the good shepherd.

182:1.17 (1965.11) I am the pathway of infinite perfection.

182:1.18 (1965.12) I am the resurrection and the life.

182:1.19 (1965.13) I am the secret of eternal survival.

182:1.20 (1965.14) I am the way, the truth, and the life.

182:1.21 (1965.15) I am the infinite Father of my finite children.

182:1.22 (1965.16) I am the true vine; you are the branches.

182:1.23 (1965.17) I am the hope of all who know the living truth.

182:1.24 (1965.18) I am the living bridge from one world to another.

182:1.25 (1965.19) I am the living link between time and eternity.

182:1.26 (1965.20) Thus did Jesus enlarge the living revelation of the name of God to all generations. As divine love reveals the nature of God, eternal truth discloses his name in ever-enlarging proportions.

2. PASKUTINIOJI VALANDA PRIEŠ

IŠDAVYSTĘ

Apaštalai buvo nepaprastai sukrėsti, kada sugrįžo į savo stovyklą ir pamatė, kad Judo nėra. Tuo metu, kada šie vienuolika buvo įsitraukę į karštus ginčus apie savo bičiulį apaštalą išdaviką, Dovydas Zabediejus ir Jonas Morkus pasivedė Jėzų į šoną ir jam atskleidė tai, kad Judą jie stebėjo keletą dienų ir kad jie žino, jog šis ruošiasi jį išduoti į priešų rankas. Jėzus juos išklausė, bet tepasakė tiek: "Mano draugai, Žmogaus Sūnui negali atsitikti nieko, nebent šito nori Tėvas danguje. Tegul jūsų širdys nebūna sunerimusios; viskas vyksta Dievo šlovės ir žmonių išgelbėjimo labui."

Jėzaus linksmas požiūris ėmė bankti. Laikui einant, jis darėsi vis rimtesnis, net liūdnas. Apaštalai, būdami labai susijaudinę, nenorėjo sugrįžti į savo palapines, net ir tada, kada šitą padaryti paprašė pats Mokytojas. Sugrįžęs po

2. LAST HOUR BEFORE THE BETRAYAL

182:2.1 (1966.1) The apostles were greatly shocked when they returned to their camp and found Judas absent. While the eleven were engaged in a heated discussion of their traitorous fellow apostle, David Zebedee and John Mark took Jesus to one side and revealed that they had kept Judas under observation for several days, and that they knew he intended to betray him into the hands of his enemies. Jesus listened to them but only said: "My friends, nothing can happen to the Son of Man unless the Father in heaven so wills. Let not your hearts be troubled; all things will work together for the glory of God and the salvation of men."

182:2.2 (1966.2) The cheerful attitude of Jesus was waning. As the hour passed, he grew more and more serious, even sorrowful. The apostles, being much agitated, were loath to return to their tents even when requested to do so by the Master

pasikalbėjimo su Dovydu ir Jonu, jis ištarė savo paskutiniuosius žodžius, skirtus visiems vienuolikai, sakydamas: “Mano draugai, eikite ilsėtis. Ruoškitės rytojaus darbui. Prisiminkite, mes visi turime atsiduoti Tėvo danguje valiai. Savąją ramybę aš palieku jums.” Ir šitaip taręs, jis nurodė jiems eiti į savo palapines, bet kada jie ėjo, tada jis šūktelėjo Petriui, Jokūbui, ir Jonui, sakydamas: “Aš noriu, kad jūs minutėlę pasiliktumėte su manimi.”

Apaštalai užmigo tikrai dėl to, jog tiesiogine prasme buvo išsekę; jiems visą laiką trūko miego nuo to meto, kada atvyko iš Jeruzalės. Prieš tai, kai jie išsiskirstė į savo atskiras miegojimo vietas, Simonas Uolusis juos nusivedė į savąją palapinę, kur jis laikė kardus ir kitus ginklus, ir kiekvieną aprūpino šitokia kovos įranga. Jie visi gavo šiuos ginklus ir juos prisijuosė prie savęs, išskyrus Natanielių. Natanielius, atsisakęs apsiginkluoti, tarė: “Mano sielos broliai, Mokytojas daug kartų mums yra sakęs, kad jo karalystė yra ne iš šito pasaulio, ir, kad jo mokiniai neturėtų kavoti su kardu tam, kad ją įkurtų. Aš tikiu šituo; aš nematau, jog Mokytojui reikia, kad mes pavartotume kardą gindami jį. Mes visi matėme jo galingą jėgą ir žinome, kad nuo savo priešų jis galėtų apsiginti, jeigu tikrai jis šito panorėtų. Jeigu savo priešams jis tikrai nesipriešins, tai reikš, jog tokia jvykių tėkmė atitinka jo mėginimą vykdyti savojo Tėvo valią. Aš tikrai melsiuosi, bet kardo jokiu būdu nekelsiu.” Kada Andriejus išklaušė Natanieliaus kalbą, tada savo kardą atidavė Simonui Uoliajam. Ir šitokiu būdu devyni iš jų buvo ginkluoti, kada jie išsiskyrė nakčiai.

Apmaudas dėl to, kad Judas yra išdavikas, šią akimirką apaštalių prote užtemdė visa kita. Mokytojo pastaba dėl Judo, pasakyta paskutiniosios maldos metu, atmerkė jų akis prieš tą faktą, kad jis juos apleido.

Po to, kada šie aštuoni apaštalai pagaliau nuėjo į savo palapines, ir tuo metu, kada Petras, Jokūbas, ir Jonas stovėjo greta, kad gautų Mokytojo nurodymus, tada Jėzus šūktelėjo Dovydui Zabediejui, “Atsiųsk pas mane savo greičiausią ir patikimiausią pasiuntinį.” Kada Dovydas pas Mokytoją atvedė kažkokį Jokūbą, kuris vienu metu buvo bėgikas naktinių pasiuntinių tarnystėje tarp Jeruzalės ir Betsaidos, tada Jėzus, kreipdamasis į jį, tarė: “Iš visų jėgų skubėk pas Abnerį į Filadelfiją ir pasakyk: ‘Mokytojas tau siunčia ramybės linkėjimus ir sako, jog atėjo toji valanda, kada jis tikrai bus atiduotas į savo priešų rankas, kurie jį nužudys, bet iš mirusiųjų jis vėl prisikels ir netrukus pasirodys tau, prieš jam išvykstant pas Tėvą, ir kad tada jis tau duos nurodymus, jog vadovautumeisi iki to laiko, kada iš tikrųjų atvyks naujasis mokytojas, kad gyventų jūsų širdyse.” Ir kada Jokūbas šitą pranešimą Mokytojo pasitenkinimui pakartojo, tada Jėzus

himself. Returning from his talk with David and John, he addressed his last words to all eleven, saying: “My friends, go to your rest. Prepare yourselves for the work of tomorrow. Remember, we should all submit ourselves to the will of the Father in heaven. My peace I leave with you.” And having thus spoken, he motioned them to their tents, but as they went, he called to Peter, James, and John, saying, “I desire that you remain with me for a little while.”

182:2.3 (1966.3) The apostles fell asleep only because they were literally exhausted; they had been running short on sleep ever since their arrival in Jerusalem. Before they went to their separate sleeping quarters, Simon Zelotes led them all over to his tent, where were stored the swords and other arms, and supplied each of them with this fighting equipment. All of them received these arms and girded themselves therewith except Nathaniel. Nathaniel, in refusing to arm himself, said: “My brethren, the Master has repeatedly told us that his kingdom is not of this world, and that his disciples should not fight with the sword to bring about its establishment. I believe this; I do not think the Master needs to have us employ the sword in his defense. We have all seen his mighty power and know that he could defend himself against his enemies if he so desired. If he will not resist his enemies, it must be that such a course represents his attempt to fulfill his Father’s will. I will pray, but I will not wield the sword.” When Andrew heard Nathaniel’s speech, he handed his sword back to Simon Zelotes. And so nine of them were armed as they separated for the night.

182:2.4 (1966.4) Resentment of Judas’s being a traitor for the moment eclipsed everything else in the apostles’ minds. The Master’s comment in reference to Judas, spoken in the course of the last prayer, opened their eyes to the fact that he had forsaken them.

182:2.5 (1966.5) After the eight apostles had finally gone to their tents, and while Peter, James, and John were standing by to receive the Master’s orders, Jesus called to David Zebedee, “Send to me your most fleet and trustworthy messenger.” When David brought to the Master one Jacob, once a runner on the overnight messenger service between Jerusalem and Bethsaida, Jesus, addressing him, said: “In all haste, go to Abner at Philadelphia and say: ‘The Master sends greetings of peace to you and says that the hour has come when he will be delivered into the hands of his enemies, who will put him to death, but that he will rise from the dead and appear to you shortly, before he goes to the Father, and that he will then give you guidance to the time when the new teacher shall come to live in your hearts.’” And when Jacob had rehearsed this message to the Master’s satisfaction, Jesus sent him on his way, saying: “Fear not what any man may do to you,

išsiuntė jį į kelią, tardamas: “Nebijok nieko, kad tau ką nors galėtų padaryti koks nors žmogus, Jokūbai, nes šitą naktį nematomas žinianešys bėgs šalia tavęs.”

Tada Jėzus atsisuko į atvykėlių graikų, kurie drauge su jais gyveno stovykloje, vadovą ir tarė: “Mano broli, nesijaudink dėl to, kas netrukus įvyks, nes aš jus iš anksto jau įspėjau, kad Žmogaus Sūnus bus nužudytas sukursčius jo priešams, vyriausiesiems šventikams, ir žydų valdovams, bet aš tikrai prisikelsiu, kad trumpai pabūčiau su jumis prieš išvykdamas pas Tėvą. Ir kada tu pamatysi, jog visa tai įvyko, tada šlovink Dievą ir stiprink savo sielos brolius.”

Įprastomis aplinkybėmis Mokytojui apaštalai būtų palinkėję geros nakties asmeniškai, bet šitą naktį juos buvo užvaldęs visiškai netikėtas suvokimas apie Judo dezertyravimą ir tiek persmelkęs tas neįprastas Mokytojo atsisveikinimo maldos pobūdis, kad jie išklaušė jo paskutinįjį palinkėjimą ir tylėdami išsiskirstė.

Jėzus iš tikrųjų šitą pasakė Andriejui, kada su juo atsisveikino tą naktį: “Andriejau, padaryk, ką gali, kad savo sielos brolius išlaikytum drauge tol, kol aš vėl ateisiu pas jus, kada būsiu šitą taurę išgėręs. Sustiprink savo sielos brolius, suprasdamas tai, kad jums aš visa tai jau esu sakęs. Tebūnie ramybė su jumis.”

Nė vienas iš apaštalų nesitikėjo, jog kas nors nepaprasta įvyks tą naktį, kadangi buvo jau taip vėlu. Jie nuėjo miegoti, kad galėtų atsikelti anksti ryte ir pasiruošti tam, kas gali atsitikti blogiausia. Jie manė, kad jų Mokytoją vyriausieji šventikai tikrai stengsis suimti anksti ryte, kadangi niekada joks pasaulietinis darbas nebuvo atliekamas po pusiaudienio tą dieną, per kurią būdavo ruošiamasi Perėjimo šventei. Tiktai Dovydas Zabediejus ir Jonas Morkus suprato, kad Jėzaus priešai ateis su Judu šitą pačią naktį.

Dovydas susitarė, kad tą naktį stovės sargyboje prie viršutinio tako, kuris veda į Betanės-Jeruzalės kelią, tuo tarpu Jonas Morkus turi stebėti palei kelią, einantį šalia Kidrono į Getsemanę. Prieš išeidamas į sau pačiam pasiskirtą užduotį budėti priešakiniame poste, Dovydas atsisveikino su Jėzumi, sakydamas: “Mokytojau, aš patyriau didžiulį džiaugsmą savo tarnystėje su tavimi. Mano broliai yra tavo apaštalai, bet man malonumo teikė daryti mažesnius darbus, nes ir juos reikia padaryti, ir man tavęs trūks iš visos širdies, kada tu išeisi.” Ir tada Jėzus tarė Dovydui: “Dovydai, mano sūnau, kiti darė tą, ką daryti jiems buvo nurodyta, bet šitą tarnystę tu iš tikrųjų atlikai vedamas savo paties širdies, ir nebuvo taip, kad aš būčiau neatkreipęs dėmesio į tavo atsidavimą. Tu taip pat kažkurią dieną su manimi tarnausi amžinojoje karalystėje.”

Ir tada, kada jis ruošėsi eiti budėti prie

Jacob, for this night an unseen messenger will run by your side.”

182:2.6 (1967.1) Then Jesus turned to the chief of the visiting Greeks who were encamped with them, and said: “My brother, be not disturbed by what is about to take place since I have already forewarned you. The Son of Man will be put to death at the instigation of his enemies, the chief priests and the rulers of the Jews, but I will rise to be with you a short time before I go to the Father. And when you have seen all this come to pass, glorify God and strengthen your brethren.”

182:2.7 (1967.2) In ordinary circumstances the apostles would have bidden the Master a personal good night, but this evening they were so preoccupied with the sudden realization of Judas’s desertion and so overcome by the unusual nature of the Master’s farewell prayer that they listened to his good-bye salutation and went away in silence.

182:2.8 (1967.3) Jesus did say this to Andrew as he left his side that night: “Andrew, do what you can to keep your brethren together until I come again to you after I have drunk this cup. Strengthen your brethren, seeing that I have already told you all. Peace be with you.”

182:2.9 (1967.4) None of the apostles expected anything out of the ordinary to happen that night since it was already so late. They sought sleep that they might rise up early in the morning and be prepared for the worst. They thought that the chief priests would seek to apprehend their Master early in the morning as no secular work was ever done after noon on the preparation day for the Passover. Only David Zebedee and John Mark understood that the enemies of Jesus were coming with Judas that very night.

182:2.10 (1967.5) David had arranged to stand guard that night on the upper trail which led to the Bethany-Jerusalem road, while John Mark was to watch along the road coming up by the Kidron to Gethsemane. Before David went to his self-imposed task of outpost duty, he bade farewell to Jesus, saying: “Master, I have had great joy in my service with you. My brothers are your apostles, but I have delighted to do the lesser things as they should be done, and I shall miss you with all my heart when you are gone.” And then said Jesus to David: “David, my son, others have done that which they were directed to do, but this service have you done of your own heart, and I have not been unmindful of your devotion. You, too, shall some day serve with me in the eternal kingdom.”

182:2.11 (1967.6) And then, as he prepared to go on

viršutinio tako, Dovydas tarė Jėzui: “Tu žinai, Mokytojau, aš pakviečiau tavo šeimą, ir iš pasiuntinio gavau žinią, kad šiąnakt jie yra Jeriche. Čia jie bus rytoj anksti pirmoje dienos pusėje, kadangi jiems būtų pavojinga šituo siaubingu keliu į viršų eiti naktį.” Ir Jėzus, pažvelgęs žemyn į Dovydą, tepasakė: “Tebūnie šitaip, Dovydai.”

Kada Dovydas kopė į Alyvų Kalną, tada Jonas Morkus ėmė budėti netoli kelio, vedančio palei upelį žemyn į Jeruzalę. Ir Jonas būtų pasilikęs šitame poste, jeigu ne didžiulis jo troškimas būti netoli Jėzaus ir žinoti, kas vyksta. Netrukus po to, kada su juo išsiskyrė Dovydas ir kada Jonas Morkus pamatė Jėzų pasišalinantį su Petru, Jokūbu, ir Jonu į netoliese buvusią įdubą, tada jį tiek apėmė bendras atsidavimo ir smalsumo jausmas, kad jis apleido savo sargybos postą ir nusekė paskui juos, slėpdamasis krūmuose, iš kur jis matė ir nugirdo viską, kas tomis paskutiniuosiomis akimirkomis vyko šiame sode ir prieš pat pasirodant Judui ir ginkluotiems sargybiniam suimti Jėzaus.

Tuo metu, kada visa tai vyko Mokytojo stovykloje, Judas Iskariotas tarėsi su šventyklos sargybinių kapitonu, kuris buvo surinkęs savo vyrus ruošdamasis išeiti, vadovaujant išdavikui, suimti Jėzaus.

watch by the upper trail, David said to Jesus: “You know, Master, I sent for your family, and I have word by a messenger that they are tonight in Jericho. They will be here early tomorrow forenoon since it would be dangerous for them to come up the bloody way by night.” And Jesus, looking down upon David, only said: “Let it be so, David.”

182:2.12 (1967.7) When David had gone up Olivet, John Mark took up his vigil near the road which ran by the brook down to Jerusalem. And John would have remained at this post but for his great desire to be near Jesus and to know what was going on. Shortly after David left him, and when John Mark observed Jesus withdraw, with Peter, James, and John, into a near-by ravine, he was so overcome with combined devotion and curiosity that he forsook his sentinel post and followed after them, hiding himself in the bushes, from which place he saw and overheard all that transpired during those last moments in the garden and just before Judas and the armed guards appeared to arrest Jesus.

182:2.13 (1968.1) While all this was in progress at the Master's camp, Judas Iscariot was in conference with the captain of the temple guards, who had assembled his men preparatory to setting out, under the leadership of the betrayer, to arrest Jesus.

3. VIENAS GETSEMANĖJE

Po to, kada viskas nurimo ir stovykloje buvo ramu, Jėzus pasiėmęs Petrą, Jokūbą, ir Joną, truputėlį paėjo į viršų į netoli esančią siaurą daubą, į kurią anksčiau jis dažnai ateidavo pasimelsti ir atvirai pabendrauti. Šie trys apaštalai negalėjo nepastebėti, kad jis yra labai smarkiai prislėgtas; niekada anksčiau savo Mokytojo jie nebuvo matę taip smarkiai kenčiančio ir nusiminusio. Kada jie atėjo į jo maldų vietą, tada jis paliepė šiems trims atsisėsti ir budėti su juo, tuo tarpu jis nuėjo maždaug per sviedžiamo akmens atstumą pasimelsti. Ir kada jis parkrito veidu ant žemės, tada jis meldėsi: “Mano Tėve, aš atėjau į šitą pasaulį, kad įvykdyčiau tavąją valią, ir šitą aš iš tikrųjų padariau. Aš žinau, jog atėjo toji valanda, kad būtų atiduota šitoji gyvybė materialiam kūne, ir šito aš nevengiu iš baimės, bet aš tikrai noriu žinoti, jog tavoji valia yra būtent tokia, kad aš išgerčiau šitą taurę. Atsiųsk man užtikrinimą, jog savąja mirtimi aš tave patenkinsiu net ir taip, kaip aš patenkinau savuoju gyvenimu.”

Keletą akimirkų Mokytojas liko tokioje pozijoje, kioje ir meldėsi, o tada, priėjęs prie šių trijų apaštalų, rado juos giliai užmigusius, nes jų akys buvo sunkios ir jie nebepajėgė nemiegoti. Kada Jėzus juos pažadino, tada tarė: “Ką! argi jūs nebepajėgiate pabudėti su manimi net ir vienos

3. ALONE IN GETHSEMANE

182:3.1 (1968.2) After all was still and quiet about the camp, Jesus, taking Peter, James, and John, went a short way up a near-by ravine where he had often before gone to pray and commune. The three apostles could not help recognizing that he was grievously oppressed; never before had they observed their Master to be so heavy-laden and sorrowful. When they arrived at the place of his devotions, he bade the three sit down and watch with him while he went off about a stone's throw to pray. And when he had fallen down on his face, he prayed: “My Father, I came into this world to do your will, and so have I. I know that the hour has come to lay down this life in the flesh, and I do not shrink therefrom, but I would know that it is your will that I drink this cup. Send me the assurance that I will please you in my death even as I have in my life.”

182:3.2 (1968.3) The Master remained in a prayerful attitude for a few moments, and then, going over to the three apostles, he found them sound asleep, for their eyes were heavy and they could not remain awake. As Jesus awoke them, he said: “What! can you not watch with me even for one

valandos? Argi jūs nematote, jog manoji siela nepaprastai kenčia, net ir mirtinai, ir jog aš noriu jūsų draugijos?” Po to, kai šie trys išsibūdino, Mokytojas vėl nuėjo atskirai vienas ir, parkritęs ant žemės, vėl meldėsi: “Tėve, aš žinau, jog šitos taurės įmanoma išvengti—visi dalykai yra įmanomi su tavimi—bet aš atėjau tam, kad vykdyčiau tavąją valią, ir nors tai yra karti taurė, bet aš ją išgersiu, jeigu tokia yra tavoji valia.” Ir kada jis šitaip pasimeldė, tada galingas angelas nusileido prie jo šono ir, pakalbėjęs su juo, palietė jį ir sustiprino jį.

Kada Jėzus sugrįžo pasikalbėti su šiais trimis apaštalais, tada jis vėl juos surado greitai užmigusius. Jis pažadino juos sakdamas: “Tokią valandą man reikia, kad jūs budėtumėte ir melstumėtės su manimi—tuo labiau melstis tikrai reikia jums, kad nebūtumėte sugundyti—dėl kokios priežasties jūs iš tiesų užmiegate, kada aš jus palieku?”

Ir tada trečią kartą Mokytojas pasiūlino ir meldėsi: “Tėve, tu matai mano miegančius apaštalus; būk jiems gailestingas. Dvasia iš tikrųjų nori, bet materialus kūnas yra silpnas. Ir dabar, O Tėve, jeigu šitos taurės išvengti negalima, tuomet aš ją tikrai išgersiu. Ne manoji valia, bet tavoji, tebūnie.” Ir kada jis pabaigė melstis, tada kurį laiką dar gulėjo kniūbsčias ant žemės. Kada jis atsikėlė ir sugrįžo pas savo apaštalus, tada dar kartą jis rado juos bemiegančius. Jis apžvelgė juos, ir užjaučiančiai mostelėjęs ranka, švelniai tarė: “Miegokite toliau ir ilsėkitės; sprendimo metas praėjo. Atėjo valanda, kada Žmogaus Sūnus bus išduotas į savo priešų rankas.” Kada jis pasilenkė papurtyti jų, kad galėtų juos pažadinti, tada jis tarė: “Pabuskite, grįžkite atgal į stovyklą, nes, žiūrėkite, tas, kuris mane išduoda, yra netoli, ir atėjo toji valanda, kada manoji banda iš tiesų bus išsklaidyta. Bet apie šiuos dalykus aš jums jau esu pasakojęs.”

Per tuos metus, kada Jėzus gyveno tarp savo bičiulių, jie iš tikrųjų turėjo daug jo dieviškosios prigimties įrodymų, bet kaip tik dabar jie netrukus pamatys naujų jo žmogiškumo įrodymų. Tiesiog prieš didingiausią iš visų jo dieviškumo atskleidimų, jo prisikėlimą, dabar iš tikrųjų turi būti jo mirtingojo prigimties didžiausias įrodymas, jo pažeminimas ir nukryžiuojimas.

Kaskart, kada jis meldėsi sode, jo žmogiškumas įtikėjimo dėka vis tvirčiau ėmė įvaldyti jo dieviškumą; jo žmogiškoji valia vis labiau ėmė susilieti su jo Tėvo dieviškąja valia. Tarp kitų žodžių, kuriuos jam pasakė šis galingas angelas, buvo ir tokia žinia, jog Tėvas nori, kad jo Sūnus savo žemiškąjį savęs padovanojimą užbaigtų, patirdamas tvarinio mirtį, tiesiog taip, kaip ir visi mirtingieji tvariniai turi patirti materialų suirimą, pereidami iš laiko egzistencijos į žengimą pirmyn amžinybėje.

hour? Cannot you see that my soul is exceedingly sorrowful, even to death, and that I crave your companionship?” After the three had aroused from their slumber, the Master again went apart by himself and, falling down on the ground, again prayed: “Father, I know it is possible to avoid this cup — all things are possible with you — but I have come to do your will, and while this is a bitter cup, I would drink it if it is your will.” And when he had thus prayed, a mighty angel came down by his side and, speaking to him, touched him and strengthened him.

182:3.3 (1968.4) When Jesus returned to speak with the three apostles, he again found them fast asleep. He awakened them, saying: “In such an hour I need that you should watch and pray with me — all the more do you need to pray that you enter not into temptation — wherefore do you fall asleep when I leave you?”

182:3.4 (1968.5) And then, for a third time, the Master withdrew and prayed: “Father, you see my sleeping apostles; have mercy upon them. The spirit is indeed willing, but the flesh is weak. And now, O Father, if this cup may not pass, then would I drink it. Not my will, but yours, be done.” And when he had finished praying, he lay for a moment prostrate on the ground. When he arose and went back to his apostles, once more he found them asleep. He surveyed them and, with a pitying gesture, tenderly said: “Sleep on now and take your rest; the time of decision is past. The hour is now upon us wherein the Son of Man will be betrayed into the hands of his enemies.” As he reached down to shake them that he might awaken them, he said: “Arise, let us be going back to the camp, for, behold, he who betrays me is at hand, and the hour has come when my flock shall be scattered. But I have already told you about these things.”

182:3.5 (1968.6) During the years that Jesus lived among his followers, they did, indeed, have much proof of his divine nature, but just now are they about to witness new evidences of his humanity. Just before the greatest of all the revelations of his divinity, his resurrection, must now come the greatest proofs of his mortal nature, his humiliation and crucifixion.

182:3.6 (1969.1) Each time he prayed in the garden, his humanity laid a firmer faith-hold upon his divinity; his human will more completely became one with the divine will of his Father. Among other words spoken to him by the mighty angel was the message that the Father desired his Son to finish his earth bestowal by passing through the creature experience of death just as all mortal creatures must experience material dissolution in passing from the existence of time into the progression of eternity.

Anksčiau tą vakarą neatrodė, jog šią taurę išgerti būtų buvę taip sunku, tačiau, kada žmogiškasis Jėzus atsisveikino su savo apaštalais ir pasiuntė juos ilsėtis, tada šis išmėginimas ėmė atrodyti siaubingesnis. Jėzus patyrė tą natūralią jausmų kaitą, kuri yra bendra visam žmogiškajam patyrimui, ir kaip tik dabar jis buvo išvargęs ir nuo darbo, jį išsekino ilgos įtempto darbo valandos ir skausmingas nerimas dėl savo apaštalių saugumo. Nors nė vienas mirtingasis negali imtis tokios užduoties, kad suprastų įsikūnijusio Dievo Sūnaus mintis ir jausmus tokią akimirką, kaip šitoji, bet mes žinome, kad jis patyrė didžiulę vidinę kančią ir jį draskė neapsakomas skausmas, nes nuo jo veido prakaitas varvėjo dideliais lašais. Jis pagaliau įsitikino, jog Tėvas rengiasi leisti įvykiams vystytis natūralia tėkme; jis buvo iki galo apsisprendęs dėl to, kad nepasinaudos jokiais savo kaip aukščiausiojo visatos valdovo galiomis tam, jog save išgelbėtų.

Dabar virš šitos arenos sklandė milžiniškos kūrinijos susirinkusios gausybės, kurioms laikinai drauge vadovavo Gabrielis ir Jėzaus Personalizuotas Derintojas. Šitų dangiškųjų armijų skyrių vadai buvo nuolat įspėjami, kad į šiuos įvykius žemėje nesikištų, nebent jiems įsikišti tikrai įsakytų pats Jėzus.

Išsiskyrimo su apaštalais patyrimas Jėzaus žmogiškąją širdį užgulė kaip didžiulis akmuo; jį prislėgė šitas meilės skausmas ir dar labiau apsunkino jo susitikimą su tokia mirtimi, kokia, kaip jis gerai žinojo, jo laukia. Jis suvokė, kokie silpni ir kokie neišmanantys yra jo apaštalai, ir jis bijojo juos palikti. Jis gerai žinojo, kad jo išvykimo laikas atėjo, bet jo žmogiškoji širdis troško išsiaiškinti, ar negalėtų būti, kokio nors įmanomo teisėto kelio, kaip šitos siaubingos kančios ir skausmo situacijos išvengti. Ir kada šitokiu būdu jo širdis stengėsi surasti išeitį iš šios padėties, ir nesurado, tada ji buvo pasirengusi šią taurę išgerti. Dieviškasis Mykolo protas žinojo, kad dvylikai apaštalių jis buvo padaręs viską, ką tik buvo įmanoma padaryti; bet žmogiškoji Jėzaus širdis norėjo, kad jiems būtų buvę padaryta daugiau iki to meto, kada šiame pasaulyje jie bus palikti vieni. Jėzaus širdis buvo draskoma; savo sielos brolius jis iš tikrųjų mylėjo. Jis buvo izoliuotas nuo savosios šeimos materialiam kūne; vienas iš jo pagalbininkų dabar jį išduoda. Jo tėvo Juozapo tauta jį atstūmė ir šituo visiškai ir iki galo užkirto kelią savo daliai, kad būtų tokia tauta, kuri turi ypatingą misiją žemėje. Jo sielą kankino gluminanti meilė ir atstumtas gailestingumas. Tai buvo kaip tik viena iš tų siaubingų žmogiškųjų akimirkų, kada viskas atrodo, jog ritasi žemyn su naikinančiu žiaurumu ir siaubinga agonija.

Jėzaus žmogiškumas nebuvo toks, kad liktų nejautrus šitai asmeninio vienišumo, viešos

182:3.7 (1969.2) Earlier in the evening it had not seemed so difficult to drink the cup, but as the human Jesus bade farewell to his apostles and sent them to their rest, the trial grew more appalling. Jesus experienced that natural ebb and flow of feeling which is common to all human experience, and just now he was weary from work, exhausted from the long hours of strenuous labor and painful anxiety concerning the safety of his apostles. While no mortal can presume to understand the thoughts and feelings of the incarnate Son of God at such a time as this, we know that he endured great anguish and suffered untold sorrow, for the perspiration rolled off his face in great drops. He was at last convinced that the Father intended to allow natural events to take their course; he was fully determined to employ none of his sovereign power as the supreme head of a universe to save himself.

182:3.8 (1969.3) The assembled hosts of a vast creation are now hovered over this scene under the transient joint command of Gabriel and the Personalized Adjuster of Jesus. The division commanders of these armies of heaven have repeatedly been warned not to interfere with these transactions on earth unless Jesus himself should order them to intervene.

182:3.9 (1969.4) The experience of parting with the apostles was a great strain on the human heart of Jesus; this sorrow of love bore down on him and made it more difficult to face such a death as he well knew awaited him. He realized how weak and how ignorant his apostles were, and he dreaded to leave them. He well knew that the time of his departure had come, but his human heart longed to find out whether there might not possibly be some legitimate avenue of escape from this terrible plight of suffering and sorrow. And when it had thus sought escape, and failed, it was willing to drink the cup. The divine mind of Michael knew he had done his best for the twelve apostles; but the human heart of Jesus wished that more might have been done for them before they should be left alone in the world. Jesus' heart was being crushed; he truly loved his brethren. He was isolated from his family in the flesh; one of his chosen associates was betraying him. His father Joseph's people had rejected him and thereby sealed their doom as a people with a special mission on earth. His soul was tortured by baffled love and rejected mercy. It was just one of those awful human moments when everything seems to bear down with crushing cruelty and terrible agony.

182:3.10 (1969.5) Jesus' humanity was not insensible to this situation of private loneliness, public shame,

gėdos, ir savojo reikalo išorinio žlugimo situacijai. Visi šitie jausmai jį neapsakomai prisilėgė. Esant šitam didžiuliam skausmui jo protas sugrįžo į vaikystės Nazarete ir į ankstyvojo darbo Galilėjoje dienas. Šito didžiojo išbandymo metu jo prote iškilo didelė dalis tų malonių scenų iš jo žemiškosios tarnystės. Ir būtent šiais senais prisiminimais apie Nazaretą, Kapernaumą, Hermono Kalną, ir apie saulėtekį ir saulėlydį prie raibuliuojančios Galilėjos Jūros, jis ramino save, kada savo žmogiškąją širdį stiprino ir rengė susitikti su tuo išdaviku, kuris taip greitai turi jį išduoti.

Iki to laiko, kada atėjo Judas ir kareiviai, Mokytojas buvo visiškai atgavęs savo įprastą pusiausvyrą; dvasia nugalėjo materialų kūną; įtikėjimas nugalėjo visus žmogiškuosius polinkius į baimę ar dvejonį puoselėjimą. Aukščiausiasis išbandymas, kada buvo visiškai suvokta žmogiškoji prigimtis, buvo išvertas ir tinkamai išlaikytas. Dar kartą Žmogaus Sūnus buvo pasiruošęs su savo priešais susitikti kaip be galo atsidavęs savo Tėvo valios vykdymui mirtingasis žmogus su savo protiniu ir emociniu stabilumu ir visišku užtikrintumu dėl savo nenugalimumo.

and the appearance of the failure of his cause. All these sentiments bore down on him with indescribable heaviness. In this great sorrow his mind went back to the days of his childhood in Nazareth and to his early work in Galilee. At the time of this great trial there came up in his mind many of those pleasant scenes of his earthly ministry. And it was from these old memories of Nazareth, Capernaum, Mount Hermon, and of the sunrise and sunset on the shimmering Sea of Galilee, that he soothed himself as he made his human heart strong and ready to encounter the traitor who should so soon betray him.

182:3.11 (1969.6) Before Judas and the soldiers arrived, the Master had fully regained his customary poise; the spirit had triumphed over the flesh; faith had asserted itself over all human tendencies to fear or entertain doubt. The supreme test of the full realization of the human nature had been met and acceptably passed. Once more the Son of Man was prepared to face his enemies with equanimity and in the full assurance of his invincibility as a mortal man unreservedly dedicated to the doing of his Father's will.

183 Dokumentas. Jėzaus išdavimas ir suėmimas

⇨ 182

URANTIJOS KNYGA

184 ⇨

IV DALIS. JĖZAUS GYVENIMAS IR MOKYMAI

183 DOKUMENTAS. JĖZAUS
IŠDAVIMAS IR SUĖMIMAS

Skyrius

ĮVADAS

1. Tėvo valia
2. Judas mieste
3. Mokytojo suėmimas
4. Diskusija prie alyvų preso
5. Pakeliui į aukštojo šventiko rūmus

ĮVADAS

KADA Jėzus pagaliau Petrą, Jokūbą, ir Joną pažadino, tada jis patarė jiems eiti į savo palapines ir pasistengti pamiegoti, kad pasirengtų rytojaus pareigoms. Bet iki šito meto šie trys apaštalai buvo visiškai išsiblaivę iš miegų; jie buvo atsigaivinę trumpais snūstelėjimais, o be to, juos paveikė ir jiems sukėlė nerimo pasirodę du susijaudinę pasiuntiniai, kurie teiravosi Dovydo Zabediejaus ir greitai išėjo jo ieškoti, kada Petras jiems pasakė, kur jis budi.

Nors aštuoni apaštalai ir miegojo giliai, bet tie graikai, kurie kartu su jais gyveno stovykloje, nelaimės bijojo labiau, tiek bijojo, kad buvo išstatę sargybinį, jog duotų pavojaus signalą, jeigu iškiltų grėsmė. Kada šitie du pasiuntiniai įskubėjo į stovyklą, tada graikų sargybinis nubėgo žadinti savo visų bičiulių tėvynainių, kurie išlėkė iš savo palapinių, visiškai apsirengę ir pilnutinai apsiginklavę. Dabar buvo sukelta visa stovykla, išskyrus šiuos aštuonis apaštalus. Petras norėjo savo bičiulius pakviesti, bet Jėzus tą daryti jam kategoriškai uždraudė. Mokytojas jiems visiems švelniai patarė sugrįžti į savo palapines, bet jo patarimui jie nenorėjo paklusti.

Negalėdamas priversti savo pasekėjų

PAPER 183
THE BETRAYAL AND ARREST OF
JESUS

SECTIONS

Introduction

1. The Father's Will
2. Judas in the City
3. The Master's Arrest
4. Discussion at the Olive Press
5. On the Way to the High Priest's Palace

INTRODUCTION

183:0.1 (1971.1) AFTER Jesus had finally awakened Peter, James, and John, he suggested that they go to their tents and seek sleep in preparation for the duties of the morrow. But by this time the three apostles were wide awake; they had been refreshed by their short naps, and besides, they were stimulated and aroused by the arrival on the scene of two excited messengers who inquired for David Zebedee and quickly went in quest of him when Peter informed them where he kept watch.

183:0.2 (1971.2) Although eight of the apostles were sound asleep, the Greeks who were encamped alongside them were more fearful of trouble, so much so that they had posted a sentinel to give the alarm in case danger should arise. When these two messengers hurried into camp, the Greek sentinel proceeded to arouse all of his fellow countrymen, who streamed forth from their tents, fully dressed and fully armed. All the camp was now aroused except the eight apostles. Peter desired to call his associates, but Jesus definitely forbade him. The Master mildly admonished them all to return to their tents, but they were reluctant to comply with his suggestion.

183:0.3 (1971.3) Failing to disperse his followers, the

išsiskirstyti, Mokytojas juos paliko ir nuėjo žemyn prie alyvų preso, esančio netoli įėjimo į Getsemanės Parką. Nors šie trys apaštalai, graikai, ir kiti stovyklos nariai nesiryžo tuoj pat eiti paskui jį, tuo tarpu Jonas Morkus nuskubėjo aplinkui pro alyvų medžius ir pasislėpė mažoje pašiūrėje netoli alyvų preso. Jėzus pasišalino iš stovyklos ir nuo savo draugų tam, kad tie, kurieėjo jo suimti, kada ateis, galėtų jį suimti netrikdydami jo apaštalių. Mokytojas bijojo, kad jo apaštalai gali atsibusti ir būti jo suėmimo metu, o tas reginys, kai Judas jį išduoda, galėtų sukelti jų priešišumą, kad jie imtų kareiviams priešintis ir dėl to būtų suimti drauge su juo. Jis baiminosi ir dėl to, jeigu juos suimtų drauge su juo, tai jie taip pat galėtų žūti su juo.

Nors Jėzus žinojo, kad jo mirties planas buvo kilęs Žydų valdovų tarybose, bet jis taip pat žinojo, kad visiems tokiems niekšiškiems suokalbams visiškai pritaria Liuciferis, Šėtonas, ir Kaligastija. Ir jis gerai žinojo, kad šitie valdų maištininkai būtų taip pat patenkinti, matydami, jog visi apaštalai yra nužudyti drauge su juo.

Jėzus atsisėdo, vienas, ant alyvų preso, kur jis ėmė laukti, kada ateis išdavikas, ir šituo metu jį matė tiktai Jonas Morkus ir nesuskaičiuojamos dangiškųjų stebėtojų gausybės.

1. TĖVO VALIA

Egzistuoja didžiulis pavojus dėl to, kad daugelio posakių ir daugelio įvykių, susijusių su Mokytojo karjeros materialiam kūne užbaigimu, prasmę galima suprasti klaidingai. To, kaip su Jėzumi žiauriai elgėsi nemokšos tarnai ir nejautrūs kareiviai, kaip nesąžiningai vyko jo teismas, ir koks buvo bejausmis tariamų religinių vadovų požiūris, nereikia painioti su tuo faktu, kad Jėzus, kantriai atsiduodamas visam šitam kentėjimui ir pažeminimui, tikrai vykdė Tėvo Rojuje valią. Iš tikrųjų ir tai yra tiesa, jog būtent tokia ir buvo Tėvo valia, kad jo Sūnus išgertų sklidiną mirtingosios egzistencijos taurę, nuo gimimo iki mirties, bet Tėvas danguje visiškai neturėjo nieko bendro su tuo, kad sukurstytų tą barbarišką elgesį tų tariamai civilizuotų žmoniškųjų būtybių, kurios Mokytoją taip žiauriai kankino ir taip siaubingai tyčiojosi nuolat pažemindamos jo nesipriešinantį asmenį. Šitie nežmoniški ir pritrenkiantys patyrimai, kuriuos Jėzus buvo pašauktas ištverti paskutinėmis savojo mirtingojo gyvenimo valandomis, jokių būdu nebuvo dalis Tėvo dieviškosios valios, kurią jo žmogiškoji prigimtis taip triumfuojančiai buvo pasižadėjusi įvykdyti, kada žmogus galutinai atsiduoda Dievui, kaip tą išreiškė jo trikartė malda, kurią jis sukalbėjo sode tuo metu, kai jo išvargę apaštalai miegojo fizinio

Master left them and walked down toward the olive press near the entrance to Gethsemane Park. Although the three apostles, the Greeks, and the other members of the camp hesitated immediately to follow him, John Mark hastened around through the olive trees and secreted himself in a small shed near the olive press. Jesus withdrew from the camp and from his friends in order that his apprehenders, when they arrived, might arrest him without disturbing his apostles. The Master feared to have his apostles awake and present at the time of his arrest lest the spectacle of Judas's betraying him should so arouse their animosity that they would offer resistance to the soldiers and would be taken into custody with him. He feared that, if they should be arrested with him, they might also perish with him.

183:0.4 (1971.4) Though Jesus knew that the plan for his death had its origin in the councils of the rulers of the Jews, he was also aware that all such nefarious schemes had the full approval of Lucifer, Satan, and Caligastia. And he well knew that these rebels of the realms would also be pleased to see all of the apostles destroyed with him.

183:0.5 (1971.5) Jesus sat down, alone, on the olive press, where he awaited the coming of the betrayer, and he was seen at this time only by John Mark and an innumerable host of celestial observers.

1. THE FATHER'S WILL

183:1.1 (1971.6) There is great danger of misunderstanding the meaning of numerous sayings and many events associated with the termination of the Master's career in the flesh. The cruel treatment of Jesus by the ignorant servants and the calloused soldiers, the unfair conduct of his trials, and the unfeeling attitude of the professed religious leaders, must not be confused with the fact that Jesus, in patiently submitting to all this suffering and humiliation, was truly doing the will of the Father in Paradise. It was, indeed and in truth, the will of the Father that his Son should drink to the full the cup of mortal experience, from birth to death, but the Father in heaven had nothing whatever to do with instigating the barbarous behavior of those supposedly civilized human beings who so brutally tortured the Master and so horribly heaped successive indignities upon his nonresisting person. These inhuman and shocking experiences which Jesus was called upon to endure in the final hours of his mortal life were not in any sense a part of the divine will of the Father, which his human nature had so triumphantly pledged to carry out at the time of the final surrender of man to God as signified in the threefold prayer which he indited in the garden while his weary apostles slept the

išsekimo miegu.

Tėvas danguje norėjo, kad save padovanojantis Sūnus savo žemiškąją karjerą užbaigtų *natūraliai*, lygiai taip, kaip savąjį gyvenimą žemėje ir materialiam kūne turi užbaigti ir visi mirtingieji. Eiliniai vyrai ir moterys negali tikėtis to, kad jų paskutinės valandas žemėje ir būsimą mirties epizodą palengvins ypatinga dieviškoji tvarka. Dėl to, Jėzus nusprendė su savąja gyvybe materialiam kūne išsiskirti tokiu būdu, kuris atitiko natūralią įvykių tėkmę, ir jis atkakliai atsisakinėjo save ištraukti iš nežmoniškų įvykių, kurie su siaubingu tikrumu skriejo link jo neįtikėtino pažeminimo ir gėdingos mirties, niekšingo suokalbčio žiaurių gnaužtų. Ir viso šito pritrenkiančio neapykantos pasireiškimo ir šito neturinčio precedento žiaurumo demonstravimo kiekvienas trupinėlis buvo blogų žmonių ir nuodėmingų mirtingųjų darbas. Dievas danguje nenorėjo šito, taip pat šito daryti tikrai neliepė ir pagrindiniai Jėzaus priešai, nors jie daug padarė dėl to, jog užtikrintų tai, kad nemąstantys ir blogi mirtingieji norėtų šitokiu būdu atstumti save padovanojantį Sūnų. Net ir nuodėmės tėvas nusiuko nuo neapsakomą siaubą keliančios nukryžiuojimo scenos.

2. JUDAS MIESTE

Kada Judas taip netikėtai pakilo nuo stalo tuo metu, kai buvo valgoma Paskutinioji Vakarienė, tada jis nuėjo tiesiai į savo pusbrolio namus, ir tuomet iš tikrųjų tie du nuėjo tiesiai pas šventyklos sargybinių kapitoną. Judas paprašė, kad kapitonas surinktų sargybinius ir jam pranešė, kad jis yra pasirengęs juos nuvesti pas Jėzų. Judas pasirodė truputėlį anksčiau negu buvo jo laukiama, bet šiek tiek buvo uždelsta išeiti į Morkaus namus, kur Judas tikėjosi surasti Jėzų tebebendraujantį su apaštalais. Mokytojas ir šie vienuolika Elijo Morkaus namus paliko penkiolika minučių anksčiau negu pasirodė išdavikas ir kareiviai. Iki to laiko, kada tie, ėję suimti, pasiekė Morkaus namus, Jėzus ir šie vienuolika buvo gerokai už miesto sienų ir pakeliui į Alyvų Kalno stovyklą.

Judas labai sunerimo dėl to, kad Jėzaus nepasisekė surasti Morkaus namuose ir vienuolikos vyrų draugijoje, iš kurių tiktai du buvo apsiginklavę tam, kad pasipriešintų. Jam atsitiktinai buvo pavykę sužinoti, jog tą popietę, kada jie išėjo iš stovyklos, tiktai Simonas Petras ir Simonas Uolusis buvo užsijuosę kardus; Judas tikėjosi suimti Jėzų tuo metu, kada miestas bus nurimęs ir kada bus maža galimybė pasipriešinti. Išdavikas bijojo, jeigu jis lauks tol, kol jie sugrįš į stovyklą, tuomet reikės susidurti su daugiau negu trimis dvidešimtimis atsidavusių mokinių, ir jis taip pat žinojo, jog Simonas Uolusis turi didžiules ginklų atsargas. Judas ėmė vis labiau nervintis,

sleep of physical exhaustion.

183:1.2 (1972.1) The Father in heaven desired the bestowal Son to finish his earth career *naturally*, just as all mortals must finish up their lives on earth and in the flesh. Ordinary men and women cannot expect to have their last hours on earth and the supervening episode of death made easy by a special dispensation. Accordingly, Jesus elected to lay down his life in the flesh in the manner which was in keeping with the outworking of natural events, and he steadfastly refused to extricate himself from the cruel clutches of a wicked conspiracy of inhuman events which swept on with horrible certainty toward his unbelievable humiliation and ignominious death. And every bit of all this astounding manifestation of hatred and this unprecedented demonstration of cruelty was the work of evil men and wicked mortals. God in heaven did not will it, neither did the archenemies of Jesus dictate it, though they did much to insure that unthinking and evil mortals would thus reject the bestowal Son. Even the father of sin turned his face away from the excruciating horror of the scene of the crucifixion.

2. JUDAS IN THE CITY

183:2.1 (1972.2) After Judas so abruptly left the table while eating the Last Supper, he went directly to the home of his cousin, and then did the two go straight to the captain of the temple guards. Judas requested the captain to assemble the guards and informed him that he was ready to lead them to Jesus. Judas having appeared on the scene a little before he was expected, there was some delay in getting started for the Mark home, where Judas expected to find Jesus still visiting with the apostles. The Master and the eleven left the home of Elijah Mark fully fifteen minutes before the betrayer and the guards arrived. By the time the apprehenders reached the Mark home, Jesus and the eleven were well outside the walls of the city and on their way to the Olivet camp.

183:2.2 (1972.3) Judas was much perturbed by this failure to find Jesus at the Mark residence and in the company of eleven men, only two of whom were armed for resistance. He happened to know that, in the afternoon when they had left camp, only Simon Peter and Simon Zelotes were girded with swords; Judas had hoped to take Jesus when the city was quiet, and when there was little chance of resistance. The betrayer feared that, if he waited for them to return to their camp, more than threescore of devoted disciples would be encountered, and he also knew that Simon Zelotes had an ample store of arms in his possession. Judas was becoming increasingly

kada mąstė, kaip šie vienuolika ištikimų apaštalų juo pasibjaurės, ir jis bijojo, kad jie visi stengsis jį sunaikinti. Jis buvo ne tik neištikimas, bet širdyje ir tikras bailys.

Kada jie nesurado Jėzaus viršutiniame kambaryje, tada Judas paprašė gvardijos kapitono grįžti atgal į šventyklą. Iki šito meto tie valdovai buvo pradėję rinktis aukštojo šventiko namuose, ruošdamiesi susitikti su Jėzumi, žinodami, kad jų sandėris su išdaviku reikalavo, kad Jėzus būtų suimtas iki tos dienos vidurnakčio. Judas savo partneriams paaiškino, kad Morkaus namuose Jėzaus jie neberado, ir kad jo suimti reikės eiti į Getsemanę. Tada išdavikas toliau aiškino, kad daugiau kaip trys dvidešimtys atsidavusių pasekėjų stovykloje gyvena kartu su juo, ir kad jie visi yra gerai ginkluoti. Žydų valdovai Judui priminė, kad Jėzus visada skelbė nesipriešinimą, bet Judas atsakė, jog negali jie pasikliauti tuo, kad visi Jėzaus pasekėjai tokiam mokymui paklus. Jis iš tikrųjų bijojo dėl savęs, ir todėl išdrįso paprašyti keturiasdešimties ginkluotų kareivių būrio. Kadangi žydų valdžia savo jurisdikcijoje tokios ginkluotų vyrų jėgos neturėjo, tai jie iš karto nuėjo į Antonijo tvirtovę ir paprašė romėnų vado suteikti jiems šitą apsaugą; tačiau, kada jis sužinojo, kad jie rengiasi suimti Jėzų, tada iškart atsisakė jų prašymą patenkinti ir juos nusiuntė pas savo vadą. Šitokiu būdu vaikstant nuo vienos valdžios pas kitą buvo praleista daugiau kaip viena valanda, kol galiausiai tam, kad gautų leidimą pasinaudoti ginkluotais romėnų sargybiniais, jie buvo priversti eiti pas patį Pilotą. Kada jie atėjo prie Pilotų namo, buvo jau vėlu, ir jis buvo nuėjęs su žmona į savo miegamąjį. Jis dvejojo, ar turėti, ką nors bendra su šita užmačia, tuo labiau, kad jo žmona buvo jo prašiusi šito prašymo nepatenkinti. Bet kadangi čia buvo žydų Sanhedrino vadovas ir šitos pagalbos prašė asmeniškai, tai gubernatoriui atrodė, jog būtų išmintinga šį prašymą patenkinti, manydamas, kad vėliau jis galės ištaisyti bet kokį neteisingą veiksmą, kurį jie galėtų padaryti.

Todėl, kada Judas Iskarijotas išėjo iš šventyklos, apie pusę dvyliktos, tada jį lydėjo daugiau negu šešiasdešimt asmenų—šventyklos sargybiniai, romėnų kareiviai, ir vyriausiųjų šventikų ir valdovų smalsūs tarnai.

3. MOKYTOJO SUEMIMAS

Kada šitas ginkluotų kareivių ir sargybinių būrys, nešinas deglais ir lanternomis, prisiartinio prie sodo, tada Judas išėjo gerokai į priekį prieš būrį, kad galėtų pasiruošti greitai parodyti Jėzų taip, kad tie, kurie turi suimti, galėtų jį lengvai sučiupti iki tos akimirkos, kai jo padėjėjai galės susitelkti jo gynimui. Ir buvo dar kita priežastis, dėl

nervous as he meditated how the eleven loyal apostles would detest him, and he feared they would all seek to destroy him. He was not only disloyal, but he was a real coward at heart.

183:2.3 (1973.1) When they failed to find Jesus in the upper chamber, Judas asked the captain of the guard to return to the temple. By this time the rulers had begun to assemble at the high priest's home preparatory to receiving Jesus, seeing that their bargain with the traitor called for Jesus' arrest by midnight of that day. Judas explained to his associates that they had missed Jesus at the Mark home, and that it would be necessary to go to Gethsemane to arrest him. The betrayer then went on to state that more than three score devoted followers were encamped with him, and that they were all well armed. The rulers of the Jews reminded Judas that Jesus had always preached nonresistance, but Judas replied that they could not depend upon all Jesus' followers obeying such teaching. He really feared for himself and therefore made bold to ask for a company of forty armed soldiers. Since the Jewish authorities had no such force of armed men under their jurisdiction, they went at once to the fortress of Antonia and requested the Roman commander to give them this guard; but when he learned that they intended to arrest Jesus, he promptly refused to accede to their request and referred them to his superior officer. In this way more than an hour was consumed in going from one authority to another until they finally were compelled to go to Pilate himself in order to obtain permission to employ the armed Roman guards. It was late when they arrived at Pilate's house, and he had retired to his private chambers with his wife. He hesitated to have anything to do with the enterprise, all the more so since his wife had asked him not to grant the request. But inasmuch as the presiding officer of the Jewish Sanhedrin was present and making personal request for this assistance, the governor thought it wise to grant the petition, thinking he could later on right any wrong they might be disposed to commit.

183:2.4 (1973.2) Accordingly, when Judas Iscariot started out from the temple, about half after eleven o'clock, he was accompanied by more than sixty persons — temple guards, Roman soldiers, and curious servants of the chief priests and rulers.

3. THE MASTER'S ARREST

183:3.1 (1973.3) As this company of armed soldiers and guards, carrying torches and lanterns, approached the garden, Judas stepped well out in front of the band that he might be ready quickly to identify Jesus so that the apprehenders could easily lay hands on him before his associates could rally to his defense. And there was yet

ko Judas nusprendė būti Mokytojo priešų priekyje: Jis mąstė, jog tai atrodys, kad į įvykio vietą jis buvo atvykęs anksčiau už kareivius, taip, kad apaštalai ir kiti susirinkusieji aplink Jėzų negalėtų jo tiesiogiai susieti su ginkluotais sargybiniais, taip arti jam lipančiais ant kulnų. Judas net buvo sugalvojęs važduoti, jog atskubėjo juos perspėti apie besiantinimą tų, kurie ateina suimti, bet šitam sumanymui sutrukdė sužlugdantis Jėzaus pasisveikinimas su išdaviku. Nors Mokytojas ir prašneko Judui maloniai, bet su juo pasisveikino kaip su išdaviku.

Kai tik Petras, Jokūbas, ir Jonas, maždaug su trisdešimčia savo bičiulių stovyklautojų, pamatė ginkluotą būrį su deglais, judantį per kalno aukščiausią keterą, tuomet jie suprato, jog šitie kareiviai eina suimti Jėzaus, ir jie visi nuskubėjo žemyn netoli alyvų preso, kur vienvėję apšviestas mėnulio sėdėjo Mokytojas. Kada kareivių būrys prisiartinio iš vienos pusės, tada iš kitos pusės priėjo šie trys apaštalai ir jų draugai. Kada Judas išėjo į priekį, kad kreiptųsi į Mokytoją, tada šios dvi grupės stovėjo nejudėdamos, Mokytojas buvo tarp jų ir Judo, besirengiančio pabučiuoti jį į kaktą tuo išdavikišku bučiniu.

Išdavikas anksčiau turėjo vilties, kad, atvedęs sargybinius į Getsemanę, galėtų šitiems kareiviams Jėzų tiesiog parodyti, arba vykdydamas tą pažadą, ką galėtų padaryti daugiausia, tai pasveikinti jį bučiniu, o tada iš tos vietos greitai pasišalinti. Judas labai bijojo, kad bus visi apaštalai, ir kad jie savo puolimą nukreips į jį, keršydami už tai, kad jis išdrįso jų mylimą mokytoją išduoti. Tačiau, kada Mokytojas su juo pasisveikino kaip su išdaviku, tada jis buvo tiek pasimetęs, jog nebemėgino ir pabėgti.

Jėzus pabandė Judą paskutinį kartą gelbėti nuo to, kad jo neišduotų realiai, tuo, kad anksčiau negu išdavikas galėjo jį pasiekti, jis vieną žingsnį žengė į šalį ir, kreipdamasis į toliausia kairėje stovintį kareivį, romėnų kapitoną, tarė, "Ko jūs ieškote?" Kapitonas atsakė, "Jėzaus iš Nazareto." Tada Jėzus nedelsiant priėjo prie karininko ir, ten stovėdamas su visos šitos kūrinijos Dievo ramiu didingumu, tarė, "Aš esu jis." Didelė dalis šito ginkluoto būrio kareivių buvo girdėję Jėzų, kada jis mokė šventykloje, kiti žinojo apie jo stebuklus, o kada jie išgirdo, kaip jis šitaip drąsiai pagarsino savąją tapatybę, tai tie, kurie buvo pirmose gretose, netikėtai žengtelėjo atgal. Juos apėmė nuostaba dėl to, kad jis taip ramiai ir didingai paskelbė savąją tapatybę. Todėl, Judui nebebuvo jokio reikalo toliau tęsti savo išdavystės planą. Mokytojas savo priešams atsiskleidė drąsiai, ir jie būtų galėję jį suimti be Judo pagalbos. Bet išdavikas turėjo kažką padaryti, kad pateisintų savo buvimą su šituo ginkluotu būriu, o, be to, jis norėjo padaryti reginį iš to, jog šiame išdavikiškame sandėryje su žydų valdovais savo vaidmenį jis atliko, kad turėtų teisę gauti didesnį

another reason why Judas chose to be ahead of the Master's enemies: He thought it would appear that he had arrived on the scene ahead of the soldiers so that the apostles and others gathered about Jesus might not directly connect him with the armed guards following so closely upon his heels. Judas had even thought to pose as having hastened out to warn them of the coming of the apprehenders, but this plan was thwarted by Jesus' blighting greeting of the betrayer. Though the Master spoke to Judas kindly, he greeted him as a traitor.

183:3.2 (1973.4) As soon as Peter, James, and John, with some thirty of their fellow campers, saw the armed band with torches swing around the brow of the hill, they knew that these soldiers were coming to arrest Jesus, and they all rushed down to near the olive press where the Master was sitting in moonlit solitude. As the company of soldiers approached on one side, the three apostles and their associates approached on the other. As Judas strode forward to accost the Master, there the two groups stood, motionless, with the Master between them and Judas making ready to impress the traitorous kiss upon his brow.

183:3.3 (1974.1) It had been the hope of the betrayer that he could, after leading the guards to Gethsemane, simply point Jesus out to the soldiers, or at most carry out the promise to greet him with a kiss, and then quickly retire from the scene. Judas greatly feared that the apostles would all be present, and that they would concentrate their attack upon him in retribution for his daring to betray their beloved teacher. But when the Master greeted him as a betrayer, he was so confused that he made no attempt to flee.

183:3.4 (1974.2) Jesus made one last effort to save Judas from actually betraying him in that, before the traitor could reach him, he stepped to one side and, addressing the foremost soldier on the left, the captain of the Romans, said, "Whom do you seek?" The captain answered, "Jesus of Nazareth." Then Jesus stepped up immediately in front of the officer and, standing there in the calm majesty of the God of all this creation, said, "I am he." Many of this armed band had heard Jesus teach in the temple, others had learned about his mighty works, and when they heard him thus boldly announce his identity, those in the front ranks fell suddenly backward. They were overcome with surprise at his calm and majestic announcement of identity. There was, therefore, no need for Judas to go on with his plan of betrayal. The Master had boldly revealed himself to his enemies, and they could have taken him without Judas's assistance. But the traitor had to do something to account for his presence with this armed band, and besides, he wanted to make a show of carrying out his part of the betrayal bargain with the rulers of the Jews in order to be

atlygį ir garbę, kuo, jis tikėjo, bus apipiltas kaip kompensacija už savąjį pažadą atiduoti Jėzų į jų rankas.

Kada sargybiniai atsitokėjo po savo pirmojo pasimetimo, pamačius Jėzų ir išgirdus jo neįprastą balsą, ir kada apaštalai ir mokiniai prisilinko arčiau, tada Judas priėjo prie Jėzaus ir, pabučiavęs jį į kaktą, tarė, „Labas, Mokytojau ir Auklėtojau.“ Ir kada Judas šitaip apkabino savo Mokytoją, tada Jėzus tarė, „Drauge, argi nepakaks šito daryti! Argi tu nori Žmogaus Sūnų išduoti net ir bučiniu?“

Apaštalus ir mokinius tiesiogine prasme pritrenkė tai, ką jie matė. Akimirka niekas nepajudėjo. Tada Jėzus, išsivadavęs iš Judo išdavikiško glėbio, priėjo prie sargybinių ir kareivių ir vėl paklausė, „Ko jūs ieškote?“ Ir vėl kapitonas tarė, „Jėzaus iš Nazareto.“ Ir Jėzus vėl atsakė: „Aš sakiau tau, jog aš esu jis. Todėl, jeigu jūs ieškote manęs, tai tegul šitie kiti eina savo keliu. Aš esu pasirengęs eiti su jumis.“

Jėzus buvo pasirengęs eiti atgal į Jeruzalę su sargybiniais, ir kareivių kapitonas tikrai norėjo leisti šiems trims apaštalams ir jų partneriams eiti savo keliu ramybėje. Bet prieš tai, kada jie galėjo pradėti eiti, Jėzui stovint ir laukiant kapitono nurodymų, kažkoks Malkus, aukštojo šventiko sirietis asmens sargybinis, priėjo prie Jėzaus ir ruošėsi jo rankas surišti už nugaros, nors romėnų kapitonas ir nebuvo liepęs, kad Jėzus būtų šitaip surištas. Kada Petras ir jo bičiuliai pamatė, kaip su jų Mokytoju yra šitaip žeminančiai elgiamasi, tada jie nebegalėjo ilgiau tvardyti. Petras išsitraukė savo kardą ir su kitais puolė į priekį, kad kirstų Malkui. Bet anksčiau negu kareiviai galėjo ateiti į pagalbą, kad apgintų aukštojo šventiko tarną, Jėzus savo iškeltos rankos gestu Petrą sustabdė ir, griežtu balsu, tarė: „Petrui, kišk kardą atgal į makštį. Tie, kurie pakels kardą, tie tikrai ir žus nuo kardo. Argi tu nesupranti, jog būtent tokia yra Tėvo valia, kad aš išgerčiau šią taurę? Ir argi tu taip pat nežinai ir šito, jog net ir dabar aš vadovauju daugiau negu dvylikai legionų angelų ir jų bičiuliams, kurie mane išlaisvintų iš šitų kelių vyrų rankų?“

Nors Jėzus šitaip veiksmingai nutraukė šią savo pasekėjų fizinio pasipriešinimo demonstravimą, tačiau to užteko, kad įvartytų baimės sargybinių kapitonui, kuris dabar, padedamas savo kareivių, tvirtomis rankomis sugriebė Jėzų ir greitai jį surišo. Ir tuo metu, kada jie rišo jo rankas storomis virvėmis, Jėzus jiems tarė: „Kodėl ateinate prieš mane su kardais ir su lazdomis tarsi sučiupti plėšiko? Aš kasdien buvau su jumis šventykloje, viešai mokydamas žmones, ir jūs nesistengėte manęs suimti.“

eligible for the great reward and honors which he believed would be heaped upon him in compensation for his promise to deliver Jesus into their hands.

183:3.5 (1974.3) As the guards rallied from their first faltering at the sight of Jesus and at the sound of his unusual voice, and as the apostles and disciples drew nearer, Judas stepped up to Jesus and, placing a kiss upon his brow, said, "Hail, Master and Teacher." And as Judas thus embraced his Master, Jesus said, "Friend, is it not enough to do this! Would you even betray the Son of Man with a kiss?"

183:3.6 (1974.4) The apostles and disciples were literally stunned by what they saw. For a moment no one moved. Then Jesus, disengaging himself from the traitorous embrace of Judas, stepped up to the guards and soldiers and again asked, "Whom do you seek?" And again the captain said, "Jesus of Nazareth." And again answered Jesus: "I have told you that I am he. If, therefore, you seek me, let these others go their way. I am ready to go with you."

183:3.7 (1974.5) Jesus was ready to go back to Jerusalem with the guards, and the captain of the soldiers was altogether willing to allow the three apostles and their associates to go their way in peace. But before they were able to get started, as Jesus stood there awaiting the captain's orders, one Malchus, the Syrian bodyguard of the high priest, stepped up to Jesus and made ready to bind his hands behind his back, although the Roman captain had not directed that Jesus should be thus bound. When Peter and his associates saw their Master being subjected to this indignity, they were no longer able to restrain themselves. Peter drew his sword and with the others rushed forward to smite Malchus. But before the soldiers could come to the defense of the high priest's servant, Jesus raised a forbidding hand to Peter and, speaking sternly, said: "Peter, put up your sword. They who take the sword shall perish by the sword. Do you not understand that it is the Father's will that I drink this cup? And do you not further know that I could even now command more than twelve legions of angels and their associates, who would deliver me from the hands of these few men?"

183:3.8 (1975.1) While Jesus thus effectively put a stop to this show of physical resistance by his followers, it was enough to arouse the fear of the captain of the guards, who now, with the help of his soldiers, laid heavy hands on Jesus and quickly bound him. And as they tied his hands with heavy cords, Jesus said to them: "Why do you come out against me with swords and with staves as if to seize a robber? I was daily with you in the temple, publicly teaching the people, and you made no effort to take me."

Kada Jėzus buvo surištas, tada kapitonas, bijodamas, kad Mokytojo pasekėjai gali pamėginti jį išvaduoti, davė įsakymą sučiupti ir juos; bet kareiviai nebuvo pakankamai greiti, kadangi, nugarė kapitono įsakymą juos suimti, Jėzaus pasekėjai greitai pabėgo atgal į įdubą. Visą šitą laiką Jonas Morkus slėpėsi netoliese esančioje pašiūrėje. Kada sargybiniai patraukė atgal į Jeruzalę su Jėzumi, tada Jonas Morkus pamėgino slapčiomis iš pašiūrės išsėlinti tam, kad bėgančius apaštalus ir mokinius pasivytų; bet kai tik jis išlindo, tada vienas iš paskutiniųjų sugrįžtančių kareivių, kurie persekiojo bėgančius mokinius, ėjo visai netoli ir, pamatęs šitą jauną vyrą lininiu apdaru, ėmė jį persekioti, ir beveik prisivijo jį. Iš tikrųjų kareivis Joną prisivijo tiek arti, kad sugriebė jį už apdaro, bet jaunasis vyras iš savo drabužio išsilaisvino, pabėgdamas nuogas, tuo tarpu kareivio rankoje liko tuščias apdaras. Jonas Morkus iš visų jėgų nulėkė pas Dovydą Zabediejų ant viršutinio tako. Kada jis papasakojo Dovydui, kas atsitiko, tada jie abu nuskubėjo atgal prie miegančių apaštalų palapinių ir visiems aštuoniems pranešė apie Mokytojo išdavimą ir suėmimą.

Maždaug tuo metu, kada šie aštuoni apaštalai buvo pažadinti, tai tie, kurie buvo pabėgę viršun į įdubą, ėmė grįžti atgal, ir jie visi susirinko drauge netoli alyvų preso, kad aptartų, ką reikėtų daryti toliau. Tuo laiku, Simonas Petras ir Jonas Zabediejus, kurie slapstėsi už alyvų medžių, jau buvo nuėję paskui kareivių, sargybinių, ir tarnų minią, kuri Jėzų atgal į Jeruzalę dabar vedė taip, kaip jie būtų vedę siaubingą nusikaltėlį. Jonas paskui minią sekė visiškai arti jos, bet Petras iš paskos sekė toliau nuo minios. Po to, kada Jonas Morkus paspruko iš kareivio gniaužtų, tada jis pasirūpino apdaru, kurį susirado Simono Petro ir Jono Zabediejaus palapinėje. Jis įtarė, kad sargybiniai Jėzų ruošiasi vesti į Anaso, pasitraukusio iš aktyvios veiklos, bet išlaikiusio aukštojo šventiko rangą, namus; taigi, jis lėkė pirmyn per alyvų sodus ir buvo ten anksčiau negu pasirodė minia, slėpdamasis netoli vartų į aukštojo šventiko rūmus.

4. DISKUSIJA PRIE ALYVŲ PRESO

Jokūbas Zabediejus pamatė, kad jis atsiskyrė nuo Simono Petro ir savo brolio Jono, ir todėl jis prie alyvų preso dabar prisijungė prie kitų apaštalų ir jų bičiulių iš šios stovyklos, kad apsvarstyti, ką reikia daryti, atsižvelgiant į tai, kad Mokytojas yra suimtas.

Andriejus nuo savo bičiulių apaštalų grupės valdymo visų pareigų buvo atleistas; dėl to, šioje per jų gyvenimą didžiausioje iš visų krizių, jis tylėjo. Po trumpo nevaržomo aptarinėjimo Simonas Uolusis užlipo ant alyvų preso

183:3.9 (1975.2) When Jesus had been bound, the captain, fearing that the followers of the Master might attempt to rescue him, gave orders that they be seized; but the soldiers were not quick enough since, having overheard the captain's orders to arrest them, Jesus' followers fled in haste back into the ravine. All this time John Mark had remained secluded in the near-by shed. When the guards started back to Jerusalem with Jesus, John Mark attempted to steal out of the shed in order to catch up with the fleeing apostles and disciples; but just as he emerged, one of the last of the returning soldiers who had pursued the fleeing disciples was passing near and, seeing this young man in his linen coat, gave chase, almost overtaking him. In fact, the soldier got near enough to John to lay hold upon his coat, but the young man freed himself from the garment, escaping naked while the soldier held the empty coat. John Mark made his way in all haste to David Zebedee on the upper trail. When he had told David what had happened, they both hastened back to the tents of the sleeping apostles and informed all eight of the Master's betrayal and arrest.

183:3.10 (1975.3) At about the time the eight apostles were being awakened, those who had fled up the ravine were returning, and they all gathered together near the olive press to debate what should be done. In the meantime, Simon Peter and John Zebedee, who had hidden among the olive trees, had already gone on after the mob of soldiers, guards, and servants, who were now leading Jesus back to Jerusalem as they would have led a desperate criminal. John followed close behind the mob, but Peter followed afar off. After John Mark's escape from the clutch of the soldier, he provided himself with a cloak which he found in the tent of Simon Peter and John Zebedee. He suspected the guards were going to take Jesus to the home of Annas, the high priest emeritus; so he skirted around through the olive orchards and was there ahead of the mob, hiding near the entrance to the gate of the high priest's palace.

4. DISCUSSION AT THE OLIVE PRESS

183:4.1 (1975.4) James Zebedee found himself separated from Simon Peter and his brother John, and so he now joined the other apostles and their fellow campers at the olive press to deliberate on what should be done in view of the Master's arrest.

183:4.2 (1975.5) Andrew had been released from all responsibility in the group management of his fellow apostles; accordingly, in this greatest of all crises in their lives, he was silent. After a short informal discussion, Simon Zelotes stood up on

akmeninės sienos ir, aistringai pareiškęs ištikimybę Mokytojui ir karalystės reikalui, paragino savo bičiulius apaštalus ir kitus mokinius skubėti paskui tą minią ir Jėzų išvaduoti. Didžioji šios grupės dauguma jo ryžtingam vadovavimui buvo linkusi paklusti, jeigu ne Natanieliaus patarimas, kuris atsistojo tą pačią akimirką, kada tik baigė kalbėti Simonas, ir jų dėmesį atkreipė į Jėzaus dažnai kartotus mokymus apie nesipriešinimą. Jis toliau jiems priminė, kad Jėzus šitą pačią naktį juos buvo mokęs, kad jie turėtų savo gyvybę išsaugoti tam laikui, kada jiems reikės išeiti į pasaulį skelbiant dangiškosios karalystės evangelijos gerąją naujieną. O Natanielių šitaip pasielgti paskatino Jokūbas Zabediejus, kuris dabar papasakojo, kaip Petras ir kiti buvo išsitraukę kardus ginti Mokytoją, kad jo nesuimtų, ir kad Jėzus Simonui Petriui ir jo bičiuliams su kardais paliepė sukišti juos į makštis. Motiejus ir Pilypas taip pat pasisakė, bet iš šitos diskusijos nieko konkretaus neišėjo tol, kol Tomas, atkreipęs jų dėmesį į tą faktą, kad Jėzus buvo pataręs Lozoriui nelįsti tiesiai į mirtį, nurodė, kad jie negali padaryti nieko dėl to, jog savo Mokytoją išgelbėtų, kadangi savo draugams savęs ginti jis neleido, ir kadangi jis pats atkakliai nenaudojo savo dieviškųjų galių tam, kad nugalėtų savo žmogiškuosius priešus. Tomas juos įtikino išsiskirstyti, atskirai po vieną, turint omenyje, jog Dovydas Zabediejus liks šioje stovykloje tam, kad palaikytų informacinį centrą ir pasiuntinių būstinę šiai grupei. Iki pusės trijų tą rytą stovykla ištuštėjo; pasiliko tiktai Dovydas, turėdamas tris ar keturis pasiuntinius, kiti buvo išsiųsti, kad rinktų informaciją apie tai, kur buvo nuvestas Jėzus ir ką buvo ketinama su juo daryti.

Penki apaštalai, Natanielius, Motiejus, Pilypas, ir dvyniai, išėjo slėptis Betfage ir Betanėje. Tomas, Andriejus, Jokūbas, ir Simonas Uolusis slėpėsi mieste. Simonas Petras ir Jonas Zabediejus sekė visą kelią iki Anaso namų.

Iškart prašvitus, Simonas Petras klajodamas parėjo atgal į Getsemanės stovyklą, apverktinas gilaus nusivylimo vaizdas. Dovydas jį nusiuntė, prižiūrimą pasiuntinio, kad prisijungtų prie savo brolio Andriejaus, kuris buvo Nikodemo namuose Jeruzalėje.

Iki pat nukryžiovimo pabaigos, Jonas Zabediejus pasiliko, kaip jam ir buvo nurodęs Jėzus, visą laiką šalia, ir būtent jis valanda po valandos Dovydo pasiuntiniams suteikdavo informaciją, kurią jie nunešdavo Dovydui, esančiam sodo stovykloje, ir kuri po to buvo perduodama besislapstantiems apaštalams ir Jėzaus šeimai.

the stone wall of the olive press and, making an impassioned plea for loyalty to the Master and the cause of the kingdom, exhorted his fellow apostles and the other disciples to hasten on after the mob and effect the rescue of Jesus. The majority of the company would have been disposed to follow his aggressive leadership had it not been for the advice of Nathaniel, who stood up the moment Simon had finished speaking and called their attention to Jesus' oft-repeated teachings regarding nonresistance. He further reminded them that Jesus had that very night instructed them that they should preserve their lives for the time when they should go forth into the world proclaiming the good news of the gospel of the heavenly kingdom. And Nathaniel was encouraged in this stand by James Zebedee, who now told how Peter and others drew their swords to defend the Master against arrest, and that Jesus bade Simon Peter and his fellow swordsmen sheathe their blades. Matthew and Philip also made speeches, but nothing definite came of this discussion until Thomas, calling their attention to the fact that Jesus had counseled Lazarus against exposing himself to death, pointed out that they could do nothing to save their Master inasmuch as he refused to allow his friends to defend him, and since he persisted in refraining from the use of his divine powers to frustrate his human enemies. Thomas persuaded them to scatter, every man for himself, with the understanding that David Zebedee would remain at the camp to maintain a clearinghouse and messenger headquarters for the group. By half past two o'clock that morning the camp was deserted; only David remained on hand with three or four messengers, the others having been dispatched to secure information as to where Jesus had been taken, and what was going to be done with him.

183:4.3 (1976.1) Five of the apostles, Nathaniel, Matthew, Philip, and the twins, went into hiding at Bethpage and Bethany. Thomas, Andrew, James, and Simon Zelotes were hiding in the city. Simon Peter and John Zebedee followed along to the home of Annas.

183:4.4 (1976.2) Shortly after daybreak, Simon Peter wandered back to the Gethsemane camp, a dejected picture of deep despair. David sent him in charge of a messenger to join his brother, Andrew, who was at the home of Nicodemus in Jerusalem.

183:4.5 (1976.3) Until the very end of the crucifixion, John Zebedee remained, as Jesus had directed him, always near at hand, and it was he who supplied David's messengers with information from hour to hour which they carried to David at the garden camp, and which was then relayed to the hiding apostles and to Jesus' family.

Iš tikrųjų, piemeniui suduotas smūgis ir avys yra išsklaidytos! Tuo tarpu jie visi miglotai suvokia, kad Jėzus iš anksto juos buvo įspėjęs dėl šitos pačios situacijos, bet juos perdaug žiauriai pritrenkė netikėtas Mokytojo išnykimas, kad jie galėtų protauti normaliai.

Kai tiktai išaušo diena, ir kaip tik kada Petras buvo išsiųstas prisijungti prie savojo brolio, tada Judas, Jėzaus materialaus kūno brolis, atvyko į stovyklą, uždusęs ir anksčiau už visus kitus Jėzaus šeimos narius, tiktai tam, kad sužinotų, jog Mokytojas jau yra suimtas; ir jis išskubėjo žemyn į Jericho kelią, kad šią informaciją nuneštų savo motinai ir savo broliams ir seserims. Dovydas Zabediejus, per Judą, pasiuntė žinią Jėzaus šeimai, kad susirinktų Mortos ir Marijos namuose Betanėje ir ten lauktų žinių, kurias jiems reguliariai atneš jo pasiuntiniai.

Tokia buvo Jėzaus apaštalų, svarbiausių mokinių, ir žemiškosios šeimos padėtis per ketvirtadienio nakties antrąją pusę ir ankstyvosiomis penktadienio ryto valandomis. Ir šitos visos grupės ir atskiri individai vieni su kitais ryšį palaikė per pasiuntinių tarnybą, kuriai Dovydas Zabediejus ir toliau vadovavo iš savo būstinės Getsemanės stovykloje.

5. PAKELIUI Į AUKŠTOJO ŠVENTIKO RŪMUS

Prieš jiems išsivedant Jėzų iš sodo, kilo ginčas tarp šventyklos sargybinių žydų kapitono ir kareivių būrio romėnų kapitono dėl to, kur jie turi Jėzų nuvesti. Šventyklos sargybinių kapitonas davė nurodymus, kad jį reikia nuvesti pas Kajafą, laikinai einantį aukštojo šventiko pareigas. Romėnų kareivių kapitonas nurodė, kad Jėzų reikia nuvesti į Anaso, buvusio aukštojo šventiko ir Kajafos uošvio, rūmus. Ir taip jis pasielgė dėl to, kad romėnai buvo įpratę visus reikalus, susijusius su žydų bažnytiniais įstatymų vykdymu, spręsti tiesiogiai su Anasu. Ir romėnų kapitono įsakymams buvo paklūsta; jie nuvedė Jėzų į Anaso namus pirminei apklausai.

Judas žygiavo netoli kapitonų, girdėdamas viską, kas buvo sakoma, bet ginče nedalyvavo, nes nei žydų kapitonas, nei romėnų karininkas nenusileido tiek, kad imtų šnekėtis su išdaviku—į jį jie žvelgė su tokia panieka.

Maždaug šituo metu Jonas Zabediejus, prisimindamas savo Mokytojo nurodymus visą laiką būti šalia, nuskubėjo prie Jėzaus, kuris žingsniavo tarp abiejų kapitonų. Šventyklos sargybinių vadas, pamatęs Joną prieinantį artyn, savo padėjėjui paliepė: „Suimk šitą vyrą ir surišk jį.

183:4.6 (1976.4) Surely, the shepherd is smitten and the sheep are scattered! While they all vaguely realize that Jesus has forewarned them of this very situation, they are too severely shocked by the Master's sudden disappearance to be able to use their minds normally.

183:4.7 (1976.5) It was shortly after daylight and just after Peter had been sent to join his brother, that Jude, Jesus' brother in the flesh, arrived in the camp, almost breathless and in advance of the rest of Jesus' family, only to learn that the Master had already been placed under arrest; and he hastened back down the Jericho road to carry this information to his mother and to his brothers and sisters. David Zebedee sent word to Jesus' family, by Jude, to forgather at the house of Martha and Mary in Bethany and there await news which his messengers would regularly bring them.

183:4.8 (1976.6) This was the situation during the last half of Thursday night and the early morning hours of Friday as regards the apostles, the chief disciples, and the earthly family of Jesus. And all these groups and individuals were kept in touch with each other by the messenger service which David Zebedee continued to operate from his headquarters at the Gethsemane camp.

5. ON THE WAY TO THE HIGH PRIEST'S PALACE

183:5.1 (1977.1) Before they started away from the garden with Jesus, a dispute arose between the Jewish captain of the temple guards and the Roman captain of the company of soldiers as to where they were to take Jesus. The captain of the temple guards gave orders that he should be taken to Caiaphas, the acting high priest. The captain of the Roman soldiers directed that Jesus be taken to the palace of Annas, the former high priest and father-in-law of Caiaphas. And this he did because the Romans were in the habit of dealing directly with Annas in all matters having to do with the enforcement of the Jewish ecclesiastical laws. And the orders of the Roman captain were obeyed; they took Jesus to the home of Annas for his preliminary examination.

183:5.2 (1977.2) Judas marched along near the captains, overhearing all that was said, but took no part in the dispute, for neither the Jewish captain nor the Roman officer would so much as speak to the betrayer — they held him in such contempt.

183:5.3 (1977.3) About this time John Zebedee, remembering his Master's instructions to remain always near at hand, hurried up near Jesus as he marched along between the two captains. The commander of the temple guards, seeing John come up alongside, said to his assistant: "Take

Jis yra vienas iš tų pasekėjų bičiulių." Tačiau, kada romėnų kapitonas tą išgirdo ir, apsidairęs aplink, pamatė Joną, tada jis davė komandą, kad apaštalas prie jo prieitų, ir kad nė vienas vyras jam netrukdytų. Tuomet romėnų kapitonas tarė žydų kapitonui: "Šitas vyras nėra nei išdavikas, nei bailys. Aš jį mačiau sode, ir jis neišsitraukė kardo tam, jog mums pasipriešintų. Jis turi drąsos prieiti artyn, kad būtų su savo Mokytoju, ir nė vienas vyras tikrai jo nepalies. Romėnų įstatymas leidžia, kad bet koks kalinys gali turėti bent vieną draugą, kuris stovėtų su juo prieš teisimą, ir šitam vyrui iš tikrųjų niekas nesutrukdytų, kad jis būtų šalia savo Mokytojo, šio kalinio." Ir kada Judas šitą išgirdo, tada jis buvo tiek sugėdytas ir pažemintas, kad nuo žygiuojančiųjų jis atsiliko, ir prie Anaso rūmų priėjo vienas.

Ir tai paaiškina, kodėl Jonui Zabediejui buvo leista pasilikti netoli Jėzaus visą laiką per jo nepaprastai sunkius išbandymus šitą naktį ir kitą dieną. Žydai bijojo, ką nors sakyti Jonui ar kokių nors būdu jam trukdyti, nes jis turėjo kažką panašaus į statusą romėnų patarėjo, paskirto stebėti žydų bažnytinio teismo veiksmus. Jono privileijuota padėtis buvo dar labiau sustiprinta, kada prie Anaso rūmų vartų romėnas, perduodamas Jėzų šventyklos sargybinių kapitonui, kreipdamasis į savo padėjėją, pasakė: "Eik kartu su šituo kaliniu ir žiūrėk, kad šitie žydai jo neužmuštų be Pilato sutikimo. Stebėk, kad jie jo nenužudytų, ir žiūrėk, kad ir jo draugui, šitam galilėjiečiui, būtų leidžiama stovėti šalia ir stebėti viską, kas vyksta." Ir šitokiu būdu Jonas galėjo būti arti Jėzaus iki pat jo mirties ant kryžiaus meto, nors kiti dešimt apaštalų ir buvo priversti slapstyti. Jonas veikė saugomas romėnų, ir žydai nedrįso jam trukdyti iki Mokytojo mirties.

Ir visą kelią iki Anaso rūmų, Jėzus nepravėrė burnos. Nuo jo suėmimo akimirkos iki jo pasirodymo prieš Anasą momento, Žmogaus Sūnus neištarė nė žodžio.

this man and bind him. He is one of this fellow's followers." But when the Roman captain heard this and, looking around, saw John, he gave orders that the apostle should come over by him, and that no man should molest him. Then the Roman captain said to the Jewish captain: "This man is neither a traitor nor a coward. I saw him in the garden, and he did not draw a sword to resist us. He has the courage to come forward to be with his Master, and no man shall lay hands on him. The Roman law allows that any prisoner may have at least one friend to stand with him before the judgment bar, and this man shall not be prevented from standing by the side of his Master, the prisoner." And when Judas heard this, he was so ashamed and humiliated that he dropped back behind the marchers, coming up to the palace of Annas alone.

183:5.4 (1977.4) And this explains why John Zebedee was permitted to remain near Jesus all the way through his trying experiences this night and the next day. The Jews feared to say aught to John or to molest him in any way because he had something of the status of a Roman counselor designated to act as observer of the transactions of the Jewish ecclesiastical court. John's position of privilege was made all the more secure when, in turning Jesus over to the captain of the temple guards at the gate of Annas's palace, the Roman, addressing his assistant, said: "Go along with this prisoner and see that these Jews do not kill him without Pilate's consent. Watch that they do not assassinate him, and see that his friend, the Galilean, is permitted to stand by and observe all that goes on." And thus was John able to be near Jesus right on up to the time of his death on the cross, though the other ten apostles were compelled to remain in hiding. John was acting under Roman protection, and the Jews dared not molest him until after the Master's death.

183:5.5 (1977.5) And all the way to the palace of Annas, Jesus opened not his mouth. From the time of his arrest to the time of his appearance before Annas, the Son of Man spoke no word.

184 Dokumentas. Sanhedrino teisme

⇐ 183

URANTIJOS KNYGA

185 ⇒

IV DALIS. JĖZAUS GYVENIMAS IR MOKYMAI

184 DOKUMENTAS. SANHEDRINO
TEISME

Skyrius

ĮVADAS

1. Anasas apklausia
2. Petras kieme
3. Sanhedristų teisme
4. Pažeminimo valanda
5. Antrasis teismo posėdis

PAPER 184

BEFORE THE SANHEDRIN COURT

SECTIONS

Introduction

1. Examination by Annas
2. Peter in the Courtyard
3. Before the Court of Sanhedrists
4. The Hour of Humiliation
5. The Second Meeting of the Court

ĮVADAS

ANASO atstovai romėnų kareivių kapitoną buvo slapta instruktavę dėl to, kad Jėzų į Anaso rūmus atvestų iškart po to, kada tik jis bus suimtas. Buvęs aukštasis šventikas troško išlaikyti savo kaip aukščiausiosios žydų bažnytinės valdžios prestižą. Jis taip pat turėjo ir kitą tikslą kelioms valandoms Jėzų sulaikyti savo namuose, ir tai buvo dėl to, jog užtektų laiko teisėtai sušaukti Sanhedrino teismą. Sanhedrino teismą sukviesti anksčiau negu šventykloje ryte yra aukojamos aukos, buvo neteisėta, o šitos aukos buvo aukojamos maždaug trečią valandą iš ryto.

Anasas žinojo, kad Sanhedrino teismas yra susirinkęs jo žento, Kajafo, rūmuose. Iki vidurnakčio to aukštojo šventiko namuose buvo susirinkę apie trisdešimt Sanhedrino narių, tokiu būdu jie būtų pasirengę Jėzų teisti, kada jį galėtų atvesti pas juos. Pakviesti buvo tiksliai tie nariai, kurie Jėzui ir jo mokymui aršiai ir atvirai priešinosi, kadangi buvo reikalingi tiksliai dvidešimt trys nariai tam, kad teismo posėdis būtų teisėtas.

Jėzus maždaug tris valandas praleido Anaso rūmuose ant Alyvų Kalno, netoli Getsemanės sodo, kur jie jį suėmė. Jonas Zabediejus Anaso

INTRODUCTION

184:0.1 (1978.1) REPRESENTATIVES of Annas had secretly instructed the captain of the Roman soldiers to bring Jesus immediately to the palace of Annas after he had been arrested. The former high priest desired to maintain his prestige as the chief ecclesiastical authority of the Jews. He also had another purpose in detaining Jesus at his house for several hours, and that was to allow time for legally calling together the court of the Sanhedrin. It was not lawful to convene the Sanhedrin court before the time of the offering of the morning sacrifice in the temple, and this sacrifice was offered about three o'clock in the morning.

184:0.2 (1978.2) Annas knew that a court of Sanhedrists was in waiting at the palace of his son-in-law, Caiaphas. Some thirty members of the Sanhedrin had gathered at the home of the high priest by midnight so that they would be ready to sit in judgment on Jesus when he might be brought before them. Only those members were assembled who were strongly and openly opposed to Jesus and his teaching since it required only twenty-three to constitute a trial court.

184:0.3 (1978.3) Jesus spent about three hours at the palace of Annas on Mount Olivet, not far from the garden of Gethsemane, where they arrested him.

rūmuose buvo laisvas ir saugus ne tik dėl romėnų kapitono žodžio, bet taip pat ir dėl to, kad jis ir jo brolis Jokūbas buvo gerai pažįstami senesniems tarnams, nes šituose rūmuose jie daug kartų buvo viešėję kaip svečiai, kadangi buvęs aukštasis šventikas buvo jų motinos, Salomėjos, tolimas giminaitis.

1. ANASAS APKLAUSIA

Anasas, praturtėjęs iš šventyklos įplaukų, jo žentui laikinai einant aukštojo šventiko pareigas, ir dėl savo ryšių su romėnų valdžia, iš tikrųjų buvo pats galingiausias atskiras individas visoje žydijoje. Jis buvo lipšnus ir gudrus intrigantas ir suokalbininkas. Jis troško vadovauti atsikratymo Jėzumi reikalui; jis bijojo tokią svarbią užduotį iki galo patikėti savo grubiam ir agresyviai žentui. Anasas norėjo įsitikinti, jog Mokytojo teismo kontrolė išliktų sedukėjų rankose; jis bijojo kai kurių fariziejų galimų simpatijų, matydamas, jog iš esmės visi tie Sanhedrino nariai, kurie Jėzaus reikalą palaikė, yra fariziejai.

Anasas nebuvo matęs Jėzaus keletą metų, nuo to laiko, kada Mokytojas buvo užsukęs į jo namus ir nedelsiant išėjo, pastebėjęs jo šaltumą ir santūrumą jį priimant. Anasas manė leisti sau pasiremti šita ankstesniąja pažintimi ir pamėginti įtikinti Jėzų, kad šis savo teiginių atsisakytų ir Palestiną paliktų. Jis nenorėjo dalyvauti nužudant gerą žmogų ir samprotavo, kad Jėzus galėtų pasirinkti išvykimą iš šalies, o ne kankinančią mirtį. Tačiau, kada Anasas stovėjo prieš šį atkaklų ir ryžtingą galilėjetį, tada jis iš karto suvokė, jog tai būtų bergždžia tokius pasiūlymus pateikti. Jėzus buvo net ir dar didingesnis ir labiau išlaikantis pusiausvyrą, palyginus su tuo, kokį jį prisiminė Anasas.

Kada Jėzus buvo jaunas, tada Anasas rodė didžiulį susidomėjimą juo, bet dabar jo įplaukoms iškilo grėsmė dėl to, ką Jėzus taip neseniai padarė iš šventyklos išvaręs pinigų keitėjus ir kitus komercinius prekeivius. Šitas veiksmas buvusiam aukštajam šventikui sukėlė nepalyginamai didesnį priešišumą negu Jėzaus mokymai.

Anasas įėjo į savo erdvų kambarį, skirtą audiencijoms, atsisėdo ant didžiulės kėdės, ir įsakė pas jį atvesti Jėzų. Po kelių akimirklų, trukusių tyloje nužvelgiant Mokytoją, jis tarė: "Tu suvoki, jog tavojo mokymo atžvilgiu privalu kažką daryti, kadangi tu trik dai mūsų šalies ramybę ir tvarką." Kada Anasas žvelgė į Jėzų klausiančiai, tada Mokytojas žiūrėjo jam tiesiai į akis, bet neatsakė nieko. Vėl prašneko Anasas, "Kokie yra tavo mokinių vardai, be Simono Uoliojo, to kurstytojo?" Vėl Jėzus žvelgė į jį žemyn, bet neatsakė.

John Zebedee was free and safe in the palace of Annas not only because of the word of the Roman captain, but also because he and his brother James were well known to the older servants, having many times been guests at the palace as the former high priest was a distant relative of their mother, Salome.

1. EXAMINATION BY ANNAS

184:1.1 (1978.4) Annas, enriched by the temple revenues, his son-in-law the acting high priest, and with his relations to the Roman authorities, was indeed the most powerful single individual in all Jewry. He was a suave and politic planner and plotter. He desired to direct the matter of disposing of Jesus; he feared to trust such an important undertaking wholly to his brusque and aggressive son-in-law. Annas wanted to make sure that the Master's trial was kept in the hands of the Sadducees; he feared the possible sympathy of some of the Pharisees, seeing that practically all of those members of the Sanhedrin who had espoused the cause of Jesus were Pharisees.

184:1.2 (1978.5) Annas had not seen Jesus for several years, not since the time when the Master called at his house and immediately left upon observing his coldness and reserve in receiving him. Annas had thought to presume on this early acquaintance and thereby attempt to persuade Jesus to abandon his claims and leave Palestine. He was reluctant to participate in the murder of a good man and had reasoned that Jesus might choose to leave the country rather than to suffer death. But when Annas stood before the stalwart and determined Galilean, he knew at once that it would be useless to make such proposals. Jesus was even more majestic and well poised than Annas remembered him.

184:1.3 (1979.1) When Jesus was young, Annas had taken a great interest in him, but now his revenues were threatened by what Jesus had so recently done in driving the money-changers and other commercial traders out of the temple. This act had aroused the enmity of the former high priest far more than had Jesus' teachings.

184:1.4 (1979.2) Annas entered his spacious audience chamber, seated himself in a large chair, and commanded that Jesus be brought before him. After a few moments spent in silently surveying the Master, he said: "You realize that something must be done about your teaching since you are disturbing the peace and order of our country." As Annas looked inquiringly at Jesus, the Master looked full into his eyes but made no reply. Again Annas spoke, "What are the names of your disciples, besides Simon Zelotes, the agitator?" Again Jesus looked down upon him, but he did not

Jėzaus atsisakymas atsakinėti į klausimus Anasui sukėlė didžiulį nerimą, tokį didžiulį, kad jis tarė jam: “Argi tau nerūpi, ar aš tavo atžvilgiu esu draugiškas, ar ne? Argi tu nekreipi dėmesio į tą valdžią, kurią aš turiu, galėdamas nulemti tavo būsimo teismo nuosprendį?” Kada Jėzus tai išgirdo, tada jis tarė: “Anasai, tu gi žinai, jog mano atžvilgiu tu negalėtum turėti jokios valdžios, jeigu šito neleistų manasis Tėvas. Kai kurie norėtų Žmogaus Sūnų sunaikinti, kadangi jie yra neišmanėliai; jie nežino, ką daro, bet tu gi, drauge, žinai, ką darai. Dėl to, kaip gi tu gali atstumti Dievo šviesą?”

Ta maloni maniera, kuria Jėzus šnekėjo su Anasu, jį beveik suglumino. Bet savo protu jis jau buvo apsisprendęs, kad Jėzus turi arba Palestiną palikti, arba mirti; todėl, jis sukaupė savo drąsą ir paklausė: “Tiesiog, kas gi tai yra, ko tu bandai mokytį tautą? Kas tu tvirtini esi?” Jėzus atsakė: “Tu visiškai gerai žinai, jog pasauliui aš kalbėjau atvirai. Aš mokiau sinagogose ir daug kartų šventykloje, kur manęs klausėsi visi žydai ir daug pagonių. Aš nieko nekalbėjau slapta; kodėl gi, tada, tu manęs klausi apie mano mokymą? Kodėl gi tu nepakviesi tų, kurie manęs klausėsi, ir kodėl gi nepasiteirauji jų? Žiūrėk, visa Jeruzalė girdėjo tą, ką aš kalbėjau, net jeigu tu pats ir negirdėjai šitų mokymų.” Bet anksčiau negu Anasas galėjo atsakyti, rūmų vyriausiasis prievaizdas, kuris stovėjo greta, trenkė ranka Jėzui į veidą, tardamas, “Kaip tu drįsti aukštajam šventikui atsakyti tokiais žodžiais?” Anasas savo prievaizdui neištarė jokių priekaišto žodžių, bet Jėzus kreipėsi į jį, sakydamas, “Mano drauge, jeigu aš pasakiau, ką nors bloga, tai pasakyk, ką bloga aš pasakiau; bet jeigu aš pasakiau tiesą, tuomet, kodėl gi tu turėtum man smogti?”

Nors Anasas ir apgailestavo, kad jo prievaizdas trenkė Jėzui, bet jis buvo per daug išdidus, kad atkreiptų dėmesį į šį reikalą. Pasimetęs jis išėjo į kitą kambarį, beveik valandai palikęs Jėzų vieną su namų patarnautojais ir šventyklos sargybiniais.

Kada jis sugrįžo, tada eidamas į Mokytojo pusę, tarė: “Ar tu tvirtini, jog esi Mesijas, Izraelio išvaduotojas?” Tarė Jėzus: “Anasai, tu mane pažinojai nuo mano jaunystės laikų. Tu žinai, kad aš tvirtinu, jog nesu kas nors kitas, bet tik tai tas, kurį paskyrė manasis Tėvas, ir kad aš esu atsiųstas pas visus žmones, pas pagonis, o taip pat ir pas žydus.” Tada tarė Anasas: “Man sakė, jog tu tvirtinai, kad esi Mesijas; ar tai tiesa?” Jėzus pažvelgė į Anasą, bet tik tiek teatsakė, “Šitaip tu pasakei.”

Maždaug šituo metu pasiuntiniai atvyko iš Kajafo rūmų pasiteirauti, kuriuo metu Jėzus bus atvestas prieš Sanhedrino teisimą, ir kadangi

answer.

184:1.5 (1979.3) Annas was considerably disturbed by Jesus' refusal to answer his questions, so much so that he said to him: “Do you have no care as to whether I am friendly to you or not? Do you have no regard for the power I have in determining the issues of your coming trial?” When Jesus heard this, he said: “Annas, you know that you could have no power over me unless it were permitted by my Father. Some would destroy the Son of Man because they are ignorant; they know no better, but you, friend, know what you are doing. How can you, therefore, reject the light of God?”

184:1.6 (1979.4) The kindly manner in which Jesus spoke to Annas almost bewildered him. But he had already determined in his mind that Jesus must either leave Palestine or die; so he summoned up his courage and asked: “Just what is it you are trying to teach the people? What do you claim to be?” Jesus answered: “You know full well that I have spoken openly to the world. I have taught in the synagogues and many times in the temple, where all the Jews and many of the gentiles have heard me. In secret I have spoken nothing; why, then, do you ask me about my teaching? Why do you not summon those who have heard me and inquire of them? Behold, all Jerusalem has heard that which I have spoken even if you have not yourself heard these teachings.” But before Annas could make reply, the chief steward of the palace, who was standing near, struck Jesus in the face with his hand, saying, “How dare you answer the high priest with such words?” Annas spoke no words of rebuke to his steward, but Jesus addressed him, saying, “My friend, if I have spoken evil, bear witness against the evil; but if I have spoken the truth, why, then, should you smite me?”

184:1.7 (1979.5) Although Annas regretted that his steward had struck Jesus, he was too proud to take notice of the matter. In his confusion he went into another room, leaving Jesus alone with the household attendants and the temple guards for almost an hour.

184:1.8 (1979.6) When he returned, going up to the Master's side, he said, “Do you claim to be the Messiah, the deliverer of Israel?” Said Jesus: “Annas, you have known me from the times of my youth. You know that I claim to be nothing except that which my Father has appointed, and that I have been sent to all men, gentile as well as Jew.” Then said Annas: “I have been told that you have claimed to be the Messiah; is that true?” Jesus looked upon Annas but only replied, “So you have said.”

184:1.9 (1980.1) About this time messengers arrived from the palace of Caiaphas to inquire what time Jesus would be brought before the court of the

artėjo aušra, tai Anasui atrodė, jog bus geriausia pas Kajafą pasiųsti Jėzų surištą ir saugomą šventyklos sargybinių. Netrukus jis ir pats išėjo jiems iš paskos.

2. PETRAS KIEME

Kada sargybinių ir kareivių būrys priėjo prie įėjimo į Anaso rūmus, tada Jonas Zabediejus žingsniavo šalia romėnų kareivių kapitono. Judas buvo kažkiek atsilikęs, o Simonas Petras sekė toli iš paskos. Kada Jonas su Jėzumi ir sargybiniais įėjo į rūmų kiemą, tada prie vartų priėjo Judas, bet, pamatęs Jėzų ir Joną, nuėjo tolyn prie Kajafo namo, kur jis žinojo vėliau vyks tikrasis Mokytojo teismas. Iškart kai tik Judas nuėjo, tada pasirodė Simonas Petras, ir kada jis stovėjo prieš vartus, tada Jonas jį pamatė kaip tik tuo metu, kai jie rengėsi Jėzų įvesti į rūmus. Vartininkė, kuri atidarinėjo vartus, Joną pažinojo, ir kada jis tarė jai, prašydamas, kad ši į vidų įleistų ir Petrą, tai ji mielai sutiko.

Petras, įėjęs į kiemą, nužingsniavo prie medžio anglių laužo ir stengėsi sušilti, kadangi naktis buvo šaltoka. Jis jautėsi labai nevietoje čia tarp Jėzaus priešų, ir iš tikrųjų jis buvo nevietoje. Mokytojas jam nebuvo nurodęs laikytis šalia, kaip buvo įspėjęs Joną. Petras turėjo elgtis kaip ir likusieji apaštalai, kurie buvo specialiai įspėti savąja gyvybe nerizikuoti per tą laikotarpį, kada jų Mokytojas bus teisiamas ir nukryžiuojamas.

Petras savo kardą išmetė prieš pat prieidamas prie rūmų vartų, šitokiu būdu į Anaso kiemą jis įėjo neginkluotas. Jo protas buvo patekęs į susipainiojimo verpetą; jis vargu ar galėjo suprasti, kad Jėzus yra suimtas. Jis negalėjo suvokti situacijos tikrovės—kad jis yra čia, Anaso kieme, šildosi kartu su šio aukštojo šventiko tarnais. Jam buvo įdomu, ką veikia kiti apaštalai, ir, perkratęs galvoje tai, kaip galėjo atsitikti, kad į rūmus buvo įleistas Jonas, jis priėjo išvados, jog taip buvo dėl to, kad tarnams jis yra pažįstamas, kadangi jis paprašė vartininkės, kad įleistų ir jį.

Iškart kai tik vartininkė Petrą įleido į vidų, ir jam besišildant prie laužo, ji priėjo prie jo ir šelmiškai tarė, „Argi taip pat ir tu nesi vienas iš šito vyro mokinių?“ Dabar Petras nebūtų nustebejęs dėl šito atpažinimo, nes būtent Jonas buvo paprašęs, jog ši mergina leistų jam įeiti per rūmų vartus; bet jo nervinė būseną buvo tokia įtempta, jog tai, kad jis buvo atpažintas kaip mokinyš, jį išmušė iš pusiausvyros, ir tikrai turėdamas vienintelę mintį, apvaldžiusią jo protą—mintį, kad pabėgtų gyvas—jis greitai atsakė į merginos klausimą išvardamas, „Ne, nesu.“

Sanhedrin, and since it was nearing the break of day, Annas thought best to send Jesus bound and in the custody of the temple guards to Caiaphas. He himself followed after them shortly.

2. PETER IN THE COURTYARD

184:2.1 (1980.2) As the band of guards and soldiers approached the entrance to the palace of Annas, John Zebedee was marching by the side of the captain of the Roman soldiers. Judas had dropped some distance behind, and Simon Peter followed afar off. After John had entered the palace courtyard with Jesus and the guards, Judas came up to the gate but, seeing Jesus and John, went on over to the home of Caiaphas, where he knew the real trial of the Master would later take place. Soon after Judas had left, Simon Peter arrived, and as he stood before the gate, John saw him just as they were about to take Jesus into the palace. The portress who kept the gate knew John, and when he spoke to her, requesting that she let Peter in, she gladly assented.

184:2.2 (1980.3) Peter, upon entering the courtyard, went over to the charcoal fire and sought to warm himself, for the night was chilly. He felt very much out of place here among the enemies of Jesus, and indeed he was out of place. The Master had not instructed him to keep near at hand as he had admonished John. Peter belonged with the other apostles, who had been specifically warned not to endanger their lives during these times of the trial and crucifixion of their Master.

184:2.3 (1980.4) Peter threw away his sword shortly before he came up to the palace gate so that he entered the courtyard of Annas unarmed. His mind was in a whirl of confusion; he could scarcely realize that Jesus had been arrested. He could not grasp the reality of the situation — that he was here in the courtyard of Annas, warming himself beside the servants of the high priest. He wondered what the other apostles were doing and, in turning over in his mind as to how John came to be admitted to the palace, concluded that it was because he was known to the servants, since he had bidden the gate-keeper admit him.

184:2.4 (1980.5) Shortly after the portress let Peter in, and while he was warming himself by the fire, she went over to him and mischievously said, “Are you not also one of this man’s disciples?” Now Peter should not have been surprised at this recognition, for it was John who had requested that the girl let him pass through the palace gates; but he was in such a tense nervous state that this identification as a disciple threw him off his balance, and with only one thought uppermost in his mind — the thought of escaping with his life — he promptly answered the maid’s question by saying, “I am

Labai greitai kitas tarnas priėjo prie Petro ir paklausė, “Argi ne tave aš mačiau sode, kada jie suėmė šitą vaikną? Argi taip pat ir tu nesi vienas iš jo pasekėjų?” Petras dabar visiškai rimtai sunerimo; jis nematė jokios galimybės, kaip saugiai pabėgti nuo šitų kaltintojų; taigi jis labai energingai paneigė bet kokį ryšį su Jėzumi, sakydamas, “Šito vyro aš nepažįstu, taip pat nesu ir vienas iš jo pasekėjų.”

Maždaug šituo metu vartininkė pasivedė Petrą į šoną ir tarė: “Aš esu tikra, jog tu esi šito Jėzaus mokinys ne tik dėl to, kad vienas iš jo pasekėjų paprašė manęs įleisti tave į kiemą, bet mano sesuo čia tave matė šventykloje su šituo vyru. Kodėl gi tu šitą neigi?” Kada Petras išgirdo, kaip ši mergina jį kaltina, tada jis paneigė, kad apie Jėzų iš viso nežino nieko, smarkiai plūsdamasis ir keikdamasis, vėl pasakydamas, “Aš nesu šito vyro pasekėjas; Aš jo net ir nepažįstu; apie jį aš niekada anksčiau nebuvau girdėjęs.”

Petras kuriam laikui nuo laužo nuėjo tuo metu, kada vaikščiojo po kiemą. Jis būtų norėjęs pabėgti, bet bijojo atkreipti į save dėmesį. Kada sušalo, tada sugrįžo prie laužo, ir vienas iš vyrų, stovėjęs netoli jo, pasakė: “Tikrai, tu esi vienas iš šito vyro mokinių. Šitas Jėzus yra galilėjietis, o tavoji kalba tave išduoda, nes tu irgi šneki kaip galilėjietis.” Ir vėl Petras paneigė bet kokį ryšį su savo Mokytoju.

Petras buvo tiek sutrikęs, kad su savo kaltintojais stengėsi išvengti bet kokio kontakto nueidamas nuo laužo ir likdamas vienas verandoje. Po daugiau kaip valandą trukusio šitokio atsiskyrimo, vartininkė ir jos sesuo atsitiktinai sutiko jį, ir abi jos erzindamos apkaltino jį esant Jėzaus pasekėju. Ir vėl jis šį kaltinimą paneigė. Kada tik jis dar kartą bet kokį ryšį su Jėzumi paneigė, tada užgiedojo gaidys, ir Petras prisiminė tuos perspėjimo žodžius, kuriuos anksčiau tą pačią naktį jam buvo pasakęs jo Mokytojas. Jam stovint ten, sunkumo užgulta širdimi ir prislėgtam kaltės jausmo, rūmų durys atsidarė, ir sargybiniai pravedė Jėzų tolyn pas Kajafą. Kada Mokytojas ėjo pro Petrą, tada jis pamatė, deglių apšviestą, savo anksčiau buvusio savimi pasitikinčio ir paviršutiniškai drąsaus apaštalo veide nevilties išraišką, ir jis atsisuko ir pasižiūrėjo į Petrą. Petras niekada, kol gyvas buvo, to žvilgsnio nepamiršo. Tai buvo toks žvilgsnis, kuriame susimaišė užuojauta ir meilė, ir kokio mirtingasis žmogus Mokytojo veide niekada nebuvo matęs.

Po to, kada Jėzus ir sargybiniai išėjo per rūmų vartus, tada Petras sekė paskui juos, bet tikrai nedidelį atstumą. Toliau eiti jis nebepajėgė. Jis atsisėdo šalia kelio ir gaudžiai pravirko. Ir kada jis šitas agonijos ašaras nubraukė, tada

not.”

184:2.5 (1980.6) Very soon another servant came up to Peter and asked: “Did I not see you in the garden when they arrested this fellow? Are you not also one of his followers?” Peter was now thoroughly alarmed; he saw no way of safely escaping from these accusers; so he vehemently denied all connection with Jesus, saying, “I know not this man, neither am I one of his followers.”

184:2.6 (1980.7) About this time the portress of the gate drew Peter to one side and said: “I am sure you are a disciple of this Jesus, not only because one of his followers bade me let you in the courtyard, but my sister here has seen you in the temple with this man. Why do you deny this?” When Peter heard the maid accuse him, he denied all knowledge of Jesus with much cursing and swearing, again saying, “I am not this man’s follower; I do not even know him; I never heard of him before.”

184:2.7 (1981.1) Peter left the fireside for a time while he walked about the courtyard. He would have liked to have escaped, but he feared to attract attention to himself. Getting cold, he returned to the fireside, and one of the men standing near him said: “Surely you are one of this man’s disciples. This Jesus is a Galilean, and your speech betrays you, for you also speak as a Galilean.” And again Peter denied all connection with his Master.

184:2.8 (1981.2) Peter was so perturbed that he sought to escape contact with his accusers by going away from the fire and remaining by himself on the porch. After more than an hour of this isolation, the gate-keeper and her sister chanced to meet him, and both of them again teasingly charged him with being a follower of Jesus. And again he denied the accusation. Just as he had once more denied all connection with Jesus, the cock crowed, and Peter remembered the words of warning spoken to him by his Master earlier that same night. As he stood there, heavy of heart and crushed with the sense of guilt, the palace doors opened, and the guards led Jesus past on the way to Caiaphas. As the Master passed Peter, he saw, by the light of the torches, the look of despair on the face of his former self-confident and superficially brave apostle, and he turned and looked upon Peter. Peter never forgot that look as long as he lived. It was such a glance of commingled pity and love as mortal man had never beheld in the face of the Master.

184:2.9 (1981.3) After Jesus and the guards passed out of the palace gates, Peter followed them, but only for a short distance. He could not go farther. He sat down by the side of the road and wept bitterly. And when he had shed these tears of agony, he turned his steps back toward the camp,

pasuko atgal į stovyklą, tikėdamasis surasti savo brolį, Andriejų. Atėjęs į stovyklą, jis surado tikrai Dovydą Zabediejų, kuris nusiuntė pasiuntinį, kad jį nuvestų į ten, kur Jeruzalėje slėptis buvo išėjęs jo brolis.

Viskas, ką patyrė Petras, atsitiko Anaso rūmų kieme ant Alyvų Kalno. Jis nesekė paskui Jėzų iki aukštojo šventiko, Kajafo, rūmų. Tai, kad dėl gaidžio giedojimo Petras ėmė suvokti, kad jis ne kartą atsižadėjo savojo Mokytojo, rodo, jog visa tai vyko už Jeruzalės, kadangi tai buvo įstatymo pažeidimas naminius paukščius laikyti tikrojo miesto teritorijoje.

Kol gaidžio giedojimas nesugrąžino Petriui tikrovės pojūčio, tol jis tikrai galvojo, vaikščiodamas po verandą pirmyn ir atgal, kad sušiltų, kaip jis protingai išvengė tarnų kaltinimų, ir kaip jis sužlugdė jų ketinimus susieti jį su Jėzumi. Kurį laiką, jis tikrai mąstė apie tai, kad šitie tarnai neturėjo jokios moralinės ir juridinės teisės šitaip jo klausinėti, ir jis iš tikrųjų pasveikino save dėl šitokio metodo, kurio dėka, jo nuomone, jis išvengė to, kad būtų atpažintas ir galbūt suimtas ir įkalintas. Tikrai tada, kada užgiedojo gaidys, iš tikrųjų Petriui dingtelėjo, kad savojo Mokytojo jis atsižadėjo. Tikrai kada Jėzus pažvelgė į jį, tada jis iš tikrųjų suvokė, kad jam nepasisekė gyventi laikantis savo kaip karalystės ambasadoriaus ypatingų privilegijų.

Žengęs pirmąjį žingsnį kompromiso ir mažiausio pasipriešinimo keliu, Petras nematė nieko aiškaus, išskyrus tai, kad ir toliau eitų iš anksto pasirinkto elgesio kryptimi. Reikalingas didis ir kilnus charakteris tam, jog žengus klaidingą žingsnį, galima būtų apsisukti ir eiti teisingai. Perdaug dažnai žmogaus protas yra linkęs pateisinti tai, kodėl ir toliau yra einama klaidingu keliu, kada jau kartą pradėta juo žengti.

Petras niekada iki galo netikėjo, kad jam gali būti atleista, kol sutiko savo Mokytoją po prisikėlimo ir pamatė, kad nuomonė apie jį yra lygiai tokia pati, kaip ir prieš šitos tragiškos atsižadėjimų nakties patyrimus.

3. SANHEDRISTŲ TEISME

Buvo maždaug pusė keturių šito penktadienio rytą, kada vyriausiasis šventikas, Kajafas, paragino sanhedristų apklausiantį teismą laikytis tvarkos ir paprašė atvesti Jėzų, kad jis būtų teisiamas oficialiai. Trimis ankstesniais atvejais Sanhedrinas, didžiule balsų dauguma, Jėzui buvo paskelbęs mirties nuosprendį, buvo nusprendęs, kad jis nusipelno mirtį, remiantis neoficialiais kaltinimais dėl įstatymo pažeidimo, šventvagystės, ir Izraelio tėvų tradicijų paniekinimo.

hoping to find his brother, Andrew. On arriving at the camp, he found only David Zebedee, who sent a messenger to direct him to where his brother had gone to hide in Jerusalem.

184:2.10 (1981.4) Peter's entire experience occurred in the courtyard of the palace of Annas on Mount Olivet. He did not follow Jesus to the palace of the high priest, Caiaphas. That Peter was brought to the realization that he had repeatedly denied his Master by the crowing of a cock indicates that this all occurred outside of Jerusalem since it was against the law to keep poultry within the city proper.

184:2.11 (1981.5) Until the crowing of the cock brought Peter to his better senses, he had only thought, as he walked up and down the porch to keep warm, how cleverly he had eluded the accusations of the servants, and how he had frustrated their purpose to identify him with Jesus. For the time being, he had only considered that these servants had no moral or legal right thus to question him, and he really congratulated himself over the manner in which he thought he had avoided being identified and possibly subjected to arrest and imprisonment. Not until the cock crowed did it occur to Peter that he had denied his Master. Not until Jesus looked upon him, did he realize that he had failed to live up to his privileges as an ambassador of the kingdom.

184:2.12 (1981.6) Having taken the first step along the path of compromise and least resistance, there was nothing apparent to Peter but to go on with the course of conduct decided upon. It requires a great and noble character, having started out wrong, to turn about and go right. All too often one's own mind tends to justify continuance in the path of error when once it is entered upon.

184:2.13 (1982.1) Peter never fully believed that he could be forgiven until he met his Master after the resurrection and saw that he was received just as before the experiences of this tragic night of the denials.

3. BEFORE THE COURT OF SANHEDRISTS

184:3.1 (1982.2) It was about half past three o'clock this Friday morning when the chief priest, Caiaphas, called the Sanhedrist court of inquiry to order and asked that Jesus be brought before them for his formal trial. On three previous occasions the Sanhedrin, by a large majority vote, had decreed the death of Jesus, had decided that he was worthy of death on informal charges of lawbreaking, blasphemy, and flouting the traditions of the fathers of Israel.

Tai nebuvo sukvieistas eilinis Sanhedrino posėdis ir nevyko jis įprastinėje vietoje, šventyklos salėje iš tašytų akmenų. Tai buvo specialus teismo posėdis, kuriame dalyvavo maždaug trisdešimt sanhedristų, ir jis buvo sušauktas aukštojo šventiko rūmuose. Jonas Zabediejus buvo su Jėzumi per visą šitą vadinamąjį teismą.

Kaip šitie vyriausieji šventikai, raštininkai, sedukėjai, ir kai kurie iš fariziejų gyrėsi, kad Jėzus, kėlęs grėsmę jų padėčiai ir metęs iššūkį jų valdžiai, dabar yra tvirtai laikomas jų rankose! Ir jie buvo nusprendę, kad jis daugiau nebeturi gyventi, kad nebeištrūktų iš jų kerštingų nagų.

Paprastai, žydai, kada teisdavo tokį žmogų, kuriam pareiškiami kaltinimai numatė mirties bausmės skyrimą, elgdavosi labai atsargiai ir suteikdavo visas garantijas, kad liudininkai būtų parenkami ir visas teismo procesas būtų vykdomas sąžiningai. Bet šiuo atveju Kajafas buvo greičiau prokuroras, o ne nešališkas teisėjas.

Jėzus pasirodė prieš šitą teismą apsirengęs savo įprastais drabužiais ir surištomis už nugaros rankomis. Visas teismas buvo pritrenktas ir kažkiek pasimetęs dėl jo didingos išvaizdos. Niekada anksčiau jiems neteko žvelgti į tokį kalinį, o taip pat neteko matyti ir mirties bausmės teismo žmogaus tokio ramumo.

Žydų įstatymas reikalavo, kad bent jau du liudininkai turi duoti vienodus parodymus kokių nors klausimų prieš tai, kada kaliniui yra pateikiamas kaltinimas. Judo nebuvo galima prieš Jėzų panaudoti kaip liudininko, nes žydų įstatymas ypatingai draudė tai, kad parodymus duotų išdavikas. Daugiau negu dvi dešimtys veidmainių liudininkų buvo šalia, kad paliudytų prieš Jėzų, bet jų parodymai buvo tokie prieštaringi ir taip akivaizdžiai sufabikuoti, jog dėl šio spektaklio ir patys sanhedristai labai susigėdė. Jėzus stovėjo ten, žvelgdamas geranoriškai į šiuos priesaiką laužančius liudytojus, ir šiems meluojantiems liudininkams pati jo veido išraiška kėlė nerimo. Per visą šitą veidmainišką liudijimą Mokytojas neištarė nė žodžio; jis nieko neatsakė ir į jų daugybę melagingų kaltinimų.

Pirmą kartą, kada kažkurie du iš liudininkų priartėjo bent jau prie panašaus paliudijimo buvo tuo metu, kai abu vyrai paliudijo, kad jie girdėjo, kaip šventykloje Jėzus viename iš savo pasisakymų pasakė, kad jis "sugriauš šitą šventyklą, pastatytą rankomis, ir po trijų dienų pastatys kitą šventyklą be rankų." Tai, ką pasakė Jėzus, nebuvo visiškai taip, tuo labiau, kad pareikšdamas šitą pastabą, apie kurią dabar ir buvo užsiminta, jis rodė į savo paties kūną.

Nors aukštasis šventikas ir sušuko Jėzui, "Argi tu neatsakysi nė į vieną iš šitų kaltinimų?"

184:3.2 (1982.3) This was not a regularly called meeting of the Sanhedrin and was not held in the usual place, the chamber of hewn stone in the temple. This was a special trial court of some thirty Sanhedrists and was convened in the palace of the high priest. John Zebedee was present with Jesus throughout this so-called trial.

184:3.3 (1982.4) How these chief priests, scribes, Sadducees, and some of the Pharisees flattered themselves that Jesus, the disturber of their position and the challenger of their authority, was now securely in their hands! And they were resolved that he should never live to escape their vengeful clutches.

184:3.4 (1982.5) Ordinarily, the Jews, when trying a man on a capital charge, proceeded with great caution and provided every safeguard of fairness in the selection of witnesses and the entire conduct of the trial. But on this occasion, Caiaphas was more of a prosecutor than an unbiased judge.

184:3.5 (1982.6) Jesus appeared before this court clothed in his usual garments and with his hands bound together behind his back. The entire court was startled and somewhat confused by his majestic appearance. Never had they gazed upon such a prisoner nor witnessed such composure in a man on trial for his life.

184:3.6 (1982.7) The Jewish law required that at least two witnesses must agree upon any point before a charge could be laid against the prisoner. Judas could not be used as a witness against Jesus because the Jewish law specifically forbade the testimony of a traitor. More than a score of false witnesses were on hand to testify against Jesus, but their testimony was so contradictory and so evidently trumped up that the Sanhedrists themselves were very much ashamed of the performance. Jesus stood there, looking down benignly upon these perjurers, and his very countenance disconcerted the lying witnesses. Throughout all this false testimony the Master never said a word; he made no reply to their many false accusations.

184:3.7 (1982.8) The first time any two of their witnesses approached even the semblance of an agreement was when two men testified that they had heard Jesus say in the course of one of his temple discourses that he would "destroy this temple made with hands and in three days make another temple without hands." That was not exactly what Jesus said, regardless of the fact that he pointed to his own body when he made the remark referred to.

184:3.8 (1982.9) Although the high priest shouted at Jesus, "Do you not answer any of these

Jėzus neištarė nė žodžio. Jis stovėjo ten tylėdamas, tuo metu, kada visi šitie veidmainiai liudininkai davė savo parodymus. Šitų melagingų liudytojų žodžiai buvo tokie kupini neapykantos, fanatizmo, ir besaikio sutirštino, kad jų parodymai sužlugo dėl savo pačių susipainiojimo. Jų veidmainiškus kaltinimus geriausiai paneigė Mokytojo ramus ir didingas tylėjimas.

Tik pradėjus liudyti veidmainiams liudininkams, įėjo Anasas ir užėmė savo vietą šalia Kajafos. Anasas dabar atsistojo ir pareiškė, jog Jėzaus šito grasinimo sugriauti šventyklą užtenka tam, kad jam būtų pateikti trys kaltinimai:

1. Kad jis yra pavojingas žmonių apgavikas. Kad jis mokė juos neįmanomų dalykų ir kitaip juos apgadinėjo.

2. Kad jis yra revoliucionierius fanatikas dėl to, kad pasisako už tai, kad prieš šventyklą būtų panaudota prievarta, nes kaip gi kitaip jis galėtų ją sugriauti?

3. Kad jis mokė magijos, kadangi prižadėjo pastatyti naują šventovę, ir priedo be rankų.

Visas Sanhedrinas buvo jau sutaręs, kad Jėzus yra kaltas dėl žydų įstatymų tokių pažeidimų, už kuriuos yra baudžiama mirtimi, bet dabar jie buvo daugiau susirūpinę dėl to, kaip dėl jo elgesio ir mokymų suformuluoti šiuos kaltinimus, kad Pilotas galėtų jų kaliniui paskelbti mirties nuosprendį. Jie žinojo, kad prieš tai, kada Jėzų būtų galima nubauti mirtimi, jie turi gauti romėnų gubernatoriaus sutikimą. Ir Anasas buvo nusprendęs toliau veikti tokiu būdu, kad padarytų taip, jog atrodytų, kad Jėzus yra pavojingas mokytojas, kad būtų laisvas tarp žmonių.

Bet Kajafas daugiau nebegalėjo ištverti to vaizdo, kada Mokytojas stovėjo būdamas tobulai ramus ir visiškai tylėdamas. Jis manė, kad jis žino bent jau vieną būdą, kuriuo būtų galima priversti šį kalinį prabilti. Todėl, jis prišoko prie Jėzaus iš šono ir grasindamas pirštu Mokytojui į veidą, tarė: "Aš reikalauju, gyvojo Dievo vardu, kad mums pasakytum, ar tu esi tas Išvaduotojas, Dievo Sūnus." Jėzus atsakė Kajafui: "Aš esu. Greitai aš vyksiu pas Tėvą, ir netrukus iš tikrųjų Žmogaus Sūnui bus suteikta galia ir jis vėl valdys dangiškąsias gausybės."

Kada aukštasis šventikas išgirdo, kaip Jėzus sakė šiuos žodžius, tada jis nepaprastai įniršo, ir nervingai tampydamas savo viršutinį aprėdą, suriko: "Ko gi mums dar daugiau reikia iš liudininkų? Žiūrėkite, dabar iš tiesų jūs visi išgirdote iš šito vyro šventvagystę. Ką, jūsų nuomone, dabar reikėtų daryti su šiuo šventvagių ir įstatymo pažeidėju?" Ir jie visi atsakė vienbalsiai,

charges?" Jesus opened not his mouth. He stood there in silence while all of these false witnesses gave their testimony. Hatred, fanaticism, and unscrupulous exaggeration so characterized the words of these perjurers that their testimony fell in its own entanglements. The very best refutation of their false accusations was the Master's calm and majestic silence.

184:3.9 (1983.1) Shortly after the beginning of the testimony of the false witnesses, Annas arrived and took his seat beside Caiaphas. Annas now arose and argued that this threat of Jesus to destroy the temple was sufficient to warrant three charges against him:

184:3.10 (1983.2) 1. That he was a dangerous traducer of the people. That he taught them impossible things and otherwise deceived them.

184:3.11 (1983.3) 2. That he was a fanatical revolutionist in that he advocated laying violent hands on the sacred temple, else how could he destroy it?

184:3.12 (1983.4) 3. That he taught magic inasmuch as he promised to build a new temple, and that without hands.

184:3.13 (1983.5) Already had the full Sanhedrin agreed that Jesus was guilty of death-deserving transgressions of the Jewish laws, but they were now more concerned with developing charges regarding his conduct and teachings which would justify Pilate in pronouncing the death sentence upon their prisoner. They knew that they must secure the consent of the Roman governor before Jesus could legally be put to death. And Annas was minded to proceed along the line of making it appear that Jesus was a dangerous teacher to be abroad among the people.

184:3.14 (1983.6) But Caiaphas could not longer endure the sight of the Master standing there in perfect composure and unbroken silence. He thought he knew at least one way in which the prisoner might be induced to speak. Accordingly, he rushed over to the side of Jesus and, shaking his accusing finger in the Master's face, said: "I adjure you, in the name of the living God, that you tell us whether you are the Deliverer, the Son of God." Jesus answered Caiaphas: "I am. Soon I go to the Father, and presently shall the Son of Man be clothed with power and once more reign over the hosts of heaven."

184:3.15 (1983.7) When the high priest heard Jesus utter these words, he was exceedingly angry, and rending his outer garments, he exclaimed: "What further need have we of witnesses? Behold, now have you all heard this man's blasphemy. What do you now think should be done with this lawbreaker and blasphemer?" And they all answered in unison, "He is worthy of death; let him be

“Jis nusipelno mirties; tegul jis bus nukryžiuotas.”

Jėzus nesusidomėjo nė vienu klausimu, kurie jam buvo pateikti, kada jis buvo prieš Anasą ar sanhedristus, išskyrus tą vienintelį klausimą, susijusį su jo savęs padovanojimo misija. Kada jo paklausė, ar jis yra Dievo Sūnus, tai jis iškart ir nedviprasmiškai atsakė teigiamai.

Anasas norėjo, jog teismas vyktų toliau, ir kad Jėzaus atžvilgiu būtų suformuluoti konkretaūs pobūdžio kaltinimai, kiek tai yra susiję su romėnų teise ir romėnų institucijomis, kad vėliau juos būtų galima perduoti Pilotui. Tarybos nariai šiuos reikalus labai norėjo užbaigti greitai ne tik dėl to, jog tai buvo toji diena, kada yra ruošiamasi Perėjimo šventei ir kada po pusiaudienio nebeturi būti dirbama jokių pasaulietinių darbų, bet taip pat ir dėl to, kad jie bijojo, jog Pilotas gali bet kuriuo metu sugrįžti į Judėjos romėnų sostinę, Cezarėją, kadangi Jeruzalėje jis buvo tikrai tam, kad atšvęstų Perėjimo šventę.

Bet Anasui nepavyko išlaikyti kontrolės teismo atžvilgiu. Kada Jėzus taip netikėtai atsakė Kajafui, tada šis aukštasis šventikas žengė į priekį ir ranka jam smogė į veidą. Anasas buvo iš tikrųjų sukrėstas, kada ir kiti teismo nariai, išeidami iš kambario, spjaudė Jėzui į veidą, o daugelis iš jų tyčiodamiesi sušėrdavo delnu. Ir šitokiu būdu netvarkingai ir neapsakomai susipaniojus pusę penkių baigėsi pirmasis Sanhedrino posėdis, kurio metu buvo teisiamas Jėzus.

Trisdešimt iš anksto nusistačiusių ir tradicijos apakintų veidmainių teisėjų, su savo melagingais liudytojais, drįsta teisti teisų visatos Kūrėją. Ir šiuos aistringus kaltintojus siutina šito Dievo-žmogaus didingas tylėjimas ir nuostabi savitvarda. Jo tylėjimas yra toks, kad jį siaubingai sunku išverti; jo kalba yra bebaimiškai nepaklūstanti. Jis yra abejingas jų grasinimams ir jo negąsdina jų užsipuolimai. Žmogus teisia Dievą, bet net ir tuomet jis myli juos, ir juos išgelbėtų, jeigu galėtų.

4. PAŽEMINIMO VALANDA

Žydų teisė reikalavo, jog tais atvejais, kada reikėdavo priimti mirties nuosprendį, turėjo vykti du teismo posėdžiai. Šitas antrasis posėdis turėdavo vykti kitą dieną po pirmojo posėdžio, o tą laiką tarp šių posėdžių teismo nariai turėdavo praleisti pasninkaudami ir gedėdami. Bet šitie vyrai negalėjo laukti kitos dienos tam, jog patvirtintų savo sprendimą, kad Jėzus turi mirti. Jie tepalaukė tikrai vieną valandą. Tuo metu Jėzus buvo paliktas kambaryje, kuris buvo skirtas audiencijoms, saugomas šventyklos sargybinių, kurie, drauge su aukštojo šventiko tarnais, pasidarė sau pramogą visaip įžeidinėdami

crucified.”

184:3.16 (1983.8) Jesus manifested no interest in any question asked him when before Annas or the Sanhedrists except the one question relative to his bestowal mission. When asked if he were the Son of God, he instantly and unequivocally answered in the affirmative.

184:3.17 (1983.9) Annas desired that the trial proceed further, and that charges of a definite nature regarding Jesus' relation to the Roman law and Roman institutions be formulated for subsequent presentation to Pilate. The councilors were anxious to carry these matters to a speedy termination, not only because it was the preparation day for the Passover and no secular work should be done after noon, but also because they feared Pilate might any time return to the Roman capital of Judea, Caesarea, since he was in Jerusalem only for the Passover celebration.

184:3.18 (1983.10) But Annas did not succeed in keeping control of the court. After Jesus had so unexpectedly answered Caiaphas, the high priest stepped forward and smote him in the face with his hand. Annas was truly shocked as the other members of the court, in passing out of the room, spit in Jesus' face, and many of them mockingly slapped him with the palms of their hands. And thus in disorder and with such unheard-of confusion this first session of the Sanhedrist trial of Jesus ended at half past four o'clock.

184:3.19 (1984.1) Thirty prejudiced and tradition-blinded false judges, with their false witnesses, are presuming to sit in judgment on the righteous Creator of a universe. And these impassioned accusers are exasperated by the majestic silence and superb bearing of this God-man. His silence is terrible to endure; his speech is fearlessly defiant. He is unmoved by their threats and undaunted by their assaults. Man sits in judgment on God, but even then he loves them and would save them if he could.

4. THE HOUR OF HUMILIATION

184:4.1 (1984.2) The Jewish law required that, in the matter of passing the death sentence, there should be two sessions of the court. This second session was to be held on the day following the first, and the intervening time was to be spent in fasting and mourning by the members of the court. But these men could not await the next day for the confirmation of their decision that Jesus must die. They waited only one hour. In the meantime Jesus was left in the audience chamber in the custody of the temple guards, who, with the servants of the high priest, amused themselves by heaping every sort of indignity upon the Son of Man. They

Žmogaus Sūnų. Jie tyčiojosi iš jo, spjaudė ant jo, ir jį žiauriai daužė. Jie rykšte sušerdavo jam per veidą ir tada sakydavo, "Tu, Išvaduotojau, išpranašauk mums, kuris tau sudavė." Ir šitą jie darė ištisą valandą, įžeidinėdami ir žiauriai elgdamiesi su šiuo nesišpriešinančiu vyru iš Galilėjos.

Per šitą tragišką kančių ir kupiną patyčių kamantinėjimo valandą, surengtą neišmanėlių ir bejausmių sargybinių ir tarnų, Jonas Zabediejus apimtas siaubo laukė vienas gretimame kambaryje. Kada šitie įžeidinėjimai tik prasidėjo, tada Jėzus galvos linktelėjimu parodė Jonui, kad šis turėtų pasišalinti. Mokytojas gerai žinojo, jeigu jis leis savo apaštalui pasilikti šiame kambaryje, kad matytų šiuos įžeidinėjimus, tai Jono pasipiktinimas bus toks, kad sukels įnirtingą protesto protrūkį, kuris galbūt pasibaigtų jo mirtimi.

Šitai švelniai ir jautriai žmogiškajai sielai, kuri asmenybės ryšiu buvo susieta su šitos visos visatos Dievu, iš jos pažeminimo taurės nebuvo kartesnio gurkšnio už šitą siaubingą valandą, kada ji buvo visiškai priklausoma nuo šitų nemokšų ir žiaurių sargybinių ir tarnų, kuriuos ją įžeidinėti paskatino šitas vadinamojo sanhedristų teismo narių pavyzdys.

Žmogiškoji širdis galbūt negali ir suvokti, koks buvo pasipiktinimo krūptelėjimas, nubangavęs per visą milžinišką visatą, kada dangiškosios protingos būtybės pamatė šitą reginį, kaip jų mylimas Valdovas visiškai atsiduoda savo neišmanėlių ir suklaidintų tvarinių valiai nuodėmės aptemdytoje nelaimingos Urantijos sferoje.

Kokia gi žmoguje glūdi gyvuliška savybė, vedanti jį į tai, kad jis nori įžeisti ir fiziškai užsipulti tai, ko jis negali pasiekti dvasiškai arba suvokti intelektualiai? Pusiau civilizuotas žmogus vis dar tebeturi slypintį ydingą žiaurumą, kuris stengiasi išsilieti ant tų, kurių išmintis ir dvasinis išsivystymas yra aukštesnio lygio. Pasižiūrėkite į šitų tariamai civilizuotų žmonių ydingą grubumą ir brutalų žiaurumą, kada jie jautė tam tikrą gyvulinį pasitenkinimą šitaip fiziškai užsipuolę nesišpriešinantį Žmogaus Sūnų. Kada šitie įžeidinėjimai, patyčios, ir smūgiai teko Jėzui, tada jis nesigynė, bet nebuvo bejėgis. Jėzus nebuvo nugalėtas, tiesiog nekovojo materialiaja prasme.

Šitie momentai yra Mokytojo didingiausių pergalių akimirkos per visą jo ilgą ir kupiną įvykių karjerą, kurios metu jis veikė kaip milžiniškos ir toli nusidriekiančios visatos sutvėrėjas, rėmėjas, ir išgelbėtojas. Iki pat galo nugyvenęs visą gyvenimą, kuriuo Dievą atskleidė žmogui, Jėzus dabar yra įsitraukęs į naują ir precedento neturinčią žmogaus atskleidimą Dievui. Dabar Jėzus pasauliams atskleidžia galutinąją pergalę prieš bet kokią baimę, susijusią su tvarinio asmenybės izoliacija. Pagaliau Žmogaus Sūnus savąj

mocked him, spit upon him, and cruelly buffeted him. They would strike him in the face with a rod and then say, "Prophecy to us, you the Deliverer, who it was that struck you." And thus they went on for one full hour, reviling and mistreating this unresisting man of Galilee.

184:4.2 (1984.3) During this tragic hour of suffering and mock trials before the ignorant and unfeeling guards and servants, John Zebedee waited in lonely terror in an adjoining room. When these abuses first started, Jesus indicated to John, by a nod of his head, that he should retire. The Master well knew that, if he permitted his apostle to remain in the room to witness these indignities, John's resentment would be so aroused as to produce such an outbreak of protesting indignation as would probably result in his death.

184:4.3 (1984.4) Throughout this awful hour Jesus uttered no word. To this gentle and sensitive soul of humankind, joined in personality relationship with the God of all this universe, there was no more bitter portion of his cup of humiliation than this terrible hour at the mercy of these ignorant and cruel guards and servants, who had been stimulated to abuse him by the example of the members of this so-called Sanhedrist court.

184:4.4 (1984.5) The human heart cannot possibly conceive of the shudder of indignation that swept out over a vast universe as the celestial intelligences witnessed this sight of their beloved Sovereign submitting himself to the will of his ignorant and misguided creatures on the sin-darkened sphere of unfortunate Urantia.

184:4.5 (1984.6) What is this trait of the animal in man which leads him to want to insult and physically assault that which he cannot spiritually attain or intellectually achieve? In the half-civilized man there still lurks an evil brutality which seeks to vent itself upon those who are superior in wisdom and spiritual attainment. Witness the evil coarseness and the brutal ferocity of these supposedly civilized men as they derived a certain form of animal pleasure from this physical attack upon the unresisting Son of Man. As these insults, taunts, and blows fell upon Jesus, he was undefending but not defenseless. Jesus was not vanquished, merely uncontending in the material sense.

184:4.6 (1985.1) These are the moments of the Master's greatest victories in all his long and eventful career as maker, upholder, and savior of a vast and far-flung universe. Having lived to the full a life of revealing God to man, Jesus is now engaged in making a new and unprecedented revelation of man to God. Jesus is now revealing to the worlds the final triumph over all fears of creature personality isolation. The Son of Man has finally achieved the realization of identity as the Son of God. Jesus does not hesitate to assert that

tapatybę sąmoningai suvokė kaip Dievo Sūnaus tapatybę. Jėzus be dvejonų pareiškia, kad jis ir Tėvas yra vienas; ir remdamasis to aukščiausiojo ir dieviškojo patyrimo faktu ir tiesa, jis ragina kiekvieną karalystės tikintįjį tapti su juo vienu, net ir tokiu, koks vienas yra jis ir Tėvas. Šitokiu būdu Jėzaus religijoje gyvasis patyrimas tampa tikru ir tvirtu metodu, kurio dėka dvasiškai izoliuoti ir kosmiškai vieniši žemės mirtingieji yra įgalinami išvengti asmenybės izoliacijos, su visomis iš to kylančiomis pasekmėmis, kurias sudaro baimė ir su ja susiję bejėgiškumo jausmai. Dievo įtikėjimo sūnūs išsilaisvinimą iš savojo aš izoliacijos, tiek asmeninės, tiek planetinės, suranda dangaus karalystės broliškose realybėse. Dievą-pažįstantis tikintysis vis didesniu laipsniu patiria dvasinio suvisuomenėjimo ekstazę ir didybę visatos mastu —dangaus pilietybę drauge su tuo, jog amžinai suvokia dieviškąjį tobulumo pasiekimo likimą.

5. ANTRASIS TEISMO POSĖDIS

Penktą trisdešimt teismas susirinko vėl, ir Jėzus buvo įvestas į gretimą kambarį, kur laukė Jonas. Čia romėnų kareivis ir šventyklos sargybiniai saugojo Jėzų tuo metu, kada teismas ėmė formuluoti tuos kaltinimus, kurie turėjo būti perduoti Pilotui. Anasas savo partneriams išaiškino, jog kaltinimas šventvagyste Pilotui neturės jokios reikšmės. Šitame antrajame posėdyje dalyvavo ir Judas, bet jokių parodymų jis nedavė.

Šitas teismo posėdis tetruko tikrai pusę valandos, ir kada jie padarė pertrauką, kad eitų pas Pilotą, tada Jėzui, kaip nusipelnančiam mirties bausmės, jie buvo parengę kaltinimą, susidedantį iš trijų pagrindinių punktų:

1. Kad jis yra žydų nacijos klaidintojas; jis apgaudinėjo žmones ir kurstė juos maištui.

2. Kad jis mokino žmones, jog atsisakytų mokėti mokesčius Cezariui.

3. Kad, tvirtindamas, jog yra naujos rūšies karalystės karalius ir įkūrėjas, jis kurstė išduoti imperatorių.

Visas procesas buvo neteisėtas ir visiškai prieštaravo žydų įstatymams. Nebuvo dviejų liudininkų, kurie būtų kokių nors klausimų davę vienodus parodymus, išskyrus tuos du, kurie paliudijo Jėzaus teiginį apie šventyklos sugriovimą ir jos atstatymą iš naujo po trijų dienų. Ir net dėl šito punkto nebuvo nė vieno liudininko, atstovaujančio kaltinamajam, o taip pat ir Jėzaus nepaprašė paaiškinti, ką jis tuo norėjo pasakyti.

Vienintelis punktas, dėl kurio teismas galėjo jį nuosekliai teisti, buvo šventvagystės klausimas,

he and the Father are one; and on the basis of the fact and truth of that supreme and supernal experience, he admonishes every kingdom believer to become one with him even as he and his Father are one. The living experience in the religion of Jesus thus becomes the sure and certain technique whereby the spiritually isolated and cosmically lonely mortals of earth are enabled to escape personality isolation, with all its consequences of fear and associated feelings of helplessness. In the fraternal realities of the kingdom of heaven the faith sons of God find final deliverance from the isolation of the self, both personal and planetary. The God-knowing believer increasingly experiences the ecstasy and grandeur of spiritual socialization on a universe scale — citizenship on high in association with the eternal realization of the divine destiny of perfection attainment.

5. THE SECOND MEETING OF THE COURT

184:5.1 (1985.2) At five-thirty o'clock the court reassembled, and Jesus was led into the adjoining room, where John was waiting. Here the Roman soldier and the temple guards watched over Jesus while the court began the formulation of the charges which were to be presented to Pilate. Annas made it clear to his associates that the charge of blasphemy would carry no weight with Pilate. Judas was present during this second meeting of the court, but he gave no testimony.

184:5.2 (1985.3) This session of the court lasted only a half hour, and when they adjourned to go before Pilate, they had drawn up the indictment of Jesus, as being worthy of death, under three heads:

184:5.3 (1985.4) 1. That he was a perverter of the Jewish nation; he deceived the people and incited them to rebellion.

184:5.4 (1985.5) 2. That he taught the people to refuse to pay tribute to Caesar.

184:5.5 (1985.6) 3. That, by claiming to be a king and the founder of a new sort of kingdom, he incited treason against the emperor.

184:5.6 (1985.7) This entire procedure was irregular and wholly contrary to the Jewish laws. No two witnesses had agreed on any matter except those who testified regarding Jesus' statement about destroying the temple and raising it again in three days. And even concerning that point, no witnesses spoke for the defense, and neither was Jesus asked to explain his intended meaning.

184:5.7 (1985.8) The only point the court could have consistently judged him on was that of blasphemy,

bet ir šiuo atveju viskas būtų grindžiama vien tiktai jo paties parodymais. Net ir šventvagystės klausimu, jiems nepavyko surengti oficialaus slapto balsavimo dėl mirties bausmės nuosprendžio.

Ir dabar jie išdrįso suformuluoti tris kaltinimus, su kuriais jie rengėsi eiti pas Pilotą, dėl kurių nebuvo išklaustas nė vienas liudininkas, ir dėl kurių buvo susitarta tuo metu, kada paties kaltinamojo nebuvo. Kada buvo pasielgta šitokių būdu, tada trys fariziejai išėjo; jie norėjo matyti tai, kad Jėzus yra sunaikintas, bet jie nenorėjo formuluoti jam kaltinimų be liudinkų ir jam pačiam nedalyvaujant.

Jėzus prieš Sanhedrino teismą daugiau nebepasirodė. Jie nebenorėjo vėl žiūrėti jam į akis, kada teisė jo nekalną gyvybę. Jėzus nieko nežinojo (kaip žmogus) apie jų formalius kaltinimus iki tos akimirkos, kada išgirdo, kaip juos išsakė Pilotas.

Tuo metu, kada Jėzus buvo kambaryje su Jonu ir sargybiniais, ir tuo metu, kada teismas buvo susirinkęs į antrąjį posėdį, tada kai kurios iš moterų aukštojo šventiko rūmuose, kartu su savo draugais, atėjo pasižiūrėti į šį keistą kalinį, ir viena iš jų paklausė jo, "Ar tu esi Mesijas, Dievo Sūnus?" Ir Jėzus atsakė: "Jeigu aš tau pasakysiu, tu manimi nepatikėsi; o jeigu aš paklausiu tavęs, tai tu man neatsakysi."

Šeštą valandą tą rytą Jėzus iš Kajafo namų buvo išvestas, jog pasirodytų prieš Pilotą tam, kad jam būtų patvirtintas mirties nuosprendis, kurį šitas Sanhedrino teismas priėmė taip neteislingai ir neteisėtai.

and that would have rested entirely on his own testimony. Even concerning blasphemy, they failed to cast a formal ballot for the death sentence.

184:5.8 (1985.9) And now they presumed to formulate three charges, with which to go before Pilate, on which no witnesses had been heard, and which were agreed upon while the accused prisoner was absent. When this was done, three of the Pharisees took their leave; they wanted to see Jesus destroyed, but they would not formulate charges against him without witnesses and in his absence.

184:5.9 (1986.1) Jesus did not again appear before the Sanhedrist court. They did not want again to look upon his face as they sat in judgment upon his innocent life. Jesus did not know (as a man) of their formal charges until he heard them recited by Pilate.

184:5.10 (1986.2) While Jesus was in the room with John and the guards, and while the court was in its second session, some of the women about the high priest's palace, together with their friends, came to look upon the strange prisoner, and one of them asked him, "Are you the Messiah, the Son of God?" And Jesus answered: "If I tell you, you will not believe me; and if I ask you, you will not answer."

184:5.11 (1986.3) At six o'clock that morning Jesus was led forth from the home of Caiaphas to appear before Pilate for confirmation of the sentence of death which this Sanhedrist court had so unjustly and irregularly decreed.

185 Dokumentas. Teismas pas Pilotą

⇐ 184

URANTIJOS KNYGA

186 ⇐

IV DALIS. JĖZAUS GYVENIMAS IR MOKYMAI

185 DOKUMENTAS. TEISMAS PAS PILOTA

Skyrius

ĮVADAS

1. Pontijus Pilotas
2. Jėzus pasirodo prieš Pilotą
3. Pilotas apklausia vienas
4. Jėzus pas Erodą
5. Jėzus sugrįžta pas Pilotą
6. Pilotas paskutinis kreipimasis
7. Pilotas paskutinis klausinėjimas
8. Pilotas tragiškas pasidavimas

PAPER 185 THE TRIAL BEFORE PILATE

SECTIONS

Introduction

1. Pontius Pilate
2. Jesus Appears Before Pilate
3. The Private Examination by Pilate
4. Jesus Before Herod
5. Jesus Returns to Pilate
6. Pilate's Last Appeal
7. Pilate's Last Interview
8. Pilate's Tragic Surrender

ĮVADAS

TUOJ po šeštos valandos šito penktadienio rytą, balandžio 7-ąją, 30 m. po Kr. gim., Jėzus buvo atvestas pas Pilotą, romėnų prokuratorių, kuris valdė Judėją, Samariją, ir Idumėją, būdamas betarpiškai pavaldus Sirijos legatui. Mokytoją romėnų gubernatoriaus akivaizdon atvedė, surišta, šventyklos sargybiniai, o jį atlydėjo apie penkiasdešimt jo kaltintojų, įskaitant sanhedristų teismą (iš esmės sedukėjus), Judą Iskariotą, ir aukštąjį šventiką, Kajafą, ir apaštalą Joną. Anasas pas Pilotą nepasirodė.

Pilotas buvo atsikėlęs ir pasirengęs šitą ankstyvo rytmečio lankytojų grupę priimti, prieš tai informaciją gavęs iš tų, kurie užsitikrino jo sutikimą, ankstesniojo vakaro metu, jog suimant Žmogaus Sūnų būtų panaudoti romėnų kareiviai, kad pas jį Jėzus bus atvestas anksti. Buvo sutarta, kad šitas teismas turi vykti prieš pretoriją, Antonijo tvirtovės priestatą, kur Pilotas ir jo žmona apsisistodavo tada, kada atvykdavo į Jeruzalę.

Nors Pilotas didelę dalį Jėzaus apklausos

INTRODUCTION

185:0.1 (1987.1) SHORTLY after six o'clock on this Friday morning, April 7, A.D. 30, Jesus was brought before Pilate, the Roman procurator who governed Judea, Samaria, and Idumea under the immediate supervision of the legatus of Syria. The Master was taken into the presence of the Roman governor by the temple guards, bound, and was accompanied by about fifty of his accusers, including the Sanhedrist court (principally Sadduceans), Judas Iscariot, and the high priest, Caiaphas, and by the Apostle John. Annas did not appear before Pilate.

185:0.2 (1987.2) Pilate was up and ready to receive this group of early morning callers, having been informed by those who had secured his consent, the previous evening, to employ the Roman soldiers in arresting the Son of Man, that Jesus would be early brought before him. This trial was arranged to take place in front of the praetorium, an addition to the fortress of Antonia, where Pilate and his wife made their headquarters when stopping in Jerusalem.

185:0.3 (1987.3) Though Pilate conducted much of

atliko pretorijos salėse, bet viešas teismas buvo surengtas lauke ant laiptų, vedančių prie pagrindinio įėjimo. Tai buvo nuolaida tiems žydams, kurie atsisakydavo įeiti į bet kokio pagoniško pastato vidų, kur šitą Perėjimo šventei pasirengimo dieną gali būti vartojamos mielės. Toks elgesys ritualo požiūriu juos ne tik suteptų ir tuo jiems užkirstų kelią dalyvauti padėkos popietinėje šventėje, bet taip pat dėl to jiems iškiltų būtinybė po saulėlydžio atlikti apsivalymo ritualus, prieš tai, kada jie turėtų teisę valgyti Perėjimo šventės vakarienę.

Nors šitų žydų visiškai negrauzė sąžinė, kada jie rezgė suokalbį, kad įvykdytų juridinę Jėzaus žmogžudystę, bet nežiūrint šito, visų šitų ritualinės švaros ir tradicinio nuoseklumo dalykų jie laikėsi skrupulingai. Ir šitie žydai tokie buvo ne vieninteliai, kurie nepripažino dieviškosios prigimties aukščiausių ir šventų įsipareigojimų, tuo tarpu ypač rūpestingai kreipė dėmesį į tuos žmogiškajai gerovei menkos svarbos dalykus tiek laike, tiek ir amžinybėje.

1. PONTIJUS PILOTAS

Jeigu Pontijus Pilotas nebūtų buvęs pakankamai geras mažesniųjų provincijų gubernatorius, tai Tiberijus vargu ar būtų jam leidęs likti Judėjos prokuratoriumi dešimčiai metų. Nors jis ir buvo visiškai geras administratorius, bet jis buvo moralinis bailys. Jis nebuvo pakankamai plataus požiūrio žmogus, kad suvoktų savo kaip žydų gubernatoriaus užduoties pobūdį. Jis nesuvokė to fakto, jog šitie hebrajai turi *tikrą* religiją, tikėjimą, už kurį jie yra pasirengę mirti ir kad jų milijonų milijonai, išsklaidyti po visą imperiją, į Jeruzalę žiūri kaip į savo tikėjimo šventovę, o Sanhedriną gerbia kaip aukščiausiąjį tribunolą žemėje.

Pilotas žydų nemylėjo, ir šita giliai įsišaknijusi neapykanta ėmė anksti pasireikšti. Iš visų Romos provincijų, nė vienos nebuvo taip sunku valdyti, kaip Judėjos. Pilotas niekada iš tikrųjų nesuprato tų problemų, kurios kildavo valdant žydus, ir, dėl to, labai anksti savo patyrimu kaip gubernatorius padarė ištisą virtinę beveik fatališkų ir beveik savižudiškų klaidų. Ir būtent šitos klaidos žydams ir suteikė tokią valdžią jo atžvilgiu. Kada jie norėdavo įtakoti jo sprendimus, tada jiems užtekėdavo tikrai pagrasinti sukilimu, ir Pilotas greitai kapituliuodavo. Ir šitoks akivaizdus prokuratoriaus neryžtingumas, arba moralinės drąsos stoka, buvo daugiausia dėl to, kad buvo prisimenama daug susidūrimų, kuriuos jis buvo patyręs su žydais, ir dėl to, jog kiekvienu iš šitų atvejų jie prieš jį buvo laimėję. Žydai žinojo, kad Pilotas jų bijo, kad jis jų bijo dėl savo prestižo Tiberijaus akyse, ir daugeliu atvejų šituo žinojimu jie pasinaudodavo didžiulei gubernatoriaus

Jesus' examination within the praetorium halls, the public trial was held outside on the steps leading up to the main entrance. This was a concession to the Jews, who refused to enter any gentile building where heaven might be used on this day of preparation for the Passover. Such conduct would not only render them ceremonially unclean and thereby debar them from partaking of the afternoon feast of thanksgiving but would also necessitate their subjection to purification ceremonies after sundown, before they would be eligible to partake of the Passover supper.

185:0.4 (1987.4) Although these Jews were not at all bothered in conscience as they intrigued to effect the judicial murder of Jesus, they were nonetheless scrupulous regarding all these matters of ceremonial cleanness and traditional regularity. And these Jews have not been the only ones to fail in the recognition of high and holy obligations of a divine nature while giving meticulous attention to things of trifling importance to human welfare in both time and eternity.

1. PONTIUS PILATE

185:1.1 (1987.5) If Pontius Pilate had not been a reasonably good governor of the minor provinces, Tiberius would hardly have suffered him to remain as procurator of Judea for ten years. Although he was a fairly good administrator, he was a moral coward. He was not a big enough man to comprehend the nature of his task as governor of the Jews. He failed to grasp the fact that these Hebrews had a *real* religion, a faith for which they were willing to die, and that millions upon millions of them, scattered here and there throughout the empire, looked to Jerusalem as the shrine of their faith and held the Sanhedrin in respect as the highest tribunal on earth.

185:1.2 (1988.1) Pilate did not love the Jews, and this deep-seated hatred early began to manifest itself. Of all the Roman provinces, none was more difficult to govern than Judea. Pilate never really understood the problems involved in the management of the Jews and, therefore, very early in his experience as governor, made a series of almost fatal and well-nigh suicidal blunders. And it was these blunders that gave the Jews such power over him. When they wanted to influence his decisions, all they had to do was to threaten an uprising, and Pilate would speedily capitulate. And this apparent vacillation, or lack of moral courage, of the procurator was chiefly due to the memory of a number of controversies he had had with the Jews and because in each instance they had worsted him. The Jews knew that Pilate was afraid of them, that he feared for his position before Tiberius, and they employed this knowledge to the great disadvantage of the governor on

nenaudai.

Tai, kad Piloto žydai nemėgo, kilo dėl daugelio nevykusių susidūrimų. Pirmiausia, jis nežiūrėjo rimtai į jų giliai įsišaknijusį prietarą, nukreiptą prieš bet kokius atvaizdus kaip stabų garbinimo simbolius. Dėl to savo kareiviams jis leido įeiti į Jeruzalę nuo savo vėliavų Cezario atvaizdo nepašalinus, kaip šitą romėnų kareiviai darydavo anksčiau vadovaujant jo pirmtakui. Penkias dienas Pilotą lydėjo didžiulė žydų delegacija, maldaudama jį, kad šitie atvaizdai nuo karinių vėliavų būtų pašalinti. Jis kategoriškai atsisakė jų prašymą patenkinti ir pagrasino, jog tuoj pat juos nubaus mirtimi. Pats Pilotas, būdamas skeptikas, nesuprato, jog žmonės, turintys stiprių religinių jausmų, už savo religinius įsitikinimus mirs nedvejodami; ir todėl jis iš tikrųjų pajuto nerimą, kada šitie žydai iššaukiančiai išsirikiavo prieš jo rūmus, nulenkę savo galvas iki žemės, ir pasiuntė žinią, kad mirti jie yra pasirengę. Tada Pilotas suvokė, kad buvo pagrasinęs tuo, ką įvykdyti jis nenori. Jis pasidavė, įsakė pašalinti atvaizdus nuo savo kareivių vėliavų Jeruzalėje, ir nuo tos dienos atsidūrė tokioje padėtyje, kad jį dideliu laipsniu galėjo įtakoti užgaidos žydų lyderių, kurie tokiu būdu atrado jo silpnąją vietą, kad jis grasindavo tuo, ką įvykdyti bijodavo.

Vėliau Pilotas pasiryžo šitą prarastą prestižą atstatyti ir dėl to pasirūpino, kad imperatoriaus skydai, kokie paprastai būdavo naudojami garbinant Cezarį, būtų iškelti ant Erodo rūmų sienų Jeruzalėje. Kada žydai ėmė protestuoti, tada jis buvo nepalenkiamas. Kada jų protestus jis atsisakė išklausyti, tada jie iškart kreipėsi į Romą, ir imperatorius lygiai taip greitai įsakė įžeidžiančius skydus nuimti. Ir tada pagarbos Pilotui buvo reiškama dar mažiau negu anksčiau.

Kitas dalykas, dėl kurio žydai jo labai nemėgo, buvo tai, kad norėdamas sumokėti už nutiesimą naujo vandentiekio, kuris užtikrintų geresnį vandens aprūpinimą milijonams atvykstančiųjų į Jeruzalę didžiųjų religinių švenčių metu, jis išdrįso imti pinigus iš šventyklos įdo. Žydai manė, jog šventyklos pinigais gali naudotis tiktai Sanhedrinai, ir jie niekada nenustojo plūsti Pilotą už šitokį per daug įžulų valdymą. Dėl šito sprendimo kilo nemažiau kaip dvi dešimtys riaušių ir buvo pralietas daug kraujo. Paskutinis iš šitų rimtų protrūkių buvo susijęs su didžiulio galilėjiečių būrio išžudymu, nors tuo metu prie altoriaus jie meldėsi.

Reikšminga yra tai, jog nors šitas neryžtingas romėnų valdovas iš baimės prieš žydus ir dėl to, kad išsaugotų savo asmeninę padėtį, ir paaukojo Jėzų, bet galiausiai jis buvo pašalintas iš pareigų dėl to, kad be reikalo buvo išžudyti samariečiai, ryšium su tokiomis pretenzijomis, pareikštomis netikro Mesijo, kuris atvedė minias į Gerizimo

numerous occasions.

185:1.3 (1988.2) Pilate's disfavor with the Jews came about as a result of a number of unfortunate encounters. First, he failed to take seriously their deep-seated prejudice against all images as symbols of idol worship. Therefore he permitted his soldiers to enter Jerusalem without removing the images of Caesar from their banners, as had been the practice of the Roman soldiers under his predecessor. A large deputation of Jews waited upon Pilate for five days, imploring him to have these images removed from the military standards. He flatly refused to grant their petition and threatened them with instant death. Pilate, himself being a skeptic, did not understand that men of strong religious feelings will not hesitate to die for their religious convictions; and therefore was he dismayed when these Jews drew themselves up defiantly before his palace, bowed their faces to the ground, and sent word that they were ready to die. Pilate then realized that he had made a threat which he was unwilling to carry out. He surrendered, ordered the images removed from the standards of his soldiers in Jerusalem, and found himself from that day on to a large extent subject to the whims of the Jewish leaders, who had in this way discovered his weakness in making threats which he feared to execute.

185:1.4 (1988.3) Pilate subsequently determined to regain this lost prestige and accordingly had the shields of the emperor, such as were commonly used in Caesar worship, put up on the walls of Herod's palace in Jerusalem. When the Jews protested, he was adamant. When he refused to listen to their protests, they promptly appealed to Rome, and the emperor as promptly ordered the offending shields removed. And then was Pilate held in even lower esteem than before.

185:1.5 (1988.4) Another thing which brought him into great disfavor with the Jews was that he dared to take money from the temple treasury to pay for the construction of a new aqueduct to provide increased water supply for the millions of visitors to Jerusalem at the times of the great religious feasts. The Jews held that only the Sanhedrin could disburse the temple funds, and they never ceased to inveigh against Pilate for this presumptuous ruling. No less than a score of riots and much bloodshed resulted from this decision. The last of these serious outbreaks had to do with the slaughter of a large company of Galileans even as they worshiped at the altar.

185:1.6 (1988.5) It is significant that, while this vacillating Roman ruler sacrificed Jesus to his fear of the Jews and to safeguard his personal position, he finally was deposed as a result of the needless slaughter of Samaritans in connection with the pretensions of a false Messiah who led troops to Mount Gerizim, where he claimed the

kalną, kur, jis tvirtino, yra užkasti šventyklos indai; ir kilo žiaurios riaušės, kada jam nepavyko parodyti šventųjų indų paslėpimo vietos, ką padaryti jis buvo pažadėjęs. Dėl šito įvykio, Sirijos legatas įsakė Pilotui vykti į Romą. Tiberijus mire tuo metu, kada Pilotas buvo pakeliui į Romą, ir Judėjos prokuratoriumi jo daugiau nebepaskyrė. Jis niekada iki galo ir neatsigavo iš to keliančio apgailestavimą pasmerkimo, kad sutiko nukryžiuoti Jėzų. Neturėdamas jokio palankumo naujojo imperatoriaus akyse, jis pasitraukė į Lozanos provinciją, kur vėliau nusižudė.

Klaudija Prokula, Piloto žmona, apie Jėzų buvo daug girdėjusi iš savo tarnaitės, kuri buvo finikietė tikinčioji į karalystės evangeliją. Po Piloto mirties, Klaudija pagarsėjo gerųjų naujienų skleidimu.

Ir visa tai dideliu laipsniu paaiškina, kas vyko šito tragiškojo penktadienio pirmojoje pusėje. Lengva suprasti, kodėl žydai išdrįso Pilotui diktuoti savo sąlygas— prikelti jį šeštą valandą ryto, kad teistų Jėzų—ir taip pat, kodėl jie nedvejodami pagrasino jam, kad jį apkaltins imperatoriaus išdavyste, jeigu jų reikalavimų nubauti Jėzų mirtimi jis išdrįstų nepatenkinti.

Save gerbiantis romėnų gubernatorius, kuris nebūtų patekęs į nepalankią padėtį dėl savo santykių su žydų valdovais, niekada nebūtų leidęs šitiems kraujo ištroškusiems religiniams fanatikams nužudyti tokį žmogų, kurį jis pats buvo paskelbęs nekaltu jų veidmainiškų kaltinimų atžvilgiu ir kuris nieko nebuvo pažeidęs. Roma padarė didžiulę klaidą, tokią klaidą, kuri žemiškuosiuose reikaluose turėjo toli siekiančių pasekmių, kada valdyti Palestiną ji pasiuntė tokį antrarūšį valdytoją, kaip Pilotą. Geriau Tiberijui reikėjo pas žydus pasiųsti patį geriausią provincijos administratorių visoje imperijoje.

temple vessels were buried; and fierce riots broke out when he failed to reveal the hiding place of the sacred vessels, as he had promised. As a result of this episode, the legatus of Syria ordered Pilate to Rome. Tiberius died while Pilate was on the way to Rome, and he was not reappointed as procurator of Judea. He never fully recovered from the regretful condemnation of having consented to the crucifixion of Jesus. Finding no favor in the eyes of the new emperor, he retired to the province of Lausanne, where he subsequently committed suicide.

185:1.7 (1989.1) Claudia Procula, Pilate's wife, had heard much of Jesus through the word of her maid-in-waiting, who was a Phoenician believer in the gospel of the kingdom. After the death of Pilate, Claudia became prominently identified with the spread of the good news.

185:1.8 (1989.2) And all this explains much that transpired on this tragic Friday forenoon. It is easy to understand why the Jews presumed to dictate to Pilate — to get him up at six o'clock to try Jesus — and also why they did not hesitate to threaten to charge him with treason before the emperor if he dared to refuse their demands for Jesus' death.

185:1.9 (1989.3) A worthy Roman governor who had not become disadvantageously involved with the rulers of the Jews would never have permitted these bloodthirsty religious fanatics to bring about the death of a man whom he himself had declared to be innocent of their false charges and without fault. Rome made a great blunder, a far-reaching error in earthly affairs, when she sent the second-rate Pilate to govern Palestine. Tiberius had better have sent to the Jews the best provincial administrator in the empire.

2. JĖZUS PASIRODO PRIEŠ PILOTĄ

Kada Jėzus ir jo kaltintojai susirinko prieš Piloto teismo salę, tada išėjo šis romėnų valdytojas ir, kreipdamasis į susirinkusį būrį, paklausė, “Kokius kaltinimus jūs pateikiate šitam žmogui?” Tie sedukėjai ir tarybos nariai, kurie ėmėsi pašalinti iš kelio Jėzų, buvo apsisprendę eiti pas Pilotą ir prašyti Jėzui paskelbti mirties nuosprendžio patvirtinimą, nepateikdami jokio konkretaus kaltinimo. Dėl to sanhedristų teismo atstovas iš tikrųjų atsakė Pilotui: “Jeigu šitas žmogus nebūtų nusikaltėlis, tai pas tave mes nebūtume jo atvedę.”

Kada Pilotas pamatė, kad savo kaltinimų Jėzui jie pateikti nenori, nors jis žinojo, kad visą naktį jie diskutavo apie jo kaltę, tada jis atsakė

2. JESUS APPEARS BEFORE PILATE

185:2.1 (1989.4) When Jesus and his accusers had gathered in front of Pilate's judgment hall, the Roman governor came out and, addressing the company assembled, asked, “What accusation do you bring against this fellow?” The Sadducees and councilors who had taken it upon themselves to put Jesus out of the way had determined to go before Pilate and ask for confirmation of the death sentence pronounced upon Jesus, without volunteering any definite charge. Therefore did the spokesman for the Sanhedrist court answer Pilate: “If this man were not an evildoer, we should not have delivered him up to you.”

185:2.2 (1989.5) When Pilate observed that they were reluctant to state their charges against Jesus, although he knew they had been all night engaged

jiems: “Kadangi jūs nesuformulavote nė vieno konkretaus kaltinimo, tai kodėl gi jums šito vyro nepasiėmus ir jo nenuteisus remiantis savo pačių įstatymais?”

Tada Sanhedrino teismo pareigūnas tarė Pilotui: “Tai nėra teisėta, kad kokį nors žmogų mes nubaustume mirties bausme, o šitas mūsų nacijos ramybės trikdymas nusipelno mirties bausmės už tai, ką jis yra sakęs ir daręs. Dėl to iš tikrųjų mes atėjome pas tave, kad šitą nuosprendį patvirtintum.”

Atėjimas pas romėnų valdytoją mėginant šitaip išsisukinėti atskleidžia sanhedristų tiek negeranoriškumą, tiek priešišką nusistatymą Jėzaus atžvilgiu, o taip pat ir jų pagarbos stoką Pilotui, garbingumui, ir orumui. Koks begėdiškas įžūlumas šitiems pavaldiems piliečiams pasirodyti pas savo provincijos valdytoją, prašant leidimo įvykdyti mirties bausmę tokiam žmogui, kuriam nebuvo surengtas teisingas teismas ir net nebuvo pateikti konkretūs kriminaliniai kaltinimai!

Pilotas apie Jėzaus darbą tarp žydų šį tą žinojo, ir jis įtarė, kad tie kaltinimai, kurie gali būti jam pateikti, yra susiję su žydų bažnytinių įstatymų pažeidimais; dėl to jis stengėsi sugrąžinti bylą atgal į jų pačių tribunolą. Pilotas vėl pajuto pasitenkinimą, privertęs juos viešai prisipažinti, kad jie yra bejėgiai paskelbti ir įvykdyti mirties nuosprendį net ir savosios rasės atstovui, kurį jie buvo pradėję niekinti reikšdami jam aršią ir kupiną pavydo neapykantą.

Būtent prieš kelias valandas, prieš pat pusiaunaktį ir kai tik jis buvo davęs sutikimą panaudoti romėnų kareivius tam, kad slapta būtų suimtas Jėzus, Pilotas daugiau išgirdo apie Jėzų ir jo mokymą iš savo žmonos, Kaudijos, kuri buvo iš dalies atsivertusi į judaizmą, ir kuri vėliau ėmė iki galo tikėti į Jėzaus evangeliją.

Pilotas šitą apklausą būtų norėjęs atidėti, bet jis matė, kad žydų lyderiai yra pasiryžę šią bylą svarstyti toliau. Jis žinojo, kad dabar yra ne tik rytas tos dienos, kada yra ruošiamasi Perėjimo šventei, bet ir tai, jog šioji diena yra penktadienis, o tuo pačiu tai yra pasiruošimo diena žydų poilsio ir garbinimo Sabatui.

Pilotas, labai jautriai reaguodamas į šitų žydų atėjimo nepagarbų būdą, su jų reikalavimais, kad Jėzui būtų paskirta mirties bausmė be teismo, nenorėjo sutikti. Dėl to, kada jis kelias akimirkas išlaukęs tam, kad šiam kaliniui pateikiamus savo kaltinimus jie išsakytų, pasisuko į juos ir tarė: “Aš tikrai neskirsiu šitam žmogui mirties bausmės be teismo; taip pat aš tikrai nesutiksiu jo apklausti tol, kol jam keliamų kaltinimų nebūs pateikti

in deliberations regarding his guilt, he answered them: “Since you have not agreed on any definite charges, why do you not take this man and pass judgment on him in accordance with your own laws?”

185:2.3 (1989.6) Then spoke the clerk of the Sanhedrin court to Pilate: “It is not lawful for us to put any man to death, and this disturber of our nation is worthy to die for the things which he has said and done. Therefore have we come before you for confirmation of this decree.”

185:2.4 (1989.7) To come before the Roman governor with this attempt at evasion discloses both the ill-will and the ill-humor of the Sanhedrists toward Jesus as well as their lack of respect for the fairness, honor, and dignity of Pilate. What effrontery for these subject citizens to appear before their provincial governor asking for a decree of execution against a man before affording him a fair trial and without even preferring definite criminal charges against him!

185:2.5 (1989.8) Pilate knew something of Jesus' work among the Jews, and he surmised that the charges which might be brought against him had to do with infringements of the Jewish ecclesiastical laws; therefore he sought to refer the case back to their own tribunal. Again, Pilate took delight in making them publicly confess that they were powerless to pronounce and execute the death sentence upon even one of their own race whom they had come to despise with a bitter and envious hatred.

185:2.6 (1990.1) It was a few hours previously, shortly before midnight and after he had granted permission to use Roman soldiers in effecting the secret arrest of Jesus, that Pilate had heard further concerning Jesus and his teaching from his wife, Claudia, who was a partial convert to Judaism, and who later on became a full-fledged believer in Jesus' gospel.

185:2.7 (1990.2) Pilate would have liked to postpone this hearing, but he saw the Jewish leaders were determined to proceed with the case. He knew that this was not only the forenoon of preparation for the Passover, but that this day, being Friday, was also the preparation day for the Jewish Sabbath of rest and worship.

185:2.8 (1990.3) Pilate, being keenly sensitive to the disrespectful manner of the approach of these Jews, was not willing to comply with their demands that Jesus be sentenced to death without a trial. When, therefore, he had waited a few moments for them to present their charges against the prisoner, he turned to them and said: “I will not sentence this man to death without a trial; neither will I consent to examine him until you have

raštiškai.”

Kada aukštasis šventikas ir kiti išgirdo šiuos Piloto žodžius, tada jie davė ženklą teismo sekretoriui, kuris tuomet Pilotui įteikė užrašytus Jėzui reiškiamus kaltinimus. Ir šitie kaltinimai buvo tokie:

“Mes Sanhedrino teisme nustatėme, kad šitas žmogus yra nusikaltėlis ir mūsų nacijos ramybės drumstėjas, nes jis yra kaltas dėl to, kad:

“1. Klaidina mūsų naciją ir kursto mūsų žmones maištui.

“2. Draudžia žmonėms mokėti duoklę Cezariui.

“3. Save vadina žydų karaliumi ir moko apie naujos karalystės įkūrimą.”

Jėzus nebuvo nei teisėtai teisiamas, nei juridškai nuteistas nė dėl vieno iš šitų kaltinimų. Šitų kaltinimų jis net ir negirdėjo, kada jie buvo pirmą kartą pareikšti, bet Pilotas paliepė jį atvesti iš pretorijos, kur jis buvo saugomas sargybinių, ir pareikalavo šiuos kaltinimus pakartoti girdint Jėzui.

Kada Jėzus šiuos kaltinimus išgirdo, tada jis puikiai žinojo, kad žydų teismas dėl šitų dalykų jo ir apklausęs nebuvo, ir šitą žinojo ir Jonas Zabediejus, o taip pat ir jo kaltintojai, bet jį melagingus kaltinimus jis neatsakė nieko. Net ir tada, kada Pilotas paliepė jam atsakyti savo kaltintojams, jis nepravėrė burnos. Pilotą tiek pritrenkė viso proceso nesąžiningumas ir tiek paveikė Jėzaus tyli ir nuostabi laikysena, kad jis nusprendė įsivesti kalinį į vidų ir apklausti jį vieną.

Piloto protas buvo pasimetęs, savo širdyje žydų jis bijojo, o dvasioje jį labai smarkiai sujaudino tas Jėzaus vaizdas, kada jis didingai stovi prieš kraujo ištroškusius savo kaltintojus ir žvelgia žemyn į juos ne tyliai neapkęsdamas, bet su nuoširdaus gailesčio ir kenčiančios meilės išraiška.

3. PILOTAS APKLAUSIA VIENAS

Pilotas nusivedė Jėzų ir Joną Zabediejų į savo privačius apartamentus, sargybinius palikęs už durų salėje, ir paprašęs kalinio atsisėsti, jis atsisėdo šalia ir paklausė kelis klausimus. Pilotas savo pokalbį su Jėzumi pradėjo nuo to, jog užtikrino jį, kad jis netiki pirmuoju punktu jam pateikiamu kaltinimu: kad jis yra nacijos klaidintojas ir maišto kurstytojas. Tada jis paklausė, “Ar tu kada nors mokei, kad duoklės nereikėtų mokėti Cezariui?” Jėzus, rodydamas į Joną tarė, “Paklausk jo arba bet kurio kito

presented your charges against him in writing.”

185:2.9 (1990.4) When the high priest and the others heard Pilate say this, they signaled to the clerk of the court, who then handed to Pilate the written charges against Jesus. And these charges were:

185:2.10 (1990.5) “We find in the Sanhedrist tribunal that this man is an evildoer and a disturber of our nation in that he is guilty of:

185:2.11 (1990.6) “1. Perverting our nation and stirring up our people to rebellion.

185:2.12 (1990.7) “2. Forbidding the people to pay tribute to Caesar.

185:2.13 (1990.8) “3. Calling himself the king of the Jews and teaching the founding of a new kingdom.”

185:2.14 (1990.9) Jesus had not been regularly tried nor legally convicted on any of these charges. He did not even hear these charges when first stated, but Pilate had him brought from the praetorium, where he was in the keeping of the guards, and he insisted that these charges be repeated in Jesus’ hearing.

185:2.15 (1990.10) When Jesus heard these accusations, he well knew that he had not been heard on these matters before the Jewish court, and so did John Zebedee and his accusers, but he made no reply to their false charges. Even when Pilate bade him answer his accusers, he opened not his mouth. Pilate was so astonished at the unfairness of the whole proceeding and so impressed by Jesus’ silent and masterly bearing that he decided to take the prisoner inside the hall and examine him privately.

185:2.16 (1990.11) Pilate was confused in mind, fearful of the Jews in his heart, and mightily stirred in his spirit by the spectacle of Jesus’ standing there in majesty before his bloodthirsty accusers and gazing down on them, not in silent contempt, but with an expression of genuine pity and sorrowful affection.

3. THE PRIVATE EXAMINATION BY PILATE

185:3.1 (1991.1) Pilate took Jesus and John Zebedee into a private chamber, leaving the guards outside in the hall, and requesting the prisoner to sit down, he sat down by his side and asked several questions. Pilate began his talk with Jesus by assuring him that he did not believe the first count against him: that he was a perverter of the nation and an inciter to rebellion. Then he asked, “Did you ever teach that tribute should be refused Caesar?” Jesus, pointing to John, said, “Ask him or any other man who has heard my teaching.”

žmogaus, kuris girdėjo mano mokymą.” Tada Pilotas paklausė Joną apie šitą duoklės reikalą, ir Jonas davė parodymus apie Mokytojo mokymą ir paaiškino, kad Jėzus ir apaštalai mokėjo mokesčius tiek Cezariui, tiek šventyklai. Kada Pilotas buvo apklausęs Joną, tada jis tarė, “Žiūrėk, kad nesakytum nė vienam žmogui, jog aš kalbėjau su tavimi.” Ir Jonas šito dalyko iš tikrųjų niekada neatskleidė.

Tada Pilotas pasisuko, kad toliau apklaustų Jėzų, sakydamas: “O dabar apie trečiąjį kaltinimą tau, ar tu esi žydų karalius?” Kadangi Pilotas balse buvo galima jausti nuoširdaus smalsumo gaidelę, tai Jėzus nusišypsojo prokuratoriui ir tarė: “Pilote, ar tu šito klausį savo vardu, ar šitą klausimą paimi iš tų klausimų, kuriuos pateikia kiti, mano kaltintojai?” Į tai, iš dalies pasipiktinusi tonu, valdytojas atsakė: “Argi aš esu žydas? Tavosios tautos atstovai ir vyriausieji šventikai atvedė tave čia ir paprašė mane, kad paskirčiau tau mirties nuosprendį. Aš abejoju jų kaltinimų pagrįstumu ir tikrai mėginu pats sau išsiaiškinti, ką gi tu esi padaręs. Pasakyk man, ar tu sakei, jog esi žydų karalius, ir ar tu stengeisi įkurti naują karalystę?”

Tada tarė Jėzus Pilotui: “Argi tu nesuvoki, jog manoji karalystė yra ne iš šito pasaulio? Jeigu manoji karalystė būtų iš šito pasaulio, tai tikrai manieji mokiniai kovotų dėl to, jog į žydų rankas aš nebūčiau atiduotas. Mano buvimas čia prieš tave su šitais pančiais yra pakankamas įrodymas, kad būtų parodyta visiems žmonėms, jog manoji karalystė yra dvasinė viešpatija, net ir brolystė žmonių, kurie įtikėjimo ir meilės dėka tapo Dievo sūnumis. Ir šitas išgelbėjimas yra lygiai tiek pagoniui, kiek ir žydui.”

“Tada galų gale tu esi karalius?” pasakė Pilotas. Ir Jėzus atsakė: “Taip, aš esu toks karalius, ir manoji karalystė yra manojų Tėvo, kuris yra danguje, tokia šeima, kurią sudaro įtikėję sūnūs. Šituo tikslu aš ir gimiau šitame pasaulyje, net ir tam, kad parodyčiau savąjį Tėvą visiems žmonėms ir paliudyčiau Dievo tiesą. Ir net dabar aš iš tiesų pareiškiu tau, jog kiekvienas, kuris myli tiesą, mano balsą girdi.”

Tada tarė Pilotas, pusiau juokais ir pusiau nuoširdžiai, “Tiesa, kas yra tiesa—kas žino?”

Pilotas Jėzaus žodžių suvokti nesugebėjo, taip pat jis nesugebėjo suprasti ir jo dvasinės karalystės pobūdžio, bet dabar jis buvo tikras, kad kalbėtojas nebuvo padaręs nieko tokio, už ką nusipelnytų mirties bausmės. Vieno žvilgsnio į Jėzų, akis į akį, pakako, kad įtikintų net ir Pilotą, jog šitas švelnus ir pavargęs, bet didingas ir sąžiningas vyras nėra beprotiškas ir pavojingas revoliucionierius, kuris stengtųsi įsitvirtinti Izraelio žemiškajame soste. Pilotas manė, kad jis kažką suprato iš to, ką omenyje turėjo Jėzus, kada save

Then Pilate questioned John about this matter of tribute, and John testified concerning his Master's teaching and explained that Jesus and his apostles paid taxes both to Caesar and to the temple. When Pilate had questioned John, he said, “See that you tell no man that I talked with you.” And John never did reveal this matter.

185:3.2 (1991.2) Pilate then turned around to question Jesus further, saying: “And now about the third accusation against you, are you the king of the Jews?” Since there was a tone of possibly sincere inquiry in Pilate's voice, Jesus smiled on the procurator and said: “Pilate, do you ask this for yourself, or do you take this question from these others, my accusers?” Whereupon, in a tone of partial indignation, the governor answered: “Am I a Jew? Your own people and the chief priests delivered you up and asked me to sentence you to death. I question the validity of their charges and am only trying to find out for myself what you have done. Tell me, have you said that you are the king of the Jews, and have you sought to found a new kingdom?”

185:3.3 (1991.3) Then said Jesus to Pilate: “Do you not perceive that my kingdom is not of this world? If my kingdom were of this world, surely would my disciples fight that I should not be delivered into the hands of the Jews. My presence here before you in these bonds is sufficient to show all men that my kingdom is a spiritual dominion, even the brotherhood of men who, through faith and by love, have become the sons of God. And this salvation is for the gentile as well as for the Jew.”

185:3.4 (1991.4) “Then you are a king after all?” said Pilate. And Jesus answered: “Yes, I am such a king, and my kingdom is the family of the faithful sons of my Father who is in heaven. For this purpose was I born into this world, even that I should show my Father to all men and bear witness to the truth of God. And even now do I declare to you that every one who loves the truth hears my voice.”

185:3.5 (1991.5) Then said Pilate, half in ridicule and half in sincerity, “Truth, what is truth — who knows?”

185:3.6 (1991.6) Pilate was not able to fathom Jesus' words, nor was he able to understand the nature of his spiritual kingdom, but he was now certain that the prisoner had done nothing worthy of death. One look at Jesus, face to face, was enough to convince even Pilate that this gentle and weary, but majestic and upright, man was no wild and dangerous revolutionary who aspired to establish himself on the temporal throne of Israel. Pilate thought he understood something of what Jesus meant when he called himself a king, for he was

vadino karaliumi, nes jis buvo susipažinęs su stoikų mokymais, kurie skelbė, jog "išminčius yra karalius." Pilotas visiškai įsitikino, jog vietoje to, kad būtų maišto kurstytojas, Jėzus yra nei daugiau nei mažiau kaip nekenksmingas svajotojas, nekaltas fanatikas.

Apklausęs Mokytoją, Pilotas sugrįžo pas vyriausiuosius šventikus ir Jėzaus kaltintojus ir tarė: "Aš apklausiau šitą vyrą ir nematau jokios jo kaltės. Aš nemanau, kad jis būtų kaltas dėl tų kaltinimų, kuriuos jūs pateikėte jam; aš manau, kad jį reikia paleisti." Ir kada žydai išgirdo tai, juos apėmė didžiulis pyktis, toks didžiulis, kad jie laukiniais balsais ėmė šaukti, kad Jėzus turi mirti; o vienas iš sanhedristų drąsiai užlipo iki Piloto, sakydamas: "Šitas žmogus kursto žmones, pradedant Galilėja, ir toliau per visą Judėją. Jis yra nesantaikos sukėlėjas ir nusikaltėlis. Tu dar ilgai gailėsis, jeigu leisi šitam pavojingam žmogui išeiti į laisvę."

Pilotas buvo smarkiai spaudžiamas, kad priimtų sprendimą dėl Jėzaus; todėl, kai tik jis išgirdo juos sakant, jog savo darbą jis pradėjo Galilėjoje, tada jis pamanė, kad išvengs atsakomybės išsprendžiant šią bylą, bent jau laimės laiko pamąstymui, nusiųsdamas Jėzų pas Erodą, kuris atvykęs į Perėjimo šventę tuo metu buvo mieste. Pilotas taip pat manė, jog šitoks žingsnis padės sumažinti kai kuriuos nemalonus jausmus, kurie tarp jo ir Erodo kurį laiką egzistavo dėl daugelio nesusipratimų, susijusių su valdžios pasidalijimo klausimais.

Pilotas, pašaukęs sargybinius, tarė: "Šitas vyras yra galilėjietis. Nuveskite jį pas Erodą, ir kada jis apklaus jį, tada man praneškite jo išvadas." Ir jie išvedė Jėzų pas Erodą.

4. JĖZUS PAS ERODĄ

Kada Erodas Antipas atvykdavo į Jeruzalę, tada jis apsigyvendavo Erodo Didžiojo senuosiuose makabėjų rūmuose, ir būtent į šiuos buvusio karaliaus namus šventyklos sargybiniai dabar vedė Jėzų, o paskui jį ėjo jo kaltintojai ir vis didėjanti minia. Erodas jau seniai buvo girdėjęs apie Jėzų, ir jis kėlė jam smalsumą. Kada Žmogaus Sūnus stovėjo prieš jį, šitą penktadienio rytą, tada šis nedoras idumėjietis nė akimirkniui neprisiminė to vaikino iš ankstesniųjų laikų, kuris buvo pasirodęs prieš jį Seforyje, prašydamas teisingo sprendimo dėl tų pinigų, priklaususių jo tėvui, kuris nelaimingo atsitikimo metu žuvo dirbdamas prie vieno iš visuomeninių pastatų. Kiek buvo žinoma Erodui, tai jis niekada nebuvo matęs Jėzaus, nors šis ir buvo jam sukėlęs daug nerimo, kada savo darbą buvo sukoncentravęs Galilėjoje. Dabar, kada jis buvo Piloto ir judėjiečių rankose, Erodas troško jį pamatyti, jausdamasis

familiar with the teachings of the Stoics, who declared that "the wise man is king." Pilate was thoroughly convinced that, instead of being a dangerous seditionmonger, Jesus was nothing more or less than a harmless visionary, an innocent fanatic.

185:3.7 (1991.7) After questioning the Master, Pilate went back to the chief priests and the accusers of Jesus and said: "I have examined this man, and I find no fault in him. I do not think he is guilty of the charges you have made against him; I think he ought to be set free." And when the Jews heard this, they were moved with great anger, so much so that they wildly shouted that Jesus should die; and one of the Sanhedrists boldly stepped up by the side of Pilate, saying: "This man stirs up the people, beginning in Galilee and continuing throughout all Judea. He is a mischief-maker and an evildoer. You will long regret it if you let this wicked man go free."

185:3.8 (1992.1) Pilate was hard pressed to know what to do with Jesus; therefore, when he heard them say that he began his work in Galilee, he thought to avoid the responsibility of deciding the case, at least to gain time for thought, by sending Jesus to appear before Herod, who was then in the city attending the Passover. Pilate also thought that this gesture would help to antidote some of the bitter feeling which had existed for some time between himself and Herod, due to numerous misunderstandings over matters of jurisdiction.

185:3.9 (1992.2) Pilate, calling the guards, said: "This man is a Galilean. Take him forthwith to Herod, and when he has examined him, report his findings to me." And they took Jesus to Herod.

4. JESUS BEFORE HEROD

185:4.1 (1992.3) When Herod Antipas stopped in Jerusalem, he dwelt in the old Maccabean palace of Herod the Great, and it was to this home of the former king that Jesus was now taken by the temple guards, and he was followed by his accusers and an increasing multitude. Herod had long heard of Jesus, and he was very curious about him. When the Son of Man stood before him, on this Friday morning, the wicked Idumean never for one moment recalled the lad of former years who had appeared before him in Sepphoris pleading for a just decision regarding the money due his father, who had been accidentally killed while at work on one of the public buildings. As far as Herod knew, he had never seen Jesus, although he had worried a great deal about him when his work had been centered in Galilee. Now that he was in custody of Pilate and the Judeans, Herod was desirous of seeing him, feeling secure

saugus dėl to, kad ateityje jis daugiau nebepridarys jokių nemalonumų. Erodas buvo daug girdėjęs apie tuos stebuklus, kuriuos padarė Jėzus, ir jis tikrai tikėjosi pamatyti, kaip jis koki nors stebuklą padarys.

Kada jie atvedė Jėzų pas Erodą, tada ši provincijos tetrarchą pritrėmė jo ori išvaizda ir rami veido išraiška. Maždaug penkiolika minučių Erodas klausinėjo Jėzų, bet Mokytojas į klausimus neatsakinėjo. Erodas iš jo tyčiojosi ir drįso versti jį, kad jis padarytų stebuklą, bet Jėzus neatsakinėjo į jo daugybę klausimų ir į jo patyčias nereagavo.

Tada Erodas pasisuko į vyriausiuosius šventikus ir sedukėjus ir, išklausęs jų kaltinimus, sužinojo viską ir daugiau negu buvo sužinojęs Pilotas apie Žmogaus Sūnaus tariamai blogus darbus. Pagaliau, įsitikinęs, kad Jėzus nei kalbės, nei padarys jam stebuklą, Erodas, po to, kada kurį laiką pasijuokė iš jo, tada jį aprenė senu purpurinės spalvos karališku drabužiu ir nusiuntė atgal pas Pilotą. Erodas žinojo, kad Jėzui jis neturėjo juridinės valdžios Judėjoje. Nors jis ir džiaugėsi manydamas, kad galų gale bus atsikratęs Jėzaus Galilėjoje, bet jis buvo dėkingas už tai, kad būtent Pilotas yra atsakingas už mirties nuosprendžio Jėzui priėmimą. Erodas niekada iki galo neatsigavo iš tos baimės, kuri prakeikė jį už Jono Krikštytojo nužudymą. Erodas kai kuriais momentais net imdavo baimintis, kad Jėzus yra iš mirusiųjų prisikėlęs Jonas. Dabar jis išsivadavo iš tos baimės, kadangi jis matė, kad Jėzus yra labai skirtingas asmuo palyginus su tiesmuku ir aršiu pranašu, kuris išdrįso demaskuoti ir pasmerkti jo privatų gyvenimą.

5. JĖZUS SUGRĮŽTA PAS PILOTĄ

Kada sargybiniai atvedė Jėzų atgal pas Pilotą, tada jis išėjo į lauką ant pretorijo priekinių laiptų, kur buvo pastatytas jo kaip teisėjo krėslas, ir pasikvietęs vyriausiuosius šventikus ir sanhedristus, tarė jiems: „Jūs atvedėte šitą žmogų pas mane, kaltindami, kad jis klaidina žmones, draudžia mokėti mokesčius, ir tvirtina esąs žydų karalius. Aš apklausiau jį ir nematau jo kaltės šitų kaltinimų požiūriu. Iš esmės, aš nematau jokios jo kaltės. Tada aš nusiunčiau jį pas Erodą, ir šis tetrarchas galbūt priėjo tokios pačios išvados, kadangi jis atsiuntė jį atgal pas mus. Aišku, šitas žmogus napadarė nieko tokio, už ką nusipelnytų mirties bausmės. Jeigu jūs vis dar manote, kad jis turi būti nubaustas, tai prieš paleisdamas aš esu pasirengęs jį nuplakti.“

Kaip tik tuo metu, kada žydai buvo bepradedę šaukti protestuodami prieš Jėzaus paleidimą, prie pretorijos atžygiavo didžiulė minia turėdama tikslą paprašyti Piloto, kad šis paleistų vieną kalinį

against any trouble from him in the future. Herod had heard much about the miracles wrought by Jesus, and he really hoped to see him do some wonder.

185:4.2 (1992.4) When they brought Jesus before Herod, the tetrarch was startled by his stately appearance and the calm composure of his countenance. For some fifteen minutes Herod asked Jesus questions, but the Master would not answer. Herod taunted and dared him to perform a miracle, but Jesus would not reply to his many inquiries or respond to his taunts.

185:4.3 (1992.5) Then Herod turned to the chief priests and the Sadducees and, giving ear to their accusations, heard all and more than Pilate had listened to regarding the alleged evil doings of the Son of Man. Finally, being convinced that Jesus would neither talk nor perform a wonder for him, Herod, after making fun of him for a time, arrayed him in an old purple royal robe and sent him back to Pilate. Herod knew he had no jurisdiction over Jesus in Judea. Though he was glad to believe that he was finally to be rid of Jesus in Galilee, he was thankful that it was Pilate who had the responsibility of putting him to death. Herod never had fully recovered from the fear that cursed him as a result of killing John the Baptist. Herod had at certain times even feared that Jesus was John risen from the dead. Now he was relieved of that fear since he observed that Jesus was a very different sort of person from the outspoken and fiery prophet who dared to expose and denounce his private life.

5. JESUS RETURNS TO PILATE

185:5.1 (1993.1) When the guards had brought Jesus back to Pilate, he went out on the front steps of the praetorium, where his judgment seat had been placed, and calling together the chief priests and Sanhedrists, said to them: “You brought this man before me with charges that he perverts the people, forbids the payment of taxes, and claims to be king of the Jews. I have examined him and fail to find him guilty of these charges. In fact, I find no fault in him. Then I sent him to Herod, and the tetrarch must have reached the same conclusion since he has sent him back to us. Certainly, nothing worthy of death has been done by this man. If you still think he needs to be disciplined, I am willing to chastise him before I release him.”

185:5.2 (1993.2) Just as the Jews were about to engage in shouting their protests against the release of Jesus, a vast crowd came marching up to the praetorium for the purpose of asking Pilate

Perėjimo šventės proga. Kurį laiką romėnų valdytojai laikėsi tokio papročio, leisdavo liaudžiai pasirinkti kokį nors įkalintą arba pasmerktą žmogų, kad jam būtų suteikta malonė Perėjimo šventės metu. Ir dabar, kada šita minia atėjo pas jį, kad paprašytų paleisti vieną kalinį, ir kadangi visiškai neseniai ši minia buvo tokia nepaprastai palanki Jėzui, tai Pilotui dingtelėjo mintis, kad jis galbūt galėtų išsivaduoti iš tokios nemalonios padėties pasiūlydamas šitai grupei, kad jis pas juos išleistų šitą vyrą iš Galilėjos kaip geros valios ženklą Perėjimo šventės proga, kadangi Jėzus, dabar stovintis prieš jo kaip teisėjo krėslą, yra kalinys.

Kada minia plūstelėjo į viršų pastato laiptais, tada Pilotas girdėjo juos šaukiančius kažkokio Barabo vardą. Barabas buvo žinomas politinis agitatorius, žmogžudys, ir plėšikas, šventiko sūnus, kuris buvo neseniai suimtas apiplėšimo ir žmogžudystės metu Jericho kelyje. Šitas žmogus buvo nuteistas mirties bausme, kuri bus įvykdyta, kada tik pasibaigs Perėjimo šventė.

Pilotas atsistojo ir miniai paaiškino, kad Jėzų pas jį atvedė vyriausieji šventikai, kurie siekia, kad jis būtų nuteistas mirties bausme remiantis tam tikrais kaltinimais, ir, kad jis nemano, jog šis žmogus nusipelno mirties bausmės. Tarė Pilotas: "Todėl, kurį iš jų jūs norėtumėte, jog aš paleisčiau pas jus, šitą Barabą, žmogžudį, ar šitą Jėzų iš Galilėjos?" Ir kada Pilotas šitaip pašnekėjo, tada vyriausieji šventikai ir Sanhedrino tarybos nariai visa gerkle šaukė, "Barabą, Barabą!" Ir kada žmonės pamatė, jog vyriausieji šventikai yra nusiteikę taip, kad Jėzui būtų paskirta mirties bausmė, tada jie greitai prisijungė prie tų, kurie garsiai reikalavo iš jo gyvybę atimti, tuo tarpu jie garsiai šaukė, kad būtų paleistas Barabas.

Prieš keletą dienų šios gausybės rodė baimingą pagarbą Jėzui, bet minia nepakėlė akių į tą, kuris, pareiškęs, jog yra Dievo Sūnus, dabar buvo vyriausiųjų šventikų ir valdovų suimtas ir stėjo prieš Piloto teismą dėl savo gyvybės. Liaudies akyse Jėzus galėjo būti didvyris tuo metu, kada pinigų keitėjus ir prekeivius vijo iš šventyklos, bet ne tada, kada buvo nesipriešinantis kalinys savo priešų rankose ir teisme, kurio metu buvo sprendžiamas jo gyvybės klausimas.

Pilotas įniršo matydamas, kaip vyriausieji šventikai šaukia malonę suteikti niekingam žmogžudžiui ir tuo pačiu metu jie šaukia, kad būtų pralietas Jėzaus kraujas. Jis matė jų nusikalstamą ketinimą ir jautė jų nusistatymą ir pavydą. Dėl to jis tarė jiems: "Kaip jūs galite pirmenybę teikti žmogžudžio gyvybei palyginus su šito žmogaus gyvybe, kurio didžiausias nusikaltimas yra tai, kad jis perkeltine prasme save vadina žydų karaliumi?" Bet tai nebuvo išmintingas pareiškimas, kokį vertėjo

for the release of a prisoner in honor of the Passover feast. For some time it had been the custom of the Roman governors to allow the populace to choose some imprisoned or condemned man for pardon at the time of the Passover. And now that this crowd had come before him to ask for the release of a prisoner, and since Jesus had so recently been in great favor with the multitudes, it occurred to Pilate that he might possibly extricate himself from his predicament by proposing to this group that, since Jesus was now a prisoner before his judgment seat, he release to them this man of Galilee as the token of Passover good will.

185:5.3 (1993.3) As the crowd surged up on the steps of the building, Pilate heard them calling out the name of one Barabbas. Barabbas was a noted political agitator and murderous robber, the son of a priest, who had recently been apprehended in the act of robbery and murder on the Jericho road. This man was under sentence to die as soon as the Passover festivities were over.

185:5.4 (1993.4) Pilate stood up and explained to the crowd that Jesus had been brought to him by the chief priests, who sought to have him put to death on certain charges, and that he did not think the man was worthy of death. Said Pilate: "Which, therefore, would you prefer that I release to you, this Barabbas, the murderer, or this Jesus of Galilee?" And when Pilate had thus spoken, the chief priests and the Sanhedrin councilors all shouted at the top of their voices, "Barabbas, Barabbas!" And when the people saw that the chief priests were minded to have Jesus put to death, they quickly joined in the clamor for his life while they loudly shouted for the release of Barabbas.

185:5.5 (1993.5) A few days before this the multitude had stood in awe of Jesus, but the mob did not look up to one who, having claimed to be the Son of God, now found himself in the custody of the chief priests and the rulers and on trial before Pilate for his life. Jesus could be a hero in the eyes of the populace when he was driving the money-changers and the traders out of the temple, but not when he was a nonresisting prisoner in the hands of his enemies and on trial for his life.

185:5.6 (1993.6) Pilate was angered at the sight of the chief priests clamoring for the pardon of a notorious murderer while they shouted for the blood of Jesus. He saw their malice and hatred and perceived their prejudice and envy. Therefore he said to them: "How could you choose the life of a murderer in preference to this man's whose worst crime is that he figuratively calls himself the king of the Jews?" But this was not a wise statement for Pilate to make. The Jews were a proud people, now subject to the Roman political

Pilotui išsakyti. Žydai buvo išdidi tauta, dabar pavergtą romėnų politinio jungo, bet puoselėjanti viltį, kad ateis Mesijas, kuris juos išvaduos iš pagonių priespaudos, demonstruodamas didžiulę galią ir šlovę. Jie pasipiktino, daugiau negu Pilotas galėjo suprasti, ta užuomina, jog šitas mokantis keistų doktrinų nuolankaus būdo mokytojas, dabar suimtas ir kaltinamas nusikaltimais, už kuriuos galima skirti mirties bausmę, turėtų būti vadinamas “žydų karaliumi.” Jie manė, kad tokia pastaba įžeidžia viską, kas, jų nuomone, yra šventa ir garbinga jų nacionalinėje egzistencijoje, ir dėl to iš tiesų jie visi tiek, kiek tik išgalėjo, šaukė, kad būtų paleistas Barabas ir nužudytas Jėzus.

Pilotas žinojo, kad Jėzus yra nekaltas dėl tų kaltinimų, kurie jam buvo pareikšti, ir jeigu jis būtų buvęs teisingas ir drąsus teisėjas, tai jis būtų jį išteisinęs ir paleidęs. Bet atvirai pasipriešinti šitiems įtūžusiems žydams jis bijojo, ir tuo metu, kada jis nesiryžo atlikti savosios pareigos, tada priėjo pasiuntinys ir jam įteikė užantspauduotą laišką nuo jo žmonos, Klaudijos.

Pilotas ženklų parodė tiems, kurie buvo susirinkę prie jo, kad šį pranešimą, kurį ką tik buvo gavęs, jis nori perskaityti prieš tai, kada šitą bylą tęs toliau. Kada Pilotas atplėšė šitą laišką iš savo žmonos, tada jis perskaitė: “Aš meldžiu, kad tu neliestum šito nekalto ir teisingo žmogaus, kurį jie vadina Jėzumi. Aš dėl jo iškentėjau daug dalykų sapne šią naktį.” Šita žinia nuo Klaudijos ne tik smarkiai nuliūdino Pilotą ir tuo uždelsė šitos bylos nagrinėjimą, bet taip pat, nelaimėi, suteikė ir nemažai laiko, per kurį žydų valdovai laisvai vaikščiojo po minią ir ragino žmones šaukti, kad būtų paleistas Barabas, ir triukšmingai reikalauti Jėzaus nukryžiovimo.

Pagaliau, Pilotas vėl ėmė spręsti šitą problemą, su kuria buvo susidūręs, paklausdamas mišrų sambūrį, kurį sudarė žydų valdovai ir malonės siekianti minia, “Ką gi man daryti su tuo, kuris yra vadinamas žydų karaliumi?” Ir jie visi vienu balsu ėmė šaukti, “Nukryžiuok jį! Nukryžiuok jį!” Šito reikalavimo vieningumas, kurį rodė mišri minia, pritrenkė ir baugino Pilotą, šį neteisingą ir baimės apimtą teisėją.

Tada dar kartą Pilotas tarė: “Kodėl gi jūs norite nukryžiuoti šitą žmogų? Ką gi blogo jis padarė? Kas išeis į priekį, kad paliudytų prieš jį?” Tačiau kada jie išgirdo, kaip šneka Pilotas gindamas Jėzų, tada jie tikrai dar garsiau ėmė šaukti, “Nukryžiuok jį! Nukryžiuok jį!”

Tada Pilotas vėl kreipėsi į juos dėl Perėjimo šventės kalinio paleidimo, tardamas: “Dar kartą aš jūsų klausiu, kurį iš šitų kalinių man išleisti pas jus šitos jūsų Perėjimo šventės metu?” Ir vėl minia ėmė šaukti, “Duok mums Barabą!”

yoke but hoping for the coming of a Messiah who would deliver them from gentile bondage with a great show of power and glory. They resented, more than Pilate could know, the intimation that this meek-mannered teacher of strange doctrines, now under arrest and charged with crimes worthy of death, should be referred to as “the king of the Jews.” They looked upon such a remark as an insult to everything which they held sacred and honorable in their national existence, and therefore did they all let loose their mighty shouts for Barabbas’s release and Jesus’ death.

185:5.7 (1994.1) Pilate knew Jesus was innocent of the charges brought against him, and had he been a just and courageous judge, he would have acquitted him and turned him loose. But he was afraid to defy these angry Jews, and while he hesitated to do his duty, a messenger came up and presented him with a sealed message from his wife, Claudia.

185:5.8 (1994.1) Pilate indicated to those assembled before him that he wished to read the communication which he had just received before he proceeded further with the matter before him. When Pilate opened this letter from his wife, he read: “I pray you have nothing to do with this innocent and just man whom they call Jesus. I have suffered many things in a dream this night because of him.” This note from Claudia not only greatly upset Pilate and thereby delayed the adjudication of this matter, but it unfortunately also provided considerable time in which the Jewish rulers freely circulated among the crowd and urged the people to call for the release of Barabbas and to clamor for the crucifixion of Jesus.

185:5.9 (1994.2) Finally, Pilate addressed himself once more to the solution of the problem which confronted him, by asking the mixed assembly of Jewish rulers and the pardon-seeking crowd, “What shall I do with him who is called the king of the Jews?” And they all shouted with one accord, “Crucify him! Crucify him!” The unanimity of this demand from the mixed multitude startled and alarmed Pilate, the unjust and fear-ridden judge.

185:5.10 (1994.3) Then once more Pilate said: “Why would you crucify this man? What evil has he done? Who will come forward to testify against him?” But when they heard Pilate speak in defense of Jesus, they only cried out all the more, “Crucify him! Crucify him!”

185:5.11 (1994.4) Then again Pilate appealed to them regarding the release of the Passover prisoner, saying: “Once more I ask you, which of these prisoners shall I release to you at this, your Passover time?” And again the crowd shouted, “Give us Barabbas!”

Tada Pilotas pasakė: “Jeigu aš paleisiu šį žmogūdį, Barabą, tai ką gi man daryti su Jėzumi?” Ir dar kartą gausybė šaukė vienu balsu, “Nukryžiuok jį! Nukryžiuok jį!”

Pilotas buvo terorizuojamas šios minios, kuriai tiesiogiai vadovavo vyriausieji šventikai ir Sanhedrino tarybos nariai, atkaklaus triukšmingo reikalavimo; nežiūrint šito, jis nusprendė bent jau dar kartą pamėginti kreiptis į minią ir išgelbėti Jėzų.

6. PILOTO PASKUTINIS KREIPIMASIS

Visame tame, kas šito penktadienio ankstyvą rytą vyksta pas Pilotą, dalyvauja tikrai Jėzaus priešai. Jo daugelis draugų arba dar nežino apie jo suėmimą naktį ir teismą ankstyvą rytmetį, arba slapstosi, kad ir jų pačių taip pat nesuimtų ir nenuteistų mirties bausme, nes jie tiki Jėzaus mokymais. Šioje minioje, kuri dabar triukšmingai reikalauja Jėzaus mirties, yra tikrai jo prisiekę priešai ir šitokia lengvai vedžiojama ir nemąstanti prastuomenė.

Pilotas iš tiesų paskutinį kartą apeliuos į jų gailestingumą. Bijodamas atvirai pasipriešinti šitos suklaidintos minios, kuri šaukėsi Jėzaus kraujo, triukšmingam reikalavimui, jis įsakė žydų sargybiniais ir romėnų kareiviams paimti Jėzų ir nuplakti. Šitas veiksmas buvo savaime neteisingas ir neteisėtas, nes romėnų teisė numatė, jog šitaip nuplakami turi būti tikrai tie, kurie yra pasmerkti mirti ant kryžiaus. Sargybiniai nuvedė Jėzų į atvirą pretorijos kiemą šitai žiauriai fizinei kančiai. Nors jo priešai šito plakimo nematė, bet Pilotas šitą matė, ir jiems dar nebaigus šito niekingo pasityčiojimo, jis įsakė plakėjams nustoti ir davė ženklą Jėzų atvesti prie jo. Prieš tai, kada plakėjai savo sumazgytais rimbais ėmė plakti Jėzų, kai jis buvo priištąs prie plakimo stulpo, jie vėl jam užvilko tą purpurinį rūbą, ir supynę erškėčių karūną, užmovė jam iki kaktos. Ir kada jie įspraudė jam į ranką nendrę, kaip pajuokos skeptrą, tada atsiklaupė prieš jį ir ėmė tyčiotis iš jo, sakydami, “Sveikas, žydų karaliau!” Ir jie spjaudė ant jo ir daužė rankomis jam į veidą. O vienas iš jų, prieš jiems jį vėl nuvedant pas Pilotą, paėmė nendrę iš jo rankos ir šėrė ją per galvą.

Tada Pilotas nuvedė šitą kraujuojantį ir su plėštinėmis žaizdomis kalinį ir, parodęs jį margai miniai, tarė: “Štai šis žmogus! Vėl aš jums pareiškiu, jog nematau, kad jis būtų kuo nors nusikaltęs, ir nuplakęs jį, aš noriu jį paleisti.”

Ten stovėjo Jėzus iš Nazareto, aprengtas senu purpuriniu karališku drabužiu su erškėčių karūna, persmeigiančia jo švelnią kaktą. Jo veidas buvo kraujuotas, o jo kūnas sulinkęs nuo kančios

185:5.12 (1994.5) Then said Pilate: “If I release the murderer, Barabbas, what shall I do with Jesus?” And once more the multitude shouted in unison, “Crucify him! Crucify him!”

185:5.13 (1994.6) Pilate was terrorized by the insistent clamor of the mob, acting under the direct leadership of the chief priests and the councilors of the Sanhedrin; nevertheless, he decided upon at least one more attempt to appease the crowd and save Jesus.

6. PILATE'S LAST APPEAL

185:6.1 (1994.7) In all that is transpiring early this Friday morning before Pilate, only the enemies of Jesus are participating. His many friends either do not yet know of his night arrest and early morning trial or are in hiding lest they also be apprehended and adjudged worthy of death because they believe Jesus' teachings. In the multitude which now clamors for the Master's death are to be found only his sworn enemies and the easily led and unthinking populace.

185:6.2 (1995.1) Pilate would make one last appeal to their pity. Being afraid to defy the clamor of this misled mob who cried for the blood of Jesus, he ordered the Jewish guards and the Roman soldiers to take Jesus and scourge him. This was in itself an unjust and illegal procedure since the Roman law provided that only those condemned to die by crucifixion should be thus subjected to scourging. The guards took Jesus into the open courtyard of the praetorium for this ordeal. Though his enemies did not witness this scourging, Pilate did, and before they had finished this wicked abuse, he directed the scourgers to desist and indicated that Jesus should be brought to him. Before the scourgers laid their knotted whips upon Jesus as he was bound to the whipping post, they again put upon him the purple robe, and plaiting a crown of thorns, they placed it upon his brow. And when they had put a reed in his hand as a mock scepter, they knelt before him and mocked him, saying, “Hail, king of the Jews!” And they spit upon him and struck him in the face with their hands. And one of them, before they returned him to Pilate, took the reed from his hand and struck him upon the head.

185:6.3 (1995.2) Then Pilate led forth this bleeding and lacerated prisoner and, presenting him before the mixed multitude, said: “Behold the man! Again I declare to you that I find no crime in him, and having scourged him, I would release him.”

185:6.4 (1995.3) There stood Jesus of Nazareth, clothed in an old purple royal robe with a crown of thorns piercing his kindly brow. His face was bloodstained and his form bowed down with

ir sielvarto. Bet niekas negali sujaudinti bejausmės širdies tų, kurie yra didžiulės emocinės neapykantos aukos ir religinių prietarų vergai. Šitas vaizdas privertė nepaprastai pašiurpti milžiniškos visatos sferas, tačiau tų, kurie buvo pasiryžę Jėzų sunaikinti, širdies jis nesujaudino.

Kada jie atsigavo po pirmojo šoko, pamatę, kaip atrodo Mokytojas, tada jie tikrai dar garsiau ir ilgiau šaukė, "Nukryžiuok jį! Nukryžiuok jį! Nukryžiuok jį!"

Ir dabar Pilotas tikrai suvokė, kad bergždžia apeliuoti į jų tariamos užuojautos jausmus. Jis išėjo į priekį ir tarė: "Aš matau, kad jūs esate įsitikinę, jog šitas žmogus tikrai turi mirti, bet ką gi jis padarė, kad nusipelno mirties? Kas pagarsins jo nusikaltimą?"

Tada pats aukštasis šventikas išėjo į priekį ir, priėjęs prie Piloto, piktai pareiškė: "Mes turime šventą įstatymą, ir pagal šį įstatymą šitas žmogus turi mirti, kadangi jis pats tvirtina, jog yra Dievo Sūnus." Kada Pilotas šitai išgirdo, tada dar labiau išsigando, ne tikrai žydų, bet prisiminęs savo žmonos žinutę ir graikų mitologiją apie nusileidžiančius į žemę dievus, jis dabar drebėjo nuo tos minties, kad Jėzus galbūt yra dieviškasis asmuo. Jis pamoko miniai, kad ji laikytųsi ramybės, tuo tarpu jis paėmė Jėzų už rankos ir vėl įsivedė į pastato vidų, kad galėtų jį toliau apklausti. Pilotas dabar buvo susipainiojęs iš baimės, suglumintas prietarų, ir išvargintas užsispyrusio minios požiūrio.

7. PILOTO PASKUTINIS KLAUSINĖJIMAS

Kada Pilotas, drebantis iš baimės, atsisėdo šalia Jėzaus, tada jis pasiteiravo: "Iš kur tu esi kilęs? Iš tikrųjų, kas tu? Kas tai yra, kada jie sako, jog tu esi Dievo Sūnus?"

Bet Jėzus vargu ar galėjo atsakyti į tokius klausimus, kada juos klausė išsigandęs žmogus, silpnas ir neryžtingas teisėjas, kuris buvo toks neteisingas, kad jį nuoplakė net ir tada, kada pats buvo pareiškęs, kad jis yra visiškai nekaltas, ir anksčiau negu jis buvo deramai nuteistas mirties bausme. Jėzus žiūrėjo Pilotui tiesiai į akis, bet jam neatsakė. Tada tarė Pilotas: "Argi tu su manimi atsisakai kalbėtis? Argi tu nesuvoki, jog aš vis dar turiu valdžią tave paleisti arba nukryžiuoti?" Tuomet tarė Jėzus: "Tu negalėtum turėti man valdžios, jeigu to nebūtų leista iš viršaus. Tu negalėtum pademonstruoti jokios valdžios šiam Žmogaus Sūnui, jeigu Tėvas danguje šito neleistų. Bet tu nesi toks kaltas, kadangi evangelijos tu nežinai. Tas, kuris išdavė mane, ir tas, kuris atvedė mane pas tave, padarė didesnes nuodėmes."

suffering and grief. But nothing can appeal to the unfeeling hearts of those who are victims of intense emotional hatred and slaves to religious prejudice. This sight sent a mighty shudder through the realms of a vast universe, but it did not touch the hearts of those who had set their minds to effect the destruction of Jesus.

185:6.5 (1995.4) When they had recovered from the first shock of seeing the Master's plight, they only shouted the louder and the longer, "Crucify him! Crucify him! Crucify him!"

185:6.6 (1995.5) And now did Pilate comprehend that it was futile to appeal to their supposed feelings of pity. He stepped forward and said: "I perceive that you are determined this man shall die, but what has he done to deserve death? Who will declare his crime?"

185:6.7 (1995.6) Then the high priest himself stepped forward and, going up to Pilate, angrily declared: "We have a sacred law, and by that law this man ought to die because he made himself out to be the Son of God." When Pilate heard this, he was all the more afraid, not only of the Jews, but recalling his wife's note and the Greek mythology of the gods coming down on earth, he now trembled at the thought of Jesus possibly being a divine personage. He waved to the crowd to hold its peace while he took Jesus by the arm and again led him inside the building that he might further examine him. Pilate was now confused by fear, bewildered by superstition, and harassed by the stubborn attitude of the mob.

7. PILATE'S LAST INTERVIEW

185:7.1 (1995.7) As Pilate, trembling with fearful emotion, sat down by the side of Jesus, he inquired: "Where do you come from? Really, who are you? What is this they say, that you are the Son of God?"

185:7.2 (1996.1) But Jesus could hardly answer such questions when asked by a man-fearing, weak, and vacillating judge who was so unjust as to subject him to flogging even when he had declared him innocent of all crime, and before he had been duly sentenced to die. Jesus looked Pilate straight in the face, but he did not answer him. Then said Pilate: "Do you refuse to speak to me? Do you not realize that I still have power to release you or to crucify you?" Then said Jesus: "You could have no power over me except it were permitted from above. You could exercise no authority over the Son of Man unless the Father in heaven allowed it. But you are not so guilty since you are ignorant of the gospel. He who betrayed me and he who delivered me to you, they have the greater sin."

Šitas paskutinis pasikalbėjimas su Jėzumi visiškai išgąsdino Pilotą. Šitą moralinį bailį ir silpną valį teisėją dabar prislėgė prietaringos baimės Jėzui ir mirtinos žydų lyderių baimės dvigubas svoris.

Pilotas vėl pasirodė prieš minią, sakydamas: “Aš esu įsitikinęs, kad šitas žmogus yra tikrai religinis pažeidėjas. Jūs turėtumėte jį pasiimti ir nuteisti pagal savąjį įstatymą. Kodėl gi jūs turėtumėte tikėtis, jog aš tikrai sutiksiu su tuo, kad jis mirtų, kadangi jis sulaužė jūsų tradicijas?”

Pilotas jau buvo pasirengęs Jėzų paleisti, kada Kajafas, tas aukštasis šventikas, priėjo prie bailaus romėnų teisėjo ir, kerštingai grasindamas pirštu Pilotui į veidą, ištare tuos piktus žodžius, kuriuos visa minia galėjo išgirsti: “Jeigu šitą žmogų tu paleisi, tai tu nesi Cezario draugas, ir aš tikrai pasirūpinsiu, kad imperatorius sužinotų viską.” Šito viešo grasinimo Pilotui buvo perdaug. Baimė dėl savo asmeninės gerovės dabar užtemdė visas kitas aplinkybes, ir šis bailus valdytojas įsakė atvesti Jėzų į lauką prie teisėjo krėslu. Kada Mokytojas stovėjo ten prieš juos, tada jis parodė jį ir pašiepiančiai ištare, “Štai jūsų karalius.” O žydai atsakė, “Šalin jį. Nukryžiuok jį!” Ir tada Pilotas pasakė, su didžiule ironija ir sarkazmu, “Ar man nukryžiuoti jūsų karalių?” Ir žydai atsakė, “Taip, nukryžiuok jį! Mes neturime jokio kito karaliaus, tik Cezarį.” Ir tada Pilotas suvokė, jog nėra jokios vilties Jėzų išgelbėti, kadangi šiems žydams atvirai priešintis jis nenorėjo.

8. PILOTO TRAGIŠKAS PASIDAVIMAS

Čia stovėjo Dievo Sūnus, įsikūnijęs kaip Žmogaus Sūnus. Jis buvo suimtas be oficialaus apkaltinimo; apkaltintas be įrodymų; nuteistas be liudininkų; nubaustas be nuosprendžio; ir dabar neteisingas teisėjas, kuris prisipažino, kad jis nemato jokios jo kaltės, netrukus turi jį pasmerkti mirčiai. Jeigu Pilotas prieš tai manė apeliuoti į jų patriotiškumą, Jėzų pavadindamas “žydų karaliumi,” tai šitas jam visiškai nepavyko. Šie žydai nelaukė tokio karaliaus. Vyrų siūlytų šventikų ir sedukėjų pareiškimas, “Mes neturime jokio kito karaliaus, tik Cezarį,” buvo šokas net ir nemąstančiai prastuomenei, bet dabar Jėzų išgelbėti buvo per vėlu, net jeigu minia ir būtų išdrįsusi Mokytojo reikalą paremti.

Pilotas bijojo neramumų arba riaušių. Jis nedrįso rizikuoti, kad tokie neramumai kiltų Perėjimo šventės metu Jeruzalėje. Neseniai jis iš Cezario buvo gavęs papeikimą, ir jis nenorėjo rizikuoti, kad gautų kitą. Minia džiūgavo, kada jis įsakė paleisti Barabą. Tada jis paliepė atnešti dubenį ir šiek tiek vandens, ir ten prieš minią jis nusiplovė rankas, sakydamas: “Aš esu nekaltas

^{185:7.3 (1996.2)} This last talk with Jesus thoroughly frightened Pilate. This moral coward and judicial weakling now labored under the double weight of the superstitious fear of Jesus and mortal dread of the Jewish leaders.

^{185:7.4 (1996.3)} Again Pilate appeared before the crowd, saying: “I am certain this man is only a religious offender. You should take him and judge him by your law. Why should you expect that I would consent to his death because he has clashed with your traditions?”

^{185:7.5 (1996.4)} Pilate was just about ready to release Jesus when Caiaphas, the high priest, approached the cowardly Roman judge and, shaking an avenging finger in Pilate's face, said with angry words which the entire multitude could hear: “If you release this man, you are not Caesar's friend, and I will see that the emperor knows all.” This public threat was too much for Pilate. Fear for his personal fortunes now eclipsed all other considerations, and the cowardly governor ordered Jesus brought out before the judgment seat. As the Master stood there before them, he pointed to him and tauntingly said, “Behold your king.” And the Jews answered, “Away with him. Crucify him!” And then Pilate said, with much irony and sarcasm, “Shall I crucify your king?” And the Jews answered, “Yes, crucify him! We have no king but Caesar.” And then did Pilate realize that there was no hope of saving Jesus since he was unwilling to defy the Jews.

8. PILATE'S TRAGIC SURRENDER

^{185:8.1 (1996.5)} Here stood the Son of God incarnate as the Son of Man. He was arrested without indictment; accused without evidence; adjudged without witnesses; punished without a verdict; and now was soon to be condemned to die by an unjust judge who confessed that he could find no fault in him. If Pilate had thought to appeal to their patriotism by referring to Jesus as the “king of the Jews,” he utterly failed. The Jews were not expecting any such a king. The declaration of the chief priests and the Sadducees, “We have no king but Caesar,” was a shock even to the unthinking populace, but it was too late now to save Jesus even had the mob dared to espouse the Master's cause.

^{185:8.2 (1996.6)} Pilate was afraid of a tumult or a riot. He dared not risk having such a disturbance during Passover time in Jerusalem. He had recently received a reprimand from Caesar, and he would not risk another. The mob cheered when he ordered the release of Barabbas. Then he ordered a basin and some water, and there before the multitude he washed his hands, saying: “I am

dėl šito žmogaus kraujo. Jūs nusprendėte, kad jis iš tikrųjų turi mirti, bet aš nematau jokios jo kaltės. Užsiimkite tuo patys. Kareiviai jį nuves." Ir tada ši minia džiūgavo ir atsakė, "Jo kraujas kris ant mūsų ir ant mūsų vaikų."

innocent of the blood of this man. You are determined that he shall die, but I have found no guilt in him. See you to it. The soldiers will lead him forth." And then the mob cheered and replied, "His blood be on us and on our children."

186 Dokumentas. Prieš pat nukryžiovimą

⇨ 185

URANTIJOS KNYGA

187 ⇨

IV DALIS. JĖZAUS GYVENIMAS IR MOKYMAI

186 DOKUMENTAS. PRIEŠ PAT
NUKRYŽIAVIMĄ

Skyrius

ĮVADAS

1. Judo Iskarijoto galas
2. Mokytojo požiūris
3. Patikimasis Dovydas Zabediejus
4. Pasiruošimas nukryžiovimui
5. Jėzaus mirtis Perejimo šventės atžvilgiu

PAPER 186

JUST BEFORE THE CRUCIFIXION

SECTIONS

Introduction

1. The End of Judas Iscariot
2. The Master's Attitude
3. The Dependable David Zebedee
4. Preparation for the Crucifixion
5. Jesus' Death in Relation to the Passover

ĮVADAS

KADA JĖZUS ir jo kaltintojai išėjo pas Erodą, tada Mokytojas pasisuko į Apaštalą Joną ir tarė: "Jonai, dėl manęs tu negali padaryti daugiau nieko. Eik pas mano motiną ir atvesk ją, kad pamatyti mane prieš man mirštant." Kada Jonas išgirdo savo Mokytojo prašymą, nors ir nenorėdamas palikti jį vieną tarp priešų, išskubėjo į Betanę, kur visa Jėzaus šeima buvo susirinkusi laukdama žinių Lozorjaus, kurį Jėzus prikėlė iš mirusiųjų, seserų, Mortos ir Marijos, namuose.

Kelis kartus ryte pasiuntiniai Mortai ir Marijai buvo atnešę žinių apie Jėzaus teismo eigą. Bet Jėzaus šeima Betanę pasiekė likus vos kelioms minutėms iki to meto, kada atvyko Jonas, atnešęs Jėzaus prašymą pasimatyti su motina prieš savo mirtį. Kai tik Jonas Zabediejus jiems viską papasakojo, kas atsitiko nuo tos akimirkos, kai vidurnaktį buvo suimtas Jėzus, tada Marija, jo motina, tuoj pat išėjo lydimą Jono, kad pasimatyti su savo vyriausiuoju sūnumi. Iki to meto, kada Marija ir Jonas pasiekė miestą, Jėzus, lydimas romėnų kareivių, kurie turėjo jį nukryžiuoti, jau buvo atėjęs į Golgotą.

Kada Marija, Jėzaus motina, su Jonu išėjo pas savo sūnų, tada jo sesuo Rūta atsisakė pasilikti su kitais šeimos nariais. Kadangi ji buvo

INTRODUCTION

186:0.1 (1997.1) AS JESUS and his accusers started off to see Herod, the Master turned to the Apostle John and said: "John, you can do no more for me. Go to my mother and bring her to see me ere I die." When John heard his Master's request, although reluctant to leave him alone among his enemies, he hastened off to Bethany, where the entire family of Jesus was assembled in waiting at the home of Martha and Mary, the sisters of Lazarus whom Jesus raised from the dead.

186:0.2 (1997.2) Several times during the morning, messengers had brought news to Martha and Mary concerning the progress of Jesus' trial. But the family of Jesus did not reach Bethany until just a few minutes before John arrived bearing the request of Jesus to see his mother before he was put to death. After John Zebedee had told them all that had happened since the midnight arrest of Jesus, Mary his mother went at once in the company of John to see her eldest son. By the time Mary and John reached the city, Jesus, accompanied by the Roman soldiers who were to crucify him, had already arrived at Golgotha.

186:0.3 (1997.3) When Mary the mother of Jesus started out with John to go to her son, his sister Ruth refused to remain behind with the rest of the

pasiryžusi savo motiną lydėti, tai jos brolis Judas išėjo kartu su ja. Likusieji Mokytojo šeimos nariai pasiliko Betanėje Jokūbo priežiūroje, ir beveik kas valandą Dovydo Zabediejaus pasiuntiniai jiems atnešdavo žinių apie to siaubingo reikalo eigą, baudžiant jų vyriausiąjį brolių, Jėzų iš Nazareto, mirties bausme.

1. JUDO ISKARIJOTO GALAS

Buvo maždaug pusė devynių šitą penktadienio rytą, kada Jėzaus apklausa pas Pilotą buvo baigta ir Mokytojas buvo perduotas romėnų kareiviams, kurie turėjo jį nukryžiuoti. Kai tik tai šie romėnai Jėzų pasiėmė, tuomet žydų sargybinių kapitonas su savo vyrais nužygiavo atgal į šventyklą. Vyriausiasis šventikas ir jo partneriai iš Sanhedrino sekė paskui šiuos sargybinius, nuėjo tiesiai į šventykloje savo įprastą susirinkimų vietą tašyto akmens salėje. Čia jie surado daug kitų Sanhedrino narių, laukiančių, kad sužinotų, kas gi buvo padaryta su Jėzumi. Tuo metu, kada Kajafas informavo Sanhedriną apie Jėzaus teismo eigą ir nuosprendžio paskelbimą, prieš juos pasirodė Judas, norėdamas pareikalauti savojo atlygio už tą vaidmenį, kurį jis suvaidino suimant ir nuteisiant mirties bausme savo Mokytoją.

Visi šitie žydai bjaurėjosi Judu; išdavikui jie jautė vien tikrai akivaizdžios paniekos jausmus. Per visą Jėzaus teismą pas Kajafą ir per visą tą laiką, kada jis buvo pas Pilotą, Judas jautė aštrius sąžinės priekaištus dėl savo išdavikiško elgesio. Ir jis taip pat pradėjo tam tikra prasme jausti nusivylimą ir dėl atlygio, kurį turėjo gauti kaip užmokestį už Jėzaus išdaviko paslaugas. Jam nepatiko žydų valdžios šaltumas ir abejingumas; nežiūrint šito, jis tikėjosi, kad jam bus gausiai atlyginta už jo bailų elgesį. Jis tikėjosi, kad jį pakvies prieš visą Sanhedrino susirinkimą, ir ten, mintyse girdėdamas jam sakomas pagyrų kalbas tuo metu, kada jie išreikš jam deramą pagarbą kaip pripažinimo ženklą už didžią tarnystę, kurią, jis su pasitenkinimu manė, kad atliko savo nacijai. Dėl to įsivaizduokite šito egoisto išdaviko tą didžiulę nuostabą, kada aukštojo šventiko vienas tarnas, paplekšnojęs jam per petį, pakvietė jį tiesiog išeiti iš salės ir tarė: „Judai, man liepta sumokėti tau už Jėzaus išdavimą. Štai tavo atlygis.“ Ir šitaip pasakęs, Kajafas tarnas padavė Judui maišelį su trisdešimčia sidabrinių—tuometinę gero, sveiko vergo kainą.

Judas buvo pritrenktas, priblokštas. Jis puolė atgal mėginamas įeiti į salę, bet durininkas kelią užtvėrė. Jis norėjo kreiptis į Sanhedriną, bet jie nenorėjo įleisti jo. Judas negalėjo patikėti, kad šitie žydų valdovai jam leido išduoti savuosius draugus

family. Since she was determined to accompany her mother, her brother Jude went with her. The rest of the Master's family remained in Bethany under the direction of James, and almost every hour the messengers of David Zebedee brought them reports concerning the progress of that terrible business of putting to death their eldest brother, Jesus of Nazareth.

1. THE END OF JUDAS ISCARIOT

186:1.1 (1997.4) It was about half past eight o'clock this Friday morning when the hearing of Jesus before Pilate was ended and the Master was placed in the custody of the Roman soldiers who were to crucify him. As soon as the Romans took possession of Jesus, the captain of the Jewish guards marched with his men back to their temple headquarters. The chief priest and his Sanhedrist associates followed close behind the guards, going directly to their usual meeting place in the hall of hewn stone in the temple. Here they found many other members of the Sanhedrin waiting to learn what had been done with Jesus. As Caiaphas was engaged in making his report to the Sanhedrin regarding the trial and condemnation of Jesus, Judas appeared before them to claim his reward for the part he had played in his Master's arrest and sentence of death.

186:1.2 (1997.5) All of these Jews loathed Judas; they looked upon the betrayer with only feelings of utter contempt. Throughout the trial of Jesus before Caiaphas and during his appearance before Pilate, Judas was pricked in his conscience about his traitorous conduct. And he was also beginning to become somewhat disillusioned regarding the reward he was to receive as payment for his services as Jesus' betrayer. He did not like the coolness and aloofness of the Jewish authorities; nevertheless, he expected to be liberally rewarded for his cowardly conduct. He anticipated being called before the full meeting of the Sanhedrin and there hearing himself eulogized while they conferred upon him suitable honors in token of the great service which he flattered himself he had rendered his nation. Imagine, therefore, the great surprise of this egotistic traitor when a servant of the high priest, tapping him on the shoulder, called him just outside the hall and said: "Judas, I have been appointed to pay you for the betrayal of Jesus. Here is your reward." And thus speaking, the servant of Caiaphas handed Judas a bag containing thirty pieces of silver — the current price of a good, healthy slave.

186:1.3 (1998.1) Judas was stunned, dumfounded. He rushed back to enter the hall but was debarred by the doorkeeper. He wanted to appeal to the Sanhedrin, but they would not admit him. Judas could not believe that these rulers of the Jews

ir savo Mokytoją, o tada siūlo jam kaip atlygį trisdešimt sidabrinių. Jis buvo pažemintas, nusivylęs, ir visiškai palaužtas. Jis išėjo iš šventyklos, tarsi, transo būsenoje. Jis nesąmoningai pinigų maišelį įsimitė į savo giliai kišenę, į tą pačią kišenę, kurioje jis ilgą laiką buvo nešiojęs maišelį su apaštalių pinigais. Ir jis klajojo po miestą paskui tas minias, kuriosėjo pasižiūrėti nukryžiuavimo.

Iš tolo Judas matė, kaip jie pakėlė kryžių su prikaltu ant jo Jėzumi, ir šitą pamatęs, jis nulėkė atgal į šventyklą, ir jėga prasibrovęs pro durininką, atsідūrė Sanhedrino, kuris vis dar posėdžiavo, akivaizdoje. Išdavikas beveik duso ir buvo labai smarkiai pakrikęs, bet jis įstengė išmīkčioti šiuos žodžius: "Aš nusidėjau tuo, kad išdaviau nekalną kraują. Jūs mane įžeidėte. Už mano paslaugą jūs man pasiūlėte atlygį, pinigus—vergo kainą. Aš gailiuosi dėl to, ką padariau; štai jūsų pinigai. Aš noriu atsikratyti šito poelgio kaltės."

Kada žydų valdovai išklausė Judą, tada jie ėmė iš jo tyčiotis. Vienas iš jų, sėdintis netoli tos vietos, kur stovėjo Judas, gestu parodė, kad jis išėitų iš salės, ir tarė: "Tavo Mokytojui romėnai mirties bausmę jau įvykdė, o kai dėl tavosios kaltės, tai koks mūsų reikalas? Pats tuo pasirūpink—ir eik lauk!"

Kada Judas išėjo iš Sanhedrino patalpos, tada jis išėmė iš maišelio tuos trisdešimt sidabrinių ir sviedė juos plačiai ant šventyklos grindų. Išdavikui einant iš šventyklos, jis buvo beveik pamišęs. Judas dabar žengė per tą patyrimą, kada ėmė suvokti nuodėmės tikrąją prigimtį. Išnyko visi nusižengimo kerai, susižavėjimas, ir apsvaigimas. Dabar šis piktadarys stovėjo vienas ir betarpiškai prieš iliuzijas praradusios ir nusivylusios savosios sielos teismo nuosprendį. Nuodėmė buvo pakerinti ir rizikingai jaudinanti, kol buvo daroma, bet dabar reikia pažvelgti į nuogų ir neromantiškų faktų derlių.

Šitas vienu metu buvęs dangaus karalystės ambasadorius žemėje, dabarėjo Jeruzalės gatvėmis, apleistas ir vienišas. Jo neviltis buvo desperatiška ir beveik absoliuti. Tolyne jisėjo per miestą ir už jo sienų, toliau žemyn į siaubingą vienatvę Hinomo slėnyje, kur jis užkopė ant stačių uolų ir, pasiėmęs savo apsiausto juostą, jos vieną galą pritvirtino prie mažo medžio, kitą galą surišo aplink savo kaklą, ir pats šoko nuo bedugnės krašto. Jis dar buvo gyvas, kai tas mazgas, kurį buvo surišusios jo nervingos rankos, atsirišo, ir išdaviko kūnas tėsėkėsi į gabalus, kada nukrito ant aštrių uolų apačioje.

would allow him to betray his friends and his Master and then offer him as a reward thirty pieces of silver. He was humiliated, disillusioned, and utterly crushed. He walked away from the temple, as it were, in a trance. He automatically dropped the money bag in his deep pocket, that same pocket wherein he had so long carried the bag containing the apostolic funds. And he wandered out through the city after the crowds who were on their way to witness the crucifixions.

186:1.4 (1998.2) From a distance Judas saw them raise the cross piece with Jesus nailed thereon, and upon sight of this he rushed back to the temple and, forcing his way past the doorkeeper, found himself standing in the presence of the Sanhedrin, which was still in session. The betrayer was well-nigh breathless and highly distraught, but he managed to stammer out these words: "I have sinned in that I have betrayed innocent blood. You have insulted me. You have offered me as a reward for my service, money—the price of a slave. I repent that I have done this; here is your money. I want to escape the guilt of this deed."

186:1.5 (1998.3) When the rulers of the Jews heard Judas, they scoffed at him. One of them sitting near where Judas stood, motioned that he should leave the hall and said: "Your Master has already been put to death by the Romans, and as for your guilt, what is that to us? See you to that—and begone!"

186:1.6 (1998.4) As Judas left the Sanhedrin chamber, he removed the thirty pieces of silver from the bag and threw them broadcast over the temple floor. When the betrayer left the temple, he was almost beside himself. Judas was now passing through the experience of the realization of the true nature of sin. All the glamor, fascination, and intoxication of wrongdoing had vanished. Now the evildoer stood alone and face to face with the judgment verdict of his disillusioned and disappointed soul. Sin was bewitching and adventurous in the committing, but now must the harvest of the naked and unromantic facts be faced.

186:1.7 (1998.5) This onetime ambassador of the kingdom of heaven on earth now walked through the streets of Jerusalem, forsaken and alone. His despair was desperate and well-nigh absolute. On he journeyed through the city and outside the walls, on down into the terrible solitude of the valley of Hinnom, where he climbed up the steep rocks and, taking the girdle of his cloak, fastened one end to a small tree, tied the other about his neck, and cast himself over the precipice. Ere he was dead, the knot which his nervous hands had tied gave way, and the betrayer's body was dashed to pieces as it fell on the jagged rocks below.

2. MOKYTOJO POŽIŪRIS

Kada Jėzų suėmė, tada jis žinojo, kad jo darbas žemėje mirtingojo kūno pavidalu yra užbaigtas. Jis iki galo suprato, kokio pobūdžio mirtimi jis mirs, ir mažai pergyveno dėl savo vadinamųjų teismų smulkmenų.

Stojęs prieš sanhedristų teismą Jėzus atsisakė atsakinėti į tuos parodymus, kuriuos davė veidmainiai liudininkai. Buvo tiktai vienas vienintelis klausimas, į kurį jis visada atsakydavo, nesvarbu kas bepaklaustų, draugas ar priešas, ir tai buvo klausimas apie jo misijos žemėje pobūdį ir dieviškumą. Kada jo paklausdavo, ar jis yra Dievo Sūnus, tada jis būtinai atsakydavo. Jis atkakliai nekalbėjo, kada buvo smalsaus ir piktadario Erodo akivaizdoje. Pas Pilotą jis kalbėjo tiktai tada, kada manė, jog Pilotui ar kuriam nors kitam nuoširdžiam asmeniui savo atsakymais galėtų padėti geriau pažinti tiesą. Jėzus savo apaštalus buvo mokęs, jog neverta barstyti perlų prieš kiaules, ir dabar jis išdrįso praktiškai pritaikyti tai, ko buvo mokęs. Šiuo metu jo elgesys iliustravo tai, koks yra kantrus žmogiškosios prigimties nuolankumas drauge su dieviškosios prigimties didingu tylėjimu ir rimtu orumu. Jis iš viso norėjo su Pilotu aptarti bet kokią klausimą, susijusį su jam iškeltais politiniais kaltinimais—bet kokią klausimą, kuris, jo nuomone, priklausė šio valdytojo kompetencijai.

Jėzus buvo įsitikinęs, jog Tėvo valia yra būtent tokia, kad jis atsiduotų natūraliai ir įprastai žmogiškųjų įvykių tėkmei, lygiai taip, kaip tam turi atsiduoti ir kiekvienas kitas mirtingasis tvarinys, ir dėl to jis atsisakė pasinaudoti net ir grynai žmogiškosiomis įtaigios iškaltos galiomis, kad paveiktų savo visuomeniškai trumparegių ir dvasiškai apakintų bičiulių mirtingųjų intrigų baigtį. Nors Jėzus gyveno ir mirė Urantijoje, bet jo visa žmogiškoji karjera, nuo pat pradžių iki pat pabaigos, buvo toks reginys, numatytas tam, kad paveiktų ir mokytų jo sukurtą ir be perstojo remiamą visą visatą.

Šitie trumparegiai žydai neprideramai triukšmingai reikalavo Mokytojo mirties tuo metu, kada jis stovėjo ten siaubingoje tyloje, žvelgdamas į nacijos—savo žemiškojo tėvo tautos—mirties sceną.

Jėzus buvo įgavęs tokį žmogiškojo charakterio tipą, kuris galėjo išlaikyti pusiausvyrą ir patvirtinti savo orumą nuolatinio ir nepateisinamo įžeidinėjimo akivaizdoje. Jo įbauginti buvo neįmanoma. Kada iš pradžių jį užpuolė Anaso tarnas, tada jis tiktai buvo pataręs, kad derėtų pakviesti liudininkus, kurie galėtų tinkamai duoti parodymus prieš jį.

Nuo pat pradžių iki pat pabaigos, per

2. THE MASTER'S ATTITUDE

186:2.1 (1999.1) When Jesus was arrested, he knew that his work on earth, in the likeness of mortal flesh, was finished. He fully understood the sort of death he would die, and he was little concerned with the details of his so-called trials.

186:2.2 (1999.2) Before the Sanhedrist court Jesus declined to make replies to the testimony of perjured witnesses. There was but one question which would always elicit an answer, whether asked by friend or foe, and that was the one concerning the nature and divinity of his mission on earth. When asked if he were the Son of God, he unfailingly made reply. He steadfastly refused to speak when in the presence of the curious and wicked Herod. Before Pilate he spoke only when he thought that Pilate or some other sincere person might be helped to a better knowledge of the truth by what he said. Jesus had taught his apostles the uselessness of casting their pearls before swine, and he now dared to practice what he had taught. His conduct at this time exemplified the patient submission of the human nature coupled with the majestic silence and solemn dignity of the divine nature. He was altogether willing to discuss with Pilate any question related to the political charges brought against him — any question which he recognized as belonging to the governor's jurisdiction.

186:2.3 (1999.3) Jesus was convinced that it was the will of the Father that he submit himself to the natural and ordinary course of human events just as every other mortal creature must, and therefore he refused to employ even his purely human powers of persuasive eloquence to influence the outcome of the machinations of his socially nearsighted and spiritually blinded fellow mortals. Although Jesus lived and died on Urantia, his whole human career, from first to last, was a spectacle designed to influence and instruct the entire universe of his creation and unceasing upholding.

186:2.4 (1999.4) These shortsighted Jews clamored unseemingly for the Master's death while he stood there in awful silence looking upon the death scene of a nation — his earthly father's own people.

186:2.5 (1999.5) Jesus had acquired that type of human character which could preserve its composure and assert its dignity in the face of continued and gratuitous insult. He could not be intimidated. When first assaulted by the servant of Annas, he had only suggested the propriety of calling witnesses who might duly testify against him.

186:2.6 (1999.6) From first to last, in his so-called trial

vadinajamajį jo teismą pas Pilotą, stebinčios dangiškosios gausybės negalėjo susilaikyti nuo to, kad netransliuotų visatai scenos “Jėzus teisia Pilotą” pavaizdavimo.

Kada buvo pas Kajafą, ir kada žlugo visi melagingi parodymai, tada Jėzus nedvejodamas atsakė į vyriausiojo šventiko klausimą, šituo savo paties liudijimu pateikdamas tai, ką jie troško paversti pagrindu, kad jį nuteistų už šventvagystę.

Mokytojas nė akimirkai neparodė nė mažiausio susidomėjimo Piloto geranoriškėmis, bet neryžtingomis pastangomis jį išlaisvinti. Jis iš tikrųjų gailėjosi Piloto ir nuoširdžiai stengėsi jo aptemdytą protą apšviesti. Jis visiškai nereagavo į romėnų valdytojo visus apeliavimus į žydus, kad jie atsisakytų savo kriminalinių kaltinimų, keliamų jam. Per visą šį kankinantį išmėginimą jo laikysena buvo natūraliai ori ir kukliai didinga. Jo atsakyme savo būsimiesiems žudikams, kada jie paklausė, ar jis yra “žydų karalius,” nebuvo nė menkiausio nenuoširdumo atspindžio. Tikrai su nedideliu patikslinančiu paaiškinimu jis priėmė šitokį pavadinimą, suvokdamas tai, jog, nors jie ir buvo nusprendę jį atstumti, bet jis yra visiškai ne tas, kuris leistųsi būti nacionalinis lyderis, net ir dvasine prasme.

Jėzus mažai kalbėjo šitų teismų metu, bet jis pasakė užtektinai, kad visiems mirtingiesiems parodytų, kokį žmogiškąjį charakterį gali žmogus išstbulinti bendradarbiaudamas su Dievu, ir kad visai visatai atskleistų tą būdą, kuriuo Dievas gali pasireikšti tvarinio gyvenime, kada toks tvarinys tikrai nusprendžia vykdyti Tėvo valią, šitokiu būdu tapdamas aktyviu gyvojo Dievo sūnumi.

Jo meilę neišmanantiems mirtingiesiems iki galo atskleidžia jo kantrybė ir didžiulė savitvarda tuo metu, kada jis patyrė grubių kareivių ir nemąstančių tarnų patyčias, smūgius, ir daužymus. Jis ne tik nepyko, kada jie užrišo jam akis ir pasityčiodami daužė per veidą, sušukdami: “Išpranašauk mums, kuris tau trenkė.”

Pilotas pasakė daugiau tiesos negu jis suvokė, kada po Jėzaus nuplakimo, jis parodė jį miniai, sušukdamas, “Štai šis žmogus!” Iš tikrųjų, baimės apimtas romėnų gubernatorius net ir neįsivaizdavo, jog kaip tik tuo metu visata savo dėmesį buvo nukreipusi stebėdama šitą sceną, kaip jų mylimą valdovą pasityčiodami ir daužydami šitaip žemina jo tamsūs ir degradavę mirtingieji pavaldiniai. Ir kada Pilotas ištarė, tada aidu nuskrėjo per visą Nebadoną, “Štai Dievas ir žmogus!” Per visą visatą, nuo tos dienos visą laiką nesuskaičiuojami milijonai toliau stebėjo tą žmogų, tuo tarpu Havonos Dievas, visatų visatos aukščiausiasis valdovas, priima šį žmogų iš Nazareto, kaip šitos laiko ir erdvės vietinės visatos mirtingųjų tvarinių idealo įgyvendinimą.

before Pilate, the onlooking celestial hosts could not refrain from broadcasting to the universe the depiction of the scene of “Pilate on trial before Jesus.”

186:2.7 (1999.7) When before Caiaphas, and when all the perjured testimony had broken down, Jesus did not hesitate to answer the question of the chief priest, thereby providing in his own testimony that which they desired as a basis for convicting him of blasphemy.

186:2.8 (1999.8) The Master never displayed the least interest in Pilate's well-meant but halfhearted efforts to effect his release. He really pitied Pilate and sincerely endeavored to enlighten his darkened mind. He was wholly passive to all the Roman governor's appeals to the Jews to withdraw their criminal charges against him. Throughout the whole sorrowful ordeal he bore himself with simple dignity and unostentatious majesty. He would not so much as cast reflections of insincerity upon his would-be murderers when they asked if he were “king of the Jews.” With but little qualifying explanation he accepted the designation, knowing that, while they had chosen to reject him, he would be the last to afford them real national leadership, even in a spiritual sense.

186:2.9 (2000.1) Jesus said little during these trials, but he said enough to show all mortals the kind of human character man can perfect in partnership with God and to reveal to all the universe the manner in which God can become manifest in the life of the creature when such a creature truly chooses to do the will of the Father, thus becoming an active son of the living God.

186:2.10 (2000.2) His love for ignorant mortals is fully disclosed by his patience and great self-possession in the face of the jeers, blows, and buffetings of the coarse soldiers and the unthinking servants. He was not even angry when they blindfolded him and, derisively striking him in the face, exclaimed: “Prophecy to us who it was that struck you.”

186:2.11 (2000.3) Pilate spoke more truly than he knew when, after Jesus had been scourged, he presented him before the multitude, exclaiming, “Behold the man!” Indeed, the fear-ridden Roman governor little dreamed that at just that moment the universe stood at attention, gazing upon this unique scene of its beloved Sovereign thus subjected in humiliation to the taunts and blows of his darkened and degraded mortal subjects. And as Pilate spoke, there echoed throughout all Nebadon, “Behold God and man!” Throughout a universe, untold millions have ever since that day continued to behold that man, while the God of Havona, the supreme ruler of the universe of universes, accepts the man of Nazareth as the satisfaction of the ideal of the mortal creatures of

Gyvendamas savo neprilygstamą gyvenimą jis visą laiką žmogui apreiškė Dievą. Dabar, per savo mirtingosios karjeros paskutiniuosius epizodus ir savo vėlesne mirtimi, jis naujai ir jaudinančiai atskleidė Dievui žmogų.

this local universe of time and space. In his matchless life he never failed to reveal God to man. Now, in these final episodes of his mortal career and in his subsequent death, he made a new and touching revelation of man to God.

3. PATIKIMASIS DOVYDAS ZABEDIEJUS

Tuoj po to, kada Jėzus buvo perduotas romėnų kareiviams, užbaigus apklausą pas Pilotą, šventyklos sargybinių būrys išskubėjo į Getsemanę, kad išvaikytų arba suimtų Mokytojo pasekėjus. Bet likus daug laiko iki jų pasirodymo šitie pasekėjai buvo išsisklaidę. Apaštalai buvo pasitraukę į jiems nurodytas slapstymosi vietas; graikai buvo atsiskyrę ir išsivaikščioję po įvairius namus Jeruzalėje; likusieji mokiniai lygiai taip buvo išnykę. Dovydas Zabediejus manė, kad Jėzaus priešai sugrįš; todėl jis iš anksto perkėlė kokias penkias ar šešias palapines aukštyje į jūdubą, netoli tos vietos, kur Mokytojas taip dažnai atsiskirdavo pasimelsti ir garbinti. Čia jis pasiūlė pasislėpti ir tuo pačiu turėti centrą, arba koordinavimo punktą, savo pasiuntinių tarnybai. Vos tik Dovydas stovyklą paliko, kai pasirodė šventyklos sargybiniai. Nieko nesuradę, jie pasitenkino tuo, kad sudegino stovyklą ir tada nuskubėjo atgal į šventyklą. Išlausęs jų ataskaitą, Sanhedrinai buvo patenkinti dėl to, kad Jėzaus pasekėjai buvo taip smarkiai įbauginti ir prislėgti, jog nebebus jokio pavojaus kilti sukilimui arba kokio nors mėginimo išgelbėti Jėzų iš jo budelių rankų. Pagaliau jie galėjo lengvai atsikvėpti, ir dėl to jie laikinai nutraukė posėdį, kiekvienas vyras išėjo savu keliu ruošti Perėjimo šventei.

Kada tikai Pilotas Jėzų buvo perdavęs romėnų kareiviams, kad nukryžiuotų, tada vienas pasiuntinys nuskubėjo į Getsemanę informuoti Dovydą, ir po penkių minučių bėgikai buvo pakelii į Betsaidą, Pelą, Filadelfiją, Sidoną, Šekemą, Hebroną, Damaską, ir Aleksandriją. Ir šitie pasiuntiniai nešė žinią, kad atkakliu žydų valdovų reikalavimu romėnai Jėzų netrukus nukryžiuos.

Per visą šitą tragišką dieną, kol galiausiai buvo pasiųsta žinia, kad Mokytojas paguldytas į kapavietę, Dovydas maždaug kas pusvalandį su pranešimais siuntė pasiuntinius pas apaštalus, graikus, ir Jėzaus žemiškąją šeimą, susirinkusią Lozorius namuose Betanėje. Kada pasiuntiniai išvyko su žinia, kad Jėzus yra palaidotas, tada Dovydas vietinių bėgikų korpusą paleido, kad atšvęstų Perėjimo šventę ir artėjančiam poilsio Sabatui, nurodęs jiems vėl pas jį pasirodyti, neatkreipus į save dėmesio, sekmadienio rytą Nikodemo namuose, kur jis ketino keletą dienų slėptis su Andriejumi ir Simonu Petru.

3. THE DEPENDABLE DAVID ZEBEDEE

186:3.1 (2000.4) Shortly after Jesus was turned over to the Roman soldiers at the conclusion of the hearing before Pilate, a detachment of the temple guards hastened out to Gethsemane to disperse or arrest the followers of the Master. But long before their arrival these followers had scattered. The apostles had retired to designated hiding places; the Greeks had separated and gone to various homes in Jerusalem; the other disciples had likewise disappeared. David Zebedee believed that Jesus' enemies would return; so he early removed some five or six tents up the ravine near where the Master so often retired to pray and worship. Here he proposed to hide and at the same time maintain a center, or co-ordinating station, for his messenger service. David had hardly left the camp when the temple guards arrived. Finding no one there, they contented themselves with burning the camp and then hastened back to the temple. On hearing their report, the Sanhedrin was satisfied that the followers of Jesus were so thoroughly frightened and subdued that there would be no danger of an uprising or any attempt to rescue Jesus from the hands of his executioners. They were at last able to breathe easily, and so they adjourned, every man going his way to prepare for the Passover.

186:3.2 (2000.5) As soon as Jesus was turned over to the Roman soldiers by Pilate for crucifixion, a messenger hastened away to Gethsemane to inform David, and within five minutes runners were on their way to Betsaida, Pella, Philadelphia, Sidon, Shechem, Hebron, Damascus, and Alexandria. And these messengers carried the news that Jesus was about to be crucified by the Romans at the insistent behest of the rulers of the Jews.

186:3.3 (2001.1) Throughout this tragic day, until the message finally went forth that the Master had been laid in the tomb, David sent messengers about every half hour with reports to the apostles, the Greeks, and Jesus' earthly family, assembled at the home of Lazarus in Bethany. When the messengers departed with the word that Jesus had been buried, David dismissed his corps of local runners for the Passover celebration and for the coming Sabbath of rest, instructing them to report to him quietly on Sunday morning at the home of Nicodemus, where he proposed to go in hiding for a few days with Andrew and Simon Peter.

Šitas savitai mąstantis Dovydas Zabediejus buvo vienintelis iš Jėzaus geriausių mokinių, kuris buvo linkęs į Mokytojo tvirtinimą, kad jis mirs ir „trečiąją dieną vėl prisikels,“ pažvelgti tiesiogine ir aiškia dalykine prasme. Dovydas vieną kartą buvo girdėjęs, kaip jis išsakė šitą pranašystę ir, turėdamas tokį protą, kuris mąsto tiesiogine prasme, dabar savo pasiuntiniams pasiūlė susirinkti ankstyvą sekmadienio rytą Nikodemo namuose tokiu būdu, kad jie būtų pasirengę paskleisti žinią tuo atveju, jeigu Jėzus prisikeltų iš mirusiųjų. Dovydas netrukus suprato, jog nė vienas iš Jėzaus pasekėjų nesitiki, kad iš kapo jis sugrįžtų taip greitai; dėl to iš tiesų jis mažai kalbėjo apie savo įsitikinimą ir nieko nekalbėjo apie tai, kad visus savo žinianešius, išskyrus tuos bėgikus, kurie penktadienį iki vidurdienio buvo išsiųsti į tolimus miestus ir tikinčiųjų centrus, kviečia susirinkti ankstų sekmadienio rytą.

Ir šitokiu būdu šitie Jėzaus pasekėjai, išsisklaidę po visą Jeruzalę ir jos apylinkes, tą naktį valgė Perėjimo šventės vakarienę, ir kitą dieną liko atsiskyre.

4. PASIRUOŠIMAS NUKRYŽIAVIMUI

Po to, kada Pilotas prieš minią nusiplovė rankas, šitokiu būdu stengdamasis atsikratyti kaltės už tai, jog nekalną žmogų atidavė nukryžiuoti vien tik dėl to, kad pabūgo pasipriešinti žydų valdovų triukšmingam reikalavimui, tada jis įsakė Mokytoją perduoti romėnų kareiviams ir jų kapitonui nurodė jį nukryžiuoti tuoj pat. Perdavus Jėzų kareiviams, šie jį nusivėdė atgal į pretorijos kiemą, ir nurengę tą rūbą, kuriuo jį buvo apvilkęs Erodas, aprengė jį savo paties drabužiu. Šitie kareiviai tyčiojosi ir šaipėsi iš jo, bet fiziškai daugiau nebebaudė. Dabar Jėzus su šitais romėnų kareiviais buvo vienas. Jo draugai slapstėsi; jo priešai nuėjo savais keliais; net ir Jono Zabediejaus šalia jo daugiau nebebuvo.

Buvo šiek tiek po aštuonių, kada Pilotas perdavė Jėzų kareiviams, ir beveik devynios, kada jie išėjo į nukryžiovimo vietą. Per šitą ilgesnį negu pusės valandos laiką Jėzus nepratarė nė žodžio. Didžiulės visatos valdymo reikalai iš esmės apmirė. Gabrielis ir Nebadono vyriausieji valdovai buvo arba susirinkę čia Urantijoje, arba kitais būdais labai atidžiai sekė archangelų pranešimus erdvėje, stengdamiesi sužinoti, kas gi vyksta su Žmogaus Sūnumi Urantijoje.

Iki to laiko, kada kareiviai buvo pasirengę su Jėzumi išeiti į Galgotą, jiems ėmė daryti įspūdį jo neįprasta savitvarda ir nepaprastas orumas, jo

186:3.4 (2001.2) This peculiar-minded David Zebedee was the only one of the leading disciples of Jesus who was inclined to take a literal and plain matter-of-fact view of the Master's assertion that he would die and "rise again on the third day." David had once heard him make this prediction and, being of a literal turn of mind, now proposed to assemble his messengers early Sunday morning at the home of Nicodemus so that they would be on hand to spread the news in case Jesus rose from the dead. David soon discovered that none of Jesus' followers were looking for him to return so soon from the grave; therefore did he say little about his belief and nothing about the mobilization of all his messenger force on early Sunday morning except to the runners who had been dispatched on Friday forenoon to distant cities and believer centers.

186:3.5 (2001.3) And so these followers of Jesus, scattered throughout Jerusalem and its environs, that night partook of the Passover and the following day remained in seclusion.

4. PREPARATION FOR THE CRUCIFIXION

186:4.1 (2001.4) After Pilate had washed his hands before the multitude, thus seeking to escape the guilt of delivering up an innocent man to be crucified just because he feared to resist the clamor of the rulers of the Jews, he ordered the Master turned over to the Roman soldiers and gave the word to their captain that he was to be crucified immediately. Upon taking charge of Jesus, the soldiers led him back into the courtyard of the praetorium, and after removing the robe which Herod had put on him, they dressed him in his own garments. These soldiers mocked and derided him, but they did not inflict further physical punishment. Jesus was now alone with these Roman soldiers. His friends were in hiding; his enemies had gone their way; even John Zebedee was no longer by his side.

186:4.2 (2001.5) It was a little after eight o'clock when Pilate turned Jesus over to the soldiers and a little before nine o'clock when they started for the scene of the crucifixion. During this period of more than half an hour Jesus never spoke a word. The executive business of a great universe was practically at a standstill. Gabriel and the chief rulers of Nebadon were either assembled here on Urantia, or else they were closely attending upon the space reports of the archangels in an effort to keep advised as to what was happening to the Son of Man on Urantia.

186:4.3 (2001.6) By the time the soldiers were ready to depart with Jesus for Golgotha, they had begun to be impressed by his unusual composure and

kantrus tylėjimas.

Tai, kad išeiti su Jėzumi į nukryžiuavimo vietą buvo delsiama, didelė dalimi buvo dėl to, jog paskutinę akimirą kapitonas nusprendė kartu pasiimti ir du vagis, kurie buvo nuteisti mirties bausme; kadangi Jėzus turėjo būti nukryžiuotas tą rytą, tai romėnų kapitonas manė, jog šitie du lygiai taip pat galėtų mirti kartu su juo, o nelaukti iki Perėjimo šventės pabaigos.

Kai tikrai šie vagys buvo parengti, jie buvo įvesti į kiemą, kur jie pažvelgė į Jėzų, vienas iš jų pirmą kartą, bet kitas buvo dažnai girdėjęs, kada šis kalbėjo tiek šventykloje, tiek ir prieš daugelį mėnesių Pelos stovykloje.

5. JĖZAUS MIRTIS PEREJIMO ŠVENTĖS

ATŽVILGIU

Tiesioginio ryšio tarp Jėzaus mirties ir žydų Perėjimo šventės nėra. Tas tiesa, Mokytojas iš tikrųjų savo gyvybės materialiam kūne neteko šitą dieną, pasiruošimo žydų Perėjimo šventei dieną, ir maždaug tuo metu, kada šventykloje buvo aukojami Perėjimo šventės avinėliai. Bet šitas atsitiktinis sutapimas jokių būdu nerodo, jog Žmogaus Sūnaus mirtis žemėje turi kokį nors ryšį su žydų aukojimo sistema. Jėzus buvo žydas, bet kaip Žmogaus Sūnus jis buvo šių sferų mirtingasis. Tų įvykių, jau papasakotų ir vedančių į šitą grėsmingai besiantinantį Mokytojo nukryžiuavimą, užtenka, jog būtų parodyta, kad jo mirtis maždaug šituo laiku buvo grynai natūralus ir žmogaus kontroliuojamas reikalas.

Būtent žmogus, o ne Dievas suplanavo ir įvykdė mirties bausmę Jėzui ant kryžiaus. Tas tiesa, Tėvas atsisakė kištis į žmogiškųjų įvykių tėkmę Urantijoje, bet Tėvas Rojuje nenurodė, neliepė, ir nereikalavo, kad jo Sūnus mirtų taip, kaip jis mirė žemėje. Tai yra faktas, jog tam tikru būdu, anksčiau ar vėliau, Jėzus būtų turėjęs atsikratyti savo paties mirtingojo kūno, savojo įsikūnijimo materialialaus kūno pavidalu, bet tokią užduotį jis būtų galėjęs įvykdyti begaline gausybe būdų, o ne mirdamas ant kryžiaus tarp dviejų vagių. Visa tai padarė žmogus, ne Dievas.

Mokytojo krikšto metu jis jau buvo tobulai įsisavinęs reikalaujamo patyrimo žemėje ir materialiam kūne metodą, kuris buvo reikalingas jo septintajam ir paskutiniajam savęs padovanojimui visatoje. Šituo pačiu laiku Jėzaus pareiga žemėje buvo įvykdyta. Visas jo gyvenimas, kurį jis gyveno po šito, ir net jo mirties pobūdis, iš jo pusės buvo grynai jo asmeninė tarnystė savo mirtingųjų tvarinių gerovei ir jų dvasiniam išaukštinimui šitame pasaulyje ir kituose pasauliuose.

extraordinary dignity, by his uncomplaining silence.

186:4.4 (2001.7) Much of the delay in starting off with Jesus for the site of the crucifixion was due to the last-minute decision of the captain to take along two thieves who had been condemned to die; since Jesus was to be crucified that morning, the Roman captain thought these two might just as well die with him as wait for the end of the Passover festivities.

186:4.5 (2002.1) As soon as the thieves could be made ready, they were led into the courtyard, where they gazed upon Jesus, one of them for the first time, but the other had often heard him speak, both in the temple and many months before at the Pella camp.

5. JESUS' DEATH IN RELATION TO THE

PASSOVER

186:5.1 (2002.2) There is no direct relation between the death of Jesus and the Jewish Passover. True, the Master did lay down his life in the flesh on this day, the day of the preparation for the Jewish Passover, and at about the time of the sacrificing of the Passover lambs in the temple. But this coincidental occurrence does not in any manner indicate that the death of the Son of Man on earth has any connection with the Jewish sacrificial system. Jesus was a Jew, but as the Son of Man he was a mortal of the realms. The events already narrated and leading up to this hour of the Master's impending crucifixion are sufficient to indicate that his death at about this time was a purely natural and man-managed affair.

186:5.2 (2002.3) It was man and not God who planned and executed the death of Jesus on the cross. True, the Father refused to interfere with the march of human events on Urantia, but the Father in Paradise did not decree, demand, or require the death of his Son as it was carried out on earth. It is a fact that in some manner, sooner or later, Jesus would have had to divest himself of his mortal body, his incarnation in the flesh, but he could have executed such a task in countless ways without dying on a cross between two thieves. All of this was man's doing, not God's.

186:5.3 (2002.4) At the time of the Master's baptism he had already completed the technique of the required experience on earth and in the flesh which was necessary for the completion of his seventh and last universe bestowal. At this very time Jesus' duty on earth was done. All the life he lived thereafter, and even the manner of his death, was a purely personal ministry on his part for the welfare and uplifting of his mortal creatures on this world and on other worlds.

Gerosios naujienos evangelija, jog mirtingasis žmogus gali, įtikėjimo dėka, tapti dvasiškai sąmoningai suvokiančiu tai, kad jis yra Dievo sūnus, nepriklauso nuo Jėzaus mirties. Tas tiesa, iš tikrųjų visą šitą karalystės evangeliją nepaprastai smarkiai apšvietė Mokytojo mirtis, bet jo gyvenimas ją apšvietė dar daugiau.

Visa, ką žemėje sakė arba darė Žmogaus Sūnus, nepaprastai papuošė doktrinas apie sūnystę su Dievu ir apie žmonių brolystę, bet šitie esminiai Dievo ir žmogaus ryšiai yra neatskiriami nuo Dievo meilės savo tvariniams ir dieviškųjų Sūnų įgimto gailestingumo visatos faktų. Šitie jaudinantys ir dieviškai gražūs ryšiai tarp žmogaus ir jo Sutvėrėjo šitame pasaulyje ir kituose pasauliuose per visą visatų visatą egzistavo nuo amžinybės; ir jokių būdu jie nepriklauso nuo šitų periodiškų savęs padovanojimų, kuriuos įgyvendina Dievo Sūnūs Kūrėjai, kurie tokiu būdu įgauna savo sukurtų protingų būtybių prigimtį ir pavidalą, ir tai sudaro tos kainos dalį, kurią jie turi sumokėti už tai, kad galutinai įgyja beribę valdžią savo atitinkamoms vietinėms visatoms.

Tėvas danguje mirtingąjį žmogų žemėje mylėjo lygiai taip smarkiai iki Jėzaus gyvenimo ir mirties Urantijoje, kaip ir po šito žmogaus ir Dievo transcendentinio partnerystės pademonstravimo. Šita galinga Nebadono Dievo įsikūnijimo transakcija kaip Urantijos žmogaus negalėjo padidinti amžino, begalinio, ir visuotinio Tėvo savybių, bet ji tikrai praturtino ir apšvietė Nebadono visatos visus kitus administratorius ir tvarinius. Nors dėl šito Mykolo savęs padovanojimo Tėvas danguje mus myli ne daugiau, bet visos kitos dangiškosios protingos būtybės mus myli labiau. Ir tai yra dėl to, kad Jėzus ne tik atskleidė Dievą žmogui, bet lygiai taip jis naujai atskleidė ir žmogų Dievams ir visatų visatos dangiškosioms protingoms būtybėms.

Jėzus netrukus nemirs kaip auka už nuodėmę. Jis nesiruošia išpirkti žmogiškosios rasės įgimtos moralinės kaltės. Prieš Dievą žmonija tokios rasinės kaltės neturi. Kaltė yra grynai asmeninės nuodėmės ir žinojimo dalykas, tyčinis maištas prieš Tėvo valią ir jo Sūnų valdymą.

Nuodėmė ir maištas neturi nieko bendro su Dievo Rojaus Sūnų savęs padovanojimų fundamentaliu planu, nors mums iš tikrųjų atrodo, kad šis išgelbėjimo planas yra savęs padovanojimo plano laikinasis bruožas.

Dievo suteikiamas išgelbėjimas Urantijos mirtingiesiems būtų buvęs lygiai toks pat veiksmingas ir neklystamai užtikrintas, jeigu Jėzaus ir nebūtų nužudžiusios neišmanėlių mirtingųjų žiaurios rankos. Jeigu žemės mirtingieji Mokytoją ir būtų sutikę palankiai ir jeigu jis ir būtų

186:5.4 (2002.5) The gospel of the good news that mortal man may, by faith, become spirit-conscious that he is a son of God, is not dependent on the death of Jesus. True, indeed, all this gospel of the kingdom has been tremendously illuminated by the Master's death, but even more so by his life.

186:5.5 (2002.6) All that the Son of Man said or did on earth greatly embellished the doctrines of sonship with God and of the brotherhood of men, but these essential relationships of God and men are inherent in the universe facts of God's love for his creatures and the innate mercy of the divine Sons. These touching and divinely beautiful relations between man and his Maker, on this world and on all others throughout the universe of universes, have existed from eternity; and they are not in any sense dependent on these periodic bestowal enactments of the Creator Sons of God, who thus assume the nature and likeness of their created intelligences as a part of the price which they must pay for the final acquirement of unlimited sovereignty over their respective local universes.

186:5.6 (2002.7) The Father in heaven loved mortal man on earth just as much before the life and death of Jesus on Urantia as he did after this transcendent exhibition of the copartnership of man and God. This mighty transaction of the incarnation of the God of Nebadon as a man on Urantia could not augment the attributes of the eternal, infinite, and universal Father, but it did enrich and enlighten all other administrators and creatures of the universe of Nebadon. While the Father in heaven loves us no more because of this bestowal of Michael, all other celestial intelligences do. And this is because Jesus not only made a revelation of God to man, but he also likewise made a new revelation of man to the Gods and to the celestial intelligences of the universe of universes.

186:5.7 (2003.1) Jesus is not about to die as a sacrifice for sin. He is not going to atone for the inborn moral guilt of the human race. Mankind has no such racial guilt before God. Guilt is purely a matter of personal sin and knowing, deliberate rebellion against the will of the Father and the administration of his Sons.

186:5.8 (2003.2) Sin and rebellion have nothing to do with the fundamental bestowal plan of the Paradise Sons of God, albeit it does appear to us that the salvage plan is a provisional feature of the bestowal plan.

186:5.9 (2003.3) The salvation of God for the mortals of Urantia would have been just as effective and unerringly certain if Jesus had not been put to death by the cruel hands of ignorant mortals. If the Master had been favorably received by the mortals of earth and had departed from Urantia by the

išvykęs iš Urantijos jam savanoriškai atsisakius savosios gyvybės materialaus kūno pavidalu, visa tai nebūtų turėję jokios įtakos Dievo meilės ir šio Sūnaus gailestingumo faktui—sūnystės su Dievu faktui. Jūs mirtingieji esate Dievo sūnūs, ir yra reikalaujama tikrai vieno dalyko, kad tokia tiesa taptų reali jūsų asmeniniam patyrimui, ir tai yra jūsų iš dvasios gimęs įtikėjimas.

voluntary relinquishment of his life in the flesh, the fact of the love of God and the mercy of the Son — the fact of sonship with God — would have in no wise been affected. You mortals are the sons of God, and only one thing is required to make such a truth factual in your personal experience, and that is your spirit-born faith.

187 Dokumentas. Nukryžijavimas

⇨ 186

URANTIJOS KNYGA

188 ⇨

IV DALIS. JĖZAUS GYVENIMAS IR MOKYMAI

187 DOKUMENTAS.
NUKRYŽIAVIMAS

Skyrius

ĮVADAS

1. Pakeliui į Golgotą
2. Nukryžijavimas
3. Tie, kurie matė nukryžijimą
4. Vagis ant kryžiaus
5. Paskutiniai valanda ant kryžiaus
6. Po nukryžijavimo

PAPER 187
THE CRUCIFIXION

SECTIONS

Introduction

1. On the Way to Golgotha
2. The Crucifixion
3. Those Who Saw the Crucifixion
4. The Thief on the Cross
5. Last Hour on the Cross
6. After the Crucifixion

ĮVADAS

PO TO, kada du plėšikai buvo parengti, tada kareiviai, vadovaujami centuriono, išėjo į nukryžijavimo vietą. Šis centurionas, kuris vadovavo šitiems dvylikai kareivių, buvo tas pats kapitonas, kuris praėjusią naktį vedė romėnų kareivius, kad suimtų Jėzų Getsemanėje. Romėnai turėjo paprotį paskirti po keturis kareivius kiekvienam nuteistajam, kuris turi būti nukryžiuotas. Abu plėšikai buvo deramai nuplakti prieš tai, kada jie buvo išvesti, kad būtų nukryžiuoti, bet Jėzaus daugiau fiziškai nebebaudė; kapitonas be jokios abejonės manė, kad jis jau buvo pakankamai nuplaktas, net anksčiau negu buvo pasmerktas.

Šie du vagys, nukryžiuoti drauge su Jėzumi, buvo Barabo partneriai ir būtų buvę vėliau nubausti mirties bausme su savo lyderiu, jeigu jo nebūtų paleidęs Pilotas, suteikdamas jam malonę Perėjimo šventės proga. Tokiu būdu Jėzus buvo nukryžiuotas vietoje Barabo.

Tai, ką dabar Jėzus netrukus ketina padaryti, atsiduoti mirčiai ant kryžiaus, tą jis daro savo paties valia. Iš anksto numatydamas šitą patyrimą, jis sakė: "Tėvas myli ir palaiko mane, nes aš noriu atiduoti savąją gyvybę. Bet aš tikrai ją

INTRODUCTION

187:0.1 (2004.1) AFTER the two brigands had been made ready, the soldiers, under the direction of a centurion, started for the scene of the crucifixion. The centurion in charge of these twelve soldiers was the same captain who had led forth the Roman soldiers the previous night to arrest Jesus in Gethsemane. It was the Roman custom to assign four soldiers for each person to be crucified. The two brigands were properly scourged before they were taken out to be crucified, but Jesus was given no further physical punishment; the captain undoubtedly thought he had already been sufficiently scourged, even before his condemnation.

187:0.2 (2004.2) The two thieves crucified with Jesus were associates of Barabbas and would later have been put to death with their leader if he had not been released as the Passover pardon of Pilate. Jesus was thus crucified in the place of Barabbas.

187:0.3 (2004.3) What Jesus is now about to do, submit to death on the cross, he does of his own free will. In foretelling this experience, he said: "The Father loves and sustains me because I am willing to lay down my life. But I will take it up

vėl atgausiu. Jos iš manęs atimti negali niekas—ją aš atiduodu savo paties valia. Mano galioje ją atiduoti ir mano galioje ją vėl atgauti. Tokį įsakymą aš esu gavęs iš savojo Tėvo.”

Buvo kaip tik prieš pat devynias valandas šitą rytą, kada iš pretorijos kareiviai išvedė Jėzų į Golgotą. Juos sekė daug tokių, kurie Jėzų paslapčiomis užjautė, bet didžioji dalis iš šitos grupės, kurią sudarė du šimtai ar daugiau asmenų, buvo arba jo priešai, arba nieko neveikiantys smalsuoliai, kurie tiesiog norėjo patirti šoką pamatydami nukryžiovimą. Tikrai keletas žydų lyderių išėjo pasižiūrėti, kaip Jėzus miršta ant kryžiaus. Žinodami, kad Pilotas jį perdavė romėnų kareiviams, ir kad jis buvo pasmerktas mirti, jie užsiėmė savo susirinkimu šventykloje, kuriame jie svarstė, ką reikėtų daryti su jo pasekėjais.

1. PAKELIUI Į GOLGOTĄ

Prieš išeidami iš pretorijos kiemo, kareiviai kryžiaus skersinį uždėjo ant Jėzaus pečių. Buvo toks paprotys priversti pasmerktąjį žmogų nusinešti kryžiaus skersinį į nukryžiovimo vietą. Toks pasmerktasis žmogus nenešdavo viso kryžiaus, o tik tai šitą trumpesnę jo buomą. Ilgesni ir vertikalūs trijų kryžių buomai jau buvo nugabenti į Golgotą ir, iki kareivių ir kalinių atvykimo meto, jau gerai įtvirtinti žemėje.

Pagal paprotį, kapitonas ėjo procesijos priešakyje, nešdamas mažas baltas lenteles, ant kurių medžio anglimi buvo parašyta nusikaltėlių vardai ir jų nusikaltimų, už kuriuos jiems buvo paskirta mirties bausmė, pobūdis. Tiems dviems vagims centurionas laikė užrašus su jų vardais, po jais buvo parašytas vienas žodis, “Plėšikas.” Buvo toks paprotys, kai tik auką prikaldavo prie kryžiaus skersinio ir pakeldavo į savo vietą ant vertikalaus buomo, tada šitą užrašą prikaldavo ant kryžiaus viršaus, tiesiog virš nusikaltėlio galvos, kad visi liudininkai galėtų sužinoti, už kokį nusikaltimą pasmerktasis žmogus buvo nukryžiuotas. Tą užrašą, kurį centurionas nešė tam, kad uždėtų ant Jėzaus kryžiaus, pats Pilotas užrašė lotyniškai, graikiškai, ir aramėjiškai, ir tas užrašas buvo toks: “Jėzus iš Nazareto—žydų karalius.”

Kai kurie iš žydų valdžios atstovų, kurie vis dar buvo tada, kada Pilotas šį užrašą rašė, labai smarkiai protestavo dėl to, kad Jėzus būtų vadinamas “žydų karaliumi.” Bet Pilotas jiems priminė, jog toks kaltinimas sudaro dalį to apkaltinimo, dėl kurio jis ir buvo pasmerktas. Kada žydai pamatė, kad jie neprivers Piloto pakeisti savo nuostatos, tada jie prašė, kad bent jau jis

again. No one takes my life away from me — I lay it down of myself. I have authority to lay it down, and I have authority to take it up. I have received such a commandment from my Father.”

187:0.4 (2004.4) It was just before nine o'clock this morning when the soldiers led Jesus from the praetorium on the way to Golgotha. They were followed by many who secretly sympathized with Jesus, but most of this group of two hundred or more were either his enemies or curious idlers who merely desired to enjoy the shock of witnessing the crucifixions. Only a few of the Jewish leaders went out to see Jesus die on the cross. Knowing that he had been turned over to the Roman soldiers by Pilate, and that he was condemned to die, they busied themselves with their meeting in the temple, whereat they discussed what should be done with his followers.

1. ON THE WAY TO GOLGOTHA

187:1.1 (2004.5) Before leaving the courtyard of the praetorium, the soldiers placed the crossbeam on Jesus' shoulders. It was the custom to compel the condemned man to carry the crossbeam to the site of the crucifixion. Such a condemned man did not carry the whole cross, only this shorter timber. The longer and upright pieces of timber for the three crosses had already been transported to Golgotha and, by the time of the arrival of the soldiers and their prisoners, had been firmly implanted in the ground.

187:1.2 (2004.6) According to custom the captain led the procession, carrying small white boards on which had been written with charcoal the names of the criminals and the nature of the crimes for which they had been condemned. For the two thieves the centurion had notices which gave their names, underneath which was written the one word, “Brigand.” It was the custom, after the victim had been nailed to the crossbeam and hoisted to his place on the upright timber, to nail this notice to the top of the cross, just above the head of the criminal, that all witnesses might know for what crime the condemned man was being crucified. The legend which the centurion carried to put on the cross of Jesus had been written by Pilate himself in Latin, Greek, and Aramaic, and it read: “Jesus of Nazareth — the King of the Jews.”

187:1.3 (2005.1) Some of the Jewish authorities who were yet present when Pilate wrote this legend made vigorous protest against calling Jesus the “king of the Jews.” But Pilate reminded them that such an accusation was part of the charge which led to his condemnation. When the Jews saw they could not prevail upon Pilate to change his mind, they pleaded that at least it be modified to read,

būtų pakeistas į tokį, "Jis sakė, 'Aš esu žydų karalius.'" Bet Pilotas buvo neperkalbamas; jis nenorėjo pakeisti užrašo. Į visus tolimesnius pareiškimus jis tikrai atsakydavo, "Ką parašiau, tą parašiau."

Paprastai, į Golgotą buvo einama ilgiausiu keliu dėl to, kad pasmerktąjį nusikaltėlį galėtų pamatyti didžiulis skaičius žmonių, bet šią dieną jie ėjo pačiu tiesiausiu maršrutu prie Damasko vartų, kurie vedė iš miesto į šiaurę, ir eidami šituo keliu, jie netrukus pasiekė Golgotą, oficialią nukryžiovimų vietą Jeruzalėje. Už Golgosos buvo turtuolių vilos, o kitoje kelio pusėje buvo daugelio turtingų žydų kapavietės.

Nukryžiovimas nebuvo žydiškas baismės metodas. Tiek graikai, tiek romėnai šito nukryžiovimo metodo išmoko iš finikiečių. Net Erodas, kad ir koks buvo žiaurus, nesigriebė nukryžiovimo. Romėnai niekada nenukryžiuodavo romėnų piliečio; tikrai vergai ir jiems pavaldžios tautos buvo baudžiami tokiu negarbingu mirties būdu. Jeruzalės apgulties metu, praėjus tikrai keturiasdešimčiai metų po Jėzaus nukryžiovimo, visa Golgota buvo nusėta tūkstančių tūkstančiais kryžių, ant kurių diena iš dienos žūdavo žydų rasės žiedas. Iš tikrųjų šią dieną sėjamos sėklos davė siaubingą derlių.

Kada mirties procesija judėjo siauromis Jeruzalės gatvelėmis, tada daug geraširdžių žydžių, kurios buvo girdėjusios Jėzaus paramos ir paguodos žodžius ir kurios buvo girdėjusios apie jo kupiną meilės tarnavimą, negalėjo susilaikyti neraudojusios, kai jos pamatė, kaip ji veda į tokią negarbingą mirtį. Kada jis ėjo pro šalį, daugelis iš šitų moterų balsu kūkčiojo ir raudėjo. O kada kai kurios iš jų išdrįsdavo eiti šalia jo, tada Mokytojas pasukdavo galvą į jas ir pasakydavo: "Jeruzalės dukros, neverkite dėl manęs, bet geriau verkite dėl savęs ir dėl savo vaikų. Manasis darbas yra beveik padarytas—netrukus aš vyksiu pas savąjį Tėvą—bet kaip tik dabar prasideda siaubingų vargų metai Jeruzalei. Žiūrėkite, ateina tos dienos, kada jūs tikrai pasakysite: Palaimintos yra tos, kurios yra nevaisingos, ir tos, kurių krūtų niekada nežindė jų mažyliai. Tomis dienomis jūs tikrai melsite, jog kalnų akmenys kristų ant jūsų tam, kad jus išlaisvintų iš jūsų nelaimių siaubo."

Šitos Jeruzalės moterys iš tiesų buvo drąsios atvirai pareiškdamos Jėzui užuojautą, nes įstatymas griežtai draudė rodyti draugiškus jausmus tam, kuris yra vedamas į nukryžiovimą. Prastuomenei buvo leidžiama iš pasmerktojo tyčiotis, jį erzinti ir pašiepti, bet nebuvo leidžiama jam reikšti jokios užuojautos. Nors Jėzus buvo dėkingas už jam reikiamą užuojautą šią juodą valandą, kada jo draugai slapstėsi, bet jis

"He said, 'I am the king of the Jews.'" But Pilate was adamant; he would not alter the writing. To all further supplication he only replied, "What I have written, I have written."

187:1.4 (2005.2) Ordinarily, it was the custom to journey to Golgotha by the longest road in order that a large number of persons might view the condemned criminal, but on this day they went by the most direct route to the Damascus gate, which led out of the city to the north, and following this road, they soon arrived at Golgotha, the official crucifixion site of Jerusalem. Beyond Golgotha were the villas of the wealthy, and on the other side of the road were the tombs of many well-to-do Jews.

187:1.5 (2005.3) Crucifixion was not a Jewish mode of punishment. Both the Greeks and the Romans learned this method of execution from the Phoenicians. Even Herod, with all his cruelty, did not resort to crucifixion. The Romans never crucified a Roman citizen; only slaves and subject peoples were subjected to this dishonorable mode of death. During the siege of Jerusalem, just forty years after the crucifixion of Jesus, all of Golgotha was covered by thousands upon thousands of crosses upon which, from day to day, there perished the flower of the Jewish race. A terrible harvest, indeed, of the seed-sowing of this day.

187:1.6 (2005.4) As the death procession passed along the narrow streets of Jerusalem, many of the tenderhearted Jewish women who had heard Jesus' words of good cheer and compassion, and who knew of his life of loving ministry, could not refrain from weeping when they saw him being led forth to such an ignoble death. As he passed by, many of these women bewailed and lamented. And when some of them even dared to follow along by his side, the Master turned his head toward them and said: "Daughters of Jerusalem, weep not for me, but rather weep for yourselves and for your children. My work is about done — soon I go to my Father — but the times of terrible trouble for Jerusalem are just beginning. Behold, the days are coming in which you shall say: Blessed are the barren and those whose breasts have never suckled their young. In those days will you pray the rocks of the hills to fall on you in order that you may be delivered from the terrors of your troubles."

187:1.7 (2005.5) These women of Jerusalem were indeed courageous to manifest sympathy for Jesus, for it was strictly against the law to show friendly feelings for one who was being led forth to crucifixion. It was permitted the rabble to jeer, mock, and ridicule the condemned, but it was not allowed that any sympathy should be expressed. Though Jesus appreciated the manifestation of sympathy in this dark hour when his friends were

nenorėjo, jog šitos geraširdės moterys užsitrauktų valdžios nemalonę už tai, jog išdrįso jam parodyti užuojautą. Net ir šitokiu metu Jėzus mažai galvojo apie save, jis galvojo vien tiktai apie tos tragedijos siaubingas dienas, kurios laukė Jeruzalės ir visos žydų nacijos ateityje.

Kada Mokytojas sunkiai judėjo į nukryžiovimo vietą, tada jis buvo labai pavargęs; jis buvo beveik visiškai išsekęs. Jis nebuvo nei valgęs, nei vandens gėręs nuo Paskutiniosios Vakariinės Elijo Morkaus namuose; taip pat jam nebuvo leista nė valandėlės ir nusenūsti. Priedo, apklausos vyko viena po kitos iki pat pasmerkimo valandos, jau neminint neteisingo nuplakimo, kuris sukėlė fizinę kančią ir nukraujavimą. Ir šalia viso šito jis jautė didžiausią protinę kančią, didžiulę dvasinę įtampą, ir siaubingą žmogiškojo vienišumo pojūtį.

Tuoj išėjus pro vartus, kur baigėsi miestas, kai Jėzus svirduliavo nešdamas kryžiaus skersinį, tada akimirksniui jo fizinės jėgos jį apleido ir nuo savo sunkios naštos svorio jis susmuko. Kareiviai rėkė ant jo ir spardė jį, bet jis nepajėgė atsikelti. Kada kapitonas šitą pamatė, žinodamas, ką Jėzus jau buvo ištvėręs, įsakė kareiviams liautis. Tada jis paliepė vienam praeiviui, kažkokiam Simonui iš Sirenės, nuimti kryžiaus skersinį nuo Jėzaus pečių ir jį patį privertė nunešti šį skersinį likusį kelią iki Golgotos.

Šitas vyras, Simonas, nuėjo visą kelią iš Sirenės, šiaurės Afrikoje, kad dalyvautų Perėjimo šventėje. Drauge su kitais samariečiais jis buvo apsistojęs iškart už miesto sienų irėjo į pamaldas šventykloje mieste, kada romėnų kapitonas įsakė jam nešti Jėzaus kryžiaus skersinį. Simonas buvo per visas Mokytojo mirties ant kryžiaus valandas, kalbėjosi su didele dalimi jo draugų ir su jo priešais. Po prisikėlimo ir prieš išeidamas iš Jeruzalės, jis tapo narsiu tikinčiuoju į karalystės evangeliją, o kada sugrįžo į namus, tada savąją šeimą jis vedė į dangiškąją karalystę. Jo du sūnūs, Aleksandras ir Rufas, tapo labai sumaniais naujosios evangelijos mokytojais Afrikoje. Bet Simonas niekada nesužinojo, kad Jėzus, kurio naštą jis nešė, ir tas žydų mokytojas, kuris kažkada padėjo jo sužeistam sūnui, buvo tas pats asmuo.

Buvo šiek tiek po devynių, kada šitoji mirties procesija atėjo į Golgotą, ir romėnų kareiviai ėmėsi užduoties kalti vinimis du plėšikus ir Žmogaus Sūnų prie kryžių.

2. NUKRYŽIAVIMAS

Iš pradžių kareiviai storomis virvėmis prie

in hiding, he did not want these kindhearted women to incur the displeasure of the authorities by daring to show compassion in his behalf. Even at such a time as this Jesus thought little about himself, only of the terrible days of tragedy ahead for Jerusalem and the whole Jewish nation.

187:1.8 (2006.1) As the Master trudged along on the way to the crucifixion, he was very weary; he was nearly exhausted. He had had neither food nor water since the Last Supper at the home of Elijah Mark; neither had he been permitted to enjoy one moment of sleep. In addition, there had been one hearing right after another up to the hour of his condemnation, not to mention the abusive scourgings with their accompanying physical suffering and loss of blood. Superimposed upon all this was his extreme mental anguish, his acute spiritual tension, and a terrible feeling of human loneliness.

187:1.9 (2006.2) Shortly after passing through the gate on the way out of the city, as Jesus staggered on bearing the crossbeam, his physical strength momentarily gave way, and he fell beneath the weight of his heavy burden. The soldiers shouted at him and kicked him, but he could not arise. When the captain saw this, knowing what Jesus had already endured, he commanded the soldiers to desist. Then he ordered a passerby, one Simon from Cyrene, to take the crossbeam from Jesus' shoulders and compelled him to carry it the rest of the way to Golgotha.

187:1.10 (2006.3) This man Simon had come all the way from Cyrene, in northern Africa, to attend the Passover. He was stopping with other Cyrenians just outside the city walls and was on his way to the temple services in the city when the Roman captain commanded him to carry Jesus' crossbeam. Simon lingered all through the hours of the Master's death on the cross, talking with many of his friends and with his enemies. After the resurrection and before leaving Jerusalem, he became a valiant believer in the gospel of the kingdom, and when he returned home, he led his family into the heavenly kingdom. His two sons, Alexander and Rufus, became very effective teachers of the new gospel in Africa. But Simon never knew that Jesus, whose burden he bore, and the Jewish tutor who once befriended his injured son, were the same person.

187:1.11 (2006.4) It was shortly after nine o'clock when this procession of death arrived at Golgotha, and the Roman soldiers set themselves about the task of nailing the two brigands and the Son of Man to their respective crosses.

2. THE CRUCIFIXION

187:2.1 (2006.5) The soldiers first bound the Master's

skersinio pririšo Mokytojo rankas, o tada prie medžio jo rankas jie prikėlė. Kada šitą skersinį buomą jie iškėlė ant stulpo ir po to, kada skersinį tvirtai prikėlė prie kryžiaus vertikalaus buomo, tada prie medžio jie pririšo ir prikėlė jo kojas, paėmę vieną ilgą vinį, kad perkaltų per abi kojas. Ant vertikalaus buomo buvo pritaisytas didžiulis kaištis, įtvirtintas tinkamame aukštyje tam, kad tarsi balnas laikytų kūno svorį. Kryžius nebuvo aukštas, Mokytojo pėdos buvo maždaug per tris pėdas nuo žemės. Dėl to jis galėjo girdėti viską, kas su panieka buvo kalbama apie jį, ir galėjo aiškiai matyti veidų išraišką tų, kurie šitaip nemąstančiai iš jo tyčiojosi. O taip pat ir tie, kurie buvo susirinkę, galėjo lengvai girdėti viską, ką Jėzus sakė per šitas ilgai trunkančio kankinimo ir lėtos mirties valandas.

Buvo toks paprotys nurengti visus drabužius nuo tų, kurie turėjo būti nukryžiuoti, bet kadangi žydai labai griežtai protestavo prieš žmogaus nuogo kūno viešą demonstravimą, tai romėnai visada parūpindavo tinkamą strėnų raištį visiems asmenims, kurie būdavo nukryžiuojami Jeruzalėje. Dėl to, kada Jėzui nurengė drabužius, tada jam buvo užrištas šis raištis prieš tai, kada jį užkėlė ant kryžiaus.

Nukryžiovimas buvo taikomas tam, kad būtų užtikrinama žiauri ir ilgai trunkanti bausmė, kartais aukos nenumirdavo kelias dienas. Jeruzalėje buvo ir tokia nuomonė, kuri aiškiai pasisakė prieš nukryžiovimą, ir čia veikė žydų moterų draugija, kuri visada į nukryžiovimo vietą pasiųsdavo savo atstovę, turėdama tikslą aukai pasiūlyti narkotizuoto vyno, kad jos kančia būtų sumažinta. Tačiau, kada šito narkotizuoto vyno paskanavo Jėzus, tada, nors ir kaip jis buvo ištroškęs, jį gerti atsisakė. Mokytojas nusprendė išlaikyti žmogiškąją sąmonę iki pat galo. Jis troško pasitikti mirtį, net ir šitokią žiaurią ir nežmoniškos formos, ir ją nugalėti savanoriškai atsiduodamas žmogiškojo patyrimo visiškai pilnatvei.

Prieš tai, kada Jėzus buvo užkeltas ant kryžiaus, abu plėšikai jau kabėjo ant kryžių, visą laiką keikdami savo budelius ir spaudydami ant jų. Vieninteliai Jėzaus žodžiai, kada jie kalė jį prie skersinio buomo, buvo, "Tėve, atleisk jiems, nes jie nežino, ką daro." Jis nebūtų galėjęs savo budelių taip su gailesčiu ir meile užtarti, jeigu tokios mintys apie kupiną meilės atsidavimą nebūtų buvusios viso jo nesavanaudiškos tarnystės gyvenimo pagrindinis akstinas. Viso gyvenimo mintys, motyvai, ir troškimai atsiskleidžia iki galo krizės metu.

Kai tik Mokytoją pakėlė ant kryžiaus, kapitonas virš jo galvos prikėlė užrašą, o ten trimis kalbomis buvo parašyta, "Jėzus iš Nazareto— žydų karalius." Žydai įsiuto dėl tokio, jų nuomone, įžeidimo. Bet Pilotą sunervino jų nepagarbus elgesys; jis jautė, kad buvo bauginamas ir

arms with cords to the crossbeam, and then they nailed his hands to the wood. When they had hoisted this crossbeam up on the post, and after they had nailed it securely to the upright timber of the cross, they bound and nailed his feet to the wood, using one long nail to penetrate both feet. The upright timber had a large peg, inserted at the proper height, which served as a sort of saddle for supporting the body weight. The cross was not high, the Master's feet being only about three feet from the ground. He was therefore able to hear all that was said of him in derision and could plainly see the expression on the faces of all those who so thoughtlessly mocked him. And also could those present easily hear all that Jesus said during these hours of lingering torture and slow death.

187:2.2 (2007.1) It was the custom to remove all clothes from those who were to be crucified, but since the Jews greatly objected to the public exposure of the naked human form, the Romans always provided a suitable loin cloth for all persons crucified at Jerusalem. Accordingly, after Jesus' clothes had been removed, he was thus garbed before he was put upon the cross.

187:2.3 (2007.2) Crucifixion was resorted to in order to provide a cruel and lingering punishment, the victim sometimes not dying for several days. There was considerable sentiment against crucifixion in Jerusalem, and there existed a society of Jewish women who always sent a representative to crucifixions for the purpose of offering drugged wine to the victim in order to lessen his suffering. But when Jesus tasted this narcotized wine, as thirsty as he was, he refused to drink it. The Master chose to retain his human consciousness until the very end. He desired to meet death, even in this cruel and inhuman form, and conquer it by voluntary submission to the full human experience.

187:2.4 (2007.3) Before Jesus was put on his cross, the two brigands had already been placed on their crosses, all the while cursing and spitting upon their executioners. Jesus' only words, as they nailed him to the crossbeam, were, "Father, forgive them, for they know not what they do." He could not have so mercifully and lovingly interceded for his executioners if such thoughts of affectionate devotion had not been the mainspring of all his life of unselfish service. The ideas, motives, and longings of a lifetime are openly revealed in a crisis.

187:2.5 (2007.4) After the Master was hoisted on the cross, the captain nailed the title up above his head, and it read in three languages, "Jesus of Nazareth — the King of the Jews." The Jews were infuriated by this believed insult. But Pilate was chafed by their disrespectful manner; he felt

žeminamas, ir jis pasirinko šią smulkaus atsikėrimo būdą. Jis galėjo užrašyti "Jėzus, maištininkas." Bet jis gerai žinojo, kaip šitie Jeruzalės žydai niekino net ir patį Nazareto pavadinimą, ir jis pasiryžo šitokiu būdu juos pažeminti. Jis žinojo, kad jie taip pat bus iki gelmių įžeisti, pamatę, jog šitas mirties bausmės nubaustas galilėjietis yra vadinamas "Žydų karaliumi."

Daugelis žydų lyderių, kada sužinojo, kaip Pilatas nusprendė iš jų pasityčioti, pakabinęs šią užrašą ant Jėzaus kryžiaus, išlėkė į Golgotą, bet pamėginti užrašą nuimti jie neišdrįso, nes romėnų kareiviai stovėjo sargyboje. Negalėdami šio užrašo nukabinti, šitie lyderiai įsimaišė į minią ir darė viską, kas tikėtai įmanoma, jog kurstyti panieką ir pašaipas tam, kad niekas šio užrašo nelaikytų rimtu..

Apaštalas Jonas, su Marija, Jėzaus motina, Rūta, ir Judu atėjo į šią vietą kaip tik po to, kada Jėzus buvo iškeltas ant kryžiaus, ir kaip tik tuo metu, kada kapitonas virš Mokytojo galvos kalė užrašą. Jonas buvo vienintelis iš vienuolikos apaštalų, kuris matė nukryžiuojimą, ir net ir jis čia buvo ne visą laiką, kadangi jis bėgo į Jeruzalę, kad atsivestų savo motiną ir jos drauges iškart po to, kada į šią vietą jis atvedė Jėzaus motiną.

Kada Jėzus pamatė savo motiną, su Jonu ir su savo broliu ir seserimi, tada jis nusišypojo, bet nepasakė nieko. Tuo tarpu tie keturi kareiviai, kuriems buvo paskirta nukryžiuoti Jėzų, sutinkamai su papročiu, jo drabužius pasidalino tarpusavyje, vienas pasiėmė sandalus, kitas turbaną, trečias juosmens juostą, o ketvirtasis apsiaustą. Po šito liko tunika, arba be siūlių drabužis, siekiantis beveik iki kelių, kad būtų suplėšytas į keturis gabalus, tačiau kada kareiviai pamatė, koks tai yra neįprastas viršutinis drabužis, tada jie nusprendė dėl jo mesti burtus. Jėzus žvelgė į juos žemyn tuo metu, kada šie dalinosi jo drabužius, o nemažanti minia tyčiojosi iš jo.

Gera, kad romėnų kareiviai Mokytojo drabužius pasiėmė. Priešingu atveju, jeigu šiuos jo aprėdus būtų gavę jo pasekėjai, tai jie būtų galėję susigundyti dėl to, kad imtų prietaringai garbinti relikvijas. Mokytojas troško, kad jo pasekėjai neturėtų nieko materialaus, ką būtų galima susieti su jo gyvenimu žemėje. Žmonijai jis norėjo palikti tikrai prisiminimą apie tokį žmogiškąjį gyvenimą, kuris buvo gyvenamas atsidavus aukštajam dvasiniam idealui būti pasišventusiam vykdyti Tėvo valią.

3. TIE, KURIE MATĖ NUKRYŽIAVIMĄ

Maždaug pusę dešimtos tą penktadienio rytą,

he had been intimidated and humiliated, and he took this method of obtaining petty revenge. He could have written "Jesus, a rebel." But he well knew how these Jerusalem Jews detested the very name of Nazareth, and he was determined thus to humiliate them. He knew that they would also be cut to the very quick by seeing this executed Galilean called "The King of the Jews."

187:2.6 (2007.5) Many of the Jewish leaders, when they learned how Pilate had sought to deride them by placing this inscription on the cross of Jesus, hastened out to Golgotha, but they dared not attempt to remove it since the Roman soldiers were standing on guard. Not being able to remove the title, these leaders mingled with the crowd and did their utmost to incite derision and ridicule, lest any give serious regard to the inscription.

187:2.7 (2007.6) The Apostle John, with Mary the mother of Jesus, Ruth, and Jude, arrived on the scene just after Jesus had been hoisted to his position on the cross, and just as the captain was nailing the title above the Master's head. John was the only one of the eleven apostles to witness the crucifixion, and even he was not present all of the time since he ran into Jerusalem to bring back his mother and her friends soon after he had brought Jesus' mother to the scene.

187:2.8 (2007.7) As Jesus saw his mother, with John and his brother and sister, he smiled but said nothing. Meanwhile the four soldiers assigned to the Master's crucifixion, as was the custom, had divided his clothes among them, one taking the sandals, one the turban, one the girdle, and the fourth the cloak. This left the tunic, or seamless vestment reaching down to near the knees, to be cut up into four pieces, but when the soldiers saw what an unusual garment it was, they decided to cast lots for it. Jesus looked down on them while they divided his garments, and the thoughtless crowd jeered at him.

187:2.9 (2008.1) It was well that the Roman soldiers took possession of the Master's clothing. Otherwise, if his followers had gained possession of these garments, they would have been tempted to resort to superstitious relic worship. The Master desired that his followers should have nothing material to associate with his life on earth. He wanted to leave mankind only the memory of a human life dedicated to the high spiritual ideal of being consecrated to doing the Father's will.

3. THOSE WHO SAW THE CRUCIFIXION

187:3.1 (2008.2) At about half past nine o'clock this

Jėzus buvo pakabintas ant kryžiaus. Iki vienuoliktos valandos, susirinko daugiau kaip vienas tūkstantis žmonių, kad pamatytų šitą Žmogaus Sūnaus nukryžiovimo reginį. Per visas šitas siaubingas valandas visatos nematomos gausybės laukė tylėdamos tuo metu, kada jos stebėjo šitą nepaprastą Kūrėjo reiškinį, jam mirštant tvarinio mirtimi, net pačia gėdingiausia pasmerkto nusikaltėlio mirtimi.

Vienu arba kitu momentu nukryžiovimo metu šalia kryžiaus stovėjo Marija, Rūta, Judas, Jonas, Salomėja (Jono motina), ir nuoširdžių tikinčiųjų moterų grupė, įskaitant Mariją, Kleopo žmoną ir Jėzaus motinos seserį, Mariją Magdalena, ir Rebeką, kažkada gyvenusią Seforyje. Šitie ir kiti Jėzaus draugai laikėsi ramiai tuo metu, kada matė jo didžiulę kantrybę ir tvirtybę ir stebėjo jo didžiules kančias.

Didelė dalis tų, kurie praeidavo, kraipydavo galvas ir, plūdami jį, sakė: “Ei, tu, kuris norėjai sugriauti šventyklą ir ją vėl atstatyti per tris dienas, išsigelbėk pats. Jeigu tu esi Dievo Sūnus, tai kodėl gi nenulipi nuo kryžiaus?” Kai kurie žydų lyderiai panašiu būdu irgi šaipėsi iš jo, sakydami, “Jis gelbėjo kitus, bet pats išsigelbėti nebesugeba.” Kiti sakė, “Jeigu tu esi žydų karalius, tai nulipk nuo kryžiaus, ir mes įtikėsime į tave.” O vėliau iš jo jie dar labiau tyčiojosi, sakydami, “Jis pasitikėjo Dievu, kad jį išvaduos. Jis net tvirtino, jog yra Dievo Sūnus—pažiūrėkite į jį dabar—nukryžiuotas tarp dviejų vagių.” Net ir šie du vagys jį koneveikė ir svaidė jam priekaištus.

Kadangi Jėzus į jų patyčias niekaip neatsakinėjo, ir kadangi artinosi šitos ypatingos pasiruošimo dienos pusiaudienis, tai pusę dvyliktos didžioji dalis besityčiojančios ir besišaipančios minios buvo išėjusi savais keliais; šioje vietoje buvo likę mažiau negu penkiasdešimt žmonių. Kareiviai dabar ruošėsi valgyti ir gerti pigų, rūgštų vyną, pasirengę stebėti ilgą mirtį. Kada jie gėrė vyną, tada paniekinančiai pasiūlė tostą už Jėzų, sakydami, “Būk sveikas ir geros kloties! už žydų karalių.” Ir juos nustebino Mokytojo pakantus požiūris į jų pašaipas ir patyčias.

Kada Jėzus pamatė, kaip jie valgo ir geria, tada jis pažvelgė į juos žemyn ir tarė: “Aš ištroškęs.” Kai sargybinių kapitonas išgirdo Jėzų sakant, “Aš ištroškęs,” tuomet iš savojo butelio šiek tiek vyno užpylė ant plaušinio kamščio ir, jį permirkusį užmovęs ant ieties galo, pakėlė Jėzui, kad šis galėtų sudrėkinti savo sukepusias lūpas.

Jėzus turėjo tikslą gyventi nesinaudojant savo viršgamtinėmis galiomis, ir lygiai taip pat jis nusprendė ir mirti kaip paprastas mirtingasis ant kryžiaus. Jis gyveno kaip žmogus, ir jis mirs kaip žmogus—vykdydamas Tėvo valią.

Friday morning, Jesus was hung upon the cross. Before eleven o'clock, upward of one thousand persons had assembled to witness this spectacle of the crucifixion of the Son of Man. Throughout these dreadful hours the unseen hosts of a universe stood in silence while they gazed upon this extraordinary phenomenon of the Creator as he was dying the death of the creature, even the most ignoble death of a condemned criminal.

187:3.2 (2008.3) Standing near the cross at one time or another during the crucifixion were Mary, Ruth, Jude, John, Salome (John's mother), and a group of earnest women believers including Mary the wife of Clopas and sister of Jesus' mother, Mary Magdalene, and Rebecca, onetime of Sepphoris. These and other friends of Jesus held their peace while they witnessed his great patience and fortitude and gazed upon his intense sufferings.

187:3.3 (2008.4) Many who passed by wagged their heads and, railing at him, said: “You who would destroy the temple and build it again in three days, save yourself. If you are the Son of God, why do you not come down from your cross?” In like manner some of the rulers of the Jews mocked him, saying, “He saved others, but himself he cannot save.” Others said, “If you are the king of the Jews, come down from the cross, and we will believe in you.” And later on they mocked him the more, saying: “He trusted in God to deliver him. He even claimed to be the Son of God — look at him now — crucified between two thieves.” Even the two thieves also railed at him and cast reproach upon him.

187:3.4 (2008.5) Inasmuch as Jesus would make no reply to their taunts, and since it was nearing noontime of this special preparation day, by half past eleven o'clock most of the jesting and jeering crowd had gone its way; less than fifty persons remained on the scene. The soldiers now prepared to eat lunch and drink their cheap, sour wine as they settled down for the long deathwatch. As they partook of their wine, they derisively offered a toast to Jesus, saying, “Hail and good fortune! to the king of the Jews.” And they were astonished at the Master's tolerant regard of their ridicule and mocking.

187:3.5 (2008.6) When Jesus saw them eat and drink, he looked down upon them and said, “I thirst.” When the captain of the guard heard Jesus say, “I thirst,” he took some of the wine from his bottle and, putting the saturated sponge stopper upon the end of a javelin, raised it to Jesus so that he could moisten his parched lips.

187:3.6 (2008.7) Jesus had purposed to live without resort to his supernatural power, and he likewise elected to die as an ordinary mortal upon the cross. He had lived as a man, and he would die as a man — doing the Father's will.

4. VAGIS ANT KRYŽIAUS

Vienas iš plėšikų plūdo Jėzų, sakydamas, "Jeigu tu esi Dievo Sūnus, kodėl gi pats neišsigelbsti ir neišgelbsti mūsų?" Tačiau kada šis Jėzui priekaištavo, tada kitas vagis, kuris buvo daug kartų girdėjęs, kaip Mokytojas mokė, tarė: "Argi tu nebijai net Dievo? Argi tu nematai, jog mes kančių nusipelnėme už savo poelgius, bet šitas žmogus kenčia nepelnytai? Geriau būtų, kad mes stengtumėmės gauti atleidimą už savo nuodėmes ir išgelbėjimą savo sieloms." Kada Jėzus išgirdo, kaip šis vagis šitaip pasakė, tada jis pasuko veidą į jį ir pritariamai nusišypojo. Kada šis nusikaltėlis pamatė Jėzaus veidą, atsuktą į jį, tada sukaupė savo drąsą, įpūtė savojo įtikėjimo silpnai degančią liepsną, ir tarė: "Viešpatie, prisimink ir mane, kada tu ateisi į savąją karalystę." Ir tada pasakė Jėzus, "Tikrai, tikrai, aš sakau tau šiandien, tu tikrai kada nors būsi su manimi Rojuje."

Kęsdamas mirtingojo mirties skausmus Mokytojas turėjo laiko išklausti įtikėjusio plėšiko įtikėjimo išpažintį. Kada šitas vagis siekė išgelbėjimo, tada jis surado išsilaisvinimą. Daug kartų iki tol jis jautė poreikį tikėti į Jėzų, bet tiktai šitomis paskutiniuosiomis sąmonės valandomis jis iš tiesų iš visos širdies atsigrėžė į Mokytojo mokymą. Kada jis pamatė, kaip Jėzus sutinka mirtį ant kryžiaus, tada šitas vagis nebegalėjo ilgiau priešintis tam įsitikinimui, jog Žmogaus Sūnus iš tikrųjų yra Dievo Sūnus.

Šito epizodo metu, kada Jėzus kalbėjosi su šiuo vagimi ir priėmė jį į karalystę, Apaštalo Jono nebuvo, nes buvo išėjęs į miestą atsivesti savo motinos ir jos draugių į nukryžiovimo vietą. Lukas šitą pasakojimą vėliau išgirdo iš atsivertusio romėnų sargybos kapitono.

Apaštalas Jonas apie nukryžiovimą pasakojo taip, kaip šitą įvykį jis prisiminė praėjus dviems trečdaliams amžiaus po šio atsitikimo. Kiti pasakojimai rėmėsi tuo, ką papasakojo budėjęs romėnų centurionas, kuris dėl to, ką pamatė ir išgirdo, vėliau įtikėjo į Jėzų ir tapo dangaus karalystės žemėje bičiulystės pilnateisiu nariu.

Šitą jauną vyrą, atgailaujantį plėšiką, į prievartos ir nusikaltimų gyvenimą įtraukė tie, kurie tokią plėšikavimo karjerą išliaupsino kaip veiksmingą patriotinį protestą prieš politinę priespaudą ir visuomeninį neteisingumą. Ir šitokios rūšies mokymas, plius nuotykių akstinas, didelę dalį šiaip jau geranoriškų jaunuolių atvedė į tai, kad jie ėmė dalyvauti šitose įžuliose plėšikavimo ekspedicijose. Šitas jaunas vyras į Barabą anksčiau žiūrėjo kaip į didvyrį. Dabar jis pamatė,

4. THE THIEF ON THE CROSS

187:4.1 (2008.8) One of the brigands railed at Jesus, saying, "If you are the Son of God, why do you not save yourself and us?" But when he had reproached Jesus, the other thief, who had many times heard the Master teach, said: "Do you have no fear even of God? Do you not see that we are suffering justly for our deeds, but that this man suffers unjustly? Better that we should seek forgiveness for our sins and salvation for our souls." When Jesus heard the thief say this, he turned his face toward him and smiled approvingly. When the malefactor saw the face of Jesus turned toward him, he mustered up his courage, fanned the flickering flame of his faith, and said, "Lord, remember me when you come into your kingdom." And then Jesus said, "Verily, verily, I say to you today, you shall sometime be with me in Paradise."

187:4.2 (2009.1) The Master had time amidst the pangs of mortal death to listen to the faith confession of the believing brigand. When this thief reached out for salvation, he found deliverance. Many times before this he had been constrained to believe in Jesus, but only in these last hours of consciousness did he turn with a whole heart toward the Master's teaching. When he saw the manner in which Jesus faced death upon the cross, this thief could no longer resist the conviction that this Son of Man was indeed the Son of God.

187:4.3 (2009.2) During this episode of the conversion and reception of the thief into the kingdom by Jesus, the Apostle John was absent, having gone into the city to bring his mother and her friends to the scene of the crucifixion. Luke subsequently heard this story from the converted Roman captain of the guard.

187:4.4 (2009.3) The Apostle John told about the crucifixion as he remembered the event two thirds of a century after its occurrence. The other records were based upon the recital of the Roman centurion on duty who, because of what he saw and heard, subsequently believed in Jesus and entered into the full fellowship of the kingdom of heaven on earth.

187:4.5 (2009.4) This young man, the penitent brigand, had been led into a life of violence and wrongdoing by those who extolled such a career of robbery as an effective patriotic protest against political oppression and social injustice. And this sort of teaching, plus the urge for adventure, led many otherwise well-meaning youths to enlist in these daring expeditions of robbery. This young man had looked upon Barabbas as a hero. Now he saw that he had been mistaken. Here on the cross beside

kad klydo. Čia ant kryžiaus šalia savęs jis matė iš tikrųjų didį vyrą, tikrą didvyrį. Čia buvo didvyris, kuris uždegė jo aistrą ir įkvėpė aukščiausias moralinės savigarbos idėjas ir atgaivino visus drąsos, vyriškumo, ir narsumo idealus. Žiūrint į Jėzų, jo širdyje kilo didžiulis meilės, ištikimybės, ir tikrojo didingumo jausmas.

Ir jeigu bet koks žmogus iš besityčiojančios minios būtų patyręs tai, kad jo sieloje gimė įtikėjimas, ir būtų meldęs, kad Jėzus jo pasigailėtų, tai jis būtų buvęs sutiktas su tokiu pačiu kupinu meilės dėmesiu, koks buvo parodytas ir įtikėjusiam plėšikui.

Iškart kai tik atgailaujantis vagis išgirdo Mokytojo pažadą, kad jie kada nors turėtų susitikti Rojuje, sugrįžo iš miesto Jonas, atsivedęs savo motiną ir maždaug tuziną tikinčiųjų moterų. Jonas atsistojo šalia Marijos, Jėzaus motinos, palaikydamas ją. Jos sūnus Judas stovėjo iš kitos pusės. Kada Jėzus pažvelgė žemyn į šitą vaizdą, buvo pusiaudienis, ir jis tarė savo motinai, "Moterie, štai tavo sūnus!" O kreipdamasis į Joną, jis tarė, "Mano sūnau, štai tavo motina!" Ir tuomet jis kreipėsi į juos abu, sakydamas, "Aš noriu, kad iš šitos vietos jūs išeitumėte." Ir tokiu būdu Jonas ir Judas Mariją išvedė iš Golgotos. Jonas nuvedė Jėzaus motiną į tą vietą, kur jis apsistojo Jeruzalėje ir tuomet nuskubėjo atgal į nukryžiuotą vietą. Po Perėjimo šventės Marija sugrįžo į Betsaidą, kur savo natūralaus gyvenimo likusią dalį ji gyveno Jono namuose. Po Jėzaus mirties Marija neišgyveno ir vienerių metų.

Kai tik Marija išėjo, tada kitos moterys pasitraukė šiek tiek atokiau ir pasiliko prie Jėzaus tol, kol jis užgeso ant kryžiaus, ir jos vis dar tebestovėjo šalia, kada Mokytojo kūnas buvo nuimtas, kad būtų palaidotas.

5. PASKUTINIOJI VALANDA ANT KRYŽIAUS

Nors tokiam reiškiniui tai buvo ankstyvas metų laikas, bet netrukus po dvyliktos valandos dangus aptemo dėl smulkaus smėlio audros ore. Jeruzalės gyventojai žinojo, jog tai reiškia, kad ateina viena iš tų karšto vėjo nešamų iš Arabijos dykumos smėlio audrų. Prieš pirmą valandą dangus buvo toks tamsus, kad saulė buvo paslėpta, ir minios likučiai nuskubėjo atgal į miestą. Kada Mokytojas atidavė savąją gyvybę iškart po šitos valandos, šalia tebuvo mažiau negu trisdešimt žmonių, tiksliai tie trylikos romėnų kareivių ir maždaug penkiolikos tikinčiųjų grupė. Šitą grupę sudarė vien tiksliai moterys, išskyrus du vyrus, Judą, Jėzaus brolių, ir Joną Zabediejų, kuris sugrįžo į šitą vietą prieš pat tą akimirką, kada Mokytojo gyvybė užgeso.

Tuoi po pirmos valandos, vis labiau temstant

him he saw a really great man, a true hero. Here was a hero who fired his zeal and inspired his highest ideas of moral self-respect and quickened all his ideals of courage, manhood, and bravery. In beholding Jesus, there sprang up in his heart an overwhelming sense of love, loyalty, and genuine greatness.

187:4.6 (2009.5) And if any other person among the jeering crowd had experienced the birth of faith within his soul and had appealed to the mercy of Jesus, he would have been received with the same loving consideration that was displayed toward the believing brigand.

187:4.7 (2009.6) Just after the repentant thief heard the Master's promise that they should sometime meet in Paradise, John returned from the city, bringing with him his mother and a company of almost a dozen women believers. John took up his position near Mary the mother of Jesus, supporting her. Her son Jude stood on the other side. As Jesus looked down upon this scene, it was noontide, and he said to his mother, "Woman, behold your son!" And speaking to John, he said, "My son, behold your mother!" And then he addressed them both, saying, "I desire that you depart from this place." And so John and Jude led Mary away from Golgotha. John took the mother of Jesus to the place where he tarried in Jerusalem and then hastened back to the scene of the crucifixion. After the Passover Mary returned to Bethsaida, where she lived at John's home for the rest of her natural life. Mary did not live quite one year after the death of Jesus.

187:4.8 (2010.1) After Mary left, the other women withdrew for a short distance and remained in attendance upon Jesus until he expired on the cross, and they were yet standing by when the body of the Master was taken down for burial.

5. LAST HOUR ON THE CROSS

187:5.1 (2010.2) Although it was early in the season for such a phenomenon, shortly after twelve o'clock the sky darkened by reason of the fine sand in the air. The people of Jerusalem knew that this meant the coming of one of those hot-wind sandstorms from the Arabian desert. Before one o'clock the sky was so dark the sun was hid, and the remainder of the crowd hastened back to the city. When the Master gave up his life shortly after this hour, less than thirty people were present, only the thirteen Roman soldiers and a group of about fifteen believers. These believers were all women except two, Jude, Jesus' brother, and John Zebedee, who returned to the scene just before the Master expired.

187:5.2 (2010.3) Shortly after one o'clock amidst the

tuoj po pirmos valandos, vis labiau temstant dėl didžiulės smėlio audros, Jėzus ėmė prarasti žmogiškąją sąmonę. Paskutiniai jo gailestingumo, atlaidumo, ir perspėjimo žodžiai buvo pasakyti. Jo paskutinis noras—susijęs su savo motinos globa—buvo išreikštas. Per šią besiantarties mirties valandą Jėzaus žmogiškasis protas ėmė kartoti daugelį pastraipų iš Hebrajų raštų, ypač Psalmes. Žmogiškojo Jėzaus paskutinioji sąmoninga mintis buvo susijusi su kartojimu mintyse tos Psalmių Knygos dalies, kuri dabar yra žinoma kaip dvidešimtoji, dvidešimt pirmoji, ir dvidešimt antroji Psalmės. Nors jo lūpos dažnai sujudėdavo, bet jis buvo per silpnas, kad žodžius ištartų, kai šitos pastraipos, kurias jis taip gerai žinojo atmintinai, pasiekdavo jo protą. Tikrai keletą kartų tie, kurie stovėjo greta, tikrai nugirdo atskiras frazes, tokias kaip, „Aš žinau, Viešpats išgelbės savo pateptąjį,“ „Tavoji ranka tikrai išsiaiškins visus mano priešus,“ ir „Dieve mano, Dieve mano, kodėl gi tu mane apleidai?“ Jėzus nė vienai akimirksniui neturėjo nė menkiausios abejonės, kad jis gyvena sutinkamai su Tėvo valia; ir jis niekada neabejojo, kad dabar jis savąją gyvybę materialia kūne atiduoda sutinkamai su savojo Tėvo valia. Jis neįsivaizdė to, kad Tėvas jį būtų apleidęs; tiesiog jis kartojo savo blėstančioje sąmonėje daug ištraukų iš Raštų, tarp jų ir šitą dvidešimt antrąją Psalmę, kuri prasideda „Dieve mano, Dieve mano, kodėl gi tu mane apleidai?“ Ir atsitiko taip, jog vieną iš tų trijų pastraipų, kurios buvo ištartos pakankamai aiškiai, išgirdo tie, kurie stovėjo šalia.

Paskutinis pageidavimas, kurį mirtingasis Jėzus išreiškė savo bičiuliams, buvo maždaug pusę antros, kada jis antrą kartą pasakė: „Aš ištroškęs,“ ir tas pats sargybos kapitonas vėl jam suvilgė lūpas tuo pačiu kamščiu, sudrėkintu rūgščia vyne, tomis dienomis paprastai vadintu actu.

Smėlio audra stiprėjo ir dangūs vis labiau temo. Kareiviai ir šita maža tikinčiųjų grupelė vis tiek tebestovėjo greta. Kareiviai gūžėsi netoli kryžiaus, susispietė draugėn, kad apsisaugotų nuo čiažančio smėlio. Jono motina ir kitos moterys stebėjo iš toliau, kur jas šiek tiek pridengė iš viršaus nukarusi uola. Kada Mokytojas pagaliau iškvėpė paskutinį kartą, tada prie jo kryžiaus buvo Jonas Zbediejus, Jėzaus brolis Judas, jo sesuo Rūta, Marija Magdalena, ir Rebeka, kažkada gyvenusi Sepforyje.

Buvo prieš pat tris, kada Jėzus, garsiu balsu, sušuko, „Baigta! Tėve, į tavąsias rankas aš atiduodu savąją dvasią.“ Ir kada jis šitai pasakė, tada nulenkę galvą ir užbaigė gyvybės kovą. Kada romėnų centurionas pamatė, kaip mirė Jėzus, tada jis sudavė sau į krūtinę ir pasakė: „Iš tikrųjų tai buvo teisingas žmogus; tikrai jis turėjo būti Dievo Sūnus.“ Ir nuo tos valandos jis ėmė tikėti į Jėzų.

Shortly after the second attack the increasing darkness of the fierce sandstorm, Jesus began to fail in human consciousness. His last words of mercy, forgiveness, and admonition had been spoken. His last wish — concerning the care of his mother — had been expressed. During this hour of approaching death the human mind of Jesus resorted to the repetition of many passages in the Hebrew scriptures, particularly the Psalms. The last conscious thought of the human Jesus was concerned with the repetition in his mind of a portion of the Book of Psalms now known as the twentieth, twenty-first, and twenty-second Psalms. While his lips would often move, he was too weak to utter the words as these passages, which he so well knew by heart, would pass through his mind. Only a few times did those standing by catch some utterance, such as, “I know the Lord will save his anointed,” “Your hand shall find out all my enemies,” and “My God, my God, why have you forsaken me?” Jesus did not for one moment entertain the slightest doubt that he had lived in accordance with the Father’s will; and he never doubted that he was now laying down his life in the flesh in accordance with his Father’s will. He did not feel that the Father had forsaken him; he was merely reciting in his vanishing consciousness many Scriptures, among them this twenty-second Psalm, which begins with “My God, my God, why have you forsaken me?” And this happened to be one of the three passages which were spoken with sufficient clearness to be heard by those standing by.

187:5.3 (2010.4) The last request which the mortal Jesus made of his fellows was about half past one o’clock when, a second time, he said, “I thirst,” and the same captain of the guard again moistened his lips with the same sponge wet in the sour wine, in those days commonly called vinegar.

187:5.4 (2010.5) The sandstorm grew in intensity and the heavens increasingly darkened. Still the soldiers and the small group of believers stood by. The soldiers crouched near the cross, huddled together to protect themselves from the cutting sand. The mother of John and others watched from a distance where they were somewhat sheltered by an overhanging rock. When the Master finally breathed his last, there were present at the foot of his cross John Zebedee, his brother Jude, his sister Ruth, Mary Magdalene, and Rebecca, onetime of Sephoris.

187:5.5 (2011.1) It was just before three o’clock when Jesus, with a loud voice, cried out, “It is finished! Father, into your hands I commend my spirit.” And when he had thus spoken, he bowed his head and gave up the life struggle. When the Roman centurion saw how Jesus died, he smote his breast and said: “This was indeed a righteous man; truly he must have been a Son of God.” And

Jėzus mirė karališkai—kaip ir gyveno. Jis atvirai pripažino savo karališkąjį orumą ir išliko padėties šeimininkas per visą tą tragišką dieną. Jis savo valia ėjo į savo nešlovingą mirtį, kai tik pasirūpino savo pasirinktų apaštalų saugumu. Jis išmintingai pažabojo daug vargo sukeliančią Petro jėgą ir pasirūpino, kad Jonas galėtų būti šalia jo iki pat jo mirtingosios egzistencijos pabaigos. Jis atskleidė savo tikrąją prigimtį žmogžudiškam Sanhedrinui ir priminė Pilotui apie savo kaip Dievo Sūnaus aukščiausiosios valdžios šaltinį. Jis įšėjo į Golgotą, nešdamas savo kryžiaus skersinį buomą, o mirtingojo įgytą savąją dvasią atiduodamas Rojaus Tėvui meilės kupiną savęs padovanojimą užbaigė. Po tokio gyvenimo—ir tokios mirties akimirka—Mokytojas iš tikrųjų galėjo pasakyti, “Baigta.”

Kadangi tai buvo pasiruošimo diena tiek Perėjimo šventei, tiek ir Sabatui, tai žydai nenorėjo, kad šitie kūnai būtų palikti Golgotoje. Dėl to jie nuėjo pas Pilotą paprašyti, kad šitų trijų vyrų kojos būtų sulaužytos, kad jie būtų pribaugti, tokiu būdu, jog prieš saulėlydį būtų galima juos nuimti nuo kryžių ir įmesti į nusikaltėlių laidojimo duobes. Kada Pilotas šitą pageidavimą išklaušė, tada iš karto pasiuntė tris kareivius, kad sulaužytų kojas ir pribaugtų Jėzų ir tuos du plėšikus.

Kada šitie kareiviai atėjo į Golgotą, tada tą jie padarė tiems dviem vagims, bet jie pamatė, didžiulei savo nuostabai, kad Jėzus jau yra nebegyvas. Tačiau tam, jog būtų tikri, kad jis tikrai yra nebegyvas, vienas iš kareivių savo ietimi persmeigė jo kairįjį šoną. Nors buvo įprasta, jog nukryžiuojamų aukos ant kryžiaus būtų gyvos net dvi ar tris dienas, bet Jėzaus didžiulis emocinis sielvartas ir aštrus dvasinis skausmas jo mirtingąjį gyvenimą materialia kūne užbaigė šiek tiek greičiau negu per penkias su puse valandas.

6. PO NUKRYŽIAVIMO

Smėlio audros tamsoje, maždaug apie pusę keturių, Dovydas Zabediejus išsiuntė savo paskutiniuosius pasiuntinius, nešančius žinią apie Mokytojo mirtį. Paskutinį savo žinianešį jis nusiuntė į Mortos ir Marijos namus Betanėje, kur jis manė yra apsistojęs Marija su likusiais šeimos nariais.

Po Mokytojo mirties Jonas išsiuntė moteris, Judo priežiūroje, į Elijo Morkaus namus, kur jos išbuvo per šio Sabato dieną. Pats Jonas, iki šito laiko jau gerai pažįstamas romėnų centurionui, pasiliko Golgotoje tol, kol čia atvyko Juozapas ir Nikodemus su Piloto įsakymu, leidžiančiu jiems Jėzaus kūną pasiimti.

from that hour he began to believe in Jesus.

187:5.6 (2011.2) Jesus died royally — as he had lived. He freely admitted his kingship and remained master of the situation throughout the tragic day. He went willingly to his ignominious death, after he had provided for the safety of his chosen apostles. He wisely restrained Peter's trouble-making violence and provided that John might be near him right up to the end of his mortal existence. He revealed his true nature to the murderous Sanhedrin and reminded Pilate of the source of his sovereign authority as a Son of God. He started out to Golgotha bearing his own crossbeam and finished up his loving bestowal by handing over his spirit of mortal acquirement to the Paradise Father. After such a life — and at such a death — the Master could truly say, “It is finished.”

187:5.7 (2011.3) Because this was the preparation day for both the Passover and the Sabbath, the Jews did not want these bodies to be exposed on Golgotha. Therefore they went before Pilate asking that the legs of these three men be broken, that they be dispatched, so that they could be taken down from their crosses and cast into the criminal burial pits before sundown. When Pilate heard this request, he forthwith sent three soldiers to break the legs and dispatch Jesus and the two brigands.

187:5.8 (2011.4) When these soldiers arrived at Golgotha, they did accordingly to the two thieves, but they found Jesus already dead, much to their surprise. However, in order to make sure of his death, one of the soldiers pierced his left side with his spear. Though it was common for the victims of crucifixion to linger alive upon the cross for even two or three days, the overwhelming emotional agony and the acute spiritual anguish of Jesus brought an end to his mortal life in the flesh in a little less than five and one-half hours.

6. AFTER THE CRUCIFIXION

187:6.1 (2011.5) In the midst of the darkness of the sandstorm, about half past three o'clock, David Zebedee sent out the last of the messengers carrying the news of the Master's death. The last of his runners he dispatched to the home of Martha and Mary in Bethany, where he supposed the mother of Jesus stopped with the rest of her family.

187:6.2 (2011.6) After the death of the Master, John sent the women, in charge of Jude, to the home of Elijah Mark, where they tarried over the Sabbath day. John himself, being well known by this time to the Roman centurion, remained at Golgotha until Joseph and Nicodemus arrived on the scene with an order from Pilate authorizing them to take

Šitaip pasibaigė tragedijos ir sielvarto diena milžiniškai visatai, kurios nesuskaičiuojamas protingų būtybių gausybės pribloškė tas kraupus vaizdas, kada buvo nukryžiuotas jų mylimo Valdovo žmogiškasis įsikūnijimas; juos pritrenkė šitas mirtingojo negailestingumo ir žmogiškojo iškrypimo pademonstravimas.

possession of the body of Jesus.

187:6.3 (2011.7) Thus ended a day of tragedy and sorrow for a vast universe whose myriads of intelligences had shuddered at the shocking spectacle of the crucifixion of the human incarnation of their beloved Sovereign; they were stunned by this exhibition of mortal callousness and human perversity.

188 Dokumentas. Laikas kapavietėje

⇨ 187

URANTIJOS KNYGA

189 ⇨

IV DALIS. JĖZAUS GYVENIMAS IR MOKYMAI

188 DOKUMENTAS. LAIKAS KAPAVIETĖJE

Skyrius

ĮVADAS

1. Jėzaus palaidojimas
2. Saugant kapavietę
3. Sabato dieną
4. Mirties ant kryžiaus prasmė
5. Kryžiaus pamokos

ĮVADAS

TOJI viena su puse dienos, kada Jėzaus mirtingas kūnas gulėjo Juozapo kapavietėje, tas laikotarpis tarp jo mirties ant kryžiaus ir jo prisikėlimo, yra Mykolo žemės karjeroje toks skyrius, apie kurį mes labai mažai ką žinome. Mes galime papasakoti apie Žmogaus Sūnaus palaidojimą ir į šį dokumentą įtraukti tuos įvykius, kurie yra susiję su jo prisikėlimu, bet mes neturime daug autentiško pobūdžio informacijos apie tai, kas gi iš tikrųjų vyko per šitą maždaug tridešimt šešių valandų laikmetį, nuo penktadienio trečios valandos po pietų iki sekmadienio trečios valandos iš ryto. Šitas laikotarpis Mokytojo karjeroje prasidėjo prieš pat tą momentą, kada romėnų kareiviai jį nuėmė nuo kryžiaus. Po savo mirties jis kabėjo ant kryžiaus maždaug vieną valandą. Jį būtų nukabinę anksčiau, jeigu ne ta gaišatis priblaigiant šiuos du plėšikus.

Žydų valdovai buvo suplanavę, kad Jėzaus kūnas būtų įmestas į Gehenos atviras laidojimo duobes, į pietus nuo miesto; toks buvo paprotys šitokiu būdu atsikratyti nukryžiuojamųjų. Jeigu šitas planas būtų pavykęs, tai Mokytojo kūną būtų suėdę laukiniai žvėrys.

Tuo metu, Juozapas iš Arimatėjos, lydimas Nikodemo, nuėjo pas Pilotą ir paprašė, kad

PAPER 188 THE TIME OF THE TOMB

SECTIONS

Introduction

1. The Burial of Jesus
2. Safeguarding the Tomb
3. During the Sabbath Day
4. Meaning of the Death on the Cross
5. Lessons from the Cross

INTRODUCTION

188:0.1 (2012.1) THE day and a half that Jesus' mortal body lay in the tomb of Joseph, the period between his death on the cross and his resurrection, is a chapter in the earth career of Michael which is little known to us. We can narrate the burial of the Son of Man and put in this record the events associated with his resurrection, but we cannot supply much information of an authentic nature about what really transpired during this epoch of about thirty-six hours, from three o'clock Friday afternoon to three o'clock Sunday morning. This period in the Master's career began shortly before he was taken down from the cross by the Roman soldiers. He hung upon the cross about one hour after his death. He would have been taken down sooner but for the delay in dispatching the two brigands.

188:0.2 (2012.2) The rulers of the Jews had planned to have Jesus' body thrown in the open burial pits of Gehenna, south of the city; it was the custom thus to dispose of the victims of crucifixion. If this plan had been followed, the body of the Master would have been exposed to the wild beasts.

188:0.3 (2012.3) In the meantime, Joseph of Arimathea, accompanied by Nicodemus, had

Jėzaus kūnas būtų perduotas jiems tam, kad būtų deramai palaidotas. Neretai nukryžiuotųjų draugai romėnų valdžiai pasiūlydavo kyšių už leidimą tokius kūnus pasiimti. Juozapas nuėjo pas Pilotą su didžiule suma pinigų, jeigu iškiltų reikalus sumokėti už leidimą perkelti Jėzaus kūną į privačią kapavietę. Bet Pilotas už tai pinigų nepaėmė. Kada jis išklausė šį prašymą, tada jis greitai pasirašė tokį įsakymą, kuris leido Juozapui vykti į Golgotą ir tuoj pat ir visiškai pasiimti Mokytojo kūną. Tuo tarpu, smėlio audrai smarkiai apimus, grupė žydų, atstovaujančių Sanhedrinui, buvo išėjusi į Golgotą turėdama tikslą įsitikinti, kad Jėzaus kūnas kartu su plėšikų kūnais būtų išmestas į atviras viešas laidojimo duobes.

gone to Pilate and asked that the body of Jesus be turned over to them for proper burial. It was not uncommon for friends of crucified persons to offer bribes to the Roman authorities for the privilege of gaining possession of such bodies. Joseph went before Pilate with a large sum of money, in case it became necessary to pay for permission to remove Jesus' body to a private burial tomb. But Pilate would not take money for this. When he heard the request, he quickly signed the order which authorized Joseph to proceed to Golgotha and take immediate and full possession of the Master's body. In the meantime, the sandstorm having considerably abated, a group of Jews representing the Sanhedrin had gone out to Golgotha for the purpose of making sure that Jesus' body accompanied those of the brigands to the open public burial pits.

1. JĖZAUS PALAIDIJIMAS

Kada Juozapas ir Nikodemus atėjo į Golgotą, tada jie pamatė, jog kareiviai Jėzų nuima nuo kryžiaus, o Sanhedrino atstovai stovi šalia, kad nė vienas iš Jėzaus pasekėjų nesutrukdytų tam, kad jo kūnas patektų į nusikaltėlių laidojimo duobes. Kada Juozapas centurionui padavė Piloto įsakymą dėl Mokytojo kūno, tada šie žydai pakėlė triukšmą ir šaukdami reikalavo jo kūno. Įtūžę jie stengėsi kūną pasiimti jėga, ir kada jie tą padarė, tada centurionas įsakė keturiems kareiviams atsistoti greta jo, ir išsitraukę iš makščių kardus jie apžergė Mokytojo kūną, gulintį ant žemės. Likusiems kareiviams centurionas įsakė palikti tuos du vagis ir šitą įniršusių žydų piktą minią patraukti atgal. Kada tvarka buvo atstatyta, tada centurionas žydams perskaitė Piloto leidimą ir, pasitraukęs į šalį, tarė Juozapui: "Šitas kūnas yra jūsų, galite su juo daryti, kas jums atrodo yra tinkama. Aš ir mano kareiviai būsime greta, kad stebėtume, jog nė vienas žmogus jums nesutrukdytų."

Nukryžiuotasis asmuo negalėjo būti palaidotas žydų kapinėse; buvo griežtas įstatymas, kuris tokią procedūrą draudė. Juozapas ir Nikodemus žinojo šį įstatymą, ir eidami į Golgotą jie nusprendė Jėzų palaidoti Juozapo šeimos naujojoje kapavietėje, kuri buvo ištašyta didelėje uoloje, esančioje nedideliu atstumu į šiaurę nuo Golgotos ir kelio, vedančio į Samariją, kitoje pusėje. Niekas dar niekada nebuvo palaidotas šitame kape, ir jie manė, kad bus tinkama, jog Mokytojas turėtų ilsėtis ten. Juozapas iš tiesų tikėjo, kad Jėzus iš numirusiųjų prisikels, bet Nikodėmas tuo labai abejojo. Šitie buvusieji Sanhedrino nariai savo įtikėjimą į Jėzų buvo išlaikę daugiau ar mažiau paslapyje, nors jų bičiuliai iš Sanhedrino ilgą laiką juos įtarinėjo net ir iki to meto, kada jie iš tarybos pasitraukė. Nuo šiol

1. THE BURIAL OF JESUS

188:1.1 (2012.4) When Joseph and Nicodemus arrived at Golgotha, they found the soldiers taking Jesus down from the cross and the representatives of the Sanhedrin standing by to see that none of Jesus' followers prevented his body from going to the criminal burial pits. When Joseph presented Pilate's order for the Master's body to the centurion, the Jews raised a tumult and clamored for its possession. In their raving they sought violently to take possession of the body, and when they did this, the centurion ordered four of his soldiers to his side, and with drawn swords they stood astride the Master's body as it lay there on the ground. The centurion ordered the other soldiers to leave the two thieves while they drove back this angry mob of infuriated Jews. When order had been restored, the centurion read the permit from Pilate to the Jews and, stepping aside, said to Joseph: "This body is yours to do with as you see fit. I and my soldiers will stand by to see that no man interferes."

188:1.2 (2013.1) A crucified person could not be buried in a Jewish cemetery; there was a strict law against such a procedure. Joseph and Nicodemus knew this law, and on the way out to Golgotha they had decided to bury Jesus in Joseph's new family tomb, hewn out of solid rock, located a short distance north of Golgotha and across the road leading to Samaria. No one had ever lain in this tomb, and they thought it appropriate that the Master should rest there. Joseph really believed that Jesus would rise from the dead, but Nicodemus was very doubtful. These former members of the Sanhedrin had kept their faith in Jesus more or less of a secret, although their fellow Sanhedrists had long suspected them, even before they withdrew from the council. From now on they were the most outspoken disciples of Jesus in all Jerusalem.

jie buvo labiausiai atvirai pasisakantys Jėzaus mokiniai visoje Jeruzalėje.

Maždaug pusę penkių Jėzaus iš Nazareto laidojimo procesija pajudėjo iš Golgotos į Juozapo kapavietę kitoje kelio pusėje. Kūnas buvo suvyniotas į drobulę, kai jį nešė keturi vyrai, už jųėjo ištikimos moterys stebėtojos iš Galilėjos. Tie mirtingieji, kurie nešė Jėzaus materialų kūną, buvo Juozapas, Nikodemus, Jonas, ir romėnų centurionas.

Jie įnešė kūną į kapavietę, maždaug dešimties pėdų ploto patalpą, kur skubiai jį parengė palaidojimui. Savo mirusių žydai nevisiškai laidojo; iš esmės jie juos balzamuodavo. Juozapas ir Nikodemus su savimi atsinešė didelį kiekį miros ir alavijo sulčių, ir dabar jie apvyniojo kūną tvarsčiais, sumirkytais šituose tirpaluose. Kada balzamavimas buvo užbaigtas, tada jie apie veidą aprišo nedidelį rankšluostį kūną įvyniojo į drobulę, ir labai pagarbiai uždėjo jį ant lentynos kapavietėje.

Kai tik kūnas buvo patalpintas į kapavietę, centurionas davė ženklą savo kareiviams, kad šie padėtų užridenti durų akmenį prie įėjimo į kapavietę. Tada šie kareiviai išėjo į Geheną su vagių kūnais, tuo tarpu visi kiti sugrįžo į Jeruzalę, sielvartaudami, kad pažymėtų Perėjimo šventę sutinkamai su Mozės įsakymais.

Laidojant Jėzų buvo labai skubama ir dirbama sparčiai, nes tai buvo pasirengimo diena ir greitai artėjo Sabatas. Vyrai nuskubėjo atgal į miestą, bet moterys pasiliko prie kapavietės tol, kol buvo visiškai tamsu.

Tuo metu, kada visa tai vyko, moterys slėpėsi netoliese, šitokiu būdu jos stebėjo viską ir matė, kur buvo paguldytas Mokytojas. Jos šitaip slėpėsi, kadangi tokiu metu moterims nebuvo leidžiama bendrauti su vyrais. Šitos moterys nemanė, kad Jėzus buvo tinkamai paruoštas palaidojimui, ir jos tarpusavyje susitarė sugrįžti atgal į Juozapo namus, per Sabatą pailsėti, pasiruošti įvairių rūšių aromatų ir aliejų, o sekmadienio rytą sugrįžti, kad Mokytojo kūną deramai paruoštų mirties poilsui. Tos moterys, kurios šitaip laukė šito penktadienio vakarą buvo: Marija Magdalena, Marija, Kleopo žmona, Morta, kita Jėzaus motinos sesuo, ir Rebeka iš Sepforio.

Be Dovydo Zabediejaus ir Juozapo iš Arimatėjos labai mažai kas iš Jėzaus mokinių iš tikrųjų tikėjo arba suprato, kad jis turi prisikelti iš kapo trečiąją dieną.

188:1.3 (2013.2) At about half past four o'clock the burial procession of Jesus of Nazareth started from Golgotha for Joseph's tomb across the way. The body was wrapped in a linen sheet as the four men carried it, followed by the faithful women watchers from Galilee. The mortals who bore the material body of Jesus to the tomb were: Joseph, Nicodemus, John, and the Roman centurion.

188:1.4 (2013.3) They carried the body into the tomb, a chamber about ten feet square, where they hurriedly prepared it for burial. The Jews did not really bury their dead; they actually embalmed them. Joseph and Nicodemus had brought with them large quantities of myrrh and aloes, and they now wrapped the body with bandages saturated with these solutions. When the embalming was completed, they tied a napkin about the face, wrapped the body in a linen sheet, and reverently placed it on a shelf in the tomb.

188:1.5 (2013.4) After placing the body in the tomb, the centurion signaled for his soldiers to help roll the doorstone up before the entrance to the tomb. The soldiers then departed for Gehenna with the bodies of the thieves while the others returned to Jerusalem, in sorrow, to observe the Passover feast according to the laws of Moses.

188:1.6 (2013.5) There was considerable hurry and haste about the burial of Jesus because this was preparation day and the Sabbath was drawing on apace. The men hurried back to the city, but the women lingered near the tomb until it was very dark.

188:1.7 (2013.6) While all this was going on, the women were hiding near at hand so that they saw it all and observed where the Master had been laid. They thus secreted themselves because it was not permissible for women to associate with men at such a time. These women did not think Jesus had been properly prepared for burial, and they agreed among themselves to go back to the home of Joseph, rest over the Sabbath, make ready spices and ointments, and return on Sunday morning properly to prepare the Master's body for the death rest. The women who thus tarried by the tomb on this Friday evening were: Mary Magdalene, Mary the wife of Clopas, Martha another sister of Jesus' mother, and Rebecca of Sepphoris.

188:1.8 (2013.7) Aside from David Zebedee and Joseph of Arimathea, very few of Jesus' disciples really believed or understood that he was due to arise from the tomb on the third day.

2. SAUGANT KAPAVIETĘ

2. SAFEGUARDING THE TOMB

Jeigu Jėzaus pasekėjai neatkreipė dėmesio į jo pažadą prisikelti iš kapo trečiąją dieną, tai jo priešai atkreipė. Vyriausieji šventikai, fariziejai, ir sedukėjai prisiminė, kad jie buvo gavę pranešimų apie tai, kad jis buvo sakęs, jog iš mirusiųjų jis prisikels.

Šią penktadienio naktį, po Perėjimo šventinės vakarienės, maždaug apie vidurnaktį žydų lyderių grupė susirinko Kajafo namuose, kur jie aptarė savo nuogąstavimus, susijusius su Mokytojo tvirtinimais, kad iš mirusiųjų jis prisikels trečiąją dieną. Šitas susirinkimas pasibaigė tuo, jog buvo paskirtas sanhedristų komitetas, kuris turėjo anksti kitą dieną nueiti pas Pilotą, ir jam perduoti oficialų Sanhedrino prašymą, jog prie Jėzaus kapo būtų pastatyta romėnų sargyba, kad jo draugams užkirstų kelią, ką nors su juo padaryti slapčiomis. Šito komiteto atstovas Pilotui tarė: “Pone, mes prisimename, jog šitas apgavikas, Jėzus iš Nazareto, dar tuomet, kai buvo gyvas, sakė, ‘Po trijų dienų aš vėl prisikelsiu.’ Dėl to, mes atėjome pas tave paprašyti, jog tu duotum tokius nurodymus, kad kapavietė būtų apsaugota nuo jo pasekėjų, bent jau tol, kol baigsis trečioji diena. Mes labai bijome, kad jo mokiniai neateitų ir neišvogtų jo naktį, o tada paskelbtų žmonėms, kad jis prisikėlė iš mirusiųjų. Jeigu mes tikrai leistume, kad šitai atsitiktų, tai šitoji klaida būtų nepalyginamai blogiau negu tai, kad mes būtume jam leidę gyventi.”

Kada Pilotas išlausė šią Sanhedrino prašymą, tada jis tarė: “Aš jums tikrai duosiu dešimties kareivių sargybą. Eikite ir pasirūpinkite kapo saugumu.” Jie sugrįžo į šventyklą, pasiėmė savo pačių dešimt sargybinių, ir tuomet iškeliavo, net ir šią Sabato rytą, prie Juozapo kapavietės su šitais dešimt žydų sargybinių ir dešimt romėnų kareivių, kad prie kapavietės pastatytų juos į sargybą. Šitie vyrai užrėdė dar vieną akmenį prie įėjimo į kapavietę ir uždėjo Piloto antspaudus ant akmenų ir aplink juos, kad jų niekas nepajudintų be jų žinios. Ir šitie dvidešimt vyrų pasiliko saugoti iki prisikėlimo valandos, žydai atnešdavo jiems maisto ir gėrimo.

3. SABATO DIENA

Per visą šią Sabato dieną mokiniai ir apaštalai slėpėsi, tuo tarpu visa Jeruzalė aptarinėjo Jėzaus mirtį ant kryžiaus. Šituo metu Jeruzalėje buvo apie vieną su puse milijono žydų, supilūdusių iš visų Romos imperijos dalių ir iš Mesopotamijos. Tai buvo Perėjimo šventinės savaitės pradžia, ir visi šitie pilgrimai bus mieste, kad sužinotų apie Jėzaus prisikėlimą ir šią žinią nusineštų atgal į savo namus.

Vėlyvą šeštadienio naktį Jonas Morkus

188:2.1 (2014.1) If Jesus' followers were unmindful of his promise to rise from the grave on the third day, his enemies were not. The chief priests, Pharisees, and Sadducees recalled that they had received reports of his saying he would rise from the dead.

188:2.2 (2014.2) This Friday night, after the Passover supper, about midnight a group of the Jewish leaders gathered at the home of Caiaphas, where they discussed their fears concerning the Master's assertions that he would rise from the dead on the third day. This meeting ended with the appointment of a committee of Sanhedrists who were to visit Pilate early the next day, bearing the official request of the Sanhedrin that a Roman guard be stationed before Jesus' tomb to prevent his friends from tampering with it. Said the spokesman of this committee to Pilate: "Sir, we remember that this deceiver, Jesus of Nazareth, said, while he was yet alive, 'After three days I will rise again.' We have, therefore, come before you to request that you issue such orders as will make the sepulchre secure against his followers, at least until after the third day. We greatly fear lest his disciples come and steal him away by night and then proclaim to the people that he has risen from the dead. If we should permit this to happen, this mistake would be far worse than to have allowed him to live."

188:2.3 (2014.3) When Pilate heard this request of the Sanhedrists, he said: "I will give you a guard of ten soldiers. Go your way and make the tomb secure." They went back to the temple, secured ten of their own guards, and then marched out to Joseph's tomb with these ten Jewish guards and ten Roman soldiers, even on this Sabbath morning, to set them as watchmen before the tomb. These men rolled yet another stone before the tomb and set the seal of Pilate on and around these stones, lest they be disturbed without their knowledge. And these twenty men remained on watch up to the hour of the resurrection, the Jews carrying them their food and drink.

3. DURING THE SABBATH DAY

188:3.1 (2014.4) Throughout this Sabbath day the disciples and the apostles remained in hiding, while all Jerusalem discussed the death of Jesus on the cross. There were almost one and one-half million Jews present in Jerusalem at this time, hailing from all parts of the Roman Empire and from Mesopotamia. This was the beginning of the Passover week, and all these pilgrims would be in the city to learn of the resurrection of Jesus and to carry the report back to their homes.

188:3.2 (2014.5) Late Saturday night, John Mark

sukvietė vienuolika apaštalų, kad slapta ateitų į jo tėvo namus, kur prieš pat pusiaunaktį jie visi susirinko tame pačiame viršutiniame kambaryje, kur prieš dvi naktis su savo Mokytoju jie valgė Paskutiniąją Vakarienę.

Marija, Jėzaus motina, su Rūta ir Judu, sugrįžo į Betanę, kad prisijungtų prie savosios šeimos šitą šeštadienio vakarą prieš pat saulėlydį. Dovydas Zabediejus pasiliko Nikodemo namuose, kur jis buvo sutaręs su savo pasiuntiniais, kad jie susirinktų anksti sekmadienio ryte. Tos moterys iš Galilėjos, kurios paruošė aromatus tolimesniam Jėzaus kūno balzamavimui, laukė Juozapo iš Arimatėjos namuose.

Mes nepajėgiame iki galo paaiškinti, kas atsitiko Jėzui iš Nazareto per šitą pusantros dienos laikotarpį, kada jis turėjo gulėti miręs Juozapo naujojoje kapavietėje. Akivaizdu, kad jis mirė tokia pačia natūralia mirtimi ant kryžiaus, kaip mirtų ir bet koks kitas mirtingasis tokiomis pat aplinkybėmis. Mes girdėjome, kaip jis pasakė, “Tėve, į tavąsias rankas aš atiduodu savąją dvasią.” Mes ne iki galo suprantame tokio pareiškimo prasmę, kadangi jo Minties Derintojas jau seniai buvo personalizuotas ir todėl savo egzistenciją palaikė nepriklausomai nuo Jėzaus mirtingosios būtybės. Mokytojo Personalizuoto Derintojo jokių būdu negalėjo įtakoti jo fizinė mirtis ant kryžiaus. Tai, ką Jėzus kažkuriam laikui atidavė į Tėvo rankas, turėjo būti Derintojo ankstesniojo darbo dvasinant mirtingojo protą dvasinė kopija dėl to, kad būtų pasirūpinta žmogiškojo patyrimo kopijos perkėlimu į gyvenamuosius pasaulius. Jėzaus patyrimu turėjo būti kažkokia dvasinė realybė, kuri būtų analogiška dvasinei prigimčiai, arba sielai, kokią turi šių sferų įtikėjimu augantys mirtingieji. Bet tai yra vien tikrai mūsų nuomonė—mes nežinome iš tiesų, ką Jėzus atidavė savojo Tėvo globai.

Mes žinome, jog Mokytojo fizinis kūnas Juozapo kapavietėje gulėjo maždaug iki sekmadienio ryto trečios valandos, bet mes visiškai nesame tikri dėl Jėzaus asmenybės statuso per tą trisdešimt šešių valandų laikotarpį. Kartais šiuos dalykus mes sau patiems drįsdavome aiškinti maždaug šitaip:

1. Mykolo Kūrėjo sąmonė turėjo būti laisva ir visiškai nepriklausoma nuo su ja susieto mirtingojo proto, kuris buvo fizinio įsikūnijimo metu.

2. Mes žinome, jog buvęs Jėzaus Minties Derintojas šituo laikotarpiu buvo žemėje ir asmeniškai vadovavo susirinkusioms dangiškosioms gausybėms.

3. Žmogaus iš Nazareto įgyta dvasinė tapatybė, kuri susiformavo per savo gyvenimą materialiam kūne, pirma, dėl betarpiškų jo Minties Derintojo pastangų, o vėliau dėl to, kad jis

sumonedė the eleven apostles secretly to come to the home of his father, where, just before midnight, they all assembled in the same upper chamber where they had partaken of the Last Supper with their Master two nights previously.

188:3.3 (2014.6) Mary the mother of Jesus, with Ruth and Jude, returned to Bethany to join their family this Saturday evening just before sunset. David Zebedee remained at the home of Nicodemus, where he had arranged for his messengers to assemble early Sunday morning. The women of Galilee, who prepared spices for the further embalming of Jesus' body, tarried at the home of Joseph of Arimathea.

188:3.4 (2014.7) We are not able fully to explain just what happened to Jesus of Nazareth during this period of a day and a half when he was supposed to be resting in Joseph's new tomb. Apparently he died the same natural death on the cross as would any other mortal in the same circumstances. We heard him say, “Father, into your hands I commend my spirit.” We do not fully understand the meaning of such a statement inasmuch as his Thought Adjuster had long since been personalized and so maintained an existence apart from Jesus' mortal being. The Master's Personalized Adjuster could in no sense be affected by his physical death on the cross. That which Jesus put in the Father's hands for the time being must have been the spirit counterpart of the Adjuster's early work in spiritizing the mortal mind so as to provide for the transfer of the transcript of the human experience to the mansion worlds. There must have been some spiritual reality in the experience of Jesus which was analogous to the spirit nature, or soul, of the faith-growing mortals of the spheres. But this is merely our opinion — we do not really know what Jesus commended to his Father.

188:3.5 (2015.1) We know that the physical form of the Master rested there in Joseph's tomb until about three o'clock Sunday morning, but we are wholly uncertain regarding the status of the personality of Jesus during that period of thirty-six hours. We have sometimes dared to explain these things to ourselves somewhat as follows:

188:3.6 (2015.2) 1. The Creator consciousness of Michael must have been at large and wholly free from its associated mortal mind of the physical incarnation.

188:3.7 (2015.3) 2. The former Thought Adjuster of Jesus we know to have been present on earth during this period and in personal command of the assembled celestial hosts.

188:3.8 (2015.4) 3. The acquired spirit identity of the man of Nazareth which was built up during his lifetime in the flesh, first, by the direct efforts of his Thought Adjuster, and later, by his own perfect

pats tobulai suderino idealios mirtingojo egzistencijos fizinius poreikius ir dvasinius reikalavimus, kaip tai buvo įgyvendinta niekada nenutrūkstamu pasirinkimu vykdyti Tėvo valią, turėjo būti atiduota Rojaus Tėvo globai. Ar šitoji dvasinė realybė sugrįžo, kad taptų prisikėlusios asmenybės dalimi, ar nesugrįžo, tai šito mes nežinome, bet mes manome, kad ji sugrįžo. Bet visatoje yra ir tokių, kurie laikosi tokios nuomonės, jog šitoji Jėzaus sielos tapatybė dabar ilsisi "Tėvo krūtinėje," kad vėliau būtų paleista tam, jog vadovautų Nebadono Užbaigtumo Korpusams jų neatskleistame likime ryšium su išorinės erdvės neorganizuotų sferų nesukurtomis visatomis.

4. Mes manome, kad Jėzaus žmogiškoji arba mirtingoji sąmonė per šitas trisdešimt šešias valandas miegojo. Mes turime pagrindo manyti, kad žmogiškasis Jėzus nieko nežinojo, kas vyko visatoje per šitą laikotarpį. Mirtingojo sąmonei nebebuvo laiko tėkmės; gyvybės prisikėlimas ėjo po mirties miego tarsi tą patį akimirksnį.

Ir tai yra maždaug viskas, ką mes galime pasakyti apie Jėzaus statusą per šitą laikotarpį kapavietėje. Yra daug tarpusavyje susijusių faktų, į kuriuos mes galime daryti nuorodą, nors vargu ar mes esame kompetentingi tam, kad imtumėmės jų aiškinimo.

Satanijos pirmojo gyvenamojo pasaulio prisikėlimo salių mižiniškame kieme dabar galima matyti nuostabų materialų-morontinį statinį, žinomą kaip "Mykolo Memorialas," ant kurio dabar yra uždėtas Gabrielio antspaudas. Šitas memorialas buvo sukurtas netrukus, kai tik Mykolas iš šito pasaulio išvyko, ir ant jo yra užrašas: "Prisimenant Jėzaus iš Nazareto mirtingąjį perėjimą Urantijoje."

Tebėra išlikę dokumentai, kurie rodo, jog per šitą laikotarpį Salvingtono aukščiausioji taryba, susidedanti iš šimto narių, Urantijoje buvo surengusi administracinį susirinkimą, kuriam vadovavo Gabrielis. Taip pat yra dokumentai, rodantys, jog Uversos Dienų Senieji per šį laikotarpį buvo susisiekę su Mykolu, kad aptartų Nebadono visatos statusą.

Mes žinome, jog bent jau vieną pranešimą Mykolas perdavė Emanueliui Salvingtone tuo metu, kada Mokytojo kūnas gulėjo kapavietėje.

Yra rimta priežastis tikėti, jog kažkokia asmenybė sėdėjo Kaligastijos vietoje sistemos Planetų Princų taryboje Jeruseme, kada buvo posėdžiaujama tuo metu, kada Jėzaus miręs kūnas gulėjo kapavietėje.

Edentijos dokumentai pažymi, jog Žvaigždyno Tėvas iš Norlatiadeko buvo Urantijoje, ir kad jis gavo nurodymus iš Mykolo per šį laikotarpį, kada

adjustment between the physical necessities and the spiritual requirements of the ideal mortal existence, as it was effected by his never-ceasing choice of the Father's will, must have been consigned to the custody of the Paradise Father. Whether or not this spirit reality returned to become a part of the resurrected personality, we do not know, but we believe it did. But there are those in the universe who hold that this soul-identity of Jesus now reposes in the "bosom of the Father," to be subsequently released for leadership of the Nebadon Corps of the Finality in their undisclosed destiny in connection with the uncreated universes of the unorganized realms of outer space.

188:3.9 (2015.5) 4. We think the human or mortal consciousness of Jesus slept during these thirty-six hours. We have reason to believe that the human Jesus knew nothing of what transpired in the universe during this period. To the mortal consciousness there appeared no lapse of time; the resurrection of life followed the sleep of death as of the same instant.

188:3.10 (2015.6) And this is about all we can place on record regarding the status of Jesus during this period of the tomb. There are a number of correlated facts to which we can allude, although we are hardly competent to undertake their interpretation.

188:3.11 (2015.7) In the vast court of the resurrection halls of the first mansion world of Satania, there may now be observed a magnificent material-morontia structure known as the "Michael Memorial," now bearing the seal of Gabriel. This memorial was created shortly after Michael departed from this world, and it bears this inscription: "In commemoration of the mortal transit of Jesus of Nazareth on Urantia."

188:3.12 (2016.1) There are records extant which show that during this period the supreme council of Salvington, numbering one hundred, held an executive meeting on Urantia under the presidency of Gabriel. There are also records showing that the Ancients of Days of Uversa communicated with Michael regarding the status of the universe of Nebadon during this time.

188:3.13 (2016.2) We know that at least one message passed between Michael and Immanuel on Salvington while the Master's body lay in the tomb.

188:3.14 (2016.3) There is good reason for believing that some personality sat in the seat of Caligastia in the system council of the Planetary Princes on Jerusem which convened while the body of Jesus rested in the tomb.

188:3.15 (2016.4) The records of Edentia indicate that the Constellation Father of Norlatiadek was on Urantia, and that he received instructions from

Jėzaus kūnas buvo kapavietėje.

O taip pat yra daug ir kitų duomenų, kurie liudija, jog nevisa Jėzaus asmenybė miegojo ir buvo be sąmonės šituo akivaizdžios fizinės mirties laikotarpiu.

4. MIRTIES ANT KRYŽIAUS PRASMĖ

Nors Jėzus šita mirtimi ant kryžiaus mirė ne dėl to, kad atpirktų mirtingojo žmogaus rasinę kaltę, o taip pat ir ne dėl to, kad suteiktų tam tikros rūšies veiksmingą priėjimą prie Dievo, kuris priešingu atveju būtų įsižeidęs ir neatlaidus; nors Žmogaus Sūnus nepasiūlė savęs kaip aukos, kad nuramintų Dievo įniršį ir kad nuodėmingam žmogui atvertų kelią į išgelbėjimą; nežiūrint to, jog šitos idėjos apie atpirkimą ir nuraminimą yra klaidingos, ir vis tiksliai, Jėzaus mirtis ant kryžiaus turi didžiulės svarbos, kurios nereikėtų išleisti iš akiračio. Tai yra faktas, jog Urantija tapo žinoma tarp kitų apgyvendintų planetų kaip "Kryžiaus Pasaulis."

Urantijoje Jėzus troško gyventi pilnavertį mirtingojo gyvenimą materialiam kūne. Mirtis, paprastai, yra gyvenimo dalis. Mirtis yra paskutinis veiksmas mirtingojo dramoje. Geranoriškai stengdamiesi išvengti prietaringų klaidų, susijusių su mirties ant kryžiaus prasmės klaidingu aiškinimu, jūs turėtumėte būti atsargūs, kad nepadarytumėte didžiosios klaidos nesuvokdami Mokytojo mirties teisingos reikšmės ir tikrosios svarbos.

Mirtingasis žmogus niekada nebuvo aršiausių apgavikų nuosavybė. Jėzus nemirė tam, kad žmogų išpirktų iš šių sferų apleidusių tikėjimą valdovų ir puolusių princų gnaužtų. Tėvas danguje niekada neturėjo mintyje tokio didžiulio neteisingumo, kad mirtingojo sielą prakeiktų už jo protėvių piktadarybes. Mokytojo mirtis ant kryžiaus taip pat nebuvo ir tokia auka, kurios dėka buvo stengiamasi sumokėti Dievui skolą, kurią jam buvo skolinga žmonijos rasė.

Iki Jėzaus gyvenimo žemėje, būtų buvę galima jus pateisinti, kad tikite į tokį Dievą, bet ne po to, kada Mokytojas gyveno ir mirė tarp jūsų bičiulių mirtingųjų. Mozė mokė Kūrėjo Dievo orumo ir teisingumo; bet Jėzus pavaizdavo dangiškojo Tėvo meilę ir gailestingumą.

Gyvulinė prigimtis—polinkis į piktadarybę—gali būti paveldima, bet nuodėmė nėra perduodama vaikui iš tėvo. Nuodėmė yra toks veiksmas, kada atskiras tvarinys sąmoningai ir tyčia maištauja prieš Dievo valią ir šio Sūnaus įstatymus.

Jėzus gyveno ir mirė visos visatos labui, o ne vien tiksliai šito pasaulio rasių labui. Nors šios

Michael during this time of the tomb.

188:3.16 (2016.5) And there is much other evidence which suggests that not all of the personality of Jesus was asleep and unconscious during this time of apparent physical death.

4. MEANING OF THE DEATH ON THE CROSS

188:4.1 (2016.6) Although Jesus did not die this death on the cross to atone for the racial guilt of mortal man nor to provide some sort of effective approach to an otherwise offended and unforgiving God; even though the Son of Man did not offer himself as a sacrifice to appease the wrath of God and to open the way for sinful man to obtain salvation; notwithstanding that these ideas of atonement and propitiation are erroneous, nonetheless, there are significances attached to this death of Jesus on the cross which should not be overlooked. It is a fact that Urantia has become known among other neighboring inhabited planets as the "World of the Cross."

188:4.2 (2016.7) Jesus desired to live a full mortal life in the flesh on Urantia. Death is, ordinarily, a part of life. Death is the last act in the mortal drama. In your well-meant efforts to escape the superstitious errors of the false interpretation of the meaning of the death on the cross, you should be careful not to make the great mistake of failing to perceive the true significance and the genuine import of the Master's death.

188:4.3 (2016.8) Mortal man was never the property of the archdeceivers. Jesus did not die to ransom man from the clutch of the apostate rulers and fallen princes of the spheres. The Father in heaven never conceived of such crass injustice as damning a mortal soul because of the evil-doing of his ancestors. Neither was the Master's death on the cross a sacrifice which consisted in an effort to pay God a debt which the race of mankind had come to owe him.

188:4.4 (2016.9) Before Jesus lived on earth, you might possibly have been justified in believing in such a God, but not since the Master lived and died among your fellow mortals. Moses taught the dignity and justice of a Creator God; but Jesus portrayed the love and mercy of a heavenly Father.

188:4.5 (2016.10) The animal nature — the tendency toward evil-doing — may be hereditary, but sin is not transmitted from parent to child. Sin is the act of conscious and deliberate rebellion against the Father's will and the Sons' laws by an individual will creature.

188:4.6 (2017.1) Jesus lived and died for a whole universe, not just for the races of this one world.

sferos mirtingieji turėjo išgelbėjimą net ir prieš tai, kada Urantijoje gyveno ir numirė Jėzus, nežiūrint šito, tai yra faktas, kad jo savęs padovanojimas šitame pasaulyje išgelbėjimo kelią labai smarkiai apšvietė; jo mirtis daug prisidėjo prie to, kad amžiams būtų aišku, jog po mirties materialame kūne mirtingojo išlikimas tikrai yra.

Nors vargu ar tinka apie Jėzų kalbėti kaip apie pasiaukotoją, išpirkėją, ir atpirkėją, bet visiškai teisinga jį vadinti *išgelbėtoju*. Jis išgelbėjimo (išlikimo) kelią amžiams padarė aiškesnį ir tikresnį; jis tą išgelbėjimo kelią Nebadono visatos visų pasaulių visiems mirtingiesiems iš tiesų parodė geriau ir tikriau.

Kada tik Dievo idėją jūs imate suvokti kaip teisingą ir mylintį Tėvą, tokios vienintelės sampratos visą laiką mokė Jėzus, tada nedelsiant, visiškai nuosekliai, jūs turite iš viso atsisakyti visų primityvių sampratų apie Dievą, kad jis yra kaip įsižeidęs monarchas, griežtas ir visagalis valdovas, kuriam didžiausias malonumas yra išsiaiškinti, kurie iš jo pavaldinių daro piktadarysčius, ir pasirūpinti, kad jie būtų tinkamai nubausti, nebent kokia nors būtybė beveik prilygstanti jam pačiam pati pasisiūlytų kentėti už juos, mirti kaip pakaitalas ir vietoje jų. Visa idėja apie išpirkimą ir atpirkimą yra nesuderinama su tokia Dievo samprata, kokios mokė ir kokią pademonstravo Jėzus iš Nazareto. Dievo begalinė meilė nėra antrinė, kad dieviškojoje prigimtyje eitų po ko nors kito.

Visa šitoji samprata apie atpirkimą ir išgelbėjimą aukos dėka savo šaknimis kyla iš savanaudiškumo ir remiasi savanaudiškumu. Jėzus mokė, jog *tarnavimas* savo bičiuliams yra dvasinės tikinčiųjų brolystės aukščiausioji samprata. Išgelbėjimas yra savaime suprantamas dalykas tiems, kurie tiki į Dievo tėvystę. Tikinčiojo pagrindiniu rūpesčiu neturėtų būti savanaudiškas troškimas siekti asmeninio išsigelbėjimo, o vietoje šito tai turėtų būti nesavanaudiškas akstinas mylėti ir, dėl to, savo bičiuliams tarnauti, net ir taip, kaip mirtinguosius žmones mylėjo ir kaip jiems tarnavo Jėzus.

Tikri tikintieji taip pat tiek daug nepergyvena ir dėl baismės už nuodėmę ateityje. Tikras tikintysis yra susirūpinęs tikrai dėl dabartinio atsiskyrimo nuo Dievo. Tas tiesa, išmintingi tėvai savo sūnus gali nubausti, bet visa tai jie daro iš meilės ir siekdami auklėjimo tikslų. Jie nebaudžia iš pykčio, taip pat jie nebaudžia ir iš keršto.

Net jeigu Dievas ir būtų griežtas ir teisėtas monarchas tokioje visatoje, kur aukščiausiuoju laipsniu valdo teisingumas, tai jis tikrai nebūtų patenkintas dėl tokio vaikiško plano, kada vietoje kalto nusikaltėlio yra pakeičiamas nekaltas kankinys.

Jėzaus mirties, kaip ji yra susijusi su

While the mortals of the realms had salvation even before Jesus lived and died on Urantia, it is nevertheless a fact that his bestowal on this world greatly illuminated the way of salvation; his death did much to make forever plain the certainty of mortal survival after death in the flesh.

188:4.7 (2017.2) Though it is hardly proper to speak of Jesus as a sacrificer, a ransom, or a redeemer, it is wholly correct to refer to him as a *savior*. He forever made the way of salvation (survival) more clear and certain; he did better and more surely show the way of salvation for all the mortals of all the worlds of the universe of Nebadon.

188:4.8 (2017.3) When once you grasp the idea of God as a true and loving Father, the only concept which Jesus ever taught, you must forthwith, in all consistency, utterly abandon all those primitive notions about God as an offended monarch, a stern and all-powerful ruler whose chief delight is to detect his subjects in wrongdoing and to see that they are adequately punished, unless some being almost equal to himself should volunteer to suffer for them, to die as a substitute and in their stead. The whole idea of ransom and atonement is incompatible with the concept of God as it was taught and exemplified by Jesus of Nazareth. The infinite love of God is not secondary to anything in the divine nature.

188:4.9 (2017.4) All this concept of atonement and sacrificial salvation is rooted and grounded in selfishness. Jesus taught that *service* to one's fellows is the highest concept of the brotherhood of spirit believers. Salvation should be taken for granted by those who believe in the fatherhood of God. The believer's chief concern should not be the selfish desire for personal salvation but rather the unselfish urge to love and, therefore, serve one's fellows even as Jesus loved and served mortal men.

188:4.10 (2017.5) Neither do genuine believers trouble themselves so much about the future punishment of sin. The real believer is only concerned about present separation from God. True, wise fathers may chasten their sons, but they do all this in love and for corrective purposes. They do not punish in anger, neither do they chastise in retribution.

188:4.11 (2017.6) Even if God were the stern and legal monarch of a universe in which justice ruled supreme, he certainly would not be satisfied with the childish scheme of substituting an innocent sufferer for a guilty offender.

188:4.12 (2017.7) The great thing about the death of

žmogiškojo patyrimo praturtinimu ir išgelbėjimo kelio praplėtimu, didingumas yra ne jo mirties *faktas*, bet toji nuostabi maniera ir neprilygstama dvasia, kaip jis mirtį pasitiko.

Šita visa idėja apie atleidimo išpirką perkelia išgelbėjimą į nerealybės lygį; tokia samprata yra grynai filosofinė. Žmogiškasis išgelbėjimas yra *realus*; jis remiasi dviem realybėmis, kurias gali suvokti tvarinio įtikėjimas ir šitokiu būdu jos gali būti įtrauktos į individualų žmogiškąjį patyrimą: Dievo tėvystės faktų ir su tuo susieta tiesa, žmogaus brolyste. Galų gale, tas yra tiesa, kad jums turi būti „atleidžiamos jūsų kaltės taip, kaip jūs atleidžiate savo skolininkams.“

5. KRYŽIAUS PAMOKOS

Jėzaus kryžius visu dydžiu atskleidžia tikrojo piemens aukščiausiojo laipsnio atsidavimą net ir nevertiems savo bandos nariams. Jis amžiams visus ryšius tarp Dievo ir žmogaus perkelia ant šeimos pagrindo. Dievas yra Tėvas; žmogus yra jo sūnus. Meilė, tėvo meilė savo sūnui, visatos ryšiuose tarp Kūrėjo ir tvarinio tampa centrine tiesa—ne tokio karaliaus teisingumas, kuris siekia pasitenkinimo dėl to, kad prasižengiantis pavaldinys kenčia ir kad šitą pavaldinį nubaudžia.

Šis kryžius amžiams rodo tai, kad Jėzaus požiūris į nusidėjėlius nebuvo nei pasmerkimas, nei atleidimas, bet vietoje šito amžinas ir kupinas meilės išgelbėjimas. Jėzus iš tikrųjų yra išgelbėtojas ta prasme, kad jo gyvenimas ir mirtis tikrai laimi žmones gėrio ir teisumo išlikimui. Jėzus žmones myli taip smarkiai, kad jo meilė žmogiškojoje širdyje pažadina atsakomąją meilę. Meilė iš tikrųjų yra užkrečianti ir amžinai kurianti. Jėzaus mirtis ant kryžiaus demonstruoja tokią meilę, kuri yra pakankamai stipri ir dieviška, kad atleistų nuodėmę ir nuleistų negirdomis visas piktadarybes. Šitam pasauliui Jėzus atskleidė aukštesnę už teisingumą teisumo kokybę—tiesiog formalų gėrį ir blogį. Dieviškoji meilė ne vien tik atleidžia prasižengimus; ji juos sugeria ir iš esmės sunaikina. Meilės atleidimas visiškai pranoksta gailestingumo atleidimą. Gailestingumas piktadarystės kaltę nustumia į šoną; bet meilė amžiams sunaikina tą nuodėmę ir visą silpnumą, kuris kyla iš jos. Jėzus į Urantiją atnešė naują gyvenimo metodą. Jis mus mokė blogiui ne priešintis, bet per jį, Jėzų, surasti tokį gėrį, kuris blogį veiksmingai sunaikina. Jėzaus atleidimas nėra dovanojimas; tai yra išgelbėjimas iš pasmerkimo. Išgelbėjimas blogio nemažina; jis *paverčia jį gėriu*. Tikroji meilė neina į kompromisą su neapykanta, taip pat ji ir neatleidžia už neapykantą; ji sunaikina ją. Jėzaus meilė niekada nepasitenkina tiesiog vien tik atleidimu. Mokytojo meilė reiškia perauklėjimą, amžinąjį išlikimą.

Jesus, as it is related to the enrichment of human experience and the enlargement of the way of salvation, is not the *fact* of his death but rather the superb manner and the matchless spirit in which he met death.

188:4.13 (2017.8) This entire idea of the ransom of the atonement places salvation upon a plane of unreality; such a concept is purely philosophic. Human salvation is *real*; it is based on two realities which may be grasped by the creature's faith and thereby become incorporated into individual human experience: the fact of the fatherhood of God and its correlated truth, the brotherhood of man. It is true, after all, that you are to be "forgiven your debts, even as you forgive your debtors."

5. LESSONS FROM THE CROSS

188:5.1 (2017.9) The cross of Jesus portrays the full measure of the supreme devotion of the true shepherd for even the unworthy members of his flock. It forever places all relations between God and man upon the family basis. God is the Father; man is his son. Love, the love of a father for his son, becomes the central truth in the universe relations of Creator and creature — not the justice of a king which seeks satisfaction in the sufferings and punishment of the evil-doing subject.

188:5.2 (2018.1) The cross forever shows that the attitude of Jesus toward sinners was neither condemnation nor condonation, but rather eternal and loving salvation. Jesus is truly a savior in the sense that his life and death do win men over to goodness and righteous survival. Jesus loves men so much that his love awakens the response of love in the human heart. Love is truly contagious and eternally creative. Jesus' death on the cross exemplifies a love which is sufficiently strong and divine to forgive sin and swallow up all evil-doing. Jesus disclosed to this world a higher quality of righteousness than justice — mere technical right and wrong. Divine love does not merely forgive wrongs; it absorbs and actually destroys them. The forgiveness of love utterly transcends the forgiveness of mercy. Mercy sets the guilt of evil-doing to one side; but love destroys forever the sin and all weakness resulting therefrom. Jesus brought a new method of living to Urantia. He taught us not to resist evil but to find through him a goodness which effectually destroys evil. The forgiveness of Jesus is not condonation; it is salvation from condemnation. Salvation does not slight wrongs; it *makes them right*. True love does not compromise nor condone hate; it destroys it. The love of Jesus is never satisfied with mere forgiveness. The Master's love implies rehabilitation, eternal survival. It is altogether proper to speak of salvation as redemption if you mean this eternal rehabilitation.

Visiškai tinka apie išgelbėjimą kalbėti kaip apie atpirkimą, jeigu jūs turite omenyje šitą amžinąjį perauklėjimą.

Jėzus savo asmeninės meilės žmonėms galios dėka sugebėjo sulaužyti nuodėmės ir blogio gniaužtus. Šituo jis išlaisvino žmones tam, kad jie pasirinktų geresnius gyvenimo kelius. Jėzus pavaizdavo išsivadavimą iš praeities, kas savaime žadėjo pergalę ateities labui. Šitokiu būdu atleidimas užtikrina išgelbėjimą. Dieviškosios meilės grožis, kada tiktai patenka į žmogaus širdį, amžiams sunaikina nuodėmės kerus ir blogio galią.

Jėzaus kančios neapsiriboja nukryžiovimu. Tikrovėje, Jėzus iš Nazareto praleido daugiau negu dvidešimt penkerius metus ant realaus ir įtempto mirtingojo egzistavimo kryžiaus. Tikrąjį kryžiaus vertę sudaro tas faktas, jog tai buvo aukščiausia ir galutinė jo meilės išraiška, jo gailestingumo užbaigtas atskleidimas.

Milijonuose apgyvendintų pasaulių dešimtys trilijonų besivystančių tvarinių, kurie galėjo susigundyti tuo, jog atsisakyti moralinės kovos ir apleistų gėrio kovą, į kurią veda įtikėjimas, dar kartą pažvelgė į Jėzų ant kryžiaus ir tuomet, įkvėpti to vaizdo, kaip Dievas atiduoda savo įsikūnijusią gyvybę, būdamas atsidavęs nesavanaudiškai žmogaus tarnystei, su sunkumais grūmėsi toliau.

Mirties ant kryžiaus triumfą apibendrina Jėzaus požiūrio į savo kankintojus dvasia. Jis kryžių pavertė meilės triumfo prieš neapykantą ir tiesos pergalės prieš blogį amžinuoju simboliu, kada meldėsi, "Tėve, atleisk jiems, nes jie nežino, ką daro." Tas meilės atsidavimas užkrėtė visą milžinišką visatą; mokiniai ja užsikrėtė nuo savo Mokytojo. Pats pirmasis jo evangelijos mokytojas, kuris buvo pašauktas atiduoti savąją gyvybę šitoje tarnystėje, sakė, kada jie mirtinai užmėtė jį akmenimis, "Nekaltink jų dėl šitos nuodėmės."

Kryžius aukščiausiu laipsniu apeliuoja į tai, kas žmogui yra geriausia, kadangi jis atskleidžia tą, kuris buvo pasirengęs atiduoti savąją gyvybę tarnaudamas savo bičiuliams žmonėms. Nė vienas žmogus negali turėti tokios meilės, kuri būtų didesnė už šitą: kad savąją gyvybę jis norėtų atiduoti už savo draugus—o Jėzus turėjo tokią meilę, kad savąją gyvybę jis norėjo atiduoti už savo priešus, tokią meilę, kuri buvo didesnė už bet kokią meilę iki tol žinomą žemėje.

Kituose pasauliuose, taip pat ir Urantijoje, šitas didingas vaizdinys, kaip ant Golgosotos kryžiaus mirė žmogiškasis Jėzus, sužadino mirtingųjų jausmus, tuo tarpu angelams jis sukėlė aukščiausią atsidavimą.

Kryžius yra šventos tarnystės, gyvenimo,

188:5.3 (2018.2) Jesus, by the power of his personal love for men, could break the hold of sin and evil. He thereby set men free to choose better ways of living. Jesus portrayed a deliverance from the past which in itself promised a triumph for the future. Forgiveness thus provided salvation. The beauty of divine love, once fully admitted to the human heart, forever destroys the charm of sin and the power of evil.

188:5.4 (2018.3) The sufferings of Jesus were not confined to the crucifixion. In reality, Jesus of Nazareth spent upward of twenty-five years on the cross of a real and intense mortal existence. The real value of the cross consists in the fact that it was the supreme and final expression of his love, the completed revelation of his mercy.

188:5.5 (2018.4) On millions of inhabited worlds, tens of trillions of evolving creatures who may have been tempted to give up the moral struggle and abandon the good fight of faith, have taken one more look at Jesus on the cross and then have forged on ahead, inspired by the sight of God's laying down his incarnate life in devotion to the unselfish service of man.

188:5.6 (2018.5) The triumph of the death on the cross is all summed up in the spirit of Jesus' attitude toward those who assailed him. He made the cross an eternal symbol of the triumph of love over hate and the victory of truth over evil when he prayed, "Father, forgive them, for they know not what they do." That devotion of love was contagious throughout a vast universe; the disciples caught it from their Master. The very first teacher of his gospel who was called upon to lay down his life in this service, said, as they stoned him to death, "Lay not this sin to their charge."

188:5.7 (2018.6) The cross makes a supreme appeal to the best in man because it discloses one who was willing to lay down his life in the service of his fellow men. Greater love no man can have than this: that he would be willing to lay down his life for his friends — and Jesus had such a love that he was willing to lay down his life for his enemies, a love greater than any which had hitherto been known on earth.

188:5.8 (2019.1) On other worlds, as well as on Urantia, this sublime spectacle of the death of the human Jesus on the cross of Golgotha has stirred the emotions of mortals, while it has aroused the highest devotion of the angels.

188:5.9 (2019.2) The cross is that high symbol of

kuris yra pašvenčiamas savo bičiulių gerovei ir išgelbėjimui, tas aukštasis simbolis. Kryžius nėra simbolis to, kad nekaltas Dievo Sūnus buvo paaukotas vietoje kaltų nusidėjėlių, ir tam, kad būtų nuramintas įžeisto Dievo įtūžis, bet, žemėje ir per visą milžinišką visatą, amžiams jis yra šventas simbolis to, kaip teisieji save padovanoja piktadariams ir juos išgelbsti šitos pačios meilės atsidavimo dėka. Kryžius iš tiesų yra nesavanaudiškos tarnystės aukščiausios formos simbolis, bet kokio teisingo gyvenimo visiškai padovanojimas, kada aukščiausiu laipsniu yra atsiduodama tarnystei iš visos širdies, net mirčiai, mirčiai ant kryžiaus. Ir Jėzaus savęs padovanojimo gyvenimo šito didingo simbolio pats tas vaizdas mus visus tikrai įkvepia, kad mes norėtume eiti ir padaryti lygiai tą patį.

Kada mąstantys vyrai ir moterys žvelgs į Jėzų, kaip jis savąją gyvybę atiduoda ant kryžiaus, tada vargu ar jie galės vėl sau leisti skųstis net ir dėl žiauriausių gyvenimo sunkumų, tuo labiau dėl smulkių rūpesčių ir dėl daugelio grynai įsivaizduojamų skriaudų. Jo gyvenimas buvo toks šlovingas, o mirtis tokia pergalinga, jog mes visi esame suviliojami tokio noro, kad patirtume tiek vieną, tiek ir kitą. Visas Mykolo savęs padovanojimas, pradedant jo jaunystės dienomis ir baigiant jo mirties ant kryžiaus šituo sukrečiančiu reginiu, turi tikrą traukiamąją galią.

Tada, žvelgdami į kryžių kaip į Dievo apreiškimą, įsitikinkite, kad į jį nežiūrite primityviaus žmogaus akimis, o taip pat ir vėlesniojo barbaro požiūriu, nes ir vienas, ir kitas Dievą laikė negailestingu Valdovu, kuris remiasi rūsčiu teisingumu ir griežtu įstatymo įgyvendinimu. Vietoje šito, įsitikinkite, kad šiame kryžiuje jūs matote Jėzaus meilės ir atsidavimo savo gyvenimo misijai save padovanoti savo milžiniškos visatos mirtingųjų rasėms baigiamąjį pasireiškimą. Žmogaus Sūnaus mirtyje pamatykite aukščiausiąją viršūnę to, kaip atsiskleidžia Tėvo dieviškoji meilė savo sūnams mirtingosiose sferose. Šitokiu būdu kryžius išreiškia atsidavimą savanoriškai meilei ir savanoriško išgelbėjimo padovanojimą visiems tiems, kurie tokias dovanas ir atsidavimą nori priimti. Kryžius nebuvo susijęs su kokiais nors Tėvo reikalavimais—tikrai su tuo, ką Jėzus taip noriai davė ir ko išvengti jis atsisakė.

Jeigu žmogus negali deramai įvertinti Jėzaus ir suprasti jo savęs padovanojimo žemėje reikšmės, tai jam bent jau gali būti suprantamos ir artimos jo fizinės kančios. Nė vienam žmogui daugiau niekada neberekės baimintis, jog Kūrėjas nežino jo žemiškųjų kančių pobūdžio ir laipsnio.

Mes žinome, jog mirtis ant kryžiaus nebuvo tam, kad būtų pasiektas žmogaus susitaikymas su Dievu, bet ji buvo tam, kad stimuliuotų žmogaus *suvokimą* apie Tėvo amžinąją meilę ir jo

sacred service, the devotion of one's life to the welfare and salvation of one's fellows. The cross is not the symbol of the sacrifice of the innocent Son of God in the place of guilty sinners and in order to appease the wrath of an offended God, but it does stand forever, on earth and throughout a vast universe, as a sacred symbol of the good bestowing themselves upon the evil and thereby saving them by this very devotion of love. The cross does stand as the token of the highest form of unselfish service, the supreme devotion of the full bestowal of a righteous life in the service of wholehearted ministry, even in death, the death of the cross. And the very sight of this great symbol of the bestowal life of Jesus truly inspires all of us to want to go and do likewise.

188:5.10 (2019.3) When thinking men and women look upon Jesus as he offers up his life on the cross, they will hardly again permit themselves to complain at even the severest hardships of life, much less at petty harassments and their many purely fictitious grievances. His life was so glorious and his death so triumphant that we are all enticed to a willingness to share both. There is true drawing power in the whole bestowal of Michael, from the days of his youth to this overwhelming spectacle of his death on the cross.

188:5.11 (2019.4) Make sure, then, that when you view the cross as a revelation of God, you do not look with the eyes of the primitive man nor with the viewpoint of the later barbarian, both of whom regarded God as a relentless Sovereign of stern justice and rigid law-enforcement. Rather, make sure that you see in the cross the final manifestation of the love and devotion of Jesus to his life mission of bestowal upon the mortal races of his vast universe. See in the death of the Son of Man the climax of the unfolding of the Father's divine love for his sons of the mortal spheres. The cross thus portrays the devotion of willing affection and the bestowal of voluntary salvation upon those who are willing to receive such gifts and devotion. There was nothing in the cross which the Father required — only that which Jesus so willingly gave, and which he refused to avoid.

188:5.12 (2019.5) If man cannot otherwise appreciate Jesus and understand the meaning of his bestowal on earth, he can at least comprehend the fellowship of his mortal sufferings. No man can ever fear that the Creator does not know the nature or extent of his temporal afflictions.

188:5.13 (2019.6) We know that the death on the cross was not to effect man's reconciliation to God but to stimulate man's *realization* of the Father's eternal love and his Son's unending mercy, and to

Sūnaus nesibaigiantį gailėstingumą, ir kad šitas visuotines tiesas praneštų visai visatai.

broadcast these universal truths to a whole universe.

189 Dokumentas. Prisikėlimas

⇐ 188

URANTIJOS KNYGA

190 ⇒

IV DALIS. JĖZAUS GYVENIMAS IR MOKYMAI

189 DOKUMENTAS. PRISIKĖLIMAS

Skyrius

ĮVADAS

1. Morontinis perėjimas
2. Jėzaus materialus kūnas
3. Prisikėlimas dėl naujos dieviškosios tvarkos
4. Tuščios kapavietės suradimas
5. Petras ir Jonas prie kapavietės

PAPER 189

THE RESURRECTION

SECTIONS

Introduction

1. The Morontia Transit
2. The Material Body of Jesus
3. The Dispensational Resurrection
4. Discovery of the Empty Tomb
5. Peter and John at the Tomb

ĮVADAS

NETRUKUS, kai tik Jėzus penktadienio popietę buvo palaidotas, Nebadono archangelų vadovas, tuo metu buvęs Urantijoje, sukvietė miegančiųjų valinių tvarinių prikėlimo tarybą ir ėmė svarstyti, koku metodu būtų galima prikelti Jėzų. Šitie susirinkę vietinės visatos sūnūs, Mykolo tvariniai, šitaip padarė savo pačių iniciatyva; Gabrielis jų nebuvo sukvietęs. Iki vidurnakčio jie buvo priėję tokios išvados, jog tvarinys negali nieko padaryti, kad Kūrėjo prisikėlimą palengvintų. Jie nusprendė įsiklausyti į tą patarimą, kurį jiems pateikė Gabrielis, jiems paaiškinęs, kadangi Mykolas "savąją gyvybę atidavė savo laisva valia, tai jis taip pat turi ir tą galią ją susigrąžinti sutinkamai su savo apsisprendimu." Iškart kai tik šitoji archangelų, Gyvybės Nešėjų, ir jų įvairių partnerių, kurie jiems padeda tame darbe, kai tvariniai atstatomi ir sukuriama morontijoje, taryba savo pasitarimą baigė, tada Jėzaus Personalizuotas Derintojas, kuris asmeniškai vadovavo susirinkusioms dangiškosioms gausybėms tuo metu buvusioms Urantijoje, nerimastingai laukiantiems stebėtojams pasakė šiuos žodžius:

"Nė vienas iš jūsų negali nieko padaryti, kad padėtų savo Kūrėjui-tėvui sugrįžti į gyvenimą. Kaip šios sferos mirtingasis jis patyrė mirtingojo mirtį;

INTRODUCTION

189:0.1 (2020.1) SOON after the burial of Jesus on Friday afternoon, the chief of the archangels of Nebadon, then present on Urantia, summoned his council of the resurrection of sleeping will creatures and entered upon the consideration of a possible technique for the restoration of Jesus. These assembled sons of the local universe, the creatures of Michael, did this on their own responsibility; Gabriel had not assembled them. By midnight they had arrived at the conclusion that the creature could do nothing to facilitate the resurrection of the Creator. They were disposed to accept the advice of Gabriel, who instructed them that, since Michael had "laid down his life of his own free will, he also had power to take it up again in accordance with his own determination." Shortly after the adjournment of this council of the archangels, the Life Carriers, and their various associates in the work of creature rehabilitation and morontia creation, the Personalized Adjuster of Jesus, being in personal command of the assembled celestial hosts then on Urantia, spoke these words to the anxious waiting watchers:

189:0.2 (2020.2) "Not one of you can do aught to assist your Creator-father in the return to life. As a mortal of the realm he has experienced mortal death; as

kaip visatos Valdovas jis vis tiek gyvena. Tai, ką jūs stebite, yra Jėzaus iš Nazareto mirtingas perėjimas iš gyvenimo materialiaame kūne į gyvenimą morontijoje. Šito Jėzaus dvasinis perėjimas buvo užbaigtas tuo metu, kada aš atsiskyriau nuo jo asmenybės ir tapau jūsų laikinuoju valdytoju. Jūsų Kūrėjas-tėvas nusprendė pereiti per visą savo mirtingųjų tvarinių patyrimą, nuo gimimo materialiuose pasauliuose, toliau per natūralią mirtį ir prisikėlimą morontijoje, į tikrosios dvasinės egzistencijos statusą. Tam tikrą šito patyrimo fazę jūs netrukus pamatysite, bet joje dalyvauti jūs negalite. Tų dalykų, kuriuos jūs paprastai darote tvariniui, negalite padaryti Kūrėjui. Sūnus Kūrėjas pats savyje turi tą galią, kad save padovanotų bet kurio iš savo sukurtų sūnų pavidalų; jis pats savyje turi tą galią, kad atiduotų savo matomą gyvybę ir ją vėl susigrąžintų; ir šitą galią jis turi Rojaus Tėvo tiesioginiu įsakymu, ir aš žinau, ką sakau.”

Kada jie išgirdo šiuos Personalizuoto Derintojo žodžius, tada visi ėmė nerimastingai laukti, pradedant Gabrieliumi ir baigiant pačiu nuolankiausiu cherubimu. Jie matė Jėzaus mirtingą kūną kape; jie pastebėjo jų mylimo Valdovo veiklos visatoje įrodymų; ir tokių reiškinių nesuprasdami, jie kantriai laukė naujų įvykių.

1. MORONTINIS PERĖJIMAS

Sekmadienio rytą antrą keturiasdešimt penkios, Rojaus įsikūnijimų komisija, susidedanti iš septynių nenustatytų Rojaus asmenybių, atvyko į vietą ir nedelsiant išsidėstė prie kapavietės. Be dešimties minučių trečią, iš Juozapo naujosios kapavietės ėmė skliti sumaišytos materialios ir morontinės veiklos intensyvios vibracijos, o dvi minutės po trijų, šitą sekmadienio rytą, balandžio 9-ąją, 30 m. po Kr. gim., prisikėlusį Jėzaus iš Nazareto morontinė forma ir asmenybė išėjo iš kapavietės.

Kai tik prisikėlęs Jėzus laidojimo kapavietę paliko, tai materialus kūnas, kuriame jis gyveno ir dirbo žemėje beveik trisdešimt šešerius metus, vis dar tebegulėjo kapavietės nišoje, nepajudintas ir suvyniotas į drobulę, lygiai taip, kaip penktadienio popietę jį ilsėtis ramybėje buvo paguldę Juozapas ir jo pagalbininkai. Taip pat ir akmuo prieš įėjimą į kapavietę buvo visiškai nepajudintas; Piloto antspaudas buvo vis dar nesulaužytas; kareiviai vis dar tebebuvo sargyboje. Šventyklos sargybiniai budėjo visą laiką; romėnų sargyba buvo pakeista vidurnaktį. Nė vienas iš šitų sargų neįtarė, kad tas objektas, dėl kurio jie budi, prisikėlė nauja ir aukštesnė egzistencijos forma, ir kad jo kūnas, kurį jie saugo, dabar yra nebereikalingas išorinis apvalkalas, kuris nebeturi jokio tolimesnio ryšio su

the Sovereign of a universe he still lives. That which you observe is the mortal transit of Jesus of Nazareth from life in the flesh to life in the morontia. The spirit transit of this Jesus was completed at the time I separated myself from his personality and became your temporary director. Your Creator-father has elected to pass through the whole of the experience of his mortal creatures, from birth on the material worlds, on through natural death and the resurrection of the morontia, into the status of true spirit existence. A certain phase of this experience you are about to observe, but you may not participate in it. Those things which you ordinarily do for the creature, you may not do for the Creator. A Creator Son has within himself the power to bestow himself in the likeness of any of his created sons; he has within himself the power to lay down his observable life and to take it up again; and he has this power because of the direct command of the Paradise Father, and I know whereof I speak.”

189:0.3 (2020.3) When they heard the Personalized Adjuster so speak, they all assumed the attitude of anxious expectancy, from Gabriel down to the most humble cherubim. They saw the mortal body of Jesus in the tomb; they detected evidences of the universe activity of their beloved Sovereign; and not understanding such phenomena, they waited patiently for developments.

1. THE MORONTIA TRANSIT

189:1.1 (2020.4) At two forty-five Sunday morning, the Paradise incarnation commission, consisting of seven unidentified Paradise personalities, arrived on the scene and immediately deployed themselves about the tomb. At ten minutes before three, intense vibrations of commingled material and morontia activities began to issue from Joseph's new tomb, and at two minutes past three o'clock, this Sunday morning, April 9, A.D. 30, the resurrected morontia form and personality of Jesus of Nazareth came forth from the tomb.

189:1.2 (2021.1) After the resurrected Jesus emerged from his burial tomb, the body of flesh in which he had lived and wrought on earth for almost thirty-six years was still lying there in the sepulchre niche, undisturbed and wrapped in the linen sheet, just as it had been laid to rest by Joseph and his associates on Friday afternoon. Neither was the stone before the entrance of the tomb in any way disturbed; the seal of Pilate was still unbroken; the soldiers were still on guard. The temple guards had been on continuous duty; the Roman guard had been changed at midnight. None of these watchers suspected that the object of their vigil had risen to a new and higher form of existence, and that the body which they were guarding was now a discarded outer covering which had no

išlaisvinta ir prikelta Jėzaus morontine asmenybe.

Žmonija neskuba suvokti, jog, viso to, kas yra asmenis, materija yra morontijos griaučiai, ir jog ir vienas, ir kitas yra besitęsiančios dvasinės tikrovės atspindėtas šešėlis. Kiek dar praeis laiko iki to meto, kada jūs žiūrėsite į laiką kaip į amžinybės ir erdvės judantį atvaizdą, kaip į Rojaus realybių pralekiantį šešėlį?

Tiek, kiek mes galime spręsti, nė vienas tvarinys iš šitos visatos, o taip pat ir jokia kita asmenybė iš kitos visatos visiškai nebuvo susijusi su Jėzaus iš Nazareto šituo morontiniu prisikėlimu. Penktadienį savąją gyvybę jis atidavė kaip šios sferos mirtingasis; sekmadienio rytą jis vėl ją susigrąžino kaip Norlatiadeko žvaigždyno Satanijos sistemos morontinė būtybė. Daug ko, kas yra susiję su Jėzaus prisikėlimu, mes nesuprantame. Bet mes žinome, jog tai atsitiko taip, kaip mes papasakojome ir maždaug mūsų nurodytu laiku. Mes taip pat galime pastebėti, jog visi žinomi reiškiniai, susiję su morontiniu perėjimu, arba morontiniu prisikėlimu, įvyko tiesiog Juozapo naujojoje kapavietėje, kur mirtingi materialūs Jėzaus palaikai gulėjo įvynioti į laidojimo drobulę.

Mes žinome, kad nė vienas vietinės visatos tvarinys šitame morontiniame pažadinime nedalyvavo. Mes pastebėjome, kaip tos septynios Rojaus asmenybės kapavietę apsupo, bet nematėme nieko, kad jos ką nors darytų, kas būtų susiję su Mokytojo pažadinimu. Kai tikrai Jėzus pasirodė greta Gabrielio, tiesiog virš kapavietės, tada tos septynios asmenybės iš Rojaus davė ženklą, rodantį, kad jos ketina nedelsiant išvykti į Uversą.

Imkime ir amžiams paaiškinkime Jėzaus prisikėlimo sampratą pateikdami tokius teiginius:

1. Jo materialus arba fizinis kūnas nebuvo prisikėlusios asmenybės dalis. Kada Jėzus išėjo iš kapo, tada jo materialus kūnas liko kapavietėje nepalietas. Jis paliko kapavietę nepajudinęs tų akmenų, kurie buvo užtvėrę įėjimą, ir nepažeidęs Piloto antspaudų.

2. Iš kapavietės jis nepasirodė kaip dvasia, o taip pat ir kaip Nebadono Mykolas; jis nepasirodė Kūrėjo Valdovo pavidalu, kokį jis buvo turėjęs iki savojo įsikūnijimo mirtingojo materialaus kūno pavidalu Urantijoje.

3. Iš šitos Juozapo kapavietės jis tikrai išėjo turėdamas tokį morontinių asmenybių pavidalą, kokį turi tie, kurie, kaip prikeltos morontinės kylančiosios būtybės, išeina iš Satanijos vietinės sistemos pirmojo gyvenamojo pasaulio prisikėlimo salių. Ir Mykolo memorialo egzistavimas

further connection with the delivered and resurrected morontia personality of Jesus.

189:1.3 (2021.2) Mankind is slow to perceive that, in all that is personal, matter is the skeleton of morontia, and that both are the reflected shadow of enduring spirit reality. How long before you will regard time as the moving image of eternity and space as the fleeting shadow of Paradise realities?

189:1.4 (2021.3) As far as we can judge, no creature of this universe nor any personality from another universe had anything to do with this morontia resurrection of Jesus of Nazareth. On Friday he laid down his life as a mortal of the realm; on Sunday morning he took it up again as a morontia being of the system of Satania in Norlatiadek. There is much about the resurrection of Jesus which we do not understand. But we know that it occurred as we have stated and at about the time indicated. We can also record that all known phenomena associated with this mortal transit, or morontia resurrection, occurred right there in Joseph's new tomb, where the mortal material remains of Jesus lay wrapped in burial cloths.

189:1.5 (2021.4) We know that no creature of the local universe participated in this morontia awakening. We perceived the seven personalities of Paradise surround the tomb, but we did not see them do anything in connection with the Master's awakening. Just as soon as Jesus appeared beside Gabriel, just above the tomb, the seven personalities from Paradise signaled their intention of immediate departure for Uversa.

189:1.6 (2021.5) Let us forever clarify the concept of the resurrection of Jesus by making the following statements:

189:1.7 (2021.6) 1. His material or physical body was not a part of the resurrected personality. When Jesus came forth from the tomb, his body of flesh remained undisturbed in the sepulchre. He emerged from the burial tomb without moving the stones before the entrance and without disturbing the seals of Pilate.

189:1.8 (2021.7) 2. He did not emerge from the tomb as a spirit nor as Michael of Nebadon; he did not appear in the form of the Creator Sovereign, such as he had had before his incarnation in the likeness of mortal flesh on Urantia.

189:1.9 (2021.8) 3. He did come forth from this tomb of Joseph in the very likeness of the morontia personalities of those who, as resurrected morontia ascendant beings, emerge from the resurrection halls of the first mansion world of this local system of Satania. And the presence of the

mansonijos pirmojo gyvenamojo pasaulio prisikėlimo salių milžiniško kiemo centre leidžia mums daryti išvadą, jog Mokytojo prisikėlimui Urantijoje buvo kažkokiu būdu padedama šitame, pirmajame iš sistemos gyvenamųjų pasaulių.

Jėzaus pirmasis veiksmas prisikėlus iš kapo buvo pasisveikinimas su Gabrieliu ir nurodymas jam toliau likti atsakingu už vykdomosios valdžios reikalus visatoje vadovaujant Emanueliui, o tada Melkizedekų vadovui jis nurodė perduoti jo broliškus linkėjimus Emanueliui. Po šito jis paprašė Edentijos Patį Aukštąjį, kad jo mirtingąjį perėjimą patvirtintų Dienų Senieji; ir atsikūrus į susirinkusias morontines grupes iš šių septynių gyvenamųjų pasaulių, čia atvykusias pasveikinti savo Kūrėjo kaip savosios kategorijos tvarinio, Jėzus ištarė pirmuosius savo pomirtinės karjeros žodžius. Morontinis Jėzus pasakė: “Užbaigęs savo gyvenimą materialiam kūne, aš norėčiau trumpą laiką iš tikrųjų pabūti čia laikinojoje formoje, kad galėčiau geriau pažinti savo kylančiųjų tvarinių gyvenimą ir toliau apreikšti savo Tėvo Rojuje valią.”

Baigęs kalbėti, Jėzus davė ženklą Personalizuotam Derintojui, ir tuomet visos protingos visatos būtybės, kurios buvo surinktos į Urantiją, kad pamatytų prisikėlimą, nedelsiant buvo išsiųstos su atitinkamomis savo užduotimis visatoje.

Dabar Jėzus užmezgė morontinio lygio ryšius, jį supažindino, kaip tvarinį, su gyvenimo, kurį jis buvo apsisprendęs trumpą laiką gyventi Urantijoje, reikalavimais. Šitam įvadui į morontinį pasaulį prireikė daugiau negu vienos valandos žemės laiku, ir du kartus reikėjo padaryti pertrauką dėl jo troškimo pabendrauti su savo buvusiais bičiuliais materialiam kūne, kada jie išėjo iš Jeruzalės, kad stebėdamiesi įdėmiai apžiūrėtų tuščią kapavietę tam, jog surastų tai, ką jie laikė jo prisikėlimo įrodymu.

Dabar Jėzaus mirtingas perėjimas—morontinis Žmogaus Sūnaus prisikėlimas—yra užbaigtas. Mokytojo, kaip tokios asmenybės, kuri yra tarpinė tarp to, kas yra materialus ir kas yra dvasinis, pereinamoji patirtis prasidėjo. Ir jis visa tai atliko dėka tos galios, kuri neatskiriamai yra jo paties viduje; nė viena asmenybė jokios pagalbos jam nesuteikė. Dabar jis gyvena kaip morontijos Jėzus, ir tuo metu, kada jis pradeda šitą morontinį gyvenimą, jo materialus kūnas nepalietas guli tenai kapavietėje. Kareiviai vis dar tebesaugo, o gubernatoriaus antspaudas ant akmenų dar nesulaužytas.

2. JĖZAUS MATERIALUS KŪNAS

Dešimt minučių po trijų, kada prisikėlęs Jėzus bendravo su susirinkusiomis morontinėmis

Michael memorial in the center of the vast court of the resurrection halls of mansonian number one leads us to conjecture that the Master's resurrection on Urantia was in some way fostered on this, the first of the system mansion worlds.

189:1.10 (2022.1) The first act of Jesus on arising from the tomb was to greet Gabriel and instruct him to continue in executive charge of universe affairs under Immanuel, and then he directed the chief of the Melchizedeks to convey his brotherly greetings to Immanuel. He thereupon asked the Most High of Edentia for the certification of the Ancients of Days as to his mortal transit; and turning to the assembled morontia groups of the seven mansion worlds, here gathered together to greet and welcome their Creator as a creature of their order, Jesus spoke the first words of the postmortal career. Said the morontia Jesus: “Having finished my life in the flesh, I would tarry here for a short time in transition form that I may more fully know the life of my ascendant creatures and further reveal the will of my Father in Paradise.”

189:1.11 (2022.2) After Jesus had spoken, he signaled to the Personalized Adjuster, and all universe intelligences who had been assembled on Urantia to witness the resurrection were immediately dispatched to their respective universe assignments.

189:1.12 (2022.3) Jesus now began the contacts of the morontia level, being introduced, as a creature, to the requirements of the life he had chosen to live for a short time on Urantia. This initiation into the morontia world required more than an hour of earth time and was twice interrupted by his desire to communicate with his former associates in the flesh as they came out from Jerusalem wonderingly to peer into the empty tomb to discover what they considered evidence of his resurrection.

189:1.13 (2022.4) Now is the mortal transit of Jesus — the morontia resurrection of the Son of Man — completed. The transitory experience of the Master as a personality midway between the material and the spiritual has begun. And he has done all this through power inherent within himself; no personality has rendered him any assistance. He now lives as Jesus of morontia, and as he begins this morontia life, the material body of his flesh lies there undisturbed in the tomb. The soldiers are still on guard, and the seal of the governor about the rocks has not yet been broken.

2. THE MATERIAL BODY OF JESUS

189:2.1 (2022.5) At ten minutes past three o'clock, as the resurrected Jesus fraternized with the

asmenybėmis iš Satanijos septynių gyvenamųjų pasaulių, archangelų—prisikėlimo angelų—vadovas kreipėsi į Gabrielį ir paprašė Jėzaus mirtingojo kūno. Tarė archangelų vadovas: “Mes negalime dalyvauti Mykolo, mūsų valdovo, savęs padovanojimo patyrimo morontiniame prisikėlime, bet mes norėtume jo mirtingus palaikus paimti į savąją globą, kad jie nedelsiant būtų sunaikinti. Mes nesiūlome panaudoti savojo dematerializavimo metodo; mes tiesiog norėtume sukelti pagreitinto laiko procesą. Užtenka to, kad mes matėme, kaip Valdovas gyvena ir miršta Urantijoje; dangiškųjų gausybių bus pasigailėta tuo, kad jų atmintyje nebus to vaizdo, kaip ilgai irsta visatos Kūrėjo ir Rėmėjo žmogiškoji forma. Viso Nebadono protingų būtybių vardu, aš prašau mandato, kad į mano globą būtų atiduotas Jėzaus iš Nazareto mirtingas kūnas ir kad mes būtume įgalioti jį nedelsiant sunaikinti.”

Ir kada Gabrielis pasitarė su vyresniuoju Pačiu Aukštuoju iš Edentijos, tada dangiškųjų gausybių atstovui archangelui buvo duotas leidimas atlikti tokį Jėzaus fizinių palaikų sunaikinimą, koks jam atrodys tinkamas.

Kai tik šitas archangelų vadovo prašymas buvo patenkintas, tada jis pasikvietė sau į pagalbą daug savo bičiulių, drauge su didžiuliu kiekiu atstovų iš visų dangiškųjų asmenybių kategorijų, ir tuomet, padedant Urantijos tarpinėms būtybėms, pradėjo Jėzaus fizinio kūno pasiėmimo procesą. Šitas miręs kūnas buvo grynai materialus kūrinys; jis buvo fizinis ir materialus tikrąja šio žodžio prasme; iš kapavietės jo nebuvo galima pašalinti taip, kaip iš užantspauduoto kapo galėjo išeiti prisikėlusio morontinė forma. Padedant tam tikroms morontinėms pagalbinėms asmenybėms, morontinę formą galima padaryti tokią, kad vienu metu, ji būtų tarsi dvasinė, taip, kad ji nereaguotų į įprastą materiją, tuo tarpu kitu metu, ji gali tapti matoma materialioms būtybėms ir su ja gali bendrauti materialios būtybės, tokios, kaip ir šių sferų mirtingieji.

Ruošiantis Jėzaus kūną iš kapavietės pašalinti prieš tai, kada jie oriai ir pagarbiai jį sunaikins beveik tik akimirsnį truncančio suirimo dėka, Urantijos antrinės tarpinės būtybės gavo užduotį nuo jėjimo į kapavietę nuridenti į šalį akmenis. Didesnis iš šitų dviejų akmenų buvo masyvus apskritas luitas, didele dalimi panašus į malūno giras, ir jis judėjo grioveliu, iškaltu uoloje, tokiu būdu, kad jį buvo galima ridenti pirmyn ir atgal, atidarant arba uždarant kapavietę. Kada saugantys žydų sargybiniai ir romėnų kareiviai, blankioje ryto šviesoje, pamatė, kaip šitas didžiulis akmuo ima risti į šalį nuo jėjimo į kapavietę, akivaizdžiai pats savaime—be kokių nors matomų priemonių, kurios tokį judėjimą paaiškintų—tada juos apėmė baimė ir panika, ir jie lėkte nulėkė iš

assembled morontia personalities from the seven mansion worlds of Satania, the chief of archangels — the angels of the resurrection — approached Gabriel and asked for the mortal body of Jesus. Said the chief of the archangels: “We may not participate in the morontia resurrection of the bestowal experience of Michael our sovereign, but we would have his mortal remains put in our custody for immediate dissolution. We do not propose to employ our technique of dematerialization; we merely wish to invoke the process of accelerated time. It is enough that we have seen the Sovereign live and die on Urantia; the hosts of heaven would be spared the memory of enduring the sight of the slow decay of the human form of the Creator and Upholder of a universe. In the name of the celestial intelligences of all Nebadon, I ask for a mandate giving me the custody of the mortal body of Jesus of Nazareth and empowering us to proceed with its immediate dissolution.”

189:2.2 (2023.1) And when Gabriel had conferred with the senior Most High of Edentia, the archangel spokesman for the celestial hosts was given permission to make such disposition of the physical remains of Jesus as he might determine.

189:2.3 (2023.2) After the chief of archangels had been granted this request, he summoned to his assistance many of his fellows, together with a numerous host of the representatives of all orders of celestial personalities, and then, with the aid of the Urantia midwayers, proceeded to take possession of Jesus' physical body. This body of death was a purely material creation; it was physical and literal; it could not be removed from the tomb as the morontia form of the resurrection had been able to escape the sealed sepulchre. By the aid of certain morontia auxiliary personalities, the morontia form can be made at one time as of the spirit so that it can become indifferent to ordinary matter, while at another time it can become discernible and contactable to material beings, such as the mortals of the realm.

189:2.4 (2023.3) As they made ready to remove the body of Jesus from the tomb preparatory to according it the dignified and reverent disposal of near-instantaneous dissolution, it was assigned the secondary Urantia midwayers to roll away the stones from the entrance of the tomb. The larger of these two stones was a huge circular affair, much like a millstone, and it moved in a groove chiseled out of the rock, so that it could be rolled back and forth to open or close the tomb. When the watching Jewish guards and the Roman soldiers, in the dim light of the morning, saw this huge stone begin to roll away from the entrance of the tomb, apparently of its own accord — without any visible means to account for such motion — they were seized with fear and panic, and they fled

tos vietos. Žydai parbėgo į namus, po to sugrįžo, kad apie šiuos dalykus praneštų savo kapitonui šventykloje. Romėnai nulėkė į Antonijo tvirtovę ir pranešė, ką buvo matę, centurionui, kai tik tai šis atvyko į budėjimą.

Žydų lyderiai pradėjo tą nešvarų reikalą, kad tariamai atsikratytų nuo Jėzaus pasiūlydami kyšį išdavikui Judui, o dabar, kada susidūrė su šita gluminančia padėtimi, vietoje to, kad galvotų, kaip nubausti tuos sargybinius, kurie pabėgo iš savo posto, jie griebėsi to, kad šiuos sargybinius ir romėnų kareivius ėmė papirkinėti. Jie kiekvienam iš šitų dvidešimties vyrų sumokėjo tam tikrą sumą pinigų ir paliepė jiems, kad visiems sakytų: "Tuo metu, kada mes naktį miegojome, jo mokiniai užpuolė mus ir jo kūną išsinešė." Ir žydų lyderiai kareiviams tvirtai pažadėjo, kad juos gins prieš Pilotą, jeigu kada nors gubernatorius sužinotų, kad jie paėmė kyšį.

Krikščioniškas tikėjimas į Jėzaus prisikėlimą buvo grindžiamas "tuščios kapavietės" faktu. Iš tikrųjų tai buvo *faktas*, jog kapavietė buvo tuščia, bet kai dėl prisikėlimo, tai nėra *tiesa*. Kapavietė iš tiesų buvo tuščia, kada atėjo pirmieji tikintieji, ir šitas faktas, susietas su neabejotinumu Mokytojo prisikėlimo faktu, atvedė į tai, kad buvo suformuluotas toks tikėjimas, kuris buvo neteisingas: mokymas, kad iš kapo prisikėlė Jėzaus materialus ir mirtingas kūnas. Tiesa, turinti reikalo su dvasinėmis realybėmis ir amžinosiomis vertybėmis, nevisada gali būti sukuriama akivaizdžių faktų suderinimu. Nors atskiri faktai gali būti materialiai ir teisingi, bet tai nereiškia, jog faktų grupės sujungimas turi būtinai vesti į teisingas dvasines išvadas.

Juozapo kapavietė buvo tuščia ne dėl to, kad Jėzaus kūnas buvo atstatytas arba prikeltas, bet dėl to, kad buvo patenkintas dangiškųjų gausybių prašymas ypatingai ir unikaliai jį sunaikinti, kad būtų "dulkės į dulkę" sugrįžimas, neįsiterpiant laiko uždelsimui ir nevykstant mirtingo irimo ir materialaus gedimo įprastiems ir matomiems procesams.

Mirtingi Jėzaus palaikai patyrė tą patį natūralų elementų suirimo procesą, koks yra būdingas visiems žmogiškiems kūnams žemėje, išskyrus tai, kad laiko atžvilgiu, šitas natūralus suirimo būdas buvo nepaprastai paspartintas, pagreitintas iki tokio laipsnio, kad įvyko beveik akimirksniu.

Mykolo prisikėlimo tikrieji įrodymai savo prigimtimi yra dvasiniai, nors šitą mokymą ir sustiprina šios sferos daugelio mirtingųjų, kurie su prisikėlusiu morontiniu Mokytoju susitiko, jį atpažino, ir su juo bendravo, parodymai. Jis tapo beveik vieno tūkstančio žmogiškųjų būtybių

in haste from the scene. The Jews fled to their homes, afterward going back to report these doings to their captain at the temple. The Romans fled to the fortress of Antonia and reported what they had seen to the centurion as soon as he arrived on duty.

189:2.5 (2023.4) The Jewish leaders began the sordid business of supposedly getting rid of Jesus by offering bribes to the traitorous Judas, and now, when confronted with this embarrassing situation, instead of thinking of punishing the guards who deserted their post, they resorted to bribing these guards and the Roman soldiers. They paid each of these twenty men a sum of money and instructed them to say to all: "While we slept during the nighttime, his disciples came upon us and took away the body." And the Jewish leaders made solemn promises to the soldiers to defend them before Pilate in case it should ever come to the governor's knowledge that they had accepted a bribe.

189:2.6 (2023.5) The Christian belief in the resurrection of Jesus has been based on the fact of the "empty tomb." It was indeed a *fact* that the tomb was empty, but this is not the *truth* of the resurrection. The tomb was truly empty when the first believers arrived, and this fact, associated with that of the undoubted resurrection of the Master, led to the formulation of a belief which was not true: the teaching that the material and mortal body of Jesus was raised from the grave. Truth having to do with spiritual realities and eternal values cannot always be built up by a combination of apparent facts. Although individual facts may be materially true, it does not follow that the association of a group of facts must necessarily lead to truthful spiritual conclusions.

189:2.7 (2023.6) The tomb of Joseph was empty, not because the body of Jesus had been rehabilitated or resurrected, but because the celestial hosts had been granted their request to afford it a special and unique dissolution, a return of the "dust to dust," without the intervention of the delays of time and without the operation of the ordinary and visible processes of mortal decay and material corruption.

189:2.8 (2024.1) The mortal remains of Jesus underwent the same natural process of elemental disintegration as characterizes all human bodies on earth except that, in point of time, this natural mode of dissolution was greatly accelerated, hastened to that point where it became well-nigh instantaneous.

189:2.9 (2024.2) The true evidences of the resurrection of Michael are spiritual in nature, albeit this teaching is corroborated by the testimony of many mortals of the realm who met, recognized, and communed with the resurrected morontia Master. He became a part of the

asmeninio patyrimo dalimi iki to laiko, kada su Urantija atsisveikino galutinai.

personal experience of almost one thousand human beings before he finally took leave of Urantia.

3. PRISIKĖLIMAS DĖL NAUJOS DIEVIŠKOSIOS TVARKOS

Šiek tiek po pusės penkių šitą sekmadienio rytą Gabrielis sukvietė archangelus ir pasirengė paskelbti bendrą prisikėlimą, susijusį su Adominės dieviškosios tvarkos užbaigimu Urantijoje. Kada milžiniška serafimų ir cherubimų gausybė, susijusi su šituo didžiu įvykiu, buvo išdėstyta tinkama tvarka, tada morontinis Mykolas pasirodė prieš Gabrielį, sakydamas: "Kaip manasis Tėvas gyvybę turi savyje, lygiai taip jis iš tikrųjų davė ją šiam Sūnui, kad turėtų gyvybę savyje. Nors aš dar ne iki galo naudojuosi visatos valdžia, bet šitas savo paties nustatytas apribojimas jokių būdu neapriboja gyvybės padovanojimo mano miegantiesiems sūnams; tegul prasideda planetinio prisikėlimo kvietimas pagal sąrašą."

Tada archangelų grandinė pirmą kartą veikė iš Urantijos. Gabrielis ir archangelų gausybės nuvyko į planetos dvasinio poliariškumo vietą, ir kada Gabrielis davė ženklą, tada į sistemos pirmąjį gyvenamąjį pasaulį akimirksniu nuskriejo Gabriolio balsas, sakantis: "Mykolo nurodymu, Urantijos naujosios dieviškosios tvarkos mirusieji teprikelia!" Tada visi Urantijos žmogiškųjų rasių išlikusieji, kurie buvo užmigę nuo Adomo laikų, ir kuriems dar nebuvo paskelbtas nuosprendis, atsirado mansonijos prisikėlimo salėse, parengti tam, kad gautų morontinį pavidalą. Ir akimirksniu serafimai ir jų pagalbininkai pasirengė išvykti į gyvenamuosius pasaulius. Paprastai šitie serafiniai sargybiniai, kažkada paskirti į šitų išliekančiųjų mirtingųjų grupinę apsaugą, būtų dalyvavę jų pažadinimo metu mansonijos prisikėlimo salėse, bet šituo laiku jie buvo šitame pačiame pasaulyje, kadangi čia būtinai turėjo dalyvauti Gabrielis, sąsajoje su Jėzaus morontiniu prisikėlimu.

Nežiūrint to, kad nesuskaičiuojamas kiekis individų, turėjusių asmeninius serafinius sargus, ir tų, kurie buvo pasiekę reikalingą dvasinės asmenybės išsivystymą, buvo patekęs į mansoniją vėlesniaisiais amžiais po Adomo ir levos laikų, ir nors buvo daug specialiųjų ir tūkstantmečių Urantijos sūnų prisikėlimų, bet šitas buvo trečiasis iš planetinių kvietimų pagal sąrašą, arba prisikėlimų dėl užbaigtos naujosios dieviškosios tvarkos. Pirmasis įvyko Planetos Princo atvykimo metu, antrasis buvo Adomo laikais, o šitas, trečiasis, pažymėjo Jėzaus iš Nazareto morontinį prisikėlimą, mirtingojo perėjimą.

3. THE DISPENSATIONAL RESURRECTION

189:3.1 (2024.3) A little after half past four o'clock this Sunday morning, Gabriel summoned the archangels to his side and made ready to inaugurate the general resurrection of the termination of the Adamic dispensation on Urantia. When the vast host of the seraphim and the cherubim concerned in this great event had been marshaled in proper formation, the morontia Michael appeared before Gabriel, saying: "As my Father has life in himself, so has he given it to the Son to have life in himself. Although I have not yet fully resumed the exercise of universe jurisdiction, this self-imposed limitation does not in any manner restrict the bestowal of life upon my sleeping sons; let the roll call of the planetary resurrection begin."

189:3.2 (2024.4) The circuit of the archangels then operated for the first time from Urantia. Gabriel and the archangel hosts moved to the place of the spiritual polarity of the planet; and when Gabriel gave the signal, there flashed to the first of the system mansion worlds the voice of Gabriel, saying: "By the mandate of Michael, let the dead of a Urantia dispensation rise!" Then all the survivors of the human races of Urantia who had fallen asleep since the days of Adam, and who had not already gone on to judgment, appeared in the resurrection halls of mansonion in readiness for morontia investiture. And in an instant of time the seraphim and their associates made ready to depart for the mansion worlds. Ordinarily these seraphic guardians, onetime assigned to the group custody of these surviving mortals, would have been present at the moment of their awaking in the resurrection halls of mansonion, but they were on this world itself at this time because of the necessity of Gabriel's presence here in connection with the morontia resurrection of Jesus.

189:3.3 (2024.5) Notwithstanding that countless individuals having personal seraphic guardians and those achieving the requisite attainment of spiritual personality progress had gone on to mansonion during the ages subsequent to the times of Adam and Eve, and though there had been many special and millennial resurrections of Urantia sons, this was the third of the planetary roll calls, or complete dispensational resurrections. The first occurred at the time of the arrival of the Planetary Prince, the second during the time of Adam, and this, the third, signalized the morontia resurrection, the mortal transit, of Jesus of Nazareth.

Kada archangelų vadovas gavo planetinio prisikėlimo ženklą, tada Žmogaus Sūnaus Personalizuotas Derintojas savosios valdžios dangiškosioms gausybėms, suburtoms Urantijoje, atsisakė, sugrąžindamas visus šiuos vietinės visatos sūnus atgal į jų atitinkamų vadovų jurisdikciją. Ir kada jis tą padarė, tada išvyko į Salvingtoną, kad pas Emanuelį užregistruotų tai, jog Mykolas mirtingąjį perėjimą užbaigė. Ir nedelsiant juo pasekė visos dangiškosios gausybės, kurių paslaugos nebebuvo reikalingos Urantijoje. Bet Gabrielis pasiliko Urantijoje su morontiniu Jėzumi.

Ir tai yra pasakojimas apie Jėzaus prisikėlimo įvykius, kaip į juos žvelgė tie, kurie matė juos tokius, kokie jie iš tikrųjų buvo, be šališko ir suvaržyto žmogiškojo požiūrio apribojimų.

4. TUŠČIOS KAPAVIETĖS SURADIMAS

Kada mes artėjame prie Jėzaus prisikėlimo laiko šitą ankstyvą sekmadienio rytą, tada reikėtų prisiminti, jog šie dešimt apaštalų buvo Elijo ir Marijos Morkaus namuose, kur jie miegojo viršutiniame kambaryje, ilsėdamiesi ant tų pačių kušėčių, ant kurių jie buvo patogiai įsitaisę per paskutiniąją vakarienę su savo Mokytoju. Šitą sekmadienio rytą jie buvo susirinkę visi, išskyrus Tomą. Tomas su jais pabuvo keletą minučių vėlyvą šeštadienio vakarą, kada jie pirmą kartą susirinko drauge, bet matyti apaštalus, o taip pat galvoti apie tai, kas atsitiko Jėzui, jam buvo per daug. Jis nužvelgė savo bičiulius ir tuoj pat iš kambario išėjo, nukeliavo į Simono namus Betfage, kur jis nusprendė sielvartauti vienvėję. Visi apaštalai kentėjo, ne tiek dėl to, kad juos būtų apėmusios abejonės ir neviltis, kiek iš baimės, sielvarto, ir gėdos.

Nikodemo namuose buvo drauge susirinkę, su Dovydu Zabediejumi ir Juozapu iš Arimatėjos, maždaug dvylika ar penkiolika žymesnių Jėzaus mokinių iš Jeruzalės. Juozapo iš Arimatėjos namuose buvo apie penkiolika ar dvidešimt geriausių moterų tikinčiųjų. Juozapo namuose gyveno tikrai šitos moterys, ir jos buvo drauge, iš namų neišėjo niekur, Sabato dienos valandomis ir vakare po Sabato, tokiu būdu jos nieko nežinojo ir apie karinę sargybą, kuri saugojo kapavietę; jos taip pat tikrai nieko nežinojo ir apie tai, kad prie įėjimo į kapavietę buvo atridentas antrasis akmuo, ir kad ant šitų abiejų akmenų buvo uždėti Piloto antspaudai.

Šiek tiek prieš tris šitą sekmadienio rytą, kada rytuose ėmė rodytis pirmieji dienos požymiai, penkios iš šių moterų išėjo prie Jėzaus kapavietės. Jos buvo gausiai pasiruošusios specialių balzamavimo losjonų, ir su savimi nešėsi daug lininių tvarsčių. Jos turėjo tikslą

189:3.4 (2024.6) When the signal of the planetary resurrection had been received by the chief of archangels, the Personalized Adjuster of the Son of Man relinquished his authority over the celestial hosts assembled on Urantia, turning all these sons of the local universe back to the jurisdiction of their respective commanders. And when he had done this, he departed for Salvington to register with Immanuel the completion of the mortal transit of Michael. And he was immediately followed by all the celestial host not required for duty on Urantia. But Gabriel remained on Urantia with the morontia Jesus.

189:3.5 (2025.1) And this is the recital of the events of the resurrection of Jesus as viewed by those who saw them as they really occurred, free from the limitations of partial and restricted human vision.

4. DISCOVERY OF THE EMPTY TOMB

189:4.1 (2025.2) As we approach the time of the resurrection of Jesus on this early Sunday morning, it should be recalled that the ten apostles were sojourning at the home of Elijah and Mary Mark, where they were asleep in the upper chamber, resting on the very couches whereon they reclined during the last supper with their Master. This Sunday morning they were all there assembled except Thomas. Thomas was with them for a few minutes late Saturday night when they first got together, but the sight of the apostles, coupled with the thought of what had happened to Jesus, was too much for him. He looked his associates over and immediately left the room, going to the home of Simon in Bethpage, where he thought to grieve over his troubles in solitude. The apostles all suffered, not so much from doubt and despair as from fear, grief, and shame.

189:4.2 (2025.3) At the home of Nicodemus there were gathered together, with David Zebedee and Joseph of Arimathea, some twelve or fifteen of the more prominent of the Jerusalem disciples of Jesus. At the home of Joseph of Arimathea there were some fifteen or twenty of the leading women believers. Only these women abode in Joseph's house, and they had kept close within during the hours of the Sabbath day and the evening after the Sabbath, so that they were ignorant of the military guard on watch at the tomb; neither did they know that a second stone had been rolled in front of the tomb, and that both of these stones had been placed under the seal of Pilate.

189:4.3 (2025.4) A little before three o'clock this Sunday morning, when the first signs of day began to appear in the east, five of the women started out for the tomb of Jesus. They had prepared an abundance of special embalming lotions, and they carried many linen bandages with them. It was

Jėzaus kūnui suteikti kruopštesnį mirusiojo patepimą ir jį rūpestingiau apvynioti naujais tvarsčiais.

Šios moterys, kurios ėjo atlikti šitos Jėzaus kūno patepimo misijos buvo: Marija Magdalena, Marija, Alfiejaus dvynių motina, Salomėja, Zabediejų brolių motina, Joana, Kuzo žmona, ir Suzana, Ezro iš Aleksandrijos dukra.

Buvo maždaug pusė keturių, kada šios penkios moterys, apsikrovusios savo aliejais, atėjo prie tuščios kapavietės. Kada jos ėjo iš miesto per Damasko vartus, tada sutiko būrį kareivių, lekiančių į miestą, daugiau ar mažiau apimtų panikos, ir tai jas privertė kelioms minutėlėms stabtelėti; bet, kai nieko daugiau neatsitiko, tai savo kelionę jos tęsė toliau.

Jos labai nustebo, kada pamatė nuo įėjimo į kapavietę į šalį nuridentus akmenis, kadangi išeidamos tarpusavyje šnekėjosi, “Kas gi mums padės nuridenti į šalį tą akmenį?” Jos pasidėjo savo nešulius ir ėmė su baime ir dideliu nusistebėjimu dairytis viena į kitą. Tuo metu, kada jos stovėjo ten, drebėdamos iš baimės, Marija Magdalena surizikavo apeiti aplink mažesnį akmenį ir išdrįso įeiti į tuščią kapavietę. Šita Juozapo kapavietė buvo jo sode ant kalno šlaito rytinėje kelio pusėje, ir įėjimas į ją taip pat buvo rytų pusėje. Iki šitos valandos nauja diena buvo pakankamai išaušusi, jog Marija galėtų pažvelgti gilyn į tą vietą, kur buvo paguldytas Mokytojo kūnas ir, jog pamatytų, kad jo nebėra. Akmens nišoje, kur jie buvo paguldę Jėzų, Marija matė tik tai, ką sulankstytą rankšluostį, tą sulankstytą nedidelį rankšluostį, kur ilsėjosi jo galva, ir tuos tvarsčius, į kuriuos jis buvo įvyniotas, kurie gulėjo nepalieti, ir taip, kaip jie buvo padėti iki to laiko, kada dangiškosios gausybės kūną pašalino. Drobulė gulėjo prie laidojimo nišos pagrindo.

Kai tik Marija keletą akimirkų pastovėjo kapavietės tarpduryje (iš pradžių įėjusi į kapavietę, ji nematė aiškiai), ji pamatė, kad Jėzaus kūno nebėra, o jo vietoje buvo tik tai, ką šios įkapės, ir tada ji sušuko tokiu balsu, kuriame buvo nerimas ir kančia. Visos moterys buvo nepaprastai susijaudinusios; jos buvo nervingai įsitępusios visą laiką nuo tos akimirkos, kada prie miesto vartų sutiko panikos apimtus kareivius, o kada Marija šitaip skausmingai surėkė, tada jas apėmė siaubas, ir jos tekinomis pabėgo. Ir nesustojo tol, kol nenubėgo viso kelio iki Damasko vartų. Iki šio laiko Joana suvokė, kad jos paliko Mariją; ji padėjo savo kompanionėms atsipeikėti, ir jos vėl pasuko link kapavietės.

Joms artinantis prie kapavietės, išsigandusi Magdalena, kurią dar labiau apėmė siaubas, kada išėjusi iš kapavietės, nebesurado laukiančių savo seserų, dabar bėgo pas jas, iš susijaudinimo šaukdama: “Jo ten nebėra—jie išsinešė jį!” Ir ji

their purpose more thoroughly to give the body of Jesus its death anointing and more carefully to wrap it up with the new bandages.

189:4.4 (2025.5) The women who went on this mission of anointing Jesus' body were: Mary Magdalene, Mary the mother of the Alpheus twins, Salome the mother of the Zebedee brothers, Joanna the wife of Chuza, and Susanna the daughter of Ezra of Alexandria.

189:4.5 (2025.6) It was about half past three o'clock when the five women, laden with their ointments, arrived before the empty tomb. As they passed out of the Damascus gate, they encountered a number of soldiers fleeing into the city more or less panic-stricken, and this caused them to pause for a few minutes; but when nothing more developed, they resumed their journey.

189:4.6 (2025.7) They were greatly surprised to see the stone rolled away from the entrance to the tomb, inasmuch as they had said among themselves on the way out, “Who will help us roll away the stone?” They set down their burdens and began to look upon one another in fear and with great amazement. While they stood there, atremble with fear, Mary Magdalene ventured around the smaller stone and dared to enter the open sepulchre. This tomb of Joseph was in his garden on the hillside on the eastern side of the road, and it also faced toward the east. By this hour there was just enough of the dawn of a new day to enable Mary to look back to the place where the Master's body had lain and to discern that it was gone. In the recess of stone where they had laid Jesus, Mary saw only the folded napkin where his head had rested and the bandages wherewith he had been wrapped lying intact and as they had rested on the stone before the celestial hosts removed the body. The covering sheet lay at the foot of the burial niche.

189:4.7 (2026.1) After Mary had tarried in the doorway of the tomb for a few moments (she did not see distinctly when she first entered the tomb), she saw that Jesus' body was gone and in its place only these grave cloths, and she uttered a cry of alarm and anguish. All the women were exceedingly nervous; they had been on edge ever since meeting the panicky soldiers at the city gate, and when Mary uttered this scream of anguish, they were terror-stricken and fled in great haste. And they did not stop until they had run all the way to the Damascus gate. By this time Joanna was conscience-stricken that they had deserted Mary; she rallied her companions, and they started back for the tomb.

189:4.8 (2026.2) As they drew near the sepulchre, the frightened Magdalene, who was even more terrorized when she failed to find her sisters waiting when she came out of the tomb, now rushed up to them, excitedly exclaiming: “He is not

nuvedė jas atgal prie kapavietės, ir jos visos įėjo į vidų ir pamatė, kad ji yra tuščia.

Tada visos penkios moterys atsisėdo ant akmenų netoli įėjimo ir aptarė padėtį. Joms dar nebuvo atėjusi mintis, kad Jėzus buvo prikeltas. Per Sabatą jos buvo pačios atskirai vienos, ir jos priėjo nuomonės, jog kūnas buvo perneštas į kitą kapavietę. Tačiau, kada jos aptarinėjo šitokį dilemos sprendimą, tada jos niekaip negalėjo paaiškinti, kodėl įkapės buvo sudėtos tvarkingai; kaip buvo galima pašalinti kūną, kadangi patys tie tvarsčiai, į kuriuos jis buvo įvyniotas, yra palikti toje pačioje padėtyje ir akivaizdžiai nepaliesiti ant laidojimo lentynos?

Ten šitoms moterims besėdint šitos naujos dienos ankstyvomis aušros valandomis, jos pažvelgė į vieną pusę ir pastebėjo tylintį ir nejudantį nepažįstamąjį. Akimirkliai jos ir vėl išsigando, bet Marija Magdalena, pribėgusi ir kreipdamasi į jį, tarsi ji būtų pamaniusi, kad jis galėtų būti šito sodo prižiūrėtojas, paklausė: “Kur jūs nunešėte Mokytoją? Kur jūs jį paguldėte? Pasakyk mums, kad mes galėtume nueiti ir paimti jį.” Kada nepažįstamasis Marijai neatsakė, tada ji ėmė verkti. Tuomet joms prašneko Jėzus, tardamas, “Ko jūs ieškote?” Marija atsakė: “Mes ieškome Jėzaus, kuris buvo palaidotas, kad ilsėtųsi Juozapo kapavietėje, bet jo nebėra. Ar tu žinai, kur jie nunešė jį?” Tuomet tarė Jėzus: “Argi šitas Jėzus nesakė jums, dar Galilėjoje, kad jis mirs, bet ir vėl prisikels?” Šitie žodžiai moteris pritrenkė, bet Mokytojas buvo taip pasikeitęs, kad jos vis dar neatpažino jo, nugarą atsukusio į blyškia šviesą. Ir joms apmąstant jo žodžius, jis kreipėsi į Magdalėną pažįstamu balsu, ištardamas, “Marija.” Ir kada ji išgirdo tą gerai pažįstamos užuojautos ir kupino meilės pasveikinimo žodį, tada ji suprato, jog tai buvo Mokytojo balsas, ir ji greitai parklupo ant kelių prie jo kojų, tuo pačiu metu sušukdama, “Mano Viešpatie, ir mano Mokytojau!” Ir visos kitos moterys suvokė, jog būtent Mokytojas ir stovi prieš jas pašlovintoje formoje, ir jos tuoj pat puolė prieš jį ant kelių.

Šitos žmogiškosios akys galėjo pamatyti morontinę Jėzaus formą dėka specialios tarnystės, kurią atliko transformuotojai ir tarpinės būtybės, drauge su tam tikromis morontinėmis asmenybėmis tuo metu lydėjusiomis Jėzų.

Kada Marija siekė jo kojas apkabinti, tada Jėzus tarė: “Neliesk manęs, Marija, nes aš nebesu toks, kokį tu mane pažinojai materialaus kūno pavidalu. Šitoje formoje kažkurį laiką aš tikrai pabūsiu su jumis, prieš tai, kada pakilsiu pas Tėvą. Bet dabar eikite, jūs visos, ir pasakykite mano apaštalams—ir Petriui—kad aš prisikėliau ir kad su manimi jūs šnekėjotės.”

there — they have taken him away!” And she led them back to the tomb, and they all entered and saw that it was empty.

189:4.9 (2026.3) All five of the women then sat down on the stone near the entrance and talked over the situation. It had not yet occurred to them that Jesus had been resurrected. They had been by themselves over the Sabbath, and they conjectured that the body had been moved to another resting place. But when they pondered such a solution of their dilemma, they were at a loss to account for the orderly arrangement of the grave cloths; how could the body have been removed since the very bandages in which it was wrapped were left in position and apparently intact on the burial shelf?

189:4.10 (2026.4) As these women sat there in the early hours of the dawn of this new day, they looked to one side and observed a silent and motionless stranger. For a moment they were again frightened, but Mary Magdalene, rushing toward him and addressing him as if she thought he might be the caretaker of the garden, said, “Where have you taken the Master? Where have they laid him? Tell us that we may go and get him.” When the stranger did not answer Mary, she began to weep. Then spoke Jesus to them, saying, “Whom do you seek?” Mary said: “We seek for Jesus who was laid to rest in Joseph’s tomb, but he is gone. Do you know where they have taken him?” Then said Jesus: “Did not this Jesus tell you, even in Galilee, that he would die, but that he would rise again?” These words startled the women, but the Master was so changed that they did not yet recognize him with his back turned to the dim light. And as they pondered his words, he addressed the Magdalene with a familiar voice, saying, “Mary.” And when she heard that word of well-known sympathy and affectionate greeting, she knew it was the voice of the Master, and she rushed to kneel at his feet while she exclaimed, “My Lord, and my Master!” And all of the other women recognized that it was the Master who stood before them in glorified form, and they quickly knelt before him.

189:4.11 (2027.1) These human eyes were enabled to see the morontia form of Jesus because of the special ministry of the transformers and the midwayers in association with certain of the morontia personalities then accompanying Jesus.

189:4.12 (2027.2) As Mary sought to embrace his feet, Jesus said: “Touch me not, Mary, for I am not as you knew me in the flesh. In this form will I tarry with you for a season before I ascend to the Father. But go, all of you, now and tell my apostles — and Peter — that I have risen, and that you have talked with me.”

Kai tik šitos moterys atsigavo iš nuostabos šoko, jos nuskubėjo atgal į miestą ir į Elijo Morkaus namus, kur šiems dešimčiai apaštaly papasakojo viską, kas joms buvo atsitikę; bet apaštalai nebuvo linkę jomis patikėti. Iš pradžių jie manė, kad jos buvo mačiosios viziją, tačiau, kada Marija Magdalena pakartojo tuos žodžius, kuriuos joms buvo sakęs Jėzus, ir kada Petras išgirdo savo vardą, tada jis išlėkė iš viršutinio kambario, tuoj pat juo pasekė ir Jonas, ir bėgo greitai, kad pasiektų kapavietę ir visa tai pamatytų pats.

Moterys pakartojo pasakojimą apie pašnekesį su Jėzumi likusiems apaštalams, bet jie nepatikėjo; o patys išsiaiškinti jie neišėjo, kaip tą padarė Petras ir Jonas.

5. PETRAS IR JONAS PRIE KAPAVIETĖS

Šiems dviems apaštalams bėgant į Golgotą ir prie Juozapo kapavietės, Petro mintyse baimė ir viltis keitė viena kitą; jis bijojo sutikti Mokytoją, bet jo viltį sužadino tas pasakojimas, kad Jėzus pasiuntė žodį specialiai jam. Jis buvo pusiau įtikintas, kad Jėzus iš tikrųjų yra gyvas; jis prisiminė tą pažadą prisikelti trečiąją dieną. Keista tą sakyti, bet šitas pažadas jam ir į galvą neatėjo nuo nukryžiuavimo iki šitos akimirkos, kada dabar jis lekia į šiaurę per Jeruzalę. Kada Jonas išbėgo iš miesto, tada jo sieloje ėmė trykšti keista džiaugsmo ir vilties ekstazė. Jis buvo pusiau įsitikinęs, jog moterys tikrai matė prisikėlusį Mokytoją.

Jonas, būdamas jaunesnis už Petrą, jį pralenkė ir prie kapavietės atbėgo pirmas. Jonas laukė prie įėjimo, apžiūrinėdamas kapavietę, o ji buvo tokia, kaip ją ir buvo pavaizdavusi Marija. Labai greitai atbėgo ir Simonas Petras ir, įėjęs, pamatė tą patį tuščią kapą su įkapėmis taip ypatingai sudėtomis. Ir kada Petras išėjo į lauką, tada Jonas taip pat įėjo į vidų ir visa tai pamatė pats, ir tuomet jie atsisėdo ant akmens, kad apmąstytų prasmę to, ką pamatė ir išgirdo. Ir tuo metu, kada jie ten sėdėjo, mintyse permąstė visa tai, kas jiems buvo pasakyta apie Jėzų, bet jie negalėjo suvokti aiškiai to, kas buvo atsitikę.

Petras iš pradžių padarė prielaidą, jog kapas buvo apiplėštas, jog priešai kūną pavogė, galbūt sargybą papirko. Bet Jonas samprotavo, kad vargu ar kapas būtų buvęs paliktas toks tvarkingas, jeigu kūnas būtų išvogtas, ir jis taip pat pateikė klausimą, kaip galėjo atsitikti, jog tvarsčiai buvo palikti, ir taip akivaizdžiai nepalieti. Ir vėl jie abu įėjo į kapavietę antrą kartą, kad įkapes apžiūrėtų atidžiau. Kada iš kapavietės jie išėjo antrą kartą, tada pamatė, jog Marija Magdalena buvo sugrįžusi ir prie įėjimo verkė. Marija nuėjo pas apaštalus tikėdama, kad Jėzus buvo

189:4.13 (2027.3) After these women had recovered from the shock of their amazement, they hastened back to the city and to the home of Elijah Mark, where they related to the ten apostles all that had happened to them; but the apostles were not inclined to believe them. They thought at first that the women had seen a vision, but when Mary Magdalene repeated the words which Jesus had spoken to them, and when Peter heard his name, he rushed out of the upper chamber, followed closely by John, in great haste to reach the tomb and see these things for himself.

189:4.14 (2027.4) The women repeated the story of talking with Jesus to the other apostles, but they would not believe; and they would not go to find out for themselves as had Peter and John.

5. PETER AND JOHN AT THE TOMB

189:5.1 (2027.5) As the two apostles raced for Golgotha and the tomb of Joseph, Peter's thoughts alternated between fear and hope; he feared to meet the Master, but his hope was aroused by the story that Jesus had sent special word to him. He was half persuaded that Jesus was really alive; he recalled the promise to rise on the third day. Strange to relate, this promise had not occurred to him since the crucifixion until this moment as he hurried north through Jerusalem. As John hastened out of the city, a strange ecstasy of joy and hope welled up in his soul. He was half convinced that the women really had seen the risen Master.

189:5.2 (2027.6) John, being younger than Peter, outran him and arrived first at the tomb. John tarried at the door, viewing the tomb, and it was just as Mary had described it. Very soon Simon Peter rushed up and, entering, saw the same empty tomb with the grave cloths so peculiarly arranged. And when Peter had come out, John also went in and saw it all for himself, and then they sat down on the stone to ponder the meaning of what they had seen and heard. And while they sat there, they turned over in their minds all that had been told them about Jesus, but they could not clearly perceive what had happened.

189:5.3 (2027.7) Peter at first suggested that the grave had been rifled, that enemies had stolen the body, perhaps bribed the guards. But John reasoned that the grave would hardly have been left so orderly if the body had been stolen, and he also raised the question as to how the bandages happened to be left behind, and so apparently intact. And again they both went back into the tomb more closely to examine the grave cloths. As they came out of the tomb the second time, they found Mary Magdalene returned and weeping before the entrance. Mary had gone to the apostles believing

prisikėlęs iš kapo, tačiau kada jie visi jos pasakojimu patikėti atsisakė, tada ji buvo prislėgta ir apimta nevilties. Ji norėjo sugrįžti prie kapavietės, kur ji manė, jog buvo girdėjusi pažįstamą Jėzaus balsą.

Kada Marija laukė po to, kai Petras ir Jonas buvo nuėję, tada Mokytojas jai vėl pasirodė, sakdamas: "Neabejok; turėk drąsos tikėti tuo, ką tu matei ir girdėjai. Sugrįžk pas mano apaštalus ir vėl jiems pasakyk, kad aš prisikėliau, kad aš tikrai apsireikšiu ir jiems, ir kad netrukus aš tikrai eisiu pirma jų į Galilėją kaip ir prižadėjau."

Marija nulėkė atgal į Morkaus namus ir papasakojo apaštalams, kad ji vėl kalbėjosi su Jėzumi, bet ja jie nepatikėjo. Tačiau kada sugrįžo Petras ir Jonas, tada šaipytis jie nustojo ir juos apėmė baimė ir nuogąstavimas.

that Jesus had risen from the grave, but when they all refused to believe her report, she became downcast and despairing. She longed to go back near the tomb, where she thought she had heard the familiar voice of Jesus.

189:5.4 (2027.8) As Mary lingered after Peter and John had gone, the Master again appeared to her, saying: "Be not doubting; have the courage to believe what you have seen and heard. Go back to my apostles and again tell them that I have risen, that I will appear to them, and that presently I will go before them into Galilee as I promised."

189:5.5 (2028.1) Mary hurried back to the Mark home and told the apostles she had again talked with Jesus, but they would not believe her. But when Peter and John returned, they ceased to ridicule and became filled with fear and apprehension.

190 Dokumentas. Morontiniai Jėzaus apsireiškimai

⇨ 189

URANTIJOS KNYGA

191 ⇨

IV DALIS. JĖZAUS GYVENIMAS IR MOKYMAI

190 DOKUMENTAS. MORONTINIAI
JĖZAUS APSIREIŠKIMAI

Skyrius

ĮVADAS

1. Prisikėlimo šaukliai
2. Jėzaus apsireiškimas Betanėje
3. Juozapo namuose
4. Apsireiškimas graikams
5. Einant su dviem broliais

ĮVADAS

PRISIKĖLĘS Jėzus dabar ruošiasi praleisti trumpą laikotarpį Urantijoje, turėdamas tikslą patirti šios sferos kylančiąją mirtingojo morontinę karjerą. Nors šitą morontinio gyvenimo laiką jam reikia praleisti savo mirtingojo įsikūnijimo pasaulyje, bet visais atžvilgiais tai bus Satanijos mirtingųjų, kurie pereina per Jerusemo septynių gyvenamųjų pasaulių besivystantį morontinį gyvenimą, patyrimo ekvivalentas.

Visa šitoji galia, kuri yra neatskiriama nuo Jėzaus -- gyvybės padovanojimas—ir kuri įgalino jį prisikelti iš mirusiųjų, yra būtent ta amžinojo gyvenimo dovana, kurią jis padovanoja karalystės tikintiesiems, ir kuri net ir dabar garantuoja, kad jie prisikels iš natūralios mirties pančių.

Šios sferos mirtingieji prisikėlimo rytą prisikels su tokios pačios rūšies pereinamuoju arba morontiniu kūnu, kokį turėjo Jėzus tada, kada prisikėlė iš kapo šitą sekmadienio rytą. Šitie kūnai neturi kraujo apytakos, ir tokios būtybės nevalgo įprasto materialaus maisto; ir vis tik, šitos morontinės formos yra *realios*. Kada tie įvairūs tikintieji pamatė Jėzų po jo prisikėlimo, tada jie iš tikrųjų jį matė; jie nebuvo vizijomis ar

PAPER 190
MORONTIA APPEARANCES OF
JESUS

SECTIONS

Introduction

1. Heralds of the Resurrection
2. Jesus' Appearance at Bethany
3. At the Home of Joseph
4. Appearance to the Greeks
5. The Walk with Two Brothers

INTRODUCTION

190:0.1 (2029.1) THE resurrected Jesus now prepares to spend a short period on Urantia for the purpose of experiencing the ascending morontia career of a mortal of the realms. Although this time of the morontia life is to be spent on the world of his mortal incarnation, it will, however, be in all respects the counterpart of the experience of Satania mortals who pass through the progressive morontia life of the seven mansion worlds of Jerusem.

190:0.2 (2029.2) All this power which is inherent in Jesus — the endowment of life — and which enabled him to rise from the dead, is the very gift of eternal life which he bestows upon kingdom believers, and which even now makes certain their resurrection from the bonds of natural death.

190:0.3 (2029.3) The mortals of the realms will arise in the morning of the resurrection with the same type of transition or morontia body that Jesus had when he arose from the tomb on this Sunday morning. These bodies do not have circulating blood, and such beings do not partake of ordinary material food; nevertheless, these morontia forms are *real*. When the various believers saw Jesus after his resurrection, they really saw him; they were not

haliucinacijomis save apgavusios aukos.

Tvirtas įtikėjimas į Jėzaus prisikėlimą buvo tas kardinalus bruožas, kurį turėjo ankstyvojo evangelijos mokymo visų atšakų tikėjimas. Jeruzalėje, Aleksandrijoje, Antioke, ir Filadelfijoje visus evangelijos mokytojus vienijo šitas neabejotinas įtikėjimas į Mokytojo prisikėlimą.

Žvelgiant į tą svarbų vaidmenį, kurį atliko Marija Magdalena, skelbdama Mokytojo prisikėlimą, reikėtų pastebėti, jog Marija buvo pagrindinė moterų korpuso atstovė, koks buvo Petras apaštalams. Marija nebuvo moterų darbininkių vadovė, bet ji buvo pagrindinė jų mokytoja ir atstovė visuomenei. Marija buvo tapusi labai atsargia moterimi, tokiu būdu jos drąsumas užkalbinant kažkokį vyrą, kurį ji palaikė Juozapo sodo prižiūrėtoju, tikrai parodo, koks ją buvo apėmęs siaubas, kada kapavietę rado tuščią. Būtent jos meilės gilumas ir agonija, jos visiškas atsidavimas, privertė ją, akimirkai, užmiršti tuos įprastinius suvaržymus, keliamus žydų moteriai kreipiantis į nepažįstamą vyrą.

the self-deceived victims of visions or hallucinations.

190:0.4 (2029.4) Abiding faith in the resurrection of Jesus was the cardinal feature of the faith of all branches of the early gospel teaching. In Jerusalem, Alexandria, Antioch, and Philadelphia all the gospel teachers united in this implicit faith in the Master's resurrection.

190:0.5 (2029.5) In viewing the prominent part which Mary Magdalene took in proclaiming the Master's resurrection, it should be recorded that Mary was the chief spokesman for the women's corps, as was Peter for the apostles. Mary was not chief of the women workers, but she was their chief teacher and public spokesman. Mary had become a woman of great circumspection, so that her boldness in speaking to a man whom she considered to be the caretaker of Joseph's garden only indicates how horrified she was to find the tomb empty. It was the depth and agony of her love, the fullness of her devotion, that caused her to forget, for a moment, the conventional restraints of a Jewish woman's approach to a strange man.

1. PRISIKĖLIMO ŠAUKLIAI

Apaštalai nenorėjo, kad Jėzus paliktų juos; dėl to iš tikrųjų jie visus jo teiginius apie mirtį, kartu su jo pažadais vėl prisikelti, laikė nereikšmingais. Jie nelaukė šio prisikėlimo tokio, koks jis įvyko, ir jie atsisakė tuo patikėti tol, kol tą padaryti buvo priversti, kada susidūrė su neabejotiniais faktais ir absoliučiais įrodymais savo pačių patyrimė.

Kada apaštalai atsisakė patikėti šių penkių moterų, kurios pareiškė, kad matė Jėzų ir šnekėjosi su juo, žinia, tada Marija Magdalena sugrįžo prie kapavietės, o likusios moterys nuėjo atgal į Juozapo namus, kur apie savo patyrimus papasakojo jo dukrai ir kitoms moterims. Ir šios moterys jų pasakojimu patikėjo. Šiek tiek po šeštos valandos Juozapo iš Arimatėjos duktė ir tos keturios moterys, kurios buvo mačiusios Jėzų, nuėjo į Nikodemo namus, kur viską, kas buvo atsitikę, papasakojo Juozapui, Nikodemui, Dovydui Zabediejui, ir kitiems ten susirinkusiems vyrams. Nikodemas ir kiti suabejojo jų pasakojimu, suabejojo tuo, kad Jėzus yra prisikėlęs iš mirusiųjų; jie manė, jog kūną buvo paėmę žydai. Juozapas ir Dovydas šita žinia buvo linkę tikėti, ir tiek smarkiai, kad jie išskubėjo patikrinti kapavietės, ir jie viską atrado taip, kaip moterys buvo nupasakojusios. Ir jie buvo paskutiniai šitaip apžiūrėję kapavietę, nes pusę aštuonių aukštasis šventikas pasiuntė į kapavietę šventyklos sargybinių kapitoną, kad paimtų įkapes. Kapitonas jas visas suvyniojo į drobulę ir nuo greta buvusios stačios uolos numetė žemyn.

1. HERALDS OF THE RESURRECTION

190:1.1 (2029.6) The apostles did not want Jesus to leave them; therefore had they slighted all his statements about dying, along with his promises to rise again. They were not expecting the resurrection as it came, and they refused to believe until they were confronted with the compulsion of unimpeachable evidence and the absolute proof of their own experiences.

190:1.2 (2030.1) When the apostles refused to believe the report of the five women who represented that they had seen Jesus and talked with him, Mary Magdalene returned to the tomb, and the others went back to Joseph's house, where they related their experiences to his daughter and the other women. And the women believed their report. Shortly after six o'clock the daughter of Joseph of Arimathea and the four women who had seen Jesus went over to the home of Nicodemus, where they related all these happenings to Joseph, Nicodemus, David Zebedee, and the other men there assembled. Nicodemus and the others doubted their story, doubted that Jesus had risen from the dead; they conjectured that the Jews had removed the body. Joseph and David were disposed to believe the report, so much so that they hurried out to inspect the tomb, and they found everything just as the women had described. And they were the last to so view the sepulchre, for the high priest sent the captain of the temple guards to the tomb at half past seven o'clock to remove the grave cloths. The captain wrapped them all up in the linen sheet and threw

Iš kapavietės Dovydas ir Juozapas tuoj pat pasuko į Elijo Morkaus namus, kur viršutiniame kambaryje jie surengė pasitarimą su šiais dešimčia apaštalių. Tikrai Jonas Zabediejus buvo linkęs tikėti, nors ir silpnai, kad Jėzus iš mirusiųjų prisikėlė. Petras iš pradžių patikėjo, tačiau, kada Mokytojo nesurado, tada ėmė labai smarkiai abejoti. Jie visi buvo linkę tikėti, kad kūną paėmė žydai. Dovydas su jais nepradėjo ginčytis, bet išeidamas tarė: “Jūs esate tie apaštalai, ir jūs turėtumėte šiuos dalykus suprasti. Su jumis aš nesiginčysiu; vis tik, dabar aš einu atgal į Nikodemo namus, kur esu sutaręs susitikti su savo pasiuntiniais šitą rytą, ir kada jie bus susirinkę draugėn, tada aš tikrai juos pasiųsiu į jų paskutiniąją misiją kaip Mokytojo prisikėlimo šauklius. Aš girdėjau, kaip Mokytojas sakė, jog po to, kai jis turėtų mirti, jis prisikels trečiąją dieną, ir aš juo tikiu.” Ir šitaip taręs prislėgtiems ir nuliūdusiems karalystės ambasadoriams, šitas pats save pasiskyręs ryšio ir informacijos rinkimo vadovas su apaštalais išsiskyrė. Eidamas iš viršutinio kambario jis numetė Motiejui Leviui ant kelių Judo kapšą, kuriame buvo visi apaštališkieji pinigai.

Buvo maždaug pusė dešimtos, kada paskutinis iš dvidešimt šešių Dovydo pasiuntinių atvyko į Nikodemo namus. Dovydas juos iškart pakvietė į erdvų kiemą ir kreipėsi į juos:

“Vyrai ir sielos broliai, visą šitą laiką jūs tarnavote man sutinkamai su savo priesaika man ir vienas kitam, ir aš kviečiu jus paliudyti, jog aš dar niekada nepasiunčiau klaidingos informacijos iš jūsų rankų. Netrukus kaip savanorius karalystės pasiuntinius aš jus pasiųsiu į paskutiniąją užduotį, ir šitą darydamas aš jus atleidžiu nuo jūsų priesaikos ir šituo pasiuntinių korpusą išformuoju. Vyrai, aš jums pareiškiu, jog savąjį darbą mes užbaigėme. Daugiau Mokytojui mirtingųjų pasiuntinių tikrai nebereikia; jis prisikėlė iš mirusiųjų. Jis mums sakė anksčiau negu ji suėmė, kad jis mirs ir vėl prisikels trečiąją dieną. Aš mačiau kapavietę—ji yra tuščia. Aš šnekėjau su Marija Magdalena ir kitomis keturiomis moterimis, kurios kalbėjosi su Jėzumi. Dabar aš jus išformuoju, su jumis atsisveikinu, ir siunčiu jus su atitinkama užduotimi, ir toji žinia, kurią jūs tikrai nunešite tikintiesiems yra tokia: ‘Jėzus prisikėlė iš mirusiųjų; kapavietė yra tuščia.’”

Didžioji dauguma susirinkusiųjų stengėsi įtikinti Dovydą šito nedaryti. Bet jie negalėjo jo paveikti. Tuomet jie siekė įtikinti šiuos pasiuntinius, kad šito nedarytų, bet jie nekreipė dėmesio į dvejonių žodžius. Ir tokiu būdu, šiek tiek prieš dešimtą valandą šitą sekmadienio rytą, šitie dvidešimt šeši bėgikai išskubėjo kaip pirmieji

them over a near-by cliff.

190:1.3 (2030.2) From the tomb David and Joseph went immediately to the home of Elijah Mark, where they held a conference with the ten apostles in the upper chamber. Only John Zebedee was disposed to believe, even faintly, that Jesus had risen from the dead. Peter had believed at first but, when he failed to find the Master, fell into grave doubting. They were all disposed to believe that the Jews had removed the body. David would not argue with them, but when he left, he said: “You are the apostles, and you ought to understand these things. I will not contend with you; nevertheless, I now go back to the home of Nicodemus, where I have appointed with the messengers to assemble this morning, and when they have gathered together, I will send them forth on their last mission, as heralds of the Master’s resurrection. I heard the Master say that, after he should die, he would rise on the third day, and I believe him.” And thus speaking to the dejected and forlorn ambassadors of the kingdom, this self-appointed chief of communication and intelligence took leave of the apostles. On his way from the upper chamber he dropped the bag of Judas, containing all the apostolic funds, in the lap of Matthew Levi.

190:1.4 (2030.3) It was about half past nine o’clock when the last of David’s twenty-six messengers arrived at the home of Nicodemus. David promptly assembled them in the spacious courtyard and addressed them:

190:1.5 (2030.4) “Men and brethren, all this time you have served me in accordance with your oath to me and to one another, and I call you to witness that I have never yet sent out false information at your hands. I am about to send you on your last mission as volunteer messengers of the kingdom, and in so doing I release you from your oaths and thereby disband the messenger corps. Men, I declare to you that we have finished our work. No more does the Master have need of mortal messengers; he has risen from the dead. He told us before they arrested him that he would die and rise again on the third day. I have seen the tomb — it is empty. I have talked with Mary Magdalene and four other women, who have talked with Jesus. I now disband you, bid you farewell, and send you on your respective assignments, and the message which you shall bear to the believers is: ‘Jesus has risen from the dead; the tomb is empty.’”

190:1.6 (2030.5) The majority of those present endeavored to persuade David not to do this. But they could not influence him. They then sought to dissuade the messengers, but they would not heed the words of doubt. And so, shortly before ten o’clock this Sunday morning, these twenty-six runners went forth as the first heralds of the

šaukliai, pranešantys galingą tiesą-faktą apie prisikėlusį Jėzų. Ir jie išvyko į šią misiją, kaip ir į daugybę kitų, vykdydami savo priesaiką Dovydui ir vienas kitam. Šitie vyrai jautė didžiulį pasitikėjimą Dovydu. Jie išvyko su šita užduotimi net ir nelaukdami, kad pasišnekėtų su tais, kurie Jėzų buvo matę; jie patikėjo Dovydo žodžiu. Didžioji jų dauguma tikėjo tuo, ką jiems pasakė Dovydas, ir net tie, kurie kažkuria prasme abejojo, šią žinią nunešė lygiai taip užtikrintai ir lygiai taip greitai.

Apaštalai, tas karalystės dvasinis korpusas, šią dieną yra susirinkę viršutiniame kambaryje, išsigandę ir abejojantys, tuo tarpu šitie mėgėjai, išreiškiantys pirmąjį bandymą socializuotis su žmogaus brolystės Mokytojo evangelija, vykdydami savo bebaimio ir sumanaus vadovo nurodymus, vyksta tolyn, kad skelbtų prisikėlusį pasaulio ir visatos Išgelbėtoją. Ir į šią reikšmingą tarnystę jie įsitraukia anksčiau negu jo pasirinktieji atstovai nori patikėti jo žodžiu arba pritarti savo akimis mačiusiųjų liudininkų parodymams.

Šitie dvidešimt šeši buvo pasiųsti į Lozorius namus Betanėje ir į visus tikinčiųjų centrus, pradedant Beršeba pietuose ir baigiant Damasku ir Sidonu šiaurėje; ir nuo Filadelfijos rytuose iki Aleksandrijos vakaruose.

Kada Dovydas su savo sielos broliais išsiskyrė, tada jis nuėjo į Juozapo namus pasiimti savo motinos, ir jie išėjo į Betanę, kad prisijungtų prie laukiančios Jėzaus šeimos. Dovydas gyveno ten Betanėje su Morta ir Marija iki to laiko, kada jos savo žemiškąją nuosavybę pardavė, ir jis lydėjo jas kelionėje pas jų brolių, Lozorius, į Filadelfiją.

Maždaug po vienos savaitės nuo šito laiko Jonas Zabediejus pasiėmė Mariją, Jėzaus motiną, į savo namus Betsaidoje. Jokūbas, Jėzaus vyriausiasis brolis, su savo šeima pasiliko Jeruzalėje. Rūta liko Betanėje su Lozorius seserimis. Likusieji Jėzaus šeimos nariai sugrįžo į Galilėją. Dovydas Zabediejus išvyko iš Betanės su Morta ir Marija į Filadelfiją, birželio pradžioje, kitą dieną po savo vedybų su Rūta, Jėzaus jauniausiąją seserimi.

2. JĖZAUS APSIREIŠKIMAS BETANĖJE

Nuo morontinio prisikėlimo laiko iki savo dvasios pakilimo į dangų valandos, Jėzus atskirai žemėje savo tikintiesiems matoma forma apsireiškė devyniolika kartų. Jis neapsireiškė savo priešams arba tiems, kurie iš jo pasirodymo matoma forma negalėjo gauti dvasinės naudos. Jo pirmasis apsireiškimas buvo toms penkioms moterims prie kapavietės; antrasis apsireiškimas buvo Marijai Magdalenai, taip pat prie kapavietės.

mighty truth-fact of the resurrected Jesus. And they started out on this mission as they had on so many others, in fulfillment of their oath to David Zebedee and to one another. These men had great confidence in David. They departed on this assignment without even tarrying to talk with those who had seen Jesus; they took David at his word. The majority of them believed what David had told them, and even those who somewhat doubted, carried the message just as certainly and just as swiftly.

190:1.7 (2031.1) The apostles, the spiritual corps of the kingdom, are this day assembled in the upper chamber, where they manifest fear and express doubts, while these laymen, representing the first attempt at the socialization of the Master's gospel of the brotherhood of man, under the orders of their fearless and efficient leader, go forth to proclaim the risen Savior of a world and a universe. And they engage in this eventful service ere his chosen representatives are willing to believe his word or to accept the evidence of eyewitnesses.

190:1.8 (2031.2) These twenty-six were dispatched to the home of Lazarus in Bethany and to all of the believer centers, from Beersheba in the south to Damascus and Sidon in the north; and from Philadelphia in the east to Alexandria in the west.

190:1.9 (2031.3) When David had taken leave of his brethren, he went over to the home of Joseph for his mother, and they then went out to Bethany to join the waiting family of Jesus. David abode there in Bethany with Martha and Mary until after they had disposed of their earthly possessions, and he accompanied them on their journey to join their brother, Lazarus, at Philadelphia.

190:1.10 (2031.4) In about one week from this time John Zebedee took Mary the mother of Jesus to his home in Betsaida. James, Jesus' eldest brother, remained with his family in Jerusalem. Ruth remained at Bethany with Lazarus's sisters. The rest of Jesus' family returned to Galilee. David Zebedee left Bethany with Martha and Mary, for Philadelphia, early in June, the day after his marriage to Ruth, Jesus' youngest sister.

2. JESUS' APPEARANCE AT BETHANY

190:2.1 (2031.5) From the time of the morontia resurrection until the hour of his spirit ascension on high, Jesus made nineteen separate appearances in visible form to his believers on earth. He did not appear to his enemies nor to those who could not make spiritual use of his manifestation in visible form. His first appearance was to the five women at the tomb; his second, to Mary Magdalene, also at the tomb.

Trečiasis apsiereiškimas įvyko Betanėje šitą sekmadienį maždaug apie pusiaudienį. Iškart po vidurdienio Jėzaus vyriausiasis brolis, Jokūbas, stovėjo Lozorius sode prieš Mortos ir Marijos prikelto brolio tuščią kapavietę, galvoje perkratydamas tas naujienas, kurias prieš vieną valandą jiems buvo atnešę Dovydo pasiuntiniai. Jokūbas visada buvo linkęs tikėti į savo vyriausiojo brolio misiją Žemėje, bet su Jėzaus darbu ryšį jis buvo praradęs jau seniai ir buvo pradėjęs giliai abejoti apaštalių vėlesniaisiais tvirtinimais, kad Jėzus yra Mesijas. Visą šeimą pritrenkė ir suglumino tos žinios, kurias atnešė pasiuntiniai. Kol Jokūbas stovėjo prieš Lozorius tuščią kapavietę, pasirodė Marija Magdalena ir susijaudinusi pasakojo šiai šeimai apie savo patyrimus ankstyvo ryto valandomis ties Juozapo kapaviete. Prieš jai užbaigiant, atėjo Dovydas Zabediejus ir jo motina. Rūta, aišku, šita žinia patikėjo, Judas tuo irgi patikėjo po to, kada pasišnekėjo su Dovydu ir Salomėja.

Tuo metu, kada jie ieškojo Jokūbo ir prieš tai, kada surado jį stovintį ten sode prie kapavietės, jis pajuto kažkieno buvimą šalia, tarsi kažkas būtų palietęs jo petį; ir kada jis atsisuko pasižiūrėti, tada greta savęs pamatė vis labiau apsiereiškiančią keistą formą. Jis buvo per daug nustebęs, kad prašnektų, ir per daug išsigandęs, kad pabėgtų. Ir tuomet keistoji forma prašneko, tardama: "Jokūbai, aš ateinu pakviesti tavęs į karalystės tarnystę. Susikabink nuoširdžiai rankomis su savo sielos broliais ir eikite paskui mane." Kada Jokūbas išgirdo pasakytą savo vardą, tada jis suprato, kad į jį kreipėsi būtent jo vyriausiasis brolis, Jėzus. Jiems visiems daugiau ar mažiau buvo sunku atpažinti Mokytojo morontinę formą, bet nedaugelis iš jų turėjo vargo dėl to, kad atpažintų jo balsą, ar kaip nors kitaip identifiкуotų jo žavingą asmenybę, kai tik jis imdavo su jais bendrauti.

Kada Jokūbas suvokė, kad Jėzus kreipiasi į jį, tada jis ėmė klauptis, šaukdamas: "Mano tėve ir mano broli," bet Jėzus paliepė jam stovėti tuo metu, kada jis šnekėsis su juo. Ir jie ėjo per sodą ir kalbėjosi beveik tris minutes; kalbėjosi apie praėjusių dienų patyrimus ir prognozavo artimos ateities įvykius. Jiems artėjant prie namo, Jėzus tarė, "Iki pasimatymo, Jokūbai, kada aš pasveikinsiu jus visus drauge."

Jokūbas įlėkė į vidų, nors jie tuo metu jo ieškojo Betfage, šaukdamas: "Aš ką tik mačiau Jėzų ir šnekėjausi su juo, bendravau su juo. Jis nėra miręs; jis prisikėlė! Jis išnyko prieš mane, sakydamas, 'Iki pasimatymo, kada aš pasveikinsiu jus visus drauge.'" Vos tik jis spėjo baigti pasakojimą, kai sugrįžo Judas, ir Judui jis vėl papasakojo apie susitikimą su Jėzumi sode. Ir jie visi pradėjo tikėti į Jėzaus prisikėlimą. Jokūbas

190:2.2 (2031.6) The third appearance occurred about noon of this Sunday at Bethany. Shortly after noontide, Jesus' oldest brother, James, was standing in the garden of Lazarus before the empty tomb of the resurrected brother of Martha and Mary, turning over in his mind the news brought to them about one hour previously by the messenger of David. James had always inclined to believe in his eldest brother's mission on earth, but he had long since lost contact with Jesus' work and had drifted into grave doubting regarding the later claims of the apostles that Jesus was the Messiah. The whole family was startled and well-nigh confounded by the news brought by the messenger. Even as James stood before Lazarus's empty tomb, Mary Magdalene arrived on the scene and was excitedly relating to the family her experiences of the early morning hours at the tomb of Joseph. Before she had finished, David Zebedee and his mother arrived. Ruth, of course, believed the report, and so did Jude after he had talked with David and Salome.

190:2.3 (2032.1) In the meantime, as they looked for James and before they found him, while he stood there in the garden near the tomb, he became aware of a near-by presence, as if someone had touched him on the shoulder; and when he turned to look, he beheld the gradual appearance of a strange form by his side. He was too much amazed to speak and too frightened to flee. And then the strange form spoke, saying: "James, I come to call you to the service of the kingdom. Join earnest hands with your brethren and follow after me." When James heard his name spoken, he knew that it was his eldest brother, Jesus, who had addressed him. They all had more or less difficulty in recognizing the morontia form of the Master, but few of them had any trouble recognizing his voice or otherwise identifying his charming personality when he once began to communicate with them.

190:2.4 (2032.2) When James perceived that Jesus was addressing him, he started to fall to his knees, exclaiming, "My father and my brother," but Jesus bade him stand while he spoke with him. And they walked through the garden and talked for almost three minutes; talked over experiences of former days and forecast the events of the near future. As they neared the house, Jesus said, "Farewell, James, until I greet you all together."

190:2.5 (2032.3) James rushed into the house, even while they looked for him at Bethpage, exclaiming: "I have just seen Jesus and talked with him, visited with him. He is not dead; he has risen! He vanished before me, saying, 'Farewell until I greet you all together.'" He had scarcely finished speaking when Jude returned, and he retold the experience of meeting Jesus in the garden for the benefit of Jude. And they all began to believe in the

dabar pareiškė, kad jis nebegrįš į Galilėją, o Dovydas sušuko: “Jį mato ne tik susijaudinusios moterys; net ir tvirtaširdžiai vyrai pradėjo jį matyti. Aš tikiuosi jį pamatyti ir pats.”

Ir Dovydui nereikėjo ilgai laukti, nes Jėzaus ketvirtasis apsireiškimas, kad jį atpažintų mirtingieji, įvyko šiek tiek prieš antrą valandą šituose pačiuose Mortos ir Marijos namuose, kada jis matomas apsireiškė savo žemiškajai šeimai ir jos draugams, iš viso dvidešimčiai asmenų. Mokytojas apsireiškė užpakalinių durų tarpduryje, sakdamas: “Tebūna jums ramybė. Sveikinimai tiems, kurie kažkada buvo šalia manęs materialiam kūne, ir bičiulystė mano broliams ir seserims dangaus karalystėje. Kaip gi jūs galėjote suabejoti? Kodėl gi jūs taip ilgai delsėte, kol nusprendėte iš visos širdies sekti tiesos šviesa? Dėl to, visi ateikite į Tiesos Dvasios bičiulystę Tėvo karalystėje.” Kada jie ėmė atsigauti iš pirminio nuostabos šoko ir judėti link jo tarsi mėgindami jį apkabinti, tada iš jų akiračio jis išnyko.

Jie visi norėjo lėkti į miestą papasakoti abejojančioms apaštaloms apie tai, kas tik ką atsitiko, bet Jokūbas juos sulaikė. Tikrai, Marijai Magdalenai buvo leista sugrįžti į Juozapo namus. Jokūbas uždraudė toli platinti šį faktą apie šitą morontinį apsilankymą dėl tam tikrų dalykų, kuriuos Jėzus buvo jam sakęs, kada jie šnekėjosi sode. Bet apie savo bendravimą šitą dieną prie Lozoriam namų Betanėje su prisikėlusiu Mokytoju Jokūbas niekada nieko daugiau nepasakojo.

3. JUOZAPO NAMUOSE

Penktasis morontinis Jėzaus apsireiškimas, kad jį pamatytų mirtingųjų akys, įvyko gal kokių dvidešimt penkių tikinčiųjų moterų akivaizdoje, susirinkusių Juozapo iš Arimatėjos namuose, maždaug penkiolika minučių po keturių šitą pačią sekmadienio popietę. Marija Magdalena į Juozapo namus buvo sugrįžusi likus tik kelioms minutėms iki šito apsireiškimo. Jokūbas, Jėzaus brolis, buvo paprašęs, jog apaštalams nieko nebūtų sakoma apie Mokytojo apsireiškimą Betanėje. Jis nebuvo prašęs Marijos susilaikyti nuo to, kad apie šitą atsitikimą nieko nepasakotų savo seserims tikinčiosioms. Todėl, kada Marija visas moteris prisaikdino niekam neprasitarti, tada ji ėmė pasakoti apie tai, kas taip neseniai buvo atsitikę tuo metu, kai ji buvo su Jėzaus šeima Betanėje. Ir ji buvo pačiame šito jaudinančio pasakojimo įkarštyje, kada tarp jų įsivyravo netikėta ir rimta tyla; jos pamatė tarp jų pačių visiškai matomą prisikėlusio Jėzaus formą. Jis pasveikino jas, tardamas: “Tebus jums ramybė. Karalystės bičiulystėje tikrai nebus nei žydo, nei pagonio, nei turtulio, nei vargšo, nei laisvo, nei supančioto, nei

resurrection of Jesus. James now announced that he would not return to Galilee, and David exclaimed: “He is seen not only by excited women; even stronghearted men have begun to see him. I expect to see him myself.”

190:2.6 (2032.4) And David did not long wait, for the fourth appearance of Jesus to mortal recognition occurred shortly before two o'clock in this very home of Martha and Mary, when he appeared visibly before his earthly family and their friends, twenty in all. The Master appeared in the open back door, saying: “Peace be upon you. Greetings to those once near me in the flesh and fellowship for my brothers and sisters in the kingdom of heaven. How could you doubt? Why have you lingered so long before choosing to follow the light of truth with a whole heart? Come, therefore, all of you into the fellowship of the Spirit of Truth in the Father’s kingdom.” As they began to recover from the first shock of their amazement and to move toward him as if to embrace him, he vanished from their sight.

190:2.7 (2032.5) They all wanted to rush off to the city to tell the doubting apostles about what had happened, but James restrained them. Mary Magdalene, only, was permitted to return to Joseph’s house. James forbade their publishing abroad the fact of this morontia visit because of certain things which Jesus had said to him as they conversed in the garden. But James never revealed more of his visit with the risen Master on this day at the Lazarus home in Bethany.

3. AT THE HOME OF JOSEPH

190:3.1 (2033.1) The fifth morontia manifestation of Jesus to the recognition of mortal eyes occurred in the presence of some twenty-five women believers assembled at the home of Joseph of Arimathea, at about fifteen minutes past four o'clock on this same Sunday afternoon. Mary Magdalene had returned to Joseph’s house just a few minutes before this appearance. James, Jesus’ brother, had requested that nothing be said to the apostles concerning the Master’s appearance at Bethany. He had not asked Mary to refrain from reporting the occurrence to her sister believers. Accordingly, after Mary had pledged all the women to secrecy, she proceeded to relate what had so recently happened while she was with Jesus’ family at Bethany. And she was in the very midst of this thrilling recital when a sudden and solemn hush fell over them; they beheld in their very midst the fully visible form of the risen Jesus. He greeted them, saying: “Peace be upon you. In the fellowship of the kingdom there shall be neither Jew nor gentile, rich nor poor, free nor bond, man nor woman. You also are called to publish the

vyro, nei moters. Jūs taip pat esate pakviestos skelbti gerąją naujieną apie Žmonijos laisvę, pasiekiamą sūnystės su Dievu dangiškojoje karalystėje evangelijos dėka. Eikite per visą pasaulį, skelbdamos šią evangeliją ir sustiprindamos tikinčiuosius, kad jie labiau tikėtų į ją. Ir šią darydamos, neužmirškite tarnauti sergantiesiems ir sustiprinti tuos, kurie yra palūžę širdyje ir apimti baimės. Ir aš tikrai visada būsiu su jumis, net iki žemės pakraščių.” Ir kada jis šią pasakė, tada išnyko joms iš akiračio, tuo tarpu moterys parkrito ant kelių veidu į žemę ir tyloje garbino.

Iš penkių morontinių Jėzaus apsireiškimų, įvykusių iki šito laiko, Marija Magdalena buvo mačiusi keturis.

Dėl to, kad buvo išsiųsti tie pasiuntiniai iki vidurdienio ir dėl to, kad pasakojimai apie šią Jėzaus apsireiškimą Juozapo namuose netyčia pasklido, žydų valdovus ankstyvą vakarą ėmė pasiekti žinios, jog mieste kalbama, kad Jėzus prisikėlė ir kad daug žmonių tvirtina, jog matė jį. Dėl šitų gandų sanhedristai nepaprastai sunerimo. Po skubių konsultacijų su Anasu, Kajafas sušaukė Sanhedrino susirinkimą tą vakarą aštuntą valandą. Būtent šito susirinkimo metu buvo imtasi veiksmų iš sinagogų išmesti bet kokį asmenį, kuris užsimins apie Jėzaus prisikėlimą. Buvo net pasiūlyta, jog bet kas, tvirtinantis, jog matė jį, turėtų būti nubaustas mirties bausme; tačiau, dėl šito pasiūlymo nebuvo balsuota, kadangi susirinkimas pasibaigė įsivyravus pasimetimui, kuris pasiekė beveik tikros panikos ribą. Jie išdrįso galvoti, jog su Jėzumi susidorojo. Netrukus jie turėjo pamatyti, kad tikrosios jų problemos su vyru iš Nazareto tikrai prasideda.

4. APSIREIŠKIMAS GRAIKAMS

Maždaug pusę penkių, Flavijaus namuose, įvyko Mokytojo šeštasis morontinis apsireiškimas gal kokiems keturiasdešimčiai graikų tikinčiųjų, kurie buvo ten susirinkę. Tuo metu, kada jie buvo įsitraukę į pranešimų apie Mokytojo prisikėlimą aptarinėjimą, jis pasirodė tarp jų, nežiūrint to, kad durys buvo tvirtai užremtos, ir kreipdamasis į juos, tarė: “Tebus jums ramybė. Nors Žmogaus Sūnus ir pasirodė žemėje tarp žydų, bet jis atėjo tarnauti visiems žmonėms. Manojo Tėvo karalystėje tikrai nebus nei žydo, nei pagonio; jūs visi būsite sielos broliai—Dievo sūnūs. Dėl to, eikite po visą pasaulį, skelbdami šią išgelbėjimo evangeliją, kokią esate gavę iš karalystės ambasadorių, ir aš iš tikrųjų priimsiu jus į įtikėjimo ir tiesos Tėvo sūnų bičiulystę.” Ir kada jis šitaip juos įpareigojo, tada jis išnyko, ir jie daugiau jo nebematė. Visą vakarą jie niekur neišėjo iš namų; jie buvo per daug apimti

good news of the liberty of mankind through the gospel of sonship with God in the kingdom of heaven. Go to all the world proclaiming this gospel and confirming believers in the faith thereof. And while you do this, forget not to minister to the sick and strengthen those who are fainthearted and fear-ridden. And I will be with you always, even to the ends of the earth.” And when he had thus spoken, he vanished from their sight, while the women fell on their faces and worshiped in silence.

190:3.2 (2033.2) Of the five morontia appearances of Jesus occurring up to this time, Mary Magdalene had witnessed four.

190:3.3 (2033.3) As a result of sending out the messengers during the midforenoon and from the unconscious leakage of intimations concerning this appearance of Jesus at Joseph's house, word began to come to the rulers of the Jews during the early evening that it was being reported about the city that Jesus had risen, and that many persons were claiming to have seen him. The Sanhedrists were thoroughly aroused by these rumors. After a hasty consultation with Annas, Caiaphas called a meeting of the Sanhedrin to convene at eight o'clock that evening. It was at this meeting that action was taken to throw out of the synagogues any person who made mention of Jesus' resurrection. It was even suggested that anyone claiming to have seen him should be put to death; this proposal, however, did not come to a vote since the meeting broke up in confusion bordering on actual panic. They had dared to think they were through with Jesus. They were about to discover that their real trouble with the man of Nazareth had just begun.

4. APPEARANCE TO THE GREEKS

190:4.1 (2033.4) About half past four o'clock, at the home of one Flavius, the Master made his sixth morontia appearance to some forty Greek believers there assembled. While they were engaged in discussing the reports of the Master's resurrection, he manifested himself in their midst, notwithstanding that the doors were securely fastened, and speaking to them, said: “Peace be upon you. While the Son of Man appeared on earth among the Jews, he came to minister to all men. In the kingdom of my Father there shall be neither Jew nor gentile; you will all be brethren—the sons of God. Go you, therefore, to all the world, proclaiming this gospel of salvation as you have received it from the ambassadors of the kingdom, and I will fellowship you in the brotherhood of the Father's sons of faith and truth.” And when he had thus charged them, he

baimingos pagarbos ir išsigandę, kad surizikuotų išeiti į lauką. Ir nė vienas iš šitų graikų tikrai nemiegojo tą naktį; jie nėjo miegoti, nes aptarinėjo šiuos reikalus ir tikėjosi, gal Mokytojas gali juos vėl aplankyti. Šitoje grupėje buvo didelė dalis iš tų graikų, kurie buvo Getsemanėje tuo metu, kada kareiviai suėmė Jėzų ir kada Judas jį išdavė bučiniu.

Greitai sklinda gandai apie Jėzaus prisikėlimą ir pranešimai apie daugelį apsireiškimų jo pasekėjams, ir visą miestą apima didžiulis susijaudinimas. Mokytojas jau apsireiškė savo šeimai, moterims, ir šiems graikams, ir neužilgo jis apsireiškė tarp savo apaštalų. Sanhedrinas netrukus turi pradėti svarstyti šitas naujas problemas, kurios taip netikėtai užgriuvo žydų valdovus. Jėzus daug galvoja apie savo apaštalus, bet nori, kad jie būtų palikti vieni dar kelioms rimto apmąstymo ir gilaus svarstymo valandoms prieš tai, kada jis aplankys ir juos.

5. EINANT SU DVIEM BROLIAIS

Emause, esančiame maždaug už septynių mylių į vakarus nuo Jeruzalės, gyveno du broliai, piemenys, kurie Perėjimo šventės savaitę praleido Jeruzalėje, dalyvavo aukojimuose, ritualuose, ir šventime. Kleopas, vyresnysis, iš dalies tikėjo į Jėzų; bent jau jis buvo išmestas iš sinagogos. Jo brolis, Jokūbas, nebuvo tikintysis, nors jį labai suintrigavo tai, ką jis buvo girdėjęs apie Mokytojo mokymus ir darbus.

Šią sekmadienio popietę, maždaug už trijų mylių nuo Jeruzalės ir be kelių minučių penktą, kada šitie du broliai pavargę sunkiai ėjo keliu į Emausą, tada jie labai rimtai kalbėjosi apie Jėzų, jo mokymus, darbą, ir ypač apie tuos gandus, kad jo kapavietė yra tuščia, ir kad kai kurios moterys su juo šnekėjosi. Kleopas šiais pranešimais buvo linkęs pusiau patikėti, bet Jokūbas atkakliai tvirtino, jog visas šis reikalas galbūt yra apgaulė. Kada jie šitaip ginčijosi ir diskutavo eidami link savo namų, tada morontinis Jėzaus pavidalas, jo septintasis apsireiškimas, prisiartinio prie jų jiems keliaujant toliau. Kleopas dažnai klausydavosi Jėzaus mokymų ir kelis kartus su juo valgė Jeruzalės tikinčiųjų namuose. Bet jis Mokytojo neatpažino, net ir tada, kada šis laisvai prašneko jiems.

Nuėjęs neilgą kelią kartu su jais, Jėzus tarė: "Ką jūs taip rimtai aptarinėjote, kai aš priėjau prie jūsų?" Ir kai Jėzus šito paklausė, tada jie sustojo ir pažvelgė į jį su liūdnu nustebimu. Tarė Kleopas: "Argi gali būti taip, kad tu gyveni Jeruzalėje ir nežinai apie tuos dalykus, kurie neseniai atsitiko?"

took leave, and they saw him no more. They remained within the house all evening; they were too much overcome with awe and fear to venture forth. Neither did any of these Greeks sleep that night; they stayed awake discussing these things and hoping that the Master might again visit them. Among this group were many of the Greeks who were at Gethsemane when the soldiers arrested Jesus and Judas betrayed him with a kiss.

190:4.2 (2034.1) Rumors of Jesus' resurrection and reports concerning the many appearances to his followers are spreading rapidly, and the whole city is being wrought up to a high pitch of excitement. Already the Master has appeared to his family, to the women, and to the Greeks, and presently he manifests himself in the midst of the apostles. The Sanhedrin is soon to begin the consideration of these new problems which have been so suddenly thrust upon the Jewish rulers. Jesus thinks much about his apostles but desires that they be left alone for a few more hours of solemn reflection and thoughtful consideration before he visits them.

5. THE WALK WITH TWO BROTHERS

190:5.1 (2034.2) At Emmaus, about seven miles west of Jerusalem, there lived two brothers, shepherds, who had spent the Passover week in Jerusalem attending upon the sacrifices, ceremonials, and feasts. Cleopas, the elder, was a partial believer in Jesus; at least he had been cast out of the synagogue. His brother, Jacob, was not a believer, although he was much intrigued by what he had heard about the Master's teachings and works.

190:5.2 (2034.3) On this Sunday afternoon, about three miles out of Jerusalem and a few minutes before five o'clock, as these two brothers trudged along the road to Emmaus, they talked in great earnestness about Jesus, his teachings, work, and more especially concerning the rumors that his tomb was empty, and that certain of the women had talked with him. Cleopas was half a mind to believe these reports, but Jacob was insistent that the whole affair was probably a fraud. While they thus argued and debated as they made their way toward home, the morontia manifestation of Jesus, his seventh appearance, came alongside them as they journeyed on. Cleopas had often heard Jesus teach and had eaten with him at the homes of Jerusalem believers on several occasions. But he did not recognize the Master even when he spoke freely with them.

190:5.3 (2034.4) After walking a short way with them, Jesus said: "What were the words you exchanged so earnestly as I came upon you?" And when Jesus had spoken, they stood still and viewed him with sad surprise. Said Cleopas: "Can it be that you sojourn in Jerusalem and know not the things

Tada paklausė Mokytojas: “Apie kokius dalykus?” Kleopas atsakė: “Jeigu tu nieko nežinai apie tuos dalykus, tai Jeruzalėje tu esi vienintelis toks, kuris negirdėjo šitų gandų apie Jėzų iš Nazareto, kuris buvo pranašas, galingas žodžiu ir veiksniu Dievo ir visų žmonių akivaizdoje. Vyriausieji šventikai ir mūsų valdovai atidavė jį romėnams ir pareikalavo, kad jie nukryžiuotų jį. Dabar daugelis iš mūsų tikėjosi, jog būtent jis išlaisvins Izraelį iš pagonių jungo. Bet tai neviskas. Dabar yra trečioji diena po jo nukryžiuavimo, ir kažkokios moterys šitą dieną iš tikrųjų mus nustebino pareikšdamos, kad labai anksti šitą rytą jos nuėjo į jo kapavietę ir ją surado tuščią. Ir šitos pačios moterys atkakliai tvirtina, kad su šiuo vyru jos šnekėjosi; jos mano, kad jis prisikėlė iš mirusiųjų. Ir kada šios moterys apie tai papasakojo vyrams, tada du iš jo apaštalų nubėgo į kapavietę ir lygiai taip surado ją tuščią”—ir čia Jokūbas nutraukė savo brolių, kad pasakytų, “bet jie Jėzaus nematė.”

Jiems einant toliau, Jėzus tarė: “Kaip lėtai jūs suvokiate tiesą! Kada jūs man sakote, jog būtent apie šito vyro mokymus ir darbą jūs diskutuojate, tai gal aš galiu jus apšviesti, kadangi su šitais mokymais aš esu daugiau negu susipažinęs. Argi jūs neprisimenate, kad šitas Jėzus visada mokė, kad jo karalystė yra ne iš šito pasaulio, ir kad visi žmonės, būdami Dievo sūnūs, turėtų surasti laisvę ir nepriklausomybę tame dvasiniame džiaugsme, kurį suteikia kupino meilės brolijos tarnavimo bičiulystė šitoje naujojoje dangiškojo Tėvo meilės tiesos karalystėje? Argi jūs neprisimenate, kaip šitas Žmogaus Sūnus skelbė Dievo išgelbėjimą visiems žmonėms, kurie tarnauja sergantiesiems ir kenčiantiems ir kurie išlaisvina tuos, kurie yra supančioti baimės ir pavergti blogio? Argi jūs nežinote, jog šitas vyras iš Nazareto savo mokiniams sakė, kad jis turi eiti į Jeruzalę, turi būti atvestas pas savo priešus, kurie jį nužudys, ir kad jis prisikels trečiąją dieną? Argi viso šito jums nepasakojo? Ir argi jūs niekada neskaitėte Raštuose apie šitą išgelbėjimo dieną žydui ir pagoniui, kur yra pasakyta, kad iš tiesų per jį bus palaimintos žemės visos šeimos; kad jis išgirs verksmą tų, kurie yra varge, ir išgelbės vargšų, kurie jo ieško, sielas; kad visos nacijos tikrai jį vadins palaimintuoju? Kad toks išlaisvintojas tikrai bus kaip didžiulės uolos šešėlis nualintoje žemėje. Kad jis pamaitins bandą kaip tikras piemuo, paėmęs šiuos ėriukus ant rankų ir neš juos švelniai priglaudęs prie krūtinės. Kad jis atvers akis tiems, kurie yra dvasiškai akli, ir nevilties kalinius išves laukan į visišką laisvę ir šviesą; kad visi tie, kurie sėdi tamsoje, tikrai pamatys didingą amžinojo išgelbėjimo šviesą. Kad jis sutvirtins palūžusiuosius, skelbs laisvę tiems, kurie yra nuodėmės belaisviai, ir atvers kalėjimo duris, kad jį paliktų tie, kuriuos pavergė baimė ir supančiojo blogis. Kad jis paguos tuos, kurie gedi, ir padovanos jiems išgelbėjimo

which have recently happened?” Then asked the Master, “What things?” Cleopas replied: “If you do not know about these matters, you are the only one in Jerusalem who has not heard these rumors concerning Jesus of Nazareth, who was a prophet mighty in word and in deed before God and all the people. The chief priests and our rulers delivered him up to the Romans and demanded that they crucify him. Now many of us had hoped that it was he who would deliver Israel from the yoke of the gentiles. But that is not all. It is now the third day since he was crucified, and certain women have this day amazed us by declaring that very early this morning they went to his tomb and found it empty. And these same women insist that they talked with this man; they maintain that he has risen from the dead. And when the women reported this to the men, two of his apostles ran to the tomb and likewise found it empty” — and here Jacob interrupted his brother to say, “but they did not see Jesus.”

190:5.4 (2035.1) As they walked along, Jesus said to them: “How slow you are to comprehend the truth! When you tell me that it is about the teachings and work of this man that you have your discussions, then may I enlighten you since I am more than familiar with these teachings. Do you not remember that this Jesus always taught that his kingdom was not of this world, and that all men, being the sons of God, should find liberty and freedom in the spiritual joy of the fellowship of the brotherhood of loving service in this new kingdom of the truth of the heavenly Father’s love? Do you not recall how this Son of Man proclaimed the salvation of God for all men, ministering to the sick and afflicted and setting free those who were bound by fear and enslaved by evil? Do you not know that this man of Nazareth told his disciples that he must go to Jerusalem, be delivered up to his enemies, who would put him to death, and that he would arise on the third day? Have you not been told all this? And have you never read in the Scriptures concerning this day of salvation for Jew and gentile, where it says that in him shall all the families of the earth be blessed; that he will hear the cry of the needy and save the souls of the poor who seek him; that all nations shall call him blessed? That such a Deliverer shall be as the shadow of a great rock in a weary land. That he will feed the flock like a true shepherd, gathering the lambs in his arms and tenderly carrying them in his bosom. That he will open the eyes of the spiritually blind and bring the prisoners of despair out into full liberty and light; that all who sit in darkness shall see the great light of eternal salvation. That he will bind up the brokenhearted, proclaim liberty to the captives of sin, and open up the prison to those who are enslaved by fear and bound by evil. That he will comfort those who mourn and bestow upon them the joy of salvation in the place of sorrow and heaviness. That he

džiaugsmą vietoje liūdesio ir skausmo. Kad jis iš tiesų bus visų nacijų troškimas ir amžinas džiaugsmas tiems, kurie siekia teismo. Kad šitas tiesos ir teismo Sūnus iš tikrųjų pakils virš šito pasaulio su gydančia šviesa ir gelbstinčia galia; net ir tai, kad jis išgelbės savo žmones iš nuodėmių; kad jis iš tikrųjų ieškos ir išgelbės tuos, kurie yra pasiklydę. Kad jis nesunaikins silpnųjų, bet suteiks išgelbėjimą visiems tiems, kurie yra išalkę ir ištroškę teismo. Kad tie, kurie tiki į jį, tikrai turės amžinąjį gyvenimą. Kad jis išlies savąją dvasią visiems materialiams kūnams, ir kad šitoji Tiesos Dvasia kiekvieno tikinčiojo viduje tikrai bus vandens šaltinis, trykštantis į amžinai trunkantį gyvenimą. Argi jūs nesupratote, kokia didi yra karalystės evangelija, kurią šitas vyras atnešė jums? Argi jūs nesuvokiate, koks didis išgelbėjimas atėjo pas jus?”

Iki šito laiko jie buvo atėję netoli to kaimo, kur šitie broliai gyveno. Šitie du vyrai nepratarė nė vieno žodžio nuo to laiko, kada Jėzus ėmė juos mokyti jiems einant keliu. Netrukus jie priėjo prie jų kuklios gyvenamosios buveinės, ir Jėzus jau rengėsi su jais išsiskirti, kad keliu eitų tolyn, bet jie privertė jį įeiti į vidų ir apsistoti pas juos. Jie atkakliai tvirtino, kad naktis arti ir kad jis pernaktotų pas juos. Galų gale Jėzus nusileido, ir labai greitai po to, kada įėjo į vidų, jie sėdėjo valgyti. Jie padavė jam duonos, kad palaimintų ir, kada jis ėmė laužyti ir duoti jiems, tada jų akys buvo atsimerkusios ir Kleopas atpažino, kad jų svečias yra pats Mokytojas. Ir kada jis ištarė, “Tai yra Mokytojas—,” tada morontinis Jėzus iš jų akiračio išnyko.

Ir tada jie tarė vienas kitam, “Nieko nuostabaus, jog mūsų širdys degė, kada jis kalbėjo mums, kai ėjome keliu! ir kai Raštų mokymus jis atvėrė mums, kad juos suprastume!”

Jie nenorėjo gaišti laiko, kad pavalgytų. Jie pamatė morontinį Mokytoją, ir jie išlėkė iš namų, skubėdami atgal į Jeruzalę, kad paskleistų gerąsias naujienas apie prisikėlusį Išgelbėtoją.

Tą vakarą apie devintą valandą ir kaip tik prieš tai, kada Mokytojas apsireiškė šiems dešimčiai, šitie du įsiveržė pas apaštalus, buvusius viršutiniame kambaryje, pareikšdami, kad jie matė Jėzų ir su juo šnekėjosi. Ir jie papasakojo viską, ką jiems buvo sakęs Jėzus ir kaip jie nepažino jo tol, kol jis nepradėjo laužyti duonos.

shall be the desire of all nations and the everlasting joy of those who seek righteousness. That this Son of truth and righteousness shall rise upon the world with healing light and saving power; even that he will save his people from their sins; that he will really seek and save those who are lost. That he will not destroy the weak but minister salvation to all who hunger and thirst for righteousness. That those who believe in him shall have eternal life. That he will pour out his spirit upon all flesh, and that this Spirit of Truth shall be in each believer a well of water, springing up into everlasting life. Did you not understand how great was the gospel of the kingdom which this man delivered to you? Do you not perceive how great a salvation has come upon you?”

190:5.5 (2035.2) By this time they had come near to the village where these brothers dwelt. Not a word had these two men spoken since Jesus began to teach them as they walked along the way. Soon they drew up in front of their humble dwelling place, and Jesus was about to take leave of them, going on down the road, but they constrained him to come in and abide with them. They insisted that it was near nightfall, and that he tarry with them. Finally Jesus consented, and very soon after they went into the house, they sat down to eat. They gave him the bread to bless, and as he began to break and hand to them, their eyes were opened, and Cleopas recognized that their guest was the Master himself. And when he said, “It is the Master —,” the morontia Jesus vanished from their sight.

190:5.6 (2036.1) And then they said, the one to the other, “No wonder our hearts burned within us as he spoke to us while we walked along the road! and while he opened up to our understanding the teachings of the Scriptures!”

190:5.7 (2036.2) They would not stop to eat. They had seen the morontia Master, and they rushed from the house, hastening back to Jerusalem to spread the good news of the risen Savior.

190:5.8 (2036.3) About nine o'clock that evening and just before the Master appeared to the ten, these two excited brothers broke in upon the apostles in the upper chamber, declaring that they had seen Jesus and talked with him. And they told all that Jesus had said to them and how they had not discerned who he was until the time of the breaking of the bread.

191 Dokumentas. Apsireiškimai apaštalams ir. kitiems lyderiams

⇨ 190

URANTIJOS KNYGA

192 ⇨

IV DALIS. JĖZAUS GYVENIMAS IR MOKYMAI

191 DOKUMENTAS. APSIREIŠKIMAI APAŠTALAMS IR KITIEMS LYDERIAMS

Skyrius

ĮVADAS

1. Apsireiškimas Petriui
2. Pirmasis apsireiškimas apaštalams
3. Su morontiniais tvariniais
4. Dešimtas apsireiškimas (Filadelfijoje)
5. Antrasis apsireiškimas apaštalams
6. Apsireiškimas Aleksandrijoje

ĮVADAS

PRISIKĖLIMO sekmadienis apaštalu gyvenime buvo siaubinga diena; dešimt iš jų didesnę dienos dalį praleido viršutiniame kambaryje už užrėmtų durų. Jie būtų galėję iš Jeruzalės pabėgti, bet bijojo, kad juos gali suimti Sanhedrino agentai, jeigu surastų išėjusius į lauką. Tomas apie savo vargus visą laiką mąstė vienas Betfage. Jam būtų buvę daug geriau, jeigu jis būtų pasilikęs su savo bičiuliais apaštalais, ir jis būtų padėjęs jiems diskusijas nukreipti naudingesne kryptimi.

Visą dieną Jonas laikėsi tos minties, kad Jėzus iš mirusiųjų prisikėlė. Jis prisiminė ne mažiau kaip penkis atskirus atvejus, kada Mokytojas buvo pareiškęs, kad jis prisikels vėl, ir bent tris kartus, kada jis užsiminė apie trečiąją dieną. Jono požiūris turėjo jiems didelės įtakos, ypač jo broliui Jokūbui ir Natanieliui. Jonas būtų juos įtakojęs dar daugiau, jeigu nebūtų buvęs jauniausias grupės narys.

Jų problemos didele dalimi kilo dėl to, kad jie buvo izoliuoti. Jonas Morkus jiems pranešinėjo, kas vyksta prie šventyklos, ir informuodavo apie tuos daugelį gandų, vis labiau sklindančių mieste,

PAPER 191

APPEARANCES TO THE APOSTLES AND OTHER LEADERS

SECTIONS

Introduction

1. The Appearance to Peter
2. First Appearance to the Apostles
3. With the Morontia Creatures
4. The Tenth Appearance (At Philadelphia)
5. Second Appearance to the Apostles
6. The Alexandrian Appearance

INTRODUCTION

191:0.1 (2037.1) RESURRECTION Sunday was a terrible day in the lives of the apostles; ten of them spent the larger part of the day in the upper chamber behind barred doors. They might have fled from Jerusalem, but they were afraid of being arrested by the agents of the Sanhedrin if they were found abroad. Thomas was brooding over his troubles alone at Bethpage. He would have fared better had he remained with his fellow apostles, and he would have aided them to direct their discussions along more helpful lines.

191:0.2 (2037.2) All day long John upheld the idea that Jesus had risen from the dead. He recounted no less than five different times when the Master had affirmed he would rise again and at least three times when he alluded to the third day. John's attitude had considerable influence on them, especially on his brother James and on Nathaniel. John would have influenced them more if he had not been the youngest member of the group.

191:0.3 (2037.3) Their isolation had much to do with their troubles. John Mark kept them in touch with developments about the temple and informed them as to the many rumors gaining headway in

bet jam neatėjo į galvą mintis surinkti visas tas naujienas iš įvairių tikinčiųjų grupių, kurioms Jėzus jau buvo apsireiškęs. Tai buvo tos rūšies tarnyba, kurią iki tol vykdė Dovydo pasiuntiniai, bet dabar jie visi buvo išvykę su savo paskutiniąja užduotimi kaip šio prisikėlimo šaukliai toms tikinčiųjų grupėms, kurios gyveno toli nuo Jeruzalės. Pirmą kartą per visus šiuos metus apaštalai suvokė, kaip daug jie priklausė nuo Dovydo pasiuntinių kasdien gaudami informaciją apie karalystės reikalus.

Visą šią dieną Petras, kaip jam ir būdinga, emocionaliai svyravo tarp įtikėjimo ir dvejonų, susijusių su Mokytojo prisikėlimu. Petras negalėjo užmiršti gulinių kapavietėje įkapių vaizdo, tarsi Jėzaus kūnas būtų ką tik išgaravęs iš vidaus. „Bet,” samprotavo Petras, „jeigu jis yra prisikėlęs ir gali pasirodyti šioms moterims, tai kodėl gi jis nepasirodo mums, savo apaštalams?” Petras nusimindavo, kai pagalvodavo, jog galbūt pas juos Jėzus neateina dėl to, kad tarp apaštalų yra jis, kadangi Jėzaus jis buvo išsižadėjęs tą naktį Anaso kieme. Ir tada jis save padarė primindamas tą žinią, kurią buvo atnešusios moterys, „Eikite pasakyti mano apaštalams—ir Petrai.” Bet pasidrasinti šitokia žinia reiškė, kad jis turi patikėti, jog šios moterys iš tikrųjų matė ir girdėjo prisikėlusį Mokytoją. Šitaip Petras svyravo tarp įtikėjimo ir abejonų per visą dieną, iki to meto, kai buvo šiek tiek po aštuonių, kada surizikavo išeiti laukan į kiemą. Petras galvojo pasišalinti nuo apaštalų, taip, kad negalėtų trukdyti Jėzui ateiti pas juos dėl to, kad Mokytojo buvo išsižadėjęs.

Jokūbas Zabediejus iš pradžių pasisakė už tai, kad jie visi eitų prie kapavietės; jis buvo labai nusiteikęs daryti ką nors tam, jog šią paslaptį išsiaiškintų iki galo. Būtent Natanielius juos sulaukė nuo to, kad jie pasirodytų viešai atsiliepdami į Jokūbo raginimą, ir šitą jis padarė primindamas jiems Jėzaus įspėjimą, kad šituo metu nerizikuotų savąja gyvybe be reikalo. Iki vidurdienio Jokūbas kartu su kitais nusiramino, kad toliau budriai lauktų. Jis kalbėjo mažai; jis buvo nepaprastai nusivylęs, kadangi Jėzus jiems neapsireiškė, o apie Mokytojo daugelį apsireiškimų kitoms grupėms ir kitiems individams jis nieko nežinojo.

Andriejus šią dieną daug klausėsi. Ši situacija jį nepaprastai glumino ir jis daugiau negu įprasta dvejojo, bet jis bent jau jautė tam tikrą laisvės pojūtį dėl to, kad nebeturėjo pareigos vadovauti savo bičiuliams apaštalams. Jis iš tikrųjų buvo dėkingas, kad Mokytojas jį buvo išlaisvinęs nuo vadovavimo naštos prieš tai, kada juos užgriuvo šitie sunkūs laikai.

Ne kartą per šitos tragiškos dienos ilgas ir sekinančias valandas vienintelė paguoda grupei

the city, but it did not occur to him to gather up news from the different groups of believers to whom Jesus had already appeared. That was the kind of service which had heretofore been rendered by the messengers of David, but they were all absent on their last assignment as heralds of the resurrection to those groups of believers who dwelt remote from Jerusalem. For the first time in all these years the apostles realized how much they had been dependent on David's messengers for their daily information regarding the affairs of the kingdom.

191:0.4 (2037.4) All this day Peter characteristically vacillated emotionally between faith and doubt concerning the Master's resurrection. Peter could not get away from the sight of the grave cloths resting there in the tomb as if the body of Jesus had just evaporated from within. "But," reasoned Peter, "if he has risen and can show himself to the women, why does he not show himself to us, his apostles?" Peter would grow sorrowful when he thought that maybe Jesus did not come to them on account of his presence among the apostles, because he had denied him that night in Annas's courtyard. And then would he cheer himself with the word brought by the women, "Go tell my apostles — and Peter." But to derive encouragement from this message implied that he must believe that the women had really seen and heard the risen Master. Thus Peter alternated between faith and doubt throughout the whole day, until a little after eight o'clock, when he ventured out into the courtyard. Peter thought to remove himself from among the apostles so that he might not prevent Jesus' coming to them because of his denial of the Master.

191:0.5 (2037.5) James Zebedee at first advocated that they all go to the tomb; he was strongly in favor of doing something to get to the bottom of the mystery. It was Nathaniel who prevented them from going out in public in response to James's urging, and he did this by reminding them of Jesus' warning against unduly jeopardizing their lives at this time. By noontime James had settled down with the others to watchful waiting. He said little; he was tremendously disappointed because Jesus did not appear to them, and he did not know of the Master's many appearances to other groups and individuals.

191:0.6 (2038.1) Andrew did much listening this day. He was exceedingly perplexed by the situation and had more than his share of doubts, but he at least enjoyed a certain sense of freedom from responsibility for the guidance of his fellow apostles. He was indeed grateful that the Master had released him from the burdens of leadership before they fell upon these distracting times.

191:0.7 (2038.2) More than once during the long and weary hours of this tragic day, the only sustaining

buvo Natanieliui būdingos filosofinio pobūdžio pastabos. Per visą dieną jis iš tiesų turėjo tą kontroliuojantį poveikį šitiems dešimčiai. Jis iš tikrųjų nė karto neišsakė savo nuomonės, tiki ar netiki Mokytojo prisikėlimu. Bet dienai slenkant, jis vis labiau linko tikėti tuo, kad Jėzus savo pažadą vėl prisikelti buvo įvykdeš.

Simonas Uolusis buvo per daug prislėgtas, jog dalyvautų diskusijose. Didžiąją laiko dalį jis praleido įsitaisęs ant krėslo kambario kampe žiūrėdamas į sieną; per ištisą dieną jis nekalbėjo ir pusės tuzino kartų. Jo samprata apie karalystę sudužo, ir jis negalėjo suprasti to, jog Mokytojo prisikėlimas galėtų šitą padėti iš esmės pakeisti. Jo nusivylimas buvo labai asmeniškasis ir iš viso per daug gilus, kad po jo būtų galima greitai laiku atsigauti, net ir tokio nepaprasto fakto, kaip šis prisikėlimas, akivaizdoje.

Keista, bet paprastai nešnekus Pilypas per šitos dienos visą popietę šnekėjo daug. Iki vidurdienio jis mažai ką turėjo pasakyti, bet visą popietę jis klausinėjo kitų apaštalų. Pilypo klausimai Petrą dažnai suerzindavo, bet kiti į jo klausinėjimus žiūrėjo geranoriškai. Pilypas ypač norėjo sužinoti, jeigu Jėzus yra prisikėlęs iš kapo, tai ar ant jo kūno liko nukryžiuojimo fizinės žymės.

Motiejus buvo labai sutrikęs; jis savo bičiulių diskusijų klausėsi, bet didžiausią laiko dalį skyrė tam, kad mintyse apmąstytų finansų problemą, kuri jiems iškils ateityje. Nežiūrint tariamo Jėzaus prisikėlimo, Judo nebebuvo, Dovydas be jokių ceremonijų pinigų perdavė jam, ir jie nebeturėjo autoritetingo vadovo. Prieš Motiejui pradėdant rimtai svarstyti jų argumentus, susijusius su prisikėlimu, jis jau pats betarpiškai išvydo Mokytoją.

Alfiejaus dvyniai šitose rimtose diskusijose beveik nedalyvavo; jie buvo visiškai įsitraukę į savo įprastus užsiėmimus. Vienas iš jų išreiškė jų abiejų požiūrį, kada pasakė, atsakydamas į Pilypo klausimą: "Apie prisikėlimą mes nieko nesuprantame, bet mūsų motina sako, kad ji šnekėjosi su Mokytoju, o ja mes tikime."

Tomą buvo apėmusi jam būdinga depresinė nevilties būseną. Dalį dienos jis pramiegojo, o likusį laiką vaikščiojo po kalnus. Jis jautė akstiną sugrįžti pas savo bičiulius apaštalus, bet vienatvės troškimas buvo didesnis.

Mokytojas pirmąjį morontinį apsiareiškimą apaštalams atidėjo dėl daugelio priežasčių.

influence of the group was the frequent contribution of Nathaniel's characteristic philosophic counsel. He was really the controlling influence among the ten throughout the entire day. Never once did he express himself concerning either belief or disbelief in the Master's resurrection. But as the day wore on, he became increasingly inclined toward believing that Jesus had fulfilled his promise to rise again.

191:0.8 (2038.3) Simon Zelotes was too much crushed to participate in the discussions. Most of the time he reclined on a couch in a corner of the room with his face to the wall; he did not speak half a dozen times throughout the whole day. His concept of the kingdom had crashed, and he could not discern that the Master's resurrection could materially change the situation. His disappointment was very personal and altogether too keen to be recovered from on short notice, even in the face of such a stupendous fact as the resurrection.

191:0.9 (2038.4) Strange to record, the usually inexpressive Philip did much talking throughout the afternoon of this day. During the forenoon he had little to say, but all afternoon he asked questions of the other apostles. Peter was often annoyed by Philip's questions, but the others took his inquiries good-naturedly. Philip was particularly desirous of knowing, provided Jesus had really risen from the grave, whether his body would bear the physical marks of the crucifixion.

191:0.10 (2038.5) Matthew was highly confused; he listened to the discussions of his fellows but spent most of the time turning over in his mind the problem of their future finances. Regardless of Jesus' supposed resurrection, Judas was gone, David had unceremoniously turned the funds over to him, and they were without an authoritative leader. Before Matthew got around to giving serious consideration to their arguments about the resurrection, he had already seen the Master face to face.

191:0.11 (2038.6) The Alpheus twins took little part in these serious discussions; they were fairly busy with their customary ministrations. One of them expressed the attitude of both when he said, in reply to a question asked by Philip: "We do not understand about the resurrection, but our mother says she talked with the Master, and we believe her."

191:0.12 (2038.7) Thomas was in the midst of one of his typical spells of despairing depression. He slept a portion of the day and walked over the hills the rest of the time. He felt the urge to rejoin his fellow apostles, but the desire to be by himself was the stronger.

191:0.13 (2038.8) The Master put off the first morontia appearance to the apostles for a number of

Pirma, jis norėjo, kad jie turėtų laiko, kada išgirs apie jo prisikėlimą, gerai apmąstyti tai, ką jis jiems buvo sakęs apie savo mirtį ir prisikėlimą, kai jis vis dar buvo su jais materialiaame kūne. Mokytojas norėjo, kad Petras įveiktų kai kuriuos iš jam būdingų sunkumų prieš tai, kada jis pats apsieikš jiems visiems. Antroje vietoje, jis norėjo, kad Tomas būtų su jais tuo metu, kada jiems apsieikš pirmą kartą. Jonas Morkus surado Tomą Simono namuose Betfage ankstyvą šito sekmadienio rytą, apaštalams apie tai jis pranešė maždaug vienuoliktą valandą. Šitą dieną bet kurią akimirką Tomas būtų sugrįžęs pas juos, jeigu Natanielius arba bet kurie du iš likusių apaštalių būtų atėję jo pakviesti. Jis iš tikrųjų sugrįžti norėjo, bet išėjęs taip, kaip jis išėjo praėjusį vakarą, jis buvo per daug išdidus, kad taip greitai sugrįžtų savo noru. Kitą dieną jis buvo tiek prislėgtas, kad jam prireikė beveik savaitės tam, kad apsispręstų sugrįžti. Apaštalai jo laukė, o jis laukė, kad jo sielos broliai surastų jį ir paprašytų jį sugrįžti pas juos. Šitokiu būdu Tomas išbuvo atsiskyręs nuo savo draugų iki kito šeštadienio vakaro, kada sutemus, Petras ir Jonas nuėjo į Betfagą ir parsivedė jį atgal. Ir tai taip pat buvo priežastis, kodėl jie neišėjo į Galilėją iš karto po to, kada Jėzus jiems apsieiškė pirmą kartą; jie nenorėjo eiti be Tomo.

reasons. First, he wanted them to have time, after they heard of his resurrection, to think well over what he had told them about his death and resurrection when he was still with them in the flesh. The Master wanted Peter to wrestle through with some of his peculiar difficulties before he manifested himself to them all. In the second place, he desired that Thomas should be with them at the time of his first appearance. John Mark located Thomas at the home of Simon in Bethpage early this Sunday morning, bringing word to that effect to the apostles about eleven o'clock. Any time during this day Thomas would have gone back to them if Nathaniel or any two of the other apostles had gone for him. He really wanted to return, but having left as he did the evening before, he was too proud to go back of his own accord so soon. By the next day he was so depressed that it required almost a week for him to make up his mind to return. The apostles waited for him, and he waited for his brethren to seek him out and ask him to come back to them. Thomas thus remained away from his associates until the next Saturday evening, when, after darkness had come on, Peter and John went over to Bethpage and brought him back with them. And this is also the reason why they did not go at once to Galilee after Jesus first appeared to them; they would not go without Thomas.

1. APSIREIŠKIMAS PETRUI

Buvo beveik pusė devynių šito sekmadienio vakarą, kada Jėzus apsieiškė Simonui Petriui Morkaus namo kieme. Tai buvo jo aštuntasis morontinis pasirodymas. Petras visą laiką nuo tada, kai savojo Mokytojo išsižadėjo, gyveno su sunkia dvejone ir kaltės našta. Visą šeštadienio dieną ir šitą sekmadienį jis kovojo su baime, jog, galbūt, jis daugiau nebėra apaštalas. Jis sudrebėdavo nuo Judo dalios ir net nuo minties, kad jis, taip pat, savo Mokytoją išdavė. Visą šitą popietę jis mąstė, jog galbūt būtent jo buvimas su apaštalais ir trukdo Jėzui apsieikšti jiems, aišku, su sąlyga, jeigu jis iš tikrųjų yra prisikėlęs iš mirusiųjų. Ir būtent Petriui, kai jis šitaip mąstė ir kai jo sielos būseną buvo tokia, Jėzus apsieiškė tuo metu, kada prislėgtas apaštalas vaikščiojo tarp gėlių ir krūmų.

Kada Petras pagalvojo apie tą kupiną meilės Mokytojo žvilgsnį, tada jam praeinant pro Anaso portiką, ir kada mintyse jis susimąstė apie tą puikią žinią, kurią jam buvo anksti tą rytą atnešusios tos moterys, kurios atėjo iš tuščios kapavietės, "Eikite pasakyti mano apaštalams—ir Petriui"—kada jis mąstė apie šiuos gailestingumo ženklus, tada jo įtikėjimas ėmė nustelbti abejones, ir, sugniaužęs kumščius, jis stabtelėjo tuo metu, kai garsiai ištarrė: "Aš tikiu, kad iš mirusiųjų jis

1. THE APPEARANCE TO PETER

191:1.1 (2039.1) It was near half past eight o'clock this Sunday evening when Jesus appeared to Simon Peter in the garden of the Mark home. This was his eighth morontia manifestation. Peter had lived under a heavy burden of doubt and guilt ever since his denial of the Master. All day Saturday and this Sunday he had fought the fear that, perhaps, he was no longer an apostle. He had shuddered at the fate of Judas and even thought that he, too, had betrayed his Master. All this afternoon he thought that it might be his presence with the apostles that prevented Jesus' appearing to them, provided, of course, he had really risen from the dead. And it was to Peter, in such a frame of mind and in such a state of soul, that Jesus appeared as the dejected apostle strolled among the flowers and shrubs.

191:1.2 (2039.2) When Peter thought of the loving look of the Master as he passed by on Annas's porch, and as he turned over in his mind that wonderful message brought him early that morning by the women who came from the empty tomb, "Go tell my apostles — and Peter" — as he contemplated these tokens of mercy, his faith began to surmount his doubts, and he stood still, clenching his fists, while he spoke aloud: "I believe he has risen from the dead; I will go and tell my brethren." And as he said this, there suddenly appeared in front of him

prisikėlė; aš tikrai eisiu ir pasakysiu savo sielos broliams.” Ir kai tik jis šitaip pasakė, tada netikėtai prieš jį apsireiškė vyro forma, kuri prašneko jam pažįstamu balsu, sakydama: “Petrai, priešai norėjo turėti tave, bet aš nenorėjau tavęs atsisakyti. Aš žinojau, jog tai nebuvo iš širdies, kada tu atsižadėjai manęs; dėl to aš tau atleidau net ir anksčiau negu tu paprašei; bet dabar tu turi nustoti galvojęs apie save ir šios valandos vargus ir ruoštis evangelijos gerąsias naujienas nešti tiems, kurie sėdi tamsoje. Daugiau tu nebeturėtum jaudintis dėl to, ką gali gauti iš karalystės, o vietoje šito rūpinkis tuo, ką tu gali duoti tiems, kurie gyvena siaubingame dvasiniame skurde. Pasiruošk, Simonai, naujos dienos mūšiu, kovai su dvasine tamsybe ir natūralaus žmonių proto blogomis abejonėmis.”

Petras ir morontinis Jėzusėjo per sodą ir šnekėjosi apie praeities, dabarties, ir ateities reikalus maždaug penketą minučių. Tada Mokytojas iš jo akiračio išnyko, taręs, “Iki pasimatymo, Petrai, kada aš pamatysiu tave su tavaisiais sielos broliais.”

Akimirkai, Petrą apėmė tas suvokimas, kad jis šnekėjosi su prisikėlusiu Mokytoju, ir kad jis gali būti tikras, jog vis dar yra karalystės ambasadorius. Jis ką tik buvo girdėjęs, kaip pašlovintas Mokytojas nuoširdžiai paragino jį tęsti evangelijos skelbimą. Ir apimtas visų šitų trykštančių jausmų širdyje, jis užlėkė į viršutinį kambarį ir pas savo draugus, šaukdamas ir dusdamas iš susijaudinimo: “Aš mačiau Mokytoją; jis buvo sode. Aš kalbėjausi su juo; ir jis man atleido.”

Petro pareiškimas, kad jis matė Jėzų sode, padarė gilų poveikį jo bičiuliams apaštalams, ir jie buvo beveik pasirengę savo abejonių atsisakyti, kada atsistojo Andriejus ir perspėjo juos, kad jie nebūtų per daug paveikti jo brolio pranešimo. Nors Andriejus tiesiogiai ir neužsiminė apie tos nakties Galilėjos jūroje sapną, kuriame Petras tvirtino matęs Mokytoją, ateinantį pas juos per vandenį, bet jis pasakė užtektinai, kad išduotų visiems dalyvaujantiems, jog mintyse jis turėjo šitą epizodą. Simoną Petrą labai įskaudino jo brolio insinuacijos ir jis tuoj pat nuolankiai nutilo. Dvyliams labai pagailo Petro, ir jie abu pradėjo reikšti savo užuojautą ir sakyti, kad jie tiki juo ir vėl tvirtinti, kad jų motina taip pat Mokytoją buvo mačiusi.

2. PIRMASIS APSIREIŠKIMAS APAŠTALAMS

Tą vakarą šiek tiek po devynių, išėjus Kleopui ir Jokūbui, tuo metu, kada Alfiejaus dvyiniai ramino

the form of a man, who spoke to him in familiar tones, saying: “Peter, the enemy desired to have you, but I would not give you up. I knew it was not from the heart that you disowned me; therefore I forgave you even before you asked; but now must you cease to think about yourself and the troubles of the hour while you prepare to carry the good news of the gospel to those who sit in darkness. No longer should you be concerned with what you may obtain from the kingdom but rather be exercised about what you can give to those who live in dire spiritual poverty. Gird yourself, Simon, for the battle of a new day, the struggle with spiritual darkness and the evil doubtings of the natural minds of men.”

191:1.3 (2039.3) Peter and the morontia Jesus walked through the garden and talked of things past, present, and future for almost five minutes. Then the Master vanished from his gaze, saying, “Farewell, Peter, until I see you with your brethren.”

191:1.4 (2039.4) For a moment, Peter was overcome by the realization that he had talked with the risen Master, and that he could be sure he was still an ambassador of the kingdom. He had just heard the glorified Master exhort him to go on preaching the gospel. And with all this welling up within his heart, he rushed to the upper chamber and into the presence of his fellow apostles, exclaiming in breathless excitement: “I have seen the Master; he was in the garden. I talked with him, and he has forgiven me.”

191:1.5 (2040.1) Peter's declaration that he had seen Jesus in the garden made a profound impression upon his fellow apostles, and they were about ready to surrender their doubts when Andrew got up and warned them not to be too much influenced by his brother's report. Andrew intimated that Peter had seen things which were not real before. Although Andrew did not directly allude to the vision of the night on the Sea of Galilee wherein Peter claimed to have seen the Master coming to them walking on the water, he said enough to betray to all present that he had this incident in mind. Simon Peter was very much hurt by his brother's insinuations and immediately lapsed into crestfallen silence. The twins felt very sorry for Peter, and they both went over to express their sympathy and to say that they believed him and to reassert that their own mother had also seen the Master.

2. FIRST APPEARANCE TO THE APOSTLES

191:2.1 (2040.2) Shortly after nine o'clock that evening, after the departure of Cleopas and Jacob, while

Petrą, ir tuo metu, kada Natanielius ginčijosi su Andriejumi, ir kada tie dešimt apaštalų buvo susirinkę viršutiniame kambaryje, visas duris užsklendę bijodami suėmimo, tada Mokytojas, morontinės formos pavidalu, netikėtai apsireiškė tarp jų, sakdamas: "Ramybė tebūnie jums. Kodėl gi jūs tokie išsigandę, kada aš apsireiškiu, tarsi jūs būtumėte pamatę dvasią? Argi apie šiuos dalykus aš jums nepasakojau, kada buvau su jums materialiaime kūne? Argi aš jums nesakiau, jog vyriausieji šventikai ir valdovai atiduos mane, kad būčiau nužudytas, jog vienas iš jūsų pačių mane išduos, ir jog trečiąją dieną aš iš tikrųjų prisikelsiu? Tai iš kur gi visos jūsų abejonės ir visi šitie ginčai dėl tų moterų, dėl Kleopo ir Jokūbo, ir net dėl Petro pranešimų? Kiek gi dar jūs abejosite mano žodžiais ir atsisakysite tikėti mano pažadais? Ir dabar, kada jūs tikrai mane matote, ar patikėsite? Net ir dabar vieno iš jūsų nėra. Kada jūs susirinksite drauge dar kartą ir po to, kada jūs visi tikrai žinosite, kad Žmogaus Sūnus prisikėlė iš kapo, tada iš karto eikite į Galilėją. Tikėkite į Dievą; tikėkite vienas kitu; ir šitaip jūs tikrai įžengsite į dangaus karalystės naująją tarnystę. Aš tikrai pabūsiu su jums Jeruzalėje tol, kol jūs būsite pasirengę išvykti į Galilėją. Savo ramybę aš palieku su jums."

Kada morontinis Jėzus jiems baigė kalbėti, tada iš jų akiračio akimirksniu išnyko. Ir jie visi parpuolė ant kelių, girdami Dievą ir garbindami savo išnykusį Mokytoją. Tai buvo devintasis Mokytojo morontinis apsireiškimas.

3. SU MORONTINIAIS TVARINIAIS

Visa kita diena, pirmadienis, buvo praleista su morontiniais tvariniais, tuo metu buvusiais Urantijoje. Kaip dalyviai Mokytojo morontiniame perėjimo patyrimo, į Urantiją buvo atvykę daugiau negu vienas milijonas morontinių reguliuotojų ir padėjėjų, drauge su įvairių kategorijų pereinamaisiais mirtingaisiais iš Satanijos septynių gyvenamųjų pasaulių. Morontinis Jėzus su šiomis nuostabiomis protingomis būtybėmis gyveno keturiasdešimt dienų. Jis mokė jas, o iš jų reguliuotojų jis sužinojo apie morontinio perėjimo gyvenimą, kaip per jį keliauja Satanijos apgyvendintų pasaulių mirtingieji, kada jie pereina per sistemos morontines sferas.

Šią pirmadienį maždaug vidurnaktį Mokytojo morontinė forma buvo suderinta tam, kad pereitų į morontinio vystimosi antrąjį etapą. Kada jis kitą kartą apsireiškė savo mirtingiesiems vaikams žemėje, tada tai buvo antrosios pakopos morontinė būtybė. Morontinėje karjeroje Mokytojui žengiant į priekį, morontinėms būtybėms ir transformuojantiems jų padėjėjams buvo, techniškai, vis sunkiau ir sunkiau padaryti taip, kad Mokytoją matytų mirtingos ir materialios akys.

the Alpheus twins comforted Peter, and while Nathaniel remonstrated with Andrew, and as the ten apostles were there assembled in the upper chamber with all the doors bolted for fear of arrest, the Master, in morontia form, suddenly appeared in the midst of them, saying: "Peace be upon you. Why are you so frightened when I appear, as though you had seen a spirit? Did I not tell you about these things when I was present with you in the flesh? Did I not say to you that the chief priests and the rulers would deliver me up to be killed, that one of your own number would betray me, and that on the third day I would rise? Wherefore all your doubtings and all this discussion about the reports of the women, Cleopas and Jacob, and even Peter? How long will you doubt my words and refuse to believe my promises? And now that you actually see me, will you believe? Even now one of you is absent. When you are gathered together once more, and after all of you know of a certainty that the Son of Man has risen from the grave, go hence into Galilee. Have faith in God; have faith in one another; and so shall you enter into the new service of the kingdom of heaven. I will tarry in Jerusalem with you until you are ready to go into Galilee. My peace I leave with you."

191:2.2 (2040.3) When the morontia Jesus had spoken to them, he vanished in an instant from their sight. And they all fell on their faces, praising God and venerating their vanished Master. This was the Master's ninth morontia appearance.

3. WITH THE MORONTIA CREATURES

191:3.1 (2040.4) The next day, Monday, was spent wholly with the morontia creatures then present on Urantia. As participants in the Master's morontia-transition experience, there had come to Urantia more than one million morontia directors and associates, together with transition mortals of various orders from the seven mansion worlds of Satania. The morontia Jesus sojourned with these splendid intelligences for forty days. He instructed them and learned from their directors the life of morontia transition as it is traversed by the mortals of the inhabited worlds of Satania as they pass through the system morontia spheres.

191:3.2 (2041.1) About midnight of this Monday the Master's morontia form was adjusted for transition to the second stage of morontia progression. When he next appeared to his mortal children on earth, it was as a second-stage morontia being. As the Master progressed in the morontia career, it became, technically, more and more difficult for the morontia intelligences and their transforming associates to visualize the Master to mortal and material eyes.

Jėzus perėjo į morontijos trečiąjį etapą penktadienį, balandžio 14-ąją; į ketvirtąjį etapą, pirmadienį, 17-ąją; į penktąjį etapą, šeštadienį, 22-ąją; į šeštąjį etapą, ketvirtadienį, 27-ąją; į septintąjį etapą, antradienį, gegužės 2-ąją; į Jeruzalės pilietybę, sekmadienį, 7-ąją; ir jis buvo apkabintas Edentijos Pačių Aukštųjų sekmadienį, 14-ąją.

Šitoku būdu Nebadono Mykolas iš tikrųjų užbaigė savo empirinį tarnavimą visatoje, kadangi jis jau anksčiau buvo iki galo patyręs, ryšium su savo ankstesniaisiais savęs padovanojimais, laiko ir erdvės kylančiųjų mirtingųjų gyvenimą, pradedant žvaigždyno būstine ir net toliau iki tarnavimo, ir tarnaujant, supervisatos būstinės tarnystėje. Ir būtent šito paties morontinio patyrimo dėka Nebadono Sūnus Kūrėjas iš tiesų užbaigė ir tinkamai įvykdė savo septintąjį ir paskutinįjį savęs padovanojimą visatoje.

4. DEŠIMTASIS APSIREIŠKIMAS (FILADELFIJOJE)

Dešimtas Jėzaus apsireiškimas, kurį galėjo pamatyti mirtingasis, įvyko šiek tiek po aštuonių, antradienį, balandžio 11-ąją, Filadelfijoje, kur jis apsireiškė Abneriui ir Lozorui ir maždaug vienam šimtui penkiasdešimčiai jų pagalbininkų, įskaitant daugiau negu penkiasdešimt narių iš tų septyniasdešimties evangelininkų korpuso. Šitas apsireiškimas įvyko kaip tik tuo metu, kada sinagogoje prasidėjo specialus susirinkimas, kurį Abneris sušaukė tam, kad apsvarstytų Jėzaus nukryžiovimą ir labai neseną pranešimą apie prisikėlimą, kurį buvo atnešęs Dovydo pasiuntiniai. Kadangi prisikėlęs Lozorius dabar buvo šitos tikinčiųjų grupės narys, tai jiems nebuvo sunku patikėti tuo pranešimu, kad Jėzus iš mirusiųjų prisikėlė.

Susirinkimą sinagogoje kaip tik pradėjo Abneris ir Lozorius, kurie sakykloje stovėjo drauge, kada visa tikinčiųjų auditorija pamatė netikėtai apsireiškusį Mokytojo pavidalą. Jis išėjo į priekį iš ten, kur buvo apsireiškęs tarp Abnerio ir Lozorius, nė vienas iš jų nebuvo jo pastebėjęs, ir sveikindamas susirinkusiuosius, tarė:

“Ramybė tebūnie jums. Jūs visi žinote, kad mes turime vienintelį Tėvą danguje, ir kad nėra jokios kitos, išskyrus vienintelę karalystės evangeliją—gerųjų naujienų apie amžinojo gyvenimo dovaną, kurią žmonės gauna įtikėjimo dėka. Kada jūs džiūgaujate dėl savosios ištikimybės evangelijai, tada melskite tiesos Tėvą, kad savo širdies naująją ir didesnę meilę toli išspinduliuotumėte savo sielos broliams. Jūs turite

191:3.3 (2041.2) Jesus made the transit to the third stage of morontia on Friday, April 14; to the fourth stage on Monday, the 17th; to the fifth stage on Saturday, the 22nd; to the sixth stage on Thursday, the 27th; to the seventh stage on Tuesday, May 2; to Jerusalem citizenship on Sunday, the 7th; and he entered the embrace of the Most Highs of Edentia on Sunday, the 14th.

191:3.4 (2041.3) In this manner did Michael of Nebadon complete his service of universe experience since he had already, in connection with his previous bestowals, experienced to the full the life of the ascendant mortals of time and space from the sojourn on the headquarters of the constellation even on to, and through, the service of the headquarters of the superuniverse. And it was by these very morontia experiences that the Creator Son of Nebadon really finished and acceptably terminated his seventh and final universe bestowal.

4. THE TENTH APPEARANCE (AT PHILADELPHIA)

191:4.1 (2041.4) The tenth morontia manifestation of Jesus to mortal recognition occurred a short time after eight o'clock on Tuesday, April 11, at Philadelphia, where he showed himself to Abner and Lazarus and some one hundred and fifty of their associates, including more than fifty of the evangelistic corps of the seventy. This appearance occurred just after the opening of a special meeting in the synagogue which had been called by Abner to discuss the crucifixion of Jesus and the more recent report of the resurrection which had been brought by David's messenger. Inasmuch as the resurrected Lazarus was now a member of this group of believers, it was not difficult for them to believe the report that Jesus had risen from the dead.

191:4.2 (2041.5) The meeting in the synagogue was just being opened by Abner and Lazarus, who were standing together in the pulpit, when the entire audience of believers saw the form of the Master appear suddenly. He stepped forward from where he had appeared between Abner and Lazarus, neither of whom had observed him, and saluting the company, said:

191:4.3 (2041.6) “Peace be upon you. You all know that we have one Father in heaven, and that there is but one gospel of the kingdom — the good news of the gift of eternal life which men receive by faith. As you rejoice in your loyalty to the gospel, pray the Father of truth to shed abroad in your hearts a new and greater love for your brethren. You are to love all men as I have loved you; you are to serve all men as I have served you. With understanding

mylėti visus žmones taip, kaip jus mylėjau aš; jūs turite tarnauti visiems žmonėms taip, kaip jums tarnavau aš. Supratingos užuojautos ir broliškos meilės dėka, būkite draugiški su visais savo sielos broliais, kurie yra atsidavę gerųjų naujienų skelbimui, nesvarbu, ar jie būtų žydai, ar pagonys, graikai ar romėnai, persai ar etiopai. Jonas paskelbė karalystę iš anksto; jūs paskelbėte tą evangeliją, kuri yra valdžioje; graikai jau moko gerųjų naujienų; o aš netrukus turėsiu pasiųsti Tiesos Dvasią į sielas visų tų, mano sielos broliai, kurie taip nesavanaudiškai savo gyvenimą pašventė tam, kad apšviestų savo bičiulius, kurie sėdi dvasiniame patamsyje. Jūs esate šviesos vaikai; dėl to neužkliūkite už mirtingojo įtarumo ir žmogiškojo nepakantumo nesutarimų užtvarų. Jeigu jūs esate sukilinti, įtikėjimo malonės dėka, kad mylėtumėte netikinčius, tai argi tuomet neturėtumėte lygiai taip mylėti ir tų, kurie yra jūsų bičiuliai tikintieji toli išsiplėtusioje įtikėjimo šeimynoje? Prisiminkite, taip, kaip jūs mylite vienas kitą, visi žmonės žinos, kad jūs esate mano mokiniai.

“Eikite, tuomet, po visą pasaulį skelbdami šią Dievo tėvystės ir žmonių brolystės evangeliją visoms nacijoms ir rasėms, ir visą laiką būkite išmintingi rinkdamiesi savo metodus, kaip pateikti tą gerąją naujieną žmonijos skirtingoms rasėms ir gentims. Veltui jūs gavote šią karalystės evangeliją, ir jūs veltui suteikite šią gerąją naujieną visoms nacijoms. Nebijokite blogio pasipriešinimo, nes su jumis aš esu visada, net iki amžių pabaigos. Ir savąją ramybę aš palieku su jumis.”

Kada jis ištare, “Savąją ramybę aš palieku su jumis,” tada iš jų akiračio jis išnyko. Išskyrus vieną iš savo apsireiškimų Galilėjoje, kada jį vienu metu matė daugiau negu penki šimtai tikinčiųjų, šią grupę Filadelfijoje sudarė didžiausias skaičius mirtingųjų, kurie jį matė vienu atskiru atveju.

Anksti kitą rytą, tuo metu, kada apaštalai vis dar tebebuvo Jeruzalėje laukdami, kol emociškai atsigaus Tomas, šitie tikintieji iš Filadelfijos išėjo tolyn skelbdami, kad Jėzus iš Nazareto prisikėlė iš mirusiųjų.

Kitą dieną, trečiądienį, Jėzus be pertraukos praleido savo morontinių padėjėjų draugijoje, o popietinėmis valandomis priėmė atvykusius morontinius delegatus iš gyvenamųjų pasaulių, priklausančių Norlatiadeko žvaigždyno visų apgyvendintų sferų vietinėms sistemoms. Ir jie visi džiūgavo dėl to, kad savo Kūrėją pažino kaip visatos protingą būtybę, priklausančią jų pačių kategorijai.

sympathy and brotherly affection, fellowship all your brethren who are dedicated to the proclamation of the good news, whether they be Jew or gentile, Greek or Roman, Persian or Ethiopian. John proclaimed the kingdom in advance; you have preached the gospel in power; the Greeks already teach the good news; and I am soon to send forth the Spirit of Truth into the souls of all these, my brethren, who have so unselfishly dedicated their lives to the enlightenment of their fellows who sit in spiritual darkness. You are all the children of light; therefore stumble not into the misunderstanding entanglements of mortal suspicion and human intolerance. If you are ennobled, by the grace of faith, to love unbelievers, should you not also equally love those who are your fellow believers in the far-spreading household of faith? Remember, as you love one another, all men will know that you are my disciples.

191:4.4 (2042.1) “Go, then, into all the world proclaiming this gospel of the fatherhood of God and the brotherhood of men to all nations and races and ever be wise in your choice of methods for presenting the good news to the different races and tribes of mankind. Freely you have received this gospel of the kingdom, and you will freely give the good news to all nations. Fear not the resistance of evil, for I am with you always, even to the end of the ages. And my peace I leave with you.”

191:4.5 (2042.2) When he had said, “My peace I leave with you,” he vanished from their sight. With the exception of one of his appearances in Galilee, where upward of five hundred believers saw him at one time, this group in Philadelphia embraced the largest number of mortals who saw him on any single occasion.

191:4.6 (2042.3) Early the next morning, even while the apostles tarried in Jerusalem awaiting the emotional recovery of Thomas, these believers at Philadelphia went forth proclaiming that Jesus of Nazareth had risen from the dead.

191:4.7 (2042.4) The next day, Wednesday, Jesus spent without interruption in the society of his morontia associates, and during the midafternoon hours he received visiting morontia delegates from the mansion worlds of every local system of inhabited spheres throughout the constellation of Norlatiadek. And they all rejoiced to know their Creator as one of their own order of universe intelligence.

5. ANTRASIS APSIREIŠKIMAS APAŠTALAMS

5. SECOND APPEARANCE TO THE APOSTLES

Keliančią liūdėsį savaitę Tomas praleido visiškai vienas klajodamas po kalvas Alyvų Kalno apylinkėse. Per šią laiką jis matėsi tik su tais, kurie buvo Simono namuose, ir su Jonu Morkumi. Buvo maždaug devinta valanda šeštadienį, balandžio 15-ąją, kada šie du apaštalai jį susirado ir nusivedė atgal į savo susitikimų vietą Morkaus namuose. Kitą dieną Tomas išklausė pasakojimą apie Mokytojo įvairių apsirėšimų istorijas, bet jis atkakliai nenorėjo tuo patikėti. Jis tvirtino, jog Petro entuziazmas privertė juos galvoti, kad jie buvo matę Mokytoją. Natanielius įtikinėjo jį, bet tai nieko gero nedavė. Tai buvo emocinis užsispyrimas, kartu su jam būdingu abejojimu, ir šitokia proto būseną, drauge su ta graužatimi, kad nuo jų pabėgo, sujungė viską taip, kad sukurtų tokią izoliacijos padėtį, kurią net ir pats Tomas ne iki galo suprato. Jis buvo pasišalinęs nuo savo bičiulių, jis buvo nuėjęs savo keliu, ir dabar, net ir sugrįžęs atgal pas juos, jis nesąmoningai linko į tai, kad laikytųsi prieštaraujančio požiūrio. Jis nemokėjo nusileisti greitai; jam nepatiko pasiduoti. Sąmoningai to nesuvokdamas, jis iš tikrųjų džiaugėsi tuo dėmesiu, kuris buvo rodomas jam; jis jautė nesąmoningą pasitenkinimą dėl to, kad jo visi bičiuliai stengėsi įtikinti ir atversti jį. Jam trūko jų visą savaitę, ir jis jautė didžiulį malonumą dėl to, kad jie rodė jam nuolatinį dėmesį.

Jie valgė vakarienę šiek tiek po šešių, Petras sėdėjo vienoje Tomo pusėje, o Natanielius kitoje, kai šis abejojantis apaštalas tarė "Aš tikrai nepatikėsiu, jeigu Mokytojo nepamatysiu savo paties akimis ir savo pirštu nepaliesiu vinių paliktos žymės." Jiems šitaip bevakarieniaujant, ir nors durys buvo tvirtai uždarytos ir užrėtos, netikėtai morontinis Mokytojas apsirėškė pasagos formos stalo viduje, ir stovėdamas tiesiai prieš Tomą, tarė:

"Ramybė tebūnie jums. Visą savaitę aš laukiau, kad galėčiau vėl apsirėškėti, kada jūs būsite visi, kad dar kartą išgirstumėte įgaliojimą eiti į visą pasaulį ir skelbti šią karalystės evangeliją. Vėl aš jums sakau: Kaip į šią pasaulį mane pasiuntė Tėvas, taip ir aš siunčiu jus. Kaip Tėvą apreiškiau aš, taip ir jūs iš tikrųjų apreiškite šią dieviškąją meilę ne vien tik žodžiais, bet ir savo kasdieniu gyvenimu. Aš jus išsiunčiu į pasaulį ne tam, kad mylėtumėte žmonių sielas, bet vietoje šito, kad *mylėtumėte žmones*. Jūs turite ne vien tik skelbti dieviškuosius džiaugsmus, bet taip pat ir rodyti šitas dieviškojo gyvenimo dvasines realybes savo kasdieniame patyrimo, nes jūs jau turite amžinąjį gyvenimą, kaip Dievo dovaną, įtikėjimo dėka. Kada jūs esate įtikėję, kada galia iš dangaus, Tiesos Dvasia, bus nusileidusi pas jus, tada savo šviesos jūs neslėpsite čia už uždarytų durų; jūs padarysite taip, kad Dievo meilė ir gailėstingumas būtų žinomi visai žmonijai. Dabar iš baimės jūs bėgate nuo nepriimtino patyrimo

191:5.1 (2042.5) Thomas spent a lonesome week alone with himself in the hills around about Olivet. During this time he saw only those at Simon's house and John Mark. It was about nine o'clock on Saturday, April 15, when the two apostles found him and took him back with them to their rendezvous at the Mark home. The next day Thomas listened to the telling of the stories of the Master's various appearances, but he steadfastly refused to believe. He maintained that Peter had enthused them into thinking they had seen the Master. Nathaniel reasoned with him, but it did no good. There was an emotional stubbornness associated with his customary doubtfulness, and this state of mind, coupled with his chagrin at having run away from them, conspired to create a situation of isolation which even Thomas himself did not fully understand. He had withdrawn from his fellows, he had gone his own way, and now, even when he was back among them, he unconsciously tended to assume an attitude of disagreement. He was slow to surrender; he disliked to give in. Without intending it, he really enjoyed the attention paid him; he derived unconscious satisfaction from the efforts of all his fellows to convince and convert him. He had missed them for a full week, and he obtained considerable pleasure from their persistent attentions.

191:5.2 (2042.6) They were having their evening meal a little after six o'clock, with Peter sitting on one side of Thomas and Nathaniel on the other, when the doubting apostle said: "I will not believe unless I see the Master with my own eyes and put my finger in the mark of the nails." As they thus sat at supper, and while the doors were securely shut and barred, the morontia Master suddenly appeared inside the curvature of the table and, standing directly in front of Thomas, said:

191:5.3 (2043.1) "Peace be upon you. For a full week have I tarried that I might appear again when you were all present to hear once more the commission to go into all the world and preach this gospel of the kingdom. Again I tell you: As the Father sent me into the world, so send I you. As I have revealed the Father, so shall you reveal the divine love, not merely with words, but in your daily living. I send you forth, not to love the souls of men, but rather to love men. You are not merely to proclaim the joys of heaven but also to exhibit in your daily experience these spirit realities of the divine life since you already have eternal life, as the gift of God, through faith. When you have faith, when power from on high, the Spirit of Truth, has come upon you, you will not hide your light here behind closed doors; you will make known the love and the mercy of God to all mankind. Through fear you now flee from the facts of a disagreeable experience, but when you shall have been baptized with the Spirit of Truth, you will bravely

faktų, tačiau, kada jūs tikrai būsite pakrikštyti Tiesos Dvasia, tada jūs drąsiai ir džiaugsmingai eisite pirmyn, kad pasitiktumėte naujus patyrimus skelbiant gerąsias naujienas apie amžinąjį gyvenimą Dievo karalystėje. Jūs galite šiek tiek palaukti čia ir Galilėjoje, kol atsigausite iš sukrėtimo pereidami nuo tradicionalizmo valdžios netikro saugumo į naująją tvarką, kurią sudaro faktų, tiesos, ir įtikėjimo į gyvojo patyrimo aukščiausias realybes, valdžia. Jūsų misija pasauliui remiasi tuo faktu, jog aš tarp jūsų gyvenau Dievą atskleidžiantį gyvenimą; remiasi ta tiesa, kad jūs ir visi kiti žmonės esate Dievo sūnūs; ir ją tikrai sudarys toks gyvenimas, kokį jūs gyvensite tarp žmonių—realus ir gyvas patyrimas to, kaip žmonės jūs mylėte ir kaip jiems tarnaujate, net ir taip, kaip jus mylėjau ir jums tarnavau aš. Tegul įtikėjimas atskleidžia pasauliui jūsų šviesą; tegul tiesos apreiškimo dėka praregi tos akys, kurias yra apakinusį tradicija; tegul jūsų kupina meilės tarnystė veiksmingai sunaikina tuos prietarus, kuriuos sukėlė neišprusimas. Šitaip suartėję su savo bičiuliais žmonėmis supratingos užuojautos ir nesavanaudiško atsidavimo dėka, jūs atvesite juos į Tėvo meilės išgelbstintį pažinimą. Žydai išliaupsino gėrį; graikai išaukštino grožį; indusai skelbia pasišventimą; toli esantys asketai moko didžiulės pagarbos; romėnai reikalauja ištikimybės; bet aš iš savo mokinių reikalauju gyvenimo, net ir tokio gyvenimo, kada su meile jūs tarnaujate savo sielos broliams materialiam kūne.”

Kada Mokytojas šitaip pakalbėjo, tada jis pažvelgė žemyn Tomui į akis ir tarė: “O tu, Tomai, kuris sakei, jog nepatikėsi, nebent galėtum mane pamatyti ir uždėti pirštą ant vinių paliktų žymių ant mano rankų, dabar tikrai mane pamatei ir girdėjai mano žodžius; ir nors tu ant mano rankų nematai jokių žymių nuo vinių, kadangi aš esu prisikėlęs tokiu pavidalu, kokį jūs tikrai turėsite, kada šitą pasaulį paliksite, ką tu pasakysi savo sielos broliams? Tu pripažinsi tą tiesą, nes širdyje tu jau pradėjai tikėti net ir tada, kada tu taip tvirtai gynei savo netikėjimą. Tavo abejonės, Tomai, visada su didžiausiu užsispyrimu pasireiškia kaip tik tada, kada jos neužilgo subliūkšta. Tomai, aš prašau tave, nebūk neįtikėjęs, bet būk tikintis—ir aš žinau, tu tikėsi, net ir iš visos širdies.”

Kada Tomas išgirdo šiuos žodžius, tada jis puolė ant kelių prieš morontinį Mokytoją ir sušuko, “Aš tikiu! Mano Viešpatie ir mano Mokytojau!” Tada Jėzus tarė Tomui: “Tu patikėjai, Tomai, nes tu iš tikrųjų mane pamatei ir išgirdai. Palaiminti yra tie, kurie per ateities amžius tikės, nors jie ir nebus pamatę savo materialaus kūno akimis arba išgirdę mirtingomis ausimis.”

Ir tada, kai Mokytojo pavidalas judėdamas pasiekė beveik stalo pradžią, jis kreipėsi į juos

and joyously go forth to meet the new experiences of proclaiming the good news of eternal life in the kingdom of God. You may tarry here and in Galilee for a short season while you recover from the shock of the transition from the false security of the authority of traditionalism to the new order of the authority of facts, truth, and faith in the supreme realities of living experience. Your mission to the world is founded on the fact that I lived a God-revealing life among you; on the truth that you and all other men are the sons of God; and it shall consist in the life which you will live among men — the actual and living experience of loving men and serving them, even as I have loved and served you. Let faith reveal your light to the world; let the revelation of truth open the eyes blinded by tradition; let your loving service effectually destroy the prejudice engendered by ignorance. By so drawing close to your fellow men in understanding sympathy and with unselfish devotion, you will lead them into a saving knowledge of the Father's love. The Jews have extolled goodness; the Greeks have exalted beauty; the Hindus preach devotion; the faraway ascetics teach reverence; the Romans demand loyalty; but I require of my disciples life, even a life of loving service for your brothers in the flesh.”

191:5.4 (2043.2) When the Master had so spoken, he looked down into the face of Thomas and said: “And you, Thomas, who said you would not believe unless you could see me and put your finger in the nail marks of my hands, have now beheld me and heard my words; and though you see no nail marks on my hands, since I am raised in the form that you also shall have when you depart from this world, what will you say to your brethren? You will acknowledge the truth, for already in your heart you had begun to believe even when you so stoutly asserted your unbelief. Your doubts, Thomas, always most stubbornly assert themselves just as they are about to crumble. Thomas, I bid you be not faithless but believing — and I know you will believe, even with a whole heart.”

191:5.5 (2043.3) When Thomas heard these words, he fell on his knees before the morontia Master and exclaimed, “I believe! My Lord and my Master!” Then said Jesus to Thomas: “You have believed, Thomas, because you have really seen and heard me. Blessed are those in the ages to come who will believe even though they have not seen with the eye of flesh nor heard with the mortal ear.”

191:5.6 (2043.4) And then, as the Master's form moved over near the head of the table, he

visus, sakydamas: “O dabar jūs visi eikite į Galilėją, kur aš tikrai netrukus jums apsireikšiu.” Tai pasakęs, iš jų akiračio jis išnyko.

Šie vienuolika apaštalų dabar buvo visiškai įtikinti, kad Jėzus iš mirusiųjų prisikėlė, ir labai anksti kitą rytą, prieš aušrą, jie išėjo į Galilėją.

6. APSIREIŠKIMAS ALEKSANDRIJOJE

Tuo metu, kada šie vienuolika apaštalų buvo pakeliui į Galilėją, artėdami prie kelionės pabaigos, antradienio vakarą, balandžio 18-ąją, apie pusę devynių, Jėzus apsireiškė Rodanui ir maždaug aštuoniasdešimčiai kitų tikinčiųjų Aleksandrijoje. Tai buvo Mokytojo dvyliktasis apsireiškimas morontiniu pavidalu. Jėzus apsireiškė šitiems graikams ir žydams tuo metu, kada Dovydo pasiuntinys užbaigė pranešimą apie nukryžiovimą. Šitas pasiuntinys, kuris Jeruzalės-Aleksandrijos estafetėje buvo penktasis bėgikas, į Aleksandriją atbėgo vėlyvą popietę, ir kada savo pranešimą jis perdavė Rodanui, tada buvo nuspręsta sukviešti tikinčiuosius draugėn, kad šią tragišką žinią jie išgirstų iš paties pasiuntinio. Apie aštuntą valandą šis pasiuntinys, Natanas iš Busirio, išėjo prieš šią grupę ir išsamiai papasakojo jiems viską, ką jam buvo perdavęs iki jo bėgęs bėgikas. Natanas savo jaudinantį pasakojimą baigė tokiais žodžiais: “Bet Dovydas, kuris siunčia mums šią žinią, praneša, jog Mokytojas, iš anksto numatęs savo mirtį, pareiškė, kad jis prisikels vėl.” Natanui dar tebekalbant, morontinis Mokytojas apsireiškė toks, kad jį galėjo matyti visi. Ir kada Natanas atsisėdo, tada Jėzus tarė:

“Ramybė tebūnie jums. Tai, ką manasis Tėvas pasiuntė mane įkurti šiame pasaulyje, nepriklauso vienai rasei, nacijai, ar ypatingai mokytojų ar pamokslininkų grupei. Šitoji karalystės evangelija priklauso tiek žydui, tiek pagoniui, tiek turtingam, tiek vargšui, tiek laisvam, tiek pavergtam, tiek vyrui, tiek moteriai, net ir mažiems vaikams. Ir jūs visi turite skelbti šią meilės ir tiesos evangeliją tuo gyvenimu, kurį jūs gyvenate materialiaame kūne. Jūs iš tikrųjų mylėsite vienas kitą nauja ir pritrenkiančia meile, net ir taip, kaip jus mylėjau aš. Jūs tarnausite žmonijai su nauju ir stebinančiu pasišventimu, net ir taip, kaip jums tarnavau aš. Ir kada žmonės matys, kad jūs taip juos mylite, ir kada jie pastebės, kaip nuoširdžiai jūs tarnaujate jiems, tada jie suvoks, kad jūs tapote dangaus karalystės įtikėjimo bičiuliais, ir jie eis paskui Tiesos Dvasią, kurią jie pamatys jūsų gyvenime, kad surastų amžinąjį išgelbėjimą.

“Kaip Tėvas pasiuntė mane į šią pasaulį, lygiai taip aš dabar siunčiu jus. Jūs visi esate pašaukti, kad neštumėte gerąsias naujienas tiems, kurie sėdi tamsoje. Šitoji karalystės

addressed them all, saying: “And now go all of you to Galilee, where I will presently appear to you.” After he said this, he vanished from their sight.

191:5.7 (2044.1) The eleven apostles were now fully convinced that Jesus had risen from the dead, and very early the next morning, before the break of day, they started out for Galilee.

6. THE ALEXANDRIAN APPEARANCE

191:6.1 (2044.2) While the eleven apostles were on the way to Galilee, drawing near their journey's end, on Tuesday evening, April 18, at about half past eight o'clock, Jesus appeared to Rodan and some eighty other believers, in Alexandria. This was the Master's twelfth appearance in morontia form. Jesus appeared before these Greeks and Jews at the conclusion of the report of David's messenger regarding the crucifixion. This messenger, being the fifth in the Jerusalem-Alexandria relay of runners, had arrived in Alexandria late that afternoon, and when he had delivered his message to Rodan, it was decided to call the believers together to receive this tragic word from the messenger himself. At about eight o'clock, the messenger, Nathan of Busiris, came before this group and told them in detail all that had been told him by the preceding runner. Nathan ended his touching recital with these words: “But David, who sends us this word, reports that the Master, in foretelling his death, declared that he would rise again.” Even as Nathan spoke, the morontia Master appeared there in full view of all. And when Nathan sat down, Jesus said:

191:6.2 (2044.3) “Peace be upon you. That which my Father sent me into the world to establish belongs not to a race, a nation, nor to a special group of teachers or preachers. This gospel of the kingdom belongs to both Jew and gentile, to rich and poor, to free and bond, to male and female, even to the little children. And you are all to proclaim this gospel of love and truth by the lives which you live in the flesh. You shall love one another with a new and startling affection, even as I have loved you. You will serve mankind with a new and amazing devotion, even as I have served you. And when men see you so love them, and when they behold how fervently you serve them, they will perceive that you have become faith-fellows of the kingdom of heaven, and they will follow after the Spirit of Truth which they see in your lives, to the finding of eternal salvation.

191:6.3 (2044.4) “As the Father sent me into this world, even so now send I you. You are all called to carry the good news to those who sit in darkness. This gospel of the kingdom belongs to

evangelija priklauso visiems tiems, kurie ja tiki; ji neturi būti perduota vien tikrai į šventikų globą. Netrukus pas jus ateis Tiesos Dvasia, ir ji tikrai ves jus į visą tiesą. Dėl to, eikite po visą pasaulį skelbdami šitą evangeliją, ir pamatysite, jog aš su jumis būsiu visada, net iki amžių pabaigos.”

Kada Mokytojas šitaip pakalbėjo, tada iš jų akiračio jis išnyko. Visą tą naktį šitie tikintieji pasiliko ten drauge aptarinėdami savo patyrimus kaip karalystės tikintieji ir klausydamiesi Rodano ir jo draugų daugybės pasakojimų. Ir jie visi tikėjo, kad Jėzus iš mirusiųjų prisikėlė. Įsivaizduokite, kaip nustėbo Dovydo šauklis, atnešęs žinią apie prisikėlimą, kuris atvyko antrą dieną po šito, kada jie atsakė į jo pareiškimą, tardami: “Taip, mes žinome, nes jį matėme. Jis mums apsireiškė užvakar.”

all who believe it; it shall not be committed to the custody of mere priests. Soon will the Spirit of Truth come upon you, and he shall lead you into all truth. Go you, therefore, into all the world preaching this gospel, and lo, I am with you always, even to the end of the ages.”

191:6.4 (2044.5) When the Master had so spoken, he vanished from their sight. All that night these believers remained there together recounting their experiences as kingdom believers and listening to the many words of Rodan and his associates. And they all believed that Jesus had risen from the dead. Imagine the surprise of David's herald of the resurrection, who arrived the second day after this, when they replied to his announcement, saying: "Yes, we know, for we have seen him. He appeared to us day before yesterday."

192 Dokumentas. Apsireiškimai Galilėjoje

⇨ 191

URANTIJOS KNYGA

193 ⇨

IV DALIS. JĖZAUS GYVENIMAS IR MOKYMAI

192 DOKUMENTAS. APSIREIŠKIMAI GALILĖJOJE

Skyrius

ĮVADAS

1. Apsireiškimas prie ežero
2. Bendravimas su apaštalais po du
3. Ant įšventinimo kalno
4. Susibūrimas ežero pakrantėje

PAPER 192 APPEARANCES IN GALILEE

SECTIONS

Introduction

1. Appearance by the Lake
2. Visiting with the Apostles Two and Two
3. On the Mount of Ordination
4. The Lakeside Gathering

ĮVADAS

IKI TO laiko, kada apaštalai iš Jeruzalės išėjo į Galilėją, žydų lyderiai žymia dalimi buvo apsiraminę. Kadangi Jėzus apsireiškė tikrai savo karalystės tikinčiųjų šeimai, ir kadangi apaštalai slapstėsi ir viešai nepamokslavo, tai žydų valdovai priėjo išvados, jog evangelinis judėjimas, galų gale, yra veiksmingai numalšintas. Aišku, jiems buvo neramu dėl vis augančių gandų, kad Jėzus iš mirusiųjų prisikėlė, bet jie pasitikėjo papirktais sargybiniais, kad tokius pranešimus šie sumaniai paneigs nuolat kartodami savo pasakojimą, jog kūną išsinešė būrys jo pasekėjų.

Nuo šito momento, iki to meto, kada apaštalai buvo išsklaidyti kylančios persekiojimų bangos, Petras buvo bendrai pripažintas apaštališkojo korpuso vadovas. Jėzus tokios valdžios jam niekada nesuteikė, o jo bičiuliai apaštalai į tokį atsakingą postą jo oficialiai niekada neišrinko; jis natūraliai užėmė jį ir išlaikė jį bendru sutarimu, o taip pat ir dėl to, kad jis buvo jų pagrindinis pamokslininkas. Nuo šiol viešas pamokslavimas tapo pagrindine apaštaltų veikla. Po savo sugrįžimo iš Galilėjos, Motiejų jie pasirinko savo įždininku vietoje Judo.

Tą savaitę, kada jie laukė Jeruzalėje, Marija, Jėzaus motina, didelę laiko dalį praleido su tomis tikinčiomis moterimis, kurios buvo apsistojusios

INTRODUCTION

192:0.1 (2045.1) BY THE time the apostles left Jerusalem for Galilee, the Jewish leaders had quieted down considerably. Since Jesus appeared only to his family of kingdom believers, and since the apostles were in hiding and did no public preaching, the rulers of the Jews concluded that the gospel movement was, after all, effectually crushed. They were, of course, disconcerted by the increasing spread of rumors that Jesus had risen from the dead, but they depended upon the bribed guards effectively to counteract all such reports by their reiteration of the story that a band of his followers had removed the body.

192:0.2 (2045.2) From this time on, until the apostles were dispersed by the rising tide of persecution, Peter was the generally recognized head of the apostolic corps. Jesus never gave him any such authority, and his fellow apostles never formally elected him to such a position of responsibility; he naturally assumed it and held it by common consent and also because he was their chief preacher. From now on public preaching became the main business of the apostles. After their return from Galilee, Matthias, whom they chose to take the place of Judas, became their treasurer.

192:0.3 (2045.3) During the week they tarried in Jerusalem, Mary the mother of Jesus spent much of the time with the women believers who were

Juozapo iš Arimatėjos namuose.

Anksti šitą pirmadienio rytą, kada apaštalai išėjo į Galilėją, Jonas Morkus ėjo kartu. Jis ėjo paskui juos, kol išėjo iš miesto, o kada jie buvo tolokai už Betanės, tada jis drąsiai priėjo prie jų, būdamas tikras, kad jo neišsiųs atgal.

Apaštalai pakeliui į Galilėją keletą kartų buvo sustoję, kad papasakotų istoriją apie prisikėlusį savo Mokytoją ir dėl to į Betsaidą atėjo tikrai vėlai trečiadienio naktį. Buvo ketvirtadienio vidurdienis, kada jie visi atsikėlė ir susirengė valgyti pusryčius.

1. APSIREIŠKIMAS PRIE EŽERO

Apie šeštą valandą penktadienio rytą, balandžio 21-ąją, morontinis Jėzus apsireiškė tryliktajį kartą, pirmąjį Galilėjoje, dešimčiai apaštalų, kada jų valtis priartėjo prie kranto netoli įprastinės prieplaukos prie Betsaidos.

Po to, kada apaštalai ketvirtadienio popietę ir ankstyvą vakarą buvo praleidę laukdami Zabediejaus namuose, Simonas Petras pasiūlė jiems plaukti žvejoti. Kada Petras pasiūlė žvejybinę išvyką, tada visi apaštalai nusprendė vykti kartu. Visą naktį jie be pertrūkio metė tinklus, bet žuvų nesugavo. Jie daug nepergyveno, kad nepavyko sugauti žuvų, nes jie buvo patyrę daug įdomių dalykų, kuriuos reikėjo aptarti, tokių dalykų, kurie taip neseniai jiems buvo nutikę Jeruzalėje. Tačiau kada išaušo, tada jie nusprendė sugrįžti į Betsaidą. Jiems artėjant prie kranto, jie pamatė kažką krante, netoli valčių prieplaukos, stovintį prie laužo. Iš pradžių jie pamanė, jog tai yra Jonas Morkus, kuris atėjo pasveikinti jų, sugrįžusių su laimikiu, bet jiems plaukiant artyn prie kranto, jie pamatė, kad klydo—tas vyras buvo per daug aukštas, kad būtų Jonas. Nė vienam iš jų ir minties nekilo, kad tas asmuo ant kranto, yra Mokytojas. Jie iš viso nesuprato, kodėl Jėzus su jais nori susitikti tose vietose, kur jie anksčiau bendravo ir atvirame ore, kad būtų ryšys su gamta, toli nuo Jeruzalės uždarnos aplinkos, su jos baimės, išdavystės, ir mirties tragiškomis asociacijomis. Jis buvo jiems sakęs, jeigu jie eis į Galilėją, tai jis tikrai juos sutiks ten, ir netrukus šitą pažadą turi įvykdyti.

Kada jie išmetė inkarą ir rengėsi lipti į mažą valtelę, kad plauktų į krantą, tada tas vyras ant kranto jiems sušuko, “Vaikiniai, ar jūs ką nors pagavote?” Ir kada jie atsakė, “Ne,” tada jis šūktelėjo vėl. “Meskite tinklą dešinėje laivo pusėje ir jūs surasite žuvų.” Nors jie nežinojo, kad tas, kuris jiems nurodė, buvo Jėzus, bet jie vienu sutarimu išmetė tinklą kaip buvo pamokyti ir jis nedelsiant prisipildė, tiek daug, kad jie vos begalėjo jį ištraukti. Dabar, Jonas Zabediejus ėmė

stopping at the home of Joseph of Arimathea.

^{192:0.4 (2045.4)} Early this Monday morning when the apostles departed for Galilee, John Mark went along. He followed them out of the city, and when they had passed well beyond Bethany, he boldly came up among them, feeling confident they would not send him back.

^{192:0.5 (2045.5)} The apostles paused several times on the way to Galilee to tell the story of their risen Master and therefore did not arrive at Betsaida until very late on Wednesday night. It was noontime on Thursday before they were all awake and ready to partake of breakfast.

1. APPEARANCE BY THE LAKE

^{192:1.1 (2045.6)} About six o'clock Friday morning, April 21, the morontia Master made his thirteenth appearance, the first in Galilee, to the ten apostles as their boat drew near the shore close to the usual landing place at Betsaida.

^{192:1.2 (2045.7)} After the apostles had spent the afternoon and early evening of Thursday in waiting at the Zebedee home, Simon Peter suggested that they go fishing. When Peter proposed the fishing trip, all of the apostles decided to go along. All night they toiled with the nets but caught no fish. They did not much mind the failure to make a catch, for they had many interesting experiences to talk over, things which had so recently happened to them at Jerusalem. But when daylight came, they decided to return to Betsaida. As they neared the shore, they saw someone on the beach, near the boat landing, standing by a fire. At first they thought it was John Mark, who had come down to welcome them back with their catch, but as they drew nearer the shore, they saw they were mistaken — the man was too tall for John. It had occurred to none of them that the person on the shore was the Master. They did not altogether understand why Jesus wanted to meet with them amidst the scenes of their earlier associations and out in the open in contact with nature, far away from the shut-in environment of Jerusalem with its tragic associations of fear, betrayal, and death. He had told them that, if they would go into Galilee, he would meet them there, and he was about to fulfill that promise.

^{192:1.3 (2046.1)} As they dropped anchor and prepared to enter the small boat for going ashore, the man on the beach called to them, “Lads, have you caught anything?” And when they answered, “No,” he spoke again. “Cast the net on the right side of the boat, and you will find fish.” While they did not know it was Jesus who had directed them, with one accord they cast in the net as they had been instructed, and immediately it was filled, so much so that they were hardly able to draw it up. Now,

greitai suvokti, ir kada jis pamatė perpildytą tinklą, tada jis suvokė, jog būtent Mokytojas ir šnekėjosi su jais. Kada šitoji mintis jam šovė į galvą, tada jis pasilenkė ir pašnibždėjo Petriui, "Tai yra Mokytojas." Petras visą laiką buvo toks žmogus, kuris veikdavo neapgalvotai ir pasiduodamas impulsui; todėl, kada Jonas sušnibždėjo šitai jam į ausį, tada jis greitai atsistojo ir šoko į vandenį, kad galėtų greičiau pasiekti Mokytoją. Jo sielos broliai plaukė paskui jį, krantą pasiekė maža valtele, paskui save vilkdami žuvų tinklą.

Iki šito laiko Jonas Morkus buvo atsikėlęs ir, matydamas atplaukiančius į krantą apaštalus su pilnu žuvų tinklu, nubėgo į pakrantę jų pasveikinti; ir kada jis pamatė vienuolika vyrų vietoje dešimties, tada pamanė, jog tas neatpažintasis yra prisikėlęs Jėzus, ir kada tie nustebę dešimt, stovėjo tylėdami, tai jaunuolis pribėgo prie Mokytojo ir, parpuolęs ant kelių prie jo kojų, tarė: "Mano Viešpatie ir mano Mokytojau." Ir tada prašneko Jėzus, ne taip, kaip jis kalbėjo Jeruzalėje, kada juos pasveikino, tardamas "Ramybė tebūnie jums," bet įprastu tonu jis kreipėsi į Joną Morkų: "Na, Jonai, aš džiaugiuosi tave vėl matydamas ir nerūpestingoje Galilėjoje, kur mes galime gerai pabendrauti. Pasilik su mumis, Jonai, ir papusryčiauk."

Kada Jėzus šnekėjosi su jaunuoju vyru, tada šie dešimt buvo taip pritrenkti ir nustebę, kad nebekreipė dėmesio į tai, jog tinklą su žuvimis ištrauktų ant kranto. Dabar tarė Jėzus: "Atsineškite savo laimikį ir kelias žuvis paruoškite pusryčiams. Mes jau įkūrėme laužą ir turime daug duonos."

Tuo metu, kada Morkus reiškė pagarbą Mokytojui, Petras akimirką buvo pritrenktas, matydamas ten ant kranto raudonuojančias laužo anglis; šitoji scena jam taip vaizdžiai priminė degančias vidurnakčio laužo anglis Anaso kieme, kur jis Mokytojo išsižadėjo, bet jis pasipurtė ir, atsiklaupęs prie Mokytojo kojų, sušuko, "Mano Viešpatie ir mano Mokytojau!"

Tada Petras prisijungė prie savo draugų, traukiančių tinklą. Kada laimikį jie ištraukė į krantą, tada šias žuvis suskaičiavo, ir ten buvo 153 didelės žuvis. Ir vėl iš tiesų buvo padaryta klaida, pavadinant tai dar vienu stebuklingu žuvų sugavimu. Šitas epizodas nebuvo susijęs su koku nors stebuklu. Tai buvo vien tikrai Mokytojo išankstinių žinių pademonstravimas. Jis žinojo, kad ten žuvų buvo ir dėl to apaštalamis nurodė, kur tinklą išmesti.

Jėzus prašneko jiems, sakydamas: "Dabar ateikite, visi, papusryčiauti. Net ir dvyniai turėtų atsisėsti, kada aš bendrausiu su jumis; Jonas Morkus paruoš žuvį." Jonas Morkus atnešė septynias stambias žuvis, kurias Mokytojas

John Zebedee was quick of perception, and when he saw the heavy-laden net, he perceived that it was the Master who had spoken to them. When this thought came into his mind, he leaned over and whispered to Peter, "It is the Master." Peter was ever a man of thoughtless action and impetuous devotion; so when John whispered this in his ear, he quickly arose and cast himself into the water that he might the sooner reach the Master's side. His brethren came up close behind him, having come ashore in the small boat, hauling the net of fishes after them.

192:1.4 (2046.2) By this time John Mark was up and, seeing the apostles coming ashore with the heavy-laden net, ran down the beach to greet them; and when he saw eleven men instead of ten, he surmised that the unrecognized one was the risen Jesus, and as the astonished ten stood by in silence, the youth rushed up to the Master and, kneeling at his feet, said, "My Lord and my Master." And then Jesus spoke, not as he had in Jerusalem, when he greeted them with "Peace be upon you," but in commonplace tones he addressed John Mark: "Well, John, I am glad to see you again and in carefree Galilee, where we can have a good visit. Stay with us, John, and have breakfast."

192:1.5 (2046.3) As Jesus talked with the young man, the ten were so astonished and surprised that they neglected to haul the net of fish in upon the beach. Now spoke Jesus: "Bring in your fish and prepare some for breakfast. Already we have the fire and much bread."

192:1.6 (2046.4) While John Mark had paid homage to the Master, Peter had for a moment been shocked at the sight of the coals of fire glowing there on the beach; the scene reminded him so vividly of the midnight fire of charcoal in the courtyard of Annas, where he had disowned the Master, but he shook himself and, kneeling at the Master's feet, exclaimed, "My Lord and my Master!"

192:1.7 (2046.5) Peter then joined his comrades as they hauled in the net. When they had landed their catch, they counted the fish, and there were 153 large ones. And again was the mistake made of calling this another miraculous catch of fish. There was no miracle connected with this episode. It was merely an exercise of the Master's preknowledge. He knew the fish were there and accordingly directed the apostles where to cast the net.

192:1.8 (2047.1) Jesus spoke to them, saying: "Come now, all of you, to breakfast. Even the twins should sit down while I visit with you; John Mark will dress the fish." John Mark brought seven good-sized fish, which the Master put on the fire, and when they were cooked, the lad served them to the ten.

uždėjo ant laužo, ir kada jos iškepė, tuomet vaikas jas patiekė šiems dešimčiai. Tada Jėzus sulaužė duoną ir ją padavė Jonui, kuris savo ruožtu ją išdalino išalkusiems apaštalams. Kada jiems visiems buvo patarnauta, tada Jėzus paliepė Jonui Morkui sėstis, tuo tarpu žuvį ir duoną šitam vaikui jis padavė pats. Ir jiems bevalgant, Jėzus bendravo su jais ir prisiminė apie jų daugelį patyrimų Galilėjoje ir prie šito paties ežero.

Tai buvo trečias kartas, kada Jėzus apsireiškė apaštalams kaip grupei. Kada Jėzus iš pradžių kreipėsi į juos, klausdamas, ar jie pagavo nors kiek žuvų, tada jie neįtarė, kas klausia, nes šitiems žvejams prie Galilėjos jūros buvo įprasta, kada jie parplaukdavo į krantą, kad į juos šitaip kreiptųsi Tarikėjos žuvų pirkliai, kurie paprastai būdavo netoli, kad šviežią laimikį nupirktų džiovinimo įmonėms.

Jėzus su dešimčia apaštalų ir Jonu Morkumi bendravo daugiau negu valandą, o tada vaikščiojo pakrante pirmyn ir atgal, kalbėdamasis su jais po du—bet ne su tomis pačiomis poromis, kurias jis iš pradžių buvo išsiuntęs, kad mokytų. Visi vienuolika apaštalų iš Jeruzalės išėjo drauge, bet jiems artinantis prie Galilėjos Simonas Uolusis ėmė vis labiau ir labiau nusiminti, tokiu būdu, jiems pasiekus Betsaidą, jis savo sielos brolius apleido ir sugrįžo namo.

Prieš išsiskirdamas su jais šią rytą, Jėzus nurodė, jog du savanoriai apaštalai turėtų nueiti pas Simoną Uolų ir tą pačią dieną parsivesti jį atgal. Ir šią padarė Petras ir Andriejus.

2. BENDRAVIMAS SU APAŠTALAIS PO DU

Kada jie baigė pusryčiauti ir tuo metu, kai kiti sėdėjo prie laužo, Jėzus linktelėjo Petrai ir Jonui, kad jie eitų su juo pasivaikščioti pakrante. Jiems einant, Jėzus tarė Jonui, „Jonai, ar tu myli mane?“ Ir kada Jonas atsakė, „Taip, Mokytojau, iš visos širdies,“ tada Mokytojas tarė: „Tuomet, Jonai, atsisakyk savo nepakantumo ir išmok mylėti žmones taip, kaip jus mylėjau aš. Savąjį gyvenimą pašvęsk tam, kad įrodytum, jog pasaulyje didžiausias dalykas yra meilė. Būtent Dievo meilė žmogų verčia siekti išgelbėjimo. Meilė yra viso dvasinio gėrio protėvis, viso to, kas yra teisinga ir kas yra gražu, pagrindas.“

Tada Jėzus atsisuko į Petrą ir paklausė, „Petrai, ar tu myli mane?“ Petras atsakė, „Viešpatie, tu gi žinai, kad aš myliu tave visa savo siela.“ Tuomet tarė Jėzus: „Jeigu, Petrai, tu mane myli, tai ganyk manusius avinėlius. Neignorok patarnauti silpniems, vargšams, ir jauniems.

Then Jesus broke the bread and handed it to John, who in turn served it to the hungry apostles. When they had all been served, Jesus bade John Mark sit down while he himself served the fish and the bread to the lad. And as they ate, Jesus visited with them and recounted their many experiences in Galilee and by this very lake.

192:1.9 (2047.2) This was the third time Jesus had manifested himself to the apostles as a group. When Jesus first addressed them, asking if they had any fish, they did not suspect who he was because it was a common experience for these fishermen on the Sea of Galilee, when they came ashore, to be thus accosted by the fish merchants of Tarichea, who were usually on hand to buy the fresh catches for the drying establishments.

192:1.10 (2047.3) Jesus visited with the ten apostles and John Mark for more than an hour, and then he walked up and down the beach, talking with them two and two — but not the same couples he had at first sent out together to teach. All eleven of the apostles had come down from Jerusalem together, but Simon Zelotes grew more and more despondent as they drew near Galilee, so that, when they reached Betsaida, he forsook his brethren and returned to his home.

192:1.11 (2047.4) Before taking leave of them this morning, Jesus directed that two of the apostles should volunteer to go to Simon Zelotes and bring him back that very day. And Peter and Andrew did so.

2. VISITING WITH THE APOSTLES TWO AND TWO

192:2.1 (2047.5) When they had finished breakfast, and while the others sat by the fire, Jesus beckoned to Peter and to John that they should come with him for a stroll on the beach. As they walked along, Jesus said to John, “John, do you love me?” And when John answered, “Yes, Master, with all my heart,” the Master said: “Then, John, give up your intolerance and learn to love men as I have loved you. Devote your life to proving that love is the greatest thing in the world. It is the love of God that impels men to seek salvation. Love is the ancestor of all spiritual goodness, the essence of the true and the beautiful.”

192:2.2 (2047.6) Jesus then turned toward Peter and asked, “Peter, do you love me?” Peter answered, “Lord, you know I love you with all my soul.” Then said Jesus: “If you love me, Peter, feed my lambs. Do not neglect to minister to the weak, the poor, and the young. Preach the gospel without fear or

Skelbk evangeliją be baimės ar šališkumo; visada prisimink, jog Dievas nėra asmenų gerbėjas. Tarnauk savo bičiuliams žmonėms net ir taip, kaip jums tarnavau aš; atleisk savo bičiuliams mirtingiesiems, net ir taip, kaip tau atleidau aš. Tegul patyrimas tave moko meditavimo vertybės ir išmintingo apmąstymo galios.”

Po to, kada jie drauge nuėjo šiek tiek toliau, tada Mokytojas pasisuko į Petrą ir paklausė, “Petrui, ar tu tikrai myli mane?” Ir tuomet tarė Simonas, “Taip, Viešpatie, tu gi žinai, kad aš myliu tave.” Ir vėl tarė Jėzus: “Tuomet pasirūpink mano avelėmis. Būk bandai geras ir teisingas piemuo. Neišduok jų pasitikėjimo tavimi. Tegul tavęs neužklumpa netikėtai priešo ranka. Visą laiką būk budrus—stebėk ir melskis.”

Kada jie nuėjo keletą žingsnių toliau, tada Jėzus pasisuko į Petrą ir, trečią kartą, paklausė, “Petrui, ar tu tikrai myli mane?” Ir tuomet Petras, šiek tiek nuliūdęs dėl to, kad jam pasirodė, jog Mokytojas juo nepasitiki, tarė su ryškiai išreikštu jausmu, “Viešpatie, tu žinai viską, ir dėl to tu iš tiesų žinai, jog aš realiai ir tikrai myliu tave.” Tada tarė Jėzus: “Ganyk manąsias avis. Neapleisk bandos. Būk pavyzdys ir įkvėpimas visiems savo bičiuliams piemenims. Mylėk šią bandą taip, kaip jus mylėjau aš, ir pasišvėsk jų gerovei net ir taip, kaip savo gyvenimą jūsų gerovei pašvenčiau aš. Ir eik paskui mane net ir iki pačios pabaigos.”

Petras šitą paskutinį teiginį—kad jis turėtų ir toliau eiti paskui jį—suprato tiesiogine prasme, ir pasisukęs į Jėzų, jis parodė į Joną, klausdamas, “Jeigu aš toliau eisiu paskui tave, tai ką iš tiesų darys šitas vyras?” Ir tuomet, suvokęs, jog Petras klaidingai suprato jo žodžius, Jėzus tarė: “Petrui, nesirūpink dėl to, ką iš tikrųjų darys tavo sielos broliai. Jeigu aš noriu, kad Jonas palauktų, kai tavęs nebebus, net ir tol, kol aš sugrįšiu atgal, ką tai reiškia tau? Tu tikrai žiūrėk, jog paskui mane eitum pats.”

Šitoji pastaba pasklido tarp sielos brolių ir buvo suprasta, kaip Jėzaus teigimas, kad Jonas nemirs tol, kol sugrįš Mokytojas tam, kaip daugelis manė ir tikėjosi, jog sukurtą šitą karalystę valdžioje ir šlovėje. Būtent šitoks aiškinimas to, ką sakė Jėzus, didele dalimi prisidėjo prie to, kad Simonas Uolusis sugrįžo atgal į tarnystę, ir dirbo toliau.

Kada jie sugrįžo pas kitus, tada Jėzus išėjo pasivaikščioti ir pasišnekėti su Andriejumi ir Jokūbu. Jiems nuėjus nedidelį atstumą, Jėzus tarė Andriejui: “Andriejau, ar tu manimi pasitiki?” Ir kada buvęs apaštalų vadovas išgirdo Jėzų, klausiantį tokį klausimą, tada jis sustojo ir atsakė: “Taip, Mokytojau, tikrai aš tavimi pasitikiu, ir tu žinai, kad tavimi aš pasitikiu.” Tuomet tarė Jėzus: “Andriejau, jeigu tu manimi pasitiki, tuomet daugiau pasitikėk ir savo sielos broliais—net ir Petru. Aš kažkada tau patikėjau vadovavimą tavo

favor; remember always that God is no respecter of persons. Serve your fellow men even as I have served you; forgive your fellow mortals even as I have forgiven you. Let experience teach you the value of meditation and the power of intelligent reflection.”

192:2.3 (2047.7) After they had walked along a little farther, the Master turned to Peter and asked, “Peter, do you really love me?” And then said Simon, “Yes, Lord, you know that I love you.” And again said Jesus: “Then take good care of my sheep. Be a good and a true shepherd to the flock. Betray not their confidence in you. Be not taken by surprise at the enemy’s hand. Be on guard at all times — watch and pray.”

192:2.4 (2047.8) When they had gone a few steps farther, Jesus turned to Peter and, for the third time, asked, “Peter, do you truly love me?” And then Peter, being slightly grieved at the Master’s seeming distrust of him, said with considerable feeling, “Lord, you know all things, and therefore do you know that I really and truly love you.” Then said Jesus: “Feed my sheep. Do not forsake the flock. Be an example and an inspiration to all your fellow shepherds. Love the flock as I have loved you and devote yourself to their welfare even as I have devoted my life to your welfare. And follow after me even to the end.”

192:2.5 (2048.1) Peter took this last statement literally — that he should continue to follow after him — and turning to Jesus, he pointed to John, asking, “If I follow on after you, what shall this man do?” And then, perceiving that Peter had misunderstood his words, Jesus said: “Peter, be not concerned about what your brethren shall do. If I will that John should tarry after you are gone, even until I come back, what is that to you? Only make sure that you follow me.”

192:2.6 (2048.2) This remark spread among the brethren and was received as a statement by Jesus to the effect that John would not die before the Master returned, as many thought and hoped, to establish the kingdom in power and glory. It was this interpretation of what Jesus said that had much to do with getting Simon Zelotes back into service, and keeping him at work.

192:2.7 (2048.3) When they returned to the others, Jesus went for a walk and talk with Andrew and James. When they had gone a short distance, Jesus said to Andrew, “Andrew, do you trust me?” And when the former chief of the apostles heard Jesus ask such a question, he stood still and answered, “Yes, Master, of a certainty I trust you, and you know that I do.” Then said Jesus: “Andrew, if you trust me, trust your brethren more — even Peter. I once trusted you with the leadership of your brethren. Now must you trust

sielos broliams. Dabar pasitikėti kitais turi tu, kadangi aš jus palieku, kad vykčiau pas Tėvą. Kada tavo sielos broliai pradės pasklisti po kitas šalis dėl aršių persekiojimų, tada būk rūpestingas ir išmintingas patarėjas Jokūbai, manajam broliui materialiam kūnei, kada jie užkraus jam sunkią našta, kurios nešti savo patyrimu jis nėra pasirengęs. Ir tada toliau pasitiki, nes aš tikrai tavęs nepaliksiu. Kada tu užbaigsi reikalus žemėje, tada tu tikrai ateisi pas mane.”

Tuomet Jėzus atsigrėžė į Jokūbą, klausdamas, “Jokūbai, ar tu pasitiki manimi?” Ir, žinoma, Jokūbas atsakė, “Taip, Mokytoja, aš pasitikiu tavimi iš visos širdies.” Tada tarė Jėzus: “Jokūbai, jeigu tu pasitiki manimi dar daugiau, tai su savo sielos broliais nebūsi toks nekantrus. Jeigu tu tikrai pasitiki manimi, tai šitai tau padės būti geram tikinčiųjų broliui. Mokykis įvertinti savo pasisakymų ir savo poelgių pasekmes. Prisimink, kokia sėja, tokia ir pjūtis. Melsk dvasios ramybės ir puoselėk kantrybę. Šitos dovanos, drauge su gyvuju įtikėjimu, tikrai tave parems, kada ateis toji valanda išgerti pasiaukojimo taurę. Bet niekada nenusimink; kada užbaigsi reikalus žemėje, tu taip pat tikrai ateisi, kad būtum su manimi.”

Po šito Jėzus kalbėjosi su Tomu ir Natanieliumi. Tarė jis Tomui, “Tomai, ar tu man tarnauji?” Tomas atsakė, “Taip, Viešpatie, aš tau tarnauju dabar ir visada.” Tada tarė Jėzus: “Jeigu tu nori tarnauti man, tai tarnauk ir mano sielos broliams materialiam kūnei net ir taip, kaip jums tarnavau aš. Ir nepavark darydamas tai, kas yra gera, bet būk atkaklus, kaip tas, kurį į šitą meilės tarnystę įšventino Dievas. Kada tu būsi užbaigęs savo tarnystę su manimi žemėje, tada tu tikrai tarnausi su manimi šlovėje. Tomai, tu turi nustoti abejojęs; tavo įtikėjimas ir tavo žinios apie tiesą turi augti. Tikėk į Dievą kaip vaikas, bet nustok elgtis taip vaikiškai. Būk drąsus; būk stiprus įtikėjimu ir galingas Dievo karalystėje.”

Tada Mokytojas tarė Natanieliui, “Natanieli, ar tu tarnauji man?” Ir šitas apaštalas atsakė, “Taip, Mokytoja, ir jausdamas didžiulę meilę.” Tuomet tarė Jėzus: “Todėl, jeigu tu man tarnauji iš visos širdies, tai, žiūrėk, kad būtum atsidadęs mano sielos brolių žemėje gerovei jausdamas nepailstančią meilę. Į savo filosofiją įmaišyk draugystę su savo patarimu ir pridėk meilės. Tarnauk savo bičiuliams žmonėms net ir taip, kaip jums tarnavau aš. Būk ištikimas žmonėms taip, kaip jumis rūpinausi aš. Būk ne toks kritiškas; iš kai kurių žmonių tikėkis mažiau, ir šituo sumažink savojo nusivylimo laipsnį. Ir kada šis žemiškasis darbas bus užbaigtas, tada tu tikrai tarnausi su manimi danguje.”

Po šito Mokytojas šnekėjosi su Motiejumi ir Pilypu. Pilypai jis tarė, “Pilypai, ar tu paklūsti man?” Pilypas atsakė, “Taip, Viešpatie, aš tikrai paklūsiu tau net ir savąja gyvybe.” Tada sakė

others as I leave you to go to the Father. When your brethren begin to scatter abroad because of bitter persecutions, be a considerate and wise counselor to James my brother in the flesh when they put heavy burdens upon him which he is not qualified by experience to bear. And then go on trusting, for I will not fail you. When you are through on earth, you shall come to me.”

192:2.8 (2048.4) Then Jesus turned to James, asking, “James, do you trust me?” And of course James replied, “Yes, Master, I trust you with all my heart.” Then said Jesus: “James, if you trust me more, you will be less impatient with your brethren. If you will trust me, it will help you to be kind to the brotherhood of believers. Learn to weigh the consequences of your sayings and your doings. Remember that the reaping is in accordance with the sowing. Pray for tranquillity of spirit and cultivate patience. These graces, with living faith, shall sustain you when the hour comes to drink the cup of sacrifice. But never be dismayed; when you are through on earth, you shall also come to be with me.”

192:2.9 (2048.5) Jesus next talked with Thomas and Nathaniel. Said he to Thomas, “Thomas, do you serve me?” Thomas replied, “Yes, Lord, I serve you now and always.” Then said Jesus: “If you would serve me, serve my brethren in the flesh even as I have served you. And be not weary in this well-doing but persevere as one who has been ordained by God for this service of love. When you have finished your service with me on earth, you shall serve with me in glory. Thomas, you must cease doubting; you must grow in faith and the knowledge of truth. Believe in God like a child but cease to act so childishly. Have courage; be strong in faith and mighty in the kingdom of God.”

192:2.10 (2049.1) Then said the Master to Nathaniel, “Nathaniel, do you serve me?” And the apostle answered, “Yes, Master, and with an undivided affection.” Then said Jesus: “If, therefore, you serve me with a whole heart, make sure that you are devoted to the welfare of my brethren on earth with tireless affection. Admix friendship with your counsel and add love to your philosophy. Serve your fellow men even as I have served you. Be faithful to men as I have watched over you. Be less critical; expect less of some men and thereby lessen the extent of your disappointment. And when the work down here is over, you shall serve with me on high.”

192:2.11 (2049.2) After this the Master talked with Matthew and Philip. To Philip he said, “Philip, do you obey me?” Philip answered, “Yes, Lord, I will obey you even with my life.” Then said Jesus: “If

Jėzus: “Jeigu tu tikrai man paklūsti, tai tuomet eik į pagonių kraštus ir skelbk šitą evangeliją. Pranašai tau pasakė, jog paklusti yra geriau negu pasiaukoti. Įtikėjimo dėka tu tapai Dievą pažįstančiu karalystės sūnumi. Reikia paklusti tikrai vieninteliam įstatymui—tai yra, tokiam įsakymui, eik į pasaulį skelbdamas karalystės evangeliją. Nustok bijoti žmonių; nebijok skelbti gerųjų naujienų apie amžinąjį gyvenimą savo bičiuliams, kurie skęsta tamsybėje ir kurie jaučia alkį tiesos šviesai. Pilypai, tu tikrai daugiau nebesirūpinsi pinigais ir prekėmis. Tu dabar esi laisvas, kad skelbtum gerąją naujieną lygiai taip, kaip ir tavo sielos broliai. Ir aš tikrai eisiu pirma tavęs ir būsiu su tavimi net ir iki pačios pabaigos.”

Ir tuomet, kreipdamasis į Motiejų, Mokytojas paklausė, “Motiejau, ar tu jauti širdyje, kad paklustum man?” Motiejus atsakė, “Taip, Viešpatie, aš esu iki galo atsidavęs tam, kad vykdyčiau tavąją valią.” Tada tarė Mokytojas: “Motiejau, jeigu tu esi pasirengęs paklusti man, tai eik į pasaulį, kad šitos karalystės evangelijos mokytum visas tautas. Daugiau tu tikrai nebetarnausi savo sielos broliams taip, kad aprūpintum juos gyvenimo materialiais daiktais; nuo šiol tu taip pat turi skelbti dvasinio išgelbėjimo gerąją naujieną. Nuo šiol rūpinkis vien tikrai tuo, kad paklustum savo pavedimui skelbti šitą Tėvo karalystės evangeliją. Taip, kaip aš vykdžiau Tėvo valią žemėje, taip ir tu tikrai vykdysi šį dieviškąjį pavedimą. Prisimink, tiek žydas, tiek pagonis yra tavo sielos broliai. Nebijok nė vieno žmogaus, kada tu skelbsi dangaus karalystės evangelijos išgelbstinčias tiesas. Ir ten, kur aš einu, tu tikrai netrukus irgi ateisi.”

Tada jis vaikštinėjo ir šnekėjosi su Alfiejaus dvyniais, Jokūbu ir Judu, ir kreipdamasis į juos abu, jis paklausė, “Jokūbai ir Judai, ar jūs tikite į mane?” Ir kada jie abu atsakė, “Taip, Mokytojau, mes tikrai tikime,” tuomet jis tarė: “Aš iš tiesų greitai jus paliksiu. Jūs dabar matote, kad aš jus jau palikau materialiam kūne. Aš tikrai neilgai pabūsiu šitokiu pavidalu prieš vykdamas pas savąjį Tėvą. Jūs tikite į mane—jūs esate mano apaštalai, ir visada jais būsite. Toliau tikėkite ir prisiminkite savo bendravimą su manimi, kada manęs nebebus, ir kada jūs, galbūt, būsite sugrįžę prie darbo, kurį dirbote iki to meto, kai atėjote gyventi su manimi. Niekada neleiskite, kad pasikeitimas jūsų išoriniame darbe turėtų įtakos jūsų ištikimybei. Išlaikykite įtikėjimą į Dievą iki savo paskutiniųjų dienų žemėje. Niekada neužmirškite, jog kada esi įtikėjęs Dievo sūnus, tada bet koks doras šios sferos darbas yra šventas. Ką daro Dievo sūnus, tas negali būti kasdieniška. Dėl to, nuo šiol dirbkite savo darbą taip, kaip dirbtumėte Dievui. Ir kai savo darbus pabaigsite šitame pasaulyje, tai aš turiu kitų ir geresnių pasaulių, kuriuose jūs lygiai taip iš tiesų dirbsite man. Ir jums dirbant visus šiuos darbus, šitame pasaulyje

you would obey me, go then into the lands of the gentiles and proclaim this gospel. The prophets have told you that to obey is better than to sacrifice. By faith have you become a God-knowing kingdom son. There is but one law to obey — that is the command to go forth proclaiming the gospel of the kingdom. Cease to fear men; be unafraid to preach the good news of eternal life to your fellows who languish in darkness and hunger for the light of truth. No more, Philip, shall you busy yourself with money and goods. You now are free to preach the glad tidings just as are your brethren. And I will go before you and be with you even to the end.”

192:2.12 (2049.3) And then, speaking to Matthew, the Master asked, “Matthew, do you have it in your heart to obey me?” Matthew answered, “Yes, Lord, I am fully dedicated to doing your will.” Then said the Master: “Matthew, if you would obey me, go forth to teach all peoples this gospel of the kingdom. No longer will you serve your brethren the material things of life; henceforth you are also to proclaim the good news of spiritual salvation. From now on have an eye single only to obeying your commission to preach this gospel of the Father’s kingdom. As I have done the Father’s will on earth, so shall you fulfill the divine commission. Remember, both Jew and gentile are your brethren. Fear no man when you proclaim the saving truths of the gospel of the kingdom of heaven. And where I go, you shall presently come.”

192:2.13 (2049.4) Then he walked and talked with the Alpheus twins, James and Judas, and speaking to both of them, he asked, “James and Judas, do you believe in me?” And when they both answered, “Yes, Master, we do believe,” he said: “I will soon leave you. You see that I have already left you in the flesh. I tarry only a short time in this form before I go to my Father. You believe in me — you are my apostles, and you always will be. Go on believing and remembering your association with me, when I am gone, and after you have, perchance, returned to the work you used to do before you came to live with me. Never allow a change in your outward work to influence your allegiance. Have faith in God to the end of your days on earth. Never forget that, when you are a faith son of God, all upright work of the realm is sacred. Nothing which a son of God does can be common. Do your work, therefore, from this time on, as for God. And when you are through on this world, I have other and better worlds where you shall likewise work for me. And in all of this work, on this world and on other worlds, I will work with you, and my spirit shall dwell within you.”

ir kituose pasauliuose, aš tikrai dirbsiu su jumis, o manoji dvasia iš tikrųjų gyvens jūsų viduje.”

Buvo beveik dešimta valanda, kada Jėzus sugrįžo po savo pabendravimo su Alfiejaus dvyniais, ir palikdamas apaštalus, tarė: “Iki pasimatymo, kada aš susitiksiu su jumis visais ant jūsų įšventinimo kalno rytoj vidurdienį.” Kada jis šitą pasakė, tada iš jų akiračio išnyko.

3. ANT ĮŠVENTINIMO KALNO

Sekmadienio pusiaudienį, balandžio 22-ąją, vienuolika apaštalų susirinko pagal susitarimą ant kalno netoli Kapernaumo, ir Jėzus apsireiškė tarp jų. Šitas susitikimas įvyko ant to paties kalno, kur Mokytojas juos buvo išskyręs kaip savo apaštalus ir Tėvo karalystės žemėje ambasadorius. Ir tai buvo keturioliktasis Mokytojo morontinis apsireiškimas.

Šituo metu vienuolika apaštalų klūpėjo ratu aplink Mokytoją ir klausėsi, kaip jis pakartojo užduotis ir matė, kaip jis vėl iš naujo pakartojo įšventinimo sceną net ir taip, kaip jie pirmą kartą buvo išskirti ypatingam karalystės darbui. Ir visa tai jiems buvo prisiminimas apie jų ankstesnįjį įšventinimą į Tėvo tarnystę, išskyrus Mokytojo maldą. Kada Mokytojas—morontinis Jėzus—meldėsi dabar, tą jis darė didingu tonu ir tokiais galingais žodžiais, kokių apaštalai niekada anksčiau nebuvo girdėję. Jų Mokytojas dabar kalbėjosi su visatų valdovais kaip tas, į kurio rankas, savo paties visatoje, buvo perduota visiška galia ir valdžia. Ir šitie vienuolika vyrų niekada neužmiršo šito morontinio patyrimo, kada iš naujo buvo pakartotas pasišventimas ankstesniems ambasadorystės įžadams. Mokytojas ant šito kalno su ambasadoriais praleido tikrai vieną valandą, ir kada jis su meile atsisveikino su jais, tada iš jų akiračio išnyko.

Ir dabar niekas nematė Jėzaus ištisą savaitę. Apaštalai iš tiesų neturėjo jokio supratimo, ką daryti, nes nežinojo, ar Mokytojas išvyko pas Tėvą ar ne. Šitoje netikrumo būsenoje jie laukė Betsaidoje. Jie bijojo plaukti žvejoti, nes jeigu jis ateitų aplankyti jų, tai jie nepamatytų jo. Per visą šitą savaitę Jėzus buvo užsiėmęs morontiniais tvariniais žemėje ir morontinio perėjimo, kurį jis dabar patiria šitame pasaulyje, reikalais.

4. SUSIBŪRIMAS EŽERO PAKRANTĖJE

Žinia apie Jėzaus apsireiškimus sklido po visą Galilėją, ir kiekvieną dieną vis didesnis skaičius tikinčiųjų atvykdavo prie Zabediejaus namų, kad pasiteirautų apie Mokytojo prisikėlimą ir kad išsiaiškintų tiesą apie šiuos išgarsėjusius

192:2.14 (2049.5) It was almost ten o'clock when Jesus returned from his visit with the Alpheus twins, and as he left the apostles, he said: "Farewell, until I meet you all on the mount of your ordination tomorrow at noontime." When he had thus spoken, he vanished from their sight.

3. ON THE MOUNT OF ORDINATION

192:3.1 (2050.1) At noon on Saturday, April 22, the eleven apostles assembled by appointment on the hill near Capernaum, and Jesus appeared among them. This meeting occurred on the very mount where the Master had set them apart as his apostles and as ambassadors of the Father's kingdom on earth. And this was the Master's fourteenth morontia manifestation.

192:3.2 (2050.2) At this time the eleven apostles knelt in a circle about the Master and heard him repeat the charges and saw him re-enact the ordination scene even as when they were first set apart for the special work of the kingdom. And all of this was to them as a memory of their former consecration to the Father's service, except the Master's prayer. When the Master — the morontia Jesus — now prayed, it was in tones of majesty and with words of power such as the apostles had never before heard. Their Master now spoke with the rulers of the universes as one who, in his own universe, had had all power and authority committed to his hand. And these eleven men never forgot this experience of the morontia rededication to the former pledges of ambassadorship. The Master spent just one hour on this mount with his ambassadors, and when he had taken an affectionate farewell of them, he vanished from their sight.

192:3.3 (2050.3) And no one saw Jesus for a full week. The apostles really had no idea what to do, not knowing whether the Master had gone to the Father. In this state of uncertainty they tarried at Betsaida. They were afraid to go fishing lest he come to visit them and they miss seeing him. During this entire week Jesus was occupied with the morontia creatures on earth and with the affairs of the morontia transition which he was experiencing on this world.

4. THE LAKESIDE GATHERING

192:4.1 (2050.4) Word of the appearances of Jesus was spreading throughout Galilee, and every day increasing numbers of believers arrived at the Zebedee home to inquire about the Master's resurrection and to find out the truth about these

apsireiškimus. Petras, savaitės pradžioje, pasiuntė žinią, jog viešas susirinkimas bus surengtas jūros pakrantėje kitą Sabatą trečią valandą po pusiaudienio.

Dėl to, šeštadienį, balandžio 29-ąją, trečią valandą, daugiau negu penki šimtai tikinčiųjų iš Kapernaumo apylinkių susirinko Betsaidoje pasiklausyti Petro, sakančio pirmąjį viešą pamokslą po prisikėlimo. Apaštalas kalbėjo kuo puikiausiai, ir po to, kada jis savo nuostabią kalbą pabaigė, mažai kas iš besiklausančiųjų abejojo, kad Mokytojas iš mirusiųjų prisikėlė.

Petras užbaigė savo pamokslą, sakydamas: "Mes patvirtiname, kad Jėzus iš Nazareto nėra miręs; mes pareiškiame, kad iš kapo jis prisikėlė; mes skelbiame, jog mes jį matėme ir su juo šnekėjomės." Kai tik jis pabaigė šitą įtikėjimo pareiškimą, tada šalia jo, visiems šitiems žmonėms matant, Mokytojas apsireiškė morontiniu pavidalu ir, kreipdamasis į juos pažįstama maniera, tarė, "Ramybė tebūnie jums, ir savąją ramybę aš palieku su jums." Šitaip apsireiškęs ir taip jiems pasakęs, iš jų akiračio jis išnyko. Tai buvo prisikėlusio Jėzaus penkioliktasis morontinis apsireiškimas.

Dėl tam tikrų dalykų, pasakytų šiems vienuolikai tuo metu, kada jie tarėsi su Mokytoju ant įšventinimo kalno, apaštalams susidarė įspūdis, kad jų Mokytojas netrukus viešai apsireiškė galilėjiečių tikinčiųjų grupei ir, kad vėliau, kai jis bus tą padaręs, jie turės sugrįžti į Jeruzalę. Dėl to, anksti kitą dieną, sekmadienį, balandžio 30-ąją, šie vienuolika išėjo iš Betsaidos į Jeruzalę. Jie daug mokė ir pamokslavo pakeliui palei Jordano upę, tokiu būdu Morkaus namus Jeruzalėje jie pasiekė tik tai trečiadienio, gegužės 3-osios, vėly vakarą.

Jonui Morkui tai buvo liūdnas sugrįžimas namo. Vos prieš kelias valandas iki jam pasiekiant namus, jo tėvas, Elisas Morkus, netikėtai mirė nuo kraujo išsiliejimo į smegenis. Nors mintis apie mirusiųjų prisikėlimo tikrumą labai guodė sielvartaujančius apaštalus, bet tuo pačiu metu jie tikrai gedėjo netekę savo gero draugo, kuris buvo nepalaužiamas šalininkas net didžiųjų vargų ir nusivylimo laikais. Jonas Morkus darė viską, ką tik galėjo, kad paguostų savo motiną ir, kreipdamasis jos vardu, pakvietė apaštalus ir toliau apsistoti jų namuose. Ir šie vienuolika šitame viršutiniame kambaryje apsistojo iki pasibaigė Pentakosto diena.

Apaštalai sąmoningai įėjo į Jeruzalę jau visiškai sutemus, kad jų negalėtų pamatyti žydų valdžia. Jie taip pat viešai nepasirodė ir Elijo Morkaus laidotuvėse. Visą kitą dieną jie praleido ramiai užsidarę šitame viršutiniame kambaryje, kuriame buvo įvykę daug svarbių įvykių.

reputed appearances. Peter, early in the week, sent out word that a public meeting would be held by the seaside the next Sabbath at three o'clock in the afternoon.

^{192:4.2 (2050.5)} Accordingly, on Saturday, April 29, at three o'clock, more than five hundred believers from the environs of Capernaum assembled at Bethsaida to hear Peter preach his first public sermon since the resurrection. The apostle was at his best, and after he had finished his appealing discourse, few of his hearers doubted that the Master had risen from the dead.

^{192:4.3 (2050.6)} Peter ended his sermon, saying: "We affirm that Jesus of Nazareth is not dead; we declare that he has risen from the tomb; we proclaim that we have seen him and talked with him." Just as he finished making this declaration of faith, there by his side, in full view of all these people, the Master appeared in morontia form and, speaking to them in familiar accents, said, "Peace be upon you, and my peace I leave with you." When he had thus appeared and had so spoken to them, he vanished from their sight. This was the fifteenth morontia manifestation of the risen Jesus.

^{192:4.4 (2051.1)} Because of certain things said to the eleven while they were in conference with the Master on the mount of ordination, the apostles received the impression that their Master would presently make a public appearance before a group of the Galilean believers, and that, after he had done so, they were to return to Jerusalem. Accordingly, early the next day, Sunday, April 30, the eleven left Bethsaida for Jerusalem. They did considerable teaching and preaching on the way down the Jordan, so that they did not arrive at the home of the Marks in Jerusalem until late on Wednesday, May 3.

^{192:4.5 (2051.2)} This was a sad home-coming for John Mark. Just a few hours before he reached home, his father, Elijah Mark, suddenly died from a hemorrhage in the brain. Although the thought of the certainty of the resurrection of the dead did much to comfort the apostles in their grief, at the same time they truly mourned the loss of their good friend, who had been their staunch supporter even in the times of great trouble and disappointment. John Mark did all he could to comfort his mother and, speaking for her, invited the apostles to continue to make their home at her house. And the eleven made this upper chamber their headquarters until after the day of Pentecost.

^{192:4.6 (2051.3)} The apostles had purposely entered Jerusalem after nightfall that they might not be seen by the Jewish authorities. Neither did they publicly appear in connection with the funeral of Elijah Mark. All the next day they remained in quiet seclusion in this eventful upper chamber.

Ketvirtadienio naktį šitame viršutiniame kambaryje apaštalai surengė nuostabų susirinkimą, ir visi, išskyrus Tomą, Simoną Uolujį, ir Alfiejaus dvynius, pasižadėjo eiti ir viešai skelbti naująją evangeliją apie prisikėlusį Viešpatį. Jau buvo žengti pirmieji žingsniai į tai, kad karalystės evangelija—sūnystė su Dievu ir brolystė su žmogumi—būtų keičiama į skelbimą apie Jėzaus prisikėlimą. Natanielius prieštaravo tam, jog šitaip būtų perkeliama jų viešos žinios pagrindiniai akcentai, bet jis negalėjo atsilaukti prieš Petro iškalbą, taip pat jis nepajėgė įveikti ir mokinių entuziazmo, ypač moterų tikinčiųjų.

Ir šitokiu būdu, energingai vadovaujant Petrui ir anksčiau negu Mokytojas pakilo pas Tėvą, pilni gerų norų jo atstovai pradėjo šitą subtilų procesą palaipsniui ir užtikrintai pakeisdami *Jėzaus* religiją į religijos *apie* Jėzų naują ir modifikuotą formą.

192-4.7 (2051.4) On Thursday night the apostles had a wonderful meeting in this upper chamber and all pledged themselves to go forth in the public preaching of the new gospel of the risen Lord except Thomas, Simon Zelotes, and the Alpheus twins. Already had begun the first steps of changing the gospel of the kingdom — sonship with God and brotherhood with man — into the proclamation of the resurrection of Jesus. Nathaniel opposed this shift in the burden of their public message, but he could not withstand Peter's eloquence, neither could he overcome the enthusiasm of the disciples, especially the women believers.

192-4.8 (2051.5) And so, under the vigorous leadership of Peter and ere the Master ascended to the Father, his well-meaning representatives began that subtle process of gradually and certainly changing the religion *of* Jesus into a new and modified form of religion *about* Jesus.

193 Dokumentas. Paskutinieji apsireiškimai ir pakilimas

⇨ 192

URANTIJOS KNYGA

194 ⇨

IV DALIS. JĖZAUS GYVENIMAS IR MOKYMAI

193 DOKUMENTAS. PASKUTINIEJI APSIREIŠKIMAI IR PAKILIMAS

Skyrius

ĮVADAS

1. Apsireiškimas Saikare
2. Apsireiškimas Finikijoje
3. Paskutinis apsireiškimas Jeruzalėje
4. Judo nuopuolio priežastys
5. Mokytojo pakilimas
6. Petras kviečia susirinkimą

PAPER 193 FINAL APPEARANCES AND ASCENSION

SECTIONS

Introduction

1. The Appearance at Sychar
2. The Phoenician Appearance
3. Last Appearance in Jerusalem
4. Causes of Judas's Downfall
5. The Master's Ascension
6. Peter Calls a Meeting

ĮVADAS

JĖZAUS šešioliktasis morontinis apsireiškimas įvyko penktadienį, gegužės 5-ąją, Nikodemo kieme, apie devintą valandą vakare. Šitą vakarą Jeruzalės tikintieji pamėgino po prisikėlimo pirmą kartą susirinkti drauge. Šiuo metu čia buvo susirinkę vienuolika apaštalų, moterų korpusas ir jų padėjėjos, ir apie penkiasdešimt kitų geriausių Mokytojo mokinių, įskaitant ir didelę dalį graikų. Šita tikinčiųjų draugija betarpiškai bendravo ilgiau negu pusę valandos, kada, netikėtai, morontinis Mokytojas apsireiškė visiškai matomas ir tuoj pat pradėjo juos mokyti. Sakė Jėzus:

“Ramybė tebūnie jums. Tai yra pati autoritetingiausia tikinčiųjų grupė—apaštalai ir mokiniai, tiek vyrai, tiek moterys—kuriai aš apsireiškiau nuo to laiko, kada išsilaisvinau iš materialaus kūno. Aš dabar jus kviečiu paliudyti, kad aš iš anksto jums sakiau, jog mano gyvenimas tarp jūsų turi pasibaigti; aš jums sakiau, jog netrukus turėsiu grįžti pas Tėvą. Ir tada aš jums aiškiai sakiau, kaip vyriausieji šventikai ir žydų valdovai perduos mane, kad būčiau

INTRODUCTION

193:0.1 (2052.1) THE sixteenth morontia manifestation of Jesus occurred on Friday, May 5, in the courtyard of Nicodemus, about nine o'clock at night. On this evening the Jerusalem believers had made their first attempt to get together since the resurrection. Assembled here at this time were the eleven apostles, the women's corps and their associates, and about fifty other leading disciples of the Master, including a number of the Greeks. This company of believers had been visiting informally for more than half an hour when, suddenly, the morontia Master appeared in full view and immediately began to instruct them. Said Jesus:

193:0.2 (2052.2) “Peace be upon you. This is the most representative group of believers — apostles and disciples, both men and women — to which I have appeared since the time of my deliverance from the flesh. I now call you to witness that I told you beforehand that my sojourn among you must come to an end; I told you that presently I must return to the Father. And then I plainly told you how the chief priests and the rulers of the Jews would deliver me up to be put to death, and that I would rise from the grave. Why, then, did you allow

nužudytas ir, kad aš tikrai iš kapo prisikelsiu. Kodėl gi, tuomet, jūs leidote sau taip sunerimti dėl viso šito, kada visa tai įvyko? ir kodėl gi jūs taip nustebote, kada trečiąją dieną aš iš kapo prisikėliau? Jūs netikėjote manimi, nes mano žodžių jūs klausėtės nesuvokdami jų prasmės.

“Ir dabar jūs turėtumėte įsiklausyti į manusius žodžius, kad ir vėl nepadarytumėte tos klaidos, kai manojų mokymo klausotės protu, tuo tarpu prasmės nesuvokiate savo širdyje. Nuo savo gyvenimo, kurį gyvenau kaip vienas iš jūsų, pradžios aš jus mokiau, jog mano tikslas yra savąjį Tėvą danguje atskleisti jo vaikams žemėje. Aš gyvenau Dievą atskleidžiantį savęs padovanojimą tam, kad jūs galėtumėte patirti Dievo pažinimo karjerą. Aš atskleidžiau Dievą kaip jūsų Tėvą danguje; jus aš atskleidžiau kaip Dievo sūnus žemėje. Tai yra faktas, jog Dievas myli jus, savo sūnus. Įtikėjimo į mano žodžius dėka šitas faktas tampa amžinąja ir gyvąja tiesa jūsų širdyse. Kada, gyvojo įtikėjimo dėka, jūs įgaunate Dievo sąmonę, tada jūs gimstate iš dvasios kaip šviesos ir gyvenimo vaikai, net ir kaip vaikai iš amžinojo gyvenimo, kuriame jūs tikrai pakilsite į visatų visatą ir pasieksite tokį patyrimą, kada yra surandamas Dievas Tėvas Rojuje.

“Aš patariu jums visą laiką prisiminti, kad jūsų misija tarp žmonių turi būti karalystės evangelijos — Dievo tėvystės tikrovės ir žmogaus sūnystės tiesos—skelbimas. Skelbkite gerųjų naujienų visą tiesą, o ne vien tik tai šios gelbstinės evangelijos vieną dalį. Mano prisikėlimo patyrimas jūsų žinios nekeičia. Sūnystė su Dievu, įtikėjimo dėka, vis vien yra karalystės evangelijos toji gelbstinti tiesa. Jūs turite eiti į pasaulį skelbdami Dievo meilę ir žmogaus tarnystę. Tai, ką pasauliui reikia žinoti labiausia, yra: Žmonės yra Dievo sūnūs, ir įtikėjimo dėka jie gali realiai įgyvendinti, ir kasdien patirti, šitą kilninančią tiesą. Manasis savęs padovanojimas turėtų padėti visiems žmonėms sužinoti, kad jie yra Dievo vaikai, tačiau tokių žinių neužteks, jeigu jie asmeniškai įtikėjimo dėka nesuvoks šios išgelbstinės tiesos, kad jie yra gyvi dvasiniai amžinojo Tėvo sūnūs. Karalystės evangelija yra susijusi su Tėvo meile ir jo vaikų tarnyste žemėje.

“Jūs visi, čia, žinote, jog aš prisikėliau iš mirusiųjų, bet šitai nėra keista. Aš turiu galią savąją gyvybę atiduoti ir susigrąžinti ją atgal; Tėvas tokią galią suteikia savo Rojaus Sūnams. Vietoje šito jus širdyje turėtų sujaudinti toks žinojimas, jog amžiaus mirusieji pradėjo amžinąjį kilimą netrukus po to, kada aš palikau Juozapo naująją kapavietę. Aš savąjį gyvenimą materialiaime kūne gyvenau tam, kad jums parodyčiau, jog ir jūs galite, kupinos meilės tarnystės dėka, tapti tokie, jog Dievą atskleistumėte savo bičiuliams žmonėms net ir taip, kaip aš, mylėdamas jus ir tarnaudamas jums, tapau toks, kad Dievą atskleidžiau jums. Aš

yourselves to become so disconcerted by all this when it came to pass? and why were you so surprised when I rose from the tomb on the third day? You failed to believe me because you heard my words without comprehending the meaning thereof.

193:0.3 (2052.3) “And now you should give ear to my words lest you again make the mistake of hearing my teaching with the mind while in your hearts you fail to comprehend the meaning. From the beginning of my sojourn as one of you, I taught you that my one purpose was to reveal my Father in heaven to his children on earth. I have lived the God-revealing bestowal that you might experience the God-knowing career. I have revealed God as your Father in heaven; I have revealed you as the sons of God on earth. It is a fact that God loves you, his sons. By faith in my word this fact becomes an eternal and living truth in your hearts. When, by living faith, you become divinely God-conscious, you are then born of the spirit as children of light and life, even the eternal life wherewith you shall ascend the universe of universes and attain the experience of finding God the Father on Paradise.

193:0.4 (2052.4) “I admonish you ever to remember that your mission among men is to proclaim the gospel of the kingdom — the reality of the fatherhood of God and the truth of the sonship of man. Proclaim the whole truth of the good news, not just a part of the saving gospel. Your message is not changed by my resurrection experience. Sonship with God, by faith, is still the saving truth of the gospel of the kingdom. You are to go forth preaching the love of God and the service of man. That which the world needs most to know is: Men are the sons of God, and through faith they can actually realize, and daily experience, this ennobling truth. My bestowal should help all men to know that they are the children of God, but such knowledge will not suffice if they fail personally to faith-grasp the saving truth that they are the living spirit sons of the eternal Father. The gospel of the kingdom is concerned with the love of the Father and the service of his children on earth.

193:0.5 (2053.1) “Among yourselves, here, you share the knowledge that I have risen from the dead, but that is not strange. I have the power to lay down my life and to take it up again; the Father gives such power to his Paradise Sons. You should the rather be stirred in your hearts by the knowledge that the dead of an age entered upon the eternal ascent soon after I left Joseph's new tomb. I lived my life in the flesh to show how you can, through loving service, become God-revealing to your fellow men even as, by loving you and serving you, I have become God-revealing to you. I have lived among you as the Son of Man that you, and all other men, might know that you are all indeed the

gyvenau tarp jūsų kaip Žmogaus Sūnus tam, kad jūs, ir visi kiti žmonės, galėtum sužinoti, kad iš tikrųjų jūs visi esate Dievo sūnūs. Dėl to, dabar eikite po visą pasaulį skelbdami šią dangaus karalystės evangeliją visiems žmonėms. Mylėkite visus žmones taip, kaip jus mylėjau aš; tarnaukite savo bičiuliams mirtingiesiems taip, kaip jums tarnavau aš. Veltui jūs gavote, veltui ir atiduokite. Tikrai palaukite čia Jeruzalėje tol, kol aš išvyksiu pas Tėvą, ir kol jums atsiųsiu Tiesos Dvasią. Ji tikrai jus ves į išplėstą tiesą, ir aš tikrai eisiu su jumis po visą pasaulį. Aš esu su jumis visada, ir savąją ramybę aš palieku su jumis.”

Kada Mokytojas šią jiems pasakė, tada iš jų akiračio jis išnyko. Buvo jau netoli aušros, kada šitie tikintieji išsiskirstė; visą naktį jie praleido drauge, karštai aptarinėdami Mokytojo patarimus ir apmąstydami visa tai, kas jiems atsitiko. Jokūbas Zabediejus ir kai kurie kiti apaštalai taip pat pasidalino su jais savuoju patyrimu, kaip jie bendravo su morontiniu Mokytoju Galilėjoje, ir papasakojo, kaip jiems jis buvo apsireiškęs tris kartus.

1. APSIREIŠKIMAS SAIKARE

Sabato popietę maždaug ketvirtą valandą, gegužės 13-ąją, Mokytojas apsireiškė Naldai ir maždaug septyniasdešimt penkiems samariečiams tikintiesiems prie Jokūbo šulinio, Saikare. Tikintieji turėjo įprotį susirinkti šioje vietoje, netoli tos vietos, kur Jėzus kalbėjosi su Nalda apie gyvenimo vandenį. Šią dieną, kai tik jie užbaigė savo diskusiją apie praneštą prisikėlimą, Jėzus netikėtai apsireiškė prieš juos, sakydamas:

“Ramybė tebūnie jums. Jūs džiūgaujate, žinodami, jog aš esu tas prisikėlimas ir tas gyvenimas, bet tai neduos jums jokios naudos, jeigu jūs iš pradžių nebūsime gimę iš amžinosios dvasios, šituo įgydami savo nuosavybėn, įtikėjimo dėka, amžinojo gyvenimo dovaną. Jeigu jūs esate manojo Tėvo įtikėję sūnūs, tai jūs tikrai niekada nežūsite. Karalystės evangelija jus išmokė, jog visi žmonės yra Dievo sūnūs. Ir šitos gerosios naujienos apie dangiškojo Tėvo meilę savo vaikams žemėje turi būti nešamos po visą pasaulį. Atėjo laikas, kada Dievą jūs turite garbinti ne ant Gerizimo kalno, ir ne Jeruzalėje, bet ten, kur jūs esate, tokie, kokie esate, dvasioje ir tiesoje. Būtent jūsų įtikėjimas gelbsti jūsų sielas. Išgelbėjimas yra Dievo dovana visiems tiems, kurie tiki, kad jie yra jo sūnūs. Bet neapsigaukite; nors išgelbėjimas yra nemokama Dievo dovana ir yra padovanojama visiems tiems, kurie ją priima įtikėjimo dėka, bet po to eina toks patyrimas, kada būna vedami šito dvasinio gyvenimo, kaip jis yra gyvenamas materialiaame kūne, vaisiai. Dievo tėvystės doktrinos priėmimas reiškia, kad jūs taip pat laisvai priimate ir su ja susijusią tiesą apie

sons of God. Therefore, go you now into all the world preaching this gospel of the kingdom of heaven to all men. Love all men as I have loved you; serve your fellow mortals as I have served you. Freely you have received, freely give. Only tarry here in Jerusalem while I go to the Father, and until I send you the Spirit of Truth. He shall lead you into the enlarged truth, and I will go with you into all the world. I am with you always, and my peace I leave with you.”

193:0.6 (2053.2) When the Master had spoken to them, he vanished from their sight. It was near daybreak before these believers dispersed; all night they remained together, earnestly discussing the Master's admonitions and contemplating all that had befallen them. James Zebedee and others of the apostles also told them of their experiences with the morontia Master in Galilee and recited how he had three times appeared to them.

1. THE APPEARANCE AT SYCHAR

193:1.1 (2053.3) About four o'clock on Sabbath afternoon, May 13, the Master appeared to Nalda and about seventy-five Samaritan believers near Jacob's well, at Sychar. The believers were in the habit of meeting at this place, near where Jesus had spoken to Nalda concerning the water of life. On this day, just as they had finished their discussions of the reported resurrection, Jesus suddenly appeared before them, saying:

193:1.2 (2053.4) “Peace be upon you. You rejoice to know that I am the resurrection and the life, but this will avail you nothing unless you are first born of the eternal spirit, thereby coming to possess, by faith, the gift of eternal life. If you are the faith sons of my Father, you shall never die; you shall not perish. The gospel of the kingdom has taught you that all men are the sons of God. And this good news concerning the love of the heavenly Father for his children on earth must be carried to all the world. The time has come when you worship God neither on Gerizim nor at Jerusalem, but where you are, as you are, in spirit and in truth. It is your faith that saves your souls. Salvation is the gift of God to all who believe they are his sons. But be not deceived; while salvation is the free gift of God and is bestowed upon all who accept it by faith, there follows the experience of bearing the fruits of this spirit life as it is lived in the flesh. The acceptance of the doctrine of the fatherhood of God implies that you also freely accept the associated truth of the brotherhood of man. And if man is your brother, he is even more than your neighbor, whom the Father requires you to love as

žmogaus brolystę. Ir jeigu žmogus yra jūsų brolis, tai jis yra net ir daugiau negu jūsų artimas, kurį Tėvas reikalauja mylėti kaip save patį. Savo brolių, kuris yra jūsų šeimos narys, jūs ne tik mylėsite šeimyniška meile, bet taip pat ir tarnausite jam taip, kaip tarnautumėte ir sau pačiam. Ir jūs šitokiu būdu mylėsite savo brolių ir tarnausite jam, nes jūs, savo sielos brolius, šitaip mylėjau ir šitaip jums tarnavau aš. Eikite, tuomet, po visą pasaulį pranešdami šitą gerąją naujieną kiekvienos rasės, genties, ir nacijos visiems tvariniams. Manoji dvasia eis pirma jūsų, o aš tikrai su jumis būsiu visada.”

Šiuos samariečius nepaprastai nustebino šitas Mokytojo apsireiškimas, ir jie išskubėjo į gretimius miestus ir kaimus, kur paskleidė tolyn tą žinią, kad jie matė Jėzų, ir kad jis kalbėjosi su jais. Ir tai buvo Mokytojo septynioliktasis morontinis apsireiškimas.

2. APSIREIŠKIMAS FINIKIJOJE

Mokytojo aštuonioliktasis morontinis apsireiškimas buvo Tyre, antradienį, gegužės 16-ąją, šiek tiek prieš devynias vakare. Vėl jis apsireiškė pasibaigus tikinčiųjų susiejimui, kada jie ruošėsi skirstytis, sakydamas:

“Ramybė tebūnie jums. Jūs džiaugiatės sužinoję, jog Žmogaus Sūnus prisikėlė iš mirusiųjų, kadangi šito dėka jūs žinote, kad jūs ir jūsų sielos broliai taip pat tikrai išliks po mirtingojo mirties. Bet kiekvienas toks išlikimas priklauso nuo to, ar jūs prieš tai užgimėte iš dvasios, kuri siekia tiesos ir ieško Dievo. Gyvenimo duona ir gyvenimo vanduo yra duodami tikrai tiems, kurie yra išalkę tiesos ir ištroškę teisumo—ištroškę Dievo. Tas faktas, kad mirusieji prisikelia, nėra karalystės evangelija. Šitos didžios tiesos ir šitie visatos faktai yra visi susieti su šita evangelija tuo, jog jie yra tikėjimo gerąja naujiena pasekmės dalis, ir visa tai sudaro vėlesnį patyrimą tų, kurie, įtikėjimo dėka, tampa, realiai ir tikrai, amžinojo Dievo amžiniais sūnumis. Manasis Tėvas atsiuntė mane į šį pasaulį, kad paskelbčiau šitą sūnystės išgelbėjimą visiems žmonėms. O aš lygiai taip siunčiu į kitus kraštus jus, kad skelbtumėte šitą sūnystės išgelbėjimą. Išgelbėjimas yra Dievo nemokama dovana, bet tie, kurie yra gimę iš dvasios, nedelsiant pradės duoti šios dvasios vaisius su meile tarnaudami savo bičiuliams tvariniams. O šios dieviškosios dvasios vaisiai, kuriuos duoda iš dvasios gimusiųjų ir Dievą pažįstančiųjų gyvenimas, yra tokie: kupina meilės tarnystė, nesavanaudiškas pasišventimas, drąsi ištikimybė, nuoširdus dorumas, apšviestas sąžiningumas, nemirštanti viltis, pasikliaujantis pasitikėjimas kitu, gailestingas tarnavimas, nepalaujamas gerumas, atleidžiantis

yourself. Your brother, being of your own family, you will not only love with a family affection, but you will also serve as you would serve yourself. And you will thus love and serve your brother because you, being my brethren, have been thus loved and served by me. Go, then, into all the world telling this good news to all creatures of every race, tribe, and nation. My spirit shall go before you, and I will be with you always.”

193:1.3 (2054.1) These Samaritans were greatly astonished at this appearance of the Master, and they hastened off to the near-by towns and villages, where they published abroad the news that they had seen Jesus, and that he had talked to them. And this was the seventeenth morontia appearance of the Master.

2. THE PHOENICIAN APPEARANCE

193:2.1 (2054.2) The Master's eighteenth morontia appearance was at Tyre, on Tuesday, May 16, at a little before nine o'clock in the evening. Again he appeared at the close of a meeting of believers, as they were about to disperse, saying:

193:2.2 (2054.3) “Peace be upon you. You rejoice to know that the Son of Man has risen from the dead because you thereby know that you and your brethren shall also survive mortal death. But such survival is dependent on your having been previously born of the spirit of truth-seeking and God-finding. The bread of life and the water thereof are given only to those who hunger for truth and thirst for righteousness — for God. The fact that the dead rise is not the gospel of the kingdom. These great truths and these universe facts are all related to this gospel in that they are a part of the result of believing the good news and are embraced in the subsequent experience of those who, by faith, become, in deed and in truth, the everlasting sons of the eternal God. My Father sent me into the world to proclaim this salvation of sonship to all men. And so send I you abroad to preach this salvation of sonship. Salvation is the free gift of God, but those who are born of the spirit will immediately begin to show forth the fruits of the spirit in loving service to their fellow creatures. And the fruits of the divine spirit which are yielded in the lives of spirit-born and God-knowing mortals are: loving service, unselfish devotion, courageous loyalty, sincere fairness, enlightened honesty, undying hope, confiding trust, merciful ministry, unfailing goodness, forgiving tolerance, and enduring peace. If professed believers bear not these fruits of the divine spirit in their lives, they are dead; the Spirit of Truth is not in them; they are

pakantumas, ir nuolatinė ramybė. Jeigu išpažįstantys tikintieji savo gyvenime neveda tokių dieviškosios dvasios vaisių, tai jie yra negyvi; Tiesos Dvasios juose nėra; jie yra gyvo vynuogmedžio nenaudingos šakos ir greitai jos bus nugunėtos. Manasis Tėvas iš įtikėjusių vaikų reikalauja, kad jie vestų daug dvasios vaisių. Dėl to, jeigu jūs esate nevaisingi, tai jis apkas aplink jūsų šaknis ir nugunės jūsų nevaisingas šakas. Vis daugiau, jūs turite vesti dvasios vaisių, kada Dievo karalystėje jūs žengiate į priekį link dangaus. Į karalystę jūs galite įeiti kaip vaikas, bet Tėvas reikalauja, kad jūs, gailestingumo dėka, išaugtumėte dvasinio suaugimo visu ūgiu. Ir kada jūs eisite į kitus kraštus pranešdami visoms nacijoms šitos evangelijos gerąją naujieną, tada aš tikrai eisiu pirma jūsų, o manoji Tiesos Dvasia tikrai apsigyvens jūsų širdyse. Savąją ramybę aš palieku su jumis.”

Ir tada Mokytojas iš jų akiračio išnyko. Kitą dieną iš Tyro išėjo tie, kurie šitą pasakojimą nunešė į Sidoną ir net į Antioką ir Damaską. Jėzus su šiais tikinčiaisiais buvo susitikęs turėdamas materialų kūną, ir jie greitai jį atpažino, kada jis pradėjo juos mokyti. Nors jo draugai ir negalėjo iš karto atpažinti jo morontinės formos, kada ji buvo paversta matoma, bet jie visada greitai nustatydavo jo asmenybę, kai tik jis prašnekdamas jiems.

3. PASKUTINYSIS APSIREIŠKIMAS

JERUZALĖJE

Ankstų ketvirtadienio rytą, gegužės 18-ąją, Jėzus paskutinį kartą žemėje apsireiškė kaip morontinė asmenybė. Kada vienuolika apaštalų ruošėsi sėstis pusryčių Marijos Morkaus namų viršutiniame kambaryje, tada Jėzus apsireiškė jiems ir tarė:

“Ramybė tebūnie jums. Aš jūsų paprasčiau palaukti čia Jeruzalėje tol, kol išvyksiu pas Tėvą, net ir tol, kol aš atsiųsiu jums Tiesos Dvasią, kuri tikrai greitai bus išlieta visiems materialiams kūnams ir kuri jus apdovanos galia iš dangaus.” Simonas Uolusis pertraukė Jėzų, paklausdamas, “Tuomet, Mokytojau, ar tu atstatysi tą karalystę, ir ar mes tikrai pamatysime Dievo šlovę pasireiškiančią žemėje?” Kada Jėzus išklaušė Simono klausimą, tada jis atsakė: “Simonai, tu vis dar kabiniesi už savo senųjų idėjų apie žydų Mesiją ir materialią karalystę. Bet jūs gausite dvasinę galią, po to, kada šitoji dvasia bus nusileidusi ant jūsų, ir jūs netrukus išeisite po visą pasaulį skelbdami šitą karalystės evangeliją. Kaip Tėvas pasiuntė mane į šitą pasaulį, taip iš tiesų ir aš siunčiu jus. Ir aš linkiu, kad jūs mylėtumėte vienas kitą ir pasitikėtumėte vienas kitu. Judo su jumis daugiau nebėra dėl to, kad jo meilė atšalo, ir

useless branches on the living vine, and they soon will be taken away. My Father requires of the children of faith that they bear much spirit fruit. If, therefore, you are not fruitful, he will dig about your roots and cut away your unfruitful branches. Increasingly, must you yield the fruits of the spirit as you progress heavenward in the kingdom of God. You may enter the kingdom as a child, but the Father requires that you grow up, by grace, to the full stature of spiritual adulthood. And when you go abroad to tell all nations the good news of this gospel, I will go before you, and my Spirit of Truth shall abide in your hearts. My peace I leave with you.”

193:2.3 (2054.4) And then the Master disappeared from their sight. The next day there went out from Tyre those who carried this story to Sidon and even to Antioch and Damascus. Jesus had been with these believers when he was in the flesh, and they were quick to recognize him when he began to teach them. While his friends could not readily recognize his morontia form when made visible, they were never slow to identify his personality when he spoke to them.

3. LAST APPEARANCE IN JERUSALEM

193:3.1 (2055.1) Early Thursday morning, May 18, Jesus made his last appearance on earth as a morontia personality. As the eleven apostles were about to sit down to breakfast in the upper chamber of Mary Mark's home, Jesus appeared to them and said:

193:3.2 (2055.2) “Peace be upon you. I have asked you to tarry here in Jerusalem until I ascend to the Father, even until I send you the Spirit of Truth, who shall soon be poured out upon all flesh, and who shall endow you with power from on high.” Simon Zelotes interrupted Jesus, asking, “Then, Master, will you restore the kingdom, and will we see the glory of God manifested on earth?” When Jesus had listened to Simon's question, he answered: “Simon, you still cling to your old ideas about the Jewish Messiah and the material kingdom. But you will receive spiritual power after the spirit has descended upon you, and you will presently go into all the world preaching this gospel of the kingdom. As the Father sent me into the world, so do I send you. And I wish that you would love and trust one another. Judas is no more with you because his love grew cold, and because he refused to trust you, his loyal brethren.

dėl to, kad jis atsisakė pasitikėti jumis, savo ištikimais sielos broliais. Argi jūs neskaitėte Rašte, kur yra parašyta: 'Negerai žmogui būti vienam. Nė vienas žmogus negyvena vienas sau'? O taip pat ir tos vietos, kur yra sakoma: 'Tas, kuris nori turėti draugų, turi ir pats elgtis draugiškai'? O argi aš jūs nesiunčiau mokytį poromis, kad jūs nesijaustumėte vieniši ir neįpultumėte į izoliacijos nelaimę ir vargą? Jūs taip pat gerai žinote, jog kada aš buvau materialiam kūnei, tada aš neleidau sau ilgą laiką būti vienam. Nuo pat mūsų bendravimo pradžios, visada su manimi arba bent jau visiškai netoli manęs būdavo vienas arba du iš jūsų, net ir tada, kada aš bendraudavau su Tėvu. Todėl, pasitikėkite ir tikėkite vienas kitu. O viso šito tuo labiau reikia ir dėl to, kadangi šitą dieną aš rengiuosi jus palikti vienus pasaulyje. Šitoji valanda atėjo; netrukus aš vyksiu pas Tėvą."

Kada jis šitą pasakė, tada davė jiems ženklą eiti drauge su juo, ir jis juos išsivedė ant Alyvų Kalno, kur su jais atsisveikino rengdamasis išvykti iš Urantijos. Tai buvo rimta kelionė į Alyvų Kalną. Nė vienas iš jų nepratarė nė žodžio nuo to laiko, kada jie išėjo iš viršutinio kambario iki tos akimirkos, kada Jėzus su jais sustojo ant Alyvų Kalno.

4. JUDO NUOPUOLIO PRIEŽASTYS

Mokytojo atsisveikinimo kalbos savo apaštalams kaip tik pirmojoje dalyje jis užsiminė apie Judo praradimą ir jų dėmesį atkreipė į tai, jog kartu dirbusio bičiulio išdaviko tragiškas likimas yra rimtas perspėjimas dėl visuomeninės ir broliškos izoliacijos pavojų. Tikintiesiems, šitame ir ateities amžiais, gali praversti pateikta Judo nuopolio priežasčių trumpa apžvalga Mokytojo pastabų šviesoje ir atsižvelgiant į sukaupytą apšvietimą per vėliauėjusius amžius.

Kada mes žvelgiame atgal į šitą tragediją, tada suvokiame, kad Judas nuklydo, pirmiausia, dėl to, kad jis buvo labai aiškiai izoliuota asmenybė, tokia asmenybė, kuri buvo užsisklendusi ir atsiribojusi nuo įprastų visuomeninių kontaktų. Jis atkakliai nenorėjo pasikliauti savo bičiuliais apaštalais, arba būti su jais atviras. Dėl to, kad jis buvo atsiribojusio tipo asmenybė, tai nebūtų, savaime, Judo atvedę į tokią piktadarybę, bet jam taip pat nepavyko išsiugdyti didesnės meilės ir išvystyti didesnio dvasinio gailėstingumo. Ir priedo, tarsi tam, kad dar labiau pablogintų ir taip jau blogus reikalus, jis nuolat užtąntyje laikė pyktį ir puoselėjo tokius psichologinius priešus, kaip kerštą ir apskritai troškimą dėl visų savo nusivylimų su kažkuo "atsiskaityti."

Šita nevykusi individualių savybių ir protinių polinkių kombinacija slapta sukurstė tai, kad

Have you not read in the Scripture where it is written: 'It is not good for man to be alone. No man lives to himself'? And also where it says: 'He who would have friends must show himself friendly'? And did I not even send you out to teach, two and two, that you might not become lonely and fall into the mischief and miseries of isolation? You also well know that, when I was in the flesh, I did not permit myself to be alone for long periods. From the very beginning of our associations I always had two or three of you constantly by my side or else very near at hand even when I communed with the Father. Trust, therefore, and confide in one another. And this is all the more needful since I am this day going to leave you alone in the world. The hour has come; I am about to go to the Father."

193:3.3 (2055.3) When he had spoken, he beckoned for them to come with him, and he led them out on the Mount of Olives, where he bade them farewell preparatory to departing from Urantia. This was a solemn journey to Olivet. Not a word was spoken by any of them from the time they left the upper chamber until Jesus paused with them on the Mount of Olives.

4. CAUSES OF JUDAS'S DOWNFALL

193:4.1 (2055.4) It was in the first part of the Master's farewell message to his apostles that he alluded to the loss of Judas and held up the tragic fate of their traitorous fellow worker as a solemn warning against the dangers of social and fraternal isolation. It may be helpful to believers, in this and in future ages, briefly to review the causes of Judas's downfall in the light of the Master's remarks and in view of the accumulated enlightenment of succeeding centuries.

193:4.2 (2055.5) As we look back upon this tragedy, we conceive that Judas went wrong, primarily, because he was very markedly an isolated personality, a personality shut in and away from ordinary social contacts. He persistently refused to confide in, or freely fraternize with, his fellow apostles. But his being an isolated type of personality would not, in and of itself, have wrought such mischief for Judas had it not been that he also failed to increase in love and grow in spiritual grace. And then, as if to make a bad matter worse, he persistently harbored grudges and fostered such psychologic enemies as revenge and the generalized craving to "get even" with somebody for all his disappointments.

193:4.3 (2056.1) This unfortunate combination of individual peculiarities and mental tendencies

sunaikintų geranorių žmogų, kuris šito blogio nesugebėjo pažaboti meilės, įtikėjimo, ir pasitikėjimo kitu dėka. Tai, kad Judui nebuvo būtina nuklysti, gerai įrodo Tomo ir Natanieliaus atvejai, juos abu graužė lygiai tos pačios rūšies įtarimas ir per daug išvystytas individualistinis polinkis. Net Andriejus ir Motiejus turėjo daug šitokio pobūdžio polinkių; bet, laikui einant, visų šitų vyrų meilė Jėzui ir savo bičiuliams apaštalams augo, o ne silpnėjo. Jų gailėstingumas ir tiesos pažinimas augo. Jie ėmė vis daugiau pasitikėti savo sielos broliais ir palengva išsiugdė tą atsivėrimą savo sielos broliams. Judas atkakliai atsisakinėjo atsiverti savo sielos broliams. Kada jis buvo priverstas, dėl susikaupusių emocinių prieštaravimų, palengvėjimo ieškoti saviraiškoje, tada patarimo jis nuolat ieškodavo ir sulaukdavo neišmintingos paguodos iš savo nedvasingų giminaičių arba iš tų atsitiktinių pažįstamų, kurie dangiškosios karalystės, kurios vienas iš šių dvylikos įšventintų ambasadorių žemėje buvo ir jis pats, dvasinių realybių gerovei ir žengimui į priekį buvo arba abejingi, arba iš tiesų priešiški.

Judas žemiškosios kovo mūšius pralaimėjo dėl tokių asmeninių savybių ir charakterio silpnumo faktorių:

1. Jis buvo izoliuotas žmogiškosios būtybės tipas. Jis buvo labai didelis individualistas ir pasirinko tai, kad išaugtų į tvirtą "užsisklendusios" ir nebendraujančios rūšies asmenį.

2. Kada buvo vaikas, tada gyvenimas jam buvo padarytas per daug lengvas. Jis nepaprastai pykdavo dėl trukdymų. Jis visada tikėdavosi laimėti; jis visiškai nemokėjo pralaimėti.

3. Jis niekada neįsisavino filosofinio metodo, kaip žvelgti į nusivylimą. Vietoje to, kad nusivylimus laikytų žmogiškosios egzistencijos įprastu ir kasdieniu bruožu, jis būtinai kaltindavo ką nors konkrečiai, arba savo partnerius kaip grupę, dėl visų savo asmeninių sunkumų ir nusivylimų.

4. Jis turėjo polinkį užantyje laikyti pyktį; jis visą laiką puoselėjo keršto mintį.

5. Jis nemėgo atvirai pažvelgti į faktus; savo požiūriu į gyvenimo situacijas jis buvo nesąžiningas.

6. Jis nemėgo aptarinėti savo asmeninių problemų su savo artimiausiais bičiuliais; jis atsisakydavo pasikalbėti apie savo sunkumus su savo tikraisiais draugais arba su tais, kurie jį iš tiesų mylėjo. Per visus jų bendravimo metus, jis nė karto nenuėjo pas Mokytoją grynai su asmenine problema.

7. Jis niekada neišmoko to, jog tikrasis atlygis už kilnų gyvenimą, galų gale, yra dvasiniai prizai,

conspired to destroy a well-intentioned man who failed to subdue these evils by love, faith, and trust. That Judas need not have gone wrong is well proved by the cases of Thomas and Nathaniel, both of whom were cursed with this same sort of suspicion and overdevelopment of the individualistic tendency. Even Andrew and Matthew had many leanings in this direction; but all these men grew to love Jesus and their fellow apostles more, and not less, as time passed. They grew in grace and in a knowledge of the truth. They became increasingly more trustful of their brethren and slowly developed the ability to confide in their fellows. Judas persistently refused to confide in his brethren. When he was impelled, by the accumulation of his emotional conflicts, to seek relief in self-expression, he invariably sought the advice and received the unwise consolation of his unspiritual relatives or those chance acquaintances who were either indifferent, or actually hostile, to the welfare and progress of the spiritual realities of the heavenly kingdom, of which he was one of the twelve consecrated ambassadors on earth.

193:4.4 (2056.2) Judas met defeat in his battles of the earth struggle because of the following factors of personal tendencies and character weakness:

193:4.5 (2056.3) 1. He was an isolated type of human being. He was highly individualistic and chose to grow into a confirmed "shut-in" and unsociable sort of person.

193:4.6 (2056.4) 2. As a child, life had been made too easy for him. He bitterly resented thwarting. He always expected to win; he was a very poor loser.

193:4.7 (2056.5) 3. He never acquired a philosophic technique for meeting disappointment. Instead of accepting disappointments as a regular and commonplace feature of human existence, he unfailingly resorted to the practice of blaming someone in particular, or his associates as a group, for all his personal difficulties and disappointments.

193:4.8 (2056.6) 4. He was given to holding grudges; he was always entertaining the idea of revenge.

193:4.9 (2056.7) 5. He did not like to face facts frankly; he was dishonest in his attitude toward life situations.

193:4.10 (2056.8) 6. He disliked to discuss his personal problems with his immediate associates; he refused to talk over his difficulties with his real friends and those who truly loved him. In all the years of their association he never once went to the Master with a purely personal problem.

193:4.11 (2056.9) 7. He never learned that the real rewards for noble living are, after all, spiritual

kurie nevisada būna padalinami per šitą trumpą gyvenimą materialiam kūne.

Dėl šitos nuolatinės asmenybės izoliacijos jo sielvartas didėjo, jo kančia augo, jo nerimas plėtėsi, ir jo neviltis gilėjo beveik neištveriamai.

Nors šitas savanaudis ir ultraindividualistas apaštalas turėjo daug psichinių, emocinių, ir dvasinių problemų, bet jo pagrindiniai sunkumai buvo tokie: Asmenybės sferoje, jis buvo izoliuotas. Proto srityje, jis buvo įtarus ir kerštingas. Temperamento sferoje, jis buvo irzlus ir kerštaujantis. Jausmų srityje, jis buvo be meilės ir neatlaidus. Visuomeninėje srityje, jis nepasitikėjo kitais ir buvo beveik visiškai užsisklendęs. Dvasinėje sferoje, jis tapo įžūlus ir savanaudiškai ambicingas. Gyvenime, jis ignoravo tuos, kurie jį mylėjo, o mirtyje, jis liko be draugų.

Tokie, tuomet, yra proto faktoriai ir blogio poveikiai, kurie, paimti drauge, paaiškina, kodėl geranoris ir šiaip jau kažkada buvęs nuoširdus tikintysis į Jėzų, net po kelerių metų artimo bendravimo su transformuojančia jo asmenybe, savo bičiulius apleido, šventą reikalą su panieka atstūmė, savo šventojo pašaukimo atsižadėjo, ir savo dieviškąjį Mokytoją išdavė.

5. MOKYTOJO PAKILIMAS

Buvo beveik pusė aštuonių šitą ketvirtadienio rytą, gegužės 18-ąją, kada Jėzus atvyko ant vakarinio Alyvų Kalno šlaito su savo vienuolika tylinčių ir tam tikra prasme suglumusių apaštalų. Iš šitos vietos, užkopus apie du trečdalius kelio link kalno viršūnės, jie galėjo pažvelgti tolyn į Jeruzalę ir žemyn į Getsemanę. Dabar Jėzus pasiruošė apaštalams pasakyti savo paskutinįjį atsisveikinimo palinkėjimą prieš jam išvykstant iš Urantijos. Jam ten stovint prieš juos, be jokio paliepimo jie atsiklaupė aplink jį ratu, ir Mokytojas tarė:

“Aš liepiu jums laukti Jeruzalėje tol, kol jūs būsite apdovanoti galia iš dangaus. Netrukus su jumis aš išsiskirsiu; aš ruošiuosi pakilti pas savo Tėvą, ir greitai, labai greitai mes iš tikrųjų pasiūsime į šitą pasaulį, kuriame aš gyvenau, Tiesos Dvasią; ir kada ji bus atvykusi, tada jūs iš tiesų pradėsite naują karalystės evangelijos skelbimą, iš pradžių Jeruzalėje, o tada iki tolimiausių pasaulio kraštų. Mylėkite žmones tokia meile, kokia meile jus mylėjau aš, ir tarnaukite savo bičiuliams mirtingiesiems net ir taip, kaip jums tarnavau aš. Savo gyvenimo dvasiniais vaisiais priverskite sielas tikėti ta tiesa, kad žmogus yra Dievo sūnus, ir kad visi žmonės yra sielos broliai. Prisiminkite viską, ko aš jus mokiau ir tą gyvenimą, kurį aš gyvenau tarp jūsų. Manoji meilė suteikia jums gaivą, manoji dvasia

prizes, which are not always distributed during this one short life in the flesh.

193:4.12 (2056.10) As a result of his persistent isolation of personality, his griefs multiplied, his sorrows increased, his anxieties augmented, and his despair deepened almost beyond endurance.

193:4.13 (2057.1) While this self-centered and ultraindividualistic apostle had many psychic, emotional, and spiritual troubles, his main difficulties were: In personality, he was isolated. In mind, he was suspicious and vengeful. In temperament, he was surly and vindictive. Emotionally, he was loveless and unforgiving. Socially, he was unconfiding and almost wholly self-contained. In spirit, he became arrogant and selfishly ambitious. In life, he ignored those who loved him, and in death, he was friendless.

193:4.14 (2057.2) These, then, are the factors of mind and influences of evil which, taken altogether, explain why a well-meaning and otherwise onetime sincere believer in Jesus, even after several years of intimate association with his transforming personality, forsook his fellows, repudiated a sacred cause, renounced his holy calling, and betrayed his divine Master.

5. THE MASTER'S ASCENSION

193:5.1 (2057.3) It was almost half past seven o'clock this Thursday morning, May 18, when Jesus arrived on the western slope of Mount Olivet with his eleven silent and somewhat bewildered apostles. From this location, about two thirds the way up the mountain, they could look out over Jerusalem and down upon Gethsemane. Jesus now prepared to say his last farewell to the apostles before he took leave of Urantia. As he stood there before them, without being directed they knelt about him in a circle, and the Master said:

193:5.2 (2057.4) “I bade you tarry in Jerusalem until you were endowed with power from on high. I am now about to take leave of you; I am about to ascend to my Father, and soon, very soon, will we send into this world of my sojourn the Spirit of Truth; and when he has come, you shall begin the new proclamation of the gospel of the kingdom, first in Jerusalem and then to the uttermost parts of the world. Love men with the love wherewith I have loved you and serve your fellow mortals even as I have served you. By the spirit fruits of your lives impel souls to believe the truth that man is a son of God, and that all men are brethren. Remember all I have taught you and the life I have lived among you. My love overshadows you, my spirit will dwell with you, and my peace shall abide upon you. Farewell.”

apsigyvens su jumis, ir manoji ramybė tikrai apims jus. Sudie.”

Kada morontinis Mokytojas šitą pasakė, tada iš jų akiračio jis išnyko. Šitas vadinamasis Jėzaus pakilimas niekuo nesiskyrė nuo jo kitų išnykimų iš mirtingojo akiračio per savo morontinę keturiasdešimties dienų karjerą Urantijoje.

Mokytojas per Jerusėmą nuvyko į Edentiją, kur Patys Aukštieji, stebint Rojaus Sūnui, išlaisvino Jėzų iš Nazareto iš morontinio statuso ir, dvasiniais pakilimo kanalais, jį sugrąžino į Rojaus sūnystės ir aukščiausiosios valdžios Salvingtone statusą.

Buvo maždaug septynios keturiasdešimt penkios šitą rytą, kada morontinis Jėzus išnyko iš savo vienuolikos apaštalų akiračio, kad pradėtų kilimą į vietą Tėvui iš dešinės, kad ten gautų oficialų patvirtinimą apie savo pilnutinę aukščiausiąją valdžią Nebadono visatai.

6. PETRAS KVIECIA SUSIRINKIMĄ

Veikdamas Petro nurodymu, Jonas Morkus ir kiti išėjo kviesiti geriausius mokinius susirinkti Marijos Morkaus namuose. Iki pusės vienuoliktos, vienas šimtas dvidešimt pačių geriausių Jėzaus mokinių, gyvenančių Jeruzalėje, buvo susirinkę, kad išgirstų pranešimą apie Mokytojo atsisveikinimo žinią ir kad sužinotų apie jo pakilimą. Šitoje draugijoje buvo ir Marija, Jėzaus motina. Ji buvo sugrįžusi į Jeruzalę su Jonu Zabediejumi, kada apaštalai sugrįžo iš savo nesenos viešnagės Galilėjoje. Tuoj po Pentakosto ji sugrįžo į Salomėjos namus Betsaidoje. Jokūbas, Jėzaus brolis, taip pat dalyvavo šitame susirinkime, pirmajame Mokytojo mokinių pasitarime, sušauktame po jo planetinės karjeros užbaigimo.

Simonas Petras ėmėsi pats kalbėti savo bičiuliams apaštalams ir pateikė jaudinantį pasakojimą apie šių vienuolikos paskutinįjį susitikimą su savo Mokytoju ir labai jausmingai pavaizdavo Mokytojo baigiamąjį atsisveikinimą ir jo išnykimą, kada jis pakilo. Tai buvo toks susirinkimas, kokio šitame pasaulyje anksčiau niekada nebuvo. Šitoji susirinkimo dalis užtruko mažiau negu vieną valandą. Tada Petras paaiškino, kad jie buvo nutarę pasirinkti Judo Iskarioto perėmėją, ir kad bus padaryta pertrauka tam, jog apaštalai galėtų tarpusavyje apsispręsti, kurį iš šių dviejų vyrų, Matijaus ir Justo, pasiūlytų į šitą vietą, pasirinkti.

Tada vienuolika apaštalų nulipo laiptais, kur jie sutarė mesti burtus tam, kad nuspręstų, kuris iš šitų vyrų turėtų tapti apaštalu, jog tarnautų vietoje

193:5.3 (2057.5) When the morontia Master had thus spoken, he vanished from their sight. This so-called ascension of Jesus was in no way different from his other disappearances from mortal vision during the forty days of his morontia career on Urantia.

193:5.4 (2057.6) The Master went to Edentia by way of Jerusem, where the Most Highs, under the observation of the Paradise Son, released Jesus of Nazareth from the morontia state and, through the spirit channels of ascension, returned him to the status of Paradise sonship and supreme sovereignty on Salvington.

193:5.5 (2057.7) It was about seven forty-five this morning when the morontia Jesus disappeared from the observation of his eleven apostles to begin the ascent to the right hand of his Father, there to receive formal confirmation of his completed sovereignty of the universe of Nebadon.

6. PETER CALLS A MEETING

193:6.1 (2057.8) Acting upon the instruction of Peter, John Mark and others went forth to call the leading disciples together at the home of Mary Mark. By ten thirty, one hundred and twenty of the foremost disciples of Jesus living in Jerusalem had forgathered to hear the report of the farewell message of the Master and to learn of his ascension. Among this company was Mary the mother of Jesus. She had returned to Jerusalem with John Zebedee when the apostles came back from their recent sojourn in Galilee. Soon after Pentecost she returned to the home of Salome at Bethsaida. James the brother of Jesus was also present at this meeting, the first conference of the Master's disciples to be called after the termination of his planetary career.

193:6.2 (2058.1) Simon Peter took it upon himself to speak for his fellow apostles and made a thrilling report of the last meeting of the eleven with their Master and most touchingly portrayed the Master's final farewell and his ascension disappearance. It was a meeting the like of which had never before occurred on this world. This part of the meeting lasted not quite one hour. Peter then explained that they had decided to choose a successor to Judas Iscariot, and that a recess would be granted to enable the apostles to decide between the two men who had been suggested for this position, Matthias and Justus.

193:6.3 (2058.2) The eleven apostles then went downstairs, where they agreed to cast lots in order to determine which of these men should become

Judo. Burtai iškrito Matijui, ir jis buvo paskelbtas naujuoju apaštalu. Jis buvo tinkamai priimtas į savo pareigas, o tada paskirtas išdininku. Bet Matijus atliko mažą vaidmenį apaštalų vėlesnėje veikloje.

Tuoj po Pentakosto dvyniai sugrįžo į savo namus Galilėjoje. Simonas Uolusis kurį laiką buvo atsiskyręs prieš tai, kada jis išėjo skelbti evangelijos. Tomas buvo sunerimęs trumpesnį laikotarpį, o tada savo mokymą atnaujino. Natanielius vis labiau nesutarė su Petru, kad būtų pamokslaujama apie Jėzų, o ne skelbiama pirmesnė karalystės evangelija. Šitas nesutarimas iki kito mėnesio vidurio tiek paaštrėjo, kad Natanielius pasitraukė, nuvyko į Filadelfiją, kad aplankyti Abnerį ir Lozorį; ir ten praleidęs daugiau negu metus laiko, išvyko į tuos kraštus, kurie buvo už Mesopotamijos, skelbdamas evangeliją taip, kaip ją suprato jis.

Po viso šito iš pirmųjų apaštalų liko šeši tam, kad taptų atlikėjais ankstyvojo evangelijos skelbimo arenoje Jeruzalėje: Petras, Andriejus, Jokūbas, Jonas, Pilypas, ir Motiejus.

Kaip tik apie pusiaudienį apaštalai sugrįžo pas savo sielos brolius viršutiniame kambaryje ir paskelbė, jog Matijus yra pasirinktas naujuoju apaštalu. O tada Petras paragino visus tikinčiuosius pasimelsti, pasimelsti, kad jie galėtų pasirengti tam, jog priimtų dvasios dovaną, kurią Mokytojas buvo pažadėjęs atsiųsti.

an apostle to serve in Judas's place. The lot fell on Matthias, and he was declared to be the new apostle. He was duly inducted into his office and then appointed treasurer. But Matthias had little part in the subsequent activities of the apostles.

193:6.4 (2058.3) Soon after Pentecost the twins returned to their homes in Galilee. Simon Zelotes was in retirement for some time before he went forth preaching the gospel. Thomas worried for a shorter period and then resumed his teaching. Nathaniel differed increasingly with Peter regarding preaching about Jesus in the place of proclaiming the former gospel of the kingdom. This disagreement became so acute by the middle of the following month that Nathaniel withdrew, going to Philadelphia to visit Abner and Lazarus; and after tarrying there for more than a year, he went on into the lands beyond Mesopotamia preaching the gospel as he understood it.

193:6.5 (2058.4) This left but six of the original twelve apostles to become actors on the stage of the early proclamation of the gospel in Jerusalem: Peter, Andrew, James, John, Philip, and Matthew.

193:6.6 (2058.5) Just about noon the apostles returned to their brethren in the upper chamber and announced that Matthias had been chosen as the new apostle. And then Peter called all of the believers to engage in prayer, prayer that they might be prepared to receive the gift of the spirit which the Master had promised to send.

194 Dokumentas. Tiesos Dvasios padovanojimas

⇨ 193

URANTIJOS KNYGA

195 ⇨

IV DALIS. JĖZAUS GYVENIMAS IR MOKYMAI

194 DOKUMENTAS. TIESOS
DVASIOS PADOVANOJIMAS

Skyrius

ĮVADAS

1. Pentakosto pamokslas
2. Pentakosto reikšmė
3. Kas atsitiko Pentakosto metu
4. Krikščioniškosios bažnyčios pradžia

PAPER 194
BESTOWAL OF THE SPIRIT OF
TRUTH
SECTIONS

Introduction

1. The Pentecost Sermon
2. The Significance of Pentecost
3. What Happened at Pentecost
4. Beginnings of the Christian Church

ĮVADAS

MAŽDAUG pirmą valandą, kada tas vienas šimtas dvidešimt tikinčiųjų buvo įsitraukę į maldą, tada jie visi pajuto kažkokį keistą buvimą kambaryje. Tuo pačiu metu šitie visi tikintieji ėmė sąmoningai suvokti naują ir giluminį dvasinio džiaugsmo, saugumo, ir tikėjimo jausmą. Po šito dvasinės stiprybės naujos sąmonės pajutimo tuoj pat kilo stiprus akstinas išėiti į pasaulį ir viešai skelbti karalystės evangeliją ir gerąją žinią, kad Jėzus iš mirusiųjų prisikėlė.

Petras atsistojo ir pareiškė, jog tai turėtų būti Tiesos Dvasios atėjimas, kurį jiems buvo pažadėjęs Mokytojas, ir pasiūlė, kad jie eitų į šventyklą ir pradėtų skelbti gerąsias naujienas, patikėtas į jų rankas. Ir jie padarė kaip tik tą, ką jiems patarė Petras.

Šitie vyrai buvo mokomi ir instruktuojami, jog toji evangelija, kurią jie turėtų skelbti, yra Dievo tėvystė ir žmogaus sūnystė, bet kaip tik šitą dvasinės ekstazės ir asmeninio triumfo akimirką, geriausios naujienos, didžiausios žinios, apie kurias šitie vyrai galėjo galvoti, buvo tas prisikėlusio Mokytojo *faktas*. Ir šitokiu būdu jie ėjo pirmyn, apdovanoti galia iš dangaus, skelbdami gerąsias naujienas žmonėms—net ir išgelbėjimą

INTRODUCTION

194:0.1 (2059.1) ABOUT one o'clock, as the one hundred and twenty believers were engaged in prayer, they all became aware of a strange presence in the room. At the same time these disciples all became conscious of a new and profound sense of spiritual joy, security, and confidence. This new consciousness of spiritual strength was immediately followed by a strong urge to go out and publicly proclaim the gospel of the kingdom and the good news that Jesus had risen from the dead.

194:0.2 (2059.2) Peter stood up and declared that this must be the coming of the Spirit of Truth which the Master had promised them and proposed that they go to the temple and begin the proclamation of the good news committed to their hands. And they did just what Peter suggested.

194:0.3 (2059.3) These men had been trained and instructed that the gospel which they should preach was the fatherhood of God and the sonship of man, but at just this moment of spiritual ecstasy and personal triumph, the best tidings, the greatest news, these men could think of was the *fact* of the risen Master. And so they went forth, endowed with power from on high, preaching glad tidings to the people — even salvation through Jesus — but

per Jėzų—bet nesąmoningai jie suklupo, padarė klaidą, kada pačios evangelijos žinią pakeitė kai kuriais faktais, susijusiais su evangelija. Petras nesąmoningai pirmasis padarė šitą klaidą, o kiti jį pakartojo iki pat Pauliaus, kuris sukūrė naują religiją iš gerųjų naujienų naujosios versijos.

Karalystės evangelija yra tokia: Dievo tėvystės faktas, drauge su dėl to atsirandančia žmonių sūnystės-brolystės tiesa. Krikščionybė, kaip ji išsivystė nuo to laiko, yra tokia: Dievo kaip Viešpaties Jėzaus Kristaus Tėvo faktas, susietas su tikinčiojo-bičiulystės su prisikėlusiu ir pašlovintu Kristumi patyrimu.

Nėra nieko keisto, jog šitiems žmonėms, į kurių vidų įėjo dvasia, reikėjo pasinaudoti šita proga, kad išreikštų savo pergalės jausmus prieš tas jėgas, kurios stengėsi sunaikinti jų Mokytoją ir padaryti galą jo mokymų įtakai. Tokią akimirką, kokia buvo dabar, jie galėjo lengviau prisiminti savo asmeninį bendravimą su Jėzumi ir pajusti jaudulį dėl to tikrumo, kad Mokytojas vis tik yra gyvas, kad jų draugystė nepasibaigė, ir kad toji dvasia iš tiesų atėjo pas juos net ir taip, kaip jis ir buvo pažadėjęs.

Šitie tikintieji patys pajuto, jog netikėtai buvo pervesti į kitą pasaulį, naują džiaugsmo, galios, ir šlovės egzistenciją. Mokytojas jiems buvo pasakojęs, jog toji karalystė ateis su galia, ir kai kurie iš jų manė, kad jie pradeda suprasti, ką jis turėjo omenyje.

Ir kada į visa tai atsižvelgiama, tada nesunku suprasti, kaip šitie vyrai ėmė skelbti *naująją evangeliją apie Jėzų* vietoje jų ankstesniosios žinios apie Dievo tėvystę ir žmonių brolystę.

1. PENTAKOSTO PAMOKSLAS

Apaštalai slapstėsi keturiasdešimt dienų. Šioji diena sutapo su žydų Pentakosto švente, ir Jeruzalėje buvo tūkstančiai atvykėlių iš visų pasaulio kraštų. Didelė dalis atvyko į šitą šventę, bet dauguma laukė mieste nuo Perėjimo šventės. Dabar šitie išsigandę apaštalai pasirodė po savo atsiskyrimo savaitę, kad drąsiai ateitų į šventyklą, kur jie pradėjo skelbti naująją žinią apie prisikėlusį Mesiją. Ir visi mokiniai lygiai taip pat sąmoningai pajuto, jog yra gavę kažkokią naują dvasinę įžvalgą ir galios dovaną.

Buvo maždaug antra valanda, kada Petras atsistojo į tą pačią vietą, kur jo Mokytojas šioje šventykloje mokė paskutinįjį kartą, ir pateikė tą ugningą kreipimąsi, kurio dėka buvo laimėta daugiau kaip du tūkstančiai sielų. Mokytojo

they unintentionally stumbled into the error of substituting some of the facts associated with the gospel for the gospel message itself. Peter unwittingly led off in this mistake, and others followed after him on down to Paul, who created a new religion out of the new version of the good news.

194:0.4 (2059.4) The gospel of the kingdom is: the fact of the fatherhood of God, coupled with the resultant truth of the sonship-brotherhood of men. Christianity, as it developed from that day, is: the fact of God as the Father of the Lord Jesus Christ, in association with the experience of believer-fellowship with the risen and glorified Christ.

194:0.5 (2059.5) It is not strange that these spirit-infused men should have seized upon this opportunity to express their feelings of triumph over the forces which had sought to destroy their Master and end the influence of his teachings. At such a time as this it was easier to remember their personal association with Jesus and to be thrilled with the assurance that the Master still lived, that their friendship had not ended, and that the spirit had indeed come upon them even as he had promised.

194:0.6 (2059.6) These believers felt themselves suddenly translated into another world, a new existence of joy, power, and glory. The Master had told them the kingdom would come with power, and some of them thought they were beginning to discern what he meant.

194:0.7 (2059.7) And when all of this is taken into consideration, it is not difficult to understand how these men came to preach a *new gospel about Jesus* in the place of their former message of the fatherhood of God and the brotherhood of men.

1. THE PENTECOST SERMON

194:1.1 (2060.1) The apostles had been in hiding for forty days. This day happened to be the Jewish festival of Pentecost, and thousands of visitors from all parts of the world were in Jerusalem. Many arrived for this feast, but a majority had tarried in the city since the Passover. Now these frightened apostles emerged from their weeks of seclusion to appear boldly in the temple, where they began to preach the new message of a risen Messiah. And all the disciples were likewise conscious of having received some new spiritual endowment of insight and power.

194:1.2 (2060.2) It was about two o'clock when Peter stood up in that very place where his Master had last taught in this temple, and delivered that impassioned appeal which resulted in the winning of more than two thousand souls. The Master had

nebebuvo, bet jie netikėtai pamatė, kad šitas pasakojimas apie jį žmonėms daro didžiulę įtaką. Nieko nuostabaus, kad jie ėmė toliau skelbti tai, kas pateisino jų ankstesnį atsidavimą Jėzui ir tuo pačiu metu šitaip vertė žmones tikėti į jį. Šitame susibūrime dalyvavo šeši apaštalai: Petras, Andriejus, Jokūbas, Jonas, Pilypas, ir Motiejus. Jie kalbėjo daugiau kaip pusantros valandos ir pateikė žinią graikų, hebrajų, ir aramėjų kalbomis, o taip pat keletą žodžių pasakė net ir kitomis kalbomis, su kuriomis jie buvo susipažinę tiek, kad galėjo šnekėti.

Apaštalų drąsumas žydų lyderius pritrenkė, bet jie bijojo jiems trukdyti dėl didelio skaičiaus tikinčiųjų, kurie jų pasakojimu tikėjo.

Iki pusės penkių daugiau negu du tūkstančiai naujų tikinčiųjų ėjo paskui apaštalus iki Siloamo tvenkinio, kur Petras, Andriejus, Jokūbas, ir Jonas pakrikštijo juos Mokytojo vardu. Buvo jau sutemė, kada šitą minią jie baigė krikštyti.

Pentakostas buvo didžiulė krikštijimo šventė, toks metas, kada į draugiją priimdavo vartų prozelytus, tuos pagonis, kurie troško tarnauti Jahvei. Dėl to, šitą dieną didžiuliam skaičiui tiek žydų, tiek tikinčiųjų pagonių pasikrikštyti buvo lengviau. Šitaip pasielgę, jie jokių būdu neatsiribojo nuo žydų tikėjimo. Net ir kurį laiką po šito tikintieji į Jėzų buvo sekta judaizmo viduje. Visi jie, įskaitant ir apaštalus, vis dar ištikimai laikėsi žydų ritualinės sistemos pagrindinių reikalavimų.

2. PENTAKOSTO REIKŠME

Jėzus gyveno žemėje ir mokė tokios evangelijos, kuri atperka žmogų iš to prietaro, kad jis yra velnio vaikas ir išaukština jį iki turinčio įtikėjimą Dievo sūnaus orumo. Jėzaus žinia, kaip savo laiku jis skelbė ją ir kaip jis gyveno ją, buvo žmogaus dvasinių sunkumų veiksmingas tirpiklis jos skelbimo laikotarpiu. Ir dabar, kada asmeniškai iš šito pasaulio jis yra išvykęs, vietoje savęs atsiunčia Tiesos Dvasią, kuri yra sumanyta tam, kad gyventų žmoguje ir, kiekvienai naujai kartai, kad iš naujo perteiktų Jėzaus žinią taip, jog kiekviena nauja mirtingųjų grupė, kuri pasirodo ant žemės paviršiaus, tikrai turėtų naują ir šiuolaikinę evangelijos versiją, tiesiog tokį asmeninį apšvietimą ir grupinį vedimą, kuris pasirodys, jog yra veiksmingas visą laiką naujų ir skirtingų žmogaus dvasinių sunkumų tirpiklis.

Aišku, šitos dvasios pirmoji misija yra puoselėti ir įasmeninti tiesą, nes būtent tiesos suvokimas ir sudaro aukščiausiąją žmogiškosios

gone, but they suddenly discovered that this story about him had great power with the people. No wonder they were led on into the further proclamation of that which vindicated their former devotion to Jesus and at the same time so constrained men to believe in him. Six of the apostles participated in this meeting: Peter, Andrew, James, John, Philip, and Matthew. They talked for more than an hour and a half and delivered messages in Greek, Hebrew, and Aramaic, as well as a few words in even other tongues with which they had a speaking acquaintance.

194:1.3 (2060.3) The leaders of the Jews were astounded at the boldness of the apostles, but they feared to molest them because of the large numbers who believed their story.

194:1.4 (2060.4) By half past four o'clock more than two thousand new believers followed the apostles down to the pool of Siloam, where Peter, Andrew, James, and John baptized them in the Master's name. And it was dark when they had finished with baptizing this multitude.

194:1.5 (2060.5) Pentecost was the great festival of baptism, the time for fellowshiping the proselytes of the gate, those gentiles who desired to serve Yahweh. It was, therefore, the more easy for large numbers of both the Jews and believing gentiles to submit to baptism on this day. In doing this, they were in no way disconnecting themselves from the Jewish faith. Even for some time after this the believers in Jesus were a sect within Judaism. All of them, including the apostles, were still loyal to the essential requirements of the Jewish ceremonial system.

2. THE SIGNIFICANCE OF PENTECOST

194:2.1 (2060.6) Jesus lived on earth and taught a gospel which redeemed man from the superstition that he was a child of the devil and elevated him to the dignity of a faith son of God. Jesus' message, as he preached it and lived it in his day, was an effective solvent for man's spiritual difficulties in that day of its statement. And now that he has personally left the world, he sends in his place his Spirit of Truth, who is designed to live in man and, for each new generation, to restate the Jesus message so that every new group of mortals to appear upon the face of the earth shall have a new and up-to-date version of the gospel, just such personal enlightenment and group guidance as will prove to be an effective solvent for man's ever-new and varied spiritual difficulties.

194:2.2 (2060.7) The first mission of this spirit is, of course, to foster and personalize truth, for it is the comprehension of truth that constitutes the highest

laisvės formą. Antra, būtent šitos dvasios tikslas yra sunaikinti tikinčiojo tokį jausmą, kad jis yra našlaitis. Jėzui pabuvus tarp žmonių, visi tikintieji patirtų vienišumo jausmą, jeigu Tiesos Dvasia nebūtų atėjusi gyventi žmonių širdyse.

Šio Sūnaus dvasios padovanojimas veiksmingai parengė visų normalių žmonių protą tam, kad vėliau visai žmonijai būtų visuotinai padovanota Tėvo dvasia (Derintojas). Tam tikra prasme šitoji Tiesos Dvasia yra tiek Visuotinio Tėvo, tiek šio Sūnaus Kūrėjo dvasia.

Nepadarykite klaidos tikėdamiesi šią išlietą Tiesos Dvasią sąmoningai stipriai pajusti intelektualiai. Ši dvasia niekada nesukuria tokio jausmo, kad pajustumėte ją sąmoningai, ji sukuria tikrai tokį jausmą, kad sąmoningai pajustumėte Mykolą, šį Sūnų. Iš pat pradžių Jėzus mokė, jog ši dvasia nekalbės savo vardu. Dėl to jūsų bičiulystės su Tiesos Dvasia įrodymas nebus tai, kad šią dvasią jūs imtumėte suvokti sąmoningai, bet vietoje šito toks įrodymas bus tai, kad jūs imsite patirti padidintą bičiulystę su Mykolu.

Ši dvasia taip pat atėjo ir dėl to, kad padėtų žmonėms prisiminti ir suprasti Mokytojo žodžius, o taip pat, kad apšviestų ir iš naujo paaiškintų jo gyvenimą žemėje.

Be to, Tiesos Dvasia atėjo ir tam, kad padėtų tikinčiajam paliudyti Jėzaus mokymų ir jo gyvenimo, kokį jis gyveno materialiam kūne, ir kokį jis iš naujo ir naujai dabar vėl gyvena Dievo dvasia-pripildytų sūnų kiekvienos praeinančios kartos individualiam tikinčiajame, realybes.

Šitokiu būdu pasirodo, jog Tiesos Dvasia ateina, kad iš tikrųjų visus tikinčiuosius vestų į visą tiesą, į besiplečiantį žinojimą apie tą patyrimą, kurį sudaro amžinos ir kylančios sūnystės su Dievu dvasinės tikrovės gyvenimas ir auganti sąmonė.

Jėzus gyveno tokį gyvenimą, kuris yra atsidavusio Tėvo valiai žmogaus atskleidimas, o ne pavyzdys, kad juo tiesiogine prasme mėgintų sekti bet koks žmogus. Šitas gyvenimas materialiam kūne, kartu su jo mirtimi ant kryžiaus ir vėlesniu prisikėlimu, netrukus tapo naująja evangelija apie išpirką, kuri šitokiu būdu buvo sumokėta dėl to, kad žmogus būtų išpirktas iš to nelabojo gnaužtų—nuo įsižeidusio Dievo pasmerkimo. Nežiūrint šito, nors evangelija iš tikrųjų ir buvo labai iškreipta, bet tebelieka ir toks faktas, kad šita naujoji žinia apie Jėzų taip pat turėjo ir daug fundamentalių tiesų ir mokymų iš jo ankstesniosios karalystės evangelijos. Ir, anksčiau ar vėliau, šitos paslėptos tiesos apie Dievo tėvystę ir žmonių brolystę išskils, kad veiksmingai transformuotų visos žmonijos civilizaciją.

Bet šitos intelekto klaidos jokia būdu nesutrukdė tikinčiojo dideliame žengime į priekį jam

form of human liberty. Next, it is the purpose of this spirit to destroy the believer's feeling of orphanhood. Jesus having been among men, all believers would experience a sense of loneliness had not the Spirit of Truth come to dwell in men's hearts.

194:2.3 (2061.1) This bestowal of the Son's spirit effectively prepared all normal men's minds for the subsequent universal bestowal of the Father's spirit (the Adjuster) upon all mankind. In a certain sense, this Spirit of Truth is the spirit of both the Universal Father and the Creator Son.

194:2.4 (2061.2) Do not make the mistake of expecting to become strongly intellectually conscious of the outpoured Spirit of Truth. The spirit never creates a consciousness of himself, only a consciousness of Michael, the Son. From the beginning Jesus taught that the spirit would not speak of himself. The proof, therefore, of your fellowship with the Spirit of Truth is not to be found in your consciousness of this spirit but rather in your experience of enhanced fellowship with Michael.

194:2.5 (2061.3) The spirit also came to help men recall and understand the words of the Master as well as to illuminate and reinterpret his life on earth.

194:2.6 (2061.4) Next, the Spirit of Truth came to help the believer to witness to the realities of Jesus' teachings and his life as he lived it in the flesh, and as he now again lives it anew and afresh in the individual believer of each passing generation of the spirit-filled sons of God.

194:2.7 (2061.5) Thus it appears that the Spirit of Truth comes really to lead all believers into all truth, into the expanding knowledge of the experience of the living and growing spiritual consciousness of the reality of eternal and ascending sonship with God.

194:2.8 (2061.6) Jesus lived a life which is a revelation of man submitted to the Father's will, not an example for any man literally to attempt to follow. This life in the flesh, together with his death on the cross and subsequent resurrection, presently became a new gospel of the ransom which had thus been paid in order to purchase man back from the clutch of the evil one — from the condemnation of an offended God. Nevertheless, even though the gospel did become greatly distorted, it remains a fact that this new message about Jesus carried along with it many of the fundamental truths and teachings of his earlier gospel of the kingdom. And, sooner or later, these concealed truths of the fatherhood of God and the brotherhood of men will emerge to effectually transform the civilization of all mankind.

194:2.9 (2061.7) But these mistakes of the intellect in no way interfered with the believer's great

augant dvasioje. Mažiau kaip per mėnesį po Tiesos Dvasios padovanojimo, apaštalai padarė didesnę individualią dvasinę pažangą negu per savo asmeninio ir kupino meilės bendravimo su Mokytoju beveik ketverių metų laikotarpį. Taip pat ir tai, kad sūnystės su Dievu gelbstinčios evangelijos *tiesa* buvo pakeista Jėzaus prisikėlimo *faktu*, jokiū būdu nesutrukdė tam, kad jų mokymai sparčiai plistų; priešingai, tai, kad šitą Jėzaus žinią nustelbė nauji mokymai apie jo asmenį ir prisikėlimą, atrodė, jog labai padeda skelbti gerąsias naujienas.

Terminas “dvasios krikštas,” kuris buvo pradėtas taip plačiai vartoti maždaug tuo metu, tiesiog reiškė tai, jog šitoji Tiesos Dvasios dovana yra sąmoningai priimama ir šitoji nauja dvasinė galia yra asmeniškai pripažįstama kaip tokia, kuri Dievą-pažįstančių sielų visus anksčiau patirtus dvasinius poveikius padidina.

Nuo to momento, kada buvo padovanota Tiesos Dvasia, žmogų veikia trigubos dvasinės dvanos mokymas ir vadovavimas: Tėvo dvasia, Minties Derintojas; Sūnaus dvasia, Tiesos Dvasia; Dvasios dvasia, Šventojo Dvasia.

Tam tikra prasme, žmoniją veikia visatos dvasinių poveikių septinkarčio kreipimosi dviguba įtaka. Ankstyvasias evoliucines mirtingųjų rases veikia vietinės visatos Motinos Dvasios septynių pagalbinių proto dvasių progresinis ryšys. Žmogui vystantis aukštyrų protingumo ir dvasinio suvokimo skalėje, galiausiai pradeda virš jo sklaidyti ir gyventi jo viduje septynios aukščiausiosios dvasinės įtakos. Ir šitos septynios besivystančių pasaulių dvasios yra tokios:

1. Padovanotoji Visuotinio Tėvo dvasia—Minties Derintojai.

2. Amžinojo Sūnaus dvasinis buvimas—visatų visatos dvasinė gravitacija ir bet kokio dvasinio bendravimo patikimas kanalas.

3. Begalinės Dvasios dvasinis buvimas—visos kūrinijos visuotinė dvasia-protas, visų progresuojančių protingų būtybių intelektualaus giminingumo dvasinis šaltinis.

4. Visuotinio Tėvo ir Sūnaus Kūrėjo dvasia—Tiesos Dvasia, apskritai laikoma Visatos Sūnaus dvasia.

5. Begalinės Dvasios ir Visatos Motinos Dvasios dvasia—Šventojo Dvasia, apskritai laikoma Visatos Dvasios dvasia.

6. Visatos Motinos Dvasios protas-dvasia—vietinės visatos pagalbinės proto dvasios.

progress in growth in spirit. In less than a month after the bestowal of the Spirit of Truth, the apostles made more individual spiritual progress than during their almost four years of personal and loving association with the Master. Neither did this substitution of the *fact* of the resurrection of Jesus for the saving gospel *truth* of sonship with God in any way interfere with the rapid spread of their teachings; on the contrary, this overshadowing of Jesus' message by the new teachings about his person and resurrection seemed greatly to facilitate the preaching of the good news.

194:2.10 (2061.8) The term “baptism of the spirit,” which came into such general use about this time, merely signified the conscious reception of this gift of the Spirit of Truth and the personal acknowledgment of this new spiritual power as an augmentation of all spiritual influences previously experienced by God-knowing souls.

194:2.11 (2061.9) Since the bestowal of the Spirit of Truth, man is subject to the teaching and guidance of a threefold spirit endowment: the spirit of the Father, the Thought Adjuster; the spirit of the Son, the Spirit of Truth; the spirit of the Spirit, the Holy Spirit.

194:2.12 (2062.1) In a way, mankind is subject to the double influence of the sevenfold appeal of the universe spirit influences. The early evolutionary races of mortals are subject to the progressive contact of the seven adjutant mind-spirits of the local universe Mother Spirit. As man progresses upward in the scale of intelligence and spiritual perception, there eventually come to hover over him and dwell within him the seven higher spirit influences. And these seven spirits of the advancing worlds are:

194:2.13 (2062.2) 1. The bestowed spirit of the Universal Father — the Thought Adjusters.

194:2.14 (2062.3) 2. The spirit presence of the Eternal Son — the spirit gravity of the universe of universes and the certain channel of all spirit communion.

194:2.15 (2062.4) 3. The spirit presence of the Infinite Spirit — the universal spirit-mind of all creation, the spiritual source of the intellectual kinship of all progressive intelligences.

194:2.16 (2062.5) 4. The spirit of the Universal Father and the Creator Son — the Spirit of Truth, generally regarded as the spirit of the Universe Son.

194:2.17 (2062.6) 5. The spirit of the Infinite Spirit and the Universe Mother Spirit — the Holy Spirit, generally regarded as the spirit of the Universe Spirit.

194:2.18 (2062.7) 6. The mind-spirit of the Universe Mother Spirit — the seven adjutant mind-spirits of the local universe.

7. Tėvo, Sūnų, ir Dvasių dvasia—šių sferų kylančiųjų mirtingųjų naujo vardo dvasia po to, kada mirtingojo, gimusio iš dvasios, siela susilieja su Rojaus Minties Derintoju ir po to, kada vėliau pasiekia Užbaigtumo Rojaus Korpuso statuso dieviškumą ir pašlovinimą.

Ir šitaip iš tiesų Tiesos Dvasios padovanojimas pasauliui ir jo tautoms atneša paskutiniąją iš dvasinių dovanų, sumanytų tam, kad būtų suteikiama pagalba, kada kylant ieškoma Dievo.

3. KAS ATSTITIKO PENTAKOSTO METU

Daug abejotinų ir keistų mokymų buvo susieta su ankstyvaisiais pasakojimais apie Pentakosto dieną. Vėlesniaisiais laikais šitos dienos, kada Tiesos Dvasia, šis naujasis mokytojas, atėjo, kad gyventų su žmonija, įvykiai buvo supainioti su kvailokais nesuvaldomo jausmingumo protrūkiais. Šitos išlietos Tėvo ir šio Sūnaus dvasios pagrindinė misija yra mokyti žmones tiesų apie Tėvo meilę ir šio Sūnaus gailėstingumą. Šitos yra dieviškumo tiesos, kurias žmonės gali suvokti geriau negu visus kitus dieviškuosius charakterio bruožus. Tiesos Dvasia pirmiausia rūpinasi tuo, kad būtų atskleista Tėvo dvasios prigimtis ir šio Sūnaus moralinis charakteris. Šis Sūnus Kūrėjas, būdamas materialiam kūne, žmonėms atskleidė Dievą; Tiesos Dvasia, širdyje, žmonėms atskleidžia šį Sūnų Kūrėją. Kada savo gyvenime žmogus duoda “dvasios vaisių,” tada jis tiesiog demonstruoja tuos bruožus, kuriuos Mokytojas demonstravo savo paties žemiškajame gyvenime. Kada Jėzus buvo žemėje, tada jis savo gyvenimą gyveno kaip viena asmenybė—Jėzus iš Nazareto. Kaip ši viduje gyvenanti “naujojo mokytojo” dvasia, Mokytojas, nuo Pentakosto, gali iš naujo gyventi savo gyvenimą kiekvieno tiesa-mokomo tikinčiojo patyrimė.

Daugelį dalykų, kurie atsitinka žmogiškojo gyvenimo metu, sunku suprasti, jie sunkiai derinasi su ta mintimi, jog yra tokia visata, kurioje vyrauja tiesa ir kurioje triumfuoja teisumas. Taip dažnai atrodo, jog vyrauja šmeižtas, melas, nesąžiningumas, ir neteisumas—nuodėmė. Galų gale, ar įtikėjimas nugali blogį, nuodėmę, ir piktybinį blogį? Taip, nugali. Ir Jėzaus gyvenimas ir mirtis yra amžinas įrodymas, jog gėrio tiesa ir dvasios vadovaujamo tvarinio įtikėjimas visada bus pateisinami. Jie tyčiojosi iš Jėzaus ant kryžiaus, sakydami, “Pažiūrėkime, ar Dievas tikrai ateis ir išvaduos jį.” Tą nukryžiuojimo dieną aplinkui vyravo tamsybė, bet prisikėlimo rytą buvo šlovingai šviesu; dar šviesiau ir džiugiau buvo Pentakosto dieną. Pesimistinės nevilties religijos stengiasi

^{194:2.19 (2062.8)} 7. The spirit of the Father, Sons, and Spirits — the new-name spirit of the ascending mortals of the realms after the fusion of the mortal spirit-born soul with the Paradise Thought Adjuster and after the subsequent attainment of the divinity and glorification of the status of the Paradise Corps of the Finality.

^{194:2.20 (2062.9)} And so did the bestowal of the Spirit of Truth bring to the world and its peoples the last of the spirit endowment designed to aid in the ascending search for God.

3. WHAT HAPPENED AT PENTECOST

^{194:3.1 (2062.10)} Many queer and strange teachings became associated with the early narratives of the day of Pentecost. In subsequent times the events of this day, on which the Spirit of Truth, the new teacher, came to dwell with mankind, have become confused with the foolish outbreaks of rampant emotionalism. The chief mission of this outpoured spirit of the Father and the Son is to teach men about the truths of the Father's love and the Son's mercy. These are the truths of divinity which men can comprehend more fully than all the other divine traits of character. The Spirit of Truth is concerned primarily with the revelation of the Father's spirit nature and the Son's moral character. The Creator Son, in the flesh, revealed God to men; the Spirit of Truth, in the heart, reveals the Creator Son to men. When man yields the “fruits of the spirit” in his life, he is simply showing forth the traits which the Master manifested in his own earthly life. When Jesus was on earth, he lived his life as one personality — Jesus of Nazareth. As the indwelling spirit of the “new teacher,” the Master has, since Pentecost, been able to live his life anew in the experience of every truth-taught believer.

^{194:3.2 (2062.11)} Many things which happen in the course of a human life are hard to understand, difficult to reconcile with the idea that this is a universe in which truth prevails and in which righteousness triumphs. It so often appears that slander, lies, dishonesty, and unrighteousness — sin — prevail. Does faith, after all, triumph over evil, sin, and iniquity? It does. And the life and death of Jesus are the eternal proof that the truth of goodness and the faith of the spirit-led creature will always be vindicated. They taunted Jesus on the cross, saying, “Let us see if God will come and deliver him.” It looked dark on that day of the crucifixion, but it was gloriously bright on the resurrection morning; it was still brighter and more joyous on the day of Pentecost. The religions of

pasiekti išsivadavimą nuo gyvenimo naštos; jos geidžia išnykimo pasineriant į begalinį miegą ir poilsį. Šitos religijos remiasi primityvia baime ir siaubu. Jėzaus religija yra naujoji įtikėjimo evangelija, kuri turi būti skelbiama kovojančiai žmonijai. Šita naujoji religija yra grindžiama įtikėjimu, viltimi, ir meile.

Jėzui, mirtingojo gyvenimas sudavė sunkiausių, žiauriausių, ir karčiausių savo smūgius; ir šitas žmogus šiuos nevilties pasireiškimus sutiko su įtikėjimu, drąsa, ir nepalaužiamu pasiryžimu vykdyti savojo Tėvo valią. Jėzus pasiitiko gyvenimą su jo visa žiauria tikrove ir jį nugalėjo—net ir mirtyje. Jis nesinaudojo religija kaip išsilaisvinimu iš gyvenimo. Jėzaus religija nesiekia pabėgti iš šito gyvenimo tam, kad būtų patiriama kitos egzistencijos laukimo palaima. Jėzaus religija suteikia kitos ir dvasinės egzistencijos džiaugsmą ir ramybę tam, kad padidintų ir sukilintų tą gyvenimą, kurį žmonės dabar gyvena materialiam kūne.

Jeigu religija yra opiumas liaudžiai, tai ji nėra Jėzaus religija. Ant kryžiaus jis atsisakė gerti nuskausminančius narkotikus, ir jo dvasia, išlieta visiems materialiams kūnams, yra galingas pasaulinis poveikis, kuris veda žmogų į viršų ir ragina jį žengti pirmyn. Dvasinis raginimas žengti pirmyn yra pati galingiausia varomoji jėga, esanti šitame pasaulyje; tiesą sužinantis tikintysis yra toji siela, kuri žemėje žengia į priekį ir yra aktyvi.

Pentakosto dieną Jėzaus religija sutraukė visus nacionalinius suvaržymus ir rasines grandines. Amžiams tai yra tiesa, "Ten, kur yra Viešpaties dvasia, ten yra laisvė." Šią dieną Tiesos Dvasia tapo asmenine dovana nuo Mokytojo kiekvienam mirtingajam. Šita dvasia buvo padovanota turint tikslą tikinčiuosius veiksmingiau parengti tam, kad jie skelbtų karalystės evangeliją, bet priimdami tą patyrimą šią išlietą dvasią jie klaidingai palaikė naujosios evangelijos, kurią jie nesąmoningai ėmė formuluoti, dalimi.

Neišleiskite iš akiračio ir to fakto, kad Tiesos Dvasia buvo padovanota visiems nuoširdiems tikintiesiems; šitoji dovana neatėjo vien tik pas apaštalus. Tie vienas šimtas dvidešimt vyrų ir moterų, susirinkusių viršutiniame kambaryje, visi gavo naują mokytoją, kaip ir visi nuoširdžiai sąžiningi žmonės visame pasaulyje. Šitas naujasis mokytojas buvo padovanotas žmonijai, ir kiekviena siela jį gavo sutinkamai su meile tiesai ir sugebėjimu suprasti ir suvokti dvasines realybes. Pagaliau, tikroji religija yra išlaisvinta iš šventikų ir visų šventųjų klasių globos ir realiai pasireiškia individualiose žmonių sielose.

Jėzaus religija skatina aukščiausios rūšies žmogiškąją civilizaciją tuo, kad ji sukuria aukščiausią dvasinės asmenybės tipą ir skelbia to

pessimistic despair seek to obtain release from the burdens of life; they crave extinction in endless slumber and rest. These are the religions of primitive fear and dread. The religion of Jesus is a new gospel of faith to be proclaimed to struggling humanity. This new religion is founded on faith, hope, and love.

194:3.3 (2063.1) To Jesus, mortal life had dealt its hardest, cruelest, and bitterest blows; and this man met these ministrations of despair with faith, courage, and the unswerving determination to do his Father's will. Jesus met life in all its terrible reality and mastered it — even in death. He did not use religion as a release from life. The religion of Jesus does not seek to escape this life in order to enjoy the waiting bliss of another existence. The religion of Jesus provides the joy and peace of another and spiritual existence to enhance and ennoble the life which men now live in the flesh.

194:3.4 (2063.2) If religion is an opiate to the people, it is not the religion of Jesus. On the cross he refused to drink the deadening drug, and his spirit, poured out upon all flesh, is a mighty world influence which leads man upward and urges him onward. The spiritual forward urge is the most powerful driving force present in this world; the truth-learning believer is the one progressive and aggressive soul on earth.

194:3.5 (2063.3) On the day of Pentecost the religion of Jesus broke all national restrictions and racial fetters. It is forever true, "Where the spirit of the Lord is, there is liberty." On this day the Spirit of Truth became the personal gift from the Master to every mortal. This spirit was bestowed for the purpose of qualifying believers more effectively to preach the gospel of the kingdom, but they mistook the experience of receiving the outpoured spirit for a part of the new gospel which they were unconsciously formulating.

194:3.6 (2063.4) Do not overlook the fact that the Spirit of Truth was bestowed upon all sincere believers; this gift of the spirit did not come only to the apostles. The one hundred and twenty men and women assembled in the upper chamber all received the new teacher, as did all the honest of heart throughout the whole world. This new teacher was bestowed upon mankind, and every soul received him in accordance with the love for truth and the capacity to grasp and comprehend spiritual realities. At last, true religion is delivered from the custody of priests and all sacred classes and finds its real manifestation in the individual souls of men.

194:3.7 (2063.5) The religion of Jesus fosters the highest type of human civilization in that it creates the highest type of spiritual personality and

asmens šventumą.

Tiesos Dvasios atėjimas Pentakosto dieną atvėrė kelią tokiai religijai, kuri nėra nei radikali, nei konservatyvi; ji nėra nei nauja, nei sena; joje neviešpatauja nei seni, nei jauni. Jėzaus žemiškojo gyvenimo faktas suteikia fiksuotą tašką sustabdant laiką, tuo tarpu Tiesos Dvasios padovanojimas užtikrina tos religijos, kuria jis gyveno, ir tos evangelijos, kurią jis skelbė, visą laiką trunkantį plėtimąsi ir begalinį augimą. Ši dvasia veda į visą tiesą; ji yra begalinės pažangos ir dieviškojo vystymosi besiplečiančios ir visada augančios religijos mokytojas. Šitas naujasis mokytojas tiesos siekiančiam tikinčiajam amžinai vis daugiau atskleis to, kas buvo taip dieviškai sudėta į Žmogaus Sūnaus asmenį ir prigimtį.

Tie pasireiškimai, susiję su “naujojo mokytojo” padovanojimu, ir tai, kad įvairių rasių ir nacijų žmonės, susirinkę draugėn Jeruzalėje, priėmė apaštalų pamokslavimą, rodo Jėzaus religijos universalumą. Karalystės evangelija neturėjo būti sutapatinama nė su viena konkrečia rase, kultūra, ar kalba. Šita Pentakosto diena paliudijo šios dvasios didžiulės pastangos Jėzaus religiją išlaisvinti iš jos paveldėtų žydų pančių. Net ir po šito dvasios išliejimo visiems materialiams kūnams pademonstravimo apaštalai savo atsivertėliams iš pradžių stengėsi primesti judaizmą reikalavimus. Net ir Paulius turėjo vargo bendraudamas su savo sielos broliais Jeruzalėje, kadangi jis atsisakė primesti pagonims žydų papročius. Jokia apreikštoji religija negali pasklisti po pasaulį, kada ji padaro rimtą klaidą prisigerdama kurios nors nacionalinės kultūros ar save susiedama su nusistovėjusiais rasiniais, visuomeniniais, ar ekonominiais papročiais.

Tiesos Dvasios padovanojimas buvo nepriklausomas nuo kokių nors formų, ritualų, šventų vietų, ir ypatingo elgesio tų, kurie priėmė jos apsiareiškimo pilnatvę. Kada šitoji dvasia atėjo pas tuos, kurie buvo susirinkę viršutiniame kambaryje, tada jie tiesiog sėdėjo ten, ką tik pradėję tyliai melstis. Ši dvasia buvo padovanota tiek kaime, tiek ir mieste. Apaštalai nebūtinai turėjo eiti atsiskyrę į nuošalią vietą, kad vienu metu metais medituotų tam, kad gautų šią dvasią. Visiems laikams, Pentakostas dvasinio patyrimo idėją atskyrė nuo sampratos apie ypatingai palankią aplinką.

Pentakostas, su savo dvasine dovana, buvo sumanytas tam, kad visiems laikams Mokytojo religiją išlaisvintų iš bet kokios priklausomybės nuo fizinės jėgos; šitos naujos religijos mokytojai dabar yra aprūpinti dvasiniais ginklais. Jie turi eiti užkariauti pasaulio su nepaliaujamu atleidimu, neprilygstama gera valia, ir nesibaigiančia meile. Jie yra aprūpinti tuo, kad blogį nugalėtų gėriu, neapykantą įveiktų meile, baimę sunaikintų drąsiau

proclaims the sacredness of that person.

194:3.8 (2063.6) The coming of the Spirit of Truth on Pentecost made possible a religion which is neither radical nor conservative; it is neither the old nor the new; it is to be dominated neither by the old nor the young. The fact of Jesus' earthly life provides a fixed point for the anchor of time, while the bestowal of the Spirit of Truth provides for the everlasting expansion and endless growth of the religion which he lived and the gospel which he proclaimed. The spirit guides into *all* truth; he is the teacher of an expanding and always-growing religion of endless progress and divine unfolding. This new teacher will be forever unfolding to the truth-seeking believer that which was so divinely folded up in the person and nature of the Son of Man.

194:3.9 (2064.1) The manifestations associated with the bestowal of the “new teacher,” and the reception of the apostles' preaching by the men of various races and nations gathered together at Jerusalem, indicate the universality of the religion of Jesus. The gospel of the kingdom was to be identified with no particular race, culture, or language. This day of Pentecost witnessed the great effort of the spirit to liberate the religion of Jesus from its inherited Jewish fetters. Even after this demonstration of pouring out the spirit upon all flesh, the apostles at first endeavored to impose the requirements of Judaism upon their converts. Even Paul had trouble with his Jerusalem brethren because he refused to subject the gentiles to these Jewish practices. No revealed religion can spread to all the world when it makes the serious mistake of becoming permeated with some national culture or associated with established racial, social, or economic practices.

194:3.10 (2064.2) The bestowal of the Spirit of Truth was independent of all forms, ceremonies, sacred places, and special behavior by those who received the fullness of its manifestation. When the spirit came upon those assembled in the upper chamber, they were simply sitting there, having just been engaged in silent prayer. The spirit was bestowed in the country as well as in the city. It was not necessary for the apostles to go apart to a lonely place for years of solitary meditation in order to receive the spirit. For all time, Pentecost disassociates the idea of spiritual experience from the notion of especially favorable environments.

194:3.11 (2064.3) Pentecost, with its spiritual endowment, was designed forever to loose the religion of the Master from all dependence upon physical force; the teachers of this new religion are now equipped with spiritual weapons. They are to go out to conquer the world with unfailing forgiveness, matchless good will, and abounding love. They are equipped to overcome evil with good, to vanquish hate by love, to destroy fear with

ir gyvu įtikėjimu į tiesą. Jėzus savo pasekėjus jau buvo mokęs, kad jo religija niekada nebūna pasyvi; jo mokiniai iš tiesų visada turėjo būti aktyvūs ir pozityvūs patys gailestingai tarnaudami ir reikšdami savo meilę. Iš tikrųjų šitie tikintieji daugiau nebežiūrėjo į Jahvę kaip į "Gausybių Viešpatį." Jie dabar amžinąją Dievybę laikė "Viešpaties Jėzaus Kristaus Dievą ir Tėvą." Jie padarė, bent jau, tą pažangą, net jeigu tam tikru laipsniu ir nesuvokė iki galo tos tiesos, kad Dievas taip pat yra ir kiekvieno individo dvasinis Tėvas.

Pentakostas mirtingąjį žmogų apdovanojo galia atleisti už asmenines nuoskaudas, toliau būti geram net ir esant didžiausiam neteisingumui, išlikti ramiam siaubingo pavojaus akivaizdoje, ir mesti iššūkį neapykantos ir pykčio blogiui meilės ir ištvėrmės bebaimiais veiksmais. Savo istorijoje Urantija patyrė didelių ir griauinančių karų nuniokojimų. Šitose siaubingose kovose pralaimėjo visi dalyviai. Nugalėtojas buvo vienintelis; po šitų nuožmių mūšių liko vienintelis toks, kurio reputacija buvo išaukštinta—tai buvo Jėzus iš Nazareto ir jo evangelija, nugalinti blogi gėriu. Geresnės civilizacijos paslaptis glūdi Mokytojo mokymuose apie žmogaus brolystę, meilės gerą valią, ir abipusį pasitikėjimą.

Iki Pentakosto, religija buvo atskleidusi tik tai žmogų, ieškančią Dievo; po Pentakosto, žmogus vis vien ieško Dievo, bet pasauliui spinduliuoja Dievo, taip pat ieškančio žmogaus ir pasiunčiančio savo dvasią, kad apsigyventų žmogaus viduje, kada šis yra jį suradęs, vaizdas.

Iki Jėzaus mokymų, kurie kulminaciją pasiekė Pentakostu, senųjų religijų dogmos moterims skyrė labai menką dvasinį svorį arba iš viso neskyrė jokio. Po Pentakosto, karalystės brolijoje moterys Dievo akivaizdoje atsistojo į vienodą padėtį su vyrais. Tarp to vieno šimto dvidešimties dalyvių, kurie gavo šitą ypatingą dvasios apsireiškimą, buvo daug mokinių moterų, ir jos buvo palaimintos vienodai su tais tikinčiaisiais vyrais. Vyras daugiau nebegali drįsti toliau monopolizuoti religinės tarnystės darbą. Fariziejus galėjo ir toliau dėkoti Dievui, kad jis "negimė moterimi, raupsuotu juo, ar pagonimi," bet tarp Jėzaus pasekėjų moteris buvo amžiams išlaisvinta iš bet kokio religinio diskriminavimo lyties pagrindu. Pentakostas ištrynė bet koki religinį diskriminavimą, paremtą rasiniu išskirtinumu, kultūros skirtumais, visuomenine kasta, ar prietariais lyties pagrindu. Nieko nuostabaus, kad šitie tikintieji į naująją religiją sušukdavo, "Ten, kur yra Viešpaties dvasia, ten yra laisvė."

Jėzaus tiek motina, tiek brolis buvo tarp tų vieno šimto dvidešimties tikinčiųjų, ir kaip šitos bendros tikinčiųjų mokinių grupės nariai, jie taip pat gavo šią išlietą dvasią. Jie negavo šitos

a courageous and living faith in truth. Jesus had already taught his followers that his religion was never passive; always were his disciples to be active and positive in their ministry of mercy and in their manifestations of love. No longer did these believers look upon Yahweh as "the Lord of Hosts." They now regarded the eternal Deity as the "God and Father of the Lord Jesus Christ." They made that progress, at least, even if they did in some measure fail fully to grasp the truth that God is also the spiritual Father of every individual.

194:3.12 (2064.4) Pentecost endowed mortal man with the power to forgive personal injuries, to keep sweet in the midst of the gravest injustice, to remain unmoved in the face of appalling danger, and to challenge the evils of hate and anger by the fearless acts of love and forbearance. Urantia has passed through the ravages of great and destructive wars in its history. All participants in these terrible struggles met with defeat. There was but one victor; there was only one who came out of these embittered struggles with an enhanced reputation — that was Jesus of Nazareth and his gospel of overcoming evil with good. The secret of a better civilization is bound up in the Master's teachings of the brotherhood of man, the good will of love and mutual trust.

194:3.13 (2065.1) Up to Pentecost, religion had revealed only man seeking for God; since Pentecost, man is still searching for God, but there shines out over the world the spectacle of God also seeking for man and sending his spirit to dwell within him when he has found him.

194:3.14 (2065.2) Before the teachings of Jesus which culminated in Pentecost, women had little or no spiritual standing in the tenets of the older religions. After Pentecost, in the brotherhood of the kingdom woman stood before God on an equality with man. Among the one hundred and twenty who received this special visitation of the spirit were many of the women disciples, and they shared these blessings equally with the men believers. No longer can man presume to monopolize the ministry of religious service. The Pharisee might go on thanking God that he was "not born a woman, a leper, or a gentile," but among the followers of Jesus woman has been forever set free from all religious discriminations based on sex. Pentecost obliterated all religious discrimination founded on racial distinction, cultural differences, social caste, or sex prejudice. No wonder these believers in the new religion would cry out, "Where the spirit of the Lord is, there is liberty."

194:3.15 (2065.3) Both the mother and brother of Jesus were present among the one hundred and twenty believers, and as members of this common group of disciples, they also received the

gerosios dovanos daugiau už savo bičiulius. Jėzaus žemiškajai šeimai nebuvo padovanota jokios ypatingos dovanos. Pentakostas pažymėjo pabaigą šventikų išskirtinumui ir bet kokiam tikėjimui į šventąsias šeimas.

Iki Pentakosto apaštalai buvo daug ko atsisakę dėl Jėzaus. Jie buvo paaukoję savo namus, šeimas, draugus, pasaulietiškas gėrybes, ir padėtį. Pentakosto metu jie Dievui atidavė save, o Tėvas ir šis Sūnus atsakė atiduodami save žmogui—pasiųsdami savo dvasias, kad gyventų žmonių viduje. Šitas patyrimas prarandant savąjį aš ir surandant šią dvasią nebuvo emocinis patyrimas; tai buvo savojo aš išmintingo atsisakymo ir begalinio pasišventimo veiksmas.

Pentakostas buvo raginimas į dvasinę vienybę tarp evangelijos tikinčiųjų. Kada ši dvasia nusileido ant šių mokinių Jeruzalėje, tas pats atsitiko Filadelfijoje, Aleksandrijoje, ir visose kitose vietose, kur gyvena tikri tikintieji. Tiesiogine prasme tai buvo teisinga, kad “tikinčiųjų gausybės turėjo vieną širdį ir sielą.” Jėzaus religija yra pats galingiausias vienijantis veiksnys, kurį kada nors pažino šis pasaulis.

Pentakostas buvo sumanytas tam, kad sumažintų individų, grupių, nacijų, ir rasių perdėtą pasitikėjimą savimi. Būtent šitoji perdėto pasitikėjimo savimi dvasia tiek padidina įtampą, jog periodiškai ji ištrūksta į laisvę naikinančiais karais. Žmonių gali suvienyti tikrai dvasinis požiūris, o Tiesos Dvasia ir yra toks pasaulinis veiksnys, kuris yra visuotinis.

Tiesos Dvasios atėjimas žmogaus širdį apvalo ir tą, kuris ją priėmė, veda į tai, kad jis suformuluotų gyvenimo tikslą, kuris būtų paskirtas vien tikrai Dievo valios vykdymui ir žmonių gerovei. Materialią savanaudiškumo dvasią pasiglemžia šita naujoji dvasinė nesavanaudiškumo dovana. Pentakostas tada reiškė, ir dabar reiškia, kad tas istorinis Jėzus tapo dieviškuoju gyvojo patyrimo Sūnumi. Šitos išlietos dvasios sukeliamas džiaugsmas, kada žmogiškajame gyvenime ji yra sąmoningai patiriama, tonizuoja sveikatą, stimuliuoja protą, ir suteikia sielai neišsemiamos energijos.

Pentakosto dieną šios dvasios neatnešė malda, bet ji iš tiesų buvo didelė dalimi susijusi su tuo, kad nulėmė imlumo sugebėjimą, kuris buvo būdingas atskiriems tikintiesiems. Malda dieviškosios širdies nesujaudino, kad ši imtų dosniai dalyti dovanas, bet ji iš tikrųjų taip dažnai iškasa platesnius ir gilesnius kanalus, kuriais gali tekėti dieviškosios dovanos į širdis ir sielas tų, kurie šitokiu būdu prisimena palaikyti nenutrūkstamą komuniją su savo Sutvėrėju per nuoširdžią maldą ir tikrąjį garbinimą.

outpoured spirit. They received no more of the good gift than did their fellows. No special gift was bestowed upon the members of Jesus' earthly family. Pentecost marked the end of special priesthoods and all belief in sacred families.

194:3.16 (2065.4) Before Pentecost the apostles had given up much for Jesus. They had sacrificed their homes, families, friends, worldly goods, and positions. At Pentecost they gave themselves to God, and the Father and the Son responded by giving themselves to man — sending their spirits to live within men. This experience of losing self and finding the spirit was not one of emotion; it was an act of intelligent self-surrender and unreserved consecration.

194:3.17 (2065.5) Pentecost was the call to spiritual unity among gospel believers. When the spirit descended on the disciples at Jerusalem, the same thing happened in Philadelphia, Alexandria, and at all other places where true believers dwelt. It was literally true that “there was but one heart and soul among the multitude of the believers.” The religion of Jesus is the most powerful unifying influence the world has ever known.

194:3.18 (2065.6) Pentecost was designed to lessen the self-assertiveness of individuals, groups, nations, and races. It is this spirit of self-assertiveness which so increases in tension that it periodically breaks loose in destructive wars. Mankind can be unified only by the spiritual approach, and the Spirit of Truth is a world influence which is universal.

194:3.19 (2065.7) The coming of the Spirit of Truth purifies the human heart and leads the recipient to formulate a life purpose single to the will of God and the welfare of men. The material spirit of selfishness has been swallowed up in this new spiritual bestowal of selflessness. Pentecost, then and now, signifies that the Jesus of history has become the divine Son of living experience. The joy of this outpoured spirit, when it is consciously experienced in human life, is a tonic for health, a stimulus for mind, and an unfailing energy for the soul.

194:3.20 (2065.8) Prayer did not bring the spirit on the day of Pentecost, but it did have much to do with determining the capacity of receptivity which characterized the individual believers. Prayer does not move the divine heart to liberality of bestowal, but it does so often dig out larger and deeper channels wherein the divine bestowals may flow to the hearts and souls of those who thus remember to maintain unbroken communion with their Maker through sincere prayer and true worship.

4. KRIKŠČIONIŠKOSIOS BĄŽNYČIOS PRADŽIA

Kada Jėzų taip netikėtai sučiupo jo priešai ir taip greitai nukryžiuojo tarp dviejų vagių, tada jo apaštalai ir mokiniai buvo visiškai demoralizuoti. Mintis apie Mokytoją, suimtą, surištą, nuplaktą, ir nukryžiuotą, buvo per daug skausminga net ir apaštalams. Jie užmiršo jo mokymus ir jo perspėjimus. Jis iš tikrųjų galėjo būti „pranašas, galingas darbas ir žodžiais Dievo ir visų žmonių akyse,” bet vargu ar jis galėjo būti tas Mesijas, kuris, kaip jie tikėjosi, atstatys Izraelio karalystę.

Tada įvyksta prisikėlimas, kuris juos išlaisvina iš nevilties ir sugrąžina jų įtikėjimą į Mokytojo dieviškumą. Vėl ir vėl jie mato jį ir kalba su juo, ir jis juos išsiveda ant Alyvų Kalno, kur su jais atsisveikina ir jiems praneša, kad išvyksta atgal pas Tėvą. Jis pasakė jiems laukti Jeruzalėje tol, kol jie bus apdovanoti galia—kol tikrai ateis Tiesos Dvasia. Ir Pentakosto dieną šitas naujasis mokytojas ateina, ir jie iš karto išsineša skelbti savo evangelijos su nauja galia. Jie yra gyvojo Viešpaties, o ne mirusio ir nugalėto lyderio, drąsūs ir bebaimiškai pasekėjai. Mokytojas gyvena šių evangelininkų širdyse; Dievas nėra kokia nors doktrina jų protuose; jis yra tapęs gyvu buvimu jų sielose.

“Diena iš dienos jie toliau atkakliai ir vieningai mokė šventykloje ir lauzė duoną namuose. Savo maistą jie valgė su džiaugsmu ir nuoširdžiu vieningumu, girdami Dievą ir jausdami palankumą visiems žmonėms. Jie visi buvo pripildyti šios dvasios, ir žodį apie Dievą jie sakė drąsiai. Ir minios tų, kurie tikėjo, buvo vieningos širdyje ir sieloje; ir nė vienas iš jų nesakė, kad bet kokie daiktai, kuriuos jis turi, yra jo, ir jie visais daiktais naudojos bendrai.”

Kas atsitiko šitiems vyrams, kuriems Jėzus buvo įsakęs eiti skelbti karalystės evangeliją, Dievo tėvystę ir žmogaus brolystę? Jie turi naują evangeliją; jie dega nauju patyrimu; juos yra užliejusi nauja dvasinė energija. Jų žinia netikėtai pasisuko į tai, kad būtų skelbiamas prisikėlęs Kristus: “Jėzus iš Nazareto, toks žmogus, kurį Dievas patvirtino galingais darbais ir stebuklais; jį, atsiųstą remiantis Dievo lemiamu patarimu ir išankstiniu numatymu, jūs iš tikrųjų nukryžiuavote ir nužudėte. Tie dalykai, kuriuos Dievas iš anksto perdavė visų pranašų lūpomis, buvo šitaip įgyvendinti. Šitą Jėzų Dievas iš tikrųjų prikėlė. Dievas jį padarė tiek Viešpačiu, tiek Kristumi. Dievo dešinėje, išaukštintas ir gavęs iš Tėvo dvasios pažadą, jis išliejo tai, ką jūs galite matyti ir girdėti. Atgailaukite, kad jūsų nuodėmės būtų

4. BEGINNINGS OF THE CHRISTIAN CHURCH

194:4.1 (2066.1) When Jesus was so suddenly seized by his enemies and so quickly crucified between two thieves, his apostles and disciples were completely demoralized. The thought of the Master, arrested, bound, scourged, and crucified, was too much for even the apostles. They forgot his teachings and his warnings. He might, indeed, have been “a prophet mighty in deed and word before God and all the people,” but he could hardly be the Messiah they had hoped would restore the kingdom of Israel.

194:4.2 (2066.2) Then comes the resurrection, with its deliverance from despair and the return of their faith in the Master’s divinity. Again and again they see him and talk with him, and he takes them out on Olivet, where he bids them farewell and tells them he is going back to the Father. He has told them to tarry in Jerusalem until they are endowed with power — until the Spirit of Truth shall come. And on the day of Pentecost this new teacher comes, and they go out at once to preach their gospel with new power. They are the bold and courageous followers of a living Lord, not a dead and defeated leader. The Master lives in the hearts of these evangelists; God is not a doctrine in their minds; he has become a living presence in their souls.

194:4.3 (2066.3) “Day by day they continued steadfastly and with one accord in the temple and breaking bread at home. They took their food with gladness and singleness of heart, praising God and having favor with all the people. They were all filled with the spirit, and they spoke the word of God with boldness. And the multitudes of those who believed were of one heart and soul; and not one of them said that aught of the things which he possessed was his own, and they had all things in common.”

194:4.4 (2066.4) What has happened to these men whom Jesus had ordained to go forth preaching the gospel of the kingdom, the fatherhood of God and the brotherhood of man? They have a new gospel; they are on fire with a new experience; they are filled with a new spiritual energy. Their message has suddenly shifted to the proclamation of the risen Christ: “Jesus of Nazareth, a man God approved by mighty works and wonders; him, being delivered up by the determinate counsel and foreknowledge of God, you did crucify and slay. The things which God foreshadowed by the mouth of all the prophets, he thus fulfilled. This Jesus did God raise up. God has made him both Lord and Christ. Being, by the right hand of God, exalted and having received from the Father the promise of the spirit, he has poured forth this which you see and hear. Repent, that your sins may be

sunaikintos; kad Tėvas galėtų atsiųsti Kristų, kuris buvo jums paskirtas, net ir Jėzų, kuris danguje turi likti iki visų daiktų atstatymo laikų.”

Karalystės evangelija, Jėzaus žinia, netikėtai buvo pakeista į evangeliją apie Viešpatį Jėzų Kristų. Jie dabar skelbė faktus apie jo gyvenimą, mirtį, ir prisikėlimą ir pamokslavo viltį apie jo greitą sugrįžimą į šią pasaulį, kad užbaigtų savo pradėtus darbus. Šitokiu būdu ankstyvųjų tikinčiųjų žinia buvo susijusi su tuo, kad buvo skelbiami faktai apie jo pirmąjį atėjimą, ir su tuo, kad buvo mokoma turėti vilties dėl jo antrojo atėjimo, dėl tokio įvykio, kuris, jie manė, turi atsitikti netrukus.

Greitai Kristus turėjo tapti sparčiai besiformuojančios bažnyčios tikėjimu. Jėzus gyvena; jis mirė dėl žmonių; jis davė šią dvasią; jis ateina vėl. Jėzus buvo visose jų mintyse ir nulėmė jų visą naują sampratą apie Dievą ir apie viską kitą. Juos per daug užliejo entuziazmas, susijęs su naująja doktrina, jog “Dievas yra Viešpaties Jėzaus Tėvas,” kad jie atkreiptų dėmesį į senąją žinią, jog “Dievas yra mylintis visų žmonių Tėvas,” net ir kiekvieno atskiro individo. Tas tiesa, broliškos meilės ir precedento neturinčios geros valios nuostabūs pasireiškimai iš tiesų atsirado šitose ankstyvosiose tikinčiųjų bendruomenėse. Bet tai buvo tikinčiųjų į Jėzų bičiulystę, o ne brolių bičiulystę Tėvo danguje šeimos karalystėje. Jų gera valia kilo iš meilės, kurią pagimdė samprata apie Jėzaus savęs padovanojimą, o ne mirtingojo žmogaus brolystės suvokimas. Nežiūrint šito, jie buvo kupini džiaugsmo, ir jie gyveno tokį naują ir unikalų gyvenimą, kad visus žmones patraukė jų mokymai apie Jėzų. Jie padarė didžiulę klaidą dėl to, kad pasinaudojo karalystės evangelijos gyvuoju ir iliustratyviu komentaru vietoje tos evangelijos, bet net ir tai išreiškė didžiausią religiją, kokią tik žmonija kada nors buvo pažinusi.

Be jokios abejonės, pasaulyje ėmė atsirasti nauja brolija. “Tos minios, kurios tikėjo, toliau atkakliai laikėsi apaštalų mokymo ir brolijos, duonos laužymo, ir maldų.” Šie žmonės vienas kitą vadino broliu ir sese; jie vienas kitą sveikindavo šventu bučiniu; jie patarnaudavo vargšams. Tai buvo gyvenimo brolija, o taip pat ir garbinimo brolija. Jų bendruomeniškumas rėmėsi ne dekretu, bet troškimu pasidalinti savo materialiomis gėrybėmis su savo bičiuliais tikinčiaisiais. Jie buvo įsitikinę, kad Jėzus sugrįš tam, jog užbaigtų Tėvo karalystės sukūrimą jų kartos gyvenimo laikotarpiu. Šitas spontaniškas dalinimasis žemiškuoju turtu nebuvo tiesioginis Jėzaus mokymo bruožas; jis atsirado dėl to, kad šitie vyrai ir moterys taip nuoširdžiai ir taip pasitikinčiai tikėjo, kad jis turi sugrįžti bet kurią dieną, jog savo darbą padarytų iki galo ir karalystę užbaigtų. Bet šito geranoriško eksperimento su beatodairiška broliška meile galutinės pasekmės

blotted out; that the Father may send the Christ, who has been appointed for you, even Jesus, whom the heaven must receive until the times of the restoration of all things.”

194:4.5 (2066.5) The gospel of the kingdom, the message of Jesus, had been suddenly changed into the gospel of the Lord Jesus Christ. They now proclaimed the facts of his life, death, and resurrection and preached the hope of his speedy return to this world to finish the work he began. Thus the message of the early believers had to do with preaching about the facts of his first coming and with teaching the hope of his second coming, an event which they deemed to be very near at hand.

194:4.6 (2067.1) Christ was about to become the creed of the rapidly forming church. Jesus lives; he died for men; he gave the spirit; he is coming again. Jesus filled all their thoughts and determined all their new concept of God and everything else. They were too much enthused over the new doctrine that “God is the Father of the Lord Jesus” to be concerned with the old message that “God is the loving Father of all men,” even of every single individual. True, a marvelous manifestation of brotherly love and unexampled good will did spring up in these early communities of believers. But it was a fellowship of believers in Jesus, not a fellowship of brothers in the family kingdom of the Father in heaven. Their good will arose from the love born of the concept of Jesus’ bestowal and not from the recognition of the brotherhood of mortal man. Nevertheless, they were filled with joy, and they lived such new and unique lives that all men were attracted to their teachings about Jesus. They made the great mistake of using the living and illustrative commentary on the gospel of the kingdom for that gospel, but even that represented the greatest religion mankind had ever known.

194:4.7 (2067.2) Unmistakably, a new fellowship was arising in the world. “The multitude who believed continued steadfastly in the apostles’ teaching and fellowship, in the breaking of bread, and in prayers.” They called each other brother and sister; they greeted one another with a holy kiss; they ministered to the poor. It was a fellowship of living as well as of worship. They were not communal by decree but by the desire to share their goods with their fellow believers. They confidently expected that Jesus would return to complete the establishment of the Father’s kingdom during their generation. This spontaneous sharing of earthly possessions was not a direct feature of Jesus’ teaching; it came about because these men and women so sincerely and so confidently believed that he was to return any day to finish his work and to consummate the kingdom. But the final results of this well-meant experiment in thoughtless brotherly love were

buvo katastrofiškos ir atnešė sielvartą. Tūkstančiai nuoširdžių tikinčiųjų savo nuosavybę pardavė ir atsikratė visos savo nekilnojamosios nuosavybės ir bet kokią kito duodančio pajamas turto. Einant laikui, nykstantys krikščioniškojo "lygaus pasidalinimo" resursai atėjo prie *pabaigos*— bet pasaulis ne. Neužilgo tikintieji Antioke ėmė rinkti pinigų, kad savo bičiulius tikinčiuosius Jeruzalėje apsaugotų nuo bado.

Šitomis dienomis jie švęsavo Viešpaties Vakarienę tokiu pačiu būdu, kaip ji ir vyko pirmą kartą; tai yra, jie susirinkdavo tam, kad valgytų bendrai geroje brolijoje ir valgymo pabaigoje duodavo priesaiką.

Iš pradžių jie krikštijo Jėzaus vardu; tik praėjus beveik dvidešimčiai metų, jie ėmė krikštyti "Tėvo, Sūnaus, ir Šventosios Dvasios vardu." Priėmimui į tikinčiųjų broliją buvo reikalaujama tikiai krikšto. Dar jie neturėjo jokios organizacijos; tai buvo tiesiog Jėzaus brolija.

Šita išpažįstanti Jėzų sekta sparčiai augo, ir vėl sedukėjai atkreipė į juos dėmesį. Fariziejai mažai jaudinosi dėl šios padėties, matydami, kad nė vienas iš šių mokymų netrukdo laikytis žydų įstatymų. Bet sedukėjai šios Jėzų išpažįstančios sekto lyderius ėmė sodinti į kalėjimą, ir tą darė tol, kol juos įtikino pasinaudoti vieno iš vadovaujančių rabinų, Gamalilio, patarimu: "Nuo šitų žmonių laikykitės atokiau ir palikite juos ramybėje, nes jeigu šis planas arba šitas darbas yra nuo žmonių, tai jis sužlugęs; bet jeigu jis yra nuo Dievo, tai jūs nepajėgsite jų sužlugdyti, kad ir jūsų pačių nepalaikytų net ir tokiais, kurie kovoja prieš Dievą." Jie nusprendė Gamalilio patarimu pasinaudoti, ir Jeruzalėje įsivyravo taikos ir ramybės laikotarpis, per kurį naujoji evangelija apie Jėzų sparčiai plito.

Ir šitokiu būdu Jeruzalėje reikalai klostėsi gerai iki to meto, kada iš Aleksandrijos atvyko gausus kiekis graikų. Į Jeruzalę atvyko du iš Rodano mokinių ir atvertė didžiulį skaičių heleniečių. Tarp jų ankstyvųjų atsivertėlių buvo Steponas ir Barnabas. Šitie gabūs graikai didele dalimi turėjo ne žydišką požiūrį, ir jie žydiškų garbinimo ir kitų ritualinių papročių laikėsi ne taip skrupulingai. Ir būtent šitų graikų tikinčiųjų veiksmai ir nutraukė taikius ryšius tarp Jėzaus brolijos ir fariziejų ir sedukėjų. Steponas ir jo graikas bičiulis ėmė pamokslauti didesniu laipsniu taip, kaip mokė Jėzus, ir dėl to nedelsiant kilo konfliktas su žydų valdovais. Steponui sakant vieną iš viešų pamokslų, kada jis priėjo prie nepageidaujamos pasisakymo dalies, tada jie be jokių teismo formalumų čia pat negyvai jį užmėtė akmenimis.

Steponas, tikinčiųjų į Jėzų graikų kolonijos

disastrous and sorrow-breeding. Thousands of earnest believers sold their property and disposed of all their capital goods and other productive assets. With the passing of time, the dwindling resources of Christian "equal-sharing" came to an end — but the world did not. Very soon the believers at Antioch were taking up a collection to keep their fellow believers at Jerusalem from starving.

194:4.8 (2067.3) In these days they celebrated the Lord's Supper after the manner of its establishment; that is, they assembled for a social meal of good fellowship and partook of the sacrament at the end of the meal.

194:4.9 (2067.4) At first they baptized in the name of Jesus; it was almost twenty years before they began to baptize in "the name of the Father, the Son, and the Holy Spirit." Baptism was all that was required for admission into the fellowship of believers. They had no organization as yet; it was simply the Jesus brotherhood.

194:4.10 (2067.5) This Jesus sect was growing rapidly, and once more the Sadducees took notice of them. The Pharisees were little bothered about the situation, seeing that none of the teachings in any way interfered with the observance of the Jewish laws. But the Sadducees began to put the leaders of the Jesus sect in jail until they were prevailed upon to accept the counsel of one of the leading rabbis, Gamaliel, who advised them: "Refrain from these men and let them alone, for if this counsel or this work is of men, it will be overthrown; but if it is of God, you will not be able to overthrow them, lest haply you be found even to be fighting against God." They decided to follow Gamaliel's counsel, and there ensued a time of peace and quiet in Jerusalem, during which the new gospel about Jesus spread rapidly.

194:4.11 (2068.1) And so all went well in Jerusalem until the time of the coming of the Greeks in large numbers from Alexandria. Two of the pupils of Rodan arrived in Jerusalem and made many converts from among the Hellenists. Among their early converts were Stephen and Barnabas. These able Greeks did not so much have the Jewish viewpoint, and they did not so well conform to the Jewish mode of worship and other ceremonial practices. And it was the doings of these Greek believers that terminated the peaceful relations between the Jesus brotherhood and the Pharisees and Sadducees. Stephen and his Greek associate began to preach more as Jesus taught, and this brought them into immediate conflict with the Jewish rulers. In one of Stephen's public sermons, when he reached the objectionable part of the discourse, they dispensed with all formalities of trial and proceeded to stone him to death on the spot.

194:4.12 (2068.2) Stephen, the leader of the Greek

vadovas Jeruzalėje, šitokiū būdu tapo pirmuoju kankiniu už naują tikėjimą ir ypatinga priežastimi tam, kad būtų formaliai organizuota ankstyvoji krikščioniška bažnyčia. Šita nauja krizė atvedė į tai, jog buvo pripažinta, kad tikintieji toliau nebegali veikti kaip sekta žydų tikėjimo viduje. Jie visi sutiko, kad nuo netikinčiųjų turi atsiskirti; ir per vieną mėnesį nuo Stepono mirties Jeruzalėje vadovaujant Petruui buvo organizuota bažnyčia, o Jėzaus brolis Jokūbas buvo paskirtas jos oficialiu vadovu.

Ir tada žydai pradėjo naujus ir negailestingus persekiojimus, tokiu būdu naujosios religijos apie Jėzų, kuri vėliau Antioke buvo pavadinta krikščionybe, aktyvūs mokytojai išėjo į pačius atokiausius imperijos pakraščius skelbdami Jėzų. Nešant šitą žinią, iki Pauliaus pasirodymo vadovavimas buvo graikų rankose; ir šitie pirmieji misionieriai, kaip ir vėlesnieji, ėjo tuo keliu, kuriuo ankstesniaisiais laikais žygiavo Aleksandras, ėjo Gazos ir Tyro keliu iki Antioko, o tada per Mažąją Aziją į Makedoniją, tada tolyn į Romą ir iki pačių tolimiausių imperijos kampelių.

colony of Jesus' believers in Jerusalem, thus became the first martyr to the new faith and the specific cause for the formal organization of the early Christian church. This new crisis was met by the recognition that believers could not longer go on as a sect within the Jewish faith. They all agreed that they must separate themselves from unbelievers; and within one month from the death of Stephen the church at Jerusalem had been organized under the leadership of Peter, and James the brother of Jesus had been installed as its titular head.

194:4.13 (2068.3) And then broke out the new and relentless persecutions by the Jews, so that the active teachers of the new religion about Jesus, which subsequently at Antioch was called Christianity, went forth to the ends of the empire proclaiming Jesus. In carrying this message, before the time of Paul the leadership was in Greek hands; and these first missionaries, as also the later ones, followed the path of Alexander's march of former days, going by way of Gaza and Tyre to Antioch and then over Asia Minor to Macedonia, then on to Rome and to the uttermost parts of the empire.

195 Dokumentas. Po Pentakosto

⇨ 194

URANTIJOS KNYGA

196 ⇨

IV DALIS. JĖZAUS GYVENIMAS IR MOKYMAI

195 DOKUMENTAS. PO
PENTAKOSTO

Skyrius

ĮVADAS

1. Graikų įtaka
2. Romėnų įtaka
3. Romos imperijos priespaudoje
4. Europos viduramžiai
5. Šiuolaikinė problema
6. Materializmas
7. Materializmo pažeidžiamumas
8. Pasaulietinis totalitarizmas
9. Krikščionybės problema
10. Ateitis

PAPER 195
AFTER PENTECOST

SECTIONS

Introduction

1. Influence of the Greeks
2. The Roman Influence
3. Under the Roman Empire
4. The European Dark Ages
5. The Modern Problem
6. Materialism
7. The Vulnerability of Materialism
8. Secular Totalitarianism
9. Christianity's Problem
10. The Future

ĮVADAS

PETRO pamokslavimo Pentakosto dieną pasekmė buvo tokia, kad apsprendė ateities politiką, ir nulėmė planus, kurių siekė didžioji apaštalų dauguma jiems stengiantis skelbti karalystės evangeliją. Petras buvo tikrasis krikščioniškosios bažnyčios įkūrėjas; Paulius krikščioniškąją žinią nunešė pagonims, o graikai tikintieji ją nunešė visai Romos imperijai.

Nors tradicijų supančioti ir šventikų valdomi hebrajai, kaip tauta, atsisakė priimti tiek Dievo tėvystės ir žmogaus brolystės evangeliją, tiek Petro ir Pauliaus skelbimą apie Kristaus prisikėlimą ir pakilimą (vėliau pagimdžiusį krikščionybę), bet likusioji Romos imperijos dalis pasirodė, kad atsirandančios krikščionybės mokymus priima. Šituo metu Vakarų civilizacija buvo intelektualiai, išsekinta karų, ir visiškai skeptiškai žiūrinti į visas egzistuojančias religijas ir visatos filosofijas. Vakarų pasaulio tautos, patyrusios graikų kultūros teigiamą įtaką, puoselėjo tokią tradiciją, kuri rodė gilią pagarbą

INTRODUCTION

195:0.1 (2069.1) THE results of Peter's preaching on the day of Pentecost were such as to decide the future policies, and to determine the plans, of the majority of the apostles in their efforts to proclaim the gospel of the kingdom. Peter was the real founder of the Christian church; Paul carried the Christian message to the gentiles, and the Greek believers carried it to the whole Roman Empire.

195:0.2 (2069.2) Although the tradition-bound and priest-ridden Hebrews, as a people, refused to accept either Jesus' gospel of the fatherhood of God and the brotherhood of man or Peter's and Paul's proclamation of the resurrection and ascension of Christ (subsequent Christianity), the rest of the Roman Empire was found to be receptive to the evolving Christian teachings. Western civilization was at this time intellectual, war weary, and thoroughly skeptical of all existing religions and universe philosophies. The peoples of the Western world, the beneficiaries of Greek culture, had a revered tradition of a great past.

didingai praeičiai. Jos galėjo apmąstyti palikimą tų didžiulių laimėjimų, kurie buvo filosofijoje, mene, literatūroje, ir politinės pažangos sferoje. Bet net ir pasiekę visų šitų laimėjimų jie neturėjo sielą patenkinančios religijos. Jų dvasiniai troškimai tebeliko nepatenkinti.

Būtent tokioje žmogiškosios visuomenės aplinkoje Jėzaus mokymai, įtraukti į krikščioniškąją žinią, netikėtai tapo varomąja jėga. Šitokiu būdu Vakarų tautų išalkusioms širdims buvo pateikta naujoji gyvenimo tvarka. Tokia padėtis iškart sukėlė konfliktą tarp senesniųjų religinių papročių ir Jėzaus žinios naujos sukrėščionintos versijos pasauliui. Toks konfliktas turi baigtis arba aiškia pergale to, kas yra nauja, arba to, kas yra sena, arba tam tikro laipsnio *kompromisu*. Istorija rodo, kad ši kova baigėsi kompromisu. Krikščionybė išdrįso aprėpti per daug to, ką bet kuri viena tauta, galėtų įsisavinti per vieną kartą ar per dvi kartas. Ji nebuvo paprastas dvasinis apeliavimas, toks, kokį žmonių sieloms buvo pateikęs Jėzus; ji anksti išreiškė ryžtingą požiūrį į religinius ritualus, švietimą, magiją, kerėjimus, meną, literatūrą, įstatymus, valdymą, moralę, lytinį reguliavimą, poligamiją, ir, ribotu laipsniu, net vergovę. Krikščionybė kilo ne tiesiog kaip nauja religija—kaip kažkas, ko laukė visa Romos imperija ir visi Rytai—but kaip *nauja žmogiškosios visuomenės tvarka*. Ir turėdama tokią pretenziją ji greitai atvedė į visuomeninį-moralinį amžių susirėmimą. Jėzaus idealai, kaip juos iš naujo aiškino graikų filosofija ir kaip suvisuomenino krikščionybė, dabar drąsiai metė iššūkį žmogiškosios rasės tradicijoms, kurias įkūnijo etika, moralė, ir Vakarų civilizacijos religijos.

Iš pradžių, krikščionybė atsivertėlių laimėjo tikrai iš žemiausių visuomeninių ir ekonominių sluoksnių. Bet iki antrojo amžiaus pradžios visa tai, kas buvo geriausia graikų-romėnų kultūroje, vis didesniu laipsniu gręžėsi į šitą krikščioniškojo tikėjimo naująją tvarką, į šitą naująją sampratą apie gyvenimo prasmę ir egzistavimo tikslą.

Kaip šita žydiškos kilmės naujoji žinia, kuri savo atsiradimo krašte buvo beveik žlugusi, taip greitai ir veiksmingai užvaldė pačius geriausius Romos imperijos protus? Krikščionybės pergalę prieš filosofines religijas ir misterinius kultus apsprendė tokie faktoriai:

1. Organizacija. Paulius buvo didis organizatorius, o jo perėmėjai nustatytą jo tempą išlaikė.

2. Krikščionybė buvo visiškai helenizuota. Joje buvo visa, kas yra geriausia graikų filosofijoje, o taip pat ir hebrajų teologijos puikiausi dalykai.

3. Bet geriausia yra tai, kad ji turėjo naują ir didingą *idealą*, Jėzaus savęs padovanojimo gyvenimo aidą ir jo žinios apie išgelbėjimą, skirtos

They could contemplate the inheritance of great accomplishments in philosophy, art, literature, and political progress. But with all these achievements they had no soul-satisfying religion. Their spiritual longings remained unsatisfied.

195:0.3 (2069.3) Upon such a stage of human society the teachings of Jesus, embraced in the Christian message, were suddenly thrust. A new order of living was thus presented to the hungry hearts of these Western peoples. This situation meant immediate conflict between the older religious practices and the new Christianized version of Jesus' message to the world. Such a conflict must result in either decided victory for the new or for the old or in some degree of *compromise*. History shows that the struggle ended in compromise. Christianity presumed to embrace too much for any one people to assimilate in one or two generations. It was not a simple spiritual appeal, such as Jesus had presented to the souls of men; it early struck a decided attitude on religious rituals, education, magic, medicine, art, literature, law, government, morals, sex regulation, polygamy, and, in limited degree, even slavery. Christianity came not merely as a new religion — something all the Roman Empire and all the Orient were waiting for — but as a *new order of human society*. And as such a pretension it quickly precipitated the social-moral clash of the ages. The ideals of Jesus, as they were reinterpreted by Greek philosophy and socialized in Christianity, now boldly challenged the traditions of the human race embodied in the ethics, morality, and religions of Western civilization.

195:0.4 (2069.4) At first, Christianity won as converts only the lower social and economic strata. But by the beginning of the second century the very best of Greco-Roman culture was increasingly turning to this new order of Christian belief, this new concept of the purpose of living and the goal of existence.

195:0.5 (2070.1) How did this new message of Jewish origin, which had almost failed in the land of its birth, so quickly and effectively capture the very best minds of the Roman Empire? The triumph of Christianity over the philosophic religions and the mystery cults was due to:

195:0.6 (2070.2) 1. Organization. Paul was a great organizer and his successors kept up the pace he set.

195:0.7 (2070.3) 2. Christianity was thoroughly Hellenized. It embraced the best in Greek philosophy as well as the cream of Hebrew theology.

195:0.8 (2070.4) 3. But best of all, it contained a new and great *ideal*, the echo of the life bestowal of Jesus and the reflection of his message of

visai žmonijai, atspindį.

4. Krikščioniškieji lyderiai norėjo padaryti tokių kompromisų su mitraizmu, kad didesnė pusė jo pasekėjų perėjo į Antioko kultą.

5. Lygiai taip krikščioniškųjų lyderių kita karta, o taip pat ir šių lyderių vėlesniosios kartos pagonybei iš tiesų toliau padarė tokių nuolaidų, kad net ir Romos imperatorius Konstantinas išpažino naująją religiją.

Bet krikščionys su pagonimis sudarė gudrų sandėrį tuo, kad jie pasiėmė pagonio ritualinį iškilmingumą, tuo pačiu metu priversdami pagonį priimti Pauliaus krikščionybės helenizuotą versiją. Jie su pagonimis sudarė geresnį sandėrį negu su mitros kultu, bet net ir po šito ankstesniojo kompromiso jie buvo daugiau negu nugalėtojai tuo, kad jiems pasisekė pašalinti didžiulį amoralumą, o taip pat ir daug kitų peiktinų persų misterijos papročių.

Išmintingai ar neišmintingai, šitie krikščionybės ankstyvieji lyderiai sąmoningai aukojo Jėzaus *idealus*, stengdamiesi išsaugoti ir paremti didelę dalį jo *idėjų*. Ir tą jiems pavyko padaryti nuostabiai. Bet nesuklyskite! šitie kompromisiniai Mokytojo idealai jo evangelijoje vis dar yra paslėpti, ir galiausiai jie visą savo jėgą pasauliui parodys.

Šitokiu krikščionybės pagonizavimu senesnioji tvarka laimėjo daug nereikšmingų ritualinio pobūdžio pergalių, bet krikščionys laimėjo viršų tuo, kad:

1. Žmogaus moralėje suskambo nauja ir nepaprastai aukšta gaida.

2. Pasauliui buvo pateikta nauja ir labai išplėsta Dievo samprata.

3. Viltis dėl nemirtingumo tapo pripažintos religijos garantijos dalimi.

4. Žmogaus išalkusi siela gavo Jėzų iš Nazareto.

Didelė dalis iš tų didžiųjų tiesų, kurių mokė Jėzus, buvo beveik prarastos padarius ankstyvuosius kompromisus, bet vis vien jos glūdi šitoje pagonizuotos krikščionybės religijoje, kuri savo ruožtu buvo Žmogaus Sūnaus gyvenimo ir mokymų Pauliaus versija. Ir krikščionybė, net prieš savo pagonizavimą, iš pradžių buvo visapusiškai helenizuota. Krikščionybė daug, labai daug yra skolinga graikams. Būtent vienas graikas, iš Egipto, taip drąsiai atsistojo Nikėjoje ir taip bebaimiškai metė iššūkį šitai asamblėjai, kad ji neišdrįso sampratos apie Jėzaus prigimtį padaryti tokią neaiškią, kad tikroji tiesa apie jo savęs padovanojimą galėjo patekti į tokį pavojų,

salvation for all mankind.

195:0.9 (2070.5) 4. The Christian leaders were willing to make such compromises with Mithraism that the better half of its adherents were won over to the Antioch cult.

195:0.10 (2070.6) 5. Likewise did the next and later generations of Christian leaders make such further compromises with paganism that even the Roman emperor Constantine was won to the new religion.

195:0.11 (2070.7) But the Christians made a shrewd bargain with the pagans in that they adopted the ritualistic pageantry of the pagan while compelling the pagan to accept the Hellenized version of Pauline Christianity. They made a better bargain with the pagans than they did with the Mithraic cult, but even in that earlier compromise they came off more than conquerors in that they succeeded in eliminating the gross immoralities and also numerous other reprehensible practices of the Persian mystery.

195:0.12 (2070.8) Wisely or unwisely, these early leaders of Christianity deliberately compromised the *ideals* of Jesus in an effort to save and further many of his *ideas*. And they were eminently successful. But mistake not! these compromised ideals of the Master are still latent in his gospel, and they will eventually assert their full power upon the world.

195:0.13 (2070.9) By this paganization of Christianity the old order won many minor victories of a ritualistic nature, but the Christians gained the ascendancy in that:

195:0.14 (2070.10) 1. A new and enormously higher note in human morals was struck.

195:0.15 (2070.11) 2. A new and greatly enlarged concept of God was given to the world.

195:0.16 (2070.12) 3. The hope of immortality became a part of the assurance of a recognized religion.

195:0.17 (2070.13) 4. Jesus of Nazareth was given to man's hungry soul.

195:0.18 (2070.14) Many of the great truths taught by Jesus were almost lost in these early compromises, but they yet slumber in this religion of paganized Christianity, which was in turn the Pauline version of the life and teachings of the Son of Man. And Christianity, even before it was paganized, was first thoroughly Hellenized. Christianity owes much, very much, to the Greeks. It was a Greek, from Egypt, who so bravely stood up at Nicaea and so fearlessly challenged this assembly that it dared not so obscure the concept of the nature of Jesus that the real truth of his bestowal might have been in danger of being lost to the world. This Greek's name was Athanasius, and but for the eloquence

jog pasauliui būtų buvusi iš viso prarasta. Šito graiko vardas buvo Atanasijus, ir jeigu ne šito tikinčiojo iškalba ir logika, tai Arijaus įtikinėjimai būtų nugalėję.

and the logic of this believer, the persuasions of Arius would have triumphed.

1. GRAIKŲ ĮTAKA

Krikščionybės helenizavimas uoliai prasidėjo tą kupiną įvykių dieną, kada Apaštalas Paulius stovėjo prieš Areopago susirinkimą Atėnuose ir atėniečiams pasakojo apie “Nežinomąjį Dievą.” Ten, po Akropolio šešėliu, šitas Romos pilietis paskelbė šitiems graikams naujosios religijos savąją versiją, kuri buvo kilusi Galilėjos žydų krašte. Ir buvo kažkas keistai panašu graikų filosofijoje ir didelėje dalyje Jėzaus mokymų. Jie turėjo bendrą tikslą—abu siekė *individo iškilimo*. Graikai, visuomeninio ir politinio iškilimo; Jėzus, moralinio ir dvasinio iškilimo. Graikai mokė intelektualaus liberalizmo, vedančio į politinę laisvę; Jėzus mokė dvasinio liberalizmo, vedančio į religinę laisvę. Šitos abi idėjos, sudėtos drauge, sudarė naują ir galingą žmogiškosios laisvės chartiją; jos pranašavo žmogaus visuomeninę, politinę, ir dvasinę laisvę.

Krikščionybė atsirado ir nugalėjo visas kitas besivaržančias religijas pirmiausia dėl dviejų dalykų:

1. Graikų protas naujų ir gerų idėjų buvo pasirengęs skolintis net ir iš žydų.

2. Paulius ir jo perėmėjai buvo ne kas kita, kaip gudrūs ir įžvalgūs kompromiso įgyvendintojai; jie buvo sumanūs teologiniai prekyautojai.

Tuo metu, kada Paulius atsistojo Atėnuose skelbdamas “Kristų ir Jį Nukryžiuotą,” graikai buvo dvasiškai išalkę; jie klausinėjo apie dvasinę tiesą, domėjosi ja, ir tikrai jos ieškojo. Niekada neužmirškite, kad iš pradžių romėnai prieš krikščionybę kovojo, tuo tarpu graikai ją priėmė, ir būtent graikai tiesiogine prasme vėliau privertė romėnus šitą naująją religiją priimti, kaip ji tuo metu buvo modifikuota, kaip graikų kultūros dalį.

Graikai giliai gerbė grožį, žydai giliai gerbė šventumą, bet abi tautos mylėjo tiesą. Per amžius graikai rimtai mąstė ir nuoširdžiai diskutavo apie visas žmogiškas problemas—visuomenines, ekonomines, politines, ir filosofines—išskyrus religiją. Nedaug kas iš graikų didžiulį dėmesį kreipė į religiją; jie net ir į savo pačių religiją nežiūrėjo rimtai. Žydai per amžius šitas kitas minties sritis ignoravo, tuo tarpu savo protą jie pašventė religijai. Jie labai rimtai žiūrėjo į savo religiją, per daug rimtai. Apšviestas Jėzaus žinios turinio, šitų dviejų tautų per amžius trukusios minties suvienytas produktas dabar tapo

1. INFLUENCE OF THE GREEKS

195:1.1 (2071.1) The Hellenization of Christianity started in earnest on that eventful day when the Apostle Paul stood before the council of the Areopagus in Athens and told the Athenians about “the Unknown God.” There, under the shadow of the Acropolis, this Roman citizen proclaimed to these Greeks his version of the new religion which had taken origin in the Jewish land of Galilee. And there was something strangely alike in Greek philosophy and many of the teachings of Jesus. They had a common goal — both aimed at the *emergence of the individual*. The Greek, at social and political emergence; Jesus, at moral and spiritual emergence. The Greek taught intellectual liberalism leading to political freedom; Jesus taught spiritual liberalism leading to religious liberty. These two ideas put together constituted a new and mighty charter for human freedom; they presaged man’s social, political, and spiritual liberty.

195:1.2 (2071.2) Christianity came into existence and triumphed over all contending religions primarily because of two things:

195:1.3 (2071.3) 1. The Greek mind was willing to borrow new and good ideas even from the Jews.

195:1.4 (2071.4) 2. Paul and his successors were willing but shrewd and sagacious compromisers; they were keen theologic traders.

195:1.5 (2071.5) At the time Paul stood up in Athens preaching “Christ and Him Crucified,” the Greeks were spiritually hungry; they were inquiring, interested, and actually looking for spiritual truth. Never forget that at first the Romans fought Christianity, while the Greeks embraced it, and that it was the Greeks who literally forced the Romans subsequently to accept this new religion, as then modified, as a part of Greek culture.

195:1.6 (2071.6) The Greek revered beauty, the Jew holiness, but both peoples loved truth. For centuries the Greek had seriously thought and earnestly debated about all human problems — social, economic, political, and philosophic — except religion. Few Greeks had paid much attention to religion; they did not take even their own religion very seriously. For centuries the Jews had neglected these other fields of thought while they devoted their minds to religion. They took their religion very seriously, too seriously. As illuminated by the content of Jesus’ message, the united product of the centuries of the thought of these two

žmogiškosios visuomenės naujosios tvarkos ir, tam tikru laipsniu, žmogiškojo religinio tikėjimo ir religinės praktikos naujosios tvarkos varomąją jėgą.

Graikų kultūros įtaka jau buvo įsiskverbusi į tuos kraštus, kurie buvo Viduržemio jūros vakarinėje pakrantėje, kada Aleksandras helenistinę civilizaciją paskleidė po visą Artimųjų Rytų pasaulį. Graikams savo religijos ir savo politikos užteko tol, kol jie gyveno mažuose miestuose-valstybėse, tačiau kada Makedonijos karalius išdrįso išplėsti Graikiją iki imperijos, nusidriekusi nuo Adrijos jūros iki Indo upės, tada prasidėjo problemos. Graikijos menas ir filosofija visiškai prilygo imperinio plėtimosi užduočiai, bet šito nebuvo galima pasakyti apie graikų politinį administravimą arba religiją. Kai tik Graikijos miestai-valstybės išsiplėtė į imperiją, tada jų gana siauro vietinio pobūdžio dievai atrodė truputį keisti. Graikai iš tikrųjų ieškojo *vieno Dievo*, didingesnio ir geresnio Dievo, kada juos pasiekė senesniosios žydų religijos sukreičioninta versija.

Helenistinė imperija, kaip tokia, išsilaikyti negalėjo. Jos kultūrinė įtaka tęsėsi, bet ji išliko tiksliai po to, kada imperijos administravimui iš Vakarų užsigarantavo romėnų politinį talentą, ir po to, kada iš Rytų gavo tokią religiją, kurios vienas Dievas turėjo imperinį orumą.

Pirmajame amžiuje po Kristaus, helenistinė kultūra savo aukščiausiuosius lygius jau buvo pasiekusi; buvo prasidėjęs jos smukimas; nors išsimokymas ir kilo, bet talentas nyko. Būtent šituo pačiu metu Jėzaus idėjos ir idealai, kuriuos iš dalies įkūnijo krikščionybė, tapo graikų kultūros ir mokslo išgelbėjimo dalimi.

Aleksandras suteikė Rytams graikų civilizacijos kultūros dovaną; Paulius energingai šturmuo Vakarų su Jėzaus evangelijos krikščioniškąja versija. Ir kur tik graikų kultūra įsivyravo Vakaruose, ten šaknis įleisdavo ir helenizuota krikščionybė.

Jėzaus žinios rytietiškoji versija, nežiūrint to, kad ji išliko ištikimesnė jo mokymams, ir toliau laikėsi Abnerio požiūrio, kuris kompromisų nepripažino. Ji niekada neišplito, kaip išplito helenistinis variantas, ir galiausiai ji išstirpo islamo judėjime.

2. ROMĖNŲ ĮTAKA

Romėnai drąsiai pasiėmė graikų kultūrą, įvesdami atstovaujamąjį valdymą vietoje valdymo burtų keliu. Ir netrukus šitas pasikeitimas sukūrė palankias sąlygas krikščionybei tuo, kad Roma į visą Vakarų pasaulį atnešė naują pakantumą keistoms kalboms, tautoms, ir net religijoms.

peoples now became the driving power of a new order of human society and, to a certain extent, of a new order of human religious belief and practice.

195:1.7 (2071.7) The influence of Greek culture had already penetrated the lands of the western Mediterranean when Alexander spread Hellenistic civilization over the near-Eastern world. The Greeks did very well with their religion and their politics as long as they lived in small city-states, but when the Macedonian king dared to expand Greece into an empire, stretching from the Adriatic to the Indus, trouble began. The art and philosophy of Greece were fully equal to the task of imperial expansion, but not so with Greek political administration or religion. After the city-states of Greece had expanded into empire, their rather parochial gods seemed a little queer. The Greeks were really searching for *one God*, a greater and better God, when the Christianized version of the older Jewish religion came to them.

195:1.8 (2072.1) The Hellenistic Empire, as such, could not endure. Its cultural sway continued on, but it endured only after securing from the West the Roman political genius for empire administration and after obtaining from the East a religion whose one God possessed empire dignity.

195:1.9 (2072.2) In the first century after Christ, Hellenistic culture had already attained its highest levels; its retrogression had begun; learning was advancing but genius was declining. It was at this very time that the ideas and ideals of Jesus, which were partially embodied in Christianity, became a part of the salvage of Greek culture and learning.

195:1.10 (2072.3) Alexander had charged on the East with the cultural gift of the civilization of Greece; Paul assaulted the West with the Christian version of the gospel of Jesus. And wherever the Greek culture prevailed throughout the West, there Hellenized Christianity took root.

195:1.11 (2072.4) The Eastern version of the message of Jesus, notwithstanding that it remained more true to his teachings, continued to follow the uncompromising attitude of Abner. It never progressed as did the Hellenized version and was eventually lost in the Islamic movement.

2. THE ROMAN INFLUENCE

195:2.1 (2072.5) The Romans bodily took over Greek culture, putting representative government in the place of government by lot. And presently this change favored Christianity in that Rome brought into the whole Western world a new tolerance for strange languages, peoples, and even religions.

Didele dalimi krikščionių ankstyvasis persekiojimas Romoje buvo daugiausia dėl to, kad jie savo pamoksluose nevykusiai vartojo terminą “karalystė.” Romėnai buvo pakantūs bet kokiai religijai ir visoms religijoms, bet juos labai įžeisdavo tai, kas turėjo nors kokį politinio varžymosi prieskonį. Ir dėl to, kada šitie ankstyvieji persekiojimai, tokia didele dalimi kilę dėl nesusipratimo, pasibaigė, tada religinei propagandai atsivėrė plati arena. Romėnas domėjosi politiniu administravimu; jam mažai rūpėjo menas ar religija, bet jis buvo neįprastai pakantus tiek vienam, tiek ir kitam.

Rytų įstatymas buvo griežtas ir diktatoriškas; graikų įstatymas buvo nestabilus ir meninis; romėnų įstatymas buvo orus ir ugdantis pagarbą. Romėnų švietimas ugdė negirdėtą ir bejausmę ištikimybę. Ankstyvieji romėnai buvo politiškai atsidavę ir nuostabiai pasišventę individai. Jie buvo sąžiningi, uolūs, ir atsidavę savo idealams, bet neturėjo tokios religijos, kuri būtų verta vadintis šituo vardu. Nieko nuostabaus, kad jų mokytojai graikai galėjo juos įtikinti, kad jie priimtų Pauliaus krikščionybę.

Ir šitie romėnai buvo didi tauta. Jie galėjo Vakarų valdyti, nes jie iš tiesų valdė save. Toks nepriylgstamas sąžiningumas, atsidavimas, ir nepalaužiama savikontrolė buvo ideali dirva krikščionybės priėmimui ir augimui.

Šitiems graikams-romėnams buvo lengva tapti tokiems, kad jie dvasiškai atsiduotų suinstitutintai bažnyčiai lygiai tiek, kiek politiškai jie buvo atsidavę valstybei. Romėnai prieš bažnyčią kovojo tik tada, kada jos bijojo kaip valstybės varžovo. Roma, turėjusi nedaug nacionalinės filosofijos arba gimtosios kultūros, perėmė graikų kultūrą ir drąsiai priėmė Kristų kaip jos moralinę filosofiją. Krikščionybė tapo Romos moraline kultūra, bet vargu ar ji tapo jos religija ta prasme, kad dvasiškai augant tiems, kurie naująją religiją apkabino tokiu masiniu būdu, būtų individualiu patyrimu. Tas tiesa, daug individų, iš tikrųjų, įsiskverbė giliau už visos šitos valstybinės religijos paviršių ir savo sieloms pamaitinti surado paslėptų prasmų tikrąsias vertybes, laikomas tarp paslėptų helenizuotos ir supagonintos krikščionybės tiesų.

Stoikai ir jų ryžtingas apeliavimas į “prigimtį ir sąmonę” buvo dar geriau parengę visą Romą tam, kad priimtų Kristų, bent jau intelektualia prasme. Romėnas prigimtimi ir išlaviniu buvo įstatymų šalininkas; jis giliai gerbė net ir gamtos dėsnius. Ir dabar, krikščionybėje, tarp gamtos dėsnių jis pamatė Dievo dėsnius. Tokia tauta, kuri galėjo duoti Ciceroną ir Vergilijų, buvo pribrendusi Pauliaus helenizuotai krikščionybei.

Ir šitaip iš tikrųjų šitie suromėninti graikai

195:2.2 (2072.6) Much of the early persecution of Christians in Rome was due solely to their unfortunate use of the term “kingdom” in their preaching. The Romans were tolerant of any and all religions but very resentful of anything that savored of political rivalry. And so, when these early persecutions, due so largely to misunderstanding, died out, the field for religious propaganda was wide open. The Roman was interested in political administration; he cared little for either art or religion, but he was unusually tolerant of both.

195:2.3 (2072.7) Oriental law was stern and arbitrary; Greek law was fluid and artistic; Roman law was dignified and respect-breeding. Roman education bred an unheard-of and stolid loyalty. The early Romans were politically devoted and sublimely consecrated individuals. They were honest, zealous, and dedicated to their ideals, but without a religion worthy of the name. Small wonder that their Greek teachers were able to persuade them to accept Paul's Christianity.

195:2.4 (2072.8) And these Romans were a great people. They could govern the Occident because they did govern themselves. Such unparalleled honesty, devotion, and stalwart self-control was ideal soil for the reception and growth of Christianity.

195:2.5 (2072.9) It was easy for these Greco-Romans to become just as spiritually devoted to an institutional church as they were politically devoted to the state. The Romans fought the church only when they feared it as a competitor of the state. Rome, having little national philosophy or native culture, took over Greek culture for its own and boldly adopted Christ as its moral philosophy. Christianity became the moral culture of Rome but hardly its religion in the sense of being the individual experience in spiritual growth of those who embraced the new religion in such a wholesale manner. True, indeed, many individuals did penetrate beneath the surface of all this state religion and found for the nourishment of their souls the real values of the hidden meanings held within the latent truths of Hellenized and paganized Christianity.

195:2.6 (2073.1) The Stoic and his sturdy appeal to “nature and conscience” had only the better prepared all Rome to receive Christ, at least in an intellectual sense. The Roman was by nature and training a lawyer; he revered even the laws of nature. And now, in Christianity, he discerned in the laws of nature the laws of God. A people that could produce Cicero and Vergil were ripe for Paul's Hellenized Christianity.

195:2.7 (2073.2) And so did these Romanized Greeks

privertė tiek žydus, tiek krikščionis į savo religiją įtraukti filosofinį turinį, suderinti jos idėjas, ir susisteminti jos idealus, religinius papročius pritaikyti prie egzistuojančios gyvenimo tėkmės. Ir visam tam milžinišką pagalbą suteikė hebrajų Raštų išvertimas į graikų kalbą, o taip pat ir vėliau Naujojo Testamento užrašymas graikų kalba.

Graikai, priešingai negu žydai ir daugelis kitų tautų, ilgą laiką ir iki to meto su tam tikra išlyga tikėjo į nemirtingumą, į tam tikros rūšies išlikimą po mirties, o kadangi šitai buvo Jėzaus mokymo pati šerdis, tai buvo aišku, kad krikščionybė labai smarkiai juos patrauks.

Viena po kitos ėjusios graikų kultūros ir romėnų politikos pergalės Viduržemio jūros pakrantės kraštus buvo sutelkusios į vieną imperiją, su viena kalba ir viena kultūra, ir Vakarų pasaulį buvo parengusios vieno Dievo sampratai. Judaizmas šitą Dievą suteikė, bet kaip religija judaizmas nebuvo priimtinas šitiems suromėnintiems graikams. Filonas kai kuriems iš jų savo prieštaravimus padėjo sušvelninti, bet krikščionybė jiems atskleidė net ir geresnę vieno Dievo sampratą, ir jie priėmė ją be jokių dvejojų.

3. ROMOS IMPERIJOS PRIESPAUDOJE

Po to, kada buvo įtvirtintas romėnų politinis valdymas, ir po to, kada krikščionybė išplito, krikščionys pamatė, kad jie turi vieną Dievą, didžią religinę sampratą, bet nebeturi imperijos. Graikai-romėnai pamatė, kad turi didžiulę imperiją, bet neturi tokio Dievo, kuris būtų tinkama religinė koncepcija, kad ją būtų galima garbinti imperijoje ir kad ji dvasiškai vienytų. Krikščionys šią imperiją priėmė; imperija priėmė krikščionybę. Romėnas suteikė politinio valdymo vienybę; graikas suteikė kultūros ir mokymo vienybę; krikščionybė suteikė religinės minties ir praktikos vienybę.

Roma nacionalizmo tradiciją nugalėjo imperiniu universalumu ir pirmą kartą istorijoje padarė tai, kad skirtingoms rasėms ir nacijoms būtų įmanoma bent jau formaliai priimti vieną religiją.

Romoje palankumas krikščionybei pasireiškė tokiu metu, kada vyko didžiulis varžymasis tarp stoikų energingų mokymų ir misterinių kultų išgelbėjimo pažadų. Krikščionybė atėjo su gaivinančia paguoda ir išlaisvinančia galia pas dvasiškai išalkusią tautą, kurios kalboje nebuvo žodžio „nesavanaudiškumas.“

Krikščionybei didžiausią galią suteikė tai, kaip jos tikintieji gyveno savo tarnystės gyvenimą ir net tai, kaip jie mirdavo už savo tikėjimą ankstyvaisiais žiaurių persekiojimų laikais.

Mokymas apie Kristaus meilę vaikams

force both Jews and Christians to philosophize their religion, to co-ordinate its ideas and systematize its ideals, to adapt religious practices to the existing current of life. And all this was enormously helped by translation of the Hebrew scriptures into Greek and by the later recording of the New Testament in the Greek tongue.

195:2.8 (2073.3) The Greeks, in contrast with the Jews and many other peoples, had long provisionally believed in immortality, some sort of survival after death, and since this was the very heart of Jesus' teaching, it was certain that Christianity would make a strong appeal to them.

195:2.9 (2073.4) A succession of Greek-cultural and Roman-political victories had consolidated the Mediterranean lands into one empire, with one language and one culture, and had made the Western world ready for one God. Judaism provided this God, but Judaism was not acceptable as a religion to these Romanized Greeks. Philo helped some to mitigate their objections, but Christianity revealed to them an even better concept of one God, and they embraced it readily.

3. UNDER THE ROMAN EMPIRE

195:3.1 (2073.5) After the consolidation of Roman political rule and after the dissemination of Christianity, the Christians found themselves with one God, a great religious concept, but without empire. The Greco-Romans found themselves with a great empire but without a God to serve as the suitable religious concept for empire worship and spiritual unification. The Christians accepted the empire; the empire adopted Christianity. The Roman provided a unity of political rule; the Greek, a unity of culture and learning; Christianity, a unity of religious thought and practice.

195:3.2 (2073.6) Rome overcame the tradition of nationalism by imperial universalism and for the first time in history made it possible for different races and nations at least nominally to accept one religion.

195:3.3 (2073.7) Christianity came into favor in Rome at a time when there was great contention between the vigorous teachings of the Stoics and the salvation promises of the mystery cults. Christianity came with refreshing comfort and liberating power to a spiritually hungry people whose language had no word for "unselfishness."

195:3.4 (2073.8) That which gave greatest power to Christianity was the way its believers lived lives of service and even the way they died for their faith during the earlier times of drastic persecution.

195:3.5 (2073.9) The teaching regarding Christ's love

netrukus padarė galą plačiai paplitusiai praktikai atiduoti vaikus tikrai mirčiai į nagus, kada jų nebuvo norima, ypač kūdikius mergaites.

Ankstyvoji krikščioniškojo garbinimo tvarka didele dalimi buvo perimta iš žydų sinagogos, modifikuota mitrų ritualo; vėliau buvo pridėta didelė dalis pagonių iškilmingumo. Ankstyvosios krikščioniškosios bažnyčios stuburą sudarė į judaizmą atversti sukrikščioninti prozelitai graikai.

Antrasis amžius po Kristaus gimimo buvo geriausias laikas per visą pasaulio istoriją gerai religijai žengti į priekį Vakarų pasaulyje. Pirmajame amžiuje, kovodama ir padarydama kompromisų, krikščionybė pati pasirengė tam, kad įleistų šaknis ir greitai išplistų. Krikščionybė priėmė imperatorių; vėliau, jis priėmė krikščionybę. tai buvo didis amžius naujosios religijos pasklidimui. Egzistavo religinė laisvė; keliavimas buvo visuotinis, ir mintis buvo nežabojama.

Formaliai priimanamos helenizuotos krikščionybės dvasinis postūmis Romai buvo per daug vėlyvas tam, kad užkirstų kelią giliai įsišaknijusiam moraliniam nuosmukiui arba kad kompensuotų jau plačiai išplitusį ir didėjančią rasinį gedimą. Imperinei Romai šita naujoji religija buvo kultūrinė būtinybė, ir nepaprastai gaila, kad ji netapo dvasinio išgelbėjimo priemone platesniąja prasme.

Net ir gera religija negalėjo išgelbėti didingos imperijos nuo neišvengiamų pasekmių, kada individas valdymo reikaluose nedalyvavo, kada buvo per didelis paternalizmas, per dideli mokesčiai ir piktnaudžiavimas visomis rinkliavomis, kada buvo nesubalansuota prekyba su Levantu, kuri išsunkė auksą, kada buvo pasilinksminimų beprotybė, romėnų standartizacija, moterų degradavimas, vergovės ir rasės smukimas į menkesnę lygį, fizinės nelaimės, ir valstybinės bažnyčios, kuri buvo suinstitutinta beveik iki dvasinio nevaisingumo lygio.

Tačiau, sąlygos nebuvo tokios blogos Aleksandrijoje. Ankstyvosios mokyklos išsaugojo didelę dalį Jėzaus mokymų, nepadariusios kompromisų. Pantenas mokė Klementą, o vėliau išėjo paskui Natanielių skelbdamas Kristų Indijoje. Nors kai kurie iš Jėzaus idealų ir buvo paaukoti kuriant krikščionybę, bet vertėtų visiškai dorai pažymėti, jog antrojo amžiaus pabaigoje, iš esmės visi didieji graikų-romėnų pasaulio protai buvo tapę krikščionimis. Triumfas artėjo prie užbaigimo.

Ir šitoji Romos imperija išsilaikė užtekčiai ilgai, kad užtikrintų krikščionybės išlikimą net ir po to, kada imperija žlugo. Bet mes dažnai pamąstome, kas būtų atsitikę Romoje ir pasaulyje, jeigu būtų buvusi priimta būtent karalystės evangelija, o ne graikų krikščionybė.

for children soon put an end to the widespread practice of exposing children to death when they were not wanted, particularly girl babies.

195:3.6 (2074.1) The early plan of Christian worship was largely taken over from the Jewish synagogue, modified by the Mithraic ritual; later on, much pagan pageantry was added. The backbone of the early Christian church consisted of Christianized Greek proselytes to Judaism.

195:3.7 (2074.2) The second century after Christ was the best time in all the world's history for a good religion to make progress in the Western world. During the first century Christianity had prepared itself, by struggle and compromise, to take root and rapidly spread. Christianity adopted the emperor; later, he adopted Christianity. This was a great age for the spread of a new religion. There was religious liberty; travel was universal and thought was untrammelled.

195:3.8 (2074.3) The spiritual impetus of nominally accepting Hellenized Christianity came to Rome too late to prevent the well-started moral decline or to compensate for the already well-established and increasing racial deterioration. This new religion was a cultural necessity for imperial Rome, and it is exceedingly unfortunate that it did not become a means of spiritual salvation in a larger sense.

195:3.9 (2074.4) Even a good religion could not save a great empire from the sure results of lack of individual participation in the affairs of government, from overmuch paternalism, overtaxation and gross collection abuses, unbalanced trade with the Levant which drained away the gold, amusement madness, Roman standardization, the degradation of woman, slavery and race decadence, physical plagues, and a state church which became institutionalized nearly to the point of spiritual barrenness.

195:3.10 (2074.5) Conditions, however, were not so bad at Alexandria. The early schools continued to hold much of Jesus' teachings free from compromise. Pantaenus taught Clement and then went on to follow Nathaniel in proclaiming Christ in India. While some of the ideals of Jesus were sacrificed in the building of Christianity, it should in all fairness be recorded that, by the end of the second century, practically all the great minds of the Greco-Roman world had become Christian. The triumph was approaching completion.

195:3.11 (2074.6) And this Roman Empire lasted sufficiently long to insure the survival of Christianity even after the empire collapsed. But we have often conjectured what would have happened in Rome and in the world if it had been the gospel of the kingdom which had been accepted in the place of Greek Christianity.

4. EUROPOS VIDURAMŽIAI

Bažnyčia, būdama visuomenės priedėlis ir politikos sąjungininkė, buvo pasmerkta patirti vadinamųjų Europos „viduramžių“ intelektualų ir dvasinį nuosmukį. Per šitą laikotarpį, religija buvo vis labiau ir labiau suvienuolinta, suasketinta, ir sujstatyminta. Dvasinė prasme, krikščionybė miegojo žiemos miegu. Per visą šitą laikotarpį, kartu su šita miegančia ir sekuliarizuota religija, egzistavo nenutrūkstanti misticismo srovė, fantastinis dvasinis patyrimas, besiribojantis su nerealybe ir filosofškai giminingas panteizmui.

Per šiuos tamsos ir nevilties amžius religija iš esmės vėl tapo antraeilė. Individas beveik pradingo valdžios, tradicijos, ir bažnyčios diktato šešėlyje. Naujas dvasinis pavojus iškilo sukūrus galaktiką „šventųjų“, kurie, kaip buvo nepagrįstai tvirtinama, esą turi ypatingos įtakos dieviškuosiuose teismuose, ir kurie, dėl to, jeigu į juos yra veiksmingai kreipiamasi, galės žmogų užtarti prieš Dievą.

Bet krikščionybė buvo pakankamai suvisuomeninta ir supagoninta, kad, nors ji ir buvo nepajėgi sulaikyti ateinančių tamsių amžių, bet ji buvo geriau pasiruošusi išgyventi per šitą ilgą moralinės tamsos ir dvasinės stagnacijos periodą. Ir ji iš tikrųjų išsilaikė per ilgą Vakarų civilizacijos naktį ir vis dar tebeveikė kaip moralinis poveikis pasaulyje, kada išaušo renesansas. Dėl krikščionybės atstatymo, praėjus tamsos amžiams, atsirado daug krikščioniškojo mokymo sektų, tikėjimų, pritaikytų žmogiškosios asmenybės ypatingiems intelektualiams, emociniams, ir dvasiniams tipams. Ir didelė dalis iš šitų ypatingų krikščioniškųjų grupių, arba religinių šeimų, vis dar egzistuoja ir šiuo metu, kada yra pateikiami šitie dokumentai.

Krikščionybės istorija yra tokia, kad ji atsirado nesąmoningai transformavus Jėzaus religiją į religiją apie Jėzų. Toliau ji patyrė helenizavimą, supagoninimą, sekularizavimą, suinstitutinimą, intelektualų nuosmukį, dvasinį išsigimimą, moralinį žiemos miegą, gresiantį išnykimą, vėlesnį atsinaujinimą, fragmentavimąsi, ir visai neseniai, santykinį atgimimą. Tokia genealogija rodo įgimtą gyvybingumą ir milžiniškus atstatomuosius resursus. Ir šita pati krikščionybė dabar yra civilizuotame Vakarų tautų pasaulyje ir dėl savosios egzistencijos turi akivaizdžiai stoti į kovą, kuri yra net dar grėsmingesnė negu tos įsimintinos krizės, kurios apibūdino jos praeities mūšius dėl viešpatavimo.

Dabar religija susiduria su mokslinių protų ir

4. THE EUROPEAN DARK AGES

^{195:4.1 (2074.7)} The church, being an adjunct to society and the ally of politics, was doomed to share in the intellectual and spiritual decline of the so-called European “dark ages.” During this time, religion became more and more monasticized, asceticized, and legalized. In a spiritual sense, Christianity was hibernating. Throughout this period there existed, alongside this slumbering and secularized religion, a continuous stream of mysticism, a fantastic spiritual experience bordering on unreality and philosophically akin to pantheism.

^{195:4.2 (2074.8)} During these dark and despairing centuries, religion became virtually secondhanded again. The individual was almost lost before the overshadowing authority, tradition, and dictation of the church. A new spiritual menace arose in the creation of a galaxy of “saints” who were assumed to have special influence at the divine courts, and who, therefore, if effectively appealed to, would be able to intercede in man’s behalf before the Gods.

^{195:4.3 (2075.1)} But Christianity was sufficiently socialized and paganized that, while it was impotent to stay the oncoming dark ages, it was the better prepared to survive this long period of moral darkness and spiritual stagnation. And it did persist on through the long night of Western civilization and was still functioning as a moral influence in the world when the renaissance dawned. The rehabilitation of Christianity, following the passing of the dark ages, resulted in bringing into existence numerous sects of the Christian teachings, beliefs suited to special intellectual, emotional, and spiritual types of human personality. And many of these special Christian groups, or religious families, still persist at the time of the making of this presentation.

^{195:4.4 (2075.2)} Christianity exhibits a history of having originated out of the unintended transformation of the religion of Jesus into a religion about Jesus. It further presents the history of having experienced Hellenization, paganization, secularization, institutionalization, intellectual deterioration, spiritual decadence, moral hibernation, threatened extinction, later rejuvenation, fragmentation, and more recent relative rehabilitation. Such a pedigree is indicative of inherent vitality and the possession of vast recuperative resources. And this same Christianity is now present in the civilized world of Occidental peoples and stands face to face with a struggle for existence which is even more ominous than those eventful crises which have characterized its past battles for dominance.

^{195:4.5 (2075.3)} Religion is now confronted by the

materialistinių polinkių naujo amžiaus iššūkiu. Šioje gigantiškoje kovoje tarp to, kas yra pasaulietiška ir kas yra dvasiška, galų gale triumfuos Jėzaus religija.

challenge of a new age of scientific minds and materialistic tendencies. In this gigantic struggle between the secular and the spiritual, the religion of Jesus will eventually triumph.

5. ŠIUOLAIKINĖ PROBLEMA

Dvidešimtas amžius atnešė naujų problemų krikščionybei ir visoms kitoms religijoms, kad jas spręstų. Kuo civilizacija kyla aukščiau, tuo reikalingesnė visose žmogaus pastangose stengiantis stabilizuoti visuomenę ir palengvinti jos materialių problemų sprendimą tampa pareiga "pirmiausia siekti dangaus realybių."

Dažnai tiesa tampa gluminanti ir net klaidinanti, kada būna padalinta, atskirta, izoliuota, ir per daug analizuojama. Gyvoji tiesa teisingo kelio tiesos ieškotoją moko tikrai tada, kada ji yra aprėpiama visa ir kaip gyva dvasinė tikrovė, o ne kaip materialaus mokslo faktas ar įsiterpiančio meno įkvėpimas.

Religija žmogui yra jo dieviškojo ir amžinojo likimo atskleidimas. Religija yra grynai asmeninis ir dvasinis patyrimas ir amžinai turi būti atskirtas nuo žmogaus kitų aukštų minties formų, tokių kaip:

1. Žmogaus loginis požiūris į materialios tikrovės dalykus.
2. Žmogaus estetinio grožio kaip kontrasto bjaurumui suvokimas.
3. Žmogaus visuomeninių įsipareigojimų ir politinės pareigos etinis suvokimas.
4. Net žmogui būdingas žmogiškosios moralės jausmas nėra, pats savaime, religinis.

Religija yra skirta tam, kad visatoje būtų surastos tos vertybės, kurios sukelia įtikėjimą, pasitikėjimą kitu, ir užtikrintumą; religijos aukščiausioji viršūnė yra garbinimas. Religija sielai atranda tas aukščiausias vertybes, kurias kontrastuoja su santykinėmis vertybėmis, kurias atranda protas. Tokią viršžmogiškąją įžvalgą galima įgyti tikrai nuoširdaus religinio patyrimo dėka.

Tvirtos visuomeninės sistemos negali būti be moralės, kuri remiasi dvasinėmis realybėmis, lygiai taip, kaip ir saulės sistemos negali būti be gravitacijos.

Nemėginkite patenkinti smalsumo ar paslėpto potraukio nuotykiams augančios sielos viduje per vieną trumpą gyvenimą materialiam kūne. Būkite kantrūs! nesusigundykite pasiduoti troškimui nežabotai pasinėsti į pigų ir purviną nuotykį. Pažabokite savo energijas ir suvaldykite savo

5. THE MODERN PROBLEM

195:5.1 (2075.4) The twentieth century has brought new problems for Christianity and all other religions to solve. The higher a civilization climbs, the more necessitous becomes the duty to "seek first the realities of heaven" in all of man's efforts to stabilize society and facilitate the solution of its material problems.

195:5.2 (2075.5) Truth often becomes confusing and even misleading when it is dismembered, segregated, isolated, and too much analyzed. Living truth teaches the truth seeker aright only when it is embraced in wholeness and as a living spiritual reality, not as a fact of material science or an inspiration of intervening art.

195:5.3 (2075.6) Religion is the revelation to man of his divine and eternal destiny. Religion is a purely personal and spiritual experience and must forever be distinguished from man's other high forms of thought, such as:

195:5.4 (2075.7) 1. Man's logical attitude toward the things of material reality.

195:5.5 (2075.8) 2. Man's aesthetic appreciation of beauty contrasted with ugliness.

195:5.6 (2075.9) 3. Man's ethical recognition of social obligations and political duty.

195:5.7 (2075.10) 4. Even man's sense of human morality is not, in and of itself, religious.

195:5.8 (2075.11) Religion is designed to find those values in the universe which call forth faith, trust, and assurance; religion culminates in worship. Religion discovers for the soul those supreme values which are in contrast with the relative values discovered by the mind. Such superhuman insight can be had only through genuine religious experience.

195:5.9 (2075.12) A lasting social system without a morality predicated on spiritual realities can no more be maintained than could the solar system without gravity.

195:5.10 (2076.1) Do not try to satisfy the curiosity or gratify all the latent adventure surging within the soul in one short life in the flesh. Be patient! be not tempted to indulge in a lawless plunge into cheap and sordid adventure. Harness your energies and bridle your passions; be calm while you await the

aistras; būkite ramūs tuo metu, kada laukiate, kaip didingai atsiskleis vis neįprastesnio patyrimo ir jaudinančio atradimo begalinė karjera.

Painiodamiesi dėl žmogaus kilmės, iš akiračio neišleiskite jo amžinojo likimo. Neužmirškite, kad Jėzus mylėjo net ir mažus vaikus, ir kad jis amžiams išaiškino didingą žmogiškosios asmenybės vertę.

Kada jūs žvelgiate į pasaulį, tada prisiminkite, kad blogio juodosios dėmės, kurias jūs matote, yra parodomos galutiniojo gėrio baltame fone. Jūs tiesiog nematote baltų gėrio dėmių, kurios atrodo menkos juodame blogio fone.

Kada yra tiek daug geros tiesos tam, kad ji būtų skleidžiama ir skelbiama, tai kodėl gi žmonės turėtų taip daug mąstyti apie blogį pasaulyje vien tik dėl to, kad jis pasirodo yra faktas? Tiesos dvasinių vertybių grožybės yra malonesnės ir labiau pakeliančios dvasią negu blogio reiškiny.

Religijoje, Jėzus gynė ir naudojo patyrimo metodą, net ir taip, kaip šiuolaikinis mokslas naudoja eksperimento metodą. Mes Dievą surandame dvasinės įžvalgos vedimo dėka, bet prie sielos šitos įžvalgos mes priartėjame meilės tam, kas yra gražu, dėka, siekdami tiesos, būdami ištikimi pareigai, ir garbindami dieviškąjį gėrį. Bet iš visų šitų vertybių, teisingas vedlys į tikrąją įžvalgą yra meilė.

6. MATERIALIZMAS

Mokslininkai žmoniją nesąmoningai įstūmė į materialistinę paniką; jie pradėjo neapmąstyti moralinio amžių banko apgultį, bet šitas žmogiškojo patyrimo bankas turi milžiniškus dvasinius resursus; jis gali patenkinti visus reikalavimus, kurie yra jam pateikiami. Tikrai nemąstančius žmones apima panika dėl žmogiškosios rasės dvasinių aktyvų. Kada materialistinė-sekuliarinė panika pasibaigs, tada Jėzaus religija nebus bankrutavusi. Dangiškosios karalystės dvasinis bankas išmokės įtikėjimu, viltimi, ir moraliniu saugumu visiems tiems, kurie iš indėlio sąskaitos ims "Jo vardą."

Nesvarbu, koks bebūtų akivaizdus konfliktas tarp materializmo ir Jėzaus mokymų, bet jūs galite būti visiškai ramūs, kad, per ateinančius amžius, Mokytojo mokymai visiškai triumfuos. Tikrovėje, tikros religijos negalima įtraukti į kokį nors ginčą su mokslu; ji visiškai nesirūpina materialiais dalykais. Religija yra tiesiog abejinga, bet geranoriška, mokslui, tuo tarpu ji aukščiausiu laipsniu yra susirūpinusi *mokslininku*.

Vien tik žinių siekimas, kada jo nelydi religinio

majestic unfolding of an endless career of progressive adventure and thrilling discovery.

195:5.11 (2076.2) In confusion over man's origin, do not lose sight of his eternal destiny. Forget not that Jesus loved even little children, and that he forever made clear the great worth of human personality.

195:5.12 (2076.3) As you view the world, remember that the black patches of evil which you see are shown against a white background of ultimate good. You do not view merely white patches of good which show up miserably against a black background of evil.

195:5.13 (2076.4) When there is so much good truth to publish and proclaim, why should men dwell so much upon the evil in the world just because it appears to be a fact? The beauties of the spiritual values of truth are more pleasurable and uplifting than is the phenomenon of evil.

195:5.14 (2076.5) In religion, Jesus advocated and followed the method of experience, even as modern science pursues the technique of experiment. We find God through the leadings of spiritual insight, but we approach this insight of the soul through the love of the beautiful, the pursuit of truth, loyalty to duty, and the worship of divine goodness. But of all these values, love is the true guide to real insight.

6. MATERIALISM

195:6.1 (2076.6) Scientists have unintentionally precipitated mankind into a materialistic panic; they have started an unthinking run on the moral bank of the ages, but this bank of human experience has vast spiritual resources; it can stand the demands being made upon it. Only unthinking men become panicky about the spiritual assets of the human race. When the materialistic-secular panic is over, the religion of Jesus will not be found bankrupt. The spiritual bank of the kingdom of heaven will be paying out faith, hope, and moral security to all who draw upon it "in His name."

195:6.2 (2076.7) No matter what the apparent conflict between materialism and the teachings of Jesus may be, you can rest assured that, in the ages to come, the teachings of the Master will fully triumph. In reality, true religion cannot become involved in any controversy with science; it is in no way concerned with material things. Religion is simply indifferent to, but sympathetic with, science, while it supremely concerns itself with the *scientist*.

195:6.3 (2076.8) The pursuit of mere knowledge, without the attendant interpretation of wisdom and

patyrimo išminties ir dvasinės įžvalgos paaiškinimas, galų gale veda į pesimizmą ir į žmogiškąją neviltį. Menkos žinios tikrai sukelia nerimą.

Šių dokumentų užrašymo metu tai, kas materialistiniame amžiuje yra blogiausia, pasibaigė; geresnio supratimo diena jau pradeda aušti. Mokslinio pasaulio geriausieji protai savo filosofijoje daugiau nebėra vien tik materialistai, bet eiliniai žmonės dėl ankstesniųjų mokymų tokį polinkį vis dar tebeturi. Bet šitas fizinio realizmo amžius yra tik tai trumpalaikis epizodas žmogaus gyvenime žemėje. Šiuolaikinis mokslas tikrąją religiją—Jėzaus mokymus, kokie buvo perkelti į tikinčiųjų gyvenimą—paliko nepalietę. Mokslui pavyko sugriauti tikrai gyvenimo klaidingų aiškinimų vaikiškas iliuzijas.

Mokslas yra kiekybinis patyrimas, religija yra kokybinis patyrimas, kas susiję su žmogaus gyvenimu žemėje. Mokslas turi reikalo su reiškiniais; religija yra susijusi su kilmėmis, vertybėmis, ir tikslais. Pateikti *priežastis* kaip fizinių reiškinių paaiškinimą, reiškia prisipažinti apie galutinių nežinojimą, ir galų gale mokslininką tai atveda tiesiai atgal prie pirmosios didžiosios priežasties—Rojaus Visuotinio Tėvo.

Energingas šuolis iš stebuklų amžiaus į mašinų amžių pasirodė, jog žmogui yra iš viso apverktinas. Apgaulingų mechanistinių filosofijų gudrumas ir miklumas neteisingai nušviečia savo pačių mechanistinius tvirtinimus. Materialisto proto fatališkas judrumas visam laikui paneigia jo tvirtinimus, jog visata yra akla ir neturintis tikslo energetinis reiškinys.

Kai kurių tariamai išsilavinusių žmonių mechanistinis natūralizmas ir žmogaus iš gatvės beatodairiškas sekuliarizmas rūpinasi išimtinai tik *daiktais*; jie neturi kokių nors tikrųjų vertybių, moralinių principų, ir dvasinio pabūdžio pasitenkinimų, o taip pat jiems stinga įtikėjimo, vilties, ir amžinųjų garantijų. Viena iš didžiausių šiuolaikinio gyvenimo problemų yra ta, jog žmogus mano, kad jis yra per daug užimtas, jog surastų laiko dvasiniam meditavimui ir religiniam atsidavimui.

Materializmas žmogų sumažina iki besielio automato ir padaro jį vien tik aritmetiniu simboliu, kuris užima bejėgišką vietą neromantiškos ir mechanistinės visatos matematinėje formulėje. Bet iš kur gi atsiranda visa šita milžiniška matematikos visata be Pagrindinio Matematiko? Mokslas gali smulkiai aiškinti apie materijos apsaugą, bet religija patvirtina žmonių sielų apsaugą—ji susieja jų patyrimą su dvasinėmis realybėmis ir amžinosiomis vertybėmis.

Šiandieninis materialistas sociologas stebi visuomenę, pateikia apie ją pranešimą, ir žmones

the spiritual insight of religious experience, eventually leads to pessimism and human despair. A little knowledge is truly disconcerting.

195:6.4 (2076.9) At the time of this writing the worst of the materialistic age is over; the day of a better understanding is already beginning to dawn. The higher minds of the scientific world are no longer wholly materialistic in their philosophy, but the rank and file of the people still lean in that direction as a result of former teachings. But this age of physical realism is only a passing episode in man's life on earth. Modern science has left true religion — the teachings of Jesus as translated in the lives of his believers — untouched. All science has done is to destroy the childlike illusions of the misinterpretations of life.

195:6.5 (2077.1) Science is a quantitative experience, religion a qualitative experience, as regards man's life on earth. Science deals with phenomena; religion, with origins, values, and goals. To assign *causes* as an explanation of physical phenomena is to confess ignorance of ultimates and in the end only leads the scientist straight back to the first great cause — the Universal Father of Paradise.

195:6.6 (2077.2) The violent swing from an age of miracles to an age of machines has proved altogether upsetting to man. The cleverness and dexterity of the false philosophies of mechanism belie their very mechanistic contentions. The fatalistic agility of the mind of a materialist forever disproves his assertions that the universe is a blind and purposeless energy phenomenon.

195:6.7 (2077.3) The mechanistic naturalism of some supposedly educated men and the thoughtless secularism of the man in the street are both exclusively concerned with *things*; they are barren of all real values, sanctions, and satisfactions of a spiritual nature, as well as being devoid of faith, hope, and eternal assurances. One of the great troubles with modern life is that man thinks he is too busy to find time for spiritual meditation and religious devotion.

195:6.8 (2077.4) Materialism reduces man to a soulless automaton and constitutes him merely an arithmetical symbol finding a helpless place in the mathematical formula of an unromantic and mechanistic universe. But whence comes all this vast universe of mathematics without a Master Mathematician? Science may expatiate on the conservation of matter, but religion validates the conservation of men's souls — it concerns their experience with spiritual realities and eternal values.

195:6.9 (2077.5) The materialistic sociologist of today surveys a community, makes a report thereon,

palieka tokius, kokius surado. Prieš tūkstantį devynis šimtus metų, nemokyti galilėjiečiai stebėjo Jėzų žmogaus vidiniam patyrimui suteikiantį savąjį gyvenimą kaip dvasinį indėlį ir tuomet išėjo į pasaulį ir visą Romos imperiją apvertė aukštyn kojom.

Bet religiniai lyderiai daro didžiulę klaidą, kada jie mėgina šiuolaikinį žmogų kvieisti į dvasinę kovą Viduriniųjų Amžių trimitų garsais. Religija turi apsirūpinti naujais ir šiuolaikiniais šūkiais. Nei demokratija, nei bet kokia kitokia politinė panacėja neužims dvasinio vystymosi vietas. Veidmainiškos religijos gali atstovauti bėgimui nuo tikrovės, bet Jėzus savo evangelijos dėka mirtingąjį žmogų atvedė prie paties įėjimo į dvasinio vystymosi amžinąją tikrovę.

Pasakyti, jog protas "atsirado" iš materijos, tai reiškia nepaiškinti nieko. Jeigu ši visata būtų vien tik mechanizmas, o protas būtų neatskiriamas nuo materijos, tai mes niekada neturėtume bet kokio stebimo reiškimo dviejų skirtingų aiškinimų. Tiesos, grožio, ir gėrio sampratos nėra būdingos fizikai ar chemijai. Mašina negali *pažinti*, tuo labiau ji negali pažinti tiesos, trokšti teisingumo, ir puoselėti gėrio.

Mokslas gali būti fizinio pobūdžio, bet tiesą pastebinčio mokslininko protas iš karto yra viršmaterialus. Materija nepažįsta tiesos, taip pat ji negali mylėti gailestingumo ar mėgautis dvasinėmis realybėmis. Moraliniai įsitikinimai, grindžiami dvasiniu švietimu ir įleidę šaknis į žmogiškąjį patyrimą, yra lygiai taip realūs ir tikri, kaip ir matematiniai apskaičiavimai, paremti fiziniais stebėjimais, bet tikrai kitokiu ir aukštesniu lygiu.

Jeigu žmonės būtų vien tiktai mašinos, tai į materialią visatą jie reaguotų daugiau ar mažiau vienodai. Individualybė, tuo labiau asmenybė, neegzistuos.

Tai, kad yra absoliutus Rojaus mechanizmas visatų visatos centre, Antrojo Šaltinio ir Centro besąlyginės valios akivaizdoje, amžiams užtikrina tai, jog determinantai nėra išimtinis kosmoso įstatymas. Materializmas egzistuoja, bet jis nėra išimtinis; mechanizmas egzistuoja, bet jis nėra besąlyginis; determinizmas egzistuoja, bet jis nėra vienintelis.

Ribinė materijos visata galų gale taptų vienoda ir deterministinė, jeigu ne apjungtas dvasios ir proto buvimas. Kosminio proto poveikis nuolat įšvirkščia spontaniškumo net ir į materialius pasaulius.

Laisvė arba iniciatyva bet kurioje egzistencijos sferoje yra tiesiog proporcinga dvasinio poveikio ir kosminio proto kontrolės laipsniui; tai yra, žmogiškajame patyrimo, kiek

and leaves the people as he found them. Nineteen hundred years ago, unlearned Galileans surveyed Jesus giving his life as a spiritual contribution to man's inner experience and then went out and turned the whole Roman Empire upside down.

195:6.10 (2077.6) But religious leaders are making a great mistake when they try to call modern man to spiritual battle with the trumpet blasts of the Middle Ages. Religion must provide itself with new and up-to-date slogans. Neither democracy nor any other political panacea will take the place of spiritual progress. False religions may represent an evasion of reality, but Jesus in his gospel introduced mortal man to the very entrance upon an eternal reality of spiritual progression.

195:6.11 (2077.7) To say that mind "emerged" from matter explains nothing. If the universe were merely a mechanism and mind were unapart from matter, we would never have two differing interpretations of any observed phenomenon. The concepts of truth, beauty, and goodness are not inherent in either physics or chemistry. A machine cannot *know*, much less know truth, hunger for righteousness, and cherish goodness.

195:6.12 (2077.8) Science may be physical, but the mind of the truth-discerning scientist is at once supermaterial. Matter knows not truth, neither can it love mercy nor delight in spiritual realities. Moral convictions based on spiritual enlightenment and rooted in human experience are just as real and certain as mathematical deductions based on physical observations, but on another and higher level.

195:6.13 (2077.9) If men were only machines, they would react more or less uniformly to a material universe. Individuality, much less personality, would be nonexistent.

195:6.14 (2077.10) The fact of the absolute mechanism of Paradise at the center of the universe of universes, in the presence of the unqualified volition of the Second Source and Center, makes forever certain that determiners are not the exclusive law of the cosmos. Materialism is there, but it is not exclusive; mechanism is there, but it is not unqualified; determinism is there, but it is not alone.

195:6.15 (2078.1) The finite universe of matter would eventually become uniform and deterministic but for the combined presence of mind and spirit. The influence of the cosmic mind constantly injects spontaneity into even the material worlds.

195:6.16 (2078.2) Freedom or initiative in any realm of existence is directly proportional to the degree of spiritual influence and cosmic-mind control; that is, in human experience, the degree of the actuality of

realiai yra vykdoma “Tėvo valia.” Ir šitokiu būdu, kada jūs kartą išėjote ieškoti Dievo, tai yra įtikinamas įrodymas, jog Dievas jus jau surado.

Nuoširdus siekimas gėrio, grožio, ir tiesos veda pas Dievą. Ir kiekvienas mokslinis atradimas demonstruoja, kad visatoje egzistuoja tiek laisvė, tiek pastovumas. Atradėjas buvo laisvas, kad atrastų. Atrastas dalykas yra realus ir akivaizdžiai pastovus, kitaip nebūtų tapęs žinomas kaip toks *dalyk-as*.

7. MATERIALIZMO PAŽEIDŽIAMUMAS

Kaip kvaila, jog materialiai mąstantis žmogus leidžia tokioms pažeidžiamoms teorijoms, kaip mechanistinės visatos teorijos, iš jo atimti tikrosios religijos asmeninio patyrimo milžiniškus dvasinius resursus. Faktai niekada nesiginčija su tikru dvasiniu įtikėjimu; ginčytis gali teorijos. Geriau jau mokslas atsiduotų prietarų naikinimui, o ne mėgintų nugalėti religinį įtikėjimą—žmogiškąjį tikėjimą į dvasines realybes ir dieviškąsias vertybes.

Mokslas žmogui turėtų padaryti materialiai tą, ką religija jam padaro dvasiškai: gyvenimo horizontą praplėsti ir jo asmenybę padidinti. Tikrasis mokslas negali ilgą laiką ginčytis su tikrąja religija. “Mokslinis metodas” yra tikrai intelektualus matas, kuriuo yra matuojami materialūs pasiekimai ir fiziniai laimėjimai. Bet būdamas materialus ir visiškai intelektualus, jis yra visiškai bevertis vertinant dvasines realybes ir religinius patyrimus.

Šiuolaikinio mechanisto nenuoseklumas yra toks: Jeigu tai būtų tiesiog materiali visata, o žmogus būtų tikrai mašina, tai toks žmogus visiškai nepajėgtų suvokti paties savęs, kaip tokios mašinos, ir lygiai taip tokia mašina-žmogus iš tiesų sąmoningai visiškai nesuvoktų tokios materialios visatos egzistavimo fakto. Mechanistinio mokslo materialistinė baimė ir neviltis nepripažino to fakto, kad dvasia gyvena to mokslininko proto viduje, kurio pati ta viršmateriali įžvalga ir formuluoja šitas klaidingas ir viena kitai prieštaraujančias materialistinės visatos *sampratas*.

Amžinybės ir begalybės, tiesos, grožio, ir gėrio Rojaus vertybės yra paslėptos laiko ir erdvės visatų reiškinių faktuose. Bet tam, kad šitos dvasinės vertybės būtų pastebėtos ir matomos, iš dvasios gimusiam mirtingajam reikalinga įtikėjimo akis.

Dvasinio vystymosi realybės ir vertybės nėra “psichologinė projekcija”—tiesiog pašlovinta materialaus proto įsivaizduojama vizija. Tokie dalykai yra viduje gyvenančio Derintojo, Dievo dvasios, gyvenančios žmogaus prote, dvasinės

doing “the Father’s will.” And so, when you once start out to find God, that is the conclusive proof that God has already found you.

195:6.17 (2078.3) The sincere pursuit of goodness, beauty, and truth leads to God. And every scientific discovery demonstrates the existence of both freedom and uniformity in the universe. The discoverer was free to make the discovery. The thing discovered is real and apparently uniform, or else it could not have become known as a *thing*.

7. THE VULNERABILITY OF MATERIALISM

195:7.1 (2078.4) How foolish it is for material-minded man to allow such vulnerable theories as those of a mechanistic universe to deprive him of the vast spiritual resources of the personal experience of true religion. Facts never quarrel with real spiritual faith; theories may. Better that science should be devoted to the destruction of superstition rather than attempting the overthrow of religious faith — human belief in spiritual realities and divine values.

195:7.2 (2078.5) Science should do for man materially what religion does for him spiritually: extend the horizon of life and enlarge his personality. True science can have no lasting quarrel with true religion. The “scientific method” is merely an intellectual yardstick wherewith to measure material adventures and physical achievements. But being material and wholly intellectual, it is utterly useless in the evaluation of spiritual realities and religious experiences.

195:7.3 (2078.6) The inconsistency of the modern mechanist is: If this were merely a material universe and man only a machine, such a man would be wholly unable to recognize himself as such a machine, and likewise would such a machine-man be wholly unconscious of the fact of the existence of such a material universe. The materialistic dismay and despair of a mechanistic science has failed to recognize the fact of the spirit-indwelt mind of the scientist whose very supermaterial insight formulates these mistaken and self-contradictory *concepts* of a materialistic universe.

195:7.4 (2078.7) Paradise values of eternity and infinity, of truth, beauty, and goodness, are concealed within the facts of the phenomena of the universes of time and space. But it requires the eye of faith in a spirit-born mortal to detect and discern these spiritual values.

195:7.5 (2078.8) The realities and values of spiritual progress are not a “psychologic projection” — a mere glorified daydream of the material mind. Such things are the spiritual forecasts of the indwelling Adjuster, the spirit of God living in the

prognozės. Ir neleiskite, kad jūsų paviršutiniškas domėjimasis su menkai ištirtiniais "santykinumo" įrodymais sugriautų jūsų sampratas apie Dievo amžinybę ir begalybę. Ir visuose savo prašymuose, susijusiuose su būtinybe *saviraiškai*, nepadarykite tokios klaidos, jog nepasirūpintumėte *Derintojo išraiška*, savo tikrojo ir geresniojo aš pasireiškimu.

Jeigu tai būtų vien tiktai materialī visata, tuomet materialūs žmogus niekada negalėtų prieiti prie mechanistinio pobūdžio sampratos apie tokią išskirtinai materialią egzistenciją. Pati šita visatos *mechanistinė samprata* pati savaime yra nematerialūs proto reiškinys, ir visas protas yra nematerialios kilmės, nesvarbu, kaip visapusiškai jis gali atrodyti, jog yra materialiai sąlygojamas ir mechanistiškai kontroliuojamas.

Mirtingojo žmogaus iš dalies išsivystęs protinis mechanizmas nėra per daug apdovanotas nuoseklumu ir išmintimi. Žmogaus išpuikimas dažnai pranoksta jo protą ir prasilenkia su jo logika.

Pesimistiškiausio materialisto pats tas pesimizmas, savaime, yra pakankamas įrodymas, jog šio pesimisto visata nėra vien tiktai materialī. Tiek optimizmas, tiek pesimizmas yra koncepcinės reakcijos tokiam prote, kuris sąmoningai suvokia *vertybes*, o taip pat ir *faktus*. Jeigu visata iš tiesų būtų tokia, kokią ją laiko šis materialistas, tada žmogus kaip žmogiškoji mašina visiškai negalėtų sąmoningai suvokti šito paties *fakto*. Sąmoningai nesuvokęs *vertybių* koncepcijos iš dvasios kilusio proto viduje, žmogus iš viso nesuvoktų visatos materializmo fakto ir visatos veikimo mechanistinių reiškinių. Viena mašina negali sąmoningai suvokti kitos mašinos prigimtės ar vertės.

Gyvybės ir visatos mechanistinė filosofija negali būti mokslinė, kadangi mokslas pripažįsta medžiagas ir faktus ir turi reikalo su medžiagomis ir faktais. Filosofija yra neišvengiamai viršmokslinė. Žmogus yra materialus gamtos faktas, bet jo gyvybė yra toks reiškinys, kuris pranoksta materialius gamtos lygius tuo, kad joje pasireiškia proto kontrolės požymiai ir kūrybinės dvasios savybės.

Nuoširdus žmogaus siekimas tapti mechanistu išreiškia tragišką reiškinį, kaip tas žmogus bergždžiai stengiasi įvykdyti intelektualią ir moralinę savižudybę. Bet šito padaryti jis negali.

Jeigu visata būtų vien tiktai materialī, o žmogus būtų vien tiktai mašina, tai nebūtų ir jokio mokslo, kuris padrašintų šį mokslininką postuliuoti šitą visatos mechanizavimą. Mašinos negali matuoti, klasifikuoti, o taip pat ir įvertinti pačios save. Tokį mokslinį darbą gali padaryti tiktai tam tikra esybė, turinti aukštesnį negu mašinos statusą.

mind of man. And let not your dabbings with the faintly glimpsed findings of "relativity" disturb your concepts of the eternity and infinity of God. And in all your solicitation concerning the necessity for *self-expression* do not make the mistake of failing to provide for *Adjuster-expression*, the manifestation of your real and better self.

195:7.6 (2079.1) If this were only a material universe, material man would never be able to arrive at the concept of the mechanistic character of such an exclusively material existence. This very *mechanistic concept* of the universe is in itself a nonmaterial phenomenon of mind, and all mind is of nonmaterial origin, no matter how thoroughly it may appear to be materially conditioned and mechanistically controlled.

195:7.7 (2079.2) The partially evolved mental mechanism of mortal man is not overendowed with consistency and wisdom. Man's conceit often outruns his reason and eludes his logic.

195:7.8 (2079.3) The very pessimism of the most pessimistic materialist is, in and of itself, sufficient proof that the universe of the pessimist is not wholly material. Both optimism and pessimism are concept reactions in a mind conscious of *values* as well as of *facts*. If the universe were truly what the materialist regards it to be, man as a human machine would then be devoid of all conscious recognition of that very *fact*. Without the consciousness of the concept of *values* within the spirit-born mind, the fact of universe materialism and the mechanistic phenomena of universe operation would be wholly unrecognized by man. One machine cannot be conscious of the nature or value of another machine.

195:7.9 (2079.4) A mechanistic philosophy of life and the universe cannot be scientific because science recognizes and deals only with materials and facts. Philosophy is inevitably superscientific. Man is a material fact of nature, but his *life* is a phenomenon which transcends the material levels of nature in that it exhibits the control attributes of mind and the creative qualities of spirit.

195:7.10 (2079.5) The sincere effort of man to become a mechanist represents the tragic phenomenon of that man's futile effort to commit intellectual and moral suicide. But he cannot do it.

195:7.11 (2079.6) If the universe were only material and man only a machine, there would be no science to embolden the scientist to postulate this mechanization of the universe. Machines cannot measure, classify, nor evaluate themselves. Such a scientific piece of work could be executed only by some entity of supermachine status.

Jeigu visatos tikrovė yra tikrai viena milžiniška mašina, tada žmogus turi būti už šios visatos ribų ir atskirai nuo jos tam, kad suvoktų tokį *faktą* ir imtų sąmoningai suvokti tokio *įvertinimo supratimą*.

Jeigu žmogus yra tikrai mašina, tai kokių būdu šitas žmogus ima *tikėti* ar tvirtinti, kad jis *žino*, jog jis yra vien tikrai mašina? Savojo aš savimoningo įvertinimo patyrimas niekada nebūna vien tikrai mašinos savybė. Save sąmoningai suvokiantis ir pripažįstantis mechanistas yra pats geriausias, koks tikrai yra įmanoma, atsakymas mechanizmui. Jeigu materializmas būtų faktas, tai nebūtų jokio savimoningo mechanisto. Tai taip pat yra tiesa, jog kiekvienas iš pradžių turi būti moralus asmuo prieš tai, kada jis gali atlikti amoralius veiksmus.

Materializmo pats tas tvirtinimas reiškia viršmaterialią sąmonę to proto, kuris išdrįsta drąsiai teigti tokias dogmas. Mechanizmas gali prastėti, bet jis niekada negali vystytis į priekį. Mašinos nemąsto, nekuria, nesvajoja, netrokšta, neidealizuoja, neišalksta tiesos, ir neištrokšta teisumo. Jų gyvenimo nemotyvuoja aistra tarnauti kitoms mašinoms ir savo amžinojo žengimo į priekį tikslu pasirinkti išaukštiną užduotį surasti Dievą ir stengtis būti panašiam į jį. Mašinos niekada nebūna intelektualios, emocingos, estetinės, etinės, moralios, ar dvasinės.

Menas įrodo, jog žmogus nėra mechanistinis, bet neįrodo, kad jis yra dvasiškai nemirtingas. Menas yra mirtingojo morontija, įsiterpanti sritis tarp žmogaus, kuris yra materialus, ir žmogaus, kuris yra dvasinis. Poezija yra mėginimas pabėgti iš materialių realybių į dvasines vertybes.

Aukštai išvystytoje civilizacijoje, menas humanizuoja mokslą, tuo tarpu jį savo ruožtu sudvasina tikroji religija—įžvalga į dvasines ir amžinąsias vertybes. Menas išreiškia žmogiškąjį ir laiko-erdvės tikrovės įvertinimą. Religija yra kosminių vertybių dieviškasis apkabinimas ir pažymi amžinąjį žengimą į priekį dvasiškai kylant ir augant. Laiko menas yra pavojingas tikrai tada, kada jis tampa aklas dvasiniams standartams tų dieviškųjų modelių, kuriuos amžinybė atspindi kaip laiko tikrovės šešėlius. Tikrasis menas yra materialių gyvenimo dalykų veiksmingas manipuliavimas; religija yra materialių gyvenimo faktų kilninantis transformavimas, ir ji niekada nenustoja meno vertinti dvasiškai.

Kaip kvaila drįsti tvirtinti, jog automatas galėtų suvokti automatizmo filosofiją, ir kaip juokinga, kad jis turėtų išdrįsti formuoti tokią sampratą apie kitus ir tokius pačius automatus!

Bet koks materialios visatos mokslinis aiškinimas yra bevertis, jeigu jis deramai

195:7.12 (2079.7) If universe reality is only one vast machine, then man must be outside of the universe and apart from it in order to recognize such a *fact* and become conscious of the *insight* of such an *evaluation*.

195:7.13 (2079.8) If man is only a machine, by what technique does this man come to *believe* or claim to *know* that he is only a machine? The experience of self-conscious evaluation of one's self is never an attribute of a mere machine. A self-conscious and avowed mechanist is the best possible answer to mechanism. If materialism were a fact, there could be no self-conscious mechanist. It is also true that one must first be a moral person before one can perform immoral acts.

195:7.14 (2079.9) The very claim of materialism implies a supermaterial consciousness of the mind which presumes to assert such dogmas. A mechanism might deteriorate, but it could never progress. Machines do not think, create, dream, aspire, idealize, hunger for truth, or thirst for righteousness. They do not motivate their lives with the passion to serve other machines and to choose as their goal of eternal progression the sublime task of finding God and striving to be like him. Machines are never intellectual, emotional, aesthetic, ethical, moral, or spiritual.

195:7.15 (2079.10) Art proves that man is not mechanistic, but it does not prove that he is spiritually immortal. Art is mortal morontia, the intervening field between man, the material, and man, the spiritual. Poetry is an effort to escape from material realities to spiritual values.

195:7.16 (2080.1) In a high civilization, art humanizes science, while in turn it is spiritualized by true religion — insight into spiritual and eternal values. Art represents the human and time-space evaluation of reality. Religion *is* the divine embrace of cosmic values and connotes eternal progression in spiritual ascension and expansion. The art of time is dangerous only when it becomes blind to the spirit standards of the divine patterns which eternity reflects as the reality shadows of time. True art is the effective manipulation of the material things of life; religion is the ennobling transformation of the material facts of life, and it never ceases in its spiritual evaluation of art.

195:7.17 (2080.2) How foolish to presume that an automaton could conceive a philosophy of automatism, and how ridiculous that it should presume to form such a concept of other and fellow automatons!

195:7.18 (2080.3) Any scientific interpretation of the material universe is valueless unless it provides due recognition for the *scientist*. No appreciation of

nepripažįsta *mokslininko*. Meno suvokimas yra tikras tikrai tada, kada jis pripažįsta *menininką*. Moralės įvertinimas yra vertingas tikrai tada, kada jis apima ir *moralistą*. Joks filosofijos suvokimas nėra tobulinantis, jeigu jis ignoroja *filosofą*, o religija negali egzistuoti be tikrojo patyrimo to *religininko*, kuris, šitame pačiame patyrimo ir šituo pačiu patyrimu, stengiasi surasti Dievą ir pažinti jį. Lygiai taip ir visatų visata tikrai neturi prasmės atskirai nuo šio AŠ ESU, šio begalinio Dievo, kuris ją sutvėrė ir be perstojo ją valdo.

Mechanistai—humanistai—turi polinkį plaukti pasroviui materialioje tėkmėje. Idealistai ir dvasistai *išdrįsta* išmintingai ir energingai pasinaudoti savo išklaiss tam, kad keistų akivaizdžiai grynai materialų energijos srovį kursą.

Mokslas gyvena proto matematika; muzika išreiškia emocijų tempą. Religija yra dvasinis sielos ritmas laiko-erdvės harmonijoje su Begalybės aukščiausiosios ir amžinosios melodijos matmenimis. Žmogaus gyvenime religinis patyrimas yra kažkas toks, kas tikrai yra viršmatematiška.

Kalboje, abėcėlė yra materializmo mechanizmas, tuo tarpu žodžiai, pateikiantys tūkstančio minčių, didingų idėjų, ir kilnių idealų—meilės ir neapykantos, drąsos ir bailumo—prasmės, yra proto veikimas tokiu diapazonu, kurį apibrėžia tiek materialus, tiek dvasinis įstatymas, kurį reguliuoja asmenybės valios pareiškimas, ir riboja įgimti situaciniai sugebėjimai.

Visata nėra tokia, kaip tie dėsniai, mechanizmai, ir vienodumai, kuriuos atranda mokslininkas, ir kuriuos jis ima laikyti mokslu, bet vietoje šito ji yra kaip tas žingeidus, mąstantis, pasirenkantis, kuriantis, derinantis, ir nešališkas *mokslininkas*, kuris šitokiu būdu stebi visatos reiškinius ir klasifikuoja matematinius faktus, kurie yra neatskiriami nuo kūrinijos materialiosios pusės mechanistinių aspektų. Visata taip pat nėra panaši ir į *menininko* meną, bet vietoje šito ji yra kaip tas siekiantis, svajojantis, trokšantis, ir žengiantis į priekį *menininkas*, kuris stengiasi pranokti materialių daiktų pasaulį tam, kad pasiektų dvasinį tikslą.

Mokslininkas, ne mokslas, suvokia besivystančios ir žengiančios į priekį energijos ir materijos visatos tikrovę. Menininkas, ne menas, demonstruoja pereinamojo morontinio pasaulio, įsiterpiančio tarp materialiosios egzistencijos ir dvasinės laisvės, egzistavimą. Religininkas, ne religija, įrodo tai, kad egzistuoja dvasinės realybės ir dieviškosios vertybės, kurios turi būti sutinkamos amžinybės žengime į priekį.

art is genuine unless it accords recognition to the *artist*. No evaluation of morals is worth while unless it includes the *moralist*. No recognition of philosophy is edifying if it ignores the *philosopher*, and religion cannot exist without the real experience of the *religionist* who, in and through this very experience, is seeking to find God and to know him. Likewise is the universe of universes without significance apart from the I AM, the infinite God who made it and unceasingly manages it.

195:7.19 (2080.4) Mechanists — humanists — tend to drift with the material currents. Idealists and spiritists *dare* to use their oars with intelligence and vigor in order to modify the apparently purely material course of the energy streams.

195:7.20 (2080.5) Science lives by the mathematics of the mind; music expresses the tempo of the emotions. Religion is the spiritual rhythm of the soul in time-space harmony with the higher and eternal melody measurements of Infinity. Religious experience is something in human life which is truly supermathematical.

195:7.21 (2080.6) In language, an alphabet represents the mechanism of materialism, while the words expressive of the meaning of a thousand thoughts, grand ideas, and noble ideals — of love and hate, of cowardice and courage — represent the performances of mind within the scope defined by both material and spiritual law, directed by the assertion of the will of personality, and limited by the inherent situational endowment.

195:7.22 (2080.7) The universe is not like the laws, mechanisms, and the uniformities which the scientist discovers, and which he comes to regard as science, but rather like the curious, thinking, choosing, creative, combining, and discriminating *scientist* who thus observes universe phenomena and classifies the mathematical facts inherent in the mechanistic phases of the material side of creation. Neither is the universe like the art of the artist, but rather like the striving, dreaming, aspiring, and advancing *artist* who seeks to transcend the world of material things in an effort to achieve a spiritual goal.

195:7.23 (2080.8) The scientist, not science, perceives the reality of an evolving and advancing universe of energy and matter. The artist, not art, demonstrates the existence of the transient morontia world intervening between material existence and spiritual liberty. The religionist, not religion, proves the existence of the spirit realities and divine values which are to be encountered in the progress of eternity.

8. PASAULIETINIS TOTALITARIZMAS

8. SECULAR TOTALITARIANISM

Bet net ir po to, kada materializmas ir mechanizmas daugiau ar mažiau bus nugalėti, griauantis dvidešimtojo amžiaus pasaulietškumo poveikis vis dar kenks milijonų naivių sielų dvasiniam patyrimui.

Šiuolaikinį pasaulietškumą puoselėjo du pasaulinio masto poveikiai. Pasaulietškumo tėvas buvo devynioliktojo ir dvidešimtojo amžių vadinamojo mokslo—ateistinio mokslo—siauro mąstymo ir bedievis požiūris. Šiuolaikinio sekuliarizmo motina buvo totalitarinė viduramžių krikščioniškoji bažnyčia. Sekuliarizmas savo pradžių gavo kaip kylantis protestas prieš beveik visišką suinstitutintos krikščioniškosios bažnyčios viešpatavimą Vakarų civilizacijoje.

Šito apreiškimo metu, vyraujantis intelektualus ir filosofinis klimatas tiek Europos, tiek Amerikos gyvenime yra aiškiai pasaulietinis—humanistinis. Tris šimtus metų vakarietiškas mąstymas buvo vis labiau pasaulietinamas. Religija vis labiau ir labiau ėmė tapti formaliu poveikiu, didele dalimi ritualo atlikimu. Dauguma tų, kurie Vakarų civilizacijoje save laiko krikščionimis, šito patys nežinodami, yra tikri pasauliečiai.

Reikėjo didžiulės jėgos, galingo poveikio, kad mąstančios ir gyvos Vakarų tautos būtų išvaduotos iš pražūtingo totalitarinio ekleziastinio viešpatavimo glėbio. Sekuliarizmas iš tikrųjų sutraukė bažnyčios kontrolės pančius, o dabar savo ruožtu jis grasina įvesti naują ir bedievišką šiuolaikinio žmogaus širdies ir proto valdymo tipą. Tironiška ir diktatoriška politinė valstybė yra mokslinio materializmo ir filosofinio sekuliarizmo tiesioginis palikuonis. Sekuliarizmas, vos tik išvadavęs žmogų iš suinstitutintos bažnyčios viešpatavimo, tuoj pat jį parduoda į totalitarinės valstybės vergovę. Sekuliarizmas žmogų išlaisvina iš ekleziastinės vergijos tikrai tam, kad jį išduotų į politinės ir ekonominės vergovės tironiją.

Materializmas Dievą neigia, sekuliarizmas jį tiesiog ignoruoja; bent jau toks buvo ankstesnis požiūris. Pastaruoju metu, sekuliarizmas įgavo karingesnį požiūrį, išdrįsdamas užimti vietą tos religijos, kurios totalitariniams pančiams jis kažkada ir priešinosi. Dvidešimtojo amžiaus sekuliarizmas turi polinkį tvirtinti, jog žmogui Dievo nereikia. Bet žinokite! Šitoji bedievė žmogiškosios visuomenės filosofija ves vien tikrai į bruzdėjimus, priešišką, nelaimės, karą, ir pasaulinio masto katastrofą.

Sekuliarizmas niekada negali atnešti žmonijai ramybės. Žmogiškojoje visuomenėje Dievo vietos užimti negali niekas. Bet jūs gerai įsidėmėkite! neskubėkite atsakyti pasaulietinio maišto

195:8.1 (2081.1) But even after materialism and mechanism have been more or less vanquished, the devastating influence of twentieth-century secularism will still blight the spiritual experience of millions of unsuspecting souls.

195:8.2 (2081.2) Modern secularism has been fostered by two world-wide influences. The father of secularism was the narrow-minded and godless attitude of nineteenth- and twentieth-century so-called science — atheistic science. The mother of modern secularism was the totalitarian medieval Christian church. Secularism had its inception as a rising protest against the almost complete domination of Western civilization by the institutionalized Christian church.

195:8.3 (2081.3) At the time of this revelation, the prevailing intellectual and philosophical climate of both European and American life is decidedly secular — humanistic. For three hundred years Western thinking has been progressively secularized. Religion has become more and more a nominal influence, largely a ritualistic exercise. The majority of professed Christians of Western civilization are unwittingly actual secularists.

195:8.4 (2081.4) It required a great power, a mighty influence, to free the thinking and living of the Western peoples from the withering grasp of a totalitarian ecclesiastical domination. Secularism did break the bonds of church control, and now in turn it threatens to establish a new and godless type of mastery over the hearts and minds of modern man. The tyrannical and dictatorial political state is the direct offspring of scientific materialism and philosophic secularism. Secularism no sooner frees man from the domination of the institutionalized church than it sells him into slavish bondage to the totalitarian state. Secularism frees man from ecclesiastical slavery only to betray him into the tyranny of political and economic slavery.

195:8.5 (2081.5) Materialism denies God, secularism simply ignores him; at least that was the earlier attitude. More recently, secularism has assumed a more militant attitude, assuming to take the place of the religion whose totalitarian bondage it onetime resisted. Twentieth-century secularism tends to affirm that man does not need God. But beware! this godless philosophy of human society will lead only to unrest, animosity, unhappiness, war, and world-wide disaster.

195:8.6 (2081.6) Secularism can never bring peace to mankind. Nothing can take the place of God in human society. But mark you well! do not be quick to surrender the beneficent gains of the secular

naudingų iškovojo iš ekleziastinio totalitarizmo. Dėl pasaulietinio maišto Vakarų civilizacija šiandien naudojasi daugybe laisvių ir patiria daugybę pasitenkinimų. Sekuliarizmo didžioji klaida buvo tokia: Sukilę prieš tai, kad religinė valdžia beveik visiškai kontroliavo gyvenimą, ir išsivadavę iš tokios ekleziastinės tironijos, pasauliečiai žengė toliau, kad sukeltų maištą ir prieš patį Dievą, kartais paslapčiomis ir kartais atvirai.

Pasaulietiskam maištui jūs turite būti dėkingi už Amerikos industrializmo stebinantį kūrybingumą ir už Vakarų civilizacijos precedento neturinčią materialią pažangą. Ir kadangi pasaulietinis maištas nuėjo per daug toli ir iš akiračio prarado Dievą ir *tikrąją* religiją, dėl to taip pat buvo pasaulio karų ir tarptautinių neramumų nelauktas derlius.

Nebūtina paaukoti įtikėjimą į Dievą tam, kad būtų galima pasidžiaugti šiuolaikinio sekuliaristinio maišto palaima: pakantumu, visuomenine tarnyste, demokratinio valdymo, ir pilietinėmis laisvėmis. Pasauliečiams nebuvo būtina priešpastatyti tikrąją religiją tam, kad būtų skatinamas mokslas ir vystomas švietimas.

Bet sekuliarizmas nėra visų šitų nesenų laimėjimų išplečiant gyvenimą vienintelis šaltinis. Už dvidešimtojo amžiaus laimėjimų stovi ne tik mokslas ir sekuliarizmas, bet taip pat ir Jėzaus iš Nazareto gyvenimo ir mokymo nepripažinti ir neįvertinti dvasiniai poveikiai.

Be Dievo, be religijos, mokslinis sekuliarizmas niekada negali koordinuoti savo jėgų, suderinti savo skirtingų ir besivaržančių interesų, rasių, ir nacionalizmų. Šita pasaulietinė žmogiškoji visuomenė, nežiūrint savo nematytų materialistinių pasiekimų, iš lėto byra. Pagrindinė išlaikanti jėga, kuri priešinasi šitam antagonizmo byrėjimui, yra nacionalizmas. O nacionalizmas yra pagrindinis barjeras pasaulinei taikai.

Sekuliarizmo neatskiriama silpnoji vieta yra tai, kad jis atmeta etiką ir religiją dėl politikos ir valdžios. Jūs tiesiog negalite sukurti žmonių brolystės ignoruodami arba atstumdami Dievo tėvystę.

Sekuliarinis visuomeninis ir politinis optimizmas yra iliuzija. Be Dievo, nei laisvė ir nepriklausomybė, nei nuosavybė ir turtas į ramybę neatves.

Mokslo, švietimo, gamybos, ir visuomenės visiškas sekularizavimas gali vesti vien tik į katastrofą. Per dvidešimtojo amžiaus pirmąjį trečdalį urantai žmogiškųjų būtybių nužudė daugiau negu iki to meto jų buvo nužudyta per visą krikščioniškosios tvarkos laiką. Ir tai yra materializmo ir sekuliarizmo siaubingo derliaus

revolt from ecclesiastical totalitarianism. Western civilization today enjoys many liberties and satisfactions as a result of the secular revolt. The great mistake of secularism was this: In revolting against the almost total control of life by religious authority, and after attaining the liberation from such ecclesiastical tyranny, the secularists went on to institute a revolt against God himself, sometimes tacitly and sometimes openly.

195:8.7 (2081.7) To the secularistic revolt you owe the amazing creativity of American industrialism and the unprecedented material progress of Western civilization. And because the secularistic revolt went too far and lost sight of God and *true* religion, there also followed the unlooked-for harvest of world wars and international unsettledness.

195:8.8 (2081.8) It is not necessary to sacrifice faith in God in order to enjoy the blessings of the modern secularistic revolt: tolerance, social service, democratic government, and civil liberties. It was not necessary for the secularists to antagonize true religion in order to promote science and to advance education.

195:8.9 (2082.1) But secularism is not the sole parent of all these recent gains in the enlargement of living. Behind the gains of the twentieth century are not only science and secularism but also the unrecognized and unacknowledged spiritual workings of the life and teaching of Jesus of Nazareth.

195:8.10 (2082.2) Without God, without religion, scientific secularism can never co-ordinate its forces, harmonize its divergent and rivalrous interests, races, and nationalisms. This secularistic human society, notwithstanding its unparalleled materialistic achievement, is slowly disintegrating. The chief cohesive force resisting this disintegration of antagonism is nationalism. And nationalism is the chief barrier to world peace.

195:8.11 (2082.3) The inherent weakness of secularism is that it discards ethics and religion for politics and power. You simply cannot establish the brotherhood of men while ignoring or denying the fatherhood of God.

195:8.12 (2082.4) Secular social and political optimism is an illusion. Without God, neither freedom and liberty, nor property and wealth will lead to peace.

195:8.13 (2082.5) The complete secularization of science, education, industry, and society can lead only to disaster. During the first third of the twentieth century Urantians killed more human beings than were killed during the whole of the Christian dispensation up to that time. And this is only the beginning of the dire harvest of

tiktai pradžia; dar siaubingesnis sunaikinimas laukia ateityje.

materialism and secularism; still more terrible destruction is yet to come.

9. KRIKŠČIONYBĖS PROBLEMA

Neignoraukite savo dvasinio palikimo vertybės, tiesos upės, atitekančios artyn per šimtmečius, net iki materialistinio ir sekuliaristinio amžiaus bevaisių laikų. Visose savo vertingose pastangose, kada stengiatės atsikratyti prietaringų praeities amžių tikėjimų, žiūrėkite, kad tvirtai laikytumėtės amžinosios tiesos. Bet būkite kantrūs! kada dabartinis prietarų maištas pasibaigs, tada Jėzaus evangelijos tiesos šlovingai išliks tam, kad apšviestų naują ir geresnį kelią.

Bet supagonintai ir suvisuomenintai krikščionybei reikia naujo ryšio su neiškreiptais Jėzaus mokymais; ji vysta, nes jai trūksta Mokytojo gyvenimo žemėje naujo matymo. Naujam ir pilnesniam Jėzaus religijos apreiškimui yra lemta nugalėti materialistinio sekuliarizmo imperiją ir nuversti mechanistinio natūralizmo pasaulinį viešpatavimą. Dabar Urantija virpėdama stovi ties pačia bedugne vienos iš tų labiausiai stebinančių ir jaudinančių visuomeninio persitvarkymo, moralinio sužadavimo, ir dvasinio apšvietimo epochų.

Jėzaus mokymai, nors ir labai smarkiai pakeisti, išgyveno ilgiau už misterinius kultus, kurie egzistavo mokymų atsiradimo metu, už viduramžių nemokšišumą ir prietarus, ir net dabar palaipsniui ima nugalėti dvidešimtojo amžiaus materializmą, mechanizmą, ir sekuliarizmą. Ir tokie didelių išbandymų ir grasinančių pralaimėjimų laikai visada būna didingo apreiškimo laikai.

Religijai tikrai reikia naujų lyderių, dvasingų vyrų ir moterų, kurie išdrįs pasikliauti vien tik Jėzumi ir jo neprilygstamais mokymais. Jeigu krikščionybė toliau ignoruos savo dvasinę misiją, tuo tarpu ir toliau užsiiminės visuomeninėmis ir materialiomis problemomis, tuomet dvasinis renesansas turi laukti, kada ateis šitie naujieji Jėzaus religijos mokytojai, kurie bus išimtinai atsidavę žmonių dvasiniam atgimimui. Ir tuomet iš tiesų šitos iš dvasios gimusios sielos greitai suteiks tą vadovavimą ir įkvėpimą, reikalingą visuomeniniam, moraliniam, ekonominiam, ir politiniam pasaulio pertvarkymui.

Šiuolaikinis amžius atsisakys priimti tokią religiją, kuri neatitinka faktų ir nesiderina su tiesos, grožio, ir gėrio aukščiausiomis sampratomis. Išmuša toji valanda, kada reikia iš naujo atrasti šiandien iškraipytos ir kompromisinės krikščionybės tikruosius ir pirminius pamatus— Jėzaus tikrąjį gyvenimą ir mokymus.

9. CHRISTIANITY'S PROBLEM

195:9.1 (2082.6) Do not overlook the value of your spiritual heritage, the river of truth running down through the centuries, even to the barren times of a materialistic and secular age. In all your worthy efforts to rid yourselves of the superstitious creeds of past ages, make sure that you hold fast the eternal truth. But be patient! when the present superstition revolt is over, the truths of Jesus' gospel will persist gloriously to illuminate a new and better way.

195:9.2 (2082.7) But paganized and socialized Christianity stands in need of new contact with the uncompromised teachings of Jesus; it languishes for lack of a new vision of the Master's life on earth. A new and fuller revelation of the religion of Jesus is destined to conquer an empire of materialistic secularism and to overthrow a world sway of mechanistic naturalism. Urantia is now quivering on the very brink of one of its most amazing and enthralling epochs of social readjustment, moral quickening, and spiritual enlightenment.

195:9.3 (2082.8) The teachings of Jesus, even though greatly modified, survived the mystery cults of their birthtime, the ignorance and superstition of the dark ages, and are even now slowly triumphing over the materialism, mechanism, and secularism of the twentieth century. And such times of great testing and threatened defeat are always times of great revelation.

195:9.4 (2082.9) Religion does need new leaders, spiritual men and women who will dare to depend solely on Jesus and his incomparable teachings. If Christianity persists in neglecting its spiritual mission while it continues to busy itself with social and material problems, the spiritual renaissance must await the coming of these new teachers of Jesus' religion who will be exclusively devoted to the spiritual regeneration of men. And then will these spirit-born souls quickly supply the leadership and inspiration requisite for the social, moral, economic, and political reorganization of the world.

195:9.5 (2083.1) The modern age will refuse to accept a religion which is inconsistent with facts and out of harmony with its highest conceptions of truth, beauty, and goodness. The hour is striking for a rediscovery of the true and original foundations of present-day distorted and compromised Christianity — the real life and teachings of Jesus.

Primityvusis žmogus gyveno tokį gyvenimą, kuris buvo prietaringa vergovė religinei baimei. Šiuolaikiniai, civilizuoti žmonės bijo ir minties, kad galėtų patekti į stiprių religinių įsitikinimų viešpatavimą. Mąstantis žmogus visada bijojo to, kad jį *kontroliuotų* religija. Kada stipri ir jaudinanti religija grasina, kad jį valdys, tada jis nuolat mėgina ją racionalizuoti, sutradicinti, ir suinstitutinti, šituo tikėdamasis pasiekti tai, jog kontroliuotų ją. Esant tokiam veikimo būdai, net ir apreikštoji religija tampa tokia, kad ją ima kurti žmogus ir joje ima viešpatauti žmogus. Šiuolaikiniai protingi vyrai ir moterys Jėzaus religijos vengia bijodami to, ką ji padarys *jiems* — ir *su* jais. Ir šitoji baimė yra visiškai pagrįsta. Jėzaus religija savo tikinčiuosius, tikrai, valdo ir transformuoja, reikalaujama, jog žmonės savo gyvenimą paskirtų tam, kad stengtųsi pažinti Tėvo danguje valią, ir nurodydama, kad gyvenimo energijos būtų pašvęstos nesavanaudiškai tarnystei žmogaus brolijai.

Savanaudiški vyrai ir moterys tokios kainos tiesiog nemokės net ir už didžiausius kada nors mirtingajam žmogui pasiūlytus dvasinius turtus. Tikrai tada, kada žmogų pakankamai nuvils kankinantis nepasitenkinimas, kuris lydi savanaudiškumo kvailius ir apgaulingus siekius, ir vėliau, kada jis pamatys formalizuotos religijos nevaisingumą, tada tikrai jis bus linkęs iš visos širdies atsigręžti į karalystės evangeliją, Jėzaus iš Nazareto religiją.

Pasauliui labiau reikalinga pirminio šaltinio religija. Net ir krikščionybė—geriausia iš dvidešimtojo amžiaus religijų—yra ne vien tikrai religija *apie* Jėzų, bet didele dalimi ji yra tokia religija, kurią žmonės patiria iš antrinio šaltinio. Jie savo religiją priima visiškai tokia, kokią jiems perteikia jų pripažinti religiniai mokytojai. Kaip prabustų pasaulis, jeigu tikrai jis galėtų pamatyti Jėzų tokį, kaip jis iš tikrųjų gyveno žemėje, ir pažinti, iš pirminio šaltinio, jo mokymus, suteikiančius gyvenimą! Gražius daiktus apibūdinantys žodžiai negali jaudinti taip, kaip pačių tų daiktų vaizdas, taip pat ir tikėjimo žodžiai negali įkvėpti žmonių sielų taip, kaip tas patyrimas, kada yra pažįstamas Dievo buvimas. Bet būsimasis įtikėjimas visą laiką laikys žmogaus sielos vilties duris atvertas, kad įeitų dangiškųjų pasaulių dieviškųjų vertybių amžinosios dvasinės realybės.

Krikščionybė savo idealus išdrįso sumažinti dėl to, kad iššūkį metė žmogiškasis godumas, karo beprotėybė, ir valdžios geidimas; bet Jėzaus religija stovi kaip nesuteptas ir transcendentinis raginimas, kviečiantis tą, kas žmoguje yra geriausia, iškilti virš visų šitų gyvulinės evoliucijos paveldėjimų ir, gailestingumu, pasiekti tikrojo žmogiškojo likimo moralinės aukštumas.

Krikščionybei gresia lėta mirtis dėl

195:9.6 (2083.2) Primitive man lived a life of superstitious bondage to religious fear. Modern, civilized men dread the thought of falling under the dominance of strong religious convictions. Thinking man has always feared to be *held* by a religion. When a strong and moving religion threatens to dominate him, he invariably tries to rationalize, traditionalize, and institutionalize it, thereby hoping to gain control of it. By such procedure, even a revealed religion becomes man-made and man-dominated. Modern men and women of intelligence evade the religion of Jesus because of their fears of what it will do *to* them — and *with* them. And all such fears are well founded. The religion of Jesus does, indeed, dominate and transform its believers, demanding that men dedicate their lives to seeking for a knowledge of the will of the Father in heaven and requiring that the energies of living be consecrated to the unselfish service of the brotherhood of man.

195:9.7 (2083.3) Selfish men and women simply will not pay such a price for even the greatest spiritual treasure ever offered mortal man. Only when man has become sufficiently disillusioned by the sorrowful disappointments attendant upon the foolish and deceptive pursuits of selfishness, and subsequent to the discovery of the barrenness of formalized religion, will he be disposed to turn wholeheartedly to the gospel of the kingdom, the religion of Jesus of Nazareth.

195:9.8 (2083.4) The world needs more firsthand religion. Even Christianity — the best of the religions of the twentieth century — is not only a religion *about* Jesus, but it is so largely one which men experience secondhand. They take their religion wholly as handed down by their accepted religious teachers. What an awakening the world would experience if it could only see Jesus as he really lived on earth and know, firsthand, his life-giving teachings! Descriptive words of things beautiful cannot thrill like the sight thereof, neither can creedal words inspire men's souls like the experience of knowing the presence of God. But expectant faith will ever keep the hope-door of man's soul open for the entrance of the eternal spiritual realities of the divine values of the worlds beyond.

195:9.9 (2083.5) Christianity has dared to lower its ideals before the challenge of human greed, war-madness, and the lust for power; but the religion of Jesus stands as the unsullied and transcendent spiritual summons, calling to the best there is in man to rise above all these legacies of animal evolution and, by grace, attain the moral heights of true human destiny.

195:9.10 (2083.6) Christianity is threatened by slow

formalizmo, biurokratizmo, intelektualizmo, ir kitų nedvasinių tendencijų. Šiuolaikinė krikščioniškoji bažnyčia nėra tokia aktyvių tikinčiųjų brolija, kaip Jėzus buvo įpareigojęs vienai kartai keičiant kitą nuolat įgyvendinti žmonijos dvasinį transformavimą.

Vadinamoji krikščionybė tapo visuomeniniu ir kultūriniu judėjimu, o taip pat religiniu tikėjimu ir praktika. Šiuolaikinės krikščionybės srovė nusašina ne vieną senovinę pagonišką pelkę ir ne vieną barbarišką kemsyną; daug senųjų kultūrinių drenažo upelių suteka į šiandieninės kultūros upę, o taip pat į aukštas Galilėjos plokštikalnes, kurios turi būti jos išskirtinis šaltinis.

10. ATEITIS

Krikščionybė šitam pasauliui iš tikrųjų padarė didžiulę paslaugą, bet tai, ko dabar reikia labiausiai, yra Jėzus. Pasauliui reikia pamatyti Jėzų vėl gyvenantį žemėje matant patyrimą tų iš dvasios gimusių mirtingųjų, kurie Mokytoją veiksmingai apreiškia visiems žmonėms. Bergždžia kalbėti apie primityviosios krikščionybės atgimimą; jūs turite eiti į priekį nuo ten, kur esate. Šiuolaikinę kultūrą reikia dvasiškai pakrikštyti Jėzaus gyvenimo nauju atskleidimu ir apšviesti jo amžinojo išgelbėjimo evangelijos nauju supratimu. Ir kada Jėzus bus šitaip išaukštintas, tada į save jis patrauks visus žmones. Jėzaus mokiniai turi būti daugiau negu užkariautojai, net gausūs įkvėpimo ir geresnio gyvenimo šaltiniai visiems žmonėms. Religija yra vien tiktai išaukštintas humanizmas tol, kol ji yra paverčiama į dievišką asmeniniame patyrimo atradus Dievo buvimo tikrovę.

Jėzaus gyvenimo žemėje grožis ir didingumas, humaniškumas ir dieviškumas, paprastumas ir unikalumas, sudaro tokį pritrenkiantį ir dėmesį patraukiantį žmogaus išgelbėjimo ir Dievo atskleidimo vaizdą, jog visų laikų teologai ir filosofai turėtų veiksmingai susilaikyti nuo to, kad išdrįstų formuoti tikėjimus arba kurti dvasinių pančių teologines sistemas iš Dievo tokio transcendentinio savęs padovanojimo žmogaus forma. Jėzaus pavidalu visata sukūrė mirtingąjį žmogų, kuriame meilės dvasia triumfavo prieš laiko materialias kliūtis ir nugalėjo fizinės kilmės faktą.

Visą laiką prisiminkite—Dievui ir žmogui vienam kito reikia. Jie vienas kitam yra reikalingi tam, jog visiškai ir galutinai pasiektų amžinąjį asmenybės patyrimą dieviškajame visatos užbaigtumo likime.

“Dievo karalystė yra jūsų viduje,” galbūt tai buvo didingiausias pareiškimas, kokį Jėzus kada

death from formalism, overorganization, intellectualism, and other nonspiritual trends. The modern Christian church is not such a brotherhood of dynamic believers as Jesus commissioned continuously to effect the spiritual transformation of successive generations of mankind.

195:9.11 (2083.7) So-called Christianity has become a social and cultural movement as well as a religious belief and practice. The stream of modern Christianity drains many an ancient pagan swamp and many a barbarian morass; many olden cultural watersheds drain into this present-day cultural stream as well as the high Galilean tablelands which are supposed to be its exclusive source.

10. THE FUTURE

195:10.1 (2084.1) Christianity has indeed done a great service for this world, but what is now most needed is Jesus. The world needs to see Jesus living again on earth in the experience of spirit-born mortals who effectively reveal the Master to all men. It is futile to talk about a revival of primitive Christianity; you must go forward from where you find yourselves. Modern culture must become spiritually baptized with a new revelation of Jesus' life and illuminated with a new understanding of his gospel of eternal salvation. And when Jesus becomes thus lifted up, he will draw all men to himself. Jesus' disciples should be more than conquerors, even overflowing sources of inspiration and enhanced living to all men. Religion is only an exalted humanism until it is made divine by the discovery of the reality of the presence of God in personal experience.

195:10.2 (2084.2) The beauty and sublimity, the humanity and divinity, the simplicity and uniqueness, of Jesus' life on earth present such a striking and appealing picture of man-saving and God-revealing that the theologians and philosophers of all time should be effectively restrained from daring to form creeds or create theological systems of spiritual bondage out of such a transcendental bestowal of God in the form of man. In Jesus the universe produced a mortal man in whom the spirit of love triumphed over the material handicaps of time and overcame the fact of physical origin.

195:10.3 (2084.3) Ever bear in mind — God and men need each other. They are mutually necessary to the full and final attainment of eternal personality experience in the divine destiny of universe finality.

195:10.4 (2084.4) “The kingdom of God is within you” was probably the greatest pronouncement Jesus

nors buvo pateikęs po savojo pareiškimo, kad jo Tėvas yra gyva ir mylinti dvasia.

Laimint sielas Mokytojui, žmogų ir jo pasaulį keis būtent ne pirmoji priverstinė, pareigos, arba susitarimo mylia, bet vietoje šito laisvanoriškos tarnystės ir laisvę-mylinčio atsidavimo *antroji* mylia parodys, kad Jėzujietis ištiesia rankas tam, jog su meile apkabintų savo brolių ir toliau jį vestų dvasinio vadovavimo dėka į aukščiausiąjį ir dieviškąjį mirtingojo egzistencijos tikslą. Krikščionybė net ir dabar noriai žengia *pirmąją* mylią, bet žmonija kankinasi ir klupinėja moralinėje tamsybėje, nes tiek nedaug yra tikrų antramylininkų—tiek nedaug yra prisiekusių Jėzaus pasekėjų, kurie iš tikrųjų gyvena ir myli taip, kaip jis savo mokinius mokė gyventi ir mylėti ir tarnauti.

Kvietimas į jaudinantį patyrimą, kad būtų sukurta nauja ir transformuota žmogiškoji visuomenė, dvasiškai atgaivinant Jėzaus brolystės karalystę, turėtų sujaudinti visus tuos, kurie tiki į jį, nes žmonės nebuvo sujaudinti nuo tų dienų, kada jie vaikščiojo žeme kaip jo palydovai materialiaame kūne.

Nė viena visuomeninė sistema ar politinis režimas, paneigiantis Dievo tikrovę, negali kaip nors konstruktyviai ir tvirtai prisidėti prie žmogiškosios civilizacijos vystymo. Bet krikščionybė, kaip ji yra susiskaldžiusi ir sekuliarizuota šiandien, sudaro didžiausią atskirą kliūtį savo tolimesniam vystymuisi; ypač tą tinka pasakyti, kas susiję su Rytais.

Ekleziasticizmas yra visiškai nesuderinamas su Jėzaus draugų, tikinčių į žmogaus brolystę dangaus karalystės dvasinėje bendrijoje, gyvu įtikėjimu, augančia dvasia, ir pirminio šaltinio patyrimu. Pagirtinas bruožas išsaugoti praeities laimėjimų tradicijas dažnai veda į peraugtų garbinimo sistemų gynimą. Geranoriškas troškimas puoselėti senovės minties sistemas veiksmingai užkerta kelią tam, kad būtų paremtos naujos ir adekvačios priemonės ir metodai, sumanyti tam, jog būtų patenkinti šiuolaikinių žmonių besiplečiančio ir besivystančio proto dvasiniai troškimai. Lygiai taip, ir dvidešimtojo amžiaus krikščioniškos bažnyčios yra didžiulės, bet visiškai sąmoningai nesuvoktos kliūtys tam, kad betarpiškai į priekį žengtų tikroji evangelija—Jėzaus iš Nazareto mokymai.

Daugeliui nuoširdžių žmonių, kurie mielai būtų ištikimi evangelijos Kristui, buvo labai sunku su entuziazmu remti tokią bažnyčią, kuri demonstruoja tiek mažai jo gyvenimo ir mokymų dvasios, ir kurią, kaip jie buvo klaidingai mokomi, jis įkūrė. Jėzus vadinamosios krikščioniškosios bažnyčios neįkūrė, bet visais įmanomais būdais, atitinkančiais savo prigimtį, *skatino* ją kaip geriausią egzistuojantį jo gyvenimo darbo žemėje aiškintoją.

ever made, next to the declaration that his Father is a living and loving spirit.

195:10.5 (2084.5) In winning souls for the Master, it is not the first mile of compulsion, duty, or convention that will transform man and his world, but rather the *second* mile of free service and liberty-loving devotion that betokens the Jesusonian reaching forth to grasp his brother in love and sweep him on under spiritual guidance toward the higher and divine goal of mortal existence. Christianity even now willingly goes the *first* mile, but mankind languishes and stumbles along in moral darkness because there are so few genuine second-milers — so few professed followers of Jesus who really live and love as he taught his disciples to live and love and serve.

195:10.6 (2084.6) The call to the adventure of building a new and transformed human society by means of the spiritual rebirth of Jesus' brotherhood of the kingdom should thrill all who believe in him as men have not been stirred since the days when they walked about on earth as his companions in the flesh.

195:10.7 (2084.7) No social system or political regime which denies the reality of God can contribute in any constructive and lasting manner to the advancement of human civilization. But Christianity, as it is subdivided and secularized today, presents the greatest single obstacle to its further advancement; especially is this true concerning the Orient.

195:10.8 (2084.8) Ecclesiasticism is at once and forever incompatible with that living faith, growing spirit, and firsthand experience of the faith-comrades of Jesus in the brotherhood of man in the spiritual association of the kingdom of heaven. The praiseworthy desire to preserve traditions of past achievement often leads to the defense of outgrown systems of worship. The well-meant desire to foster ancient thought systems effectually prevents the sponsoring of new and adequate means and methods designed to satisfy the spiritual longings of the expanding and advancing minds of modern men. Likewise, the Christian churches of the twentieth century stand as great, but wholly unconscious, obstacles to the immediate advance of the real gospel — the teachings of Jesus of Nazareth.

195:10.9 (2085.1) Many earnest persons who would gladly yield loyalty to the Christ of the gospel find it very difficult enthusiastically to support a church which exhibits so little of the spirit of his life and teachings, and which they have been erroneously taught he founded. Jesus did not found the so-called Christian church, but he has, in every manner consistent with his nature, *fostered* it as the best existent exponent of his lifework on earth.

Jeigu tikrai krikščioniškoji bažnyčia tikrai išdrįstų palaikyti Mokytojo programą, tuomet tūkstančiai akivaizdžiai abejingų jaunuolių lėktų pirmyn dalyvauti tokioje dvasinėje užduotyje, ir jie nedvejodami nueitų visą kelią per šitą didingą jaudinantį patyrimą.

Krikščionybei rimtai gresia tokia lemtis, kurią įkūnija vienas iš jos pačios šūkių: „Tarpusavyje susiskaldžiusi šeima išsilaikyti negali.“ Nekrikščioniškas pasaulis vargu ar kapituliuos prieš į sektas susiskaldžiusią krikščionystę. Gyvasis Jėzus yra vienintelė viltis įmanomam krikščionybės susivienijimui. Tikroji bažnyčia—Jėzaus brolystė—yra nematoma, dvasinė, ir ją apibūdina *vienybė*, nebūtinai *vienodumas*. Vienodumas yra mechanistinės prigimties fizinio pasaulio skiriamoji žymė. Dvasinė vienybė yra įtikėjimo sąjungos su gyvuoju Jėzumi vaisius. Matoma bažnyčia turėtų nustoti trukdyti Dievo karalystės nematomos ir dvasinės brolijos žengimui į priekį. Ir šitoji brolija turi lemtį tapti *gyvu organizmu*, kaip kontrastas suinstitutintai visuomeninei organizacijai. Ji gali dažnai panaudoti tokias visuomenines organizacijas, bet jos neturi užimti šios brolijos vietos.

Bet net ir dvidešimtojo amžiaus krikščionybės nereikia niekinti. Ji yra daugelio rasių Dievą pažįstančių žmonių bendro moralinio didžiulio talento produktas per daugelį amžių, ir iš tikrųjų gėriui ji buvo viena iš didžiausių jėgų žemėje, ir dėl to nė vienas žmogus neturėtų į ją žiūrėti nerimtai, nežiūrint jos įgimtų ir įgytų trūkumų. Krikščionybė vis dar sugeba sujaudinti mąstančių žmonių protą stipriomis moralinėmis emocijomis.

Bet nėra jokio pateisinimo tam, kad bažnyčia įsitraukia į komerciją ir politiką; tokios nešventos sąjungos yra siaubingas Mokytojo išdavimas. Ir tikrieji tiesos mylėtojai negreit užmirš tai, jog šita galinga suinstitutinta bažnyčia dažnai išdrįsdavo smaugti ką tik gimusį naują tikėjimą ir persekioti tiesos skleidėjus, kuriems tekdavo pasirodyti netradiciniais apdarais.

Visiškai akivaizdu, jog tokia bažnyčia nebūtų išsilaikiusi, jeigu nebūtų buvę tokių žmonių, kurie teikė pirmenybę tokiam garbinimo stiliui. Daug dvasiškai aptingusių sielų trokšta senovinės ir įsakmios religijos, kuri remiasi ritualais ir šventomis tradicijomis. Vargu ar žmogiškosios evoliucijos ir dvasinio vystymosi pakanka tam, kad žmonės galėtų apsieiti be religinės valdžios. Ir nematomoje karalystės brolijoje tikrai gali būti šitos šeimyninės grupės, priklausančios įvairioms visuomeninėms ir temperamentinėms klasėms, jeigu tikrai jos iš tiesų nori tapti dvasios vedamais Dievo sūnumis. Bet šitoje Jėzaus brolystėje nėra vietos sektantiškam varžymuisi, priešiškam tarp grupių, o taip pat ir tvirtinimams apie moralinį pranašumą ir dvasinį neklystumą.

195:10.10 (2085.2) If the Christian church would only dare to espouse the Master's program, thousands of apparently indifferent youths would rush forward to enlist in such a spiritual undertaking, and they would not hesitate to go all the way through with this great adventure.

195:10.11 (2085.3) Christianity is seriously confronted with the doom embodied in one of its own slogans: "A house divided against itself cannot stand." The non-Christian world will hardly capitulate to a sect-divided Christendom. The living Jesus is the only hope of a possible unification of Christianity. The true church — the Jesus brotherhood — is invisible, spiritual, and is characterized by *unity*, not necessarily by *uniformity*. Uniformity is the earmark of the physical world of mechanistic nature. Spiritual unity is the fruit of faith union with the living Jesus. The visible church should refuse longer to handicap the progress of the invisible and spiritual brotherhood of the kingdom of God. And this brotherhood is destined to become a *living organism* in contrast to an institutionalized social organization. It may well utilize such social organizations, but it must not be supplanted by them.

195:10.12 (2085.4) But the Christianity of even the twentieth century must not be despised. It is the product of the combined moral genius of the God-knowing men of many races during many ages, and it has truly been one of the greatest powers for good on earth, and therefore no man should lightly regard it, notwithstanding its inherent and acquired defects. Christianity still contrives to move the minds of reflective men with mighty moral emotions.

195:10.13 (2085.5) But there is no excuse for the involvement of the church in commerce and politics; such unholy alliances are a flagrant betrayal of the Master. And the genuine lovers of truth will be slow to forget that this powerful institutionalized church has often dared to smother newborn faith and persecute truth bearers who chanced to appear in unorthodox raiment.

195:10.14 (2085.6) It is all too true that such a church would not have survived unless there had been men in the world who preferred such a style of worship. Many spiritually indolent souls crave an ancient and authoritative religion of ritual and sacred traditions. Human evolution and spiritual progress are hardly sufficient to enable all men to dispense with religious authority. And the invisible brotherhood of the kingdom may well include these family groups of various social and temperamental classes if they are only willing to become truly spirit-led sons of God. But in this brotherhood of Jesus there is no place for sectarian rivalry, group bitterness, nor assertions of moral superiority and spiritual infallibility.

Šitos įvairios krikščionių grupuotės gali pasitarnauti tam, kad suderintų didžiulį skaičių skirtingų būsimųjų tikinčiųjų tipų, kurie yra Vakarų civilizacijos įvairiose tautose, bet toks krikščionybės susiskaldymas yra rimta silpnoji vieta, kada Jėzaus evangeliją ji mėgina nešti Rytų tautos. Šitos rasės dar nesupranta, kad *Jėzaus religija* yra atskira nuo, ir kažkuria prasme greta, krikščionybės, kuri vis labiau ir labiau tampa *religija apie Jėzų*.

Urantijos didžioji viltis yra toji galimybė, kad vėl iš naujo būtų apreikštas Jėzus ir išplėstai pateikta jo gelbstinti žinia, kuri šiandieninių prisiekusių jo pasekėjų didžiulės šeimai dvasiškai suvienytų kupinoje meilės tarnystėje.

Net ir pasaulietinis švietimas galėtų padėti šitam didingam dvasiniam renesansui, jeigu tikrai jis tikrai daugiau dėmesio kreiptų į jaunimo mokymą, kaip įsitraukti į gyvenimo planavimą ir charakterio ugdymą. Bet kokio švietimo tikslas turėtų būti gyvenimo aukščiausiojo tikslo, didingos ir gerai subalansuotos asmenybės vystymo, puoselėjimas ir skatinimas. Egzistuoja didžiulis poreikis tam, kad būtų mokoma moralinės drausmės, o ne tokio didžiulio savęs patenkinimo. Remdamasi tokiais pagrindais religija savo dvasiniu paskatinimu gali įnešti indėlį į mirtingojo gyvenimo išplėtimą ir praturtinimą, net ir į amžinojo gyvenimo saugumą ir sustiprinimą.

Krikščionybė yra improvizuota religija, ir dėl to ji iš tiesų turi veikti mažu greičiu. Tam, kad dvasiniai procesai vyktų didžiuliu greičiu, reikia laukti naujo apreiškimo ir kad tikroji Jėzaus religija būtų priimta didesniu mastu. Bet krikščionybė yra galinga religija, matant, kaip nukryžiuoto dailidės paprasti mokiniai išjudino tuos mokymus, kurie per tris šimtus metų užkariavo romėnų pasaulį ir tuomet toliau tęsė triumfą prieš tuos barbarus, kurie nuvertė Romą. Šita pati krikščionybė nugalėjo—absorbavo ir išaukštino—visą hebrajų teologijos ir graikų filosofijos srovę. Ir tada, kada šita krikščioniškoji religija komos būsenoje praleido daugiau negu tūkstantį metų dėl per didelės dozės misterijų ir pagoniškumo, ji prisikėlė ir iš esmės užkariavo visą Vakarų pasaulį. Krikščionybė Jėzaus mokymų turi pakankamai, kad taptų nemirtinga.

Jeigu tikrai krikščionybė suvoktų didesnę dalį Jėzaus mokymų, tai ji galėtų padaryti nepalyginamai daugiau padėdama šiuolaikiniam žmogui spręsti savo naujas ir vis sudėtingesnes problemas.

Krikščionybė kenčia dėl didžiulio kliuvinio, nes ji viso pasaulio mintyse yra sutapatinama su Vakarų civilizacijos visuomeninės sistemos,

195:10.15 (2086.1) These various groupings of Christians may serve to accommodate numerous different types of would-be believers among the various peoples of Western civilization, but such division of Christendom presents a grave weakness when it attempts to carry the gospel of Jesus to Oriental peoples. These races do not yet understand that there is a *religion of Jesus* separate, and somewhat apart, from Christianity, which has more and more become a *religion about Jesus*.

195:10.16 (2086.2) The great hope of Urantia lies in the possibility of a new revelation of Jesus with a new and enlarged presentation of his saving message which would spiritually unite in loving service the numerous families of his present-day professed followers.

195:10.17 (2086.3) Even secular education could help in this great spiritual renaissance if it would pay more attention to the work of teaching youth how to engage in life planning and character progression. The purpose of all education should be to foster and further the supreme purpose of life, the development of a majestic and well-balanced personality. There is great need for the teaching of moral discipline in the place of so much self-gratification. Upon such a foundation religion may contribute its spiritual incentive to the enlargement and enrichment of mortal life, even to the security and enhancement of life eternal.

195:10.18 (2086.4) Christianity is an extemporized religion, and therefore must it operate in low gear. High-gear spiritual performances must await the new revelation and the more general acceptance of the real religion of Jesus. But Christianity is a mighty religion, seeing that the commonplace disciples of a crucified carpenter set in motion those teachings which conquered the Roman world in three hundred years and then went on to triumph over the barbarians who overthrew Rome. This same Christianity conquered — absorbed and exalted — the whole stream of Hebrew theology and Greek philosophy. And then, when this Christian religion became comatose for more than a thousand years as a result of an overdose of mysteries and paganism, it resurrected itself and virtually reconquered the whole Western world. Christianity contains enough of Jesus' teachings to immortalize it.

195:10.19 (2086.5) If Christianity could only grasp more of Jesus' teachings, it could do so much more in helping modern man to solve his new and increasingly complex problems.

195:10.20 (2086.6) Christianity suffers under a great handicap because it has become identified in the minds of all the world as a part of the social

industrinio gyvenimo, ir moralinių normų dalimi; ir šitoku būdu iš tiesų atrodė, jog krikščionybė nesąmoningai remia tokią visuomenę, kuri svirduliuoja nuo tos kaltės, kad toleruoja mokslą be idealizmo, politiką be principų, turtą be darbo, malonumus be suvaržymų, žinias be ugdymo, valdžią be sąžinės, ir gamybą be moralės.

Šiuolaikinės krikščionybės viltis yra ta, kad jai reikėtų nustoti remti Vakarų civilizacijos visuomenines sistemas ir gamybinę politiką, tuo pačiu nuolankiai nusilenkti prieš tą kryžių, kurį ji taip drąsiai liaupsina, kad iš naujo sužinotų iš Jėzaus iš Nazareto tas didingiausias tiesas, kurias mirtingasis žmogus kada nors gali išgirsti—gyvają evangeliją apie Dievo tėvystę ir žmogaus brolystę.

system, the industrial life, and the moral standards of Western civilization; and thus has Christianity unwittingly seemed to sponsor a society which staggers under the guilt of tolerating science without idealism, politics without principles, wealth without work, pleasure without restraint, knowledge without character, power without conscience, and industry without morality.

195:10.21 (2096.7) The hope of modern Christianity is that it should cease to sponsor the social systems and industrial policies of Western civilization while it humbly bows itself before the cross it so valiantly extols, there to learn anew from Jesus of Nazareth the greatest truths mortal man can ever hear — the living gospel of the fatherhood of God and the brotherhood of man.

196 Dokumentas. Jėzaus įtikėjimas

⇨ 195

URANTIJOS KNYGA

IV DALIS. JĖZAUS GYVENIMAS IR MOKYMAI

196 DOKUMENTAS. JĖZAUS ĮTIKĖJIMAS

Skyrius

ĮVADAS

1. Jėzus — žmogus
2. Jėzaus religija
3. Religijos viršenybė

PAPER 196 THE FAITH OF JESUS

SECTIONS

Introduction

1. Jesus — The Man
2. The Religion of Jesus
3. The Supremacy of Religion

ĮVADAS

JĖZAUS įtikėjimas į Dievą buvo didingas ir iš visos širdies. Jis patyrė įprastus mirtingosios egzistencijos pakilimus ir nuosmukius, bet religiniu požiūriu jis niekada neabejojo Dievo globos ir vadovavimo tikrumu. Jo įtikėjimas išsivystė iš įžvalgos, gimusios iš to dieviškojo buvimo veiklos, iš jo viduje gyvenančio Derintojo. Jo įtikėjimas nebuvo nei tradicinis, nei vien tiksliai intelektualus, jis buvo visiškai asmeninis ir grynai dvasinis.

Žmogiškasis Jėzus Dievą matė tokį, kuris yra šventas, teisingas, ir didis, o taip pat ištikimas, gražus, ir geras. Visus šiuos dieviškumo požymius jis sutelkė į savo protą kaip “Tėvo danguje valią.” Jėzaus Dievas vienu ir tuo pačiu metu buvo “Izraelio Šventasis” ir “Gyvas ir mylintis Tėvas danguje.” Dievo kaip Tėvo sampratą pirmasis pateikė ne Jėzus, bet šią idėją jis iškėlė ir išaukštino iki didingo patyrimo, pateikdamas naują Dievo atskleidimą ir paskelbdamas, jog kiekvienas mirtingasis tvarinys yra šito meilės Tėvo vaikas, Dievo sūnus.

Jėzus nesikabino į įtikėjimą į Dievą taip, kaip kabintųsi tokia kovojanti siela, kuri kariauja su visata ir mirtinoje kovoje susikabina su priešišku ir nuodėmingu pasauliu; jis nesigriebė įtikėjimo vien tik kaip paguodos, kada iškildavo sunkumai, ar kaip nusiramino, kada grėsdavo neviltingas; įtikėjimas nebuvo tiesiog iliuzinė kompensacija už gyvenimo nemalonias realybes ir skausmus. Visų

INTRODUCTION

196:0.1 (2087.1) JESUS enjoyed a sublime and wholehearted faith in God. He experienced the ordinary ups and downs of mortal existence, but he never religiously doubted the certainty of God's watchcare and guidance. His faith was the outgrowth of the insight born of the activity of the divine presence, his indwelling Adjuster. His faith was neither traditional nor merely intellectual; it was wholly personal and purely spiritual.

196:0.2 (2087.2) The human Jesus saw God as being holy, just, and great, as well as being true, beautiful, and good. All these attributes of divinity he focused in his mind as the “will of the Father in heaven.” Jesus' God was at one and the same time “The Holy One of Israel” and “The living and loving Father in heaven.” The concept of God as a Father was not original with Jesus, but he exalted and elevated the idea into a sublime experience by achieving a new revelation of God and by proclaiming that every mortal creature is a child of this Father of love, a son of God.

196:0.3 (2087.3) Jesus did not cling to faith in God as would a struggling soul at war with the universe and at death grips with a hostile and sinful world; he did not resort to faith merely as a consolation in the midst of difficulties or as a comfort in threatened despair; faith was not just an illusory compensation for the unpleasant realities and the sorrows of living. In the very face of all the natural

natūralių sunkumų ir mirtingojo egzistencijos laikinųjų prieštaravimų akivaizdoje, jis patyrė aukščiausio laipsnio ir neabejotino pasitikėjimo Dievu ramybę ir, įtikėjimo dėka, pačioje dangiškojo Tėvo akivaizdoje jautė nuostabų gyvenimo jaudulį. Ir šitas triumfuojantis įtikėjimas buvo realaus dvasinio pasiekimo gyvas patyrimas. Jėzaus milžiniškas indėlis į žmogiškojo patyrimo vertybes buvo ne tai, kad jis atskleidė tiek daug naujų idėjų apie Tėvą danguje, o tai, kad jis taip nuostabiai ir žmogiškai pademonstravo naują ir aukštesnį gyvojo įtikėjimo į Dievą tipą. Niekada šitos visatos nė viename pasaulyje, nė vieno mirtingojo gyvenime, Dievas tikrai niekada nebuvo tapęs tokia gyva realybe, kaip tai buvo Jėzaus iš Nazareto žmogiškajame patyrimo.

Mokytojo gyvenime Urantijoje, šios vietinės kūrinijos šitas pasaulis ir kiti pasauliai atranda naują ir aukštesnį religijos tipą, religiją, kuri remiasi grynai asmeniniais dvasiniais ryšiais su Visuotiniu Tėvu ir kurią visiškai patvirtina tikro asmeninio patyrimo aukščiausias autoritetas. Šitas gyvas Jėzaus įtikėjimas buvo daugiau negu intelektualus atspindys, ir jis nebuvo mistinis meditavimas.

Teologija gali nustatyti, formuluoti, apibrėžti, ir dogmatizuoti įtikėjimą, bet Jėzaus žmogiškajame gyvenime įtikėjimas buvo asmeninis, gyvas, savitas, savaiminis, ir grynai dvasinis. Šitas įtikėjimas nebuvo gili pagarba tradicijai, o taip pat nebuvo ir vien tiksliai intelektualus tikėjimas, už kurio jis laikėsi kaip už švento tikėjimo, bet vietoje šito tai buvo didingas patyrimas ir gilus įsitikinimas, kuris *tvirtai laikė jį*. Jo įtikėjimas buvo toks realus ir visaapimantis, kad į šalį nušlavė absoliučiai bet kokias abejones ir veiksmingai sunaikino bet kokią šiam įtikėjimui prieštaraujančią troškimą. Niekas negalėjo jo atplėšti nuo šios patikimos atramos, kuria buvo šitas aistringas, didingas, ir nepalaužiamas įtikėjimas. Net ir akivaizdaus pralaimėjimo akivaizdoje arba patirdamas nusivylimo ir grėsmingos nevilties kančias, jis ramiai stovėdavo dieviškoje būsenoje nejausdamas baimės ir sąmoningai suvokdamas savo dvasinį nenugalimumą. Jėzus turėjo tą gaivinantį įsitikinimą, kurį suteikia nepalaužiamas įtikėjimas, ir kiekvienoje sunkioje gyvenimo situacijoje jis būtinai demonstruodavo neabejotiną ištikimybę Tėvo valiai. Ir šito nuostabaus įtikėjimo neatėmė net ir žiauri ir nepakeliama gėdingos mirties grėsmė.

Religinį genijų, stiprus dvasinis įtikėjimas taip dažnai nuveda tiesiai į pragaištingą fanatizmą, į religinio ego pervertinimą, bet šito neatsitiko Jėzui. Jo nepaprastas įtikėjimas ir dvasinis pasiekimas praktiniame gyvenime neturėjo jam neigiamo poveikio, nes šitas dvasinis išaukštinimas buvo jo asmeninio patyrimo su Dievu visiškai nesąmoninga ir spontaniška sielos išraiška.

difficulties and the temporal contradictions of mortal existence, he experienced the tranquillity of supreme and unquestioned trust in God and felt the tremendous thrill of living, by faith, in the very presence of the heavenly Father. And this triumphant faith was a living experience of actual spirit attainment. Jesus' great contribution to the values of human experience was not that he revealed so many new ideas about the Father in heaven, but rather that he so magnificently and humanly demonstrated a new and higher type of *living faith in God*. Never on all the worlds of this universe, in the life of any one mortal, did God ever become such a *living reality* as in the human experience of Jesus of Nazareth.

196:0.4 (2087.4) In the Master's life on Urantia, this and all other worlds of the local creation discover a new and higher type of religion, religion based on personal spiritual relations with the Universal Father and wholly validated by the supreme authority of genuine personal experience. This living faith of Jesus was more than an intellectual reflection, and it was not a mystic meditation.

196:0.5 (2087.5) Theology may fix, formulate, define, and dogmatize faith, but in the human life of Jesus faith was personal, living, original, spontaneous, and purely spiritual. This faith was not reverence for tradition nor a mere intellectual belief which he held as a sacred creed, but rather a sublime experience and a profound conviction which *securely held him*. His faith was so real and all-encompassing that it absolutely swept away any spiritual doubts and effectively destroyed every conflicting desire. Nothing was able to tear him away from the spiritual anchorage of this fervent, sublime, and undaunted faith. Even in the face of apparent defeat or in the throes of disappointment and threatening despair, he calmly stood in the divine presence free from fear and fully conscious of spiritual invincibility. Jesus enjoyed the invigorating assurance of the possession of unflinching faith, and in each of life's trying situations he unfailingly exhibited an unquestioning loyalty to the Father's will. And this superb faith was undaunted even by the cruel and crushing threat of an ignominious death.

196:0.6 (2088.1) In a religious genius, strong spiritual faith so many times leads directly to disastrous fanaticism, to exaggeration of the religious ego, but it was not so with Jesus. He was not unfavorably affected in his practical life by his extraordinary faith and spirit attainment because this spiritual exaltation was a wholly unconscious and spontaneous soul expression of his personal experience with God.

Jėzaus viską sugeriantis ir nepalenkiamas įtikėjimas niekada netapo fanatiškas, nes šis įtikėjimas niekada nemėgino atsiskirti nuo jo gerai subalansuotų intelektualių samprotavimų, susijusių su praktinių ir kasdienių visuomeninių, ekonominių, ir moralinių gyvenimo situacijų proporcingomis vertybėmis. Žmogaus Sūnus buvo nuostabiai suvienyta žmogiškoji asmenybė; jis buvo tobulai apdovanota žmogiškoji būtybė; jis taip pat buvo didingai suderintas kaip apjungta žmogiškoji ir dieviškoji būtybė, veikianti žemėje kaip atskira asmenybė. Visada Mokytojas sielos įtikėjimą tikrai suderindavo su užgrūdinto patyrimo išmintimi-jvertinimais. Asmeninis įtikėjimas, dvasinė viltis, ir moralinis atsidavimas visada buvo tarpusavyje susieti į harmoningo bendravimo neprilygstamą religinę vienybę giliai suvokiant bet kokios rūšies žmogiškosios ištikimybės— asmeninės garbės, šeimos meilės, religinio įsipareigojimo, visuomeninės pareigos, ir ekonominės būtinybės—tikrovę ir šventumą.

Jėzaus įtikėjimas visas dvasines vertybes įsivaizdavo tokias, kurios yra surandamos Dievo karalystėje; dėl to jis ir sakė: “Pirmiausia ieškokite dangaus karalystės.” Jėzus išsivysčiusioje ir idealioje karalystės bičiulystėje matė “Dievo valios” pasiekimą ir įgyvendinimą. Maldos, kurios jis mokė savo mokinius, pati ta šerdis yra tokia: “Teateinie tavoji karalystė; tebūnie tavoji valia.” Šitoku būdu suvokęs karalystę kaip apimančią Dievo valią, jis pasišventė jos įgyvendinimo reikalui su stebinančiu nesavanaudiškumu ir beribiu entuziazmu. Bet per visą savo intensyvią misiją ir nepaprastą gyvenimą niekada nepasireiškė fanatiko įniršis arba paviršutiniško religinio egoisto putojimas.

Visą Mokytojo gyvenimą nuosekliai sąlygojo šitas gyvasis įtikėjimas, šitas kilnus religinis patyrimas. Šitas dvasinis požiūris visiškai viešpatavo jo mąstyme ir jausmuose, jo tikėjime ir maldose, jo mokymuose ir pamoksluose. Šitas asmeninis sūnaus įtikėjimas į dangiškojo Tėvo vadovavimo ir saugojimo tikrumą ir saugumą jo unikaliam gyvenimui suteikė giluminį sugebėjimą pajusti dvasinę tikrovę. Ir vis tik, nežiūrint būtent šito gilaus artimų ryšių su dieviškumu suvokimo, šitas Galilėjietis, Dievo Galilėjietis, kada į jį kreipėsi žodžiais Gerasis Mokytojaus, tuoj pat atsakė, “Kodėl gi tu mane vadini geruoju?” Kada mes susiduriame su tokio nuostabiu nesavanaudiškumu, tada pradedame suprasti, kaip Visuotiniam Tėvui buvo įmanoma taip iki galo pasireikšti jam ir per jį save atskleisti šios sferos mirtingiesiems.

Jėzus atnešė Dievui, kaip šios sferos žmogus, didingiausią iš visų aukų: savo paties valios pašventimą ir atsidavimą dieviškosios valios vykdymo didingai tarnystei. Jėzus visada ir nuosekliai religiją aiškino vien tikai Tėvo valios

196:0.7 (2088.2) The all-consuming and indomitable spiritual faith of Jesus never became fanatical, for it never attempted to run away with his well-balanced intellectual judgments concerning the proportional values of practical and commonplace social, economic, and moral life situations. The Son of Man was a splendidly unified human personality; he was a perfectly endowed divine being; he was also magnificently co-ordinated as a combined human and divine being functioning on earth as a single personality. Always did the Master co-ordinate the faith of the soul with the wisdom-appraisals of seasoned experience. Personal faith, spiritual hope, and moral devotion were always correlated in a matchless religious unity of harmonious association with the keen realization of the reality and sacredness of all human loyalties — personal honor, family love, religious obligation, social duty, and economic necessity.

196:0.8 (2088.3) The faith of Jesus visualized all spirit values as being found in the kingdom of God; therefore he said, “Seek first the kingdom of heaven.” Jesus saw in the advanced and ideal fellowship of the kingdom the achievement and fulfillment of the “will of God.” The very heart of the prayer which he taught his disciples was, “Your kingdom come; your will be done.” Having thus conceived of the kingdom as comprising the will of God, he devoted himself to the cause of its realization with amazing self-forgetfulness and unbounded enthusiasm. But in all his intense mission and throughout his extraordinary life there never appeared the fury of the fanatic nor the superficial frothiness of the religious egotist.

196:0.9 (2088.4) The Master's entire life was consistently conditioned by this living faith, this sublime religious experience. This spiritual attitude wholly dominated his thinking and feeling, his believing and praying, his teaching and preaching. This personal faith of a son in the certainty and security of the guidance and protection of the heavenly Father imparted to his unique life a profound endowment of spiritual reality. And yet, despite this very deep consciousness of close relationship with divinity, this Galilean, God's Galilean, when addressed as Good Teacher, instantly replied, “Why do you call me good?” When we stand confronted by such splendid self-forgetfulness, we begin to understand how the Universal Father found it possible so fully to manifest himself to him and reveal himself through him to the mortals of the realms.

196:0.10 (2088.5) Jesus brought to God, as a man of the realm, the greatest of all offerings: the consecration and dedication of his own will to the majestic service of doing the divine will. Jesus always and consistently interpreted religion wholly

požiūriu. Studijuodami Mokytojo karjerą, kiek ji yra susijusi su malda ar su bet kuriuo kitu religinio gyvenimo aspektu, dėmesį kreipkite ne tiek į tai, ko jis mokė, kiek į tai, ką jis darė. Jėzui malda niekada nebuvo religinė pareiga. Jam malda buvo nuoširdi dvasinio požiūrio išraiška, sielos ištikimybės pareiškimas, asmeninio pasišventimo išsakymas, padėkos pareiškimas, emocinės įtampos išvengimas, kelio užkirtimas konfliktui, mąstymo išaukštinimas, troškimo sukilninimas, moralinio sprendimo įrodymas, minties praturtinimas, aukščiausiųjų polinkių pagyvinimas, impulso pašventinimas, požiūrio išsiaiškinimas, įtikėjimo deklaravimas, transcendentinis valios atidavimas, didingas pasitikėjimo patvirtinimas, drąsos atskleidimas, atradimo paskelbimas, prisipažinimas apie aukščiausią atsidavimą, pasišventimo patvirtinimas, metodas, kaip suderinti sunkumus, ir galingas apjungtų sielos galių mobilizavimas, kad pasipriešintų visiems žmogiškiesiems polinkiams į savanaudiškumą, blogį, ir nuodėmę. Jis gyveno kaip tik tokį maldingo pasišventimo vykdyti Tėvo valią gyvenimą ir pabaigė savo gyvenimą triumfuodamas kaip tik su tokia malda. Jo neprilygstamo religinio gyvenimo paslaptis buvo šitas sąmoningas Dievo buvimo suvokimas; ir jis šį suvokimą pasiekė išmintinga malda ir nuoširdžiu garbinimu—nenutraukiama komunija su Dievu—o ne nurodymais, balsais, vizijomis, ar nepaprastais religiniais ritualais.

Jėzaus žemiškajame gyvenime, religija buvo gyvasis patyrimas, tiesioginis ir asmeninis judėjimas nuo dvasinio gilaus gerbimo į praktinį teisumą. Jėzaus įtikėjimas davė dieviškosios dvasios transcendentinius vaisius. Jo įtikėjimas nebuvo nesubrendęs ir per daug patiklus, koks būna vaiko tikėjimas, bet daugeliu aspektų jis iš tikrųjų buvo panašus į vaiko proto neįtarų pasitikėjimą kitu. Jėzus pasitikėjo Dievu didele dalimi taip, kaip vaikas pasitiki savo tėvu ar motina. Jis turėjo giluminį pasitikėjimą visata—tiesiog pasitikėjo ja taip, kaip vaikas pasitiki tėvų aplinka. Jėzaus iš visos širdies įtikėjimas į visatos fundamentalų gėrį buvo labai panašus į vaiko pasitikėjimą savo žemiškosios aplinkos saugumu. Jis atsirėmė į dangiškąjį Tėvą taip, kaip vaikas atsiremia į vieną iš savo žemiškųjų tėvų, o jo karštas įtikėjimas niekada nė vienai akimirksniui nesuabejojo dangiškojo Tėvo globos iš viršaus tikrumu. Jo niekada rimtai nesutrikdė baimė, abejonės, ir skepticizmas. Jis neturėjo netikėjimo, kuris būtų trukdęs jo gyvenimui reikštis laisvai ir savitai. Jis visiškai suaugusio žmogaus nepalaužiamą ir išmintingą drąsą sujungė su tikinčio vaiko tokiu optimizmu, kuris yra nuoširdus ir pasitiki kitu. Jo įtikėjimas išaugo į tokias pasitikėjimo kitu aukštumas, kad šis pasitikėjimas nebeturėjo baimės.

Jėzaus įtikėjimas pasiekė vaiko pasitikėjimo

in terms of the Father's will. When you study the career of the Master, as concerns prayer or any other feature of the religious life, look not so much for what he taught as for what he did. Jesus never prayed as a religious duty. To him prayer was a sincere expression of spiritual attitude, a declaration of soul loyalty, a recital of personal devotion, an expression of thanksgiving, an avoidance of emotional tension, a prevention of conflict, an exaltation of intellection, an ennoblement of desire, a vindication of moral decision, an enrichment of thought, an invigoration of higher inclinations, a consecration of impulse, a clarification of viewpoint, a declaration of faith, a transcendental surrender of will, a sublime assertion of confidence, a revelation of courage, the proclamation of discovery, a confession of supreme devotion, the validation of consecration, a technique for the adjustment of difficulties, and the mighty mobilization of the combined soul powers to withstand all human tendencies toward selfishness, evil, and sin. He lived just such a life of prayerful consecration to the doing of his Father's will and ended his life triumphantly with just such a prayer. The secret of his unparalleled religious life was this consciousness of the presence of God; and he attained it by intelligent prayer and sincere worship — unbroken communion with God — and not by leadings, voices, visions, or extraordinary religious practices.

196:0.11 (2089.1) In the earthly life of Jesus, religion was a living experience, a direct and personal movement from spiritual reverence to practical righteousness. The faith of Jesus bore the transcendent fruits of the divine spirit. His faith was not immature and credulous like that of a child, but in many ways it did resemble the unsuspecting trust of the child mind. Jesus trusted God much as the child trusts a parent. He had a profound confidence in the universe — just such a trust as the child has in its parental environment. Jesus' wholehearted faith in the fundamental goodness of the universe very much resembled the child's trust in the security of its earthly surroundings. He depended on the heavenly Father as a child leans upon its earthly parent, and his fervent faith never for one moment doubted the certainty of the heavenly Father's overcare. He was not disturbed seriously by fears, doubts, and skepticism. Unbelief did not inhibit the free and original expression of his life. He combined the stalwart and intelligent courage of a full-grown man with the sincere and trusting optimism of a believing child. His faith grew to such heights of trust that it was devoid of fear.

196:0.12 (2089.2) The faith of Jesus attained the purity

kitu tyrumą. Jo įtikėjimas buvo toks absoliutus ir nedvejojantis, kad reagavo į bendravimo su bičiuliais tvariniais žavesį ir į visatos stebuklus. Tuo, kas yra dieviška, jo pasitikėjimo jausmas buvo toks visiškai ir toks tvirtas, kad suteikė absoliutaus asmeninio saugumo džiaugsmą ir garantiją. Jo religiniame patyrimo nebuvo jokio abejojančio apsimetimo. Šitą visiškai suaugusio žmogaus milžinišką intelektą aukščiausiu laipsniu valdė vaiko įtikėjimas sprendžiant visus reikalus, susijusius su religine sąmone. Nėra nieko keisto, jog kartą jis pasakė: “Jeigu jūs netapsite tokie, koks yra mažas vaikas, tai į karalystę tikrai nepateksite.” Nežiūrint to, kad Jėzaus įtikėjimas buvo *kaip vaiko*, bet jis visiškai nebuvo *vaikiškas*.

Jėzus reikalauja, kad jo mokiniai tikėtų ne į jį, bet *su* juo, tikėtų į Dievo meilės tikrovę ir visiškai pasitikėdami priimtų sūnystės su dangiškuoju Tėvu garantijos saugumą. Mokytojas trokšta, kad jo visi pasekėjai turėtų visišką jo transcendentinį įtikėjimą. Jėzus savo pasekėjams metė nepaprastai jaudinantį iššūkį, kad jie ne tik tai tikėtų *tu*, *kuo* tiki jis, bet ir tikėtų *taip*, *kaip* tiki jis. Tokia yra jo vieno aukščiausiojo reikalavimo, “Eik su manimi” giluminė reikšmė.

Jėzaus žemiškasis gyvenimas buvo pašvęstas vienam didingam tikslui—Tėvo valios vykdymui, gyvenant žmogiškąjį gyvenimą religingai ir įtikėjimu. Jėzaus įtikėjimas buvo pasitikintis kitais, toks, kaip vaiko įtikėjimas, bet jam visiškai nebuvo būdingas perdėtas pasitikėjimas savimi. Jis priimdavo energingus ir vyriškus sprendimus, drąsiai žvelgdavo į daugkartinius nuvylius, ryžtingai įveikdavo nepaprastus sunkumus, ir nesigūždamas vykdavo griežtus pareigos reikalavimus. Reikėjo stiprios valios ir neabejojančio pasitikėjimo, kad būtų tikima tuo, *kuo* tikėjo Jėzus ir *taip*, *kaip* tikėjo jis.

1. JĖZUS — ŽMOGUS

Jėzaus atsidavimas Tėvo valiai ir žmogaus tarnystei buvo net ir daugiau negu mirtingojo sprendimas ir žmogiškasis pasiryžimas; tai buvo iš visos širdies savo paties pasišventimas šitokiam beribiam meilės padovanojimui. Nesvarbu, koks bebūtų didis Mykolo aukščiausiosios valdžios faktas, bet iš žmonių jį neturėtumėte atimti žmogiškojo Jėzaus. Mokytojas pakilo į dangų tiek kaip žmogus, tiek ir kaip Dievas; jis priklauso žmonėms; žmonės priklauso jam. Kaip gaila, jog pati religija turėtų būti aiškinama šitaip klaidingai, kad žmogiškasis Jėzus būtų atimtas iš kovojančių mirtingųjų! Tegul diskusijos apie Kristaus žmogiškumą ar dieviškumą neužtemdo šios gelbstinčios tiesos, kad Jėzus iš Nazareto buvo religingas žmogus, kuris, įtikėjimo dėka, pasiekė Dievo valios

of a child's trust. His faith was so absolute and undoubting that it responded to the charm of the contact of fellow beings and to the wonders of the universe. His sense of dependence on the divine was so complete and so confident that it yielded the joy and the assurance of absolute personal security. There was no hesitating pretense in his religious experience. In this giant intellect of the full-grown man the faith of the child reigned supreme in all matters relating to the religious consciousness. It is not strange that he once said, “Except you become as a little child, you shall not enter the kingdom.” Notwithstanding that Jesus' faith was *childlike*, it was in no sense *childish*.

196:0.13 (2089.3) Jesus does not require his disciples to believe in him but rather to believe *with* him, believe in the reality of the love of God and in full confidence accept the security of the assurance of sonship with the heavenly Father. The Master desires that all his followers should fully share his transcendent faith. Jesus most touchingly challenged his followers, not only to believe *what* he believed, but also to believe *as* he believed. This is the full significance of his one supreme requirement, “Follow me.”

196:0.14 (2090.1) Jesus' earthly life was devoted to one great purpose — doing the Father's will, living the human life religiously and by faith. The faith of Jesus was trusting, like that of a child, but it was wholly free from presumption. He made robust and manly decisions, courageously faced manifold disappointments, resolutely surmounted extraordinary difficulties, and unflinchingly confronted the stern requirements of duty. It required a strong will and an unfailing confidence to believe what Jesus believed and as he believed.

1. JESUS — THE MAN

196:1.1 (2090.2) Jesus' devotion to the Father's will and the service of man was even more than mortal decision and human determination; it was a wholehearted consecration of himself to such an unreserved bestowal of love. No matter how great the fact of the sovereignty of Michael, you must not take the human Jesus away from men. The Master has ascended on high as a man, as well as God; he belongs to men; men belong to him. How unfortunate that religion itself should be so misinterpreted as to take the human Jesus away from struggling mortals! Let not the discussions of the humanity or the divinity of the Christ obscure the saving truth that Jesus of Nazareth was a religious man who, by faith, achieved the knowing and the doing of the will of God; he was the most truly religious man who has ever lived on Urantia.

pažinimą ir vykdymą; jis buvo iš tikrųjų pats religingiausias žmogus, kuris kada nors buvo gyvenęs Urantijoje.

Pribrėndimo laikas paliudyti žmogiškojo Jėzaus simbolinį prisikėlimą iš kapavietės tarp devyniolikos amžių teologinių tradicijų ir religinių dogmų. Jėzaus iš Nazareto daugiau nebereikia aukoti net ir dėl nuostabios pašlovintojo Kristaus sampratos. Kokia tai būtų transcendentinė tarnystė, jeigu šito apreiškimo dėka, Žmogaus Sūnus būtų prikeltas iš tradicinės teologijos kapo ir būtų pateiktas kaip gyvasis Jėzus tai bažnyčiai, kuri vadinasi jo vardu, ir visoms kitoms religijoms! Iš tikrųjų krikščioniškoji tikinčiųjų bičiulija nesudvejos dėl to, jog padarytų tokius įtikėjimo ir gyvensenos pakeitimus, kurie ją įgalintų "eiti kartu" su Mokytoju, kad pademonstruotų jo religinio atsidavimo vykdyti Tėvo valią ir pasišventimo nesavanaudiškai žmogaus tarnystei tikrąjį gyvenimą. Ar prisiekę krikščionys bijo, kad bus demaskuota per daug savimi pasitikinti ir nepasišventusi bičiulija, siekianti visuomeninio respektabilumo ir savanaudiško netinkamo ekonominio prisitaikymo? Ar institucinė krikščionybė bijo galimo pavojaus tradicinei bažnyčiai valdžiai, ar net jos nuvertimo, jeigu į mirtingųjų žmonių protą ir sielas Galilėjos Jėzus bus iš naujo sugrąžintas kaip asmeninio religinio gyvenimo idealas? Iš tikrųjų, krikščioniškosios civilizacijos visuomeniniai pertvarkymai, ekonominės transformacijos, moralinis atsinaujinimas, ir religinės revizijos būtų drastiškos ir revoliucinės, jeigu Jėzaus gyvoji religija staiga pakeistų teologinę religiją apie Jėzų.

"Eiti su Jėzumi" reiškia asmeniškai turėti jo religinį įtikėjimą ir pasinerti į Mokytojo gyvenimo dvasią nesavanaudiškai tarnaujant žmogui. Žmogiškajame gyvenime vienas iš svarbiausių dalykų yra išsiaiškinti, kuo tikėjo Jėzus, atrasti jo idealus, ir stengtis pasiekti jo išaukštinto gyvenimo tikslą. Iš viso žmogiškojo pažinimo, kuris turi didžiausios vertės, yra Jėzaus religinio gyvenimo pažinimas ir kaip jis jį nugyveno.

Paprasti žmonės Jėzaus klausėsi su džiaugsmu, ir jie vėl sureaguotų į pasakojimą apie jo pasišventusios religinės motyvacijos nuoširdų žmogiškąjį gyvenimą, jeigu tokios tiesos iš tikrųjų vėl būtų skelbiamos pasauliui. Žmonės jo klausėsi su džiaugsmu, nes jis buvo vienas iš jų, kuklus pasaulietis; pasaulio didingiausias religinis mokytojas iš tikrųjų buvo pasaulietis.

Karalystės tikinčiųjų tikslas turėtų būti ne tiesiogine prasme imituoti Jėzaus išorinį gyvenimą materialaus kūno pavidalu, bet turėti jo įtikėjimą; Dievu pasitikėti taip, kaip jis pasitikėjo Dievu, ir žmonėmis tikėti taip, kaip jis tikėjo žmonėmis. Jėzus niekada neįrodinėjo nei Dievo tėvystės, nei žmonių brolystės; jis buvo gyva iliustracija vieno ir

196:1.2 (2090.3) The time is ripe to witness the figurative resurrection of the human Jesus from his burial tomb amidst the theological traditions and the religious dogmas of nineteen centuries. Jesus of Nazareth must not be longer sacrificed to even the splendid concept of the glorified Christ. What a transcendent service if, through this revelation, the Son of Man should be recovered from the tomb of traditional theology and be presented as the living Jesus to the church that bears his name, and to all other religions! Surely the Christian fellowship of believers will not hesitate to make such adjustments of faith and of practices of living as will enable it to "follow after" the Master in the demonstration of his real life of religious devotion to the doing of his Father's will and of consecration to the unselfish service of man. Do professed Christians fear the exposure of a self-sufficient and unconsecrated fellowship of social respectability and selfish economic maladjustment? Does institutional Christianity fear the possible jeopardy, or even the overthrow, of traditional ecclesiastical authority if the Jesus of Galilee is reinstated in the minds and souls of mortal men as the ideal of personal religious living? Indeed, the social readjustments, the economic transformations, the moral rejuvenations, and the religious revisions of Christian civilization would be drastic and revolutionary if the living religion of Jesus should suddenly supplant the theologic religion about Jesus.

196:1.3 (2090.4) To "follow Jesus" means to personally share his religious faith and to enter into the spirit of the Master's life of unselfish service for man. One of the most important things in human living is to find out what Jesus believed, to discover his ideals, and to strive for the achievement of his exalted life purpose. Of all human knowledge, that which is of greatest value is to know the religious life of Jesus and how he lived it.

196:1.4 (2090.5) The common people heard Jesus gladly, and they will again respond to the presentation of his sincere human life of consecrated religious motivation if such truths shall again be proclaimed to the world. The people heard him gladly because he was one of them, an unpretentious layman; the world's greatest religious teacher was indeed a layman.

196:1.5 (2091.1) It should not be the aim of kingdom believers literally to imitate the outward life of Jesus in the flesh but rather to share his faith; to trust God as he trusted God and to believe in men as he believed in men. Jesus never argued about either the fatherhood of God or the brotherhood of men; he was a living illustration of the one and a

giluminis pademonstravimas kito.

Lygiai taip, kaip žmonės turi žengti pirmyn iš žmogiškosios sąmonės į dieviškąjį suvokimą, taip ir Jėzus tikrai pakilo iš žmogiškosios prigimties į Dievo prigimties sąmonę. Ir Mokytojas įgyvendino šitą didį pakilimą nuo to, kas yra žmogiška, į tai, kas yra dieviška, savo mirtingojo intelekto įtikėjimo ir savo viduje gyvenančio Derintojo veiksmų bendru pasiekimu. To fakto, kad pasiekta dieviškumo visuma, suvokimą (visą laiką visiškai sąmoningai suvokiant žmogiškąją tikrovę) lydėjo septyni etapai, per kuriuos buvo pasiekta vis didesnio sudievinimo įtikėjimo sąmonė. Šiuos savojo aš vis didesnio suvokimo etapus Mokytojo savęs padovanojimo patyrimo žymėjo tokie nepaprasti įvykiai:

1. Minties Derintojo atvykimas.
2. Emanuelio žinianešys, kuris jam pasirodė Jeruzalėje, kada jis buvo maždaug dvylikos metų amžiaus.
3. Apsireiškimai, lydėję jo krikštą.
4. Patyrimai ant Transfigūracijos Kalno.
5. Morontinis prisikėlimas.
6. Dvasinis pakilimas.
7. Baigiamasis Rojaus Tėvo apkabinimas, suteikiantis beribį jo visatos suverenumą.

profound demonstration of the other.

196:1.6 (2091.2) Just as men must progress from the consciousness of the human to the realization of the divine, so did Jesus ascend from the nature of man to the consciousness of the nature of God. And the Master made this great ascent from the human to the divine by the conjoint achievement of the faith of his mortal intellect and the acts of his indwelling Adjuster. The fact-realization of the attainment of totality of divinity (all the while fully conscious of the reality of humanity) was attended by seven stages of faith consciousness of progressive divinization. These stages of progressive self-realization were marked off by the following extraordinary events in the Master's bestowal experience:

- 196:1.7 (2091.3) 1. The arrival of the Thought Adjuster.
- 196:1.8 (2091.4) 2. The messenger of Immanuel who appeared to him at Jerusalem when he was about twelve years old.
- 196:1.9 (2091.5) 3. The manifestations attendant upon his baptism.
- 196:1.10 (2091.6) 4. The experiences on the Mount of Transfiguration.
- 196:1.11 (2091.7) 5. The morontia resurrection.
- 196:1.12 (2091.8) 6. The spirit ascension.
- 196:1.13 (2091.9) 7. The final embrace of the Paradise Father, conferring unlimited sovereignty of his universe.

2. JĖZAUS RELIGIJA

Kada nors krikščioniškosios bažnyčios reformavimas bus pakankamai gilus, kad būtų sugrįžta prie grynųjų Jėzaus, mūsų įtikėjimo autoriaus ir užbaigėjo, religinių mokymų. Jūs galite *skelbti* religiją apie Jėzų, bet, būtinai, turite *gyventi* Jėzaus religiją. Pentakosto entuziazmo metu, Petras nesąmoningai pradėjo naują religiją, religiją apie prisikėlusį ir pašlovintą Kristų. Vėliau Apaštalas Paulius šitą naują evangeliją transformavo į krikščionybę, į tokią religiją, kuri įkūnija jo paties teologines pažiūras ir vaizduoja jo paties *asmeninį patyrimą* su Jėzumi Damasko kelyje. Karalystės evangelija remiasi Jėzaus iš Galilėjos asmeniniu religiniu patyrimu; krikščionybė remiasi beveik išimtinai Apaštalo Pauliaus asmeniniu religiniu patyrimu. Beveik visas Naujasis Testamentas yra skirtas ne Jėzaus reikšmingo ir įkvepiančio religinio gyvenimo pavaizdavimui, bet diskusijai apie Pauliaus religinį patyrimą ir jo asmeninių religinių įsitikinimų pavaizdavimui. Vienintelės reikšmingos išimtys ir šito teiginio, be kai kurių vietų iš Motiejaus, Morkaus, ir Luko, yra Laiškas

2. THE RELIGION OF JESUS

196:2.1 (2091.10) Some day a reformation in the Christian church may strike deep enough to get back to the unadulterated religious teachings of Jesus, the author and finisher of our faith. You may *preach* a religion *about* Jesus, but, perforce, you must *live* the religion *of* Jesus. In the enthusiasm of Pentecost, Peter unintentionally inaugurated a new religion, the religion of the risen and glorified Christ. The Apostle Paul later on transformed this new gospel into Christianity, a religion embodying his own theologic views and portraying his own *personal experience* with the Jesus of the Damascus road. The gospel of the kingdom is founded on the personal religious experience of the Jesus of Galilee; Christianity is founded almost exclusively on the personal religious experience of the Apostle Paul. Almost the whole of the New Testament is devoted, not to the portrayal of the significant and inspiring religious life of Jesus, but to a discussion of Paul's religious experience and to a portrayal of his personal religious convictions. The only notable exceptions to this statement, aside from certain parts of

Hebrajams ir Jokūbo Laiškas. Net ir Petras, savo rašinyje, tikrai vieną kartą užsiminė apie Mokytojo asmeninį religinį gyvenimą. Naujasis Testamentas yra nuostabus krikščioniškas dokumentas, bet jis tikrai menku laipsniu yra Jėzujetiškas.

Jėzaus gyvenimas materialiam kūne pavaizduoja transcendentinį religinį augimą nuo primityvaus garbinimo iš baimės ir žmogiškosios gilių pagarbos ankstyvųjų idėjų, vystantis aukštytyn per asmeninės dvasinės komunijos metus iki to, kol galų gale jis pasiekė tą išvystytą ir išaukštintą statusą, kad sąmoningai suvokė savo vienovę su Tėvu. Ir šitokiu būdu, per vieną trumpą gyvenimą, Jėzus iš tiesų sukaupė visą tą religinio dvasinio vystymosi patyrimą, kurį žmogus pradeda žemėje ir paprastai pasiekia tikrai užbaigdamas ilgą mokymąsi dvasinio lavinimo mokyklose per savo ikirojinės karjeros vienas po kito einančius lygius. Jėzus vystėsi nuo grynai žmogiškosios sąmonės, suvokdamas įtikėjimo tikrumą savo asmeniniame religiniame patyrimo, iki didingų dvasinių aukštumų, kada aiškiai suvokė savo dieviškąją prigimtį, ir iki sąmoningo suvokimo, kad jis artimai bendrauja su Visuotiniu Tėvu valdant visatą. Jis vystėsi iš nuolankaus mirtingojo priklausomybės statuso, kuris jam pasufleruodavo spontaniškai atsakyti tam, kuris jį pavadindavo Geruoju Mokytoju, "Kodėl gi tu mane vadini geruoju? Nė vienas, išskyrus Dievą, nėra geras," iki tos didingos pasiekto dieviškumo sąmonės, kuri privertė jį sušukti, "Kuris gi iš jūsų teisia mane už nuodėmę?" Ir šitas palaipsnis kilimas nuo to, kas yra žmogiška, į tai, kas yra dieviška, buvo išskirtinai mirtingojo laimėjimas. Ir kada jis šitokiu būdu buvo pasiekęs dieviškumą, tada jis vis vien buvo tas pats žmogiškasis Jėzus, Žmogaus Sūnus, o taip pat ir Dievo Sūnus.

Morkus, Motiejus, ir Lukas kai ką išsaugojo iš žmogiškojo Jėzaus paveikslą, kada jis įsitraukė į nuostabią kovą tam, kad išsiaiškintų dieviškąją valią ir kad vykdytų šitą valią. Jonas pateikia triumfuojančio Jėzaus vaizdą, kada jis eina žeme visiškai sąmoningai suvokdamas savo dieviškumą. Didelė klaida, kurią padarė tie, kurie studijavo Mokytojo gyvenimą, yra ta, jog kai kurie jį suvokė kaip visiškai žmogišką, tuo tarpu kiti manė, kad jis yra vien tikrai dieviškas. Per visą savo patyrimą jis iš tiesų buvo tiek žmogiškas, tiek ir dieviškas, net ir dabar jis yra toks.

Bet didžiausia klaida buvo ta, jog tuo metu, kada žmogiškasis Jėzus buvo suvokiamas kaip *turintis* religiją, tai dieviškasis Jėzus (Kristus) religija tapo beveik per vieną naktį. Pauliaus krikščionybė pasirūpino, kad būtų garbinamas dieviškasis Kristus, bet ji beveik visiškai iš savo akiračio išleido kovojantį ir drąsų žmogiškąjį Jėzų iš Galilėjos, kuris, savo asmeninio religinio įtikėjimo drąsos ir jo viduje gyvenančio Derintojo didvyriškumo dėka, pakilo iš žemų žmogiškųjų

Matthew, Mark, and Luke, are the Book of Hebrews and the Epistle of James. Even Peter, in his writing, only once reverted to the personal religious life of his Master. The New Testament is a superb Christian document, but it is only meagerly Jesusonian.

196:2.2 (2091.11) Jesus' life in the flesh portrays a transcendent religious growth from the early ideas of primitive awe and human reverence up through years of personal spiritual communion until he finally arrived at that advanced and exalted status of the consciousness of his oneness with the Father. And thus, in one short life, did Jesus traverse that experience of religious spiritual progression which man begins on earth and ordinarily achieves only at the conclusion of his long sojourn in the spirit training schools of the successive levels of the pre-Paradise career. Jesus progressed from a purely human consciousness of the faith certainties of personal religious experience to the sublime spiritual heights of the positive realization of his divine nature and to the consciousness of his close association with the Universal Father in the management of a universe. He progressed from the humble status of mortal dependence which prompted him spontaneously to say to the one who called him Good Teacher, "Why do you call me good? None is good but God," to that sublime consciousness of achieved divinity which led him to exclaim, "Which one of you convicts me of sin?" And this progressing ascent from the human to the divine was an exclusively mortal achievement. And when he had thus attained divinity, he was still the same human Jesus, the Son of Man as well as the Son of God.

196:2.3 (2092.1) Mark, Matthew, and Luke retain something of the picture of the human Jesus as he engaged in the superb struggle to ascertain the divine will and to do that will. John presents a picture of the triumphant Jesus as he walked on earth in the full consciousness of divinity. The great mistake that has been made by those who have studied the Master's life is that some have conceived of him as entirely human, while others have thought of him as only divine. Throughout his entire experience he was truly both human and divine, even as he yet is.

196:2.4 (2092.2) But the greatest mistake was made in that, while the human Jesus was recognized as *having* a religion, the divine Jesus (Christ) almost overnight became a religion. Paul's Christianity made sure of the adoration of the divine Christ, but it almost wholly lost sight of the struggling and valiant human Jesus of Galilee, who, by the valor of his personal religious faith and the heroism of his indwelling Adjuster, ascended from the lowly levels of humanity to become one with divinity,

lygių, kad taptų vienviene su dieviškumu, šitokių būdu tapdamas naujuoju ir gyvuoju keliu, kuriuo visi mirtingieji šitai gali pakilti iš žmogiškumo į dieviškumą. Mirtingieji visuose dvasingumo etapuose ir visuose pasauliuose Jėzaus asmeniniame gyvenime gali surasti tai, kas juos sustiprins ir įkvėps, kada jie žengs į priekį iš žemiausių dvasinių lygių į aukščiausias dieviškas vertybes, nuo viso asmeninio religinio patyrimo pradžios iki pabaigos.

Tuo metu, kada buvo rašomas Naujasis Testamentas, autoriai ne tik kuo giliausiai tikėjo į prisikėlusiojo Kristaus dieviškumą, bet taip pat jie atsidadavę ir nuoširdžiai tikėjo į jo nedelsiamą sugrįžimą į žemę tam, kad dangiškąją karalystę užbaigtų. Didele dalimi dėl šito stipraus tikėjimo į Viešpaties nedelsiamą sugrįžimą buvo polinkis iš užrašų praleisti tas užuominas, kurios vaizdavo Mokytojo grynai žmogiškuosius patyrimus ir savybes. Visas krikščioniškas judėjimas atsitraukė nuo Jėzaus iš Nazareto žmogiškojo paveiklo link prisikėlusiojo Kristaus, pašlovinto ir netrukus sugrįšančio Viešpaties Jėzaus Kristaus, išaukstinimo.

Jėzus sukūrė asmeninio patyrimo religiją, kada yra vykdoma Dievo valia ir tarnaujama žmogiškai brolijai; Paulius sukūrė tokią religiją, kurioje pašlovintasis Jėzus tapo garbinimo objektu, o broliją sudarė bičiuliai tikintieji į dieviškąjį Kristų. Jėzaus savęs padovanojime šitos dvi koncepcijos buvo potencialios jo dieviškajame-žmogiškajame gyvenime, ir iš tikrųjų gaila, kad jo pasekėjai nepajėgė sukurti suvienytos religijos, kuri būtų galėjusi deramai suvokti Mokytojo tiek žmogiškąją, tiek dieviškąją prigimtį, kaip jos buvo neatskiriamai susietos jo žemiškajame gyvenime ir taip šlovingai išreikštos karalystės pirminėje evangelijoje.

Jūs nei pritrenktų, nei jums sukeltų nerimo kai kurie iš Jėzaus griežtų pareiškimų, jeigu tikėtumėte, kad jis buvo, kuo nuoširdžiausias ir labiausiai atsidadęs pasaulio religininkas. Jis buvo visiškai pasišventęs mirtingasis, be galo atsidadęs savo Tėvo valios vykdymui. Didelė dalis iš jo akivaizdžiai griežtų pasakymų buvo daugiau asmeninė įtikėjimo išpažintis ir atsidadimo pasižadėjimas, o ne įsakymai savo pasekėjams. Ir būtent šitas vieno tikslo siekimas ir nesavanaudiškas atsidadimas leido jam pasiekti tokios nepaprastos pažangos nugalint žmogiškąją protą per vieną trumpą gyvenimą. Į didelę dalį jo pareiškimų reikėtų žiūrėti kaip į išpažintį, ko jis reikalavo iš savęs, o ne iš visų savo pasekėjų. Būdamas pasišventęs karalystės reikalui, Jėzus už savęs sudegino visus tiltus; jis paaukojo viską, kas trukdė jo Tėvo valios vykdymui.

Jėzus laimino neturtinguosius, nes jie paprastai būdavo nuoširdūs ir religingi; jis smerkė

thus becoming the new and living way whereby all mortals may so ascend from humanity to divinity. Mortals in all stages of spirituality and on all worlds may find in the personal life of Jesus that which will strengthen and inspire them as they progress from the lowest spirit levels up to the highest divine values, from the beginning to the end of all personal religious experience.

196:2.5 (2092.3) At the time of the writing of the New Testament, the authors not only most profoundly believed in the divinity of the risen Christ, but they also devotedly and sincerely believed in his immediate return to earth to consummate the heavenly kingdom. This strong faith in the Lord's immediate return had much to do with the tendency to omit from the record those references which portrayed the purely human experiences and attributes of the Master. The whole Christian movement tended away from the human picture of Jesus of Nazareth toward the exaltation of the risen Christ, the glorified and soon-returning Lord Jesus Christ.

196:2.6 (2092.4) Jesus founded the religion of personal experience in doing the will of God and serving the human brotherhood; Paul founded a religion in which the glorified Jesus became the object of worship and the brotherhood consisted of fellow believers in the divine Christ. In the bestowal of Jesus these two concepts were potential in his divine-human life, and it is indeed a pity that his followers failed to create a unified religion which might have given proper recognition to both the human and the divine natures of the Master as they were inseparably bound up in his earth life and so gloriously set forth in the original gospel of the kingdom.

196:2.7 (2093.1) You would be neither shocked nor disturbed by some of Jesus' strong pronouncements if you would only remember that he was the world's most wholehearted and devoted religionist. He was a wholly consecrated mortal, unreservedly dedicated to doing his Father's will. Many of his apparently hard sayings were more of a personal confession of faith and a pledge of devotion than commands to his followers. And it was this very singleness of purpose and unselfish devotion that enabled him to effect such extraordinary progress in the conquest of the human mind in one short life. Many of his declarations should be considered as a confession of what he demanded of himself rather than what he required of all his followers. In his devotion to the cause of the kingdom, Jesus burned all bridges behind him; he sacrificed all hindrances to the doing of his Father's will.

196:2.8 (2093.2) Jesus blessed the poor because they were usually sincere and pious; he condemned

turtinguosius, nes jie paprastai būdavo pasileidę ir nereliginiai. Jis vienodai pasmerkdamas nereliginę elgetą ir pagirdavo pasišventusį ir garbinantį Dievą turtuolį.

Jėzus padėdavo žmonėms šiame pasaulyje jaustis patogiai; jis išvadavo juos iš tabu vergystės ir mokė juos, kad pasaulis nėra iš pagrindų blogas. Jis netroško pabėgti iš savo žemiškojo gyvenimo; jis įsisavino tą metodą, kaip tinkamai atlikti Tėvo valią būnant materialaus kūno pavidalu. Jis pasiekė idealistinį religinį gyvenimą esant realistinio pasaulio sąlygoms. Jėzus neturėjo Pauliaus pesimistinio požiūrio į žmoniją. Mokytojas žiūrėjo į žmones kaip į Dievo sūnus ir numatė nuostabią ir amžiną ateitį tiems, kurie pasirenka išlikimą. Jis nebuvo moralus skeptikas; jis žvelgė į žmogų iš teigiamos, o ne iš neigiamos pusės. Jis matė, jog didžioji dauguma žmonių yra silpni, o ne blogi, daugiau intelektualiai susipainioję, o ne moraliai smukę. Bet nežiūrint jų statuso, jie visi buvo Dievo vaikai ir jo sielos broliai.

Jis mokė žmones vertinti save aukštai laike ir amžinybėje. Dėl to, kad Jėzus šitaip aukštai vertino žmones, jis buvo pasirengęs visas atsiduoti nepertraukiamai tarnystei žmonijai. Ir būtent šito ribinio beribis vertingumas auksinę taisyklę jo religijoje pavertė esminiu faktoriumi. Kokio gi mirtingojo negali išaukštinti tas nepaprastas tikėjimas mirtinguoju, kokį tikėjimą juo turi Jėzus?

Jėzus nesiūlė jokių taisyklių visuomeniniam vystymuisi; jo misija buvo religinė, o religija yra išimtinai individualus patyrimas. Labiausiai išsivysčiusios visuomenės tobuliausias tikslas niekada negali tikėtis, kad pranoks Jėzaus žmonių brolystę, grindžiamą Dievo tėvystės pripažinimu. Jokio visuomeninio išsivystymo idealo negalima įgyvendinti neatėjus šitai dieviškai karalystei.

3. RELIGIJOS VIRŠENYBĖ

Asmeninis, dvasinis religinis patyrimas veiksmingai palengvina didžiąją dalį mirtingojo sunkumų; jis yra visų žmogiškųjų problemų veiksmingas rūšiotojas, įvertintojas, ir suderintojas. Religija žmogiškųjų vargų nepašalina ir nesunaikina, bet ji iš tikrųjų ištirpdo, sugeria, apšviečia, ir pranoksta juos. Tikroji religija asmenybę suvienija veiksmingam prisiderinimui prie visų mirtingojo reikalavimų. Religinis įtikėjimas —viduje gyvenančio dieviškojo buvimo teigiamas vedimas—Dievą-pažįstantį žmogų neabejotinai įgalina pastatyti tiltą virš tos bedugnės, kuri egzistuoja tarp intelektualios logikos, pripažįstančios Visuotinę Pirmąją Priežastį kaip *Tai*, ir tų sielos teigiamų tvirtinimų, kurie įrodinėja,

the rich because they were usually wanton and irreligious. He would equally condemn the irreligious pauper and commend the consecrated and worshipful man of wealth.

196:2.9 (2093.3) Jesus led men to feel at home in the world; he delivered them from the slavery of taboo and taught them that the world was not fundamentally evil. He did not long to escape from his earthly life; he mastered a technique of acceptably doing the Father's will while in the flesh. He attained an idealistic religious life in the very midst of a realistic world. Jesus did not share Paul's pessimistic view of humankind. The Master looked upon men as the sons of God and foresaw a magnificent and eternal future for those who chose survival. He was not a moral skeptic; he viewed man positively, not negatively. He saw most men as weak rather than wicked, more distraught than depraved. But no matter what their status, they were all God's children and his brethren.

196:2.10 (2093.4) He taught men to place a high value upon themselves in time and in eternity. Because of this high estimate which Jesus placed upon men, he was willing to spend himself in the unremitting service of humankind. And it was this infinite worth of the finite that made the golden rule a vital factor in his religion. What mortal can fail to be uplifted by the extraordinary faith Jesus has in him?

196:2.11 (2093.5) Jesus offered no rules for social advancement; his was a religious mission, and religion is an exclusively individual experience. The ultimate goal of society's most advanced achievement can never hope to transcend Jesus' brotherhood of men based on the recognition of the fatherhood of God. The ideal of all social attainment can be realized only in the coming of this divine kingdom.

3. THE SUPREMACY OF RELIGION

196:3.1 (2093.6) Personal, spiritual religious experience is an efficient solvent for most mortal difficulties; it is an effective sorter, evaluator, and adjuster of all human problems. Religion does not remove or destroy human troubles, but it does dissolve, absorb, illuminate, and transcend them. True religion unifies the personality for effective adjustment to all mortal requirements. Religious faith — the positive leading of the indwelling divine presence — unfailingly enables the God-knowing man to bridge that gulf existing between the intellectual logic which recognizes the Universal First Cause as *It* and those positive affirmations of the soul which aver this First Cause is *He*, the heavenly Father of Jesus' gospel, the personal

kad šitoji Pirmoji Priežastis yra *Jis*, Jėzaus evangelijos dangiškasis Tėvas, žmogiškojo išgelbėjimo asmeninis Dievas.

Visuotinėje tikrovėje yra tikrai trys elementai: faktas, idėja, ir ryšys. Religinė sąmonė šitas realybes identifikuoja kaip mokslą, filosofiją, ir tiesą. Filosofija būtų linkusi į šitas veiklas žiūrėti kaip į priežastį, išmintį, ir įtikėjimą—fizinę tikrovę, intelektualią tikrovę, ir dvasinę tikrovę. Mes esame įpratę šitas realybes įvardinti kaip dalyką, prasmę, ir vertybę.

Besivystantis tikrovės suvokimas yra ekvivalentiškas artėjimui prie Dievo. Dievo suradimas, susitapatinimo su tikrove sąmonė, yra ekvivalentiška savojo aš užbaigtumo—savojo aš pilnatvės, savojo aš visumos—patyrimui. Visuminės tikrovės patyrimas yra visiškas Dievo suvokimas, Dievo pažinimo patyrimo užbaigtumas.

Visą žmogiškojo gyvenimo apibendrinimą sudaro žinojimas, kad žmogų lavina faktas, sukilina išmintis, ir išgelbsti—pateisina—religinis įtikėjimas.

Fizinį tikrumą sudaro mokslo logika; moralinį tikrumą sudaro filosofijos išmintis; dvasinį tikrumą sudaro tikro religinio patyrimo tiesa.

Žmogaus protas gali pasiekti dvasinės įžvalgos aukštus lygius ir atitinkamas vertybių dieviškumo sferas, kadangi jis nėra vien tiktai materialus. Žmogaus prote yra dvasinis branduolys—dieviškojo buvimo Derintojas. Tai, kad šitoji dvasia gyvena žmogiškajame prote, įrodo trys atskiri dalykai:

1. Humanistinė bičiulystė—meilė. Grynai gyvulinis protas gali gyventi bandoje dėl savisaugos, bet tiktai toks intelektas, kuriame gyvena dvasia, yra nesavanaudiškai altruistinis ir besąlygiškai mylintis.

2. Visatos aiškinimas—išmintis. Tiktai toks protas, kuriame gyvena dvasia, gali suvokti, kad visata individui yra draugiška.

3. Dvasinis gyvenimo įvertinimas—garbinimas. Tiktai toks žmogus, kuriame gyvena dvasia, gali suvokti dieviškąjį buvimą ir stengtis pasiekti visapusiškesnį patyrimą šitame išankstiniame dieviškumo pajutime ir su šituo išankstiniu dieviškumo pajutimu.

Žmogiškasis protas realių vertybių nesukuria; žmogiškasis patyrimas visatos įžvalgos nesuteikia. Kai dėl įžvalgos, moralinių vertybių suvokimo ir dvasinių prasmų supratimo, tai viskas, ką gali padaryti žmogiškasis protas, yra atrasti, suvokti, paaiškinti, ir *pasirinkti*.

God of human salvation.

196:3.2 (2094.1) There are just three elements in universal reality: fact, idea, and relation. The religious consciousness identifies these realities as science, philosophy, and truth. Philosophy would be inclined to view these activities as reason, wisdom, and faith — physical reality, intellectual reality, and spiritual reality. We are in the habit of designating these realities as thing, meaning, and value.

196:3.3 (2094.2) The progressive comprehension of reality is the equivalent of approaching God. The finding of God, the consciousness of identity with reality, is the equivalent of the experiencing of self-completion — self-entirety, self-totality. The experiencing of total reality is the full realization of God, the finality of the God-knowing experience.

196:3.4 (2094.3) The full summation of human life is the knowledge that man is educated by fact, ennobled by wisdom, and saved — justified — by religious faith.

196:3.5 (2094.4) Physical certainty consists in the logic of science; moral certainty, in the wisdom of philosophy; spiritual certainty, in the truth of genuine religious experience.

196:3.6 (2094.5) The mind of man can attain high levels of spiritual insight and corresponding spheres of divinity of values because it is not wholly material. There is a spirit nucleus in the mind of man — the Adjuster of the divine presence. There are three separate evidences of this spirit indwelling of the human mind:

196:3.7 (2094.6) 1. Humanitarian fellowship — love. The purely animal mind may be gregarious for self-protection, but only the spirit-indwelt intellect is unselfishly altruistic and unconditionally loving.

196:3.8 (2094.7) 2. Interpretation of the universe — wisdom. Only the spirit-indwelt mind can comprehend that the universe is friendly to the individual.

196:3.9 (2094.8) 3. Spiritual evaluation of life — worship. Only the spirit-indwelt man can realize the divine presence and seek to attain a fuller experience in and with this foretaste of divinity.

196:3.10 (2094.9) The human mind does not create real values; human experience does not yield universe insight. Concerning insight, the recognition of moral values and the discernment of spiritual meanings, all that the human mind can do is to discover, recognize, interpret, and *choose*.

Moralinės visatos vertybės tampa intelektualia nuosavybe mirtingojo protui pareiškus tris pagrindines nuomones, arba pasirinkimus:

1. Nuomonę apie savąjį aš—moralinis pasirinkimas.

2. Nuomonę apie visuomenę—etinis pasirinkimas.

3. Nuomonę apie Dievą—religinis pasirinkimas.

Šitokių būdu pasirodo, kad visas žmogiškasis vystymasis yra įgyvendinamas bendros *apreikštinės evoliucijos* metodu.

Jeigu toks dieviškasis mylėtojas negyventų žmogaus viduje, tai šis negalėtų nesavanaudiškai ir dvasingai mylėti. Jeigu toks aiškintojas negyventų prote, tai žmogus negalėtų teisingai suvokti visatos vienybės. Jeigu toks įvertintojas negyventų su žmogumi, tai jis iš tiesų negalėtų įvertinti moralinių vertybių ir suvokti dvasinių prasmių. Ir šitas mylėtojas yra kilęs iš paties begalinės meilės šaltinio; šitas aiškintojas yra Visuotinės Vienybės dalis; šitas įvertintojas yra dieviškosios ir amžinosios tikrovės visų absoliučių vertybių Centro ir Šaltinio vaikas.

Moralinis įvertinimas, turintis religinės prasmės—dvasinė įžvalga—pažymi individo pasirinkimą tarp gėrio ir blogio, tiesos ir suklydimo, materialaus ir dvasinio, žmogiškojo ir dieviškojo, laiko ir amžinybės. Žmogiškasis išlikimas dideliu laipsniu priklauso nuo žmogiškosios valios pašventimo pasirinkti tas vertybes, kurias parinko šitas dvasinių vertybių rūšiotojas—viduje gyvenantis aiškintojas ir vienytojas. Asmeninį religinį patyrimą sudaro dvi fazės: atradimas žmogiškajame prote ir viduje gyvenančios dieviškosios dvasios apreikšimas. Dėl per didelio sudėtingumo arba dėl prisiekusių religininkų nereliginio elgesio, žmogus, arba net ir žmonių karta, gali pasirinkti tai, jog nutrauktų savo pastangas surasti Dievą, kuris gyvena jų viduje; jis gali dieviškajame atskleidime į priekį nebežengti ir dieviškojo atskleidimo nebesiekti. Bet tokios dvasinio nesivystymo nuostatos ilgai išsilaikyti negali dėl viduje gyvenančių Minties Derintojų buvimo ir poveikio.

Šitas giluminis patyrimas suvokiant, jog viduje tikrai gyvena dieviškasis gyventojas, visiems laikams pranoksta fizinių mokslų primityvų materialistinį metodą. Jūs negalite po mikroskopu padėti dvasinio džiaugsmo; jūs negalite meilės pasverti svarstyklėmis; jūs negalite išmatuoti moralinių vertybių; taip pat jūs negalite ir įvertinti dvasinio garbinimo kokybės.

Hebrajai turėjo moralinio didingumo religiją; graikai išvystė grožio religiją; Paulius ir jo pasekėjai įkūrė įtikėjimo, vilties, ir užuojautos

196:3.11 (2094.10) The moral values of the universe become intellectual possessions by the exercise of the three basic judgments, or choices, of the mortal mind:

196:3.12 (2094.11) 1. Self-judgment — moral choice.

196:3.13 (2094.12) 2. Social-judgment — ethical choice.

196:3.14 (2094.13) 3. God-judgment — religious choice.

196:3.15 (2094.14) Thus it appears that all human progress is effected by a technique of conjoint *revelational evolution*.

196:3.16 (2094.15) Unless a divine lover lived in man, he could not unselfishly and spiritually love. Unless an interpreter lived in the mind, man could not truly realize the unity of the universe. Unless an evaluator dwelt with man, he could not possibly appraise moral values and recognize spiritual meanings. And this lover hails from the very source of infinite love; this interpreter is a part of Universal Unity; this evaluator is the child of the Center and Source of all absolute values of divine and eternal reality.

196:3.17 (2095.1) Moral evaluation with a religious meaning — spiritual insight — connotes the individual's choice between good and evil, truth and error, material and spiritual, human and divine, time and eternity. Human survival is in great measure dependent on consecrating the human will to the choosing of those values selected by this spirit-value sorter — the indwelling interpreter and unifier. Personal religious experience consists in two phases: discovery in the human mind and revelation by the indwelling divine spirit. Through oversophistication or as a result of the irreligious conduct of professed religionists, a man, or even a generation of men, may elect to suspend their efforts to discover the God who indwells them; they may fail to progress in and attain the divine revelation. But such attitudes of spiritual nonprogression cannot long persist because of the presence and influence of the indwelling Thought Adjusters.

196:3.18 (2095.2) This profound experience of the reality of the divine indwelling forever transcends the crude materialistic technique of the physical sciences. You cannot put spiritual joy under a microscope; you cannot weigh love in a balance; you cannot measure moral values; neither can you estimate the quality of spiritual worship.

196:3.19 (2095.3) The Hebrews had a religion of moral sublimity; the Greeks evolved a religion of beauty; Paul and his conferees founded a religion of faith,

religiją. Jėzus apreiškė ir pademonstravo meilės religiją: saugumą Tėvo meilėje, su džiaugsmu ir pasitenkinimu, kurie atsiranda dėl to, kad šita meile yra dalijamasi žmogiškosios brolystės tarnystėje.

Kiekvieną kartą, kada žmogus apmąstęs priima moralinį sprendimą, tada jis nedelsiant savo sieloje patiria naują dieviškąjį antplūdį. Moralinis pasirinkimas sudaro religiją kaip tą motyvą, kada viduje reaguojama į išorines sąlygas. Bet tokia reali religija nėra grynai subjektyvus patyrimas. Ji rodo to individo, kuris prasmingai ir išmintingai reaguoja į visuminį objektyvumą—visatą ir jos Sutvėrėją—subjektyvumo visumą.

Didžiulis ir transcendentinis patyrimas mylėti ir būti mylimam nėra tiesiog psichinė iliuzija, kadangi jis yra toks grynai subjektyvus. Vienintelė iš tikrųjų dieviška ir objektyvi tikrovė, kuri yra susieta su mirtingosiomis būtybėmis, Minties Derintojai, kad ją galėtų stebėti žmogus, veikia akivaizdžiai kaip išskirtinai subjektyvus reiškinys. Žmogaus ryšys su aukščiausiąja objektyvia tikrove, Dievu, yra tiktai per grynai subjektyvų patyrimą, kaip jis yra pažįstamas, kaip jis yra garbinamas, kaip yra suvokiama sūnystė su juo.

Tikrasis religinis garbinimas nėra tuščias saviapgaulės monologas. Garbinimas yra asmeninė komunija su tuo, kas yra dieviškai tikras, su tuo, kas yra pats tas tikrovės šaltinis. Garbinimo dėka žmogus trokšta tapti geresnis, ir šito dėka galų gale pasiekia tai, kas yra *geriausia*.

Tiesos, grožio, ir gėrio idealizavimas ir mėginimas tarnauti tiesai, grožiui, ir gėriui nėra tikrojo religinio patyrimo—dvasinės tikrovės—pakaitalas. Psichologija ir idealizmas nėra religinės tikrovės ekvivalentas. Žmogiškojo intelekto projekcijos iš tikrųjų gali sukurti netikrus dievus—dievus, sukurtus pagal žmogaus atvaizdą—bet tikroji Dievo-sąmonė nėra tokios kilmės. Dievo-sąmonė yra viduje gyvenančioje dvasioje. Daugelis žmogaus religinių sistemų atsiranda iš žmogiškojo intelekto formulavimų, bet Dievo-sąmonė nebūtinai yra religinės vergovės šitų groteskiškų sistemų dalis.

Dievas nėra tiesiog žmogaus idealizmo išradimas; jis yra visų tokių viršgyvulinių įžvalgų ir vertybių pats tas šaltinis. Dievas nėra hipotezė, suformuluota tam, kad suvienytų tiesos, grožio, ir gėrio žmogiškąsias sampratas; jis yra meilės asmenybė, iš kurios atsiranda visi šitie pasireiškimai visatoje. Žmogaus pasaulio tiesą, grožį, ir gėrį suvienija mirtingųjų, kylančių link Rojaus realybių, augantis patyrimo dvasingumas. Tiesos, grožio, ir gėrio vienybę galima įgyvendinti tiktai Dievą-pažįstančios asmenybės dvasiniame patyrimo.

hope, and charity. Jesus revealed and exemplified a religion of love: security in the Father's love, with joy and satisfaction consequent upon sharing this love in the service of the human brotherhood.

196:3.20 (2095.4) Every time man makes a reflective moral choice, he immediately experiences a new divine invasion of his soul. Moral choosing constitutes religion as the motive of inner response to outer conditions. But such a real religion is not a purely subjective experience. It signifies the whole of the subjectivity of the individual engaged in a meaningful and intelligent response to total objectivity — the universe and its Maker.

196:3.21 (2095.5) The exquisite and transcendent experience of loving and being loved is not just a psychic illusion because it is so purely subjective. The one truly divine and objective reality that is associated with mortal beings, the Thought Adjuster, functions to human observation apparently as an exclusively subjective phenomenon. Man's contact with the highest objective reality, God, is only through the purely subjective experience of knowing him, of worshipping him, of realizing sonship with him.

196:3.22 (2095.6) True religious worship is not a futile monologue of self-deception. Worship is a personal communion with that which is divinely real, with that which is the very source of reality. Man aspires by worship to be better and thereby eventually attains the *best*.

196:3.23 (2095.7) The idealization and attempted service of truth, beauty, and goodness is not a substitute for genuine religious experience — spiritual reality. Psychology and idealism are not the equivalent of religious reality. The projections of the human intellect may indeed originate false gods — gods in man's image — but the true God-consciousness does not have such an origin. The God-consciousness is resident in the indwelling spirit. Many of the religious systems of man come from the formulations of the human intellect, but the God-consciousness is not necessarily a part of these grotesque systems of religious slavery.

196:3.24 (2095.8) God is not the mere invention of man's idealism; he is the very source of all such superanimal insights and values. God is not a hypothesis formulated to unify the human concepts of truth, beauty, and goodness; he is the personality of love from whom all of these universe manifestations are derived. The truth, beauty, and goodness of man's world are unified by the increasing spirituality of the experience of mortals ascending toward Paradise realities. The unity of truth, beauty, and goodness can only be realized in the spiritual experience of the God-knowing personality.

Moralė yra pagrindinė dirva, kurioje vėliau atsiras asmeninė Dievo-sąmonė, asmeninis suvokimas apie Derintojo buvimą viduje, bet tokia moralė nėra religinio patyrimo ir iš jo atsirandančios dvasinės įžvalgos šaltinis. Mirtingojo prigimtis yra viršgyvulinė, bet ikidvasinė. Moralė yra ekvivalentiška pareigos suvokimui, gėrio ir blogio supratimui. Moralinė zona įsiterpia tarp gyvulinio ir žmogiškojo proto tipų taip, kaip morontija veikia tarp materialių ir dvasinių asmenybės pasiekimo sferų.

Evoliucinis protas sugeba atrasti įstatymą, moralę, ir etiką; bet padovanotoji dvasia, viduje gyvenantis Derintojas, besivystančiam žmogiškajam protui apreiškia įstatymo suteikėją, viso to, kas yra teisinga, gražu, ir gera Tėvą-šaltinį; ir toks apšviestas žmogus turi religiją ir yra dvasiškai aprūpintas tam, kad pradėtų ilgą ir audinantį Dievo ieškojimą.

Moralė nebūtinai yra dvasinė; ji gali būti visiškai ir grynai žmogiška, nors tikroji religija pakelia visas moralines vertybes, jas paverčia prasmingesnėmis. Moralė be religijos neatskleidžia galutinio gėrio, o taip pat ji neužtikrina išlikimo net ir savo pačios moralinėms vertybėms. Religija pasirūpina, kad būtų pakeliama, šlovinama, ir garantuotai išliktų viskas, ką moralė pripažįsta ir kam pritaria.

Religija yra iškilusi virš mokslo, meno, filosofijos, etikos, ir moralės, bet nėra nuo jų nepriklausoma. Visa tai tarpusavyje yra neatskiriamai susieta žmogiškajame patyrimo, asmeniniame ir visuomeniniame. Religija yra žmogaus aukščiausias patyrimas mirtingoje prigimtyje, bet ribinė kalba padaro amžiams neįmanoma tai, jog teologija kada nors deramai pavaizduotų tikrąjį religinį patyrimą.

Religinė įžvalga turi tą galią, jog pralaimėjimą paverstų aukštesniais troškimais ir nauju pasiryžimu. Meilė yra aukščiausias motyvavimas, kurį žmogus gali panaudoti savo kilime visatoje. Bet meilė, neturinti tiesos, grožio, ir gėrio, yra tik tai sentimentas, filosofinis iškraipymas, psichinė iliuzija, dvasinė apgaulė. Meilė visada turi būti iš naujo apibrėžiama morontinio ir dvasinio vystymosi vienas po kito einančiuose lygiuose.

Menas kyla iš žmogaus mėginimo pabėgti iš grožio stygiaus savo materialioje aplinkoje; tai yra žingsnis link morontinio lygio. Mokslas yra žmogaus pastangos išspręsti akivaizdžias materialios visatos mįsles. Filosofija yra žmogaus mėginimas suvienyti žmogiškąjį patyrimą. Religija yra žmogaus aukščiausias gestas, jo nuostabus galutinės tikrovės siekis, jo pasiryžimas surasti Dievą ir būti panašiam į jį.

Religinio patyrimo sferoje, dvasinė galimybė yra potenciali tikrovė. Žmogaus dvasinis akstinas

196:3.25 (2096.1) Morality is the essential pre-existent soil of personal God-consciousness, the personal realization of the Adjuster's inner presence, but such morality is not the source of religious experience and the resultant spiritual insight. The moral nature is superanimal but subspiritual. Morality is equivalent to the recognition of duty, the realization of the existence of right and wrong. The moral zone intervenes between the animal and the human types of mind as morontia functions between the material and the spiritual spheres of personality attainment.

196:3.26 (2096.2) The evolutionary mind is able to discover law, morals, and ethics; but the bestowed spirit, the indwelling Adjuster, reveals to the evolving human mind the lawgiver, the Father-source of all that is true, beautiful, and good; and such an illuminated man has a religion and is spiritually equipped to begin the long and adventurous search for God.

196:3.27 (2096.3) Morality is not necessarily spiritual; it may be wholly and purely human, albeit real religion enhances all moral values, makes them more meaningful. Morality without religion fails to reveal ultimate goodness, and it also fails to provide for the survival of even its own moral values. Religion provides for the enhancement, glorification, and assured survival of everything morality recognizes and approves.

196:3.28 (2096.4) Religion stands above science, art, philosophy, ethics, and morals, but not independent of them. They are all indissolubly interrelated in human experience, personal and social. Religion is man's supreme experience in the mortal nature, but finite language makes it forever impossible for theology ever adequately to depict real religious experience.

196:3.29 (2096.5) Religious insight possesses the power of turning defeat into higher desires and new determinations. Love is the highest motivation which man may utilize in his universe ascent. But love, divested of truth, beauty, and goodness, is only a sentiment, a philosophic distortion, a psychic illusion, a spiritual deception. Love must always be redefined on successive levels of morontia and spirit progression.

196:3.30 (2096.6) Art results from man's attempt to escape from the lack of beauty in his material environment; it is a gesture toward the morontia level. Science is man's effort to solve the apparent riddles of the material universe. Philosophy is man's attempt at the unification of human experience. Religion is man's supreme gesture, his magnificent reach for final reality, his determination to find God and to be like him.

196:3.31 (2096.7) In the realm of religious experience, spiritual possibility is potential reality. Man's

žengti pirmyn nėra psichinė iliuzija. To, kaip žmogus suromantina visatą, tikrovėje gali ir nebūti, bet didelė, tikrai didelė to dalis yra tiesa.

Kai kurių žmonių gyvenimas yra per daug didingas ir kilnus, kad nusileistų į tokį žemą lygį, jog būtų tiesiog tik sėkmingas. Gyvūnas turi prisitaikyti prie aplinkos, bet religingas žmogus savo aplinką pranoksta ir šitokių būdu išsivaduoja iš dabartinio materialaus pasaulio apribojimų šitos dieviškosios meilės įžvalgos dėka. Šita meilės samprata žmogaus sieloje pagimdo tą viršgyvulinį siekį surasti tiesą, grožį, ir gėrį; ir kada jis iš tikrųjų juos suranda, tada būna pašlovinamas jų glėbyje; jis būna prisigėręs to troškimo, kad gyventų jais, kad kurtų gėrį.

Nepraraskite drąsos: žmogiškoji evoliucija vis dar žengia į priekį, ir Dievo apreiškimas šiam pasauliui, Jėzuje ir per jį, tikrai bus įgyvendintas.

Šiuolaikiniam žmogui yra didžiulis iššūkis pasiekti geresnį ryšį su dieviškuoju Pagalbininku, kuris gyvena žmogiškojo proto viduje. Žmogaus didingiausią jaudinantį patyrimą materialame kūne sudaro gerai subalansuotos ir protingos pastangos išplėsti į išorę savimonės ribas per embrioninės sielos-sąmonės neryškias sferas iš visos širdies stengiantis pasiekti dvasios-sąmonės ribas—ryšį su dieviškuoju buvimu. Toks patyrimas sudaro Dievo-sąmonę, tokį patyrimą, kuris galingai patvirtina anksčiau egzistavusią tiesą apie Dievo pažinimo religinį patyrimą. Tokia dvasios-sąmonė yra ekvivalentiška žinojimui apie sūnystės su Dievu aktualybę. Kitaip sakant, sūnystės garantija yra įtikėjimo patyrimas.

Ir Dievo-sąmonė yra ekvivalentiška savojo aš integracijai į visatą, ir jos aukščiausiuose dvasinės tikrovės lygiuose. Bet kokios vertybės nesunaikinamas yra tiktai dvasinis turinys. Net ir tai, kas yra teisinga, gražu, ir gera negali žūti ir žmogiškajame patyrimo. Jeigu žmogus išlikimo nepasirenka, tuomet išliekantis Derintojas tikrai išsaugo tas realybes, kurios buvo gimusios iš meilės ir buvo subrandintos tarnaujant. Ir visi šitie dalykai yra Visuotinio Tėvo dalis. Tėvas yra gyvoji meilė, ir šitas Tėvo gyvenimas yra jo Sūnuose. O Tėvo dvasia yra jo Sūnų sūnuose—mirtinguosiuose žmonėse. Kada viskas yra pasakyta ir padaryta, tada Tėvo idėja vis tiek yra aukščiausioji žmogiškoji Dievo samprata.

forward spiritual urge is not a psychic illusion. All of man's universe romancing may not be fact, but much, very much, is truth.

196:3.32 (2096.8) Some men's lives are too great and noble to descend to the low level of being merely successful. The animal must adapt itself to the environment, but the religious man transcends his environment and in this way escapes the limitations of the present material world through this insight of divine love. This concept of love generates in the soul of man that superanimal effort to find truth, beauty, and goodness; and when he does find them, he is glorified in their embrace; he is consumed with the desire to live them, to do righteousness.

196:3.33 (2097.1) Be not discouraged; human evolution is still in progress, and the revelation of God to the world, in and through Jesus, shall not fail.

196:3.34 (2097.2) The great challenge to modern man is to achieve better communication with the divine Monitor that dwells within the human mind. Man's greatest adventure in the flesh consists in the well-balanced and sane effort to advance the borders of self-consciousness out through the dim realms of embryonic soul-consciousness in a wholehearted effort to reach the borderland of spirit-consciousness — contact with the divine presence. Such an experience constitutes God-consciousness, an experience mightily confirmative of the pre-existent truth of the religious experience of knowing God. Such spirit-consciousness is the equivalent of the knowledge of the actuality of sonship with God. Otherwise, the assurance of sonship is the experience of faith.

196:3.35 (2097.3) And God-consciousness is equivalent to the integration of the self with the universe, and on its highest levels of spiritual reality. Only the spirit content of any value is imperishable. Even that which is true, beautiful, and good may not perish in human experience. If man does not choose to survive, then does the surviving Adjuster conserve those realities born of love and nurtured in service. And all these things are a part of the Universal Father. The Father is living love, and this life of the Father is in his Sons. And the spirit of the Father is in his Sons' sons — mortal men. When all is said and done, the Father idea is still the highest human concept of God.

